Thiếu Chủ
Bí Mật

Thiếu Chủ Bí Mật

Phi Điểu Bất Tuyệt

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị
Lý Phàm vốn là Thiếu chủ của Long Môn, với khối tài sản hàng chục nghìn tỷ. Trong bốn năm ở rể, vì che giấu thân phận, bị chịu mọi khinh bỉ, ai cũng có thể ức hiếp. Vì con gái, vì vợ, anh không thể không trở về Long Môn và thừa kế tất cả! Đã từng hứa với cô ấy cuộc sống sung túc, bây giờ có thể cho cô cả thế giới!

Mục lục

- Chương 1: CHÚ ƠI CHÁU ĐAU QUÁ.
- Chương 2: TÔI LÀ HÀO MÔN.
- Chương 3: SỰ GIẢN DỊ CỦA NGƯỜI CÓ TIỀN.
- Chương 4: LÝ PHÀM, ANH VẬY MÀ LẠI LÀ….
- Chương 5: ANH HỨA VỚI EM.
- Chương 6: TIÊU TIỀN NHƯ RÁC.
- Chương 7: EM CŨNG XỨNG ĐÁNG.
- Chương 8: ĐỂ LẠI TÊN CỦA NGƯỜI NÀO.
- Chương 9: KHÔNG TỪ THỦ ĐOẠN.
- Chương 10: NIỀM KIÊU HÃNH VÀ TỰ HÀO.
- Chương 11: TÔI CHỈ CHO ÔNG BA PHÚT.
- Chương 12: THỎA THUẬN GIỮA TÔI VÀ ÔNG
- Chương 13: ÂM MƯU CỦA CỐ TUẤN HÀO
- Chương 14: LÝ PHÀM CỨU EM.
- Chương 15: SAN BẰNG NƠI NÀY.
- Chương 16: AI DÁM VÔ LỄ
- Chương 17: KHÔNG CÓ AI TÔI KHÔNG ĐỘNG VÀO ĐƯỢC CẢ
- Chương 18: ĐÂY VẪN LÀ TÊN VÔ DỤNG
- Chương 19: CÔ ẤY VẪN QUAN TÂM ĐẾN TÔI
- Chương 20: VÌ EM ANH SẼ TỚI
- Chương 21: KHÔNG AI TRÊN THẾ GIỚI NÀY CÓ THỂ BẮT NẠT CÔ ẤY
- Chương 22: THÚ NHẬN
- Chương 23: ĐÂY LÀ LỜI HỨA CỦA ANH
- Chương 24: TỚI LƯỢT RỒI
- Chương 25: CHẤN ĐỘNG KHIẾN NGƯỜI TRONG THÀNH PHỐ HÂM MỘ
- Chương 26: THẬT RA ANH RẤT CÓ TIỀN
- Chương 27: PHI LỄ
- Chương 28: MUA LẠI CỬA HÀNG NÀY
- Chương 29: THÂN PHẬN BẠI LỘ
- Chương 30: CỐ HỌA Y CÔ TIÊU RỒI
- Chương 31: LÝ PHÚ THIẾU THẦN BÍ
- Chương 32: KHÔNG AI CÓ THỂ CƯỚP ĐI
- Chương 33: CÓ BẤT NGỜ

- Chương 34: CHUYỆN CỦA MỘT CÂU NÓI
- Chương 35: GẶP HAY KHÔNG HAY KHÔNG
- Chương 36: ANH VẪN LÀ PHẾ VẬT
- Chương 37: XÁC ĐỊNH MỘT MỤC TIÊU NHỎ
- Chương 38: SAO LẠI LÀ CẬU TA
- Chương 39: CỐ HỌA Y BỊ ĐÁNH
- Chương 40: CẢ THẾ GIỚI KHÓC CÙNG CÔ
- Chương 41: PHẢN RỒI
- Chương 42: PHẢI ĐỂ HỌ XIN LỖI EM
- Chương 43: MỌI CHUYỆN ĐÃ XONG
- Chương 44: THẬT SỰ LÀ LÝ PHÀM
- Chương 45: ANH ĐANG NHẮN TIN CHO AI
- Chương 46: ANH GIẢI QUYẾT THẾ NÀO
- Chương 47: SỢ NGÂY NGƯỜI
- Chương 48: KHÁCH QUÝ
- Chương 49: NỂ MẶT AI
- Chương 50: CHUẨN BỊ CHO NGÀI
- Chương 51: LÁO XƯỢC! KHÔNG ĐƯỢC VÔ LỄ
- Chương 52: ANH CÓ CHUYỆN GIẤU EM
- Chương 53: ĐÂY CHÍNH LÀ HỢP ĐỒNG MỚI
- Chương 54: TÔI KHÔNG ĐỒNG Ý
- Chương 55: SỰ CƯƠNG QUYẾT CỦA CỐ HỌA Y
- Chương 56: SẼ ĐẾN CẦU XIN EM
- Chương 57: CẢM ƠN ANH LÝ PHÀM
- Chương 58: HUỶ BỎ HỢP TÁC
- Chương 59: NGUY CƠ CỦA NHÀ HỌ CỐ
- Chương 60: DO ANH GÂY RA
- Chương 61: ĐÂY LÀ THÁI ĐỘ CẦU XIN SAO?
- Chương 62: ANH ẤY THAY ĐỔI RỒI
- Chương 63: CHỜ ÔNG CỤ TỰ MÌNH ĐẾN XIN LỖI
- Chương 64: THAY ĐỔI CÁI NHÌN
- Chương 65: PHÒNG ÂM NHẠC VIENNA
- Chương 66: XIN TÔI THA THỨ
- Chương 67: ĐUỔI VIỆC
- Chương 68: CÁI GIÁ CHO KẺ CUỒNG VỌNG VÔ TRI
- Chương 69: QUY CỦ CÁI GÌ
- Chương 70: AI TẶNG
- Chương 71: Đấu đá lục đục
- Chương 72: Không thể tha thứ cho kẻ ức hiếp người khác chát!

- Chương 73: Phẫn nộ dâng trào
- Chương 74: Tôi không ngại giết chết cô đâu
- Chương 75: Kiều gia tới
- Chương 76: Đánh hay lắm
- Chương 77: Đi xin lỗi nhận sai
- Chương 78: Chĩa mũi nhọn vào
- Chương 79: Lý phàm kiêu ngạo
- Chương 80: Không thể tưởng tượng nổi
- Chương 81: LÀ LÝ PHÀM Đòi lời giải thích thay Cố Họa Y?
- Chương 82: Lộ tẩy rồi
- Chương 83: Phát hiện
- Chương 84: Không nói đạo lý
- Chương 85: Trong thẻ này có 30 nghìn tỷ
- Chương 86: Trời đất, thật sự có vương
- Chương 87: Sợ hãi, hâm mộ, ghen tị
- Chương 88
- Chương 89: Mở một cửa hàng
- Chương 90: Thật ra tôi rất có tiền
- Chương 91: Bentley flying spur
- Chương 92: Ai mà tai to mặt lớn thế
- Chương 93: Cú vả này thật…
- Chương 94: Làm người tốt
- Chương 95: Mặt mũi của lý phàm
- Chương 96: HÌNH NHƯ LÀ LÝ PHÀM
- Chương 97: Lý Phàm TRÂU BÒ NHƯ VẬY
- Chương 98: LẬP KẾ HÃM HẠI
- Chương 99: SÓNG NGẦM CHUYỂN ĐỘNG
- Chương 100: NGƯỜI NGƯỜI PHẪN NỘ
- Chương 101: THÂN PHẬN CỦA TÔI
- Chương 102: THỦ ĐOẠN KHỦNG KHIẾP
- Chương 103: ÔNG TA LÀ NGƯỜI GIÀU NHẤT
- Chương 104: SAO CÓ THỂ SẼ LÀ LÝ PHÀM
- Chương 105: ĐÁNH SƯNG MẶT TÊN BÉO
- Chương 106: Đích thân đưa tới
- Chương 107: Thiếu chủ long môn há lại là kẻ ngu dốt
- Chương 108: Không có chỗ đứng
- Chương 109: Thổ hào nha
- Chương 110: Bữa tiệc tư nhân
- Chương 111: Nịnh hót
- Chương 112: Có vấn đề sao

- Chương 113: Quỳ xuống xin lỗi
- Chương 114: Tha cho tôi! tôi sai rồi
- Chương 115: Ha ha
- Chương 116: Dụ dỗ
- Chương 117: Con người rất nhục nhã
- Chương 118: Thiếu chủ là lý phàm
- Chương 119: Cô sẽ hối hận
- Chương 120: Sinh nhật của ba vợ
- Chương 121: Một trăm điều kiện
- Chương 122: Anh sẽ chứng minh
- Chương 123: Đồng hồ Sang trọng
- Chương 124: Ngọc long bích
- Chương 125: Đồ Vật hoàng gia ngự dùng
- Chương 126: Giá trị trăm tỷ
- Chương 127: Cho mặt mũi mà không cần
- Chương 128: Con hổ ở hán thành
- Chương 129: Chúng ta không đồng ý
- Chương 130: Thế giới này điên rồi sao
- Chương 131: Người đàn ông của tôi
- Chương 132: Nể mặt cậu lý
- Chương 133: Miễn phí hóa đơn mười hai tỷ cậu lý?
- Chương 134: Hàng real
- Chương 135: Rốt cuộc anh là ai
- Chương 136: Đạo lý đối nhân xử thế
- Chương 137: Cuôm tiền bỏ chạy
- Chương 138: Mọi thứ từ từ sẽ đến
- Chương 139: Cứ để anh huênh hoang trước
- Chương 140: Xem ai lợi hại hơn
- Chương 141: Thảm rồi
- Chương 142: Tôi có bản lĩnh này
- Chương 143: Thật sự đến rồi
- Chương 144: Vênh váo tận trời
- Chương 145: Nhầm lẫn
- Chương 146: Trở mặt đánh một tát
- Chương 147: Xin lỗi lý phàm
- Chương 148: Tới gây sự
- Chương 149: Mỏi mắt mong chờ
- Chương 150: Đây mới là uy phong
- Chương 151: Xấc xược! ai dám
- Chương 152: Người mà đến ngài thiên còn phải tôn kính

- Chương 153: Âm mưu
- Chương 154: Có việc cứ tìm tôi
- Chương 155: Cho mấy người một bài học
- Chương 156: Vậy đánh đến khi anh khóc
- Chương 157: Lý phàm không chịu thua kém
- Chương 158: An ủi
- Chương 159: Chó trông cửa
- Chương 160: Chức vụ tùy anh chọn
- Chương 161: Hết lòng tôn kính
- Chương 162: Vội tìm chết
- Chương 163: Cầu xin tha mạng
- Chương 164: Truyền cảm bằng phẩm hạnh
- Chương 165: Tăng giá! mười lăm tỉ
- Chương 166: Tao chấp hết
- Chương 167: Đánh cho đến chết
- Chương 168: Có đáng giá không?
- Chương 169: Muốn chết thì để tôi giúp các người cho
- Chương 170: Quá khỏe
- Chương 171: Sự tàn nhẫn của lý phàm
- Chương 172: Ai mới là ông trùm hán thành
- Chương 173: Tôi đại diện cho công lý ông bạch quỳ xuống sàn
- Chương 174: Ăn hiếp cô con gái đáng yêu của tôi
- Chương 175: Anh đáng chết
- Chương 176: Thái độ chưa chân thành
- Chương 177: Chơi chết các người
- Chương 178: Gọi điện thoại tốt hơn gọi người
- Chương 179: Hội trưởng tới
- Chương 180: Bữa tối dưới ánh nến
- Chương 181: Không phải nơi anh nên tới
- Chương 182: Hậu quả tự gánh
- Chương 183: Đá
- Chương 184: Kết cục chỉ có một
- Chương 185: Đến tìm chết
- Chương 186: Phong phạm của cao thủ
- Chương 187: Đây mới là thực lực
- Chương 188: Thời gian gấp gáp
- Chương 189: Kỳ chết của cả nhà
- Chương 190: Lý phàm, anh thật tuyệt
- Chương 191: Ông chủ của chúng ta

- Chương 192: Tăng lương
- Chương 193: Rêu rao khắp nơi
- Chương 194: Mười chiếc bmw
- Chương 195: Tố chất giáo dục
- Chương 196: Mua lại
- Chương 197: Tặng anh lý
- Chương 198: Cậu tính là cái thá gì
- Chương 199: Xin lỗi như chó
- Chương 200: Mong nhớ
- Chương 201: Chuẩn bị sẵn quan tài!
- Chương 202: Bỏ đá xuống giếng
- Chương 203: Bức ép, uy hiếp
- Chương 204: Ai cũng không đi được
- Chương 205: Chết đến nơi
- Chương 206: Thiên vương lão tử đều phải chết
- Chương 207: Tất cả mọi chuyện, tôi sẽ xử lý
- Chương 208: Ba đầu xử lý
- Chương 209: Xem ra mày muốn chết
- Chương 210: Mười phút, phá sản!
- Chương 211: Điện thoại của ngài đang reo
- Chương 212: Ba người cùng quỳ
- Chương 213: Giải quyết rồi?
- Chương 214: Hưng sư vấn tội
- Chương 215: Bởi vì anh lý phàm
- Chương 216: Đại gia họ lý là ai?
- Chương 217: Cố hoạ y bị bắt cóc
- Chương 218: Anh cút đi! đồ Phế vật!
- Chương 219: Thật ngốc
- Chương 220: Không đau chút nào
- Chương 221: Nỗi đau đớn đến tột cùng!
- Chương 222: Kế hoạch của tô văn bân
- Chương 223: Dạy dỗ cho tốt
- Chương 224: Ai muốn tìm tôi?
- Chương 225: Anh có nhầm lẫn không?
- Chương 226: Đấu giá bắt đầu
- Chương 227: Đấu giá điên cuồng
- Chương 228: Tự thu xếp
- Chương 229: Nhìn xem chồng người khác có bản lĩnh lớn thế nào
- Chương 230: Quà mừng đâu?

- Chương 231: Nhà họ vương
- Chương 232: Mọi người cùng công kích
- Chương 233: Không có tư cách?
- Chương 234: Anh ấy không làm sai
- Chương 235: Kẻ xấu mách lẻo trước
- Chương 236: Bảo cậu ta nói xin lỗi!
- Chương 237: Đã chuẩn bị từ lâu
- Chương 238: Bọn họ chưa mừng thọ
- Chương 239: Quà mừng thọ vô cùng xa hoa
- Chương 240: Cậu ta có thể tặng? tôi sẽ ăn phân!
- Chương 241: Ngài văn tới rồi?
- Chương 242: Kiều chính long, long gia
- Chương 243: Có MẮT KHÔNG THẤY NÚI THÁI SƠN
- Chương 244: Rốt cuộc anh là ai
- Chương 245: Đại nhân vật đến nhà
- Chương 246: Đánh hay lắm!
- Chương 247: Thiên đại cơ duyên
- Chương 248: Âm mưu
- Chương 249: Vợ mày đang ở trong tay tao
- Chương 250: Siêu ngang ngược!
- Chương 251: Cẩn thận khi quyết định
- Chương 252: Quá mạnh!
- Chương 253: Ghi hận trong lòng
- Chương 254: Xông lên!
- Chương 255: Anh ta rất mạnh
- Chương 256: Tiễn ông về tây thiên
- Chương 257: Nơi này là thành phố
- Chương 258: Nhà họ tô
- Chương 259: Xin ngài hãy bỏ qua cho nhà họ tô
- Chương 260: Cảm hóa bọn côn đồ
- Chương 261: Có khó khăn
- Chương 262: Hết sức nịnh bợ
- Chương 263: Hội viên thẻ vàng
- Chương 264: Chỉ đánh tên đàn ông kia
- Chương 265: Dễ như trở bàn tay
- Chương 266: Cứ sắp xếp như thế đi
- Chương 267: Biết điều chút
- Chương 268: Cho hắn một đêm đáng nhớ
- Chương 269: Ngài thiên
- Chương 270: Thần thánh phương nào

- Chương 271: Thấy không rõ tình thế
- Chương 272: Đổ thạch
- Chương 273: Anh thật sự quen biết ngài thiên?
- Chương 274: Cứ yên tâm đi
- Chương 275: Ba trăm nghìn?
- Chương 276: Thắng chắc?
- Chương 277: Phỉ thúy chủng băng cao
- Chương 278: Anh đã gây ra họa rồi!
- Chương 279: Tiến hành đồng bộ
- Chương 280: Dừng mọi khoản vay
- Chương 281: Cứu viện sở trung thiên
- Chương 282: Có gì từ từ nói
- Chương 283: Tuyệt thế cao thủ?
- Chương 284: Để lý phàm phải quỳ xuống chào đón
- Chương 285: Dùng ba trăm triệu thu mua
- Chương 286: Cho anh cơ hội cuối cùng
- Chương 287: Nhà họ tô đến nhận lỗi
- Chương 288: Lăn lộn mà đến
- Chương 289: Quỳ xuống nói lời xin lỗi!
- Chương 290: Lăn mà rời đi
- Chương 291: Cả gia tộc đều là người ở
- Chương 292: Đêm trước mưa gió
- Chương 293: Vì tình cảm
- Chương 294: Anh chính là tên vô dụng đó
- Chương 295: Mẹ xem con là hạng người gì?
- Chương 296: Dạy dỗ phế vật
- Chương 297: Mấy người coi anh ấy là cái gì?
- Chương 298: Vì lý phàm?
- Chương 299: Anh đang tìm chết à
- Chương 302: Mới thế đã không được rồi?
- Chương 303: Thật không phải vì anh?
- Chương 304: Hợp tác này có vấn đề!
- Chương 300: Sự quyết đoán của sở trung thiên
- Chương 301: Có phải là do anh giở trò không?
- Chương 305: Làm thế nào để xin lỗi anh lý
- Chương 306: Đừng phạm sai lầm!
- Chương 307: Mâu thuẫn nội bộ
- Chương 308: Điên hết rồi sao?
- Chương 309: Sẽ khiến cho bọn chúng giao ra
- Chương 310: Ba là siêu nhân

- Chương 311: Bao vây anh ta!
- Chương 312: Đừng đánh nhau
- Chương 313: Đánh con mình thì hay ho gì
- Chương 314: Quỳ xuống cầu xin
- Chương 315: Ông chủ của tập đoàn họa vân y
- Chương 316: Sao lại là anh ta?
- Chương 317: Muốn gặp cậu lý
- Chương 318: Cứ làm theo lời tôi
- Chương 319: Cậu dám vô lễ?!
- Chương 320: Nhận lỗi
- Chương 321: Chủ tịch mời cậu
- Chương 322: Nhận tội với cậu
- Chương 323: Rốt cuộc lý phàm là ai?
- Chương 324: Cạm bẫy và âm mưu
- Chương 325: Muốn lấy không?
- Chương 326: Bát gia
- Chương 327: Thiệp mời
- Chương 328: Hợp đồng không có vấn đề
- Chương 329: Đều là người một nhà
- Chương 330: Dự tiệc
- Chương 331: Trút giận
- Chương 332: Nếu như có người xúc phạm tôi, cho dù ở xa cũng nhất định sẽ bị trừng phạt
- Chương 333: Tối nay giết chết anh!
- Chương 334: Quỳ xuống gọi ba
- Chương 335: Thuê để giết người
- Chương 336: Bữa tiệc giết chóc
- Chương 337: Tôi đi nói chuyện
- Chương 338: Khăng khăng tìm chết
- Chương 339: Cậu có thể làm được không?
- Chương 340: Lửa giận của nhà họ mã
- Chương 341: Đoàn luật sư đến kiếm chuyện
- Chương 342: Cố gắng hết sức giúp đỡ
- Chương 343: Bó tay
- Chương 345: Có quan hệ gì với long môn?
- Chương 344: Trổ tài tranh luận
- Chương 346: Tập hợp, hán thành!
- Chương 347: Muốn chạy? không có cửa đâu!
- Chương 348: Một phát chết luôn!
- Chương 349: Kẻ mạnh thật sự

- Chương 350: Chọc giận tao thành công rồi
- Chương 351: Phim đặc chiến
- Chương 352: Đánh chết
- Chương 353: Tôi muốn cậu ta phải chết
- Chương 354: Bắt cóc hai người già
- Chương 355: Sát thủ sụp đổ
- Chương 356: Muốn tha cho ông à?
- Chương 357: Mùi chết chóc
- Chương 358: Thay anh dạy dỗ một chút
- Chương 359: Ám sát bát gia
- Chương 360: Quyền vương đai lưng vàng
- Chương 361: Đánh không lại thì phải nhận
- Chương 362: Quá ác rồi
- Chương 363: Đồ Khốn!
- Chương 364: Phải làm mọi người tin phục
- Chương 365: Muốn nội chiến?
- Chương 366: Cáo từ
- Chương 367: Mày, có ngoan hay không?
- Chương 368: Tất cả nghe tôi chỉ huy
- Chương 369: Anh thua chắc rồi
- Chương 370: Đánh một trận
- Chương 371: Thật sự đến rồi
- Chương 372: Cậu đi tiếp khách
- Chương 373: Bát gia đến!
- Chương 374: Cho ông một cơ hội hiệu trung
- Chương 375: Vẻ tươi cười của ông đã bán đứng ông
- Chương 381
- Chương 382
- Chương 383
- Chương 384
- Chương 385
- Chương 386: Chút tài mọn
- Chương 387: Sát thần giá lâm
- Chương 388: Đánh người không đánh vào mặt
- Chương 389: Sẽ gặp báo ứng
- Chương 390: Chiến đội
- Chương 391: Giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế
- Chương 392: Đánh
- Chương 393: Thầy phong thủy
- Chương 394: Cô ấy có duyên với tôi

- Chương 395: Dụ dỗ của địa sư
- Chương 396: Họa sát thân
- Chương 397: Tập kích ban đêm
- Chương 398: Một đám khốn kiếp
- Chương 399: Có trương thiên sư tôi ở đây
- Chương 400: Thu chút lợi ích
- Chương 401: Kho báu long môn
- Chương 402: Long hậu tới
- Chương 403: Hậu sinh khả úy
- Chương 404: Xin long hậu trách phạt
- Chương 405: Vô gian đạo
- Chương 406: Trời cũng không giúp được hắn
- Chương 407: Bạn thần mời
- Chương 408: Chuyện nhỏ ở quán cà phê
- Chương 409: Các ngươi kém rất xa
- Chương 410: Rất kinh hỉ phải không
- Chương 411: Chưa hết kinh hỉ
- Chương 412: Cơ hội báo thù
- Chương 413: Không thấy xác đâu
- Chương 414: Người xấu hay làm chuyện quái gở
- Chương 415: Ức hiếp người ta quá đáng
- Chương 416: Quả thật điên rồi!
- Chương 417: Đạp mạnh
- Chương 418: Dạy dỗ cố bội sam
- Chương 419: Nịnh bợ thấy
- Chương 420: Lập uy
- Chương 421
- Chương 422
- Chương 423
- Chương 424
- Chương 425
- Chương 426: Một chiêu bị thua
- Chương 427: Thu ít lợi ích
- Chương 428: Ngủ ở nhà em?
- Chương 429: Cô em vợ cộng thêm bạn thân
- Chương 430: Tâm tư của long hậu
- Chương 376: Muốn sống thì phối hợp
- Chương 377: Bắt cóc con gái của tôi?
- Chương 378: Thời buổi mất an ninh
- Chương 379: Mai phục trong bữa tiệc đính hôn

- Chương 380: Kiếm chuyện?
- Chương 431
- Chương 432
- Chương 433
- Chương 434
- Chương 435
- Chương 436: Chỉ cần sẵn sàng chi tiền
- Chương 437: Tiền không là gì cả
- Chương 438: Liều với anh
- Chương 439: Thử kiêu ngạo nữa xem
- Chương 440: Nên uống thuốc rồi
- Chương 441
- Chương 442
- Chương 443
- Chương 444
- Chương 445
- Chương 446: Đi theo kịch bản
- Chương 447: Tha cho tôi một phen
- Chương 448: Chính là anh ta!
- Chương 449: Tông chết hắn!
- Chương 450: Nguyền rủa anh
- Chương 451: Sùng bái
- Chương 452: Chấn động nhà họ lâm
- Chương 453: Làm người quá tiêu chuẩn kép
- Chương 454: Tôi muốn bái sư
- Chương 455: Ra giá ba trăm triệu!
- Chương 456: Chỉ có nhanh là không phá được
- Chương 457: Lãnh hội phong thái
- Chương 458: Tinh hoa của thái cực
- Chương 459: Chiếm tiện nghi của tôi?
- Chương 460: Ư ư ư
- Chương 461: Chị cướp ba em thì phải làm sao?
- Chương 462: Thăng cấp
- Chương 463: Trình độ gì
- Chương 464: Long hậu có lệnh
- Chương 465: Loạn ở công trường
- Chương 466: Đừng xem thường lý phàm
- Chương 467: Sắp xếp của long hậu
- Chương 468: Lừa mình dối người
- Chương 469: Chó ngáp phải ruồi

- Chương 470: Trường phái biểu diễn
- Chương 471: Em nghe anh
- Chương 472: Một mình một súng
- Chương 473: Giúp đỡ chính nghĩa
- Chương 474: Ông thích hợp làm cháu trai
- Chương 475: Thực sự quá mạnh
- Chương 476: Có thể cút
- Chương 477: Lo lắng cho tôi sao?
- Chương 478: Sư thúc của quỷ nhị
- Chương 479: Nói tôi phiền á?
- Chương 480: Cảm ơn lời khen ngợi
- Chương 481: Tự làm tự chịu
- Chương 482: Chưa đến lượt ông dạy bảo
- Chương 483: Có thể ngủ cùng nhau
- Chương 484: Sư phụ sẽ báo thù cho con
- Chương 485: Liên lụy người nhà
- Chương 486: Ba mẹ vợ hoảng sợ
- Chương 487: Khai trương ăn ba năm
- Chương 488: Giúp cậu ta mở mang kiến thức
- Chương 489: May mắn ập đến
- Chương 490: Nếu giả một đền mười
- Chương 491: Đồ Vô liêm sỉ
- Chương 492: Hóa ra là cao nhân
- Chương 493: Phương thuốc
- Chương 494: Hung hăng báo thù
- Chương 495: Đối thủ trong cuộc đấu chính thức
- Chương 496: Không nhìn ra sai sót
- Chương 497: Tên rác rưởi này từ đâu tới vậy
- Chương 498: Đúng là vô địch
- Chương 499: Cần sự trợ giúp
- Chương 500: Tặng xe
- Chương 501: Cơ hội đã đến
- Chương 502: Vua trộm khi xưa
- Chương 503: Yêu cầu quá đáng
- Chương 504: Đến tận nơi kiếm chuyện
- Chương 505: Có hoa không có quả
- Chương 506: Cậu đúng là nhân tài
- Chương 507: Rời khỏi nhà họ cố
- Chương 508: Cuối cùng cũng biết được thân phận
- Chương 509: Ngả bài

- Chương 510: Trận chung kết
- Chương 511: Gây chú ý, sáu trăm tỷ
- Chương 512: Vừa mới bắt đầu
- Chương 513: Đánh bại anh ta
- Chương 514: Thất bại thảm hại
- Chương 515: Kiếm lời chín nghìn tỷ
- Chương 516: Xung đột kịch liệt
- Chương 517: Muốn chạy?
- Chương 518: Thâm tàng bất lộ
- Chương 519: Sắp bị phát hiện rồi
- Chương 520: Tốc độ gấp hai mươi tư lần
- Chương 521: Bão táp
- Chương 522: Còn muốn chạy, không dễ đâu
- Chương 523: Có thể để mày như ý
- Chương 524: Nhân viên bảo trì giả mạo
- Chương 525: Hối tiếc không kịp
- Chương 526: Một quân cờ
- Chương 527: Con riêng của nhà giàu
- Chương 528: Phải thành công
- Chương 529: Không nhìn thấy bất cứ thứ gì
- Chương 530: Tới lấy trộm đồ
- Chương 531: Đại tiên
- Chương 532: Giấc mơ xấu hổ
- Chương 533: Có mùi âm mưu
- Chương 534: Đàn ông không đáng tin
- Chương 535: Thay đổi
- Chương 536: Hành động không theo thói thường
- Chương 537: Quân cờ
- Chương 538: GẠT NGƯỜI Bị
- Chương 539: Ám thị tâm lý
- Chương 540: Đưa cậu trở về
- Chương 541: Muốn gặp đại sư huynh
- Chương 542: Kế hoạch của đại sư huynh
- Chương 543: Đánh không lại ngón tay mềm
- Chương 544: Chuyên nghiệp nhất
- Chương 545: Lý phàm có tới không
- Chương 546: Mối thù diệt môn phái
- Chương 547: Bất ngờ lớn
- Chương 548: Đội mới
- Chương 549: Nhận chức

- Chương 550: Bổ thận tráng dương
- Chương 551: Đòi lợi ích
- Chương 552: Ông cụ cố ra mặt
- Chương 553: Lấy công bù tư
- Chương 554: Đứa con rể đến nhà không tri kỷ
- Chương 555: Người ta có bản lĩnh hơn con
- Chương 556: Cũng lấy cho tôi một căn
- Chương 557: Tâm cơ quá sâu
- Chương 558: Cọc ngầm
- Chương 559: Tin tức tốt
- Chương 560: Bảng tên số một
- Chương 561: Để lộ bí mật
- Chương 562: Giết gà dọa khỉ
- Chương 563: Lời mời thành lập hội thương mại
- Chương 564: Vất vả cho anh rồi
- Chương 565: Mời họ quay lại
- Chương 566
- Chương 567
- Chương 568
- Chương 569
- Chương 570
- Chương 571: Cho anh một đáng giá kém
- Chương 572: Tiệc tân gia
- Chương 573: Làm kẻ ác một lần
- Chương 574: Bắt tay nhau mới có cơ hội
- Chương 575: Dẫn cô lên xe
- Chương 576: Bắt nạt tới tận cửa nhà
- Chương 577: Đến để gây cười sao
- Chương 578: Hủy bỏ tư cách của anh ta!
- Chương 579: Dọa phát sợ!
- Chương 580: Ăn đau khổ chưa đủ
- Chương 581: Ván này thắng chắc
- Chương 582: Không hiểu gì về tình cảm
- Chương 583: Bị kích thích đến điên rồi
- Chương 584: Thần đua xe giáng trần
- Chương 585: Hâm mộ anh mười nghìn năm
- Chương 586: Quỳ xuống và học theo tiếng chó sủa
- Chương 587: Một cước?
- Chương 588: Gọi bát gia tới
- Chương 589: Nên đánh

- Chương 590: Có thể cút
- Chương 591: Anh trâu!
- Chương 592: Tại sao phải bồi thường cho ông ta
- Chương 593: Thẳng tay đập vỡ!
- Chương 594: Cậu dám lừa tôi?
- Chương 595: Đạt được thoả thuận
- Chương 596: Đại hội điêu khắc ngọc
- Chương 597: Tài lẻ
- Chương 598: Không thể hiểu nổi
- Chương 599: Lôi kéo làm quen
- Chương 600: Không thể tưởng tượng được
- Chương 601
- Chương 602
- Chương 603
- Chương 604
- Chương 605
- Chương 606: Bị ám sát
- Chương 607: Lão quách nổi điên
- Chương 608: Dọa sợ
- Chương 609: Khó biết rõ đầu đuôi sự việc
- Chương 610: Mất tích ly kỳ
- Chương 611: Giá chín trăm triệu
- Chương 612: Chuyện nhỏ
- Chương 613: Đây mới chỉ là bắt đầu
- Chương 614: Phế thạch
- Chương 615: Cho ông mười giây
- Chương 616
- Chương 617
- Chương 618
- Chương 619
- Chương 620
- Chương 621
- Chương 622
- Chương 623
- Chương 624
- Chương 625
- Chương 626
- Chương 627
- Chương 628
- Chương 629

- Chương 630
- Chương 631
- Chương 632
- Chương 633
- Chương 634
- Chương 635
- Chương 636
- Chương 637
- Chương 638
- Chương 639
- Chương 640
- Chương 641
- Chương 642
- Chương 643
- Chương 644
- Chương 645
- Chương 646
- Chương 647
- Chương 648
- Chương 649
- Chương 650
- Chương 651
- Chương 652
- Chương 653
- Chương 654
- Chương 655
- Chương 656
- Chương 657
- Chương 658
- Chương 659
- Chương 660
- Chương 661
- Chương 662
- Chương 663
- Chương 664
- Chương 665
- Chương 666
- Chương 667
- Chương 668
- Chương 669

- Chương 670
- Chương 671
- Chương 672
- Chương 673
- Chương 674
- Chương 675
- Chương 676
- Chương 677
- Chương 678
- Chương 679
- Chương 680
- Chương 681
- Chương 682
- Chương 683
- Chương 684
- Chương 685
- Chương 686
- Chương 687
- Chương 688
- Chương 689
- Chương 690
- Chương 691
- Chương 692
- Chương 693
- Chương 694
- Chương 695
- Chương 696
- Chương 697
- Chương 698
- Chương 699
- Chương 700
- Chương 701
- Chương 702
- Chương 703
- Chương 704
- Chương 705
- Chương 706
- Chương 707
- Chương 708
- Chương 709

- Chương 710
- Chương 711
- Chương 712
- Chương 713
- Chương 714
- Chương 715
- Chương 716
- Chương 717
- Chương 718
- Chương 719
- Chương 720
- Chương 721
- Chương 722
- Chương 723
- Chương 724
- Chương 725
- Chương 726
- Chương 727
- Chương 728
- Chương 729
- Chương 730
- Chương 731
- Chương 732
- Chương 733
- Chương 734
- Chương 735
- Chương 736
- Chương 737
- Chương 738
- Chương 739
- Chương 740
- Chương 741
- Chương 742
- Chương 743
- Chương 744
- Chương 745
- Chương 746
- Chương 747
- Chương 748
- Chương 749

- Chương 750
- Chương 751
- Chương 752
- Chương 753
- Chương 754
- Chương 755
- Chương 756
- Chương 757
- Chương 758
- Chương 759
- Chương 760
- Chương 761
- Chương 762
- Chương 763
- Chương 764
- Chương 765
- Chương 766
- Chương 767
- Chương 768
- Chương 769
- Chương 770
- Chương 771
- Chương 772
- Chương 773
- Chương 774
- Chương 775
- Chương 776
- Chương 777
- Chương 778
- Chương 779
- Chương 780
- Chương 781
- Chương 782
- Chương 783
- Chương 784
- Chương 785
- Chương 786
- Chương 787
- Chương 788
- Chương 789

- Chương 790
- Chương 791
- Chương 792
- Chương 793
- Chương 794
- Chương 795
- Chương 796
- Chương 797
- Chương 798
- Chương 799
- Chương 800
- Chương 801
- Chương 802
- Chương 803
- Chương 804
- Chương 805
- Chương 806
- Chương 807
- Chương 808
- Chương 809
- Chương 810
- Chương 811
- Chương 816
- Chương 817
- Chương 818
- Chương 819
- Chương 820
- Chương 8221
- Chương 822
- Chương 823
- Chương 824
- Chương 825
- Chương 826
- Chương 827
- Chương 828
- Chương 829
- Chương 830
- Chương 831
- Chương 832
- Chương 833

- Chương 834
- Chương 835
- Chương 836
- Chương 837
- Chương 838
- Chương 839
- Chương 840
- Chương 841
- Chương 842
- Chương 843
- Chương 844
- Chương 845
- Chương 846
- Chương 847
- Chương 848
- Chương 849
- Chương 850
- Chương 851
- Chương 852
- Chương 853
- Chương 856
- Chương 857
- Chương 858
- Chương 901
- Chương 902
- Chương 903
- Chương 904
- Chương 905
- Chương 906
- Chương 907
- Chương 908
- Chương 909
- Chương 910
- Chương 911
- Chương 912
- Chương 913
- Chương 914
- Chương 915
- Chương 916
- Chương 917

- Chương 918
- Chương 919
- Chương 920
- Chương 921
- Chương 922
- Chương 923
- Chương 924
- Chương 925
- Chương 926
- Chương 927
- Chương 928
- Chương 929
- Chương 930
- Chương 931
- Chương 932
- Chương 933
- Chương 934
- Chương 935
- Chương 936
- Chương 937
- Chương 938
- Chương 939
- Chương 940
- Chương 941
- Chương 942
- Chương 943
- Chương 944
- Chương 945
- Chương 946
- Chương 947
- Chương 948
- Chương 949
- Chương 950
- Chương 951
- Chương 952
- Chương 953
- Chương 954
- Chương 955
- Chương 956
- Chương 957

- Chương 958
- Chương 959
- Chương 960
- Chương 961
- Chương 962
- Chương 963
- Chương 964
- Chương 965
- Chương 966
- Chương 967
- Chương 968
- Chương 969
- Chương 970
- Chương 971
- Chương 972
- Chương 973
- Chương 974
- Chương 975
- Chương 976
- Chương 977
- Chương 978
- Chương 979
- Chương 980
- Chương 981
- Chương 982
- Chương 983
- Chương 984
- Chương 985
- Chương 986
- Chương 987
- Chương 988
- Chương 989
- Chương 990
- Chương 991
- Chương 992
- Chương 993
- Chương 994
- Chương 995
- Chương 996
- Chương 997

- Chương 998
- Chương 999
- Chương 1000
- Chương 1001: Đánh Chủ Trì Còn Muốn Chạy
- Chương 1002: Cuộc Gọi Của Bạn Cũ
- Chương 1003: Mỡ Nó Rán Nó
- Chương 1004: Táng Gia Bại Sản
- Chương 1005: Anh Có Thể Thắng Tôi Sao
- Chương 1006: Chị Gái Ra Tay
- Chương 1007: Thần Bài Chịu Thua
- Chương 1008: Biến Thành Fan Cuồng
- Chương 1009: Giao Dịch Dơ Bẩn
- Chương 1010: Không Quăng Đi Được
- Chương 1011: Giúp Đỡ
- Chương 1012: Không Chịu Nổi Một Chiêu
- Chương 1013: Hành Hạ
- Chương 1014: Oan Gia Ngõ Hẹp
- Chương 1015: Ngủ Như Chết
- Chương 1016: Châm Chọc
- Chương 1017: Diễn Hỏng Rồi
- Chương 1018: Để Sự Thật Nói Chuyện!
- Chương 1019: Phong Thủy Tốt Nhất
- Chương 1020: Thăm Dò
- Chương 1021: Bồi Thường Bốn Mươi Lăm Tỷ!
- Chương 1022: Việc Nào Ra Việc Đấy
- Chương 1023: Kho Số 6
- Chương 1024: Đối Đầu Với Bạch Quân Sư
- Chương 1025: Cổ Vương
- Chương 1026: Lại Phải Chịu Tội
- Chương 1027: Giao Đấu Với Cổ Vương
- Chương 1028: Tìm Kiếm Chìa Khóa Long Môn
- Chương 1029: Là Đây Sao
- Chương 1030: Gọi Điện Liên Lạc
- Chương 1031: Chó Ngáp Phải Ruồi
- Chương 1032: Kỳ Vọng Càng Lớn Thất Vọng Càng Nhiều
- Chương 1033: Khua Môi Múa Mép
- Chương 1034: Ngài Võ Bị Đánh
- Chương 1035: Sóng Gió Ở Sân Bay
- Chương 1036: Mấy Người Chưa Ăn Cơm À
- Chương 1037: Gọi Cứu Viện

- Chương 1038: Uy Hiếp
- Chương 1039: Bắt Nhầm Người Tốt Rồi
- Chương 1040: Đừng Tìm Đường Chết!
- Chương 1041: Giận Mà Không Dám Nói
- Chương 1042: Âm Mưu Nhà Họ Đế
- Chương 1043: Đùa Với Lửa
- Chương 1044: Nhượng Một Nửa Cổ Phần
- Chương 1045: Ông Lão Kỳ Quái
- Chương 1046: Người Đánh Chìa Khóa Long Môn
- Chương 1047: Trùng Hợp
- Chương 1048: Khó Mà Tu Bổ
- Chương 1049: Đại Ca Tôi Sai Rồi!
- Chương 1050: Anh Giúp Tôi Hay Là Hại Tôi
- Chương 1051: Tổn Thất Kinh Tế
- Chương 1052: Thủ Đoạn Hèn Hạ
- Chương 1053: Cái Chết Của Bạch Quân Sư
- Chương 1054: Tâm Phúc Mới Của Long Hậu
- Chương 1055: Bị Từ Chối
- Chương 1056: Hồi Tâm Chuyển Ý
- Chương 1057: Tôi Đánh Người Long Môn Đấy!
- Chương 1058: Thuốc!
- Chương 1059: Thả Hổ Về Rừng
- Chương 1060: Có Phải Tinh Lực Cạn Kiệt Rồi Không
- Chương 1061
- Chương 1062
- Chương 1063
- Chương 1064
- Chương 1065
- Chương 1066
- Chương 1067
- Chương 1068
- Chương 1069
- Chương 1070
- Chương 1071
- Chương 1072
- Chương 1073
- Chương 1074
- Chương 1075
- Chương 1076
- Chương 1077

- Chương 1078
- Chương 1079
- Chương 1080
- Chương 1081
- Chương 1082
- Chương 1083
- Chương 1084
- Chương 1085
- Chương 1086
- Chương 1087
- Chương 1088
- Chương 1089
- Chương 1090
- Chương 1091
- Chương 1092
- Chương 1093
- Chương 1094
- Chương 1095
- Chương 1096
- Chương 1097
- Chương 1098
- Chương 1099
- Chương 1100
- Chương 1101
- Chương 1102
- Chương 1103
- Chương 1104
- Chương 1105
- Chương 1106
- Chương 1107
- Chương 1108
- Chương 1109
- Chương 1110
- Chương 1111
- Chương 1112
- Chương 1113
- Chương 1114
- Chương 1115
- Chương 1116
- Chương 1117

- Chương 1118
- Chương 1119
- Chương 1120
- Chương 1121
- Chương 1122
- Chương 1123
- Chương 1124
- Chương 1125
- Chương 1126
- Chương 1127
- Chương 1128
- Chương 1129
- Chương 1130
- Chương 1131
- Chương 1132
- Chương 1133
- Chương 1134
- Chương 1135
- Chương 1136
- Chương 1137
- Chương 1138
- Chương 1139
- Chương 1140
- Chương 1141
- Chương 1142
- Chương 1143
- Chương 1144
- Chương 1145
- Chương 1146
- Chương 1147
- Chương 1148
- Chương 1149
- Chương 1150
- Chương 1151
- Chương 1152
- Chương 1153
- Chương 1154
- Chương 1155
- Chương 1156
- Chương 1157

- Chương 1158
- Chương 1159
- Chương 1160
- Chương 1161
- Chương 1162
- Chương 1163
- Chương 1164
- Chương 1165
- Chương 1166
- Chương 1167
- Chương 1168
- Chương 1169
- Chương 1170
- Chương 1171
- Chương 1172
- Chương 1173
- Chương 1174
- Chương 1175

Chương 1: CHÚ ƠI CHÁU ĐAU QUÁ.

“Tiểu thiếu chủ, bốn năm rồi, cậu nên về rồi, Long Quân bảo tôi đưa cậu về Long Môn.”

“Long Môn bây giờ loạn trong giặc ngoài, Long Quân bệnh tình nguy cấp, đại thiếu chủ bây giờ hôn mê bất tỉnh, chỉ có cậu mới có thể dẫn dắt Long Môn.”

Bên ngoài cửa tiệm Spa Đình Mỹ, có một chiếc Rolls-Royce Phantom đang đậu, bên cạnh cửa là một ông lão đang đứng nói chuyện với Lý Phàm bằng khuôn mặt bình thản.

Lão già này mặc một thân đồ vest lịch sự, đội một chiếc mũ màu đen, chống một cây gậy màu vàng đen.

“Bốn năm rồi, cảm ơn ông ta vẫn còn nhớ đến tôi.”

Khóe môi Lý Phàm nhàn nhạt nở nụ cười lạnh, ánh mắt lặng lẽ, đã không còn bất kỳ hoang tưởng nào đối với cái Long Môn đó từ lâu rồi.

“Ban đầu, ba nghe lời của người phụ nữ đó, nhẫn tâm đuổi tôi và mẹ ra khỏi Long Môn, không phải vì tôi là con riêng, là con hoang mà người người đều nói sao! Bao nhiêu năm như vậy rồi, ông ta có khi nào quan tâm đến sống chết của tôi và mẹ qua chứ?”

“Bây giờ, ông ta bảo tôi về thì tôi phải về ư? Lý Phàm tôi, không lẽ là một con chó của Long Môn bọn họ? Kêu là tới, đuổi là đi?”

“Tôi đã lập gia đình rồi, tôi không cần bất kỳ sự thương xót của ai, đặc biệt là Long Môn! Về hết đi, đừng quấy rầy đến tôi nữa!”

Lý Phàm lạnh giọng nói, sải bước quay người đi vào trong tiệm spa, để lại lão già thở dài liên miên ở ngoài cửa.

Long Môn, một tổ chức thần bí lớn nhất trên thế giới, nắm giữ nguồn tài nguyên về y tế, khoáng sản đỉnh cao nhất thế giới, sở

hữu nguồn tài phú giàu có nhất!

Quyền thế ngập trời!

Không ai dám chọc vào, là gia tộc truyền thừa lâu nhất!

Nội bộ Long Môn, môn chủ là Long Quân, dưới trướng là 8 đại Long Vương, mỗi người đều là đầu đàn nắm giữ một phương, tài phú quyền thế đều là một tay che trời!

Và những cao thủ đánh nhau, bậc thầy công phu siêu phàm trong phạm vi toàn thế giới, đều là môn đồ của Long Môn, đều nghe lệnh của Long Quân!

Lý Phàm đẩy cửa ra, một đám nhân viên tiệm spa đều đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.

Lý Phàm, làm ở đây 4 năm rồi, hoàn toàn là một nhân vật nhỏ thấp cổ bé họng.

Bây giờ, anh vậy mà lại được nói chuyện cùng với người đi xe Roll Royce, thật khó tin….

Bên này, Lý Phàm mới đi được vài bước thì điện thoại trong túi quần liền rung lên.

Nhìn cuộc gọi đến, là bà xã Cố Họa Y.

“Alo, bà xã, có chuyện gì vậy?” Lý Phàm mỉm cười hỏi.

Cố Họa Y ở Hán Thành này là mỹ nhân nổi tiếng, có danh xưng là một trong tứ đại nữ thần của Hán Thành.

Đương nhiên, bây giờ người thường khi nói về Cố Họa Y, đều mỉa mai, cười nhạo cô vì đã gả cho một tên phế vật kiếp nhược không ra gì!

“Lý Phàm! Mau đến bệnh viện nhân dân thành phố mau! Xuyến Xuyến xảy ra chuyện rồi!”

Bên đầu dây kia, thanh âm của Cố Họa Y nghe rất sốt sắng.

“Được! Anh qua đó ngay!”

Lý Phàm không có chút chần chừ nào, nói một câu với quản lý xong liền nhanh chóng chạy ra cửa, lái chiếc xe điện của mình, phóng nhanh đến bệnh viện.

Nhà họ Cố, là hào môn loại B ở Sở Châu Hán Thành, bốn năm trước, Lý Phàm vì một sự cố tình cờ mà quen biết với Cố Họa Y, đã vào ở rể nhà họ Cố.

Lúc đó, hôn lễ của anh và Cố Họa Y đã chấn động cả Hán Thành, bởi vì đó là một hôn lễ nghèo kiết hủ lậu nhất trong lịch sử hào môn của Hán Thành.

Bởi vì, Lý Phàm, là một tên nghèo nàn không có bối cảnh.

Nhà họ Cố cũng vì vậy mà trở thành câu chuyện cười trong miệng của đám hào môn thế gia Hán Thành.

Bốn năm nay, Lý Phàm sống cẩn thận dè dặt ở nhà họ Cố, cho dù bị mỉa mai trào phúng, bị đối đãi thậm tệ, anh cũng đều nhẫn nhịn.

Ở rể, đương nhiên là có giác ngộ của ở rể.

Càng huống hồ, Lý Phàm cần có sự giúp đỡ của nhà họ Cố, bởi vì mẹ cần tiền để chữa bệnh.

Cửa bệnh viện, Lý Phàm nhìn thấy Cố Họa Y đã đứng đợi từ lâu, cô đang trong cơn bực bội, cũng trông rất lo lắng.

Nhìn thấy Lý Phàm đến, sắc mặt cô lạnh lẽo, nhấc bước đi qua đó, giơ tay lên.

Chát!

Tiếng bạt tay giòn giã, vang lên ở cửa bệnh viện, thu hút sự chú ý của người qua đường.

“Sao anh lại lâu như vậy chứ!”

Đôi con ngươi như sóng mây của Cố Họa Y, lấp lóe ánh sáng nước mắt, trong ánh mắt toàn là sự phẫn nộ!

Lý Phàm khẽ sững sờ, nhìn bà xã như vậy, cấp thiết mà hỏi: “Bà… Họa Y, chuyện gì vậy, Xuyến Xuyến sao rồi?”

Cố Họa Y để mặc cho nước mắt tuôn ra, vùi đầu vào lòng của Lý Phàm, khóc nấc lên, nói: “Xuyến Xuyến…Xuyến Xuyến bị bệnh máu trắng rồi.”

Giây phút này, người đàn ông đã sống kiếp nhược bốn năm, người đàn ông khiến cho mình và nhà họ Cố trở thành câu chuyện cười ở Hán Thành, đã trở thành chỗ dựa duy nhất của Cố Họa Y.

Thịch!

Nghe thấy lời này, sắc mặt Lý Phàm chợt khựng lại, đôi đồng tư co lại, run rẩy đôi môi mà hỏi: “Bệnh…bệnh máu trắng? Sao có thể?”

Xuyến Xuyến, đương nhiên là con gái của Lý Phàm và Cố Họa Y, mới ba tuổi.

Trong phòng bệnh, lúc này đã có đầy người nhà họ Cố vây quanh.

Ồn cụ Cố ngồi ở đầu giường, đang ở bên cạnh cô bé nhỏ đáng yêu lanh lợi ở trên giường bệnh, trong mắt toàn là thần sắc yêu thương.

Xung quanh đều là con cháu của nhà họ Cố.

Lúc này nhìn thấy Lý Phàm và Cố Họa Y đi vào, một câu quát mắng trực tiếp nổ vang trong phòng bệnh!

“Lý Phàm! Thằng phế vật này còn có mặt mũi đến đây nữa ư, cút ra ngoài đi!”

Mẹ vợ Vương Cẩn Mai, mặt mày tràn đầy sự căm hận, hai tay

khoanh trước ngực mà mắng!

Thằng con rể vô dụng này, ở đâu cũng là cái thứ chó gây mất mặt!

“Ha ha, tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Lý Phàm à, một tên bùn nhão không có tích sự gì như cậu đến đây làm gì?”

Ở bên cạnh, một tiếng mỉa mai truyền tới, người nói chuyện là con trai của con cả nhà họ Cố, Cố Tuấn Hào.

Anh ta đã luôn không thích Lý Phàm, một tên phế vật không làm nên sự tích gì, dựa vào đâu có thể trở thành con rể nhà họ Cố chứ.

Hơn nữa, vì anh mà nhà họ Cố đã mất hết mặt mũi ở Hán Thành!

“Đúng đó, một thứ rách nát đến đây làm gì?”

“Haiz, dù sao cũng là ba của Xuyến Xuyến, đến thăm cũng là đúng thôi.”

“Im miệng! Bà nhỏ tiếng chút, không thấy ông cụ đang ở đây sao? Bà đừng quên, trước mặt hay đằng sau gì, Xuyến Xuyến chỉ có thể gọi cậu ta là chú thôi.”

Nói đến đây, đám người nhà họ Cố trong phòng bệnh, ai cũng cười lạnh một cái.

Một người đàn ông tới mức như Lý Phàm, thật sự là đã đủ lắm rồi, ngay cả con gái của mình, cũng không thể nhận.

Quá là phế vật rồi!

Lúc này Cố Họa Y tiến lên trước, nói với ông cụ: “Ông nội, Lý Phàm đến rồi.”

Ông cụ nhà họ Cố tóc bạc đầy đầu, mặc một bộ Đường trang màu trắng, buông bàn tay nhỏ bé mềm mại của Xuyến Xuyến ra, không nhìn Lý Phàm lấy một cái mà chỉ nói với quản gia ở bên cạnh: “Đưa cậu ta ký tên.”

“Vâng thưa ông chủ.”

Tên quản gia đó đi tới trước Lý Phàm, lấy ra một bản văn kiện, sắc mặt lạnh lùng nói: “Đây là thư thỏa thuận ly hôn của cậu và cô Họa Y, ký rồi thì ông cụ sẽ chữa trị cho cô chủ nhỏ Xuyến Xuyến. Cậu yên tâm, về tủy của cô chủ nhỏ Xuyến Xuyến, ông cụ đã tìm được rồi, phí chữa trị cũng không cần cậu lo.”

Nghe thấy lời này, đôi mắt Lý Phàm đầy thần sắc, nhìn tên quản gia đó với sự khó hiểu và phẫn nộ, rồi lại nghiêng đầu nhìn sang ông cụ, nói: “Ông nội, Xuyến Xuyến là con gái của cháu, tại sao không dùng tủy của cháu?”

“Cậu im miệng!”

Ông cụ quát, đôi con ngươi lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Lý Phàm, trong tay nắm lấy cây gậy: “Cậu cũng xứng làm ba của Xuyến Xuyến sao? Mau ký đi, từ nay về sau, cậu và nhà họ Cố tôi không còn bất kỳ quan hệ nào nữa! Nhớ, nó tên là Cố Xuyến Xuyến, là họ Cố, không phải họ Lý!”

Nghe thấy lời này, Cố Họa Y cũng sốt sắng, nói: “Ông nội, cháu không ly hôn với Lý Phàm đâu, anh ấy dù gì cũng là ba của Xuyến Xuyến, cháu hy vọng ông suy nghĩ lại đi ạ.”

Cố Họa Y dù gì cũng gả cho Lý Phàm bốn năm rồi, trong bốn năm, sống dưới cùng một mái nhà, nói không có tình cảm thì chính là giả.

Nghe thấy câu nói này của Cố Họa Y, đáy lòng của Lý Phàm cũng sững sờ.

Hóa ra, cô đã công nhận người chồng là mình, công nhận mình là ba của Xuyến Xuyến.

Chát!

Ông cụ hất tay tát lên mặt Cố Họa Y một cái, tức giận quát: “Mày đáng đánh lắm! Khi nào mà tới phiên này nói chuyện rồi vậy? Nếu như không phải mày gả cho một thằng phế vật thì nhà họ Cố ta

sao lại trở thành trò cười của Hán Thành chứ?!”

Một đám người nhà họ Cố ở bên cạnh cũng lũ lượt nhìn cô với ánh mắt lạnh lẽo, khóe miệng hiện lên nụ cười khẩy.

Đôi mắt Cố Họa Y đỏ hoe, ôm lấy bờ má, rụt rè đứng ở một bên.

Nhìn thấy Cố Họa Y bị đánh, trái tim Lý Phàm như bị thắt lại, siết chặt nắm đấm của mình.

Người phụ nữ của anh, sao lại bị người khác ức hiếp như vậy!

Sau đó, ông cụ Cố trừng khuôn mặt đã đỏ bừng của Lý Phàm, lạnh giọng nói: “Không có sự đồng ý của tôi, bệnh viện sẽ không dùng tủy của cậu, tôi cũng đã mua toàn bộ tủy thích hợp với Xuyến Xuyến rồi, cậu không ký vào thỏa thuận ly hôn thì tôi sẽ không chữa trị cho Xuyến Xuyến! Hơn nữa, phí chữa trị cũng phải hơn 600 triệu, cậu bỏ ra được số tiền đó không?”

Nghe thấy lời này, đáy lòng Lý Phàm run lên một cái, lão già thật nhẫn tâm!

Vậy mà lại lợi dụng Xuyến Xuyến ra để ép mình và Cố Họa Y ly hôn!

Im lặng.

Trong lòng Lý Phàm nhiều hơn là sự phẫn nộ!

Cố Họa Y cũng len lén nhìn Lý Phàm vài cái, khóe mắt đỏ bừng, nơi góc mắt đã lóe qua vài giọt lệ long lanh, trong lòng vừa thất vọng, vừa mong đợi.

Điều cô thất vọng là, ông xã mình trong lúc này lại không có bất kỳ hành động gì cả.

Điều cô mong đợi là, ông xã mình có thể phản kháng, có thể biện giải, có thể gánh trách nhiệm của cái nhà này, gánh vác trách nhiệm của chồng, của cha!

Đúng vào lúc này, Xuyến Xuyến ở trên giường bệnh mở mắt ra, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt to to linh động, lúc này như mất đi sắc thái, nhìn sang Lý Phàm đang đứng hứng chịu nước bọt của đám người ở bên cạnh, lẩm bẩm kêu một tiếng: “Chú ơi…cháu đau quá…”

Chú, con gái chỉ có thể gọi mình là chú….

Lý Phàm là thiếu chủ của Long Môn!

Là Long Quân tương lai!

Nhưng mà ngay cả con gái ruột của mình cũng không thể nhận nhau!

Chương 2: TÔI LÀ HÀO MÔN.

Chỉ bởi vì mình không làm được gì, chỉ vì mình là một tên phế vật, là một tên ở rể.

Nghe thấy thanh âm yếu ớt khiến người ta đau lòng của con gái, Lý Phàm siết chặt nấm đấm, nói: “Tôi sẽ góp đủ tiền.”

Nghe thấy lời này, đôi đồng tử của Cố Họa Y chợt phóng to ra, trái tim khẽ run rẩy, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Lý Phàm.

Anh, hóa ra vẫn còn có dáng vẻ của đàn ông.

Lý Phàm quay người, nghiêm túc mà nhìn Cố Họa Y đã lập tức nghiêng đầu lau nước mắt kia, sau đó rời khỏi bệnh viện trong tiếng trách cứ của đám người.

“Ông cụ, ông xem kìa, tên Lý Phàm này thật sự là quá hỗn xược rồi.”

“Đúng rồi đó ông nội, tên phế vật dó mà lại dám không nghe lời của ông!”

Người nhà họ Cố, lập tức đem quạt ra thổi lửa.

Ông cụ Cố cũng chỉ lắc đầu, không nói gì cả.

Lý Phàm có thể gom góp được nhiều tiền như vậy sao?

Ha ha!

Cố Họa Y nhìn bóng lưng Lý Phàm rời đi, trong lòng rất bất lực.

Mình tuy là cháu gái của nhà họ Cố, nhưng đại quyền tài chính đều nằm trong tay của mẹ, hơn nữa lần này là mệnh lệnh của ông cụ, cho dù mình có chút tích góp thì cũng không thể lấy ra được.

Cửa ngân hàng, Lý Phàm và Vương Siêu đứng cùng nhau, Vương

Siêu cao cao gầy gầy lấy ra 600 triệu, dùng một túi vải đựng kỹ đưa cho Lý Phàm, nói: “Cầm lấy mà dùng trước đi, không cần gấp trả cho tôi.”

Lý Phàm nhận lấy cái túi vải đó, ánh sáng nước mắt lấp ló, cảm kích mà nói: “Anh Siêu, tôi nhất định sẽ nhanh chóng trả cho anh!”

“Haiz, nói gì vậy chứ, hai chúng ta là gì của nhau chứ!”

Vương Siêu vỗ vỗ vai của Lý Phàm cười ha ha nói.

“Vương Siêu, anh dám cho anh ta mượn tiền thì hai chúng ta đừng kết hôn nữa!”

Đột nhiên, một tiếng quát mắng õng ẹo truyền tới, một cô gái ăn vận xinh đẹp đi tới với khí thế hừng hực.

Chát!

Cô ta tiến lên trước liền cho Lý Phàm một bạt tay, chỉ vào mũi anh mà mắng: “Lý Phàm, anh thật là không biết xấu hổ, anh mượn tiền Vương Siêu nhà tôi bao nhiêu lần rồi! Anh không xấu hổ, tôi cũng xấu hổ giùm anh đó!”

“Di Giai, em làm gì vậy!” Vương Siêu sốt sắng, túm lấy Triệu Di Giai đang phát điên kia.

Người phụ nữ này chính là bạn gái của Vương Siêu, mặt đẹp, dáng xinh, chỉ là tính cách cao ngạo, có một loại khí phách không coi ai ra gì.

“Em làm gì vậy là sao? Vương Siêu, em cảnh cáo anh, anh dám cho anh ta mượn tiền thì hai chúng ta khỏi kết hôn!”

Triệu Di Giai hất tay Vương Siêu ra, hất cằm, hai tay khoanh trước ngực.

Đương nhiên, ngoài cửa đã vây tới không ít người.

Vương Siêu liều mạng giải thích: “Di Giai, Xuyến Xuyến bị bệnh

máu trắng nhập viện rồi, cần tiền gấp….”

“Con nhỏ đó chết rồi thì thôi! Dù gì thì một tên phế vật ở rể như anh ta, ngay cả con gái của mình cũng không thể nhận, anh giúp anh ta làm gì?” Triệu Di Giai nói chuyện như kim chọc vào tim vậy.

Bàn tay cầm lấy túi vải của Lý Phàm siết chặt lại, sau đó buông lỏng ra, nhét túi vải vào tay Vương Siêu, cười ha ha nói: “Anh Siêu, không cần nữa, sau này tôi sẽ tới uống rượu mừng của hai người.”

Nói xong, Lý Phàm quay người, nhanh bước rời khỏi chỗ này.

Ở đằng sau, truyền đến tiếng gọi của Vương Siêu, và cả tiếng cãi nhau với Triệu Di Giai.

Đi trên con đường phố, trong lòng Lý Phàm rất khổ sở, mình nên làm sao đây?

Đúng vào lúc này, Cố Họa Y gọi điện thoại tới, kêu anh về bệnh viện.

Nghĩ nghĩ, Lý Phàm lại quay về bệnh viện, ở cửa đã gặp Cố Họa Y với khuôn mặt căng thẳng và hoang mang.

Cô chạy tới, đưa cho Lý Phàm một tấm thẻ ngân hàng, nói: “Trong đây có hơn 600 triệu, là tôi lén gửi tiết kiệm đó, anh cứ nói là anh mượn đi.”

Lý Phàm cầm lấy tấm thẻ đó, nhìn cô gái xinh đẹp với ngũ quan tinh xảo, trong lòng đột nhiên ấm áp.

Cô, vẫn lương thiện và dịu dàng như vậy.

Bốn năm, bản thân mình đã để cô uất ức bốn năm.

“Họa Y, anh…”

Lý Phàm có chút nghẹn ngào, chưa từng cảm thấy mình thất bại như bây giờ.

Kể từ khi Cố Họa Y gả cho mình, đã mất đi hào quang của thiên kim nhà họ Cố rồi, trở thành đối tượng mỉa mai trong miệng của người người.

Cố Họa Y hít sâu một hơi, rất là ấm ức mà nói: “Tôi chỉ là không muốn Xuyến Xuyến mất đi người cha là anh thôi.”

Khóe môi Lý Phàm khẽ run rẩy, nói: “Cảm ơn, anh sẽ không khiến em và Xuyến Xuyến thất vọng rồi.”

“Ha ha, quả nhiên, ông nội nói không sai, biết là cô sẽ len lén nhét tiền cho tên phế vật này mà!”

Đột nhiên, Cố Tuấn Hào lòi ra từ một bên, nơi khóe mắt mang theo ý cười lạnh lẽo và sự mỉa mai.

Bị bắt gặp rồi, hai người coi như xong!

Mi tâm Lý Phàm nhíu lại, nhìn Cố Tuấn Hào đang tiêu sái rời đi kia, rồi lại nhìn Cố Họa Y đang sốt sắng lo lắng, anh dịu giọng nói: “Yên tâm, một mình anh gánh.”

Trong phòng bệnh, ông cụ cố đang nghiêm nghị mà phê bình Cố Họa Y, tấm thẻ đó đương nhiên bị mẹ vợ Vương Cẩn Mai cất đi rồi, còn mắng: “Thằng phế vật này! Không có tiền mà còn muốn xin tiền con gái tôi, thật đúng là rác rưởi!”

Cố Họa Y muốn nói gì đó, nhưng trực tiếp bị Vương Cẩn Mai trừng một cái.

Người nhà họ Cố cũng hùa theo mắng, phê phán Lý Phàm không còn gì thừa lại nữa.

Đột nhiên!

Một tiếng kêu yếu ớt, khiến đám người sững sờ!

“Ba! Các người đừng mắng ba nữa….” Trên giường bệnh, Tiểu Xuyến Xuyến khóc nức nở, trong đôi mắt to tràn đầy những giọt lệ

long lanh.

Ba….

Một tiếng gọi ba này khiến đáy lòng Lý Phàm kích động.

Kể từ khi Xuyến Xuyến được sinh ra, nhà họ Cố đã không cho mình tiếp xúc với Xuyến Xuyến, ba năm, thời gian dài nhất mà anh ở bên Xuyến Xuyến, chắc là ngày hôm nay rồi.

Còn tiếng ba này, Xuyến Xuyến cũng chưa hề gọi qua….

Đây là, lần đầu tiên!

Cố Họa Y đứng ở một bên, nghe thấy Xuyến Xuyến gọi Lý Phàm là ba, trong lòng cũng tuôn trào những đợt sóng kích động, nước mắt cũng rơi xuống lã chã.

“Toi rồi toi rồi! Con bé này chắc là bị sốt đến hồ đồ rồi, loại phế vật này sao lại là ba chứ.”

Bên cạnh có người lầm bầm.

Sắc mặt ông cụ Cố cũng chợt trầm xuống, quay người ngồi xuống, kéo lấy bàn tay nhỏ của Xuyến Xuyến, nói: “Xuyến Xuyến à, quên mất lời của ông cố rồi sao? Cậu ta không phải ba của cháu đâu!”

Tiếng dạy dỗ lạnh lẽo này, khiến cho Tiểu Xuyến Xuyến đáng yêu bĩu môi mếu máo, nước mắt cuồn cuộn.

Bé nhìn Lý Phàm, dấy lên dũng khí trong cái nhìn tức giận của đám người bên cạnh, vươn bàn tay nhỏ trắng nõn ra, nói: “Chú ấy chính là ba của cháu, cháu muốn ba ở cạnh cháu…”

“Im miệng! Cậu ta không phải ba của cháu! Có ông cố ở bên cháu là được rồi.”

Sắc mặt ông cụ Cố lạnh lẽo, trực tiếp từ chối, đầu cũng không quay lại mà nói với Lý Phàm: “Cậu chỉ có hai ngày để suy nghĩ, vì Xuyến Xuyến, cậu biết nên làm gì.”

Đáy lòng Lý Phàm lúc này đau đớn cực kỳ, nhìn đứa con gái ở trên giường bệnh, ba năm nay, lần đầu tiên bé kêu mình là ba.

Mình, bất luận thế nào, cũng phải chữa khỏi cho Xuyến Xuyến!

Bé là tiểu thiên sứ của mình, là tương lai của mình!

“Không cần, tôi sẽ tự chữa bệnh cho Xuyến Xuyến! Tủy, phải dùng của Lý Phàm tôi, nó là con gái của tôi!”

Lúc này, Lý Phàm nghiêm túc chưa hề có mà nói.

Vì con gái, Lý Phàm anh nguyện ý làm bất kỳ chuyện gì!

Tiếng này, cũng khiến cho toàn thân người nhà họ Cố ở trong phòng bệnh chợt run lên.

Lúc đó, bọn họ cảm nhận được một loại áp lực từ trên người của Lý Phàm!

Tên này….

Nói xong, Lý Phàm trực tiếp quay người rời khỏi bệnh viện.

Cố Họa Y càng khó tin mà nhìn bóng lưng rời đi của Lý Phàm, trái tim chợt run lên, anh cuối cùng cũng có trách nhiệm rồi sao?

Nhưng mà, trong lòng cô cũng toát mồ hôi lạnh thay cho anh.

Một tên nghèo không chốn nương thân như anh, làm sao chữa bệnh cho con gái đây?

Ở cửa bệnh viện, anh gọi vào số điện thoại đã bốn năm chưa từng gọi qua.

Điện thoại được kết nối.

“Tiểu thiếu chủ, cậu suy nghĩ xong chưa?” Thanh âm bên đầu dây kia, mang theo sự kích động.

Lý Phàm bất lực mà thở dài một hơi: “Tiền lão, tôi quyết định rồi, kế thừa Long Môn.”

Được thôi, anh ngả bài đây, Lý Phàm anh, là phú nhị đại cao cấp!

Tư sản của Long Môn phân bố toàn cầu, là tư sản hàng ngàn tỷ!

Ngay cả gia tộc Morgan, gia tộc Rothschild cũng phải kính Long Môn ba phần!

“Tiểu thiếu chủ, quá tốt rồi, cuối cùng cậu cũng quyết định rồi, cậu ở đâu, tôi lập tức đem văn kiện thừa kế qua đó.” Tiền lão ở bên đầu dây kia rất kích động, nước mắt già nua tuôn rơi, Long Môn cuối cùng cũng được cứu rồi.

“Mấy cái đó cứ để đó trước đã, bây giờ tôi đang cần tiền gấp, 600 triệu.” Lý Phàm nói.

“Tiểu thiếu chủ, đừng nói là 600 triệu, mà ngay cả 600 tỷ cũng được nữa.”

Tiền lão ở bên đầu dây bên kia rất hưng phấn, nói: “Bây giờ tôi sẽ cho người mang qua đó cho cậu.”

Lý Phàm khẽ im lặng một hồi, rồi nói: “Không cần, tôi không muốn gây ra sự hiểu lầm, tôi qua đó một chuyến vậy.”

“Được, tôi ở câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình đợi cậu.” Tiền lão nói.

Câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình, vốn là sản nghiệp mắc xích của Long Môn.

Lý Phàm cúp điện thoại, thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn trời.

Nghèo có tội tình chi chứ.

Không tiền, thì không làm được gì cả, ngay cả con gái của mình cũng không thể nhận.

Lý Phàm và mẹ bị đuổi ra Long Môn bốn năm, cuối cùng vẫn phải quay về Long Môn sao?

Làm con rối mà bọn họ đẩy ra trên bờ vực nguy cấp sao?

Rất nhanh, Lý Phàm lái xe điện đến câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình.

Đây là câu lạc bộ tư nhân phồn hoa xa xỉ nhất Hán Thành Sở Châu, tiêu chuẩn vào cửa là phải có thân giá ngàn tỷ!

Hơn nữa, cần phải được sự giới thiệu của hội viên nội bộ, mới được vào.

Cho nên, câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình, không phải có tiền là vào được.

Phàm là người đến đây tiêu xài, đều là lão đại có tiền có thế có mạng lưới quan hệ của Hán Thành!

Vừa bước vào đại sảnh, Lý Phàm liền bị một tiếng quát kêu lại!

“Này này này, anh là ai vậy, ai cho anh vào, mau ra ngoài đi, ăn mặc rách nát như vậy mà cũng dám vào câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình ư!”

Một cô gái xinh đẹp mặc sườn sám màu đỏ ngăn Lý Phàm lại, mở miệng trách cứ, ánh mắt khinh miệt mà nhìn anh.

Cô gái này, hoàn phì yến sấu, ngực nở eo thon, body nhấp nhô xinh đẹp, hai vạt sườn xám xẻ tà hai bên lúc đi lại khiến cho đôi chân trắng nõn thoắt ẩn thoắt hiện, khiến người ta suy nghĩ lan man, là người đàn ông thì đều sẽ máu huyết tuôn trào.

“Mau cút ra ngoài! Đây không phải là chỗ mà loại nhà quê như anh vào được đâu!”

Vương Đình Đình chán ghét mà trừng Lý Phàm, loại nghèo hèn này cô ta thấy nhiều rồi, ai cũng muốn vào câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình hết.

Nhưng, anh ta cũng chả xem thử, chỗ này này rốt cuộc là chỗ nào!

Chương 3: SỰ GIẢN DỊ CỦA NGƯỜI CÓ TIỀN.

Lý Phàm rất là bất lực, cúi đầu nhìn bộ dạng mình một cái, khẽ mỉm cười nói: “Thật ngại quá, tôi đã hẹn với người ta rồi.”

Vương Đình Đình vừa nghe thấy lời này, biểu cảm trên mặt vô cùng mất tự nhiên, rất chán ghét và khinh miệt mà hét lên: “Tên tiểu tử nghèo hèn như anh, có thể hẹn được với ai ở câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình tôi chứ? Đùa à! Đi đi đi! Đừng cản trở bọn tôi làm ăn!”

Nói xong, cô ta lạnh lùng trừng Lý Phàm, sự mỉa mai trong ánh mắt khiến người ta rất là không vui.

Đôi mày kiếm của Lý Phàm khẽ nhíu lại, vẫn lịch sự mà nói: “Tôi thật sự đã hẹn với người ta rồi, có việc gấp, làm phiền cho qua.”

Nói xong, Lý Phàm nhấc bước, đi về phía sảnh chính.

Lúc này, Vương Đình Đình sốt sắng, túm lấy áo sơ mi của Lý Phàm, quát: “Anh có bệnh à, chỗ chúng tôi là câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình, người đến đều là những người có tiền có khởi đầu là thân giá ngàn tỷ! Anh là cái thá gì mà có thể hẹn với một ông chủ lớn như vậy chứ?”

Cô ta thật sự tức giận rồi!

Con người rác rưởi gì vậy, mà dám tự ý xông vào câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình nữa chứ!

Quả thực là tìm chết mà!

Khóe mắt Lý Phàm hiện lên ý lạnh, vừa định giải thích gì đó thì một giọng quát đầy nghi hoặc chợt truyền tới từ bên cạnh.

“Chuyện gì vậy, ồn ồn ào ào, để cho khách nhìn thấy rồi thì còn ra thể thống gì nữa!”

Người đi tới là một người đàn ông hơn 30 tuổi, mặc đồ vest sọc ca rô đen vừa khít cơ thể, trước ngực đeo huy chương quản lý, còn mang một đôi kính gọng vàng, trông có vẻ là một người tinh anh.

“Quản lý Phương, anh cuối cùng cũng đến rồi, tên nghèo này tự ý xông vào câu lạc bộ của chúng ta!”

Vương Đình Đình lập tức nũng nịu giậm giậm chân, cái giậm chân này khiến cho đồi núi phía trước lắc lư, khiến người ta nghĩ sâu xa.

Tên quản lý Phương đó nhíu mày, đẩy đẩy gọng kính vàng, đánh giá Lý Phàm với một thân ăn mặc giản dị kia một cái, lạnh lùng mở miệng nói: “Xin lỗi, chỗ này là câu lạc bộ tư nhân, có chế độ hội viên, tôi chưa từng nhìn thấy cậu, mời cậu nhanh chóng đi cho.”

Quản lý Phương khá khéo léo, không có nói gì quá đáng.

Chủ yếu là, anh ta hoàn toàn xem nhẹ Lý Phàm, đương nhiên không muốn nói nhiều lời.

Thấy Lý Phàm vẫn đứng ở đó, Vương Đình Đình lập tức giận dữ chỉ vào mũi anh quát mắng: “Sao, còn không cút đi à? Muốn tôi kêu bảo vệ tới đuổi anh ra ngoài có đúng không?”

Sắc mặt Lý Phàm cuối cùng cũng âm trầm xuống.

Anh chẳng qua chỉ là tới tìm người, tại sao lại nhắm vào mình như vậy chứ?

Không lẽ, chỉ vì mình ăn mặc bình thường mà bị dán cho cái mác người nghèo rồi sao?

“Tôi nói lại lần nữa, tôi đến để tìm người.” Lý Phàm nhàn nhạt nói, trong ngữ khí đã có thêm một tia tức giận.

Quản lý Phương ở bên cạnh vừa định quay người, lúc này lại quay đầu lại, nghi hoặc mà nhìn anh, hỏi: “Cậu tìm ai?”

“Tiền Phúc.” Lý Phàm nói.

“Ha ha!”

Đột nhiên, tên quản lý Phương đó bất lực mà lắc đầu cười lạnh, hỏi: “Cậu tìm chủ tịch Tiền của bọn tôi?”

Chủ tịch Tiền, chính là ông chủ tịch lớn đứng sau câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình.

Mấy năm nay, chưa từng có, hôm nay là lần đầu tiên!

Nghe nói, ông ta đang đợi một vị khách quý.

Không lẽ là tên tiểu tử thối trước mắt này?

Vương Đình Đình ở bên cạnh cũng mỉa mai mà nói một câu: “Quản lý Phương, người này chính là một tên ngốc, tôi kêu hai người tới ném anh ta ra ngoài.”

Quản lý Phương vốn không muốn làm như vậy, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Xử lý sạch sẽ một chút, đừng gây sự phản cảm và hiểu lầm cho mấy vị khách.”

Ha ha.

Chủ tịch Tiền sao có thể quen với người thấp hèn nghèo nàn như vậy chứ.

“Dạ được quản lý Phương, tôi hiểu rồi.”

Vương Đình Đình đó khom cơ thể mềm mại, mỗi một cái nhíu mày, mỗi một nụ cười đều như hồ ly vậy.

Sau đó, cô ta quay đầu lại, hung dữ mà trừng Lý Phàm một cái, cầm lấy điện thoại trong tay, gọi cho bộ phận bảo vệ: “Cho hai người đến trước cửa, có người làm loạn.”

Trước cửa câu lạc bộ Hoàng Đình không có bảo vệ, bởi vì không có

ai dám đến đây làm loạn.

Đi ra đi vào, đều là những đại nhân vật có máu mặt ở Hán Thành và ở nơi khác, bất kỳ ai cũng có thể hô mưa gọi gió.

Ai mà mù mắt, dám đến gây chuyện ở Hoàng Đình chứ?

Cúp điện thoại, Vương Đình Đình khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt phụng nhìn chăm chăm vào Lý Phàm, mỉm cười mỉa mai: "Tên ngốc, anh toi rồi!"

Lý Phàm cũng rất bất lực, lặng lặng móc điện thoại ra, gọi cho Tiền lão, lạnh giọng nói: "Tôi ở trước cửa, bị người ta chặn lại rồi, ông chỉ có ba phút thôi."

Nhìn thấy Lý Phàm giả vờ giả vịt gọi điện thoại, Vương Đình Đình cười ngả cười nghiêng, thân người xinh đẹp run rẩy, khinh miệt mà nói: "Đậu xanh! Chắc không phải anh đã gọi cho chủ tịch Tiền của bọn tôi rồi đó chứ? Mẹ nó tên nghèo, giả vờ cũng không đến nỗi như anh OK."

Lý Phàm không cãi lại, mà chắp tay đằng sau, bình tĩnh đứng ở đó.

Điều này khiến Vương Đình Đình tức điên!

Thứ gì vậy, vậy mà lại dám ngó lơ mình!

Đậu!

Cùng lúc đó, Tiền Phúc, chủ tịch đứng sau của câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình, lúc này dắt theo thư ký, nhanh chóng chạy về phía cửa trước, xa xa đã nhìn thấy tiểu thiếu gia bị người ta chặn trước cửa mắng xối xả!

Lập tức, đôi mắt Tiền Phúc trừng như muốn rớt ra rồi vậy!

Đó là thiếu chủ, là Long Quân tương lai của Long Môn!

"Ngừng tay!" Tiền Phúc hét lớn một tiếng.

Mấy tên bảo vệ đang xua đuổi Lý Phàm đột nhiên nghe thấy một tiếng quát giận dữ, quay đầu nhìn một cái, thì nhìn thấy chủ tịch Tiền đang chạy đến với vẻ mặt đầy sự giận dữ!

Chủ tịch Tiền!

Ông chủ tịch đứng sau câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình!

Đứng nghiêm!

Kính lễ!

“Chủ tịch Tiền!” Mấy tên bảo vệ nghiêm trang mà kính lễ.

Nhưng Tiền Phúc căn bản không nhìn bọn họ, mà chạy thẳng đến chỗ Lý Phàm đang chỉnh sửa quần áo, trên mặt lộ ra nụ cười kích động.

“Tiểu thiếu chủ đến rồi, mời vào trong.”

Tiền Phúc cung kính mà đứng trước cách Lý Phàm một mét, khom người, trông vô cùng tôn kính.

Cảnh này, cũng khiến Vương Đình Đình ngây người!

Tiểu….tiểu thiếu chủ?

Tình huống gì vậy?

Tên này, không phải là một tên nghèo sao!

“Chủ…chủ tịch Tiền, có phải ngài nhận nhầm người rồi không, anh ta chỉ là một tên nghèo chạy đến đây làm loạn thôi.”

Vương Đình Đình kinh ngạc mà nói, quay mặt tức giận trừng Lý Phàm, quát: “Tên rác rưởi này! Nhìn thấy chủ tịch Tiền bọn tôi mà không hành lễ, hai người các anh, còn không mau ném anh ta ra ngoài đi!”

Vương Đình Đình rất sốt sắng, nếu như làm chủ tịch Tiền không

vui thì hậu quả sẽ khó bề tưởng tượng!

“Hỗn xược!”

Đột nhiên, Tiền Phúc lạnh lùng trừng sang Vương Đình Đình, tức giận nói: “Cô muốn ném ai ra ngoài? Cậu ấy là thiếu chủ, là người sở hữu thực sự của câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình, các người dám vô lễ ư!”

Thịch!

Anh ta? Một tên nghèo, là ông chủ chân chính của câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình?

Đùa ư!

Đôi mắt Vương Đình Đình trừng rõ to, rất là không tin và không hiểu, hỏi: “Chủ tịch Tiền, ngài không đùa chứ?”

Hừ!

Tiền Phúc hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa, thần sắc đã tỏ rõ tất cả.

Vương Đình Đình lúc này tim gan run rẩy sợ hãi, bờ má run run, không dám tin mà nhìn Lý Phàm.

Hóa ra, anh nói đến tìm chủ tịch Tiền là thật!

Sau đó, Vương Đình Đình lập tức khom người, xin lỗi: “Chủ…chủ tịch Lý, xin lỗi, xin lỗi, tôi…”

Lúc này, quản lý Phương trước đó đã rời đi lại quay lại, không có chú ý đến Tiền Phúc, mà nhìn thấy Lý Phàm vẫn còn ở đây, lập tức tức giận, quát: “Sao cậu còn ở đây? Mau chút ngay!”

Lời nói này của anh ta vừa thốt ra, thì lập tức liền ý thức ra một đôi mắt băng lãnh, đang hung dữ nhìn chăm chăm mình từ đằng sau!

Khóe môi Lý Phàm cười nhạt, trong lòng bất lực.

“Im miệng!”

Ngọn lửa cháy bùng trong lòng Tiền Phúc, cây gậy màu vàng đen đập mạnh xuống mặt đất.

“Chủ…chủ tịch Tiền, sao ngài lại ở đây?”

Quản lý Phương lúc này mới chú ý thấy Tiền Phúc ở đằng sau mình, lập tức cười hùa nịnh hót.

Mà Tiền Phúc căn bản không quan tâm anh ta, mà cung kính nhìn Lý Phàm, hỏi: “Tiểu thiếu chủ, cậu định xử lý thế nào?”

Tiểu…tiểu thiếu chủ?

Nghe thấy lời này, quản lý Phương sững sờ, quay đầy nhìn Lý Phàm đang ngửa mặt nhìn trời thần sắc tự nhiên kia.

Lập tức, anh ta ý thức ra có gì đó không đúng!

Khách quý mà tối nay chủ tịch Tiền phải gặp, là anh ta?!

Lý Phàm mím mím môi, nói: “Sa thải đi.”

“Người đâu, ném hai người này ra ngoài cho tôi!” Tiền Phúc tức giận nói.

Phịch!

Quản lý Phương không nói không rằng, lập tức lao tới, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lý Phàm, cầu xin: “Tiểu thiếu chủ, tôi có mắt không tròng đắc tội với cậu, cầu xin cậu tha thứ cho tôi, tôi sai rồi!”

Anh ta không phải tên ngốc, đương nhiên nhìn rõ thế cục.

Đại nhân vật thần bí như chủ tịch Tiền, mà đã khom người khiêm nhường với người trẻ tuổi trước mắt như vậy.

Đủ để thấy, thân phận của đối phương, chắc chắn không phải là người mà mình có thể ngưỡng vọng được!

Vương Đình Đình cũng toàn thân run rẩy, vẻ mặt nịnh nọt mà nói: "Tiểu thiếu chủ, tôi sai rồi, tôi cũng không dám nữa, cầu xin cậu tha thứ cho tôi lần này."

Thế nhưng, Lý Phàm nhàn nhạt cười cười, nhìn Tiền Phúc, Tiền Phúc trực tiếp ra lệnh với mấy bảo vệ: "Ném ra ngoài! Bắt đầu từ hôm nay, Hán Thành không còn chỗ cho bọn họ nữa!"

"Tiểu thiếu chủ, tiểu thiếu chủ! Tha cho bọn tôi đi, bọn tôi sai rồi, cầu xin cậu…."

Trong tiếng cầu xin khổ sở của quản lý Phương và Vương Đình Đình, Lý Phàm và Tiền Phúc đã đi đến phòng bao tổng thống xa hoa nhất.

Mười mấy phút sau, Lý Phàm ra khỏi câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình, trong tay xách một túi ni lông đựng tiền.

Khi Lý Phàm về đến phòng bệnh bệnh viện, một đám người đang đợi, đợi anh với sắc mặt mỉa mai.

"Yo, Lý Phàm à, mượn được tiền rồi ư?" Cố Tuấn Hào mang đầy thầy sắc trào phúng.

Anh ta là cậu chủ của đại phòng nhà họ Cố, đối với cô chủ nhị phòng như Cố Họa Y, đương nhiên là không thích.

Đặc biệt là nhị phòng của cô ta còn có một thằng con rể phế vật ở rể, thật là mang nhục cho nhà họ Cố!

Lý Phàm chỉ lạnh lùng nhìn anh ta một cái, ném túi ni lông trong tay lên bàn cà phê, nói với ông cụ Cố: "Chỗ này là 600 triệu, bệnh của con gái tôi, để tôi chữa."

Lập tức, Vương Cẩn Mai ở bên cạnh trực tiếp giáng một tát lên mặt Lý Phàm, mắng: "Thằng phế vật này, nói chuyện với ông cụ

kiểu gì vậy?”

Cái tát này, khiến cho Lý Phàm sững người, mi tâm khẽ nhíu.

Cố Họa Y cũng nhanh chóng tiến lên trước kéo lấy mẹ của mình, nói: “Mẹ, mẹ làm gì vậy.”

“Mẹ làm gì là sao, con tránh ra cho mẹ! Kêu con và thứ không tích sự gì này ly hôn, con không ly, bây giờ ở nhà không tới lượt con nói chuyện!”

Vương Cẩn Mai quát, trừng Cố Họa Y vài cái.

“Lý Phàm, tiền cậu trộm từ đâu ra?” Vương Cẩn Mai cười lạnh hỏi.

Lý Phàm có đức hạnh gì, người làm mẹ vợ như mình là rõ nhất!

Lý Phàm giải thích: “Mượn.”

“Ha ha!”

Lập tức, người trong cả phòng đều cười lên.

“Chỉ dựa vào cậu? Ai lại cho một tên phế vật như cậu mượn chứ.” Khóe mày Vương Cẩn Mai khẽ nhướng lên đầy khinh miệt.

Lúc này, ông cụ cũng đứng dậy, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lý Phàm, nói: “Mượn được tiền thì đã sao, Xuyến Xuyến là nhà họ Cố tôi, ai chữa do tôi quyết định, không phải cậu!”

“Tôi là ba của Xuyến Xuyến!” Lý Phàm siết chặt nắm đấm, tranh biện.

Chát!

Ông cụ Cố giáng một tát, mắng: “Tên khốn! Cậu dám thô lỗ với tôi? Ai dạy cậu vậy!”

Chính vào lúc mọi người đang mắng chửi chỉ trích Lý Phàm thì bên ngoài cửa có một lão trung niên ăn mặc sang trọng, rất lịch sự thân

sĩ, có vẻ là một đại nhân vật.

“Chào ông, ông chính là ông cụ nhà họ Cố sao?” Người đàn ông trung niên cười ha ha hỏi, đồng thời vươn tay ra.

Ông cụ Cố là người thông minh, vừa nhìn đã biết người đến bất phàm, liền khách sáo mà bắt tay nói: “Đúng, chính là tôi, xin hỏi ngài là?”

“Kẻ hèn này họ Tống.”Người đàn ông trung niên đó nói xong, vỗ vỗ tay.

Sau đó, ở cửa phòng bệnh, có vài người đàn ông vest đi vào, khiêng một bộ máy y tế tối tân đi vào!

Theo sau đó, còn có bốn nhân viên y tế mặc blouse trắng tóc hoa tiêu cũng đi vào.

“Đây là máy lọc máu DX.”

“Đây là nhân viên y tế chuyên nghiệp nhất, rất có tiếng tăm trong lĩnh vực bệnh máu trắng, là chuyên gia quyền uy.”

Người đàn ông trung niên nói xong, sau đó lại lấy ra mấy hộp thuốc, nói: “Đây là thuốc đặc hiệu đối với bệnh máu trắng, ANXE.”

Nhìn thấy cảnh trước mắt, người nhà họ Cố trố mắt nhìn nhau, toàn bộ đều sững sờ!

“Cái này….máy lọc máu DX, toàn thế giới chỉ có ba chiếc thôi, là thiết bị khoa học y tế cao cấp nhất!”

Trong người nhà họ Cố, một người kinh ngạc kêu lên.

“Còn có thuốc này nữa, tôi mới tra ra rồi, cũng là thuốc đặc hiệu được nghiên cứu phát triển mới nhất, tỉ lệ chữa khỏi đạt 90%! Một viên có giá trên trời, 2 tỷ mốt! Còn là cung cấp đặc biệt nữa, không phải có tiền là mua được đâu, một năm chỉ sản xuất 100 viên thôi! Có giá nhưng không ai bán!”

Ầm!

Người nhà họ Cố lại chấn kinh lần nữa!

Ông cụ Cố kích động mà hỏi: “Ngài Tống, mấy cái này là ai đưa tới vậy?”

Ngài Tống đó len lén nhìn Lý Phàm đang khẽ nhíu mày kia, nói: “Nhà họ Lý.”

Chương 4: LÝ PHÀM, ANH VẬY MÀ LẠI LÀ….

Nhà họ Lý?

Người nhà họ Cố đều mang vẻ mặt nghi hoặc, nhất thời không hiểu nổi.

Nhà họ Lý gì chứ?

“Ngài Tống, nhà họ Lý này…” Ông cụ Cố khẽ khom người cười nói, ông ta đã hiểu được từ trong lời nói của con cháu nhà họ Cố lúc nãy rồi.

Nhà họ Lý này đưa nhiều máy móc y tế và thuốc đắc tiền đến như vậy, đủ để thấy địa vị và thực lự của nhà họ Lý này, tuyệt đối không phải là thứ mà nhà họ Cố có thể so được.

Ngài Tống đó chỉ mỉm cười một cái, nhìn Lý Phàm, nói: “Tôi chỉ là tới đưa đồ, còn lại thì không biết.”

Nói xong, ông ta liền rời khỏi phòng bệnh.

Nhất thời, đám người trong phòng bệnh đều im lặng không nói gì.

“Nhà họ Lý này rốt cuộc là thần thánh phương nào mà tại sao lại tặng mấy thứ này chứ? Các người có ai quen biết người của nhà họ Lý này không?” Ông cụ Cố hỏi.

Đám con cháu nhà họ Cố lắc đầu.

“Ông nội, chắc không phải là Lý Phàm chứ.” Cố Tuấn Hào lúc này mỉm cười âm dương quái đản, ánh mắt giễu cợt.

Lý Phàm?

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên Lý Phàm ở bên cạnh.

Ha ha.

Sao có thể là cậu ta chứ, một tên kiếp nhược nổi tiếng, khiến cho nhà họ Cố mất hết mặt mũi ở Hán Thành, có thể có thực lực như vậy ư?

“Tuấn Hào à, cháu đừng đùa nữa, Lý Phàm là thứ gì, chúng ta đều rõ, là một vũng bùn nhão không hơn không kém mà thôi.” Mẹ vợ Vương Cần Mai mỉa mai hai câu.

Bà ta vô cùng xem thường Lý Phàm, cũng không biết trước đây con gái đã nhìn trúng điểm nào của cậu ta nữa.

“Ừm, mấy ngày nay mấy đứa nghe ngóng thử, Hán Thành có thêm một nhà họ Lý từ khi nào vậy.” Ông cụ Cố nói.

“Cố Họa Y, chắc không phải chị đã gian díu gì với một ông chủ giàu có nào ở bên ngoài đó chứ?”

Lúc này, con gái của tam phòng nhà họ Cố ở bên cạnh, Cố Bội Sam nở nụ cười như có như không mà nói.

Cô ta xem thường người chị chú bác này của mình, trước đây ở nhà họ Cố, Cố Họa Y được sủng hơn mình.

Lớn lên, Cố Họa Y lại có danh tiếng tốt ở Hán Thành, còn được xưng là nữ thần đẹp nhất Hán Thành, có mỹ danh là đầu đàn của tứ đóa kim hoa Hán Thành.

Nhưng, tất cả những thứ này đều đã kết thúc sau khi cô gả cho một tên phế vật rồi.

Câu nói này của Cố Bội Sam vừa thốt ra, đám người nhà họ Cố đều nhìn sang Cố Họa Y và Lý Phàm mới vẻ giễu cợt.

Lăng nhăng rồi đúng không?

Các loại ánh mắt kỳ lạ, khiến cho Cố Họa Y rất khó chịu, lập tức lạnh mặt nói: “Cố Bội Sam, cô đừng nói bậy, tôi căn bản không quen biết nhà họ Lý gì hết!”

Lúc nói lời này, cô còn nhìn sang Lý Phàm ở bên cạnh một cái.

Có khi nào là anh không?

Nếu như là anh, thì sao lại chịu uất ức suốt 4 năm chứ.

“Được rồi, tất cả đừng nói nữa.” Ông cụ Cố ngắt lời bàn luận của đám người, ánh mắt rơi trên người Lý Phàm, trầm giọng nói: “Thỏa thuận ly hôn, có ký hay không?”

“Không ký.”

Lý Phàm lập tức từ chối: “Tôi đã mượn được tiền rồi, tủy để chữa cho Xuyến Xuyến, cũng có thể dùng của tôi.”

Ha ha.

Ông cụ Cố cười lạnh hai tiếng, tức giận nói: “Cho dù cậu mượn được tiền thì đã sao? Viện trưởng của bệnh viện này là bạn của tôi, tôi nói không dùng cái của cậu để chữa thì sẽ không dùng cái của cậu để chữa!”

Tên phế vật này, còn muốn dùng tủy thấp hèn của anh để chữa bệnh cho chắt nữ của mình sao?

Không có cửa đâu!

Nghe thấy lời này, trái tim Lý Phàm chợt chùng xuống, nói: “Ông nội, Xuyến Xuyến là con gái tôi, tại sao không dùng của tôi?”

“Tại sao? Còn không phải vì cậu là một tên phế vật không chút tích sự gì, làm mất mặt nhà họ Cố chúng tôi sao!”

Mẹ vợ Vương Cẩn Mai khoanh hai tay trước ngực, mỉa mai mà mắng.

Nếu như không phải vì anh thì địa vị của mình ở nhà họ Cố sẽ không rơi xuống thê thảm như vậy rồi.

“Ha ha, đúng đó, Lý Phàm cậu là cái thá gì, cậu chỉ là một con chó mà thôi, còn muốn ghép tủy cho Xuyến Xuyến nữa chứ, có bản lĩnh thì cậu kêu viện trưởng tới đi!”

Cố Tuấn Hào giễu cợt: “Chỉ cần viện trưởng nói dùng tủy của cậu thì nhà họ Cố tôi không có ý kiến gì nữa, đúng chứ, ông nội?”

Ông cụ Cố gật đầu, nói: “Không sai, chỉ cần viện trưởng bệnh viện này nói dùng tủy của cậu thì Cố Tử Sâm tôi không có ý kiến gì hết.”

Điều đó thể sao?

Cố Tử Sâm đã mở lời trước rồi.

Viện trưởng Lưu Tân Dân lại là bạn tốt của ông ta.

Lý Phàm muốn hiến tủy cho Xuyến Xuyến, còn khó hơn lên trời nữa!

Cố Họa Y nhìn cảnh này, trong khóe mắt sương mù dày đặc, cô oán hận mà nhìn Lý Phàm, tiến lên trước giáng cho một cái tát, mắng: “Lý Phàm, sao anh lại vô dụng như vậy!”

Sau đó, cô tức giận khóc lóc, quay người ôm mặt chạy đi.

Lý Phàm nhận cái tát này, bờ má khẽ đỏ, nhìn Cố Họa Y chạy ra ngoài, muốn đuổi theo.

Nhưng, lúc này, cửa phòng bệnh, có hai người bác sĩ mặc áo blouse trắng đi vào.

“Aiyo, Viện trưởng Lưu, sao ngài lại đến rồi, đặc biệt đến thăm chắt nữ của tôi sao?”

Ông cụ Cố nhìn thấy người đứng ở cửa, lập tức vươn hai tay ra, cung kính mà nói.

Nói là bạn bè, nhưng thực ra, Cố Tử Sâm vẫn phải nể mặt Lưu Tân Dân.

Dù sao, danh tiếng của Lưu Tân Dân ở Hán Thành rất lớn.

Rất nhiều xí nghiệp lớn và nhà giàu ở Hán Thành đều đã từng khám bệnh ở bệnh viện của Lưu Tân Dân qua, cũng có qua lại với Lưu Tân Dân.

Đây chính là một tấm danh thiếp xã giao.

Hơn nữa, danh tiếng của Lưu Tân Dân ở trong nước cũng không tệ, trong giới y học, chuyên chữa bệnh máu trắng, có tôn xưng là Tiểu Thái Đẩu Chữa bệnh.

Hán Thành, mười người là có tám người phải nể mặt Lưu Tân Dân.

Cố Tử Sâm ở trước mặt Lưu Tân Dân cũng phải cung kính bảy phần, nịnh hót ba phần.

Lưu Tân Dân khoảng 5-60 tuổi, trước ngực đeo nhãn Viện trưởng, ông ta quét nhìn tình hình trong phòng bệnh trước, như đang tìm người, sau đó mới cười nói với ông cụ Cố: “Ông cụ Cố khách sáo rồi, tôi đến là để nói với ông một chuyện.”

“Viện trưởng Lưu, ngài có chuyện gì thì trực tiếp kêu y tá đến thông báo tôi là được rồi, hà tất gì phải đích thân đi một chuyến chứ.” Ông cụ Cố nịnh hót.

Lưu Tân Dân cười cười, ánh mắt đã rơi trên người Lý Phàm, tiến lên trước mấy bước, hất tay của Cố Tử Sâm ra, rất tôn kính mà nói với Lý Phàm: “Ngài Lý có đúng không, chào ngài, tôi là viện trưởng của bệnh viện này Lưu Tân Dân.”

Nói xong, ông ta đưa hai tay ra.

Lý Phàm, không hề đơn giản.

Năm phút trước, ông ta đã nhận được một cuộc gọi trong văn phòng Viện trưởng.

Đó là cuộc gọi từ tập đoàn đứng sau bệnh viện!

Chỉ nói một câu, một vị tiên sinh tôn quý đang ở bệnh viện, bảo Lưu Tân Dân phải nghe lệnh, không được làm trái tất cả ý của vị tiên sinh này!

Mà vị tiên sinh này, chính là con rể phế vật của nhà họ Cố, Lý Phàm!

Có thể khiến cho tập đoàn tài chính đứng sau đích thân gọi điện thoại thông báo cho mình, có thể thấy Lý Phàm này, tuyệt đối không phải là tên kiếp nhược như Hán Thành đồn đại.

Cảnh này, khiến cho tất cả người nhà họ Cố trong phòng bệnh đều sững sờ!

Đặc biệt là ông cụ Cố, hoàn toàn không dám tin vào mắt của mình.

Đây là chuyện gì vậy?

Lưu Tân Dân vậy mà lại đi khách sáo với một tên phế vật, hơn nữa, còn đưa cả hai tay ra!

“Viện trưởng Lưu, ngài đang làm gì vậy? Sao ngài lại khách sáo với tên phế vật này chứ?”

Mi tâm ông cụ Cố nhíu chặt, nghi hoặc mà hỏi.

Cố Tuấn Hào ở bên cạnh cũng hùa theo nói: “Phải đó Viện trưởng Lưu, Lý Phàm chỉ là một tên ở rể nhà họ Cố tôi thôi, không có bản lĩnh gì hết, ngài không cần khách sáo với cậu ta đâu.”

“Đúng đó, Viện trưởng lưu, con rể này của tôi chỉ là một thằng nghèo, sao ngài lại khách sáo với cậu ta như thế chứ.”

Vương Cẩn Mai cũng hùa theo mỉa mai, lập tức chỉ vào Lý Phàm, quát: “Lý Phàm, cậu làm gì vậy, thấy Viện trưởng Lưu mà còn không mau chào hỏi đi, sao, cho cậu chút mặt mũi rồi, còn muốn đợi người ta bắt tay với tên phế vật như cậu sao?”

Nhưng.

Đột nhiên, sắc mặt Lưu Tân Dân trầm xuống, quát: “Hỗn xược! Sao lại nói chuyện với ngài Lý như vậy? Phế vật gì chứ, các người phải biết, ngài Lý chính là….”

Khụ!

Lý Phàm đột nhiên ho khan một tiếng, ngắt lời của Lưu Tân Dân, vươn tay, kéo lấy tay Lưu Tân Dân với vẻ mặt đầy ý cười, khiêm tốn hèn mọn mà nói: “Viện trưởng Lưu, chào ngài, bệnh tình con gái tôi thế nào rồi?”

Lưu Tân Dân sững sờ, quay đầu đọc được gì đó từ trong ánh mắt của Lý Phàm, lập tức nói: “Ngài Lý, ngài yên tâm, bệnh tình của con gái ngài, bệnh viện tôi nhất định sẽ toàn lực chữa trị.”

Xem ra ngài Lý này không muốn tiết lộ thân phận trước mặt mấy người này rồi.

Chát!

Đột nhiên, Vương Cẩn Mai vươn tay hất đi bàn tay đang bắt tay với Lưu Tân Dân của Lý Phàm, quát mắng: “Làm gì vậy, Viện trưởng Lưu nào phải người mà cậu có thể bắt tay chứ, tên phế vật!”

Lưu Tân Dân tức giận, đôi mắt trừng to, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trung niên không biết nói lý Vương Cẩn Mai này!

Ngài Lý bắt tay với mình, đó là vinh dự lớn như trời đối với mình!

Người đàn bà ngu ngốc này, chắc vẫn chưa biết thân phận của ngài Lý rồi!

Ha ha.

Thấy sắc mặt giận dữ của Lưu Tân Dân, Vương Cẩn Mai còn tưởng là đang tức giận Lý Phàm, vội vàng nói: “Viện trưởng Lưu, ngài đừng tức giận, cậu ta chỉ là một vũng bùn nhão, đừng chấp nhặt

cậu ta.”

Lưu Tân Dân hừ một tiếng, quay đầu, nói với ông cụ Cố: “Ông cụ Cố, lần này tôi tới là để thông báo cho ông, liên quan đến việc ghép tủy cho Xuyến Xuyến, có người thân thì đương nhiên là dùng của người thân vẫn tốt nhất.”

Câu nói này vừa thốt ra, ông cụ Cố và người nhà họ Cố đều không bình tĩnh được nữa.

“Viện trưởng Lưu, cái…cái này trước đây không phải đã nói dùng tủy mà tôi mua để ghép sao?” Ông cụ Cố sốt sắng.

Dùng của người thân, vậy còn không phải là dùng tủy của tên phế vật Lý Phàm đó sao!

Không được, tuyệt đối không được!

Viện trưởng Lưu lạnh lùng nhìn ông cụ Cố, nói: “Đây là quy định của bệnh viện, hơn nữa, cũng là vì nghĩ cho bệnh nhân, tủy của người thân, tỉ lệ xuất hiện bài xích, là cực thấp!”

Ngay lập tức, sắc mặt ông cụ Cố trở nên rất khó coi.

Ông ta nhíu mày, nhìn Lý Phàm, trong lòng không hiểu, tại sao Viện trưởng Lưu lại đột nhiên thay đổi như vậy.

“Viện trưởng Lưu, có thể nói tiếp không?” Ông cụ Cố còn muốn nói gì đó.

Nhưng, Viện trưởng Lưu trực tiếp không nể mặt, nói: “Không cần nữa, chuyện này quyết định như vậy đi, tủy, sẽ dùng của ngài Lý đây, nếu đã là ba của đứa bé thì các người không nên ngăn cản như vậy.”

Cố Tuấn Hào lúc này nhìn thấy Lưu Tân Dân không nể mặt ông nội mình, lập tức nhỏ tiếng lầm bầm: “Đậu xanh! Giả vờ giả vịt gì vậy chứ, cùng lắm, chúng ta đổi bệnh viện được rồi.”

Nhất thời, bầu không khí trong phòng bệnh liền lạnh xuống.

Ánh mắt Lưu Tân Dân chợt lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào Cố Tuấn Hào trong đám người.

Đáy lòng Cố Tử Sâm chợt run lên, trở tay tát một cái, quát: "Thứ khốn nạn! Ai cho mày bất kính với Viện trưởng Lưu như vậy!"

Sau đó, ông ta vội vàng chắp tay xin lỗi Lưu Tân Dân, nói: "Viện trưởng Lưu, xin lỗi, cháu tôi còn nhỏ dại, khó tránh có chút bốc đồng, mạo phạm đến Viện trưởng Lưu, xin ngài thứ lỗi."

Tên ngốc này, đắc tội với Lưu Tân Dân rồi, ở Hán Thành này còn bệnh viện nào nhận Xuyến Xuyến nữa?

Lưu Tân Dân hất tay, hừ một tiếng, sau đó mỉm cười nói với Lý Phàm trong ánh mắt kinh ngạc của đám người: "Ngài Lý, vậy tôi đi trước đây."

Trong lòng Lý Phàm bất lực, gật gật đầu.

Mãi đến khi Lưu Tân Dân rời đi, người nhà họ Cố mới nhìn sang Lý Phàm với vẻ mặt đầy ngỡ ngàng.

"Lý Phàm, rốt cuộc cậu đã làm gì mà Viện trưởng Lưu lại giúp đỡ cậu như vậy chứ!" Cố Tuấn Hào xoa xoa mặt, trong lòng rất tức giận.

Anh ta không dám hận Lưu Tân Dân, chỉ có thể trút giận lên người Lý Phàm.

Nhưng Lý Phàm chỉ nói một câu: "Cố Tuấn Hào, anh cãi nhau với tôi cũng vô dụng, đây là ý của Viện trưởng, có bản lĩnh thì anh đi tìm Viện trưởng đi."

"Cậu!" Cố Tuấn Hào tức giận.

Ông cụ Cố lạnh lùng quát một tiếng, nói: "Đủ rồi!"

Sau đó, đôi mắt già nua của ông ta nhìn chăm chăm vào Lý Phàm với vẻ rất bất mãn, nói: "Nếu đã là ý của Viện trưởng Lưu thì tôi

đương nhiên không ngăn cản, nhưng, cậu đừng nghĩ làm như vậy thì tôi sẽ cho Xuyến Xuyến nhận cậu!"

Nói xong, ông cụ Cố đưa người rời khỏi phòng bệnh.

Đợi người đi khỏi, Lý Phàm nhìn đứa con gái rụt tè ở trên giường bệnh, cười cười, đi qua đó, ôn nhu mà xoa xoa đầu của bé, nói: "Ba nhất định sẽ chữa khỏi cho con."

Xuyến Xuyến rất ngoan, nãy giờ không hề làm ồn.

Lúc này, bé trực tiếp lao vào lòng của Lý Phàm, khóc oa oa, mềm mại mà gọi: "Ba ơi, ba ơi…."

Lý Phàm nghe thấy tiếng gọi ba này, trái tim như mềm nhũn, khóe mắt đỏ bừng.

Không lâu sau, Lý Phàm nhận được một tin nhắn, rời khỏi phòng bệnh.

Những máy móc y tế và thuốc lúc nãy đã cho người thu dọn rồi.

Mấy vị nhân viên y tế chuyên gia đó cũng được Lưu Tân Dân sắp xếp trong bệnh viện.

Lý Phàm đi ra khỏi bệnh viện, trên một con đường ở gần đó, nhìn thấy Tiền Phúc đã chờ đợi từ lâu, và cả chiếc xe Rolls-Royce rít gió kia.

Anh vừa định ngồi vào xe thì một thanh âm vừa quen thuộc vừa kinh ngạc truyền tới từ bên cạnh: "Lý Phàm? Sao anh lại ở đây?"

Lý Phàm theo bản năng nhìn qua, thì nhìn thấy Cố Họa Y với vẻ mặt nghi hoặc, đang nhìn chăm chăm vào mình và cả Tiền Phúc và chiếc Rolls-Royce ở bên cạnh với ánh mắt kỳ lạ.

Ở bên cạnh cô, còn có hai khuê mật của cô, cũng mang vẻ mặt chấn kinh.

Đáy lòng Lý Phàm chợt kinh hoảng, toi rồi, mình sắp bị Cố Họa Y

biết thân phận rồi!

Chương 5: ANH HỨA VỚI EM.

Lý Phàm có chút sưng xỉa, nhìn ánh mắt kỳ quái của Cố Họa Y đang lưu luyến trên người mình.

“Sao anh vẫn còn ở đây? Người này là ai?” Sắc mặt của Cố Họa Y có chút khó coi.

Cô không thể nói chuyện hẳn hoi với Lý Phàm, dù sao 4 năm qua, cô cũng vì anh mà chịu đựng sự khinh bỉ và chế nhạo của người khác, cô sớm đã chết tâm với Lý Phàm rồi.

Nhưng bây giờ, Lý Phàm lại đứng cạnh chiếc xe Rolls-Royce.

Cái này….

Lý Phàm lúng túng gãi đầu, nhìn Tiền Phúc đứng ở bên cạnh.

Tiền Phúc lập tức cười nói: “Tiểu huynh đệ, may mà được cậu chỉ đường, tôi đi trước đây, sau này có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào.”

Nói xong, Tiền Phúc lập tức lên xe.

Chiếc xe Rolls-Royce từ từ rời khỏi đây.

Lý Phàm cũng cười khì khì giải thích: “Người đàn ông kia không biết đường, tôi chỉ đường cho ông ấy.”

Nghe thấy lời giải thích nào, Cố Họa Y cũng không nghi ngờ.

Có tưởng tượng cũng không thể nào, lẽ nào chồng của mình lại là phú nhị đại ẩn giấu thân phận.

Đúng lúc này, một giọng nói sắc bén, không hiền lành truyền đến: “Họa Y, đây chính là người chồng vô dụng của cô sao?”

Người nói câu này là một người phụ nữ xinh đẹp, thời thượng, tóc

được làm xoăn ngọn lớn, đôi môi đỏ rực, đeo kính râm rộng, ăn mặc cũng rất thời trang, một chiếc áo hai dây màu đen và một chiếc quần đùi siêu ngắn, đôi chân ngọc thẳng và rất thon thả, dưới ánh sáng mặt trời hiện lên một màu trắng mượt mà.

Sắc mặt của Cố Họa Y có chút thay đổi, nặn ra một nụ cười, vén tóc xõa bên tau, giới thiệu: "Ừ, anh ấy tên là Lý Phàm, là…."

Từ chồng này dường như rất khó nói.

Người phụ nữ kia khoanh tay trước ngực, tôn lên thứ nặng trịch phía trước rất đầy đặn, khịt mũi nói: "Họa Y, cô cũng quá tùy tiện rồi, vậy mà lại gả cho một người đàn ông vô dụng như vậy, lẽ nào, đàn ông tốt trong nước đều chết hết rồi sao?"

Kim Thiện Na, cô chủ nhà họ Kim ở Hán Thành, đi du học, bốn năm trước ra nước ngoài du học, vừa mới về nước được mấy ngày.

Vốn dĩ muốn gặp người chồng vô dụng trong lời đồn đại của Cố Họa Y, không ngờ hôm nay lại gặp anh.

Vừa nhìn là biết một tên nghèo hèn.

Cố Họa Y không giải thích, đôi mắt mang theo sự oán hận nhìn Lý Phàm khuôn mặt vẫn rất bình tĩnh.

Tại sao anh lại không cảm thấy xấu hổ như vậy chứ?

Nếu không phải vì anh, cô cũng không phải mất mặt trước bạn thân như vậy.

Lý Phàm cười nói: "Họa Y, anh về đi làm trước đây, vấn đề điều trị của Xuyến Xuyến đã được giải quyết, dùng tủy của anh."

"Giải quyết rồi?" Cố Họa Y có chút ngạc nhiên, nói: "Ông nội sao có thể dùng tủy của anh chứ?"

Lý Phàm giải thích: "Viện trưởng của bệnh viện nói, làm theo quy định."

Nói xong, anh liếc nhìn Kim Thiện Na đầy ẩn ý, sau đó rời đi.

Sau khi Lý Phàm rời đi, Cố Họa Y vẫn có chút mất tập trung, cô vội vàng dẫn theo hai người bạn thân đi vào trong bệnh viện, sau khi xác nhận chuyện này, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Họa Y, không phải tớ nói này, cậu mau chóng lý hôn với cái đồ vô dụng Lý Phàm kia đi, tớ giới thiệu cho cậu vài người đàn ông tốt, đều là các công tử có tiền có thể ở Hán Thành, thực sự không được, tớ còn có mấy người bạn ngoại quốc, vừa đẹp trai vừa có tiền, kỹ thuật lại tốt.”

Trong phòng bệnh, Kim Thiện Na đứng một bên, nhìn Cố Họa Y cẩn thận chăm sóc Xuyến Xuyến.

Một cô gái khác đứng ở bên cạnh, Tôn Khiết cũng phụ họa theo: “Đúng vậy Họa Y, đã 4 năm rồi, tớ cũng cảm thấy không đáng cho cậu, cũng đến lúc giải quyết dứt khoát rồi.”

Cố Họa Y sững sờ, nhìn Xuyến Xuyến nằm trên giường bệnh đã ngủ say, nhẹ nhàng chạm vào vầng trán mịn màng của cô bé, đôi mắt ươn ướt nói: “Tớ sẽ không ly hôn với anh ta, bọn tớ đã kết hôn được 4 năm rồi, không có tình cảm là giả. Hơn nữa, anh ta mãi mãi là ba của Xuyến Xuyến, trừ khi anh ta không cần bọn tớ nữa.”

Vừa nghe thấy câu này, Kim Thiện Na tức giận đến mức giậm chân, nói: “Họa Y, sao cậu lại ngốc như vậy! Cái đồ vô dụng kia có cái gì tốt chứ?”

Cố Họa Y quay người lại, nhìn Kiều Thiện Na đang mất bình tĩnh, nói: “Được rồi, Na Na, tớ biết cậu là vì muốn tốt cho tớ, nhưng đây là chuyện của tớ.”

Kiều Thiện Na mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại kiềm chế lại nói: “Tùy cậu, nhưng tớ sẽ cố gắng hết sức chia rẽ các cậu! Cậu là bạn thân nhất của tớ, tớ sẽ không để cậu lún sâu vào vũng bùn!”

Cố Họa Y không nói gì, cô hiểu ý tốt của Kim Thiện Na, là thật sự

muốn tốt cho mình.

Nhưng, có một số chuyện, đặc biệt là tình cảm với Lý Phàm, trong lòng Cố Họa Y cũng rất loạn.

Buổi tối, Lý Phàm xách một túi táo về nhà, vẫn chưa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng ồn ào trong phòng.

“Họa Y, chuyện này con nhất định phải nghe lời mẹ, ngày mai con đi ly hôn với cái đồ vô dụng kia đi! Nhà họ Cố chúng ta không thể chứa chấp nó!”

Là giọng nói của mẹ vợ Vương Cẩn Mai, nghe có vẻ rất tức giận.

“Con xem xem, hôm nay ở bệnh viện, thằng nhóc kia làm con mất mặt, suýt nữa còn phát sóng ra cả Hán Thành. Mọi người cũng nhìn thấy rồi, hôm nay Lý Phàm có thái độ như thế nào với lão gia, đây không phải là đẩy cả nhà chúng ta vào cái hố phiền phức sao! Mấy ngày nữa, chính là hội nghị tổng kết nửa năm của nhà họ Cố, phải chọn ra phó tổng giám đốc mới, trong lúc quan trọng này, Lý Phàm lại xấc láo với lão gia, Họa Y nhà chúng ta vẫn còn có cơ hội được chọn sao? Nhất định phải ly hôn!”

Vương Cẩn Mai gần như muốn nổ tung, từ sau khi Cố Họa Y đóng chặt cửa lại quay người đi về phòng, liền nổi giận với chồng của mình Cố Thiệu Huy đang ngồi trên sofa đọc báo.

Cố Thiệu Huy cúi đầu, giả vờ nghiêm túc đọc báo, không phát ra tiếng.

Ông ta là một người chồng điển hình bị vợ quản, không có địa vị trong nhà, chuyện lớn chuyện nhỏ đều do vợ mình là Vương Cẩn Mai giải quyết.

Hơn nữa, tính cách trời sinh của ông ta là yếu đuối, trước mặt người vợ hổ báo như Vương Cẩn Mai thật sự không thể ngẩng đầu lên được.

Cố Thiệu Huy không nói một lời nào khiến Vương Cẩn Mai càng tức giận, đi qua, giựt tờ báo trong tay ông ta, sau đó xé nát, mắng:

“Xem xem xem, suốt ngày về nhà chỉ có biết đọc báo, sao ông không quan tâm một chút nào đến chuyện gia đình chúng ta thế, chả lẽ Họa Y không phải là con gái của ông sao?”

Lúc này Cố Thiệu Huy mới bất lực nói một câu: “Sao tôi lại không quan tâm chứ, chuyện này không phải là chuyện chúng ta có thể làm chủ, phải do Họa Y lên tiếng mới được.”

Vương Cẩn Mai không quan tâm, lập tức la lối om sòm, hét lên: “Tôi không quan tâm, con gái của chúng ta nhất định phải ly hôn cùng với cái đồ vô dụng kia, đã 4 năm rồi, nhà chúng ta chịu đựng nước bọt và sự chế giễu của bao nhiêu người, ông vẫn chưa chịu đựng đủ sao?”

Nói xong, Vương Cẩn Mai lại rơi nước mắt, dứt khoát ngồi xuống sofa khóc lóc thảm thiết: “Cố Thiệu Huy, nếu ông còn là một người đàn ông, chuyện này ông phải làm chủ cho con gái! Con gái của chúng ta khổ như vậy, bây giờ Xuyến Xuyến lại bị bệnh máu trắng, tất cả chuyện này, đều là vì cái thứ vô dụng Lý Phàm kia! Vốn dĩ con bé có thể được gả vào một gia đình giàu có làm một mợ chủ giàu có, chúng ta cũng có thể hưởng phúc, lẽ nào ông muốn nhìn thấy ngày nào Họa Y cũng mệt mỏi, còn phải chịu đựng sự những người thân thích kia chọc tủy? Ông không đau lòng sao!”

Nhà họ Cố, kinh doanh thiết bị y tế ở Hán Thành, quả thật ngày nào Cố Họa Y cũng phải chạy đến công trường, chạy đến khu nguyên liệu thuốc, chạy đến chợ, rất mệt.

Hơn nữa, vì Lý Phàm, địa vị của nhị phòng nhà họ Cố ở nhà họ Cố rất thấp, thậm chí ngay cả di sản của lão gia truyền ra ngoài đều không có phần của Cố Họa Y.

Nghe thấy những điều này, Cố Thiệu Huy cũng trầm mặc, dù sao cũng là con gái của mình.

Ông ta vừa chuẩn bị đứng dậy, Cố Họa Y tự nhốt mình trong phòng ở bên kia lúc này lại mở cửa ra, đi đến phòng khách.

Cô nhìn Vương Cẩn Mai đang vô cùng phẫn uốt và Cố Thiệu Huy tràn đầy sự u sầu, đau khổ, nói: “Ba, mẹ, con sẽ không ly hôn với

Lý Phàm!”

Nghe thấy lời này, Vương Cẩn Mai lập tức phẫn nộ, hét lên: “Họa Y, con nói linh tinh cái gì vậy? Con không ly hôn với nó, còn muốn sống cả đời này với cái đồ vô dụng kia sao?!”

“Mẹ, con không nói linh tinh, con yêu Lý Phàm, cho dù 4 năm qua, vì anh ấy, con bị người thân, bạn bè chỉ trích, chê cười, nhưng dù sao anh ấy cũng là chồng của con, là ba của Xuyến Xuyến!”

“Bốn năm nay, anh ấy vẫn âm thầm giữ gìn cái nhà này, có bao giờ oán trách một lời không?”

“Mọi người xem thường anh ấy, ông nội xem thường anh ấy, tất cả mọi người đều xem thường anh ấy, nhưng con không!”

Lý Phàm đúng ở cửa, trong tay xách túi táo, thở dài một tiếng, đôi mắt ươn ướt, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Anh đang cười, bốn năm rồi, hóa ra cô vẫn luôn yêu anh, cho dù mình đem đến cho chô rất nhiều sự uất ức.

Người phụ nữ này, sao lại ngốc như vậy chứ.

Đã từng hứa với cô cả đời này sẽ sống sung túc, bây giờ xem ra chả có gì cả.

Lý Phàm nắm chặt tay, trong mắt lộ ra sự nghiêm túc, Cố Họa Y tin tưởng anh, lời hứa của anh với em, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, em sẽ trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này!

Mà ở trong phòng khách, Cố Họa Y sớm đã nước mắt rơi đầy mặt, dáng vẻ diễm lệ giống như hoa lê dưới mưa, nhìn Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy nói: “Mẹ, ba, hai người không hiểu, con yêu anh ấy, con vẫn luôn đợi anh ấy, đợi anh ấy có thể danh chính ngôn thuận nói với tất cả mọi người anh ấy là ba của Xuyến Xuyến, là chồng của Cố Họa Y…”

Trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Trên khuôn mặt của Vương Cẩn Mai mặc dù vẫn còn tức giận, nhưng nghe thấy những lời này của Cố Họa Y, bà ta cũng không tiện nói gì nữa.

Mà lúc này, Lý Phàm đẩy cửa ra, đứng ở của, khóe miệng nở một nụ cười ấm áp giống như anh mặt trời, nhìn Cố Họa Y mặt đầy nước mắt, đi đến trước mặt cô, nhẹ nhàng lau nước mắt trên khóe mắt cô.

“Lý Phàm, anh có thể đồng ý với em không? Vì em và Xuyến Xuyến.”

“Em không muốn chịu đựng những lời chế giễu kia nữa, không muốn Xuyến Xuyến ở trước mặt người khác vẫn gọi anh là chú, em muốn tất cả mọi người đều biết, anh là ba của Xuyến Xuyến, là chồng của Cố Họa Y em, không phải là đồ vô dụng.”

Hai mắt Cố Họa Y đỏ ửng.

Trong mắt tràn đầy sương mù.

“Anh hứa với em.”

Lý Phàm nghiêm túc nói, dịu dàng nhìn Cố Họa Y, quay người rời đi.

Chương 6: TIÊU TIỀN NHƯ RÁC.

Câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình, trong phòng bao đế vương.

Lý Phàm chắp hai tay để phía sau, đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh phố với đèn neon bên ngoài.

Phía sau anh, Tiền Phúc đứng cúi người, rõ ràng vô cùng tôn trọng.

“Tiểu thiếu chủ, ngài có gì căn dặn?” Tiền Phúc lên tiếng hỏi.

“Ngày 23 tháng sau, là sinh nhật của con gái tôi, giúp tôi đặt một phòng cao cấp nhất ở khách sạn Caesars Palace ở Hán Thành, tôi muốn mở một bữa tiệc 300 bàn, mời những người giàu có, quyền quý toàn thành phố.

Cố Họa Y, Lý Phàm anh đã từng đồng ý với em, sẽ từ từ biến nó thành sự thật.

Lần này, anh muốn tất cả mọi người ở Hán Thành đều biết, Xuyến Xuyến là con gái của Lý Phàm anh.

Mà Cố Họa Y em là vợ của Lý Phàm anh.

Là vợ của Long môn thiếu chủ.

Là Long Hậu tương lai của Long môn.

Tiền Phúc nghe thấy vậy, cũng có chút sững sờ, nói: “Tiểu thiếu chủ, cậu quyết định muốn làm như vậy sao?”

Lý Phàm quay đầu lại, nhìn Tiền Phúc, cau mày hỏi: “Khó sao?”

Tiền Phúc cười nói: “Chút chuyện này, đối với Long môn nhà họ Lý mà nói hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng vấn đề chính là Long Hậu hiện tại. Tiểu thiếu chủ hành động tùy hứng như vậy, sợ là sẽ khiến Long Hậu bất mãn.”

Vợ hiện tại của Long Quân là một nhân vật rất lợi hại.

Năm đó, đuổi tiểu thiếu chủ và nhị phu nhân ra khỏi long môn, ngay cả Long Quân cũng không dám nói gì, cũng đã đủ thấy uy thế của Long Hậu.

Lý Phàm trầm mặc, nói: “Chuyện này tôi sẽ không quan tâm, ông đi làm đi, yêu cầu của tôi sẽ không thay đổi, nếu như vì như vậy, người phụ nữ kia kín đáo phê bình tôi, vậy thì tôi sẽ không thừa kế Long môn, sẽ không làm bất lỳ chuyện gì cho Long môn.”

Nói xong, Lý Phàm vẫy tay rời khỏi câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình.

Tiền Phúc cung kính cúi người, nhìn Lý Phàm rời đi.

Tiểu thiếu chủ, hình như đã thay đổi rồi, có chút cường thế rồi.

Sau đó, ông ta khẽ gõ chiếc gậy ba-toong màu đen vàng trong tay xuống nền nhà, ở cửa đi vào một người phụ nữ cao gầy, dáng người thướt tha, lắc mông.

Người phụ nữ này, mặc một chiếc vảy xẻ tà đỏ chói, tóc được buộc lệch, vô cùng quyết rũ, chỉ cần một nụ cười đã có thể hút hồn đàn ông.

“Tiền lão.” Người phụ nữ nói, giọng nói ngọt ngào, gợi cảm.

Tiền Phúc nói: “Đi làm theo ý của tiểu thiếu chủ.”

“Vâng, Tiền lão.” Người phụ nữ kia quay người, rời khỏi phòng bao.

Ngày hôm sau, một tiêu đề hào hùng lan truyền tại Hán Thành.

Hôm nay, cả Hán Thành đều thảo luận chuyện này.

Tối qua, một phú hào bí mật, vung tiền như rác, bao khách sạn Caesars Palace cả ngày 23!

Khách sạn Caesars Palace nha, đó là khách sạn cao cấp nhất ở Hán Thành, 6 sao!

Chi phí tiêu dùng kia, một đêm phải đến hàng tỷ đồng!

Bây giờ phú hào bí mật bao khách sạn Caesars Palace cả một ngày, kinh phí sơ bộ ít nhất phải mất 150 tỷ!

Đây mới chỉ là chi phí bao hiện trường!

Sau đó, lại có thông tin phú hào bí mật bao cả khách sạn Caesars Palace là vì muốn tổ chức sinh nhật cho con gái ba tuổi của anh ta.

Tin tức này vừa truyền ra, Hán Thành lại một lần nữa chấn động!

Quá nhiều tiền rồi!

Người gì thế này, vì tổ chức sinh nhật cho con gái mà tiêu nhiều tiền như vậy.

Nhất thời, cả Hán Thành đều bán tán xôn xao.

Mà nội bộ công ty của nhà họ Cố đương nhiên cũng thảo luận chuyện này.

Ngay từ sáng sớm, nhân viên của công ty đều bắt đầu thảo luận sôi nổi.

“Này, này, mọi người nghe nói gì chưa? Có một phú hào thần bí bao cả khách sạn Caesars Palace, 150 tỷ đó!”

“Sớm đã biết rồi, nói là muốn tổ chức sinh nhật cho con gái, cũng quá nhiều tiền rồi, đây quả thật là tiểu công chúa mà!”

“Ngày 23 đó, rất nhiều người mong đợi đến ngày hôm đó, nghe nói bữa tiệc mời ba trăm bàn, cứ như vậy mà tình toán, ít nhất cũng phải tiêu đến hàng nghìn tỷ!”

Nhân viên túm năm tụm ba nói chuyện phiếm từ sáng mà không ngừng lại được.

“Haha, nếu như tôi không nhớ nhầm, ngày 23, hình như cũng là sinh nhật của con gái Cố tổng chúng ta?”

Có người đột nhiên nhắc đến.

Lập tức tất cả nhân viên đều trở nên yên tĩnh.

“Không phải chứ, lẽ nào người bao khách sạn Caesars Palace là Cố tổng?”

“Không phải chứ, không phải chúng ta không biết địa vị của Cố tổng ở nhà họ Cố, nói là Cố lão gia còn có thể tin được.”

“Đừng tán dóc nữa, tôi nghe nói, người bao khách sạn Caesars Palace lần này không phải là người nhà họ Cố.”

Trong lúc mọi người đang thảo luận sôi nổi, Cố Họa Y đi vào công ty, đi qua sảnh của công ty.

Bên trên cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bên dưới là chân váy công sở đen, đôi chân thon dài của cô được quấn trong tấm vải màu đen, trang điểm nhẹ, buộc tóc đuôi ngựa, rất lão luyện.

Nhưng, vừa đi vào công ty, cô liền cảm nhận được ánh mắt khác thường của mọi người.

Tin tức sáng nay, Cố Họa Y cũng nghe nói, đi qua ánh mắt của tất cả mọi người đang nhìn mình, vội vàng đi vào phòng làm việc.

Vừa vào đến phòng làm việc, cô giống như chạy trốn vào đồng hoang đóng cửa lại, sau đó dựa lưng vào cánh cửa, rõ ràng rất bất lực.

Rốt cuộc là ai, muốn bao cả khách sạn Caesars Palace vào ngày 23, hại cô trở thành mục tiêu của mọi người.

Cố Họa Y rất tức giận, người này đang cố ý gây chuyện với mình sao?

Tình cờ cũng là ngày 23.

Làm việc một lúc, Cố Tuấn Hào mang theo sự chế nhạo, khiêu khích đi vào, trực tiếp đi đến sofa, nhìn Cố Họa Y chăm chỉ làm việc, châm biếm nói: “Cố Họa Y, tôi cũng nghe nói, có người bao khách sạn Caesars Palace cả ngày 23 để tổ chức sinh nhật cho con gái cô.”

Cố Họa Y không để ý Cố Tuấn Hào, tiếp tục gõ bàn phím.

Cố Tuấn Hào cười haha hai tiếng, nói: “Haha, cùng sinh vào ngày 23, con gái nhà người ta được tổ chức ở khách sạn Caesars Palace, còn con gái của người nào đó chỉ có thể tổ chức ở bệnh viện, thật là nực cười.”

Đột nhiên.

Tiếng gõ bàn phím của Cố Họa Y dừng lại, lạnh mặt nhìn Cố Tuấn Hào nói: “Nếu như anh không còn chuyện gì khác thì mời ra ngoài.”

Cố Tuấn Hào nhún vai, dáng vẻ cô có thể làm được gì tôi, nói: “Ôi, tức giận rồi, cái này trách ai chứ? Cùng là ba của đứa nhỏ, người ta tổ chức sinh nhật cho con gái cả thành phố đều chúc mừng, còn Lý Phàm? Anh ta ngay cả tư cách tổ chức sinh nhật cho Xuyến Xuyến cũng không có.”

“Ra ngoài!”

Cố Họa Y lạnh đến tột đổ, chỉ ra cửa hét lên.

Cố Tuấn Hào đứng dậy, cười haha hai tiếng, nói: “Cố Họa Y, ngày kia chính là ngày tổng kết nửa năm của công ty nhà họ Cố, lần này, tôi sẽ đuổi cô ra khỏi công ty!”

Nói xong, Cố Tuấn Hào đút hai tay vào túi quần, hừ một tiếng sau đó rời đi.

Sau khi Cố Tuấn Hào rời đi, đôi mắt đỏ hoe của Cố Họa Y đã rơi xuống vài giọt nước mắt, cô lau đi, hít một hơi thật sâu, tiếp tục

làm phương án.

Nhưng, càng làm trong lòng cô càng khó chịu!

Đã bốn năm, cô có thể chịu đựng sự chế nhạo của người khác với mình.

Nhưng cô không thể chịu đựng được sự chế nhạo của người khác với con gái của mình.

Cuối cùng cô đập bàn phím mấy cái, nằm sấp lên bàn làm việc khóc thút thít một lúc, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Lý Phàm: “Lý Phàm, anh ở đâu! Em muốn gặp anh! Lập tức!”

Đều tại anh, khiến Xuyến Xuyến trở thành trò cười của người khác.

Con bé mới có 3 tuổi.

Lúc này Lý Phàm đang đi làm, vừa tiễn mấy người phụ nữ giàu có đến tập thể hình, nhận được tin nhắn của Cố Họa Y, anh cũng có chút sững sờ.

Ai lại khiến vợ của anh tức giận rồi?

“Anh đang đi làm, em sao vậy, anh lập tức đến tìm em.” Lý Phàm trả lời lại, sau đó nói với chị Vương quản đốc một tiếng, sau đó lái chiếc xe máy điện đi thẳng đến công ty của Cố Họa Y.

Dưới lầu của công ty, Lý Phàm vừa dừng chiếc xe máy điện lại, đã đối mặt một khuôn mặt lạnh lùng đi về phía anh.

Chát!

Mắt Cố Họa Y đỏ hoe, đi về phía trước tát vào mặt Lý Phàm một cái, giọng nói nghẹn ngào nói: “Đều tại anh, tại sao anh lại là ba của Xuyến Xuyến, tại sao anh lại là chồng của Cố Họa Y tôi!”

Đối mặt với sự cuồng loạn của Cố Họa Y, Lý Phàm sững sờ.

“Họa Y, rốt cuộc làm sao vậy?” Lý Phàm hỏi.

Cố Họa Y lau nước mắt trên mặt, lạnh lùng nhìn Lý Phàm, hỏi: “Anh còn không biết gì sao? Anh biết ngày 23 là ngày gì không?”

“Anh biết chứ, là sinh nhật của Xuyến Xuyến.” Lý Phàm nói.

“Vậy anh biết hôm nay Hán Thành đã xảy ra chuyện gì không? Tất cả mọi người đều đang cười nhạo em, đều cười nhạo Xuyến Xuyến. Cùng sinh nhật vào ngày 23, người ta bao cả khách sạn Caesars Palace, còn anh, Lý Phàm, ngay cả tư cách đón sinh nhật với Xuyến Xuyến cũng không có!”

Cố Họa Y không thể chịu đựng được nữa, ngồi xổm xuống đất, che mặt bật khóc: “Tại sao, Xuyến Xuyến mới có 3 tuổi, đã phải chịu đựng sự chế nhạo và ánh mắt lạnh lùng của mọi người.”

Lý Phàm đứng nguyên tại chỗ nhìn Cố Họa Y, anh hiểu rồi.

Sau đó anh nắm chặt tay, nói: “Họa Y, em có biết người bao cả khách sạn Caesars Palace là ai không?”

Cố Họa Y nhướng mày, đứng lên, lạnh lùng nhìn Lý Phàm, nói: “Ai, lẽ nào là anh sao?”

Chương 7: EM CŨNG XỨNG ĐÁNG.

Nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của Cố Họa Y, trong lòng Lý Phàm rất khó chịu, nói: “Không sai, người bao cả khách sạn Caesars Palace chính là…..”

Đột nhiên!

Bên cạnh vang lên giọng nói sảng khoái của một người đàn ông, ngắt lời Lý Phàm.

“Họa Y, em ở đây à, anh tìm em rất lâu rồi.”

Phía trước, một người đàn ông mặc vest trắng đi đến, ăn mặc rất đẹp trai, trong tay còn cầm một bó hoa hồng đỏ to.

Từ Thiên Hải, cậu chủ của nhà họ Từ, thân phận cũng là phú nhị đại mấy chục tỷ, tự mình mở một công ty nhỏ, cũng được coi là một tài năng trẻ tuổi ở Hán Thành.

Từ Thiên Hải này là một người điên cuồng theo đuổi Cố Họa Y, cho dù Cố Họa Y đã kết hôn, nhưng cứ một thời gian lại tặng quà, mời Cố Họa Y đi ăn.

Nhưng Cố Họa Y đều từ chối.

“Họa Y, tặng em, vừa mới mua đó.”

Từ Thiên Hải đưa bó hoa hồng to trong tay cho Cố Họa Y, sau đó lau nước mắt, cười nói: “Cảm ơn, nhưng tôi không thể nhận.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt của Cố Họa Y rơi trên người Lý Phàm, bốn năm rồi, lúc nào anh đã từng tặng hoa cho cô chứ?

Đúng vậy, chỉ là một bó hoa, anh cũng không biết để tặng cô.

Lúc này Từ Thiên Hải mới chú ý đến Lý Phàm ở bên cạnh, khuôn mặt đột nhiên trở nên u ám, chế giễu nói: “Ồ, tôi tưởng là ai, Lý

Phàm à.”

Đây là tên phế vật mà cả Hán Thành đều biết, dựa vào đâu mà có thể cưới được một mỹ nữ, xinh đẹp như tiên nữ như Cố Họa Y chứ.

Trong lòng Từ Thiên Hải tràn đầy hận ý với Lý Phàm.

Lông mày Lý Phàm hơi cau lại, nhìn Từ Thiên Hải, nói: “Lại đến tặng hoa cho vợ tôi?”

Từ Thiên Hải kéo cà vạt, khóe miệng hơi nhếch lên, trả lời một cách khoa trương: “Anh muốn nói gì? Một ngày nào đó tôi sẽ khiến Họa Y cảm động, mà anh, không xứng với cô ấy.”

Nói xong, anh ta quay người, giống như làm ảo thuật, từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp nhỏ giá cao, mở ra, bên trong là một sợ dây chuyền nạm kim cương.

“Họa Y, đây là bộ sưu tập mới của Swarovski, bộ sưu tập Star Diamond, nhưng tiếc là thực lực của anh không đủ, chỉ có thể mua được sợi dây chuyền này là chiếc rẻ nhất trong số đó, 1,8 tỷ. Đợi anh kiếm được nhiều tiền hơn, anh nhất định sẽ mua cho em sợi dây chuyền đắt nhất Bách Hoa Tiên, trị giá 90 tỷ.”

Từ Thiên Hải nói rất chân thành, nói xong còn nhướng mày kiêu ngạo nhìn Lý Phàm.

Cho dù bản thân không có thực lực, cũng có thể mua được sợi dây chuyền 1,8 tỷ!

Còn Lý Phàm anh ta thì sao?

Cả đời này cũng không mua được!

Khuôn mặt của Cố Họa Y có chút khó xử nói: “Từ Thiên Hải, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi không thể nhận, cái này….cái này quá quý giá rồi.”

Cố Họa Y cũng nghe thấy qua bộ sưu tập dây chuyền kim cương

Star Diamond của Swarovski, đặc biệt là sợi dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên kia, có 207 viên kim cương, là một chiếc vòng cổ nhiều lớp, toàn bộ đều được làm bằng kim cương trắng tốt nhất, trong đó hầu hết đều là kim cương hình quả lê, hơn nữa tất cả các viên kim cương đều được nạm bạch kim, chất lượng không cần nói cũng biết.

Phụ nữ mà, đều rất có hứng thú với những thứ này.

Sợi dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên này đã đạt mức giá cao ngất ngưởng là 90 tỷ, mỗi năm chỉ sản xuất giới hạn 100 sợi.

Người mua sản phẩm này đại đa số đều là những người giàu có, hơn nữa, cái này không phải là có tiền là có thể mua được, cần phải có tư cách nhất định.

Đó chính là có thẻ thành viên bạc của Swarovski.

Mà thẻ thành viên bạc này, cần phải tiêu 15 tỷ đồng cho Swarovski.

Đây không phải là con số nhỏ.

Thấy Cố Họa Y từ chối, Từ Thiên Hải có chút xấu hổ và vả mặt, nói:" Họa Y, anh…."

Lúc này, Lý Phàm từ bên cạnh đi lên, nắm lấy tay Cố Họa Y, dắt cô đi về phía trước, nói với Từ Thiên Hải: "Ngại quá, vợ tôi không cần bất kỳ đồ gì của người khác, nếu như cô ấy thích sợi dây chuyền này, tôi có thể mua cho cô ấy."

Nghe thấy câu nói này, Từ Thiên Hải dường như giẫm phải đuôi mèo, cảm thấy kỳ quái hét lên: "Anh nói cái gì, anh có thể mua cho cô ấy? Lý Phàm, anh đang đùa sao, anh cũng không nhìn xem mình là ai, chỉ sợ là ngay cả sợi dây chuyền 1,8 tỷ trong tay tôi anh cũng không mua được!"

Lý Phàm cười, quay đầu nhìn Cố Họa Y, nhẹ giọng hỏi: "Em thích sợi dây chuyền bách hoa tiên kia sao?"

Cố Họa Y sững sờ, nhướng mày, đôi mắt ân ấng nước mắt nhìn Lý Phàm, môi trắng nõn hơi run rẩy, vội vàng lắc đầu nói: “Không thích, chúng ta đi thôi.”

Nhưng, ánh mắt và sự chần trừ của cô đã thể hiện rõ suy nghĩ trong lòng cô.

Người phụ nữ nào mà không yêu cái đẹp, không thích kim cương chứ?

Người phụ nữ có được sợi dây chuyền kia có thể trở thành tiêu điểm của cả thành phố.

Thậm chí có thể trong bữa tiệc tổng kết giữa năm của nhà họ Cố, đạt được thành tựu xuất sắc!

Như vậy có lẽ có thể có được sự coi trọng của ông nội, nhị phòng Cố gia cũng không vì vậy mà sa sút.

Đến lúc đó, cũng có thể vì Lý Phàm dành được càng nhiều vị trí.

Cố Họa Y nghĩ như vậy.

Lý Phàm cười, nắm bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại, lạnh lẽo của Cố Họa Y, rời khỏi đây.

Phía bên kia, Từ Thiên Hải nhìn hai người rời đi, tức giận ném bó hoa hồng trong tay xuống đất, mắng: “Mẹ nó! Lý Phàm, mày kéo cái gì, sớm muộn gì cũng có một ngày ông đây giành lại được Cố Họa Y!”

Ánh mắt quay lại bên cạnh Cố Họa Y, cô giằng ra khỏi tay anh, lạnh lùng nói: “Được rồi, còn muốn nắm đến lúc nào, người ta cũng đã đi rồi.”

Lý Phàm cười ngốc nghếch, rất nghiêm túc nói với Cố Họa Y: “Họa Y, em đợi anh, lần này anh nhất định sẽ cho em và Xuyến Xuyến một bữa tiệc sinh nhật khó quên.”

Cố Họa Y nghe thấy câu nói này, trong lòng run rẩy, nói: “Anh nói

hồ đồ cái gì vậy, ông nội sẽ không đồng ý cho anh qua đón sinh nhật cùng với Xuyến Xuyến đâu. Bỏ đi, em không nên tức giận với anh, anh đi về trước đi, em quay lại làm việc.

Nói xong, Cố Họa Y quay người, dáng người thướt tha đi vào công ty.

Lý Phàm đứng ở cửa, nhìn bóng hình Cố Họa Y rời đi, thắt đáy lưng ong, nữ thần trong lòng bao nhiêu người.

Sau đó, anh quay người lái chiếc xe máy điện rời đi, điểm đến chính là cửa hàng Swarovski ở gần đó.

Anh muốn mua cho Cố Họa Y một chiếc vòng cổ kim cương bạch hoa tiên,

Bởi vì, anh đã đồng ý với cô, sẽ cho cô toàn bộ thế giới.

Đã là thứ cô thích, Lý Phàm phải mua cho cô, cho dù là trăng trên trời, Lý Phàm cũng phải mua!

Không lâu sau, Lý Phàm đã đến một cửa hàng Swarovski trên con phố thương mại gần đó.

Vừa vào cửa, Lý Phàm đã cảm nhận được sự xa hoa ở đây.

Nhẫn, vòng tay, dây chuyền, cũng như bạch kim, đủ thứ.

“Xin chào anh, xin hỏi anh muốn tìm hiểu về cái gì?”

Phía trước có một nhân viên bán hàng mặc váy đen công sở đi đến, dáng người cao ráo, khí chất tuyệt vời, lúc nói chuyện, trên khuôn mặt lúc nào cũng đem theo nụ cười.

Lý Phàm nhìn mấy lần, nói: “Tôi tùy tiện xem một chút.”

“Được, thưa anh.”

Nói xong, nữ nhân viên bán hàng kia vẫn đứng sau Lý Phàm, mỗi lần anh nhìn mẫu nào lại đứng ra giải thích.

Cứ như vậy, xem hơn 10 phút, Lý Phàm không nói mua gì.

Ở bên cạnh, những nữ nhân viên bán hàng khác lúc này bắt đầu cau mày, nhỏ tiếng thảo luận mấy câu.

Trong đó có một nữ nhân viên bán hàng, khí chất kiêu ngạo, hai tay khoanh trước ngực, đi đến trước mặt Lý Phàm, khuôn mặt không vui nói: “Anh này, anh đã xem hơn 10 phút rồi, mua hay không mua? Đừng lấy em gái Hân Di của chúng tôi ra trêu đùa.”

Cùng lúc nói câu này, nữ nhân viên bán hàng kia kéo nữ nhân viên bán hàng bên cạnh Lý Phàm, đã đi theo anh hơn 10 phút, dạy dỗ mấy câu: “Em đó, chính là quá nghiêm túc rồi, em cũng không nhìn xem tên tiểu tử này như vậy có tiền để mua sản phẩm của chúng ta không.”

Sau đó, nữ nhân viên kiêu căng kia, đánh giá Lý Phàm, xoi mói nói: “Em nhìn đi, quần và áo trên người anh ta đều là hàng chợ, giầy cũng là hàng nhái, cả người cộng lại cũng chưa được 900 nghìn, người như vậy, có thể mua được sao? Sau này em đi theo chúng ta học tập nhiều hơn, sắc ngôn quan sắc, hiểu chưa?”

Nữ nhân viên kia tên là Chu Hân Di, cắn đôi môi hồng, nhìn Lý Phàm, dường như muốn giải thích gì đó nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Chị Mai Lệ, em biết rồi.”

Lý Phàm nhìn quần áo của mình, quả thật không hợp với một cửa hàng sang trọn như thế này.

Anh cười, vẫn tỏ ra bình thường nói: “Ngại quá, tôi muốn xem sợi dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên.”

Lộp bộp!

Nghe thấy lời nói của Lý Phàm, 6 nhân viên bán hàng trong cửa hàng đều sững sờ!

“Haha, anh đang nói cái gì vậy, anh muốn xem sợi dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên? Anh này, anh có biết hiện này chiếc vòng

này có giá là bao nhiêu không? Người giống như anh có thể mua được sao?" Mai Lệ kia khẽ nhướng mày, trong lời nói tràn đầy sự khinh bỉ.

Anh lại muốn xem sợi dây chuyền Bách Hoa Tiên, đùa cái gì vậy!

Đó là một sợi dây chuyền giá lên đến 9 tỷ!

Cả Hán Thành, vẫn chưa bán được cái nào!

Chỉ dựa vào cái tên tiểu tử nghèo kiết xác này, cũng xứng sao?

Lý Phàm cười, hỏi: "Vào cửa hàng là khách, lẽ nào tôi không thể xem sao?"

Mai Lệ kia cau mày, Swarovski của bọn họ có quy định, không được đuổi khách đi, càng không thể tùy tiện đánh giá về trang phục, tình hình tài chính của khách hàng.

Hôm nay Mai Lê đã vi phạm.

Nhưng, trong cái cửa hàng này cũng sẽ không có ai đi mách lẻo.

Nhưng, đột nhiên, một giọng nói chế nhạo từ ngoài cửa truyền đến.

"Ồ, Lý Phàm, anh thật sự dám đến đây sao."

Theo sau tiếng nói, Lý Phàm nhìn thấy Từ Thiên Hải đi vào với vẻ mặt kiêu ngạo và đắc ý.

Chương 8: ĐỂ LẠI TÊN CỦA NGƯỜI NÀO.

Từ Thiên Hải vừa mới bước vào cửa, mặt mũi hất lên trên trời, trên mặt tràn đầy ý trào phúng nhìn Lý Phàm.

Cái tên nghèo hèn này cũng dám đến Swarovski nữa?

Lông mày của Lý Phàm hơi nhíu lại một cái, cũng không thèm phản ứng lại Từ Thiên Hải.

Từ Thiên Hải thấy Lý Phàm không để ý đến mình, lúc này liền tức giận bước qua lạnh giọng nói: "Sao vậy? Anh cũng đến đây xem mấy mặt hàng xa xỉ như thế này đó à, anh có cửa à?"

Lý Phàm lạnh nhạt nói: "Người ta mở cửa buôn bán, dựa vào cái gì mà tôi không thể xem được chứ?"

Ha ha!

Từ Thiên Hải cười lạnh rồi nói: "Bởi vì anh nghèo rớt mồng tơi đó, nơi này là Swarovski, tùy tiện một sợi dây chuyền hay một chiếc nhẫn kim cương thì cũng hơn mấy chục triệu, anh cảm thấy là anh có thể mua được đó à?"

Cái thứ gì á, còn dám khoe khoang với mình.

Cũng không xem xem mình có thân phận gì.

Lý Phàm im lặng không nói, anh đang suy nghĩ mình có nên lộ ra ít thực lực trước mặt của Từ Thiên Hải hay là không đây.

Mà đúng lúc đó nhân viên bán hàng lúc nãy còn đang phách lối xem thường Lý Phàm vội vàng bước lên trước mặt của Từ Thiên Hải, trên mặt tràn đầy nụ cười lấy lòng, nhỏ giọng nói: "Cậu chủ Từ, cậu đến đây rồi, có cần xem thứ gì không?"

Mai Lệ chào đón nhiệt tình, dạng cậu chủ sống như là Từ Thiên Hải chính là phú nhị đại có giá trị bản thân lên đến mấy chục tỷ.

Có nhân viên bán hàng nào mà không thích, có người phụ nữ nào mà không thích.

Huống hồ gì sáng ngày hôm nay Từ Thiên Hải đã mua một sợi dây chuyền kim cương thiên tiên tinh có giá trị một tỷ tám trăm triệu.

Lại nhìn Lý Phàm cứ như là cái tên đầu gỗ đứng ở đằng đó, quả thật khác biệt như ngày với đêm.

Từ Thiên Hải giơ ngón giữa lên với Lý Phàm, sau đó mới nói với Mai Lệ: "Tôi đến đây xem dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên."

Anh ta cũng không tin là Cố Họa Y sẽ không thích sợi dây chuyền đó.

Đây chính là giấc mơ của tất cả những người phụ nữ.

Nghe thấy lời nói này, Mai Lệ cùng với những nhân viên tư vấn đều kinh ngạc, trên mặt tràn đầy biểu cảm kích động, nói: "Được rồi cậu chủ Từ, cậu chờ một lát, ở chỗ của chúng tôi không có, đang ở cửa hàng chính, để tôi cho người mang đến đây."

Giàu rồi giàu rồi.

Từ Thiên Hải muốn xem sợi dây chuyền kim cương bắc hoa tiên, phải có một số tiền rất lớn mới có thể mua được.

Nếu như sợi dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên được bán đầu tiên ở toàn Hán Thành này, thanh danh đó, hoa hồng đó ít nhất cũng phải có vài trăm triệu.

Mai Lệ lập tức lấy điện thoại di động ra bấm gọi vào điện thoại ở cửa hàng chính.

Mấy phút sau, Mai Lệ nhiệt tình mời Từ Thiên Hải ngồi trong khu nghỉ ngơi của khách quý, quỳ gối ở dưới đất pha trà ngon: "Cậu chủ Từ, xin cậu chờ một lát nha."

Đúng lúc này trong lòng của Lý Phàm cũng có chút tức giận, mình

cũng muốn xem sợi dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên, nhưng mà mình lại bị lạnh nhạt.

Ngược lại là Từ Thiên Hải đến sau thế mà lại được tiếp đãi rất chu đáo.

“Tôi cũng đến đây để xem dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên, tại sao lại không có ai tiếp đãi tôi?” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Anh luôn không thích tức giận, nhưng mà hiện tại anh đã cảm thấy bực mình lắm rồi.

“Hahaha.”

Chợt cười to một tiếng, mang theo giọng giễu cợt, Từ Thiên Hải đứng dậy xem thường nhìn Lý Phàm, hỏi Mai Lệ ở bên cạnh: “Anh ta cũng đến đây xem dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên nữa à?”

Mai Lệ mang theo gương mặt áy náy gật đầu nói: “Đúng vậy cậu chủ Từ.”

Từ Thiên Hải hừ lạnh một tiếng, kéo kéo quần áo của mình, kiêu ngạo nói: “Cái bộ dạng này của anh ta mà cũng có cửa để xem nó nữa hả? Cô phải biết rằng tôi mới là khách quý có tiền để mua sợi dây chuyền đó, nếu như là khách quý thì đương nhiên không muốn bị cái thứ giống như một con chó làm phiền.”

Trong nháy mắt Mai Lệ liền hiểu ngay lập tức, khom lưng nói: “Cậu chủ Từ, cậu yên tâm đi, tôi lập tức đuổi anh ta ra ngoài.”

Dứt lời, cô ta lạnh lùng không có thiện cảm nhìn chằm chằm vào Lý Phàm, ác độc nói: “Ra ngoài đi, nơi này không chào đón anh.”

Nếu như là bởi vì cái tên nghèo nát này mà đắc tội với Từ Thiên Hải, vậy thì Mai Lệ sẽ phải hối hận muốn chết đi được.

Nhưng mà Lý Phàm cứ đứng yên tại chỗ không động đậy.

Mai Lệ gấp gáp vừa muốn mở miệng gọi bảo vệ thì Từ Thiên Hải

lại đột nhiên đưa tay ra rồi nói: “Thôi bỏ đi, anh ta đã muốn nhìn rồi thì cứ để anh ta nhìn một chút đi, một tên nghèo rớt mồng tơi chắc có lẽ là một đời này cũng không nhìn nổi đâu.”

Cũng được thôi, để anh xem dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên đắc đỏ biết bao nhiêu, như vậy thì Lý Phàm anh mới biết được sự chênh lệch với Từ Thiên Hải tôi, sau đó biết khó mà lui.

Cứ như vậy, đợi mấy phút nữa Từ Thiên Hải đã hơi không kiên nhẫn mà nói: “Làm sao vẫn còn chưa đưa tới vậy hả, thời gian của tôi không nhiều đâu, một lát nữa tôi còn có một cuộc họp quan trọng cần phải tham gia.”

“Cậu chủ Từ, cậu chờ một lát nha, đang trên đường tới.” Mai Lệ cũng rất gấp gáp.

Ngược lại là Lý Phàm tuyệt đối không hề sốt ruột, dù sao thì chiều ngày hôm nay anh cũng đã xin nghỉ rồi.

Lại đợi thêm mười phút nữa, Từ Thiên Hải ngồi không yên, điện thoại di động ở trong túi cũng vang lên: “A lô, ba, được rồi, con đã biết rồi, con lập tức đến đó ngay.”

Cúp điện thoại, sắc mặt của Từ Thiên Hải rất là khó coi, nói với Mai Lệ: “Ngày mai tôi lại đến.”

Dứt lời, anh ta lạnh lùng nhìn Lý Phàm rồi quay người liền đi khỏi.

Mai Lệ cũng rất sốt ruột, đuổi theo đi ra ngoài: “Cậu chủ Từ, cậu đợi thêm năm phút nữa đi.”

Nhưng mà Từ Thiên Hải trực tiếp bước ra xe.

Công ty có một cuộc họp khẩn cấp, anh ta nhất định phải chạy trở về.

Ở phía bên này Mai Lệ thất vọng mất mát, quay trở lại vào trong cửa hàng, một trận nhục nhã và quát lớn đổ ụp lên trên đầu của Lý Phàm.

Mà cảnh tượng này cũng đã được quay lại bởi Từ Thiên Hải trong chiếc xe ở trước cửa.

Trì hoãn khoảng một phút quay video thú vị như thế này.

Haha, Lý Phàm, xem bộ dạng hèn nhát vô dụng của anh đi, thật sự mất mặt của đàn ông mà.

Nghĩ đến đây, anh ta lại lợi dụng mối quan hệ của mình ở công ty nhà họ Cố, nhờ bọn họ gửi đoạn video này vào trong nhóm trong công ty của bọn họ.

Mà ở phía bên này, Lý Phàm bị Mai Lệ mắng một trận, gương mặt mang theo nụ cười.

Không tức giận với người khác, phải tu tâm dưỡng tính.

Cùng lúc đó ở cửa có một người đàn ông nhanh chóng bước tới, trong tay mang theo một cái hộp trông có vẻ rất xa hoa quý báu, sau lưng còn có bốn người vệ sĩ đi cùng.

Vừa mới bước vào cửa, anh ta liền kêu lên: “Trên đường bị kẹt xe, cho nên đến chậm mấy phút, khách hàng đâu rồi?”

Mai Lệ lạnh lùng lầu bầu nói: “Đi rồi.”

Người đàn ông đưa hàng tới khẽ giật mình, ôm cái hộp ở trong tay rồi hỏi: “Phải làm sao bây giờ đây, tôi lại đem trở về hả?”

“Không phải thì sao hả, thứ quý giá như thế này nếu như có bất cứ sơ xuất gì xảy ra ở trong tiệm của chúng ta thì chúng ta không đủ sức bồi thường đâu.” Mai Lệ nói.

Nhưng mà đúng lúc này có một âm thanh không hợp thời truyền đến: “Tôi mua.”

Hả!

Đám người đồng loạt nhìn lại theo nơi phát ra âm thanh, ánh mắt dừng ở trên người Lý Phàm không đánh được chú ý đến.

“Anh mua? Anh đang nói đùa cái gì vậy hả? Anh có biết là điều kiện để mua sợi dây chuyền này là cái gì không hả? Nhất định phải có thẻ hội viên bạc của Swarovski, mà là thẻ hội viên bạc tiêu chuẩn tức là phải bỏ ra hơn mười lăm tỷ đồng.” Mai Lệ hét to lên, rất tức giận.

Sao ngày hôm nay lại gặp phải một tên ngu ngốc như thế này chứ.

“Quý khách này muốn mua thật à?” Người đàn ông đưa hàng tới cười ha hả nói.

Mai Lệ lập tức tức giận: “Mua cái gì mà mua! Anh ta chính là một tên nghèo hèn, mau mang trở về nhanh đi.”

Người đàn ông kia gật gật đầu không nói cái gì nữa, quay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà đúng vào lúc này ở cửa có một người mặc đồ tây màu đen nhanh chóng bước tới, dáng người khôi ngô tuấn tú.

Anh ta vừa mới bước vào cửa, hai tay có mang theo bao tay trắng, vô cùng cung kính đứng ở trước mặt của Lý Phàm, đưa hai tay ra cầm một tấm thẻ màu đen được viền vàng.

“Tiểu thiếu chủ, đây chính là thứ mà cậu cần.” Người đàn ông kia vẫn luôn rất cung kính.

Tiểu thiếu chủ?

Cảnh tượng trước mắt như thế này, cộng với xưng hô làm cho những nhân viên tư vấn trong cửa hàng phải hốt hoảng.

Người đàn ông đưa hàng đến cuối cùng bỗng nhiên dừng bước chân lại, quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức bị dọa thiếu chút nữa đã không đứng vững rồi.

“Thẻ… thẻ đen tối cao!”

Người đàn ông đó hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt tràn đầy

vẽ kinh hãi.

Mà lúc anh ta kêu lên thì bọn người Mai Lệ cũng sợ đến ngây người.

Bởi vì cái thẻ mà Lý Phàm nhận lấy ở trong tay, đó chính là thẻ đen tối cao của Swarovski.

Toàn thế giới này giới hạn có mười cái.

Là tượng trưng cho thân phận hội viên đẳng cấp của Swarovski.

Người có được tấm thẻ đen tối cao này ở Swarovski có thể tùy ý chọn mua hàng.

Thậm chí là sản phẩm dưới mười lăm tỷ cũng có thể không cần trả tiền mà trực tiếp mang đi.

Không sai, trên toàn thế giới này chỉ có giới hạn mười cái.

Chuyện này làm sao có thể được chứ?

Mai Lệ mất hồn.

Mà Lý Phàm thì lại hờ hững phất phất tay ra hiệu cho cấp dưới đi, sau đó đưa thẻ đen của mình cho Mai Lệ, hỏi: “Xin hỏi là hiện tại tôi có tư cách để mua nó chưa?”

Mai Lệ lập tức run rẩy, lại cung kính khom lưng trả lời: “Có… có.”

Tiêu rồi.

Mình đã đắc tội với khách hàng có thẻ đen tối cao.

Cứu vãn, nhất định phải cứu vãn.

Ngay lập tức, cô ta liền đổi thành một gương mặt tươi cười chào đón lấy lòng nói: “Quý khách, xin anh…”

Kết quả là Lý Phàm trực tiếp lắc đầu đánh gãy lời của cô ta, giơ

tay lên chỉ vào Chu Hân Di vẫn còn đang giật mình trong đám người, nói: “Cô làm đi.”

“Hả? Dạ…”

Chu Hân Di rụt rè đi đến gần, sau đó làm thủ tục cho Lý Phàm.

Có được tấm thẻ đen này, dường như là không cần bất cứ thủ tục rườm rà gì.

Năm phút sau.

“Chúc mừng anh Lý đã mua dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên đầu tiên.”

Trong toàn cửa hàng đều đang nhiệt liệt chúc mừng.

Lý Phàm nói thẳng: “Đưa đến công ty công ty thuốc Vân Sinh của nhà họ Cố dùm cho tôi.”

Chu Hân Di gật gật đầu, sau đó hỏi: “Để tên là anh Lý ạ?”

Chương 9: KHÔNG TỪ THỦ ĐOẠN.

Để lại tên của ai?

Lý Phàm suy nghĩ rồi nói: “Cô cứ để lại một câu rằng có người cho cô ấy thế giới phồn hoa, để cô ấy trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên toàn thế giới này.”

Nghe thấy câu nói này, trong lòng của Chu Hân Di cũng tràn đầy cảm động.

Anh đối xử với người phụ nữ đó thật là tốt, có thể trở thành người phụ nữ của anh ta, thật là hạnh phúc quá đi.

Sau khi nói xong câu nói này, Lý Phàm cũng rời đi trong ánh mắt sùng bái và hâm mộ của tất cả mọi người.

Mai Lệ hồi nãy thẳng cho đến khi sau khi Lý Phàm đi rồi mới nhanh chóng đi đến bên cạnh Chu Hân Di, nịnh bợ nói: “Hân Di, dẫn tôi đi cùng với, tôi muốn nhìn thấy người phụ nữ của anh Lý có bộ dạng như thế nào. Thế mà có thể mua được cho cô ta sợi dây chuyền này, chắc có vẻ là tiên nữ trên trời.”

Chu Hân Di cười cười nói: “Tôi còn đang muốn để chị Mai Lệ đi cùng với tôi đây này.”

Dứt lời, hai người đi cùng với nhau.

Ở công ty công ty thuốc Vân Sinh của nhà họ Cố, lúc này toàn bộ nhân viên trong nội bộ công ty đều đang hào hứng thảo luận đoạn video này.

Nội dung của video chính là Lý Phàm bị nhân viên tư vấn của chi nhánh Swarovski mắng mỏ, Lý Phàm trong video nhìn có vẻ rất hèn mọn và nghèo nàn.

“Má ơi, chồng của tổng giám Cố cũng quá hèn rồi đó chứ.”

“Thật sự làm tôi tức cười chết đi được, anh ta là cái đồ phế vật, thế mà lại đến Swarovski xem dây chuyền.”

“Đúng vậy đó, quả thật làm người ta mất mặt muốn chết đi được, tổng giám Cố gả cho tên vô dụng như vậy chắc là bị xui xẻo tám đời đó.”

Giọng nói cứ cao thấp xen lẫn nhau, trong chớp mắt thanh danh của Lý Phàm ở công ty nhà họ Cố đã thối hơn mấy phần.

Đúng lúc này Cố Họa Y cũng bước vào từ cửa trước, nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn, lông mày nhíu lại.

Cô bước đến bên cạnh một người nhân viên, mắt nhìn vào điện thoại, đương nhiên cũng có thể nhìn thấy được đoạn video đó, sắc mặt lập tức trầm xuống, cảm thấy rất xấu hổ.

“Tổng… tổng giám Cố.”

Có người nhìn thấy Cố Họa Y thì kêu lên một tiếng, đám người vội vàng tản ra, ai nấy đều trở về cương vị của mình.

Hiện tại gương mặt của Cố Họa Y đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Lý Phàm, lại là Lý Phàm!

Tại sao anh ta cứ luôn để cho mình mất mặt.

Cố Họa Y dậm chân một cái, thân thể uyển chuyển lắc qua liền muốn đi vào trong phòng làm việc của mình.

Nhưng mà đột nhiên ở quầy lễ tân có hai cô gái mặc đồ công sở bước tới: “Xin hỏi ai là cô Cố Họa Y, ở đây có chuyển phát nhanh của cô.”

Cho đến bây giờ bọn người Chu Hân Di mới biết được hàng đưa đến đây là muốn đưa cho Cố Họa Y của nhà họ Cố.

Anh Lý mua sợi dây chuyền chẳng phải là Lý Phàm nổi danh là đồ

vô dụng ở Hán Thành này đó à?

Nhưng mà có thể mua được sợi dây chuyền này thì sao có thể là phế vật được chứ?

Giờ phút này, các nhân viên nhìn chiếc hộp cao cấp tinh xảo ở trong tay của bọn họ, ai cũng kinh ngạc kêu lên tiếng.

Đây không phải là nhân viên của Swarovski đó à?

Hơn nữa trong tay của bọn họ còn mang theo cái hộp, mà còn được khảm viền vàng cùng với những hạt kim cương nhỏ rất lấp lánh.

“Woa, cái hộp này cũng quá là đáng tiền, lại là viền vàng với kim cương!”

“Tổng giám Cố, chuyển phát nhanh của cô kìa, cái này là ai tặng vậy nhỉ, có vẻ như là giá trị không nhỏ đó.”

“Đúng vậy đó tổng giám Cố, mở ra nhìn xem, nhân viên của Swarovski tự mình đưa đến, chắc chắn là rất đáng tiền.”

Trong lúc nhất thời đám người đồng loạt kêu lên, còn có người lấy điện thoại di động ra bắt đầu quay video lại.

Bình thường Cố Họa Y ở công ty đối xử với nhân viên rất không tệ, cho nên người nào cũng đối xử với cô giống như là một người bạn.

Lúc này Cố Họa Y cũng rất buồn bực, ai lại tặng đồ cho mình vậy chứ?

Hơn nữa nhìn bộ dạng này chắc không phải là đồ rẻ tiền.

Cô bước ra phía trước xác nhận là gửi đến cho mình, sau đó mới cẩn thận mở ra ở trước mặt của mọi người.

Trong khoảnh khắc mở cái hộp ra, toàn bộ khu vực làm việc gần như đều bị ánh sáng lấp lánh của kim cương chiếm hết.

Vào lúc này tất cả mọi người đều mở to hai mắt mà nhìn, há to miệng, một mặt rung động và rung động.

Cũng không biết yên tĩnh trong bao lâu, trong phòng làm việc mới đột nhiên bùng phát lên tiếng thảo luận điên cuồng.

“Cái này… đây là dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên.”

“Trời đất ơi, dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên này có giá trị giới hạn trên toàn cầu đó, giá bán hơn chín mươi tỷ lận đó, hơn nữa còn không phải là có tiền thì có thể mua được, ở toàn Hán Thành này, đây là sợi đầu tiên…”

“Thật là xa xỉ quá đi thôi, tất cả cái này đều là kim cương hết đó, tổng giám Cố, cô cũng hạnh phúc quá đi thôi… cái này là của ai tặng vậy?”

Toàn bộ khu vực làm việc đều rung chuyển, vô số người phụ nữ ghen tị, vô số người đàn ông cúi đầu thở dài.

Thật là xa xỉ.

Sẽ là ai tặng món quà này đây?

Giờ phút này trên gương mặt của Cố Họa Y khẽ run lên, nhìn sợi dây chuyền trước mặt, lần trước cô đã tìm hiểu kỹ về nó rồi, nhưng mà khả năng tài chính của nhị phòng, cho nên cô cũng không muốn mua, chỉ là liếc nhìn ở trong cửa hàng mấy lần.

“Cái này, xin hỏi là sợi dây chuyền của ai tặng vậy?” Trong nháy mắt Cố Họa Y phản ứng lại, vội vàng hỏi.

Quá quý giá, cô không thể nhận được.

Nhưng mà Chu Hân Di lại hơi khom người xuống cười nói: “Cô Cố, cái này chúng tôi không tiện nói ra đâu, nhưng mà đối phương đã nhờ tôi mang đến cho cô một câu: anh ấy nói anh ấy sẽ cho cô một đời phồn hoa, để cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc trên toàn thế giới này.”

Nói xong câu đó, Chu Hân Di và Mai Lệ liền xoay người rời đi.

Mà trong khu vực làm việc, mọi người đều trầm mặc, mà những người phụ nữ đó thì lại mang theo ánh mắt tràn đầy ghen tị.

“Tổng giám Cố cũng thật là hạnh phúc quá đi thôi, cái này sẽ không phải là cậu chủ nhà nào thầm mến cô đó chứ.”

“Đúng vậy đó tổng giám Cố, người cho cô một đời phồn hoa, để cho cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên toàn thế giới này, trái tim của tôi đều hòa tan luôn rồi đây này, nếu như tặng cho tôi thì tốt biết bao nhiêu.”

Lúc Cố Họa Y nghe nói như vậy thì trong lòng cũng rất cảm động, thậm chí cô còn nghĩ đến Lý Phàm.

Nhưng mà rất nhanh liền bị cô loại bỏ.

Chẳng lẽ là Từ Thiên Hải?

…

Cùng lúc đó, ở phía bên này rất nhanh được truyền vào trong lỗ tai của Cố Tuấn Hào.

“Cái gì chứ? Có người tặng dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên cho Cố Họa Y, cái này sao có thể được?”

Cố Tuấn Hào đang ở trong phòng làm việc phó tổng, sắc mặt âm trầm lộ ra biểu cảm rất nóng nảy.

Chín mươi tỷ lận đó.

dây chuyền kim cương Bách Hoa Tiên đầu tiên ở toàn thành phố này, cái này xa xỉ đến cỡ nào chứ.

Cho dù là Cố Tuấn Hào anh ta cũng không thể nào quyết toán như thế này được.

“Cố Tuấn Hào, anh cũng nghe thấy rồi đó, lần này chúng ta nên

làm cái gì đây?”

Lúc này cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Cố Bội Sam ăn mặc trên người một bộ quần áo thời thượng bước vào trong.

Ở phía trên cô ta mặc cái áo màu đỏ hở rốn, còn phía dưới là cái váy da ngắn màu đen, hoàn toàn làm lộ ra cái eo thon trắng nõn cùng với cặp đùi hoàn mỹ trắng ngần giống như ngọc.

Sắc mặt của Cố Tuấn Hào có vẻ không vui, nói: “Cố Họa Y thật sự là người có thủ đoạn mà, cô ta đã leo lên cậu chủ nhà giàu nhà ai vậy chứ?”

Ngày mốt sẽ là buổi họp mặt giữa năm của nhà họ Cố, còn lại tiệc tối của gia đình nhà họ Cố, tuyệt đối không thể cho Cố Họa Y có thể tỏa sáng được.

“Anh nói xem có phải là cậu chủ của nhà họ Lý lần trước đã gửi thiết bị y tế đến bệnh viện cho tiểu dã chủng không nhỉ?” Cố Bội Sam nghi ngờ hỏi.

Cố Tuấn Hào đi qua đi lại nói: “Có khả năng đó, không ngờ đến nha, Cố Họa Y lại là một người phụ nữ dơ bẩn, làm ra loại chuyện ngoại tình như thế này.”

Khóe mắt của Cố Bội Sam lộ ra một tia lạnh lùng, cười khẩy nói: “Nếu không thì chúng ta nói cho cái tên phế vật Lý Phàm đó biết đi, vợ của anh ta ngoại tình trắng trợn như thế, sợ là anh ta biết rồi thì chắc là hộc máu luôn đó.”

“Đúng đúng đúng, nói cho Lý Phàm biết đi.” Cố Tuấn Hào nói, nhanh chóng gửi tin nhắn qua cho Lý Phàm biết.

Sau đó anh ta ngồi yên ổn ở trên ghế sofa, nói: “Lần này trong bữa tiệc tối giữa năm, chúng ta tuyệt đối không thể để Cố Họa Y dành hết danh tiếng được, phải nghĩ cách để ông nội hoàn toàn mất hết hi vọng với cô ta, để cho cô ta mất hết mặt mũi vào đêm tiệc tối đó mới được.”

Cố Bội Sam gật gật đầu nói: “Không sai, nhà họ Cố căn bản không

cần người phụ nữ giống như là Cố Họa Y, có em với anh họ như vậy là được rồi."

Cố Tuấn Hào cười cười, hai mắt nhìn nhau với Cố Bội Sam, nói: "Đúng vậy, nghe ngóng thử xem nhà họ Lý đó rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy."

Ở bên phía Lý Phàm đương nhiên là anh đã nhìn thấy tin nhắn cho Cố Tuấn Hào gửi tới, vừa nhìn liền xóa ngay.

Trong phòng họp của công ty công ty thuốc Vân Sinh của nhà họ Cố.

Lúc này ông cụ nhà họ Cố đang ngồi ở vị trí chủ tịch, đứng bên cạnh là quản gia.

"Ông nội, gần đây hiệu quả hoạt động của công ty đã giảm sút nghiêm trọng, cháu đã xem xét và thấy rằng bộ phận marketing của Cố Họa Y đã xuất hiện vấn đề nghiêm trọng, đã ba tháng rồi không có đơn đặt hàng lớn gì hết, nó không thể trốn tránh trách nhiệm." Cố Tuấn Hào trực tiếp làm khó dễ, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh nhìn chằm chằm vào Cố Họa Y.

"Ha ha, cháu thấy là có một vài người không có năng lực để đảm nhiệm chức vụ đó đâu, còn không bằng từ chức về nhà chăm sóc cho con đi, cũng tránh gây cản trở cho công ty thuốc Vân Sinh chúng ta."

Cố Bội Sam ngồi ở phía dưới, khuôn mặt khinh thường liếc nhìn Cố Họa Y, sau đó lại nhìn ngắm móng tay của mình.

Lúc này Cố Tuấn Hào cũng đứng dậy đi đến bên cạnh Cố Họa Y, chạm vào bả vai yếu đuối của cô, nói: "Cố Họa Y, nếu như tôi là cô thì tôi đã từ chức từ lâu rồi, bộ phận marketing của bọn cô cũng chỉ có nhiêu đó công trạng thôi, cô có cảm thấy ngại khi tiếp tục lãnh đạo nhóm làm việc cho công ty hay không? Vậy lẽ nào cô muốn để công ty thuốc Vân Sinh chúng ta chịu lỗ?"

Vì để chèn ép Cố Họa Y, vì để cho cô phải xấu mặt trong bữa tiệc tối của nhà họ Cố, lúc này Cố Tuấn Hào không từ thủ đoạn.

“Ông nội.”

Cố Họa Y gấp gáp muốn giải thích: “Gần đây hiệu suất làm việc của bộ phận marketing giảm sút là bởi vì…”

Còn có thể là vì cái gì nữa?

Thành tích của bộ phận marketing không ổn, khách hàng cũ đều chạy đi hết rồi.

Cố Họa Y đã cho người âm thầm quan sát tất, cả những chuyện này đều là do Cố Tuấn Hào âm thầm ra tay.

Kết quả là ông cụ Cố đưa tay tay đánh gãy lời của Cố Họa Y, lạnh lùng nói: “Họa Y, không cần phải giải thích đâu, nếu như cháu muốn tiếp tục đảm nhận chức vụ tổng giám bộ phận marketing, vậy thì cháu hãy dùng hành động thực tế của mình để chứng minh năng lực của cháu, mà không phải là muốn trốn tránh trách nhiệm.”

Cố Tuấn Hào cười hắc hắc nói: “Ông nội nói không sai, bây giờ ở Hán Thành vừa mới có một tập đoàn thiết bị y tế tên là Vinh Khang được xây dựng, đây chính là một tập đoàn lớn, công ty bắt đầu xuất hiện trên thị trường, nếu như chúng ta có thể giành được quyền hợp tác với bọn họ, nó ít nhất cũng là một đơn đặt hàng có giá trị một trăm năm mươi tỷ.”

“Thật sự?” Lúc này ông cụ Cố cũng kích động.

Đơn đặt hàng có giá trị một trăm năm mươi tỷ quả thật đủ lo cho việc kinh doanh của nhà họ Cố trong vòng một năm.

Cố Tuấn Hào cười nói: “Thật đó ông nội, tập đoàn Vinh Khang chính là công ty lớn số một số hai trong cả nước, cháu vừa mới nghe thấy tin tức là gần đây bọn họ đang tìm kiếm công ty thuốc lớn mạnh để hợp tác ở Hán Thành, nếu không thì chúng ta để Cố Họa Y đi thử xem. Chỉ cần nó có thể hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thì xem như lấy công chuộc tội, nếu như không tranh thủ được thì cháu thấy là nó cũng không cần thiết phải tiếp tục đảm

nhiệm vụ tổng giám nửa đâu, cút đi từ sớm."

Ông cụ Cố gật gật đầu nhìn về phía Cố Họa Y rồi nói: "Họa Y, cháu cảm thấy như thế nào?"

Hàm răng của Cố Họa Y cắn đôi môi đỏ mọng, trong lòng rất hốt hoảng.

Nhà họ Cố ở Hán Thành chẳng qua chỉ là một gia tộc hàng hai, hơn nữa xếp hạng trong công ty dược ở Hán Thành cũng chỉ có tên trong hàng mười mấy, căn bản cũng không có đủ năng lực có thể hợp tác với tập đoàn lớn giống như là Vinh Khang.

Trước đó Cố Họa Y đã chú ý đến tập đoàn Vinh Khang rồi, cũng đã từng tìm hiểu, hoàn toàn không có cơ hội.

Bởi vì người ta đã tuyển chọn ba công ty dược lớn ở Hán Thành, còn đang trong giai đoạn bàn bạc.

"Cố Họa Y, sao vậy, cô sợ hả? Vậy thì cũng được thôi, bây giờ cô tuyên bố từ chức đi." Âm thanh cười cợt xem thường của Cố Tuấn Hào vang lên.

Cố Bội Sam ở một bên cũng nói theo: "Cố Họa Y, nếu như tôi là cô, tôi mà không có năng lực này thì tôi sẽ không tiếp tục ngồi ở đây nữa đâu."

Cố Họa Y nắm chặt bàn tay của cô, biết là chuyện này không có khả năng hoàn thành được, đây chính là thủ đoạn của Cố Tuấn Hào dùng để chèn ép mình.

Cho nên cô hơi do dự một lát, đứng dậy nói: "Ông nội, cháu quyết định từ…"

Nhưng mà đột nhiên.

Lúc Cố Họa Y bị đám người đối xử lạnh nhạt, một âm thanh không hài hòa truyền đến: "Họa Y, đồng ý với anh ta đi!"

Đám người quay lại nhìn theo nơi phát ra âm thanh, liền nhìn thấy

Lý Phàm mang theo sắc mặt lạnh nhạt đứng ở cửa phòng họp.

“Lý Phàm?” Cố Họa Y nhìn Lý Phàm mỉm cười đi về phía của mình.

Chương 10: NIỀM KIÊU HÃNH VÀ TỰ HÀO.

Sự xuất hiện của Lý Phàm làm cho sắc mặt của tất cả những người nhà họ Cố trong phòng họp trở nên vặn vẹo, trông rất là khó coi.

“Lý Phàm, cái tên vô dụng này vào đây bằng cách nào vậy? Không biết đây là đâu hả, cậu cút ra ngoài ngay lập tức cho tôi!” Lúc này Cố Tuấn Hào chỉ thẳng vào mặt của Lý Phàm, tức giận nói.

Cái thứ rác rưởi chẳng là cái thái gì, không có tư cách bước vào công ty nhà họ Cố.

Càng không có tư cách bước vào trong phòng họp này.

“Ôi chao, cái tên vô dụng như cậu ta sao lại vào đây vậy, đây không phải là mất mặt hả?”

“Đúng vậy đó, còn nói là đồng ý cái gì nữa chứ, đây không phải là đang đào hố cho Cố Họa Y à, đúng là không có đầu óc.”

“Ha ha, là một thằng nhóc ăn bám nhà người ta, vậy mà cũng có mặt mũi để khoa tay múa chân.”

Trong lúc nhất thời ở trong phòng họp, những nhân viên cấp cao và họ hàng của nhà họ Cố đều bàn luận đủ kiểu đối với Lý Phàm, trong lời nói tràn đầy sự khinh miệt và xem thường .

“Sao anh lại đến đây vậy?” Lúc này Cố Họa Y cũng có hơi hốt hoảng nhưng càng nhiều hơn chính là tức giận.

Lý Phàm sao lại đến đây.

Nhưng mà trên mặt của anh để anh mang theo nụ cười dịu dàng, đi về phía Cố Họa Y.

Bốn năm nay mình chưa hề cho cô cái gì hết, cũng chưa từng giúp đỡ cô chuyện gì, tất cả mọi người đều xem thường anh, duy nhất

chỉ có Cố Họa Y vẫn luôn ở bên cạnh của anh.

Cho dù là ngày bình thường Cố Họa Y đối xử với anh rất nghiêm khắc, luôn tức giận với anh, nhưng mà Lý Phàm cũng không xem đây là chuyện đáng kể.

Bởi vì Cố Họa Y là vợ của anh, là quá khứ và cả tương lai của anh.

Trước kia anh không có cái gì, để cho em chịu đủ chỉ trích rồi.

Ngày hôm nay anh đã kế thừa Long Môn, cho em một đời phồn hoa.

Lý Phàm bước lên đứng ở bên cạnh Cố Họa Y, chân thành nói: "Họa Y, đồng ý với ông nội chuyện hợp tác này, trừ em ra không thể là ai khác."

Nhìn sự kiên định trong ánh mắt của Lý Phàm, trong một khoảnh khắc Cố Họa Y cảm thấy hoảng hốt, dường như những gì mà Lý Phàm nói sẽ trở thành sự thật, dường như là anh thực sự thay đổi rồi.

"Ha ha ha, tức cười chết đi được, cậu nói cái gì chứ? Lý Phàm, cậu coi nơi này là nơi nào vậy, nơi này chính là công ty nhà họ Cố, sao có thể để cho cậu phát ngôn bừa bãi được. Cút đi ra ngoài cho tôi!" Cố Tuấn Hào tức giận nói.

Ở nhà họ Cố, Lý Phàm vốn dĩ không có địa vị, hiện tại còn dám can đảm đến công ty khoa tay múa chân, quả thật chính là làm càn!

"Ông nội, ông nhìn cái tên Lý Phàm này đi, anh ta còn muốn nhúng tay vào chuyện công ty của nhà họ Cố chúng ta nữa kìa." Lúc này trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của Cố Bội Sam, một đôi mắt phượng hận không thể dùng ánh mắt giết chết Lý Phàm.

Sắc mặt của ông cụ Cố trầm xuống, rất là không vui nhìn về phía Lý Phàm, lạnh giọng nói: "Cút ra ngoài!"

Một người ngoài khác họ, một tên phế vật mất hết mặt mũi ở Hán

Thành, bám váy phụ nữ nhà họ Cố vậy mà dàm xen vào chuyện của công ty nhà họ Cố.

Đây là đang muốn làm gì đây?

Muốn nhúng chàm xí nghiệp nhà họ Cố?

Nhưng mà Lý Phàm lại không thèm phản ứng lại ông cụ Cố, mà là ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Cố Họa Y, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mịn màng của cô: "Tin tưởng anh."

Chính là ba chữ này làm cho Cố Họa Y có một cảm giác xúc động, cô quay đầu lại nói với ông cụ Cố: "Ông nội, cháu đồng ý."

Nói xong, quay đầu lại, sắc mặt ngạo nghễ lại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Cố Tuấn Hào nói: "Cố Tuấn Hào, không phải là anh muốn đuổi tôi khỏi công ty thuốc Vân Sinh đó à? Được thôi, tôi đồng ý với anh, không hợp tác được với Vinh Khang thì Cố Họa Y tôi sẽ từ chức."

"Họa Y, cháu phải biết rằng chuyện này liên quan đến sự phát triển của bản thân cháu, cũng liên quan đến sự phát triển trong mấy năm tới của nhà họ Cố chúng ta." Ông cụ Cố thấp giọng nói.

Cố Họa Y dùng sức gật đầu: "Cháu đã nghĩ kỹ rồi."

Nghe vậy, khóe miệng của Cố Tuấn Hào lộ ra một nụ cười lạnh tàn nhẫn, nói: "Được thôi, Cố Họa Y, đây là do chính cô đã nói đó, ngày hôm nay những người ở đây đều có thể làm chứng, đến lúc đó cô đừng đổi ý."

"Đương nhiên là sẽ không có, nếu như tôi lấy được quyền hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thì Cố Tuấn Hào anh sẽ làm sao đây?" Cố Họa Y bỗng nhiên hỏi, giống như là cô rất có lòng tin.

Cô cũng không biết tại sao cô đột nhiên lại nói như vậy, có lẽ là Lý Phàm đã cho cô lòng tin và sức mạnh.

Con người sống sót là nhờ vào hơi thở.

“Ha ha, chỉ cần cô có thể hợp tác được với tập đoàn Vinh Khang, vị trí phó tổng của công ty này tôi không tranh giành với cô, trực tiếp tặng nó cho cô.” Cố Tuấn Hào lạnh lùng cười nói, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ thâm độc.

Dựa vào cô mà còn muốn có được quyền hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, quả thật là người si nói mộng mà.

“Được.”

Cố Họa Y đáp lời lại quay người trực tiếp kéo Lý Phàm rời khỏi phòng họp.

Đợi sau khi bọn họ đi rồi, trong phòng họp mới bùng phát lên tiếng nghị luận.

“Cố Họa Y cũng thật là không biết tự lượng sức mình, còn vọng tưởng muốn hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, chắc có lẽ là cô ta sắp từ chức rồi.”

“Ha ha, đó không phải là cái tên phế vật Lý Phàm đó chặn ngang một tay nữa à, đúng là một ông chồng tốt mà.”

“Phế vật thì chính là phế vật, còn cho rằng mình có năng lực gì đó, tôi cũng muốn xem xem anh ta có thể giúp Cố Họa Y cầm lấy hợp đồng như thế nào.”

Sắc mặt của ông cụ Cố trầm xuống, gõ gõ cây quãi trượng ở trong tay rồi nói: “Được rồi, tan họp.”

Phía bên đây, Cố Họa Y và Lý Phàm đã về đến nhà.

Mẹ vợ Vương Cẩn Mai đột nhiên vọt tới tát một bàn tay lên trên mặt của Lý Phàm, quát lớn: “Cái tên vô dụng này, tại sao ngày hôm nay lại đến công ty hả? Còn dám để cho Họa Y nhà tôi đồng ý cá cược với Cố Tuấn Hào, cậu có biết hay là không, cậu đã đẩy Họa Y nhảy vào trong hố lửa rồi đó!”

Lý Phàm sửng sờ, vừa định mở miệng giải thích thì lại bị Vương Cẩn Mai tiếp tục quát lớn: “Cút đi.”

Bất đắc dĩ, Lý Phàm đành phải đi vào trong phòng bếp dọn dẹp chén dĩa.

Cố Họa Y nhìn bóng lưng cô đơn của Lý Phàm, giận dỗi nói với Vương Cẩn Mai: “Mẹ, mẹ làm cái gì vậy hả? Chuyện này là do con đã đồng ý, không có liên quan gì đến Lý Phàm hết.”

“Cái gì mà không có liên quan hả, con tưởng mẹ bị ngu à, mẹ đều đã nghe nói hết rồi, chính là do cái tên vô dụng này xông vào trong phòng họp kêu con đồng ý đi, bây giờ con còn bảo vệ cho cậu ta nữa hả?” Vương Cẩn Mai tức giận cắn răng hận không thể giết chết Lý Phàm.

Nhìn dáng vẻ bận rộn trong phòng bếp của anh phi cả đời này chính là một tên rác rưởi không có tiền đồ

“Con nói con đi, có phải là đầu óc của con bị nước vào hay không vậy hả, lại dám nghe lời của cái tên phế vật Lý Phàm đó.” Vương Cẩn Mai trách móc đưa tay chọc chọc vào trán của Cố Họa Y.

Cố Họa Y cũng rất khó chịu, lúc nãy cô cũng chỉ là do nhất thời tức giận mà thôi, cộng thêm sự khuyến khích của Lý Phàm, cô đồng ý ngay.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, cái này hoàn toàn chính là tự tìm đường chết.

Tập đoàn Vinh Khang sao có thể hợp tác với nhà họ Cố được chứ?

“Mẹ, mẹ để con yên tĩnh một lát đi.”

Cố Họa Y trực tiếp chui vào trong phòng ngủ, đóng cửa lại một cái rầm.

Vương Cẩn Mai tức giận giận chân trừng mắt nhìn về phía Cố Thiệu Huy vẫn còn đang ở trên ghế sofa mà xem báo, mắng mỏ: “Coi coi hoài, chỉ biết coi báo mà thôi, con gái đã sắp bị đuổi khỏi công ty rồi, nhà của chúng ta sắp phải uống gió tây bắc!”

Cố Thiệu Huy than một tiếng nói: “Bà gấp gấp cái gì chứ, xe đến trước núi ắt có đường, chuyện của người trẻ tuổi để bọn nó tự mình giải quyết là được rồi, với lại con gái của chúng ta rời khỏi công ty thì cũng không phải là không thể sống.”

“Ông nói nhăng nói cuội cái gì đó hả? Chẳng lẽ là ông không muốn tài sản của ông cụ hả?” Vương Cẩn Mai nghe thấy lời nói này xong thì liền gấp gáp nói: “Cố Thiệu Huy, tôi không nhìn ra nha, tôi đi theo ông nhiều năm như vậy rồi cũng chỉ ở trong một căn nhà ba phòng như thế này, ông nhìn xem bà cả với bà ba ai cũng có biệt thự, ông nói ông thử xem tại sao lại có đức hạnh giống y như cái tên phế vật Lý Phàm đó vậy, cái gì cũng không tranh đoạt làm tôi tức muốn chết đi được!”

Nói xong, Vương Cẩn Mai liền nhào tới đánh, Cố Thiệu Huy đành phải bị động phòng ngự, nói: “Đừng có đánh nữa, tôi sai rồi có được chưa?”

Một lúc lâu sau Lý Phàm mang theo nước rửa chân đi vào trong phòng ngủ, nhìn thấy Cố Họa Y đang nằm nghiêng ở trên giường, anh nhỏ giọng nói: “Họa Y, anh mang nước nóng vào cho em.”

Cố Họa Y ngồi dậy, hai mắt đỏ bừng nhìn Lý Phàm, nghẹn ngào hỏi: “Lý Phàm, ngày hôm nay trong phòng họp câu nói đó của anh là lừa gạt em có đúng không? Nếu như em thất nghiệp rồi thì Xuyến Xuyến phải làm sao bây giờ đây, mẹ của anh phải làm sao bây giờ?”

Trong ánh mắt của Cố Họa Y phủ đầy một tầng hơi nước.

Cô hận mình muốn chết đi được, thế mà lại tin lời của Lý Phàm, hiện tại nước đã đổ khó hốt lại được.

Nghe nói như thế, trong lòng của Lý Phàm cảm thấy ấm áp.

Hóa ra là cô vẫn luôn nhớ đến người mẹ của mình, cô vẫn tốt bụng như vậy.

Từ trước đến nay sức khỏe của mẹ anh đều không tốt, bỏ ra rất nhiều tiền rồi, mà số tiền này cũng đều là do gia đình nhà họ Cố

cho.

Hiện tại mẹ có chút vốn nhỏ mua bán ở nhà cũ, cách mỗi ngày Lý Phàm để sẽ trở về nhìn vài lần.

Nghĩ đến đây, Lý Phàm đưa tay ra cởi giày vớ cho Cố Họa Y, cầm lấy bàn chân nhỏ trắng nõn ngọc ngà của cô bỏ vào trong nước, dịu dàng nói: “Họa Y, anh không gạt em, hợp đồng này trừ em ra chứ không còn ai khác.”

Lúc nói ra lời nói này, trên gương mặt của Lý Phàm lộ ra một khi chất cường đại, anh nhìn Cố Họa Y bằng vẻ mặt rất nghiêm túc, lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt thay cho cô.

“Họa Y, trước kia là do anh có lỗi với em, để cho em phải chịu ấm ức rồi, em yên tâm đi, sau này sẽ không còn vậy nữa đâu.”

“Anh sẽ để cho em và Xuyến Xuyến có một tương lai tất cả mọi người phải ghen tị.”

“Toàn bộ Hán Thành này đều sẽ cảm thấy kiêu hãnh và tự hào đối với việc em là vợ của Lý Phàm anh.”

Chương 11: TÔI CHỈ CHO ÔNG BA PHÚT.

Đây là lời hứa hẹn của Lý Phàm đối với Cố Họa Y, lời hứa ngàn vàng.

Là áy áy và sự bù đắp trong bốn năm nay của anh đối với Cố Họa Y.

Bốn năm qua, Cố Họa Y chưa từng rời khỏi Lý Phàm lần nào, cũng lắm lúc đưa tiền cho mẹ của Lý Phàm, những thứ này anh đều đặt ở trong mắt.

Cho dù là bình thường đối xử với Lý Phàm lạnh nhạt một chút, nghiêm khắc một chút, nhưng Lý Phàm cảm thấy đó cũng là tình yêu đối với anh.

Một cô gái tốt như thế này, cả đời này Lý Phàm cũng muốn chờ đợi, anh nhất định phải dùng quãng đời còn lại của mình để bảo vệ cho Cố Họa Y và con gái.

“Anh thật sự không lừa gạt em?” Trên mặt của Cố Họa Y tràn đầy nước mắt, gương mặt xinh đẹp hơi đỏ hồng.

Những năm gần đây cô đã phải nhận hết những ánh mắt xem thường của nhà họ Cố, bị người ta phỉ nhổ, Cố Họa Y hi vọng là có một ngày nào đó mình có thể đường đường chính chính ôm Lý Phàm ở trước mặt của người khác, nói cho mọi người người này chính là chồng của cô, là ba của Xuyến Xuyến.

Lý Phàm yên lặng lau sạch đôi chân ngọc ngà tinh xảo cho Cố Họa Y, nói: “Họa Y, anh đồng ý với em, anh sẽ không để em phải thất vọng.”

Nói xong, Lý Phàm xoay người rời đi.

Cố Họa Y ngồi ở bao giường nhìn bóng lưng đi khỏi của Lý Phàm, sương mù trong đôi mắt dạt dào: “Lý Phàm, anh đừng để em phải thất vọng đối với anh…”

Trong bốn năm nay cô đã vì cái nhà này mà bỏ ra quá nhiều, cô đã phải chịu đựng quá nhiều.

Cô ao ước có một ngày nào đó mình sẽ được tỏa sáng biết bao nhiêu.

Ở bên đây Lý Phàm vừa đi ra ngoài liền bấm số điện thoại gọi cho Tiền Phúc, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh cung kính của Tiền Phúc: “Tiểu thiếu chủ, cậu có gì dặn dò sao?”

“Tiền Phúc, ông có biết tập đoàn Vinh Khang không vậy?” Lý Phàm hỏi.

“Có biết, là công ty lớn nhất nhì về thiết bị y tế ở trong nước, cậu đây là muốn?” Tiền Phúc hỏi.

“Chú sắp xếp cho tôi một chút, tôi phải lập tức gặp mặt với chủ tịch của Vinh Khang ở Hán Thành.” Lý Phàm nói.

“Được tiểu thiếu chủ, tôi lập tức để sắp xếp ngay.” Tiền Phúc trả lời.

Lý Phàm ngửa đầu lên bầu trời với lấm tấm những vì sao.

Anh là Long Quân tương lai của Long Môn, cho dù hiện tại anh chỉ là một con rối được Long Môn đẩy ra ngoài, nhưng anh vẫn có thể lợi dụng sức mạnh của Long Môn mà làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà đối mặt với Long Môn, Lý Phàm vẫn không dám công khai thân phận của mình ra.

Bởi vì người phụ nữ lòng dạ rắn rết có thủ đoạn tàn nhẫn vẫn còn đang ở đó, bà ta vẫn còn là Long Hậu của Long Môn.

Bày mưu rồi hành động, Lý Phàm có tính toán riêng của mình.

Sau khi anh và mẹ bị đuổi ra khỏi Long Môn, Lý Phàm vẫn luôn nhẫn nhịn.

Người trên đời này ai cũng xem anh là một người vô dụng.

Ngay cả Long Môn cũng chế giễu anh là một đứa con riêng.

Nhưng mà ai biết rằng qua nhiều năm như vậy, Lý Phàm đã sớm có nền móng riêng cho mình.

Trong bóng tối, một bóng dáng lặng lẽ bước ra, sau đó quỳ một chân trên mặt đất với Lý Phàm, vô cùng cung kính mà nói: "Thiếu quân, có cần tôi đi cùng với người không?"

Lý Phàm đứng chắp tay, lắc lắc đầu: "Không cần đâu."

Là Quân trong lương lai, cần gì sợ Long Hậu.

Cùng lúc đó trên tòa cao ốc của tập đoàn Vinh Khang vừa mới được thành lập ở Hán Thành, trong phòng làm việc của chủ tịch ở trên tầng cao nhất, đèn đuốc sáng trưng.

"Chủ tịch Vinh, dưới lầu có người muốn gặp, nói là đã hẹn trước rồi." Một nữ trợ lý dáng người cao ráo mặc trên người một bộ váy công sở, hai tay đặt ở trước bụng, rất là cung kính, người đàn ông trung niên đang ở trên ghế là ông chủ.

Vinh Bân là chủ tịch của tập đoàn Vinh Khang ở Hán Thành, cười một tiếng rồi nói: "Cho cậu ta lên đây đây."

Mười mấy phút trước tổng bộ tập đoàn Vinh Khang có gọi đến một cuộc điện thoại, nói là có người muốn gặp mình, Vinh Bân cũng không dám lạnh nhạt.

Dù sao thì cũng là cuộc gọi của tổng bộ, ông ta là chủ tịch của một công ty chi nhánh ở Hán Thành, ông ta vẫn phải nghe lệnh.

Rất nhanh, Lý Phàm xuất hiện trong một phòng làm việc to lớn và xa hoa.

Vinh Bân nhấc lông mày nhìn Lý Phàm, khách khí nói: "Không biết là cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Người đàn ông trẻ tuổi đó nhìn rất bình thường, sao có thể kinh động làm cho tổng bộ gọi điện thoại đến cho mình vậy chứ?

“Chủ tịch Vinh không cần phải khách khí đâu, tôi đến đây là có một chuyện muốn làm phiền tập đoàn mà thôi.” Lý Phàm nói thẳng vào điểm chính.

Vinh Bân đặt cây bút máy được mạ vàng ở trong tay xuống, kinh ngạc nói: “À, không biết chuyện như thế nào?”

“Nghe nói là Vinh Khang đang tìm kiếm công ty dược để hợp tác ở Hán Thành, tôi hi vọng là Vinh Khang sẽ lựa chọn công ty thuốc Vân Sinh của nhà họ Cố, người phụ trách chính là Cố Họa Y.” Lý Phàm nhỏ giọng nói, ánh mắt không hề quan tâm.

Vinh Bân nhíu nhíu mày, sắc mặt có chút không vui: “Không biết người anh em là người ở phương nào, tại sao lại giúp đỡ cho nhà họ Cố? Theo như tôi được biết thì công ty thuốc Vân Sinh nhà họ Cố ở Hán Thành cũng chỉ là một công ty hạng hai, nói chuyện hợp tác với Vinh Khang chúng tôi vẫn còn chưa đủ thực lực đâu.”

Tập đoàn Vinh Khang là xí nghiệp lớn đứng nhất nhì trong cả nước, là công ty được đưa ra thị trường.

Xí nghiệp mà bọn họ chọn để hợp tác đương nhiên phải là xí nghiệp có thực lực.

Công ty nhỏ như là công ty thuốc Vân Sinh, lợi nhuận một năm cũng chỉ có mấy chục tỷ.

Căn bản không có đủ tư cách

“Cố Họa Y là vợ của tôi, tôi tên là Lý Phàm.” Lý Phàm trả lời lại.

Vinh Bân run lên, hồ nghi nói: “Cậu tên là Lý Phàm?”

Kèm theo đó trên mặt của ông ta xuất hiện nụ cười tràn đầy chê bai.

Công ty y tế của Hán Thành với công ty điều chế thuốc, những

ngày gần đây Vinh Bân đã nghe qua không ít, đương nhiên là cũng đã có nghe tới công ty thuốc Vân Sinh rồi. Nhưng mà điều ông ta cảm thấy hứng thú về công ty thuốc Vân Sinh không phải là thực lực của bọn họ, mà là nhà họ Cố bọn họ có một người con rể vô dụng.

Lý Phàm là cậu con rể vậy của nhà họ Cố, là nỗi hổ thẹn của Cố ở Hán Thành.

Cố Họa Y được bà hai của nhà họ Cố sinh ra, vốn là thiên kim tiểu thư, lại bởi vì sai lầm gả cho một tên phế vật không có bản lĩnh, từ đó bị đám người nhà họ Cố ghẻ lạnh.

Haha cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt của Vinh Bân có nhiều hơn mấy phần xem thường, cười nói: “Hóa ra cậu chính là Lý Phàm, là cái tên phế vật nổi tiếng ở Hán Thành.”

Lý Phàm cười nhạt một tiếng, nói: “Chủ tịch Vinh nói quá rồi, chuyện này tôi xin nhờ chủ tịch Vinh vậy, xem như là Lý Phàm tôi thiếu ông một cái ơn đi.”

Có nợ ân tình với Long Quân tương lai của Long Môn, trên đời này biết có bao nhiêu người đang thèm muốn có.

Nhưng mà.

Vinh Bân lại lắc đầu nói: “Mặc dù tôi không biết cậu liên lạc với tổng bộ Vinh Khang chúng tôi bằng cách nào, nhưng mà tôi sẽ không đồng ý với yêu cầu của cậu, một công ty thuốc Vân Sinh mà muốn hợp tác với Vinh Khang chúng tôi, còn chưa có tư cách đâu, hơn nữa cậu chính là cái tên phế vật mà cả Hán Thành này đều biết, càng không có tư cách để cho tôi phải đồng ý chuyện này.”

“Chủ tịch Vinh, tôi khuyên là ông nên suy nghĩ lại, ân tình của Lý Phàm tôi không phải là ai muốn cũng có đâu.” Lý Phàm khẽ cười nói, ánh mắt bình tĩnh.

Cái này làm cho Vinh Bân phải run lên, sau đó cũng nổi nóng, bỗng nhiên vỗ bàn làm việc quát lớn: “Ân tình của cậu à? Cậu là một đứa con rể vô dụng của nhà họ Cố, sao lại có tư cách nói tới ân

tình với tôi, cậu cũng không tự xem lại mình có thân phận gì. Người đâu, tiễn khách."

Tiếng xấu của Lý Phàm đã lưu truyền ở Hán Thành bốn năm rồi, ăn cơm chùa ở nhà họ Cố bốn năm trời.

Không biết xấu hổ thì chắc rồi.

Lúc đầu Vinh Bân còn tưởng rằng là sẽ có một nhân vật lợi hại gì đó đến, dù sao thì cũng là tổng bộ tự mình gọi điện thoại đến, kêu ông ta tiếp đãi.

Nhưng mà ai có thể nghĩ được lại là tên phế vật nổi tiếng ở Hán Thành.

Cái này làm cho ông ta cảm thấy rất khó chịu.

Còn muốn hợp tác với công ty thuốc Vân Sinh của ông ta nữa à, mơ mộng hão huyền!

"Chủ tịch Vinh, ông thật sự không đồng ý đúng không?" Lý Phàm nhíu mày lại, dù sao cũng có việc cầu xin người khác, anh vẫn rất tôn trọng đối phương.

Biểu cảm của Vinh Bân kiêu căng nói: "Ý tứ của tôi đã rất rõ ràng, cậu có thể cút rồi, nếu không thì tôi sẽ gọi bảo vệ tới."

Vinh Bân không muốn phải lãng phí thời gian của mình, ông ta đứng dậy đi đến cửa sổ lớn sát đất, đưa lưng về phía Lý Phàm.

Nhưng mà.

Đúng lúc này trong phòng làm việc lại vang lên một âm thanh không đúng lúc.

Lý Phàm lấy điện thoại di động ra bấm gọi cho Tiền Phúc, giọng nói lạnh lùng: "Đối phương từ chối rồi, tôi chỉ cho ông ba phút để xử lý tốt chuyện này."

Cạch!

Điện thoại đã cúp, mà Tiền Phúc ở đầu dây bên kia điện thoại thì lại chảy mồ hôi ròng ròng.

Tiêu đời rồi.

Tiểu thiếu chủ tức giận rồi.

Ngay lập tức Tiền Phúc liền ra lệnh cho trợ lý gọi điện thoại cho chủ tịch Vinh Xương Hòa ở tổng bộ tập đoàn Vinh Khang.

Điện thoại vừa mới được kết nối, Vinh Xương Hòa khoảng sáu bảy mươi tuổi ở đầu dây bên kia, trên mặt mang theo biểu cảm cung kính và nịnh nọt, nói: "Ông… ông Tiền, không ngờ đến là ông lại tự mình gọi điện thoại cho tôi, xin ông dặn dò."

Lúc này ông ta đang ở trong phòng họp tổng bộ tập đoàn Vinh Khang, trong toàn bộ phòng họp không còn chỗ ngồi, tất cả đều là những nhân viên cấp cao của tập đoàn.

Vinh Xương Hòa là người sáng lập tập đoàn Vinh Khang, là một trong ba công ty y tế hàng đầu trong nước, giá trị bản thân hơn một trăm năm mươi nghìn tỷ.

Ông ta cũng là một trong những chủ tịch thường trực của hiệp hội y tế trong nước.

Bàn về thân phận địa vị đều là một nhân vật hết sức quan trọng ở trong nước.

Người như thế này, cho dù là đến đâu cũng sẽ được người khác tôn kính.

Nhưng mà ai có thể ngờ đến ngày hôm nay Vinh Xương Hòa lại biểu hiện vô cùng câu nệ như thế,

Chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi.

Mọi người đều giật mình, người có thể để cho Vinh Xương Hòa và đối xử trịnh trọng như vậy, tuyệt đối không thể xem thường được.

“Vinh Xương Hòa, ông làm cái gì vậy hả? Tiểu thiếu chủ nhà chúng tôi yêu cầu công ty chi nhánh Hán Thành của các người hợp tác với công ty thuốc Vân Sinh, tại sao lại từ chối? Chẳng lẽ là Vinh Xương Hòa muốn đắc tội với Long Môn?” Tiền Phúc lạnh giọng chất vấn.

Lộp bộp!

Lúc này trên trán của Vinh Xương Hòa đầy mồ hôi lạnh, vội vàng run rẩy trả lời: “Ông… ông Tiền nói quá rồi, chắc có lẽ là do truyền đạt không đúng chỗ, tôi sẽ tự mình chấp hành ý của ông.”

“Phải nhanh lên, ông chỉ có ba phút!”

Tiền Phúc vừa dứt lời thì nổi giận đùng đùng cúp điện thoại.

Mà Vinh Xương Hòa thì lại mang theo sự kinh hoàng, nhanh chóng quát: “Công ty chi nhánh ở Hán Thành là do ai đang phụ trách vậy?”

Nổi giận rồi.

Tiểu thiếu chủ của ông Tiền, chẳng phải là vị đó của Long Môn à?

Đắc tội với Long Môn, vậy thì đồng nghĩa với việc tự chịu diệt vong.

“Là Vinh Bân, cháu trai của chủ tịch.” Trợ lý nhanh chóng trả lời lại.

“Gọi điện thoại cho nó, sống chết của tập đoàn Vinh Khang của tôi tất cả đều nằm trong tay của nó.” Vinh Xương Hòa kêu lên, gương mặt sốt ruột.

Ở bên phía Vinh Bân, ánh mắt của ông ta mang theo vẻ chê cười, quát lớn với Lý Phàm: “Ba phút hả, một tên vô dụng giống như cậu mà sao lại có thể tự tin như thế nơi này là Vinh Khang, là do Vinh Bân tôi quyết định.”

Nhưng mà khuôn mặt của Lý Phàm rất bình tĩnh, chỉ nói một câu: “Ngay lập tức.”

Vừa mới dứt lời, lông mày có Vinh Bân nhíu chặt lại, vừa mới chuẩn bị giận giữ mắng mỏ thì điện thoại di động ở trên bàn làm việc lại vang lên.

Chương 12: THỎA THUẬN GIỮA TÔI VÀ ÔNG

Tiếng chuông ma quái lại vang lên trong lúc này làm cho bầu không khí trong phòng làm việc bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Sắc mặt của Vinh Bân trầm xuống, trong lòng nghi ngờ, đã trễ như thế rồi mà ai lại còn gọi điện thoại cho mình vậy chứ?

Ông ta vừa mới kết nối thì đầu dây bên kia điện thoại đã truyền đến âm thanh gào thét của Vinh Xương Hòa, phẫn nộ quát: "Vinh Bân cậu có biết là cậu đã làm chuyện ngu xuẩn gì không hả?"

"Bác cả, có chuyện gì vậy?" Vinh Bân giật mình, cả người co rúm lại.

Người sáng lập tập đoàn Vinh Khang cũng chính là bác cả của ông ta, giờ phút này tự dưng lại tức giận như thế.

Đây là chuyện mà từ trước đến giờ ông ta chưa từng nhìn thấy.

"Còn hỏi thế nào nữa, tôi hỏi cậu bây giờ anh Lý có ở trước mặt của cậu không hả?" Vinh Xương Hòa lạnh giọng hỏi.

Trong lòng của Vinh Bân run lên, anh Lý?

Ông ta nhấc mắt lên nhìn về phía Lý Phàm đang đứng chắp tay sau lưng, sắc mặt bình tĩnh, là cậu ta?

"Có, có." Vinh Bân nhanh chóng trả lời.

Vinh Xương Hòa chửi mắng: "Cậu lập tức nói xin lỗi với anh Lý cho tôi, còn nữa, chuyện hợp tác ở Hán Thành của các người toàn bộ nghe theo lời của anh Lý, người ta kêu cậu hợp tác với ai thì cậu phải hợp tác với người đó, có nghe rõ chưa hả?"

Vinh Bân cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Lại làm kinh động đến bác cả của mình phải tự động ra lệnh?

“Bác cả, bác làm sao vậy? Lý Phàm chỉ là một đứa con rể ở rể cho nhà họ Cố ở Hán Thành mà thôi, có tài đức gì mà quyết định chứ?” Vinh Bân không hiểu hỏi ngược lại, đồng thời ánh mắt rơi ở trên người của Lý Phàm.

Cái tên nhóc này cuối cùng là người như thế nào?

“Ngu ngốc, cái gì mà là con rể vô dụng chứ? Tôi nói cho cậu biết Vinh Bân, anh Lý tuyệt đối là người cậu không thể đắc tội được, nếu như cậu chọc giận anh Lý rồi thì Vinh Khang của chúng ta cách ngày phá sản không còn xa nữa đâu!” Vinh Xương Hòa quát.

Nghe nói như vậy, trong đầu của Vinh Bân bỗng nhiên thắt chặt lại, dường như là gặp phải một ngọn sấm lớn, trong nháy mắt cả người trở nên cứng đờ.

Bác cả đã nói như vậy rồi liền cho thấy Lý Phàm căn bản cũng không phải như là những gì mình đã nghe thấy.

Giờ phút này ông ta thấy lạnh cả người, cơn lạnh từ lòng bàn chân vọt thẳng lên đỉnh đầu của Vinh Bân.

Mồ hôi lạnh cũng thấm ướt thái dương của ông ta.

Mà lúc này Lý Phàm lại hờ hững mở miệng nói: “Chủ tịch Vinh, suy nghĩ thông suốt chưa vậy?”

Vinh Bân làm gì còn dám trì hoãn nữa, vội vàng cung kính nói với Lý Phàm: “Anh Lý, đã nghĩ thông suốt rồi, tất cả đều dựa theo lời dặn dò của cậu mà làm, người mà Vinh Khang chúng tôi hợp tác nhất định là cô Cố Họa Y của công ty thuốc Vân Sinh.”

Ngay lúc ông ta vừa mới dứt lời thì ở cửa có một đội bảo vệ xông vào, nổi giận đùng đùng kêu lên: “Chủ tịch, chính là thằng nhóc này đến đây gây chuyện có đúng không? Con mẹ nó kiếm chuyện với ai mà lại dám đến kiếm chuyện với Vinh Khang, chắc là không muốn sống rồi.”

Bốn năm tên bảo vệ thô kệt cao lớn cầm trong tay dùi cui ngừa bạo lực, giương nanh múa vuốt với Lý Phàm.

Vinh Bân nhìn thấy cảnh tượng này thì trên trán đều là mồ hôi lạnh.

Những cái tên ngu ngốc này, lúc nào không đến lúc này lại đến.

Chát!

Vinh Bân tức giận tát một bàn tay vào đội trưởng đội bảo vệ mới nói với Lý Phàm, giận tím mặt quát: “Làm càn! Ai lại bảo các người vô lễ với anh Lý hả, đều cút hết cho tôi.”

Đội trưởng đội bảo vệ hoàn toàn ngây ngốc, che gương mặt đau rát của mình, hoàn toàn không kịp phản ứng lại.

Tình huống gì đây chứ?

“Chủ tịch, không phải là chủ tịch kêu chúng tôi…” Đội trưởng của nhân viên bảo vệ còn đang muốn giải thích.

Vinh Bân lập tức giận dữ trừng mắt nhìn ông ta, sau đó khúm núm cười nói với Lý Phàm: “Anh Lý, thật ngại quá, những người này không có đầu óc, chuyện của cậu để cho tôi phụ trách, ngày mai tôi cũng sẽ cho người đi thông báo một chút.”

Lý Phàm gật gật đầu noí: “Phải xin nhờ chủ tịch Vinh, có điều là tôi hi vọng chủ tịch Vinh đừng rêu rao về chuyện này.”

“Hiểu rồi hiểu rồi.”

Vinh Bân nhanh chóng gật đầu nói.

Vừa mới dứt lời, Lý Phàm đã đi rồi, Vinh Bân vẫn còn khom lưng nhìn chằm chằm vào bóng lưng đi khỏi của anh.

Thẳng cho đến sau khi Lý Phàm đi rồi, ông ta mới thở ra một hơi, lau mồ hôi lạnh ở trên trán, áp lực lúc nãy thật sự quá lớn.

Một người trẻ tuổi có thể để cho bác cả phải đối đãi tôn trọng như thế, không thể xem thường được.

“Nghe rõ chưa, vậy thì nhanh đi sắp xếp cho xong xuôi đi, nhớ đó, không thể để lộ ra, ai mà dám tiết lộ ra ngoài nửa điểm tin tức thì Vinh Bân tôi chính là người đầu tiên không tha cho người đó.” Vinh Bân nói với trợ lý đứng ở bên cạnh, đồng thời cảnh cáo mấy người bảo vệ đó.

Đám người câm như hến vội vàng gật đầu.

Mà ở phía bên này, Lý Phàm vừa về đến nhà thì đã đến nửa đêm.

Anh nhẹ tay nhẹ chân thuần thục lấy chăn đệm nằm ở dưới đất, nằm ở dưới mặt đất, nghiêng người nhìn bóng lưng tinh tế của Cố Họa Y ở trên giờ.

Người phụ nữ của Lý Phàm anh không thể chịu thêm nửa điểm oan ức nào.

Đây chính là lời hứa của mình dành cho cô.

Dường như đã cảm giác được Lý Phàm trở về, Cố Họa Y nghiêng người qua nhìn Lý Phàm, hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Lý Phàm cười nói: “Đi ra ngoài một lát ngủ đi ngày mai còn phải đi bệnh viện thăm Xuyến Xuyến nữa.”

Sắc mặt của Cố Họa Y kìm nén, miệng mím chặt nói: “Không ngủ được, nói chuyện với tôi đi.”

“Được.” Lý Phàm đáp.

Nhưng mà trong phòng lại rất im ắng, dường như là Cố Họa Y không biết phải nói cái gì.

Qua mấy phút như vậy, Cố Họa Y nói: “Thôi bỏ đi, đi ngủ thôi.”

Sau đó cô xoay người lại đưa lưng về phía Lý Phàm, đôi mắt to tròn sáng ngời, khóe mắt lướt qua một giọt nước mắt, nhìn trăng

lưỡi liềm và những vì sao ở bên ngoài cửa sổ.

Lý Phàm nhìn bóng lưng của Cố Họa Y, thầm nói ở trong lòng: Họa Y, Lý Phàm anh đã đồng ý với em cho em một cuộc đời phồn hoa, nhất định sẽ làm được.

Em và Xuyến Xuyến nhất định sẽ cảm thấy hãnh diện vì anh.

Sẽ nhanh thôi, chờ thêm một chút nữa, tất cả mọi người sẽ biết Lý Phàm chồng của em không phải là một tên bỏ đi.

Một buổi tối không có chuyện gì bất thường xảy ra.

Sáng ngày hôm sau Cố Họa Y liền đến công ty.

Lý Phàm ở trong nhà đang bận rộn trong phòng bếp làm bữa ăn sáng cho mẹ vợ với ba vợ.

Cả ngày hôm qua Vương Cẩn Mai trở về từ bệnh viện, mệt mỏi hết sức, lúc này bước ra từ trong phòng ngủ, vẫn còn đang oán trách: "Mệt chết đi được, sớm biết là ngày hôm qua đã không đi rồi, trong bệnh viện hỗn loạn quá trời."

Lý Phàm bưng đồ ăn sáng từ trong phòng bếp ra, cười nói: "Mẹ, buổi sáng làm cho mẹ đây, ăn nhân lúc còn nóng."

Vương Cẩn Mai trừng mắt nhìn Lý Phàm, tức giận nói: "Tên phế vật suốt ngày cũng chỉ biết ở trong nhà, cậu xem xem những người đàn ông ở bên ngoài có người nào giống như cậu không hả, thật là không có tiền đồ mà!"

Lý Phàm cười cười, sớm đã thành thói quen rồi, dứt khoát quay người lại bước vào trong phòng ngủ thu dọn đồ đạc.

Sáng ngày hôm nay anh còn muốn trở về nhà cũ một chuyến.

Vương Cẩn Mai thấy Lý Phàm không để ý đến mình, cũng chỉ lầm bầm vài câu

"Mẹ, con trở về nhà cũ một chuyến, sau đó con sẽ đến bệnh viện."

Lý Phàm nói với Vương Cần Mai đang ở trên bàn ăn rồi sau đó đi ra cửa.

Vương Cần Mai vẫn còn đang mắng chửi ở phía sau: “Lại trở về nhìn người mẹ sắp chết của cậu nữa đó hả? Về cũng không cần phải về đâu, cái đồ vô dụng.”

Lý Phàm bỗng nhiên dừng bước ở cửa ra vào, nhưng mà cuối cùng vẫn bất đắc dĩ lắc đầu rời đi.

Chạy chiếc xe đạp điện, Lý Phàm chạy thẳng một đường đến nhà cũ.

Đây chính là căn nhà lúc trước nhà họ Cố cho Lý Phàm thuê, cũng coi như là một nơi cư trú nhỏ ở Hán Thành cho anh.

Ở phía xa xa, Lý Phàm đã thấy mẹ của mình đang vất vả bán bữa ăn sáng, gương mặt tiều tụy, thân hình gầy gò, nhưng mà vẫn không che giấu được khí chất cao quý bẩm sinh của bà.

Bà vốn dĩ là một cô gái cao quý nhưng rơi vào trong mảnh ruộng đồng như bây giờ.

Mà tất cả những chuyện này đều là do người phụ nữ kia ban tặng.

Long Hậu, Lý Phàm tôi nhất định phải tự tay cầm về những thứ mà mình đã mất đi!

Lý Phàm hít một hơi thật sâu, vội vàng chạy chậm đến kêu to: “Mẹ ơi, con đến rồi.”

Người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi nhấc lông mày, gương mặt tràn đầy vẻ hiền lành nhìn Lý Phàm, dịu dàng cười nói: “Sao con lại trở về rồi, bà thông gia lại nói con bây giờ.”

Lý Phàm cười cười giúp mẹ bắt bếp lò, nói: “Không có việc gì đâu.”

Sau đó anh đỡ mẹ đi qua một bên để bà ngồi xuống: “Mẹ nghỉ ngơi một lát đi, để con làm cho.”

Người phụ nữ cười cười nhìn con trai của mình bận trước bận sau, trong lòng rất được an ủi, nhưng mà lại rất đau lòng.

Nếu như không phải là bởi vì muốn chăm sóc cho mình thì con trai cũng sẽ không phải vất vả như thế, cũng sẽ không phải ăn nhờ ở đậu.

“Đúng rồi, Họa Y và Xuyến Xuyến như thế nào?” Mẹ Lý không chịu ngồi yên, ngồi đó bao sủi cảo, cười hỏi.

Lý Phàm dừng lại, cười nói: “Đều rất tốt.”

Mẹ Lý nghẹn ngào vài lần, mở miệng nói: “Lúc nào thì con có thể mang Xuyến Xuyến trở về đây thăm mẹ một lần?”

Lý Phàm khẽ giật mình, sắc mặt có chút bất đắc dĩ, nói: “Mẹ, con biết rồi, sẽ mà, đợi thêm một khoảng thời gian nữa.”

Mẹ Lý lau lau nước mắt ở bên khóe mắt, gật đầu ừ.

Bà biết là con trai vất vả, có lắm lúc bà không muốn làm phiền anh.

Đúng vào lúc này mấy tên lưu manh du côn đi tới trực tiếp đạp văng bếp lò.

Những người khách đang ăn sáng ở trong tiệm cũng nhanh chóng chạy tứ tán.

“Ôi chao, Lý Phàm đó à, không ngờ đến ngày hôm nay mày lại ở đây.”

Trên mặt của người đàn ông trẻ tuổi cầm đầu tràn đầy nụ cười âm hiểm, hai tay cắm ở trong túi quần, bộ dạng rất kiêu căng.

Lý Phàm bước ra bảo vệ mẹ ở sau lưng, sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đàn ông trẻ tuổi: “Cố Tuấn Hào, anh muốn cái gì?”

Chương 13: ÂM MƯU CỦA CỐ TUẤN HÀO

Con mắt của Lý Phàm như là muốn nứt ra, trước mắt không phải là ai khác mà chính là Cố Tuấn Hào.

Trên mặt của Cố Tuấn Hào tràn đầy nụ cười đùa cợt, chân mày hất lên, dùng cái mũi mà nhìn người, ngang ngược càn rỡ: "Ôi, Lý Phàm bây giờ cậu hay quá nhỉ, còn dám nói như vậy với ông đây nữa?"

Bốp!

Cố Tuấn Hào đạp một đạp đạp thẳng vào trong ngực của Lý Phàm.

Lý Phàm lui ra phía sau mấy bước, gương mặt lạnh lùng che ngực.

Mẹ Lý xông lên gọi: "Phàm, con không sao chứ?"

"Mẹ, con không sao đâu." Lý Phàm vội vàng giữ chặt mẹ mình lại.

Anh không hi vọng mẹ mình sẽ can thiệp vào chuyện này, cái này có vẻ như là Cố Tuấn Hào cố ý đến đây để gây chuyện.

"Cậu… cậu Cố, nếu như Phàm có chỗ nào có lỗi với cậu thì tôi thay nó nói xin lỗi với cậu, xin cậu bỏ qua cho nó, nói như thế nào thì Phàm cũng là con rể của nhà họ Cố

Mẹ Lý nén giận nói với Cố Tuấn Hào, cố gắng nặn ra nụ cười.

Cố Tuấn Hào chau lông mày lại, lạnh lùng nhìn mẹ Lý, quát mắng: "Cút đi, con mẹ nó bà là cái gì chứ hả, một người mẹ vô dụng còn là một người đang chờ chết, có tư cách gì để tôi bỏ qua cho cậu ta?"

Dứt lời, Cố Tuấn Hào giơ một bàn tay lên muốn tán lên trên mặt của mẹ Lý.

Lý Phàm gấp gáp.

Trên đời này không có một ai có thể ăn hiếp mẹ của mình.

Mẹ của thiếu chủ Long Môn, cả thiên hạ này phải tôn kính.

Anh bước lên một bước hung hăng nắm lấy cổ tay của Cố Tuấn Hào, lạnh giọng nói: “Cố Tuấn Hào, anh dám!”

Đây là lần đầu tiên Lý Phàm nổi giận với Cố Tuấn Hào, người kia cũng hơi giật mình, sau đó trên mặt tràn đầy nụ cười chế nhạo, chửi vài tiếng đậu xanh.

Sau đó anh ta vung tay tới, một bàn tay giận dữ quất lên trên mặt của Lý Phàm, quát: “Mẹ kiếp, vậy thì ông đây đánh mày.”

“Đánh cho tao.”

Cố Tuấn Hào giơ tay lên, lớn tiếng nói với mấy tên côn đồ ở đằng sau.

Trong lúc nhất thời mấy tên lưu manh đã đập phá cửa hàng ăn sáng thành một đống hỗn độn.

Mà Lý Phàm thì cứ đứng yên ở trước mặt của người mẹ đang im lặng khóc lóc rơi nước mắt, oán hận nhìn chằm chằm vào Cố Tuấn Hào.

Hai tay của Cố Tuấn Hào đút vào trong túi quần, vô cùng phách lối nhìn Lý Phàm, sau đó nói: “Lý Phàm, cậu đừng có quên căn nhà cũ này là của nhà họ Cố tôi thương hại các người mới cho các người ở, cậu dám lớn tiếng với tôi, cậu không muốn ở lại đây nữa à?”

Lý Phàm nghe vậy nhíu mày lại.

Nhìn thấy bộ dạng này của anh, Cố Tuấn Hào lạnh lùng cười một tiếng nói: “Tôi cũng không muốn phải đối xử với cậu như vậy, thôi như vậy đi vì hành vi lúc nãy của cậu, cậu quỳ xuống nói xin lỗi với tôi, nếu không thì ngày hôm nay tôi sẽ thu hồi lại nơi này, đuổi người mẹ muốn chết mà không được chết của cậu ra bên ngoài.”

Nghe nói như vậy, sắc mặt của Lý Phàm chìm đến đáy cốc.

Mà Cố Tuấn Hào trước mắt thì trên mặt lại tràn đầy nụ cười lạnh lùng và dữ tợn, mấy tên lưu manh sau lưng cũng mỉa mai cười cợt theo.

Lý Phàm bất đắc dĩ buông lỏng bàn tay đang nắm chặt lại.

Anh nhấc mày lên nhìn về phía một bóng dáng trong đám người đang xem náo nhiệt ở cách đó không xa, hơi ngăn cản tầm nhìn, sau đó anh chậm rãi cong gối xuống, muốn quỳ xuống thật.

Nhưng mà đúng lúc này có một bàn tay ấm áp run rẩy kéo Lý Phàm lại.

Là mẹ Lý đang đứng ở bên cạnh của Lý Phàm, ánh mắt nhìn, lắc đầu với anh, miệng hơi mỉm cười: “Phàm, dưới đầu gối của đàn ông là vàng, con không thể quỳ được.”

Dứt lời, mẹ Lý trực tiếp quỳ gối xuống trước mặt của Cố Tuấn Hào, cầu xin nói: “Cậu chủ Cố, thật sự xin lỗi, Phàm của tôi không hiểu chuyện, tôi là người làm mẹ đã dạy dỗ không nghiêm, tôi quỳ xuống thay nó.”

Ầm!

Lúc này trong lòng của Lý Phàm dâng lên một ngọn lửa giận cao nghìn trượng.

Tại sao mẹ lại bị làm nhục đến mức này.

Cố Tuấn Hào

Tôi muốn làm thịt anh.

Mà cảnh tượng này cũng để cho sắc mặt của Cố Tuấn Hào cũng rất khó coi.

Bởi vì đám người đang xem náo nhiệt ở xung quanh đồng loạt chỉ trích Cố Tuấn Hào độc ác.

Lời người đời rất đáng sợ.

Cố Tuấn Hào oán hận lắc lắc tay quay đầu muốn đi, nhưng mà trước khi đi anh ta quay người lại, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh lùng, nói với Lý Phàm: “Lý Phàm, ngày hôm nay Cố Họa Y đã đi tìm tập đoàn Vinh Khang để hợp tác rồi, theo như tôi được biết thì cậu chủ của tập đoàn Vinh Khang chính là một người đàn ông nghiện rượu ham sắc, chuyến đi này của vợ cậu chỉ sợ là… ha ha…”

Vừa mới nói xong, Cố Tuấn Hào cười lớn nghênh ngang mang người rời đi.

Lông mày của Lý Phàm nhíu chặt lại, nhanh chóng đỡ mẹ dậy: “Mẹ…”

Mẹ Lý đánh gãy lời của Lý Phàm, hiền lành cầm lấy bàn tay của anh, lắc đầu nói: “Chúng ta không thể so với trước kia được nữa, mọi thứ đều phải học cách nhẫn nhịn, nhưng mà con trai của mẹ không phải là một người bình thường, con không thể tùy tiện quỳ được.”

Lý Phàm động dung, mắt phím hồng, nắm chặt lấy tay của mẹ, ngập ngừng nói: “Mẹ, thật ra là con đã…”

“Được rồi được rồi, không nói nữa, dọn dẹp với mẹ đi.” Mẹ Lý đánh gãy lời của Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn mẹ đang bận rộn, âm thầm nắm chặt tay, mắt nhìn theo bóng lưng của bọn người Cố Tuấn Hào đi khỏi.

Cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày tôi sẽ trả lại gấp mười lần những nhục nhã của nhà họ Cố đối với mẹ của tôi.

Đến buổi trưa, Lý Phàm dặn dò mẹ rất nhiều, rồi sau đó mới rời khỏi nhà cũ chạy đến bệnh viện.

Ông cụ Cố nới lỏng, cho phép mình có thể đi thăm Xuyến Xuyến.

Nghĩ đến đó, những thứ này cũng là do Lưu Tân Dân đã âm thầm trợ giúp.

Ở bên phía của Cố Họa Y.

Sáng ngày hôm nay cô đã chạy đến công ty, vừa mới vào phòng làm việc thì đã nhìn thấy Cố Bội Sam đang ngồi ở trên ghế sofa, hai tay vòng quanh ngực, cặp đùi trắng nõn đang bắt chéo lại với nhau.

“Cố Họa Y, đừng nói là tôi không nhắc cô nha, tôi đã giúp cô liên lạc với cậu chủ của tập đoàn Vinh Khang rồi, cô sắp phải nói chuyện hợp tác với Vinh Khang, bây giờ đi ngay đi.” Cố Bội Sam lạnh lùng nói, trong đôi mày liễu cất giấu một tia âm mưu quỷ kế.

Cố Họa Y nghe xong thì có chút nghi ngờ, Cố Bội Sam lại chủ động giúp mình?

Cô hỏi: “Cô nói thật?”

Cố Bội Sam đứng dậy, hai tay khoanh trước ngực, nâng đỡ đôi gò bồng ở phía trước rất hùng vĩ, nói: “Có muốn tin hay không thì đây là chuyện của cô, cậu chủ Vinh Thường Uy của tập đoàn Vinh Khang kêu tôi mang đến cho cô, nếu như cô thật sự muốn hợp tác thì cứ dựa theo ý của cậu chủ Vinh Thường Uy mà làm đi.”

Cố Họa Y liếc nhìn một cái hộp nhỏ ở trên ghế sofa, đi đến phía trước mở cái hộp ra, đập vào trong mắt làm một bộ đồ lót siêu mỏng và được khoét sâu.

Gương mặt xinh đẹp của Cố Họa Y đỏ bừng, trên mặt hiện lên biểu cảm tức giận, ném đồ vật đi, hắng giọng nói với Cố Bội Sam: “Cô có ý gì?”

Cố Bội Sam cười cười nói: “Cố Họa Y, cô còn giả vờ ngây thơ ở trước mặt tôi làm cái gì nữa hả, chính cô làm ra những loại chuyện hư hỏng đó mà còn muốn giấu diếm nữa? Đây là của cậu chủ Vinh Thường Uy tặng cho cô đó, con người của anh ta từ trước đến nay thích nhất là mấy tình tiết nhỏ như thế này, nếu như cô muốn có được hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thì cô phải mặc bộ đồ này

đến đó, hơn nữa cậu chủ Vinh Thường Uy đã đồng ý với tôi, chỉ cần cô mặc đến đó thì lần hợp tác này trừ cô ra sẽ không còn là ai khác."

"Cố Họa Y, suy nghĩ cho thật kỹ đi, thỏa thuận giữa cô với anh họ về chức vị tổng giám của cô đó nha, nếu như cô thất bại thì đứa con gái của cô phải làm sao bây giờ đây, dựa vào cái tên phế vật Lý Phàm nuôi sống cô hả?"

Dứt lời, Lý Phàm xoay người lại lắc lư cái mông rời khỏi chỗ này.

Con mẹ nó còn giả vờ ngây thơ trước mặt của bà đây.

Tiện nhân!

Nhưng mà chỉ là đồ chơi của đàn ông mà thôi.

Cố Họa Y ơi là Cố Họa Y, lần này tôi muốn xem xem cô sẽ chết như thế nào.

Mà ở phía bên này, Cố Họa Y nhìn bộ quần áo xấu hổ bị ném vào trong thùng rác, cả người mềm nhũn ngã ngồi ở trên ghế sofa, bàn tay trắng mỏng nắm chặt lại thành quyền.

Ghê tởm, đều là bọn khốn kiếp.

Vừa đảo mắt, Cố Bội Sam liền đi đến phòng làm việc của Cố Tuấn Hào, trên mặt tràn đầy nụ cười âm hiểm.

"Cố Tuấn Hào, em đã nói xong hết rồi, lần này Cố Họa Y chỉ cần dám đi đến đó thì cô ta tiêu đời rồi." Cố Bội Sam cười lạnh nói.

Cố Tuấn Hào đang tán tỉnh với trợ lý nữ, tuyệt không quan tâm đến Cố Bội Sam đang nhìn, trên mặt tràn đầy nụ cười âm mưu đã đạt được, kích động nói: "Ha, tốt lắm, lần này chúng ta nhất định phải làm cho con tiện nhân Cố Họa Y thân bại danh liệt, trở thành nỗi sỉ nhục của nhà họ Cố."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong phòng làm việc văng vẳng tiếng cười âm hiểm của bọn họ.

Nữ trợ lý ở một bên vẫn không hiểu rõ, thắc mắc hỏi: “Anh Cố, rốt cuộc là có chuyện gì vậy, Cố Họa Y sẽ như thế nào?”

Đôi tay của Cố Tuấn Hào đang di chuyển trên thân hình nóng bỏng của trợ lý nữ, nói hết toàn bộ kế hoạch của anh ta cho trợ lý nữa đó nghe.

Trợ lý nữ nghe xong, trong nháy mắt ánh mắt sáng như tuyết, kích động nói: “Vậy chẳng phải là Cố Họa Y phí công ngủ với cậu Vinh hả?”

“Ha ha, đó là đương nhiên rồi, con tiện nhân Cố Họa Y đó phải có kết quả như vậy.” Trên mặt của Cố Tuấn Hào tràn đầy nụ cười âm hiểm, nghĩ đến cảnh tượng Cố Họa Y gọi trời trời không nghe gọi đất đất không thấu, anh ta đã cảm thấy rất thoải mái.

Cố Họa Y thật là đáng thương, cuối cùng lại bị Cố Tuấn Hào đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Trợ lý nữ đó cũng cười theo vài tiếng, chợt lo lắng nói: “Nhưng mà nếu như Lý Phàm biết thì phải làm sao bây giờ đây, sẽ có phiền phức gì không?”

“Một cái thằng vô dụng mà thôi, không đủ để gây sợ.”

Cố Tuấn Hào chẳng thèm để ý: “Nếu như cậu ta thật sự có can đảm tìm phiền phức thì tôi cũng có thủ đoạn để đối phó với cậu ta.”

Lý Phàm à?

Haha, chỉ là tên vô dụng mà thôi.

Hiện tại Cố Tuấn Hào không kịp chờ đợi muốn biết lúc Lý Phàm nhìn thấy video vợ của anh bị người khác làm bẩn thì sẽ có một biểu cảm đau lòng đến cỡ nào.

Hahaha.

Thật thoải mái.

Trợ lý nữ gật gật đầu ôm cổ của Cố Tuấn Hào, nũng nịu quyến rũ nói: “Vậy anh Cố, chờ đến lúc anh trở thành phó tổng rồi thì đừng có quên em nha, chức vị tổng giám đó…”

Cô ta đã ngấp nghé chức vị tổng giám không phải là ngày một ngày hai, nếu không thì cô ta cũng sẽ không phát triển mối quan hệ văn phòng không đứng đắn với Cố Tuấn Hào.

“Hahaha, cô yên tâm đi, chờ đến lúc Cố Họa Y trở thành con đê tiện ai cũng có thể chơi, vậy thì chức vị tổng dám chắc chắn là của em rồi.”

Cố Tuấn Hào cười ha hả nói, sau đó nhìn trợ lý nữ mềm mại, trực tiếp đứng dậy ép cô ta lên trên ghế sofa.

Cố Bội Sam nhìn thấy cảnh tượng này cũng thức thời đi khỏi.

Không lâu sau đó, trong phòng làm việc liền truyền đến tiếng ngâm nga của Cố Tuấn Hào và trợ lý nữ..

Chương 14: LÝ PHÀM CỨU EM.

Cùng lúc đó, Lý Phàm đến bệnh viện nhân dân thành phố.

Sáng sớm mẹ vợ đã cho người ta nhắc nhở thúc dục anh nhiều lần.

Vừa mới bước vào cửa, Lý Phàm đã bắt gặp Lưu Tân Dân vội vã chạy đến, trên mặt của ông ta tràn đầy nụ cười lấy lòng, nói: "Hoan lên anh Lý đến bệnh viện thị sát công việc của chúng tôi."

Biểu cảm của Lý Phàm khẽ giật mình, khoác tay rồi nói: "Viện trưởng Lưu, ông không cần phải như thế này đâu, làm tốt bổn phận của ông là được, tôi chỉ đến đây thăm con gái của tôi."

Lưu Tân Dân cười xấu hổ nói: "Vậy được rồi, tôi không làm phiền anh Lý nữa, bệnh tình của con gái anh mong anh cứ yên tâm, tối ngày hôm đó chúng tôi sẽ mở cuộc họp chuyên gia đã có phương án."

Lý Phàm gật gật đầu, lúc này Lưu Tân Dân mới quay người rời đi.

Sau đó anh đi vào trong phòng bệnh của Xuyến Xuyến, mới vừa bước vào cửa liền bị một âm thanh gắt gỏng quát gọi lại.

"Lý Phàm, sao bây giờ cậu mới xuất hiện hả? Cậu có biết trong bệnh viện này rất bẩn rất mệt không hả?"

Mẹ vợ Vương Cẩn Mai nhìn thấy Lý Phàm đến đây lập tức giận dữ hùng hổ xông đến chỉ vào mũi của Lý Phàm rồi chửi ầm lên.

Tức chết đi được.

Mình chăm sóc cả một buổi sáng đứa con tạp chủng đáng chết thật sự mệt mà.

Nếu như không phải là ông cụ thích Xuyến Xuyến thì Vương Cẩn Mai bà ta thật sự không có ý định để ý đến con nhỏ này.

Đứa con gái của cái thằng vô dụng như là Lý Phàm quả thật làm cho nhà họ Cố phải mất mặt.

Nhưng mà bình thường Vương Cẩn Mai không dám nói cái gì, bởi vì ông cụ coi Xuyến Xuyến giống như là cục cưng, đương nhiên là bà ta không có lời nào để nói.

Biểu hiện của Lý Phàm rất khiêm tốn, nói: "Mẹ, mẹ về đi, để con chăm sóc cho Xuyến Xuyến."

Vương Cẩn Mai vung tay lên ném đồ vật ở trong tay mình cho Lý Phàm, oán hận cắn răng nói: "Nói cho cậu biết, mặc dù là ông cụ cho phép cậu đến đây chăm sóc cho Xuyến Xuyến, nhưng mà cậu nhớ kỹ cho tôi Xuyến Xuyến là người nhà họ Cố, nếu như cậu có gan nhắc đến việc Xuyến Xuyến là con gái của cậu ở trong bệnh viện thì tôi sẽ giết chết cậu!"

Nói xong, Vương Cẩn Mai trừng mắt nhìn Lý Phàm, quát lớn: "Đến đó làm cái gì nữa hả, còn không đi làm việc đi?"

Lý Phàm nhanh chóng cầm lấy cái chậu đi vặn một chậu nước nóng, trở về lau mặt lau tay cho Xuyến Xuyến ở trên giường bệnh.

Xuyến Xuyến rất ngoan ngoãn, nhìn thấy Lý Phàm đang lau tay cho mình, vẫn cười hì hì, khóe miệng có hai lúm đồng tiền trông rất là đáng yêu.

Trong mắt của Lý Phàm đều là biểu cảm cưng chiều, anh chọc chọc vào chiếc mũi nhỏ nhắn như pha lê của cô bé, làm mặt quỷ với cô bé.

Xuyến Xuyến cười thành tiếng, kêu lên: "Ba ơi…"

Bịch!

Bỗng nhiên Vương Cẩn Mai đứng ở một bên đang cầm điện thoại thảo luận cho chị em tốt túi xách nào đẹp mắt, lập tức đứng dậy nổi giận đùng đùng đi tới, một bàn tay tát lên trên mặt của Lý Phàm, mắng: "Cậu làm gì hả, ai cho cậu cho con bé gọi cậu là ba?"

Lý Phàm bị một bạt tai bất thình lình này đánh làm cho choáng váng, trong tay bưng theo thau nước, nắm chặt tay lại.

Anh nhìn Xuyến Xuyến đang ngồi trên giường bệnh, đôi mắt to tròn như là hai viên ngọc của cô nhóc tràn đầy nước mắt.

Cô bé ý thức được rằng mình đã nói sai, nhanh chóng lôi kéo vạt áo của Vương Cẩn Mai, nói: “Bà ngoại ơi, không phải là ba sai đâu, là Xuyến Xuyến sai mà…”

“Cháu còn gọi nó là ba nữa?”

Vương Cẩn Mai quay đầu lại im lặng trừng mắt liếc nhìn Xuyến Xuyến.

Xuyến Xuyến bị dọa đến nỗi thân thể run lên, méo miệng sắp khóc, nước mắt ở trong mắt cũng theo đó mà lăn xuống.

Lý Phàm nhìn thấy cảnh tượng này vội vàng nói xin lỗi: “Mẹ, là do con không tốt, sau này con sẽ không dám nữa.”

Lúc này Vương Cẩn Mai mới trừng mắt nhìn Lý Phàm, quát lớn: “Cậu biết thì tốt rồi, đi đổ nước đi.”

Lý Phàm gật gật đầu nhìn Xuyến Xuyến, lộ ra một nụ cười với cô bé, sau đó quay người đi khỏi.

Vương Cẩn Mai vô cùng tức giận trừng mắt Xuyến Xuyến, nói: “Xuyến Xuyến, cháu phải biết rằng nó không phải là ba của cháu, nếu như cháu là gọi cậu ta là ba nữa thì bà sẽ đuổi cháu cùng với cái tên phế vật đó ra khỏi nhà họ Cố, đừng tưởng rằng ông cụ thích cháu thì bà sẽ không đối xử với cháu như vậy, có nghe rõ chưa hả?”

Mặc dù là Xuyến Xuyến vẫn còn nhỏ nhưng mà rất thông minh, liền hiểu lời nói của Vương Cẩn Mai, ô ô khóc lên: “Bà ngoại ơi, cháu sẽ không đâu, cầu xin bà đừng đuổi ba… chú đi mà.”

Vương Cẩn Mai liếc nhìn một cái, quay người trở lại ngồi trên ghế sofa tiếp tục trò chuyện với mấy chị em tốt về những cái túi xách

vừa mới ra.

Lại nói ở bên phía của Cố Họa Y.

Buổi sáng sau khi tan làm cô vẫn ở trong phòng làm việc, nhìn hộp quần áo trần trụi trên tay, trong lòng rất xấu hổ.

Haiz.

Thở nhẹ một hơi, Cố Họa Y dường như đã quyết tâm, vì Xuyến Xuyến, vì cái nhà đó, cô chỉ có thể làm như vậy.

Mặc dù là ngày hôm qua Lý Phàm đã đồng ý với mình hợp đồng hợp tác với Vinh Khang ngoại trừ mình ra thì không còn có thể là ai khác.

Nhưng mà Cố Họa Y biết rằng đây chẳng qua là Lý Phàm an ủi mình mà thôi.

Chồng mình có năng lực tới đâu, cô biết rất rõ ràng.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Cố Họa Y thay bộ đồ lót, xấu hổ đi ra khỏi công ty thuốc Vân Sinh. Ở cửa, xe của Cố Bội Sam đã dừng ở đó.

Cô cũng không nghĩ ngợi gì nhiều mà bước vào trong xe.

Nhưng mà vì để đề phòng vạn nhất, cô vẫn soạn một tin nhắn, người nhận là Lý Phàm.

Cố Bội Sam ngồi ở bên trong, đang trang điểm, lại nhìn thấy Cố Họa Y bước vào, liếc nhìn một cái rồi hỏi: “Mặc chưa?”

Cố Họa Y nắm cái túi xách ở trong tay, cắn đôi môi đỏ gật gật đầu.

Cố Bội Sam lẩm bẩm nói: “Còn tưởng là cô trong trắng giữ mình bao nhiêu, hóa ra cũng chỉ là một người phụ nữ cúi đầu vì tiền mà thôi.”

Cố Họa Y nghe thấy câu nói chói tai này thì muốn xuống xe ngay lập tức.

Cố Bội Sam cản cũng không cản lạ,i nói một câu: “Bây giờ cô bước xuống thì chuyển hợp tác với tập đoàn Vinh Khang chắc chắn là sẽ không rơi vào trong tay của cô.”

Trong sự do dự, Cố Họa Y vẫn ngồi trở về.

Trên mặt của Cố Bội Sam tràn đầy nụ cười lạnh dữ tợn, nói với tài xế ở phía trước: “Lái xe đi câu lạc bộ Bách Lệ Nhân.”

Cố Họa Y, cô cứ giả vờ thanh thuần đi!

Bây giờ đã xác định cô thân bại danh liệt.

Câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, trong phòng bao 888.

Cố Bội Sam đẩy cửa phòng ra, dẫn Cố Họa Y đi vào trong, lắc lư cái mông quyến rũ cười nói: “Cậu Vinh, anh nhìn xem tôi dẫn ai đến đây cho anh này, Cố Họa Y, là người đứng đầu trong bốn hoa khôi ở Hán Thành.”

Cố Họa Y rất căng thẳng, trái tim nhỏ đang đập thình thịch ở trong ngực, đi theo Cố Bội Sam bước vào trong. Phòng bao rất là lớn, chỉ là ánh đèn có hơi mờ ảo, phân thành hai phòng, ở giữa có bình phong cùng với rèm châu ngăn lại.

Ở trên ghế sofa ở phía trước có một người con trai anh tuấn hơn hai mươi tuổi đang ngồi ở đó, trái ôm phải ấp hai cô gái xinh đẹp ăn mặc hở hang với vóc người nóng bỏng, đang chơi trò chơi ăn nho.

Vinh Thường Uy giang tay ra dựa ở trên ghế sofa, trên mặt là nụ cười tà mị, nhìn Cố Họa Y từ trên xuống dưới, giơ một ngón tay cái lên với Cố Bội Sam rồi nói: “Tốt lắm.”

Cố Bội Sam cười quay người lại nói với Cố Họa Y: “Còn thất thần làm gì nữa, không mau đi qua chào hỏi cậu Vinh đi.”

Đôi mi thanh tú của Cố Họa Y nhíu chặt lại, nhưng mà vẫn bước lên phía trước mấy bước, khom người nói với Vinh Thường Uy:

“Cậu Vinh.”

Vinh Thường Uy lập tức nhỏm người dậy kéo bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Cố Họa Y đặt trên chớp mũi hít hít, trên mặt tràn đầy ý cười say mê: “Mịn màng, thơm tho, không khổ là mỹ nhân nổi danh ở Hán Thành, tôi thích.”

Lúc đó Cố Họa Y đã bị hù dọa, nhanh chóng kéo tay trở lại, nói với Vinh Thường Uy: “Cậu Vinh, đừng làm như vậy, tôi đến đây để bàn chuyện hợp tác.”

Vinh Thường Uy ngửi ngửi mùi hương lưu lại trên đầu ngón tay của mình, híp mắt đánh giá Cố Họa Y trước mặt, người phụ nữ này thật sự hay lắm đấy, cả người chín mọng, có thể chảy ra nước.

“Bàn, đương nhiên là có thể bàn rồi, có đều là nói chuyện hợp tác với tôi thì điều kiện tiên quyết phải uống hết một bình rượu này.”

Trên mặt của Vinh Thường Uy đều là nụ cười dâm tà, vỗ tay phát ra tiếng, mỹ nhân nóng bỏng ở bên cạnh liền lấy ra một chai rượu Remy Martin chưa mở.

Thấy cảnh này, Cố Họa Y ngây ngẩn cả người, quay đầu lại nhìn về phía Cố Bội Sam, nhưng mà Cố Bội Sam lại khom người xuống, cười cười rồi trực tiếp rời khỏi phòng bao.

Cố Họa Y luống cuống đuổi theo, nhưng mà cấp dưới của Vinh Thường Uy lại trực tiếp ngăn cản Cố Họa Y lại, đồng thời còn đuổi hết những người trong nhà hàng ra bên ngoài, khóa cửa phòng bao lại.

Trong một căn phòng to như vậy chỉ còn lại Cố Họa Y mang theo vẻ mặt bối rối, cùng với Vinh Thường Uy mang theo gương mặt dâm tà.

Vinh Thường Uy đứng dậy, trong tay cầm theo một mình Remy Martin, đến gần Cố Họa Y, cười lạnh nói: “Tổng giám Cố, chẳng lẽ là cô không muốn chuyện hợp tác lần này?”

Dứt lời, anh ta bỗng nhiên bước lên phía trước một bước, nắm lấy

tóc của Cố Họa Y, sau đó thô bạo rót rượu ở trong bình vào trong miệng của Cố Họa Y

“Ưm ưm…”

Cố Họa Y liều mạng giãy dụa, nhưng mà một lượng lớn rượu chảy vào trong dạ dày, vừa mới có mấy phút cô liền cảm thấy choáng váng hoa mắt.

Vinh Thường Uy giống như là một người điên, cứ cười khùng không ngừng, một tay của anh ta bỗng nhiên kéo áo khoác của Cố Họa Y ra, ôm lấy Cố Họa Y từ phía sau, dụi đầu vào trong mái tóc của cô, hít sâu mấy hơi.

Thơm quá!

“Tổng giám Cố, cô chạy không thoát đâu, không bằng đi theo tôi đi, tôi có thể cho cô chuyện hợp tác.” Vinh Thường Uy cười lạnh nói.

Cả người Cố Họa Y kéo căng, bỗng nhiên tránh khỏi Vinh Thường Uy, tát một bạt tay lên trên mặt của anh ta, thân thể lão đảo nắm lấy túi xách dưới mặt đất, lấy con dao gọt trái cây đã được chuẩn bị từ sớm ở bên trong ra, đau khổ bất lực gào thét: “Anh đừng đến đây, đừng đến đây…”

Vinh Thường Uy liếm môi một cái, gương mặt đau đớn càng làm cho anh ta đánh mất lý trí, hơn nữa trực tiếp bổ nhào qua giật lấy con dao gọt trái cây ở trong tay của Cố Họa Y, sau đó tức giận tát một phát lên gương mặt của cô, quát: “Đồ gái điếm thúi, dám dùng thủ đoạn với ông đây.”

Cố Họa Y bị đau, cái tát này làm cho cô hoa mắt váng đầu, cả người ngã xuống đất bất lực thở dốc.

Cô liều mạng giãy dụa đưa tay lấy cái điện thoại ở bên trong túi xách.

Lúc này, trong lòng của cô chỉ nghĩ đến Lý Phàm.

Bàn tay nhỏ và Cố Họa Y mò lấy cái điện thoại dốc hết toàn lực mà ấn gửi

Tinh!

Một tay của Vinh Thường Uy nắm lấy mắt cá chân của Cố Họa Y, làm cô ngã lên trên ghế sofa, sau đó đè người lên đặt Cố Họa Y ở dưới thân, gian tà nở nụ cười.

Cố Họa Y vùng vẫy, không ngừng đá vào Vinh Thường Uy.

Một tay của Vinh Thường Uy bóp vào cần cổ non miệng của cô sau đó lại là hai cái tát, mắng: “Giả vờ ngây thơ với ông đây, ngày hôm nay tôi chơi chết cô!”

Cùng lúc đó Lý Phàm đang ở trong bệnh viện, điện thoại di động ở trong túi vang lên.

Anh có chút nghi ngờ, ấn mở tin nhắn ra, nhìn thấy là của Cố Họa Y gửi tới.

Chỉ có chín chữ ngắn ngủi làm cho Lý Phàm lâm vào hoảng sợ.

“Lý Phàm, câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, cứu em.”

Chương 15: SAN BẰNG NƠI NÀY.

Câu lạc bộ Bách Lệ Nhân.

Cố Họa Y cầu cứu.

Tại sao cô lại đi đến nơi đó chứ?

Lý Phàm căn bản cũng không kịp suy nghĩ nữa, xoay người chạy ra phòng bệnh, trong lòng nóng như lửa đốt.

Cố Họa Y tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được, nhất định không thể.

Vương Cẩn Mai vẫn còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn thấy Lý Phàm vội vàng chạy ra bên ngoài.

Trong lúc nhất thời bà ta chỉ vào bóng lưng của Lý Phàm rồi quát mắng: "Lý Phàm, cái tên phế vật đáng chết này, chạy đi đâu vậy hả?"

Tức chết đi được!

Cái tên Lý Phàm này không phải là bởi vì mình mắng có vài câu mà bỏ lại không làm đấy chứ?

Đúng là một tên rác rưởi bùn nhão không dính được tường.

Lý Phàm vừa mới chạy ra khỏi bệnh viện, đang chuẩn bị đón xe, trước mắt có một chiếc Ferrari mới tinh sáng bóng nhanh chóng dừng ở trước mặt của mình.

Ở trên xe có một cô gái mặc chiếc áo khoác màu đỏ bước xuống, phối hợp với chiếc áo cổ chữ v thấp ngực ở bên trong, phía dưới là cái quần màu xanh nhạt, cặp đùi thon dài trắng ngọc ngà làm cho người ta mê mệt cả người, tản ra một loại gợi cảm trời sinh.

"Anh Lý, anh muốn đi đâu?"

Đôi môi mỏng của cô gái khẽ mở, đi mấy bước đến trước mặt của Lý Phàm, cung kính khom người xuống hỏi.

Cách cúi người này càng làm cho khu vực nào đó đầy đặn ở trước ngực của cô ta càng trở nên mê người hơn.

“Cô là ai?” Lý Phàm nhìn sang, ánh mắt nghi ngờ.

“Anh Lý, tôi tên là Tần Tư Hạ, là Tiền lão đã sắp xếp tôi đến đây.” Tần Tư Hạ trả lời.

Đây chính là tiểu thiếu chủ đó à.

Trong lòng của Tần Tư Hạ kinh sợ, người này chính là tiểu thiếu chủ từ trong miệng của Tiền lão, đắc tội không nổi.

Toàn bộ Hán Thành này đều không có ai có thể đắc tội với anh.

Lý Phàm cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp bước vào ghế lái phụ ra lệnh: “Câu lạc bộ Bách Lệ Nhân.”

Lý Phàm không hỏi gì nhiều, bước lên xe nhanh chóng khởi động chiếc Ferrari, tiếng xe môtô giống như là dã thú gào thét, Ferrari giống như thanh kiếm màu đỏ rời khỏi dây cung, trong nháy mắt hòa vào trong cơn gió, biến mất ở cửa bệnh viện.

Cảnh tượng này lại bị Từ Thiên Hải vừa mới bước xuống xe nhìn thấy.

Trên mặt của anh ta tràn đầy nghi hoặc, đây không phải là Lý Phàm đó à?

Sao anh ta lại ở cùng với một người lạ?

Anh ta là một tên vô dụng, lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy, vậy mà lại ngồi trong xe Ferrari.

Má ơi!

Không phải là Lý Phàm được phú bà bao nuôi đó chứ?

Con mắt của Từ Thiên Hải lóe lên một tia tàn khốc, oán hận nắm chặt tay, sau đó quay đầu lại mang theo thuốc bổ, khuôn mặt tươi cười đi vào trong bệnh viện.

Không đến mười mấy phút, chiếc Ferrari của Tần Tư Hạ chở Lý Phàm đã đến cổng của câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, trong nháy mắt làm cho những người ở quanh đường vây xem.

Câu lạc bộ Bách Lệ Nhân chính là trung tâm câu lạc bộ nổi tiếng ở Hán Thành, bên trong cá rồng hỗn hợp, hắc đạo hai bên đều có.

Nhất là ông chủ phía sau là người thủ lĩnh nổi tiếng ở Hán Thành, Hầu Nguyên Dũng Hầu gia!

Ở Hán Thành có tổng cộng bốn lão đại trong thế giới ngầm, một ông vua trong thế giới ngầm.

Hầu Nguyên Dũng này chính là một trong bốn vị lão đại, đó là một người có thủ đoạn ghê tởm, quyết định mạng sống của người ta.

Lúc này Lý Phàm rất sốt ruột, bước xuống từ trong xe liền bước nhanh đi đến cửa chính của câu lạc bộ.

Nhưng mà ở cửa chính có hai người với dáng người thô kệch đang đứng đó, trên người toàn là cơ bắp.

Cái này rõ ràng chính là đàn em của câu lạc bộ.

Cả người tràn đầy sự lạnh lẽo, làm cho người khác không dám đến gần.

“Làm cái gì vậy, thằng nhóc này từ đâu ra, ai kêu mày tới đây, cút đi ra ngoài.”

Có một tên vạm vỡ trong đó mang theo gương mặt hung ác, trực tiếp nắm lấy bả vai của Lý Phàm để anh trở về.

Lúc nói chuyện, anh ta phách lối híp mắt nhìn Lý Phàm từ trên

xuống dưới, thái độ vô cùng kiêu căng.

Chỉ trong một chút anh ta liền phân Lý Phàm thành loại rác rưởi, căn bản cũng không cần mình phải mang theo gương mặt tươi cười chào đón.

Đến câu lạc bộ Bách Lệ Nhân đều là quan lại quyền quý, bình thường bọn họ cũng đều phải cúi đầu khom lưng.

Nhưng mà hiện tại người con trai đang đứng trước mắt mặc trên người bộ quần áo vỉa hè, nhìn rất nghèo hèn.

Không đáng để bọn họ phải tôn kính.

Trông mặt mà bắt hình dong chính là sở trường của bọn họ, hơn nữa còn rất chuẩn.

Nhưng mà hiển nhiên là ngày hôm nay bọn họ đã đoán sai thân phận của Lý Phàm rồi.

Lý Phàm hơi nhíu mày, ánh mắt trở nên lạnh lùng trầm giọng nói: "Tránh ra!"

"Cái gì chứ? Thằng nhóc này, con mẹ nó mày nói cái gì đó hả? Mày có năng lực bao nhiêu mà dám kêu ông đây tránh ra?"

Tức thì người đàn ông đó trở nên tức giận, ánh mắt lạnh lùng trừng nhìn Lý Phàm, thân thể cứng như sắt trực tiếp ngăn cản ở trước mặt của Lý Phàm.

Chỉ cần anh ta muốn thì một đám đã có thể để Lý Phàm ngã trên mặt đất.

"Dừng tay lại, ai cho các người nói chuyện với anh Lý như vậy hả!"

Tần Tư Hạ bỗng nhiên nhanh chóng vội vàng chạy ra từ một nơi khác.

Lúc nãy cô ta vừa mới đậu xe ở trong bãi đỗ xe liền nhìn thấy Lý

Phàm ở bên này xảy ra chuyện, nhanh chóng chạy đến đây.

Hai tên đàn ông vạm vỡ nhìn thấy Tần Tư Hạ mang theo sắc mặt lạnh lẽo đi đến, nhất thời hoảng sợ, một mặt sợ hãi.

Trong nghề của bọn họ, có ai mà không biết Tần Tư Hạ?

Vua thế giới ngầm, là tâm phúc của Sở Trung Thiên!

Là người phụ nữ duy nhất mà Sở Trung Thiên tin tưởng.

Trong bảng xếp hạng thế lực ngầm ở Hán Thành, Sở Trung Thiên tuyệt đối là sự tồn tại cao ngất ngưỡng, là ông vua của thế giới ngầm ở toàn bộ Hán Thành

Một tay che trời.

Trong hai giới hắc đạo chính là một nhân vật huyền thoại.

Ở Hán Thành, không có ai là không biết tên của thiên gia Sở Trung Thiên.

Xuất thân từ lưu manh, từng bước từng bước ngồi lên trên ghế hoàng của thế giới ngầm ở Hán Thành.

Hắc bạch đều phải kiêng kị Sở Trung Thiên bảy phần.

Có thể nói là chỉ cần một câu của Sở Trung Thiên thì ở Hán Thành này không có chuyện gì mà ông ta không làm được.

Cho nên là tâm phúc duy nhất ở bên cạnh Sở Trung Thiên, địa vị và thân phận của Tần Tư Hạ giống như là nước dân thì thuyền lên, ở Hán Thành người nào cũng phải kính sợ.

Nhưng mà người ngoài không biết rằng Tần Tư Hạ và Sở Trung Thiên lại hết sức trong sạch, tất cả địa vị, thân phận, tiền tài, toàn bộ đều đến từ một nơi, một nơi khủng bố!

Long Môn

Sở Trung Thiên đã từng nói: “Sở Trung Thiên tôi sở dĩ đi đến địa vị ngày hôm nay hoàn toàn là dựa vào Tiền lão nâng đỡ, mà Tiền lão chỉ là một quản gia của Long Môn, sau lưng của ông ta còn có một vị tiểu thiếu chủ vẫn chưa từng lộ diện, đây mới thật sự là nhân vật chân chính, là tìm long du than.”

Nhất thời hai tên đàn ông vạm vỡ đó liền thu lại sự kiêu ngạo, cúi đầu cung kính gọi: “Cô… cô Tần, sao cô lại đến đây?”

Hai người vốn dĩ đang rất phách lối giờ phút này lại giống như là con nít phạm phải sai lầm.

Bình thường bọn họ coi chừng Bách Lệ Nhân, đã quen với việc giễu võ dương oai.

Nhưng mà khi gặp Tần Tư Hạ thì trong lòng của bọn họ lại rụt rè.

Đây chính là người của Sở Trung Thiên, bọn họ đắc tội không nổi.

“Hừ!”

Tần Tư Hạ hừ lạnh một tiếng, trách móc vài câu rồi cũng không muốn dây dưa nhiều nữa.

Bởi vì cô ta biết hiện tại trong lòng của anh Lý đang rất gấp gáp, cho nên chỉ mắng hai người bọn họ lui đi liền lập tức mang theo Lý Phàm đi vào trong câu lạc bộ.

Hai người đàn ông vạm vỡ canh cửa lúc này đang gãi gãi ót, không hiểu nhìn về phía hai người rời đi.

“Này, cậu nói xem người bên cạnh cô Tần là ai vậy nhỉ, thế mà đích thân cô ấy phải hộ tống.”

“Được rồi, chuyện nào không nên hỏi thì đừng hỏi, cậu muốn chết hả?”

Câu lạc bộ Bách Lệ Nhân trang trí vô cùng xa hoa, khắp nơi đều được mạ vàng, điêu khắc long phượng, trông rất là xa xỉ.

Trong sảnh chính có một ngọn núi giả, là một khối ngọc đúc thành.

Nhưng mà bây giờ Lý Phàm không có tâm trạng để chú ý những chuyện này.

Tần Tư Hạ dẫn theo Lý Phàm vừa mới bước vào trong đại sảnh, ở phía đối diện liền có một cô gái xinh đẹp yêu kiều quyến rũ đi đến, mặc bộ sườn xám xẻ tà, lắc lư cái mông, cánh tay trắng noãn đung đưa cái quạt, trên chân mang đôi giày cao gót màu đỏ, giọng nói nhỏ nhẹ như chim: "Ôi cô Tần, ngày hôm nay là ngọn gió nào đã thổi cô đến một nơi nhỏ bé như chỗ chúng tôi vậy."

Người phụ nữ này giống như là bước ra từ trong bức tranh, phong thái yểu điệu, vô cùng vũ mị, một cái nhăn mà hay là một nụ cười đều là một bức tranh.

Cô ta chính là ma ma của câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, tên là Bạch Tuyết Nhi, tất cả mọi người đều gọi cô ta là chị Bạch.

Nhắc đến địa vị của Bạch Tuyết Nhi ở Hán Thành cũng không thấp, là tình nhân nhỏ của Hầu gia Hầu Nguyên Dũng.

Cũng là một người phụ nữ có tâm tư thâm hiểm.

Nhưng mà thế lực của cô ta cũng chỉ cao nhất ở câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, bước ra khỏi cửa, tất cả mọi người đều là dựa vào mặt mũi của Hầu Nguyên Dũng mà nể trọng với cô ta.

So sánh với Tần Tư Hạ thì kém xa.

Cũng chính là bởi vì như thế này mà từ trước đến nay Bạch Tuyết Nhi không phục Tần Tư Hạ.

Đều là phụ nữ như nhau, đều là nhân vật nữ thần trong thế giới ngầm ở Hán Thành, dựa vào cái gì mà Tần Tư Hạ lại có thể để ép mình một bậc?

Hai người phụ nữ này đấu trong đấu ngoài cũng đã nhiều năm rồi.

"Bạch Tuyết Nhi, tôi không muốn phải nói nhảm với cô, cô Cố

đang ở trong phòng bao nào?" Tần Tư Hạ không quen nhìn bộ dạng tỏ ra quyến rũ của Bạch Tuyết Nhi.

"Cô Tần, cô có ý gì vậy chứ? Đến Bách Lệ Nhân tôi muốn người đó à? Không có cô Cố gì mà cô nói đâu."

Ánh mắt quyến rũ của Bạch Tuyết Nhi nháy một cái, đung đưa cái quạt, một tay khoanh ở trước ngực trông rất quyến rũ, nói chuyện cũng mang theo kiêu ngạo.

Lý Phàm không có thời gian khua môi múa mép đấu khẩu với người phụ nữ trước mặt, lạnh giọng hỏi: "Tôi chỉ hỏi một lần, Cố Họa Y đang ở đâu?"

Lúc này Bạch Tuyết Nhi mới chú ý ở bên cạnh của Tần Tư Hạ còn có một người đàn ông đang đứng, lập tức chê cười nói: "Ôi chao cô Tần, cô còn mang theo tiểu bạch kiểm đến đây nữa à? Cô cũng quá không hiểu quy định rồi đó, ở đây có chỗ để cậu ta nói chuyện à?"

Người này là ai vậy là dám nói chuyện với mình như thế.

Chát!

Một tiếng bạt tay thâm thúy vang lên.

"Tần Tư Hạ, cô lại dám đánh tôi? Bất quá cũng chỉ là một con chó ở bên cạnh của Sở Trung Thiên thôi, tốt xấu gì tôi cũng là người của Hầu gia, cô làm như thế này có phải là không đặt Hầu gia của chúng tôi vào trong mắt không hả!" Bạch Tuyết Nhi che gương mặt của mình, tức giận nói.

"Hầu gia à? Tôi thật sự không để vào mắt đó." Giọng nói của Tần Tư Hạ lạnh lùng.

Lại dám nói anh Lý là tiểu bạch kiểm, không hiểu quy củ, đánh cô đã là nhẹ lắm rồi.

Hầu gia hả?

Haha, thật sự xin lỗi, trong mắt của thiên gia đó chính là rác rưởi.

Đương nhiên là ở trong mắt của Lý Phàm lại càng không bằng rác rưởi.

Lông mày của Lý Phàm nhíu chặt lại, anh rất lo lắng cho sự an toàn của Cố Họa Y, cuối cùng anh lạnh giọng nói: “Tôi không cần biết cô là người của ai, Hầu gia trong miệng cô là người nào, hoặc là phía sau lưng cô có người nào là chỗ dựa. Tôi cảnh cáo cô, nói cho tôi biết vợ của tôi đang ở đâu, nếu không thì tôi sẽ san bằng nơi này!”

Oành!

Khí thế mạnh đến giật mình.

Lý Phàm rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thiếu chủ Long Môn giận dữ rồi, chắc chắn máu chảy thành sông.

Bạch Tuyết Nhi khẽ giật mình, chợt lạnh lùng chỉ vào Tần Tư Hạ, quát to: “Tần Tư Hạ, tiểu bạch kiểm mà cô mang đến đây khẩu khí cũng thật là quá lớn, muốn sang bằng câu lạc bộ Bách Lệ Nhân đó à, rất lâu rồi không ai dám nói câu nói này, anh ta chính là người đầu tiên.”

Tần Tư Hạ cười lạnh, cô ta hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của Lý Phàm.

Thiếu chủ của Long Môn, ngay cả thiên gia cũng đều phải đối đãi vô cùng kính trọng.

Long Môn, một ngón tay liền có thể gây nên sóng to gió lớn ở Hán Thành, đối phó với một câu lạc bộ Bách Lệ Nhân hoàn toàn chính là thời gian một cái nháy mắt.

Đừng nói là sang bằng câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, cho dù có phá hủy nửa Hán Thành thì Lý Phàm cũng có thể làm được.

Tần Tư Hạ lại lạnh lùng nói: “Bạch Tuyết Nhi, tôi khuyên cô tranh

thủ thời gian dẫn đường đi, nếu không chậm một chút thì cô sẽ không gánh vác nổi trách nhiệm đâu.”

Bạch Tuyết Nhi lập tức giận giữ, trong ánh mắt hiện lên một tia bất mãn và phẫn nộ, nói: “Tần Tư Hạ, cô hù dọa tôi đó à, cô đừng tưởng rằng cô là người của Sở Trung Thiên thì tôi sợ cô, ngày hôm nay cho dù Sở Trung Thiên có đến đây thì cũng phải tuân theo quy định.

“Nói thật cho cô biết, cậu chủ ở trong đó cho dù là Sở Trung Thiên có gặp được thì cũng phải khách khách khí khí, về phần cô Cố mà cô nói đúng là ở chỗ của chúng tôi, nhưng mà lúc này chắc có lẽ là đang chơi đùa vui vẻ với cậu chủ đó, nói không chừng là đã bị…”

Trên mặt của Bạch Tuyết Nhi tràn đầy nụ cười lạnh, đôi mày liễu lại mang theo vẻ phách lối.

Tần Tư Hạ nghe nói như thế thì tê cả da đầu, quay đầu nhìn về phía Lý Phàm.

Sắc mặt rất bình tĩnh, nhưng mà trong đôi mắt lạnh lẽo đang ẩn chứa căm giận ngút trời, khiến cho toàn thân của Tần Tư Hạ không rét mà run.

Ngay cả Bạch Tuyết Nhi cũng đã cảm nhận được sự biến hóa khí thế trên người của Lý Phàm.

Biểu cảm của Lý Phàm trầm lặng như nước, lạnh giọng nói: “Tôi nói lại một lần cuối cùng, lập tức mang tôi đến đó, nếu không tôi sẽ để cho cô hối hận trong đau khổ, mỗi một giây một phút một ngày trong cuộc đời còn lại của cô!”

Chương 16: AI DÁM VÔ LỄ

Sắc mặt Lý Phàm lạnh lùng, ngữ khí âm trầm, thần sắc nghiêm nghị, cả người đều tỏa ra một cỗ sát cơ sắc bén!

Bạch Tuyết Nhi cũng run lên, không tự giác lùi lại sau hai bước!

Tên này rốt cuộc là sao thế?

Trên người sao lại có khí thế khủng khiếp như này!

Vậy mà so với Hầu gia còn đáng sợ hơn!

Hơn nữa, loại khí thế tiến thẳng lên trời này, đáng sợ không phải chỉ là một chút, đè nén người ta không thở được!

Ảo giác sao?

Thằng nhóc này, rốt cuộc là ai?

Bạch Tuyết Nhi nhanh chóng bình tĩnh lại, ánh mắt lạnh lùng, hừ một tiếng: “Cô Tần, tên mặt trắng nhỏ mà cô dẫn theo này, xem ra còn khá lợi hại, cậu ta lẽ nào không biết đây là địa bàn của Hầu gia sao?!”

Tần Tư Hạ mỉm cười nhàn nhạt.

Hầu Nguyên Dũng?

Vậy thì như thế nào chứ!

Ở trước mặt anh Lý này, tất cả người trong thiên hạ đều là con kiến, không việc gì phải sợ hãi!

Đừng nói là Hầu Nguyên Dũng, cho dù là Thiên gia Sở Trung Thiên, nhìn thấy anh Lý này, cũng phải cung kính!

“Bạch Tuyết Nhi, tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng, mau chóng dẫn

chúng ta qua đó, nếu không hậu quả tự chịu!”

Tần Tư Hạ đã nói đến mức này rồi, về sau xảy ra chuyện gì, hoàn toàn là Bạch Tuyết Nhi tự tìm lấy!

Hơn nữa, Tần Tư Hạ cũng không kiên nhẫn nữa, bởi vì cô có thể cảm nhận được Lý Phàm bên cạnh, cả người tỏa ra sát ý ngập trời!

Tần Tư Hạ trước nay luôn trầm ổn, lúc này vậy mà trực tiếp xoay người, đi đến trước quầy bar, cầm một chai rượu đập vỡ, sau đó kề của cổ của Bạch Tuyết Nhi!

“Bạch Tuyết Nhi, đừng khiêu chiến lòng nhẫn nại của tôi!” Tần Tư Hạ quát.

Bạch Tuyết Nhi mặt mày giật giật, gương mặt xinh đẹp mau chóng trắng bệch, mí mắt nheo lại, nhìn chằm chằm cái mảnh mai kề sát ở cần cổ của mình, ừng ực nuốt nước bọt.

“Tần Tư Hạ, cô đừng có mà quá đáng! Nơi này là địa bàn của Hầu gia, không phải họ Sở!” Bạch Tuyết Nhi siết chặt nắm đấm mà quát.

Tần Tư Hạ đẩy mảnh chai trong tay lên sát hơn, cần cổ trắng ngần của Bạch Tuyết Nhi trực tiếp cứa rách, rỉ ra máu, cô ta lạnh lùng nói: “Hỏi lại một lần nữa, người ở đâu?!”

Lần này đã dọa chết Bạch Tuyết Nhi rồi!

Cô ta trước giờ chưa từng thấy Tần Tư Hạ nổi giận như thế, lẽ nào là vì tên mặt trắng nhỏ trước đó?

Anh rốt cuộc là ai?!

“Chị Bạch!”

Lúc này, mười mấy tên đàn em nhìn thấy cảnh này thì đều vây lại, người nào người nào nấy đều hung dữ, vây Tần Tư Hạ và Lý Phàm ở bên trong.

Chỉ cần Bạch Tuyết Nhi ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể đánh hai người này ra!

Tình thế đột ngột phát sinh, nhiệt độ trong sảnh hạ xuống!

Tuy nhiên.

Lý Phàm bị mười mấy tên côn đồ vây lại, lúc này sắc mặt lạnh nhạt, không chút sợ hãi, ngược lại, trong đồng tử sâu thẳm của anh tỏa ra hàn màng từ trong xương cốt!

Lửa giận gần như phun trào đó khiến mười mấy tên côn đồ này nhìn mà e ngại!

Khủng bố!

Khí thế thật khủng bố!

Tần Tư Hạ liếc nhìn những tên côn đồ xung quanh, cười ha hả, nói: “Sao hả, lấy nhiều hiếp ít sao? Hay là xem Thiên gia của chúng tôi là qua hồng mềm? Đừng quên Thiên gia đã nói gì, tất cả tránh ra cho tôi!”

Sở Trung Thiên đã từng nói, dám bắt nạt người của anh ta, diệt cả nhà!

Sắc mặt của Bạch Tuyết Nhi hết xanh lại trắng, cả người run bần bật, cắn răng, tức giận nói: “Lui xuống!”

“Chị Bạch, cái này…” Một người không hiểu nói.

Bốp!

Bạch Tuyết Nhi bước tới tát một cái, quát: “Tất cả lui xuống cho tôi!”

Sau đó, mười mấy tên côn đồ, sau đó lùi về sau vài bước.

Sau đó, sắc mặt của Bạch Tuyết Nhi bất thiện nhìn chằm chằm Tần Tư Hạ, nói: “Tần Tư Hạ, cô thật sự muốn đi vào? Tôi nói

trước, cậu chủ bên trong đó, tuyệt đối không phải là người cô có thể chọc nổi đâu! Hơn nữa, cho dù là Thiên gia đến rồi, cũng không nhất định dám chọc giận!"

Cặp lông mày tuyệt đẹp của Tần Tư Hạ nhíu lại, nhìn sắc mặt của Bạch Tuyết Nhi, dường như không giả.

Lẽ nào, người bên trong thật sự rất có thế lực?

Cô ta ngẩng đầu nhìn Lý Phàm, lại phát hiện, đối phương không có chút sợ hãi.

Cũng đúng.

Có anh Lý ở đây, Hán Thành, không có ai dám làm càn ở trước mặt anh!

Suy nghĩ đến đây, Tần Tư Hạ lạnh giọng nói: "Đừng nói nhảm, dẫn đường!"

Bạch Tuyết Nhi cười lạnh, cũng không nói gì nhiều, xoay người lắc hông mà đi.

Lý Phàm đi theo đằng sau.

Anh bây giờ nôn nóng sắp chết rồi, đã trì hoãn lâu như thế, Cố Họa Y sẽ không xảy ra chuyện chứ!

Nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, anh nhất định san bằng nơi này, san bằng Hán Thành!

Tất cả mọi người, đều phải đền tội cho cô!

Cùng lúc này, Tần Tư Hạ đi theo đằng sau Bạch Tuyết Nhi đã lén lút gửi tin nhắn cho Sở Trung Thiên.

Rất nhanh, bọn họ đến trước cửa phòng bao xa hoa nhất của câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, cả cánh cửa đều được mạ vàng, đầu rồng đuôi phượng, rất có khí thế!

Lý Phàm nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nhấc chân, đạp mạnh vào cánh cửa lớn!

Rầm!

Cánh cửa lớn bị đạp ra!

Bạch Tuyết Nhi sững người, không ngờ tên mặt trắng nhỏ này lại liều lĩnh như thế, đây không phải là tìm chết sao!

Cậu chủ bên trong kia cho dù đến Hầu gia cũng phải kiêng rè.

Trong phòng bao, ánh đèn mờ ảo.

Lý Phàm bước vào, ánh mắt quét quanh.

Cố Họa Y ở đâu?

Cô ở đâu?!

Đột nhiên!

Trong phòng bao một giọng nói rất không vui vang lên: “Tần Tư Hạ, nơi này không phải là chỗ của Sở Trung Thiên, cô dẫn người dẫn vào như thế, có phải là không đặt Hầu Nguyên Dũng tôi vào trong mắt không hả!”

Trên sô pha, một người đàn ông uy nghiêm, hút xì gà, trên người mặc bộ vest màu xanh, mặt chữ điền, ánh mắt hung dữ, cả người tỏa ra ý lạnh!

Hầu Nguyên Dũng, ông chủ của câu lạc bộ Bách Lệ Nhân!

Cũng là một trong bốn đại ca ngầm của Hán Thành!

Thực lực thông thiên, thủ đoạn tàn nhẫn, tung hoành ở Hán Thành mười mấy năm.

Ở trong giới rất nổi tiếng.

Đôi mắt hung ác của anh ta, âm trầm nhìn chằm chằm Tần Tư Hạ, trực tiếp phớt lờ Lý Phàm xông vào.

Tần Tư Hạ không hổ là tâm phúc của Sở Trung Thiên, người phụ nữ này rất có phong vị, anh ta rất thích!

Hầu Nguyên Dũng sớm đã có hứng thú với loại phụ nữ như Tần Tư Hạ, càng là đàn ông thì càng muốn chinh phục, loại phụ nữ giàu lại có tính khiêu chiến này, đủ cay!

Trong phòng bao chia thành hai khu vực, một khu còn lại được các tấm rèm che kín.

Hầu Nguyên Dũng biết câu lạc bộ của mình có một vị khách quý đến, bèn đích thân đến đây bồi rượu.

Tần Tư Hạ mặt mày lạnh lùng mở miệng: “Hầu gia, chúng ta là đến tìm người.”

Vào lúc này, đột nhiên!

Một tiếng kêu thảm thiết từ đằng sau bình phong truyền tới, rõ ràng là rất uất ức và đau khổ: “Á, cút ra, đừng chạm vào tôi, cứu mạng…”

Cố Họa Y!

Lý Phàm trong nháy mắt cơn giận bùng nổ, hai mắt đỏ ngầu, thuận theo âm thanh đi tới, nhìn thấy đằng sau tấm bình phong đó, hai bóng người đang lay động.

Một người đàn ông với nụ cười dâm đãng, đang bạo hành với Cố Họa Y, xé rách quần áo của cô một cách thô lỗ, bên cạnh còn đặt máy quay.

“Fuck! Dừng lại cho tôi!”

Lý Phàm đột nhiên bùng phát, rồng có vẩy ngược, chạm vào ắt phải chết!

Trong phút chốc, anh hóa thành ma quỷ, mang theo lửa giận ngập trời, cầm chai rượu trên bàn, gầm một tiếng, bước vài bước tới!

Hầu Nguyên Dũng hoàn toàn không phản ứng kịp, nhìn thấy một bóng người lướt qua như gió từ bên cạnh mình qua!

Người này là ai?

Vậy mà dám động thủ ở trước mặt anh ta?

Anh ta chính là Hầu Nguyên Dũng, Hầu gia của Hán Thành, ai gặp mặt cũng phải cung kính gọi một tiếng Hầu gia, nhưng tên nhóc này, vậy mà dám ở trước mí mắt anh ta động thủ!

Không đợi anh ta kịp phản ứng!

Đằng sau, choang!

Âm thanh vỡ vụn!

Chai rượu trong tay Lý Phàm trực tiếp đập mạnh vào đầu của người đàn ông đó, trong nháy mắt vỡ ra!

Máu tươi cùng rượu chảy xuống sàn!

“Á!”

Một tiếng kêu thảm thiết, vang vọng khắp cả phòng bao!

Vinh Thường Uy ôm lấy đầu, rụi đầu ngã ra đất, máu từ trong kẽ tay của anh ta mà chảy ra, rất dọa người!

Lý Phàm từng bước đi tới, dứt lấy chiếc rèm cửa bên cạnh, che đậy chỗ quần áo rách nát trên người Cố Họa Y, ôm chặt cô vào trong lòng, an ủi: “Họa Y, anh đến rồi, không sai, anh đến rồi.”

Vẫn may, bản thân chạy đến kịp, Cố Họa Y thề chất bản vệ giới hạn cuối cùng của mình.

Cố Họa Y lúc này từ trong cơn hoảng loạn cực độ, liều mạng kêu

gào, nước mắt rơi ra, cắn chặt vào cánh tay Lý Phàm!

Đau đến xé lòng!

Lý Phàm cắn răng chịu đựng, vẫn ôm chặt lấy Cố Họa Y, lửa giận trong lòng sắp đốt sạch chỗ này.

“Lý… Lý Phàm…”

Cố Họa Y thút thít, mặt mày hoảng hốt, ngẩng đầu lên, nước mắt đong đầy, sau đó rơi vào hôn mê.

Tần Tư Hạ lúc này chạy tới, nhìn thấy một màn này, khẩn trương nói: “Anh Lý, chúng ta đưa cô ấy đến bệnh viện trước đã.”

Lý Phàm gật đầu, đứng dậy, vòng tay qua eo bế Cố Họa Y theo kiểu công chúa, xoay người muốn rời khỏi.

Vào lúc này, Hầu Nguyên Dũng bỗng đập vỡ chiếc ly trong tay xuống đất, trầm giọng quát: “Tôi xem hôm nay ai dám đi!”

Sắc mặt Lý Phàm âm trầm, động tử co rút, hận ý trên người đã sắp không khắc chế được nữa rồi!

Không đợi anh ta mở miệng, Tần Tư Hạ nghiêm nghị mở miệng nói: “Hầu gia, chuyện này ngày hôm nay, là Thiên gia bảo tôi tới, anh đây là muốn đối đầu với Thiên gia?”

Sắc mặt của Hầu Nguyên Dũng tối sầm lại, anh ta quả thật không dám đối đầu với Sở Trung Thiên.

Nhưng, cậu Vinh ở địa bàn của anh ta bị người ta đánh, chuyện này truyền ra ngoài, Hầu Nguyên Dũng anh ta ở Hán Thành không thể đứng vững được rồi!

“Giỏi lắm! Tôi xem hôm nay ai dám đi ra khỏi phòng bao này một bước!”

Vinh Thường Uy lúc này ôm đầu chảy máu, lảo đảo bước đi, từ sau tấm bình phong đi ra, sắc mặt vặn vẹo gằn lên: “Hầu Nguyên

Dũng, bắt toàn bộ bọn họ lại cho tôi, tôi muốn giết từng người một!”

Hầu Nguyên Dũng lập tức nịnh hót chạy tới, nhỏ tiếng nhắc nhở: “Cậu Vinh, bọn họ là người của Sở Trung Thiên.”

Vinh Thường Uy tức giận, quát: “Con mẹ nó, Sở Trung Thiên là cái thá gì?! Ông đây muốn anh bắt hết bọn họ lại!”

Lời vừa dứt!

Rầm!

Cửa phong bao nửa mở lần nữa bị người ta đá ra!

Sau đó, một người dẫn theo mười mấy tên côn đồ mặc vest đen xông vào!

Mặt mày ai ai cũng nghiêm nghị, cả người đều là hàn ý!

Sắc mặt của Hầu Nguyên Dũng đanh lại, trán cũng xuất hiện lớp mồ hôi lạnh, nhìn chằm chằm về phía cửa chính.

Sau đó, một bóng người cao to như quả núi, mặc vest trắng sang trọng, mang chiếc mũi màu trắng, trong miệng ngậm một tẩu thuốc màu vàng, rảo bước, ở dưới ánh mắt của mọi người đi vào.

“Ai dám vô lễ với cậu Lý, chính là cùng Sở Trung Thiên tôi là địch!”

Chương 17: KHÔNG CÓ AI TÔI KHÔNG ĐỘNG VÀO ĐƯỢC CẢ

Sở Trung Thiên!

Vua thế giới ngầm của Hán Thành!

Tuyệt đối là nhân vật đỉnh thiên.

Ở Hán Thành, Sở Trung Thiên chính là cự bá một phương, không có ai dám không cho ông ta mặt mũi.

Nếu như nói Hầu Nguyên Dũng trước đó vẫn rất hung hăng ngang ngược, thậm chí muốn túm lấy Tần Tư Hạ, bây giờ nhìn thấy Sở Trung Thiên, anh ta không dám, chỉ là mặt mày tối sầm, tức tối đứng ở một bên.

Người của thế giới ngầm, thấy mặt, đều phải ngưỡng vọng!

“Thiên gia, ông dẫn nhiều người đến chỗ của tôi như thế là có ý gì?”

Hầu Nguyên Dũng lạnh mặt, thầm cắn răng, siết chặt nắm đấm, trong lòng rất là bất mãn.

Nói thế nào, bản thân cũng là ông chủ của câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, càng là một trong bốn đại ca của Hán Thành.

Anh ta tuy không dám đối đầu với Sở Trung Thiên, nhưng cũng không cần phải quá khách khí.

Lại nhìn Sở Trung Thiên đó, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Hầu Nguyên Dũng, ngay cả nhìn một cái cũng không có hứng thú.

Điều này khiến Hầu Nguyên Dũng rất tức tối!

Ý gì thế??

Hầu Nguyên Dũng tôi, lẽ nào không thể lọt vào mắt của Sở Trung Thiên ông!

Tuy nhiên.

Một màn tiếp theo lại khiến đám người Hầu Nguyên Dũng sốc nặng đến mấy phút sau mới phản ứng lại được!

Mọi người đều run rẩy trong lòng!

Cho dù Tần Tư Hạ sớm đã biết thân phận của Lý Phàm, lúc này nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng dâng lên sự kích động cuồn cuộn!

Sở Trung Thiên trực tiếp cất bước đi tới trước mặt Lý Phàm, sau đó, khom người, gỡ chiếc mũi thân sĩ xuống, cung kính nói: "Cậu Lý, thứ cho tôi đến chậm một bước, xin cậu trách tội!"

Anh chính là tiểu thiếu chủ trong miệng của Tiền lão!

Vị tiểu thiếu chủ của Long Môn!

Long quân tương lai của Long Môn!

Sắc mặt Lý Phàm hơi lạnh, nhìn Sở Trung Thiên, nhàn nhạt gật đầu: "Còn kịp, chuyện tiếp theo, ông chắc biết nên xử lý như nào rồi."

"Thuộc hạ hiểu." Sở Trung Thiên gật đầu, quay người, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Hầu Nguyên Dũng.

Hầu Nguyên Dũng lúc này.

Sớm đã ngây ngốc như khúc gỗ đứng ở đó, trong lòng run rẩy!

Anh ta hoàn toàn không hiểu, vua thế giới ngầm của Hán Thành, vậy mà lúc này lại tôn kính với một thằng nhóc bình thường đó!

Thuộc hạ?

Sở Trung Thiên vậy mà tự xưng thuộc hạ!

Hoảng rồi!

Hầu Nguyên Dũng hoàn toàn hoảng rồi, đầu toát mồ hôi lạnh!

Anh ta không phải đồ ngu, trong nháy mắt nghĩ tới điều gì đó, người thanh niên này, thân phận không bình thường!

Ngay cả Sở Trung Thiên cũng phải cung kính với anh!

Cùng lúc đó, Sở Trung Thiên mặt mày lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hầu Nguyên Dũng.

Bụp!

Ông ta nâng một chân, đá mạnh vào bụng của Hầu Nguyên Dũng!

Hầu Nguyên Dũng lùi lại sau hai bước, không dám tin mà nhìn chằm chằm Sở Trung Thiên, ánh mắt oán độc, quát: “Sở Trung Thiên! Ông muốn động thủ với tôi?!”

Sở Trung Thiên này, chưa từng co anh ta mặt mũi!

“Động thủ?” Sở Trung Thiên cười lạnh hai tiếng, bước tới lại quăng một cái tát vào mặt Hầu Nguyên Dũng.

Bốp!

Tiếng tát giòn rã, vang khắp cả phòng bao.

“Hầu Nguyên Dũng cậu, có tư cách gì nhắc tới động thủ với tôi!”

Không hổ với biệt danh vua thế giới ngầm của Hán Thành, Sở Trung Thiên vào lúc này, đã đem sự bá đạo như hùng sư diễn ra toàn bộ!

Sở Trung Thiên lạnh lùng nhìn Hầu Nguyên Dũng, mở miệng nói: “Hôm nay, ai bất kính với cậu Lý, đều bị tôi ghi nhớ, không ai có thể chạy thoát được cả!”

Bịch bịch!

Lời vừa dứt, mười mấy tên côn đồ Sở Trung Thiên dẫn tới, trực tiếp ấn hết người của Hầu Nguyên Dũng trong phòng bao xuống dưới đất!

Bạch Tuyết Nhi đó cũng không ngoại lệ, gương mặt xinh đẹp và cái đầu đè mạnh xuống đất!

Bỗng chốc, tiếng kêu thảm thiết vang lên ở đây!

Nhưng.

Đột nhiên.

Một giọng nói lạnh như băng vang lên từ sau người Hầu Nguyên Dũng!

Vinh Thường Uy ôm chặt cái đầu dính đầu máu, tức giận chỉ vào Sở Trung Thiên, gào lên: “Ông chính là Sở Trung Thiên sao? Rất được, ông dám động thủ với bản thiếu?”

Vinh Thường Uy lúc này giận dữ đến tột cùng!

Anh ta tốt xấu gì cũng là cậu chủ của tập đoàn Vinh Khang, vậy mà có người dám coi thường anh ta!

Hầu Nguyên Dũng lúc này lạnh mặt, cười gằn: “Thiên gia, đừng nói người anh em này không nhắc nhở ông, cậu Vinh không phải là người anh có thể chọc nổi đâu, cho dù anh là vua thế giới ngầm của Hán Thành, ở trước mặt cậu Vinh, cũng chẳng qua chỉ là một con kiến hôi mà thôi!”

Cậu Vinh?

Sở Trung Thiên lông mày hơi rung lên, nhìn cậu chủ giàu có trẻ tuổi đứng đằng sau Hầu Nguyên Dũng.

Hầu Nguyên Dũng nhìn ra sự do dự của Sở Trung Thiên, lập tức

thẳng người, giới thiệu: “Vị này, chính là tổng giám đốc của tập đoàn Vinh Khang mới vào đầu tư ở thành phố này, cũng là con trai của chủ tịch Vinh- Vinh Bân của tập đoàn Vinh Khang, Vinh Thường Uy cậu Vinh!”

Một câu này, Hầu Nguyên Dũng nói đặc biệt lớn tiếng, vô cùng khí thế, sợ người khác nghe không thấy.

Lộp bộp!

Trái tim của Sở Trung Thiên run lên, ánh mắt co lại, ánh nhìn rơi vào người trên người Vinh Thường Uy, bỗng lửa giận nhỏ đi vài phần.

Anh ta vậy mà là con trai của Vinh Bân chủ tịch tập đoàn Vinh Khang.

Tập đoàn Vinh Khang, chính là công ty đã niêm yết trên thị trường có giá trị hơn nghìn tỷ!

Lần này, công ty con của tập đoàn Vinh Khang tiến vào Hán Thành, chính là đầu tư 9000 tỷ!

Sở Trung Thiên thật sự không chọc nổi.

Ông ta tuy có người có thế, nhưng cũng chỉ giới hạn trong Hán Thành.

Công ty đã niêm yết trải khắp cả nước như thế, Sở Trung Thiên thật sự có hơi không chống lại được.

Hầu Nguyên Dũng nhìn ra sự khó xử của Sở Trung Thiên, lông mày nhíu lại, lạnh giọng nói: “Ông không dám?”

Sở Trung Thiên vội đứng ở bên Lý Phàm, ghé vào tai cung kính nói: “Cậu Lý, tên Vinh Thường Uy này, chúng ta thật sự không động tới được.”

Quả thật không đụng vào được.

Ba của anh ta Vinh Bân là cháu ruột của Vinh Xương Hòa chủ tịch tổng bộ tập đoàn Vinh Khang.

Vinh Xương Hòa, đó chính là chuyên gia danh dự được liệt vào trong mấy bảng cơ cấu y tế trong nước, vốn dĩ chính là bác sĩ, về sau là thương nhân.

Hơn nữa, anh ta còn nhận được rất nhiều danh hiệu, danh tiếng ở trong nước không thấp.

Ai nếu như chọc giận tập đoàn Vinh Khang, vậy đó chính là tự tìm đường chết!

Sở Trung Thiên giải thích xong, mồ hôi lạnh trên trán đã toát ra.

Thần sắc của anh ta có hơi kiêng kỵ khi nhìn Vinh Thường Uy đang đứng sau lưng Hầu Nguyên Dũng, trong lòng có hơi hoảng.

Tuy nhiên.

Một giây tiếp theo, một màn khiến mọi người phải hít khí lạnh đã xảy ra!

Lý Phàm ở trong đám người không chút hoảng hốt, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Vinh Thường Uy đó, nói: “Vinh Thường Uy, tôi nhớ anh rồi, trên thế giới này không có ai mà Lý Phàm tôi không đụng vào được cả!”

Nghe vậy, trong mắt Sở Trung Thiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Nhưng, tên Vinh Thường Uy đó lại tức quá hóa cười, mặt mày âm trầm, quát: “Tốt tốt tốt! Thằng nhóc cậu thật là con mẹ nó được đây! Tôi không tin, ở Hán Thành rách nát này còn có ai dám ra tay với bản thiếu!”

“Hầu Nguyên Dũng, bản thiếu bây giờ ra lệnh cho anh, bắt lấy toàn bộ đám người này! Nhất là tên này, chặt tay phải đi cho tôi! Người phụ nữ cậu ta ôm trong lòng, tôi muốn chơi đùa ở trước mặt cậu ta!”

Vinh Thường Uy ánh mắt lộ sự hung ác, hoàn toàn không để Lý Phàm vào trong mắt.

Ba anh ta chính là Vinh Bân, ông nội lớn là Vinh Xương Hòa, giẫm chân một cái, đừng nói Hán Thành, cả nước đều phải rung theo!

Một tên ngu xuẩn, dám nói linh tinh với anh ta, thật sự là tìm chết mà!

Hầu Nguyên Dũng rất nhanh nhẹn, lấy bộ đàm ra, quát: "Tất cả vào đây hết cho ông, dọn dẹp!"

Cộp cộp cộp!

Trong nháy mắt, cửa phòng bao lần nữa xông vào mấy chục tên côn đồ, toàn độ đều bặm trợn hung ác, trong tay cầm đồ nghề.

"Lên! Bắt bọn họ lại cho tôi!" Hầu Nguyên Dũng phất bàn tay lớn, trong mắt nhiều thêm vài tia điên cuồng.

Sở Trung Thiên sửng sốt, anh ta đã đồng ý Tiền lão, thề chết bảo vệ Lý Phàm!

Anh ta chỉ vào Hầu Nguyên Dũng, tức giận nói: "Họ Hầu kia, anh dám! Cậu Lý, không phải là người anh có thể chọc nổi đâu!"

"Fuck! Nơi này còn có ai mà Vinh Thường Uy tôi không động được chứ?"

Trên sô pha, Tống Thường Vinh tức tối quăng cái khăn dính máu trong tay đi, hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm đám người Lý Phàm, quát: "Tất cả đều động thủ cho tôi! Giết chết rồi, tính cho tôi!"

"Cậu Lý!"

Sở Trung Thiên tức giận quát một tiếng, trong nháy mắt xông về mấy tên côn đồ đang cầm gậy bóng chày định đánh Lý Phàm, lập tức lao vào đánh với bọn họ!

Sở Trung Thiên không hổ là vua thế giới ngầm, có vài phần thực lực, hai ba quyền đã đánh gục mấy người đó ra đất!

Sắc mặt bên phía Hầu Nguyên Dũng lạnh băng, mắt nheo lại, trực tiếp từ đằng thắt eo rút ra một con dao, kề vào cổ của Sở Trung Thiên, quát: "Ông dám động một chút nữa thử xem!"

Bụp!

Sở Trung Thiên còn chưa phản ứng kịp, Hầu Nguyên Dũng một cước đá vào đầu gối của ông ta, trực tiếp ép quỳ xuống!

Sắc mặt của Hầu Nguyên Dũng điên cuồng, đưa tay xẹt qua mặt của Sở Trung Thiên, cười lớn nói: "Sở Trung Thiên, không ngờ ông cũng có ngày hôm nay, từ nay về sau, vị trí vua thế giới ngầm của Hán Thành này, để tôi ngồi!"

Sở Trung Thiên cắn chặt răng, tức giận mà quát: "Hầu Nguyên Dũng, động vào tôi có thể, tuyệt đối không thể động vào cậu Lý, nếu không, không chỉ có cậu, cả Hán Thành đều phải chôn cùng!"

"Con mẹ nó hù dọa ông đây à?!" Hầu Nguyên Dũng tức tối, một cước đá vào bả vai của Sở Trung Thiên.

Lúc này, trong phong bao, tràn ngập hàn ý .

Người Sở Trung Thiên dẫn tới, toàn bộ đều bị đè xuống đất!

Hình thế đã nghịch chuyển.

Vinh Thường Uy lúc này đứng dậy, mặt mày âm hàn, đi đến trước mặt Lý Phàm, dương dương tự đắc nói: "Thằng nhóc, cậu vừa rồi không phải rất hống hách sao? Bây giờ sao không lên tiếng nữa rồi!"

Sắc mặt của Lý Phàm bình tĩnh, trên mặt không có chút sợ hãi, nói: "Vinh Thường Uy, anh không nên chọc giận tôi."

Nghe thấy lời nói này, Vinh Thường Uy ngây ra, quát: "Hầu Nguyên Dũng, phế tay phải của tên này đi cho tôi, khiến cậu ta quỳ

nói chuyện với tôi!”

Hầu Nguyên Dũng cất bước đi tới, trên tay cầm con dao nhọn, cười lạnh nói: “Thằng nhóc, đây chính là kết cục khi cậu đắc tội với cậu Vinh!”

Sở Trung Thiên nhìn thấy một màn này, gào rách cổ họng: “Hầu Nguyên Dũng, anh dừng tay! Cậu Lý, anh tuyệt đối không thể động vào một cọng lông của cậu ấy!”

Cậu ấy là tiểu thiếu chủ của Long Môn!

Là thân phận ngàn vàng!

Hầu Nguyên Dũng chỉ cười khinh thường, con dao sắc trong tay muốn đâm vào cánh tay phải của Lý Phàm!

Đột nhiên!

Một tiếng chuông không đúng lúc vang lên, khiến mọi người sửng sốt.

Hầu Nguyên Dũng nhìn Vinh Thường Uy ở đằng sau, anh ta cười lạnh hai tiếng, nói: “Tiếp tục xem, vừa hay báo tang cho người nhà cậu ta luôn.”

Hầu Nguyên Dũng gật đầu, trực tiếp từ trong túi quần của Lý Phàm lấy điện thoại ra, sau đó mở loa ngoài, quát: “Ai?”

“Cậu Lý, xin chào, tôi là Vinh Bân, hợp tác cậu bảo tôi sắp xếp với Dược phẩm Vân Sinh, tôi đã sắp xếp xong rồi, cậu ở đâu? Tôi đích thân đưa hợp đồng tới cho cậu.” Đầu dây bên kia, ngữ khí của Vinh Bân rất cung kính, thái độ cũng rất khiêm nhường và chân thành.

Chương 18: ĐÂY VẪN LÀ TÊN VÔ DỤNG

Vinh Bân lúc này đi ra khỏi tòa cao ốc của tập đoàn Vinh Khang, trước cửa đỗ một chiếc Bentley màu đen, bên cạnh có mười mấy vệ sĩ mặc vest đen mặt mày nghiêm nghị.

Nếu như bị người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ rất bàng hoàng!

Chủ tịch Vinh Bân của tập đoàn Vinh Khang, ra khỏi cửa rồi!

Bao nhiêu người mong gặp mặt chủ tịch Vinh của tập đoàn Vinh Khanh ở Hán Thành, đều bị từ chối.

Bây giờ, ông ta vậy mà đích thân ra ngoài gặp.

“Ba?”

Vinh Thường Uy lúc này ngây người, nghe tiếng trong điện thoại, là ba của anh ta không sai.

Chuyện gì thế này?

“Thường Uy? Chuyện gì thế, con sao lại có điện thoại của cậu Lý?” Đầu dây bên kia, Vinh Bân cũng sửng sốt, thanh điệu trở nên cao hơn.

“Thằng nhóc chết tiệt này chọc con, con muốn giết chết cậu ta!” Vinh Thường Uy ngước mắt, sắc mặt ác độc nhìn Lý Phàm sắc mặt thản nhiên đó, vẻ mặt tức tối.

Chắc chắn là trùng hợp, ba của anh ta sao lại biết tên khốn này được.

Hơn nữa, còn tôn kính như thế!

Không thể nào!

“Hỗn láo! Ai cho phép con vô lễ với cậu Lý hả, đưa điện thoại cho

cậu Lý mau!" Vinh Bân tức giận quát tháo, trong lòng vô cùng bàng hoàng, lẽ nào thằng con trời đánh chọc phải cậu Lý rồi?

Vinh Bân biết rất rõ bản chất của con trai mình, không ham học hỏi, chơi bời lêu lổng, đã gây cho ông ta không ít phiền phức!

Nếu như chọc giận cậu Lý, vậy nhà họ Vinh xong đời rồi!

"Ba…" Vinh Thường Uy rất không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn ném điện thoại cho Lý Phàm, lạnh lùng nói: "Cậu được đấy, vậy mà có số điện thoại của ba tôi, nhưng, điều đó cũng không thay đổi được cái gì cả!"

Lý Phàm không có nói chuyện, nhẹ nhàng đặt Cố Họa Y sang một bên, sau đó cầm điện thoại, ánh mắt lạnh nhạt nói: "Vinh Bân? Tôi không có thời gian nói nhảm với ông, con trai của ông không cho tôi đi, chỉ cho ông một cơ hội!"

Ngữ khí lạnh băng, mang theo sát ý.

Vinh Binh không phải đồ ngốc, tự nhiên nghe ra được, vội cúi người nói: "Vâng vâng vâng, cậu Lý, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, cậu đưa điện thoại lại cho nghiệt tử đó, tôi nói chuyện với nó."

Lý Phàm gật đầu, ném điện thoại cho Vinh Thường Uy.

Vinh Thường Uy lúc này vô cùng tức tối, bỗng vỗ bàn gào lên: "Con mẹ mày hù dọa tôi à? Còn chỉ có một cơ hội, tôi thấy cậu còn cái mạng chó này không, Hầu Nguyên Dũng, động thủ của bản thiếu!"

Vinh Thường Uy trong nháy mắt gào lên, từ trong chiếc điện thoại ném ở sô pha truyền đến một giọng nói giận dữ mang đầy sự trách mắng: "Vinh Thường Uy! Con hỗn láo! Ba bây giờ có phải không quản được con nữa rồi không hả!"

Ba… tức giận rồi.

Mắt của Vinh Thường Uy nheo lại, cả thân dọa run như cầy sấy,

trán toát mồ hôi lạnh, cầm điện thoại lên: “Ba, sao thế…”

Vinh Thường Uy còn chưa từng thấy ba của anh ta nổi giận lôi đình như thế, anh ta cũng có hơi hoảng rồi, từng trận hàn khí tỏa ra từ xương.

“Còn sao thế? Con có biết con đã chọc giận ai không? Bây giờ, lập tức xin lỗi cậu Lý mau! Không nhận được sự tha thứ của cậu Lý, ba rút gân con!” Vinh Bân ở đầu dây bên kia tức điên cắt ngang lời của Vinh Thường Uy, cơn giận bay lên chín tầng mây!

Khẩu khí lạnh lùng, mang theo giọng nói ra lệnh, không cho phép Vinh Thường Uy phản bác!

Ba thật sự tức giận rồi!

“Ba… Cậu ta chỉ là một tên trai bao vô dụng, còn ra oai với con, ba kêu con đi xin lỗi loại rác rưởi này sao?” Trong lòng Vinh Thường Uy rất không phúc, ba rốt cuộc bị làm sao thế?

Hừ!

Một tiếng hừ lạnh, Vinh Bân trực tiếp chui vào trong chiếc xe Bentley, quát: “Con còn dám vô lễ! Cậu Lý nếu như là rác rưởi như lời con nói, vậy nhà họ Vinh chúng ta, ngay cả rác rưởi cũng không bằng! Bây giờ, con quỳ lạy van xin sự tha thứ của cậu Vinh, nêu không ba không có đứa con trai như con nữa!”

Vinh Thường Uy hoàn toàn sốc rồi, cơn giận không dám phát ra, con người khẽ đảo liếc nhìn Lý Phàm đang bình thản đứng đó.

Ba đây là làm thật sao!

Sao lại như thế chứ?

Thằng nhóc thối này, rốt cuộc là ai?

Vậy mà chọc ba nói ra loại lời này!

Vinh Thường Uy ngẩng đầu, mồ hôi lạnh ở góc trán rơi xuống,

thấm vào vết thương trên đầu anh ta, khiến anh ta bỗng vô cùng tỉnh táo.

Trong lòng anh ta hoảng rồi, vội chạy đến trước mặt Lý Phàm, cúi người xin lỗi: “Xin lỗi cậu Lý, là tôi sai rồi, cầu xin cậu tha thứ cho tôi, tôi vì sự lỗi mãng vừa rồi, xin lỗi anh!”

Vinh Thường Uy vừa rồi còn đòi đánh đòi giết, lúc này vậy mà khiêm nhường cúi người xin lỗi Lý Phàm như thế, khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến trợn mắt líu lưỡi!

Anh ta là cậu chủ của tập đoàn Vinh Khanh ở Hán Thành, thân phận đặc biệt, gia thế giàu có, sao lại xin lỗi Lý Phàm một tên bình thường như này!

Hầu Nguyên Dũng ngốc rồi, Bạch Tuyết Nhi cũng sốc rồi!

Hơn nữa, nghe cuộc điện vừa rồi, vậy mà là chủ tịch Vinh Bân của tập đoàn Vinh Khang đích thân gọi tới!

Ngữ khí cung kính với Lý Phàm như thế, thật sự là khó tin!

Trời ạ!

Tên Lý Phàm này rốt cuộc là ai?

Vậy mà có thể khiến nhân vật tai mắt khắp nơi sản nghiệp vô số như Vinh Bân nói chuyện như một tên đàn em.

Lúc này Hầu Nguyên Dũng, trong lòng thế giới đã sụp đổ, cậu Vinh mà anh ta dựa vào, lúc này thế mà thành khẩn sợ hãi xin lỗi người thanh niên đó.

Trong lòng anh ta sao không sợ hãi chứ? Sao không hoảng chứ?

Hầu Nguyên Dũng rùng mình, sau lưng đều là mồ hôi lạnh!

Toi rồi!

Anh ta biết rồi, bản thân đã trêu chọc sự tồn tại hoàn toàn không

thể tưởng tượng tới!

Sở Trung Thiên và Tần Thiên Thiên, lúc này sớm đã giãy thoát khỏi sự trói buộc, cung kính đứng ở hai bên Lý Phàm, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hầu Nguyên Dũng: “Hầu Nguyên Dũng, tôi sớm đã nói với cậu rồi, cậu Lý cậu không chọc nổi đâu!”

Bụp!

Không có bất cứ do dự nào, Hầu Nguyên Dũng trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lý Phàm!

Đây chính là một trong bốn đại ca ngầm của Hán Thành!

Cũng là một nhân vật bá chủ một khu!

Lúc này, cứ như thế quỳ ở trước mặt Lý Phàm, dập đầu nói: “Cậu Lý, là tôi có mắt không thấy Thái Sơn, cầu xin cậu tha cho tôi! Tôi khốn nạn, cầu xin cậu Lý giơ cao đánh khẽ!”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn, nói với Tần Tư Hạ: “Đưa vợ tôi đến bệnh viện trước đã.”

“Vâng.” Tần Tư Hạ đáp, xoay người dẫn người rời khỏi.

Cùng lúc này, Sở Trung Thiên đã gọi một cú điện thoại, không lâu sau, bốn mươi tên côn đồ mặc vest đen xông vào câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, bao vây trong ngoài của câu lạc bộ!

Từ bên ngoài nhìn vào, mấy chục chiếc Mercedes-Benz đỗ ở cửa câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, mỗi cửa ra vào, cũng có côn đồ mặc vest đen mặt mày lạnh lùng đứng.

Mà trong phòng bao, thủ hạ của Hầu Nguyên Dũng, lúc này đều ôm đầu ngồi xổm xuống.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Hầu Nguyên Dũng quỳ trước mặt mình và Bạch Tuyết Nhi cả người run rẩy, lạnh lùng nói với Sở Trung Thiên: “Tôi không hy vọng nhìn thấy hai người bọn họ ở Hán Thành nữa.”

Sở Trung Thiên cung kính gật đầu: “Hiểu rồi.”

Ông ta là người trong giang hồ, tự nhiên hiểu nên làm như nào.

Một ánh mắt, mấy thủ hạ lập tức lôi Hầu Nguyên Dũng và Bạch Tuyết Nhi mặt mày xám như tro ra ngoài!

Mặc cho bọn họ kêu gào khóc lóc xin tha, nhưng mọi việc không thể cứu vãn nữa rồi.

Mà sau đó.

Ánh mắt lạnh lùng của Lý Phàm nhìn chằm chằm Vinh Thường Uy đứng ở trước mặt mình, nói: “Bây giờ, đến lượt anh.”

Chân của Vinh Thường Uy đang run, nhưng từ nhỏ quen được chiều hư, khiến anh ta trở nên ngang ngược, nặn ra nụ cười âm lãnh: “Cậu Lý, tốt xấu gì ba tôi cũng là Vinh Bân, cậu lại quen biết với ba tôi, làm việc chừa lại một đường, cùng lắm thì tôi xin lỗi cả vợ cậu, sau này ở Hán Thành, tôi gặp cậu sẽ đi đường vòng, như thế nào?”

Vinh Thường Uy cũng sợ.

Không ngờ Hầu Nguyên Dũng cũng bị lôi xuống rồi!

“Làm việc chừa lại một đường sao?”

Lý Phàm cười lạnh: “Tôi đã từng thế, trên thế giới này, không có ai có thể bắt nạt cô ấy, cho dù là ông trời, tôi cũng phải khiến ông ta phải trả giá!”

Vinh Thường Uy vừa nghe, ánh mắt lạnh lẽo, ý cười trên mặt mau chóng trở lạnh, trầm giọng hói: “Vậy cậu muốn như thế nào? Phế tôi hay giết tôi?”

Lý Phàm giơ tay, khẽ búng tay.

Sở Trung Thiên lập tức cúi người ở bên cạnh Lý Phàm, sau đó anh

mở miệng: “Đi chuẩn bị 15 tỷ.”

Sở Trung Thiên không có chần chừ, lập tức xoay người đi ra khỏi phòng bao, đích thân lấy tới 15 tỷ, hai chiếc túi đen, trực tiếp ném dưới chân của Vinh Thường Uy.

Tròn 15 tỷ!

Vinh Thường Uy bây giờ trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, khóe miệng giật giật: “Cậu Lý, cậu đây là làm cái gì?”

Lẽ nào cậu ta muốn bồi thường tiền tổn thất tinh thần của mình, chỉ chuyện này?

Xem ra, cậu ta cũng không dám làm gì mình cả.

Vinh Thường Uy vừa nghĩ như thế, vừa muốn ngồi xuống, lại bị một câu tiếp theo của Lý Phàm dọa ngây ra ở đó!

“Tiền này, mua ‘cái chân thứ ba’ của anh!” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, người của Sở Trung Thiên, trực tiếp bước tới đè Vinh Thường Uy xuống dưới đất, lột quần ngoài của anh ta ra, chỉ chừa lại quần sịp, mặc anh ta giãy giụa, cũng không có tác dụng gì!

Trong nháy mắt, sắc mặt Vinh Thường Uy trắng bệch, rất kinh hoàng trợn mắt gào lên với Lý Phàm: “Cậu không thể làm như thế! Tôi là Vinh Thường Uy, ba tôi là Vinh Bân, ông nội lớn của tôi là Vinh Xương Hòa!”

Anh ta kêu gào, nhưng sắc mặt của Lý Phàm không thay đổi.

Sở Trung Thiên biết, trực tiếp từ bên cạnh cầm lấy một cây gậy bóng chày, hướng vào nơi đó của Vinh Thường Uy mà đập xuống!

“Á!”

Một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng trong nháy mắt vang vọng khắp phòng bao!

Sắc mặt của Vinh Thường Uy trong nháy mắt trở thành heo bị cắt tiết, cả người co quắp, ôm thân dưới, gân xanh trên mặt nổi lên, một câu cũng không nói ra được, chỉ có thể rên rỉ.

Phế rồi!

Kiếp này của anh ta đều không thể chạm vào phụ nữ nữa rồi.

Đây là sự sỉ nhục lớn nhất đối với anh ta.

Cùng lúc đó, một chiếc Bentley phi tới, đằng sau có mấy chiếc Audi A6L đi theo, dừng ở trước cửa câu lạc bộ Bách Lệ Nhân.

Vinh Bân dẫn người tới, khẩn trương từ trên xe bước xuống, đi theo đằng sau là lãnh đạo thành phố!

Đối với thương nhân lớn như Vinh Bân, phương diện liên quan tới Hán Thành, thì luôn được chú ý!

Đây là nhân vật quan trọng thu hút vốn đầu tư, Đàm Khắc Minh bắt buộc phải chiếu cố tận tình, ông ta vội dẫn theo thư ký, đuổi theo Vinh Bân ở trước mắt, nói: “Chủ tịch Vinh, ông chậm chút.”

Đàm Khắc Minh rất nghi hoặc, thương nhân lớn như Vinh Bân, rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến ông ta hốt hoảng như thế.

Vinh Bân bây giờ gấp chết đi được, thằng con trời đánh không thể tiếp tục phạm sai nữa!

Ở cửa câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, mười mấy tên côn đồ mặc vest đen, nghiêm nghị đứng đó, trực tiếp cản Vinh Bân và Đàm Khắc Minh lại, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, nơi này đã đóng cửa.”

Vinh Bân nhíu mày, vừa muốn mở miệng, Đàm Khắc Minh ở bên cạnh đứng ra, quát: “Phản rồi! Ai dám đóng cửa trước mí mắt của tôi!”

Những người đó vừa nhìn, bỗng bị dọa cho cra người run rẩy: “Thị trưởng Đàm… Đàm tổng.”

Trời ạ!

Đàm Khắc Minh sao lại tới rồi?

Ông ta chính là người có quyền phát ngôn nhất Hán Thành!

Người bên cạnh ông ta là ai, vậy mà khiến Đàm Khắc Minh đích thân đi cùng!

Rất nhanh, những người đó tản ra, cúi người cung kính mời Đàm Khắc Minh và Vinh Bân đi vào.

Đám người Vinh Bân vội vàng đi vào phòng bao thì nhìn thấy Vinh Thường Uy quằn quại trên đất.

Nhưng, Vinh Bân cũng không có liếc nhìn chính diện, mà đi thẳng đến trước Lý Phàm, cúi người cung kính nói: “Cậu Lý, xin lỗi, cậu không sao thì quá tốt rồi.”

Đàm Khắc Minh đi theo đằng sau, lúc này nhìn thấy một màn này, cả người đều sững ra!

Trong lòng vô cùng chấn động!

Vinh… Vinh Bân vậy mà cúi đầu xin lỗi một cậu thanh niên!

Hơn nữa, cậu thanh niên này, ông ta còn có chút ấn tượng.

Đây không phải là cậu con rể phế vật của nhà họ Cố đó hay sao…

Chương 19: CÔ ẤY VẪN QUAN TÂM ĐẾN TÔI

Lý Phàm bình tĩnh nhìn Vinh Bân, lãnh đạm mở miệng nói: “Chủ tịch Vinh, tôi làm như vậy ông không có ý kiến gì chứ?”

Vinh Bân lúc này nào dám nói nửa chữ không, liếc nhìn con trai đang kêu rên trên mặt đất, nói: “Đó là nó bị trừng phạt đúng tội, ngài Lý trừng trị nó như vậy rất đúng với ý của tôi.”

Con trai bị phế, người làm cha lại còn nói rất đúng ý ông ta.

Sở Trung Thiên hít vào một ngụm khí lạnh, đã sớm biết thân phận của ngài Lý này không hề tầm thường nhưng giờ phút này vẫn còn cảm thấy sửng sốt!

Vinh Bân là chủ tịch tập đoàn Vinh Khang, bác của ông ta chính là Vinh Xương Hòa đấy!

Nhân mạch và địa vị của ông ta cao hơn!

Người như vậy dù nói câu nào thì người như Sở Trung Thiên cũng bị rơi từ trên mây xuống dưới đất.

Không thấy Đàm Khắc Minh còn phải cung kính đứng ở phía sau ông ta như thế kia à.

Lại nhìn Vinh Thường Uy kia, giờ phút này anh ta đang nằm trên mặt đất, che lấy hạ bộ, sắc mặt thống khổ nhìn cha mình, nghẹn ngào nói: “Ba… Báo thù cho con…”

Vẻ mặt Vinh Bân rất tức giận, khóe mắt phát lạnh, ngài Lý giữ lại mạng cho nó đã là nhận nhượng rất nhiều rồi!

“Đem cậu chủ đi ra ngoài.”

Vinh Bân lạnh lùng mở miệng nói: “Còn nữa, sau khi xử lý xong rồi thì tống nó về Kinh Đô, không cho phép nó bước chân ra khỏi Kinh

Đô nửa bước, nếu như nó dám đi thì đánh gãy hai chân của nó cho tôi!”

Tùy tùng ở sau lưng Vinh Bân cúi người cung kính nói: “Vâng, thưa Chủ tịch.”

Rất nhanh, Vinh Thường Uy đã bị người ta dìu ra ngoài.

Đàm Khắc Minh đã tận mắt chứng kiến tất cả những thứ này, bây giờ còn có chút hoảng hốt, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Lý Phàm.

Không sai, anh chính là thằng con rể bỏ đi kia của nhà họ Cố!

Lúc trước, khi ông cụ nhà họ Cố mời mình tham gia bữa tiệc trăm ngày cho cô con gái nhỏ của nhà họ Cố đã nhìn thấy anh ta, lúc đó Lý Phàm chính là đồ bỏ đi trong miệng tất cả mọi người.

Trước kia anh ta cũng không để ý đến Lý Phàm, chỉ cảm thấy người trẻ tuổi này vô cùng hèn mọn.

Bây giờ xem ra, tất cả mọi người đã hiểu lầm!

Một lát sau, Đàm Khắc Minh duỗi hai tay ra, ý cười đầy mặt nghênh đón, nói: “Xin chào ngài Lý, tôi là Đàm Khắc Minh.”

Đó là một cơ hội!

Đàm Khắc Minh là người trong giới nên đương nhiên biết rõ, người có thể khiến Vinh Bân tôn kính như vậy nhất định là hạng người có xuất thân không thể tưởng tượng được.

Lý Phàm chần chờ nhìn Đàm Khắc Minh, lạnh nhạt vươn tay ra, nói: “Lý Phàm.”

Quả nhiên là anh ta!

Tiếp theo, Vinh Bân bảo tùy tùng lấy ra một phần hợp đồng, cung kính đưa cho Lý Phàm nói: “Ngài Lý, đây là hợp đồng ngài cần, chỉ cần cô Cố ký tên là được rồi.”

Lý Phàm nhìn cũng không buồn nhìn, nói: “Đêm mai nhà họ Cố tổ chức tiệc giữa năm, ông tự mình đưa tới đi.”

Vinh Bân là người hiểu chuyện, trong chớp mắt đã hiểu ý của Lý Phàm.

Sau đêm đó, ông ta từng cho người xâm nhập nghe ngóng tình hình nhà họ Cố, phát hiện ra Họa Y ở nhà họ Cố rất không được chào đón, mà nguyên nhân phần lớn chính là đến từ Lý Phàm.

Lý Phàm ở nhà họ Cố, thậm chí là ở Hán Thành đều nổi tiếng là đồ bỏ đi ăn bám.

Vinh Bân vô cùng không hiểu, rõ ràng ngài Lý rất có thực lực và bối cảnh nhưng tại sao lại phải hành động thấp kém như vậy.

Nhưng ông ta cũng không dám hỏi nhiều, gật đầu đáp: “Vâng, ngài Lý cứ yên tâm, tối mai tôi nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng.”

Ngài Lý làm như thế, đơn giản chính là muốn Họa Y ở trong bữa tiệc giữa năm đêm mai trở nên nổi tiếng, để ông cụ Cố coi trọng cô hơn.

Cái này đơn giản.

Lý Phàm không nói thêm gì nữa, dẫn đầu đi ra khỏi câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, đám người Vinh Bân đi theo phía sau, ngay cả Đàm Khắc Minh cũng phải kính cẩn đứng sang một bên.

Ra cửa, Lý Phàm quay đầu lại nhìn câu lạc bộ Bách Lệ Nhân này một chút rồi nói với Sở Trung Thiên: “Tôi không thích chỗ này, san bằng đi.”

“Rõ!”

Sở Trung Thiên lập tức cung kính đáp, sau một cuộc điện thoại, năm chiếc xe ủi đất và xe nâng trùng trùng điệp điệp đi tới!

Ầm ầm!

Câu lạc bộ Bách Lệ Nhân là một trong những tòa nhà mang tính biểu tượng của Hán Thành vậy mà trong nháy mắt đã hóa thành phế tích, bị san thành một bãi đất bằng!

Một màn này trong nháy mắt cũng đã gây nên tiếng vang và chấn động rất lớn ở Hán Thành!

Có người còn quay video lại hiện trường, bóng lưng Lý Phàm cũng ở trong đó.

Ngay trong lúc mọi người ở Hán Thành nghị luận ầm ĩ, Đàm Khắc Minh đã ra lệnh cho các Đài truyền hình có liên quan đưa ra lời hồi đáp, Hầu Nguyên Dũng dính líu tới nhiều tội danh nên đã bị bắt giữ theo pháp luật.

Câu lạc bộ Bách Lệ Nhân cũng bị tra ra nhiều giao dịch không hợp pháp, bị niêm phong.

Mà hiện trường, cậu chủ Vinh Thường Uy của tập đoàn Vinh Khang bởi vì bị thương ngoài ý muốn nên đã được đưa vào bệnh viện chữa trị khẩn cấp.

Tóm lại, tất cả những lời đồn nhảm đã được kiểm soát.

Về danh tính của Lý Phàm thì không hề tiết lộ bất kỳ cái gì với bên ngoài.

Công ty dược phẩm Vân Sinh nhà họ Cố.

Cố Tuấn Hào và Cố Bội Sam giờ phút này đang trốn ở trong văn phòng không dám thở mạnh, xem video lưu truyền trên internet đều cảm thấy rất kinh hãi!

Câu lạc bộ Bách Lệ Nhân đã bị san bằng!

Vinh Thường Uy cũng bị thương!

Sao có thể trùng hợp như vậy?

“Cố Tuấn Hào, anh xem, bóng lưng này có giống Lý Phàm không?” Cố Bội Sam xem đi xem lại đoạn video kia, có một bóng lưng trong đó khiến cô ta rất là nghi ngờ.

Cố Tuấn Hào nhìn mấy lần, lông mày nhíu lại thành một đám, nói: “Không thể nào, sao tên bỏ đi Lý Phàm kia có thể xuất hiện ở chỗ này chứ?”

“Vậy anh nói xem, vì sao câu lạc bộ Bách Lệ Nhân lại đột nhiên bị phá hủy, mà cả cậu Vinh cũng bị thương.” Cố Bội Sam thấy rất khó hiểu.

“Ý em là gì? Tất cả những chuyện này đều là do Lý Phàm gây ra á? Tuyệt đối không thể nào! Anh ta chính là một tên ăn bám bỏ đi, có lẽ chuyện này chỉ là trùng hợp thôi!”

Cố Tuấn Hào không tin.

Cố Bội Sam cũng không còn xoắn xuýt, sau đó mở miệng hỏi: “Tối mai là tiệc giữa năm rồi, anh định làm như thế nào?”

Cố Tuấn Hào cười lạnh hai tiếng, kiêu ngạo, nói: “Đương nhiên là đuổi cô ta ra khỏi công ty của nhà họ Cố ở ngay trước mặt mọi người rồi!”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cũng đã quên mất chuyện của câu lạc bộ Bách Lệ Nhân.

Có lẽ, chuyện đó đúng là như tin tức đã nói.

Bên này, Lý Phàm chạy tới bệnh viện thấy Cố Họa Y đang nằm trên giường bệnh, bây giờ cơ thể cô hơi suy yếu, nhìn thấy Lý Phàm đến thì lạnh lùng quay đầu sang chỗ khác, len lén lau đi nước mắt nơi khóe mắt: “Anh tới đây làm gì?”

Lý Phàm cười cười, đi tới ngồi xuống gọt táo cho cô, nói: “Tới chăm sóc vợ của mình chứ làm gì.”

Cố Họa Y bật cười một tiếng, sau đó xoay mặt lại, hỏi: “Anh có bị sao không? Vừa rồi em xem TV thấy câu lạc bộ kia bị chấn chỉnh

rồi, cậu Vinh cũng bị thương, anh thì sao?”

Lý Phàm lắc đầu, anh tỉ mỉ cắt quả táo thành từng miếng nhỏ rồi đưa cho Họa Y: “Anh không sao, lúc anh tới đó tình cờ nhìn thấy người đến điều tra nên anh lập tức đem em ra ngoài.”

Cố Họa Y nhíu mày, không biết Lý Phàm nói thật hay không.

“Vậy, anh không làm gì cậu Vinh kia đấy chứ?” Họa Y lo lắng hỏi.

Dù sao đối phương cũng là cậu chủ của tập đoàn Vinh Khang, nếu như đắc tội với anh ta thì sự hợp tác giữa công ty dược phẩm Vân Sinh và tập đoàn Vinh Khang sẽ hoàn toàn hỏng.

Chức vị Tổng thanh tra của cô cũng sẽ không còn.

“Có.” Lý Phàm thành thật trả lời.

Họa Y bị dọa, mắt mở thật to, vội la lên: “Anh đã làm gì anh ta rồi? Trời ơi, sao anh lại ra tay với anh ta, anh ta là cậu chủ của tập đoàn Vinh Khang đấy. Làm sao bây giờ, lần này em đàm phán hợp tác với bọn họ chắc chắn không thành rồi. Còn cả anh nữa, anh đánh người ta thì chắc chắn cậu Vinh kia sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Cố Họa Y tỏ ra vô cùng sốt ruột, trên trán đổ mồ hôi.

Lý Phàm ôn nhu cười một tiếng rồi nhét một miếng táo vào trong miệng Họa Cố Y, nói: “Được rồi, lừa em đấy, anh không làm gì anh ta đâu, anh cũng không ngốc như vậy nhưng anh ta làm như thế với em anh thật sự rất muốn giết chết anh ta.”

Họa Y nghe xong, trong lòng thở phào một hơi, sau đó khuôn mặt đỏ lên, xấu hổ nắm lấy ga giường, nói: “Xin lỗi anh, là em không tốt, tôi không nên…”

Lý Phàm cắt ngang lời Họa Y, nói: “Đừng suy nghĩ nữa, em nghỉ ngơi thật tốt đi, tối mai tổ chức tiệc giữa năm rồi.”

Nhắc tới tiệc giữa năm, Cố Họa Y hơi ngẩn người và thất vọng, lầu

bầu nói: “Làm sao bây giờ, em chưa đàm phán được với tập đoàn Vinh Khang nữa, bữa tiếc tối mai chắc chắn mấy người Cố Tuấn Hào sẽ chế giễu em.”

“Đừng lo lắng, tất cả vẫn có anh ở đây.” Lúc này Lý Phàm trịnh trọng nói.

Cố Họa Y quay đầu lại, ánh mắt sáng rực nhìn Lý Phàm, cô nhìn thấy cảm giác an toàn trước nay chưa từng có ở trong ánh mắt của anh.

Đây là người chồng luôn phải chịu uất ức kia của cô sao?

“Lời này của anh có ý gì?” Cố Họa Y khẽ nhếch miệng nhỏ lên, có chút nghi ngờ.

“Anh đã giúp em bàn xong chuyện hợp tác với tập đoàn Vinh Khang rồi.” Lý Phàm nói.

Chương 20: VÌ EM ANH SẼ TỚI

“Bàn xong rồi? Lý Phàm, đừng nói đùa với tôi như vậy!”

Họa Y sững sờ trong giây lát sau đó tỏ ra rất tức giận.

Đến lúc này rồi mà Lý Phàm vẫn còn có tâm tư nói đùa với cô.

Anh có biết hợp đồng lần này có ý nghĩa như thế nào không?

Lý Phàm đang định mở miệng giải thích thì Cố Họa Y đã nằm xuống, đưa lưng về phía anh.

Bất đắc dĩ, Lý Phàm đành phải yên lặng lại.

Cố Họa Y, tất cả những gì em phải chịu đựng cứ để Lý Phàm anh gánh thay em đi.

Bữa tiệc của nhà họ Cố đêm mai, em nhất định sẽ trở thành đối tượng mà đám người đó phải hâm mộ!

Chỉ cần là thứ em muốn, Lý Phàm anh đều sẽ thay em chuẩn bị kỹ càng!

Chạng vạng tối hôm sau, nhà họ Cố bao một căn phòng lớn trong một khách sạn bốn sao ở Hán Thành để tổ chức tiệc giữa năm.

Cửa khách sạn, một bóng người xinh đẹp đã chờ từ lâu, lại mang theo nhàn nhạt lo lắng và tức giận.

Cố Họa Y đã tới từ sớm, cô đang nôn nóng bất an nhìn đồng hồ ở cổ tay, chờ Lý Phàm.

Sao anh vẫn chưa tới?

Bảo anh hôm nay chú ý ăn mặc một chút, không phải chưa lâm trận đã bỏ chạy rồi đấy chứ.

Bữa tiệc giữa năm này của nhà họ Cố tất cả mọi người đều phải tham gia, nhưng lần nào Lý Phàm cũng trở thành đối tượng để mọi người chế giễu, không có cách nào, chính là đến để làm nền cho người khác ở bữa tiệc.

Lần này, Lý Phàm có thể khác những lần trước hay không đây…

Cố Họa Y tự giễu lắc đầu, thế mà cô vẫn còn ảo tưởng về Lý Phàm nữa.

“Họa Y.”

Lý Phàm ba chân bốn cẳng chạy tới, ý cười đầy mặt, nói: “Chờ anh lâu chưa?”

Họa Y lạnh lùng liếc nhìn Lý Phàm, không vui nói: “Tại sao bây giờ anh mới tới, bảo anh thay quần áo mà sao vẫn là cái dạng này?”

Lý Phàm sờ mũi, nói: “Anh cũng không có quần áo gì nhiều, hơn nữa hàng năm đều như vậy còn gì, không sao đâu.”

Cố Họa Y nhíu đôi mày xinh đẹp lại, vẻ mặt bất mãn nhưng cũng không nói gì thêm.

Còn mong đợi cái gì nữa chứ?

Quá khứ đều bị chế giễu tới mức vô cùng thê thảm, Cố Họa Y cũng đã quen rồi.

Hơn nữa Lý Phàm là một người bất tài, cho dù có mặc hoàng bào vào thì cũng không thể thay đổi được gì.

Mà đêm nay chắc chắn Cố Tuấn Hào sẽ không buông tha cho cô.

Dứt khoát, Họa Y lạnh lùng mở miệng nói: “Được rồi, chút nữa không được em cho phép thì anh đừng nói lung tung gì đấy, em bảo anh nói cái gì thì anh nói cái đó, miễn cho đến lúc đó trở thành trò cười cho bọn họ, biết chưa?”

Lý Phàm gật đầu, cười ha ha, tỏ ra không quan trọng.

Nhìn thấy dáng vẻ cà lơ phất phơ của Lý Phàm, Họa Y hận không thể một cước đem anh đạp ra ngoài.

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Hai người đi vào khách sạn, những nhân vật quan trọng của của nhà họ Cố gần như đã đến đủ.

Vừa vào cửa, Cố Họa Y và Lý Phàm đã cảm nhận được sự lạnh nhạt mà người nhà họ Cố đối với bọn họ.

Trong sảnh không còn chỗ ngồi, tất cả người thân nhà họ Cố đều đang ở đây.

Nhìn thấy Cố Họa Y mang theo Lý Phàm đi vào, mặt mũi bọn họ đều tràn đầy đùa cợt và khinh thường, thậm chí còn có cả trơ trẽn.

Nhưng vì đều là người một nhà nên bọn họ vẫn phải chào hỏi.

“Cố Họa Y tới rồi à, ngồi chỗ này đi.”

“Cố Họa Y à, lại đẹp lên rồi đấy.”

“Mau ngồi đi, cha mẹ cháu đã tới từ sớm rồi.”

Họ hàng thân thích mỗi người một câu chào hỏi với Cố Họa Y, còn về phần Lý Phàm thì trực tiếp bị biến thành người trong suốt, hoàn toàn bị bỏ qua.

Mặc dù trong lòng Lý Phàm thất vọng nhưng anh cũng không quá để ý, trường hợp này anh đã rất quen thuộc nên chỉ yên lặng ngồi cùng Cố Họa Y ở trong một góc khuất.

Cố Thiệu Huy cùng vợ là Vương Cẩn Mai đã sớm an vị ở một bàn, đang vui vẻ nói chuyện cùng mọi người.

Nhưng xem ra, sắc mặt bọn họ cũng không tốt.

Nhìn thấy Lý Phàm đi vào, Vương Cẩn Mai trực tiếp hừ lạnh một

tiếng, quát mắng: “Mang cái gì tới không được mà lại mang một con chó tới đây, đúng là xúi quẩy mà!”

Vương Cần Mai rất khó chịu, bà ta và Cố Thiệu Huy tới từ sớm nhưng lại bị chi thứ hai và chi thứ ba ngoài sáng trong tối nhục nhã giễu cợt.

Không có gì khác hơn là chuyện Cố Họa Y lấy một tên bỏ đi không làm nên chuyện gì.

Nghĩ đến vừa rồi bị một đám người trên bàn cười nhạo, trong lòng Vương Cần Mai rất muốn phát điên, cũng đầy một bụng tức giận.

Mặc dù Lý Phàm ngồi ở trong góc nhưng đương nhiên vẫn nghe thấy tiếng quát lớn kia của mẹ vợ, anh bất đắc dĩ thở dài, yên lặng uống một ngụm nước lạnh.

Người nghèo bị ức hiếp, nước cũng bị lạnh.

Đột nhiên, một giọng đàn ông đùa cợt, vô cùng phách lối lại khinh thường truyền tới.

“Ồ, đây không phải là Lý Phàm sao, chậc chậc, sao lại ngồi ở đây, một danh nhân ở Hán Thành như cậu thì phải ngồi ở bàn chính chứ.”

Cố Tuấn Hào đút hai tay ở trong túi quần, nghênh ngang đi về phía Lý Phàm, thái độ rất kiêu ngạo, trong mắt đầy vẻ châm chọc.

Đồng thời, anh ta còn liếc mắt nhìn Cố Họa Y ở bên cạnh Lý Phàm, châm chọc nói: “Cố Họa Y, hôm nay là bữa tiệc tổng kết giữa năm của công ty mà cô lại đưa cái thứ mất mặt xấu hổ này đến đây, cô không sợ đến lúc đó ông nội sẽ không vui à?”

Cố Tuấn Hào không có việc gì liền muốn tìm Lý Phàm nhục nhã một phen, tiện thể lại châm chọc Họa Y một chút, tìm cảm giác ưu việt khi làm cháu trai trưởng của mình.

Hết cách rồi, cả gia đình Họa Y chính là chuyện cười của người khác.

Nhất là Lý Phàm, chính là một tên bỏ đi, thứ hèn nhát!

Sắc mặt Lý Phàm trầm xuống, tuy không vui nhưng vẫn phải cố nén tức giận, ngồi ở đằng kia không nói một lời.

Cố Tuấn Hào nhìn thấy dáng vẻ này của anh thì rất khó chịu, trực tiếp đưa tay ra vỗ lên trên mặt anh, khiêu khích nói: “Chao ôi, thật đúng là thứ bỏ đi mà, đánh không biết đánh lại mắng cũng không nói được một lời.”

Cố Họa Y nhìn thấy Cố Tuấn Hào làm nhục Lý Phàm như vậy, tất nhiên cũng rất không thoải mái.

Dù sao thì Lý Phàm cũng là chồng của cô.

“Cố Tuấn Hào, anh đủ rồi đấy!”

Cố Họa Y đứng dậy, trực tiếp kéo tay Cố Tuấn Hào ra, đứng ở trước người Lý Phàm, cực kỳ giống như đại bàng mẹ đang bảo vệ con.

Cố Tuấn Hào cười lạnh hai tiếng, lại mắng thêm hai tiếng đồ bỏ đi rồi mới đi.

Lý Phàm thấy Cố Họa Y ngồi xuống rồi mới nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Anh cũng không ngờ Cố Họa Y luôn luôn coi thường mình thế mà lại giúp mình.

Nhưng Họa Y chỉ lạnh lùng đáp lại một câu: “Đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ sợ anh khiến em mất mặt thôi.”

Bây giờ trong lòng cô rất phiền, nếu như lát nữa ông nội hỏi tới chuyện hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thì cô phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ, cô thật sự phải từ chức sao?

Bây giờ Cố Họa Y đang rất hối hận, lúc trước tại sao cô lại tin Lý Phàm đồng ý vụ cá cược kia chứ.

Lý Phàm chỉ nhàn nhạt cười cười, không quan trọng.

Rất nhanh, tiệc tối liền bắt đầu.

Ông cụ Cố chống gậy đi vào từ sảnh trước, ông cụ được con trai trưởng dìu vào đi tới ngồi ở bàn chính.

Đám người thấy thế đều đứng dậy, hướng về phía ông cụ kêu lên: "Chúng con chào ông ạ."

"Tốt tốt tốt, tất cả mọi người đều đến đông đủ rồi vậy thì cứ thoải mái ăn uống đi." Ông cụ Cố lão ý cười đầy mặt nói.

Người ngồi ở bàn chính của nhà họ Cố là người của chi thứ nhất và chi thứ ba, duy chỉ có Cố Họa Y và Lý Phàm được xếp ngồi cùng với một đám nhân viên trong công ty.

Chuyện này khiến Họa Y cảm thấy rất là nhục nhã, uất hận cắn môi một cái.

Cố Tuấn Hào ngồi ở bàn chính ngay bên cạnh ông cụ, dương dương đắc ý nhìn về phía Cố Họa Y.

Không sai, chỗ ngồi lần này chính là do anh ta cố ý sắp xếp.

Cố Họa Y chỉ là một đứa cháu gái đã đi lấy chồng vậy mà vẫn còn muốn trở thành nòng cốt của nhà họ Cố á, nằm mơ đi!

Nhìn mọi người cười nói vui vẻ cũng như ăn uống linh đình ở bàn chính, nhìn lại mình thì chỉ được ngồi cùng với đám nhân viên bình thường, sự đối đãi khác biệt này khiến Cố Họa Y đầy một bụng tức giận.

Đồng thời, Cố Họa Y cũng càng thêm chán ghét Lý Phàm, tất cả những chuyện này đều bởi vì tên bỏ đi này!

"Họa Y, em muốn tới đó ngồi à?" Lúc này Lý Phàm lại chợt hỏi.

Họa Y bực mình đáp lại một câu: “Đúng vậy đấy, tôi muốn ngồi chỗ đó nhưng có thể được sao? Đó là chỗ mà chỉ người nhà họ Cố mới có thể ngồi được, tôi chỉ là một đứa cháu gái lại còn lấy phải một tên bỏ đi thì có tư cách gì mà ngồi ở đằng kia?”

“Nếu không phải vì anh thì sao tôi và cha mẹ tôi sẽ bị đuổi ra khỏi nhà tổ của nhà họ Cố chứ?”

“Lý Phàm, tất cả đều là lỗi của anh! Tại sao anh lại vô dụng như vậy!”

Nói xong, hốc mắt của Họa Y đỏ lên, rơi nước mắt.

Cô hận!

Hận Lý Phàm bất tài!

Lý Phàm khẽ giật mình, nhìn dáng vẻ ấm ức của Họa Y trong lòng anh rất là đau khổ.

Anh là đồ bỏ đi?

Không phải!

Lý Phàm anh là thiếu chủ của Long Môn!

Có thể nắm trong tay và chi phối khối tài sản hàng nghìn tỉ!

Đừng nói một cái nhà họ Cố nho nhỏ này, ngay cả khi tất cả những nhà giàu có ở Hán Thành cộng lại cũng không bằng một ngón chân của anh!

Từ khi anh và mẹ bị đuổi ra khỏi Long Môn sau đó lưu lạc đến Hán Thành, anh đã ẩn giấu thân phận của mình được bốn năm, đơn giản chính là vì muốn tránh né cuộc đấu đá nhau ở Long Môn và sự truy sát của người phụ nữ kia.

Anh chán ghét cuộc sống ở Long Môn.

Lý Phàm yêu Cố Họa Y, vì cô, anh có thể làm bất cứ chuyện gì!

Trầm mặc một lát, Lý Phàm trịnh trọng nói với Cố Họa Y: “Họa Y, chỉ cần em muốn thì anh sẽ để em được ngồi ở bàn kia, kể cả vị trí gia chủ của nhà họ Cố anh cũng có thể lấy cho em.”

Cố Họa Y run lên, kinh ngạc nhìn Lý Phàm ở bên cạnh nhưng lại lập tức lạnh lùng khinh thường nói: “Lý Phàm, anh đang nói mê sảng cái gì vậy? Chỉ bằng anh ư?”

“Chỉ cần em tin anh thì anh có thể cho em tất cả.”

Lý Phàm nói rất chân thành, ánh mắt rất sáng.

Cố Họa Y nhìn vào đôi mắt tinh khiết của Lý Phàm, cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Cho tới bây giờ cô chưa thấy Lý Phàm nói ra những lời này, hơn nữa dáng vé còn chững chạc đàng hoàng như vậy.

Thật sự là trong một phút giây nào đó, suýt chút nữa cô đã tin anh.

Nhưng hiện thực đã khiến Cố Họa Y tỉnh táo lại, cô nhìn bàn chính náo nhiệt rồi nói với Lý Phàm: “Được rồi, đừng nói nữa, anh như thế nào tôi còn không biết hay sao? Nếu anh có bản lĩnh đó thì hôm nay đã không ngồi ở chỗ này rồi?”

Lý Phàm à, từ khi nào thì anh bắt đầu trở nên khoác lác như vậy.

Họa Y rất tức giận, đặt mạnh đũa xuống bàn sau đó đứng dậy đi vào toilet.

Lý Phàm bất lực nhìn theo bóng lưng Họa Y rời đi bả vai còn hơi run run, anh âm thầm thề, Họa Y, em nhất định sẽ được như mong muốn.

Rất lâu sau Họa Y mới trở về, con mắt có chút sưng đỏ, hiển nhiên là đã khóc.

Lý Phàm muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Anh biết, chắc chắn bây giờ Họa Y không muốn nói chuyện với mình.

Bữa tiệc đi được một nửa chặng đường, Cố Tuấn Hào đứng dậy, liếc qua Họa Y đang ủ rũ không vui ngồi bên cạnh bàn, rồi nói: "Họa Y, cô bàn bạc chuyện hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thế nào rồi? Tôi nghe nói cô đã gặp mặt với cậu chủ của tập đoàn Vinh Khang, chuyện này đã đàm phán thành công rồi đúng không? Vậy tôi chúc mừng cô trước một câu, nào nào, mọi người nâng ly lên cùng nhau chúc mừng cho Tổng thanh tra Cố đã hợp tác thành công với tập đoàn Vinh Khang nào."

Họa Y ngồi ở phía dưới, căm hận cắn răng, sắp bị làm cho tức chết!

Cố Tuấn Hào cố ý!

Đây là dồn cô vào chỗ chết!

Làm sao bây giờ?

Mình còn chưa kịp nhắc tới chuyện hợp tác thì đã bị tên khốn Vinh Thường Uy kia làm…

"Sao vậy Cố Họa Y, nhìn sắc mặt cô không được tốt lắm? Chẳng lẽ, chuyện hợp tác kia không thành?"

Cố Tuấn Hào vẫn đang giơ ly rượu ở giữa không trung, sau đó anh ta lạnh lùng đặt xuống bàn, nói: "Tôi nhớ không lầm thì hôm trước cô còn dùng chức vị Tổng thanh tra để đặt cược đấy."

Cố Họa Y sốt ruột muốn chết, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Ông cụ Cố cũng trầm mặt lại, chất vấn: "Họa Y, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đã ký được hợp đồng hay chưa? !"

"Ông nội, cháu…"

Cố Họa Y đứng lên, vẻ mặt rất là ấm ức định mở miệng thừa nhận.

Nhưng đột nhiên Lý Phàm nắm chặt lấy bàn tay nhỏ đang run rẩy của cô, ôn nhu nhìn cô một cái rồi nói với Cố Tuấn Hào và ông cụ: “Họa Y đã ký được hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang rồi.”

Chương 21: KHÔNG AI TRÊN THẾ GIỚI NÀY CÓ THỂ BẮT NẠT CÔ ẤY

Nghe Lý Phàm nói, Cố Tuấn Hào lập tức chế nhạo: “Ký được hợp đồng rồi? Lý Phàm, cậu có biết cậu đang nói gì không?”

“Ký được hợp đồng? Làm sao có thể! Cố Họa Y ngoài xinh đẹp ra, còn có năng lực gì nữa, nếu cô ta ký được hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang, tôi ra đường sẽ bị xe đụng chết!”

“Thật nực cười! Tên vô dụng này còn dám đứng ra giành sĩ diện cho vợ, không biết đây là đâu sao? Mà dám nói xạo!”

“Theo ý kiến của tôi, đuổi Lý Phàm ra ngoài, còn cái cô Cố Họa Y, cho từ chức ngay!”

Cả đám họ hàng thân thích trong gia đình họ Cố và các quản lý cấp cao của công ty cười ầm lên, chế nhạo Lý Phàm và Cố Họa Y một cách vô lương tâm.

Cố Họa Y cũng rất tức giận, hất tay Lý Phàm, bước lên tát anh một bạt tai, đôi mắt ngấn lệ, mắng: “Lý Phàm, anh làm gì vậy?! Ai cho phép anh nói nhảm ở đây!”

Cố Họa Y sắp phát điên!

Lúc này, Lý Phàm nói câu này chẳng khác nào tự mình đẩy mình vào xuống vực sâu sao?

Chẳng lẽ anh ta và Cố Tuấn Hào đã bắt tay với nhau….

Lý Phàm có chút bàng hoàng trước cái tát của Cố Họa Y, nhìn vẻ mặt tức giận và ấm ức của Cố Họa Y, anh ta cũng không nỡ nổi giận.

Cố Tuấn Hào cười chế nhạo, và nói, “Cố Họa Y, chồng cô nói rằng cô đã ký được hợp đồng, vậy thì hãy mang hợp đồng ra cho mọi người xem!”

“Đúng rồi, mang nó ra đi!”

“Cô ta làm gì ký được hợp đồng, tôi nghĩ chỉ muốn khoe khoang thôi. Công ty lên sàn chứng khoán như tập đoàn Vinh Khang, hạng đàn bà như Cố Họa Y có thể thương thảo được sao?”

“Haha, đúng rồi, một tên vô dụng, một đứa con gái phá nhà, quả là xứng đôi vừa lứa!”

Hiện giờ, bà con họ hàng của nhà họ Cố đều trêu chọc nhạo báng, toàn bộ đều đang châm biếm Cố Họa Y và Lý Phàm.

Ngồi ở bàn chính, Vương Cẩn Mai gần như sắp nổi điên!

Lý Phàm chết tiệt, sao ở đâu cũng thấy bộ mặt chết tiệt này xuất hiện.

Sao lại đứng ra phát biểu ngay lúc này, không phải cố tình đẩy con gái mình vào thế khó xử sao!

“Lý Phàm, tên vô dụng này, mau cút khỏi đây!” Vương Cẩn Mai lo lắng, chỉ vào Lý Phàm hét lên.

Bà ta thực sự muốn xé xác anh ta!

Vào lúc này, Cố Tuấn Hào nhìn thấy nét mặt cau có của Cố Họa Y, thì đoán được rằng cô ta không ký được hợp đồng, ngay lập tức hét lên: “Cố Họa Y, nếu cô không ký được hợp đồng, thì có phải nên thực hiện lời đánh cược lần trước, bây giờ, cô hãy từ chức trước mặt mọi người đi.”

Cố Họa Y nước mắt rơi lã chã, bàn tay nắm chặt thành quả đấm, nói: “Tôi…”

“Đúng rồi nếu không hoàn thành nhiệm vụ, thì nên nhường ghế cho người khác? Đừng mặt dày mà giữ khư khư không chịu đi.”

“Thấy Cố Họa Y chướng mắt lâu rồi, như một cái bình hoa, không có chút bản lĩnh gì, mau chóng cút ra khỏi công ty nhà họ Cố!”

“Đúng vậy, một người phụ nữ, mà muốn ngồi ở vị trí phó tổng, quả thực buồn cười!”

Mọi người trong gia đình họ Cố lại tiếp tục lớn tiếng chỉ trích Cố Họa Y.

Tất cả những lời chửi bới buộc tội khiến Cố Họa Y hoàn toàn không thể ngẩng đầu lên.

Đầu óc cô trống rỗng, hai mắt đỏ hoe, giọt nước mắt lăn dài, cô kiên cường lau nước mắt.

Ông Cố cũng thấy buồn bực, hừm một tiếng: “Họa Y, nếu con không ký được hợp đồng, thì con từ chức đi.”

“Ông nội ơi!” Cố Họa Y lo lắng, bộ dạng ấm ức.

Tại sao ai cũng ép mình.

Chẳng lẽ, chỉ vì tôi là phụ nữ!

Cố Tuấn Hào cười lạnh lùng, mọi người trong gia tộc họ Cố đều nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

Vào lúc này, Cố Họa Y cảm thấy mình như đang ở trong bóng tối thăm thẳm.

Cảm thấy rất bất lực.

Cố Họa Y không kìm được và siết chặt nắm đấm, nói: “Được rồi, tôi sẽ từ…”

Ngay lúc này!

Đột nhiên, ở trước cửa, một giọng nói lớn cất lên:

“Chủ tịch tập đoàn Vinh Khang, ông Vinh Bân đến!”

Chà!

Cả một hội trường im lặng như tờ!

Ông Cố nhanh chóng đứng lên, vẻ mặt đầy phấn khích, mặc dù ông ta không hiểu tại sao chủ tịch tập đoàn Vinh Khang lại đến đây, nhưng ngay từ phút đầu tiên ông ta đã chống gậy đi lên tiếp đón.

Mọi người quay người sang, thì thấy một người đàn ông trung niên mặc vest và giày da từ cửa bước vào, khí thế hiên ngang, phía sau có bốn vệ sĩ mặc vest đen đi cùng.

Ông ta chính là chủ tịch tập đoàn Vinh Khang, Vinh Bân? !

Nhiều người cầu xin được gặp một lần, nhưng đều bị từ chối.

Thật không ngờ, ông ta lại đích thân đến dự bữa tiệc giữa năm của nhà họ Cố!

Trời ơi, nhà họ Cố thật là may mắn!

Cùng lúc đó, Vinh Bân đã sải bước đi vào, ông Cố với nụ cười tươi rói, bước lên chào hỏi một cách rất cung kính, đưa hai tay ra và nói một cách phấn khích: “Ôi, Vinh Tổng, không ngờ, ông lại đại giá quang lâm, đúng là vinh dự cho chúng tôi.”

Bà con nhà họ Cố, cũng nhanh chóng đứng dậy, mặt ai cũng tươi cười cung kính.

Người trước mặt là chủ tịch tập đoàn Vinh Khang!

Cố Tuấn Hào lao đến như thể một con chó thấy chủ nhân, và đứng bên cạnh ông Cố, cố gắng làm quen với ông ta.

Nhưng.

Chuyện xảy ra tiếp theo khiến tất cả mọi người sững sờ!

Vinh Bân phớt lờ ông Cố và những người khác, không thèm bắt tay với ông ta, đi qua trước mặt bọn họ, thay vào đó ông ta đi thẳng

đến chỗ Lý Phàm và Cố Họa Y..

Lần đầu tiên vào cửa, ông ta đã thấy Lý Phàm đứng ở trong góc, người phụ nữ bên cạnh anh ta, dĩ nhiên là cô Cố!

“Cô Cố, chào cô, đây là thư thỏa thuận hợp tác do Tập đoàn Vinh Khang của tôi và cô, tôi đã ký rồi, chỉ cần cô ký vào, hợp đồng sẽ có hiệu lực ngay!”

Vinh Bân cung kính nói, đồng thời lấy bản hợp đồng từ trong tay của người tháp tùng, hai tay đưa cho cô.

Cố Họa Y bị sốc!

Không chỉ cô, tất cả mọi người có mặt đều chết lặng!

Đây, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hợp đồng của tập đoàn Vinh Khang?!

Nhìn cảnh này, Cố Tuấn Hào đơ cứng người.

Tất cả con cháu của gia tộc họ Cố đều run rẩy, và há hốc mồm kinh ngạc!

“Vinh… Vinh Tổng, ý ông là…”

Cố Họa Y chưa bao giờ gặp Vinh Bân, hợp đồng này là như thế nào!

Vinh Bân chỉ mỉm cười, hơi cúi người về phía của Cố Họa Y, sau đó nhìn Lý Phàm đang bình tĩnh đứng đó, liền muốn dẫn người đi.

Ông Cố nhất định không buông tha cơ hội này, lập tức chạy về phía trước nói: “Vinh Tổng, ông đích thân đem Hợp đồng tới đây sao?”

Sau đó, Vinh Bân mới để ý đến ông Cố và mỉm cười: “Hóa ra là ông Cố, đúng vậy, sau khi cân nhắc nhiều phương diện, tôi cảm thấy triết lý kinh doanh của quý công ty và Vinh Khang chúng tôi rất

phù hợp, hơn nữa, tôi cũng đã điều tra về cô Cố Họa Y, rất có năng lực, cho nên, chúc mừng."

Trong khi nói, Vinh Bân đưa tay ra.

Ông Cố giật mình, ngơ ngác bắt tay Vinh Bân.

Sau đó, Vinh Bân cũng không ở lâu, nên đã dẫn người đi.

Lúc này, bầu không khí trong sảnh mới dịu đi một chút, mọi người nuốt nước miếng nhìn chằm chằm Cố Họa Y, người đang cầm bản hợp đồng trên tay.

Cô ta, cô ta thực sự đã làm được!

Cố Họa Y cũng rất bối rối, trong đầu kêu ong ong.

Đột nhiên, cô nhớ tới những gì Lý Phàm đã nói với mình, nói hợp đồng của tập đoàn Vinh Khang, không ai khác ngoài cô.

Chẳng lẽ, thực sự chính là anh ta?

Cô nhìn Lý Phàm, nhưng lại thấy anh im lặng đứng một bên, tự cười với chính mình.

Mình đoán sai sao?

"Họa Y, nhanh lên, mau đem Hợp đồng cho ông xem!" ông Cố hoàn hồn, vẻ mặt hưng phấn.

Cố Họa Y nhanh chóng đưa bản hợp đồng cho ông nội: "Ông ơi, đây."

Ông Cố nhận lấy bản Hợp đồng, nghiêm túc đọc nó dưới ánh đèn, càng đọc càng xúc động, hét lên: "Tốt, tốt!"

Cố Tuấn Hào, Cố Bội Sam đứng phía sau ông ta, dĩ nhiên đều đọc rõ từng con chữ.

Đó thực sự là Hợp đồng của Tập đoàn Vinh Khang!

Hai đứa nhìn nhau lắc đầu rất khó hiểu.

Chẳng lẽ, con nhỏ Cố Họa Y này, thực sự đã ngủ với Vinh Thường Uy?

Cố Tuấn Hào không cam tâm, hét lên: “Ông ơi, hợp đồng này nhất định là giả mạo, làm giả đó! Có lẽ, Vinh Tổng đó cũng là giả! Rốt cuộc, không ai trong chúng ta gặp qua chủ tịch của Tập đoàn Vinh Khang! Chắc chắn là con nhỏ Cố Họa Y thấy bản thân không ký được hợp đồng, nên tìm người tới diễn kịch.”

Vừa nói, Cố Tuấn Hào vừa nhếch miệng cười đắc chí.

Cố Họa Y nghe như vậy, cô ta tức giận chỉ thẳng vào mặt của Cố Tuấn Hào hét lên: “Cố Tuấn Hào, anh đừng ở đây đặt điều xuyên tạc!”

“Hehe, tôi đặt điều xuyên tạc? Vậy thì cô nói đi, làm sao cô có được hợp đồng này? Ở Hán Thành có rất nhiều công ty dược phẩm, tập đoàn Vinh Khang họ bỏ qua không hợp tác, mà cố ý chọn công ty thuốc Vân Sinh sao?”

Cố Tuấn Hào nghiêng người trước mặt Cố Họa Y, cười nham hiểm: “Ồ, đúng rồi, tôi nghe người ta nói, cô và cậu ấm của tập đoàn Vinh Khang lần lượt vào chung một câu lạc bộ, chẳng lẽ, cô vì muốn có được bản hợp đồng này, đã ngủ với anh ta sao?”

Lý Phàm nghe vậy, đồng tử co rút lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Tuấn Hào.

“Tôi không có!” Cố Họa Y hét lên, rồi nói với ông Cố: “Ông ơi, con không có, Cố Tuấn Hào vu khống con!”

Mặt ông Cố sầm lại, ông ta nhìn vào bản hợp đồng trên tay, rồi nhìn Cố Họa Y, nói: “Được rồi, đừng làm ồn nữa, bây giờ đã ký được hợp đồng rồi, chính là một vinh dự cho nhà họ Cố chúng ta”

“Ông ơi, đừng bị Cố Họa Y đánh lừa, hợp đồng này chắc là giả!” Cố Tuấn Hào xúi giục chia rẽ

Ông Cố lắc đầu nói: “Hợp đồng này không phải là giả, trên đó có con dấu của tập đoàn Vinh Khang và bút tích của Vinh Bân, chuyện này, ai mà dám làm giả.”

Nghe ông Cố nói như vậy, tất cả mọi người đều không biết nói gì, đều nhìn Cố Họa Y bằng ánh mắt khinh thường.

Bây giờ bọn họ khẳng định rằng, Cố Họa Y nhất định đã ngủ với cậu ấm đó, mới ký được Hợp đồng này.

Thủ đoạn tạt nước bẩn của Cố Tuấn Hào thực sự tàn nhẫn.

“Thật không ngờ, Cố Họa Y lại là một người đàn bà không có lòng tự trọng như vậy, vì bản hợp đồng, mà bán đứng thân xác.”

“Chậc chậc! Đáng thương nhất là tên Lý Phàm vô dụng, con gái thì không được nhận, bây giờ còn bị vợ cắm sừng, nếu tôi là anh ta, tôi đã nhảy sông lâu rồi.”

“Thật sự rất buồn, anh nói khi con gái cô ta hiểu chuyện, biết mẹ nó là hạng đàn đó, thì sẽ nghĩ như thế nào?”

Cả đám họ hàng của gia đình họ Cố nhìn Cố Họa Y với ánh mắt khinh thường, khiến Cố Họa Y khóc tức tưởi.

Lý Phàm cảm nhận được toàn thân đang run rẩy của Cố Họa Y, trong mắt hiện toát lên một sự căm phẫn vào tận xương!

Trên đời này, không ai được phép làm cô chịu ấm ức, và rơi lệ!

Lý Phàm bước lên, kéo Cố Họa Y vào phía sau, lạnh lùng quát: “Đủ rồi! Tôi tin tưởng Họa Y! Hợp đồng này, là tôi…”

Chương 22: THÚ NHẬN

“Cậu cái gì mà cậu! Im lặng cho tôi, ở đây khi nào tới lượt cậu nói chuyện?”

Lúc này Vương Cẩn Mai tức giận xông vào, chỉ vào mũi Lý Phàm chửi bới, ánh mắt đầy hận thù.

Tên vô dụng này, còn muốn nói cái gì nữa, còn chưa đủ mất mặt sao?

Ông Cố không muốn vấn đề này day dưa nữa, nói: “Được rồi, bây giờ đã ký được hợp đồng rồi, các anh chị em con phải cùng nhau thực hiện, đây là cơ hội để gia đình họ Cố trở thành tầng lớp thượng lưu ở Hán Thành, các con phải làm việc chăm chỉ, không được trì trệ, hiểu không? ”

Cố Tuấn Hào nói, “Được rồi, ông nội, con chắc chắn không làm ông thất vọng.”

Cố Bội Sam cũng gật đầu.

“Họa Y, còn con thì sao?” Ông cố quay đầu lại, sắc mặt có chút khó coi.

“Con biết rồi, ông nội.” Cố Họa Y trả lời.

Sau đó ông Cố mới gật đầu, và nói vài lời với mọi người, chuẩn bị rời đi.

Đại sảnh sôi động hẳn lên vì nhà họ Cố đã ký được Hợp đồng với tập toàn Vinh Khang.

Nhưng, đột nhiên, một giọng nói không hòa nhã cho lắm phá vỡ bầu không khí này.

“Ông nội, nếu con nhớ không lầm, lần trước Họa Y và Cố Tuấn Hào đánh cược rằng, nếu cô ấy ký được hợp đồng, thì vị trí phó

tổng công ty sẽ thuộc về cô ấy."

Lý Phàm ngồi bên cạnh Cố Họa Y, khi nhìn thấy Cố Họa Y ngồi xuống, trong lòng cảm thấy rất thương xót.

Rầm!

Cố Tuấn Hào đột nhiên đập bàn, chỉ vào Lý Phàm mà gầm lên: "To gan! Lý Phàm, đây là bữa tiệc giữa năm của nhà họ Cố chúng tôi, người ngoài như ccaauj, có quyền gì mà can thiệp!"

Tất nhiên là Cố Tuấn Hào nhớ, nhưng anh ta sẽ không đề cập đến!

Thiết nghĩ, Cố Họa Y cũng sẽ không đề cập đến!

Dù sao, nguồn gốc của hợp đồng này vẫn chưa rõ ràng, và có thể Cố Họa Y đã lấy được nó thông qua những thủ đoạn bẩn thỉu.

"Đúng vậy, Lý Phàm, anh không đi soi lại xem bản thân là thứ gì, lại ba lần bốn lượt đối đầu với Cố Tuấn Hào, có phải anh không xem nhà họ Cố tôi ra gì!" Cố Bội Sam phản bác lại bằng giọng điệu sắc lạnh.

Vương Cẩn Mai càng tức giận, xông lên cho Lý Phàm ăn một bạt tai, quát tháo: "Lý Phàm, cậu cút cho tôi, ở đây không có chuyện của cậu!"

Tuy nhiên, cái tát này của bà ta không thành công.

Bởi vì, Cố Họa Y im lặng nãy giờ, lúc này đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Cẩn Mai, nói: "Mẹ, đủ rồi, Lý Phàm là chồng của con!"

Vương Cẩn Mai cũng sững sờ, không ngờ, con gái mình lại bênh vực một tên vô dụng.

"Họa Y, con… con điên rồi, sao con lại nói giùm tên vô dụng này!"

Vương Cẩn Mai mặt đỏ tía tai, trừng trừng mắt nhìn đại ca.

Cố Họa Y lạnh lùng nhìn Cố Tuấn Hào, nói: “Lý Phàm nói đúng, nếu hôm nay tôi không thể ký được Hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang, có lẽ tôi đã bị mấy người đuổi khỏi công ty họ Cố rồi. Bây giờ, tôi đã lấy được bản Hợp đồng này, vị trí phó tổng, đương nhiên là của tôi.”

Sau đó, Cố Họa Y quay lại nhìn ông Cố, và nói: “Ông ơi, ông có hứa qua đó.”

Ông Cố nắm chặt cây nạng trong tay, lông anh lạnh băng, hừ lạnh một tiếng, “Chuyện này nên bàn bạc lại!”

Nói xong, ông Cố không ở lại nữa, xoay người rời khỏi sảnh phụ.

“Ông ơi!” Cố Họa Y lo lắng!

Tuy nhiên, ông Cố không hề dừng lại.

Cố Tuấn Hào điên cuồng chế nhạo: “Haha, Cố Họa Y, thế nào, bây giờ đau lòng lắm phải không?”

“Tôi nói cho cô biết, cho dù cô có giành được hợp đồng với Tập đoàn Vinh Khang, thì vị trí phó tổng cũng không thuộc về cô! Tôi mới là cháu đích tôn của nhà họ Cố, tôi mới là người kế thừa tương lai trong lòng ông nội! Người đứng đầu nhà họ Cố, cũng nhất định là tôi.”

Nói xong, Cố Tuấn Hào dẫn theo một nhóm họ hàng nhà họ Cố rời đi.

“Ông nội và những người khác sao có thể như thế được!” Cố Họa Y đau khổ.

Rõ ràng đã thống nhất từ trước, bây giờ ông ta lại nuốt lời.

Lý Phàm ngồi sang một bên, nhìn thấy cảnh này, đôi mắt lạnh giá.

Nhà họ Cố, nhận thức quá hạn hẹp.

Sự tranh giành lợi ích và đấu đá này, quả thực không ra gì.

“Họa Y, vị trí phó tổng sớm muộn gì cũng thuộc về em.” Lý Phàm nghiêm túc nhìn Cố Họa Y.

Cố Họa Y quay mặt lại, khuôn mặt giàn giụa nước mắt hỏi, “Thật sao?”

Lý Phàm gật đầu nói: “Thật!”

Bây giờ, anh là cậu ấm của Long Môn.

Một nhà họ Cố nhỏ bé, chỉ cần đưa tay là có thể tiêu diệt, đừng nói chức phó tổng, cho dù là người đứng đầu nhà họ Cố, anh ta cũng có thể giành được cho Cố Họa Y!

“Bỏ đi, anh còn có thể làm gì? Trước mặt nhiều người như vậy, ông nội vẫn nuốt lời.” Cố Họa Y quệt nước mắt, nở một nụ cười gượng gạo.

Sau đó, cô nhìn má của Lý Phàm, cúi đầu xin lỗi nói: “Em xin lỗi, vừa nãy em đã tát anh, sau này em sẽ đền lại cái tát này cho anh.”

Lý Phàm hoảng hồn, một cái tát cũng phải trả sao?

Sau đó, Cố Họa Y đứng dậy và rời khỏi sảnh phụ.

Lý Phàm cũng đi theo.

Khi trở về nhà, Vương Cẩn Mai gạt hết bực bội trong bữa tiệc, tỏ ra rất phấn khích và vui mừng nói: “Ôi, con gái thật tài giỏi, ký được hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang, hợp đồng béo bở như vậy, nhà chúng ta, có hy vọng rồi.”

Cố Thiệu Huy đang ngồi trên ghế sô pha, pha trà ấm, mỉm cười không nói gì.

“Này, Thiệu Huy, ông nói lão già này là có ý gì? Lần trước đã thống nhất Họa Y ký được hợp đồng thì cho nó ngồi ghế phó tổng, bây giờ nuốt lời là sao?”

Đột nhiên, Vương Cẩn Mai nhớ lại bữa tiệc tối nay, trong lòng cảm thấy bất mãn.

Thiệu Huy thở dài nói: “Bà không thấy sao? Vị trí phó tổng, lão già đã định giao cho Cố Tuấn Hào từ lâu rồi, Họa Y nhà mình không có hy vọng đâu. Dù sao, công ty thuốc Vân Sinh sau này cũng giao lại Cố Tuấn Hào.”

“Làm vậy sao được! Rõ ràng đồng ý ở trước mặt nhiều người, sao lại có thể nuốt lời.” Vương Phi sốt ruột.

“Vậy thì bà đi nói chuyện với lão già đi.” Cố Thiệu Huy nói.

Điều này……

Vương Cẩn Mai đột nhiên không còn bực tức, bà ta làm sao dám nói lý luận với lão già.

Sau hơn một giờ, Cố Họa Y và Lý Phàm lần lượt trở về nhà, bọn họ vừa từ bệnh viện trở về, đêm nay Lý Phàm còn phải vào trông bệnh..

Sau khi nhìn thấy con gái trở về, Vương Cẩn Mai phấn khởi bước tới, đẩy Lý Phàm ra rồi vui vẻ nói: “Họa Y, con gái yêu của mẹ, con thật sự là ngôi sao may mắn của nhà chúng ta, con ký được Hợp đồng với Tập đoàn Vinh Khang, mẹ vui mừng thay cho con.”

Cố Họa Y đã nghĩ tới chuyện này từ lúc trên đường trở về, cô và Vinh Tổng Vinh Bân chưa bao giờ gặp nhau, cô còn không biết hợp đồng này lấy ở đâu ra.

“Mẹ, con thực sự không ký được hợp đồng này.” Cố Họa Y quyết định nói sự thật.

“Cái gì, không phải con ký được? Vậy thì ai?” Vương Cẩn Mai cũng ngẩn người, Cố Thiệu Huy cũng vểnh tai lên.

Lý Phàm lắc đầu, Cố Họa Y quá ngây thơ quá hiền lành.

Vương Cẩn Mai khi nhìn thấy Lý Phàm lắc đầu, rất không hài lòng,

lạnh lùng nói: “Cậu lắc đầu cái gì, sao nào, chẳng lẽ hợp đồng này là cậu tìm về? Tại bữa tiệc, cậu nói năng nhảm nhí, tôi còn chưa kiếm cậu tính sổ!”

Nghe vậy, Cố Họa Y cũng chợt bừng tỉnh, quay đầu nhìn Lý Phàm, nghiêm túc hỏi: “Lý Phàm, lần trước anh nói với em rằng bản hợp đồng này sẽ thuộc về em, hôm nay Vinh Tổng đích thân đem Hợp đồng qua, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Cái gì, Lý Phàm tên vô dụng này nói qua câu này sao?” Vương Cẩn Mai vẻ mặt hoài nghi.

Lý Phàm nhìn những ánh mắt nghi ngờ mà ba người họ dành cho mình, và anh suy nghĩ, chẳng lẽ, thú nhận?

Chương 23: ĐÂY LÀ LỜI HỨA CỦA ANH

Chưa được, vẫn chưa phải lúc.

Lý Phàm cười nói: “Lúc đó anh chỉ muốn động viên em, nguyên nhân thực sự, anh nghĩ chính là do vị cậu ấm kia.”

Cậu Vinh?

Vừa nghe đến cái tên này, Vương Cẩn Mai nhướng anh, hưng phấn hỏi: “Con gái, con thật sự cùng với cậu ấm kia?”

Cố Họa Y lập tức liếc nhìn Vương Cẩn Mai một cái, lạnh lùng nói: “Không có, mẹ đừng nghĩ bậy, con không mối quan hệ nào với anh ta!”

Sau đó, cô trừng mắt nhìn Lý Phàm, kéo anh vào phòng, đóng sầm cửa lại, mặt lạnh lùng hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì? Anh cũng nghi ngờ em?!”

Cố Họa Y rất tức giận, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Cô chưa bao giờ nghi ngờ Lý Phàm, nhưng khi nãy Lý Phàm nói như vậy, chính là đang nghi ngờ cô!

Anh ta đang mỉa mai mình sao?

“Lý Phàm, anh còn là đàn ông không, em là vợ của anh đó!” Cố Họa Y phát điên mà đấm vào ngực Lý Phàm.

Lý Phàm vội ôm Cố Họa Y và nói: “Họa Y, em hiểu lầm rồi, ý anh là, chuyện lần trước, cậu Vinh sợ em gọi cảnh sát, tập đoàn Vinh Khang là một công ty niêm yết lớn, nên họ xuống nước với em, nếu anh đoán không sai, thì cậu Vinh đó sẽ tìm em xin lỗi.”

Cố Họa Y nghe vậy, đôi mắt chớp chớp nhìn chằm chằm Lý Phàm, nhẹ nhàng hỏi: “Thật sao?”

Lý Phàm gật đầu nói: “Ngốc à, sao anh có thể nghi ngờ em, anh yêu em còn không hết.”

Huh!

Cố Họa Y hai má đỏ bừng, chợt nhận ra điều gì đó, cô vội đẩy Lý Phàm ra, lau nước mắt nơi khóe mắt, nói: “Anh đang nói cái gì vậy? Mặc kệ anh.”

Sau đó, cô quay người rời khỏi phòng ngủ và bước vào phòng tắm.

Lý Phàm nhìn theo bóng lưng uyển chuyển và những bước đi của Cố Họa Y, khóe miệng nở một nụ cười, sau đó lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho Vinh Bân.

Cùng lúc đó, Vương Cẩn Mai đang ở trong phòng khách, đang nhảy múa đầy phấn khích.

“Này, chồng, ông nói, nếu Họa Y nhà chúng ta thực sự có mối quan hệ gì đó với cậu ấm tập đoàn Vinh Khang, có phải là chuyện tốt không?” Hiện giờ trong đầu Vương Cẩn Mai đang nghĩ về việc con gái gả vào hào môn, bản thân sẽ trở thành một quý bà.”

Cố Thiệu Huy bó tay lắc đầu nói: “Bà muốn nhà mình bị nhà họ Cố và mọi người cười chê sao?”

Vương Cẩn Mai nghe vậy không vui, đẩy Cố Thiệu Huy vài cái rồi nói: “Ý ông là sao? Tôi muốn mất mặt sao? Chẳng lẽ Họa Y nhà mình thật sự muốn sống với tên vô dụng Lý Phàm cả đời sao? Nó có thể đem cho nhà chúng ta cái gì? Tôi mặc kệ, con gái mình nhất định phải ly hôn với tên vô dụng đó!”

Cố Thiệu Huy mở miệng muốn nói điều gì đó, nhưng ông ta chỉ có thể lắc đầu, cầm tờ báo đứng dậy bước đi.

Đàn bà điên, thật không thể nào hiểu nổi.

Lúc này, Lý Phàm tình cờ đang mang đồ ra ngoài, và anh ta sẽ đến bệnh viện trông Xuyến Xuyến.

Vừa rồi anh đã nghe được những lời của mẹ vợ, đối với Lý Phàm mà nói, anh đã quen với những lời này từ lâu rồi.

“Mẹ, con tới bệnh viện đây.” Lý Phàm lễ phép nói.

Vương Cẩn Mai khi nhìn thấy anh ta đi ra ngoài, cay đắng mắng: “Cút cút cút, chết ở ngoài luôn càng tốt!”

Tên vô dụng này, thấy nó là điên người.

Ngày hôm sau.

Công ty dược phẩm Vân Sinh.

Sau sự kiện tối qua tại bữa tiệc, toàn bộ công ty hiện đang rất bận rộn, và mọi người đều đang bàn tán về chuyện tối hôm qua.

“Này, mấy người nói xem, làm thế nào mà tổng giám Cố ký được hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang?”

“Hehe, còn gì nữa? Không nghe giám đốc Cố nói sao, tổng giám Cố đã gặp riêng cậu Vinh, cô hiểu chứ.”

“Này, đổi quy tắc sao? Không ngờ trưởng phòng Cố lại là loại đàn bà này, thật quá bẩn thỉu.”

Khụ khụ!

Đột nhiên, có tiếng ho dữ dội, mọi người nhanh chóng hoàn hồn.

Cố Tuấn Hào bước đến và chửi bới với vẻ mặt không vui: “Mấy người làm gì vậy? Sáng sớm đã to nhỏ với nhau rồi, còn muốn làm hay không!”

Vì chuyện xảy ra đêm qua, Cố Tuấn Hào đến bây giờ tâm trạng vẫn không vui, sau khi chửi bới một vài nhân viên, anh ta vào phòng của mình.

Ngay khi bước vào phòng, anh ta đã xử lý đoạn video Vinh Thường

Uy và Cố Họa Y lần lượt bước vào câu lạc bộ mà nhờ người khác quay, và gửi vào trong nhóm chat công ty.

Trong tích tắc, nhóm chat như bùng nổ!

Trong nhóm tràn ngập lời chửi bới và suy đoán về Cố Họa Y.

Cố Tuấn Hào đắc chí khi nhìn thấy cảnh này, cả người đang dựa vào ghế với hai chân đặt lên bàn làm việc, và kêu cô thư ký bóp vai cho anh ta, "Quá đã! Cố Họa Y, cho dù cô ký được hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang thì sao? Đến sau cùng cũng chỉ là công cốc, tôi không tin, danh tiếng của cô mất rồi, việc hợp tác này cô có thể theo tiếp."

Cùng lúc đó, Cố Họa Y ở phòng làm việc của mình, lướt nhanh các dòng tin nhắn trong nhóm, liền siết chặt nắm đấm.

Cô tức giận đập điện thoại, cố gắng giải thích, nhưng một chuỗi từ được gõ ra, cuối cùng cô cũng bất lực xóa đi.

Sau đó, cô đau khổ gục trên bàn khóc một hồi, mới bình tâm lại tiếp tục làm việc.

Có một số chuyện, bạn càng để tâm, thì đồng nghĩa bạn nói với người khác rằng, đó là sự thật.

Đúng lúc này, Cố Bội Sam đột nhiên xông vào phòng làm việc, trên tay cầm một xấp tài liệu.

"Xấp tài liệu này, cần cô ký tên." Cố Bội Sam lạnh lùng nói, chức vụ của cô ta trong công ty không cao, chỉ là trưởng nhóm marketing, chuyện gì cũng cần hỏi ý kiến của Cố Họa Y, điều này khiến cô ta rất không vui!

"Đúng rồi, sinh nhật con gái của cô là ngày 23, Lý Phàm vô dụng đó không thể ăn mừng sinh nhật cùng với đứa con gái tội nghiệp đó."

Cố Bội Sam chế nhạo nói: "Tôi nghe nói, có một đại gia đã thuê khách sạn lớn nhất và sang trọng nhất ở Hán Thành, và tổ chức

sinh nhật cho con gái họ, thật trùng hợp, cũng là vào ngày 23. Đều làm ba, sao khác xa như vậy."

Nhìn thấy vẻ mặt khinh thường và mỉm cười của Cố Bội Sam, trong lòng Cố Họa Y cũng tức giận.

"Cùng ngày 23 thì sao, cùng một ngày cũng không nói lên điều gì," Cố Họa Y nói.

Cố Bội Sam cố tình lấy chuyện này để chế nhạo Cố Họa Y, bây giờ cô ta đáp lại, chắc chắn sẽ bị chế nhạo tiếp.

"Không nói lên điều gì sao? Cố Họa Y, đều là con gái, chồng người ta bao trọn cả khách sạn sang trọng nhất để ăn mừng sinh nhật với con gái, còn chồng cô thì sao? Ba năm nay, có ăn mừng sinh nhật qua với con gái chưa? Haha, ngay cả con gái còn chưa nhìn nhận được, quả là quá vô dụng!" Cố Bội Sam cười khinh bỉ.

Cố Họa Y khuôn mặt lạnh lùng, nói: "Cô nói nhiều như vậy là có ý gì? Liên quan gì đến cô?"

Cố Bội Sam khịt mũi lạnh lùng nói: "Không liên quan gì đến tôi, nhưng liên quan đến cô. Cô không phải là vợ của Lý Phàm sao, không phải là mẹ của Xuyến Xuyến sao, hả, ngày 23, cả thành phố đều ăn mừng sinh nhật con gái vị đại gia kia, còn con gái Cố Họa Y thì sao? Ung thư máu, nằm trong bệnh viện chờ chết đi, haha."

"Cố Bội Sam, cô đủ rồi!" Cố Họa Y cuối cùng cũng nổi nóng.

Cô ta có thể sỉ nhục bản thân cô, nhưng cô ta không thể làm tổn thương một đứa trẻ như vậy.

"Hừm! Đến ngày 23, tôi sẽ đợi cô Cố Họa Y bị mất mặt trước thành phố!" Cố Bội Sam lạnh lùng nói, xoay người, vặn eo và hếch hông rồi bước đi.

Sau khi Cố Bội Sam ra ngoài, miệng Cố Họa Y mấp máy, mắt đỏ bừng, tuyệt vọng ngồi xuống ghế.

Trong lòng cô cảm thấy vô cùng ấm ức.

Cố Bội Sam nói đúng, trong ba năm, Lý Phàm chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho Xuyến Xuyến.

Vào thời điểm này hàng năm, Cố Họa Y đều phải chịu sự chế giễu và mỉa mai từ những người thân trong gia đình cô và hầu hết mọi người ở Hán Thành.

Vì ai cũng biết Xuyến Xuyến là con gái của Lý Phàm, nhưng anh ta lại không thể nhìn nhận Xuyến Xuyến.

Chuyện này quả thực một sự trớ trêu!

Sau khi bình tĩnh, Cố Họa Y tiếp tục bận rộn với công việc.

Ba năm cũng đã trải qua, cô còn sợ gì nữa.

Chỉ là lặp lại lần nữa thôi mà, cô ta đã quen với nó từ lâu rồi.

Tuy nhiên, trong lòng của Cố Họa Y, vẫn luôn có một khát khao mãnh liệt với Lý Phàm.

Vào buổi tối, khi trở về nhà, sắc mặt của Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai rất tệ.

Hôm nay khi rời khỏi nhà, họ đã biết về chuyện Khách sạn Caesars Palace, đi đến đâu, cũng bị người ta chỉ trỏ vào mặt.

Vào thời điểm này trong năm, gia đình họ phải hứng chịu rất nhiều lời chỉ trích và chế giễu.

Vì vậy, khi tới ngày 23, gia đình họ sẽ chọn cách đóng cửa.

Sau khi nhìn thấy Cố Họa Y và Lý Phàm về nhà, Vương Cẩn Mai đã vội vàng chạy đến, chỉ trích Lý Phàm với vẻ bất mãn: “Cậu còn mặt mũi về nhà sao? Hôm nay cậu có biết tụi tôi vì cậu, mất mặt lắm không!”

“Mẹ, có chuyện gì sao?” Lý Phàm không hiểu, Cố Họa Y ở bên hiển nhiên tâm trạng không tốt, xoay người đi vào phòng.

Vương Cẩn Mai mỗi đêm đều mắng mỏ Lý Phàm, cô nghe chán rồi.

“Cậu còn mặt mũi còn hỏi chuyện gì? Cậu có biết ngày mốt là ngày 23 không!” Vương Phi nổi đóa, thực sự muốn đuổi Lý Phàm ra ngoài.

Lý Phàm biến sắc, gật gật đầu: “Con biết.”

Vào ngày 23, sinh nhật của Xuyến Xuyến, cũng là thời khắc đen tối nhất trong ba năm nay của Cố Họa Y.

Vương Cẩn Mai hừ lạnh một tiếng nói: “Xem ra cậu vẫn chưa quên, tôi không nói nhiều với cậu nữa, ngày mai, cậu và Họa Y ra cục hành chính làm thủ tục ly hôn, gia đình tôi chịu đủ rồi!”

Lý Phàm giật mình nói: “Mẹ, con và…”

Bốp!

Vương Phi giáng một bạt tai và nói một cách tàn nhẫn: “Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không có con rể vô dụng như cậu. Ngày mốt, gia đình tôi sẽ lại trở thành trò cười của cả thành phố, cậu nhìn người ta kìa, bao trọn cả khách sạn Caesars, anh nhìn lại anh, anh có tư cách gì làm ba của Xuyến Xuyến? Cứ như vậy đi, ngày mai đi làm thủ tục ly hôn với Họa Y.”

Lý Phàm ủ rũ cúi đầu, không biết nên giải thích như thế nào.

Cũng chính vào lúc này, cửa phòng ngủ mở ra, Cố Họa Y nước mắt lưng tròng đứng ở cửa, khóc lóc nói: “Mẹ, con sẽ không ly hôn với Lý Phàm! Anh ta là chồng con và ba của Xuyến Xuyến, sự thật này, sẽ không bao giờ thay đổi. Ngày 23 thì sao, ba năm rồi, con đã quen với điều đó từ lâu rồi.”

Nói xong, Cố Họa Y nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt thất vọng và mong mỏi, cô xoay người bước vào phòng.

Cái nhìn ấy chứa đựng quá nhiều cảm xúc phức tạp.

Lý Phàm nắm chặt nắm đấm, đột nhiên nghiêm túc hét lên: “Họa Y, hãy tin anh, ngày 23 anh sẽ biến em trở thành người mẹ bắt mắt nhất, Xuyến Xuyến, cũng sẽ trở thành công chúa nhỏ được mọi người ngưỡng mộ!”a

Chương 24: TỚI LƯỢT RỒI

Cố Họa Y giật mình, vài giọt nước mắt xẹt qua khóe mắt, xoay người, đóng sầm cửa phòng, một mình trốn trong phòng khóc.

Lý Phàm, tôi còn có thể tin tưởng anh sao?

Trong phòng khách, Vương Cần Mai thấy vậy, liền chửi bới chỉ trích Lý Phàm.

Lý Phàm chỉ nhìn một cái, liền xoay người đi vào phòng bếp.

Ngày 22, sự việc về Caesars Palace trở nên lớn hơn.

Vào thời điểm này trong năm, gia đình họ Cố sẽ chuẩn bị tổ chức sinh nhật cho chắt gái.

Mặc dù vào những ngày này trong năm, Cố Họa Y và Lý Phàm, luôn bị lôi ra để châm biếm, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến tình yêu thương của ông cụ nhà họ Cố dành cho chắt gái.

Thậm chí, một số việc còn được nhà họ Cố cố tình thực hiện, mà trong số đó, công lao của Cố Tuấn Hào là nhiều nhất.

Nhưng lần này thì khác, nhà họ Cố im ắng một cách kì lạ, không có dấu hiệu chuẩn bị cho sinh nhật của chắt gái. Lại thêm tin đồn, ông cụ nhà họ Cố đã hết yêu thương chắt gái, nguyên nhân lớn nhất chính là việc tên Lý Phàm ăn cơm nhuyễn, đã nhiều lần mâu thuẫn với ông cụ.

Hơn nữa, lần này lại gặp phải việc ở Caesars Palace, nhà họ Cố bỗng đứng mũi chịu sào, ai cũng không tránh khỏi.

Mà tên nhà giàu bao toàn bộ Caesars Palace, chưa từng lộ diện, thậm chí danh tính của người đó cũng không biết, điều này càng khiến nhiều người mong chờ và tò mò hơn về ngày 23.

Rốt cuộc đó là ai?

Bên trong công ty nhà họ Cố, lúc này tất cả người thân của nhà họ Cố và lãnh đạo cấp cao của công ty, đều đang tức giận, nếu không phải Lý Phàm và Cố Họa Y, họ sẽ không trở thành trò cười cho người khác.

Mấy ngày nay nhà họ Cố gần như không ra khỏi nhà, lần lượt ở ẩn, ngay cả ông cụ cũng chọn cách an dưỡng ở nhà cũ.

Trước đây, lẽ ra trong hai ngày này nhà họ Cố phải chuẩn bị cho sinh nhật của Xuyến Xuyến thật hoành tráng, nhưng lần này, không ngờ lại khác.

“Đáng ghét! Nếu không phải Cố Họa Y và Lý Phàm, nhà họ Cố của chúng ta sao lại phải mất mặt như vậy!”

“Lý Phàm kia đúng là sự sỉ nhục của đàn ông, hắn nên chết đi! Đem theo đứa con hoang đó cùng chết đi!”

“Cố Họa Y cũng là đồ sao chổi , vì cô ta mà chúng ta đều phải hứng chịu những lời chỉ trích, chế giễu của người khác.”

Một số người trẻ tuổi của nhà họ Cố tập trung lại, tranh luận đầy phẫn nộ, như muốn xé xác cặp vợ chồng Lý Phàm và Cố Họa Y!

Cố Tuấn Hào chỉ cười nhạt, vẻ mặt mong chờ.

“Tuấn Hào, anh đang cười cái gì vậy? Anh nghĩ chuyện này đáng tự hào lắm sao?”. Một người trẻ tuổi của nhà họ Cố hỏi.

Cố Tuấn Hào tỏ vẻ thờ ơ, nói, “Các người, đúng là não ngắn, chuyện này quậy càng lớn càng tốt.”

Một đám người ngơ ngác không hiểu ý tứ của những lời này.

Cố Bội Sam vừa cười vừa sơn móng tay: “Các người ngốc quá đi, càng làm lớn chuyện hơn nữa, người mất mặt chính là Cố Họa Y và Lý Phàm, như vậy, công ty của nhà họ Cố sẽ không liên quan gì đến Cố Họa Y nữa. Ông cụ lại là người yêu thể diện, loại người đã khiến nhà họ Cố mất mặt như Cố Họa Y này, thì nhận được ích lợi

gì? Ngay cả việc hợp tác với tập đoàn Vinh Khang sắp tới, e rằng Cố Họa Y cũng sẽ không còn cơ hội. ”

Khi những người khác nghe thấy điều này, họ đột nhiên như thức tỉnh, trên mặt là nụ cười trên nỗi đau của người khác.

“Hóa ra là thế này, haha, đúng là anh Tuấn Hào và chị Bội Sam biết tính toán.”

“Đúng đó, theo tôi thấy, nhà họ Cố này nên thuộc về anh Tuấn Hào!”

Cố Tuấn Hào bật cười vài tiếng, đột nhiên hỏi: “Tiện thể, mấy người tới Caesars Palace không? Đến gặp người giàu có bí ẩn đó. Dù sao, nghe nói sẽ có rất nhiều người tới dự tiệc, mời 300 bàn, bao toàn bộ mười mấy tầng trong Caesars Palace, một số khách sạn gần đó cũng đã được đặt hết, tất cả đều vì muốn xem thử phong thái của người giàu có bí ẩn đó ”

“Đi, nhất định phải đi, được ăn tối miễn phí có ngu mới không đi? Nghe nói mỗi bàn đều là bữa ăn xa xỉ trên 150 triệu.”

“Thật không? Vậy thì tôi cũng đi!”

Trong phút chốc, những người trẻ tuổi của nhà họ Cố đều muốn đi, dù ông cụ đã ra lệnh cấm không ai được đi, nhưng làm sao ngăn cản được.

Hôm nay, Kim Thiện Na cảm thấy rất không vui, một nửa là do vừa về nước, đã bị một đám đàn ông từng theo đuổi cô đến nhà họ Kim để cầu hôn, nửa còn lại là vì người bạn tốt của cô, Cố Họa Y.

Đương nhiên, cô đã nghe nói về chuyện ở Caesars Palace Hán Thành trong vài ngày qua.

Lý Phàm chết tiệt!

Nếu không có anh ta, Cố Họa Y sẽ không phải chịu khổ như vậy.

Cô đang định ra ngoài tìm Cố Họa Y, lúc này chắc hẳn cô ấy đang

rất đau lòng.

Đột nhiên, điện thoại của cô vang lên, hiện lên là một dãy số xa lạ, sau đó cô liền cúp máy.

Tuy nhiên, ngay sau đó, số máy đó lại gọi vào, tâm trạng Kim Thiện Na vốn đang không tốt, tính tình kiêu ngạo, sau khi kết nối được thì cô liền mắng: “Chuyện gì? Bà đây không vay nợ, không mua nhà, không thuê cửa hàng, đồ bán hàng chết tiệt, đi chết đi! ”

“Kim Thiện Na?” Một giọng nam quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia.

Kim Thiện Na nhíu đôi lông mày xinh đẹp, khoanh tay trước ngực, đeo túi LV, lạnh lùng hỏi: “Anh là ai? Người theo đuổi? Vậy đến cửa nhà tôi xếp hàng đi.”

“Không, là tôi Lý Phàm.”

Kim Thiện Na nghe thấy cái tên này, như mèo bị giẫm phải đuôi, trong lòng đột nhiên bùng nổ lửa giận, điên cuồng chửi bới: “Lý Phàm? Anh còn có mặt mũi gọi cho tôi?! Anh có biết Họa Y vì anh mấy ngày nay phải hứng chịu những lời chỉ trích thế nào không! Đồ tra nam! Đồ rác rưởi! ”

Kim Thiện Na mắng đến sảng khoái, nước miếng tung bay hết mười phút sau mới hít một hơi, lạnh lùng nói: “Tại sao anh có số điện thoại của tôi? Chờ đã, tại sao anh lại tìm tôi? Mẹ kiếp! Tôi biết rồi, anh muốn cua tôi? Lý Phàm, tôi nói cho anh biết, chuyện này là không thể nào! Đồ đê tiện biến thái, tôi sẽ nói cho Họa Y biết! ”

Lý Phàm ở bên kia điện thoại, lúc này vẻ mặt câm nín, đã nói Kim Thiện Na ngực to não ngắn, quả không sai.

Con người hơi ngốc nghếch, nhưng rất nghĩa khí, thực sự tốt với Cố Họa Y.

“Cô nghĩ nhiều quá rồi, trong lòng tôi chỉ có Họa Y, tôi tìm cô để nhờ cô giúp đỡ.” Lý Phàm bất lực lắc đầu đáp.

“Giúp đỡ?”

Vẻ mặt Kim Thiện Na lạnh lùng, mở cửa chiếc Ferrari màu đỏ, chiếc váy đen bó sát đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn, trực tiếp bước vào, sau đó nói: “Tại sao tôi phải giúp anh.”

“Liên quan đến Họa Y, cô giúp tôi tức là giúp Họa Y.” Lý Phàm nói.

“Họa Y?” Kim Thiện Na cau mày một hồi hỏi: “Có chuyện gì.”

Chỉ cần vấn đề liên quan đến Họa Y, Kim Thiện Na vẫn sẵn lòng giúp đỡ.

“Tối mai, cô đưa Cố Họa Y và con gái Xuyến Xuyến của tôi đến Caesars Palace, nhưng cô cần phải giữ bí mật cho tôi, không thể để Họa Y biết.” Lý Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng, bất ngờ này nhất định sẽ làm cho Cố Họa Y thích.

Anh đã hứa với em, anh sẽ làm được!

“Tối mai? Đó không phải là ngày 23 sao, Lý Phàm anh điên rồi! Anh rõ ràng biết đêm mai Caesars Palace sẽ xảy ra chuyện gì, anh còn muốn làm như vậy? Anh muốn chọc giận Họa Y sao? Anh muốn cô ấy làm trò cười cho cả thành phố sao?! ”

Kim Thiện Na đột nhiên giận điên, Lý Phàm này đúng là không bằng cầm thú , lúc này vẫn còn muốn làm chuyện này!

“Ngày 23 là sinh nhật con gái tôi, cũng là ngày Họa Y chịu khổ với tư cách là một người mẹ, tôi sẽ không bao giờ quên ngày đó, cô ấy là người phụ nữ mà tôi sẽ dùng cả đời để bảo vệ, tôi sẽ làm cô ấy bất ngờ, hy vọng cô có thể giúp đỡ tôi.” Lý Phàm nói một cách chân thành khiến Kim Thiện Na rất cảm động.

Đặc biệt là câu nói sinh nhật của con gái cũng là ngày chịu khổ của mẹ.

Mặc dù cô không biết cảm giác có con là như thế nào, nhưng ngay khi Kim Thiện Na được sinh ra, mẹ cô đã qua đời.

Vì vậy, nhiều năm như vậy , cô đã cùng cha mình lớn lên.

Đối với mẹ cô, cô không có ấn tượng gì.

Trong sâu thẳm trái tim, cô thực sự rất hận bản thân mình, luôn nghĩ rằng chính mình đã hại chết mẹ mình.

Chính vì điều này mà hơn 20 năm qua, bố cô đã luôn lạnh nhạt với cô.

“Được rồi, tôi sẽ giúp anh, nhưng nếu anh dám khiến Họa Y thành trò hề trước mặt mọi người trong thành, tôi sẽ là người đầu tiên phế anh!”

Kim Thiện Na nghiến răng nói, cay đắng ném rơi điện thoại, rồi một mình ngồi trong xe ôm vô lăng khóc.

Cô nhớ mẹ.

Ngày 23, cuối cùng đã đến.

Cái ngày gây chấn động Hán Thành, đã đến rồi

Vào ngày này, toàn bộ giới truyền thông Hán Thành đã đổ xô đến Caesars Palace để chuẩn bị từ sớm.

Vào lúc tám giờ tối, màn đêm buông xuống, Caesars Palace được chiếu sáng rực rỡ lộng lẫy, trở thành tâm điểm thu hút nhất của thành phố!

Hàng chục con phố gần đó cũng nhấp nháy đèn neon, đám đông tăng đột biến, gây ra tình trạng tắc nghẽn trong một khoảng thời gian. Mọi người đổ xô đến Caesars Palace để xem náo nhiệt, để xem người giàu có bí ẩn đã bao toàn bộ Caesars Palace trong đêm nay!

Ngay cả các khách sạn và trung tâm mua sắm gần đó cũng chật cứng người, ai nấy đều cầm điện thoại di động, hào hứng chờ đợi cảnh tượng xuất hiện.

Bởi vì, buổi tối hôm nay, Caesars Palace đã chi rất nhiều tiền để xây dựng một cung điện pha lê lộ thiên, trên nóc Caesars Palace, cũng như một đóa hồng trắng nở rộ, thuỷ tinh sáng lấp lánh và hoa hồng trên mặt đất, trở thành cảnh trong mơ mà mọi phụ nữ trong thành đều phải ghen tị

Tối nay, trong cung điện pha lê hoa hồng trắng, nơi ánh sáng trắng chiếu khắp thành phố, một cảnh tượng được cả thành phố ghen tị sẽ được tổ chức.

Đúng là một người vợ và một người con gái hạnh phúc.

Trong ngôi nhà ba phòng của nhị phòng nhà họ Cố.

“Na Na, cậu đưa tớ đi đâu vậy? Lát nữa tớ phải đến bệnh viện thăm Xuyến Xuyến.” Cố Họa Y hiện đang mặc một chiếc váy dạ hội đen hở lưng, mái tóc bới lên, quý phái lại thanh lịch, toàn thân đều là hơi thở quyến rũ.

Kim Thiện Na nâng chiếc cằm trong suốt, tỉ mỉ nhìn Cố Họa Y lúc này giống như một con thiên nga đen rồi mỉm cười: “Đừng hỏi nhiều như vậy, cứ nghe theo tớ, tớ có một người bạn muốn tạo bất ngờ cho cậu, tới lúc đó cậu sẽ biết. ”

“Bất ngờ? Bạn bè? Ai?” Cố Họa Y nhìn mình trong gương với vẻ mặt đầy bối rối.

“Mẹ.”

Lúc này, một người hầu gái của nhà họ Kim đeo mặt nạ, ôm Xuyến Xuyến mặc một chiếc váy công chúa đi đến.

“Xuyến Xuyến.” Cố Họa Y đỡ lấy Xuyến Xuyến, nghi hoặc nhìn Kim Thiện Na: “Na Na, cậu định làm gì? Tại sao còn mang Xuyến Xuyến tới đây? Bạn của cậu cũng muốn gặp con gái của tớ sao?”

Kim Thiện Na mỉm cười, đè lên bờ vai thơm tho của Cố Họa Y, đẩy cô ra và nói: “Aiya, đừng hỏi nữa, đến nơi rồi sẽ biết, đi thôi.”

Rất nhanh, Kim Thiện Na dẫn theo Cố Họa Y và Xuyến Xuyến với vẻ mặt tò mò, đi thẳng đến Caesars Palace.

Tuy nhiên, chiếc xe đậu ở bãi đậu xe ngầm, nên Cố Họa Y không biết rằng mình đã đến bãi đậu xe ngầm của Caesars Palace.

Khi lên thang máy, Cố Họa Y phát hiện nơi này dường như đã được dọn sạch, có hai người phụ nữ mặc đồng phục màu đỏ ở cửa, mỉm cười nhìn về phía mình và nói: “Cô Cố, mời đi theo tôi. ”

“Cô biết tôi?” Cố Họa Y hơi kinh ngạc, luôn cảm thấy rất kỳ quái.

Không hiểu lý do gì, cô cảm thấy lo lắng, cô liếc nhìn Kim Thiện Na đang lén cười, hỏi: “Na Na, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Kim Thiện Na không nói.

Bọn họ vào thang máy, Kim Thiện Na vẫn đang suy nghĩ trong lòng, Lý Phàm chết tiệt này chuẩn bị khá kỹ lưỡng đấy, hy vọng anh không để mình và Cố Họa Y thất vọng.

Ngay sau đó, thang máy đi lên, vừa ra khỏi tầng hầm, sau đó ánh đèn chiếu rọi tới.

Thang máy này bốn phía được làm bằng kính trong suốt, còn nằm bên ngoài Caesars Palace, giống như một chiếc thang dẫn lên thiên đường vậy.

Giờ phút này, cả chục ngàn người đang cầm điện thoại di động, máy ảnh đều sôi trào!

“Ra rồi! Ra rồi! Nhìn kìa, đẹp quá!”

Lúc này, Cố Họa Y mới nhận ra mình đã đến đâu, khuôn mặt xinh đẹp đầy kinh ngạc, che miệng lại, nước mắt tuôn trào dữ dội.

Từ nơi cô nhìn, trên mặt đất của Caesars Palace, và tất cả các tầng, tất cả đều có người đang xôn xao.

Bang Bang!

Pháo hoa đầy màu sắc trên bầu trời.

“Na Na, đây … đây là Caesars Palace sao? Có phải chúng ta đã đến nhầm chỗ không?” Cố Họa Y trở nên căng thẳng.

Chương 25: CHẤN ĐỘNG KHIẾN NGƯỜI TRONG THÀNH PHỐ HÂM MỘ

“Tớ, tớ cũng không biết…” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Thiện Na cũng hiện đầy vẻ kinh sợ.

Tại sao có thể như vậy?

Tên khốn kiếp Lý Phàm kia, vậy mà thật sự chuẩn bị ở Caesars Palace!

Không đúng, hôm nay Caesars Palace rõ ràng đã bị người ta đặt hết, anh ta chuẩn bị thế nào?

Oanh!

Bỗng nhiên, một cỗ suy nghĩ xuất hiện ở trong đầu Kim Thiện Na, khiến cô ngay lập tức cảm thấy hoảng hốt.

Chẳng lẽ… Lý Phàm chính là tên phú hào thần bí đã bao cả Caesars Palace kia sao?

Điều này, điều này sao có thể!

Thang máy một đường đi lên, dưới sự kích động hò hét của mọi người, chỉ thấy thang máy kia đã lên đến đỉnh, cũng chính là nơi những bông hoa hồng trắng pha lê nở rộ mà tất cả mọi người trong thành phố đều có thể nhìn thấy.

Thuần khiết, hạnh phúc.

Giờ phút này, những người phụ nữ trong đám đông đều đang khóc.

Quá đẹp, quá hạnh phúc.

Đầu Cố Họa Y bây giờ vẫn còn có chút choáng váng, kinh ngạc đứng ở cửa thang máy.

“Na Na, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tại sao cậu lại dẫn tớ đến chỗ này? Có phải Lý Phàm bảo cậu làm như thế không?” Cố Họa Y cũng không ngốc, trong nháy mắt liền nghĩ đến điều gì đó.

Thế nhưng đây chính là Caesars Palace nha, rõ ràng nhiều ngày trước đã bị một bị phú hào thần bí đặt bao hết.

Giờ phút này Kim Thiện Na đã phản ứng lại, cô nhìn Cố Họa Y, trong lòng rất áy náy nói: “Họa Y, thật xin lỗi, tớ cũng không biết, là Lý Phàm bảo tớ đưa cậu tới, nhưng tớ cũng không ngờ…”

Kim Thiện Na sốt ruột muốn chết, Lý Phàm rốt cuộc đang làm gì vậy?

Nếu vô tình xông nhầm vào bữa tiệc sinh nhật của người ta, cướp mất danh tiếng của người ta thì cô và Cố Họa Y coi như xong rồi!

Đột nhiên!

Xuyến Xuyến đáng yêu chỉ vào bông hoa hồng pha lê khổng lồ kia và hét lên: “Ba ba, là ba ba.”

Cố Họa Y và Kim Thiện Na cùng nhau nhìn lại, liền thấy một người đàn ông mặc bộ vest màu đen, giờ phút này anh ta đang đứng ở trong cung điện hoa hồng pha lê khổng lồ kia và chơi đàn violon.

Tiếng nhạc uyển chuyển du dương vang lên, giờ phút này, tiếng nhạc thanh tao da diết, từng nốt nhạc giống như thần tiên, phiêu đãng trên nóc Caesars Palace, phiêu đãng ở giữa thế giới này.

Trong khoảnh khắc này, hàng vạn người đều im lặng, lặng lẽ lắng nghe bản nhạc kia.

Tất cả mọi người đều ngước mắt lên nhìn bông hoa hồng pha lê trắng này, mặc dù từ đầu tới cuối đều không thấy rõ dáng vẻ của nam nữ nhân vật chính, nhưng loại hạnh phúc đó, bọn họ đều cảm nhận được.

Lý Phàm buông đàn violon xuống, giống như kỵ sĩ màu đen, từng

bước từng bước đi dọc theo những bông hoa hồng đỏ trải dưới đất, đi đến trước mặt Cố Họa Y.

Trên mặt Cố Họa Y tràn đầy ý cười hạnh phúc, cô cười cười, nước mắt nơi khóe mắt lăn dài như sợi chỉ đứt đoạn.

Kim Thiện Na đứng ở bên cạnh cũng ngấn nước mắt, hạnh phúc đôi lứa đó khiến cô đã hiểu thêm về tình yêu.

Đó mới là cặp đôi được muôn người chú ý.

Quá hạnh phúc!

Lý Phàm hơi cúi người, làm ra vẻ thân sĩ mời lễ.

Cố Họa Y nhẹ nhàng đem bàn tay nhỏ trắng noãn của mình đặt vào lòng bàn tay rộng lớn và ấm áp của anh, Lý Phàm lại duỗi một tay khác ra, ôm Xuyến Xuyến, người đang vui vẻ như một công chúa nhỏ vào lòng, sau đó mang hai người đi đến hoa hồng pha lê trắng.

Mỗi một bước chân đi xuống, toàn bộ Caesars Palace sẽ rơi đầy trời những cánh hoa hồng đỏ và trắng.

Trong biển người, mặc dù không nhìn thấy rõ dáng vẻ của nam nữ nhân vật chính, nhưng nhìn được một màn này mọi người đều nhao nhao kích động khóc.

Giờ phút này, đây chắc chắn là cảnh mà các nữ khán giả khác vô cùng hâm mộ, trong lòng bọn họ đều là sự ghen ghét, thậm chí sắp phát cuồng.

Mấy người Cố Tuấn Hào đương nhiên cũng ở hiện trường, còn đặc biệt chọn một vị trí có tầm nhìn tốt, nhưng vẫn chưa nhìn thấy rõ nhân vật nam nữ chính kia.

Tuy nhiên, Cố Bội Sam ở bên cạnh lại mang vẻ mặt lạnh lẽo, vì vừa rồi ở trên thang máy, cô ta đã để ý thấy bên trong có Kim Thiện Na!

Bạn thân của Cố Họa Y!

Cô ta vậy mà lại ở đây, như vậy có nghĩa là người phụ nữ ôm đứa bé trong thang máy kia, chính là Cố Họa Y?

Không, đây tuyệt đối không có khả năng!

Nhất định là mình nhìn nhầm, Cố Bội Sam điên cuồng ghen ghét.

Cố Họa Y đã gả cho một kẻ vô dụng, là đối tượng cười nhạo của cả thành phố, chắc chắn không thể nào xuất hiện ở Caesars Palace, bọn họ trốn còn không kịp ấy chứ!

Bên trong cung điện hoa hồng pha lê trắng, sau khi xúc động qua đi, Cố Họa Y nghiêm túc nhìn Lý Phàm, hỏi: "Những thứ này đều là anh chuẩn bị sao?"

Lý Phàm ôm Xuyến Xuyến, quay đầu nhìn Cố Họa Y, biết chắc cô sẽ hỏi như vậy, anh trả lời: "Ừm, nhưng anh cũng là nhờ vào vinh dự của người khác, lúc đầu vị phú hào thần bí kia không đến, anh liền liên hệ với ông chủ của Caesars Palace, người ta cho anh thuê một giờ!"

Cố Họa Y nghe được lời giải thích này, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, thật sự cho rằng Lý Phàm là…

"Họa Y, thật xin lỗi, bốn năm này đã khiến em chịu đựng rất nhiều ấm ức, từ hôm nay trở đi, Lý Phàm anh sẽ không để cho bất cứ ai coi thường em thêm nữa, anh cũng sẽ để Xuyến Xuyến gọi anh là ba trước mặt tất cả mọi người!" Lý Phàm nhìn Cố Họa Y với ánh mắt nghiêm túc.

Trên khuôn mặt Cố Họa Y vốn đang đầy nước mắt, giống như tất cả những ấm ức lúc trước đều vỡ òa ngay trong khoảnh khắc này.

"Lý Phàm, anh có biết không, bọn họ đều nói em gả cho một kẻ vô dụng!"

"Tất cả mọi người đều nói Xuyến Xuyến không có ba, nó chỉ mới ba tuổi!"

Lý Phàm một tay ôm lấy Cố Họa Y vào lòng, dịu dàng nói: “Không, sẽ không bao giờ nữa.”

Một nhà ba người, trong giờ phút này đều vô cùng hạnh phúc.

Kim Thiện Na trốn ở bên cạnh, len lén lau nước mắt, cô đã sớm cảm động đến mức bật khóc.

Nhất là giờ phút này, trong lòng cô vô cùng khát vọng tình thân, khát vọng mình có tình thương của mẹ.

Nhưng cô thật tâm chúc phúc Cố Họa Y, mặc dù nghe Lý Phàm giải thích rằng nơi này anh chỉ thuê một giờ đồng hồ, nhưng vậy cũng là đủ rồi.

Một cảnh tượng khiến cho cả thành phố hâm mộ, cuối cùng cũng đến hồi kết, kết thúc bằng một bầu trời đầy pháo hoa.

Lý Phàm đưa Cố Họa Y và Xuyến Xuyến đi xuống lầu, kết quả, một cảnh tượng rất không may vẫn ập tới.

“Nha, đây không phải Lý Phàm và Cố Họa Y sao?”

Lúc này Cố Tuấn Hào đột nhiên đi đến từ bên cạnh, sau lưng còn có một đám tiểu bối nhà họ Cố.

Đương nhiên, Cố Bội Sam cũng ở trong đó, giờ phút này cô ta vẫn mang vẻ mặt phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Cố Họa Y.

Không phải lễ phục dạ hội màu đen!

Đây là vì Cố Họa Y muốn tránh khỏi sự nghi ngờ nên đã thay một bộ quần áo khác.

“Cố Tuấn Hào, anh muốn làm gì?” Lý Phàm kéo Cố Họa Y ra phía sau mình, cũng giao Xuyến Xuyến cho cô.

Hai tay Cố Tuấn Hào đút trong túi quần, dáng vẻ khinh thị nhìn Lý Phàm, giễu cợt nói: “Được nha Lý Phàm, anh lại dám lén mang theo Xuyến Xuyến đến Caesars Palace? Chẳng lẽ anh không biết tối

nay ở đây có chuyện gì sao?”

“Liên quan gì đến anh?” Lý Phàm nhíu mày.

Cố Tuấn Hào tiếp tục giễu cợt nói: “Thế nào, tức giận à? Vừa rồi, dưới sự chú ý của cả thành phố, hoa hồng pha lê trắng ở tầng cao nhất của Caesars Palace đã nở rộ, vị phú hào thần bí kia vì con gái của mình đã tổ chức một bữa tiệc sinh nhật đủ để cả thành phố kinh ngạc. Hơn nữa, vợ của đối phương cũng là tiêu điểm chủ ý của tất cả mọi người. Còn anh thì sao, Lý Phàm? Anh đang mang đến cho con gái của mình thứ gì, không phải chạy đến đây để ăn chực chứ, ha ha ha…”

Trong lúc nhất thời, đám tiểu bối nhà họ Cố nhao nhao cười lớn nói:

“Thật chết cười! Cũng là sinh nhật tối nay, con gái của người ta là tiểu công chúa cao cao tại thượng, còn có người thì lại là đồ vô dụng trốn sau một góc đến để ăn chực!”

“Cố Họa Y, nếu tôi là cô thì đã sớm đuổi Lý Phàm đi rồi!”

“Này, Cố Xuyến Xuyến, cháu biết không, ba của cháu là một tên vô dụng từ đầu đến cuối! Hay là cháu gọi ta một tiếng ba, ta đi mua cho cháu một cái bánh sinh nhật!”

Ha ha ha!

Trong lúc nhất thời, tiếng cười vang lên liên tiếp.

Cố Xuyến Xuyến nước mắt lưng tròng, giọng nói miệng còn hơi sữa, hét lên: “Các người là người xấu! Ba tôi không phải người vô dụng, vừa rồi ba, mẹ và tôi, ở ngay trong hoa hồng trắng kia…”

Chương 26: THẬT RA ANH RẤT CÓ TIỀN

Xuyến Xuyến có chút tức giận, bọn họ không thể nói ba như vậy, vừa rồi rõ ràng là ba đã tổ chức sinh nhật cho mình trong bông hoa hồng trắng đó.

Nhìn đôi mắt to lanh lợi ngập nước của cô gái nhỏ khiến cho người ta thương yêu.

Nhưng lúc này Cố Tuấn Hào lại bật cười, châm chọc nói: "Vật nhỏ, cháu nói hươu nói vượn cái gì vậy? Ba của cháu đưa cháu đến bên trong bông hoa hồng pha lê trắng kia? Cháu có biết cháu đang nói gì không?"

Nói xong, sắc mặt Cố Tuấn Hào cũng dần trầm xuống, giọng điệu cũng dần trở nên nghiêm khắc: "Ba của cháu chỉ là một tên vô dụng, mang theo một kẻ đê tiện như mẹ cháu, lại còn có một tiểu dã chủng như cháu thế này mà cũng dám xuất hiện ở đây? Là chuẩn bị để cho tất cả mọi người ở Hán Thành đều biết các người là một gia đình sao? Là muốn để nhà họ Cố của tôi mất mặt trước tất cả mọi người trong thành phố sao?"

Xuyến Xuyến mới ba tuổi, làm sao có thể chịu được những lời chất vấn như vậy của Cố Tuấn Hào, lúc này liền bật khóc.

"Cố Tuấn Hào, anh im miệng cho tôi! Một nhà ba người chúng tôi thế nào cũng không cần anh phải quan tâm!" Cố Họa Y đau lòng, ôm Xuyến Xuyến an ủi.

Cô nhóc nhào vào lòng Cố Họa Y khóc rất thương tâm, hét lên: "Xuyến Xuyến không nói nhảm, ô ô ô…"

Cố Họa Y đau lòng.

Mà Cố Bội Sam, người vẫn luôn mang vẻ mặt khó chịu, giờ phút này không vui nói: "Khóc cái gì mà khóc, ông cụ thích cháu, chúng ta cũng không thích! Mẹ cháu chính là kẻ đê tiện, cháu lớn lên cũng như vậy!"

“Ha ha, chị Bội Sam nói không sai, có mẹ ắt có con!”

“Muốn tôi nói, còn không phải kẻ vô dụng Lý Phàm sao, mất hết mặt mũi nhà họ Cố của chúng ta!”

“Lý Phàm, Cố Họa Y, các ngươi cũng thật lớn mật, vậy mà tới đây ăn chực, tôi cũng cảm thấy xấu hổ thay các người!”

Trong lúc nhất thời, mấy tiểu bối nhà họ Cố nhao nhao cười lên tiếng chỉ trích.

Sắc mặt Lý Phàm càng trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua đám người, trầm giọng nói: “Đủ rồi! Xuyến Xuyến là con gái của tôi, Họa Y là vợ của tôi, tôi không cho phép các người sỉ nhục bọn họ như vậy! Nếu không, tôi sẽ không khách khí với các người!”

“Má ơi! Lý Phàm, anh đang nói cái gì vậy? Không khách khí với chúng tôi sao?” Cố Tuấn Hào cười, mặt mũi đầy vẻ trêu tức, anh ta dùng tay vỗ lên gương mặt Lý Phàm: “Anh thử không khách khí với tôi một chút xem!”

Cái chó gì đây, cũng dám nói ra những lời thế này?

Lý Phàm bị điên rồi sao?

Cố Tuấn Hào rất khó chịu, một đám tiểu bối nhà họ Cố phía sau anh ta cũng cười lạnh liên tục chuẩn bị xem náo nhiệt.

Lý Phàm nắm chặt nắm đấm, bên trong ánh mắt ẩn núp ý lạnh sắp phun trào.

Mà lúc này, bàn tay nhỏ của Cố Họa Y chợt bắt lấy cánh tay đang muốn nâng lên của Lý Phàm, lắc đầu nhìn anh, nói: “Lý Phàm, đừng gây chuyện.”

Lý Phàm quay đầu, trong mắt vẫn còn có chút tức giận, nhìn Cố Họa Y và Xuyến Xuyến trong lòng cô, lúc này cơn tức giận liền biến thành sự dịu dàng.

Anh buông năm đấm ra, lạnh lùng nhìn Cố Tuấn Hào, sau đó kéo Cố Họa Y chuẩn bị rời đi.

“Muốn đi? Ai cho các người đi!”

Cố Tuấn Hào thở gấp, vẻ mặt tức giận, Lý Phàm chết tiệt này, ánh mắt vừa rồi là gì?

Xem thường mình?

Chết tiệt!

Loại người vô dụng bùn nhão không dính được lên tường này, dựa vào cái gì mà có thể nhìn mình với ánh mắt miệt thị như vậy?

Lúc này Cố Tuấn Hào chặn được mấy người Lý Phàm, vẻ mặt lạnh lùng, hung ác nói: “Lý Phàm, chẳng lẽ cậu đã quên quy định mà ông nội đặt ra cho cậu rồi sao? Sinh nhật của Xuyến Xuyến, cậu không thể xuất hiện! Bây giờ cậu đang làm cái gì vậy?”

Một thứ phế vật không biết xấu hổ với nhà họ Cố, bị cấm tổ chức sinh nhật cho Xuyến Xuyến, lại dám coi thường quy định của ông nội, cậu ta muốn chết!

Cố Họa Y cuống lên, mặt lạnh quát: “Cố Tuấn Hào, rốt cuộc anh muốn làm gì? !”

Cố Tuấn Hào cười lạnh, lấy điện thoại di động ra, nói: “Đương nhiên là chụp ảnh các gia đình các người và đăng len mạng!”

Ba!

Đột nhiên, một bóng đen xinh đẹp bước nhanh tới, bàn tay lấy mất điện thoại di động trong tay Cố Tuấn Hào, trực tiếp quẳng xuống đất, màn hình vỡ nát.

“Cố Tuấn Hào, anh thật to gan!”

Một tiếng yêu kiều!

“Chết tiệt! Mẹ nhà nó, ai vậy!” Cố Tuấn Hào tức giận, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng kia, lập tức cảm thấy hạ bộ xiết chặt!

“Kim… Kim Thiện Na? Sao cô lại ở đây?” Cố Tuấn Hào có chút bối rối, còn có chút hồ nghi.

Kim Thiện Na là thiên kim tiểu thư của nhà họ Kim ở Hán Thành, địa vị của nhà họ Kim ở Hán Thành vẫn cao hơi một bậc so với nhà họ Cố, Cố Tuấn Hào không dám tùy ý trêu chọc.

Hơn nữa, khi còn bé anh ta đã từng bị Kim Thiện Na đánh, đoạn ký ức đó, khiến anh ta nhớ đến liền cảm thấy không rét mà run.

Người phụ nữ này, đừng nhìn bề ngoài giống như tiên nữ, nhưng thật ra là người phụ nữ điên cuồng ngực to mà không có não ủng hộ bạo lực.

“Tôi ở đây phải báo cáo với anh sao?” Sắc mặt Kim Thiện Na bất mãn nhìn Cố Tuấn Hào, sau đó quay đầu mắt nhìn Lý Phàm.

Tên này, tại sao lại không có tiền đồ như vậy, đánh không trả, mắng không nói lại sao.

“Họa Y, có phải anh ta bắt nạt cậu không?” Kim Thiện Na chỉ vào Cố Tuấn Hào hỏi.

Một chỉ này, dọa đến mức Cố Tuấn Hào nhanh chóng giải thích, nói: “Tôi… Tôi không có!”

Cố Họa Y nói: “Quên đi Na Na, chúng ta trở về đi.”

Kim Thiện Na nghẹn họng, trừng Cố Tuấn Hào vài cái, giơ nắm đấm nhỏ lên, sau đó cùng Cố Họa Y và Lý Phàm rời đi.

Mãi cho đến khi người đã rời đi, Cố Tuấn Hào mới phẫn nộ mắng vài câu: ” Kim Thiện Na này, khinh người quá đáng! Dù sao tôi cũng là cháu trai trưởng của nhà họ Cố, nhà họ Kim của cô ta thật sự là cuồng vọng!”

Đám tiểu bối nhà họ Cố cũng phụ họa theo vài câu.

Từ khi Kim Thiện Na tới, Cố Bội Sam không hề nói câu nào vì cô ta nhận ra quần áo trên người Kim Thiện Na!

Điều này sao có thể? !

Nhất định là ảo giác của mình!

Về đến trong nhà, Vương Cẩn Mai đã sớm chờ ở phòng khách, thấy Cố Họa Y và Lý Phàm một trước một sau tiến đến, cuối cùng chỉ vào Lý Phàm quát lớn: "Lý Phàm, cậu đưa con gái của tôi đi đâu? Cậu biết rõ hôm nay là ngày gì, còn đưa nó ra ngoài, cậu muốn khiến gia đình chúng tôi mất hết thể diện sao!"

Lý Phàm giải thích nói: "Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, con đưa Họa Y đi…"

"Cậu im ngay! Nếu hai người đều ở đây, vậy tôi cũng nói rõ luôn với hai người!" Vương Cẩn Mai khí diễm lạnh lùng ngồi ở ghế salon, trực tiếp lấy hộ khẩu bản và giấy đăng ký kết hôn ra, đập xuống bàn trà, lạnh lùng nói: "Ngày mai, cho dù thế nào, hai đứa cũng đều phải ly hôn!"

Vương Cẩn Mai đã chịu đựng đủ người con rể vô dụng Lý Phàm này rồi, hôm nay bà ta ra ngoài đã bị mấy người bạn già nói lời chế giễu.

"Mẹ, mẹ sao vậy? Con sẽ không ly hôn với Lý Phàm, mẹ không biết, hôm nay Lý Phàm đã đưa con và Xuyến Xuyến đến…" Cố Họa Y thấy thế, nhanh chóng giải thích.

Nhưng lời nói của cô lập tức bị Vương Cẩn Mai cắt ngang, sau đó nói với vẻ mặt lạnh lùng, trong tư thế cô nói gì tôi cũng sẽ không nghe, bà ta nói: "Con không ly hôn với cậu ta, còn muốn sống hết đời với cậu ta sao? Con gái, sao con không suy nghĩ một chút, Lý Phàm cậu ta là kẻ không có tiền đồ, có thể mang đến cho con cái gì? Bên ngoài nhiều người đàn ông tốt như vậy theo đuổi mà con không muốn, có phải con bị ngốc rồi không?"

Vương Cẩn Mai sắp tức chết rồi, Lý Phàm này, rốt cuộc là đã rót

cho con gái mình loại thuốc mê gì rồi?

Hôm nay nghĩ đến con rể, con trai của những người chị em đó, Vương Cần Mai liền cảm thấy tức giận!

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm, hướng Vương Cần Mai nói: “Mẹ, cho dù mẹ nói thế nào thì con cũng sẽ không ly hôn với anh ấy! Vì, con yêu anh ấy!”

Dứt lời, cô kéo Lý Phàm đi vào phòng ngủ.

Điều này khiến Vương Cần Mai nổi trận lôi đình trong phòng khách, tức miệng mắng to: “Cố Họa Y, con hãy chết tâm đi, mẹ nói cho con biết, trong cái nhà này, có mẹ sẽ không có Lý Phàm, thực sự tức chết tôi rồi!”

Trong phòng ngủ, Cố Họa Y buồn bực ngồi ở đầu giường.

Lý Phàm đứng ở một góc nhỏ, yên lặng nhìn cô.

“Anh nhìn em làm gì?” Cố Họa Y xấu hổ, khinh bỉ nhìn Lý Phàm, quay lưng về phía anh lén lau nước mắt.

Lý Phàm cười cười, chợt hỏi: “Họa Y, nếu anh nói với em, thật ra anh rất có tiền, rất có địa vị, em sẽ nghĩ thế nào?”a

Chương 27: PHI LỄ

Cố Họa Y nghe nói như thế, trong lòng run lên, nâng đôi mi thanh tú nhìn Lý Phàm.

Anh đang nói cái gì vậy?

Nói thật, một khắc này, trong lòng Cố Họa Y có chút rung động, nếu thật sự Lý Phàm có tiền và địa vị, vậy thì sẽ thế nào?

Nhưng điều đó có khả năng sao?

“Lý Phàm, em biết anh đang dỗ dành em, nhưng sau này anh đừng nói nhảm như vậy!” Trong mắt Cố Họa Y hiện lên vẻ thất vọng.

Lý Phàm khẽ cười, gật đầu nói: “Được, anh biết rồi!”

Nửa đêm.

Lý Phàm nằm trên sàn nhà, vẫn không thể nào ngủ được, nghe tiếng hít thở kéo dài ở trên giường bên cạnh, anh cảm thấy rất an tâm.

Cố Họa Y đưa lưng về phía Lý Phàm, cũng không ngủ, trong đầu vẫn luôn chiếu lại cảnh buổi tối ở Caesars Palace như một bộ phim.

Ba năm, cuối cùng anh cũng có dáng vẻ như vậy.

Nghĩ đến đây, Cố Họa Y xoay người lại, nhìn về phía Lý Phàm đang ngủ dưới đất, do dự hồi lâu mới nói: “Hay là, anh lên đây ngủ đi!”

Lý Phàm nghiêng đầu, khẽ cười cười nói: “Không sao, không cần.”

Nhưng sau khi nói xong, Lý Phàm liền nhận ra được điều gì đó, lúc này hối hận đến mức đấm ngực dậm chân!

Ở đây ba năm, đây là lần đầu tiên Cố Họa Y nói ra lời nói như vậy, thế mà anh vẫn còn ngu ngốc từ chối.

Tiếp theo, anh lăn qua, mỉm cười bỉ ổi nhìn Cố Họa Y, yếu ớt nói: "Cái đó, vừa rồi em vừa nói gì, hay là, em nói lại lần nữa đi?"

Cố Họa Y sớm đã tức nghiến răng ngứa lợi, tên đầu gỗ này!

Mình thật vất vả mới lấy hết dũng khí, vậy mà anh còn từ chối?

Lý Phàm đáng ghét!

Đáng đời cả một đời ngủ ở dưới đất!

"Không có gì, ngủ đi!" Cố Họa Y tức giận, động tác xoay người sang chỗ khác rất lớn, nhưng khóe miệng lại mang theo nụ cười hạnh phúc, yên tâm nhắm mắt lại.

Lý Phàm bất đắc dĩ, trong lòng khó chịu như vạn tiễn xuyên tâm, bỏ lỡ rồi.

Hôm sau, Cố Họa Y vô cùng vui vẻ ngâm nga một bài hát đi đến công ty, tất cả mọi người trong công ty đều nhìn cô với ánh mắt quái dị.

"Tổng giám Cố tại sao lại vui vẻ như vậy?"

"Không hiểu, hôm qua ở Caesars Palace náo nhiệt như vậy, chẳng lẽ có ảnh hưởng gì với cô ấy sao?"

"Ha ha, tôi thấy là cố ý giả vờ bình tĩnh thôi, không muốn bị mất thể diện trước mặt chúng ta! Thật sự là đáng thương, muốn trách thì trách cô ta đã gả cho một tên vô dụng vậy."

Sự kiện buổi tối ngày hôm qua đã gây chấn động toàn Hán Thành, từ đài truyền hình đến mạng internet, tất cả đều đưua tin về hoa hồng pha lê trắng ở Caesars Palace.

Trong khi mọi người đang ước ao thì Cố Họa Y lại bị lôi ra làm trò cười.

Trong công ty rất nhiều người đều cảm thấy hôm nay Cố Họa Y chắc chắn sẽ không tới, dù sao chuyện mất mặt như vậy, đổi là ai khác thì cũng đều cảm thấy khó chịu.

Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của cô, thật sự giống như nhân vật nữ chính hôm là chính là cô vậy, cô còn nhiệt tình chào hỏi những đồng nghiệp xung quanh.

Cố Bội Sam đứng ở cửa phòng làm việc của tổ trưởng, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm về phía Cố Họa Y đang đi vào văn phòng, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu nói với Cố Tuấn Hào trong phòng làm việc: “Anh nhìn tiện nhân kia một chút, vậy mà còn ra vẻ phấn chấn như vậy, thật sự tức chết em rồi!”

Cố Tuấn Hào hiếm khi đến phòng thị trường thị sát công việc, anh ta ngồi trên ghế sô pha nhỏ nhấp trà, cười nói: “Em không cần phải gấp gáp như vậy, yên tâm chờ xem, bây giờ cô ta chỉ giả vờ mà thôi!”

Cố Bội Sam tức giận hỏi: “Tra được hay chưa? Chuyện hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, có phải tiểu tiện nhân Cố Họa Y bán nhan sắc không?”

Cố Tuấn Hào lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc nói: “Anh đã cho người điều tra, Vinh Thường Uy vậy mà bị thương ở Câu lạc bộ Bách Lệ Nhân, Cố Họa Y cũng được người ta cứu ra ngoài, về phần ai cứu, không tra được. Điều duy nhất có thể chắc chắn chính là, cô ta và Vinh Thường Uy suýt chút nữa đã phát sinh quan hệ.”

“Cái gì? Vậy cô ta làm thế nào giành được hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang?” Cố Bội Sam càng thêm sốt ruột, khoanh tay, cắn đôi môi đỏ, đi tới đi lui trong phòng làm việc nhỏ.

Vừa nghĩ đến bữa tiệc giữa năm, Vinh Bân tự mình đưa hợp đồng tới, cô ta liền cảm thấy tức giận!

Trong đó, chắc chắn có điều gì đó mà bọn họ không biết.

Cố Tuấn Hào nhún vai tỏ vẻ không biết, tuy nhiên, anh ta cười lạnh nói: “Em đừng nóng ruột, nếu không có chuyện này thì chúng ta hãy sáng tạo ra chuyện này, thao túng dư luận không đơn giản.”

Cố Bội Sam nghe vậy, lông mày giãn ra, hỏi: “Ý của anh là?”

Cố Tuấn Hào bắt chéo chân, sắc mặt ung dung nói: “Giội nước bẩn vào cô ta, đem những thứ không biến thành có, anh không tin, đến lúc đó Cố Họa Y vẫn có thể bình yên vô sự ở lại công ty!”

Cố Bội Sam phủi tay, khóe mắt toát ra ý cười nói: “Đúng vậy, tại sao em không nghĩ đến chiêu này chứ, Cố Tuấn Hào, được đấy, vẫn là anh thông minh!”

Cố Tuấn Hào nhún nhún vai, tiếp tục uống trà.

Cố Họa Y, lần này, tôi nhất định sẽ khiến cô phải thân bại danh liệt!

Nhà họ Cố và công ty thuốc Vân Sinh, tuyệt đối chứa không nổi cô!

Đảo mắt một cái, không lâu sau, Cố Bội Sam ôm mấy phần tài liệu đi vào văn phòng Cố Họa Y, ánh mắt coi thường khiêu khích nhìn Cố Họa Y.

“Nha, tâm trạng không tệ nha, hôm qua chuyện Caesars Palace, cảm thấy thế nào? Có phải cảm thấy mình rất mất mặt không? Cảm thấy Lý Phàm đặc biệt không có tiền đồ không?”

Cố Bội Sam lạnh lùng chế giễu, ánh mắt đánh giá trên người Cố Họa Y, hoàn toàn giống nhân vật nữ chính tối hôm qua.

Tuy nhiên Cố Bội Sam sẽ không cho rằng nhân vật nữ chính kia chính là Cố Họa Y.

Bởi vì, cô không xứng!

Hôm nay tâm trạng Cố Họa Y rất tốt nên không muốn so đo với Cố Bội Sam, cô nói: “Nếu như cô muốn chế giễu tôi thì khuyên cô đừng phí tâm tư, tôi rất tốt, chuyện tối hôm qua hoàn toàn không

ảnh hưởng gì đến tôi. Ngược lại là cô, tháng trước thành tích của nhóm cô kém như vậy, trong hội nghị tuần sau của công ty, cô giải thích thế nào?"

Nghe nói như vậy, sắc mặt Cố Bội Sam vô cùng khó coi.

Cô ta đang nghi ngờ năng lực của mình sao?

"Cố Họa Y, cô nói chuyện cho rõ ràng, đừng quanh co lòng vòng nói tôi! Thành tích của nhóm tôi kém không phải vì cô, một giám đốc không có năng lực sao? Thế nào, lên làm giám đốc thì có trách nhiệm gì liền có thể đẩy cho cấp dưới sao?" Cố Bội Sam tức giận nói.

Cố Bội Sam luôn luôn tự cao thanh cao, cho là mình mạnh hơn so với Cố Họa Y.

"Vậy tại sao tôi là tổng giám, còn cô chỉ là một tổ trưởng?" Cố Họa Y thản nhiên nói, hơi nhướng màn hình về phía Cố Bội Sam đang tức hổn hển.

"Cô…" Sắc mặt Cố Bội Sam tái xanh, phẫn nộ chỉ vào Cố Họa Y, la lên: "Đừng tưởng rằng mình là tổng giám thì ngon, không bao lâu nữa, cô sẽ từ chỗ này cút ra ngoài! Cô là đồ đê tiện, tôi muốn nhìn thấy ngày cô thân bại danh liệt!"

Ba!

Cố Bội Sam nói xong, đập một cái xuống mặt bàn, cầm tài liệu lên và quay đầu rời đi.

…

Về phía Lý Phàm, sáng sớm anh cũng đi làm.

Mới vừa bước vào cửa hàng, anh liền cảm nhận được những ánh mắt khác thường từ những nhân viên xung quanh, tất cả mọi người đều chỉ chỏ về phía anh.

Mặc dù trong lòng Lý Phàm có chút không vui, nhưng cũng rất

lạnh nhạt, yên lặng cầm danh sách trực ban hôm nay, thay quần áo, ngồi ở sảnh nhân viên chờ khách hàng gọi tên.

“A, vậy mà Lý Phàm vẫn còn dám đi làm nha, cũng không sợ mất mặt!”

“Ha ha, anh ta có cái gì để mà mất mặt, mặt mũi sớm đã mất hết! Nghĩ đến vợ anh ta mới gọi là thảm, chuyện tối hôm qua ở Caesars Palace, có lẽ đã khiến vợ anh ta chịu đả kích không nhỏ!”

“Phế vật chính là phế vật, người như vậy ở trong cửa hàng chúng ta, thật sự là mất mặt, nếu là tôi, thì đã sớm nghỉ việc rồi!”

Mấy người đang ông mặc quần áo lao động màu trắng và mấy người phụ nữ mặc quần áo lao động màu hồng, chỉ vào Lý Phàm nhỏ giọng thảo luận.

Lời nói tràn đầy ý chế giễu.

Lý Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi đây.

“Lý Phàm, số 56, nhanh lên!”

Bỗng nhiên, phía trước gọi tên, Lý Phàm nhanh chóng mang theo hộp dụng cụ nhỏ của mình, cúi đầu khom lưng đáp lại: “A, đến đây, đến đây!!”

Cửa hàng Spa massage của bọn họ tính phần trăm hoa hồng theo hóa đơn.

Vừa vào cửa, đầu tiên Lý Phàm cung kính cúi người, nói với người phụ nữ trẻ tuổi đang nằm trên giường: “Thưa cô, tôi là kỹ thuật viên số mười bảy của cô!”

“Ừm, vào đi.”

Người phụ nữ kia nằm sấp, tấm lưng mịn màng xanh ngọc, xem ra cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, trên đầu đội chiếc khăn lông màu trắng.

Lý Phàm đến gần, chỉ nhìn một chút, người phụ nữ này dáng người vô cùng tốt, eo con ong, làn da non mịn, có lẽ là người không thiếu tiền.

Nhưng Lý Phàm đã làm việc nhiều năm như vậy, sớm đã không có loại suy nghĩ tà ác kia, một quy trình được đưa ra, Lý Phàm thành thạo rót tinh dầu cho người phụ nữ, sau đó bắt đầu yên lặng ấn.

Trong quá trình, người phụ nữ còn thoải mái kêu lên vài tiếng: "Rất tốt, thủ pháp rất tốt."

Nửa giờ sau, Lý Phàm thu dọn đồ đạc, cười nói: "Thưa cô, được rồi!"

Lúc này người phụ nữ kia mới đứng dậy, mặc chiếc áo khoác dài ren màu đen, nhìn vào Lý Phàm, trong lúc nhất thời kinh ngạc kêu lên: "Anh là Lý Phàm?"

Lý Phàm ngẩng đầu nhìn lại, cảm thấy người phụ nữ trước mắt rất quen.

"Ha ha, thế nào, không biết tôi rồi sao? Tôi, Phương Đình, bạn cùng lớp đại học của Cố Họa Y."

Phương Đình đang mặc một chiếc váy ren dài màu đen, thân thể uyển chuyển khiến Lý Phàm có chút không dám nhìn thẳng.

Nhưng câu nói tiếp theo của cô ta lại khiến Lý Phàm nhíu mày.

"Được nha Lý Phàm, không ngờ anh lại làm việc ở đây, vẫn hèn hạ như thế, cũng không biết lúc trước Cố Họa Y nghĩ thế nào mà lại gả cho anh, tôi còn tưởng cô ấy chỉ nói đùa, may mà tôi không đến dự hôn lễ của các người, nếu không chắc chắn sẽ vô cùng xấu hổ!"

Phương Đình vênh mặt hất hàm dáng vẻ sai khiến, hai tay khoảnh trước ngực, ánh mắt đầy vẻ mỉa mai.

Lý Phàm cũng không ngờ gặp cô ta ở đây, kẻ thù không đội trời chung của Cố Họa Y.

Trước đây đã từng nghe Cố Họa Y nói, Phương Đình và cô lúc học đại học đã không hợp nhau, khắp nơi đều đối đầu, là người phụ nữ điển hình ham làm giàu và trà xanh.

Bốn năm trước, khi Cố Họa Y đưa mình đến làm quen với vài người bạn bè và bạn học, Phương Đình này anh đã được gặp, lẳng lơ đồng bóng, còn tát Lý Phàm một cái, vu khống rằng anh sờ mông cô ta.

Vì thế, Lý Phàm ở trong lần họp lớp đó đã khiến Cố Họa Y mất hết thể diện.

Thời gian qua đi, không ngờ hôm nay lại lần nữa gặp lại ở chỗ này.

“Cô Phương, đã xong, mời cô đi đến phòng nghỉ!” Lý Phàm không muốn nói gì với cô ta.

Nhưng Phương Đình lại không buông tha cho Lý Phàm.

Ba!

Bàn tay cô ta đột nhiên tát vào mặt Lý Phàm, sắc mặt lạnh lùng nói: “Lý Phàm, một cái tát này, lúc trước là Cố Họa Y, kẻ tiện nhân kia đánh tôi, bây giờ tôi trả lại anh!”

Lý Phàm siết chặt năm đấm, đảo mắt, lạnh lùng nhìn Phương Đình.

Anh là Thiếu chủ Long môn cao quý, sau này sẽ là Long quân.

Một người phụ nữ hám giàu, sao dám đánh vào mặt anh!

Ở cửa ra vào, lúc này cũng có rất nhiều người vây quanh, có khách hàng, có nhân viên, đang nghị luận ầm ĩ, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Khóe mắt Phương Đình cũng xẹt qua một tia giảo hoạt, cô ta chợt hô: “Phi lễ! Cái cửa hàng nát này của các người, tên biến thái này vừa rồi dám sờ mông tôi, còn muốn cưỡng bức tôi. Quản lý của các người đâu? Đi ra cho tôi, tôi muốn một lời giải thích!”

Chương 28: MUA LẠI CỬA HÀNG NÀY

Với tiếng kêu của Phương Đình, mọi người đang ở xung quanh xem trò vui cũng mồm năm miệng mười bàn tán:

“Cái gì? Tên vô dụng Lý Phàm kia thế mà làm ra loại chuyện này?”

“Ngày thường thấy anh ta trung thực, không ngờ thế mà lại biến thái như vậy, loại cặn bã này nên đuổi việc!”

“Vợ anh ta xinh đẹp như vậy mà còn làm ra loại chuyện này?”

Những lời bàn tán của mọi người xung quanh nhanh chóng biến thành lên án Lý Phàm.

Không có lí do gì khác, chỉ vì anh quá vô dụng, ai cũng có thể chửi bới vài câu.

Phương Đình khoanh tay trước ngực, sắc mặt ngạo nghễ nhìn Lý Phàm, trong mắt lóe lên tia lạnh lùng.

Thì ra Lý Phàm anh ở đây không được chào đón như thế, vậy thì xem ra hôm nay nhất định anh phải bị đuổi việc!

Lúc này Lý Phàm cũng cố gắng hết sức giải thích: “Tôi không có, tôi thật sự không có…”

Bốp!

Phương Đình lại tiến lên tát vào mặt Lý Phàm một cái, giọng mềm mại mắng: “Anh còn ngụy biện? Chẳng lẽ tôi lại vu khống anh?”

Lời nói của cô ta vừa thốt ra, mấy người phụ nữ bên cạnh liền nói phụ họa theo: “Nói với anh ta làm gì, trực tiếp báo cảnh sát đến bắt! Ngày trước tôi tới đây anh ta cũng động chân động tay với tôi!”

Đây hoàn toàn là nói hươu nói vượn.

Ngay cả một số nhân viên trong cửa tiệm cũng bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác nói: “Mọi người không biết, anh ta tên là Lý Phàm, con rể vô dụng của nhà họ Cố, lúc trước là vợ anh ta xin ông chủ chúng ta cho anh ta vào, không ngờ anh ta biến thái như vậy!”

Lý Phàm nhìn đám người đang phẫn nộ như thể mình thật sự làm chuyện gì thương thiên hại lý.

“Tôi không có!” Lý Phàm giải thích, tay nắm thật chặt.

Thế nhưng anh vừa lên tiếng thì lại càng phải hứng chịu nhiều lời chỉ trích và răn dạy.

“Quản lý! Quản lý của mọi người đâu?” Phương Đình không quan tâm, vênh mặt hất hàm sai khiến hô hào, chính là muốn làm lớn chuyện.

“Ôi ôi ôi, đến rồi đến rồi, cô Phương, làm sao vậy? Ai chọc giận khiến cô không vui?”

Lúc này một người đàn ông trung tuổi dáng người phát tướng chạy tới, đầu hơi hói, mặt bóng loáng, thắt lưng trên bụng cũng sắp không thắt nổi.

Vương Phú Tường, quản lý của cửa tiệm, người này tính tình hẹp hòi, đối xử với nhân viên cực kỳ hà khắc, cũng là người có tính cách có thù tất báo.

Thế nhưng bây giờ vẻ mặt đối với Phương Đình lại tràn đầy nịnh nọt.

Phương Đình là người mà ông ta biết, hai ngày trước chính mình làm thẻ hội viên cho cô ta, lập tức tính phí lên đến ba trăm triệu đồng!

Khi đó người đi cùng cô ta là một ông chủ lớn giàu có, giá trị con người lên đến mấy chục tỷ!

“Hừ!”

Phương Đình hừ lạnh một tiếng, chân mày mang theo vẻ kiêu ngạo, chỉ vào Lý Phàm, quát: “Vừa rồi lúc người này massage cho tôi thì có hành vi quấy rối tôi, ông xem đó mà làm thôi!”

Vương Phú Tường nghe vậy thì quay mặt qua, thấy là Lý Phàm thì đôi lông mày rậm nhíu một cái, trong mắt tràn đầy vẻ coi thường, nghi ngờ nói: “Lý Phàm, tại sao là cậu?”

Vương Phú Tường chán ghét Lý Phàm ba năm, một kẻ bất tài mà không biết tại sao ông chủ lớn lại nhận anh vào làm.

Dạng người này ở bên ngoài đã đủ mất mặt, bây giờ còn muốn làm hoen ố thanh danh của Đình Mỹ SPA.

Vương Phú Tường không thể dung thứ cho anh!

Tiếp theo ông ta lập tức quát lớn: “Cậu có hành vi quấy rối khách hả? Cậu có biết quy định của cửa tiệm chúng ta không? Thế mà cậu có thể làm được loại chuyện này! Xin lỗi cô Phương ngay lập tức cho tôi, còn nữa, thu dọn đồ của cậu rồi xéo đi!”

Vương Phú Tường kéo kéo âu phục của mình, vẻ mặt cười khẩy và đắc ý.

Cuối cùng cũng chờ được cơ hội để dạy dỗ Lý Phàm!

Lần này cho dù như thế nào cũng phải đuổi anh ta ra ngoài!

Lý Phàm vội vàng giải thích: “Quản lý, tôi không có, là cô ta đang vu khống tôi.”

“Câm miệng! Sao cô Phương lại vô duyên vô cớ vu khống loại rác rưởi như cậu?” Vương Phú Tường quát lớn, sau đó quay đầu nịnh nọt cười nói với Phương Đình: “Cô Phương, cô yên tâm, loại người này nhất định tôi sẽ xử lý nghiêm túc!”

Phương Đình kiêu ngạo gật đầu, khóe mắt tràn đầy vẻ đùa cợt, nhìn Lý Phàm nói: “Hiện tại đã biết kết quả đắc tội với tôi rồi chứ?

Chỉ dựa vào anh một tên vô dụng thì có tư cách gì xuất hiện trước mặt tôi!”

Vương Phú Tường cũng nịnh bợ, thấy Phương Đình tức giận hừng hực với Lý Phàm thì lập tức hùa vào chỉ trích Lý Phàm, quát: “Lý Phàm, tôi mặc kệ cậu có gì muốn giải thích, bây giờ lập tức cúi đầu xin lỗi cô Phương! Sau đó, cậu xéo ngay cho tôi!”

Giờ phút này Vương Phú Tường tức giận bừng bừng, Lý Phàm này sắp điên hả?

Dám ở trong cửa tiệm đùa giỡn khách, chuyện này mà truyền đi thì tiệm massage SPA của họ coi như hết!

Tên rác rưởi này, suốt ngày chỉ biết gây chuyện!

“Họ Vương! Ông đừng có hung ác với tôi, tôi không làm loại chuyện đó thì chính là không làm! Đuổi tôi đi, có thể, nhưng trước khi đi nhất định tôi phải nói cho rõ ràng, tôi không làm! Ngoài ra, ông bị tôi sa thải!”

Lý Phàm cũng nổi giận!

Anh là Thiếu chủ Long Môn cao quý, há lại để những người này có thể tùy ý sỉ nhục và vu khống?

Trước kia vì Cố Họa Y anh có thể nhịn, nhưng bây giờ nếu anh đã quyết định kế thừa Long Môn vậy thì cũng không cần phải tiếp tục chịu đựng nữa!

Vương Phú Tường nghe thấy câu này lập tức bùng nổ, phẫn nộ chỉ trích Lý Phàm, la ầm lên: “Thái độ vừa rồi của cậu là gì? Cậu dám gây hấn với ông đây? Còn muốn sa thải tôi? Ha ha, tất cả mọi người nhìn xem, Lý Phàm này có phải sắp điên hay không? Lại còn dám khoác lác nói sa thải tôi. Tôi là quản lý ở đây, cậu chỉ là một nhân viên nhỏ! Tôi cảnh cáo cậu lần cuối cùng, xin lỗi cô Phương, hơn nữa phải quỳ xuống xin lỗi!”

Phương Đình đứng ở một bên, mặt mũi tràn đầy vẻ đùa bỡn và lạnh lùng.

Lý Phàm thật đúng là ngu xuẩn, cái gì cũng có thể nói được, đúng là một kẻ rác rưởi vừa không có chí vừa không có đầu óc!

Cố Họa Y kết hôn với anh ta thật sự là sỉ nhục bản thân.

Nghe Vương Phú Tường chỉ trích và mắng nhiếc, Lý Phàm trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Tiền Phúc, giọng nói lạnh lùng: “Tiền lão, trong vòng mười phút, tôi muốn mua lại Đình Mỹ SPA.”

Tiền Phúc cung kính nói: “Tiểu thiếu chủ, việc này không thành vấn đề, tôi lập tức đi giải quyết.”

Cúp điện thoại, Lý Phàm yên lặng đứng ở một bên.

Nhưng cảnh tượng này đã khiến toàn bộ hiện trường lặng ngắt như tờ!

Tất cả ánh mắt mọi người dại ra và khinh bỉ nhìn Lý Phàm chằm chằm.

Anh vừa nói cái gì?

Mua lại cửa tiệm này, hơn nữa chỉ cần mười phút?

“Mẹ nó! Lý Phàm không phải điên rồi chứ? Lại có thể nói những lời như vậy.”

“Một tên ngu ngốc thuần khiết, chẳng trách nhà họ Cố đối xử với anh ta như thế, người như vậy thì đi đến đâu cũng đều bị người ta khinh bỉ!”

Xung quanh tràn ngập tiếng cười vang và sự khinh thường của đám người vây xem.

Lúc này Vương Phú Tường cười to chỉ vào Lý Phàm, nói: “Lý Phàm à Lý Phàm, tôi vốn cho rằng cậu chỉ là một tên nhóc nghèo thôi, không ngờ cậu còn hèn thế, thật sự là làm tôi chết cười, dựa vào dạng người như cậu mà còn muốn mua cửa tiệm của chúng tôi?

Cậu biết cửa tiệm của chúng tôi trị giá bao nhiêu tiền không? Chín mươi tỷ!"

Vương Phú Tường nói xong thì nhìn Lý Phàm với ánh mắt trêu chọc.

Nhưng mà Lý Phàm chỉ cúi đầu mắt nhìn vào điện thoại, Tiền Phúc gửi tin nhắn tới, mọi thứ đã được giải quyết xong.

Thấy Lý Phàm thế mà không nhìn mình, ánh mắt Vương Phú Tường oán hận nhìn chằm chằm Lý Phàm, quát: "Được, cậu cứ tiếp tục giả vờ đi, mười phút đúng không? Tôi chờ cậu mười phút!"

Dứt lời, ông ta quay đầu cười ha hả nói với Phương Đình: "Cô Phương, nếu không thì chúng ta đợi mười phút, xem trò hay?"

Dĩ nhiên là Phương Đình rất vui lòng nhìn Lý Phàm mất mặt, hơi gật gật đầu.

Nhưng ba phút sau, một người đàn ông trung tuổi mặc âu phục đột nhiên chạy vào.

Nhìn thấy người đàn ông này, trên mặt Vương Phú Tường chất đầy nụ cười nịnh nọt, nói: "Ôi, ông chủ, anh tới cũng không thông báo một tiếng, để tôi đích thân đi đón anh."

Ông chủ lớn của cửa tiệm Môi giới massage Đình Mỹ SPA, Chu Phong Hoa.

Chu Phong Hoa liếc ông ta một cái rồi nói: "Chuyện gì xảy ra? Ồn ào! Đợi chút nữa sẽ có ông chủ mới, nhanh chóng cùng tôi đến phía trước chào đón một chút!"

Vốn dĩ Vương Phú Tường còn muốn nói cho Chu Phong Hoa chuyện của Lý Phàm, nhưng nghe thấy lời này thì nghi ngờ hỏi: "Ông chủ mới?"

Chu Phong Hoa gật đầu nói: "Có người bỏ ra một trăm hai mươi tỷ mua cửa tiệm này."

Một trăm hai mươi tỷ, Chu Phong Hoa không có lý do gì để từ chối!

Vương Phú Tường nghe xong, lập tức liếc mắt về phía Lý Phàm đang ở bên cạnh.

Không thể nào.

Nhất định là trùng hợp.

Không riêng gì ông ta, ngay cả Phương Đình và những người khác cũng đều ngây ngẩn cả người.

Sẽ không khéo như vậy chứ?

Vương Phú Tường thận trọng hỏi: “Ông chủ, ông chủ mới là ai vậy? Chúng ta quen biết không?”

Chu Phong Hoa cau mày nói: “Tôi cũng không quen ông chủ mới, nhưng nghe nói rất trẻ trung, đợi chút nữa tất cả mọi người cẩn thận một chút, dù sao sau này cũng là ông chủ mới của mọi người.”

Dứt lời, ông ta đưa theo mấy chục nhân viên, đứng thẳng ở cửa chính cửa tiệm.

Việc của Phương Đình thì tạm thời lắng đi một chút, đương nhiên cô ta cũng đi theo, cô ta vốn là người phụ nữ hám của, có thể nhìn thấy con nhà giàu trẻ tuổi tốn một trăm hai mươi tỷ mua lại cửa tiệm này dĩ nhiên không còn gì tốt hơn!

Hơn nữa cô ta còn đặc biệt dặm thêm lớp trang điểm, chuẩn bị ra tay.

Vương Phú Tường thì diễu võ giương oai hô: “Mọi người cũng đều nghe thấy rồi, xốc lại tinh thần cho tôi, ông chủ mới sắp tới, tất cả phải thể hiện tốt thì mới có thể thăng chức và tăng lương!”

Dứt lời, ông ta cố ý trợn mắt nhìn Lý Phàm, quát: “Cậu, cút qua

một bên!”

Lý Phàm liếc mắt nhìn ông ta và cười khẩy, yên lặng đứng ở một bên cửa chính.

Chu Phong Hoa liếc nhìn nhưng không nói gì.

Ngay lúc này, một chiếc Rolls-Royce màu đen chậm rãi dừng ở cửa chính.

Tiền Phúc suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên tự mình tới một chuyến, nếu Tiểu thiếu chủ làm như vậy thì chính tỏ có người không có mắt chọc phải Tiểu thiếu chủ.

Vương Phú Tường đứng sau lưng Chu Phong Hoa, hai tay kích động xoa xoa, mặt mũi tràn đầy vẻ chờ mong.

Ông chủ mới có thể ngồi trên chiếc Rolls-Royce, không tầm thường! Nhất định mình phải thể hiện tốt một chút.

Đúng vào lúc này, ông ta nhìn thấy Lý Phàm đứng ở cửa, dáng vẻ không có vấn đề gì, hơn nữa chỗ anh đứng còn chặn xe người ta thì lập tức quát: “Lý Phàm, cậu làm sao vậy? Nhanh chóng cút sang bên cạnh cho tôi, ai bảo cậu đứng ở kia?”

Chương 29: THÂN PHẬN BẠI LỘ

Hiện tại Vương Phú Tường rất tức giận.

Lý Phàm này, đây là đang muốn chết sao? Lại dám chặn thảm đỏ xuống xe của ông chủ mới.

“Lý Phàm, cậu còn đứng ngây ra đó làm gì? Cút sang một bên nhanh lên!” Vương Phú Tường chỉ vào Lý Phàm, phẫn nộ quát.

Vừa rồi không dạy dỗ anh ta, thật sự là hối hận!

Lý Phàm nhíu mày, chỗ mình đứng có vấn đề sao?

Vương Phú Tường này cố ý gây khó dễ với mình đúng không?

Được rồi, ông ta kiêu ngạo, đợi chút nữa để xem ông ta kiêu ngạo thế nào!

“Ha ha, lần này Lý Phàm xong đời, quản lý Vương đã nổi trận lôi đình.”

“Chuyện vừa rồi còn chưa giải quyết, có lẽ lát nữa sẽ giải quyết một thể.”

“Nói nhỏ chút, đừng để quản lý Vương nghe thấy, nếu không chúng ta cũng sẽ gặp tai họa theo!”

Mấy người nhân viên nhỏ giọng nói thầm, trong đó có một số người thì thờ ơ lạnh nhạt cười trên nỗi đau của người khác.

Trong số họ cũng có người tốt với Lý Phàm, không khỏi lau mồ hôi lạnh thay anh.

Ngay cả Chu Phong Hoa cũng lạnh lùng liếc nhìn Lý Phàm, nếu không phải nể mặt Cố Họa Y của nhà họ Cố thì thật sự ông ta nhất định sẽ không tuyển anh vào.

Thế là sắc mặt ông ta lạnh lùng nói với Vương Phú Tường: “Tìm thời gian đuổi cậu ta đi, cho cậu ta ba tháng lương.”

Vương Phú Tường đâu còn nghe không rõ, lập tức gật đầu cười nói: “Được rồi ông chủ, tuy nhiên không cần phải cho cậu ta ba tháng lương đâu, cậu ta hả, vừa rồi quấy rối một vị khách, phải bồi thường tiền.”

Chu Phong Hoa nghe vậy thì nhíu mày, vẻ mặt và giọng nói đầy tức giận, nói: “Quấy rối khách nữ? Chuyện này cậu xử lí thật cẩn thận, không thể để lại ấn tượng xấu cho ông chủ mới.”

Vương Phú Tường gật đầu nói: “Không thành vấn đề, mọi việc cứ giao cho tôi.”

Dứt lời, Chu Phong Hoa đã kéo âu phục, mở rộng bước chân, vẻ mặt tươi cười đi về phía chiếc Rolls-Royce.

Mà Vương Phú Tường thì lấy lông gà làm mũi tên, chắp tay sau lưng, vẻ kiêu ngạo và đắc ý nhìn Lý Phàm nói: “Lý Phàm, ý của ông chủ Chu là cậu có thể thu dọn đồ đạc rồi xéo đi!”

Lý Phàm thản nhiên nhìn Vương Phú Tường rồi phun ra một câu: “Ngu ngốc.”

Từ “ngu ngốc” này tất cả nhân viên ở đây đều nghe thấy được, mỗi người đều nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt quái dị.

Anh là vò đã mẻ không sợ vỡ, không định làm việc nữa?

Vương Phú Tường ngay lập tức tức giận, ngón tay đâm vào ngực Lý Phàm, quát: “Đậu xanh! Thằng nhãi nhép, mày có gan mắng một câu nữa thử xem!”

Lý Phàm ha ha cười khẩy một tiếng: “Được, yêu cầu quái đản như thế, vậy thì tôi sẽ thỏa mãn ông. Ngu ngốc, cả nhà ông đều ngu ngốc!”

“Đậu xanh! Lý Phàm, mày nhất định phải chết! Bây giờ mày không chỉ bị sa thải, tao còn phải tố cáo mày quấy rối khách, ít nhất là

tạm giam hơn mười ngày! Hơn nữa, mày còn phải bồi thường tổn thất danh dự của cửa tiệm bọn tao và tổn thất tinh thần của cô Phương."

Vương Phú Tường nhe răng trợn mắt la ầm lên, tức giận đến xanh cả mặt.

Lý Phàm này thật sự là coi trời bằng vung, quả thật là ngông cuồng!

Cậu ta phải hiểu là cậu ta chỉ là một nhân viên cấp thấp nhất, bị chèn ép mà lại dám chửi mình?

Xem tôi không chỉnh chết cậu!

Đột nhiên!

Cửa chiếc xe Rolls-Royce kia mở ra, một ông lão mặc áo bành tô màu đen chống gậy đi xuống, vẻ mặt phẫn nộ và lạnh lẽo, quát: "Láo xược! Ai dám sa thải và tố cáo Tiểu thiếu chủ?"

Tiếp theo, ông lão ấy trực tiếp đi lướt qua Chu Phong Hoa đang tươi cười chào đón, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, ba chân bốn cẳng đi đến trước mặt Lý Phàm!

Đứng nghiêm, quay người, cúi đầu.

Làm liền một mạch, không có bất kỳ sự dây dưa dài dòng nào, đầy cung kính.

"Tiểu thiếu chủ, tôi tới chậm." Tiền Phúc kính cẩn lễ phép nói.

Giọng nói không lớn nhưng lại trực tiếp chấn động toàn bộ hiện trường!

Tiểu thiếu chủ?

Shhhhh, đám người hít sâu một hơi!

Lý Phàm lắc mình một cái biến thành Tiểu thiếu chủ?

Tình huống này là như thế nào?

Chu Phong Hoa sững sờ nguyên tại chỗ, sắc mặt có chút khó coi, nụ cười trên môi cũng cứng đờ.

Vương Phú Tường càng kinh ngạc há hốc miệng, khó hiểu nói: "Thua ngài, ngài chính là ông chủ mới của chúng tôi sao? Không phải nói là người trẻ tuổi à? Với lại, ngài đang làm gì vậy? Cậu Lý Phàm chính là nhân viên cấp bậc thấp nhất trong cửa tiệm chúng ta, chắc là ngài nhận nhầm người."

Tiền Phúc lạnh lùng liếc ông ta một cái.

Đồ tép riu này làm sao biết được người đứng ở trước mặt ông ta là Tiểu thiếu chủ, đó là rồng vàng trên nhân gian!

Chu Phong Hoa nhíu mày lại, vội vàng chạy tới, vừa cung kính vừa nhiệt tình nói: "Ông Tiền, ngài đừng nói đùa chứ, chúng ta vào bên trong nói đi."

Chu Phong Hoa cực kì tinh mắt, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra.

Tiền Phúc, người giàu có nhất vùng Sở Châu, đây chính là nhân vật một tay che trời!

Tại thành phố nhỏ Hán Thành này, Tiền Phúc hoàn toàn là thủ nhãn thông thiên.

Nhưng mà Tiền Phúc vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, sắc mặt càng thêm cung kính, đôi mắt lại lạnh lùng quét qua Chu Phong Hoa và Vương Phú Tường, không vui nói: "Tôi không nói đùa với các cậu, vị này chính là ông chủ mới của cửa tiệm các cậu!"

Xôn xao!

Toàn bộ lặng ngắt như tờ!

Lý Phàm là ông chủ mới?

Sắc mặt Vương Phú Tường thay đổi liên tục, rất là nghi ngờ.

“Vương bụng bự, vừa rồi ông nói muốn sa thải tôi?” Lý Phàm cười mà giống như không phải cười nhìn Vương Phú Tường.

“Lý Phàm! Con mẹ nó cậu thử gọi tôi là Vương bụng bự một lần nữa xem, tôi lập tức sa thải cậu!” Vương Phú Tường nổi giận.

Ông ta ghét nhất người khác gọi ông ta là Vương bụng bự, đó là một sự sỉ nhục đối với ông ta.

Quát xong, Vương Phú Tường còn giơ tay, chỉ vào mũi Lý Phàm mắng: “Cậu cũng không soi mặt mình vào trong nước tiểu mà xem bản thân mình là cái thá gì, lại dám ăn nói ngông cuồng muốn sa thải tôi?”

Lý Phàm này có phải ngu xuẩn không, thế mà có thể nói ra những lời này.

Tuy nhiên Tiền Phúc đứng ở bên cạnh Lý Phàm lạnh lùng nhìn lướt qua Vương Phú Tường, lạnh giọng nói: “Tiểu thiếu chủ nhà chúng tôi nói sa thải cậu thì sẽ sa thải cậu.”

Sắc mặt Tiền Phúc rất xấu, người này dám can đảm liên tục xúc phạm Tiểu thiếu chủ, muốn chết!

Cho đến lúc này, Vương Phú Tường mới phản ứng được, ông lão này mới vừa nói ông chủ mới của cửa tiệm này là Lý Phàm?

Tuy nhiên, không đợi ông ta suy nghĩ.

Chu Phong Hoa trực tiếp tát vào mặt ông ta một cái tát đầy tức giận và quát: “Vương Phú Tường, cậu láo toét! Sao lại có thể giương nanh múa vuốt trước mặt ông chủ Lý, bắt đầu từ bây giờ trở đi cậu bị sa thải, cút!”

Vương Phú Tường này thật sự là bụng bự không có não.

“Ông chủ Chu, ý của anh là gì?” Vương Phú Tường bụm mặt, vẻ mặt khó có thể tin.

“Ý là, từ giờ trở đi Lý Phàm chính là ông chủ mới của cửa tiệm Đình Mỹ SPA của chúng ta! Cậu ấy nói sa thải cậu thì sẽ sa thải cậu!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ hiện trường hết sức kinh hãi!

Phương Đình trốn ở phía sau mọi người, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy sự khó tin.

Tại sao lại như vậy chứ?

Vương Phú Tường thì vẻ mặt hoảng hốt, hét lên: “Ông chủ Chu, anh, anh đây là dỡ cối xay giết lừa hả…”

Nhưng mà Chu Phong Hoa lại trực tiếp phớt lờ Vương Phú Tường, khom lưng với Lý Phàm nói: “Ngài Lý, thật xin lỗi, trước đây đã đắc tội nhiều, không biết con người thật của cậu, hi vọng cậu đừng ghi hận tôi.”

Lý Phàm không có ý kiến gì nhiều với Chu Phong Hoa, khoát khoát tay nói: “Ông chủ Chu không cần phải khách sáo, cảm ơn ông ba năm trước đây bằng lòng tiếp nhận tôi vào đây.”

Chu Phong Hoa cười một tiếng, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Tiểu thiếu chủ của Tiền Phúc, nhà giàu số một Sở Châu, vậy thân phận của Lý Phàm quả thật không thể tưởng tượng được.

Lúc này Vương Phú Tường nhìn Lý Phàm được Chu Phong Hoa lấy lòng, lập tức “bịch” một tiếng, quỳ trên mặt đất, ôm đùi Lý Phàm, gào khóc nói: “Ông chủ Lý, là tôi có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, cầu xin ngài tha thứ cho tôi lần này đi, dựa vào tình cảm đồng nghiệp trước đây, cầu xin ngài mở một con đường, tôi không thể không có công việc này được.”

Vương Phú Tường hiểu rồi.

Ông chủ mới, người trẻ tuổi, lại thêm thái độ của Chu Phong Hoa.

Không còn đường để đi!

Lý Phàm cười cợt hai tiếng, nói: “Vương Phú Tường, hiện tại hối hận đã muộn. Nếu như tôi không phải ông chủ mới thì sao, ông sẽ bỏ qua cho tôi sao? Với lại mấy năm nay những việc ông làm trong cửa tiệm tôi đều nhìn ở trong mắt, ác giả ác báo.”

Một câu nói khiến Vương Phú Tường rơi vào vực sâu.

Dứt lời, Lý Phàm quay đầu nhìn những đồng nghiệp đang câm như hến, nói: “Tôi biết trong các bạn rất nhiều người coi thường tôi, nhưng không sao, từ hôm nay trở đi, phúc lợi của các bạn sẽ tăng gấp bội.”

Giờ phút này, tất cả những đồng nghiệp đang vây xem đều sôi trào!

Phúc lợi tăng gấp bội!

“Ông chủ Lý thật trâu bò!”

“Ông chủ Lý, chúng tôi yêu anh chết mất!”

Sau đó, Lý Phàm quét mắt qua thấy Phương Đình ở đằng sau đám người đang muốn chạy trối chết thì cao giọng gọi: “Cô Phương, xin dừng bước.”

Bạch!

Hai bảo vệ trực tiếp ngăn cản đường đi của Phương Đình.

“Các anh tránh ra!” Phương Đình giọng nũng nịu giận dữ mắng mỏ.

Lý Phàm cũng đi tới trước mặt, hai tay đút trong túi quần, sắc mặt lạnh lùng nhìn Phương Đình, hỏi: “Vừa rồi cô Phương nói tôi quấy rối cô, hiện tại tất cả mọi người đều ở đây, tôi hỏi lại lần nữa, tôi quấy rối cô à?”

Phương Đình quay đầu, đôi mắt phượng căm tức nhìn Lý Phàm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lý Phàm, anh đừng có đắc ý! Anh cho rằng dựa vào quan hệ của nhà họ Cố mua lại cửa tiệm này thì tôi sẽ sợ anh sao? Anh nằm mơ!”

Dứt lời, bỗng nhiên cô ta đẩy hai bảo vệ ra, lắc lư cặp mông đầy đặn rời đi.

Hai bảo vệ còn muốn đuổi theo nhưng Lý Phàm thản nhiên lắc đầu, ra hiệu không cần.

Sau đó, anh nhìn mọi người, ánh mắt rơi vào một cô gái trong đám người, cười nói: “Ngoài ra, tôi sẽ tuyên bố một chuyện, chức vụ quản lý do chị Tần Dao đảm nhiệm.”

Bạch!

Mọi người quay đầu nhìn Tần Dao đang đứng trong đám người, cả người mặc đồ công sở màu đen, trước sau lồi lõm, thân hình hoàn mỹ, quần tất mỏng manh màu đen bao bọc đôi chân thon dài thẳng tắp, đường cong uyển chuyển.

Tần Dao nhìn Lý Phàm vô cùng ngạc nhiên, có chút không thở nổi.

Sở dĩ Lý Phàm làm như vậy là vì ngày thường Tần Dao đối xử tốt với anh, tính cách thiện lương, năng lực cũng nổi trội.

Biết nguyên tắc quan trọng, dáng đẹp, người đẹp, là ứng cử viên sáng giá cho vị trí quản lý.

Đúng vào lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng lạnh lùng từ phía sau Lý Phàm truyền đến.

“Lý Phàm!”

Lý Phàm vừa quay đầu lại thì thấy vẻ mặt vội vàng lo lắng của Cố Họa Y xuất hiện ở sau lưng, “Em… Sao em lại tới đây?”

Xong đời!

Lý Phàm luống cuống.

Hiện tại tình huống này không che giấu nổi, e rằng Cố Họa Y phải biết thân phận của mình rồi!

Chương 30: CỐ HỌA Y CÔ TIÊU RỒI

Bốp!

Một tiếng tát giòn rã, vang vọng ở cửa lớn.

Cố Họa Y mặt mày giận dữ, viền mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm Lý Phàm, trách mắng: “Lý Phàm, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Lý Phàm đứng tại chỗ, không biết làm sao nhìn Cố Họa Y đang tức giận.

Đây là sao thế?

Cố Họa Y hằn học trừng mắt với Lý Phàm, ngoảnh đầu nhìn sang Chu Phong Hoa đang sững người ở một bên, vội cúi người xin lỗi: “Xin lỗi ông chủ Chu, là Lý Phàm nhất thời hồ đồ, mong ông tha thứ cho anh ấy, vị khách đó ở đâu, tôi xin lỗi cô ấy.”

Cố Họa Y lo lắng chết đi được, cũng tức chết rồi.

Cô nghe điện thoại, nói là Lý Phàm đi làm trêu ghẹo nữ khách hàng, muốn báo cảnh sát đến bắt người.

Cho nên, cô bắt taxi vội vàng đến đây.

Chu Phong Hoa cũng mờ mịt đầu óc, nhưng rất nhanh thì ông ta hiểu rồi, nhìn sang Lý Phàm, vội nói: “Cô Cố, cô hiểu lầm rồi, Lý Phàm không có sàm sỡ nữ khách hàng, toàn bộ đều là hiểu lầm. Bây giờ, Lý Phàm là… mới của cửa tiệm chúng tôi.”

Lý Phàm ở một bên, nghe thấy lời này thì vội ho khẽ một tiếng.

Nửa câu sau của Chu Phong Hoa trực tiếp nuốt xuống, Lý Phàm đây là không muốn tiết lộ thân phận trước mặt Cố Họa Y.

Chu Phong Hoa chỉ có thể cười khan.

Cố Họa Y vẻ mặt nghi ngờ, lông mày lá liễu nhíu lại, nhìn Chu Phong Hoa và Lý Phàm vài lần, hỏi: “Lý Phàm là gì mới của tiệm các ông?”

“Cái này…”

Chu Phong Hoa trán toát mồ hôi lạnh, đầu óc vận động, nói: “Nhân viên ưu tú mới, nhân viên ưu tú mới…”

Vẫn may vẫn may, cuối cùng trả lời được rồi.

Cố Họa Y lúc này mới thở phào, nhìn dấu tay trên mặt Lý Phàm, nắm tay anh kéo sang một bên.

“Xin lỗi, em vừa rồi không nên đánh anh.” Cố Họa Y nói xin lỗi.

Bản thân vừa rồi quá khẩn trương, không màng đến mặt mũi của một người đàn ông như Lý Phàm.

Lý Phàm vô tư nhún vai: “Không sao, anh biết em quan tâm anh.”

Cố Họa Y lườm anh, đưa tay muốn chạm vào, nhưng vẫn rụt lại, dè dặt hỏi: “Đau không?”

Lý Phàm lắc đầu, khóe miệng còn nở nụ cười dịu dàng.

Nhìn bộ dạng này của anh, Cố Họa Y cũng lười để tâm đến anh, nói: “Tối nay đến nhà tổ nhà họ Cố ăn cơm, ông nội muốn làm việc gia đình chúc mừng sự hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, anh cũng phải đi.”

Lý Phàm đáp: “Được, anh sẽ về sớm.”

Cố Họa Y ừm một tiếng: “Công ty em có chút việc, sau khi anh tan làm, nhớ đến bệnh viện chơi với Xuyến Xuyến trước.”

Lý Phàm gật đầu, nhìn Cố Họa Y rời khỏi.

Không ngờ, cô nghe nói mình xảy ra chuyện thì khẩn trương chạy qua như thế.

Tiền Phúc lúc này mới đi tới, cung kính ở đằng sau Lý Phàm, nói: "Tiểu thiếu chủ, ngày mai có một hạng mục đầu tư, cậu cần phải gặp ông chủ của đối phương, đây là Long hậu sắp xếp."

Nghe thấy lời này, khóe môi Lý Phàm nhếch lên lộ ra nụ cười lạnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói: "Long hậu sao? Bà ta đây là muốn kiểm tra năng lực của tôi à? Bây giờ Long Môn đã như thế rồi, bà ta vẫn không tin tưởng tôi."

Tiền Phúc cười ngại ngùng, nói: "Tiểu thiếu chủ, xem như là rèn luyện bản thân đi, Long hậu làm như thế, cũng có đạo lý của riêng bà ấy."

Lý Phàm suy nghĩ, gật đầu nói: "Tôi cho Tiền lão một cái mặt mũi vậy."

Tiền lão cười nói: "Dạ tiểu thiếu chủ, ngày mai tôi đến đón cậu, đến nhà cậu hay là chỗ này?"

Lý Phàm ngoảnh đầu, lườm Tiền Phúc, nói: "Đương nhiên là chỗ này, thân phận của tôi vẫn chưa thể lộ ra, trước khi tôi hoàn toàn nắm được Long Môn, mọi thứ đều phải khiêm tốn làm việc."

"Hiểu rồi." Tiền Phúc khom người nói.

Cùng lúc đó, quay trở lại nhà tổ nhà họ Cố.

Đây chính là một ngôi tứ hợp viện với bốn lối vào, rất hào hoa khí thế, cũng rất cổ xưa.

Mà lúc này, trong nội đường của lối vào thứ tứ, ông cụ Cố ngồi ở trong, đang thưởng trà chơi chim.

Cố Tuấn Hào ở một bên nói: "Ông nội, hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, tuyệt đối không thế cứ như thế mà giao Cố Họa Y phụ trách được."

Ông cụ mang vẻ hiển nhiên, nói: "Tuấn Hào, ông biết cháu không thích Họa Y, nhưng hợp đồng này dẫu sao là Họa Y lấy được, tự

nhiên phải giao cho nó phụ trách, nếu không người trong công ty sẽ nói ông thiên vị, người bên ngoài cũng sẽ có lời đồn không hay."

"Ba, chuyện này ba phải suy nghĩ cẩn thận, Cố Họa Y nó dù sao cũng là phụ nữ, nó nếu như là vì hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, lập uy tín ở trong công ty, lung lạc lòng người, không tốt cho Tuấn Hào." Ba của Cố Tuấn Hào, Cố Thiệu Dũng lúc này nói.

Ông ta là bị Cố Tuấn Hào kéo tới.

Vì con trai, ông ta chỉ có thể làm như thế, nhắm vào cháu gái của mình.

Ông cụ Cố vẻ mặt không vui nhìn hai ba con này, nói: "Có gì thì cứ nói thẳng, đừng lòng vòng với ta."

Cố Tuấn Hào và Cố Thiệu Dũng liếc nhìn nhau, người trước lập tức nói: "Ông nội, ông không lo lắng Cố Họa Y thì phải lo lắng Lý Phàm. Cậu ta tuy là con rể vào ở rể, nhưng dù sao là người khác họ. Hơn nữa, 4 năm nay cậu ta ngoài mang tai tiếng cho nhà họ Cố thì không có ích sự gì khác. Nếu Cố Họa Y quản lý Công ty thuốc Vân Sinh rồi, đợi khi ông trăm tuổi, ông không lo lắng sản nghiệp của nhà họ Cố rơi vào trong tay của tên khác họ Lý Phàm này sao?

Sắc mặt ông cụ Cố tối sầm lại, hừ lạnh một tiếng, quát: "Sao hả, mong ta chết, để mấy người coi trời bằng vung tranh đoạt quyền lực?"

Cố Tuấn Hào vội cúi đầu nói: "Ông nội, cháu không phải có ý này."

Hừ!

Ông cụ Cố hừ lạnh một tiếng nói: "Lý Phàm muốn nhòm ngó sản nghiệp của ta, không thể nào, nó và Cố Họa Y chắc chắn phải ly hôn, cho nên hai người yên tâm đi. Về hết đi, suy nghĩ làm sao tăng năng lực của mình, đừng có cả ngày chỉ biết đấu đá nhau."

Cố Tuấn Hào vừa nghe lời này, siết chặt nắm đấm, cắn răng nói: "Ông nội, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Bây giờ, bản hợp đồng đó của tập đoàn Vinh Khang còn chưa ký tên, hoàn toàn có

thể để người khác đến ký, không nhất định cứ phải là Cố Họa Y. Chúng ta tóm lại không thể lấy tương lai của nhà họ Cố đi cược Lý Phàm và Cố Họa Y liệu có ly hôn hay không?"

Nghe thấy lời này, sắc mặt của ông cụ Cố trở nên nghiêm nghị.

Cũng không phải không có loại khả năng này.

Tuy ông ta đối với Lý Phàm rất hà khắc, thậm chí đã ngăn cản anh và con gái gặp mặt, ba năm nay số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng, tình cảm của Lý Phàm và Cố Họa Y, ông cụ Cố cũng không dám chắc.

Chuyện ngày sau, ai cũng không nói trước được, ngộ nhỡ hai người này thật sự có bí mật gì đó thì sao? Vậy nhà họ Cố há không phải thật sự rơi vào trong tay tên phế vật Lý Phàm đó sao.

Không được, không được!

Hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, đối với nhà họ Cố mà nói, chính là một miếng bánh ngọt lớn, lợi nhuận mấy trăm tỷ, là doanh thu một năm của bọn họ rồi.

Có mối hợp tác này, Công ty thuốc Vân Sinh của nhà họ Cố, địa vị ở Hán Thành tự nhiên sẽ như nước dâng cao.

Nếu như để Cố Họa Y ở trong công ty lập nên uy tín, đối với Cố Tuấn Hào người thừa kế của nhà họ Cố quả thật bất lợi!

Dù sao là phụ nữ, còn chưa có tư cách quản lý nhà họ Cố!

Nhìn thấy sắc mặt của ông nội ngưng trọng, Cố Tuấn Hào vội rút điện thoại ra, tìm một đoạn video đưa cho ông cụ xem, sau đó thêm mắm dặm muối: "Ông nội, ông nhìn xem, Họa Y lấy được hợp đồng của tập đoàn Vinh Khang không chính đáng, đều nói cô ta là dựa vào cơ thể mới được lấy cơ hội hợp tác, nếu như để cô ta phụ trách, đối với danh tiếng của nhà họ Cố không tốt lắm."

“Hơn nữa, cháu nghi ngờ tên Lý Phàm này vốn vào nhà họ Cố ở rể là có mục đích, nói không chừng, cậu ta đang đợi một ngày này.” Cố Tuấn Hào tiếp tục nói.

Ông cụ Cố bỗng đập vỡ ly trà trong tay xuống đất, trầm giọng quát: “Hừ! Một tên phế vật, cũng dám nhòm ngó sản nghiệp của nhà họ Cố ta, quả thật tìm chết! Như thế, bữa tiệc gia đình tối nay ta sẽ để cháu phụ trách hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, cháu cũng phải làm nên trò trống cho ta, cháu tương lai là người phải thừa kế sản nghiệp của nhà họ Cố, không thể vô dụng được, hiểu chưa?”

Cố Tuấn Hào vừa nghe lời này, mặt mày vui như như nở hoa, nói: “Ông nội, ông yên tâm, cháu chắc chắn cố gắng, nhất định làm tốt hơn Cố Họa Y.”

Cố Họa Y à, tối nay, cô tiêu rồi!

Chuẩn bị đem hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, chắp tay nhường ra đây, ha ha ha!

Chương 31: LÝ PHÚ THIẾU THẦN BÍ

Nhà tổ nhà họ Cố, bữa tiệc gia đình.

Người của đại phòng, tam phòng nhà họ Cố đều đến đủ rồi, ngồi một bàn lớn.

Khi Cố Họa Y dẫn Lý Phàm bước vào, mấy người thân của nhà họ Cố đó bắt đầu chế giễu:

“Họa Y à, cháu sao lại dẫn tên vô dụng này tới rồi?”

“Thật là ô nhiễm không khí, ăn bữa cơm cũng có thể nhìn thấy thứ rác rưởi không có bản lĩnh này!”

“Sao cảm giác ai đó giống như con chó vậy, Họa Y đi đến đâu thì cậu ta đi theo đến đó.”

Mọi người cười ầm lên, vẻ chế giễu trên mặt rất rõ ràng.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai tới trước, ngồi ở đó, mặt mày vừa xấu hổ vừa tức tối, hằn học trừng mắt vài cái với Lý Phàm.

Thật là một kẻ bỏ đi vô dụng mà!

Người như này căn bản không xứng với Họa Y!

Trong lòng Vương Cẩn Mai thầm hạ quyết tâm, bất luận như thế nào cũng phải chia cắt hai người bọn họ ra.

Con gái của mình bắt buộc phải gả vào hào môn, làm bà chủ cao quý!

Lông mày tuyệt đẹp của Cố Họa Y nhíu lại, cũng không nói gì, kéo Lý Phàm ngồi ở vị trí trống.

Cố Bội Sam ngồi ở bên cạnh đang xem livestream đồ mỹ phẩm, còn hưng phấn kích động hô: “OMG, mua nó mua nó! Mình thích Lý

Giai Kỳ!”

Theo đó, cô ta trực tiếp chốt đơn, không có chút do dự.

Thanh toán xong, cô ta mới kiêu ngạo liếc nhìn Cố Họa Y và Lý Phàm ở một bên, khinh thường nói: “Yo, đến kiếm ăn à, vậy đáng tiếc rồi. Cố Họa Y, thật ra, chị không nên đến, bởi vì, một lát nữa, chị sẽ tự chuốc lấy nhục.”

Cố Bội Sam đã biết chuyện đó, là Cố Tuấn Hào nói cho cô ta!

Sảng khoái!

Có thể nhìn thấy Cố Họa Y bị nhằm vào trước mọi người, quá tuyệt.

Đôi mày thanh tú của Cố Họa Y cau lại, không nói gì.

Không lâu sau, ông cụ Cố được Cố Tuấn Hào đỡ đi vào đại sảnh.

Mọi người cũng vội đứng dậy, đối với ông cụ cung kính gọi vài tiếng.

“Được rồi, ngồi hết xuống đi, nếu đã là tiệc gia đình thì không cần câu nệ như thế.” Ông cụ Cố chống gậy, gương mặt mỉm cười khẽ khoát tay, ý bảo mọi người ngồi xuống.

Cố Tuấn Hào ngồi ở bên cạnh ông cụ, liếc nhìn Cố Họa Y và Lý Phàm ở đối diện, khóe môi xuất hiện nụ cười lạnh.

Cố Họa Y, đợi lát nữa thì cô xong đời rồi!

Hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, cuối cùng là của tôi!

Bữa ăn bắt đầu, rượu quá ba tuần, ông cụ Cố bỗng nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Đúng rồi, kêu mấy người nghe ngóng về chuyện của nhà họ Lý lần trước, nghe ngóng đến đâu rồi? Ta nếu không nhớ nhầm, Hán Thành chắc không có đại gia tộc họ Lý nào.”

Nghĩ tới chuyện lần trước ở bệnh viện, Cố Tử Sâm còn băn khoăn

trong lòng, nội tâm có hơi chấn động.

Những món quà và dụng cụ y tế đó, Cố Tử Sâm cũng cho người đi tra, thật sự là thứ đắt tiền nhất!

Thậm chí, còn không phải là thứ có tiền thì có thể mua được.

Lẽ nào, đối phương thật sự nhìn trúng Cố Họa Y?

Trên bàn ăn, họ hàng lớn nhỏ của nhà họ Cố, toàn bộ lắc đầu tỏ ý không biết Nhà họ Lý?

Thật sự chưa từng nghe qua, chẳng lẽ là ở nơi khác?

Nhân vật như thế, không phải tầng thứ như bọn họ có thể tiếp xúc tới.

“Lý Phàm không phải họ Lý sao, lẽ nào là cậu ta nhờ người đưa tới, vì để cứu con gái của mình.”

Cố Tuấn Hào lúc này mặt mày lộ sự mỉa mai nói, bỗng gây nên tiếng cười âm và sự khinh bỉ của mọi người.

Ai không biết Lý Phàm là một kẻ vô dụng nổi tiếng, mỗi tháng cố sống cố chết kiếm được mười mấy triệu tiền lương, còn phải mượn nhà họ Cố để chữa bệnh cho người mẹ đang đợi chết đó của anh.

“Cố Tuấn Hào, anh đừng nói đùa, sao có thể là tên bỏ đi này chứ, nếu là anh ta, Cố Bội Sam em bây giờ quỳ xuống dập đầu xin lỗi với anh ta.”

Cố Bội Sam lúc này không thèm kiêng nể gì mà cười khinh, lông mày nhướn lên, thần sắc đắc ý còn kiêu ngạo.

“Ha ha, Lý Phàm chỉ cùng họ với người ta mà thôi, có thể được tích sự gì chứ.”

Mấy tiểu bối ở đây cũng cười mỉa nói theo.

Cố Họa Y ngồi ở bên cạnh Lý Phàm, cơ thể rụt lại, hơi run rẩy, cô nghe những lời chói tai này, trong lòng rất không thoải mái, nhíu mày quát: “Đủ rồi! Mấy người rốt cuộc muốn nói gì? Tốt xấu gì, Lý Phàm là chồng của tôi, là con rể của nhà họ Cố!”

Ha ha.

Mọi người rất ngang ngược nhướn mày, không tiếp tục nói gì nữa.

Nhưng, Cố Tuấn Hào lại cười mỉa nói: “Cố Họa Y, đây chính là lỗi của cô rồi, chúng tôi không có thừa nhận cậu ta là con rể của nhà họ Cố, một tên phế vậy, có tư cách gì ngồi ở đây! Đây là bữa tiệc gia đình của nhà họ Cố, cậu ta chỉ xứng ăn cơm với chó thôi!”

Nói rồi, anh ta ném một khúc xương, cho một con chó ở dưới đất.

Sỉ nhục trắng trợn.

Cố Họa Y tức giận muốn đứng dậy, nhưng một bàn tay ấm áp to lớn lại đè lên bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Cô quay sang thì nhìn thấy gương mặt mỉm cười đó của Lý Phàm, anh khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Bỏ đi.”

Cố Họa Y uất ức, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Lý Phàm, trong viền mắt tràn ngập nước mắt long lanh.

Anh rốt cuộc còn muốn vô dụng đến khi nào!

Người ta cũng nói như vậy rồi, anh vậy mà vẫn nhịn được!

Bỏ đi, Cố Họa Y cũng mặc kệ rồi, ngoảnh đầu không nhìn Lý Phàm, cũng rút tay về.

Ông cụ Cố cũng nói vài câu, khiến mọi người không tiếp tục cãi nhau nữa.

Dù sao, bàn luận vấn đề này thật vô vị.

Nhưng, mấy cô gái trong đám tiểu bối của nhà họ Cố lại nổi lên

tâm tư.

Phú thiếu ra tay hào phóng như này, vậy mà nhìn trúng đôi giày nát như Cố Họa Y?

Không thể nào!

Không được, bắt buộc phải giành lại!

Mà lúc này, Cố Bội Sam nghịch điện thoại, bỗng cao giọng nói: "Ông nội, con biết phú thiếu nhà họ Lý tặng đồ là ai."

Nói rồi, cô ta giẫm đôi cao gót, cao kiêu đứng dậy, giờ màn hình điện thoại ra hiệu mọi người nhìn, nói: "Mấy người thôi đi, những thứ này, thật ra là Lý phú thiếu đó nể mặt của tôi đưa tới! Tôi nghe ngóng được rồi, Hán Thành chúng ta gần đây có một phú thiếu, họ Lý, nghe nói là từ Kinh Đô đến, dưới tên có rất nhiều công ty trong thành phố, nhà họ Lý này, ở Kinh Đô cũng rất có tiếng tăm, địa vị cao, đối phương chính là nhằm vào tôi mà tới!"

Cố Bội Sam rất vui vẻ, công tử nhà giàu như này, chẳng lẽ lại đi thích phụ nữ đã có chồng và đôi giày nát như Cố Họa Y sao?

Chắc chắn là vì cô ta mà tới.

Bởi vì, cô ta ở trong đám tiểu bối nhà họ Cố, cũng coi như quốc sắc thiên hương.

Ông cụ Cố vừa nghe, vẻ mặt kích động, hỏi: "Cháu nói thật sao? Lý phú thiếu đó là vì cháu mà tới sao?"

Cố Bội Sam lúc này vô cùng đắc ý, nói: "Đương nhiên rồi, cháu vừa mới hỏi mấy người bạn trong nhóm, bọn họ nói, Lý phú thiếu thần bí đó, hai hôm trước mới tới, còn chưa lộ diện. Có điều, anh ta lần trước hình như xuất hiện ở câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình, ngay cả chủ tịch đằng sau Hoàng Đình cũng đích thân đến đón tiếp. Mọi người đều biết, câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình đó là nơi ai cũng có thể vào sao?"

Lời này vừa dứt, mọi người đều chấn động!

Câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình, câu lạc bộ xa hoa cả Hán Thành!

Bên trong, rồng cá lẫn lộn, nhưng, không ai dám ở đó gây chuyện.

Nghe đồn, chủ tịch già đằng sau câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình này là nhân vật lớn thủ đoạn thông thiên!

Nghe thấy lời này, ba mẹ của Cố Bội Sam Cố Kiến Giang và Tào Thục Phân, lập tức hưng phấn đi tới, kéo lấy con gái của mình, nói: “Aiyo, Bội Sam, những gì con nói là thật sao? Lý phú thiếu đó nhìn trúng con?”

Cố Tuấn Hào đứng ở một bên, sắc mặt âm trầm bất định, cố ý khinh thường nói: “Nếu đã chưa lộ diện, em làm sao quen được?”

Trò gì thế.

Giành thế phủ đầu sao?

Tưởng như thế, ông nội sẽ xem trọng cô sao?

Hừ!

Cố Tuấn Hào không thoải mái rồi!

Cố Bội Sam lạnh lùng nhìn Cố Tuấn Hào, cao ngạo nói: “Anh cũng không nhìn xem Cố Bội Sam em là ai, một trong bốn đóa hoa vàng của Hán Thánh.”

Vì điều này, không có ai dám tiếp tục nghi ngờ lời của Cố Bội Sam.

Quả thật, Cố Bội Sam tiếp xúc với các cậu chủ giàu có nhiều hơn bọn họ, hơn nữa ở Hán Thành còn có tiếng tăm.

“Giỏi giỏi, Lý phú thiếu nhìn trúng Bội Sam nhà chúng ta, nhà chúng ta sắp phát tài rồi, Bội Sam sắp trở thành bà chủ hào môn rồi!”

Tào Thục Phân vô cùng kích động, cười không ngậm được mồm.

Ông cụ Cố cũng vui vẻ gật đầu, nói: “Tốt! Lý phú thiếu này, Bội Sam cháu nhất định phải duy trì tốt quan hệ, nếu người ta đã nhìn trúng cháu, nhà họ Cố chúng ta cũng không thể bỏ lỡ, tìm một cơ hội, hẹn Lý phú thiếu này đến nhà chơi, để ông nội gặp mặt.”

Được.

Nhà họ Cố cuối cùng có ngày nở mày nở mặt rồi!

Cố Tử Sâm ngửa mắt lên trời cười lớn mấy tiếng, rất vui vẻ.

“Họa Y, như thế nào, cùng họ Cố, tôi sắp gả vào hào môn rồi, mà chị thì sao, cả đời chỉ ở bên cái tên phế vật này sống qua ngày.”

Cố Bội Sam đi đến trước mặt Cố Họa Y, cao ngạo mỉa mai.

Câu nói này của cô ta, giống như một cây kim trực tiếp đâm vào lồng ngực của Cố Họa Y.

Cố Họa Y tức giận siết chặt nắm đấm, muốn đứng lên bật lại.

Nhưng, lúc này Lý Phàm lại kéo Cố Họa Y lại, giống như nhìn một kẻ ngu ngốc, nhìn Cố Bội Sam cười hỏi: “Cô chắc chắn Lý phú thiếu đó nhìn trúng cô không? Cô chắc chắn những thứ đó là vì cô mà tặng không?”

Chương 32: KHÔNG AI CÓ THỂ CƯỚP ĐI

Cố Bội Sam nhìn Lý Phàm như nhìn một kẻ ngu ngốc, khóe môi nhếch lên, cười hừ một tiếng: “Ha, Lý Phàm anh có ý kiến gì? Sao hả, anh là Lý phú thiếu thần bí đó sao?”

Lý Phàm lắc đầu, cười khẽ: “Nói không chừng.”

Ha ha!

Nghe vậy, trong nội đường của nhà tổ nhà họ Cố nổ ra những tiếng cười cợt.

“Vãi! Lý Phàm này điên rồi à, vậy mà nói ra loại lời này.”

“Thật là không biết xấu hổ mà, cậu ta sợ là muốn nổi tiếng đến điên rồi.”

“Ài, Cố Họa Y dính vào ông chồng như này cũng là đổ máu độc tám đời.”

Đối diện với tiếng cười cợt của mọi người, Lý Phàm biểu hiện vô cùng thản nhiên.

Lũ kiến hôi này, há biết người ngồi ở trước mặt bọn họ chính là Lý phú thiếu mà bọn họ ngưỡng mộ và sùng bái đó!

Nhẫn.

Mẹ vợ Vương Cẩn Mai đứng dậy, chỉ vào Lý Phàm bắt đầu mắng: “Lý Phàm, cậu im miệng cho tôi! Chỗ này có phần cho cậu nói chuyện sao? Cậu không ngại mất mặt, tôi vẫn ngại mất mặt đó!”

Vương Cẩn Mai sắp tức chết rồi!

Tên Lý Phàm này, thật là đến đây cũng khiến bà ta mất mặt.

Anh lẽ nào không có một chút xấu hổ nào sao?

Lẽ nào, cứ phải để mọi người coi thường bọn họ, trong lòng anh mới vui vẻ hay sao?

Phế vật, chính là phế vật!

Tối nay về, nhất định phải nháo một trận, bắt buộc phải khiến Họa Y ly hôn với anh!

Tào Thục Phân ở một bên, cũng nhướn mày cười mỉa nói: “Ha ha, một con chó ăn bám, vậy mà còn dám nói vớ vẩn, thật là không biết ví trí thật của mình ở đâu.”

Lý Phàm muốn giải thích, nhưng Cố Họa Y bên cạnh, mặt mày lạnh lẽo trầm giọng nói anh: “Đủ rồi, Lý Phàm, anh im miệng!”

Hốc mắt Cố Họa Y tràn ngập nước mắt uất ức, vốn dĩ cô rất khó chịu rồi, bây giờ Lý Phàm còn muốn nói mấy lời này, không phải đem cô đẩy đến trước mặt bọn họ, đợi bị sỉ nhục hay sao.

Lý Phàm sững người, một câu nghẹn ở cổ họng, bất lực cúi thấp đầu, nói: “Xin lỗi.”

Ông cụ Cố lúc này cũng vỗ bàn nói: “Được rồi được rồi, tất cả dừng lại hết đi.”

Mọi người ngậm miệng, nhưng ánh mắt đều khinh bỉ nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y.

Cũng vào lúc này, ông cụ Cố khẽ ho hai tiếng, mở miệng nói: “Như thế này, nhân bữa tiệc gia đình tối nay, ta tuyên bố một chuyện.”

Nghe thấy lời này, mọi người đầu vực lại tinh thần.

Cố Tuấn Hào tự nhiên mang vẻ mặt tươi cười đắc ý, rất kích động, ánh mắt cũng đầy ý khiêu khích mà nhìn Cố Họa Y.

“Liên quan đến hợp đồng của tập đoàn Vinh Khang, ta suy nghĩ vẫn là giao cho Cố Tuấn Hào phụ trách.” Ông cụ Cố nói: “Họa Y, cháu ngày mai bàn giao cho Tuấn Hào, dù sao hợp đồng còn chưa

ký tên thì để Tuấn Hào ký đi. Còn cháu, bình thường không có gì cũng giúp việc cho Tuấn Hào, nhìn nhiều học nhiều, biết chưa?"

Sau khi lời này vừa dứt, cả nội đường đều yên tĩnh trở lại.

Tất cả mọi người, đều không hiểu mà nhìn ông cụ, mà sau đó lại đưa mắt lên người Cố Họa Y.

Cái gì?

Ông cụ lấy đi thân phận người phụ trách hợp tác với tập đoàn Vinh Khang của Cố Họa Y cho Cố Tuấn Hào?!

Đây là chuyện lớn!

Cố Họa Y lúc này cũng sốc rồi, ánh mắt ngây ngốc nhìn ông cụ.

"Ông nội, hợp đồng này là chủ tịch Vinh cho cháu, ông sao có thể cứ như thế lấy cho Cố Tuấn Hào chứ, hơn nữa, anh ta căn bản không hiểu…" Cố Họa Y khẩn trương rồi, liều mạng muốn nói gì đó.

"Được rồi! Ta đã quyết định rồi, chuyện này cứ như thế đi!"

Ông cụ Cố trực tiếp cắt ngang lời của Cố Họa Y, sắc mặt tối đi, trực tiếp đứng dậy rời khỏi nội đường.

Thấy ông cụ Cố rời khỏi, trong lòng Cố Họa Y thấy uất ức, tức giận siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi.

Cô biết, chuyện này không thoát khỏi liên quan tới Cố Tuấn Hào!

Cô tức giận nhìn chằm chằm Cố Tuấn Hào đến đỏ bừng mặt, cuối cùng Cố Hưng Võ không chịu được, lớn tiếng cười!

Ha ha ha!

"Cố Họa Y, như thế nào, bây giờ có phải rất tức giận không, rất muốn đánh tôi không? Ha ha, dựa vào cô, còn muốn cá muối trở mình ở trước mặt ông nội tạo ra thành tích? Tôi nói cho cô biết, cả

đời này cô đều không có cơ hội, cô mãi mãi sẽ bị tôi chà đạp dưới chân!" Cố Tuấn Hào dương dương tự đắc cười nói.

Nhất là nhìn thấy biểu cảm sắp khóc đó của Cố Họa Y, trong lòng anh ta càng thêm sảng khoái.

"Cố Tuấn Hào, anh tên tiểu nhân bỉ ổi này, hợp đồng này vốn chính là của tôi!" Cố Họa Y không cam tâm hét lên.

Cố Tuấn Hào nhún vai nói: "Vậy thì như thế nào chứ, ông nội để tôi tiếp nhận rồi, cô chẳng lẽ còn có ý kiến sao? Nhìn bộ dạng này, tôi còn phải cảm ơn cô, nếu không phải cô lấy được hợp đồng này, tôi thật sự không có cơ hội phụ trách vụ hợp tác này. Có điều cô yên tâm, vụ hợp tác này cô không cần làm cấp dưới cho tôi, cô tuyệt đối không thể có bất cứ liên quan gì đến vụ hợp tác này."

Cô Họa Y tức phát điên, trực tiếp đứng dậy, rời khỏi nhà tổ nhà họ Cố.

Cố Tuấn Hào còn thêm mắm dặm muối nói theo ở đằng sau: "Cố Họa Y, thật ra ông nội trước đây rất thích cô, đáng tiếc nha, ai kêu cô gả cho tên phế vật như Lý Phàm đó chứ, nếu không ông nội cũng sẽ không thất vọng về cô."

Cố Họa Y siết chặt nắm đấm, đầu cũng không ngoảnh lại mà rời đi.

Lý Phàm vội đứng dậy đuổi theo ra ngoài, đáng tiếc đã không nhìn thấy bóng dáng của cô.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai tự nhiên cũng không ngồi tiếp được nữa, chân trước chân sau theo Cố Họa Y rời khỏi nhà tổ nhà họ Cố.

Bọn họ vừa đi, cả ngôi nhà nổ ra tiếng cười ầm ĩ, mọi lời nói khó nghe về Lý Phàm và Cố Họa Y đều có.

Về đến nhà, đứng ở cửa, Lý Phàm vừa chuẩn bị bước vào thì nghe thấy trong phòng vang lên tiếng cãi nhau của mẹ vợ Vương Cẩn Mai.

“Đáng ghét! Thật sự quá đáng ghét! Ông cụ làm như thế, thật sự không có xem nhà chúng ta là người mà đối đãi, đây là hợp đồng mà Họa Y lấy được, ông cụ dựa vào đâu mà nhường cho tên Cố Tuấn Hào không có học vấn đó!”

Vương Cẩn Mai tức giận mà giẫm chân, mở ngoác miệng mà mắng to: “Không được không được, tôi phải đi tìm ông cụ lý luận.”

Nhìn Vương Cẩn Mai muốn ra khỏi cửa, Cố Thiệu Huy vội kéo lại, nói: “Bà đừng đi làm loạn thêm nữa, chuyện này ông cụ nếu đã quyết định rồi thì không thay đổi được đâu.”

“Vậy chúng ta cứ để thôi như thế sao? Cố Thiệu Huy, tôi theo ông lâu như thế, ông có khi nào dám đấu tranh? Giống y như tên phế vật Lý Phàm!” Vương Cẩn Mai quát tháo ầm ĩ.

“Hai người nói xem, chúng ta sao lại dính phải tên vô dụng như thế?! Hôm nay, nhà chúng ta coi như mất hết mặt mũi rồi, hai người nhìn đi, cái đuôi của tên Cố Tuấn Hào đó sắp vểnh lên trời rồi! Tôi mặc kệ, tên Lý Phàm này, Họa Y con bắt buộc phải cùng nó ly hôn!”

Vương Cẩn Mai ở trong phòng sách quát tháo, cả người tràn ngập lửa giận, hận không thể bóp chết Lý Phàm.

Cố Thiệu Huy cũng rất bất lực, dính phải một thằng con rể như này, thật là tạo nghiệp mà.

Cố Họa Y ngồi ở trên sô pha, một lời cũng không nói, chỉ khóc.

“Khóc cái gì mà khóc, con và nó mau chóng ly hôn đi! Thứ rác rưởi không được tích sự như này, mắt không thấy tâm không phiền! Nó không đi, nhà chúng ta không có ngày được sống tốt!”

Vương Cẩn Mai tức đến hỏng rồi, đập phá không ít đồ vật.

Cố Họa Y lúc này cũng ngẩng đầu, khóc lóc nói: “Mẹ, mẹ được rồi đấy, con sẽ không ly hôn với Lý Phàm, con đã gả cho anh ta 4 năm rồi, mẹ cứ bắt con ly hôn với anh ta như thế, kiếp này con sao ngẩng đầu làm người được?”

Cố Họa Y không muốn ly hôn, cô cũng từng yêu Lý Phàm phong độ ngời ngời đó.

Nhưng, ký ức ngày xưa đã qua không thể quay trở lại.

“Không ly hôn? Không ly hôn con còn muốn sống với nó? Tên phế vật đó có điểm gì tốt chứ? Con không nhìn thấy dáng vẻ hống hách kiêu ngạo của Cố Bội Sam hôm nay à, nó sắp bay lên cành cao làm phượng hoàng rồi, con thì sao? Sau này con sống như nào?”

Vương Cẩn Mai trách cứ, mặt mày tức tối.

Đều tại tên phế vật Lý Phàm này!

Cố Họa Y đau khổ khóc lóc, quát: “Mẹ đừng nói nữa, con cũng không muốn, nhưng… nhưng con đã yêu anh ta rồi, cho dù cả đời này anh ta không làm nên công trạng gì, con cũng nhận rồi!”

Vấn đề này, Cố Họa Y đã từng luôn tránh né.

Nhưng hôm nay, bị Vương Cẩn Mai gợi ra, cô không thể không đối mặt, không thể không đưa ra lựa chọn.

Trước đây chỉ là không muốn thừa nhận, bây giờ, Cố Họa Y nhận rồi.

Lý Phàm đứng ở cửa đã hút hết một điếu thuốc, lúc này đứng dậy, đẩy cửa lớn, đi vào phòng khách, từng bước từng bước đi về phía Cố Họa Y đang khóc như hoa lê đái vũ ở trên sô pha.

Cố Họa Y khóc đến đỏ cả hai mắt, thấy Lý Phàm đi về phía mình, rất bất lực quát: “Lý Phàm, xin lỗi, em rất mệt… em…”

Lý Phàm đứng ở trước mặt Cố Họa Y, lau nước mắt ở khóe mi cho cô, dịu dàng nói: “Hợp đồng là của em, mãi mãi sẽ là của em, không có ai có thể cướp đi.”

Mà sau đó, Lý Phàm xoay người, đầu cũng không ngoảnh lại mà rời khỏi.

Chương 33: CÓ BẤT NGỜ

Tòa cao ốc Hán Tân!

Toà cao tốc cao 300 mét này, ở Hán Thành là tòa nhà tập đoàn cao nhất.

Có thể bao trọn phong cảnh của cả Hán Thành, ngay cả sông Hán cũng có thể nhìn thấy.

Tập đoàn Hán Tân, chính là chủ nhân của tòa cao ốc này.

Toàn cao ốc này, bao gồm cả tập đoàn Hán Tân, đều là tập đoàn doanh nghiệp do người giàu nhất Sở Châu đầu tư xây dựng.

Ở Hán Thành, tập đoàn Hán Tân tuyệt đối là tập đoàn lớn doanh nghiệp lớn đứng đầu, cũng là doanh nghiệp trong top 500 doanh nghiệp lớn nhất toàn cầu, xếp trong top 100, có bối cảnh và thực lực tuyệt đối!

Cả Hán Thành, không có ai không tranh nhau sứt đầu mẻ trán để được vào tập đoàn này.

Lúc này, trong căn phòng cổ kính ở tầng cao nhất tập đoàn Hán Tân, cũng là phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Hán Tân, hoàn toàn chính là mẫu kiến trúc sông nước đào viên của Giang Nam.

Cây cầu nhỏ cùng dòng nước chảy, đình đài lầu các, giá trị tới 300 tỷ!

Lý Phàm chắp tay đằng sau, đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn ra cảnh đêm và ánh đèn neon của nửa Hán Thành, trong tay lấy ra một đồng tiền màu vàng, mặt trên khắc kim long, còn cả dòng chữ chìm, trực tiếp ném ở trên bàn làm việc, nói với Tiền lão cung kính đứng đằng sau: “Dùng quyền của người thừa kế Long Môn, ở Hán Thành thành lập một công ty nghiên cứu y dược lớn nhất.”

Long tệ!

Đồng xu này vừa xuất hiện, thiên hạ đều tôn kính!

Long tệ này đại biểu cho Long Môn, người có đồng xu này, có thể kêu bất cứ ai trên thế giới, bất kỳ thế lực nào, giúp đỡ anh ta làm bất cứ chuyện gì!

Giống như thế, người có được đồng xu này, có thể khiến Long Môn giúp anh ta làm một chuyện.

Đây là một loại giấy thông hành, là một loại tượng trưng, cụ thể bao nhiêu chiếc, không ai biết được.

Tiền Phúc gật đầu, cầm lấy Long tệ này, cung kính đáp: “Chuyện tiểu thiếu chủ muốn làm, tự nhiên không có vấn đề gì, tôi lập tức đi sắp xếp.”

“Phải nhanh, tôi không muốn kéo dài.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Tiền Phúc gật đầu: “Không có vấn đề gì, nhưng lão nô nhiều lời muốn hỏi một câu, tiểu thiếu chủ tại sao đột nhiên muốn thành lập công ty nghiên cứu y dược?”

“Nhà họ Cố kinh doanh y dược, thuốc nghiên cứu từ cơ sở nghiên cứu y dược, tôi sẽ giao cho nhà họ Cố bán, cho nên, phải nhanh chóng nghiên cứu sản xuất ra lô thuốc đầu tiên.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói, trong mắt tỏa ra chút ánh sáng.

Tiền Phúc sững người, sắc mặt nghi ngờ hỏi: “Nhà họ Cố? Tiểu thiếu chủ, cậu ở nhà họ Cố chưa từng nhận được sự coi trọng, bị bọn họ ức hiếp 4 năm, tại sao muốn làm như thế?”

Nhà họ Cố, sớm muộn có một ngày sẽ hiểu sự ngu xuẩn của bọn họ!

Khóe miệng của Lý Phàm khẽ mỉm cười, nói: “Không phải là vì Cố Tử Sâm, tôi là vì Họa Y, cơ sở nghiên cứu y dược lần này, tự nhiên là giao cho Họa Y đến phụ trách hợp tác, người khác, không thể nhúng tay vào!”

Tiền Phúc nghe vậy, lông mày giãn ra, coi như đã hiểu dự định của tiểu thiếu chủ.

“Tiểu thiếu chủ, cậu là muốn để mợ chủ ở nhà họ Cố nổi danh, có được sự công nhận của ông cụ Cố, sau đó trở thành người được chọn làm gia chủ nhà họ Cố sao?” Tiền Phúc hỏi.

Lý Phàm gật đầu, nói: “Không sai, 4 năm rồi, Họa Y bởi vì tôi luôn bị ông cụ Cố cười khinh, trở thành sự sỉ nhục của nhà họ Cố và Hán Thành, Lý Phàm tôi không có bản lĩnh gì lớn, chỉ có thể vì cô ấy làm chút chuyện này.”

“Đây là điều tôi đã đồng ý với cô ấy, là lời hứa của tôi với cô ấy.”

“Tôi muốn thay cô ấy gỡ bỏ cái mác nhục nhã và cái bình hoa đi.”

Tiền Phúc nghe thấy những lời này của Lý Phàm, khóe mắt ngấn lệ.

Tiểu thiếu chủ đối với mợ chủ thật sự quá tốt rồi.

Lý Phàm rời khỏi tòa cao ốc Hán Tân, Tiền Phúc rút điện thoại ra, ấn tuyến gọi nội bộ của Long Môn.

“Tiểu thiếu chủ muốn ở Hán Thành đầu tư một doanh nghiệp nghiên cứu y dược, bước đầu dự tính, 6000 tỷ.”

Đầu dây bên kia, là một giọng nói ngọt ngào của nữ, rất cung kính đáp: “Được, 6000 tỷ, 9 giờ sáng mai đúng giờ gửi vào tài khoản.”

“Ừm.”

Tiền Phúc ừm một tiếng, giúp điện thoại, trong tay miết Long tệ vàng sáng bóng đó, ngước mày nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, lẩm bẩm tự nói với mình: “Hán Thành, sắp trở trời rồi.”

Sáng hôm nay, một tin tức mới làm chấn động cả Hán Thành, gợi lên một làn sóng dữ dội!

Cậu chủ giàu có họ Lý thần bó đầu tư 6000 tỷ vào một doanh nghiệp nghiên cứu y dược của Hán Thành, xây dựng doanh nghiệp nghiên cứu y thược lớn nhất toàn thành phố, trợ giúp sự phát triển y dược của Hán Thành.

Tin tức này vừa công bố, cả Hán Thành đều sôi sục rồi!

Các doanh nghiệp có liên quan từ lớn đến nhỏ của cả Hán Thành, cả thành phố đều nhìn chằm chằm phú thiếu họ Lý thần bí này!

Quá lợi hại rồi!

Doanh nghiệp nghiên cứu y dược lớn nhất cả thành phố, đầu tư 6000 tỷ!

Nhất thời, khắp các đường lớn ngõ nhỏ đều lưu truyền tin tức liên quan về phú thiếu họ Lý thần bí này.

Đương nhiên, thân phận bối cảnh của phú thiếu họ Lý thần bí này, không ai biết cả.

Chỉ biết, đến từ nơi khác.

Chiều hôm đó, phú thiếu họ Lý thần bí thành lập tập đoàn Họa Vân Y, chính thức treo biển.

Còn mời nhân vật có địa vị cao ở Hán Thành, tham gia nghi thức cắt băng khánh thành của tập đoàn.

Truyền thông tranh nhau đưa tin, tập đoàn Họa Vân Y nhất thời gây chấn động cả Hán Thành, trở thành tiêu điểm được tất cả mọi người chú ý.

Vô số người điên cuồng bàn luận về phú thiếu họ Lý thần bí và tập đoàn Họa Vân Y, kết quả, sau đó, một tin tức trọng đại lần nữa giáng xuống!

Tập đoàn Họa Vân Y thu mua đất hoang ở khu Nam Thành của Hán Thành, xác định vị trí của doanh nghiệp nghiên cứu y dược!

Tin tức này vừa tung ra, trong nháy mắt, giá nhà đất của khu Nam Thành của Hán Thành tăng chóng mặt!

Người trong ngành người ngoài ngành, rần rần bày tỏ thái độ, Nam Thành Hán Thành bỗng trở thành khu trung tâm của Hán Thành.

Cũng chính là vì như thế, doanh nghiệp y dược lớn nhỏ của cả thành phố lần lượt đến cửa thăm hỏi mong muốn hợp tác với tập đoàn Họa Vân Y.

Vốn đầu tư lớn như thế, bọn họ chỉ cần một góc thôi đã thành tích của công ty trong vài năm tới.

Trong nhà, Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy, chính vì chuyện tập đoàn Vinh Khang thay đổi người phụ trách, tránh cãi không dứt, đối diện là Cố Họa Y mặt mày đau khổ ngồi đó.

Lý Phàm vất vả lau nhà, cũng thỉnh thoảng nghe vài câu.

“Họa Y, chuyện Lý phú thiếu đầu tư nghiên cứu y dược, nhưng là cơ hội của nhà chúng ta, con nếu như có thể tranh được hợp tác lần này, sau này ông cụ cũng phải đối với nhà chúng ta, đối với con mà ngước nhìn. Cái hợp tác của tập đoàn Vinh Khang gì đó, chúng ta cũng không cần nữa, nhường cho Cố Tuấn Hào.”

Vương Cẩn Mai rất kích động, điều bà ta nghĩ cũng không sai.

Chỉ cần Cố Họa Y đi bàn bạc chuyện hợp tác, cho dù không phải toàn bộ, lấy được một chút hợp tác, cũng đủ nhà bọn họ ăn mấy năm rồi.

Vốn đầu tư 6000 tỷ!

Lý phú thiếu này cũng quá có tiền rồi.

Cũng không biết là thật sự nhìn trúng ả hồ ly tinh Cố Bội Sam đó, hay là nhìn trúng con gái của mình.

Trong lòng Vương Cẩn Mai băn khoan, đang suy tính trong lòng.

Cố Thiệu Huy ngồi trên sô pha, nhấp ngụm trà, chen vào một câu, nói: “Không có dễ dàng như thế đâu, bây giờ tập đoàn Họa Vân Y đóng cửa tạ khách, ngay cả mấy công ty y dược có tiếng của Hán Thành đều ăn trực nằm chờ ở cửa, nhà chúng ta, không có vé.”

Vương Cẩn Mai vừa nghe, buồn bực, bước tới một chân giẫm vào chân Cố Thiệu Huy, mắng: “Tôi nói này Cố Thiệu Huy, ông không dội nước lạnh thì sẽ chết à! Tôi đây không phải suy nghĩ cho nhà chúng ta sao, con gái chúng ta muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn năng lực có năng lực, sao không thể đi bàn bạc hợp tác chứ?”

Cố Thiệu Huy sợ hãi gật đầu, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Vương Cẩn Mai lườm ông ta, tiếp tục mày giãn mắt cười nói với Cố Họa Y: “Họa Y, con cảm thấy như thế nào?”

Cố Họa Y mệt mỏi, vén tóc lên, nói: “Con cũng muốn, nhưng ông nội và Cố Tuấn Hào tuyệt đối sẽ không để con đi, con ở trong mắt ông, cái gì cũng không phải.”

Vương Cẩn Mai nghe thấy lời này, cũng nản lòng.

Phải, ở trong mắt ông cụ, Cố Họa Y cái gì cũng không phải.

Chuyện tập đoàn Họa Vân Y đầu tư vào doanh nghiệp nghiên cứu y dược lớn như thế, ông cụ sao để Cố Họa Y đi tiếp xúc chứ.

Vương Cẩn Mai bỗng một bụng lửa giận, nhìn Lý Phàm đang cúi người lau nhà, mắng: “Còn không phải đều là vì tên phế vật này! Cả ngày chỉ biết lau nhà, phế vật!”

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm, bất lực nói với Vương Cẩn Mai: “Mẹ, mẹ đừng có vô lý gây sự, chuyện này có liên quan gì tới Lý Phàm.”

“Sao không có liên quan? Chính là vì nó, nhà chúng ta mới bị người nhà họ Cố xem thường, mới bị ông cụ chán ghét. Con nhìn xem tiểu yêu tinh Cố Bội Sam đó đi, nếu như thật sự có quan hệ với Lý phú thiếu đó, con đợi mà hối hận đi!”

Vương Cẩn Mai rất tức giận, càng nghĩ càng tức.

Đứa con rể này chính là tên phế vật không được tích sự gì!

Lý Phàm lúc này đứng thẳng người, nhàn nhạt nói: “Họa Y, em có thể đi thử xem, nói không chừng có bất ngờ. Còn hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, em yên tâm, vẫn là của em.”

Chương 34: CHUYỆN CỦA MỘT CÂU NÓI

Nghe thấy lời này của Lý Phàm, một nhà ba miệng đều mang ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm anh.

Tên Lý Phàm này chẳng lẽ bị điên rồi?

Vậy mà dám nói ra lời lẽ như thế!

Vương Cẩn Mai lập tức nổi giận, đứng dậy, nhướn mày chỉ vào Lý Phàm, trách mắng: “Bất ngờ gì? Con gái tôi tại sao phải nghe lời cậu đi thử chứ? Một tên phế vật như cậu đưa ra chủ ý vớ vẩn gì không biết! Cút sang một bên, đừng làm chướng mắt!”

Lý Phàm bất lực thở dài, sắc mặt có hơi khó coi.

Mẹ vợ xem thường mình, đó là điều không thể thay đổi.

4 năm nay, ở trong mắt Vương Cẩn Mai, Lý Phàm chính là một con chuột qua đường, là một tên phế vật người người coi thường.

Bây giờ, Lý phú thiếu thần bí ở Hán Thành xây dựng doanh nghiệp nghiên cứu y dược lớn nhất, là miếng mồi ngon trong mắt tất cả mọi người.

Chỉ cần lấy được cơ hội hợp tác với tập đoàn Họa Vân Y, cho dù mất đi cơ hội hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thì sao chứ?

Ông cụ Cố chắc chắn phải ngước nhìn đứa cháu gái của mình, đến lúc đó, nhà Cố Họa Y có thể ở trước họ hàng nhà họ Cố, ưỡn ngực làm người.

Nhưng, vụ hợp tác này, bàn bạc được dễ dàng sao.

Cố Họa Y biết khó.

Vương Cẩn Mai cũng biết khó.

Nhưng, cho dù không thể, cũng không đến lượt tên rác rưởi không được tích sự gì như Lý Phàm chen miệng đưa ra chủ ý.

“Đừng chen vào, nhìn thấy cậu là muốn nổi điên, phế vật không làm được trò trống gì!”

Trong lòng Vương Cẩn Mai rất cáu kỉnh, nhất là chuyện bữa tiệc gia đình tối qua, quá mất mặt rồi.

Bà ta bây giờ trong lòng rất không thoải mái, muốn tìm Lý Phàm gây phiền phức để trút giận.

Cố Họa Y đứng dậy, liếc nhìn Lý Phàm ở một bên nghe mắng, lắc đầu bất lực, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Lý Phàm nhìn cửa phòng ngủ đóng lại, lại vùi đầu tiếp tục lau nhà.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, Lý Phàm tìm cớ ra ngoài, đi thẳng đến tập đoàn Vinh Khang.

Hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, không thể rơi vào trong tay tên khốn Cố Tuấn Hào đó.

Lý Phàm vừa chuẩn bị cất bước đi vào tập đoàn Vinh Khang, kết quả, một mùi hương xộc vào mũi ở trước mặt, sau đó chính là một tiếng aiya của trong trẻo ngọt nhạt.

Một bóng người quyến rũ, trực tiếp bị Lý Phàm đụng ngã ra đất.

“Anh đi đường như nào hả, không có mắt à!

Dáng người quyến rũ đó, thân trên là chiếc áo corset cổ chữ V màu trắng, thân dưới là một chiếc váy ngắn màu đỏ bó sát, đôi chân thon dài thẳng tắp xỏ trong một chiếc quần tất giấy màu đen, dưới chân mà đôi cao gót màu đen.

Thời thượng, gợi cảm, nóng bỏng!

Vòng ba càng bốc lửa, vòng eo con kiến, vòng một ngồn ngộn.

Nhất là đôi môi đỏ rực đó, có một phong vị đặc biệt, khiến đàn ông nhìn một cái là trầm luân.

Lý Phàm cũng không phải là cố ý, vội vàng kéo đối phương, rất xin lỗi nói: “Xin lỗi xin lỗi, cô không sao chứ?”

Bốp!

Đối phương tức tối trực tiếp hất tay của Lý Phàm ra, bản thân chống chân đứng lên.

Cô gái aiya kêu thảm thiết đỡ lấy eo, tức tối tháo chiếc kính đen bản to, chỉ vào Lý Phàm mà mắng to: “Con mẹ anh mắt mù à, đồ ngu.”

Kết quả.

Ánh mắt hai người chạm nhau, hỏng xấu rồi.

“Lý Phàm?”

Cô gái lớn tiếng gọi, vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt còn mang theo sự chế giễu và coi thường.

“Phương Đình?”

Lý Phàm cũng mới phản ứng lại.

Thật phiền.

Vậy mà là người phụ nữ Phương Đình này.

“Hừ! Tôi còn tưởng ai chứ, không ngờ là tên vô dụng nhà anh!”

Sắc mặt của Phương Đình rất không vui, phủi bụi trên cánh tay mình, mặt mày không thoải mái.

Lý Phàm cũng không thể cười được nữa, ngại ngùng đứng ở một bên.

“Được đấy Lý Phàm, lần trước ở spa tôi còn chưa tìm anh tính sổ đâu, hôm nay lại gặp phải anh ở đây, anh không phải là theo dõi tôi chứ?” Phương Đình mặt mày kiêu ngạo nhìn chằm chằm Lý Phàm, đánh giá từ trên xuống dưới vài lần.

“Không có, tôi chỉ là đến đây xem thử.” Lý Phàm đáp.

“Xem thử? Anh xem cái gì?”

Phương Đình đanh mặt, nghĩ đến điều gì đó, há to miệng khinh thường nói: “Tôi biết rồi, lần trước gì mà ông chủ mới anh là diễn kịch chứ gì, sẽ không bị đuổi việc rồi chứ, sau đó đến đây ứng tuyển bảo vệ?”

Nói xong, cô ta mặt mày khinh thường nhìn Lý Phàm, thần sắc kiêu ngạo đắc ý đó rất rõ ràng.

Nhất là ánh mắt và động tác, khiến Lý Phàm nhìn mà trong lòng không thoải mái.

“Không có, tôi đến tìm…”

Lý Phàm vừa muốn giải thích, bên đó Phương Đình lại khinh thường liếc nhìn anh, cất giọng nói: “Được rồi, mau cút về đi, đừng ở đây mất mặt nữa, tôi là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng vừa mới nhận chức ở công ty này, có tôi ở đây, anh đừng mơ ứng tuyển vào được công ty này.”

Vãi.

Lý Phàm có hơi sốc.

Phương Đình vậy mà là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của tập đoàn Vinh Khang?

“Tại sao?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Phương Đình cười ha hả, hai tay khoanh trước ngực, khinh thường nói: “Bởi vì tôi chướng mắt anh, loại vô dụng như anh, còn muốn ứng tuyển vào làm bảo vệ của tập đoàn Vinh Khang, ai cho anh

dũng khí này? Lương Tĩnh Như sao?"

Thần sắc Phương Đình đầy sự trêu tức.

Gần đây người đến tập đoàn Vinh Khang ứng tuyển rất nhiều.

Cái tên rác rưởi như Lý Phàm, cũng muốn vào?

Nằm mơ!

Mày kiếm của Lý Phàm nhíu lại, sắc hơi thay đổi, anh không muốn phí nước bọt nói chuyện với người phụ nữ nhỏ nhen như Phương Đình.

Cho nên, anh ngoảnh đầu muốn đi.

Nhưng, điều này lại càng chọc tức Phương Đình.

Cô ta thấy Lý Phàm không thèm để ý tới mình, lập tức cất bước, bước tới trước cản anh, mặt mày khó ưa mắng: "Lý Phàm, anh đây là có ý gì? Vậy mà dám phớt lờ tôi! Tôi nói cho anh biết, cái loại rác rưởi như anh, mãi mãi đừng mơ vào được tập đoàn Vinh Khang! Cũng không biết tiểu tiện nhân Cố Họa Y đó nghĩ thế nào, vậy mà gả cho anh, thật là mất mặt! Ha ha, đây cũng coi như là báo ứng của cô ta đi, ai bắt trước kia cô ta ở trường đắc ý như thế!"

"Hừ, sớm nhìn ra cô ta không phải thứ gì tốt lành, nghe nói bà xã của anh lấy được vụ hợp tác với tập đoàn chúng tôi, còn là nhờ ngủ cùng với cậu Vinh của chúng tôi?"

"Cái nón xanh này của anh bị chính vợ đội cho mà cũng không biết, còn ngốc nghếch ở lại nhà họ Cố?"

Phương Đình mở miệng nói rất nhiều, toàn là những lời mang tính xúc phạm.

Ở trong mắt cô ta, Cố Họa Y làm cái gì cũng hạ tiện.

Đây chính là lòng đố kỵ của phụ nữ!

Sắc mặt của Lý Phàm tối sầm lại, trầm giọng quát: “Đủ rồi! Phương Đình, tôi cảnh cáo cô, Họa Y là vợ của tôi, cô nếu như còn tiếp tục xúc phạm cô ấy như thế, tôi không khách khí với cô nữa!”

Sau đó.

Phương Đình sững người, không dám tin nhìn Lý Phàm.

Sau đó, cô thấy tức cười, mặt mày trêu tức nói với Lý Phàm: “Anh nói cái gì, còn muốn không khách khí với tôi?”

Lý Phàm không lên tiếng, siết chặt nắm đấm, dùng ánh mắt biểu thị cảm xúc của mình.

Bốp!

Một cái tát của Phương Đình hung hăng quăng vào mặt của Lý Phàm, chỉ vào mũi anh mà mắng: “Phế vật! Loại rác rưởi như anh, còn muốn không khách khí với tôi sao? Tôi chính là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của tập đoàn Vinh Khang, luận thân phận và địa vị, anh lấy gì so được với tôi?”

“Sao hả, tưởng mình là con rể của nhà họ Cố thì có thể hống hách rồi sao? Anh chẳng qua chỉ là một con chó mà Cố Họa Y nuôi dưỡng, còn thật sự xem mình là người mà đối đãi sao?”

Phương Đình như oán phụ mà mắng xối xả, rất khó nghe.

Sắc mặt Lý Phàm thay đổi, vô tội hứng một cái tát, trong lòng rất tức tối.

Anh nói: “Giám đốc bộ phận quan hệ công chúng thì sao chứ, có tin một câu nói của tôi thì cô bị sa thải không!”

Phương Đình cười, suýt chút nữa thì cười đến tắc thở.

Cái tên ngu ngốc Lý Phàm này, vậy mà có thể nói ra lời lẽ cuồng vọng như thế.

Một câu nói, sa thải cô ta?

Phương Đình bước tới một cước đá vào đầu gối của Lý Phàm, mắng: “Đồ bỏ đi như anh, còn trang bức! Anh có thể sa thải tôi? Lẽ nào một câu nói của anh, chủ tịch Vinh của chúng tôi còn phải cung kính nghe lệnh của anh sao?”

“Nói không chừng.”

Lý Phàm cười lạnh một tiếng.

Phì!

Bỗng chốc, Phương Đình không nhịn được, bịt miệng cười thành tiếng.

Sau đó, cô ta châm chọc giễu cợt nói: “Anh thật là được đấy Lý Phàm, loại lời nói không biết xấu hổ này cũng nói ra được.”

Lý Phàm lười để ý cô ta, trực tiếp rút điện thoại ra, ấn số của Vinh Bân, giọng nói lạnh lùng: “Vinh Bân, lập tức xuống đây cho tôi!”

Cúp điện thoại thì phát hiện vẻ mặt khâm phục của Phương Đình nhìn mình, còn giơ ngón tay cái.

“Ha ha ha! Lý Phàm, anh được đây, dịch kịch diễn trọn bộ luôn phải không? Bà đây hôm nay muốn xem thử, chủ tịch Vinh của chúng tôi có xuống hay không!”

Phương Đình thật sự không ngờ, cái tên bỏ đi Lý Phàm này, vậy mà có thể diễn kịch đến trình độ này.

Vì để ở trước mặt cô ta trang bức không mất mặt nữa sao?

Vậy sọ rằng sẽ gây ra một câu chuyện hài hước lớn rồi.

“Có chuyện gì?”

Lúc này, giọng nói của một người đàn ông trung niên truyền đến.

Đội trưởng đội bảo vệ của tập đoàn Vinh Khang dẫn mấy bảo an cấp dưới vội đi tới.

Nhìn thấy Phương Đình ở trước mắt, trong lòng đội trưởng đội bảo vệ kêu lộp bộp.

Đây không phải là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng mới tới sao.

“Yo, giám đốc Phương, cô đến rồi, có chuyện gì thế, có cần giúp đỡ gì không?”

Đội trưởng đội bảo vệ – Triệu Cương cũng là một con chó hay nịnh hót.

Thấy Phương Đình trẻ trung lại xinh đẹp thì bắt đầu nịnh nọt.

Đàn ông mà, chính là chút chuyện đó.

Phương Đình lập tức đưa ngón tay ngọc ngà, chỉ vào Lý Phàm tức tối nói: “Anh ta va vào tôi, không chịu xin lỗi.”

Vừa nghe lời này, vậy mà cũng được à.

Triệu Cương nhìn sang Lý Phàm, liếc mấy lần, một người đàn ông ăn mặc bình thường, thậm chí có hơi ngốc.

Cho nên, anh ta lập tức hiểu ra, chỉ vào Lý Phàm lớn tiếng quát: “Cậu làm gì hả? Còn không nhanh chóng xin lỗi giám đốc Phương của chúng tôi!”a

Chương 35: GẶP HAY KHÔNG HAY KHÔNG

Nghe thấy lời này, trong lòng Lý Phàm rất bất mãn.

Tên bảo vệ này cũng là chó ôm chân, nhìn vẻ ngoài mà đánh giá người khác, xem thường.

Xem ra người mà tập đoàn Vinh Khang tuyển, tố chất không được!

Thấy Lý Phàm còn nhíu mày tỏ vẻ bất mãn, Phương Đình lập tức tức tối chỉ trỏ quát: "Ngây ra làm cái gì, còn không đuổi tên này đi, thật ảnh hưởng đến hình tưởng của tập đoàn Vinh Khang chúng ta!"

"Được được được, giám đốc Phương!"

Triệu Cương vội vàng tỏ thái độ.

"Còn nữa, loại người giống như anh ta, công ty chúng ta mãi mãi không tuyển dụng, anh ta muốn ứng tuyển bảo vệ cũng không được!"

Phương Đình đây là muốn đuổi cùng giết tận, hoàn toàn cho rằng Lý Phàm là đến ứng tuyển bảo vệ.

Đội trưởng đội bảo vệ Triệu Cương đó vừa nghe thấy lời này, lập tức giống như chân chó mà đáp ứng: "Giám đốc Phương cô yên tâm, đội bảo vệ chúng tôi chắc chắn sẽ không cần cậu ta!"

Nói rồi.

Triệu Cương ngoảnh đầu, rất hung hăng ngang ngược nhìn Lý Phàm, nói: "Cậu, cút mau, đừng để các anh đây động thủ!"

Lý Phàm lắc đầu bất lực, những bảo vệ này, đâu có tố chất của bảo vệ, hoàn toàn chính là loại lưu manh.

“Đuổi tôi đi sao? Tôi hôm nay ngược lại muốn xem thử, ai dám đuổi tôi đi!”

Cơn điên của Lý Phàm cũng dâng lên, dù sao là tiểu thiếu chủ của Long Môn, tuy khiêm tốn, nhưng cũng không thể luôn để mấy con kiến hôi không để mình vào mắt được.

“Cậu cũng ngang ngược lắm?”

Đội trưởng đội bảo vệ Triệu Cương đó vừa trêu tức nhìn Lý Phàm, mặt mày đầy sự châm chọc.

Thằng ngu này, không lẽ đầu có bệnh?

Không nhìn thấy cái anh em đứng đằng sau anh ta sao, anh vậy mà còn dám phản kháng, đây không phải là đụng phải miệng súng, tìm chết sao!

“Các anh em lên, đánh đuổi cậu ta ra ngoài cho tôi!”

Triệu Cương ánh mắt lạnh lùng, gằn giọng nói: “Hôm nay thật sự là thú vị, gặp phải một tên ngu không có mắt nhìn.”

Sau đó, mấy bảo vệ xông tới, kéo đẩy Lý Phàm, muốn đuổi anh ta ra ngoài.

Đột nhiên!

Một tiếng quát đầy giận dữ, vang lên ở cửa lớn của tập đoàn Vinh Khang!

“Dừng tay!”

Vinh Bân lúc này hỏa tốc dẫn theo trợ lý từ trên lầu chạy xuống, vừa ra đến cửa thì nhìn thấy một đám người vây lấy cậu Lý, nhìn bộ dạng còn muốn đuổi cậu ấy ra ngoài.

Phản rồi phản rồi!

Cái lũ ngu xuẩn này!

“Chủ… chủ tịch Vinh, ông sao lại đích thân xuống đây rồi?”

Đội trưởng đội bảo vệ Triệu Cương vừa thấy là Vinh Bân, lập tức cúi người cung kính đi tới đón.

Nhưng.

Bốp!

Vinh Bân trực tiếp quăng một cái tát, mạnh mẽ vả vào mặt Triệu Cương, đánh Triệu Cương đến đầu óc quay vòng vòng.

“Lát nữa sẽ thu thập cậu!”

Vinh Bân cắn răng nói, mà sau đó chạy đến trước mặt Lý Phàm, lập tức, cúi người, độ gập người 90 độ, cung kính gọi: “Cậu Lý, xin lỗi, tôi đến muộn rồi, khiến cậu chịu uất ức rồi.”

Lộp bộp!

Phương Đình ở một bên khi nhìn thấy Vinh Bân thì đã có hơi tự nhiên, lúc này lại nghe thấy chủ tịch Vinh gọi Lý Phàm là cậu Lý, cô ta hoàn toàn hoảng rồi.

“Chủ tịch, ông làm gì thế, ông sao lại cung kính với một tên vô dụng như anh ta chứ?”

Phương Đình cố giãy chết, có hơi không hiểu mà hỏi, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia kinh ngạc.

“Đồ vô dụng?”

Vinh Bân ngoảnh đầu, lạnh lùng nhìn Phương Đình, nhìn đến mức trong lòng đối phương phát hoảng.

Sau đó, ông ta trực tiếp ở trước mặt tất cả mọi người, trịnh trọng giới thiệu với mọi người: “Người này, là khách quý của tập đoàn Vinh Khang chúng ta, Lý Phàm cậu Lý, lời của cậu ấy đại biểu cho lời của tôi! Ngoài ra, tôi nói cho mấy người biết, Lý phú thiếu thần

bí ở Hán Thành đó, chính là cậu Lý!"

Chấn động!

Một đám bảo vệ và Phương Đình, toàn bộ đều kinh ngạc đến há hốc mồm, mặt mày mang theo sự khó tin và chấn kinh!

"Chuyện… chuyện này sao có thể chứ?"

Trong lòng Phương Đình hoảng, ánh mắt lóe lên, lướt qua người Lý Phàm.

Đúng rồi đúng rồi.

Lý phú thiếu rất thần bí, có lẽ chủ tịch Vinh cũng chưa từng thấy dáng vẻ thật sự của Lý phú thiếu, Lý Phàm lại mạo danh của Lý phú thiếu đến lừa chủ tịch Vinh.

Nhất định là như thế!

Cho nên.

Phương Đình lập tức phản bác: "Chủ tịch Vinh, ông chắc chắn hiểu lầm rồi, tên này tôi biết, một phế vật, là con rể ở rể của nhà họ Cố, vợ của anh ta tên Cố Họa Y, là bạn học của tôi, tôi rất hiểu anh ta, anh ta chính là tiểu nhân mạo danh Lý phú thiếu, ông đừng để bị anh ta lừa!"

Chuyện này hoàn toàn không có khả năng!

Lý Phàm chính là đồ vô dụng.

"Phương Đình! Ý của cô là nói tôi già rồi mắt mờ nhận nhầm người?"

Sắc mặt Vinh Bân lạnh lẽo, hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng hừ lạnh này, dọa Phương Đình cảm thấy mình hoàn toàn không thể hít thở được, chân cũng mềm nhũn, suýt chút nữa ngã ra đất, căn bản không dám nhìn vào mắt Lý Phàm.

Lời của Vinh Bân, còn cần phải nghi ngờ sao?

Anh, vậy mà là Lý phú thiếu thần bí gây chấn động cả Hán Thành đó sao?

Chuyện này… chuyện này sao có thể chứ?

“Anh, anh Lý… xin lỗi, tôi sai rồi.”

Phương Đình cắn đôi môi đỏ, đi đến trước mặt Lý Phàm, trực tiếp cúi người một góc 90 độ.

“Tiếng anh Lý này của cô tôi không nhận nổi.”

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, nói: “Cô là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của tập đoàn Vinh Khang, tôi là ai chứ, một tên vô dụng đi ứng tuyển bảo vệ.”

Phương Đình biết Lý Phàm đây là đang cười nhạo sự vô tri của cô ta.

Cô ta mặt mày ái ngại, suy nghĩ một lát, lần nữa cúi người xin lỗi: “Anh Lý, tôi sai rồi, tôi thật sự là nhất thời hồ đồ, là tôi có mắt không thấy Thái Sơn, là tôi mắt chó xem thường người khác, cầu xin anh, nể tình tôi và Cố Họa Y từng là bạn học, đừng sa thải tôi.”

Phương Đình cũng sợ hãi, không dễ dàng tìm được công việc có mặt mũi lương lại cao như ở tập đoàn Vinh Khang, công việc này nếu như mất rồi, vậy cô ta sẽ hối hận chết mất!

Lý Phàm liếc nhìn Phương Đình hai lần, khoát tay.

Sau đó, anh ngoảnh đầu nhìn sang Triệu Cương đội trưởng đội bảo vệ ở một bên.

Lúc này, Triệu Cương giống như thấy quỷ, vội cúi người xin lỗi: “Anh Lý, xin lỗi, tôi đáng chết!”

Nói rồi, Triệu Cương trực tiếp vả bôm bốp mà miệng của mình.

Ra tay thật nặng.

Tuy nhiên.

Lý Phàm trực tiếp lạnh giọng nói: “Anh bị sa thải rồi.”

Nói rồi, anh không tiếp tục nhìn gương mặt nhăn nhó như trái mướp đắng đó của Triệu Cương, trực tiếp cất bước đi vào trong tập đoàn Vinh Khang.

Vinh Bân vội đi theo sau.

Phương Đình lúc này giống như từ trong nước ngoi lên, chân cũng mềm nhũn.

Cô ta nhìn theo bóng lưng đi vào của Lý Phàm, trong lòng cô ta thở phào, mà sau đó nhìn sang Triệu Cương sớm đã mềm nhũn khuỵu xuống đất, cất bước đuổi theo Lý Phàm ở trước mặt.

Một nhóm người, cứ lũ lượt đi đằng sau Lý Phàm, rất cung kính.

Tất cả nhân viên tầng thấp của tập đoàn Vinh Khang, lũ lượt đứng dậy, cung kính gọi một tiếng anh Lý, mà kèm theo tiếng bàn luận rần rần.

Phương Đình bám sát đằng sau, rất thành thật, bước trên đôi cao gót, chạy theo.

Không thể không nói, tập đoàn Vinh Khang thật sự là khí thế.

Phong cách bài trí bên trong hoành tráng, khí thế, xa hoa.

Rất nhanh, một nhóm bọn họ trực tiếp đi đến văn phòng chủ tịch ở tầng trên cùng.

Lần trước Lý Phàm đã từng tới, anh trực tiếp cất bước đi vào, ngồi trên sô pha.

“Cậu… cậu Lý.”

Lúc này, Phương Đình bê cà phê vừa pha xong, đi đến trước Lý Phàm, cúi người cung kính đưa cho anh.

Khi đưa cà phê, Phương Đình cố ý mở rộng cổ áo ra một chút.

Lý Phàm nhìn, trong lòng cười lạnh, không nói gì.

Nói thật, Phương Đình lớn lên không tệ, ở Hán Thành cũng có chút tiếng tăm.

Tư sắc và vóc dáng như của cô ta, chính là kiểu mấy phú nhị đại thích.

Có điều, ở trong mắt Lý Phàm, bà xã Cố Họa Y mới là đẹp nhất.

Những người phụ nữ khác đều chỉ đứng dưới.

Càng đừng nghĩ đến việc câu dẫn anh.

Anh lại không phải em trai thổi, càng không phải chó liếm chân.

“Cậu Lý, tôi lần nữa xin lỗi anh, tôi sai rồi.”

Phương Đình cắn đôi môi đỏ gợi cảm, lại cúi người, nói: “Để bày tỏ sự xin lỗi của tôi, cậu Lý, tôi có thể mời anh ăn cơm không?”

Ăn cơm?

Lý Phàm nhìn Phương Đình, nhàn nhạt nói: “Ăn cơm thì không cần.”

Nghe thấy lời này, Phương Đình mím môi, trong lòng có hơi thất vọng.

Cô ta làm như thế, không phải chính là muốn câu dẫn Lý Phàm sao.

Ai có thể ngờ, một tên phế vật trước kia, vậy mà là Lý phú thiếu thần bí trong truyền thuyết!

Con rùa vàng như này, cô ta không câu mới lạ đó.

“Vậy anh không sa thải tôi rồi sao?” Phương Đình lại hỏi, giọng nói nhu nhược, rõ ràng rất uy khuất đáng thương.

Lý Phàm nhấp một ngụm cà phê, suy nghĩ rồi nói: “Xem tình hình, cô nếu như biểu hiện tốt thì có thể tiếp tục làm việc ở đây, nếu như hôm nào phạm lỗi…”

“Cậu Lý, anh yên tâm, tôi chắc chắn hết lòng hết dạ làm việc cho tập đoàn Vinh Khang, làm việc cho chủ tịch Vinh! Chỉ cần là việc cậu Lý yêu cầu, tôi cái gì cũng đều bằng lòng làm!”

Phương Đình lập tức thề.

“Cái gì cũng bằng lòng sao?”

Lý Phàm bị chọc cười, đang chuẩn bị trêu Phương Đình, Vinh Bân đi tới.

“Cậu Lý, Cố Tuấn Hào của nhà họ Cố đến rồi, ở dưới lầu, cậu có muốn gặp không?”

Lý Phàm hơi sững người, sau đó hiểu ra, khóe môi xuất hiện một nụ cười lạnh lùng.

Cố Tuấn Hào, ha ha…a

Chương 36: ANH VẪN LÀ PHẾ VẬT

Khóa môi của Lý Phàm nhếch lên lộ ra nụ cười lạnh, nói: “Để anh ta lên, tôi ở bên cạnh nghe, ông xử lý.”

“Vâng, cậu Lý.” Vinh Bân nói.

Vài phút sau, Cố Tuấn Hào mặt mày đầy ý cười đi vào, hai tay đưa ra, nịnh nọt: “Aiya, chủ tịch Vinh, tôi cuối cùng cũng được gặp ngài rồi, thật là trong lòng vô cùng cảm khái, vạn phần kích động.”

Vinh Bân khẽ mỉm cười, nói: “Giám đốc Cố khách sáo rồi.”

Cố Tuấn Hào thấy Vinh Bân bắt tay với mình, lập tức mỉm cười, xem ra hôm nay khiến tập đoàn Vinh Khang thừa nhận chuyện đổi người phụ trách, có hy vọng rồi.

Quả nhiên, Cố Tuấn Hào mình mới là nhân trung chi long, mới là tương lai của nhà họ Cố.

Nhưng, ánh mắt của anh ta liếc qua, bỗng phát hiện, trong phòng làm việc này còn có người khác, hơn nữa là đường hoàng ngồi trên sô pha uống trà.

“Lý Phàm? Tên phế vật cậu sao lại ở đây?” Sắc mặt của Cố Tuấn Hào hơi thay đổi, rõ ràng rất không vui, khóe mắt cũng mang theo một tia ý lạnh và sự khinh thường.

Tên phế vật này sao lại ở đây?

Hơn nữa, vậy mà ngồi ở trên sô pha, còn nhàn nhã uống trà!

Tên này không biết đây là đâu sao?

Đây chính là phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Vinh Khang!

Lý Phàm cười ha hả, xua xua tay, cười nói: “Xin chào, Cố Tuấn Hào.”

“Còn con mẹ mày! Cậu tại sao lại ở đây?!” Cố Tuấn Hào lập tức tức giận, lạnh lùng nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo quát.

Tên Lý Phàm này, ở nơi này vậy mà thư giãn như thế?

“Còn nữa, cậu dựa vào đâu mà ngồi hả? Còn uống trà?! Cậu biết đây là đâu không? Còn không mau đứng dậy cho tôi!”

Cố Tuấn Hào buồn bực, nếu là vì tên khốn không được tích sự gì như Lý Phàm này mà chọc giận Vinh Bân, vậy anh ta và nhà họ Cố, đều sẽ không cho trái ngon để ăn!

Vinh Bân lúc này nhìn thấy Cố Tuấn Hào vô lễ với Lý Phàm như thế, trong lòng rất bực tức, mấy lần muốn lên tiếng cản lại, nhưng đều bị ánh mắt của Lý Phàm cản lại.

Cậu Lý này, rõ ràng rất không đơn giản, tại sao muốn giả vờ khiêm tốn và yếu thế như vậy?

Lẽ nào, đây chính là sở thích đặc biệt của người có tiền sao?

Bên này, Lý Phàm nhàn nhạt đáp: “Tôi tại sao không thể ở đây chứ? Tôi tìm chủ tịch Vinh có chút chuyện.”

Ha ha!

Cố Tuấn Hào cười lạnh hai tiếng, ánh mắt mang theo sự khinh bỉ coi thường, châm chọc nói: “Đồ rác rưởi như cậu, có tư cách gì tìm chủ tịch Vinh chứ? Ồ, tôi biết rồi, cậu không phải là vì chuyện hợp đồng, chạy đến cầu xin chủ tịch Vinh đây chứ?”

Nói rồi, trong mắt Cố Tuấn Hào tràn ngập sự trêu tức.

Tên Lý Phàm này, cũng quá làm càn rồi, dựa vào cậu ta có thể làm được gì chứ?

Lý Phàm không lên tiếng, mà khóe miệng nhếch lên lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Vinh Bân lúc này cũng mở miệng, sắc mặt không vui nhìn Cố Tuấn Hào hỏi: “Giám đốc Cố, hợp đồng mà cậu nói chính là bản hợp đồng lần trước tôi đưa cho tổng giám Cố – Cố Họa Y của quý công ty sao?”

Cố Tuấn Hào lập tức bước lên hai bước, gật đầu mỉm cười nói: “Chủ tịch Vinh quả thật tâm tư tỉ mỉ, là như thế này, thành tích của Cố Họa Y không được, năng lực cũng không được, thông qua công ty quyết định, còn cả sự đồng ý của chính cô ta, người phụ trách hợp tác lần này với quý tập đoàn đổi thành tôi, tôi cũng là đặc biệt đến nói cho chủ tịch Vinh, thuận tiện ở chỗ của chủ tịch Vinh ký tên đạt thành cuộc hợp tác.”

Nói rồi, Cố Tuấn Hào còn không biết liêm sỉ cầm bút, muốn trực tiếp ký tên.

Nhưng, Lý Phàm lúc này lại lạnh lùng nói: “Năng lực của Cố Họa Y không được? Lẽ nào phú nhị đại cả ngày ăn chơi nhảy múa như anh có năng lực hay sao? Còn nữa, chính cô ấy đồng ý? Lẽ nào không phải là anh liên hợp với ông nội, trực tiếp cướp phần hợp đồng này!”

Vừa nghe lời này, Cố Tuấn Hào lập tức khẩn trương , ngoảnh đầu, trừng mắt với Lý Phàm, quát: “Lý Phàm! Cậu không nói chuyện không ai nói cậu câm đâu! Hơn nữa, đây là chuyện của nhà họ Cố chúng tôi, không đến lượt cậu nhúng tay vào! Sao hả, muốn đòi lại công bằng thay cho vợ? Ha ha, cậu cũng không nhìn xem Cố Họa Y tính là thứ gì, cậu lại tính là cái thá gì! Chủ tịch Vinh há là người vô tri như cậu, ông ấy chắc chắn sẽ đồng ý thay người phụ trách, đến lúc đó, tôi nhất định đích thân xem cậu và tiểu tiện nhân Cố Họa Y đó đuổi khỏi nhà họ Cố!”

Mắng xong, Cố Tuấn Hào rất thoải mái!

Mà sau đó, anh ta quay đầu, vẻ mặt tươi cười nói với Vinh Bân: “Chủ tịch Vinh, tôi bây giờ ký tên.”

Nói xong, anh ta cầm bút lên muốn ký tên.

Nhưng, bỗng nhiên có một bàn tay lớn trực tiếp đè lên bản hợp

đồng, hơn nữa còn thu lại, lạnh lùng nói: “Nếu đã như thế, tôi cảm thấy, vẫn là đợi hôm nào đó sau khi quý công ty thừa nhận năng lực của Cố Họa Y thì tiến hành hợp tác.”

Nói xong, Vinh Bân thu lại bản hợp đồng này.

Cố Tuấn Hào sững ra tại chỗ, biểu cảm trên mặt thay đổi liên tục, vội nói: “Chủ tịch Vinh chủ tịch Vinh, hợp tác lần này, tôi phụ trách cũng như thế, năng lực của tôi tốt hơn Cố Họa Y, hơn nữa, tôi…”

Cố Tuấn Hào còn nói chưa xong, Vinh Bân đã cắt ngang lời của anh ta, nói: “Nếu nhà họ Cố đã không có thành ý như thế, tôi cảm thấy hợp tác của chúng ta, vẫn là hoãn lại đi. Giám đốc Cố, tôi không thể không nhắc nhở cậu một câu, người muốn hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, không chỉ nhà họ Cố của cậu, hơn nữa, nhà họ Cố của cậu ở Hán Thành không phải là sự lựa chọn tốt nhất.”

Nói xong câu này, Vinh Bân lạnh lùng nói: “Tiễn khách.”

Lộp độp!

Cố Tuấn Hào hoảng rồi, trong lòng rất kinh ngạc.

Vốn dĩ tưởng Vinh Bân sẽ rất sảng khoái đáp ứng chuyện này, nhưng không ngờ, đối phương vậy mà nhận định chết tiểu tiện nhân Cố Họa Y đó!

Đáng hận!

Lẽ nào, Cố Họa Y hầu hạ không phải Vinh Thường Uy, mà là Vinh Bân…

Cố Tuấn Hào bây giờ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng rất tức tối, bởi vì một câu nói cuối cùng của Vinh Bân chính là đang cảnh cáo anh ta, tập đoàn Vinh Khang không phải chỉ có một sự lựa chọn là nhà họ Cố.

Làm sao đây?

Hợp tác lần này, nếu như hủy trong tay mình, vậy ông nội nhất định sẽ không tha cho anh ta!

Trong lòng Cố Tuấn Hào rất khẩn trương, lẽ nào còn phải mời tiểu tiện nhân Cố Họa Y đó đến?

Lý Phàm lúc này đứng dậy, trực tiếp rời khỏi phòng làm việc.

Cố Tuấn Hào có ở lại nữa cũng không được gì, mỉm cười hai tiếng với Vinh Bân, cũng rời khỏi.

Tầng dưới tập đoàn Vinh Khang, Cố Tuấn Hào mặt mày tức tối đuổi đến trước mặt Lý Phàm, túm lấy cổ áo của anh, hằn học cảnh cáo: "Lý Phàm, tôi mặc kệ cậu dùng cách gì, nhưng tôi nói cho cậu biết, hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, chắc chắn là của tôi! Cậu muốn tranh giành thay cho tiểu tiện nhân Cố Họa Y đó, không có cửa đâu!"

Ánh mắt của Lý Phàm trở lạnh, trực tiếp giật cổ tay của Cố Tuấn Hào ra, lật tay hơi dùng sức, bỗng khiến Cố Tuấn Hào kêu thảm thiết hai tiếng.

"Á! Cậu buông tay ra, buông tay… đau đau đau…"

Ánh mắt của Lý Phàm lạnh lẽo, nói: "Cố Tuấn Hào, tôi khuyên anh tốt nhất đừng trêu chọc tôi! Còn nữa, cô ấy tên Cố Họa Y, không phải tên tiểu tiện nhân! Anh nếu như còn xúc phạm cô ấy, tôi không tha cho anh đâu!"

Nói rồi, Lý Phàm đẩy Cố Tuấn Hào ra, anh ta trực tiếp lảo đảo vài bước, mông tiếp đất.

"Lý Phàm, cậu đáng chết! Cậu vậy mà dám động thủ với tôi, cậu xong đời rồi!"

Cố Tuấn Hào gào lên, tức tối chỉ vào bóng lưng đã sớm đi ra của Lý Phàm.

Vừa rồi là chuyện gì thế?

Lý Phàm vậy mà dám động thủ với mình, hơn nữa cậu ta còn cảnh cáo mình?!

Anh điên rồi sao?

Anh không biết mình là thứ gì sao?

Trong lòng Cố Tuấn Hào vô cùng tức tối, nhưng lại có hội hoảng sợ và kiêng kỵ.

Bởi vì, ánh mắt vừa rồi của Lý Phàm, thật sự có hơi khiến anh ta thấy sợ.

Giống như một con gấu ngủ say, khát máu mà tỉnh dậy.

Không không không.

Nhất định là ảo giác của anh ta.

Tên phế vật đó có thể có năng lực gì chứ!

Trong lòng Cố Tuấn Hào tức điên, bò dậy, hằn học nói: “Đồ khốn đồ khốn!”

Bỗng nhiên, điện thoại của anh ta đổ chuông.

“Tuấn Hào, ông nội đã đến công ty rồi, bên phía con như thế nào rồi, ký tên rồi chứ?” Cố Thiệu Dũng hỏi, trong lòng rất vui mừng, chỉ cần con trai mình ký tên rồi, vậy thì địa vị của con trai ở Công ty thuốc Vân Sinh không thể lay động rồi, tương lai thừa kế vị trí gia chủ của nhà họ Cố, cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột.

“Ba, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, tôi lập tức quay về.” Cố Tuấn Hào tức tối nói.

Quay trở lại bên Lý Phàm, anh đi ra ngoài không lâu thì lên một chiếc Rolls Royce dừng ở góc phố.

Lần trước đã hẹn rồi, cần phải đi gặp một người.

Lý Phàm vừa lên xe, đằng sau cách đó không xa, xe của Cố Tuấn Hào vừa hay từ hầm để xe đi ra, anh ta liếc nhìn về phía này, bỗng đồng tử co rút, trong lòng có hơi run rẩy, thất thanh nói: “Bóng lưng đó sao lại có hơi giống Lý Phàm…”

Chương 37: XÁC ĐỊNH MỘT MỤC TIÊU NHỎ

Cố Tuấn Hào chớp mắt, cố gắng nhìn vài lần, một chiếc xe sang trước mắt lái đi, đợi khi anh ta nhìn lại, chiếc Rolls Royce đó đã không thay đau nữa.

Ảo giác sao?

Cố Tuấn Hào chớp chớp mắt, lông mày nhíu lại.

Chắc sẽ không.

Đó là chiếc Rolls Royce, hơn nữa là dòng Phantom, ít nhất phải 20 tỷ!

Tên phế vật Lý Phàm này có thể ngồi trên loại xe sang này sao?

Dứt khoát Cố Tuấn Hào cũng không để trong lòng, lái xe trở về.

Trên chiếc Rolls Royce, Lý Phàm lười nhác hỏi: “Hôm nay gặp ai, có tốn thời gian hay không?”

Tiền Phúc cung kính đáp: “Tiểu thiếu chủ, không tổn thời gian của cậu đâu, người này ở trong nước rất nổi tiếng, là bậc thầy sưu tầm đồ cổ, cũng tính là một người bạn của tôi. Hơn nữa, ông ấy dưới tên có một công ty thương mại ở nước ngoài, Long hậu nhìn trúng ông ấy, muốn để tiểu thiếu chủ gặp thử.”

Lý Phàm cười ha hả, nói: “Kêu tôi gặp thử? Muốn kiểm tra năng lực của tôi thì nói thẳng, hà tất phải lòng vòng.”

Tiền Phúc mỉm cười, nói tiếp: “Tiểu thiếu chủ, đây là ý của Long hậu, hơn nữa là một hạng mục nhỏ giá trị 9000 tỷ, cậu cần phải đích thân xem, cũng là vì chuẩn bị cho cậu kế thừa Long Môn.”

Một câu nói khiến Lý Phàm không khỏi nhướn mày nhìn Tiền Phúc.

Vụ làm ăn giá trị 9000 tỷ, là hạng mục nhỏ?

Lý Phàm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không nhịn được nói: “Tiền Phúc, ông so với anh Vương còn biết khoác lác hơn.”

Xác định một hạng mục nhỏ, 300 tỷ.

Ông đây mở miệng chính là 9000 tỷ.

Rất nhanh, chiếc Rolls Royce lái tới nhà hàng nổi tiếng nhất Hán Thành, Hán Cung.

Ở Hán Thành, nơi này tuyệt đối là nhà hàng đứng đầu, người có thể tới đây không phú thì quý, đều là nhân vật có tài có máu mặt của Hán Thành.

Hơn nữa, Hán Cung chỉ hạn chế cho hội viên.

Chi tiêu mỗi năm không quá 3 tỷ thì không có tư cách trở thành hội viên của Hán Cung.

Cùng lúc này, cửa Hán Cung là các thương gia có tiếng ở Hán Thành.

Chủ tịch tập đoàn Thương mại Hải Thông, Tào Diễn.

Chuyên kinh doanh ở nước ngoài, xuất nhập thuốc.

Là chủ tịch của Thương mại Hải Thông, Tào Diễn có khối tài sản cá nhân lên tới 3000 tỷ, ở trong bảng xếp hạng độ giàu có của Hán Thành, đó là sự tồn tại trong top 20!

Đương nhiên, ông ta còn là bậc thầy sưu tập trong nước, có danh tiếng rất lớn.

Bây giờ, Tào Diễn dẫn mười mấy quản lý cấp cao trên dưới của công ty, cung kính đứng ở của Hán Cung.

Một màn này, thật sự gây chấn động không ít người đến đây dùng

bữa.

Cũng gây lên rất nhiều cuộc bàn luận và tiếng kinh ngạc:

“Đó là chủ tịch Tào Diễn của Thương mại Hải Thông, ông ta đây là đang đợi ai? Trận khí này, cũng quá lớn rồi.”

“Thật khó tin, Tào Diễn chính là phú hào có khối tài sản cá nhân hơn 3000 tỷ, vậy mà đứng ở cửa đợi người.”

“Có nhân vật lớn đến rồi sao? Không nghe nói, chẳng lẽ là Lý phú thiếu thần bí nổi tiếng mấy ngày nay sao?”

Lý Phàm ngồi trong chiếc Rolls Royce, nhìn cửa Hán Cung trang hoàng lộng lẫy, một nhóm tinh anh xếp thành hai hàng quần áo chỉn chu, lông mày nhíu lại, nói: “Không phải từng nói khiêm tốn làm việc sao, tại sao còn phải như thế này?”

“Tiền Phúc vội cười rạng rỡ: “Tiểu thiếu chủ, xin lỗi, là tôi truyền đạt không tới, khả năng chủ tịch Tào cảm thấy như thế mới phù hợp với thân phận của cậu.”

“Tôi thân phận gì chứ? Con rể phế vật của nhà họ Cố, kêu bọn họ giải tán.” Lý Phàm lạnh lùng nói: “Đến chỗ để xe, thông báo Tào Diễn đó, gặp mặt riêng.”

“Hiểu.” Tiền Phúc gật đầu.

Chiếc ô tô trực tiếp đi vòng qua, xoay đầu chạy vào chỗ để xe.

Mà ở của Hán Cung, Tào Diễn luôn khiêm tốn cung kính đứng thẳng người, lặng lẽ chờ đợi nhân vật lớn của ngày hôm nay.

Có thể được Long môn trọng dụng, sự phát triển sau này của Tào Diễn ông ta không thể hạn lượng.

Cùng lúc đó, bên cạnh ông ta có một người đàn ông trẻ tuổi quần là áo lượt, Tào Sảng, con trai của Tào Diễn.

Phú nhị đại nổi tiếng của Hán Thành, ăn chơi trác táng, đua xe

mạo hiểm, cái gì cũng chơi.

Anh ta bây giờ vẻ mặt ngái ngủ ngà ngà say, còn có hơi bất mãn, hai tay đút vào trong túi, lẩm bẩm nói: “Ba, chúng ta rốt cuộc đợi đến khi nào, đối phương là ai chứ, khí thế lớn như vậy, đã sắp được nửa tiếng rồi, còn không đến nữa, con quay về ngủ bù đây.

Tào Diễn liếc nhìn Tào Sảng, hận sắt không thể thành thép mà trách mắng: “Con đứng đàng hoàng cho ba, cả ngày chỉ biết uống rượu đua xe! Lát nữa, nhân vật lớn đến rồi, con không được nhiều lời, chuyện gì, nhìn nhiều nghe nhiều, chỉ không được lắm lời, nếu như xảy ra sai sót, ba trở về sẽ thu thập con!”

Tào Sảng bực tức hừ một tiếng, trong lòng rất không thoải mái.

Anh ta tối quá uống quá nhiều, lại chơi đến sáng, bây giờ rất đau đầu.

Ba của anh ta cũng thật là, cứ muốn kéo anh ta tới, nói gặp nhân vật lớn gì đó.

Đến bây giờ, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, đây cũng quá chảnh rồi.

Cũng vào lúc này, Tào Diễn bỗng nhận được một cuộc điện thoại, mà sau đó trầm giọng nói với mọi người: “Không cần đợi nữa, người đã đến rồi.”

Đến rồi?

Không ít người nghi ngờ, trong lòng sinh bất mãn.

Tào Sảng tức không nhẹ, lập tức mắng: “Fuck! Có bệnh à, để chúng ta chờ ở đây nửa ngày, bóng người không nhìn thấy, người thì tới rồi?”

“Nói nhảm gì chứ, đi theo ba.” Tào Diễn lườm anh ta.

Tào Sảng cũng không dám chống lại ba của mình, chỉ đành cúi đầu, oán hận đi theo ông ta vào trong Hán Cung.

Rất nhanh, bọn họ đến một phòng bao.

Khoảnh khắc đẩy cửa ra, Tào Sảng nhìn thấy hai người đứng bên trong, ánh mắt trực tiếp rơi vào người Lý Phàm đang quay lưng với bọn họ.

Chính là anh?

Fuck!

Con mẹ nó đây là ai, còn khá lòng vòng, nhưng tại sao lại ăn mặc như đồ dởm thế?

Đây là người đầu tư của ngày hôm nay?

Đây rõ ràng chính là một công nhân quét rác trên phố mà!

Trong lòng Tào Sảng càng không thoải mái, khóe miệng nhếch lên cười cợt.

Mà Tào Diễn sau khi bước vào, trực tiếp rảo bước đi tới, cung kính đưa tay ra, vẻ mặt tươi cười đi tới chỗ Tiền Phúc đang chống gậy.

“Tiền lão, để ông chờ lâu rồi.”

Tiền Phúc mỉm cười, đứng ở đó, chìa một tay ra, đợi đối phương bắt tay.

Mà cùng lúc đó, ánh mắt của Tào Diễn tự nhiên rơi vào trên người thanh niên bên cạnh Tiền Phúc, hỏi: “Vị này là?”

“Vị này chính là tiểu thiếu chủ của Long Môn, Lý Phàm, cũng là người đầu tư lần này.” Tiền Phúc vẻ mặt tươi cười giới thiệu.

Tiểu…. tiểu thiếu chủ?

Tiểu thiếu chủ của Long Môn đích thân tới rồi!

Trái tim của Tào Diễn càng rung lên mạnh liệt, ông ta không ngờ

mình sẽ gặp được tiểu thiếu chủ của Long Môn!

Long Môn, đó là sự tồn tại siêu việt cỡ nào chứ!

Thế gian này còn có nhà nào có bản lĩnh hơn Long Môn chứ?

Không có!

Tào Diễn lập tức hiểu, lập tức chân thành kính sợ cúi người nói: "Tôi Tào Diễn, có mắt không tròng, không thể nhận ra cậu Lý, mong cậu Lý đừng trách."

Lý Phàm lúc này quay đầu lại, nhàn nhạt mỉm cười: "Chủ tịch Tào, không cần khách sáo, chúng ta nói ngắn gọn, đây cũng là một nhiệm vụ mà Long Môn sắp xếp cho tôi, nghe nói ông đang tìm nhà đầu tư, bao nhiêu, nói một con số đi."

Tào Diễn nhìn Tiền Phúc, phát hiện đối phương luôn hơi nhắm mắt, dường như cản bản không định nhúng tay, lúc này mới cung kính mở miệng: "Cậu Lý, Thương mại Hải Thông tôi đang mở con đường y được giữa Mỹ và Ả rập, dự tính cần ngân sách là 9000 tỷ. Cậu yên tâm, chúng tôi có năng lực trong vòng hai năm tới thu được lợi nhuận đến 15 nghìn tỷ!"

"9000 tỷ…"

Lý Phàm thầm nghĩ, lông mày hơi cong cong, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Điều này khiến trong lòng Tào Diễn rất thấp thỏm, là 9000 tỷ nhiều quá sao?

Cũng đúng, ai có thể lập tức đồng ý đầu tư 9000 tỷ chứ.

Đây không phải con số nhỏ, ngộ nhỡ đầu tư thất bại…

Nhưng, sau đó một câu của Lý Phàm lại khiến Tào Diễn chấn động rất lâu.

Tào Sảng từ lúc vào cửa còn xem thường Lý Phàm, cũng ngốc luôn.

“Như thế này đi, tôi đầu tư 15 nghìn tỷ, xác định một hạng mục nhỏ, trong hai năm, ông có thể đưa lợi nhuận đến 30 nghìn tỷ, tôi lập tức để Tiền lão chuyển khoản.” Lý Phàm nói, giống như 30 nghìn tỷ đối với anh mà nói, chỉ là một con số mà thôi.

15 nghìn tỷ?

Trời ạ!

Tào Diễn sửng sốt rồi, khoảng khắc đó, đầu óc ông ta trống rỗng!

Tức thời thì là 15 nghìn tỷ!

Kiều ra tay này, cũng quá hào phóng rồi!

Đây chính là tài lực của Long Môn sao?

Khủng khiếp! Quá khủng khiếp!”

“Cậu Lý, cậu chắc chắn đầu tư 15 nghìn tỷ sao?” Tào Diễn tinh thần còn có hơi bất ổn, kích động nói chuyện cũng có hơi run.

Rất khó tưởng tượng, một phú hào có khối tài sản cá nhân 3000 tỷ, lúc này vậy mà lại thất thố như thế.

“Sao hả, chê ít? Vậy tôi tiếp tục tăng thêm một ít.” Lý Phàm khẽ mỉm cười nói.

“Còn… còn tăng?”

Tào Diễn hoàn toàn bị sự chấn động này mà nói không nên lời, vội nói: “Không cần không cần, 15 nghìn tỷ đủ rồi.”

Sau một lúc thương lượng đơn giản, Tào Diễn vội kêu trợ lý vào, trong tay cầm một chiếc hộp gấm tinh xảo.

Ông ta từ trong hộp gấm rút ra một miệng ngọc long bích, cung kính đưa cho Lý Phàm, nói: “Cậu Lý, đây là một miếng ngọc long bích, là vật thời Hán Vũ Đế, tôi cất giữ rất nhiều năm, lần này coi

như bày tỏ một chút tâm ý của tôi, tặng cho cậu Lý.”

Là bậc thầy sưu tập đồ cổ trong nước, Tào Diễn tự nhiên không những món đồ cổ.

Mảnh ngọc long bích này được chạm khắc rất tinh xảo, nhất là ngọc long trên ngọc bích màu trắng ngà, sống động như thật, phần dưới còn có một chút sắc xanh ngọc, vừa nhìn là biết giá trị bất phàm!

Miếng ngọc long bích này, trên thị trường, giá trị khoảng 30 tỷ!

Lý Phàm chỉ nhàn nhạt liếc nhìn, gật đầu nói: “Vậy thì cảm ơn chủ tịch Tào rồi.”

Nói rồi, anh thu lại chiếc hộp gấm đựng ngọc long bích, rồi sau đó cùng Tiền Phúc một trước một sau rời khỏi phòng bao.

Vừa ra khỏi phòng bao, một giọng nói không đúng lúc truyền tới, mang theo vài phần kinh ngạc và khinh bỉ.

“Lý Phàm, cậu sao lại ở đây?”

Lý Phàm ngoảnh đầu nhìn thì thấy Từ Thiên Hải mặc vest đi giày da, tinh tế bước vào.

Chương 38: SAO LẠI LÀ CẬU TA

Giọng nói này khiến người ta nghe thì rất không vui.

Lý Phàm nhíu mày nhìn qua, thì nhìn thấy Từ Thiên Hải ăn mặc chỉnh tề, lúc này hai tay đút vào túi quần, mặt mày châm chóc đi về phía mình.

Đi đến trước mặt, Từ Thiên Hải còn dùng ánh mắt khinh thường đánh giá Lý Phàm từ trên xuống dưới, sau đó nới lỏng cổ áo vest của mình, mỉa mai nói: "Được đây Lý Phàm, nghiệp vụ của tiệm spa này của cậu cũng đã mở đến Hán Cung rồi, đủ giỏi."

Nói rồi, anh ta còn giơ ngón tay cái, nhưng ý giễu cợt trong lời nói lại vô cùng rõ ràng.

Lý Phàm mày ngài nhíu lại, sắc mặt có hơi phản cảm.

Tôi làm ở đâu làm gì, liên quan đến rắm gì đến anh chứ?

Với cả, tôi và Từ Thiên Hải anh rất thân sao?

Lý Phàm khẽ lắc đầu, không định lằng nhằng với đối phương, xoay người muốn đi.

Nhưng, một màn này rơi vào trong mắt Từ Thiên Hải lại khiến anh ta rất không thoải mái!

Fuck!

Một thằng con rể phế vật của nhà họ Cố, ai ai gọi kêu là đồ bỏ đi, vậy mà dám phớt lờ anh ta.

Từ Thiên Hải không định cứ như thế mà buông tha Lý Phàm, nghênh ngang bước lên, trực tiếp chặn đường đi của Lý Phàm, mỉa mai: "Yo, khá chảnh đấy, vậy mà dám phớt lờ tôi. Sao hả, thật tưởng mình đến Hán Cung thì là khách hàng tôn quý của nơi này rồi sao? Đừng nằm mơ nữa, chỗ này, cậu mãi mãi không có trả nổi

đâu.”

Lông mày của Lý Phàm nhíu lại, biểu cảm rất không thoải mái.

Anh còn có việc cần xử lý, không muốn lãng phí thời gian với loại ất ơ này.

Mà vào cùng lúc này, mấy nam nữ phú nhị đại đằng sau Từ Thiên Hải, cũng mang theo ánh mắt khác thường nhìn Lý Phàm.

Bọn họ tuy không thân với Lý Phàm, nhưng lại nghe qua tin tức liên quan đến anh.

Con rể ở rể của nhà họ Cố ở Hán Thành, chuyên môn ăn bám, bình thường đều là dựa vào vợ nuôi, ở nhà họ Cố, không có địa vị gì cả, ngay cả con chó của nhà họ Cố cũng không bằng.

“Cậu Từ, đây chính là Lý Phàm tên phế vật nổi tiếng đó sao, nếu như giống như lời đồn, thật là rác rưởi.”

“Lần đầu gặp, thật là rất được đấy. Nghe nói anh ta ngay cả con gái của mình cũng không thể nhận, thật là đáng thương.”

“Ài, Cố Họa Y của nhà họ Cố sao lại gả cho anh ta chứ, thật là nghĩ không thông mà.”

Mấy người đứng đằng sau Từ Thiên Hải, cười nói bàn luận tràn đầy sự khinh bỉ.

Bọn họ, không hề đem cảm nhận của Lý Phàm vào trong mắt, một phế vật thì chỉ bị mọi người cùng cười nhạo mà thôi.

Hà tất gì phải để tâm đến cảm nhận của anh chứ.

Nhất là tên Lý Phàm này, ngay cả vợ của chính mình cũng chê bai mình, nghe đồn, còn đang nháo đòi ly hôn, thật là nực cười.

Lý Phàm nhíu chặt mày, một khắc cũng không muốn ở lại đây, trực tiếp nghiêng người chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng Từ Thiên Hải đó lại không buông tha mà nói: “Lý Phàm, đừng đi, vừa gặp được rồi, hay là tôi mời cậu ăn cơm, đương nhiên cũng không phải là miễn phí, chỉ cần cậu kêu tiếng chó hai tiếng thì tôi mời cậu, như thế nào hả? Rất hời nhà, có thể ăn cơm ở Hán Cung, Lý Phàm cậu sau này ra người không cần nói khoác nữa, cũng có bản lĩnh.”

Từ Thiên Hải sớm đã nhìn Lý Phàm không thoải mái rồi, một tên phế vật, dựa vào đâu mà có thể có được thiên tiên nữ thân như Cố Họa Y chứ.

Cố Họa Y, vốn dĩ chính là thuộc về Từ Thiên Hải anh ta!

Tên Lý Phàm này, nên chết!

“Tự anh ăn đi.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Từ Thiên Hải cười ha ha hai tiếng, đưa tay, vỗ vai của Lý Phàm hai cái, ghé sát tai khiêu khích: “Lý Phàm, tôi khuyên cậu, tốt nhất ly hôn sớm với Họa Y, nếu không tôi nhất định khiến cậu ăn không trôi đi không được.”

Nói rồi, Từ Thiên Hải dẫn người trực tiếp lướt qua bên người Lý Phàm, đi vào đại sảnh của Hán Cung.

Lý Phàm ở đằng sau ánh mắt hơi lạnh, toàn thân tỏa ra sát ý, siết chặt nắm đấm, hít một hơi, cất bước đi ra ngoài cửa.

Mà Từ Thiên Hải đi chưa ra, ngước mặt thì vội vàng chạy tới chỗ của một người đàn ông trung niên mặt tròn, mặc vest màu xám, rất chỉnh chu, hơn nữa, hai người trợ lý đằng sau ông ta đang vội vàng chạy tới.

Ông chủ của Hán Cung, Phùng Văn Điển.

Đây chính là nhân vật lớn của Hán Thành, nổi tiếng cả trong hai giới hắc bạch của Hán Thành.

Thân phận địa vị đều không kém Thiên gia Sở Trung Thiên của Hán Thành!

Hán Cung, vốn chính là nhà hàng lớn nhất Hán Thành, quan hệ phức tạp, ông chủ đằng sau thực lực tự nhiên không thể xem thường.

Lúc này nhìn thấy Phùng Văn Điển chạy ra, Từ Thiên Hải thậm chí kích động, vội cất bước chạy tới, hai tay đưa ra, cung kính nói: "Ông chủ Phùng, ông sao lại đích thân đến rồi, ông cũng quá khách sáo rồi, khiến tôi rất ngại."

Nhưng, Phùng Văn Điển chỉ là đi ngang qua, liếc nhìn Từ Thiên Hải, trong lòng nghi hoặc, người này là ai?

Sau đó, ông ta khẽ lắc đầu, hỏi: "Có nhìn thấy cậu Lý vừa mới từ đây đi ra không?"

Phùng Văn Điển và Tào Diễn là bạn bè nhiều năm, hôm nay Tào Diễn đến đây tiếp đãi khách quý, lấy được vốn đầu tư 15 nghìn tỷ, ông ta đã biết rồi.

Nhân vật như này, ông ta bắt buộc phải đích thân tiếp đãi.

Chỉ đáng tiếc, ông ta đến muộn một bước, đối phương đã đi rồi, lúc này mới vội vội vàng vàng chạy đuổi theo ra ngoài.

Từ Thiên Hải ngây người, có hơi lắp bắp nói: "Cậu… cậu Lý? Cậu Lý gì, tôi không nhìn thấy."

Bây giờ, Từ Thiên Hải có hơi sốc.

Cậu Lý khiến Phùng Văn Điển này vội vàng thất thố tìm kiếm như này là ai?

Hán Thành còn có một cậu chủ họ Lý như thế, có thể khiến Phùng Văn Điển đích thân ra mặt sao?

"Ài, cậu Lý, cậu đợi tôi với!"

Bỗng nhiên, Phùng Văn Điển chạy về phía trước hình như là phát hiện ra cái gì đó, gương mặt tươi cười kích động, Từ Thiên Hải

trực tiếp ngây ngốc, đuổi theo ra ngoài.

Từ Thiên Hải ngẩn ra rồi, cảm thấy mình rất mất mặt, giống như công cụ hình người.

Thì ra Phùng Văn Điển không phải đến tìm anh ta, hoàn toàn chính là đi ngang qua mà thôi.

Từ Thiên Hải rối bời trong gió, có một loại cảm giác máu tắc ở lồng ngực.

Mấy bạn bè phú nhị đại ăn mặc rất thời thượng đằng sau anh ta cũng đều ngậm miệng không nói, nhưng trong ánh mắt lại nhiều thêm vài phần giễu cợt.

“Mẹ nó, cậu Lý nào chứ? Có thể khiến Phùng Văn Điển vội vàng chạy ra ngoài như thế.” Từ Thiên Hải lẩm bẩm một câu, ngoảnh đầu nhìn sang mấy người bạn.

Bọn họ đều lắc đầu nhún vai, nói: “Không biết, chưa từng nghe nói.”

“Ài ài, tôi nghĩ ra rồi, mấy ngày nay Lý phú thiếu thần bí gây chấn động đầu tư xây dựng doanh nghiệp nghiên cứu y dược lớn nhất của thành phố, sẽ không phải là anh chứ?” Có người bỗng nói.

Lập tức, mọi người lần lượt gật đầu đáp: “Đúng đúng đúng, có khả năng, tám chín phần là phải rồi!”

“Như thế nào, chạy đuổi ra ngoài xem thử? Có thể khiến Phùng Văn Điển đích thân ra mặt tiếp đãi, chắc chắn không phải là người bình thường.” Có người đề nghị.

Từ Thiên Hải nhíu mày, khoát tay nói: “Đi, tôi ngược lại cũng muốn đi ra xem thử, cậu Lý này có tài đức gì, vậy mà có thể khiến ông chủ của Hán Cung đích thân ra mặt!”

Nói rồi, một nhóm người lũ lượt từ sảnh chính đi về phía cửa.

Cùng lúc này, ngoài cửa.

Phùng Văn Điển đã đuổi kịp Lý Phàm, gọi: “Cậu Lý, xin dừng bước, tôi là ông chủ của Hán Cung, Phùng Văn Điển.”

Lý Phàm dừng bước chân, đứng bên cạnh chiếc Rolls Royce, bên cạnh có Tiền lão đã đợi từ khi nào.

Anh có hơi nghi hoặc nhìn người đàn ông trung niên chạy tới, hỏi: “Tiền lão, lại là bạn của ông sao?”

Tiền Phúc khẽ lắc đầu nói: “Không tính là vậy.”

Phùng Văn Điển vài bước chạy tới, ánh mắt trước tiên dừng ở trên người Tiền Phúc bên cạnh Lý Phàm, trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Không sai!

Tiền Phúc, người giàu nhất đại khu Sở Châu!

Người thanh niên đứng cạnh ông ta, tự nhiên chính là vị tiểu thiếu chủ đó!

“Cậu Lý, chủ tịch Tiền, không biết hai vị tới, không tiếp đón được từ xa, đây là thẻ hội viên VIP chí tôn của Hán Cung, cậu Lý nếu không chê bai thì xin hãy nhận lấy.” Phùng Văn Điển rất cung kính đưa thẻ hội viên bằng hai tay.

Ông ta đã định chủ ý, tối nay, bắt buộc phải kết giao với Lý Phàm.

Ánh mắt Lý Phàm thản nhiên nhìn Phùng Văn Điển, nhận lấy chiếc thẻ hội viên VIP chí tôn, tùy ý nói: “Cảm ơn.”

Nói rồi, anh xoay người chui vào trong.

Chuyện còn lại, Tiền Phúc giải quyết là được.

Tiền Phúc khẽ mỉm cười nói: “Ông chủ Phùng, tiểu thiếu chủ nhà tôi không quá thích khoa trương, cho nên, chuyện cậu ấy đến đây, giữ bí mật.”

“Hiểu, hiểu! Chủ tịch Tiền ông yên tâm, chuyện này sẽ không có ai khác biết đâu.” Phùng Văn Điển vội bảo đảm.

Mà cách đó không xa, Từ Thiên Hải dẫn bạn bè đứng ở cửa, vừa hay nhìn thấy một màn Phùng Văn Điển cung kính đưa thẻ hội viên, lại nhìn thấy đối phương xoay người chui vào chiếc Rolls Royce.

Nhưng, do khoảng cách có hơi xa, cộng thêm tầm mắt bị che khuất, bọn họ cũng không có nhìn rõ diện mạo của đối phương, chỉ thấy bóng lưng chui vào trong xe.

Đó chính là chiếc Rolls Royce!

Còn là phiên bản kỷ niệm đặc biệt!

“Ài, người… người đó, có phải là Lý Phàm vừa nãy không? Cùng một kiểu quần áo!”

Trong đám người, không biết ai to giọng kinh ngạc nói một câu.a

Chương 39: CỐ HỌA Y BỊ ĐÁNH

Mọi người ngược lại hít khí lạnh!

Giống, thật sự quá giống rồi!

Nhưng, điều này sao có thể chứ?

Lý Phàm tên phế vật đó sao lại lên chiếc Rolls Royce được, hơn nữa, còn khiến Phùng Văn Điển cung kính đối đãi như thế.

Tất cả mọi người đều không nói chuyện, biểu cảm rất âm trầm.

“Đừng nói linh tinh! Tên rác rưởi đó, sao có thể là cậu Lý gì đó được!”

Từ Thiên Hải bực tức quát lên, lông mày nhíu thành một đường thẳng, trong lòng cũng rất nghi ngờ.

Sẽ không phải thật sự là Lý Phàm chứ…

Chắc không thể.

“Bỏ đi, chúng ta quay lại.” Từ Thiên Hải nói, dẫn mọi người quay trở lại, nhưng vẫn là đi hai bước thì quay đầu nhìn.

Mãi đến khi chiếc Rolls Royce rời khỏi bãi đỗ xe, anh ta mới thở phào, nhưng sự nghi ngờ trong lòng lại càng nồng đậm.

Quay lại bên phía Cố Tuấn Hào, anh ta đã chạy về tới phòng họp của Công ty thuốc Vân Sinh.

Trong phòng họp lúc này, họ hàng của nhà họ Cố đều có mặt, dù sao là vụ hợp tác quan trọng như thế, nếu như xảy ra sai sót, đó chính là mất đi lợi nhuận của một năm rồi.

Ông cụ Cố lúc này nhàn nhã ngồi trên ghế chủ tịch, nheo mắt, nhìn thấy Cố Tuấn Hào mặt mày tối sầm trở về, mày trắng nhướn lên,

hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ông nội.” Cố Tuấn Hào cúi đầu nói.

Nhìn thấy bộ dạng này, lại thấy trong tay anh ta trống không như thế, ông cụ Cố cảm giác không hay rồi, nghiêm trọng quát hỏi: “Hợp đồng đâu? Cháu không phải đã đắc tội với chủ tịch Vinh rồi chứ?”

Lời này vừa dứt, ánh mắt của họ hàng nhà họ Cố, lần lượt dừng trên người Cố Tuấn Hào, tràn ngập sự lo lắng.

Đặc biệt là Cố Thiệu Dũng, ông ta vừa rồi còn ở trong phòng làm việc khoác lác con trai của mình có bản lĩnh cỡ nào, bây giờ, nếu như hợp tác với tập đoàn Vinh Khang bị Cố Tuấn Hào làm hỏng, vậy ông ta thật sự mất hết mặt mũi!

“Tuấn Hào, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, con mau nói đi, chủ tịch Vinh nói như thế nào? Hợp đồng đâu? Con để ở trong xe rồi sao? Mau xuống lấy mang lên đây!” Cố Thiệu Dũng rất khẩn trương nói.

“Ông nội…”

Bịch!

Cố Tuấn Hào trực tiếp quỳ xuống đất, khóc rưng rức với ông cụ Cố: “Vinh Bân thu lại hợp đồng của cháu rồi, ông ta nói, ông ta nói…”

Thấy bộ dạng này Cố Tuấn Hào, chiếc gậy trong tay ông cụ Cố gõ mạnh xuống đất, đanh mặt nghiêm trọng nói: “Nói mau, ông ta nói gì rồi!”

Cố Tuấn Hào sợ hãi không thôi, lẩm bẩm nói: “Ông ta nói, ông ta muốn suy nghĩ lại chuyện hợp tác với nhà họ Cố, còn nói, người muốn hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, không chỉ có một mình nhà họ Cố.”

Bốp!

Một cái tát của ông cụ Cố bỗng vỗ mạnh trên bàn họp, vểnh râu trợn mắt chỉ vào Cố Tuấn Hào, trách mắng: “Nghiệt tử! Nghiệt tử! Cháu rốt cuộc làm chuyện gì ngu xuẩn rồi hả, vậy mà chọc Vinh Bân nói ra lời này! Đây là vụ làm ăn mấy trăm tỷ, ta… ta đánh chết cháu!”

Mắng rồi, ông cụ Cố giơ chiếc gậy muốn đánh tới, nhưng lại bị mấy người ở một bên ngăn cản.

“Ông cụ, ông bớt giận, sự việc đã xảy ra rồi, chúng ta phải nghĩ cách giải quyết!”

“Phải đó ông cụ, ông đừng tức giận, không tốt cho cơ thể, ông huyết áp cao, còn có bệnh tim, không thể tức giận.”

Ông cụ Cố tức giận thở hổn hển vài tiếng, ngồi lại ghế chủ tịch, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cố Tuấn Hào, quát: “Còn không mau nói những chuyện đã xảy ra khi gặp Vinh Bân, rốt cuộc là tại sao, đột nhiên lại quyết định như thế?”

Cố Tuấn Hào sợ hãi rùng mình, con người khẽ đảo, vội nói: “Ông nội, chuyện này không thể trách cháu, là tên khốn Lý Phàm đó phá rối!”

“Lý Phàm?”

Trên mặt mọi người đều là dấu hỏi chấm, ông cụ Cố cũng rất không hiểu, chuyện này sao lại liên quan tới Lý Phàm.

“Đúng, chính là cậu ta!” Cố Tuấn Hào nói, sau đó nói ra những chuyện xảy ra, thêm mắm dặm muối nói: “… Khi cháu đến thì nhìn thấy Lý Phàm đã ở đó rồi, chắc chắn là vì chúng ta lấy đi thân phận người phụ trách của Cố Họa Y, cô ta ôm hận trong lòng, kêu Lý Phàm đến thổi gió bên tai Vinh Bân, nêu không Vinh Bân sao lại đột nhiên thay đổi!”

“Giỏi giỏi giỏi! Rất giỏi! Lý Phàm, Cố Họa Y!”

Ông cụ Cố lúc này vô cùng bực tức, mặt mày lạnh lùng, tức giận nói: “Gọi điện thoại, kêu Cố Họa Y cút qua đây! Còn nữa, thông

báo Lý Phàm, cùng cút tới đây! Thật là lật trời rồi, thân là cháu gái và cháu rể của nhà họ Cố, vậy mà phản bội nhà họ Cố, há có lý đó!"

Trong lòng ông cụ Cố thật sự tức giận.

Mọi người cũng đều thở phào, chỉ cần không phải là vì Cố Tuấn Hào là được.

Còn Cố Họa Y và Lý Phàm, vậy thì hoàn toàn là đáng đời rồi.

Nghe thấy lời của ông cụ, Cố Tuấn Hào quỳ trên đất, vẻ mặt cười lạnh.

Ha ha, Cố Họa Y, cô xong rồi.

Lần này, ông nội chắc chắn sẽ đuổi cô ra khỏi công ty!

Còn Lý Phàm, con mẹ mày vừa rồi hống hách với ông đây, lần này nhất định phải đuổi mày ra khỏi nhà họ Cố!

Ông cụ Cố nhìn Cố Tuấn Hào quỳ trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Đứng lên đi, đứng sang một bên."

Ông ta cũng hận sắc không thể thành thép, doanh nghiệp nhà họ Cố lớn như thế, cuối cùng chắc chắn là phải giao cho Cố Tuấn Hào.

Anh không có năng lực như thế, nhưng như thế nào mới tốt.

Ài, xem ra chỉ có thể mau chóng bồi dưỡng.

Cố Tuấn Hào đứng lên, ngoan ngoãn đứng ở một bên, lúc này, anh ta càng biểu hiện ngoan ngoãn, càng có thể lấy được cảm hảo trong lòng ông cụ.

Rất nhanh, ở trong nhà Cố Họa Y nhận được điện thoại của ông nội, đầu dây bên kia chính là giọng nói tức giận: "Cố Họa Y, cút đến công ty cho ta!"

Bốp!

Nói xong câu này, điện thoại đã cúp máy rồi.

Cố Họa Y mặt mày mờ mịt, Vương Cẩn Mai ngồi trong phòng khách xem phim Hàn Quốc, lúc này nghi ngờ hỏi: “Sao hả? Ông cụ tìm con? Nổi giận lớn như thế.”

Cố Họa Y khẽ lắc đầu, tỏ ý không biết, đứng dậy sửa soạn, thay một bộ quần áo, xách túi đi ra khỏi cửa.

Rất nhanh, cô chạy đến công ty, vừa bước vào phòng họp thì bị bầu không khí âm lãnh bên trong làm cho kinh ngạc!

Mọi người, đều mang ánh mắt lạnh lẽo, khinh thường, tức giận nhìn chằm chằm bản thân.

Bước chân của Cố Họa Y khựng lại, lông mày lá liễu nhíu lại, trán xuất hiện mồ hôi lạnh, nhịp tim cũng bắt đầu đập nhanh.

Cô hít sâu một hơi, bàn tay trắng nõn siết chặt túi xách, sau đó gượng cười, cất bước đi vào, khom người nói với ông cụ Cố: “Ông nội, ông tìm cháu có chuyện gì?”

“Quỳ xuống!”

Ông cụ Cố tức giận quát một tiếng, lạnh mắt lạnh lẽo, khí thế dọa người.

Cố Họa Y sững ra, rất không hiểu.

Cố Tuấn Hào ở một bên lúc này nhảy ra, chỉ vào Cố Họa Y mà mắng: “Hỗn láo! Ông nội kêu cô quỳ xuống, cô còn không nghe sao?”

Lông mày của Cố Họa Y nhíu lại, trợn mắt nhìn Cố Tuấn Hào, lạnh lùng nói: “Cố Tuấn Hào, anh lại nói xấu gì với ông nội rồi!”

“Ha ha, nói xấu? Bản thân cô làm chuyện xấu gì, mọi người đều đã biết rồi! Giỏi lắm Cố Họa Y, không ngờ cô vậy mà là người như

thế, bán đứng nhà họ Cố, bán đứng công ty, chính là vì chức người phụ trách đáng thương đó của cô sao?"

Cố Tuấn Hào sớm đã soạn lời rồi, lúc này buột miệng nói ra, vô cùng sảng khoái.

Quả nhiên, lời này của anh ta vừa dứt, họ hàng nhà họ Cố trong phòng họp, toàn bộ nghiêm mặt chỉ trích Cố Họa Y, đủ lời mắng mỏ, đủ lời chỉ trích!

Cố Họa Y khẩn trương rồi, đối diện với sự chỉ trích và hắt nước bẩn của nhiều người như thế, cô oan ức nước mắt rưng rưng.

"Tôi không có, mọi người nói linh tinh, tôi không có phản bội nhà họ Cố, càng không có phản bội công ty." Cố Họa Y liều mạng muốn giải thích, nhưng giọng nói yếu ớt đó của cô, trực tiếp bị nhấn chìm trong những lời chỉ trích đó.

Cố Họa Y lúc này rõ ràng là vô cùng bất lực như thế, trở thành mục tiêu chỉ trích của dư luận.

"Quỳ xuống!"

Lúc này, ông cụ Cố đanh giọng quát, mặt mày đỏ bừng, chiếc gậy trong tay cũng giơ cao, trực tiếp đánh vào bắp chân thẳng tắp của Cố Họa Y!a

Chương 40: CẢ THẾ GIỚI KHÓC CÙNG CÔ

Một gậy này đánh mạnh vào bắp chân của Cố Họa Y, Cố Họa Y chịu đau, rên một tiếng, trực tiếp khuỵu xuống quỳ trên đất.

Nhưng, trong lòng cô không phục, ương ngạnh nâng chiếc cằm tinh tế, trong hốc mắt tràn ngập nước mắt, ngước mắt, Cố Tuấn Hào gương mắt đứng ở một bên vui sướng khi người khác gặp họa, sau đó nhìn sang ông cụ Cố, hỏi: "Ông nội, tại sao kêu cháu quỳ, cháu làm sai cái gì!"

Mang theo một tia uất hận và uất ức, Cố Họa Y ương bướng lau đi giọt nước mắt ở khóe mi.

Không đợi ông cụ Cố nói chuyện, Cố Tuấn Hào nhảy ra, sau đó đi quanh Cố Họa Y hai vòng, cười lạnh nói: "Cố Họa Y à Cố Họa Y, cũng đến lúc này rồi, cô còn già mồm không chịu nói thật, cứ muốn sử dụng gia pháp với cô, cô mới nhận sai sao?!"

Trong lòng Cố Tuấn Hào thoải mái chết đi được.

Nhất là khi nhìn thấy Cố Họa Y quỳ ở trước mặt nhiều người như thế, anh ta vô cùng kích động.

Cô Họa Y trước nay luôn thanh cao, cô không phải vẫn là quỳ ở trước mặt tôi hay sao.

"Tôi có lỗi gì chứ!" Cố Họa Y bực tức trừng mắt với Cố Tuấn Hào.

Ông cụ Cố tức đến vểnh râu trợn mắt, nâng tay, run rẩy chỉ vào Cố Họa Y, trách: "Giỏi giỏi giỏi, còn không nhận sai, ta đánh chết cháu!"

Nói rồi, ông cụ Cố trực tiếp chống gậy đi đến trước mặt Cố Họa Y, nâng tay, không nói hai lời, tát cho Cố Họa Y một cái!

"Không nhận sai phải không? Ta đánh đến khi cháu nhận sai!" Ông cụ cố giận dữ mắng.

Cố Họa Y ôm bên má đỏ bừng, nước mắt trong mắt hoàn toàn rơi xuống.

Cô thật sự không biết mình sai ở đâu, vừa bước vào, nhiều người hung dữ như thế nhìn cô, còn vui sướng khi người khác gặp họa.

Nhất là Cố Tuấn Hào, ở một bên đổ thêm dầu vào lửa.

Bên này, ông cụ Cố giọng nói lạnh lùng quát hỏi: "Ta hỏi cháu, cháu có phải bảo tên phế vật Lý Phàm đó đến tập đoàn Vinh Khang giúp cháu đòi lại chức người phụ trách?"

Nghe thấy lời này, Cố Họa Y sững ra, sắc mặt rất nghi ngờ, trả lời: "Ông nội, cháu không có, cháu căn bản không biết ông đang nói gì."

Chuyện gì thế?

Lý Phàm đến tập đoàn Vinh Khang?

"Cô còn diễn? Tôi tận mắt nhìn thấy, Lý Phàm ở trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Vinh Khang!"

Cố Tuấn Hào lập tức nhảy ra, chỉ trích: "Cố Họa Y, cô biết không, chính vì Lý Phàm, Vinh Bân đã thu lại hợp đồng của nhà họ Cố chúng ta, cô còn dám nói chuyện này không có liên quan đến cô sao? Tôi thấy, chính là cô ở trong âm thầm giở trò!"

Cố Họa Y sắp tức chết rồi, tên Cố Tuấn Hào này, thật là nước bẩn gì cũng hắt hết lên người cô!

Cô vẫn không thừa nhận, nói: "Tôi không có, anh ngậm máu phun người! Lý Phàm đến tập đoàn Vinh Khang gì chứ, anh ấy căn bản không biết chủ tịch Vinh!"

"Cố Tuấn Hào, rõ ràng là bản thân anh đánh mất hợp đồng, tại sao muốn đổ lỗi lên người tôi và Lý Phàm?"

Cố Họa Y chất vấn, nhưng Cố Tuấn Hào lập tức phản bác: "Shit!

Tôi là nhân tài kiệt xuất nhất của công ty, chủ tịch Vinh há lại không cùng tôi ký hợp đồng? Chuyện này chính là lỗi của cô và Lý Phàm! Hai người đã phản bội công ty, đã phản bội nhà họ Cố! Cô chính là không có được, muốn hủy đi!"

Nói rồi, Cố Tuấn Hào lập tức ngoảnh đầu nhìn ông cụ Cố, nói: "Ông nội, ông đừng nghe Cố Họa Y nói linh tinh, cô ta đây là giảo biện."

Ông cụ Cố lúc này vô cùng tức giận, trong mắt sớm không có phân ra ai đúng ai sai, vẫn luôn nghiêng theo cháu trai trưởng của mình.

Ông ta tức giận rồi, chiếc gậy trong tay gõ mạnh xuống đất, phát ra vài tiếng cộp cộp, giận dữ quát: "Xem ra không dạy dỗ cháu một chút, cháu sẽ không nói thật!"

Nói rồi, ông cụ Cố trực tiếp nói với hai bảo vệ ở cửa: "Hai người các cậu, vả miệng nó cho ta, ta ngược lại muốn xem thử, miệng của nó cứng cỡ nào!"

Hai bảo vệ không nói hai lời, trực tiếp lạnh mắt đi tới, một người trong đó, lật tay túm chặt hai cánh tay mảnh mai của Cố Họa Y, mà một người khác túm lấy mái tóc dài của cô.

Bốp!

Một cái tát giòn tan, vang vọng cả phòng họp!

Bốp!

Lại là một cái tát!

Nhưng, Cố Họa Y cứng đầu, cắn chặt răng nhẫn nhịn, không có rên ra nửa âm thanh!

Cố Tuấn Hào và đám họ hàng của nhà họ Cố, lúc này sắc mặt thờ ơ đứng ở một bên, không có một ai bằng lòng đi ra ngăn cản hay nói giúp một câu.

Trong lòng bọn họ, toàn là ác ma.

Đánh chết cô, đánh chết cô mới tốt!

Đây là tiếng lòng của tất cả bọn họ, là vì năng lực của Cố Họa Y thật sự quá xuất chúng, bọn họ không muốn nhìn thấy người như này ở lại nhà họ Cố.

Rầm!

Đột nhiên, cửa lớn của phòng họp bị đạp ra, Vương Cẩn Mai hộc tốc chạy vào, lập tức quỳ trước mặt ông cụ, khóc lóc xin tha: "Ba, cầu xin ba, đừng đánh nữa, con bé là cháu gái của ba mà, ba."

Hừ!

Ông cụ Cố hừ lạnh một tiếng, một cước đá Vương Cẩn Mai ra, mặt mày lạnh lùng quát: "Hôm nay, ai cũng không được phép cầu xin thay cho nó, ai dám cầu xin thay cho nó, cùng chịu gia pháp!"

Nhìn thấy Cố Họa Y bị đánh, trong lòng Vương Cẩn Mai rất khẩn trương, nhưng lời của ông cụ, lại như thánh chỉ.

Bà ta bình thường cũng chỉ ở trước mặt Lý Phàm mà nổi giận, thật sự gặp chuyện, tuyệt đối là người chạy nhanh nhất, ăn hiếp kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

"Họa Y, con rốt cuộc đã làm cái gì, con thừa nhận đi, cứ như thế, con sẽ bị đánh chết." Vương Cẩn Mai thấp giọng nói với Cố Họa Y.

Cố Họa Y ương bướng ngậm miệng, máu ở khóe môi đã không nhịn được rồi.

Cô không sai, tại sao muốn cô nhận sai!

Ông cụ Cố nhìn thấy một màn này, tức giận hất tay, trách mắng: "Được, ta xem cháu chống đỡ được đến khi nào, tiếp tục đánh cho ta!"

Cố Bội Sam trong đám người, lúc này khoanh tay trước ngực, ánh mắt lạnh lùng tràn ngập ý cười, vội vàng rút điện thoại ra, quay lại

một màn ông cụ dạy dỗ Cố Họa Y.

Sau đó, cô ta phát hiện trong trang cá nhân của mình, còn kèm một dòng cap: Bại hoại của nhà họ Cố! Vì một hợp đồng, vậy mà bán đứng cơ thể, cuối cùng, còn phản bội nhà họ Cố! Đánh chết chị ta! Đồ rác rưởi!

Làm xong tất cả những việc này, trong lòng Cố Bội Sam vô cùng hài lòng mà xem kịch.

Cùng lúc này, Lý Phàm đang đi bộ về nhà, bỗng nhiên, điện thoại của anh rung lên, lấy ra xem thì nhìn thấy một đoạn video mà Kim Thiện Na bỗng nhiên gửi đến cho mình, còn có một câu: Lý Phàm! Mau đi cứu Họa Y! Cô ấy sắp bị đánh chết rồi!

Nhìn thấy câu nói này, ánh mắt của Lý Phàm trở nên ngưng trọng, mau chóng mở video ra thì nhìn thấy hình ảnh hỗn loạn, Cô Họa Y đang bị hai bảo vệ của nhà họ Cố dạy dỗ tát cho, hình ảnh còn có âm thanh nhiễu loạn quát tháo!

Không có chút chần chừ, Lý Phàm mau chóng đánh gọi taxi, phi thẳng đến công ty thuốc Vân Sinh của nhà họ Cố!

Khi anh xuất hiện ở cửa phòng họp, anh nhìn thấy, Cố Họa Y nằm trên đất, thoi thóp thở, mặt mày sưng đỏ, khóe miệng đầy máu!

Khoảnh khắc đó, trong lòng Lý Phàm dâng lên sát ý ngập trời, trực tiếp tràn ngập cả phòng họp!

Bùng nổ rồi!

Lửa giận vô hình vào khoảnh khắc này bùng phát!

Anh siết chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên, mặt mày tối sầm, từng bước từng bước đi đến trước mặt Cố Họa Y, hít sâu vài hơi áp chế lửa giận của mình!

Dám đánh Cố Họa Y!

Bọn họ vậy mà dám đánh Cố Họa Y!

Trên thế giới này, không có ai, có thể đối đãi với Cố Họa Y như thế!

Rồng có vẩy ngược, chạm vào ắt phải chết!

Cố Họa Y mỉm cười, cả thế giới đều sẽ ấm áp trăm hoa đua nở.

Cố Họa Y khóc, anh khiến cả thế giới khóc cùng cô!

Mặc kệ là ai, bắt nạt Cố Họa Y, đều phải trả cái giá rất thảm!

“Lý Phàm, cậu cuối cùng cũng đến rồi, ha ha, cậu muốn giống như Cố Họa Y hay là thật thực nói ra.” Cố Tuấn Hào lúc này diễu võ giương oai đi ra, hai tay đút vào trong túi quần, đưa tay muốn vỗ vào người Lý Phàm.a

Chương 41: PHẢN RỒI

Dáng vẻ khoe khoang của Cố Tuấn Hào vào lúc này, thật sự khiến người khác rất khó chịu!

Tay của anh ta, định vỗ vào vai của Lý Phàm.

Đột nhiên.

Trong phòng họp, một lời nói lạnh lùng, giống như tiếng dã thú gầm nhẹ, khiến nhiệt độ ở đây đột ngột giảm xuống đến mức đóng băng.

“Các người không nên đánh Cố Họa Y.”

Lý Phàm gục đầu xuống, ánh mắt đầy sự tức giận, vô cùng đau lòng nhìn Cố Họa Y đang thoi thóp trong vòng tay mình.

Nữ nhân của Long Môn thiếu chủ, sao có thể bị ức hiếp như vậy!

Sau đó, Lý Phàm nở một nụ cười cực kỳ lạnh lùng nơi khóe miệng, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Cố Tuấn Hào, nhìn qua đám người trong phòng họp, trầm giọng nói: “Tôi muốn anh, anh, còn có mấy người, xin lỗi cô ấy!”

Khoảnh khắc đó, trên người Lý Phàm xuất hiện một luồng khí lạnh bất tận, tràn ngập toàn bộ phòng họp, khiến cho mọi người giống như sinh ra ảo giác, giờ phút này người họ đối mặt không phải là một tên phế vật vô dụng bốn năm nay, mà là một sự tồn tại không thể lờ đi được!

Chuyện gì thế này?

Lý Phàm sao có thể có được khí thế và ánh mắt như vậy!

Đáng sợ quá.

Cố Tuấn Hào vừa nghe xong, lập tức cười lớn hai tiếng, tay đặt lên

bên tai, thái độ ngạo mạn cười nhạo: “Cái gì? Mày nói cái gì? Mày nói lại lần nữa, tao nghe không rõ.”

Trời má!

Tên ngốc Lý Phàm này, lại dám đứng trước mặt nhiều người như vậy, nói những lời lẽ mất mặt như vậy.

Anh đã bị điên, hay là muốn lên trời đây?!

Phế vậy, chính là phế vật!

Hoàn toàn không nhìn rõ tình hình, còn muốn ra mặt giúp vợ.

Nhưng mà, vào lúc này, Lý Phàm lại nhẹ nhàng đỡ Cố Họa Y sang một bên, sau đó chậm rãi đứng dậy, nắm lấy nắm đấm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Cố Tuấn Hào thái độ kiêu ngạo và ngạo mạn kia, lạnh lùng nói: “Các người đã đụng tới giới hạn của tôi rồi, tôi muốn tất cả mấy người, xin lỗi Họa Y!”

Haha!

Cố Tuấn Hào cười lớn hai tiếng, chửi rủa: “Mẹ nó! Tên rác rưởi này, có tư cách gì mà ăn nói lớn tiếng ở đây? Bảo tụi tao xin lỗi con tiện nhân phản bội nhà họ Cố đó, đúng là mơ mộng hão huyền! Sao hả, mày muốn ra mặt giùm nó? Được, vậy thì ông đây cũng đánh mày luôn!”

Nói xong, khóe miệng Cố Tuấn Hào nở một nụ cười lạnh, giơ tay, một cái tát mạnh hướng về Lý Phàm!

Giờ phút này, họ hàng nhà họ Cố, ai nấy cũng không phải là người tốt, nhìn Lý Phàm với vẻ khinh thường chế nhạo.

Phế vật!

Vào lúc này rồi, lại vẫn còn cố ra mặt cho tên tiện nhân đó.

Vừa hay, để Cố Tuấn Hào cùng dạy cho một bài học, để hai vợ chồng hiểu rằng, trong nhà họ Cố, ở Thuốc Vân Sinh, họ không hề

có địa vị gì!

Tuy nhiên, trong cảnh tiếp theo, lại khiến tất cả mọi người đều sợ hãi tột độ, sững sờ trong nửa phút!

Cái tát mà Cố Tuấn Hào đánh ra, đã bị hụt, trực tiếp bị Lý Phàm bắt lấy một cách mạnh mẽ trong khoảng không!

Ngay lúc đó, Cố Tuấn Hào trợn to hai mắt, gầm lên: “Cái tên này, lại còn dám đánh trả, buông tao ra!”

Nói xong, Cố Tuấn Hào giãy giụa muốn rút tay ra, nhưng mà, anh ta phát hiện, thấy cổ tay mình như bị kẹp chặt lại bởi một cái kìm tay lớn, không cách nào rút ra được.

Vào thời khắc đó, Cố Tuấn Hào hoảng sợ, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Đặc biệt là khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh giá của Lý Phàm, trong lòng Cố Tuấn Hào như sản sinh ra một ảo giác sợ hãi.

Tên Lý Phàm này, ánh mắt ấy sao có thể khiến người khác sợ hãi như vậy!

Anh muốn làm gì đây?

“Anh không nên ra tay.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Tiếp sau đó.

Bốp!

Anh đã ra tay!

Một cái tát long trời lở đất, trực tiếp đánh lên mặt của Cố Tuấn Hào.

Ngay lập tức, Cố Tuấn Hào ngơ ngác, mắt mở to, hồi lâu cũng chưa phản ứng lại, chỉ cảm thấy má trái bỏng rát đau đớn, tai cũng ù đi, hoàn toàn không thể nghe rõ âm thanh xung quanh anh ta.

Mà ở trong phòng họp, những người họ hàng nhà họ Cố, lúc này cũng ngơ ngác.

Lý….cái tên phế vật Lý Phàm đó, lại dám ra tay đánh Cố Tuấn Hào?!

Phản rồi phản rồi!

Sắc mặt của Cố Bội Sam, thay đổi trực tiếp từ xem trò hay sang cười khẩy, biến thành bất ngờ, kế đó là tức giận và u ám.

Còn Vương Cẩn Mai đang ở một bên chăm sóc cho Cố Họa Y, lúc này nhìn thấy con rể của mình ra tay đánh Cố Tuấn Hào, cũng kinh ngạc hồi lâu không nói nên lời.

Trong ấn tượng của bà ta, Lý Phàm chỉ là một tên vô dụng nhẫn nhục chịu đựng.

Nó, sao nó lại dám đánh Cố Tuấn Hào chứ?

“A! Lý Phàm, mày lại dám đánh tao? Tao phải giết mày!”

Sau khi Cố Tuấn Hào phản ứng lại, anh ta giận dữ gầm lên.

Tên phế vật Lý Phàm này, lại dám đứng trước mặt bao nhiêu người, tát bản thân mình?!

Đáng ghét!

Đây là lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm qua, Cố Tuấn Hào bị đánh vào mặt, còn là bị đánh bởi một tên vô dụng dựa vào đàn bà.

Gầm lên, cái tay còn lại của Cố Tuấn Hào giơ lên, định đấm một cái vào mặt Lý Phàm!

Nhưng mà.

Lý Phàm nhếch khóe mắt, sắc mặt lạnh lại, động tác cực nhanh, răng rắc một tiếng, bẻ gãy cánh tay phải của Cố Tuấn Hào vốn

đang được giữ lấy, đồng thời, đấm vào bụng của Cố Tuấn Hào!

Cố Tuấn Hào bị đau, xém chút ói luôn bữa tối hôm qua đã ăn, cả người gập bụng lại, lùi lại mấy bước, một hơi ngồi lên trên ghế.

Tất cả mọi người đều sững sờ, đây là tên phế vật Lý Phàm sao?

Ngay sau đó, Lý Phàm siết chặt quả đấm, còn muốn đánh tiếp.

Tuy nhiên, có một tiếng hét uy nghiêm và trầm thấp vang lên: "Dừng tay!"

Ông cụ Cố lên tiếng ngăn lại, vẻ mặt đầy tức giận.

Vốn dĩ ông ta muốn xem Lý Phàm sẽ làm gì, nhưng không ngờ tới, tên rác rưởi này lại ngông cuồng như vậy, lại dám đánh cháu đích tôn của mình.

"Ông nội, ông nhìn xem, Lý Phàm tên khốn này, đúng là xem thường ông xem thường nhà họ Cố mà, nó đánh gãy tay của cháu rồi." Cố Tuấn Hào nắm chặt cánh tay phải, vẻ mặt đau đớn, trán không ngừng toát mồ hôi.

Cố Thiệu Dũng chạy tới, nhìn một cái, mặt đỏ bừng lên, tức giận chỉ vào Lý Phàm mắng: "Phản rồi phản rồi! Cái đồ chó như mày, sao lại dám đánh con tao, đúng là vô pháp vô thiên mà!"

Sau đó, những người nhà họ Cố đều giận dữ chửi mắng Lý Phàm: " Ngông cuồng! Lý Phàm mày là cái thá gì chứ, sao dám ở đây ra tay đánh người?"

"Ông, đuổi nó ra khỏi nhà họ Cố, còn Cố Họa Y nữa, cùng nhau đuổi ra khỏi công ty!"

"Đúng vậy, Lý Phàm không coi ai ra gì như vậy, nhất định là do Cố Họa Y dạy."

Đối mặt với những lời mắng mỏ và chỉ trách của mọi người, Lý Phàm chỉ nhíu mày không quan tâm.

Anh chỉ nhìn chằm chằm vào ông cụ Cố.

Ông cụ lúc này cũng rất tức giận, hàng lông mày lạnh lùng nhíu chặt lại thành một đường, cầm cây gậy trên tay gõ mạnh lên sàn, tức giận nói: “Mày quỳ xuống ngay, dập đầu xin lỗi Tuấn Hào.”

Nghe thấy những lời này, Cố Tuấn Hào đứng ở một bên, nở nụ cười khẩy.

Nhưng mà, ngoài sự mong đợi của mọi người, Lý Phàm không những không quỳ xuống, ngược lại còn chất vấn ông cụ: “Ông nội, cháu muốn biết rằng, Họa Y đã làm gì sai, mọi người lại ăn hiếp cô ấy như thế này!”

“Hỗn láo! Mày có tư cách gì chất vấn tao? Mày đúng là muốn làm phản mà!”

Ông cụ Cố tức giận, giơ cao cây gậy trong tay, dùng sức hướng vào vai của Lý Phàm.

Lý Phàm vung tay lên, trực tiếp nắm lấy cây gậy gỗ rắn chắc, hai mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm ông cụ Cố, trầm giọng nói: “Họa Y rốt cuộc làm sai chuyện gì?”

Chương 42: PHẢI ĐỂ HỌ XIN LỖI EM

Câu chất vấn này, thêm vào việc Lý Phàm dám ra tay đánh trả, trong chốc lát, đều khiến tất cả họ hàng nhà họ Cố kinh ngạc!

Ông cụ Cố cũng hết giận, trách mắng: “Phản rồi phản rồi! Cái tên vô dụng như mày, lại dám chất vấn tao? Còn dám đánh trả?”

Khuôn mặt của ông cụ Cố lúc này tái mét đi.

Cố Tuấn Hào và Cố Thiệu Dũng nói đúng, Lý Phàm này, có tính phản bội, nếu như sau này bản thân chết đi, công ty thuốc Vân Sinh này giao cho Cố Họa Y, nhất định sẽ bị thằng nhóc lấy mất!

Không được, tuyệt đối không được!

Cố Tuấn Hào ở một bên thấy Lý Phàm dám đánh trả, lập tức mừng thầm trong lòng, biểu cảm trên mặt càng trở nên ác độc, tức giận nói: “Lý Phàm, mày hỗn láo thật! Mày muốn làm gì? Còn muốn ra tay đánh ông hay sao?”

Hét xong, anh ta lập tức quay đầu lại nói với ông cụ: “Ông nội, nhà họ Cố của chúng ta tuyệt đối không thể dung thứ cho tên này, ông nhìn đi, thằng đó đến ông cũng không kính trọng, nếu như sau này ông không ở đây, tên Lý Phàm này sẽ tạo phản luôn đấy!”

Câu nói này, đã nói trắng ra!

Vốn dĩ ông cụ Cố đang nghĩ về chuyện này, nhưng bây giờ Cố Tuấn Hào đề cập đến nó, ngay lập tức làm tăng lên rất nhiều sự tức giận và lo lắng trong lòng ông.

“Nếu mày còn dám đỡ, tao sẽ làm mày và Cố Họa Y, bị đuổi ra khỏi nhà họ Cố,gạch tên ra khỏi gia phả nhà họ Cố!”

Ông cụ Cố trầm giọng quát.

Câu nói này, nặng lời rồi!

Lý Phàm sửng sốt, hoàn toàn không ngờ tới ông cụ sẽ hành xử như vậy.

Vương Cẩn Mai ở cạnh bên nghe thấy lời này, lo lắng!

Ông cụ lại muốn đuổi Cố Họa Y ra khỏi nhà họ Cố, hậu quả này, không thể gánh vác nỗi.

Bà ta sợ hãi, lập tức tức giận xông lên, tát mạnh vào mặt Lý Phàm, trách mắng: "Lý Phàm, cậu điên rồi sao, đến lời của ông cũng không nghe, cậu muốn khiến Họa Y bị đuổi ra khỏi nhà họ Cố sao? Cậu muốn nhà chúng ta vì cậu mà chịu liên lụy sao? Cậu lập tức quỳ xuống cho tôi, xin lỗi Tuấn Hào và ông!"

Xong rồi xong rồi!

Nếu là bởi vì Lý Phàm mà khiến Họa Y bị liên lụy, Vương Cẩn Mai có thể có ý muốn giết tên phế vật này!

Lý Phàm cũng sửng sốt, nhếch khóe mắt, nắm chặt cây gậy trong tay, liếc mắt nhìn Cố Họa Y nhợt nhạt, trạng thái không được tốt lắm.

Vào lúc đó, tất cả sự tức giận của anh đã biến thành tro bụi.

Vì Cố Họa Y, anh có thể làm bất cứ thứ gì, có thể chịu đựng bất cứ điều gì.

Lý Phàm từ từ thả cây gậy trong tay ra.

Bang!

Vào thời khắc anh buông tay ra, sự giận dữ của ông cụ liền đánh vào vai của Lý Phàm, quở trách: "Tên rác rưởi như mày, cũng dám chất vấn tao? Tao đánh chết mày!"

Vừa nói, ông lão vừa đập mạnh vào vai Lý Phàm.

Âm thanh bang bang đó, vang lên khắp cả phòng họp.

Họ hàng nhà họ Cố, đều nhìn với ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên một tia giễu cợt.

Đánh rất hay.

Vừa rồi, bọn họ thật sự cho rằng Lý Phàm muốn tạo phản chứ, nhưng hiện tại xem ra, vẫn là một tên phế vật.

Mà lúc này, Cố Họa Y ở một bên khó khăn lắm mới lấy lại sức, đầu óc cũng tỉnh táo một chút, híp mắt lại, nhìn bóng người mờ ảo phía trước.

Lý Phàm đang chịu phạt vì bản thân.

“Lý … Lý Phàm.”

Cố Họa Y khó khăn hét lên một tiếng, giọng nói cực kì yếu ớt.

Sau đó, cô đứng dậy, trực tiếp đẩy những người trước mặt ra, chen vào trong, dùng hết sức lực, hai tay nắm lấy cây gậy đang tính đánh vào sau lưng của Lý Phàm nữa.

“Ông ơi, đừng đánh nữa, cháu sai rồi, là lỗi của cháu, đừng trách anh ấy.” Cố Họa Y trực tiếp quỳ trên mặt đất, khóc lóc cầu xin.

Lý Phàm đầy mồ hôi lạnh, nắm chặt tay thành nắm đấm, trong lòng chợt ấm áp khi nghe được lời cầu xin này.

Tính cách của Cố Họa Y như thế nào, anh biết rất rõ, rất cứng đầu.

Đó không phải là lỗi của cô, cô sẽ không bao giờ thừa nhận.

Tuy nhiên, hiện tại cô, vì bản thân, chịu quỳ xuống nhịn sai.

Ông cụ Cố cũng đánh mệt rồi, thở dốc vài cái, lạnh lùng hừ một tiếng, quát: “Bây giờ thì cháu biết sai rồi?”

Cố Họa Y đang bảo vệ Lý Phàm, dáng vẻ xinh đẹp, mạnh mẽ gật đầu, nói: “Cháu sai rồi.”

Cố Tuấn Hào và những người khác ở bên cạnh, nhìn thấy cảnh này, đều chế nhạo.

“Cố Họa Y, bây giờ cô nhận sai cũng muộn rồi, tập đoàn Vinh Khang đã lấy lại hợp đồng, nếu cô thật sự muốn nhận sai, thì có thể lấy lại hợp đồng về đây.” Lúc này Cố Tuấn Hào đứng ở một bên nói.

Chuyện này, vốn dĩ là do Cố Tuấn Hào gây ra.

Khi đó Vinh Bân cũng đã nói rõ ràng, nhưng anh ta để trốn tránh trách nhiệm, đã trực tiếp đẩy hết mọi lỗi lầm, lên người của Cố Họa Y và Lý Phàm.

Bây giờ, còn muốn Cố Họa Y dọn dẹp đống tàn dư cho anh ta.

Lòng dạ người này, ác độc vô cùng.

Cố Họa Y ngơ ra, cô làm sao biết được chủ tịch Vinh- Vinh Bân chứ, hợp đồng bị lấy lại là chuyện gì nữa?

“Tôi … tôi …” Cố Họa Y nói không nên lời, siết chặt nắm đấm, rất đắn đo.

Ông cụ Cố cũng không định tiếp tục lằng nhằng, trực tiếp ra lệnh: “Chuyện lần này, cháu xem làm sao đi, ngày mai, nếu ông không thấy được hợp đồng, cháu và Lý Phàm cút ra khỏi nhà họ Cố, trong công ty cũng không có vị trí của cháu!”

Nói xong, ông cụ dẫn theo người trực tiếp rời khỏi phòng họp.

Trong phòng họp rộng lớn, chỉ còn lại mấy người Cố Tuấn Hào và Cố Bội Sam .

Cố Tuấn Hào ngạo mạn nhìn chằm chằm Cố Họa Y nói: “Cố Họa Y, cô chỉ còn thời gian một ngày, hy vọng cô nhanh lên, nếu không thì, cô sẽ bị đuổi ra ngoài.”

Theo sau đó, anh ta quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lý Phàm bằng

ánh mắt thù hằn, ôm cánh tay phải bị gãy của mình, tàn nhẫn nói một câu: “Lý Phàm, cánh tay này, tôi sẽ trả lại gấp đôi cho anh, anh cứ chờ đấy!”

Nói xong, Cố Tuấn Hào vội vàng đi ra ngoài, anh ta muốn chạy nhanh đến bệnh viện để xem cánh tay của mình.

Ngay sau đó, trong phòng họp, chỉ còn lại Lý Phàm và Cố Họa Y, Vương Cẩn Mai đứng ở một bên nhìn bằng ánh mắt thù hằn.

Lý Phàm vội vàng đi đỡ Cố Họa Y dậy.

Nhưng mà.

Bốp!

Một cái tát giòn rã vang lên.

Sau khi Cố Họa Y đứng dậy, trực tiếp giơ tay tát một cái vào mặt Lý Phàm, cực kì tủi thân, khóe mắt đọng lại những giọt nước mắt, hét lớn: “Sao anh lại làm như vậy?”

Lý Phàm ngẩn ra, có chút không biết làm gì đứng yên tại đó.

Từ trong đôi mắt của Cố Họa Y, anh đọc được quá nhiều nỗi tủi thân và thất vọng, còn có cả hận thù.

“Anh….”

Lý Phàm muốn giải thích, nhưng Cố Họa Y đã trực tiếp cảnh cáo: “Chuyện của em, sau này anh đừng quan tâm! Anh có biết, anh đã gây ra bao nhiêu rắc rối cho em, hợp đồng của tập đoàn Vinh Khang đã mất, ngày mai không lấy lại được, chúng ta sẽ bị đuổi khỏi nhà họ Cố, bị đuổi khỏi công ty. Sau này, ai kiếm tiền nuôi gia đình, Thiến Thiến còn đang nằm viện, nó nằm viện trị bệnh, sau này tiền điều trị lấy đâu ra? Cơ thể của bà ngoại cũng cần tiền, sao anh lại làm như vậy!”

Cố Họa Y rõ ràng rất ấm ức, nói đến cuối cùng, nước mắt của cô không ngừng chảy.

Mặc dù trong lòng Cố Họa Y biết rõ, Lý Phàm tự mình đi đến tập đoàn Vinh Khang, là muốn vì cô làm điều gì đó.

Tuy nhiên, anh đã làm rối tung lên, biến thành cục diện hiện tại.

Trong lòng Cố Họa Y, vừa muốn cảm ơn Lý Phàm, nhưng vừa hận, vừa thất vọng.

Cô cũng không biết phải làm gì.

Lý Phàm nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Cố Họa Y, trong lòng rất đau, lo lắng nói: “Họa Y, hãy tin anh, anh có thể giải quyết giúp anh, hơn nữa, hôm nay họ đã sỉ nhục em, anh sẽ trả lại toàn bộ cho họ.”

Cố Họa Y nghe thấy những lời này, trong lòng càng thêm khó chịu, cô nắm chặt bàn tay nhỏ bé, hét lên: “Đủ rồi! Rốt cuộc anh muốn ăn nói bậy bạ đến khi nào? Anh rõ ràng không có bản lĩnh gì , tại sao mỗi lần cứ phải giả vờ như anh có thể giúp em giải quyết hết mọi phiền phức vậy!”

Nói xong, Cố Họa Y trực tiếp quay người lại, ôm mặt bỏ chạy.

Lý Phàm nhìn theo bóng lưng của cô, nắm chặt tay, trong lòng thầm nói, Họa Y, hãy tin anh!

Sau đó, anh hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại ra, gọi cho Tiền Phúc, đầu bên kia lập tức vang lên giọng nói cung kính: “Tiểu thiếu chủ, ngài có dặn dò gì?”

“Tôi muốn công ty thuốc Vân Sinh của nhà họ Cố, mất đi tất cả các bên hợp tác, tôi muốn bọn họ, toàn bộ quỳ trước mặt Họa Y, cầu xin cô ấy tha thứ!” Lý Phàm lạnh lùng nói.a

Chương 43: MỌI CHUYỆN ĐÃ XONG

Trong nhà.

Cố Họa Y và ba người khác tụ lại bên cạnh bộ sofa, dáng vẻ mặt ủ mày chau.

“Nếu không, tôi đi cầu xin ông cụ, cố gắng có thể trì hoãn hai ngày.” Cố Thiệu Huy nói như thế.

Dù sao cũng là con gái của mình, ngày mai sẽ phải lần nữa nắm lấy hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang, cơ hội xa vời mà.

Vương Cẩn Mai nghe thế, gương mặt nở nụ cười, vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, ông đi cầu xin cha, cố gắng nhất có thể. Dù sao, ông cũng là con của ông ấy mà.”

Cố Họa Y lại lắc đầu, thở dài nói: “Mọi người đã quên Cố Tuấn Hào rồi sao, anh ta nhất định sẽ ra tay cản trở. Ông nội bây giờ chỉ tin lời anh ta nói, chúng ta nói thật là làm không được.”

Nước lạnh, trực tiếp dội xuống lòng mọi người ở đây.

Vương Cẩn Mai tức đến nhảy lên, nói: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, thật chẳng lẽ muốn ông cụ đuổi con ra khỏi công ty sao”

Nói xong, bà trừng mắt nhìn Lý Phàm ngẩn người ở bên cạnh, đứng dậy quát lớn: “Cũng là vì cậu, cậu nói đi, loạn càng thêm loạn! Nếu Họa Y bị đuổi ra khỏi công ty, cậu cũng cút ra khỏi nhà chúng tôi!”

Vương Cẩn Mai nhanh chóng bị tên khốn Lý Phàm này tức chết rồi!

“Được rồi mẹ, đừng mắng anh ấy nữa, anh ấy cũng chỉ là vì tốt cho con.” Cố Họa Y nhíu mi lại, nói.

Bây giờ cô không muốn nhìn Lý Phàm, cho nên cũng không nhìn anh.

Lý Phàm mấy lần muốn nói chuyện này giao cho anh, nhưng mà, anh vẫn nhịn được.

Tình huống như bây giờ, coi như mình nói ra, có ai tin được đây?

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Vương Cần Mai vẻ mặt không vui, quát lên một một tiếng, sau đó lại trừng mắt nhìn Lý Phàm, quát lớn: "Còn đứng lau nhà ở đó làm gì, nhanh đi mở cửa, thật sự là nhìn thấy là tức mà!"

Lý Phàm vội chạy đến, ý cười ngập tràn mở cửa.

Cửa vừa mở ra, nụ cười Lý Phàm trên mặt cứng lại.

Bởi vì, một người đàn ông hăng hái đứng trước cửa, cả người mặt tây trang sang trọng cắt may vừa vặn.

Từ Thiên Hải!

"Sao anh lại đến đây?"

Vẻ mặt Lý Phàm trầm xuống, vẻ mặt có chút không vui.

Người này vẫn luôn theo đuổi Cố Họa Y, hơn nữa, khi có cơ hội, lập tức nhục nhã trào phúng mình.

Lần trước chuyện tặng dây chuyền cho Họa Y, Lý Phàm vẫn nhớ trong lòng.

"Ô, Thiên Hải đến rồi, mau vào ngồi, ngồi bên cạnh Họa Y."

Vương Cần Mai vội đứng dậy, nhiệt tình nghênh đón, đẩy Lý Phàm vướng víu ra, còn trừng mắt liếc nhìn anh một cái, quát lớn: "Đứng ở cửa làm gì, còn chưa cút đi rót nước!"

Vương Cần Mai nhìn thấy trong tay Từ Thiên Hải còn mang theo

một hộp quà nhỏ, càng thêm nhiệt tình, đưa tay nhận lấy, nói: “Tới thì tới thôi, còn mang quà làm gì, quá khách khí.”

“Nên làm mà, đây đều là hiếu kính cho dì và chú.”

Từ Thiên Hải cười cười, mắt nhìn Lý Phàm bỏ đi, sắc mặt cũng trở nên mỉa mai.

Đúng là một phế vật đáng khinh bỉ.

Mẹ vợ đối với một người ngoài như tôi còn tốt hơn so với con rể.

Gọi Từ Thiên Hải lại ngồi bên cạnh Cố Họa Y, Vương Cẩn Mai vẫn luôn cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ, càng nhìn càng thấy xứng.

Ánh mắt kia, ân cần như là đối với con rể của mình vậy, nói: “Không phải dì nói chứ, hai đứa xứng bao nhiêu, đây đúng là trai tài gái sắc.”

Những lời này, làm không khí trong phòng trở nên khác thường.

Cố Họa Y trợn mắt nhìn Vương Cẩn Mai, xấu hổ nói: “Mẹ, mẹ đang nói nhăng nói cuội gì đấy?”

Bây giờ trong lòng cô rất loạn.

Vương Cẩn Mai cũng mặc kệ, trừng mắt nhìn con gái mình nói: “Cái gì mà mẹ đang nói gì, con xem Thiên Hải người ta đi, tuấn tú lịch sự, muốn vẻ ngoài có vẻ ngoài, muốn gia thế có gia thế, người đàn ông như vậy đốt đèn lồng tìm còn không có, thật sự mạnh hơn cái tên bất lực kia nhiều!”

Vương Cẩn Mai thật sự vô cùng thích Từ Thiên Hải, ánh mắt rơi vào trên người Lý Phàm, lập tức biến thành lạnh nhạt và ghét bỏ.

Nhìn một cái.

Từ Thiên Hải này, công tử tập đoàn Từ Thị, tuổi còn trẻ lại là thanh niên tài tuấn, tài sản mấy chục tỷ.

Con gái nếu gả cho anh ta, nếu không thể trở thành phu nhân giàu có, mình cũng có thể được hưởng phúc ké.

Cố Họa Y rất xấu hổ, vẻ mặt ửng hồng.

Lý Phàm bưng trà nước đến, nghe thấy cũng giả vờ như không nghe thấy.

Không sao cả.

Thích nói gì thì cứ nói thế đi.

Từ Thiên Hải nhận trà từ Lý Phàm, ánh mắt kiêu ngạo liếc nhìn anh, vẻ mặt này, muốn kiêu căng bao nhiêu có bấy nhiêu.

Đồng thời, ánh mắt của anh ta cũng nhìn về phía Cố Họa Y, tràn ngập ái mộ.

Người phụ nữ này, anh ta thích lâu rồi.

Nhưng mà, lại cứ gả cho kẻ bất lực Lý Phàm này!

Cố Họa Y, anh sẽ cho em hiểu được, tên khốn Lý Phàm kia căn bản không xứng với em!

Từ Thiên Hải anh mới là chân mệnh thiên tử của em!

“Đứng làm cái gì, còn không đi lau nhà đi!”

Vương Cẩn Mai thấy Lý Phàm đứng ngơ ngác một bên, vẻ mặt lập tức không vui chỉ thị.

Cố Họa Y ngồi bên cạnh, trong lòng cũng không dễ chịu, mắt liếc nhìn Lý Phàm cầm cây chổi tiếp tục lau nhà, sự thất vọng trong mắt càng đậm.

Bị mẹ sai sử như vậy, anh cũng không kêu một tiếng, vậy cũng thôi đi.

Từ Thiên Hải cũng đã đến đây rồi, anh thế mà còn tâm trạng đi lau nhà.

Chẳng lẽ, mình ở trong lòng anh, hoàn toàn ko quan trọng?

Mà lúc này, Từ Thiên Hải lại có vẻ rộng lượng hào phóng, nhấp một ngụm trà, mở miệng nói: “Dì à, con thấy Lý Phàm ở tiệm mát xa cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, nếu không thì vậy đi, công ty của ba con đúng lúc thiếu người, nếu không để Lý Phàm đến chỗ con làm gì? Làm kho hàng gì đó cũng được, một tháng cũng có thể có 18-20 triệu, so với anh ta đến tiệm mát xa làm nhiều hơn nhiều.”

“Ôi, thật sao? Vậy thì tốt quá.”

Gương mặt Vương Cần Mai vui đến nở hoa, vội mời Lý Phàm đến, nói: “Còn không nhanh cảm ơn Thiên Hải người ta!”

Phế vật này, sao lại không hề hiểu cấp bậc lễ nghĩa vậy.

Nhưng mà.

Lý Phàm quay đầu, thản nhiên nói: “Không cần, công việc của tôi rất tốt.”

Công việc?

Ha ha.

Nếu như là để mấy người biết, tiệm thẩm mỹ spa này bị mình mua lại rồi, sợ là mấy người sẽ lập tức quỳ xuống!

Tiền, trong mắt tôi, chỉ là con số mà thôi.

Vừa nghe Lý Phàm nói, Vương Cần Mai lập tức tức giận, mắng thầm mấy câu: “Quả nhiên là một tên phế vật không có tiền đồ, tôi mặc kệ cậu ta!”

Từ Thiên Hải cũng không nói gì, vốn chỉ là lấy cớ nhục nhã Lý Phàm mà thôi.

“Đúng rồi dì an, lần này đến, kỳ thật con tìm Họa Y là về chuyện tập đoàn Vinh Khang.”

Từ Thiên Hải kéo câu chuyện về quỹ đạo.

Tập đoàn Vinh Khang?

Trong phòng, ba người, sáu con mắt, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía Từ Thiên Hải.

Duy chỉ có Lý Phàm, vẫn ở chỗ cũ, lau nhà.

“Đây là ý gì? Tập đoàn Vinh Khang lần nữa tìm được bên hợp tác sao?” Vương Cẩn Mai là người đầu tiên hỏi, trong lòng gấp gáp.

Nếu như cái này tìm được người hợp tác, vậy Cố Họa Y làm sao có thể có được hợp tác?

Vậy chẳng phải con gái sẽ bị đuổi ra khỏi công ty nhà họ Cố rồi sao?

Ánh mắt Cố Họa Y kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Từ Thiên Hải, trong lòng cô cũng rất căng thẳng.

Từ Thiên Hải ra vẻ cao thâm nhấp một ngụm trà, sau đó nhàn nhạt cười nói: “Chuyện của Họa Y, con cũng đã nghe nói, vấn đề không lớn, con có thể giúp đỡ.”

Lập tức, Vương Cẩn Mai kích động, hỏi: “Con có thể giúp sao? Thiên Hải à, con cũng đừng lừa dì, chuyện này vô cùng căng, nếu ngày mai Họa Y không nhận được hợp đồng, sẽ bị đuổi ra khỏi công ty nhà họ Cố.”

Cố Họa Y cũng thắt ngực, nhìn về phía Từ Thiên Hải, nói: “Anh thật sự có biện pháp?”

Từ Thiên Hải đắm đuối đưa tình nhìn về phía Cố Họa Y, nói: “Có, hôm qua ba anh vẫn ăn cơm với chủ tịch Vinh, quan hệ rất tốt, chuyện này, chỉ cần ba anh ra mặt, cam đoan không có việc gì.”

“Thật sự?”

Vương Cẩn Mai kích động lập tức nhảy dựng lên!

Trời cũng giúp tôi!

“Anh nói thật sao?” Cố Họa Y không dám tin hỏi.

Từ Thiên Hải gật đầu, nói: “Anh không dám cam đoan thành công, nhưng tỷ lệ rất lớn, buổi tối quay bề, anh sẽ nói ba anh nói nhiều lời tốt.”

Ở phòng khách bên này lúc mọi người đang hoan hô, Lý Phàm bên kia, đứng trong phòng bếp, đang lau tủ lạnh, điện thoại nhận được hai tin nhắn.

Một cái là Tiền Phúc gửi đến.

“Tiểu thiếu chủ, chuyện đã xong, ngày mai, chặt đứt toàn bộ các hợp tác của nhà họ Cố.”

Một cái là Vinh Bân gửi đến.

“Anh Lý, đã làm xong theo dặn dò của anh, hợp đồng lát nữa tôi sẽ cho người đưa qua.”

Lý Phàm nở nụ cười, gửi lại một chữ được, rồi sau đó nhìn mọi người mừng rỡ trong phòng khách.

“Họa Y, con còn không nhanh cảm ơn Thiên Hải người ta.”

Vương Cẩn Mai vui vẻ đến không ổn.

Bà vốn có ý tác hợp Từ Thiên Hải với Cố Họa Y, cho dù con gái bây giờ đã kết hôn thì sao chứ, cũng không phải không thể.

“Không cần không cần, giữa con và Họa Y, nói gì đến cảm ơn.”

Từ Thiên Hải ra vẻ khiêm tốn khoát khoát tay, vẻ mặt lại nở nụ

cười đắc ý.

“Họa Y, con xem Thiên Hải người ta, đúng là có bản lĩnh, lần này nếu làm xong hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, mẹ thấy là, con với Lý Phàm cũng ly hôn đi, phế vật kia, điểm nào có thể vượt qua Thiên Hải?”

Vương Cẩn Mai một bên khen Từ Thiên Hải, một bên đi vào trong đường chết mà hạ thấp con rể nhà mình: “Có một số người bùn loãng không trét được tường, cả ngày không có việc gì, không có chút cống hiến nào với gia đình, còn thêm phiền!”

Nói xong, bà cố ý liếc mắt nhìn Lý Phàm, trên mặt là chán ghét và khinh thường khó giấu.

Đối với chuyện anfy, Lý Phàm cũng chỉ cười nhạt.

Bốn năm nay, anh đã quen rồi.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Từ Thiên Hải đột nhiên vang lên.

Anh ta lấy điện thoại ra xem, lập tức cười nói: “Ba của con gọi đến cho con, có lẽ là chuyện hợp tác có chuyển biến.”

Chương 44: THẬT SỰ LÀ LÝ PHÀM

Ba của Từ Thiên Hải gọi đến?

Vương Cẩn Mai vô cùng kích động vui sướng, vội vàng nói: "Vậy nhanh chóng nhận đi, hỏi xem tình huống một chút, cũng thuận tiện cảm ơn ba con thay nhà dì."

Ba của Từ Thiên Hải là người thế nào?

Chủ tịch tập đoàn Từ Thị, Từ Hậu Phong, giá trị con người cũng là mấy trăm tỷ!

Tại thương giới Hán Thành, cũng là xí nghiệp lớn có mặt mũi, cũng là một trong những đại biểu kiệt xuất trong thương giới Hán Thành.

Ở Hán Thành, cũng là một nhân vật hô mưa gọi gió.

Có ông ấy hỗ trợ, nguy cơ với tập đoàn Vinh Khang lần này có thể giải quyết rồi.

Cho nên trong lòng Vương Cẩn Mai rất vui, ánh mắt bà ta nhìn Từ Thiên Hải càng thêm tha thiết, hận không thể lập tức kín đáo nhét Cố Họa Y cho Từ Thiên Hải để anh ta mang về.

Aiz, con gái của mình đúng là ngờ nghệch, không nên coi trọng kẻ bất lực Lý Phàm này, nói thử xem, nếu theo Từ Thiên Hải này, thật tốt biết mấy, hưởng phúc.

Từ Thiên Hải gật gật đầu, đắc ý tự tin nhận điện thoại, nói chuyện cũng rất lớn tiếng: "Ba, thế nào rồi, có phải tập đoàn Vinh Khang đồng ý lần nữa hợp tác không?"

"Thiên Hải, ba gọi điện cho con cũng là vì chuyện này, chuyện này, có chút khó khăn, ba chỉ sợ không giúp được gì."

"Cái gì?" Từ Thiên Hải khẽ giật mình, nụ cười trên mặt dần dần

cứng lại.

“Thiên Hải à, chủ tịch Vinh của tập đoàn Vinh Khang này mặc dù ăn cơm với ba rồi, nhưng chúng ta cũng chỉ là gặp mặt một lầm, cũng không có giao tình. Nhà của chúng ta bây giờ cũng đang cầu xin chủ tịch Vinh hợp tác với chúng ta, nếu để cho nhà họ Cố lấy được hợp tác, chúng ta phải làm thế nào? Thiên Hải a, đây là chuyện làm ăn, ba không thể giúp người ngoài mà không giúp mình được? Được rồi, chuyện đến thế thôi.”

Điện thoại cắt ngang, vẻ mặt đắc ý trên mặt Từ Thiên Hải lúc này không còn sót lại cái gì.

Vốn cõi lòng đầy hy vọng và niềm vui, không ngờ, chuyện lại chuyển biến như vậy.

Nhà mình cũng phải nói chuyện hợp tác với Vinh Khang, vậy giúp Cố Họa Y, không khác gì chặt đứt con đường làm ăn nhà mình.

Từ Thiên Hải cũng khó khăn rồi, vừa rồi anh ta lại còn khoe khoang trước mặt Cố Họa Y và Vương Cẩn Mai, bây giờ nên giải thích thế nào?

Nói không có cách nào?

Đây chẳng phải là rất dọa người, quá mất mặt rồi!

Sau này hình tượng của mình trước mặt Cố Họa Y, đã sụp đổ mất rồi.

“Sao vậy, Thiên Hải? Có phải bên chỗ ba con cũng gặp khó khăn rồi?”

Thấy vẻ mặt Từ Thiên Hải có chút không đúng, Vương Cẩn Mai vội vàng hỏi, trong lòng cũng rất là lo lắng.

“Không có…không có việc gì!”

Từ Thiên Hải nặn ra nụ cười, vẻ mặt có chút co quắp, nói dối: “Ba của con nói, chuyện này cũng ổn ổn rồi, ông ấy đã nói chuyện với

chủ tịch Vinh rồi, bây giờ chờ tin, để mọi người yên tâm."

Đâm lao phải theo lao thôi.

Từ Thiên Hải cũng không có cách nào, chỉ có thể sử dụng kế hoãn binh. Dù sao, bọn họ nhất thời cũng không vội, mình có thể chậm lại, đến lúc đó, nói không chừng bọn họ đã quên.

Cho dù lúc đó bọn họ hỏi đến, mình cũng có thể nghĩ ra rất nhiều cớ để che giấu.

Vương Cẩn Mai nghe nói thế, yên lòng, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ, nhiệt tình kéo tay Từ Thiên Hải, nói mấy lời hay ho.

Ngược lại với Lý Phàm, lặng yên đứng một bên, chịu lạnh nhạt.

"Lý Phàm, cậu còn đứng đó làm cái gì? Còn không nhanh đi làm cơm đi, hôm nay Thiên Hải ở đây ở cơm đi."

Vương Cẩn Mai không có chút sắc mặt tốt với Lý Phàm, hò hét chỉ huy.

Bây giờ trong mắt bà chỉ có một người con rể là Từ Thiên Hải.

Cố Họa Y đương nhiền nhìn thấy một màn này, bất đắc dĩ lắc đầu.

Chồng của mình quả thật là không có chút tiền đồ, cho dù cô muốn nói giúp Lý Phàm đôi lời, cũng không mở miệng được.

Lý Phàm a một tiếng, vừa rồi sắc mặt Từ Thiên Hải thay đổi, anh cũng nhìn thấy, đương nhiên biết chuyện gì xảy ra.

Từ Thiên Hải này, quả nhiên là không biết xấu hổ mà.

Giữa trưa, Từ Thiên Hải ở lại nhà họ Cố ăn rau dưa, trên bàn cơm, Vương Cẩn Mai ân cần hiến dâng, không ngừng gắp thức ăn cho anh ta.

Đáng thương Lý Phàm, chỉ có thể ngồi một bên, vừa vươn đũa ra, đã bị Vương Cẩn Mai liếc một cái, quát mắng: "Ăn ăn ăn, cậu ăn

cái gì? Đây là cho Thiên Hải, ăn chút cơm trắng với rau là được rồi."

Rồi sau đó, bà ta cười tủm tỉm gắp miếng đùi gà này cho Từ Thiên Hải, nói: "Thiên Hải à, ăn nhiều chút đi, ăn xong rồi, con cũng đi cùng với Họa Y ra ngoài giải sầu đi."

Lời kia vừa nói ra, Cố Họa Y bên cạnh gương mặt ửng hồng, trừng mắt liếc mẹ mình, nói: "Mẹ, mẹ nói bừa gì đấy?"

Cố Họa Y tính tình ôn hòa, bướng bỉnh, không khắc khẩu với người khác, cho nên nhiều khi, trong nhà này đều là Vương Cẩn Mai làm chủ.

Cô quay đầu lại nhìn Lý Phàm, phát hiện ánh mắt của anh không chút thay đổi, giống như là thờ ơ.

Cái này làm Cố Họa Y rất thất vọng.

mà Cố Thiệu Huy lại là người bình thường, địa vị trong nhà cao hơn Lý Phàm một chút, căn bản không nói chen lời vào làm chủ được, cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

Còn Lý Phàm ngồi bên cạnh thì sao, dù nói thế nào cũng là con rể, nói trước mặt anh như vậy, đẩy con gái ra cho người ngoài sao?

Cố Thiệu Huy cảm thấy không ổn, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Trong lòng Lý Phàm mặc dù khó chịu, nhưng thể hiện cũng rất lạnh nhạt.

Mẹ vợ đây là quyết tâm muốn chia rẽ mình với Họa Y sao.

"Dì à, dì ăn đi, con không ăn nổi nhiều như vậy."

Từ Thiên Hải khách khách khí khí cười, ánh mắt lại hữu ý vô ý rơi xuống người Lý Phàm, vẻ mặt có vẻ nhạo báng và đắc ý.

Nhìn xem, trong nhà này, một người ngoài như tôi đây, địa vị còn cao hơn một người con rể như anh.

Đối với chuyện này, Lý Phàm không có ý kiến, ngồi buồn bực bới bới cơm.

Bởi vì, một khi mình nói chen vào, khẳng định sẽ gặp chỉ trích và chửi bới của mẹ vợ.

Sau khi ăn xong, Phương Tuấn cũng không vội vàng đi, mà ở lại với Cố Họa Y và Vương Cẩn Mai.

Vương Cẩn Mai vui mừng, thanh niên tài tuấn như vậy, nên tiếp xúc với con gái mình nhiều chút.

Lúc này Lý Phàm đi đến, thu dọn xong đồ đạc, nói: “Mẹ, Họa Y, con đi làm.”

Cố Họa Y đưa mắt nhìn, gật gật đầu, không nói gì.

Vương Cẩn Mai thì vẫn mặt lạnh, hận anh không thể sớm đi chút, kêu lên: “Cút nhanh đi, buổi tối cũng không cần phải về, chúng ta và Thiên Hải ra ngoài ăn.”

Trong mắt Vương Cẩn Mai đúng là không chịu nổi cho người con rể bất lực như anh.

Bây giờ, bà càng nhìn Từ Thiên Hải càng thích.

Từ Thiên Hải cũng nhấp một ngụm trà, trên mặt đều là nụ cười trào phúng đưa mắt nhìn Lý Phàm quay đầu rời đi ngoài cửa, đúng là không có tiền đồ.

ở nhà họ Cố, anh vẫn không có địa vị như vậy.

Xem ra, mình theo đuổi Cố Họa Y không có gì trở ngại.

Ra cửa, Lý Phàm ngước mắt nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, giống như là nói chuyện với không khí, lạnh lùng nói: “Giúp tôi điều tra tập đoàn Từ Thị một chút, thu thập một ít chứng cứ phạm tội của bọn họ đi.”

Bốp!

Một người đàn ông mặc đồ đen bó sát, mang theo mặt nạ, bỗng nhiên quỳ một gối trước mặt Lý Phàm, cung kính nói: “Vâng, thiếu quân!”

Sau đó, bóng người biến mất.

Lý Phàm lạnh nhạt lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Cố Họa Y, rồi đi tiệm Spa.

Hôm nay anh phải nhanh chóng đến xem cửa tiệm mình vô ý mua, vận hành thế nào.

Quay lại Cố Họa Y bên này, lúc cô đang nghe Từ Thiên Hải nói chuyện, chợt, điện thoại rung lên, là Lý Phàm gửi tin nhắn đến, nội dung rất đơn giản: Họa Y, em yên tâm, hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, anh xử lý cho em, rất nhanh sẽ có người đưa hợp đồng đến, về phần Từ Thiên Hải, em không cần phải quá tin.

Lý Phàm xử lý?

Cố Họa Y nhíu mi lại, mắt nhìn ra cửa, trong lòng cũng rất là nghi hoặc.

Sau đó, cô tự giễu cười cười, Lý Phàm có thể xử lý cái gì, đơn giản chỉ là an ủi mình thôi.

Hơn nữa, hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang, nào có đưa đến nhanh như vậy.

Đương nhiên, hình ảnh này cũng bị Từ Thiên Hải bên cạnh nhìn thấy, anh ta liếc nhìn nội dung tin nhắn, cười khẩy nói: “Lý Phàm gửi đến sao, anh xem xem anh ta nói cái gì, ơ, Lý Phàm nói anh ta có thể xử lý vấn đề lần hợp tác này, hợp đồng cũng lập tức đưa đến, không ngờ mà, Lý Phàm lại có bản lĩnh như vậy, dì a, dì cũng nhìn lầm người rồi.”

Cố Họa Y nghe thế, nhanh chóng thu điện thoại lại, vẻ mặt rất xấu hổ.

Ngược lại Vương Cẩn Mai, lúc này vô cùng phẫn nộ, mắng: “Lý Phàm đáng chết này, cả ngày chỉ biết dùng thủ đoạn nhỏ ấy lừa gạt con gái của dì, cậu ta có cái khỉ bản lĩnh gì, nếu như cậu ta có thể giải quyết vấn đề hợp đồng này, người làm mẹ vợ này, quỳ xuống dập đầu xin lỗi cậu ta cũng được.”

Từ Thiên Hải vội vàng phụ họa nói: “Dì a, dì cũng đừng như vậy, có lẽ Lý Phàm người ta thật sự có quen biết, có chút biện pháp?”

Đúng vào lúc này.

Chuông cửa vang lên, mọi người đều nhìn sang, Cố Họa Y vội vàng đứng dậy, mở cửa, ở cửa là một người đàn ông mặc tây trang màu đen, hay tay cung kính đưa một phần văn kiện đến, nói: “Cô Cố, đây là hợp đồng mới của tập đoàn Vinh Khang, mời cô nhận lấy.”

Hít hít!

Một màn này, mấy người trong phòng khách đều nghe thấy được, cũng đều rung động!

Hợp đồng mới, thật sự đưa đến.

Cố Họa Y không thể tin được nhận hợp đồng, lông mày khẽ giật, chẳng lẽ là Lý Phàm?

Chương 45: ANH ĐANG NHẮN TIN CHO AI

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, vẻ mặt đều hoài nghi.

Nhanh như vậy, hợp đồng mới đã đưa đến?

Vừa rồi còn đang thảo luận chuyện Lý Phàm, bây giờ ở cửa đã có người đưa hợp đồng đến.

Chuyện này làm Vương Cẩn Mai và Từ Thiên Hải càng hoảng sợ, vẻ mặt cũng nghiêm lại.

Cố Họa Y nhận hợp đồng, đi vào phòng khách, vẻ mặt cũng vô cùng nghi kị.

Thật sự là Lý Phàm?

Nhưng mà Vương Cẩn Mai lại kêu lớn: “Họa Y, còn không nhanh cảm ơn Thiên Hải người ta, việc này, nhất định là Thiên Hải giúp đỡ, bằng không, con thật sự cho rằng là công lao của kẻ bất lực Lý Phàm kia sao?”

Nói xong, Vương Cẩn Mai vô cùng vui vẻ, nhìn Từ Thiên Hải, cảm kích nói: “Thiên Hải à, việc này đúng là làm phiền con rồi, con nói xem, dì cũng không biết phải cảm ơn con thế nào.”

Từ Thiên Hải sững sờ, nhưng mà phản ứng kịp lại, lúng túng cười hai tiếng: “Dì à, không sao, cũng là chuyện nhỏ, chỉ cần Họa Y vui vẻ là được rồi.”

Trong lòng Từ Thiên Hải cũng rất nghi hoặc, ba mình không phải nói chuyện này không giúp được sao, sao hợp đồng lại đưa đến nhanh như vậy?

Cố Họa Y cầm hợp đồng, bị Vương Cẩn Mai nói mấy câu, cũng nói cảm ơn với Từ Thiên Hải: “Thiên Hải, cảm dơn anh, chuyện này, sau này tôi sẽ trả ân tình cho anh.”

Từ Thiên Hải nghe thế, biết Cố Họa Y cho rằng là của mình, vậy sao mình không nhận phần nhân tình này chứ?

“Ha ha, không sao Họa Y, có thể giúp đỡ em, anh rất vui vẻ, ai bảo anh thích em chứ.”

Từ Thiên Hải cũng gan lớn, trực tiếp nói ra trước mặt hai người lớn, đưa tay kéo bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn của Cố Họa Y.

Cố Họa Y lập tức đỏ mặt, hất ra, vuốt tóc rũ xuống bên tai nói: “Anh đừng nói bừa…”

Ha ha.

Từ Thiên Hải sờ lên mũi, chóp mũi còn mùi thơm mát trên tay Cố Họa Y, vô cùng mê người.

Người phụ nữ này, anh ta nhất định phải có được.

Cứ như vậy, ngồi cứ vậy cho đến chạng vạng, Lý Phàm đã quay về.

Anh vừa quay về, lập tức nhìn thấy Từ Thiên Hải cái người này vẫn còn mặt dày mặt dạn ngồi trong nhà, sắc mặt tự nhiên khó chịu.

Nhưng mà, anh cũng không nói, nhìn Cố Họa Y, nhỏ giọng hỏi: “Sao rồi, hợp đồng đưa đến chưa?”

Nghe như thế, Cố Họa Y, Từ Thiên Hải, Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy, ánh mắt tất cả mọi người đều kỳ lạ nhìn Lý Phàm.

Cố Họa Y ngược lại không khác nhiều lắm, trong lòng lại ấm áp.

Dù sao, chồng của mình vẫn là quan tâm đến mình.

Nhưng mà Vương Cẩn Mai và Từ Thiên Hải, vẻ mặt lại rất không vui, cũng thể hiện đầy vẻ mỉa mai.

“Lý Phàm, ai cho cậu trở về? Hơn nữa, chuyện hợp đồng, có quan hệ gì với cậu? Sao thế, biết Thiên Hải giúp Họa Y nhận được hợp đồng mới, trong lòng cậu không thoải mái sao? Cậu cũng không soi gương xem xem bản thân là đức hạnh gì, phế vật!”

Vương Cẩn Mai rất bất mãn chỉ trích Lý Phàm.

Cái đồ bỏ đi này, sao ở đâu cũng có cậu ta chứ.

Nói thật giống như là chuyện hợp đồng, là Lý Phàm giải quyết vậy.

Lý Phàm sững sờ, lông mày nhíu lại, nhìn về Từ Thiên Hải bắt chéo hai chân ngồi trên sofa dương dương đắc ý.

Hợp đồng là anh ta giải quyết?

Từ Thiên Hải cũng lạnh lùng cười hai tiếng, nói: “Lý Phàm, được lắm, bây giờ anh càng ngày càng vô sỉ, sao thế, nghe ý của anh, chuyện hợp đồng mới anh giúp Họa Y giải quyết à.”

Trong lòng Từ Thiên Hải nhanh chóng cười xòa, Lý Phàm này, sao mỗi lần đều mạo danh là hảo hán vậy.

Hợp đồng mới này, một tên phế vật ăn cơm chùa như anh có thể giải quyết sao?

Lý Phàm nhíu mày, nở nụ cười nhạt: “Nói không chừng.”

Ha ha!

Nhịn không được, Từ Thiên Hải đứng lên, vẻ mặt căm hận noia: “Lý Phàm, tôi biết rõ trong lòng anh không phục, muốn thể hiện trước mặt Họa Y, nhưng mà, hợp đồng mới của tập đoàn Vin Khang là tôi nhờ ba tôi giúp đỡ giải quyết, anh không phục cũng không có cách nà, lúc trước ba tôi gọi điện anh cũng nghe thấy, bây giờ muốn đoạt công, đúng là không biết xấu hổ.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, vẻ mặt Cố Họa Y bên cạnh cũng thay đổi.

Cô lập tức lạnh mặt nói với Lý Phàm: “Được rồi, Lý Phàm, ở đây không có chuyện của anh, anh đi làm việc trước đi.”

Cô không muốn nhìn thấy Lý Phàm bị trào phúng và chửi bởi, dù sao cũng là chồng của mình, mất mặt trước mặt một người ngoài như vậy, cô cũng mất mặt theo.

Lý Phàm muốn nói lại thôi, bất đắc dĩ rời khỏi phòng khách, xoay người vào phòng bếp nấu cơm.

Đương nhiên, anh cũng không nhàn rỗi như vậy, vẫn luôn nghe lén động tĩnh trong phòng khách.

Cũng vào lúc này, điện thoại của anh vang lên, vội xoa xoa tay, mở ra xem, là Vinh Bân gửi đến: Anh Lý, hợp đồng mới đã đưa đến, bước tiếp theo anh chỉ thị tôi cũng đã chuẩn bị xong, tùy thời chờ dặn dò của anh.”

Lý Phàm nhìn mấy lần, đơn giản gửi lại một chữ được.

Nhưng mà, ngay lúc anh gửi xong tin nhắn này, chợt, sau lưng một bàn tay trắng nõn non mịn duỗi đến, đưa tay đoạt lấy điện thoại trong tay Lý Phàm, nói :”Em xem một chút, anh đang lén lút nhắn tin cho ai.”

Lý Phàm sững sờ, phát hiện Cố Họa Y, đứng bên cạnh mình, phồng miệng lên vẻ mặt giống như là muốn bắt gian.

Nhìn thấy cô muốn mở bản ghi chép tin nhắn ra, Lý Phàm vội vàng đưa tay đoạt lại, nói: “Không có gì, chuyện trong tiệm.”

“Không có gì?”

Cố Họa Y nhấc tay lên, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Lý Phàm: “Không có gì, anh căng thẳng như vậy làm gì?”

Sao Lý Phàm có thể không căng thẳng, nếu như để Cố Họa Y nhìn thấy tin nhắn qua lại giữa anh với Vinh Bân và lão Tiền, vậy thì giải thích không rõ lắm.

“Đúng là không có gì, chỉ là chuyện trong tiệm, trong tiệm muốn liên hoan, hỏi anh có tham gia không.”

Lý Phàm tùy tiện giải thích một câu, muốn đoạt lấy di động trong tay Cố Họa Y.

Lồng ngực rắn chắc của anh trực tiếp chống trước người Cố Họa Y, ồn áo đến mặt anh đỏ bừng.

“Anh đừng động!”

Cố Họa Y lui về sau hai bước, vẻ mặt phát lạnh.

Lý Phàm sợ đến mức đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt căng thẳng nhìn chằm chằm vào điện thoại trong tay Cố Họa Y.

“Ăn liên hoan đúng không? Em xem một chút, mấy người AA bao nhiêu tiền.”

Cố Họa Y nói xong, bĩu môi như cô gái nhỏ, muốn mở ra tin nhắn của Lý Phàm.

Cũng vào lúc này, Vương Cẩn Mai lạnh mặt đi đến, trừng mắt nhìn Lý Phàm, sau đó nói: “Họa Y, con ở đây làm cái gì? Còn không nhanh đi cùng với Thiên Hải, buổi tối nay chúng ta ra ngoài a, ăn mừng một bữa.”

“A, con lập tức đến.”

Cố Họa Y đáp lời, tâm không cam tình không nguyên trả điện thoại cho Lý Phàm, sau đó nói: “Tạm thời tin anh một lần.”

Lý Phàm nhận lấy điện thoại, một đầu mồ hôi lạnh, cũng thở dài một hơi.

Bên này, Cố Họa Y đi vài bước, chợt quay đầu lại, nói: “Nếu không, buổi tối này anh cùng mọi người ra ngoài ăn cơm đi, không cần phải làm ở nhà.”

“Đi ra ngoài ăn?” Lý Phàm có chút kinh ngạc.

Vương Cẩn Mai còn chưa đi, lúc này vênh mặt lên hất hàm sai khiến lại không vui chỉ trích nào: “Sao thế, chẳng lẽ lại còn muốn để đại ân nhân của nhà chúng ta ăn mấy món nát của cậu sao? Cậu có biết khó ăn đến mức nào không?”

Lý Phàm nhíu mày lại, nói thầm: “Trước kia cũng không thấy bà nói khó ăn.”

Vừa nghe xong, Vương Cẩn Mai mặc kệ mọi thứ, chỉ vào Lý Phàm, mắng: “Được lắm Lý Phàm, bây giờ thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên, còn học trả treo đúng không? Xem tôi có đánh chết cậu không!”

Dứt lời, bà ta giơ tay lên, muốn vung một cái tát.

Cũng may, Cố Họa Y bên cạnh ngăn lại, lạnh mặt nói: “Mẹ, mẹ đừng có làm loạn, đi nhanh lên đi.”

Nói xong, cô còn trợn mắt nhìn Lý Phàm, nói: “Anh cũng nhanh chóng dọn dẹp, theo bọn em cùng đi ăn cơm.”

Từ Thiên Hải thì sao, ở trong phòng khách nhìn thấy hết một màn này, gương mặt đầy vẻ châm chọc khiêu khích.

Lý Phàm này, đúng là vô cùng uất ức.

Khoảng tầm hơn mười phút sau, cả nhà ăn mặc chỉnh tề ra ngoài.

Cửa ra vào, Từ Thiên Hải nhiệt tình, chỉ vào chiếc Porsche mình mới mua nói: “Dì à, ngồi xe của con đi.”

Vương Cẩn Mai nhìn chiếc xe dừng trước cửa ra vào, lập tức vô cùng vui mừng huơ tay múa chân nói: “Được được, dì còn chưa được ngồi xe sang bao giờ.”

Cố Họa Y bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải theo lên xe.

“Anh cũng ngồi lên đây đi.” Từ Thiên Hải tức giận trừng mắt nhìn Lý Phàm, ánh mắt có vẻ đùa cợt.

Ha ha.

Nghĩ đến kẻ bất lực như Lý Phàm, cả đời này đều chưa từng ngồi xe sang bao giờ.

Nhưng mà, không biết là, Lý Phàm cười lạnh trong lòng.

Porsche là xe sang sao?

Mình ngồi xe Rolls-Royce của Tiền Phúc cũng không kiêu ngạo như vậy.

Lên xe, Cố Họa Y rất rối tắm hỏi :"Đi đâu ăn?"

Vương Cẩn Mai lập tức hứng thú, nói: "Đi Hán Cung đi, mẹ nghe nói món ăn ở Hán Cung rất ngon rất nổi danh."

Cố Họa Y khó xử, nói: "Mẹ, chỗ Hán Cung phải là hội viên mới có thể vào ăn, hơn nữa muốn trở thành hội viện, một năm tiêu phí cũng phải 3 tỷ."

Vừa nghe thế, Vương Cẩn Mai sững sờ , nói: "Ôi trời, mắc như vậy sao? Vậy thôi, không đi, tùy tiện tìm một nơi đi, cũng không thể quá kém.

Cố Thiệu Huy gật đầu phụ họa theo nói: "Đúng, không thể quá kém, dù sao cũng là mời Thiên Hải. Hán Cung, chúng ta không cần suy nghĩa."

Nhưng mà,

Chợt, Lý Phàm bên cạnh mở miệng nói: "Thẻ hội viện Hán Cung, tôi có."

Chương 46: ANH GIẢI QUYẾT THẾ NÀO

Những lời này của Lý Phàm vừa nói ra miệng, đã bị Từ Thiên Hải đằng trước nghe thấy, lập tức bật cười, gương mặt vặn vẹo, sắc mặt đùa cợt hỏi: “Anh nói cái gì, anh có thẻ hội viện Hán Cung? Ở đâu ra? Không phải lừa gạt chứ.”

Lý Phàm này, đúng là thật không tự biết xấu hổ chút nào!

Thẻ hội viên Hán Cung, anh cũng dám nói có?

Anh biết chỗ đó một năm tiêu ba tỷ mới là bước đầu có thể có được thẻ hội viên không.

Cho dù là nhà họ Từ bọn họ, cũng chỉ có ông già của anh ta có thôi.

Đúng là đồ ngu ngốc.

Sắc mặt Vương Cẩn Mai lập tức trầm xuống, trừng mắt nhìn Lý Phàm bên cạnh, quát: “Lý Phàm, cậu nói bừa cái gì vậy? Có nên đuổi cậu xuống xe hay không đây?”

Khuôn mặt Cố Họa Y cũng hơi nhíu lại, có chút tức giận nhìn Lý Phàm

Lúc này, sao anh phải nói chen vào chứ, không phải tìm mắng sao.

Lý Phàm cười ha ha nói: “À, không phải của tôi, bạn tôi cho tôi cái này.”

Từ Thiên Hải cười cười, khóe mắt lộ ra vẻ chê cười, âm dương quái khí nói: “Được lắm Lý Phàm, loại người non nớt như anh mà cũng bạn bè như vậy?”

Lý Phàm nhếch miệng cười, nói: “Cũng được, những thứ anh không nhìn thấy còn nhiều lắm.”

Vừa nghe lời này, Từ Thiên Hải đã tức lên, quát: “Lời này của anh có ý gì?”

“Ha ha ý trên mặt chữ rất đơn giản.” Lý Phàm vẫn bình tĩnh cười nói như trước.

Thấy hai người muốn cãi vả, Cố Họa Y vội vàng quay lại trừng mắt nhìn Lý Phàm, quát lớn: “Được rồi, anh bớt tranh cãi đi.”

Sau đó, cô quay lại, gương mặt vô cùng áy náy nói với Từ Thiên Hải: “Thiên Hải, ngại quá, để anh chê cười rồi, anh đừng chấp nhặt với anh ấy.”

“Không sao, anh sao có thể không có kiến thức như phế vật chứ.”

Từ Thiên Hải cười lạnh hai tiếng, ánh mắt rất khó chịu liếc nhìn Lý Phàm mấy lần, sau đó mới hỏi Cố Họa Y: “Sao thế, đi đâu ăn, em quyết định.”

Cố Họa Y nhìn đánh giá quán ăn trên mạng, suy tư trong chốc lát: “Quan Nhân Đường đi, nhìn cũng không tệ, hoàn cảnh cũng rất tốt.”

“Được.” Từ Thiên Hải cười cười, xoay người lái xe đi.

Mà bên cạnh, Lý Phàm nghe thấy tên Quan Nhân Đường, lông mày cau lại, Cố Họa Y hôm nay tiêu pha như vậy sao?

Quan Nhân Đường chính là chuỗi nhà hàng nổi danh cả nước đó!

Động một cái là tiêu phí hơn 300 triệu!

Nhưng mà, nhìn dáng vẻ này, dường như cô còn không biết.

Rất nhanh, bọn họ đến Quan Nhân Đường, lúc Cố Họa Y xuống xe, lập tức sững sờ tại chỗ.

Tại sao lại là Quan Nhân Đường này?

Lầu các đình đài màu đỏ này, điêu long khắc phượng, tại Hán

Thành, có danh xưng “Hồng lâu”

Đến nơi này, đều là quan lại quyền quý có mặt mũi ở Hán Thành.

Bởi vì, thức ăn trong này đều là cống phẩm.

Hỏng bét!

Nhà hành có hai chữ đồng âm, Từ Thiên Hải nhất định đã hiểu lầm.

Quan Nhân Đường không phải Quan Nhân Đường kia.

Tiêu phí ở Quan Nhân Đường này, quá cao, Cố Họa Y cũng biết.

Làm sao bây giờ?

Lý Phàm cũng nhìn thấy sắc mặt Cố Họa Y thay đổi, nhỏ giọng hỏi: “Sao thế?”

Sắc mặt Cố Họa Y rất uất ức nhìn Lý Phàm nói: “Em nói không phải là Quan Nhân Đường này…nơi này chính là nhà hàng nổi tiếng của Hán Thành, tiêu phí rất cao, làm sao bây giờ?”

Lý Phàm nghe thế, lông mày nhíu lại, cầm tay Cố Họa Y nhìn mấy lần, nhịn không được cười lên, quả nhiên là đồng âm, Từ Thiên Hải hiểu lầm.

Người buôn bán bây giờ, đúng là toàn chiêu trò, đây là cọ nhiệt độ và danh khí sao.

Nghĩ nghĩ, Lý Phàm hỏi dò: “Nếu không, chúng ta lại đổi cái khác?”

Cố Họa Y nhíu mày lại, chưa kịp nghĩa lại, Từ Thiên Hải và Vương Cần Mai còn có Cố Thiệu Huy đã cười tươi đi đến!”

“Họa Y, chúng ta vào thôi, quản lý đại sảnh trong này, anh có quen biết, anh đã sớm bảo ông ấy sắp xếp phòng cho chúng ta rồi.

Khuôn mặt Từ Thiên Hải vui vẻ, không ngờ, Cố Họa Y tốt với mình

như vậy, thế mà mời mình đến nơi này ăn cơm, không uống công.

Cho dù anh ta là đại thiếu gia tập đoàn Từ Thị, nhưng một năm cũng không có mấy lần đến Quan Nhân Đường ăn cơm.

Quả thật tiêu phí ở đây quá cao.

Bỏ mấy chục triệu, cũng chỉ xứng ngồi dưới lầu.

Lại còn là loại sảnh phổ thông, muốn phòng nhỏ, còn cần thêm phí phòng.

Cố Họa Y cũng là đánh bừa, trong đầu ngây người một lúc, rồi đồng ý: "A Được."

Bây giờ cô gấp muốn chết, nhưng lại khó mà nói ra, dù sao cũng đã đến nơi.

Không còn cách nào, chỉ có thể như vậy.

Lý Phàm đứng sau lưng cô, nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của cô, bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, khẽ nói: "Vào đi thôi, không sao, lát nữa lúc tính tiền, để anh giải quyết."

Cố Họa Y quay đầu, vẻ mặt hoài nghi, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lý Phàm, thấp giọng nói: "Anh giải quyết? Anh giải quyết thế nào? Đây là Quan Nhân Đường, ít nhất cũng phải mấy chục triệu!"

Cô cũng hận chính mình, vì sao lúc ấy không nói rõ ràng, đây là phải tiêu pha một số tiền lớn rồi.

Nhưng mà trong lòng Cố Họa Y càng giận Lý Phàm.

Lúc này rồi anh còn tâm trạng đùa giỡn mình.

Không nhìn thấy mình đều sắp gấp đến chế rồi sao.

"Em tin tưởng anh không?"

Lý Phàm đột nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé yếu ớt mềm mại của Cố Họa Y, nhiệt độ trong lòng bàn tay truyền vào trong lòng bàn tay Cố Họa Y làm tâm trạng xao động của cô từ từ bình tĩnh lại.

Cố Vấn Lam nhướng mày lên, ánh mắt lóe lên nhìn Lý Phàm trước mặt, một cảm giác kỳ quái, quanh quẩn trong lòng mình.

Mình nên tin anh sao?

Cố Họa Y cũng không biết nói gì cho phải, nhỏ giọng nói thầm: "Anh…anh giải quyết thế nào? Anh có tiền sao?"

Vừa hỏi lời này ra, Cố Họa Y lập tức hối hận.

Thế mà mình thật sự tin tưởng lời nói của Lý Phàm, anh có thể có tiền gì chứ, ngay cả tiền chữa bệnh của Thiến Thiến, cũng là mượn mà.

Lý Phàm cười nhẹ một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào đầu mũi Cố Họa Y, cười nói: "Yên tâm đi, anh tự có cách, mọi người đi vào trước đi."

Bên này vừa nói xong, Vương Cẩn Mai bên kia đã hầm hừ vặn vẹo, trừng mắt nhìn Lý Phàm, quát lớn: "Lý Phàm, cậu làm gì đó? Lại muốn rót thuốc mê cho con gái tôi? Họa Y, con còn đứng ngốc ở đó làm gì, còn không nhanh đến với Thiên Hải."

Vương Cẩn Mai vô cùng xem thường phế vật Lý Phàm này, ra ngoài đi đâu, cũng cảm thấy mất mặt.

"A, đến đây."

Cố Họa Y lúc này mới phản ứng lại, ghét bỏ trợn mắt nhìn Lý Phàm, sờ lên mũi mình, sau đó đuổi theo lên trước, kéo tay Vương Cẩn Mai, theo bà vào trong sảnh.

Cô còn quay đầu lại nhìn Lý Phàm mấy lần, trong lòng luôn không yên.

Rốt cuộc anh muốn giải quyết thế nào?

Lý Phàm bên này khẽ cười, cất bước muốn đi vào tỏng, nhưng mà cái người Từ Thiên Hải này là đưa tay ngăn đường đi của anh, vẻ mặt đùa cợt cười lạnh nói: “Lý Phàm, vừa rồi anh nói nhỏ gì với Họa Y vậy?”

Mày kiếm của Lý Phàm nhíu một cái, vẻ mặt không vui nhìn chằm chằm vào Từ Thiên Hải, hỏi ngược lại: “Liên quan gì đến anh?”

Mình và bà xã nói nhỏ, có cái khỉ quan hệ gì với tên ngu ngốc như anh chứ!

Từ Thiên Hải nghe thấy thế, lại nhìn thái độ này của Lý Phàm, lập tức giận!

Anh ta đưa tay, nắm cổ áo trắng bệch của Lý Phàm, tàn nhẫn cảnh báo: “Họ Lý kia, ông đây cảnh cáo mày! Đừng tưởng rằng mày là chồng của Cố Họa Y, tao sẽ không dám làm gì mày! Trong mắt tao, mày chẳng qua chỉ là đồ bỏ đi ở đáy xã hội, hiểu không? Mày có điểm nào hơn tao chứ? Mày có tiền sao? Hợp đồng mới của tập đoàn Vinh Khang là tao giúp Họa Y lấy được, cô ấy chỉ sẽ cảm động đến rơi nước mắt với tao. Mày nhìn nhìn lại xem đây là đâu, Quan Nhân Đường! Họa Y vì tao, mời tao đến đây ăn cơm, nói lên cái gì? Nói lên trong lòng cô ấy có tao!”

Chương 47: SỢ NGÂY NGƯỜI

Từ Thiên Hải bây giờ, hận không thể một quyền đấm chết Lý Phàm tại chỗ!

Nhưng mà.

Một tiếng ha ha.

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, trực tiếp bỏ tay Từ Thiên Hải ra, thấp giọng nói: "Từ Thiên Hải, anh đừng tự mình đa tình, bà xã tôi mời anh đến đây ăn xơm, chỉ là muốn trả ân tình cho anh mà thôi. Hơn nữa, hợp đồng mới tập đoàn Vinh Khang, Từ Thiên Hải anh có giúp đỡ nổi không, trong lòng anh không tự biết sao? Không muốn tôi vạch trần anh trước mặt Họa Y?"

Dứt lời, Lý Phàm xoay người rời đi.

Nhưng mà, Từ Thiên Hải lại tức giận.

Anh ta siết quả đấm, mãnh liệt hét lên một tiếng, chỉ vào Lý Phàm kêu lên: "Lý Phàm, mày có ý gì? Chẳng lẽ là hợp đồng mới tập đoàn Vinh Khang là do một kẻ bất lực như mày thay cô ấy nắm lấy? Ha ha, mày cũng thật biết đùa, cái đồ bỏ đi như mày, ai tin là mày làm chứ?"

Nói xong, Từ Thiên Hải vỗ vỗ bả vai Lý Phàm, ghé vào tai nói: "Phế vật là phế vật, cả đời này mày cũng khó có thể vượt qua một cọng tóc gáy của Từ Thiên Hải tao!"

Dứt lời, Từ Thiên Hải chỉnh lại tây trang của mình, đắc ý đầy mặc, cất bước đuổi theo Cố Họa Y đằng trước.

Lý Phàm một mình đứng ở cửa, kéo nắm tay, thở ra một hơi, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

Kém với Từ Thiên Hải anh ta sao?

Ha ha.

Chỉ cần một câu của tôi, tập đoàn Từ Thị có thể lập tức phá sản, giữ lại anh, chỉ là vì nhìn anh không quá đáng lắm thôi.

Hút một điếu thuốc, lúc này Lý Phàm mới xoay người vào đại sảnh.

Mấy người vừa bước vào đại sảnh Quan Nhân Đường, lập tức bị phong cách trang trí nội thất hấp dẫn, quá xa hoa, đập vào mắt đều là xanh vàng rực rỡ.

Cho dù là một phú nhị đại như Từ Thiên Hải, một năm cũng hiếm khi đến mấy lần, mỗi lần bước vào đều cảm thán một lần.

Dù sao, ăn cơm ở Quan Nhân Đường, đây đều là đại gia và tập đoàn lớn nổi tiếng Hán Thành.

Ăn cơm ở trong này, chính là biểu tượng của tài lực và thân phận.

Nghĩ vậy, Từ Thiên Hải lấy điện thoại ra, tự chụp ảnh mình đứng cửa vàng trứ danh của Quan Nhân Đường, sau đó đăng vào vòng bạn bè, thể hiện địa vị.

Sau đó, Từ Thiên Hải đảo khách thành chủ, thao thao bất tuyệt giới thiệu kiến trúc bối cảnh Quan Nhân Đường với Vương Cẩn Mai và Cố Họa Y, còn có món ăn ở đây, đều là cống phẩm, Hoàng Đế mới có thể ăn được.

“Dì, chú, Họa Y, ở đây con đã đến mấy lần, đồ ăn đều ở cấp bậc quốc yến, nếu là trước kia, chỉ có Hoàng đế mới ăn được. Nhất là rượu ở đây, đều là đạt đến tiêu chuẩn cất trữ, bình thường bên ngoài không uống được.

Nói xong, vẻ mặt Từ Thiên Hải kiêu ngạo, đợi nhân viên tiếp đãi mình.

Vương Cẩn Mai lại cười tủm tỉm khen tặng: “Ôi, vẫn là Thiên Hải có hiểu biết, biết nhiều như vậy, dì càng ngày càng thích con rồi.”

Nói xong, bà còn tiếng đến bên tai Từ Thiên Hải, nhỏ giọng nói: "Thiên Hải à, con cần phải nhanh chóng lên, tiếp xúc với Họa Y nhiều chút, về phần Lý Phàm kia, con yên tâm, dì thay con dọn dẹp chướng ngại."

Vừa nghe thế, Từ Thiên Hải cười ha hả hai tiếng, nhỏ giọng nói: "Vậy phải cảm ơn dì trước rồi, chờ con cưới Họa Y, dì cũng trở thành người thân nhà họ Từ rồi, Thiên Hải đương nhiên sẽ hiếu thuận với dì."

Vương Cẩn Mai nghe xong trong lòng vui vẻ, gương mặt tươi như một đóa hoa.

Từ Thiên Hải cũng nhếch mày lên, khiêu khích nhìn Lý Phàm sau lưng, lại còn giơ ngón giữa lên.

Lý Phàm làm như không thấy, yên lặng gửi tin nhắn cho Tiền Phúc.

Rất nhanh, một nữ phục vụ cao gầy đi đến, mặc sườn xám cung đùng, gương mặt cung kính vui vẻ nói: "Năm người có đặt trước chưa?"

Hai tay Từ Thiên Hải nhét vào trong túi quần, hếch cằm lên, cố làm ra vẻ nhìn đồng hồ Rolex trên cổ tay, nói: "Có, tôi đã liên lạc qua với quản lý Ngô, phòng 438.

Nữ phục vụ nhìn đồng hồ Rolex trên cổ tay Từ Thiên Hải, lập tức gương mặt cười tươi nói: "Vâng, mời đi theo tôi."

Sau đó, Từ Thiên Hải nghênh ngang dẫn theo mấy người, theo nữ phục vụ đằng trước đi vào, vừa đi, anh còn quay đầu nói gì đó với Cố Họa Y.

Nhưng mà, Cố Họa Y cũng chỉ cười cười, ha ha nở mấy tiếng cười hùa theo vài câu.

Trong lòng cô sốt ruột.

Vừa rồi liếc qua menu bên ngoài, động một cái là thức ăn bắt đầu

từ con số hàng triệu!

Quá đắt!

Mấy người vào phòng, Vương Cẩn Mai nhìn mấy lần, lập tức vẻ mặt không vui kêu lên: “Ôi, căn phòng này sao lại nhỏ như vậy, thế này sao có thể ngồi được chứ?”

Vương Cẩn Mai chính là một người như vậy, một chút uất ức cũng không chịu được, trừng mắt nhìn Lý Phàm đi theo sau, quát lớn: “Sớm biết như thế đã không dẫn cậu ta theo, xem đi, năm người, ngồi thế nào?”

Lý Phàm yên lặng không nói, mẹ vợ chỉ trích mình đã tập mãi thành quen rồi.

Từ Thiên Hải cũng nhíu mày lại, nhìn phòng trước mắt, quả thật nhỏ, năm người có vẻ có chút chen chúc, nói với nữ phục vụ: “Đổi cho chúng tôi một phòng lớn hơn một chút, chúng tôi muốn ăn thoải mái chút, nơi này quá chật chội.”

Cố Họa Y vừa nghe thấy, cơ thể có chút lảo đảo.

“Sao vậy Họa Y?” Vương Cẩn Mai còn hỏi.

“A, không sao không sao.” Cố Họa Y vội vàng cười cười nói.

Nữ phục vụ này ngại ngùng nói: “Thật xin lỗi, phòng ở đây của chúng tôi đều có tiêu chuẩn tiêu phí, phòng ở dưới tầng này, phí tiêu chuẩn là 150 triệu, mọi người muốn đổi lớn một chút, muốn đến tầng hai, nơi đó là phí tiêu chuẩn là 300 triệu.”

Nói xong câu đó, ánh mắt nữ phục vụ lượn quanh mấy người.

Trong lòng cô ta là sự trào phúng và khinh mình, từ sau khi vào cửa, cô ta đã nhìn ra, trong năm người này thì người đàn ông khí chất đẹp trai dẫn đầu là phú nhị đại.

Bốn người khác, đều là đồ bỏ đi, là đến xin cơm ăn sao?

Từ Thiên Hải vốn muốn mở miệng nói đổi lên lầu, nhưng lại nhớ đến, hôm nay là Cố Họa Y mời khách, quay đầu lại nhìn Cố Họa Y, hỏi: “Họa Y, cần đổi không?”

Đổi hay không?

Trong lòng Cố Họa Y cũng không có quyết định, rối rắm nhìn về phía mẹ mình.

Vương Cẩn Mai cũng bị dọa không nhẹ, một phòng nhỏ như vậy, đã tiêu phí 150 triệu.

Trên lầu, còn phải 300 triệu?

Đây không phải là ăn cướp sao!

Xong rồi, lần này xuất huyết lớn rồi, cũng trách miệng mình tiện, không nên nói gì.

Nhưng mà bây giờ nói đổi nơi khác cũng không kịp rồi, dù sao cũng đã vào rồi, quay đầu bước đi không phải làm người chê cười sao.

Dứt khoát, Vương Cẩn Mai lập tức cười ha ha, có chút ngại ngùng nói: “Nếu không cứ ở đây đi, phòng nhỏ một chút, nhưng mà mọi người chen chúc một chút vẫn được, cũng náo nhiệt hơn.”

Từ Thiên Hải cũng không nói gì, dù sao Vương Cẩn Mai đã nói như vậy, mình cũng không thể làm người khác khó chịu nói đổi lên lầu.

“Con thế nào cũng được, hôm nay là Họa Y mời khách, mọi người quyết định.” Từ Thiên Hải cười cười nói, ánh mắt nhìn Họa Y, bước đến nhỏ giọng nói thầm: “Họa Y, nếu em muốn lên lầu, bữa này tính cho anh.”

Cố Họa Y vừa nghe thấy, vội vàng lắc đầu nói: “Không cần, đã nói là tôi mời anh, đây cũng là tôi nợ ân tình của anh.”

Từ Thiên Hải cười ha ha: “Em nợ ân tình của anh, một bữa cơm sao có thể trả hết được.”

Nói xong, anh ta còn muốn đưa tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Cố Họa Y, nhưng lại bị Cố Họa Y khéo léo tránh đi.

Một màn này, Lý Phàm đằng sau đương nhìn nhìn thấy, đôi mắt híp lại, chứa ý lạnh, như là sắp trào ra!

Mà bên cạnh, nữ phục vụ lạnh lùng hừ một tiếng, thái độ rõ ràng đã có biến hóa rất nhỏ, quá trình giới thiệu đã xong, sau đó khom lưng nói: "Mấy vị mời ngồi trước."

Nói xong, cô ta xoay người rời đi, lại nói nhỏ một câu: "Không có tiền còn muốn đổi phòng lớn hơn, thật là hài hước!"

Những lời này của cô ta, rõ ràng là nhằm vào Cố Họa Y và Vương Cẩn Mai.

Đương nhiên, mấy người đều nghe được.

Sắc mặt Cố Họa Y và Vương Cẩn Mai có chút khó coi, ha ha cười hai tiếng, mời mọi người ngồi xuống.

"Thiên Hải à, con đừng để ý." Vương Cẩn Mai vội vàng bày ra tươi cười nói, trên mặt còn có chút nóng.

Từ Thiên Hải cười nói: "Không sao đâu dì."

Nhưng vẻ mặt tủi thân nóng lên của Cố Họa Y trước mắt, Lý Phàm ngồi xuống trong lòng có chút tức giận, không khỏi thở dài.

Anh không cho phép Cố Họa Y bị tủi thân.

Cho nên, Lý Phàm trực tiếp đứng dây, lạnh lùng gọi người nữ phục vụ vừa rời đi: "Đợi chút, đổi cho chúng tôi phòng trên lầu."

Chương 48: KHÁCH QUÝ

Những lời này của Lý Phàm, lập tức làm nhiệt độ trong phòng hạ xuống, không khí cũng trở nên vô cùng xấu hổ.

Toang!

Lập tức, Cố Họa Y, Vương Cẩn Mai, Từ Thiên Hải và Cố Thiệu Huy, ánh mắt tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Lúc này Vương Cẩn Mai quát lớn: “Lý Phàm, cậu không nói lời nào cũng không ai khinh cậu không nói gì! Thật sự là cậu bị điên rồi, cậu nhanh chóng ngồi xuống cho tôi!”

Vương Cẩn Mai tức giận nổi trận lôi đình.

Lý Phàm này, lúc này đứng lên nói những lời này, không phải là có ý quấy rồi chứ.

Sao thế, thật đúng là muốn đổi lên lầu sao?

Cảm thấy, không phải tiêu tiền của mình, cậu ta tuyệt đối không đau lòng đúng không?

Cậu ta là điếc hay là có chú ý muốn gây khó dễ với mình, không nghe thấy vừa rồi nữ nhân viên kia nói, tiêu chuẩn tiêu phí trên lầu là 300 triệu sao!

300 triệu đó!

Vương Cẩn Mai có thể lấy được nhiều tiền như vậy, cũng sẽ không lấy ra!

Cố Họa Y sắc mặt lạnh lùng, hận trừng mắt nhìn Lý Phàm, giục: “Lý Phàm, anh ngồi xuống cho em! Anh không cần thêm phiền có được không? Yên lặng ngồi ăn cơm đi!”

Cố Họa Y sắp giận điên lên, Lý Phàm này, thật sự là không mở bình thì không ai biết trong bình có gì.

Cũng vào lúc mấu chốt này, anh còn muốn đứng ra thêm phiền.

Anh là chồng của mình mà, vì sao không thể suy nghĩ thay cho mình được, chia sẻ được áp lực? Còn phải muốn đi theo phối hợp bậy bạ!

Tức chết rồi!

Từ Thiên Hải bên cạnh thì mặt mũi đầy ý cười, nói: "Được lắm, Lý Phàm, sao thế, tối nay là anh mời khách sao? Nói chuyện lớn tiếng như vậy, trước kia không nhìn ra mà, anh lại còn là một đại gia đấy. Phát tiền lương rồi? Mấy triệu tiền lương của anh, đủ tiền phòng ở đây không?"

Điên rồi, điên rồi.

Lý Phàm này, đúng là dọa người khắp nơi mà.

Đúng là không biết lúc trước Cố Họa Y nghĩ thế nào, lại chọn kẻ bất lực như anh ta.

Đây không phải quyết tâm muốn làm khó Cố Họa Y sao?

Đúng là không có đầu óc!

Đúng lúc, nữ phục vụ vừa mới rời đi, lúc này vẻ mặt vô cùng châm chọc, nhìn Lý Phàm cả người đồ vỉa hè, khinh thường mở miệng nói: "Ngài đây, anh xác định anh muốn đổi thành phòng trêu lầu đúng không?"

Đây là chơi cái gì chứ?

Người này nhìn thấy là một tên nghèo mạt, còn muốn lên lầu ăn cơm, nằm mơ sao?

Anh ta cũng không nhìn xem chính mình có đức hạnh thế nào!

Thôi, loại người này mình gặp nhiều rồi, toàn là mạo xưng hảo hán.

“Đúng thế.” Lý Phàm lần nữa gật đầu nói.

Nhưng mà.

Bốp!

Vừa dứt lời, Cố Họa Y tức giận trực tiếp đứng dậy tát một cái vào mặt Lý Phàm, nổi giận nói: “Đủ rồi! Anh muốn chơi đến lúc này? Nếu anh không muốn ăn thì tự đi về trước đi!”

Hốc mắt Cố Họa Y bây giờ hồng hồng, tức giận oán hận nhìn Lý Phàm.

Cô thật sự quá uất ức.

Vì sao Lý Phàm cứ muốn vào lúc này, làm mình khó xử, làm mình không thể xuống đài được chứ?

Cũng bởi vì Từ Thiên Hải, cũng bởi vì anh nhìn không nổi Từ Thiên Hải sao?

“Họa Y, anh có thể..”

Lý Phàm bỏ quên cảm nhận của Cố Họa Y, vừa định giải thích, đã bị tiếng quát lớn của mẹ vợ cắt đứt.

Lúc này Vương Cẩn Mai mặt đỏ đến tận mang tai, ngón tay sắp chọt vào chóp mũi Lý Phàm rồi, quát mắng: “Cậu có thể cái gì, cậu cái tên phế vật này, thật là mặt mũi bị cậu làm mất hết! Cậu hoặc là ngồi đàng hoàng ở chỗ kia chờ cơm cho tôi, hoặc là cút về! Cậu cũng chỉ là con rể ở nhà họ Cố, là dạng ăn cơm chùa, cậu có tư cách gì khoa tay múa chân ở đây, còn đổi lên lầu, cậu bỏ tiền sao?”

Vương Cẩn Mai mắng rất khó nghe, nước bọt tung tóe, đánh vào tự tôn.

Bà ta thật sự xem thường cái đồ quỷ nghèo Lý Phàm này!

Nếu phàm là anh có chút tiền cũng được, nhưng cố tình lại là một kẻ bất lực cái gì cũng không có.

Lý Phàm nắm tay lại, híp mặt lại, ẩn ý lạnh

Tất cả mọi người cho mình là phế vậy, nhưng mà, bọn họ ai lại biết được

Mình là tiểu thiếu chủ Long Môn, là Long quân tương lại!

Một câu, đừng nói đổi phòng, nhà hàng này, anh cũng có thể mua lại!

Ngược lại Từ Thiên Hải ngồi bên cạnh, gương mặt đều là sự giễu cợt không thể giấu nổi.

Lý Phàm này, đúng là ngu ngốc, bị vợ mình đánh, lại bị mẹ vợ mắng lớn

Đúng là vô cùng uất ức mà!

Cùng lúc độ, nữ phục vụ bên cạnh vẻ mặt cũng vô cùng khó coi

Má!

Thì ra là dạng phế vật ăn cơm chùa

Vậy thì anh giả vờ cái gì, còn nói muốn đổi phòng lên lầu, không phải là tự lấy mình làm trò cười sao!

Cho nên thái độ của nữ phục vụ cũng trở nên vô cùng kím, lạnh lùng mở miêng hỏi: “Mấy vị, rốt cuộc có muốn đổi không, đừng nên chậm trễ chúng tôi tiếp đãi khách khác.”

Cố Họa Y lau vệt nước mắt trên khóe mắt, xoay người, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, chúng tôi không đổi.”

Bốp!

Lúc này nữ phục vũ ném thực đơn lên bàn đánh bốp một cái, sau đó hừ lạnh một tiếng, mắng: “Ngu ngốc, không đổi thì kêu cái gì? Không có tiền ăn bữa cơm này, sao lại còn chuyện nhiều chuyện như vậy, giả bộ làm người giàu có cái gì chứ!”

Dứt lời, cô ta vừa mới xoay người, lập tức phát hiện một người đàn ông trung niên đi đến, lại càng hoảng sợ hơn, vội vàng khom lưng nói: “Quản lý.”

Sao quản lý lại đột nhiên đến đây?

Hỏng bét!

Nhất định là khách khác phản ánh.

Người đàn ông trung niên kia mặt chữ điền, thân hình hơi mập, vẻ mặt có chút khó coi, lạnh giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì, ầm ĩ như vậy, khách khác cũng trách cứ rồi!”

Nữ phục vụ vội vàng nói: “Quản lý, có mấy người gây chuyện đến đây, nhất định đòi đổi lên lầu trên.”

Nói xong, cô ta còn hung hắn trợn mắt nhìn Lý Phàm.

Người đàn ông trung niên biến sắc, nhìn lại phòng này, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang bị một người phụ nữ trung niên ra sức quở trách.

Lộp bộp!

Nhất thời, trong lòng người đàn ông trung niên thấy hoảng hốt!

Ông ta vội vàng lấy điện thoại ra, đối chiếu với tấm hình ông chủ nhà hàng gửi đến cho ông ta, lập tức hít vào một hơi!

Là anh!

Lần này Ngô Đạo Văn vội vàng đi xuống, chính là vì tiếp đãi vị khách quý trong tấm ảnh này.

Ông chủ lớn tự mình nhắn nhủ, phải tiếp đãi theo quy cách cao nhất, khách nhân có yêu câu, phải hoàn toàn thỏa mãn, ngàn lần không được xảy ra chuyện không may.

Nhưng mà, khách quý như vậy, sao lại bị người như thế quở trách.

Nghĩ vậy, Ngô Đạo Văn có một cơn tức trong lòng, cũng vội vàng tiến lên, cả giận nói với Vương Cẩn Mai đang quát Lý Phàm: “Câm mồm! Sao bà có thể đối với Lý…”

Ánh mắt của ông ta nhìn vào Lý Phàm, rồi đột nhiên tiếp xúc với ánh mắt của Lý Phàm.

Lý Phàm nhíu chặt mày, tù cách ăn mặc của người đàn ông trung niên đột nhiên xông vào này, cùng với nữ phục vụ cung kính đứng sau lưng ông ta, cũng đoán được, đây là quản lý Quan Nhân Đường.

Cho nên, ánh mắt anh lập tức ra hiệu, ngăn nửa câu sau của đối phương lại.

Ngô Đạo Văn cũng đã lăn lộn nhiều năm rồi, một ánh mắt, ông ta lập tức đoán được, lập tức sửa lời: “Nơi này là Quan Nhân Đường, không thể lớn tiếng ồn ào, càng không thể ảnh hưởng đến khách khác dùng cơm!”

Vương Cẩn Mai khẽ giật mình, quay đầu lại lạnh lùng nhìn vào người đàn ông trung niên, khó chịu hỏi ngược lại: “Ông là ai, tôi dạy dỗ con rể của mình, làm phiền gì đến ông? Thật sự là bắt chó đi cày xen vào chuyện người khác!”

Ngô Đạo Văn khẽ giật mình, khóe mắt phát lạnh, vẫn là lần đầu có người dùng thái độ này nói với mình!a

Chương 49: NỂ MẶT AI

Còn chưa đợi anh báo cáo về gia đình mình, Từ Thiên Hải ngồi một bên đã đứng bật dậy, trên mặt là ý cười nịnh nọt, nói: “Quản lí Ngô, là tôi đây, tôi là Từ Thiên Hải, con trai Từ Hậu Phong đây.”

Ngô Đạo Văn nhăn mặt nhìn, là cậu chủ của tập đoàn Từ thị, con trai của Từ Hậu Phong.

Ông ta chỉ đành nở nụ cười nhẹ, nói: “Thì ra là cậu Từ à.”

Từ Thiên Hải cũng vội vàng giới thiệu: “Chú, dì, Họa Y, vị này chính là quản lí Ngô mà cháu nhắc đến nãy giờ đấy ạ, Ngô Đạo Văn, quản lí của Quan Nhân Đường, cũng là một nhân vật rất có tiếng nói ở Hán Thành này.”

Vương Cẩn Mai ngây người, trong lòng nghĩ thôi rồi, vội vàng nở một nụ cười lấy lòng, nói: “Quản lí Ngô, thật ngại quá, là do trí nhớ của tôi quá tệ, xin lỗi ngài, xin lỗi ngài.”

Cố Họa Y cũng gật đầu theo, nở nụ cười yếu ớt.

Cố Thiệu Huy ngược lại chẳng tỏ vẻ gì, dẫu sao ông ta cũng là con cháu nhà họ Cố, ra đường cũng cần giữ thể diện mà.

Ngô Đạo Văn bên này lại cười hi hi nói: “Các vị là vì phòng bao quá nhỏ nhỉ, có muốn chuyển lên tầng trên không?”

Vừa nghe đến đây, Vương Cẩn Mai đã vội vàng xua xua tay, nói: “Ah, không, không không không, không phải là ý đó đâu, quản lí Ngô, ngài hiểu lầm rồi.”

Nói xong, bà ta còn tức giận trừng Lý Phàm một cái.

Đây là muốn khởi binh vấn tội, để đuổi họ ra khỏi đây đấy à?

Nhưng mà, câu nói kế tiếp của Ngô Đạo Văn lại khiến cho bọn họ ngây ngẩn cả người, không làm sao tin được.

Ông ta nói: “Được mà được mà, để tôi giúp các vị chuyển lên phòng bao tầng trên nhé, vườn hoa ngoài trời trên tầng cao nhất thế nào?”

Lúc nói câu này, ông ta còn nhìn Lý Phàm một cái, thấy đối phương không phản đối, mới dám thở phào một hơi trong lòng.

Đây nhưng là khách quý của ông chủ đấy !

“Hả? Vườn……vườn hoa ngoài trời á?”

Cố Họa Y há hốc miệng, chớp chớp đôi mắt to đong đầy nghi hoặc.

Từ Thiên Hải cùng Vương Cẩn Mai lại càng không sao tin nổi.

Vườn hoa ngoài trời trên tầng cao nhất kia, ngay đến chính Từ Thiên Hải còn chưa được lên lần nào ấy !

Hắn ta chỉ mới từng được lên tầng ba thôi, còn là theo ba đi bàn chuyện kinh doanh để cọ một bữa cơm đó, mà mức tiêu phí tiêu chuẩn đã là một tỷ rưỡi rồi.

Còn vườn hoa ngoài trời kia, chính là tầng cao nhất cũng đắt nhất của cả Quan Nhân Đường này, cả tầng chỉ có bốn phòng bao thôi !

Mỗi một phòng bao đều có nhân viên phục vụ từng được huấn luyện đặc biệt theo phong cách hoàng gia.

Hơn nữa, vườn hoa ngoài trời kia, không phải là nơi người bình thường có thể lên được, muốn vào được đó nhất định phải là người giàu có giá trị con người mấy trăm tỷ, còn phải đáp ứng đủ loại yêu cầu kỳ quái nữa, tóm lại là rất khắt khe !

“Không, không cần đâu quản lí Ngô, chúng tôi ngồi đây là tốt lắm rồi.”

Cố Họa Y cũng không ngốc, vừa rồi cô đã được biết từ miệng Từ Thiên Hải, muốn lên được vườn hoa ngoài trời trên tầng cao nhất kia, giá trị con người phải mấy trăm tỷ đó !

Hơn nữa, mức tiêu phí tiêu chuẩn cũng phải cỡ ba chục tỷ đổ lên !

Nhưng mà.

Ngô Đạo Văn lại cười cười, nói: “Vị này hẳn là cô Cố nhỉ, tôi biết cô đang lo lắng điều gì, lần này các vị tiêu dùng không tính theo mức tiêu phí thấp nhất, cho dù chỉ uống vài cốc nước thôi cũng không sao.”

Nói xong, ông ta trực tiếp cúi người, cung kính ra hiệu: “Các vị, mời lên tầng.”

Hành động này khiến mấy người Cố Họa Y ngây người.

Vị này gấp gáp muốn bọn họ lên tầng như thế à?

Mấy người bọn họ đứng dậy, đều có chút lo lắng, do dự theo Ngô Đạo Văn đi lên tầng.

Một màn này, rõ ràng đã gây nên không ít xao động trong phòng ăn.

Không ít người đứng lên, bắt đầu giơ điện thoại chụp hình.

Bởi vì, mỗi lần có khách quý đi lên vườn hoa ngoài trời, trong phòng ăn lại có người ngâm xướng.

Hơn nữa, toàn bộ món ăn trên thực đơn, sẽ được giảm giá 10%.

Bọn họ rất nhanh đã lên đến vườn hoa ngoài trời trên tầng cao nhất, tổng cộng có bốn gian phòng bao, mỗi một gian đều chiếm một vị trí độc lập, có thể nhìn bao quát cảnh đêm với ánh đèn rực rỡ từ trên cao, hơn nữa, bài trí bên trong phòng bao, đều dựa theo phong cách nguy nga tráng lệ của hoàng cung, khiến người ta không nỡ rời đi, nói chung là cực kỳ xa xỉ !

Đây, đây rõ ràng là một tòa cung điện mà !

Chẳng qua, giây phút bọn họ bước vào phòng bao, cửa gian phòng

bao bên cạnh bật mở, một cô gái mặc váy ngắn cùng áo quây bước ra, cô ta trang điểm rất đậm, nhìn có vẻ rất sành điệu, thời thượng.

Cô nàng kia loạng choạng mấy bước, hiển nhiên đã uống kha khá rồi.

Chính là Cố Bội Sam.

Hôm nay, cô ta tới đây chơi với mấy đứa bạn con nhà giàu.

Vừa bước ra cửa, cô ta đã mơ hồ thấy được bóng dáng Cố Họa Y cùng Lý Phàm đang bước vào gian phòng bao kế bên.

Bọn họ lấy đâu ra tư cách mà lên tầng này không biết?

Nghĩ thế, Cố Bội Sam liền muốn tiến lên nhìn thêm mấy cái, lại bị bảo vệ canh trước cửa phòng bao chặn lại: "Thưa cô, đây là phòng bao tư nhân."

Cố Bội Sam khịt mũi một tiếng, cũng không tìm hiểu thêm, chỉ cho rằng mình uống nhiều nên hoa mắt thôi.

Bên này, mấy người Cố Họa Y đi vào gian phòng bao, có chút bối rối ngồi xuống.

Đây đúng là nhà quê lên tỉnh mà.

"Các vị muốn ăn gì cứ thoải mái gọi nhé."

Nói xong câu này, Ngô Đạo Văn lại nhỏ giọng nói với nhân viên phục vụ bên cạnh: "Đi lấy thực đơn mới mang qua đây, lấy giá thấp nhất ấy, nhưng món ăn trên thực đơn phải không được thay đổi, có hiểu không?"

Con người Ngô Đạo Văn này xảo quyệt cực kỳ, vừa rồi thông qua lời nói hành động, đã đoán được đại khái rồi.

Ngài Lý không muốn lộ thân phận trước mấy người này đây mà.

Không bao lâu sau, nhân viên phục vụ đã cầm thực đơn mới bước

vào.

Cố Họa Y mỉm cười nhận lấy, giở ra xem thử, vốn cô còn tưởng phải đắt lắm, kết quả nhìn một cái, giá mấy món ăn trên đó cũng chỉ cỡ trăm nghìn thôi, đắt hơn một chút cũng không đến ba trăm nghìn.

Đến mấy món người bình thường khó được ăn như cua hoàng đế, trứng cá muối, nấm Vân Lộ cũng chỉ cỡ triệu thôi.

Cái……cái thực đơn này sao lại rẻ thế nhỉ?

“Vậy tôi không làm phiền các vị nữa, các vị có yêu cầu gì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Nói xong, Ngô Đạo Văn liền rời khỏi gian phòng bao, trước khi đi, ông ta còn nhìn Lý Phàm ngồi trong góc một cái.

Lý Phàm cũng hướng về phía ông ta gật gật đầu.

Trông bộ dạng này, chứng tỏ sắp xếp ổn thỏa rồi.

Đến khi Ngô Đạo Văn rời khỏi gian phòng bao, mọi người mới thở ra một hơi.

Trên mặt Vương Cẩn Mai đầy vẻ kích động, đã sớm bị phong cách bài trí nơi này hấp dẫn tầm mắt rồi.

Cố Họa Y nhỏ giọng lẩm bẩm, hỏi: “Đây, rốt cuộc là chuyện gì không biết? Sao quản lí Ngô lại khách khí mời chúng ta lên đây như vậy nhỉ? Không phải muốn lên được vườn hoa ngoài trời này giá trị con người phải mấy trăm tỷ à?”

Không chỉ mỗi cô, Từ Thiên Hải lúc này cũng không hiểu ra sao.

Đây con mẹ nó là ý gì chứ?

Vương Cẩn Mai lúc này mới lấy lại tinh thần, trên mặt nở nụ cười lấy lòng, nói: “Đứa ngốc này, vậy mà cũng không nhìn ra sao? Cái vị quản lí Ngô kia, rõ ràng là vì nể mặt Thiên Hải nhà chúng ta,

nên mới mời chúng ta lên đây đó. Chứ không thì chúng ta lấy đâu ra cái phúc khí ấy chứ, con xem con xem, trong này chạm rồng khắc phượng, y như hoàng cung vậy, khí thế quá đi mất, mẹ muốn chụp vài bức cho mấy bà bạn mẹ xem."

Cố Thiệu Huy từ đầu chí cuối không nói lời nào, lúc này cũng đầy mặt nhiệt tình, mừng rỡ gật đầu, nói: "Thiên Hải này, cháu tuyệt thật đấy, sau này thường xuyên ra ngoài dạo chơi với Họa Y nhà chú nhé."

Ông già nhà mình đã mở lời như thế, mặt Cố Họa Y lại càng đỏ hơn.

Từ Thiên Hải ngẩn người, bản thân hắn ta còn chưa kịp phản ứng, nhưng bây giờ nghe Vương Cẩn Mai với Cố Thiệu Huy nói như thế, hắn ta cũng tin tưởng, lập tức đắc ý nói: "Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, ông chủ Quan Nhân Đường này là chỗ quen biết với ba cháu, đều là bạn bè cả ấy mà."

"Cháu nói chứ, bài trí ở đây, còn chưa ổn lắm đâu, lần trước cháu tới Hán Cung trông thấy mới đúng là……"

Từ Thiên Hải vì thế lại bắt đầu mặt mày hớn hở thổi phồng.

Nhưng mà.

Một giọng nói không quá êm tai đột nhiên truyền tới.

Lý Phàm ngồi ở trong gốc, lạnh nhạt mở miệng nói: "Từ Thiên Hải, anh dám khẳng định quản lí Ngô là vì nể mặt anh nên mới mời chúng ta lên đây hả?"

Lý Phàm chịu đủ rồi, cái tên Từ Thiên Hải này đúng là mặt dày mà, có chuyện gì tốt cũng kéo hết lên người mình vậy mà được à?a

Chương 50: CHUẨN BỊ CHO NGÀI

Nụ cười trên mặt Từ Thiên Hải nhất thời cứng lại, vẻ mặt thay đổi không ngừng, tức giận lườm Lý Phàm.

Cái thứ đồ vô con mẹ nó dụng Lý Phàm kia, nói như vậy là có ý gì hả?

Thân phận địa vị của mình là gì, trong lòng không tự biết hay sao?

Mà lại hết lần này đến lần khác dẫm lên mặt mình như thế, Từ Thiên Hải điên máu rồi đấy !

Hổ không phát uy, lại tưởng tao là mèo bệnh đấy phỏng !

Nhưng còn chưa đợi Từ Thiên Hải đứng lên cho Lý Phàm một bài học, Vương Cẩn Mai đã giành trước đứng dậy, tiến lên cho Lý Phàm một cái bạt tai !

Lý Phàm bị cái bạt tai đột ngột này khiến cho ngây ngẩn cả người, hai tay giấu dưới bàn siết càng thêm chặt.

Đánh người không đánh thẳng mặt, mẹ vợ quá đáng rồi đấy !

“Cậu nói nhăng nói cuội cái gì thế hả? Không phải là nể mặt Thiên Hải, thì chẳng lẽ là nể mặt cái thứ vô dụng như cậu chắc? Cái thứ đồ chó má ham ăn biếng làm, không tiền không thế như cậu, chẳng qua nhà họ Cố chúng tôi thương hại cậu, nên mới để cậu trở thành con rể nhà chúng tôi thôi, còn thật không biết mình được mấy phân mấy lượng đấy à? Cũng không nhìn thử xem Thiên Hải người ta là ai, cậu chủ của tập đoàn Từ Thị đấy, thứ đồ bỏ đi như cậu, so làm sao được với Thiên Hải chứ? Nhà chúng tôi mà dựa vào cậu, chắc sớm phải hít không khí mà sống rồi !”

Vương Cẩn Mai tức muốn chết, tâm tình tốt đẹp của ngày hôm nay, đều bị cái tên chết tiệt Lý Phàm này phá hỏng hết rồi.

“Mẹ, mẹ đang làm gì đấy !”

Cố Họa Y thấy Lý Phàm bị ăn đánh lại bị mắng chửi, tim hơi hơi thắt lại, vội vàng nhỏm người dậy kéo Vương Cẩn Mai ngồi xuống, sau đó cực kỳ khó chịu nhìn Lý Phàm một cái, nói: “Được rồi, anh cũng bớt nói hai câu cho em.”

Cố Họa Y cũng rất thất vọng với biểu hiện của Lý Phàm hôm nay.

Chẳng làm được chuyện gì nghiêm túc, chỉ toàn gây thêm rắc rối cho mình thôi.

Nhưng mà, dù sao anh ta cũng là chồng của mình, là ba của Thiến Thiến.

Nói thế nào thì cô cũng yêu anh được bốn năm rồi, lúc này thấy Vương Cẩn Mai tát anh một cái trước mặt người ngoài như thế, dẫm đạp lên chút tôn nghiêm vốn chẳng có bao nhiêu của anh, trong lòng Cố Họa Y vẫn không khỏi khó chịu.

Vì thế, chỉ đành bất đắc dĩ kêu anh ngậm miệng.

“Được rồi dì ơi, dì đừng tức giận nữa, có lẽ Lý Phàm chỉ là có chút đố kị thôi, không sao đâu ạ.”

Từ Thiên Hải vốn dĩ cũng muốn phát giận đấy, nhưng trông thấy Vương Dương cho Lý Phàm ăn một cái bạt tai mạnh như thế, tâm tình đã thoải mái hơn nhiều rồi, sắc mặt cũng lập tức thay đổi, trở nên cực kỳ đạo đức giả.

Haiz, làm đàn ông mà làm đến mức như Lý Phàm, cũng thật đủ xui xẻo mà.

Như vậy xem ra, trong mắt Vương Cẩn Mai, Từ Thiên Hải mình đây mới chính là con rể như ý ha.

“Thiên Hải, cháu cũng đừng chấp nó làm gì, nó chính là cái loại vừa nghèo vừa không có chí tiến thủ đó.” Vương Cẩn Mai vội vàng thay lên một gương mặt cười.

“Dì ơi không sao đâu ạ, cháu sẽ không tính toán với người yếu hơn

mình đâu, nếu không thì chẳng phải là tự hạ thấp giá trị của mình sao.”

Từ Thiên Hải nói xong, trên mặt đầy vẻ chê cười.

Lý Phàm nhíu chặt mày, vẻ mặt cứng ngắc, đột nhiên đứng dậy, nói: “Mẹ, gian phòng bao này là con……”

Không giả vờ nữa !

Ngả bài thôi !

Từ Thiên Hải thật đáng chết, đúng là giậu đổ bìm leo mà.

Có điều.

“Đừng có gọi tôi là mẹ ! Đồ bỏ đi nhà cậu, mau ngồi xuống cho tôi ! Còn nói thêm một câu nữa, về nhà tôi đánh chết cậu !” Vương Cẩn Mai nổi giận đùng đùng mắng, trực tiếp cắt ngang câu nói của Lý Phàm.

“Mẹ, đủ rồi, hai người đều bớt nói mấy câu đi.” Cố Họa Y cũng nổi giận, lạnh mặt nói.

“Được được được, mẹ không nói nữa, cũng không biết cái thứ không có tiền đồ này đã bỏ bùa mê thuốc lú gì cho con nữa.” Vương Cẩn Mai trừng Lý Phàm một cái, nói.

“Dì ơi, dì đừng tức giận nữa, chúng ta xem thực đơn đi, đùng vì mấy người không quan trọng mà làm ảnh hưởng đến tâm trạng ăn uống của chúng ta.” Từ Thiên Hải nở một nụ cười lạnh lùng, nham hiểu, giả dối cười nói.

“Được được được, chúng ta gọi món, gọi món đi.” Vương Cẩn Mai nhận lấy quyển thực đơn nhìn nhìn, vẻ mặt rạng rỡ như hoa.

Lúc này bà ta đã hoàn toàn quên bữa ăn này là Cố Họa Y mời Từ Thiên Hải, vẫn cho rằng là Từ Thiên Hải mời bọn họ dùng bữa.

Vương Cẩn Mai cũng không khách khí, nhìn những bức ảnh đồ ăn

tinh xảo, đẹp đẽ trên thực đơn thì nuốt mấy ngụm nước miệng, mấy món này rẻ thật đấy, vì thế bà ta liền một hơi gọi rất nhiều món.

Đợi bọn họ gọi đồ xong, thực đơn lại được chuyển đến tay Cố Họa Y, trực tiếp bỏ qua Lý Phàm.

Cố Họa Y không đành lòng, liền đưa thực đơn cho Lý Phàm, để hai người cùng xem, còn nhỏ giọng hỏi: “Anh muốn ăn gì, nhìn có vẻ đều rất rẻ ha.”

Lý Phàm ngẩn người, nghiêng đầu nhìn Cố Họa Y bên cạnh, dung mạo như thiên tiên, hai má hồng hào, mịn màng, mỗi nhỏ đỏ rực, cùng với sống mũi cao thẳng.

Cô ấy còn lương thiện như vậy nữa, trong lòng cô ấy vẫn có mình.

Lý Phàm cười cười, nói: “Anh không cần đâu, em cứ gọi đi.”

Cô Họa Y cũng không nói thêm gì nữa.

Một màn rủ rỉ thì thầm, như keo như sơn, thi thoảng lại mỉm cười này rơi vào mắt Từ Thiên Hải, khiến hắn ta cực kỳ phẫn nộ !

Lý Phàm !

Ông đây sớm muộn gì cũng sẽ cho mày ra bã !

Cố Họa Y xem thực đơn, trong lòng không khỏi nảy lên nghi ngờ, vườn hoa ngoài trời này có đúng là khu vực đẳng cấp nhất không vậy? Sao tôm hùm ở đây chỉ gần hai trăm một con thôi vậy?

Thậm chí đến trứng cá muối, cũng chỉ hai mươi lăm nghìn một thìa……

Cố Họa Y có chút khó hiểu, nhíu mày nhìn Từ Thiên Hải đang nói chuyện với Vương Cẩn Mai một cái, lẽ nào nhà hàng này thật sự nể mặt anh ta à?

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên nhớ đến cảnh tượng vừa nãy ở dưới

tầng, hình như cái vị quản lí Ngô, Ngô Đạo Văn kia, là thấy Lý Phàm bị mẹ mình trách mắng nên mới giúp bọn họ đổi phòng bao thì phải, hơn nữa, trước khi rời đi, Ngô Đạo Văn cũng liếc một cái về phía Lý Phàm.

Lại nói, mới đầu lúc bước vào cửa, Lý Phàm cũng nói, không cần phải sợ tốn kém, anh sẽ giải quyết hết.

Lẽ nào là vì Lý Phàm?

Cố Họa Y vô thức quay sang nhìn Lý Phàm bên cạnh, phát hiện anh chỉ yên lặng ngồi đó, thấy mình nhìn anh thì hướng mình nở một nụ cười dịu dàng.

Cố Họa Y nhíu cặp mày lá liễu, không nghĩ thêm nữa, có lẽ chỉ là do cô nhìn nhầm thôi.

Dù sao, bộ dạng Lý Phàm thế nào, bốn năm nay cô đã quen thuộc lắm rồi.

Mình rốt cuộc đang suy nghĩ linh tinh cái gì không biết?

Cố Họa Y thở ra một hơi, tùy tiện gọi vài món ăn, lại giúp Lý Phàm gọi vài món.

Không bao lâu sau, những nhân viên phục vụ được huấn luyện đặc biệt trong trang phục cung đình lần lượt bưng các món ăn tiến vào.

Món ăn cung đình của Quan Nhân Đường !

Mười mấy nhân viên phục vụ xếp thành hàng, trên tay bưng khay, bên trên là đĩa úp bằng thép không gỉ, đậy lên những món ăn ngon lành hấp dẫn, theo thứ tự bước vào gian phòng bao.

Nắp đậy vừa được nhấc lên, một mùi thơm khiến người say mê đã xông lên mũi, làm người ta phải nuốt nước miếng.

Vương Cẩn Mai cực kỳ kích động, liên mồm khen ngợi: “Thiên Hải, thật sự rất may là có cháu, dì đúng là không biết nên cảm ơn cháu thế nào cho phải nữa.”

Nói xong, bà ta lại khó chịu liếc nhìn Lý Phàm ngồi một bên, mắng: "Lại nhìn người nào đó, đúng là thứ bỏ đi mà, sợ là cả đời này cũng không có cơ hội dẫn chúng ta tới nhà hàng như thế này dùng cơm đâu. Họa Y, con phải tích cực giao thiệp với đứa nhỏ ưu tú như Thiên Hải đây nhé, đã biết chưa?"

Cố Họa Y nhẹ nhàng đáp một tiếng, hơi hơi mỉm cười.

Lý Phàm lại vẫn yên lặng ngồi một bên, cắt bít tết giúp Cố Họa Y, sau đó đưa sang cho cô.

Cố Họa Y cũng hơi hơi sửng sốt, khóe miệng vẽ nên một nụ cười dịu dàng, trong lòng ấm áp, nói: "Cảm ơn anh."

Chính vào lúc này, cửa phòng bao bị đẩy ra, Ngô Đạo Văn đích thân đưa một cái hộp pha lê tới, bên trong vậy mà lại là một bình rượu, vừa nhìn đã biết là loại rượu cao cấp, giá trị không nhỏ rồi !

Chỉ riêng thân bình thôi đã khảm đầy kim cương, đá quý rồi !

"Ai yo, đây là rượu gì vậy? Sao còn có cả kim cương thế này." Vương Cẩn Mai chưa thấy sự đời, lập tức hưng phấn vô cùng, hỏi.

Đây nào phải là rượu chứ, nạm vàng dát ngọc thế này, rõ ràng là quỳnh tương ngọc lộ chỉ thần tiên mới có thể uống mà.

"Quá xa xỉ rồi, Thiên Hải, thể diện của cháu cũng lớn thật đấy, dì quả thực càng lúc càng ưng cháu rồi đấy, ở đây cháu là người am hiểu nhất, cháu thử nói xem, đây là loại rượu gì?" Vương Cẩn Mai vui vẻ trong lòng, ngày hôm nay bà ta đúng là được mở rộng tầm mắt mà.

Nghe thấy vậy, Từ Thiên Hải liền tràn đầy tự kiêu nói: "Dì ơi, đây chính là bảo vật trấn tiệm của Quan Nhân Đường đấy ạ, cả Hán Thành này cũng chỉ có sáu bình thôi, là quý tộc trong các loại rượu, Cognac Henry IV, mỗi bình trị giá hơn ba mươi tỷ đó !"

Rầm !

Cả gian phòng bao, nhất thời đều trở nên yên tĩnh.

Đến người không màng thế sự như Cố Thiệu Huy, hay người phụ nữ kiêu kỳ như Cố Họa Y, giờ phút này trên mặt cũng đầy vẻ chấn động, tầm mắt đổ dồn vào bình rượu kia.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, quả thực khiến người chói mắt.

Từ Thiên Hải đắc ý kiêu ngạo đứng dậy, vươn tay ra, cười nói: "Ha ha, quản lí Ngô, hôm nay ngài nể mặt tôi quá vậy, đến loại rượu này cũng lấy ra được."

Từ Thiên Hải sung sướng trong lòng, không thấy ánh mắt mấy người đó nhìn hắn ta tràn đầy sùng bái đấy à?

Nhưng mà.

Ngô Đạo Văn lại nhìn cũng không thèm nhìn Từ Thiên Hải, mà quay đầu, tất cung tất kính nhìn về phía Lý Phàm ngồi yên lặng một bên, nói: "Ngài Lý, đây là ông chủ của chúng tôi đặc biệt chuẩn bị cho ngài, cả thành phố chỉ có sáu bình như vậy thôi."

Cả gian phòng bao, lại một lần nữa chìm vào yên lặng !a

Chương 51: LÁO XƯỢC! KHÔNG ĐƯỢC VÔ LỄ

Một chai rượu giá hơn ba mươi tỷ đồng, chai rượu mà trên thân chai được khảm kim cương đá quý.

Rượu quý trong các loại rượu.

Lúc này đây, là ai đã đưa cho Lý Phàm?

Quan Nhân Đường cực kì chịu chi, ông chủ sau màn đang cố gắng hết sức để lấy lòng Lý Phàm!

“Ông… Ông nói gì cơ?”

Vương Cần Mai lập tức bối rối, đứng dậy, sắc mặt không dám tin nhìn Ngô Đạo Văn mà hỏi: “Giám đốc Ngô , ông có nhầm không vậy? Cái này sao có thể là cái thằng vô dụng Lý Phàm đó chuẩn bị được? Ông chủ lớn của các ông hồ đồ rồi hay sao? Phải là Từ Thiên Hải, Từ Thiên Hải mới là khách quý chứ!”

Chuyện gì thế này?

Vương Cần Mai còn nghiêng đầu liếc nhìn Lý Phàm, phát hiện sắc mặt của anh cũng rất nghiêm trọng.

Lúc này sắc mặt của Lý Phàm rất khó coi, nhìn Ngô Đạo Văn, chẳng lẽ trước đó người này không biết ý của mình ư?

Từ Thiên Hải đỏ cả mặt vì tức, anh ta đứng đó, lấy không được, ngồi cũng không xong, rất lúng túng!

Vốn dĩ anh ta định giả vờ giả vịt trước người nhà họ Cố, bây giờ thành thế này, anh ta lại trở thành kẻ mất mặt nhất.

Lý Phàm, đều do tên Lý Phàm này!

Còn có ông già Ngô Đạo Văn này nữa, và cả ông chủ sau lưng ông

ta đều bị trúng gió hết sao?

Rượu quý như thế mà lại tặng cho thằng rẻ rách Lý Phàm đó ư?

Điên cả rồi à?

“Giám đốc Ngô, ông chắc chắn ông không nhầm chứ? Thằng Lý Phàm này là đứa vô dụng trăm phần trăm, ở Hán Thành này, một nửa số dân đều biết cậu ta là rể đến ở rể nhà họ Cố, chuyên gia ăn cơm mềm và ỷ lại vợ. Ông đưa rượu này cho cậu ta thì cậu ta biết gì không chứ? Khác gì rót cho chó uống không?”

Từ Thiên Hải nín giận trong lòng, lúc này không nói thì không vui.

Ngô Đạo Văn nghiêng đầu qua, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Từ Thiên Hải.

Mà lúc này, Lý Phàm lại nhàn nhạt cười lạnh nói: “Ồ? Nghe tới đây, phải chăng cậu Từ rất tinh thông về rượu sao?”

“Phí lời! Ông đây uống rượu còn nhiều hơn mày uống nước, thứ rác rưởi như mày mà xứng uống rượu này sao? Đúng là phí của trời!” Từ Thiên Hải thấy Lý Phàm còn dám chen mồm vào thì lập tức bùng nổ, mặt đỏ gay!

Nhưng mà!

Một lời phẫn nộ lập tức vang khắp phòng bao !

“Anh Từ, mong anh tự trọng! Chai rượu này đúng là ông chủ lớn của chúng tôi tặng cho anh Lý đây!” Lúc này Ngô Đạo Văn lạnh lùng nói, trong mắt cũng đầy không vui.

Từ Thiên Hải run người, sắc mặt càng nghi ngờ.

Không chỉ có mỗi anh ta mà cả Vương Cẩn Mai lẫn Cố Thiệu Huy đều sững sờ.

Cố Họa Y khó mà tin nổi nhìn tới nhìn lui Lý Phàm, nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là sao thế? Anh quen ông chủ lớn ở đây à?”

Lý Phàm hơi khó xử, chuyện này giải thích thế nào đây?

Chẳng lẽ trực tiếp ngả bài hay sao?

Anh là Tiểu Thiếu chủ của Long Môn, cũng là Long Quân tương lai!

Cửa hàng này, anh búng tay một cái là mua lại được?

Nói ra thì Cố Họa Y và ba mẹ vợ sẽ tin sao?

Cũng vào lúc này, Ngô Đạo Văn cười haha xen vào nói: "Anh Lý à, anh là quý nhân nên hay quên, lần trước ở cửa bệnh viện thành phố, là anh đã giúp ông chủ lớn của chúng tôi. Ông chủ lớn của chúng tôi từng dặn rằng, chỉ cần anh vào cửa hàng của chúng tôi thì phải đối đãi với cách thức cao cấp nhất, phòng bao này là vì có anh nên mọi người mới vào được."

Vừa nói ra câu đó, Vương Cẩn Mai ban nãy còn nịnh hót Từ Thiên Hải, sắc mặt lập tức sa sầm!

Bà ta oán giận nói: "Gì cơ? Giám đốc Ngô , ông nói phòng bao này là vì nể mặt Lý Phàm mới cho chúng tôi vào ư? Không phải vì Từ Thiên Hải sao?"

Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là sao?

Từ Thiên Hải cũng bối rối, hóa ra mình vờ vịt từ đầu đến đuôi, tất cả đều là mượn mặt mũi của người khác ư?

Mẹ nó!

Từ Thiên Hải lập tức nổi giận, giận dữ nói: "Giám đốc Ngô à, ông đừng có bị mấy tên tiểu nhân lừa, Lý Phàm anh ta ấy chỉ là một thằng vô dụng thôi, có tài đức gì mà có mặt mũi đến thế? Anh ta giúp ông chủ lớn của các ông ư? Giúp gì? Tôi không tin!"

Từ Thiên Hải thực sự tức giận!

Hôm nay mình chỉ muốn vờ vịt một phen trước mặt Lý Phàm và Cố Họa Y thôi, sao lại khó quá vậy?

Khổ không thể tả!

Cố Họa Y cũng nghiêng đầu, mắt sáng trưng nhìn Lý Phàm chằm chằm, dò hỏi, ông chủ lớn nào vậy?"

Lý Phàm cười haha, nói: "Chẳng phải hôm đó em cũng gặp rồi sao? Ở cửa bệnh viện, khi em đang đi cùng Kim Thiện Na."

Nghe thế, Cố Họa Y nhớ ra, nói: "À, Rolls Rolls đó…"

Nói tới đây, Cố Họa Y che miệng, thì ra ông cụ đó chính là ông chủ lớn của Quan Nhân Đường.

Thấy thế, Vương Cẩn Mai cũng rất nôn nóng, '"Họa Y, rốt cuộc là sao? Con biết ư?"

Cố Họa Y gật đầu dạ, nhìn mọi người nói: "Con biết, Lý Phàm từng giúp một ông cụ thật, nhưng không biết có phải là ông chủ lớn của cửa hàng này hay không."

Ngô Đạo Văn vội vàng nói: "Đúng thế, hôm nó may nhờ có anh Lý đây giúp đỡ. Chai rượu này tôi để ở đây trước, cần gì mọi người cứ việc nói."

Nói xong, Ngô Đạo Văn rời khỏi phòng bao .

Lúc này, bầu không khí trong phòng bao rất nặng nề.

Từ Thiên Hải ngồi trên ghế mà như ngồi trên bàn chông.

Lúc trước Vương Cẩn Mai còn nịnh hót Từ Thiên Hải, nhưng bây giờ chỉ cười haha với anh ta, chẳng nhiệt tình như trước, nhưng không tính là quá tệ.

Từ Thiên Hải không ngồi nổi nữa, mượn cớ có việc riêng bèn đi trước.

Nhưng trước khi đi, anh ta hung hăng trợn mắt nhìn Lý Phàm, dùng ánh mắt bày tỏ mình sẽ không bỏ qua cho anh!

Từ Thiên Hải đã đi, mọi người cũng tan cuộc.

Lúc xuống lầu tính tiền, Lý Phàm đưa Cố Họa Y và nhóm Vương Cần Mai vào xe trước rồi mới quay người trở lại nhà hàng.

Ngô Đạo Văn đã nói với quầy lễ tân rồi, không tính tiền cho phòng bao chữ Thiên ở vườn hoa trên không.

Lý Phàm vừa vào phòng khách, một nhân viên phục vụ cung kính đứng trong phòng khách, sắc mặt tươi cười nói: “Thưa anh Lý, Giám đốc Ngô và Tiền lão ở trên lầu đợi anh ạ.”

Lý Phàm gật đầu, hai tay nhét trong túi quần, bước lên lầu.

Nhưng bỗng nhiên một câu nói đầy giễu cợt truyền vào tai.

“Úi giời ạ, đây chẳng phải là Lý Phàm, tên vô dụng ăn bám ở nhà chúng ta đấy sao? Sao mày lại tới đây?”

Lý Phàm ngẩng đầu thì thấy ở cửa thang lầu là Cố Bội Sam và mấy cô cậu con nhà giàu đang đi xuống.

Đôi chân ngọc ngà thon dài thẳng tắp đó, đúng là đầu quả tim của đàn ông.

Lý Phàm nhíu mày, nghiêng người nhường chỗ, bây giờ anh không muốn gây ra hiểu lầm với Cố Bội Sam.

Nhưng Cố Bội Sam lại khoanh tay trước ngực, để lộ vóc dáng đầy đặn, châm biếm nói: “Lý Phàm mày được đấy, nghèo hèn như mày cũng có tư cách tới đây ư?”

Lý Phàm nhíu mày, lạnh nhạt nói: “Có liên quan gì đến cô sao?”

Nghe thế, Cố Bội Sam lập tức giận dữ, mắng: “Thái độ này của mày là sao? Mày chỉ là thằng rể vô dụng đến nhà họ Cố tao ở rể thôi, dám nói chuyện với tao như thế ư?!”

“Úi, Bội Sam à, đây chính là thằng ăn bám Lý Phàm mà cô thường nhắc đến đấy ư?”

“Được đó, hôm nay gặp được, đúng là không biết thường, rách rưới dễ sợ!”

“Úi chà, tên này cũng ngang ngược đấy. Này, mày là Lý Phàm đấy ư, nói chuyện với chị Bội Sam của bọn tao kiểu gì đấy? Xin lỗi đi!”

Nhất thời, đám con nhà giàu uống hơi say đều nhao nhao cười ầm lên, tức giận mắng.

Cố Bội Sam cười khẩy, nhìn sắc mặt âm u của Lý Phàm thì vỗ má anh, nói: “Lý Phàm, mày nghèo hèn thế kia mà cũng dám nhe răng với tao à? Mày chán sống rồi ư? Tưởng dựa vào Cố Họa Y thì tao không dám làm gì mày thật hay sao?”

Lý Phàm siết tay.

Vào lúc này, một tiếng trách mắng vang lên từ trên lầu: “Láo xược! Ai dám vô lý với anh Lý thế!”a

Chương 52: ANH CÓ CHUYỆN GIẤU EM

Tiếng quát khiến tất cả các khách mời và nhân viên phục vụ của Quan Nhana Đường đều đưa mắt nhìn sang.

Ngô Đạo Văn vội vã bước xuống từ trên tầng, nhìn thấy Cố Bội Sam dẫn theo người thô tục chửi mắng Lý Phàm như thế, đương nhiên trong lòng vô cùng giận dữ!

Đây là khách quý của ông chủ lớn đấy!

Phải tiếp đón một cách cẩn thận.

Sao đám người này lại dám làm thế chứ?!

“Giám… Giám đốc Ngô.” Mấy nhân viên phục vụ vội vàng cung kính đứng sang một bên.

Ngô Đạo Văn cũng đi tới, sắc mặt lạnh lẽo, quan sát Cố Bội Sam kiêu ngạo mấy lần, sau đó xoay người cung kính nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, cậu không bị làm phiền chứ?”

Cậu Lý?

Ngộ Đạo Văn cung kính với Lý Phàm như thế, đương nhiên khiến trong sảnh trở nên xôn xao!

Lúc này Cố Bội Sam giống như con mèo xù lông vậy, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Anh ta mà là cậu Lý ư?

Đùa gì thế!

“Này, ông là ai vậy, tôi nói chuyện với tên con rể vô dụng của nhà họ Cố tôi thì thế nào? Ông nghĩ mình là ai mà dám quát tôi hả?”

Cố Bội Sam nổi tính tiểu thư, khó chịu nói.

Người đàn ông trung niên trước mắt bị ngốc à?

Nghĩ sao mà lại cung kính với tên vô dụng như Lý Phàm như thế chứ, buồn cười!

Nhưng cô ta vừa dứt lời, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn về phía cô ta bằng ánh mắt khiếp sợ.

Chuyện gì vậy?

Cố Bội Sam cũng bối rối, mình trông rất đáng sợ sao?

Lúc này, người đẹp con nhà giàu ở sau lưng cô ta vội vàng tiến lên, kéo lấy tay Cố Bội Sam, nhỏ giọng nói: “Bội Sam, cậu điên rồi, ông ấy là giám đốc lớn của Quan Nhân Đường, Ngô Đạo Văn đấy!”

Ngô Đạo Văn?

Cố Bội Sam run lên, nhìn sang Ngô Đạo Văn, lập tức cảm thấy không ổn.

Không ngờ ông ta lại là giám đốc lớn của Quan Nhân Đường!

Ngô Đạo Văn, ngoài mặt là giám đốc lớn của Quan Nhân Đường, có chút địa vị và thân phận ở giới ẩm thực Hán Thành.

Nhưng lại chẳng mấy ai biết một thân phận khác của ông ta.

Đó chính là một trong bốn lão đại của thế giới ngầm Hán Thành, ông Ngô!

Người thế này luôn làm ăn đứng đắn, làm việc khiêm tốt, rất ít người xuất hiện trước mặt mọi người, nếu không phải chuyện quan trọng, bình thường sẽ không đi ra.

Cho nên cũng không có mấy ai biết một thân phận khác của Ngô Đạo Văn, nhưng người biết chắc chắn không phải người bình thường.

Rất rõ ràng là Cố Bội Sam không biết.

Lúc này, cô ta còn nghiêm túc quan sát Ngô Đạo Văn, tuy có hơi hoảng loạn, nhưng vẫn chưa thể nói là sợ.

Chỉ là một giám đốc nhà hàng mà thôi, chẳng là cái thá gì cả.

Nhưng mà.

Lúc này, Ngô Đạo Văn xoay người lại, lạnh lùng nhìn Cố Bội Sam, kéo âu phục của mình nói: "Dám xỉ vả khách quý của tôi ngay trong nhà hàng của tôi như thế, cô là người đầu tiên đấy!"

Câu nói này mang theo ý nguy hiểm.

Người bên cạnh nghe thấy câu này đều thầm thấy run rẩy.

Nhưng cô gái Cố Bội Sam này hung dữ, nóng tính, còn là tiểu thư sống trong nhung lụa, đương nhiên sẽ bị bệnh công chúa, lập tức quát lên: "Sao hả, một giám đốc nhà hàng nho nhỏ thôi mà, có gì đặc biệt chứ? Thật là có mắt như mù, tên nghèo rớt mồng tơi sau lưng ông cũng được xem là khách quý à? Đừng đùa nữa, anh ta chỉ là một con chó được nhà họ Cố tôi nuôi, một con chó vẫy đuôi xin ăn thôi, chúng tôi mới là khách quý của ông, chúng tôi đều mới đi xuống từ trên vườn treo đấy, chẳng lẽ ông muốn đắc tội chúng tôi vì tên ngu xuẩn kia sao?"

Cố Bội Sam vẻ mặt kiêu ngạo, khoanh tay trước ngực, rất có khí thế.

Nhưng đám bạn sau lưng cô ta lại giống như quả cà phơi sương vậy, đều lùi về sau mấy bước.

"Bội Sam, đừng nói nữa, mau qua đây."

Lúc này, một người đàn ông khá đẹp trai trong đó không ngừng nháy mắt với Cố Bội Sam.

Anh ta quen Ngô Đạo Văn, còn biết một thân phận khác của ông ta nữa, nhưng bây giờ anh ta không dám nói ra, vì Ngô Đạo Văn đang

nhìn chằm chằm anh ta bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Ý chính là không được nhiều chuyện!

Cố Bội Sam cười ha hả nói: “Mọi người làm sao thế, sợ cái gì, tôi không tin một giám đốc nho nhỏ của Quan Nhân Đường mà thôi, chẳng lẽ còn dám ra tay đánh tôi vì tên vô dụng kia hay sao?”

Dứt lời, cô ta xoay người nhìn Ngô Đạo Văn bằng vẻ mặt chế giễu, sau đó gạt tay ông ta ra, đi đến trước mặt Lý Phàm, hống hách mắng: “Lý Phàm, rốt cuộc anh là cái thá gì chứ? Anh có tư cách gì xuất hiện trước mặt tôi hả? Bây giờ tôi ra lệnh cho anh phải quỳ xuống xin lỗi tôi, xin lỗi vì thái độ của anh khi nãy! Nếu không, anh nhất định sẽ phải nếm mùi đau khổ, Cố Họa Y cũng sẽ bị anh liên lụy đấy!”

Cố Bội Sam uy hiếp, lúc trước cô ta từng sử dụng chiêu này rất nhiều lần.

Mỗi khi cô ta gặp chuyện phiền lòng đều sẽ tìm đến Lý Phàm trút giận.

Lần nào cũng đều nói mấy câu uy hiếp này.

Nhưng hôm nay rõ ràng đã khác.

Lý Phàm siết chặt tay, đôi mắt vô cùng lạnh lẽo, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài nói: “Cũng vì thái độ của tôi nên tôi phải xin lỗi cô à?”

“Đúng thế! Tên rác rưởi như anh không có tư cách ngẩng đầu nhìn thẳng vào tôi, càng không có tư cách tỏ thái độ đó với tôi!”

Cố Bội Sam giơ tay lên muốn tát một cái lên mặt Lý Phàm!

Chát!

Tiếng bạt tai lanh lảnh vang vọng khắp sảnh lớn!

Xuýt!

Tất cả mọi người đều hít sâu.

Vì Lý Phàm vẫn đứng yên ở đó, trên mặt không hề xuất hiện dấu tay.

Còn Cố Bội Sam lại che mặt, một lúc lâu sau đó mới kịp phản ứng, tức giận gào lên với Ngô Đạo Văn: "Ông dám đánh tôi? Ông đánh tôi vì một tên nghèo rớt mồng tơi ư?"

Ánh mắt Ngô Đạo Văn vô cùng lạnh lẽo, quát lên: "Nếu đã vào nhà hàng của chúng tôi thì đều là khách của tôi, tôi chẳng cần biết cô là ai, dám gây sự ở đây, tôi nhất định sẽ không bỏ qua! Người đâu, đuổi bọn họ ra ngoài!"

Sau đó, có mấy bảo vệ xông vào, bắt lấy Cố Bội Sam đang la lối om sòm đuổi ra ngoài.

Mấy người con nhà giàu khác cũng vội vàng chạy ra ngoài.

Cố Bội Sam ngồi dậy từ dưới đất, ngã mà thấy đau mông.

Cô ta đứng dậy, mắng muốn khan cả cổ: "Ngô Đạo Văn, ông xong rồi, tôi là cô ba của nhà họ Cố đấy, một giám đốc nho nhỏ như ông lại dám làm thế với tôi, tôi sẽ kêu người đập bỏ cái quán nát của ông!"

Mắng rồi, Cố Bội Sam còn muốn xông lên, nhưng lại bị mấy người bàn bên cạnh ngăn lại.

Tên con nhà giàu khá điển trai khi nãy kéo lấy Cố Bội Sam, la lên: "Cô điên rồi! Ngô Đạo Văn không chỉ là một giám đốc thôi đâu, ông ta là một trong bốn lão đại của thế giới ngầm Hán Thành đấy!"

Câu này khiến Cố Bội Sam sửng sốt đứng khựng người lại.

"Còn đòi đập quán của ông ta? Một đầu của ông ta cũng đủ khiến nhà họ Cố của cô táng gia bại sản rồi!" Anh ta nói tiếp.

Cố Bội Sam hoảng hốt, trên mặt đầy vẻ khó tin, điên cuồng nói:

“Anh nói cái gì? Sao có thể? Một trong bốn lão đạo của thế giới nhầm Hán Thành lại đánh tôi vì tên rác rưởi Lý Phàm kia á?”

Tên con nhà giàu kia nhíu mày, nhìn vào trong sảnh, cũng lắc đầu, nghi ngờ nói: “Có lẽ thật sự giống ông ta nói, bất kính với khách mời của ông ta là bất kính với ông ta, dù sao cũng mở cửa làm ăn, nếu có người đi đồn là khách đến đây ăn cơm bị đánh mắng thì sau này còn ai dám đến nữa? Trong lúc vô tình, cô suýt làm hỏng danh tiếng của Quan Nhân Đường người ta rồi, ném cô ra ngoài là nhẹ đấy. Nếu thật sự khiến Ngô Đạo Văn nổi nóng, có lẽ sẽ dìm cô xuống sông Hán luôn không chừng!”

Nghe thấy câu này, người Cố Bội Sam hơi run lên, mới nghĩ lại mà sợ.

Nhưng cô ta đã thầm tính món nợ này lên đầu Lý Phàm luôn rồi.

Tên rác rưởi đáng chết, đều tại anh nên mình mới đắc tội với nhân vật như vậy!

Cố Bội Sam tức giận quay đầu lắc mông rời đi.

Một bản nhạc đệm, không đáng nhắc tới.

Đợi đến lúc Lý Phàm về đến nhà, bố mẹ vợ đã ngủ, anh lén đi vào phòng ngủ, sau đó rón rén kéo chăn đệm từ gầm giường ra nằm dưới đất.

Cạch!

Đèn trong phòng ngủ đột nhiên mở lên.

Lý Phàm lập tức nhìn thấy Cố Họa Y mặc váy ngủ mỏng ngồi bên giường, hình như vẫn đang đợi anh.

Khỏi phải nói, dáng người của Cố Họa Y dưới ánh đèn lúc này thật sự vô cùng quyến rũ, trước nhô sau vểnh, trông như thần tiên vậy, làn da thì trắng như ngọc, đặc biệt là xương quai xanh và đôi chân, khiến Lý Phàm thoáng ngơ ngác.

“Về rồi à.” Cố Họa Ý nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Lý Phàm bình tĩnh mở chăn đệm ra, đáp một tiếng : “Ừm.”

“Chuyện hợp đồng của tập đoàn Vinh Khang và Quan Nhân Đường, anh có muốn giải thích với em không?” Cố Họa Y hỏi.

Mặc dù Lý Phàm đang trải chăn đệm ra, nhưng trong lòng lại rất sợ hãi!

Cố Họa Y nghi ngờ rồi sao?

“Không phải đã nói là công lao của Từ Thiên Hải rồi ư, vì sao em đột nhiên hỏi thế?” Lý Phàm cười giấu đi cảm giác bối rối trong lòng mình.

Cố Họa Y nói: “Lý Phàm, có phải anh giấu diếm em chuyện gì không?”

Đêm khuya, phòng ngủ, hai người đối diện nhau…

Chương 53: ĐÂY CHÍNH LÀ HỢP ĐỒNG MỚI

Bầu không khí hơi kỳ lạ, Cố Họa Y nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt sáng rực.

Lý Phàm cười, trải chăn ra nằm xuống nói: “Không có, ngủ sớm chút đi, sáng mai chắc mấy người ông nội và Cố Tuấn Hào sẽ làm khó em nữa đấy.”

Cố Họa Y vẫn chưa chịu thôi, hỏi: “Thật sự không muốn nói gì với em sao?”

Im lặng một lát, Lý Phàm quay mặt qua, nhìn Cố Họa Y cười nói: “Thật sự không có mà.”

Cố Họa Y gật đầu, nằm nghiêng xuống.

Cạch.

Đèn tắt.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của hai người.

Nhưng lúc này Cố Họa Y và Lý Phàm đều không ngủ, mỗi người bọn đều có tâm sự riêng.

“Xin lỗi Lý Phàm, khi nãy ở trong phòng ăn, mẹ em nổi nóng với anh, còn đánh anh, tôi thay bà nói xin lỗi anh.”

Trong bóng tối, giọng nói mềm mại của Cố Họa Y vang lên.

“Ừm.” Lý Phàm nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, nghiêng mặt sang nhìn Cố Họa Y đang quay lưng về phía mình, dáng người uyển chuyển vô cùng quyến rũ dưới ánh trăng.

Anh đã yêu cô gái này bốn năm rồi.

“Mấy năm nay, vì anh mà em vất vả rồi.” Lý Phàm nói khẽ.

Cố Họa Y không nói gì, quay lưng về phía Lý Phàm, hai tay gối sau đầu, nở nụ cười ấm áp nói: “Ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Sáng sớm hôm sau.

Cố Họa Y thức dậy từ sớm, rửa mặt trang điểm sơ qua, váy ôm mông màu đen kết hợp với áo sơ mi trắng, buộc tóc đuôi ngựa, đôi chân thon dài thẳng tắp được tất đen mỏng ôm lấy, trông quyến rũ mà không lẳng lơ, sạch sẽ gọn gàng.

Cô đứng trước cửa, một tay vịn tường mang giày cao gót, cầm hợp đồng nói với Lý Phàm đang dọn bát đũa: “Em đến công ty đây.”

Lý Phàm nhìn cô một cái, chần chừ chốc lát rồi nói: “Họa Y, lần hợp tác này em nắm quyền chủ động, nếu Cố Tuấn Hào và ông nội muốn cướp, em có thể từ chối làm người phụ trách, chỉ cần không phải em ký tên, tập đoàn Vinh Khang sẽ không hợp tác với công ty thuốc Vân Sinh, đến lúc đó, ông nội và Cố Tuấn Hào sẽ đến nhờ vả em.”

Cố Họa y đứng trước cửa ra vào, ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, nói: “Đây là chuyện của em, nhưng vẫn cảm ơn anh đã nhắc nhở.”

Dứt lời, cô xoay người rời đi.

Lý Phàm nhìn bóng lưng rời đi trước cửa sổ của Cố Họa Y, thầm thở dài một hơi.

Dọn dẹp xong, anh bèn xách hộp cơm đến bệnh viện.

Công ty thuốc Vân Sinh.

Lúc này có mấy con cháu của nhà họ Cố ngồi trong phòng làm việc của Cố Tuấn Hào.

“Tuấn Hào, rốt cuộc anh tính sao? Hôm nay Cố Họa Y mà không

lấy được hợp đồng mới của tập đoàn Vinh Khang thì thật sự phải đuổi cô ta đi à?"

Một tiểu bối trong đó hỏi.

Cố Tuấn Hào đứng trước cửa sổ lớn sát đất, hai tay cắm trong túi quần, cười lạnh nói: "Đương nhiên, công ty này có tôi thì không có cô ta, hôm nay, tôi nhất định phải đuổi cô ta ra khỏi công ty thuốc Vân Sinh!"

"Tuấn Hào, chúng ta làm như thế có phải không tốt lắm không, dù sao cô ta cũng là cháu của ông cụ, là em họ của anh mà."

"Ha hả, cô ta hoàn toàn không có tư cách làm cháu gái của nhà họ Cố, nếu không vì cô ta và Lý Phàm kia, nhà họ Cố chúng ta sẽ bị người ta phỉ nhổ và xem thường à?"

"Đúng thế! Đây chính là một đôi cẩu nam nữ, đuổi ra khỏi công ty sớm một chút là tốt nhất!"

Mọi người lập tức giận dữ bàn tán.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra.

Cố Bội Sam tức giận sải bước đi vào, hôm nay cô ta ăn mặc rất lẳng lơ, thân trên là áo ống trễ vai thấp ngực màu đỏ, bên dưới là quần short vô cùng ngắn màu đen.

Vừa đi vào, cô ta đã hầm hừ nói với Cố Tuấn Hào: "Cố Tuấn Hào, hôm nay dù thế nào cũng phải đuổi Cố Họa Y khỏi công ty, em muốn cô ta bị đuổi ra khỏi cửa như chó mất chủ!"

Từ tối qua đến giờ Cố Bội Sam vẫn còn thấy giận.

Cố Tuấn Hạo xoay người lại, thấy Cố Bội Sam nổi giận như thế thì hỏi một câu: "Sao thế, Cố Họa Y chọc tức em à?"

"Không phải cô ta, là tên khốn Lý Phàm kia!"

Cố Bội Sam ngồi xuống sofa, khoanh tay trước ngực, sắc mặt rất là

khó coi: “Tối qua em đến Quan Nhân Đường ăn cơm, không ngờ lại gặp tên nghèo rớt mồng tơi Lý Phàm kia cũng ở đó, vì em mắng anh ta mấy câu nên bị Giám đốc Ngô Đạo Văn gì đó của Quan Nhân Đường tát cho một cái trước mặt rất nhiều người, mối thù này, em nhất định phải trả!”

“Quan Nhân Đường? Sao tên nghèo kia có thể đi đến đó được?”

Cố Tuấn Hào rất ngạc nhiên, sau đó hỏi: “Em nói Ngô Đạo Văn đánh em vì Lý Phàm? Không thể nào, Ngô Đạo Văn là ông Ngô – một trong bốn lão đại của thế giới ngầm Hán Thành mà, sao ông ta có thể đánh em vì tên ranh Lý Phàm kia được? Dù gì em cũng là cô ba nhà họ Cố mà, thật vô lý quá.”

Cố Tuấn Hào đi theo ông nội mình, từng đến Quan Nhân Đường một lần, cũng biết thân phận của Ngô Đạo Văn.

Cố Bội Sam nhớ tới chuyện này cũng thấy rất tức giận, thêm mắm dặm muối nói lại chuyện lúc đó.

Mấy tiểu bối của nhà họ Cố cũng tức giận nói: “Ngô Đạo Văn đáng chết, đúng là không coi nhà họ Cố chúng ta ra gì mà! Ông ta chỉ là một nhân vật của thế giới ngầm thôi, thật sự tưởng mình làm lớn lắm sao?”

Cố Tuấn Hào đập bàn một cái, nặng nề nói: “Ngô Đạo Văn này thật đúng là, vì một tên vô dụng mà đụng vào người nhà họ Cố chúng ta, đáng giận!”

“Theo em thấy, chị Bội Sam, chị đừng để trong lòng, có lẽ Lý Phàm kia chỉ qua ứng tuyển làm nhân viên phục vụ thôi, loại rác rưởi như anh ta sao có tiền đi Quan Nhân Đường ăn cơm được?”

Có người chen miệng vào nói.

Nghe thấy câu này, mọi người cũng đều gật đầu.

Đúng lúc này, có trợ lý tới thông báo: “Giám đốc Cố, Giám đốc Cố và chủ tịch đều đến rồi, đang ở trong phòng họp”.

Cố Tuấn Hào nghe vậy thì lên tinh thần, chỉnh áo vest, nói với mọi người: “Đi, chúng ta đi xem sao, hôm nay nhất định phải đuổi Cố Họa Y ra khỏi Vân Sinh!”

Bầu không khí trong phòng họp cực kỳ yên tĩnh.

Ông cụ Cố ngồi trên vị trí chủ tịch, đảo mắt nhìn mọi người, Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào ngồi bên cạnh.

Còn Cố Họa Y thì ngồi ở chỗ cuối cùng.

Ở trong công ty, cô vốn dĩ không phải nhân vật quan trọng gì, dù có năng lực cũng chẳng ai để tâm.

Tất cả đều vì cô gả cho tên vô dụng Lý Phàm kia.

Cố Tuấn Hào cười mấy tiếng, đứng dậy làm khó: “Cố Họa Y, lấy được hợp đồng mới chưa?”

Anh ta nhìn Cố Họa Y, giễu cợt cười khẩy.

Vụt!

Mọi người lập tức nhìn chằm chằm vào Cố Họa Y.

Thấy Cố Họa Y không nói lời nào, Cố Tuấn Hào thầm cười mỉa mai, đi tới bên cạnh cô, cúi người vỗ lên bả vai yếu ớt của cô, cười nhạo: “Cố Họa Y, nếu cô không lấy được hợp đồng mới thì phải theo những gì chúng ta nói hôm qua, ông nội phải đuổi cô ra khỏi công ty đấy.”

Dứt lời, anh ta ngẩng đầu vội vã nhìn về phía ông cụ, nói: “Ông nội, nếu Cố Họa Y đã không nói gì, vậy chúng ta cũng tỏ thái độ đi, hủy đi chức vị giám đốc của cô ta, đuổi cô ta ra khỏi công ty.”

Ha ha!

Vui quá!

Cuối cùng Cố Họa Y cũng bị đuổi ra khỏi công ty rồi.

Ông cụ Cố sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn Cố Họa Y đang không nói câu gì, quát lên: “Họa Y, rốt cuộc cháu có đến tập đoàn Vinh Khang bàn bạc lại lần nữa không? Nếu cháu không lấy được hợp đồng mới, vậy ông nội cũng chỉ có thể đuổi cháu ra khỏi công ty coi như răn đe thôi!”

“Ông nội, sao Cố Họa Y có thể lấy hợp đồng mới được. Hợp đồng của cô ta lần trước còn không rõ từ đâu mà có, không chừng là sử dụng thủ đoạn dơ bẩn gì đó. Lần này có lẽ chủ tịch Vinh không còn hứng thú với cô ta nữa.”

Cố Tuấn Hào nói gần nói xa châm chọc, câu nói này lập tức khiến người xung quanh nhỏ giọng bàn tán.

Nhưng…

Cố Hạo Y ngẩng đầu, khi nãy cô vẫn lo nghĩ về câu Lý Phàm nói trước khi ra ngoài lúc sáng.

Sao anh có thể biết được nội dung trong hợp đồng chứ?

Đúng vậy, phần hợp đồng mới này, chỉ Cố Họa Y ký tên mới có thể có hiệu lực.

Chẳng lẽ tối qua anh đọc lén nội dung hợp đồng?

Nghĩ tới nghĩ lui, Cố Họa Y hơi nhíu mày, sau đó cô đứng dậy, cầm lấy hợp đồng trong cặp táp, lạnh lùng nhìn thoáng qua đám người Cố Tuấn Hạo đang hả hê, nói với ông cụ: “Ông nội, cháu đã lấy được hợp đồng mới rồi đây.”

Chương 54: TÔI KHÔNG ĐỒNG Ý

Xì xào!

Trong phòng lập tức vang lên tiếng bàn tán xôn xao!

Mọi người nhìn chằm chằm hợp đồng trong tay Cố Họa Y, ánh mắt khác nhau.

Cố Tuấn Hào sa sầm mặt, chỉ vào Cố Họa Y la lên: “Cô nói láo! Sao cô có thể lấy được hợp đồng mới chứ? Hợp đồng trong tay cô chắc chắn là giả!”

Cố Họa Y quay đầu, lạnh lùng nhìn Cố Tuấn Hào: “Giả hay không, xem thử chẳng phải sẽ biết sao?”

“Cầm đến đây cho ông xem thử.”

Lúc này ông cụ Cố lên tiếng, ánh mắt hơi nghi ngờ và kích động.

Điều khiến ông ta khó hiểu là Cố Họa Y có thể lấy được hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang một lần nữa trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Ông ta kích động vì nếu thật sự là hợp đồng mới, thì tương lai của công ty thuốc Vân Sinh có hy vọng rồi!

Cố Họa Y cung kính đưa hợp đồng cho ông cụ Cố, ông ta nhận lấy mở ra xem kỹ một lúc, nụ cười trên mặt ngày càng tươi rói: “Tốt! Tốt tốt tốt! Đây đúng là hợp đồng rồi, Họa Y à, vất vả cho cháu rồi, cháu thật sự là cháu gái tốt của ông mà!”

Lúc này ông cụ Cố rất vui mừng, lấy được hợp đồng mới rồi, vậy thì không cần phải lo lắng cho lợi nhuận một năm sau của công ty thuốc Vân Sinh nữa.

Nói không chừng mượn cơ hội này, công ty thuốc của nhà họ Cố có thể xông vào danh sách mười doanh nghiệp thuốc đứng đầu

Hán Thành ấy chứ!

Đến lúc đó, đương nhiên địa vị của nhà họ Cố ở Hán Thành cũng sẽ lên theo!

Nhưng đúng lúc này, lại có một giọng nói không cam lòng vang lên!

Cố Tuấn Hào xông đến, vội vàng nói: "Ông nội, ông đừng để Cố Họa Y lừa, khoảng thời gian ngắn như vậy, sao cô ta có thể lấy được hợp đồng mới của tập đoàn Vinh Khang một lần nữa được, con thấy hợp đồng này chắc chắn là giả!"

"Đúng, là giả đó ạ! Ông nội, ông đừng để bị Cố Họa Y lừa!"

Lúc này Cố Bội Sam cũng đứng dậy, sốt ruột la lên.

Vốn dĩ cô ta còn đang xem trò hay, đợi đến lúc Cố Họa Y bị đuổi ra khỏi công ty thì chế giễu mỉa mai cô cho đã.

Nhưng ai mà ngờ cô thật sự lấy ra hợp đồng mới.

"Đúng đó chủ tịch, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã lấy được hợp đồng mới với tập đoàn Vinh Khang, vô lý quá, tôi thấy phải xem hợp đồng này là thật hay giả."

"Đúng thế, chủ tịch, chúng ta vẫn nên xem kỹ đi ạ."

Mấy quản lý cấp cao của của công ty xôn xao cất lời.

Cố Tuấn Hào nhếch môi nở một nụ cười dữ tợn, quay đầu nói với Cố Họa Y: "Cố Họa Y, cô có biết làm giả hợp đồng là tội gì không? Một khi chuyện này bị vạch trần, người xui xẻo không chỉ có một mình cô, mà là cả nhà họ Cố đấy! Tôi khuyên cô tốt nhất bây giờ nên nhận tội đi."

Trong lòng Cố Tuấn Hào đã khẳng định rằng Cố Họa Y cầm hợp đồng giả đến lừa gạt mọi người.

Vì từ hôm qua đến bây giờ, người anh ta phái đến đợi ở tập đoàn

Vinh Khang nói là không hề thấy Cố Họa Y đến.

Cho nên, phần hợp đồng này ở đâu ra?

Chắc chắn là giả!

Nhưng mà.

Cố Họa Y cười ha hả, sắc mặt lạnh lùng, chân mày lá liễu nhướng lên, nói: "Cố Tuấn Hào, anh hy vọng hợp đồng này là giả như thế sao?"

Câu nói này khiến Cố Tuấn Hào lập tức nghẹn họng: "Cô… cô có ý gì?"

Ông cụ Cố cũng sa sầm mặt, đập gậy trong tay xuống đất, quát lên: "Được rồi được rồi, nếu mọi người đã nghi ngờ hợp đồng này thì gọi điện thoại chẳng phải sẽ biết sao."

"Đúng đúng đúng!"

Cố Tuấn Hào vội vàng nói: "Bây giờ chúng ta lập tức gọi điện thoại."

Dứt lời, Cố Tuấn Hào xoay người, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cố Họa Y: "Cô cứ giả vờ đi, tôi rất muốn xem thử gọi điện thoại rồi thì cô phải làm thế nào!"

Ông cụ Cố lập tức gọi điện thoại cho tập đoàn Vinh Khang, tươi cười nói: "A lô, cho hỏi là Chủ tịch Vinh Bân sao? Vâng vâng, xin chào xin chào, tôi là chủ tịch của công ty thuốc Vân Sinh, cũng là chủ nhà họ Cố, tôi tên Cố Tử Sâm, lần trước chúng ta từng gặp trên tiệc tối giữa năm của nhà họ Cố."

"Ha hả, ông cụ Cố sao, ông có chuyện gì không?" Ở đầu bên kia điện thoại, Vinh Bân nhìn thoáng qua Lý Phàm đang ngồi uống trà trên sofa, cười hỏi.

"Là thế này Chủ tịch Vinh, chúng tôi nhận được một phần hợp đồng mới với quý công ty, muốn xác nhận là thật hay giả." Ông cụ

Cố cười ha ha, nói chuyện rất kính cẩn.

“Hợp đồng đó là thật, ông cụ Cố, còn chuyện gì khác sao?” Vinh Bân hỏi ngược lại.

Ông cụ sửng sốt, sau đó kích động nói: “Không, không còn nữa, cảm ơn sự khẳng định của quý tập đoàn với công ty thuốc Vân Sinh chúng tôi, lần hợp tác này, chắc chắn chúng tôi sẽ cố gắng bằng hai trăm phần trăm…”

Sau khi nói mấy câu, ông cụ Cố đợi đối phương cúp máy trước mới buông điện thoại xuống.

Cảnh này khiến mọi người trong phòng họp ngơ ngác.

Cố Tuấn Hào vội vàng đến gần hỏi: “Ông nội, có phải hợp đồng là giả không? Bây giờ cháu đuổi Cố Họa Y ra ngoài nhé!”

Dứt lời, anh ta giơ tay hét một tiếng: “Người đâu, đuổi Cố Họa Y ra khỏi công ty, còn nữa…”

Bộp!

Ông cụ Cố vỗ một cái lên bàn hội nghị, trừng Cố Tuấn Hào, quát lên: “Đủ rồi! Hợp đồng này là thật, Chủ tịch Vinh đích thân nói với tôi, không cần phải nghi ngờ nữa.”

Dứt lời, ông ta ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ khó hiểu, nhưng trên mặt vẫn còn ý cười, nói với Cố Họa Y: “Họa Y à, lần này vất vả cho cháu rồi.”

Cố Họa Y gật đầu nói: “Ông nội, đây đều là chuyện nên làm thôi, cháu là một phần của công ty, dốc chút sức cũng chẳng là gì cả. Nhưng có một vài người vẫn luôn nghi ngờ cháu, còn hết lần này đến lần khác muốn đuổi cháu ra khỏi công ty.”

Nghe thấy câu này, Cố Tuấn Hào ở bên cạnh xanh mặt, chỉ tay quát to: “Cố Họa Y, cô có ý gì?!”

“Đủ rồi!”

Sắc mặt ông cụ Cố lạnh lẽo, trừng Cố Tuấn Hào, khiến anh ta sợ đến mức rụt cổ lại đứng một bên.

Sau đó, ông cụ Cố như ngẫm nghĩ điều gì đó, ném thẳng hợp đồng cho Cố Tuấn Hào, nói với Cố Họa Y, cũng như nói với mọi người: "Được rồi, bắt đầu từ hôm nay sẽ do Cố Tuấn Hào phụ trách hợp tác với tập đoàn Vinh Khang."

Ông ta nói ra câu này, tất cả mọi người trong phòng họp đều sửng sốt, không dám thở mạnh!

Không ngờ ông cụ lại công khai giành công của Cố Họa Y, đưa cho Cố Tuấn Hào?

Cố Tuấn Hào cũng ngơ ngác, như thoáng chốc được đưa đến thiên đường, vội vã ôm lấy hợp đồng, kích động nói: "Cảm ơn ông nội, cháu nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ông đâu!"

Ông cụ Cố gật đầu, nhìn Cố Tuấn Hào bằng ánh mắt chứa đựng sự kỳ vọng: "Làm cho đàng hoàng, sau này cháu phải tiếp nhận công ty và nhà họ Cố, tích lũy thêm chút kinh nghiệm và quan hệ."

"Ông nội, ông có ý gì? Hợp đồng mới này là cháu giành được, vì sao ông lại đưa cho Cố Tuấn Hào?"

Cố Họa Y cũng ngơ ngác, sau đó là tức giận, cắn răng, siết chặt tay.

Cô sắp tức phát khóc rồi, trong lòng rất là uất ức.

Cô không hiểu vì sao ông nội đưa hết những thứ tốt cho Cố Tuấn Hào.

Chẳng lẽ mình không phải cháu gái của ông ta ư?

Ông cụ Cố quay đầu lại nhìn Cố Họa Y một cái, lạnh lùng nói: "Cháu cũng vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi."

Dứt lời, ông cụ dẫn người muốn đi.

Cố Tuấn Hào châm chọc nhìn Cố Họa Y, vẻ mặt đắc ý khiến Cố Họa Y rất khó chịu.

“Cháu… cháu không đồng ý!”

Cố Họa Y chợt siết chặt tay, lấy hết can đảm hô to.

Cô nhớ tới câu Lý Phàm nói trước khi ra ngoài.

Lý Phàm, hy vọng lời anh nói là thật.

Đây là lần đầu tiên cô cãi lệnh ông cụ, cũng là lần đầu tiên phản bác ông cụ trước mặt nhiều người như vậy.a

Chương 55: SỰ CƯƠNG QUYẾT CỦA CỐ HỌA Y

“Cố Họa Y, cô nói gì? Cô không đồng ý? Ha ha, đây là quyết định của ông nội, tôi là người phụ trách, cô không đồng ý thì có tác dụng gì?”

Cố Tuấn Hào cười lạnh lùng, ánh mắt đó cực kỳ kiêu ngạo.

Cố Họa Y muốn đấu với mình, nằm mơ!

Anh ta mới là cháu trai cả của nhà họ Cố, là tương lai của nhà họ Cố.

Ông cụ Cố trọng nam khinh nữ cũng không phải ngày một ngày hai, trong lòng ông ta, Cố Tuấn Hào từ lâu đã được coi là người thừa kế.

Công ty thuốc Vân Sinh chắc chắn đến cuối cùng sẽ giao cho Cố Tuấn Hào.

Hợp đồng tập đoàn Vinh Khang là bàn đạp để thử thách Cố Tuấn Hào, cho anh ta tích luỹ kinh nghiệm.

Chuyện này ông cụ Cố đã nghĩ xong từ lâu, cho nên ông ta mới kiên quyết như thế.

Lúc này nghe Cố Họa Y nói không đồng ý, ông cụ Cố quay đầu lại, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, quát: “Hỗn láo! Công ty này cô làm chủ hay tôi làm chủ? Cô đúng là càng ngày càng không hiểu quy tắc, có phải học được từ Lý Phàm kia không?”

Trong mắt ông cụ Cố, Cố Họa Y vốn là cô cháu gái yêu quý của ông, tài giỏi, dung mạo xuất chúng, lẽ ra có thể gả vào một nhà giàu có ở Hán Thành.

Nhưng ai có thể ngờ rằng bốn năm trước cô và Lý Phàm chưa kết hôn đã có con, khiến nhà họ Cố mất đi cơ hội được thăng cấp trở

thành nhà giàu hạng một ở Hán Thành!

Vì chuyện này mà đến giờ ông cụ Cố vẫn canh cánh trong lòng.

Từ đó về sau ông ta chẳng còn hy vọng nhiều về Cố Họa Y .

Tục ngữ có câu lấy chồng theo chồng, cháu gái cưới một oắt con vô dụng thì còn gì đáng để ra tay chứ?

Hơn nữa vì cái tên Lý Phàm đáng chết kia mà nhà họ Cố đã trở thành trò cười của cả Hán Thành một thời.

“Không, ông nội, dù ông nghĩ về cháu thế nào thì cháu cũng không đồng ý việc này! Hợp đồng này là do cháu đàm phán, tại sao ông lại đưa nó cho Cố Tuấn Hào? Cháu không phục!”

Cố Họa Y siết chặt nắm tay, cắn răng, nghiêm túc nhìn ông cụ Cố.

Chát!

Kết quả ông cụ Cố lại giơ tay tát một cái lên mặt Cố Họa Y, mắng nhiếc: “Phản rồi, phản rồi! Bây giờ cô dám nói với tôi bằng thái độ này? Rốt cuộc là ai dạy cô hả? Có phải lại là Lý Phàm kia?”

Cố Tử Sâm sắp tức đến mức nổ tung đến nơi.

Không ngờ cháu gái mình nuôi lại dám nói chuyện với mình thế này.

Có còn để người ông nội này vào mắt không?

Cố Họa Y che mặt, nước mắt đảo quanh khóe mắt , cô nhìn ông Cố với vẻ rất kiên cường.

Cô không phục!

Rất không phục!

Các giám đốc điều hành trong công ty đưa mắt nhìn nhau, không dám nói gì.

Cố Tuấn Hào thấy Cố Họa Y bị ông nội tát, trong lòng rất sảng khoái, anh ta đổ thêm đầu vào lửa: “Ông nội, cháu thất Cố Họa Y thật sự càng ngày càng không coi trọng ông, hay là chúng ta tước chức tổng thanh tra của cô ta đi, đưa cô ta xuống cấp cơ sở của bộ phận tiếp thị rèn luyện vài năm, chịu khổ một chút mới biết ông nội tốt với cô ta.”

“Đúng đó ông nội, cháu thấy Cố Tuấn Hào nói đúng, Cố Họa Y ỷ vào mấy năm nay ông coi trọng mình nên mới phách lối như vậy, nên đưa xuống cấp cơ sở rèn giũa thêm.”

Cố Bội Sam châm ngòi thổi gió, trong mắt đầy vẻ chế giễu và đắc ý.

Ông cụ Cố suy nghĩ một chút sau đó gõ mạnh cây gậy ba toong trong tay xuống đất, lạnh giọng nói: “Làm theo Tuấn Hào nói đi, bắt đầu từ hôm nay cách chức tổng thanh tra của Cố Họa Y, chuyển đến cấp cơ sở của bộ phận tiếp thị, bắt đầu lại từ đầu!”

“Ông nội!”

Cố Họa Y rất uất ức, nước mắt mau chóng trào ra.

Hai tên khốn Cố Tuấn Hào và Cố Bội Sam thật đáng ghét, lại bỏ đá xuống giếng vào lúc này.

“Cô đừng nói nữa, đến khi nào cô nhận sai, nghĩ thông suốt thì hãy tới tìm tôi!” Ông cụ Cố quát lớn rồi quay người bỏ đi.

Cũng chính lúc này, điện thoại trên bàn trước mặt Cố Họa Y rung lên, cô cầm lấy thì thấy là tin nhắn của Lý Phàm: Bản hợp đồng ngoài em ra thì ai ký cũng đều không có hiệu lực. Hoạ Y, cố lên, cứng rắn lên, đừng để bị Cố Tuấn Hào và mấy người phe ông nội lật đổ, em làm được mà!

Nhìn thấy tin nhắn này, Cố Họa Y âm thầm cắn răng, sau đó cô đột nhiên ngẩng đầu lên.

Không biết cô lấy can đảm từ đâu mà lớn tiếng nói: “Ông nội, cháu

mong mọi người hãy xem kỹ bản hợp đồng mới này, trên đó có một điều ngoài cháu ra thì bất cứ ai ký cũng đều vô tác dụng, nhà họ Cố cũng sẽ mất quyền hợp tác với tập đoàn Vinh Khang!"

Tất cả mọi người trong phòng họp đều khiếp sợ, nhìn Cố Họa Y với vẻ không thể tin được.

Vẻ mặt ông cụ Cố cứng đờ, vội ra hiệu cho Cố Tuấn Hào mở bản thoả thuận ra đọc lại.

Cố Tuấn Hào cũng sốt ruột, vội đọc lướt lại, quả nhiên nhìn thấy điều khoản đó, anh ta chỉ cho ông Cố xem rồi nói: "Ông nội, ông xem đi, chắc chắn là điều khoản bổ sung do tiện nhân Cố Họa Y đưa ra! Thì ra cô ta đã muốn cướp quyền công ty từ lâu, đúng là không coi ông, không coi công ty ra gì mà! Cô ta coi nhà họ Cố và công ty thuốc Vân Sinh là gì? Là bàn đạp của mình sao?"

Cố Tuấn Hào tức phát điên, quay mặt lại mắng Cố Họa Y một tràng: "Hay lắm Cố Họa Y, không ngờ cô lại mưu mô như vậy. Nói đi, có phải cô đã thoả thuận với Tổng giám đốc Vinh giao dịch gì không thể nói cho người khác biết không? Nếu không sao trong hợp đồng lại có điều khoản này?"

Đáng ghét!

Cố Họa Y chết tiệt này nhìn có vẻ nhu nhược, yếu đuối, nhưng không ngờ lại mưu mô thâm sâu đến vậy!

Đây đúng là trà xanh chính hiệu!

Cố Bội Sam cũng phẫn nộ chỉ vào Cố Họa Y mắng mỏ: "Cố Họa Y, uổng cô là chị họ tôi, tôi khinh thường làm bạn với chị!"

Ông cụ Cố nhìn thấy nội dung bản thoả thuận xong thì lòng chùng xuống, nhướn mày, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cố Họa Y, ông ta hỏi: "Cô muốn thế nào?"

Cố Tử Sâm không ngốc, ông ta có thể phát triển công ty thuốc Vân Sinh lớn mạnh như bây giờ, đương nhiên cũng có chỗ hơn người.

Cố Họa Y lau nước mắt rồi lạnh lùng trừng mắt nhìn Cố Tuấn Hào, cô chỉ vào anh ta rồi nói với ông Cố: “Thứ nhất, hợp tác với tập đoàn Vinh Khang chỉ có cháu có thể phụ trách, anh ta không có tư cách xen vào!”

“Cô đang mơ đấy à? Đúng thật là… nằm mơ!”

Cố Tuấn Hào đã tức đến độ nói năng không được mạch lạc, anh ta túm lấy cánh tay ông nội: “Ông nội, ông đừng nghe lời cô ta, cô ta muốn cướp quyền đấy, một khi để cô ta đạt được mục đích, sau này công ty thuốc Vân Sinh rất có khả năng sẽ rơi vào tay cô ta.”

Ông cụ Cố nhíu mày, nhìn Cố Tuấn Hào rồi thở dài: “Được, tôi đồng ý với cô điều này.”

Dứt lời.

Cố Tuấn Hào ngã ngồi xuống ghế xoay, ánh mắt thất thần, sự căm ghét Cố Họa Y trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Sau đó.

Trước mặt mọi người, Cố Họa Y đột nhiên nói: “Thứ hai, tôi muốn mọi người phải xin lỗi tôi vì việc làm của mình ngày hôm qua, còn phải xin lỗi Lý Phàm nữa! Cố Tuấn Hào, anh phải là người đầu tiên xin lỗi. Ông nội, ông cũng phải xin lỗi.”

Dứt lời, Cố Họa Y âm thầm siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Hiện tại cô đang rất hoảng, cô cảm nhận được tim mình đập nhanh hơn, chân cũng đang run rẩy.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Cố Họa Y, mày làm được, bây giờ mày đang nắm quyền chủ động!

Hãy tin bản thân, tin Lý Phàm!

Trong phút chốc, toàn bộ phòng họp chìm vào sự im lặng chết

chóc!

Mọi người mở to mắt, nhìn Cố Họa Y đầy hoài nghi.

Cô điên rồi à?

Không ngờ cô lại dám đưa ra yêu cầu không nên có này!

Yêu cầu Cố Tuấn Hào xin lỗi thì cũng thôi, cô lại còn hoang tưởng yêu cầu ông Cố cũng phải xin lỗi cô và tên vô dụng Lý Phàm kia nữa?a

Chương 56: SẼ ĐẾN CẦU XIN EM

Cố Tuấn Hào nghe Cố Họa Y nói câu này thì lập tức nổi cơn thịnh nộ, anh ta đứng bật dậy, chỉ vào cô mà mắng: “Cô nói gì? Bảo tôi xin lỗi cô và thằng vô dụng Lý Phàm kia sao? Cô nằm mơ à?!”

Cố Tuấn Hào gần như phát điên, khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo đầy giận dữ.

Sau đó anh ta quay lại đối mặt với ông Cố mặt lạnh rồi nói: “Ông nội, ông nghe xem Cố Họa Y đang nói gì kìa? Cô ta yêu cầu cháu xin lỗi? Bắt cháu xin lỗi cũng thôi đi, cô ta lại còn có gan yêu cầu ông cũng phải xin lỗi, cô ta định làm gì? Đây là tâm Tư Mã Chiêu, người qua đường nhìn cũng biết! ông nội, ông không thể bỏ mặc ô ta như vậy.”

Cố Họa Y chết tiệt này đúng là đang nằm mơ mà.

Không ngờ cô lại nói lời như vậy được, chẳng phải là không coi ông nội ra gì sao?

Cô coi ông nội là ai?

Là người có thể xin lỗi người khác một cách bừa bãi à?

“Ông nội, cháu thấy Cố Tuấn Hào nói đúng, Cố Họa Y bây giờ đúng là càng ngày càng coi trời bằng vung, chị ta không hề coi trọng ông, còn muốn ông phải xin lỗi kẻ vô dụng Lý Phàm kia nữa. Nếu chuyện này mà bị truyền ra ngoài thì nhà họ Cố chúng ta làm sao có thể đứng vững ở Hán Thành này nữa?”

Cố Bội Sam lúc này cũng cuống quýt nói, lông mày nhướn lên, vẻ mặt rất không vui.

Các giám đốc cấp cao của công ty cũng tức giận nghiến răng nghiến lợi, ước gì có thể nuốt trôi Cố Họa Y cả gan vọng tưởng này!

Đương nhiên ông cụ Cố rất tức giận, ông ta dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Cố Họa Y, trầm giọng quát: “Cô nói lại những lời vừa nãy một lần nữa!”

Cố Họa Y rùng mình, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, nâng chiếc cằm trơn bóng lên rồi nói: “Cháu… cháu muốn mọi người phải xin lỗi.”

Cộp!

Ông cụ Cố gõ mạnh cây gậy trong tay xuống gạch lát nền, vẻ mặt rất khó coi, khoé mắt cũng lộ rõ vẻ tức giận, ông ta quát lên: “Hỗn láo! Cô nghĩ mình là ai mà dám ra lệnh cho tôi?”

Ông Cố vô cùng tức giận, cả người run lên vì phẫn nộ.

Không ngờ hôm nay cháu gái lại gây khó dễ cho mình.

Muốn ông ta xin lỗi?

Đùa à?

Cả đời Cố Tử Sâm chưa bao giờ phải xin lỗi ai!

Chứ đừng nói là xin lỗi kẻ vô dụng ăn bám nhà họ Cố đó!

“Cô thật sự cho rằng công ty thuốc Vân Sinh của nhà họ Cố không hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thì sẽ chết đói sao?” Mặt ông cụ Cố lạnh lùng, hơi thở cuồng bạo khiến mọi người xung quanh hít thở không thông!

Đã bao lâu rồi ông cụ không tức giận như thế? Ông mà giận thì mọi người đều sợ chết khiếp.

Đương nhiên Cố Họa Y cũng cảm nhận được khí thế của ông Cố, sự uy nghiêm đó khiến cô cũng hoảng sợ.

“Đúng vậy! Không hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thì công ty thuốc Vân Sinh vẫn có thể hợp tác với những công ty khác, chỉ là sẽ ít lợi nhuận hơn thôi. Cố Họa Y cô còn muốn lấy điều này ra để ép tôi và ông nội thì đúng là mơ tưởng hão huyền!”

Cố Tuấn Hào lên tiếng châm ngòi phụ hoạ, chỉ cần chút hảo cảm cuối cùng ông nội dành cho Cố Họa Y cũng mất đi thì anh ta sẽ dễ xử lý.

“Cố Họa Y, tôi khuyên chị mau mau xin lỗi ông nội đi, rút lại những gì vừa nói sau đó giao hợp đồng cho Cố Tuấn Hào.” Cố Bội Sam đứng bên cạnh khoanh hai tay trước ngực, cười lạnh lùng, trong mắt là vẻ mỉa mai.

Nhưng.

Cố Họa Y lại nói: “Ông nội, chuyện hôm qua vốn là do ông và Cố Tuấn Hào sai, tại sao mọi người không thể xin lỗi!”

Chát!

Ông cụ Cố vung tay lên, tát mạnh vào mặt Cố Họa Y rồi gào lớn: “Đủ rồi! Cô dám nói thêm câu nữa thì tôi sẽ đuổi cô ra khỏi nhà họ Cố!”

Cái tát này khiến Cố Họa Y cực kỳ tủi thân, má cô đã hằn lên dấu tay đỏ tươi.

Cô cay đắng siết chặt nắm đấm, quật cường nhìn ông Cố rồi nói: “Lẽ nào ông nội làm sai thì không cần xin lỗi sao?”

Ông cụ Cố giận run người, chỉ tay vào Cố Họa Y khiển trách: “Phản rồi, phản rồi, cô còn dám cãi lại à? Tôi đánh chết cô!”

Nói xong ông cụ Cố giơ cây gậy trong tay lên định đánh vào người Cố Họa Y.

Nhưng suy đi nghĩ lại ông ta vẫn hạ tay xuống, nhíu mày lạnh giọng quát tháo: “Cô muốn giữ hợp đồng tập đoàn Vinh Khang thì cứ giữ đi, tôi không tin công ty thuốc Vân Sinh không có tập đoàn Vinh Khang thì không tồn tại được!”

Nói xong ông cụ Cố dẫn đoàn người ra khỏi phòng họp.

Cố Tuấn Hào và Cố Bội Sam cùng mấy người vai dưới ở phía sau đều hả hê nhìn Cố Họa Y: “Cố Họa Y, cô cũng to gan thật, còn định để ông nội xin lỗi nữa, tên vô dụng Lý Phàm kia dạy cô à? Ha ha, đúng là ngu ngốc!”

“Đúng thế, Cố Họa Y, đừng tưởng hợp tác với tập đoàn Vinh Khang chỉ cô mới có thể phụ trách là có thể uy hiếp công ty thuốc Vân Sinh chúng tôi. Cô cũng nghe thấy lời ông nội nói rồi dấy, không hợp tác với tập đoàn Vinh Khang lần này thì Vân Sinh cũng không sập được.”

Nói xong mấy người họ cười ngông nghênh bỏ đi.

Trong phòng họp rộng lớn chỉ còn lại một mình Cố Họa Y, cô lau nước mắt, hít sâu một hơi rồi ra khỏi phòng họp, xuống lầu dưới.

Vừa xuống lầu, Cố Họa Y đã trông thấy Lý Phàm vẫn luôn chờ mình bên dưới.

Lý Phàm mỉm cười với cô, bước tới gần rồi hỏi: “Thế nào, mọi chuyện ổn chứ?”

Chát!

Cố Họa Y vung tay tát thẳng vào mặt Lý Phàm không hề báo trước, mọi uất ức tích tụ lúc này mới được trút bỏ, cô hét lên: “Đều tại anh! Tại sao lại gửi cho tôi tin nhắn đó? Giờ thì hay rồi, mấy người ông nội không quan tâm đến việc hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, giờ đây nó chỉ là một đống giấy vụn! Mọi người đều cười nhạo tôi, ánh mắt họ như từng mũi dao đâm vào người tôi!”

Nhìn thấy Cố Họa Y phát điên, Lý Phàm rất đau lòng.

Anh cũng đã thấy vết tát trên má Cố Họa Y, anh đưa tay xoa nhẹ rồi dịu dàng nói: “Ông nội đánh à?”

Cố Họa Y hất tay Lý Phàm ra rồi giận đùng đùng bỏ đi.

Lý Phàm vội lái xe điện đuổi theo, anh nói: “Anh đưa em về, nơi này cách nhà chúng ta mấy kilomet đấy.”

Cố Họa Y giận hờn đi ở phía trước, cô quay đầu hung dữ nói: “Anh cứ mặc kệ tôi!”

Nhìn thấy vẻ tức giận của cô, Lý Phàm bất đắc dĩ thở dài, đành phải chậm rãi đi theo phía sau.

Cảnh tượng này nghiễm nhiên thu hút sự chú ý của rất nhiều người qua đường.

Có lẽ không chịu được ánh nhìn của mọi người xung quanh, cũng có thể vì đi bộ mệt, Cố Họa Y bỗng dừng lại, quay người ngồi vào ghế sau rồi lạnh mặt, tức giận nói: “Đi mau!”

Lý Phàm cười nhẹ, đi xe đạp điện chở Cố Họa Y về nhà.

Trên đường về nhà, Vương Cẩn Mai đã nổi điên, bà ta đã biết chuyện ở phòng họp thông qua Cố Thiệu Huy.

“Cố Họa Y, có phải con điên rồi không mà lại dám yêu cầu ông nội xin lỗi con trước mặt bao người như thế? Nếu ông nội con tức giận, đuổi con ra khỏi nhà họ Cố thì sau này chúng ta phải làm sao?”

Cố Họa Y thờ ơ nói: “Đây là chuyện riêng của con.”

Vương Cẩn Mai nghe câu này, sắc mặt tái xanh mắng: “Chuyện riêng của con? Đây là chuyện của cả nhà chúng ta! Mẹ không cần biết, bây giờ con đến nhà cũ xin lỗi ông nội cho mẹ, nếu không mẹ coi như không có đứa con gái này!”

Tâm trạng Cố Họa Y lúc này cũng rất rối, cô tin lời Lý Phàm nhưng không ngờ kết quả lại tệ thế này.

Đột nhiên cô quay đầu, nhìn Lý Phàm đang bận rộn dọn dẹp, mắt đỏ hoe hỏi: “Anh nói ông nội và mấy người Cố Tuấn Hào sẽ đến cầu xin tôi, có phải là thật không?”

Chương 57: CẢM ƠN ANH LÝ PHÀM

Lý Phàm quay đầu lại, gật đầu nghiêm túc nói: "Ừ, không lâu nữa đâu."

Nghe được những lời này, Vương Cẩn Mai nhìn Lý Phàm với vẻ chán ghét, bà ta lạnh giọng hỏi: "Chuyện hôm nay liên quan gì đến cậu? Thế nào? Việc làm của Cố Họa Y trong phòng họp hôm nay là do cậu xúi giục à?"

Nghĩ đến đó, Vương Cẩn Mai lập tức lo lắng nhìn Cố Họa Y, bà ta trách móc hỏi: "Cố Họa Y, con nói thật cho mẹ, chuyện này có phải tên vô dụng Lý Phàm xúi giục con làm không? Chỉ cần con nói là đúng thì bên phía ông nội, chúng ta sẽ dễ giải quyết hơn, đến lúc đó để nó đi xin lỗi là được."

"Mẹ, được rồi, mẹ đừng làm phiền con nữa, bây giờ con đang rất rối, mẹ có thể để con yên tĩnh được không?" Cố Họa Y không vui nói.

"Bây giờ đã là lúc nào rồi con còn muốn yên tĩnh? Mẹ thấy con đã bị thứ vô dụng này mê hoặc rồi, lời nó nói mà con cũng tin được à? Cố Họa Y, mẹ thấy con sắp điên rồi!" Vương Cẩn Mai phẫn nộ chỉ vào Cố Họa Y rồi mắng, đồng thời còn bước tới tát cô.

Bà ta thật sự rất hối hận vì đã gả con gái cho kẻ vô dụng này.

Bây giờ thì hay rồi, cả gia đình cũng sắp tàn.

Cái tát này khiến Cố Họa Y sững sờ, nước mắt lưng tròng, mặt Lý Phàm lập tức âm trầm như nước, anh vội vàng chạy tới, túm lấy bàn tay đang giơ lên của Vương Cẩn Mai rồi lạnh giọng nói: "Không được đánh Hoạ Y, sự việc thế nào đến giờ vẫn còn chưa có kết quả, tại sao mẹ không thể tin cô ấy?"

Vương Cẩn Mai tức xì khói, từ bao giờ thì tới lượt kẻ vô dụng này lên tiếng?

“Cậu còn dám cản tôi? Tôi thấy Hoạ Y thế này phần lớn là do cậu xui khiến! Cậu cút đi cho tôi, tôi dạy dỗ con gái mình thì liên quan gì đến cậu?!” Vương Cẩn Mai tức giận nói.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Vương Cẩn Mai, anh không nhường một bước, đứng chắn trước mặt Cố Họa Y .

Đây là lần đầu tiên ở ngôi nhà này, anh tỏ ra mạnh mẽ trước mặt Vương Cẩn Mai như thế.

Vương Cẩn Mai nhìn vào ánh mắt lạnh băng của Lý Phàm mà đột nhiên hoảng sợ.

Ánh mắt đó thật đáng sợ, giống như một con dã thú nhìn chằm chằm mình.

Cố Thiệu Huy thấy tình hình không ổn, vội vàng đứng dậy giảng hoà: “Mọi người đừng cãi nhau nữa, mọi chuyện đã thành ra thế này, cãi nhau thì có ích gì? Bây giờ hãy nghĩ cách cầu xin ông nội, để ông tha cho Hoạ Y.”

Lúc này Lý Phàm mới buông tay Vương Cẩn Mai ra, anh nói với Cố Họa Y ở phía sau: “Em về phòng nghỉ ngơi đi.”

Cố Họa Y đứng dậy, hai mắt đỏ hoa, cô quay đầu đi thẳng vào phòng ngủ.

Lý Phàm nhìn theo bóng lưng cô, im lặng không nói.

Nhưng Vương Cẩn Mai vẫn không bỏ qua cho anh, bà ta hất thau nước trong tay anh xuống đất, tức giận chỉ vào mũi anh quát tháo: “Lý Phàm, tôi cảnh cáo cậu, đừng có dạy hư con gái tôi! Sớm muộn gì hai người cũng ly hôn, thời gian quý báu của con gái tôi không thể lãng phí cho cậu được!”

Lý Phàm im lặng, lặng lẽ cầm chổi đi lau nhà.

Vương Cẩn Mai tức giận giậm chân, mắng anh: “Thứ vô dụng không có tiền đồ, sớm muộn gì tôi cũng đuổi cậu ra khỏi nhà chúng tôi!”

Gần tới giờ ăn trưa Lý Phàm mới vào phòng ngủ, anh thấy Cố Họa Y đang ngồi bó gối trên giường, nhỏ giọng khóc thút thít.

“Sao thế?” Lý Phàm hỏi dò.

Cố Họa Y đưa lưng lại, lau nước mắt rồi nghẹn ngào nói: “Không… không có gì.”

Lý Phàm cười khẽ, cô khóc mà vẫn còn xinh như vậy.

“Em yên tâm, Cố Tuấn Hào và ông nội sẽ đến xin lỗi và cầu xin em.” Lý Phàm nói.

Cố Họa Y nhướn hàng lông mày lá liễu lên, nghi ngờ nhìn Lý Phàm hỏi: “Sao anh lại nói như vậy? Có phải anh đã biết gì rồi không?”

Lý Phàm gật đầu: “Hai ngày qua anh quan sát những công ty hợp tác với công ty thuốc Vân Sinh, có vẻ như hiệu quả lợi ích không tốt lắm, giá cổ phiếu giảm mạnh, khả năng sẽ mất rất nhiều đối tác.”

Cố Họa Y nghe vậy thì giật mình: “Sao lại vậy?”

Nói xong cô nhanh chóng mở máy tính xách tay ra, vào trang của các công ty hợp tác với công ty thuốc Vân Sinh thì nhận thấy hầu hết các hiệu ích gần đây đúng là không ổn, rất nhiều công ty đã bắt đầu bị sa thải lượng lớn nhân viên.

Sau đó cô lại nhìn thị trường chứng khoán, rất tệ, đã ngừng hạ!

Lòng Cố Họa Y vẫn rất loạn, chuyện này không chỉ liên quan đến cá nhân cô mà còn liên quan đến cả công ty dược phẩm Vân Sinh.

“Lý Phàm, vậy… vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Cố Họa Y rất bối rối, thấp thỏm bất an.

Cô cũng biết dựa theo tình hình hiện tại thì hợp đồng hợp tác với tập đoàn Vinh Khang trong tay mình có ý nghĩa như thế nào.

Một khi công ty thuốc Vân Sinh bị các đối tác này vứt bỏ thì công ty sẽ phải đối mặt với tình thế tiến thoái lưỡng nan, không có đơn đặt hàng, cũng không xuất được hàng, hiệu ích giảm mạnh, cuối cùng là sa thải nhân viên và phá sản…

Khi đó hợp tác với tập đoàn Vinh Khang sẽ là cọng rơm cứu mạng của Vân Sinh, cũng là cọng rơm cứu mạng duy nhất!

Đây là tiền đề để Lý Phàm nói mấy người ông nội sẽ đến cầu xin cô sao?

“Chờ đi.”

Lý Phàm dựa vào cửa, dửng dưng nói lời này.

Cố Họa Y chợt ngẩng đầu nhìn Lý Phàm, lúc này cô mới nhận ra mình không thể nhìn tháy anh.

Lý Phàm như trở thành một con người khác, rất thâm thuý và rất linh lợi.

“Lý Phàm, có phải anh có chuyện gì giấu em không? Sao anh lại quan tâm những chuyện này?”

Cố Họa Y bất chợt hỏi.

Lý Phàm mỉm cười, anh gãi đầu rồi nói: “Em là bà xã của anh, anh quan tâm những công việc thường ngày của em cũng là điều đương nhiên, dù sao gia đình vẫn còn phụ thuộc vào em, anh phải luôn quan tâm đến thu nhập tài chính của vợ rồi.”

Nói thẳng ra thì là anh đang ăn bám cô.

Cố Họa Y lườm anh rồi không hài lòng nói: “Anh lại nói linh tinh.”

Sau đó cô vẫn hơi lo lắng hỏi lại: “Như vậy… thật sự khả thi sao?”

Ánh mắt Lý Phàm nhìn Cố Họa Y rất nghiêm túc, anh hỏi: “Em muốn làm vậy không?”

Cố Họa Y im lặng, cô muốn không?

Hôm nay ở trong phòng họp, rất nhiều người cười nhạo cô, bỏ đá xuống giếng.

Ngay cả ông nội, người thương yêu cô nhất trước đây cũng bắt đầu nghi ngờ cô, thậm chí không có bất kỳ thông báo nào đã ném hợp đồng của tập đoàn Vinh Khang cho Cố Tuấn Hào.

Trong mắt họ, cô thật sự không quan trọng như vậy sao?

Trong mắt ông nội, lẽ nào những gì cô bỏ ra vẫn không sánh được với hoa hoa công tử Cố Tuấn Hào?

Cô không phục!

“Em, em lo ông nội và mấy người Cố Tuấn Hào sẽ…” Lòng Cố Họa Y vẫn hơi hoảng loạn.

Lý Phàm ngắt lời cô: “Không cần lo lắng, chuyện này em có thể lựa chọn tin tưởng anh, giao cho anh thu xếp.”

Cố Họa Y ngẩng đầu nhìn Lý Phàm, cô chưa bao giờ có cảm giác an toàn như lúc này.

Thì ra cô có thể tin tưởng Lý Phàm.

Thì ra sau lưng cô vẫn còn có một người đàn ông âm thầm ủng hộ mình.

“Xin lỗi Lý Phàm, bao năm nay em vẫn luôn hiểu lầm anh.” Hai hàng nước mắt của Cố Họa Y chảy dài, thì ra anh vẫn luôn yêu cô đậm sâu.

Lý Phàm chỉ cười không nói gì.

Ăn trưa xong, Lý Phàm đang rửa bát thì nhận được tin nhắn của Tiền Phúc, nội dung tin nhắn rất đơn giản: Cậu chủ, mọi việc đã xong xuôi, đối tác của công ty thuốc Vân Sinh đã bắt đầu huỷ bỏ hợp tác.

“Được.” Lý Phàm chỉ nhắn lại một chữ.

Khoản nợ cần trả đã đến lúc đòi lại rồi.

“Anh lại nhắn tin cho ai vậy?”

Đột nhiên giọng Cố Họa Y vang lên từ phía sau.

Chương 58: HUỶ BỎ HỢP TÁC

Âm thanh này làm cho Lý Phàm hoảng sợ, anh vội cất điện thoại đi rồi cười nói: “Không có gì, vẫn là chuyện liên hoan của cửa hàng, anh định không đi.”

Cố Họa Y nghe vậy thì lập tức hỏi với vẻ mặt không vui: “Sao không đi? Anh sợ bị người ta cười à? Hay là không trả được tiền? Nói đi, bao nhiêu?”

Hôm qua Lý Phàm đã thuận miệng tìm một cái cớ, anh nghĩ một lát rồi đáp: “Triệu rưỡi.”

Cố Họa Y quay người bước về phía sofa dưới tầm mắt của anh, cô cầm túi lên rồi lấy ví tiền ra, rút vài tờ tiền.

Sau đó cô bước tới trước mặt Lý Phàm, đưa bàn tay nhỏ bé mềm mại ra rồi nói: “Đây là ba triệu, anh đi dự tiệc đi.”

Lý Phàm sững sờ, không ngờ Cố Họa Y lại đưa mình nhiều tiền thế, anh hơi băn khăn hỏi lại: “Sao em lại đưa anh nhiều tiền vậy?”

Cố Họa Y bĩu môi, giả bộ tức giận nói: “Em không muốn anh làm mất mặt em, người đàn ông của Cố Họa Y phải ngẩng cao đầu trước mặt người ngoài. Mặc dù em cũng không có nhiều nhưng một chút này thì vẫn có.”

Nói xong Cố Họa Y nhét tiền vào tay Lý Phàm.

Nhưng một lời khiển trách bất ngờ vang lên.

“Cố Họa Y, con làm gì đấy? Sao lại cho kẻ vô dụng này nhiều tiền thế?”

Vương Cẩn Mai chạy từ phòng khách ra, cướp lấy tiền trong tay Lý Phàm rồi hung hăng trừng mắt nhìn anh, trách móc: “Kẻ vô dụng cậu, ngày nào cũng bắt chẹt tiền con gái tôi đúng không? Đúng là

không có tiền đồ, con rể nhà người ta đều gửi tiền về nhà, còn cậu lại chỉ mau mau chóng chóng cầm tiền đi! Cậu nói đi, cậu lấy tiền này làm gì?"

"Mẹ, mẹ làm gì vậy, đây là tiền con cho Lý Phàm để anh ấy đi dự tiệc liên hoan của cửa hàng các anh ấy, mẹ trả lại đi." Cố Họa Y sốt sắng.

Nhưng Vương Cẩn Mai đâu có quan tâm những điều này, bà ta chọc tay vào Cố Họa Y rồi nói: "Con gái, có phải con điên rồi không? Cậu ta vô dụng như thế thì ăn cái gì mà ăn? Không đi cũng chẳng sao, việc gì phải lãng phí ba triệu chứ!"

Tức chết mất!

Một thằng oắt con vô tích sự mà cũng muốn ra ngoài ăn sang, đúng là không biết xấu hổ!

Vương Cẩn Mai quay lại trừng mắt nhìn Lý Phàm: "Có bản lĩnh thì khi nào cậu mang mấy chục ngàn đô về đây, tôi sẽ nhìn cậu bằng ánh mắt khác, lại còn muốn đi dự tiệc, cậu nghĩ gì thế hả? Kẻ như cậu có thể lên mặt được à? Ở nhà đi!"

Thấy mẹ vợ nổi giận đùng đùng, Lý Phàm cũng hết cách, anh nở nụ cười rồi nói với Cố Họa Y: "Không sao đâu, anh cũng không định đi, thôi vậy."

Cố Họa Y sa sầm mặt mày, cô giậm chân, tức giận nhìn Vương Cẩn Mai rồi xoay người đi.

Vương Cẩn Mai cũng lườm Cố Họa Y rồi lại chỉ vào mũi Lý Phàm mắng: "Tôi cảnh cáo cậu, tiền nhà chúng tôi không phải để cho cậu dùng! Cả Xuyến Xuyến đang ở trong bệnh viện nữa, cũng đừng mơ chúng tôi chi cho một đồng. Ông nội thích con bé là chuyện của ông nội, nhưng chắc bây giờ ông nội cũng chẳng thích nó nữa đâu. Tóm lại, Lý Phàm cậu đừng mong lấy được một xu từ nhà tôi, nghe thấy chưa?!"

Thấy Lý Phàm gật đầu, Vương Cẩn Mai mới bỏ đi.

Nhìn lại nhfa cũ nhà họ Cố, lúc này trong đại sảnh, bà cả và bà ba đều ở đây, đang thảo luận sôi nổi việc làm của Cố Họa Y trong buổi họp sáng nay.

“Ông nội, Cố Họa Y này thật sự quá ngông cuồng, chúng ta không thể bỏ qua được, cô ta đang muốn cướp công ty thuốc Vân Sinh từ tay ông đấy.” Cố Tuấn Hào kích động nói.

Anh ta rất tức giận, Cố Họa Y dám làm như vậy thật sự là không coi nhà họ Cố, không coi ông nội ra gì.

Ông cụ Cố ngồi trên ghế bành, sắc mặt lạnh lùng âm trầm, gõ mạnh cây gậy trong tay xuống đất rồi nghiêm nghị nói: “Hừ! Công ty thuốc Vân Sinh chỉ có thể thuộc về nhà họ Cố, Cố Họa Y không có tư cách! Ông không cho nó, nó cũng không cướp được, ông cho nó thì nó không được không nhận!”

Nghe thấy câu này, Cố Tuấn Hào cuối cùng cũng tự tin, anh ta ra hiệu bằng ánh mắt cho ba.

Cố Thiệu Dũng vội nói: “Ba, mặc dù bây giờ nhà họ Cố đang trong tay ba, nhưng nếu Cố Họa Y thật sự nhân cơ hội này bắt bí nhà chúng ta thì sao? Chúng ta phải đề phòng, hơn nữa còn phải đề phòng kẻ tiểu nhân âm hiểm đứng sau Cố Họa Y đưa ra ý tưởng lần này!”

Ông cụ Cố nhíu mày, hỏi ngược lại: “Thiệu Dũng, con có ý gì? Lẽ nào con đang nói lần này Cố Họa Y làm vậy là do có người xúi giục sao?”

“Vâng ạ!”

Cố Thiệu Dũng gật đầu trả lời: “Ba, ba nghĩ kỹ lại xem, tính Cố Họa Y thế nào, con bé có thể phản nghịch với ba trong buổi họp như vậy thật sự rất khác thường. Theo con thấy, lần này Cố Họa Y làm vậy chắc chắn là do nhẹ dạ cả tin lời gièm pha của những kẻ tiểu nhân.”

Ông cụ Cố hít vào một hơi, ánh mắt nặng nề.

Một số lời không cần nói hết, người khác cũng có thể đoán được ra manh mối.

Hiển nhiên ông cụ Cố là người như vậy, chỉ qua đôi ba câu của Cố Thiệu Dũng là đã đoán được.

Hừ!

Ông cụ Cố hừ lạnh một tiếng: "Lý Phàm!"

Vì trong cuộc họp, Cố Họa Y đã nêu ra, yêu cầu họ cũng phải xin lỗi Lý Phàm.

Điều này không bình thường.

Kẻ vô dụng Lý Phàm đó thì cần gì phải xin lỗi?

Không cần thiết!

Chỉ có thể nói anh chính là kẻ đứng sau sai khiến.

Nghe ông nội nói ra cái tên này, cuối cùng Cố Tuấn Hào cũng thầm thở phào một hơi, tiếp tục châm ngòi ly gián: "Ông nội, Lý Phàm này không thể không đề phòng, lần trước cậu ta dám đáp trả ông, đủ để thấy đồ bỏ đi này rất có dã tâm, mưu mô hiểm ác! Nếu chúng ta không đề phòng một chút thì nói không chừng một ngày nào đó công ty dược Vân Sinh sẽ rơi vào tay tên Lý Phàm đó!"

Lộp bộp!

Nghe đến đây, ông cụ Cố trở nên căng thẳng, ông ta trầm giọng nói: "Lý Phàm đúng là đang nằm mơ! Công ty thuốc Vân Sinh do Cố Tử Sâm tôi một tay gây dựng, không ai có thể lấy đi! Chẳng phải chỉ là hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thôi sao? Nhà họ Cố chúng ta có thể không tồn tại được chắc?"

Lập tức mọi người đồng loạt nói:

"Ông nội nói đúng, không hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thì Vân Sinh chúng ta vẫn sống tốt."

“Lần này Cố Họa Y tính sai rồi, muốn lấy bản hợp đồng đó để uy hiếp ông nội, đúng là nằm mơ!”

“Cháu nghĩ chúng ta nên cho Cố Họa Y một bài học, để cô ta biết địa vị của mình trong nhà họ Cố và trong công ty.”

Sau đó ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào ông cụ Cố, chờ ông ta gật đầu đồng ý.

Ông Cố cũng suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Thiệu Dũng, Tuấn Hào, chuyện này hai con xử lý đi, cách chức tổng thanh tra của Cố Họa Y, chuyển xuống cơ sở bộ phận tiếp thị. Ngoài ra cắt tiền sinh hoạt hàng tháng của bà hai.”

“Vâng thưa ông nội, cháu sẽ làm ngay!” Cố Tuấn Hào bật dậy, mừng rỡ trả lời.

Cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận xử lý tiện nhân Cố Họa Y kia.

Sao anh ta có thể không vui?

Nhưng đúng lúc này quản gia nhà họ Cố lại hấp tấp chạy vào rồi cao giọng nói: “Ông chủ, ông chủ, xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi!”

Mặt ông cụ Cố trầm xuống, quản gia chưa bao giờ thất thố như này, vì vậy ông ta không vui nói: “Sao mà hoảng thế, còn ra thể thống gì nữa? Có chuyện gì?”

Quản gia lật đật chạy vào, lau mồ hôi trên trán rồi lo lắng nói: “Ông chủ, vừa nãy công ty dược Thiên Thăng gửi thông báo huỷ bỏ hợp tác với chúng ta!”

Chương 59: NGUY CƠ CỦA NHÀ HỌ CỐ

Sao cơ? Công ty dược Thiên Thăng huỷ bỏ hợp đồng với Vân Sinh?

Ông cụ Cố hơi ngạc nhiên, cau mày hỏi: “Sao lại thế? Không phải vẫn đang hợp tác tốt sao? Tại sao lại đột nhiên huỷ bỏ hợp tác?”

Quản gia vội đáp: “Thưa ông, tôi hỏi rồi, người ta giải thích là gân đây nhà máy họ làm ăn không có lãi, đang cắt giảm nhân viên trên diện rộng, huỷ bỏ hợp tác với rất nhiều công ty dược, chúng ta là một trong số đó”

Nghe vậy, mọi người nhà họ Cố trong sảnh đều lộ vẻ nghi hoặc.

Cố Tuấn Hào và Cố Thiệu Dũng cũng nhìn nhau, Cố Tuấn Hào đứng lên nói: “Ông nội, chỉ một công ty Thiên Thăng thôi mà, không có gì đáng ngại, chúng ta hợp tác với rất nhiêu công ty, một năm cũng hơn được vài tỷ”

“Tuấn Hào nói đúng đó ba, ba đừng lo lăng về việc này, ngày mai con sẽ đi tìm công ty khác” Cố Thiệu Dũng cười khà khà nói.

ông cụ Cố cũng gật đầu, trong lòng hơi nhẹ nhõm: “Ừm, Thiệu Dũng, ngày mai con tranh thủ một chút, cũng đã giữa năm, kế hoạch nửa cuối năm cũng nên bàn bạc lại thôi, tranh thủ tăng lợi nhuận năm nay lên gấp đôi, hiểu không?”

“Vâng thưa ba, con và Tuấn Hào sẽ cố gắng, tăng gấp đôi lợi nhuận không là vấn đề” Cố Thiệu Dũng cười, trong mắt đầy vẻ tự tin.

Một công ty Thiên Thăng ngừng hợp tác thôi dường như không gây ra bất kỳ sóng gió nào trong nhà cũ của nhà họ Cố.

Tuy nhiên chỉ trong vài phút, lại có người lật đật chạy vào báo tin: “Ông chủ, ông chủ, xảy ra chuyện không hay rồi! Ba công ty vê dược phẩm lớn ở Hán Thành là tập đoàn Lập Tín, Hoa Thiên, Bách Thịnh đồng loạt thông báo ngừng hợp tác với Vân Sinh chúng ta!”

Phich!

Người nọ chạy tới đưa tin nhưng vì hấp tấp quá mà ngã khuy xuống đất, nên đành phải bò vào đại sảnh thông báo.

“Cái gì?”

Trong phút chốc, ông cụ Cố đang ngôi trên ghế bành đứng phắt dậy, toàn thân run rẩy, hai tay siết chặt, đồng tử co rút, hô hấp cũng trở nên rất khó khăn!

Những người còn lại của nhà họ Cố cũng rất sốc và hoảng sợi Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào lại càng sững sờ, liếc nhìn nhau, nụ cười trên mặt còn chưa kịp nhoẻn đã đông cứng!

Ba công ty dược phẩm lớn của Hán Thành đông thời tuyên bố ngừng hợp tác với Vân Sinh, điêu này tương đương với việc cắt đứt 70% huyết mạch lợi ích của Vân Sinh!

Chuyện gì xảy ra thế này?

Tại sao lại đột ngột đến vậy?

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Vì sao tự nhiên lại ngừng hợp tác toàn bộ với nhà họ Cố chúng ta thế?” Ông cụ Cố sốt sắng.

Người đưa tin vội vã lắc đầu giải thích: “Tôi cũng không rõ nữa, bên kia không nói, chỉ đưa thông báo thôi, còn nói, còn nói…”

“Còn nói gì nữa, nói đi!” Ông cụ Cố rống lên, cây gậy trong tay cũng nện mạnh xuống nền nhà.

“Ba công ty yêu câu Vân Sinh chúng ta bồi thường do vi phạm hợp đồng, tổng cộng 960 tỷ!” Người đưa tin run rẩy đáp.

“Cái gì? Bồi thường?!”

Bịch!

Tại sao lại đột ngột đến vậy?

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Vì sao tự nhiên lại ngừng hợp tác toàn bộ với nhà họ Cố chúng ta thế?” Ông cụ Gố sốt sắng.

Người đưa tin vội vã lắc đầu giải thích: “Tôi cũng không rõ nữa, bên kia không nói, chỉ đưa thông báo thôi, còn nói, còn nói…”

“Còn nói gì nữa, nói đi!” Ông cụ Cố rống lên, cây gậy trong tay cũng nện mạnh xuống nền nhà.

“Ba công ty yêu cầu Vân Sinh chúng ta bồi thường do vi phạm hợp đồng, tổng cộng 960 tỷ!” Người đưa tin run rẩy đáp.

“Cái gì? Bồi thường?!”

Bịch!

Ông cụ Cố tăng huyết áp, ôm ngực, vẻ mặt đau đớn ngồi sụp xuống ghế bành.

“Ba, ba! Mau, mau lấy thuốc cho ông!” Cố Thiệu Dũng vọt lên, nhanh chóng vuốt ngực cho ông cụ Cả nhà vây quanh ghế bành, ân cần hỏi han ông Cố.

Ông cụ Cố tái mặt, sau khi uống vội viên thuốc trợ tim tức thời mới bình thường trở lại, ông ta lẩm bẩm: “Hỏi…

hỏi cho rõ, rốt cuộc là có chuyện gì?

900… 960 tỷ, nhà chúng ta lấy đâu ra nhiều tiên như thế?”

Ông cụ Cố cực kỳ hoang mang, cho dù bán cả Vân Sinh đi cũng không đủ 960 tỷ!

Cố Tuấn Hào quay đầu, vẻ mặt lo lãng, nhìn chăm chăm người đưa tin, hỏi: “Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra? Tại sao ba công ty lớn lại đồng thời tuyên bố ngừng hợp tác? Còn phải bồi thường? Chúng ta vi phạm hợp đồng à?”

Người đưa tin toàn thân run run, trả lời: “Cậu cả, tôi cũng không biết, họ chỉ gửi thông báo như thế, còn nói…”

Nhưng người này còn chưa nói xong thì người khác đã vội vã chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lòng lo lắng, lập tức lặng lẽ đứng sang một bên, không dám nói gì.

Ông cụ Cố nhìn thấy người đi vào cuối cùng xuyên qua đám người trước mặt, giơ tay hỏi: “Cậu lại muốn nói gì?”

Người nọ lúc này mới rầu rĩ ngẩng đầu, cung kính bước lên báo cáo: “Ông… ông chủ, vừa nãy người của Cục giám sát dược phẩm gửi thông báo tới, công ty thuốc Vân Sinh của chúng ta có rất nhiều hạng mục làm trái quy tặc, lệnh cho chúng ta phải xử lý toàn bộ trong vòng bảy ngày, sau đó làm báo cáo gửi lên. Nếu không bảy ngày sau họ sẽ niêm phong công ty thuốc Vân Sinh”

Người này vừa nói xong, ông cụ Cố đã ngất lịm đi.

“Ba, ba ơi… mau, mau gọi bác sĩ tới!”

Cố Thiệu Dũng hét lớn.

Nửa tiếng sau, trong nhà họ Cố, rất nhiều người vây quanh giường ông cụ Cố.

“Ba, ba tỉnh rồi à?” Cố Thiệu Dũng thấy ông cụ mở mặt thì vội bước tới hỏi.

Cố Tuấn Hào cũng lại gân, giả vờ khóc lóc: “Ông nội, cuối cùng ông cũng tỉnh rôi”

Mọi người trong nhà họ Cố đều đồng loạt ngó đầu tới, khóc lóc nỉ non.

Người không biết còn tưởng ông cụ Cố đã qua đời.

Ông ta ngồi dậy dưới sự giúp đỡ của con trai cả, sắc mặt tái nhợt, liếc nhìn đám đông, rồi yếu ớt hỏi Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào: “Nghe ngóng được tình hình chưa?”

Cố Tuấn Hào vội đáp: “Ông nội, cháu hỏi được rồi ạ, họ nói là chúng ta làm hàng giả kém chất lượng, đường dây tiêu thụ cũng có sự trao đổi lợi ích, phá hỏng quy tắc thị trường. Tính đến nay đã có tổng cộng mười ba công ty và ba nhà máy dược ngừng hợp tác với Vân Sinh chúng ta, công ty tốn thất hơn hơn 90 tỷ cả trực tiếp và gián tiếp…”

Khu khụ.

Ông lão chợt ho khan, Cố Tuấn Hào không dám nói nữa.

“Nói tiếp đi” Ông cụ Cố nói.

Lúc này Cố Tuấn Hào mới dám nói tiếp: “Hơn nữa, theo như tình hình hiện tại thì công ty thuốc Vân Sinh sẽ tổn thất 90% lợi nhuận.. “

Khụ khụ!

Nghe vậy ông cụ Cố càng ho dữ dội hơn.

“90%… Vân Sinh kết thúc rồi, kết thúc rôi..” Sắc mặt ông cụ Cố rất tiêu tuy, có cảm giác thê lương của tuổi xế chiều.

Người của chi trưởng và người của chỉ ba nhà họ Cố lúc này đều im lặng, họ cũng lo lăng cho quyền lợi của nhau.

Nếu Vân Sinh sụp đổ thì có nghĩa là nhà họ Cố cũng kết thúc.

Quan trọng nhất là khoản bồi thường 960 tỷ kia!

Đó là một mức giá trên trời!

Nhà họ Cố sao trả nổi?

Nhất thời, bầu không khí trong nhà rất im äng, nặng nê.

Ông cụ Cố liếc nhìn mọi người, từ vẻ mặt và biểu cảm của họ thì đều nhìn ra được, ông ta cười hai tiếng rồi nói: “Có phải mọi

người rất sợ không?”

Không ai dám trả lời.

Sau một lúc im lặng, ông cụ Cố đưa ra quyết định: “Thiệu Dũng, Tuấn Hào, chiều nay tố chức một buổi họp báo, tuyên bố công ty thuốc Vân Sinh phá sản, thanh toán số sách đi”

Ặ!

c Nhất thời mọi người đều khó có thể tiếp nhận được thông tin này, sắc mặt cũng rất kinh ngạc và khó coi.

“Bal”

“Ông nội, thật sự phải làm vậy sao? Còn chưa tới nửa ngày mà…” Cố Tuấn Hào không cam lòng.

“Vậy các cháu nói xem bây giờ còn cách nào nữa?” Ông cụ Cố cũng quýnh lên, nước mät chực trào.

Lúc này, Cố Bội Sam đứng trong đám người đột nhiên lên tiếng: “Ông nội, dược phẩm Vân Sinh vân cứu đượ!

cTập đoàn Vinh Khang, hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang, chỉ cân chúng ta hợp tác với tập đoàn Vinh Khang thì có thể vượt qua khó khăn hiện tại!”

Chương 60: DO ANH GÂY RA

Lời nói của Cô Bội Sam ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Ánh mắt của mọi người đều rơi trên người Cố Bội Sam, cô có hơi sợ hãi, nói nho nhỏ: "Tôi … Tôi nói sai sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

Ánh mắt của ông cụ nhà họ Cố bỗng sáng như sao, vui vẻ nói: "Đúng vậy, Tập đoàn Vinh Khang, chỉ cần đạt được sự hợp tác giữa Công ty thuốc Vân Sinh của ta và Tập đoàn Vinh Khang, tình hình hiện tại có thể dịu đi, hơn nữa, một khi hợp tác với Tập đoàn Vinh Khang, danh tiếng của chúng ta sẽ nổi tiếng hơn, những đối tác có thể sẽ quay lại hợp tác với chúng ta một lần nữa.

Lập tức, người nhà họ Cố lại bắt đầu bàn tán sôi nổi không ngừng.

Gặp nạn mà không chết, tương lai sau này chắc chắn có phú!

c Khuôn mặt của Cố Thiệu Dũng hiện ra ý cười, nói: "Ba, ba nói rất đúng, bây giờ, chúng ta chỉ cần đối phó với việc Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm kiểm tra sắp tới thôi!"

Nhưng, đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng truyên đến, phá vỡ sự phấn khích và hưng phấn của mọi người.

"Mọi người đừng quên, hợp đồng bây giờ đang nằm trong tay Cố Họa Y"

Nói câu này, Cố Tuấn Hào như mang một gáo nước lạnh dội xuống, tất cả mọi người ướt lạnh từ đầu đến chân.

Vẻ mặt của ông cụ nhà họ Cổ cũng cứng lại, ông ta trầm giọng nói: "Bây giờ là thời khắc sinh tử của Công ty thuốc Vân Sinh, Cố Họa Y con bê còn muốn đùa giỡn sao chứ?! Thiệu Dũng, Tuấn Hào, các con đến chỗ nó, mang hợp đồng về đây, phải có chữ ký của Cố

Họa Y!”

Cổ Tuấn Hào vẫn còn một chút lo lắng, nói: “Ông ơi, ông đừng quên những lời cô ta nói trong buổi họp buổi sáng, cô ta chính là muốn tất cả chúng ta phải xin lỗi: Sắc mặt ông cụ nhà họ Cố trâm xuống, ra lệnh: “Gọi điện thoại, gọi điện cho nó trước.

Cố Tuấn Hào vừa nghe thấy, nhanh chóng tìm điện thoại di động, quay số điện thoại di động của Cố Họa Y.

Dù sao, bây giờ vấn đề này không thể chậm trễ, phải hoàn thành càng sớm càng tốt, nếu không, chỉ một phút chậm trễ đổi với công ty thuốc Vân Sinh có thể là một đòn trí mạng.

Cố Họa Y lúc này đang xem TV trong phòng khách, vừa rồi vì chuyện đưa tiên liên hoan cho Lý Phàm mà bực bội với mẹ của mình.

Đột nhiên!

Tiếng chuông dồn dập vang lên khắp phòng khách làm cho Cố Họa Y đang ngôi xếp bằng trên ghế sô pha giật mình hoảng sợ.

Cô liếc nhìn điện thoại di động trên bàn cà phê, là Cố Tuấn Hào gọi.

Cô vừa định cầm điện thoại, Lý Phàm ở một bên chợt nhảy vào, một tay câm lấy điện thoại trước.

“Cố Tuấn Hào gọi đến, có lẽ là câu xin em” Lý Phàm nhìn Cố Họa Y nói.

Sắc mặt Cố Họa Y trông có vẻ hoảng hốt, hỏi một cách khó hiểu: “Anh ta thì câu xin em điều gì chứ?”

Lý Phàm không nói, mà ấn nghe điện thoại, bật chế độ rảnh tay.

Trong phút chốc, tiếng hét lo lắng của Cố Tuấn Hào từ đầu bên kia điện thoại truyên đến: “Cố Họa Y, cô mau về nhà cũ đi, nhân tiện, mang theo hợp đồng của tập đoàn Vinh Khang đó về đây”

Giọng điệu độc đoán, rõ là ra lệnh.

Điều này làm cho vẻ mặt của Cố Họa Y không vui, Cố Tuấn Hào này thật sự coi bản thân có mặt mũi lắm.

Cô liếc nhìn Lý Phàm, có ý hỏi anh, làm sao bây giờ?

Lý Phàm cười, ra hiệu với Cố Họa Y đừng nói.

“Họa Y không có ở nhà, cô ấy đã đi du lịch với bạn thân nhất của mình là Kim Thiện Na” Lý Phàm nói.

Nghe thấy giọng nói của Lý Phàm, Cố Tuấn Hào ở đầu bên kia điện thoại liếc nhìn ông cụ nhà họ Cố và cả Cố Thiệu Dũng bên cạnh, sau đó sốt ruột hét lên: ‘Lý Phàm? Đừng có nói chuyện vô nghĩa, gọi Cố Họa Y nghe điện thoại! “

“Ha ha”

Lý Phàm cười nhạt, thẳng tay ấn nút cúp máy, sau đó tät máy bỏ qua một bên.

Đầu bên kia, Cố Tuấn Hào nghe thấy tiếng bíp tắt máy, nhất thời kêu nhớn nhác: ‘Ông nội, ông nhìn Lý Phàm này, anh ta tỏ thái độ thế nào đây chứ?

Còn dám cúp máy của chúng ta! Không, cháu phải gọi lại mới được!”

Nhưng mà, anh ta gọi lại, điện thoại cũng đã tắt máy rồi.

“Hải! Còn dám tắt máy à?”

Cố Tuấn Hào nổi cáu, hét lên: “Nói dối ra ngoài chơi, tại sao lại không mang theo điện thoại chứ? Chỉ là cớ thôi!”

Ông cụ nhà họ Cố lúc này sắc mặt cũng đã tối sâm, ông ta liếc nhìn Cố thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào rồi nói: “Chuyện này không thể chậm trễ được, giải quyết càng sớm càng tốt”

“Nhưng ông ơi, Cố Họa Y rõ ràng không muốn giao hợp đồng cho chúng ta” Cố Tuấn Hào nói.

“Đó là việc của cháu. Nếu nó không giao ra, cháu không lấy nữa sao?” Ông cụ nhà họ Cố nóng nảy, trừng mắt nhìn Cố Tuấn Hào, nói với hai ba con bọn họ: “Chuyện này, hai con phải giải quyết, giải quyết không được, các con tự lo liệu đi!”

Nói rồi, ông ta nghiêng mình năm xuống, vẫy tay ra hiệu cho mọi người đi ra.

Người nhà họ Cố dần rời khỏi bệnh viện hết Ông cụ lúc này mới quay đầu liếc nhìn cửa, hơi áy náy.

Ông ta sẽ không đến chô của thằng hai vất bỏ sĩ diện cầu xin Cố Họa Y, chuyện này chỉ có thể để cho Cố Tuấn Hào bọn họ làm.

Ở ngoài cửa, sắc mặt Cố Tuấn Hào khó coi, tay năm năm đấm, nói với ba: “Ba, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Cố Thiệu Dũng thở dài, säc mặt dần trở nên lạnh lùng, hai tay đưa ra sau lưng, lạnh lùng nói: “Tới chõ của Cố Họa Y, cướp cũng phải lấy về!”

Trở lại với bên Lý Phàm, thấy Lý Phàm đã tắt máy, Cố Họa Y lo lăng, lấy chân đá nhẹ vào người Lý Phàm: “Anh làm cái gì vậy?”

Lý Phàm năm lấy cổ chân trắng nõn mịn màng của Cố Họa Y, dặt ngay ngắn rồi nói: “Cố Tuấn Hào có lẽ là vì cầu xin em, xem ra, công ty thuốc Vân Sinh đang gặp khủng hoảng, họ muốn sự hợp tác của Tập đoàn Vinh Khang để vượt qua khó khăn”

Cố Họa Y sửng sốt, liếc nhìn tay Lý Phàm đang năm lấy mắt cá chân của mình, hỏi: “Sao anh lại chäc chän như vậy?”

Lý Phàm cười cười, nói: “Anh vừa xem tin tức, công ty thuốc Vân Sinh đã mất hết đối tác, ba công ty dược phẩm lớn ở Hán thành cũng đã tuyên bố cắt đứt hợp tác với công ty thuốc Vân Sinh, hơn nữa, công ty thuốc Vân Sinh đang phải đối mặt với khoản bồi

thường khổng lồ hơn một tỷ đồng, còn bị Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm theo dõi"

"Cái gì?" Cố Họa Y lo lăng, từ trên ghế sô pha nhảy lên, kéo Lý Phàm đi, nói: "Vậy thì chúng ta nên nhanh chóng mang hợp đồng cho họ. Bây giờ chỉ có tập đoàn Vinh Khang mới có thể cứu công ty thuốc Vân Sinh thôi"

Nhưng mà Lý Phàm vân ngồi ở trên sô pha, kéo Cố Họa Y lại, nghiêm túc nhìn vào mät cô, nói: "Em thật sự muốn cứu bọn họ sao? Đừng quên, hôm qua bọn họ đối xử với em như thế nào, đừng quên, hôm nay ở buổi họp ông nội đòi hợp đồng trong tay em cho Cố Tuấn Hào như thế nào. Bây giờ, họ đang lo lăng, biết răng chỉ có em mới có thể cứu công ty thuốc Vân Sinh, nhưng vừa rồi thì sao? Thái độ của Cố Tuấn Hào như thế nào, em không nghe rõ sao?"

Cố Họa Y chớp đôi mät to khó hiểu nhìn Lý Phàm, bây giờ công ty thuốc Vân Sinh đang đối mặt với khủng hoảng như vậy, chỉ có Cố Họa Y cô mới có thể giúp gia đình thoát khỏi cơn khủng hoảng, nếu cô đi, chẳng phải có thể ở trước mặt ông nội thể hiện tài năng, nâng cao vị trí của mình sao.

Hơn nữa, nếu không giúp gì, công ty thuốc Vân Sinh sẽ phá sản, nhà họ Cố sẽ tan nát mất, cô giữ lại hợp đông này có ích lợi gì chứ?

"Vậy ý anh là gì, em sẽ phải làm gì?" Cố Họa Y hỏi, từ trong ánh mät của Lý Phàm cô nhìn thấy một sự lanh lợi mà cô chưa từng cảm nhận được.

"Chờ, chờ Cố Tuấn Hào đến câu xin em, đây là cơ hội tốt để em báo thù anh ta, đồng thời cũng là cơ hội củng cố lại vị trí của mình trong công ty" Lý Phàm cười thản nhiên.

"Nhưng, ngộ nhỡ..."

"Không có ngộ nhỡ, chuyện này anh đã sắp xếp rồi, chỉ cân em nghe lời anh, Cố Tuấn Hào nhất định sẽ tới tìm em, nói không chừng ngay cả ông nội lúc đó cũng phải đến đây xin lôi" Lý Phàm

nói.

Lúc này Cố Họa Y mới hiểu được ý của Lý Phàm, cô nhìn chăm chẳm vào Lý Phàm với đôi mặãt to đẹp, sau đó lại ngồi xuống ghế sô pha, nghi ngờ nhìn anh, hỏi: “Sao anh lại chäc chăn như vậy? Chẳng lẽ là cuộc khủng hoảng của công ty thuốc Vân Sinh là do anh gây ra?”

Chương 61: ĐÂY LÀ THÁI ĐỘ CẦU XIN SAO?

Khi nói ra điều này, Cố Họa Y trong lòng run lên, tại sao cô lại nghĩ như vậy chứ?

Cho dù Lý Phàm có năng lực, nhưng làm sao có thể làm cho nhiều doanh nghiệp lựa chọn hủy hợp tác với công ty thuộc Vân Sinh như vậy chứ?

Cần phải có sức mạnh như thế nào mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Vì vậy, ngay khi vừa nói ra miệng, Cổ Họa Y ngay lập tức cảm thấy rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Vê phần Lý Phàm, trong lòng có hơi căng thẳng, liếc mắt nhìn vẻ mặt Cố Họa Y, muốn giải thích: “Họa Y, thật ra…

“Được rồi, anh không cần giải thích, là do em suy nghĩ quá nhiêu. Anh làm sao có nhiêu thủ đoạn và sức mạnh như vậy, anh cũng chỉ là một người con rể nhà em lựa chọn được thôi” Cố Họa Y nở nụ cười tự giêu.

Người phụ nữ nào chẳng muốn chông mình là người có tiên đồ, được người khác ngưỡng mộ.

Nhưng mà, đó cũng chỉ là suy nghĩ thôi.

Lý Phàm là dạng người như thế nào, điêu kiện kinh tế như thế nào, trong lòng Cố Họa Y biết rõ.

Lý Phàm liếc nhìn Cố Họa Y, khóe miệng mỉm cười, không nói gì.

Không lâu sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lý Phàm bảo Cố Họa Y về phòng ngủ đừng ra ngoài, dù sao vừa rôi đã nói cô ra ngoài chơi với Kim Thiện Na, không thể để lộ.

Cố Tuấn Hào này, trước giờ vẫn luôn kiêu ngạo ương ngạnh, gõ cửa râm râm, hét: “Cố Họa Y, tôi biết cô đang ở nhà, mở cửa ra cho tôi!”

Lý Phàm thu dọn một chút, bước tới mở cửa.

Ngoài cửa, biểu cảm của Cố Tuấn Hào phẫn nộ, nhìn chằm chằm Lý Phàm quát: “Lý Phàm, cậu vừa rồi còn dám cúp điện thoại của tôi sao?”

“Tôi vô tình ấn nhâm” Lý Phàm cười.

Cố Tuấn Hào tức giận, giơ nắm đấm lên, muốn đấm thẳng vào mặt Lý Phàm.

“Rác rưởi! Cậu chỉ là thứ rác rưởi bị nhà họ Cố gọi đến, cậu còn dám cúp điện thoại của tôi, chính là muốn gợi đòn mà!”

Bịch!

Cú đấm của Cố Tuấn Hào thất bại, bị Lý Phàm chặn ở ngay lòng bàn tay, sau đó anh nhấc chân lên đá vào đầu gối Cố Tuấn Hào!

Cố Tuấn Hào bị một đá nhăn cả mặt, anh ta khập khiễng lùi lại vài bước, toàn bộ khuôn mặt trở nên méo mó vì sự đau đớn, sau đó không đứng vững được phải ngồi xuống đất!

“Hỗn láo! Lý Phàm, cậu thật sự là dám ra tay với Tuấn Hào, có phải là không để người bác như tôi trong mắt!”

Cố Thiệu Dũng nhìn thấy cảnh này thì xông lên.

Lý Phàm cười lạnh lùng, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Cố Thiệu Dũng, quát: “Cố Thiệu Dũng, con trai ông là người gây sự trước, ông muốn bảo vệ anh ta, có thể đánh tôi”

Cố Thiệu Dũng bắt gặp ánh mắt của Lý Phàm, trong lòng run lên.

Ánh mắt của tên rắc rưởi này vừa rôi thật đáng sợ, bản thân như đang đối mặt với một con sư tử sắp tỉnh dậy vậy!

Khí thế đó chắc chắn không phải là điều mà một tên rác rưởi có thể thể hiện được.

Anh ta luôn luôn là một kẻ ngốc?

Tại sao hôm nay lại khác thường như vậy?

“Lý Phàm, cậu lại dám đánh tôi, tôi phải giết cậu!” Cố Tuấn Hào lúc này mới từ trên mặt đất đứng dậy, nghiến răng nghiếến lợi chỉ vào Lý Phàm quát lớn.

Lý Phàm chỉ thản nhiên nói: “Các người nếu muốn ở đây cãi nhau, mời về cho”

Nói xong, Lý Phàm chuẩn bị đóng cửa lại.

Cố Thiệu Dũng chặn cửa lại, nghiêm mặt nói với Lý Phàm: “Cậu cút ra, chúng tôi đến tìm Cố Họa Y, cậu có tư cách gì để nói chuyện với chúng tôi?”

Lý Phàm cười cười nói: ‘Chẳng lẽ, cho tới bây giờ hai người còn không hiểu tâm quan trọng của mọi việc sao?

Một khi mất đi sự hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, công ty thuốc Vân Sinh sẽ phải đối mặt với điều gì, trong lòng các ông rõ ràng nhất. Cho nên, muốn cầu xin Cố Họa Y, tốt nhất nên cúi thấp đầu xuống”

Câu nói này khiến cho Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào trong lòng đột nhiên hoảng sợ, sự tức giận trên mặt từ †ừ cứng lại.

Nếu không có sự hợp tác của Tập đoàn Vinh Khang, công ty thuốc Vân Sinh sẽ phá sản.

Nhưng mà, một kẻ vô dụng như Lý Phàm, anh ta có tư cách gì dám nói chuyện với bọn họ như thế này?

“Câm miệng! Cậu có tư cách gì để nói? Chúng tôi muốn gặp Cố Họa YI!”

Cố Thiệu Dũng trầm giọng quát tháo.

“Tại sao không đủ tư cách? Họa Y là vợ tôi, chuyện của cô ấy là chuyện của tôi. Bây giờ cô ấy không có ở đây, tôi làm chủ.” Lý Phàm nói.

“Cậu làm chủ sao?”

Khi nghe điều này, Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào đều chế nhạo ra mặt.

Cố Tuấn Hào nghiêng về phía trước, chế nhạo nói: “Lý Phàm, cậu có biết cậu nói câu này ngu ngốc như thế nào không? Gia đình này còn có phần Lý Phàm cậu làm chủ sao?”

“Hơn nữa, hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang, Cố Họa Y làm sao lấy được, mọi người đều biết rồi! Cậu bị căm sừng còn vui vẻ như vậy, thật là chọc tôi cười chết mất!” Cố Tuấn Hào nhìn Lý Phàm chế giễu.

Hai khóe mắt Lý Phàm lạnh dần, năm tay giật giật!

Tất nhiên, anh biết rõ nhất làm thế nào Cố Họa Y có được hợp đồng, lời này của Cố Tuấn Hào, hiển nhiên là đáng phải bị trừng phạt.

Anh tiến lên một bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cố Tuấn Hào, lộ ra tia chết chó!

c “Cậu, cậu muốn làm gì? Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu dám làm gì tôi, nhà họ Cố sẽ không còn chỗ cho Cố Họa Y nữa đâu!” Cố Tuấn Hào bị hành động và ánh mắt đột ngột của Lý Phàm dọa cho giật mình!

“Nếu còn dám xúc phạm Cố Họa Y, tôi nhất định sẽ làm cho anh sống trong hối hận!”

Lý Phàm lạnh lùng nói, trên người đột nhiên xuất hiện hơi lạnh thấu tận xương!

Cố Tuấn Hào nuốt nước bọt, lùi lại vài bước.

“Chuyện gì vậy?”

Vào lúc này, Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đi ra ngoài về, nhìn thấy nhiều người đang đứng ở cửa.

“Thiệu Huy, con rể ông thật là oai phong lãm liệt, ngay cả Tuấn Hòa mà nó cũng dám đánh, còn không cho chúng tôi vào nhà!” Nhìn thấy Cố Thiệu Huy đã trở lại, Cố Thiệu Dũng cũng thở phào nhẹ nhõm, chấp tay sau lưng, trầm giọng quát.

Trong nhà họ Cố, Cố Thiệu Dũng là con trai cả, Cố Thiệu Huy là người con thứ hai, hơn nữa vì mối quan hệ giữa Lý Phàm và Cố Họa Y, ông không được ông cụ mình coi trọng, nên chỉ giao cho việc công tác ở bên ngoài.

“Chú hai thím hai, Lý Phàm vừa nãy còn nói là làm chủ cái nhà này” Cố Tuấn Hào lúc này cũng được nước, cố ý nói.

Nghe vậy, Vương Cẩn Mai lập tức tối sâm mặt lại, chỉ vào Lý Phàm măng: “Cậu đang nói cái gì vậy? Cậu làm chủ cái nhà này sao? Cậu điên rồi? Hay là ăn phải gan hùm, đúng là ngày càng không biết điêu, tức chết tôi rôi!”

Nói xong, Vương Cẩn Mai còn muốn tìm thứ gì đó để đánh Lý Phàm.

Cố Thiệu Huy ở một bên tất nhiên là giữ lấy Vương Cẩn Mai, sắc mặt khó coi nhìn chăm chằm Cố Thiệu Dũng, hỏi: “Anh hai, anh tới đây làm gì?

Hai năm nay các người chưa từng đến đây, sao hôm này đột nhiên lại đến thăm”

Cuối cùng, Cố Thiệu Huy cố nén một nụ cười.

Câu này khiến nét mặt già nua của Cố Thiệu Dũng đỏ lên, nói: “Chúng tôi tìm Cố Họa Y có việc”

“Việc gì? Có việc gì vậy? Cuộc họp đã nói rất rõ ràng. Con gái chúng tôi đã bị cách chức tổng giám. Anh còn muốn hỏi con bé chuyện gì nữa?” Cố Thiệu Huy khó hiểu hỏi.

Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào liếc nhìn nhau, cổ họng bị tắc nghẹn không nói được lời nào.

Chẳng lẽ, còn muốn Cố Thiệu Huy nói giúp?

Lý Phàm lúc này mới lên tiếng nói: “Tất cả các công ty, xưởng sản xuất từng hợp tác với công ty thuốc Vân Sinh đều đã cắt đứt hợp tác. Hiện tại công ty thuốc Vân Sinh đang đứng trước nguy cơ phá san, còn phải bồi thường hơn một 960 tỷ đồng. Họ đến tìm Họa Y đòi hợp đồng với Tập đoàn Vinh Khang, bây giờ, chỉ có Vinh Khang mới có thể cứu công ty thuốc Vân Sinh thôi”

Nghe những lời này, Vương Cẩn Mai sững sờ, trong khi Cố Thiệu Huy cau mày, suy nghĩ một chút, khóe miệng cười hả hê.

“Nếu là tới cầu xin, sao lại còn cãi nhau? Chẳng lẽ, đó chính là thái độ cầu xin của hai người sao?” Cố Thiệu Huy nhìn Cố Thiệu Dũng, mỉm cười.

Sau đó, ông xoay người, kéo Vương Cẩn Mai vào nhà, còn để lại một câu: “Lý Phàm, nếu bọn họ còn có thái độ này, con hãy đuổi bọn họ về, mẹ con sức khỏe không tốt, không chịu được ồn ào”

“Vâng” Lý Phàm đáp.

Chương 62: ANH ẤY THAY ĐỔI RỒI

Khuôn mặt hai cha con Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào lúc này trông rất khó coi, oán hận nhìn chằm chằm Lý Phàm, hét lớn: “Còn không cút đi?”

Lý Phàm cười cười, không nói gì, xoay người đi vào nhà, Cố Tuấn Hào cười lạnh một tiếng, cất bước đi theo vào trong.

Rầm!

Cánh cửa đóng sập lại.

Cố Tuấn Hào đứng ở cửa, mũi bị cánh cửa đập trúng chảy máu, anh ta lập tức hét lên: ‘Lý Phàm! Tên rác rưởi chết tiệt này, mày lại dám làm vậy với tao, tao nhất định sẽ không tha cho mày!”

Cố Thiệu Dũng cũng xót xa cho con trai mình, sau khi hỏi han vài câu, ông ta tức giận nói: ‘Lý Phàm này thật sự càng ngày càng không biết xấu hổ”

“Ba, ba nói bây giờ nên làm gì?

Chúng ta thật sự phải cúi đầu xin lỗi sao?”

Trong lòng Cố Tuấn Hào không phục, xin lỗi đô đê tiện Cố Họa Y đó, có khác gì nói anh ta đi chết?

Cố Thiệu Dũng lắc đầu, thở dài và nói, “Chúng ta còn có thể làm được gì? Nếu không, chúng ta thậm chí sẽ không thể vào được”

Đột nhiên, Cố Tuấn Hào im lặng, trong ánh mắt tràn ngập hận ý.

Cố Thiệu Dũng hít một hơi thật sâu, sau đó bấm chuông cửa, thái độ chân thành nói: “Thiệu Huy, mở cửa đi, anh có chuyện muốn nói với em”

Một lúc sau, Lý Phàm lại mở cửa, lãnh đạm nói: “Vào đi.”

Cố Thiệu Dũng nở nụ cười gượng, nhưng trong mắt ông ta tràn đây sự căm ghét.

Ông ta phải trả mối hận này.

Vào nhà, Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào ngồi trên ghế sofa, người sau liếc nhìn rồi kêu lên: “Sao, chúng tôi đến đây một chuyến, thậm chí còn không mời nổi một tách trà sao?”

Vương Cẩn Mai lúc này đang ngôi bên cạnh Cố Thiệu Huy, bà lập tức trừng mắt với Lý Phàm, quát: “Mau đi rót trà.

Lý Phàm đáp một tiếng, rót vài tách trà đưa tới.

Cố Thiệu Dũng không chân chừ, nói thẳng: “Thiệu Huy, chuyện vừa rồi là anh không đúng. Anh sẽ bồi thường cho em.

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đều khẽ run lên, đã bao nhiêu năm nay, họ chỉ thấy anh cả Cõ Thiệu Dũng của mình luôn coi thường mọi người, có lúc nào lại tỏ ra khiêm tốn như bây giờ?

Cố Tuấn Hào cũng cúi đầu ủ rũ uống trà, giống như ngôi trên kim châm, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Nhưng, muốn nhờ người khác, bắt buộc phải làm như vậy.

“Haha, anh hai, anh làm gì vậy chứ, anh em với nhau không nói hai lời, xem ra lần này cảnh ngộ của công ty thuốc Vân Sinh đã đem lại cho anh rất nhiêu áp lực, nếu không thì, sao anh có thể cúi đầu xin lỗi em được” Cố Thiệu Quốc nói.

Trong lòng ông ta chắc đang rất khó chịu.

Nhìn thấy không, một người mắt cao hơn đầu như Gố Thiệu Dũng lại cúi đầu xin lỗi ông ta!

Lúc này ông ta thật sự muốn ra ngoài để kêu gọi bà con lối xóm đến xem.

Mặt Cố Thiệu Dũng đỏ bừng, sao ông ta không nghe ra được ẩn ý trong lời nói của em trai chứ, nhưng vì hợp tác của tập đoàn Vinh Khang, ông ta chỉ có thể cắn răng nói: “Em trai, lần này, em nhất định phải giúp bọn anh, nếu công ty Vân Sinh phá sản, không chỉ gia đình bọn anh, mà gia đình em, và toàn bộ nhà họ Cố cũng sẽ bị hủy hoại!”

Lời Cố Thiệu Dũng nói là thật, một khi công ty thuốc Vân Sinh sụp đổ, nó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến huyết mạch kinh tế của nhà họ Cố.

Khi đó, cả gia tộc họ sẽ phải gánh những khoản nợ khổng lồ.

Về phân Lý Phàm, anh vân luôn im lặng đứng nghe.

Xem ra, ông cụ gây áp lực rất lớn với Cố Thiệu Dũng, nếu không, ông ta cũng không cầu xin như vậy.

“Vậy không được, dựa vào gì mà em giúp anh? Tại cuộc họp, anh đối xử với con gái của em như thế nào, còn cät chức tổng thanh tra của nó!” Vương Cẩn Mai khó chịu, lúc này tức giận từ chối.

“Em dâu, việc này do anh và Tuấn Hào không suy nghĩ chu toàn. Em yên tâm, chức tổng thanh tra vân là của Họa Y. Tuy nhiên, nếu công ty thuốc Vân Sinh sụp đổ, chức tổng thanh tra cũng sẽ tự nhiên biến mất. Vì vậy, anh vân hy vọng hai người giúp anh nói chuyện, giúp đỡ anh cũng là giúp đỡ chính mình” Cố Thiệu Dũng nói Vương Cẩn Mai quay đầu lại và liếc nhìn Cố Thiệu Huy, nghĩ Cố Thiệu Dũng nói cũng đúng.

Nếu Vân Sinh phá sản, vậy làm gì còn nhà họ Cố nữa?

Cho nên, lần này, bọn họ phải giúp đỡ.

Nghĩ vậy, Vương Cẩn Mai nhướng mày, bất mãn nhìn Lý Phàm, hỏi: “Họa Y đâu?”

“Đã đi du lịch với Kim Thiện Na rôi” Lý Phàm nói.

“Đi du lịch? Sao đột nhiên lại đi du lịch?” Vương Cẩn Mai cau mày,

xoay người bước đến phòng ngủ của Cố Họa Y: Sau khi vào phòng, Vương Cẩn Mai nhìn thấy Cố Họa Y đang nằm trên giường đọc sách, lập tức ngẩn ra, hỏi: “Không phải Lý Phàm nói con đi du lịch sao, sao còn nằm ở đây?”

Cố Họa Y nở nụ cười xấu xa, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, con không đi du lịch. Lý Phàm bảo con trốn ở đây”

“Lý Phàm?” Vương Cẩn Mai nhướng mày, trong nháy mắt hiểu được ý của Lý Phàm, khẽ cười: “Hai đứa cố tình đặt bay Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào phải không? Tên rác rưởi Lý Phàm này cũng thật là, chẳng lẽ con không biết Vân Sinh săp phá sản sao? Lúc này còn bày trò như vậy, cậu ta muốn hại gia đình chúng ta sao? Không được, mẹ phải đi dạy dỗ cậu tai”

Nói xong, Vương Cẩn Mai quay đầu chuẩn bị đi ra ngoài.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” Cố Họa Y lập tức đứng dậy, năm lấy tay Vương Cẩn Mai, nói: “Mẹ đừng lần nào cũng măng anh ấy là đồ rác rưởi thế chứ, lần này nếu như không có anh ấy, bác cả và Cố Tuấn Hào sao có thể cúi đầu xin lỗi ba và mẹ như vậy được?”

Vương Cẩn Mai giật mình, nghĩ lại thấy cũng đúng Nhưng, chủ ý của tên khốn Lý Phàm đó thì có gì tốt.

Bà ta trừng màt nhìn Cố Họa Y, nói: “Con bé này, con thật sự bị cậu ta mê hoặc rồi. Còn giúp cậu ta làm loại chuyện này. Chỉ biết bày trò, cũng không có bản lĩnh gì cả. Nếu nhà chúng †a phụ thuộc vào cậu ta, sớm muộn gì cũng träng tay. Họa Y, không phải mẹ la con, nhưng con cũng nên tìm cho mình lối thoát đi, con thật sự định ở cùng cậu ta cả đời sao? Mẹ thấy tên nhóc Từ Thiên Hải kia cũng không tệ”

“Mẹ, mẹ lại nữa rồi. Con sẽ không ly hôn với anh ấy. Anh ấy là chồng của con và là ba của Xuyến Xuyến. Hơn nữa, bọn con cũng có tình cảm với nhau” Cố Họa Y nói.

Vương Cẩn Mai nghe vậy thì tức giận, cả ngày nghĩ cách làm thế nào để con gái ly hôn với Lý Phàm, rồi sau đó tống cổ tên này ra khỏi nhà họ Cố.

Nhìn thấy Cố Họa Y nói giúp Lý Phàm như vậy, trong lòng bà ta cảm thấy rất khó chịu.

Chẳng lẽ bây giờ tình cảm của hai đứa tốt lên rồi?

“Cố Họa Y, mẹ cảnh cáo con, đừng có tình cảm với cậu ta. Hai đứa kết hôn là bởi vì Xuyến Xuyến! Cậu ta không xứng làm con rể của mẹ. Mẹ suy tính hết rồi, con gái của mẹ phải kết hôn với người đàn ông giàu có như Từ Thiên Hải, con hiểu không?” Vương Cẩn Mai †ức giận nói.

Cố Họa Y không nói gì, dù sao cô cũng đã có tình cảm với Lý Phàm rồi, bốn năm ngủ chung phòng, còn có kết tỉnh tình yêu của bọn họ là Xuyến Xuyến. Cho dù Lý Phàm vô dụng, nhưng đó cũng là người đàn ông mà tự Cố Họa Y cô lựa chọn.

Tính tình cứng đầu này của Cố Họa Y không bao giờ chịu thua.

Cô không tin răng người đàn ông mà cô đã chọn sẽ không thể chịu đựng được như vậy.

Hơn nữa, gần đây, Cố Họa Y càng nhận ra rằng Lý Phàm đã thay đổi và trở nên khác lạ so với trước đây.

“Mẹ, mẹ không thấy Lý Phàm đã thay đổi sao?” Cố Họa Y hỏi.

Chương 63: CHỜ ÔNG CỤ TỰ MÌNH ĐẾN XIN LỖI

“Cậu ta có thể thay đổi cái gì? Có thể tốt lên không? Cậu ta thật là một tên vô dụng. Sao, con còn mong đợi cậu ta là tên giàu có giả vờ nghèo khổ để trải nghiệm cuộc sống sao? Đừng nằm mơ nữa con gái của tôi ơi, đối mặt với hiện thực đi, Lý Phàm có thể cho con cái gì? Có thể cho mẹ và ba con thứ gì không?”

Vương Cẩn Mai tức giận nói.

Cố Họa Y cảm thấy không thể nói chuyện với mẹ mình được nữa, cô bèn nằm xuống giường và nói: “Dù sao con cũng sẽ không ly hôn với anh ấy.

Nếu mẹ thích Từ Thiên Hải, thì mẹ tự mình đi kết hôn với anh ta đi”

Hừ…

Nghe vậy, Vương Cẩn Mai tức giận không thôi, bà ta đánh vào mông của Cố Họa Y vài cái, mắng: “Con cỗ tình chọc giận mẹ phải không? Mẹ nó, nếu như mẹ còn trẻ thì đã sớm gả cho Từ Thiên Hải rồi!”

Nói xong, thái độ của Vương Cẩn Mai cũng dịu lại, bà ta hết sức thuyết phục: “Họa Y, không phải mẹ ép con, mà là con phải lên kế hoạch cho tương lai của mình. Con thực sự định cả đời bảo vệ người đàn ông không có tương lai như Lý Phàm sao? Cho dù con không nghĩ cho mình, thì cũng phải nghĩ cho Xuyến Xuyến chứ. Con bé lớn lên và có thể chấp nhận cha mình là một thứ rác rưởi vô dụng sao? Bạn bè trang lứa sẽ nghĩ như thể nào về nó?”

Cố Họa Y che đầu, trùm chăn lên người mình.

Vương Cẩn Mai trừng mắt nhìn cô và tức giận nói: “Con hãy tự suy nghĩ đi. Mẹ sẽ không thúc giục con nữa. Đợi con nghĩ thông rồi, con sẽ hiểu mẹ làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho con thôi”

Nói xong, Vương Cẩn Mai xoay người rời đi, nhưng ánh mắt lại rơi vào chiếc hộp xinh xắn trên bàn trang điểm.

Một sợi dây chuyền rất đẹp!

“Trời ơi, con gái, sợi…sợi dây chuyên này hoàn toàn là kim cương thật à?”

Vương Cẩn Mai lập tức nghiêng người đi qua chỗ chiếc hộp tinh xảo, những viên kim cương lấp lánh, thật sự rất đẹp!

Cố Họa Y vội vàng ngồi dậy, thấy Vương Cẩn Mai đang chuẩn bị mở chiếc hộp, cô vội vàng chạy tới giật lại, nói: “Đây không phải của con, là của Na Na để lại chỗ con. Mẹ đừng tùy tiện đụng vào.”

Vương Cẩn Mai trừng mắt nhìn cô, nói: “Con còn muốn giấu mẹ mình?

Con tưởng mẹ không biết à, đây là dây chuyên kim cương Bạch Hoa Tiên, sợi đầu tiên được bán ở Hán thành. Khi nhân viên đưa đến công ty của các con thì tin tức đã truyền ra rôi. Trời ơi, cũng không biết là công tử nhà giàu nào nhìn trúng con gái của tôi, thật sự quá tốt rôi!”

Vương Cẩn Mai rất phấn khích, xem ra con gái bà ta cũng không ngốc, biết tìm một lốp dự phòng cho mình.

Cố Họa Y vội vàng giải thích: “Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi, con sẽ trả lại sợi dây chuyền này.

Khi nghe cô muốn trả lại, Vương Cẩn Mai gấp gáp, nói: “Con định làm gì? Con bị ngốc à? Người ta tặng cho con chính là có ý với con! Hơn nữa, vừa vung tay đã tặng một sợi dây chuyên đắt như vậy, đâu phải người bình thường chứ? Nghe lời mẹ, phải đối xử thật tốt với người ta”

Nói xong, Vương Cẩn Mai mỉm cười rời khỏi phòng ngủ.

Cố Họa Y tức giận ngồi trên giường, duỗi thẳng chân ra, mẹ cô lại

hiểu lầm rồi.

Khi Vương Cẩn Mai đi ra ngoài, còn đứng ở cửa cười hai tiếng, sau đó lấy điện thoại di động ra và gửi một tin nhăn cho Từ Thiên Hải: "Thiên Hải, sợi dây chuyền cậu tặng cho Họa Y, bác nhìn thấy rồi, rất đẹp. Họa Y cũng rất vui. Cậu hẹn nó đi ăn và tán gâu đi nhé"

Sau đó, Vương Cẩn Mai đi đến phòng khách.

Mà bên kia, Từ Thiên Hải đang uống rượu tán gẫu với vài người bạn trong câu lạc bộ thì bất ngờ nhận được tin nhản của Vương Cẩn Mai, nhìn nội dung, anh ta ngẩn người.

Dây chuyên?

Dây chuyên gì?

Sợi dây lân trước anh ta tặng cho cô nhưng cô không nhận.

Chẳng lẽ là Vương Cẩn Mai hiểu lâm điều gì rôi?

Từ Thiên Hải cười đáp: "Họa Y thích là được rồi ạ"

Vương Cẩn Mai đi đến phòng khách, bà ta không thấy Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào đâu, chỉ thấy Lý Phàm và Cố Thiệu Huy.

"Anh hai và Tuấn Hào đâu?

Không phải muốn cầu xin Họa Y sao?

Tại sao họ lại rời đi rôi?" Vương Cẩn Mai hỏi.

Cố Thiệu Huy liếc nhìn Lý Phàm, trong mặt hơi sợ hãi.

Cảnh tượng vừa rồi ở trước cửa, thái độ mạnh mẽ của Lý Phàm khiến ông ta vân còn thấy sợ hãi.

Cố Thiệu Huy chưa bao giờ thấy Lý Phàm hung dữ như vậy, giống như biến thành một người khác.

Người con rể này bốn năm nay van luôn ngoan ngoãn nghe lời, thế nhưng hôm nay lại hung hăng như vậy, ngay cả Cố Tuấn Hào cũng dám đánh, ngay cả Cố Thiệu Dũng cũng dám ngăn cản.

Hơn nữa, những lời cậu ta vừa mới nói với Cô Thiệu Dũng khiến Cố Thiệu Huy hơi kinh hãi.

“Con bảo họ rời đi rồi. Nếu muốn câu xin Họa Y, phải có thái độ chân thành. Hơn nữa, ông nội cũng không tự mình đến đây. Mọi việc cũng là do ông nội khởi xướng” Lý Phàm bình tĩnh nói.

Câu nói này giống như một tia sét, thiêu đốt nội tâm của Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai, làm họ khiếp sợ không thôi!

Điều này có nghĩa là cậu ta muốn ông cụ tự mình tới cầu xin Họa Ni?

Đây quả thực là điên rồi!

“Lý Phàm, cậu muốn chết à!” Cố Thiệu Huy đứng lên chỉ vào Lý Phàm:“Cậu có biết nếu làm như vậy sẽ mang lại hậu quả gì cho gia đình chúng ta không? Thật hồ đồ!”

Vương Cấn Mai cũng khiếp sợ, quát: “Lý Phàm, đồ rác rưởi nhà cậu muốn phá hủy gia đình chúng tôi à! Khi nào thì đến lượt cậu làm chủ? Mau biến khỏi đây đi, tìm anh hai và Tuấn Hào quay lại đây!”

Ông cụ Cố là ai chứ? Đó là người thậm chí không màng đến tình cảm gia đình, ông ta sẽ đích thân đến cầu xin Họa Y ư?

Đúng là si tâm vọng tưởng!

“Ba, mẹ, ông nội nhất định sẽ tới, chuyện này liên quan đến sự tôn vong của nhà họ Cố. Ông nội thông minh hơn bất kì ai” Lý Phàm nói xong xoay người đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Vương Cẩn Mai khó chịu đến mức không nói nên lời, bà ta thật sự có cảm giác mình không thể nhìn thấu tên Lý Phàm này.

“Thiệu Huy, đã xảy ra chuyện gì?

Cậu ta bị điên à?” Vương Cẩn Mai tức giận hỏi.

Cố Thiệu Huy läc đầu và nói: “Tôi không biết, cậu ta hôm nay rất khác lạ Chẳng qua, việc đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể chờ thôi”

Vương Cẩn Mai rùng mình một cái, hơi sợ hãi hỏi: “Ông cụ thật sự sẽ tới sao?”

Cố Thiệu Huy bất lực lắc đâu cười: “Ông cụ sao có thể tới chứ? Bà không biết ông ấy là người như thế nào, nhưng tôi lại rất rõ, cùng lắm thì lại bảo Cố Thiệu Dũng đến đây một lần nữa thôi”

Vương Cẩn Mai gật đầu, phân hận nhìn Lý Phàm.

Buổi tối, sau khi ăn xong, Lý Phàm bước vào phòng ngủ, nhìn thấy Cố Họa Y đã tắm xong, đang năm trên giường.

Anh khéo léo lấy hộp dụng cụ của mình ra, sau đó bôi dầu lên tay, bôi một ít lên tấm lưng mềm mại và mịn màng của Cố Họa Y, bät đầu xoa bóp.

Cố Họa Y thích hưởng thụ cảm giác được Lý Phàm xoa bóp cơ thể của mình môi tuân.

“A, xuống dưới một chút” Cố Họa Y khit mũi, vẻ mặt rất quyến rũ.

Lý Phàm thật sự làm theo ý cô, ánh mắt rơi vào điện thoại trong tay Cố Họa Y, cười hỏi: “Em xem buổi hòa nhạc này rất lâu rồi, có muốn đi không?”

Cố Họa Y đặt điện thoại di động trên tay xuống, thở dài: “Muốn đi chứ.

Buổi hòa nhạc này toàn là nhạc sĩ và nhóm nhạc nổi tiếng ở nước ngoài.

Ngay cả Joe Hisaishi cũng đến. Nhưng vé ở đây giá như trên trời

vậy, hơn ba mươi triệu một vé, quá đắt…”

Lý Phàm cười nhạt, anh biết Cố Họa Y từ trước đến giờ rất thích âm nhạc.

“Có phải em rất thích Joe Hisaishi không?” Lý Phàm đột nhiên hỏi.

Cố Họa Y nói với vẻ mặt đây khao khát: “Đúng vậy, thật tuyệt nếu có thể chụp ảnh với ông ấy. Nhưng, cuộc gặp riêng với ông ấy đã được bán đấu giá trên Internet với giá cao ngất ngưởng rồi, nghe nói hàng trăm triệu…”

Nói đến đây, Cố Họa Y không khỏi hơi mất mát.

Lý Phàm liếc nhìn điện thoại di động, trong lòng nhớ kĩ Mười phút sau, Lý Phàm thu dọn đồ đạc và đi ra ngoài phòng, bấm số điện thoại của Tiên Phúc và nói:“Giúp tôi säp xếp một cuộc gặp riêng với ông Joe Hisaishi. Tiền không là vấn đề, bảo ông ấy hủy bỏ những cuộc gặp mặt khác”

Chỉ cân em thích, anh sẽ thỏa mãn em.

Chương 64: THAY ĐỔI CÁI NHÌN

Sáng hôm sau, ông cụ Cố đi ra khỏi nhà tổ, chuẩn bị đến nhà của Cố Thiệu Huy.

Khi tin tức này lan truyên trong nhà họ Cố, tất cả mọi người đều sững sờI Bao nhiêu năm rồi, thế mà ông cụ thật sự muốn đến nhà của Cố Thiệu Huy, đây chắc chắn là một tin sét đánh đồi với nhà họ CốI Địa vị của gia đình Cố Thiệu Huy đã từng ở trên trời, nhưng kể từ khi vụ kia xảy ra vào bốn năm trước, thì đã xuống dốc không phanh!

“Không phải chứ, ông cụ thật sự tới nhà của Cố Họa Y?”

“Đi làm gì? Có ai nghe ngóng được gì không?”

“Đây có lẽ là tin đồn, ông cụ sao có thể tới đó? Đó cũng không phải là nơi gì tốt lành”

Vài thế hệ trẻ của nhà họ Cố tụ tập lại thảo luận vê chuyện này, tất cả đều không dám tin vào mắt.

Nhưng, khi nhìn thấy bức ảnh ông cụ bước từ trên ô tô xuống rồi vào trong nhà của Cố Họa Y, tất cả mọi người đều ngẩn rai Ông cụ thật sự tới đó!

Đi bên cạnh ông ta còn có Cổ Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào.

Chẳng mấy chốc, mọi người cũng hiểu ra, vì lợi ích của Vân Sinh, lần này ông cụ mới chịu cúi đầu.

Nhiều năm như vậy, ông cụ sống kiêu ngạo chưa từng có, không ngờ lần này lại thật sự cúi đầu đến nhà của Cố Thiệu Huy.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai vừa sáng sớm đã nghe tin, họ cũng sửng sốt không kém, một hồi lâu không thốt nên lời.

Họ nghĩ rằng ông cụ sẽ không đến, cùng lắm là để Cố Thiệu Dũng

và Cố Tuấn Hào đến một lần nữa, nhưng không ngờ ông ta thực sự tự mình ra mặt.

Công ty thuốc Vân Sinh hiện đang phải đối mặt với những rắc rối từ bên trong và bên ngoài, sự hợp tác của Tập đoàn Vinh Khang chính là cọng rơm cứu mạng cho Vân Sinh và cả gia tộc họ Cố. Ông cụ cũng biết, Vân Sinh có thể sống sót vượt qua cửa ải này hay không, phải thật sự hoàn toàn nhờ vào một tay của Cố Họa Y.

Vì thế, ngày hôm qua khi Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào trở về và nói những rắc rối khi vào nhà của Cố Họa Y, ông cụ đã hiểu. Cố Họa Y đang nắm giữ điểm yếu của mình, hết cách rồi, ông ta chỉ có thể tự mình đến đây một chuyến.

Mặc dù trong lòng ông ta không nguyện ý nhưng vì nhà họ Cố, ông ta vẫn phải tự hạ mình.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đã sớm đợi ở trước cửa, khi nhìn thấy ông cụ bước xuống xe, họ vội vàng chạy đến đỡ.

“Ba, sao ba lại tự mình đến đây?

Nếu ba có việc gì thì cứ gọi điện thoại.

Bọn con tự đi đến đó, khỏi làm phiền ba” Cố Thiệu Huy cười nói.

“Đúng vậy, ba, có việc gì ba cứ gọi điện là được” Vương Cẩn Mai cũng lên tiếng, gượng cười.

Bà ta có thể gây ầm ĩ ở trong nhà, nhưng trước mặt ông cụ, bà ta vẫn rất kính sợ.

Ông cụ Cố khịt mũi, nói: “Nếu ta không đến, nhà họ Cố không chừng ngày mai sẽ không còn thấy ánh mặt trời nữa đấy. Hai đứa sao cứ phải giả vờ như vậy. Họa Y đâu, bảo nó ra đây đi, ta tới rồi, con bé có chuyện gì muốn ta làm thì cứ lên tiếng”

Nghe đến đây, trong lòng Cô Thiệu Huy run lên, xong rồi, ông cụ ghi thù rồi.

Nghĩ vậy, Cố Thiệu Huy liếc nhìn Lý Phàm ở bên cạnh, nói với ông cụ: “Ba, Họa Y không có ở nhà. Con bé đi du lịch rồi. Có lẽ buổi chiều mới trở về”

Lý Phàm tỏ vẻ thờ ơ, đi theo Cố Thiệu Huy mời ông cụ vào nhà, rồi rót trà cho mọi người.

Nhưng, từ đầu đến cuối ông ta vân không nhìn Lý Phàm.

Bởi vì, theo những gì Cố Tuấn Hào nói, chuyện này rất có khả năng là do tên Lý Phàm ở phía sau thao túng.

“Đi du lịch? Mau gọi nó trở vê”

Ông cụ ngồi trên sofa, tức giận nói.

“Ba, chuyện này… e là hơi khó, không phải gọi là có thể về ngay được”

Vương Cẩn Mai ngượng ngịu nói, nhìn chăm chăm Lý Phàm.

Nếu không phải đây là chủ ý xấu của Lý Phàm đưa ra, thì họ sao có thể nói dối theo chứ?

Ai ngờ, Lý Phàm ở bên cạnh đột nhiên nói: “Đã về rồi ạ, mọi người chờ vài phút nữa”

Trong nháy măăt!

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Lý Phàm.

Lời nói của Lý Phàm dọa cho Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai sợ khiếp vía, vừa rồi họ còn nói đợi đến buổi chiều, nhưng bây giờ Lý Phàm lại nói vài phút nữa sẽ về.

“Lý Phàm, ở đây cậu có quyền nói chuyện sao? Cút ngay! Họa Y rõ ràng đã đi ra ngoài, buổi chiêu mới trở về” Vương Cẩn Mai tức giận nhìn chăm chằm Lý Phàm, muốn đuổi anh ra ngoài ngay.

Anh muốn làm gì?

Lừa gạt ngay trước mặt ông cụ?

“Ba, đừng nghe Lý Phàm nói, cậu ta nói bừa thôi” Cố Thiệu Huy cũng rất hoảng sợ, vội vàng nói.

“Hừ!”

Ông cụ Cố hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn Lý Phàm hỏi: “Đây là chủ ý của cậu?”

Lý Phàm không phủ nhận, nói: “Vâng ạ”

“Lý Phàm, tao biết chính mày ở phía sau thao túng, ông nội, ông nghe đấy, chính anh ta tự mình thừa nhận, tên này dã tâm quá lớn, phải đuổi ra khỏi nhà họ Cốt”

Cố Tuấn Hào ở bên cạnh nghe vậy lập tức lên tiếng, chỉ vào Lý Phàm mảng chửi.

Ánh mät như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Phàm.

Nhưng Lý Phàm chỉ khẽ đảo mät, khóe miệng cười lạnh: “Cố Tuấn Hào, bây giờ tôi đang nói chuyện với ông nội, mời cậu câm miệng lại”

“Cái gì? Mày bảo tao câm miệng?! Mày muốn tạo phản rồi!” Cố Tuấn Hào tức giận, vung tay muốn tát anh một cái.

Nhưng!

Lý Phàm duỗi chân ra đá văng Cố Tuấn Hào, khiến anh ta lảo đảo, anh lạnh lùng nói: “Đây không phải là nhà tổ của nhà họ Cố. Các người đến đây cầu xin người khác thì phải có thái độ chân thành!”

Cảnh tượng này khiến Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai run lên!

Lý Phàm này thật sự càng ngày càng láo xược!

c “Ông nội!” Cố Tuấn Hào gấp gáp kêu lên.

Bộp!

Ông cụ tát vào mặt Cố Tuấn Hào, hét lên: “Thật mất mặt, cút sang một bên đi”

Cố Tuấn Hào hoảng sợ, bò dậy, dùng ánh mät hận thù nhìn Lý Phàm rồi lắng lặng đứng sang một bên.

Sau đó, ông cụ Cố hỏi: “Nói đi, cậu và Họa Y muốn gì?”

Lý Phàm cười nhạt: “Rất đơn giản. Tôi cũng không muốn làm ông khó xử. Thứ nhất, ông chỉ cần gật đầu thừa nhận sai lâm của mình. Thứ hai, vị trí phó giám đốc của công ty giao cho Họa Y, hơn nữa, việc hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, không ai có quyền nhúng †ay vào.”

“Càn rỡ! Lý Phàm, cậu thật sự cho răng ông già như ta dẻ ức hiếp lắm phải không? Nếu như ta không đồng ý thì sao!” Ông cụ Cố vừa nghe yêu cầu đầu tiên thì tức giận.

“Nếu ông nội không đồng ý, không sao cả. Vân Sinh sẽ tuyên bố phá sản vào sáng mai. Nhà họ Cố cũng mang trên vai một món nợ khổng lồ.

Mọi thứ hiện giờ mà các người có, toàn bộ sẽ hóa thành bọt nước” Lý Phàm nói, giống như đây là một chuyện rất bình thường.

Câu nói này khiến mọi người trong nhà choáng váng.

Vẻ mặt của ông cụ Cố cũng trâm xuống, do dự một lúc lâu rồi mới nói: “Được, tôi đồng ý với cậu!”

“Họa Y, ra ngoài đi” Nhìn thấy ông cụ đồng ý, Lý Phàm kêu lên một tiếng.

Cố Họa Y đang trốn trong phòng ngủ, châm chậm đi ra.

Cố Tuấn Hào ngay lập tức chỉ vào mặt cô, vẻ mặt khó tin, anh ta

hét lên:“Cô, cô không đi du lịch?”

Lý Phàm cười, lấm bẩm nói: “Tên ngốc”

Ông cụ Cố cũng liếc nhìn Cố Tuấn Hào, bất lực lắc đầu.

Sau khi Cố Họa Y bước ra, trước tiên cô cúi người về phía ông cụ rồi nói: “Ông nội, cháu xin lôi, chuyện này ..”

Ông cụ Cố cầm nạng gõ mạnh vào gạch dưới sàn, đứng dậy và nói: “Cháu không cần phải nói xin lõi với ta.

Người nên xin lõi là ta”

Nói xong, ông cụ Cố thực sự cúi đầu xuống để xin lỗi Cố Họa Y trước ánh mät của mọi người!

“Họa Y, là ông nội có lôi với con, để cho con chịu ỷ khuất rồi. Vị trí phó giám đốc của công ty từ hôm nay sẽ giao lại cho con. Cố găng hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, đừng để ông thất vọng”

Mọi người đều ngẩn ra.

Cho đến khi ông cụ mang người rời khỏi, Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai vân chưa hết bàng hoàng.

Lý Phàm cười nói: “Vậy anh đi làm trước đã”

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên la lên: “Chờ đã, cảm ơn anh”

Lý Phàm không nói gì, quay đầu rời đi.

Vương Cẩn Mai đột nhiên hoàn hồn lại, năm lấy tay Cố Họa Y, hoài nghỉ hỏi: “Họa Y, vừa rồi ông cụ xin lôi con sao? Hơn nữa, thật sự giao cho con vị trí phó giám đốc sao?”

Cố Thiệu Huy ngôi trên ghế sofa và cười lớn: “Qúa tốt, quá tốt! Gia đình chúng ta cuối cùng cũng vùng dậy được rồi!”

Cố Họa Y gật đâu, Vương Cẩn Mai cười không khép được miệng, nhìn Lý Phàm đang rời đi nói: “Không ngờ, may mà lần này có tên vô dụng Lý Phàm, mẹ thật sự thay đổi cái nhìn về cậu ta rồi”

“Mẹ, mẹ đừng gọi anh ấy như thế nữa” Cố Họa Y nói.

“Được được được, mẹ không nói nữa. Hôm nay mẹ rất vui. Để mẹ gọi Lý Phàm mua ít đồ ăn về” Vương Cẩn Mai nói xong, lấy điện thoại di động ra bấm số của Lý Phàm.

Nhưng, ngay sau đó, trong phòng tăm vang lên tiếng chuông.

Cố Họa Y nghe vậy thì xoay người đi vào, từ trong quân áo bẩn lấy điện thoại di động của Lý Phàm ra, quay lại phòng khách nói: “Mẹ, điện thoại di động của Lý Phàm bị rơi ra, để con đi đưa cho anh ấy”

Đang nói, điện thoại vang lên một tiếng chuông, đó là âm báo tin nhăn đến.

Tên người gửi là Tiên Phúc.

Và nhìn thấy dòng chữ: Sau khi kết thúc buổi hòa nhạc, với .Joe Hisaishi Tiên Phúc?

Sao cái tên này nghe quen vậy?

Nghĩ gì đó, Cố Họa Y muốn nhấp vào tin nhăn để xem.

Chương 65: PHÒNG ÂM NHẠC VIENNA

Chợt, một thân ảnh xông vào.

Lý Phàm thở hỗn hển nhìn điện thoại di động trong tay Cô Họa Y, đưa tay tự nhiên cầm lấy, cười nói: “Anh quên mang theo điện thoại rôi.

Cố Họa Y quay đầu, liếc Lý Phàm một cái, nói: “Mẹ nhắc anh buổi tối mua đồ ăn về: Lý Phàm gật đầu đáp ứng: “Được.

Sau đó, anh ta không yên tâm hỏi: “Điện thoại di động, chắc em chưa xem…

Cố Họa Y vừa nghe, một tay chống nạnh, một tay vặn lỗ tai của Lý Phàm, mắng: “Lý Phàm, anh có ý gì?

Hoài nghi em nhìn lén điện thoại di động của anh? Cái điện thoại di động tôi này của anh, em không lạ gì đâu, hơn nữa, trong điện thoại anh chẳng lẽ còn có bí mật gì sao?”

Lý Phàm thấy bộ dạng tức giận của Cố Họa Y, khóe miệng khẽ mỉm cười, nói: ‘Không, không có…

Hừ!

Cố Họa Y làm bộ tức giận liếc Lý Phàm một cái, quay đầu bước đi, nói: “Em tức giận rồi”

Lý Phàm nhìn bóng lưng Cố Họa Y rời đi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu liếc nhìn nội dung tin nhắn trên điện thoại.

Sau khi nhạc hội kết thúc, gặp mặt lão tiên sinh Joe Hisaishi, đã sắp xếp xong xuôi, ở ngay phòng âm nhạc Vienna lớn nhất Hán Thành.

Lý Phàm cũng trả lời một câu: “Tí nữa anh đi xem việc bố trí nhạc hội một chút.

Dù sao cũng là đại sư dương cầm Cố Họa Y thích nhất, ở quốc tế cũng được hưởng thịnh dự, sắp xếp và bố trí trong phòng âm nhạc phải cao cấp.

Đây là quà tặng anh muốn tặng cho Cố Họa Y.

Đã nhiêu năm như vậy, cho tới bây giờ anh chưa tặng cho Cố Họa Y cái gì ra dáng quà tặng.

Sau khi Lý Phàm rời khỏi nhà, đầu tiên là đi đến bệnh viện, chơi với Xuyến Xuyến một lát, lại đi đến tiệm Spa Đình Mỹ, coi như là đến gặp mặt mọi người, sắp xếp công việc một chút.

Dù sao tiệm anh đã mua lại rồi, cũng không cân phải tự làm cái gì.

Sau đó, anh đi một chuyến đến phòng âm nhạc Vienna, xem Tiên Phúc sắp xếp ra sao.

Phòng âm nhạc Vienna, ở Hán Thành coi như là phòng triển lãm âm nhạc lớn nhất rồi, mỗi tháng đều có nhạc hội, tới nơi này đều là quan lại, quý nhân, danh nhân, danh viện ở Hán Thành.

Cho nên, nơi này cũng được gọi là đất tụ tập người giàu.

Rất nhiều cô gái nhỏ muốn lên chức sẽ luôn canh giữ ở sảnh phòng âm nhạc, thấy công tử nhà giàu hoặc ông chủ lớn sẽ chủ động tiến lên.

Lý Phàm một đường đi xe điện, đi tới cửa phòng triển lãm Vienna, chợt nhìn một cái, phòng triển lãm này thật sự không phải có phong cách tâm thường.

Xa hoa, khiêm tốn, nội hàm.

Hình thái kiến trúc cả tòa phòng âm nhạc Vienna là một cánh thuyền buồm đổ xuống, đại khí bàng bạc, quy cách tổng thể cũng là đường cong phương cách, lấy màu vàng làm chủ, phụ trợ màu trắng, lộ ra sự xa hoa.

Trước cửa hai bên còn có hai pho tượng thiên sứ màu vàng, bưng nốt nhạc, giống như thiên quốc vậy.

Mà ở cửa chính vào phòng âm nhạc Vienna là một pho tượng màu vàng đá hoa cương điêu khắc nửa người, màu vàng ròng, là kiến trúc đại sư trước kia thiết kế kiến trúc phòng âm nhạc Vienna, Mã Bình Thiên, kiến trúc đại sư cao cấp quốc tế, ba năm ra một tác phẩm thiết kế, mỗi một tác phẩm đều là vạn người kính ngưỡng, tranh đoạt muốn mua Mà phòng âm nhạc Vienna này chính là tác phẩm cuối cùng của Mã Bình Thiên.

Cho nên, có thể cử hành nhạc hội ở Vienna cũng sẽ mang đến không chỉ mang đến mỹ dự và danh tiếng.

Thậm chí, có thể ra vào nhạc hội của Vienna đã thành nhân vật có thân phận thượng tầng nổi tiếng Hán Thành.

Lý Phàm đứng ở cửa, nhìn mấy lân pho tượng kia, khóe miệng nhàn nhạt cười một tiếng nói: “Lại là tác phẩm thiết kế của lão gia tử, vậy cũng thật không thú vị”

Nghĩ đến lúc đó, Mã Bình Thiên lại đuổi theo Lý Phàm, muốn xây nhà cho anh.

Lý Phàm chê ông ta khi đó mỗi ngày đều tới, tiện tay lấy ra mấy trăm triệu, giao cho ông ta xây một ngôi biệt thự ở trong núi.

Không còn cách nào khác, có thể thay Thiếu chủ Long Môn xây biệt thự là tâm nguyện cả đời của rất nhiều kiến trúc đại sư.

Lý Phàm tự giêu cười hai tiếng, hôm nay cảnh ngộ bất đồng.

Sau đó, anh cất bước đi vào phòng khách bên trong “Xin chào, vị tiên sinh này, phòng âm nhạc tạm thời không mở cửa cho người ngoài.”

Trước cửa, một nữ nhân viên lễ tân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, mặc trang phục lễ tân màu vàng nhạt, trong cổ còn thắt khăn lụa thêu màu bạch kim.

Lý Phàm Nhất ngơ ngác, liếc nhìn cô gái trước mặt, khẽ mỉm cười nói: “Tôi đến tìm người”

“Xin hỏi ngài tìm người nào, tôi hỏi giúp ngài một chút.”

Nữ tiếp tân rất có lê phép, cũng không bởi vì Lý Phàm mặc bình thường mà đối đãi khác biệt.

“Tôi tìm các ngươi…

Lý Phàm vừa chuẩn bị nói chuyện, cửa phòng chính có một cô gái vóc dáng thướt tha thở phì phò đi tới, cät đứt lời kế tiếp của anh.

Cùng là trang phục lễ tân màu vàng nhạt, chỉ là khăn lụa trên cổ thêu hoa lan màu đỏ.

Dáng dấp không tệ, vóc người cũng rất tốt, chỉ là mi mät mang theo kiêu ngạo.

Tiếng giày cao gót giảm lên gạch đá hoa cương “Cộc cộc cộc ” là có thể nghe ra được sự tức giận.

“Từ Hàm, cô đang làm gì, không phải đã thông báo rồi sao, phòng âm nhạc tạm thời không mở cho người ngoài, không cho phép bất kỳ người nào vào sao? !”

Người phụ nữ có tư thái cao ngạo và sự kiêu ngạo kia vặn chân mày nhìn lướt qua Lý Phàm bên cạnh, nhất thời vênh mặt hất hàm sai khiến chỉ nữ tiếp tân kia la ầm lên.

“Chị Tiểu Nhã, vị tiên sinh này nói tìm người.” Sắc mặt Tư Hàm sợ hãi, mặt đầy kinh hoảng giải thích.

Tôn Tiểu Nhã là đốc công của tiếp tân phòng âm nhạc Vienna, tính tình cao ngạo, ngày thường đối với mọi người cũng rất hà khäc, vân luôn là hô tới quát lui, hơi không hài lòng, thì đem tất cả mọi người xả giận.

Vừa nghe lời của Từ Hàm nói, Tôn Tiểu Nhã lập tức ánh mäắt lạnh như băng đánh giá Lý Phàm, chân mày lá liêu vặn một cái, hồ nghỉ

nói: ‘Anh tìm ai?

Người này là ai vậy không biết, mặc như kẻ nghèo hèn, đây chắc là hàng vỉa hè, nghèo đến như vậy, cũng tới phòng âm nhạc Vienna tìm người?

À, đúng rồi, chắc là nhưng dân công đi giúp khuân đồ.

“Xin chào, tôi là Lý Phàm, tôi tìm mấy người..

Lý Phàm cười một tiếng, mở miệng nói.

“Được rồi được rồi, tôi biết rồi, ai muốn biết tên anh là gì, anh đi theo tôi”

Tôn Tiểu Nhã phất phất tay cät đứt lời của Lý Phàm, nghiêng đầu hung hăng trợn mắt nhìn Từ Hàm một cái, bấm một cái vào thịt non trên tay cô ấy, nói: “Cô chú ý cửa cho tôi, đừng để hàng rác rưởi gì đều cho vào, nếu như làm hỏng nhạc hội ngày kia, cô cứ liệu!”

Từ Hàm xoa xoa cánh tay, trong hốc mắt đầy nước mặt, không ngừng cúi đầu khom người vừa nói xin lỗi, còn liếc mät Lý Phàm một cái, cười nhẹ với anh Lý Phàm cũng rất lê phép cười một tiếng với cô, trong đầu nghĩ, cô gái nhỏ này, tuổi tác không lớn, đối xử với mọi người rất khách khí, tính tình nhu mềm Không suy nghĩ nhiều, Lý Phàm đi theo Tôn Tiểu Nhã trước mặt vào phòng trong của phòng âm nhạc Lý Phàm không khỏi nhìn thêm mấy lần bóng lưng của cô ta, cái mông cao đang hếch lên kia, chặc chặc…

Thật là một yêu tinh.

“Anh đang nhìn cái gì? !”

Đột nhiên!

Tôn Tiểu Nhã trước mặt xoay người lại, säc mặt lạnh như băng mang theo chán ghét trợn mặät nhìn Lý Phàm.

“A? Không, không có… Tôi chỉ nhìn quanh một chút… Lý Phàm

hơi lúng túng.

Bị người ta phát hiện rồi.

Tôn Tiểu Nhã hai tay khoanh trước ngực, hừ lạnh một tiếng, nói: “A a, dân công như anh tôi gặp nhiều rồi, chính là quen ăn trộm ăn cắp, ánh mặt cũng như kẻ gian, anh lại nhìn lung tung, cẩn thận tôi tìm người móc mắt anh ral”

Chương 66: XIN TÔI THA THỨ

Tôn Tiểu Nhã nói xong xoay người rồi lắc mông đi về phía trước, trong lòng càng thêm chán ghét và khinh thường người đàn ông phía sau.

Người lao động nhập cư?

Lý Phàm không khỏi thấy đau đầu. Cô gái này sẽ không nhận nhâm người chứ?

Anh nhanh chóng đi theo Tôn Tiểu Nhã tới một phòng để đồ, bên trong có rất nhiều ghế của phòng hòa nhạc.

Tôn Tiểu Nhã chỉ sang bên cạnh và vênh mặt hất hàm ra lệnh: "Anh nhanh qua làm việc đi. Trước khi hết giờ làm hôm nay phải sắp xếp hết ghế vào trong sảnh. Còn cả mấy người nữa, tất cả đều nhanh tay lên, đừng mong lười biếng đấy. Tôi sẽ ở đây theo dõi các người. Nếu có ai lười biếng, vậy đừng nghĩ tới chuyện nhận được tiên công nữat"

Mấy người đang bê bàn bên kia vừa nghe vậy, vội vàng cố gắng làm việc, chỉ sợ sẽ bị trừ tiền công.

Lý Phàm hơi nghi ngờ, nhìn mọi thứ trước mặt đang loạn hết cả lên.

Sao mình lại thành người tới chuyển đồ?

"Thật ngại quá, có phải cô hiểu nhầm không, tôi không phải tới… Lý Phàm quay đầu nhìn người phụ nữ đang sửa móng tay trước mặt.

Tôn Tiểu Nhã nhướng mày, nói với vẻ khinh thường và cao ngạo: "Hiểu nhầm gì chứ? Anh chỉ là một người lao động nhập cư tới làm thêm, sao lại lắm lời thế? Mau làm việc đi!"

Cô ta vừa nói dứt lời lại lạnh lùng trừng mắt với những người lao

động nhập cư đang đứng xem náo nhiệt, quát: “Nhìn cái gì? Toàn một đám vô dụng. Mau làm việc đi, nếu không tôi sẽ trừ tiên công của các người đây!”

Lý Phàm trâm mặt, nói: “Cô làm gì vậy? Người lao động nhập cư cũng là người, bọn họ câm tiền lương làm việc cho cô, giữa các người là quan hệ thuê mướn chứ đâu phải địa chủ và nô lệ. Cô có cân không tôn trọng người khác như vậy không?”

Tôn Tiểu Nhã vốn quay đầu muốn đi, vừa nghe Lý Phàm nói vậy thì lộ vẻ khó tin. Đôi mắt được chuốt mascara dày nhìn Lý Phàm từ trên xuống dưới, chỉ vào mũi anh mắng: “Ai tìm thằng ngốc này tới làm việc vậy?

Còn dám cãi lại tôi à? Anh có biết tôi là ai không? “

Tôn Tiểu Nhã đứng rất gân Lý Phàm lại nói rất to, nước bọt cũng sắp bắn lên mặt Lý Phàm rồi.

Lý Phàm nhìn cô ta đây vẻ chán ghét, lạnh lùng nói: “Tôi không quan tâm cô là ai, tôi chỉ hi vọng cô có thể tôn trọng người khác, như vậy người khác cũng tôn trọng cô. Nếu không, cô sẽ không có kết cục tốt đâu!”

“Ồ, lạ thật đấy…

Tôn Tiểu Nhã tức giận bật cười, trên mặt đây vẻ xem thường và giễu cợt: “Tôi thật sự không hiểu anh có tư cách gì mà đứng đây nói với tôi những lời như vậy? Được rồi, được rồi, tôi cũng không muốn nói nhiều với anh nữa. Cút đi, cút mau! Ở đây không có việc cho anh làm nữa, cút cút cút…

Tôn Tiểu Nhã vừa đẩy Lý Phàm ra, vừa măng.

Lý Phàm hất tay cô ta ra, thản nhiên nói: “Tôi không phải tới làm việc, tôi tới tìm giám đốc Lâm Thanh Hàm của các cô: “Lâm Thanh Hàm à? Với hạng người như anh còn tìm giám đốc của chúng tôi à?”

Tôn Tiểu Nhã khinh thường nói: “Thế nào? Anh còn muốn tìm

giám đốc của chúng tôi để lý luận sao? Anh tính là gì chứ? Mau cút đi cho tôi! Anh còn không cút, tôi sẽ gọi bảo vệ tới đuổi anh ra đấy!"

Tôn Tiểu Nhã chống nạnh, mũi cũng sắp hếch lên trời, dáng vẻ vô cùng kiêu căng, ngạo mạn.

Mày kiếm của Lý Phàm dựng ngược.

Loại người gì vậy!

Không chịu nói lý còn nhìn người với ánh mắt thành kiến, hơn nữa mở miệng ngậm miệng đều mắng chửi người khác, làm như bản thân cô ta cao quý lắm vậy.

Lần này Lý Phàm giận thật rồi.

Không thể nói lý với loại người như cô †a được nữa.

Mặt Lý Phàm chợt lạnh, hỏi: "Cô tên gì?"

Tôn Tiểu Nhã liếc nhìn Lý Phàm nói: "Sao vậy? Tôi tên gì thì liên quan gì tới anh? Anh còn muốn tìm người tới trừng trị tôi à? Với tên nhà quê như anh cũng xứng biết tên của tôi sao?"

Một đám chó đi bán sức lao động còn giả vờ trước mặt cô ta!

Lý Phàm cười lạnh nói: "Vậy thì không phải. Tôi đương nhiên sẽ không dã man như vậy. Nhưng tôi phải biết tên cô là gì, lát nữa còn đuổi cô chứ?"

Tôn Tiểu Nhã thoáng ngây người rồi trợn mắt nhìn Lý Phàm, sau đó cười như điên!

Âm thanh này quả thật giống như lúc gà mái đẻ được trứng vậy.

"Trời ạ, tôi cười chết mất, ha ha ha! Đồ ngu ngốc thối tha, anh chỉ là một người lao động nhập cư nghèo hèn mà còn dám nói sẽ đuổi việc tôi à? Anh tưởng anh là cậu ấm đang cải trang vi hành chắc?"

Lý Phàm cười nhạt.

Lúc này, cửa thang máy bên cạnh đột nhiên phát ra một tiếng "đinh", một người phụ nữ với khí chất không tầm thường, mặc một bộ đồ công sở chậm rãi bước ra.

"Có chuyện gì mà ầm ĩ như vậy?

Tôn Tiểu Nhã, cô làm trưởng nhóm kiểu gì vậy?" Người phụ nữ lạnh lùng hỏi, trong tay còn cầm một ít tài liệu đi tới.

Giọng nói to lại không mất đi sự êm tai, dáng người vô cùng cân đối, trang phục quyến rũ mà không lẳng lơ, vô cùng gợi cảm ôm sát người, mái tóc màu hạt dẻ được uốn thành từng lọn để xõa sau lưng, vành tai sáng bóng đeo hoa tai hình tròn, đúng phong thái của "ngự tỷ" mạnh mẽt Người phụ nữ đi tới trước mặt Tôn Tiểu Nhã, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Giám đốc!"

Tôn Tiểu Nhã gọi một tiếng thân thiết và tươi cười nói: "Là thế này. Tên lao động nhập cư này không chịu chăm chỉ làm việc mà ở đây gây sự, còn luôn miệng nói muốn gặp cô. Tôi đang muốn đuổi anh ta đi!"

Giám đốc?

Hóa ra người này là Lâm Thanh Hàm.

Lý Phàm quan sát từ trên xuống dưới. Cô gái này không tệ, có khí thế, lão luyện lại xinh đẹp.

Lâm Thanh Hàm thấy Lý Phàm quan sát mình từ đầu tới chân thì trong lòng không vui, lập tức trở nên lạnh lùng, đúng với dáng vẻ của người đẹp băng giá.

Cô nói với Tôn Tiểu Nhã: "Ừ, cô gọi người đuổi anh ta đi. Bây giờ phòng hòa nhạc đang trong thời kỳ nhạy cảm.

Lát nữa nhân vật lớn đã bao phòng hòa nhạc cả ngày sẽ tới thị sát

tình hình bố trí đấy. Tất cả đều phải mở mắt to ra một chút."

"Vâng, giám đốc!"

Tôn Tiểu Nhã gật đầu ngoan ngoãn nói chẳng khác nào một con chó Nhật.

Ngay sau đó, cô ta quay lại đối diện với Lý Phàm, lật mặt còn nhanh hơn lật sách, mắng: "Anh đã nghe thấy chưa? Giám đốc đã lên tiếng, anh mau cút đi. Còn không cút, tôi sẽ gọi bảo vệ đấy!"

Lâm Thanh Hàm nhìn qua rồi quay đầu đi về phía cửa.

Bây giờ cô không có thời gian quan tâm, xử lý những chuyện nhỏ nhặt này.

Hôm qua, phòng hòa nhạc Vienna đã được người thần bí bao cả ngày với giá rất cao, hơn nữa nghe đâu chỉ là để lấy lòng vợ, nghe nói vợ anh ta muốn gặp ông Hisaishi .Joe.

Phải biết trên mạng đã độn giá cao tới hàng trăm triệu để được gặp riêng ông Hisaishi .Joel Mà không ngờ người đàn ông giàu có thần bí kia lại bao hành trình cả một ngày của ông Hisaishi .Joe, cộng thêm phòng hòa nhạc nữa, ít nhất phải tốn hàng chục tỷ!

Đúng là vô nhân đạo.

Ông chủ còn đặc biệt căn dặn Lâm Thanh Hàm là tuyệt đối, tuyệt đối không thể đắc tội người giàu có thần bí này!

Nếu anh ta tức giận thì cả Hán Thành cũng phải run rẩy!

Thật ra không cần dặn Lâm Thanh Hàm về chuyện này. Cô đương nhiên biết ông chủ chính là nhân vật cấp ông trùm ở Hán Thành. Người có thể tùy ý bao phòng hòa nhạc của ông ta đồng thời làm ông ta sợ hãi như vậy, tuyệt đối không thể là người bình thường đượ!

c Lâm Thanh Hàm vừa nhìn đồng hồ vừa sốt ruột nhìn ra ngoài cửa.

Sao còn chưa tới chứ?

Cùng lúc đó, Lý Phàm lặng lẽ móc điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

Anh mỉm cười, nhìn Tôn Tiểu Nhã đứng bên cạnh vẫn đang không ngừng mắng mình.

Tôn Tiểu Nhã thấy Lý Phàm phớt lờ mình như vậy thì giận không biết trút vào đâu, quát to: “Anh còn dám gọi điện thoại để gọi người à? Bây giờ tôi sẽ gọi bảo vệ tới đuổi anh ral”

Mà bên này, điện thoại di động trong túi quần của Lâm Thanh Hàm đã đổ chuông.

Cô vội vàng lấy điện thoại di động ra và nhìn tên người gọi hiện ra trên màn hình điện thoại, ngài Lý!

Số này là do cô xin ông chủ, ông chủ mới cho. Ông chủ còn nói tuyệt đối không được để lộ ra ngoài. Ngài Lý này là người khiêm tốn, không thích bị quấy rầy.

“Alo, ngài Lý, ngài đến chưa? Tôi sẽ ra đón ngài ngay.’ Giọng điệu của Lâm Thanh Hàm từ “ngự tỷ” băng giá biến thành vô cùng dịu dàng và kính trọng.

Nhưng mà…

Bên kia điện thoại lại vọng tới tiếng quát mắng ầm ĩ và một giọng đàn ông không vui nói: “Cô nhìn lại phía sau đi”

Nhìn phía sau à?

Lâm Thanh Hàm ngẩn người rồi gần như lập tức quay lại.

Phía sau là mấy người nhân viên đang chuyển bàn.

À, còn có người thanh niên đang bị Tôn Tiểu Nhã mắng.

Nhưng lúc này người thanh niên với gương mặt lạnh lùng kia đang gọi điện thoại, còn nhìn mình cười nhạt.

Chờ đã!

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Thanh Hàm có cảm giác như sấm sét giữa trời quang!

Là anh taI Sao anh ta lại là ngài Lý thần bí kia được?

Trong lòng Lâm Thanh Hàm hoảng hốt nhưng không nói một lời nào, chạy vội đến trước mặt Lý Phàm và cung kính cúi người chín mươi độ, áy náy nói: “Ngài Lý, thật xin lỗi, tại tôi mắt kém đã để ngài phải chịu uất ức, mong ngài hãy tha lỗi cho tôi!”

Chương 67: ĐUỔI VIỆC

“Lâm Thanh Hàm?” Lý Phàm lạnh lùng nói: “Tôi rất không hài lòng về cô, cũng không hài lòng lắm vê cách bố trí trong phòng hòa nhạc lần này.

Lúc này, Lâm Thanh Hàm bị dọa cho tim đập thình thịch, cẳng chân cũng đang run rẩy, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

“Ngài Lý, xin lỗi, là do tôi thu xếp không được chu đáo, tôi không biết ngài sẽ qua sớm như vậy.

Lâm Thanh Hàm cúi người xuống, lúc này có vẻ vô cùng cung kính và sợ hãi!

Đây chính là ngài Lý thần bí đã bao cả phòng hòa nhạc đấy!

Anh ta còn là nhân vật lớn mà ông chủ nhiều lần dặn phải cô phải cố gắng chiếu cổ.

Vì sao chứ?

Bởi vì Tiền Phúc, ông cụ Tiền giàu nhất Sở Châu tự mình đến tìm ông chủ lớn để bao cả một phòng hòa nhạ!

cTiên lão đó là nhân vật có thủ đoạn thông thiên!

Phải biết ông chủ phòng hòa nhạc Vienna chính là người tàn nhẫn ở Hán Thành, một trong Tứ Hùng của thể giới ngâm, liên kế với cả hai xã hội đen và cảnh sát, Kiêu Chính Long!

Kiêu Chính Long là ai?

Cả Hán Thành không ai không biết tới danh hiệu của ông ta!

Ban đầu ông ta chỉ là một tên côn đồ lại từng bước leo lên chiếc ghế một trong Tứ Hùng của thế giới ngâm ở Hán Thành!

Trong Tứ Hùng, danh tiếng của ông ta tuyệt đối không kém hơn Sở Trung Thiên – ông Thiên ở Hán Thành!

Hai giới xã hội đen và cảnh sát đều phải kiêng ky mấy phần.

Có thể nói trong Hán Thành, chỉ cần một câu nói của Kiêu Chính Long, không có chuyện gì mà ông ta không làm được.

Những năm gân đây, Lâm Thanh Hàm đi theo Kiều Chính Long cũng nổi như cồn ở Hán Thành, bước vào tâng lớp thượng lưu của Hán Thành.

Người phụ nữ cao ngạo như cô bình thường sẽ không cúi đầu trước người khác. Nhưng lúc này, cô lại cúi đầu trước Lý Phàm.

Bởi vì cô biết rõ người thanh niên đứng trước mặt này là nhân vật thế nào!

Hôm qua khi Kiều Chính Long gặp Tiền lão, thái độ kính cẩn lễ phép chỉ còn thiếu nước quỳ xuống đất nói chuyện, cực kỳ khúm núm.

Mà lúc đó Tiền lão chỉ nói một câu: “Tôi thay mặt cậu chủ nhỏ nhà tôi tới làm việc, hi vọng có thể xử lý thật tốt, mọi chuyện đều phải khiêm tốn, không được tuyên bố ra ngoài”

Cậu chủ nhỏ mà Tiền lão nhắc tới là nhân vật thế nào?

Lâm Thanh Hàm không dám tưởng tượng, chấn động suốt một đêm!

Thậm chí, chỉ cần một câu nói của Lý Phàm, Lâm Thanh Hàm hoàn toàn có thể hi sinh sắc đẹp của mình để lấy lòng anh.

Cũng bởi vì đêm đó Kiều Chính Long đã tiết lộ một câu: “Kiều Chính Long tôi có được thành tựu như ngày hôm nay, một là nhờ ông Thiên – Sở Trung Thiên thưởng thức, hai là dựa vào ông trời để kiếm cơm. Mà ông trời này chính là Tiền lão. Ngài Lý là cậu chủ nhỏ của Tiền lão, chúng ta tuyệt đối phải đối xử cung kính. Bằng không đừng nói là Kiêu Chính Long tôi, cho dù là Hán Thành cũng

sẽ lật trời.

Đáng sợi Quá đáng sợ!

Lý Phàm thản nhiên liếc nhìn Lâm Thanh Hàm, lắc đầu nói: “Thôi quên đi, không có chuyện gì lớn đâu. Tôi chỉ đến xem hiện trường”

Nhưng mà…

Anh vừa dứt lời, Tôn Tiểu Nhã vừa đi qua bên kia tìm bảo vệ, lúc này đã dẫn mấy người bảo vệ đi tới, cười lạnh và chỉ vào Lý Phàm nói: “Chính là anh ta, đuổi tên lao động nhập cư này ra ngoài cho tôi. Có anh ta ở đây, quả thật chính là làm bẩn phòng hòa nhạc Vienna của chúng ta! Còn nữa, kiểm tra cẩn thận xem anh ta có tiện tay trộm gì không”

Lý Phàm sửng sốt, con ngươi co lại và hừ lạnh một tiếng, nói với Lâm Thanh Hàm đang đứng đối diện: “Giám đốc Lâm, cô tự mình xử lý đi”

Lâm Thanh Hàm run lên, biết ngài Lý giận rồi!

Ông Kiều từng nói, tuyệt đối không thể để ngài Lý tức giận, bằng không sẽ chẳng còn Hán Thành nữa.

Cô lập tức trừng mắt, đi giày cao gót bước về phía Tôn Tiểu Nhã, tức giận giơ tay lên tát một phát!

Bốp!

Tiếng tát trong trẻo, vang vọng cả đại sảnh!

“To gan! Ai cho cô quyền đuổi ngài Lý đi?” Đôi mắt hạnh của Lâm Thanh Hàm căm tức nhìn Tôn Tiểu Nhã, hận không thể xé xác cô ta!

Nếu không phải vì cô ta, ngài Lý sẽ không tức giận như vậy.

Tôn Tiểu Nhã che bên mặt đã nhanh chóng sưng lên, mãi sau mới kịp phản ứng, nghỉ ngờ hỏi: “Giám đốc, cô đánh tôi làm gì? Ngài

Lý gì chứ?”

Trong lòng Tôn Tiểu Nhã rất tức giận vì tự nhiên bị Lâm Thanh Hàm đánh không có lý doI Nếu không phải nghĩ cô là giám đốc, Tôn Tiểu Nhã đã sớm xé xác cô ra rồi.

Đúng là một yêu tinh!

Một con điếm thảo mai dựa vào cơ thể nịnh bợ ông chủ để lên chứ!

cSau đó, Tôn Tiểu Nhã trút giận lên người Lý Phàm, chỉ vào anh quát: “Các người còn đứng đấy làm gì? Đuổi thằng nghèo hèn này ra ngoài!”

Cô ta vừa dứt lời!

Bốp!

Lâm Thanh Hàm lại tát thêm một phát!

Lần này, Tôn Tiểu Nhã hoàn toàn há hốc mồm, hai tay ôm má.

“Tôn Tiểu Nhã, cô câm miệng lại cho tôi! Từ giờ trở đi, cô bị sa thải, lập tức cút ra ngoài cho tôi!” Lâm Thanh Hàm tức giận quát và chỉ thẳng ra cửa.

Con ngốc này không có năng lực quan sát, muốn chết cũng đừng kéo cả mình theo chứ!

“Giám đốc, cô điên rồi à? Cô đánh tôi làm gì? Tôi đuổi người không có phận sự ra ngoài thì có gì sai chứ?

Hơn nữa, cô dựa vào đâu mà sa thải tôi? Bạn trai tôi chính là người quản lý chính ở đây!”

Tôn Tiểu Nhã rất tức giận. Bản thân cô ta đã sớm chướng mắt con đê tiện Lâm Thanh Hàm này. Con nhỏ dâm đãng này cả ngày ở cùng một chỗ với bạn trai cô ta. Lần trước cô ta đi thuê phòng với bạn trai, không ngờ bạn trai còn gọi tên người này!

Tức chết mất thôi!

Còn không phải là một chức giám đốc vớ vẩn thôi à? Có gì đặc biệt hơn người, làm màu gì chứt "Dựa vào đâu à? Chỉ dựa vào cô vô lễ với ngài Lý, chỉ dựa vào tôi là giám đốc ở đây!" Lâm Thanh Hàm lạnh giọng nói.

"Fuck! Lâm Thanh Hàm, cô đừng có chó cậy thế chủ. Cô tưởng mình làm giám đốc thì ngon à? Bạn trai tôi còn là người quản lý chính đấy. Tôi sẽ qua nói cho bạn trai tôi biết, để anh ấy tố cáo cô với ông chủ!" Tôn Tiểu Nhã tức giận giậm chân rồi quay đầu lắc mông rời đi.

Con đê tiện!

Tao không tin bạn trai tao không trị được mày, nhất định phải trừng trị mày thật nghiêm khắ!

c Lâm Thanh Hàm cười lạnh. Tìm ông chủ à?

Sợ lát nữa còn chẳng biết viết chữ chết thế nào đâu.

Sau đó, cô lại đứng bên cạnh Lý Phàm, khẽ nói với vẻ cung kính và lấy lòng: "Ngài Lý, mời ngài đi theo tôi."

Lý Phàm gật đầu, đi theo Lâm Thanh Hàm vào phòng nghỉ ở cuối phòng hòa nhạc.

Phòng nghỉ này cực kỳ sang trọng lại khiêm tốn với hai màu đen trắng làm chủ đạo, có vẻ trang nhã, gọn gàng, kết hợp với màu vàng là tông chủ đạo bên ngoài tạo ra cảm giác độc đáo giống như trong cảnh tiên.

Xung quanh là tường trắng với một mặt kính, có thể nhìn thấy một chiếc đàn piano với màu đen kết hợp với màu vàng.

Chỉ vừa nhìn, Lý Phàm đã nhận ra đó là cây đàn piano Steinway. Kiểu dáng này đã không còn được sản xuất nữa. Trên thị trường, giá của nó phải lên tới mấy tỷ.

Lúc này, Lâm Thanh Hàm đã cởi áo khoác của mình ra, còn lại một chiếc áo ren màu đen vô cùng gợi cảm. Cô ta quỳ ở bên cạnh bàn trà, đôi tay trắng mịn nhỏ nhắn đang pha trà, động tác lưu loát thành thạo như nước chảy mây trôi.

Sau đó, cô cầm một chén trà nóng do mình tự pha, bước từng bước cat walk đi tới trước mặt Lý Phàm đang xem đàn piano, khẽ nói: "Ngài Lý, mời ngài uống trà"

Lý Phàm nhận lấy và nhấp một hớp, tặc lưỡi nói: "Bích Loa Xuân ở Tô Hàng Đông Sơn, trà ngon, lưu lại vị ngọt, mùi thơm xộc thẳng vào mũi. Chỉ có điều kỹ năng pha trà của giám đốc Lâm thật sự không tệ"

"Ngài Lý quá khen, không ngờ ngài còn có nghiên cứu về trà đạo" Lâm Thanh Hàm mỉm cười nói.

"Tôi không nghiên cứu gì cả, chẳng qua lúc trước uống nhiều thôi" Lý Phàm mỉm cười.

Lâm Thanh Hàm lại run lên. Vậy phải uống bao nhiêu trà mới có thể một câu đã nói chính xác như vậy!

Lý Phàm ngồi một lát, nghe sắp xếp của Lâm Thanh Hàm rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Ngài Lý về sớm thế? Tôi có thể dẫn ngài đi tham quan một chút.' Lâm Thanh Hàm nói.

Lý Phàm lắc đầu, nói: 'Không cần, tôi còn phải đi chợ mua thức ăn"

Lâm Thanh Hàm nghe vậy thì run lên. Không ngờ nhân vật như ngài Lý lại giản dị dễ gần như vậy, còn tự mình đi tới chỗ như chợ để mua thức ăn. Tầng lớp cao sống ẩn dật giữa thành phố chính là đây.

Lý Phàm không nói gì nữa, xoay người chuẩn bị rời đi.

Đúng vào lúc này!

Cửa phòng nghỉ bị đẩy ra!

Tôn Tiểu Nhã giận dữ rời đi lúc trước, bây giờ lại đi theo phía sau một người đàn ông trung niên béo mập, hai tay khoanh trước ngực đầy vẻ thách thức.

“Lâm Thanh Hàm, mẹ nó, cô có ý gì hả? Người của tôi mà cô cũng dám đuổi à?”

Người đàn ông trung niên béo mập này vừa vào cửa đã chửi ầm lên.

Hơn nữa, ông ta không để ý tới Lý Phàm bên cạnh, ngồi luôn xuống sô pha uống một ngụm từ chén trà mà anh vừa uống xong rồi mắng: “Mẹ nó, đây là thứ rác rưởi gì mà khó uống như vậy!”

Chương 68: CÁI GIÁ CHO KẺ CUỒNG VỌNG VÔ TRI

Lâm Thanh Hàm nghe được câu này, nhất thời trầm mặt xuống và quát lạnh: “Tưởng An Hoa, ai cho phép anh xông vào đây? Anh ra ngoài cho tôi”

Cô rất ghét Tưởng An Hoa người trung niên béo ú này, bởi vì đối phương luôn thèm muốn sắc đẹp của cô, quấy rây cô không chỉ mới một, hai ngày.

Cứ có thời gian là người này sẽ chạy vào, tươi cười nói muốn mời mình đi ăn cơm.

Hơn nữa, tay chân Tưởng An Hoa không sạch sẽ, quen thói trộm vặt. Ông ta vốn là người trong xã hội được mời tới, quen gây thị phi ở bên ngoài, còn kéo cả cô bảy, dì tám của mình vào phòng hòa nhạc Vienna.

Lại giống như Tôn Tiểu Nhã, cô ta được Tưởng An Hoa đưa vào, cũng một tay cất nhắc.

“Lâm Thanh Hàm, cô làm vậy là có ý gì? Dù gì Tưởng An Hoa tôi cũng là người quản lý chính ở Viena, sao không thể vào đây ngồi một lát chứ?”

Tưởng An Hoa tùy tiện ngôi trên sô pha, hai tay giang ra, bắt chéo chân, ánh mắt háo sắc đảo qua đảo lại trên người Lâm Thanh Hàm.

“Bây giờ tôi không rảnh tranh cãi với anh, mời anh ra ngoài!” Lâm Thanh Hàm chỉ vào cửa và lạnh lùng quát.

Ngài Lý đang ở trước mặt, không ngờ tên ngu ngốc Tưởng An Hoa này lại suông sã như vậy!

Tưởng An Hoa cười gắn và liếc Lý Phàm đứng bên cạnh. Ông ta nhếch môi cười nhạo: “Ồ, Lâm Thanh Hàm, cô giỏi lắm, ngay cả loại người như kẻ lao động nhập cư này mà cũng tìm tới. Cô phải

thèm khát tới mức nào chứ?”

Lâm Thanh Hàm nhúíu lại, mắng: “Tưởng An Hoa, anh nói gì vậy?”

Người này thật đáng ghét!

“Ha ha, cô tất nhiên phải biết tôi nói gì rôi. Tôi không muốn nói nhiều với cô nữa. Tôn Tiểu Nhã là người của tôi, cô không thể đuổi cô ấy” Tưởng An Hoa nói trắng trợn.

Lúc này, Tôn Tiểu Nhã đứng bên cạnh ông ta cũng lạnh lùng nhìn Lâm Thanh Hàm và Lý Phàm với vẻ chế giễu, trong lòng thầm cười lạnh, xem thường.

Lâm Thanh Hàm, không phải cô rất ngông cuông à? Nhưng ở trước mặt bạn trai tôi, chẳng phải cô vẫn không dám nói một lời nào sao?

“Hừ!”

Lâm Thanh Hàm hừ một tiếng, quát: “Tưởng An Hoa, anh đừng quên tôi mới là giám đốc của Vienna. Tôi có quyền đuổi bất cứ người nào mà anh không có quyền can thiệp!”

‘Fuckl Lâm Thanh Hàm, đừng thấy người ta cho cô mặt mũi lại không biết xấu hổ như vậy. Anh Tưởng tôi có sao nói vậy, anh ấy mới không sợ loại người dùng cơ thể để đổi lấy chức vụ giám đốc như cô đâu!”

Tôn Tiểu Nhã khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt xem thường trừng mắt nhìn Lâm Thanh Hàm nói: “Hơn nữa, bản thân cô cũng không sạch sẽ gì, còn đưa loại rác rưởi như vậy vào đây. Riêng điều này đã trái với quy định ở đây rôi. Nếu chuyện này mà truyên tới tai của ông chủ, tôi xem cô giải thích thế nào!”

Cô ta nói xong lại ngôi xuõng đùi Tưởng An Hoa, ôm cổ ông ta. Hai người dựa sát vào nhau thân mật.

“Lâm Thanh Hàm, tôi khuyên cô nên suy nghĩ thật kỹ đi. Cô tính chọc giận tôi vì một người lao động nhập cư không ra gì này, có

đáng không?”

Tưởng An Hoa mỉm cười uy hiếp, ánh mắt nóng như lửa dừng ở trước người Lâm Thanh Hàm, hận không thể ăn sống nuốt tươi người phụ nữ ở độ tuổi chín muồi này.

Ông ta thèm muốn cơ thể của Lâm Thanh Hàm cũng đâu phải mới một hai ngày.

Chẳng qua từ trước đến nay người phụ nữ này luôn cao ngạo, khinh thường anh ta, luôn lạnh nhạt với ông †a.

Bình thường cô còn giả vờ lạnh lùng, trong sáng, cao ngạo, không ngờ lúc không có người lại phóng đãng như vậy.

Nếu không phải hôm nay Tôn Tiểu Nhã đến tìm, Tưởng An Hoa còn không biết Lâm Thanh Hàm dẫn người lao động nhập cư vào phòng nghỉ đấy.

Đây là hẹn hò yêu đương vụng trộm à?

Vừa nghĩ tới đây, Tưởng An Hoa càng tức giận với Lý Phàm bên cạnh hơn.

Dựa vào đâu mà thằng ngốc này có được người phụ nữ hoàng mỹ như Lâm Thanh Hàm chứ?

“Vậy anh muốn thế nào?” Lâm Thanh Hàm lạnh lùng hỏi.

Cô vẫn luôn quan sát vẻ mặt của Lý Phàm bên cạnh, phát hiện đối phương trước sau vẫn thản nhiên như vậy.

Cô hiểu rõ, ngài Lý không muốn dính vào chuyện này.

Tưởng An Hoa vừa nghe được lời này thì liếm môi, đôi mắt háo sắc nhìn đôi chân thon dài, thẳng tắp của Lâm Thanh Hàm, mỉm cười nói: “Rất đơn giản, tối nay cô đi ăn một bữa cơm với tôi.

“Anh Tưởng, anh nói gì vậy?” Tôn Tiểu Nhã ở bên cạnh nghe được lời này, nhất thời xù lông giống như mèo bị đạp phải đuôi, nghiêm

mặt và tức giận trừng mắt nhìn Tưởng An Hoa.

Tưởng An Hoa lập tức giải thích: “À, anh nói đùa mà cưng. Trong lòng anh chỉ có em thôi. Vậy em nói xem, em muốn làm thế nào?”

Lúc này, Tôn Tiểu Nhã lập tức chó cậy thế chủ, chỉ vào Lý Phàm, cười lạnh và vênh mặt hất hàm sai khiến: “Em muốn anh ta phải quỳ xuống dập dầu xin lỗi em!”

Trong lòng Tôn Tiểu Nhã rất căm hận vì cô ta biết mình không thể bắt Lâm Thanh Hàm xin lỗi được.

Vậy mình phải trút nỗi nhục lên trên tên nghèo hèn này!

Hơn nữa, xem tình hình bây giờ, chắc chắn tên lao động nhập cư này là tình nhân được Lâm Thanh Hàm lén bao dưỡng.

Nếu không, Lâm Thanh Hàm làm gì phải che chở cho anh ta như vậy!

Lý Phàm sửng sốt, sao ngọn lửa này lại đốt tới trên người mình rồi?

Lâm Thanh Hàm cũng vô cùng hoảng sợ, tức giận trừng mắt nhìn Tôn Tiểu Nhã và quát: “Tôn Tiểu Nhã, chỗ này không tới lượt cô nói chuyện đâu.

Cô ngậm cái miệng thối của cô lại cho tôi!”

Muốn ngài Lý quỳ xuống xin lỗi à?

Sao cô ta không đâm đầu chết luôn ở đây đi?

Ngay cả ông Kiều gặp ngài Lý còn phải kính cẩn lễ phép, Tôn Tiểu Nhã cô thì tính là gì chứ?

“Lâm Thanh Hàm, tôi không bắt cô xin lỗi đã không tệ rồi. Chỉ là một tên lao động nhập cư rác rưởi thối tha thôi, cô cần gì phải che chở cho anh ta như thế chứ? Chẳng lẽ tôi đoán đúng, anh ta thật sự là tình nhân nhỏ mà cô lén bao nuôi? Sở thích của cô cũng quá

tệ đấy.”

Tôn Tiểu Nhã cười chế nhạo và nói.

“Câm miệng! Cô có biết ngài ấy là ai không mà dám bảo ngài ấy xin lỗi cô. Cô chán sống rồi!” Lâm Thanh Hàm tức giận nói.

“Ha ha, còn không phải là một tên lao động nhập cư nghèo hèn à? Sao vậy? Chẳng lẽ còn là nhân vật thần bí muốn tới thị sát phòng hòa nhạc của chúng ta?” Tôn Tiểu Nhã bật cười, thuận miệng nói.

Cô ta cũng biết địa vị, thân phận của nhân vật thần bí kia không bình thường. Lúc trước, khi ông chủ căn dặn Lâm Thanh Hàm thì cô ta cũng nghe được.

Ngay cả ông chủ, ông Kiều một trong Tứ Hùng của thế giới ngầm Hán Thành cũng phải vô cùng cung kính với nhân vật khó có thể tưởng tượng được này.

Thế nào, bây giờ Lâm Thanh Hàm nói lời này là có ý gì?

Lễ nào tên nghèo hèn này không chỉ đơn giản là tình nhân nhỏ được cô ta bao dưỡng sao?

Anh ta còn có thân phận đặc biệt gì à?

Đây không phải là trò cười sao?

Nhưng lúc này, Lý Phàm lại đột nhiên thản nhiên hỏi: “Cô xác định muốn tôi quỳ xuống xin lỗi cô à?”

“Không sai! Anh lập tức quỳ xuống xin lỗi tôi!” Tôn Tiểu Nhã cũng không nghĩ nhiều, lập tức nói với vẻ kiêu căng phách lối.

Dường như từ trong lỗ chân lông trên toàn thân cô ta đều tỏa ra một mùi ngang ngược.

“Không chỉ quỳ, còn phải bò đến trước mặt cô ấy xin tha giống như con chó vậy” Lúc này, Tưởng An Hoa khinh thường nói thêm một câu.”

Ông ta không cần phải tự mình ra tay đối phó với một tên lao động nhập cư nghèo hèn.

Thân phận chính là vũ khí tốt nhất.

“Anh tên là Tưởng An Hoa, là quản lý chính ở đây?”

Ngược lại, Lý Phàm không quá tức giận mà cười híp mắt hỏi ngược lại.

“Xem như thằng nhóc cậu có kiến thức đấy. Không sai, tôi chính là người quản lý chính ở Viena, do ông Kiều tự mình thuê. Bây giờ cậu đã biết sợ? Vậy cậu còn không mau quỳ xuống xin lỗi bạn gái tôi!”

Tưởng An Hoa ngồi bắt chéo chân trên sô pha với vẻ tự cao tự đại.

Lý Phàm cười nhạt, quay đầu lạnh lùng nhìn Lâm Thanh Hàm, nói: “Đuổi cả hai người bọn họ đi, thuận tiện điều tra xem bọn họ có tham ô, có lạm dụng chức quyền không. Tôi hi vọng xử lý ngay lập tức. Nếu không thể làm được thì bảo ông chủ của các người tới gặp tôi!”

Chương 69: QUY CỦ CÁI GÌ

Lâm Thanh Hàm lập tức cung kính gật đầu nói: “Vâng, ngài Lý, sẽ xử lý ngay lập tức”

Nghe thấy như vậy, đầu tiên Tưởng An Hoa sững sờ, sau đó bật cười ha hả, mang theo nghi ngờ khinh bỉ nói: “Nhóc con, cậu vừa nói cái gì? Cậu muốn Lâm Thanh Hàm đuổi tôi đi, còn muốn điều tra tôi? Cậu là cái thá gì lại dám mạnh miệng như vậy? Cậu biết bây giờ đang đứng ở đâu không? Còn muốn ông chủ của chúng tôi đến gặp cậu, cậu có mặt mũi lắm à?”

Quát hỏi liên tiếp.

Bây giờ Tưởng An Hoa giống như nghe thấy chuyện buôn cười nhất năm nay, cười đến độ nghiêng ngả cả người.

Tôn Tiểu Nhã cũng không nhịn được cười vài tiếng, châm chọc nói: “Em nói rồi mà, anh ta chỉ là một tên thấp hèn, còn cho rằng mình là nhân vật lớn nào chứ, thật sự không biết sao hạng người này còn sống được, đần độn!”

Tưởng An Hoa và Tôn Tiểu Nhã chưa bao giờ thấy hạng người mặt dày mày dạn như vậy, chẳng lẽ anh còn cho rằng mình lợi hại hơn ông chủ của Vienna sao?

Đó chính là Kiều Gia!

Kiều Gia – một trong tứ hùng của giới ngâm Hán Thành!

Ai dám bắt ông ta ra gặp, nói câu này?

Đúng là tự tìm đường chết!

Thật sự vô cùng buồn cười!

Nhưng mà, một giây sau.

Lâm Thanh Hàm mỉm cười cầm điện thoại di động lên, bấm số của phòng bảo vệ, lạnh giọng nói: “Cho mấy người đến, đồng thời thông báo với phòng tài vụ, đưa toàn bộ chứng cứ Tưởng An Hoa tham ô lạm dụng chức quyền mưu đồ cá nhân đưa cho cảnh sát!”

Lâm Thanh Hàm đã muốn ra tay với Tưởng An Hoa từ lâu, sưu tập không ít chứng cứ, vẫn luôn cất giữ trong tay.

Trước kia, cô ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lo lắng động vào Tưởng An Hoa sẽ dẫn đến một số phiên phức.

Bây giờ, ngài Lý lên tiếng, Tưởng An Hoa này chết chắc rồi.

Hơn nữa, sẽ chết rất thê thảm!

Vừa nói dứt lời, tiếng cười của Tưởng An Hoa chợt tắt, sau đó hai mắt trợn tròn, sắc mặt âm trầm, quát lớn: “Lâm Thanh Hàm, cô có ý gì? Cô thật sự muốn động đến tôi?”

Lâm Thanh Hàm không nói chuyện.

Chưa đầy năm phút, mấy bảo vệ dáng người cao lớn thô kệch xông vào, họ đều là người đi theo Kiêu Gia, võ nghệ quyền cước lợi hại, lập tức vặn tay khống chế Tưởng An Hoa và Tôn Tiểu Nhã đang ngôi trên ghế sofa.

“Mẹ nó! Con mẹ nó chúng mày mù rồi à, không biết tao là ai sao?

Buông ông ra, bằng không ông nói cho Kiều Gia, để Kiều Gia trị tội chúng mày!”

Tưởng An Hoa tức giận giãy giụa quát tháo.

Nhưng mấy bảo vệ không thèm nghe.

Lúc này Tôn Tiểu Nhã còn không biết mình phạm sai lầm gì, ở đó gào thét: “Anh Tưởng, mấy tên bảo vệ thối tha này làm phản rồi, dám ra tay với anh và em, đuổi hết bọn họ đi! Hơn nữa, còn phải nói với ông chủ, bảo ông chủ trừng trị bọn họ thật nặng!”

Song, ngay lúc này.

Lý Phàm thản nhiên ngôi trên ghế sofa, trong tay Lâm Thanh Hàm cầm tài liệu vừa in ra, cung kính đưa cho Lý Phàm, nói: “Ngài Ly, đây là thông báo đuổi hai người bọn họ”

Lý Phàm gật đầu, nhàn nhạt nói: “Dán ở cửa chính đi, mặt khác, nói cho ông chủ của các cô, nói rằng người là do tôi đuổi, nếu ông ta có ý kiến gì thì đến tìm tôi là được”

Lâm Thanh Hàm vội vàng cúi đầu nói: “Ngài Lý, ngài lo xa rồi, chuyện này ngài toàn quyền phụ trách xử lý, lúc trước Kiều Gia đã nói với tôi, ngài có thể làm bất kỳ chuyện gì ngài muốn ở Vienna”

Lúc này Tưởng An Hoa và Tôn Tiểu Nhã đều trợn trừng hai mắt.

Từ giọng điệu và lời giải thích của Lâm Thanh Hàm, bọn họ đã đoán được một sự thật kinh khủng!

Ngài Lý?

Chẳng lẽ, anh chính là ngài Lý thần bí!

Ngài Lý bao trọn phòng hòa nhạc kia?!

Tưởng An Hoa và Tôn Tiểu Nhã khiếp sợ toát đầy mồ hôi lạnh!

Phịch phịch!

Không chút do dự, Tưởng An Hoa lập tức quỳ xuống mặt đất, bò đến trước mặt Lý Phàm, ôm lấy bắp đùi anh, kêu: “Ngài… ngài Lý, xin lỗi, tôi sai rồi!

Tôi có mắt không tròng, tôi mắt chó coi thường người khác, tôi không nhận ra ngài, tôi đáng chết! Cầu xin ngài tha thứ cho tôi, tôi thật sự không cố ý!”

Nói xong, ông ta bắt đầu tự vả bôm bốp vào miệng mình.

Vả đến là mạnh tay.

Tôn Tiểu Nhã ở bên cạnh cũng bị dọa nhũn cả hai chân, toàn thân run rẩy, ngồi liệt tại chỗ, mắt đầy hoảng sợ.

Anh ta, anh ta không phải một người dân thấp hèn à, sao lại là ngài Lý kial Điều này không thể nào!

Mà lúc này, người của phòng tài vụ mang theo cảnh sát đi đến, không nói hai lời lập tức còng tay Tưởng An Hoa mang đi.

“Ngài Lý! Tôi cầu xin ngài, bỏ qua cho tôi đi, tôi không dám nữa!”

Trong phòng nghỉ, Tưởng An Hoa giấy giụa cầu xin đến cùng, nhưng căn bản không giải quyết được gì.

Bây giờ chỉ còn Tôn Tiểu Nhã đang ngồi liệt dưới đất.

Lý Phàm lạnh lùng liếc nhìn, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Lâm Thanh Hàm theo sát phía sau, chuẩn bị tiễn anh ra ngoài.

Phich!

Tôn Tiểu Nhã nhào đến bắt lấy ống quần của Lý Phàm, khóc lóc như mưa cầu xin tha thứ: “Ngài Lý, tôi cũng biết sai rồi, tôi chỉ là một cô gái yếu đuối, cầu xin ngài buông tha cho tôi lần này, sau này tôi không dám nữa”

Lý Phàm nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Ác giả ác báo, bất kỳ ai cũng không có tư cách coi thường một người dân lao động vất vả! Lâm Thanh Hàm, cứ để cô gái ở cửa kia thay thế vị trí của cô ta đi”

“Vâng ngài Lý” Lâm Thanh Hàm trả lời, nhanh chóng sai bảo vệ kéo Tôn Tiểu Nhã ra ngoài.

Rời khỏi phòng nghỉ, Lâm Thanh Hàm vừa nói vừa cười nhìn Lý Phàm đi vào đại sảnh.

Nhưng lúc này lại có chuyện bất ngờ xảy ra.

“Lý Phàm, sao anh lại ở đây?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Lý Phàm quay đầu nhìn ra cửa thì phát hiện Từ Thiên Hải đang mặt đầy nghi ngờ nhìn mình, đồng thời trong mắt lộ rõ vẻ chán ghét.

Lý Phàm nhíu mày nói: “Tôi đến nơi này có liên quan gì đến anh?”

Đúng là nơi nào cũng có thể đụng phải tên Từ Thiên Hải này.

Anh ta đến chỗ này làm gì?

“Ha ha, sao lại không có liên quan gì đến tôi, anh vô dụng như vậy, có tư cách gì đến nơi này?”

Từ Thiên Hải bất mãn nói: “Biết đây là đâu không? Phòng hòa nhạc Vienna, phòng hòa nhạc lớn nhất Hán Thành! Mặt hàng rác rưởi như anh cũng xứng đứng ở nơi này sao? Mau cút ra ngoài!”

Từ Thiên Hải rất khó chịu về Lý Phàm.

Một tên thấp hèn vô dụng, thế mà cướp người phụ nữ của mình.

Bây giờ, anh ta còn chạy đến Vienna.

Chẳng lẽ anh ta không biết với thân phận của mình đến nơi này chính là khiến cho phòng hòa nhạc Vienna mất mặt sao?

Hôm nay Từ Thiên Hải đến nơi này là vì Cố Họa Y.

Anh ta biết Cố Họa Y thích lão tiên sinh Hisaishi .Joe, lúc này mới đặc biệt đến mua một chút thời gian, để Hisaishi Joe gặp mặt chụp ảnh chung với Cố Họa Y.

Nếu như vậy, chắc chắn Cố Họa Y sẽ ngưỡng mộ mình, thậm chí yêu thích mình.

Lý Phàm nhíu mày, không vui nói: “Vì sao tôi không thể đến chỗ này?”

“Ha ha hai”

Từ Thiên Hải khinh miệt cười lạnh, nói: “Lý Phàm, anh đúng là đồ ngu, anh biết hạng người gì mới có thể đi vào Vienna không?”

“Không biết, rửa tai lắng nghe”

Lý Phàm cười nhạt nói.

Từ Thiên Hải ưỡn thẳng lưng, sắc mặt kiêu căng, đã sớm quên mất việc chính khi đến đây của mình, chỉ muốn sỉ nhục Lý Phàm.

“Có thể đến nơi này đều là nhân vật có máu mặt của Hán Thành, giá trị bản thân ít nhất cũng phải mấy chục tỷ trở lên” Từ Thiên Hải nhướng mày cười khẩy: “Đồ rác rưởi ăn bám như anh, ngay cả tư cách đứng gác tại cửa ra vào cũng không có, anh hiểu chưa?”

“Cũng không biết vì sao lúc trước Cố Họa Y lại lựa chọn kết hôn với đồ vô dụng nhà anh như vậy, thật sự cảm thấy không đáng thay cô ấy”

Đùa cợt và châm biếm vô tình, chứa đầy coi thường khinh rẻ.

Trong mắt Từ Thiên Hải, Lý Phàm chỉ là sâu kiến, mình mới là Vương giả.

Tùy tiện đã có thể bóp chết anh.

“Giám đốc Lâm, phòng hòa nhạc Vienna của các cô còn có quy củ như vậy?”

Bất chợt, Lý Phàm quay đầu thản nhiên hỏi Lâm Thanh Hàm ở bên cạnh.

Lúc này Từ Thiên Hải mới chú ý bên cạnh còn có một người phụ nữ xinh đẹp rung động lòng người đang đứng.

Đây là… Giám đốc của phòng hòa nhạc Vienna, Lâm Thanh Hàm!

Từ Thiên Hải lập tức vui cười vươn tay muốn bắt tay, lấy lòng nói: “Giám đốc Lâm, xin chào, tôi là Từ Thiên Hải đã hẹn gặp trước với ngài”

Chương 70: AI TẶNG

Nhưng, Lâm Thanh Hàm bỏ qua không nhìn tay đang duỗi của Từ Thiên Hải, khinh bỉ liếc nhìn anh ta một cái, trả lời vấn đề của Lý Phàm: “Không có”

Tên Từ Thiên Hải này lại dám láo Xược như vậy!

Sỉ nhục ngài Lý chính là sỉ nhục toàn bộ Vienna, cũng là sỉ nhục Kiêu Gial Từ Thiên Hải sững sờ, sắc mặt hoài nghỉ nói: “Giám đốc Lâm, đây không phải quy củ của Vienna sao? Sao lại không có chứ?”

Quy củ của phòng hòa nhạc Vienna do chính Kiều Gia lập ra lúc trước!

cToàn bộ Hán Thành, còn không ai dám phản bác lại quy củ của Kiều Gia.

Phòng hòa nhạc Vienna chỉ tiếp đón người có thân phận có địa vị.

“Ồ, đó là lúc trước, bây giờ không còn” Lâm Thanh Hàm lạnh lùng trả lời.

Cái gì?

Không còn!

Từ Thiên Hải ngẩn ra, trong đầu rối loạn, hôm nay Lâm Thanh Hàm này uống lộn thuốc rồi hả?

Dù thế nào Lâm Thanh Hàm cô ta cũng là Giám đốc của phòng hòa nhạc Vienna, thế mà lại nói giúp đồ vô dụng Lý Phàm này.

“Lâm Thanh Hàm, ngài đây là có ý gì..” Lúc này Từ Thiên Hải cũng không thể nói gì hơn, ghen ghét đố ky trừng mắt nhìn Lý Phàm, quát: “Anh còn đứng đó làm cái gì? Thật sự muốn Giám đốc Lâm cho người đuổi anh đi sao?”

Anh ta thật sự rất chán ghét dáng vẻ thản nhiên xem náo nhiệt này của Lý Phàm.

Lâm Thanh Hàm nhíu chặt mày lại, Từ Thiên Hải này sỉ nhục ngài Lý như vậy, quả thật chính là không đặt mình vào mắt, trong lòng cô ta rất không thoải mái.

Nhưng xem ý của ngài Lý, dường như phải xử lý khiêm tốn chút.

Bởi vậy, Lâm Thanh Hàm cũng chỉ bất mãn lên tiếng: "Tổng giám đốc Từ, nếu còn cần tôi làm việc, vậy phải tuân theo quy củ của tôi. Tôi rất không hài lòng về thái độ của anh, người không phân biệt giàu nghèo cao thấp, càng không chia hạng chia cấp. Hôm qua Kiều Gia thông báo cho chúng tôi rôi, vì vậy, phòng hòa nhạc Vienna sửa quy củ, đối xử bình đẳng"

"Vâng vâng vâng, Giám đốc Lâm nói đúng lắm"

Từ Thiên Hải một giây trước còn kiêu căng ngạo mạn, lúc này lại hệt một đứa cháu trai gật đầu tăm tắp lấy lòng.

Mặc dù anh ta là cậu chủ của tập đoàn Từ Thị, nhưng ở trước mặt Lâm Thanh Hàm, tên tuổi của anh ta vẫn rất thấp.

Đây chính là tâm phúc hiện giờ của Kiều Gia, địa vị ở Hán Thành chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn.

Huống hồ, người ta còn là Giám đốc của phòng hòa nhạc Vienna.

Chỉ một phòng hòa nhạc Vienna đã đủ để người khác coi trọng.

Nhưng mà, câu nói tiếp theo của Lâm Thanh Hàm lại khiến sắc mặt Từ Thiên Hải khựng lại, như bị sét đánh, ngẩn ngay tại chỗi "Tổng giám đốc Từ, biểu hiện vừa rôi của anh khiến tôi rất không hài lòng.

Anh muốn hẹn gặp mặt lão tiên sinh Hisaishi Joe , sợ là không được rôi. Vì vậy, mời anh về cho." Lâm Thanh Hàm không vui nói.

Từ Thiên Hải nghe xong, vô cùng luống cuống.

Mục đích anh ta đến nơi này là vì mua mười mấy phút hẹn gặp riêng Hisaishi .Joe , tặng món quà này cho Cố Họa Y.

Nhưng bây giờ, Lâm Thanh Hàm lại bảo mình về đi.

Như vậy sao được!

c Nghĩ vậy, Từ Thiên Hải trợn mắt hằn học lườm Lý Phàm ở bên cạnh, còn không phải vì anh ta sao, hại mình không khống chế được cảm xúc!

c Hết cách rồi, Từ Thiên Hải đành phải hạ mình khiêm tốn nói: "Giám đốc Lâm, tôi nghĩ chúng ta có thể bàn lại"

Lâm Thanh Hàm không nói lời nào, trưng ra dáng vẻ cân nhắc không quyết.

Từ Thiên Hải thì sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, nói: "Giám đốc Lâm, ngài xem thế nào, cô cần tôi làm cái gì cũng được, chỉ cần cho tôi gặp riêng Hisaishi .Joe mấy phút vào buổi hòa nhạc, tôi muốn tặng cho người phụ nữ mình yêu một niềm vui bất ngờ, mong Giám đốc Lâm giúp tôi hoàn thành mong ước. Tiền không phải vấn đề, tôi có thể trả gấp đôi"

Lý Phàm nghe xong thì sâm mặt.

Anh ta muốn tặng Cố Họa Y?

Lâm Thanh Hàm thì giả vờ lặng im suy nghĩ, sau đó gật đầu.

Điều này khiến Từ Thiên Hải vui mừng, quả nhiên vẫn là vấn đề tiền bạc.

"Được, chỉ cần Tổng giám đốc Từ làm được chuyện này, ngày mai tôi sẽ cho mười phút" Khóe mắt Lâm Thanh Hàm lóe ra ánh sáng gian xảo.

"Được được được, chắc chắn tôi sẽ làm được" Từ Thiên Hải gật

đầu lia lịa.

“Xin lỗi anh ta” Lâm Thanh Hàm chỉ vào Lý Phàm ở bên cạnh. Hải Từ Thiên Hải lập tức trợn tròn hai mắt, nói: “Giám đốc Lâm, ngài không nói đùa chứ? Bảo tôi xin lỗi anh ta? Anh ta chỉ là một tên vô dụng ăn bám thôi!”

Sao mình lại phải xin lỗi tên thấp hèn Lý Phàm này chứ!

“Sao nào, Tổng giám đốc Từ không làm được?” Lâm Thanh Hàm cười lạnh nói.

“Chuyện này..” Từ Thiên Hải do dự, trên mặt lộ vẻ rối rắm.

Lý Phàm thì cười nhạt, giả bộ từ chối: “Chuyện này… không tốt lắm đâu, người ta chính là Tổng giám đốc một công ty, xin lỗi một người vô dụng như tôi, thật ảnh hưởng đến hình tượng”

Vừa dứt lời, Từ Thiên Hải tức cắn răng nghiến lợi!

Anh ta còn biết mình là một tên vô dụng!

“Không được! Hôm nay Tổng giám đốc Từ nhất định phải xin lỗi anh, Kiều Gia đã thông báo cho chúng tôi, ở phòng hòa nhạc Vienna, tuyệt đối không thể dùng mắt chó coi thường người khác!” Sắc mặt Lâm Thanh Hàm tràn đầy nghiêm túc nói.

Từ Thiên Hải luống cuống, giọt mồ hôi to như hạt đậu từ thái dương lăn xuống, im lặng hồi lâu.

“Xem ra Tổng giám đốc Từ sợ mất mặt, vậy tôi cũng không bắt buộc, mời Tổng giám đốc Từ về cho” Lâm Thanh Hàm máy móc nói.

“Không không không, tôi nói xin lỗi, tôi nói xin lỗi” Từ Thiên Hải sốt ruột.

Sau đó, sắc mặt anh ta đầy tức giận nhìn chằm chằm Lý Phàm, cắn răng nhanh chóng nói: “Lý Phàm, xin lỗi: “Cái gì? Tôi không nghe thấy” Lý Phàm nhếch miệng, cười nói.

Thái độ này không được, không qua cửa.

“Lý Phàm!” Từ Thiên Hải lập tức kêu lên, cắn răng nghiến lợi, căm hận nói: “Anh đừng có được đăng chân lân đằng đầu!”

“Giám đốc Lâm, ngài xem..” Lý Phàm tỏ vẻ oan ức.

Lâm Thanh Hàm hừ lạnh một tiếng.

Từ Thiên Hải lập tức hoảng hốt, cắn răng lớn tiếng nói: “Xin lỗi!”

Lý Phàm lại lắc đầu nói: “Tổng giám đốc Từ, không đủ chân thành”

“Anh!” Từ Thiên Hải tức nổ phổi, cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, hai bàn tay siết chặt lại.

Hay cho Lý Phàm anh, thế mà dám đối xử thế này với mình.

Chó cậy gần nhà đúng không, được, cho anh thoải mái một lần, lần sau chơi chết anh!

Lâm Thanh Hàm cũng lạnh lùng nói: “Tổng giám đốc Từ, nếu anh đã miễn cưỡng như vậy thì quên đi”

Trong lòng Từ Thiên Hải lộp bộp, anh ta biết nếu mình đắc tội Lâm Thanh Hàm, vậy chẳng khác nào đắc tội với phòng hòa nhạc Vienna, cũng là đắc tội với Kiều Gia của Hán Thành!

Vấn đề này thì lớn rồi.

Vì vậy, suy đi nghĩ lại, Từ Thiên Hải vẫn xoay người, chân thành nói với Lý Phàm: “Xin lỗi”

Lúc này Lý Phàm mới xua tay nói: “Được rồi được rồi, chuyện rất nhỏ, tôi vẫn rất rộng lượng”

Thấy vậy, Lâm Thanh Hàm mới gật đầu nói: “Được rồi, Tổng giám đốc Từ, chúng ta có thể tiếp tục bàn bạc”

Lý Phàm liếc nhìn Từ Thiên Hải, sau đó rời khỏi phòng hòa nhạc Vienna.

Từ Thiên Hải thì nghi ngờ nhìn bóng lưng rời đi của Lý Phàm, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Chẳng lẽ tên vô dụng này quen biết Lâm Thanh Hàm?

Không thể nào!

Nửa tiếng sau, Lý Phàm mua đồ ăn từ chợ bán đồ ăn trở về.

Cố Họa Y cũng mới từ công ty trở về, lúc chiều, cô đi đến công ty một chuyến, báo cáo hạng mục hợp tác của tập đoàn Vinh Khang với ông cụ.

Đồng thời dưới sự chứng kiến của người nhà họ Cố, đã ký tên, chính thức hợp tác với tập đoàn Vinh Khang.

Sau đó chính là giai đoạn bận rộn.

Cố Họa Y nhìn thấy Lý Phàm về cũng không nói gì, ngồi xếp bằng trên ghế sofa, cầm sổ tay xem phương án.

Lý Phàm thì vào phòng bếp rửa một đĩa hoa quả, đặt trên bàn trà, dịu dàng nói: “Vừa rửa”

Cố Họa Y mặc đồ ngủ, trên đầu cài kẹp tóc chuột Mickey, trong miệng cắn bút, rất đáng yêu.

Lý Phàm chỉ thoáng nhìn qua, hỏi: “Gặp phải vấn đề khó khăn?”

Cố Họa Y trả lời: “Kế hoạch tiền vốn và trình tự của hạng mục này hơi khó khăn”

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn Lý Phàm, lẩm bẩm: “Được rồi, anh đừng hỏi nữa, anh đi nấu cơm đi, nói cho anh anh cũng không hiểu”

Lý Phàm mỉm cười, quay người tiến vào phòng bếp.

Cùng lúc đó, chuông cửa vang lên.

Lý Phàm đi ra mở cửa, lại thấy Từ Hàm của phòng hòa nhạc Vienna kia đứng trước cửa, trong tay cầm một chiếc thiệp mời màu vàng.

“Hở, anh..” Khuôn mặt Từ Hàm tràn đầy vui vẻ, kinh ngạc kêu lên.

Lý Phàm vội vàng giơ tay làm động tác ‘xuyf, cầm thiệp mời trong tay cô ta, nói: “Về đi”

Từ Hàm ngơ ngẩn, thấy cửa đã đóng lại, thầm nhủ: “Thì ra ngài Lý ở đây, sao còn đeo tạp đề?”

Không hiểu nổi.

“Ai vậy?” Cố Họa Y hỏi.

Lý Phàm đi qua, đưa thiệp mời màu vàng trong tay cho Cố Họa Y, nói: “Tặng em”

Cố Họa Y cầm thiệp mời màu vàng trong tay Lý Phàm, nghi ngờ hỏi: “Cho em?”

Sau đó, cô mở thiệp mời ra nhìn, biểu cảm trên mặt lập tức trở nên hưng phấn và kích động, cả người nhảy dựng lên, giơ tay ôm cổ Lý Phàm, vui vẻ nói: “Hi hi, Lý Phàm, là thiệp mời của phòng hòa nhạc Vienna, là buổi biểu diễn âm nhạc của lão tiên sinh Hisaishi .Joe !”

Cố Họa Y vô cùng vui sướng, vì vậy cứ luôn ôm Lý Phàm.

Chờ đến khi phản ứng lại, cô mới đỏ mặt đẩy Lý Phàm ra.

Bầu không khí có phần mập mờ.

Lý Phàm mỉm cười hỏi: “Vui vẻ sao?”

“Đương nhiên vui rồi, đây chính là buổi biểu diễn âm nhạc của lão tiên sinh Hisaishi .Joe đấy” Cố Họa Y cười, khóe mắt cong thành hình lưỡi liềm, nhưng rất nhanh đã nghi ngờ cầm thiệp mời nói: “Nhưng mà, thiệp mời này là do ai đưa đến?”

Nói xong, ánh mắt cô rơi xuống Lý Phàm đang mỉm cười nhìn mình.

Lý Phàm?

Chương 71: Đấu đá lục đục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lý Phàm thấy Cố Họa Y nghi ngờ mình, vừa muốn lên tiếng, điện thoại di động của cô vang lên.

Cố Họa Y nhìn màn hình điện thoại, đôi mi lá liễu hơi cau lại, nói: "Cái đồ khiến người ta chán ghét"

Sau đó, cô nhận điện thoại, khách khí hỏi: "Alo, Từ Thiên Hải, anh có chuyện gì không?"

Từ Thiên Hải bên kia điện thoại vui mừng nói: "Họa Y, nhận được thiệp mời chưa?"

Thiệp mời?

Cổ Họa Y nhìn thiệp mời màu vàng trong tay, trong lòng hiểu ra, hóa ra là Từ Thiên Hải đưa đến.

Còn tưởng là Lý Phàm chứ.

Nghĩ lại cũng đúng, sao Lý Phàm có thể tặng vé vào cửa của phòng hòa nhạc Vienna chứ.

Đắt như vậy.

"Nhận được rồi, cảm ơn anh" Cố Họa Y cười nói: "Nhưng mà tôi không thể.."

Cố Họa Y vừa định nói không thể nhận, dường như Từ Thiên Hải bên kia biết cô sẽ nói như vậy, vội vàng ngắt lời: "Thôi mà, em nhận lấy đi, không đáng là bao, coi như là chút lòng thành của anh tặng em, em không cân thì lãng phí rồi"

“Chuyện này, không tốt lắm..”

Trong lòng Cố Họa Y rối bời, có câu, lấy đồ của người chắc chắn sẽ không yên lòng.

Huống hô, Từ Thiên Hải vẫn luôn có ý với mình, nếu mình nhận món quà này, vậy thì không nói rõ được rôi.

Hơn nữa, bây giờ Lý Phàm còn đang ở trước mặt đấy.

“Không có gì là không tốt, nhận đi, anh cúp trước, công ty có chút việc.’ Nói xong, Từ Thiên Hải vội vàng cúp điện thoại.

Cố Họa Y cũng bất đắc dĩ, trong tay cầm thiệp mời màu vàng, nhất thời không biết phải làm sao bây giờ.

“Điện thoại của ai?” Lý Phàm lên tiếng hỏi.

“Từ Thiên Hải, nói thiệp mời là anh ta tặng, anh nói xem, em nên đi hay không đây?” Cố Họa Y hỏi.

Lý Phàm giật mình, thiệp mời này là Từ Thiên Hải tặng?

Năm mơ àiI Không thể để tên này lấy không thành quả của mình…

“Họa Y, thật ra thiệp mời này là…

Lý Phàm vừa lên tiếng, Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy lại trở về.

Vào cửa, Vương Cẩn Mai hít hít mũi, tức giận rống hỏi: “Lý Phàm, cậu đang làm gì đấy? Nồi sắp cháy khét rôi!”

“Hả? À à, đến đây!” Lý Phàm vỗ đùi, không để ý đến nửa câu sau, vội vàng vọt vào phòng bếp.

Cố Họa Y nhìn bóng hình bận rộn trong phòng bếp, cái miệng nhỏ nhắn chu lại, rất nghi hoặc, vừa rồi anh muốn nói cái gì?

Nhưng mà Cố Họa Y cũng không để ý nhiều, cầm thiệp mời do dự

hồi lâu, gọi điện thoại cho Kim Thiện Na: “Na Na, tôi mai đi đến phòng hòa nhạc Vienna cùng tớ nhé.”

“Phòng hòa nhạc Vienna, Họa Y, cậu giành được vé rồi?” Bên kia điện thoại, Kim Thiện Na vô cùng kích động.

“Từ Thiên Hải tặng tớ, có thể mang theo một người” Cố Họa Y cười nói.

“Từ Thiên Hải? Tên kia cũng được việc phết, mạnh hơn Lý Phàm nhà cậu nhiều” Kim Thiện Na nói.

Sau đó, hai người bạn thân lại tán dóc.

Lúc ăn cơm tối, hiển nhiên chuyện này bị Vương Cẩn Mai biết, bà cầm thiệp mời màu vàng, trên mặt tràn đầy ý cười nói: “Ôi, Thiệu Huy, ông xem xem, đứa nhỏ Thiên Hải này có lòng biết bao, phòng hòa nhạc Vienna, đây không phải nơi con gái mình thích nhất sao, đứa nhỏ này, cũng biết yêu thương người khác lắm”

Cố Thiệu Huy nhìn thiệp mời màu vàng này, ừ một tiếng lấy lệ, liếc nhìn Lý Phàm, ở dưới đáy bàn giơ chân đá anh một cái, hỏi: “Lý Phàm, cậu không có ý kiến gì sao?”

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bất chợt, trong bóng tối, Cố Họa Y lấy hết can đảm nói ra câu này.

Khóe miệng Lý Phàm nhếch lên, thản nhiên cười nói: “Đi đi, không sao, ngủ ngon”

Cố Họa Y muốn nói lại thôi.

Ngày hôm sau, Cố Họa Y đến công ty từ rất sớm, có mấy hạng mục cần xét duyệt lại.

Nhưng vừa đến công ty, Cố Họa Y cảm thấy dường như người trong công ty trốn tránh cô.

“Hiểu Văn, trong công ty xảy ra chuyện gì sao?”.Cố Họa Y nhìn trợ lý của mình hỏi.

Trợ lý lén lén lút lút, nhỏ giọng nói: “Chị Họa Y, chị không biết sao, công ty chúng ta đột nhiên có thêm một nhà đầu tư, hình như là nữ, nhà rất có tiền, tính tình lại không tốt, hơn nữa sáng sớm nay cô ta đến, chỉ đích danh muốn nhằm vào chị, chị cẩn thận một chút”

Hàng mi lá liễu của Cố Họa Y nhíu lại, mỉm cười nói: “Chị cũng không quen biết nhà đầu tư mới này, sao phải nhằm vào chị?”

Trợ lý bất đắc dĩ thở dài nói; “Chị Họa Y, chị không biết rồi, cô ta là bạn gái của quản lý Cố Tuấn Hào, nói là muốn trừng trị chị thay quản lý Cố”

Cố Họa Y khẽ giật mình, đấu đá lục đục nơi làm việc, thật đúng là đâu đâu cũng có.

Càng buồn cười hơn chính là, Cố Tuấn Hào không đối phó được mình, lại để bạn gái đến đối phó mình?

Nhưng mà cô cũng không thèm quan tâm, cười nói: “Được rồi, đừng nghe gió coi là mưa, chị và quản lý Cố là anh em họ, anh ta không đến mức phải như vậy. Hơn nữa, chị cũng không phạm sai lầm gì, dựa vào cái gì mà nhà đầu tư kia nhằm vào:chị?”

Nữ trợ lý bĩu môi gật đầu, nhưng vẫn rất lo lắng nhắc nhở một câu: “Chị Họa Y, em khuyên chị vẫn nên chú ý một chút, nhà đầu tư mới cũng không dễ chọc, rất ngang ngược, ngay cả ông cụ cũng phải nhìn sắc mặt của cô ta”

Trong lòng Cố Họa Y khẽ run lên, gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó cô

cầm bản kế hoạch và báo cáo xét duyệt của hạng mục mới về văn phòng của mình.

Bởi vì văn phòng Phó tổng giám đốc còn chưa sửa chữa xong, vì vậy tạm thời Cố Họa Y vẫn làm việc trong văn phòng của mình.

Mười mấy phút sau, Cố Họa Y ra khỏi văn phòng.

Đối diện có một người phụ nữ xinh đẹp có khí chất quý phái lạnh lùng đi đến, trên người mặc áo lộ vai màu đỏ rực, phối hợp với váy ôm ngang hông màu đen, đường cong uyển chuyển, đi giày cao gót, eo nhỏ mông cong, đôi chân thon dài, tóc uốn sóng xõa ra sau đầu, khuyên tai kim cương sáng lấp lánh.

Bày ra phong thái Nữ vương giá lâm!

Sắc mặt lạnh lẽo, vẻ mặt kiêu căng.

Không đáng để làm quen.

Cố Họa Y mỉm cười, chuẩn bị nghiêng người né tránh.

Nhưng người phụ nữ kia lại đi đến trước mặt Cố Họa Y, nâng tay lên, tàn nhẫn tát một phát lên mặt Cố Họa YI

Chương 72: Không thể tha thứ cho kẻ ức hiếp người khác chát!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cái tát này được tát ngay trong khu vực làm việc, toàn thể nhân viên đều đã nhìn và nghe thấy!

Mọi người sợ hãi mà hít một hơi, không ai dám đứng lên nói chuyện, tất cả đều lén lút cúi đầu, lén lút quan sát.

Cố Họa Y choáng váng, hai má nóng bừng vì đau.

“Cô là Cố Họa Y?”

Người phụ nữ lạnh lùng hỏi.

Cố Họa Y siết chặt nắm đấm, tức giận nhìn chằm chằm vào người kia, hỏi: “Cô là ai, tại sao lại đánh tôi?”

Tuy nhiên, người phụ nữ kia lại cười ha hả chế nhạo, lại một cái tát vào mặt Cố Họa Y, sau đó chỉ vào mũi cô và hét lên: “Tên tôi là Vương Mộng Dao, là nhà đầu tư mới và bạn gái của Cố Tuấn Hào. Tôi cảnh báo cô, sau này đừng nghĩ đến việc tranh giành quyên lợi trong công ty với anh ấy nữa, nếu không, tôi thấy cô lần nào sẽ đánh cô lần đói! “

Ngang ngược, kiêu ngạo!

Đây là nhà đầu tư mới của Công ty thuôc Vân Sinh, Vương Mộng Dao.

Cố Họa Y nổi điên lên, không ngờ Vương Mộng Dao lại kiêu ngạo và không nói lý.

Có vẻ như cô ta chỉ mới hơn hai mươi tuổi, nhưng lại không biết phải trái thế này.

Đúng lúc ấy, Cố Tuân Hào từ văn phòng đi ra, nhìn thấy cảnh này, giả vờ lạnh lùng nói với Vương Mộng Dao: “Mộng Dao, cô làm gì vậy? Mau về đi!”

Vương Mộng Dao với dáng vẻ không sợ trời không sợ đất, hai tay cô ta khoanh trước ngực, liếc mắt lạnh lùng nhìn Cố Họa Y, xoay lưng rời đi.

Cả khu vực làm việc không ai dám nói gì.

Cố Tuấn Hào giả vờ bước đến, vẻ mặt có lỗi nói: ‘Ây da, phó tổng giám đốc Cố, tôi xin lỗi, Mộng Dao cũng là vô tình, đừng tính toán với cô ấy, hay là tôi thay cổ xin lỗi cô được không?”

Cố Họa Y lạnh lùng nhìn bộ mặt giả tạo của Cố Tuân Hào, lạnh giọng nói: “Không cần đâu, cám ơn”

Nói đoạn, Cố Họa Y quay người rời khỏi khu vực làm việc và quay trở lại văn phòng của mình.

Nữ trợ lý chạy tới, đau lòng hỏi: “Chị Họa Y, chị không sao chứ? Không ngờ cái cô Vương Mộng Dao lại hống hách như vậy, quản lý Cố lại không thèm quản gì đến cô bạn gái kiêu ngạo của anh ta”

Cố Họa Y rất khó chịu, nhìn vào gương, nhìn những dấu tay đỏ lựng trên mặt, và hai vết máu trên má phải do móng tay cào xước.

Cố Họa Y không tức giận sao?

Tất nhiên là có.

Tuy nhiên, cô vừa được thăng chức phó tổng giám đốc, và Vương Mộng Dao là một nhà đầu tư mới vào, phía sau còn có Cố Tuấn Hào và ông cụ chống lưng.

Cô chỉ có thể chịu đựng nó.

Nếu không, ngay ngày đầu tiên làm phó tổng giám đốc, cô đã xảy ra mâu thuẫn với các nhà đầu tư, sau này làm sao có thể tồn tại ở công ty.

Buổi trưa, khi tan làm, Cố Họa Y đến bệnh viện với tâm trạng nặng nề, ở trong phòng bệnh cùng với Xuyến Xuyến.

Khi Lý Phàm đến, Cổ Họa Y lấy cớ rời đi.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bản thân cô vốn dĩ đấu không lại.

“Đây là vô tình bị trây sao?” ánh mắt Lý Phàm sắc bén, anh không tin những lời mà Cố Họa Y nói.

“Thật mà, thật-sự là do em vô tình làm trầy thôi, không liên quan tới ai cả, anh đừng hỏi nữa”

Cố Họa Y kéo Lý Phàm,không ngừng vuốt giận, giúp anh bình tĩnh lại và nói: “Phàm, anh còn chưa tin em sao?”

Chỉ một câu nói đã làm Lý Phàm giật mình.

Anh có thể thấy được Cố Họa Y không muốn nói, nếu thế thân phận và địa vị của người bên kia hẳn là khiến cô phải dè chừng.

Nhưng mà, người phụ nữ của Lý Phàm anh, là người con gái của thiếu chủ Long Môn!

Trên đời này, không ai được phép ức hiếp cô ấy!

Những kẻ bắt nạt cô ấy sẽ phải chết!

Lý Phàm hít sâu một hơi, vươn tay sờ lên gò má thanh tú của cô, nhẹ nhàng quan tâm hỏi: “Đau không?”

Cố Họa Y hai mắt ươn ướt, lắc đầu nói: “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không thành vấn đề. Lần sau anh có thể đừng tức giận như vậy được không, thật đáng sợ, vừa rồi em còn tưởng…

Vừa rồi, Cố Họa Y rõ ràng cảm thấy Lý Phàm nổi giận, giống như một con sử tử hurig.mãnh, cơn tức giận bốc lên từ trong cơ thể, cảm giác có thể xé nát cả thế giới.

Thật đáng sợi Khủng khiếp quá, đây vẫn là Lý Phàm đã sống với cô bốn năm sao, người mà luôn không bao giờ biết tức giận là gì?

Lý Phàm gật đầu, nhìn cô không đành lòng.

Nếu Cố Họa Y không dám nói về vấn đề này nên anh sẽ tự mình điều tra.

Vì vậy, buổi chiều đi làm, Lý Phàm đã tự mình lái xe đạp điện đưa Cố Họa Y đến công ty.

Sau khi nhìn thấy bóng lưng duyên dáng của cô bước vào công ty, Lý Phàm gọi một cuộc điện thoại, không bao lâu, một người phụ nữ trông rất xinh đẹp bước ra từ cửa.

Đó là trợ lý của Cố Họa Y, Tiền Hiểu Văn.

Tiền Hiểu Văn hôm nay tâm tình rất không tốt, nhìn thấy Lý Phàm đứng bên cạnh xe điện liên tục vẫy tay với mình, cô muốn quay đầu rời đi.

Cái thằng nhóc này, thật là ngốc quá đi, Tiền Hiểu Văn biết Lý Phàm, anh là chồng của Cố Họa Y, là một kẻ lang bạc đầu đường xó chợ, nghèo rớt mồng tơi, hoàn toàn vô dụng, là một kẻ chỉ biết sống dựa vào tiền của phụ nữ.

Vì thế Tiền Hiểu Văn không có nhiều cảm tình gì với Lý Phàm.

Nhưng mà, vừa rồi Lý Phàm đột nhiên gọi điện thoại, nói rằng anh

đang vội đi tìm cô.

“Này, anh tìm tôi làm gì?” Tiền Hiểu Văn lạnh lùng nhìn Lý Phàm, hai tay khoanh trước ngực cách anh hai mét, nhướng mày, vẻ mặt rất xem thường.

Lý Phàm không quan tâm, nhẹ nhàng nói: “Mời uống trà mừng”

Uống trà mừng?

Tiền Hiểu Văn sửng sốt, trong đầu đột nhiên nghĩ đến những quả nho mọng nước bên trong kèm theo kem phô mai, nhưng cô lập tức giậm chân, tức giận chỉ vào Lý Phàm quát lớn: “Lý Phàm, không ngờ anh lại là một người đàn ông ghê tởm như vậy! Tôi nói cho anh biết, anh mau từ bỏ ý định này đi, tôi sẽ không làm những chuyện có lỗi với chị Cố Họa Y, anh đừng hòng nghĩ sẽ cua được tôi! “

Không ngờ, Lý Phàm, một người đàn ông có vẻ lương thiện, cũng không phải dạng vừa!

Đồ đàn ông xấu xa!

Chết tiệt, kinh tởm!

Lý Phàm cũng sửng sốt, lập tức hiểu được Tiền Hiểu Văn đang suy nghĩ gì, không khỏi dở khóc dở cười, giải thích nói: “Cô nghĩ nhiều rồi, tôi tìm cô chỉ là có chút chuyện thôi, không có ý gì khác”

“Thật không?” Tiền Hiểu Văn nghỉ ngờ nói: “Vậy thì tôi phải uống một cốc nước nho lớn kèm phô mai và keml”

Trong quán trà, Lý Phàm gọi cho Tiền Hiểu Văn một ly và mua một số món tráng miệng.

Anh biết rằng Hiểu Văn là người khét tiếng tham ăn, đặc biệt là không thể nhịn lại sự cám dỗ của đồ ngọt.

Nhìn thấy Tiền Hiểu Văn thân hình người lớn mà tâm hồn trẻ thơ đang đưa mắt nhìn thẳng vào món tráng miệng trên bàn, Lý Phàm

biết mình đã chọn đúng.

Trong lòng Tiền Hiểu Văn hiện tại đang rối muốn chết, cưỡng ép mình dời sự chú ý trên đĩa bánh ngọt sang chỗ khác, bộ dáng khách sáo, bĩu môi hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Lý Phàm cười: “Không có chuyện gì lớn, chỉ là chuyện nhỏ, cô ăn trước đi, những thứ này đều cho cô cả đấy, đừng khách sáo.

Tiền Hiểu Văn nuốt nước bọt, chỉ vào những món tráng miệng trên bàn, và hỏi: “Tất cả đều cho tôi?”

Lý Phàm gật đầu, Tiền Hiểu Văn do dự một chút cũng không muốn ép bản thân nữa, cầm thìa bắt đầu ăn, sau đó híp mắt vui vẻ giậm chân, ăn ngon lắm!

Cô gái nhỏ này đã bị mua chuộc quá dễ dàng.

“Lý Phàm, anh muốn gì thì cứ hỏi. Chỉ cần là chuyện của công ty, tôi có thể nói cho anh biết” Tiền Hiểu Văn vẫn còn dính kem trên khóe miệng thoải mái nói.

Quả nhiên là dễ dụ mà.

Lý Phàm suy tư một chút hỏi: “Buổi sáng, Cố Họa Y bị người ta đánh có phải không?”

Chương 73: Phẫn nộ dâng trào

Tiền Hiểu Văn giật mình, lau cái miệng nhỏ nhắn, gương mặt rối rít, cuối cùng gật đầu nói: “Tôi nói cho anh biết, nhưng anh không thể nói là tôi. Chị Họa Y bị một nhà đầu tư của công ty chúng tôi đánh, tên cô ta là Vương Mộng Dao, bạn gái của Cố Tuấn Hào. “

“Tại sao lại đánh Họa Y?”

“Vương Mộng Dao là bạn gái của giám đốc Cố. chắc là muốn ra mặt cho anh ta ấy mà, dù gì thì chị Họa Y hiện là phó tổng giám đốc, chị đã lấy mất vị trí mà giám đốc Cố mong muốn”

“Đánh ở đâu?”

“Trong văn phòng, chị ấy bị tát ngay trước mặt các đồng nghiệp. Tôi thực sự cảm thấy tức giận thay cho chị Họa Y. Vương Mộng Dao đó quá ngang ngược. Cô ta ỷ mình là nhà đầu tư và có chủ tịch hội đông quản trị chống lưng.

Nên không để chị Họa Y vào mắt, Hôm qua vừa mới đến đã đắc tội với rất nhiêu người, đúng là yêu quái mà. “

Tiên Hiểu Văn chua xót nói.

Sau đó, cô ấy đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, và mở to mắt hỏi: ” Lý Phàm, không phải anh muốn dạy cho Vương Mộng Dao đó một bài học thay cho chị Họa Y đó chứ?”

Lý Phàm vô dụng vậy, thật sự dám làm chuyện này sao?

Anh ở nhà họ Cỡ, nhưng cũng không có tư cách gì, nếu như chuyện này nếu như ra tay với Vương Mộng Dao, chỉ sợ chị Họa Y cũng khó sống trong công ty.

Vì vậy, Tiên Hiểu Văn nhanh chóng thuyết phục: ” Lý Phàm, tôi biết anh yêu chị Họa Y, nhưng tôi khuyên anh không nên xen vào chuyện này. Cô ta là nhà đầu tư mới, chủ tịch còn phải nể một

phần. Nếu anh thực sự động vào cô ta thì anh sẽ làm hại chị Họa Y đó. “

Lý Phàm nặn ra một nụ cười nhàn nhạt, nghịch điện thoại di động nói: “Được rồi, tôi biết rồi, tôi cũng đã thanh toán xong tiên, đi trước nhé.”

Sau đó, Lý Phàm đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng anh, Tiền Hiểu Văn rất là nghi hoặc, đột nhiên cảm thấy không thể nhìn thấu Lý Phàm.

Đặc biệt là ánh mắt anh vừa rồi rất kinh khủng. Hơn nữa, Tiên Hiểu Văn luôn cảm thấy rằng vấn đề này sẽ không trôi qua dễ dàng như vậy.

Đồng thời, trong văn phòng Cố Họa Y đang viết kế hoạch cho dự án hợp tác với tập đoàn Vinh Khang.

Vì nhiệm vụ nặng nê và lịch trình dày đặc nên công ty thuốc Vân Sinh đã mất hơn một nửa số đối tác, dù đã mang vê nhiêu khách hàng nhờ thông báo hợp tác với tập đoàn Vinh Khang nhưng vẫn còn ít hơn một nửa.

Vì vậy, tốc độ hợp tác phải được đẩy nhanh.

bùm!

Lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên bị thô bạo đẩy ra từ bên ngoài!

Vương Mộng Dao đằng đằng sát khí xông vào, đập đống tài liệu trên tay lên bàn của Cố Họa Y, tức giận mắng: “Tổng Thanh tra Cố, tại sao kế hoạch hợp tác với tập đoàn Vinh Khang vẫn chưa được hoàn thiện? Đã một ngày rôi. Cô rốt cuộc muốn chuẩn bị đến khi nào? Không lẽ số tiên chúng tôi đầu tư cho các người là để nuôi một lũ vô dụng hay sao? “

Cố Họa Y ngay lập tức đứng dậy, mỉm cười và nói với Vương Mộng Dao: “Vương tổng, việc hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, tôi

vẫn đang tiến hành, hơn nữa tôi cũng đang viết phương án ra rôi. Chiêu nay tôi sẽ qua đó một chuyến để bàn bạc kĩ hơn về các chi tiết trong hợp đồng. “

Vương Mộng Dao lạnh toát cả mặt mũi, chỉ tay vào Cố Họa Y, mắng: “Buổi chiều? Buổi sáng làm gì vậy?

Chẳng lẽ bộ phận của cô chỉ có hiệu quả đến thế này thôi sao? Tổng Thanh tra Cố, ồ, không phải, Phó tổng giám đốc Cố, đừng nghĩ là cô vừa mới được thăng lên chức phó tổng là có thể lười biếng. Là thành viên của công ty thuốc Vân Sinh, cô phải suy nghĩ cho công ty và cho các nhà đầu tư như chúng tôi.

Tôi sẽ cho cô thời gian một ngày để đưa ra một kế hoạch, nếu không thì trả lại vị trí phó tổng giám đốc của cô đi! “

Vương Mộng Dao cố tình đến để bắt lỗi!

Cái gì mà một ngày, nếu như bây giờ Cố Họa Y đưa ra kế hoạch, cô ta sẽ trả nó về!

Hôm nay, cô ta đến đây là để trút giận cho Cố Tuấn Hào, chắc chắc sau này, cô ta sẽ dùng nhiều cách khác nhau để nhắm vào Cô Họa Y, và hạ cô xuống khỏi vị trí phó tổng giám đố!

cĐồ xấu xa!

Dựa vào cái gì mà dám cướp vị trí phó tổng giám đốc của anh Tuấn Hào!

Cố Họa Y ngay lập tức giải thích: “Vương tổng, hợp tác giữa tập đoàn Vinh Khang đã được hoàn tất. Bước tiếp theo là bàn bạc các chỉ tiết. Thời gian một ngày chắc chắn là không thể hoàn thành. Cô nên biết rằng chúng tôi đang kinh doanh dược phẩm và chúng tôi phải thận trọng về mọi thứ. Nếu chỉ có một ngày, tôi -:.. “

Chát!

Trước khi Cố Họa Y nói xong, Vương Mộng Dao đã tiến tới tát vào mặt cô một cái và lạnh lùng mắng: “Phó tổng giám đốc Cố, cái tát

này là để cảnh tỉnh cô. Tôi hy vọng cô hiểu rằng tôi là một nhà đầu tư và tôi nói gì thì là như thế đó! Hãy nhớ rằng, cô chỉ là phó tổng giám đốc của công ty thuốc vân Sinh. Lời nói của tôi là mệnh lệnh. Cô không thể bác bỏ, cũng không thể nghi ngờ, hiểu không? “

Cố Họa Y nắm chặt tay, đôi mắt đỏ hoe, lạnh lùng nhìn Vương Mộng Dao trước mặt.

Ngoài cửa, rất nhiều nhân viên đang tụ tập xung quanh, tất cả đều đề cập đến việc Cố Họa.Y đang phải nhãn nhịn.

Nhà đầu tư mới này chỉ biết bắt nạt người khác, quả thật quá đáng!

Ầy, xem ra từ nay về sau Phó tổng giám đốc Cố sẽ không dễ thở trong công ty nữa rồi.

Cố Tuấn Hào ở cửa phòng giám đốc cách đó mấy mét lại đang uống trà, nhìn cảnh này khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Cố Họa Y, lần này, cô chết chắc rồi.

Tiền Hiểu Văn cuối cùng cũng trở lại công ty, nhìn thấy cảnh này, cô lập tức lo lắng, nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Lý Phàm: Lý Phàm, Vương Mộng Dao lại gây rắc rối với chị Họa Y, lại đánh chị Họa Y rồi!

Lý Phàm đang phì phèo điếu thuốc ở quảng trường nhỏ đối diện công ty, hôm nay không làm gì, chỉ chờ Cố Họa Y tan sở.

Lúc này, nhìn thấy tin nhắn, Lý Phàm hoàn toàn tức giận!

Vương Mộng Dao chết tiệt!

Đúng là muốn chết đây mà!

Lý Phàm vứt tàn thuốc, tức giận xông vào công ty Vân Sinh!

Trong công ty.

Thấy Cố Họa Y vẫn không dám nhìn mình, Vương Mộng Dao chế nhạo vài lần, hai tay khoanh trước ngực, ngạo mạn nói: “Sao, cô không phục?”

Cố Họa Y sụt sịt, nuốt xuống sự uất hận vào bụng rồi nói: “Những gì Vương tổng đều đúng, bây giờ tôi sẽ lập tức đến tập đoàn Vinh Khang ngay và đưa ra một kế hoạch càng sớm càng tốt”

Sau đó, Cố Họa Y quay lại, nhặt chiếc túi và chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên, Vương Mộng Dao rõ ràng sẽ không để Gố Họa Y đi dễ dàng như thế. Cô ta kéo chiếc túi trên tay Cố Họa Y làm nó rơi nặng nề xuống đất.

Sau đó, còn đẩy cô một cách ngạo mạn và chửi rủa: ‘ Cố Họa Y, tôi cảnh cáo cô.

Đừng giả bộ đáng thương và oan ức trước mặt tôi. Tôi đã thấy rất nhiều cô gái xấu xa như cô! Nếu như cô đã biết mình sai, thì có thể chủ động từ chức phó tổng giám đốc và nhường vị trí đó cho Cố Tuấn Hào, nếu không, tôi có thể hành hạ cô đến chết đói! “

Cố Họa Y nhìn lướt qua những thứ vương vãi trên mặt đất, nước mắt lưng tròng, rốt cuộc không thể kìm chế được tức giận trong lòng nữa, nói: “Vương tổng, tôi không có xúc phạm đến cô, tại sao cô lại cứ nhắm vào tôi mãi thế?!”

Vương Mộng Dao giễu cợt nói: “Nhắm vào cô? Cố Họa Y, cô tự đánh giá mình quá cao đó, những kẻ rác rưởi giống như cô, không biết tôi đã gặp qua biết bao nhiêu người, ban ngày giả bộ như những cô gái bang thanh ngọc khiết, còn ban đêm không biết đã mò lên bao nhiêu giường của đàn ông rồi.

Nếu không phải, vậy mối làm ăn giữa cô và tập đoàn Vinh Khang là ở đâu ra?

Không phải là cô đi ngủ với đàn ông mà có được ài! “

Vương Mộng Dao mở miệng là hất nước bẩn vào cô, cả chậu nước bẩn ấy đều chỉ đổ lên người Cố Họa Y!

Cho cô giả thanh cao, cho cô nắm giữ vị trí phó tổng giám đốc của anh Tuấn Hào!

Tôi hành chết cô!

“Tôi không có! Cô ngậm máu phun người!” Cố Họa Y kích động hét lên.

Chát!

Vương Mộng Dao lại tiến lên tát rồi chửi rủa: “Còn không cớ? Cô có tin bây giờ tôi sẽ đánh chết kẻ rác rưởi như cô không!”

Vương Mộng Dao hống hách vung tay lên và tát vào mặt của Cố Họa N Cô ta vô cùng kiêu ngạo không để ai vào mắt cải!

“Cố Họa Y, tôi có thể giết cô bằng bất cứ cách nào! Hôm nay, tôi sẽ nói cho cô biết sự thật. Nếu ngày mai cô dám xuất hiện ở công ty, tôi sẽ tìm mười mấy tên ăn mày hiếp cô. Tin hay không?I”

Vương Mộng Dao ngạo mạn, chỉ vào mũi Cố Họa Y, lớn tiếng quát.

Lúc này mái tóc của Cố Họa Y rối bù, những dấu tay đỏ chói mắt hiện rõ trên mặt: Những người bên ngoài nhìn thấy cảnh này đều ngẩn ra, không ai dám đứng lên.

Nào ai dám giúp?

Đó là nhà đầu tư, bạn gái của giám đốc Cố, và ngay cả chủ tịch hội đồng quản trị cũng phải nể cô ta mấy phần.

Tiền Hiểu Văn lo lắng, tại sao tên Lý Phàm còn chưa tới? Không phải nói bảo vệ Cố Họa Y sao?

Nếu không tới nữa, Cố Họa Y sẽ bị đánh chết!

Không thể chờ đợi được nữa đâu!

Tiền Hiểu Văn vội vàng chạy đến và hét lên: “Chị Họa Y, chị không

sao chứ?”

“Vương tổng, cô hiếp người quá đáng! Làm sao có thể đánh người vô cớ được chứ? Tôi sẽ báo cảnh sát!” Tiền Hiểu Văn kích động nói.

Vương Mộng Dao trừng mắt nhìn cô, cười lạnh, giơ tay tát qua một cái rồi chửi: “Tiện nhân, ở đây có chỗ cho cô nói chuyện sao? Tôi không quan tâm cô tên là gì, hiện tại cô chính thức bị đuổi việc, cút ngay!”

Sau khi mắng xong, Vương Mạnh Dao sắc mặt lạnh lùng nhìn Cố Họa Y, ra lệnh: “Cố Họa Y, nếu bây giờ cô quỳ xuống cầu xin tội, chủ động từ chức phó tổng giám đốc, tôi sẽ xem xét để cô đi. “

Cố Họa Y bướng bỉnh nâng căm lên, tức giận nhìn chằm chằm Vương Mộng Dao, nói: “Nằm mơ đi!”

Vương Mộng Dao không lo lắng Cố Họa Y có thể làm ra chuyện to tát gì, trong nhà họ Cố một kẻ rác rưởi không được coi trọng, cô ta đã điều tra ra, Cố Họa Y còn có một người chồng vô dụng và một đứa con gái bệnh hoạn. Một người thất bại như vậy cũng muốn tranh đoạt gia sản với anh Cố Hào của cô sao. Đúng là mơ mộng hảo huyền!

Vương Mộng Dao dùng tay túm tóc Cố Họa Y, hất mạnh và hét: “Đồ đê tiện, mày dám nói lại không? Có tin tao sẽ lột trần mày rồi ném mày ra đường, cho mọi người thấy mày bẩn thỉu như thế nào.!”

Nói đoạn, Vương Mộng Dao bước lên xé quần áo của Cố Họa Y!

Chiếc áo và váy mà Cố Họa Y mặc hôm nay rất dễ bị xé rách!

Roet!

Một khoảng da trắng lộ ra!

Cố Họa Y ôm ngực của mình thật chặt, Tiền Hiểu Văn cũng chạy tới giúp đỡ.

Chát!

Vương Mộng Dao tát mạnh một cái “Mày còn dám chặn? Người bẩn thỉu như mày thì có thể chặn cái gì!”

Vào lúc này!

Đột nhiên!

Tiếng gầm thét của một con sói điên vang lên khắp khu văn phòng!

“Dừng tay lại ngay cho tôi!II”

Khi Lý Phàm đến, anh ta chứng kiến Vương Mộng Dao xé quần áo của Cố Họa Y một cách ngạo mạn.

Chớp mắt!

Sự phẫn nộ trong lòng của anh dâng lên, đôi mắt anh đỏ rực, và cơn giận dữ khủng khiếp ấy đã trực tiếp nhấn chìm toàn bộ văn phòng!

Những ai làm hại Cố Họa Y đều phải chết!

Chương 74: Tôi không ngại giết chết cô đâu

Tức giận!

Rồng có vảy ngược, chạm vào chết chắc!

cLý Phàm lao tới, đỡ lấy cái tát sắp đánh xuống của Vương Mộng Dao, hất cô ta ra!

Anh nhìn Cố Họa Y, cả người cô đang run rẩy, vết trây đỏ tươi trên mặt khiến mắt anh phun ra lửa!

Một cỗ sát khí không thể khống chế, vào giờ phút này đã hoàn toàn trỗi dậy trong người Lý Phàm!

“Họa Y, thực xin lỗi, là anh đến muộn” Lý Phàm nói nhỏ, kéo áo gió trên ghế sô pha khoác lên thân thể yếu ớt của Cố Họa Y.

Ngay lúc Cố Họa Y nhìn thấy Lý Phàm đến, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, anh xuất hiện, khi cô đau khổ nhất, bất lực và tuyệt vọng nhất, chính sự xuất hiện Lý Phàm, khiến cô nghẹn lên và bật khóc. Nép trong vòng tay anh, cô im lặng: ” Lý Phàm… đưa em về nhà, đưa em về nhà đi mà..”

Tiếng kêu thảm thiết này khiến trái tim Lý Phàm tan nát.

Nếu Cố Họa Y khóc, thế giới của Lý Phàm sẽ tan vỡ Trên đời này, không ai có thể bắt nạt Cố Họa Y!

Không một ai!

Không cần biết đó là người nào, không cần biết lai lịch của cô ta.

Cho dù là thiên vương, Lý Phàm cũng sẽ giết người đó, tự tay mình kết liễu!

Lý Phàm hít sâu một hơi, nhẹ vỗ về tấm lưng đang run rẩy của Cố

Họa Y, an ủi: “Không sao, kế tiếp anh sẽ lo liệu!”

Sau đó, anh che chắn cho Cố Họa Y phía sau, quay người lại và nhìn Vương Mộng Dao cao ngạo và độc đoán với vẻ mặt lạnh lùng và sát khí.

Vương Mộng Dao vừa rồi còn hoảng hốt, nhưng bây giờ cô ta không hoảng hốt chút nào, cô ấy là nhà đầu tư của công ty, cho dù là Ông cụ Cố, cũng phải dè dặt trước cô ta.

Hơn nữa, cô ta còn quen biết nhiều người trong xã hội.

Ai dám bắt nạt cô ta chứ?

“Haha, hóa ra anh là người chồng bất tài vô dụng của Cố Họa Y, tôi còn tưởng là ai? Thì ra là một tên nghèo khổ đáng thương” Vương Mộng Dao chế nhạo, giữa hai lông mày lộ ra vẻ khinh thường đối với Lý Phàm.

Người ta nói rằng Cố Họa Y có một người chồng không rõ lai lịch. Khi nhìn thấy anh ta hôm nay, quả nhiên là như thế.

Trên người trên dưới đều nghe ra mùi rẻ tiên, thật là mất mặt.

Nhà họ Cố dù sao cũng là gia tộc hạng hai, hạng ba, ấy thế mà lại có đứa con rể kém cỏi thế này.

Ha ha.

Xem ra chỉ là một tên rác rưởi, cặn bã mà thôi!

Vì vậy, Vương Mộng Dao vô cùng xem thường Lý Phàm, càng không thể bỏ qua cho Cố Họa Y.

Một tên đàn ông như vậy, chỉ với một tay, cô ta cũng có thể chơi chết anh một trăm lần.

Lý Phàm lúc này hai mắt đỏ lên, lạnh lùng nhìn Vương Mộng Dao, trầm giọng hỏi: “Cô là Vương Mộng Dao?”

Người phụ nữ này, đáng chết!

Vương Mộng Dao nhướng mày, trả lời rất độc đoán: “Là tôi, tôi là Vương Mộng Dao, một nhà đầu tư của công ty thuốc Vân Sinh, sao, anh còn muốn báo thù cho vợ mình sao? Haha, anh không nhìn ra thân phận của mình là gì ư. Tôi e rằng anh chưa biết. Vợ của anh đã giành được hợp đồng hợp tác với tập đoàn Vinh Khanh sau khi cô ta căm sừng anh đấy. Cô ta là một con ả chuyên giành đàn ông của người khác, còn anh là một kẻ vô dụng. Thật là một sự kết hợp hoàn hảo! “

Vương Mộng Dao cảm thấy rằng một người đàn ông sẽ rất tức giận khi nghe vợ mình cắm sừng mình.

Cô chỉ muốn dội gáo nước bẩn lên Cố Họa Y, hủy hoại danh tiếng của cô ấy.

Cố Họa Y hai mắt rưng rưng, cô lắc đầu, lo lắng nghẹn ngào: “Em không có, không có! Lý Phàm, đừng nghe lời cô ấy nói bậy bạ..”

Đương nhiên, Lý Phàm sẽ không tin những gì Vương Mộng Dao nói, mối hợp tác đó là do anh mang đến cho Cố Họa Y.

Anh quay đầu lại, dịu dàng nhìn Cố Họa Y, trao cho cô ánh mắt tràn ngập cảm giác an toàn và nói: “Anh tin em.

Chính là câu nói anh tin em này làm cho Cố Họa Y đột nhiên cảm giác được Lý Phàm đã âm thầm giúp đỡ mình.

Bất ngờ.

Lý Phàm cười nhạo, kế đó, dưới cái nhìn của mọi người, anh tiến lên, bất thình lình đá vào bụng Vương Mộng Dao một cái, làm cô ta ngã nhào xuống đất!

Ôi ôi!

Lúc này mọi người đều sững sờ!

Hiện tại, toàn bộ văn phòng đều yên lặng!

Tiền Hiểu Văn sững sờ nhìn Lý Phàm, há to miệng, không thể tin được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Lý Phàm có bị điên không?

Ngay cả Vượng Mộng Dao cũng dám đái Thôi rồi, thôi tiêu đời rồi!

Cố Họa Y sợ rằng không thể ở lại công ty nữa, ngay cả Lý Phàm cũng sẽ chết chắc cho mà xem!

Nhưng.

Trong một giây tiếp theo, khóe miệng Lý Phàm nở ra một tia giễu cợt, anh chậm rãi bước tới, đến chỗ Vương Mộng Dao, nắm lấy mái tóc dài gợn sóng của cô ta, kéo lên khỏi mặt đất.

Kế đó.

Chát!

Một cái tát lớn giáng trời rơi thẳng vào mặt Vương Mộng Dao!

Khuôn mặt kiêu ngạo của Vương Mộng Dao bị lật lại, và má cô ta đau đến tê tái!

Vương Mộng Dao lúc này mới mở to mắt nhìn anh chàng trước mặt đầy hoài nghi, sau khi phản ứng lại, cô †a điên cuồng gầm lên: ” Lý Phàm, tên khốn kiếp, anh dám đánh tôi? Anh có biết tôi là ai không.?!”

“Haha, tôi là Lý Phàm đánh người mà không cần biết thân phận của người kia”

Chát!

Lại một cái tát nặng nề như sét đánh ngang tai từ trên giáng xuống!

Chát!

Bốp bốp!

Với mỗi cái tát, Vương Mộng Dao bị đánh rồi ném xuống đất, và sau đó cô ta bị kéo lên và ăn thêm vài cái tát một lần nữa!

Vương Mộng Dao bị đánh tới tấp, muốn đánh trả lại bị Lý Phàm vươn chân đá lại, hung hăng giẫm áo ta mấy cái rồi đá lăn ra đất!

Vương Mộng Dao lúc này mặt sưng lên như đầu heo, miệng đầy máu, nằm trên mặt đất, che mặt, nhìn chằm chằm Lý Phàm, cuồng loạn gầm lên: “

Lý Phàm; mày chết chắc rồi! Vợ mày cũng không sống yên đâu! Mày dám đánh tao, Tao sẽ tìm người giết mày và lột sạch vợ mày ra! “

Tuy nhiên, ánh mắt băng giá của Lý Phàm lại ném vào Vương Mộng Dao, người đang la hét không ngừng, và nói: “Tôi không quan tâm cô là ai, và tôi không buồn biết cô-có lai lịch thế nào.

Nhưng nhớ kĩ vào. Hôm nay. Tên tôi là Lý Phàm, chồng của Cố Họa Y! Nếu cô dám làm phiền cô ấy lần nữa, tôi sẽ không ngại giết cô đâu! “

Một lời nói, một ánh mắt, như một đòn sấm sét, giáng vào trái tim Vương Mộng Dao một cách nặng nề.

Cô ghen tị và tức giận!

Một tên lưu manh, một con ranh không ra gì, dám đánh cô trước mặt bao nhiêu người: Cô là con gái nhà họ Vương, từ nhỏ đã được cưng chiều, chưa bao giờ bị đánh!

“Anh… anh cứ chờ đó! Tôi sẽ kêu người giết chết các người ngay!” Vương Mộng Dao cả người run lên, đứng dậy, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

“Anh ơi, lại đây, em bị người ở công ty công ty thuốc Vân Sinh đánh rồi… Huhuhu…”

Vương Mộng Dao đã khóc rất to khi nói chuyện qua điện thoại.

Đầu dây bên kia, một tiếng nói điên cuồng rống lên: “Cái gì? Em bị đánh? Dao Dao, anh qua ngay! Khốn kiếp, dám ăn hiếp em gái tao, bất kể đó là ai, tao đều phải bẻ gãy tay hắn ta rồi khiến hắn phải quỳ gối xin lỗi em!”

Sau khi cúp điện thoại, Vương Mộng Dao khóe miệng giật giật, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y, rồi nói: ” Mày xong rồi, anh tao sẽ tới đây ngay!”

Ngay khi nghe anh trai cô ta tới, mọi người trong công ty bắt đầu bàn tán: “Anh trai của cô ta không phải là Vương Hàn Siêu sao, người đó là kẻ tàn nhãn lắm đấy!”

“Tôi cũng nghe nói rằng họ rất nổi tiếng trong Hán Thành, và tôi nghe nói rằng họ còn đi theo Kiều Gia đấy!”

“Kiều Gia? Phải Kiều Chính Long không?! Vậy thì Lý Phàm và Cố Họa Y chết chắc!”

Cố Họa Y lúc này cũng đang hoảng loạn, Lý Phàm vừa ra tay quá nhanh và quá tàn nhẫn, cô không kịp ngăn anh ấy lại, bây giờ gặp họa rồi!

Về phần Cố Tuấn Hào ở phía xa, anh ta đã nhìn thấy Lý Phàm đánh Vương Mộng Daø và muốn đứng lên để ngăn cản anh, nhưng bây giờ anh ta thấy Vương Mộng Dao đã gọi cho anh trai của mình, vì vậy anh ta không quyết định tiến tới giúp đỡ.

Khi anh trai cô ta đến, Lý Phàm và Cố Họa Y chắc chắn sẽ bị lột da sống.

“Vương tổng, thực xin lỗi, thực xin lỗi cô, chồng của tôi chỉ vì quá tức giận mà thôi, anh ấy không biết nặng nhẹ, xin cô thứ lỗi, chúng tôi thành thật xin lỗi cô.”

Cố Họa Y bất ngờ đứng dậy và cúi xuống xin lỗi Vương Mộng Dao.

Tuy nhiên, Vương Mộng Dao lại không cảm kích chút nào, nghiêm khắc nói: " Cố Họa Y, bây giờ cô mới biết xin lỗi, lúc nãy sao cô không làm gì đi?

Nhìn mặt tôi xem, tôi đã bị đánh thành dạng gì rồi chứ? Hôm nay, cả cô và tên rác rưởi này không ai được phép rời khỏi đây!"

Nhìn thấy Cố Họa Y làm vậy, Lý Phàm lập tức kéo cô đến bên cạnh mình nói: "Họa Y, đừng lo lắng, không sao đâu, mọi chuyện cứ để anh lo"

"Nhưng.." Cố Họa Y muốn nói gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, cô ấy đã im lặng.

Càng yếu đuối, càng dễ bị bắt nạt.

Chính Vương Mộng Dao đang tự gây rắc rối cho chính mình, vậy tại sao cô phải sợ?

Lý Phàm lúc này mới nhìn về phía Vương Mộng Dao, anh bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Hi vọng cô sẽ không quỳ xuống cầu xin tôi buông tha cho cô"

Vương Mộng Dao nghe xong lời này, cả người đều cười ngạo nghễ: "Anh đang nói cái gì vậy? Đồ rác rưởi như anh không là cái gì cả, sao tôi lại quỳ xuống chân anh để xin tha chứ?"

Chương 75: Kiều gia tới

Ngông cuồng ngạo nghễ Lý Phàm anh chỉ là con rể vô dụng của nhà họ Cố, có tư cách gì mà nói ra lời ngông cuông như vậy, thật là nực cười chết mất!

Vẻ mặt Vương Mộng Dao đầy vẻ khinh thường.

Trong lòng cô ta đã quyết định, hôm nay phải cho Lý Phàm trả giá thê thảm, hơn nữa đuổi cổ thứ vô dụng như Cố Họa Y ra khỏi công ty này!

Công ty này phải thuộc về anh Tuấn Hào mà thôi.

Vương Mộng Dao không cho phép một người phụ nữ thấp kém như vậy giành lấy vị trí phó tổng của Cố Tuấn Hào.

Lúc này, Tiền Hiếu Văn đang đứng bên cạnh Cô Họa Y, ánh mắt của cô nhìn Lý Phàm tràn ngập sùng bái của thiếu nữ.

Quá mạnh rồi!

Vừa rồi lời nói và hành động của Lý Phàm đúng là bùng nổ mê lực của người bạn trai mài Vốn tưởng anh là người mềm yếu không biết gì, nhưng không ngờ chỉ vì chị Họa Y mà có thể cứng rắn mạnh mẽ như vậy!

Nhưng mà Lý Phàm đúng là không có đầu óc, nào ngờ lại dám đánh Vương Mộng Dao, đó là thiên kim tiểu thư của nhà họ Vương ở Hán Thành, còn anh trai cô ta thậm chí còn là Vương Hàn Siêu nổi tiếng khắp Hán Thành.

Đó là người từng đi theo Kiêu Gia, Kiều gia còn dành không ít lời khen ngợi cho anh ta.

Kiêu Gia là ai?

Là Kiều Chính Long ở Hán Thành đó Anh cả trong Tứ hùng của thế

giới ngâm!

Chỉ với một câu nói, khiến cả Hán Thành phải rung chuyển.

Làm thế nào bây giờ?

Tiền Hiểu Văn trong lòng rất bối rõi, lo lắng thay cho Cố Họa Y mà không ngừng nghĩ cách.

Cô ấy thậm chí còn đã sẵn sàng gọi cảnh sát.

Cùng lúc đó, Lý Phàm đã móc điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn.

Cùng lúc đó, tại khu văn phòng, nhiều đồng nghiệp bắt đầu bàn tán không ngướt: “Trời đất ơi! Lý Phàm này cũng táo bạo quá nhỉ, ngay cả Vương Mộng Dao cũng dám đánh, đó là nhà đầu tư đấy, anh ta xong đời rồi!”

“Cái thứ rác rưởi này, thật sự xem mình là người sao, anh ruột của cô ta là người của Kiều gia, Vương Hàn Siêu, ai dám khiêu khích chứ?”

“Không phải sao, cứ phải xuất đầu lộ diện gây sự, tiếp theo xem anh ta làm sao, Phó tổng giám đốc Cố chắc cũng sẽ gặp xui xẻo.”

Những kẻ miệng nhanh hơn não này, bây giờ đang chằm chằm phẫn nộ từng nhất cử nhất động của Lý Phàm.

Tên ngu ngốc này dám đánh người trong công ty chắc chắn đã khiến họ gặp rắc rối.

Nếu chủ tịch mắng trách tội, họ đều gặp xui xẻo theo.

Cố Tuấn Hào suy nghĩ một hồi, cũng vội vàng đi tới, giả vờ tức giận hỏi dồn dập: “Dao Dao, có chuyện gì vậy?

Anh mới đi có một lúc, sao lại thành ra như này rồi?”

Khi Vương Mộng Dao nhìn thấy Cố Tuấn Hào chạy đến, cô ta lập

tức bày ra bộ dạng con gái nhà lành, chu môi, chỉ tay vào Lý Phàm hét lớn:" Cố Tuấn Hào, anh nhìn này. Chính là thứ vô dụng này đã đánh em, anh nhất định phải dạy dỗ anh ta một bài học cho em!"

Cố Tuấn Hào lập tức tức giận đùng đùng, chỉ vào Lý Phàm hét lên: "Lý Phàm, đúng là làm phản rồi! Mộng Dao là nhà đầu tư của công ty chúng ta. Anh có tư cách gì mà dám đánh người ở đây? Láo xược, đúng là láo xược quá rồi. Mau lập tức xin lỗi Mộng Dao cho tôi!"

Lúc này Vương Mộng Dao cũng rất kiêu căng, ngạo mạn nói: "Không được, cho dù anh:ta có xin lỗi em cũng vô dụng. Em nhất định sẽ không buông tha đâu! Dám đánh-em, phải để anh trai em bẻ gãy tay anh taI"

Lý Phàm hờ hững lắc đầu, một người phụ nữ không biết sống chết, hẳn cô ta cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhà họ Vương?

Ha ha.

Người mà Lý Phàm tôi muốn động vào, chẳng ai có thể ngăn nổi!

Nếu các người đã ép tôi phải ra tay, vậy đừng trách vô tình.

Nhìn thấy Lý Phàm còn dám lắc đầu, Cố Tuấn Hào nhất thời giận dữ hét lên: "Hừ! Lý Phàm, đây là cái thái độ cùng biểu cảm gì thế này, sao vậy, chẳng lẽ anh còn muốn đánh nhau với tôi?"

Chết tiệt!

Lần trước Lý Phàm đánh mình, Cố Tuấn Hào còn chưa tìm được cơ hội cho một bài học, không ngờ lần này lại tự mình tìm tới!

Vừa đúng lúc, một lúc giải quyết được cả Lý Phàm và Cố Họa Y.

Để xảy ra sự việc như vậy, Cố Họa Y đừng mơ ngồi yên trên ghế phó tổng giám đốc nữa: Lý Phàm, e rằng cũng chẳng thể ở lại nhà họ Cố được nữa.

Đã đánh Vương Mộng Dao, đồng nghĩa với việc tát vào mặt nhà họ Vương ở Hán Thành!

“Tránh ra! Tránh rat”

Đột nhiên, ở cửa, Vương Hàn Siêu dẫn theo bảy, tám tên thuộc hạ thân hình cường tráng vạm vỡ xông vào.

Vừa bước vào công ty, sắc mặt anh ta tối sầm, toát ra khí thế bức người, khiến những người đang vây xung quanh tản đi hết.

Họ biết rằng Lý Phàm và Cố Họa Y xong đời rồi!

Vương Hàn Siêu đến rồi!

Cố Tuấn Hào còn muốn tiến lên bắt tay, nhưng bị anh ta đã trừng mắt đẩy phắt ra ra, nói: “Đừng cản đường, ai dám đánh em gái tôi? Ra đây nhanh lên!”

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên khiến cả văn phòng chấn động.

“Anh ơi, cuối cùng anh cũng đến, nhìn khuôn mặt em bị người ta đánh đi.

Em vừa đi cắt mí giờ lại đâu vào đấy rồi, anh phải chủ trì công đạo cho eml”

Khi Vương Mộng Dao nhìn thấy Vương Hán Siêu đi tới, lập tức sà qua, bày ra bộ dạng tủi thân của người bị hại.

Vương Hán Siêu liếc nhìn em gái mình bị đánh tơi tả thế này, lập tức thương xót: “Em đừng khóc, không phải anh đã vội chạy tới ngay rồi sao, đừng lo lắng, dám động vào em, anh nhất định sẽ để hắn sống không bằng chết!”

Nói rồi, vẻ mặt của Vương Hàn Siêu lạnh lùng, trừng mắt nhìn những người xung quanh, hét lớn: “Là ai đánh, đứng lên đi!”

Soạt!

Lúc này ánh mắt của mọi người đều rơi vào Lý Phàm.

Cố Tuấn Hào lập tức đứng dậy, chỉ vào Lý Phàm và nói, 'Anh Siêu, chính là tên này: Vương Hàn Siêu quay mặt lại và nhìn chằm chằm vào người đàn ông ăn mặc bình thường trước mặt với đôi mắt lạnh lùng.

"Là mày đánh em gái tao. Được lắm, Bây giờ mau quỳ xuống dập đầu xin lỗi em tao nhanh!" Vương Hàn Siêu khí thế bức người.

Dám động đến em gái anh ta, đúng là muốn chết!

Vậy mà, Lý Phàm lại bình tĩnh nói: "Chẳng lẽ anh không muốn hỏi tại sao tôi lại đánh em gái anh sao?"

"Tại sao phải hỏi? Bây giờ tao chỉ biết, mày đã đánh em gái tao, thì phải xin lỗi nó!" Vương Hán Siêu hét lên, đám anh em phía sau tiến lên một bước, khí thế bức người.

Cố Tuấn Hào nhếch mép cười lạnh, tên Lý Phàm này đúng là đồ ngốc, còn muốn giảng giải đạo lí?

Vương Mộng Dao cũng khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn đối phương: "Anh à, đừng phí lời với anh ta, xử gọn anh ta báo thù cho eml"

Cố Họa Y lúc này lo lắng, muốn xông lên giải thích, nhưng lại bị Lý Phàm ngăn lại.

Ánh mắt anh nhìn Vương Hàn Siêu như thiêu như đốt, cất lời: "Em gái anh cố tình gây khó dễ cho vợ tôi, ra tay đánh người trước, những người ở đây đều có thể làm chứng, tôi chỉ thay vợ tôi dạy dỗ em gái anh thôi"

Hahal Vương Hàn Siêu bật cười lớn, nói hùa theo: 'Dạy dỗ em gái tao? Mày có tư cách gì để dạy em gái tao? Em gái †ao đánh vợ mày là do vợ mày đáng đánh, không chỉ vậy, vợ mày còn phải xin lỗi em tao nữa kìa!"

Vương Hàn Siêu không quan tâm em gái mình đã làm gì, chẳng qua là đánh một người thôi sao, có gì to tát đâu.

Anh đường đường là đại thiếu gia nhà họ Vương, lại đi cùng Kiều Gia cũng oanh liệt ở Hán Thành.

Ai dám đắc tội?

Một thằng nhãi vô danh còn dám làm càn trước mặt mình?

Nhưng mà, anh ta sẽ không ngờ tới là, Kiều Gia mà anh cung phụng hễ gặp Lý Phàm cũng phải cong lưng cúi đầu.

Nếu biết được, e rằng sớm đã quỳ gối xuống đất xin cầu tha rồi!

Nhưng mà, Lý Phàm nghe được câu này lại mỉm cười lạnh lùng.

Quả nhiên, không phải người một nhà thì không vào chung một cửa, đều là những người ngông cuồng ngạo mạn.

Cố Họa Y nghe vậy cũng rất tức giận, vừa định phản bác thì đã bị ánh mắt của Lý Phàm ngăn lại.

Sau đó, Cố Họa Y lặng lẽ đứng sau Lý Phàm.

Sau đó, anh quay đầu lại, vô cùng bình bĩnh nhìn Vương Hàn Siêu, hỏi: “Anh tên là Vương Hàn Siêu? Nghe nói anh là người của Kiều Gia”

Vương Hàn Siêu ngẩng cao đầu rất tự hào, ưỡn ngực bá đạo nói: “Đúng vậy, tao là Vương Hàn Siêu, người của Kiều Gia. Sao? Bây giờ biết sợ chưa hả?

Vậy hôm nay phải giải quyết triệt để đi, chỉ có một cách duy nhất, chính là xin lỗi em gái tao và cầu xin nó tha thứ”

Vương Hàn Siêu dứt lời liếc nhìn Cố Họa Y.

Không ngờ một người phụ nữ trưởng thành mặn mà này lại là vợ của hắn?

Thật là phí của trời!

Cũng tốt, hôm nay dẫn về chơi đùa chút.

Lúc này, gương mặt Vương Mộng Dao kiêu ngạo, chỉ tay vào Lý Phàm quát lớn: “Bắt buộc phải quỳ xuống xin lỗi tôi, còn phải nhận 20 cái bạt tai!”

Vương Mộng Dao vô cùng tức giận, vừa rồi bị đánh, thật xấu hổ quá đi, bị cả công ty nhìn thấy.

Cô ta nuốt không trôi cục tức này.

“Được rồi, em gái, nghe lời em hết, bắt thằng nhãi này quỳ xuống xin lỗi, bạt tai 20 cái” Vương Hàn Siêu hả hê cười nhạo.

Lý Phàm hoàn toàn không để tâm.

Nhưng mà.

Giây tiếp theo, Lý Phàm lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Hàn Siêu, nói: “Tôi không muốn gây sự, nhưng nếu anh cố chấp như vậy, tôi sẽ khiến anh hối hận vì đã khiêu khích tôi!”

Vương Hàn Siêu nổi giận đùng đùng hét ầm lên: “Mày là cái thá gì?

Mau quỳ xuống xin lỗi tao, nếu không, tao sẽ cho mày chết!”

Thật là điên rồI Lý Phàm này, không ngờ dám kiêu ngạo với mình? I Cái thá gì chứ!

Trong tiếng xì xào bàn tán của những người xung quanh, Vương Hàn Siêu đã biết rằng, tên Lý Phàm này lại là con rể ăn nhờ ở đậu nhà họ Cố, là kẻ vô dụng ngu dốt mà ai cũng biết đấy thôi!

Thật là nực cười!

“Thật là, đồ rác rưởi này, đúng là ngạo mạn quá rồi! Anh, nhất định phải dạy dỗ anh ta biết tay, báo thù thay em!”

Vương Mộng Dao đứng bên cạnh giận dữ, chế nhạo và thách thức.

Cố Tuấn Hào lúc này im lặng rời đi, việc tiếp theo anh ta không thể tham gia vào, nếu không ông cụ hỏi tới, bản thân sẽ khó thoát khỏi.

Vì vậy, anh ta rời khỏi công ty, đi đến quán cà phê dưới lầu gọi một ly cà phê, nhàn nhã chờ Vương Hàn Siêu giải quyết mọi chuyện.

“Ra tay cho tạo, đánh gãy tay thằng nhãi này!” Vương Hàn Siêu hét lớn.

Mấy anh em phía sau tiến lên muốn ra tay với Lý Phàm.

Bỗng nhiên!

Tiếng bước chân cộp cộp cộp, kèm theo tiếng nói rất vang: “Kiều Gia tới!”

Cánh cửa khu văn phòng bị đẩy ra, hàng chục tên côn đồ mặc vest đen xông thẳng vào!

Người đàn ông dẫn đầu, dáng người ngay thẳng, mặc một bộ vest màu xám, mặt chữ điền, sải bước rộng tiến vào dưới ánh nhìn của mọi người.

“Vương Hàn Siêu, mày dám động tay động chân, Kiều Chính Long ta xử lý hết cả nhà mày!”

Chương 76: Đánh hay lắm

Kiều…Kiều Gia?

Lúc này tất cả mọi người đều kinh ngạc sững sờ.

Không ngờ Kiều Gia lại tới đây!

Bọn họ tự động dạt sang hai bên nhường đường, Kiều Chính Long dẫn theo người, bước vào.

Vương Hàn Siêu cũng mông lung ngây người ra, quay đầu nhìn người tới, đúng là Kiêu Gia, nhanh chóng trưng nụ cười đi tới nghênh đón, cung kính gập lưng: “Kiều Gia, sao lại tới rồi ạ?”

Bép!

Kết quả, Kiều Chính Long nổi giận đùng đùng tát Vương Hàn Siêu một bạt tai, trừng mắt nhìn: “ Mày đang làm gì hả?”

Cái bạt tai này, khiến Vương Hàn Siêu ngây ra chẳng hiểu gì.

Hù hù!

Mọi người cũng hít một hơi thật sâu.

Kiều gia quả là Kiều Gia, khí chất bá đạo và ra tay tàn nhẫn này, khiển trong lòng mỗi người có mặt ở đó đều run rẩy.

Đây là một trong Tứ Hùng trong thế giới ngâm ở Hán Thành, Kiều Gia- Kiêu Chính Long.

Khí chất này, đúng là không thể che đậy.

Nhưng Vương Hàn Siêu lại không dám có bất kì lời nói trách móc nào, mà cung kính đáp lời:” Kiều Gia, tên nhãi ranh này ức hiếp em gái tôi, nên tôi dẫn người tới đây dạy dỗ hắn một trận”

Vương Hàn Siêu cũng không hiểu, sao Kiều Gia lại tới đây, hơn nữa, vừa tới cho anh ta một cái bạt tai.

Có lẽ nào mình đã làm gì đắc tội Kiêu gia?

Không phải chứ.

Gần đây mình chẳng phạm sai lâm gì mà.

“Dạy dỗ? Bây giờ anh uy phong quá nhỉ, còn dám dẫn người tới công ty người khác giêu võ giương oai sao?”

Kiêu Chính Long sắc mặt trâm xuống, hàng lông mày đậm đôi phần lạnh lùng, ánh mắt vô tình rơi trên người Lý Phàm.

Vừa nhận được tin nhắn của Lý Phàm, hỏi mình có quen biết Vương Hàn Siêu hay không.

Cái tên Vương Hàn Siêu này, đúng là không có đầu óc, lại dám động tay động chân với anh Lý, đúng là tự tìm chỗ chết!

Nhưng mà, anh Lý bảo mình lúc tới đây đừng phô trương thanh thế, vì thế, Kiều Chính Long chỉ chạm mắt Lý Phàm, gật đầu với nhau, không hề để người khác phát hiện ra điều gì.

Sau đó Kiều Chính Long nói tiếp: “ Có xích mích phải không, được, đi theo tôi!”

Dứt lời, Kiều Chính Long đi vào văn phòng làm việc bên cạnh.

Còn mười mấy tên côn đồ mặc vest đen mà Kiều gia dẫn tới đã xếp thành một hàng ở trước cửa văn phòng, ngăn cản tất cả những người muốn tới gần.

Rèm cửa cũng kéo lại, đám đông bị cách ly ngoài một mét.

“Cả hai bước vào đây” Trong văn phòng làm việc, truyên đến giọng nói của Kiều Chính Long.

Lý Phàm nhấc chân định bước vào, Cố Họa Y lại lo lắng kéo cánh

tay anh, lắc đầu nguồi nguội nói: “ Đừng vào đó mà…”

Lý Phàm cười cười, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay cô: “Không sao đâu.”

Còn bên này, Vương Hàn Siêu cười lạnh: “ Lý Phàm, mày xong đời rồi, Kiêu gia muốn đích thân dạy dỗ mày một trận!”

Nói rồi, Vương Hàn Siêu chỉnh lại cổ áo, thái độ ngạo mạn sải bước vào trong.

Vương Mộng Dao đứng bên cạnh khoanh tay trước ngực lạnh lùng cất lời: “Cố Họa Y, chồng cô lát nữa bước vào, không chết thì cũng bị lột da! Thủ đoạn của Kiều gia người thường không chịu nổi đâu”

Nghe lời này, trong lòng Cố Họa Y càng thấp thỏm lo âu hơn, hốc mắt ướt nhòe.

Thế nhưng, ánh mắt của Lý Phàm, lạnh lùng quét một lượt trên người Vương Mộng Dao, khóe miệng cười nhạt, sau đó cùng bước vào văn phòng.

Vương Mộng Dao nhìn thấy ánh mắt này, khiến trong lòng cô ta bỗng nhiên run rẩy.

Chuyện gì thế này?

Vừa rồi ánh mắt của kẻ vô dụng kia, dường như đang cười nhạo mình.

Trời!

Kẻ vô dụng như anh ta, thứ rác rưởi chẳng là cái thá gì cả, dựa vào đâu mà nhìn mình bằng ánh mắt đó!

Vương Mộng Dao tức giận giãm chân, lạnh lùng nói: “Lát nữa tôi sẽ bảo Kiều Gia đánh gãy tay anh!”

Ánh mắt lại rơi trên người Lý Phàm, anh bước vào phòng, đi qua Vương Hàn Siêu và Kiều Chính Long, thản nhiên ngồi lên sô pha,

vắt chân nghênh ngang.

Cảnh tượng này, khiến Vương Hàn Siêu nổi giận đùng đùng.

“ Thằng nhãi này, mày còn dám ngồi xuống đấy ư? Kiều gia còn đứng này, đứng lên ngay cho tao!” Vương Hàn Siêu không ngờ rằng, Lý Phàm dám ngông cuồng như vậy trước mặt Kiều gial Thế nhưng, Lý Phàm lạnh lùng liếc nhìn anh ta nói: “Bạt tai”

Vừa dứt lời, Vương Hàn Siêu trừng mắt nhìn, cười nhạt nói: “Mày đang nói chuyện với ai vậy hả? Bạt tai?

Má nó mày tưởng mình là ai? Sao nào, chẳng lẽ mày muốn Kiều Gia nghe lời mày, ra tay đánh tao à, Kiều Gia là..”

Chát!

Cái tát như trời giáng, rên vang cả văn phòng làm việc.

Kiều Chính Long giơ tay lên, tát một bạt tai lên mặt của Vương Hàn Siêu, chặn đứng lời đối phương đang nói.

BịchI Cái tát này, khiến Vương Hàn Siêu loạng choang ngã vào cánh cửa, hai chiếc răng bay vọt ra ngoài, trong miệng toàn là máu!

Đương nhiên, cái tát này cũng khiến những nhân viên đang xúm lại ngoài cửa tim đập thình thịch.

Cố Họa Y hồi hộp không yên, nước mắt rơi lã chã, hét lên muốn xông vào đó, nhưng lại bị ngăn lại ngay.

“Ha ha, đánh hay lắm, đánh chết anh tai”

Vương Mộng Dao ở bên ngoài còn mỉm cười lạnh lùng, vô cùng phấn khích, nhướn mày kiêu ngạo nói: “Cố Họa Y, nghe thấy gì không, người chồng vô dụng của cô đang bị dạy dỗ đấy!”

Nhiều người cũng bắt đầu lắc đầu, lúc này, Lý Phàm coi như xong đời rồi.

Đắc tội với Vương Hàn Siêu thì chớ, còn đắc tội cả Kiều gia, đúng là tự đào mồ chôn mình Trong phòng làm việc, cả đầu óc Vương Hàn Siêu đều ong ong, bên tai vang lên tiếng ù ù.

Anh ta che mặt, ánh mắt không thể tin nổi, nhìn thấy Kiều Chính Long tức giận lôi đình, run rẩy hỏi: “Kiều…Kiều Gia, có phải ngài đánh nhầm người rồi không? Tôi là Vương Hàn Siêu đây, thằng nhãi kia vô lễ với tôi: ‘Im miệng!”

Kiều Chính Long trầm giọng nói, sau đó, dưới ánh mắt mà Vương Hàn Siêu cả đời cũng không tin nổi, Kiều gia xoay người, đứng nghiêm, cong lưng, cung kính nói: “Anh Lý, thật xin lỗi, là tôi quản không nghiêm, để đàn em mạo phạm tới anh, mong hãy trách phạt ạ!”

Hải Cảnh tượng này, quả là khiến đầu óc Vương Hàn Siêu muốn nổ tung!

Kiều…Kiều Gia, một trong Tứ Hùng thế giới ngầm Hán Thành, lại cúi đầu xin lỗi với kẻ súc vật ăn nhờ ở đậu!

Điều này, sao có thể?

“Kiều Gia, ngài đang làm gì vậy?

Lý Phàm là tên súc vật, ngài nhận nhầm người rồi ư?”

Vương Hàn Siêu không thể nào tin được, ánh mắt mông lung, hét lên với Lý Phàm: “Thằng nhãi, mau đứng lên cho tao, đền tội với Kiều Gia!”

Vậy nhưng, Lý Phàm mỉm cười lạnh nhạt: “Cho 5 phút, giải quyết ổn thỏa đi”

Kiều Chính Long nghe thấy, trong lòng run rẩy, trán toát mồ hôi, nhưng mà, bỗng chốc hiểu ra.

Kiều Chính Long xoay người, ánh mắt trầm lạnh chằm chằm Vương Hàn Siêu: “Vương Hàn Siêu, mày phải biết mình đang đắc

tội ai đấy?”

“Tôi…tôi, Kiều Gia, ngài đang làm gì vậy? Anh ta còn là..” Vương Hàn Siêu hoảng hốt cực độ, đặc biệt là khi nhìn thấy gương mặt tức giận của Kiều Gia, trong lòng càng hoang mang.

Chát!

Một cái tát trời giáng vang lên.

BịchI Kiều Chính Long lại đạp một cú vào bụng Vương Hàn Siêu!

Sau đó là trận đánh kéo dài tận 5 phút!

Trong phòng làm việc vang lên tiếng kêu thét thảm thiết!

Nhưng mà, động tĩnh trong này, tiếng kêu thét và cầu cứu, truyền qua cửa phòng ra bên ngoài, cũng không phải chuyện như thế.

Vương Mộng Dao kích động hoa tay múa chân: “Ha ha, Cố Họa Y, nghe mà xem, chồng cô bị đánh thê thảm nhường nào. Hứ, đây là hậu quả khi các ngươi đắc tội tôi! Đánh đi, mạnh tay vào, đánh chết đi!”

Mọi người cũng xì xầm bàn tán: “Xong rồi, nghe âm thanh này, Lý Phàm bị đánh thê thảm quá”

“Haizz, đắc tội ai lại đi đắc tội Kiều Gia, không chết cũng lột da”

“Thương thay phó tổng giám đốc Cố, sau này cô ấy cũng không sống yên ổn trong công ty được”

Cố Họa Y lúc này sốt ruột sắp khóc, hét lên: “ Đừng đánh nữa đừng đánh nữa, Lý Phàm!”

Tiền Hiểu Văn vẫn đứng bên cạnh Cố Họa Y, sốt ruột như con kiến bò trên đống lửa, móc điện thoại ra: “Chị Họa Y, chúng ta báo cảnh sát đi!”

“Báo cảnh sát?”

Vương Mộng Dao giành lấy điện thoại trong tay Tiền Hiểu Văn, ném mạnh xuống đất, hét lớn: “Cô dám báo.

thử xem!”

Tiền Hiểu Văn sợ hãi lùi ra sau một bước.

Mà trong phòng làm việc, Vương Hàn Siêu lúc này nằm sõng soài trên nền nhà, mặt mũi sưng phù, ôm bụng kêu la.

Kiều Chính Long cung kính đứng bên cạnh Lý Phàm, anh đứng dậy, hai tay đút vào túi quần, lạnh lùng nhìn Vương Hàn Siêu nằm đó, cất lời: “ Bây giờ anh biết là vì sao rồi chứ?”

Vương Hàn Siêu không ngốc nghếch, nhanh chóng bò dậy, quỳ gối trước mặt Lý Phàm, gật đầu van xin: “

Anh…anh Lý, em sai rồi, em sai rồi, em biết tội, là em có mắt không thấy Thái Sơn, mạo phạm tới anh, em đáng chết, đáng chết!”

Kinh sợi Vương Hàn Siêu có dùng mu bàn chân để suy nghĩ thì cũng biết rằng, Lý Phàm nào phải kẻ phế vật vô dụng trong truyền thuyết, ngay cả Kiều Chính Long cũng phải cung kính đối đãi như vậy, chính là nhân vật như Sở Trung Thiên ở đất Hán Thành này.

Có cho Vương Hàn Siêu một trăm lá gan cũng không dám đắc tội!

Hừi Lý Phàm hừ một tiếng, đi thẳng, đẩy cửa bước ra ngoài.

“Cửa mở rồi, cửa mở rồi!”

Bên ngoài, mọi người đang dán mắt chằm chằm vào cánh cửa, nhìn thấy Lý Phàm không hề thương tích gì bước ra.

Hải!

Tất cả đều kinh ngạ!

c “Đây…chuyện gì thế này? Không phải bị đánh cho một trận à, sao không thương tích gì hết vậy?”

Đám đông ngẩn tò te.

Mọi người tự động tản ra, Lý Phàm bước tới trước mặt Cố Họa Y đã khóc dàn giụa nước mắt, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh băng của cô, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, nhẹ nhàng nói: “ Anh đưa em về nhà”

Chương 77: Đi xin lỗi nhận sai

Hiện giờ, đầu óc của Cố Họa Y vô cùng trống rỗng, cô chỉ biết gật đầu đồng ý, để mặc Lý Phàm dắt đi.

Nhưng đúng lúc này, Vương Mộng Dao ở bên cạnh đột nhiên xông ra, chặn đường Lý Phàm và Cố Họa Y.

Cô ta gào lên: “Sao anh lại ra được đây? Vì sao anh không bị thương?

Người ban nãy bị đánh là ai?”

Cô ta không dám tin, Lý Phàm lại có thể thoát ra được mà không có chút sứt mẻ nào.

Lý Phàm nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Vương Mộng Dao, cảnh cáo: “Tránh ra!”

Chỉ hai chữ đơn giản, nhưng lại khiến Vương Mộng Dao sợ hãi, lùi vê sau mấy bước.

Ánh mắt và khí thế của Lý Phàm thật đáng sợi Đây mà là biểu hiện nên có của một kẻ vô dụng ư?

Câu nói này của Lý Phàm khiến Vương Mộng Dao vừa sợ hãi vừa căm hận. Ngay sau đó, cô ta giơ tay lên, tát một cái thật mạnh lên mặt Ly Phàm, hung hăng quát mắng: “Anh dám giết tôi? Anh tôi và Kiều gia đều đang ở đây, mà anh cũng dám giết tôi ư?”

Bốp!

Một cái tát giáng xuống, nhưng nó lại đang lơ lửng giữa không trung vì bị người ta bóp chặt lấy.

Lý Phàm bóp mạnh cổ tay cô ta, hơi dùng sức, khiến Vương Mộng Dao đau đến nỗi rên rỉ gào khóc.

“Đừng ép tôi phải ra tay!” Lý Phàm nói, sau đó hất tay Vương Mộng Dao ra, rôi dắt Cố Họa Y rời đi.

Vương Mộng Dao bị đẩy ngã, khiến cả người loạng choạng. Trong lòng nảy sinh oán hận, cô ta căn chặt răng, đương nhiên cũng nhìn thấy Vương Hàn Siêu đang khập khiễng đi từ bên ngoài cửa vào.

Mặt mũi sưng vù, khắp người đều là vết thương!

Chuyện gì xảy ra vậy chứ?

“Anh!”

Vương Mộng Dao xông qua đó, đỡ lấy Vương Hàn Siêu: “Sao lại như vậy? Ai đánh anh thế? Có phải tên phế vật Lý Phàm kia không?”

Nói xong, Vương Mộng Dao dùng ánh mắt căm hận, nhìn chằm chằm Lý Phàm và Cố Họa Y sắp rời đi ở cửa. Cô ta xông qua đó, tiện tay câm lấy bình hoa bên cạnh, ném về phía Cổ Họa Y!

Khi đó, Vương Hàn Siêu muôn kéo cô em gái ngốc nghếch của mình lại, nhưng lại không thể kéo được, anh ta tuyệt vọng nhìn cảnh tượng trước mặt.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột!

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, Lý Phàm cảm nhận được cảm giác nguy hiểm cực độ ở phía sau lưng.

Anh theo bản năng đẩy Cố Họa Y ra, giơ tay lên chặn, mạnh mẽ, cứng rắn chặn chiếc bình hoa lại.

Bình hoa đập vào cánh tay Lý Phàm, rất đau, rồi vỡ vụn.

Máu tươi cũng chảy xuống dọc theo cánh tay anh.

Cánh tay của Lý Phàm bị rạch một đường lớn.

Cố Họa Y trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, cô vô cùng lo

lắng và sốt ruột. Cô vội nhào qua đó, nhìn cánh tay đây máu của Lý Phàm.

Giờ khắc này, cô rất tức giận, cô vội xoay người lại, giãm mạnh giày cao gót, đi đến trước mặt Vương Mộng Dao.

Cô giơ tay lên, dùng hết sức tặng cho cô ta một cái bạt tai lên mặt rồi tức giận nói: “ương Mộng Dao, tôi trả lại cô cái tát này!”

Bốp!

Lại một cái tát nữa giáng xuống!

“Còn cái tát này là tôi đánh thay chồng mình!”

Sau đó, Cố Họa Y dùng khăn giấy quấn qua vết thương cho Lý Phàm, sau đó nhanh chóng đưa anh rời khỏi công ty.

Giờ phút này, cả phòng làm việc dường như nổ tung!

Mọi người không ai dám thở mạnh!

Cảnh tượng trước mặt khiến họ phản ứng không kịp.

Vương Hàn Siêu bị đánh không còn ra hình người, Vương Mộng Dao lại bị Cố Họa Y tặng cho hai cái bạt tai liên tiếp.

Kiều Chính Long đứng ở cửa, dùng ánh mắt thù hận nhìn hai anh em nhà họ Vương, sau đó trầm giọng, nói: “Chúng ta đi”

Ban nãy, Lý Phàm đã nói cho ông ta nghe chuyện của Vương Hàn Siêu, Lý Phàm muốn tự mình giải quyết mọi chuyện, không cần Kiều Chính Long phải nhúng tay vào.

Khi đó, Kiều Chính Long đã hiểu, không còn nhà họ Vương ở Hán Thành này nữa.

Vương Hàn Siêu cũng hiểu, cho nên sau khi đi ra, mặt mày anh ta mới xám ngắt như vậy. Lúc đó, khi nhìn thấy em gái mình làm bị thương Lý Phàm, trong lòng anh ta hiểu rõ, họ chết chắc rồi.

Trong phòng khám nhỏ ở đầu phố.

Cố Họa Y ở cùng Lý Phàm khi anh được xử lý vết thương. Cô vô cùng đau lòng đứng bên cạnh nhìn anh, quan tâm hỏi anh: “Sao rồi, anh có đau không?”

Lý Phàm nhếch miệng cười: “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà. Em thì sao? Mặt còn đau không?”

Cố Họa Y cau mày, quả thật mặt vẫn hơi sưng đỏ.

Nghĩ đến tình huống khi nãy, Lý Phàm giống hệt như một chàng bạch mã hoàng tử xuất hiện trước mặt cô.

Đã lâu lắm rồi, cô không có sự rung động như thế này.

Lý Phàm dường như đã thật sự biến thành một người khác.

Cố Họa Y lắc đầu, cười nói: “Em không sao, ban nấy, cảm ơn anh!”

Lý Phàm cười: “Em là vợ anh, nói mấy câu cảm ơn khách sáo này làm gì”

Cố Họa Y hờn dỗi trừng mắt nhìn anh, khế nhéo một cái vào eo anh, nói: “Ăn nói luyên thuyên! Nhưng mà, ban nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Vì sao người bị đánh trong phòng làm việc lại không phải là anh?”

Cố Họa Y thật sự không có cách nào hiểu được.

Rõ ràng Vương Hàn Siêu là người của Kiều gia, vì sao đến cuối cùng, Vương Hàn Siêu lại đi ra với vết thương kín người?

Chẳng lẽ, Lý Phàm có bí mật gì giấu mình ư?

Lý Phàm suy nghĩ, rồi thản nhiên mỉm cười, nói: “Anh cũng không biết, sau khi vào đó, Kiều gia và Vương Hàn Siêu xảy ra mâu thuẫn, dường như hai người họ không thể hòa giải, xử lý êm đềm mọi chuyện. Anh vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn hai người họ,

nhưng chuyện cụ thể thì anh cũng không rõ lắm. Sao thế? Em sẽ không cho rằng Kiều gia của Hán Thành quen biết anh, ra mặt thay cho anh đấy chứ?"

Nghe thấy Lý Phàm nói vậy, sự nghỉ ngờ trong lòng Cố Họa Y đã hoàn toàn biến mất.

"Được rồi, nhưng mà chuyện này chắc chắn rất phiền phức. Dù sao Vương Mộng Dao cũng là nhà đầu tư của công ty chúng ta. Cố Tuấn Hào chắc chắn sẽ khua môi múa mép trước mặt ông nội"

Sắc mặt của Cố Họa Y bỗng trở nên nặng nề.

Lý Phàm suy nghĩ rồi nói: "Không sao đâu, cùng lắm là đổi nhà đầu tư khác thôi. Hơn nữa, chuyện hôm nay vốn là do Vương Mộng Dao làm sai, em đừng bận tâm"

"Sao lại không bận tâm được cơ chứ? Chúng ta vừa mới đắc tội với nhà đầu tư đó. Em lại vừa mới nhậm chức Phó Tổng Giám đốc, nếu ông nội trách tội, nói không chừng sẽ cắt bỏ chức Phó Tổng Giám đốc của em ấy chứ.

Hơn nữa, Cố Tuấn Hào lại có thể đục nước béo cò, tiểu nhân đắc chí rồi" Cố Họa Y lộ rõ vẻ lo lắng.

Lý Phàm nhún vai, thản nhiên nói: "Đừng lo lắng, không phải vẫn còn có anh ư? Chồng em chắc chắn sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho em"

Cố Họa Y trừng mắt nhìn Lý Phàm.

Sau khi rời khỏi phòng khám, Lý Phàm đưa Cố Họa Y đến bệnh viện, còn mình thì vào nhà vệ sinh, gọi một cuộc điện thoại. Phía bên kia đầu dây lập tức truyền đến một giọng nói đầy cung kính: "Ngài Lý, ngài có chuyện gì cần dặn dò ư?"

Lúc này, Sở Trung Thiên đang bàn chuyện kinh doanh với mấy người bạn. Sau khi nhận được điện thoại của Lý Phàm, ông ta nghe máy, rồi nở nụ cười cung kính.

Hành động này của ông ta khiến mấy người bạn trợn mắt há mồm kinh ngạ!

c Từ khi nào mà Sở Trung Thiên – Vua thế giới ngầm ở Hán Thành lại có thái độ cung kính với một người như vậy?

Chắn hẳn người ở phía đầu dây bên kia có thân phận không đơn giản.

“Điều tra về nhà đầu tư của Công ty thuốc Vân Sinh – nhà họ Vương cho tôi, cảnh cáo họ rằng, nếu họ dám gây thêm phiền phức cho Cố Họa Y, thì nhà họ Vương sẽ không được sống yên ổn ở Hán Thành này đâu” Lý Phàm bình tính nói.

“Ngài Lý, ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa” Sở Trung Thiên nói.

Phía bên này, Sở Trung Thiên cúp điện thoại, đang định bảo đám đàn em đi xử lý, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ông ta vẫn nên đích thân gọi điện thoại cho chủ nhân nhà họ Vương thì hơn.

Lúc này, Vương Trường Hạ đang đi đi lại lại trong biệt thụ nhà mình với †âm trạng vô cùng tức giận.

Con gái thì khóc lóc kể khổ, con trai thì bị người ta đánh cho không còn ra hình thù gì nữa cả.

Quan trọng là, kẻ hành hung lại là Kiều gia của Hán Thành!

Điều này khiến Vương Trường Hạ, kẻ vẫn luôn lấp liếm những điều sai trái, cảm thấy vô cùng khó xử.

“Ba, ba nhất định phải làm chủ cho con. Tên Lý Phàm đó chẳng qua cũng chỉ là một tên con rể chẳng ra gì của nhà họ Cố mà thôi! Vậy mà anh ta lại dám đánh con! Còn cả con tiện nhân Cố Họa Y kia nữa, cô ta cũng dám đánh con trước mặt bao nhiêu người. Rõ ràng là không coi Vương Mộng Dao con ra gì mài”

Vương Mộng Dao vô cùng tức giận, gào lên: “Rút vốn đầu tư, ba, con muốn ba rút lại vốn đầu tư. Ba nhất định phải dạy cho con

tiện nhân Cố Họa Y kia một bài học!”

“Đủ rồi!”

Thế nhưng, Vương Trường Hạ lại gào lên một tiếng. Ông ta trừng mắt nhìn Vương Mộng Dao, rồi liếc nhìn Vương Hàn Siêu, hỏi: “Con trai, con chắc chắn, Kiều gia tỏ thái độ vô cùng cung kính với Lý Phàm?”

Vương Hàn Siêu gật mạnh đầu: “Đúng vậy, con tận mắt nhìn thấy. Tên Lý Phàm này tuyệt đối không đơn giản chỉ là một tên con rể ở nhờ nhà vợ như vậy đâu.”

“Hừi Hai người đang chuyện bé xé ra to thì có! Con thấy, cái người tên Kiều Chính Long đó cũng chỉ là có tiếng nhưng không có miếng mà thôi, ngay đến cả một tên phế vật sống nhờ vào nhà vợ mà cũng phải sợ” Vương Mộng Dao lẩm bẩm một câu, mặt tràn đầy kiêu ngạo.

Vương Trường Hạ trừng mắt, bất lực lắc đầu rồi thở dài một hơi, mắng: “Con gái à, sao con lại không hiểu chuyện như vậy cơ chứ? Kiều Chính Long – Kiều gia không phải là nhân vật đơn giản đâu. Một câu nói của anh ta cũng có thể khiến cho nhà họ Vương chúng ta mất đi chỗ đứng ở Hán Thành này, con có hiểu không hả?”

Nghe thấy ba mình nói như vậy, lúc này Vương Mộng Dao mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cô †a không thể tin được, hỏi: “Ba, ba đừng dọa con, sao có thể như vậy cơ chứ? Lý Phàm rõ ràng chỉ là một tên rẻ rách thôi mài”

Vương Trường Hạ lắc đầu, trong lòng vô cùng lo lắng.

Đúng lúc này, điện thoại của ông †a đột nhiên đổ chuông!

Vương Trường Hạ nghe máy, tức giận mắng: “Mẹ kiếp, ai đấy? Nói rồi, đừng có mà chào hàng với ông đây, ông đây có nhà, có tiền cả rồi!”

“Ha ha, Vương Trường Hạ, là tôi, Sở Trung Thiên” Một giọng nói trầm ổn từ trong điện thoại truyền đến.

Sở Trung Thiên?

Vương Trường Hạ lập tức kinh ngạc, khắp người đổ mồ hôi lạnh, vô cùng kích động và sợ hãi, nói năng cũng lộn xôn: “Thiên… Thiên gia?”

Danh tiếng của Sở Trung Thiên ở Hán Thành này tuyệt đối vững như núi Thái Sơn!

Chỉ cần ông ta gật đầu một cái, nhà họ Vương có thể biến mất không còn dấu vết ở Hán Thành.

Không ngờ, Vua thế giới ngầm ở Hán Thành – Sở Trung Thiên lại gọi điện thoại cho ông ta.

“Thiên gia, xin lỗi, thật sự xin lỗi.

Tôi không biết người gọi đến là ngài, nên mới cho rằng là nhân viên tiếp thị”

Vương Trường Hạ nở nụ cười lấy lòng, giải thích: “Thiên gia, sao lại đột nhiên gọi điên thoại cho tôi thế?”

Sở Trung Thiên cũng lười nói chuyện vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề: “Có người nhờ tôi gửi tới ông một lời khuyên, đừng cố gắng gây phiền phức cho Gố Họa Y của Công ty thuốc Vân Sinh nữa, nếu không nhà họ Vương sẽ trở thành lịch sử ở Hán Thanh này đấy!”

Bộp!

Nói xong câu này, Sở Trung Thiên lập tức cúp điện thoại.

Vương Trường Hạ vẫn đang ngây người, đứng chôn chân tại chỗ. Cả người ông ta không ngừng run rẩy, xụi lơ ngồi xuống ghế sofa. Ông ta không ngừng lẩm nhẩm một câu: “Xong rồi, xong thật rồi, nhà họ Vương ta xong đời thật rồi!”

Chân chừ một lúc, Vương Trường Hạ mới đứng lên, lo lắng nói:

“Mau lên, chúng ta cùng đi đến Công ty thuốc Vân Sinh!”. ngôn tình tổng tài

“Ba, vì sao lại đột nhiên đi đến Công ty thuốc Vân Sinh? Ba làm sao thế?” Vương Hàn Siêu không hiểu.

“Còn làm gì nữa? Đi xin lỗi nhận sai với Cố Họa Y thay cho hai con chứ còn làm gì!”

Vương Trường Hạ tức giận, nói: “Có biết ai vừa gọi điện đến không? Là Thiên gia — Sở Trung Thiên đấy! Lần này các con gặp phải phiên phức lớn rồi!

Chương 78: Chĩa mũi nhọn vào

Chủ nhân nhà họ Vương cùng con trai, con gái đi ra ngoài.

Chuyện này trong nháy mắt đã trở thành chủ đề bàn tán của Hán Thành trong một phạm vi nhỏ.

Dù sao, nhà họ Vương ở Hán Thành cũng được coi là gia đình giàu có thế hệ thứ hai. Địa vị của họ ở Hán Thành so với nhà họ Cố chỉ có cao hơn chứ không có thấp hơn.

Nhưng chủ đề Vương Hàn Siêu bị người ta đánh cho tơi bời ở Công ty thuốc Vân Sinh và Vương Mộng Dao bị vợ chồng Cố Họa Y đánh rất nhanh đã lan ra khắp các tầng lớp trung lưu ở Hán Thành.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, xem video bị quay khá rung được truyền tới trong vòng bạn bè, cả nửa ngày họ vẫn không nói được câu nào.

“Mẹ kiếp! Tên Lý Phàm này cũng lợi hại thật đấy! Không giống một kẻ vô tích sự chút nào cả! Ngay đến cả con hổ cái như Vương Mộng Dao mà cũng dám chọc vào!”

“Ha ha, chỉ là một tên phế vật thôi mà! Có thể làm nên trò trống gì được chứ! Đây không phải là cả nhà họ Vương kéo đến Công ty thuốc Vân Sinh để đòi lại công bằng đấy chứ?”

“Có khả năng, Cổ Họa Y lần này coi như xui xẻo rồi, lại lấy phải người chồng không có não, ngu hết thuốc chữa!”

Mọi người không ngừng để lại bình luận trong nhóm chat trên mesenger. Ngôn ngữ họ dùng còn mang theo sự khinh thường và hả hê trên nỗi đau khổ của người khác.

Dường như tất cả mọi người đều nhận định, lần này, chủ nhân nhà họ Vương dắt theo con trai, con gái tìm đến tận nơi để đòi lại công bằng.

Mà phía bên này, mười mấy phút trước, khi Cố Tuấn Hào đi ra khỏi quán cà phê tầng dưới và trở lại công ty, thì nhìn thấy đám người đã giải tán hết.

Anh ta không kiêm được nhếch miệng, nở một nụ cười lạnh nhạt, sau đó tìm người hỏi: “Phó Tổng Giám đốc Cố và Tổng Giám đốc Vương đâu?”

Người nhân viên vội vã, sợ hãi ấp a ấp úng nói: “Phó Tổng Giám đốc đi ra ngoài rồi ạ, Tổng Giám đốc Vương cũng đi rồi ạ”

Cố Tuấn Hào hơi nhíu mày, nhìn đám người đang cố gắng né tránh.

Trong lòng bỗng nảy sinh một dự cảm không hay, anh ta vội vàng hỏi: “Chuyện gì thế?”

Lúc này, người nhân viên mới kể lại một lượt chuyện đã xảy ra cho anh ta nghe.

Sau khi nghe xong, Giám đốc Cô vô cùng kinh ngạc, khắp mặt ngập tràn tức giận: “Gì cơ? Vương Hàn Siêu bị đánh ư? Cổ Họa Y còn đánh cả Vương Mộng Dao?”

Mẹ kiếp!

Cố Họa Y, cô chết chắc rồi! Lần này cô chắc chăn là xong đời thật rồi!

Gần như không cần phải suy nghĩ, Cố Tuấn Hào cũng biết, cơ hội của mình đến rồi.

Cố Họa Y dám đánh nhà đầu tư, quả đúng là đang tự tìm đường chết mài Nghĩ vậy, anh ta vội vã quay người rời khỏi công ty, rôi lái xe đến nhà cũ nhà họ Cố. Vừa vào cửa, anh ta đã lớn tiếng: “Ông nội, xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi!”

Lúc này, ông cụ Cố đang tưới hoa, đưa chim đi dạo trong vườn hoa, sau khi nhìn thấy Cố Tuấn Hào gấp gáp đi đến, sắc mặt của ông ta lập tức trở nên lạnh lùng, quở trách: “Không biết lớn bé gì

cả, khi nào cháu mới có thể chững chạc hơn chút đây!”

Cố Tuấn Hào nuốt nước bọt mấy cái, sau đó thở hổn hển nói: “Ông nội, đây là chuyện gấp, chuyện cực kỳ gấp!

Cố Họa Y đánh Vương Mộng Dao, hơn nữa khi nãy trên đường đi cháu còn nghe được, bác Vương dẫn theo Vương Hàn Siêu và Vương Mộng Dao đến Công ty thuốc Vân Sinh của chúng ta để đòi lại công bằng!”

Bộp!

Ông cụ Cố lập tức ném ấm nước trong tay xuống đất, cả người cảm thấy hoang mang, quát lớn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao Cố Họa Y lại đánh Vương Mộng Dao?”

Ngay sau đó, Cố Tuấn Hào thêm mắm dặm muối kể lại chuyện xảy ra khi nãy ở công ty cho ông ta nghe. Đồng thời, miêu tả không sót một chỉ tiết nào về sự ương ngạnh, hỗn xược của Cố Họa Y và chuyện Lý Phàm đánh Vương Mộng Dao.

Đương nhiên, Cố Tuấn Hào không hề nhắc đến chuyện của Kiều Chính Long sau này.

Bởi vì trong lòng anh ta cũng rất nghi ngờ, Kiều gia – Kiều Chính Long vậy mà lại không giúp Vương Hàn Siêu.

“Hỗn xược! Cố Họa Y thật sự to gan lớn mật quá rồi! Ngay đến cả cành vàng lá ngọc nhà họ Vương mà nó cũng dám đánh!”

Ông cụ Cố tức đến nỗi thở dốc, ông ta vô cùng tức giận, quát lớn: “Còn cả tên Lý Phàm kia nữa, cậu ta rốt cuộc đang muốn làm gì? Hành động này của cậu ta là đang muốn gây ra tai họa cho nhà họ Cố chúng ta ư! Cháu, ngay bây giờ hãy gọi điện thoại bảo hai người họ lập tức về công ty đợi ta!”

“Vâng ạ, ông nội”

Mặc dù ngoài mặt, Cố Tuấn Hào lộ ra vẻ lo lắng và sốt ruột, nhưng trong lòng lại đang nở nụ cười lạnh lẽo.

Ha hat Được đó, để xem lần này Cố Họa Y và Lý Phàm sẽ chạy đi đâu!

Vị trí Phó Tổng Giám đốc của Cố Họa Y e là ngồi không vững rồi.

Vài phút sau, Cố Họa Y đang ở trong bệnh viện thì nhận được điện thoại của Cố Vân Hào, ngay sau đó một tiếng hét đây phẫn nộ truyền ra từ bên trong điện thoại: “Cố Họa Y, cô nhanh chóng cùng Lý Phàm trở về công ty đi!”

Cố Họa Y vừa nghe thấy tiếng của Cố Tuấn Hào, cô lạnh lùng đáp trả: “Thật ngại quá, hiện giờ không rảnh”

“Cô to gan thật đấy, là ông nội bảo tôi báo cho hai người!” Cố Tuấn Hào gào lên, sắc mặt của ông cụ Cố ở bên cạnh cũng trở nên nặng nề, ông ta quát lớn: “Cố Họa Y, mau dẫn theo tên Lý Phàm kia trở về, quỳ trước cửa công ty đợi ta!”

Nói xong, ông cụ Cố chống gậy, vội vã ra khỏi nhà.

Mà phía bên này, Cố Tuấn Hào lại điên cuồng nở nụ cười chế nhạo, anh †a nhìn chiếc điện thoại, nói: “Cố Họa Y, lần này cô chết chắc rồi, tôi nhất định sẽ chơi chết cô!”

Bộp.

Cúp điện thoại xong, Cố Họa Y nhìn điện thoại, sắc mặt trở nên nặng nề.

Lý Phàm vừa khéo đi từ cửa vào, nhìn thấy sắc mặt của Cố Họa Y rất khó coi, anh lập tức hỏi: “Sao thế, sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

“Cố Tuấn Hào gọi điện thoại đến, bảo chúng ta lập tức trở về công ty. Ông nội muốn gặp chúng ta, nói là chủ nhân nhà họ Vương dẫn theo Vương Hàn Siêu và Vương Mộng Dao đến tận nơi hỏi tội chúng ta”

Cố Họa Y nhướng mày, nhìn Lý Phàm với vẻ mặt vô cùng lo lắng:

“Chúng ta phải làm sao bây giờ Lý Phàm? Lần này chúng ta gây ra họa lớn rồi!”

Trong lòng cô vô cùng lo lắng, Cố Tuấn Hào chắc chắn đã đổ thêm dầu vào lửa, xúi bậy với ông nội, nếu không, ông nội cũng sẽ không tức giận như vậy.

Hơn nữa, chủ nhân nhà họ Vương – Vương Trường Hạ nổi tiếng với thủ đoạn lấp liếm. Lần này, cô và Lý Phàm ra tay với Vương Mộng Dao, dựa theo tính cách của Vương Trường Hạ, ông ta chắc chắn sẽ không cam tâm mà để yên chuyện này đâu.

Lý Phàm nhìn vẻ lo lắng trên mặt Cố Họa Y, anh chỉ mỉm cười, nói: “Không sao đâu, đi thì đi thôi. Đến lúc đó, nhìn tình hình rồi tính tiếp, nói không chừng, họ lại đến xin lỗi chúng ta ấy chứ: Lộp bộp.

Nghe thấy lời này của Lý Phàm, trái tim Cố Họa Y khẽ run rẩy, cô lập tức nhíu chặt cặp lông mày lá liễu, nhìn vẻ cười cợt trên mặt của Lý Phàm, sau đó hờn trách trừng mắt nhìn anh, nói: “Lúc này rồi mà anh vẫn còn có tâm trạng đùa giỡn!”

Nói xong, cô cầm túi xách lên, nói với Xuyến Xuyến mấy câu rồi quay người rời đi.

Thấy Lý Phàm cũng đi theo, Cố Họa Y lập tức nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Anh ở lại đây chăm sóc Xuyến Xuyến đi, em qua đó một mình là được rồi.

Lý Phàm thoáng run rẩy, nhưng khi nhìn vào ánh mắt sáng ngời của Cố Họa Y, anh lập tức hiểu rõ vấn đề.

Cô muốn chống đỡ một mình.

Cô vẫn rất quan tâm đến anh.

“Em là vợ anh, sao anh có thể để em đi vào nơi nguy hiểm một mình được cơ chứ?” Lý Phàm nói.

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu. Nếu thật sự xảy ra

chuyện, anh sẽ gánh vác”

“Anh..” Cố Họa Y còn muốn nói gì đó, nhưng Lý Phàm đã đi thẳng ra ngoài.

Cô hung hăng giậm mạnh chân, trừng mắt nhìn bóng lưng Lý Phàm, trong lòng nghĩ, chủ nghĩa đàn ông của anh thật sự rất lớn.

Quả đúng là như vậy, nhưng cũng không nên ra ngoài khoe khoang sức mạnh nhiều quá làm gì cả.

“Anh đợi em đã” Cố Họa Y hét lên, rồi lập tức đuổi theo anh.

Trở lại phía của ông cụ Cố, lúc này ông ta đã ngồi trong xe của Cố Tuấn Hào, chiếc xe đang trên đường đến công ty.

Công ty thuốc Vân Sinh lúc này giống như đang phải đối mặt với kẻ địch vô cùng hung hãn. Tất cả quản lý cấp cao của công ty đều tập trung trong phòng hội nghị, nói chuyện không ngừng.

“Ông nhìn đi, lần này, Cố Họa Y đúng là đã gây ra họa lớn rồi!”

“Đúng vậy đó, lại còn đi cùng cái tên rác rưởi Lý Phàm, thì có thể học được thứ gì tốt đẹp cơ chứ?”

“Đừng nghĩ nữa, đến lúc đó, cứ giao thẳng Cố Họa Y và Lý Phàm ra là được. Chuyện này không liên quan gì đến Công ty thuốc Vân Sinh của chúng ta cả”

Tất cả mọi người, tôi một câu anh một câu, trên cơ bản là đều đẩy mọi trách nhiệm lên người Cố Họa Y và Lý Phàm.

Lúc này, hai người họ đã trở thành kẻ thù chung số một của Công ty thuốc Vân Sinh, ai ai cũng trách cứ, la mắng.

Tiền Hiểu Văn không thể xem tiếp được nữa, cô ta tức giận đứng dậy, thét lên: “Các người không thể làm như vậy được, chuyện này rõ ràng là do Vương Mộng Dao làm sai. Là cô ta ra tay với Phó Tổng Giám đốc của chúng ta trước, vì sao bây giờ các người lại trở mặt, phê bình Phó Tổng Giám đốc cơ chứ?”

Một mình cô ta đứng trong góc gào lớn, nhưng lộ rõ vẻ bất lực.

Không ít người xung quanh đồn ánh mắt về phía cô ta, chỉ trỏ: "Người này là ai thế? Lúc này mà lại dám nói như vậy?"

"Ha ha, cô ta là trợ lý của Cố Họa Y, bây giờ đang nói đỡ cho Cố Họa Y"

Đối mặt với sự thờ ơ, coi thường của mọi người, lúc này Tiền Hiểu Văn vô cùng sốt ruột, giống hệt như đang ngồi trên đống lửa.

Tiền Hiểu Văn vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại bị vài người bạn bên cạnh kéo lại, tỏ ý bảo cô ta đừng nói nữa.

Tiền Hiểu Văn tức giận, cắn chặt răng, rồi lén lút lấy điện thoại vừa mua ra, gửi tin nhắn cho Cố Họa Y: Chị Họa Y, chị tuyệt đối đừng đến công ty! Tuyệt đối đừng đến nha chị!

Đúng lúc này, ông cụ Cố và Cố Tuấn Hào đã đi vào phòng hội nghị.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, cơn bão trong lòng ông cụ Cố lúc này, hay nói rằng, bây giờ ông ta đang vô cùng tức giận! Bước đi cũng nhanh hơn nhiều lần so với bình thường.

Nhưng Cố Tuấn Hào lại như cái đuôi lẽo đẽo theo sau, anh ta hét lên một tiếng: "Tất cả im lặng"

Trong nháy mắt, cả phòng hội nghị đều trở nên im lặng.

Cố Tuấn Hào vừa liếc mắt đã nhìn ngay thấy Tiền Hiểu Văn đang ngồi trong góc nghịch điện thoại, anh ta tức giận, đi lên phía trước, quát lớn: "Làm gì thế? Lại còn chơi điện thoại, cô cho rằng nơi này là buổi tiệc trà ư?"

Cố Tuấn Hào thô bạo cướp lấy điện thoại trong tay Tiền Hiểu Văn, vừa liếc nhìn, anh ta bèn nhìn thấy một tin nhắn đang soạn.

"Được đó! Cô lại dám gửi tin nhắn mật báo tình hình cho Cố Họa Y hả?!"

Cố Tuấn Hào tức giận, giơ tay lên, đánh thật mạnh lên mặt Tiền Hiểu Văn.

Tiền Hiểu Văn oan ức, ôm chặt mặt, nước mắt rơi lã chã, nhìn Cố Tuấn Hào.

Cố Tuấn Hào lập tức chỉ ra cửa, phẫn nộ nói: “Cô bị đuổi, bây giờ mau cút ra khỏi đây!”

Nói xong, anh ta không để ý đến Tiền Hiểu Văn nữa mà đi đến bên cạnh ông cụ Cố.

Ông cụ Cố dường như cũng không quan tâm đến động tĩnh phía bên đó, mà chỉ lạnh lùng, nói: “Hôm nay, tôi triệu tập mọi người đến đây là để thương lượng làm như thế nào xử lý chuyện nhà họ Vương. Thứ nhất, hủy bỏ chức vụ Phó Tổng Giám đốc của Cố Họa Y, thứ hai, giao Cố Họa Y và Lý Phàm cho nhà họ Vương. Mọi người bỏ phiếu biểu quyết đi”

Chương 79: Lý phàm kiêu ngạo

Trong nháy mắt, mọi người ở trong phòng họp cũng bắt đầu mồm năm miệng mười nói, ý tứ của mọi người cũng rất rõ ràng, đó là đồng ý với ý của ông cụ Cố.

Cố Tuấn Hào thấy cảnh này, trong lòng vui vẻ, tình hình chung đã được xác định!

Cùng lúc đó, ở bên ngoài cửa công ty thuốc Vân Sinh, Cố Họa Y và Lý Phàm đã chạy đến.

Cố Họa Y muốn vội vàng chạy đến, mà Lý Phàm lại rớt lại phía sau, chậm rãi đi đến, không chút hoảng hốt nào.

Thế nhưng mà, Cố Họa Y còn chưa tiến vào được công ty, đã bị ba nhân viên bảo vệ đẩy ra ngoài một cách vô lý.

“Phó tổng giám đốc Cố, thật xin lỗi, hiện tại ngài đã không phải là người của công ty, vừa nãy chủ tịch hội đồng quản trị đã quyết định trong cuộc họp, cô đã bị cách chức phó tổng giám đốc, đồng thời đuổi cô ra” Một bảo vệ trong đó, khuôn mặt cực kì lạnh lẽo nói.

Đây chính là đồ ăn hại, gây hoang mang trong công ty.

Nếu như nhà họ Vương thật sự đến, bọn họ chắc chắn cũng sẽ gặp xui xẻo.

Cố Họa Y nghe nói như vậy, cả người choáng váng, hét: “Ông nội thật sự làm như vậy sao? Tôi không tin, tôi muốn đi vào: Nói xong, cô lao vào trong.

Mấy bảo vệ kia đẩy một cái, quát lên: “Nếu còn xông vào nữa, chúng tôi sẽ không khách khí với cô nữa!”

Cố Họa Y giẫm lên giày cao gót, không có đứng vững được, cả người ngã về phía sau.

Cũng may, Lý Phàm chạy đến kịp, ôm lấy eo thon nhỏ của Cố Họa Y, khẩn trương hỏi: “Em không sao chứ?”

Cổ Họa Y đứng vững lại, lắc đầu, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng: “Em không sao, Lý Phàm, ông nội cách chức phó tổng giám đốc của em, cũng đuổi em đi rồi”

Lý Phàm vừa nghe, sắc mặt lạnh lẽo, liếc mắt, tức giận nhìn ba tên bảo vệ kia, lạnh giọng nói: “Nói xin lỗi với cô ấy!”

Tức giận!

Dám đẩy Cố Họa Y, nếu như ngã từ trên bậc thang xuống, không chừng cô ngã bị thương thì sao.

Chẳng qua chỉ là mấy tên bảo vệ, lại còn học được vẻ chó cậy gân nhà, gà cậy gân chuông, trở mặt không quen biết!

Ba tên bảo vệ vừa thấy Lý Phàm, lập tức cười nhạo nói: “Ai nha, tôi tưởng là ai, hóa ra là đồ bỏ đi Lý Phàm nha.

Thế nào, nhìn dáng vẻ này của cậu, còn muốn ra tay với chúng ta sao?!”

Thằng cha dẫn đầu có dáng người cao gây, quơ quơ gậy chống bạo động trong tay, vẻ mặt giễu cợt nhìn Lý Phàm.

Hai người khác cũng người lên, nói: “Lý Phàm, đừng tưởng rằng cậu là con rể của nhà họ Cố thì chúng ta không dám ra với cậu. Cậu ở Hán Thành này, chính là đồ vô dụng ai ai cũng biết, là đồ bám váy đàn bà, trẻ con năm tuổi còn xấu hổ thay cho cậu!”

“Phó tổng giám đốc Cố, cô cũng không nên gây chuyện với chúng tôi, chủ tịch hội đồng quản trị nói, nhìn thấy hai người tới, muốn đi vào, phải quỳ gối ở trước cửa, chờ đến khi nhà họ Vương đến”

Đối với thái độ phách lối của bọn họ, Lý Phàm đen mặt lại, tức giận trong mắt lóe lên, nắm chặt tay muốn xông lên.

Cố Họa Y vội vàng kéo Lý Phàm lại, nhìn anh lắc đầu nói: “Không nên gây chuyện nữa”

Lý Phàm nhíu mày, cầm tay nhỏ của Cố Họa Y, nói: “Người hiền lành thì bị bắt nạt, em vẫn chưa rõ sao?”

Cố Họa Y sửng sốt, sau đó, cô thấy Lý Phàm xoay người, đấm thẳng vào mặt của một người bảo vệ đã đẩy mình!

Ầm!

Trong nháy mắt, nắm đấm đụng vào sống mũi!

Bảo vệ dẫn đầu, chỉ cản thấy mình bị khối sắt đập vào mặt vậy, sống mũi bị gãy, máu mũi cũng phun ra ngoài!

“AI Mũi của tôi, mũi của tôi, cậu…

Cậu dám ra tay với tôi! Đánh tên đó cho tôi, đánh tên đó!”

Bảo vệ kia ôm mũi đang chảy máu hét to.

Trong nháy mắt, hai bảo vệ còn lại cầm gậy chống bạo động lên, cũng tàn nhẫn đập trên người của Lý Phàm!

Thế nhưng, tốc độ của Lý Phàm lại nhanh hơn bọn họ!

Bịch bịch!

Hai bóng người bay ngược ra ngoài, rầm’ một tiếng đập vào trên cửa ra vào làm bằng kính, hai tấm kính lớn bị va đến xuất hiện vết nứt!

Hai đá này, Lý Phàm đã cố gắng khống chế lại sức mạnh.

Thiếu chủ của Long Môn, sao có thể là người không có năng lực đượ!

c Long Môn, có cao thủ chiến đấu siêu phàm ở trên thế giới, trình độ bậc thầy.

Lý Phàm, từ nhỏ đã học võ, học tất cả kỹ thuật đánh nhau và kỹ thuật giết người ở trên thế giới, đối phó với mấy tên bảo vệ này, tất nhiên là nhẹ nhàng.

Bảo vệ che máu mũi kia, lúc nhìn thấy cảnh này, cả người đều hoảng sợ!

Đây đâu phải là đổ bỏ đi đâu, đây chính là một con trâu hoang mài!

Hai cước có thể đá người ta bay ra ngoài!

Trong lúc nhất thời, hai chân anh †a run rẩy, cầm gậy chống bạo động trong tay, chỉ vào Lý Phàm đang đi về phía mình, la lên: “Cậu đừng có đến đây, cậu đừng có mà đến đây…”

Cố Họa Y ở phía sau, sắc mặt của cô tràn đầy vẻ kinh ngạc, cô cũng không thể tin được, Lý Phàm lại còn có bản lĩnh như vậy.

Bốn năm, cho đến bây giờ cô không thấy Lý Phàm ra tay.

Thế nhưng cô biết rõ, dáng người của Lý Phàm vô cùng tốt, phía bên dưới quần áo, toàn là cơ thịt cứng rắn, trên người còn có rất nhiều vết sẹo khủng bố.

Trước đây, Cố Họa Y cũng từng hỏi, thế nhưng Lý Phàm cũng chỉ cười, giải thích rằng trước đây anh làm việc trên công trường luyện được, còn sẹo trên người, đều do khi còn bé đánh lộn bị thương.

Cố Họa Y vội vàng la lên: “Lý Phàm, đủ rồi, đừng gây thêm chuyện ầm Tnữa”

Lúc này Lý Phàm mới thu lại lửa giận, yên lặng mà lùi đến bên cạnh Cố Họa Y.

Cũng lúc này, trong phòng họp, có một trợ lý chạy vào, nói với ông cụ Cố: “Chủ tịch hội đồng quản trị, Cố Họa Y dẫn theo Lý Phàm bị chặn lại ở dưới tầng, nhưng mà..”

“Nhưng mà làm sao?” Cố Tuấn Hào hỏi.

“Sao đó Lý Phàm đánh ba tên bảo vệ, cực kỳ kiêu ngạo” Trợ lý nói có mang theo ý thử châm dầu vào lửa.

Này tất nhiên là người của Cố Tuấn Hào.

Cố Tuấn Hào vừa nghe, tức giận đấm lên trên bàn hội nghị, tức giận nói: “Ông nội, ông nhìn Lý Phàm này đi, bây giờ kiêu ngạo như thế nào, căn bản không có để ông và công ty thuốc Vân Sinh vào mắt, có phải tên đó cho rằng chúng ta cúi đầu trước Cố Họa Y, đã có thể coi trời bằng vung!”

Ông cụ Cố cũng tức giận, tức giận cầm gậy trong tay đập xuống gạch, quát lên: “Bảo bọn họ quỳ ở bên ngoài”

“Ông nội, cháu đi cho” Cố Tuấn Hào cười nói.

Ông cụ Cố gật đầu, Cố Tuấn Hào nhận lệnh, lập tức sải bước ra ngoài.

Anh ta sải bước ra tới cửa, phía sau mang theo bảy tám người bảo vệ, đã thấy Cố Họa Y và Lý Phàm đứng ở cửa ra vào.

Lập tức, Cố Tuấn Hào vênh váo đắc ý nói với Cố Họa Y: “Cố Họa Y, ý của ông nội, là để cô quỳ ở cửa ra vào, chờ đến khi người nhà họ Vương đến.

Cố Họa Y vừa thấy Cố Tuấn Hào, lập tức đã hiểu, trong này khẳng định là anh ta đang giở trò, mặt lạnh đi, nói: “Dựa vào cái gì bảo tôi quỳ xuống, tôi muốn gặp ông nội!”

“Ha ha, cô còn muốn gặp ông nội sao? Nằm mơ đi!”

Cố Tuấn Hào không kiêng nể gì cả mà cười nhạo, sau đó, anh ta nhìn ba tên bảo vệ bị đánh kia, lại thấy vết nứt lớn ở trên cửa thủy tinh, trong lòng cũng run đây.

Đây con mẹ nó là do Lý Phàm làm sao?

Đúng là đồ trâu hoang!

“Ha ha, thảo nào Cố Họa Y lại coi trọng cậu, hóa ra lại mạnh mẽ như vậy, xem ra buổi tối của hai người rất dịu dàng nha, đúng không, Cố Họa Y”

Cố Tuấn Hào giễu cợt.

Câu nói này, khiến cho Cố Họa Y xấu hổ, gò má đỏ bừng, tức giận: “Cố Tuấn Hào, anh đang nói cái gì thế”

Lý Phàm đứng ở bên cạnh Cố Họa Y, cảm nhận được Cố Họa Y vì tức giận mà cơ thể hơi run lên.

Anh lạnh lùng nhìn Cố Tuấn Hào, trong mắt hiện lên sát ý.

Cố Tuấn Hào ha ha cười, nói: “Tôi nói cái gì thì tự mình cô hiểu rõ, tôi cũng không muốn tán ngẫu với cô, mau mau quỳ xuống đi!”

“Không quỳ! Chuyện này, tôi không có sai! Là Vương Mộng Dao sai!”

Cố Họa Y cãi.

Bây giờ bên tai cô còn vang vọng câu nói người hiền lành dễ bị bắt nạt của Lý Phàm.

Đúng vậy, trước đây bởi vì mình quá yếu đuối, vẫn luôn lựa chọn lùi bước, cho nên mới tạo thành cục diện như ngày hôm nay.

Lúc này, cô không muốn nhượng bộ nữa!

Cô muốn tìm ông nội hỏi cho rõ ràng, có phải thật sự đuổi cô ra khỏi công ty không!

Ha ha cười lạnh, Cố Tuấn Hào vung tay lên, lạnh giọng nói: “Mấy người, bắt hai người kia quỳ trên mặt đất cho tôi!”

Theo sau đó, mấy tên bảo vệ phía sau Cố Tuấn Hào cũng cười lạnh

đi đến, vây Cố Họa Y và Lý Phàm lại.

Điều này đã dọa sợ Cố Họa Y, theo bản năng nắm lấy tay của Lý Phàm, cả người bởi vì sợ hãi mà run lên.

Lý Phàm liếc mắt nhìn Cố Họa Y ở bên cạnh, khẽ mìm cười.

Cô theo bản năng nắm tay mình, khiến cho Lý Phàm hiểu rõ, trong lòng cô, bản thân mình rất quan trọng.

Nghĩ đến đây, Lý Phàm cầm bàn tay nhỏ bé của Cố Họa Y, xoay người, ánh mắt dịu dàng, lập tức trở nên lạnh lẽo vô tận, nhìn chằm chằm Cố Tuấn Hào ở trên bậc thang.

“Làm đi!” Cố Tuấn Hào bị Lý Phàm nhìn chằm chằm đến sợ hãi.

Vừa dứt lời!

Đột nhiên!

Mấy chiếc Mercedes phi nhanh đến sau đó dừng lại ở ven đường.

Trên xe, nhanh chóng chạy xuống mấy người.

Bây giờ Vương Trường Hạ đầu đầy mồ hôi, cực kỳ sốt ruột, mắt thấy cửa cửa công ty thuốc Vân Sinh xảy ra chuyện như này.

“Ba, đó chính là Cố Họa Y, bên cạnh cô ấy là Lý Phàm” Vương Hàn Siêu lập tức xác nhận.

Ánh mắt Vương Trường Hạ khẩn trương, nhìn chằm chằm vào Lý Phàm bên cạnh Cố Họa Y, lập tức chạy lên, la to lên: “Dừng tay! Tất cả dừng tay cho tôi!”

Chương 80: Không thể tưởng tượng nổi

Vương Trường Hạ dẫn theo con gái, lập tức sải bước đến cửa.

Cổ Tuấn Hào đang tranh luận cùng với Cố Họa Y, lúc này nhướng mày nhìn người đến, trên mặt lập tức chuyển thành nụ cười nịnh nọt, tiến lên chào đón nói: “Bác Vương, bác tới rồi”

Sau khi nói xong, Cố Tuấn Hào liếc mắt nhìn Cố Họa Y, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Vương Trường Hạ đến rồi, Cô Họa Y và Lý Phàm nhất định là xong đời rôi!

Cố Tuấn Hào vươn tay ra, nhiệt tình muốn bắt tay với Vương Trường Hạ.

Vương Trường Hạ, chủ nhà họ Vương, ở Hán Thành cũng coi như là gia tộc giàu có thứ hai, so với nhà họ Cố, địa vị chỉ cao hơn cũng không thấp hơn.

Hơn nữa, lại là nhà đầu tư cho công ty thuốc Vân Sinh, Cố Tuấn Hào nhất định phải cẩn thận.

Thế nhưng mà, một giây sau, Cố Tuấn Hào cũng ngây người tại chỗ.

Bởi vì, Vương Trường Hạ không thèm nhìn anh ta, đi xuyên qua trước mặt anh ta, khuôn mặt tràn đầy ý cười đến trước mặt Lý Phàm, đưa hai tay ra, rất khiêm tốn cười nói: “Cậu Lý, thật xin lỗi, tôi tự mình đến xin lỗi với cậu”

Một màn này, khiến cho Cố Tuấn Hào, mọi người kể cả Cố Họa Y, toàn bộ giật mình!

Cậu Lý?!

Vương Trường Hạ coi thường Cố Tuấn Hào thì cũng thôi đi, bây

giờ ông ấy lại đi xin lỗi với đồ bỏ đi Lý Phàm sao?

Đây con mẹ nó là tình huống gì đây?

Khuôn mặt Cố Tuấn Hào đầy kinh ngạc, đôi mắt mở to, không thể chấp nhận tình trạng trước mắt này cả.

Cố Họa Y càng giật mình, miệng nhỏ khẽ nhếch lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Trường Hạ, ánh mắt lại rơi vào trên người Lý Phàm.

Vương Trường Hạ vậy mà lại cúi đầu xin lỗi Lý Phàm?

Sao lại thế này.

Lý Phàm cũng khẽ run lên, nhíu mày lại, ánh mắt hơi lạnh lẽo.

Ánh mắt này rơi vào trên người Vương Trường Hạ, sợ đến nỗi cả người giật mình!

Đột nhiên, ông ta nhớ đến lời nói của Sở Trung Thiên, cậu Lý không thích lên giọng…

Xong!

Trong lòng Vương Trường Hạ giật mình thốt lên, trong đầu nhanh chóng xoanh tròn, lập tức đưa tay về phía Cố Họa Y, nói xin lỗi: “Vị này chính là phó tổng giám đốc Cố Cố Họa Y đi, thật xin lỗi, tôi đến muốn, tôi đến để thay mặt con gái xin lỗi cô”

Mắt thấy Vương Trường Hạ xoay mặt về phía mình, Cố Họa Y hơi sửng sốt, sau đó vẻ mặt hơi hoảng sợ đưa thay câm tay Vương Trường Hạ, nói: “Chủ tịch Vương, ông đây là?”

Trong lòng mọi người cũng thở ra một hơi, quên đi chuyện vừa nãy đi.

Lúc này Cố Tuấn Hào cố nén cười, nói: “Bác, bác đang làm cái gì vậy? Sao bác lại nói xin lỗi với cô ấy chứ, chúng ta đang dạy bảo Cố Họa Y, để cô ấy nói xin lỗi với bác đó. Ông nội cháu cũng lên

tiếng, muốn cách chức phó tổng giám đốc của Cố Họa Y, đồng thời cũng đuổi cô ấy ra khỏi công ty thuốc Vân Sinh, hi vọng không bởi vì chuyện ngu xuẩn mà cô ấy làm ra, mà ảnh hưởng đến tình nghĩa hai nhà chúng ta.

Cố Tuấn Hào không hiểu, không phải nói rằng Vương Trường Hạ đến để hỏi tội sao?

Sao ông ta lại cúi đầu xin lỗi Cố Họa Y vậy.

Lại nhìn Vương Hãn Siêu và Vương Mộng Dao, lúc này hai người đứng ở một bên, không nói lời nào.

Vương Mộng Dao luôn luôn kiêu ngạo, tính tình nóng nảy, lúc này lại đứng ở một chỗ, khuôn mặt toàn là lo lắng và sợ hãi.

Mà bên này, sau khi Vương Trường Hạ nghe được lời Cố Tuấn Hào nói, cổ cảm thấy lạnh lẽo, cả người toát mồ hôi lạnh, cao giọng hỏi: “Sao vậy?

Sao mấy người lại cách chức phó tổng giám đốc Cố? Không thể, tuyệt đối không thể!”

Vương Trường Hạ la lên, lập tức lạnh lùng nói với Cố Tuấn Hào: “Dẫn tôi đến gặp ông nội của cậu!”

Cố Tuấn Hào ngây ngẩn cả người, muốn nói cái gì đó, thế nhưng tiếp xúc với ánh mắt của Vương Trường Hạ, anh ta chỉ có thể khom người nói: “Bác, bác đi theo cháu.”

Vương Trường Hạ quay đầu lại nhìn Cố Họa Y, ánh mắt không có ai nhận ra liếc nhìn Lý Phàm ở một bên, cười nói với Cố Họa Y: “Phó tổng giám đốc Cố, cô yên tâm đi, chuyện này là do đứa con gái của tôi gây ra, tôi nhất định sẽ giúp cô lấy được một câu trả lời, còn hy vọng cô không có trách tội con gái và nhà họ Vương tôi.

Lúc này Cố Họa Y vẫn còn ngây người, vội vàng lắc đầu nói: “Chủ tịch Vương, ông quá khách khí”

Dứt lời, Vương Trường Hạ làm ra tư thế mời, nói: “Phó tổng giám

đốc Cố mời, chuyện này tôi sẽ thay cô giải thích.

Nổi Cố Tuấn Hào ở phía trước hoàn toàn bùng nổ.

Vương Trường Hạ lại muốn nói hộ cho Cố Họa Y?

Con mẹ nói Đây rốt cuộc có ý gì?

“Bác, là do Cố Họa Y đánh Mộng Dao, bác sao lại nói giúp cô đấy được?”

Cố Tuấn Hào nhịn không được, hỏi một câu.

“Câm miệng!”

Ánh mắt Vương Trường Hạ lạnh lẽo, tức giận nhìn Cố Tuấn Hào, trầm giọng quát: “Chuyện này, vốn là Mộng Dao sai, có lỗi thì phải nhận. Sao vậy, mấy người muốn nhà họ Vương tôi trở thành mục tiêu của công chúng Hán Thành sao, trở thành người một nhà ngang ngược không biết lý lẽ trong lời của bọn họ sao?”

“Chuyện này… Không dám không dám, bác nói quá rồi” Trán Cố Tuấn Hào đầy mồ hôi.

Vương Trường Hạ này, sợ rằng đầu óc có vấn đề đi.

Con gái của mình bị đánh, lại còn muốn nói giúp người ta.

Theo sau, Cố Tuấn Hào mang theo đám người Vương Trường Hạ, đi thẳng đến phòng họp.

Bây giờ ở trong phòng họp, ông cụ Cố đang bàn bạc với mọi người cách đối phó với việc Vương Trường Hạ hỏi tội.

Đột nhiên, Cố Tuấn Hào mang theo Vương Trường Hạ đi vào, trên mặt buồn bực, nói: “Ông nội, bác Vương đến rồi”

Ông cụ Cố vừa nghe, vội vàng đứng dậy, thấy ở cửa ra vào, khuôn mặt Vương Trường Hạ lạnh lùng đi vào, phía sau, còn có đám người Cố Họa Y và Lý Phàm.

“Chủ tịch Vương, ông đến rồi sao” Mặt ông cụ Cố toàn là tươi cười, đưa tay ra nghênh đón.

Vương Trường Hạ không có bắt tay với ông ta, mà lạnh nhạt bỏ ông cụ Cố sang một bên, đi thẳng vào vấn đề: “Ông cụ Cố, ông đây là làm không đúng nhai”

Nghe vậy, cả người ông cụ Cố run lên, nhìn ra, Vương Trường Hạ đang nổi giận.

Cho nên, ông ta lập tức chỉ vào Cố Họa Y và Lý Phàm ở phía sau Vương Trường Hạ, lạnh giọng quát lên: “Hai người các cậu, còn không lăn qua đây, quỳ xuống xin lỗi chủ tịch Vương đi!”

“Việc kia, Mộng Dao, Hàn Siêu à, xin lỗi, là do ông không dạy dỗ được tốt, hôm nay có ông ở đây, các cháu cứ tùy tiện đánh bọn họ cho hả giận” Ông cụ Cố vội vàng cười nói với Vương Mộng Dao và Vương Hàn Siêu ở phía sau Vương Trường Hạ.

Bây giờ, Vương Mộng Dao và Vương Hàn Siêu nào dám nhận lời của ông cụ Cố, chỉ xấu hổ cười cười, lắc đầu nói: “Không cần”

Để Gố Họa Y và Lý Phàm quỳ xuống sao?

Sợ là từ bây giờ nhà họ Vương sẽ không còn ở Hán Thành này nữa.

Vương Trường Hạ thấy ông cụ cố dám vô lễ với Lý Phàm như vậy, lập tức nổi giận, định quát lớn, ông cụ Cố ở bên kia ngắt lời của ông ta, nói: “Chủ tịch Vương, ông yên tâm, ông muốn nói cái gì tôi cũng đã biết, hôm nay tất cả mọi người ở đây, tôi nhất định sẽ cho ông một câu trả lời thích hợp.”

Dứt lời, ông cụ Cố chỉ vào Cố Họa Y và Lý Phàm, tiếp tục tức giận quát lên: “Còn đứng ngây người ở đó làm gì hả, quỳ xuống cho tôi!”

Nói xong, gậy ở trong tay ông ta, đập xuống nền gạch.

Cố Họa Y và Lý Phàm này, thật sự càng nghày càng láo xược.

Vương Trường Hạ cũng đã tìm đến cửa rồi, bọn họ lại còn đứng im tại chỗ.

Thế nhưng, một màn tiếp theo, lại làm cho ông cụ Cố nửa ngày cũng chưa phản ứng được.

Vương Trường Hạ lạnh lùng nhìn chằm chằm ông cụ Cố, lạnh giọng nói: “Chủ tịch Cố, tôi nghĩ ông hiểu nhầm rồi, tôi không phải đến nói giúp cho con gái tôi, tôi đến là để nói giúp cho Cố Họa NẠP

Chương 81: LÀ LÝ PHÀM Đòi lời giải thích thay Cố Họa Y?

Ông cụ Cố sững sờ, hoàn toàn không hiểu Vương Trường Hạ đang nói cái gì.

“Đổng sự Vương, ngài nói vậy là có ý gì?” Ông cụ Cố ngẩn ra hỏi.

Vương Trường Hạ hừ lạnh, nói: “Có phải ông muốn tước bỏ chức vị Phó tổng giám đốc của Cố Họa Y, còn đuổi cô ấy ra khỏi Công ty thuốc Vân Sinh?”

“Làm như vậy còn không phải là vì Họa Y bắt nạt Mộng Dao sao, tôi chính là vì việc lớn mà quên tình nhà, Đổng sự Vương, ngài yên tâm, nếu như ngài cảm thấy trừng phạt này còn chưa đủ, vậy ngài cứ nói thẳng, tôi nhất định sẽ làm theo, chỉ cần không ảnh hưởng đến quan hệ hai nhà chúng ta, không ảnh hưởng đến đầu tư là được”

Ông cụ Cố cười nói, gương mặt già nua kia, muốn có bao nhiêu không biết xấu hổ thì có bấy nhiêu không biết xấu hổ.

Nhưng mà.

Sắc mặt Vương Trường Hạ sâm lại, trâm giọng nói: “Ý của tôi là, khôi phục chức vị Phó tổng giám đốc của Cố Họa Y, hơn nữa, sau này chuyện đầu tư hợp tác của nhà họ Vương tôi với Công ty thuốc Vân Sinh sẽ do Phó tổng giám đốc Cố phụ trách”

Hả!!

Tất cả mọi người trong phòng họp đều choáng váng!

Lời này, lời này là có ý gì?

Vương Trường Hạ điên rồi sao?

Con gái của mình bị đánh, vậy mà ông ta lại nói chuyện giúp

người ra tay đánh?

Ông cụ Cố cũng sửng sốt đến nửa phút mới phản ứng lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ không dám tin, hỏi: “Đống sự Vương, ngài đang nghiêm túc?”

“Đương nhiên.” Vương Trường Hạ trả lời: “Tôi đã hiếu rõ chuyện này rồi, là Mộng Dao làm sai trước, chúng tôi đặc biệt đến nhận lỗi với Phó tổng giám đốc Cổ, cũng hi vọng sau này ông cụ Cô đừng làm khó Phó tổng giám đốc Cố nữa”

Nói xong, Vương Trường Hạ dẫn theo con gái, quay người khom lưng cúi đầu với Cố Họa Y: “Phó tổng giám đốc Cố, rất xin lỗi, gây thêm phiên toái cho ngài rồi”

Vương Mộng Dao cũng nói xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không nên làm phiền cô, hôm nay tôi xin lỗi cô vì tất cả những chuyện mình đã làm”

Vương Hàn Siêu còn mặt đối mặt với Lý Phàm nói xin lỗi: “Ngài… ngài Lý, xin lỗi, hôm nay tôi xúc động quá rồi, hi vọng ngài đừng ghi hận tôi, đừng nói với Kiều gia và Thiên gia…

Còn chưa dứt lời, Lý Phàm đã cướp lời: “Được rôi, không sao, tôi không so đo với anh. Nhưng chuyện này vẫn cân Họa Y gật đầu mới được”

Nói xong, Lý Phàm nhìn sang Cố Họa Y vẫn đang ngây người ở bên cạnh.

Lúc này Cố Họa Y mới hồi phục tinh thân, nhìn ba người khom lưng cúi đầu xin lỗi ở trước mặt, vội vàng đỡ Vương Trường Hạ, nói: “Đổng sự* Vương, ngài đừng như vậy, chuyện này cứ thế đi, còn mong Đống sự Vương giữ vững hợp tác với Công ty thuốc Vân Sinh chúng tôi”

Đổng sự: thành viên hội đồng quản trị.

Vương Trường Hạ mỉm cười, lau mồ hôi lạnh trên thái dương, ánh mắt lại rơi lên trên người Lý Phàm, Lý Phàm hơi đưa ánh mắt ra

hiệu, Vương Trường Hạ mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Phó tổng giám đốc Cố, vậy chúng tôi đi trước.”

Nói xong, ông ta cũng không chào hỏi ông cụ Cố, vội vã mang theo con trai con gái rời khỏi phòng họp.

Giờ phút này, mọi người trong phòng họp đều thở hắt ra.

Cảnh tượng vừa rồi đánh một cú rất mạnh vào thị giác của bọn họ!

Vậy mà Vương Trường Hạ lại mang theo con trai con gái đến xin lỗi Cố Họa Y và Lý Phàm.

Sắc mặt ông cụ Cố cũng vô cùng khiếp sợ, nghi ngờ nhìn Cố Họa Y, hỏi: “Họa Y, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Cố Họa Y cũng không hiểu gì, lắc đầu nói: “Ông nội, cháu cũng không biết”

Nói xong, cô liếc mắt thoáng nhìn Lý Phàm đang cười nhạt ở bên cạnh mình.

Việc này có liên quan đến anh sao?

Ông cụ Cố cũng nhíu chặt mày, suy nghĩ hồi lâu nhưng cũng không nghĩ ra.

Nhưng mà, nếu chuyện đã thế này rồi, ông ta cũng không có ý định tìm hiểu đến cùng, nói với Cố Họa Y: “Nếu Đổng sự Vương đã cầu xin cho cháu, vậy cháu cứ tiếp tục đảm nhiệm chức vị Phó tổng giám đốc đi, còn nữa, sau này cháu phụ trách hợp tác đầu tư với nhà họ Vương, vất vả rồi”

Nghe nói như vậy, Cố Tuấn Hào sốt ruột, hô: “Ông nội, không thể, sao có thể trả lại chức vị Phó tổng giám đốc cho Cố Họa Y chứ, ông xem việc ngày hôm nay đi, hơn nữa, đầu tư hợp tác với nhà họ Vương vẫn luôn là cháu phụ trách”

Cố Tuấn Hào hoảng hốt.

Thoáng một cái đã mất đi chức vị Phó tổng giám đốc và hợp tác với nhà họ Vương, địa vị của Cố Tuấn Hào anh ta ở trong công ty tụt dốc không phanh!

Kết quả, ông cụ hừ lạnh quát: "Đủ rồi! Cháu đừng làm loạn nữa, bây giờ là thời kỳ quan trọng của Công ty thuốc Vân Sinh, nhất định phải đồng tâm hiệp lực giành được hợp tác với tập đoàn Vinh Khang, cháu cũng phải thu bớt ngang bướng, giúp đỡ Họa Y, biết không?"

Nói xong, ông cụ Cố dứt khoát quay người rời đi.

Cố Họa Y cũng lạnh lùng nhìn Cố Tuấn Hào đang tức giận, kéo Lý Phàm rời đi.

Giờ phút này hai mắt Cố Tuấn Hào đỏ bừng, tức giận nện một quyền lên bàn hội nghị, thấp giọng rống giận: "Cố Họa Y, Lý Phàm, tôi sẽ không bỏ qua cho hai người!"

Bên này, Cố Họa Y kéo Lý Phàm rời khỏi công ty, đến cửa công ty, cô đột nhiên dừng lại, quay người lạnh mặt hỏi: "Lý Phàm, anh nói đi, chuyện này có liên quan đến anh không?"

Lý Phàm đã đoán được Cố Họa Y sẽ hỏi như vậy, nhún vai, thản nhiên cười nói: "Vì sao em lại cảm thấy như vậy?"

Cố Họa Y trả lời: "Vừa rồi người khác không chú ý, nhưng em có chú ý, Vương Trường Hạ vừa đến đã nhận lỗi với anh đầu tiên, sau đó ở trong phòng họp, Vương Hàn Siêu lại hành động như vậy, còn nói cái gì mà nhà họ Kiều, nhà họ Thiên. Anh còn dám ngụy biện chuyện này không liên quan đến anh?"

Cố Họa Y rất cẩn thận, vừa rồi trong phòng họp không nói thẳng ra, bây giờ kéo Lý Phàm ra ngoài rồi mới hỏi.

Lý Phàm nhìn khuôn mặt xinh đẹp và đôi mắt to của Cố Họa Y, cười nói: "Em nghĩ nhiều rồi, có lẽ Vương Trường Hạ vì em nên mới cúi đầu xin lỗi anh, về phần Vương Hàn Siêu, chắc cũng là hiểu lầm thôi. Em cũng không suy nghĩ một chút, anh là hạng

người gì, sao có thể khiến Vương Trường Hạ nhận lỗi với mình chứ"

Khóe mắt Cố Họa Y hơi nheo lại, trong lòng tràn đầy nghỉ hoặc, định hỏi thêm gì đó, điện thoại di động lại vang lên.

Cô vội nhận điện thoại, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng của Kim Thiện Na, hỏi: "Họa Y, cậu ở đâu vậy, không phải nói tối nay đến phòng âm nhạc Vienna sao, tớ đang ở nhà cậu đấy: Lúc này Cố Họa Y mới nhớ ra, vội vàng nói: "Tớ về ngay đây"

Cúp điện thoại, cô liếc nhìn Lý Phàm, thở dài một hơi nói: "Được rồi, đưa em về nhà đi"

Lý Phàm cười hi hi, lái xe điện chở Cố Họa Y về nhà.

Vừa vào nhà đã thấy Kim Thiện Na ăn mặc vô cùng thời trang, dáng người quyến rũ tựa ma quỷ, mái tóc uốn sóng màu hạt dẻ, đôi chân thon dài mặc một chiếc váy siêu ngắn màu vàng nhạt, bên trên thì mặc một chiếc áo bó hở vai, lộ rõ dáng người hoàn mỹ tuyệt đẹp.

Khí chất và bề ngoài của người phụ nữ này đều rất tuyệt vời, đi đến đâu cũng đều là yêu tinh!

"Họa Y"

Nhìn thấy Cố Họa Y trở về, Kim Thiện Na nhào đến, thân mật ôm Cố Họa Y.

Nhưng, khi cô ta nhìn thấy Lý Phàm ở sau lưng, sắc mặt lập tức sầm lại, thầm nói: "Sao anh cũng về rồi"

Lý Phàm mỉm cười, tự giác đi vào trong phòng bếp.

Cố Họa Y cũng không để ý đến Lý Phàm, đi vào phòng khách cùng Kim Thiện Na, ngồi trên ghế sofa.

"Họa Y, cho tớ xem thiệp mời nào" Kim Thiện Na giục.

Cố Họa Y lấy thiệp mời màu vàng trong túi ra đưa cho Kim Thiện Na, cười nói: “Hay là một mình cậu đi đi, hôm nay tớ không đi được rồi”

Nghe xong lời này, Kim Thiện Na cuống lên, hỏi: “Vì sao? Đây chính là cơ hội ngàn năm có một đấy, không phải cậu vẫn luôn yêu thích ngài.Joe Hisaishi sao, trước kia cậu từng nói muốn trở thành học trò của ông ấy đấy”

Cố Họa Y cười nói: “Đây là Từ Thiên Hải tặng, cậu cũng biết anh ta có ý gì với tớ, nếu tớ đi, vậy không phân rõ được rồi”

“Từ Thiên Hải tặng?” Trong mắt Kim Thiện Na tràn đầy nghỉ ngờ, nói: “Không thể nào, tớ đã từng hỏi thăm về loại thiệp mời màu vàng này, toàn bộ Hán Thành chỉ có mười tấm, cậu cho rằng ai cũng có thể lấy được sao? Sao tên Từ Thiên Hải kia có thể lấy được loại thiệp mời này chứ”

“Toàn bộ Hán Thành chỉ có mười tấm?” Cố Họa Y ngỡ ngàng, rõ ràng đã bị lời nói của Kim Thiện Na dọa.

“Nhưng nếu không phải Từ Thiên Hải tặng, vậy sẽ là ai?” Cố Họa Y hỏi ngược lại.

Kim Thiện Na cũng nhíu mày hỏi: “Có phải còn có người nào thâm mến theo đuổi cậu không? Cậu nói cho tớ nghe đi, tớ phân tích giúp cậu”

Cố Họa Y liếc mắt lườm cô ta, gắt giọng: “Cậu nói bậy gì đấy”

Nói xong, cô còn liếc nhìn Lý Phàm đang bận rộn trong phòng bếp, ngay sau đó, chợt nghĩ đến điều gì, nhỏ giọng nói: “Lần trước Lý Phàm từng hỏi có phải tớ yêu thích.Joe Hisaishi..”

Kim Thiện Na giật mình, cầm thiệp mời màu vàng trong tay, cũng nghi ngờ nhìn về phía phòng bếp cùng Cố Họa Y, nhỏ giọng hỏi: “Không phải cậu định nói với tớ là tấm thiệp mời này là do Lý Phàm lấy được đấy chứ?”

Chương 82: Lộ tẩy rồi

Cố Họa Y im lặng, cô cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên có suy nghĩ này.

Dựa theo ý của Kim Thiện Na, toàn bộ Hán Thành chỉ có mười tấm thiệp mời màu vàng này!

Từ Thiên Hải không đủ tư cách lấy được, vậy Lý Phàm dựa vào cái gì mà lấy được?

Kim Thiện Na mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn bóng lưng bận rộn của Lý Phàm trong phòng bếp, trong lòng rất ghét bỏ, nói: "Được rồi, Họa Y, tớ biết cậu vẫn luôn hi vọng Lý Phàm có tiền đồ, nhưng cậu cũng nên thực tế một chút, anh ta chính là đồ ăn bám, cậu ôm ảo tưởng lớn như vậy về anh ta làm gì chứ? Mặc dù lần trước quả thật anh ta đã xử lý rất tốt chuyện ở Caesars Palace, nhưng cũng chỉ là hưởng chút ánh sáng của người ta mà thôi "

Đúng lúc này, Lý Phàm bưng đĩa trái cây đã gọt đi ra, trên mặt tràn đầy ý cười: "Vừa gọt, còn tươi mới.

Kim Thiện Na liếc nhìn Lý Phàm, cầm thiệp mời trong tay, cười hỏi: "Lý Phàm, tôi hỏi anh, thiệp mời này là anh lấy được sao?"

Lý Phàm cười mấy tiếng, không trả lời mà nhìn về phía Cố Họa Y nói: "Đi đi, hiếm khi có một cơ hội, không cần phải lo lắng cho anh"

Cố Họa Y khẽ run, đôi mày lá liễu hơi nhíu lại, nhìn Lý Phàm hỏi: "Anh bảo em đi?"

Nói xong, trong lòng cô lại hơi tức giận.

Lý Phàm ngốc thật hay là đang giả ngốc đây.

Chẳng lẽ anh không biết rất có thể tấm thiệp mời này là do Từ Thiên Hải tặng à, thế mà anh còn bảo mình đi?

Kim Thiện Na cũng mỉm cười, Lý Phàm này đúng là không phải quả trứng mềm bình thường thôi đâu.

Nếu tấm thiệp mời này thật sự là Từ Thiên Hải lấy được, vậy cách làm bây giờ của anh chẳng khác nào dâng vợ mình vào trong ngực người khác!

Cố Họa Y đứng dậy, tức giận trừng mắt nhìn Lý Phàm, sau đó cầm túi nói với Kim Thiện Na: “Na Na, chúng ta đi, nếu người ta đã muốn tớ đi, vậy sao tớ lại không đi chứ!”

Nói xong, Cố Họa Y nghiêng đầu, quay người xỏ chân vào giày cao gót rời đi.

Kim Thiện Na cười hì hì cầm thiệp mời, trước khi đi, không quên khẽ vỗ lồng ngực Lý Phàm, dựng thẳng ngón tay cái khen ngợi: “Lý Phàm, anh được lắm, đẩy vợ mình ra bên ngoài.

Cũng khó trách, dù sao anh cũng không thể cho Họa Y một cuộc sống tốt. Yên tâm, chờ Họa Y ly hôn với anh, tôi nhất định sẽ tìm một người bạn gái phù hợp cho anh.”

Nói xong, Kim Thiện Na hất mái tóc dài, đuổi theo Cố Họa Y đi ở phía trước.

Ra cửa, Cố Họa Y đứng bên cạnh xe của Kim Thiện Na, trong lòng buồn bực khó chịu.

“Họa Y, cậu làm gì mà gấp gáp như vậy, giận Lý Phàm sao?” Kim Thiện Na đi ra, ôm cổ Cố Họa Y, trêu chọc.

Hừ!

Cố Họa Y hừ lạnh, quay đầu nhìn cửa nhà, tức giận hét vào trong nhà: “Lý Phàm, anh chính là kẻ hèn nhát!”

Sau đó, cô mở cửa xe, dứt khoát bảo Kim Thiện Na lái xe đi.

Đầu tiên hai người ăn cơm Tây ở bên ngoài, sau đó mới đi đến

phòng âm nhạc Vienna.

Đêm nay, phòng âm nhạc Vienna chính là tiêu điểm khiến toàn bộ Hán Thành chú ý.

Trải thảm đỏ, bên ngoài có đàn nhạc lộng lẫy, có sân khấu trình diễn.

Những chiếc xe sang trọng nối liền không dứt dừng trên thảm đỏ, nam thanh nữ tú xinh đẹp lộng lẫy bước xuống xe, đều là nhân vật có máu mặt của Hán Thành, cũng có không ít cô chiêu cậu ấm đến tham gia náo nhiệt tối nay.

Xung quanh phòng âm nhạc Vienna trưng đầy áp phích tuyên truyền, vô cùng thích mắt, hấp dẫn không ít truyền thông.

Kim Thiện Na chở Cố Họa Y chậm rãi vào đến cửa lớn, vừa muốn đi vào, phía sau truyền đến tiếng gọi lớn.

“Họa Y, Họa Y, em đến rồi, anh chờ em rất lâu”

Lúc này Từ Thiên Hải giống như con chó đang vẫy đuôi từ đằng xa chạy đến, đi giày Tây, còn chải tóc hất ngược về phía sau, thoạt nhìn vô cùng gọn gàng, cũng vô cùng đẹp trai.

Kim Thiện Na liếc nhìn Từ Thiên Hải, cười khúc khích: “Từ Thiên Hải, anh đặc biệt chải chuốt à? Kiểu tóc này cũng không hợp với anh, cái trán to như vậy, tôi còn tưởng là mặt lừa đấy”

“GÓI”

Từ Thiên Hải lập tức điên lên, nhưng nhìn sang Cố Họa Y ở bên cạnh, cố nén giận nắm chặt tay, nhẫn nhịn hít thở sâu nói: “Kim Thiện Na, tôi không so đo với cô”

Sau đó, anh ta cười tươi với Cố Họa Y, nói: “Họa Y, chúng ta vào đi, sắp bắt đầu rồi” . ngôn tình hoàn

Cố Họa Y cũng lặng lẽ nhéo cánh tay Kim Thiện Na, ra hiệu cô ta đừng nói lung tung.

Hai người này vốn không hợp nhau.

Bởi vì, trước đây Từ Thiên Hải từng theo đuổi Kim Thiện Na, nhưng bị từ chối.

Tính tình Kim Thiện Na kiêu căng ngạo mạn, vốn chẳng coi ai ra gì.

Dùng lời nói của bản thân cô ta, trừ phi là kiểu bạch mã hoàng tử khiến toàn thành phố chú ý, cô ta mới có thể ngước nhìn.

Sau đó, ba người cầm thiệp mời vào trong.

Tất nhiên Từ Thiên Hải không chú ý đến thiệp mời màu vàng trong tay Cố Họa Y, vừa bước đi ở phía trước vừa tự tâng bốc mình, nói lần này mình bỏ ra bao nhiêu công sức mới lấy được thiệp mời, còn nói sau khi buổi hòa nhạc kết thúc sẽ có niềm vui bất ngờ dành cho Cố Họa Y.

Cố Họa Y và Kim Thiện Na đi theo sau lưng Từ Thiên Hải, Kim Thiện Na ở đằng sau vẫn luôn học theo dáng vẻ của Từ Thiên Hải, nhại lại lời nói của anh ta.

Làm vậy khiến Từ Thiên Hải vô cùng đau đầu, mấy lần suýt không nhịn nổi.

Vẫn may, Cố Họa Y kịp thời ngắt lời: “Chúng tôi ngồi ở hàng thứ nhất”

Cố Họa Y nhìn, lúc này mới phát hiện vị trí hàng thứ nhất có tâm nhìn tuyệt vời, hơn nữa chỉ có mười chỗ.

Mà khoảng cách với hàng thứ hai ở đằng sau lên đến hai mét.

Vừa nhìn đã biết là vị trí dành cho những người có thân phận địa vị cao nhất nơi này.

Từ Thiên Hải nhìn Cố Họa Y và Kim Thiện Na, nghi ngờ hỏi: “Các em ngồi ở hàng thứ nhất?”

Lúc này anh ta mới nhận ra, sao mình ngồi ở hàng thứ tư, còn Cố Họa Y lại ngôi hàng thứ nhất?

Như thế này là sao vậy?

Sau đó, anh ta lại ảo tưởng, chẳng lẽ là Giám đốc Lâm đặc biệt sắp xếp vị trí này?

Dù sao mình cũng trả gấp đôi, nghĩ thấy cũng đúng lắm.

Không quan trọng, ngồi chỗ nào cũng vậy, chủ yếu là niềm vui bất ngờ lúc sau.

Từ Thiên Hải vốn cũng không phải đến nghe buổi hòa nhạc, đương nhiên sẽ không chú ý đến vị trí ngồi.

“Không sao, các em ngồi đi, anh ngồi ở phía sau, lát nữa khi kết thúc, em chờ anh ở cửa ra vào, anh có niềm vui bất ngờ dành cho em” Từ Thiên Hải thoải mái cười nói rồi đi về phía hàng ghế thứ tư.

Cố Họa Y ngại ngùng cười với anh ta, kéo Kim Thiện Na ngồi xuống.

Còn là vị trí chính giữa!

Trong lòng Cố Họa Y nghỉ ngờ, nhỏ giọng hỏi: “Na Na, cậu nói xem, đây thật sự là Từ Thiên Hải sắp xếp sao?”

Kim Thiện Na nhún vai nói: “Ai biết, có lẽ là vì nịnh nọt cậu nên bỏ ra rất nhiều tiền, mặc kệ đi, cậu cứ coi anh ta là lốp xe dự phòng là được”

Cố Họa Y lườm cô ta, nói: “Suy nghĩ này của cậu không đúng, đây không phải là đùa bốn người ta sao?”

“Ai bảo anh ta bằng lòng nịnh nọt chứ, hơn nữa, vốn dĩ tớ nhìn anh ta đã thấy khó chịu rồi” Kim Thiện Na thầm nói.

Chỉ thoáng chốc, buổi hòa nhạc bắt đầu rồi.

Chương trình kéo dài suốt một tiếng.

Cuối cùng là tiết mục then chốt lên sàn, tất nhiên là khúc dương cầm 'Bầu trời' nổi tiếng nhất của ngài.Joe Hisaishi.

Cố Họa Y rất kích động, nắm chặt hai tay, trong mắt tỏa ra ánh sáng.

Đây là một bữa tiệc dành cho thính giác.

Mãi đến khi buổi hòa nhạc kết thúc, Cố Họa Y còn chưa thỏa mãn.

Rời khỏi hội trường âm nhạc, Từ Thiên Hải đã chờ ở cửa từ lâu, trên mặt tràn đầy ý cười, còn ôm một bó hoa hồng to, trông có vẻ là muốn tỏ tình.

"Họa Y, anh tặng em, lát nữa anh dẫn em đến một nơi" Từ Thiên Hải giơ bó hoa hồng ra.

Cố Họa Y rất xấu hổ, không muốn nhận.

Đúng vào lúc này, một người phụ nữ mặc lễ phục màu đen đi đến, mỉm cười nói với Cố Họa Y: "Xin hỏi, là cô Cố phải không?"

Cố Họa Y sững sờ, gật đầu nói: "Đúng, là tôi"

"Chào ngài, tôi là Giám đốc nơi này, tôi tên là Lâm Thanh Hàm" Lâm Thanh Hàm vừa cười vừa nói, mắt lại nhìn Từ Thiên Hải ở bên cạnh.

Giám đốc của Vienna?!

Cố Họa Y ngỡ ngàng hỏi: "Giám đốc Lâm, cô tìm tôi có chuyện gì?"

"Nếu cô Cố tiện, vậy mời đi theo tôi" Lâm Thanh Hàm cười nói.

Cố Họa Y nhìn Kim Thiện Na, trả lời: "Tiện"

Sau đó, dường như cô chợt nhớ ra điều gì, lấy tấm thiệp mời màu vàng trong túi ra, hỏi: “Đúng rồi Giám đốc Lâm, tôi có chuyện muốn xác nhận với cô, thiệp mời này là ai tặng cho tôi?”

Chương 83: Phát hiện

Từ Thiên Hải nhân cơ hội đó, vội vàng bật cười: “Họa Y, đây đương nhiên là anh gửi tặng em rồi. Anh còn một bất ngờ nữa cho em, nhưng không ngờ Giám đốc Lâm lại đích thân mang đến”

Nói xong, anh ta còn vô cùng cảm ơn nhìn Lâm Thanh Hàm, nói: “Giám đốc Lâm, cô khách sáo quá rồi!”

Lâm Thanh Hàm vẫn vô cùng bình thản, nhìn Từ Thiên Hải, hỏi ngược lại anh ta: “Thiệp mời này là anh đưa tới?”

Từ Thiên Hải ngẩn ra, hỏi: “Chẳng lẽ không phải là tôi ư? Giám đốc Lâm, cô đừng đùa như vậy nữa. Vì nó mà tôi đã phải trả giá gấp đôi đấy!”

Lâm Thanh Hàm bật cười.

Cùng lúc đó, một giọng nói hổn hển truyền đến từ phía sau mọi người, sau đó là tiếng kêu lớn: “Giám đốc Lâm, thiệp mời của Từ Thiên Hải vẫn chưa được đưa đến, do địa chỉ không đúng.”

Một nam nhân viên công tác mặc đồng phục chạy vào, trong tay còn câm một tấm thiệp mời màu trắng bình thường.

Từ Thiên Hải lập tức phẫn nộ: “Cậu nói cái gì? Thiệp mời này là của tôi?”

Nhân viên công tác đó thấy Từ Thiên Hải cũng có mặt thì lập tức xin lỗi: “Cậu chủ Từ, ngại quá, địa chỉ anh để lại không đúng, nên thiệp mời vẫn chưa được đưa tới”

Cả căn phòng im phăng phác.

Bầu không khí tĩnh lặng.

Ánh mắt của mấy người họ không hẹn mà gặp, cùng rơi lên người Từ Thiên Hải. Chuyện này khiến Từ Thiên Hải cảm thấy cả người

anh ta giống như bị kim đâm, vô cùng khó chịu.

“Ăn nói vớ vẩn! Thiệp mời này sao có thể là của tôi được! Thiệp mời của tôi rõ ràng đã được đưa tới rồi!” Từ Thiên Hải vẫn không tin, hét lớn, sau đó giảng lấy thiệp mời trong tay nhân viên, xé nát rôi ném xuống đất.

Ngay sau đó, anh ta xoay người, cười với Cố Họa Y và nói: “Họa Y, em đừng nghe cậu ta nói linh tinh, thiệp mời trong tay em mới là của anh…”

Lộp bộp!

Còn chưa nói xong, Từ Thiên Hải đã sửng sốt ngay tại chỗ!

Bởi vì anh ta nhìn thấy, thiệp mời trong tay Cố Họa Y có màu vàng!

Chuyện, chuyện này sao có thể chứ!!

Từ Thiên Hải cũng không ngốc, anh ta đương nhiên biết, thiệp mời màu vàng với nghĩa là gì!

Cả Hán Thành này chỉ có duy nhất mười tấm!

Thấy Từ Thiên Hải không nói nữa, Lâm Thanh Hàm lập tức cười lạnh, hỏi: “Cậu chủ Từ, thiệp mời này là anh gửi tới ư?”

“Cái này..” Sắc mặt Từ Thiên Hải trông rất khó coi, anh ta còn muốn ngụy biện gì đó, nhưng Lâm Thanh Hàm đã dẫn theo Cổ Họa Y và Kim Thiện Na rời đi.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Cố Họa Y, Từ Thiên Hải tức đến nỗi siết chặt năm đấm, trong mắt xẹt qua tia lạnh lẽo!

“Mẹ kiếp! Rốt cuộc là ai gửi thiệp mời cho Cố Họa Y? Lại còn là thiệp mời màu vàng?” Từ Thiên Hải căm hận, tự nói với chính mình, trong lòng đang cảm thấy rất nghi ngờ.

Mà phía bên này, Cố Họa Y và Lâm Thanh Hàm đi đến phòng nghỉ

cao cấp. Vừa đẩy cửa bước vào, họ bèn nhìn thấy Joe Hisaishi đã đứng đợi sẵn ở bên trong.

Cố Họa Y lập tức ngây ngốc!

“Hi….Joe Hisaishi..^ Cố Họa Y che miệng, mở to mắt nhìn ông ta.

Kích động quá đi mất!

Người này chính là thần tượng của cô đói “Xin chào, cô Cốt” Ngài.Joe Hisaishi mỉm cười, đưa tay ra, bắt tay Cố Họa Y.

Cố Họa Y vô cùng kích động, bắt tay ông ta. Trái tim nhỏ bé của cô đập “thình thịch”, cô chợt có cảm giác mình đang nằm mơ.

Nhưng Lâm Thanh Hàm lại chỉ thản nhiên mỉm cười, nói: “Cô Cố, đây là món quà bất ngờ của một vị khách quý không muốn tiết lộ danh tính, đặc biệt chuẩn bị cho côi”

Sau đó, Joe Hisaishi và Cố Họa Y chụp ảnh chung với nhau, cả hai cũng trò chuyện rất lâu.

Đương nhiên, giờ phút này, Cố Họa Y giống hệt một cô học sinh ngoan ngon.

Trước khi rời đi, Joe Hisaishi đứng dậy, cười với Cố Họa Y và hỏi: “Cô Cố có hứng thủ trở thành học sinh của tôi không?”

Câu này của ông ta khiến Cố Họa Y sửng sốt hồi lâu, sau đó mới phản ứng trở lại, hỏi: “Tôi… tôi có thể sao?”

“Đương nhiên rồi. Cô Cố vốn thông minh, hơn nữa cũng có tình yêu mãnh liệt với piano. Tôi rất muốn nhận cô Cố làm học trò của mình!” Ngài.Joe Hisaishi mỉm cười, nói.

Lúc này, Cố Họa Y sắp hạnh phúc đến nỗi ngất xỉu luôn rồi!

Joe Hisaishi muốn nhận cô làm học trời Đấn tận khi rời khỏi phòng nghỉ, Cố Họa Y vẫn cảm thấy chuyện này không chân thực. Cô không ngừng hỏi Kim Thiện Na: “Na Na, tớ không nằm mơ đấy

chứ! Bây giờ tớ là học trò của ngài Joe Hisaishi rồi ư!!”

Kim Thiện Na cũng vô cùng ngưỡng mộ cô, nói: “Không phải mơ đâu, là thật đó! Nhưng mà, cậu không cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ sao?

Ngài Joe Hisaishi đã năm năm không thu nhận học trò rồi, vì sao ông ấy lại đột nhiên nhận cậu? Hơn nữa, chuyện về tấm thiệp mời, rốt cuộc phải giải thích như thế nào?”

Lúc này, Cố Họa Y mới nghĩ tới vấn đề này, sắc mặt lập tức trở nên nặng nề. Trong lòng cô quả thật vẫn rất nghi ngờ, cô lắc đầu, nói: “Không phải do Từ Thiên Hải gửi tới, vậy là ai?”

“Ồ, Cố Họa Y, cậu nói mau, có phải cậu giấu tớ, lén lút kết giao với anh chàng giàu có nào rồi hay không?” Kim Thiện Na đột nhiên trêu đùa, hỏi.

Câu này của Kim Thiện Na khiến Cố Họa Y hơi xấu hổ, sắc mặt cũng trở nên phiếm hồng, nói: “Cậu đừng nói linh tinh! Tớ là loại người đó ư?”

Sau đó, hai người lại rơi vào im lặng và nghi ngờ.

Cố Họa Y dừng lại, suy nghĩ một chút, rồi trịnh trọng nói: “Không được, tớ phải quay lại hỏi rõ ràng chuyện này, cậu đứng đây đợi tớ”

“Tớ đi cùng cậu” Kim Thiện Na nói.

Hai người lập tức quay đầu, đi một mạch trở lại phòng nghỉ ban nấy.

Cùng lúc đó, trong phòng nghỉ, Lý Phàm đang đứng trước cửa sổ lớn, quay lưng lại với vài người.

Joe Hisaishi, Lâm Thanh Hàm và Kiều Chính Long đang đứng vô cùng cung kính phía sau anh.

Joe Hisaishi là nghệ sỹ piano vô cùng nổi tiếng trên trường quốc

tế, cho dù ai gặp ông ta, cũng sẽ cung kính chào hỏi.

Thậm chí, cho dù ông ta đến bất kỳ đất nước nào, cũng sẽ nhận được sự đãi ngộ đẳng cấp nhất. Thế nhưng lúc này, ông ta lại tỏ ra vô cùng cung kính với người đàn ông trẻ tuổi trước mặt.

Ông ta nói: “Ngài Lý, về chuyện của phu nhân, tôi đã làm theo lời ngài nói rồi. Tôi hi vọng ngài Lý sẽ đồng ý với cam kết trước đó của mình, quyên tặng mười cái học viện Piano.”

Lý Phàm thản nhiên đáp lại một câu: “Chuyện này cứ yên tâm”

Nói xong, anh quay đầu lại, nhìn Joe Hisaishi, nói: “Ngài Hisaishi, lần này vất vả cho ngài rồi, hôm khác, tôi nhất định sẽ đến tận nhà thăm hỏi ngài”

Nghe thấy lời này, Joe Hisaishi lập tức hoảng hốt: “Ngài Lý, ngài khách sáo quá rồi! Thân phận của ngài cao quý như vậy, phải là tôi đến tận nhà hỏi thăm ngài mới đúng!”

Lý Phàm mỉm cười, vội vàng đỡ doe Hisaishi dậy, nói: “Ngài là tiền bối, tôi là vãn bối, đó là chuyện tôi nên làm” (Tiền bối: Thế hệ trước; Vấn bối: Thế hệ sau) doe Hisaishi nhìn Lý Phàm rồi mỉm cười gật đầu. Tính cách của Lý Phàm rất tốt, cũng không cậy tài khinh người.

Nói xong, Lý Phàm nhìn sang Kiều Chính Long và Lâm Thanh Hàm đang cung kính đứng bên cạnh mình, nói: “Hai người cũng làm rất tốt”

Được Lý Phàm khen ngợi, Kiều Chính Long rõ ràng rất kích động, khom người, nói: “Cảm ơn ngài Lý đã khen ngợi, đây là chuyện tôi nên làm. Sau này có chuyện gì cần, ngài Lý cứ việc nói, tôi nhất định sẽ làm hết sức mình!”

Kiều Chính Long – một trong bốn kiêu hùng của thế giới ngầm ở Hán Thành, vậy mà giờ phút này, trên mặt của ông ta lại hiện rõ vẻ hưng phấn và kích động.

Cảnh tượng này rất hiếm khi bắt gặp. Nếu để người bên ngoài

nhìn thấy, họ nhất định sẽ vô cùng kinh ngạ!

c Lâm Thanh Hàm cũng mỉm cười, nói: “Được làm việc cho ngài Lý, đó là vinh hạnh của chúng tôi”

Đúng lúc này!

Ngoài cửa vang lên tiếng cãi vã.

“Thưa hai cô, bên trong đang có khách, tạm thời không thể tiếp đón hai cô được, xin hai cô đợi một lát!” Là tiếng của bảo vệ gác cửa.

“Tôi muốn gặp Giám đốc Lâm!”

Giọng nói của một cô gái đột nhiên truyền đến.

Lý Phàm lập tức cứng đời Chết rồi!

Là tiếng của Cố Họa Y, không phải cô đã đi rồi ư? Sao lại quay lại thế?

Ngay sau đó, mọi người bèn nhìn thấy, cửa phòng nghỉ bị đẩy từ bên ngoài ra. Lúc này, Cố Họa Y kéo theo Kim Thiện Nam đang đứng trước cửa, sắc mặt vô cùng sốt ruột.

Ánh mắt cô khóa chặt một người trong phòng…

Chương 84: Không nói đạo lý

Cộp cộp cộp!

Cố Họa Y giẫm lên giày cao gót, đi thẳng vào bên trong. Ánh mắt cô rơi lên người Lâm Thanh Hàm, mỉm cười nói: “Ngại quá Giám đốc Lâm, quấy rây cô rồi, nhưng tôi có chuyện muốn hỏi cô”

Lúc này, Lâm Thanh Hàm cảm thấy rất nghi ngờ, gương mặt cũng ngẩn ra. Sao cô Cố lại đột nhiên quay lại thế?

Vậy ngài Lý chẳng phải là…

Lâm Thanh Hàm nghiêng đầu nhìn, cô ta kinh ngạc phát hiện, bóng dáng của Lý Phàm ở phía sau đã biến mất. Ngoại trừ cửa số đang mở và rèm cửa đang tung bay trong gió, phía sau chỉ còn lại Kiêu Chính Long với gương mặt tôn kính, và.Joe Hisaishi với vẻ mặt không thể nào tin được.

Lúc này, Cố Họa Y mới xoay người lại, khom lưng, mỉm cười với.Joe Hisaishi: “Em chào thây”

Nghe thấy câu này của cô,.Joe Hisaishi mới từ từ thoát khỏi sự kinh ngạc khi nãy. Ông ta nghiêng đầu, mỉm cười với Cố Họa Y.

“Kiêu… Kiều gia” Cố Họa Y đương nhiên cũng nhìn thấy Kiều Chính Long đang đứng bên cạnh, hôm nay, cô cũng đã gặp ông ta một lần ở công ty.

Kiêu Chính Long cũng mỉm cười và gật đầu với cô, sau đó ông ta câm ly rượu vang lên, nói: “Mọi người cứ nó chuyện, tôi đi hóng gió một lát!”

Nói xong, ông ta đi về phía cửa số đang mở, nhìn xuống dưới. Lúc này ông ta nhìn thấy một bóng dáng vô cùng phóng khoáng đang quay đầu lại nhẽch miệng cười với mình!

Thật đáng sợ!

Thân thủ của ngài Lý thật đáng sợi Đây là tầng ba phòng nhạc đó!

Ban nãy, Lý Phàm lại cứ như vậy nhảy thẳng xuống bên dưới. Bây giờ, ngài ấy còn đang nghênh ngang đứng bên đường, vẫy tay, mỉm cười với mình!

Kiều Chính Long lập tức nuốt mấy ngụm nước miếng, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác ngưỡng mội Phía bên này, Cố Họa Y nhìn Lâm Thanh Hàm, nghiêm túc hỏi cô ta: “Giám đốc Lâm, có thể nói cho tôi biết, thiệp mời này là ai đưa tới hay không?

Còn nữa, chuyện gặp mặt của tôi và ngài.Joe Hisaishi lân này, rốt cuộc là ai sắp đặt? Cả hai đều cùng một người ư?”

Câu hỏi này khiến Lâm Thanh Hàm rất khó trả lời.

Ngài Lý không cho cô ta tiết lộ mọi chuyện.

Suy nghĩ một lát, Lâm Thanh Hàm mỉm cười, nói: “Cô Cố, vì sao cô lại muốn biết người đó là ai thế? Có người âm thầm làm mọi chuyện cho cô, lẽ nào không tốt ư?”

Ngài Lý đối xử với Cố Họa Y thật tốt, tốt đến mức khiến Lâm Thanh Hàm cũng hơi đổ ky.

“Tôi muốn biết đối phương là ai, như vậy cũng dễ dàng báo đáp người ta hơn” Cố Họa Y nói.

Lâm Thanh Hàm mỉm cười, nói: “Ngại quá cô Cố, tôi không thể tiết lộ thân phận của đối phương. Đây là bảo vệ quyền riêng tư của người đó. Chưa được sự cho phép của người đó, chúng tôi tuyệt đối không thể nói cho cô.

Nhưng mà tôi có thể nói cho cô Cố một chuyện, chính là người đó, xa tận chân trời gần ngay trước mắt, hi vọng cô Cố sẽ biết trân trọng!”

Nói xong, Lâm Thanh Hàm ra hiệu với bảo vệ ở cửa, bảo họ mời Cô Họa Y và Kim Thiện Na ra ngoài.

Sau khi rời khỏi phòng âm nhạc Vienna, tâm trạng của Cố Họa Y vẫn rất nặng nề.

Không hỏi được đối phương là ai nên lúc này cô vẫn đang suy nghĩ về chuyện đó.

Đặc biệt là câu nói cuối cùng của Lâm Thanh Hàm, xa tận chân trời gần ngay trước mắt…

Ý gì vậy chứ?

Là ám chỉ Lý Phàm sao?

Sau khi trở về nhà, Cố Họa Y không đợi được nữa, lập tức mở cửa ra.

Ngay sau đó cô nhìn thấy Lý Phàm đang nằm ở ghế sofa trong phòng khách, trên người đắp một tấm thảm mỏng, đèn vẫn đang bật.

Cảnh tượng này khiến đáy lòng Cố Họa Y hơi chua xót.

Lý Phàm cũng tỉnh giấc, đứng dậy nhìn Cố Họa Y đang đứng ở cửa, cười nói: “Về rồi đấy à? Em đói bụng chưa? Trong bếp vẫn còn phần cơm, để “anh đi hâm nóng lại cho em.

Nói xong, Lý Phàm đứng dậy, đi vào bếp.

Nhưng Cố Họa Y đột nhiên đi tới, kéo tay Lý Phàm, lấy tấm thiệp màu vàng từ trong túi xách ra, hỏi anh: “Tấm thiệp này có phải do anh gửi tới không?”

Lý Phàm sửng sốt, nhưng sau đó, anh lập tức mỉm cười, xoa nhẹ trán Cố Họa Y, nói: “Cũng không sốt, sao em lại đột nhiên hỏi như vậy? Tấm thiệp này không phải là Từ Thiên Hải gửi tới sao?”

Cố Họa Y lập tức thở phào một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt cũng dần trở nên ấm đạm, sau đó cô buông tay Lý Phàm ra.

Đúng vậy, mình đang nghĩ vớ vẩn gì thế Sao có thể là Lý Phàm được chứ!

Cố Họa Y lơ đễnh, chán nản nói: “Không cần đâu, em hơi mệt, đi nghỉ trước đây”

Lý Phàm nhìn theo bóng lưng Cố Họa Y, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Họa Y, không phải anh không muốn nói cho em biết, chỉ là anh cũng có chỗ khó nói.

Hiện giờ Long Môn đang loạn trong giặc ngoài, anh không muốn kéo em vào vòng xoáy này.

Đợi đến khi anh có đủ thực lực để bảo vệ em và Xuyến Xuyến, anh nhất định sẽ nói hết mọi chuyện cho em.

Hôm sau, Vương Phương và Cố Thiệu Huy ngồi trong phòng khách, cùng thảo luận vấn đề xem mắt của Cố Họa Y.

Trên bàn trà đặt rất nhiều ảnh Vương Phương lấy từ chỗ xem mắt về.

Tất cả đều là những người tài giỏi ở Hán Thành.

“Ôi chao! Ông Cốt Mau nhìn mấy người này đi! Tướng mạo tuấn tú, phong cách lịch sự! Điều kiện gia đình tốt, tài chính, thu nhập cũng kếch xù!”

“Cả người này nữa! Không ba không mẹ, là trẻ mồ côi nhưng lại tự mình mở công ty. Người này tốt đấy, có thể tuyển được! Họa Y cũng tránh được xảy ra xung đột với ba mẹ chồng!”

“Ông nói xem, con gái chúng ta có phải suy nghĩ nông cạn quá rồi hay không? Lại muốn ở bên cái tên vô dụng Lý Phàm kia cả đời! Tên phế vật đó thì có gì tốt chứ! Tiền không có, địa vị cũng không có luôn. Nếu không phải vì cậu †a, Họa Y nhà chúng ta cũng không phải khổ sở như vậy!”

“Hay là, chúng ta nghĩ cách để Họa Y ly hôn với tên phế vật Lý Phàm đó đi!”

Mới sáng ra, Vương Phương đã nói liến thoăng, không ngừng. Càng nói bà ta càng cảm thấy tức giận, thậm chí còn cố sức mắng Lý Phàm coi như trút giận.

Cố Thiệu Huy đọc báo ở bên cạnh, ông ta đeo kính lão, bất đắc dĩ nói: “Tôi nói bà ấy, bớt lo lắng không đâu đi! Họa Y cũng lớn như vậy rồi, bà muốn con bé và Lý Phàm ly hôn để làm gì? Con bé cũng có con rồi, nếu ly hôn thì ai muốn nó nữa chứ?”

“Sao lại không ai muốn? Họa Y nhà chúng ta xinh đẹp như thế, cũng có rất nhiều người theo đuổi con bé. Ông không nhìn thấy Từ Thiên Hải ân cần, niềm nở như thế nào ư? Về đứa bé, đến lúc đó cứ giao cho Lý Phàm chăm sóc là được rồi, tôi cũng không nhận đứa cháu ngoại ngoài dã thú như con bé Xuyến Xuyến đó đâu!”

Vương Phương lập tức nổi giận, quay đầu lại mắng: “Cố Thiệu Huy, rốt cuộc ông bị làm sao thế hả? Không quan tâm đến chuyện của con gái mình, ông còn xứng đáng làm ba nó nữa không? Năm đó là tôi bị mù nên mới gả cho ông. Ông nhìn lại mình xem, nhiều năm như vậy rồi, nhưng tôi đã được sống yên ổn ngày nào ở nhà họ Gố các người hay chưa? Mọi chuyện lớn bé trong cái nhà này đều do một tay tôi xử lý. Còn ông, cả ngày chỉ biết mân mê mấy món đồ sưu tầm của mình, nó đang bao tiền chứ?”

Vương Phương nổi giận, trừng mắt nhìn chằm chằm Cố Thiệu Huy.

Cố Thiệu Huy cũng không biết làm thế nào, chỉ đọc báo rồi thở dài, nói: “Được rồi, được rồi, mọi chuyện đều nghe bà hết, được chưa? Bà nói như nào thì là như thế đó! Cái nhà này do bà làm chủ!”

Lúc này, Vương Phương mới thôi.

Bà ta nghĩ ngợi một chút, rồi nói: “Tôi gọi điện thoại cho Từ Thiên Hải, nhiều ngày không thấy cậu ta đến nhà mình rồi”

Cố Thiệu Huy không nói gì, chỉ lắc đầu nhìn Vương Phương rồi

thở dài.

Đúng lúc này, Lý Phàm xách vài món đồ trong tay, anh và Cố Họa Y một trước một sau đẩy cửa đi vào.

“Mẹ, bọn con về rồi đây” Cố Họa Y vừa vào cửa đã vui vẻ mỉm cười.

Hôm nay là cuối tuần hiếm hoi, cô và Lý Phàm cùng đến trung tâm mua sắm và mua ít đồ mang về.

Vả lại, mấy ngày nữa là sinh nhật của Cố Thiệu Huy, họ đi xem một vòng để chuẩn bị đặt nhà hàng tổ chức sinh nhật.

“Ba, mẹ” Lý Phàm xách túi lớn, túi nhỏ trong tay, chào hai người họ một tiếng.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Lý Phàm, Vương Phương lập tức nổi giận, mắng: “Đừng gọi tôi là mẹ, tôi cũng không có người con rể như cậu. Nhìn thôi đã đã bực mình, sao cậu không chết ở bên ngoài luôn đi!”

Không hề nói đạo lý!

Lý Phàm và Cố Họa Y đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều không biết phải làm như thế nào. Mới sáng sớm mà mẹ đã uống nhầm thuốc nổ rồi ư?

Vương Phương trợn trừng mắt, vô cùng tức giận và lớn tiếng mắng mỏ Lý Phàm: “Lý Phàm, nếu cậu còn là đàn ông thì sau này đừng giãm nửa bước vào cửa nhà tôi nữa! Vương Phương tôi và cậu chẳng có quan hệ gì với nhau cả.

Nhà họ Cố tôi cũng không chào đón loại người vô dụng như cậu! Tôi muốn cậu và Họa Y phải ly hôn ngay trong chiều nay!”

Chương 85: Trong thẻ này có 30 nghìn tỷ

Cố Họa Y nghe vậy, sắc mặt trở nên lạnh lùng, lo lắng nói: “Mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy, tại sao mẹ lại có thành kiến với Lý Phàm như vậy?”

Nói xong, Cố Họa Y xách đồ vào, liếc nhìn Lý Phàm và ra hiệu cho anh đừng tức giận.

Vương Cẩn Mai tức giận trong lòng, nhất là mấy ngày nay ở cùng với mấy chị em, rất khó chịu khi đưa ra đùa giỡn cùng Lý Phàm.

Tại sao mình phải hứng chịu cơn tức giận vô duyên vô cớ của Lý Phàm!

Đơn giản là bà ta không nhìn Lý Phàm với sắc mặt tốt, gào lên với anh, nghiêng mắt chửi bới: “Nhìn anh ta mà xem, suốt ngày bày ra bộ mặt đó, cứ như trong nhà có người chết không bằng, mẹ chịu được sao?”

Sau đó, nói với Cô Họa Y: “Con gái à, không phải mẹ nói con, sao con không nghe lời mẹ khuyên ngăn chứ?

Không phải con không biết Lý Phàm là người như thế nào, tại sao phải sống uống phí một đời người với kẻ vô dụng này như vậy: Con nhìn đi, đây là tất cả những đối tượng hẹn hò mẹ đã sắp xếp cho con. Ngày mai con đi cho mẹ. Nếu thực sự không được, mẹ thấy thăng nhóc Từ Thiên Hải cũng không tệ.

Nghe vậy, trái tim Lý Phàm quặn lại, âm thầm siết chặt nắm đấm, biểu cảm trên gương mặt cũng trở nên lạnh lùng. Tuy nhiên, Thế mà, Vương Cẩn Mai không quan tâm chút nào, bà ta vẫn nói: “Họa Y, con nghe lời mẹ có được không? Mau chóng cắt đứt với kẻ vô dụng này đi, ly hôn sớm ngày nào, con có thể bước chân vào gia đình hào môn sớm ngày đấy, chúng ta cũng hưởng phúc sớm ngày đó.”

Cổ Họa Y cảm thấy rất khó chịu, nói: ‘Mẹ, mẹ đừng làm loạn nữa,

con sẽ không ly hôn với Lý Phàm”

Lúc này, Vương Cẩn Mai nổi đùng lên, đứng dậy chỉ vào Cố Họa Y và hét lên: “Cố Họa Y, nếu con đã nói điều này thì mẹ không còn chuyện gì để nói nữa. Hai đứa một là ly hôn, hai là cắt đứt quan hệ với ba mẹ đi, hai con đường như vậy con tự mình chọn đi!”

Sự bất cần và bồng bột của Vương Cẩn Mai, cũng không phải ngày một ngày hai.

Cố Họa Y vô cùng bất lực, dù sao cũng là ba mẹ sinh thành dưỡng dục mình nên đương nhiên không thể so đo thiệt hơn với bà được.”

“Mẹ, mẹ không thể bình tĩnh nghe chúng con nói sao?” Cố Họa Y đứng bên cạnh Lý Phàm, vẻ mặt đau khổ và chán nản.

Bao giờ mẹ mình mới có thể ngồi xuống trò chuyện trực tiếp với Lý Phàm và giải quyết những ân oán bao năm qua.

Cho dù Lý Phàm không có tiên tài và quyên thế, cũng không cần phải tiếp tục đối đầu như thế này chứ, dù sao cũng là con rể của mẹ.

Vương Cẩn Mai quay đầu lại, vẻ mặt tỏ rõ không muốn nói chuyện, bất mãn nói: “Có gì để nói với hai đứa chứ, ta và ba con đã bàn bạc xong rôi, là hai đứa ly hôn, cháu gái gia đình ta cũng không cần, vứt lại cho Lý Phàm, gia đình ta đưa 1 tỷ 8. Con rạch ròi quan hệ với Lý Phàm và Xuyến Xuyến. Tốt nhất là đường ai nấy đi, có chết cũng không qua lại nữa!”

Vương Cẩn Mai đã thay Cố Họa Y nghĩ hết rôi, con gái đã ly hôn, đeo thêm cục nợ này chắc chắn không được.

Con gái gả vào nhà hào môn thì không được để bị coi thường chỉ vì có con riêng.

Vì vậy, nhà họ Cố sẽ không cân thứ nghiệt chủng này!

Cùng lắm thì đưa cho Lý Phàm chút sinh hoạt phí, có gì to tát đâu.

Nghĩ đến đây, một kẻ nghèo kiết xác không có thân phận địa vị như Lý Phàm, nhất định sẽ đồng ý.

Dù sao cũng là một tỷ tám, không phải là một con số nhỏ, trong đời Lý Phàm chắc cũng chưa từng nhìn thấy số tiền này.

Khi Cố Họa Y và Lý Phàm nghe Vương Cẩn Mai nói điều này, sắc mặt của họ hơi khó coi.

Ngượng ngùng.

Lý Phàm bất lực thở dài không chần chừ, từ trong túi móc ra một tấm thẻ, đặt lên bàn cà phê.

Hành động này khiến Vương Cẩn Mai bị sốc.

Đây là thẻ ngân hàng?

Kẻ vô dụng Lý Phàm cầm thẻ ngân hàng làm gì?

Lễ nào, trong thẻ này có tiền?

“Mẹ ơi, trong thẻ này có 150 triệu, là tiền con để dành, giờ con đưa phụng dưỡng mẹ, tuy không nhiều nhưng đó cũng là tấm lòng của con. Ba mẹ muốn mua gì cứ mua ạ'” “Lý Phàm cười nói.

Đây là tấm thẻ anh chuẩn bị cách đây không lâu, trong đó có 150 triệu, để dành cho những việc đột xuất.

Thực ra, Tiền Phúc đã đưa cho anh ta một thẻ VVỊIP từ một ngân hàng Thụy Sĩ với số tiền hàng chục nghìn tỷ đồng.

Nhưng Lý Phàm sợ phiền phức nên đã làm lại một tấm thẻ khác, một thẻ giá 150 triệu, một thẻ VVIP, tất nhiên cũng thuộc về Lý Phàm.

Anh đang chờ cơ hội để trao tấm thẻ này cho Cố Họa Y.

Dù gì, bao nhiêu năm nay, anh đã nợ Cố Họa Y quá nhiều.

Vương Cẩn Mai khi nghe Lý Phàm nói câu này, lập tức chế nhạo: “Này, anh đang lừa tôi sao? Còn có thể tiết kiệm được 150 triệu? Anh có số tiền này, tại sao lại còn đi vay tiền bên ngoài? Thật không biết xấu hổi”

Cố Họa Y nói giúp Lý Phàm: “Mẹ, tại sao mẹ không thể tin tưởng Lý Phàm? Tấm thẻ này của anh ấy, cũng là để phụng dưỡng ba mẹ”

Nói xong, Cố Họa Y đẩy tấm thẻ về phía Vương Cẩn Mai và còn liếc nhìn Lý Phàm.

Anh ấy tiết kiệm được một 150 triệu từ khi nào?

Khi Vương Cẩn Mai nhìn tấm thẻ kia, trái tim bà ta cũng ngứa ngáy.

Trong tấm thẻ này của Lý Phàm, thật sự có một 150 triệu?

Nghĩ rồi, nếu đã là Lý Phàm phụng dưỡng hiếu thảo mình, vậy bà ta có lí do gì mà không nhận.

Tiện tay cầm tấm thẻ lên, Vương Cẩn Mai tự cho mình đúng nói: “Số tiền này vốn dĩ là để phụng dưỡng ta và ba con, con cũng không mở mắt mà nhìn xem, bốn năm qua Lý Phàm đã mua gì cho chúng ta? Tặng gì chưa?” Cho dù trong thẻ này có một 150 triệu thì cũng không bao giờ bù đắp được những gì đã nợ chúng ta 4 năm nay! Con rể nhà người ta toàn là tặng nhà đẹp xe sang kìal”

Cầm tấm thẻ, Vương Cẩn Mai vẫn tỏ vẻ như vốn dĩ nó là của mình.

Nhưng mà, bây giờ Vương Cẩn Mai vẫn tiếp tục chửi bới cũng hơi thú vị, nên quyết định không nhìn Lý Phàm.

Không khí trong phòng khách thật ngột ngạt.

Lý Phàm nhìn lướt qua nói: “Con đi nấu cơm trưa”

Vương Cẩn Mai trừng mắt nhìn anh, rảnh rỗi không có gì làm, suy nghĩ xong móc túi lên, quyết định kiểm tra xem tấm thẻ mà Lý Phàm đưa có thực sự có 150 triệu hay không.

Nếu anh ta lừa gạt mình, sẽ quay về đuổi anh ta ra khỏi nhà!

Chuyện này nếu để cho Lý Phàm đang nấu cơm trưa phát hiện, chắc cũng chỉ có thể cười ha ha.

Mẹ chồng có khuôn mặt nhỏ nhen như vậy thật là xui xẻo từ 8 đời!

Đến ngân hàng.

Vương Cẩn Mai lấy thẻ ngân hàng ra, nhét vào cây atm, sau khi nghĩ lại thì không biết mật khẩu.

Cô vội vàng gọi cho Cố Họa Y và hỏi: “Họa Y, mật khẩu tấm thẻ của Lý Phàm là gì?”

Không cảm thấy xấu hổ chút nào, ngược lại cảm thấy rất chính đáng.

Cố Họa Y đang cùng Lý Phàm thảo luận cái gì, hỏi anh đang ngồi bên cạnh, trả lời: “Sinh nhật con”

Bụp!

Cúp điện thoại rồi.

Cố Họa Y vẻ mặt nghi hoặc, bất lực nhún vai nói với Lý Phàm:”Chắc mẹ đã đi ngân hàng kiểm tra số dư trong thẻ rồi. Anh thật sự có 150 triệu sao?”

“Đừng lo lắng, mấy năm nay anh tiết kiệm được không ít” Lý Phàm cười nói.

Cố Họa Y hai tay ôm ngực, nhìn Lý Phàm, tò mò hỏi: ‘Lý Phàm, anh đang giấu em cái gì? Anh nói xem, quỹ đen của anh có bao nhiêu?”

Lý Phàm mỉm cười, lấy trong túi ra một tấm thẻ khác, đưa cho Cố Họa Y và nói: “Phần còn lại ở đây. Đây là tiền bồi thường trước khi anh tới Hán Thành, trước giờ chưa từng đưa ra, sợ em…”

Bỗng nhiên!

Ánh mắt Lý Phàm rơi vào tấm thẻ này, ánh mắt chợt co rụt lại, kinh ngạc nói: “Trời đất! Đưa nhầm rồi!”

Xong đời rồi!

Lần này gay to rồi!

Hai tấm thẻ này của Lý Phàm đã đưa nhầm rồi.

Bây giờ tấm thẻ trong tay này, mới là tấm có 150 triệu còn cái đưa cho Vương Cẩn Mai có 30 nghìn tỉ trong đó!

Đó là VVIPcủa Ngân hàng Thụy Sĩ mà Tiền Phúc lần trước đã đưa cho anh! “Tiêu rồi tiêu rồi!”

Lý Phàm không thể quản đến chuyện nấu cơm trưa, kéo Cố Họa Y ra ngoài: “Sắp xảy ra chuyện rồi, mau đi tìm mẹ em!”

Cùng lúc đó, Vương Cẩn Mai vui vẻ nhập mật khẩu của mình, sau đó kiểm tra số dư.

“Ồ, trong tấm thẻ này của Lý Phàm đúng là có tiền, để xem bao nhiêu nào”

“Nghìn, chục, trăm, triệu, mười triệu, trăm triệu, tỉ, mười tỉ, trăm tỉ, nghìn tỉ…!”

Vương Cẩn Mai nhíu mày, tưởng là mình hoa mắt, đằng sau sao lại có nhiều số 0 như vậy!

“Cái này, cái này 30 nghìn tỉ?!”

Chương 86: Trời đất, thật sự có vương

Cẩn Mai đã sợ hãi đến ngớ người!

Suýt chút nữa không thở nổi!

Ba… ba mươi nghìn tỉ?

Ợ…

Thình thịch một tiếng, Vương Cẩn Mai cảm thấy hai mắt tôi sâm lại, cả người ngả ra sau ngã xuống đất, thân thể không ngừng run rẩy!

Đúng lúc này, xung quanh có mấy người vây xem, chỉ trỏ.

‘Ây dô, chắc là bệnh động kinh tái phát. Hãy gọi xe cấp cứu đi!”

“Mau gọi người đi, nhanh lên!”

“Bệnh này không nhẹ đâu, vừa nãy tôi để ý rồi.. “

Ngay sau đó, các nhân viên ngân hàng và bảo vệ đã nhanh chóng chạy đến và đỡ Vương Cẩn Mai đến cái ghế bên cạnh ngôi, vừa quạt mát vừa cho uống nước.

Cuối cùng Vương Cẩn Mai cũng tỉnh lại, tay vẫn còn run rẩy, đôi mắt đờ đẫn, không ngừng chỉ vào cây atm lẩm bẩm: “Ba…ba mươi tỉ”

Những người xung quanh lúc này đều sững sờ nhìn nhau.

Người phụ nữ điên khủng này bị bệnh ngu người rồi?

Ba…ba mươi tỉ?

Cũng vào lúc này, Lý Phàm và Cố Họa Y vội vàng chạy tới.

Đâu tiên họ nhận được cuộc gọi từ nhân viên ngân hàng nói cho họ biết địa chỉ.

“Mẹ, mẹ bị sao vậy? Không sao đâu, con đưa mẹ đi bệnh viện.’ Cố Họa Y chạy đến và ngồi xổm trước mặt Vương Cẩn Mai, nắm lấy tay bà với vẻ mặt lo lắng.

Dù sao cũng là mẹ của cô, cho dù vừa rồi có cãi nhau, cũng là mẹ ruột mình.

Có chuyện xảy ra, tất nhiên tôi rất lo lắng.

Lý Phàm theo sát phía sau, sắc mặt rất khó coi, nhìn thấy Vương Cẩn Mai thế này, trong tay vẫn câm chặt thẻ ngân hàng, những người xung quanh xì xào bàn tán gì đó 30 nghìn tỉ.

Lý Phàm hiểu rằng mẹ vợ chắc hẳn đã kiểm tra số dư, đây là sợ hãi tột độ.

Haizz, vấn đề này phải tìm một lí do hợp lý cho nó qua đi, bây giờ không phải là lúc để ngửa bài với họ.

Đặc biệt là tính khí của mẹ vợ, nếu biết thân phận của mình thì quả là kinh thiên động địa.

Hơn nữa, nếu như thừa nhận, 30 nghìn tỉ này tỷ hẳn là sẽ không lấy lại được, mà bị Vương Cẩn Mai cuỗm luôn.

Lúc này Vương Cẩn Mai nhíu mị, ậm ừ, khi nhìn thấy Lý Phàm, đột nhiên dựng nảy người đứng lên, hai mắt sáng bừng, nhìn chằm chằm Lý Phàm, hưng phấn kéo tay anh nói: “Lý Phàm, 30…30 nghìn tỉ!”

Lý Phàm thực sự có 30 nghìn tỉ!

Điêu này có thật không?

Vương Cẩn Mai không dám tin, vì Lý Phàm ở nhà họ Cố chỉ là kẻ vô dụng, không bằng con chó trong nhà.

Cố Họa Y còn đang bối rối, nhìn chăm chằm mẹ đang kéo Lý Phàm, nghi ngờ hỏi: “Mẹ, mẹ đang nói cái gì, 30 nghìn tỉ gì cơ?”

Lý Phàm vẻ mặt khó xử, lắc đầu nói: “Con cũng không rõ nữa, đầu óc của mẹ mình…

Lý Phàm không nói tiếp về sau, giơ tay ra chỏ vào đầu của mình, Cố Họa Y cũng đã hiểu ra, vội vàng kéo Vương Cẩn Mai ngồi xuống, quan tâm nói: ‘Mẹ đừng làm con sợ, có chuyện gì vậy, sao cứ lẩm bẩm 30 nghìn tỉ mãi thế ạ.

Vương Cẩn Mai trong lòng cảm thấy khó chịu, cảm thấy lời nói như mắc kẹt trong cổ họng, hưng phấn nói: “Họa Y, thẻ mà Lý Phàm đưa cho ta có 30 nghìn tỉ!”

Mọi người xung quanh chết lặng!

Thít!

Mọi người hít một hơi, bàng hoàng chấn động!

Ánh mắt của bọn họ đều đổ dồn vào Lý Phàm, một thanh niên trông rất bình thường, tiều tụy, ăn mặc quá sức giản dị, không giống một người giàu có.

Số dư tài khoản 30 nghìn tỉ?

Đùa nhau hả!

Vậy đã sớm đi trên con đường VVIP rồi nhỉ!

“Trời đất, tôi không nghe nhầm đấy chứ, 30 nghìn tỉ?”

“Bà già này hình như bị bệnh không nhẹ, xuất hiện ảo giác rồi”

“Đây chắc là một căn bệnh giả định, giải tán hết đi, cô gái à, hãy đưa mẹ đến bệnh viện càng sớm càng tốt.

Bệnh này có vẻ nghiêm trọng rồi đấy.

Hãy điều trị sớm”

Mọi người xung quanh bàn tán rất nhiều, họ đương nhiên sẽ không tin một trò đùa 30 nghìn tỉ từ miệng của một bà điên.

Mọi người đều coi Vương Cẩn Mai như một kẻ thần kinh.

Ngay cả nhân viên ngân hàng cũng lắc đầu bất lực rồi quay lưng bỏ đi và tiếp tục công việc của mình.

Vương Cẩn Mai lúc đó lo lắng, hô to gọi đám người: “Thật sự là có 30 nghìn tỉ. Tôi không có nói dối các người, cái thẻ này vẫn ở trong tay tôi.”

Vương Cẩn Mai là người thể diện, bị mọi người coi là kẻ thần kinh nên đương nhiên không chịu.

Khi bà ta đứng dậy, nhìn thấy ai thìkéo người đó lại, nói rằng tấm thẻ trong tay có 30 nghìn tỉ.

Cố Họa Y đau đầu, đi theo Vương Cẩn Mai không ngừng kéo bà ta lại thuyết phục: “Mẹ, đừng làm loạn nữa, chúng ta về nhà đi, 30 nghìn tỉ ở đâu ra chứ? Chắc chắn là mẹ nhìn nhầm rồi”

Vương Cẩn Mai không chịu, hất tay của Cố Họa Y ra, lon ton chạy về phía Lý Phàm, háo hức nhìn anh, nói: “Lý Phàm, anh nói thật đi, trong thẻ này có 30 nghìn tỷ đúng không?”

Lý Phàm chắc chắn biết rõ, nhưng nhất định sẽ không nói.

Anh nở nụ cười, vẻ mặt vô cùng ngượng ngùng, nói: “Mẹ, 30 nghìn tỷ gì cơ ạ, chúng ta về nhà trước đi”

“Về nhà làm gì? Không về! Trong thẻ này có 30 nghìn tỷ. Anh đưa thẻ này cho tôi, tiền trong đó đương nhiên là của tôi! 30 nghìn tỷ đấy!” Vương Cẩn Mai điên cuồng hét lên. Sau đó, bà ta chạy nhanh đến quầy và nói với cô gái trẻ ở quầy ngân hàng: “Mau kiểm tra cho tôi và nói cho họ biết trong thẻ này có 30 nghìn tỉ hay không!”

Nhân viên quầy ngân hàng vẻ mặt bất lực, nhìn Lý Phàm một cái,

lạnh lùng nói: “Anh này, phiền anh đưa bà ấy về đi. Chúng tôi còn phải phục vụ những người khác”

Một người phụ nữ điên, còn thả cho ra ngoài.

Lý Phàm kéo Vương Cẩn Mai nói: “Vậy đi, mẹ ngồi đó nghỉ ngơi, con sẽ kiểm tra, được không?”

Vương Cẩn Mai gật đầu, hiện tại bà ta rất hoảng loạn.

Cố Họa Y đến và ngồi ở khu vực chờ với Vương Cẩn Mai người đang mềm oặt ra.

Lý Phàm nhíu mày, lấy thẻ ra, đưa cho quầy nói: “Gọi giám đốc ra đây một lát”

Cô chủ quầy giật mình, khịt mũi: “Thưa anh, không lẽ anh nghĩ trong thẻ này có 30 nghìn tỷ thật chứ?”

Điều đó thật hài hước.

Bà già có điên thì thôi đi, tại sao người đàn ông này cũng phát điên.

Cả nhà bị thần kinh à?

Nhưng mà Lý Phàm cười nhạt: “Vậy tôi rút tiền”

Gô gái trẻ khinh bỉ nhìn, lẩm bẩm một câu mạnh miệng nhất: “Mấy người nghèo còn rút tiền. Thật sự nghĩ trong thẻ có 30 nghìn tỷ Thật là ngu ngốc!”

Vừa nói, cô ta vừa thao tác, thái độ chẳng mấy thân thiện nói: ‘Nhập mật khẩu”

Lý Phàm nhập mật khẩu.

Cô chủ quầy thực hiện một loạt thao tác xong, khi nhìn thấy số dư trong thẻ ngân hàng, cô kinh ngạc đứng lên, há hốc mồm!

Vẻ khinh thường và khinh bỉ trên khuôn mặt trước đó ngay lập tức được thay thế bằng sự ngạc nhiên và khó tin!

Cùng lúc đó, tất cả nhân viên bên trong quầy đều vây quanh.

Khi nhìn thấy số tiền trong thẻ ngân hàng, tất cả đều chết lặng!

Cái này… cái này đúng là 30 nghìn tỷ!

Người phụ nữ điên rồ đó không nói dối!

30 nghìn tỷ, trời ơi!

Họ đã làm việc trong ngân hàng bao nhiêu năm nay, họ chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy!

Ở các chỉ nhánh nhỏ của họ, chỉ có vài tỷ tiền mặt!

Số tiền tiết kiệm 30 nghìn tỷ này, trời ơi, điên mất thôi!

“Chà, trong thẻ này thực sự có cả 30 nghìn..” Vài nhân viên quầy gần như bị sốc suýt chút nữa thì nói ra!

Nhìn thấy bọn họ định hét lớn, Lý Phàm ra hiệu im lặng.

Chương 87: Sợ hãi, hâm mộ, ghen tị

“Xin anh đợi một lát, tôi đi gọi giám đốc của chúng tôi ngay đây”

Lúc này, cô gái nhân viên mới tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, khom lưng cúi người, sau đó lảo đảo chạy đến phòng làm việc của giám đốc.

Châu Tuyết không màng tới việc gõ cửa, chạy thẳng vào trong, la lên: “Giám đốc giám đốc, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Lúc này Giám đốc ngân hàng Tào Chấn đang ve vãn với tình nhân nhỏ trong phòng làm việc, đương nhiên tình nhân nhỏ cũng là một nhân viên trực ban khác của đại sảnh ngân hàng.

Châu Tuyết vô ý xông vào, đương nhiên cũng nhìn thấy, vội vàng xoay người muốn rời đi: “Xin lỗi, tôi ra ngoài trước.”

Sắc mặt Tào Chấn lạnh lẽo, kêu nữ nhân viên rời khỏi đáy bàn của y, sau đó lạnh lùng nói: “Châu Tuyết, có chuyện gì mà hoảng hốt thế, cô không biết quy tắc thứ mười ba của nhân viên là gì à?”

Châu Tuyết rất sợ, cúi đầu liên tục nói xin lỗi.

Nhân viên trực ban kia cũng đã mặc quần áo xong, ỏng ẹo hừ hai tiếng với Châu Tuyết rồi vênh váo rời đi.

“Nói đi, có chuyện gì?” Tào Chấn hút thuốc trong không vui, khi nãy mình mới sướng được một nửa đã bị cắt ngang, đương nhiên là khó chịu rồi.

Châu Tuyết vội vã tiến lên nói: “Giám đốc, bên ngoài có một khách hàng lớn đến, trong thẻ có ba mươi nghìn tỷ!”

“Bao nhiêu? Ba mươi nghìn tỷ?!”

Ầm!

Tào Chấn vỗ bàn đứng lên, hai mắt trợn to, hô hấp dồn dập, cả người run rẩy!

Ai có thể có ba mươi nghìn tỷ tiên gửi ngân hàng chứt Còn xuất hiện trong một ngân hàng chi nhánh nho nhỏ của mình nữa!

Nếu có thể để người đó làm đầu tư quản lý tài sản ba trăm tỷ thì Tào Chấn y cũng không cần làm nhiệm vụ một năm!

Nói không chừng năm sau còn có thể tăng lên làm chủ tịch của ngân hàng chi nhánh nữa!

Quan trọng hơn là nếu có thể để khách hàng lớn kia chuyển một chút sang gửi vào ngân hàng của bọn họ, thì thành tích của y sẽ tăng vọt trong năm nay!

Vừa khéo trong đại hội tổng ngân hàng mấy hôm trước, ngân hàng chi nhánh của bọn họ đã bị chỉ tên phê bình, thành tích tiên gửi ngân hàng quá thấp, đứng đâu từ dưới lên!

Mấy ngày nay Tào Chấn thấy rất đau đầu.

Nếu còn tiếp tục như thế nữa, giám đốc ngân hàng chi nhánh là y sẽ bị sa thải Không kịp nghĩ thêm nữa, Tào Chấn vội chạy chậm ra ngoài, nói: “Đi, mau dẫn tôi tới!”

Đi tới đại sảnh ngân hàng, nhìn thấy Lý Phàm, Tào Chấn còn hơi chân chừ, nhưng sau khi được Châu Tuyết xác nhận, y lập tức cười híp mắt nghênh đón, đưa hai tay tới, nói: “Anh Lý, hoan nghênh anh đến ngân hàng của tôi, gặp được anh thật sự quá tốt, chúng ta đến phòng tiếp khách VIP nói chuyện nhé?”

Lý Phàm bắt tay với Tào Chấn, gật đầu tỏ vẻ được thôi.

Cố Họa Y ở một bên thấy tình huống hơi lạ bèn đi tới, nhíu mày hỏi: “Lý Phàm, có chuyện gì thế?”

Đây là giám đốc ngân hàng, vì sao lại khách sáo với Lý Phàm như thế?

Chẳng lẽ trong tấm thẻ Lý Phàm cho mẹ thật sự có ba mươi nghìn tỷ?

Khi nãy Vương Cẩn Mai vẫn luôn nói bên tai Cố Họa Y là trong thẻ có ba mươi nghìn tỷ.

Đương nhiên Cố Họa Y sẽ không tin, nếu thật sự có số tiền này, sao Lý Phàm phải che giấu mình chứ.

Nhưng theo tình huống bây giờ, lại thêm thái độ của giám đốc, khiến Cố Họa Y thấy rất khó hiểu, nghiêm túc hỏi: “Lý Phàm, anh nói thật cho em biết, trong thẻ này rốt cuộc có bao nhiêu tiên?”

Lý Phàm giải thích: “Họa Y, em nghĩ nhiều quá rồi, có lẽ là thẻ xảy ra vấn đề gì thôi, anh đi một lát rồi vê ngay”

Tào Chấn là một người thông minh, lập tức hiểu ra: “Thưa cô, cô cứ yên tâm, sẽ trở về nhanh thôi, không làm chậm trễ thời gian của anh Lý đâu ạ: Cố Họa Y thấy thế cũng không tiện nói gì, gật đầu.

Bên này, Lý Phàm và Tào Chấn đi tới phòng VIP.

Tào Chấn nhiệt tình xun xoe, lau sofa, lại rót một tách trà ngon.

Tào Chấn vẫn hơi ngạc nhiên vì Lý Phàm còn trẻ như vậy, dù sao đây cũng là đại gia trong thẻ có ba mươi nghìn tỷ đó!

Một người trong thẻ có ba mươi nghìn tỷ phải có thực lực và bối cảnh thế nào chứ.

Người như vậy sẽ bình thường thế sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy cũng đúng, đây rất có thể là cậu chủ của một gia tộc lánh đời nào đó ra ngoài kiếm thêm kinh nghiệm, trải nghiệm cuộc sống.

“Anh Lý thật đúng là tuổi trẻ tài cao, không ngờ anh lại có nhiều tiền như thế, thật sự khiến người ta phải bất ngờ đấy” Tào Chấn cười ha hả nói.

Người ngồi bên cạnh đương nhiên là tình nhân nhỏ của Tào Chấn, nhân viên trực ban đại sảnh kia.

Lúc này, cô ta định sử dụng sắc đẹp của mình để hấp dẫn Lý Phàm, làm duyên làm dáng, không ngừng vắt chân đổi tư thế ngồi, không ngừng thể hiện.

Nhưng Lý Phàm làm như không thấy chuyện này.

Loại phụ nữ này, trước đây anh đã gặp nhiều lắm rồi.

“Giám đốc Tào, tôi chỉ có một yêu cầu, lát nữa ba mẹ vợ và vợ tôi hỏi đến, anh cứ nói hệ thống ngân hàng xảy ra sai lầm, hiểu chứ?” Lý Phàm lạnh nhạt hỏi. ngôn tình hay

Chuyện này phải tạm thời che giấu, một khoản tiền lớn như vậy nếu để Vương Cẩn Mai và Cố Họa Y biết, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Chưa tính đến việc dễ bị bại lộ.

Mà thân phận của Lý Phàm vốn dĩ đã phiền phức, một khi bại lộ, anh nên giải thích thế nào đây?

Ngoài ra còn có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm trong bóng đêm nữa.

Long Hậu sẽ dễ dàng bỏ qua cho mình sao?

Chuyện năm đó đều do người phụ nữ kia gây ra, bà ta chỉ muốn mình chết thôi.

Lý Phàm nhất định phải bảo đảm cho sự an toàn của Cố Họa Y và con gái.

Tuyệt đối không thể để lộ thân phận vào lúc này được.

“Đương nhiên rồi, chúng tôi nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của anh Lý”

Tào Chấn liên tục gật đầu, trên mặt là nụ cười cung kính nịnh nọt: “Anh Lý, anh không ngại cho tôi biết lý do chứ?”

Tào Chấn rất muốn biết thân phận của Lý Phàm, người như vậy, y nhất định phải nịnh bợ làm quen, như vậy, việc thăng chức của y sau này cũng sẽ ở trong tầm tay!

“Giám đốc Tào, tôi nghĩ có một số chuyện anh không biết thì tốt hơn”

Lý Phàm đã nói đến vậy, Tào Chấn cũng không tiện hỏi tiếp nữa.

Thấy Tào Chấn hơi gò bó, Lý Phàm cũng hiểu trong lòng y nghĩ gì.

Mấy năm trước, hôm nào cũng sẽ có mười mấy giám đốc ngân hàng chạy đến cửa nhà quỳ xin Lý Phàm gửi tiền ngân hàng, mua gói quản lý tài sản, thậm chí còn hứa hẹn rất nhiều lợi ích.

Đương nhiên Tào Chấn này cũng không ngoại lệ, nếu không y cũng sẽ không mời mình đến phòng VIP.

“Giám đốc Tào, thế này nhé, chuyện này ngân hàng của anh giữ bí mật giúp tôi, tôi sẽ gửi ở chỗ các anh một ít tiền” Lý Phàm cười nhạt nói.

Người Tào Chấn run lên, y còn đang do dự không biết nên mở miệng thế nào, không ngờ Lý Phàm đã tự nói rồi.

Kích động, hưng phấn!

Y và tình nhân nhỏ bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, cười đến mức trên mặt hiện ra nếp nhăn.

Người có tiền đúng là hào phóng!

“Anh Lý, anh nói gì thế, đây đều là chuyện chúng tôi nên làm vì khách hàng mà” Tào Chấn khách sáo mấy câu.

Sau đó, Tào Chấn bắt đầu nói rất nhiều về chuyện gửi bao nhiêu,

gửi bao lâu, lợi nhuận bao nhiêu.

Kết quả, Lý Phàm thuận miệng nói: “Như vậy đi, chuyển ba nghìn tỷ từ trong thẻ này đến ngân hàng chi nhánh các anh, để tên vợ tôi, mật khẩu là sinh nhật của cô ấy”

“Ba… ba nghìn tỷ?” Tào Chấn giật mình nhìn Lý Phàm, không tin được vào những gì mình nghe thấy.

Trời ạ!

Chuyển luôn ba nghìn tỷ, còn để vợ mình đứng tên!

Anh Lý này thật sự đối xử với vợ quá tốt!

Lúc này, ngay cả nhân viên trực ban làm duyên làm dáng ở một bên cũng sửng sốt, thậm chí còn hơi ghen tị với vợ của Lý Phàm, đôi mắt nhìn chằm chằm vào anh tỏa sáng, chỉ muốn ngủ với anh ngay bây giờ!

Người đàn ông như vậy thật sự là kiểu phụ nữ yêu nhất mà!

Cô ta sẵn lòng quỳ xuống gọi anh là ba.

“Tranh thủ thời gian xử lý đi, lát nữa tôi còn phải về nấu cơm nữa” Lý Phàm bình tĩnh nói.

Tào Chấn sửng sốt, nở nụ cười rạng rỡ, lập tức xử lý ngay tại chỗ cho Châu Tuyết.

Đãi ngộ cấp VIP, bỏ qua rất nhiều quy định.

Gửi ngân hàng ba nghìn tỷ đấy!

Đây thật sự là thành tích cả đời Tào Chấn cũng không làm được!

Lần này, chắc chắn có thể lấy được chức chủ tịch ngân hàng năm sau rồi!

“Anh Lý, vợ anh thật sự khiến người ta phải hâm mộ vì có một

người chồng quan tâm mình như anh đấy”

Tào Chấn vẫn không quên nịnh nọt.

Lý Phàm chỉ cười nhạt, sau khi xử lý tất cả xong thì rời đi.

Về đến đại sảnh, Tào Chấn giải thích với Vương Cẩn Mai: “Dì, thật ngại quá, là hệ thống ngân hàng xảy ra sai sót, trong tấm thẻ này là một trăm năm mươi triệu”

Thẻ này đương nhiên Lý Phàm đã lén đổi rồi.

Vương Cẩn Mai vừa nghe thấy thế đã lập tức la lối túm lấy cổ áo của Tào Chấn, la lên: “Không thể nào! Rõ ràng là ba mươi nghìn tỷ! Cậu lừa tôi, cả đám các người lừa tôi, muốn nuốt tiền của tôi!”

Vương Cẩn Mai gây rối vô lý thế này thật sự khiến người ta bó tay.

Cuối cùng mọi người cùng góp sức mới khuyên được bà ta.

Cố Họa Y vội đưa Vương Cẩn Mai về nhà.

Lý Phàm cũng về nhà nấu cơm.

Ăn bữa trưa xong, Cố Họa Y tìm cơ hội trở về ngân hàng một lần nữa, tìm được Tào Chấn kia, hỏi: “Giám đốc Tào, anh nói tôi nghe, trong thẻ thật sự là một trăm năm mươi triệu sao?”

Chương 88

KHOE CỦA Cố Họa Y cũng không biết mình nghĩ gì, chỉ cảm thấy khi nãy Lý Phàm có giấu diếm mình.

Vì cảnh xảy ra trong ngân hàng khi nãy, cô thấy rõ phản ứng của mấy nhân viên, sau đó nhân veien còn hoảng hốt chạy đi tìm giám đốc.

Chắc chăn là vì nhìn thấy gì nên mới ngạc nhiên như vậy!

Tào Chấn áy náy trả lời: “Cô Cố, thật sự chỉ có một trăm năm mươi triệu thôi, là hệ thống xảy ra vấn đề, mong cô tha lỗi, giúp tôi nói một tiếng xin lỗi với người lớn trong nhà, hôm nào tôi nhất định sẽ đến tận nhà xin lỗi”

Nghe y nói thế, Cố Họa Y cũng không tiện hỏi tới nữa, gật đầu nói xin lỗi một tiếng rồi rời đi.

Đợi sau khi Cố Họa Y đi rồi, Tào Chấn gọi điện thoại cho Lý Phàm, trên mặt là nụ cười cung kính nịnh nọt: “Anh Lý, cô Cố vừa đến tìm tôi, tôi đã nói theo ý của anh rồi”

Lúc này Lý Phàm đang đi ra từ trong bệnh viện, gật đầu nói được rôi cúp máy.

Anh thở phào một hơi, ngẫm nghĩ, định chuẩn bị một bữa tối dưới ánh nến.

Xem như cho Cố Họa Y một bất ngờ nho nhỏ.

Cuộc sống thỉnh thoảng cũng cân có chút lãng mạn.

Lý Phàm chọn một nhà hàng kiểu Tây, vừa định đi vào thì một giọng nói vang lên từ sau lưng.

“Lý Phàm? Sao anh lại đến đây?”

Lý Phàm quay đầu nhìn lại, thì thấy hai cô gái ăn mặc thời thượng kéo tay nhau ởi tới.

Trông rất quen mắt!

Nói chính xác hơn chính là bạn cũ!

“Tô Nhã?” Lý Phàm ngạc nhiên nói.

“Ồ, không ngờ thật là anh đấy, ở đây cũng gặp phải anh, đúng là xui xẻo mà”

Tô Nhã là đồng nghiệp trước đây với Lý Phàm trong tiệm spa, còn là bạn học của Cố Họa Y, người đẹp nổi tiếng, cũng lắng lơ có tiếng, dáng người thướt tha, ngũ quan tinh tế, trước nhô sau vếnh, khá là nóng bỏng, rất giống mấy Cô gái trên bìa phim người lớn.

Cô ta nhìn thấy Lý Phàm thì tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười châm chọc.

Cô ta rất quen thuộc với Lý Phàm này, chông của đồ đê tiện Cố Họa Y kia, một tên vô dụng!

Trước giờ cô ta xem thường người nghèo, đặc biệt là loại đàn ông bám váy đàn bà như Lý Phàm.

Huống hồ cô ta và Cố Họa Y vốn dĩ không hợp nhau.

“Sao, vợ của anh đâu rồi, không ra ngoài cùng anh à?” Tô Nhã cười, quay đầu nhìn xung quanh, cô ta muốn xem thử Cố Họa Y có ở đây không, sau đó cũng tiện châm chọc cô.

“Chị Nhã Nhã, người này là ai vậy? Sao lại ăn mặc quê mùa thể, chị còn có quen biết với tên nghèo khổ như thế à?”

Em gái vóc dáng thấp bé bên cạnh cười khinh bỉ, không hề che giấu sự chán ghét của mình với Lý Phàm.

Lý Phàm cau mày, cô gái này thật quá trông mặt mà bắt hình dong, còn không lễ phép nữa.

Thấy người ta đã kiếm chuyện?

Nếu là Lý Phàm trước đây, chắc chắn anh sẽ cho cô ta mấy bạt tai, khiến cô ta phải gọi là ba!

“Ha hả, anh ta tên là Lý Phàm, chính là tên chồng vô dụng của Cổ Họa Y mà chị nói với em đấy” Tô Nhã cười lạnh nói, sau đó nói với Lý Phàm: “Đúng rôi, đây là bạn thân của tôi, Tống Văn Văn: Nói xong, Tô Nhã tỏ vẻ giễu cợt và khinh thường.

Lý Phàm này đúng là đồ dê xồm, mắt nhìn chằm chằm vào đâu không biết, chưa từng nhìn thấy người đẹp à?

Tống Văn Văn cũng bĩu môi, khó chịu mắng: “Đồ nghèo khó ưa, anh nhìn mẹ anh à? Chưa từng thấy ngực to sao?”

Lý Phàm lắc đầu bất đắc dĩ, cười ha ha, xoay người muốn rời khỏi.

Tô Nhã sao có thể bỏ qua cơ hội chế giễu Lý Phàm được.

Huống hồ, con gái cưng của trời như Cố Họa Y gả cho tên vô dụng là Lý Phàm, không châm chọc một chút thì chán lắm.

Hơn nữa nghe nói địa vị của Lý Phàm ở nhà họ Cố mấy năm qua rất tệ, còn không bằng một con chó nữa!

Tô Nhã thầm thấy thoải mái, vội vã muốn khoe khoang trước mặt Lý Phàm, tiện thể châm chọc anh mấy câu.

Cho nên, cô ta kéo Lý Phàm vào một quán cà phê ở bên cạnh, cười nói: “Hiếm khi gặp được người quen cũ, đến ngồi uống cà phê một chút đi”

Nói xong, cô ta còn nhíu mày ra hiệu với Tống Văn Văn, cái tên này, không chém một bữa chẳng phải lãng phí lắm sao.

Lý Phàm vốn dĩ muốn từ chối, nhưng lại không từ chối được.

Ba người chọn một cái ghế dài ngồi xuống.

Tô Nhã đợi một lúc lâu mới không vui đứng lên nói: “Văn Văn, em ngồi đây đi, chị đi gọi mấy ly cà phê”

Nói xong còn khinh thường trừng Lý Phàm.

Tên rác rưởi này đúng là không biết ga lăng phong độ gì cả, mình đã kéo anh ta vào đây rồi, anh ta còn không biết đi gọi cà phê?

Tốt xấu gì cô ta và Tống Văn Văn đều là đại mỹ nữ, ấy vậy mà tên đầu gỗ này lại ngồi ở đó nhìn.

Đúng là không hiểu phong tình.

Quả nhiên là một tên nghèo, nhìn cách ăn mặc đã biết sống quá tệ hại rồi.

Cà phê đến, Tô Nhã tức giận hỏi Lý Phàm: “Đừng nói anh còn làm việc trong tiệm kia nhé?”

Lý Phàm cười, gật đầu đáp: “Ừm, vẫn còn làm ở đó”

Nói xong, anh còn nhìn ra cửa một cái, hình như đang đợi ai đó.

Tô Nhã xì mũi một tiếng, cười nói: “Ha ha, không ngờ anh lại sống thảm hại như vậy đó, còn đi làm ở chỗ kia. Anh xem tôi này, năm ngoái nghỉ việc, bây giờ đã là quản lý của Spa Mỹ Lệ Nhân rồi, nếu sau này anh cảm thấy không làm tiếp được nữa có thể đến chỗ tôi xin việc, tôi sẽ nể tình đồng nghiệp cũ đi cửa sau giúp anh”

Tô Nhã nói nghe thì hay, nhưng kết hợp với sắc mặt kiêu ngạo và khinh thường của cô ta, dù là ai cũng có thể nhìn ra cô ta đang cố ý châm chọc Lý Phàm.

Tống Văn Văn ở bên cạnh cũng che miệng cười ha hả.

Hai người phụ nữ liên tục cười, xem thường Lý Phàm.

Lúc hai người bình luận và chê cười Lý Phàm đủ kiểu, một người phụ nữ mặc đồ công sở màu đen vừa khéo đi vào từ ngoài cửa.

Cô ta vừa bước vào đã bắt đầu nhìn xung quanh, sau đó nhìn chằm chăm vào Lý Phàm ngồi trên ghế dà.

“Anh Lý, chào anh, đây là biên lai bao trọn của anh tối mai, mời anh nhận lấy.

Cô gái kia cung kính đưa một tờ biên lai cho Lý Phàm.

Lý Phàm hờ hững gật đầu, nhận lấy biên lai.

Cảnh này khiến hai người Tô Nhã và Tống Văn Văn đều ngơ ngác.

Cái gì, bao trọn?

“Chị Nhã Nhã, đây không phải nhân viên của nhà hàng Hoa Cổ ở bên cạnh sao, bao trọn? Chắc không có khả năng đó đâu nhỉ..” Tống Văn Văn chỉ nhìn một cái đã nhìn ra đồng phục trên người cô gái này, là đồng phục của nhà hàng Hoa Cổ ở bên cạnh!

Nhà hàng Hoa Cổ đói!

Nhà hàng Tây nổi tiếng của Hán Thành, nghe nói mức giá luôn hơn ba mươi triệu!

Bao trọn chẳng phải sẽ mất mấy trăm triệu sao?!

Tên nghèo khổ như Lý Phàm có thể bao trọn cả nhà hàng Hoa Cổ ư?

Đang nói đùa à!

Tô Nhã cũng nuốt một ngụm nước miếng, tỏ vẻ nghi ngờ, sau đó hỏi: “Cô không nhầm lẫn chứ, anh ta bao trọn cả nhà hàng Hoa Gổ, bao trọn á?!”

Cô gái kia quay đầu, rất lễ phép gật đầu với hai người: “Vâng, anh Lý bao trọn cả nhà hàng Hoa Cổ chúng Anh tôi: Nói xong, cô ta xoay người gật đầu với Lý Phàm rồi rời đi.

Tô Nhã vô cùng khiếp sợ, sau đó vội giật lấy biên lai trong tay Lý Phàm, nhìn kỹ một cái.

Người đặt: Lý Phàm.

Chi phí: Một tỷ năm trăm triệu Sao có thể chứ?

Bỏ một tỷ rưỡi ra bao trọn ư?!

Lý Phàm có thể tiêu một tỷ năm bao trọn cả cái nhà hàng?

Tô Nhã hoảng hốt, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ, hỏi: “Lý Phàm, anh lấy đâu ra một tỷ năm bao trọn cả nhà hàng vậy?”

Lý Phàm ngẫm nghĩ, cười ha ha nói: “Một tỷ năm nhiều lắm sao?”

Chương 89: Mở một cửa hàng

Một tỷ năm nhiều lắm sao?

Câu hỏi này khiến Tô Nhã và Tông Văn Văn đều sửng sốt một lúc lâu.

Lý Phàm này nói chuyện hùng hồn nhỉ!

Tô Nhã nhíu mày một cái, hơi không thể tin được vào cảnh xảy ra khi nãy và câu nói của Lý Phàm.

Chẳng phải tên này sống thảm hại lắm, hoàn toàn không có địa vị ở nhà họ Cổ à, anh ta lấy đâu ra nhiều tiên như thế chứ?

“Ha ha, tôi biết rồi, có phải anh sử dụng tiên của vợ anh không” Tô Nhã nhướng mày, giễu cợt nói.

Chắc chắn là thế, nếu không tên vô dụng này lấy đâu ra một tỷ năm bao trọn cả nhà hàng Hoa Cổ chứ?

Tông Văn Văn cũng gật đầu hùa theo: “Chị Nhã Nhã, chị nói đúng, chắc chắn là như thế, không ngờ người đàn ông này làm được đến mức này, thật là mất mặt”

Nhưng mà…

Lý Phàm lại cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói: “Không phải của vợ tôi, là tôi tự mở một cửa hàng”

Cũng hết cách, anh đâu thể để người ta châm chọc mãi được, khoe chút của cải cũng chẳng sao.

Nghe vậy, Tống Văn Văn kích động đứng dậy, chớp đôi mắt to, mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lý Phàm, ngạc nhiên nói: “Anh mở cửa hàng á?

Thật sao?!”

Tống Văn Văn kích động chết đi được, tên Lý Phàm này trông vô dụng, không ngờ lại mở được một cửa hàng, vậy chắc là có tiên lắm.

Dù có dựa vào vợ anh không thì cũng xem như có tiền rồi.

Vậy nếu mình sử dụng mỹ nhân kế, chẳng phải tên này sẽ dễ dàng quỳ dưới váy mình sao.

Nghĩ vậy, Tống Văn Văn vội vàng cầm túi xách lên, nói mình đi vệ sinh, thật ra là đi trang điểm lại.

Tô Nhã ở bên cạnh cũng hơi giật mình, kích động hỏi Lý Phàm: "Lý Phàm, anh thật sự mở một cửa hàng à?"

Tô Nhã thầm thấy nghi ngờ, trước đây cô ta là đồng nghiệp của Lý Phàm, hiểu rất rõ bối cảnh của Lý Phàm.

Sao tên nghèo hèn này có thể mở tiệm làm ông chủ được.

Chẳng lẽ Cõ Họa Y đối xử tốt với anh ta như thế ư?

Không thể nào.

Dù trong lòng thấy rất mất cân bằng, nhưng Tô Nhã vẫn nể mặt, cười nói: "Được đó Lý Phàm, hai năm không gặp đã sống tốt thế rồi, địa vị ở nhà họ Cố tăng lên rồi à?"

Lý Phàm cười khẽ, cũng không nói gì.

Anh biết nếu mình vẫn nói đi làm ở spa gì đó chắc chắn sẽ bị Tô Nhã châm chọc.

Vậy không bằng nói rõ, dù sao sau này cũng không gặp nhau nhiều, không cần phải che giấu cái gì.

Tô Nhã cười nói: "Xem ra tin tức của mấy người Triệu Hải không chính xác, còn tưởng anh sống tệ hại lắm, không ngờ bây giờ đã vượt trội như thế rồi"

Lúc này Tống Văn Văn đi tới, quả nhiên trang điểm xong trông càng xinh đẹp hơn.

Cô ta tươi cười không ngừng nhìn về phía Lý Phàm, lúc ngôi xuống còn cố ý kẹp chân làm dáng, nói: “Anh đẹp trai, có cơ hội dẫn chúng tôi đến cửa hàng của anh ngồi một lát đi, dạo này tôi vừa khéo rảnh rỗi, anh hẹn tôi ra ngoài chơi cũng được”

Câu nói này khiến Lý Phàm hoảng sợ.

Người phụ nữ này trắng trợn thế à?

Đây chẳng phải nói rõ là đang quyến rũ mình sao.

Tô Nhã cười ha ha, chế nhạo: “Lý Phàm, nói mới nhớ liên hoan nhân viên cũ mấy lần trước anh không đến gì cả.

Dù mọi người đều đã nghỉ việc ở Spa Đình Mỹ, nhưng dù gì cũng từng là đồng nghiệp. Lần này anh phải đến đấy, vừa khéo mấy người Triệu Hải thuê phòng bao ở Quan Nhân Đường, anh không thể từ chối nữa đâu”

Lý Phàm hơi ngạc nhiên: “Hôm nay à?”

Tô Nhã gật đầu nói: “Đúng thế, mấy người Triệu Hải không thông báo với anh à?”

Liên hoan nhân viên cũ hai lần trước Lý Phàm có nhận được thông báo, nhưng anh đều từ chối.

Dù sao địa vị của anh ở nhà họ Cố rất thấp, còn mình và mấy người Triệu Hải cũng không thân thiết lắm, đi tới cũng chỉ xấu hổ lúng túng thêm.

Trước đây Triệu Hải là quản lý của Spa Đình Mỹ, quan hệ với Lý Phàm cũng không tệ lắm, nhưng sau đó vì một vài chuyện mà cãi nhau âm ỉ.

Cho nên lần này bọn họ không hề thông báo với Lý Phàm.

Không ngờ hôm nay lại gặp phải.

Thật sự hơi vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Tô Nhã thấy Lý Phàm chần chừ, vội nói: “Nếu mọi người đã gặp nhau rồi thì đi cùng đi, cũng đã lâu không gặp rồi. Dù sao đều là bạn cũ, tập trung lại với nhau cũng vui mà”

Thật ra trong lòng Tô Nhã vẫn đang tính toán mượn lần liên hoan này rút ngắn khoảng cách với Lý Phàm.

Dẫu sao bây giờ anh cũng đã mở một cửa hàng, tiêu một lần một tỷ năm trăm triệu cũng không tiếc, xem ra là có không ít tiền.

Lý Phàm sờ mũi, ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Được rồi”

Dù sao thấy bây giờ anh cũng không bận chuyện gì, hơn nữa bữa tối dưới ánh nến với Cố Họa Y cũng là tối mai, không vội.

Ngồi ở quán cà phê thêm một lát, Tô Nhã và Tống Văn Văn mới dẫn Lý Phàm đến quán karaoke ở gần trung tâm mua sắm.

“Mấy người Triệu Hải đang hát ở đây, hát xong mới đến Quan Nhân Đường” Tô Nhã nói, còn chủ động kéo tay Lý Phàm, nhướng mày ra vẻ thần bí nói: “Lý Phàm, anh biết gì không, gần đây Triệu Hải cũng mở một cửa hàng, cũng là làm đẹp, nghe nói nửa năm đã lời được mười lăm tỷ, chuẩn bị mở ba tiệm ở Hán Thành! Buổi liên hoan nhân viên cũ là do anh ta sắp xếp”

Lý Phàm rất để ý chuyện Tô Nhã kéo lấy tay mình, đương nhiên anh hiểu rõ người phụ nữ này đang nghĩ gì.

Anh lễ phép đẩy tay Tô Nhã ra, lắc đầu nói: “Triệu Hải… cũng mở tiệm rồi à? Lâu rồi chúng tôi không liên lạc”

Tô Nhã thấy Lý Phàm đẩy tay mình ra thì sắc mặt hơi khó coi, không ngờ tên chết tiệt Lý Phàm này lại không biết điều như thế.

Chẳng lẽ mình chưa đủ xinh đẹp, chưa đủ lẳng lơ à?

Cho nên, sắc mặt Tô Nhã trở nên lạnh lẽo, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng, khoanh tay trước ngực, khiến bộ ngực to càng to hơn: "Lúc trước không phải hai người thân thiết lắm à, sao, xích mích rồi hả? Xem ra lời đồn không sai chút nào nhỉ"

Tô Nhã biết rõ lúc trước ở Spa Đình Mỹ, Lý Phàm, Triệu Hải và Vương Siêu là anh em tốt, được gọi là Tam Kiếm Khách, như hình với bóng.

Bây giờ bọn họ không còn liên lạc nữa chắc chắn là xích mích vì chuyện của Cố Họa Y.

Nghe đồn Triệu Hải thích Cố Họa Y, sau đó cãi nhau với Lý Phàm một trận, còn lý do cụ thể, người ngoài không ai biết được.

Ha ha, đồ đê tiện Cố Họa Y kia đúng là hồng nhan họa thủy.

Lúc này, Tống Văn Văn cũng đến gần muốn hóng hớt.

"Ấy, Triệu Hải hai người nói là ai thế? Mở cửa hàng lời được mười lăm tỷ ư?" Tống Văn Văn lắc lư cái đầu nhỏ, có vẻ rất kích động.

Lý Phàm lắc đầu, thở dài nói: "Không biết, lâu rồi không có liên lạc.

Trong lòng Tô Nhã tựa như gương sáng, lắc đầu không nói gì.

"À, đúng rồi, bây giờ anh còn liên lạc với Vương Siêu không, cả Thẩm Dương nữa, các anh cũng không liên lạc nữa à?" Tô Nhã ngạc nhiên hỏi.

Tống Văn Văn nghe vậy thì nhíu mày, oán trách: "Lý Phàm, sao tôi thấy anh không ở chung được với ai cả vậy, đừng nói anh có vấn đề gì nhé?"

"Ha ha, tôi và Vương Siêu vẫn còn liên lạc, nhưng Thẩm Dương thì không. Thật ra con người tôi không thích giao thiệp lắm, có một hai người bạn tốt là được rồi" Lý Phàm giải thích.

Vương Siêu là người duy nhất xem mình như anh em.

Lần trước vay tiền, anh ta lập tức đưa sáu trăm triệu.

Dù sao đó bị bạn gái Triệu Di Giai của anh ta ngăn lại, nhưng trong lòng Lý Phàm nhớ kỹ cái ơn này.

Có thời gian sẽ tìm Vương Siêu tâm sự, hỏi xem giấc mơ của anh ta là gì.

Ba người nhanh chóng đi tới bên ngoài phòng bao của KTV, từ bên ngoài đã có thể nghe thấy tiếng gào như giết heo.

Nhưng tiếng cổ vũ lại nghe cực kỳ gượng gạo.

“Ha ha, giọng hát này của Tổng Giám đốc Triệu hoàn toàn có thể tham gia The Voice rồi!”

“Đúng đó, giống hệt như bản gốc lúc, tôi cũng xin chịu thua”

“Không ngờ Tổng Giám đốc Triệu của chúng ta đa tài nhiều tiền, còn đẹp trai nữa, đủ điều kiện làm một cao phú soái* rồi!

*Cao phú soái: Ý chỉ người cao †o, đẹp trai, giàu có.

Đám người nịnh bợ tâng bốc, Lý Phàm nghe mà thấy cực kỳ gượng gạo, chỉ có thể cười ha ha.

Tô Nhã đi đầu đẩy cửa bước vào, nói với người trong phòng bao: “Mọi người, hôm nay có một bạn cũ đến đây đấy: Phòng bao trở nên yên tĩnh, đèn led đủ loại màu sắc chớp lóe, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Lý Phàm đứng sau lưng Tô Nhã.

Lạnh lùng.

Yên tĩnh.

Xem thường.

Chỉ có một vài người cười như không cười giễu cợt: “Mẹ nó! Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là con rể ngoan của nhà họ Cố, Lý Phàm”

“Ha ha, sao tên vô dụng này lại đến đây? Còn con rể ngoan nữa, ngay cả con chó cũng không bằng ấy chứ”

“Lý Phàm, anh nhàm chán vậy, mấy lần trước không đến mà lần này lại đến à. Sao vậy, làm ăn không được muốn tìm mấy anh đây giúp đỡ sao?”

Lời chế giễu châm chọc liên tục vang lên.

Chương 90: Thật ra tôi rất có tiền

Chê cười, khinh bỉ.

Đây là cái gọi là liên hoan nhân viên cũ, trở thành một nơi để nịnh bợ và giễu cợt người khác.

Đó cũng là lý do Lý Phàm không muốn đến.

Liên hoan gì đó đều là giả dối, nam nữ nhân viên làm loạn đủ kiểu, đàn ông thì tâng bốc, làm ra vẻ với nhau.

Anh nhìn một vòng đã biết mười mấy người ở đây đều là nhân viên cũ của Spa Đình Mỹ lúc trước, đều không còn làm việc ở đó nữa.

“Lý Phàm, anh đến sao không thông báo một tiếng để tôi đi đón. Sao vậy, hai lần trước tôi gọi anh anh không đến, bây giờ Tô Nhã mời thì anh đến, có phải không nể mặt người anh em này quá rồi không?”

Người nói lời này chính là Triệu Hải, lúc này, anh ta tươi cười đứng dậy ôm lấy vai Lý Phàm, trông rất nhiệt tình và hiên hòa.

Nhìn qua còn tưởng là bạn cũ gặp lại, quan hệ đặc biệt hòa thuận.

Lý Phàm hờ hững nhìn Triệu Hải một cái, bây giờ anh ta trở nên dối trá như vậy rôi sao?

Anh ta gọi mình lúc nào?

Đi vào phòng bao, Triệu Hải đưa một ly rượu vang đỏ cho anh, nói: “Nào, hôm nay hiếm khi Lý Phàm đến đến đây một chuyến, mọi người cùng nâng ly nào, đây là người anh em tốt của tôi đấy”

Mọi người vốn thờ ơ với Lý Phàm, trước đây lúc ở Spa Đình Mỹ đã là một nhân vật nhỏ không đáng chú ý, hơn nữa tiếng tăm ở Hán Thành còn rất tệ, là một tên rác rưởi bám váy đàn bà, rất nhiều

người thấy anh đều tránh không kịp.

Nhưng nếu Triệu Hải đã nói thế, cả đám người vì nịnh bợ anh cũng đều nở nụ cười, đồng loạt nâng ly.

Lý Phàm bất đắc dĩ cười khẩy, uống rượu, sau đó ngồi xuống ở một góc.

Nhưng đương nhiên Triệu Hải sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Anh ta đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Dương ở bên cạnh, người sau hiểu ý lên giọng: "Tôi nói này Lý Phàm, chán anh thật đấy, lần nào Triệu Hải gọi anh liên hoan anh đều không nghe máy, sao vậy, đổi số rồi à? Hay là không ưa Tổng Giám đốc Triệu, hoặc là không coi mấy bạn cũ chúng tôi ra gì?"

Thẩm Dương chính là một con chó của Triệu Hải, chỉ cần một ánh mắt đã biết trong lòng Triệu Hải đang nghĩ gì, xem thường Lý Phàm, muốn sỉ nhục anh, khiến anh khó xử.

Lời nói này khiến mọi người chỉ trích Lý Phàm: "Đúng đó Lý Phàm, đừng nói anh nghĩ mình là con rể của nhà họ Cố nên xem thường mấy đồng nghiệp cũ chúng tôi nhé"

"Nói không chừng bây giờ người ta phất lên rồi, đương nhiên trong mắt không có chúng ta, dù sao cũng là con rể của nhà họ Cố, nhà giàu mà"

"Ha ha, đừng nói đùa nữa, anh ta có thể phất lên ư? Danh tiếng ở Hán Thành đã tệ như thế rồi, nghe nói địa vị ở nhà họ Cổ còn không sánh bằng một con chó trông cửa nữa ấy chứ"

"Ha ha, Thẩm Dương, anh đừng nói đùa với Lý Phàm nữa, bây giờ trong mấy người chúng ta, Tổng Giám đốc Triệu là lợi hại nhất!"

Đám người vẫn không ngừng chế giễu Lý Phàm, đồng thời còn không quên lấy lòng Triệu Hải.

Triệu Hải đắc ý ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, thưởng thức rượu vang đỏ, phất tay vờ khách sáo: "Chao ôi, đều là bạn cũ với

nhau, tôi chỉ mở một cửa hàng nhỏ mà thôi, không có gì cả, nửa năm lời được có mười lăm tỷ”

Nhưng nụ cười trên môi anh ta đã bán đứng ý muốn khoe khoang trong lòng anh ta rồi.

Mọi người nghe vậy lại tiếp tục nịnh bợ.

Lại nhìn Lý Phàm ngồi một mình trong góc, Triệu Hải cảm thấy trong lòng cực kỳ thoải mái!

Nhớ lúc trước, anh ta và Lý Phàm cũng coi như anh em tốt.

Nhưng vì Cố Họa Y, hai người cãi nhau ầm ĩ một trận.

Bây giờ nhìn thấy Lý Phàm thế này, trong lòng anh ta cũng rất thoải mái.

Tên rác rưởi như vậy mà xứng ở bên Cố Họa Y sao?

“Này, Lý Phàm, đang hỏi cậu đấy, sao không trả lời hả, chảnh thế?” Sắc mặt Thẩm Dương lạnh lùng, có vẻ rất không vui.

Không ngờ tên ngu ngốc này lại bình chân như vại ngồi ăn.

Đây là xem thường mình hay xem thường Triệu Hải thế?

Lý Phàm cười ha ha nói: “Không có gì, gần đây khá bận, không có thời gian ra ngoài, ở đây, tôi xin nói một tiếng xin lỗi với mọi người, với Tổng Giám đốc Triệu. Hơn nữa, hôm nay tôi cũng không định đến”

Trong lòng mấy tên này nghĩ gì, Lý Phàm đều hiểu cả.

Chút mưu kế và thủ đoạn đó thật sự chẳng là gì so với Long Môn cả.

Mấy trò này từ năm sáu tuổi Lý Phàm đã biết chơi rồi.

Triệu Hải cười to hai tiếng, nói: “Được rồi được rồi, hiếm khi mọi

người tụ tập với nhau, mỗi người nhường một câu đi”

Triệu Hải uống một ly rượu, đột nhiên chuyển đề tài, nói đến Lý Phàm: “Lý Phàm, nghe nói anh vẫn còn làm ở Spa Đình Mỹ? Sao rồi, sau khi tôi đi, Vương Phú Tường còn nhằm vào anh không?”

Lý Phàm cười ha ha đáp: “Bình thường”

Nếu nói với bọn họ Spa Đình Mỹ bị mình bỏ một trăm hay mươi tỷ ra mua lại, sắc mặt bọn họ sẽ như thế nào nhỉ?

Thẩm Dương ở bên cạnh lập tức cười châm chọc: “Chắc chắn vẫn bị nhằm vào như lúc trước thôi, nếu anh không tiếp tục làm việc được nữa thì nhớ đến tìm Tổng Giám đốc Triệu nhé.

Đúng rồi, nghe nói anh không được nhận con gái của mình, còn ầm ĩ ly hôn với Cố Họa Y à? Có phải là thật không?”

Sau câu này, cả phòng bao đều trở nên yên tĩnh.

Mọi người dựng thẳng tai lên.

Cố Họa Y là cái tên vừa nghe thôi đã khiến người ta phải suy nghĩ, là nữ thần trong mộng của biết bao nhiêu người đàn ông ở Hán Thành.

Không ngờ tiên nữ như vậy lại lấy một tên vô dụng như Lý Phàm.

Triệu Hải cũng hơi tập trung, chú ý từng lời nói từng hành động của Lý Phàm.

“Đây chỉ là lời đồn thôi, bây giờ chúng tôi rất tốt” Lý Phàm cười nhạt trả lời.

Thẩm Dương cười ha ha.

Triệu Hải thì nói ngay: “Đừng nói ly hôn thật nhé? Lý Phàm, anh như thế là không đúng rồi, biết bao nhiêu năm vẫn không ra làm sao cả, để một đại mỹ nhân như Cố Họa Y đi theo anh chịu tội thì chẳng tốt tí nào”

Triệu Hải vẫn luôn nhớ nhung Cố Họa Y, bây giờ anh ta rất muốn đứng trước mặt cô, chứng minh rằng mình xuất sắc hơn Lý Phàm!

Mình thành công hơn Lý Phàm!

Lý Phàm im lặng một lúc rồi nói: “Chịu tội gì chứ, tình cảm giữa chúng tôi vẫn luôn rất tốt, không cần Tổng Giám đốc Triệu phí tâm đâu”

Mọi người nhìn nhau nở nụ cười, trong mắt đều là ý châm chọc Lý Phàm.

Tên này đúng là biết giả vờ, diễn sâu quá.

Tình cảm không tốt thì cứ nói không tốt, giả vờ nói rất tốt làm gì?

Triệu Hải đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Lý Phàm, võ vai anh nói: “Trước kia tôi có kêu người đi nghe ngóng biết bây giờ anh còn đang làm công việc cấp thấp nhất trong Spa Đình Mỹ, đã biết bao lâu rồi, sao ngay cả chức trưởng nhóm cũng không có thế?”

Đến rồi, Triệu Hải bắt đầu làm khó rồi.

Lý Phàm cười khẽ: “Đúng thế, vì cuộc sống thôi, công việc cấp thấp nhất cũng không có gì không tốt, đâu giống các anh, ai cũng là ông chủ lớn tổng giám đốc, tôi thật sự thấy hâm mộ lắm đấy: Nếu Triệu Hải muốn tìm cảm giác hơn người từ mình thì cứ nể mặt anh ta thôi, mình cũng không thiếu cái đó.

Hơn nữa những thứ này thật sự rất nhàm chán.

Sau này, ai lên như diều gặp gió, ai xuống dốc không phanh đều không nói chắc được.

Triệu Hải cười như không cười, vỗ vai Lý Phàm: “Không sao, cố gắng lên, cố mỗi tháng thu nhập được tâm ba mươi triệu”

Lý Phàm nhún vai.

Thẩm Dương ở một bên nghe vậy thì cười nói: “Lý Phàm, gần đây Triệu Hải mới mở tiệm, còn đang tuyển người, hay anh suy nghĩ thử xem? Nói với anh Hải, chắc chắn anh ấy sẽ không bạc đãi anh, dù sao trước đây hai người cũng là anh em tốt mà”

Triệu Hải bĩu môi ngồi yên trên sofa, nhấm nháp rượu vang đỏ, đợi Lý Phàm lên tiếng cầu xin mình.

Thoải mái quá!

Không ngờ cũng có ngày Lý Phàm có chuyện cần nhờ mình!

“Đúng đó Lý Phàm, đây là cơ hội nghìn năm có một, tôi cũng muốn đi nữa, anh Hải, anh cảm thấy tôi thế nào?” Người bên cạnh hâm mộ hỏi.

“Tôi cũng muốn đi, nghe nói thu nhập tháng trước của cửa hàng anh Hải đã hơn cả tỷ rồi, cũng có mười mấy nhân viên!”

Tô Nhã cũng vô cùng hâm mộ, vẻ mặt sùng bái ngồi sát bên cạnh Triệu Hải không ngừng ma sát nũng nịu.

Trong phòng bao vốn dĩ chỉ có mười mấy người, lúc đầu đều tự trò chuyện riêng, nhưng bây giờ đột nhiên nghe thấy đề tài của Thẩm Dương, ai cũng trở nên rất tích cực, vội vàng nhìn về phía Triệu Hải.

Bọn họ đến liên hoan vốn dĩ là có mục đích.

Cũng hết cách thôi, vì đây chính là hiện thực.

Bọn họ đều là người bình thường, chỉ đơn giản là muốn có một công việc tốt thôi.

“Tổng giám đốc Triệu, anh có thiếu người không?”

“Anh Hải, anh thấy em thế nào…”

Lúc này, Tống Văn Văn đang ngồi bên cạnh cũng đến gần Triệu Hải, chớp đôi mắt to.

Đây chính là đại gia đó!

Hôm nay cô ta xin Tô Nhã dẫn mình ra ngoài là để nịnh bợ đại gia Triệu Hải này.

Dù quỳ trên giường gọi bố thì sao chứ, nằm kiếm tiền thoải mái biết bao nhiêu.

Đám người không ngừng ầm ĩ, muốn Triệu Hải tỏ thái độ.

Triệu Hải lại nhìn sang Lý Phàm, cười hỏi: “Lý Phàm, anh nghĩ sao, chỉ cần anh nhờ tôi, tôi sẽ để anh làm trưởng nhóm, tiền lương ba mươi triệu, thế nào?

Mọi người nghe thấy thế thì đều giật mình!

Ba mươi triệu?

Sau đó, bọn họ nhìn về phía Lý Phàm bằng ánh mắt nóng rực, thậm chí là ghen tị!

“Lý Phàm, anh còn đang suy nghĩ cái gì vậy, còn không mau cảm ơn Tổng Giám đốc Triệu, đây là cơ hội tốt đó!”

Thẩm Dương la lên, đôi mắt lạnh lẽo, đầy ý châm chọc.

“Lý Phàm, đừng có không biết điều, đây là cơ hội Tổng Giám đốc Triệu tự đưa cho anh đấy!”

“Tên ngu ngốc này còn không biết kính rượu Tổng Giám đốc Triệu, đúng là không biết điều thật!”

“Rác rưởi đúng là rác rưởi, không có mắt nhìn, Tổng Giám đốc Triệu, cậu ta không cần thì cho tôi đi”

Đối mặt với lời khuyên bảo và quát mắng của mọi người, Lý Phàm rất bất đắc dĩ, buông ly rượu xuống ngẫm nghĩ.

Nếu đã như thế thì cứ nói thẳng vậy.

Lý Phàm tôi đã mua lại Spa Đình Mỹ, lợi nhuận một năm cao hơn của Triệu Hải anh gấp mấy lần đấy.

Lý Phàm dứt khoát cất lời: “Cảm ơn ý tốt của Tổng Giám đốc Triệu, nhưng tôi không cần, vì thật ra tôi đã mua…

Chương 91: Bentley flying spur

“Thật ra đã mua cái gì? Đừng nói anh muốn nói mình rất có tiền nhé, anh chẳng qua chỉ là một tên bám váy vợ anh mà thôi.” Tống Văn Văn khó chịu nói một câu.

Cái tên không biết trời cao đất rộng này đúng là không nể mặt Triệu Hải chút nào.

Triệu Hải cũng không cười nữa, cảm thấy rất bất mãn và không vui.

Tốt xấu gì mình cũng đã cho anh ta một cơ hội, anh ta không biết ơn thì thôi, còn tỏ thái độ như vậy nữa?

Chỉ với thân phận ở rể của anh ta, dựa vào cái gì mà dám ra vẻ thanh cao chứ?

Nghèo chính là nghèo!

Suy cho cùng chỉ là một tên vô dụng thôi!

“Lý Phàm, tôi khuyên anh vẫn nên nghĩ cho kỹ, về bàn lại với Cố Họa Y. Hai anh em chúng ta so đo cái gì, sau này cần thì nhớ đến cửa hàng của tôi là được, chức trưởng nhóm này sẽ luôn giữ lại cho anh.” Triệu Hải cười, uống một ngụm rượu vang đỏ, lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra, không chút khách sáo ném cho Lý Phàm, như đang bố thí cho ăn mày vậy.

“Được rồi, chúng ta cũng chơi xong rồi, đến Quan Nhân Đường ăn cơm thôi.” Triệu Hải cười nói, không thèm để tâm đến vẻ mặt lạnh lùng của Lý Phàm lúc này.

Mọi người cũng đứng lên theo, hoàn toàn cảm thấy bất mãn với Lý Phàm, ai cũng nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường.

Tên ngu ngốc này thật sự quá ngu.

Cơ hội tốt như vậy mà không biết quý trọng.

Cả đời không có tương lai, chỉ có thể bám váy đàn bà thôi, sau hôm nay nhất định phải vạch rõ giới hạn với Lý Phàm mới được.

Mọi người đều thầm nghĩ như vậy.

Lý Phàm rất bất đắc dĩ, cuối cùng cũng đứng dậy đi theo.

Thật ra tôi đã mua lại Spa Đình Mỹ rồi, vì sao các người không cho tôi nói xong chứ?

Vừa ra khỏi cửa, bãi đỗ xe.

Triệu Hải chạy chiếc GTR của mình ra ngoài, chiếc xe này rất đắt, giá khoảng từ ba đến sáu tỷ!

Vừa chạy ra đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người!

Thật đẹp quá!

Đặc biệt là Tô Nhã, Tống Văn Văn và mấy cô bạn nữ, ai cũng nhìn chằm chằm!

Nhưng chiếc xe này chỉ chở được hai người, cho nên ghế lái phụ kia lập tức trở thành thứ để mấy cô gái tranh giành.

Đương nhiên Triệu Hải nhìn ra suy nghĩ trong lòng mấy cô gái này, cười nói: “Ai muốn ngồi xe tôi đi nào?”

“Tôi!”

“Tôi tôi tôi!”

Mấy cô gái vội vàng chạy đến ghế lái phụ, thậm chí còn ra tay đánh nhau.

Cuối cùng, Triệu Hải nhìn Tô Nhã, nói: “Tô Nhã lên đi, tôi chở cô đi.”

Lúc trước anh ta cũng có chú ý tới Tô Nhã, chơi đùa một chút cũng chẳng sao.

Tô Nhã thầm thấy đắc ý, vênh váo đi trên giày cao gót ngồi vào trong xe.

Mấy cô gái khác lập tức tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ và ghen tị.

Sau đó, Triệu Hải cười nói: “Vậy tôi đi trước nhé, mọi người có xe thì chở nhau đi.”

Một lát sau, không ít người đều chạy xe ra từ bãi đỗ xe, xe tốt nhất là Mercedes E của Thẩm Dương, anh ta chở ba cô gái, trong lòng rất vui vẻ.

Chỉ có Lý Phàm đứng một mình ở bên đường, không ai muốn cho anh đi nhờ xe.

Triệu Hải ngồi trong xe, cười như không cười nhìn Lý Phàm: “Lý Phàm, anh không chạy xe đến à?”

“Anh ta làm gì có xe chứ, đi bộ qua đó, thôi, kệ anh ta, anh Hải, chúng ta đi trước thôi, để anh ta tự bắt xe đi.”

Tô Nhã khinh thường nói mấy câu, nôn nóng muốn trải nghiệm cảm giác ngồi xe GTR.

“Ha ha, Lý Phàm, đừng nói xe mà anh cũng không mua nổi nhé?”

“Thật quá vô dụng, sống ở nhà họ Cố nhiều năm như thế mà không mua nổi một chiếc xe.”

“Haiz, đúng là không phải người cùng đường, còn tưởng anh ta ăn bám thoải mái lắm chứ.”

Mọi người cười khẩy nói.

Triệu Hải ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu, lấy ba trăm nghìn từ trong ví ra ném cho Lý Phàm như bố thí, còn nói: “Cho anh tiền bắt xe, dù sao cũng là tôi mời, không thể để anh tốn tiền được.”

Dứt lời, anh ta “brừm brừm” khởi động xe, nghênh ngang rời đi.

Sau đó, mấy chiếc xe cũng chạy theo thứ tự.

Trên cả con đường đều là tiếng cười vang và khinh bỉ của bọn họ.

Lý Phàm thì chẳng thèm để tâm, anh không muốn so đo trên vấn đề mua xe.

Vừa định đi bắt xe, đột nhiên có một giọng nam vô cùng cung kính vang lên sau lưng.

“Cậu Lý, cậu cũng ở đây ạ?”

Nghe thấy tiếng gọi, Lý Phàm quay đầu nhìn sang, thấy Kiều Chính Long dẫn mấy vệ sĩ mặc vest đen đi nhanh tới.

Ông ta cung kính đứng trước mặt Lý Phàm, nhếch miệng cười nói: “Cậu Lý, thật trùng hợp quá.”

“Ừm.” Lý Phàm gật đầu, không nói gì nhiều.

Kiều Chính Long thấy rất hoảng hốt, chuyện Vương Hàn Siêu lần trước, cậu Lý không so đo với ông ta, ông ta vẫn luôn băn khoăn, muốn tìm cơ hội bù đắp.

Không ngờ hôm nay lại gặp cậu Lý ở đây.

“Ông có chạy xe đến không?” Lý Phàm đột nhiên hỏi.

Kiều Chính Long nghe vậy thì cười nịnh hót: “Có có, cậu Lý muốn đi đâu, tôi tự đưa cậu đi.”

Sau đó, Kiều Chính Long đích thân dẫn Lý Phàm đi đến bãi đỗ xe, cho mấy đàn em đợi ở đây.

Mà cùng lúc đó, ngoài cửa quán, bạn gái Triệu Di Giai của Vương Siêu ôm một ông chú trung niên béo ú đúng lúc bước vào.

Cô ta thoáng nhìn qua, thấy được bóng lưng của hai người bên kia.

Trông rất quen mắt.

“Sao trông giống Lý Phàm vậy nhỉ?” Triệu Di Giai thầm thấy khó hiểu.

Đặc biệt là một bóng lưng khác, sao cảm thấy giống ông chủ Kiều Chính Long của phòng hòa nhạc Vienna thế!

Lúc trước Triệu Di Giai từng làm nhân viên phục vụ cho phòng hòa nhạc Vienna, từng may mắn được gặp Kiều Chính Long, nhớ vẻ ngoài của đối phương.

Đó là ông chủ của Vienna, còn là một trong Tứ Hùng của thế giới ngầm ở Hán Thành, trong giới xã hội đen được gọi là Kiều Gia!

Lý Phàm ở cùng Kiều Chính Long?

Là mình cả nghĩ quá rồi sao?

Triệu Di Giai lắc đầu một cái, sau đó ngọt ngào ôm ông chú đi vào quán, cũng không để bụng chuyện này.

Bên này, Kiều Chính Long dẫn Lý Phàm đi đến bãi đỗ xe, mở cửa xe, Lý Phàm lại không đi lên.

“Xe sang nhỉ, Bentley Flying Spur kiểu mới nhất, còn là phiên bản đặc biệt, mười lăm tỷ?”

Lý Phàm cười nhìn chiếc Bentley màu xanh dương đậm, trong lòng thấy hơi thích.

Anh cũng là một người yêu xe, dưới hầm để xe của anh trong biệt thự cao cấp Long Môn có hơn trăm chiếc siêu xe đủ kiểu dáng.

Nhưng bây giờ không có cơ hội nữa rồi.

Kiều Chính Long đỏ mặt giải thích: “Cậu Lý thật có mắt nhìn, đây đúng là Bentley Flying Spur, bản đặc biệt, vừa đúng mười lăm tỷ

luôn.”

Nói xong, ông ta thấy Lý Phàm nhìn chằm chằm xe một lúc lâu, trong mắt hiện lên vẻ thích thú, vội vàng nói: “Nếu cậu Lý thích, tôi sẽ tặng chiếc xe này cho cậu.”

Nghe vậy, Lý Phàm lắc đầu nói: “Không cần, quân tử không cướp đồ tốt của người khác, chiếc xe tốt như vậy không thích hợp với thân phận của tôi, đi thôi.”

Kiều Chính Long gật đầu, nhưng trong lòng lại nhớ rõ.

Ông ta thấy rõ ánh mắt lúc nhìn chiếc xe của người đàn ông.

Xem ra phải tìm cơ hội tặng chiếc xe này cho cậu Lý, không thể để anh thấy bất mãn được.

Lý Phàm ngồi vào xe, Kiều Chính Long đích thân lái xe, hơi lo sợ, dù sao người ngồi xe cũng là cậu Lý, cậu chủ nhỏ của Tiền lão.

Ông ta sử dụng kỹ thuật lái xe mười mấy năm, cố giữ sự vững vàng suốt dọc đường, trên trán ướt đẫm mồ hôi lạnh, chỉ lo Lý Phàm sẽ bị xóc nảy.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến Quan Nhân Đường.

Xe đỗ lại ở bãi đỗ xe, Lý Phàm bước xuống, cười nói với Kiều Chính Long: “Lái xe không tệ.”

Kiều Chính Long vội cúi đầu khom lưng.

Nói xong, Lý Phàm sải bước đi về phía trước, vừa đi được mấy bước đã gặp Triệu Hải.

Chương 92: Ai mà tai to mặt lớn thế

Triệu Hải là người đến đầu tiên, cùng với Tô Nhã.

Trông thấy Lý Phàm cũng đã đến, nét mặt Triệu Hải đầy khó hiểu, tốc độ chiếc GTR của mình không hề chậm mà, những người khác còn chưa đến nữa là, vậy mà Lý Phàm đã đến trước rồi?

“Này, Lý Phàm, không ngờ xe cậu gọi chạy cũng nhanh nhỉ? Chạy đường tắt sao?”

Triệu Hải cười giễu, lúc nói chuyện, đồng thời cũng đảo mắt nhìn nhìn phía sau Lý Phàm.

Một chiếc Bentley Flying Spur đời mới nhất, hình như lúc nãy Lý Phàm đã ngồi chiếc xe đó.

Phải không nhỉ?

Có vẻ mình đã hoa mắt rồi.

Tô Nhã cũng đế thêm vào: “Hẳn là chạy bộ đến.”

Triệu Hải cười ha hả.

Lý Phàm cũng chẳng quan tâm.

Hai người kia quay lưng đi vào trước.

Lý Phàm đợi một chốc, Kiều Chính Long chạy đến, trò chuyện đôi câu với Lý Phàm rồi xoay người rời đi.

Vừa hay, mười mấy người đồng nghiệp cũng đều đã đến.

“Lý Phàm? Cậu vậy mà lại tới trước à.” Cả đám trông thấy Lý Phàm đứng trước cửa, đều thấy khó hiểu.

Không phải thằng nhóc này không có xe sao, sao còn nhanh hơn

đám có xe như bọn họ?

Kỳ lạ!

Lý Phàm cười nói: “Lái xe chạy đường tắt.”

Đám người nghe vậy cũng đều chợt hiểu ra.

Tống Văn Văn nhếch miệng nói: “Lái xe cái gì, bắt xe thì nói bắt xe, cậu không làm bộ thì chết hả.”

Tống Văn Văn của hiện tại, đã sớm mất đi sự ân cần với Lý Phàm.

Khi trên xe, cô ta đã nghe ngóng được rằng, Lý Phàm chính là tên thất bại trên mọi phương diện.

Nào là mở tiệm, nào là bao trọn gói, đều là giả!

Chắc chắn là kiếm người diễn kịch lừa đảo.

Tống Văn Văn đã nói chuyện này với mấy người họ, mọi người đều thống nhất cho rằng, Lý Phàm sợ xấu hổ trước mặt Tô Nhã, nên cố ý kiếm người cùng diễn trò bịp bợm.

Cả đám lắc đầu, bật cười khinh miệt, sau đó mau chóng quay đầu bỏ đi.

Lý Phàm cũng chỉ cười cười, buổi họp mặt này đúng là nhàm chán.

Một đám người đạp lên anh để tìm kiếm cảm giác hơn người.

Chỉ chốc sau, trong phòng bao đã có nguyên hàng người.

Quan Nhân Đường là một nhà hàng nổi tiếng, chi phí không hề rẻ.

Có thể ăn cơm ở đây đều là người giàu có.

Có nhiều đồng nghiệp chưa từng đến đây, lúc này đều đang nhìn đông ngó tây, cảm thán không thôi.

Theo lẽ thường mà nói, trong buổi họp mặt thì ngồi đâu cũng được, nhưng hôm nay thì khác.

Mọi người đều rất câu nệ, họ liên tục tâng bốc Triệu Hải đang ngồi ở vị trí chủ trì rồi sau đó mới ngồi vào chỗ.

Lý Phàm thì ngược lại, mọi người đã quên mất anh từ lâu, anh cứ tìm đại chỗ nào đó rồi ngồi xuống.

Mọi người cũng chẳng nói gì, dù gì trong lòng họ đều đã có suy tính kỹ càng.

Với thân phận, địa vị của Lý Phàm, chẳng ai tình nguyện nịnh nọt anh.

Vừa ngồi xuống, Triệu Hải đã búng tay gọi nhân viên phục vụ, nói: "Cho ba chai rượu vang Musigny thượng hạng, thêm hai chai rượu Mao Đài nữa."

Chỉ chốc sau, nhân viên phục vụ đã bưng rượu lên.

"Oa! Rượu vang Musigny thượng hạng, một chai giá ba chục triệu!"

"Ôi chao, tổng giám đốc Triệu chịu chơi thật! Có tiền quả nhiên có khí phách nhỉ."

"Không nói nhiều, sau này tôi sẽ lăn xả cùng tổng giám đốc Triệu."

Cả đám vô cùng kích động, ánh mắt nồng nhiệt.

Triệu Hải cười khẽ, phất tay, nói: "Haiz, chút này không là gì cả, có mấy chai rượu thôi mà. Các cậu cũng biết đó, chúng tôi lập công ty, đi giao thiệp với khách hàng, nên rất hiểu về rượu, rượu vang thượng hạng Musigny của Domaine Leroy, ba chục triệu không mắc đâu."

Tô Nhã vừa nghe vậy, mắt trợn tròn, lúc ban đầu Triệu Hải cũng từng theo đuổi cô ta.

Lúc đó, cô ta còn trẻ, không hiểu rõ về đàn ông nên không chịu anh ta.

Hôm nay, cô ta hối hận không thôi, bèn nghĩ cách định tiếp cận Triệu Hải.

Bất giác, cô ta nhìn sang Lý Phàm, hai người cách biệt xa quá.

Đột nhiên cô ta nhớ ra, Lý Phàm cũng nói rằng anh có mở tiệm, nhưng Tô Nhã không hề cho rằng Lý Phàm nói thật, vì vậy trong lòng cô ta càng xem thường Lý Phàm.

Đúng lúc này, cửa phòng bao mở ra.

Ngô Đạo Văn bước vào, trên tay cầm mấy chai rượu ngon, tươi cười nói: "Xin chào mọi người, tôi là Gíam đốc nhà hàng, đây là rượu nho trắng mà nhà hàng chúng tôi vừa nhập về, rượu nho trắng Riesing, là loại rượu danh giá của Egon Muller-Scharzhof Scharzhofberger!"

Mọi người ngẩn ra, không hiểu đầu đuôi thế nào.

Triệu Hải giật mình, rượu Egon Muller-Scharzhof Scharzhofberger Riesling Trockenbeerenauslese, hay còn gọi là rượu nho trắng Riesing, anh ta biết loại này, một chai cả trăm triệu, xấp xỉ với rượu Romanee Conti!

Được mệnh danh là "rượu vang danh giá nhất của Riesing"!

Nhưng anh ta không hề gọi mà!

Dù Triệu Hải có nhiều tiền đi nữa thì cũng không thể phung phí thế này.

"Xin thứ lỗi, chúng tôi không gọi mấy chai này." Triệu Hải nhàn nhạt nói.

Thẩm Dương ở bên cũng giải thích đôi lời với mọi người.

Cả đám người nhanh chóng biết được, mấy chai rượu này đều có

giá cả trăm triệu một chai.

“À, đây là rượu nhà hàng chúng tôi tặng thêm cho các vị.” Ngô Đạo Văn cười nói, kín đáo liếc sang Lý Phàm, khẽ gật đầu chào hỏi.

Mọi người nghệch ra.

Tặng thêm?

Ôi trời!

Triệu Hải tai to mặt lớn vậy sao?

Quản lý của Quan Nhân Đường đích thân đến tặng rượu!

Danh tiếng và địa vị của Ngô Đạo Văn ở Hán Thành không hề nhỏ đâu!

Tuy nhiên, Triệu Hải lại không nghĩ vậy, anh ta sầm mặt, cau chặt mày, bản thân anh ta không hề quen biết vị Ngô Đạo Văn này.

“Xin hỏi giám đốc Ngô, vì sao ông lại tặng rượu cho chúng tôi?” Triệu Hải ngẫm nghĩ, cung kính đứng lên hỏi.

Ngô Đạo Văn liếc nhìn Lý Phàm, cười nói: “Còn không phải vì Lý…”

Ngô Đạo Văn còn chưa dứt lời, đã đụng phải ánh mắt lạnh băng của Lý Phàm.

Ông ta lập tức sửa lại: “Không có gì, mọi người từ từ thưởng thức.”

Trong phòng bao lập tức bàn tán xôn xao, người nào cũng bàn xem ai mà tai to mặt lớn thế này, được cả giám đốc của Quan Nhân Đường đích thân đến tặng rượu.

“Ai nhỉ? Có ai trong các cậu quen quản lý Ngô không?”

Đây là một chai rượu vang cả trăm triệu đấy, hơn nữa còn tặng

một lần đến ba chai!

Mọi người đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều đoán xem ai mà có sức ảnh hưởng đến vậy.

Đương nhiên, không có ai nhìn sang phía Lý Phàm, anh chỉ là thằng quèn, làm gì có mặt mũi cỡ đó.

Lúc Ngô Đạo Văn trao đổi ánh mắt với Lý Phàm, may mà ông ta lanh lẹ, nếu không đã làm lộ thân phận của cậu Lý, vậy thì ông ta có thể sẽ bị đuổi khỏi Quan Nhân Đường.

Vừa nãy, Ngô Đạo Văn đang ở trong phòng giám đốc thì lễ tân chạy vào, báo rằng cậu Lý đã đến.

Ông ta nhanh chóng đi xuống, đích thân chọn mấy chai rượu vang thượng hạng, mục đích là khiến Lý Phàm vui vẻ, cũng là tỏ chút lòng thành với anh.

Không ngờ rằng suýt chút bắt gà không được còn mất nắm gạo.

Cũng xem như Ngô Đạo Văn thông minh, thấy mọi người dò đoán lẫn nhau thì lặng lẽ ra khỏi phòng bao.

“Haiz! Ai mà đức cao vọng trọng thế? Mau chụp lại rồi đăng lên story, đây là rượu nho trắng Riesing, đó, người bình thường uống không nổi đâu!”

Mấy cô gái hào hứng đến độ khoa chân múa tay, lấy điện thoại ra thi nhau chụp tách tách.

“Haha, theo tôi thấy, chắc là giám đốc Ngô nể mặt tổng giám đốc Triệu của chúng ta, nên đích thân đến tặng quà.”. Truyện Hot

Thẩm Dương nói xong, mặt đầy ý cười.

Mọi người nghe thế cũng gật đầu lia lịa.

“Đúng đó, trên bàn chúng ta, ước chừng chỉ tổng giám đốc Triệu mới có máu mặt như vậy.”

“Anh Hải, anh quen giám đốc Quan Nhân Đường mà cũng không nói với bọn em, anh định gây bất ngờ sao?”

“Tổng giám đốc Triệu hay thật! Chất đấy!”

Cả đám người kẻ tung người hứng.

Trong lòng Triệu Hải vô cùng khó hiểu, anh ta không hề quen giám đốc của Quan Nhân Đường gì đó, nhưng đâm lao thì phải theo lao, anh ta chỉ đành đánh liều nói: “Haha, chút quà mọn thôi, mọi người cứ uống thoải mái, nếu không đủ, tôi lại kêu anh Ngô tặng thêm mấy chai.”

Chương 93: Cú vả này thật...

Làm vậy chính là điếc không sợ súng, dù gì đã đóng kịch thì cũng không ngại diễn sâu thêm chút.

Mọi người vừa nghe vậy, vô cùng ngưỡng mộ, nói: “Tổng giám đốc Triệu giỏi quá! Sau này nhất định phải cùng cậu lăn xả!”

Hiện giờ trong mắt Tô Nhã chỉ chứa mỗi Triệu Hải, hơn nữa cô ta càng nhìn càng thấy anh ta đẹp trai, hận không thể một hớp nuốt chửng Triệu Hải.

Cô ta nhất định phải giành được người đàn ông này.

Do đó, cô ta đã vào nhà vệ sinh một lát, cố ý mặc ít đi chút để tiện cho những việc sau đó.

Lúc quay lại phòng bao, cô ta ngồi cạnh Triệu Hải, như có như không dụ dỗ Triệu Hải, khiêu khích đối phương đến độ ngứa ngáy khắp người.

Nhất là Triệu Hải chính là tay chơi chính hiệu, liếc mắt một cái đã biết hiện giờ bên trong Tô Nhã có mặc hay không, anh ta cười haha rồi cụng ly với Tô Nhã.

Ở dưới gầm bàn, hai người đang mùi mẫn không thôi.

Thời cơ đã chín muồi.

Tô Nhã canh đúng lúc rồi nói: “Lý Phàm, cái tiệm cậu mở tên gì vậy, một năm kiếm được mấy đồng? Hay là cậu đóng cửa rồi qua chỗ Triệu Hải làm đi.”

Hiện giờ cô ta hoàn toàn không xem Lý Phàm ra gì.

Tưởng ở rể nhà họ Cố là hay ho sao?

Chẳng qua chỉ là tên vô dụng.

Hiện giờ, Tô Nhã nói vậy, nhất định là cố ý. Theo cô ta nghĩ, dù Lý Phàm có hay hơn nữa, thì mở một cái tiệm rách nát mà có thể so với tổng giám đốc Triệu giỏi giang sao?

Doanh thu một tháng của người ta cả mấy tỷ.

Vì vậy, Tô Nhã vừa dứt lời, mọi người trong phòng bao đều nhìn chằm chằm Lý Phàm với đủ loại ánh mắt.

Triệu Hải cũng nhướng mày nhìn sang.

Anh ta chau mày, cười giễu hỏi: “Lý Phàm, cậu mở tiệm rồi hả? Vừa nãy sao cậu không nói chứ.”

Lý Phàm bình tĩnh đáp: “Làm ăn nhỏ, sao giỏi giang như tổng giám đốc Triệu được.”

Thực ra, Lý Phàm sợ khi anh nói ra, đám người Triệu Hải sẽ tìm cơ hội mà chen vào.

Anh chỉ tiện tay đã tiêu mất một trăm hai mươi tỉ mua tiệm SPA Đình Mỹ.

Anh vô cùng chán ghét đám đồng nghiệp bằng mặt không bằng lòng này.

Mấy người này nói chuyện từ nãy đến giờ, mà câu nào cũng nhắc đến anh, câu nào cũng châm chọc, nhục mạ.

Triệu Hải cười haha, nhướng mày hỏi: “Tiệm gì, nói nghe thử nào, để tôi xem có cơ hội hợp tác cùng các cậu không.”

Thằng nhóc này cũng mở tiệm được?

Buồn cười!

Lý Phàm nói như thật: “Cũng là tiệm spa thôi, sở hữu ít cổ phần được tặng không, cũng không tính là bao, được cái tự do làm chủ.”

Triệu Hải chau mày, nói: “Ra là vậy à, hèn gì xem thường bên tôi. Cũng được đấy, mọi người đều sống tốt thì tôi vui rồi. Vậy ngay tại đây, tôi chúc cậu sớm ngày một bước lên mây, mở rộng tiệm spa nho nhỏ đó ra khắp cả nước.”

Nói xong, Triệu Hải đề nghị mọi người cạn ly.

Mọi người một ngụm uống cạn, trong lòng họ đều rất khó chịu.

Vốn là đối tượng cho mọi người châm chọc, không ngờ Lý Phàm vậy mà lại mở được một cái tiệm spa nhỏ.

Dù là cổ phần được tặng không, cũng đã là khá ổn, còn sướng hơn nhiều so với đám người đi làm thuê như bọn họ.

Vừa ngồi xuống, Triệu Hải lại vội hỏi: “Đúng rồi, tiệm spa của các cậu tên gì, về tôi kiếm người hỏi thử, không chừng công ty chúng tôi còn có thể hợp tác với các cậu đấy.”

Lý Phàm gật đầu, đáp: “Nói hay không cũng vậy, chi bằng không nói, chỉ là cái tiệm nhỏ mà thôi.”

Nói xong, mọi người đều im lặng, rõ ràng họ không hề hứng thú.

Mà bên này, mọi người cũng đều chỉ chăm chăm nịnh bợ Triệu Hải.

Dù sao thì, anh ta mới là nhân vật chính của hôm nay.

Lý Phàm mở tiệm? Vậy cũng chỉ là quy mô nhỏ thôi.

So với Triệu Hải, không có cửa.

Một tiệm spa nhỏ, còn có thể có triển vọng gì chứ?

Lý Phàm lặng lẽ ăn cơm, sớm biết sẽ thế này anh đã không đến.

Toàn ngồi xem Triệu Hải giả vờ, nhàm chán.

Bên này cơm no rượu say, hai người Triệu Hải và Tô Nhã cùng ra

ngoài, nói là có chút việc.

Nhưng người trong phòng bao đều rõ, e là đi hú hí với nhau.

Nhất là đồng nghiệp nam trong phòng bao, tưởng tượng thân hình nóng bỏng của Tô Nhã, Triệu Hải đúng là được hời.

Quả nhiên, mười mấy phút sau, Triệu Hải trở lại phòng bao với sắc mặt phơi phới.

Tô Nhã vào sau, gương mặt hồng nhuận, quần áo nhăn nhúm.

Hơn nữa, sau khi hai người về phòng lại lập tức quấn lấy nhau.

Mọi người cũng chẳng nói gì, biết trong bụng là được.

Chỉ có Tống Văn Văn vô cùng tức tối, không ngờ lại bị hớt tay trên.

Chốc sau, trong phòng bao bắt đầu láo nháo, Triệu Hải hứng chí, ném chìa khoá xe GTR lên bàn, nói: “Tôi mua chiếc xe này cũng hơn nửa năm rồi, không còn muốn lái nữa, các cậu ai muốn thì trả nửa giá rồi lái đi đi, tôi chuẩn bị cuối năm đổi sang Ferrari.”

“Ôi chao! Tổng giám đốc Triệu giàu vậy sao? Ferrari?!”

“Quả là người có tiền, có thể làm gì tùy thích!”

Triệu Hải lắc đầu, cười nói: “Tiền ấy mà, có thể tiêu thì có thể kiếm, huống hồ, lái Ferrari ra ngoài oách biết bao.”

“Tổng giám đốc Triệu giỏi thật!”

“Lúc đó chở chúng tôi lượn vài vòng nhé.”

Triệu Hải cười nói: “Ý hay, ý hay.”

Ánh mắt Tô Nhã nhìn Triệu Hải càng nồng nàn hơn, xem ra cô ta đã chọn đúng.

Ferrari!

Mười hai đến mười lăm tỉ một chiếc đó!

Cũng chính lúc này, không biết ai đột nhiên thốt lên.

“Trời đất! Các cậu xem, có tin nóng, tổng giám đốc Triệu, có người dùng một trăm hai mươi tỉ mua đứt tiệm SPA Đình Mỹ rồi!” Người kia chấn kinh, nói.

“Bao nhiêu?!”

Mọi người kinh ngạc!

Một trăm hai mươi tỷ mua đứt tiệm SPA Đình Mỹ?

Trước kia bọn họ đều là nhân viên của tiệm SPA Đình Mỹ đấy.

Triệu Hải sững sờ, cũng rất ngạc nhiên, nói: “Dùng một trăm hai mươi tỉ mua một tiệm SPA Đình Mỹ? Giàu thật đấy, lần này Chu Phong Hoa được lời rồi, cũng không biết người mua bí ẩn kia là ai, có nhắc đến không?”

“Không có, chỉ có một tấm hình chụp trộm bên sườn mặt.”

Người kia lắc đầu, phóng to bức ảnh trong điện thoại.

Lúc này, mọi người đều vây lại, cùng quan sát.

Mẹ nó, thật giàu quá đi.

Tấm hình hơi mờ, hơn nữa còn chụp khá xa, rõ ràng là chụp trộm.

Đột nhiên!

Tô Nhã kinh ngạc thốt lên: “Người này sao lại giống Lý Phàm quá vậy?”

Trong nháy mắt, cả phòng bao im lặng kỳ lạ.

Người này giống Lý Phàm?

Buồn cười thật!

Mọi người đều trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, không bỏ sót chi tiết nào.

Mẹ nó!

Càng nhìn, đám đồng nghiệp càng kinh ngạc, thật giống nhau!

Hơn nữa, ngay cả quần áo cũng giống hệt bộ anh mặc hôm nay.

Không khí, rất yên tĩnh.

Mọi người trong phòng đều ngước đầu, mắt dán chặt lên người Lý Phàm, nhưng người ở sau thế mà vẫn còn đang tỉnh bơ nghịch điện thoại.

Đúng vậy, anh đang nói chuyện với Tiền Phúc, sắp xếp một số công việc.

Lúc này, Lý Phàm thấy mọi người đều nhìn mình chằm chằm như thấy ma, lông tơ cả người đều dựng đứng, đầu óc cũng căng thẳng.

“Các người nhìn tôi như vậy làm gì?” Lý Phàm cất điện thoại, hơi khó hiểu.

Tô Nhã là người đầu tiên không kiềm được, choáng váng hỏi: “Lý Phàm, tiệm spa cậu mở, không phải là SPA Đình Mỹ chứ?”

Lý Phàm sững người, ngẫm nghĩ, nói: “Cô nói vậy cũng đúng, thật ra không có gì đâu, chỉ là khoản đầu tư nho nhỏ thôi, cũng không mắc.”

“Không mắc?”

Giây phút này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Có kiểu giả vờ như vậy sao?

Mười hai tỷ mà bảo là không mắc?

Triệu Hải hơi biến sắc, cau chặt mày, bỗng dưng anh ta cảm thấy khó chịu, sau đó cười quái gở, nói: “Lý Phàm, cậu đừng khoác lác nữa, đó là một trăm hai mươi tỉ đấy, cậu thật sự đã mua đứt tiệm SPA Đình Mỹ sao?”

Lý Phàm nhìn quanh một vòng, mọi người đều trợn tròn mắt, tha thiết muốn biết gì đó từ miệng Lý Phàm nói ra.

Lý Phàm giả bộ ngẫm nghĩ, khẽ xoa cằm, nói: “Đúng vậy, là tôi mua, cũng mới một trăm hai mươi tỉ thôi, cũng bằng tiền tiêu vặt trong một tháng của tôi.”

Triệu Hải hít một hơi lạnh, ánh mắt đầy kinh ngạc, hỏi với vẻ khó tin: “Một trăm hai mươi tỉ, tiền tiêu vặt trong một tháng?”

Cậu cũng thật biết giả vờ đó!

Một thằng ở rể vô dụng, lấy đâu ra một trăm hai mươi tỉ?

“Mắc sao? Đối với tôi đều là chuyện cỏn con, chỉ là mấy con số thôi mà.” Lý Phàm nhún vai, dáng vẻ thản nhiên.

Xin thứ lỗi, là các người bắt tôi giả vờ đấy chứ.

“Ôi chao! Lý Phàm, cậu…”

Nhất thời, mọi người đều câm nín, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Đây hẳn không phải là làm bộ đâu.

Cú này vả đau thật.

Chương 94: Làm người tốt

Vừa rồi, mỗi người bọn họ chế nhạo Lý Phàm, bây giờ lại xoay chuyển nhanh như vậy, bọn họ tiếp nhận không nổi, cũng không muốn tiếp nhận.

Tên khốn Lý Phàm đó, thực sự có thể xử lý được?

Bầu không khí khá khó chịu.

Bọn họ hôm nay ca tụng Triệu Hải hết lời, sau đó còn không ngừng quỳ xuống nịnh nọt anh ta, chính là sau này có thể chú ý đến bọn họ nhiều hơn.

Nhưng bây giờ, bị mọi người dẫm lên, Lý Phàm bất ngờ nhảy ra và nói rằng anh đã bỏ ra một trăm hai mươi tỷ để mua lại tiệm SPA Đình Mỹ!

Ai tin chứ!

Anh nhiều tiền như vậy sao?

Lý Phàm sờ mũi, ôn hòa cười nói: “Mọi người đừng nhìn tôi như vậy. Cũng chỉ là chút tiền mà thôi, dù sao thì những ngày tháng ăn bám cũng không tốt lắm. Hay là, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người một phú bà khác?”

Mọi người choáng váng lần nữa!

Con mẹ nó, khoác lác cũng vừa phải thôi chứ!

Triệu Hải nhếch môi, cười lạnh: “Lý Phàm, tôi thấy cậu giả bộ cũng quá giỏi rồi đấy, khoác lác không có điểm dừng. Còn nói bỏ ra 120 tỷ?”

Lý Phàm chắc chắn đang khoác lác!

Tên ngốc này chắc hẳn rất bực mình về việc họ bỏ bê anh, nên cố

tình nói vậy.

Triệu Hải rất khó chịu, anh ta giả bộ từ quán Karoke đến đây, kết cục là Lý Phàm mới nói hai ba câu đã xoay được chiều gió rồi?

Lý Phàm mím môi nói: “120 tỷ là nhiều sao? Đây là tiền tiêu vặt vợ tôi cho tôi thôi.”

…

Mọi người cạn lời.

Mọi người đều biết Lý Phàm đang khoác lác.

“Mẹ kiếp! Lý Phàm, cậu thật không biết xấu hổ.”

“Cậu học cách khoe khoang khi nào vậy? Còn nói 120 tỷ là là tiền tiêu vặt thôi.”

“Con mẹ nó! Thật hối hận khi đi ăn với anh ta. Còn là đi ăn bám, thật xấu hổ.”

Lập tức, những đồng nghiệp cũ này đều nổi giận, đồng loạt mắng chửi.

Đúng lúc này, Lý Phàm nhận được một cuộc gọi, nhìn vào dãy số, thế mà lại là Tào Diễn, người đã đầu tư lần trước gọi đến

“Cậu Lý, khoản đầu tư của cậu đã được thanh toán rồi, cậu đang ở đâu? Tôi đi tìm cậu.”

“Không cần đâu, cũng chỉ là khoản đầu tư 15 nghìn tỷ mà thôi. Ông tự xử lý đi. Nhớ thỏa thuận của chúng ta.” Lý Phàm đứng dậy và rời khỏi phòng bao. Giọng anh vẫn có thể loáng thoáng nghe rõ trước khi rời đi.

Đôi đũa rơi xuống đất!

Năm … 15 nghìn tỷ đầu tư?

Triệu Hải và những người khác hoàn toàn sững sờ!

Họ thà tin rằng Lý Phàm đang cố tình giả vờ còn hơn tin anh ta thực sự giàu có như vậy.

Mọi người trố mắt nhìn nhau.

Tô Nhã là người đầu tiên ôm lấy hai cánh tay, tức giận mắng: "Sớm biết sẽ không đưa anh ta tới đây. Không ngờ lại không biết xấu hổ như vậy. Còn nói cái gì, 15 nghìn tỷ?"

"Đúng vậy, Lý Phàm này quá giả bộ, thật là mất hứng."

Một vài người bắt đầu chửi bới, để làm giảm bớt sự bàng hoàng trong lòng họ.

Vẻ mặt Triệu Hải rất khó coi, biểu tình cứng ngắc, cười ha ha vài tiếng.

Con mẹ nó!

Bữa tiệc bị tên khốn Lý Phàm làm rối tung lên, làm gì còn muốn ăn nữa!

Mọi người đều không còn tâm trạng ăn cơm, Tô Nhã ngồi một lúc, suy nghĩ không ngừng xoay chuyển, cô ta muốn ra ngoài xem Lý Phàm có thực sự là người có tiền hay không.

Ngay sau đó, Tô Nhã lấy cớ ra khỏi phòng bao và đi loanh quanh trong nhà hàng.

Thế nhưng, cô ta không cẩn thận đụng phải một người phục vụ!

Lập tức, bốn chai rượu vang đỏ quý giá rơi xuống đất, vỡ tan tành!

Người phục vụ cũng sửng sốt, đây là Lafite do khách hàng đặt, bốn chai, một trăm triệu đó!

Rượu bị bể gần hết, cô ta phải chịu trách nhiệm.

Đột nhiên, nhân viên phục vụ phát cáu, thấy Tô Nhã vẫn giả vờ ngây thơ định chuồn đi, cô ta lập tức túm lấy và quát: “Cô còn muốn chạy à? Cô gái này, cô vừa làm vỡ bốn chai Lafite của chúng tôi! Mời cô ngay lập tức đền cho chúng tôi!”

“Cái gì? Cô đừng nói bậy, tôi cảnh cáo cô, tôi không đụng, là do cô sơ ý làm rớt, cô đừng ngậm máu phun người!”

Tô Nhã lắc đầu nguầy nguậy, cô ta lo lắng, muốn chạy đi ngay lập tức.

Cô ta cũng biết lúc này nhất định không được lương tâm cắn rứt, phải giả vờ mạnh mẽ!

Vì vậy, cô ta chỉ thẳng vào mũi đối phương và bắt đầu chửi rủa.

Nữ phục vụ cũng không chịu thua kém, cả hai nhanh chóng làm ầm lên.

Chẳng mấy chốc, một nhóm người tập trung lại đây, họ đều chỉ trỏ về phía hai người.

“Không phải do cô đụng vỡ sao? Được rồi, đến đây, cùng xem camera đi!” Nhân viên phục vụ lớn tiếng nói.

Lúc này Tô Nhã mới hoàn toàn hoảng sợ, lập tức thừa nhận sai lầm của mình và xin lỗi: “Tôi, tôi không cố ý, tôi chỉ là bất cẩn.”

Bộ dạng của Tô Nhã bây giờ giống như lê hoa đái vũ*, rất ủy khuất đáng thương.

“Không phải cố ý sao? Vừa rồi sao lại phủ nhận, bây giờ lại nói không phải cố ý, tôi thấy cô chính là cố ý!” Nhân viên phục vụ gần như phát điên lên. Cô ta chưa từng thấy người như vậy bao giờ, lạnh lùng nói: “Đừng nói nhảm nữa, mau đền tiền đây!”

*Lê hoa đái vũ: giống như hoa lê dính hạt mưa, miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

“Đúng vậy, loại người này thật bỉ ổi, vừa rồi còn sống chết không

thừa nhận.”

“Hừ, nhìn cũng không đến nổi nào thế mà lại nói dối.”

“Loại phụ nữ này, thật làm xấu hổ phụ nữ chúng ta.”

Một nhóm người chỉ vào Tô Nhã, trong mắt tràn đầy sự khinh thường.

Tô Nhã lúc này đang lo lắng khóc lóc, nhất là sau khi bị nhiều người tố cáo như vậy, trong lòng cô ta càng mất tự chủ, mắng: “Tôi đền, tôi đền là được chứ gì, các người đừng chỉ chỉ trỏ trỏ nữa!”

Tô Nhã rất sợ hãi, trong lòng càng hoảng loạn hơn.

Thế nhưng, những lời chỉ trích xung quanh không hề dừng lại.

Cho dù bản thân cô ta làm sai, nhưng cũng không đến nổi bị chỉ trích nhiều như vậy chứ.

Chẳng lẽ cô ta nói đền tiền còn chưa đủ sao?

Phải quỳ xuống xin lỗi họ nữa?

“Được rồi, cô gái này, cô nhìn cho kỹ. Bốn chai này là Lafite, một chai là ba mươi triệu, tổng cộng là 120 triệu, thưa cô, cô muốn thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt?”

“Cái gì? 120 triệu? Không thể nào! Các người tống tiền tôi!”

Tô Nhã chết lặng, nước mắt cô ta chảy ra như mưa.

120 triệu, cô ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

“Cô nhìn cho rõ đi, chỗ chúng tôi là nhà hàng Quan Nhân Đường, sẽ hại cô sao? Cô không cần mặt mũi, nhưng chúng tôi cần. Chúng tôi còn muốn mở cửa kinh doanh nữa.”

Cô phục vụ miệng lưỡi sắc bén, thái độ rất lạnh lùng.

Tô Nhã sợ tới mức hai chân phát run, hai mắt nhìn chằm chằm xuống đất.

Cô ta không có tiền, đừng nói là một trăm hai mươi triệu, thậm chí năm triệu còn không có!

“Tôi… tôi không có nhiều tiền như vậy, cô có thể gia hạn cho tôi mấy ngày được không?” Tô Nhã khóc lóc hỏi.

“Không được!” Cô phục vụ dửng dưng nói.

“Tôi thấy nên báo cảnh sát. Nhìn bộ dạng của ta, tiền tiêu hết vào mặt rồi.”

“Đúng, gọi cảnh sát đi.”

Những người đang xem đều lạnh lùng nói, dù sao bọn họ chỉ muốn xem kịch vui, hơn nữa là gái xinh bị bêu xấu, rất thú vị.

Tô Nhã ngay lập tức suy sụp, nước mắt ứa ra, khóc nói: “Đừng, đừng gọi cảnh sát.”

Gia cảnh Tô Nhã vốn dĩ đã không giàu có, 120 triệu là thu nhập một năm của gia đình cô ta.

“Vậy thì cô mau đưa tiền đi!” Nhân viên phục vụ lạnh lùng nói.

Tô nhã cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, đặc biệt là những đòn tấn công khác nhau từ mọi người, khiến cô ta hoàn toàn suy sụp, “Tôi … tôi không có tiền.”

Đúng lúc này, Lý Phàm vừa gọi điện thoại xong, đi ngang qua đây, anh do dự một chút, chen vào trong đám người, vừa hỏi xảy ra chuyện gì.

Anh nói với người phục vụ: “Nếu cô ta làm vỡ, để tôi đền.”

Chương 95: Mặt mũi của lý phàm

Mọi người đều ngẩn ra, ánh mắt đổ dồn về phía người thanh niên đột nhiên đứng ra này.

Nhìn cậu ta rất bình thường, dựa vào đâu lại nói những lời này?

Lẽ nào là anh hùng cứu mỹ nhân?

120 triệu đó!

Không ít người biểu thị sự khinh bỉ!

Tên tiểu tử này, ăn mặc bình thường, mà khẩu khí ngược lại rất lớn.

“Haha, cậu nhóc nghèo ở đâu ra vậy, lại dám ở đây giả bộ hào phóng.”

“Chắc hẳn nhìn người ta xinh đẹp nên mới có ý nghĩ xấu.”

“Chỉ cậu ta? Nhìn bần hàn thế mà, vừa nhìn là biết chỉ là một thằng ranh con thôi.”

Khá nhiều người chế giễu, châm biếm và không quan tâm đến cảm xúc của Lý Phàm.

Tô Nhã ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn Lý Phàm, lập tức xấu hổ, trong mắt cô ta, Lý Phàm chỉ là một tên khốn khoe khoang, bị anh ta nhìn thấy tình cảnh xấu hổ của cô ta như vậy, làm sao mà không tức giận chứ?

Hơn nữa, cô ta cho rằng Lý Phàm ở đây chỉ để chế nhạo cô ta!

“Lý Phàm, anh ở đây làm gì? Anh đi đi, ở đây không cần anh giúp!” Tô Nhã xấu hổ mắng.

Cũng vào lúc này, giữa đám người, Tống Văn Văn chạy tới.

“Chị Tô Nhã, chị bị sao vậy?”

“Văn Văn…” Nhìn thấy Tống Văn Văn đến, Tô Nhã bật khóc.

“Chị Tô Nhã, không sao rồi, có chuyện gì cứ nói cho em biết.” Tống Văn Văn an ủi, vỗ nhẹ vào lưng Tô Nhã.

Cô ta nhìn thấy chai rượu bị vỡ trên mặt đất, dưới đất có một vũng lớn rượu đỏ, cộng với những lời chỉ trích của mọi người, cô ta lập tức hiểu ra.

Tô Nhã gây họa rồi!

“Văn Văn, chị đã làm vỡ bốn chai Lafite, cô ta muốn chị trả một trăm hai mươi triệu!” Tô Nhã thương tâm khóc.

“Một trăm hai mươi triệu?” Tống Văn Văn giật mình.

Hoàn cảnh gia đình cô ta cũng không khá hơn là bao, một trăm hai mươi triệu, cô ta làm gì có.

Cô ta thậm chí có chút hối hận vì đã xuất hiện, lúc này mà không giúp bạn thân của cô ta thì cũng rất khó coi.

Nhân viên phục vụ bên cạnh bắt đầu mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Cô gái này, cô mau đền tiền đi. Chúng tôi còn phải làm việc. Nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát đến xử lý.”

Bây giờ ở đây có rất nhiều người vây xem, nếu cô ta không giải quyết kịp thời, thì sẽ bị phê bình.

“Đừng gọi cảnh sát, làm ơn đừng, tôi nhất định sẽ trả tiền.”

Tô Nhã vừa khóc vừa lắc đầu, sau đó nhìn về phía Văn Văn và cầu xin: “Văn Văn, em là chị em tốt của chị. Em không thể không giúp chị được.”

Tống Văn Văn lúc này đã đâm lao thì phải theo lao, tỏ vẻ xấu hổ, nói: “Chị Tô Nhã, em… em không có nhiều tiền như vậy, chị biết

hoàn cảnh gia đình em, hơn nữa em còn có một đứa em trai đang đi học. ”

Tô Nhã nghe xong, trong lòng càng thêm hoảng loạn, cũng khinh thường Tống Văn Văn.

Quả nhiên, cái gì mà chị em tốt chứ, vào những lúc quan trọng thì không đáng tin chút nào.

“Chị Tô Nhã, sao chị không đi cầu xin Triệu Hải? Anh ấy hẳn là có tiền, có lẽ có thể giúp chị bồi thường, dù sao hai người cũng có quan hệ, anh ấy cũng không bỏ mặc chị đâu.” Tống Văn Văn đề nghị.

“Chị… chuyện này có thể không?” Tô Nhã rất xấu hổ, lúc này cầu cứu Triệu Hải, sẽ khiến anh ta coi thường cô ta.

Bản thân cô ta từ trước đến nay luôn có khí chất của một nữ thần trước mặt mọi người.

Thế nhưng, bây giờ không cầu xin cũng hết cách rồi.

“Nhanh lên được không? Rốt cuộc có đền tiền hay không? Nếu không đền, tôi sẽ gọi cảnh sát.” Người phục vụ thúc giục.

“Tôi …” Tô Nhã chảy nước mắt ròng ròng, cuối cùng cô ta cắn răng, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Triệu Hải.

Bên kia, Triệu Hải đang khó chịu ở trong phòng bao, đột nhiên nhận được điện thoại của Tô Nhã, cô ta khóc lóc kể lể, hỏi rõ nguyên nhân, anh ta rất bá đạo nói: “Được rồi, em chờ chút, tôi sẽ tới ngay, không phải chỉ mấy chai rượu thôi sao?”

Tút!

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Hải dẫn theo một nhóm đồng nghiệp hùng hổ đi tới, ở phía xa, anh ta kinh ngạc quát: “Này, xảy ra chuyện gì vậy? Dám bắt nạt bạn gái của tao, không phải chỉ là mấy chai Lafite sao? Bao nhiêu tiền?”

Vừa rồi Triệu Hải rất khó chịu, bây giờ nóng lòng muốn kiếm lại chút mặt mũi trước mặt mọi người.

Khi Tô Nhã nhìn thấy Triệu Hải đến, cô ta nhào vào vòng tay anh ta, còn khóc lóc như mưa.

“Anh Hải, bọn họ mắng em! Bọn họ muốn em đền một trăm hai mươi triệu!” Tô Nhã kêu lên, giọng thều thào.

Triệu Hải ôm Tô Nhã, an ủi vài câu: “Không sao, không phải chỉ một trăm hai mươi triệu thôi sao, anh đưa cho em.”

Tô Nhã vui mừng khôn xiết khi nghe những lời đó, bận bịu lau nước mắt và không ngớt lời cảm ơn: “Cảm ơn anh Hải!”

Nói xong, Tô Nhã hôn lên mặt anh ta.

Lúc này, Triệu Hải muốn khiêu khích, không nhịn được cúi người thì thầm vào tai Tô Nhã vài câu, làm cho hai má Tô Nhã đỏ bừng, hai chân bắt đầu uốn éo.

Sau đó, Triệu Hải lạnh lùng nói: “Một trăm hai mươi triệu phải không? Ghi vào số tài khoản của tôi, tôi trả.”

Người phục vụ nhìn Triệu Hải ra dáng đại boss, lập tức gật đầu nói phải.

Nhưng, bỗng nhiên!

Một người đàn ông mặc vest đi tới, là quản lý nhà hàng, lạnh lùng hỏi: “Tiểu Triệu, có chuyện gì vậy? Sao ở đây nhiều người vậy?”

Lúc nãy, Phương Châu, quản lý đại sảnh, nghe thấy động tĩnh ở đây, bây giờ vừa nhìn thấy, trong lòng có lẽ đã đoán được điều gì đó.

Nhân viên phục vụ thấy quản lý đại sảnh đi tới, vội vàng cúi người nói: “Quản lý Phương, cô gái này lỡ làm vỡ bốn chai Lafite của khách chúng tôi. Tôi đang xử lý.”

Phương Châu nghe xong gật đầu, không nói gì, cũng nói vài câu khách sáo với Triệu Hải.

Nhưng, khi ánh mắt rơi vào chai rượu vỡ trên mặt đất, anh ta đột nhiên hoảng sợ!

“Cô bắt họ đền bao nhiêu? Một trăm hai mươi triệu?” Phương Châu vội vàng hỏi.

Cô phục vụ gật đầu và nói: “Vâng, quản lý Phương, là Lafite, một chai ba mươi triệu, bốn chai một trăm hai mươi triệu.”

Chát!

Phương Châu tát cho cô ta một bạt tai, rống lên: “Con mẹ nó, mắt cô bị mù à, một chai ba mươi triệu? Cô xem cho kỹ đây là Lafite năm nào?!”

Cái tát quá bất ngờ, cô phục vụ bị điếng người, nước mắt lưng tròng, sững người hồi lâu.

Phương Châu giận dữ trừng mắt nhìn, rồi quay lại, mỉm cười nói với Triệu Hải: “Xin lỗi, thưa ngài, người phục vụ là người mới nên không rõ. Đây là lô Lafite mới của chúng tôi, là bảo vật năm 1787, cả thành phố chỉ có bốn chai, mỗi chai 110 nghìn bảng Anh, tương đương 2 tỷ 880 triệu! Như vậy, bốn chai này tổng cộng là 11 tỷ 520 triệu ”

Cả sảnh im lặng như tờ!

“Cái gì?! 11 tỷ 520 triệu?! Con mẹ nó anh lừa ai chứ?!”

Triệu Hải sắp nổ tung tại chỗ!

Con mẹ nó, đây là rượu vang à?

Là tiền thì có!

Tô Nhã cũng sửng sốt, lập tức nhảy ra chỉ vào Phương Châu chửi bới: “Chết tiệt! Không ngờ nhà hàng các người lại vô liêm sỉ như

vậy, thế mà lại chém khách!”

Nhiều người xung quanh lúc này cũng hoảng sợ.

2 tỷ 880 triệu cho một chai rượu là cái quái gì?

Bốn chai 11 tỷ 520 triệu tỷ!

Đây không phải là lừa người sao!

Sắc mặt Phương Châu trầm xuống, chỉnh lại bộ âu phục, nhàn nhạt nhặt một miếng thủy tinh vỡ trên mặt đất lên, nói: “Anh nhìn cho kỹ đi. Trên đây có ghi rõ tháng năm, không tin thì có thể lên mạng kiểm tra lại. Lafite năm 1787 đáng giá bao nhiêu tiền. Tôi chỉ muốn nói với các người rằng đây là bốn chai duy nhất còn lại trong thành phố, hàng thật giá thật. Nhà hàng của chúng tôi đã kinh doanh rất nhiều năm và chưa bao giờ chém giá, nếu các người nghĩ rằng tôi đang nói dối, thì hoan nghênh các người gọi cho giám sát thị trường đến để kiểm tra. ”

Vẻ mặt Phương Châu khinh thường, đúng là đám người chưa trải sự đời.

Lafite năm 1787 đều không biết, còn nói cái gì mà rượu vang?

Triệu Hải vô cùng kinh ngạc, tự tay lấy những mảnh thủy tinh vỡ lên, trên đó có ghi năm 1787.

Tuy nhiên, anh ta sẽ không thừa nhận như vậy.

11 tỷ 520 triệu đó!

Doanh thu hàng tháng của công ty Triệu Hải chỉ hơn 3 tỷ!

Tiền đâu trả?

Triệu Hải hoảng sợ, nói với Tô Nhã: “Tô Nhã, cô đã gây ra tai họa lớn rồi! 11 tỷ 520 triệu tôi … tôi không kham nổi.”

Tô Nhã vừa nghe lời này, lập tức quấn lấy Triệu Hải la ầm lên:

“Anh Hải, bọn họ nói bậy, làm gì mà 11 tỷ 520 triệu, chắc chắn là nói dối, chúng ta bồi thường một trăm hai mươi triệu thôi!”

Sao cô ta không sợ chứ?

Nếu đây là sự thật, Tô Nhã có bán thân cũng không trả nổi!

“Nói dối?!” Sắc mặt Phương Châu lạnh lùng, tức giận nói: “Cô gái này, mời đi ra ngoài tra hỏi, nhà hàng của chúng ta nói dối khi nào? Không đền đúng không, vậy thì phải gọi cảnh sát đến xử lý!”

Vừa nghe nói muốn gọi cảnh sát, Triệu Hải lập tức đứng sang một bên, không xía vào chuyện này nữa.

Tô Nhã đang khóc lóc cầu xin, nhưng điều đó chẳng ích gì.

Gần 12 tỷ!

Tên thổ hào nào lại ngu ngốc đến mức trả tiền cho cô ta chứ.

Thế mà, Lý Phàm vốn đang lẳng lặng đứng ở một bên, đột nhiên nói: “Chuyện này, nếu không thì nể mặt tôi, cho qua đi.”

Chương 96: HÌNH NHƯ LÀ LÝ PHÀM

Khi mọi người nghe vậy, tất cả đều khiếp sợ!

Nể mặt anh là có ý gì?

Mặt mũi anh đáng giá sao?

Triệu Hải nhíu mày, lúc này nhìn thấy Lý Phàm đứng lên, anh ta tương đối bất mãn, chế nhạo: "Lý Phàm, mày không phải bị ngu rồi chứ? Mày không nghe người ta nói là, bốn chai 12 tỷ, mặt mũi của mày lớn vậy à? Đáng giá 12 tỷ?"

Lý Phàm này nhất định là đang giả bộ!

Để xem anh giả bộ thế nào.

Tô Nhã cũng tràn đầy tức giận và xấu hổ, Lý Phàm này ba lần bảy lượt khoác lác, cuối cùng không chỉ có anh mà chính bản thân Tô Nhã cũng xấu hổ.

"Lý Phàm, cút khỏi đây! Không liên quan gì đến anh!" Tô Nhã rưng rưng nước mắt.

Cô ta thực sự rất tức giận.

Lúc này đây mà tên khốn Lý Phàm còn muốn khoác lác nữa.

Lý Phàm bất lực lắc đầu cười, sau đó nhìn người phục vụ nói: "12 tỷ, tôi sẽ trả."

Cho dù Tô Nhã và Triệu Hải không tin mình, Lý Phàm dù sao cũng phải giúp đỡ, vì bọn họ đều là đồng nghiệp với nhau.

Bị coi thường sao?

Hình như là có chút.

Nhân viên phục vụ nhướng mày, liếc nhìn Lý Phàm, khinh thường nói: "Anh muốn trả tiền? Vị khách này, anh hãy nghe cho kỹ, Lafite năm 1787, bốn chai 11 tỷ 520 triệu ! Anh thật sự trả nổi sao?”

Không phải nhân viên phục vụ xem thường Lý Phàm, mà là quần áo của người bên kia quá bình thường, bần hàn.

Hơn nữa, những người đồng nghiệp của anh đã chỉ trích anh như vậy, thế mà anh vẫn có dũng khí đứng ra.

Tên nhãi ranh này, không phải bị cửa đụng trúng rồi chứ?

Những người xung quanh lúc này đều tỏ ra chế giễu, chỉ trỏ và châm chọc Lý Phàm.

"Haha, tên này thật là ngốc!"

"Tôi chưa bao giờ thấy một người không biết xấu hổ như vậy. Muốn ra mặt khoác lác, chờ một cái tát vào mặt chắc rồi."

"Đương nhiên rồi, đàn ông là động vật suy nghĩ bằng thân dưới. Nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp cũng không cần mặt mũi nữa rồi.”

Đối mặt với sự khinh thường và cười nhạo của mọi người, Lý Phàm tỏ vẻ thờ ơ.

Anh nói: "Nói không chừng tôi có thể trả nổi đấy”

Nhân viên phục vụ cười haha, vừa định mắng anh thì Phương Châu bên cạnh quay đầu lại nhìn Lý Phàm, ánh mắt lập tức nhíu chặt lại!

"Anh này, làm ơn đừng gây chuyện nữa được không? Anh như thế này, có thể có tiền để trả sao?"Cô phục vụ chế nhạo.

Nhưng bỗng nhiên.

Chát!

Một cái tát vang dội, dưới sự chú ý của tất cả mọi người, giáng

vào mặt cô phục vụ một cách nặng nề.

“ Giám đốc Phương… Giám đốc Phương, sao anh lại đánh tôi?” Cô phục vụ sững sờ, ôm lấy gò má ửng đỏ, đôi mắt đẫm lệ và đầy bất bình.

Cảnh tượng này đương nhiên khiến mọi người sửng sốt.

Con mẹ nó!

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tuy nhiên, giây tiếp theo, mọi người đều bị sốc!

Chỉ thấy Phương Châu bước nhanh đến chỗ Lý Phàm, cúi người 90 độ và kính cẩn nói: "Anh Lý, xin lỗi, cô ấy mới đến đây và không nhận ra ngài. Mong ngài đại lượng, đừng tính toán."

Anh Lý?

Mọi người hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều thấy khó hiểu.

Người đàn ông nhìn bần hàn này là nhân vật lớn nào vậy?

Quá nực cười!

Triệu Hải nhướng mày, cực kỳ không hài lòng, lạnh lùng nói: " Giám đốc Phương, anh cũng đừng hồ đồ thế chứ, Lý Phàm này chỉ là tên rác rưởi, gọi anh Lý gì chứ, thật sự nhảm nhí."

Anh ta khó chịu, không ngờ rằng quản lý Phương lại đối xử với Lý Phàm một cách tôn trọng như vậy.

Nhưng mà, Phương Châu vừa quay đầu lại, tức giận nhìn chằm chằm Triệu Hải, tức giận nói: "Anh im miệng cho tôi! Anh biết cái gì, anh Lý là..."

Giọng nói đột ngột dừng lại!

Lý Phàm cắt ngang lời của Phương Châu, khẽ nói: "Được rồi, Giám đốc Phương, chuyện này coi như quên đi?"

Phương Châu vội vàng gật đầu nói: "Được rồi, mọi chuyện đều nghe theo anh Lý."

Chát!

Như một cái tát vô hình, mạnh bạo tát thẳng vào mặt mọi người.

Cái tát này đến quá nhanh!

Lý Phàm, chỉ dựa vào Lý Phàm, 12 tỷ này thật sự không tính?

Tất cả mọi người đều sững sờ, như không thể tin được.

Tô Nhã ngừng nức nở, nhìn thẳng vào Lý Phàm, sau đó nhìn về phía Phương Châu, hỏi: "Thật ... thật sự là không tính?"

Phương Châu tỏ vẻ bất mãn, người phụ nữ ngốc nghếch này còn chưa tin lời mình, nên nghiêm nghị nói lại: "Đúng vậy, cô không phải trả tiền."

"Cảm ơn, cảm ơn!"

Tô Nhã nghe thấy vậy, liên tục cúi xuống cảm ơn!

Phương Châu nói: "Cô gái này, cô nên cảm ơn anh Lý."

Lý Phàm?

Tô Nhã nhíu mày nhìn Lý Phàm đang nghịch điện thoại với vẻ mặt lãnh đạm, trong lòng khó hiểu.

Nghĩ một chút, cô ta vẫn phải cảm ơn Lý Phàm: "Lý Phàm, lần này cảm ơn anh. Nếu anh rảnh, chúng ta ... chúng ta có thể..."

Còn có thể làm gì, Tô Nhã chỉ có thể bù cơ thể của mình.

Chẳng lẽ Lý Phàm cứu cô ta không có mục đích khác sao?

Tên biến thái này chắc chắn đang muốn chiếm hữu thân thể cô ta.

Tuy nhiên, trong lòng Tô Nhã cũng đang dao động, một bên là Triệu Hải và một bên là Lý Phàm.

Triệu Hãi biết tất cả mọi chuyện, nhưng đối với Lý Phàm, Tô Nhã hiện giờ đang bối rối.

Thân phận của anh là gì?

Anh thực sự mua SPA Đình Mỹ với giá 120 tỷ? Không phải nói khoác?

Lý Phàm bình tĩnh đáp: "Không sao, đều là đồng nghiệp cũ, là chuyện nhỏ thôi."

Sau khi nói xong, anh không đợi mọi người, mà cầm điện thoại đi sang một bên để trả lời.

Mọi người ở đây giải tán, đám người Triệu Hải rất bất mãn, tức giận xua tay.

Tô Nhã và Tống Văn Văn ở lại chỗ cũ, chờ Lý Phàm.

"Chị Tô Nhã, em thấy Lý Phàm không đơn giản. Là 12 tỷ đó, nói không cần trả, là giả sao?" Tống Văn Văn khó hiểu.

Trong lòng của Tô Nhã lúc này cũng rất bối rối, tên khốn Lý Phàm này so với dáng vẻ bá đạo lúc nãy, thật sự không tin là một người.

Đúng lúc này, Lý Phàm đi đến.

Tô Nhã không kịp chờ mà đi đến, bẽn lẽn hỏi: "Lý Phàm, 12 tỷ kia, anh thật sự không cần tôi trả lại sao?"

Lý Phàm gật đầu nói: "Đừng lo lắng, tôi quen biết ông chủ ở đây, không sao cả."

Tô Nhã giật mình, trợn mắt há mồm ngạc nhiên: "Anh quen biết

ông chủ của nhà hàng Quan Nhân Đường này?"

Lý Phàm gật đầu nói: "Đúng vậy, là bạn trước kia của tôi."

Nếu nói cho cô ta biết, anh là ông chủ, không phải dọa sợ cô ta sao?

Cứ như vậy, trái tim bất ổn của Tô Nhã cũng bình tĩnh lại.

Hóa ra Lý Phàm chỉ quen biết ông chủ của Quan Nhân Đường, còn thật sự cho rằng anh ta là nhân vật lớn nào đó.

Vẫn chỉ là thằng ranh con!

Đột nhiên, sắc mặt của Tô Nhã thay đổi, cô ta nói lời cảm ơn với giọng điệu tức giận, sau đó quay người rời đi cùng Tống Văn Văn.

Bên này, khuôn mặt Lý Phàm nhìn bất lực, Tô Nhã thay đổi sắc mặt quá nhanh.

Tốt xấu gì cũng giúp cô ta mà.

Tuy nhiên, mới đi được vài bước, Tô Nhã lại quay người, lấy điện thoại di động ra, nói: "Chuyện kia, cho tôi số của bạn anh. Tôi phải đích thân cảm ơn anh ấy."

Tô Nhã đột nhiên nghĩ đến, ông chủ của Quan Nhân Đường, nếu như có thể thì nhất định phải câu được anh ta.

Lý Phàm sửng sốt, hỏi: “Sao cô không cảm ơn tôi?"

Tô Nhã sửng sốt, không khỏi tức giận nói: "Vừa nãy không phải cảm ơn rồi sao?"

Lý Phàm bất lực, suy nghĩ một chút, đưa số điện thoại khác của mình cho Tô Nhã.

Tô Nhã lấy được số điện thoại, rất vui vẻ và nói: "Được rồi, chờ mọi việc xong xuôi, tôi sẽ đãi anh một bữa tối."

Mọi việc xong xuôi?

Việc gì?

Lý Phàm khó hiểu nhìn Tô Nhã vui vẻ rời đi.

Người phụ nữ này đang nghĩ gì vậy?

Lý Phàm đang chuẩn bị muốn đi về, vừa bước ra khỏi cửa khách sạn, Ngô Đạo Văn đã chạy tới, đích thân tiễn Lý Phàm, rất kính trọng nói với Lý Phàm vài câu.

Khi điện thoại di động của Lý Phàm vang lên, anh lấy ra một chiếc điện thoại di động khác ra, nhận được một tin nhắn.

Thế mà lại là Tô Nhã gửi đến.

"Anh à, chuyện tối nay, cảm ơn anh, anh có rảnh không? Em mời anh đi ăn tối. (Ngượng ngùng)"

Lý Phàm ngẩn người, hóa ra Tô Nhã có ý này.

Anh mỉm cười bất lực, thẳng thắn không trả lời.

Thế nhưng, vài tin nhắn ngắn ngủi liên tiếp đều được Tô Nhã gửi đi.

Tất cả các loại tán tỉnh, tất cả các loại câu dẫn.

Lý Phàm bất lực trả lời: "Cô là ai?"

Tô Nhã lập tức trả lời: "Ông chủ giàu có, cuối cùng anh cũng trả lời lại rồi. Hôm nay tôi vô tình làm vỡ rượu vang trong nhà hàng của anh. Lý Phàm nói anh là bạn của anh ấy nên không cho tôi trả tiền, nhưng tôi thấy áy náy, muốn mời anh dùng bữa và đích thân xin lỗi anh."

Lý Phàm cười haha đáp: "Không sao, không cần mời tôi."

Sau khi trở về, Lý Phàm không trả lời lại nữa.

Bên kia, Tô Nhã và Tống Văn Văn đang ở trong bãi đậu xe, cô ta bỏ cuộc với vẻ bất lực khi nhận thấy người bên kia không còn trả lời tin nhắn của mình nữa.

“Đi thôi, có vẻ như phải thả dây dài mới bắt được con cá lớn này.” Tô nhã nói.

Tuy nhiên, lúc này cô ta vừa liếc mắt là nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào một chiếc Bentley mới tinh.

Tô Nhã sửng sốt và nghi ngờ, hỏi Tống Văn Văn bên cạnh: "Văn Văn, cậu nhìn người vừa rồi giống Lý Phàm không?"

Tống Văn Văn liếc mắt một cái, nói: "Hình như là vậy, nếu không đi qua xem một chút?"

Tô Nhã cau mày đứng lên nói: "Đi, đi qua xem một chút."

Chương 97: Lý Phàm TRÂU BÒ NHƯ VẬY

Tô Nhã và Tống Văn Văn vội vàng đi về phía chiếc Bentley màu lam đậm.

Càng đến gần thì Tô Nhã càng ngạc nhiên. Bởi vì chỉ nhìn một bên mặt nhưng người kia rất giống Lý Phàm. Anh còn đang hút thuốc lá, nói chuyện với một người đàn ông vừa cao lại vừa cường tráng.

"Lý Phàm?" Tô Nhã gọi thử một tiếng.

Đối phương quay đầu, thấy là Tô Nhã thì rõ ràng ngẩn người ra rồi hỏi ngược lại: "Không phải cô đã đi rồi sao?"

Lý Phàm cũng rất bất đắc đĩ, không ngờ mình và Kiều Chính Long hút thuốc lá một lát cũng gặp phải Tô Nhã.

Mắt Tô Nhã trông rất gian, hết nhìn Lý Phàm lại tới Kiều Chính Long.

Chắc chắn chiếc xe là của người đàn ông này.

Chẳng lẽ chiếc Bentley này còn có thể là của Lý Phàm được sao?

Vậy thì chắc chắn là không thể rồi!

Với dáng vẻ kém cỏi, nghèo rớt mùng tới của anh ta, cho dù cưỡi xe điện cũng đã lợi cho anh ta rồi.

Cho nên Tô Nhã khoác tay Tống Văn Văn và triển khai thế tấn công ái muội với Kiều Chính Long: “Soái ca, xe này là của anh sao?"

Kiều Chính Long nhìn Tô Nhã và Tống Văn Văn với vẻ khó hiểu. Hai cô gái này trông xinh, dáng người cũng tuyệt.

Anh ta vốn định nói không phải. Nhưng Kiều Chính Long còn chưa kịp nói gì, Lý Phàm đã cướp lời: "Đúng vậy."

Tô Nhã vừa nghe vậy thì mặt mày rạng rỡ, nhưng lại trợn mắt nhìn Lý Phàm và nói với vẻ không vui: "Còn cần anh lắm miệng sao? Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không mau cút về đi?"

Tô Nhã nói chuyện rất vô lý và thấy lợi quên nghĩa, Lý Phàm đã lĩnh hội đủ. Anh bất lực khẽ sờ mũi, nói: "Tôi hút điếu thuốc, lát nữa sẽ đi."

Tô Nhã trừng mắt nhìn anh, sau đó lại quấn lấy Kiều Chính Long hỏi này hỏi kia, có vẻ rất nhiệt tình.

Hai cô đều không nhận ra Kiều Chính Long, cho nên mới dám tỏ ra suồng sã như vậy.

Kiều Chính Long cũng sốc. Nhưng Lý Phàm nói đó là xe của anh ta thì cứ coi như đúng vậy đi.

"Ôi, anh Long, anh quen biết với Lý Phàm à?" Lúc này, Tô Nhã và Tống Văn Văn một trái một phải ôm lấy cánh tay Kiều Chính Long, tò mò liếc nhìn Lý Phàm.

Kiều Chính Long cười ngượng ngùng nói: "Quen."

Quen?

Tô Nhã và Tống Văn Văn nhìn nhau, trong lòng đều rất ngạc nhiên.

Xem ra mấy năm nay Lý Phàm sống không tệ đâu. Ông chủ Quan Nhân Đường là bạn anh, ngay cả anh Long có tiền này mà cũng quen biết được.

Thấy vậy, Tô Nhã không khỏi đánh giá Lý Phàm cao hơn. Xem ra người này vẫn che giấu rất kỹ đây.

"Ôi, đi thôi." Lý Phàm hút thuốc lá xong, nói với Kiều Chính Long rồi mở cửa xe và muốn chui vào.

Lúc đó, Tô Nhã lại nóng mắt, bước vội tới kéo Lý Phàm ra, mặt lạnh quát: "Lý Phàm! Anh làm gì vậy? Anh cũng có thể lên xe này được à?"

Tống Văn Văn cũng khoanh tay trước ngực, chế nhạo nói: "Ha ha, tôi thấy đầu óc anh ta có vấn đề rồi. Anh nhìn cho rõ đi. Đây là Bentley chứ không phải xe taxi đâu! Đúng là đồ dế nhũi!"

Lý Phàm ngỡ ngàng. Mình trêu ai ghẹo ai chứ?

Anh nói: "Sao tôi không thể lên?"

Tô Nhã hừ vài tiếng mới hung hăng nói: "Anh còn hỏi vì sao à? Anh không nhìn lại xem thân phận của mình thế nào. Anh tưởng mình kiếm được ít cổ phần của một cửa hàng thẩm mỹ mà đã ngon à? Đây là xe của anh Long, anh có thể ngồi lên sao? Hơn nữa, anh đã được anh Long cho phép chưa?"

Tên kém cỏi này, chủ xe người ta còn ở đây mà anh lại chui vào trong, có chút lịch sự nào không hả?

Hơn nữa, Tô Nhã quyết định rồi, tối nay mình nhất định phải ngồi ở ghế phụ của chiếc Bentley này!

Cô ta còn muốn chụp ảnh chia sẻ lên khoảnh khắc để khoe khoang một chút đấy!

Lý Phàm khẽ sờ mũi và nhìn về phía Kiều Chính Long. Anh ta không nói một lời đã phẫn nộ tát thẳng vào mặt Tô Nhã!

Bốp!

Cả bãi đỗ xe đều nghe được tiếng tát.

"Anh... Anh Long, sao anh lại đánh tôi?" Tô Nhã bối rối. Một tát này rất mạnh, tát cho Tô Nhã quay vài vòng, trong tai cũng vang lên những tiếng ong ong.

"Câm miệng! Cô muốn chết à!" Kiều Chính Long quát lên như hung thần ác sát!

Lúc này, Tô Nhã hoảng loạn và sợ muốn chết, kéo chặt lấy Tống Văn Văn rồi khóc òa: "Anh Long, anh dựa vào đâu mà đánh tôi à?

Tôi cũng chỉ nói giúp anh thôi. Tên kém cỏi nghèo hèn Lý Phàm này muốn lên xe của anh đấy!"

Tô Nhã rất mất hứng, bỗng nhiên vô cớ bị đánh, mặt cũng sưng lên rồi.

Hôm nay đúng là xui xẻo tám đời, mình đáng lẽ không nên ra khỏi cửa.

Kiều Chính Long tức giận trừng mắt với Tô Nhã. Con đàn bà đê tiện này đúng là đáng chết!

Sau đó, anh ta xoay người, kính cẩn lễ phép nói với Lý Phàm: "Ngài Lý, ngài lên xe đi."

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tô Nhã và Tống Văn Văn đều há hốc mồm!

Đây đây... đây là có ý gì?

Xe này không phải là của Kiều Chính Long sao?

"Anh Long, anh vừa gọi anh ta là gì? Xe này không phải của anh sao?" Tô Nhã chớp chớp đôi mắt to có vẻ không dám tin.

Còn gì có thể chấn động hơn thế này không?

Không ngờ người đàn ông cao lớn thô kệch này lại đặc biệt kính trọng Lý Phàm.

Kiều Chính Long còn chưa kịp nói gì, Lý Phàm đã bình tĩnh nói một câu: "Đúng vậy, chiếc xe này không phải của tôi, nhưng anh ta là lái xe riêng của công ty tôi."

Giả vờ kém cỏi thôi, nếu không sẽ bị Tô Nhã làm phiền chết.

Lái xe riêng?

Tống Văn Văn chợt nhớ ra, lúc mới tới, Lý Phàm đã nói lái xe riêng đỗ xe ở bên đường.

Lái xe riêng của Lý Phàm là Kiều Chính Long lái chiếc Bentley màu lam đậm này?

Quá điên cuồng!

Kiều Chính Long cung kính đưa Lý Phàm vào trong xe, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Tô Nhã và Tống Văn Văn nói: "Các người đi hỏi thăm xem, tôi là Kiều Chính Long của phòng hòa nhạc Vienna. Sau này, nếu các người còn dám bất kính với ngài Lý thì đừng trách tôi không khách sáo!"

Tô Nhã và Tống Văn Văn cứ nhìn Lý Phàm ngồi Bentley đầy phong cách rời đi.

Trong lòng cô ta không phục, tiện tay chụp biển số xe và tức giận nói: "Giai Giai, cậu có tin đó là tài xế riêng của Lý Phàm không?"

Tống Văn Văn cũng ngơ ngác nói: "Tôi cũng không chắc lắm. Nhưng hình như tôi có nghe bạn trai cũ nhắc tới tên Kiều Chính Long ở Vienna."

Tô Nhã rất phẫn nộ, cô ta đổ lỗi cái tát này cho Lý Phàm, lập tức gửi ảnh chụp biển số xe cho Triệu Hải, nói: "Anh Hải, tôi vừa nhìn thấy Lý Phàm ngồi chiếc xe này, anh điều tra xem là xe của ai."

Triệu Hải ở bên này khó chịu suốt một đêm, lúc này nhận được tin nhắn của Tô Nhã thì càng tức giận hơn.

Cái gì? Không ngờ tên vô dụng Lý Phàm này lại ngồi xe Bentley?

Không thể nào!

Cho nên anh ta trả lời ngay: "Được, chờ anh năm phút!"

Năm phút sau, lúc Triệu Hải điều tra ra được thì kinh ngạc đến ngây người!

Cho nên anh ta lập tức gọi điện thoại cho Tô Nhã, chấn động nói: "Tô Nhã, xe này chính là xe của Kiều Chính Long của Vienna đấy.

Em xác định Lý Phàm ngồi xe này chứ? Em có biết danh hiệu của ngài Kiều Chính Long không? Đây chính là một trong bốn kiêu hùng của thế giới ngầm Hán Thành, danh tiếng gần ngang với ngài Sở Trung Thiên đấy!"

Thịch!

Sau khi Tô Nhã và Tống Văn Văn nghe xong thì ngây người, hai chân run rẩy!

Sao… sao có thể như vậy được?

Lý Phàm lại quen biết với nhân vật lớn như vậy à?

Ngài Kiều lái xe cho anh ta?

Mà bên này, Lý Phàm được Kiều Chính Long đưa đến bệnh viện.

Anh đi tới phòng bệnh của Xuyến Xuyến, thấy Xuyến Xuyến đang chơi với búp bê nhồi bông công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn thú. Cô bé còn buộc hai bím tóc trông rất đáng yêu.

Cô bé với hai mắt thật to, da mịn như đồ sứ, mặt tròn như đứa trẻ sơ sinh, giọng điệu non nớt gọi Lý Phàm: "Ba, ba mau qua chơi với con đi."

Lý Phàm vội vàng bước tới và ngồi xuống đất, giả làm bà phù thủy với vẻ mặt hung ác nói: "Chỗ ba có quả táo, con muốn cho công chúa Bạch Tuyết ăn không?"

Xuyến Xuyến liếc nhìn Lý Phàm và nói với dáng vẻ bà cụ non: "Ba, ba thật ấu trĩ, con không chơi với ba nữa."

Xuyến Xuyến nói xong thì quay đầu đi, không để ý tới Lý Phàm nữa.

Lý Phàm ủ rũ, dỗ dành cô bé rất lâu mới dỗ được.

Không bao lâu, Cố Họa Y cũng tới, một nhà ba người ở với nhau rất vui vẻ hòa thuận.

Nhưng Lý Phàm đã nhìn ra được Cố Họa Y dường như có tâm sự, anh hỏi nhưng cô không chịu nói.

Hôm sau, Từ Thiên Hải gọi điện thoại cho Cố Họa Y, mời cô và Lý Phàm đi ăn cơm, bảo là muốn xử lý mối quan hệ của ba người.

Sau khi Cố Họa Y nói với Lý Phàm chuyện này, anh trả lời thẳng: "Đi, sao lại không đi? Lại nói, em là vợ anh, anh còn sợ anh ta cướp em đi sao?"

Thật ra Cố Họa Y không muốn đi. Cô biết mối quan hệ giữa Lý Phàm và Từ Thiên Hải nên rất lúng túng.

Nhưng nếu Lý Phàm đã nói vậy, Cố Họa Y cũng không từ chối nữa.

Quả thật, ba người bọn họ cần phải nói chuyện với nhau cho rõ ràng.

Lý Phàm cảm thấy bữa cơm dưới ánh nến tối nay có thể phải hoãn lại rồi.

Buổi trưa, bọn họ đến điểm hẹn là khách sạn Hương Tuyết Hải.

Đây là khách sạn năm sao hiếm thấy ở Hán Thành được trang bị đầy đủ karaoke, tắm, massage, mọi thứ đều có cả.

Sau khi Lý Phàm và Cố Họa Y vào báo tên phòng vip, lại có nhân viên phục vụ đặc biệt dẫn bọn họ vào trong.

Mà lúc bọn họ đi tới phòng Vip, hai tên dân xã hội xuất hiện ở trong đại sảnh.

"Tổng giám đốc Từ, người tới rồi, có thể bắt đầu được chưa?" Một người đàn ông vạm vỡ mặc áo phông đen với vẻ mặt dâm đãng gian giảo nói với điện thoại.

Mà ánh mắt gã vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Cố Họa Y.

Cô gái này quả thật quá mọng nước!

Tối nay, tổng giám Từ có thể vui vẻ rồi.

Nói không chừng đến lúc đó, mình và các anh em còn có thể chấm mút chút đỉnh nữa.

Chương 98: LẬP KẾ HÃM HẠI

Lúc này Từ Thiên Hải đang cầm điện thoại ngồi trong phòng vip, gương mặt lạnh lùng nói: "Anh phải bảo đảm tuyệt đối không thể có sai sót, bằng không các người sẽ không lấy được một đồng nào đâu!"

Từ Thiên Hải đã chuẩn bị rất lâu cho kế hoạch ngày hôm nay.

Anh ta không cho phép có bất kỳ sai sót nào.

Anh ta tính sẽ bắt được Cố Họa Y, đồng thời loại bỏ Lý Phàm!

"Tổng giám đốc Từ, ngài yên tâm. Mã Côn tôi làm việc thì bảo đảm với ngài là tuyệt đối không sai sót. Hôm nay ngài cứ chờ mà chậm rãi hưởng thụ cô gái kia đi."

Trong điện thoại vọng tới tiếng cười dâm đãng của Mã Côn.

Từ Thiên Hải nhíu mày và lạnh lùng nói: “Các người chỉ cần chú ý làm việc thôi, không cần quan tâm tới chuyện khác."

Anh ta rất không thích giọng điệu của Mã Côn.

Người này háo sắc có tiếng nhưng Từ Thiên Hải phải dùng gã, bởi vì gã làm việc đáng tin.

Đúng lúc này, cửa phòng vip được đẩy ra, Lý Phàm và Cố Họa Y đi tới.

Từ Thiên Hải vội vàng cúp máy, đứng dậy cười tủm tỉm nói: "Họa Y, em tới rồi."

Khi anh ta nhìn thấy Lý Phàm thì lập tức nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Lý Phàm, anh tùy tiện ngồi đi, hôm nay chỉ có ba người chúng ta thôi."

Lý Phàm và Cố Họa Y ngồi xuống. Bầu không khí trong phòng lại

có vẻ hơi xấu hổ.

Từ Thiên Hải rót rượu cho hai người, cười ha hả nói: "Lâu như vậy, đây lần đầu tiên chúng ta cùng ăn cơm đấy."

Cố Họa Y nói theo cảm tính: "Đúng vậy, cảm ơn anh đã chiêu đãi."

Lý Phàm thật ra không chú ý. Anh ngồi bên cạnh Cố Họa Y và bình tĩnh khoanh tay, nhìn Từ Thiên Hải biểu hiện.

Lý Phàm không biết trong lòng Từ Thiên Hải đang tính toán điều gì, nhưng anh hiểu anh ta không phải là một người dễ dàng từ bỏ.

"Họa Y, Lý Phàm, nào, chúng ta cạn một chén." Từ Thiên Hải nâng chén nói.

Thấy Lý Phàm do dự, Từ Thiên Hải cười như trong không cười nói: "Thế nào, Lý Phàm, không phải anh vẫn còn giận tôi chứ?"

Cố Họa Y trợn mắt nhìn Lý Phàm, chân dưới bàn đá nhẹ anh một cái và nháy mắt ra hiệu.

Lý Phàm suy nghĩ một lát mới nâng chén rượu lên, ba người uống cạn.

Trong lúc ăn, bọn họ chỉ nói chuyện đơn giản về một vài việc vặt.

Đến giữa bữa ăn, đột nhiên có một nhân viên phục vụ bước vào, nói có người đang tìm Cố Họa Y trong đại sảnh, sau đó cô bị dẫn ra ngoài.

Sau đó, Từ Thiên Hải cũng rời đi, nói là ra xem tình hình thế nào.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại một mình Lý Phàm.

Cũng vào lúc này, một người phụ nữ cao ráo mặc chiếc váy màu đỏ với cổ chữ U bước vào, mái tóc uốn xoăn thành lọn lớn, chân đi giày cao gót, dáng người cực kỳ nóng bỏng, cả người tỏa ra mùi thơm nức mũi.

Vừa nhìn cũng biết người phụ nữ này là kẻ hay ra vào trong các quán bar.

Cô ta vừa vào cửa đã khóa cửa lại và ném túi xách trong tay xuống, đi thẳng tới trước mặt Lý Phàm đang ngây người.

"Cô ơi, cô đi nhầm phòng rồi." Lý Phàm hơi bối rối.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo làm anh đoán được đây là một cái bẫy!

Người phụ nữ kia ngồi luôn lên người Lý Phàm, bất chấp tất cả mà nhào tới, đặc biệt "hung hăng"!

Lý Phàm không biết phải làm sao.

Mẹ nó, đây là tình huống gì vậy?

Anh chợt đẩy người phụ nữ trên người ra. Người phụ nữ kia không hề dây dưa, đứng dậy và ngồi xuống sô pha, bình tĩnh rút bao thuốc lá nữ ra.

Lý Phàm còn chưa kịp phản ứng thì cửa phòng vip đã người ta bị đạp ra!

Ngay sau đó, mấy người đàn ông vạm vỡ, đầy hình xăm xông vào. Bọn họ vừa vào cửa đã chặn hết những chỗ có thể chạy trốn trong phòng.

Hai mắt Lý Phàm híp lại và lập tức hiểu ra.

Lúc này, người phụ nữ ngồi trên sô pha vẫn chưa chỉnh lại váy đã lao tới, vừa khóc vừa tố cáo: "Anh Côn, anh phải đòi lại công bằng cho em đấy. Vừa... vừa rồi em suýt nữa đã bị anh ta cưỡng hiếp."

Cách thức quen thuộc!

Lý Phàm lập tức hiểu rõ, đây rõ ràng là một cái bẫy nhằm vào mình!

Anh chỉ dùng ngón chân nghĩ cũng biết là ai làm.

Mẹ nó, Từ Thiên Hải thật vô sỉ!

Gã đàn ông vạm vỡ xăm hình dẫn đầu kia cũng chính là Mã Côn. Gã chợt đá vào ngực Lý Phàm và hung hăng mắng: "Mẹ mày! Thằng nhóc mày lại dám chơi bạn gái tao à! Mày muốn chết hả!"

Lý Phàm lạnh lùng nhìn quanh. Cửa đã bị chặn, cửa sổ cũng có người đứng, hoàn toàn kín không một kẽ hở, đây là tính ăn chắc mình rồi.

Anh lạnh lùng nói: "Tôi không chơi bạn gái anh, là cô ta tự mình xông vào. Hơn nữa, tôi cũng không làm gì cả."

Mà lúc này, ngoài cửa đã có không ít người tụ tập lại, còn thò đầu nhìn vào trong.

Mã Côn gân cổ nói: "Mọi người đều đến xem đi. Thằng nhóc này thấy gái đẹp thì nổi máu dê, kéo bạn gái tôi vào phòng của nó tính cưỡng hiếp. Thế mà nó còn nói mình chẳng làm gì. Mẹ nó, vậy vết son trên miệng, trên mặt mày là do bạn gái tao tự hôn lên chắc?"

Đám người đứng xem ngoài cửa lập tức bàn tán xôn xao:

"Không ngờ ở khách sạn Hương Tuyết Hải còn có người như thế. Người này trông ăn mặc giản dị, không ngờ đầu óc lại bẩn thỉu như vậy!"

"Với loại người này thì cứ phải bắt lại rồi thiến!"

"Mẹ nó, đúng là buồn nôn. Sao không kéo ra ngoài cho mọi người biết mặt, lột quần áo gã rồi ném ra đường đi!"

Nhất thời, cả đám người xúc động và phẫn nộ.

Lý Phàm nghe thấy những lời sỉ nhục của bọn họ thì càng nhíu mày, sắc mặt cũng càng trầm xuống.

Mã Côn đặc biệt chướng mắt với dáng vẻ không hiểu gì cùng vẻ

mặt vô tội của Lý Phàm. Gã lại đạp mạnh một phát và hung ác chỉ vào mũi anh nói: "Thằng nhóc thối tha, mẹ nó mày không tìm được gái à? Dám chơi bạn gái của Mã Côn tao. Mày muốn chết rồi!"

Ánh mắt Lý Phàm sắc bén, nhìn người phụ nữ đang gào khóc bên cạnh Mã Côn và lạnh lùng nói: "Cô nói cho bọn họ biết, có phải cô tự xông vào không?"

Người phụ nữ kia khóc rất thê thảm, giống như hoa lê trong mưa, chỉ vào Lý Phàm phản bác: "Anh Côn, gã nói bậy. Vừa rồi lúc ở bên ngoài, gã nhìn chằm chằm vào chân em, còn nói... nói mông em vểnh. Không ngờ lúc em đi vào phòng vệ sinh, gã từ phía sau nhào tới ôm em, kéo em vào đây cho bằng được. Em... em suýt nữa đã..."

"Mẹ nó! Thằng nhóc, mày còn giả vờ đúng không?" Mã Côn nổi giận, đánh vào đầu Lý Phàm một cái và quát: "Thằng nhóc xấu xa, hôm nay mày xong rồi!"

Mà lúc này, Từ Thiên Hải dẫn theo Cố Họa Y chạy tới.

Từ Thiên Hải nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì tỏ ra rất kinh ngạc, hỏi: "Lý Phàm, có chuyện gì thế? Xảy ra chuyện gì vậy?"

Cố Họa Y cũng suy sụp. Cô nghe được tiếng động, lúc này lại thấy cảnh tượng trong phòng, nghe mọi người xung quanh bàn tán thì hai mắt lập tức đỏ hoe.

"Lý Phàm, anh đã làm gì?" Cố Họa Y nhào tới và kéo cánh tay của Lý Phàm.

Lý Phàm vội kêu lên: "Vợ, em hãy tin anh, anh bị người ta đổ oan. Anh căn bản không quen biết cô gái này, là bọn họ cùng nhau chỉnh anh."

Mã Côn cười mắng: "Mẹ nó! Hóa ra mày đã có vợ còn muốn chơi bạn gái của tao!"

"Này, em gái xinh đẹp, chồng em là một gã biến thái, muốn kéo bạn gái tôi vào phòng để cưỡng bức cô ấy đấy!"

Cố Họa Y nghe vậy thì trong lòng hoảng hốt, lập tức xoay người xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi anh, chồng tôi không làm vậy đâu. Chắc chắn là các anh hiểu nhầm rồi."

Cố Họa Y không tin Lý Phàm sẽ làm ra chuyện như vậy.

Mã Côn kéo người phụ nữ bên cạnh tới và đẩy ra, hung hăng nói với Cố Họa Y: "Cô nghĩ ông đây nói dối à? Mẹ nó, cô không nhìn xem trên mặt chồng cô có nhiều vết son như vậy, bạn gái tôi không có lòng tự trọng, muốn làm với chồng cô chắc?"

Cố Họa Y sợ hãi co người và lùi lại phía sau. Mã Côn quá dữ tợn.

Nhưng cô vẫn cố xin lỗi, nói: "Tôi tin chồng tôi, anh ấy sẽ không làm như vậy đâu. Trong này nhất định là có hiểu nhầm gì rồi."

"Nhầm con mẹ cô đấy!"

Mã Côn nổi giận, vung tay định đánh.

Nhưng tay gã còn chưa đánh tới đã bị Lý Phàm nắm chặt: “Anh động vào tôi còn được, đừng động tới vợ tôi!"

Ánh mắt Mã Côn chợt lạnh. Gã nổi tiếng là kẻ ngoan độc, lực tay cũng mạnh, nhưng không ngờ lại bị một người đàn ông bình thường cản lại như vậy.

Thằng nhóc này không tầm thường đâu.

"Ha ha, tốt, mày thích chơi ngang đúng không! Chờ lát nữa xem mày quỳ thế nào!" Mã Côn nổi giận.

Cùng lúc đó, bên ngoài có mấy người mặc đồng phục cảnh sát đi đến.

"Ai báo cảnh sát thế?" Người đàn ông mặt chữ điền dẫn đầu nghiêm mặt nói.

Bọn họ chính là cảnh sát quản lý trị an trong khu vực này.

"Tôi." Mã Côn nói xong chỉ vào Lý Phàm và cười lạnh nói: "Thằng nhóc này muốn cưỡng hiếp bạn gái tôi, bị tôi bắt tại trận. Các người mau bắt gã lại!"

"Còng tay, dẫn đi." Người cảnh sát cường tráng với gương mặt chữ điền kia nói.

"Các anh, các người nhất định là nhầm rồi. Chồng tôi sẽ không làm chuyện như vậy đâu. Trong này nhất định là có hiểu nhầm." Mắt Cố Họa Y đỏ hoe. Thấy Lý Phàm sắp bị dẫn đi, cô cũng sốt ruột muốn khóc.

"Có hiểu nhầm hay không, cứ đến chỗ chúng tôi sẽ biết hết."

Người cảnh sát mặt chữ điền vung tay lên, ra hiệu cho mấy người anh em bắt Lý Phàm về.

"Chờ đã!"

Cố Họa Y muốn ngăn lại, người cảnh sát mặt chữ điền cảnh cáo: "Cô còn cản trở chúng tôi làm việc, chúng tôi sẽ bắt cả cô đấy!"

"Họa Y, không sao đâu, em cứ yên tâm. Anh có bạn làm trong cục. Lát nữa anh sẽ hỏi thăm hộ Lý Phàm."

Lúc này, Từ Thiên Hải vẫn luôn đứng bên cạnh xem chợt đứng dậy, nói với vẻ rất quan tâm.

Nhưng trong lòng anh ta lại liên tục cười lạnh, nháy mắt với Mã Côn.

Hai người đều cười đắc ý.

Tình hình thế này, Lý Phàm chắc chắn là tiêu đời rồi.

Lý Phàm mỉm cười và lau nước mắt cho Cố Họa Y, nói: "Vợ, em yên tâm đi. Anh đi rồi sẽ nói rõ hiểu nhầm, rất nhanh sẽ lại ra thôi."

Lý Phàm rất bình tĩnh nhưng trong lòng đã tức giận rồi.

Anh lạnh lùng nhìn Từ Thiên Hải và thầm cười lạnh.

Từ Thiên Hải, cuối cùng anh đã ra tay với tôi.

Như vậy thì anh sẽ phải tự mình gánh lấy tất cả hậu quả sau đó.

Lý Phàm bị dẫn đi, còn đưa thẳng vào phòng thẩm vấn trong cục. Trong thời gian anh ở đó không hề có một người nào tới, cứ giam anh lại như vậy thôi.

Mà bên ngoài, đám người Mã Côn đã rời đi từ lâu!

Ở cổng Cục cảnh sát, Mã Côn cười đùa, hút thuốc với mấy anh em, chờ Từ Thiên Hải lái xe qua.

"Tổng giám đốc Từ, lần sau có chuyện như vậy thì nhớ lại tìm chúng tôi nhé." Mã Côn mỉm cười nói, sau đó ôm cô váy đỏ và dẫn theo anh em rời đi.

Từ Thiên Hải lạnh lùng liếc nhìn Cục cảnh sát, cười lạnh chế giễu: “Anh muốn đấu với tôi, sớm muộn gì tôi cũng giết chết anh!"

Mà sau khi Lý Phàm bị một đám người bắt đi, cả thành phố Hán Thành nổi phong ba, sóng ngầm chuyển động...

"Ông Thiên! Xảy ra chuyện rồi, ngài Lý đã bị bắt!"

Bên trong biệt thự, Tần Tư Hạ vội vàng tìm đến Sở Trung Thiên.

Chương 99: SÓNG NGẦM CHUYỂN ĐỘNG

Bên trong biệt thự, Sở Trung Thiên đang nói chuyện với mấy người thân tín.

Lần trước, bọn họ trừ tận gốc Hầu Nguyên Dũng, Sở Trung Thiên nhất thời nuốt không hết được phần bánh gato lớn như vậy, cần phải cố gắng thương lượng với các anh em.

Dù sao cũng là mười mấy khu vực, phía sau còn dính dáng tới quá nhiều lợi ích và mạng lưới quan hệ, anh ta phải thu dọn cho đàng hoàng.

Lúc này, Sở Trung Thiên thấy Tần Tư Hạ sốt ruột chạy vào thì nhíu mày hỏi: "Chuyện gì mà hoảng hốt thế?"

"Ông Thiên, ngài Lý bị bắt rồi." Đầu Tần Tư Hạ đầy mồ hôi, sốt ruột nói: "Tôi vừa từ bên ngoài về, nghe các anh em nói là ngài Lý ở khách sạn Hương Tuyết Hải bị bắt vào trong cục."

Sở Trung Thiên đứng bật dậy, tức giận gào lên: "Cô nói gì? Sao ngài Lý có thể bị bắt được? Bị bắt vì chuyện gì?"

"Nghe nói ngài Lý sàm sỡ phụ nữ và bị bắt tại trận. Nhưng căn cứ theo lời của các anh em, đó là người phụ nữ Mã Côn - một tên tép riu thôi. Tôi đã điều tra qua, mấy người này đều thuộc dạng không sạch sẽ, chắc chúng lập kế hãm hại ngài Lý." Tần Tư Hạ nói cũng có vẻ sốt ruột.

"Mã Côn?" Sở Trung Thiên nghi ngờ lại ngang ngược nói: "Tôi chưa từng nghe qua người này. Gã dám động vào ngài Lý, gã muốn tìm chết rồi!"

Sở Trung Thiên trầm mặt xuống, ánh mắt như muốn giết người quát to: "Dẫn theo mấy người bắt tất cả bọn chúng lại. Đặc biệt là phải chiêu đãi thật tốt tên Mã Côn kia, hỏi rõ xem rốt cuộc là ai bảo gã làm thế! Còn nữa, gọi điện thoại cho Hướng Vĩnh Quốc, bảo anh ta lập tức thả người!"

Sở Trung Thiên hiểu rõ ngài Lý bị bắt, cả thành phố Hán Thành cũng sẽ lật trời!

Những người này đúng là cả gan làm loạn, dám bắt cả ngài Lý!

"Vâng, ngài Thiên!" Tần Tư Hạ xin rời đi.

Sở Trung Thiên cũng vội vàng đứng dậy và rời khỏi biệt thự, tự mình lái xe đi tới nơi nào đó.

Mà bên này, sau khi Lý Phàm bị bắt, Cố Họa Y vẫn luôn ở cùng một chỗ với Từ Thiên Hải, cố nghĩ cách.

"Anh Từ, lần này anh nhất định phải giúp Lý Phàm đấy. Anh ấy sẽ không làm loại chuyện đó đâu. Chắc chắn những người này cố ý vu oan thôi. Em sợ Lý Phàm sẽ xảy ra chuyện mất."

Cố Họa Y khóc lóc, rất lo lắng cho Lý Phàm.

Từ Thiên Hải vừa an ủi vừa nói: "Họa Y, em yên tâm, anh chắc chắn sẽ cố gắng giúp đỡ hết khả năng trong chuyện này. Em đừng sốt ruột, để anh gọi điện thoại cho ba anh. Chắc ông ấy có quen biết không ít người."

Cố Họa Y gật đầu, hai mắt đỏ hoe, từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống.

Bây giờ, cô cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Từ Thiên Hải.

Từ Thiên Hải giả vờ gọi điện thoại cho ba. Sau khi nói một thôi một hồi, sắc mặt Từ Thiên Hải cũng dần trầm xuống, nhăn mặt, nhíu mày.

Cố Họa Y thấy thế thì tim thắt lại, hỏi: "Anh Từ, sao rồi? Chú Từ có cách gì không?"

Từ Thiên Hải thở dài nói: "Họa Y, ba anh đã nhờ người đi hỏi rồi. Nhưng chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, tình hình cụ thể thế nào thì chắc hẳn phải chờ tới sáng mới biết được."

Cố Họa Y cũng biết không dễ nhờ người nên gật đầu, vội vàng hỏi: "Anh Từ, có thể nhờ anh liên lạc với mấy người vừa rồi giúp em được không? Bọn họ muốn bao nhiêu tiền cũng được, em đều cho hết."

Từ Thiên Hải im lặng. Anh ta càng như vậy, Cố Họa Y càng căng thẳng.

Một lát sau, Từ Thiên Hải mới nói: "Để anh thử xem."

Cô không biết, lúc này trong lòng Từ Thiên Hải đang cười lạnh và đắc ý.

Bảo anh ta giúp Lý Phàm à?

Vậy chắc chắn là không được rồi. Anh ta hận không thể vĩnh viễn giam Lý Phàm ở trong tù. Như vậy, anh ta có thể tiếp cận Cố Họa Y mà không cần e ngại. Sau khi có được cô, anh ta sẽ giữ cô cho riêng mình!

Cùng lúc đó, trong phòng Vip đế vương của câu lạc bộ tư nhân Hoàng Đình.

Sở Trung Thiên đi theo cô thư ký ăn mặc gợi cảm cùng dáng người nóng bỏng.

Sở Trung Thiên cúi người, vẻ mặt cung kính nhìn Tiền Phúc đang ngồi trên ghế làm việc trước mặt.

"Tiền lão, ngài Sở tới rồi." Cô thư ký nói với giọng trong vắt.

Tiền Phúc ngẩng đầu lên nhìn Sở Trung Thiên, mỉm cười hỏi: "Tiểu Sở à, sao muộn thế này còn tới tìm tôi vậy? Có chuyện gì à?"

Sở Trung Thiên hơi bối rối, cúi đầu và vội nói: "Tiền lão, xảy ra chuyện rồi. Ngài Lý bị bắt."

"Hả?"

Tiền Phúc ngẩn người, sắc mặt lập tức suy sụp, trầm giọng hỏi: "Cậu chủ nhỏ bị bắt à? Bị ai bắt vậy?"

Cùng lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, một thư ký hốt hoảng đi vào và nói: "Tiền lão, cậu chủ nhỏ bị người ta cố ý vu oan là cưỡng bức phụ nữ, đã bị dẫn đi."

Trong nháy mắt, cả phòng tràn ngập hơi lạnh và một cơn giận đáng sợ!

Người ta có thể cảm giác được bầu không khí này. Trên người Tiền Phúc phát ra khí thế làm người ta khiếp sợ!

"Ai làm?"

Rầm một tiếng!

Tiền Phúc đột nhiên nổi giận, vỗ mạnh xuống bàn làm việc và đứng phắt dậy, hai mắt trợn trừng giống như chuông đồng!

Sở Trung Thiên sợ tới run rẩy, suýt nữa thì không đứng vững. Anh ta chưa từng thấy Tiền Phúc tức giận như vậy.

Cho tới nay, ông già này vẫn luôn nhã nhặn và rất dễ gần.

"Đã điều tra ra được là mấy tên du côn. Người dẫn đầu tên là Mã Côn. Vẫn chưa điều tra ra được là ai đứng phía sau." Người thư ký kia vội vàng trả lời.

"Gọi điện thoại vho Hướng Vĩnh Quốc, bảo cậu ta lập tức thả người, đồng thời nghiêm khắc điều tra kẻ đứng phía sau!"

Tiền Phúc mắt híp nói với giọng điệu lạnh lùng!

Ở khu biệt thự Ngự Long Loan trong khu vực lớn Sở Châu.

Một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi với dáng vẻ oai vệ mặc trang phục đời Đường đang ngồi đánh cờ với một người đàn ông mặc quân phục màu xanh.

Nhìn ra xa, có thể thấy được trong ngoài biệt thự này có hơn mười người đàn ông mặc quân phục đang đặc biệt nghiêm túc canh gác ở các cửa ra vào.

Đúng lúc này, một chiến sĩ vội vàng chạy tới, cúi xuống ghé bên tai người đàn ông mặc trang phục đời Đường nói vài câu.

Cạch!

Quân cờ trong tay ông ta bị bóp nát!

Ánh mắt người đàn ông mặc trang phục đời Đường này chợt lạnh, quát: "Đám công an Hán Thành làm ăn kiểu gì không biết? Chuyện như vậy còn chưa điều tra rõ ràng đã bắt người linh tinh. Mau gọi điện thoại cho Hướng Vĩnh Quốc, bảo cậu ta lập tức thả người!"

Người này đột nhiên nổi giận!

Trong sân, sát khí và uy nghiêm do nhiều năm chinh chiến trên sa trường tăng vọt!

Người đàn ông mặc quân phục ngồi đối diện hỏi: "Quân Thần Đường*, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

*Quân Thần: một chức vụ và quân hàm, không phải tên.

Người đàn ông mặc trang phục đời Đường hừ lạnh một tiếng, chỉ vào người đàn ông hơn ba mươi tuổi đối diện nói: "Người cậu dẫn theo trước đây, bây giờ thì giỏi rồi, trở thành con dao của người ta. Cậu biết cấp dưới của cậu ta bắt ai không?"

Bây giờ Đường Nguyên Trung rất tức giận, cả người đầy phẫn nộ.

Hán Thành này quả thật lật trời rồi!

Ngay cả người kia cũng dám bắt, đây là vội chạy đi đầu thai à?

"Ai?" Người đàn ông mặc quân phục đối diện nhíu mày.

Có thể khiến Quân Thần Đường đột nhiên nổi giận như vậy thì

chắc chắn đã xảy ra chuyện gì lớn rồi.

Đường Nguyên Trung lạnh lùng nói: "Lý Phàm của Long Môn."

Cạch!

Quân cờ trong tay người đàn ông đối diện rơi xuống bàn cờ nhưng anh ta không để ý tới chuyện gì khác, vội vàng đứng lên nói: "Quân Thần Đường, tôi sẽ đi xử lý ngay."

Muốn chết, muốn chết rồi!

Ngay cả người đó cũng dám bắt, cấp dưới của Hướng Vĩnh Quốc quả thật muốn chết rồi!

Cùng lúc đó, trong viện tư pháp của thành phố Hán Thành, Tào Hoa Chính với mặt chữ điền đang ngồi ở trong phòng làm việc mình, ngồi đối diện chẳng phải là ai khác mà chính là Từ Thiên Hải.

Anh ta cầm một hộp trà và tươi cười nịnh nọt nói: "Đội trưởng Tào, đây là dành cho ngài. Bình thường ngài làm việc chịu áp lực lớn, đây chính là Bích Loa Xuân hàng loại ngon nhất đấy."

Tào Hoa Chính liếc nhìn rồi phất tay nói: "Tổng giám đốc Từ cầm về đi. Tôi không nhận thứ này đâu."

Từ Thiên Hải cười ngượng ngùng nhưng không xoắn xuýt nữa, nói thẳng vào điểm chính: "Đội trưởng Tào, ngài xem, chuyện bạn học kia của tôi nên xử lý thế nào?"

Tào Hoa Chính liếc nhìn Từ Thiên Hải và mỉm cười, hỏi: "Tổng giám đốc Từ, cậu muốn xử lý thế nào?"

Muộn thế này mà Từ Thiên Hải còn cầm theo đồ chạy tới đây.

Cậu ta chắc chắn phải có chuyện.

Từ Thiên Hải mỉm cười, nói: "Đội trưởng Tào, tôi biết ngài đang lo lắng chuyện con trai ngài tới trường. Gần đây tôi thấy một căn nhà

có sân thượng trong khu trường học lại nằm ở trung tâm thành phố. Tôi cũng đã đưa chìa khoá cho chị dâu rồi. Nếu không ngài gọi điện cho chị dâu trước?"

Tào Hoa Chính ngẩn người rồi nhíu mày nhìn Từ Thiên Hải một lát, sau đó vội vàng gọi điện thoại cho vợ mình: “Lệ Mai, có phải em nhận chìa khóa của người ta không? Mau trả lại cho anh!"

Bên kia điện thoại, Triệu Lệ Mai đang vui sướng khoe với mấy chị em là mình lấy được một căn phòng ở trong trường học còn ở trung tâm thành phố. Vừa nghe Tào Hoa Chính nói vậy, bà ta lập tức mắng ngược lại: "Sao tôi phải trả lại, người ta tặng cho tôi cơ mà! Tôi không trả đấy! Anh tăng ca cả ngày không chịu về nhà, anh ở cùng con trai anh được mấy ngày chứ? Anh không quân tâm tới chuyện học hành của nó, bây giờ hung dữ với tôi làm gì? Anh có bản lĩnh thì kiếm một phòng trong khu trùng học cho con trai chúng ta đi!"

Tút!

Bên kia đã bị cúp máy.

Mặt Tào Hoa Chính trầm xuống, nhìn Từ Thiên Hải một lát mới hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Chương 100: NGƯỜI NGƯỜI PHẪN NỘ

Từ Thiên hải mặt mày hớn hở, thoải mái ngồi đó, không nhanh không chậm nói: “Tôi không cần Đội trưởng Tào làm chuyện trái pháp luật gì, chỉ muốn anh ta ở lại đây thêm mấy ngày thôi, dẫu sao cũng đã phạm pháp rồi, chúng ta phải xử lý công bằng, nghiêm khắc thi hành pháp luật, anh thấy có đúng không?”

Từ Thiên Hải cười nói, vẻ mặt như thực hiện được âm mưu.

Tào Hoa Chính này thua bởi vợ mình.

Đây chính là sơ hở của hắn ta.

Tào Hoa Chính im lặng suy nghĩ một lát, nhìn chằm chằm Từ Thiên Hải, gật đầu đáp: “Được.”

Mười mấy phút sau, Tào Hoa Chính sửa sang lại tài liệu, đi tới phòng làm việc của cục trưởng, gõ cửa một cái, được đáp lời mới đẩy cửa đi vào.

Lúc này, Cục trưởng Hướng Vĩnh Quốc của đội chấp pháp Hán Thành đang xử lý công vụ.

Đây chính là đầy tớ tốt của nhân dân, đêm khuya vất vả.

“Tiểu Tào à, có chuyện gì mà muộn thế rồi còn đến tìm tôi vậy.” Hướng Vĩnh Quốc nhẹ nhàng hỏi, nâng tách trà lên, uống một hớp trà.

Hướng Vĩnh Quốc rất có ấn tượng với Tào Hoa Chính, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm khắc thi hành pháp luật, là một hạt giống tốt, có thể chú trọng bồi dưỡng.

Tào Hoa Chính cầm tài liệu đi tới: “Anh Hướng, đêm nay mấy đồng nghiệp bắt được một kẻ tình nghi ở khách sạn Hương Tuyết Hải, bây giờ đang điều tra rõ ràng, báo cáo đều ở đây, mong anh Hướng sắp xếp.”

Nói xong, Tào Hoa Chính cung kính đưa tài liệu cho Hướng Vĩnh Quốc.

Hướng Vĩnh Quốc sửng sốt, sau đó sa sầm mặt.

Chẳng lẽ Tào Hoa Chính này đang đùa mình ư, chút chuyện nhỏ còn phải xin chỉ thị của ông ta?

Cạch!

Hướng Vĩnh Quốc buông tách trà xuống, không vui nói: "Tiểu Tào, chút chuyện nhỏ này cậu còn phải đích thân chạy đến hỏi tôi à? Cậu hồ đồ rồi sao?"

Tào Hoa Chính bất chấp tất cả nói: "Anh Hướng, tuy chuyện này nhỏ thật, nhưng chẳng phải gần đây muốn nghiêm trị mảng này sao, tôi cảm thấy có thể tạo thành một ví dụ tiêu biểu để tuyên truyền, kẻ tình nghi Lý Phàm này cũng phải bị phạt nặng."

Hướng Vĩnh Quốc hiểu rõ, gật đầu, hơi mất kiên nhẫn: "Được, tự cậu xem mà làm, không cần nói với tôi."

Chút chuyện nhỏ này, Hướng Vĩnh Quốc để Tào Hoa Chính tự xử lý.

Nhận được lệnh, Tào Hoa Chính đi ra ngoài.

Tào Hoa Chính vừa đi, máy bàn trên bàn làm việc của Hướng Vĩnh Quốc cũng reo lên.

Vừa nghe máy, bên kia vang lên một giọng nói khách sáo: "Cục trưởng Hướng, tôi là Sở Trung Thiên."

"Đêm khuya ông Sở gọi điện thoại cho tôi là vì chuyện gì thế?" Hướng Vĩnh Quốc biết Sở Trung Thiên, thế lực to lớn.

"Tôi cũng không vòng vo với ông, đêm nay cấp dưới của ông bắt một người bạn của tôi, hy vọng ông mau chóng thả người, trong chuyện này có hiểu lầm." Sở Trung Thiên nói với giọng điệu

thương lượng.

Đương nhiên Hướng Vĩnh Quốc nghe ra được, nhướng mày, nặng nề nói: “Ông Sở, người của tôi sẽ không bắt người lung tung, nếu người bạn kia của ông thật sự trong sạch, đương nhiên tôi sẽ xử lý công bằng, điều này ông cứ yên tâm.”

“Tôi bằng lòng tin tưởng ông, nhưng trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, hy vọng chỗ ông có thể xử lý công bằng.”

Ý trong câu nói này của Sở Trung Thiên đã rất rõ ràng rồi.

Hướng Vĩnh Quốc cau mày, thái độ này khiến ông ta rất bất mãn.

Sở Trung Thiên, tôi không động vào ông mà ông lại dám nói chuyện với tôi như thế!

“Ông Sở, chúng tôi đều là người tin theo chứng cứ làm theo pháp luật, nếu người bạn kia của ông thật sự không làm gì, sau đó đương nhiên sẽ được thả.” Giọng nói của Hướng Vĩnh Quốc cũng trở nên lạnh lùng.

“Nếu Cục trưởng Hướng đã nói thế thì tôi nhất định sẽ tin tưởng, hy vọng ông mau chóng xử lý.”

Cụp!

Nói xong câu đó, điện thoại cũng cúp.

Hướng Vĩnh Quốc giận tím mặt đột nhiên đập bàn một cái!

Sở Trung Thiên ông nghĩ mình là ai mà dám nói chuyện với tôi như vậy hả!

Mấy năm nay, nếu không vì nể tình Sở Trung Thiên chuyển hình thành công, trở thành tập đoàn nổi tiếng, còn làm nhiều việc thiện, thì Hướng Vĩnh Quốc đã bắt ông ta từ lâu rồi.

Nhưng ông cũng không có chứng cứ.

Giờ thì hay lắm, Sở Trung Thiên lại dám nói chuyện hùng hồn với ông.

Rốt cuộc tối nay có ai bị bắt vậy?

Hướng Vĩnh Quốc cảm thấy rất khó chịu, cau mày, ông cứ cảm thấy chuyện này là chuyện Tào Hoa Chính nói khi nãy.

Lúc ông ta định đích thân ra ngoài hỏi thử, điện thoại cá nhân của ông ta lại reo lên, nhìn thấy thông báo cuộc gọi, Hướng Vĩnh Quốc vô cùng kích động.

“A lô, Chủ tịch Tiền, sao ông lại nhớ gọi điện thoại cho tôi thế này.” Hướng Vĩnh Quốc cung kính nói.

Tiền Phúc, đại gia số một khu vực Sở Châu đấy.

Có biết bao nhiêu người muốn làm quen với ông ta.

Đương nhiên Hướng Vĩnh Quốc cũng không ngoại lệ.

Đây là nhân vật đại biểu cho các tập đoàn ở Sở Châu, rất có thể diện.

“Cục trưởng Hướng, tôi cũng không vòng vo với cậu, cậu chủ nhỏ của tôi bị người của cậu bắt nhầm, hy vọng cậu mau chóng điều tra rõ sự thật, mau chóng thả người.” Tiền Phúc nói chuyện rất khách sáo, nhưng lời nói lại mang theo khí thế không cho phép cãi lại.

Lúc này Hướng Vĩnh Quốc thật sự thấy sợ rồi!

Cậu… Cậu chủ của Tiền lão?!

Trời ạ!

Như thế lai lịch của anh lớn đến mức nào chứ!

“Chủ… Chủ tịch Tiền, ông yên tâm, tôi lập tức cho người đi điều tra, điều tra ngay đây, nhất định sẽ xử lý công bằng theo chứng cứ

và sự thật, một lát nữa sẽ cho ông câu trả lời chắc chắn.” Hướng Vĩnh Quốc không dám thất lễ.

Chuyện này không thể chậm trễ được!

Sao hôm nay bắt nhầm người nhiều thế?

Rốt cuộc mấy cấp dưới này đang làm gì vậy.

Sau sự khiếp sợ, Hướng Vĩnh Quốc cực kỳ tức giận.

“Cục trưởng Hướng, vậy ông già này xin cảm ơn cậu, năm sau tôi định bỏ vốn xây dựng một trường học, góp phần giúp đỡ cho sự phát triển ổn định của Hán Thành.” Tiền Phúc nói.

“Thình thịch!”

Hướng Vĩnh Quốc sửng sốt!

Xây trường?!

Ngạc nhiên! Quá ngạc nhiên!

“Cảm ơn sự ủng hộ to lớn của Chủ tịch Tiền với công việc của chúng tôi! Tôi sẽ tự mình đi xử lý, xin ông đợi một lát, chắc chắn sẽ cho ông một câu trả lời hài lòng!”

Hướng Vĩnh Quốc không ngừng nói cảm ơn, cúp máy, ông ta thở phào một hơi, lấy lại tinh thần từ trong cơn khiếp sợ.

Hướng Vĩnh Quốc vội vàng mặc đồng phục vào, đội mũ lên muốn đi ra ngoài.

Vừa kích động vừa tức giận!

Ngay cả cậu chủ của Chủ tịch Tiền cũng dám bắt lung tung, đám cấp dưới thật đúng là làm càn!

Lúc này, máy bàn lại reo lên.

Hướng Vĩnh Quốc vốn đang nôn nóng, cầm ống nghe lên, vội vàng hỏi: “Ai vậy, không thể đợi lát nữa hẳn gọi sao?”

Thái độ rất khó chịu.

Nhưng bên kia điện thoại lại vang lên tiếng hừ lạnh: “Được đó Hướng Vĩnh Quốc, bây giờ cả tôi mà cậu cũng dám gào, có phải chuyển chức nên cả Đường Nguyên Trung này cũng không quen nữa rồi không?!”

Một giọng nói lạnh lẽo mang theo tức giận.

Cả người Hướng Vĩnh Quốc run lên, nhìn sang thông báo cuộc gọi đến: “Quân… Quân thần Đường? Ông hiểu lầm rồi! Bên tôi có chút chuyện gấp, cho nên…”

“Hừ!”

Trong điện thoại vọng ra tiếng hừ lạnh, Hướng Vĩnh Quốc càng sợ hơn.

Đường Nguyên Trung, một người đàn ông tựa như ngọn núi lớn.

Bối cảnh hùng hậu!

Không thể thất lễ!

Năm đó, lúc Hướng Vĩnh Quốc còn là một nhân vật nhỏ đã được huấn luyện bởi ông ấy.

“Tôi không quan tâm cậu có chuyện gấp gì, hôm nay người của cậu không biết tốt xấu bắt người lung tung, còn bắt khách quý của Đường Nguyên Trung này, nhất định phải điều tra rõ ràng, sau đó thả người!” Đường Nguyên Trung lạnh lùng nói.

Nghe thây lời này, Hướng Vĩnh Quốc sởn tóc gáy!

Con mẹ nó!

Sao lại bắt phải khách quý của Đường Nguyên Trung thế này!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hướng Vĩnh Quốc nôn nóng đến mức đầu đổ đầy mồ hôi: “Quân thần Đường, ông yên tâm, tôi lập tức tự mình đi điều tra, ông cho tôi mười lăm phút, tôi nhất định sẽ cho ông một câu trả lời hài lòng.”

“Được, chỉ cho cậu mười lăm phút! Trễ một phút thì tự cậu cởi quần áo trên người xuống đi!” Đường Nguyên Trung giận dữ nói.

Cạch!

Điện thoại bị cúp.

Cả người Hướng Vĩnh Quốc như mất hết sức lực, đầu kêu ong ong.

Xảy ra chuyện!

Xảy ra chuyện lớn rồi!

Tào Hoa Chính, con mẹ nó, rốt cuộc cậu bắt ai về cho ông đây vậy!

Hướng Vĩnh Quốc vội chạy ra ngoài, kêu tài xế lập tức chạy xe đến phân cục.

Trên đường ông ta cũng đã hỏi rõ ràng, đêm nay chỉ bắt có một người thôi.

Một người?

Chỉ một người đã động đến Sở Trung Thiên, Tiền Phúc, thậm chí là cả Đường Nguyên Trung!

Chết tiệt!

Người này phải có sức mạnh và bối cảnh lớn đến mức nào chứ!

Rốt cuộc đám cấp dưới ngu xuẩn này đã làm chuyện gì khiến

người người phẫn nộ thế!

Vừa xuống xe, Hướng Vĩnh Quốc đã đi thẳng vào phân cục.

Tất cả đồng nghiệp của phân cục nhìn thấy ông ta đến đều đứng lên nghiêm chào, không ai dám lên tiếng.

Vì sao ư?

Bọn họ cũng không mù, nhìn ra được đây là muốn đến hỏi tội!

“Tào Hoa Chính! Cậu đi ra đây cho ông!” Hướng Vĩnh Quốc quát to, đạp mở cửa phòng làm việc của Tào Hoa Chính ra.

Lúc này Tào Hoa Chính đang cãi vã với vợ trong phòng làm việc.

Hắn ta muốn vợ trả chìa khóa lại nhưng vợ lại không chịu, ầm ĩ với hắn ta.

Tào Hoa Chính không kịp nói gì, cúp máy, vội vàng tiến lên nghênh đón, cười hỏi: “Anh Hướng, sao anh lại đích thân đến đây? Xảy ra chuyện gì thế?”

Ầm!

Hướng Vĩnh Quốc đột nhiên đập bàn chỉ vào Tào Hoa Chính quát mắng: “Là do chuyện tốt cậu làm đấy, người đâu, nhốt người ở đâu rồi?”

Chương 101: THÂN PHẬN CỦA TÔI

Tào Hoa Chính lúc này mặt mày đơ ra, không ngờ lại Hướng Vĩnh Quốc lại nổi giận đến như vậy!

Ông ta trước giờ chưa từng thấy.

Là người già nhiều năm, Tào Hoa Chính rất rõ ràng, đây nhất định là xảy ra chuyện rồi.

Lẽ nào, người trẻ tuổi bị bắt đó, lai lịch rất kinh khủng sao?!

“Cục trưởng Hướng, ông đây là?”

Tào Hoa Chính ngước lên hỏi.

Hướng Vĩnh Quốc trợn mắt tức giận kẻ trước mặt, giọng nói lạnh lùng, nói: “Ông còn không biết ngại mà hỏi tôi?! Bản thân ông làm ra chuyện ngu xuẩn! Người đâu, nhốt đâu rồi? Dẫn tôi qua đó! Ngay lập tức!”

Tào Hoa Chính này, đến bây giờ vẫn chưa rõ tình hình.

Uống cho ông ta còn làm nhiều năm như thế, vậy mà không có mắt nhìn như thế.

Tào Hoa Chính biết Hướng Vĩnh Quốc đang tức giận, cũng không dám chậm trễ, vội vàng dẫn đường, đến một phòng thẩm vấn.

Mà lúc này, trong phòng thẩm vấn, Lý Phàm thản nhiên ngồi đó, nhắm mắt dưỡng thân.

Anh căn bản không cần phải lo lắng.

Chuyện này, anh không sai.

Tự nhiên có người sẽ thay anh xử lý, anh chỉ cần an tâm đợi là được rồi.

Nhưng, Lý Phàm đang suy nghĩ một chuyện, nên làm sao đối phó với Từ Thiên Hải.

Thủ bút này, người khác nhìn không ra, nhưng Lý Phàm biết, tuyệt đối là Từ Thiên Hải làm.

Không ngờ, tên này vẫn là ra tay với anh rồi.

Cửa đẩy ra, có hai người đi vào, người dẫn đầu tự nhiên là Tào Hoa Chính, Hướng Vĩnh Quốc đằng sau vội vàng đi vào theo.

Khi ông ta nhìn thấy Lý Phàm nhốt bên trong, cũng có vẻ mặt nghi hoặc, người trẻ tuổi như này, có thể kinh động ba phương thể lực, thật sự không thể xem thường.

“Cậu Lý, xin lỗi, chuyện của cậu đã tra rõ ràng rồi, là hiểu lầm, bây giờ cậu có thể đi rồi “

Hướng Vĩnh Xương cười nói, còn coi như hòa khí.

Tào Hoa Chính sững ra, nói: “Cục trưởng Hướng, chuyện này mấy người anh em của chúng ta đều nhìn thấy, là sự thật, sao có thể nói thả là thả được?”

Cái này nếu như là thả rồi, Tào Hoa Chính ông ta không thể ăn nói.

Tuy nhiên, Hướng Vĩnh Quốc lạnh lùng nhìn Tào Hoa Chính, trực tiếp rút điện thoại ra, ném vào trong lòng ông ta, trầm giọng nói: “Ông tự mình xem cho rõ, xem xong rồi nói tiếp với tôi, người có thể thả hay không?!”

Vĩnh Hướng Quốc lúc này thật sự tức giận rồi.

Tào Hoa Chính không điều tra rõ thì bắt người bừa bãi, vốn dĩ đã là phạm sai.

Bây giờ, anh vậy mà còn không thừa nhận.

Người ta đều đã gửi bằng chứng đến trong tay mình rồi!

Đây là vả mặt!

Trong lòng Tào Hoa Chính hoảng rôi, mở video ra, thì nhìn thấy mấy người bị hại trước, thành thật nói bọn họ vu khống sự thật đã xảy ra cho Lý Phàm.

Lộp bộp!

Trong lòng Tào Hoa Chính hoảng rôi, ông ta biết bắt sai người rồi.

Chuyện này, lỗi lầm của ông ta rất lớn.

“Tào Hoa Chính, tôi bây giờ hỏi ông, người có thể thả chưa!” Hướng Vĩnh Quốc quát.

Sắc mặt của Tào Hoa Chính đỏ bừng, mồ hôi lạnh toát ra trên trán, cúi đầu nói: “Có thể thả”

“Hừ!” Hướng Vĩnh Quốc hừ lạnh một tiếng, xoay đầu liền cười nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, xin lỗi, tôi đại diện cho phân cục bày tỏ sự xin lỗi với cậu, hy vọng cậu đừng để bụng, chuyện này chúng tôi nhất định sắc sâu rút ra bài học, tuyệt đối không tái phạm nữa!”

Lý Phàm đến bây giờ cũng không có nói gì, anh chỉ lạnh lùng nhìn Tào Hoa Chính, sau đó thản nhiên cười nói với Hướng Vĩnh Quốc: “Không sao, một chút hiểu lầm nhỏ, tôi là tin tưởng các người”

Hướng Vĩnh Quốc mặt mày tràn ngập ý cười, đích thân đưa Lý Phàm đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Tào Hoa Chính, đình chức 3 tháng, viết kiểm điểm cho tôi”

Trước khi đi, Hướng Vĩnh Quốc tức giận quát Tào Hoa Chính, người sau chỉ có thể đáp ứng.

Đợi sau khi bọn họ đi, Tào Hoa Chính mới gọi điện cho Từ Thiên Hải, ngữ khí lạnh lùng: “Từ Thiên Hải, người thả đi ra, cậu có biết cậu suýt nữa gây họa lớn cho tôi không hả? Ngày mai để vợ tôi đem chìa khóa trả lại cho cậu, chuyện này cậu đừng tiếp tục tìm

tôi nữa!”

Tức giận đùng đùng!

Bên này Từ Thiên Hải mặt mày ngạc nhiên, thế nào cũng không ngờ sẽ là kết quả này.

Lúc này mới đi vào không đến nửa tiếng thì người đã thả rồi!

“Đội trưởng Tào, chuyện gì thế?

Người sao nói thả thì thả rồi?” Từ Thiên Hải không hiểu, lúc này đang ở trong biệt thự của mình.

Lý Phàm giờ như nào rồi?

Cứ thả đi như thế?

“Cậu còn hỏi tôi sao? Cậu biết cậu đã chọc vào ai rồi không? Cục trưởng Hướng đích thân đến thả người!

Những người mà cậu tìm đó, làm ra mấy cái thủ đoạn vớ vẩn, tôi không bắt cậu đã là không tồi rồi, còn đến hỏi tôi?”

Tào Hao Chính tính khí bạo phát, tên Từ Thiên Hải này, thủ đoạn quá bẩn rồi!

“Hướng Vĩnh Quốc đích thân đến thả người?” Từ Thiên Hải bị dọa rồi, mặt mày sửng sốt.

Lý Phàm có thân phận gì, vậy mà khiến cục trưởng Hướng đích thân đến thả người!

“Đội trưởng Tào, ông có thể giúp tôi…

Từ Thiên Hải khẩn trương rồi, nhưng lời còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cúp.

Fuck!

Từ Thiên Hải rất tức giận, đập nát chiếc điện thoại, đi qua đi lại ở trong phòng khách.

Lý Phàm vậy mà được thả rồi!

Con mẹ nó còn chơi gì nữa?

Kế hoạch của anh ta mới vừa bắt đầu thì đã chết yểu rồi?

Lập tức dùng một chiếc điện thoại khác gọi điện cho Mã Côn, nhưng rất lâu sai, điện thoại mới được kết nối.

“Từ Thiên Hải, có phải là rất bất ngờ không, sẽ là tôi.”

Giọng nói quen thuộc khiến cả người Từ Thiên Hải run lên, tay chân lạnh toát, mồ hôi hột trên trán cũng lăn xuống.

“Lý Phàm?! Cậu tại sao lại có…”

Lời của Từ Thiên Hải bị mắc kẹt ở cổ họng!

Đây là điện thoại của Mã Côn, bây giờ là Lý Phàm nghe, đầu heo cũng nghĩ tới được là có chuyện gì.

“Mã Côn đâu?” Từ Thiên Hải ổn định lại cảm xúc hoảng sợ, hỏi.

“Ở cửa nhà anh”

Lý Phàm bình tĩnh nói, sau đó, trong điện thoại truyền đến tiếng hu hu.

Từ Thiên Hải giật mình, từ trên sô pha trong phòng khách đứng dậy, nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, xuyên qua cửa kính nhìn ra bên ngoài.

Hai chiếc Mercedes-Benz màu đen, đèn hậu đỏ rực, dừng ở cổng biệt thự.

Mà ở đầu xe, một người đàn ông đang dựa vào đầu xe, hút thuốc, đầu thuốc hơi đỏ, khiến trong lòng Từ Thiên Hải hoàn toàn hoảng.

Lý Phàm!

Anh sao nhanh như vậy đã đến rồi?

Bụp!

Từ Thiên Hải còn chưa phản ứng kịp, cửa lớn biệt thự bị đạp ra, Sở Trung Thiên dẫn mười mấy anh em, trực tiếp xông vào!

Một nhóm người khí thế ngút trời, nhanh chóng bao vây phòng khách ở tầng 1.

Rầm một tiếng.

Mã Côn bị bịt miệng bằng vải xanh, bị một thủ hạ trực tiếp đã đến trước sô pha của phòng khách, quỳ trên đất, mặt mày sưng húp tím bầm, rất thê thảm.

Tất cả xảy ra quá đột ngột rồi.

Từ Thiên Hải căn bản không có thời gian suy nghĩ.

Ở cửa, Sở Trung Thiên lập tức bước vào, đằng sau ông ta, Lý Phàm từ từ đi theo, ném đầu thuốc xuống đất, bình tĩnh giẫm, mới cất bước đi vào.

Như chỗ không người, ngồi luôn ở sô pha, đánh giá hoàn cảnh trong biệt thự.

“Không ngờ, lâu như vậy rồi, tôi có thể đến đây ngồi” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Từ Thiên Hải bây giờ toàn thân đổ mồ hôi lạnh, anh ta bị một màn trước mắt làm cho ngây người rồi.

Người cung kính đứng bên cạnh Lý Phàm, không phải chính là hùng ưng ngầm của Hán Thành, Sở Trung Thiên!

Đây… đây rốt cuộc là sao thế?

Xoeẹt.

Sở Trung Thiên cho thủ hạ giật khăn bịt miệng Mã Côn ra, Mã Côn không ngừng dập đầu xin tha, khóc lớn nói: “Anh Lý tha mạng, anh Lý tha mạng, cầu xin anh Ly tha cho tôi một con đường sống, tôi sai rồi, tôi cũng không dám nữa, chuyện lần này đều là chủ ý của một mình Từ Thiên Hải, đều là anh ta bảo tôi làm như thết”

Bản năng cầu sống, mỗi người đều sẽ có.

Từ Thiên Hải vừa nghe, hai mắt trợn trừng, mở miệng mắng: “Đồ khốn!

Tôi căn bản không quen biết anh, tôi khi nào sai khiến anh chứ? Anh đây là ngậm máu phun người!”

Từ Thiên Hải cũng không ngốc, Lý Phàm hôm nay đột nhiên đến đã cho anh ta áp lực rất lớn!

Nhất là người đầy trong phòng, và Sở Trung Thiên ở bên cạnh Lý Phàm.

Nhân vật này, đi đến đâu đều là khiến người ta cung kính, hôm nay lại cam nguyện đứng ở bên cạnh Lý Phàm, nhìn Lý Phàm.

Nhìn ra được, Sở Trung Thiên ở trước mặt Lý Phàm, chính là đàn em, không dám hỗn xược.

Cho nên, Từ Thiên Hải rất cẩn trọng.

Sự biến hóa của Lý Phàm, quá nhanh rồi, quá vượt ngoài dự liệu của mọi người rồi!

Mã Côn quỳ trên đất, liều mạng chỉ vào Từ Thiên Hải, nói: “Từ Thiên Hải, rõ ràng chính là anh cho tôi 300 triệu, bảo tôi làm như thết”

“Anh Lý, anh nhất định phải tin tưởng tôi, là anh ta, đều là anh ta bảo tôi làm như thế, cầu xin anh tha cho tôi “

đi, tôi cũng không dám nữa rồi Mã Côn khóc nức, dập đầu bụp bụp, đầu cũng bị vỡ rồi.

Anh ta sợ rồi.

Đó chính là Thiên gia Sở Trung Thiên!

Giậm chân, bản thân sẽ bị ném xuống sống.

Lý Phàm chỉ là hơi động ánh mắt, Sở Trung Thiên đã hiểu rõ, trực tiếp cho người dẫn Mã Côn ra ngoài.

Bên ngoài, tiếng kêu thảm thiết và tiếng cầu xin vang lên, đánh vào phòng tuyến nội tâm của Từ Thiên Hải.

Hai mắt của anh ta âm hàn, trán toát mồ hôi lạnh, liều mạng suy nghĩ tình cảnh trước mắt của mình.

Rối tung rồi.

Không ngờ, Lý Phàm vậy mà không phải là người bình thường!

Anh ta vậy mà có thể che giấu lâu như thết "Lý Phàm, xem ra vẫn là tôi không đủ hiểu cậu, không ngờ, cậu vậy mà có thể quen biết Sở Trung Thiên" Từ Thiên Hải cười lạnh nói: "Những năm này, cậu che giấu đủ sâu"

Tuy nhiên anh ta bây giờ rất kinh hoảng, nhưng anh ta cũng sẽ không sợ.

Bản thân cũng không phải là bao bông gòn!

Lý Phàm bình tĩnh nói: "Không cần dùng ánh mắt của anh nhìn tôi, thân phận của tôi, anh mãi mãi không đoán ra được"

"Vậy sao? Vậy tôi thật là tò mò, cậu có thể có thân phận gì?" Từ Thiên Hải cười lạnh châm chọc.

Cũng đến lúc này rồi, anh ta vậy mà còn muốn trang bức.

Tưởng quen biết Sở Trung Thiên thì anh ta sẽ sợ anh sao?

Ba của anh ta chính là chủ tịch của tập đoàn Từ Thị, cũng là người có thể quan biết với người có máu mặt!

“Anh rất muốn biết thân phận của tôi sao?” Lý Phàm đột nhiên hỏi.

Chương 102: THỦ ĐOẠN KHỦNG KHIẾP

Lý Phàm nheo mắt, trong ánh mắt lộ ra ý lạnh.

Từ Thiên Hải cả người run lên, cứ cảm thấy Lý Phàm của lúc này, toàn thân toát ra một cỗ khí tức anh ta khó tả.

Là loại cảm giác tự tin vô địch đó.

“Lý Phàm, cậu thật sự tưởng mình quen biết Sở Trung Thiên thì rất giỏi sao?” Từ Thiên Hải bật cười, cưỡng ép bản thân chấn tĩnh.

Đây chắc chăn là giả, dựa vào đâu mà một tên phế vật như Lý Phàm, đột nhiên trở nên cường thế như vậy.

Từ Thiên Hải có ba, ba anh ta quen biết nhiều.

Anh ta mới không lo lắng Lý Phàm dám làm gì với anh tai Tuy nhiên, ngay sau đó, Lý Phàm lại nhàn nhạt nói: “Từ Thiên Hải, tôi không muốn nhắm vào anh, nhưng anh đâu đâu cũng nhắm vào tôi, chuyện tối nay, tôi biết là kẽ hoạch của anh, nếu như tôi cứ như thể thả anh thì có lỗi với chính tôi, cũng có lỗi với Cố Họa Y.

Đối với Từ Thiên Hải, trong lòng Lý Phàm không có bao nhiêu sự đồng cảm, tên này, cứ nhòm ngó Cố Họa Y, bản thân phải ra tay cảnh cáo một phen.

Sắc mặt của Từ Thiên Hải ngây ra, lông mày nhíu chặt, cười lạnh nói: “Lý Phàm, tôi thật sự không tin anh có thể làm gì với tôi!”

Tuy nhiên, lời của anh ta vừa dứt, Lý Phàm ở sô pha đối diện bình tĩnh nói: “Anh ngông cuồng như này, không phải chính là ở vào người và thực lực của ba anh sao, vậy tôi bây giờ ở trước mặt anh hủy nó”

Nói rồi, Lý Phàm rút điện thoại ra, trực tiếp gọi điện cho Tiền Phúc: “Động thủ đi”

“Được tiểu thiếu chủ, đã sắp xếp rôi” Trong điện thoại Tiền Phúc đáp.

Rốt cuộc là đi đến bức này.

Lý Phàm sẽ không hối hận, bởi vì anh không cho phép có bất cứ ai tổn thương đến Cố Họa Y.

Sự sắp xếp của Từ Thiên Hải tối nay, không phải chính là muốn nhân cơ hội có được Cố Họa Y sao.

Cho nên, anh ta đáng chết!

Từ Thiên Hải nhìn một màn này, không nhịn được đứng đó cười điên cuông, chỉ vào Lý Phàm nói: “Lý Phàm, cậu là đang trêu tôi à? Cậu tưởng dựa vào một cuộc điện thoại của cậu, ba tôi có thể ngã xuõng? Cậu nằm mơ đi! Ba tôi chính là chủ tịch của tập đoàn Từ Thị, cũng là một trong những hội viên của thương hội Hán Thành, cậu biết đây là phân lượng gì không? Huống chỉ, ba tôi còn quen thị trưởng!”

Đối diện với nụ cười lạnh và sự châm chọc của Từ Thiên Hải, Lý Phàm vô cùng thản nhiên, chỉ lạnh nhạt nhìn.

Từ Thiên Hải, quá tự tin rồi.

Cười điên cuông không đến một phút, điện thoại của Từ Thiên Hải đổ chuông rồi.

Nhìn số hiển thị, ba của anh ta gọi tới!

Từ Thiên Hải cười lạnh, rất là đắc ý, lắc chiếc điện thoại, nói: “Xem đi, mở to mắt chó của cậu ra mà nhìn! Điện thoại của ba tôi, tôi ngược lại muốn hỏi xem, cậu có lật đổ được ba tôi không!”

Nghe máy, Từ Thiên Hải cất giọng nói: “Ba, sao thế?”

“Từ Thiên Hải! Con có phải là ở bên ngoài chọc ai rôi không? Con chọc đến ai rôi?!” Trong điện thoại, một tiếng quát giận dữ vang lên, khiến đầu óc của Từ Thiên Hải ong lên.

Chuyện gì thế?

Từ Thiên Hải hoảng rồi, tiếng cười tắt ngủm, mồ hôi lạnh trên trán chảy ra, dự cảm không tốt ập tới!

“Ba, có ý gì thế?” Từ Thiên Hải không hiểu hỏi, ánh mắt nghi hoặc khóa chặt trên người Lý Phàm.

“Vừa rồi thương hội Hán Thành thông báo, thẻ hội viên của Từ Thị chúng ta bị hủy rồi!” Từ Hậu Phong đột nhiên tức giận quát: “Còn cả công ty nhà chúng ta, toàn bộ bị điều tra! Tiền cũng bị đóng băng hết! Con mẹ nó con rốt cuộc ở bên ngoài chọc giận ai rồi?!

Con biết bây giờ những nhà buôn bán đó đã gọi bao nhiêu cuộc cho ba rồi không?! Con thật sự hại chết ba rồi!

Nhà họ Từ chúng ta bị con hủy rồi!

Nghiệt tử, nghiệt tử!”

Lộp bộp!

Từ Thiên Hải lúc này dấy lên làn sóng dữ dội trong lòng!

Ba bị cách chức, tập đoàn Từ Thị bị điều traI Tất cả sản nghiệp, tiền của nhà họ Từ đều bị đóng băng!

Điều này khác gì khiến nhà họ Từ phá sản!

Như thế, nhà họ Từ ít nhất nợ ngoài đến 900 tỷ!

Đây là thủ đoạn gì?

Quá dọa người rồi!

“Ba, ba… không thể nào, sao có thể như thế?” Từ Thiên Hải lúc này còn không tin, nhưng anh ta đã toát mồ hôi hột, bước chân vô lực, mông ngồi phịch trên sô pha, hai mắt dại đi.

“Con mẹ nó con hỏi ba! Con cái đồ nghiệt tử này! Người ta gọi rõ họ tên, nói là họa con gây ra!” Ba Từ gào trong điện thoại.

Đột nhiên, một tiếng phá cửa vang lên: “Từ Hậu Phong, ông bị nghi ngờ trục lợi, làm dụng chức vị, bây giờ bị bắt, mời đi theo chúng tôi một chuyến!”

Từ Thiên Hải nghe rõ ràng lời này, sau đó đầu bên kia truyên đến tiếng gào giận dữ không cam lòng của Từ Hậu Phong: “Nghiệt tử!”

“Ba? Bai”

Từ Thiên Hải rất khẩn trương, sắc mặt trắng bệch, điện thoại bị gián đoạn, anh ta giống như bị rút mất xương sống, mềm nhữn ngồi trên sô pha.

Xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Chỗ dựa của Từ Thiên Hải, trong một đêm sụp đổ rồi!

Anh ta sẽ phải đối mặt với khoản nợ với hàng trăm nhà buôn bán, những nhà buôn bán đó, ai trên người sạch sẽ chứ?

Ít nhiều đều có dính líu với thế lực ngầm!

Từ Thiên Hải hoàn toàn sợ hãi rồi, kiếp này của anh ta xong rồi, thậm chí cái mạng này đều có thể xong rồi!

Quá ác rồi! Lý Phàm quá ác rồi!

Trực tiếp cắt đứt đường lui của anh ta!

Mà lúc này, Lý Phàm rất là bình tính đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Từ Thiên Hải, tất cả đều là tự anh gây ra, đây là một bài học tôi cho anh, hy vọng anh tự biết lấy mình”

Nói rồi, Lý Phàm đứng dậy rời khỏi.

Rất nhanh, mọi người đều rời đi.

Từ Thiên Hải mất hồn một mình ngồi trên sô pha trong phòng khách, cười mất kiểm soát, sau đó là khóc to.

Không ngờ, Từ Thiên Hải anh ta lại thua trong tay Lý Phàm.

Thậm chí, anh ta ngay cả Lý Phàm làm như nào cũng không rõ.

Chỉ một cuộc gọi, một cuộc gọi!

Quá kinh khủng rồi!

Lý Phàm quá khủng bố rồi!

Nhưng, tôi không cam lòng!

Từ Thiên Hải tôi không cam lòng!

Anh ta lập tức rút điện thoại ra, run rẩy ấn một số điện thoại, nghẹn ngào nói: "Cậu, xin hãy cứu cháu, cứu lấy nhà họ Từ, cậu..."

Quay trở lại Lý Phàm, anh sau khi từ biệt thự của Từ Thiên Hải đi ra thì lên xe của Sở Trung Thiên, trước đi tới chỗ của Tiền Phúc.

"Lão Tiền, muộn như vậy rồi tìm tôi có chuyện gì?" Lý Phàm ngồi trên sô pha êm ái, thưởng thức rượu vang.

Tiền Phúc rất là cung kính đứng ở trước Lý Phàm, hơi cúi người: "Tiểu thiếu chủ, xin lỗi, là sơ xuất của tôi, hại cậu bị hàm oan"

Lý Phàm thờ ơ nói: "Lão Tiền, ông đừng nói với tôi mấy lời khách sáo này, đâu có chuyện gì lớn. Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì, khẩn trương muốn gặp tôi như thế"

Tiền Phúc suy nghĩ một lát, cung kính đáp: "Tiểu thiếu chủ, Long hậu mấy ngày nữa chuẩn bị đến Hán Thành"

Lộp bộp!

Bầu không khí bỗng trở nên yên ăng dị thường!

Ly rượu vang trong tay Lý Phàm dừng ở khoảng không, cách nửa ngày, anh mặt mày u ám để xuống bàn trà được viền bằng đá cẩm thạch tơ vàng.

Hai mắt trống rỗng, dường như có tâm sự.

Một lát sau, Lý Phàm mới cau mày hỏi: “Bà ta đến Hán Thành làm cái gì?”

Long hậu, người nắm quyền của Long Môn hiện nay.

Là một người phụ nữ thủ đoạn rất độc ác.

Năm đó, chính một tay kế hoạch của bà ta, đem anh và mẹ đuổi ra khỏi Long Môn.

“Tiểu thiếu chủ, Long hậu nói, muốn đến thăm con dâu của Long Môn và cậu” Tiên Phúc hai mắt hơi nheo lại, ngữ khí đè thấp.

Sự tổn thương mà Long hậu gây ra với tiểu thiếu chủ, Tiền Phúc đều biết.

Lần này bà ta đến Hán Thành, sợ rằng không có đơn giản như thế.

“Tôi biết rồi” Lý Phàm nhíu mày nói, ánh mắt lạnh lùng.

Nếu bà ta đã muốn đến, vậy anh phải chuẩn bị một chút rồi.

Không có tâm trạng ngồi lại nữa, Lý Phàm đứng dậy rời khỏi, mặt mày ưu phiền.

Tiền Phúc đích thân đưa anh đến tiểu khu.

“Tiểu thiếu chủ, vậy tôi trở về trước” Tiền Phúc cung kính nói, chuẩn bị chiếc xe Rolls Royce.

Tuy nhiên, Lý Phàm lại nói: “Muộn như vậy rồi, vào trong ngồi đi”

Tiền Phúc ngây ra, nghi hoặc nói: “Tiểu thiếu chủ, như vậy được không?”

“Không sao, không ai biết ông, hơn nữa tôi có thể ứng đối được, cứ tìm một lý do giải thích thôi, còn lý do gì, tự ông nghĩ đi” Lý Phàm nói.

Nói xong, anh dẫn đầu đi vào tiểu khu.

Tiền Phúc bất lực thở dài, tiểu thiếu chủ làm việc, thật sự là không ai đoán được.

Để thủ hạ lát chiếc Rolls Royce sang con đường gần đó, Tiền Phúc mới cất bước đi theo Lý Phàm.

Trong nhà lúc này, Cố Họa Y đỏ mắt khóc không ngừng.

“Ba, ba nhất định phải cứu Lý Phàm, anh ấy là bị người khác vu oan”

Cố Thiệu Huy ngồi trên sô pha, tức đến nỗi sắc mặt đỏ bừng, khóe miệng giật giật: “Cuộc gọi này ba sẽ không gọi! Chuyện này là bản thân Lý Phàm xông vào, để tự nó giải quyết.

Nếu như nó thật sự bị oan, tự nhiên sẽ được thả ra”

Cố Thiệu Huy rất tức giận, quá mất mặt rồi!

Con rể của mình vậy mà làm ra loại chuyện này!

Càng đừng nhắc đến Vương Cẩn Mai lúc này, mặt mày giận dữ vì xấu hổ, quát mắng: “Phế vật! Bại hoại! Bại hoại gia phong! Họa Y, mẹ đã nói với con, tên vô dụng đó không phải thứ gì tốt đẹp, con không nghe mẹ, cứ muốn ở bên nó, bây giờ tốt rồi, con cũng nhìn rõ rồi, phế vật mặt người dạ thú! Như thế này, ngày mai con ly hôn với Lý Phàm, lần này bắt buộc phải ly hôn!”

Vương Cẩn Mai điên rồi, con gái vừa về nhà thì nói chuyện này với bọn họ.

Lúc này, Vương Cẩn Mai mặt mày vô cùng khó coi.

Đứa con rể này, thật là muốn làm mất hết mặt mũi của hai người già bọn họ!

Chuyện này nếu như truyền đến †ai của hàng xóm trên phố, Vương Cẩn Mai bà ta còn sống được không?

Tốt nhất phải nắm chắc, như thế này bà ta có thể ép con gái ly hôn rồi.

Cố Họa Y ôm mặt, suy sụp khóc to.

Ba mẹ của cô không giúp, cô phải làm sao đây?

Vừa hay vào lúc này, chuông cửa vang lên.

Vương Cẩn Mai vốn dĩ đã tức điên, tự nhiên không có tính khí tốt, quát: “Ai, cô hồn nào, nửa đêm ấn cái gì mà ấn!”

Chương 103: ÔNG TA LÀ NGƯỜI GIÀU NHẤT

Cạch! Cửa mở ra, người đứng ngoài cửa là Lý Phàm.

Biểu tình trên mặt của Vương Cẩn Mai ngưng đọng lại, mặt mày nghi ngờ: "Cậu không phải là bị bắt rồi sao, sao lại thả ra rồi"

Lý Phàm cười nói: "Mẹ, con không có phạm pháp, bọn họ tự nhiên thả con ra rôi"

Vào lúc này, Cố Họa Y nghe thấy tiếng của Lý Phàm, vội vàng xông tới, ôm chầm lấy Lý Phàm, khóc nức nở.

Lý Phàm an ủi vài câu: "Được rồi được rôi, tôi không có sao, giờ không phải đã ra rồi sao"

Trong phòng khách, một nhà ngôi cùng nhau.

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy ngôi trên sô pha, ánh mắt sắc bén mang theo sự giận dữ, nhìn chằm chằm Lý Phàm, có ý chất vấn rất lớn.

Mà phía Lý Phàm, còn có một ông già ngồi cùng, chính là Tiên Phúc.

Vương Cẩn Mai luôn nhìn chằm chằm Tiên Phúc, vẻ mặt không vui nói: "Lý Phàm, ông lão này là ai, cậu sao tùy tiện dẫn người không quen biết vào nhà tôi?"

Vương Cẩn Mai rất không thích cách ăn mặc của ông già này, lớn tuổi như vậy rồi còn mặc vest, trong tay còn câm một chiếc hộp màu đen bà ta chưa từng thấy, vẻ mặt tươi cười.

Vừa nhìn là biết già mà không đứng đắn.

Lý Phàm ở cùng với người như vậy, chẳng trách bị bắt.

Lý Phàm nhàn nhạt giải thích: “Mẹ, ông ấy là… bạn của con, lần này con có thể ra ngoài, chính là nhờ vào quan hệ của ông ấy”

Còn bạn bè gì, Lý Phàm không nói.

Nếu như nói với bà ta, người ngồi trước mặt này là người giàu nhất của đại khu Sở Châu, hơn nữa là quản gia của mình, Vương Cẩn Mai liệu có bị điên không?

“Lão hủ Tiền Phúc, chào hai vị”

Tiền Phúc đã tìm hiểu qua, mẹ vợ của tiểu thiếu chủ là một người chua ngoa, đanh đá và thích vô cứ gây sự nổi tiếng, hôm nay vừa gặp, quả nhiên không khác biệt gì.

“Tiền… Tiền Phúc?”

Cố Họa Y lúc này mới dịu lại, nghiêm túc nhìn người ở bên cạnh Lý Phàm vài lần, kinh ngạc nói: “Ông thật sự là Tiên Phúc chủ tịch Tiền?”

“Họa Y, con còn quen ông lão này.’ Vương Cẩn Mai bĩu môi, cười lạnh như thiếu đòn.

“Mẹ, Tiền Phúc chính là người giàu nhất của đại khu Sở Châu chúng ta, hình như còn là chủ tịch của tập đoàn Hán Tân..” Cố Họa Y kích động nói.

Chông của cô vậy mà quen biết Tiền Phú!

c Điều mẫu chốt hơn là, ông lão này, không phải chính là người lần trước ở cửa bệnh viện Lý Phàm giúp chỉ đường sao?

Hình như cũng là ông chủ lớn của Quan Nhân Đường, dù sao lân trước chuyện của Quan Nhân Đường, chính là vì Lý Phàm giúp ông lão này mới được giải quyết.

“Người giàu nhất của đại khu Sở Châu? Như ông ta?”

Vương Cẩn Mai khinh thường đánh giá trên dưới Tiền Phúc, vẻ

mặt chê bai nói: “Họa Y, con đừng có đùa với mẹ! Lý Phàm có thể quen biết người có tiên như vậy sao? Với cả, không phải là tùy tiện một người tên Tiền Phúc cũng là người giàu nhất”

Vương Cẩn Mai không biết Tiền Phúc đó là có lý do, bà ta đâu có quan tâm đến chuyện của giới thương nghiệp, người cả ngày buôn bán chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Hơn nữa, ở trong mắt của bà ta, Lý Phàm tên vô dụng này có thể quen biết với người có tiền như vậy hay sao?

Nếu như thật sự quen biết, bà ta có thể dập đầu thắp hương cho anh!

Đối diện với sự châm chọc của Vương Cấn Mai, Tiền Phúc mặt mày cũng giật giật, nhưng vẫn nhịn.

Cố Họa Y càng khẩn trương không thôi, không ngừng đánh mắt với Vương Cẩn Mai, nhưng bà ta đều xem như không thấy, ngược lại càng mỉa mai hơn.

“Lý Phàm, sau này đừng có đem con chó con mèo gì đó vào trong nhà, nếu không cậu cũng đừng bước vào nhà của tôi!”

Vương Cẩn Mai bất mãn nói, ngay cả ánh mắt cũng lộ ra vẻ châm chọc mỉa mai.

Tuy nhiên, vừa hay vào lúc này, trong TV đột nhiên chiếu một tin tức.

“Căn cứ theo tin tức mới nhất của nhà đài, chủ tịch tập đoàn Hán Tân ông Tiền Phúc, cá nhân đã bỏ ra 3.

tỷ, xây dựng trường cảnh sát lớn nhất trong thành phố chúng ta, vì sự ổn định phát triển của thành phố chúng ta, tạo ra cống hiến cực lớn”

Theo nội dung của tin tức, cả phòng khách, toàn bộ đều chết lặng!

Đặc biệt là trên màn hình còn kèm theo ảnh của Tiền Phúc và

video phỏng vấn!

Vương Cẩn Mai hai mắt trợn trừng, nhìn đăm đăm người giàu nhất trong TV, sau đó ánh mắt lại không ngừng di chuyển trên người ông lão trước mặt.

“Ôi mẹ ơi Vương Cẩn Mai lúc này bị dọa cho cả người run rẩy, chỉ vào TV: “Ông, ông ông… ông thật sự là Tiền Phúc đó?

Tiền Phúc người giàu nhất đó?”

Trời ạt Vương Cẩn Mai suy sụp rồi!

Bà ta vừa rồi đã làm cái gì, đã nói cái gì?

Hồ đồ, thật sự hồ đồ rồi!

Người có tiền như thế, vậy mà sẽ đến nhà bà ta ngồi, bà ta còn châm chọc mỉa mai người ta.

“Aiya, cái đó… ông Tiền, ông đừng hiểu lầm, đừng để bụng, tôi chính là một lão già giở người, những lời nói vừa rồi, đều là đánh rắm, ông đừng nghe”

Vương Cẩn Mai hoảng hốt không thôi, vừa là kích động vừa là đứng dậy nịnh bợ, vội vàng đi pha trà gọt hoa quả, cái gì ăn ngon uống ngon hận không thể nhét hết vào trong miệng của Tiền Phúc.

Tiền Phúc chỉ mỉm cười nhàn nhạt, khách khí vài câu: “Không cần phiền phức như thế, tôi chỉ là đưa người anh em Tiểu Lý về, đi ngay đây”

“Không phiền phức không phiền phức, ông Tiền có thể đến nhà chúng tôi ngồi chơi, nhà chúng ta chính là được phúc từ tổ tiên trên cao. Ông ăn đi, đây đều là hoa quả tôi vừa mua hôm nay, trà này cũng là loại tốt nhất, bình thường tôi đều không lỡ uống”

Thái độ của Vương Cẩn Mai lúc này thật sự phải gọi là thay đổi 180 độ, siêng thôi rồi.

Ngay cả Cố Thiệu Huy muốn chen miệng phụ họa vài câu cũng bị bà ta cắt ngang.

“Ngồi ở đó đọc báo của ông đi”

Vương Cẩn Mai nói với Cố Thiệu Huy, say đó ngoảnh đầu lại, hai mắt phát sáng, nhìn Tiền Phúc giống như nhìn báu vật gì đó.

Cố Họa Y rất là bất lực, mẹ của cô như này, thật sự là mất mặt mà.

Một giây trước hận không thể đuổi người ta đi, một giây sau hận không thể dính vào người của người ta.

“Mẹ, chủ tịch Tiền người ta trăm công nghìn việc, người ta có việc” Cố Họa Y nói.

Vương Cẩn Mai trừng mắt với Cố Họa Y, nói: “Con hiểu cái gì, đừng nói linh tinh”

Sau đó, bà ta lại vừa hi hi đứng dậy, sau đó trực tiếp trừng mắt với Lý Phàm, nói: “Đứng lên, ngồi sang bên đó”

Lý Phàm bất lực, chỉ có thể đứng dậy.

Vương Cẩn Mai đặt mông xuống, ngồi bên cạnh Tiền Phúc, mặt mày đều là vẻ nịnh nọt, nói: “Ông Tiền, ông sao quen biết với Lý Phàm nhà chúng tôi thế?”

Bây giờ bắt đầu nhắc đến Lý Phàm nhà chúng tôi rồi, thật là mặt dày Vô SỈ.

Vương Cẩn Mai tuy muốn lấy lòng Tiền Phúc, nhưng trong lòng bà ta hiểu.

Loại vô dụng như Lý Phàm, vậy mà có thể quen với ông chủ doanh nghiệp giàu có như thế.

Đó thật là mặt trời mọc đằng tây.

Tiền Phúc cười nói: “Tôi và Tiểu Lý là một lần gặp ngẫu nhiên mà quen biết, cậu ấy giúp tôi một việc, lần này cậu ấy xảy ra chuyện, tôi là trả lại nhân tình”

“Ồ, giúp đỡ à” Vương Cẩn Mai cười ha ha, lườm nguýt Lý Phàm, trong lòng rất không vui.

Còn tưởng Lý Phàm có bản lĩnh gì, thì ra vẫn là một tên vô dụng.

Nhân tình gì không trả, cứ phải cứu cậu ta!

Nhân tình này, nếu như là mình đấn, không phải là hoàn mỹ.

Lý Phàm cũng rất bất lực, không có nói gì.

Mà lúc này, Tiền Phúc cũng đứng dậy, bắt tay với mọi người nói: “Xin lỗi các vị, nếu Tiểu Lý đã không sao, vậy lão hủ đi trước, đã làm phiền rồi”

Vương Cẩn Mai sao có thể nhìn túi tiền đi như thế được, vội vàng kéo tay của Tiền Phúc, nói: “Ông Tiền, cảm ơn sự giúp đỡ của ông với Lý Phàm của nhà chúng tôi, lần sau nhất định đến nhà tôi ăn cơm”

Tiền Phúc cười cười, nói vài câu khách sáo thì rời đi.

Vương Cẩn Mai đích thân đưa ra đến cửa lớn của nhà tổ, đợi người lên chiếc Rolls Royce rồi, bà ta mới mặt mày tiếc nuối quay lại.

Rolls Roycel Đó chính là xe hơi hạng sang!

Vừa vào cửa thì bà ta kích động gào lên: “Lão Cố, nhà chúng ta sắp phát tài rồi, đó chính là Tiền Phúc, Tiền Phúc!”

Cố Thiệu Huy lạnh lùng nhìn bà ta nói: “Vậy bà vừa rồi còn chuẩn bị đuổi người ta”

Điều Cố Thiệu Huy không vui chính là, nhân vật lớn có tiền có địa vị như thế đến nhà mình, ông ta vậy mà không bắt được chuyện,

toàn bộ bị bà vợ giành nói.

Vương Cẩn Mai lườm ông ta, trong lòng sướng rên, không biết đang nghĩ gì, khi nhìn thấy Lý Phàm còn ở trong phòng, mọi khi căm ghét chê bai anh ta, nay nở ra nụ cười sáng lạn, ngồi ở trước anh.

“Lý Phàm à, đừng trách mẹ trước kia đối với con như thế, con nếu như sớm nói với mẹ, con quen biết Tiền Phúc, mẹ chắc chắn xem con như con trai ruột mà đối đãi”

Sự vô sỉ của Vương Cẩn Mai, thật sự cao đến cảnh giới nhất định.

Lý Phàm không tiền không thế, bà ta mắng nhiếp sỉ nhục đủ điều.

Bây giờ Lý Phàm quen Tiền Phúc, bà ta muốn xem anh như con trai ruột mà đối đãi.

Cố Họa Y cũng cảm thấy Vương Cẩn Mai quá đáng rồi, mẹ của mình cũng quá tiện đi.

“Đúng rồi Lý Phàm, sau này đi lấy lòng Tiền Phúc đó nhiều vào, đối với con chắc chắn không có hại” Vương Cẩn Mai nói, sau đó hỏi: “Lần trước con giúp ông ta cái gì?”

Vương Cẩn Mai để tâm nhất chính là điều này, trong lòng bà ta tính toán, có thể đòi ít tiền về không.

Lý Phàm thuận miệng nói dối: “Lần trước trên phố gặp chủ tịch Tiền không biết đường, chỉ đường cho ông ấy, ông ấy chắc là vội đến bệnh viện khám bệnh, không có chuyện gì lớn”

“Aiya, ông ta không cho con tiền sao?” Lời này của Vương Cẩn Mai vừa dứt, hai mắt nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Lần trước anh cho bà ta 150 triệu, còn nháo ra trò cười lớn như thế.

Chẳng lẽ, tiền này chính là Tiền Phúc đó cho?

Chắc chắn không chỉ có 150 triệu!

Thăng này, chắc chắn còn giấu tiền khá!

c Bắt buộc phải đòi!

“Mẹ, mẹ muốn cái gì, Lý Phàm là người như nào mẹ còn không biết sao?

Anh ấy có thể đòi người ta tiền sao?”

Cố Họa Y lúc này lên tiếng, vẻ mặt hơi lạnh.

Mẹ của cô nói cái gì thế, nghi ngờ Lý Phàm?

“Con hiểu cái gì, im miệng!”

Vương Cẩn Mai quát Cố Họa Y một câu, sau đó như thẩm vấn Lý Phàm: “Lý Phàm, con cũng gọi mẹ một tiếng mẹ, con gái của mẹ cũng gả cho con, chịu khổ bốn năm, mẹ và ba con cũng bị con làm mất mặt không ít lần, con còn có thể giấu chúng ta, rốt cuộc đã cho con bao nhiêu?”

Bà ta là nhận định Lý Phàm chắc chắn nhận tiền rồi.

Lý Phàm nhìn Cố Họa Y, khẽ thở dài, tỏ ra bất lực.

Bị Vương Cẩn Mai nhìn, thật sự phải lột lớp da rồi.

“600 triệu, còn có 450 triệu, là dùng để chữa bệnh cho Xuyến Xuyến”

Lý Phàm chỉ có thể nói như thế.

600 triệu!

Vừa nghe con số này, cả người Vương Cẩn Mai đều tràn đầy tinh thần rồi, nhìn chằm chằm Lý Phàm, lấy ra uy nghiêm của mẹ vợ, chìa tay lạnh lùng nói: “Đưa thẻ cho mẹ, mẹ giữ giúp các con.

Chương 104: SAO CÓ THỂ SẼ LÀ LÝ PHÀM

Chìa tay thì muốn tiền, đây chính là Vương Cẩn Mai.

Một người phụ nữ mặt dày vô sỉ.

Lý Phàm á khẩu, không biết nên nói gì, ánh mắt nhìn sang Cố Họa Y.

Cố Họa Y đi tới, lạnh lùng mở miệng: “Mẹ, mẹ làm cái gì? Cho dù số tiên này Lý Phàm nhận rồi, cũng không thể cho mẹ, đây là tiền dùng để chữa trị cho Xuyến Xuyến”

Cố Họa Y hiểu rõ tính cách của Lý Phàm, anh chắc chắn là vì ứng phó với Vương Cẩn Mai mới nói ra 600 triệu.

Nhưng anh không ngờ, mẹ của cô vậy mà lại trực tiếp đòi tiền.

Vương Cẩn Mai vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức tối sầm, đứng dậy vô lý gây sự: “Mẹ đâu nói không chữa bệnh cho Xuyến Xuyến, số tiền này chỉ là để ở chỗ mẹ giữ trước, hai đứa cần dùng tiên thì nói với mẹ không phải là được rồi!”

Cố Họa Y tức điên, số tiên này bất luận như thế nào cũng không thể đưa cho bà ta.

Trong lòng Vương Cẩn Mai căn bản không có Xuyến Xuyến.

Số tiên này một khi đến tay của bà ta, muốn lấy lại thì sẽ không dễ dàng.

Thấy Cố Họa Y không chịu, Vương Cẩn Mai quay đầu nhìn Lý Phàm, tức giận nói: “Lý Phàm, tôi hỏi cậu, số tiên này cậu có đưa cho tôi bảo quản không?”

Đây là có y tứ ép chó đi cày mà.

Lý Phàm cũng rất bất lực, lắng lặng rút ra chiếc thẻ đã chuẩn bị từ

trước.

Từ sau chuyện xảy ra ở ngân hàng lần trước, Lý Phàm đã chuẩn bị chiếc thẻ này, bên trong có 450-600 triệu.

Bộp!

Vương Cẩn Mai nhanh tay nhẹ mắt, nhân lúc Cố Họa Y chưa ra tay, trực tiếp giật lấy, trợn mắt nói: “Như này mới nghe lời!”

Sau đó, bà ta vui vẻ câm chiếc thẻ, thích không lỡ buông tay, xoay người ngúng nguấy đi vào phòng ngủ, làm gì đó một hồi mới đi ra.

Sau khi đi ra, Lý Phàm và Cố Họa Y đã đi rồi.

“Bọn nó đâu rồi?” Vương Cẩn Mai lạnh mặt nghi hoặc nói.

Cố Thiệu Huy bất lực thở dài, nói: “Còn không phải là bị bà chọc tức trở về phòng rồi”

Vương Cẩn Mai bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Không phải chỉ là lấy của nó có 600 triệu thôi sao, sao hả, số tiên này tôi còn không thể lấy sao? Tôi cũng là vì tốt cho chúng nó, số tiên này nếu như để ở chỗ Lý Phàm, không chừng bị nó tiêu bậy tiêu bạ gì đó.”

Vương Cẩn Mai xem thường Lý Phàm, tự nhiên không thể để tiền ở trên người anh được.

“Không được, cậu tra cho tôi, công ty ở Hán Thành của Tiền Phúc đó ở đâu? Tôi ngày mai đến một chuyến, đây mới có 600 triệu, ông ta có tiền như thế, thế nào cũng phải cho 3 tỷ” Vương Cẩn Mai nói, trong lòng đã có chủ ý.

Một cái cây hái ra tiền như này, tuyệt đối không thể bỏ qua như thế được.

“Muốn tra tự bà tra đi, tôi không có rảnh làm trò với bà” Cố Thiệu Huy đau đầu, tháo cái kính lão xuống, trực tiếp đi vào trong phòng ngủ.

“Cố Thiệu Huy, ông là có ý gì? Tôi đây là hô nháo sao? Tôi còn không phải là vì cái nhà này! Ông nếu như quản nổi con gái của ông thì ông đi kêu nó ly hôn với Lý Phàm đi!”

Vương Cẩn Mai phát tiết chưa hết, lập tức mắng mỏ.

Trong phòng ngủ, Cố Họa Y ngồi ở đầu giường, tức giận, vừa rồi chuyện mẹ cô làm, quá khiến cô cảm thấy mất mặt rồi.

“Lý Phàm, anh đừng trách mẹ con, bà ấy chính là một người như thế”

Cố Họa Y nói, sau đó hỏi: “Còn nữa, cái thẻ đó của anh thật sự là chủ tịch Tiền cho anh sao?”

Lý Phàm cười ha ha gật đầu nói: “Ừm, em yên tâm đi, bên trong có tiền”

Cố Họa Y bĩu môi, hốc mắt ươn ướt nhìn Lý Phàm, đột nhiên xông tới ôm lấy Lý Phàm, khóc: “Em còn tưởng anh phải bị nhốt lại”

Lý Phàm sững người, sau đó võ nhẹ vào lưng của Cố Họa Y, dịu dàng nói: “Đồ ngốc, anh đây không phải là ra ngoài rồi sao, không có chuyện gì, chỉ là hiểu lầm”

Cố Họa Y ừm ừm gật đầu.

Trong lòng Lý Phàm bây giờ rất vui, lâu rồi không có cùng ôm nhau thân mật như thế, cơ thể ôn nhuận như ngọc, khiến anh có hơi không lỡ buông tay.

Vốn dĩ tối nay đặt một nhà hàng dưới ánh nến, đáng tiếc bởi vì chuyện này, chỉ có thể hoãn lại.

Ngày hôm sau, Lý Phàm không cần đến quán đi làm, tất cả mọi việc giao cho Tân Dao quản lý, anh tin tưởng năng lực của Tân Dao.

Điều bất ngờ là Cố Bội Sam lại chủ động hẹn Lý Phàm ra ngoài.

Hai người gặp mặt ở khu giải trí, Cố Bội Sam còn màn theo mấy người bạn đến.

“Lý Phàm, anh sao bây giờ mới đến: Cố Bội Sam nhìn thấy Lý Phàm từ từ đi tới, vẻ mặt hơi lạnh, biểu tình không vui nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Lý Phàm nhíu mày, nhìn xung quanh, nghỉ ngờ nói: “Tìm tôi có làm gì?”

Cố Bội Sam cười ha hả: “Tìm anh đến chơi, đi, dẫn anh đi gặp bạn của tôi.

Mục đích hôm nay của Cố Bội Sam thật sự là tìm Lý Phàm chơi đơn giản như vậy sao?

Đương nhiên không phải.

Ánh mắt đầu tiên của mấy người bạn đó khi nhìn Lý Phàm thì rất chán giết, vẻ mặt đầy sự giễu cợt.

“Cố Bội Sam, đây chính là tên con rể vô dụng đó của nhà họ Cố các cậu à, thật có cá tính, bây giờ đang thịnh hành phong cách ăn mày sao?”

“Cố Bội Sam, cậu sẽ không phải là trêu chúng tớ đấy chứ, anh ta như này nhìn một cái chính là tên nghèo, có thể mời chúng ta chơi một ngày?”

“Bỏ đi bỏ đi, chúng ta về đi, thật mất hứng, ở cùng với loại người này, tớ ngại mất mặt”

Mấy người, bạn một lời tôi một nhẽ, đâu đâu cũng châm chọc Lý Phàm.

Fuck, người đàn ông này cũng quá nghèo hèn rồi.

Giày đi dưới chân vậy mà không biết nhãn hiệu vì bẩn, sơ mi màu lam cũng giặt đến bạc phếch, đi cùng mấy người bọn họ, rõ ràng không ăn nhập.

Cố Bội Sam thấy mọi người xem thường Lý Phàm, khóe môi cong lên, đạo đức giả phản bác; “Các cậu hiểu cái gì, Lý Phàm rất lợi hại đó! Quan Nhân Đường biết không? Giám đốc Ngô Đạo Văn của nơi đó đều cung kính với anh ta”

Cô ta hôm nay dẫn bạn theo, chính là vì cố tình chèn ép Lý Phàm, chuyện ở Quan Nhân Đường lần trước khiến Cố Bội Sam luôn rất không thoải mái.

Thuận tiện, chơi anh ta một ngày.

Ngô Đạo Văn?

Mấy người bạn một ánh nhìn tôi một ánh mắt, sau đó chính là cười to trong lòng.

“Cố Bội Sam, cậu sẽ không phải là đầu bị úng nước chứ?”

“Cậu biết Ngô Đạo Văn là ai không? Loại người ngu dốt nghèo hèn như anh ta, có thể quan Ngô Đạo Văn?”

“Anh ta nếu như có thể quen Ngô Đạo Văn, tớ quỳ xuống gọi anh ta là ông nội cũng được.”

Mấy nam sinh ăn mặc thời thượng lại huênh hoang, vẻ mặt châm chọc và cười lạnh.

Ngô Đạo Văn, những người sống hay ăn chơi như bọn họ, tự nhiên biết uy danh của Ngô Đạo Văn, một trong tứ hùng ngầm của Hán Thành.

Dưới tay có mấy trăm chỗ vui chơi, mấy trăm đàn em!

Ngô Đạo Văn sẽ cung kính với tên phế vật này sao?

Vậy thì không thể, thật sự chính là trò cười ngang tầm quốc tết Cố Bội Sam giả bộ khẩn trương, nói: “Lý Phàm, anh mau nói cho bọn họ đây có phải là thật, không được, anh bây giờ gọi điện cho Ngô Đạo Văn, bảo ông ta lập tức tới đây!”

Nhưng, Lý Phàm lại lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi không quen ai là Ngô Đạo Văn: “Ha ha hai”

Sau đó thì nổ ra tiếng cười lớn.

Cố Bội Sam cũng cười lạnh hai tiếng, sau đó bước tới, đưa tay võ nhẹ lên mặt của Lý Phàm mấy cái, nói: “Ha ha, Lý Phàm, anh bây giờ giả vờ cái gì nữa? Lần trước không phải là ỷ vào Ngộ Đạp Văn, rất huênh hoang sao? Sao hả, bây giờ lộ tẩy rồi, không dám rồi?”

Nhưng, tay của Cố Bội Sam ở giữa không trung bị Lý Phàm túm lấy.

“Cố Bội Sam, tôi khuyên cô, đừng có rảnh rỗi thì muốn trêu chọc tôi, nếu không phải là nể cô là em họ của Cố Họa Y, cô bây giờ không nhất định có thể đứng đó nói chuyện với tôi như vậy đâu, biết chưa?”

Thái độ của Lý Phàm lạnh băng, ngữ khí lạnh lẽo, hai mắt ẩn hiện sự tức giận.

Cố Bội Sam ngây ra, tay bị hất ra, sợ hãi lại tức giận nhìn Lý Phàm, nửa ngày mới nhả ra được một câu: “Lý Phàm, anh sẽ hối hận”

Vậy mà dám hung dữ với tôi!

Đáng hận!

Cố Bội Sam trong lòng rất không thoải mái, hôm nay bị Lý Phàm hung dữ, cô ta trước giờ chưa từng nhếch nhác như thế.

Tuy nhiên, Lý Phàm lại nhàn nhạt nói: “Tùy cô, nhưng tôi cảnh cáo cô, cô nếu như dám gây ra chuyện, hậu quả tự chịu!”

Nói rồi, Lý Phàm xoay người, hai tay đút trong túi quần rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lý Phàm, cả người Cố Bội Sam tức điên, giậm chân tại chỗ, tức giận nói: “Lý Phàm, anh dám chọc giận tôi, tôi nhất định sẽ khiến anh hối hận! Tức chết tôi rồi!”

Cô ta phải chỉnh Lý Phàm!

Mà sau khi Lý Phàm rời khỏi, anh đi đến tập đoàn Hán Tân, cùng Tiền Phúc gặp mặt.

“Tiểu thiếu chủ, quà mừng thọ cậu muốn tôi đã chuẩn bị xong rồi, cần tôi mở ra xem thử không?”

Tiền Phúc mặt mày cung kính, nữ thư ký tóc vàng mắt xanh đằng sau, trong tay cầm một chiếc hộp gấm lớn bằng nắm tay, hộp gấm rất tinh tế, nhìn chiếc hộp thì biết đồ bên trong giá trị không tầm thường.

Lý Phàm trực tiếp cầm lấy, nói: “Không cần đâu, tặng người ta mà thôi.

Chiếc hộp này của ông quá khéo chọn rồi, đổi một cái bình thường thôi”

Lập tức, nữ thư ký đổi một chiếc hộp bình thường, Lý Phàm cầm trong tay, lúc này mới yên tâm gật đầu.

“Được rồi, vậy tôi về trước” Lý Phàm đứng dậy, khi đi đến cửa, đột nhiên dừng bước, chậm rãi hỏi: “Long hậu, khi nào tới Hán Thành?”

“Không rõ, lịch trình của Long hậu, không ai biết được” Tiền Phúc trả lời, trên mặt xuất hiện một tia ưu lo.

Lý Phàm không nói gì, cứ thế rời đi.

Hôm nay, Vương Cẩn Mai ra khỏi cửa từ sớm, mặc chiếc áo ca rô cách điệu, trong tay xách một cặp lồng canh gà do chính tay bà ta nấu, bắt xe, đi tới tập đoàn Hán Tân.

Trong lòng rất vui, đi đường cũng thoải mái.

Vương Cẩn Mai tại sao lại đến đây?

Tự nhiên là vì để gặp Tiền Phúc.

Bà ta nghĩ rất rõ ràng, lấy lòng Tiền Phúc, sau đó đòi tiền với ông ta.

Lý Phàm đã giúp ông ta, nói thế nào, 600 triệu này quá ít rồi.

Lý Phàm ngại đòi, Vương Cẩn Mai lại muốn, da mặt của bà ta dày.

Không cần nhiều, chỉ cần 3 tỷ, không cho thì bà ta gây sự.

Công ty lớn như thế, còn là người giàu nhất của đại khu Sở Châu, chắc chắn có tiền, sẽ không để tâm đến 3 tỷ này.

Vừa đến dưới tòa nhà của tập đoàn, Vương Cẩn Mai xuống xe, vừa hay nhìn thấy cửa lớn của tập đoàn, một đám người đi ra.

Là Tiền Phú!

cMắt của Vương Cẩn Mai sáng lên, bỗng chốc hưng khí bừng bừng muốn xông tới.

Nhưng, đột nhiên!

Vương Cẩn Mai dừng bước chân Người bên cạnh Tiền Phúc đó không phải là Lý Phàm sao?

Tên vô dụng đó sao lại đến đây?

Vương Cẩn Mai vội nấp sang một bên, giấu cái mông to đi thò cái đầu ra nhìn, phát hiện, Lý Phàm vậy mà được Tiền Phúc mời lên chiếc xe Rolls Roycel Không sai, là mời!

Bà ta nhìn rõ ràng, Tiền Phúc đối đãi với Lý Phàm, rất là cung kính, vừa khom người, vừa đích thân mở cửa xe.

Chuyện… chuyện này sao có thể chứ?

Đây thật sự là con rể phế vật đó của bản thân, Lý Phàm?

Chương 105: ĐÁNH SƯNG MẶT TÊN BÉO

Hoảng rồi hoảng rồi!

Vương Cẩn Mai bây giờ hoảng không thôi, vội vàng lại run rẩy rút điện thoại ra, chụp một bức ảnh.

Bà ta phải lưu bằng chứng, trở về phải hỏi Lý Phàm.

Đương nhiên, trong lòng của Vương Cẩn Mai bây giờ rất nghi hoặc về thân phận của Lý Phàm.

Tên vô dụng này, sao có thể ngồi cùng một xe với người giàu nhất của đại khu Sở Châu được chứ.

Vương Cẩn Mai nghĩ không thông, vội vàng xoay người đi.

Vê đến nhà, bà ta nói chuyện này cho Cố Thiệu Huy: "Lão Cố, ông mau xem cái này, đây có phải là Lý Phàm không?"

Cố Thiệu Huy đang chơi chim, để lông chim xuống, đeo kính lão vào, nói: "Bà chụp nó làm gì? Bà bây giờ còn theo dõi Lý Phàm?"

Cố Thiệu Huy ngạc nhiên, bà vợ này của mình bị làm sao thế.

Kiểu theo dõi không đâu với đâu này cũng dùng rôi?

Vương Cẩn Mai trừng mắt với ông ta, đánh một cái vào cánh tay của ông ta, nói: "Ông xem cho kỹ người bên cạnh nó là ai?"

Cố Thiệu Huy nghỉ ngờ, nhìn kỹ lại, kinh ngạc nói: "Đây… đây là Tiền Phúc?"

Vương Cẩn Mai gật đầu, ngôi trên sô pha, khoanh hai tay, mặt mày trâm tư và bất mãn, nói: "Tên Lý Phàm này, chắc chắn có chuyện giấu chúng ta, lão Cố, mau gọi điện cho Lý Phàm, bảo nó qua đây một chuyến, tôi muốn hỏi thử nó, nó và Tiền Phúc kia rốt cuộc có quan hệ gì, có phải là còn nuốt không ít tiên không?"

Phải, trong mắt của Vương Cẩn Mai chỉ có tiền.

Bà ta cho rằng, Lý Phàm chắc chắn còn nuốt riêng rất nhiều tiên.

Nói không chừng, không chỉ có 600 triệu đơn giản như thế!

Cố Thiệu Huy chần chừ một lát, vội nói: “Cẩn Mai, bà không cảm thấy Lý Phàm khoảng thời gian gần đây biểu hiện không giống với lúc trước sao?”

Vương Cẩn Mai đâu có quan tâm đến mấy thứ này, vỗ bàn nói: “Có gì không giống, vẫn không phải là tên vô dụng, nó nếu như thật sự không giống, tôi bà mẹ vợ này quỳ xuống mời nó bước vào cửa là được rồi”

Cố Thiệu Huy thở dài bất lực, nói: “Bà hà tất cứ phải như thế, Lý Phàm tốt xấu gì cũng là rể của nhà chúng ta, bà cứ phải nhằm vào nó như vậy sao?”

Cố Thiệu Huy tuy cũng không muốn thừa nhận loại phế vật như Lý Phàm, nhưng dù gì cũng là con rể, cũng là người nhà.

Vương Cẩn Mai lườm ông ta, nói: “Sao lại lắm lời như vậy hả, gọi mau đi!”

Thấy Cố Thiệu Huy không nhúc nhích, Vương Cẩn Mai tự mình rút điện thoại ra, tức giận nói: “Ông không gọi, tôi gọi!”

Ấn gọi, Vương Cẩn Mai chờ đợi, điện thoại vừa kết nối, bà ta thái độ ngạo mạn nói: “Lý Phàm, cậu đang ở đâu? Mau chóng trở về, tôi và ba cậu có chuyện tìm cậu.

Bên này Lý Phàm vừa được Tiền Phúc đưa đến bệnh viện thì nhận được điện thoại của Vương Cẩn Mai, thái độ rất không thân thiện, có loại giọng điệu chất vấn.

Anh cười nói: “Mẹ, con ở bệnh viện, vậy lát nữa con sẽ qua”

“Không được! Bây giờ tới đây!”

Vương Cẩn Mai ngạo mạn nói.

Tút!

Điện thoại bị cúp rồi, Lý Phàm rất bất lực thở dài, xoay người lại bắt xe trở Vừa bước vào cửa, Lý Phàm cảm nhận được hàn ý nhàn nhạt trong phòng.

Vương Cẩn Mai ngồi trên sô pha, nhìn anh, lạnh lùng nói: “Đến đây, ngồi”

Lý Phàm gật đầu, chào hỏi với hai ông bà, sau đó ngồi ở sô pha đơn đối diện với Vương Cẩn Mai, hỏi: “Mẹ, có chuyện gì mà gấp như vậy tìm con về thế?”

Vương Cẩn Mai cũng không giấu, nói thẳng: “Lý Phàm, cậu và Tiền Phúc đó rốt cuộc có quan hệ gì? Thật sự chỉ đơn giản là người cậu đã chỉ đường cho?”

Lý Phàm sững người, Vương Cẩn Mai đây là phát hiện cái gì rồi?

Chắc không phải đâu, anh che giấu vẫn được mà.

“Mẹ, cái này không phải đã từng nói rồi sao, nếu không con bảo chủ tịch Tiền đến giải thích?” Lý Phàm nói.

Nhưng, Vương Cẩn Mai lại cười lạnh, trực tiếp mở điện thoại ra, để trước mắt Lý Phàm, chỉ vào và nói: “Đây có phải là cậu không?”

Còn nói dối với bà ta, bây giờ Lý Phàm này thật sự là to gan làm càn rồi!

Lý Phàm nhìn bức ảnh, trong lòng kêu lộp bộp, Vương Cẩn Mai theo dõi anh?

Lông mày nhướn lên, sắc mặt tối đi, biểu cảm của Lý Phàm trở nên có hơi phản cảm, nói: “Là con, nhưng cái này cũng không thể nói rõ cái gì, con chính là vì chuyện hôm qua đến tỏ ý cảm ơn, kết quả chủ tịch Tiền đối với con rất là khách sáo, tự mình đưa con ra, còn

đưa con đến bệnh viện”

“Chỉ như thế?” Vương Cẩn Mai rất nghi ngờ, nhưng bà ta lại không tìm được ly do gì để chứng minh Lý Phàm nói dối.

Lý Phàm cười ha hả, nói: “Vậy con nói tập đoàn Hán Tân là của con, chủ tịch Tiền cũng là người làm việc thay con, lời này ba mẹ có thể tin không?”

Đương nhiên không tin.

Vương Cẩn Mai là 100% không tin.

Con rể của bà ta có tài đức shit chó gì, bà ta vẫn rõ.

Thật sự giống như lời anh nói, mấy năm nay cớ gì phải chịu đựng đủ mọi sỉ nhục mà bà ta đối với anh.

Lý Phàm cũng biết bọn họ không tin, cho nên cố ý nói như thế.

Có khi, lời nói thật, cũng không có ai tin.

Vương Cẩn Mai không nói gì nữa, không biết đang nghĩ cái gì, dùng giọng ra lệnh nói: “Được rồi, tôi biết rồi, cậu đến bệnh viện đi, đúng rồi, ngày kia chính là sinh nhật của ba cậu rồi, đến lúc đó thì cậu không cần đi, bản thân ở nhà đi”

Vương Cẩn Mai không hy vọng vào lúc sinh nhật của Cố Thiệu Huy, tên con rể phế vật này đến làm cho mất mặt.

Dù sao, người đến đó đều là bạn bè của nhà họ Cố, còn có bạn của Vương Cẩn Mai bà ta.

Lý Phàm cười ha ha, gật đầu nói: “Con biết rồi”

Nói rồi, anh xoay người rời đi, đứng ở cửa, rút một điếu thuốc, có muôn vàn tâm sự.

Trước mắt, nữ chủ nhân của ngôi nhà sát vách lái chiếc siêu xe trở về, mang theo một cặp trai gái cùng chồng ân ân ái ái.

Lý Phàm rất ngưỡng mộ hình ảnh như vậy, suy rồi, là nên mua chiếc xe cho Cố Họa Y rồi.

Mua một chiếc xe cho Cố Họa Y, sau này cô chắc chắn rất bận, đi đi về về không tiện.

Nghĩ rồi, anh gọi điện cho Tân Tư Hạ.

Rất nhanh, Tân Tư Hạ lái xe Lý Phàm đến hãng xe 4S gần đây.

Con đường này, toàn là cửa hàng xe hơi 4G.

Lý Phàm xuống xe, trước đi vào cửa hàng của hãng Mercedes-Benz, Tân Tư Hạ đến gần đó đổ xăng.

Vừa bước chân vào cửa, có một giọng nói ngọt ngào truyền đến.

“Xin chào, thưa anh, anh đến xem xe sao? Xem dòng nào, tôi có thể giúp anh giới thiệu”

Nhân viên tiếp thị nữ với thân hình nóng bỏng, khuôn ngực căng tràn, làn da trắng nõn, đeo một chiếc kính gọng đen đã đi đến trước Lý Phàm.

“Ừm, có Mercedes-Benz dòng E không?” Lý Phàm hỏi.

“Có, bây giờ giá khuyến mãi là một tỷ hai”

Nhân viên tiếp thị vẻ mặt tươi cười, dẫn Lý Phàm đến chỗ trưng Mercedes-Benz dòng E.

Nhìn vài lần, Lý Phàm trực tiếp nói: “Lấy chiếc này đi, hôm nay muốn lái đi”

Hôm nay muốn lái đi?

Nhân viên tiếp thị rõ ràng ngỡ ngàng, nghi ngờ đánh giá Lý Phàm, xác nhận lại: “Thưa anh, anh chắc chắn mua chiếc này sao? Đây là dòng cao cấp nhất, đã không chỉ có một tỷ hai, là một tỷ tám”

Lý Phàm gật đầu nói: “Ừm, lấy chiếc này, bao nhiêu tiền không quan trọng”

Câu nói này đã dọa nhân viên tiếp thị nữ rồi.

Cô ta còn chưa thấy khách hàng nào rộng rãi như thế, cho nên trong lòng có chút nghi ngờ.

Cũng vào lúc này, bên cạnh đi tới một nữ nhân viên tiếp thị, hình như chú ý đến bọn họ rất lâu rồi, mở miệng thì buông lời châm chọc cười lạnh nói: “Tiểu Linh, cô cũng thật là, loại người này chỉ là thuận miệng nói đùa mà thôi, cô cũng tin sao? Cô mới đến ngày thứ ba, rất nhiều thứ đều không hiểu, phải biết quan sát”

Một nữ nhân viên tiếp thị đó đi tới, lông mày nhướn lên đánh giá Lý Phàm một lượt, tiếp tục nói với Tiểu Linh ở bên cạnh: “Cô xem, loại người ăn mặc rách nát này, vừa nhìn là biết chỉ vào xem xe, sẽ không mua xe, loại người này, đa số là vì thỏa mãn lòng hư vinh của mình, thứ cô phải học còn nhiều lắm”

“Chị Mạn Mạn, em biết rồi”

Nữ nhân viên tiếp thị tên Tiểu Linh đó, rụt rè nói.

Lông mày của Lý Phàm nhíu lại, có hơi phản cảm khi nhìn nữ nhân viên tiếp thị đột nhiên chui ra này, ăn mặc ngược lại thì lồng lộn, chỉ là khí tức của phụ nữ phòng trần quá nồng, váy ngắn như vậy, cổ áo thấp như kia.

“Ăn mặc rách nát không thể mua xe sao?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Vương Mạn Mạn hai tay khoanh trước ngực, lập tức khịt mũi cười khẩy: “Ha ha, sao hả, còn muốn mạo xưng là trang hảo hán à, loại mặt hàng như anh, thật sự có thể tiền mua chiếc Mercedes-Benz dòng E trị giá một tỷ tám sao? Nhìn rõ đi, đây là Mercedes, không phải là loại xe ba xu hoặc đại chúng chó mèo gì đó.”

Sắc mặt của Lý Phàm rất tệ, trong lòng rất tức giận, cô gái này cũng quá ngông cuồng rồi.

Người như này, sao làm được tiếp thị chứ?

Vừa hay đúng lúc này, Tân Tư Hạ từ cửa đi vào, hỏi: “Anh Lý, như thế nào rồi?”

Chương 106: Đích thân đưa tới

Lý Phàm lắc đầu, nhìn chiếc Mercedes-Benz trong cửa hàng nói: "Đi thôi, người ta không hoan nghênh chúng ta."

"Không hoan nghênh?" Tần Tư Hạ ngạc nhiên nói.

Nhìn nữ nhân viên tiếp thị lúc này khí thế bức người thì đại khái biết đã xảy ra chuyện gì.

"Xin chào, tôi là người hôm nay đã hẹn đến xem xe, làm phiền liên lạc với giám đốc của các cô."

Tần Tư Hạ bất mãn nói, cố gắng khắc chế cảm xúc của bản thân.

"Hẹn trước gì? Hôm nay không có ai hẹn trước cả, mau đi đi, còn diễn gì nữa, còn anh Lý, hai người là đồ ngu à?"

Vương Mạn Mạn như oán phụ mà mắng.

Chủ yếu là ngày hôm nay, cô ta bị một khách hàng lớn lừa.

Đã nói ngủ một đêm thì mua xe, kết quả Vương Mạn Mạn sau khi ngủ với khách hàng đó, người ta vậy mà nuốt lời rồi!

"Cô!" Tần Tư Hạ tức giận rồi.

Lý Phàm lại kéo cánh tay của cô ta nói: "Bỏ đi, chúng ta đến cửa hàng bên cạnh."

Tần Tư Hạ tức tối giậm chân.

Hai người xoay người chuẩn bị rời khỏi, đâu biết Vương Mạn Mạn đó còn không chịu thôi, châm chọc nói: "Ha ha, không có tiền còn đến mua xe, thật là đồ nghèo hèn."

"Đúng thế, từ khi anh ta bước vào thì tôi biết tên nghèo này chỉ là đến xem xe, sau này trước cửa của cửa hàng chúng ta nên treo

bảng, kẻ nghèo cùng chó không thể vào.”

Một nhân viên tiếp thị nam khác đi tới, vì để nịnh Vương Mạn Mạn đó, cũng châm chọc theo.

Lý Phàm nghe thấy lời này, bước chân khựng lại, sắc mặt trở lạnh.

Anh nói với Tần Tư Hạ: “Mua cửa hàng xe này đi, sau đó mấy người này đuổi việc hết, ngoài ra, thông báo với tất cả cửa hàng 4S trong thành phố, bất cứ nhà nào đều không được phép nhận bọn họ! Còn tiền, tôi sẽ chuyển cho Thiên gia của các cô.”

Lý Phàm tức giận rồi.

Hậu quả rất nghiêm trọng.

Nhưng, lời này của anh vừa dứt, lập tức dẫn khiến Vương Mạn Mạn và nhân viên nam đó bật cười.

“Fuck! Hai người đến diễn kịch à? Tuyệt! Còn muốn mua cửa hàng 4S của chúng tôi?”

Vương Mạn Mạn hai tay khoanh trước ngực, đem thân hình nóng bỏng lộ ra, mặt mày châm chọc giễu cợt đánh giá Lý Phàm, mỉa mai nói: “Loại rác rưởi như anh, còn muốn khiến tất cả cửa hàng 4S trong toàn thành phố đều không nhận chúng tôi? Anh xem mình là phú nhị đại siêu cấp à!”

Vương Mạn Mạn cười cợt, đây là con chó ngu ngốc gì thế, vậy mà có thể nói ra lời nói ngông cuồng như này!

Nhân viên tiếp thị nam kia cũng mắng theo: “Ha ha, hai người còn không mau cút đi! Giả vờ cái gì nữa!”

Cuối cùng.

Tần Tư Hạ không nhịn được nữa, mặt mày rét lạnh, chỉ vào hai nhân viên tiếp thị quát: “Các người hỗn láo! Anh Lý há lại là người để loại tiểu nhân như mấy người có thể sỉ nhục!”

Lý Phàm cũng lắc đầu bất lực, hai người này, thật sự là mắt chó xem thường người.

Anh là ai?

Thiếu chủ của Long Môn!

Có lượng tiền tài đếm không hết!

Tùy tiện một quyền hạn cấp F trong khối tài sản của Long Môn thì có thể mua cả công ty Mercedes rồi!

Vương Mạn Mạn đó nghe thấy Tần Tư Hạ nói như thế, bịt miệng cười hai tiếng, lông mày nhướn lên thần sắc khinh thường, nói: "Này, người chị em, anh ta cho cô bao nhiêu tiền mà cô bán sức diễn kịch giúp anh ta như vậy, tôi trả gấp đôi, cô trực tiếp vạch trần anh ta ra."

Lời này vừa dứt!

Bốp!

Tần Tư Hạ đi tới, vung tay chính là một cái tát quăng ra, quát: "Hỗn láo! Cô thật đáng chết!

Trong nháy mắt.

Vương Mạn Mạn sốc rồi, ôm lấy gương mặt nhanh chóng đỏ lên, không dám tin nhìn chằm chằm cô gái trước mặt.

Nửa ngày sau, cô ta mới phản ứng lại, trực tiếp quát ầm lên: "Cô dám đánh tôi? Cô biết đây là đâu không? Đây là cửa hàng 4S!"

Vương Mạn Mạn thẹn quá hóa giận, đanh muốn trả đòn.

Một giọng nói trầm thấp quát lên: "Chuyện gì hả, cãi nhau thành như này, còn muốn bán xe nữa không?"

Một người đàn ông trung niên hói đầu đi tới, đeo chiếc kính nhỏ, mặt mày bóng dầu, nhìn một cái chính là một ông chủ trung niên

béo ục ịch.

“Giám đốc Tống, ông cuối cùng cũng đến rồi, ông xem mặt của tôi, chính là tiện nhân này đánh.”

Vương Mạn Mạn lập tức uốn éo đưa cái mông cong vút qua, giậm chân như đang làm nũng nói.

Giám đốc Tống đó nhìn mặt của Vương Mạn Mạn, rõ ràng là rất đau lòng.

Nhưng, trường hợp không đúng, ông ta lập tức trở nên nghiêm nghị, giọng nói lạnh lùng quát Tần Tư Hạ: “Cô là ai, dám ra tay đánh người trong cửa hàng 4S của chúng tôi, bảo vệ đâu?!”

Vương Mạn Mạn là tiểu tâm can của ông ta, hai người không ít lần lém sờ mó rồi đi thuê phòng.

Nhìn thấy Vương Mạn Mạn bị đánh, trong lòng giám đốc Tống tự nhiên tức giận.

Vương Mạn Mạn chỉ vào Lý Phàm, nói: “Còn cả anh ta, tên nghèo mày, không mua nổi xe còn vào cửa hàng chúng ta còn hạnh họe nhân viên tiếp thị chúng tôi, giám đốc Tống, ông nhất định phải trừng trị loại người rác rưởi này!”

Cùng lúc này, trong cửa hàng 4S, đã vây quanh không ít người tới xem.

Mọi người cũng đều bàn luận rần rần, chỉ Lý Phàm nói:

“Ha ha, một kẻ không có tiền, cũng dám chạy đến cửa hàng 4G chuyên Mercedes xem xe, bị vạch trần còn muốn diễn, mất mặt quá!”

“Cười chết tôi rồi, nhìn anh ta sao mua được cửa hàng này.”

“Ài, đồ ngu xuẩn năm nào cũng có, hôm nay đặc biệt nhiều.”

Nhất thời, mọi lời chỉ trích châm chọc của mọi người đối với Lý

Phàm lọt vào tai, rất nhiều cũng rất chói tai, thật sự khó nghe.

Vương Mạn Mạn và giám đốc Tống đó tự nhiên nghe hiểu rồi.

Đột nhiên, Vương Mạn Mạn chỉ vào Lý Phàm, mắng: "Đồ nghèo thối tha, anh xong đời rồi!"

Thật là, trên thế giới này sao lại có loại người này!

Vương Mạn Mạn tức phát điên rồi.

Giám đốc Tống cũng trợn mắt nhíu mày, sau đó, trưng ra bộ dạng của giám đốc, quát Lý Phàm và Tần Tư Hạ: "Hai người, mau chóng xin lỗi nhân viên của cửa hàng chúng tôi, nếu không…"

"Nếu không thì sao?"

Lý Phàm lúc này hai tay đút túi quần, ánh mắt nhàn nhạt nhìn giám đốc Tống.

"Nếu không tôi xử theo quy định, báo cảnh sát đến bắt hai người!" Giám đốc Tống quát.

Lý Phàm lắc đầu, nhìn sang Tần Tư Hạ, nhàn nhạt nói: "Thông báo cho ông chủ của cửa hàng này, bảo ông ta đến gặp tôi, chỉ cho 15 phút, 15 phút sau không thấy người tới thì đập cửa hàng này!"

"Dạ anh Lý!"

Tần Tư Hạ gật đầu, trực tiếp rút điện thoại ra, ấn một số điện thoại.

Bên này, giám đốc Tống thấy vậy thì bật cười: "Cái gì? Cậu còn muốn gọi ông chủ của chúng tôi tới, còn muốn đập cửa hàng của chúng tôi? Cậu mắc bệnh hoang tưởng à? Đồ ngu!"

Vương Mạn Mạn bên đó cũng cười lạnh hai tiếng, nói kháy: "Thật sự biết diễn."

Mọi người cũng lũ lượt lắc đầu, cảm thấy Lý Phàm này, thật sự là

đồ ngu dốt.

“Được, vậy tôi đợi cậu 15 phút, tôi ngược lại muốn xem thử, ông chủ của chúng tôi liệu có tới không.”

Giám đốc Lý cười nói.

Rất nhanh, hơn 10 phút sau, giám đốc Tống nhìn đồng hồ, khóe miệng xuất hiện nụ cười tàn nhẫn, nói: “12 phút trôi qua rồi, ông chủ của chúng tôi đâu?”

Lý Phàm không nói chuyện, sắc mặt thờ ơ.

“Người đâu, tống cổ hai người này ra ngoài cho tôi!”

Giám đốc Tống cũng lười lằng nhằng nữa, trực tiếp gọi bảo vệ.

Mắt thấy mấy bảo vệ mặt mày bất thiện đi tới chỗ Lý Phàm.

Đột nhiên!

Ở cửa truyền đến một tiếng quát truyền tới!

“Dừng tay dừng tay!”

Mọi người đồng loạt nhìn ra thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên, mặc vest màu xám, vội vàng từ cửa chạy vào.

“Ông chủ, ông sao lại đến rồi?”

Giám đốc Tống lập tức mang vẻ mặt nịnh nọt chạy đến.

Người đến chính là ông chủ của cửa hàng 4S này, Thành Chính Bình, tài sản cá nhân 600 tỷ, kinh doanh ba cửa hàng xe hơi 4S!

Nhưng.

Thành Chính Bình nhìn cũng không thèm nhìn giám đốc Tống đi tới, trực tiếp đẩy đối phương ra, sau đó mặt mày tràn ngập ý cười còn cung kính chạy đến gần Lý Phàm, hỏi: “Cậu là Lý Phàm cậu Lý

sao?”

Lý Phàm gật đầu.

“Xin chào xin chào, cậu Lý, tôi tên Thành Chính Bình, ông chủ của cửa hàng 4S này.”

Thành Chính Bình lập tức chìa hai tay, nhiệt tình bắt tay với Lý Phàm.

Sự cung kính và nịnh bợ trên mặt đó, không phải là giả!

Một màn này, trực tiếp khiến giám đốc Tống và Vương Mạn Mạn gây ra, bảo gồm cả người xem quanh đó.

Tình huống gì thế?

Lý Phàm đó không phải là đồ vô dụng sao, sao ông chủ của cửa hàng 4S này gặp anh thì giống như con trai gặp ba thế!

Sốc rồi!

Hoàn toàn ngốc trệ!

Giám đốc Tống cũng kịp thời chạy tới, nghi ngờ hỏi: “Ông chủ, ông nhận nhầm người rồi phải không? Tên này vừa gây sự ở cửa hàng 4S của chúng ta, một tên nghèo kiết xác mà thôi!

Bốp!

Thành Chính Bình xoay người, trực tiếp quăng một cái tát vào mặt giám đốc Tống, khiến ông ta loạng choạng, sau đó ngã ra.

Sau đó, ông ta chỉ vào mũi của giám đốc Tống, quát mắng: “Tên nghèo kiết xác? Ông ta mắt mù rồi! Đây chính là cậu Lý!”

Cậu Lý?

Giám đốc Tống ôm mặt, đơ rồi, thần sắc khác thường.

Chết tiệt!

Rốt cuộc là chuyện gì thế?

Tên ngu xuẩn này là cậu Lý cái quỷ gì?

Giám đốc Tống lập tức biện minh: “Ông chủ, ông chắc chắn hiểu lầm gì rồi, đây chỉ là một tên nghèo hèn mà thôi, mọi người ở đây đều có thể làm chứng!”

Tuy nhiên.

Đáp trả giám đốc Tống chính là một cái tát thêm một cái đạp!

Thành Chính Bình tức điên rồi, Tống Vĩnh An này thật sự không có mắt nhìn!

“Ông câm miệng cho tôi! Cậu Lý há là người ông có thể sỉ nhục!” Thành Chính Bình tức giận quát.

Một tiếng quát đầy tức giận này đã khiến mọi người của cửa hàng 4S đều sững ra!

Sau đó, Thành Chính Bình xoay người, đứng nghiêm, cúi người, cung kính nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, xin cậu tha thứ cho sự quản giáo của tôi, tôi nhất định sẽ cho cậu Lý một lời giải thích rõ ràng.”

Lúc này, cho dù là người có nhìn không hiểu thế nào đi nữa cũng hiểu.

Lý Phàm này, thật sự không phải là một tên vô dụng!

Không nhìn thấy thái độ của Thành Chính Bình đó sao?

Trời ạ!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế!

Một tên vô dụng, lắc mình một cái thì biến thành người mà ngay

cả ông chủ của cửa hàng 4S cũng phải cung kính.

Quá đáng sợ rồi!

Thần sắc của Lý Phàm thờ ơ, nhìn Tống Vĩnh An ngồi sụp ở trên đất thần sắc ngây dại, lạnh lùng nói: “Hai người này, tôi không muốn nhìn thấy ở cửa hàng của các người nữa.”

Thành Chính Bình lau mồ hôi lạnh trên trán, vội gật đầu nói: “Đương nhiên.”

Nói rồi, ông ta ngẩng đầu, đứng thẳng người, trực tiếp chỉ vào Tống Vĩnh An và Vương Mạn Mạn đó, quát: “Hai người bắt đầu bây giờ bị sa thải rồi, mau cút đi!”

Sa thải?

Tống Vĩnh An hoảng rồi, trực tiếp quỳ trên đất, bò đến trước mặt Lý Phàm, cầu xin: “Cậu… cậu Lý, xin lỗi xin lỗi, là tôi có mắt không tròng, tôi sai rồi, cầu xin cậu tha cho tôi đi, tôi sẽ không tái phạm nữa.”

Nói rồi, Tống Vĩnh An trực tiếp dùng đầu đập bùm bụp trên sàn đá.

Một màn này, Vương Mạn Mạn nhìn mà trong lòng rất sợ hãi, không nhịn được hai chân đều run rẩy.

Bịch!

Cô ta chân cũng mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên đất, khóc nức nở xin tha: “Anh Lý, tôi sai rồi, tôi không dám tái phạm nữa.”

Nói rồi, cô ta còn tát liên tiếp vào mặt của mình.

Tự ăn trái đắng!

Tuy nhiên.

Lý Phàm nhìn cũng không nhìn hai người này, trực tiếp xoay người

cùng Tần Tự Hạ rời khỏi cửa hàng 4S.

Thành Chính Bình đích thân tiễn bọn họ ra ngoài.

Bởi vì việc này, Lý Phàm cũng không mua xe nữa, trực tiếp lên xe của Tần Tư Hạ.

Thành Chính Bình đứng ở cửa, nhìn mãi đến khi xe của Lý Phàm rời đi rồi, ông ta mới thở phào.

Trước đó, ông ta là nhận được điện thoại của Sở Trung Thiên hùng ưng ngầm của Hán Thành!

Đó chính là Thiên gia Sở Trung Thiên, một câu nói, cửa hàng 4S nhỏ nhoi này của ông ta phải đóng cửa!

Sau đó, Thành Chính Bình xoay người trở lại trong cửa hàng, hỏi sự việc liên quan, trực tiếp nói với Tiểu Linh nhân viên tiếp thị trước mặt: “Cô, đem chiếc xe này đích thân đưa đến cho cậu Lý.”

Chương 107: Thiếu chủ long môn há lại là kẻ ngu dốt

Bên này, Lý Phàm rời khỏi cửa hàng 4S thì đi thẳng đến bệnh viện.

Đột nhiên.

Một giọng nói nam âm trâm u ám từ đằng trước Lý Phàm truyền tới.

“Này, mày tên Lý Phàm sao?”

Bốn năm gã to con người xăm trổ, mặc áo ba lỗ đi tới, người nào người ấy ngậm điếu thuốc, rõ ràng vô cùng nghênh ngang và bá đạo.

Lý Phàm đang hút thuốc, nhìn bốn năm tên côn đồ đi tới, gật đầu: “Là tôi, có chuyện gì?”

Tên cầm đầu mặc ba lỗ màu xanh, trực tiếp ném điếu thuốc đang hút dở trong miệng ra đất, nghiến mạnh vài cái, cười lạnh nói: “Có người mua hai cái chân của mày, vừa hay, đây cũng là bệnh viện, phế xong mày vào trong.”

Người nói chuyện tên Triệu Hổ, mọi người họ là anh Hổ, thực lực còn tính là được, quen biết không ít người, cũng có không ít bạn bè.

Người này thủ đoạn tàn độc, làm không ít chuyện xấu.

Lý Phàm nghe vậy, lông mày nhíu lại, làm ra tư thế phòng bị, hỏi: “Ai muốn phế tôi?”

Triệu Hổ đó cười lạnh, nói: “Đừng hỏi là ai, bản thân trêu chọc người không nên trêu chọc thì nên chịu chút dạy dỗ!”

Nói rồi, anh ta trực tiếp rút con dao dài giấu trong ngực, chém vào đùi của Lý Phàm!

Khóe mắt của Lý Phàm rét lạnh, trực tiếp đấm một cú vào mặt của Triệu Hổ, sau đó lại bồi thêm một cước, đá vào bụng của tên Triệu Hổ đó, trực tiếp khiến đối phương ngã bay ra, bụp một tiếng, ngã ra đất.

“Anh Hổ, anh Hổ, anh không sao chứ?”

Mấy tên đàn em chạy tới, vây lại bên người của Triệu Hổ đó, đỡ anh ta từ dưới đất lên.

Quá đột ngột rồi!

Triệu Hổ bây giờ, hai chiếc răng cửa bị một đấm đánh bay ra, miệng đầy máu, mũi cũng bị chảy máu.

“Mẹ nó! Ngay ra đó làm cái gì, đánh chết nó cho tao!”

Triệu Hổ ôm mặt, đau nhức khiến anh ta không đứng thẳng được.

Triệu Hổ anh ta, chưa bao giờ bị mất mặt như thế.

Vậy mà chịu thiệt trong tay một tên trẻ tuổi trông rất bình thường này, đáng chết!

Lý Phàm lúc này mặt mày âm trầm, ý lạnh trên mặt lấy anh làm trung tâm, ở cửa bệnh viện này mà tán loạn ra.

“Động thủ chính là mấy người không đúng rồi!”

Một tiếng quát tức giận!

Lý Phàm nhanh chóng lao ra, cầm chiếc ghế đẩu cũ kỹ lên, nhằm vào đầu của một tên trong đó mà đập!

Bụp!

Chiếc ghế đẩu bị vỡ nát, người đó kêu lên thảm thiết, trong nháy mắt đầu bị vỡ ra, cả người ngã ngửa nằm trên vũng máu, trông rất khủng khiếp.

Sau đó, Lý Phàm tiến tới, trực tiếp bày ra tư thế đánh nhau ở khoảng cách gần, trong nháy mắt tung quyền, một quyền hung hăng đấm vào mặt của Triệu Hổ đó.

Triệu Hổ thậm chí còn không nhìn rõ đối phương ra tay như thế nào chỉ cảm thấy quyền trước mặt như gió xẹt qua, sau đó một đấm như đấm bao cát đấm vào mặt của mình, trong nháy mắt, mũi lần nữa chịu trọng kích.

Phụt, máu tươi bắn ra!

Triệu Hổ kêu đau đớn một tiếng, cả người theo tiếng kêu bay ngược ra sau!

Mấy người còn lại trong nháy mắt thất thần, hoàn toàn sốc rồi.

Tôi là ai, tôi ở đâu, tôi đang làm gì?

Trong lòng bọn họ chắc toàn là loại cảm giác này.

Nhưng, bụp bụp bụp!

Mấy người không đến 5 phút, toàn bộ bị Lý Phàm đánh cho nằm bò trên đất, người nào người nấy không bò dậy nổi.

Xịt!

Không ít người nhà và bệnh nhân vây xem, lúc này nhìn thấy một màn này, toàn bộ đều hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy da đầu da dại!

Mạnh!

Thật sự quá mạnh rồi!

Đây còn là người bình thường không?

“Fuck! Đây… người đàn ông đó ra tay thật ác!”

“Đó chính là Triệu Hổ, lần này anh ta gây họa lớn rồi.”

“Triệu Hổ là ai? Chết tiệt! Tôi nghĩ ra rồi! Triệu Hổ đánh người vừa mới được thả ra đó!”

Không ít người đều sửng sốt, một thủ hạ đã vội vàng chạy ra ngoài.

Triệu Hổ bị đánh rồi, đây chính là chuyện lớn.

Mà lúc này, trong đám đông, còn có vài người, luôn nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Tự nhiên Cố Bội Sam, cô ta hôm nay đã hẹn mấy người bạn thân tiêm filler và làm chỉnh hình một chút, lúc này nhìn thấy Lý Phàm, cũng thật sự bị dọa rồi.

“Anh ta thật sự là một tên vô dụng sao? Sao lại lợi hại như vậy chứ?”

Cố Bội Sâm mặt mày không hiểu, tâm thần hoảng hốt.

Một tên vô dụng, còn thật sự lật được trời sao!

Cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi!

“Chị Bội Sam, đây thật sự là Lý Phàm tên nghèo kiết xác mà cậu nói sao?”

“Người đàn ông này quá mạnh rồi, đàn ông quá!”

“Có mạnh nữa thì sao nữa? Người anh ta đánh là Triệu Hổ, là em trai của Triệu Long! Anh ta xong đời rồi!”

Mấy người bạn thân của Cố Bội Sam, lúc này đều mặt mày kinh thường nhìn Lý Phàm.

“Triệu Long? Chết tiết! Tên nghèo kiết xác Lý Phàm đó xong đời rồi! Danh tiếng của hai anh em bọn họ, ở đây rất lớn!”

Cố Bội Sam mày liễu nhíu mày, lén lút rút điện thoại ra, quay lại hình ảnh của Lý Phàm lúc này.

Lý Phàm lúc này, vung tay, mặt mày lạnh lẽo.

Thiếu chủ Long Môn, há lại là kẻ vô dụng.

Những người này, cho dù có đến 100 người nữa, cũng không lại gần Lý Phàm được một mét!

Vốn dĩ Lý Phàm không muốn bạo lộ thân thủ của mình, nhưng bây giờ, anh đang tức giận và muốn phát tiết!

Cái thứ rác rưởi đó, cũng dám phế hai chân của mình?

Lý Phàm không nói hai lời, đi tới trước Triệu Hổ, nhấc chân, giẫm mạng vào bụng dưới của Triệu Hổ, sau đó vung nắm đấm, nhằm vào cằm của Triệu Hổ cho một đấm!

Bụp!

Răng bắn ra, Triệu Hổ phun ra sương máu ngập trời!

“Thằng… thằng khốn! Mày vậy mà dám đánh tao, mày đây là đang tìm chết!”

Triệu Hổ lúc này mặt mày kinh sợ nhìn Lý Phàm, hằn học nói: “Anh tao chính là Triệu Long, là giám đốc bảo vệ của hộp đêm Nguyên Lượng Vịnh! Càng là giám đốc bảo vệ của mười mấy khu giải trí của mấy con phố ở khu vực này!”

Bụp!

Lý Phàm lại bồi thêm một cước, đá mạnh vào phần bụng của anh ta, Triệu Hổ trực tiếp kêu thét lên, gập người như tôm, mặt mày đỏ bừng.

Một cước này, nửa quả thận của Triệu Hổ đều bị đá dập rồi!

“Làm thèm quan tâm anh trai của con mẹ mày là ai, tôi hỏi một

lần, ai sai khiến các người?”

Lý Phàm mặt mày u ám, túm tóc của Triệu Hổ, quát hỏi.

Triệu Hổ cứng miệng, miệng đầy máu cười gằn vài tiếng, nói: “Ha ha, con mẹ mày! Mày chết chắc rồi! Anh tạo sắp tới!”

Bụp!

Lý Phàm vung tay, một cái tát mạnh mẽ rơi xuống, đánh cho đầu óc của Triệu Hổ ong lên.

“Ai sai khiến sao?!”

Lý Phàm lần nữa gằn lên hỏi, trong mắt bắn ra sát khí tứ phía.

Xương của Triệu Hổ cứng, vẫn cứng đầu cười gằn: “Mày chết chắc rồi! Tao biết mày có vợ, tao nhất định tìm người hiếp vợ mày!”

Bụp!

Sắc mặt Lý Phàm càng lạnh, trực tiếp tung một đấm, chính giữa mặt.

“Dừng tay!”

Vào lúc này, một tiếng quát từ cửa đại sảnh truyền tới.

Một người đàn ông trung niên thân hình mập mạp, dẫn theo mười mấy người, hùng hùng hổ hổ từ bên ngoài xông tới.

Trước đó thủ hạ mà Triệu Hổ dẫn theo, toàn bộ vội vàng bò dậy, cung cung kính kính cúi người, gọi: “Anh Long!”

Triệu Long đến rồi!

Triệu Long dẫn người xông tới, lúc này nhìn thấy em trai mình bị đánh thành bộ dạng này, lập tức nổi giận!

“Cậu là ai? Tại sao đánh em trai của tôi?!”

Triệu Long mặt mày u ám, thịt ở khóe mắt đều đang rung lên, mười mấy người đằng sau ông ta, lập tức vây nơi này lại, người không liên quan, toàn bộ bị cản ở bên ngoài.

Lý Phàm buông Triệu Hổ đang thoi thóp kia, đứng thẳng người, hai tay đút vào trong túi, thờ ơ nhìn Triệu Long, cười lạnh nói: "Ông chính là anh trai của anh ta?"

Triệu Long mặt mày giận dữ, quát: "Không sai, tôi là Triệu Long! Bạn bè đều gọi tôi một tiếng anh Long! Cậu ở trong địa bàn của tôi động thủ gây rối, còn đánh bị thương em trai của tôi, cậu chuẩn bị chết như nào?"

Ngữ khí âm hàn, không có cơ hội thương lượng.

Triệu Long đã hạ quyết tâm, tên này bắt buộc phải dạy cho một bài học!

Nếu không, Triệu Long ông ta còn lăn lộn như nào ở đây được?

Khu vực này, gần mười mấy khu giải trí, đều là Triệu Long ông ta quản!

Chuyện này nếu như truyền ra ngoài, sẽ tổn hại đến danh tiếng của Triệu Long ông ta cỡ nào!

Lý Phàm thờ ơ rút một điếu thuốc ra, châm lửa, hút một hơi, ánh mắt khinh thường, bình tĩnh nói: "Địa bàn của ông? Ha ha, vậy tôi thật sự muốn xem thử, ông có thể làm gì được tôi."

Mọi người ngây ra.

Không ngờ người trẻ tuổi trước mắt này vậy mà ngông cuồng như thế, hoàn toàn chính là kiểu rượu bàn không uống muốn uống rượu phạt.

Đó chính là Triệu Long, nhân vật nổi tiếng của mấy con phố này.

Có nhiều thủ hạ, có tiền, có tiền.

Lúc này, trong đám đông cũng đang rần rần bàn tán.

“Tôi đã nói anh ta xong rồi mà, đắc tội với Triệu Long, anh ta có mười cái mạng cũng không đủ chơi!”

“Thật là quá hung hăng rồi! Còn vọng tưởng một mình khiêu chiến mười mấy người của người ta?”

“Chính là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, cậu ta chắc chắn sẽ bị phế, một tên ngu xuẩn!”

Cố Bội Sam chớp mắt, vẫn đang quay trộm, lúc này cũng bất lực nhíu mày.

Lý Phàm này thật là không biết tốt xấu, vậy mà muốn khiêu chiến Triệu Long, thật sự chính là tìm chết.

Cũng tốt, để anh ăn khổ, biết khác biệt giữa anh và người khác.

Nghĩ rồi, khóe mắt Cố Bội Sam lộ ra sự khinh thường và châm chọc nồng đậm, cùng ánh mắt vui như người khác gặp họa.

Triệu Long nghe thấy câu nói này của Lý Phàm, cũng ngây ra, sau đó cười gằn, nói: “Tốt tốt tốt, thằng nhóc cậy rất ngông cuồng, tôi ngược lại muốn xem thử, trên người cậu có phải nhiều hơn mấy cái xương hơn người khác không!”

Chương 108: Không có chỗ đứng

Mắt của Triệu Long nheo lại, đối phương không hề đặt ông ta vào trong mắt!

Đáng chết!

Tên ngu dốt này, vậy mà xem thường ông ta?

Triệu Long tức giận, giận dữ chỉ vào Lý Phàm mà quát: “Thằng nhóc, hôm nay đừng trách tôi ra tay độc ác, mọi chuyện đều là tự mình tìm! Lên cho tôi, phế thằng nhóc này!”

Mười mấy tên giang hồ do Triệu Long dẫn đến, lúc này đều cười lạnh lùng âm trầm đi về phía Lý Phàm.

Một người, còn có thể đối kháng với mười mấy người bọn họ sao?

Không tự lượng sức mình!

Trong đám đông, không ít người đều không ngừng lắc đầu, thở dài bất lực.

Xong rồi, thằng nhóc này chắc chắn xong rồi.

Đó chính là Triệu Long, nổi tiếng độc ác, chọc phải ông ta, chính là giống như chọc phải một con chó điên, sẽ luôn nhìn nhìn bạn.

Tuy nhiên, Lý Phàm lại thản nhiên nhìn tất cả, lặng lẽ rút điện thoại ra, ấn gọi một số điện thoại, lạnh lùng nói: “Sở Trung Thiên, tôi ở bệnh viện thành phố, bị một người tên Triệu Long chặn rồi.”

Cùng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest đen, vội vàng từ trên chiếc Land Rover ở ngã tư phóng xuống, hoảng hốt nói: “Cậu Lý, tôi lập tức tới, tôi đã sắp đến bệnh viện thành phố rồi.”

Tút, điện thoại bị cúp rồi.

Sở Trung Thiên lúc này sống lưng toát mồ hôi, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Khoảng 10 phút trước, ông ta nhận được điện thoại của thủ hạ mình, nói là ở cửa bệnh viện thành phố, cậu Lý bị người ta chặn.

Đây quả thật chính là đang đắp đất vào đầu mà!

Muốn chết rồi muốn chết rồi!

Sở Trung Thiên trực tiếp bị dọa đến tỏa mồ hôi lạnh.

Lúc đầu, sau khi biết được thân phận của Lý Phàm không đơn giản, Sở Trung Thiên đã âm thầm phái người đi theo Lý Phàm.

Không vì điều gì khác, chỉ vì một cơ hội có thể bán mạng vì Lý Phàm!

“Triệu Long này đáng chết, nếu như chọc giận cậu Lý rồi, khiến ông ta chết cũng không đủ!”

Sở Trung Thiên vội vàng lau mồ hôi, chạy về phía bệnh viện thành phố.

Nơi này giao thông ùn tắc, ông ta dừng xe ở vị trí cách bệnh viện thành phố hai ba trăm mét.

Mà lúc này, Triệu Long nhìn thấy Lý Phàm cầm điện thoại gọi điện, lập tức cười lạnh, nói: “Được đấy thằng nhóc, vậy mà còn quen Thiên gia của chúng tôi, nhìn dáng vẻ, là tôi xem thường cậu rồi.”

Ánh mắt của Triệu Long lạnh lẽo, không ngờ người đàn ông trước mắt vậy mà quen Thiên gia.

Nhưng vậy thì sao chứ

Lý Phàm ăn mặc bình thường như này, còn có thể là một nhân vật?

Nhiều nhất chính là một tên phế vật.

Chắc chắn là dùng danh tiếng của Thiên gia, giả bộ trang bức!

Cho nên Triệu Long không hề sợ hãi.

Tuy nhiên, Lý Phàm lại có bộ dạng thơ ơ, rất là bình thường nhìn Triệu Long, nói: “Tôi phải uốn nắn một sự hiểu lầm vừa rồi của ông.

“Hiểu lầm gì?”

Lông mày của Triệu Long nhíu lại: “Cậu muốn kéo dài thời gian sao? Vậy được, tôi ngược lại muốn nghe thử, tôi có hiểu lầm gì.”

Triệu Long không hề khẩn trương, cười lạnh mặt mày vặn vẹo, không hề để bụng.

Một kẻ vô dụng mà thôi, còn có thể đối với mình tạo thành uy hiếp sao?

“Thật ra, chỗ này không phải là địa bàn của ông, là địa bàn của tôi.”

Lý Phàm bình tĩnh nói, ánh mắt nóng rực, nhìn chằm chằm Triệu Long.

Chỉ cần anh muốn, cả Hán Thành đều có thể là của anh.

Hơn nữa, bệnh viện này, là sản nghiệp của Long Môn, tự nhiên chính là địa bàn của Lý Phàm!

Triệu Long sững ra, ngửa đầu cười to, nói: “Fuck! Cậu thật sự là một tên vô dụng, cậu vừa nói cái gì? Chỗ này là địa bàn của cậu? Con mẹ cậu lấy đâu ra sự tự tin mà nói khoác như vậy hả?”

Thằng nhóc này thật sự thú vị, vậy mà dám ở trước mặt nhiều người như vậy nói khoác.

Cái gì gọi là địa bàn của cậu ta?

Ý của cậu ta chẳng lẽ là nói, bệnh viện thành phố là cậu ta mở?

Nực cười!

Thật sự quá nực cười!

Lý Phàm lắc đầu, khóe miệng xuất hiện nụ cười, Triệu Long này chết đến nơi còn không biết có chuyện gì.

Mà một màn này, vừa hay lọt vào trong mắt của Triệu Long.

Có ý tứ gì?

Tên này là đáng cười nhạo ông ta sao?

Đáng hận!

Cậu ta một tên vô dụng, dựa vào đâu mà lộ ra kiểu cười nhạo vừa rồi!

“Ông đây mặc kệ cậu là ai, hôm nay, cậu đánh em trai của tôi thì tôi phải xử cậu!”

Triệu Long tức giận quát lên, tay khẽ phất, mười mấy anh em hô lên chuẩn bị xông tới.

Tất cả mọi người đều nhắm mắt lại, không dám nhìn một màn thê thảm tiếp theo!

Đây thật sự chính là cục diện nghiêng về một tên, căn bản sẽ không có cơ hội xoay chuyển.

Cố Bội Sam cũng mất đi hứng thú xem thêm, dẫn mấy người bạn thân đi trước.

Tiêm filler quan trọng hơn, tối nay còn hẹn với mấy phú nhị đại tụ tập ăn uống.

Đột nhiên!

“Dừng tay dừng tay! Con mẹ nó tất cả dừng tay cho tôi!”

Một tiếng quát giận dữ từ đằng sau đám đông truyền đến.

Ánh mắt của tất cả mọi người chuyển qua thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên, lúc này vội vàng còn mồ hôi đầy đầu chạy tới, thần sắc càng hoảng hốt.

Sở Trung Thiên!

“Thiên gia, ông sao lại đến rồi? Ông yên tâm, chuyện ở đây tôi có thể giải quyết.”

Triệu Long ngay lập tức nhận ra, là Sở Trung Thiên.

Ông ta mặt mày vui vẻ vội vàng đi tới nói.

Sở Trung Thiên!

Một rồng ngầm của Hán Thành!

Ái dám không cho mặt mũi?!

Triệu Long ở trước mặt Sở Trung Thiên, chỉ là một đàn em trong các đàn em!

Càng huống chi, mấy con phố và mười mấy khu giải trí gần đây, còn là Sở Trung Thiên cho ông ta quản lý.

“Xong rồi xong rồi, ngay cả Sở Trung Thiên- Thiên gia cũng đến rồi.”

“Ha ha, lần này thằng nhóc đó chắc chắn chạy không thoát, thật là ngu xuẩn!”

“Ai kêu tên vô dụng đó vừa rồi hung hăng như thế, bây giờ thì hay rồi, Thiên gia chắc chắn cũng sẽ không tha cho cậu ta.”

Triệu Hổ trên đất, sớm đã được người ta đỡ dậy, mặt mày đầy

máu, lúc này nhìn thấy Sở Trung Thiên thì như nhìn thấy chúa cứu thế, khóc lóc nói: “Thiên gia, ông phải làm chủ thay cho tôi, thằng nhóc này đánh tôi thành như này, ra tay quá ác rồi!”

Tuy nhiên, vượt khỏi dự đoán của tất cả mọi người!

Sở Trung Thiên không có để ý đến hai anh em nhà họ Triệu, cái gì mà Triệu Hổ Triệu Long, lúc này ở trong mắt ông ta đều là rác rưởi, cho dù anh em ruột của ông ta trêu chọc cậu Lý, Sở Trung Thiên anh ta đều sẽ đại nghĩa diệt thân.

Bốp!

Sở Trung Thiên vung tay, trực tiếp quăng một cái tát vào mặt của Triệu Hổ, lần này chính là tuyết càng thêm tuyết.

Triệu Hổ không dễ gì dừng chảy máu mũi, lập tức lại phun máu ra.

Mọi người sửng sốt!

Hoàn toàn không hiểu một màn đột ngột này!

Triệu Long mặt mày cũng ngơ ra, con mẹ nó đây là tình huống gì thế?

Sau đó, Sở Trung Thiên lại đá một cước vào đầu gối của Triệu Hổ, tức giận quát tháo: “Cậu quỳ xuống cho tôi!”

Triệu Hổ sốc rồi, theo anh ta thấy, Sở Trung Thiên chắc là đến giúp bọn họ chống trận, tại sao Sở Trung Thiên muốn anh ta quỳ xuống?

“Thiên gia, ông đây…”

Bốp!

Một cái tát quăng vào mặt của Triệu Long, Sở Trung Thiên ngoảnh đầu giận dữ chỉ vào mũi của Triệu Long, lạnh lùng nói: “Triệu Long, ông chẳng qua chỉ là một con chó bên cạnh tôi, vậy mà dám động thủ với cậu Lý!”

Sở Trung Thiên hiểu rất rõ, ông ta không thể vì lỗi mà anh em nhà họ Triệu phạm phải mà mất đi tất cả ông ta có hiện nay được.

Hơn nữa, đắc tội với cậu Lý, đó là bản thân bọn họ tìm chết!

Lý Phàm muốn trừng trị bọn họ như nào, vậy hoàn toàn chính là tùy theo tâm trạng, không ai cản được.

“Thiên gia, ông có ý gì? Tôi tốt xấu gì cũng theo ông 4 năm, cũng là đại ca của khu này, ông bây giờ ngược lại đi dạy dỗ chúng tôi là có ý gì?”

Ánh mắt của Triệu Long sắc lạnh, siết chặt nắm đấm.

Thiên gia bị làm sao thế?

Nói trở mặt thì trở mặt, đây là chuyện chưa từng có!

Mà một màn này, tự nhiên bị mọi người nhìn thấy, ai ai cũng đều sốc.

“Triệu Long, ông thật sự là đồ ngu! Địa vị của ông đều là tôi cho! Được, Triệu Long, mọi thứ mà ông có bây giờ, tôi thu lại toàn bộ!” Sở Trung Thiên tức giận nói.

Triệu Long này thật là tìm chết.

Ánh mắt của Triệu Long đanh lại, hoàn toàn tức giận rồi, trầm thấp nói: “Thiên gia, ông thật sự muốn làm như thế?”

Tuy nhiên, Sở Trung Thiên căn bản không có để tâm đến ông ta, mà ngoảnh đầu, rất cung kính cúi người một góc 90 độ, nói: “Cậu Lý, xin lỗi, đều là lỗi của tôi, tôi không biết dạy bảo, thu về một tên không có mắt nhìn như vậy, hôm nay cậu muốn xử lý ông ta như nào, một câu thôi, tôi lập tức cho người làm.”

Cậu… cậu Lý?

Sở Trung Thiên vậy mà gọi anh là cậu Lý!

Một đám người hoàn toàn ngây dại!

Bọn họ nghĩ không thông, một tên bình thường như này vậy mà khiến rồng ngầm của Hán Thành cúi đầu khom người.

Anh vậy mà lợi hại như thế?

Trong mắt tất cả mọi người đều lộ vẻ chấn động, ánh mắt lóe lên.

Đám người Triệu Long lúc này, sắc mặt đều sụp đổ!

Bọn họ không ngờ tới, người đàn ông bình thường này, vậy mà có lai lịch lớn như thế, có thể khiến Sở Trung Thiên cúi mình.

Chết tiệt!

Đá phải thiết bản rồi!

“Sở Trung Thiên, vừa rồi mấy người bọn họ muốn phế tôi, ông biết làm như nào rồi chứ?”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Một câu nói, khiến Sở Trung Thiên cảm nhận được ý lạnh thấu xương.

Cậu Lý đây là nổi giận rồi.

Sở Trung Thiên gật đầu như mổ thóc, rõ ràng rất là căng thẳng, nói: “Hiểu!”

Sau đó.

Sở Trung Thiên mặt mày lạnh lẽo, xoay người, đột nhiên nhấc một chân, chính là đá vào phần bụng của Triệu Long, đá ông ta rơi vào thế chó ăn shit.

Tuy nhiên, đồng tử của ông ta dấy lên ngọn lửa giận dữ, mặt mày không có chút biểu cảm quát: “Triệu Long, từ bây giờ trở đi, Hán

Thành không có chỗ đứng của ông nữa!”

Chương 109: Thổ hào nha

Triệu Long vừa nghe thấy vậy lập tức sững sờ!

Sở Trung Thiên thật sự dám làm như vậy!

Triệu Long lập tức hét lên: “Thiên gia! Ông làm như vậy sẽ chỉ lẽ làm sứt mẻ tình huynh đệ, đừng quên, tôi cũng có rất nhiều anh em! Nếu thật sự muốn gây chuyện, ông chịu được không?”

Triệu Long cũng một người tàn nhẫn, cậy mình có nhiều người, từ mặt đất bò dậy, xoa bụng.

Ông ta vừa nói ra câu này, mười mấy người anh em kia đã bao vây xung quanh, có ý muốn ép phải phục tùng.

Sở Trung Thiên trầm mặt, hét lên với những người anh em của Triệu Long kia: “Mắt các người bị mù sao, không nhận ra Sở Trung Thiên tôi sao?! Hôm nay ai dám bước lên một bước, ông đây sẽ khiến người đó tan cửa nát nhà!”

Khuôn mặt Sở Trung Thiên lúc này lạnh lùng và nghiêm nghị, ánh mắt tràn đầy sự tức giận.

Khí thế bá đạo trên người cũng đột nhiên bùng nổ!

Sở Trung Thiên, đó chính là người đứng đầu thế giới ngầm Hán Thành!

Ai dám không tôn trọng?!

Đám cạn bã này quả là tìm đường chết!

Đám người này vừa nhìn thấy tư thế tức giận của Sở Trung Thiên, đều có chút sợ hãi, liếc nhìn nhau, không dám bước lên.

Dù sao, uy danh của Sở Trung Thiên, đủ khiến bọn họ phải quỳ lạy!

“Một đám cặn bã!”

Sở Trung Thiên mắng, ông ta đang chuẩn bị gọi điện thoại kêu người đến, Lý Phàm đứng ra, nói nhỏ bên ông ta mấy câu.

Sở Trung Thiên gật đầu, rồi chạy đi.

Triệu Long và đám anh em của ông ta, đều có chút mơ hồ, không hiểu xảy ra chuyện gì.

Chuyện gì thế?

“Tên tiểu tử nhà cậu muốn làm gì?”

Triệu Long mờ hồ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Lý Phàm khẽ cười, nhìn Triệu Long và những người anh em của ông ta, lạnh lùng nói: “Tôi hỏi các người, bình thường các người nhận được bao nhiêu lợi ích từ Triệu Long?”

“Cái….cái gì?”

Mười mấy huynh đệ của Triệu Long kia, lúc này hoàn toàn không hiểu ý của Lý Phàm.

Lý Phàm lại bình tĩnh đút hai tay vào túi quần, bình tĩnh nói: “Các người bị điếc hay bị câm, không hiểu lời của tôi sao?”

“Chúng….chúng tôi chỉ đủ ăn thôi, mỗi tháng anh Long cho tôi sáu triệu, sau đó lại đưa chúng tôi đến hộp đêm chơi, tìm mấy cô gái….”

Những người này có gan nhỏ, nhìn thấy dáng vẻ này của Lý Phàm bị dọa đến mức không ngậm được miệng, buột miệng nói ra.

Chủ yếu là vì cảm giác Lý Phàm mang đến cho bọn họ quá đáng sợ!

không nhìn thấy Sở Trung Thiên- nhân vật trí dũng kiệt xuất của

thế giới ngầm Hán Thành, cùng tôn trọng anh ta như vậy sao!

Vì vậy, cảnh tượng lúc nãy khiến trong lòng bọn họ đều sợ hãi.

“Haha, Triệu Long không ngờ ông lại keo kiệt như vậy, chỉ có 6 triệu, ông như vậy cũng xứng làm đại ca của người ta sao?”

Lý Phàm nở một nụ cười khinh thường.

Đúng lúc này, Sở Trung Thiên đi đã trở lại, phía sau còn có hai người thuộc hạ, xách theo hai túi giấy căng phồng.

Tất cả mọi người đều nhìn qua, Lý Phàm tự mình nhận lấy túi giấy, sau đó ném túi giấy xuống đất ở trước mặt mọi người!

Lúc này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, vô cùng ngạc nhiên!

Tiền!

Tất cả đều là tiền!

Phải hơn 3 tỷ!

Lý Phàm đá mấy sấp tiền, đá đến trước chân người vừa trả lời, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đây là 300 triệu, thưởng cho cậu, tối nay cậu muốn đi đến câu lạc bộ nào mat-xa đều có rất nhiều phụ nữ có thể ở cùng cậu, cầm lấy tiền, cút.”

“Cái này….”

Người kia đột nhiên sững sờ, vẻ mặt không dám tin, cơ thể run rẩy nhìn mấy sấp tiền trên đất ở trước mặt!

Anh ta vô cùng kích động, nóng lòng muốn nhặt nó lên!

Đây là 300 triệu đó!

Một năm anh ta cũng không kiếm được nhiều như vậy!

Cứ như vậy mà cho mình sao?

Chỉ trả lời một câu hỏi thôi.

Căn bản không cần phải suy nghĩ, người đàn ông kia đã vội vàng cúi người nhặt tiền lên, khuôn mặt tràn đầy ý cười thích thú và nịnh bợ.

“Cảm….cảm ơn anh Lý!”

Người kia kích động đến mức giọng nói cũng thay đổi, không ngừng cúi người cảm ơn Lý Phàm, sau đó cầm theo tiền cút đi.

Sau đó, trước mặt mọi người Lý Phàm cứ trắng trợn như vậy đá mấy sấp tiền qua, giống như đang chơi đùa vậy.

Không cần Lý Phàm nói điều gì, những người anh em kia của Triệu Long, toàn bộ đều kích động run rẩy cúi người nhặt tiền.

“Cảm ơn anh Lý!”

“Cảm ơn anh Lý!”

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, những người anh em mà Triệu Long dựa vào kia đều chạy mất.

Tan đàn xẻ nghé.

Bọn họ cũng sẽ không có trở ngại với tiền bạc.

Những vị khách đứng xung quanh để quan sát, cũng hoàn toàn ngạc nhiên.

Đúng là quá dã man rồi!

Chơi tiền thành như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Thổ hào!

Đây chính là cách người có tiền thường làm sao?

Bọn họ rất ngưỡng mộ, người đàn ông có tiền như vậy, không khiến người khác ghen tỵ là điều không thể.

Mà tất cả những điều này, Cố Bội Sam và những người bạn thân của cô ta đều không nhìn thấy.

Nếu như bọn họ nhìn thấy cảnh này, sẽ nịnh bợ Lý Phàm như thế nào?

Lúc này cả người Triệu Long đều run rẩy.

Anh ta quả thật không dám tin điều mình mới nhìn thấy.

Tất cả huynh đệ của mình, lại có thể vì mấy trăm triệu mà bỏ anh ta mà đi.

Hóa ra tên tiểu tử này lại có tiền như vậy!

Triệu Long đã hoảng loạn, sợ hãi.

Em trai của mình rốt cuộc đã chọc phải người như thế nào!

Lý Phàm bình tĩnh nhìn tất cả cảnh tượng này, sau đó ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Triệu Long đang hoảng loạn, lo sợ, nói: “Ông nghĩ xem tôi sẽ đối phó với ông như thế nào?”

Một câu nói đã dọa Triệu Long sợ đến mức mồ hôi chảy như thác.

Phù!

Dường như chỉ trong chốc lát, Triệu Long đã quỳ xuống đất, không ngừng cúi đầu lạy Lý Phàm, nói: “Anh Lý, tôi sai rồi, là tôi hồ đồ, có mắt không nhìn thấy thái sơn, cầu xin cậu bỏ qua cho tôi, bỏ qua cho em trai tôi.”

Bịch bịch bịch!

Một loạt tiếng đập đầm vang lên.

Triệu Hổ ở bên cạnh, cả người xụi lơ, lúc anh ta nhìn thấy Lý

Phàm dùng tiền để đánh, anh ta đã hiểu ra, tối nay Triệu Long sẽ phải bị tổn thất ở đây.

Quả nhiên, đôi giày đá bóng bình thường trước mặt, thậm chí có chút bẩn.

Anh ta sợ hãi ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng, vội vàng quỳ xuống, cầu xin nói: "Anh…anh Lý, tôi thật sự sai rồi, là mắt tôi bị mù, tôi sai rồi, tôi đáng chết, cầu xin anh trừng phạt tôi."

"Vẫn là câu nói kia, ai xúi giục làm như vậy?"

Khuôn mặt Lý Phàm lạnh lùng, nghiêm nghị, hỏi.

"Cố Tuấn Hào, Cố Tuấn Hào của nhà họ Cố."

Lúc này Triệu Hổ bị dọa đến mức hai tay run rẩy, không chút do dự buột miệng nói ra.

Lông mày Lý Phàm nhíu chặt lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Tên tiểu tử Cố Tuấn Hào này, thật sự dám ra tay, đúng là tìm cái chết mà!

Anh ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời, sau đó quay người, lạnh lùng nói với Sở Trung Thiên: "Chào hỏi hai người bọn họ thật tốt, tôi không muốn nhìn thấy bọn họ còn có thể đứng lên để nói chuyện."

Sở Trung Thiên lập tức gật đầu nói: "Vâng, anh Lý!"

"Anh Lý, anh Lý, cầu xin anh bỏ qua cho tôi, cầu xin anh bỏ qua cho em trai tôi!"

Triệu Long quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, trên đầu đều là vết sứt tràn đầy máu.

"Cậu là cái thá gì, cũng muốn cầu xin anh Lý? Đắc tội với anh Lý, cậu nên biết mình sẽ có kết cục như thế nào!"

Sở Trung Thiên bước lên chính là một bước chân.

Lý Phàm quay người lại, không quan tâm những chuyện này.

Trở lại bệnh viện, Lý Phàm đang chuẩn bị đi về phía phòng bệnh của con gái, phía sau truyền đến một tiếng chế giễu.

“Haha, Lý Phàm, không ngờ anh vẫn còn sống?’

Lý Phàm quay đầu lại, nhìn thấy Cố Bội Sam và mấy cô gái xinh đẹp, đang nhìn mình với ánh mắt chế giễu.

Chương 110: Bữa tiệc tư nhân

Cố Bội Sam cũng không ngờ đến, lại có thể nhìn thấy Lý Phàm hoàn hảo không chút tổn thất.

Lẽ nào, lúc nãy không bị người ta đánh chết?

Thật là kỳ lạ.

Lý Phàm cau mày, không muốn để ý đến Cố Bội Sam, quay đầu lại đi về phía trước.

Điều này khiến Cố Bội Sam vô cùng tức giận, ở nhà họ Cố, cô ta chính là viên ngọc quý trong lòng bàn tay, là mỹ nữ nổi danh của Hán Thành.

Người đàn ông nào nhìn thấy cô ta, không nhìn chằm chằm, suy nghĩ vớ vẩn chứ?

Nói trắng ra, chỉ cần Cố Bội Sam muốn, sẽ có rất nhiều phú nhị đại của Hán Thành, chạy theo phía sau cô ta, nịnh hót!

Nhưng, cái đồ vô dụng nổi danh nhà họ Cố Lý Phàm này, lúc này lại dám coi thường cô ta?

Chát!

Cố Bội Sam lao đến, túm lấy quần áo của Lý Phàm, sau đó một cái bạt tai vung ra, hung hăng tát một cái lên mặt Lý Phàm.

Cô ta vênh mặt lên, hơn nữa vô cùng không lịch sự chỉ vào mũi Lý Phàm, quát: “Lý Phàm, anh nghĩ anh là ai? Anh chẳng qua chỉ là một con chó nhà họ Cố chúng tôi tuyển vào, là rác rưởi ở bên cạnh, anh lại dám khinh thường tôi? Anh có tin không, chỉ cần một câu nói của tôi, anh sẽ trở thành kẻ địch trong mắt tất cả đàn ông ở Hàn Thành này!”

Cố Bội Sam càng nói càng cảm thấy vô cùng tức giận!

Vì vậy, ánh mắt cô ta nhìn Lý Phàm, nhiều hơn vài phần tức giận!

Một thứ rác rưởi vô dụng, lại dám ngạo mạn sao?

Lý Phàm bị một cái tát đột nhiên của Cố Bội Sam làm cho bất ngờ, sau đó, anh lạnh mặt, cảnh cáo Cố Bội Sam nói: “Cố Bội Sam, tôi không trêu chọc cô, cái tát này, tạm thời ghi nhớ, tôi cảnh cáo cô, đừng có động vào tôi!”

Nói xong, Lý Phàm quay đầu muốn đi.

Lúc này, Cố Bội Sam cảm thấy mình quá mất mặt!

“Được, cái tên Lý Phàm nhà anh, bây giờ anh lại còn dám cảnh cáo tôi?”

Cố Bội Sam lập tức lớn tiếng mắng nhiếc.

Mấy người bạn thân của cô ta ở bên cạnh, cũng nhe nanh múa vuốt chỉ trích Lý Phàm, nói:

“Mẹ nó! Cái đồ rác rưởi nhà anh, cũng dám nói chuyện như vậy vói chị Bội Sam của chúng tôi?”

“Chị Bội Sam, tên tiểu tử này thật ngông cuồng! Đây là cái đồ rác rưởi nhà họ Cố mà chị nói sao?”

“Còn không mau cúi đầu nói xin lỗi với chị Bội Sam của chúng tôi! Nếu không, anh sẽ có quả đắng để ăn!”

Lý Phàm nhíu mày càng sâu, nhất là đối mặt với đám trang điểm lộng lẫy này, bề ngoài xinh đẹp nhưng trong lòng lại đen tối, anh hoàn toàn không có hứng thú.

“Bội Sam nữ thần, thật trùng hợp nha, cô cũng ở đây sao.”

Đúng lúc này, một giọng nam có chút bướng bỉnh từ xa truyền đến.

Mọi người đều nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

Nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai, mặc một bộ quần áo ở nhà đắt tiền, trên cổ cũng đeo một sợi dây chuyền bằng vàng, trên tay đeo một chiếc đồng hồ vàng, trên mặt mang theo nụ cười nịnh hót, từ trên chiếc xe Ferrari chạy xuống.

“Nữ thần, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Trên khuôn mặt Giang Dương lúc này toàn là nụ cười nịnh hót, đã đi đến trước mặt Cố Bội Sam và các đại mỹ nữ.

Thực ra, mấy ngày nay anh ta vẫn luôn đi theo Cố Bội Sam.

Cố Bội Sam tạm thời không có thời gian để ý đến Giang Dương, ngược lại mấy người bạn thân lại rất quan tâm đến Giang Dương.

Vừa nhìn đã biết là phú nhị đại.

“Lý Phàm, bây giờ tôi muốn cậu quỳ xuống xin lỗi tôi!”

Cố Bội Sam khoanh hai tay trước ngực, lông mày hơi cau mày nhìn Lý Phàm, trong lòng rất không vui.

Nhưng.

“Tôi không muốn cùng gây sự vô lý.”

Lý Phàm chỉ nói một câu như vậy, sau đó nhấc chân rời đi.

“Anh!”

Cố Bội Sam vô cùng tức giận!

Từ trước đến nay, Lý Phàm đều là hình tượng của một tên rác rưởi, bây giờ, anh lại dám cường thế như vậy!

Ngay cả lời nói của cô ta cũng dám chống lại!

Đột nhiên.

Tâm trạng của Cố Bội Sam mất cân bằng, cắn răng chịu đựng, khuôn mặt tức giận: “Láo xược! Lý Phàm, anh thì là cái thá gì, lại dám năm lần bảy lượt đụng vào tôi! Cố Họa Y cũng là cái đồ ngớ ngẩn, lại gả cho một tên phế vật như anh, cô ta ký hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang, theo tôi thấy, chắc chắn cô ta đã bán thân!”

Lý Phàm nghe thấy câu này, bước chân dừng lại, cơ thể đột ngột dừng lại, đứng nguyên tại chỗ.

Cố Bội Sam khoanh tay trước ngực, vẫn kiêu ngạo mắng chửi: “Nhà họ Cố, chính vì cô ta mới bị người khác chỉ trích, Cố Họa Y đúng là sao chổi của nhà họ Cố chúng tôi, cái đồ ngu như cô ta thật sự không nên sống trên đời này!”

“Cố Bội Sam, cô đã thành công khơi dậy cơn tức giận của tôi, vốn dĩ tôi không muốn….”

Lý Phàm quay đầu lại, đôi mắt âm u nhìn chằm chằm vào Cố Bội Sam, lạnh giọng nói.

Nhưng.

Anh vẫn chưa nói xong, lời nói đã bị Giang Dương ở bên cạnh Cố Bội Sam ngắt lời.

“Bội Sam nữ thần, tên ngốc này khiến chị không vui sao?”

Hừ!

Cố Bội Sam lạnh lùng hừ một tiếng, tâm trạng rất kích động nói: “Anh ta tên là Lý Phàm.”

“Ha, anh ta chính là tên vô dụng Lý Phàm?”

Lúc này, khuôn mặt Giang Dương tràn đầy sự kinh ngạc, cùng với nụ cười vô cùng chế nhạo.

Anh ta đi quanh Lý Phàm hai vòng, sau đó thái độ rất ngông cuồng nói: “Hóa ra anh chính là tên vô dụng Lý Phàm, được đó, còn dám

giả vờ làm con rùa, khiến Bội Sam nữ thần không vui, bây giờ, tôi ra lệnh cho anh, quỳ xuống xin lỗi Bội Sam nữ thần!”

Giang Dương chỉ vào Lý Phàm, thái độ kiêu ngạo quát tháo.

Lý Phàm quay đầu lại, ánh mắt mang theo sự suy ngẫm nhìn Giang Dương, đột nhiên lại trở nên u ám, anh lạnh lùng hỏi ngược lại: “Nói xong rồi?”

Câu nói này khiến Giang Dương sững sờ!

“Anh thì là cái thá gì, lại dám nói với tôi như vậy? Ở Hán Thành, không nói nhà họ Giang của tôi một tay che trời, nhưng giết cái đồ rác rưởi như anh, chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến!”

Cố Bội Sam ở bên cạnh, cao ngạo khoanh hai tay trước ngực, thái độ ngông cuồng nói: “Lý Phàm, tôi khuyên nay nên mau chóng quỳ xuống dập đầu xin lỗi tôi, nếu không, anh cũng sẽ không sống được ở cái Hán Thành này! Ngay cả Cố Họa Y cũng sẽ bị anh liên lụy!”

Uy hiếp.

“Ồ?”

Lý Phàm nheo mắt lại, trên dưới đánh giá Cố Bội Sam: “Vốn dĩ tôi không muốn ra tay, nhưng là cô được voi đòi tiên, vậy hôm nay tôi sẽ để cô nhìn thấy, đồ rác rưởi cũng có tôn nghiêm!”

Nói xong.

Lý Phàm đi về phía trước một bước, đang chuẩn bị ra tay.

Đột nhiên một tiếng hét đã làm anh bị gián đoạn!

“Lý Phàm, cậu đang làm gì vậy?!”

Lúc này, Vương Cẩn Mai đi đến, khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lý Phàm.

Chát!

Vương Cẩn Mai đi đến chính là một cái tát, tức giận đánh vào mặt Lý Phàm, chửi rủa: “Cái tên vô dụng này, thế nào, còn dám động tay động chân với Bội Sam, cậu ăn gan hùm phải không! Cút!”

Lúc nãy Vương Cẩn Mai nhìn thấy rồi.

Cái tên Lý Phàm này, quả thật là tên luôn gây ra chuyện mà.

“Xin lỗi!” Vương Cẩn Mai quát.

Khuôn mặt Lý Phàm cứng lại, anh dám ra tay với Vương Cẩn Mai sao?

Không thể.

Dù sao cũng là mẹ của Cố Họa Y, là mẹ vợ của mình.

Bỏ đi.

Nhẫn nhịn một chút.

“Xin lỗi.” Lý Phàm cúi đầu nói với Cố Bội Sam.

Lúc này Cố Bội Sam mới bỏ qua, mắng mấy câu rác rưởi, sau đó nhấc đôi chân mảnh mai cùng với mấy người bạn và Giang Dương đi ra ngoài.

Còn láng máng nghe thấy mấy người Cố Bội Sam đang nói: “Đúng là xui xẻo mà, suýt nữa bỏ lỡ buổi tụ tập ở Hải Yến Lâu tối nay!”

“Đúng vậy, nghe nói tối nay sẽ có một vị thiếu gia giàu có bí mật, ở hiện trường có rất nhiều phú nhị đại.”

“Haha, cậu lại ngứa ngáy rồi đúng không? Muốn ngủ với vị phú nhị đại nào?”

…..

Bên này, đám người Cố Bội Sam đã đi ra, Vương Cẩn Mai mới tức giận trừng mắt với Lý Phàm, mắng mấy câu, sau đó cũng quay người rời đi.

Lý Phàm rất bất lực, thở dài.

Vừa quay người lại, Tiền Phúc gọi điện đến, cung kính nói: "Thiếu chủ, tối nay ở Hải Yến Lâu có một buổi tụ tập tư nhân, là một số đại gia kinh doanh ở địa phương đặc biệt chuẩn bị cho cậu."

Lý Phàm sững sờ, Hải Yến Lâu?

Anh nhìn đám người Cố Bội Sam đi ra khỏi cửa nói: "Tối nay tôi không có thời gian, ở cùng Xuyến Xuyến rồi."

"Thiếu chủ, cậu vẫn nên tham gia một chút, để mở rộng mạng lưới quan hệ của mình chuẩn bị cho việc kế thừa Long Môn." Tiền Phúc nói.

Lý Phàm suy nghĩ một chút, nói: "Được, tôi đi."

"Được, tôi sắp xếp người qua đón cậu." Tiền Phúc nói.

Lý Phàm gật đầy, cúp điện thoại, quay người đi đến phòng bệnh thăm con gái.

Đương nhiên lại bị mẹ vợ chỉ trích một trận.

Buổi tối, xe của Tiền Phúc đến, còn xem là khiêm tốn, chỉ là một chiếc Bentley.

Lý Phàm cau mày, nhìn tài xế cung kính cúi người, bất lực lắc đầu nói: "Đi thôi."

Thực ra trong lòng anh vẫn có chút lo lắng, nếu gặp phải đám người Cố Bội Sam, phải giải thích như thế nào?

Ngả bài?

Chương 111: Nịnh hót

Một số đại gia kinh doanh địa phương ở Hán Thành đang kính cẩn đứng ở cửa Hải Yến Lâu, chờ đợi Lý Phàm sắp tới.

Nghe nói lần này phải tiếp đãi Thiếu chủ của Long Môn, mấy vị đại ca thương giới này đều hưng phấn không chịu nổi.

Sản nghiệp mà bọn họ tham gia, có thể nói là phụ thuộc vào Long Môn, chỉ cần vị Thiếu chủ Long Môn này lộ ra một chút kẽ ngón tay, là đã đủ cho bọn họ ăn no tới lăn lông lóc rồi.

Nếu như có thể có được sự xem trọng của Thiếu chủ Long Môn, có thể hợp tác với Long Môn, thì chỉ e là gia sản sẽ tăng lên gấp bội.

“Nghe nói vị Thiếu chủ của Long Môn còn rất trẻ, lần này tôi đã sắp xếp con bé nhà tôi tới, hy vọng Thiếu chủ Long Môn có thể thích con bé nhà tôi.”

“Cũng không biết Thiếu chủ Long Môn có kết hôn chưa nữa, nếu như chưa kết hôn thì mấy đứa con gái nhà chúng ta có thể cạnh tranh một phen rồi.”

“Thiếu chủ Long Môn có kết hôn rồi thì cũng không vấn đề gì, có thể làm thiếp cho Thiếu chủ Long Môn đã là phúc khí của bọn nó rồi, lần này tôi không những đưa con gái tới, mà mấy đứa cháu gái và cháu gái ngoại cũng đưa tới.”

Mấy ông trùm thấp giọng nói chuyện, nếu như để người ngoài nghe thấy, chỉ e sẽ kinh ngạc đến rụng cả răng cho xem.

Cố Bội Sam và mấy người bạn thân đến Hải Yến Lâu, nhìn thấy mấy ông trùm thương giới của địa phương, đứng ở bên ngoài Hải Yến Lâu ngăn nắp chỉnh tề như học sinh tiểu học, trên mặt đều lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

“Đó là chủ tịch Hoàng Phúc Khánh của Đỉnh Thịnh Quốc Tế đúng chứ, tài sản cá nhân của ông ta là hơn 12 ngàn tỷ, ở Hán Thành

chúng ta, là ông trùm thương giới nổi danh đó!”

Một cô bạn thân ở bên cạnh Cố Bội Sam, tràn đầy kinh ngạc!

Hoàng Phúc Khánh này, là nhà xí nghiệp top 1 top 2 của Hán Thành!

Tư sản 12 nghìn tỷ hơn, chen chân vào rất nhiều lĩnh vực!

Ở Hán Thành, cũng là nhân vật đại biểu!

“Mau nhìn kìa, chủ tịch Trương của tập đoàn Thịnh Thế cũng có mặt, có vẻ bọn họ đang đợi người, chắc không phải là đang nghênh đón vị phú nhị đại thần bí đó chứ.”

Nghe thấy tiếng thì thầm của đám bạn thân, ánh mắt Cố Bội Sam lập lóe một cái, trong lòng hoang tưởng nếu như có thể quen được với phú nhị đại thần bí đó, thì cuộc đời có thể trực tiếp đạt đến đỉnh cao rồi.

“Đừng nói nữa, chúng ta mau vào chuẩn bị đi, tớ phải dặm phấn lại.” Thanh âm õng ẹo của Cố Bội Sam thúc giục.

Mấy cô bạn thân lập tức cười lên, vây xung quanh Cố Bội Sam đi vào bên trong Hải Yến Lâu.

“Hi hi, Bội Sam, có phải là cậu có ý gì với vị phú nhị đại thần bí đó không? Nếu như cậu bò lên được giường của anh ta, nhất định đừng có phú quý lại quên nhau đó.”

“Có thể để bọn tớ cùng bò lên giường của anh ta là tốt nhất, đến lúc đó Bội Sam làm chị cả, chúng ta làm tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, ha ha ha.”

Một đám con gái nói nói cười cười, không có chút tự trọng nào cả.

Đám người Cố Bội Sam đi vào Hải Yến Lâu không lâu sau, thì một chiếc xe Bentley lái tới, chậm rãi ngừng ở cửa.

Thảm đỏ trải ra, vệ sĩ mặc đồ vest chỉnh tề đứng ở hai bên.

Hoàng Phúc Khánh của tập đoàn Đỉnh Thịnh Quốc Tế còn chưa đợi xe ngừng lại hoàn toàn thì đã sải bước đi ra ngoài rồi, trên mặt toàn là ý cười, giành mở cửa xe cho Lý Phàm trước.

Những người còn lại trễ một bước, lập tức trong lòng tràn đầy hối hận, cảm thấy mấy năm nay sống trong nhung lụa quá nhiều rồi, trình độ tiếp đãi kém đi rất nhiều.

Trên mặt Hoàng Phúc Khánh toàn là nụ cười, tay ấn trên tay nắm cửa hàng ghế sau của chiếc Bentley, chậm rãi mở cửa xe ra, sợ động tác quá mạnh, làm kinh động đến Lý Phàm ở bên trong xe.

Lý Phàm khẽ gật đầu với Hoàng Phúc Khánh, lập tức khiến đáy lòng Hoàng Phúc Khánh mừng rỡ, nụ cười trên mặt như đóa hoa hồng nở rộ, kích động đến đỏ cả cổ.

“Thiếu chủ, mời ngài xuống xe.”

“Ừm.”

Lý Phàm phát ra một giọng mũi, sải bước xuống chiếc xe Bentley.

Bởi vì đến quá vội, Lý Phàm không có thay quần áo, Lý Phàm lúc này vừa xuống xe, đám người Hoàng Phúc Khánh nhìn quần áo của Lý Phàm thì liền cảm thấy có chút quáng mắt.

Nếu như không phải do Lý Phàm ngồi chiếc Bentley của Long Môn tới thì đám người Hoàng Phúc Khánh sẽ tưởng Lý Phàm là mạo danh Thiếu chủ Long Môn rồi đó.

Khóe môi Hoàng Phúc Khánh mấp máy một hồi, lời muốn nói không nói ra được, sợ nói không hay sẽ đắc tội Lý Phàm, thế là quay đầu nhìn mấy ông trùm bản địa ở đằng sau, dùng ánh mắt giao lưu với nhau.

Hoàng Phúc Khánh: Bữa tiệc bây giờ đang thịnh hành mặc quần áo không chỉnh tề sao? Chúng ta ăn mặc chỉnh chu như vậy, có phải là không khớp với Thiếu chủ Long Môn không.

Chủ tịch Trương: Thiếu chủ mặc như vậy, tuyệt đối là để dẫn đầu trào lưu thịnh hành, chúng ta nên theo bước Thiếu chủ mới đúng.

Chủ tịch Lý: Đúng đúng đúng, chủ ý này rất hay, chúng ta mau kêu người đưa quần áo tới, nhất định phải phối hợp với Thiếu chủ mới được.

Lý Phàm cúi đầu nhìn quần áo trên người mình một cái, rồi lại nhìn đồ hiệu quốc tế ở trên người đám người Hoàng Phúc Khánh, lập tức lộ ra nụ cười tự giễu, hỏi: "Có phải quần áo tôi mặc…."

Không đợi Lý Phàm nói xong, Hoàng Phúc Khánh vội vàng nói: "Gu ăn mặc của Thiếu chủ thật là quá ngầu, tuyệt đối dẫn đầu xu hướng thịnh hành, tôi thấy các show thời trang quốc tế năm nay có rất nhiều kiểu trang phục thời trang tựa tựa như đồ của Thiếu chủ vậy đó."

Chủ tịch Trương không cam chịu tới sau, hùa theo nói: "Là mấy lão già như bọn tôi không theo kịp trào lưu rồi, nhưng hôm nay chúng tôi cũng muốn đứng đầu trào lưu với Thiếu chủ, đợi lát nữa sẽ cho người đem đồ tới, chúng tôi cũng cảm nhận mị lực của thời trang quốc tế với Thiếu chủ một chút."

Ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có mông ngựa là vỗ không thủng được, thủ đoạn nịnh hót của đám người Hoàng Phúc Khánh đều không thấp, lúc này sử dụng hết tất cả mánh của mình để nịnh hót, khiến cho Lý Phàm nghe rất thoải mái.

Nhưng đối với sự nịnh hót như vậy, Lý Phàm nghe nhiều rồi, không có nói gì hết.

"Như vậy à, vậy bảo người đưa thêm mấy cái mặt nạ tới là được rồi." Lý Phàm mỉm cười nói.

Vốn dĩ anh cũng không muốn show mình quá nhiều trên bữa tiệc như thế này.

Đám người Hoàng Phúc Khánh sững sờ, trong đầu liền nảy ra cảnh tượng vũ hội hóa trang, hình như nước ngoài rất thịnh hành vũ hội hóa trang.

“Xem ra chúng ta OUT rồi, thư ký Lý, mau bảo người đưa mặt nạ tới, hôm nay làm một bữa tiệc hóa trang.” Hoàng Phúc Khánh nói với thư ký ở bên cạnh.

“Mang mặt nạ lên để tăng thêm cảm giác thần bí, hơn nữa ngoại trừ mấy người chúng ta ra, thì không ai biết Thiếu chủ chính là vị khách thần bí đó hết, như vậy càng dễ cho Thiếu chủ nhìn thấy suy nghĩ thật sự của đám người tham gia bữa tiệc, thật là cao minh cực kỳ.”

“Đúng là như vậy, mấy người chúng ta nếu như trực tiếp tham gia bữa tiệc với Thiếu chủ, chỉ e ngoại trừ nịnh hót tâng bốc thì sẽ không nghe thấy gì khác nữa.”

“Nếu như Thiếu chủ đi vào đám người như vậy, sẽ được thật sự nghe thấy suy nghĩ và ý kiến của đám người, chúng ta so với Thiếu chủ, thủ đoạn và suy nghĩ kém đến 8000 cây số lận.”

Đám người chủ tịch Trương không tiếc hơi sức mà nịnh hót.

Lý Phàm nghe mà trong lòng cười thầm, trong lòng nghĩ mình chỉ là không muốn trực tiếp đối diện với Cố Bội Sam thôi, nếu như trực tiếp ngả bài với Cố Bội Sam, thì có trời mới biết nhà họ Cố sẽ xảy ra biến động gì, vẫn là ẩn giấu thân phận tốt hơn.

Dù sao, anh còn rất nhiều chuyện phải làm.

Chí ít phải phòng bị thủ đoạn của Long hậu.

Nhìn thấy trên mặt Lý Phàm lộ ra nụ cười mê người, đám người chủ tịch Trương càng tâng bốc thả ga hơn, đều cảm thấy sự nịnh hót của mình đã khiến Lý Phàm vui vẻ.

Rất nhanh thư ký liền đưa quần áo và mặt nạ tới, đám người Hoàng Phúc Khánh rất nhanh liền thay quần áo bình thường vào.

Cái gọi là người dựa vào quần áo, ngựa dựa vào yên, không có quần áo hàng hiệu quốc tế, thay lên bộ quần áo bình thường, đám người Hoàng Phúc Khánh lập tức trở thành những ông chú trung

niên bóng dầu bình thường.

Lý Phàm cầm một cái mặt nạ màu trắng thuần trên tay, sau đó chỉ vào những mặt nạ còn lại nói: “Chủ tịch Hoàng Phúc Khánh đeo Trư Bát Giới, chủ tịch Trương đeo Sa Tăng….”

Cầm lấy mặt nạ Trư Bát Giới, Hoàng Phúc Khánh sờ sờ cái bụng bự nhô ra của mình, cười ha ha mà nói: “Bát Giới được, Bát Giới là từ thay thế của phúc khí, Thiếu chủ thật sự quá tốt với tôi.”

Chương 112: Có vấn đề sao

Lý Phàm đeo mặt nạ lên, đám người Hoàng Phúc Khánh cầm lấy mặt nạ Trư Bát Giới, Sa Tăng, Bạch Long Mã vâng vâng, đeo lên đầu mình.

Lúc này bất luận Lý Phàm có làm gì, thì đám người Hoàng Phúc Khánh đều sẽ không phản đối mà làm theo, ai bảo thế lực của Long Môn lớn như vậy, nếu như không làm theo thì chỉ e thân giá mấy mươi ngàn tỷ sẽ lập tức biến thành sương khói mất.

Đeo mặt nạ xong, Lý Phàm dẫn theo đám người Hoàng Phúc Khánh đi vào Hải Yến Lâu.

Có không ít người ở bên trong Hải Yến Lâu nhìn đám người Lý Phàm, đều lộ ra ánh mắt nghi hoặc, lần đầu tiên nhìn thấy có người ăn mặc như vậy đi ra vào nơi cao cấp như Hải Yến Lâu đó.

Thậm chí có không ít người cho rằng, đây là nhân viên diễn xiếc mà vị thổ hào nào đó mời đến để góp vui cho khách nữa đó.

Bên ngoài đại sảnh Huy Hoàng trên tầng cao nhất của Hải Yến Lâu, Cố Bội Sam mới vừa dặm phấn xong, chỉnh sửa lại bộ lễ phục Chanel, bị đám bạn thân và phú nhị đại vây quanh đi vào trong đại sảnh huy hoàng.

Đại sảnh Huy Hoàng là đại sảnh hào hoa nhất Hải Yến Lâu, bình thường không có khách quan trọng tới thì đại sảnh Huy Hoàng sẽ không mở cửa tiến hành tiếp đãi, chỉ có khách quý đủ tầm đến, mới tiến hành tiếp đãi.

Bởi vì để tiếp đãi vị khách quý quan trọng là Thiếu chủ Long Môn, Hải Yến Lâu mới mở đại sảnh Huy Hoàng.

“Nghe nói đại sảnh Huy Hoàng là do nhà thiết kế hàng đầu nước Pháp thiết kế, bình thường sẽ không mở, hôm nay phải chụp ảnh cho đã ở chỗ này mới được.” Thần sắc của Cố Bội Sam có chút hưng phấn.

Bên cạnh cô ta, mấy cô bạn thân cũng tràn đầy thần sắc hưng phấn, đều giơ tay làm kiểu với ống kính, không ngừng chụp ảnh.

Đại sảnh Huy Hoàng một năm không mở được mấy lần, hơn nữa phú nhị đại bình thường đều không có duyên được vào đại sảnh Huy Hoàng, có thể vào đều là những người thuộc đẳng cấp như Hoàng Phúc Khánh, thuộc loại nhân vật mà phú nhị đại nhìn thấy phải gọi ba.

Giang Dương bảo vệ bên cạnh Cố Bội Sam vui vẻ nói: "Lần này chúng ta được vào đại sảnh Huy Hoàng, đều là nhờ phúc của vị phú nhị đại thần bí đó, lát nữa tôi phải kính anh ta một ly đàng hoàng."

"Anh quen với vị phú nhị đại đó sao? Lúc kính rượu phải dắt theo tôi đó OK."

Ngữ khí của Cố Bội Sam có chút nũng nịu.

Nghe thấy thanh âm õng ẹo của Cố Bội Sam, cơ thể Giang Dương lập tức mềm nhũn một nửa, ý định khoe khoang lập tức nảy lên.

"Không vấn đề gì, tuy tôi không quen vị phú nhị đại đó, nhưng ba tôi quen, hồi nãy ba tôi nghênh đón vị phú nhị đại đó ở bên dưới, đợi lát nữa chắc chắn tôi sẽ có thể nói với anh ta hai câu."

Giang Dương kiêu ngạo mà nói, vẻ mặt đầy thần sắc đắc ý.

Coi bộ, tối nay có cơ hội xơi được Cố Bội Sam rồi!

"Ai cũng nói trước lạ sau quen, lần đầu bắt chuyện, sau này hẹn ra ngoài chơi nhiều chút, không phải sẽ thành người quen rồi sao, Bội Sam nếu như em làm bạn gái của tôi, sau này chắc chắn cũng có thể thành bạn với phú thiếu thần bí đó rồi."

Ánh mắt của Giang Dương nhìn sang ngực của Cố Bội Sam, ánh mắt lập lòe toàn là ánh sáng của ngọn lửa dục vọng.

Body này, đẹp hơn nhiều so với mấy người phụ nữ mà anh ta chơi

qua nhiều!

Thế nhưng, Cố Bội Sam chỉ giả tạo mà mỉm cười.

Có phú nhị đại thần bí ở trước mắt kia, Cố Bội Sam mới không thèm làm bạn gái của Giang Dương, bây giờ cô ta đang nghĩ làm sao để quen với phú nhị đại thần bí đó.

Nếu như thành công thì trực tiếp nhảy vào hào môn!

Cái loại như Cố Họa Y, sau này gặp mình còn không phải cúi đầu sao?

Nhìn thấy Cố Bội Sam khôngđáp lời mình, trong lòng Giang Dương lập tức có chút bực bội.

Không lâu trước đây Giang Dương đã tuyên bố trước mặt bạn bè, tuyệt đối có thể xơi được Cố Bội Sam, nhưng nhìn thấy Cố Bội Sam không mắc câu, hỏa khí trong lòng Giang Dương liền dấy lên, muốn khoe khoang một chút uy phong của mình cho Cố Bội Sam thấy.

Đúng vào lúc này!

Đám người nghe thấy một tràng tiếng bước chân, Giang Dương lập tức dời ánh mắt, đúng lúc nhìn thấy đám người Lý Phàm đang chậm rãi đi tới.

Nhưng, bởi vì đám người này đều đeo mặt nạ, cho nên, không ai biết ai hết.

Nhìn thấy đám người Lý Phàm đeo mặt nạ, Giang Dương nhất thời có chút sững sờ, không hiểu sao trong Hải Yến Lâu lại có người đeo mặt nạ, cái này cũng quá là vớ vẩn rồi.

Lại nhìn thấy quần áo của đám người Lý Phàm, đều là đồ hàng chợ bình thường đến mức không thể bình thường hơn, Giang Dương lập tức nhếch miệng cười, cảm thấy có thể giẫm đạp đám người này, thi triển uy phong của mình một chút.

“Ai yo, chỗ này còn có người đeo mặt nạ nữa à, thật là lần đầu tiên nhìn thấy.” Giang Dương cố ý lớn tiếng nói.

Đám người Cố Bội Sam tò mò, lũ lượt quay đầu nhìn ra đằng sau, lập tức bị cảnh trước mắt chọc cười.

“Thiệt tình, mấy người này đeo mặt nạ là muốn làm gì vậy, nhìn đồ mà bọn họ mặc rách nát như vậy, chắc không phải là tới biểu diễn đó chứ.”

Một cô bạn thân, trên mặt tràn đầy ý cười mỉa mai.

“Xía! Hải Yến Lâu là chỗ nào, cho dù là tới biểu diễn thì cũng phải là diễn viên cấp quốc gia, diễn viên ăn mặc rách nát như vậy làm gì có khả năng lên sân khấu chứ.”

Giang Dương hùa theo nói, chắp tay sau lưng, vẻ mặt ngông ngênh.

Cố Bội Sam liếc nhìn đám người đó một cái, trong lòng sinh ra cảm xúc chán ghét, cảm thấy mình mới dặm phấn xong đi ra ngoài, thì liền gặp đám người này, thật là không có điềm lành gì cả.

“Chuyện gì vậy, Hải Yến Lâu là nơi là chó mèo gì cũng tùy tiện vào được rồi sao? Người như vậy đi vào chính là ô nhiễm hoàn cảnh, hơn nữa chỗ này là cửa đại sảnh Huy Hoàng, mau gọi bảo vệ đến đuổi bọn họ đi đi.” Cố Bội Sam phẫn nộ mà nói.

Không chỉ có cô ta, mà trong đại sảnh lúc này có không ít người đều cảm thấy sự xuất hiện của đám người này đã hạ thấp quy cách của bữa tiệc đêm nay rồi. Truyện Mỹ Thực

Trong lòng Giang Dương mừng rỡ, cảm thấy cơ hội đến rồi, liền đứng thẳng người ra chặn đám người Lý Phàm.

Vẻ mặt anh ta đầy ngông nghênh, nói: “Các người là ai? Đây là đại sảnh Huy Hoàng, chỉ tiếp đãi khách quý có thân phận, mấy người không có thân phận như các người mau cút đi.”

Nhìn thần sắc kiêu ngạo của Giang Dương, ba của Giang Dương là

Giang Thành đang theo sau đám người lập tức toát mồ hôi hột.

Nếu như không có đeo mặt nạ, Giang Thành chắc chắn sẽ nhảy ra cho Giang Dương giáng long thập bát chưởng, phải tát Giang Dương thành đầu heo mới được.

Nhưng lúc này, Giang Thành không dám làm loạn, chưa làm rõ được tâm tư của vị Thiếu chủ này, nếu như làm lộ thân phận của anh, làm hỏng hứng thú của đối phương, thì chuyện sẽ càng lớn.

Bởi vì, hồi nãy bọn họ đã hiểu rồi, vị Thiếu chủ này, con người giản dị.

Lúc này, Giang Thành đang tức giận đến thịt mỡ trên người đều run lên, đã quyết định rồi, đợi lát nữa, phải bắt thằng con bất hiếu của mình, quỳ xuống cầu xin tha với Lý Phàm.

Hoàng Phúc Khánh sờ sờ mặt nạ Trư Bát Giới trên mặt mình, trong lòng nghĩ Lý Phàm bảo mọi người thay đồ đeo mặt nạ, có phải là muốn xem trình độ dạy dỗ của mọi người đối với con cái hay không?

Nghe nói cao nhân đều thông qua cách nhìn sự giáo dưỡng của hậu nhân gia tộc, để phán định sự thịnh suy của một gia tộc.

Hoàng Phúc Khánh sau khi suy nghĩ bổ não xong, trái tim liền run lên, cảm thấy mình không thể xem Lý Phàm là một phú nhị đại bình thường được.

Từ góc nhìn độc đáo khảo sát bạn hợp tác của Lý Phàm, đã chứng minh Lý Phàm không phải phàm nhân rồi, đó nhất định là cấp bậc thần tiên.

Thế nhưng.

Lý Phàm không biết vở kịch nội tâm của mấy người bên cạnh mình, thông qua mặt nạ nhìn thấy đám nam nam nữ nữ đang chặn đường ở trước mắt, khóe miệng liền hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Nợ của mình và Cố Bội Sam, có thể tính rồi.

Cố Bội Sam nhìn thấy đám người Lý Phàm không nói chuyện, lập tức tức giận giậm giậm chân: “Giang Dương, anh còn đợi gì nữa, mau xử lý đống rác này ra ngoài đi, nhìn mấy tên rác rưởi này là tâm trạng tôi lại không tốt rồi!”

Tiếng hét của Cố Bội Sam truyền ra, trong đại sảnh Huy Hoàng có không ít người lũ lượt đi tới, muốn xem thử bên ngoài có gì náo nhiệt vậy.

“Yo, sao lại có cả Trư Bát Giới tới, còn có Sa Tăng, Bạch Long Mã vậy, sao Tôn hầu tử và Đường Tăng không có tới vậy.”

“Ha ha ha, đây là mấy tên ngốc từ đâu chạy ra vậy, không phải là đám điên khùng trong bệnh viện tâm thần chạy ra đó chứ.”

Đám người đi ra khỏi đại sảnh Huy Hoàng, phát ra không ít thanh âm mỉa mai.

Đám người Hoàng Phúc Khánh tức đến toàn thân phát run, nghe thấy lời mỉa mai của đám thanh niên đáng tuổi con cháu này, trong lòng thầm thề thốt, phải dạy dỗ bọn chúng một trận đàng hoàng!

Đột nhiên, Lý Phàm đứng ở trước, lúc này đeo mặt nạ lạnh giọng nói:

“Bọn tôi tới tham gia bữa tiệc, có vấn đề sao?”

Chương 113: Quỳ xuống xin lỗi

“Đương nhiên có vấn đề rồi, đại sảnh Huy Hoàng có yêu cầu hạn chế về thân phận, mấy người các người chỉ có chứng minh thư, chứ không có thân phận cao quý, chỉ đáng ăn xin ở bên đường mà thôi!”

Giang Dương nói xong, nhấc tay lên, xô đẩy Lý Phàm đang đeo mặt nạ đứng ở hàng đầu.

Nhìn thấy hành vi của tên phá gia chi tử nhà mình, Giang Thành tức đến nhảy cẫng lên, muốn tháo mặt nạ, quát mắng con trai mình.

Lời nói đắc tội tới Lý Phàm, đến lúc đó tặng quà tạ lỗi là được rồi.

Chứ nếu như làm Lý Phàm bị thương rồi, thì đó không phải chuyện dễ giải quyết nữa, làm không tốt thì cả nhà họ Giang sẽ tan thành tro bụi mất!

Lúc này Giang Thành đã hiểu sâu sắc cái gì gọi là đào hố cho cha rồi, vô cùng hối hận vì từ nhỏ đã nuông chiều Giang Dương, nuông chiều ra một thằng ất ơ đào hố cho cha.

Chủ tịch Trương kéo lấy Giang Thành một cái, ngăn cản động tác kéo mặt nạ xuống của Giang Thành, nhắc nhở: “Lão Giang, ông bình tĩnh chút đi, đừng phá hoại nhã hứng của Thiếu chủ.”

“Tôi có thể bình tĩnh sao? Người ra tay là thằng khốn chuyên đào hố cho cha của tôi, năm đó sao tôi không có bóp chết nó đi chứ!”

Giang Thành lúc này sốt sắng tới điên rồi.

Trong lòng chủ tịch Trương cười thầm, tiếp tục an ủi nói: “Vậy bây giờ ông cứ coi như nó không phải con trai ông là được rồi, cùng lắm là đoạn tuyệt quan hệ cha con thôi, ông cũng không phải chỉ có thằng con trai này không thôi, không ra gì thì đuổi ra ngoài sớm chút là được rồi.”

Cạnh tranh trong gia tộc lớn vốn đã kịch liệt, thắng làm vua thua làm giặc là chuyện rất bình thường.

Giang Dương bởi vì không có sức cạnh tranh gì, sớm đã bị loại ra khỏi hàng ngũ người thừa kế, thuộc loại ứng cử viên ăn hoa hồng của gia tộc, ăn chơi đợi chết.

Thật sự muốn đuổi Giang Dương ra khỏi cửa nhà, Giang Thành cũng không có áp lực tâm lý quá lớn, chỉ là trên tình cảm hơi có chút áy náy, dù sao cũng là con trai nuôi hơn hai mươi mấy năm rồi, dù gì cũng nuôi ra tình cảm rồi.

Giang Thành vừa hạ quyết tâm thì nghe thấy phía trước truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, tiếng hét quen thuộc đó, không cần nhìn, Giang Thành cũng biết là con trai mình phát ra rồi.

Chỉ thấy, Lý Phàm đang đeo mặt nạ, đằng sau lớp mặt nạ đó, là một nụ cười lạnh, một nắm đấm, đánh thẳng lên sống mũi của Giang Dương!

Ngay lập tức, trên quần áo của Giang Dương nở lên những đóa hoa đào, đều là do máu mũi nhuộm lên.

Sịt sịt!

Đám người hít ngược một hơi lạnh!

Thằng nhóc đeo mặt nạ này, thật là ngông cuồng!

Dám ra tay với cậu chủ nhà họ Giang ở trước bàn dân thiên hạ thế này!

“Đậu xanh rau má! Đánh người không đánh vào mặt anh không biết à!”

Giang Dương bị đánh cảm thấy mất hết mặt mũi, vốn dĩ muốn thể hiện một chút phong thái nam tử hán ở trước mặt Cố Bội Sam, nhưng bị Lý Phàm đánh một cái thành chó như vậy.

“Mẹ nó tao đánh chết tên rác rưởi này!”

Giang Dương tức giận hét lên một tiếng, siết bàn tay thành vương bát quyền, lại đánh về phía Lý Phàm.

“Chó ngoan không chặn đường, nếu cậu đã muốn bị đánh thì tôi sẽ thành toàn cho cậu.”

Lý Phàm đang đeo mặt nạ cũng không khách sáo, quay người lại đá cao chân một cách soái khí, một cước đá vào cằm của Giang Dương.

Nếu không ai nhận ra mình, thì hà tất gì phải che đậy thực lực của mình chứ.

Giang Dương lập tức cảm thấy mình đã rời khỏi lực hút của trái đất rồi, cả người bay ngược về sau.

Ầm!

Nặng nề ngã xuống đất, Giang Dương cảm thấy cả người đau nhói, như xương cốt toàn thần đều vỡ vụn rồi vậy.

Đám danh viện phú thiếu như Cố Bội Sam vây xem ở xung quanh, đều lùi về sau ba bước, đều dùng ánh mắt ngạc nhiên kinh sợ nhìn chàng trai đeo mặt nạ kia.

“Tên ngang tàng bạo ngược, anh vậy mà lại dám đánh người ở cửa đại sảnh Huy Hoàng, mau tìm bảo vệ tới đây!” Cố Bội Sam lập tức hét lên.

“Tớ đã báo cảnh sát rồi, chúng ta đều là người có thân phận gì chứ, sao có thể động tay với tên ngang tàng bạo ngược này, nên dùng vũ khí của pháp luật bảo vệ chúng ta.”

Mấy cô nhà giàu khác, không dám phát tiết với Lý Phàm, chỉ có thể dựa vào mồm mép lanh lợi.

Nhìn thấy thân thủ nhanh chóng dứt khoác của chàng trai đeo mặt nạ đó, một đám phú nhị đại cũng đều không có ý định ra tay.

Tuy nhân số ở hiện trường có thể đánh một trận đối phương, nhưng kẻ tiến lên trước chắc chắn không có kết quả tốt, mấy phú nhị đại này đều không có ý định hy sinh mình để thành toàn cho người khác.

Nếu như bị đánh vào mặt, hủy đi dung nhan anh tuấn, thì tối nay làm sao còn tán gái được nữa.

Mấy người bạn thân của Cố Bội Sam hoảng loạn mà dìu Giang Dương dậy, nhìn bộ dạng đau đớn đến nhe răng trợn mắt của Giang Dương, đều tức giận mà nhìn Lý Phàm đang đeo mặt nạ kia.

Cố Bội Sam lập tức nhìn Lý Phàm đeo mặt nạ với thần sắc dữ dằn. Lạnh giọng quát: “Anh vậy mà lại dám đánh cậu Giang, biết cha của cậu chủ Giang là ai không? Đó là đại nhân vật nổi tiếng ở Hán Thành đó, tên ất ơ như anh toang rồi!”

“Phí lời với anh ta làm gì, đợi lát nữa bắt lấy tên khốn đó đi, cậu chủ Giang chỉ cần nói một câu là có thể khiến tên phế vật này chịu khổ ở trong tù rồi.”

Bạn thân của Cố Bội Sam cũng hùa theo nói.

“Đậu! Tiểu tử anh thật ngông cuồng, anh đợi đó, bổn thiếu sẽ gọi cho ba tôi, tôi sẽ tẩn chết anh!”

Giang Dương mất hết mặt mũi, nghiến răng nghiến lợi mà trừng mắt nhìn Lý Phàm, móc điện thoại ra gọi cho ba Giang Thành của mình.

Lúc này, Giang Dương giống như là anh bạn nhỏ bị đánh, suy nghĩ đầu tiên là tìm phụ huynh, muốn ba mẹ mình giúp mình báo thù.

Nhìn thấy Giang Dương gọi điện thoại, đám người có mặt đều im lặng, đồng thời ánh mắt lạnh lẽo nhìn người đàn ông đeo mặt nạ ở trước mặt.

Tên tiểu tử này, toang rồi!

Dám chọc vào cậu chủ nhà họ Giang, tìm chết!

Dù sao Giang Dương cũng không phải nhân vật bình thường gì, ba của anh ta Giang Thành là chủ tịch tập đoàn Giang Sơn.

Tập đoàn Giang Sơn ở Hán Thành là tập đoàn thương nghiệp hạng A, tổng giá trị trên 3000 tỷ, không ít con cái nhà bình thường ở bản địa đều nằm mơ muốn vào tập đoàn Giang Sơn làm việc.

Ding ding dang, ding ding dang….

Một tiếng chuông điện thoại giòn giã, vang lên từ túi quần của Giang Thành đang đeo mặt nạ Hồng Hài Nhi, lập tức khiến tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn Giang Thành.

Mi tâm của Giang Dương cũng nhíu lại, tiếng điện thoại của lão mập chết tiệt đó sao lại giống ba mình vậy?

Giang Thành sốt sắng đến toát mồ hôi lạnh sống lưng, gật đầu cúi người nhỏ tiếng nói với Lý Phàm: “Thiếu chủ, tôi lập tức tắt điện thoại ngay.”

“Không cần, ông bắt máy của ông là được rồi, lỡ như trong nhà có chuyện gì thì sao.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Nghe thấy lời của Lý Phàm, trong lòng Giang Thành hiện lên ngàn vạn suy nghĩ, đoán ý trong lời của Lý Phàm.

Lỡ như, trong nhà có chuyện?

Đây làm gì là lỡ như có chuyện gì, bây giờ là chắc chắc có chuyện rồi!

Không lẽ Lý Phàm biết Giang Dương là con trai của mình, cho nên lúc này muốn xem mình biểu hiện thế nao?

Vố số tâm tư lóe qua trong chốc lát, Giang Thành quả quyết móc điện thoại ra, bắt máy: “Alo.”

Nghe thấy điện thoại được kết nối, Giang Dương vội vàng nói:

“Ba! Ba con bị người ta đánh rồi, ba mau sắp xếp một chút, đưa người đánh con vào tù đi, con muốn anh ta nếm thử mùi vị bị thông!”

“Thằng khốn! Đừng nói mày bị đánh, cho dù ông già mày là tao có bị đánh thì cũng phải ngoan ngoãn chịu đựng, Thiếu chủ đánh mày là phúc khí mày tu tám đời, là chuyện tốt của nhà họ Giang chúng ta!”

Giang Thành tức đến há mồm mắng!

“Ba, sao ba có thể như vậy….hở? Hình như không đúng lắm….”

Cảm thấy thanh âm trong điện thoại, hình như giống như của người đang đeo mặt nạ Hồng Hài Nhi kia nói, lập tức cả người Giang Dương đều hoảng loạn.

Cái quỷ gì vậy, không lẽ người đeo mặt nạ Hồng Hài Nhi kia là ba mình sao?

Giang Dương nhìn kỹ người đeo mặt nạ Hồng Hài Nhi kia đang sải bước lớn đi vè phía mình.

Hơn nữa, mang theo nộ khí đầy mình!

Chiếc điện thoại cầm trong tay rất quen thuộc, thể hình rất quen, bước đi cũng rất quen.

Toang rồi!

Sơ ý rồi, mẹ nó thật sự là ba mình!

Đám người nhìn thần sắc ngây ngốc của Giang Dương, lập tức lóe qua một linh quang, cùng nghĩ đến một kết quả đáng sợ.

“Hồng Hài Nhi này không lẽ là ba của Giang Dương?”

“Nếu như vậy, thì các người nói mấy người đeo mặt nạ Trư Bát Giới, Sa Tăng sẽ là ai chứ?”

“Chúng ta có phải đã phạm sai lầm rồi không, cái này không phải là tự đá vào tấm sắt thì tuyệt đối là tự đá vào tấm gang rồi đó!

Ngay lập tức, mấy người này đều hoảng!

Giang Thành tháo mặt nạ Hồng Hài Nhi ra, hậm hực mà trừng Giang Dương, không nói hai lời mà một cước đá vào đũng quần của Giang Dương, mắng: “Nghịch tử! Còn không mau quỳ xuống xin lỗi Thiếu chủ đi!”

Chương 114: Tha cho tôi! tôi sai rồi

Giang Dương che đũng quần quỳ trên mặt đất, đau đến mức mồ hôi lạnh thấm ướt lưng áo.

Cú đá vừa rồi Giang Thành đã dốc hết sức lực của mình, thà hôm nay người đầu bạc tiễn người đầu xanh cũng không thể đắc tội với Long Môn Thiếu chủ.

Mấy người Cố Bội Sam kinh ngạc nhìn về phía Lý Phàm đang đeo mặt nạ, nhìn quần áo bình dân trên người đối phương rồi lại nhìn chiếc mặt nạ màu trắng tinh trên mặt người kia, tất cả mọi người đều cảm thấy người đàn ông này thật là thần bí.

Phú nhị đại đỉnh cấp trong truyền thuyết lại ăn mặc mộc mạc như vậy, còn mang theo mặt nạ che đi khuôn mặt, đây là vì sao?

Câu hỏi tương tự hiện lên trong đầu mọi người, bọn họ đều không nghĩ ra ý định của tên phú nhị đại thần bí này như thế nào.

Nhưng nhìn bộ dạng Giang Dương đau đớn như vậy, trong lòng mọi người ở đây đều cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Lần này không chỉ đắc tội với phú nhị đại đỉnh cấp trong truyền thuyết mà còn đắc tội với đại gia kinh doanh có quyền lực nhất ở đây.

Ngay lập tức sắc mặt của đám người thế hệ con cháu của chủ tịch Hoàng trở nên vô cùng khó coi, biểu cảm kia giống như chính cha của bọn họ bị chết, tâm trạng thấp thỏm khiến đầu óc bọn chúng nhưng trệ, trống rỗng không biết nên làm như thế nào.

Cố Bội Sam không có quá nhiều lo lắng mà ngược lại còn có chút hăng hái nhìn Lý Phàm đang đeo mặt nạ, trong đôi mắt xinh đẹp dần hiện ra tia sáng khác lạ, cô ta đang suy đoán xem dưới lớp mặt nạ trắng tinh sẽ sẽ là gương mặt như thế nào.

“Mọi người nói xem có phải tên của anh ấy là Thiếu chủ không,

hay là người khác xưng hô anh ta như vậy?" Cố Bội Sam nhỏ giọng hỏi cô bạn thân bên cạnh.

"Chắc là như vậy, nhưng mà cũng không biết rốt cuộc vị phú nhị đại đỉnh cấp này có bộ dạng ra sao nữa, nghĩ thôi trong lòng đã ngứa ngáy rồi."

"Ngứa ngáy trong lòng à, tớ thấy là phía dưới của cậu ngứa thì đúng hơn, nhưng xem ra, vị phú nhị đại này không dễ cắn câu đâu."

Nghe mấy người bạn thân thiết bên cạnh cười nói, Cố Bội Sam kiêu ngạo ngẩng gương mặt xinh đẹp lên, cô ta cảm thấy mình là cô gái nổi bật nhất ở đây.

Đám người thô tục kia không phải đối thủ của cô ta, hôm nay cô ta muốn quyến rũ vị phú nhị đại đỉnh cấp này!

Có thể khiến Giang Thành không để ý tới sống chết của con trai mình lại còn hung ác đạp vào chỗ trí mạng, đủ để chứng minh vị phú nhị đại đỉnh cấp kia mạnh như thế nào.

Cố Bội Sam thầm nghĩ trong lòng.

Giang Thành quay người lại, cúi người một góc một trăm hai mươi độ với Lý Phàm: "Thiếu chủ, là tôi không biết dạy con, xin Thiếu chủ trách phạt, chỉ cần Thiếu chủ nói một câu hôm nay tôi sẽ đánh chết thằng ranh con này, xem như là vì dân trừ hại!"

Giang Thành khí phách nói, để lấy lòng Lý Phàm còn không thèm đếm xỉa đến cả con trai mình.

Sắc mặt của những người giàu có trẻ tuổi khác ở đây trở nên khó coi, vốn chỉ muốn tham gia náo nhiệt xem một vở kịch, nhưng không ngờ lại được nhìn thấy cảnh tượng giết gà dọa khỉ.

Không, không thể nói là giết gà dọa khỉ nữa rồi vì dù sao thân phận của Giang Dương trong đám bọn họ đã được coi là khỉ, đây rõ ràng là giết khỉ cảnh cáo gà rồi!

Luận về địa vị gia tộc, phần lớn đám thiếu niên giàu có ở đây đều không sánh được với Giang Dương, so sánh như vậy không phải quá khập khiễng rồi sao.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía người đàn ông thần bí đeo mặt nạ kia, chờ xem tiếp theo đối phương sẽ có thái độ như thế nào.

Bởi vì thái độ của vị thiếu niên giàu có này sẽ quyết định vận mệnh của bọn họ.

“Đây là con của ông thì đương nhiên ông phải dạy dỗ rồi, nhưng cha không dạy được con là lỗi lớn, chủ tịch Giang vẫn nên suy ngẫm lại đi.” Lý Phàm lạnh nhạt nói, gương mặt giấu ở dưới lớp mặt nạ kia có chút lạnh lùng.

Những ông lớn trong giới kinh doanh đều rất coi trọng mặt mũi, mặc dù cử chỉ đều vô cùng cung kính nhưng Lý Phàm sẽ không thật sự cho rằng điều đó xuất phát từ đáy lòng của bọn họ.

Hơn nữa suy nghĩ tới việc tiếp quản gia tộc sau này, Lý Phàm vẫn cần phải gây dựng uy danh ở bên ngoài lập, không có uy danh thì sao có thể khiến mọi người nể được.

Giang Dương đang chìm đắm trong cơn đau dữ dội, nghe thấy Lý Phàm nói như vậy, cả người lập tức đều khó chịu, cảm thấy đây rõ ràng là muốn lấy mạng của mình rồi!

“Ba!”

Giang Dương thê thảm kêu lên một tiếng, ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Giang Thành.

Hai mắt Giang Thành đã đỏ hoe, trong đầu đều đang nghĩ tới câu nói cha không dạy được con là tội lớn của Lý Phàm, đây rõ ràng là Thiếu chủ đang bất mãn với mình, bất mãn với cách dạy con của mình!

“Đồ hư đốn! Mày đừng gọi tao là ba nữa, từ nhỏ đến lớn đều khiến tao không bớt lo, dạy mày thế nào mày cũng không chịu thay

đổi, bây giờ va chạm với Thiếu chủ, mày chính là tội nhân của nhà họ Giang, từ giờ trở đi, tao đoạn tuyệt quan hệ cha con với mày, mày cũng không còn là người của nhà họ Giang nữa!"

Giang Thành rống giận, sắc mặt đỏ lên: "Còn nữa, tất cả cổ phần tài chính trên danh nghĩa của mày, nhà lầu xe hơi, tất cả đều bị thu hồi! Mày ra ngoài xã hội để xã hội dạy lại mày đi, học xem làm thế nào để trở thành một người tử tế mà không phải trở thành mọt gạo đi!"

Trong phút chốc trái tim Giang Dương tan nát, đoạn tuyệt quan hệ cha con đã đủ hung ác rồi, đây thì thậm chí ngay cả nhà ở xe cộ tiền bạc đều lấy lại hết, vậy sau này còn sống thế nào được nữa, làm sao duy trì cuộc sống xa hoa lãng phí như bây giờ.

Giang Dương chưa bao giờ nghĩ tới tình huống như vậy, nhưng tình huống không ngờ tới này lại cứ xảy ra một cách bất ngờ khiến cho người ta không kịp chuẩn bị.

"Ba, Ba! Con là con trai ruột của ba mà, ba không thể đối xử với con như vậy, dù sao thì ba cũng phải để lại cho con chút tiền chứ, nếu không thì con sống thế nào, nhà của con xe cũng là của con, dựa vào đâu mà ba đòi thu lại, ba không thể lấy đi được!" Giang Dương vội vàng nói.

"Đồ khốn! Những thứ kia mày đều dùng tiền của tao để mua nên đương nhiên là tao có quyền quyết định, mày mau cút đi cho tao, đừng làm bẩn mắt Thiếu chủ nữa."

Giang Thành càng nói càng tức, giơ chân lên đạp Giang Dương liên tiếp mấy phát, khiến Giang Dương nằm lăn trên đất.

Giang Dương đã không còn cảm nhận được đau đớn trên người nữa, giờ phút này đau nhất là trái tim của anh ta, là sợ hãi đối với cuộc sống sau này.

Giang Dương đã quen sống trong nhung lụa rồi, anh ta hoàn toàn không dám tưởng tượng cuộc sống sau này của mình, anh ta cũng không muốn mất đi tất cả mọi thứ ở hiện tại, nếu mất đi thì sợ là anh ta sẽ thật sự chết đói ở ven đường mất.

“Thiếu chủ, Thiếu chủ tôi sai rồi, tôi biết sai rồi! Vừa rồi tôi không nên lỗ mãng với Thiếu chủ như vậy, nhưng… Nhưng làm vậy cũng là do có người xúi giục! Đúng vậy, là tiện nhân Cố Bội Sam kia xúi giục tôi! Nếu không tôi cũng sẽ không bất kính với Thiếu chủ ngài đâu!”

Giang Dương nằm rạp trên mặt đất, ngửa đầu lên nhìn Lý Phàm giống như là thấy được cứu tinh của mình, chỉ cần Lý Phàm không giận nữa thì Giang Dương cảm thấy mình còn có một chút hi vọng sống.

Cho dù mình không được sống tử tế vậy thì cũng không thể chỉ có một mình mình hứng chịu lửa giận này, phải kéo theo một cái đệm lưng chứ!

Roẹt roẹt roẹt!

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Cố Bội Sam, trong mắt không ít người đều là sự hả hê.

Khuôn mặt nhỏ của Cố Bội Sam lập tức trắng bệch, như là mèo bị dẫm đuôi, đầu tóc như sắp nổ tung.

“Giang Dương, anh đừng có nói bậy bạ, tôi xúi giục anh bất kính với Thiếu chủ lúc nào, rõ ràng là tự anh muốn khoe khoang, muốn thu hút sự chú ý của tôi nên mới gây ra chuyện va chạm với Thiếu chủ!”

Nói xong, trong đôi mắt đẹp của Cố Bội Sam trong nháy mắt đã tràn đầy nước mắt, dáng vẻ nhìn thấy đã yêu, tội nghiệp nhìn về phía Lý Phàm.

“Thiếu chủ, tôi bị oan, tên Giang Dương này không phải là người tốt, anh ta có ý đồ với tôi từ lâu rồi, tôi bị anh ta quấy rầy rất nhiều lần nhưng vì sợ làm phiền người khác nên mới không lên tiếng, tôi còn phải cảm ơn Thiếu chủ đã trừng phạt anh ta, nếu không không biết tôi còn bị anh ta quấy rối tới khi nào nữa.”

Nhìn biểu hiện của Cố Bội Sam, trên mặt không ít người hiện lên

vẻ đồng tình, tình thế lập tức bị Cố Bội Sam xoay chuyển.

“Tiện nhân! Cô là đồ tiện nhân ăn nói bậy bạ!”

Bốp!

Giang Dương tức muốn ói ra máu, anh ta xông lên, giờ tay tát mạnh vào mặt Cố Bội Sam!

Chương 115: Ha ha

Lúc này gương mặt Cố Bội Sam đỏ bừng, đau rát, cô ta trừng mắt quát Giang Dương: “Giang Dương, anh dám đánh tôi?”

Bây giờ Giang Dương gần như đã phát điên, mắng: “Ông đây đánh cô đấy! Chính do cô xúi giục tôi!”

Nói xong, nước mắt Cố Bội Sam ào ào rơi xuống, đúng là một cảnh tượng động lòng người.

Lý Phàm lẳng lặng nhìn Cố Bội Sam biểu diễn, trong lòng không hiểu sao lại dần hiện ra một từ, người đẹp rắn rết.

Mánh khóe của Cố Bội Sam thật sự xứng với từ này, mặc dù xinh đẹp như hoa nhưng trái tim rắn rết.

Nhìn Lý Phàm đeo mặt nạ không có bất kỳ biểu cảm gì, trong lòng Cố Bội Sam hơi bất mãn, nghĩ thầm mình đã dùng hết sức mạnh từ lúc sinh ra, kỹ năng diễn xuất cũng có thể giành được giải Oscar rồi mà sao vẫn không đả động được trái tim vị phú nhị đại thần bí này.

Nếu đổi lại là một thiếu niên giàu có khác, chỉ sợ là chín phần sẽ xông tới an ủi Cố Bội Sam, sau đó Cố Bội Sam lại làm bộ làm tịch một phen là có thể ỡm ờ kéo người đó lên giường rồi.

Đáng tiếc là kịch bản không hề diễn ra như Cố Bội Sam nghĩ, cảm giác bị thất bại tràn đầy trong lòng Cố Bội Sam, thậm chí Cố Bội Sam còn đang nghĩ, có phải mình vẫn chưa đủ xinh đẹp hay không?

Nhưng Cố Bội Sam cô sẽ không bỏ qua, bám vào vị thiếu niên giàu có mà tất cả các ông lớn trong giới kinh doanh đều muốn nịnh bợ này chính là mục tiêu cuối cùng của Cố Bội Sam!

Muốn sau này có cuộc sống ở trên người khác thì lúc này không thể nào lùi bước được.

Khẽ cắn môi, nước mắt từ trong đôi mắt đẹp của Cố Bội Sam chảy xuôi xuống, Cố Bội Sam ai oán nói ra: “Thiếu chủ, anh không tin lời tôi nói đúng không? Nếu anh không tin, tôi… Tôi sẽ, sẽ lấy cái chết để tỏ rõ lòng mình!”

Mấy tên thiếu niên giàu có ở bên cạnh nhìn thấy thế tim gan cũng rung động, trong lòng đều dâng lên ý muốn bảo vệ, thậm chí đã đem thảm kịch của Giang Dương ném ra sau đầu, nhao nhao mở miệng an ủi Cố Bội Sam.

“Bội Sam, cô đừng nghĩ quẩn như vậy, tôi có thể chứng minh là Bội Sam trong sạch, Giang Dương vẫn luôn quấy rối Bội Sam, vừa rồi va chạm với Thiếu chủ đều là chủ ý của một mình Giang Dương.”

“Tôi cũng có thể chứng minh, hơn nữa Giang Dương còn từng nói với chúng tôi là tối đa một tháng anh ta có thể lên giường với Bội Sam, gần đây anh ta vẫn luôn mặt dày mày dạn quấy rối Bội Sam đó.”

“Bội Sam là một cô gái tốt như hoa như ngọc, Thiếu chủ nhất định phải tin tưởng cô ấy, cũng đừng làm khó Bội Sam.”

Nghe thấy sự trợ giúp của mấy thiếu niên giàu có ở đó, Cố Bội Sam cười thầm trong lòng nhưng trên mặt vẫn là sự buồn bã nhìn Lý Phàm như cũ.

“Ha ha.”

Dưới mặt nạ, Lý Phàm lạnh nhạt cười một tiếng, sau đó trực tiếp cất bước đi tới đại sảnh Huy Hoàng.

Đám người nhao nhao lui về phía sau nhường đường tạo nên một con đường đi tới đại sảnh huy hoàng, rồi đưa mắt nhìn Lý Phàm mang mặt nạ đi vào đại sảnh.

Cố Bội Sam ngơ ngác nhìn theo bóng dáng anh tuấn đeo mặt nạ kia, không hiểu đối phương có ý gì.

Một tiếng ha ha là xong rồi?

Bà đây ra sức diễn nửa ngày mà anh chỉ cười ha ha thôi à?

Chẳng lẽ bà đây không đủ vừa thấy đã yêu, không thể kích thích bản năng bảo vệ của một người đàn ông à?

Mặc cho Cố Bội Sam nghĩ đến nát óc nhưng vẫn không nghĩ ra thiếu niên giàu có kia cười ha ha là có hàm ý gì.

Nghiến chặt hàm răng ngà phát ra từng tiếng kẽo kẹt, Cố Bội Sam hung hăng giậm chân một cái, thấp giọng nói: "Chờ đó, tôi không tin là mèo không ăn cá!"

Cùng suy nghĩ nát óc còn có đám người chủ tịch Hoàng, không rõ Lý Phàm đây là chuẩn bị lật bài hay là còn có tính toán gì khác nữa.

Thật sự là tiếng cười ha ha kia bao hàm ý nghĩa quá sâu xa, nghĩ như thế nào cũng không ra.

"Lão Trương, con trai tôi nên xử lý như thế nào? Thiếu chủ có ý gì vậy?"

Giang Thành kéo chủ tịch Trương lại ở cuối hàng, nhờ chủ tịch Trương hỗ trợ nghiên cứu kỹ lưỡng.

"Vẫn còn là con trai ông à, không phải ông vừa nói là trục xuất Giang Dương ra khỏi cửa rồi sao, vừa rồi nói thế nào thì bây giờ ông cứ làm như thế đi, cũng đừng nói một đằng làm một nẻo, nếu không… Hừ hừ, tôi thấy vị Thiếu chủ Long Môn này là một người tàn nhẫn đó."

Chủ tịch Trương cười lạnh.

Giang Thành cuống quít gật đầu, nhìn thoáng qua Giang Dương đã bị tức đến mức ngất đi đang nằm trên đất, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho người nhà, để người trong nhà xử lý chuyện trục xuất Giang Dương.

Không chỉ trục xuất Giang Dương ra khỏi nhà họ Giang mà còn phải đưa Giang Dương đến một nơi thật xa, không thể để cho Giang Dương lọt vào tầm mắt của Thiếu chủ.

Trong đại sảnh Huy Hoàng, chủ tịch Hoàng chạy chậm hai bước vượt lên Lý Phàm, vui vẻ giúp Lý Phàm kéo ra chiếc ghế chủ vị.

“Thiếu chủ mời ngài ngồi.”

Chủ tịch Hoàng ý cười đầy mặt, mặt mũi hiền lành.

“Ừm, cám ơn.”

Lý Phàm ngồi xuống thuận miệng nói.

Trong lòng chủ tịch Hoàng đã nở đầy hoa: “Trước tiên Thiếu chủ cứ nghỉ ngơi một chút đi, lão Trương, các người ở đây cùng với Thiếu chủ.”

Chủ tịch Hoàng liếc mắt ra hiệu với chủ tịch Trương một cái, sau đó sửa sang lại quần áo, bước nhanh chân đi ra bên ngoài đại sảnh.

Nhóm thiếu niên giàu có nổi tiếng ở bên ngoài đại sảnh giờ phút này đều hơi do dự, bọn họ rất muốn đi vào trong đại sảnh huy hoàng nhưng khi nhìn thấy Giang Dương đang ngất xỉu trên đất lại cảm thấy đại sảnh kia giống như đã biến thành một con quái thú ăn thịt người.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ, có đi vào hay không đây, vừa rồi vị Thiếu chủ kia thật sự là quá trâu bò, liếc mắt một cái đã có thể định đoạt sự sống chết của người khác, Giang Dương đùng là mắt mù rồi mới đi trêu chọc vào Thiếu chủ.”

“Không phải anh ta muốn bắt nạt kẻ yếu à, muốn thể hiện chứ sao nữa, nhưng đúng là hồng nhan họa thủy, nếu không vì khoe khoang với Cố Bội Sam thì Giang Dương cũng sẽ không có kết cục như vậy.”

Nhóm thiếu niên giàu có nhỏ giọng tổng kết kinh nghiệm và rút ra

bài học cho mình, sau này nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, tối thiểu nhất là khi vị Thiếu chủ này còn ở đây, chắc chắn nhìn người phải mở to mắt ra một chút mới được.

“Bội Sam, lau nước mắt đi, có cần trang điểm lại không, lớp trang điểm của cậu bị nhòe rồi kìa.”

Một cô bạn lấy túi đồ trang điểm ra giơ lên trước mặt Cố Bội Sam.

Cố Bội Sam hơi trầm ngâm, lắc đầu nói: “Không cần trang điểm lại, đợi lát nữa tôi sẽ giữ nguyên bộ dạng này đi tìm vị Thiếu chủ kia, tôi không tin là mình không chinh phục được trái tim anh ta.”

“Bội Sam cô vẫn còn muốn tiếp tục à, tôi thấy vị Thiếu chủ kia, hình như…”

Cô bạn kia không nói ra nửa câu sau nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ nửa câu nói sau là cái gì.

Vừa rồi vị thiếu niên giàu có thần bí kia tỏ ra lãnh đạm như vậy, rõ ràng là không thèm nhìn Cố Bội Sam ở trong mắt.

Cố Bội Sam nắm chặt hai tay, trong lòng nảy sinh sự độc ác nói ra: “Người đàn ông Cố Bội Sam tôi không quyến rũ được còn chưa ra đời đâu, chỉ cần tôi dùng một chút thủ đoạn thì sẽ quyến rũ được anh ta!”

“Vậy chúng tôi sẽ dõi theo Bội Sam cô, nếu cô bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng rồi thì cũng đừng quên mấy người chị em này nha.”

Lúc mấy người Cố Bội Sam đang thì thầm với nhau, chủ tịch Hoàng đã đi ra đại sảnh Huy Hoàng.

Ông ta dùng ánh mắt bén nhọn liếc nhìn bốn phía một lượt, nhóm thiếu niên giàu có nổi tiếng đông đảo ở đó lập tức câm như hến, bị khí thế của chủ tịch Hoàng làm cho khiếp sợ.

“Bình thường trong nhà dạy dỗ mấy người thế nào? Chút ánh mắt nhìn người thôi mà cũng không học được, ngợp trong vàng son, xa

xỉ mục nát các ngươi lại học nhanh thế, xem lại biểu hiện của các ngươi lúc vừa rồi đi, thật sự là mất mặt mà!”

Lúc này chủ tịch Hoàng vẫn còn đang đeo mặt nạ Trư Bát Giới, mặc dù bộ dạng này tràn đầy cảm giác vui vẻ nhưng đám thiếu niên kia đều không thể cười nổi, biết đây là cơn bão sắp tới, bọn họ cũng sẽ phải chịu phạt.

“Các ngươi cố gắng xem lại cách cư xử và làm việc sau này đi! Lần này là Thiếu chủ rộng lượng tha thứ, nếu không các ngươi đều xong đời rồi! Chờ lát nữa đi vào trong đó, các ngươi cùng nhau tới xin lỗi Thiếu chủ đi, trong bữa tiệc nhất định phải biết quy củ hiểu lễ nghi, đừng làm ra những chuyện mất mặt nữa!”

Chủ tịch Hoàng phun ra một trận rồi quay người dẫn đầu nhóm thiếu niên giàu có nổi tiếng đi vào đại sảnh huy hoàng, tới trước mặt Lý Phàm.

Chương 116: Dụ dỗ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Xin lỗi Thiếu chủ” Hoàng Phúc Khánh lớn tiếng nói.

Người người danh gia giàu có vội vàng xoay người cúi đầu, trăm miệng một lời: “Chúng tôi sai rồi, chúng ta thật sự xin lỗi Thiếu chủ”“

Lý Phàm ngồi ở vị trí chủ tiệc, nhìn một đám người răm rắp cúi đầu xin lỗi, nhìn có cảm giác như triều thần đang triều bái vậy.

“Được rồi, đừng làm mấy thứ rườm rà này nữa, bắt đầu tiệc tối đi” Lý Phàm rộng lượng nói.

“Cám ơn Thiếu chủ-”

Sau khi đám người cảm ơn xong, thì trong lòng họ đều thấy cảm kích vị thiếu gia giàu có mang mặt nạ thần bí này, cảm giác giống như phạm phải sai lầm rồi được tha thứ vậy.

Hoàng Phúc Khánh vẫy tay, ra hiệu đám người tản ra, tự tìm chỗ ngồi xuống.

Dàn nhạc đi lên đài, diễn tấu âm nhạc êm dịu, bồi bàn nối đuôi nhau đi vào, tay bưng thức ăn ngon mới ra lò cùng với rượu, tiệc tối chính thức bắt đầu.

Bếp trưởng của Hải Yến lâu, mặc bộ đồ chuyên dụng lâu rồi chưa mặc, dẫn theo đệ tử bưng tổ yến, hải sâm và bào ngư đã nấu xong tới bàn Lý Phàm.

Ngày thường, bếp trưởng sẽ không nấu, cho dù là món khó nấu nhất, cũng chỉ do đệ tử thân truyền của bếp trưởng nấu.

Nhưng hôm nay không phải ngày trước, bởi vì Lý Phàm đến, bếp trưởng của Hải Yến lâu đích thân nấu một bàn món ăn.

Lo lắng bồi bàn không biết bày món, bếp trưởng cố ý mang theo mấy đồ đệ bưng đồ ăn đi lên.

Hoàng Phúc Khánh ngồi bên cạnh Lý Phàm, cười tủm tỉm giới thiệu: “Thiếu chủ, vị này chính là bếp trưởng của Hải Yến lâu, đã từng tham dự nấu trong quốc yến cao cấp nhất.”

“Xin chào Thiếu chủ, tôi là Lý Đại Chước, bếp.

trưởng Hải Yến lâu, vì Thiếu chủ chế biến một bàn tám món, còn mời Thiếu chủ thưởng thức, nếu có gì chưa tốt mong Thiếu chủ cho ý kiến”

Khách sáo một hồi, Lý Đại Chước nhận lấy một phần thức ăn từ trong tay đồ đệ, bày ra trước mặt Lý Phàm.

“Tôm hùm xanh biển sâu, chọn tôm chất lượng tốt vừa mới đánh bắt lên bờ, trong vòng mười hai giờ vận chuyển bằng máy bay đến chỗ chúng tôi”

“Bào ngư lòng đào, dùng bào ngư ngon nhất, sau khi ngâm ba ngày thì dùng lửa nhỏ hầm 24 tiếng”

“Hải sâm nướng với lá hành, dùng hải sâm tự nhiên Liêu Đông chất lượng tốt nhất”

Lý Đại Chước giới thiệu từng món một, làm cho mọi người nghe đều nước miếng chảy dài.

Có tiền có thể mua được nguyên liệu nấu ăn ngon, nhưng chưa chắc có thể mua được đầu bếp giỏi nấu.

Dù đám người giàu có danh gia kia đến Hải Yến lâu có thể gọi mấy món chính đó, nhưng cũng không có cách nào khiến Lý Đại Chước nấu, người nấu đều là đệ tử của Lý Đại Chước, hương vị còn kém xa.

“Lý Đại Chước cũng tự mình xuống bếp nấu rồi, lần trước Hoàng Phúc Khánh mời khách, muốn để Lý Đại Chước nấu, đều bị Lý Đại Chước từ chối, cuối cùng là đại đồ đệ của Lý Đại Chước nấu”

“Nghe nói trù nghệ Lý Đại Chước trong giới đầu bếp rất lợi hại, dù đấu với đầu bếp 3 sao Mechilin cũng thắng, hơn nữa đồ ăn quốc yến ông ta làm, ngay cả thị trưởng cũng nói ngon”

“Các ngươi nói Lý Đại Chước nịnh bợ Thiếu chủ này như vậy, vậy Thiếu chủ có thân phận gì? Sợ là thiếu gia đời thứ hai của tập đoàn xuyên quốc gia giàu có, cũng không có đãi ngộ như vậy.”

Nghe đám người nhỏ tiếng nghị luận, Cố Bội Sam tức giận ở trong lòng, không ngừng nhìn theo Lý Phàm đang đeo mặt nạ ở vị trí chủ tiệc, cân nhắc nên làm gì mới có thể trèo lên người anh.

Nếu để cô ta biết, dưới mặt nạ là gương mặt cô †a ghét bốn năm, Cố Bội Sam phải bày ra vẻ mặt gì chứ?

“Bội Sam, cậu đi trang điểm lại đi, đổi lại phong cách, nói không chừng Thiếu chủ thích ngây thơ đáng yêu đó.”

“Cũng có thể là thích ngự tỷ mà, nghe nói thiếu gia nhà giàu thường trưởng thành sớm, nếm thử nhiều mùi vị thì sở thích cũng trở nên đặc biệt, vài người còn thích tình yêu đồng giới kìa”

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Cố Bội Sam nũng nịu nói, ngọt nị vô cùng.

Lý Phàm chưa bao giờ thấy Cố Bội Sam như vậy, càng chưa từng nghe giọng Cố Bội Sam ngọt ngào như vậy, trước giờ Cố Bội Sam trước mặt Lý Phàm, đều là hình tượng điêu ngoa.

Nhìn Cố Bội Sam trêu tức, Lý Phàm nghiền ngẫm nói: “Cô cảm

thấy cô xứng sao…”

Cố Bội Sam khựng lại, trong lòng dâng lên cảm giác nhục nhã!

Trước đây, chưa từng có ai nói cô không xứng, bản thân cô đẹp sắc nước hương trời như vậy, có gì không xứng chứ?

Cho dù là ông trời thì cũng xứng!

¡ cảm thấy tôi xứng!”

Cố Bội Sam nói quyết đoán, nói xong thì mím môi, nhìn thẳng vào đối phương.

Chỉ thấy mặt nạ trắng, trong mắt Cố Bội Sam, mặt nạ trắng dần dần mơ hồ đi, chỉ có thể thấy đôi mắt ẩn dưới mặt nạ, Cố Bội Sam có thể cảm giác được ánh mắt đối phương đang cười, cười trào phúng.

Ánh mắt của anh, sao lại cười trào phúng?

Cố Bội Sam khó hiểu.

“Ai trong các người quen cô ta, giới thiệu đời sống của cô ta như thế nào đi”

Nếu Cố Bội Sam chủ động tới cửa, Lý Phàm tự nhiên sẽ tính món nợ trước đây thật tốt.

Hoàng Phúc Khánh nghiền ngẫm, cảm thấy trọng điểm của Lý Phàm là đời sống của Cố Bội Sam.

Bắt được trọng điểm, hai mắt Hoàng Phúc Khánh sáng ngời.

Nghe nói con cháu gia tốc lớn dù ở bên ngoài hái hoa bắt bướm, nhưng cũng rất cẩn thận, Thiếu chủ hỏi như vậy, đương nhiên là muốn biết sinh hoạt cá nhân của Cố Bội Sam có hỗn loạn không.

Nếu sinh hoạt cá nhân hỗn loạn nhiễm phải bệnh, vậy thì không tốt.

“Thiếu chủ ngài chờ chút, mấy cô gái trẻ bây giờ tôi không quen, để tôi tìm người hỏi một chút”“

Hoàng Phúc Khánh giống như người hầu trung thành, đứng dậy vẫy tay với cháu mình, đứa cháu này biết rất rõ những tin tức trong giới, biết rất nhiều tin tức về mấy cậu ấm cô chiêu.

“Hoàng Đại Băng, nhanh nói cho Thiếu chủ nghe tình huống của Cố Bội Sam” Hoàng Phúc Khánh nói.

“Nói chuyện gì?”

Hoàng Đại Bằng khẩn trương không dám nhìn ánh mắt Lý Phàm.

“Sinh hoạt cá nhân thế nào, có hỗn loạn không, từng qua lại với bao nhiêu người.” Hoàng Phúc Khánh thì thầm với Hoàng Đại Bằng.

Mà Lý Phàm ngồi ở chỗ chủ tiệc, lại nhàn nhã lạnh nhạt.

Cố Bội Sam, cô ta xong rồi!

Chương 117: Con người rất nhục nhã

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng Đại Bằng liếc nhìn Cố Bội Sam một cái, trong lòng nghĩ chắc hẳn đã đến lúc nói rõ sự thật ra rồi, dù sao thì Cố Bội Sam cũng chưa từng gặp nhánh bên của nhà họ Hoàng bọn họ mà.

“Cô Cố Bội Sam đây là gái làng chơi nổi danh đấy, theo như tôi được biết, cô ta đã qua lại với bảy tám vị phú nhị đại rồi, có khi còn nhiều hơn ấy chứ, cô ta cùng mấy người bạn thân của cô ta đều sống dựa vào việc dùng sắc đẹp để bám lấy mấy vị phú nhị đại đấy.

Lời nói của Hoàng Đại Băng tựa như tiếng sấm sét đinh tai nhức óc, không ngừng vang dội trong đâu Cố Bội Sam, giờ phút này Cố Bội Sam cảm thấy mình như bị người lột sạch quần áo, trần trụi bại lộ trước mặt mọi người vậy.

Đây là cách giới thiệu người khác sao?

Anh giới thiệu về cuộc sống của tôi như vậy đấy à?

Chẳng phải anh nên giới thiệu là tôi có bao nhiêu xuất chúng, có bao nhiêu được người yêu thích hay sao!

Cố Bội Sam tức đến run rẩy cả người, trong mắt dâng đầy nước mắt khuất nhục, lớn đến chừng này, đây vẫn là lần đầu tiên cô ta bị người lột trần, hạ nhục như thế đấy.

“Hoàng Đại Bằng! Anh căm ghét tôi như vậy à!

Bởi vì tôi từng từ chối anh, nên anh mới muốn đả kích báo thù tôi sao, anh như vậy là đang bôi nhọ tôi đấy!”

Cố Bội Sam chĩa thẳng mũi dùi vào Hoàng Đại Bằng, muốn giữ gìn thanh danh của mình.

“Chậc”

Hoàng Đại Bằng khinh thường nói: “Cô sắp sửa chẳng khác gì cái xe công cộng rồi, còn thật cho rằng mình là tiên nữ chắc, bằng cái bộ dạng này của cô mà cũng muốn leo lên Thiếu chủ à, đúng là cóc ghẻ mà cũng đòi ăn thịt thiên nga”

Cố Bội Sam tức đến giậm giậm chân, hướng ánh mắt oan ức về phía Lý Phàm đang đeo mặt nạ, lau nước mắt nói: “Thiếu chủ, anh nghe anh ta nói cái gì kìa, anh ta như vậy là sỉ nhục danh tiết của tôi, tôi nào có phải loại con gái như anh ta nói chứ”

“Ha ha”

Lý Phàm cười lạnh hai tiếng, về phần Cố Bội Sam là loại người gì, Lý Phàm là người rõ ràng nhất, lời Hoàng Đại Băng kia nói, hoàn toàn không sai chút nào.

“Tiện nhân, chính là thích già mồm cãi láo như vậy: Lý Phàm nói xong, đứng dậy, cầm ly rượu vang đỏ Romanée Conti giá hơn ba tỷ một chai trên bàn lên, hắt vào mặt Cố Bội Sam: “Tỉnh táo lại đi, cho dù trời tối rồi, nhưng cũng không phải là lúc để cô nằm mơ đâu”

Động tác, lưu loát lại sạch sẽ!

Rượu từ trên khuôn mặt thanh tú của Cố Bội Sam nhỏ xuống, làm ướt chiếc váy Chanel cô ta đặc.

biệt dùng giá cao để mua!

Tích tích!

Hiện trường chìm trong im lặng!

Tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ!

Vị Thiếu chủ này, hành vi không phải khinh cuồng bình thường đâu!

Lúc này, nỗi ấm ức chưa từng phải chịu bao giờ trào lên từ đáy lòng Cố Bội Sam, tuy không biết vì sao vị phú nhị đại thần bí này lại đối xử với mình như vậy, nhưng Cố Bội Sam đã chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại đây nữa, tiếp tục ở lại thì chỉ có tự rước lấy nhục thôi.

Hai tay bưng kín mặt, Cố Bội Sam bật khóc hu hu chạy thẳng ra ngoài, mấy người bạn thân của cô ta cũng vội và chạy theo ra.

Một đám phú nhị đại đều đồng loạt phát ra tiếng thở dài tiếc nuối, cũng không biết là tiếc cho Cố Bội Sam, hay tiếc ly rượu giá hơn ba tỷ một chai nữa.

“Thiếu chủ cũng đỉnh thật chứ, đến người đẹp như Cố Bội Sam cũng không lọt nổi vào mắt cậu, có lẽ người ta toàn chơi với ngôi sao nổi tiếng thế giới quen rồi, Cố nữ thần của chúng ta ở trong mắt Thiếu chủ, chắc cũng chỉ như hoa khôi xóm thôi ha”

“Chậc chậc, Romanée Conti giá hơn ba tỷ một chai, vậy mà có thể hắt đi như vậy, đúng là quá khí phách mà, quan trọng hơn đây còn là Romanée Conti chính hãng đấy nhé, có tiền cũng chưa chắc đã mua được đâu”

“Cố Bội Sam lần này xem như đùa với lửa tự thiêu thân rồi, muốn bay lên đầu cành hóa thành phượng hoàng, cũng không nhìn thử xem mình trước kia có bao nhiêu quá khứ đen tối, với cái khuôn mặt đã qua phẫu thuật thẩm mỹ kia của cô ta, chắc chắn không lọt được vào mắt của Thiếu chủ rồi”

Hoàng Phúc Khánh sáp đến bên cạnh Lý Phàm, thấp giọng nói: “Lần này là do tôi không sắp xếp tốt, không ngờ lại để cho hạng con gái như vậy lẻn vào, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý”

“Không sao, cũng thú vị mà, xem như là kẻ đến pha trò đi” Lý Phàm khá vui vẻ nói.

Những tức giận trước kia từng phải chịu từ Cố Bội Sam, lần này xem như đã trả lại được chút ít rồi, làm nhục cô ta trước mặt bàn dân thiên hạ thế này, nghĩ đến Cố Bội Sam chắc hẳn phải tức nổ phổi đi.

“Vâng vâng, tôi hiểu rồi”

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

“Vâng, tôi lập tức đi”

Hoàng Phúc Khánh hơi hơi cúi người, sau đó quay đầu rời khỏi phòng nghỉ.

Lý Phàm điều Hoàng Phúc Khánh đi, là chuẩn bị một mình rời đi, tránh cho bị người nào trông thấy Hoàng Phúc Khánh tiễn mình ra ngoài, lại mất công giải thích một trận.

Một mình rời khỏi phòng nghỉ, Lý Phàm xuống lầu, đi ra khỏi tòa nhà Hải Yến.

Cùng lúc đó, Cố Bội Sam đã thu dọn gọn gàng, thay một thân quần áo sạch, quần áo là do mấy người bạn thân của cô ta đóng góp, Cố Bội Sam mặc lên có chút không vừa người.

Chẳng qua đã khóc đến đỏ bừng hai mắt, Cố Bội Sam không để ý được đến mấy thứ đó nữa, phải chịu nối nhục nhã lớn như thế, lúc này Cố Bội Sam chỉ mong mau chóng rời khỏi tòa nhà Hải Yến này thôi.

Nếu không đợi mấy cậu công tử nhà giàu nổi tiếng kia đi ra, còn không biết sẽ chê cười trào phúng Cố Bội Sam ra sao nữa, kiểu người bỏ đá xuống giếng này, thường thường là nhiều nhất đấy, đặc biệt là mấy công tử nhà giàu nằm trong cùng một cái vòng lợi ích kia.

Cố Bội Sam thậm chí còn bắt đầu lo lắng cho.

cuộc sống của mình sau này, sau ngày hôm nay Cố Bội Sam chắc chắn sẽ trở thành trò hề trong cái giới này, lại muốn bám vào mấy cậu ấm nhà giàu sợ răng không còn dễ dàng nữa rồi.

“Bội Sam cậu đừng quá đau lòng, cái tên Thiếu chủ kia chẳng biết là uống nhầm thuốc gì nữa, thế mà lại đối xử với cậu như vậy”

“Đừng nói lung tung, cẩn thận tai vách mạch rừng, nếu như bị người nghe được truyền ra ngoài, chúng ta đều phải xong đời đấy”

“Tớ thấy vẫn nên mau chóng rời khỏi đây đi, đợi con sóng ngọn gió này qua đi, chúng ta lại nghĩ biện pháp khác là được”

Mấy người bạn thân một bên khuyên nhủ Cố Bội Sam, một bên vây quanh Cố Bội Sam đi ra ngoài.

Cố Bội Sam một đường đều không nói chuyện, trong lòng loạn như cào cào, hết nghĩ không thông cái vị Thiếu chủ hôm nay vì sao lại nhằm vào mình như: vậy, lại nghĩ không ra sau này nên làm thế nào.

“Sao anh ta lại đối xử với tớ như vậy nhỉ, không thích tớ thì có thể đuổi tớ đi mà, nhưng anh ta làm như: vậy khác nào hủy hoại tớ chứ”

Cố Bội Sam cắn răng nghiến lợi nói, mỗi một chữ đều phát ra từ trong kẽ răng.

Nhưng mà trong đám bạn thân không một ai có thể trả lời được câu hỏi này, câu hỏi này liền như một bí mật, chặn ngang trong lòng Cố Bội Sam.

“Vẫn là đừng nghĩ nhiều thì hơn, chủ yếu là do.

cái tên Hoàng Đại Bằng kia không giữ mồm giữ miệng thôi, nếu hắn ta không nói lung tung, Thiếu chủ chắc chắn không đối xử với cậu như thế” Một cô nàng bạn thân nói.

Cố Bội Sam đang muốn mắng Hoàng Đại Bằng hai câu, lại trông thấy một bóng người cách bọn họ không xa đang rời khỏi tòa nhà Hải Yến, thoạt nhìn, còn khá quen thuộc!

Đó không phải là Lý Phàm sao.

Nhất thời, tức giận trong lòng Cố Bội Sam đều trào hết cả lên.

“Lý Phàm! Sao anh lại ở đây!”

Chương 118: Thiếu chủ là lý phàm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lý Phàm nghe được tiếng trách mắng của Cố Bội Sam, phản ứng đầu tiên chính là cũng may bản thân nhanh trí, kêu Hoàng Phúc Khánh chuẩn bị cho mình một bộ quần áo để thay.

Nếu không vẫn mặc bộ quần áo vừa rồi, sợ rằng khó mà giải thích được.

Lý Phàm quay đầu nhìn sang, liền thấy Cố Bội Sam tức giận đến thở hổn hển, dẫn theo mấy người bạn thân hùng hổ xông tới chỗ mình.

“Sao anh lại ở đây?”

Cố Bội Sam lúc này đã tức không chịu được, trong bụng lửa giận phừng phừng, còn đang lo không có chỗ xả đây!

“Vì sao tôi lại không thể ở đây chứ, đường lớn thế này còn không cho người ta đứng nữa à” Lý Phàm nói rất đương nhiên.

“Đường lớn? Đây là cổng tòa nhà Hải Yến đó, là nơi cái đồ vô dụng như anh có thể đến hay sao? Anh không xứng xuất hiện ở đây! Anh có biết những người đi vào đây đều là người có thân phận thế nào không!”

Cố Bội Sam đầy một bụng lửa giận, trông thấy Lý Phàm chẳng khác nào trông thấy cái ống trút giận, chuẩn bị phát tiết hết tức tối tích tụ trong người ra ngoài.

“Đứng ngoài đường thôi cũng phải xem có thân phận gì nữa à? Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy đấy, tôi lại không vào trong tòa nhà Hải Yến, quan tâm nhiều như vậy làm gì chứ”

Lý Phàm nhăn mày, sắc mặt hơi lạnh, phản bác.

Đám bạn thân bên cạnh cũng đầy bụng tức giận, bọn họ là một nhóm với nhau, cùng Cố Bội Sam có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, hôm nay Gố Bội Sam mất hết mặt mũi như thế, bọn họ cũng mất mặt theo, lúc này đều coi Lý Phàm là cái ống trút giận.

“Cái tên ở rể vô dụng nhà anh mồm miệng cũng sắc bén phết nhỉ, thế mà dám phản bác lại lời của Bội Sam cơ à, lẽ nào bám được vào phú bà nào đó nên cánh cũng cứng rồi? Chắc không phải là đứng ở đây chờ phú bà từ tòa nhà Hải Yến đi ra đấy chứ!”

Một cô nàng đứng bên cạnh, lúc này hai tay khoanh trước ngực, đầy mặt cười nhạo nói.

“Các cậu xem bộ quần áo tên vô dụng kia mặc kìa, hình như là Givenchy bản số lượng có hạn đấy, bộ đồ này chắc cũng phải tiền tỷ ấy chứ, Bội Sam, cái tên vô dụng này của nhà các cậu xem ra ngoại tình thật rồi, chắc chắn là đi làm trai bao cho phú bà nào đó rồi”

Một cô nàng khác ăn vận trang điểm đẹp đế cũng phối hợp nói.

“Tôi thấy cái bộ đồ Givenchy này không đúng lắm đâu, trông cứ như là hàng giả ấy, họ Lý vô dụng kia, anh mau nói cho chúng tôi biết, anh lấy bộ đồ này ở đâu, nếu như không nói rõ ràng thì chúng tôi sẽ lan truyền tin anh cặp kè với phú bà ra ngoài đấy”

Lý Phàm trợn mắt một cái, quay người dùng lưng đối diện đám người Cố Bội Sam kia, trong lòng nghĩ có một số người đúng là mắc bệnh thần kinh, vậy mà lại có thể từ một bộ quần áo liên hệ tới việc cặp kè với phú bà được, thật không biết đầu óc bọn họ dùng để làm gì nữa.

Nhìn Lý Phàm đưa lưng về phía mình, Cố Bội Sam tức đến vung túi xách đánh về phía Lý Phàm, chỉ là độ chuẩn xác của Cố Bội Sam không đủ, cái túi sượt qua bả vai Lý Phàm.

“Cô quá đáng rồi đấy, mắng hai câu tôi cũng có thể không tính

toán với cô, nhưng còn dùng đồ đánh tôi nữa, cô xem tôi là cái gì hả”

Lý Phàm quay người lại, lạnh mặt, tức giận nói.

“Tôi xem anh là rác rưởi, là đồ vô dụng đấy, mau nhặt túi lên cho tôi, nếu không hôm nay tôi cho anh đẹp mặt!”

Cố Bội Sam chống hai tay vào eo, như một mụ đàn bà chanh chua chửi mắng.

Lý Phàm im lặng nhìn Cố Bội Sam, mà Cố Bội Sam cũng đang tức tối nhìn Lý Phàm.

“Lý Phàm, cái thứ bỏ đi như anh có phải là muốn tạo phản không hả! Anh có còn muốn yên ổn ở lại nhà họ Cố chúng tôi không đấy! Nếu không muốn phải hít không khí mà ăn thì bây giờ lập tức đi nhặt túi cho tôi!

Cố Bội Sam vênh mặt hất hàm quát lớn, cuối cùng cũng từ trên người Lý Phàm tìm lại được cảm giác ưu việt, cao hơn người khác một bậc.

Lý Phàm tức đến bật cười, nhớ đến cảm giác thỏa mãn khi hắt rượu đây mặt Cố Bội Sam vừa nãy, xoay người đi đến chỗ cái túi xách bị rơi trên đất.

Không sao hết.

Dẫn sao mình vẫn còn ăn nhờ ở đậu ở nhà họ Cố, có thể nhịn thì nhịn vậy.

Sau này, có cơ hội sẽ trả lại sau.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Cố Bội Sam càng nói càng sung sướng, cảm thấy tức giận trong lòng đều phát tiết được hết ra ngoài, khuôn mặt xinh đẹp nhịn không được hếch lên, trông y chang một con công kiêu ngạo.

Lý Phàm lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt chầm chậm cụp xuống, nhìn về phía bộ quần áo Cố Bội Sam mặc trên người.

“Quần áo đều không vừa người, mặc thành thế này đi vào tòa nhà Hải Yến, sẽ dễ khiến cho người ta hiểu nhầm là gái điếm đó, tôi khuyên cô vẫn nên chú trọng phong cách ăn mặc một chút đi.”

Lý Phàm bỏ xuống một câu, xoay người đi tới bên đường.

Cố Bội Sam vừa mới bình phục được tâm tình, bị Lý Phàm châm chọc một câu như thế, cảnh tượng bị Thiếu chủ nhục nhã vừa rồi, lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô ta!

Nhất thời, Cố Bội Sam liền nổi cơn tam bành lên.

Nước mắt làm mờ đi hai mắt, Cố Bội Sam chỉ vào lưng Lý Phàm hét lên: “Anh nói ai là gái điếm cơ, thứ bỏ đi không có túi tinh nhà anh, anh quay lại đây cho tôi, xem hôm nay tôi có đạp chết anh không! Anh quay lại đây cho tôi!”

Trên mặt Lý Phàm lộ ra ý cười, Cố Bội Sam càng tức giận, anh lại càng vui vẻ, nếu như có thể tức chết Cố Bội Sam là tốt nhất.

Thấy Lý Phàm càng đi càng xa, Cố Bội Sam tức đến đau ngực, hai tay chống nạnh dùng sức thở hổn hển.

“Bội Sam đừng tức giận, cậu mặc bộ đồ này đúng là không đẹp thật mà, chúng ta vẫn nên về thôi, nếu không đợi bữa tiệc kết thúc những người khác đi ra, chúng ta lại thành trò cười cho người ta bây giờ”

“Cái thứ đồ bỏ đi kia sau này còn nhiều cơ hội sỉ nhục anh ta, hôm nay chúng ta đừng ở đây tức giận với anh ta làm gì, đi trước đi”

Mấy cô nàng bạn thân còn đang khuyên nhủ, đột nhiên nghe thân một trận tiếng bước chân gấp gáp.

vang lên, đám người Cố Bội Sam quay đầu lại nhìn, liền thấy Hoàng Phúc Khánh vác một thân mỡ núng nính, chạy như bay ra ngoài.

“Sao Hoàng Phú Khanh lại vội vàng như vậy nhỉ? Trông bộ dạng có vẻ đang đuổi theo ai đó thì phải” Cố Bội Sam thấp giọng lẩm bẩm.

Hoàng Phúc Khánh lao ra khỏi tòa nhà Hải Yến, nhìn một vòng xung quanh, lập tức trông thấy Lý Phàm vẫn chưa đi được bao xa.

Ảo não thở ra một tiếng, Hoàng Phúc Khánh không kịp suy nghĩ gì, thậm chí đến thở dốc hai cái cũng không kịp, vội vàng chạy bước nhỏ đuổi theo Lý Phàm.

Sau khi xử lý xong chuyện bữa tiệc, Hoàng Phú Khanh quay trở lại phòng nghỉ, muốn tiếp tục hiến ân cần với Lý Phàm, nhưng khi vào đến phòng nghỉ mới phát hiện Lý Phàm đã không còn ở đó nữa rồi.

Sau khi hỏi thăm khắp nơi, Hoàng Phúc Khánh xác nhận Lý Phàm đã rời đi, vội vàng đuổi theo ra ngoài.

“Thiếu chủ, ngài đợi một chút, để tôi đưa ngài về: Hoàng Phúc Khánh vừa chạy vừa kêu, chỉ sợ Lý Phàm biến mất khỏi tầm mắt mình.

Đám người Cố Bội Sam nhất thời hỗn loạn hết cả lên, đồng loạt hướng ánh mắt nghỉ ngờ về phía Lý Phàm đang bước một mình trên đường, trong đầu dâng lên một suy nghĩ cổ quái: Thiếu chủ trong miệng Hoàng Phúc Khánh, lẽ nào là Lý Phàm?

Chương 119: Cô sẽ hối hận

Nghe thấy tiếng thét của Hoàng Phúc Khánh, Lý Phàm cười bất đắc dĩ, ngàn tính vạn tính nhưng chưa tính đến chuyện Hoàng Phúc Khánh sẽ đuổi theo.

Cố Bội Sam còn ở bên cạnh, nếu để tiếng thét của Hoàng Phúc Khánh chọc thủng thân phận, chuyện sau đó phiền phức rồi.

Quay đầu, Lý Phàm sắc bén nhìn Hoàng Phúc Khánh, sau đó ánh mắt trôi về phía Cố Bội Sam.

Hoàng Phúc Khánh hồi hộp trong lòng, lập tức hiểu mình làm sai chuyện, rõ ràng Thiếu chủ thay đồ là vì không muốn người khác biết thân phận, mình hô như vậy chẳng phải là làm Thiếu chủ bị lộ sao?

Hơn nữa, trong đám phụ nữ bên cạnh, hình như có Cố Bội Sam vừa bị Thiếu chủ sỉ nhục, chắc là để quan sát phản ứng của Cố Bội Sam sau khi bị sỉ nhục nên Thiếu chủ mới ra đây một mình……

Thậm chí Hoàng Phúc Khánh còn tưởng tượng ra một màn ác liệt, dù sao trong giới nhà giàu, người có thú tính cũng không ít, đủ loại yêu thích hứng thú hiếm lạ quái gở, Hoàng Phúc Khánh cũng từng nghe nói một ít.

Tuy Hoàng Phúc Khánh có rất nhiều ý tưởng, nhưng đều là chuyện trong nháy mắt, chỉ trong thời gian ngắn mà Hoàng Phúc Khánh đã có cách chữa cháy.

“Cô thấy Thiếu chủ không? Mấy cô có thấy Thiếu chủ mặc đồ giản dị không? Hay có thấy chiếc Bentley màu đen không?! Nói ra sẽ được thưởng lớn”

Hoàng Phúc Khánh dừng bước nói lớn, ánh mắt chuyển từ người Lý Phàm sang bên đám người Cố Bội Sam.

Nhìn thấy đám người Cố Bội Sam, ánh mắt Hoàng Phúc Khánh

sáng lên, bước nhanh tới, nói: “Mấy cô cũng tham dự tiệc tối nhỉ? Có thấy Thiếu chủ không?”

Bọn chị em của Cố Bội Sam nhìn thấy Hoàng Phúc Khánh đều không nói nên lời, từng người lắc đầu căng thẳng, Cố Bội Sam còn cúi thấp đầu xuống, hơi lo bị Hoàng Phúc Khánh nhận ra.

Vừa nãy bị Thiếu chủ sỉ nhục rồi, có trời mới biết lúc này Hoàng Phúc Khánh có thể hùa theo sỉ nhục cô không.

Cái gọi là trên làm dưới theo, sếp thích thờ Phật, cấp dưới cũng sẽ thờ Phật, sếp thích bắt nạt ai, cấp dưới chắc chắn cũng sẽ hùa theo bắt nạt người đó.

Giờ phút này Cố Bội Sam có nỗi lo như thế, cảm thấy đặc biệt không có cảm giác an toàn, nếu lại bị Hoàng Phúc Khánh sỉ nhục, cô thật sự không có cách nào vượt qua những ngày về sau.

“Các cô không thấy Thiếu chủ thật? Thấy là có thưởng”

Hoàng Phúc Khánh kích động hỏi.

“Không, thật sự không thấy, không phải Thiếu chủ ở sảnh huy hoàng sao?”

Một người trong hội chị em kiên trì nói.

“Uầy, Thiếu chủ hành tung khó dò ghê, xem ra hôm nay không có cơ hội tiễn Thiếu chủ rồi”

Kỹ năng diễn xuất của Hoàng Phúc Khánh cao.

thâm, diễn mọi thứ rất tự nhiên, lắc đầu thở dài, tự buồn tự giận mà bỏ đi.

Cố Bội Sam thở ra một hơi, cảm thấy vừa nãy bản thân khờ thật, vậy mà lại cho rằng Lý Phàm là Thiếu chủ trong miệng Hoàng Phúc Khánh, dạng như Lý Phàm cũng không xứng xách dép cho Thiếu chủ.

Nhưng nhớ lại dáng vẻ hắt rượu vừa nãy của Thiếu chủ, thật sự là tính cách có hơi ngang ngược nghiêm nghị, không hiểu sao Cố Bội Sam cảm thấy người mình hơi rã rời.

“Quả là hù chết bà đây rồi, Thiếu chủ cũng đi rồi, xem ra tiệc sắp tàn, tụi mình mau đi thôi.”

“Chỗ đậu xe hơi xa, còn phải đi chung hướng với tên bất lực Lý Phàm kia nữa, hay chúng ta đuổi theo anh ta để làm giảm cảm giác căng thẳng đi”

Lúc mỉa mai Lý Phàm vừa nãy, hội chị em Cố Bội Sam đều thấy rất thích, dường như việc bắt nạt gây sự là bản tính của các cô, gây sự một lần có thể vui cả ngày.

“Đi thôi, tên bất lực không có túi tinh kia, chắc vừa nãy bị lời của Hoàng Phúc Khánh dọa sợ rồi, giờ vân đứng ngây ngốc, so ra thì tôi vẫn thích khí phách của Thiếu chủ, nếu Thiếu chủ có thể muốn tôi, tôi bị anh ta hắt rượu vang đỏ một trăm lần mỗi ngày cũng được.”

Cố Bội Sam ngẩng đầu thấy Lý Phàm đi đến, bọn chị em đều cười, bàn tán sôi nổi quanh Cố Bội Sam.

“Khẩu vị của Bội Sam cậu độc thật nha, hình như có chút triệu chứng Stockholm, chẳng lẽ cậu thích bị ngược à”

“Hì hì, vậy cũng phải xem bị ai ngược, nếu có thể được nhân vật lớn như Thiếu chủ ngược, tôi cũng cam tâm tình nguyện, đáng tiếc ngay cả cơ hội được Thiếu chủ hắt nước tôi cũng không có.”

“Nói cũng phải, thấy bộ dáng Hoàng Phúc.

Khánh niềm nở với Thiếu chủ, chỉ cần theo Thiếu chủ chắc chắn là bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng rồi, cho dù bị ngược một chút thì tính là gì”

Nghe lời của hội chị em, Cố Bội Sam không nhịn được hả hê, dường như vừa nãy không phải bị nhục nhã, mà là một loại hưởng thụ khác.

Lý Phàm thấy đám người Cố Bội Sam không có gì khác thường, cảm thấy hẳn là bị kỹ năng diễn xuất không chê vào đâu của Hoàng Phúc Khánh lừa rồi, vì thế lập tức xoay người muốn đi.

“Đứng lại! Tên vô dụng Lý Phàm kia lại đây cho bổn tiểu thư”

Giọng nói chói tai Cố Bội Sam lao thẳng tới màng tai Lý Phàm.

Lý Phàm dừng bước, nói không kiên nhẫn: “Đường rộng thênh thang đường ai nấy đi được không, đừng tôi đi đâu cô liền theo đó.”

“Úi chà, tên vô dụng nghèo kiết xác như anh còn khơi lên, đường cũng không phải của nhà anh, chúng tôi muốn đi đâu anh quản được chắc?”

Cố Bội Sam chế giễu một câu, nhìn Lý Phàm đầy khinh thường, nói: “Nãy ngây người cái gì, có phải bị tiếng gọi của Hoàng Phúc Khánh dọa rồi không, hay anh tưởng anh là Thiếu chủ?”

“Gì mà thiếu chủ thiếu gia, cô đùa gì vậy, tôi chỉ tò mò, đứng lại xem mà thôi.”

Lý Phàm lạnh mặt nói.

“Tò mò? Tôi thấy anh muốn nhận thưởng của Hoàng Phúc Khánh thì có, thương cho tên nghèo hèn như anh chưa từng gặp Thiếu chủ, người như Thiếu chủ là thứ anh mãi không thấy được, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, mau cút về rửa chân cho Cố Họa Y đi”

Cố Bội Sam lớn tiếng mắng.

Lý Phàm nhìn Cố Bội Sam bằng ánh mắt thương hại, nghĩ thâm, đợi ngày nào đó Cố Bội Sam biết mình là Thiếu chủ Long Môn, không biết vẻ mặt cô ta sẽ như thế nào, chắc sẽ bị thiên nhan của mình dọa sợ đi.

Vừa nghĩ vậy, khóe miệng Lý Phàm liền cong thành nụ cười, dường như còn rất hưởng thụ từng câu chửi của Cố Bội Sam.

Cố Bội Sam bực bội trừng Lý Phàm, cảm thấy mắng tiếp cũng không có ý nghĩa.

Hơn nữa không ít người qua đường ném ánh mắt khác thường qua đây, ngược lại ảnh hưởng đến hình tượng nữ thần của mình, nữ thần biến thành nữ thần kinh sẽ không tốt lắm.

“Sắp tới sinh nhật ba vợ anh rồi, vậy thì phải đầu tư lớn, không ít bạn bè người thân muốn đến, thằng nghèo hèn như anh phải chuẩn bị cho tốt, đừng tặng vật rác rưởi gì, đến lúc đó làm chuyện cười của mọi người.”

Cố Bội Sam nói xong liền đi, mới đi một bước lại lùi về, chìa đầu ngón tay chỉ ngực Lý Phàm, nói: “Tên nghèo hèn, đến lúc đó đừng mặc bộ đồ fake này để giữ thể diện, có thể tôi sẽ vạch trần anh, ha ha ha ha”

Càn rỡ cười to hai tiếng, Cố Bội Sam thỏa mãn dẫn bọn chị em rời đi.

Nhìn bóng lưng của Cố Bội Sam, Lý Phàm cười bất đắc dĩ, nếu không phải họ hàng của Cố Họa Y, đã muốn sắp xếp người trị cô ta từ lâu rồi.

“Phải nghiêm túc chuẩn bị một chút, không thể làm mất mặt Họa Y, nhưng ph ng gì mới được, cũng không thể tặng đồ quý quá trắng trợn, hay phải tặng vật có nghĩa mới được”

Lý Phàm nghĩ thầm.

Chương 120: Sinh nhật của ba vợ

Ngày hôm nay là bữa tiệc sinh nhật của ba vợ Lý Phàm, Cố Thiệu Huy.

Chi hai nhà họ Cố, sáng sớm ngày hôm nay đã bắt đầu khua chuyên gõ trống ăn mừng.

Ở trong nhà cũng có không ít bạn bè thân thích đến chơi, rất là náo nhiệt.

Đến gần giữa trưa, có một chiếc BMW X6 chậm rãi chạy đến cửa nhà của Cố Họa Y.

Hoa Nhật Tâm đẩy cửa bước xuống xe, chỉnh lại bộ vest Givenchy mà mình đang mặc trên người.

Đây là mẫu Givenchy mới nhất được đưa ra thị trường ở nước ngoài, đây là phiên bản của mẫu thời trang giới hạn được phát hành bởi Milan Fashion Show, vỏn vẹn chỉ là một bộ quần áo, ở nước ngoài đã phải tốn gần ba trăm triệu, nếu như được mua ở trong nước thì giá cả của nó còn phải nâng lên.

Lắc lắc ống tay áo, giơ cổ tay lên nhìn chiếc đồng hồ Rolex mang theo ánh vàng rực rỡ, trên mặt của Hoa Nhật Tâm lộ ra nụ cười.

Mặc dù chiếc đồng hồ Rolex không được tính là cao cấp nhất, nhưng mà con cái nhà giàu ở trong nước chịu sự ảnh hưởng của Hương Giang, ham mê đối với nhấn hiệu Rolex có thừa, có lẽ là không biết Patek Philippe nhưng mà nhất định có thể nhận ra Rolex.

Hoa Nhật Tâm du học về nước, bởi vì ngày hôm nay mà đã chuẩn bị cẩn thận một phen, thậm chí còn xem xét chỉ tiết của cái đồng hồ.

Sau khi mở cửa xe BMW, Hoa Nhật Tâm trong tay có mang theo thực phẩm bổ dưỡng, như tổ yến, hoa giao… Đây đều là tặng cho

mẹ của Cố Họa Y.

Hoa Nhật Tâm đã từng là bạn học hồi cấp ba của Cố Họa Y, vẫn luôn thích thầm Cố Họa Y, sau khi tốt nghiệp thì đi ra nước ngoài cùng với gia đình, ra sức học thạc sĩ chuyên ngành tài chính ở nước ngoài, đồng thời còn đã lăn lộn ở phố Wall mấy năm, bây giờ đã trở thành tổng giám đốc của công ty đầu tư Đỉnh Hâm ở Hán Thành trong nước.

Công ty đầu tư Đỉnh Hâm chính là một viên ngọc mới trong giới đầu tư ở Hán Thành, hiện tại nguồn vốn kêu gọi được đã vượt qua ba nghìn tỷ, tốc độ phát triển hết sức nhanh chóng, tất cả đều dựa vào sự quản lý của Hoa Nhật Tâm.

Trở về nước có hơn nửa năm, Hoa Nhật Tâm ngoại trừ làm việc thì cũng không có rảnh rỗi, vẫn liên lạc với mẹ của Cố Họa Y, thỉnh thoảng sẽ tặng chút quà để hiếu kính cho mẹ của Cố Họa Y.

Lần này vì xử lý chuyện tiệc sinh nhật cho ba.

của Cố Họa Y, cũng là Hoa Nhật Tâm ở sau lưng ra sức, muốn nhân cơ hội này để đạp Lý Phàm một đạp, thừa dịp cơ hội này mà chiếm lấy vị trí để Lý Phàm và Cố Họa Y ly hôn với nhau.

Nhưng Cố Họa Y là đại mỹ nữ ở Hán Thành, người theo đuổi đương nhiên không ít.

Đương nhiên là trong đó cũng có Hoa Nhật Tâm.

Nghĩ đến kế hoạch của mình tiến hành vô cùng.

thuận lợi, lông mày của Hoa Nhật Tâm đắc ý nhướng lên. Bước chân nhẹ nhàng đi về phía nhà của Cố Họa N: Trong nhà của Cố Họa Y, khách quý chật cả nhà, không ít bạn bè đều đến rất sớm, vây xung quanh Cố Thiệu Huy hỏi chuyện này chuyện nọ.

Lý Phàm đang đứng ở trong phòng ngủ của mình, nhìn từng bộ quần áo treo ở trong tủ quần áo, do.

dự một lát, rốt cuộc vẫn mặc bộ quần áo Givenchy phiên bản giới

hạn.

Dù sao thì quần áo là dùng để mặc mà, ngày hôm nay lại là bữa tiệc sinh nhật của ba vợ, cho nên ăn mặc đàng hoàng để giữ thể diện cũng đúng.

Về phần những lời uy hiếp của đám người Cố Bội Sam, Lý Phàm đã sớm quên đến chín tầng mây.

Cốc cốc cốc.

Hoa Nhật Tâm gõ cửa nhà của Cố Họa Y, Vương Cẩn Mai giật mình, nghĩ là chắc Hoa Nhật Tâm đã đến, vội vàng nói: "Họa Y, con nhanh đi ra mở cửa đi, chắc chắn là có khách đến"

Lông mày của Cố Họa Y hơi nhíu lại, nghĩ thầm họ hàng ở trong nhà đều đã đến hình như là đủ hết rồi, lúc này cũng không nên có người đến chứ.

Đi đến trước cửa mở cửa nhà ra, nhìn Hoa Nhật Tâm quần áo chỉnh tề ở bên ngoài, Cố Họa Y sửng sốt một chút, cảm thấy người trước mắt có chút quen mặt, nhưng mà lại cảm thấy có hơi lạ lâm.

"Anh là ai vậy?" Cố Họa Y hỏi.

"Tôi là Nhật Tâm đây, Hoa Nhật Tâm ấy, là bạn học cấp ba của cậu"

Hoa Nhật Tâm nhếch miệng vừa cười vừa nói, nhìn nhan sắc xinh đẹp của Cố Họa Y, trái tim của Hoa Nhật Tâm cảm thấy say mê.

Một cô gái xinh đẹp như hoa như thế này sao lại có thể rơi vào trong tay của một cái tên vô dụng được.

chứ?

Họa Y, em chờ đi, ngày hôm nay anh sẽ giãm đạp cái tên phế vật đó cứu em thoát khỏi cuộc sống khổ cực.

Anh chính là tề thiên đại thánh đạp lên cân đẩu vân.

Trong lòng của Hoa Nhật Tâm điên cuồng gào.

thét.

*À à à, là cậu đó à, nhiều năm rồi không gặp nhau, không phải là cậu phải đi nước ngoài à"

Cố Họa Y nhớ đến Hoa Nhật Tâm, hơi cười cười tránh ra cho Hoa Nhật Tâm vào nhà.

Vương Cẩn Mai thấy Hoa Nhật Tâm vào cửa, lại có thần thái như là mẹ vợ nhìn con rể.

Nửa năm gần đây Hoa Nhật Tâm tặng quà cho.

Vương Cẩn Mai không ít, các loại đồ trang điểm từ nước ngoài, những loại quần áo hàng hiệu quốc tế gì đó đều là do nguồn lực này tặng.

Nhưng mà Vương Cẩn Mai đã không ít lần so sánh Lý Phàm và Hoa Nhật Tâm, vừa mới so sánh thì đã cảm thấy Lý Phàm chính là một đống phân chó!

Không, còn không bằng phân chó nữa là.

Cái tên phế vật làm con rể nhiều năm như vậy.

rồi, nhưng mà vẫn không tặng Vương Cẩn Mai cái gì hết.

"Cháu chào dì, đây là chút tâm ý của cháu, mong là dì nhận lấy"

Hoa Nhật Tâm đưa quà mà mình mang theo cho Vương Cẩn Mai, thuận thế nhìn về phía Vương Cẩn Mai.

Vương Cẩn Mai vui vẻ đến nổi miệng cũng không khép lại được, cười hì hì nói: "Nhật Tâm à, cháu tới thì tới thôi, còn mang quà gì nữa chứ, đến nhà dì không cần phải khách khí như vậy đâu"

"Đầu là một chút quà nhỏ không đáng bao nhiêu tiền hết ạ, nghe

nói ngày hôm nay là sinh nhật của chú, cho nên cháu mạo muội đến nhà. Vì để chúc sinh nhật cho chú, cháu đã đặt phòng bao ở Quan Nhân Đường rồi, đợi một lát nữa chúng ta đến đó"

Hoa Nhật Tâm nói chuyện mà không hề xem mình là người ngoài tí nào.

"Thật sự cảm ơn Nhật Tâm, đã nhiều năm như vậy rồi mà còn quan tâm tới dì với lại chú"

Vương Cẩn Mai vui vẻ giới thiệu với nhóm họ hàng bạn bè thân thiết: "Tôi giới tỉ với mọi người một chút nha, người này là Hoa Nhật Tâm, là bạn học cấp ba của Họa Y, hiện tại là tổng giám đốc của công ty đầu tư Đỉnh Hâm"

Nhóm bạn bè người thân nhìn Hoa Nhật Tâm, đều nở nụ cười chào hỏi, ánh mắt lén lút liếc nhìn Cố Họa Y, suy nghĩ Hoa Nhật Tâm này không say rượu mà là say Cố Họa Y nha.

Ngày hôm nay là ngày sinh nhật của Cố Thiệu Huy, ông ta đang ngồi ở chủ vị trò chuyện với bạn bè thân thiết.

Ông ta quan sát Hoa Nhật Tâm một chút, có chút hài lòng mà nói: "Nhật Tâm, cháu ngồi xuống nhanh đi, Họa Y, con còn không mau rót trà cho Nhật Tâm"

Cố Họa Y đáp một tiếng, đứng dậy đi pha trà, sau đó bưng ly tra, mặt mũi tràn đầy nụ cười đưa cho.

Hoa Nhật Tâm.

Hoa Nhật Tâm khách khí nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn, ánh mắt thoáng nhìn qua liền chú ý đến dáng uyển chuyển của Cố Họa Y, trước sau lồi lõm, làn da trắng nõn, mặc quần áo ol, đường cong hoàn mỹ, cái cổ trắng bóc, có thể nhìn thấy xương quai xanh rất rõ ràng.

Nhất là nhan sắc tinh xảo cùng với mùi hương ở trên người đều kích thích hóc môn của anh ta.

Quá xinh đẹp!

Mỹ nhân như thế nên thuộc về Hoa Nhật Tâm anh ta mới đúng!

“Nghe nói gần đây việc kinh doanh của công ty đầu tư Đỉnh Hâm rất thuận lợi, Tiểu Hoa, có phải là cháu có chiêu gì không, có thể tiết lộ cổ phiếu một chút được không”

Lúc này có bạn của Cố Thiệu Huy cười tủm tỉm mở miệng hỏi. truyện xuyên nhanh

“Đúng rồi đó, công ty đầu tư của các người đều kiếm được tiền, lộ ra chút tin tức cho mọi người đi mà, để chúng ta cũng có thể ăn được chút tiền”

Mấy người bạn và họ hàng nhìn Hoa Nhật Tâm giống như là nhìn thấy bảo sơn, dường như cả người của Hoa Nhật Tâm đều phát ra ánh sáng tiền tài.

“Đây là chút chuyện nhỏ mà thôi, ngày mai cháu sẽ nói với chú một câu, mọi người muốn gì thì cứ hỏi chú là được rồi”

Hoa Nhật Tâm cũng không bỏ qua cơ hội lấy lòng Cố Thiệu Huy.

Trong lòng Cố Thiệu Huy mừng rỡ, hiểu đây là Hoa Nhật Tâm đang muốn giúp mình nâng cao địa vị, vui vẻ nói: “Nhật Tâm thật sự là một đứa bé ngoan mà, hết người này tới người khác hỏi Nhật Tâm, chắc chắn là sẽ làm chậm trễ thời gian của thằng bé, tôi với Nhật Tâm liên lạc với nhau rồi thông báo cho mọi người là được rồi”

Bạn bè họ hàng lập tức thay đổi phương hướng vuốt mông ngựa với Cố Thiệu Huy, làm cho Cố Thiệu Huy lâng lâng, càng nhìn càng thấy Hoa Nhật Tâm thuận mắt.

Vui vẻ qua đi, Cố Thiệu Huy nghĩ đến Lý Phàm bất tài vô dụng, trong lòng lập tức cảm thấy bực mình.

Nghĩ thầm nếu như con rể của mình là Hoa Nhật Tâm thì tốt biết bao, ở đâu cũng có mặt mũi.

“Lý Phàm đâu rồi, bây giờ đã đến mấy giờ rồi, bạn bè đều đã đến hết, vậy mà nó còn ở trong phòng nữa, đúng là không có gia giáo mài!”

Cố Thiệu Huy nói xong liền tức giận.

Cố Họa Y cuống quýt nói: “Để con đi gọi anh ấy”

Hoa Nhật Tâm đi theo vừa cười vừa nói: “Tôi đã sớm nghe nói qua Lý Phàm rồi, vẫn còn chưa từng gặp, lần này vừa vặn gặp anh ta một chút, có thể cưới nữ thần Hán Thành như là Họa Y đây, chắc chắn là một nhân tài hiếm có.

Chương 121: Một trăm điều kiện

Cố Họa Y vô cùng không muốn để Hoa Nhật Tâm thấy Lý Phàm, nhưng mà có nhiều họ hàng ở đây, Lý Phàm cũng phải gặp người khác.

Cố Họa Y lo lắng nhắm mắt lại, trong lòng có hơi thâm oán trách sự vô dụng của Lý Phàm.

Nếu như mà Lý Phàm có chút bản lĩnh thì mình cũng sẽ không phải mệt mỏi như thế.

Cạch.

Của phòng ngủ được mở ra, Lý Phàm mặc quần áo chỉnh tề đi ra ngoài.

Hoa Nhật Tâm nhìn thấy quần áo của Lý Phàm thì lập tức sửng sờ, trong lòng có một cái hố lớn.

Mẹ nó chứ, đây là trang phục phiên bản giới hạn mới nhất của Givenchy.

Bộ quần áo này có giá gấp năm lần của bộ Givenchy trên người của anh ta.

Cố Họa Y nhìn thấy cũng giật mình, còn chưa từng nhìn thấy Lý Phàm có thần thái đến thế. Lý Phàm trong quá khứ dường như là cũng không có ăn mặc như thế này, cũng là Lý Phàm không có cách ăn mặc và trang điểm phù hợp.

Ôi chao.

Ánh mắt của nhóm bạn bè thân thiết đều nhìn về phía Lý Phàm, nhìn thấy dáng vẻ Lý Phàm, lúc này cũng có chút kinh ngạc.

Ngay cả trong lòng của cặp vợ chồng Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai cũng đều nghĩ rằng Lý Phàm cho mình mặt mũi.

“Phốc phốc…

Tiếng cười của Cố Bội Sam đã phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Tiếng cười đã kéo lại suy nghĩ của mọi người, mọi người cùng nhau nhìn về phía Cố Bội Sam.

Gố Bội Sam lộ ra một bộ dạng đã sớm biết là như vậy, ngẩng đầu lên, dùng một ánh mắt xem thường mà nhìn Lý Phàm.

“Lý Phàm, anh cũng thật sự mặc bộ quần áo này đi ra ngoài nữa à? Đúng là chút mặt mũi cũng không cần mà, nghĩ rằng mặc quần áo nhái cao cấp thì không có ai nhận ra nó, điều này thực sự quá xúc phạm chỉ số IQ của chúng tôi rồi đó, cái thứ chết tiệt như anh cũng chỉ xứng đáng mặc quần áo vỉa hè mà thôi”

Lời nói của Cố Bội Sam giống như là một cục đá chọi vào trong nước, trong lòng của mọi người lập tức có một phen gợn sóng.

Ban đầu mọi người bị Lý Phàm làm cho kinh ngạc, giờ phút này đều cười nứt nẻ, trong tiếng cười tràn đầy trào phúng.

Hoa Nhật Tâm cũng lộ ra một biểu cảm bình tĩnh, trong lòng âm thầm cảm thấy hổ thẹn vì lúc nấy mình đã giật mình vì bộ quần áo nhái trên người của đống phân chó.

“Ha ha, tôi đã nói mà, thời trang Givenchy bán với số lượng có hạn, có tiền cũng chưa chắc mua được nó, chắc chắn là phải có thân phận và địa vị mới có tư cách mua được”

“Đã nghe nói Lý Phàm là một tên nghèo hèn từ lâu lắm rồi, nhưng mà người nghèo thì tham vọng không nghèo có đúng không? Mặc quần áo nhái thì anh đã làm Họa Y mất mặt rồi, anh nghe tiếng cười của mọi người đi, sự trào phúng trong tiếng cười đó có một nửa là dành cho anh, một nửa khác là dành cho Họa Y đó”

“Anh làm như vậy là đang làm hại Họa Y, anh thân là đàn ông mà cũng không chịu tỉnh táo lại, tôi cảm thấy đau lòng thay cho Họa Y, cảm thấy không đáng cho Họa Y. Cái đống phân chó thối giống

như: anh, căn bản cũng không xứng với Họa Y”

Hoa Nhật Tâm càng nói lại càng hăng hái, quay đầu lại, ánh mắt trìu mến nhìn về phía Cố Họa Y: “Họa Y, những năm gần đây cậu thật sự đã chịu khổ rồi, tôi có thể nghĩ đến cậu ấm ức bao nhiêu, tôi hi vọng là bắt đầu từ ngày hôm nay cậu sẽ không phải khổ cực nữa, không còn bởi vì cái thứ tỉ tiện này mà chịu một chút khổ cực và ấm ức nào”

Những lời nói này Hoa Nhật Tâm đã chuẩn bị từ lâu.

Chỉ chờ có cơ hội.

Mà cô hội này hiện tại là do Lý Phàm đã cho.

Hoa Nhật Tâm càng diễn càng sâu, một bài phát biểu cảm động và đầy nhiệt huyết làm cho bạn bè người thân nhà họ Cố đều trở nên hưng phấn. Nghĩ thầm nếu như Cố Họa Y theo Hoa Nhật Tâm, có lẽ là sau này sẽ có một cách đầu tư tốt về việc quản lý tài sản trong tương lai, đây chính là chuyện có lợi cho tất cả mọi người “Nhật Tâm đối với Họa Y đúng là tình sâu như biển ha, để tôi nhìn thấy mà cũng cảm động, nếu như tôi là Họa Y thì tôi chắc chắn sẽ ly hôn với Lý Phàm”

“Cái thứ vô dụng Lý Phàm đó không hề xứng với Họa Y, những năm gần đây Họa Y đúng là đã chịu khổ tới cái gì rồi, kết hôn với một tên phế vật chính là một cuộc hôn nhân bi thảm”

“Vô dụng thì vô dụng đi, còn phải mặc đồ nhái nữa chứ, giả vờ làm cái rắm à? Bị người khác vạch trần chính là ném mất mặt mũi nhà họ Cố chúng ta, nhất là ném đi mặt mũi của chỉ hai”

Họ hàng nhà họ Cố nhỏ giọng nghị luận, ánh mắt mọi người nhìn về phía Lý Phàm đều tràn đầy xem thường.

Tay chân Cố Họa Y run rẩy, nhìn Lý Phàm, giờ phút này cô bị kẹt ở giữa, trong lòng cảm thấy không biết làm sao.

Mặc dù hiểu Lý Phàm làm như vậy là vì muốn giữ thể diện cho mình, nhưng mà giờ phút này bị người †a vạch trần ngay tại chỗ,

sau đó Cố Họa Y phải hứng chịu những lời trào phúng, cái này khiến cho trong lòng của Cố Họa Y khổ sở cực kỳ.

“Họa Y, quần áo này của anh là thật, thật sự không phải là hàng nhái đâu”

Lý Phàm thấy Cố Họa Y khó chịu, trong lòng cũng siết chặt, vội vàng giữ chặt tay của Cố Họa Y muốn giải thích với Cố Họa Y.

“Ha ha, cái tên rác rưởi này đã bị vạch trần rồi mà lại còn dám mạnh miệng không chịu thừa nhận, bộ quần áo này đắt đỏ biết bao nhiêu, là thứ mà cái tên nghèo như anh có thể mua được à”

“Anh Hoa đều đã nói rồi, nếu như bộ quần áo.

này là hàng thật, muốn mua được nó ngoài chuyện tiền bạc ra thì cần phải có địa vị, anh nói xem cái tên phế vật như anh thì có địa vị gì cơ chứ?”

“Lý Phàm, cậu có tên trên danh sách phú hào ở thành phố à, hay là người có quyền thế chỉ tay che trời?

Cùng lắm thì cậu cũng chỉ có thể là người dẫn đầu trong đội vệ sinh công cộng, cũng chỉ có thể có địa vị quản lý cái hố phân mà thôi”

Dưới sự dẫn đầu của Cố Bội Sam, họ hàng nhà họ Cố cùng nhau trào phúng Lý Phàm.

Dù sao thì có ngu mới không dẫm đạp, đạp Lý Phàm vẫn rất có thể mang đến một cảm giác thống khoái.

Sắc mặt của Lý Phàm bình tĩnh, đối với những lời dèm pha của người nhà họ Cố, anh đã quen thuộc rồi.

Năm cái hộp ở trong túi áo, lửa giận trong lòng của Lý Phàm đã bình tĩnh lại, không làm gì là do thời điểm chưa tới mà thôi, hiện tại các người trào phúng tôi như thế, cuối cùng tôi sẽ cho các người phải hối hận trước.

Cố Họa Y thở dài, nhẹ nhàng đẩy Lý Phàm một chút, thấp giọng nói: “Mau trở về thay một bộ quần áo đi, sau này đừng có mặc bộ này nữa”

Trong lòng của Cố Họa Y rất bối rối, sắc mặt cũng rất khó coi.

Tại sao vào thời điểm này Lý Phàm lại gây khó xử cho mình vậy chứ?

“Tại sao lại không thể mặc? Đây là hàng thật, sau tiệc sinh nhật của ba có thể đi đến cửa hàng chuyên nghiệp kiểm định thật hay giả, nếu như bộ quần áo này là giả thì tôi sẽ ăn ở trước mặt của mọi người”

Lý Phàm nói một cách chắc chắn.

Vương Cẩn Mai thấy sự việc sắp bị đẩy cao, nghĩ thầm muốn ép Lý Phàm ly hôn thì cũng nhất thời vội vã quá rồi, cũng nên đợi sau khi tiệc sinh nhật kết thúc thì nói tiếp.

Tiệc sinh nhật là do Hoa Nhật Tâm đã chuẩn bị rất cẩn thận, đến lúc đó lại nhục nhã Lý Phàm hai câu nữa, đợi đến buổi tiệc kết thúc, thế thì ngã bài với Lý Phàm cũng được.

“Nếu như Lý Phàm đã nói như vậy, mọi người cũng đừng làm khó cậu ta nữa, không chừng tiệc sinh nhật qua đi, nếu như đến cửa hàng chuyên nghiệp để kiểm tra là hàng giả, tôi cũng không cần cậu phải ăn quần áo đâu, chỉ cần cậu đồng ý với tôi một chuyện là được rồi”

Vương Cẩn Mai vững vàng nhìn Lý Phàm, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh, dường như đã thắng chắc Lý Phàm rồi.

Cái gọi là đồng ý một chuyện ở trong miệng của Vương Cẩn Mai, Lý Phàm dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu được là cái gì, chắc chản là muốn mình với Cố Họa Y ly hôn.

“Mẹ, mẹ cần gì phải so với Lý Phàm chứ, để con kêu anh ấy thay quần áo là được”

Cố Họa Y lo lắng nói, sau đó lại trừng mắt nhìn về phía Lý Phàm, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý Phàm đi thay quần áo.

Sắc mặt của Lý Phàm vô cùng bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Được thôi, nếu như bộ quần áo này của con không có vấn đề, con cũng hi vọng là mẹ có thể đồng ý với con một chuyện.”

Đám người giật mình, không ngờ đến là Lý Phàm vẫn còn dám mạnh miệng.

Trong lòng của Vương Cẩn Mai hơi hồi hộp một chút, đây là lần đầu tiên thấy Lý Phàm nói chuyện với mình như thế này, bà ta đã muốn trừng mắt võ bàn quát lớn với Lý Phàm ngay tại chỗ.

Nhưng mà nghĩ đến người thân và bạn bè với Hoa Nhật Tâm đều ở đây, Vương Cẩn Mai vẫn nhịn xuống, cũng nên giữ lại chút hình tượng, nếu không lại hù dọa Hoa Nhật Tâm thì coi như không xong rồi.

“Ha ha ha, lá gan của cái tên vô dụng cũng lớn quá đó chứ, e là đang kiên trì giả bộ thôi, cho cậu cơ hội là được Đừng nói là một chuyện, chỉ cần bộ quần áo này của cậu là hàng thật thì Vương Cẩn Mai tôi sẽ đồng ý với cậu một trăm chuyện”

Chương 122: Anh sẽ chứng minh

Khóe miệng của Lý Phàm cười nhạt một tiếng, vừa định mở miệng nói cái gì đó.

Ở bên đây Cố Họa Y ngắt lời anh.

“Lý Phàm, lúc này rồi mà anh còn giả vờ cái gì nữa, anh muốn ly hôn với tôi có đúng không!”

Cố Họa Y tức giận nhìn Lý Phàm, ý trong lời nói của Vương Cẩn Mai đương nhiên là Cố Họa Y cũng có thể hiểu được, nhưng mà Cố Họa Y không ngờ đến là Lý Phàm lại đồng ý điều kiện của mẹ.

Nếu như mà phải đi đến cửa hàng chuyên nghiệp để kiểm tra thật giả, vậy thì chỉ cần Vương Cẩn Mai nói ra điều kiện để Lý Phàm ly hôn, thế thì Lý Phàm cũng chỉ có thể ký vào đơn ly hôn.

Cố Họa Y tức giận giơ bàn tay ngọc ngà lên đột nhiên tán lên trên mặt của Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn thấy động tác của Cố Họa Y, chậm rãi nhắm hai mắt lại, anh nghĩ thầm mình đều là vì Họa Y, nhưng mà kết quả tại sao lại trở thành kết cục như thế cơ chứ.

Vốn dĩ anh muốn cho Họa Y thêm thể diện, lại làm Họa Y cũng trào phúng mình.

Hai tay của Lý Phàm nhắm chặt lại thành quyền, mặc dù là lửa giận đang thiêu đốt ở trong lòng, nhưng mà sắc mặt của Lý Phàm càng ngày càng bình tĩnh, bình tĩnh giống như là cao tăng nhập định.

Một cơn gió thơm phả vào trong mặc, bàn tay.

của Cố Họa Y rơi ở trên mặt của Lý Phàm Trong lúc cuối cùng, Cố Họa Y đã thu tay lại, nhưng mà vẫn không khống chế tay của mình, bàn tay đó vẫn rơi ở trên mặt của Lý Phàm. Tuy là không

đau, nhưng mà vẫn phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Chát!

Trong âm thanh giòn vang, cả đám người đều lộ ra nụ cười giống như là đã sớm ngóng trong cảnh tượng như thế này.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai cũng cười, cảm thấy ngày hôm nay là một ngày tốt lành, tiệc sinh nhật đổi lại một đứa con rể tốt, cuộc sống sau này có thể vui vẻ rồi.

Hoa Nhật Tâm lại cười càng vui sướng hơn nữa, thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mà cười ra tiếng, Lý Phàm càng đau khổ, vậy thì Hoa Nhật Tâm càng vui sướng.

Bàn tay của Cố Họa Y vừa đánh xuống, Hoa Nhật Tâm dường như nhìn thấy được cảnh tượng nắm tay Cố Họa Y bước vào trong giáo đường, dẫn Cố Họa Y đi vào phòng tân hôn, cởi bỏ bộ quần áo xinh đẹp của Cố Họa Y, hung hăng đè cô xuống giường.

Đám người kia vui sướng, chỉ có Lý Phàm và Cố Họa Y là đau khổ, sự vui vẻ của tất cả mọi người đều được xây dựng lên từ nỗi thống khổ của bọn họ.

Hai tay của Cố Họa Y che mặt lại chạy vào trong phòng ngủ, đóng cửa phòng lại.

Lý Phàm vội vàng xoay người lại muốn đi an ủi Cố Họa Y, lại bị Hoa Nhật Tâm kéo lại kêu lên.

“Cái đống phân chó thối tha này, còn ngại là tổn thương do mình mang đến cho Họa Y không đủ nữa, đi qua một bên ngồi xổm xuống đi, để tôi đi an ủi Họa Y, anh không có tư cách an ủi cô ấy”

“Tôi là chồng của cô ấy, tại sao lại không có từ cách, anh…

Lý Phàm lạnh giọng nói.

Không đợi Lý Phàm nói xong, hai tay của Vương Cẩn Mai đã chống nạnh đứng dậy: “Lý Phàm, cậu cút ra ngoài lau xe đi, lau xe cho

sạch sẽ, cũng không uổng phí những năm nay nhà tôi đã nuôi cậu”

“Cái tên phế vật, lau cho sạch sẽ đi nha, một lát nữa tôi sẽ dẫn chị em đi kiểm tra, nếu như có chút dơ bẩn nào thì anh đợi mình bị mắng đi”

Cố Bội Sam cắn hạt dưa vừa nói.

Sướng quá đi!

Nhìn Lý Phàm bị đánh, bị chế giễu, trong lòng của cô ta cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Cố Tuấn Hào đắc ý mở quà của Hoa Nhật Tâm mang tới, kinh ngạc nói: “Ôi trời ơi, anh Nhật Tâm mang tổ yến đến đây, chính là tổ yến trong cực phẩm”

“Lý Phàm, anh có từng thấy tổ yến chưa vậy?

Cái tên nghèo kiết xác như anh chắc chắn là chưa từng thấy rồi, đến đây cho anh mở mang tầm nhìn này.

Hộp tổ yến này đủ một năm tiền lương của anh đó, anh xem xem anh với người ta chênh lệch bao nhiêu”

Cố Tuấn Hào khoe khoang nói.

Hoa Nhật Tâm cười tủm tỉm nói: “Đều là chuyện nhỏ cả thôi, cũng không đáng mấy đồng tiền, nếu như bác gái và Họa Y thích thì sau này tôi có thể mua nhiều một chút, ngày nào cũng có thể hầm tổ yến cho mọi người ăn, nghe nói là cái này có tác dụng dưỡng nhan”

Giờ phút này Hoa Nhật Tâm đã xem mình trở thành con rể của nhà họ Cố, nói chuyện cũng đã bắt đầu lấy thân phận là con rể.

“Nhìn người ta làm như thế nào kìa, cái tên nghèo hèn như anh, nếu như tự biết thân biết phận thì nên ký vào đơn ly hôn sớm một chút đi”

Cố Bội Sam nói xong lại nhổ vỏ hạt dưa lê trên người của Lý Phàm, nhìn vỏ hạt dưa mang theo nước bọt của mình dính lên trên ống quần của Lý Phàm, Cố Bội Sam đắc ý nở nụ cười.

Hai tay Lý Phàm nắm chặt lại thành quyền, khuôn mặt bình tĩnh đi ra khỏi cửa, mang theo thùng nước cùng với cái khăn đi lau xe.

Trôi qua cả nửa ngày, người nhà họ Cố lần lượt bước ra, đồng loạt lên xe chạy về phía Quan Nhân Đường.

Lý Phàm vẫn còn đang lau xe, trực tiếp bị Vương Cẩn Mai mắng vài tiếng phế vật: "Cút đi, đừng làm cho người khác mất mặt!"

Hoa Nhật Tâm thấy Lý Phàm chật vật, lén lút cười lạnh đi theo, nhiệt tình mở cửa xe BMW X6 ra, nhiệt tình mời hai vợ chồng Gố Thiệu Huy lên xe.

"Họa Y, con nhìn đi, dáng dấp của Nhật Tâm đẹp trai biết bao nhiêu, lại du học ở nước ngoài về, còn đang làm việc ở trong nước, hiện tại là tổng giám đốc của công ty đầu tư, là một con rùa vàng tốt biết bao nhiêu. Con nghe lời mẹ đi, con ly hôn với cái tên phế vật kia, đừng có tiếp tục làm chậm trễ mình nữa"

Vương Cẩn Mai nhiệt tình khuyên nhủ Cố Họa Y ngồi ở bên cạnh.

"Mẹ, mẹ đừng có nói nữa, bọn con đã kết hôn 4 năm rồi, anh ấy… dù gì cũng là ba của Xuyến Xuyến mà"

Cố Họa Y mím môi nhìn xung quanh một chút, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Lý Phàm đâu: "Lý Phàm đâu rồi?"

Lúc nãy anh vẫn còn đang ở đây, chớp mắt một cái người liền không còn nữa.

"Sao con lại không có mắt nhìn như thế chứ, lúc này còn thương nhớ tới cậu ta nữa, quên chuyện lúc nãy rồi à?"

Vương Cẩn Mai gấp đến độ dậm chân.

"Để con đi tìm Lý Phàm, mọi người đi trước đi"

Cố Họa Y quay người đi trở về, hoàn toàn không thèm để ý đến Vương Cẩn Mai đang kêu to ở sau lưng.

Hoa Nhật Tâm nở nụ cười gắn, sau đó nhiệt tình nói: “Chú với dì ơi, hai người lên xe trước đi, để cháu đưa các người đến đó trước, sau đó lại trở về đón Họa Y, có mấy lời bọn cháu muốn nói riêng với nhau”

“Người trẻ tuổi bọn cháu chắc là có thể nói chuyện nhiều hơn, chúng ta đi qua đó trước đi”

Cố Thiệu Huy nói.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai bước lên xe, Hoa Nhật Tâm đóng cửa xe lại, sau đó quay đầu nhìn về phía đằng sau.

Nhìn thấy Lý Phàm đẩy chiếc xe điện ra, Hoa Nhật Tâm cười lắc đầu: “Phế vật như thế mà còn muốn tranh giành với mình à? Hừ hừ, chờ đến lúc tôi dẫm chết anh đi, tôi muốn để cho trong lòng của Họa Y hoàn toàn không có anh nữa”

Sau khi lẩm bẩm nói một câu? Hoa Nhật Tâm lên vị trí ghế lái khởi động chiếc BMW nhanh chóng đuổi theo sau.

Cố Họa Y thở dài nhìn Lý Phàm ở bên cạnh, đã không biết nên nói cái gì cho phải.

“Họa Y, anh sẽ chứng minh cho em xem”

Lý Phàm cúi đầu nói.

“Chứng minh cái gì chứ? À, chứng minh anh không phải là phế vật đó à? Anh chứng minh cho tôi cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, tôi chỉ hi vọng là sau này Xuyến Xuyến sẽ không giống như tôi, bởi vì anh mà phải nhận sự xúc phạm của mọi người Cố Họa Y có chút tức giận, lại có chút bất đắc dĩ.

Rốt cuộc là chồng của mình còn vô dụng đến lúc nào nữa đây.

“Sẽ không đâu, anh sẽ để Xuyến Xuyến trở thành cô công chúa mà tất cả mọi người phải ghen ty”

Lý Phàm nói, khóe miệng mang theo nụ cười.

“Đừng có nằm mơ nữa, đến Quan Nhân Đường trước đi, chờ một lát nữa còn không biết anh sẽ gây ra chuyện gì trong bữa tiệc sinh nhật”

Cố Họa Y cảm thấy mình mệt mỏi quá độ, thật sự là có chút không chịu nổi, niềm tin duy nhất để giữ vững Cố Họa Y là cô không muốn để cho Xuyến Xuyến không có ba ruột.

Lý Phàm cắn chặt răng, màu máu đỏ sẫm dần dần chảy ra từ môi anh.

Họa Y, em chờ một chút nữa đi, chờ đến lúc anh hoàn toàn tiếp nhận long môn, sau khi không có bất cứ cái gì cản chân, anh sẽ để cho em và Xuyến Xuyến có một cuộc sống hạnh phúc nhất.

Lý Phàm âm thầm thề ở trong lòng.

Trong phòng bao của Quan Nhân Đường, hai vợ chồng Cố Thiệu Huy ngồi ở vị trí chủ vị, đám người ngồi xung quanh hai người bọn họ.

Trong nhóm người thân bạn bè có rất nhiều người chưa từng tới nơi như là Quan Nhân Đường, giờ phút này đều bị sự xa hoa của Quan Nhân Đường làm cho hoảng sợ.

Cho dù người đã từng tới giống như là Cố Bội Sam, nhìn thấy phòng bao với mức độ cao cấp của Quan Nhân Đường, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc.

“Cái này thật là xa hoa quá đi thôi, giống như là trong hoàng cung vậy đó.”

“Nào chỉ là xa hoa đâu chứ, tôi nghe nói là tiêu phí ở nơi đây rất đắt, hình như là giá của phòng bao.

cao cấp cũng phải ba tỷ là thấp đó chứ”

“Vẫn là Nhật Tâm có bản lĩnh, không giống như một vài tên phế vật khác”

Chương 123: Đồng hồ Sang trọng

Nghe thấy lời nói của nhóm người thân nhà họ Cố, Hoa Nhật Tâm nhìn không được mà thấy đắc ý, đều muốn hét to lên một tiếng tôi là người thanh toán tất cả.

Cho dù là thu nhập của Hoa Nhật Tâm, mời khách trong phòng bao cao cấp nhất với giá trị ít nhất là ba tỷ cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Nhưng mà vì để có thể ôm người đẹp về nhà, Hoa Nhật Tâm hoàn toàn không thèm quan tâm tới.

Hoa Nhật Tâm là người học tài chính, có thể hiểu được chỉ có đầu tư cao thì mới có lợi nhuận cao.

€Cố Bội Sam nhìn bề ngoài đẹp trai của Hoa Nhật Tâm, lại nhìn phòng bao có giá ba tỷ, không hiểu sao cảm thấy ghen tị.

Phải chi không phải là có chuyện của Hải Yến Lâu thì Cố Bội Sam vẫn cảm thấy chướng mắt Hoa Nhật Tâm như cũ.

Nhưng mà những ngày nay đám phú nhị đại đó đều không thèm để ý đến Cố Bội Sam, không cho Cố Bội Sam có một cuộc sống xa hoa.

Nhìn thấy Hoa Nhật Tâm ưu tú như thế, du học trở về, đều không chê Cố Họa Y đã kết hôn và có con, còn đang không ngừng lấy lòng theo đuổi, Cố Bội Sam liền cảm thấy ai oán cho bản thân.

Nếu như đêm hôm đó Hải Yến Lâu có thể thành công dính vào Thiếu chủ là tốt rồi, thế thì Cố Bội Sam cũng sẽ trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất ở toàn Hán Thành này.

Cố Bội Sam vẫn còn đang xuất thần, cửa phòng bao bị đẩy ra, Lý Phàm và Cố Họa Y bước vào trong phòng.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lý Phàm, đường như Lý Phàm đến đây đã phá hủy bầu không khí ở trong phòng “Lý Phàm, cậu nhìn cậu một chút đi, đây là phòng bao có giá trị ba tỷ

bạc, cậu có chuẩn bị tiệc sinh nhật cho ba vợ của cậu ở đây không hả? Sợ là có bán hai quả thận của cậu cũng không đủ nữa là"

"Đây là phòng bao do cậu Nhật Tâm đã đặt, chút tiền lương nghèo hèn của cậu chỉ có thể đến Quan Nhân Đường bình thường để tổ chức tiệc sinh nhật cho ba vợ của cậu mà thôi"

"Quan Nhân Đường với Quân Nhân Đường, ai, cũng không khác nhau là bao nhỉ, mức độ tiêu phí ở đó cách biệt nhau như ngày với đêm, một cái là mức độ quốc yến, còn một cái là mức độ ven đường, làm sao so sánh được chứ? Hình như là cậu không có cách nào để có thể so sánh với cậu Nhật Tâm đây rồi"

Họ hàng nhà họ Cố đều muốn kinh doanh cổ phiếu với Hoa Nhật Tâm, đương nhiên cũng sẽ dành sự nhiệt tình trong Hoa Nhật Tâm hết toàn bộ, vừa nâng niu Hoa Nhật Tâm, thuận thế còn dùng lực dẫm đạp Lý Phàm.

Hoa Nhật Tâm cảm thấy vui cùng vui vẻ, đã có sự coi trọng của hai vợ chồng Cố Thiệu Huy, lại có sự hỗ trợ của họ hàng nhà họ Cố, dường như là chuyện có thể có được Cố Họa Y đã là chuyện chắc chắn.

"Chuyện nhỏ, đều là chuyện nhỏ mà thôi, trùng hợp là cũng có chút quan hệ với bên Quan Nhân Đường, cho nên chỉ thuận tay đặt phòng bao. Sinh nhật của chú Cố, đương nhiên là phải xử lý cho thật tốt rồi"

Hoa Nhật Tâm khiêm tốn nói, ánh mắt lại trôi dạt về phía Lý Phàm, nhìn thấy Lý Phàm mặt không đổi sắc, Hoa Nhật Tâm cảm thấy mình chính là người sáng sủa nhất trong căn phòng này, nhất định có thể dẫm đạp Lý Phàm dưới chân.

"Nghe đi kìa, cậu Nhật Tâm đây khiêm tốn biết bao nhiêu, ba tỷ bạc tiêu xài không hề chớp mắt một chút nào, còn Lý Phàm thì làm cái gì đây chứ? Còn có mặt mũi mặc quần áo nhái mà lại đắc ý, biết suy nghĩ chút đi"

Mấy người họ hàng lại quở trách một lần nữa.

Dường như là chế giễu Lý Phàm chính là trách nhiệm trời sinh của bọn họ.

Hoa Nhật Tâm rộng lượng khoát tay áo, dùng một tư thế của người thắng mà nói chuyện: “Đừng có nói Lý Phàm nữa, anh ta cũng không dễ dàng mà, dù sao thì kẻ nghèo hèn cũng có tôn nghiêm, mọi người nói có đúng hay không nào”

“Nhật Tâm thật sự quá rộng lượng, như thế này mới có thể là người làm chuyện lớn được chứ, đều nói là trong bụng tể tướng có thể chống thuyền, sau này Nhật Tâm chắc chắn sẽ là vương tá chỉ tài”

Cố Tuấn Hào dùng lực thổi phồng.

Lý Phàm không nói gì, biểu cảm cũng không có bất kỳ sự khác thường nào, chỉ là yên lặng ngồi ở lời đó, dường như tất cả những chuyện trong phòng bao đều không hề liên quan đến mình.

Cố Họa Y trầm mặc ngồi xuống, Lý Phàm bị trào phúng, trong lòng của cô cũng không dễ chịu, nhưng mà tự bản thân Lý Phàm không thể phát triển, không có tiền đồ, Cố Họa Y có thể như thế nào được đây.

Hoa Nhật Tâm thấy thế đột nhiên cảm thấy không còn gì thú vị, lại tiếp tục trào phúng Lý Phàm, nói không chừng sẽ để cho Cố Họa Y phản cảm.

Hoa Nhật Tâm tự xưng mình là người có thể nắm bắt tâm lý của người khác một cách chính xác, cười cười cầm lấy túi ở một bên cạnh lên, ở bên trên túi có chữ LV to đùng phát ra ánh sáng chói mắt.

Cố Tuấn Hào nhìn thấy dòng chữ LV, nước bọt muốn chảy cả ra.

Đó chính là chiếc túi LV da cá sấu giá hơn ba trăm triệu.

Cố Tuấn Hào muốn mua một chiếc túi da cá sấu xiêm như vậy, nhưng mà nhìn giá hơn ba trăm triệu thì anh ta lại có hơi chần chừ.

“Chú Cố, cháu đến đây quá vội vàng, cũng không chuẩn bị quà gì hết, cho nên cháu cũng chỉ có chút quà mọn, mong là chú Cố tha lỗi cho cháu”

Hoa Nhật Tâm khách sáo nói xong, anh ta đặt một chiếc hộp nhỏ hình vuông màu xanh đậm ở trước mặt của Cố Thiệu Huy.

Cái hộp hình vuông màu xanh đậm trông rất là một mạc, không hề có cảm giác xa hoa một chút nào.

Bọn người Cố Bội Sam nhìn thấy cái hộp đó mà đều có chút nghi hoặc, cảm thấy Hoa Nhật Tâm có thể bỏ ra ba tỷ bạc, sao một vấn đề quan trọng như tặng quà cho Cố Thiệu Huy vậy mà lại móc ra một cái hộp đơn giản như thế, có chút không phù hợp với hình tượng trong lúc này.

Vương Cẩn Mai nhíu mày lại, quay đầu nhìn về phía Hoa Nhật Tâm tràn đầy nụ cười.

Hoa Nhật Tâm cười nói: “Chú Cố, mời chú mở ra xem một chút, xem xem có hài lòng hay không.”

Cố Thiệu Huy nhẹ gật đầu, nghĩ thầm Hoa Nhật Tâm có thể đặt phòng bao cao cấp như Quan Nhân Đường đã đủ cho mình mặt mũi lắm rồi, quà cáp bình thường một chút cũng không phải là không thể nhận được.

Cầm lấy cái hộp từ từ mở ra, Cố Thiệu Huy nhìn đồ vật ở trong hộp, lại sửng sốt một chút, sau đó vui đến nỗi nếp nhăn ở trên mặt như dính lại với nhau, giống như là một đóa hoa cúc đang nở rộ.

Vương Cẩn Mai buồn bực nghiêng đầu nhìn qua, sau khi nhìn thoáng qua thì kinh ngạc đối: “Ôi trời, cái đồng hồ này trông có vẻ thật lạ nha, chắc là giá cả không thấp đâu”

Cố Thiệu Huy sướng rơn đến nỗi lỗ chân lông cả người đều đang nở ra, nhìn cái hộp trông có vẻ tùy ý để ở trên bàn, ưỡn thẳng người nói: “Nhật Tâm, đây cũng đâu phải là quà mọn đâu chứ, các người nhìn xem có nhận ra hay không, nếu như không ai nhận ra

thì mời Nhật Tâm nói thử cho các người mở mang tầm mắt”

Hoa Nhật Tâm lộ ra một nụ cười cẩn thận, nghĩ thầm món quà mà mình đã chuẩn bị, đây chính là món quà độc nhất, tuyệt đối có thể cho Cố Thiệu Huy mặt mũi.

Lý Phàm ngồi đó vững như núi thái sơn, không nói một lời nào, thậm chí cũng không thèm nhìn cái hộp vuông đó.

Cố Họa Y đụng đụng Lý Phàm một chút, thấp giọng nói: “Anh có chuẩn bị quà gì không vậy, một lát nữa không nên làm quá mất mặt”

“Đã chuẩn bị rồi, chắc cũng tạm được”

Lý Phàm cười khổ nói.

Thấy nụ cười của Lý Phàm, trong lòng của Cố Họa Y đã tuyệt vọng.

Không cần phải nói, món quà do Lý Phàm chuẩn bị chắc chăn chẳng ra làm sao cả.

Trong lòng thầm than một tiếng, Cố Họa Y.

buông thống mi mắt, hai cánh tay nắm chặt lại cùng một chỗ, bởi vì dùng sức quá độ cho nên đốt ngón tay.

nhất thời mất đi màu máu.

Bọn người Cố Bội Sam và Cố Tuấn Hào chống người dậy duỗi cổ ra cùng nhau nhìn về phía cái hộp ở trên bàn.

Trong hộp có đặt một cái đồng hồ đeo tay.

Đương nhiên là đồng hồ cũng không có gì khác lạ.

Nhưng mà cái đồng hồ này quả thật có sự khác biệt rất lớn, mặt đồng hồ được tạo thành từ một đồng tiền, hơn nữa nhìn bộ dạng như là tiền vàng của nước Mỹ.

“Tôi thấy là cái đồng hồ này đẹp quá nha, mặc dù nhìn thấy rồi nhưng mà từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy đồng hồ như thế này, có vẻ như là lai lịch của đồng hồ không nhỏ”

“Tôi đã từng nghe nói là ở nước ngoài có một loại đồng hồ bằng đồng tiền, thuộc về hàng xa xỉ”

“Đây rốt cuộc là đồng hồ gì đây? Nhật Tâm à, cậu nói nhanh đi, chúng tôi đều là người bình thường, chưa từng nhìn thấy mấy cái này”

Thấy họ hàng bạn bè nhà họ Cố đều bàn tán sôi nổi nhưng mà cũng không thể hoàn toàn đoán ra lai lịch của cái đồng hồ, nụ cười trên mặt của Hoa Nhật Tâm càng thêm đắc ý.

Lúc này, Lý Phàm cũng hơi nhướng mày lên nhìn thoáng qua, liền nhận ra cái đồng hồ đó…

Chương 124: Ngọc long bích

Vương Cẩn Mai thấy vậy cao giọng nói: “Không có kiến thức thì đừng có giả vờ ra vẻ, đặc biệt là Lý Phàm cậu im lặng mà nghe đi, nghe Nhật Tâm giới thiệu đồng hồ đeo tay mà cậu ấy đem tới, mở mang tâm mắt nhiều chút”

Lý Phàm nhìn Vương Cẩn Mai với vẻ mặt vô cảm một cái, sau đó dời ánh mắt sang Hoa Nhật Tâm.

Ánh mắt của Hoa Nhật Tâm và ánh mắt của Lý Phàm chạm nhau, một cảm giác cao ngạo, thiêu đốt lên trong lòng của Hoa Nhật Tâm.

Ông đây từ nước ngoài về, từng sống ở New York qua, nhìn đời nhiều hơn anh nhiều!

Tên nghèo như anh tranh giành cái rắm gì với ông đây, biết điều thì nhanh chóng rút lui đi.

Ánh mắt của Hoa Nhật Tâm yên lặng mà truyền đạt suy nghĩ trong nội tâm.

Mà Lý Phàm giống như là một chiếc TV bị hư vậy, căn bản không tiếp thu tin tức truyền đến từ ánh mắt của Hoa Nhật Tâm, chỉ dùng ánh mắt vô hồn, lặng lẽ nhìn Hoa Nhật Tâm.

Hoa Nhật Tâm có chút bị ánh mắt của Lý Phàm dọa, trong lòng nghĩ ông đây là món đồ sứ tinh phẩm độc nhất vô nhị, không thể đụng vào tên đá nát Lý Phàm này được.

Nếu như tên dơ bẩn Lý Phàm này đột nhiên trở thành chó điên cắn mình, thì không hay rồi.

“Khụ khụ”

Hoa Nhật Tâm ổn định lại cảm xúc, cầm lấy hộp đồng hồ nói: “Cái này dùng đồng tiền vàng nguyên chất mệnh giá 20 đô la Mỹ, sau

khi khoét rỗng bên trong thì được làm thành đồng hồ tiền xu vàng tỉnh xảo, nhà sản xuất là Vacheron Constantin nổi tiếng”

“Đồng hồ xu vàng rất phổ biến trong giới thượng lưu ở đó, thậm chí cả các quan chức cấp cao cũng đeo nên giá không hề rẻ. Cháu mua chiếc đồng hồ xu vàng này với giá gần trăm nghìn đô la. Lần này mượn bữa tiệc sinh nhật tặng cho chú Cố làm quà sinh nhật”

Hoa Nhật Tâm nói xong, vẻ mặt đầy thần sắc đắc ý, nhìn sang Cố Thiệu Huy.

Lúc này các vị họ hàng bạn bè, đã kinh ngạc đến không nói nên lời!

‘Vacheron Constantin đó!

Hàng hiệu xa xỉ đó!

Cố Tuấn Hào nhìn chăm chăm vào đồng hồ xu vàng, yết hầu không ngừng cuồn cuộn lên xuống, đó là anh ta đang không ngừng nuốt nước bọt, nếu như không nuốt nhanh một chút thì nước miếng chỉ e sẽ chảy ra men theo khóe miệng mất.

“100 ngàn đô la Mỹ, đổi qua là 1 tỷ tám rồi, mẹ tôi ơi”

Nội tâm Cố Tuấn Hào vô cùng hâm mộ đố ky.

Cố Thiệu Huy nghe thấy giá trị hơn 1 tỷ tám, vui đến miệng không khép lại được.

“Cháu xem cháu kìa, tặng món quà quý như vậy, chú không biết nên làm sao mới tốt với cháu nữa, nếu như cháu có thể làm con trai của chú thì tốt rồi”

Cố Thiệu Huy vừa nói vừa nhìn sang Cố Họa Y, lời nói đây hàm ý.

Ông ta tuy không muốn con gái tái giá cho lắm, nhưng đối diện với con cháu nhà giàu như Hoa Nhật Tâm, trong lòng ông ta vẫn có chút xao động.

Cũng không tới nỗi, con gái của mình tốt như vậy, mà cả đời phải

ở bên tên phế vật như Lý Phàm!

Cố Bội Sam nhướng mày, ngẩng đầu nói: “Lý Phàm, anh nhìn xem người ta cũng tặng quà sinh nhật rồi kìa, con rể như anh không nên bày tỏ chút gì sao, đừng nói anh không có chuẩn bị quà sinh nhật đó”

“Haiz, đúng đó, nếu như không phải Bội Sam nhắc nhở thì quên béng rồi, tên nghèo này chuẩn bị tặng quà gì vậy, lấy ra tôi xem xem, để mở mang tầm mắt chứ”

Cố Tuấn Hào lập tức hùa theo mỉa mai.

“Một người ngoài như Nhật Tâm mà đã tặng món quà quý như vậy rồi, thằng con rể như cậu nếu như tặng quà không bằng người ta thì cậu đừng làm rể nữa, đổi cho người khác vào làm là được rồi”

Cố Thiệu Dũng lúc này cũng chen miệng vào.

một câu.

Suốt đường đi, ông ta không hề lên tiếng.

Còn đang vì chuyện hợp tác với tập đoàn Vinh Khang mà tức giận chỉ hai nhà họ Cố.

Nhưng bây giờ, ông ta thật sự nhịn không được mà muốn mỉa mai Lý Phàm rồi.

Dù sao, lần trước Lý Phàm ngông nghênh kiêu ngạo, không đặt ông bác cả như ông ta vào mắt một chút nào!

“Ha ha, nhìn thấy bộ mặt như người chết của cậu ta, chắc chắc là không có chuẩn bị rồi, giống như tới ăn chực vậy”

Con dâu tam phòng nhà họ Cố, cũng chính là vợ của Cố Thiệu Phong, Tào Thục Phân lúc này cũng hùa theo mỉa mai một câu.

Nghe thấy lời trào phúng của họ hàng, bạn bè, Lý Phàm vươn tay đút vào túi áo, mò cái hộp gỗ cứng đựng bên trong túi.

Đó chính là món đồ mà chủ tịch của tập đoàn thương mại Hải Thông Tào Diễn tặng cho mình trước đây!

Nghe nói, giá trị liên thành.

Dù sao Lý Phàm cũng chả coi ra gì.

Nhìn động tác của Lý Phàm, Cố Họa Y không nhịn được mà ngăn lại, cô không muốn Lý Phàm lại mất mặt ở trước đám đông, mỉm cười, nói với mọi người: “Lý Phàm để quên món đồ mình chuẩn bị ở nhà rồi, đợi về rồi anh ấy lấy cho ba tôi”

Cố Bội Sam đã đi tới đằng sau Lý Phàm, tay phải đột nhiên túm lấy cổ tay của Lý Phàm, dùng sức nhấc lên một cái, khiến cho bàn tay trong túi áo của Lý Phàm bị giơ lên.

Bàn tay cầm chiếc hộp gỗ của Lý Phàm, lộ ra trước mắt mọi người.

“Ha ha ha, đấy là món quà mà tên phế vật anh chuẩn bị sao, mau mở ra cho tôi xem thử, coi tên điểu tỉ như anh chuẩn bị được món gì tốt”

€ố Bội Sam cười ha hả, vẻ mặt đầy biểu cảm trào phúng hóng drama.

“Đúng đó, để bọn tôi mở mang tầm mắt, nói không chừng bọn tôi đều không biết nữa, còn cần cậu giới thiệu một chút nữa thì sao, đến lúc đó cậu được mát mặt rồi”

“Cái hộp gỗ này trông thực sự thô ráp, thoạt nhìn nó là vân giả gỗ được dán trên ván ép. Nhìn cái hộp thôi cũng biết là hàng bán lề đường rồi”

Mấy người, tôi một câu ông một câu, nói rất khó nghe.

Bộp.

Bàn tay của Lý Phàm nặng nề đập trên bàn, chiếc hộp gỗ đập vào bàn, phát ra tiếng vang giòn giã.

Vương Cẩn Mai trợn mắt, bất mãn mà nói: “Lý Phàm, có phải cậu bất mãn không? Có phải nhà tôi đối xử tệ với cậu không? Cậu đập cái thứ rách nát đó làm gì chứ!”

“Con không có, đó là Cố Bội Sam…”

Lý Phàm muốn giải thích.

“Im miệng! Một đứa con gái như Cố Bội Sam có thể làm gì được cậu, không tự tìm vấn đề trên người mình mà chỉ biết đẩy trách nhiệm, cậu có còn là đàn ông không!”

Cố Tuấn Hào mắng một câu.

Lý Phàm ngậm miệng, bàn tay chậm rãi rời khỏi chiếc hộp gỗ, thần sắc lại trở nên không hề bận tâm.

Hồi nấy Cố Bội Sam cố ý, hung hăng dùng sức đè tay Lý Phàm xuống, Lý Phàm không có phòng bị, mới để cho hộp gỗ và mặt bàn đập vào nhau.

Cố Họa Y nhìn thấy tất cả mọi thứ vào trong mắt, nhưng không có cách nào phản biện cho Lý Phàm.

Hơn nữa hành vi của Cố Bội Sam đã không tính là chuyện gì lớn nữa rồi, nếu như chiếc hộp mà Lý Phàm móc ra bị mở, thì đó mới là bắt đầu thật sự của chuyện lớn.

Cố Họa Y cảm thấy cái hộp đó đã trở nên giống chiếc hộp Pandora, vào giây phút bị mở ra, chắc chắn sẽ là khởi đầu cho việc bị sỉ vả vô tận của Lý Phàm €ó lẽ đây chính là do mình tự tạo nghiệt, mấy chuyện này chỉ có thể để anh tự chịu đựng rồi.

Trong lòng Cố Họa Y bất lực mà tự khuyên giải mình.

Cố Tuấn Hào lúc này sáp tới, cầm lấy hộp gỗ, đẩy nắp hộp ra.

Nhìn ngọc bội màu trắng có khắc một con rồng trong hộp, Cố Tuấn Hào cười toe toét, khóe miệng cười đến tận mang tai.

“Ha ha, đây là cái thứ rắm chó gì vậy, quả nhiên đồ do shit chó tặng cũng chả bằng cái rằm chó, đây chính là đồ thủ công nhái bày bán ngoài lề đường”

Cố Tuấn Hào vừa nói, vừa lấy ngọc bội màu trắng chạm rồng ra ngoài, lắc lắc trước mắt đám người”

“Ai yo, thiệt tình, thứ này trông giống như đồ của xưởng sản xuất thủy tinh thủ công vậy, có vẻ được làm bằng thủy tinh, không biết giá có vượt qua 600 ngàn không nữa”

“600 ngàn? 600 là giá bán lẻ, giá bán sỉ nhiều nhất là 300 ngàn, xuất xưởng 150 ngàn là quá lắm rồi!

Lý Phàm cậu lấy thứ này để qua loa với bố vợ cậu, cậu đúng là thứ chuyên đào hố cho cha trong truyền thuyết đó”

“Đậu xanh, hành vi của Lý Phàm thật sự đã khiến tôi mở mang tầm mắt rồi đó, quả nhiên giàu có khiến cho tôi không hiểu nổi logic của bọn nghèo nữa rồi, cậu đó không thể gom góp 2 tháng quỹ đen để mua một món quà ra hồn chút tặng cho ba vợ cậu à, cái gì cũng được, cũng ổn hơn thứ này a”

Đám người quở trách và đả kích.

Lý Phàm nhìn miếng ngọc trắng chạm rồng mà Cố Tuấn Hào cầm trong tay, khóe miệng nở một nụ cưc ểu biết của mấy người thật là rộng, tôi thực sự đã mua nó từ quây hàng ở phố cổ, trùng hợp là đã mua với giá 600 ngàn”

Hôm nay bị quở trách một ngày rồi, trong lòng Lý Phàm cũng nổi giận rồi, cho nên cố ý nói hùa theo bọn họ.

Đám người sững sờ một hồi, sau đó lũ lượt cười suồng sã.

Cố Họa Y nhắm mắt lại, đầu ngón chân bấu chặt trên mặt đất, giống như đang cố gắng trút bỏ nỗi uất hận.

Nhưng!

Trong đám người có một lão già, sững sờ nhìn chăm chăm vào bạch ngọc chạm rồng trên tay Cố Tuấn Hào, càng nhìn càng cảm thấy thứ này không bình thường.

Ông ta đột nhiên mở miệng nói: “Cái này giống như là đồ cổ, hình như là Ngọc Long Bích trong truyền thuyết, đem lại cho tôi xem kỹ với”

Chương 125: Đồ Vật hoàng gia ngự dùng

Giọng nói của ông lão khá hùng hồn, vừa mở.

miệng giọng vang khắp nơi.

Mọi người đang cười dần dần nụ cười ngưng đọng trên mặt, nhìn ông lão nói chuyện đó, thần sắc đều trở nên có hơi khác thường.

Cố Tuấn Hào nhìn ông lão, không biết có nên đem ngọc trắng khắc rồng trong tay đưa cho ông lão không.

“Đây là Ngọc Long Bích? Còn là vật trong truyền thuyết? Ông già, ông sẽ không nhìn nhầm chứ”

Cố Tuấn Hào có hơi bất mãn với lời mà ông lão nói, cho nên nói chuyện cũng có hơi không khách khí.

“Ha ha, cậu biết tôi là ai không? Tôi tự vấn lòng mình đồ vật còn chưa có gì qua được mắt tôi!”

Ông lão khoanh tay trước ngực, có một loại khí độ trác tuyệt bất phàm.

“Lão Hứa, đồ vật này thật sự là Ngọc Long Bích sao?”

Cố Thiệu Huy có hơi kinh ngạc nói.

“Khụ khụ, cái này phải xem kỹ mới biết”

Ông lão cố tỏ ra cao thâm nói một câu.

“Tuấn Hào, đưa đồ ra, vị này là Hứa Phồn Mậu ủy viên hội đồng thẩm định của bảo tàng Hán Thành chúng ta, cũng là bạn cũ của chú nhiều năm” Cố Thiệu Huy giải thiệu.

Có nhiều khi, thương nghiệp tặng quà, đều cần phải tặng một số đồ vật cổ.

Cố Thiệu Huy vì độ thật giả của những đồ vật cổ đó, thường xuyên đến mời Hứa Phồn Mậu giám định, đi lại nhiều lần, cũng trở thành bạn tốt với Hứa Phồn Mậu.

©ố Tuấn Hào nghe thấy ba chữ Hứa Phồn Mậu thì ngây ra, sau đó trong lòng bỗng ngộ ra: "Ông chính là thầy Hứa sao? Vừa rồi tôi miệng thối, có gì mạo.

phạm, vẫn mong ông tha thứ"

"Tôi ở trong hội chơi đồ cổ thường nghe người ta nhắc đến đại danh của thầy Hứa, ông chính là cao thủ số một về giám định đồ cổ ở Hán Thành chúng ta"

Cố Tuấn Hào liều mạng lấy lòng.

Mí mắt của Hứa Phồn Mậu hơi giật, không có để ý đến Cố Tuấn Hào.

Người trước kiêu sau kính như này, Hứa Phồn Mậu thấy nhiều rồi, đối với người như này không muốn tiếp.

Càng huống cho trong lòng Hứa Phồn Mậu lúc này, hoàn toàn bị Ngọc Long Bích trước mặt thu hút, cũng không có hứng thú để ý Cố Thiệu Huy.

Rất nhanh, nhân viên khách sạn mang theo một bộ dụng cụ đi vào.

Hứa Phồn Mậu nhận lấy, đeo găng tay trắng vào, cầm chiếc đèn pin và kính phóng đại, Hứa Phồn Mậu xem rất kỹ Ngọc Long Bích.

Chỉ nhìn dáng vẻ chuyên nghiệp của Hứa Phồn Mậu, tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

Đồ vật có thể được chuyên gia đồ giám định đồ cổ này xem trọng, chắc chắn là có hơi lai lịch Chẳng lẽ, Lý Phàm này giẫm phải vận may cứt chó, tốn 60 nghìn đã mau được đồ thật?

"Đây chắc không phải là đồ thật chứ? Vừa rồi ai nói đây là đồ

bằng công nghệ thủy tinh, rốt cuộc nói có đáng tin không thế”

“Ha ha, cái này còn cần hỏi có đáng tin hay không sao, đồ vật bán trong khu đồ cổ là thứ gì, các người không biết sao? Toàn đều là đồ công nghệ giả”

“Những người bán đồ cổ đó đều là kẻ cáo già, sao có thể đem đồ thật bán rẻ chứ, hiện nay nhặt được bảo bối còn khó hơn lên trời, không cần nghĩ nhiều, hơn nữa tên nghèo kiết xác đó cũng không có vận khí nhặt được bảo bối”

Một đám bạn bè thân thiết thấp giọng bàn luận, có điều trong lòng đều có hơi thấp thỏm.

Dù sao Hứa Phồn Mậu còn chưa có kết luận, mọi thứ đều có khả năng.

Hai anh em Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đều nhìn nhau, khẽ lắc đầu.

Bọn họ hôm nay vốn dĩ không muốn đến tham gia bữa tiệc sinh nhật nào, nhưng ngại đều là con cháu của nhà họ Cố, còn là anh em, hết cách.

Hóa Nhật Tâm luôn quan sát thần sắc của Lý Phàm, nhưng cho dù là đồ đến trong tay Hứa Phồn Mậu, thần sắc của Lý Phàm đều không có một chút thay đổi, giống như là bị liệt cơ mặt.

Vương Cẩn Mai nghỉ hoặc, dò xét nhìn Hứa Phồn Mậu, cảm thấy Hứa Phồn Mậu đây là làm quấy rối cục diện cực lớn.

“Thiệu Huy, Hứa Phồn Mậu này đáng tin không?

Nghe nói rất nhiều nhà giám định đều là kẻ học hành dốt nát”

Vương Cẩn Mai thấp giọng hỏi.

Cố Thiệu Huy lườm Vương Cẩn Mai, ra hiệu là một người tài đứng đầu.

“Đúng là mắt của phụ nữ, lão Hứa là nhân vậy có tiếng tăm lây lưng ở phương diện giám định, tham gia đánh giá xếp loại các di vật văn hóa trong hệ thống văn vật, người chịu trách nhiệm thẩm định các văn vật cấp quốc gia, người trong giới đều tin tưởng kết quả giám định của lão Hứa”

Vương Cẩn Mai mà lòng thầm kinh ngạc, không ngờ Hứa Phồn Mậu không bắt mắt này, vậy mà có trình độ như thế.

Cố Họa Y cũng có hơi ngạc nhiên, một loạt thông tin này khiến trong lòng Cố Họa Y trở nên dao động, nghĩ đến Lý Phàm vừa rồi nói muốn chứng minh lời của mình, chẳng lẽ đây chính là chứng minh của anh?

Cô hơi nghiêng mắt nhìn sang Lý Phàm, Lý Phàm nhìn thấy Cố Họa Y nhìn mình, lập tức lộ ra nụ cười, ánh mắt truyền ý tứ em yên tâm với Cố Họa Y.

Cố Họa Y chỉ là liếc nhìn rồi nhanh chóng ngoảnh mặt đi, trên mặt xuất hiện thần sắc lo lắng hơn.

Hứa Phồn Mậu để kính phóng đại xuống, cầm không lỡ xuống tay với Ngọc Long Bích trước mắt này.

Chỉ nhìn ánh mắt của Hứa Phồn Mậu, mọi người đều đã có thể đoán ra vài phần.

“Đây là Ngọc Long Bích, Ngọc Long Bích thật sự!”

Hứa Phồn Mậu cao giọng nói.

Khự!

c “Aiyal”

Cơ thể của Cố Bội Sam nghiêng sang bên cạnh, là gót giày cao gót của cô ta đột nhiên bị gãy, Cố Bội Sam mất thăng bằng ngã ra.

Cố Bội Sam được em chị đỡ lên nhếch nhác đứng thẳng, giọng nói lanh lảnh: “Điều này sao có thể chứ, tên nghèo kiết xác Lý Phàm

sao có thể mua được đồ thật!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc và nghi hoặc không thôi, đều cảm thấy Cố Bội Sam nói đúng!

Lý Phàm sao có thể mua được đồ thật, đặc biệt là cách nói 60 nghìn mua được Ngọc Long Bích này, càng là điều khiến mọi người đều không thể chấp nhận “Có gì không thể chứ, ở trong giới đồ cổ của chúng ta, chuyện nhặt được bảo vật tuy ít, nhưng cũng †ồn tại, hơn nữa năm nào cũng có, các người không cần ngưỡng mộ đố ky với người anh em này, cậu ta có thể dùng 60 nghìn mua được đồ này, nói rõ cậu ta là nhìn có con mắt tinh tường!”

Hứa Phồn Mậu dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Lý Phàm, cao giọng nói: “Người anh em, cậu nói xem cậu như nào mua được Ngọc Long Bích này?”

“Tôi ở sạp bên đường nhìn thấy, xem là cảm giác.

đầu tiên thì cảm thấy đây là đồ cổ, sau đó tôi nhìn kỹ lại, thấy chất thật sự là ngọc hoa điền, lại ôn nhuận nhẫn bóng, lúc đó chắc chắn đây là đồ thật rồi”

“Sau đó tôi lại thấy nét khắc, cùng tạo hình rồng, phán đoán đây là đồ của triều Hán, xem như nhìn vậy liền thích, sau đó mặc cả với chủ sạp hàng, cuối cùng dùng 60 nghìn mua được, vốn dĩ tôi là muốn cất giữ, nhưng hôm nay lại là sinh nhật của ba vợ nên tôi lấy ra làm quà tặng tặng cho ba vợ đại nhân”

Lý Phàm thản nhiên kể lại, giống như là đang kể lại một chuyện nhỏ vô cùng.

Trong mắt của Cố Họa Y ở bên cạnh xuất hiện quang mang sửng sốt, cảm thấy Lý Phàm của lúc này, dường như có hơi khác, còn Lý Phàm đang nói gì, đều không nghe rõ lắm.

“Được! Thật là có mắt nhìn, người trẻ tuổi có thể có sự quan sát tỉ mỉ như này đã không nhiều rồi, đây quả thật là đồ vật của triều Hán, hơn nữa còn là đồ vật mà Hoàng đế nổi tiếng của triều Hán là Hán Vũ Đế ngự dùng”

Lời của Hứa Phồn Mậu như một viên đá khuấy động mặt hồ, khiến mọi người ở đây đều cảm thấy tinh thần chịu xung kích cực lớn.

Đồ vật mà Hán Vũ Đế ngự dùng, điều này đối với mọi người ở đây mà nói, là đồ vật nằm ngoài tầm với!

Nhưng đồ vật hoàng gia được Hoàng đế nổi tiếng trong lịch ngự dùng hiện nay vậy mà bày ra ở trước mặt mọi người!

Cảm giác như này khiến mọi người đều cảm thấy huyền ảo như nằm mơ, hư huyễn như vậy, không chân thực như vậy.

“Vậy mà là đồ vật hoàng gia ngự dùng, điều này cũng quá khó tin rồi”

Cố Tuấn Hào lẩm bẩm một câu, sau đó yếu ớt hỏi: “Đây thật sự là đồ vật của Hán Vũ Đế sao? Vậy có thể đáng bao nhiêu tiền?”

Chương 126: Giá trị trăm tỷ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi Cố Tuấn Hào hỏi Ngọc Long Bích đáng giá bao nhiêu, trong lòng vô cùng căng thang, vừa rồi anh ta đã chế giêu Lý Phàm Giờ Lý Phàm tặng đồ là Ngọc Long Bích của Hán Vũ Để, Cố Tuấn Hào cảm thấy mặt có hơi đau Sắc mặt của đám người Cổ Bội Sam có hơi khác thường, người nào người nấy đều nhíu mày, giống như Ngọc Long Bích càng đáng tiên thì bọn họ sẽ càng khó chịu.

Đặc biệt là người trước đó nói Ngọc Long Bích chỉ đáng 60 nghìn, lúc này càng xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, hận không thể có cái mo, để mình che lại.

Cặp lông mày của Hoa Nhật Tâm nhíu chặt lại, trong lòng có hơi bất an.

Vốn dĩ tưởng đặt phòng bao vài tỷ của Quan Nhân Đường, tặng đồng hồ hơn một tỷ tám thì có thể trở thành nhân vật nổi bật nhất của ngày hôm nay, nhưng xem ra không phải như thế!

Trước ai nói Lý Phàm là phế vật, là tên nghèo kiết xác?

Phế vật nghèo kiết xác có thể tặng quà mà hoàng gia ngự dùng sao?

Hoa Nhật Tâm càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng, làm không tốt 6 tý ngày hôm nay là tiêu uổng rồi!

Hoa Nhật Tâm đau lòng không thôi lén nhìn sang Cố Họa Y, nhìn thất Cố Họa Y không chớp mắt mà nhìn Lý Phàm, bỏng chốc trong lòng liền không vui Cõ Họa Y đã hoàn toàn sững ra, nghĩ không thông sao nhanh như vậy lại thay đổi như thế, trước còn lo lãng Lý Phàm cầm đưa ra quà tặng sẽ xuất mặt, bây giờ xem ra người xấu

mặt không phải là Lý Phàm, mà là những kẻ trước đó chê bai kia
Lý Phàm khẽ cười nói: “Thây Hứa, xin hãy nói thử giá trị của Ngọc Long Bích này, tôi cũng rất muốn biết, dù sao là mua ở sạp lễ đường, cái này chắc là nhặt được bảo vật rồi”

Trong lòng đám người Hoa Nhật Tâm đều vô cùng loạn, nhặt được bảo vật như vậy, cậu là thấy chúng tôi không vui, cố ý nói lời giấu dao như vậy chứ gì Tốn 60 nghìn thì có thể trở thành nhân vật sáng nhất hôm nay, như này mà so sánh, Hoa Nhật Tâm cảm thấy mình tốn 6 tỷ giống như tên đầu heo.

Hứa Phôn Mậu rất vui vẻ, ho khẽ hai tiếng nói “Khu khụ, Ngọc Long Bích này trước giờ chưa từng giao dịch, ta cũng không thể nói thăng nó bao nhiêu tiên, chỉ nói giá tham khảo!”

“Cùng là ngọc hòa điên khác bạch ngọc hùng trong thời kỳ Hán Vũ Đế, trong buổi đấu giá mùa thu ở Christies cách đây không lâu, được đấu với giá 108 tỷ, miếng Ngọc Long Bích này nếu như đấu giá, giá trị chắc chản chỉ cao hơn chứ không thấp hơn”

Bụp!

€ó người không ngồi yên, trực tiếp từ trên ghế ngã xuống Mà đám người Hoa Nhật Tâm, Cố Tuấn Hào, Cố Bội Sam đều cảm thấy cả người đều suy sụp.

“Trời ạ, hơn trăm tỷ, đó chính là gần 120 tỷ rồi, thứ này vậy mà đắt như vậy”

“Tôi có hơi ghen ty rồi, khi tôi đón sinh nhật, con rể mới tặng cho tôi đồ có 300 triệu, thật sự không thể so bì”

“Lý Phàm này cũng không có tệ hại như trong lời đồn, ít nhất có thể nhặt được đồ tốt như này, đủ để gáy rồi!”

Mấy người bạn cũ của Cố Thiệu Huy, lúc này đều rì rầm nói, tuy giọng nói không lớn, nhưng vẫn truyền vào trong tai mọi người một cách rõ ràng Cố Họa Y khóe miệng hơi cong lên lộ ra nụ cười, táng đá trong lòng coi như buông xuống được rồi, Lý Phàm này cuối cùng có bản lĩnh một lần.

Nhìn thấy Cổ Họa Y khế mỉm cười, Lý Phàm cũng cười theo, chỉ cân Cố Họa Y vui vẻ, Lý Phàm sẽ rất vui vẻ Cố Bội Sam nhìn chăm chăm vào Lý Phàm, chỉ cảm thấy mặt mày nóng rát, nghĩ tới chuyện vừa làm vừa nói, giống như đều biến thành một cái tát, vả thẳng vào mặt của Cố Bội Sam Tên phế vật nghèo kiết xác đáng chết này, vậy mà khiến cô ta mất mặt ở trước mọi người, sau này nếu như có cơ hội nữa, nhất định một chân đem anh giảm chết mới đượ!

c Cố Tuấn Hào cúi đầu, cơ thế hơi co lại, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện Cố Tuấn Hào lúc này trong đầu đề là con số 120 tý, cảm thấy vận khí như này nên là mình mới đúng, dựa vào đâu tên ngu ngốc Lý Phàm có thể nhặt được bảo vật, người thường xuyên đến khu buôn bán đô cổ lại là anh ta!

Nhưng Cố Tuấn Hào ở trong khu buôn bán đồ cổ lại chưa từng có nhặt được bảo vật chứ, ngược lại thường bị lửa mua phải đồ giả, cảm thấy là Lý Phàm cướp mất vận may của mình, hận không thể bóp chết Lý Phàm!

Vợ chồng của hai phòng Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong, giờ đều nhíu mày, thân sắc khó coi.

Lãng nhãng hơn nửa ngày, thăng nhóc Lý Phàm này vậy mà nhặt được bảo vật Còn là đồ cố có giá trị trăm tỷ!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

sau này cố gắng làm việc tiến bộ hơn, nghe thấy chưa?”

Cố Thiệu Huy trưng ra dáng vẻ của ba vợ.

Lý Phàm khẽ mỉm cười nói: “Ba thích là được”

“Thích, đương nhiên thích rồi, ừm, quà mà Nhật Tâm tặng chú

cũng rất thích, không có gì nữa, chúng ta gọi món thôi, thời gian cũng đến rồi!”

Cố Thiệu Huy nói xong, lập tức chuyển chú đề, giờ còn không chuyển chủ đề, Cố Thiệu Huy lo lăng Vương Cẩn Mai lại nói ra lời gì đó.

Vương Cẩn Mai bất mãn lườm Lý Phàm, nghĩ tới giá trị của long ngọc bích, cũng không có nói gì nữa.

Hoa Nhật Tâm bất lực cười khổ, sự đảng chết trong lòng ai biết, lân này coi như mất cả chì lần chài €ó điều không sao, sẽ có cơ hội thu thập Lý Phàm nữa, đồ nghèo hèn cuối cùng mãi là đồ nghèo hèn, không thể mỏi lân đều may mãn nhặt được đồ tốt.

Gọi nhân viên phục vụ câm menu tới, Hoa Nhật Tâm cầm menu, ánh mat hơi quét qua người của Lý Phàm, trong lòng nghĩ đã tiêu tốn nhiều như vậy rồi cho nên không để tâm tiêu thêm chút nữa, cho dù tiêu đến 7 tỷ rưỡi cũng không tính là gì Vì vớt lại chút mặt mũi cho mình, Hoa Nhật Tâm quyết định chọn món đăt “Tôm hùm cho 3 con, tôm hùm dưới một cân rưỡi đừng mang lên cho tôi, hai con bảo ngư, hải sâm…”

Một loạt tên món được gọi ra, Hoa Nhật Tâm liếc nhìn biểu cảm của mọi người ở đây, trong lòng mới cảm thấy de chịu hơn, quả nhiên tiêu tiền chính là sảng khoái Khi Hoa Nhật Tâm đang gọi hứng chí, cửa phòng bao được người ta mở ra, một giọng nói lạnh lùng truyền tới: “Phòng bao này tôi muốn, các người đổi phòng khác”

Chương 127: Cho mặt mũi mà không cần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giọng nói không thân thiện vang lên, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người Hoa Nhật Tâm đang hứng chí gọi món, vừa cảm thấy mặt mũi được vớt lại một ít, lập tức bị giọng nói không thân thiện lại phá hỏng tâm trạng tốt "Đây là phòng bao tôi đặt, ông dựa vào đâu mà muốn đòi, chúng tôi không đối"

Hoa Nhật Tâm nhìn menu đều không có ngẩng lên, vô cùng ngạo nghe nói Tuy Hoa Nhật Tâm còn chưa đủ đi ngang về dọc ở Hán Thành, nhưng Hoa Nhật Tâm cảm thấy dựa vào nhân mạch của mình, cũng không cần sợ ai.

Dù sao trừ những nhân vật lớn cao cao tại thượng đó, người thành công bình thường, ở trong mắt Hoa Nhật Tâm đều là đàn em.

Ngoài cửa, một người đàn ông trung niên mặc vest, đầu hói chỉ còn ít tóc, đeo gọng kính tơ vàng, có gương mặt béo tròn, nụ cười giống phật Di Lặc trên mặt dần dần thu lại.

Sau đó gương mặt béo tròn của người đàn ông trung niên ngẩng cao, nhìn Hoa Nhật Tâm một cách đầy khinh thường, nói: "Hậu quả không nhường, cậu không gánh nổi"

Hoa Nhật Tâm vân không có ngẩng đâu Lúc này, Hoa Nhật Tâm chính là kiếu Thái Sơn có sụp xuống mặt cũng không đổi säc, ít nhất khí thế không thế thua.

Cố Tuấn Hào nhìn dáng vẻ của Hoa Nhật Tâm, trong lòng trâm like cho Hoa Nhật Tâm, sau đó thấp giọng nói: "Người này là ai, lúc này chạy ra con ruồi muỗi gì thế, đây không phải thuần túy là không mở mát à"

“Nhìn mặt mũi cũng không quen, đoán chắc là tên đâu đó chui ra, nhân vật lớn thật sự đều sẽ không nói chuyện như thể, uy hiếp người như vậy, đều là những kẻ mới giàu”

“Những kẻ mới giàu đó đều là người mọi rợ, nghe nói thường xuyên vì tranh giành phòng bao mà đánh nhau gì đó”

“Tôi thấy chúng ta hay là đổi phòng bao khác, nếu không vì chút chuyện này chọc họa vào người, vậy thì không đáng.”

Bạn bè người thân của nhà họ Cố đều có hơi lo lăng, dù sao những kẻ mới giàu này rất nhiêu người đều xuất thân từ đào quặng, đó là mọi rợ thật sự, vì chút sĩ diện mà đánh nhau, vậy thì không đáng Mà người của nhà họ Cố tuy cũng kiều ngạo, đó cũng chỉ là đối với người bình thường mà thôi Ở trong mät chủ mỏ quặng có lượng tiền ra vào mỗi ngày đó, người ở đây ai cũng nghèo hơn, bảo gôm cả Hoa Nhật Tâm trong đó.

Đương nhiên, Lý Phàm không tính.

Trong lòng Cố Thiệu Huy cũng rất lo lắng, thật sự nếu như xung đột, đó không phải là điều Cố Thiệu Huy muốn nhìn thấy.

Hơn nữa hôm nay là sinh nhật của Cố Thiệu Huy, tùy tiện va chạm nhẹ thì có thể va chạm nhẹ, nếu như xúc động lớn rồi, nói không chừng cuối cùng gây ra họa, đêu sẽ đổ lên đầu cúa Cổ Thiệu Huy, “Khu khụ, Nhật Tâm à, chú thấy hay là chúng ta van là…”

Hoa Nhật Tâm ngoảnh đầu nhìn người đàn ông trung niên ở cứa, nghe thấy lời cúa Cố Thiệu Huy, bong trong lòng vui vẻ, cơ hội của mình đến rồi.

“Chú Cố không cần lo lảng, người này cháu biết, ông ta và bà cháu cũng có chút giao tình, cháu chỉ cân nói với ông ta một tiếng, thiết nghĩ ông ta sẽ không tiếp tục nói nhiêu nữa, yên tâm đi”

Thấy biểu cảm bình tĩnh của Hoa Nhật Tâm, Cố Thiệu Huy bỏng cảm thấy ổn định, dù sao hôm nay là sinh nhật của Cố Thiệu Huy, có thể không đổi phòng bao là tốt nhất “Ô, như thế à, vậy thì trông vào Nhật Tâm cháu rồi Cố Thiệu Huy nói rồi, còn đưa tay vô nhẹ

vào vai của Hoa Nhật Tâm, giống như đang ám thị cái gì đó.

Lý Phàm đem tất cả thu vào trong mắt, nhưng không có nói gì, càng không có làm gì, như một người ngoài ngồi xem.

Cố Tuấn Hào không nhịn được mà thấp giọng nói: “Xem đi, đây chính là khác biệt, có vài người nhặt được đồ tốt rồi, nhưng thời gian mấu chốt này là hèn như cái răm, vân là một tên vô dụng, một lời cũng không dám nói ra”

“Thời khác mấu chốt thấy lòng người, có ai đó ẩy, thời khäc mấu chốt thì buông giáp đầu hàng, người đàn ông như thế một chút cũng không đáng dựa vào, chọn đàn ông làm chồng văn là phải lau cho sáng mát”

Cố Bội Sam thâm ý nói.

€ó lời của Hoa Nhật Tâm chống trận, những người này bắt đầu rân rần lên, cảm thấy Hoa Nhật Tâm vài phút thì có thể xử lý ổn mọi thú Vương Cẩn Mai nhìn Hoa Nhật Tâm, cảm thấy van là Hoa Nhật Tâm có thể cho mình mặt mũi, so với Lý Phàm trầm mặc không nói ở đối diện, đó thì tốt hơn gấp triệu lần, con rể này nhất định phái đổi người khác!

Hoa Nhật Tâm cũng rất đắc ý, người của nhà họ Cố khinh thường Lý Phàm, Hoa Nhật Tâm cảm thấy cảng vui vẻ.

Đứng dậy chỉnh lại quân áo, Hoa Nhật Tâm đi vẽ phía cửa phòng bao, trên mặt đã ẩn hiện nụ cười tươi rói: “Chú Hoàng, cháu là Nhật Tâm, ba cháu là Hoa Thiên Thành, trước đây cháu với ba đã từng đến thăm chú.

“Hửm?”

Hoàng Văn Cấm hơi suy nghĩ, nụ cười không chạm đến đáy mắt nói: “Là cậu à, vậy cậu không không thức thời mau chóng nhường phòng bao”

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

lớn đó ngủ cùng ông ta một tháng, cuối cùng vẫn là chỏ dựa của ngôi sao lớn kia ra mặt, mới dẹp yên được chuyện này.

Nhìn sắc mặt của Hoàng Văn Cấm thay đổi, Hoa Nhật Tâm thầm kêu khổ trong lòng, hối hận vừa rồi chỉ mải giả bộ sĩ, không có nói rõ thân phận của người này cho người nhà họ Cố.

Đây chính là nhân vật trực hệ của nhà họ Hoàng!

Tuy trong lòng còn đằng hơn cả ăn hoàng liên, nhưng Hoa Nhật Tâm vẫn cứng đầu đối diện với Hoàng Văn Cẩm: "Chú Hoàng, giờ nháo sự cũng không hay, cháu ở đây tổ chức sinh nhật cho người trong nhà, cháu xem có thể thông cảm một chút, lấy thân phận mặt mũi của chú, phòng bao tốt của Quan Nhân Đường không phải để tùy ý chú chọn hay sao, hà tất gì cứ phải dùng phòng này của chúng cháu"

"Đừng nói mấy lời vô dụng đó, đây là chúng tôi…"

Không đợi Hoàng Văn Cẩm nói xong, Cố Bội Sam đứng dậy lớn tiếng nói: "Ông có thôi đi không?

Anh Nhật Tâm đã cho ông mặt mũi như thế, ông vậy mà còn ở đó mà lăng nhằng, đây là Quan Nhân Đường, ông còn tiếp tục gây sự chúng tôi sẽ mời bảo vệ của Quan Nhân Đường tới!"

Hoàng Văn Cẩm sững ra, sau đó không nhịn được bật cười to.

"Ha ha ha, mấy người thật là có ý tứ, các người biết tôi là ai không? Phòng bao này là chủ tịch của chúng tôi đặt muốn dùng!"

Chương 128: Con hổ ở hán thành

Hoàng Văn Cẩm là ai?

Không ai trong số những người thân và bạn bè của nhà họ Cố biết Người duy nhất biết Hoàng Văn Cẩm là ai chính là Hoa Nhật Tâm.

Nhưng trong phút chốc Hoa Nhật Tâm tỏ ra lạnh lùng đã quên không nói cho người nhà họ Cổ biết thân phận của Hoàng Văn Cẩm, lúc này anh ta đã bị bọn người Cố Bội Sam ép đâm lao phải theo lao.

Vừa muốn lấy lòng Cổ Thiệu Huy, vừa phải đối phó với Hoàng Văn Cẩm ăn thịt người không nhả xương, Hoa Nhật Tâm chợt cảm thấy cuộc sống của mình trở nên quá khó khăn.

Nhưng dù có khó khăn thế nào thì cũng phải vượt khó tiến lên, chỉ cần có thể ôm người đẹp về nhà, tất cả no lực đều đáng giá Hoa Nhật Tâm đã nghĩ xong lời cầu cạnh, đang định mở miệng nói ra thì Cố Tuấn Hào lại nhảy vào.

“Chủ tịch chó má gì chứ, bây giờ loại chó mèo cũng có thể lên làm chủ tịch rồi, tôi có rất nhiều công ty sản xuất túi da, chức danh chú tịch có hơn chục cái, thử hỏi anh có sợ không”

Cố Tuấn Hào dương dương đắc ý nói Đám họ hàng và bạn bè của nhà họ Cố phá lên cười, sau đó nhao nhao chế giêu Cố Họa Y hơi cau mày lại, có chút ý kiến đối với kiểu nói chuyện quá mức khó nghe này của đám họ hàng nhà mình, nhưng biết bọn họ chính là người như vậy nên Cổ Họa Y cũng không mở miệng ngăn cản cái gì Lý Phàm khẽ thở dài một cái, hơi lắc đầu “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Cố Họa Y nhỏ giọng hỏi.

“Anh đang nghĩ lòng người là cái gì, vì sao bọn họ lại càn rỡ chế gieu người khác như thể, có thể đặt một phòng cao cấp ở Quan Nhân Đường thì chắc chăn người ta cũng không phải người đơn

giản đâu.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Ha ha ha”

Cố Bội Sam cười ha hả, ánh mät khinh bỉ nhìn Lý Phàm: “Bùn nhão đúng là bùn nhão, thế mà anh đã sợ rồi à? Đúng là hèn, có anh Nhật Tâm làm chô dựa thì cần gì phải sợ chứ, người có thể khiến anh Nhật Tâm cúi đầu ở Hán Thành này có lẽ còn chưa xuất hiện đâu.

“Anh có cảm thấy xấu hổ một chút nào không vậy? Bây giờ nếu đổi phòng bao khác thì chính là đánh vào mặt bố vợ anh, có chút đầu óc đi được không, đây là chúng tôi đang giúp anh đấy, đúng là loại súc vật không hiểu được lòng tốt của người khác”

Cố Tuấn Hào quát lớn.

Sắc mặt Hoàng Văn Cẩm càng thêm khó coi, hai tay đã năm thật chặt, hiển nhiên lửa giận đang bùng lên trong lòng Hoàng Văn Cẩm Hoa Nhật Tâm càng tỏ ra vô tội, trơ mắt nhìn lửa giận bùng lên trong mät Hoàng Văn Cẩm Hoa Nhật Tâm thầm than trong lòng: Con mẹ nó đây đúng là bị gài bay mà, bây giờ đã dính vào rồi, không phải nói không liên quan là xong được.

“Xảy ra chuyện gì vậy, Văn Cẩm ông vân chưa sắp xếp xong à?”

Một giọng nói uy nghiêm truyền đến, Hoàng Văn Cẩm lập tức luống cuống, nghĩ thâm sao chủ tịch lại tới sớm như vậy, vừa rồi mình đúng là bất cẩn, vậy mà không nói rõ thân phận Hoàng Văn Cẩm vội vàng xoay người lại, khom người nói: “Chủ tịch, bên này có chút vấn đề nho nhỏ, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết ngay ạ Hoa Nhật Tâm nhìn về phía phát ra tiếng nói thấy Hoàng Phúc Khánh được một đám người vây quanh đi tới, cả người Hoa Nhật Tâm säp sụp đổ Với Hoàng Văn Cẩm, Hoa Nhật Tâm còn có thể miền cưỡng nói chuyện được, nhưng với Hoàng Phúc Khánh, cho dù là địa vị hay bối phận thì cũng đều kém thật xa.

“Hoàng… Chào chủ tịch Hoàng, tôi là…

Không đợi Hoa Nhật Tâm nói xong, Hoàng Văn Cẩm đã trừng mắt đấy anh ta vào phòng bao, nghiêm nghị quát: “Chủ tịch của chúng tôi đã đến, các người chú ý cách ăn nói đi, nếu ai còn dám nói những lời khó nghe thì đừng trách Hoàng Văn Cẩm tôi độc ác. Truyện Điền Văn

Vừa rồi đám người Cố Tuấn Hào còn đang nhảy nhót vui vẻ lập tức cừng đờ ngay tại chỗ, ngây ra như phông nhìn Hoàng Văn Cẩm đột nhiên nổi giận.

“Hoàng.. Văn Cẩm? Con hổ ở Hán Thành Hoàng Văn Cẩm?”

Cố Tuấn Hào thì thào nói, trên trán toát ra mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu nành, không ngờ chú Hoàng trong miệng Hoa Nhật Tâm, lại là con hố ở Hán Thành Hoàng Văn Cẩm Đây chính người tàn nhẫn nhất ở tập đoàn Đỉnh Thịnh, nghe nói lúc tập đoàn Đỉnh Thịnh mới được thành lập, phàm là những chuyên tranh đấu tàn nhân đều là Hoàng Văn Cẩm ra mặt làm, ra tay vô cùng tàn ác Thanh danh địa vị, gân với bốn người đứng đầu Hán Thành!

“Mẹ kiếp, sao con hố của Hán Thành lại tới đây, tôi đã được nghe nói chuyện của ông ta, đại ca xã hội đen gặp ông ta cũng phải ngoan ngoãn xưng cháu, sao ông ta có thể lịch sự đến đây xin lại phòng bao như vậy, hình tượng này không phù hợp tí nào.

“Có lẽ là vì chủ tịch Hoàng của Quốc tế Đỉnh Thịnh cần dùng, nếu không thì vừa rồi sao Hoàng Văn Cẩm phải khách sáo như vậy, Hoa Nhật Tâm cũng vậy, sao vừa rồi không nói rõ người này là ai, lần này thì tốt rồi, chúng ta cũng bị xui xẻo theo.

Sắc mặt đám họ hàng của nhà họ Cố trảng bệch, đc tội với người nhà họ Hoàng, có thể nói là sau này sẽ không còn đường sống ở Hán Thành này nữa, phải rời khỏi Hán Thành cách xa tám trăm ngàn cây số may ra mới có thể thoát khỏi bóng ma của Quốc tế Đỉnh Thịnh.

Cố Bội Sam đã co người rúc vào một góc, lúc này người cô ta không muốn gặp nhất chính là Hoàng Phúc Khánh, chẳng may Hoàng Phúc Khánh cũng có thái độ như Thiếu chú thì Cố Bội Sam

chắc chăn sẽ là người đầu tiên gặp nạn ở trong phòng bao này.

Cả người Vương Cẩn Mai run rẩy, người có tên cây có bóng, lúc nghe thấy cái tên Hoàng Văn Cẩm, Vương Cẩn Mai đã bị dọa cho đầu óc trống rỗng, cả người đều bị sợ hãi bao phủ Cố Thiệu Huy giơ tay đấm vào ngực, không ngờ một bữa tiệc sinh nhật thôi mà lại khó khăn träc trở như thế này, có cho người ta sống nữa hay không đây, Hoa Nhật Tâm tên khốn này, vừa rồi sao lại dám khoác lác tận trời như vậy.

Lý Phàm văn vô cùng bình tĩnh ngôi yên ở đó, nhìn Hoa Nhật Tâm run như cầy sấy không hiểu sao lại cảm thấy con hàng này vô cùng buồn cười "Phụt… "

Lý Phàm không nhịn được cười khẽ.

Cố Họa Y cau mày nhìn Lý Phàm, bất mãn nói 'Đã là lúc nào rồi mà anh còn có thể cười ra tiếng được"

"Tìm vui vẻ trong đau khổ, lát nữa tôi sẽ đứng ra giải quyết.' Lý Phàm thản nhiên nói.

"Chỉ băng anh? Đây chính là con hổ Hán Thành Hoàng Văn Cẩm đấy, còn là chủ tịch tập đoàn Đỉnh Thịnh, anh cũng đừng làm bậy, chọc ra chuyện lớn rôi sẽ không thu xếp được đâu.

Cõ Họa Y lườm anh một cái, trong lòng không hề coi Lý Phàm ra gì Mặc dù bây giờ đã chọc ra chuyện lớn nhưng vận chưa được coi là quá lớn, chỉ cần nhường lại phòng bao rồi nhẹ nhàng nói hai câu, chäc hản nhân vật lớn như chủ tịch Hoàng sẽ bỏ qua thôi Đây không phải là suy nghĩ của một mình Cố Họa Y mà còn là suy nghĩ chung của tất cả mọi người ở đây, càng là suy nghĩ của Hoa Nhật Tâm Bây giờ trong lòng Hoa Nhật Tâm đang đau khổ không gì sánh được, cảm giác tim gan phèo phổi đều đang bị một ngọn lửa mạnh nấu chín vì sự xuất hiện của chủ tịch Hoàng Nếu cứ tiếp tục bị giày vò như vậy nữa thì sẽ hộc máu mà chết mất Sống lưng vốn tháng täp, trong nháy mãt khom xuống một trăm hai mươi độ, sự kiêu ngạo của Hoa Nhật Tâm đã bao trùm toàn bộ phòng bao, còn lại chỉ có hèn mọn.

Hoa Nhật Tâm cong người như con tôm, vô cùng cung kính nói: ‘Không biết chú tịch Hoàng cân dùng phòng bao cho nên vừa rồi chúng tôi có chút hiểu lâm, nếu biết trước thì chúng tôi đã sớm nhường lại rôi, xin chủ tịch Hoàng tha lỗi nhiều hơn, có thể nhường lại phòng bao cho chủ tịch Hoàng là vinh hạnh to lớn của chúng tôi.”

Giờ phút này tất cả mặt mũi và tôn nghiêm đều bị Hoa Nhật Tâm ném xuống mặt đất, chỉ cần có thể bình an rời khỏi phòng bao này thì cái gì Hoa Nhật Tâm cũng không cần.

“Ừm”

Hoàng Phúc Khánh chấp tay sau lưng, nâng cao bụng lớn, vẻ mặt kiêu ngạo, hừ mũi một tiếng thật dài giống như vân có một chút bất mãn.

Chương 129: Chúng ta không đồng ý

Khuôn mặt của Hoàng Phúc Khánh tỏ vẻ không vui, Hoa Nhật Tâm lập tức luống cuống.

Hoàng Văn Cẩm đứng bên mặt hiện đây sự hung ác trong mày, giống như hổ dữ chuẩn bị đi sản mồi, dường như chỉ cần Hoàng Phúc Khánh ra lệnh một tiếng, anh ta sẽ tiêu diệt tất cả mọi người trong phòng này.

Đám người Cổ Thiệu Huy hoảng sợ run bần bật, giống như đàn cừu gặp phải sư tử, bọn họ sợ đến mức tay chân mềm nhũn, lưỡi cũng mềm ra, muốn cầu xin tha thứ cũng không biết nói thế nào.

Sự chênh lệch giữa hai bên thật sự quá lớn!

Hoàng Phúc Khánh chỉ hừ lạnh một tiếng đã dọa mọi người ở đây muốn tè ra quân Hoa Nhật Tâm đã cong lưng một trăm hai mươi độ lại cong xuống thấp hơn một chút, sợ hãi nói: 'Chủ tịch Hoàng, tôi thật sự không biết ông muốn phòng bao này, nếu tôi biết trước thì tôi chäc chản không hề do dự để lại cho ông, hiện tại chúng tôi để lại cho ông, ông thấy có được không?"

"Ha ha, không phải vừa rồi câu còn trâu bò lắm sao, lúc này biết sợ rồi? Khí thế mạnh mề của cậu đi đâu rồi, không phải lúc oán hận tôi rất thoải mái sao?"

Hoàng Văn Cẩm nhíu mày nói Vừa rồi người nhà họ Cổ kia châm chọc anh ta, làm cho trong lòng Hoàng Văn Cẩm tức giận muốn điên lên!

Con hổ Hàn Thành chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy, những người dám châm chọc Hoàng Văn Cẩm người thì đã sớm về thế giới bên kia rồi.

Hoàng Phúc Khánh liếc mắt mọi người trong phòng bao một cái, Lý Phàm cúi đâu đưa lưng về phía Hoàng Phúc Khánh, cho nên Hoàng Phúc Khánh cũng không nhận ra Lý Phàm Người trong phòng bao

cũng không phải là nhân vật lớn, Hoàng Phúc Khánh vay tay với Hoàng Văn Cẩm.

“Bọn họ chỉ là gia đình nhỏ, dạy dỗ một chút là được, sau đó đưa bọn họ ra ngoài đi.”

Nhưng Hoàng Phúc Khánh nhìn dáng vẻ của Hoàng Văn Cẩm vừa rồi thì biết rõ Hoàng Văn Cẩm rất tức giận Tức giận thì phải trút giận, huống chỉ Hoàng Văn Cẩm còn là người đáng tin trong dòng chính, Hoàng Phúc Khánh van đứng về phía người nhà, Hoàng Phúc Khánh không nói Hoàng Văn Cẩm ra tay tàn nhãn thì cũng cảm thấy mình nhân từ rồi Hoàng Văn Cẩm nhếch miệng cười, ông ta bán mạng cho Hoàng Phúc Khánh như vậy còn không phải bởi vì Hoàng Phúc Khánh luôn bao che người của mình Sao.

“Ha ha, tôi hiếu rồi, chủ tịch yên tâm, tôi chặc chắn sẽ dạy dỏ bọn họ thật tốt: Hoàng Văn Cẩm cười tàn nhẫn nói Trong lòng Cố Thiệu Huy kêu lên không ngừng, mẹ nó cảm thấy dáng vẻ này là muốn làm cho bữa tiệc mừng thọ trở thành đám tang.

Nhưng chuyện đã đến mức này thì mọi người ở đây cũng không dám nói gì, dù sao nếu tiếp tục như vậy thì không dạy dỗ một chút, chỉ sợ cũng sẽ biến khỏi thế gian này.

Ánh mät Hoa Nhật Tâm tràn đầy lo làng nhìn về phía đám người Cố Tuấn Hào đã trăng bệnh, trong lòng oán hận không biết trút ra thế nào, xem như bị đồng đội heo hãm hại “Chú Hoàng, Nhật Tâm biết sai rồi, tôi sẽ dân bọn họ đổi phòng bao khác, mong chú Hoàng dạy dô chúng tôi thật tốt”

Hoa Nhật Tâm vô cùng đau khổ nói.

Hoàng Văn Cẩm cười tủm tỉm đưa tay tát vào mặt Hoa Nhật Tâm một cái, khuôn mặt của Hoa Nhật Tâm lập tức sưng đỏ lên.

Hoa Nhật Tâm kêu lên một tiếng, tay phải che một bên cạnh, sau đó nhanh chóng bỏ xuống, cười nịnh nọt nói: “Chú Hoàng đánh tốt lãm”

Đám người Cổ Tuấn Hào hít một ngụm khí lạnh, nghĩ thâm Hán

Thành Chỉ Hổ này đúng là tàn nhẫn, Hoa Nhật Tâm cũng không phải là nhân vật nhỏ, Hoàng Văn Cẩm lại tát vào mặt anh ta Vương Cẩn Mai lo lắng đến choáng váng, cảm thấy không thở nổi, hai tay năm chặt cánh tay Cố Thiệu Huy, thấp giọng nói: ‘ Sao lại, sao lại tàn nhân như thế, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Như vậy đã nhẹ tay làm rồi đấy, tất cả là vì vừa rồi mấy người nói lung tung, chúng ta đá phải tấm sắt này, cả nhà mình sấp tiêu đời rồi!”

Cố Thiệu Huy thấp giọng oán giận, nếu có một cơ hội quay ngược thời gian thì Cổ Thiệu Huy nhất định sẽ nhường phòng đầu tiên Cố Tuấn Hào cúi đầu thấp xuống, lầm bẩm nói “Không phải Hoa Nhật Tâm muốn ra vẻ sao, anh ta biết đó là con hổ Hán Thành cũng không nói một tiếng, nếu chúng ta biết thì mẹ nó ai dám nói chứ”

Cố Tuấn Hào là người nói hăng nhất, huống chỉ hiện tại anh ta lại đấy toàn bộ trách nhiệm lên người Hoa Nhật Tâm Cố Bội Sam đã dựa lưng vào góc tường, khom người xuống co lại một góc, không còn dáng vẻ kiêu căng lúc nãy.

Lý Phàm quan sát vẻ mặt của mọi người, trong lòng không khỏi cảm thấy buôn cười Những người này vốn nâng cao giảm thấp, nếu thật sự đụng phải nhân vật lớn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn bị đánh.

Lý Phàm khẽ kéo tay Cố Họa Y, thấp giọng nói ‘Đừng sợ, không sao đâu”

Cố Họa Y nhíu chặt mày lại, bởi vì lo lăng và sợ hãi nên säc mặt trở nên tràng bệch.

“Anh tự quản lý mình cho tốt, đừng nói lung tung?

Cố Họa Y lắc đầu nói, nghĩ thâm chuyện này lớn như vậy, sao có thế sẽ không sao chứ!

Lý Phàm không nói gì nữa, dù sao chuyện đã xảy ra, cho dù nói nhiều cũng vô dụng.

Chát!. đam mỹ hài

Hoàng Văn Cẩm lại tát vào mặt Hoa Nhật Tâm, khuôn mặt Hoa Nhật Tâm đối xứng, hai bên đều sưng đỏ lên "Chú Hoàng đánh đúng lắm, tôi biết sai rồi Hoa Nhật Tâm cản răng nói, trong lòng lại chảy máu không ngừng, anh ta tổn nhiêu công sức xây dựng hình tượng hoàn mỹ đã hoàn toàn sụp đổ Mí mặt Cố Thiệu Huy giật hai lần, nghĩ thầm nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là chuyện tốt, huống chỉ ông ta là nhân vật chính của bữa tiệc, nếu ông ta chịu một cái tát thì sau này sẽ trở thành trò cười "Chào chủ tịch Hoàng, tôi là Cố Thiệu Huy của nhà họ Cố, hôm nay là sinh nhật tôi, vừa rồi Nhật Tâm không nói rõ mọi chuyện cho nên xảy ra một chút hiểu lâm, chúng tôi băng lòng nhường phòng bao cũng bảng lòng nhận lỗi với ông Hoàng Văn Cẩm."

Cố Thiệu Huy mở miệng nói, mấy người Gố Tuấn Hào lập tức tỉnh táo lại.

Bọn họ cảm thấy lúc này phải chủ động nhận lôi Người ta nói đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại, sau khi chủ động nhận lỏi xong thì có lẽ có thế thoát khỏi cảnh bị đánh.

"Tôi xin lõi, vừa rồi miệng tôi thối, không nhận ra ông Hoàng Văn Cấm xuất hiện, cho nên nói mấy lời không êm tai, mong ông Hoàng Văn Cấm tha thứ"

"Ông Văn Cẩm, ông là người rộng lượng, kẻ lớn không quan tâm đến lỏi lâm của người nhỏ, chúng tôi là dân đen miệng thối, mong ông bỏ qua cho chúng tôi"

"Chúng tôi biết sai rồi, không phải chúng tôi không biết ông là Hán Thành chỉ hổsao, nếu chúng tôi biết thì có cho mười tám gan hừm mật gấu cũng không dám nói lung tung."

Đám người Cố Tuấn Hào nhao nhao khom người nói xin lõi, đừng nói đến có bao nhiêu cung kính.

Lý Phàm nhìn dáng vẻ đám người này xin tha thứ thì cảm thấy những người này thật sự quá buồn cười Hoàng Văn Cẩm nhíu mày lại, không nghĩ tới những người này lại gian xảo như thế, cả đám

cùng xin lỗi, nếu ông ta tiếp tục muốn dạy đỗ bọn họ thì dường như có chút không tốt lãm.

Hoàng Văn Cẩm đưa mắt nhìn về phía Hoàng Phúc Khánh xin phép: ‘ Chủ tịch xem?”

Hoàng Phúc Khánh khẽ gật đầu: ‘Cứ như vậy đi, nói bọn họ ra ngoài, tôi còn muốn tiếp đón khách quý”

Trong lòng đám người Cố Thiệu Huy nhất thời mừng như điên, đang muốn mở miệng cảm ơn thì Đột nhiên!

Lý Phàm nhẹ nhàng nói: “Thật ngại quá, chúng tôi không nhường”

Chương 130: Thế giới này điên rồi sao

Mặc dù Lý Phàm chỉ nói mấy chữ nhưng mấy chữ này lại giống như quả bom nổ tung ở trong đầu mọi người.

Đám người Cổ Thiệu Huy, Hoa Nhật Tâm nhìn Lý Phàm, bọn họ cảm thấy Lý Phàm điên rồi!

Lúc này anh nói như vậy là muốn kéo tất cả mọi người chết cùng sao!

Cố Họa Y càng kinh ngạc, không nghĩ được Lý Phàm muốn quậy phá kiểu gì, vất vả lãm mới làm cho thái độ của Hoàng Phúc Khánh dịu xuống!

Trong mät Hoàng Văn Cẩm lộ ra lửa giận có thể cần nuốt mọi thứ, vừa rồi ông ta định tạm thời bỏ xuống thù hận, bây giờ ông ta nhất thời không nhịn được.

Mà người khiếp sợ là Hoàng Phúc Khánh!

Hoàng Phúc Khánh nghe giọng nói quen thuộc kia thì ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phàm đang mỉm cười, trong đầu lập tức nổ vang Thiếu chủ!

Không ngờ Thiếu chủ của Long Môn lại ở chỗ này!

Vừa rồi ông ta đã làm gì?

Ông ta lại muốn chiếm phòng của Thiếu chủ Long Môn!

Ông ta còn để Hoàng Văn Cấm dạy dö người nhà của Thiếu chủ Long Môn!

Mẹ nó ông ta không phải đụng vào tấm sät mà là đụng cả ngọn núi!

Đối với Hoàng Phúc Khánh mà nói thì Long Môn khống lồ như núi,

cho dù liều mạng tan xương nát thịt đụng vào cũng không thể lay chuyển Long Môn một chút!

Sau lưng Hoàng Phúc Khánh toát mồ hôi lạnh!

Lúc Hoàng Phúc Khánh muốn nhận lỗi thì người nhà họ Cố đã lập tức đứng lên Cố Bội Sam lao tới đầu tiền, cô ta vốn tưởng răng có thể thoát được, có thể thuận lợi trốn khỏi mí mắt của Hoàng Phúc Khánh, hiện tại Cố Bội Sam hoàn toàn đánh mất lý trí Cô ta cảm thấy câu nói này của Lý Phàm đã đánh vỡ hy vọng trốn thoát của mình!

“Lý Phàm! Anh là tên khốn, đồ ngu ngốc! Anh muốn chết thì chết một mình đi, cần gì phải kéo chúng tôi đi theo! Chúng tôi không muốn cùng anh đăc tội với người ta, anh có biết người trước mắt là ai không? Anh lại dám ăn nói xăng bậy ở đây chứ!”

Cõ Bội Sam đưa ngón tay màu xanh ra rống giận!

Cố Tuấn Hào tức giận giơ tay lên, hận không thể tát vào mặt Lý Phàm.

“Đồ vô dụng, chú tịch Hoàng dùng phòng bao này là sự vinh hạnh của chúng ta, đồ bùn nhão nhà cậu có tư cách gì không cho phép, cậu cho răng mình là ai, phòng bao này không liên quan đến cậu!”

Cố Tuấn Hào quát măng, tức đến giậm chân!

“Lý Phàm, cậu muốn hại chết mọi người đúng không, mau quỳ xuống xin lỗi chủ tịch Hoàng đi, nếu Hoàng Phúc Khánh không tha thứ cho cậu thì cậu phải quỷ dập đầu đến chết mới thôi!’ Vương Cẩn Mai bực bội gầm lên, giống như sư tử Hà Đông rống.

Cố Thiệu Huy hận đến ngứa răng, muốn cầm ngọc bội đánh chết Lý Phàm.

“Đồ khốn cậu có nghe thấy không?! Nói cậu xin lôi chủ tịch Hoàng, cậu lại ngồi im, cậu muốn chúng tôi mời cậu mới được sao!”

Hoàng Phúc Khánh nhìn tình hình đột nhiên thay đổi thì tỉnh thân

có chút hoảng hốt, nhất thời không nghĩ ra chuyện này là thế nào.

Vì sao những người này lại quát lớn với Thiếu chủ Long Môn như vậy, phong cách hoàn toàn không bình thường đó.

Hoàng Phúc Khánh lau mồ hôi lạnh trên trán, ông ta không rõ Lý Phàm muốn làm gì nên nhất thời cũng không dám mở miệng nói chuyện, lỡ Lý Phàm muốn chơi trò thú vị gì đó, nếu ông ta nói rõ thân phận của Lý Phàm thì chẳng phải lại tạo thành sai lâm lớn sao Cố Họa Y nôn nóng trừng mắt nhìn Lý Phàm một cái, oán trách nói: 'Vừa rồi tôi nói anh đừng nói chuyện lung tung, sao anh lại còn…

Lý Phàm không chờ Cố Họa Y nói xong đã võ nhẹ vào mu bàn tay Cố Họa Y, anh cho cô một ánh mắt yên tâm Chủ tịch Hoàng là nhân vật lớn, nhân vật lớn đều hiểu rõ lý lẽ nên chăc chăn sẽ không làm chuyện tu hú chiếm tổ chim khách. Hơn nữa chú tịch Hoàng là người tài giỏi hàng đâu giới kinh doanh ở Hán Thành chúng ta, có biết bao nhiêu người nhìn chăm chẩm vào chủ tịch Hoàng, vì thể chủ tịch Hoàng càng không làm chuyện cưỡng ép chiếm đoạt đúng không chủ tịch Hoàng?"

Lý Phàm mỉm cười nói Ý của câu này chỉ có một là nói Hoàng Phúc Khánh mau cút đi Cố Họa Y kinh ngạc nhìn Lý Phàm, không nghĩ tới lúc này Lý Phàm còn nói mấy lời vô dụng này, ở trước mặt quyên thế lớn mạnh thì mọi phép täc đạo lý cũng chỉ là mây bay!

Cố Thiệu Huy ôm ngực, cảm thấy mình sắp tức muốn phát điên lên mắt, thì thầm trong miệng nói: 'Đô điền, tên khốn Lý Phàm này chäc chản là đô điên! Anh ta muốn kéo chúng ta cùng chết đây mà!"

Vương Cẩn Mai đứng bên cạnh giống như quả bóng xì hơi, hồn bay phách lạc tựa lưng vào ghế ngồi, cả người không còn sức lực, bà ta nghĩ thầm lát nữa sẽ bị kéo ra ngoài giết người diệt khẩu Đám người Cổ Tuấn Hào, Cố Bội Sam tức giận nhìn Lý Phàm, hận không thể biến thành chó hoang điên cuồng xông lên căn xé Lý Phàm thành trăm mảnh Hoàng Phúc Khánh hiểu ý của Lý Phàm, cũng biết Lý Phàm không muốn ông ta nói thẳng thân phận của anh, trên mặt lộ vé hiểu rõ.

“Cậu này nói đúng lắm, lúc nãy tôi suy nghĩ không chu đáo, bởi vì chuyện cá nhân của mình lại muốn chiếm đoạt phòng bao của mọi người, đây là lỗi của tôi, có câu nói trong ba người cùng đi ăt có một người là thây, hôm nay tỏi xem như gặp được thầy của mình, cảm ơn thầy đã dạy bảo”

Hoàng Phúc Khánh nói xong thì cúi đầu chín mươi độ với Lý Phàm Trong lúc gấp gáp Hoàng Phúc Khánh không nghĩ ra lý do nào hay, nhưng lý do này cũng đủ dùng Quan trọng nhất là lý do này có thể nhận Thiếu chú Long Môn làm thây, sau này có thể thuận thế leo.

lên, dùng thân phận học trò để gặp lại Thiếu chủ Ông ta nghĩ đến lần tụ tập tới, đám người ông Trương gọi Lý Phàm là Thiếu chủ, mà mình lại có thể gọi Lý Phàm là thầy, Hoàng Phúc Khánh lập tức cảm thấy vô cùng hưng phấn, hiện tại ông ta còn muốn gọi điện thoại khoe khoang một chút.

Đã lâu rồi Hoàng Phúc Khánh mới xuất hiện rõ cảm giác muốn vội vàng khoe khoang như vậy đã, lúc này Hoàng Phúc Khánh cảm thấy mình quay lại thời tuổi trẻ đây nhiệt huyết.

Hoàng Văn Cẩm trợn tròn mát, thấp giọng nói thâm: “Thế giới này điên rôi sao, chủ tịch đang làm gì vậy, vì sao lại gọi cậu ta là thầy?”

Đám người Cố Thiệu Huy ngây ra như phong, ngốc ngốc nhìn Hoàng Phúc Khánh khom lưng với Lý Phàm, trong lòng hỗn loạn không biết nên nói gì mới đúng. truyện đam mỹ

Từ lúc nào Hoàng Phúc Khánh là người dê nói chuyện như vậy?

Từ trước đến nay Hoàng Phúc Khánh luôn quyết đoán mãnh liệt, chưa bao giờ đổi giọng!

Nhưng lúc này Hoàng Phúc Khánh không chỉ thay đổi thái độ mà còn nhận sai, gọi Lý Phàm là thầy!

Mẹ nó chuyện gì đã xảy ra, Hoàng Phúc Khánh điên rồi hay là Hoàng Phúc Khánh này là giả?

Cố Họa Y kinh ngạc nhìn Hoàng Phúc Khánh lại quay đầu nhìn về phía Lý Phàm, trong lòng có nghìn lời muốn hỏi Nhưng lời nói đến bên miệng thì Cố Họa Y lại không biết hỏi cái gì, mọi chuyện trước mắt đều quá kỳ lạ, hỏi cũng không biết nên hỏi thể nào!

Lúc này Lý Phàm làm cho mọi người cảm giác say rượu không tỉnh táo.

Trong phòng bao này chỉ có Lý Phàm biết sự thật.

“Chủ tịch Hoàng đúng là khiêm tốn hiếu học, không có gì tốt hơn việc biết sai rồi sửa.”

Lý Phàm nhẹ nhàng nói, giống như thầy giáo giảng giải đạo lý.

Học trò nhất định sẽ kiểm điểm lại bán thân ba lần mỏi ngày, sau này chäc chân không tái phạm nữa”

Hoàng Phúc Khánh khom người nói.

Chương 131: Người đàn ông của tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dưới ánh nhìn hôn loạn của đám Gố Thiệu Huy, Hoàng Phúc Khánh dân Hoàng Văn Cẩm và cả đám đàn em ra khỏi phòng bao.

Sau khi đi xa, Hoàng Văn Cẩm khẽ hỏi: “Chủ tịch, thăng nhóc kia là…”

Bốp!

Một tiếng tát vang lên, Hoàng Phúc Khánh trở tay tát thẳng lên mặt Hoàng Văn Cẩm.

“Cậu ta là sư phụ của tôi, sau này gặp được thì phải kính trọng vào, dựa theo vai về thì đó chính là sư ông của anh đó!”

Hoàng Văn Cẩm muốn phát điên, sao mới nói có hai ba câu mà con Hổ của Thành phố S anh lại trở thành cháu của cậu thanh niên kia rồi!

“Bảo Ngô Đạo Văn sắp xếp một căn phòng bao khác, sau này nhìn thấy thầy của tôi thì đã biết làm gì chưa?”

Hoàng Phúc Khánh lạnh lùng hỏi “Biết, sau này anh ta chính là ông nội của tôi”

Hoàng Văn Cẩm buồn bực nói Hoàng Phúc Khánh hài lòng gật đầu, dân người đi mất Trong phòng bao, nhóm Cổ Thiệu Huy, Hoa Nhật Tâm đều yên lặng nhìn Lý Phàm, một lúc lâu sau mới lấy lại tỉnh thân.

Một sự kiện nguy hiểm lại được giải quyết theo cách quỷ dị như thế này, trong lòng mọi người cũng không biết có cảm giác như

thế nào.

Hoàng Phúc Khánh sợ Lý Phàm sao?

Đùa à, nếu Hoàng Phúc Khánh lại sợ một tên vô dụng như Lý Phàm, vậy sao mọi người dám ăn hiếp.

anh mãi thể được.

Đây là suy nghĩ chung của mọi người Sau khi nghĩ như thể, mọi người lập tức cảm thấy Hoàng Phúc Khánh là người có đạo đức tốt, nếu không cũng không thế nào giải thích được tình hình khi nãy.

Nhóm Hoa Nhật Tâm và Cố Tuấn Hào lập tức.

cảm thấy vô cùng ảo não.

Bọn họ cảm thấy khi nãy không nên sợ, nếu như: họ có thể là người đầu tiên đứng ra nói thẳng, thì bây giờ người nổi tiếng là họ rồi, cũng không đến mức để cái tên vô dựng Lý Phàm này được tỏa sáng!

“Chủ tịch Hoàng đúng là người tốt, không ngờ Chủ tịch Hoàng không chỉ không làm giá mà còn biết phải trái như thế, trước kia đều là do chúng ta hiểu sai”

“Nói đúng đó, người ta hay nói Diễm Vương dê gặp tiểu quỷ khó chơi, cũng chỉ có cái tên Hoàng Văn Cẩm kia là khó nói chuyện thôi, nếu lúc nãy chúng ta trình bày lí lế với chủ tịch Hoàng thì tình hình cũng đã không căng thăng đến thể”

“Có một vài người vô tình may mản thành công, đừng tưởng răng làm như vậy thì vinh quang lắm, ngược lại cũng để chúng ta nhìn rõ anh ta là cái loại người vô dụng như thế nào”

Người của chỉ trưởng và chỉ ba nhà họ Cố liên tục móc mỉa.

Có người ghen ghét dời đề tài lên người Lý Phàm Lập tức, trong lòng Cố Bội Sam lại bùng lửa giận lên.

Lúc nãy vì Lý Phàm đột nhiên lên tiếng, tình hình căng thẳng đến mức làm Gố Bội Sam suýt chút nữa đã tè ra quần "Lý Phàm, sao lúc nãy anh lại ăn nói lung tung như thế, nếu không phải chủ tịch Hoàng là người quân tử, gặp người khác thì chúng ta đã bị anh hại chết rồi!"

Cố Bội Sam lớn tiếng chỉ trích "Bội Sam nói đúng lúc, lúc nãy may mà chủ tịch Hoàng đến, nếu chú tịch Hoàng không đến thì cái tên nghèo hèn Lý Phàm này vừa mới nói xong thì chúng ta sẽ rơi vào thế bị động, cái tên Hoàng Văn Cẩm kia sẽ giết người thật đó!"

"Không thể nói lí với mấy người ngu được, sau này có chơi bời gì thì đừng dân thăng ngu này theo, nếu không sẽ hại chết mọi người, lúc trước chỉ cho răng Lý Phàm là một vũng bùn, bày giờ mới biết Lý Phàm còn không bảng một vũng bùn, thậm chí còn không bảng một đống phân, phân ít ra còn có thể tưới ruộng!"

Mọi người cũng mảng mỏ trách cứ theo.

Đám người này đã quên là Lý Phàm đứng ra cứu mọi người, lúc này ngược lại dâng mọi công lao.

giải vây cho Hoàng Phúc Khánh, lại phớt lờ những cống hiến của Lý Phàm.

Hoa Nhật Tâm bị tát hai cái, bây giờ đã sưng như đầu heo, vuốt chỗ sưng đỏ trên mặt, Hoa Nhật Tâm đổ hết toàn bộ tội lỏi lên đâu Lý Phàm.

Trong lòng thầm hận vì sao Lý Phàm không chịu lên tiếng sớm một chút, cứ nhất quyết phải chờ anh bị tát hai cái rồi mới nói!

Rõ ràng là Lý Phàm đang muốn xem trò hề của Hoa Nhật Tâm anh!

"Lý Phàm, lúc nãy anh cũng quá đáng lắm, vào.

giây phút quan trọng như vậy mà anh còn muốn xem.

tôi xấu mặt, có phải tôi bị người khác tát vào mặt thì anh cảm

thấy rất vui đúng không? Họa Y, cái tên Lý Phàm này là một tiểu nhân, cô phái đề phòng anh ta đói"

Hoa Nhật Tâm thừa dịp châm ngòi, chỉ cần Cố Họa Y ly hôn với Lý Phàm, vậy coi như Hoa Nhật Tâm anh thành công rồi, thậm chí bị tát hai cái cũng không sao cả, dù sao đó là do Hoàng Văn Cẩm tát, bị truyền ra ngoài cũng không bị mất mặt!

Lý Phàm cười lạnh, nhäm mät không nói gì, ai thích nói gì thì cứ nói, các người không thể hiểu được thế giới của Lý Phàm tôi.

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm, lập tức cảm thấy chua xót, cho dù lúc nãy Lý Phàm làm có đúng hay không, ít nhất kết quả là tốt, để mọi người tránh khỏi bị đánh.

Nhưng mà sao mấy người này lại không ai biết cảm ơn Lý Phàm hết, không cảm ơn thì thôi đi, còn tấn công hội đồng nữa!

Cố Họa Y cảm thấy hơi hoang mang, rốt cuộc.

lòng người là như thế nào?

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Vương Cẩn Mai lau nước mắt, ai oán nói: "Họa Y à, sao con lại cứng đầu như vậy hả, Lý Phàm có gì tốt chứ! Con nghe lời mẹ, ly hôn với cậu ta cưới một người khác đi, mẹ thấy Nhật Tâm cũng không tệ, lúc nãy còn ra mặt, vì mọi người mà còn bị đánh nữa"

Vì muốn Cố Họa Y thay đổi ý tưởng, Vương Cẩn Mai thậm chí còn nói dáng vẻ hèn mọn của Hoa Nhật Tâm thành vĩ đại quang chính "Lý Phàm không có gì tốt, nhưng lúc nãy Lý Phàm đã cứu mọi người, giữ được mặt mũi của mọi người"

Cố Họa Y bướng bỉnh nói Vương Cẩn Mai lập tức bị nghẹn họng không biết nói gì, cho dù lại chỉ trích Lý Phàm nhiều cỡ nào,

nhưng sự thật lúc nấy Lý Phàm đã ra mặt làm Hoàng.

Phúc Khánh rút [ui cũng đang rành rành ra đó, cho dù có muốn bẻ cong cũng không thể bẻ được.

Cố Thiệu Huy hơi phiên lòng, võ bàn nói: “Đừng nói những cái đó, gọi món tiếp đi, cũng do chúng tôi tiếp đãi không tốt nên mới làm mọi người bị hoảng sợ, chờ lát nữa mọi người nhớ ăn uống nhiệt tình vào, ăn đi cho đỡ sợ”

Thấy Cố Thiệu Huy đã lên tiếng, mọi người cũng không nói gì nữa.

Lúc Hoa Nhật Tâm cầm menu đang định gọi món tiếp thì có người gỡ cửa phòng bao.

Lúc này mọi người như chim sợ cành cong, vừa thấy có người gõ cửa phòng bao.

Trong lòng mọi người đều căng thẳng, đều nghĩ có phải Hoàng Phúc Khánh đã suy nghĩ lại, quay đâu lại đánh thêm trận nữa không “Nhất định là người của chủ tịch Hoàng quay về, lần này chỉ sợ chúng ta lại phiên phức hơn rồi, Lý Phàm, tên khốn nạn anh đúng là một ngôi sao chổi!

Chương 132: Nể mặt cậu lý

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ken két, cửa phòng từ từ mở ra Trong khoảnh khắc đó, đám Cố Thiệu Huy gân như nín thở, cảm giác thứ đang từ từ mở ra kia không phải cửa phòng, mà là cánh cửa dân đến địa ngục "Tiêu rồi, tiêu rồi, nếu Hoàng Văn Cẩm quay trở về thì chúng ta tiêu hết rồi"

Cố Tuấn Hào run rẩy nói thâm, sau lưng mướt mồ hôi Gương mặt sưng đỏ của Hoa Nhật Tâm cũng đang run rẩy, nhớ lại cảnh bị Hoàng Văn Cẩm dạy dỗ khi nãy, trong lòng Hoa Nhật Tâm vô cùng sợ hãi Lý Phàm lại vô cùng nhàn nhã, vô cùng hứng thú nhìn cánh cửa đang được mở ra, nhìn thấy một cô phục vụ ăn mặc lộng lây tươi cười quyến rũ đứng sau cánh cửa, Lý Phàm nhịn không được bật cười "Ha ha ha, là nhân viên phục vụ, mọi người đừng căng thẳng"

Nghe thấy giọng cười của Lý Phàm, mọi người cảm thấy vô cùng chói tai, cảm thấy tiếng cười này của Lý Phàm là đang trào phúng bọn họ.

"Ai căng thẳng chứt Cái tên ngu ngốc này! Chỏ này là nơi anh nói chuyện sao, nếu anh còn lên tiếng tôi sẽ không khách sáo với anh nữa!"

Cố Tuấn Hào giả vờ hung dữ để che giấu cơn khủng hoảng trong lòng khi nãy.

Trong mắt Hoa Nhật Tâm có chút thắc mäc, bọn họ còn chưa gọi món xong, sao lại có một đám nhân viên phục vụ bưng thức ăn vào rồi.

"Chúng ta vẫn chưa gọi món, có phải mấy người bưng nhầm phòng rôi không?"

Hoa Nhật Tâm hỏi “Không sai, đây là tổng giám đốc Ngô ra lệnh, chắc chăn sẽ không sai”

Nữ nhân viên phục vụ dẫn đầu đáp, sau đó bước lên bày đô ăn lên bàn: “Món này là Trứng lòng đào núi bào ngư”

Trong một cái mâm tròn siêu lớn, bào ngư hai đầu siêu cấp được sắp xếp ngay ngắn, xếp thành hình một ngọn núi nhỏ.

Hoa Nhật Tâm nhìn thoáng qua núi bào ngư, hai mắt lập tức mở lớn!

Mẹ nó đây chính là món ăn trong truyền thuyết, chỉ riêng món này cũng đã vài trăm triệu rồi!

Nếu mẩy món ăn sau cũng có tiêu chuẩn như thế này, Hoa Nhật Tâm cảm thấy hôm nay anh phải ăn đáng táng gia bại sản rồi!

“Món này là nhân sâm nấu hành”

“Món này là hãc tùng lộ gan ngông”“

‘Món này là Từng món ăn siêu xa xỉ được đưa lên, đám Cổ Thiệu Huy cũng ngu người.

Tính sơ sơ giá tiền của mẩy món ăn này cũng đã hơn sáu tỷ, đã vượt quá giới hạn sức tưởng tượng của đám Cố Thiệu Huy rồi Hoa Nhật Tâm cũng không còn tâm trạng nhìn thức ăn, mà chỉ nhanh chóng nhìn lại menu trong tay, mở thẳng đến series Đế Vương cuối cùng Nhìn giá cả chói mắt trên thực đơn, cánh tay đang cầm thực đơn của Hoa Nhật Tâm cũng run lên.

“Các người… đừng nói là bưng thức ăn cho chúng tôi dựa theo menu của Tiệc Đế Vương đó nha…

“Vâng thưa anh, đây là combo Tiệc Đế Vương”

Người phục vụ vừa nói vừa đặt một chai rượu vang đỏ lên bàn hỏi: “La Romanee-Conti năm 90, có cần mở ra ngay không ạ?”

Hoa Nhật Tâm đã sắp phát điên rồi, mẹ nói đây chính là La Romanee-Conti năm 90, nếu mua từ tay các nhà bán rượu thì cũng đã hơn chín trăm triệu rồi, vào tay Quan Nhân Đường thì lên đến một tỷ tám!

“Mấy món này không phải do tôi gọi, sao các người lại tự tiện lên món thế, nếu thế tôi sẽ không thanh toán!”

Hoa Nhật Tâm đã quyết định làm mặt dày không biết xấu hổ.

Nguyên combo Tiệc Đế Vương này cũng gần đến mười hai tỷ, toàn bộ tiền mặt và tiền trong tài khoản của Hoa Nhật Tâm cộng lại cũng chỉ hơn chín tỷ thôi.

Tuy giá trị con người của Hoa Nhật Tâm rất cao, nhưng cũng không có nhiều tiền mặt như thể, tiền còn lại đều dùng để đầu tư, không thể lấy ra ngay lập tức được!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Hoa Nhật Tâm buôn bực nói Cố Bội Sam nhìn Lý Phàm, oán hận nói: “Chắc chắn là do chủ tịch Hoàng ra lệnh! Ông ta muốn chúng ta mất mặt vì không trả nổi tiền, sau đó lại mượn tay Ngô Đạo Văn để dạy dỗ chúng ta!”

“Shh!”

Nhóm Gố Thiệu Huy đồng loạt xuýt xoa, cẩn thận suy nghĩ lại thì cũng có khả năng lắm “Có lý, chờ lát nữa Ngô Đạo Văn đến, mọi người nói ngọt một chút, nhất là Lý Phàm! Nếu cậu còn dám ăn nói bậy bạ thì đừng trách tôi xài gia pháp với cậu!”

Cố Thiệu Huy dùng ánh mát tàn nhãn nhìn chăm chăm Lý Phàm, lo lăng lát nữa Lý Phàm lại lên cơn, nếu lại đác tội với Ngõ Đạo Văn nữa thì thật sự tiêu đời “Tôi sẽ không nói gì nữa.”

Lý Phàm nói xong rôi ngậm chặt miệng lại Cố Thiệu Huy thở phào nhẹ nhõm, nghe có tiếng bước chân đi đến, cuống quít đứng dậy.

“Tổng giám đốc Ngô, sao ông lại đích thân đến đây, tôi còn đang định ra đón ông”

Cố Thiệu Huy khiêm tốn nói “Xin chào tổng giám đốc Ngô, tôi là Hoa Nhật Tâm của Đầu Tư Đỉnh Hâm, lần trước từng gặp ông một lân trong một bữa tiệc rượu, tôi đã ngưỡng mộ.

tổng giám đốc Ngô từ lâu”

Hoa Nhật Tâm cung kính nói Nhóm Gố Tuấn Hào cũng rối rút đứng dậy chào hỏi, cả đám đều nịnh bợ Ngô Đạo Văn Ngô Đạo Văn luôn mỉm cười, thấy người nào nói chuyện đều gật đầu chào hỏi với người đó, nhìn cứ như nhà lãnh đạo đang tiếp đãi cấp dưới Nhưng ánh mat của Ngô Đạo Văn vẫn luôn vô tình hay cố ý liếc sang Lý Phàm, thấy Lý Phàm lạnh mặt không nói tiếng nào, không hiếu sao Ngô Đạo Văn lại cảm thấy hơi chột dạ.

Chẳng lẽ đưa đồ ăn không nịnh bợ được, ngược.

lại còn chọc giận anh sao?

Ngô Đạo Văn hơi hoảng hốt, chí muốn ứng phó cho xong rồi nhanh chóng rút lui “Mọi người đừng khách sáo, bữa tiệc này là Quan Nhân Đường tặng, tất cả chỉ phí đều được miễn, mời mọi người ăn ngon miệng”

Đám Gố Thiệu Huy, Hoa Nhật Tâm đều sững sốt, cảm thấy chuyện này thay đổi quá đột ngột, khác hẳn với những gì mọi người nghĩ!

Không phải đây là âm mưu mượn đao giết người của chủ tịch Hoàng sao?

Sao lại thành tặng miền phí rồi?

Một bàn thức ăn đỉnh cấp và rượu tặng không vậy sao?

Thời buổi này tiền tài mất giá trị đến thế à?

Chỉ tính riêng giá vốn, bàn thức ăn và rượu này cũng gần sáu tỷ!

“Đây thật là làm chúng tôi hoảng sợ, nhưng mà tôi vẫn có chuyện thắc mắc, không biết lần này tổng giám đốc Ngô tặng cho ai.”

Cố Thiệu Huy yếu ớt hỏi Mọi người cũng đều há to miệng, dỏng lỏ tai lên, chờ Ngô Đạo Văn trả lời.

“Cũng vì nể mặt cậu Lý nên mới tặng”

Ngô Đạo Văn cười híp mất nói

Chương 133: Miễn phí hóa đơn mười hai tỷ cậu lý?

Mọi người sửng sốt, theo bản năng ngắm lại xem trong phòng bao này có ai họ Lý.

Không cần phải nghĩ nhiều, người đầu tiên mọi người nghĩ đến là Lý Phàm Vèo vèo vèo!

Mọi người đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Lý Phàm, cả đám đều cảm thấy sắp không thở nổi!

Hôm nay các vị nhân vật tai to mặt lớn đều phát bệnh gì thế này, sao ai cũng có liên quan đến Lý Phàm "Thức ăn này tặng cho Lý Phàm? Tổng giám đốc Ngô ông không nói đùa chứ, Lý Phàm có tài đức gì mà có thể để tổng giám đốc Ngồ tặng cho một bữa tiệc thịnh soạn thế này"

Gương mặt Cố Thiệu Huy run rẩy hỏi, nghĩ thâm, có phải tên Lý Phàm này lại làm ra chuyện xấu gì không Lý Phàm liếc nhìn Ngô Đạo Văn, lúc hai ánh mát chạm vào nhau, Ngô Đạo Văn lập tức hiểu ra ông phải đi rồi, nếu còn không chịu đi thì sợ là Lý Phàm sẽ nuốt sống ông mất.

"Thật sự không đùa, tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp được mọi, chúc mọi người ăn ngon miệng"

Ngô Đạo Văn hơi khom người đi ra khỏi phòng bao, đi được một đoạn cách phòng bao chừng mười mét rồi mới thở phào nhẹ nhõm Lúc nãy bị ánh mát của Lý Phàm đe dọa, một vị anh hùng kiêu ngạo như Ngô Đạo Văn vậy mà lại nín thở không dám hó hé gì "Làm người khó thật, tặng quà cũng khó khăn đến thế"

Ngô Đạo Văn nói thâm sau đó nhanh chóng đi mất Trong phòng bao vô cùng yên lặng, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Lý Phàm, cứ như trên mặt Lý Phàm có nở một bông hoa vậy.

Hoa Nhật Tâm vô cùng xấu hổ và bực bội, cảm thấy tất cả những

gì anh làm ngày hôm nay đều làm nên cho Lý Phàm.

Nhưng anh là sinh viên du học nước ngoài, là một ngôi sao sáng đang từ từ dâng lên của giới đâu tư, anh đã thê muốn theo đuổi được Cố Họa Y, sao có thể làm nền cho tên Lý Phàm vô dụng này đượ!

c Vậy không phải có vẻ anh còn không băng một tên phế vật sao!

“Cái tên vô dụng kia, rốt cuộc anh đã làm gì, vì sao tổng giám đốc Ngô lại có thái độ như thế!”

Hoa Nhật Tâm lạnh lùng hỏi Lý Phàm không nói tiếng nào, chỉ dùng ánh mắt đầy ý cười nhìn Hoa Nhật Tâm Cố Tuấn Hào vô bàn, tức giận nhìn Lý Phàm hỏi: “Đây có phải là Hồng Môn Yến không? Trước giờ phạm nhân trước khi bị chém đầu cũng sẽ được ăn một bữa ngon, nói không chừng chúng ta ăn xong bữa tiệc thịnh soạn mien phí này là sẽ bị chém đầu!”

Suýt chút nữa thì Lý Phàm đã cười ầm lên rồi, dùng ánh mat đầy thương hại nhìn Cố Tuấn Hào.

Cổ Bội Sam năm chặt lấy mặt bàn, mặt mày.

trắng bệch: “Đây rốt cuộc là có chuyện gì, một tên nghèo như Lý Phàm anh sao có thể làm cho tổng giám đốc Ngô tặng cho anh một bàn tiệc thịnh soạn thế này, anh nhất định phải giải thích rõ ràng cho chúng tôi!”

Cảm xúc táo bạo dân lây lan, tuy bữa tiệc thịnh soạn bày ra trước mặt, nhưng không có ai dám động đũa, mẹ nó ai biết được ăn xong rồi sẽ có hậu quả gì Hết người này đến người khác ép hỏi Lý Phàm, nhưng Lý Phàm lại không nói gì, ý cười trong mắt càng lúc càng dày đặc.

Cuối cùng Cố Thiệu Huy không nhịn được nữa, tức giận quát Lý Phàm: “Nói chuyện! Chuyện gì thế này!”

Ồ, lúc nãy không phải ba nói con không được nói chuyện, không phải con đang nghe theo lời ba sao”

Lý Phàm nhìn Gố Thiệu Huy với vẻ mặt vô tội.

Cố Thiệu Huy cảm thấy huyết áp của ông sắp.

lên đến 220 rồi, đang có xu thể vỡ mạch máu ngay.

trong một giây.

“Khốn nạn! Cậu có hiểu tiếng người hay không!

Bỏ đi, cậu mau giải thích xem giữa cậu và tổng giám đốc Ngô có chuyện gì, sao ông ta lại tặng một bàn tiệc đắt đến như vậy lại đây”

Cố Họa Y dùng chân huých nhẹ lên Lý Phàm, dùng mät ra hiệu Lý Phàm mau trả lời, đừng quậy nữa Lý Phàm nghiêm túc đáp: “Con đoán đây là tiệc bái sư của học trò con, bữa tiệc này con mượn hoa dâng phật, coi như tiệc chúc thọ cho ba, nếu mọi người không dám ăn thì để con ăn trước”

Nói xong, Lý Phàm nhìn lướt xung quanh, thấy mọi người đều im lặng không nói gì, không dám động đũa, vì vậy cảm đũa gắp một con bào ngư hai đầu đặt vào chén Cố Họa Y.

“Vợ mau tranh thủ lúc còn nóng mà ăn đi, trứng lòng đào bào ngư của Quan Nhân Đường làm chính cống lắm”

Cố Họa Y hơi giật khóa môi, cuối cùng cũng giấu những lời đang định nói vào trong lòng Cố Họa Y không tin lời giải thích của Lý Phàm lúc nãy.

Đừng nói Cố Họa Y không tin, mỏi người ngồi ở đây cũng không có ai tin.

Cho dù Hoàng Phúc Khánh có đạo đúc tốt, không cướp phòng bao này cũng coi như không tệ rồi, còn tặng cho anh một bàn tiệc hơn mười hai tỷ làm tiệc bái sư, đây rõ ràng là đang năm mơ.

Nhưng nếu không tin lý do này, cho dù mọi người có nghĩ nát óc

thì cũng không biết được là vì sao Tuy Cố Thiệu Huy rất tức giận, nhưng thấy Lý Phàm ăn uống hãng say như thể, cũng chỉ có thể nuốt cục tức vào bụng.

Ngô Đạo Văn đã dọn tiệc lên rồi, chác chân không thể trả trở về nữa, nếu lại còn không chịu ăn thì càng không phải là muốn làm Ngõ Đạo Văn mất mặt sao, cho nên cho dủ bàn tiệc này có vấn đề hay không thì đều phải ăn "Ăn đi, ăn đi, nếu tống giám đốc Ngô đã đưa đến, vậy chúng ta cứ ăn cho ngon thôi, một người nổi tiếng như tổng giám đốc Ngô cũng sẽ không làm ra mấy chuyện hạ độc, ăn xong rồi để Lý Phàm ở lại xử lý những thủ tục còn lại là được, dù sao thì cũng là tặng cậu ta.

€ố Thiệu Huy ném sạch trách nhiệm, đấy hết mọi chuyện lên đâu Lý Phàm, cho dù có chuyện gì thì cũng là Lý Phàm đi chịu chết Đám Gố Tuấn Hào thấy tướng ăn của Lý Phàm, lại nhìn bữa tiệc thịnh soạn trên bàn, bụng sôi ùng ục, mọi người không do dự nữa, cả đám câm đũa lên ăn.

Hoa Nhật Tâm là người ăn nhanh nhất, biến cơn giận thành sức ăn, nghĩ thâm ăn chùa không ăn thì phí, mặt mũi đã mất sạch rồi, vậy phải ăn nhiều vào để bù lại, nuôi quân dưỡng sức chờ cơ hội tốt khác Thỉnh thoảng Lý Phàm lại gắp đồ ăn cho Cố Họa Y, giống hệt như một tên cuồng chiều vợ.

Hoa Nhật Tâm ngôi đối diện nhìn mà vô cùng chua xót Vương Cẩn Mai nhíu mày, không vui nói: "Lý Phàm, cậu lo tự ăn đi, đừng có gắp tới gáp lui cho người ta, mấy món cậu gắp toàn là thứ Họa Y không thích ăn"

"Mẹ, con nhờ Lý Phàm gäp giúp con"

Cố Họa Y cúi đầu nói Trong lòng Cố Họa Y cảm thấy rất vui vì Lý Phàm liên tục gắp đồ ăn cho cô, nếu bây giờ Lý Phàm lại bị măng vì chuyện này thì trong lòng Cố Họa Y cũng có hơi áy náy.

Vương Cẩn Mai trừng mắt nhìn Cố Họa Y, than nhẹ rồi không nói gì nữa Ăn qua loa xong bữa cơm này, tuy một bữa tiệc thịnh soạn đang bày ra trước mãt, nhưng mọi người đều ăn trong lo lăng phập phòng, cũng không nếm được đồ ăn ngon cỡ nào.

Sau khi ăn cơm nước xong, mọi người trừng mät nhìn nhau, không có ai dám đứng dậy đi ra khỏi phòng bao.

Lý Phàm lau miệng, đứng dậy xoa bụng nói: “Ăn no rồi, tôi đi nói chuyện với nhân viên phục vụ.”

Lý Phàm đứng trước cửa gọi nhân viên đến, cười nói: “Tính tiên đi”

“Chào anh, tổng giám đốc Ngô đã miên phí toàn bộ chỉ phí trong phòng bao của anh”

“Vậy bây giờ chúng tôi có thể ra về ngay đúng không?”

“Vâng”

Cố Thiệu Huy đứng dậy, cau mày nói với Lý Phàm: “Cậu đi trước nhất dân đường cho mọi người”

Lý Phàm gật đầu, làm đầu tàu gương mâu đi ra ngoài, thuận lợi ra khỏi Quan Nhân Đường, cục đá trong lòng mọi người mới rơi xuống.

Đốt nhiên!

Một giọng nói vô duyên vang lên!

“Tên họ Lý vô dụng kia, anh đã nói muốn kiểm tra xem quần áo của anh có phải là hàng fake hay không!”

Chương 134: Hàng real

Lúc này, Cố Bội Sam dùng ánh mắt ngang ngược nhìn Lý Phàm!

Thấy Lý Phàm đã vô cùng nổi bật trong bữa tiệc mừng thọ, sao Cố Bội Sam có thể nuốt trôi cục tức này.

được.

Huống chỉ thấy Hoàng Phúc Khánh có thái độ cung kính với Lý Phàm như thế, Cố Bội Sam lại càng giận sôi máu, không hiểu sao lại muốn chà đạp Lý Phàm.

Bây giờ chỗ duy nhất trên người Lý Phàm có thể chà đạp được, hình như cũng chí có bộ đồ giới hạn số lượng fake chất lượng cao của nhà mốt Givenchy.

Nghe Gố Bội Sam la lên, Hoa Nhật Tâm và Cố Tuấn Hào đều dừng chân, hai người đều nhìn Lý Phàm bảng ánh mãt đây ác ý.

©ố Tuấn Hào chỉ là thích nhìn trò vui, vừa rồi cứ lo sợ hãi hùng không dám ăn bữa tiệc thinh soạn đó, bây giờ sau khi án cơm xong chả đạp sỉ nhục Lý Phàm cũng coi như đền bủ lại những sợ hãi khi nấy.

Mà Hoa Nhật Tâm lại có nhiêu ý đô hơn, rõ ràng lúc trước Vương Cẩn Mai đã đánh cược với Lý Phàm, có liên quan đến chuyện Lý Phàm ly hôn Chỉ cân chứng minh được quân áo của Lý Phàm là hàng fake, vậy Lý Phàm nhất định phải ly hôn với Cố Họa Y.

Nghĩ đến đây, Hoa Nhật Tâm căng thẳng hơn, mắt tỏa sáng.

Vương Cẩn Mai đứng đối diện Lý Phàm, cười khẩy nói: “Lý Phàm, chúng ta đi đến quầy kinh doanh độc quyền đi”

“Dì à, chúng ta đi đến Trung Mậu đi, bên đó có flagship store của Givenchy, chắc chắn có thể giám định được quần áo của anh ta là thật hay giả”

Hoa Nhật Tâm hưng phấn nói.

Flagship store của Givenchy ở Trung Mậu chính là nơi Hoa Nhật Tâm thường hay đến mua sắm, rất quen thuộc với cửa hàng trưởng ở đó, lần này cho dù Lý Phàm mặc đồ real hay là đồ fake thì Hoa Nhật Tâm cũng chắc chắn có thể làm cửa hàng trưởng kia nói thành hàng fake, cũng chỉ tốn thêm chút tiên mà thôi!

Vương Cẩn Mai hài lòng gật đâu: "Nhật Tâm lái xe chở dì đi, Họa Y cũng đi cùng, Lý Phàm, cậu từ lăn sang đó, đừng để chúng tôi chờ lâu Vương Cẩn Mai kéo Cố Họa Y đi đến chiếc BMW của Hoa Nhật Tâm, Cổ Họa Y giấy dụa nhưng cũng không dám vùng quá mạnh, cuối cùng cũng chỉ bất đắc dĩ bị Vương Cẩn Mai lôi đi €ố Bội Sam khinh thường nhìn Lý Phàm, khoanh hai tay trước ngực nói: "Cái tên vỏ dụng anh đừng tưởng răng hôm nay ăn may được nổi bật thì sẽ trở nên ghê gớm thế nào, đợi đến quầy kinh doanh độc quyền của Givenchy thì mau thừa nhận anh mặc hàng fake đi, nếu không người bị mất mặt là anh"

"Ha ha, một đống bùn lầy thì làm gì có mặt mũi chứ, mặt mũi của anh ta đã năm dưới đất từ lâu rồi, chờ lát nữa xem anh khóc lóc như thế nào"

€ố Tuấn Hào nói xong còn phun nước bọt khinh bỉ, ngẩng đầu đi về phía xe của anh ta Lý Phàm cười nhạt, chậm rái đi đến bên đường, gọi taxi đi đến flagship store của Givenchy.

Đợi đến khi Lý Phàm đi đến flagship store của Givenchy, vừa lúc nhìn thấy cảnh nhân viên cửa hàng đang nhiệt tình tiếp đón nhóm Hoa Nhật Tâm.

Hoa Nhật Tâm chí vào một bộ quần áo nữ mới nhất nói: "Họa Y, cô có muốn mặc thử không, mấy bộ đồ mới nhất này đều rất đẹp, cô mặc vào chac chân cũng sẽ rất xinh"

"Không có hứng thú, tôi cũng không cần phải mặc mãy bộ thể này"

Cố Họa Y hơi buồn bã nói.

Nghĩ đến chuyện säp sửa xảy ra, Cố Họa Y có hơi đau đầu, chảng còn tí hứng thú nào cả.

Cố Bội Sam thấy mà ganh tị vô cùng, lúc dời mắt sang nơi khác, vừa lúc nhìn thấy Lý Phàm bước vào.

“Tên vô dụng kia đến rồi, nhìn anh ta thế này, cho dù có mặc long bào thì cũng không giống hoàng thượng, mặc đồ fake cao cấp kia giống như một tên nông dân mới lên thành phố”

Hoa Nhật Tâm cười lạnh, quay đầu qua nhìn cửa hàng trưởng của cửa hàng Givenchy đứng bên cạnh, nháy mặt ra hiệu cho anh ta.

Cửa hàng trưởng gật đầu nhẹ, vẻ mặt hiện lên vẻ chỉ là chuyện nhỏ.

Lúc nãy trên đường đi Hoa Nhật Tâm đã gửi tin nhăn cho cửa hàng trưởng Givenchy, chỉ cân anh ta nói bộ Givenchy Lý Phàm đang mặc là hàng fake thì sẽ có ba mươi triệu Chỉ nói vài câu đã có được ba mươi triệu, đối với cửa hàng trưởng mà nói, đây chẳng khác nào tiên từ trên trời rớt xuống, đương nhiên cũng vui vẻ giúp đỡ.

Cố Họa Y đứng lên, nhìn Lý Phàm băng ánh mắt lo lảng, rất muốn dấn Lý Phàm đi ra khỏi đây ngay lập tức, Nhưng Lý Phàm đã sải bước đến gân, còn vui vẻ cười tươi nữa.

“Lý Phàm, sao cậu lại đến chậm như thể, không phải làm chậm trễ thời gian của mọi người sao, cậu mau cởi quần áo của cậu ra để cửa hàng trưởng xem thử, cũng vì nể mặt của Nhật Tâm nên cửa hàng trưởng người ta mới đứng đây chờ cậu cùng bọn tôi”

Vương Cẩn Mai lạnh lùng trách măng Lý Phàm.

Sắc mặt của Cố Thiệu Huy cũng rất tệ, xụ mặt nhìn Lý Phàm, cảm thấy tiệc mừng thọ của anh cũng sáp bị tên này phá hư, nhân vật chính không có chút nổi bật nào cả Hoa Nhật Tâm dẫn cửa hàng trưởng đi lại chỗ Lý Phàm, vừa đi vừa nói: “Đây chính là tên phế vật mà chúng tôi nói khí nãy, chúng tôi nhìn thấy anh ta mặc.

đò Givenchy phiên bản giới hạn số lượng cũng rất kinh ngạc, cảm thấy chắc anh ta đang mặc đồ fake chất lượng cao”

“Nhưng tên vô dụng này cứ cứng đầu nói đây là hàng real, chúng ta chỉ có thể dẫn anh ta đến đây để giám định xem thứ, để cho anh ta biết được rốt cuộc.

bản thân anh ta rác rưởi đến cỡ nào, nghèo nên mặc hàng fake cũng không quá mất mặt, nhưng cứ nhất quyết nói là hàng real thì không đúng rồi”

Trong lời nói của Hoa Nhật Tâm cũng có hàm ý, mượn cơ hội nói cho cửa hàng trưởng biết Lý Phàm là một tên vô dụng không có bối cảnh gì hết, không cân phải lo lắng, chỉ cân hô trợ nói giúp anh đó là hàng fake là được: Lý Phàm nhún vai, nhanh nhẹn cởi áo khoác ra, đưa cho cửa hàng trưởng đang hơi ngẩng người Mãi đến khi áo bị nhét vào tay, cửa hàng trưởng mới lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn cái áo trong tay, ánh mắt thay đổi liên tục.

Lúc này đầu của cửa hàng trưởng đã muốn nổ tung rồi, mẹ nó đây làm sao là thứ mà tên vô dụng mặc được, đây chính là thư ký của chủ tịch Quốc Tế Cường Thịnh Hoàng Phúc Khánh đích thân đến mua đó!

Lúc trước còn nói là chủ tịch Hoàng muốn tặng cho khách quý!

Thủ tục ra kho của bộ quần áo này còn do đích thân cửa hàng trưởng xứ lý!

Tuy không biết rốt cuộc Lý Phàm có địa vị như thế nảo, nhưng nếu Lý Phàm đã mặc bộ quân áo này, vậy cũng có nghĩa Lý Phàm có mối quan hệ thân thiết với Hoàng Phúc Khánh!

Chỉ trong chớp mắt, cửa hàng trưởng đã nắm được trọng điểm, ánh mắt đang lóe lên liên tục cũng.

dần dần kiên định lại Giả vờ giả vịt xem xét cái áo này, cửa hàng trưởng dùng hai tay trả áo lại cho Lý Phàm Hoa Nhật Tâm đác ý nhìn Lý Phàm, khoe khoang nói: “Anh nói cho anh ta nghe kết quả đi, để anh ta được chết nhäm mắt.”

Cố Họa Y dùng tay ôm kín mặt, không biết nên giải quyết chuyện này như thể nào.

Thậm chí bây giờ cô cũng có hơi oán trách Lý Phàm, sao không biết chịu thua một chút chứ, vì sao cứ nhất quyết nói răng đây là hàng Givenchy real chứ.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai cũng nở nụ cười trào phúng, giống như đã nhìn thấy cảnh đuổi Lý Phàm ra khói nhà, đổi một con rể giàu khác cho Cố Họa Y.

€ố Bội Sam ngẩng đầu nhìn trần nhà nói: “Người nào đó chuẩn bị nhận bài học của hiện thực đi thôi, không phải thứ vỏ dụng nào cũng xứng để mặc quần áo của Givenchy”

“Nói nhiều thế làm gì, cửa hàng trưởng, anh mau nói xem đây là thật hay gia đi, đây chính là chuyện lớn có liên quan đến hạnh phúc cả đời của em họ tôi đó”

Cố Tuấn Hào dùng giọng điệu kỳ quái nói Cửa hàng trưởng cảm thấy đám Hoa Nhật Tâm thật ngu ngốc, người đang đứng trước mặt chính là khách quý của chủ tịch Hoàng, những người này còn đắc tội đến chết, thật sự không sợ đụng trúng một người khó chơi sao?”

“Khu khụ”

Cửa hàng trưởng tăng hảng, ấp ủ cảm xúc rồi nói: “Mọi người, đây là hàng Givenchy thật”a

Chương 135: Rốt cuộc anh là ai

Đây là đồ Givenchy chính hãng?

Chắc chản Cố Bội Sam sẽ không tin.

Nhưng người nói ra câu này là quản lý cửa hàng Givenchy cao. nên lời nói của anh ta uy quyền hơn Cố Bội Sam nhiều Chí ít là về mặt thật giả của quân áo Givenchy, nên chắc chăn không ai ở đây có thể bì kịp.

“Sao bộ đồ này có thể là hàng chính hãng được?

Một đứa nghèo kiết xác như cậu ta thì làm sao có thể mua được Givenchy? Nếu bộ đồ này là hàng real, thì có giá bao nhiêu?”

Cố Tuấn Hào tức đến mức hai mắt sắp phun ra lửa.

Nếu mät Cố Tuấn Hào có thể phun ra lửa, chắc chắn anh sẽ để đốt cháy bộ đồ trên người Lý Phàm thành tro bụi, để anh ta biết anh căm hận anh ta đến mức muốn anh ta hỏa thân trước mặt mọi người.

“Bộ đồ trên người vị khách VỊP này là bộ sưu tập thời trang mới nhất của Givenchy chúng tôi, cả thế giới chỉ giới hạn 100 bộ, trong đó nước H chỉ được phân năm bộ, giá mòi bộ là 2 tỷ 999 triệu”

Cố Tuấn Hào nhất thời sửng sốt, ôi mẹ ơi một bộ đồ mà gân 3 tỷ, đủ để anh mua một chiếc xe xịn rồi!

Sắc mặt Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đều hơi khác thường, trong lòng cùng dâng lên một câu hỏi, sao Lý Phàm có thể mặc bộ đô đắt đến thế?

Vợ chồng Cố Thiệu Huy biết Phàm nghèo thế nào, rõ trước đây Lý Nếu Lý Phàm thật sự có năng lực mặc bộ đồ sang trọng đến thế, thì anh đâu cần phải bấm bụng khi bị người khác sỉ nhục.

Cố Họa Y cũng sửng sốt, ánh mät dần trở nên thân thờ, không thể tin chuyện này là thật.

Hoa Nhật Tâm thẹn quá hóa giận, chợt nảy ra một suy nghĩ, có khi nào Lý Phàm cũng mua chuộc quản lý?

Hoa Nhật Tâm càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng, mình có thể trả 30 triệu, thì nói không chừng Lý Phàm vì mặt mũi mà căn răng trả 60 triệu, hoặc là 90 triệu.

“Có phải anh đã nhận tiên của anh ta đúng không? Anh ta trả anh bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi, không gấp ba cho anh! Chỉ cần anh nói bộ đồ trên người anh ta là giả”

Hàn Nhật Tâm đầy dữ tợn lườm quản lý cửa hàng.

Quản lý cửa hàng bĩu môi, thâm nghĩ bọn họ thật ngu xuẩn, đăc tội với vị đại thần trước mặt, sẽ không bao giờ có kết cục tốt đẹp. Truyện Dị Giới

“Anh ăn nói cho cẩn thận, mục tiêu hàng đâu của Givenchy chúng tôi là toàn tâm toàn ý phục vụ khách hàng, sao có thể vì tiên mà bán đứng lương tâm, dựa vào bộ đồ trên người vị khách VỊP này, dù anh ấy đi tới bất kỳ cửa hàng Givenchy nào, cũng sẽ trở thành khách VIP cực kỳ cao quý, là thượng đế trong lòng chúng tôi.”

Quản lý cửa hàng ngấng cao đầu khí thế ngút trời, vẻ mặt chính nghĩa như muốn phát ra ánh sáng thánh thiện Hàn Nhật Tâm căm hận đến đau tim, trước giờ anh chưa từng bị người khác không nể mặt như thế không đúng, hình như lúc nãy anh đã bị Hoàng Văn Cẩm Phiến làm cho mất sạch mặt mũi rồi.

“Thượng đế, anh muốn đi nghỉ ngơi hay muốn đi xem mâu mới nhất cúa chúng tôi? Tiểu Băng, Tiểu Ngọc, Tiểu Mỹ, các cô mau tới phục vụ thượng đế của chúng ta đi”

Quản lý cửa hàng nở nụ cười nịnh bợ với Lý Phàm, hình tượng chính nghĩa lúc nãy, nhất thời biển thành tú ông trong lầu xanh Lý Phàm là khách VỊP của chủ tịch Hoàng, chỉ cần anh ra ám hiệu, quản lý cửa hàng không những tặng người đẹp trong cửa hàng cho

anh, mà thậm chí còn cam tâm tình nguyện đồng tính luyến ái với anh, mặc anh thay đổi các tư thế.

Tiếp cận Lý Phàm, tương đương với việc trở thành một nửa khách VIP của chủ tịch Hoàng.

Sau này ở Thành phố S, anh có thể nghênh ngang mà đi.

Trong lòng ai mà chẳng mơ ước được đi nghênh ngang ở quê nhà Chỉ cần có cơ hội, ai cũng muốn trở thành người nổi bật nhất quê hương.

Ba nữ nhân viên xinh đẹp trong cửa hàng đi tới chỏ Lý Phàm, rồi nở nụ cười ngọt ngào với anh, khách VIP có thế làm cho quản lý kích động đến thế, thì chắc chắn là một nhân vật tai to mặt lớn Hầu hết nhân viên trong cửa hàng cao cấp này đều có mơ tưởng muốn leo lên cành cao, trở thành phượng hoàng, mät thấy cành cao đang ở trước mắt, tất nhiên bọn họ phải vận dụng hết bản lính trong người để quyến rũ rồi Cố Tuấn Hào vừa ngưỡng mộ vừa đố ky nhìn Lý Phàm, tâm mắt liên tục nhìn về phía ba nữ nhân viên, quả nhiên ai cũng cực kỳ xinh đẹp, nhưng tiếc răng bọn họ đêu quyển rũ tên vô tích sự Lý Phàm.

Hoa Nhật Tâm đã hoàn toàn ngây dại, anh rất muốn kéo quản lý cửa hàng để hỏi cho rõ, nhưng phía sau vẫn còn mấy chuyện kia, nên giờ anh không thể hỏi trước mặt mọi người được.

“Khách VIP muốn xem gì ạ? Em có thể dân anh đi xem, còn cung cấp dịch vụ thay đồ cho khách VIP.

nữa Tiểu Băng dịu dàng nói, nứa người đã dán sát lên cánh tay Lý Phàm.

Tiểu Ngọc và Tiểu Mỹ cũng đã đi tới, mät thấy ba người sắp vây kín, để Lý Phầm hướng thụ sự ấm áp dịu dàng.

Lý Phàm vội đẩy ba người ra, lạnh mặt nói: “Tạm thời tôi không cân các cô”

“Một thăng nghèo như anh thì giả vờ cái gì, tôi thấy không phải

anh không cần, mà là không mua nổi, nghèo chính là nghèo, quản lý anh tốt nhất nên nhìn cho kỹ, đừng để mình bị hoa mắt”

Cố Bội Sam bất mãn nói Lý Phàm tới chỗ Cố Họa Y, khẽ nói: “Giờ đã kiểm chứng xong bộ đồ là thật hay giả rồi, chúng ta về thôi”

Còn vụ cá cược của Vương Cẩn Mai, Lý Phàm không hề nhäc tới một chữ, giờ anh mà nói ra, chắc chắn sẽ châm ngòi nổ, Vương Cẩn Mai đã cực kỳ xấu hổ rồi, đến lúc đó không biết bà sẽ am ï thế nào nữa.

Nên Lý Phàm rất sáng suốt không nhặc đến chuyện này, mà chỉ dân Cố Họa Y về nhà, có gì thì về nhà rồi nói Cõ Họa Y khẽ gật đâu, cô cũng muốn nhanh chóng kết thúc trò hề này, nếu còn tiếp tục ầm †, thì chăng ai được lợi lộc gì.

“Ba mẹ, chúng ta về nhà thôi.”

“Được được, chúng ta về nhà thôi, mọi người giải tán đi”

Cố Thiệu Huy phất tay, rồi kéo Vương Cẩn Mai đi Trong lòng Vương Cẩn Mai rất buồn bực, cảm thấy hôm nay mình đã mất sạch mặt mũi, nhất là bị Lý Phàm làm cho mất mặt, nên tức đến mức muốn đánh anh hai tát.

“Bà có chuyện gì thì vê nhà rồi nói, bà muốn để người ngoài chê cười nhà chúng ta à?”

Cố Thiệu Huy nói nhỏ, lúc này thái độ Vương Cẩn Mai mới dịu xuống, ngẩm nghĩ về nhà rồi bà sẽ trừng trị Lý Phàm thật thích đáng “Hôm nay cậu được hời trong trò mất mặt rồi, để xem về nhà tôi dạy dỏ cậu thế nào”

Vương Cẩn Mai nói xong thì đi ra ngoài, hoàn toàn không có ý đi chung đường với Lý Phàm Cố Tuấn Hào và Cổ Bội Sam thấy hết trò hay để xem rồi, nên cũng chửi mát rồi rời đi Lý Phàm năm tay Cổ Họa Y rời khỏi cửa hàng cao cấp Givenchy.

Thấy mọi người đã giải tán hết, Hoa Nhật Tâm mới năm cổ tay quản lý cửa hàng, khẽ quát: “Anh đang làm cái quái gì vậy, anh

chẽ ông đầy trả anh ít tiền à?”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến tiền bạc, người đó không phải người tâm thường, mà là nhân vật tai to mặt lớn, tôi vân chưa muốn chết, nên anh có muốn chết cũng đừng kéo tôi theo”

Quản lý cửa hàng tức giận nói “Anh ta là một tên bám váy đàn bà, chứ nhân vật tai to mặt lớn khi mốc gì, đầu anh bị úng nước à?”

Hoa Nhật Tâm bùng nổ, hung ác nói.

“Ha ha, tùy anh, anh muốn nói gì cũng được, nhưng chäc chắn bộ đồ trên người anh ấy là hàng real, anh muốn mua một bộ đồ như thế cũng phải cản răng đúng không, còn lại anh tự hiểu đi!”

Quản lý cửa hàng xoay người rời đi, để lại mình Hoa Nhật Tâm trong mớ hỗn độn.

Cái quái gì thế này, rốt cuộc Lý Phàm là aï?

Chương 136: Đạo lý đối nhân xử thế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Về đến nhà, Vương Cẩn Mai vừa ngồi xuống sofa, đã trừng mắt nhìn Lý Phàm.

“Lý Phàm, rốt cuộc bộ đồ đó của cậu là sao, người nhu nhược như cậu có thể mặc bộ đồ ba tỷ à?”

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đều nghỉ ngờ nhìn Lý Phàm, trong lòng mọi người đều không thể giải thích được vấn đề này.

Lý Phàm bình tĩnh đáp: “Bộ đồ này là do người khác tặng cho con”

“Người khác tặng cho cậu? Cậu bịa lý do cũng vận dụng chút đầu óc được không? Ai sẽ tặng cho tên vô tích sự như cậu một bộ đồ đắt đến thế?”

Vương Cẩn Mai cảm thấy IQ của mình bị xúc phạm, nên tức giận quát vào mặt Lý Phàm.

Cố Thiệu Huy nhìn điệu bộ Vương Cẩn Mai, sợ bà xã của mình tăng huyết áp, dân đến nhồi máu cơ.

tim vỡ mạch máu não sẽ lớn chuyện, nên kéo bà an ủi mấy câu.

An ủi xong, Cố Thiệu Huy trừng mắt nhìn anh: “Lý Phàm, nếu cậu không đưa ra một lời giải thích hợp lý, thì đừng trách tôi đuổi cậu ra khỏi nhà”

Ba..

Cố Họa Y định nói đỡ cho anh, nhưng cô chưa kịp nói hết đã bị Cố Thiệu Huy lườm nguýt.

“Con đừng nói gì cả, cứ để thằng nhãi này nói, ba muốn xem thử nó có thể bịa ra lý do gì”

“Quả thật có người tặng cho con mà, mấy ngày trước con giúp một bạn nhỏ bị lạc đường tìm được ông nội, ông ta nói muốn tặng cho con một khoản tiền lớn để cảm ơn con”

“Nhưng con nói không cần tặng tiền, nên người ta tặng cho con một bộ đồ, con tưởng bộ đồ này chỉ hơi tốt một tý, ai ngờ lại quý giá đến thế, nếu biết con đã bảo ông ta tặng bộ rẻ hơn rồi”

Lý Phàm giả vờ hối hận, như thể thật sự sầu não thì chuyện không tặng bộ rẻ hơn.

Cố Họa Y bĩu môi, cạn lời với anh, tình tiết cũ rích thế này mà anh cũng có thể nói ra được, anh không biết thêm mắm thêm muối vào à?

Vương Cẩn Mai võ đùi nói: “Ông nghe cậu ta nói gì không, đúng là ăn nói vớ vẩn, đến đứa nhỏ ba tuổi cũng chẳng thèm tin câu chuyện này”

“Lý Phàm, cậu có biết kết cục của việc bịa chuyện không, tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, nếu cậu không thành thật nói ra nguồn gốc bộ đồ này, thì đừng trách tôi không khách sáo với cậu.”

Cố Thiệu Huy gây áp lực cho Lý Phàm, ông cảm thấy việc làm rõ nguồn gốc bộ đồ đắt đỏ như này rất quan trọng.

Một thằng nghèo bỗng mặc bộ đồ xa xỉ đắt tiền, thì chắc chắn phía sau có một bí mật nào đó không thể nói cho người khác biết.

“Con nói thật mà, nhưng thân phận ông nội đứa bé đó khá đặc biệt” Lý Phàm lạnh nhạt nói, trong lòng thầm nghĩ, hay là để chủ tịch Hoàng gánh chuyện này.

“Thân phận đặc biệt? Người đó đặc biệt đến cỡ nào, cậu suy nghĩ kỹ rồi hãng nói, đừng để chúng tôi vạch trần cậu”

Vương Cẩn Mai bất mãn nói.

“Ông nội đứa bé đó họ Hoàng, trước khi dùng bữa chúng ta cũng gặp mặt ông ta rồi, ông ta nói nợ ân tình với con, nên con đã dùng ân tình đó vào phòng bao rồi, mọi người nói thử xem có phải chúng ta hơi thiệt thòi không?”

Lý Phàm nói xong thì xoay người đi vào phòng, để cả nhà Cố Thiệu Huy ngồi đó trong mớ hỗn độn.

“Họ Hoàng, trước khi dùng bữa chúng ta cũng gặp mặt rồi? Vậy chẳng phải là chủ tịch Hoàng Phúc Khánh à?”

Cố Thiệu Huy chợt vỡ lẽ, rất nhiều chuyện nghĩ không thông lúc trước, bỗng trở nên sáng tỏ.

Thảo nào sau khi chủ tịch Hoàng nhìn thấy Lý Phàm, lại thay đổi thái độ nhanh đến thế, những vấn đề vốn không logic nhất thời được thông suốt.

Nhưng sau khi nghĩ thông suốt, Cố Thiệu Huy lại hối hận vỗ mạnh vào đùi, đó là ân tình của chủ tịch Hoàng đấy!

Nếu nó được dùng vào thời điểm mấu chốt, thì chắc chắn sẽ mang lại giá trị không hề nhỏ.

Nhưng tên khốn Lý Phàm này lại dùng vào chuyện vô bổ.

“Đó là ân tình của chủ tịch Hoàng đấy! Sao tên khốn Lý Phàm này có thể dùng vào việc trả phòng bao chứ, vô dụng! Cậu ta thật sự quá vô dụng! Nếu để chủ tịch Hoàng giúp đỡ chuyện làm ăn, thì cuộc sống sau này sẽ.

Vương Cẩn Mai nhíu mày, cả người run lên vì tức.

“Họa Y, con thấy chưa, con đã thấy Lý Phàm vô dụng đến cỡ nào chưa? Đúng là tên phá của, đó là ân tình của chủ tịch Hoàng đấy, vậy mà cậu ta không nói cho chúng ta biết, đã sử dụng bữa bãi rồi”

Cố Họa Y khẽ thở dài, trong lòng cũng hơi oán trách sự ngốc nghếch của Lý Phàm, đã lãng phí một ân tình lớn như thế, nếu anh sử dụng tốt phần ân tình này, thì sau này anh không cần phải chịu đựng một cách hèn nhát nữa.

Đáng tiếc phần ân tình này đã bị Lý Phàm tiêu xài hoang phí, giờ cô có muốn cứu vãn cũng chẳng được.

“Đó là ân tình do Lý Phàm tự kiếm được, nên anh ấy muốn dùng thế nào là quyền lựa chọn của anh ấy, có lẽ là vì bị gia đình chèn ép lâu rồi, nên anh ấy muốn kiếm chút thể diện”

Cố Họa Y nói.

Vương Cẩn Mai nhất thời trầm mặc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bà van cảm thấy không cam lòng, ngược lại trong lòng càng oán niệm hơn.

“Đến nước này rồi mà con vẫn bao che cho cậu 1a, mẹ nói rôi, con cứ dứt khoát ly hôn với cậu ta đi, đừng do dự nữa, một cơ hội tốt như thế mà tên nhu nhược Lý Phàm đó không năm bắt được, thì sau này cậu ta hoàn toàn không có cơ hội thành công, cả đời này cậu ta chí có thể làm một thăng vô tích sự”

Nghe Vương Cẩn Mai lại bảo Cố Họa Y ly hôn, Lý Phàm không nhịn được ra khỏi phòng nói.

“Mẹ, hình như chỉ cần bộ đồ này của con là thật, thì mẹ sẽ đồng ý một điều kiện với con đúng không ạ?”

Lý Phàm cúi đầu nói, không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

chẳng qua chỉ bị chế giêu cùng Lý Phàm thôi “Sao mẹ lại sinh ra một đứa con gái không có hy vọng như con chứ, nếu mẹ có một

người chồng nhu nhược vô dụng thế này, mẹ đã sớm tát chết cậu ta rồi!"

Vương Cẩn Mai chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Cố Họa Y im lặng một lúc, rồi kiên định nói: "Mẹ, mẹ đừng khuyên nữa, con sẽ không ly hôn với Lý Phàm đâu."

"Haizz!"

Vương Cẩn Mai thờ dài, rồi trút giận lên người Cố Thiệu Huy: "Ông làm ba kiểu gì đấy, ông không làm công tác tư tưởng cho Họa Y, mà cứ để mặc con bé như thế à, mặt mũi nhà chúng ta sắp bị con rể vô dụng kia làm cho mất sạch rồi"

"Chuyện ly hôn của Họa Y đế sau hằng nói, giờ tiên bà cho công ty đầu tư vay sắp đến hạn rồi, bà nhớ tới đó xem thử"

Cố Thiệu Huy thuận miệng nói

Chương 137: Cuôm tiền bỏ chạy

Câu nói của Cố Thiệu Huy đã nhắc nhở Vương Cẩn Mai, quả thật tiền bà cho công ty đầu tư vay sắp đến hạn rồi, công ty đầu tư đó đã hứa hẹn sẽ trả bà với lãi suất cao, với tiên lãi một năm hơn 30% Lúc đó sau khi nghe lời hứa hẹn của công ty đầu tư, Vương Cẩn Mai liên đỏ mắt, không những giao gần hết tiên trong nhà, mà còn lấy tiền thể chấp số đỏ cho họ vay.

Theo suy nghĩ ban đầu của Vương Cẩn Mai, bà gửi tiền trong nhà vào đó một năm, đủ để bà mua một căn nhà khác, đợi giá nhà tăng cao rồi, bà sẽ kiếm được rất nhiều tiên.

“Ngày mai tôi sẽ tới đó xem thử, với khoản tiên nhà chúng ta chäc sẽ kiếm được cả bộn, nếu thäng rể vô dụng kia thông minh bảng một nửa tôi là tốt rồi.”

Vương Cẩn Mai không khỏi đắc ý, bà đã bắt đầu ảo tưởng câm tiền lãi đầu tư đó đi tới trung tâm thành phố mua nhà rồi Sáng hôm sau, Vương Cẩn Mai cố ý ăn diện, gọi cho mấy chị em cùng đầu tư, rồi vội vàng đi tới công ty đầu tư.

Khi tới dưới tòa nhà công ty đầu tư, thấy rất nhiều ông bà lão đang tụ tập ở đó, thì Vương Cẩn Mai và mấy chị em kia đêu nhất thời mơ màng.

“Chuyện gì thế này, sao nhiều người tới đây quá vậy, chẳng lẽ bọn họ cũng giống chúng ta, tới tìm công ty đầu tư ư?”

“Cũng có thể, công ty đầu tư này cũng không.

nhỏ, nên chắc chăn sẽ có nhiều người cho vay để kiếm lãi, chúng ta cũng mau vào đó xem thử đi”

Vương Cẩn Mai và mấy chị em kia chen qua đám đông, cuối cùng dốc hết sức lực mới đẩy được cổng công ty đầu tư.

Nhưng cửa chính công ty đầu tư lại khóa, trên cửa có dán một

thông báo.

“Trong khoảng thời gian tiền lãi đầu tư sụt giảm, quý công ty sẽ tạm ngừng kinh doanh, tất cả nhà đầu tư vui lòng đợi công ty liên hệ sau.”

Vương Cẩn Mai khẽ đọc nội dung trên giấy thông báo, rồi cả người như sét đánh ngang tai, không cần nghĩ cũng biết, chắc chăn đây là công ty đầu tư cuôm tiền bỏ chạy trong truyên thuyết “Công ty đầu tư này chạy rồi, chắc chản bọn họ.

đã cuöm tiền bỏ chạy, đây là tiên mồ hôi nước mắt cả đời tôi mà!”

“Bọn họ thật thất đức, không ngờ còn lừa cả tiên chúng ta, đó đều là tiền dưỡng già khám bệnh của tôi, tôi còn định dùng tiên lãi đầu tư để mua một nghĩa địa tốt, nhưng lần này mất sạch rồi!”

Mấy chị em của Vương Cẩn Mai đều băt đầu gào khóc, chắc chản sống mà không có tiên là điều đau buồn nhất trong cuộc đời con người.

Vương Cẩn Mai hồn bay phách tán nhìn bọn họ, nôi khổ trong lòng không thể nói ra được, bà là người đầu tư nhiều nhất, hơn nữa còn thế chấp sổ đỏ.

Mắt thấy thời gian trả tiên nhà chỉ còn lại mấy ngày, nếu bà không lấy lại được tiên, thì nhà sẽ bị ngân hàng tịch thu, đến lúc đó cả nhà bà sẽ ra ngoài đường ngủ “Các chị em, mọi người cũng đầu tư đúng không, giờ người trong công ty đầu tư cuôm tiên bỏ chạy rồi, chúng ta hợp sức làm lớn chuyện này mới có người tới xử trí, trong nhà mọi người có bạn bè người thân nào thì cứ tập hợp tới đây, lát nữa chúng ta sẽ chặn đường biểu tình”

Bên cạnh cũng có người bị tổn thất kết nối mọi người, giờ ai cũng nghĩ mọi cách để lấy lại tiên của mình, cuối cùng nảy ra sáng kiến chặn đường biểu tình.

Vương Cẩn Mai nghe vậy thì sáng mät, cảm thấy chuyện này chưa chắc đã hết cách, nên lấy điện thoại ra gọi cho Lý Phàm ngay.

Giờ trong nhà chỉ có Lý Phàm là người nhàn rôi, hơn nữa bà không thể để cho Cố Thiệu Huy và Cố Họa Y biết chuyện đầu tư xảy ra vấn đề, nên giờ bà chỉ có thể gọi anh tới tập hợp nhân số.

Trong điện thoại, Vương Cẩn Mai quát tháo, bảo.

Lý Phàm một mình đi tới công ty đầu tư, đồng thời không được nói cho ai biết Trương Thúy Hoa ăn mặc lộng lây ở bên cạnh liếc nhìn Vương Cẩn Mai, rồi khinh thường nói: “Chị Vương, chị gọi con rế vô dụng của chị tới à, giờ chị không mau chóng móc nổi quan hệ, mà gọi cậu ta tới đây làm gì?”

“Thúy Hoa nói đúng đó, Vương Cẩn Mai, bình thường chị nói gia đình chị lợi hại lãm mà, giờ chị phải góp nhiêu sức hơn mới đúng chứ, chị thấy bạn bè người thân chúng tôi tìm đều có chút quyền thế không, chúng tôi không giúp được chuyện lớn, nhưng chuyện nhỏ thì vẫn có thể góp chút sức”

“Chuyện này mọi người đều phải đồng tâm hiệp lực, nên chị không được giấu diểm, tôi nói này Vương Cẩn Mai, lẽ ra chị nên huy động người nhà họ Cố mới đúng, chị đừng dùng con rể nhu nhược đó của chị để qua mät chúng tôi.”

Mấy chị em của Vương Cẩn Mai hơi bất mãn, bình thường thấy Vương Cẩn Mai luôn khoe khoang trước mặt họ, giờ đến khi mọi người đều góp chút sức lực, thì bà chỉ gọi cho con rể vô dụng của bà tới “Trương Thúy Hoa, Lý Thục Phân, nếu mọi người thật sự muốn chặn đường biểu tình, thì tất nhiên phải để thăng vô dụng đó tới làm một chuyện thấp kém như thế, còn người nhà họ Cố chúng tôi đều là người có thân phận, sao có thể làm chuyện như vậy, lát nữa tôi sẽ tìm người có năng lực tới giúp tôi xử lý chuyện này”

Vương Cẩn Mai thuận miệng bịa ra một lý do, nhưng đầu óc lại nhanh chóng xoay chuyển, suy nghĩ xem thử nên tìm ai tới giải quyết chuyện này, đầu tiên người đó không thể là người nhà, thứ hai phải là người rất có năng lực.

Chỉ trong nháy mät, Vương Cẩn Mai đã nghĩ đến Hoa Nhật Tâm, anh khôn khéo lanh lợi, hơn nữa còn là tổng giám đốc công ty đầu

tư nổi tiếng, nói không chừng anh còn quen biết người trong công ty này.

Trương Thúy Hoa bĩu môi, cười khẩy: “Vậy chúng tôi đợi chị mời người có năng lực đó tới, nếu người đó có thể giúp chúng tôi lấy lại tiền, chị em chúng tôi sẽ mời chị một bữa cơm để xin lỗi”

“Các bà đợi đó, chắc chản người tôi tìm tới sẽ giải quyết được” Vương Cẩn Mai quả quyết nói Lý Phàm đã chạy tới trước cổng công ty đầu tư, thấy cảnh tượng nơi này, anh liền biết chuyện không ổn, nói không chừng chuyện cuỗm tiền bỏ chạy trong truyền thuyết đã xảy ra ở công ty này.

Lý Phàm chen lấn trong đám người nửa ngày, cuối cùng mới chen tới trước cửa công ty đầu tư.

Trương Thúy Hoa thấy Lý Phàm ăn mặc không chỉnh tê thì trợn mặt khinh thường: “Chị Hoa, con rể vô dụng nhà chị tới rồi, nhìn bộ dạng như người nông dân của cậu ta, uổng công con gái nhà bà xinh đẹp đến thế”

“Ca dao có câu vợ khôn lấy chồng dại, như bông hoa nhài cảm bãi phân trâu, hôm nay gặp mặt con rể vô dụng nhà chị Vương, tôi mới thật sự tin vào câu nói này, không biết chị Vương nghĩ gì, mà lúc trước có thể đồng ý cuộc hôn nhân này vậy?”

“Mà như vậy cũng rất tốt, vì con rể nhà chị Vương nhu nhược, nên chị em chúng ta mới có thế tụ tập cùng chị Vương, nếu chị ấy có một cậu con rể tốt, có lẽ gặp mặt chúng ta trên đường lớn cũng làm bộ như không quen biết”

Bình thường mấy chị em này đều bị Vương Cẩn Mai khinh thường nhiều lần, nên giờ năm được cơ hội, tất nhiên sẽ mượn cớ chế giêu Lý Phàm, để báo thù những chuyện trước đó Trong lòng Vương Cẩn Mai cục kỳ tức giận, càng nhìn Lý Phàm càng thấy tức, không nhịn được quát vào mặt anh.

“Tên vô tích sự nhà cậu, tôi bảo cậu tới sớm một chút, sao cậu lê mê quá vậy, cậu không biết tới sớm một tý à, nếu không lấy được tiền về, thì cậu đợi ngủ ngoài đường đi.”

Lý Phàm sớm đã chuẩn bị tâm lý, nên không để tâm nói: “Công ty đầu tư này bị gì thế, mẹ đã liên lạc với họ chưa?”

“Cậu bị thiểu năng à? Rõ ràng người ta đã bỏ chạy rồi, còn gọi điện liên lạc với ai?”

Chương 138: Mọi thứ từ từ sẽ đến

Lý Phàm bĩu môi, cũng không tranh luận gì, trong lòng những người này cũng gấp phát điên, nói đạo lý với bọn họ cũng không thông được.

Anh quay người, nhìn bảng hiệu của công ty đầu tư một chút, Lý Phàm cầm điện thoại nhắn một cái tin ngắn cho Sở Trung Thiên, bảo Sở Trung Thiên điều tra thêm vê nên tảng của công ty đầu tư này.

Bây giờ người đầu tư thế này, có rất nhiều kẻ trước kia cho vay nặng lãi, đều có vò số liên hệ với người trong giới xã hội đen.

Lý Phàm đoán chừng công ty đầu tư này cũng như thế, cho nên chỉ cần tra ra nội tình của đối phương, cho nên tìm Sở Trung Thiên hắn là có thế tra ra được tin tức.

Cái gọi là hòa thượng không chạy nổi miếu, chỉ cân tra ra được thân thế của đối phương, liên có thể nghĩ được cái giải quyết vấn đề từ gốc rễ.

Lý Thục Phân thấy Lý Phàm đứng ngẩn người nhìn cửa lớn của công ty đầu tư, khinh thường nói: “Nhìn cậu con rể ngốc của bà đi, tới rồi cúng không nói nghĩ cách, đứng ở đây ngẩn người nhìn cửa công ty đầu tư, cậu ta có thể nhìn ra hoa à, hay là có thể nhìn ra tiên “Lý Phàm! Cậu tới đây cho tôi, nghĩ cách giúp đơ đi, đừng cả ngày ngu ngốc như vậy”

Vương Cẩn Mai có hơi bực bội nói.

Lúc này con rể của Trương Thúy Hoa cũng chạy tới, nhìn thấy Lý Phàm thì lập tức vui vẻ.

Từng có lúc Hứa Man rất hâm mộ Lý Phàm, hâm mộ Lý Phàm cưới được cô vợ trẻ đẹp như tiên Thể nhưng nghe được các loại chuyện của Lý.

Phàm những năm này, Hứa Man liền không còn chút lòng hâm mộ nào, ngược lại tràn đầy vẻ coi thường.

“Ôi, đây chẳng phải là thứ vô tích sự nhất của Hán Thành chúng ta sao, sao vậy, cũng tới hỗ trợ đòi tiền à? Không phải tôi nói chứ, việc công ty đầu tư: chạy trốn này rất khó làm, có điều tôi đã liên hệ với điều tra viên, đợi lát nữa sẽ có tin tức Hứa Man ngẩng đầu, hai tay khoanh trước ngực, dáng vẻ ta đây là đại gia Trương Thúy Hoa lập tức đc ý: ‘Nhìn con rể nhà tôi đi, quen biết rộng rãi, mặc dù bây giờ nó chỉ làm việc ở đơn vị tuân tra, nhưng quan hệ rộng, có thể nhờ cậy được những người tai to mặt lớn, nói không chừng đợi lát nữa còn giúp chúng ta một tay lấy tiên về ấy chứ”

“Con rể của Thúy Hoa vân đáng tin, mạnh hơn nhiều so với đồ bỏ đi này. Oắt con vô dụng này tơi góp.

số lượng mà còn mang vẻ không chống đỡ nổi, nhìn cậu ta thế này, có giống đều đòi tiên không.”

“Nhìn mấy cậu con trai khác, đêu đứng hiên ngang giữa đường đòi quyền lợi của mình, cậu, cái đồ bỏ đi này còn đứng ở đấy làm gì, không mau lăn tới đi!

Khốn khiếp, đúng là tức chết tôi rồi!”

Vương Cẩn Mai phân nộ gào thét, thậm chí còn hối hận vì gọi Lý Phàm tới đây, đúng là tự mình vứt hết mặt mũi đi Lý Phàm buồn bực đi theo dòng người về phía đường cái, nghĩ thâm chặn đường có ích cái con khi, chỉ có đầu óc bị hỏng rồi mới nghĩ cách này có tác dụng.

Trương Thúy Hoa nhất thời chiếm thế thượng phong, càng thêm đắc ý: “Chị Vương, chẳng phải chị nói gì mà người mạnh mẽ sao, cũng mới theo đi, cậu con rể phế vật này không giúp được mọi người đâu, đừng nói người mạnh mẽ mà chị mời còn không bảng con rể tôi.”

Hứa Man nhếch miệng cười, dương dương tự: đắc nhìn Lý Phàm: ‘Phế vật, đi đứng cho cẩn thận đấy, chuyện đòi tiên anh cũng đừng quan tâm, không tới phiên tên vô dụng như cậu thò đầu ra đâu, tự

mình nấp kỹ trong đám người là được, cẩn thận người ta tụt quân anh ra'"

"Nếu anh có thể đòi được tiền về, tôi tùy anh nói thế nào cũng được, nếu không có bản lĩnh đòi tiền, thì đừng ở đây nói mấy lời nghe thối lãm"

Lý Phàm nói dõi một câu rồi nhanh chóng đi lên đường cái, hòa vào dòng người Hứa Man hung hăng trừng mắt nhìn bóng lưng Lý Phàm, nhổ một ngụm nước bọt về phía anh, có điều khoảng cách quá xa nên không trúng "Cái quái gì vậy, vào lúc này còn giả bộ con khi, vô dụng chính là vô dụng, có nói nhiều cũng là kẻ bỏ đi"

Hứa Man mảng một câu Sau khi trà trộn vào đám người, điện thoại của Lý Phàm liền rung lên, anh tranh thủ lấy ra, cúi đầu nhìn tin nhắn trả lời của Sở Trung Thiên Tốc độ trả lời của Sở Trung Thiên khá nhanh, vì Sở Trung Thiên có quen biết với ông chú đứng sau của công ty đầu tư này.

"Ông chủ cửa công ty đầu tư này trước kia làm ngân hàng tư nhân, tên là Lư Minh Sinh, hình như có nghe nói qua người này, trước kia lúc vung tiền càn rỡ vô cùng, phàm là người không có tiền trả lại, đều dùng bạo lực thúc thu, đánh gãy chân gãy tay đều có."

Lý Phàm nhỏ giọng thầm thì, Lý Phàm cũng có nghe nói qua về cái tên Lư Minh Sinh này.

Cái tên này trước kia dùng tiền cho vay nặng lãi lập nghiệp, cuối cùng trở thành ông chủ ngân hàng tư nhân ngâm, gần đây mở mấy công ty như đầu tư, cho.

vay nhỏ để góp vốn phi pháp.

"Nếu là như vậy, người bình thường đúng là không giải quyết được kẻ đó, ha ha, xem một hồi bọn họ có thể làm gì."

Lý Phàm cũng không nóng lòng, chuyện này chỉ cần Lý Phàm lên tiếng, đoán chừng chỉ vài phút là có thể có người hỏ trợ giải quyết.

Nhưng giải quyết nhanh như vậy lại không có chỗ tốt đối với Lý

Phàm, chẳng bảng ở đây xem kịch, chờ mấy người Hứa Man sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng rồi nói tiếp.

Bên này Lý Phàm đang thoải mái nhàn nhã ở trong đám người chơi điện thoại, đám người Vương Cẩn Mai ở một bên khác bät đầu lo lăng, Mấy người chặn đường đòi quyền lợi đã náo loạn một hồi lâu rồi mà cũng không thấy có hiệu quả gì Đúng là vị trí của công ty đầu tư này tương đối hẻo lánh, chọn chỏ đường đều thưa thớt xe cộ, mọi người đã diêu hành nửa ngày cũng không có tạo ra được ảnh hưởng gì.

“Sao vân chưa có người nào lộ diện thể, Thúy Hoa, không phải con rể của bà quen biết người quản lý à, bảo cậu ấy liên hệ đi, người khác chúng tôi đêu mặc kệ, bảo cậu ta liên hệ người lấy tiền của chúng ta ra trước đã”

Lý Thục Phân có chút gấp gáp nói Vẻ mặt Hứa Man trở nên xấu hổ, lời mới vừa rồi nói đơn giản chỉ vì muốn chà đạp Lý Phàm, mà Trương Thúy Hoa cũng muốn có mặt mũi nên khoe khoang một trận Bây giờ phó khoa trưởng như Hứa Man, ở trong đơn vị còn chẳng dám nói chứ nói gì đến gặp nhân vật trong thành phố, ngay cả cấp trên của đơn vị mình còn khó gặp nữa là.

“Tôi gọi điện một chút, mấy dì đừng nên gấp.

gáp- Hứa Man để lại một câu, rồi cảm điện thoại trên tay trốn qua một bên, cuống quít tìm hiểu mấy tin tức nho nhỏ.

Trương Thúy Hoa thấy thế lập tức chuyển chủ đề, không thể để mọi người nhảm vào con rể mình được, như thể chẳng phải là bị lộ tẩy rồi à, nếu hại Hứa Man mang tiếng vô dụng như Lý Phàm, thì sau này Trương Thúy Hoa làm sao dám gặp hội chị em này nữa. ngôn tình hay

“Hứa Man nhà tôi muốn làn chuyện này thì phải bỏ sức lực lớn nhất mới được, bây giờ còn chưa đến lúc đó, chẳng phải chị Vương nói có thế tìm người giải quyết sao, nếu chị Vương tìm được người giải quyết gọn nhẹ, Hứa Man nhà tôi cũng sẽ không cần bỏ ra lực lượng lớn nhất, dù sao nợ ân tình vẫn cân phải trả, nhà chúng tôi nghèo, có chút đảm đương không nổi.”

Trương Thúy Hoa cười nói, rất có vẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

Sắc mặt Vương Cẩn Mai thay đổi hai lần, nghĩ thâm vẫn may vừa rồi nhanh trí, đã tìm được người, chỉ cần gọi Hoa Nhật Tâm tới, vậy coi như van có lớp vải lót mặt mũi.

“Cũng đúng, gốc re nhà bà mỏng, ân tình vân phải giữ lại chờ lúc này Hứa Man cần thăng chức thì dùng, tôi liên lạc với tổng giám đốc công ty đầu tư Đỉnh Hâm xem, người ta là người lâu năm trong giới đầu tư, vừa hay có thể xử lý chuyện này.

Liếc mặt nhìn hội chị em đang có hơi ngẩn người, Vương Cấn Mai đặc ý móc điện thoại ra.

Chương 139: Cứ để anh huênh hoang trước

ĐI Hoa Nhật Tâm vội vàng đuổi tới Lần trước mất mặt như vậy, Hoa Nhật Tâm vẫn muốn làm gì đó để lấy lại mặt mũi trước mặt Vương Cần Mai.

Trong mät Hoa Nhật Tâm, chỉ cần Vương Cẩn Mai đứng về phía anh ta, vậy thì khả năng ôm được người đẹp sẽ lớn hơn.

Thấy Hoa Nhật Tâm lại gân, Vương Cẩn Mai lập tức khoe khoang: "Vị này chính là Tổng giám đốc công ty đầu tư Đỉnh Hâm – Hoa Nhật Tâm. Nhật Tâm à, mấy vị này đều là bạn cũ của tôi, đều bị công ty đầu tư này lừa vào tròng, cháu phải giúp chúng tôi lấy lại được.

chút tiền dưỡng già đấy"

"Thế ạ? Đợi cháu liên hệ một chút, tra thử chỉ tiết về công ty này"

Hoa Nhật Tâm cũng không lập tức cam đoan, mà muốn điều tra một chút trước. Lân trước ăn quả đắng quá lớn khiến bây giờ anh ta làm việc gì cũng rất cẩn thận "Sao cơ? Thúy Hoa, không phải con rể của bà đang hỏi thăm tin tức sao, bảo cậu ta trao đổi với Nhật Tâm đi, đừng làm tốn thời gian"

Vương Cẩn Mai ghé mắt nhìn Trương Thúy Hoa nói Trương Thúy Hoa hiểu Vương Cẩn Mai đang khoe khoang, nhưng vì lấy lại tiên, bà ta vẫn quyết nhân nhịn, vì thể phối hợp gọi Hứa Man lại đây.

Hứa Man thấy Hoa Nhật Tâm thì sửng sốt, trước.

đâu không ít lân Hứa Man nghe về Hoa Nhật Tâm, đây chính là nhân tố mới nổi trong giới đầu tư ở Hán Thành.

"Tổng giám đốc Hoa, tôi là Hứa Man của đội tuân tra, chúng ta đã từng gặp nhau ở buổi tọa đàm lân trước, không ngờ lại khéo như vậy, gặp được anh ở đây.

Nhìn dáng vẻ kính cẩn của Hứa Man, trong lòng.

Hoa Nhật Tâm dâng lên cảm giác vô cùng thỏa mãn, cảm thấy đây mới phong cách nên có trong cuộc sống của mình, chuyện mất mặt như ở tiệc mừng thọ Cố Thiệu Huy lần trước chỉ là ngoài ý muốn!

“Ồ, Tiểu Hứa, tôi nhớ ra cậu rồi, cậu là Hứa Man của đội tuần tra thứ tư phải không?”

Hoa Nhật Tâm nói bằng giọng bê trên như là đại ca nói với đàn em “Đúng đúng đúng, trí nhớ của Tổng giám đốc Hoa tốt quá, không ngờ còn có thể nhớ được công việc của tôi. Tôi thật sự rất hãm mộ anh, đôi lúc còn muốn đi theo làm việc cùng anh đấy”

Bây giờ Hứa Man cơ bản đã đạt đến vị trí cao.

nhất, cho dù có cố gảng thế nào thì nhiều lãm cũng chỉ có thể trở thành đội trưởng.

Đó không phải thứ Hứa Man hướng tới, cho nên anh ta muốn nịnh bợ Hoa Nhật Tâm. Nếu có thể đi theo lăn lộn cùng Hoa Nhật Tâm, sau này ít nhất có thể làm một đại gia.

“Công việc của cậu đang thoải mái an nhàn như vậy, chúng tôi làm đầu tư như đi trên băng mỏng, vân nên nói chuyện trước mắt đi, lấy lại tiền cho các thím ở đây trước đã”

Hoa Nhật Tâm cao ngạo nói.

Giờ phút này, ánh mất đám người Trương Thúy Hoa nhìn về phía Hoa Nhật Tâm đã hoàn toàn thay đổi.

Vừa rồi Hứa Man nịnh bợ Hoa Nhật Tâm như vậy, nháy mắt khiến cho hình tượng của anh ta trở nên vô cùng Cao quý.

“Đúng đúng, tôi đã hỏi về công ty đầu tư này rồi, thế lực của ông chú không hề nhỏ, trước kia kinh doanh ngân hàng, nên chuyện đòi lại tiền e là khá phiền phức, còn tình hình cụ thể thì tôi vẫn chưa hỏi thăm được”

Khi Hứa Man đang nói chuyện, Lý Phàm thấy bóng dáng Hoa Nhật Tâm thì liền quay lại.

Thấy Lý Phàm quay lại, Tào Thục Phân lập tức lộ ra vẻ khinh thường "Ôi, sao đồ vô dụng này lại chạy về đây? Chị Vương à, chị nói xem sao chị lại để một thăng vô dụng thế này làm con rể, người vừa đẹp trai vừa tài giỏi như Hoa Nhật Tâm tốt hơn thằng vô dụng này nhiều"

"Đúng vậy, nếu Tổng giám đốc Hoa là con rể chị Vương thì hay rồi, bây giờ chị có thể an nhàn hưởng phúc, chị em chúng ta cũng được thơm lây, đâu đến nỗi đổ tiền vào công ty đầu tư rác rưởi như vậy"

Hoa Nhật Tâm thấy Lý Phàm cũng ở đây thì lập tức nhướng mày, nghĩ hôm nay phải sỉ nhục Lý Phàm một phen để lấy lại thể diện đã mất trước đây.

"Kẻ vô dụng như anh cũng tới đây, nhưng ở đây không cần anh, hay là anh kiếm vài chiếc ghế dựa tới để mọi người ngồi nghỉ, sau đó mua thêm chút đồ uống đồ ăn vặt gì đó, chuyện này có khi phải buổi chiều mới có thể có kết quả"

Hoa Nhật Tâm hoàn toàn coi Lý Phàm như tên chạy vặt, sau khi nói xong thì mở ví tiền, lộ ra một xấp.

tiên màu đỏ thật dày. Anh ta rút ra mấy tờ ném về phía Lý Phàm, trông như đang tống cổ ăn mày.

"Chỉ có chút chuyện vặt như vậy mà cũng phải chờ đến buổi chiều, một cuộc điện thoại là xong thôi mà!

Lý Phàm cúi đầu nói, không ai nhìn ra vẻ mặt của anh.

"Phụt, ha ha ha ha"

Hứa Man ôm bụng cười như tiếng lợn, nhìn Lý Phàm như nhìn kẻ ngốc.

“Tôi không nghe lâm chứ, thăng vô dụng như anh cũng lớn lối thật đẩy, có phải buổi sáng ra ngoài chưa đánh răng hay không, lời này đúng là thối không ngửi nổi. Lại còn một cuộc điện thoại là xử lý xong, anh cho răng anh là ai?”

Đám người Trương Thúy Hoa cũng đều trở nên vui vẻ. Lý Phàm là loại người gì, mọi người đều đã biết Lúc này nghe Lý Phàm nói vậy, mọi người đêu cho rãng anh đang mạnh miệng “Cậu chẳng làm nên tích sự gì, bây giờ còn học.

được thói khoác lác nữa, cậu cho rảng cậu là Ngọc.

Hoàng Đại Đế hả? Cậu vân nên cút sang một bên ngồi xem đi, đừng ở đây chướng mắt nữa”

“Cậu mà so sánh với Tống giám đốc Hoa thì đúng là một trời một vực. Loại cóc ghẻ như cậu vân nên ở một bên năm mơ đi thôi, chuyện này không tới lượt cậu giải quyết”

Vương Cẩn Mai sầm mặt, quát Lý Phàm: “Cút sang một bên, đừng mẹ nó đứng vướng chô ở đây.

Trước khi nói chuyện thì nghĩ cho kỹ, cậu mất mặt thì chẳng sao nhưng đừng liên lụy khiến tôi cũng mất mặt”

Hoa Nhật Tâm trong lòng vui như nở hoa, mọi người càng trách măng Lý Phàm, anh ta lại càng vui vẻ.

Vì để mình vui vẻ lâu hơn một chút, Hoa Nhật Tâm móc di động ra, nói: “Tôi gọi điện liên hệ một chút, chắc là nói chuyện với nhân viên của họ thì văn có thế”

Đám người Vương Cấn Mai lập tức tràn đây hi vọng, ban ngày nhiều người làm loạn như vậy mà vẫn chưa thấy nhân viên nào của công ty đầu tư này xuất hiện.

Nếu Hoa Nhật Tâm có thể liên hệ với nhân viên của đối phương, vậy nhất định chuyện giải quyết được vấn đề sẽ không còn xa nữa “Nhật Tâm, cháu mau gọi điện liên hệ đi, nếu có thể xử lý chuyện này, thím sẽ ghi nhớ công lớn của cháu”

‘Vương Cẩn Mai vừa nói vừa nháy mặt với Hoa Nhật Tâm, dùng ánh mät ám chỉ với anh ta, chỉ cần giải quyết được chuyện này, tuyệt đổi sẽ bắt tên vô dụng Lý Phàm kia cút đi.

Hoa Nhật Tâm nháy mất tràn đây động lực, cảm di động lên liên hệ.

Một lát sau, Hoa Nhật Tâm buông di động, tay đút túi, nói: “Được rồi, lát nữa một tổng thanh tra đầu tư của họ sẽ tới đây, nhưng chúng ta phải tránh xa đám đông một chút, để dễ thương lượng với họ để giải quyết chuyện tiền bạc cho các thím, nếu đông người thì hơi khó xử”

“Đúng đúng, Nhật Tâm nói không sai, chúng ta sang bên kia chờ. Lý Phàm, đồ vô dụng không có mät nhìn này, Nhật Tâm bảo cậu đi dọn ghế mua đô, cậu còn không mau đi làm đi!”

Vương Cẩn Mai bực bội trừng Lý Phàm.

Lý Phàm cười lạnh, xoay người đi về phía cửa hàng.

Không bao lâu sau, Lý Phàm xách theo một chồng ghế nhựa, nước, đồ ăn vặt, đi tới trước mặt Vương Cẩn Mai “Lý Phàm, không phải lần trước anh rất huênh hoang sao? Sao lần này lại không thấy anh khoe khoang như vậy nữa? Người tôi liên hệ sẽ tới ngay đây, hay là anh cũng tìm người tới thử xem, xem tốc độ giải quyết vấn đề của tôi và anh ai nhanh hơn”

Hoa Nhật Tâm đoán chãc Lý Phàm nhất định không có cách nào, cho nên nói như vậy chỉ muốn sỉ nhục Lý Phàm thôi.

Lý Phàm khinh thường nói: “Cứ để anh trước đi, anh không xử lý được thì để tôi làm”

Chương 140: Xem ai lợi hại hơn

“Đậu má, phế vật Lý, ai cho anh dũng khí như: thế, lớn lối như vậy, còn nói Tổng giám đốc Hoa không làm được thì anh làm, đúng là trò cười cấp quốc tế”

Hứa Man chủ động nhảy ra chế giêu Lý Phàm.

Đây chính là cơ hội tốt để ôm đùi Hoa Nhật Tâm, chỉ cần anh ta có ấn tượng tốt về mình, sau này nói không chừng có thể nhảy việc sang công ty đầu tư Đỉnh Hâm Vương Cẩn Mai đưa tay đoạt lấy nước và đồ ăn vặt trong tay Lý Phàm, thở phì phò nói: “Ngồi sang một bên cho tôi, ở đây không còn chuyện của cậu nữa, nếu cậu còn nói lung tung, tôi sẽ đánh gãy răng cậu!”

Hoa Nhật Tâm híp mắt nhìn Lý Phàm, ra vẻ rộng lượng nói: “Thím à, để kẻ vô dụng này ở lại dọn rác đi, nhặt vỏ hạt dưa hay thu bao nilon gì đó, chúng ta không thể làm ô nhiêm môi trường được”

“Vân là Nhật Tâm nói đúng! Đồ ăn hại kia, cậu mau ngồi xuống nhặt rác đi, chờ lát nữa đừng quấy rây Nhật Tâm trao đổi với người của công ty đầu tư”

“Nếu anh ta có thể xử lý được, chó cũng không ăn phân nữa”

Lý Phàm bỏ lại một câu, sau đó xoay người đứng sang một bên, lạnh lùng nhìn Hoa Nhật Tâm đang tức điên “Nhật Tâm, cháu đừng nóng giận, chờ xử lý xong chuyện này rồi, thím sẽ xử lý cậu ta giúp cháu”

Vương Cẩn Mai kéo Hoa Nhật Tâm khuyên một câu, không muốn chậm trễ chuyện chính vì Lý Phàm Không bao lâu sau, tổng thanh tra cúa công ty đầu tư đi tới như một tên trộm “Anh là Tổng giám đốc Hoa?”

Tổng thanh tra thấp giọng hỏi “Tôi là Hoa Nhật Tâm của công ty đầu tư Đỉnh Hâm, công ty các người sao thể, cho dù đầu tư tiên lời có vấn đề thì ít nhất cũng phải trả lại tiền vốn chứ”

Hoa Nhật Tâm vô cùng khí thể nói “Tiên vốn… cũng không nói là không trả, không phải bảo họ chờ điện thoại sao? Chúng tôi nhất định sẽ giải quyết thích đáng”

Tổng thanh tra nói bảng giọng thoái thác.

“Như thể sao được, ít nhất anh phải cho một thời gian cụ thể chứ? Bảo chúng tôi chờ, vậy phải chờ đến khi nào, nếu như các người bỏ trốn đi mất, vậy chúng tôi phải làm sao bây giờ.”

Vương Cẩn Mai bất mãn nói Tổng thanh tra không quan tâm tới Vương Cẩn Mai, chỉ nhìn Hoa Nhật Tâm. Lần này mạo hiểm ra đây cũng vì nể mặt Hoa Nhật Tâm.

“Người anh em à, tôi cũng biết chút mánh khóe của các người, anh xem thế này nhé, chỉ cần anh trả tiền lại cho mấy thím đây, Hoa Nhật Tâm tôi sẽ bảo.

đảm tương lai cho anh, thế nào?”

Hứa Man nghe vô cùng hâm mộ, rất muốn hét lên một tiếng tôi cũng muốn tương lai.

“Định mệnh, đây chính là lời hứa hẹn tương lai của Tổng giám đốc Hoa, anh chỉ cần đồng ý thôi, sau này nhất định sẽ ăn sung mặc sướng, chút chuyện nhỏ này một tổng thanh tra như anh nhất định có thể làm được”

Hứa Man phụ họa nói Lý Phàm dùng ánh mát lạnh lùng nhìn đám người Hoa Nhật Tâm vây quanh tên tổng thanh tra kia Anh bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thâm những người này phải ngu đến mức nào mới có thể cảm thấy tên kia có thể giúp trả lại tiền.

Hoa Nhật Tâm ở trong đám người liếc mát nhìn Lý Phàm, thấy vẻ mặt của anh thì cười trào phúng, nghĩ mình không thể đàm phán được sao? Nhưng chỉ cần tổng thanh tra này không phải đồ ngốc, thì nhất định sẽ giúp đỡ trả lại tiền vốn, khi đó anh ta có thể giảm chết Lý Phàm.

Ánh mắt của Lý Phàm và Hoa Nhật Tâm giao nhau giữa không trung, hai người nhanh chóng đảo mắt, giống như một hồi giao tranh bằng ánh mắt: Tổng thanh tra trâm ngâm một lát, cười khổ nói: “Tổng giám đốc Hoa, tuy răng tôi rất động lòng, nhưng cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lôi, nguồn tài chính ở đầu tỏi cũng không biết, cho nên thật sự không giúp gì được”

Hoa Nhật Tâm biến sắc, không đợi đám người Vương Cẩn Mai phản ứng lại được, anh ta đã kéo tổng thanh tra sang một bên, thấp giọng hỏi: “Người anh em, ông chủ của các người là ai? Sao lại khó nhắn như vậy, ngay cả tôi cũng không nể mặt”

“Ông chủ công ty chúng tôi chỉ là người đại diện trên sân khấu, ông chủ lớn sau lưng là Lư Minh Sinh.

Nếu Tổng giám đốc Hoa muốn lấy lại được tiền, vậy phải xem anh có bản lĩnh thông thiên không đã, cáo từ, Tổng thanh tra bỏ lại một câu, sau đó lập tức đi ra ngoài, không dám dừng chân thêm một giây nào.

Hoa Nhật Tâm trong lòng không ngừng chửi rủa, vô cùng kinh ngạc “Nhật Tâm, tình hình thế nào rồi, tổng thanh tra kia nói thế nào? Cháu đã nói với anh ta xong chưa, rốt cuộc chúng ta có thể lấy lại được tiền không?”

Vương Cẩn Mai lo lăng sốt ruột đuổi theo hói Đám người Trương Thúy Hoa cũng nhìn Hoa Nhật Tâm bằng ánh mắt trông mong, tất cả hi vọng đều cậy nhờ vào anh ta.

Hoa Nhật Tâm cười gượng hai tiếng, hơi xấu hổ nói: “Cháu đã bảo anh ta trở về liên lạc, cân một chút thời gian, nhưng vấn đề không lớn”

“Vậy à, văn là Nhật Tâm có bản lĩnh, xem ra lần này thím không tìm nhầm người, chúng tôi phải nhờ vào cháu rồi”

Vương Cẩn Mai cười nói Ánh mắt Hoa Nhật Tâm hơi mất tập trung, anh 1a suy nghĩ quan hệ giữa ba mình và Lư Minh Sinh, nếu nhờ ba mình ra mặt, Lư Minh Sinh chäc sẽ nể mặt vài phần.

Chỉ là không thể lập tức giải quyết vấn đề, không thể lấy khí thế sấm sét để vả mặt Lý Phàm, khiến Hoa Nhật Tâm hơi khó chịu trong lòng, Lý Phàm đi đến nơi đám người Vương Cẩn Mai đang ngồi, vô tư thu dọn vỏ hạt dưa túi nilon, cân nhắc có nên liên hệ với Sở Trung Thiên hay không. Xem thêm .

Khi Lý Phàm đang muốn nhặt một cái túi nilon lên, một chân Hứa Man giam lên nó.

Lý Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Man, lạnh mặt nói: “Không có mắt sao?”

“Ha ha, bây giờ Lý Phàm anh vân còn rất kiêu ngạo nhí, vừa rồi còn dám thách thức Tổng giám đốc.

Hoa cơ mà? Anh biết Tổng giám đốc Hoa là nhân vật nào không? Bây giờ người ta ra tay lấy lại tiền giúp mẹ vợ anh, có phải kẻ vô dụng như anh nên cúi đầu cảm ơn Tổng giám đốc Hoa hay không?”

Hứa Man không chỉ vì chê cười Lý Phạm, mà còn vì nịnh bợ Hoa Nhật Tâm, chỏ dựa kim cương tỏa sáng lấp lánh trước mắt thì đương nhiên anh ta phải cố ôm chặt rồi.

Trương Thúy Hoa nói theo: “Kéo thăng vô dụng đó tới đây, vừa rồi cậu ta còn dám tranh luận với Tống giám đốc Hoa, lúc này nhất định phải bắt cậu ta xin lỗi cậu Hoa”

Trương Thúy Hoa vừa nói vừa liếc nhìn Vương Cẩn Mai, nghĩ thâm để người ngoài Vương Cấn Mai mời đến xử lý con rể của mình một chút, sao trò hay này lại kích thích như vậy chứ?

Vương Cẩn Mai cũng không để ý, dù sao đã sớm muốn đổi con rẻ, nên để Lý Phàm biết khó mà lui sớm một chút là tốt nhất, lúc này bà ta còn ước gì mọi người cùng hùa vào sỉ nhục Lý Phàm “Đồ vô dụng kia, cậu không hiếu mọi người nói gì à? Mau lại đây xin lỗi Nhật Tâm đi!”

Vương Cẩn Mai lấy ra vẻ uy nghiêm của mẹ vợ.

Hoa Nhật Tâm vui đến không khép miệng lại được, đôi mät nhìn chăm chăm Lý Phàm, cứ như nhìn thấy cảnh Lý Phàm nhục nhã quỳ xuống trước mặt mình, có khi phải chụp một tấm ảnh để làm kỷ niệm nhỉ? Đó đúng là thời khác mang tính lịch sử!

“Tại sao tôi phải xin lôi anh ta, anh ta giúp các người lấy lại được tiền rôi sao? Các người đã câm được tiền chưa? Tôi nói thì là khoác lác, còn anh ta nói suông thì không phải lừa dối sao?”

Lý Phàm lạnh giọng nói xong liền quay người đi sang một bên, bỏ lại đám người Vương Cẩn Mai trợn mắt há hốc mồm “Cậu ta làm phản rồi, thăng ăn hại này muốn tạo phản rồi!”

Vương Cẩn Mai cất bước muốn đuổi theo Lý Phàm, lại bị Trương Thúy Hoa giữ chặt.

“Đồ ăn hại nhà bà nói cũng hơi có lý đấy, rốt cuộc Tổng giám đốc Hoa này có đáng tin cậy hay không, vừa rồi xem ra tổng thanh tra kia không quá nể mặt cậu ta đâu” Trương Thúy Hoa nói.

Hoa Nhật Tâm vô cùng khí thế nói: “Mọi người yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề, không tin cháu thì có thể nhờ tên vô dụng Lý Phàm kia giúp đỡ đi, xem rốt cuộc ai đáng tin hơn!”

Chương 141: Thảm rồi

Giữa Hoa Nhật Tâm và Lý Phàm, ai đáng tin hơn?

Mấy người Vương Cẩn Mai chẳng cần suy nghĩ, họ dựa theo bản năng mà chọn tin vào Hoa Nhật Tâm.

Dù sao Hoa Nhật Tâm cũng có cả thân phận lẫn địa vị, trong mắt Vương Cẩn Mai và mấy người khác, những chuyện Hoa Nhật Tâm làm được thì có mười nghìn anh chàng Lý Phàm cũng chưa chắc làm được.

“Nhật Tâm đừng nóng giận, cháu so đo với cái tên Lý Phàm vô dụng đó làm gì, lần này dì tin cháu.”

Vương Cẩn Mai nịnh nọt.

Hoa Nhật Tâm sửa sang lại quần áo, liếc nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt khinh thường, vẻ mặt như muốn nói, anh thấy chưa, mẹ vợ anh đối với tôi còn kính nể như vậy, sao anh còn chưa chịu quỳ xuống cho tôi.

“Đồ thần kinh.”

Lý Phàm nói thầm một câu rồi xoay người đi sang bên cạnh.

Lý Phàm không muốn giả bộ, rõ ràng là Hoa Nhật Tâm muốn làm tới trong chuyện này, thay vì nhìn anh ta nghênh mặt như vậy, chi bằng tiếp tục dạy cho anh ta một bài học.

Lý Phàm đi ra xa đám người Vương Cẩn Mai rồi lấy di động ra gọi cho Sở Trung Thiên.

Điện thoại của Sở Trung Thiên lập tức đổ chuông.

Sở Trung Thiên đang hưởng thụ bữa tiệc chiêu đãi khẽ nhíu mày, như thể anh ấy đang rất khó chịu về việc có người gọi vào lúc này.

Một tên mập tai to mặt lớn ngồi đối diện với Sở Trung Thiên tươi cười nói: “Anh Sở cứ tự nhiên.”

Sở Trung Thiên khẽ gật đầu, liếc nhìn số hiển thị trên màn hình di động.

Nhìn thấy trên màn hình hiện lên hai chữ Lý Phàm, da đầu Sở Trung Thiên lập tức rân rấn, cuống quít đứng lên, nhanh chóng trả lời cuộc gọi, cung kính cúi đầu nói: "Chào anh, anh cứ căn dặn đi ạ."

Người đàn ông béo cảm thấy khó hiểu, chỉ một cú điện thoại thôi cũng có thể khiến Sở Trung Thiên cung kính nể như vậy, người ở đầu dây bên kia chắc phải ghê gớm lắm đấy!

Ngại vì sự hiện diện của người đàn ông béo mập đối diện nên Sở Trung Thiên không gọi tên Lý Phàm.

Bởi vì người đàn ông béo đó mở tiệc chiêu đãi Sở Trung Thiên là muốn thông qua Sở Trung Thiên để được làm quen với Lý Phàm rồi theo đuôi nịnh hót Lý Phàm.

Nhưng Sở Trung Thiên không muốn giúp tên mập đó kết giao với anh vì dù sao Sở Trung Thiên cũng tốn không ít công sức mới có thể ôm được đùi Lý Phàm thì sao có thể chia sẻ cặp đùi vàng đó cho người khác được.

“Anh có biện pháp đối phó với Lư Minh Sinh không, mẹ vợ tôi đã đầu tư toàn bộ tiền dưỡng già của bà ấy vào công ty của tên này, hiện tại ngay cả vốn cũng không thu lại được.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Sở Trung Thiên lập tức kinh ngạc, mang theo ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm tên mập đối diện.

“Anh cứ yên tâm, để tôi tìm hiểu tình hình một chút rồi lát nữa chắc chắn sẽ xử lý xong người cho anh.”

Sở Trung Thiên quyết đoán nói.

Tên mập Lư Minh Sinh lập tức thấp thỏm, lăn lộn đã nhiều năm nên khoảnh khắc đón ánh mắt của Sở Trung Thiên, Lư Minh Sinh liền cảm nhận được có vấn đề rồi.

Ngẫm lại chính mình chưa từng đắc tội với Sở Trung Thiên, vậy thì ánh mắt đó của Sở Trung Thiên nhất định có liên quan đến người gọi điện thoại.

Nhưng người gọi điện thoại cho Sở Trung Thiên là ai?

Có thể làm cho Sở Trung Thiên cung kính như vậy nhất định là đại ca của các đại ca rồi.

Lư Minh Sinh cũng chỉ là một tên thấp cổ bé họng, trước giờ chưa từng gặp đàn anh của các đàn anh thì sao có thể chọc mậu ai được.

Lư Minh Sinh mải mê suy nghĩ, tự hỏi vừa rồi có phải mình bị ảo giác không, hoặc là do khoản tiền đầu tư gần đây quá nhiều, trong lòng căng thẳng nên bị chứng ảo tưởng rồi?

Đang lúc Lư Minh Sinh tự chế giễu chính mà và chuẩn bị thôi không nghĩ về chuyện này nữa thì thấy Sở Trung Thiên cầm đĩa thức ăn trên bàn lên ụp xuống đầu Lư Minh Sinh.

Choang!

Dĩa thức ăn vỡ tan tành, nước súp béo ngậy và những món ăn đầy màu sắc chảy xuôi xuống theo đỉnh đầu Lư Minh Sinh.

“Ai u! Đau!”

Lư Minh Sinh nghiến răng rên rỉ, nhưng vẫn ngồi tại chỗ không dám nhúc nhích.

Lần này nhất định không phải là ảo giác, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó mà anh ta không biết, không những thế còn là chuyện liên quan đến đại ca nào đó rồi.

Chẳng lẽ mấy tay thuộc hạ đui mù, đã xúc phạm đến một vị đại ca nào đó mà ngay cả Sở Trung Thiên cũng phải kính sợ sao?

“Anh Sở, có chuyện gì cứ nói, chỉ cần là chuyện mà Tiểu Lư này làm sai thì tôi sẽ nhận tôi, nhưng anh cũng phải cho tôi hiểu rõ sự tình chứ.”

Lư Minh Sinh khổ sở nói.

Sắc mặt Sở Trung Thiên sa sầm, nhìn Lư Minh Sinh như hồ rình mồi: "Thằng béo này, tiền dưỡng già của mẹ vợ Thiếu chủ

mà cậu cũng dám lừa, cậu tưởng cậu cấm tinh con mèo có chín cái mạng sao? Mẹ kiếp, dù cậu có chín cải mạng đi nữa thì đắc tội với Thiếu chủ rồi cũng phải chết!"

"Thiếu... Thiếu chủ!" Tấm thân béo núc ních của Lu Minh Sinh run lẩy bẩy, thể hiện rõ sự sợ hãi trong lòng anh ta lúc này.

"Tôi, tôi có lừa tiền của mẹ vợ Thiếu chủ đâu... Không đúng, chẳng lẽ mẹ vợ Thiếu chủ đầu tư tiên vào công ty dưới trướng tôi sao?"

Lư Minh Sinh nói tới đây lập tức sụp đổ.

Con mẹ nó, chuyện gì thế này, đang yên đang lành tự nhiên tai họa từ trên trời rơi xuống!

Ai ngờ được, Long Môn Thiếu chủ nức tiếng gần xa mà lại có bà mẹ vợ đem hết tiền đầu tư vào công ty.

Có một người con rể tuyệt vời như vậy, chỉ cần để con rể giúp xử lý một chút là dễ dàng kiếm được gấp 7, gấp 8 lần một năm rồi, tại sao phải thèm muốn khoản lợi nhuận nhỏ mà công ty đầu tư của tôi hứa hẹn chứ!

Không phải Lư Minh Sinh nghĩ không thông mà là chuyện này có rơi trúng đầu ai đi nữa thì người ta cũng nghĩ chẳng ra.

“Hừ! Thiếu chủ hiện tại đang lưu lạc chốn hồng trần, hầu hết mọi người đều không biết thân phận của anh ta, người bên cạnh lại

càng không biết, chuyện này anh có hiểu không hả?”

Chuyện này phải để Lưu Minh Sinh xử lý nhưng vẫn phải giữ kẽ cho Thiếu chủ trước mặt mẹ vợ cho nên Sở Trung Thiên quyết định sẽ chỉ điểm cho Lư Minh Sinh một chút.

Lư Minh Sinh lập tức tỉnh ngộ, trong lòng mừng như điên.

Tái ông mất ngựa biết đâu lại là phúc, tuy rằng vì chuyện này mà đắc tội với Thiếu chủ, nhưng chỉ cần có thể lấy công đền tội thì đây chính là cơ hội tốt để nịnh bợ!

“Hiểu rồi, tôi chắc chắn sẽ xử lý chuyện này một cách tốt đẹp, anh Sở đừng lo, có điều cũng xin anh giúp tôi chuyển lời đến Thiếu chủ, ngàn sai vạn sai đều là do Tiểu Lư này, hy vọng Thiếu chủ có thể cho tôi cơ hội được dập đầu bồi tội, tôi tình nguyện dâng lên toàn bộ gia tài để đền tội.”

Lư Minh Sinh ngoài miệng nói rất hay nhưng trong lòng thật ra lại hiểu rất rõ, chút tài sản đó của mình đối với người thường mà nói là một con số không hề nhỏ nhưng đối với Lý Phàm mà nói thì chẳng là cái đinh gì.

Cho nên những lời hay ý đẹp đó nghe như không cần tiền chỉ cần Lý Phàm có thể cho anh ta cơ hội dập đầu nhận sai sẵn tiện có thể nương theo đó mà vuốt đuôi nịnh nọt.

Sở Trung Thiên cười nhạo, lạnh lùng nói: “Đợi đến khi anh gặp được Thiếu chủ thì tự mình nói, còn giờ thu dọn nhanh lên.”

“Ây ây, anh Sở đợi chút.”

Lư Minh Sinh người dính đầy canh rau nhanh chóng đứng dậy, vội vàng thu dọn đồ đạc, thay quần áo rồi theo Sở Trung Thiên rời khỏi câu lạc bộ.

Trên đường, Lư Minh Sinh lấy điện thoại di động ra, gọi cho quản lý của công ty đầu tư.

“Trương Phàm, vừa rồi có ai tìm đến công ty đòi tiền không?”

“Có, Hoa Nhật Tâm của đầu tư Đỉnh Hâm đã yêu cầu một giám đốc đầu tư nói chuyện với anh ta, người của chúng ta tranh cải xong thì quay lại rồi.”

Sở Trung Thiên ra dấu với Lư Minh Sinh, Lư Minh Sinh gật đầu hiểu ý.

“Nếu Hoa Nhật Tâm lại tìm các cậu, thì cậu nói với anh ta, muốn tiền cứ đến gặp tôi nói chuyện.”

Chương 142: Tôi có bản lĩnh này

Khi Lý Phàm gọi điện thoại cho Sở Trung Thiên thì Hứa Man trốn cách đó không xa đã nghe lén được Lý Phàm tìm người giúp đòi tiền, lập tức cười ra tiếng rinh rích.

Lý Phàm cất di động, quay lại lườm Hứa Man, cười khẩy rồi không thèm để ý đến anh ta nữa.

Đúng là đồ thiển cận, Lý Phàm hoàn toàn không có hứng thú nói chuyện với Hứa Man.

Thấy vẻ mặt của Lý Phàm, Hứa Man cảm giác bị sỉ nhục vô cùng, trên mặt lập tức bộc phát lửa giận.

“Một con khố rách áo ôm như anh mà cũng bày đặt làm bộ làm tịch tìm người giúp đòi tiền, anh thì quen biết con mẹ nó ai chứ, mà cho dù anh có quen ai đi nữa thì tên đó cũng chỉ là một con ma cà bông như anh thôi, còn muốn so bì với cùng tổng giám đốc Hoa ư, tôi thấy anh điên rồi.”

Hứa Man tức giận mắng.

“Ha ha.”

Lý Phàm trưng ra vẻ mặt “câm miệng” với Hứa Man.

Hứa Man giơ lại ngón tay thối với Lý Phàm rồi nhanh chân đuổi theo đám người Vương Cẩn Mai.

“Dì Vương, thằng con rể vô dụng của dì đang tìm người giúp kìa, có phải anh ta quen được nhân vật lớn nào đó bên ngoài không, vẻ mặt lúc gặp điện thoại rất nghiêm túc như đang trò chuyện với trùm vậy.”

Hứa Man nghĩ rằng thêm mắm dặm múi thì sẽ khiến cho bà già đang dư hơi này sẽ cùng mình nhục nhã Lý Phàm.

Trương Thúy Hoa phun vỏ hạt dưa ra, cười lanh lảnh nói: “Cái tên vô dụng này cũng có bản lĩnh quá nhỉ, coi như chia sớt gánh nặng với dì Vương đi, rất có tiến bộ đó.”

Cơn bực tức được dồn nén nãy giờ của Vương Cần Mai đã chịu hết nổi rồi, vừa nãy chỉ vì thái độ của Lý Phàm mà Vương Cần Mai phải mặt dày đi nịnh bợ Hoa Nhật Tâm, bây giờ rõ ràng là Lý Phàm lại muốn làm con thiêu thân gây náo loạn.

“Đi cùng tôi xem thế nào, không thể để thằng nhóc này dây vào được, Nhật Tâm à, cháu nhanh đi liên lạc lại đi.”

Hoa Nhật Tâm sa sầm sắc mặt, gật gật đầu, anh ta cảm thấy Lý Phàm làm vậy là muốn phân cao thấp cùng mình, xem ra nếu không tỏ rõ bản lãnh thật sự thì sợ là không cách nào hạ nhục được Lý Phàm.

“Dì cứ yên tâm, cháu sẽ liên lạc, lần này gọi tổng giám đốc của họ đến nói chuyện, nhất định sẽ có kết quả.”

Hoa Nhật Tâm nói.

“Vậy thì dì an tâm rồi, bây giờ dì phải đi dạy dỗ thằng Lý Phàm một trận để cháu hả giận mới được.”

Vương Cần Mai cười tủm tỉm nói.

Trên mặt Hoa Nhật Tâm lộ ra nụ cười hài lòng, mặc kệ hết công chuyện chạy đến đây giúp chẳng phải là vì muốn thấy Lý Phàm trở thành trò cười sao, không chà đạp được Lý Phàm thì sao có thể làm tiêu tan mối hận trong lòng chứ!

Lý Phàm đang nhàm chán trong lúc câu trả lời của Sở Trung Thiên, vậy mà kết quả lại là câu trả lời của Sở Trung Thiên chưa tới mà mẹ vợ đã dẫn theo đám chị em bạn dì của bà ấy tới, chẳng khác nào hổ rình mồi.

“Cái thằng vô dụng kia, cậu lại đây nói cho tôi biết cậu gọi điện thoại cho ai hả, cậu tìm ai để giải quyết chuyện này, nói để chúng tôi còn có chuyện để cười cái nào.

Trương Thúy Hoa giành trước từng bước nói.

Lý Thục Phân cũng không muốn trở thành người đến sau, vội nói: "Bùn nhão như cậu thì sao có thể trát tường chứ? Còn bày đặt tìm người đến đòi tiền, cậu cũng không chịu nhìn xem những người ở đây đều hết cách rồi, mà có ai không giỏi hơn cậu không hả, cậu còn ở đây giả vờ ỏm tỏi."

"Nói cậu ta là tép tỏi lớn là vũ nhục củ tỏi đấy, tốt xấu gì tép tỏi cũng là tỏi, chị ác thật đó, thứ bùn nhão này bị người ta khinh khi cũng không dám ho he đáp trả, tôi nói chứ cái loại vô dụng này đáng ra nên tự sát từ lâu rồi mới đúng, đầu thai lại lần nữa thì may ra.

Vương Cẩn Mai hung hăng trừng mắt nhìn Lý Phàm, đám chị em già của bà ấy càng nói khó nghe thì trong lòng Vương Cẩn Mai lại càng vui sướng, thậm chí bà ta còn nghĩ nếu đám chị em già của bà ta có thể nói sao cho Lý Phàm tự sát giữa đường thì tốt biết bao.

Lý Phàm hờ hững nhìn mấy bà cô già, bình tĩnh nói: "Mọi người vẫn nên cầu nguyện sao cho Hoa Nhật Tâm có thể giúp các người đi, còn tôi thật sự là không có cách giúp mấy người."

"Nói vậy là coi như thừa nhận mình không có năng lực, nhưng đã trễ rồi, vừa rồi ai bảo cậu vờ vịt làm gì, không có bản lĩnh thì cứ thành thật nhận mình là đồ vô dụng đi."

Trương Thúy Hoa hùng hùng hổ hổ nói xong, cảm thấy bắt nạt một tên vô dụng đúng là chán phèo, một chút tính khiêu chiến cũng không có, còn không bằng cò kè mặc cả với bà bán rau ở chợ.

"Nói chuyện với tên vô dụng như cậu chán thật đấy, hình như tổng giám đốc Hoa đã đưa người tới rồi, có khi nào là giám đốc công ty đầu tư không nhỉ, chúng ta mau đến xem đi, còn tên vô dụng này để lát nữa dạy dỗ sau cũng được.

Mọi người cùng nhìn Hoa Nhật Tâm, quả nhiên bên cạnh Hoa Nhật Tâm có một nhân vật rất có khí thế.

Hoa Nhật Tâm dẫn theo giám đốc công ty đầu tư đi tới, cười nói: “Tổng giám đốc Trương, anh nể mặt tôi giải quyết giúp tiền cho dì ấy đi, còn những người còn lại thì sao cũng được, đây cũng đâu phải chuyện gì khó khăn đối với anh đâu.”

“Khó chứ, khó như lên trời vậy đó.”

Trương Phàm ngẩng cao đầu, hếch mũi lên với Hoa Nhật Tâm, dáng vẻ hoàn toàn không xem Hoa Nhật Tâm ra gì.

Hoa Nhật Tâm lập tức xấu hổ, vốn tưởng rằng lần này sẽ giải quyết được vấn đề, nhưng không ngờ Trương Phàm không nể mặt anh ta chút nào.

Vẻ mong đợi trên khuôn mặt của Vương Cẩn Mai và những người khác lập tức trở nên cứng đờ, cả đám đều nhìn Hoa Nhật Tâm với vẻ nghi ngờ.

“Lão Trương, sao anh lại không nể mặt tôi chứ, ba tôi và ông chủ Lư của các anh cũng có giao tình mà.”

Hoa Nhật Tâm mang ba mình ra để lấy le.

“Ba của anh quen ông chủ Lư thì đó là chuyện của ba anh, nếu anh thật sự có máu mặt như vậy thì trực tiếp tìm ông chủ Lư đi, chỉ cần ông chủ Lư của chúng tôi nói một câu thì tiền lập tức chuyển vào tài khoản của các người không thiếu một xu.”

Trương Phàm đáp.

Điên hay sao mà đi tìm ông chủ Lư, Hoa Nhật Tâm thật sự không đủ bản lĩnh để tìm ông chủ Lư, trừ phi có thể mời chính cha mình ra mặt.

“Thật sự không thể dàn xếp sao?”

Hoa Nhật Tâm vẫn cố gắng hết sức.

“Tôi thật sự không thể đồng ý chuyện này được, ông chủ Lư có lệnh, không có lệnh của ông ta thì một xu cũng không được động

vào, nếu cậu muốn đòi tiền thì đi tìm ông chủ Lư của chúng tôi ấy."

Trương Phàm nói xong liền nhếch mép, thầm nghĩ coi như hoàn thành chuyện mà ông chủ Lư giao phó rồi.

Chỉ là, Hoa Nhật Tâm trông cũng có vẻ khôn khéo sao lại đắc tội với ông chủ Lư chứ, sau này sợ là anh ta phải khổ rồi.

Trên thực tế Trương Phàm có quyền rải ngân cho một số người có quan hệ đặc biệt nhưng vì có lệnh của Lư Minh Sinh nên mới không nể mặt Hoa Nhật Tâm.

Hoa Nhật Tâm sững sờ nhìn Trương Phàm, lúc này anh ta vô cùng nghi ngờ những mối quan hệ cá nhân của mình.

Mặt mũi của Hoa Nhật Tâm này lẽ nào lại không đáng tiền đến vậy sao?

Chuyện nhỏ như vậy thì sao có thể không làm được chứ?

"Ha ha."

Tiếng cười chế giễu của Lý Phàm đã phá vỡ sự im lặng của tất cả mọi người.

Hai má của Hoa Nhật Tâm giật tưng tưng, cảm thấy tâm hồn mình đã bị tiếng cười châm chọc của Lý Phàm đánh tơi bời.

Hoa Nhật Tâm hung tợn trừng mắt liếc nhìn Lý Phàm, đắc ý nói: "Không phải là mời ông chủ Lư sao, tôi sẽ bảo ba tôi ra mặt, nhất định sẽ giải quyết được thôi! Các dì cứ yên tâm!"

Trương Thúy Hoa do dự một chút rồi ngập ngừng hỏi: "Tổng giám đốc Hoa, ba cậu là ai, ông ấy có làm được thật không, qua tam ba bận, lần này là lần thứ hai của cậu rồi đó."

"Tìm từ quản lý cho đến giám đốc đều vô dụng, giờ lại tìm đến ông chủ đứng đầu sau, sợ là sẽ lại càng khó khăn hơn nữa, tổng giám đốc Hoa, lần này cậu phải chuẩn bị thật kỹ mới được, thất

bại nữa sợ là đi đứt luôn đó.”

Lý Thục Phân lập tức nói.

Vương Cẩn Mai vội vàng đứng ra: “Nhật Tâm tốt xấu gì cũng còn mời được giám đốc ra, người khác sao có được bản lĩnh này.”

“Tôi có bản lĩnh này.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Chương 143: Thật sự đến rồi

“Phi! Cái đồ vô dụng như cậu đừng có ồn ào nữa, ngồi sang một bên làm bùn nhão đi, không nói lời nào cũng không ai bảo cậu câm đâu, nếu cậu còn nhiều lời một câu nữa là tôi xé rách miệng của cậu đấy!”

Vương Cần Mai buồn bực nói.

Không dễ gì mới ổn định được tâm lý của mọi người thì đã bị Lý Phàm chọt vào.

“Anh có bản lĩnh đó sao? Mẹ kiếp, anh có bản lĩnh đó thì mời ông chủ Lư đến đi! Nói không thôi thì có tác dụng con mẹ gì.”

Hoa Nhật Tâm quát ầm lên.

“Anh không có bản lĩnh mời nên tôi mời rồi, đợi lát nữa ông chủ Lư đến.”

Lý Phàm nói chắc như đinh đóng cột.

“Ha ha, tin cậu thì bán lúa giống!”

Hoa Nhật Tâm lấy điện thoại di động ra, nói: “Ba tôi là chủ tịch tập đoàn Kinh Tín, chỉ cần ba tôi ra mặt, cái tên họ Lư đó nhất định không dám ho he.”

Trương Thúy Hoa giữ chặt Hứa Man nói: “Con rể, tập đoàn Kinh Tín có lợi hại không?”

“Ái chà chà, sao lại không lợi hại chứ, mười tập đoàn kinh doanh hàng đầu của Hán Thành chúng ta chủ yếu là xuất khẩu nên tiền mà họ kiếm được đều là dollar đấy! Không ngờ gia cảnh của tổng giám đốc Hoa lại ghê gớm như vậy, quả nhiên là rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con cũng muốn đi theo tổng giám đốc Hoa làm ăn để có thể dính chút long khí!”

Hứa Man tươi cười nịnh bợ nói.

“Mới nứt mắt đã chết mất xác rồi thì tìm đâu ra long khí chứ.”

Lý Phàm lầm bầm.

“Tên vô dụng nhà anh, kiếm đâu ra nhiều từ kỳ quái vậy hả, hãy xem mấy thứ nghiêm túc đi, đừng suốt ngày ngồi xem mấy thứ vớ vẩn trên mạng, chỉ số IQ vốn đã thấp tè của anh không khéo sẽ về “O” đó.

Đám Trương Thúy Hoa lập tức sáng mắt, không ngờ gia thế của Hoa Nhật Tâm lại không bình thường như vậy.

Bản thân Hoa Nhật Tâm không chỉ là một tay lão luyện trong giới đầu tư mà cha anh ta còn điều khiển cả một tập đoàn kinh doanh xuất nhập khẩu, đúng là một gia đình quyền quý!

Vương Cẩn Mai trước kia cũng không biết Hoa Nhật Tâm còn có một người ba ghê gớm như vậy, nghe xong lúc này chỉ hận không thể đá chết Lý Phàm, sau đó đổi con rể thành Hoa Nhật Tâm.

Làm thân với một gia đình tai to mặt lớn như vậy sau này nhất định sẽ được hưởng thụ cuộc sống, muốn mua món hàng xa xỉ nào mà không được chứ!

Hơn nữa còn có thể ra sức khoe mẽ sự tuyệt vời của anh ta trước mặt người thân, bạn bè!

Hoa Nhật Tâm đã làm ra vẻ tôi là một người rất ghê gớm nhưng tôi không thèm thể hiện đấy thôi và nghiễm nhiên hưởng thụ ánh mắt hâm mộ xen lẫn với ganh tỵ của mọi người.

Hoa Nhật Tâm bấm số trên bàn phím điện thoại rồi đưa điện thoại lên tai bằng hành động rất thần thái đã được diễn tập hàng trăm lần, lúc này Hoa Nhật Tâm cảm thấy mình đã trở lại đỉnh cao của cuộc đời.

Vừa rồi đều là ngoài ý muốn!

Đều là bởi vì mình che giấu quá sâu, không dùng sức mạnh của gia tộc, mình chỉ muốn làm một người bình thường, nhưng là các người đã ép tôi phải thể hiện!

Khoảnh khắc này, nội tâm Hoa Nhật Tâm như bùng nổ.

Nếu để Lý Phàm biết được nội tâm của Hoa Nhật Tâm có khi sẽ cười đến rụng răng mất thôi.

“Ba, con gặp chút chuyện, muốn nhờ ba ra tay giúp.”

Hoa Nhật Tâm cười nói.

“Có chuyện gì nói đi, ba sắp họp rồi.”

Đầu dây bên kia có một giọng nói trầm thấp truyền đến.

“Công ty đầu tư của Lư Minh Sinh góp vốn phi pháp, người nhà của bạn con đã ném tiền vào đó giờ đòi không được…”

Không đợi Hoa Nhật Tâm nói xong, cha của Hoa Nhật Tâm ở đầu dây bên kia đã nhíu mày lại.

“Con quản chuyện của người khác làm gì, Lư Minh Sinh cũng không phải là dễ đối phó, chặt đứt con đường tài lộc của người khác cũng giống như giết cha mẹ họ vậy, con đừng có chọc vào anh ta, hãy làm chuyện mà con nên làm đi.”

“Không phải, chỉ là giúp vài người bạn mà thôi, đối với chúng ta mà nói cũng không phải chuyện gì to tát và cũng không phải là chặt đứt con đường tài lộ của người ta.”

“Khờ quá! Đừng tham dự chuyện này, để ba biết được con dính vào đó thì về nhà ba sẽ đánh gãy chân con.”

Tiếng cúp máy tít tít truyền đến, Hoa Nhật Tâm còn chưa cúp máy mà bên tai đã nghe thấy tiếng rè rè.

Chuyện gì thế này, sao ba của anh ta lại không cho anh ta thể diện chứ?

Sao chuyện này lại khó hiểu thế?

Hoa Nhật Tâm chậm rãi buông di động, đám người Vương Cẩn Mai nhìn Hoa Nhật Tâm bằng ánh mắt ngập tràn sự chờ mong.

“Nhật Tâm, sao rồi, ba cậu nói thế nào.

Vương Cẩn Mai vội vàng hỏi.

“Ờ ờ.”

Hoa Nhật Tâm lập tức tỉnh táo lại, nói dối tỉnh như sáo: “Ba tôi nói sẽ liên lạc với Lư Minh Sinh, chuyện này cần phải có quá trình, lát nữa sẽ có tin.”

“Vậy xem ra không có vấn đề gì rồi, ba của cậu là chủ tịch tập đoàn Kinh Tín thì ai có thể không nể mặt ông ấy chứ.”

Vương Cẩn Mai tiếp lời.

Nghe Hoa Nhật Tâm mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy chuyện lần này có lẽ ổn thật rồi.

“Vẫn là tổng giám đốc Hoa lợi hại, vừa rồi chúng tôi chỉ là sự nông cạn của đàn bà mà thôi, tổng giám đốc Hoa đừng mất hứng, đừng chấp nhặt chúng tôi.”

Trương Thúy Hoa lập tức cúi đầu nhận sai.

“”Không sao đâu, mọi người lo lắng, tôi hiểu mà, nếu đổi lại là tôi không lấy được tiền thì cũng sẽ vô cùng lo lắng.”

Hoa Nhật Tâm làm bộ như rộng lượng nói.

“Nhìn xem, tổng giám đốc Hoa người ta độ lượng thế này, chỉ có loại vô dụng như Lý Phàm mới có thể tính toán chi li.”

Lý Thục Phân liền dẫn dắt lửa chiến tranh sang Lý Phàm.

“Vô dụng chính là vô dụng, không cách nào so được với tổng giám đốc Hoa, một nhân vật tuấn kiệt như tổng giám đốc Hoa thì cho dù là nhổ cọng tóc gáy cũng to hơn cái eo của tên vô dụng này, đáng tiếc tên vô dụng này lại không biết lượng sức cứ thích so bì với tổng giám đốc Hoa.”

Hứa Man cũng ăn theo mà châm chọc Lý Phàm.

Hoa Nhật Tâm liếc Lý Phàm, lúc này anh ta thật sự không có tâm trạng chà đạp Lý Phàm, mà đang nghĩ cách xử lý chuyện trước mặt.

Trương Phàm nghi ngờ nhìn Hoa Nhật Tâm, thực chất thì anh ta không hoàn toàn tin những gì Hoa Nhật Tâm nói, rõ ràng là anh ta đã nghe thấy sếp của mình ám chỉ phải ép Hoa Nhật Tâm ra bã.

“Các người đừng vui mừng quá sớm, sếp của chúng tôi không phải là người dễ cho người khác thể diện.”

Trương Phàm châm thuốc và nhìn Hoa Nhật Tâm với vẻ khinh bỉ.

Hoa Nhật Tâm đột nhiên nổi giận, trong lòng vốn đã khó chịu, Trương Phàm còn đổ thêm dầu vào lửa.

“Đợi lát nữa ông chủ Lư của các người đến, các người hãy cẩn thận một chút.”

Hoa Nhật Tâm vì thể diện mà bịa chuyện.

Trương Phàm ngẩn người, cân nhắc nếu Hoa Nhật Tâm tự tin như vậy, liệu ông chủ của có đến thật không?

“Được rồi, nếu ông chủ của chúng tôi tới tôi nhất định sẽ lễ phép với anh, quỳ xuống liếm giày cho anh cũng không thành vấn đề.

Trương Phàm vui vẻ cười nói.

“Vậy anh đợi mà liếm giày tôi đi.”

Hoa Nhật Tâm nói xong trong lòng liền có chút hối hận, tổ cha nó,

đi đâu để mang ông chủ Lư đến đây, nếu ông chủ Lư không đến coi như xong.

Mất mặt là chuyện nhỏ, nhưng mất mặt trước mặt Lý Phàm thì Hoa Nhật Tâm ngàn vạn lần không muốn.

Thậm chí trong một khoảnh khắc, Hoa Nhật Tâm đang tự hỏi liệu mình có đắc tội với Lý Phàm không, vì cái gì mà bất cứ lúc nào Lý Phàm có mặt thì mọi chuyện lại trở nên khó khăn như vậy.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một chiếc Mercedes-Benz S600 đã từ từ lao tới.

Nhìn biển số xe, Trương Phàm rùng mình một cái, điếu thuốc trong miệng rơi ra, đây là xe của ông chủ.

Chẳng lẽ ba của Hoa Nhật Tâm lại có mặt mũi lớn như vậy sao?

Trương Phàm tuy rằng kinh ngạc, nhưng trên mặt tràn đầy ý cười, vỗ vỗ cánh tay của Hoa Nhật Tâm nói: “Được lắm người anh em, rất có bản lĩnh.”

“Ý gì vậy?”

Hoa Nhật Tâm có chút nghi hoặc hỏi.

“Còn giả bộ cái gì nữa, ông chủ Lư của chúng tôi rồi, nhìn thấy chiếc xe đó không.”

Trương Phàm cười, chỉ vào chiếc xe nói.

Chương 144: Vênh váo tận trời

Bên trong chiếc Mercedes-Benz S600, trên mặt Lư Minh Sinh ngập tràng sự tươi cười nịnh nọt: “Anh Sở, chúng ta cùng nhau đi xuống đi, còn cần anh Sở đây đưa tôi đi xin lỗi Thiếu chủ nữa.”

“Thiếu chủ không muốn mọi người biết thân phận của mình, cậu gọi anh ta là anh Lý là được, tôi sẽ không xuống đâu, đông người lắm chuyện phức tạp không hay ho gì, cậu tự tính toán là được.

Sở Trung Thiên lúc này cũng không muốn thò đầu ra.

Người thân và bạn bè của Lý Phàm đđều ở đó, nếu quá tôn trọng Lý Phàm thì sẽ bị người khác nhìn ra, còn không đủ tôn trọng thì có thể sẽ bị Lý Phàm ghi sổ.

Cho nên Sở Trung Thiên nghĩ xong liền cảm thấy tốt hơn hết là ở yên trong xe, để khỏi phải xảy ra chuyện không kiểm soát được.

“Vậy tôi sẽ tự mình xử lý, sau này vẫn cần anh Sở nói giúp cho vài lời tốt đẹp.”

Sở Trung Thiên từ từ nhắm hai mắt khoát tay áo, Lư Minh Sinh đẩy cửa xe xuống xe.

Sau khi xuống xe, Lư Minh Sinh vừa đi vừa quan sát đám người Lý Phàm, phân tích rốt cuộc ai là Lý Phàm.

Nhìn thoáng qua Lý Phàm, Lư Minh Sinh lập tức dời ánh mắt đi, đúng là quần áo của Lý Phàm rất bình thường, không hợp với hình tượng Thiếu chủ lịch lãm trong lòng Lư Minh Sinh.

Long Môn Thiếu chủ có xuất thân như thế nào chứ, cho dù là “cải trang vi hành” thì cũng phải là trang phục xa xỉ, không thể mặc đồ bán hạ giá trên vỉa hè được.

Sau khi loại trừ Lý Phàm, ánh mắt của Lư Minh Sinh lại đảo qua Hứa Man, Lư Minh Sinh lắc lắc đầu khi nhìn thấy trang phục thuộc

thương hiệu hạng ba của Hứa Man dù đỡ hơn so với đồ vỉa hè.

Cuối cùng, ánh mắt của Lư Minh Sinh khóa chặt Hoa Nhật Tâm.

Theo quan điểm của Lư Minh Sinh, Hoa Nhật Tâm mặc bộ đồ Givenchy, đúng với kỳ vọng, ngoài ra, dáng vẻ của giám đốc công ty đầu tư Trương Phàm, cũng ảnh hưởng đến phán đoán của Lư Minh Sinh.

Lúc trước giao cho Trương Phàm phải bắt chẹt Hoa Nhật Tâm, cho nên Lư Minh Sinh theo bản năng nghĩ rằng người có thể được Trương Phàm đối xử nhiệt tình như vậy, nhất định không thể là Hoa Nhật Tâm mà tám phần là Long Môn Thiếu chủ tính cách khó ở, không muốn công khai đã ám chỉ thân phận cho Trương Phàm.

Sau khi cân nhắc, Lư Minh Sinh lập tức mặt mày hớn hở, bước nhanh về phía Hoa Nhật Tâm.

Trương Phàm vẫn luôn quan sát thái độ của ông chủ, nhìn thấy Lư Minh Sinh đang tươi cười tiến về phía Hoa Nhật Tâm anh ta lập tức khen ngợi thái độ của Hoa Nhật Tâm.

“Tổng giám đốc Hoa đúng là có mặt mũi nha, xem ra ông chủ của chúng tôi đúng là vì tổng giám đốc Hoa mà đến, chúng ta hãy đi gặp ông chủ của chúng tôi đi.”

Trương Phàm lập tức mỉm cười khen ngợi.

Trong lòng Hoa Nhật Tâm đắc ý vô cùng, ngẩng đầu sửa sang lại quần áo, giống như một con thiên nga nhỏ kiêu hãnh.

Tuy rằng trong lòng Hoa Nhật Tâm tự hỏi tại sao Lư Minh Sinh lại đột nhiên xuất hiện, nhưng vừa rồi còn khoác lác như vậy, hiện tại Lư Minh Sinh cũng đã tới, hơn nữa nhìn Lư Minh Sinh còn làm ra vẻ nịnh nọt lấy lòng, Hoa Nhật Tâm đột nhiên cảm thấy nói không chừng tình hình có biến hóa gì đó mà anh ta không biết cũng nên.

Nhưng mặc kệ là biến hóa như thế nào đi nữa, Hoa Nhật Tâm cũng cảm thấy chuyện này có lợi cho mình, ít nhất lần này giả vờ ngầu quá thành công rồi, còn lại thì chỉ cần lá mặt lá trái một phen

là được!

Lúc này, lời nói của Trương Phàm đã khiến đám người Vương Cẩn Mai chú ý cao độ.

Thấy Lư Minh Sinh đang sải bước lại thấy dáng vẻ của Hoa Nhật Tâm như đang nghênh đón cấp dưới, đám người Vương Cẩn Mai ngay lập tức mở cờ trong bụng.

“Vẫn là Nhật Tâm lợi hại, lần này còn gọi được cả ông chủ lớn đằng sau tới, cậu quản lý gì đó ơi, phải chăng tiền của chúng tôi có thể rút về được rồi không.”

Vương Cẩn Mai nói một cách tự hào.

Đối với Vương Cẩn Mai mà nói, sự chiến thắng của Hoa Nhật Tâm chính là sựchiến thắng của bà ấy, bởi vì Hoa Nhật Tâm chính là do bà ấy mời đến!

Trương Thúy Hoa và những người khác không do dự nữa, họ tỏ ra nhiệt tình cầu xin sự giúp đỡ, và họ nói những lời tốt đẹp kiểu tiền cũng cần với Hoa Nhật Tâm.

“Vừa rồi là dì đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, bây giờ nhìn lại thì vẫn là tổng giám đốc Hoa có năng lực, về sau tổng giám đốc Hoa khẳng định là tiền đồ vô lượng, khẳng định có thể trở thành người giàu có nhất Hán Thành.”

“Tổng giám đốc Hoa có mặt mũi, có năng lực, lại còn ngọc thụ lâm phong như vậy, không biết đã kết hôn chưa, nhà họ hàng của dì có rất nhiều con gái xinh đẹp, dì có thể giới thiệu cho tổng giám đốc Hoa.”

Vương Cẩn Mai nhướng mày, nghĩ thầm, các người giới thiệu cho Hoa Nhật Tâm cái rắm ấy, nếu không có thằng vô dụng Lý Phàm ngáng đường thì Hoa Nhật Tâm đã là con rể của tôi từ lâu rồi.

“Mấy cô đừng có tơ tưởng Nhật Tâm nữa, Nhật Tâm sẽ không thích những cô gái bình thường, thô thiển đó đâu.”

Cảnh cáo xong đám chị em của mình, Vương Cần Mai hung hăng trừng mắt nhìn Lý Phàm, thầm nghĩ đợi lát nữa sẽ xử lý tên vô dụng này, nhất định phải tranh thủ thời cơ tốt hôm nay để đá văng tên vô dụng này ra khỏi nhà!

Lý Phàm thực chất không để ý đến ánh mắt của Vương Cần Mai, mà là có chút buồn bực nhìn Lư Minh Sinh, anh không biết chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ Sở Trung Thiên đã có sai sót gì sao?

Thoáng suy nghĩ một chút, Lý Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ chỉ cần có thể lấy lại tiền là được, còn những chuyện khác thì tùy duyên đi.

Lư Minh Sinh đã đi đến chỗ Hoa Nhật Tâm và chủ động đưa tay phải ra.

Hoa Nhật Tâm ngông nghênh, ra vẻ chần chừ rồi nắm nhẹ tay Lư Minh Sinh sau đó lập tức buông ra, hiển nhiên là có chút khinh bỉ Lư Minh Sinh.

Vào lúc này, Hoa Nhật Tâm mặc kệ Lư Minh Sinh vì sao mà đến, ngược lại chỉ muốn giữ vững phong thái, cảm thấy làm như vậy sẽ trấn áp được Lư Minh Sinh và những chuyện về sau mới dễ bàn.

Lư Minh Sinh thật ra cũng không để ý, ngược lại trong lòng thầm nghĩ loại khí chất này, thái độ này, hẳn là Long Môn Thiếu chủ rồi, người bình thường không thể tỏ ra khí chất như vậy.

“Đây là ông chủ của chúng tôi Lư Minh Sinh, ông chủ, vị này chính là…”

Trương Phàm muốn giới thiệu Hoa Nhật Tâm cho Lư Minh Sinh nhưng Lư Minh Sinh nhớ tới lời dặn dò của Sở Trung Thiên, vẫy tay nói: “Cậu không cần giới thiệu, người này tôi có quen.”

Thấy Lư Minh Sinh quen biết Hoa Nhật Tâm, Trương Phàm lập tức rụt cổ, lui về phía sau.

Trương Phàm cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút kỳ quái, vừa rồi Lư Minh Sinh còn muốn mình bắt chẹt Hoa Nhật Tâm, sao lúc

này nhìn thấy Hoa Nhật Tâm lại giống như con trai nhìn thấy ba mình vậy, chẳng lẽ Hoa Nhật Tâm lợi hại vậy sao?

Hay là, nhà họ Hoa của anh ta nắm được nhược điểm uy hiếp Lư Minh Sinh?

Khi Trương Phàm đang nghi hoặc khó hiểu, Lư Minh Sinh đã bắt đầu lôi kéo Hoa Nhật Tâm xưng huynh gọi đệ.

“Người anh em, không người nhà anh cũng đầu tư tiền vào công ty chúng tôi, chuyện này chẳng phải là do hiểu lầm sao, nếu biết thì tôi nhất định đã chuyển tiền vào tài khoản của các anh rồi, hiện tại chuyện đã ra như vậy thì tôi nhất định sẽ sẽ lấy công chuộc tội.

Lư Minh Sinh nói xong vỗ ngực, đồng thời trong lòng cân nhắc.

Muốn Thiếu chủ vui vẻ, nhất định không thể trả lại tiền như bình thường được, không chỉ phải trả cả vốn lẫn lời mà còn phải đặc biệt trả thêm vài phần lợi tức mới được!

Hoa Nhật Tâm nhướng mày, trong lòng chợt bừng bừng vui sướng, đây giống như là đang buồn ngủ thì gặp chiếu manh vậy, Lư Minh Sinh này cũng quá nể mặt rồi.

“Ông chủ Lư thật đúng là không tồi, một khi đã như vậy làm nhanh đi, làm xong chúng tôi cũng không ở lại quấy rầy ông chủ Lư nữa.”

Lư Minh Sinh băn khoăn, sao có thể không quấy rầy chứ, phải làm cho anh quấy rầy nhiều hơn nữa mới được.

Tôi làm như vậy, không phải là vì để có thể nịnh bợ Thiếu chủ anh sao, xem ra Thiếu chủ vẫn chưa được hài lòng cho lắm, có lẽ phải tăng thêm nỗ lực mới được!

Chương 145: Nhầm lẫn

Vương Cẩn Mai đứng bên cạnh không ngừng vui vẻ, bật ngón tay khen ngợi Hoa Nhật Tâm, rồi trừng mắt nhìn Lý Phàm: “Tên vô tích sự này, cậu nhìn người ta xem, nếu không có người ta ra tay giúp đỡ, thì cậu có thể lấy lại số tiền này cho tôi không? Thế mà lúc nãy cậu còn to mồm lắm, mau nghĩ cách xin lỗi người ta đi!”

Giờ Vương Cẩn Mai muốn nhân cơ hội đánh kẻ sa cơ, mà giẫm mạnh lên người Lý Phàm, nói không chừng có thể ép anh ly hôn với Cố Họa Y.

Trương Thúy Hoa khinh bỉ liếc nhìn Lý Phàm, rồi ngả ngớn nói: “Hạng người này chỉ có thể so sánh với rác rưởi, tên vô dụng nhà cậu cách xa người ta tám con số, theo tôi thấy chị Vương nên đổi con rể đi, mà cậu cũng đừng đứng đây làm chúng tôi chướng mắt nữa, mau tự mình chấm dứt đi, như vậy đều tốt cho mọi người.”

Lý Phàm siết chặt nắm đấm, rồi buông ra ngay, cúi đầu không nói gì.

“Ôi cha, tên vô dụng nhà anh còn không vui nữa, lẽ ra tên nhu nhược như anh nên đi ăn mày, rồi tìm một bà mày mới đúng, anh đứng đó cau mặt với chúng tôi là muốn ăn đòn đúng không?”

Hứa Man xắn tay áo lên nói.

Lý Thục Phân nhổ nước bọt xuống dưới chân Lý Phàm nói: “Các chị em, giờ chúng ta vẫn chưa cầm tiền được, nên đừng bỏ lỡ thời khắc quan trọng này, cứ nghe thử tổng giám đốc Hoa và ông chủ Lư nói gì đã, rồi lát nữa hẵng dạy dỗ thằng nhu nhược này.”

Mọi người nhất thời chuyển sự chú ý về phía Hoa Nhật Tâm và Lư Minh Sinh.

Lư Minh Sinh đã hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải biến chuyện xấu thành chuyện tốt, để ôm được đùi Long Môn Thiếu chủ, có rút bao nhiêu tiền cũng chẳng sao.

“Cậu Lý yên tâm, chắc chắn tôi sẽ giải quyết chuyện này êm đẹp, không những trả lãi đầy đủ, mà còn có một bất ngờ.”

Hoa Nhật Tâm nhất thời nhíu mày, trong lòng cảm thấy hơi lạnh lẽo, cậu Lý cái gì, chẳng lẽ ông tới đây để phá đám à?

Da đầu Trương Phàm tê dại, vội đi tới nói nhỏ vào tai Lư Minh Sinh: “Ông chủ, đây không phải cậu Lý, mà cậu ta tên là Hoa Nhật Tâm.”

“Hả?”

Lư Minh Sinh nghi ngờ, cảm thấy cái tên Hoa Nhật Tâm này hơi quen: “Có phải người mới gọi điện cho cậu tên là Hoa Nhật Tâm đúng không?”

“Vâng ạ, ông chủ còn bảo tôi chuyển lời với cậu ta, nếu muốn tiền thì cứ tới tìm ông.”

Trương Phàm dè dặt nói.

Lư Minh Sinh nhất thời hối hận, chắc chắc lúc đó ông đã đoán sai tình thế, nhất định là do Long Môn Thiếu chủ muốn che giấu thân phận, nên đã đổi họ, không những không cho người khác gọi cậu ấy là Thiếu chủ, mà ngay cả tên cậu Lý cũng không được dùng.

Nhưng dù anh tên gì, thì miễn sao anh vẫn là Long Môn Thiếu chủ là được, mặc kệ anh đổi bao nhiêu họ tên, thì Lư Minh Sinh ông vẫn phải ôm chắc chỗ dựa này.

Mấy người Vương Cẩn Mai cũng lẩm bẩm, vốn tưởng rằng chuyện này sắp được ổn thỏa, ai ngờ lại đột ngột gặp trắc trở?

“Chuyện này là sao vậy chị Vương, sao ông ta lại gọi tổng giám đốc Hoa là cậu Lý, có khi nào ông chủ Lư nhận nhầm người không?”

“Chắc không đến nỗi nhận nhầm người đâu, tổng giám đốc Hoa cũng là người nổi tiếng mà, liệu có phải ông chủ Lư lỡ lời không?”

Trong tiếng xì xào bàn tán của mọi người, ông chủ Lư bỗng bật cười sảng khoái: “Ha ha ha, chỉ là hiểu lầm thôi, lúc nãy là do tôi lỡ lời, mọi người nhìn miệng tôi này, trưa nay uống chút rượu vào là không chịu nghe lời.”

Tảng đá trong lòng mấy người Vương Cẩn Mai bỗng tan biến, đồng loạt bật cười.

Hoa Nhật Tâm thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai ông chủ Lư nói: “Ông đừng uống rượu trong lúc làm việc, vì uống nhiều dễ hỏng việc.”

“Đúng đúng đúng, cậu nói đúng, sau này chắc chắn tôi sẽ không uống rượu vào bữa trưa nữa, cái đó, Trương Phàm cậu thống kê thông tin tài khoản của mọi người đi, lát nữa chúng ta sẽ giải quyết.”

“Vâng ông chủ.”

Trương Phàm lấy điện thoại ra, bảo mấy người Vương Cẩn Mai khai báo thông tin tài khoản, đợi mọi người đăng ký xong thì đi tới chỗ Lư Minh Sinh nói: “Ông chủ, tôi làm xong rồi ạ, ông định trả tiền theo cách nào ạ?”

Lúc trước Lư Minh Sinh đã đưa ra hai phương án, nếu là người có bối cảnh vững chắc, thì sẽ trả hết cả gốc lẫn lãi như đã cam kết lúc hùn vốn.

Người có bối cảnh chưa vững chắc, thì chỉ trả tiền gốc và lãi ngân hàng một năm.

Còn người không có thân phận bối cảnh thì không cần phải trả, cứ để mặc bọn họ ầm ĩ.

“Cậu cứ trả gấp ba tiền gốc, coi như tôi bồi thường cho mọi người.”

Lư Minh Sinh nói xong thì nháy mắt với Hoa Nhật Tâm, tỏ ý tôi giải quyết chuyện này OK chưa, Thiếu chủ thấy tôi biểu hiện tốt không?

Hoa Nhật Tâm sửng sốt, rồi trở nên vui vẻ, không ngờ Lư Minh Sinh không những nể mặt anh, mà còn cho anh thể diện rất lớn.

“Vậy thì cảm ơn ông chủ Lư, mong ông chủ Lư mau thanh toán cho mọi người.”

Hoa Nhật Tâm sợ Lư Minh Sinh đổi ý, nên giục ông ta mau thanh toán, chỉ cần tiền vào tài khoản mấy người Vương Cẩn Mai, thì Hoa Nhật Tâm có thể trừ khử Lý Phàm.

Trong lòng mấy người Vương Cẩn Mai mừng rỡ, không ngờ chuyện này lại chuyển hướng như thế, bọn họ không những thuận lợi lấy được tiền, mà còn có thể kiếm được rất nhiều, đúng là một dĩa bánh từ trên trời rơi xuống.

“Ông chủ Lư thật rộng lượng, Nhật Tâm cũng rất lợi hại, vừa xuất chiêu đã giải quyết mọi chuyện êm đẹp.”

“Cảm ơn tổng giám đốc Hoa, nếu không có cậu ra mặt, không biết chúng tôi sẽ ưu phiền đến cỡ nào, lúc nãy chúng tôi thật sự rất sốt ruột.”

“Tối nay chúng tôi phải mời tổng giám đốc Hoa một bữa thật ngon, chị Vương, chẳng phải chị nên bảo Họa Y nhà chị tới tiếp đãi tổng giám đốc Hoa à?”

Vương Cẩn Mai và hội chị em em líu ríu nói, ai cũng cực kỳ phấn khích.

Lư Minh Sinh thấy mấy người Vương Cẩn Mai vui vẻ, thì thầm nghĩ coi như chuyện này đã giải quyết xong, có lẽ Thiếu chủ sẽ cảm nhận được thành ý của mình.

“Ha ha ha, mọi người đều vui thì tốt, vậy, Hoa… Nhật Tâm, chúng ta lên xe tôi ngồi đi, ông Sở cũng đang ở trên xe, đúng lúc chúng ta có thể trò chuyện với nhau.”

Lư Minh Sinh nhiệt tình mời Hoa Nhật Tâm, nhưng anh ta lại hơi mơ màng gãi đầu, không biết ông Sở là ai.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Lúc nãy ông ta gọi anh là cậu Lý, giờ lại bảo anh đi gặp ông Sở, cái quái gì thế này?

Thấy Hoa Nhật Tâm không có động tĩnh gì, hơn nữa vẻ mặt cũng bất thường, trong lòng Lư Minh Sinh thấp thỏm, mơ hồ có dự cảm không lành.

“Cậu sao vậy? Ông Sở đang đợi cậu đấy.”

Lư Minh Sinh thăm dò, nhìn chằm chằm Hoa Nhật Tâm, quan sát phản ứng của anh ta.

Mấy người Vương Cẩn Mai đang phấn khích bỗng cứng đờ, cảm thấy hình như tình hình hơi bất ổn.

Lý Phàm không khỏi bật cười, nhướng mày nhìn Hoa Nhật Tâm đang phát ngốc, trong lòng đã hiểu rõ đại khái chuyện gì đang diễn ra, có lẽ lúc nãy tên mập chết bầm Lư Minh Sinh này nghĩ Hoa Nhật Tâm là anh.

Nhưng Lý Phàm không vạch trần, mà chỉ đứng bên cạnh xem kịch, đợi Hoa Nhật Tâm ăn quả đắng.

“Ông Sở mà ông nói là ai?”

Hoa Nhật Tâm làm liều ra vẻ cao ngạo, muốn dùng khí thế của mình để hù dọa Lư Minh Sinh, miễn sao có thể tạm thời lừa gạt ông ta, anh cũng chuẩn bị việc rút lui rồi.

Lư Minh Sinh hơi sửng sốt hỏi: “Cậu không biết ông Sở?”

Chương 146: Trở mặt đánh một tát

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Reng reng reng.

Điện thoại Lư Minh Sinh bỗng đổ chuông, ông lấy điện thoại ra nhìn tên người gọi, rồi vội xoay người đi qua một bên nghe máy: "Ông Sở, ông muốn căn dặn chuyện gì ạ?"

"Ông là đầu heo à? Tôi bảo ông đi giải quyết vụ việc, mà ông đang làm cái quái gì vậy?"

Sở Trung Thiên tức giận gầm lên.

Sở Trung Thiên ngồi trong xe đợi nửa ngày, thấy Lữ Minh Sinh luôn phớt lờ Lý Phàm, thì nhận ra điều bất ổn, nên mới gọi cho ông ta.

Lữ Minh Sinh thầm kêu khổ, xem ra lần này ông đã nhầm lẫn rồi, có lẽ Hoa Nhật Tâm đó thật sự là Hoa Nhật Tâm, chứ không phải là Long Môn Thiếu chủ mà ông tưởng.

"Tôi… tôi đang nói chuyện trả tiền với họ."

Click để xem ảnh

"Không có gì đâu dì, có lẽ đã xảy ra chút hiểu lầm, chúng ta trò chuyện một lát sẽ ổn thôi."

Hoa Nhật Tâm nói liều.

Lúc này Lư Minh Sinh đã thở hổn hển sải bước đi tới, tức giận

quát vào mặt Hoa Nhật Tâm: “Da mặt cậu dày thật, dám ra vẻ trước mặt ông đây, cậu Lý là người cậu có thể giả mạo à? Cậu chỉ là đồ bỏ đi mà thôi!”

Lư Minh Sinh mắng Hoa Nhật Tâm xong, thì tức giận giơ tay lên, tát vào mặt anh ta.

Bốp!

Một tiếng tát lanh lảnh vang lên, mấy người Vương Cẩn Mai đều ngạc nhiên đến mức hít ngụm khí lạnh.

Vương Cẩn Mai hoàn toàn không hiểu, lúc nãy Lư Minh Sinh còn nịnh bợ Hoa Nhật Tâm như vậy, sao mới chớp mắt đã trở nên như vậy?

Trong lòng mấy người Trương Thúy Hoa cũng nhất thời nguội lạnh.

Lúc nãy bọn họ còn vui vẻ vì có thể nhận được tiền lãi vượt mức, nhưng giờ mắt thấy tình hình thay đổi đột ngột, nói không chừng bọn họ chẳng những không có tiền lãi vượt mức, mà ngay cả tiền gốc cũng mất trắng.

“Một thằng ranh con như cậu cũng dám lừa ông đây, sao cậu không đi hỏi thăm thử xem ông đây là ai? Ở Hán Thành này, người dám lừa gạt Lư Minh Sinh tôi đều không có kết cục tốt đẹp.”

Lúc Lư Minh Sinh quát mắng, Trương Phàm đã giữ Hoa Nhật Tâm lại, chỉ thấy Lư Minh Sinh nổi giận liên tục đấm đá, thoáng chốc đã đánh Hoa Nhật Tâm bầm dập.

“Họ Lư kia, tôi nói cho ông biết, tôi cũng chẳng phải người dễ trêu, ba tôi là Hoa Tử Quốc! Nếu ông dám đánh tôi, tôi sẽ khiến ông không có kết cục tốt đẹp!” Hoa Nhật Tâm cố gắng bảo vệ chút mặt mũi cuối cùng của mình.

Click để xem ảnh

“Nhật Tâm lừa ông chỗ nào, rõ ràng ông tự nhận nhầm người, còn ra tay đánh người, ông có còn lý lẽ không đấy?”

Vương Cẩn Mai quát vào mặt Lư Minh Sinh.

Giờ Vương Cẩn Mai đã vinh nhục cùng hưởng với Hoa Nhật Tâm rồi, nếu anh ta mất sạch mặt mũi, thì bà cũng chẳng còn thể diện.

Hơn nữa, giờ thấy Hoa Nhật Tâm và Lư Minh Sinh đã đánh nhau, nên bà chỉ có thể lấy chuyện ông ta đánh người, để có cớ ép ông ta trả tiền.

Vương Cẩn Mai hét xong thì nháy mắt ra hiệu cho mấy người Trương Thúy Hoa, giờ mọi người đều ngồi trên một con thuyền, nên muốn lấy được tiền thì phải vinh nhục cùng hưởng.

Mấy người Trương Thúy Hoa hiểu ra ngay, cùng nhau đi tới kéo Trương Phàm ra, rồi đứng chắn trước mặt Hoa Nhật Tâm.

Vương Cẩn Mai chủ động dẫn một nhóm chị em bắt đầu mắng nhiếc Lư Minh Sinh.

“Tên khốn này, không ngờ ông còn dám đánh người, ông định lừa tiền chúng tôi đến khi nào, đó là tiền dưỡng già của chúng tôi đấy.”

“Ông đã gieo tai họa rồi còn hống hách như thế, tổng giám đốc Hoa giúp chúng tôi lấy lại tiền thì sai chỗ nào, thế mà ông dám đánh cậu ấy, ông xem chúng tôi là không khí à?”

“Các chị em, chúng ta cùng xông lên, xé rách miệng người đàn ông này, không thể bỏ qua chuyện này như thế được, nợ cũ nợ mới đều phải tính hết một lượt!”

Vương Cẩn Mai dẫn hội chị em đồng loạt xông lên, giơ tay thành hình móng vuốt, định cào mạnh lên người và mặt Lư Minh Sinh.

Lư Minh Sinh càng nổi nóng hơn, nhìn chằm chằm Vương Cẩn Mai đang cầm đầu nhóm người, rồi giơ tay lên tát mạnh vào mặt bà ta.

Bốp bốp!

Hai tay ông ta tát hai cái, làm Vương Cẩn Mai xoay hai vòng tại chỗ, rồi hét lên thảm thiết.

Lý Phàm đang thầm vui vẻ khi thấy Hoa Nhật Tâm bị đánh bầm dập, thì bỗng nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Vương Cẩn Mai, nên vội vàng chạy tới.

Mẹ vợ bị đánh là chuyện lớn, không ngờ anh vừa mới lơ là, đã để mẹ vợ mình bị đánh.

Nhưng thấy dấu tay đỏ ửng trên mặt Vương Cẩn Mai, trong lòng Lý Phàm vẫn hơi vui vẻ, dù gì ngày thường anh cũng hay bị bà bắt nạt.

“Dừng tay! Sao ông có thể ra tay đánh người giữa ban ngày ban mặt như thế?”

Lý Phàm lớn tiếng hỏi.

Lư Minh Sinh nhất thời sửng sốt, thấy nhân vật chính xuất hiện thì thu tay về ngay, rồi nở nụ cười lúng túng.

“Ôi cha, tôi nhất thời tức giận nên tinh thần hoảng loạn, đã đắc tội với cậu, mọi chuyện đều là lỗi của tôi, tôi xin lỗi cậu Lý, đều tại thằng ranh này giả mạo cậu Lý, khiến tôi thật sự tức giận.”

Lư Minh Sinh vừa nói vừa không ngừng cúi người với Lý Phàm, làm mấy người Vương Cẩn Mai sửng sốt.

Vương Cẩn Mai che má phải, thẫn thờ nhìn Lư Minh Sinh liên tục cúi người với Lý Phàm, rồi lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cảm thấy cả người đều không khỏe.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Lư Minh Sinh nói đánh liền đánh Hoa Nhật Tâm, còn khinh thường ba cậu ta nữa, nhưng tại sao ông ta lại cung kính tên vô dụng Lý

Phàm như thế?

Hơn nữa Lư Minh Sinh gọi Lý Phàm là cậu Lý, hình như lúc nãy ông ta tới đây là vì cậu Lý, chẳng qua là do ông ta nhận nhầm người, tưởng cậu Lý là Hoa Nhật Tâm…

Chuyện lúc nãy như một thước phim tua nhan trong đầu Vương Cẩn Mai.

Sau khi nhớ lại, Vương Cẩn Mai càng mơ hồ hơn, bà thật sự không hiểu tại sao Lư Minh Sinh lại làm thế.

“Mong cậu Lý rộng lượng bỏ qua cho tôi, lúc nãy tôi thật sự có mắt không tròng, không nhận ra cậu Lý trong đám đông ngay, nên mới để cho thằng oắt con đó lợi dụng sơ hở, làm trễ nãi việc lớn của cậu Lý.”

Lư Minh Sinh thấy Lý Phàm không nói gì, thì thầm kêu khổ, định quỳ thẳng trước mặt anh dập đầu lạy.

Nhưng để mọi người khỏi kinh hãi, Lư Minh Sinh chỉ có thể liên tục cúi người xin lỗi, thầm khẩn cầu trời Phật, mong Lý Phàm có thể tha thứ cho ông.

“Ngay cả mẹ vợ tôi ông cũng dám đánh, ông nói thử xem chuyện này nên giải quyết thế nào?”

Chương 147: Xin lỗi lý phàm

Lư Minh Sinh thầm kêu xong rồi, nhất thời hồn bay phách tán, ngơ ngác nhìn gò má đã sưng lên của Vương Cẩn Mai.

Chuyện này ông biết tìm ai để nói lý lẽ đây, không ngờ ông lại đánh mẹ vợ Long Môn Thiếu chủ, ông phải nhận tội thế nào đây?

Ông tự đâm mình ba nhát, hay thiến của quý của mình?

Trán Lư Minh Sinh toát mồ hôi hột.

“Đều tại tôi có mắt không tròng, không nhận ra bà là mẹ vợ cậu Lý, tôi đúng là không có mắt mà, tôi sẽ tự tát mình để nhận tội, bà chưa nói dừng, thì chắc chắn tôi sẽ không dừng lại.”

Lư Minh Sinh nói với Vương Cẩn Mai xong, thì không đợi bà ta phản ứng lại, đã giơ tay lên tát mạnh vào mặt mình.

Bốp bốp bốp!

Chỉ nghe thấy tiếng tát này, đã biết Lư Minh Sinh dùng hết sức lực, ông ta thật sự tát vào mặt mình ư?

Hoa Nhật Tâm không khỏi sờ vào gò má đã sưng húp của mình, ánh mắt không ngừng liếc nhìn Lý Phàm, anh không hiểu từ khi nào tên vô dụng như Lý Phàm lại uy thế đến vậy?

Lúc nãy Lư Minh Sinh hống hách như thế, mà giờ lại sợ đến tè ra quần, tình tiết xoay chuyển quá nhanh làm mọi người không kịp phòng bị.

Cả người Trương Phàm chết lặng, trước giờ anh chưa từng thấy ông chủ nhà mình mất mặt như thế.

Ngón tay Trương Phàm khẽ nhúc nhích, thậm chí anh còn có suy nghĩ, mình có nên tự tát mình cùng ông chủ không, nếu anh chỉ đứng bên cạnh nhìn, nói không chừng khi quay về anh sẽ bị gây

khó dễ.

Mấy người Trương Thúy Hoa đã kinh ngạc đến phát ngốc, ai cũng ngơ ngác nhìn Lư Minh Sinh, trong lòng đầy dấu chấm hỏi.

Vương Cẩn Mai nhìn bộ dạng Lư Minh Sinh, không những không hả giận, mà ngược lại trong lòng còn dâng lên cảm giác xấu hổ, rồi nhanh chóng chuyển sang tức giận.

Lư Minh Sinh làm thế là vì Lý Phàm, mà Vương Cẩn Mai thì luôn xem thường anh, giờ chuyện ầm ĩ thế này, chẳng phải mọi người đều biết mắt bà có vấn đề à?

Nhưng mắt bà có vấn đề ư?

Vương Cẩn Mai cảm thấy mình có cặp mắt tinh tường trời sinh, nên chắc chắn sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

“Ông ngừng lại đi!”

Vương Cẩn Mai tức giận quát Lư Minh Sinh.

Lư Minh Sinh sửng sốt, dù mặt ông đã sớm bị tát đến sưng húp, nhưng ông vẫn cảm thấy chưa đủ.

Để bày tỏ thành ý mình đã hoàn toàn thay đổi, ông phải tát mình đến mức thất khiếu chảy máu mới được, giờ cùng lắm ông chỉ tát mình sưng như đầu heo thôi.

“Hả? Thế này… vẫn chưa đủ đâu, tôi có thể tát tiếp mà, bà đừng thương xót cho tôi, tôi sẽ tự lo tiền thuốc men, đây là sự sám hối từ tận đáy lòng tôi.” Lư Minh Sinh vừa nói vừa lén lút nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm cười hờ hững nhìn Vương Cẩn Mai, anh đã nhìn ra vì sao bà tức giận.

“Tôi nói đủ là đủ, ông mau trả tiền cho chúng tôi, rồi cút khỏi đây đi!”

Vương Cẩn Mai càng nổi nóng hơn.

“À, Trương Phàm, cậu còn ngơ ngác ở đó làm gì, mau trả tiền cho mọi người đi, trả gấp 10 lần tiền gốc ngay cho tôi!” Lư Minh Sinh hét lên.

“Vâng ông chủ.”

Trương Phàm cúi đầu không dám nhìn Lư Minh Sinh, rồi xoay người lấy điện thoại ra gọi cho phòng tài vụ thu xếp thanh toán tiền.

Mấy người Trương Thúy Hoa ngạc nhiên đến mức há miệng thành hình chữ O, một lúc sau mới hoàn hồn, cùng nhau đi tới chỗ Lý Phàm.

“Vẫn là con rể nhà chị Vương lợi hại, chỉ một câu nói đã giải quyết xong mọi chuyện, thật… thật uy phong.”

Trương Thúy Hoa nói vẻ hơi trái lương tâm nói.

Trước đó bà ta xem Lý Phàm là người vô tích sự, giờ mặc dù anh đã xuất đầu lộ diện, nhưng quan điểm của họ về anh vẫn chưa thể xoay chuyển trong chốc lát.

Nhưng thấy Lý Phàm giúp mình lấy tiền về, hơn nữa còn gấp mấy lần tiền gốc, nên Trương Thúy Hoa mới khen một câu gượng gạo như thế.

Mặt Hứa Man như bị táo bón, nhíu mày nhìn Lý Phàm: “Tên vô… cái đó, anh làm cách nào mà ông chủ Lư sợ anh đến thế?”

Hoa Nhật Tâm đã mất hết thể diện, không dám đi tới trước mặt Lý Phàm, mà chỉ nấp sau lưng một dì lớn tuổi, dỏng tai nghe câu trả lời của Lý Phàm, anh rất muốn biết tại sao anh ta lại lợi hại như thế.

Vương Cẩn Mai thấy mọi người cảm ơn Lý Phàm thì trong lòng càng khó chịu hơn.

Nếu Hoa Nhật Tâm giải quyết chuyện này, chắc chắn Vương Cẩn Mai sẽ mở cờ trong bụng.

Nhưng nếu là Lý Phàm, thì lại làm Vương Cẩn Mai cảm thấy như ăn phải đống phân, cứ nghĩ tới là buồn nôn.

Nếu thứ Lư Minh Sinh trả lại không phải là tiền, mà là thứ khác, chắc chắn Vương Cẩn Mai sẽ phất tay nói không cần rồi bỏ đi ngay, vì bà thật sự quá mất mặt.

Lý Phàm càng uy phong, thì Vương Cẩn Mai càng cảm thấy mất mặt.

“Cũng không có gì, chỉ là tôi có một bạn học khá thành đạt, đúng lúc phụ trách chấn chỉnh nghiệp vụ tài chính toàn bộ Hán thành, công việc chính của cậu ấy là chỉnh đốn mấy công ty đầu tư như của ông chủ Lư.”

Lý Phàm thuận miệng bịa ra một lý do, mấy người Trương Thúy Hoa đều lộ vẻ mặt sáng tỏ, rồi ánh mắt ai cũng hiện lên vẻ khinh thường.

“Quả nhiên là tên vô dụng, dù thế nào cũng chẳng thay đổi được bản chất của mình, mà chỉ có thể cáo mượn oai hùm.”

Hứa Man lẩm bẩm.

Nói xong Hứa Man hơi bất bình, dựa vào cái gì mà tên vô dụng Lý Phàm có một bạn học tốt, có thể ra mặt giúp anh ta như thế, Hứa Man anh tốt hơn tên vô dụng đó nhiều, sao anh lại không có bạn học lợi hại như vậy.

“Anh nói gì?”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Hứa Man hỏi.

“Tôi nói anh là tên vô dụng cáo mượn oai hùm! Nếu không có bạn anh ra mặt, thì một kẻ nhu nhược như anh chỉ là con chuột rúc trong đống bùn thôi!”

Giờ Hứa Man vừa không phục vừa không cam lòng, đố kỵ đến mức tâm lý hơi bất ổn.

“Ồ, ông chủ Lư, ông chỉ trả tiền gốc cho nhà bọn họ là được, không cần bồi thường nhiều thế đâu, bọn họ chẳng có quan hệ gì với tôi cả.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Được, tôi sẽ làm theo lời cậu.”

Ông chủ Lư ngoan ngoãn như một con Golden Retriever.

Hứa Man thầm chửi thề, giờ mới nhớ ra tiền ba mẹ vợ vẫn đang bị Lý Phàm kiểm soát bằng một lời nói.

Trong lòng Trương Thúy Hoa sốt ruột, tức giận quát vào mặt Lý Phàm: “Tên vô dụng nhà cậu đang làm gì đấy, cậu có biết chừng ấy được bao nhiêu không, cậu có tư cách gì mà bảo ông ta không trả cho tôi, đó là tiền ông ta bồi thường cho tôi đấy!”

Trương Thúy Hoa vốn đang dương dương tự đắc khi vô cớ nhận được mấy tỷ, nhất thời nổi giận, vô thức quát vào mặt Lý Phàm.

Lý Phàm cười khẩy không nói gì, nhìn Trương Thúy Hoa như nhìn một bà hề.

“Bà chị này, bà phải hiểu rõ một điều rằng, nếu không có cậu Lý nói giúp, thì bà hoàn toàn không nhận được một xu nào, nếu bà tiếp tục bất kính với cậu Lý, thì cả đời này bà đừng hòng nhận được số tiền gốc đó.”

Ông chủ Lư như con chó trung thành bảo vệ chủ, đứng trước mặt Lý Phàm với khuôn mặt sưng húp, mắt to trừng mắt nhỏ với Trương Thúy Hoa.

Trương Thúy Hoa nhất thời tỉnh ngộ, cảm thấy lúc nãy mình thật sự quá ngu ngốc, sao bà có thể quát Lý Phàm chứ, lẽ ra bà nên tát thằng con rể vô dụng nhà mình để xin lỗi mới đúng.

“Hứa Man! Con mau xin lỗi Lý Phàm đi!”

Mặt Trương Thúy Hoa đỏ bừng, trừng mắt nhìn Hứa Man.

Chương 148: Tới gây sự

Hứa Man sửng sốt, không tình nguyện nhìn Lý Phàm, hoàn toàn không muốn xin lỗi anh.

“Mẹ, chúng ta cần gì phải xin lỗi tên vô dụng này, anh ta có tư cách gì mà bắt chúng ta phải xin lỗi.”

“Con muốn chọc mẹ tức chết đúng không, là mấy tỷ đấy, chúng ta tự dưng nhận được mấy tỷ! Chỉ cần nhận được số tiền đó, mẹ sẽ đổi chiếc BMW cho con, con mau học theo ông chủ Lư tự tát mặt mình hai cái đi.”

Trương Thúy Hoa kéo tay Hứa Man nói nhỏ.

Mấy tỷ đó, đủ để nhiều người bình thường từ bỏ tôn nghiêm, có mấy người cả đời chưa chắc đã kiếm được nhiều tiền như thế.

Hứa Man do dự một lát, phân vân giữa mặt mũi và BMW, cuối cùng trong lòng anh ta vẫn nghiêng về chiếc BMW.

Chuyện anh mất mặt trước Lý Phàm, chỉ có mấy bà dì biết.

Nhưng sau khi sở hữu BMW, anh có thể khoe khoang trước mặt bạn bè đồng nghiệp, hôm nay mất mặt, thì sau này có thể bù đắp lại gấp bội.

Hứa Man cắn răng, đi tới trước mặt Lý Phàm nói: “Lúc nãy là do tôi lỡ lời, mong anh tha thứ cho tôi, tôi sẽ tự tát mình để nhận tội!”

Bốp bốp.

Tiếng tát lanh lảnh lại vang lên, Hứa Man tát nhẹ vào mặt mình hai cái, rồi chớp mắt nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm bật cười ha hả: “Lúc nãy tôi chỉ nói đùa với hai người thôi.”

“Mẹ kiếp…”

Hứa Man định chửi thề, nhưng thấy Lư Minh Sinh đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm mình, thì sự hống hách kiêu căng bỗng tan biến.

“Ha ha, là thế à, Lý Phàm, anh vẫn thích nói đùa như thế, nếu vậy thì chúng tôi đợi tiền chuyển vào tài khoản, giờ chúng tôi xin phép đi trước.”

Hứa Man không dám ở lại đây nữa, ngộ nhỡ bị Lý Phàm trêu đùa thì sao, giờ anh ta đang nắm mấy tỷ trong tay, đợi nhận được tiền rồi anh sẽ tìm cơ hội báo thù sau.

Mấy người Trương Thúy Hoa nhanh chóng giải tán, lần lượt tới chào Lý Phàm và Vương Cẩn Mai.

Hoa Nhật Tâm lẫn vào đám đông đi ra ngoài, cũng chẳng chào hỏi Vương Cẩn Mai, mà nghiến răng nghiến lợi đi tới chiếc BMW của mình.

Hoa Nhật Tâm ngồi trên xe, nhìn khuôn mặt đã sưng húp của mình thông qua gương chiếu hậu, tức đến mức đập mạnh vào vô lăng hai phát.

“Khốn khiếp! Còn để cho thằng vô tích sự đó ra mặt nữa, sao lần nào anh ta cũng may mắn như thế! Đúng là khinh người quá đáng.”

Mắt Hoa Nhật Tâm thoáng quá tia thù hận, anh ngẫm nghĩ một lát, rồi lấy điện thoại ra gọi một số.

“Anh Đao, anh giúp tôi xử lý một người, người này tên là Lý Phàm, lát nữa tôi sẽ gửi ảnh anh ta cho anh, anh nhất định phải đánh anh ta đến mức tàn phế.”

“Tiền đặt cọc 300 triệu, sau khi hoàn thành sẽ nhận thêm 600 triệu!”

Anh Đao lạnh lùng nói.

“Không thành vấn đề, tôi sẽ chuyển khoản cho anh.”

Hoa Nhật Tâm chuyển khoản cho anh Đao xong, thì gửi hình Lý Phàm qua, rồi lấy thuốc ra hút.

“Hừ, để tôi xem lần này anh còn may mắn đến đâu?”

Cùng lúc đó, Vương Cẩn Mai xấu hổ trừng mắt nhìn Lý Phàm, rồi tức giận nói: “Cậu khoe khoang quá đấy, một thằng nhu nhược như cậu cũng muốn chứng minh bản thân đúng không? Nếu cậu muốn chứng minh thì phải dựa vào bản lĩnh của mình, chứ không phải cáo mượn oai hùm!”

“Con không định chứng minh bản thân, con chỉ thấy Hoa Nhật Tâm không giải quyết được, nên mới ra mặt giúp đỡ thôi.”

Lý Phàm không nhắc tới Hoa Nhật Tâm còn đỡ, vừa nhắc tới anh ta, Vương Cẩn Mai liền tức muốn nổ phổi, cảm thấy anh đang mượn Hoa Nhật Tâm để sỉ nhục mình không mắt nhìn.

“Nhật Tâm không phải là người cậu có thể so sánh, cậu đừng tưởng cậu giúp đỡ tôi, thì tôi sẽ thay đổi thái độ với hạng người vô dụng như cậu, đợi về nhà rồi tôi sẽ tính sổ với cậu.”

Vương Cẩn Mai tức giận xoay người rời đi, hoàn toàn không cho Lý Phàm chút sắc mặt tốt.

Lý Phàm khẽ lắc đầu, thầm nghĩ lần này anh làm ơn mắc oán, lòng người đúng là lệch lạc.

Lư Minh Sinh dè dặt nhìn Lý Phàm, thầm nghĩ rốt cuộc Long Môn Thiếu chủ này có chỗ nào khác thường, chẳng lẽ cậu ấy làm cậu chủ nhà giàu phát chán rồi, nên muốn trải nghiệm cuộc sống vô dụng?

Nghĩ như vậy, Lư Minh Sinh liền cảm thấy có lẽ mình nghĩ cũng đúng, chẳng phải ở nước ngoài có nhà giàu dẫn cả nhà giả vờ làm ăn mày, rồi trước đây cũng có hoàng đế bày sạp hàng trong hoàng

cung à, chắc chắn Thiếu chủ cũng thế.

“Cậu Lý, ông Sở đang đợi chúng ta ở trên xe, có phải chúng ta nên lên xe nói chuyện không?”

Lư Minh Sinh như tổng quản đại nội, dè dặt hỏi Lý Phàm.

“Sở Trung Thiên cũng tới rồi à, vậy thì đi gặp thôi.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Vâng, mời cậu đi bên này.”

Lư Minh Sinh đi trước dẫn đường, thầm nghĩ không hổ là Thiếu chủ, chỉ cần nhìn vào thái độ anh gọi tên Sở Trung Thiên, đã có thể cảm nhận được dáng vẻ đầy khí phách của người quyền thế.

Sở Trung Thiên đã đứng bên cạnh chiếc Mercedes-Benz S600, thấy Lý Phàm đi tới thì cung kính cúi chào: “Cậu Lý.”

“Ừm.”

Lý Phàm phát ra giọng mũi, xem như đáp lại Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên xoay người mở cửa xe, cười ha ha nói: “Mời cậu Lý lên xe.”

Lý Phàm ngồi vào xe, Sở Trung Thiên đóng cửa lại, rồi vòng qua bên kia lên xe.

Đây là lần đầu tiên Lư Minh Sinh thấy Sở Trung Thiên hầu hạ người khác như thế, trước đây toàn là người khác hầu hạ ông ta.

Lợi hại là gì, đó chính là có thể khiến ông trùm như ông ta phải hầu hạ.

Lư Minh Sinh nhanh chóng ngồi vào ghế phụ, nhìn Lý Phàm đang ngồi ghế sau, rồi nở nụ cười cực kỳ lấy lòng.

“Cậu Lý, đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt cậu, không ngờ lại gây ra

hiểu lầm lớn như thế, mong cậu Lý bỏ qua cho tôi, tôi đã đặt phòng ở câu lạc bộ Long Cung rồi, chúng ta tới đó vui vẻ tý đi."

Lý Phàm khẽ gật đầu, chẳng thèm đáp lại Lư Minh Sinh bằng giọng mũi.

Sở Trung Thiên trừng mắt nhìn Lư Minh Sinh, rồi nói: "Bình thường đầu óc tên mập Lư này luôn chậm chạp, hay làm những chuyện ngu ngốc, lúc nãy tôi đã mắng ông ta một trận rồi, giờ tên này đang định tẩy sạch, đi theo con đường ngay thẳng."

"Đúng đúng, tôi đang định làm ăn ngay thẳng, mong cậu Lý chỉ bảo đôi điều, cậu bảo tôi làm nghề gì, tôi sẽ làm nghề đấy."

Lư Minh Sinh chẳng cần mặt mũi gì cả, mà chỉ một lòng muốn ôm đùi lớn, chỉ cần ôm được đùi vàng ròng Lý Phàm này, thì chắc chắn sau này ông còn kiếm nhiều tiền hơn mở ngân hàng tư nhân, hơn nữa mỗi ngày cũng không cần phải thấp thỏm lo sợ.

Lý Phàm nhắm mắt lại không nói gì, như đang muốn phớt lờ Lư Minh Sinh.

Lư Minh Sinh thầm kêu khổ, cảm thấy Lý Phàm vẫn chưa hết tức, chắc chắn anh vẫn còn định kiến với mình, nên mới tỏ thái độ như thế.

Sở Trung Thiên thấy thế thì không dám nói gì nữa, ông có thể nói giúp Lư Minh Sinh một câu, là nể mặt ông ta lắm rồi, nếu ông vì ông ta mà làm Lý Phàm chán ghét, thì ông sẽ được một mất mười.

Két.

Chiếc Mercedes-Benz S600 thắng gấp, dừng ngay trên đường.

Vì xe thắng gấp nên Lư Minh Sinh theo quán tính đập đầu vào kính chắn gió, nhưng ông ta không nghĩ đến mình đầu tiên, mà quay đầu nhìn Lý Phàm.

"Cậu Lý không sao chứ, tài xế này của tôi bị mù rồi, đang yên đang lành tự nhiên thắng gấp làm gì, để tôi dạy bảo cậu ta một trận."

Lý Phàm nhíu mày nhìn ra ngoài cửa xe, chỉ thấy hai chiếc xe van, một trước một sau kẹp chiếc Mercedes-Benz, bảy tám tên du côn để kiểu tóc HKT, đang cầm gậy bóng chày đi tới.

“Có người muốn tới gây sự với chúng ta.” Lý Phàm khẽ cười nói.

Chương 149: Mỏi mắt mong chờ

Sở Trung Thiên và Lư Minh Sinh nghe Lý Phàm nói thế, thì cùng nhau nhìn ra ngoài cửa xe.

Chỉ thấy một nhóm xã hội đen đang sải bước đi tới, sắc mặt Sở Trung Thiên và Lư Minh Sinh đều trở nên khó coi.

Mẹ kiếp, liệu Thiếu chủ sẽ nghĩ gì khi ông để bọn họ gây sự trên địa bàn của mình?

Chắc chắn Thiếu chủ sẽ có định kiến về ông.

“Mấy tên khốn này! Cậu Lý cứ ngồi ở trong xe, để tôi đi giải quyết mấy tên không có mắt này.”

Sở Trung Thiên mặt đầy sát khí mở cửa bước xuống xe, khí thế ông trùm đã toát ra khắp người.

Lư Minh Sinh cười nói với Lý Phàm: “Mấy tên côn đồ này hoàn toàn không đủ tư cách để ông Sở giải quyết, cậu Lý cứ bình tĩnh ngồi xem kịch, chắc chắn lát nữa người đứng sau bọn họ sẽ tới đây.”

“Ừm.”

Lý Phàm bình tĩnh đáp lại, thầm suy đoán mấy tên côn đồ này xuất hiện quá trùng hợp, có khi nào bọn họ nhắm vào mình không?

Dù gì lúc nãy Lý Phàm cũng khiến Hoa Nhật Tâm và Hứa Man mất hết mặt mũi, nên hai người đó làm mấy chuyện ném đá giấu tay này cũng khá hợp lý.

Sở Trung Thiên đứng bên cạnh chiếc Mercdes-Benz, khinh thường nhìn mấy thanh niên để kiểu tóc HKT đang cầm gậy bóng chày.

“Các cậu dám ra tay với tôi? Mau mở to mắt chó của các cậu ra nhìn cho rõ ông là ai?”

Sở Trung Thiên tức giận quát.

“Phi!”

Thanh niên tóc vàng cầm đầu nhổ nước miếng, nghiêng đầu nhìn Sở Trung Thiên.

“Lão già kia, tôi mặc kệ ông là ai, nhưng tôi khuyên ông mau ngoan ngoãn ngồi vào xe đi, chuyện này không liên quan đến ông, người chúng tôi muốn tính sổ là Lý Phàm, để chứng tỏ chúng tôi là người văn minh kính già yêu trẻ, tôi cho ông một cơ hội cút khỏi đây đấy.”

Thanh niên tóc vàng cũng là một nhân tài, giờ đã trở thành người của ông trùm nhỏ, nên muốn ra vẻ làm người văn minh.

Sở Trung Thiên tức đến bật cười: “Ha ha, cậu cũng văn minh đấy, ông đây là Sở Trung Thiên, thấy cậu văn minh như thế, chỉ cần cậu quỳ xuống dập đầu lạy, tôi sẽ cho cậu cơ hội làm người lần nữa!”

“Mẹ kiếp!”

Thanh niên tóc vàng chửi thề, rồi ôm bụng cười lớn.

“Ha ha ha, buồn cười quá đi mất, với bộ dạng này của ông mà cùng dám giả mạo ngài Thiên, ông có biết ngài Thiên nhà chúng tôi có vai vế gì không? Ông ấy là ông tổ của tôi, cũng là ông nội đại ca tôi đấy, một lão già như ông có thể giả mạo được à?”

Mặc dù thanh niên tóc vàng biết tên Sở Trung Thiên, nhưng chưa hề gặp mặt ông ta, mà chỉ nghe đại ca mình nhắc tới xe riêng, và sự phô trương to lớn của Sở Trung Thiên khi đi ra ngoài.

Nhưng thấy chiếc Merxedes-Benz này không phải xe riêng của ông ta, hơn nữa nếu ông trùm Sở Trung Thiên thật sự ở đây, sẽ không đích thân đi ra ngoài, mà bất cứ tên đàn em nào bên cạnh ông ta cũng có thể xử lý mấy thanh niên tóc vàng.

Nghĩ như vậy, thanh niên tóc vàng liền quả quyết cho rằng người

trước mắt đang tên lừa đảo, định giả mạo Sở Trung Thiên để hù dọa mình.

Sở Trung Thiên tức đến nghiến răng, đây là lần đầu tiên ông gặp tên ngu xuẩn thế này.

Trước đây, chỉ cần Sở Trung Thiên ông xuất đầu lộ diện, thì dù là đàn em ngu xuẩn đến đâu cũng muốn nghĩ cách kiểm chứng.

“Có phải cậu cảm thấy đầu mình rất cứng đúng không?”

Sở Trung Thiên híp mắt, ánh mắt đã hiện lên tia hung ác.

Lý Phàm vẫn đang ngồi trong xe, nên Sở Trung Thiên định giải quyết êm đẹp, nếu mấy tên côn đồ này không hiểu tiếng người, thì ông cũng không ngại dạy dỗ bọn họ một trận, dù gì cũng phải cho Lý Phàm thấy ông không phải người vô dụng.

Sở Trung Thiên thật sự lo sợ, nếu Lý Phàm chướng mắt với ông, sẽ đá văng ông ra ngoài ngay, vậy thì đùi vàng mà ông khó lắm mới ôm được sẽ biến mất.

“Đầu tôi cũng không cứng lắm, mà hồi nhỏ từng luyện thiết đầu công, mẹ kiếp ông bớt nói nhảm lại đi, tụi bay lên hết cho tao!”

Thanh niên tóc vàng hét lên, rồi cắm đầu lao về phía Sở Trung Thiên trước, như đang muốn cho ông thấy đầu mình cứng đến đâu.

Sở Trung Thiên nện một quyền vào đỉnh đầu thanh niên tóc vàng, làm anh ta ngã nhào xuống đường.

Mấy thanh niên khác cũng cầm gậy bóng chày lên đánh, Sở Trung Thiên không hề sợ hãi, đơn độc đấm đá trong đám người, thoáng chốc đã đánh bọn họ nằm xuống dưới đường không đứng dậy được, thể hiện rõ khí phách của một ông trùm.

Trong chiếc Mercedes-Benz, Lư Minh Sinh lấy điếu xì gà Havana mà mình đã cất kỹ ra, cắt đầu xì gà xong, thì đưa cho Lý Phàm.

“Cậu Lý, cậu nếm thử xì gà Havana mà tôi đã cất kỹ xem, khó khăn lắm tôi mới có được nó, nhưng chắc chắn nó chả là gì với cậu.”

Lý Phàm kẹp điếu xì gà bằng hai ngón, Lư Minh Sinh vội lấy bật lửa dầu hỏa bằng vàng ròng ra, để châm lửa cho anh.

Lý Phàm ngậm điếu xì gà, lạnh nhạt nói: “Hút xì gà là phải dùng diêm gỗ tuyết tùng, sau này ông đừng dùng bật lửa như nhà giàu mới nổi nữa, sẽ bị người khác chê cười.”

Lư Minh Sinh sửng sốt, rồi cất bật lửa bằng vàng trong tay đi.

“Hì hì, chẳng phải tôi là nhà quê không biết gì sao, sau này tôi chắc chắn sẽ học tập thật tốt, không bao giờ để cậu Lý mất mặt.”

Nói xong Lư Minh Sinh cầm gạt tàn bằng thủy tinh lên, đợi Lý Phàm gạt tàn thuốc xuống.

Bên ngoài chiếc Mercedes-Benz, Sở Trung Thiên túm tóc thanh niên tóc vàng, rồi xách anh ta lên.

“Thiết đầu công của cậu vẫn ổn chứ?”

“Không ổn rồi, tôi thật sự không ổn rồi, ông thật lợi hại, nhưng ông đừng cản trở chúng tôi làm việc, chắc chắn anh Đao của chúng tôi sẽ không tha cho ông, ông có giỏi thì để tôi gọi anh Đao tới đây.”

“Ha ha, tôi sẽ cho cậu một cơ hội, cậu mau gọi đi.”

Sở Trung Thiên ném thanh niên tóc vàng xuống đường, định giải quyết anh Đao sắp lên sân khấu kia luôn.

Sở Trung Thiên muốn biết rõ ai đang đứng phía sau chỉ đạo việc nhắm vào Lý Phàm, chỉ cần trừng trị người này, thì ông sẽ lập được công lớn.

Nghĩ như thế, trong lòng Sở Trung Thiên nhất thời hơi kích động.

Thanh niên tóc vàng gọi xong thì nằm dưới mặt đường ngước nhìn

Sở Trung Thiên, đồng thời giơ ngón giữa ra.

“Ông đợi đó, anh Đao của chúng tôi sắp tới rồi, lần này anh Đao sẽ dẫn theo 100 người tới, bọn ông tiêu đời rồi!”

“Ha ha.”

Sở Trung Thiên cười khẩy, rồi giẫm chân phải lên ngực thanh niên tóc vàng.

Răng rắc.

Tiếng gãy xương vang lên, thanh niên tóc vàng bị Sở Trung Thiên giẫm gãy mấy chiếc xương sườn.

Lý Phàm đặt điếu xì gà trong tay xuống, rồi hạ cửa kính xe xuống nói: “Ông Sở, ông giải quyết xong chưa?”

“Chúng ta vẫn phải đợi thêm lát nữa, bọn họ là nhắm vào cậu, đợi đại ca bọn họ tới đây rồi, tôi sẽ hỏi rõ ai là đứng sau chỉ bảo.”

Lý Phàm khẽ gật đầu, nghe thấy mấy tên côn đồ này nhắm vào mình, thì đã chắc chắn mọi chuyện.

“Có lẽ là Hoa Nhật Tâm sai bảo bọn họ, ông hỏi rõ mọi chuyện là được, đừng làm gì anh ta cả, chúng ta cứ từ từ chơi đùa anh ta mới thú vị.”

“Vâng.”

Lư Minh Sinh nghĩ lúc nãy mình đánh Hoa Nhật Tâm bầm dập như thế, mà chẳng thấy anh ta dám hó hé câu nào, không ngờ một kẻ nhát gan như vậy lại dám ăn gan hùm mật gấu nhắm vào Long Môn Thiếu chủ, anh ta chê mình sống lâu quá à?

“Hoa Nhật Tâm nhát gan như thế, có lẽ không phải cậu ta làm đâu, nếu cậu ta muốn nhắm vào cũng phải là tôi mới đúng, vì tôi đã đánh cậu ta mà.”

Lư Minh Sinh nói.

“Ông cứ mỏi mắt mong chờ đi.”

Lý Phàm lạnh nhạt đáp.

Chương 150: Đây mới là uy phong

Anh Đao phóng mô tô chạy tới, còn hơn 100 người mà thanh niên tóc vàng nói thì ngay cả anh ta cũng chẳng nhìn thấy.

Chỉ có người đầu óc có vấn đề, mới có thể kéo nhiều người gây sự trên đường lớn.

Hơn nữa anh Đao cũng là người tài cao lớn mật, cảm thấy dù gì mình cũng là bá chủ một phương, chỉ cần nói tên đã có thể làm đối phương quỳ xuống ngay.

Xe mô tô dừng bên cạnh chiếc Mercedes-Benz, anh Đao thấy đàn em mình nằm dài dưới đường thì nhất thời tức đến mức thở phì phò.

“Các cậu thật làm tôi mất mặt, nhiều người như vậy mà không đánh lại một lão già, lão già đó đâu, để tôi dạy cho ông ta một bài học.”

Anh Đao vừa gào thét vừa rút dao săn bên hông ra.

Sở dĩ anh ta được gọi là anh Đao là vì anh ta dùng dao rất xuất sắc, còn khoe khoang rằng có thể hòa người và dao thành một.

“Đao, cậu đang định dạy tôi một bài học?”

Sở Trung Thiên đi ra từ phía sau xe.

“Dạy… ôi mẹ ơi! Ngài Thiên!”

Lúc anh Đao nhìn thấy Sở Trung Thiên, thì muốn dựng cả tóc gáy, anh vốn tưởng rằng là một lão già biết đánh võ, ai ngờ lại gặp ông trùm cấp ông nội.

“Sao ngài Thiên lại ở đây, chẳng lẽ mấy tên đàn em không có mắt của tôi…”

Anh Đao nói đến đây thì không thể nói tiếp được nữa, nếu đàn em anh thật sự đụng trúng Sở Trung Thiên, thì đó là tội lớn đáng chết khó mà chuộc lại được.

Bịch!

Anh Đao quỳ thẳng xuống đường, ném dao săn trong tay về phía trước, rồi ngoan ngoãn nói: “Ngài Thiên, là do tôi quản không nghiêm, để mấy tên đàn em ngu si của mình đắc tội với ngài Thiên, mong ngài Thiên trách phạt.”

Mấy tên côn đồ tóc vàng nhất thời hoảng loạn, vốn nghĩ rằng gọi anh Đao tới sẽ xoay chuyển tình thế, ai ngờ sự đảo ngược này quá lớn, sao đại ca nhà mình lại quỳ thẳng trước mặt người ta, sự ngang ngược hống hách của anh Đao ngày xưa đâu rồi?

Sở Trung Thiên nhấc chân lên, đạp vào ngực anh Đao, làm anh ta lăn mấy vòng.

“Các cậu đắc tội với tôi chẳng là cái thá gì, nhưng không ngờ các cậu dám bất kính với cậu Lý, tôi có giết chết các cậu cũng chưa hết hận.”

“Cậu… cậu Lý!”

Anh Đao ôm ngực, trong đầu chợt nhớ tới nhiệm vụ mình nhận lúc trước.

Chẳng phải Lý Phàm cũng họ Lý à, vậy anh ta chính là cậu Lý?

Nhưng cậu Lý này có lai lịch gì, mà ngay cả ngài Thiên cũng phải sợ anh ta.

Rõ ràng anh đã điều tra tài liệu về anh ta rồi, Lý Phàm đó chỉ là một kẻ nhu nhược bình thường, một tên vô dụng cực phẩm, thuộc kiểu người bám váy đàn bà.

“Ngài Thiên, cậu Lý là Lý Phàm à? Nhưng tôi đã đọc tài liệu về anh ta rồi, anh ta… anh ta không có bối cảnh gì cả.”

Bốp!

Sở Trung Thiên giơ tay lên tát vào mặt anh Đao, làm anh ta chảy máu mũi.

“Bối cảnh của cậu Lý là chuyện cậu có thể suy đoán à? Trước mặt cậu Lý tôi chỉ là một con giun đế, thì cậu cùng lắm chỉ là một hạt bụi.”

Anh Đao và mấy tên côn đồ tóc vàng đều sửng sốt, chuyện này thật kỳ lạ, Sở Trung Thiên đã là nhân vật lớn như vậy, thế mà trước mặt Lý Phàm chỉ là một con giun đế, rốt cuộc anh ta là thần thánh phương nào?

Anh Đao vốn cho rằng, Sở Trung Thiên đã là nhân vật cực kỳ đỉnh cấp rồi, nhưng giờ hiện thực đã dạy cho anh Đao một bài học, để anh biết thế nào người giỏi ắt có người giỏi hơn, nhân vật đỉnh cấp ắt có nhân vật đỉnh cấp hơn!

“Tôi sai rồi, ngài Thiên, ông nói xem tôi phải làm thế nào, hay là tôi dập đầu tạ tội với cậu Lý? Mặc cậu Lý đánh đập mắng nhiếc tôi thế nào cũng được.”

Anh Đao như đứa trẻ làm sai chuyện, thầm mắng Hoa Nhật Tâm là tên lừa đảo, rõ ràng đây là một cái bẫy, hơn nữa còn rất to, một khi rơi vào đó chỉ còn con đường chết.

“Chỉ dựa vào cậu? Cậu xứng để cậu Lý đánh mắng à, người sai bảo cậu nhắm vào cậu Lý là ai?”

“Là Hoa Nhật Tâm của đầu tư Đỉnh Hâm, anh ta trả tôi 300 triệu, bảo tôi đánh cậu Lý… đến mức tàn phế.”

Anh Đao nói tiếp: “Tôi thật sự không biết bối cảnh của cậu Lý, là Hoa Nhật Tâm gửi tài liệu cho tôi, giờ tôi sẽ đi tìm anh ta để tính sổ, đánh anh ta tàn phế luôn, sẵn tiện cắt luôn của quý của anh ta, để sau này anh ta biến thành thái giám!”

“Không cần đâu, cậu cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì đi, về chuyện liên quan đến cậu Lý, cậu không được tiết lộ nửa chữ

nào biết chưa?”

Sở Trung Thiên nói theo lời căn dặn của Lý Phàm.

“Hả?”

Anh Đao ngạc nhiên nhìn Sở Trung Thiên, không hiểu nguyên do.

“Cậu Lý muốn từ từ chơi đùa cậu ta, cậu đừng suốt ngày chỉ biết chém giết, cậu sắm đầu óc không phải chỉ để ăn cơm, mau dẫn người của cậu cút khỏi đây đi.”

Sở Trung Thiên lạnh lùng nói.

“Vâng vâng, chúng tôi cút ngay.”

Anh Đao dẫn mấy tên đàn em của mình rời đi ngay.

Lư Minh Sinh cười nịnh nọt nhìn Lý Phàm: “Cậu Lý thật sự dự đoán như thần, e rằng còn lợi hại hơn Gia Cát Lượng, tính toán hơn Khổng Minh và đa mưu túc trí hơn ông Ngọa Long.”

Nghe Lư Minh Sinh khen ngợi như thế, Lý Phàm hơi phức tạp nói: “Ông đang nói đùa à?”

“Hả?”

Lư Minh Sinh không hiểu, mình nghiêm túc tâng bốc như thế, sao lại biến thành nói đùa chứ?

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của Lư Minh Sinh, Sở Trung Thiên không khỏi bật cười nói: “Gia Cát Lượng, Khổng Minh, Ngọa Long đều là một người.”

“Ôi cha, tôi đúng là người không có văn hóa mà.”

Lư Minh Sinh cười ngượng ngùng.

Chiếc Mercedes-Benz lại khởi động, chạy về phía câu lạc bộ Long Cung.

Xe dừng trước cửa câu lạc bộ Long Cung, Lư Minh Sinh vội xuống xe mở cửa cho Lý Phàm.

Lý Phàm xuống xe vươn người, lắc lắc cánh tay nói: “Ông và ông Sở vào trong trước đi, tôi khởi động một tý rồi vào sau.”

“Được, chúng tôi sẽ gửi số phòng bao cho cậu.”

Lư Minh Sinh không dám làm trái quyết định của Lý Phàm, nói xong, ông ta cùng Sở Trung Thiên đi vào câu lạc bộ Long Cung.

“Ông Sở, có phải cậu Lý không vui đúng không, tôi thấy cậu ấy không được vui cho lắm.”

“Cậu Lý là người chúng ta có thể suy đoán à, ông cứ làm tốt chuyện mình nên làm là được.”

“Ông Sở nói chí phải, quả thật trên đường tới đây tôi chẳng đoán được suy nghĩ của cậu Lý, chúng ta thật sự không thể nhìn thấu những người như vậy.”

Sở Trung Thiên và Lư Minh Sinh thì thầm rồi đi vào Long Cung.

Khởi động xong, Lý Phàm cũng chắp tay ra sau lưng chậm rãi đi vào Long Cung.

Câu lạc bộ Long Cung là nơi đốt tiền xa hoa đồi trụy, một đêm có thể chi tới mấy tỷ, chỉ một chai Champagne đã có giá thấp nhất là mấy triệu, nên đây hoàn toàn không phải là nơi người bình thường có thể bước vào.

Lý Phàm bước vào câu lạc bộ Long Cung, tám nữ tiếp tân xinh đẹp mặc sườn xém xẻ tới đùi cùng cúi chào hô to: “Chào ông chủ.”

Theo động tác cúi chào của các nữ tiếp tân, cổ áo xẻ thấp hiện rõ làn da trắng nõn động lòng người.

Lý Phàm đi lướt qua mắt nhìn thẳng, khẽ nói: “Phòng bao số một.”

“Mời ông chủ đi theo tôi.”

Nữ tiếp tân xinh đẹp nhất cười ngọt ngào dẫn Lý Phàm đi vào trong, nửa người như muốn dán lên người Lý Phàm.

“Lý Phàm?”

Một giọng nữ kinh ngạc bỗng vang lên ở gần đó.

Chương 151: Xấc xược! ai dám

Lý Phàm nhìn qua đó, thấy một nhóm nam thanh nữ tú đang nhìn mình bằng ánh mắt khinh bỉ.

Cô gái có dáng người mảnh khảnh đứng chính giữa đám người, chính là người mới kinh ngạc thốt lên.

Cô ta là Trần Bình Bình – bạn học Cố Họa Y, cũng là người hay ganh đua vị trí hoa khôi của lớp và của trường với Cố Họa Y.

Nhưng dù Trần Bình Bình cố gắng thế nào, cũng chẳng bằng Cố Họa Y.

Tuy nhiên sau khi nghe nói Cố Họa Y gả cho một kẻ nhu nhược, Trần Bình Bình liền vui như nở hoa, thầm thu thập nhiều câu chuyện nhu nhược của Lý Phàm, đợi khi nào tụ tập bạn bè, sẽ nói ra một thể để sỉ nhục Cố Họa Y.

Nhưng không ngờ, hôm nay lại gặp Lý Phàm ở Long Cung, Trần Bình Bình định dùng Lý Phàm để luyện tay ngay, đợi khi nào tụ tập bạn bè, cô càng có thể sỉ nhục Cố Họa Y.

“Ôi cha, một người ăn mặc rách rưới thế này cũng có thể tùy ý đi vào Long Cung? Là do Long Cung hạ thấp giá, hay là do mấy người nông dân không biết tự lượng sức mình.”

“Bình Bình, em quen người này? Trông anh ta chẳng khác gì người đi thu phế liệu, em cần gì phải để ý đến hạng người này?”

Mấy anh đẹp trai vây quanh Trần Bình Bình, đều nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt khó ưa, vì bọn họ đều muốn cô ta làm bạn gái mình.

Trần Bình Bình khẽ cười nói: “Tên này là chồng bạn em, nhưng anh ta chỉ là một thằng nhu nhược từ đầu tới đuôi, suốt ngày bám váy đàn bà.”

“Hóa ra là một thằng ẻo lả, thật vô dụng, thời đại này rồi mà vẫn

còn đàn ông ẻo lả, thật làm mất mặt cánh mày râu.”

“Nhưng đáng lý hạng người vô dụng ẻo lả thế này, không đủ tư cách bước vào Long Cung mới đúng, chẳng lẽ anh ta là trai bao cho một phú bà nào đó? Có vẻ ở nhà bám váy không đủ ăn, nên muốn ra ngoài làm cún con, xem ra anh ta cũng khá lợi hại.”

“Ha ha, người này không phải là cún con, mà là vịt mới đúng, gặp phải hạng người nghèo hèn thế này thật xui xẻo.”

Mọi người cùng bật cười.

Lý Phàm nhíu mày, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Nữ tiếp tân đứng bên cạnh dẫn đường cho Lý Phàm, do dự một lát, rồi đuổi theo anh, tiếp tục dẫn đường.

Từ rất lâu về trước, Long Cung cũng dựa vào cách ăn mặc để nhìn người, nhưng gần đây Long Cung đã thay đổi quy tắc, hễ là người bước vào cửa, đều được đón tiếp chu đáo dù ăn mặc thế nào.

Thấy Lý Phàm không nói lời nào đã rời đi, hơn nữa còn được nữ tiếp tân xinh đẹp dẫn đường, nên sắc mặt Trần Bình Bình nhất thời trở nên khó coi.

Nữ tiếp tân ở Long Cung sẽ không dễ dàng dẫn đường cho người khác, trừ phi đối phương muốn đi tới mấy phòng bao cao cấp nhất.

“Lý Phàm! Tên vô dụng kia, anh đứng lại đó cho tôi, tôi còn chưa nói hết, thì anh không được rời đi.”

Trần Bình Bình cảm thấy mình bị Lý Phàm coi thường, nên hét lên.

Mấy trai đẹp đứng bên cạnh cũng chạy tới, nhanh chóng chặn đường Lý Phàm.

“Một người đàn ông cặn bã nghèo hèn bám váy đàn bà như anh, cũng dám sĩ diện trước mặt tôi, anh tưởng mình là ai, anh nghĩ anh ở bên Cố Họa Y rồi thì có thể sống tốt à? Dù cô ta ra ngoài bán

thân, cũng chẳng kiếm đủ tiền để anh tới Long Cung tiêu xài đâu!"

Trần Bình Bình tức giận gào lên, hoàn toàn phớt lờ hình tượng nữ thần của mình, mà giống như một nữ thần kinh bệnh tâm thần.

Lý Phàm nhất thời nổi giận nói: "Là Sở Trung Thiên mời tôi tới đây, nếu không phải nể mặt cô là phụ nữ, tôi đã sớm vả vào mặt cô vì câu nói lúc nãy rồi."

"Ha ha, tên khốn này rất có tính khí, cậu dám vô lễ với Bình Bình, ông đây sắp không nhịn được muốn ra tay với anh rồi!"

Một anh trai đẹp giơ đang làm nóng người.

Thật ra ở trong Long Cung, bọn họ chỉ dám nói lớn tiếng, chứ hoàn toàn không dám ra tay thật.

Mấy nhân viên bảo vệ trong Long Cung, chưa từng nhẹ tay với những người dám sinh sự ở đây.

Đa số những người sinh sự trong Long Cung đều bị đánh thừa sống thiếu chết, hoàn toàn gây dựng tên tuổi dạy bảo bằng máu và nước mắt.

"Một thằng nghèo như anh được Sở Trung Thiên mời đi ăn, ông ta là người thế nào, có thể để cho một thằng nghèo kiết xác như anh trèo cao à, e rằng anh còn chẳng xứng liếm giày cho ông ta!"

"Giờ mấy tên vô dụng đều có thể giả vờ như thế, trước khi giả vờ anh cũng nên chú ý hình tượng một chút, anh mặc đồ vỉa hè thế này mà cũng có thể gặp được ngài Thiên? Thật nực cười."

"Tôi nghi ngờ có lẽ anh ta vào đây để tìm phú bà, chí ít phú bà sẽ mua cho anh ta hai bộ đồ, tôi cảm thấy anh ta tới đây để… bán."

Một nhóm trai đẹp cùng bật cười, hình như Trần Bình Bình không hiểu, nên nghi ngờ hỏi: "Bán cái gì?"

"Bán cái này!"

Nói xong người đó vỗ mông mình, nhìn Lý Phàm cười nói: “Có lẽ hoa cúc tên vô dụng đã tàn rồi.”

“Ha ha ha.”

Trần Bình Bình cười nghiêng ngả, mấy trai đẹp bên cạnh đều thẩn thờ nhìn chằm chằm vòng một đang lắc lư của cô ta, ai cũng sắp chảy nước miếng ra ngoài.

“Anh nói rất có lý, chắc chắn tên vô dụng tới đây để bán thân. Tôi phải nói tin tức này cho Cố Họa Y biết, cả nam lẫn nữ nhà bọn họ đều ra ngoài bán thân, không hổ là người một nhà.”

Trần Bình Bình cười lớn nói, trong lòng cực kỳ sảng khoái.

“Xem ra cô rất hứng thú với công việc này, vậy thì tôi không ngại tác thành cho các người.”

Lý Phàm lạnh lùng nói, ánh mắt không khỏi bùng lên lửa giận.

Bọn họ khinh bỉ anh thế nào, anh cũng có thể mỉm cười, nhưng nếu họ vô lễ với Cố Họa Y, thì đã chạm vào điều cấm kỵ của anh.

Trần Bình Bình chỉ vào Lý Phàm cười nói: “Các anh có nghe thấy không, tên nhu nhược này thật mạnh miệng, các anh mau bắt lấy anh ta dạy dỗ một trận đi, tốt nhất là chụp ảnh anh ta bán thân lại, ai có thể làm được điều này thì em sẽ suy nghĩ việc làm bạn gái người đó.”

Nhóm trai đẹp nhất thời nổi máu thú, giờ ai cũng muốn bắt lấy Lý Phàm để làm chuyện đó!

“Bình Bình, em yên tâm, hôm nay chắc chắn tên vô dụng sẽ không chạy thoát được, anh đã gọi người tới chặn trước cửa Long Cung rồi, lát nữa em có thể lấy ảnh bán thân của tên vô dụng này!”

“Anh cũng tìm người rồi, muốn đối phó tên vô dụng này thật sự dễ như trở bàn tay, hôm nay chính là ngày tận thế của anh ta! Anh sẽ cho anh ta biết thế nào là khắp người đều là đàn ông!”

Mấy trai đẹp lần lượt rút điện thoại ra, ai cũng gào thét gọi người tới, trông giống như một nhóm ông trùm chuẩn bị ác chiến.

Trần Bình Bình vênh vang đắc ý nhìn Lý Phàm, rồi chỉ mũi giày mình nói: "Tên vô dụng kia, anh tới đây liếm sạch giày cho tôi, rồi tôi sẽ tha cho anh, bằng không hôm nay mấy người bạn của tôi sẽ tiễn anh lên tây thiên cực lạc."

Lý Phàm không nói gì, mà chỉ nhìn ra phía sau Trần Bình Bình, từ khe hở bên cạnh Trần Bình Bình, anh đã nhìn thấy bóng dáng Sở Trung Thiên rồi.

Nữ tiếp tân cũng nhìn thấy Sở Trung Thiên, nhất thời kinh ngạc đến hơi há miệng, ngạc nhiên nhìn Lý Phàm ở bên cạnh.

Sở Trung Thiên là ông chủ đứng sau Long Cung, tất nhiên nữ tiếp tân vừa liếc mắt đã nhận ra ngay.

Rốt cuộc người đàn ông mặc đồ bình thường này là ai?

Chẳng lẽ Long Cung vì anh mà đổi quy tắc?

Nữ tiếp tân nghĩ đến đây thì hơi hốt hoảng.

Thấy Lý Phàm không nói gì, Trần Bình Bình càng lớn tiếng hét: "Anh mau quỳ xuống liếm giày cho tôi!"

"Xấc xược! Ai dám đối xử với cậu Lý như thế?"

Một tiếng gầm giận dữ bỗng vang lên.

Chương 152: Người mà đến ngài thiên còn phải tôn kính

Sở Trung Thiên nghe thấy tiếng la mắng của Trần Bình Bình, phút chốc ông liền cảm thấy sốt ruột, nếu như Lý Phàm mà bị mất mặt ở trên địa côn của ông thì sau này ông cũng không cần phải xưng bá ở đây nữa, ra chợ mua miếng đậu hũ đập vào đầu chết cho rồi.

Vì vậy mà chưa đến trước mặt bọn Trần Bình Bình, Sở Trung Thiên đã lớn tiếng quát.

Trần Bình Bình đang tức giận nghe thấy có người quát tên mình, trong lòng càng cảm thấy bực bội, cô xoay người chỉ tay hét vào mặt Sở Trung Thiên: "Ông là ai, ai cho phép ông xen vào chuyện người khác hả, bà đây đang dạy dỗ rác thải, liên quan gì đến ông!"

Nhóm các anh chàng đẹp trai cũng xoay qua nhìn Sở Trung Thiên, mấy người ra dáng lực lưỡng cũng bắt đầu lên tiếng quát mắng.

"Khóa kéo quần của ai mà không kéo đàng hoàng, để cho ông già như ông thò ra ngoài, không ngoan ngoãn ở trong quần mà lại bò ra ngoài, muốn bị chúng tôi đạp chết hả!"

"Dám vô lễ với Bình Bình của chúng tôi hả, ông muốn chết rồi sao, có bản lĩnh thì lát nữa ông theo tôi ra ngoài Long Cung, sẵn tiện dẫn thêm mấy thằng rác thải đi cùng, để tôi dạy dỗ các người cách làm người."

Đang lúc mấy anh chàng đẹp trai đang hăng say mắng chửi, trong số đó có người tinh mắt, anh ta nhìn thấy Sở Trung Thiên liền nhỏ tiếng nói.

"Người này hình như là Sở Trung Thiên, các anh nhìn kỹ người rồi mới lên tiếng nói có được không, người đến được Long Cung đều không phải người bình thường."

Câu nói vừa lọt vào tai những người có mặt, Trần Bình Bình và những người khác liền giật mình, lúc này họ mới im lặng và quan

sát kỹ Sở Trung Thiên đang đứng đối diện.

Sở Trung Thiên nghiêm mặt cười nhạt: “Các anh được lắm, đã bao nhiêu năm rồi không ai dám nói chuyện với tôi như vậy.”

Sở Trung Thiên đẩy mấy anh đẹp trai đang đứng chắn đường qua hai bên rồi đi thẳng đến chỗ Lý Phàm.

“Ngài Thiên.”

Nhân viên lễ tân xinh đẹp liền nũng nịu cúi chào Sở Trung Thiên.

Đám người Trần Bình Bình hít thở mạnh, lần này đúng thật thân phận của Sở Trung Thiên đã được xác nhận rồi.

“Ối trời, Sở Trung Thiên sao ra đây rồi, sao lại là Sở Trung Thiên, vừa rồi chúng ta mắng chửi ông ta, vậy chẳng phải là lát nữa bi kịch sẽ được xảy ra.”

“Gì mà chỉ bi kịch, dựa theo lời đồn thì người nào đắc tội với người của ngài Thiên đều không có kết cục tốt, không chừng chúng ta đợi lát nữa sẽ bị quăng xuống sông.”

“Sẽ không thảm như vậy chứ, chúng ta cũng đâu phải người dễ dàng để người khác muốn làm gì thì làm được, cho dù là Sở Trung Thiên muốn xử lý chúng ta thì cũng phải nể mặt nhà chúng ta chút chứ.”

Cả đám người đã thật sự rối, đối mặt với đàn anh giang hồ có thế lực mạnh như Sở Trung Thiên, ai trong số họ đều định quỳ xuống xin tạ tội.

Sở Trung Thiên cúi người cung kính chào Lý Phàm: “Anh Lý, là do tôi sắp xếp không tốt, để mấy tên không có mắt mũi này đụng phải anh.”

Nhóm người Trần Bình Bình trước đó còn lo sợ Sở Trung Thiên sẽ xử lý họ như thế nào, nhưng sau đó nhìn thấy bộ dạng cung kính của Sở Trung Thiên dành cho Lý Phàm, phút chốc tất cả bọn họ đều cảm thấy bấn loạn trong lòng.

“Trời đất ơi, chuyện gì đã xảy ra vậy, có phải tôi bị hoa mắt rồi không? Ngài Thiên sao lại phải cung kính với cái thùng rác này như vậy.”

“Cái thế giới này có phải điên hết rồi không! Ở Hán Thành này vẫn còn có người có thể khiến ngài Thiên cung kính như vậy sao? Trời ơi, mắt tôi mù rồi, hay là Ngài Thiên bị điên rồi.”

“Có phải chúng ta gây họa lớn rồi không, người có thể khiến ngài Thiên cung kính như vậy, chắc chắn là người có tầm cỡ, Bình Bình à, rốt cuộc thì chồng của bạn học cô là làm gì vậy.”

Một đám công tử nhà giàu gần như nổ tung, họ chọc giận Sở Trung Thiên có thể chỉ là bị đánh, nhưng bây giờ chọc đến người mà Sở Trung Thiên còn phải cung kính, vậy thì hậu quả như thế nào, bọn họ còn dám tưởng tượng nữa.

Cả người Trần Bình Bình cũng nghệch ra, cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không phải nói Lý Phàm là kẻ bất lực ăn bám sao, sao lại có thể khiến Sở Trung Thiên khách sáo với anh ta như vậy.

“Anh ta, anh ta chỉ là tên ăn bám, tôi đã tìm hiểu qua chuyện của anh ta rồi, ngài Thiên có phải nhận lầm người rồi hay không… Ngài Thiên, anh ta chỉ là tên rác rưởi, ăn hại, phế nhân! Sao ông lại đối xử với hắn… như vậy!”

Pặc!

Không đợi Trần Bình Bình nói hết thắc mắc trong lòng mình ra, Sở Trung Thiên đã táng một bạt tai vào mặt Trần Bình Bình.

Trần Bình Bình đã trải qua vài lần thẩm mỹ chỉnh hình nhỏ, gương mặt tinh xảo chích đầy collagen của cô phút chốc biến dạng.

Cằm lệch, mũi vẹo, hai bên mặt không đối xứng.

Cái bạt tai đó khiến cho Trần Bình Bình từ cô gái xinh đẹp kiều mỹ, biến thành ma nữ xấu xí kỳ dị.

“Còn dám bất kính với anh Lý, cô muốn Sở Trung Thiên này xấu hổ trước mặt anh Lý phải không?”

Sở Trung Thiên lạnh lùng nói.

Đám công tử nhà giàu đứng bên cạnh Trần Bình Bình nhìn thấy bộ dạng xấu xí lúc này của cô, phút chốc họ liền đứng cách xa cô, giống như là không hề quen biết Trần Bình Bình.

Nếu như nói trước đó Trần Bình Bình như món ngon tinh tế, ai nhìn vào cũng muốn động tay muốn ăn, thì giây phút này đây, cô ngay cả đến cơm thừa canh cặn cũng không bằng.

“Anh Lý, tôi sai rồi, vừa rồi tôi là do bị tiện nhân Trần Bình Bình này mê hoặc, có lời lẽ xúc phạm anh Lý, tôi xin lỗi anh.”

“Tôi cũng xin lỗi, tôi cũng bị Trần Bình Bình mê hoặc, xin anh Lý đại nhân rộng lượng bỏ qua, tôi chỉ là đồ bỏ đi, xin anh Lý đừng chấp nhặt với tôi.”

“Tôi xin chịu phạt, chịu bị đánh, chỉ mong anh Lý tha lỗi cho tôi, anh muốn tôi làm gì cũng được, từ giờ về sau tôi sẽ cắt đứt quan hệ với tiện nhân Trần Bình Bình này.”

Đám công tử nhà giàu đâu dám giỡn mặt nữa, lúc này ai cũng ngoan ngoãn như cháu ngoan, ai cũng cúi đầu xin lỗi Lý Phàm, mong Lý Phàm bỏ qua không tiếp tục truy cứu.

Sở Trung Thiên lui trở lại đứng kế bên Lý Phàm, cung kính hỏi: “Anh Lý, anh muốn xử lý bọn họ như thế nào? Chỉ cần anh nói, muốn xử lý như thế nào cũng được, phía sau có con sông, quăng bọn họ xuống sông cũng không thành vấn đề.”

Đám công tử nhà giàu giật mình, ai cũng hoang mang lo sợ, họ nhìn Lý Phàm với ánh mắt khủng hoảng van nài, giống như chú dê trắng tội nghiệp trước mặt vua sói.

“Anh Lý, anh đại nhân rộng lượng, hay để tôi quỳ lạy anh, chỉ cần anh tha cho tôi, anh muốn tôi khấn lạy mười cái, một trăm cái đều

được.”

“Người cầm đầu là Trần Bình Bình, nếu không phải con đàn bà này xúi bậy thì sao chúng tôi dám đắc tội với anh Lý được, xử lý Trần Bình Bình trước, để anh Lý nhìn thấy được thành ý của chúng ta.”

Vừa dứt lời, anh công tử nhà giàu liền vồ thẳng vào Trần Bình Bình, đấm thẳng vào mặt cô.

Đối với gương mặt đã bị hủy dung nhan của Trần Bình Bình, nhóm công tử nhà giàu đã không còn cảm giác thương hoa tiếc ngọc, thêm vào bị uy hiếp quăng xuống sông, nếu bây giờ họ không hành động gì đó để khiến Lý Phàm nguôi giận, e là lát nữa họ sẽ bị quăng xuống sông để làm mồi cho cá.

“Á!”

Trần Bình Bình kêu thảm thiết rồi té ngã trên mặt đất, cô không hề tưởng tượng được mình sẽ thê thảm như vậy.

Trước đây những người đàn ông này đối với cô như ong bướm hái hoa, không ngừng vây quanh cô, giờ đây trong chớp mắt, họ đã biến thành thú dữ thẳng tay ngắt bỏ chà đạp hoa.

Có người cầm đầu, những người còn lại trong nhóm liền gia nhập hùa theo, họ không ngừng chân đạp tay đấm vào Trần Bình Bình, đem khủng hoảng trong lòng biến thành bạo lực trút lên người cô.

Trần Bình Bình bị đánh đến không ra hình hài gì, cổ họng cũng khàn tiếng vì la hét, trông cô không khác gì con búp bê vải rách nát.

Lý Phàm khẽ lắc đầu và bình thản nói: “Cô ấy muốn trở thành cô gái cụt chân, ông Sở ông sắp xếp xử lý, còn những người đàn ông còn lại, he he, cho họ trải nghiệm cảm giác được người đàn ông khác chơi đến toàn thân ướt sủng đi.”

Lý Phàm hoàn toàn áp dụng câu gậy ông đập lưng ông,

“Xin đừng mà!”

Chương 153: Âm mưu

Nhóm công tử nhà giàu nghe được sợ đến ngây người đứng hình, ngoại trừ câu xin đừng mà, họ không còn nói được câu gì khác.

Ai có thể nghĩ rằng Lý Phàm ăn mặc bình thường như vậy, nhưng thân thế lại mạnh như vậy, có thể khiến cho ông trùm lớn Sở Trung Thiên cung kính như vậy.

Nếu hiện tại có thuốc hối hận, mấy công tử nhà giàu này sẽ ngay lập tức uống liền mà không chút do dự.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, ngay lúc Trần Bình Bình hét tên Lý Phàm, những công tử nhà giàu này chắc chắc sẽ sán ngay bạt tai vào mặt cô ta.

Chỉ có điều là làm gì có chuyện nếu như, chỉ có hiện thực tàn khốc mà thôi.

Lễ tân xinh đẹp đã nhanh trí thông báo bảo vệ đến, một đội bảo vệ của Long Cung liền xuất hiện, xếp hàng ngay ngắn trước mặt Lý Phàm và Sở Trung Thiên.

Nhìn đội bảo vệ đầy tinh thần của Long Cung, nhóm công tử nhà giàu đã cảm nhận được tuyệt vọng.

Lần này đúng thật là xong đời rồi!

Lý Phàm cất bước đi về phía trước, nhóm công tử nhà giàu liền khẩn trương quỳ xuống, nhìn Lý Phàm với ánh mắt tội nghiệp van nài.

“Anh Lý, không phải, ông nội Lý, ông tha cho tụi tôi đi, chúng tôi có mắt mà như mù, sau này có gặp ông nội Lý thì chúng tôi nhất định sẽ cung kính lễ phép, xin ông cho chúng tôi một cơ hội!”

Lý Phàm liếc mắt nhìn đám công tử nhà giàu đang cầu xin tha thứ, anh khinh thường nói: “Nếu không có ông Sở xuất hiện thì có phải

là các anh sẽ cho người xử lý tôi phải không?”

Nhóm công tử nhà giàu không dám nói gì để đáp lại, bọn họ rất muốn nói rằng đó chỉ là đùa vui, nhưng lại không dám nói láo.

“Các anh có thể làm mùng một, vậy thì tôi sẽ đóng vai mười lăm, lần này tôi chỉ cho các anh bài học nhỏ, sau này ra đường nhớ để mắt nhìn người một chút.”

Lý Phàm nói xong phủi tay rời đi, lễ tân xinh đẹp cũng nhanh bước chạy theo để tiếp tục dẫn đường cho Lý Phàm.

Sở Trung Thiên dặn dò bảo vệ theo ý của Lý Phàm, sau đó đội bảo vệ hung hăng kéo Trần Bình Bình và nhóm công tử nhà giàu rời đi.

“Người có mắt như mù đúng là quá nhiều, dám chọc giận anh Lý, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Sở Trung Thiên thầm lẩm bẩm, rồi nhanh chân chạy theo Lý Phàm.

Lý Phàm đi đến cửa bao phòng, Lư Minh Sinh tươi cười đứng ngay cửa chờ Lý Phàm.

Nhìn thấy Lý Phàm đi đến, Lư Minh Sinh liền nhanh chóng đẩy cửa ra: “Anh Lý, xin mời vào.”

Sau khi Lý Phàm vào trong bao phòng, Lư Minh Sinh lại nhanh chóng chạy theo và kéo ghế cho Lý Phàm.

“Xin mời anh Lý ngồi.”

Nhìn dáng vẻ của Lư Minh Sinh, lễ tân cảm thấy khó chịu trong lòng, vốn dĩ họ định đến làm những việc này cho Lý Phàm, giờ có vẻ như đã bị anh chàng mập này tranh giành hết phần.

Lúc nãy nhìn thấy thái độ của Sở Trung Thiên dành cho Lý Phàm, lễ tân xinh đẹp liền nảy sinh ý định muốn nương nhờ Lý Phàm, nhưng nãy giờ vẫn không có cơ hội để thể hiện.

Sau khi Lý Phàm ngồi xuống, Sở Trung Thiên cũng vừa vào đến

bao phòng, ông phủi tay ra hiệu cho lễ tân ra ngoài, lễ tân đành bất lực lui ra ngoài.

“Anh Lý, đã dặn dò xử lý theo ý anh rồi, đợi lát anh có muốn xem tường thuật trực tiếp không?”

Sở Trung Thiên vội vàng báo cáo lại tình hình.

“Không cần đâu, tôi nhớ vợ rồi, tùy tiện ăn chút đồ, rồi ông cho người đưa tôi đến công ty của Họa Y.”

Thấy Lý Phàm không mấy có hứng thú, nên Sở Trung Thiên và Lư Minh Sinh cũng không nói gì thêm nữa, họ lo sợ sẽ khiến cho Lý Phàm không vui.

Sau khi sắp xếp đồ ăn xong, Lý Phàm tùy tiện ăn chút, sau đó yêu cầu Sở Trung Thiên đưa mình đến công ty Cố Họa Y.

Lư Minh Sinh đưa tiễn Lý Phàm với ánh mắt có chút ai oán, vốn dĩ trong lòng định sẽ nương nhờ vào Lý Phàm, nhưng nào ngờ lại khó khăn như vậy, sau này không biết sẽ còn cơ hội không.

…

Giờ phút này, công ty nhà họ Cố.

Trong văn phòng, Cố Thiệu Dũng nhìn đồng hồ rồi lấy điện thoại ra gọi cho Cố Tuấn Hào.

“Tuấn Hào, sắp xếp người xong xuôi chưa?”

“Đã sắp xếp đàng hoàng rồi, lập tức có thể khiến cho xưởng nguyên liệu ngừng sản xuất, lần này Cố Họa Y sẽ không có gạo mà ăn, coi cô ta có thể làm được gì, ha ha.”

Đầu dây bên kia điện thoại vang lên tiếng cười gian xảo của Cố Tuấn Hào.

“Vậy là được rồi, lần này nhất định phải khiến cho Cố Họa Y mất mặt, chúng ta phải đoạt lại quyền chủ động mới được.”

Cố Thiệu Dũng hung hăng nói.

Thời gian gần đây, sự nghiệp của Cố Họa Y lên như diều gặp gió, khiến cho Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào cảm nhận được sự uy hiếp.

Hai người hợp lại bày kế, quyết định tạo ra một số sự cố khiến cho xưởng nguyên liệu phải ngừng sản xuất, như vậy thì đơn hàng mà Cố Họa Y nhận của tập đoàn Vinh Khang sẽ không thể giao hàng theo đúng kỳ hạn, lúc đó cô sẽ phải đối mặt với khoản bồi thường khổng lồ.

Chỉ cần đạp được Cố Họa Y xuống, bọn họ mới có thể dễ dàng nắm giữ quản lý sự nghiệp gia tộc, như vậy mới có thể có nhiều lợi nhuận hơn.

Cố Tuấn Hào buông điện thoại xuống, nghiên đầu nhìn mấy công nhân đang đứng bên cạnh, rồi nhỏ tiếng nói: “Những gì tôi trước đây dặn dò các anh, các anh đã ghi nhớ chưa?”

“Dạ, đã ghi nhớ rồi, anh Tuấn Hào yên tâm, chỉ cần chúng tôi ra tay, đảm bảo xưởng nguyên liệu sẽ lập tức ngừng sản xuất, chỉ cần chúng tôi không nói vấn đề lỗi phát sinh ở đâu, họ sẽ không thể nào điều tra ra được vấn đề, dây chuyền sản xuất cũng sẽ không thể nào tiếp tục sản xuất.”

Người cầm đầu vừa nói vừa cười với gương mặt đầy gian xảo.

“Vậy được rồi, chuyện này thành công sẽ không thiếu phần của các anh đâu, mau đi xử lý đi.”

Cố Tuấn Hào đưa những người công nhân đó về lại xưởng sản xuất, khóe miệng anh hiện lên nụ cười đắc ý.

“Tiện nhân Cố Họa Y, cô và Lý Phàm cùng nhau đi ăn rác thải đi, sau này mình sẽ khiến cho hai người phải quỳ dưới chân của mình!”

Cố Tuấn Hào nói mà mắt anh tràn đầy oán hận.

Rất nhanh, đèn ở khu vực xưởng lấp lóe vài cái, đó là dấu hiệu nguồn điện không ổn, ngay sau đó đèn của cả khu xưởng tắt lịm, tiếng gầm rú phát ra từ chuyền sản xuất cũng không còn.

“Ha ha ha, thành công rồi, để mình liên hệ thêm mấy người đàn em cố tình chắn đường, không thể để Cố Họa Y vào xưởng dễ dàng như vậy được, phải hù cô ta mới được.”

Cố Tuấn Hào gọi điện thoại, sắp xếp lúc sau rồi lên xe rời khỏi xưởng sản xuất.

Khu sản xuất bất ngờ mất điện, dẫn đến toàn bộ chuyền sản xuất ngưng hoạt động, điện thoại thông báo của xưởng sản xuất rất nhanh vang lên trên điện thoại của Cố Họa Y.

Cố Họa Y nghe xong thông báo, gương mặt cô hiện rõ vẻ lo lắng.

Nếu xưởng nguyên liệu ngừng sản xuất, vậy nguyên liệu phía sau không kịp cung ứng, tình hình sẽ rất nghiêm trọng, phía sau sẽ có rất nhiều đơn hàng không thể giao hàng đúng hẹn, khoản bồi thường của tất cả những đơn hàng đó đều rất lớn.

Cố Họa Y thoáng suy nghĩ, sau đó liền lập tức thu dọn đồ rời khỏi văn phòng, cô định đích thân đi đến xưởng nguyên liệu xem tình hình.

Cố Họa Y vừa khoác ba lô bước ra khỏi tòa nhà văn phòng, cũng vừa đúng lúc Lý Phàm đi vào.

“Họa Y, em chuẩn bị đi đâu vậy?”

Lý Phàm có chút ngạc nhiên hỏi.

“Xưởng nguyên liệu xảy ra chút vấn đề, anh đến tìm em sao?”

Cố Họa Y hỏi.

“Có chút nhớ em, nên qua đây thăm em.”

Lý Phàm cười dịu dàng.

Cố Họa Y trợn mắt liếc nhìn Lý Phàm, trong lòng cô như đang ngồi trên đống lửa.

“Nhìn bộ dạng ngây ngô của anh kìa, nếu anh không có việc gì thì đi với em qua xưởng nguyên liệu vậy.”

“Được, anh đi với em.”

Lý Phàm nhanh chân đi về hướng xe của Cố Họa Y, giúp cô mở cửa xe.

Cố Họa Y mỉm cười rồi ngồi vào ghế và khởi động xe.

Lý Phàm vòng qua ngồi vào ghế phụ, nghiên đầu nhìn Cố Họa Y đang tập trung lái xe.

Cố Họa Y bị anh nhìn đến nỗi có chút không được tự nhiên, cô liếc nhìn Lý Phàm và nói: “Sao đột nhiên anh lại nhớ em, có phải ở nhà lại bị oan ức gì rồi phải không?”

“Bị oan ức thì không có, nhưng mà có thể anh chọc mẹ giận rồi.”

Lý Phàm tỏ vẻ đầy tâm trạng cúi đầu thở dài, anh kể lại chuyện đòi tiền giúp Vương Cẩn Mai.

“Anh bắt Lư Minh Sinh đền gấp mười lần số tiền?”

Cố Họa Y thật sự bất ngờ.

Chương 154: Có việc cứ tìm tôi

Cố Họa Y từng nghe đến Lư Minh Sinh, đó là một người thường thích chiếm lợi.

“Không phải em nên chú ý đến việc mẹ anh bị đánh sao?”

Lý Phàm hơi khó hiểu hỏi.

Cố Họa Y nhướng mày, tức giận nói: “Sau khi em để ý đến thì sao? Nên trách mẹ em ra mặt thay cho Hoa Nhật Tâm, hay phải trách anh không bảo vệ mẹ em cho đàng hoàng.”

Cố Họa Y cố ý vờ như không biết gì về chuyện Vương Cẩn Mai bị tát, nhưng lại bị cái tên ngay thẳng Lý Phàm này tự nhắc đến.

Cho dù là thiên vị cho người nào thì trong lòng Cố Họa Y cũng cảm thấy khó chịu.

Lý Phàm xấu hổ gãi đầu, cảm thấy hình như anh lại nói sai rồi.

“Ồ ồ, thật ra là vì anh chưa kịp phản ứng, chờ đến khi anh phản ứng lại thì không còn kịp nữa.”

Lý Phàm khẽ giải thích.

Cố Họa Y liếc Lý Phàm, thấy Lý Phàm như vậy, không khỏi bật cười.

“Đừng giải thích, càng nói càng sai, hay là nói thử xem sao anh làm được đi, sao trước giờ lại không phát hiện ra anh tài giỏi đến thế nhỉ.”

“Không phải anh tài giỏi, anh chỉ cáo mượn oai hùm, mượn danh tiếng của bạn học anh để hù dọa Lư Minh Sinh thôi.”

Lý Phàm giải thích.

Cố Họa Y im lặng một lúc, sâu kín nói: “Sao này anh đừng có ra mặt thế nữa, cho dù muốn giúp cũng chỉ giúp trong âm thầm thôi, nếu không lỡ làm không tốt, làm chuyện tốt nhưng lại thành đắc tội người ta, còn bị trách.”

Có không ít ví dụ về tốt bụng giúp đỡ nhưng cuối cùng lại kết thù, địa vị của Lý Phàm trong nhà đã rất xấu hổ, lại xảy ra chuyện này, sợ là sau khi về nhà chắc chắn Vương Cẩn Mai sẽ không muốn buông tha, sẽ làm lớn chuyện lên.

Nhớ đến nghị lực bền bỉ của Vương Cẩn Mai khi ép cô và Lý Phàm ly hôn, Cố Họa Y lại cảm thấy đau đầu.

Lý Phàm rúc người tựa lưng vào ghế, bực bội nói: “Biết rồi, cũng không có chuyện gì để anh ra mặt, sau này anh tự lo cho thân anh là được.”

Thấy cảm xúc của Lý Phàm hạ thấp, Cố Họa Y cũng không nói gì nữa, trong xe yên lặng lại.

Không bao lâu, xe chạy đến trước cửa xưởng nguyên liệu.

Thấy mấy chục tên lưu manh đang ngồi xổm trước cửa nhà xưởng, Cố Họa Y lập tức nhíu mày, nói thầm: “Mấy người này bị gì thế, sao lại ngồi trước cửa xưởng.”

Lý Phàm thấy mấy thằng nhóc chặn trước cửa xưởng, cười khẩu: “Chỉ sợ chuyện xưởng nguyên liệu dừng sản xuất cũng không phải chuyện nhỏ, nói không chừng có ai chơi xấu ở sau lưng.”

“Anh lậm phim quá rồi đó, ai lại đi làm chuyện thiếu đạo đức như thế, xuống dưới xem sao với em.”

Cố Họa Y nói.

Lý Phàm nhanh chóng xuống xe, đứng cạnh Cố Họa Y bảo vệ, đi về phía mấy tên lưu manh kia.

Lúc này mấy tên lưu manh kia đang nhìn chằm chằm Cố Họa Y bằng cặp mắt sáng rực, miệng sắp chảy nước miếng.

“Ôi má ơi, thật là đẹp quá, còn đẹp hơn mấy ngôi sao trong phim nữa.”

“Nếu có thể ôm cô gái xinh đẹp như thế này ngủ một đêm, bảo tôi giảm thọ mười năm tôi cũng chịu.”

“Không phải có cơ hội rồi sao, dù sao chúng ta cũng đến đây chặn cửa kiếm chuyện, nếu cô gái đẹp kia đã lại đây, đây chính là cơ hội tốt để chúng ta chấm mút chút xíu.”

Cả đám đều sáng mắt, đại ca anh Hổ phun nửa điếu thuốc đang ngậm ra, nhếch mép cười nói: “Mấy anh em làm việc, gái đẹp đến an ủi chúng ta, mọi người cùng đến chơi đi.”

“Anh Hổ phóng khoáng, chúng ta bắt tên đàn ông kia lại, anh Hổ hưởng thụ gái đẹp trước, sau đó chúng tôi lại thay phiên nhau.”

“Ha ha ha.”

Anh Hổ cười phóng đãng, mặt đầy ý dâm, nghênh ngang bước về phía Cố Họa Y.

Cố Họa Y dừng lại, cảm nhận được đám anh Hổ có ý đồ xấu, lập tức hơi hoảng sợ.

Lý Phàm bước lên, cản trước người chỵ, khẽ nói: “Có anh ở đây, đừng sợ.”

Trong lòng Cố Họa Y đột nhiên cảm thấy an toàn, cảm giác được người khác bảo vệ đúng là thích thật.

Nhưng mà nhìn mấy chục người ở đối diện đang lại đây, mà phía trước cô chỉ có một mình Lý Phàm, thấy thế nào cũng cảm thấy hình như vẫn không ổn lắm.

“Anh cẩn thận đó, nếu bọn họ muốn đánh nhau thì chúng ta mau bỏ chạy.”

Cố Họa Y nhắc nhở.

“Nếu có đánh nhau thì em chạy trước, anh cản phía sau.”

Lý Phàm quay đầu, cười ngây ngốc.

Cố Họa Y cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, lập tức cảm thấy Lý Phàm cũng không vô dụng đến thế, ít nhất vào giây phút quan trọng vẫn còn khá giống một người đàn ông.

Anh Hổ liếc nhìn Lý Phàm, khoe khoang nói: “Người anh em, tôi cho anh mười giây, nhanh chóng biến khỏi nơi này, nếu không bọn tôi không khách sáo với anh.”

“Các anh là ai, vì sao lại đứng đây chặn cửa.”

Cố Họa Y đứng phía sau Lý Phàm hỏi.

“Tôi là đại ca của khu này, nhà máy của hai người không đưa tiền bảo kê cho tôi, đương nhiên tôi phải dẫn anh em đến đây đòi rồi, nhưng mà nếu người đẹp chịu ngủ cùng mấy anh em bọn tôi một đêm thì cũng có thể miễn phí hết toàn bộ phí bảo kê, mấy anh em nói coi có đúng không?”

Anh Hổ trêu chọc.

“Anh Hổ nói đúng đó, chỉ cần người đẹp chịu đi theo bọn tôi thì miễn phí hết tiền bảo kê.”

“Đừng nói là miễn phí tiền bảo kê, chúng tôi còn có thể cho người đẹp ăn sung mặc sướng, sống cuộc sống của những người giàu sang.”

Đám anh Hổ đang nóng đầu, bây giờ đang suy nghĩ về chuyện lôi Cố Họa Y đi chỗ nào để happy.

“Đám khốn nạn!”

Cố Họa Y thở phì phò quát mắng: “Đừng có đứng đây ăn nói bậy bạ, nếu các anh còn không đi thì tôi sẽ báo cáo lên ban ngành liên quan.”

“Úi giời, tôi sợ quá à, người đẹp tưởng bọn họ có thể bắt anh Hổ tôi được sao? Nếu tôi dám đến, đương nhiên là không sợ.”

Anh Hổ nói xong thì trừng mắt nhìn Lý Phàm, cảm thấy Lý Phàm hơi chướng mắt.

“Nhóc con, mày không nghe thấy lúc nãy ông mày nói gì đúng không, đã hết mười giây, nếu mày vẫn không đi, ông đây phải đánh mày đến mức ba mày cũng nhận không ra!”

Ngay lúc anh Hổ nói, đã có mấy tên đàn em bao vây Lý Phàm, có vẻ như chỉ cần nói một câu không hợp ý là sẽ nhào vào đánh nhau ngay.

“Cho bọn mày một cơ hội, biến đi hết trong vòng mười giây.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Nghe Lý Phàm nói, Anh Hổ tức đến bật cười, quát lớn: “Lên! Thằng nam đánh tàn phế, nhỏ con gái bắt về cho ông!”

“A! Lý Phàm mau chạy thôi!”

Cố Họa Y hét to, hoảng sợ lui ra sau.

Nhưng Cố Họa Y vừa lui được hai bước thì lại ngẩn người, bởi vì Lý Phàm đã lao về phía đám anh Hổ.

Đám anh Hổ vốn là lưu manh đầu đường xó chợ, cũng chưa từng có cơ hội đánh nhau lần nào, toàn dựa vào đông người ăn hiếp mấy người hiền lành, sao có thể là đối thủ của Lý Phàm được.

Lý Phàm giống như hổ vào bầy dê, đánh đòn hiểm vào đám người anh Hổ, thấy bọn họ đến cả năng lực phản kháng cũng không có, lập tức hiểu ra mấy tên này chỉ là một đám bún thiêu yếu nhớt.

Nếu như là du côn thực thụ, lúc này chắc chắn sẽ có một tên hung ác lao ra ôm chặt lấy Lý Phàm, giành lấy cơ hội đánh hội đồng cho đồng đội.

Nhưng sau khi mấy tên đàn em của anh Hổ thấy Lý Phàm hung dữ như thế, người đứng vòng ngoài lại bắt đầu bỏ chạy.

Lý Phàm đánh ngã vài người xong, sải bước đi đến trước mặt anh Hổ, mặt anh Hổ lập tức trắng bệch, sợ hãi la lên: “Đừng! Người anh em có chuyện gì từ từ nói.”

Đùng!

Nắm đấm của Lý Phàm đã thay cho lời nói, nói thẳng cho anh Hổ biết cái gì gọi là sự thật đẫm máu.

Anh Hổ thấy mũi đau nhức, lắc đầu, ôm cái mũi đang chảy máu, cảm thấy sắp không xong rồi.

“Cho các người mười giây, biến đi ngay, nói với người sai các người đến, có việc gì cứ tìm Lý Phàm tôi!”

Lý Phàm lạnh giọng nói, lạnh lùng như thần ma!

Chương 155: Cho mấy người một bài học

Thấy tình cảnh thê thảm của anh Hổ, đám đàn em của anh Hổ đồng loạt lui ra sau mấy chục bước, không có ai dám bước lên cứu anh Hổ, đều bày ra dáng vẻ người anh em cứ chết đi, tôi lo thân tôi.

Cố Họa Y nhìn mà hoảng sợ vô cùng, đặc biệt là khi nhìn đến mấy tên bị Lý Phàm đánh đến mặt mũi bầm dập, trong lòng cô càng đầy kinh ngạc.

Lúc nãy ngay giây phút Lý Phàm nhào lên là một chọi một đám!

Dưới tình huống như thế, Lý Phàm không chỉ đánh đối thủ bị thương, mà anh còn không hề bị thương chút nào, chuyện này làm Cố Họa Y cảm thấy nghĩ mãi vẫn không ra.

Ông chồng vô dụng của cô giỏi như thế từ khi nào vậy?

Không chỉ riêng Cố Họa Y nghĩ không rõ, anh Hổ cũng hiểu không rõ.

Lúc trước anh ta chỉ cần dẫn theo đàn em đứng ở đó là có thể hù người ta sợ đơ người.

Nhưng bây giờ sao lại đụng trúng một tên khó chơi dám một chọi một đám, quan trọng nhất là người này trông chẳng giống mấy kẻ hung ác chút nào!

“Tôi biết, tôi biến đi ngay, cảm ơn đại ca đã nương tay.”

Chân anh Hổ mềm nhũn sắp không đi nổi, miệng lải nhải liên tục, từ từ lui ra sau.

“Đã bảy giây, nếu còn chưa chịu biến thì tôi sẽ tiếp tục.”

Lý Phàm xoa tay nói.

Da dầu anh Hổ lập tức nổ tung, không dám nói lung tung nữa, xoay người chạy như điên, cũng không thèm gọi đám đàn em tiếng nào.

Mấy tên đàn em của anh Hổ ngẩn ra một lúc, sau đó nhốn nháo ào ào chạy như điên theo sau anh Hổ.

Trong phòng bảo vệ của xưởng nguyên liệu, mấy tên bảo vệ trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này, lúc nãy khi bị đám anh Hổ bao vây, cả đám bọn họ đều sợ rụt cổ lại, không dám hó hé tiếng nào với đám anh Hổ.

Bây giờ nhìn thấy anh Hổ bị đuổi đi, mấy tên bảo vệ ra khỏi phòng bảo vệ, mặt mày tươi rói đi ra cúi đầu khom lưng nhìn Lý Phàm.

Cố Họa Y thở phào nhẹ nhõm, chạy lên túm chặt cánh tay Lý Phàm hỏi: “Sao lúc nãy anh lại mạnh như thế? Có thể một mình đánh nhau với nhiều người như thế.”

“Khi còn nhỏ anh thích võ nên đi theo một ông cụ học tập, lúc nãy anh cũng là máu nóng xông lên não, nghĩ muốn bảo vệ em nên mới xông lên, cũng không ngờ anh lại giỏi đánh đấm như thế, cũng có lẽ là đám lưu manh kia đánh nhau quá tệ.”

Lý Phàm thuận miệng bịa đại một lý do, duỗi tay chỉ khu nhà xưởng, dời lực chú ý của Cố Họa Y đi.

Mấy tên bảo an nhìn thấy Cố Họa Y, vội vàng chạy chậm lại nói:

“Tổng giám đốc Cố đến rồi, lúc nãy trong xưởng đột nhiên cúp điện, sau đó máy móc gặp trục trặc, bây giờ bộ phận sửa chữa đang kiểm tra và sửa chữa.”

“Các anh gác cổng cho tốt, đừng để xảy ra chuyện như khi nãy, nếu có người đứng chắn trước cửa thì lập tức tìm những ban ngành liên quan đến xử lý.”

Cố Họa Y lạnh lùng dạy bảo nhóm bảo vệ xong mới dẫn Lý Phàm đi vào khu nhà xưởng.

Cố Họa Y vừa đi vừa lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho người phụ trách khu nhà xưởng.

Sau khi nói vài câu, Cố Họa Y lấy điện thoại xuống, nói nhỏ: "Người phụ trách ở nơi này tên là Cố Bằng Phi, cũng coi như bà con họ hàng xa, bình thường khá thân với đám Cố Tuấn Hào."

"Bây giờ anh ta đang ở nhà xưởng giám sát công việc sửa chữa, nhưng anh ta nói vẫn chưa tìm được nơi có vấn đề, không biết khi nào mới sửa xong."

Cố Họa Y càng nói tâm trạng lại càng hạ thấp, nếu như biết chỗ nào gặp vấn đề thì còn dễ, nếu tìm không ra thì phiền to rồi.

"Đi sang đó xem thử trước đi, đến lúc đó lại nghe thêm ý kiến của mọi người, nếu thật sự không được thì mời người về sửa."

Lý Phàm góp ý kiến.

Cố Họa Y không nói gì, chỉ liếc nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm vò đầu cười, không đoán ra được Cố Họa Y nhìn anh như vậy là có ý gì, đang trách anh nói nhiều hay là cảm thấy anh nói sai.

Hai người yên lặng đi đến, một người đàn ông cao gầy khoảng ba mươi tuổi, mặc vest ngay ngắn dẫn theo một đám người ồ ạt từ trong xưởng bước ra.

"Người dẫn đầu là Cố Bằng Phi, lát nữa anh đừng ăn nói bậy bạ, dù sao anh cũng không có chức vụ gì trong công ty của gia đình."

Lý Phàm gật đầu, vì không để cho Cố Họa Y phải khó xử, Lý Phàm chịu tủi thân một chút cũng không sao cả.

"Ui, Họa Y đến à, bên này đột nhiên có vấn đề, tôi đã sắp xếp người đi kiểm tra và sửa chữa rồi, cô không cần lo, cần gì phải chạy đến đây chứ."

Cố Bằng Phi nghiêm túc nói, dáng vẻ vô cùng xa cách.

“Tôi nhất định phải đến xem, gần đây có một lượng lớn đơn đặt hàng cần giao, nếu nguyên liệu không đủ thì không có cách nào giao hàng đúng thời hạn, đến lúc đó hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Cố Họa Y lạnh nhạt nhìn Cố Bằng Phi, dáng vẻ việc công xử theo phép công.

Hai người vừa mới gặp nhau đã có cảm giác đối chọi gay gắt rồi.

Lý Phàm nhướng mày nhìn, ngẫm lại một loạt các sự kiện xảy ra khi nãy, loáng thoáng cảm thấy chuyện này hình như không đơn giản.

Cố Bằng Phi cười, nói lớn: “Mỗi người chúng ta quản lý một khâu riêng, không ai can thiệp được ai, bây giờ thiết bị gặp vấn đề, nhìn kiểu gì cũng là lý do bất khả kháng, tôi chỉ có thể nói đã sắp xếp nhân viên sửa chữa gấp.”

“Tôi chạy đến đây xem, nếu nhân viên của anh không thể sửa chữa khẩn cấp được thì tôi có thể gọi người đến sửa chữa, nhất định phải sửa chữa khẩn cấp trong thời gian nhanh nhất, khôi phục sản xuất mới được.”

Cố Họa Y không có ý định nhường nhịn.

Cố Bằng Phi hơi thay đổi sắc mặt, nghĩ thầm sao có thể làm lại nhanh như thế được, vốn cũng là vì muốn chơi cô một vố nên mới đình công, nhất định phải kéo thời gian thật dài mới được.”

“Đó là chuyện của xưởng nguyên liệu chúng tôi, sửa như thế nào cũng là chuyện của chúng tôi, không đến lượt cô quan tâm, mời cô về sớm cho, chúng tôi còn phải kiểm tra tình hình thiết bị gấp, không tiếp đón cô được.”

Cố Bằng Phi nói xong quay lưng đi, nháy mắt ra hiệu cho mấy tên công nhân cao to đứng phía sau, sau đó đi vào nhà xưởng.

Mấy tên công nhân cao to đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chằm chằm đề phòng Cố Họa Y, giống như đang đề phòng Cố Họa

Y đi vào nhà xưởng.

Cố Họa Y nhíu mày, đã nhận ra thái độ khác thường của Cố Bằng Phi, lúc trước Cố Bằng Phi không có gan dám chống đối với cô.

Bây giờ Cố Bằng Phi lại thể hiện thái độ rõ ràng như thế, rõ ràng sau lưng có người sai khiến, muốn kéo dài thời gian quay về sản xuất của xưởng nguyên liệu.

Còn chuyện là ai đã sai khiến thì không cần nói cũng biết, Cố Họa Y chỉ cần nghĩ sơ qua là có thể nghĩ ra được ai đang đứng sau chuyện này.

Cố Họa Y nhấc chân bước lên, mấy tên công nhân lập tức giơ tay cản đường của Cố Họa Y.

“Quản lý của chúng tôi nói, người không liên quan không được bước vào phân xưởng quan trọng, xin cô đừng làm khó mấy nhân viên quèn chúng tôi.”

Công nhân dẫn đầu nói với thái độ trêu chọc.

“Các anh tránh ra! Tôi không phải người không liên quan!”

Cố Họa Y tức giận quát.

Lý Phàm bước lên đi đến cạnh Cố Họa Y, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn mấy tên công nhân kia: “Mở to mắt chó mấy người ra mà nhìn cho kỹ, đây là lãnh đạo trực tiếp của các người, các người còn dám cản sao?”

“Hai người đừng làm khó dễ chúng tôi, chỉ cần quản lý của tôi không đồng ý thì không có ai được phép vào xưởng, cho dù là ông trời cũng vậy.”

Công nhân dẫn đầu vẫn cứng đầu đáp.

Lý Phàm cười lạnh gật đầu: “Xem ra phải cho mấy người một bài học.”

Chương 156: Vậy đánh đến khi anh khóc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Úi chà, còn cho chúng ta bài học à, anh tưởng anh là ai, còn không phải là tên vô dụng bám váy vợ của nhà họ Cố thôi sao, tôi cười bể bụng chết mất.”

“Anh cũng chỉ là may mắn, leo được lên giường của tổng giám đốc Cố, nếu không anh cũng chẳng hơn gì bọn tôi, còn đứng đây ra oai với bọn tôi.”

“Tên vô dụng này cũng chỉ là chó cậy thế chủ, đứng trước mặt chủ nhân thì sủa vài tiếng, về nhà sẽ có khúc xương gặm.”

Mấy tên công nhân dùng ánh mắt châm chọc nhìn Lý Phàm, những câu chuyện về sự hèn mọn vô dụng của Lý Phàm chính là thứ mà các công nhân hay tám chuyện nhất.

Cố Họa Y tức giận dậm chân: “Nếu các anh còn ăn nói bậy bạ nữa thì đừng trách tôi sẽ đuổi việc các anh.”

“Úi chà, tôi sợ quá à, chỉ cần xưởng của chúng tôi không làm việc, chỉ sợ tổng giám đốc Cố cũng không ngồi được ở vị trí kia, đúng là chuyện cười mà, chỉ sợ cuối cùng người phải cuốn gói là tổng giám đốc Cố.”

Mấy người này đều là cấp dưới thân thuộc của Cố Bằng Phi, cũng nghe được phong phanh, bây giờ cũng tiện miệng nói ra.

Lý Phàm híp mắt lại, trong lòng dần dâng lên một ngọn lửa, không phải là lửa giận khi bị làm nhục, mà là nhiệt huyết đang nóng cháy vì muốn bảo vệ Cố Họa Y.

Lý Phàm quyết đoán vung nắm đấm, xông lên đánh mấy tên công

nhân kia.

Người công dân dẫn đầu thấy Lý Phàm ra tay đánh nhau, thò tay ra sau lưng rút một thanh cờ lê ra, đập thẳng vào nắm đấm của Lý Phàm: “Mẹ nó còn dám đánh nhau, hôm nay tôi phải dạy dỗ cái tên vô dụng anh… ai da!”

Lý Phàm đã dùng tay túm được cổ tay của tên công nhân dẫn dầu, vừa bắt lấy, cánh tay của người công nhân dẫn đầu đã bị trật khớp.

Dưới cơn đau đớn, người công nhân dẫn đầu cũng không cầm cờ lê nổi nữa, cờ lê cỡ bự rơi leng keng xuống đất.

“Khốn nạn, anh dám đánh thật, lên hết cho tôi, đánh chết anh ta!”

Mấy tên công nhân còn lại rối rít móc vũ khí ra, nào búa, nào chùy, … cầm trong tay, cùng đánh về phía Lý Phàm.

“Cẩn thận!”

Cố Họa Y sợ hãi kêu lên, sau đó lại hô: “Các anh ngừng tay ngay, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.”

Nhưng không ai thèm nghe Cố Họa Y, bây giờ cháy nhà đã lòi ra mặt chuột, chỉ khi nào đánh đến thắng thua thì mới dừng tay.

Lý Phàm cong môi cười, ánh mắt giống hệt như báo săn, nhìn chằm chằm mấy tên công nhân đang chạy vọt đến.

Trong giây lát, Lý Phàm đã nhào người nhảy lên!

Trước khi công nhân kia kịp đưa búa lên, đã đập mạnh nắm đấm lên người tên đó.

Tên công nhân đó ngã ngửa ra sao, hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép.

Một chiêu đã thắng!

Lý Phàm nhanh chóng dời bước chân, tìm kiếm sơ hở của người thứ hai, tiếp tục ra tay mạnh mẽ đánh bại kẻ thù.

Chỉ trong chớp mắt, Lý Phàm đã đánh ngã vài tên công nhân, có người hôn mê, có kêu rên, tóm lại không có ai có thể đứng dậy nổi.

“Không biết tự lượng sức.”

Lý Phàm khinh thường vỗ tay, sau đó xoay người nói: “Vợ ơi, em có thấy anh men lắm không.”

“Bớt khoe khoang đi, bọn họ có chết không?”

Cố Họa Y nhìn tình cảnh thê thảm của máy tên công nhân, hơi lo lắng nếu Lý Phàm đánh quá nặng tay, đánh chết người ta thì phiền to.

“Chắc chắn sẽ không chết được, anh cũng đâu phải cao thủ cỡ vua quyền, không thể nào đánh một đấm đã chết được.”

Lý Phàm khiêm tốn nói.

Cố Họa Y trợn trắng mắt nhìn Lý Phàm, sau đó nhịn không được bật cười.

“Chúng ta mau vào xưởng đi, hôm nay dẫn anh theo cũng có chút tác dụng.”

Cố Họa Y vẫn hơi vui thầm trong lòng.

Cuối cùng cũng phát hiện ra một ưu điểm của Lý Phàm, tuy chỉ là một ưu điểm bé tí nhưng cũng đủ đê Cố Họa Y vui vẻ rồi.

Dù sao Lý Phàm cũng không vô dụng như thế, hơn nữa còn dám đánh nhau với người khác để bảo vệ cô, cẩn thận ngẫm lại cũng cảm thấy có hơi ngọt ngào.

Khi Lý Phàm và Cố Họa Y đi vào xưởng, trong phòng bảo vệ cách đó không xa, mấy tên bảo vệ đang tấm tắc xuýt xoa liên tục.

“Sao cái tên vô dụng kia lại mạnh mẽ đến thế, thắng được đám cặn bã anh Hổ thì thôi đi, sao ngay cả tên trâu bò như ông Vương mà cũng có thể xử đẹp được.”

“Nếu anh ta là tên vô dụng thật thì Cố Họa Y sẽ để mắt đến anh ta à? Chắc chắn là bình thường che giấu không để lộ ra, mau gọi điện thoại thông báo cho quản lý đi.”

Bảo vệ gọi điện thoại thông báo tình hình cho Cố Bằng Phi, Cố Bằng Phi tức muốn méo mũi.

“Mẹ nó một đám vô dụng, lúc trước nói miệng thì hay lắm, cái gì mà quyền sắt vô địch chân thép siêu cấp, đều là chó má, đến thời khắc quan trọng thì đều để tôi gánh vác!”

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Cố Họa Y xụ mặt nói.

“Không được, phân xưởng là nơi quan trọng không phải ai muốn vào là vào, cô muốn kiểm tra thì cứ kiểm tra ở ngoài phân xưởng đi.”

Cố Bằng Phi nói ngang nói ngược, lười đi tìm cớ, bày ra dáng vẻ muốn vào thì cứ đánh tôi đi.

“Xem ra anh muốn bị đánh.”

Hai bàn tay của Lý Phàm đã nắm chặt lại thành nắm đấm.

“Ha ha ha, cái tên vô dụng này, đừng tưởng anh đánh được vài tên công nhân là ghê gớm lắm, anh thử đánh tôi xem, nếu anh dám đánh tôi, tôi lập tức đi mách ông cụ Cố, đến lúc đó thì đến lượt tên vô dụng anh khóc rồi!”

Cố Bằng Phi còn có hơi chột dạ khi đối mặt với Cố Họa Y, nhưng

khi đối mặt với Lý Phàm thì không hề sợ sệt gì, hơn nữa Cố Bằng Phi khẳng định Lý Phàm sẽ không dám đánh anh.

Tuy Cố Bằng Phi chỉ là bà con họ hàng xa, nhưng bà con dù sao vẫn là bà con!

Cố Bằng Phi tin chắc trong lòng của ông cụ Cố thì anh có vị trí quan trọng hơn xa cái tên vô dụng Lý Phàm này!

“Vậy anh cứ khóc trước đi.”

Lý Phàm sải bước xông lên trước, nắm đấm tay phải đập thẳng lên mũi Cố Bằng Phi.

Cố Bằng Phi không kịp phản ứng, đã bị Lý Phàm đánh chảy máu mũi!

Ngay sau đó, nắm đấm thứ hai của Lý Phàm nhanh chóng đập vào mắt Cố Bằng Phi, Cố Bằng Phi lập tức rơi lệ.

“Mẹ nó anh dám đánh thật à, người đâu lên cho tôi, đánh anh ta, đánh anh ta!”

Lý Phàm bóp cổ Cố Bằng Phi, bóp chặt cổ họng anh.

Cố Bằng Phi lập tức cảm thấy khó thở, mặt nhanh chóng biến thành màu đỏ bầm, đây là dấu hiệu ngạt thở thiếu oxi.

Cố Bằng Phi cảm giác hơi thở của cái chết dần bao phủ, giãy dụa nói: “Tôi sắp chết rồi, anh buông tay ra mau!”

Chương 157: Lý phàm không chịu thua kém

Trưởng phân xưởng và một đám công nhân đứng bên cạnh nhìn cảnh Cố Bằng Phi liều mạng giãy dụa tranh giành mạng sống, cả đám đều hoảng sợ.

Mẹ nó đây là tên vô dụng trong truyền thuyết sao?

Mấy tên vô dụng thời này hung dữ như thế sao?

Nếu tên vô dụng này phát điên ra tay giết người, anh ta có giết sạch toàn bộ người trong phân xưởng không?

Mọi người nghĩ đến thế đều rùng mình, ánh mắt khi nhìn Lý Phàm cũng đều thay đổi.

Lý Phàm làm thế với Cố Bằng Phi cũng là vì có ý định muốn ra oai, nếu không thể hù dọa mấy người trong phân xưởng một cách nhanh chóng, chỉ sợ lại phải bị cản lại cãi cọ lãng phí thời gian.

Vì Cố Họa Y, Lý Phàm quyết định làm người ác đến cùng.

Cố Họa Y cũng cảm thấy lạnh căm căm, thật sự rất lo Lý Phàm xúc động sẽ bóp chết Cố Bằng Phi, cuống quít bước lên kéo cánh tay Lý Phàm lại, gọi:

“Lý Phàm, anh bình tĩnh, mau buông anh ta ra, anh ta sắp bị anh bóp chết rồi, nếu có án mạng thì không tốt!”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lý Phàm đâm thẳng vào trong lòng Cố Bằng Phi.

Cố Bằng Phi lập tức cảm thấy máu trong cơ thể trở nên lạnh căm, mẹ nó Lý Phàm chuẩn bị phát điên rồi, ánh mắt đó chắc chắn là ánh mắt dám giết người!

“Tôi sai rồi, không cản nữa, nơi này cho hai người quyết định, xin

anh, thả tôi, thả tôi ra.”

Cố Bằng Phi run rẩy xin tha, không còn can đảm dám đối đầu với Lý Phàm nữa.

Bây giờ đừng nói là Cố Thiệu Dũng hứa sẽ thăng chức tăng lương, cho dù Cố Thiệu Dũng có hứa sẽ chia cho anh một nửa nhà họ Cố thì Cố Bằng Phi cũng không hợp tác nữa.

Kiếm được tiền thì cũng phải còn sống mới xài được, nếu chết rồi thì số tiền kiếm được chưa biết ai sẽ là người hưởng lợi nữa.

“Hừ! Người ta nể mặt thì không chịu, nhất định phải bị đánh mới biết điều.”

Lý Phàm thả lỏng tay phải, Cố Bằng Phi ngã bệch xuống đất, thở dốc.

Bây giờ khi có thể hít thở được bầu không khí ô nhiễm này, trong lòng Cố Bằng Phi lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, mẹ nó còn sống đúng là tốt thật.

Thấy Lý Phàm thả tay ra, Cố Họa Y nhanh chóng túm chặt tay Lý Phàm, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt đầy căng thẳng.

“Anh không sao chứ, sao lại xúc động như vậy.”

“Máu nóng xông lên não, không làm em sợ chứ.”

Lý Phàm cười nói.

“Sợ muốn chết, có phải anh nên bồi thường gì đó cho em không.”

Cố Họa Y trừng mắt nhìn anh.

“Buổi tối mời em ăn một bữa thịnh soạn, bữa tối dưới ánh nến!”

Lý Phàm hào sảng nói.

“Phụt ~”

Cố Họa Y nhịn không được cười ra tiếng, mặt mày ửng đó nói: "Không nói chuyện với anh nữa, còn có chuyện quan trọng."

Lý Phàm đảo mắt qua nhìn đám người quản lý phân xưởng, cả đám đều đồng loạt cúi thấp đầu, không ai dám đối diện với Lý Phàm, giống như một bầy cừu con ngoan ngoãn.

"Rốt cuộc chuỗi sản xuất có vấn đề gì, các người đừng tưởng bọn tôi dễ lừa, nếu thành thật thì chúng tôi có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu còn tiếp tục giấu diếm thì đừng trách tôi không nể mặt, Cố Bằng Phi là ví dụ cho các người."

Lý Phàm nói một cách khí phách, chỉ dùng ra một chút ít khí thế của Thiếu chủ Long Môn cũng đã đủ làm mọi người ở đây hoảng sợ, đè ép đám người Cố Bằng Phi không dám ngẩng đầu lên.

Cố Bằng Phi quyết tâm, nghĩ nếu như bị mấy tên cấp dưới bán đứng thì anh còn phải bị chịu tội thêm, còn không bằng bây giờ lập tức khai ra hết!

"Tiểu Lý, tiểu Trương, hai anh phá hư chỗ nào của chuỗi sản xuất thế? Mau đi sửa đi, mẹ nó đứng đực ra đó làm gì."

Cố Bằng Phi lớn tiếng quát.

Hai công nhân bị gọi tên không nói tiếng nào, xoay người đi sửa thiết bị.

Cố Bằng Phi đứng lên, đi đến trước mặt Cố Họa Y và Lý Phàm, ậm ừ không biết nên sắp xếp từ ngữ như thế nào.

Nhất định phải ném trách nhiệm trong chuyện này đi, nhưng mà phải ném sao cho khéo thì Cố Bằng Phi còn cần phải cẩn thận suy nghĩ thêm.

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt dò hỏi, giống như bây giờ Lý Phàm đã trở thành chỗ dựa cho cô.

Lý Phàm cười tủm tỉm vỗ vai Cố Bằng Phi, Cố Bằng Phi run lên,

thiếu chút nữa sợ hãi ngồi bệch xuống đất.

“Tôi nói, tôi nói hết, là Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào bảo tôi làm, bọn họ bảo phía chúng tôi dừng sản xuất, kéo dài chút thời gian, còn mấy chuyện khác tôi không biết, tôi nghĩ có liên quan đến vấn đề trả đơn đặt hàng.”

“Tôi cũng bị ép không còn cách nào khác, bọn họ uy hiếp tôi, nếu tôi không giúp bọn họ thì sẽ bị đuổi việc, hai người cũng biết tình hình của gia đình tôi rồi, cả gia đình đều dựa vào tôi nuôi, tôi…”

Cố Bằng Phi nói một lèo.

“Được rồi, đừng diễn cảnh khổ sở nữa, có phải anh còn định nói anh có mẹ già tám mươi và con trai tám tuổi không.”

Lý Phàm vui cười hỏi.

“Tôi… tôi thật sự có mẹ già tám mươi, à không, là bà nội tám mươi tuổi.”

Cố Bằng Phi đỏ mặt nói.

Lý Phàm hỏi được đầu đuôi mọi chuyện, giao chuyện còn lại cho Cố Họa Y xử lý, cũng không thể cướp hết nổi bật của vợ được.

Cố Họa Y thở dài: “Sau này tốt nhất anh đừng xen vào việc nhà của tôi, hoàn thành tốt chuyện anh cần làm là được.”

“Được được, sau này tôi chắc chắn sẽ không xen vào nữa, tôi sẽ quản lý tốt chuỗi sản xuất nguyên liệu, chắc chắn sẽ không bị đứt đoạn.”

Cố Bằng Phi cuống quít cam đoan, có một tên Lý Phàm đang canh me nhìn chằm chằm như hổ rình mồi bên cạnh, Cố Bằng Phi thật sự không dám có thể suy nghĩ gì khác, không dám chọc nữa.

Lý và Trương nhanh chóng sửa thiết bị xong, hai người mở chuỗi sản xuất ra thử một lúc, sau đó đi đến sau lưng Cố Bằng Phi.

“Chuỗi sản xuất đã sửa chữa xong, chúng tôi cũng là bị Cố Tuấn Hào dụ dỗ, sau này chắc chắn không dám nữa.”

“Cố Tuấn Hào cho mỗi người chúng tôi mười lăm triệu, còn nói sau khi thành công còn được thưởng thêm, chúng tôi có thể nộp mười lăm triệu này lên.”

Tiểu Lý và Tiểu Trương thấy đã mất lợi thế, cũng nhanh chóng khai báo để được khoan hồng.

“Không cần nộp lên, mọi người nhanh chóng đi tổ chức sản xuất lại đi, nguyên liệu không được có bất cứ sai lầm gì.”

Cố Họa Y rộng lượng nói.

Bây giờ nếu tiếp tục trách mắng những người này sẽ dễ làm bọn họ cảm thấy khó chịu, ngược lại còn không bằng rộng rãi vị tha, để bọn họ tranh thủ thời gian.

Lý và Trương nghe vậy vô cùng vui vẻ, vội vàng bày tỏ lòng trung thành vvới Cố Họa Y.

Cố Họa Y xua tay, ý bảo mọi người quay về vị trí làm việc đi.

Cố Bằng Phi và quản lý phân xưởng cố gắng tổ chức công nhân bắt đầu sản xuất, không bao lâu sau chuỗi sản xuất đã khôi phục sức sản xuất như bình thường.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Cục đá trong lòng Cố Họa Y đã rơi xuống, dẫn theo Lý Phàm đi ra khỏi nhà xưởng.

“Không phải nói đi ăn tối dưới ánh nến sao, sao lại về nhà rồi.”

Lý Phàm vẫn khá mong đợi vào bữa tối dưới ánh nến, nghĩ thôi cũng đã thấy rất lãng mạn rồi.

“Anh có tiền không? Hay là bữa tối dưới ánh nến mà anh nói là ăn đồ ăn vỉa hè, đốt ngọn nến thôi.”

Cố Họa Y tức giận hỏi lại.

Bây giờ giá của một bữa ăn tối dưới ánh nến cao cấp cũng không rẻ.

Tuy đối với Lý Phàm bây giờ mà nói thì chả là gì, nhưng đối với Lý Phàm trong mắt Cố Họa Y thì anh không kiếm được nhiều tiền như thế.

Lý Phàm hơi xấu hổ, sờ mũi nói: “Chờ anh kiếm được tiền thì sẽ lập tức mời em ăn một bữa thịnh soạn.”

“Em cũng không mong anh sẽ kiếm được tiền, hôm nay anh cũng không chịu thua kém, nếu sau này anh cũng có thể không chịu thua kém như vậy mãi thì tốt rồi.”

Cố Họa Y nói ý sâu xa.

Lý Phàm im lặng một lúc, sau đó cười nói: “Vợ à, em yên tâm đi, sau này em chắc chắn sẽ tự hào vì anh.

Chương 158: An ủi

Cùng lúc đó, Hoa Nhật Tâm đang gõ cửa nhà Cố Họa Y.

Sau khi nhận được tin trả lời của Anh Đao, Hoa Nhật Tâm nhịn không được muốn đến thăm cười nhạo Lý Phàm.

Sau khi Anh Đao bị Sở Trung Thiên xử lý xong, càng nghĩ càng thấy giận, lập tức gọi điện thoại báo với Hoa Nhật Tâm rằng đã xử lý xong Lý Phàm, bảo Hoa Nhật Tâm gửi số tiền còn lại đến.

Hoa Nhật Tâm vui vẻ chuyển số tiền còn lại, mua quà rồi đi đến nhà Cố Họa Y, cũng chỉ vì muốn lát nữa sỉ nhục Lý Phàm, lấy lại chút mặt mũi.

Mở cửa, thấy Hoa Nhật Tâm mặt còn hơi đỏ đứng ngoài cửa, trong lòng Vương Cẩn Mai đột nhiên có cảm giác cùng chung kẻ thù.

“Nhật Tâm đến rồi à, mau vào nhà đi.”

“Cháu có mua vài món đồ trang điểm cho dù, còn có mặt nạ, có hiệu quả giảm sưng giảm đau khá tốt, lúc nãy còn vừa dùng xong, cảm thấy đỡ hơn nhiều.”

Vương Cẩn Mai nghe xong muốn bật khóc, nghĩ thầm cậu trai này ấm lòng thật, anh cũng bị đánh mà vẫn không quên đến tặng đồ cho bà, ấm lòng hơn tên vô dụng Lý Phàm kia nhiều.

“Cháu nên dưỡng thương cho tốt mới đúng, cháu cũng đã là tổng giám đốc rồi, phải dưỡng thương cho lành mới không bị mất mặt với cấp dưới.”

“Dì quan trọng hơn, cháu có thể làm việc tại nhà, không có ảnh hưởng gì.”

Hoa Nhật Tâm vừa nói vừa xem đồng hồ, thấy có lẽ Lý Phàm sắp về rồi, không biết Lý Phàm sẽ bị đánh đến mức nào, chắc là mặt mũi bầm dầm đến mẹ ruột cũng nhìn không ra.

Nghĩ đến đây, Hoa Nhật Tâm lại tươi cười.

“Nhật Tâm cháu có lòng quá, mau ngồi xuống ăn trái cây đi, dì đi rót trà cho cháu.”

“Dì đừng bận rộn quá, cháu đến ngồi chơi một lúc rồi về ngay.”

Hoa Nhật Tâm vừa nói xong, lập tức nghe được tiếng mở cửa, Hoa Nhật Tâm lập tức vui mừng, quay sang nhìn ra cửa.

Cố Họa Y và Lý Phàm lần lượt bước vào, Hoa Nhật Tâm nhìn gương mặt bình thường không hề có chút vết thương nào của Lý Phàm, trong lòng bùng lên lửa giận.

Chuyện gì thế này?

Sao Lý Phàm lại không bị thương gì cả?

Không lẽ Anh Đao đánh nhầm người rồi?

Trấn Hoa Nhật Tâm xuất hiện một dấu chấm hỏi, nhưng lúc này lại không thể hỏi Anh Đao được, chỉ có thể nhét tất cả thắc mắc vào sâu trong lòng.

Lý Phàm thấy Hoa Nhật Tâm ngồi trên sofa, nhiệt tình chào hỏi: “Tổng giảm đốc Hoa đến chơi à, mặt tổng giám đốc Hoa lành nhanh thật.”

Mặt Hoa Nhật Tâm co giật, cắn răng cương mặt, không thể hiện cơn tức ra ngoài.

“Vết thương của tôi không phải chuyện gì lớn, tôi nghe nói Lý Phàm anh vẫn còn ăn ở không ở nhà, cũng không thể ở lì trong nhà mãi như thế được, anh không đi ra ngoài tìm việc làm hay sao? Cứ ở nhà bám váy vợ mãi sẽ bị người ta chê cười.”

Hoa Nhật Tâm quyết đoán nói móc lại.

Vương Cẩn Mai vừa nghe nhắc đến chủ đề công việc của Lý Phàm,

mặt mày lập tức âm trầm.

“Lý Phàm, cậu cũng già đầu rồi, cũng nên gánh vác tránh nhiệm trụ cột gia đình đi, cho dù cậu không kiếm được bao nhiêu tiền thì cũng phải kiếm đủ tiền học, tiền ăn uống sinh hoạt cho Xuyến Xuyến đi.”

“Mẹ…”

“Con đừng có lên tiếng, cái tên vô dụng Lý Phàm này không được làm việc ở thẩm mỹ viện kia nữa, nhất định phải để nó đi ra ngoài tìm công việc khác mới được!”

Vương Cẩn Mai trút hết mọi bực bội lên người Lý Phàm, hạ quyết tâm muốn bắt Lý Phàm đổi một công việc khác, như vậy thì không nhìn thấy đỡ chướng mắt.

Hơn nữa để Lý Phàm đi ra ngoài làm mấy công việc vừa dơ vừa mệt nhọc thì Lý Phàm sẽ không còn thời gian ở cùng Cố Họa Y nữa, đến lúc đó vừa lúc tạo cơ hội cho Hoa Nhật Tâm.

Hoa Nhật Tâm cười nói: “Vừa lúc cháu cũng biết một công việc khá thích hợp với Lý Phàm, nếu Lý Phàm đồng ý thì cháu có thể giúp đỡ sắp xếp.”

“Nhật Tâm tài giỏi thật, giỏi hơn cái tên vô dụng Lý Phàm này nhiều, nếu Nhật Tâm đã có cách thì mau đi sắp xếp đi, để tên vô dụng này đi ra ngoài đi làm, cũng đỡ để nó lượn qua lượn lại trước mặt dì chướng mắt.”

Vương Cẩn Mai kẻ xướng người họa phối hợp Hoa Nhật Tâm, dáng vẻ như muốn trục xuất Lý Phàm ra khỏi nhà.

“Cũng không phải là công việc cao cấp gì, chỉ là bảo vệ của công ty một người bạn, nhưng Lý Phàm cũng không có bằng cấp gì, có thể đi làm bảo vệ cũng khá tốt rồi.”

Hoa Nhật Tâm trào phúng nói.

Cố Họa Y thở dài, cũng không nói thêm gì, bây giờ Cố Họa Y có nói

gì cũng vô dụng, hơn nữa Cố Họa Y cũng hy vọng Lý Phàm có một công việc tốt.

Dù sao đi làm ở thẩm mỹ viện, còn là đàn ông, đúng là có hơi kỳ cục.

Lý Phàm im lặng không nói gì ngồi đó, giống như những gì Hoa Nhật Tâm nói không liên quan gì đến anh.

Lúc này, vì không muốn Cố Họa Y phải khó xử giữa mẹ và chính anh, Lý Phàm cam tâm chịu một chút ấm ức.

Vương Cẩn Mai nhìn Lý Phàm, lớn tiếng nói: "Lý Phàm, Nhật Tâm còn phải sử dụng mối quan hệ để sắp xếp công việc cho cậu, cậu còn không biết mau đi cảm ơn Nhật Tâm đi."

"Ồ, cái này thì không được, sắp xếp xong rồi cảm ơn sau, nếu không sắp xếp được, không phải con cảm ơn phí công rồi sao."

Lý Phàm sâu kín nói.

"Ha ha ha."

Hoa Nhật Tâm cười ngật ngưỡng: "Cái tên vô dụng anh còn nghĩ nhiều thật, nếu tôi đã nói sẽ tìm việc cho anh thì chắc chắn sẽ sắp xếp xong xuôi, anh không cần lo."

"Lúc ông chủ Lư đến đòi tiền, anh cũng nói như thế."

Lý Phàm không mặn không nhạt nói.

"Anh! Cái tên vô dụng anh đừng có ở đây mà khoe khoang, nếu anh không tin thì bây giờ chúng ta đi ngay, nếu tôi sắp xếp công việc cho anh xong, mẹ nó anh phải quỳ xuống lạy tôi ba lạy để cảm ơn!"

Hoa Nhật Tâm giận đến mức không thèm để ý hình tượng, không còn dáng vẻ khiêm tốn của người thành đạt như trước.

"Vậy nếu anh không thể sắp xếp được thì sao? Quỳ xuống lạy tôi

ba lạy để xin lỗi sao?”

Lý Phàm cười đùa nói.

“Được! Chúng ta đi ngay!”

Vương Cẩn Mai trừng Lý Phàm, đứng lên nói: “Nhật Tâm đừng nóng giận, còn phải nhờ cháu tìm việc cho Lý Phàm, chỉ cần cháu tìm được việc cho nó, dì chắc chắn sẽ bảo nó cảm ơn còn, đừng nói lạy ba cái, lạy ba mươi cái cũng được.”

Vương Cẩn Mai thiên vị Hoa Nhật Tâm, còn Lý Phàm, Vương Cẩn Mai chỉ muốn đuổi anh đi càng sớm càng tốt, để cho Hoa Nhật Tâm thuận lợi vào nhà làm con rể mới.

Hoa Nhật Tâm kiêu căng ngạo mạn bước ra ngoài: “Đi nhanh lên, đợi lát nữa tôi sẽ cho anh chiêm ngưỡng thực lực của tôi.”

Vương Cẩn Mai kéo Cố Họa Y, nói nhỏ: “Con cũng đừng có ngây ngốc nữa, đi theo xem đi, Nhật Tâm là người tài giỏi có quan hệ rộng, tốt hơn tên vô dụng kia nhiều.”

“Mẹ, còn chắc chắn sẽ không ly hôn với Lý Phàm, mẹ đừng tốn công vô ích nữa.”

Cố Họa Y kiên quyết nói.

“Cái con bé cứng đầu này, dù sao bây giờ con cũng đi theo đi, sau này con cũng sẽ đổi ý thôi.”

Vương Cẩn Mai kéo Cố Họa Y đi ra ngoài, Lý Phàm im lặng đi sau cùng.

Hoa Nhật Tâm đã ngồi vào ghế lái BMW, cầm điện thoại nhắn tin với bạn thân, chờ lát nữa phải sỉ nhục Lý Phàm.

“Hừ hừ, lần này nhất định phải làm tên Lý Phàm kia đẹp mặt, để tên đó biết mặt mũi của Hoa Nhật Tâm mình cũng không phải anh ta chống đối cười nhạo!”

Gửi tin nhắn cho bạn xong, Hoa Nhật Tâm lại gửi một tin messenger mắng chửi Anh Đao, khinh bỉ anh Đao lấy tiền nhưng không làm việc.

Anh Đao nhanh chóng gửi một tin nhắn thoại trả lời: “Mẹ nó anh muốn chết cũng đừng kéo tôi thôi, anh biết cậu Lý là ai không! Lấy sáu trăm triệu của anh để làm tiền an ủi cho tôi!

Nghe tin thoại xong, Hoa Nhật Tâm ngẩn ra?

Lý Phàm còn có thể là ai?

Anh Đao lại sợ anh?!

Chương 159: Chó trông cửa

Cậu Lý là ai?

Cậu Lý còn không phải là Lý Phàm so, không lẽ Lý Phàm còn có thân phận bối cảnh gì khác ssao?

Thân phận bối cảnh có thể dọa Anh Đao sợ đến thế này thì chắc chắn không phải là thân phận bối cảnh tầm thường.

Hoa Nhật Tâm suy nghĩ một lúc, lúc đang định gửi tin nhắn hỏi Anh Đao thì Vương Cẩn Mai, Cố Họa Y và Lý Phàm đã đi đến.

Thấy nhóm Lý Phàm đã đi ra, Hoa Nhật Tâm chỉ đành tạm bỏ qua thắc mắc trong lòng, cất điện thoại vào.

“Họa Y, con ngồi ghế phụ đi.”

Vương Cẩn Mai nháy mắt ra hiệu với Cố Họa Y.

Cố Họa Y vờ như không thấy, mở cửa hàng ghế sau.

Vương Cẩn Mai không còn cách nào khác, chỉ đành ngồi xuống ghế phụ.

Hoa Nhật Tâm thông qua kính chiếu hậu nhìn Cố Họa Y và Lý Phàm ngồi ở hàng ghế sau, cong môi nở nụ cười khẩy.

“Dì, Họa Y, bạn của cháu là HR cao cấp ở tập đoàn Giang Sơn, cũng chính là giám đốc nhân sự, nhờ anh ta sắp xếp cho Lý Phàm đi làm bảo vệ chắc chắn chỉ là chuyện nhỏ, phải biết là có rất nhiều người ở Hán Thành đều muốn tranh công việc bảo vệ ở tập đoàn Giang Sơn, tiền lương chắc chắn sẽ cao hơn khi anh đi làm ở thẩm mỹ viện nhiều.”

Hoa Nhật Tâm đang khoe khoang tài năng và mối quan hệ của anh, có thể sắp xếp người khác vào làm việc ở tập đoàn Giang Sơn cũng đã đủ để chứng minh mối quan hệ giao tiếp khó lường của anh.”

Vương Cẩn Mai vui vẻ cười không khép được miệng: “Xem Nhật Tâm giỏi cỡ nào này, rất khó xin việc ở tập đoàn Giang Sơn, nghe nói muốn đi làm bảo vệ thì cũng phải có tài mới được.”

“Lý Phàm, cái tên vô dụng này, cậu còn không biết cảm ơn Nhật Tâm, nếu Nhật Tâm không giúp đỡ thì cậu vẫn còn là vũng bùn lầy chỉ biết ăn no chờ chết!”

“Mẹ, mẹ đừng nói anh ấy như thế.”

Cố Họa Y nghe không nổi nữa, bênh vực Lý Phàm.

“Con còn che chở nó như thế, rốt cuộc nó cho con uống bùa mê thuốc lú gì!”

Vương Cẩn Mai quát lên.

“Anh ấy không cho con uống bùa mê thuốc lú gì cả, mẹ cũng đừng mắng anh ấy nữa, anh ấy… cũng không dễ dàng gì.”

Cố Họa Y nói càng lúc càng nhỏ.

“Hừ!”

Vương Cẩn Mai tức giận hừ lạnh, giận dữ tựa lưng vào ghế không nói tiếng nào.

Hoa Nhật Tâm thông qua kính chiếu hậu nhìn Lý Phàm đang im lặng không nói gì, không khỏi cười thầm trong lòng.

Hoa Nhật Tâm lái xe với tốc độ cao, không bao lâu đã đến trụ sở chính của tập đoàn Giang Sơn.

Đậu xe xong, Hoa Nhật Tâm dẫn theo ba người Lý Phàm đi thẳng đến tòa cao ốc trụ sở chính của tập đoàn Giang Sơn, đi thẳng đến quầy tiếp tân đăng ký khách đến thăm.

Cô gái ngồi quầy tiếp tân đưa bảng đăng ký đến, Hoa Nhật Tâm nhanh chóng điền đăng ký xong, nhưng cô gái tiếp tân lại liên tục

đưa mắt nhìn Lý Phàm.

Càng nhìn thì nữ tiếp tân càng cảm thấy Lý Phàm trông rất quen, chờ đến khi Hoa Nhật Tâm trả tờ đăng ký lại, dẫn theo đám người Lý Phàm đi rồi, nữ tiếp tân lập tức mở hồ sơ đăng ký ra xem thử.

Sau khi xem xong, nữ tiếp tân cầm điện thoại lên, căng thẳng gọi đến một dãy số nội bộ.

Nữ tiếp tân đảo mắt liên tục, sau đó che microphone lại, nói khẽ: "Chủ tịch, tôi gặp được cậu Thiếu chủ mà ông dặn phải để ý."

Loảng xoảng.

Trong phòng chủ tịch, ly nước trong tay Giang Thành rớt xuống bàn, nước trà đổ đầy bàn.

Nhưng Giang Thành cũng không rảnh để ý đến đống bừa bộn trên bàn, đột nhiên đứng dậy hỏi: "Thiếu chủ đến? Cô chắc chắn không nhìn lầm chứ?"

"Tôi chắc chắn không nhìn lầm, bọn họ có bốn người, hai nam hai nữ, người đăng ký là Hoa Nhật Tâm của Đầu tư Đỉnh Hâm, Thiếu chủ không nói gì cả, bọn họ muốn đi gặp giám đốc nhân sự Bạch Tử Hào."

Giang Thành hít sâu, suy nghĩ xem Lý Phàm đến đây để làm gì.

Hai nam hai nữ đi gặp giám đốc nhân sự, chuyện này làm Giang Thành nghĩ mãi vẫn không ra, không lẽ Thiếu chủ muốn tìm việc cho bạn của anh sao?

Nhưng như vậy cũng không đúng, nếu Thiếu chủ muốn tìm việc cho ai thì cứ gọi thẳng cho ông là được rồi.

Hay là Thiếu chủ cải trang vi hành?

Nhưng nếu cải trang vi hành thì tại sao lại đến bộ phận nhân sự chứ?

Giang Thành nảy ra vô số suy nghĩ trong đầu, nhưng Giang Thành không thể đoán ra được mục đích của Lý Phàm.

“Tôi biết rồi, lần này cô làm rất tốt, chờ tôi xác minh việc này sẽ điều cô đến văn phòng chính thăng chức tăng lương.”

Giang Thành nói.

“Cảm ơn chủ tịch!”

Nữ tiếp tân đặt điện thoại xuống, kích động nhảy lên, rất muốn đuổi theo Lý Phàm cưỡng hôn anh, bởi vì lời hứa của Giang Thành làm nữ tiếp tân rất hưng phấn.

Giang Thành cầm ống nghe do dự một lúc, từ từ gác ống nghe xuống điện thoại bàn, sau đó chỉnh sửa quần áo.

“Vẫn phải đến gặp Thiếu chủ, nhưng mà Thiếu chủ như thế này chắc là cũng không muốn để lộ thân phận.”

Giang Thành chuẩn bị tâm lý, thậm chí sửa sang lại tư duy, để tránh đến lúc đó lại nói sai, không chỉ không nịnh bợ được mà còn bị ghét.

Hoa Nhật Tâm dẫn theo ba người Lý Phàm vào văn phòng của Bạch Tử Hào, khi hai người chạm phải tầm mắt của nhau, đều nở nụ cười.

Bạch Tử Hào là bạn thân của Hoa Nhật Tâm, hai người chỉ cần liếc nhìn nhau là có thể dùng ánh mắt để truyền tải rất nhiều tin tức.

“Nhật Tâm đến à, mau ngồi đi, đến chỗ của tôi cũng đừng khách sáo, anh muốn sắp xếp công việc cho ai.”

Bạch Tử Hào mặc vest mang giày da, đeo mắt kính gọng vàng, rất giống mấy tên tiểu bạch kiểm.

Anh vào thẳng chủ đề, đảo mắt lướt nhìn Cố Họa Y, sau đó nhìn về phía Lý Phàm.

Hoa Nhật Tâm chỉ Lý Phàm cười nói: “Là tên này, không có bằng cấp gì, cũng chưa đi nghĩa vụ quân sự, làm công ở một viện thẩm mỹ, tôi thấy anh ta ở nhà mãi trông tội nghiệp quá nên mới nhờ anh giúp đỡ.”

“Úi, nếu dựa theo lời anh nói thì đây chính là một tên vô dụng, tập đoàn Giang Sơn của chúng tôi không nhận người vô dụng, sắp xếp như vậy sẽ làm tôi rất khó xử, dù sao muốn làm bảo vệ ở tập đoàn Giang Sơn cũng phải có tư chất nổi bật.”

Bạch Tử Hào nói, nói rất thẳng thừng, thái độ khinh thường ngạo nghễ.

Cố Họa Y hơi căng thẳng, cảm giác được Hoa Nhật Tâm cũng không phải có ý tốt.

“Giám đốc Bạch nói đúng lắm, tên Lý Phàm này là kẻ vô dụng trong nhà tôi, làm gì cũng không xong, chỉ được cái ăn là giỏi, đều là dựa vào Họa Y nhà chúng tôi nuôi cậu ta, đúng là chúa bám váy vợ, tôi đang muốn để cậu ta đi làm kiếm tiền.”

Vương Cần Mai cũng chỉ trích Lý Phàm theo, trong giọng nói đầy vẻ tức giận, giống như là cực kỳ hận Lý Phàm.

Lý Phàm im lặng nhìn ba người, từ từ tươi cười.

Thấy Lý Phàm cười, Bạch Tử Hào hơi kinh ngạc, sau đó lại ngẩng đầu phổng mũi nói chuyện với Lý Phàm.

“Tên vô dụng này còn cười được, anh nói xem anh chạy 100 mét trong vòng bao nhiêu giây, có thể một chọi mấy, bảo vệ của tập đoàn Giang Sơn chúng tôi đều yêu cầu tố chất cơ thể cực kỳ tốt, tôi thấy cái body như con gà luộc của anh chỉ sợ là không đủ tư cách làm bảo vệ.”

Bạch Tử Hào nói không chút khách sáo, trong giọng nói đầy châm biếm và châm chọc.

“Tử Hào, anh nể mặt tôi, tìm đại vị trí nào đó cho anh ta là được, cho dù trực đêm cũng không sao, dù sao cũng có thể tìm được một

vị trí chứ.”

Hoa Nhật Tâm nở nụ cười âm hiểm nói.

“Đúng đúng, để cậu ta trực đêm mỗi ngày cũng được, cho dù thời gian làm việc dài, mỗi ngày làm mười hai tiếng, thậm chí trực cả ngày cũng được.”

Vương Cần Mai tích cực phụ họa, nghĩ chỉ cần Lý Phàm thường xuyên đi làm thời gian dài ở bên ngoài thì sẽ có cơ hội làm mai Hoa Nhật Tâm và Cố Họa Y.

“Vừa lúc có một vị trí trông cửa, ở kho hàng ngoài thành phố, cũng rất thích hợp cho tên vô dụng này đi dưỡng lão.”

Bạch Tử Hào cười lạnh nói, khóe miệng đầy ý châm chọc nói: “Nhưng không biết là anh có chịu đi làm công việc chó trông cửa này không.”

“Anh đi làm chó trông cửa thì tốt hơn đó.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Chương 160: Chức vụ tùy anh chọn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Mẹ kiếp, ý anh muốn gì, sắp xếp công việc cho anh mà anh không chịu, anh tưởng tên phế thải như anh là ai hả, nếu như không phải vì nể mặt Nhật Tâm, tôi cũng không muốn đếm xỉa đến anh! Cả cái Hán Thành này có ai mà không biết cái loại người như anh!”

“Đến chỗ tôi rồi còn giả vờ cái gì nữa, anh tưởng rằng anh giả vờ thì sẽ thoát khỏi cái mác ăn bám sao? Giờ anh mà quỳ xuống xin lỗi tôi thì tôi vẫn sẽ tạo cơ hội cho anh có chén cơm để ăn, còn nếu không, hôm nay anh đừng mong ra khỏi cánh cửa lớn của tập đoàn Giang Sơn!”

Bạch Tử Hào đã thật sự nổi giận, mấy năm nay, chưa từng có ai dám nói chuyện với anh bằng thái độ như vậy.

Đặc biệt là sau khi Bạch Tử Hào lên làm giám đốc nhân sự, những lời anh nghe được phần lớn là các lời nịnh hót tân bốc, vì vậy mà Bạch Tử Hào càng kiêu căng hơn.

“Anh nói giọng điệu giống như anh là chủ tịch tập đoàn Giang Sơn vậy, tôi thật cảm thấy buồn cười.”

Lý Phàm thản nhiên lên tiếng nói.

Cố Họa Y thấy sự việc có vẻ hơi nghiêm trọng, bèn nhanh chóng nhỏ tiếng nhắc nhở: “Lý Phàm, anh bớt nói lại, nếu cảm thấy không thích hợp thì chúng ta rời khỏi là được, không cần thiết phải tranh giành hơn thua như vậy.”

Vương Cẩn Mai tức giận trừng mắt liếc nhìn Cố Họa Y, sau đó lớn tiếng quát Lý Phàm: “Mau xin lỗi giám đốc Bạch ngay! Rác thải như cậu muốn giỡn mặt hả! Cậu tưởng cậu là ai hả, nếu cậu

không xin lỗi thì hôm nay đừng bước vào cửa nhà tôi!”

Bạch Tử Hào cười nhạt và nói: “Tôi đúng là giúp người mà còn tự chuốc họa vào thân, đúng là lòng tốt bị chó cắn, tôi đã thật sự nhìn thấy được con chó rồi, đúng thật quá ghê tởm.”

“Tử Hào, bớt giận, chúng ta là người thành công, không chung tầng lớp với phế thải như anh ta, đối với rác thải như anh ta, chúng ta nên có thái độ khoan dung rộng lượng chứ.”

Hoa Nhật Tâm vừa nói vừa cười.

Bùm!

Cửa phòng bất ngờ bị đẩy mạnh ra, Giang Thành nãy giờ đứng nghe lén từ bên ngoài đẩy mạnh cửa vào, ông trừng mắt nhìn Bạch Tử Hào.

Đau tim!

Đây là cảm giác duy nhất mà Giang Thành cảm nhận được vào lúc này, vốn dĩ ông muốn đứng ngoài nghe lén theo dõi xem Lý Phàm rốt cuộc muốn gì, nhưng chỉ mới nghe được vài câu thì ông đã giật mình sợ đến xanh mặt.

Thiếu chủ như vậy là muốn chơi trò gì đây hả trời?

Anh ta là nhân vật có thân phận vai vế lớn như vậy, sao cứ thích giả vờ thành người nhỏ bé không ra gì, lại còn đến tập đoàn của mình đùa cợt như vậy, như vậy khác gì là muốn hại chết Giang Thành này!

Giang Thành lúc này cả người sợ đến run, da đầu tê tái, tim gan nội tạng như bị giật từng cơn, ông chỉ ngón tay run run của mình về phía Bạch Tử Hào.

Ông quát lớn: “Quá đáng! Bạch Tử Hào, cậu đang làm gì vậy?!”

Bạch Tử Hào giật mình mặt tái xanh, nhìn thái độ của Giang Thành có vẻ như ông thật sự giận đến mức gần như muốn bùng

nổ!

Anh nghĩ chắc do chuyện mình sắp xếp công việc cho Lý Phàm bị Giang Thành nghe được, ôi, này không phải là chết chắc rồi sao!

“Chủ tịch, tôi sai rồi, tôi không nên công tư không phân minh, không nên sắp xếp người không đủ yêu cầu vào vị trí không thích hợp, nhưng tôi vẫn chưa xác định chắc chắn vị trí công việc cho anh ta, như vậy, như vậy chưa thể coi là tôi vi phạm nội quy công ty chứ.”

Bạch Tử Hào chột dạ tự biện minh cho mình, nhưng cơ bản là anh không biết được anh đang vướng vào rắc rối nghiêm trọng đến mức độ nào.

Hoa Nhật Tâm và Vương Cẩn Mai cũng nom nóp lo sợ trong lòng, hai người họ đều không ngờ chủ tịch tập đoàn Giang Sơn cũng xuất hiện, phen này sẽ lớn chuyện đây.

Hoa Nhật Tâm bèn gồng mình cố gắng tươi cười và lên tiếng: “Chủ tịch Giang, tôi là Hoa Nhật Tâm của công ty đầu tư Đỉnh Hâm, chuyện này không trách Tử Hào được, đều là lỗi của tôi, tôi không nên làm khó Tử Hào, Tử Hào cũng vì nể mặt tôi nên mới như vậy.”

Giang Thành đưa mắt nhìn Hoa Nhật Tâm, sau đó lại xoay qua nhìn về hướng Lý Phàm, ông như muốn dò xét xem mối quan hệ giữa Hoa Nhật Tâm và Lý Phàm là quan hệ gì.

Có vẻ như Hoa Nhật Tâm không biết Lý Phàm là Thiếu chủ, vậy chắc chắn anh ta là kẻ đối đầu với Thiếu chủ!

Giang Thành dựa vào kinh nghiệm thương trường nhiều năm của mình mà nhận định, và ông phần nào đó nắm được trọng điểm của vấn đề.

“Hoa Nhật Tâm? Cậu là ai hả, cậu như vậy là đang phá vỡ quy định của tập đoàn Giang Sơn chúng tôi! Còn về chuyện xử lý Bạch Tử Hào, cậu càng không có tư cách xen vào, cậu tưởng tập đoàn Giang Sơn là của nhà cậu chắc!”

Giang Thành lớn tiếng quát mà không chút khách sáo!

“Không phải, tôi không phải ý đó, thưa chủ tịch Giang, ý của tôi là chuyện này không liên quan đến Bạch Tử Hào lắm, ông có thể xử lý nhẹ tay với anh ta không.”

Hoa Nhật Tâm bị Giang Thành quát mắng đến nước bọt phun đầy mặt, nhưng vẫn không dám đưa tay lên lau.

Lý Phàm vui hớn hở nhìn bộ dạng thê thảm của Hoa Nhật Tâm, trong lòng cảm thấy hả hê thoải mái cực kỳ.

Giang Thành nhìn thấy gương mặt tươi cười của Lý Phàm, phút chốc ông cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, Thiếu chủ vui vẻ thì đúng là tốt quá rồi!

“Bạch Tử Hào, vừa rồi cậu sắp xếp công việc như thế nào cho anh Lý? Sắp xếp chức vụ công việc gì.”

Giang Thành lạnh mặt hỏi.

“Chủ tịch, tôi sắp xếp cho anh ta làm bảo vệ kho, vị trí đó cũng không phải chức vụ quan trọng gì, tôi cũng không dám phá vỡ quy định của tập đoàn, chỉ là tôi hơi nể tình nên thông cảm chút thôi.”

Bạch Tử Hào vừa nói, vừa lén để ý sắc mặt Giang Thành, anh muốn quan sát xem mức độ tức giận của ông.

Chỉ có điều khi mà Bạch Tử Hào nhìn thấy ánh mắt gần như phun lửa của Giang Thành, ngay lập tức cả người anh lạnh toát mồ hôi!

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Bạch Tử Hào phản bác lại.

“Vừa rồi tôi nói gì nhỉ? Báo ứng tới nhanh lắm.”

Lý Phàm nói với giọng trêu chọc.

“Tôi là theo ý của anh Lý, Bạch Tử Hào, cả đời này cậu chỉ có thể làm chó trông cửa.”

Giang Thành khom người nói với Lý Phàm.

Mọi người đều giật mình, tất cả đều đồng loạt nhìn Lý Phàm với ánh mắt đầy bất ngờ.

Lúc này đám người Hoa Nhật Tâm mới hiểu ra được vấn đề, Giang Thành làm vậy cốt ý chỉ là vì muốn giúp Lý Phàm hả giận.

Từ khi nào mà Lý Phàm có bản lĩnh như vậy?

Có thể khiến cho Giang Thành cúi đầu nghe lời và nịnh hót lấy lòng như vậy?

Phải biết rằng, thân phận địa vị của Giang Thành ở Hán thành này có thể được xếp vào tầng lớp cao nhất!

“Cho anh ta làm bảo vệ cũng được lắm đó.”

Lý Phàm bình thản nói.

“Bạch Tử Hào, cậu còn không mau cám ơn anh Lý đây, sau này ngoan ngoãn làm tốt vai trò chó canh cửa của mình!”

Giang Thành tỏ thái độ đợi chờ phản ứng của Bạch Tử Hào.

Trong nháy mắt, Bạch Tử Hào như sụp đổ, từ giám đốc nhân sự mà trở thành chó canh cửa, đã vậy còn phải cám ơn Lý Phàm, đây là thế giới gì, đạo lý gì đây hả!

“Cám… cám ơn anh Lý, tôi nhất định, nhất định sẽ đảm nhiệm tốt vai trò chó canh cửa của mình.”

Bạch Tử Hào vừa nói, nước mắt anh bất chợt tuôn ra.

“Được rồi, thái độ của anh như vậy rất tốt, sau này cố gắng làm việc nhé.”

Lý Phàm lên tiếng nói không khác gì là người lãnh đạo.

Giang Thành vui vẻ tiếp lời: “Anh Lý, vị trí chức vụ ở tập đoàn Giang Sơn tùy anh chọn, anh muốn chọn chức vụ gì cũng được!”

Chương 161: Hết lòng tôn kính

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Muốn làm chức vụ công việc gì cũng được.

Này chẳng phải ý là chức vụ công việc ở tập đoàn Giang Sơn đều tùy ý lựa chọn sao, đừng nói đến vị trí giám sự chủ tịch, cho dù chỉ là chức giám đốc bộ phận thôi, bước ra ngoài cũng đã có thể hất mặt lên trời rồi Lúc này cả Bạch Tử Hào và Hoa Nhật Tâm đều ngây cả người, cả hai người họ đều thắc mắc trong lòng, rốt cuộc thì Lý Phàm là người như thế nào?

Vương Cẩn Mai thì không khác gì bức tượng, sự việc trước mắt bà thay đổi quá nhanh, khiến cho đầu óc bà không theo kịp.

“Chủ tịch Giang, ông đang nghiêm túc chứ?”

Cố Họa Y nhỏ tiếng hỏi.

Nếu như mà có thể để cho Lý Phàm ngồi vào vị trí chức vụ cao cấp của tập đoàn Giang Sơn, như vậy cũng đủ để tất cả người nhà họ Cố thay đổi cách nhìn với anh.

“Tuyệt đối nghiêm túc, tôi chỉ sợ anh Lý không chịu hạ mình gia nhập và tập đoàn Giang Sơn của chúng tôi thôi, chỉ cần anh Lý đồng ý, tập đoàn Giang Sơn chúng tôi sẽ dành cho anh đãi ngộ tốt nhất và cao cấp nhất”

Giang Thành cung kính nói.

“Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà Lý Phàm được như vậy!”

Vương Cẩn Mai lên tiếng thắc mắc.

Những gì diễn ra trước mặt hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của Vương Cẩn Mai, bà vốn định đến để vã mặt Lý Phàm, nhưng nào ngờ lúc này đây, bà cảm thấy mặt mình đang đau rát như bị lửa đốt.

Không riêng Vương Cẩn Mai muốn biết câu trả lời, mà cả Hoa Nhật Tâm, Bạch Tử Hào, Cố Họa Y đều dỏng tai lên chờ đợi câu trả lời từ Giang Thành.

Click để xem ảnh

Cố Họa Y nghỉ ngờ thoáng liếc nhìn Lý Phàm, lần này là Giang Thành được Lý Phàm cứu, lần trước thì Lý Phàm nói là đã cứu cháu của chủ tịch Hoàng, chẳng lẽ Lý Phàm chuyên chọn quý nhân để cứu sao.

Hơn nữa lại trùng khớp như vậy, khi những quý nhân này xảy ra chuyện, Lý Phàm đều có mặt bên cạnh họ?

Cố kiềm chế thắc mắc nghỉ ngờ trong lòng, Cố Họa Y định bụng về nhà rồi sẽ hỏi Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn ánh mặt chờ đợi của Giang Thành, rồi cười nói: “Tôi không đảm nhận được chức vụ cao cấp gì đâu, tôi chỉ có thể cám ơn ý tốt của chủ tịch Giang thôi”

Nghe xong, ánh mắt của Giang Thành có chút thất vọng, vốn dĩ ông định để Lý Phàm vào làm ở tập đoàn Giang Sơn, như vậy thì ông sẽ thuận tiện dựa hơi nhờ vả.

“Vậy nếu khi nào anh muốn đến thì gọi điện cho tôi, tôi nhất định sẽ hỗ trợ hết mình”

Giang Thành nhiệt tình nói.

“Được rồi, nếu có nhu cầu thì tôi sẽ liên hệ chủ tịch Giang, vậy tôi đi trước đây”

Lý Phàm đứng dậy đi ra ngoài, Giang Thành vội vàng mở cửa giúp Lý Phàm.

Bạch Tử Hào và Hoa Nhật Tâm chứng kiến mà khóe mắt không khỏi giật giật, hai người họ cảm thấy bộ dạng của Giang Thành lúc này không khác gì là chó bám chân nịnh hót.

Hai người họ không hẹn mà đều có cùng suy nghĩ, nếu như mình là người cứu Giang Thành thì tốt biết mấy, Lý Phàm dựa vào gì mà may mắn như vậy!

Cố Họa Y kéo theo Vương Cẩn Mai với gương mặt đang khó chịu đi theo ra cửa văn phòng.

Hoa Nhật Tâm tức đến hai bên mặt khế giật, anh đập mạnh vào bàn, giận đến mức thiếu điều muốn vồ ra cần Lý Phàm.

“Nhật Tâm, lần này anh đúng là giết tôi rồi, mẹ kiếp, tôi phải làm chó canh cửa rồi!

Bạch Tử Hào tức giận nhìn Hoa Nhật Tâm.

Vốn dĩ Bạch Tử Hào chỉ muốn giúp đỡ, nào ngờ lần này lại tự mình đẩy mình xuống hố lửa.

Với những lời cảnh cáo đe dọa của Giang Thành, Bạch Tử Hào không dám nghĩ đến chuyện từ chức nữa, nếu như từ chức nghỉ việc, thì anh xác định chắc chắn sẽ thất nghiệp.

Click để xem ảnh

Lúc này đây, Giang Thành đã đưa Lý Phàm ra đến cửa, rồi sắp xếp tài xế của mình lái xe đưa cả nhà Lý Phàm về nhà.

“Anh Lý, sau này rảnh rỗi thường xuyên ghé chơi, cửa tập đoàn Giang Sơn chúng tôi luôn luôn rộng mở vì anh, anh luôn luôn là khách quý của chúng tôi”

Giang Thành lên tiếng nịnh hót với vẻ mặt tươi cười.

“Được, có rảnh tôi sẽ tới”

Lý Phàm ngồi vào hàng ghế sau, Giang Thành cẩn thận đóng cửa xe, sau đó vẫy tay chào đưa tiễn xe lăn bánh rời đi.

Suốt đường đi Vương Cẩn Mai không nói tiếng nào, trong lòng bà hỗn độn lộn xộn không biết nên nói gì cho hợp lý.

Về đến nhà, Vương Cẩn Mai nghiêm mặt nói: “Lý Phàm, cậu nói tôi biết rốt cuộc sự việc là như thế nào!”

“Sự việc như thế nào là sao?”

Lý Phàm giả vờ không hiểu hỏi ngược lại.

“Cậu còn giả vờ cái gì nữa, rột cuộc cậu với chủ tịch Giang là như thế nào! Sao ông ta lại cung kính với cậu như vậy, điều này không hợp logic lắm!”

Trên đường về, Vương Cẩn Mai càng nghĩ càng cảm thấy vô lý, bà cảm thấy cho dù Lý Phàm có cứu Giang Thành đi nữa, Giang Thành cũng đâu cần thiết đối xử cung kính với anh như vậy được.

“Con chỉ là trùng hợp cứu chủ tịch Giang thôi, chủ tịch Giang lúc nãy không phải đã nói rồi sao, lúc đó cả đống người, không ai dám bước lên cứu ông, ai cũng nghĩ rằng ông lừa đảo, con nhìn tình hình của ông có không ổn, nên đã chú động giúp đỡ”

Lý Phàm sẵn tiện giải thích.

“Cho dù cậu có cứu chủ tịch Giang đi nữa, ông ấy cũng không cần phải đối xử với cậu như vậy! Sao lại có chuyện tùy tiện để cho cậu muốn lựa chọn vị trí chức vụ gì cũng được, chỗ đó là tập đoàn Giang Sơn đó, tập đoàn tiếng tâm nhất ở Hán Thành này đó!”

Vương Cẩn Mai van không tin lời nói của Lý Phàm, bà cảm thấy nếu bản thân bà là Giang Thành, cùng lăm thì cho Lý Phàm thêm chút tiền coi như là phí cám ơn, như vậy là xong, chứ không phải

đưa vị trí chức vụ cao cấp trong công ty ra cho cậu chọn “Ha ha, lời nói của chủ tịch Giang chẳng qua chỉ là lời nói khách sáo, mẹ không thấy con không dám tiếp lời sao, ông ta cũng chỉ là vì muốn trút giận giùm con nên mới xử lý Bạch Tử Hào, cho dù ông ấy có cho con làm giám đốc quản lý cao cấp gì gì đi nữa thì con cũng không dám nhận đâu”

Lời giải thích của Lý Phàm khiến cho Vương Cẩn Mai im lặng không nói được gì, bà cảm thấy lời giải thích như vậy cũng hợp lý, có thể Giang Thành chẳng qua chỉ nói lời khách sáo mà thôi “Mẹ, Lý Phàm nói cũng có lý, lần này anh ấy không sai, với khả năng của anh ấy, đúng thật là không thích hợp làm việc ở tập đoàn Giang Sơn”

Cố Họa Y nói giúp.

Vương Cẩn Mai tức giận trừng mät nhìn Lý Phàm, hung hãng nói: “Mau đi nấu cơm đi, rác thải như cậu chỉ có thể ở nhà ăn bám!”

“Dạ”

Lý Phàm cúi đầu đi vào phòng bếp, không lâu sau Cố Họa Y cũng chui vào bếp, nhỏ tiếng nói: “Vừa rồi những gì anh nói là thật sao? Không có xạo chứ?”

“Đương nhiên là thật, em không tin anh sao, anh làm gì có khả năng đó, nếu anh có bản lĩnh thì anh cũng sẽ không để cho em vì theo anh phải chịu thiệt thòi bị người khác khinh bí”

Lý Phàm nhỏ tiếng nói.

“Em tin lời anh nói, chuyện hôm nay anh đừng trách mẹ em, bà ấy cũng vì sốt ruột nên mới vậy, bà thấy anh đi làm ở viện thẩm mỹ mà không kiếm được tiền, nên chắc bà hy vọng anh có thể tìm được công việc thích hợp. Chỉ là Hoa Nhật Tâm quá đáng quá, rõ ràng anh ta cố tình làm nhục anh”

Cố Họa Y tức giận khẽ nghiến răng bỉu môi, bộ dạng như tức giận mà cũng rất đáng yêu.

“Không sao, lân này không phải anh ta cũng bị họa lây rồi sao, anh đoán chắc Bạch Tử Hào đó sẽ rất ghét Hoa Nhật Tâm đây, nói không chừng sau này anh ta sẽ làm ra chuyện gíi đó khiến cho Hoa Nhật Tâm phải hối hận cho coi”

Lý Phàm cười ha hả nói.

Chương 162: Vội tìm chết

Cùng lúc này.

Anh Hổ mặt mũi bầm dập đứng trước mặt Cố Tuấn Hào.

“Không phải anh Hổ tôi không chịu dùng sức, anh nhìn xem tôi đã bị đánh thành dạng gì rồi, tên nhóc đó thật sự rất mạnh, mấy chục anh em của tôi đều đánh không lại nó”

Anh Hổ ấm ức nói.

Cố Tuấn Hào bực bội rút một xấp tiền đặt xuống trước mặt anh Hổ.

“Một đám phế vật, cầm đi chữa trị đi”

Anh Hổ cầm tiền rồi rời đi, đến tìm Cố Tuấn Hào cũng chỉ vì tiền mà thôi.

Cố Tuấn Hào nhìn bóng lưng anh Hổ, lấy điếu thuốc ra hút vài hơi, rồi gọi điện cho Cố Bằng Phi.

Nhưng điện thoại vang lên mười mấy hồi chuông cũng không có ai nghe máy.

©ố Tuấn Hào gọi liên tục vài cuộc, Cố Bằng Phi vẫn không nghe máy.

“Khốn nạn! Chắc chắn thằng này đã phản bội rồi, tưởng như vậy là có thể vô lo vô nghĩ rồi sao? Đúng là trẻ con!”

Không ngờ kế hoạch đầu tiên đã thất bại rồi, Cố Tuấn Hào quyết định bắt tiến hành kế hoạch thứ hai, bất kể thế nào cũng phải khiến nguyên liệu xảy ra vấn đề, không thể để Cố Họa Y giao phó mọi hợp đồng đúng hạn được.

“Anh Tích Lịch, theo kế hoạch trước đó của chúng ta, ngày mai

mọi người hãy chặn đường đến công xưởng nguyên liệu, phải ngăn chặn lại mọi xe ra khỏi xưởng, có thể làm được chứ?"

Cố Tuấn Hào gọi cho một số điện thoại khác.

"Tuyệt đối không thành vấn đề, người anh em, cậu cứ yên tâm, cho dù ngày mai trời có sập xuống cũng sẽ không quay xe đâu."

Phía bên kia đầu điện thoại, một giọng nói trầm thấp vang lên.

"Vậy thì được, sáng sớm mai bắt đầu"s Cố Tuấn Hào cúp máy, ánh mắt hiện lên vẻ đắc "Hừ hừ, anh Tích Lịch là người tàn độc nhất mà tôi từng gặp, tôi xem xem lần này mấy người sẽ làm thế nào"

Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng chuông điện thoại đánh thức Cố Họa Y đang trong giấc ngủ say.

Cố Họa Y mơ màng nghe máy: "Alo?"

"Tổng giám đốc Cố, xảy ra chuyện rồi, xe nguyên liệu xuất xưởng của chúng ta bị chặn lại cả rồi, người của chúng ta đi thương lượng đều đã bị đánh rồi"

Cố Bằng Phi sốt ruột nói.

"Sao lại bị chặn? Ai chặn?"

Cố Họa Y ngồi bật dậy, vội xuống giường.

"Tên là anh Tích Lịch gì đó, tên khốn có tiếng ở cái công xưởng này, đàn em đều vô cùng hung tàn, tôi đã báo án rồi, nhưng người bên đó qua đây xem rồi đi luôn, nói đó là tranh chấp dân sự, không thể xử lí"

Cố Bằng Phi đáp.

Nhịp tim Cố Họa Y đập nhanh hơn, cảm giác như chuyện này đã đi quá mức, e là lần này không dễ xử lí.

"Cậu bàn bạc với bọn họ trước đi, xem xem rốt cuộc điều bọn họ

cần là gì, nếu cần tiền, con số không lớn, cậu đưa thẳng cho họ, nếu con số lớn thì cậu gọi điện lại cho tôi…”

Cố Họa Y sắp xếp việc cho Cố Bằng Phị, rồi vội vàng rời giường thu dọn đồ đạc.

Lý Phàm nhìn Cố Họa Y đang bận rộn vệ sinh cá nhân, cảm thấy anh nên đi xem trước tình hình.

Lý Phàm thay quần áo xong, lấy cớ đi mua hoa quả rồi rời đi, lái xe thẳng về phía công xưởng nguyên liệu.

Trên con đường bên ngoài công xưởng nguyên liệu, xe vận chuyển đã dừng ở bên đường.

Chỉ là trên mọi chiếc xe đều không có tài xế, những tài xế đó lúc này đang hai tay ôm đầu, ngồi xổm dưới đất.

Mấy chục tên xăm hình bổ báo để lộ ra hình xăm ở lưng mình, bao vây các tài xế ở giữa, đứng ngoài cười cười nói nói.

“Công việc lần này nhẹ nhàng thật đấy, nghe nói lát nữa Cố Họa Y sẽ xuất hiện, đó là người đẹp hiếm có ở Hán Thành của chúng ta đấy”

“Tôi từng gặp Cố Họa Y một lần, sắc đẹp đó đúng là khó mà diễn tả, tôi nhìn vóc dáng đó còn chảy cả máu mũi nữa”

“Body trước lồi sau vểnh đó cùng với gương mặt xinh đẹp không sao kể xiết kia, nếu có thể đẩy xuống giường rồi đè lên, mẹ nó tôi bằng lòng cả đời này không xuống giường nữa”

Đám người này càng nói càng hưng phấn, chỉ hận Cố Họa Y không lập tức đến đây để đàm phán.

Sắc mặt Lý Phàm u ám, anh đi về phía bọn họ, nội dung trong cuộc thảo luận của bọn họ bị Lý Phàm nghe thấy hết không sót một chữ nào.

“Xin lỗi cho lời nói dơ bẩn ban nãy của mấy.

người đi”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Mấy tên lưu manh đứng bên ngoài nhìn qua Lý Phàm, rồi cùng nhau bật cười.

“Xin lỗi? Xin lỗi cái con mẹ mày à! Mày là cái thá gì mà bắt bọn tao xin lỗi, mày biết bọn ông đây là ai không!”

“Người dám bắt bọn tao xin lỗi còn chưa ra đời đâu, quả trứng như mày lăn từ đâu ra đây”

“Phí lời với nó làm gì, đánh cho nó gọi ông nội đã rồi tính tiếp!”

Mấy tên đứng ở bên ngoài cũng lên cơn, không nói rời nào đã vung nắm đấm hướng về phía Lý Phàm.

“Tìm chết!”

Lý Phàm cũng không khách khí, đám người này dám lôi Cố Họa Y ra làm trò đùa, vậy Lý Phàm phải khiến bọn họ trả một cái giá thật thê thảm.

Bịch bịch bịch!

Một loạt tiếng giòn tan vang lên, nắm đấm của Lý Phàm nhanh như tia điện, đấm vào cánh tay của mấy tên kia.

Crắ!

cCrắ!

c Tiếng xương gãy vang lên, cả đám bọn họ ai nấy cũng đều phát ra tiếng kêu thảm thiết “Aaa! Cánh tay của tao gấy rồi”

“Tay tao gãy rôi! Sức lực thằng này cũng lớn quát”

“Đại ca, có người đến đập phá nơi này!”

Mấy tên kia biết được sự ghê gớm của Lý Phàm, không dám đấu tiếp với Lý Phàm nữa, nhanh chóng lùi lại phía sau, đợi đám người phía sau xông tới.

Đám lưu manh bao vây tài xế lập tức tập trung lại, nhìn chăm chăm Lý Phàm như hổ nhìn môi Dưới tình huông người đông thể mạnh, bọn họ không sợ một tên cao thủ đơn thân độc mã, bọn họ tin räng, dựa vào số người này có thế đánh chết được Lý Phàm Anh Tích Lịch xăm chín con rồng vòng quanh người, một thân cơ bäp, cầm con dao to bước tới Mặt anh ta núng nính thịt, một lưông sát khí xuất hiện, anh Tích Lịch đã thể hiện khí chất của vai phản diện vô cùng chuẩn xác.

“Thăng nhóc này, cậu tới gây chuyện à?”

Anh ta hét lên “Tôi tới để bảo mãy người xin loi”

Lý Phàm nhìn thẳng vào anh Tích Lịch, hoàn toàn làm ngơ khí thế của anh ta “Xin lỗi? Nực cười, người do Tích Lịch tỏi dân đất chưa từng xin lỗi người khác, cậu lăn từ đâu tới, nói cái tên ra nghe nào”

Anh Tích Lịch thấy Lý Phàm bình tĩnh như vậy, cảm thấy có lẽ Lý Phàm không phải người bình thường.

Nếu Lý Phàm là một người bên cạnh một nhân vật tâm cỡ nào đó, vậy thì phải suy nghĩ kĩ càng đối sách rồi “Anh không xứng được biết, cho anh mười giây để xin lỗi, nếu không đừng trách tôi không khách khí”

Lý Phàm lạnh lùng nói, đồng thời còn vặn vặn co Đám đàn em của anh Tích Lịch bị lời nói của Lý Phàm chọc tức, cảm thấy Lý Phàm quá mức kiêu ngạo.

“Thăng chó chết như mày bớt ra vẻ đi, anh Tích Lịch của chúng tao hỏi mày là cho mày mặt mũi rồi, mày đừng có mà không biết điêu”

“Đừng tưởng sức hơi mạnh một chút đã là ghê gớm lắm, bọn tao có nhiều người như vậy, giết mày cũng chỉ là chuyện trong vài

phút thôi”

“Anh Tích Lịch, nói nhiều với tháng vớ vẩn này làm gì, cái thân nát này của nó nhìn cũng như một đống rác, cứ đánh là được”

Sắc mặt anh Tích Lịch cũng đã có chút bực bội, lại nhìn cách ăn mặc của Lý Phàm, anh ta lập tức cảm thấy có chút hối hận vì lúc nãy đã quá cẩn thận.

Nhìn vào bộ đồ rách nát này là có thể biết được Lý Phàm không phải một người có địa vị cao, nào có.

đàn em của một nhân vật tầm cỡ nào lại mặc đồ rách nát như vậy chứ!

“Mẹ nó! Suýt nữa thì bị thằng này lừa rồi”

Anh Tích Lịch tức giận lẩm bẩm một câu, nhìn Lý Phàm nói: “Quỳ xuống, dập đầu tạ tội thì tao sẽ tha cho mạng chó của mày, nếu không hôm nay tao sẽ khiến mày chết tại đây!”

“Xem ra mấy người vội tìm chết lắm rồi”

Lý Phàm cười lạnh nói.

Chương 163: Cầu xin tha mạng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hừ!”

Anh Tích Lịch nhổ một ngụm nước miếng, khinh thường nhìn Lý Phàm, xua tay nói: “Lên hết cho tao, đánh chết nó thì thôi! Chết rồi tao chịu trách nhiệm!”

Một đám anh em lập tức rút cây gậy luôn mang theo bên mình ra, xông về phía Lý Phàm.

Bài học kinh nghiệm từ mấy tên bị gấy tay trước.

đó vẫn còn nguyên, vì vậy đám người này đều đã cẩn thận hơn nhiều.

“Ngã xuống đi!”

Một tên cầm đầu hét lên, vung cây gậy về phía đầu Lý Phàm.

Lý Phàm nhếch miệng cười, tay trái anh giơ ra nhanh như chớp, nắm lấy cổ tay tên kia dùng sức vặn, tay của đối phương lập tức bị bẻ gãy.

“Aaal”

Tên kia hét lên một tiếng thảm thiết, đau đớn ngã xuống đất.

“Mẹ nó! Tên này ghê gớm đó, vòng qua từ hai bên, bao vây nó lại đánh chết cho tao!”

Anh Tích Lịch lớn tiếng chỉ huy.

Đám đàn em của anh Tích Lịch cũng xem như: là có kinh nghiệm đánh nhau phong phú, thấy Lý Phàm ra tay tàn bạo, lập tức phân chia vòng qua bao vây.

Lý Phàm lại như hổ trong bầy cừu, đối diện với sự bao vây không những lùi bước mà còn xông vào.

trong đám người, lao thẳng về phía anh Tích Lịch đang đứng.

Đây chính là thứ mà gọi là muốn bắt cướp phải bắt tên cầm đầu trước, suy nghĩ của Lý Phàm rất đơn giản, bắt luôn anh Tích Lịch rồi đánh hắn một trận tơi bời là xong rồi.

Lý Phàm đi tới đâu, những kẻ chặn đường anh bị gãy tay, hộc máu tới đó.

Click để xem ảnh

Nhưng đám anh em kia cũng không ngu ngốc, lực chiến đấu mạnh mẽ của Lý Phàm đã rõ ràng như vậy rồi, có thể nói là vô địch thiên hạ, sao mà bọn họ dám tiến tới đánh anh được nữa chứ.

Đám tài xế ngồi dưới đất lúc này cũng bắt đầu cảm thấy có hi vọng.

Bị đám người anh Tích Lịch khống chế cả nửa ngày trời, bọn họ cảm thấy như ngày hôm nay mình không cứu nổi nữa rồi.

Ai ngờ, Lý Phàm lại đột nhiên xuất hiện như một vị thần đến cứu bọn họ.

“Thân thủ người anh em này tốt thật đấy, lực chiến đấu này chắc chắn là cao thủ võ lâm”

“Thôi đi, cao thủ võ lâm hiện nay còn có mấy người có thể đánh đấm được nữa, tôi thấy người này chắc đã học qua kickboxing, có thể một chọi hàng chục người, chắc chắn chính là kiểu cao thủ kickboxing đỉnh nhất”

“Nói không chừng đã từng lên chiến trường, tôi còn có thể nhìn thấy sát khí trên người cậu ấy nữa, có thể cậu ấy là binh vương chiến thần đã từng nắm giữ mạng người trong tay”

Mấy tài xế thì thầm nói chuyện, ai nấy đều cảm thấy như cơ thể Lý Phàm tỏa ra ánh sáng vạn trượng, chiếu sáng cuộc đời tối tăm lúc này của bọn họ.

Lý Phàm híp mắt cười nhìn anh Tích Lịch, móc tay nói: “Không phải ban nãy anh huênh hoang lắm sao, bây giờ tiếp tục huênh hoang cho tôi xem nào”

“Người anh em, có gì từ từ nói, ban nãy tôi huênh hoang theo quán tính thôi, cậu xem, nếu cậu nói thẳng cậu ghê gớm như vậy, tôi nào dám huênh hoang nữa chứ”

Anh Tích Lịch run rẩy, nặng nhọc lùi lại từng bước, trong lòng đã hận muốn chết người sai anh ta tới đây làm việc này rồi.

“Bảo đám đàn em của anh qua đây ôm đầu ngồi xuống, tôi phải nói chuyện đàng hoàng với bọn họ”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

Anh Tích Lịch trừng mắt nhìn đám đàn em, cao giọng hét lên: “Qua hết đây, quỳ xuống với đại ca này!”

Đám lưu manh kia do dự một lúc, tên này nhìn tên kia, không ai dám qua phía đó ngồi xuống.

Nếu Lý Phàm nổi ý muốn giết người thì phải làm sao?

Đứng ở bên ngoài còn có thể chạy trốn, nếu thật sự qua đó ngồi xuống, vậy chẳng phải là chỉ có thể mặc người ta xử lí thôi sao.

“Mẹ bọn mày, bọn mày muốn tạo phản đúng không! Mau chóng qua đây quỳ xuống, ai mà dám chạy, ông đây sẽ dẫn theo vị đại ca này truy sát đến tận nhà chúng mày!”

Một người chết không bằng mọi người cùng nhau chết, anh Tích Lịch xem như đã nghĩ thông suốt rồi, anh ta là người đứng đầu, chắc chắn sẽ không được Lý Phàm buông tha, nên cho dù có phải quỳ, cũng phải gọi đám đàn em cùng quỳ.

Đám lưu manh này hoàn toàn sụp đổ, không ngờ đại ca nhà mình lại bán đứng anh em như vậy, đúng là muốn mọi người chết trùm luôn đây mà.

“Mai lên, còn không qua đây thì quỳ không nổi nữa đâu!”

Anh Tích Lịch sốt ruột giục.

Bọn họ không tình nguyện vất cây gậy trong tay.

xuống, đi đến trước mặt Lý Phàm, đưa hai tay lên ôm đầu rồi ngồi xuống.

Anh Tích Lịch cười nịnh nọt: “Đại ca, anh xem, người của tôi đều ở đây cả rồi, những tên kia bị thương cũng không thể ngồi xuống, cứ để bọn chúng năm đó nghe đại ca dạy dỗ vậy”

“Anh cũng ngồi xuống” Lý Phàm cười lạnh.

*Ài ài”

Anh Tích Lịch lập tức ngồi xuống, đưa hai tay lên ôm đâu, ngẩng lên nhìn Lý Phàm, säc mặt vô cùng sùng bái “Mấy người suy ngam lại về cuộc đời một chút đi”

Lý Phàm nói xong thì đi về phía mấy người tài xế, xua tay nói: “Đứng dậy cả đi, nên làm gì thì làm đó, có xe trống thì đế lại một chiếc”

“Cảm ơn đại ca, chúng tôi thật sự có thể rời đi rồi sao?”

Người tài xế ở gần Lý Phàm nhất hỏi “Đi đi, ở lại đợi người ta mời anh ăn cơm à” Lý Phàm cười hỏi ngược lại.

“Cảm ơn đại ca đã trượng nghĩa ra tay cứu giúp”

Mấy người tài xế đồng loạt nói một câu cảm ơn, rồi đứng dậy đi về phía xe của mình.

Có một tài xế do dự một lúc, rồi đi đến bên cạnh Lý Phàm nói: “Xe của tôi trống đó”

“Ô, vậy anh ở lại giúp tôi chút, lát nữa đưa đám lưu manh này lên rồi đi theo tôi một chuyến.”

“Được, vậy tôi lên xe đợi anh”

Tài xế nhìn đám lưu manh đang ngôi dưới đất, giơ ngón tay cái tán thưởng về phía Lý Phàm.

“Mấy người suy ngẫm thế nào rồi, cảm thấy mình đã làm sai gì rôi?”

Lý Phàm bước đến trước mặt đám lưu manh, giống hệt như một thây giáo dạy môn Đạo Đức.

“Chúng tôi không nên đánh nhau”

“Không nên chặn xe”

“Không nên sử dụng thủ đoạn bạo lực.”

Lý Phàm gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Mấy người đều có tay, có chân, có sức lực, sao không thể làm chút chuyện nghiêm chỉnh chứ? Để mấy người có thể thay đổi bản thân, tôi quyết định giúp mấy người một chút”

Đám người Tích Lịch nghe thấy đều lạnh người, Lý Phàm đang muốn giúp bọn họ?

Để một người có sức mạnh nghịch thiên giúp đỡ bọn họ thì sẽ tạo ra một kết quả bi thảm như thế nào đây?

Trong đầu bọn họ đã xuất hiện ra đú các cảnh tượng bi kịch, ví dụ như bị Lý Phàm đánh thành người tàn tật.

“Đại… đại ca, chúng tôi không muốn chết, không không muốn bị tàn tật, mong anh giơ cao đánh khẽ”

Anh Tích Lịch yếu đuổi nói.

Lý Phàm ngơ ra, sau đó lập tức bật cười: “Mấy người nghĩ nhiêu rôi, tôi cũng không phải người tàn bạo như vậy”

Đám người kia đều im lặng, ánh mắt hướng vê mười mấy tên đang nằm dưới đất, mẹ nó, như vậy mà còn không tàn bạo sao.

“Đại ca, xin anh tha mạng!”

Chương 164: Truyền cảm bằng phẩm hạnh

Phía bên này, Cố Họa Y vội chạy đến công xưởng nguyên liệu.

Cố Bằng Phi đưa chủ nhiệm kho xe tới, đón Cố Họa Y vào phòng họp.

Các quản lí lớn có nhỏ có của công xưởng đều ngồi trong phòng họp, đối với việc xe vận chuyển bị chặn lại đều không biết phải làm gì.

Thấy Cố Họa Y đi vào, mọi người đứng hết dậy.

“Tổng giám đốc Cố tới rồi ạ”

“Chào tổng giám đốc Cố”

“Tổng giám đốc Cố tới chắc chắn là đã có cách tồi: Lúc này các nhân viên quản lí lớn lớn nhỏ nhỏ đều gửi gắm hết hi vọng lên người Cố Họa Y.

Sắc mặt Cố Họa Y nghiêm trọng, cô ngồi xuống ghế chủ trì, hỏi: “Tình huống cụ thể bây giờ là như thế nào? Mọi người đã cố gắng những gì rồi”

Cố Bằng Phi cười gượng: “Tình huống chính là, xe đã bị đám lưu manh kia chặn lại rồi, chúng tôi cũng đã liên hệ với nhiều bên nhưng vẫn không có tiến triển gì cả”

“Xưởng chúng ta đã liên hệ với cơ quan chức.

năng, nhưng bên đó nói là đây là chanh chấp dân sự, bảo chúng ta tự thương lượng với đối phương để giải quyết”

“Bên bảo vệ đi thương lượng với đối phương, người của chúng ta còn chưa nói được hai câu đã bị đối phương đánh trở lại rồi”

“Tôi đã liên hệ với đám lưu manh gần đây, muốn mời một người đứng ra đàm phán, nhưng không một ai nguyện ý đứng ra, đều nói bối cảnh của đối phương không tầm thường, không phải người bọn họ có thể đàm phán được.”

Nghe báo cáo của những người này, tim của Cố Họa Y đã rơi xuống đáy bể.

“Mọi người suy nghĩ rộng ra một chút, ai còn có cách nào hay hay có thể liên lạc với bên nào không?

Đối phương làm như vậy rốt cuộc là vì điều gì? Có phải là vì muốn tống tiền không?”

Cố Họa Y ném ra ba câu hỏi liên tiếp, mọi người đều im lặng.

Nhìn mấy nhân viên quản lí cúi đầu im lặng, Cố Họa Y nặng nề thở dài, giây phút quan trọng thật sự không thể trông mong vào đám người này.

“Tổng giám đốc Gố, tôi thấy bọn chúng không phải vì tiền mà tới đâu, nếu mà cần tiền, lúc chúng tôi cho người đi thương lượng, chắc chắn bọn chúng đã nêu điều kiện ra rồi, tôi thấy vẫn là chuyện… giống như chuyện ngày hôm qua.”

Cố Bằng Phi thấp giọng nói.

Cố Họa Y ngơ ra, hôm qua là có người đứng sau cản trở việc sản xuất của công xưởng nguyên liệu, hôm nay xe của công xưởng bị chặn lại, đúng thật là có khả năng thủ đoạn của đối phương đã nâng tâm rồi.

“Nếu là như vậy thì có giải quyết rồi”

Cố Họa Y có chút đau đầu nói: “Sắp xếp người đưa tôi đi gặp đám người đó, tôi sẽ đích thân thương lượng với bọn họ”

Lúc này Cố Họa Y cũng chưa có cách nào hay, chỉ cảm thấy nếu cô đi đàm phán với anh Tích Lịch, nói không chừng sẽ có kết quả gì đó.

Cạch.

Cửa phòng họp đẩy ra, Lý Phàm cười híp mắt bước vào.

Cố Bằng Phi nhìn thấy bóng dáng của Lý Phàm, gương mặt khế co giật, cơ thể không kìm được mà run rẩy, cảnh tượng hôm qua suýt chút nữa bị Lý Phàm bóp chết xuất hiện trong đầu Cố Băng Phi.

“Sao anh lại đến đây?”

Cố Họa Y thấy kì lạ hỏi “Mua đồ ăn, thuận tiện qua đây xem xem”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

Cố Họa Y trợn mắt với Lý Phàm, thầm nghĩ lí do này của Lý Phàm thật tệ, có điều lúc này Lý Phàm có thể tới thăm cô, Cố Họa Y vẫn có chút cảm động.

“Chuyện đó, em không cần đi thương lượng với đám lưu manh kia nữa”

Lý Phàm gãi đầu, cười nói.

“Sao lại không cần? Bây giờ đang là lúc nhiệm vụ sản xuất nặng nề nhất, không được xảy ra nửa điểm sai sót, em buộc phải đi thương lượng với bọn họ, giải quyết chuyện này mới được”

Cố Họa Y kiên định nói.

“Ý của anh là, anh đã thương lượng với bọn họ xong rồi, từ sâu trong đáy lòng bọn họ đã nhận ra lỗi sai của mình rồi, bọn họ sẽ thay đổi sai lầm trước kia của mình, ngày ngày tiến lên”

Cố Họa Y, Cố Bằng Phi, cùng với những nhân viên quản lí đều trừng lớn mắt nhìn Lý Phàm, giống như những gì mà bọn họ nghe thấy là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

“Đám người này mà dọa không đủ sợ thì đến chết cũng không chịu thôi, cậu biết đám người đó đáng hận như thế nào không? Tôi đưa

mười mấy anh em bảo vệ qua đó đều bị đánh cho tơi tả”

Quản lí bộ phận bảo vệ căm phẫn nói.

“Đám người đó không phải đám lưu manh bình thường, đều là những tên có kinh nghiệm đánh nhau phong phú, ra tay rất nặng, đại ca của bọn họ là anh Bưu có danh tiếng lẫy lừng, cậu đàm phán với bọn họ, e là chỉ cần vừa qua đó đầu đã bị đánh thành óc chó rồi”

“Ban nấy tôi đã liên hệ với rất nhiều người có máu mặt, nhưng không một ai muốn nhúng tay vào.

chuyện này, một người ngày ngày ở nhà bám váy như cậu thì có bản lĩnh gì để có thể dẹp yên được chuyện này chứ, lừa ai thế”

Những nhân viên quản lí lần lượt lên tiếng chế giễu, họ đều cảm thấy chắc chắn Lý Phàm đang bịa chuyện.

Điều quan trọng nhất khiến mọi người không tin Lý Phàm, là vì mọi người đều biết Lý Phàm là một kẻ vô dụng, việc mà bọn họ bận rộn cả nửa ngày cũng không thể giải quyết nhưng kẻ vô dụng lại có thể làm được, đây không phải đang nói bọn họ còn không bằng một kẻ vô dụng hay sao.

Cố Bằng Phi cúi đầu không nói gì, nhưng trong lòng đã có chút tin tưởng, dù sao Cố Bằng Phi cũng từng bị Lý Phàm đánh, biết rõ sự ghê gớm của Lý Phàm.

Cố Họa Y nhíu mày, liếc mắt về phía những nhân viên quản lí vừa mới lên tiếng.

Đám nhân viên quản lí lần lượt ngậm miệng lại, lúc này mới nhớ ra tên vô dụng trước mắt là chồng của Cổ Họa VY.

“Lý Phàm, anh nói thật sao?” Cố Họa Y hỏi “Đương nhiên, bọn họ đang ở dưới tầng đó, qua sự dạy dỗ của anh, bọn họ đều nói muốn chân thành hối loi với em”

Lý Phàm cười nói.

Trong lòng Lý Phàm chỉ có Cố Họa Y, còn về những lời chế giêu cúa đám người kia, Lý Phàm hoàn toàn không để ý tới Cố Họa Y khẽ gật đâu: “Vậy đi xem xem sao cả đi”

Lý Phàm làm động tác mời, Cố Họa Y cười đi về phía Lý Phàm, Cổ Băng Phi đưa những nhân viên quản lí khác theo sau Bọn họ vừa ra khỏi tòa nhà đã nhìn thấy đám người anh Tích Lịch đang ôm đầu ngồi dưới đất.

Bên cạnh những người đang ngồi còn có hơn chục tên đang nằm dưới đất, có người thì cánh tay bị gập lại một góc kì lạ, có người thì không ngừng nôn ra máu, nhìn trông võ cùng thảm hại.

Cố Bảng Phi hít một ngụm khí lạnh, thâm nghĩ hôm qua anh ta vân xem như là may män, nếu bị Lý Phàm đánh gãy cả tứ chỉ, còn nôn ra máu thì cũng không thể nói lí được.

Những nhân viên quản lí khác đều mát chữ A.

miệng chữ O, không ngờ những gì Lý Phàm nói đều là thật, mẹ nó, đây đều là những người huênh hoang nhất trong khu vực này, vậy mà còn bị Lý Phàm đánh ra thành như vậy?

Kẻ vỏ dụng đã trở thành siêu nhân từ lúc nào vậy?

Anh Tích Lịch thấy Lý Phàm đưa người ra, lập tức cao giọng hét lên: “Tôi biết sai rồi, tôi không nên chặn xe, không nên cán trở công việc sản xuất của mọi người, sau này tôi nhất định sẽ sửa chữa lòi sai, làm lại cuộc đời, anh Lý và chị dâu hãy cho chúng tôi một cơ hội làm lại cuộc đời đi”

“Anh Lý, chị dâu, cho chúng tôi một cơ hội làm lại cuộc đời đi”

Đám đàn em cùng hét lên.

Cố Họa Y kinh ngạc nhìn Lý Phàm, thấp giọng hỏi: “Anh cũng quá tài giỏi rồi đó”

“Cũng thường thôi, chỉ là phẩm hạnh cao thượng của anh đã khiển

bọn họ cảm động”

Lý Phàm cười haha nói “Mấy người đứng dậy cả đi, một người đưa bọn họ vào nhà kho, bảo bọn họ bốc vác, qua sự truyền cảm hứng của tôi, bọn họ đã tình nguyện lao động miễn phí, bốc vác một tháng cho xưởng của chúng ta”

Lý Phàm nói.

Đám người Cố Băng Phi sợ hãi nói không cần, bảo bao nhiêu tên như vậy đi lao động miễn phí, Lý Phàm định bắt nạt đám người này đến mức độ nào đây.

Chương 165: Tăng giá! mười lăm tỉ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Quản lí bộ phận bảo vệ quyết đoán xin lỗi nhận tội.

Thấy tình hình thảm hại của anh Tích Lịch, trưởng bộ phận bảo vệ hối hận về lời chế giễu Lý Phàm ban nãy, bây giờ thấy mọi chuyện đã được xử lí xong, anh ta lập tức lên tiếng xin lỗi.

Mấy người quản lí nhắm vào Lý Phàm ban nãy cũng lên tiếng xin lỗi Lý Phàm.

“Anh Lý, anh xem cái miệng thối này của đám anh em tôi, ban nãy chúng chưa động não mà đã nói ra mấy lời đó, vẫn mong anh Lý tha thứ”

“Miệng tôi cũng thối, những lời chất vấn anh Lý ban nãy đều là những lời nói vô tâm mà thôi, mong anh Lý đừng để ý tới”

Vài nhân viên quản lí tuổi đã qua năm mươi liên tiếp gọi “anh Lý”, khiến Lý Phàm có chút khóc không được mà cười cũng không xong.

“Đều là chuyện nhỏ cả, mọi người có thể phối hợp với Họa Y làm cho xong việc là được rồi, những chuyện khác không cần để ý tới”

Lý Phàm rộng lượng nói.

Cố Họa Y đứng ở một bên lặng lẽ nhìn Lý Phàm, ánh mắt hiện lên tia sáng khác thường.

“Để bọn họ ở lại công xưởng làm việc liệu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?”

Cố Họa Y thấp giọng hỏi.

“Không đâu, bọn họ đều thật lòng muốn thay đổi bản thân, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu”

Lý Phàm nói một cách chắc chắn.

Mọi người nhốn nháo một hồi, cái gì mà thật lòng chứ, chẳng có ai sẽ tin cả, mọi người đều không phải trẻ con nữa, chỉ nhìn bằng một mắt cũng biết, đám người đó bị đánh rồi mới ngoan ngoãn nghe lời.

Trong phòng bao của câu lạc bộ Kim Lăng, Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào sắc mặt u ám ngồi ở một bên, đối diện hai người là một người đàn ông đầu trọc đeo một chiếc nhẫn vàng lớn, một sợi dây chuyền vàng lớn, đang hút điếu xì gà.

Người đàn ông đầu trọc chính là anh Bưu có tiếng tăm ở đất Hán Thành, địa vị đứng chỉ dưới Sở Trung Thiên, Ngô Đạo Văn của Tứ Hùng ở Hán Thành.

Có thể nói, anh ta là người hung hãn nhất trong thế giới ngầm ở Hãn Thành.

“Đám người này của cậu đúng thật là quá vô dụng, chút chuyện cỏn con như vậy cũng làm không xong, bảo bọn họ ngăn cản việc sản xuất của công xưởng nguyên liệu mấy ngày, nhưng cậu xem xem bọn họ làm việc thế nào kìa”

Cố Thiệu Dũng đập bàn nói.

Thất bại của anh Hổ và anh Tích Lịch khiến Cố Thiệu Dũng sốt ruột không thôi.

Nếu còn không ngăn cản được việc sản xuất của xưởng nguyên liệu, địa vị của Cố Họa Y sẽ trở nên vững chắc hơn.

Anh Bưu nhả ra một vòng khói, lắc đầu nói: “Mấy người còn mặt mũi mà nói nữa à, chuyện này không thành là do tình báo của mấy người không chính xác, phía bên đó có cao thủ đó, hôm nay mười mấy tên đàn em của tôi lại phải tới bệnh viện rồi”

“Có cao thủ cái rắm, rõ ràng là người của cậu quá kém, ai cũng nói anh Bưu cậu là một nhân vật có máu mặt, chúng tôi mới tìm cậu làm việc, tốt xấu gì cậu cũng phải đáng tin chút chứ!”

Cố Tuấn Hào đen mặt nói.

“Anh Bưu tôi có lúc nào thì không đáng tin chứ, tình báo của mấy người không chính xác, khiến đám đèn em của tôi tổn thất nghiêm trọng, mấy người còn không biết ngại mà đến nói tôi”

Anh Bưu nói xong, trừng mắt nhìn hai ba con Cố Thiệu Dũng, sau đó đập tay phải xuống bàn: “Đàn em của tôi đã nói rồi, bọn chúng đều bị một người đánh bị thương, cao thủ có thể một chọi vài chục như vậy, mấy người nghĩ xem, lực chiến đấu phải mạnh đến mức độ nào: “Hơn nữa tôi cũng đã điều tra rồi, tên đó không.

những có sức chiến đấu mạnh mẽ mà bối cảnh phía sau cũng không tầm thường, giúp mấy người làm chuyện này, không chỉ đám đàn em của tôi chịu tổn thất, con mẹ nó tôi còn đắc tội với không ít người rồi đây: Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào nhìn nhau, đều không nghĩ ra người mà anh Hổ đang nói đến là ai.

“Chúng tôi thật sự không biết phía bên đó có cao thủ, cao thủ mà anh nói là ai” Cố Tuấn Hào hỏi “Người đó là anh Lý, mấy người có thể không biết sao?”

Anh Bưu nhíu mày nói.

“Anh Lý? Chẳng lẽ là Lý Phàm, mẹ nó, đấy là một thằng vô dụng, anh Bưu, anh đang kể chuyện cười với vẻ mặt nghiêm túc đó à?” Cố Tuấn Hào vỗ bàn hét lên.

Cố Thiệu Dũng giữ Cố Tuấn Hào lại, nhìn vào anh Bưu, nói: “Thế nên cậu sợ rồi? Không dám tiếp tục ra tay với bọn họ nữa?”

“Sợ? Hahaha, tôi thật sự không biết chữ sợ viết như thế nào, mấy người muốn tôi tiếp tục ra tay có đúng không?” Anh Bưu cười nói.

“Đúng vậy, tôi vẫn mong tiếp tục tiến hành hợp đồng của chúng ta” Cố Thiệu Dũng nói.

“Vậy trước hết phải nộp viện phí cho đám đàn em của tôi đã, ngoài ra còn phải thêm tiền, anh Lý đó không phải người bình thường, đối phó với anh ta cần phí chút tâm tư, nói không chừng còn phải phái ra tên đàn em hang đầu của tôi, đây là một khoản phí không nhỏ đâu”

Đòi tiền là mục đích mà anh Bưu đến lần này.

Dù sao có bao nhiêu anh em cần phải nuôi dưỡng, phải đòi đú số tiền thì mới có thể nuôi dưỡng đàn em được, hơn nữa còn phải tiếp tục tuyển người mở rộng địa bàn”

Bây giờ tuổi tác của đám người Sở Trung Thiên đều đã lớn rồi, anh Bưu đã lờ mờ có chút muốn bành trướng, muốn thay thế đám người Sở Trung Thiên.

“Nói, cân bao nhiêu tiền, con số chín tỉ đồng ý với cậu lúc trước đã không phải một con số nhỏ rồi, hi vọng cậu đừng có mà được voi đòi tiên” Cố Thiệu Dũng bình tĩnh nói “Hừ hừ, tôi cũng không phải kiểu người được voi đòi tiên, các anh em biết, anh Hổ tôi là một người có chữ tín nhất”

Anh Bưu nói rôi giơ năm ngón tay ra, lác qua lắc lại trước mắt Cố Thiệu Dũng: “Mười lăm tỉ, tuyệt đối không đòi quá của ông một xu nào”“

“Anh đang ăn cướp đấy à, đối phó một mình Lý Phàm mà anh đòi thêm sáu tỉ nữa!”

Säc mặt Cổ Tuấn Hào vô cùng khó coi, anh ta nói Cố Tuấn Hào cảm thấy, anh Bưu đang nhân cơ hội đế đòi thêm tiên!

Thậm chí, Cố Tuấn Hào còn nghi ngờ, hai lần thất bại lần trước

đều là đàn em của anh Buu diên kịch, chỉ để bây giờ có thế đòi giá cao hơn.

“Cảm thấy đt, mấy người có thế tìm người khác, xem xem người khác có dám nhận vụ làm ăn này của mấy người không, bây giờ trên toàn Hán Thành này cũng chỉ có mình anh Bưu tôi đám nhận mà thôi”

Khí thế của anh Bưu vô cùng mạnh mẽ, anh ta giơ ngón tay cái lên chỉ vào mặt mình.

Cố Tuấn Hào nhìn Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Dũng cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, rồi nghiến răng nói “Được, nhưng lần này cậu nhất định phải thành công, nếu thất bại tôi sẽ không đưa một xu nào cả!”

“Hừ hừ, yên tâm đi, nếu thất bại tôi cũng không còn mặt mũi đòi tiên mấy người nữa, nếu đã bàn bạc xong, tôi đi trước đây, xong chuyện chúng ta sẽ gặp lại”

Click để xem ảnh

Chương 166: Tao chấp hết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng sớm hôm sau, Lý Phàm làm bữa sáng xong, rồi bưng lên bàn ăn.

Vương Cẩn Mai ngồi bên bàn ăn, dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn anh.

“Đồ vô dụng này, nhìn cậu có chỗ nào giống đàn ông không hả? Nhà người ta thì đàn ông ra ngoài đi làm cố gắng kiếm tiền, phụ nữ ở nhà lo toan việc nhà, còn cậu thì sao? Để Họa Y ra ngoài vất vả đi làm, cậu thì ở nhà lo việc nội trợ, cậu có thấy hổ thẹn không hả?”

Lý Phàm cúi đầu không nói lời nào, yên lặng xoay người đi vào phòng bếp.

Sau khi sửa soạn xong, Cố Họa Y đi ra ngoài, nhìn thoáng qua tình cảnh sau lưng Lý Phàm, cô hờn dỗi nói: “Mẹ, mẹ đừng nói anh ấy nữa”

“Không nói cậu ta thì nói ai, nhìn cái vẻ bất lực của cậu ta là mẹ lại tức, đúng là chưa từng gặp ngươi đàn ông nào vô dụng như vậy. Con còn để kẻ vô dụng thế này làm con rể mẹ, đúng là nỗi nhục trong cuộc đời mẹt”

“Họa Y, con thật sự có thể chịu đựng được cuộc sống thế này sao? Con đừng giả vờ nữa, mẹ biết trong lòng con rất đau khổ, thôi thì đau dài không bằng đau ngắn, cứ một dao cắt đứt với cậu ta đi, dù sao Xuyến Xuyến còn nhỏ, cũng sẽ không..”

Vương Cẩn Mai còn chưa dứt lời, Cố Họa Y đã ngắt lời bà ta, nói: “Mẹ, con nói lại lần nữa, con sẽ không ly hôn với Lý Phàm, con

phải đi làm rồi, gần đây công ty sản xuất nguyên liệu có rất nhiều việc, con phải đi giám sát"

Vương Cẩn Mai tức giận dẫn đôi đũa xuống bàn: "Sao con lại cố chấp như vậy"

Lý Phàm cầm sandwich và sữa bò mới làm xong đi ra: "Đợi đã Họa Y, em nhất định phải ăn sáng, anh cũng tới xem công ty sản xuất nguyên liệu với em"

"Đồ ăn hại như cậu đi theo Họa Y thì được tích sự gì? Cậu có thể đọc hiểu bảng biểu, hay là có thể chỉ huy nhân công được không?! Đừng đi thêm phiền cho.

con gái tôi!"

Vương Cẩn Mai mỉa mai Lý Phàm.

Cố Họa Y thở dài, nhận bữa sáng Lý Phàm đưa tới, nói: "Em đợi anh ở bên ngoài"

Lý Phàm vừa cười vừa rửa sạch tay, trở lại phòng thay một bộ quần áo.

Vương Cẩn Mai chống nạnh nhìn Lý Phàm đi ra, trừng mắt quát: "Đồ vô dụng này, cậu thật sự muốn đi thêm phiền cho Họa Y hả? Nó đã vất vả như vậy rồi, cậu buông tha cho nó đi, để nó được sống cuộc sống tốt hơn có được không?"

"Mẹ, con sẽ khiến Họa Y được hạnh phúc"

Lý Phàm nói xong liền đi ra ngoài, Vương Cẩn Mai hung hăng giậm chân: "Cậu thì có thể cho Họa Y hạnh phúc chó má gì chứ! Đồ vô dụng như cậu chỉ khiến nó chịu khổ thôi!"

Lý Phàm cắn chặt răng đi ra ngoài, sau khi đóng cửa lại mới hít sâu hai hơi, sau đó dùng tay võ võ gương mặt mình.

Anh làm ra vẻ mặt nhẹ nhàng, bước nhanh về phía xe của Họa Y, kéo cửa ghế lái phụ sau đó ngồi vào.

Cố Họa Y nhìn sườn mặt Lý Phàm, anh bị nhìn đến hơi xấu hổ: “Sao lại nhìn anh như vậy, trên mặt anh có gì à?”

“Em chỉ muốn nhìn anh một lát thôi”

Cố Họa Y dịu dàng nói.

Lý Phàm từ từ nở nụ cười, đó là nụ cười vô cùng hạnh phúc.

“Anh đừng để ý mấy lời mẹ em nói với anh, bà ấy là người như vậy đấy, nói chuyện hơi khó nghe”

Cố Họa Y hơi khó xử giải thích “Không sao, anh quen rồi”

Lý Phàm ra vẻ không để ý nói.

“Ừm, anh không để trong lòng là được rồi, chờ hết thời gian bận rộn này, em sẽ mời anh một bữa thật ngon”

Cố Họa Y cười, nhìn về phía Lý Phàm.

“Không không không, phải là anh mời em ăn ngon mới đúng, đến lúc đó anh sẽ mời em đi ăn dưới ánh nến”

Lý Phàm kiên định nói.

“Vậy em sẽ chờ, đến lúc đó đừng quên đấy nhé!”

Cố Họa Y cười duyên hai tiếng, khởi động xe chạy về hướng công ty.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

“Vậy tôi yên tâm rồi, nếu bọn họ dám gây chuyện, cậu cứ nói ngay với tôi, tôi sẽ dạy dỗ họ tử tế, để tư tưởng của bọn họ hoàn toàn

quyết tâm sửa sai”

Lý Phàm hờ hững nói.

Nhìn Lý Phàm như hóa thân thành thầy chủ nhiệm dạy dỗ người ta, đám người Cố Bằng Phi hơi ngỡ ngàng, cảm thấy có lẽ anh nên đi làm công tác giáo dục, dạy dỗ những học sinh từ nhỏ đã không chịu học hành mới đúng.

Cố Họa Y vội vàng liếc quan Lý Phàm, che miệng nhịn cười nói: “Mọi người đi làm việc đi, chúng tôi tới xem nhà xưởng đã”

Khi Cố Bảng Phi đang muốn gật đầu, khóe mắt đột nhiên giật lên, ánh mắt bỏng nhìn về phía cửa công ty Chỉ thấy hai xe chiếc tải ngang qua cổng nhà xưởng, chặn kín cổng, sau đó có rất nhiều người nhảy ra khỏi thùng sau xe tải, trên tay ai cũng cầm một thứ giống như gậy thép.

“Đậu má! Sắp xảy ra chuyện rồi! Tổng giám đốc Cố, cô mau tránh đến tòa nhà văn phòng, sau đó tập hợp tất cả các nhân viên bảo vệ và công nhân đến đây!”

Cố Băng Phi nôn nóng gào lên.

Lý Phàm và Cố Họa Y cùng xoay người nhìn về phía cửa nhà xướng, vừa lúc nhìn thấy những người đó đập vào cổng nhà xưởng đang đóng, hai bảo vệ bị gậy thép đập trúng nên ngã tháng xuống đất “Lên hết cho ông đây, con mẹ nó đập hết cho.

tao, gặp người là đánh, thấy đồ là đập, không được để thứ gì còn lành lặn, xảy ra chuyện đã có lão đại lo hết”

“Các anh em lên thôi, nghe nói trong xưởng này có rất nhiều gái ngon, ai cướp được người có thể sướng trước một chút đây!”

“Con mẹ nó tránh hết ra cho tao, tao là người đầu tiên xông vào, tiền và gái đều lả của tao!”

Một gã to con vô cùng hung hãn như sói như hố phá tan cửa bảo vệ cản trở, mở của nhà xưởng ra, đám anh em phía sau cũng xông

vào theo.

Tình cảnh này làm đám người Cố Bảng Phi dựng tóc gáy, nhiều côn đồ vô cùng hung ác như vậy, đúng là khiến bọn họ phải run sợ.

“Sao lại có nhiều côn đô hung ác như vậy, hung tân quá”

“Đâu chỉ hung tàn, chúng ta mau trốn vào văn phòng thôi, bọn chúng đông người như vậy, chúng ta chäc chăn không đánh lại “

“Tổng giám đốc Cố, chúng ta đi trước, sau đó nhanh chóng đi tìm cảnh sát tới đây, chúng ta không thể ngăn cản được bọn này”

Đám Cổ Bằng Phi kinh hoàng, chuẩn bị chạy về tòa nhà văn phòng, nhưng lại thấy Lý Phàm xông ra ngoài.

“Đệch, anh ấy bị điên rồi sao? Còn tự cho rảng mình trở thành siêu nhân à? Đông người như vậy, môi người một ngụm nước bọt cũng có thể khiến anh ấy chết chuối!”

Cố Bảng Phi kinh ngạc nói.

Lý Phàm vừa đi, vừa quát về phía những tên côn đồ to con kia: “Một chọi một hay là lên tất, tao chấp hết!”

Chương 167: Đánh cho đến chết

Lý Phàm rống to một tiếng, âm thanh vang vọng khắp hội trường.

Những tên to con kia muốn xông tới đánh đều nhao nhao dùng bước lại, ngạc nhiên nhìn Lý Phàm đang điên cuồng chạy tới.

Bọn họ gặp đủ loại người hung ác rồi, cho dù là kẻ ác một mình đơn đấu Nhưng người như Lý Phàm, một mình chống lại một đám ác ôn tay cầm ống thép côn sắt thì chưa từng thấy qua.

“Việc… việc này sẽ không sao chứ, bọn họ đều cầm ống thép với côn sắt đấy, nếu như bị vây công, tám chín phần là phải chết người rồi”

Quản lý bộ phận bảo vệ tự lẩm bẩm.

Lông mày của Cố Băng Phi nhíu chặt lại, tình hình bây giờ cho dù có tìm cảnh sát cũng không cản nổi, nhưng nếu bảo xông lên giúp Lý Phàm, thì cho Cố Bằng Phi một nghìn cái lá gan cũng không dám.

“Tổng giám đốc Cố, chúng ta đừng đi qua, đúng đây xem thôi, tranh thủ thời gian liên hệ với ban ngành liên quan mới đúng đắn”

Cố Bằng Phi ngăn cản Cố Họa Y.

Cố Họa Y cắn chặt môi dưới, trong mắt ngấn lệ.

Cố Họa Y hiểu, Lý Phàm đang muốn chứng minh với mình rằng anh không phải là kẻ bỏ đi “Các người mau chóng liên hệ đi! Nhanh lên!”

Cố Họa Y lo lắng quát to.

“Vâng vâng, chúng tôi liên hệ ngay.”

Cố Bằng Phi lấy điện thoại ra, liếc mắt ra hiệu cho nhân viên quản

lý, mọi người cũng cùng nhau lấy điện thoại ra.

Lý Phàm đã đứng ở trước mặt đám đàn ông to con vừa gây chuyện.

“Ha ha, tên nhóc này lớn gan đấy, dám đòi dạy dỗ tao à, mày biết tao là ai không?”

Một tên cơ bắp bước lên, cả người cao to vạm vỡ đầy hình xăm, đẩy tên đàn em trước người ra, đi tới nghiêng đầu nhìn Lý Phàm.

“Báo tên đi, tao còn chưa gặp qua loại chó má như mày”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Mẹ kiếp! Dám bất kính với anh Sói của chúng tao thế à! Anh Sói của chúng ta uy phong lẫm lực cao cường, ở cái Hán Thành này không có đối thủ đấy!”

“Bây giờ ai gặp anh Sói của chúng tao đều phải quỳ, tên nhãi mày nếu còn muốn mạng thì ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt anh Sói của tao đi!”

“Không chỉ quỳ lạy, trông mày da mịn thịt mềm thế kia, phải học các tư thế mà trình diễn cho anh Sói của chúng tao, anh Sói của chúng tao sẽ yêu thương mày, ha ha hai”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn anh Sói: “Thì ra là chó săn à, cũng không khá hơn phân chó chút nào, chạy tới địa bàn của tao gây chuyện là chúng mày tự tìm đường chết rồi!”

Phì!

Tên gọi là anh Sói kia nhổ toẹt một bãi nước bọt, hung tợn nhìn chằm chằm Lý Phàm: “Đánh hội đồng mày thì lại bảo anh Sói tao không đủ trượng nghĩa, Tiểu Ngô, năm đứa chúng mày lên đi, dạy cho nó biết làm người phải như thế nào, đáng gấy tay chân là được rồi.”

Theo lời dặn của anh Sói, năm tên to cao bước ra từ trong đám

người, cùng giơ cây côn sắt trong tay lên.

Côn sắt lóe ra tia lạnh, Tiểu Ngô khinh bỉ nhìn Lý Phàm: “Không bắt nạt mày, mày muốn dùng cái gì thì cứ nói một tiếng.”

“Đối phó với chúng mày không cần dùng vũ khí”

Lý Phàm đứng chắp tay, cứ như là tông sư võ đạo.

“Chu choa, mẹ nó còn biết giả bộ, chuẩn bị chờ nếm mùi chân tay gãy đứt đi con trai, lên!”

Tiểu Ngô dẫn đầu cầm côn sắt, bốn tên khác theo sát cùng nhau ra tay.

Lý Phàm lách mình qua khỏi côn sắt của Tiểu Ngô vừa chém xuống, thừa cơ bắt lấy cánh tay Tiểu Ngô, hai tay dùng lực, mạnh mẽ bẻ gãy cánh tay của Tiểu Ngô.

“Áp Tiểu Ngô gào lên thảm thiết, sau đó cảm thấy mình quay một vòng tròn, nháy mắt thấy mình và Lý Phàm đổi vị trí.

Gương mặt Tiểu Ngô nhăn nhó, trong mắt léo lên tia sợ hãi, với kinh nghiệm đánh nhau phong phú thì anh ta đã đoán được kết cục mà mình sắp đối diện là gì.

Âm ầm ầm!

Mấy tiếng đánh nặng nề vang lên, côn sắt của bốn tên còn lại đều nện vào trên lưng Tiểu Ngô.

Tiểu Ngô cảm thấy xương sườn và xương cột sống của mình bị đánh cho gãy tận mấy cái, đau đến toát mồ hôi lạnh, gương mặt đều nhăn tít lại.

“Muốn chết à!”

Tiểu Ngô khàn giọng hô lên.

Bốn người khác sững sờ đứng nhìn Tiểu Ngô, Lý Phàm đã đá một

cước vào bụng Tiểu Ngô, đạp bay anh ta về phía bốn người còn lại.

Vào lúc bốn tên kia luống cuống đỡ lấy Tiểu Ngô, Lý Phàm thừa còn xông lên, vung nắm đấm thật nhanh, đánh trúng mặt của bốn tên còn lại.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, trong nháy mắt, Lý Phàm đã đánh bại bốn tên ngã nằm trên đất.

Đánh xong, Lý Phàm lấy chân đạp lên mặt Tiểu Ngô, cười nói: "Có ngạc nhiên không?"

"Anh Sói, cứu em, mau cứu em, em sắp chết rồi, nhanh cho em đi bệnh viện với!"

Tiểu Ngô yếu ớt nói.

Một đám to con nhìn đến ngây người, giải quyết nhanh gọn như vậy hình như chỉ mới thấy trong phim.

"Mẹ kiếp, cũng ghê gớm đấy, hình như còn lợi hại hơn anh Sói""

"Năm người nhóm Tiểu Ngô cùng ra tay, là anh Sói thì cũng không chịu được bao lâu, cái tên này nhất định là cao thủ!"

"Cũng không biết anh ta luyện kiểu gì, nếu cái bản lĩnh này mà lăn lộn trong thế giới ngầm, tuyệt đối sẽ trở thành ngôi sao mới"

Sắc mặt anh Sói trở nên dữ tợn, vì nghe được tên đàn em nói mình không bằng Lý Phàm.

Thật ra trong lòng anh Sói cũng hiểu rõ, đúng là mình đánh không lại Lý Phàm, mặc dù Lý Phàm dùng thủ đoạn, nhưng đó cũng là dựa vào thực lực mới chiếm được.

Nếu là anh Sói thì cũng không thể ngay phút đầu đã bẻ gãy cánh tay Tiểu Ngô, khống chế Tiểu Ngô lại được.

"Người anh em, thấy anh đây võ nghệ cao cường, xin được biết

biệt danh”

Anh Sói chắp tay nói.

“Không có cái biệt danh gì hết, mọi người thường gọi tôi là đồ bỏ đi”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Anh Sói nghe Lý Phàm nói thì suýt bị nước miếng của mình làm sặc chết, ho khan một hồi mới nói: “Người anh em, anh đừng làm rộn, chúng tôi đều là người liếm máu trên lưỡi dao, nếu anh báo cái biệt anh, tôi cũng có thể ước lượng tình hình một chút.

Anh Sói muốn biết rõ tình huống của Lý Phàm, sau đó nghĩ cách xúi giục Lý Phàm, trực tiếp liền mạng với Lý Phàm, anh Sói đoán chừng hao chết Lý Phàm.

Nhưng, cho dù hao sức Lý Phàm, với cái kiểu chơi liều của Lý Phàm, đoán chừng anh Sói cũng sẽ bị kéo theo làm đệm lưng.

Lý Phàm bíu môi, khinh thường nói: “Muốn đánh thì đánh, không thì lăn, đừng ở chỗ này lãm mồm”

“Mẹ nó chứ! Mày nói chuyện với anh Sói của chúng tao kiểu gì vậy!”

Một tên đàn em mạnh dạn quát lên Anh Sói ngăn tên đàn em đó lại, khách sáo nói “Đại ca tôi là anh Bưu, nếu anh nghe qua danh tiếng cúa đại ca tôi rồi thì hẳn là biết phải làm thế nào.”

Lý Phàm lắc đầu, lạnh giọng nói: “Chưa từng nghe qua anh Bưu nào cả, chỉ biết anh Hổ, anh Tích Lịch, đều bị tôi trừng trị mấy ngày nay Anh Sói biến säc, hiểu Lý Phàm không có ý nể tình.

“Người anh em, anh nghiêm túc hả? Đừng tưởng răng tôi sợ anh, tôi chỉ không muốn thanh xuân tươi đẹp của anh bị hủy đi thôi.

“Ha ha, anh được phái tới để tấu hài à?”

Lý Phàm cười hỏi Trong mắt đám đàn em của anh Sói đều phun ra lửa giận, từng tên căm tức nhìn Lý Phàm, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống Lý Phàm vậy.

“Dũng cảm đấy! Cho mày mặt mũi mày không muốn, thế thì chỉ đành khỏi khách sáo với mày thôi!’ Anh Sói nhấc ống thép trong tay lên, giận dữ hét: ‘Đánh đến chết cho tao!”

Chương 168: Có đáng giá không?

“Xông lên! Báo thù cho các anh eml”

“Đánh chết thằng khốn đó đi, dám hỗn láo với anh Sói sao?”

“Còn dám nói không biết anh Bưu nữa, hôm nay.

phải dạy cho nó một bài học!”

Một đám đàn ông cao to lực lưỡng gào thét xông về phía Lý Phàm, bàn tay cầm gậy sắt vung vẩy trông rất khí thế.

Cố Họa Y thấy cảnh này thì mặt mày tái mét lại, cô quay lưng đi không dám nhìn tiếp nữa.

Đám người Cố Bằng Phi ai nấy đều che mặt lại, sợ sẽ trông thấy cảnh máu me khủng khiếp.

Tuy rằng lúc nãy Lý Phàm đã phô bày sức mạnh của mình, nhưng hai đấm khó lòng địch lại bốn tay, huống gì tên Sói kia dẫn theo cả mười mấy tay đấm lão làng cường tráng.

Mọi người đều biết đám người của tên đó toàn là những tay già đời trong giới anh chị, chắc chắn cũng thuộc dạng cừ khôi, khác xa với mấy đám côn đồ đầu đường xó chợ.

“Toi rồi, có lẽ lần này sẽ có người chết đó, chúng.

ta phải làm sao đây?”

“Nếu dính tới chuyện giết người thì chắc nhà máy phải ngừng hoạt động mất, chúng ta chết chắc rồi”

“Đều tại tên Lý Phàm kia, cứ thích sắm vai anh hùng làm gì không biết, giờ thì ngon rồi, muốn chết thì tự đi mà chết một mình, mắc gì phải liên lụy chúng ta chứt Đám người Cố Bằng Phi luôn mồm oán than, nếu có án mạng thật thì chuyện này thật sự phiền to rồi.

Anh Sói đang đứng bên kia la hét kêu gọi đám đàn em của mình xông lên, nhưng chính anh ta lại rụt đầu đứng sau cùng, không dám tiến lên phía trước nửa bước.

Đám người kia vây kín xung quanh Lý Phàm, đám đàn em ở vòng trong liên tục bị văng ra ngoài, đám bao vây ở bên ngoài cũng liên tục xông lên bù vào.

chỗ trống.

Tiếng kêu la của bọn họ càng lúc càng trở nên thảm thiết, tên Sói kia cũng dần nhận ra có điều gì đó sai sai, những tên bị đánh văng ra ngoài toàn là đàn em của gã thôi, hơn nữa càng lúc càng nhiều người bị văng ra ngoài.

“Trời ạ, chuyện quái gì vậy? Cả đám người mà đánh không chết tên đó, chẳng lẽ nó là con gián sao?”

Anh Sói kinh ngạc nói.

Từ trước đến giờ anh ta chưa bao giờ trông thấy cảnh tượng bao vây ẩu đả nào kỳ quái như vầy, theo như kinh nghiệm của gã thì trong những tình huống như thế này, người bị đánh rất hiếm khi có thể chịu đựng được hơn nửa phút.

Ầm!

Một tên tay chân bị đánh ngất văng đến bên chân của anh ta, cùng lúc đó đám người vây xung quanh Lý Phàm cũng mau chóng tản ra.

Những tên đàn ông lực lưỡng may mắn chưa bị hạ đang nhìn Lý Phàm bằng một ánh mắt chứa đầy sự khiếp sợ.

“Mày đừng đến gần tao… Mày mà bước lại đây tao sẽ… sẽ…

“Kiếp trước anh ta là Tôn Ngộ Không à? Sao lại ức hiếp người khác như vậy chứ, một đám chúng ta mà còn không đánh lại được!”

“Chắc tên này đang mở hack rồi, nếu không thì sao có thể một

mình đánh bại cả đám chúng ta được chứ, chúng ta đông thế cơ mà!”

Một đám tay sai cao to lực lưỡng đang nằm bệt ra đất như ngả rạ, những tên còn đứng được thì đều bị thương.

Lý Phàm nhướn mày rồi quay về phía đám côn đồ kia ngoắc ngoắc tay: “Các người kém cỏi thật đấy, tôi vân chưa đã ghiền đâu, lên tiếp nào!”

“Còn cái tên mà Sói gì đó nữa, không phải anh là tay đấm cừ nhất trong bang sao, mau để tôi xem thử xem khả năng của ông đến đâu”

Anh Sói nuốt khan, ánh mắt gã nhìn Lý Phàm như đang nhìn thấy một sinh vật lạ.

Thoáng chốc anh ta đã quyết định xong, đánh nhau chắc chắn sẽ thua, tốt hơn hết là nên mau chóng chạy thoát thân.

Anh Sói vứt cây gậy sắt thật mạnh về phía Lý Phàm, ngay sau đó liền quay người chạy trốn.

Lý Phàm cười khẩy một tiếng rồi đưa tay chụp.

lấy chiếc gậy sắt đang lao tới, sau đó anh lại vứt nó về phía tên Sói đang toan chạy trốn kia.

“Nằm xuống đó! Hôm nay đám các người sẽ không ai thoát được hết!”

Cây gậy sắt bay vụt về phía anh Sói rồi nên vào lưng tên đó một cách đột ngột, khiến gã loạng choạng rồi nằm liệt ra trên mặt đất.

“Cái lưng của tao, mau tới đỡ tao lên!”

Anh Sói đau đớn gào lên.

Mấy người còn lại hoảng sợ nhìn Lý Phàm, trốn cũng không xong mà ở lại cũng chẳng ổn.

Đám người Cố Bằng Phi đứng cách đó không xa đã ngây ra như phỗng, không thể ngờ rằng kết cục sẽ như thế này.

”Gì mà đỉnh vậy! Đám đó đông vậy mà cũng đánh lại được luôn sao?”

“Có phải tôi bị hoa mắt rồi không? Chẳng lẽ thế giới này thật sự có siêu nhân sao? Tên Lý Phàm này không phải là rác rưởi thật à?”

“Biết đâu người ta chỉ giả bộ làm một tên rác rưởi vậy thôi, cao thủ thường im hơi lặng tiếng mà, trưởng đội bảo vệ đâu? Mau đưa người tới giải quyết chuyện này!” Cố Bằng Phi vội nói.

Lúc này thì trưởng đội bảo vệ mới hoàn hồn lại, vội vàng gọi đội bảo vệ xông lên giúp Lý Phàm một tay để giải quyết đám kia.

Nghe thấy những lời Cố Bằng Phi nói thì Cố Họa Y mới dám nhìn về phía Lý Phàm.

Thấy đám người đang nằm la liệt trên đất, sau đó lại nhìn Lý Phàm đang đứng thẳng một cách hiên ngang, Cố Họa Y cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì cô đã tường trông thấy cảnh Lý Phàm giải quyết đám người của anh Hổ nên cũng không thấy quá ngạc nhiên, đối với Cố Họa Y thì anh Sói và anh Hổ gì đó cũng tầm tầm như nhau cả thôi, cô thấy hai người đó cũng chẳng có nhiều khác biệt gì.

Nhưng trên thực tế thì năng lực của đám người anh Sói này bỏ xa đám côn đồ đầu đường xó chợ của anh Hổ kia.

Trông thấy nhóm bảo vệ kia tiến tới, Lý Phàm bắt đầu đảm nhiệm vai trò chỉ huy tạm thời: “Lấy hết gậy sắt của bọn họ đi, bảo bọn họ ngồi xổm xuống hai tay ôm đầu, còn mấy tên đang nằm trên đất kia thì vác qua một bên đi, cho hai người đi lái xe của bọn họ vào trong xưởng Dựa theo lời chỉ huy của Lý Phàm, đám người anh Sói chẳng mấy chốc đã bị đàn áp và gom lại một chỗ trên mặt đất.

Anh Sói năm sấp trên mặt đất, chật vật nhìn về phía Lý Phàm.

“Người anh em, anh mạnh thật, mẹ nó đúng là mạnh thật, tôi thật sự phục anh sát đất. Nhưng lẽ ra anh nên thả chúng tôi chứ, sao lại định bắt chúng tôi làm con tin vậy?”

“Anh cũng có chút chất xám đó chứ, không uổng công công nuôi não rồi, các người tới địa bàn của tôi gây sự, dù sao thì tôi cũng phải đòi đại ca của các người chút phí gọi là bồi thường chứ. Yêu cầu này cũng đâu quá đáng đâu nhỉ, hi vọng cái mạng quèn của ông anh đây sẽ đổi được chút tiền”

Anh Sói nghe vậy thì chợt im bặt, lòng hoảng hốt tột độ, mẹ nó nếu lỡ anh Bưu tức quá không chịu trả tiền chuộc bọn họ ra thì biết sao đây?

Cố Họa Y bước nhanh đến bên cạnh Lý Phàm, sau đó cô kéo lấy anh rồi ngắm nghía từ đầu đến chân: “Anh có bị thương không? Ban nãy sao anh nóng nảy vậy chứ?”

“Anh đâu có nóng nảy gì, hoàn toàn là nhờ năng lực của mình để đè đầu cưỡi cổ bọn họ đó, không cần lo lắng đâu, ba cái chuyện cỏn con ấy mà: Lý Phàm cười nói Cố Họa Y bỉu môi nhìn anh, đoạn cô lắc người rồi nói: “Càng ngày em càng không hiểu rõ anh”

“Ai da! Ui ui! Cánh tay anh hơi đau đó, vừa nãy lỡ trúng đòn của đám kia, tự nhiên bây giờ thấy đau quá, hay em xoa cho anh đi” Lý Phàm làm bộ đau đớn nói “Đáng đời”

Cố Họa Y trợn mắt nhìn anh, nhưng tay cô cũng đã kéo lấy tay anh: ‘Đau ở đâu? Em tìm thuốc bôi cho anh nha?”

“Không cần bôi thuốc, em cứ xoa cho anh là được, hình như cả người anh đều thấy hơi đau đó Cố Họa Y đưa tay nhéo phần thịt mềm trên eo.

Lý Phàm rồi xụ mặt nói: “Nó chuyện đàng hoàng với em xem nào, đừng có vờ vịt nữa.”

Đừng nhéo mà, anh mới vừa lập công to đó!”

Lý Phàm tươi cười nói “Hừ, sau này đừng sính anh hùng nữa, nếu anh gặp chuyện gì thì Xuyến Xuyến sẽ đau lòng lắm”

Cố Họa Y cúi đầu nói khẽ.

Lý Phàm nắm lấy tay cô rồi cười nói: ‘Anh tự biết điểm dừng mà, mấy tên này cứ để anh giải quyết cho, em tiếp tục đi xem xét việc sản xuất trong công xưởng đi Cố Họa Y gật đầu nói: ‘Vậy anh cẩn thận nha, em vào trong xưởng xem thứ việc sản xuất thế nào Trông thấy Cổ Họa Y và nhóm người Cổ Bảng Phi đã rời đi, Lý Phàm lấy điện thoại ra gọi cho Sở Trung Thiên.

“Điều tra anh Bưu cho tôi.”

Chương 169: Muốn chết thì để tôi giúp các người cho

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sở Trung Thiên nghe đến hai từ anh Bưu thì liền nở một nụ cười đầy mệt mỏi.

Hiện giờ anh Bưu chính là một nhân tài trong giới xã hội đen ở Hán Thành, thậm chí còn đang ngấm ngầm lấn sang địa bàn của nhóm người Sở Trung Thiên.

Bên phe Sở Trung Thiên và Ngô Đạo Văn cũng từng cố chèn ép anh Bưu, nhưng sau cũng đều phải bỏ cuộc, bởi vì tên đó không phải một thân một mình lập nghiệp, đằng sau anh ta còn có một vị quyền cao chức trọng chống lưng cho nữa.

“Anh Bưu này tôi có biết, người đó gây sự với anh sao?”

Sở Trung Thiên dè dặt nói: “Tên đó sai một người tên anh Sói dẫn đàn em tới công xưởng của vợ tôi gây sự”

Sở Trung Thiên nghe vậy thì lạnh cả sống lưng, lắng lặng mặc niệm cho anh Bưu kia vài giây, chọc vào Thiếu chủ của Long Môn khác nào muốn tự tử chứ?

Không biết lần này người đứng sau anh Bưu có thể bảo vệ anh ta được nữa hay không?

“Anh đợi một chút, tôi sẽ tới đó nói kỹ càng hơn, có một số chuyện nói qua điện thoại thì không tiện lắm” Sở Trung Thiên nói.

“Cũng được, tôi sẽ đợi anh ở xưởng vật liệu”

Lý Phàm cúp máy rồi nhìn thoáng qua anh Sói đang rên rỉ không

ngừng, đoạn anh cười nói: “Kêu gì mà kêu, không im mồm thì xuống địa ngục mà kêu đi”

Anh Lăng cắn răng không dám hó hé gì, sợ bị Lý Phàm cho an giấc ngàn thu luôn.

Trông thấy đám người anh Sói đang cố kiềm chế không dám hó hé gì, Lý Phàm cầm chiếc ghế do.

bảo vệ mang đến rồi bước tới ngồi xuống ngay trước mặt anh Sói.

“Ông anh đoán xem mình đáng giá bao nhiêu tiền?” Lý Phàm cười tỉm tỉm hỏi.

“Đại ca à, em không đáng đồng nào đâu, anh Bưu từ trước đến nay chỉ quan tâm đến tiền chứ đàn em là anh mặc kệ hết, những kẻ thất bại đều thuộc hàng rác rưởi vô dụng cả, trước giờ anh ấy chưa từng chuộc ai” Anh Sói đáp, khuôn mặt gã có vẻ đau khổ.

“Gọi điện cho đại ca của mấy người đi, để tôi nói chuyện với anh ta vài câu nào” Lý Phàm suy nghĩ một lúc rồi nói.

Anh Lăng vội vàng rút điện thoại ra gọi tới số của anh Bưu.

“Anh… Anh Bưu…”

Anh Sói nói trong sự hoảng hốt, giọng của anh †a hơi run lên.

“Sói đó hả em? Chuyện đó làm tới đâu rồi? Xử lý xong chưa?”

Anh Bưu nói, giọng điệu có vẻ thân thiện.

“Thất bại rồi ạ, bọn em đều bị bắt cả rồi, người bắt bọn em muốn nói chuyện với anh”

Anh Sói nhìn thoáng qua Lý Phàm.

“Đồ rác rưởi! Mày không phải là tay đấm cừ khôi lắm sao? Có chuyện phá công xưởng thôi mà cũng làm không xong! Sao tao lại nhận đám rác rưởi như bọn mày vậy chứ?”

Anh Bưu tức tốt quát lên.

Môi anh Sói run run, anh ta không nói thêm gì, nghĩ bụng dù đại ca có tới thì cũng phải quỳ lạy thôi.

“Anh à, đại ca bắt máy rồi”

Anh Sói đưa điện thoại cho Lý Phàm.

Click để xem ảnh

trên đất thì hai mắt anh ta trợn to.

“Đây là tác phẩm của anh à?”

Sở Trung Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Giãn cơ nhẹ nhàng thôi” Lý Phàm cười đáp.

“Anh giỏi thật đấy, chúng ta lên xe nói chuyện đi”

Sở Trung Thiên liếc đám người xung quanh một lượt.

Lý Phàm gật đầu rồi đi theo Sở Trung Thiên bước vào xe.

“Anh Bưu vài năm nay đã phất lên rất nhanh, cũng lấn chiếm kha khá mối làm ăn của tôi, lúc trước tôi và Ngô Đạo Văn đều từng chèn ép tên đó, nhưng chẳng bao lâu sau lại gặp vấn đề”

Sở Trung Thiên thật thà nói, vẻ mặt anh rất khó chịu.

Lý Phàm ngạc nhiên nhìn Sở Trung Thiên: “Tại sao lại như vậy? Không nhẽ tất cả các cậu đều không làm gì được tên đó sao?”

“Không phải bọn này không thể chèn ép anh Bưu, mà là vì người chống lưng cho tên đó quá có thế lực, vậy nên chúng tôi vừa mới ra tay chèn ép anh Bưu thì đã gặp phải đủ thức trắc trở, cuối cùng

đành phải bỏ cuộc”

Sở Trung Thiên thở dài thườn thượt.

“Thú vị lắm, vậy người chống lưng cho tên đó là ai?

Khuôn mặt của Sở Trung Thiên có vẻ rất nghiêm trọng, anh ta khẽ lắc đầu: “Chúng tôi cũng chưa biết rõ nữa, chỉ biết là một vị tai to mặt lớn ở trung ương, còn cụ thể quyền lực tới mức nào thì vẫn chưa biết”

“Nhưng bọn tôi cũng bàn đến chuyện đó rồi, có thể giúp một người chống lại bốn người chúng tôi cùng một lúc, người bình thường không thể làm được thế, chắc chắn thế lực của người nọ phải lớn lắm”

Lý Phàm khẽ gật đầu, chợt anh cười rồi nói: “Vậy có nghĩa là tên anh Bưu kia cũng chỉ là một con chó tay sai thôi sao?”

“Đúng vậy? Anh định xử lý tên đó sao? Đánh chó cũng phải nể mặt chủ đó.”

Sở Trung Thiên nói, giọng điệu có vẻ hơi lo lắng.

“Chó dữ phải mạnh tay mới được, còn chủ nhân nuông chiều con chó dữ đó thì cũng đáng bị đánh, có đúng không?”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Sở Trung Thiên dựng của tóc gáy khi nghe anh nói vậy, nhưng rồi lại nghĩ đến quyền lực mà anh năm trong tay, cảm thấy Lý Phàm rất có tư cách để nói những lời này.

“Tôi đi dàn xếp chuyện này, lát nữa sẽ dẫn người tới phá hang ổ của tên đó”

Sở Trung Thiên nói ngay, biểu lộ lòng trung thành của mình.

“Cậu cứ sắp xếp đi đã, hang ổ của tên đó ở đâu?” Lý Phàm nghĩ một lúc rồi hỏi.

Anh quyết định sẽ tự đến đó.

“Ở câu lạc hộ Bình Hải, chỗ đó là do anh Bưu mở ra, bình thường thì tên đó sẽ ở trong Bình Hải cả ngày” Sở Trung Thiên vội đáp.

“Được rồi, cậu mau đi dàn xếp đi”

Lý Phàm vẫy vẫy tay rồi mở cửa xe bước ra ngoài.

Sở trung Thiên lấy điện thoại di động ra rồi gọi cho người nào đó, giọng anh ta rất nghiêm túc: “Phúc, tập hợp tất cả các anh em lại, có chuyện lớn cần làm đây”

Lý Phàm nhìn theo xe của Sở Trung Thiên cho đến khi nó đi khuất, anh dặn dò vài câu với đội trưởng đội bảo vệ đứng cạnh đó rồi một mình đi ra khỏi xưởng nguyên liệu, sau đó anh đứng ven đường gọi xe.

“Câu lạc bộ Bình Hải, nhanh lên”

“Được được”

Bác tài dẫm chân ga, chiếc xe lao cun vút.

Tới trước cổng câu lạc bộ Bình Hải, Lý Phàm trả tiền rồi bước xuống xe.

Anh nhìn cửa lớn sặc sỡ đủ màu của Bình Hải rồi bình tĩnh bước vào bên trong.

“Xin anh hãy dừng lại”

Hai tay bảo vệ ngăn không để anh bước vào.

sảnh.

“Có ý gì vậy?

Lý Phàm cười hỏi Bảo vệ khinh khinh nhìn anh rồi chỉ vào tấm

biển gần đó: ‘Anh tự nhìn đi, quân áo không chỉnh tê thì không được vào.

Lý Phàm chỉnh đốn lại trang phục: ‘Bây giờ đã được chưa?”

“Ha ha ha, enh có bị ngu không vậy? Bộ tưởng quần áo không chỉnh tê thì chỉ cân chính đốn lại là được rồi hả? Tưởng mình là ai vậy chứ?”

Một tay bảo vệ cười nhạo.

“Đúng là thắng ngu nghèo hèn, không có tiên mà đòi tới chỗ này hả? Anh có biết mức chỉ tiêu tối thiểu của câu lạc bộ này là bao nhiêu không? Má ơi, anh đây có bán hai quả thận thì cũng không trả nối đâu: Tên bảo vệ còn lại cũng hùa theo.

“Mau đuổi tên rác rưởi này đi, câu lạc bộ Bình Hia không tiếp mấy tên nghèo hèn, để khách nhìn thấy tên này thì sẽ gây ảnh hưởng xấu đến hình tượng của Bình Hải đó.”

Trưởng ca đứng một bền nhìn Lý Phàm với ánh mặt khinh bí.

“Đám có mặt không tròng, tôi tới tìm anh Bưu”

Lý Phàm cười khẩy rồi nói “Mẹ nó! Anh Bưu của tụi này mà mày tưởng muốn gặp là gặp được à? Mày muốn chết có phải không hả?”

“Một tên rác rưởi tới tìm anh Bưu, có phải nó muốn trả thù không? Cứ bắt nó lại tra hỏi đã rồi tính saul”

Hai tên bảo vệ rút cây gậy ra rồi hô hào xông về phía Lý Phàm Lý Phàm lắc đầu nói: “Muốn chết thì tôi sẽ giúp một tay”

Chương 170: Quá khỏe

Lý Phàm nghiêng người nhấc chân, đá ra một cú móc ngang đẹp đế, hai tên bảo vệ lần lượt bay ra ngoài.

Hai tên bảo vệ bay ra ngoài mấy mét, sau đó rơi trên sàn nhà bóng loáng, lại theo quán tính trượt thêm mười mấy mét, thẳng cho đến khi lưng đập vào vách tường mời hoàn toàn đừng lại được.

“AI”

Quản đốc hét lên một tiếng kinh ngạc, cả người liền bị hù dọa tiến vào trạng thái cuồng loạn.

Lý Phàm bước lên trước, bàn tay chém vào cổ quản đốc, làm cho quản đốc hôn mê luôn.

“Đúng là cổ họng lớn, kiểu này chắc toàn đi hát âm nữ: Lý Phàm chửi bậy một câu rồi đi đến lối vào của câu lạc bộ.

Camera giám sát ghi lại cảnh tượng xảy ra trong video, bảo vệ trông coi phòng quan sát lập tức chạy vào phòng của anh Bưu.

“Anh Bưu, không xong rồi, có người xông vào”

“Cái gì? Mẹ nó đứa nào to gan thế, tới bao nhiêu người?” Anh Bưu đập bàn, cực kỳ bá đạo nói.

“Một, chỉ một người.”

“Mẹ kiếp! Một người mà hoảng hốt như thế à, sợ cái rắm, theo quy định cũ mà làm” Anh Bưu cả giận nói.

“Vâng”

Bảo vệ cuống quít lui ra ngoài.

Tám tên to cao vạm vỡ nhanh chóng bước vào, đứng sau lưng anh

Bưu: “Tất cả đã sắp xếp xong, chỉ cần anh ra lệnh một tỉ, cam đoan sẽ không có ai còn sống mà đi ra ngoài”

“Được.”

Anh Bưu bệ vệ ngồi trên ghế sô pha, tay phải chậm rãi nâng lên, giơ ngón trỏ và ngón giữa ra.

Một tên to con lập tức lấy xì gà bỏ vào giữa hai ngón tay của anh Bưu.

Lạch cạch.

Tiếng bật lửa phát ra âm thanh thanh thúy, ngọn lửa châm lên điếu xì gà của anh Bưu.

Ầm!

Cửa phòng bị Lý Phàm một cước đá văng, anh Bưu nhìn Lý Phàm bước vào, từ từ kẹp lấy điếu xì gà đưa lên miệng, hít một hơi thật sâu.

Phù!

Anh Bưu phả một ngụm khói về phía Lý Phàm, cười nói: “Tên nhãi mày gan lớn đấy, còn dám chạy tới địa bàn của tao à”“

“Dùng bật lửa châm xì gà, mày cũng chỉ là loại nhà giàu mới nổi thôi”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Anh Bưu trừng mắt, vốn hút xì gà chỉ để làm bộ, nhưng bị Lý Phàm nói thành nhà giàu mới nổi thì không nhịn được.

“Không dùng bật lửa chẳng lẽ dùng diêm à, mày thiếu thông minh vừa thôi” Anh Bưu quát lên.

“Nhà quê chính là nhà quê, hút xì gà loại rẻ nhất cũng phải dùng diêm làm từ gỗ thông tuyết, bật lửa cũng không phải là để châm xì

gà, không biết thì không cần giả bộ, phải khiêm tốn một chút biết chưa”

Bị Lý Phàm dạy dỗ hai câu làm cho anh Bưu không chịu nổi.

Sắc mặt anh Bưu đen lại, hung hăng ấn xì gà vào cái gạt tàn thuốc: “Mẹ nó mày bớt giả bộ trước.

mặt tao, mày chỉ là một thăng bám váy phụ nữ, thăng vô dụng mà thôi.”

“Ăn bám không ảnh hưởng đến việc tao thấu sự đời, thế giới thượng lưu không phải là chỗ mày có khả năng quen biết được, cho nên mày có tiền cũng chỉ là nhà quê thôi” Lý Phàm thản nhiên nói.

“Mẹ kiếp! Ông mày thế nào còn chưa đến lượt cái loại nghèo kiết xác nhà mày răn dạy, chúng mày còn đứng đờ ở đấy làm gì, bắt nó lại cho tao, ông đây.

phải hung hăng dạy dỗ nó một phen, cho nó biết tôn nghiêm của anh Bưu này không thể xâm phạm”

Anh Bưu phân nộ gầm lên, tay phải dùng lực võ bàn, phát ra tiếng rầm rầm.

Tám tên to con đứng cạnh anh Bưu cùng đứng dậy, bọn họ là tám miếng kim bài đánh đấm của anh Bưu, cũng là đám đàn em có sức chiến đấu mạnh nhất của anh Bưu.

“Hây ya!”

Tám tên đứng trước mặt Lý Phàm, hai tay dùng sức, cơ bắp trên người bọn họ phồng lên, quần áo trên người cũng căng ra, cuối cùng nút áo bung, để lộ ra cơ bắp cường tráng của họ.

“Bát đại kim cương đến lĩnh giáo!”

“Không phải chỉ có cơ bắp nhiều một tí à, có gì đặc biệt hơn người chứ, mày tưởng là cho tám tên to cao vạm vỡ mà đầu óc ngu sỉ thì

có thể đối phó với tao à? Đúng là ngây thơ hết sức!”

Lý Phàm cực kỳ khinh thường bộ tám đại kim cương này, nhìn vẻ mặt khinh thường của Lý Phàm, bát đại kim cương hoàn toàn bị chọc giận.

“Muốn chết à! Chờ lát sẽ cho mày phải hối hận”

Bát đại kim cương phân ra, bao vây chung.

quanh Lý Phàm, đồng thời ra tay đánh về phía Lý Phàm.

Anh Bưu lại lấy một điếu xì gà ra châm lửa, bắt chéo chân ngồi trên ghế, như đang thưởng thức trận đánh nhau giữa bát đại kim cương và Lý Phàm.

Theo anh Bưu thì ván này tất thắng, lấy tám địch một đa chiếm ưu thế rồi, huống chỉ bát đại kim cương kia đều là cao thủ vật nhau, lúc tham gia thi đấu cũng có thứ hạng không tệ.

Lý Phàm không có chút khiếp đảm nào, một bước nhảy xa phóng tới một tên lực sĩ phía chính diện, bay lên đạp một cước vào đũng quần anh ta.

Tên lực sĩ kia biến sắc, muốn nghiêng người dùng xương hông cứng để chống đỡ một cước này của Lý Phàm, thế nhưng động tác của Lý Phàm quá nhanh, trước khi đối phương nghĩ ra biện pháp ứng đối thì Lý Phàm đã đạp trúng đũng quần đối phương.

“Áp Tên lực sĩ kêu thảm một tiếng bay ra ngoài, lăn đến trên chiếc bàn dài trước mặt anh Bưu, làm cho.

chiếc bàn gãy nát.

“Bi của tôi…

Tên lực sĩ này đỏ bừng mặt, ôm lấy đũng quần.

“Vô dụng! Đúng là mẹ nó vô tích sự!”

Anh Bưu thở phì phò mắng to, không ngờ vừa mới ra tay, đàn em của mình đã bị đánh bay một tên Bát đại kim cương chỉ còn bảy tên, khóe mặt bảy người kia đều giật giật vài cái, cảm thấy Lý Phàm thực sự có chút thô bạo, trước đó bản thân đã đánh giá thấp sức chiến đấu của Lý Phàm rồi Trong một giây bảy người ngây ra, Lý Phàm lại lần nữa ra tay, chỉ chớp mãt đã có thêm hai tên lực sĩ nữa ngã xuống.

Nghe thấy hai người đồng thanh kêu thảm, đám người còn lại lúc này mới lên tỉnh thần, lập tức tiếp tục công kích Lý Phàm.

Lý Phàm không chút hoang mang chiến đấu với năm tên còn lại, năm tên đó thi thoảng lại phát ra âm thanh kêu thảm, bị Lý Phàm đánh bại trên mặt đất.

Anh Bưu trâm mặt, nhìn đám đàn em mà mình kỳ vọng không ngừng bị đánh bại trên đất, gương mặt run lên từng đợt.

“Đúng là một đám ăn hại! Sao tao lại nuôi ra một đám yếu đuôi thể, ngay cả một thăng ăn bám vô tích sự như Lý Phàm mà chúng mày cũng không đánh lại à! Đánh không lại nó, chúng mày còn phế hơn cả phế!”

Anh Bưu tức giận gào lên, thế nhưng trong lòng bát đại kim cương đều kêu khổ, chỉ sau khí động tay động chân với Lý Phàm mới biết rốt cuộc Lý Phàm lợi hại cỡ nào.

Bịch bịch Lại có thêm hai tên lực sĩ bị đánh ngã trên đất, giữa sân chỉ còn lại một tên lực sĩ đang giăng co với Lý Phàm.

“Anh Bưu, cái tên này đâu phải vô dụng, không chỉ lợi hại mà còn ra tay hung ác, bọn em thực sự cố hết sức rôi Tên lực sĩ còn sót lại trước mặt Lý Phàm nói Anh Bưu sao mà không biết, có điều vì mặt mũi, cho nên anh Bưu không muốn thừa nhận Lý Phàm lợi hại mà thôi. Trên thực tế, giờ phút này anh Bưu đã bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh đây lưng rồi, vẻ bình tính bên ngoài chỉ là đang cố chống đỡ lấy mà thôi Bịch!

Lý Phàm đá một cước, tên lực sĩ còn lại năm xuống đất, lâm vào hôn mê.

“Được lăm, mẹ nó mày được, mày tưởng tao.

không có phòng bị à? Hôm nay mày phải chết ở chỗ này thôi.

Anh Bưu võ tay một cái, vô số đàn em xông ra từ cửa trước, cửa sau và cửa hông của căn phòng, trong tay mang theo dao dài, nhìn chăm chăm Lý Phàm.

“Ha ha ha, trận thế này mày thấy bao giờ chưa?

Không muốn chết thì quỳ xuống lạy ông mày ngay!”

Anh Bưu trêu tức, cười nói.

Chương 171: Sự tàn nhẫn của lý phàm

“Ai dám bảo cậu Lý quỳ xuống?”

Sở Trung Thiên hét lên.

Mấy tên đàn em đứng ngay cửa đồng loạt lui về sau, nhường đường cho ông.

Sở Trung Thiên dẫn đàn em của mình đi vào phòng, tâm mắt nhanh chóng nhìn thấy Lý Phàm, thấy trên người anh không hề có vết thương gì, mới yên lòng.

Anh Bưu thầm hốt hoảng, không ngờ Sở Trung Thiên sẽ đuổi giết tới đây vào lúc này.

Anh Bưu có chỗ dựa chống đỡ nên không sợ Sở Trung Thiên, nhưng ông cũng là ông trùm uy danh ở bên ngoài, nếu giờ người bên anh ác chiến với Sở Trung Thiên, thì đôi bên đều bị tổn hại.

Đến lúc đó, anh Bưu cũng mất đi giá trị lợi dụng, nói không chừng sẽ bị chỗ dựa đá văng đi, thậm chí còn bị giết người diệt khẩu.

Một loạt lợi hại được mất thoáng qua đầu anh Bưu, anh Bưu nhanh chóng đưa ra quyết định, cố gắng tránh khỏi xung đột.

*Ồ, tôi còn tưởng ai tới, hóa ra là ngài Thiên, có vẻ ngài Thiên rất thân với cậu Lý này”

Anh Bưu cười nói.

Sở Trung Thiên phớt lờ anh Bưu, chỉ đi tới cạnh Lý Phàm, khẽ cúi người hỏi: “Cậu Lý, cậu không sao chứ?”

“Sao tôi có thể có chuyện được, chỉ là mấy tên côn đồ đập phá đồ đạc thôi”

Lý Phàm lạnh nhạt đáp.

Thấy Sở Trung Thiên cung kính với Lý Phàm, trong lòng anh Bưu nhất thời dâng lên dự cảm không lành.

Nói thế nào, Sở Trung Thiên cũng là vua thế giới ngầm ở Hán Thành, ông ta đã ngồi lên vị trí cao nhất đó mười mấy năm rồi, chắc chắn người có thể làm cho ông ta khúm núm như vậy sẽ không tầm thường.

“Rốt cuộc cậu Lý này có thân phận gì?”

Anh Bưu khẽ lầm bầm, cảm thấy suy đoán lúc trước của mình đều bị phủ định.

Anh Bưu vốn cho rằng Sở Trung Thiên bao cơ Lý Phàm, nhưng giờ xem ra hoàn toàn không phải như thế.

Từ khi nào Hán Thành đã xuất hiện thêm một nhân vật lợi hại như vậy?

Nhưng trước giờ anh chẳng nghe thấy một tin tức gì.

Anh Bưu nghỉ ngờ nhìn Lý Phàm, rồi cầm điếu xì gà để lên miệng, dùng sức rít hai lần, sau đó hai làn khói trắng bay ra từ trong lỗ mũi.

“Ha ha ha, không ngờ quan hệ giữa cậu Lý và ngài Thiên lại tốt đến thế, sớm biết thế này, tôi sẽ không nhận làm ăn riêng, mọi người đều là người một nhà, vì không nhận ra nhau nên mới xảy ra xung đột thôi”

“Chuyện này đều là lỗi của Bưu tôi, lát nữa tôi tự phạt ba chén rượu để nhận lỗi được không? Nhưng không biết cậu Lý có thân phận gì? Để Bưu tôi làm quen một tý, để sau này khỏi tiếp tục xảy ra hiểu lâm”

Anh Bưu nói lòng vòng một hồi chỉ để biết rõ bối cảnh của Lý Phàm.

Sở Trung Thiên lạnh lùng nói: “Cậu không xứng để biết chuyện

này”

Sau một hồi sửng sốt, anh Bưu hơi không phục nhìn Sở Trung Thiên: “Ngài Thiên, ông nói sai rồi đúng không, tôi đã tình nguyện nhận sai rồi, thì ông cũng phải nói cho tôi biết tôi đâm chết ở ngọn núi nào chứ?”

Lý Phàm liếc nhìn anh Bưu, chẳng muốn để tâm đến anh ta, mà chỉ lạnh nhạt nói: “Chúng ta đánh xong rồi hãng nói”

“Hả?”

Anh Bưu sửng sốt, thầm nghĩ tôi đã khách sáo như thế rồi, mà anh vẫn muốn đánh tôi, bộ tưởng tôi là đất sét à?

“Cậu thật sự cho rằng tên Owen Bưu là để cho có à, hôm nay là do tôi nể mặt ngài Thiên, nếu không ông ta không tới, tôi đã sớm băm nát người cậu Anh Bưu tức giận quát.

Lý Phàm cười khẩy, sải bước đi về phía anh Bưu.

Mọi người đều sửng sốt nhìn Lý Phàm, không ngờ anh nói là làm, không cho mấy người ở đây nói câu nào.

Sở Trung Thiên hoàn hồn, cướp lấy Khai Sơn Đao trong tay đàn em đứng sau lưng, rồi đe dọa thuộc hạ anh Bưu.

“Mấy cậu ngoan ngoãn một tý cho tôi, đây là chuyện cần giải quyết giữa các ông lớn, nếu ai dám chen tay chen chân vào, tôi sẽ chặt đứt tay chân người đó, còn người nào dám tiến lên một bước, tôi sẽ lấy mạng người đó!”

Mấy tên đàn em của Sở Trung Thiên cũng phản ứng lại, đồng loạt xông tới, cha Khai Sơn Đao về phía thuộc hạ anh Bưu.

“Mấy người có nghe thấy Ngài Thiên nói gì không, không được nhúc nhích, ai dám nhúc nhích tôi sẽ giết chết người đó!”

“Đây là vấn đề cần giải quyết giữa các ông lớn, mấy người làm thuộc hạ chỉ cần đứng nhìn là được, đừng phá hỏng quy tắc”

Dưới sự đàn áp của Sở Trung Thiên, thuộc hạ anh Bưu hơi sợ hãi, không dám kích động đi tới giúp anh Bưu nữa.

Giờ Lý Phàm cũng đã đi tới trước mặt anh Bưu, vẻ mặt anh Bưu dữ tợn, cầm gạt tàn thủy tinh dày cộm trên bàn lên làm vũ khí, đập vào trán Lý Phàm.

Lý Phàm khế nghiêng người, hai tay nắm lấy cánh tay phải của anh Bưu, rồi dùng sức, tiếng gãy xương răng rắc vang lên, anh Bưu nhất thời đau đến mức kêu la thảm thiết.

“Á! Đau đau đau! Tay của tôi!”

Thấy cánh tay bị bẻ cong đến lạ thường của mình, anh Bưu nhất thời chảy nước mắt, đau đến mức thịt mỡ trên người đều không ngừng run rẩy.

Lý Phàm không ngừng tay, mà tiếp tục nắm lấy cánh tay còn lại của anh Bưu.

Anh Bưu sợ đến mức hồn bay phách tán, vội hét lên: “Đại ca tha mạng, đừng bẻ nữa, tôi đã gãy một cánh tay rồi”

“Hừ, đó chỉ là sự trả giá khi anh Hổ tới gây chuyện thôi, còn giờ của anh Tích Lịch”

Lý Phàm nói xong thì tay lại dùng sức, cánh tay anh Bưu nhất thời gãy thành đôi.

“Mẹ kiếp, đau quá đi mất! Đại ca tha mạng, cậu Lý tha cho tôi đi, tôi không nên ham chút tiền lẻ đó”

Anh Bưu hoảng sợ cầu xin.

“Giờ anh hối hận đã muộn rồi!”

Lý Phàm nói xong thì giãm chân phải lên đùi anh Bưu, xương đùi anh Bưu cũng theo đó mà vỡ vụn.

“Mẹ nó! Mày muốn giết tao đúng không, mày có dám cho tao cơ hội để gọi điện không, người chống lưng cho tao là ông trùm Hán Thành đấy!”

Sở Trung Thiên nghe vậy thì trong lòng chấn động.

Chỉ có một người được xưng là ông trùm Hán Thành.

Người đó thật sự nắm giữ toàn bộ quyền sống chết của người Hán Thành, chỉ cần ông ta mở miệng đã có thể làm cho xí nghiệp ở Hán Thành phải đóng cửa, gõ bàn cũng có thể làm cho mấy ông lớn như Sở Trung Thiên tan thành mây khói “Cậu Lý..”

Sở Trung Thiên gọi anh, nhưng lại không biết nên nói gì tiếp theo.

Giờ anh đánh anh Bưu thành như vậy, chắc chắn đã đắc tội với chỗ dựa anh ta rồi, dù ông xử lý thế nào, cũng sẽ cảm thấy bất lực vì những chuyện vô bổ.

Lý Phàm mỉm cười, giẫm lên chân còn lại của anh Bưu.

“Cái chân kia là sự trả giá khi anh gọi anh Sói tới, còn cái chân cuối cùng là lộ phí khi tôi tới tìm anh”

Lý Phàm lạnh nhạt nói, ánh mắt bản ra ý lạnh.

“Hả? Mẹ kiếp! Mày đợi tao gọi điện đã, hôm nay tao nhất định phải khiến mày chết tại đây”

Anh Bưu ra sức gào lên.

Lý Phàm đút hai tay vào túi xoay người đi tới chỗ Sở Trung Thiên: “Ông cử một người tới bấm số giúp anh ta đi”

Giờ tứ chỉ anh Bưu đều bị gãy, hoàn toàn không thể lấy điện thoại của mình ra gọi, mà cần phải có người tới giúp mới được.

“Cậu Lý, chỗ dựa mà anh Bưu nói là người ngồi ở vị trí cao nhất Hán Thành, chúng ta không thể đắc tội với ông ta, nếu để anh Bưu gọi điện, thì hậu quả sẽ..”

Sở Trung Thiên cảm thấy mình không cần phải nói vế sau nữa, có lẽ Lý Phàm cũng hiểu rõ đạo lý, nếu gặp vấn đề, thì tìm người phụ trách trực tiếp sẽ thực tế hơn tìm quan lớn.

“Không sao, để tôi cho bọn họ mở mang tầm mắt” Lý Phàm nhướng mày, cười khẩy.

Chương 172: Ai mới là ông trùm hán thành

Sở Trung Thiên nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt sùng bái, cảm thấy Lý Phàm không hổ là cậu Quân Long Môn, thật sự rất hống hách.

Lý Phàm vươn tay chỉ anh Bưu, thuộc hạ đứng sau Sở Trung Thiên liền chạy tới, lấy điện thoại anh Bưu ra, hỏi số điện thoại nào trong danh bạ.

“Anh gọi người đầu tiên trong danh bạ cho tôi”

Anh Bưu yếu ớt nói.

Tên thuộc hạ bấm gọi xong thì để bên tai anh Bưu, anh Bưu nói với đối phương hai câu, rồi vẻ mặt trở nên mừng rỡ.

Nhưng vừa mừng rỡ được chốc lát, đã động đến vết thương trên người, làm anh ta đau đến nhe răng trợn mắt.

“Ối đồi ôi, đau quá đi mất, mấy người đợi đó, người chống lưng cho tôi sắp tới lôi sẽ cho mấy người biết ai mới là ông trùm Hán Thành.

Sở Trung Thiên kéo một chiếc ghế tới đặt phía sau Lý Phàm, anh vừa ngồi xuống, ông đã lấy hộp xì gà bằng vàng ra, rồi rút một điếu đặt vào giữa hai ngón tay của Lý Phàm.

Xi Một que diêm gỗ tùng tuyết tùng bốc cháy, tỏa ra hương thơm đặc trưng của nó.

Que diêm châm điếu xì gà, Lý Phàm rít một hơi, rồi cười nói: “Ông Sở, xì gà này của ông ngon đấy, lô hàng cao cấp nhất của Havana được cuốn trên ngực thiếu nữ, nên mang theo hương thơm của thiếu nữ”

“Cậu Lý thật tinh tường, tôi đã bỏ rất nhiều sức lực mới mua mấy điếu này, bình thường tôi không nỡ hút, nhưng thỉnh thoảng cũng

hút một điếu”

Sở Trung Thiên cười khen ngợi Anh Bưu trợn tròn mắt, cảm thấy dáng vẻ hút xì gà của Lý Phàm thật sự đẳng cấp hơn mình nhiều, như thể trước đây xì gà mà mình hút đều là lãng phí.

“Làm bộ làm tịch, để tao xem mày còn giả vờ được bao lâu, chẳng phải chỉ hút một điếu xì gà thôi à, có là cái thá gì đâu”

Anh Bưu khẽ lẩm bẩm.

Lý Phàm và Sở Trung Thiên vừa hút vừa trò chuyện với nhau, chẳng mấy chốc đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân.

Một người đàn ông trung niên tóc vuốt keo gọn gàng, đeo kính đen, mặc áo khoác dạ màu đen đi vào, phía sau còn có hai thanh niên với vẻ mặt đầy lạnh lùng.

Người đàn ông trung niên khinh thường mấy tên đàn em đang cầm Khai Sơn Đao, như chẳng hề sợ hãi, hoàn toàn xem mấy tên hung ác này thành không khí.

Anh Bưu thấy người tới thì nhất thời kích động đến chảy nước mắt: “Ông Bạch, ông xem tôi bị bọn họ đánh này, tứ chi của tôi đều bị họ bẽ gãy rồi, hơn nữa bọn họ chẳng hề nể mặt ông, tôi đã nói tên của ông ra rồi, mà họ vẫn không chịu buông tha!”

“Hừt”

Ông Bạch hừ lạnh, vai khẽ run lên, áo khoác dạ màu đen trên người bay ngược ra sau Một thanh niên đứng sau ông Bạch vươn tay nhận lấy áo khoác dạ, rồi xoay người lạnh lùng nhìn Lý Phàm và Sở Trung Thiên.

“Mấy người không biết thân phận ông Bạch à?

Sở Trung Thiên, trước đây ông Bạch nhẹ tay với ông, không đuổi cùng giết tận ông, là vì thấy ông là người biết tiến biết lùi, nhưng ông thì hay rồi, giờ ông lớn mạnh rồi nên không biết trời cao đất rộng nữa đúng không?”

Tim Sở Trung Thiên khế run lên, nhìn thanh niên mới lên tiếng, rồi cúi người nói nhỏ vào tai Lý Phàm: “Đây là Đại Bí ở bên cạnh người kia, chỉ cần anh ta giậm chân, thì toàn bộ Hán Thành của chúng ta sẽ rung chuyển”

Lý Phàm cười khẩy, vứt điếu xì gà chỉ còn lại một nửa trong tay ra ngoài, điếu xì gà vẽ một vòng cung trên không trung, rồi rơi xuống người ông Bạch.

Thanh niên còn lại giơ tay lên, bắt lấy nửa điếu xì gà đang rơi xuống, rồi nhìn chằm chằm Lý Phàm bằng ánh mắt đầy sát ý.

Như thể chỉ cần ông Bạch hạ lệnh, thì anh ta sẽ xông tới giết Lý Phàm.

“Anh phản ứng nhanh đấy, coi như tôi thưởng cho anh”

Lý Phàm cười nói.

Ông Bạch nhíu mày, từ bộ dạng Sở Trung Thiên đối với Lý Phàm, và dáng vẻ không hề sợ hãi của anh lúc nãy, đã làm ông Bạch hơi nghi ngờ về thân phận của anh.

Trên mảnh đất nhỏ Hán Thành này, có thể nói ông Bạch là chúa một phương, chỉ cần là người muốn sinh sống tại đây, thì đều phải cúi chào vô cùng cung kính khi nhìn thấy ông Bạch.

Nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của Lý Phàm, một là anh thật sự ngu ngốc, hai là anh có bối cảnh vững chắc.

“Thật thú vị, cậu có biết người dám vô lễ với tôi sẽ có kết cục gì không?”

Ông Bạch u ám hỏi.

Lý Phàm nhướng mày, lắc đầu nói: “Tôi không có hứng muốn biết, nhưng tôi lại biết kết cục của ông”

“Ha ha ha, thật nực cười, ở Hán Thành, chưa ai có thể động vào

tôi, vì tôi là ông trùm nơi này! Cậu đã thành công chọc giận tôi rồi, tôi sẽ cho cậu biết thế nào là trừng phạt!"

Ông Bạch không kiềm nén được lửa giận trong lòng, lâu rồi chưa có ai dám ngỗ ngược với ông.

Hôm nay, mọi hành động của Lý Phàm, đều làm ông Bạch cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu khích, nên anh phải trả giá bằng tính mạng.

"Người xưa có câu vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nên ông mới là người biết thế nào là trừng phạt"

Lý Phàm mỉm cười lấy điện thoại ra bấm một số.

Ông Bạch lắc đầu: "Giờ cậu gọi người tới đã muộn rồi, cậu không thể chuẩn bị và bày bố từ mười ngày đến nửa tháng, dù là Quá Giang Long cũng không thể chống đối với tôi"

Lý Phàm phớt lờ ông Bạch, mà chỉ lạnh nhạt nói điện thoại: "Giờ ông hãy giải quyết nhà họ Bạch ở Hán Thành cho tôi"

Nói xong, Lý Phàm cúp máy, rồi lại cất điện thoại vào túi.

"Ha ha ha, cậu đúng là thằng ngốc, còn sai người giải quyết tôi nữa, để tôi xem thử cậu có thể làm gì được tôi, ở Hán Thành, người có thể giải quyết được tôi vẫn chưa chào đời đâu!"

Ông Bạch ngồi trên sofa, vắt chéo hai chân, bình chân như vại nhắm mắt nghỉ ngơi Nhưng ông Bạch vừa nhắm mắt chưa được hai phút, thì điện thoại ông đổ chuông, Đại Bí lấy điện thoại ở trong túi ra, liếc nhìn tên người gọi, rồi khẽ nói: "Ông Bạch, là điện thoại của cấp trên"

"Cậu đưa cho tôi"

Ông Bạch vừa nghe máy, đang định cười nói thì nghe thấy tiếng quát mắng, gần như là rít gào vang lên trong điện thoại: "Họ Bạch kia, ông muốn chết mà còn kéo theo tôi, tên khốn nhà ông!"

“Sao thế, ông nói vậy là sao?”

Ông Bạch đầy khó hiểu, nhíu mày hỏi.

“Sao trăng cái gì, ông còn không biết mình đã làm chuyện gì à? Ngay cả người kia mà ông cũng dám chọc? Ông đã bị sa thải rồi, mà tôi cũng sắp rớt đài, ván quan tài mộ tổ nhà ông sắp nổ rồi đấy, ông biết không?”

Đầu bên kia vang lên tiếng rống giận. Truyện chính ở { TRU Mtruyen. c o m }

Ông Bạch nhất thời sửng sốt, liếc nhìn Lý Phàm, rồi vỡ lẽ ngay.

“Tôi thật sự bị cách chức rồi? Ông phải giữ nó lại cho tôi, tôi đi nhận lỗi ngay đây!”

Ông Bạch nhất thời tỉnh ngộ, hốt hoảng nói.

“Đó là chuyện của ông, tôi đã bàn giao mọi chuyện rồi, giờ đội tuần tra đã đi bắt ông, ông muốn nhận lỗi thì mau làm nhanh lên, nói không chừng còn có thể kịp thời cứu chữa, tôi cũng phải đi làm kiểm điểm, không nói với ông nữa, ông tự cầu phúc đi”

Nghe thấy tiếng cuộc gọi bị ngắt, cả người ông Bạch ngồi liệt trên sofa.

Xảy ra chuyện gì vậy, tự dưng lại cách chức ông, phải là người cực kỳ có bản lĩnh mới có thể làm được điều này, rốt cuộc thanh niên ngồi đối diện là ai?

Ông Bạch yếu ớt đứng dậy, hơi sợ sệt nhìn Lý Phàm, thu ký thấy vậy vội dìu ông.

“Cậu đừng dìu tôi, tôi muốn quỳ xuống nhận lỗi với cậu Lý.”

Chương 173: Tôi đại diện cho công lý ông bạch quỳ xuống sàn

Anh Bưu sửng sốt, Đại Bí đứng cạnh ông Bạch củng ngẩn người, ngay cả Sở Trung Thiên cũng ngạc nhiên, ngoài Lý Phàm thì ai cũng sửng sốt.

Đó là ông Bạch đấy, có thể nói người ngồi trên vị trí đó, chỉ có thể là chúa một phương Hán Thành Không ngờ một nhân vật như thế lại nói quỳ là quỳ, làm người khác không kịp phòng bị.

“Ông Bạch, ông ông ông… ông làm sao vậy, sao ông có thể quỳ được, ông là người đứng đầu Hán Thành mà, sao lại quỳ xuống thế?”

Đại Bí sốt ruột đến đỏ mắt, đây chính là chúa nhục thần chết, giờ ông Bạch quỳ xuống thế này, đã làm bọn họ cực kỳ nhục nhã, dù thế nào Đại Bí cũng phải nghĩ cách cứu vấn mặt mũi ông chủ.

“Sao tôi lại không thể quỳ, các cậu cũng quỳ xuống luôn đi, Bưu, bảo người của cậu quỳ xuống trước mặt cậu Lý đi!”

Ông Bạch nghiến răng nói.

Đại Bí do dự một lúc, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ quỳ sau lưng ông Bạch.

“Các cậu mau quỳ xuống đi, không thấy ông Bạch cũng quỳ à, còn đứng ngây ra đó nhìn cái gì, mau quỳ xuống gọi cậu Lý là ông nội đi, hai người kia tới đây dìu tôi quỳ xuống bái kiến ông nội tôi nhanh lên”

Đầu óc Anh Bưu linh hoạt, thấy chỗ dựa của mình như thế, thì nhanh chóng nhận sai với Lý Phàm, bằng không thứ mà anh ta chờ đợi chỉ là một dòng suy nghĩ..

Hai tên đàn em đi tới đỡ anh Bưu dậy, tứ chỉ của anh ta đã bị gãy, nên giờ anh ta đau đến thấu xương.

Anh Bưu nghiến răng kiềm nén, miệng không ngừng thốt ra tiếng rên rỉ, cả người cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hai tên đàn em dìu anh Bưu quỳ xuống, rồi anh †a nở nụ cười cực kỳ hèn mọn nói: “Cậu Lý, lúc nãy là do cháu có mắt không tròng, mong ông nội thứ tội”

Ông Bạch liếc nhìn anh Bưu, tức đến mức cả người đều phát run, nếu không phải vì anh Bưu chọc giận Lý Phàm, thì tai họa này chẳng rơi vào đầu ông.

Ông Bạch nổi giận, tát vào mặt anh Bưu: “Tên ngu xuẩn này! Dám chọc giận cậu Lý, có phải cậu ăn gan hùm mật báo đúng không?”

“Vâng vâng, ông Bạch dạy chí phải, mọi chuyện đều là lỗi của tôi, tôi tội đáng muôn chết, mặc cho cậu Lý xử trí”

Anh Bưu bị tát thì cúi đầu không dám phản kháng, trong lòng còn cay đắng hơn ăn hoàng liên.

Nếu có cơ hội làm lại, chắc chắn anh Bưu sẽ rút đao chém chết cha con Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào.

“Ông nội, tôi xin báo cáo, là cha con Cố Thiệu Dũng trả tôi 15 tỷ, bảo tôi cử người đi sinh sự, tôi cũng bị người khác sai khiến thôi, giờ tôi xem như có công tố giác rồi đúng không”

Anh Bưu nói với ánh mắt đầy khao khát.

“Tôi đã sớm biết chuyện này rồi, anh tưởng anh khai ra ai là đứng sau sai bảo thì xem như không có gì à?”

Lý Phàm cười hỏi.

“Không phải, tôi chỉ là… chỉ đang tố cáo vạch trần thôi, để ông nội biết ai đang hại ông nội thôi, A Bưu tôi tình nguyện lập công chuộc tội, sau này sẽ dốc sức vì ông nội.”

Ông Bạch tiếp lời: “Cậu Lý, tôi cũng tình nguyện dốc sức vì cậu,

nếu cậu cần một nhóm người của mình ở Hán Thành, thì chỉ dựa vào Sở Trung Thiên sẽ không đủ, rất nhiều chuyện ông ta không làm được, nhưng tôi thì có thể"

Ông Bạch nhanh chóng nảy ra ý tưởng muốn ôm chiếc đùi lớn này, thế nào là nguy cơ, đó chính là trong nguy có cơ, mặc dù lần này đã đắc tội với Lý Phàm, nhưng chỉ cần ông nhận lỗi, rồi dốc sức vì anh, thì sau này ông sẽ là người của anh.

Với bản lĩnh to lớn của Lý Phàm, chỉ cân ông ôm được chiếc đùi này, thì chắc chản tiền đồ tương lai của ông sẽ rộng mở.

Ông Bạch nghĩ đến đây, thì tâm trạng càng sôi sục, vội dập đầu xuống sàn: "Cậu Lý, do con bất lần này con thật sự biết sai rồi, mong được nhận ba làm ba nuôi, sau này con nhất định sẽ nghe lời ba, vì ba dù con có làm chó cũng được."

Giờ ông Bạch chẳng cần mặt mũi gì cả, mà chỉ một mực hạ thấp mình, vừa vượt qua được nguy cơ lần này, vừa ôm được đùi Lý Phàm.

Giờ cần mặt mũi làm cái đếch gì, trong lịch sử lúc Ngụy Trung Hiền* làm Cửu Thiên Tuế, rất nhiều quan lớn trong triều đều nhận ông ta làm ba nuôi, ông nội nuôi.

*Ngụy Trung Hiền: đại thái giám nhà Minh.

Nghĩ đến điều này, ông Bạch cảm thấy mình thật sự quá thông minh, nếu ông nhận Lý Phàm làm ba nuôi, thì sau này rất có thể ông sẽ một bước lên mây!

Anh Bưu quỳ bên cạnh nhìn đến thất thần, anh vốn tưởng rằng mình đã đủ mất mặt rồi, ai ngờ sau khi nhìn thấy hành động của ông Bạch, quả thật chẳng cần mặt mũi gì cả, định nhận thẳng Lý Phàm làm ba nuôi.

Đại Bí đi theo ông Bạch cảm thấy đầu óc mình chẳng đủ dùng, trước giờ hình tượng ông Bạch luôn cực kỳ hống hách, chắc chắn là một ông chủ cậy thế bắt nạt người, nhưng giờ hình tượng của ông ta, đã làm Đại Bí cảm thấy hình như mình đã nhìn thấy một

ông Bạch giả.

“Ông Bạch, ông… không thể dè dặt chút sao?”

Thư ký khế nói.

“Dè dặt con khỉ mốc! Thời cơ tới là phải chớp lấy ngay, đừng để cơ hội vụt mất! Việc nhận ba nuôi cũng thế, không dễ gì tôi mới gặp ba nuôi anh minh thần võ như cậu Lý, tất nhiên phải bất chấp tất cả để nhận ba nuôi rồi!”

Ông Bạch chẳng biết xấu hổ nói.

Lý Phàm cười khẩy, nhấc chân đạp vào đầu ông Bạch, làm ông ta lăn hai vòng trên sàn.

“Ôi mẹ ơi! Ba nuôi đạp rất đúng, lúc nãy quả thật là do con sai, nên phải bị ba nuôi trừng phạt nghiêm khắc, ba nuôi cứ dạy bảo con đi” Ông Bạch ôm đầu nói.

Ông Bạch cười ha hả nói.

“Da mặt ông dày thật”

Lý Phàm hơi bất đắc dĩ nói Đối diện với hạng người vô liêm sỉ như này, anh chỉ có thể đưa ông ta vào trại cải tạo.

Sở Trung Thiên hoàn toàn ngây dại, ông cũng tự cho rằng mình là người hiểu biết rộng rãi, nhưng sau khi chứng kiến bộ dạng lúc này của ông Bạch, ông cảm thấy mình đã xem thường người trong thiên hạ.

Có lẽ người có thể vô liêm sỉ như ông Bạch, đã làm không ít chuyện đen tối ở sau lưng.

Ông Bạch bò dậy, quỳ xuống trước mặt Lý Phàm, cười nói: “Ba, ba tiếp tục dạy dỗ đi, sau này chắc chắn con sẽ nghe lời ba”

Cộp cộp cộp!

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân đều đặn bỗng vang lên.

Ông Bạch nhất thời biến sắc, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt lo lắng: “Ba, đội tuần tra tới rồi, ba mau gọi điện đi, ba nhất định phải bảo vệ con, con đã nhận sai rồi, con thành tâm sám hối rồi mà!”

“Giờ ông nhận sai có tác dụng gì? Tôi giết ông rồi xin lỗi với xác ông, chẳng phải tôi cũng là hung thủ giết người à? Chẳng lẽ ông không có ấn tượng gì với những chuyện ông đã làm trong mấy năm nay, mấy chứng cứ phạm tội kia của ông phải nói là chất thành đống. Nửa đời còn lại ông cứ ở trong tù ăn năn hối lỗi đi!”

Khóe mắt Lý Phàm thoáng qua tia chán ghét.

“Không! Đừng mà, cậu không thể đối xử với tôi như thế, tôi đã xin lỗi cậu như vậy rồi, tôi làm chó cho.

cậu được không, chỉ cần cậu bảo vệ tôi, sau này tôi sẽ làm con chó của cậu”

Ông Bạch hoảng hốt nói.

“Tôi không cần con chó như ông, vì tôi chướng mắt lắm”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Đội tuần tra tiến vào phòng, người dẫn dầu đội tuần tra cúi chào Lý Phàm.

“Cậu Lý, cậu không sao chứ? Chúng tôi nhận được mệnh lệnh nên tới đây ngay”

“Tôi không sao, ông bắt hết mấy người quỳ dưới sàn này đi”

Lý Phàm hờ hững nói.

“Vâng!”

Người dẫn đầu đội tuần tra xoay người nhìn ông Bạch và đám người anh Bưu, phất tay nói: “Các cậu dẫn hết đi cho tôi, chúng tôi

đã nắm giữ toàn bộ chứng cứ phạm tội của các người”

Đội tuần tra liền bắt mấy người ông Bạch, ông ta trừng mắt giận dữ nhìn Lý Phàm: “Tao nguyền rủa mày.

không được chết tử tết”

“Tôi đại diện cho công lý, nên lời nguyền rủa của ông không có tác dụng” Lý Phàm cười nói.

Chương 174: Ăn hiếp cô con gái đáng yêu của tôi

Bạch gia bị cảnh sát bắt đi về, dọc đường đi liên tục mắng Lý Phàm, lúc nãy nhập vai quá, làm Bạch gia cho rằng chỉ cần gọi Lý Phàm là ba, tỏ lòng trung thành thì có thể tránh được một lần nguy khó.

Cho nên bây giờ Bạch gia bị bắt thì tâm trạng lập tức tan vỡ, mượn việc mắng Lý Phàm để phát tiết những bi thương và sợ hãi trong lòng.

Sở Trung Thiên yên lặng nhìn đám Bạch gia bị bắt đi, cảm thấy đã hiểu biết thêm về Lý Phàm.

Lý Phàm lấy điện thoại ra, gọi cho Cố Họa Y: “Vợ ơi, đã giải quyết xong cái tên đứng đằng sau mọi chuyện rồi, trong khoảng thời gian này chắc là sẽ không còn ai dám đến xưởng nguyên liệu kiếm chuyện nữa “Hả?”

Cố Họa Y hơi kinh ngạc, sau đó lại nhớ đến sức chiến đấu kinh khủng của Lý Phàm, trong lòng lập tức bình tĩnh lại.

“Anh… có bị thương không?”

Cố Họa Y hơi lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là một tên mập khốn nạn mà thôi, lôi ra đập cho một trận rồi giao cho cảnh sát”

Lý Phàm nhẹ nhàng nói.

*Đ ồ, vậy là tốt, nếu thế em cũng không cần phải để ý nhiều đến xưởng nguyên liệu nữa, hay là chiều nay chúng ta đi bệnh viện thăm Xuyến Xuyến đi: “Được, anh cũng nhớ Xuyến Xuyến, vậy lát nữa gặp nhau ở bệnh viện”

Lý Phàm cúp máy, Sở Trung Thiên khom người nói: “Cậu Lý, để tôi

đưa cậu đến bệnh viện”

“Được”

Lý Phàm đứng lên đi ra ngoài, Sở Trung Thiên đi theo sau lưng Lý Phàm hệt như một người quản gia.

Vương Linh mặc áo gió màu đỏ chói dẫn theo.

cậu con trai bốn tuổi Hằng Hằng của cô đi vào bệnh viện.

Bên ngoài hành lang bệnh viện, Hăng Hăng nhìn thấy Xuyến Xuyến đang tự chơi một mình, lập tức buông tay Vương Linh ra.

“Hằng Hằng, con đi đâu đó”

“Con đi chơi với em gái.”

Vương Linh nhìn Xuyến Xuyến, khinh thường bĩu môi: “Con nhỏ kia có gì hay mà chơi, coi chừng mắc bệnh truyền nhiễm”

Xuyến Xuyến nghe Vương Linh nói, tức giận phồng má giống hệt như bánh bao.

“Cậu bị bệnh truyền nhiễm hả?”

Hằng Hằng đứng trước mặt Xuyến Xuyến, ngẩng đầu kiêu ngạo nói.

“Tớ không có”

Xuyến Xuyến xoay người không thèm để ý đến Hằng Hằng.

Hằng Hằng trừng mắt nhìn bóng lưng Xuyến Xuyến, đột nhiên vươn tay đấm một đấm vào lưng Xuyến Xuyến, Xuyến Xuyến bị đánh đập mạnh vào vách tường của lối đi nhỏ.

Xuyến Xuyến đau đến chảy nước mắt: “Sao cậu lại đánh tớ”

“Cậu bị bệnh truyền nhiễm, là tai họa, tớ đang đánh tai họa, đánh

chết cậu thì cậu sẽ không lây bệnh cho người khác”

Hằng Hằng mắng, còn phun nước bọt vào người Xuyến Xuyến.

“Cậu mới là tai họa, cậu là tai họa”

Xuyến Xuyến quơ tay, cào mặt Hằng Hằng.

Khi Hằng Hằng lui ra sau, chân vướng vào nhau, tự ngã ra đất.

Vương Linh thấy con trai bị té, lập tức nhào đến, quát Xuyến Xuyến: “Mày là con cái nhà ai, sao lại hung dữ thế này, còn dám động tay động chân với con trai tao, còn nhỏ mà đã như thế, lớn rồi thì còn thế nào nữa: Xuyến Xuyến rụt cổ nhìn Vương Linh, thấy Vương Linh hung dữ như thế, hoảng sợ đến phát khóc.

“Con nít giỡn chơi là chuyện bình thường mà, bình thường ba mẹ của cô bé này không có đến đây, cô bé cũng ngoan ngoãn lắm, cô đừng có quát cô bé như thế”

Người trong phòng bệnh bên cạnh khuyên.

“Liên quan gì tới bà, con trai tôi bị con nhỏ này.

đẩy ngã, nếu ngã bị thương thì phải làm sao đây, bà chịu trách nhiệm được à? Bà biết tôi là ai không, bà biết ba của con tôi là ai không, bà biết anh tôi là ai không hả! Dám đắc tội với nhà chúng tôi, đời này kiếp này bà cũng đừng mơ mà khám bệnh nữa!”

Vương Linh tức giận quát mắng làm người ra mặt khuyên giải hoảng sợ, cả đám đều chạy về phòng bệnh, không dám nói nữa.

Quay đầu, Vương Linh vươn tay túm được cổ áo Xuyến Xuyến, lắc mạnh cổ áo của cô bé rống to: “Mày là cái thứ con hoang có ba mẹ sinh chứ không có ba mẹ dạy, con trai tao tốt bụng muốn chơi với mày, mày lại dám động tay động chân với con trai tao, hôm nay bà đây phải dạy dỗ mày một trận ra trò, Hằng Hằng lại đây, đánh nó cho mẹ!”

“Nhớ kỹ lời mẹ dạy, người trong gia đình chúng †a đi ra ngoài

không cần sợ ai cả, ai dám động tay động chân với con thì có cứ đánh nó đến gần chết, có mẹ ở đây, cho dù có chuyện gì nhà chúng ta cũng lo.

được, không thể bị người khác ăn hiếp!”

Xuyến Xuyến khóc lóc giãy dụa, nhưng không.

thể nào tránh thoát được tâm tay của Vương Linh.

“Dì thả cháu ra, cháu không phải không có cha mẹ dạy, là tự cậu ấy té, lúc nấy cậu ấy còn đánh cháu, cháu chưa hề đụng tới cậu ấy, dì là người xấu, hai người đều là người xấu”

Xuyến Xuyến khóc kêu, rưng rưng nước mắt, vô cùng đáng thương.

“Cái con bé chuyên nói dối này, còn dám mắng bà đây là người xấu à! Đúng là cái thứ mất dạy, hôm nay bà đây nhất định phải xé miệng mày ra, cho mày.

biết cái gì gọi là lễ độ!”

Vương Linh bực bội vươn tay, định tát lên mặt Xuyến Xuyến, nhưng vừa mới vươn tay ra đã cảm giác có ai đó túm chặt tay bà.

“Mẹ nó đứa nào dám cản bài!”

Vương Linh quay đầu, thấy Lý Phàm đang túm tay bà, tức giận mắng: “Mau buông tay ra, cái tên nghèo mạt này cũng dám xía vào chuyện của bà à!

Anh mà không buông tay ra, bà đây làm anh cửa nát nhà tan!”

Lý Phàm không nói gì, đôi mắt lạnh lẽo âm trầm như nước!

c Bốp!

Anh trở tay, tát thẳng lên mặt Vương Linh, đánh Vương Linh ngã ngồi xuống đất.

Cố Họa Y từ phía sau xông lên, ôm chặt Xuyến Xuyến.

“Xuyến Xuyến, mẹ đến rồi, con có sao không?”

Cố Họa Y nôn nóng hỏi.

Xuyến Xuyến trợn to mắt nhìn Lý Phàm, ánh mắt chứa đầy ánh sáng lấp lánh: “Ba, ba giỏi quá đi”

“Xuyến Xuyến ngoan, vợ, em dẫn Xuyến Xuyến qua bên kia đi, anh nói chuyện rõ ràng với cái bà già đanh đá này”

Lý Phàm dịu dàng cười nói, sau đó lại quay sang nhìn chằm chằm Vương Linh bằng ánh mắt lạnh lẽo.

“Nói chuyện? Nói bà nội mày chứ nói! Dám đánh bà đây, hôm nay bà phải dạy dỗ cái đám ngu dốt nghèo mạt tụi bây, con gái ngu dốt, ba mẹ cũng là thứ vô văn hóa, cả đám bọn bây đều là một đám nghèo.

mạt, mau biến về quê của bọn mày đi, đây không phải là nơi cho đám không có tố chất như bọn mày ở!”

Vương Linh tức giận hét ầm lên, ôm phần má đang nóng ran.

Lý Phàm cười nhạt: “Cô mới là người không có tố chất, cô và cả con trai cô đều phải xin lỗi con gái của tôi”

“Xin lỗi con khỉ khô! Con gái của anh đẩy con trai tôi ngã, phải là cả gia đình các anh quỳ xuống xin lỗi tôi mới đúng! Nếu hôm nay các anh không xin lỗi, tôi lập tức đuổi các anh cút khỏi bệnh viện, để các anh không thể khám bệnh ở trong Hán Thành nữa!”

Vương Linh tức giận quá mức, bao năm qua chưa có ai dám tát cô cả.

Đáng ghét!

Đáng ghét!

“Cho cô cơ hội cuối cùng, nếu cô và con trai cô không xin lỗi thì tôi cũng không ngại sẽ ngang ngược hung dữ hơn”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

“Nực cười, lại còn dám cho tôi cơ hội cuối cùng, mẹ nó anh xứng à! Bà đây không xin lỗi nhỏ con gái chó má của anh đói”

Vương Linh ngẩng mặt, tức giận nói.

Bốp!

Tiếng tát vang dội, Lý Phàm tát thẳng lên mặt Vương Linh, Vương Linh đờ người ra.

“Anh! Anh gan lắm, anh ngang ngược như vậy cũng đừng trách tôi không nói lý! Anh chờ đó, anh phải quỳ xuống cầu xin tôi vì cái tát này!”

Đe dọa Lý Phàm xong, Vương Linh xoay người nhìn các bệnh nhân trong phòng bệnh, mắt rưng rưng nói: “Mọi người cũng nhìn thấy rồi đúng không, anh ta là đàn ông mà lại đi đánh phụ nữ yếu đuối như tôi, ăn hiếp cả gia đình chúng tôi, mọi người phải làm chứng cho tôi”

Các bệnh nhân đều xoay người, không ai thèm để ý Vương Linh.

Vương Linh thấy vậy càng thêm bực bội, lấy điện thoại ra, chỉ vào Lý Phàm quát: “Đám rác rưởi các người chờ đó cho tôi! Mấy người tiêu đời rồi!”

Chương 175: Anh đáng chết

“Anh, em bị một tên nghèo mạt đánh ngay trong bệnh viện, con gái của tên đó hình như là bệnh nhân của khoa anh, anh mau đến đây!” Vương Linh khóc lóc kêu ầm.

“Bọn em ở khu năm viện sao? Anh đến ngay”

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói trầm thấp.

Vương Linh cất điện thoại, chỉ vào Lý Phàm quát lên: “Anh tôi sẽ đến đây ngay, cái tên nghèo hèn anh cứ chờ mà xuống cho tôi! Cả nhà các anh đều phải quỳ xuống xin lỗi tôi!”

Cố Họa Y vừa mới dỗ Xuyến Xuyến xong, cũng hỏi rõ mọi chuyện từ đầu đến đuôi, bây giờ nghe Vương Linh ngang ngược như thế, trong lòng cũng hơi tức giận.

“Cô cứ luôn đổi trắng thay đen, là con trai của cô ăn hiếp con gái của tôi, cô không bảo con trai cô xin lỗi thì thôi đi, còn định đánh con gái tôi, cô có biết liêm sỉ là gì không”

Cố Họa Y mắng, trong lòng cô, Xuyến Xuyến chính là cục cưng.

Con cái nhà ai mà không phải là thịt ở đầu quả tim chứ.

Vương Linh khinh thường nhìn Cố Họa Y, phun nước bọt quát: “Cần gì phải giảng lễ nghĩa liêm sỉ với đám nghèo hèn vào thành phố kiếm cơm như mấy người, các người không xứng!”

“Bây giờ cả nhà các người lập tức quỳ xuống xin lỗi tôi và con trai tôi, nếu không chuyện hôm nay sẽ không yên đâu, anh của tôi là trưởng phòng khoa huyết học, chuyên môn phụ trách khu vực này!”

Cố Họa Y hơi căng thẳng, nếu là thật, vậy mọi chuyện phiền phức rồi.

Cố Họa Y nắm chặt tay Lý Phàm đang định nói chuyện, lại nhìn thấy bác sĩ phụ trách khoa Vương Dũng đi đến.

“Linh, rốt cuộc là làm sao vậy, ai đánh em, Hằng Hằng thế nào?”

Vương Dũng lạnh mặt hỏi.

Tình cảm anh em giữa Vương Dũng và Vương Linh vốn đã khá thân thiết, hơn nữa chồng của Vương Linh cũng rất tài giỏi, giúp Vương Dũng ngồi vào vị trí trưởng khoa, cho nên Vương Dũng cực kỳ quan tâm đến cảm nhận và cái nhìn của em gái.

Bây giờ thấy Vương Linh bị ăn hiếp ngay trong địa bàn của anh, Vương Dũng cũng nổi trận lôi đình, rất muốn giết chết cái tên dám ăn hiếp Vương Linh”

“Anh, anh đến rồi, là bọn họ đó, là cái gia đình nghèo hèn này!”

Vương Linh chỉ vào Lý Phàm và Cố Họa Y nói.

“Anh nhìn mặt em này, là bị cái tên đàn ông thô lỗ kia đánh, bọn họ ngang ngược bạo lực như thế, không nên cho vào bệnh viện, bọn họ không có tư cách đi vào bệnh viện, phải để cho bọn họ bệnh chết, tinh lọc bầu không khí của thế giới này!”

Thấy dấu tay trên mặt Vương Linh, trán Vương Dũng nổi đầy gân xanh.

“Đánh ác thật!”

Vương Dũng nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y, vừa nhìn đã nhận ra bọn họ.

“Là hai người à, Xuyến Xuyến bình thường là một cô bé rất đáng yêu, không ngờ lại có ba mẹ rác rưởi đến thế, các người cũng dám đánh em gái tôi à!”

Vương Dũng nhướng mày, quát mắng.

“Chủ nhiệm Vương, anh nghe tôi giải thích, không phải như những

gì em của anh nói, cô ấy chỉ nói lời phiến diện”

Cố Họa Y muốn giải thích.

Đắc tội với bác sĩ chữa trị khoa đương nhiên là một hành động không sáng suốt.

Vương Dũng này chỉ cần nói vài ba câu là toàn bộ bệnh viện ở Hán Thành sẽ lập tức từ chối khám bệnh cho Xuyến Xuyến.

“Lời cô nói thì không phải là lời phiến diện à? Tôi không tin lời em gái tôi nói, không lẽ lại phải đi tin lời của người ngoài như các người à!” Vương Dũng quát lớn.

“Nhưng người chịu trách nhiệm chính thật sự không phải là chúng tôi, là em gái của anh đánh Xuyến Xuyến, cho nên…”

Cố Họa Y giải thích.

“Cho nên con khỉ khô! Tôi đánh nhỏ con hoang của các người là vì muốn dạy dỗ nó giùm, các người lấy tư cách gì mà dám đánh tôi!” Vương Linh khàn giọng la lối.

Vương Dũng vỗ lưng Vương Linh, vuốt giận cho Vương Linh, nói nhỏ: “Em đừng kích động, giao cho.

anh, anh sẽ bắt bọn họ xin lỗi em”

Vương Linh gật đầu, kéo con trai lui ra sau hai bước.

Vương Dũng lạnh lùng nói: “Hai người còn muốn để Xuyến Xuyến ở lại đây khám bệnh hay không? Nếu còn muốn chữa bệnh thì cả nhà các người lập tức quỳ xuống xin lỗi em gái tôi ngay”

“Còn tổn thất về mặt kinh tế, tôi thấy hai người trông cũng chẳng giàu có gì nên không cần bàn đến, nhưng hai vợ chồng các người có phải cũng nên thể hiện một chút, đến nhà của em gái tôi làm người làm ba năm tháng gì đó.”

Vương Dũng đưa ra điều kiện càng thêm đê tiện, dựa theo tính

tình của Vương Linh, nếu đến nhà cô ta làm người làm ba tháng, chắc sẽ tức điên mất.

“Đầu anh bị úng nước sao, trước khi nói chuyện thì dùng đầu óc suy nghĩ một chút không được à?”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

“Mẹ nó! Mẹ nó anh còn dám chống đối tôi! Tôi thấy chắc là anh không muốn chữa bệnh cho con gái anh nữa rồi đúng không, chỉ cần tôi lên tiếng thì chắc chắn không có bất cứ bệnh viện, bất cứ bác sĩ nào trong Hán Thành này dám khám bệnh cho con gái anh, con gái anh cứ ở đó mà chờ chết đi!”

Vương Dũng ngẩng đầu, cực kỳ kiêu ngạo.

Lúc này, trong lòng Vương Dũng cảm thấy bản thân vô cùng cao thương, cảm giác như anh ta chính là thượng đế nắm giữ quyền sống chết của con người.

Lý Phàm bước lên, Cố Họa Y kéo Lý Phàm lại, nói nhỏ: “Anh định làm gì, đây là bác sĩ khám bệnh chính, anh đừng có làm bậy!”

Cố Họa Y lo dạo gần đây Lý Phàm đánh nhau nhiều quá nên ghiền, nếu Lý Phàm lại xông lên đánh Vương Dũng, vậy sau này thật sự sẽ không còn ai dám nhận khám bệnh cho Xuyến Xuyến nữa.

“Yên tâm, anh chỉ nói lý với anh ta thôi: Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Thấy Cố Họa Y cản Lý Phàm lại, Vương Dũng lại càng đắc ý.

“Ha ha, hai đứa nghèo hèn các ngươi cứ rượu mời không thích lại thích rượu phạt, phải bị đánh mới biết đau, mới biết ngoan ngoãn nghe lời, cho các ngươi một phút để suy nghĩ, nếu một phút sau mà không quỳ xuống xin lỗi, tôi sẽ lập tức ngừng đợt chữa trị tiếp theo của Xuyến Xuyến”

Vương Dũng lấy việc ngừng trị liệu của Xuyến Xuyến để uy hiếm, cảm thấy vợ chồng Lý Phàm chắc chắn sẽ phát điên, đến lúc đó có thể làm khó dễ bọn họ thoải mái.

Lý Phàm vẩy tay, vùng khỏi tay Cố Họa Y, bước về phía Vương Dũng.

Vương Dũng nhíu mày, đề phòng nhìn Lý Phàm quát: “Anh định làm gì, ngoan ngoãn quỳ xuống ngay.

cho tôi, có nghe không!”

“Người cần quỳ là anh!”

Lý Phàm sải bước chạy đến trước mặt Vương Dũng, đấm liên tục lên mặt Vương Dũng.

Trong tiếng binh bốp rền vang, mặt Vương Dũng nhanh chóng bầm dập, máu mũi văng tung tóe, nhiễm đỏ quần áo Vương Dũng.

“Má nói”

Vương Dũng lắc lư lui ra sao, cảm thấy trước mắt toàn sao xet, nhìn cái gì cũng bị nhòe đi.

“Anh, anh không sao chứ, đám nghèo mạt các người gây chuyện lớn rồi, ngay cả anh tôi cũng dám đánh!”

Vương Linh hơi hoảng sợ, lại vô cùng phẫn nộ, hai cảm xúc đan xen nhau làm Vương Linh giống như dần điên cuồng.

“Má nó, cũng dám đánh ông đây, hôm nay ông đây làm mày chết thật thảm, mày tưởng bệnh viện này là địa bàn của mày sao! Đây chính là địa bàn của ông!”

Vương Dũng lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho.

đội trưởng đội bảo vệ”

“Alo, đội trưởng Đồng, tôi sắp bị người nhà bệnh nhân đánh chết rồi, anh mau dẫn người lên đây, mang nhiều người vào!”

“Vâng, chủ nhiêm Vương chờ một lúc, tôi đến ngay!”

Vương Dũng cất điện thoại, cười mỉa nhìn Lý Phàm: “Có ngon thì đừng chạy”

Lý Phàm cười lấy điện thoại ra, goi cho Lưu Tân Dân: “Tôi không chạy, còn không phải là gọi tiếp viện Sao, so xem ai gọi tiếp viện lợi hại hơn”

Chương 176: Thái độ chưa chân thành

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Mẹ nó một thằng nghèo mạt như mày thì gọi được ai chứ, người mà mấy tên nghèo mạt quen biết không phải là thằng nghèo thì cũng là đứa vô dụng, để †ao xem mày có thể gọi thăng chó khốn nạn nào đến”

Vương Dũng vô cùng khinh thường Lý Phàm, dựa theo lẽ thường thì một tên nghèo mạt không thể nào quen được mấy nhân vật lớn.

“Alo, là viện trưởng Lưu Tân Dân đúng không?

Tôi là Lý Phàm”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Xin chào Thiếu chủ, tôi là Lưu Tân Dân, xin hỏi cậu có việc gì sao? Nếu là vấn đề chữa bệnh, xin cậu cứ yên tâm, chuyên gia đã hội chẩn, đã xác định phương án chữa trị rồi”

Lưu Tân Dân khom người, vô cùng cung kính nói.

Lưu Tân Dân biết rất rõ bối cảnh thân phận của Lý Phàm, đó chính là ông chủ của người đầu tư bệnh viện, nếu tính theo bối phận thì đây là người thuộc cấp bậc ông nội!

“Chủ nhiệm Vương có chút xung đột với tôi, ông đến đây đi, ở ngay cửa phòng bệnh của Xuyến Xuyến”

Lý Phàm nhướng mày, nhìn Vương Dũng đang chảy máu mũi ròng ròng ở đối diện.

“Cái tên Vương Dũng này! Thiếu chủ xin chờ một lát, tôi lập tức đi

qua đó xử lý cậu ta!”

Lưu Tân Dân tức giận hét lên.

“Ừ, tôi cúp đây”

Thấy Lý Phàm cúp máy, Vương Dũng ôm bụng dựa vào tường, cười đến run người.

“Ôi mẹ ơi tôi cười chết mất, cái thứ vứt đi như anh lại còn gọi điện thoại cho viện trưởng Lưu, giả vờ giống thật đấy”

“Đợi lát nữa là anh biết ngay có phải giả vờ hay không” Lý Phàm cười nói.

“Chờ con khỉ, anh cảm thấy anh chỉ cần giả vờ như thế là sẽ không có việc gì sao, đúng là ngây thơ, tôi đã cho anh cơ hội để chuộc tội, là anh không biết nắm lấy, đợi lát nữa anh có kêu ông nội cũng vô dụng!

Hôm nay cả nhà các anh chết chắc rồi!”

Vương Dũng tức giận nói, mặt mày dữ tợn!

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một đám bảo vệ chạy đến.

Đội trưởng Đồng chạy chậm đến bên cạnh Vương Dũng, thấy Vương Dũng mặt mũi bầm dập, quần áo dính đầy máu, lập tức hoảng sợ hít hà.

“Má ơi, chủ nhiệm Vương anh bị thương nặng quá rồi, nếu không tôi đưa anh đi khoa cấp cứu khám trước đi”

Đội trưởng Đồng lấy lòng nói.

“Đưa con khỉ, anh muốn để người của khoa cấp.

cứu cười tôi đúng không! Bắt cả gia đình nghèo mạt này lại cho tôi

trước, tôi phải dạy dỗ bọn họ một trận ra trò”

Thấy bảo vệ đã đến, Vương Dũng tự tin hơn nhiều, nói chuyện cũng cứng rắn hơn.

“Vâng vâng”

Click để xem ảnh

Đội trưởng Đồng ra hiệu cho các bảo vệ khác lui ra sau, bảo vệ lập tức nhường đường, đội trưởng Đồng cúi đầu khom lưng về phía Lưu Tân Dân.

“Viện trưởng Lưu, chủ nhiệm Vương gọi tôi đến, chủ nhiệm Vương bị đánh hơi thảm, cho nên viện trưởng xem có cần phải khống chế tên côn đồ này lại rồi giao cho ban ngành liên quan hay không”

Lưu Tân Dân xuất hiện là đội trưởng Đồng lập tức thay đổi lập trường, đầu tiên là quay sang báo cáo tình hình với Lưu Tân Dân.

Vương Dũng híp mắt nhìn Lý Phàm, thấy Lý Phàm vô cùng bình tĩnh, điều này làm Vương Dũng nói thầm trong lòng, không lẽ tên nghèo mặt này thật sự gọi được viện trưởng Lưu đến sao?

Vương Linh đứng bên cạnh Vương Dũng, hỏi nhỏ: “Anh, tại sao lại thế này?”

“Sao anh biết được, có lẽ là trùng hợp, cứ nhìn trước rồi nói”

Vương Dũng xoay người đi về phía Lưu Tân Dân, mặt mày đưa đám nói: “Viện trưởng Lưu, ông đến đúng lúc lắm, ông nhìn mặt tôi này, là bị tên côn đồ này đánh, ông phải làm chủ cho tôi”

Lưu Tân Dân nhìn mặt Vương Dũng, oán hận nói: “Đáng đời!”

“Cái gì?”

Vương Dũng ngẩn ngơ nhìn Lưu Tân Dân, không ngờ rằng Lưu Tân Dân sẽ nói ra chữ này.

“Viện trưởng Lưu, ông có ý gì? Mấy năm nay Vương Dũng tôi không có công lao cũng có khổ lao, tôi bị tên nghèo mạt này đánh, ông còn nói đáng đời sao?”

Click để xem ảnh

“Còn có thể thế nào chứ, con trai tôi chơi với con gái của anh ta, con gái anh ta cào mặt con trai tôi, đẩy con trai tôi ngã, tôi bắt con gái anh ta xin lỗi con trai tôi, con nhỏ đó còn dám cãi cọ với tôi”

“Lúc tôi đang định dạy dỗ con nhỏ đó thì thằng nghòe này xông lên đánh tôi, trên mặt tôi còn dấu tay đây! Sau đó tôi kêu anh tôi đến, ông nhìn mặt anh tôi đi, cũng bị thằng nghèo này đánh đói”

Vương Linh kêu lên the thé, cứ như muốn phát tiết hết toàn bộ lửa giận.

Lưu Tân Dân chỉ vào camera cách đó không xa “Đội trưởng Đồng, đi trích xuất camera, nhìn xem mọi chuyện có giống như cô ta nói hay không, nếu không giống thì liên lạc với ban ngành liên quan đến xử lý, tình huống này chắc cũng có thể phán ngồi tù ba năm tháng gì đó”

nói “Vâng, tôi lập tức trích xuất camera xác minh ngay”

Đột trưởng lớn tiếng trả lời.

Nghe nói muốn trích xuất camera, còn muốn đưa đến ban ngành liên quan, Vương Linh lập tức hoảng sợ, lúc nãy chỉ toàn là nói bậy, nếu trích xuất camera thì lòi chắc”

Càng quan trọng hơn là Vương Linh là một người rất sĩ diện, nếu bị bỏ tù ba năm tháng, nếu bị truyền ra ngoài thì sẽ mất sạch mặt mũi.

Vương Linh nhìn Vương Dũng bằng ánh mắt cầu cứu, Vương Dũng cũng hơi hoảng, vội vàng kéo đội trưởng Đồng, cười nịnh nọt nói: "Viện trưởng Lưu, không cần trích xuất camera đâu, chuyện nhỏ thế này cần gì phải trích xuất camera chứ"

"Ha ha, xem ra các người đã tự hiểu lấy, không trích xuất camera cũng được thôi, các người mau xin lỗi gia đình cậu Lý đi, chỉ cần cậu Lý đồng ý không truy cứ nữa, vậy thì sẽ bỏ qua việc này"

Nghe Lưu Tân Dân nói, ánh mắt Vương Dũng hơi lóe lên, hỏi nhỏ: "Viện trưởng Lưu, ông quen tên nghèo hèn kia sao?"

"Nếu anh ta mà là người nghèo hèn thì cậu chính là cháu nội của kẻ nghèo hèn, không, nói cậu là cháu nội của kẻ nghèo hèn cũng quá đề cao cậu rồi, cậu còn chưa đủ tư cách làm chắt nữa" Lưu Tân Dân lạnh lùng nói.

Vương Dũng cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, không thể hiểu nổi cách so sánh này của Lưu Tân Dân.

Sao anh còn không có tư cách để làm chắt chứ, Vương Dũng anh cũng là chủ nhiệm của một khoa, thu nhập một năm mấy tỷ đó, có biết bao nhiêu trình dược viên đều cung phụng anh như ông nội!

"Các cậu còn không đi xin lỗi sao? Nếu không xin lỗi cậu Lý thì sẽ trích xuất camera"

Viện trưởng Lưu tiếp tục tạo áp lực.

Vương Dũng căn chặt răng, quay đầu trừng Lý Phàm, cúi đầu nói: "Tôi sai rồi"

"Thái độ vẫn chưa chân thành lắm" Lý Phàm lạnh lùng nói.

Chương 177: Chơi chết các người

“Vương Dũng, đây là thái độ xin lỗi của cậu đó hả? Dựa theo quy định của bệnh viện, hành vi hiện tại của cậu đã đủ để đuổi việc ¡, nếu lời xin lỗi của cậu làm cậu Lý hài lòng, vậy cậu thu dọn đồ đạc biến khỏi đây đi”

Lưu Tân Dân không dám bao che cho Vương Dũng, nếu để Lý Phàm hiểu lầm, vậy Lưu Tân Dân sẽ phải biến khỏi vị trí viện trưởng trong vòng một giây.

Vương Dũng thầm hoảng sợ, không ngờ Lưu Tân Dân lại giúp đỡ cho Lý Phàm đến thế.

Nghĩ đến vị trí chủ nhiệm khoa, nghĩ lại số tiền hoa hồng phong phú khi bán thuốc, nghĩ lại những trình dược viên xinh đẹp quyến rũ sẵn lòng dâng hiến mọi thứ, Vương Dũng căn răng hạ quyết tâm.

“Tôi đã nhận thức được sai lầm của bản thân, không nên không phân rõ đầu đuôi đúng sai đã bênh vực cho người nhà, tôi xúc động nhất thời đã gây ra sai Iầm lớn, làm xấu hình tượng của bệnh viện, sau này tôi nhất định sẽ quyết tâm sẽ chữa sai lâm, hy vọng cậu Lý có thể tha thứ cho tôi, cho tôi một cơ hội để quay đầu làm người tốt”

Vương Dũng nói xong quay qua nhìn Vương Linh, trong mắt có chút cầu xin.

Nếu Vương Linh tiếp tục làm ầm lên, vậy Vương Dũng cũng sẽ không có kết quả gì tốt.

Vương Linh cũng đã hơi sợ hãi, chủ yếu là vì bị viện trưởng Lưu nhắc đến chuyện trích xuất camera, đưa cho ban ngành liên quan dọa sợ, trong lúc nhất thời cũng có ý muốn rút lui.

“Tôi… Tôi cũng biết lỗi rồi, hai đứa nhỏ chỉ là đùa giỡn với nhau, tôi không nên xen vào, cũng do tôi thương con sốt ruột nên đánh

mất lý trí, làm ra rất nhiều chuyện sai trái, hy vọng hai người có thể tha thứ cho tôi"

Vương Linh cúi đầu nói, trong mắt rơm rơm nước mắt, trong lòng lại cảm thấy vô cùng nhục nhã, từ trước đến giờ cô chưa từng cúi đầu xin lỗi người nào.

Hằng Hằng ngẩng đầu nhìn mẹ và cậu, bĩu môi khó chịu nhìn gia đình Lý Phàm.

Vương Linh kéo Trương Hằng, nhỏ giọng nói: "Đi xin lỗi con nhỏ… em gái kia đi"

"Mẹ, con không nói, tại sao lại bắt con phải xin lỗi chứ"

Hằng Hằng không muốn.

Vương Linh ngồi xổm xuống, thì thâm nói nhỏ vài câu với Hằng Hãng, sau đó Hằng Hằng không tình nguyện nói: "Xin lỗi, tớ không nên đánh cậu"

Vương Linh lau nước mắt, đứng lên nói: "Như vậy là được chứ gì, chúng tôi đã xin lỗi rồi, có phải có thể đi rồi không"

Lưu Tân Dân quay sang nhìn Lý Phàm, chỉ cần Lý Phàm nói ra một chữ không thì mọi chuyện đương nhiên vẫn chưa xong.

Lý Phàm hơi gật đầu, cũng không muốn so đo mãi với mấy người này, có thời gian này còn bằng chơi đùa cùng Xuyến Xuyến còn tốt hơn.

Thấy Lý Phàm gật đầu, Lưu Tân Dân cười nói: "Được, chuyện này cứ cho qua đi."

"Được"

Vương Linh cắn răng nói xong, kéo con trai vội vàng rời đi, Vương Dũng nhìn viện trưởng Lưu, cúi đầu đi ra ngoài cùng Vương Linh.

"Đội trưởng Đồng, anh cũng đi làm chuyện của anh đi"

Lưu Tân Dân phất tay nói.

Đội trưởng Đồng phất tay với các bảo vệ khác, dẫn theo bọn họ đi mất.

“Cậu Lý, cậu xem xảy ra chuyện này làm gia đình cậu đều không vui, chúng tôi sẽ thông báo xử lý nội bộ với Vương Dũng, tôi sẽ đổi một bác sĩ khác làm bác sĩ chữa trị chính cho Xuyến Xuyến, chắc chắn bảo đảm bệnh của Xuyến Xuyến sẽ khôi phục”

“Được, ông để ý xử lý cho tốt là được, ông cứ làm việc của ông đi” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Được, tôi nhất định sẽ xử lý tốt”

Lưu Tân Dân nói xong rồi nhanh chóng rời đi, Lý Phàm quay người lại, thấy Cố Họa Y đang nhìn anh bằng ánh mắt tò mò.

Lý Phàm cười cười, vươn tay với Xuyến Xuyến: “Xuyến Xuyến, lại đây cho ba ôm tí nào”

“Ba ba giỏi quả, Xuyến Xuyến yêu ba nhất”

Xuyến Xuyến lộ ra nụ cười ngọt ngào nhào vào lòng Lý Phàm: “Ba ba, ôm ôm hôn hôn nâng lên cao”

Lý Phàm cười lớn hôn nhẹ lên má Xuyến Xuyến, sau đó ôm cô bé nâng lên cao.

“Ha ha ha, cao quá”

Xuyến Xuyến vui vẻ phát ra tiếng cười như tiếng chuông.

Cố Họa Y lắng lặng nhìn Lý Phàm và Xuyến Xuyến, cũng nở nụ cười hạnh phúc.

Cố Họa Y trống trải cõi lòng, cảm thấy lâu lắm rồi cô chưa từng vui vẻ nhẹ nhàng như thế này.

Lý Phàm ôm Xuyến Xuyến đi đến cạnh Cố Họa Y: “Xuyến Xuyến, con xem mẹ con có đẹp không”

“Mẹ đẹp, mẹ đẹp nhất trên đời này, chờ sau này con lớn lên cũng sẽ đẹp như mẹ”

Xuyến Xuyến tựa vào vài Cố Họa Y, ôm cổ Cố Họa Y, vui tươi hớn hở nhìn cô.

Cố Họa Y nhéo nhẹ mũi của Xuyến Xuyến: “Con lanh lợi thật, biết ăn nói quá”

“Mẹ, con muốn ăn đồ ngon, con muốn ăn kem”

Xuyến Xuyến nhõng nhẽo nói.

Cố Họa Y cười vươn tay, ôm lấy Xuyến Xuyến từ trong lòng Lý Phàm: “Đi nào, mẹ dẫn con đi ăn”

“Vậy hai mẹ con đi đi, lát nữa anh trò chuyện với bác sĩ mới do viện trưởng Lưu sắp xếp đến một chút”

“Vậy được rồi, anh lễ phép với bác sĩ chút”

Cố Họa Y dặn dò.

Cô vốn định hỏi rốt cuộc khi nãy là thế nào, nhưng bị Lý Phàm ngắt ngang thế này cũng quên mất.

Lý Phàm dở khóc dở cười nói: “Đương nhiên rồi, anh cũng đâu phải người cuồng bạo lực”

Cố Họa Y gật đầu ôm Xuyến Xuyến đi ra ngoài, Lý Phàm ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi, chờ bác sĩ mới đến.

Vương Linh dẫn theo con trai, leo lên xe BMW cùng Vương Dũng, trên mặt ba người đều đầy vẻ tức giận.

“Anh, anh làm ăn ở bệnh viện thế nào vậy, cũng đã làm chủ nhiệm rồi mà lời nói chẳng có tí trọng lượng nào cả! Thì ra mấy năm nay

em giúp anh phí công!”

Vương Linh khó chịu oán trách.

“Không phải viện trưởng đến sao, nếu không phải viện trưởng Lưu giúp đỡ tên nghèo mạt đó, anh chắc chắn đã xử đẹp tên đó rồi, chúng ta cũng không thể nhịn cục tức này được, nhất định phải dạy cho tên nghèo hèn đó một bài học”

Vương Dũng cũng cực kỳ bực bội, bây gờ mặt mũi bầm dập thế này cũng không biết làm thế nào đi về phòng làm việc tiếp tục công việc, nếu quay về thì chắc chắn sẽ bị cấp dưới cười nhạo.

“Em rể đang quản lý tất cả bệnh viên tư ở Hán Thành, nếu em ấy ra mặt, viện trưởng của anh cũng phải khách sáo kính trọng, có thể nhờ em ấy ra mặt được không”

Mắt Vương Dũng hơi lóe lên nói.

Mời em rể của anh ra, vậy không chỉ có thể lấy lại mặt mũi mà còn có thể uy hiếp viện trưởng Lưu, cho ông ta biết anh cũng có chỗ dựa.

Vương Linh từ từ gật đầu, lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho chồng Trương Lực.

“Alo, Linh Linh, em dẫn con trai đến bệnh viện thế nào rồi?”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Trương Lực.

“Đừng nói nữa, em và con trai anh säp bị người ta đánh chết rồi, anh của em đến giúp đỡ cũng bị đánh mặt mũi bầm dập, cái ông già Lưu Tân Dân kia còn bao che cho người đánh bọn em, bọn em sắp sống không nổi nữa rồi”

Vương Linh khóc nức nở nói.

Trương Lực lập tức nhíu mày lại, vợ và con trai bị ngừoi ta ăn hiếp, là đàn ông đều không thể nhịn được.

“Ai làm, cũng dám đánh vợ con của Trương Lực anh, ăn gan hùm mật gấu sao! Lưu Tân Dân làm ăn kiểu gì thể, ông ta có còn muôn mở bệnh viện nữa không!”

“Anh la em làm gì, có giỏi thì anh báo thù cho.

em đi, đi dạy dỗ cái tên nghèo mạt kia, còn cả ông già dịch Lưu Tân Dân kia nữa!”

Trương Lực hung hăng nói: “Em chờ đó, anh qua ngay, không chơi chết bọn họ anh sẽ không để yên!”

Chương 178: Gọi điện thoại tốt hơn gọi người

Trương Lực lo lắng chạy đến bệnh viện, khi nhìn thấy dấu tay trên má Vương Linh và bộ dạng bầm dập, mặt mũi xanh xanh tím tím của anh rể thì lập tức nổi trận lôi đình.

Ông ta lấy điện thoại di động ra và gọi cho Lưu Tân Dân, Trương Lực quát: “Lưu Tân Dân! Mắt anh là mắt chó hả!”

“Trương hội trưởng, anh nói vậy là sao? Có phải tôi đã làm sai chuyện gì rồi không”

Lưu Tân Dân khó hiểu hỏi.

“Mẹ kiếp! Con chó già này còn giả vờ được cơ đấy, vợ tôi là Vương Linh, anh rể tôi là Vương Dũng, con tôi là Trương Hằng! Bọn họ xảy ra chuyện gì ông còn không biết sao!”

Lưu Tân Dân run rẩy, lập tức kêu khổ trong lòng, không ngờ Vương Dũng lại có những mối quan hệ như vậy.

Xem thái độ của Trương Lực thì e rằng mọi chuyện không thể tốt đẹp được rồi!

Lưu Tân Dân đang lo lắng tức giận đột nhiên không biết phải làm sao, một bên là Long Môn Thiếu chủ, một bên là hội phó Liên đoàn y tế quản lý bệnh viện của họ, cả hai bên đều là những nhân vật không thể đắc tội được.

“Trương hội trưởng bớt giận ạ, chắc có sự hiểu lầm nào đó… “

“Hiểu lầm cái đầu ông! Thăng khốn ức hiếp người nhà tôi đang ở đâu hả, còn ông mau chóng té tới trước mặt tôi rồi xin lỗi người nhà tôi cho đàng hoàng!”

Vương Dũng ở một bên nịnh nọt: “Em rể, anh biết tên đó đang ở đâu, để anh dẫn em đi”

Trương Lực cúp điện thoại, dứt khoát nói: “Anh dẫn đường đi, để em dạy thằng nhóc này một bài học!”

“Được lắm, anh chờ những lời này của em rể đói”

Vương Dũng trở thành người dẫn đường, đưa cả nhà Trương Lực đến tòa nhà bệnh viện.

Trương Lực dậm chân thình thịch trên đường đến hành lang của khu bệnh nhân nội trú.

Vương Dũng chỉ vào Lý Phàm nói lớn: “Em rể, chính là tên này, vừa rồi chính nó đã đánh chúng ta!”

Trương Lực sa sầm mặt, khó chịu nhìn Lý Phàm.

“Mày dám ra tay với vợ con của tao, đúng là làm phản mà, lại đây quỳ xuống cho tao, còn vợ con mày.

đâu, hôm nay tao phải lột trần cả nhà mày để mọi người xem trò cười của tụi nhà nghèo chúng mày!”

Trương Hằng trừng mắt nhìn Lý Phàm, cao.

giọng nói: “Ba, ba lột trần bọn chúng ra đi, con phải đạp bọn nó mấy phát thật mạnh mới được”

“Con ngoan, đợi ba dạy dỗ bọn nghèo mặt rệp.

này xong, đến lúc đó con muốn dẫm đạp bọn chúng thế nào cũng được!”

Trương Lực độc đoán nói như thể đã có thể xử lý Lý Phàm vậy.

Lý Phàm nhìn Trương Lực, lạnh lùng nói: “Chó ở đâu đến đây sủa vậy.”

“Thằng nghèo kiết xác này nói cái gì hả! Mày dám nó tao là chó sủa! Mày có biết tao là ai không!

Tao chính là hội phó của Liên đoàn y tết Chỉ cần tao lên tiếng là sau này sẽ không còn bệnh viện nào dám thu nhận tụi bay nữa, tụi bay chỉ có thể chờ chết mà thôi!"

Trương Lực tức giận, phẫn nộ quát!

Cũng chính lúc này.

Lưu Tân Dân vội vàng chạy tới, nhanh nhảu nói: "Hiểu lầm hiểu lầm thôi Trương hội trưởng, đây đều là hiểu lầm, ông hãy nghe tôi giải thích đã: "Ông là cái rắm gì mà đòi giải thích, vợ con tôi và cả anh rể tôi đều xảy ra chuyện tại địa bàn của ông, giờ ông muốn giải thích cũng muộn rồi!"

Trương Lực xua tay hét lên.

Lưu Tân Dân hơi khiếp đảm, đối mặt với một người có thể trực tiếp gặp khó khăn trong việc quản lý bệnh viện như Trương Lực, Lưu Tân Dân chỉ có thể gượng cười nói ra những lời tốt đẹp.

Nhưng bây giờ một chút mặt mũi cùng cơ hội, Trương Lực cũng không cho, điều này làm cho Lưu Tân Dân vô cùng khó xử.

Lưu Tân Dân bước đến gần Lý Phàm, thấp giọng nói: "Thiếu chủ, đây là hội phó Hiệp hội y khoa, cũng là người quản lý chúng tôi, chuyện này thật không dễ dàng gì"

"Đều là việc nhỏ"

Lý Phàm thản nhiên nói.

Lưu Tân Dân lập tức cảm thấy tự tin trong lòng, Thiếu chủ đã nói là việc nhỏ thì đó tuyệt đối là việc nhỏ.

Nhìn thấy Lưu Tân Dân cùng Lý Phàm nói chuyện, Trương Lực ngẩng đầu lên nói: "Viện trưởng Lưu, ông đang nói nhảm với anh ta cái gì vậy, đi tới đè anh ta xuống, lột sạch quần áo của anh ta rồi đi tìm vợ con của anh ta ra đây"

“Dám làm mất mặt người nhà của Trương Lực này thì tôi sẽ khiến cho bọn họ cả đời này phải gánh theo sự sỉ nhục mà sống, tôi phải chụp ảnh, quay phim, để bọn họ vĩnh viễn phải hối hận vì sai lâm ngày hôm nay!”

Trương Lực nói vô cùng độc ác, Lưu Tân Dân nghe xong rùng mình, thầm nghĩ quả nhiên trong ngành đều nói không thể đắc tội Trương Lực, người nầy thật đúng là tàn nhẫn vô cùng.

“Ông cũng sáng tạo đấy, có vẻ như lát nữa là có thể để ông thử nghiệm một phen rồi’ Lý Phàm cười nói.

Trương Lực nhíu chặt mày cảm thấy Lý Phàm đang châm chích mình.

“Mẹ mày, sao còn chưa lại đây quỳ xuống, tự cởi quần áo hả, đợi lát nữa tao gọi người tới thì sẽ không khách sáo như vậy đâu, cho mày đếm đến mười đấy: “Mười, chín, tám… * Trương Lực hăn học đếm ngược.

Lý Phàm đứng dậy đi về phía Trương Lực, trên mặt Trương Lực lộ ra vẻ mặt đắc tháng: “Ha ha ha, tên nghèo mạt rệp này cuối cùng cũng biết sợ rồi, những kẻ đắc ¡ Trương Lực này, chẳng kẻ nào có kết cục tốt đẹp cả, cậu chủ động một chút thì tôi còn có thể khoang hồng cho cậu”

Bốp!

Lý Phàm tát vào mặt Trương Lực một cái.

Trương Lực lập tức sững sờ, sau đó quát lớn: “Mày cũng dám ra tay với tao sao, Lưu Tân Dân lập tức gọi người tới, nếu không hôm nay tôi sẽ khiến cho tất cả các người khỏi làm ăn gì hết!”

Lưu Tân Dân đau khổ nhìn Lý Phàm, thầm nghĩ Thiếu chủ đúng là lỗ mãng, đánh người cũng không giải quyết được vấn đề, lần này đã ép Trương Lực dùng thủ đoạn, bệnh viện sẽ thực sự đóng cửa mất thôi.

“Mẹ nó, lời tôi nói không có tác dụng đúng không, không sai khiến

được ông chứ gì! Ông đợi đó, lần này tôi sẽ gọi điện thoại cho Hiệp hội!"

Trương Lực lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện, tức giận hét lên: "Đưa lệnh đình chỉ công việc cho tôi, gửi cho tôi càng sớm càng tốt!"

Nghe Trương Lực nói, Lưu Tân Dân cảm thấy chân mình mềm nhũn, sao lại trực tiếp đình chỉ thế này.

"Thiếu chủ.."

Lưu Tân Dân nhìn Lý Phàm với ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ.

"Đừng lo lắng"

Lý Phàm cũng lấy điện thoại di động ra và bấm số của Tiền Phúc.

"Thiếu chủ, người có gì dặn dò ạ"

Giọng điệu cung kính của Tiền Phúc vang lên trong loa.

"Hiệp hội y tế Hán Thành có một người tên là Trương Lực dẫn theo cả nhà đến chỗ tôi gây rối, ông hãy đến đây xử lý đi"

Lý Phàm thản nhiên nói.

"Được, để tôi xử lý chuyện này"

Tiền Phúc cúp máy, ngẫm nghĩ một chút liền tưởng tượng ra tình cảnh của Trương Lực đích, cười khẩy nói: 'Dám đắc tội Thiếu chủ, đúng là chê mình sống lâu quá rồi"

Tiền Phúc yêu cầu chuẩn bị xe, vừa đi vừa gọi điện, nói được hai câu rồi leo lên xe đi thẳng đến bệnh viện.

Cùng lúc đó, Trương Lực cũng cúp máy nghênh ngang nói với Lưu Tân Dân: "Nếu ông còn không tuân theo chỉ thị của tôi thì đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn!"

Lưu Tân Dân liếc nhìn Lý Phàm, sau đó lấy điện thoại di động ra bấm số của đội trưởng Đồng: “Đội trưởng Đồng, anh hãy dẫn người của anh tới khu nội trú đi”

“Ha ha ha ha, ông Lưu, coi như ông cũng thức thời đấy”

Trương Lực khoái trá cười Đội trưởng Đồng cũng nhanh chóng dẫn theo nhân viên an ninh chạy lại đây.

Lý Phàm cười, bĩu môi với Trương Lực, Lưu Tân Dân lớn tiếng quát: “Đội trưởng Đồng, mau đè bọn họ xuống!”

Chương 179: Hội trưởng tới

Có chỉ thị của Lưu Tân Dân, đội trưởng dẫn theo các nhân viên an ninh, như lang như hổ đánh về phía đám người Trương Lực.

Bị hai tên bảo vệ dùng sức đè lên tưởng, cảm thấy đầu óc đều ong ong, làm thế nào cũng không ngờ Lưu Tân Dân có lá gan lớn như vậy.

“Viện trưởng Lưu, ông cũng to gan thật đấy! Em rể, cậu nhanh chóng răn dạy ông ta đi, bảo đám vệ này buông tôi ra, mặt tôi đau quái!”

Vương Dũng bị một tên bảo vệ đè vào gáy, cả mặt đều dán chặt trên tường, trước đó bị Lý Phàm đánh cho sưng một bên gò má, sau khi lại tiếp xúc thân mật với tường thì càng thêm đau nhức.

Tình trạng của Vương Linh cũng không khá hơn là bao, bị hai tên bảo vệ kéo cánh tay ra sau lưng, đau đến nỗi Vương Linh phải gào lên.

“Mẹ kiếp! Đau, mấy tên khốn khiếp các người mau buông tay, chồng ơi nhanh cứu em với, mau cứu em!”

Trương Lực căm tức nhìn về phía Lưu Tân Dân, gầm thét lên: “Lưu Tân Dân, mẹ nó ông ăn gan hùm mật gấu phải không, dám cho người ra tay với tôi, có tin tôi phá hủy bệnh viện của ông không!”

“Hội trưởng Trương, nói hẳn hoi anh không nghe, cho nên chỉ có thể nói chuyện với anh kiểu này, với cả tôi cũng đâu có ăn gan hùm mật gấu gì, chỉ là anh Lý đây cho tôi can đảm và dũng khí thôi”

Lưu Tân Dân đứng bên cạnh Lý Phàm, thoạt nhìn thì như quản gia của Lý Phàm vậy.

Lý Phàm có chút hăng hái nhìn Trương Lực, cười nói: ‘Các người đúng là một nhà ngang ngược, coi trời bằng vung, nếu không nói

đạo lý được, vậy thì đành dùng chút thủ đoạn, để cho các người phải ngoan ngoãn nghe lời thôi.”

“Mẹ kiếp! Một tên nghèo kiết xác mà tự cho.

mình là ai thế! Lưu Tân Dân, ông bị điên rồi đúng không, vậy mà lại nghe lời tên phế vật này! Ông cho rằng anh ta có thể che chở cho ông được à!”

Trương Lực phẫn nộ gầm thét, vốn không nghĩ ra Lưu Tân Dân lựa chọn thế nào, chẳng lẽ Lưu Tân Dân bị ấm đầu rồi?

Ngoại trừ kiểu giải thích huyền học này ra, Trương Lực căn bản không nghĩ ra được cách giải thích khoa học nào khác.

Đội trưởng Đồng có hơi đắc ý trong lòng, trước.

kia lúc gặp Trương Lực, đều phải ra vẻ chó cúi đầu mà cung kính, lần này lại được xoay người là chủ rồi.

“Anh Lý, viện trưởng Lưu, sau đây nên xử trí thế nào? Hay là dẫn bọn họ đến phòng bảo vệ ngồi một chút?”

“Không cần, chờ một lát sẽ có người dẫn bọn họ đi”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Đội trưởng Đồng sửng sốt một chút, sau đó gương mặt lộ vẻ tươi cười nói: “Vâng “Cho bọn họ ngồi xuống, không muốn chịu khổ thì ngoan ngoấn phối hợp đi, nếu không đừng trách lão Đồng này ra tay độc ác: Ba người bảo vệ bên cạnh đám người Trương Lực lập tức dùng lực, đồng thời đạp về phía đầu gối của bọn họ, trực tiếp để cho họ biến đứng thành quỳ.

Đầu gối bị đạp, hai chân của Vương Dũng, Vương Linh không đứng yên nổi, trực tiếp bị đạp cho quỳ hẳn xuống.

“Ai da, chỉ bảo các người ngồi xuống thôi mà, các người tự xem lại mình xem, sao khách sáo thế, còn quỳ cả xuống rồi, anh Lý, anh xem bọn họ khách sáo như vậy, hay là cho phép họ đứng dậy đi.”

Đội trưởng Đồng cười đùa nói.

“Khốn nạn, các người cứ chờ lấy cho ông, chỉ cần hôm nay các người không giết chết ông đây, ông đây sẽ khiến cho tất cả chúng mày phải chết!”

Trương Lực oán hận nói.

“Chồng ơi, giết chết chúng nó, cho chúng nó chết hết đi! Từ nhỏ tới lớn, em chưa từng phải chịu nhục nhã thế này”

Vương Linh khóc lóc, gào thét lên.

Lưu Tân Dân lắc đầu, trong lòng mặc niệm cho.

Trương Lực, đến lúc này rồi còn chưa thấy rõ ràng tình thế, đoán chừng đợi lát nữa người của Thiếu chủ gọi tới, một nhà này sẽ bị diệt sạch.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, Tiền Phúc dẫn theo một người trung niên béo núc ních, đang chạy chậm tới.

Nghe được tiếng bước chân, Trương Lực quay đầu nhìn lại, khi thấy người đàn ông trung niên béo núc ních kia thì trong mắt toát lên vẻ vui mừng.

“Hội trưởng Lý, sao ông tới đây, ông may bảo bọn họ thả tôi ra, nhanh chỉnh đốn lại cái bệnh viện này đi, bọn họ quá thô bạo, vốn không phải bệnh viện cứu người mà là giết người!”

Trương Lực vội vàng nói.

Hội trưởng Lý liếc mắt nhìn Trương Lực, cứ như nhìn vào không khí, vốn không phản ứng lại anh ta.

Thấy hội trưởng Lý đi qua mặt mình, ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, trái tim Trương Lực như chìm vào đáy cốc.

Chẳng lẽ hội trưởng Lý không phải tới vì mình à?

Chẳng lẽ hội trưởng Lý được tên nghèo kia gọi tới?

Chẳng lẽ…

Chuyện về sau Trương Lực đã không còn dám suy nghĩ nữa rồi, anh ta hoảng sợ dùng sức giãy được hai tay ra, túm lấy quần của hội trưởng Lý.

Hội trưởng Lý bị kéo quần thì dừng bước lại, quay người dùng ánh mắt u ám nhìn Trương Lực.

“Buông ra, nhanh lên!”

“Hội trưởng Lý, ông giúp tôi một chút đi, sau này.

công việc của tôi sẽ toàn lực phối hợp với ông, cái gì cũng nghe theo ông, chỉ cần ông giúp chúng tôi thôi!”

Trương Lực đau khổ cầu xin.

“Mẹ nó cậu muốn chết thì đừng liên lụy tới tôi, cậu đúng là tên phó hội trưởng ngu dốt, đầu đuôi vểnh lên trời hết rồi! Cậu tưởng cậu là người đứng đầu của Hán Thành à, mẹ nó người đứng đầu của Hán Thành đều rút lui hết thì làm người cũng phải biết kẹp chặt cái đuôi biết chưa.”

Hội trưởng Lý hận chết Trương Lực, đắc tội ai không đắc, vậy mà lại có thể đắc tội vào cái anh Lý chỉ dùng cổ tay cũng có thể lên trời này.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy, tôi đâu làm gì, bọn họ chính là lũ nghèo rách…”

Chưa đợi Trương Lực nói xong, hội trưởng Lý đã giơ chân lên đá vào mặt Trương Lực, làm cho lời nói phía sau của Trương Lực đều bị nuốt lại vào trong bụng.

“Cậu mới nghèo rách, cả nhà cậu nghèo rách, đúng là đồ ếch ngồi đáy giếng, cứ tưởng miệng giếng bằng trời à!”

Trong đầu Trương Lực trở nên ong ong, bị hội trưởng Lý đạp đến hồn bay phách tán, thầm nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?”

Hội trưởng Lý không tiếp tục để ý tới Trương Lực, bước hai bước tới trước mặt Lý Phàm, chật vật gập cái eo béo xuống.

“Anh Lý, là do tôi không quản tốt tác phong và kỷ luật của hiệp hội, gây ra chuyện thế này, tôi cũng có trách nhiệm, xin anh Lý cứ trách phạt.”

Hội trưởng Lý đi lên trước nhận hết sai lâm.

Hội trưởng Lý cảm thấy đối mặt với người bề trên như Lý Phàm này, nếu trốn tránh trách nhiệm sẽ bị nghiêm trị, nếu chủ động nhận sai, hình phạt có lế sẽ nhẹ hơn chút.

Thấy hội trưởng Lý mang dáng vẻ chó cụp đuôi khi đứng trước mặt Lý Phàm, một nhà ba người Trương Lực đều hoàn toàn ngơ ngác.

Lý Phàm này rốt cuộc có lai lịch gì?

Đây là vấn đề Trương Lực muốn biết nhất.

“Hội trưởng Lý thích nhận trách nhiệm?”

Lý Phàm đáng giá hội trưởng Lý, nói.

Hội trưởng Lý lập tức kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, không ngờ Lỳ Phàm vậy mà không chơi theo chiêu kia Đây mới là người tài giỏi, đây mới là người bề trên, chỉ có Lý Phàm ghê gớm như vậy mới có tư cách không theo chiêu trò cũ.

Trong lòng hội trưởng Lý điên cuông gào thét.

“Không cân ông chịu trách nhiệm gì cả, chỉ cân xử lý đống rác này là được” Lý Phàm chỉ vào Trương Lực.

Vương Linh và Vương Dũng cũng ngây người nhìn, hội trưởng Lý

trước mặt Lý Phàm ra sức nịnh bợ, cảnh tưởng này đã vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ, ngày trước trong mät họ, hội trưởng Lý đã là nhân vật khó lường rồi Lúc này, Trương Lực đã hiếu, Lý Phàm ngồi đối diện không phải kẻ nghèo hèn gì, tuyệt đối là nhân vật lớn, nếu không hội trưởng Lý cũng không phải quỳ xuống hôn mũi giày như vậy!

“Thả tôi ra, tôi phải nhận lỏi với anh Lý!”

Chương 180: Bữa tối dưới ánh nến

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bảo vệ đang ấn Trương Lực liếc về phía Lý Phàm, anh khẽ gật đầu, hai gã bảo vệ lập tức buông lỏng tay ra.

Trương Lực được tự do cũng không đứng lên mà quỳ gối rồi lê hai bước, dùng đầu gối đi tới trước mặt Lý Phàm.

“Cậu Lý, tôi sai rồi, đều là lỗi của người đàn bà phá của nhà tôi, nếu không phải vì cô ta không có mắt, tôi tuyệt đối sẽ không mạo phạm cậu”

“Còn cả Vương Dũng nữa, tên ngốc kia cũng bị điên, nếu không phải gã ra tay giúp đỡ, vợ tôi cũng sẽ không mạo phạm cậu, tôi sẽ dạy dỗ chúng cho cậu xem: Lý Phàm hơi nhíu mày, cảm thấy chán ghét hành vi thoái thác trách nhiệm của Trương Lực.

Trương Lực thấy Lý Phàm không nói gì thì đứng lên đi về phía Vương Dũng.

“Em rể, cậu cậu muốn làm gì, tôi cũng chỉ vì che chở cho vợ của cậu mà thôi! Cậu thật sự định đổ tội cho tôi sao!”

“Đệch mợt Con mẹ nó anh và em gái anh đã chọc không ít phiền toái cho tôi! Nếu không phải tôi giải quyết giúp các người, có khi còn bị kiện”

Trương Lực vừa rống giận vừa điên cuồng đá Vương Dũng. Vương Dũng bị bảo vệ đè chặt, trốn không thoát được nên bị đá cho cả người đau nhức, nằm gục trên mặt đất như bùn lầy.

Trương Lực đang cố gắng muốn sống quay đầu đi về phía Vương Linh, lúc này gã chỉ nghĩ làm thế nào.

để Lý Phàm tha thứ, giữ được công việc của mình.

Chỉ cần không mất việc, phụ nữ hay con cái đều dễ như trở bàn tay, nhưng nếu như mất việc, Trương Lực cũng không biết cuộc sống sau này sẽ sống tiếp.

thế nào nữa.

“Ông xã, em sai rồi, em biết sai rồi, anh đừng đánh em, em đi xin lỗi anh ta, em đi dập đầu với anh ta, để em bồi tội với anh ta, anh ta muốn làm gì em cũng được”

Vương Linh kinh hoàng nói.

Click để xem ảnh

Lý Phàm nhìn trò cười của nhà Trương Lực, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hội trưởng Lý xấu hổ nói: “Tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm, xin cậu Lý tin tưởng tôi”

“Được rồi, ông đưa về xử lý cho tử tế đi. Những người như vậy nên tra thì phải tra, việc nên làm thì phải làm, không được bao che”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

“Vâng vâng, tôi nhất định sẽ làm theo chỉ thị của cậu”

Hội trưởng Lý ra hiệu cho Lưu Tân Dân, ông ta lập tức cho bảo vệ đưa cả nhà Trương Lực và hội trưởng Lý đi.

Cũng đang ở đây.

Cố Họa Y nắm tay Xuyến Xuyến từ bên ngoài đi vào, nhìn thoáng qua hành lang hỗn loạn, sai đó ánh mắt cẩn thận quan sát.

Bảo vệ kéo cả nhà Trương Lực rời đi trước mặt Cố Họa Y. Cô kinh ngạc nhìn Vương Linh và Vương Dũng, hơi nhíu mày.

Lý Phàm nhìn thấy Cố Họa Y từ rất xa, nói với Tiền Phúc ở bên cạnh: "Ở Hàn Thành, ăn tối dưới ánh nến ở đâu là tốt nhất?"

"Ở Bờ Biển Sao Trời"

"Buổi tối đặt một bàn đi, tôi đi ăn cùng Họa Y"

"Cậu chủ và mợ chủ muốn đi, vậy cứ bao cả nhà hàng là được, tôi sẽ đi sắp xếp" Tiền Phúc cung kính nói.

Lý Phàm gật đầu, sau đó nhẹ nhàng phất tay.

Tiền Phúc hiểu, đưa mắt ra hiệu cho Lưu Tân Dân, sau đó cả hai cùng rời đi.

Cố Họa Y dẫn Xuyến Xuyến đến bên cạnh Lý Phàm, hơi nghi ngờ hỏi: "Vừa rồi sao vậy? Em thấy Vương Linh và Vương Dũng kia lại tới"

"Ba, bế con"

Xuyến Xuyến ôm lấy cánh tay Lý Phàm, làm nũng.

Lý Phàm cười ôm Xuyến Xuyến vào lòng: "Vương Linh không phục, lại gọi chồng đến đây gây chuyện, viện trưởng Lưu đã giải quyết giúp rồi"

Cố Họa Y gật đầu, nhớ lại tình cảnh vừa rồi, đám Vương Linh đều bị bảo vệ của bệnh viện dẫn đi.

"Vậy những người khác thì sao, em thấy người bên cạnh viện trưởng Lưu ăn mặc hay khí chất đều không đơn giản"

Cố Họa Y nói.

Click để xem ảnh

“Dạ, gần đây thật sự quá bận, cũng không chăm sóc tốt cho Xuyến Xuyến, công ty nguyên liệu đã ổn định lại, sau khi bàn giao tất cả các đơn đặt hàng có lế sẽ được rảnh rỗi”

“Vậy còn phải đợi một thời gian nữa, em cũng không thể cứ mãi vất vả như thế được, cũng đâu phải làm bảng sắt thép, cho dù là người máy cũng phải bảo.

dưỡng chứ, em đừng chuyện gì cũng tự làm lấy đấy”

Lý Phàm hơi đau lòng cho Cố Họa Y, bây giờ cô một lòng lao vào sự nghiệp, đã trở thành nữ cường nhân rồi.

“Không cố gắng sao được, em phải nuôi gia đình mà”

Cố Họa Y sâu kín nói.

Lý Phàm nâng mi, mắt nhìn lên trần nhà: “Tối nay anh mời em ăn cơm nhé”

“Ha ha, được, em không để ý chuyện ăn ở quán ven đường đâu”

Cố Họa Y cười vui vẻ, giống như rất vui mừng.

“Buổi tối không về ăn cơm, em phải gọi điện về nhà”

Cố Họa Y lấy điện thoại ra gọi về nhà, sau khi nói hai câu, cô hơi không vui cúp điện thoại.

Lý Phàm không cần nghĩ cũng biết, nhất định mẹ vợ lại nói mấy lời khó nghe.

“Mẹ em lại nói mới lời kỳ lạ rồi, không biết bà nghĩ thế nào nữa”

Cố Họa Y cũng hơi bó tay với Vương Cẩn Mai: “Thôi vậy, không nói chuyện này nữa, tối nay chúng ta hóa bi phẫn thành sức ăn”

“Được, buổi tối phải ăn thật nhiều”

Lý Phàm lấy điện thoại ra, đọc tin nhắn vừa mới nhận được.

Tin nhắn do Tiền Phúc gửi đến, nói đã bao hết nhà hàng Bờ Biển Sao Trời cho Lý Phàm, đã thanh toán hết chỉ phí.

Lý Phàm cất điện thoại, khóe miệng cong lên nở.

nụ cười.

“Anh cười gì vậy, trông anh thần thần bí bí thế”

Cố Họa Y nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, còn đưa ngón tay ra chọc bả vai anh.

“Anh rất thần bí sao? Điện thoại nhận được tin nhắn rác, quản lý tài chính gì đó” Lý Phàm thuận miệng nói.

“Đưa Xuyến Xuyến về phòng bệnh đi anh, nằm trên giường bệnh ngủ sẽ thoải mái hơn một chút”

Lý Phàm gật đầu, bế Xuyến Xuyến trở về phòng bệnh đã sắp xếp xong. Sau khi Cố Họa Y dọn dẹp phòng bệnh gọn gàng, cô và Lý Phàm cùng rời khỏi phòng bệnh.

Ngồi trong xe, Lý Phàm hào khí nói: “Tới Bờ Biển Sao Trời đi, anh mời em ăn bữa tối dưới ánh nến”

“Nơi đó đắt lắm đấy, anh chắc chứ?” Cố Họa Y nháy mắt, hỏi ngược lại.

Chương 181: Không phải nơi anh nên tới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bờ Biển Sao Trời là nhà hàng cao cấp có tiếng ở Hán Thành, xếp hàng giá cả đắt đỏ, lại thêm phong cách phục cổ được thiết kế kỳ công, khiến nó trở thành một trong số những nhà hàng thường được các phú nhị đại lui tới nhất.

Lúc này.

“Cậu Tô, cậu Hà, tôi nói hai người nghe, Bờ Biển Sao Trời này mặc dù không phải nơi chỉ tiêu đắt đỏ nhất, nhưng không gian kinh điển, thêm nữa rất nhiều người đẹp, chỉ cần hai vị nhìn trúng người đẹp nào, thì cứ giao cho Cố Tuấn Hào tôi”

Anh ta mặt mày nịnh nọt, nhìn hai cậu ấm ngồi đối diện.

Cậu Tô và cậu Hà đều là cậu ấm tới từ tỉnh Sở Châu, gia tộc đằng sau hai người đều là gia tộc kinh doanh lớn có danh vọng.

Lần này anh ta tận tâm tiếp đãi hai cậu ấm này, là để khai thác mối quan hệ, lấy được chút công việc.

Cậu Tô liếc mắt nhìn anh ta, hoàn toàn không xem anh ta ra gì.

Người muốn xu nịnh như anh ta, cậu Tô từ nhỏ đã nhìn thấy rất nhiều, căn bản không chỉ mình anh ta.

Càng là người hạ mình thấp hèn, khom người nịnh nọt, thì càng không được cậu Tô để mắt.

“Nghe rất thú vị, Hà Bân, cậu thấy thế nào”

Cậu Hà được Cố Tuấn Hào gọi là Hà Bân nhìn có vẻ địa vị thấp

hơn cậu Tô một chút, dường như trong ba người địa vị của cậu Tô là tôn quý nhất.

“Đương nhiên phải xem ý anh Tô rồi, tôi chỉ theo anh đến nhìn ngắm thế giới thôi, anh nói sao thì tôi làm vậy.

Hà Bân cười nói.

“Vậy cứ chọn Bờ Biển Sao Trời anh nói đi, cũng xem xem các cô gái ở Hán Thành các anh thế nào”

Cậu Tô tùy ý nói.

“Dạ được, chúng ta lập tức xuất phát”

Cố Tuấn Hào lấy chìa khóa xe Chrysler ra, vì tiếp đãi hai cậu ấm này, anh ta đã rút máu thuê một chiếc siêu Xe.

Cậu Tô và Hà Bân ngồi vào xe, Cố Tuấn Hào hưng phấn ngồi vào ghế lái.

“Ha hả, xe nhà anh còn không có tài xế? Đừng nói bình thường đều tự anh lái xe nhé”

Cậu Tô khinh thường cười nói.

Cố Tuấn Hào ngượng ngùng cười: “Đây không phải vì để phục vụ cho hai vị tốt hơn sao, mang theo tài xế có rất nhiều chỗ không tiện”

“Ừ, lái xe đi” Chọn trang nguồn như trên hình khích lệ chúng mình nhé! Sẽ phục vụ các bạn nhiệt tình!”

Cậu Tô nhàm chán nói.

Cố Tuấn Hào lái xe đến Bờ Biển Sao Trời, thâm nghĩ lát nữa phải biểu hiện thật tốt, không thể lại làm trò cười nữa, nếu để cậu Tô mất mặt, chuyện lần này đều sẽ ngâm nước nóng hết.

Xe dừng ở cổng, anh ta xuống xe, ân cần mở cửa sau: “Đến rồi,

mời hai vị xuống xe”

Cậu Tô và Hà Bân xuống xe, cùng nhìn cánh cổng lớn của Bờ Biển Sao Trời.

Thấy cánh cổng tràn đầy phong cách cổ điển, cậu Tô khẽ gật đầu: “Cũng có chút phong cách”

Cố Tuấn Hào thấy vậy thì cười híp mắt, vui vẻ dẫn đường, dắt họ vào trong.

Nhân viên đón khách đứng ở cửa thấy ba người họ đi tới, khom lưng chào hỏi: “Ba vị đã đặt trước rồi chưa ạ?”

“Đặt trước? Tôi từng tới bao nhiêu lần rồi, trước giờ đều không cần đặt trước”

Cố Tuấn Hào có chút không vui nói.

“Xin lỗi anh, hôm nay nhà hàng chúng tôi đã được bao rồi, ngoại trừ khách quý đặt trước thì không nhận khách nữa”

Nhân viên giải thích.

Cố Tuấn Hào không nhịn nỗi nữa, vốn định dẫn cậu Tô và Hà Bân tới tìm lại mặt mũi, không nghĩ tới bây giờ ngay cả cửa lớn cũng không thể vào, thực sự là thể diện vỡ nát đầy đất.

“Haha”

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Cậu Tô cười lạnh nói.

Sắc mặt Cố Tuấn Hào lập tức đỏ bừng, hối hận ban nãy chém gió dữ quá, nên bây giờ căn bản không xuống đài được.

“Không phải, hai vị nghe tôi giải thích, đây chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, để tôi gọi điện liên hệ một chút, tuyệt đối có thể xử lý xong chuyện này”

“Thưa anh, dù anh có gọi điện thoại cho ông chủ tôi cũng vô ích, chuyện bao chỗ hôm nay chính là do ông chủ chúng tôi tự mình sắp xếp”

Quản lý lạnh lùng nói.

“Đồ khốn, sao ông không nói sớm với tôi!”

Cố Tuấn Hào tức giận muốn giết người, không dễ gì mới ninh nọt được cậu Tô, nhưng bây giờ lại sắp vì một lần sắp xếp sai lầm mà ngâm nước nóng.

“Ông sắp xếp phòng bao tốt nhất cho tôi ngay đi, thức ăn đắt nhất, tên thối tha bao chỗ đó, tùy tiện sắp xếp một chỗ cho họ là được rồi, nếu ông không làm theo lời tôi, tôi sẽ lập tức kêu người đập nát nhà hàng các người!”

Cố Tuấn Hào uy hiếp, quản lý không chút sợ hãi: “Nếu có bản lĩnh này thì anh cứ kêu người tới đập đi”

Cố Tuấn Hào bị chọc tức tới muốn ói máu, mẹ nó tức xỉu rồi.

“Họ Cố kia, anh tiếp đãi chúng tôi như vậy, chuyện này chúng tôi ghi lại rồi”

Hà Bân lạnh giọng nói.

“Đừng, đừng mà, hai vị đợi chút, tôi lập tức có thể sắp xếp xong”

Cố Tuấn Hào vội đến đầu đầy mồ hôi, cũng không biết nên xử lý thế nào nữa.

Anh ta nghiêng đầu, hung ác nói: “Ông, ông mau sắp xếp phòng

bao tốt nhất cho tôi, nếu không tôi thực sự sẽ nổi giận!”

Nhưng mà.

Lúc này, một giọng nói không hòa hợp lắm từ phía sau truyền tới.

“Mời ra ngoài.”

Cố Tuấn Hào tức giận quay đầu sang, kinh ngạc phát hiện, Lý Phàm dẫn Cố Họa Y từ phía sau họ đi tới.

Anh ta lập tức cau mày, âm trầm nói: “Lý Phàm, Đây không phải nơi anh nên tới!”

Chương 182: Hậu quả tự gánh

Mất mặt ngay trước mặt cậu Tô và Hà Bân, Cố Tuấn Hào còn có thể nhịn được, dù sao thì họ cũng là đối tượng mà anh ta muốn nịnh nọt.

Nhưng dáng vẻ mất mặt bị Lý Phàm nhìn thấy, thì anh ta không thể chịu đựng được.

Lý Phàm dắt tay Cố Họa Y đi tới, cô hơi nghi hoặc nhìn anh ta, sau đó nhìn sang cậu Tô và Hà Bân bên cạnh.

Cậu Tô và Hà Bân vào lúc cô nhìn họ, đều bị sắc đẹp của cô hấp dẫn.

Nhưng Hà Bân rất nhanh đã hồi thần, quan sát sắc mặt cậu Tô một lát liền nhanh chóng dời ánh mắt.

Anh ta rất rõ ràng, cậu Tô đã nhìn trúng cô, cho nên lập tức đè lại tâm tư của mình đối với cô.

Lý Phàm liếc nhìn cậu Tô đang si mê nhìn Cố Họa Y, lạnh mặt muốn từ cạnh Cố Tuấn Hào đi tới.

Cố Tuấn Hào nghiêng người, chặn đường anh lại.

“Đồ phế vật, cũng không nhìn xem đây là nơi nào! Đây không phải nơi loại phế vật ăn bám như mày có thể tới!”

“Tránh ra”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

“Tránh con mẹ mày, thứ phế vật như mày, nơi này đã bao chỗ rồi, ông đây cũng không có chỗ, thứ nghèo kiết xác như mày vào làm gì”. ngôn tình hay

Cố Tuấn Hào tức giận điên cuồng, bị cậu Tô và cậu Hà khinh

thường cũng thôi đi.

Lại còn bị tên phế vật Lý Phàm này khinh thường.

Ghê tởm!

“A…tôi biết rồi, mày biết mình không có tiền, vì để lấy lòng vợ mày, nên cố ý chọn lúc này để tới đi, muốn dùng chiêu này để tiết kiệm tiền có phải không”

Cố Tuấn Hào cười trào phúng.

“Cố Tuấn Hào, anh đủ rồi nha, nói chuyện đừng quá đáng!”

Cố Họa Y tức giận nói.

Cố Tuấn Hào thấy cô càng thêm tức giận, tốn nhiều tiền như vậy, bố trí nhiều như vậy, cũng không giành được sản xuất cho nhà máy nguyên liệu, chuyện này khiến trong lòng anh ta vô cùng buồn bực.

“Tiện nhân như cô còn dám nói tôi, tôi là người cô có thể nói sao? Măng ông chồng phế vật của cô hai câu cô còn không vui? Cô dựa vào cái gì mà không vui, cô cho rằng dựa vào bồi ngủ lấy được công việc thì có thể..”

Chát!

Không đợi anh ta nói xong, Lý Phàm đã cho anh ta một cái tát.

Cố Tuấn Hào bị đánh lùi về phía sau hai bước, mắt thoáng chốc đỏ bừng.

“Đậu xanh! Mày lại dám đánh tao!”

“Đánh mày đấy, mày tùy ý trào phúng tao thế nào cũng được, nhưng dám nói xấu vợ tao, vậy thì sẽ đánh chết mày”

Lý Phàm lạnh giọng nói, khóe mắt hung ác.

Cố Tuấn Hào thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh, như nhìn thấy một con sói, trái tim run rẩy, quên cả tức.

giận.

Lý Phàm kéo Cố Họa Y, vòng qua Cố Tuấn Hào, đi vào nhà hàng.

Quản lý nhiệt tình nghênh đón: “Chào anh Lý, phòng bao của anh đã sắp xếp xong rồi, thức ăn cũng là thịt cá voi, cá hồi đại dương tươi nhất, hai giờ trước.

được chuyển máy bay tới, là sashimi cao cấp, còn có..”

Quản lý vừa giới thiệu, vừa dẫn hai người đi vào chỗ sâu trong nhà hàng.

Cố Tuấn Hào sững sờ nửa ngày mới hồi thần, trừng mắt phục vụ ở quầy tức giận hét lên: “Anh ta bao.

chỗ? Là anh ta bao toàn bộ nhà hàng của các người?”

“Dạ phải, anh Lý tối qua bao nhà hàng chúng tôi, tất cả thức ăn đều là nguyên liệu tươi mới được kỳ công lựa chọn, từ lúc đánh bắt cho tới khi được vận chuyển tới không quá 24 giờ”

Những lời phục vụ nói sau đó, Cố Tuấn Hào đều không nghe vào, chỉ cảm thấy Lý Phàm bao hết Bờ Biển Sao Trời đã tạo ra một cuộc công kích ngàn điểm vào linh hồn anh ta.

“Sao có thể như vậy? Chuyện này không thể nào, anh ta chỉ là một tên phế vật, sao có thể bao được.

Bờ Biển Sao Trời, chuyện đó tốn một tỷ rưỡi! Có phải các người nhầm người rồi không, cái gì mà anh Lý chứ…nhầm rồi đi!”

Thấy mặt mày dữ tợn của anh ta, phục vụ có chút sợ hãi lùi về phía sau hai bước.

“Anh ơi, anh đừng kích động, quả thực là anh Lý đã đặt, sẽ không nhầm”

“Đậu xanh! Con mẹ nhà nó! Sao có thể, Lý Phàm nghèo kiết xác, là một tên phế vật ngu ngốc ăn bám, cô nói cho tôi biết họ làm sao trả một tỷ rưỡi, anh ta ăn quyt, cô mau dẫn bảo vệ đi bắt anh ta, đi bắt anh ta đi”

Phục vụ lắc đầu, đặt hóa đơn lên bàn: “Tiền đều đã được thanh toán rồi, anh nghĩ nhiều rồi”

Cố Tuấn Hào mất hồn mất vía nhìn phục vụ, cảm thấy toàn thân đều không ổn, làm thế nào cũng nghĩ không thông Lý Phàm sao lại có nhiều tiền như vậy.

“Cố Tuấn Hào, anh biết đôi nam nữ đó?”

Cậu Tô lạnh giọng hỏi.

“Biết, biết rất rõ, người đàn ông đó tên Lý Phàm, là tên phế vật ăn không ngồi rồi, ăn bám, người phụ nữ tên Cố Họa Y” Trong lòng Cố Tuấn Hào bỗng kích động, thấp giọng hỏi: “Cậu Tô là muốn..”

“Cô ấy tên Cố Họa Y à, người đẹp tên cũng đẹp, đại mỹ nữ như vậy lại gả cho một tên ăn bám, thật khiến người ta tiếc nuối” Cậu Tô cười nói.

Cố Tuấn Hào lập tức hiểu rõ ý anh ta, sắc mặt như được Đảng dẫn đường, lộ ra nụ cười lấy lòng.

“Quả thực khiến người ta tiếc nuối, Cố Họa Y’ hẳn nên phục vụ người đàn ông như cậu Tô mới phải, nếu không chúng ta tới xem xem? Sỉ nhục tên phế vật Lý Phàm đó một chút, nói không chừng cô ta sẽ bị khuất phục bởi khí khái anh hùng của cậu Tô đâu”

“Hahaha”

Cậu Tô hưng phấn cười, vỗ vai anh ta: “Anh thật biết nói chuyện, dẫn đường đi, chúng ta đi nói chuyện với đại mỹ nữ một lát”

“Ai ui”

€Cố Tuấn Hào hưng phấn dẫn đường, dẫn Tô Hạo.

và Hà Bân đi thẳng tới phòng bao.

Phục vụ muốn ngăn cản, nhưng Cố Tuấn Hào nói một câu, quen với Lý Phàm, họ cũng không dám tùy tiện cản lại nữa.

Đến cửa phòng bao xa hoa nhất Bờ Biển Sao.

Trời, Cố Tuấn Hào cười hung ác đẩy cửa: "Cậu Tô, mời vào: Cậu Tô bước vào, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Lý Phàm, sau đó đi tới bên cạnh Cố Họa Y, cực kỳ phong độ lịch lãm nói: "Cô Họa Y, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy em, trái tim tôi đã bị em hấp dẫn rồi"

"Giây phút đó, tôi cảm thấy tôi đã nhìn thấy ánh hào quang của thiên sứ, đó là thần tình yêu giáng xuống thế gian, bắn mũi tên vào tim tôi…

Cố Họa Y lạnh giọng cắt ngang lời bộc bạch văn vẻ của anh ta: "Tôi có chồng rồi, xin anh tự trọng"

"Họa Y, sao cô nói vậy chứ, vị này là cậu Tô! Cậu cả nhà họ Tô ở tỉnh Sở Châu! Bây giờ là phó giám đốc tập đoàn Bách Đặc, làm ăn lớn cả chục ngàn tỷ! Cậu Tô có thể nhìn trúng cô là phúc phận của cô!"

Cố Tuấn Hào ở bên cạnh vội vàng nói.

"Không hứng thú, xin các người đừng làm phiền chúng tôi ăn cơm"

Cố Họa Y không vui nói.

Sắc mặt cậu Tô trở nên khó coi, trước giờ cậu Tô cua gái, chỉ cần lộ ra thân phận thì chưa hề gặp bất lợi, đây là lần đầu tiên bị cự tuyệt trực tiếp.

"Tôi nghĩ cô Họa Y có chút hiểu lầm với tôi, tôi thật lòng thích em, chỉ cần cô Họa Y bằng lòng qua lại với tôi, tôi có thể giúp nhà họ Cố em phát triển, tôi có thể giúp em trở thành nữ cường nhân chói sáng nhất trên thương trường"

Cậu Tô đổi cách khác, cảm thấy người phụ nữ xem trọng sự nghiệp như cô nhất định sẽ không thể cự tuyệt sự dụ hoặc của sự giúp đỡ trên sự nghiệp.

Gô cau chặt mày, cảm thấy cậu Tô này còn phiền hơn cả ruồi nhặng.

Lúc này, Lý Phàm lạnh giọng nói: “Nghe không hiểu tiếng người sao? Còn không ra ngoài thì tự gánh hậu quả!”

Chương 183: Đá

Nghe thấy lời của Lý Phàm, cậu Tô, Hà Bân, Cố Tuấn Hào đều ôm bụng cười to.

Không ai xem lời cảnh cáo của anh là thật, dù Lý Phàm là cậu ấm ở nơi này, cũng không được cậu Tô để vào mắt.

Hán Thành dù sao cũng chỉ là một thành phố bình thường, người nơi này dù có lợi hại thì khi lên tỉnh thành cũng chỉ ở mức trung đẳng mà thôi.

Mà cậu Tô còn là nhà giàu ở tỉnh thành, tuyệt đối có thể chèn ép đủ kiểu nhân vật ở Hán Thành.

“Đậu xanh! Tên phế vật Lý Phàm này quá phách lối rồi, đánh tôi cũng thôi đi, còn dám bất kính với cậu Tô như vậy, cậu Tô chỉ cần mở miệng thôi, thì nước bọt đã có thể nhấn chìm kẻ ngu ngốc như mày rồi!”

Cố Tuấn Hào ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, trông mong cậu Tô ra tay, dạy dỗ Lý Phàm một trận, như vậy anh ta liền có cơ hội đi lên đạp cho anh một cú.

Hà Bân nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, khinh thường nói: “Người không biết chết như mày, tao là lần đầu tiên nhìn thấy, gặp cậu Tô lại còn dám lên tiếng tranh cãi, nếu đổi thành người của nhà nào ở tỉnh thành, nhất định đều sẽ quỳ lạy cậu Tô rồi Khóe miệng cậu Tô nhếch lên nụ cười âm trầm, trực tiếp phớt lờ anh, ánh mắt ân cần nhìn sang Cố Họa Y.

Đối v‹ u Tô mà nói, Lý Phàm căn bản không tính là cái rắm gì, quan trọng là có được cô.

“Người đẹp, chồng em rất có cá tính, anh ta sủa tôi không thích, nếu em không muốn thấy anh ta bị đánh gãy ngũ chỉ thì tốt nhất ngoan ngoãn theo tôi, đây là lời khuyên tôi dành cho em, đừng cho rằng xinh đẹp thì thật sự sẽ được tất cả mọi người yêu chiều”

Sắc mặt cô lạnh lùng, quả quyết nói: “Mời anh rời đi, nếu không tôi sẽ kêu nhân viên nhà hàng”

“Hahaha, kêu nhân viên nhà hàng, người đẹp, em đang đùa sao, hôm nay dù em có gọi thiên vương lão tử tới cũng vô ích, nếu không theo tôi, vậy sẽ không cho em dễ chị Cậu Tô cười dâm đãng, Cố Tuấn Hào đã đóng cửa phòng bao lại, chà xát tay chuẩn bị muốn báo thù.

“Cậu Tô, phí lời với tiện nhân này làm gì, bình thường ra vẻ nữ thần băng sơn, nhưng trên thực tế, đã làm không ít chuyện không thể cho người khác.

Anh ta cười lạnh nói.

Lý Phàm đứng dậy, đôi mắt không chút cảm xúc nhìn ba người cậu Tô.

Hà Bân khế cau mày, anh ta cảm thấy ánh mắt Lý Phàm hơi đáng sợ, lén lùi về phía sau một bước.

Cậu Tô nhìn Lý Phàm, khinh thường nói: “Tên phế vật ngu ngốc nhìn tao làm gì, chẳng lẽ còn dám đánh tao?”

“Bất kính với Họa Y, đương nhiên nên đánh”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

“Đậu xanh! Lý Phàm, mày điên à, đây là cậu Tô của nhà họ Tô ở tỉnh thành, mày đã nghe rõ chưa, hay là không biết thế lực của nhà họ Tô? Tao cảnh cáo mày đừng làm loạn, nếu không ai cũng không thể bảo vệ được mày!”

Cố Tuấn Hào vừa hét to, vừa lùi về phía sau, sợ anh không dám ra tay với cậu Tô, sẽ lấy mình ra làm mục tiêu.

Cậu Tô khinh thường liếc mắt nhìn Lý Phàm: “Có bản lĩnh thì đến đánh đi, động vào tao thử xem, nếu không dám đánh tao, mày chính là phế vật vô dụng”

Lý Phàm cười lạnh, giơ chân đá về phía cậu Tô.

Cậu Tô kinh sợ hồn bay phách lạc, lúc muốn tránh thì đã không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy chân Lý Phàm đạp lên bụng cậu Tô, toàn thân cậu Tô bay về phía sau, đập mạnh lên cửa phòng bao.

Rầm!

Cú tông kịch liệt phát ra tiếng vang cực lớn, cửa phòng bao rung lắc vài cái, như muốn bị đập nát.

Hà Bân và Cố Tuấn Hào đều kinh ngạc nhìn Lý Phàm, không nghĩ tới anh thực sự dám ra tay với cậu Tô, hơn nữa vừa ra tay liền không chút lưu tình.

“Cậu…Cậu Tô?! Tên chó má Lý Phàm này, mày lại dám ra tay với cậu Tô, mày chết chắc rồi, tuyệt đối chết chắc rồi!”

Cố Tuấn Hào hét to, dùng tiếng hét che giấu nội tâm bất an của mình.

Hà Bân nuốt nước miếng, hoảng loạn xông tới kiểm tra tình huống cậu Tô, hỏi: “Cậu Tô, anh vẫn ổn chứ? Có cảm thấy khó chịu không”

Cậu Tô cảm thấy toàn thân đau đớn, xương cốt toàn thân như bị cắt đứt. Truyện Mạt Thế

“Mồ mả cha nó, bổn thiếu gia chưa từng bị sỉ nhục như vậy, dám ra tay với tôi như vậy, tôi phải giết chết cả nhà nó!”

Két.

Cửa phòng bao bị đẩy ra, quản lý bị tiếng vang cực lớn thu hút, dẫn theo một đám bảo vệ xuất hiện.

Thấy dáng vẻ thê thảm của cậu Tô, quản lý không nhịn được hít

vào một ngụm khí lạnh.

“Anh Lý, các anh không bị làm phiền chứ”

Ánh mắt quản lý nhìn sang Lý Phàm, khom người cung kính hỏi.

“Làm phiền tới tôi rồi, vứt họ ra ngoài hết đi” Lý Phàm lạnh giọng nói.

“Dạ, anh Lý”

Quản lý không dám chậm trẻ, phất tay với bảo.

vệ, đám bảo vệ xông vào, bắt lấy ba người cậu Tô.

“Đậu xanh, ông không muốn làm quản lý nữa phải không! Ông biết chúng tôi là ai không, vừa nãy cậu Tô ở tỉnh thành bị Lý Phàm đánh, các người hẳn nên bắt hắn tai”

Cố Tuấn Hào quát.

“Cậu Tô cậu Lưu gì chúng tôi đều không biết, chúng tôi chỉ biết anh Lý là khách quý của chúng tôi, chúng tôi phải toàn tâm toàn ý phục vụ khách quý, kéo họ vứt ra ngoài, không thể để họ bước vào nhà hàng nửa bước”

Bảo vệ lập tức kéo ba người cậu Tô lết trên mặt đất, cậu Tô đau đến mặt đỏ bừng, cắn răng nghiến lợi hét lên: “Đợi đó, đôi tiện nhân bọn mày lđợi đó cho tao!”

“Dám bất kính với cậu Tô, Cố Họa Y, Lý Phàm, các người chờ chết đi!”

Tiếng gào của ba người Cố Tuấn Hào dần xa, sau khi bị bảo vệ kéo tới cửa, bảo vệ đá ba người xuống bậc thềm, họ lăn xuống bậc thềm cao cao, năm trên đường cái gào khóc không ngừng.

“Xi! Chỉ với thứ rác rưởi như các người cũng dám quấy rầy khách quý nhà hàng chúng tôi dùng bữa, còn dám đến làm phiền anh Lý thì đánh họ tới chết”

Quản lý cao giọng dặn dò bảo vệ.

“Dạ rõ, tuyệt đối sẽ không để khách quý dùng bữa bị quấy rầy”

Bảo vệ chỉnh tề nói.

Trong phòng bao, Cố Họa Y có chút lo lắng nhìn Lý Phàm.

“Sao anh lại liều lĩnh như vậy, nghe ý của Cố Tuấn Hào thì cậu Tô đó không phải người tầm thường gì, anh như vậy há chẳng phải đắc tội hắn ta”

“Đắc tội thì đắc tội, cũng không phải chuyện to.

tát gì, là họ quấy rầy chúng ta dùng bữa dưới ánh nến, thật hận không thể trực tiếp tế họ”

Lý Phàm nhàn nhạt nói, khóe miệng mỉm cười.

Cố Họa Y lườm anh, cười nói: “Anh bây giờ có bản lĩnh, trước đây cũng không thấy anh bạo lực như vậy”

“Đầu do họ chọc tới anh, anh luôn không chủ động dùng bạo lực, trừ phi khiến anh không thể nhịn được”

Anh nói.

“Không thể nhịn được thì không cần nhịn nữa?

Vậy cũng vẫn phải cẩn thận một chút, chọc tới những người đó, tóm lại đều là chuyện rất phiền phức”

Cố Họa Y vẫn có chút lo lắng, trước đây đám người anh Hổ liên tiếp gây chuyện, khiến cô cảm thấy vẫn là bớt đắc tội người khác tốt hơn.

Nhìn ra cô căng thẳng, Lý Phàm dịu dàng nói: “Đừng lo lắng những tên đó nữa, cậu Tô cái rắm gì chứ, đều là ra vẻ, cậu ấm thật sự nào sẽ hạ đẳng như vậy, ít nhất cũng phải có phong độ như anh”

“Anh đừng đắc ý nữa” Cô nũng nịu nói.

Chương 184: Kết cục chỉ có một

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bên ngoài cửa nhà hàng Bờ Biển Sao Trời, Cố Tuấn Hào và Hà Bân khó khăn mà đứng dậy, cùng dìu lấy cậu chủ Tô đang đau đến đứng không nổi dậy.

Bởi vì đau đớn, toàn thân cậu Tô chả có chút sức lực nào, cả người như trở thành một vũng bùn nhão.

Cố Tuấn Hào và Hà Bân cùng dùng sức, mới dìu được cậu chủ Tô vào trong xe.

Cậu Tô ngả nghiêng ở hàng ghế sau, thở hồng hộc, cả người nhìn trông không được ổn lắm.

“Cậu chủ Tô cậu thế nào rồi? Hay là trực tiếp đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra một chút đi, cú đá hồi nãy của Lý Phàm coi bộ khá thốn đó”

Cố Tuấn Hào quan tâm mà hỏi.

Lúc này trong lòng Cố Tuấn Hào đối đãi với cậu chủ Tô như cha ruột vậy, nếu như có thể ôm được cái đùi vàng của cậu chủ Tô thì Cố Tuấn Hào thật sự đồng ý gọi ba luôn đó.

“Đi bệnh viện cái quần què, cục tức này ông đây không nhịn được, tìm một chỗ cho tôi nghỉ ngơi, đợi lát nữa ông đây gọi điện thoại kêu người tới giết chết thằng oắt con đói”

Ánh mắt Cố Tuấn Hào nhìn sang Hà Bân, cậu chủ Tô không chịu đi bệnh viện, Cố Tuấn Hào ít nhiều có chút lo lắng.

Hà Bân khế gật đầu: “Nghe cậu chủ Tô đi, tìm một chỗ ít người,

tình hình cậu chủ Tô như vậy, để người ta thấy cũng không tốt lắm”

Cố Tuấn Hào lập tức hiểu ra, hiểu được tại sao cậu chủ Tô không chịu đi bệnh viện rồi, cái này nếu như đến bệnh viện lỡ như gặp phải người quen, thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cậu chủ Tô một cách nghiêm trọng rồi.

“Được, ở cách chỗ này không xa có một câu lạc bộ nhỏ, giờ này chắc không có ai đâu, chúng ta qua đó đi”

Cố Tuấn Hào lái xe đi đến câu lạc bộ nhỏ, sau khi đặt phòng bao xong, cùng Hà Bân dìu lấy cậu chủ Tô đi vào phòng bao.

Cậu chủ Tô đi vào phòng bao liền nằm xuống ghế sofa, đau đến khiến toàn thân co lại thành một cục, miệng không ngừng mắng Lý Phàm.

“Thằng khốn đó, tao nhất định sẽ lấy mạng của hắn! Hắn phải chết, phải chết!”

“Cậu chủ Tô nghỉ ngơi chút đi, hay là ăn chút gì đó”

Cố Tuấn Hào nịnh hót mà nói. Bên trang nguồn như trên hình sẽ rất hứng khởi nếu được các bạn ghé đọc!”

“Ăn cái rằm, Hà Bân móc điện thoại ra giúp tôi đi, tôi phải tìm người đến xử chết Lý Phàm! Còn có Cố Hoạ Y đó nữa, sau này tôi phải khiến cô ta trở thành nữ nô lệ của tôi!”

Hà Bân móc điện thoại ra từ túi của cậu chủ Tô, lẳng lặng đặt trong tay cậu Tô.

Cậu Tô mở điện thoại ra, mở nhật ký điện thoại tìm một số rồi gọi đi.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

“Cậu chủ Tô thật là ngầu, lần này thì tên ngu sỉ Lý Phàm đó phải há hốc mồm rồi, đừng thấy hắn ta hồi nãy uy phong cho lắm, chứ chỉ cần cậu chủ Tô ra tay thì sẽ lập tức tính sổ được hắn thôi”

Cố Tuấn Hào nịnh hót mà nói.

“Con tiện nhân Cố Hoa Y đó, tôi cũng sẽ khiến ả không được sống yên đâu, trước đây nghe cậu nói hình như cô ta có hợp tác với tập đoàn Vinh Khang đúng không?”

Cậu chủ Tô quay đầu qua hỏi.

“Đúng, ả tiện nhân ngủ với người ta để lấy được.

hợp đồng với tập đoàn Vinh Khang, cô ta đã không còn sạch sẽ nữa, còn giả vờ giả vịt ở trước mặt cậu chủ Tô, thật là không biết xấu hổ”

Cậu chủ Tô khẽ gật đầu, cười lạnh mà nói: “Ngủ với người ta để đánh đổi, tôi sẽ khiến bọn họ kết thúc hợp đồng, sau này con ả tiện nhân Cố Hoạ Y đó mà muốn lấy hợp đồng, thì phải ngủ với tôi mới được, ha ha ha”

“Cậu Tô thật là ngầu, lần này nắm được điểm yếu của ả tiện nhân đó rồi, sau này ả tiện nhân đó chỉ có thể cầu xin cậu Tô tha cho thôi”

“Đi lấy chút đồ ăn đồ uống đi, chú út tôi chả bao lâu nữa sẽ tới đây, nói không chừng tối nay sẽ uống bia chúc mừng đó” Cậu Tô cười nói.

“Vâng vâng, tôi đi chuẩn bị ngay”

Cố Tuấn Hào hưng phấn mà ra ngoài đặt rượu thịt, trong lòng đã xuất hiện thảm cảnh khi Lý Phàm và Cố Hoa Y bị cậu chủ Tô xử lý rồi.

Bên trong phòng bao nhà hàng Bờ Biển Sao Trời, buổi tiệc dưới ánh nến của Lý Phàm và Cố Hoạ Y đã đến hồi kết.

Lý Phàm bưng ly rượu vang lên, thâm tình mà nói: “Hoạ Y, cảm ơn vì đã có em, nếu như không có em thì anh không biết cuộc sống của mình sẽ trở thành thế nào nữa”

Nếu như không có sự ủng hộ của Cố Hoạ Y, Lý Phàm cũng không dám tưởng tượng về cuộc sống của mình.

“Hôm nay anh sao thế?”

Cố Hoa Y hờn dỗi một câu, bưng ly rượu lên nhẹ nhàng cụng với ly rượu của Lý Phàm.

“Gần đây anh thay đổi rất nhiều, nhưng em cảm thấy vui vì sự thay đổi của anh, không còn yếu đuối vô năng như trước đây nữa, em hy vọng anh có thể càng ngày càng trở nên tốt hơn, càng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn”

Trong đầu hiện lên những chuyện gần đây, tuy chỉ là một chút thay đổi của Lý Phàm thôi, cũng đã đủ khiến Cố Hoạ Y vui mừng rồi.

Nhưng ngoài vui mừng, Cố Hoạ Y còn có chút nghỉ hoặc, chỉ là lời giải thích của Lý Phàm trước đây.

đều vô cùng hợp lý, cho nên Cố Hoạ Y cũng không tiện truy hỏi nhiều.

“Anh sẽ trở nên càng lúc càng tốt hơn, sau này.

anh nhất định sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất, sẽ khiến Xuyến Xuyến trở thành tiểu công chúa mà tất cả các bé gái đều hâm mộ”

Cố Hoạ Y mỉm cười xinh đẹp, bờ má vì men rượu đã hiện lên ánh đỏ, nhìn vô cùng mỹ diễm động lòng người.

“Anh càng lúc càng biết nói chuyện, tuy anh có thể sẽ không làm được, nhưng em nghe vẫn rất vui, thật sự rất vui”

Cố Hoạ Y mỉm cười ngọt ngào một cái, giống như nữ thần nhà hàng xóm vậy.

Lý Phàm mỉm cười uống cạn ly rượu vang, trong lòng nghĩ ngày này chắc chắn sẽ không xa, nhất định phải khiến Cố Hoạ Y và Xuyến Xuyên trở thành người phụ nữ mà tất cả mọi người đều ngưỡng mộ, cho bọn họ cuộc sống tốt nhất.

“Được rồi, cảm ơn bữa ăn hôm nay của anh, đúng rồi, tiền trả của anh có đủ không? Hay là quẹt thẻ của em”

“Lúc đặt bàn đã trả tiền rồi, ăn xong thì chúng ta về nhà” Lý Phàm mỉm cười nói.

Cố Hoạ Y ngạc nhiên mà nhìn Lý Phàm, mỉm cười gật đầu đứng dậy.

Chương 185: Đến tìm chết

Cố Hoạ Y ngừng xe lại ở vị trí đậu xe, điện thoại của Lý Phàm chợt rung lên.

Nhìn cuộc gọi đến trên điện thoại, Lý Phàm bắt máy tuỳ ý nói: "Lão Sở, có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì thì tôi chắc chắn là không dám làm phiền đến ngài rồi, lần này thật sự có chuyện rất rát tay, ngài có rảnh thì mau đến câu lạc bộ Hoàng Đình một chuyến đi"

Thanh âm của Sở Trung Thiên tương đối sốt sắng, coi bộ sự tình thật sự rất nghiêm trọng.

Ánh mắt của Lý Phàm nhìn sang Cố Hoa Y.

Cố Hoạ Y mỉm cười nói: "Có chuyện gì thì anh cứ đi bận đi, về nhà sớm một chút là được rồi"

"Bên bạn bè có chút chuyện, anh đưa em về trước, sau đó anh qua đó xem thử"

Lý Phàm đưa Cố Hoa Y về nhà, tạm biệt Cố Hoạ Y ở cửa nhà, sau đó bắt xe trực tiếp đi về phía câu lạc bộ Hoàng Đình.

Dưới sự dẫn dắt của thủ hạ của Sở Trung Thiên, Lý Phàm đi vào phòng bao của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên đang xoa xoa trán thì vội vàng đứng dậy: "Ngài đến rồi, ngài xem thư mời này trước đi?

Sở Trung Thiên cầm lấy thư mời trên bàn đưa cho Lý Phàm.

Lý Phàm cầm lấy thư mời xem hai cái, trên thư mời tinh xảo không có viết quá nhiều nội dung, chỉ là viết bốn chữ, Võ Đài Vương Giả, và cả thời gian và địa điểm.

“Đây là ý gì? Có người muốn đánh võ đài với ông à”

Lý Phàm mỉm cười ném thư mời lên bàn, có.

chút lười biếng mà ngồi xuống ghế sofa.

“Đây là thư mời do lão đại thế giới ngâm Tỉnh Thành gửi tới, cuộc thi võ đài này của tổ chức bọn họ, là muốn thông qua phương thức đánh võ đài để vạch rõ địa bàn của Hán Thành lại, lần này tôi nhận được.

tin, có lão đại của Tỉnh thành muốn chấm mút địa bàn của Hán Thành, lần đấu võ đài này cũng coi như là một đoạn mở đầu”

Khuôn mặt già của Sở Trung Thiên nhăn lại, nhìn trông như bị người ta ức hiếp rồi vậy, căn bản không còn hình tượng bá khí trước đây nữa.

“Võ đài này tôi cần phải đi, nếu như không đi thì có nghĩa là sợ, các anh em dưới tay sẽ xao động nhân tâm, hơn nữa cuộc thi võ đài lần này tôi cũng chỉ có thể thắng, nếu như thua…thì hậu quả tôi cũng không gánh nổi”

Thắng thì đương nhiên cái gì cũng dễ nói, nhưng nếu như thua thì nhân mã ở dưới tay Sở Trung Thiên chắc chắn sẽ trở nên hai lòng, chỉ e sẽ có không ít người phản bội.

Điều này đối với Sở Trung Thiên là một trận chiến sinh tử, chỉ có thể thành công không thể thất bại, nếu như thất bại thì tất cả sẽ không còn nữa, thậm chí tính mạng cũng sẽ không còn.

“Cho nên? Bảo tôi trời tối om qua đây nghe ông kể chuyện bi ai à?” Lý Phàm mỉm cười hỏi.

“Đương nhiên không phải rồi, tôi là muốn xin ngài cứu viện, thủ hạ của tôi không có cao thủ nào lợi hại lắm, cho nên muốn xin thiếu chủ điều phái vài cao thủ đến giúp tôi đánh võ đài”

Sở Trung Thiên nhìn Lý Phàm với ánh mắt trông đợi, trong lòng thì tràn ngập sự căng thẳng vô hạn, nếu như Lý Phàm không giúp đỡ

thì Sở Trung Thiên hẳn sẽ khó mà qua kiếp nạn này.

Lý Phàm vươn tay ra định móc điếu thuốc, Sở Trung Thiên đã vô cùng tinh ý, đưa thuốc đến tay của Lý Phàm, cầm lấy bật lửa vàng ròng châm thuốc cho.

Lý Phàm.

Hút một ngụm xong, Lý Phàm nhàn nhạt nói: "Người đến từ Tỉnh thành là ai"

"Có đến mấy nhà, dẫn đầu là người nhà họ Tô ở Tỉnh thành, tên là Tô Văn Bân, chuyên môn phụ trách xử lý những chuyện trong bóng tối của nhà họ Tô, tiếng dữ lừng lẫy"

Nghe đến nhà họ Tô, Lý Phàm liền nghĩ đến trước đó đã đánh qua cậu chủ Tô.

"Nhà họ Tô Tỉnh thành? Thật sự trùng hợp quá, tôi sẽ giúp vụ này"

Nếu đã là người nhà họ Tô cầm đầu tới thì Lý Phàm không ngại giáo huấn bọn họ một phen, trước đó cậu Tô quấy rầy bữa tiệc ánh nến lãng mạn của Lý Phàm và Cố Hoa Y, khiến Lý Phàm vô cùng bất mãn Hơn nữa, cậu Tô đó, ánh mắt đối với Cố Hoạ Y không sạch sẽ.

Lý Phàm không hy vọng đầu mình bị mọc sừng.

"Cảm ơn Thiếu chủ, ngài có thể giúp là tốt quá rồi, cuộc thi võ đài không có quy tắc gì, bên có thể phái hai người, phân cao thấp dựa vào số trận thắng Sở Trung Thiên luyên thuyên giới thiệu một số quy tắc của võ đài, Lý Phàm căn bản chả nghe vào, cái gọi là quy tắc đối với Lý Phàm mà nói chỉ là phù du.

"Cái đó, Thiếu chủ có thể sắp xếp hai cao thủ đến không, để bảo đảm một chút"

Sở Trung Thiên cẩn thận dè dặt mà hỏi.

"Không cần phiền phức như vậy, ông phái một người qua đó là

được, người còn lại để tôi”

Lý Phàm bá khí mà nói.

Cả người Sở Trung Thiên đều sững sờ, nhìn Lý Phàm mà nửa ngày chả nói được lời nào.

Thiếu chủ muốn đi đánh võ đài?

Nếu như Thiếu chủ xảy ra chuyện thì làm sao đây?

Sở Trung Thiên nghĩ đến cảnh tượng Lý Phàm xảy ra chuyện ở võ đài, trên trán liền toát mồ hôi to như hạt đậu.

“Thiếu chủ, ngài, ngài thân phận ngàn vàng, sao.

có thể đi đánh võ đài chứ, cái này không được, tuyệt đối không được”

Sở Trung Thiên lắc đầu như trống bỏi.

“Có được hay không do tôi quyết định, tôi đã quyết định rồi” Lý Phàm nói Thấy thái độ kiên quyết của Lý Phàm, Sở Trung Thiên chỉ đành bất lực mà gật đầu: “Vậy ngài nhất định phải chú ý an toàn, tôi sẽ đến tiếp ứng ngài bất kỳ lúc nào”

Vào giây phút này Sở Trung Thiên đã quyết định, cho dù mình có phải mất hết mặt mũi mất hết địa bàn đi nữa thì cũng phải bảo vệ Lý Phàm an toàn mới được, nếu như Lý Phàm thật sự xảy ra chuyện ở võ đài thì thật sự có chết trăm lần cũng chưa đủ.

“Đừng lo lắng, đều là mấy tên tép riu, không đủ để tôi đấm đã tay nữa, tôi thấy thời gian là tối nay sao? Có phải nên chuẩn bị qua đó rồi không”

Lý Phàm hỏi một câu.

“Vâng, 10 giờ bắt đầu, địa điểm ở nhà thi đấu Bác Kích, sân bãi bên đó đều chuyên nghiệp hết”

Sở Trung Thiên đáp.

“Đi, qua đó xử lý gọn bọn họ”

Lý Phàm đứng dậy đi ra ngoài, Sở Trung Thiên vội vàng đi theo dẫn đường cho Lý Phàm.

Ngồi vào trong xe, Sở Trung Thiên móc điện thoại ra gọi đi một số: “Bây giờ xuất phát, tối nay Viên Mãnh lên sàn đầu tiên, bảo cậu ta chuẩn bị một chút”

Sở Trung Thiên cúp điện thoại, nhìn sang Lý Phàm muốn nói gì đó, nhưng thấy Lý Phàm xua xua tay, thế là Sở Trung Thiên chỉ có thể nuốt ngược những lời muốn nói vào bụng.

Đội xe rất nhanh đã lái vào nhà thi đấu Bác Kích, mấy người đàn ông hung dữ vạm vỡ đứng ở bãi đỗ xe, lẳng lặng mà nhìn xe của Sở Trung Thiên.

“Sở Trung Thiên, Tô gia của chúng tôi có lệnh, ông chỉ có thể đưa hai tay đấm vào thôi, những người khác thì phải ở lại đây”

Tiểu đệ của Sở Trung Thiên lập tức bùng nổ, làm như vậy căn bản là không nể mặt Sở Trung Thiên.

“Nói chuyện với Thiên gia của bọn tao kiểu gì vậy, tên của Thiên gia bọn tao là thứ mà mày có thể trực tiếp gọi sao!”

“Bọn mày muốn chết à, dựa vào cái gì mà không cho bọn tao vào, bọn tao phải vào bảo vệ sự an toàn của Thiên gia”

“Đây là Hán Thành, là địa bàn của bọn tao, bọn bây mẹ nó cút về Tỉnh thành đi, nếu không bọn tao bây.

giờ sẽ huýt sáo kêu người đó”

Người đàn ông dẫn đầu lạnh lùng nhìn đàn em của Sở Trung Thiên, một tay vén chiếc áo khoác màu đen lên, lộ ra cây súng ở bên eo.

Nhìn thấy cây súng để ở bên eo của người đàn ông, đàn em của Sở Trung Thiên lập tức ngậm miệng lại.

Tình thế mạnh hơn mình, mấy cường long đến từ Tỉnh thành này đều có chuẩn bị, những con dao cầm trên tay các đàn em của Sở Trung Thiên căn bản không thể so với súng.

“Ha ha, xem ra là rất biết điều đó, tao còn tưởng tụi bây còn muốn chém gió nữa chứ, Tô gia bọn tao sắp xếp thế nào thì tụi bây phải làm thế đó, bảo tụi bây làm tư thế gì bọn bây phải làm tư thế đó, mẹ nó đừng có mà lỗ mãng”

Tên đại hán vạm vỡ đó lạnh lùng cười cợt.

“Người anh em này, ra oai đủ chưa? Có phải nên để tôi đưa người vào trong rồi không”

Sở Trung Thiên nói với khuôn mặt âm trầm.

Đại hán nhìn Lý Phàm đi theo sau Sở Trung Thiên một cái, trên mặt lộ ra nụ cười khinh miệt: “Dáng người yếu ớt như vậy mà còn đến tìm đường chết:

Chương 186: Phong phạm của cao thủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lý Phàm cười lạnh một cái, nhàn nhạt n nữa anh sẽ được thấy người phải chết là ai ngay thôi"

"Phụt, hahaha"

Đại hán sảng khoái mà cười lên: "Mày đúng là thằng ngu, mày tưởng mày lợi hại đến cỡ nào, đừng nói là mấy kẻ mạnh trên võ đài kia, mà ngay cả tao thì mày cũng mẹ nó chưa chắc đánh lại nữa kìa, ông đây nhắc nhở mày bớt đi tìm đường chết đi, lời của người nói mà còn chả nghe hiểu"

Trái tim Sở Trung Thiên có chút căng thẳng, lo lắng Lý Phàm sẽ trực tiếp xảy ra xung đột với đối phương, liền thấp giọng nói: "Vào trong trước đã"

Lý Phàm khẽ gật đầu, theo Sở Trung Thiên và Viên Mãnh đi vào trong nhà thi đấu Bác Kích.

"Xì"

Đại hán nhổ ngụm nước bọt, hai tay chống nạnh đi vào trong nhà thi đấu Bác Kích, lẩm bẩm nói: "Đợi lát nữa coi mày bị đánh chết như thế nào, hừ hừ"

Đám người Lý Phàm đi vào nhà thi đấu, chiếc đèn di động của nhà thi đấu lập tức chiếu tới, khiến ba người Lý Phàm đều híp mắt lại, nhấc cánh tay lên che. ánh sáng chói mắt đó lại.

"À há, Sở Trung Thiên ông thật sự dám đến à, tôi còn tưởng ông bị hù đến đái ra quần không dám đến đó chứ"

Tô Văn Bân ngậm điếu thuốc, vắt chéo hai chân ngồi trên ghế sofa, ánh mắt khinh miệt mà nhìn Sở Trung Thiên.

“Nào, để tôi giới thiệu cho ông biết, gã đầu trọc. bên này chính là Mã gia, gã để râu mép ở bên kia chính là Hoàng gia, ba người bọn tôi đều nhìn trúng địa bàn của ông rồi, nếu như ông biết điều thì ngoan ngoãn rửa tay gác kiếm đi, bọn tôi sẽ tha cho ông một mạng chó.”

Trong lòng Sở Trung Thiên khổ sở, nếu như không có Lý Phàm ở đằng sau thì chắc Sở Trung Thiên sẽ sợ hãi mà quỳ xuống rồi, nhưng có Lý Phàm theo ở sau, Sở Trung Thiên chỉ có thể căn răng chống chọi tới cùng.

“Tô gia, Mã gia, Hoàng gia, Sở Trung Thiên tôi kể từ khi bước chân vào con đường này, chưa hề nghĩ sẽ được chết yên bình, cho nên hôm nay dù thế nào đi nữa, cũng phải đấu một phen với các người.”

Sở Trung Thiên nói.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

về phía võ đài trong sân, đến trước võ đà người nhảy lên võ đài.

Tuy Viên Mãnh không phải cao thủ gì, nhưng cũng đã luyện kungfu vài năm, chỉ là thiên phú không đủ, nên thành tựu cũng có hạn.

“Ha ha, có chút kungfu vậy mà cũng khoe khoang, người nhà quê đúng là người nhà quê, Đại Lực cậu cũng lên đi, làm dứt khoác nhanh gọn chút xíu”

Vương Đại Lực cởi áo choàng khoác trên người ra, lộ ra một thân

cơ bắp cuồn cuồn, sau khi chạy lấy đà hai bước, cơ thể bay lên mười mấy mét, vững vàng mà đáp xuống võ đài.

Sở Trung Thiên nhìn thấy mà máu cũng lạnh đi, chỉ chiêu này thôi, thì Vương Đại Lực cũng đã hiện rõ là cao minh hơn Viên Mãnh gấp 10 lần rồi "Thiếu chủ, ngài…hay là đừng lên đó nữa"

Sở Trung Thiên thấp giọng nói.

"Chỉ mấy tên tép riu mà ông đã sợ rồi à?"

Lý Phàm quay đầu qua và hỏi.

Sở Trung Thiên im lặng không nói, thật sự là có chút bị doạ sợ rồi.

"Họ Sở kia, còn có thằng kia nữa, các ngươi coi cho kỹ, tôi chỉ cần một đấm liền có thể tiễn hắn đến tây phương cực lạc rồi, ha ha ha"

Vương Đại Lực khiêu khích mà nhìn Sở Trung Thiên và Lý Phàm, căn bản không có đặt Lý Phàm vào trong mắt.

Viên Mãnh tức đến mắt đều đỏ ngầu, tức giận gào lên, đồng thời giơ nắm đấm về phía Vương Đại Lực.

Vương Đại Lực nở nụ cười hung tợn, cơ thịt toàn thân đột nhiên căng lên, toàn thân như bự hơn một vòng rồi vậy.

"Cho mày đánh hai đấm, nếu không để mày chết nhanh quá thì không thú vị gì nữa"

Vương Đại Lực đứng tại chỗ, bày ra bộ dạng tuỳ tiện để cho Viên Mãnh đánh.

Đôi mắt Viên Mãnh lập loè ánh sáng, hai tay nhánh chóng di chuyển, đánh liên tiếp về phía tim và cổ họng của Vương Đại Lực.

Bốp bốp bốp.

Tiếng đánh liên tiếp nhanh chóng truyền ra, hai chân Vương Đại

Lực vững vàng như đá, căn bản không có xê xích chút xíu nào.

Sau khi liên tiếp đánh xong một trận, Viên Mãnh chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn Vương Đại Lực đang nở ra nụ cười khinh miệt, trong lòng đột nhiên cảm thấy mình sắp toang rồi!

Lùi!

Suy nghĩ cuối cùng hiện lên, Viên Mãnh đang định lùi bước về sau thì Vương Đại Lực đã giơ cánh tay lên.

“Hắc hắc, đi chết đi!”

Vương Đại Lực khoa một đấm, nặng nề đập vào.

bụng của Viên Mãnh, khiến Viên Mãnh bay lên không trung, bay ra võ đài, rơi xuống trước mặt Lý Phàm và Sở Trung Thiên.

Viên Mãnh nhìn Sở Trung Thiên, mở miệng định nói gì đó thì một ngụm máu tươi liền phun ra từ miệng anh ta.

Sau đó ánh mắt của Viên Mãnh dần dần mất đi ánh sáng, lời muốn nói, cũng chả nói ra được nữa.

“Ha ha ha, họ Sở kia, còn có thằng nhóc kia nữa, các ngươi sợ chưa, nếu sợ rồi thì qua quỳ xuống với ba vị kia đi, nói không chừng ba vị đại ca sẽ đại phát từ bi, sẽ tha cho các ngươi một con đường đó”

Vương Đại Lực đứng trên võ đài, giơ ngón giữa lên, mỉm cười xem thường mà nói.

Sở Trung Thiên nuốt hai ngụm nước bọt, ánh mắt hướng về phía Lý Phàm, muốn mở miệng khuyên Lý Phàm, nhưng nhìn thấy Lý Phàm đã sải bước đi về phía võ đài.

Lý Phàm từng bước từng bước đi đến trước võ đài, lên võ đài qua bậc thang, khơi dậy một tràng cười khinh.

“Ha ha ha, mẹ nó tôi nhìn thấy gì vậy nè, thăng này vậy mà lại đi

lên bằng bậc thang, cũng quá là phế rồi, người như vậy sao có thể được phái đến đánh võ đài chứ"

"Thật đúng là dưới quê, ngay cả một tên đánh được cũng không có, sớm biết thì không cần ba vị đại ca đến rồi, bọn tôi tự đưa người tới là xử lý được tên họ Sở đó rồi"

"Xem thử tên phế vật này chết thế nào, nghe nói Vương Đại Lực có chiêu thức gì mới, nói không chừng sẽ dùng lên người thằng phế này đó"

Vương Đại Lực khinh miệt mà nhìn Lý Phàm, làm ra động tác chỉ ngón cái xuống dưới, nói: "Tao phải khiến đầu mày nở hoal"

Chương 187: Đây mới là thực lực

Đánh làm đầu óc của đối thủ nổ tung ra, máu ở trong não phun ra ào ào, là tiết mục mà Vương Đại Lực đã giữ lại.

Giờ phút này nhìn thấy cơ thể của Lý Phàm trông bình thường, bước chân bình thường, giá trị vũ lực dường như là y như người bình thường bước lên trên võ đài, Vương Đại Lực đã có chút không thể chờ đợi.

Một tiếng chuông điện thoại êm tai vang lên làm bầu không khí ngưng trọng dừng lại, Vương Đại Lực kinh ngạc nhìn Lý Phàm lấy điện thoại từ trong túi ra, sắc mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Lên võ đài mà còn mang theo điện thoại mang điện thoại thì cũng thôi đi, con mẹ nó cái này còn không phải là đang xem thường Vương Đại Lực mình đó à.

Trong lòng của Vương Đại Lực vô cùng tức giận, hai mắt đều có thể phun ra lửa.

Tô Văn Bân ngây ra một lúc, cười lạnh nói: “Thằng nhóc này cũng thật là không biết sống chết, lên võ đài mà còn dám móc điện thoại ra, không biết là chỉ cần bước lên võ đài thì đã mang ý nghĩa trận đấu đã bắt đầu rồi à”

“Ha ha ha, Văn Bân đề cao mấy người nhà quê quá rồi đó, cái thằng nhà quê này bước lên võ đài cũng chỉ là để đủ số người mà thôi, có nhận điện thoại hay không cũng chẳng quan trọng”

Mã gia hào hứng nói, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm bị đánh đến nỗi đầu nổ tung.

“Đúng là không có tí sức lực nào hết, nhưng mà thằng nhóc nhìn có vẻ như là hơi quen mặt”

Tô Văn Bân lẩm bẩm một câu, bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì đó.

Tô Văn Bân lấy điện thoại di động ra, mở ảnh. chụp của cháu trai mình gửi tới, nhìn thoáng qua, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lý Phàm.

“Thật là mẹ nó, chính là cùng một người, lần này. một mũi tên trúng hai con nhạn”

Tô Văn Bân cười, gửi tin nhắn qua cho cháu trai, nói cho anh ta biết là mình sắp chơi chết Lý Phàm rồi, để anh ta nhìn cảnh tượng thảm hại của Lý Phàm.

Cậu Tô nhận được tin nhắn lập tức dẫn theo Hà Bân lập tức chạy về nhà thi đấu Bác Kích, về phần Cố Tuấn Hào thì bị cậu Tô tìm lý do đuổi đi.

Lý Phàm cầm điện thoại, trên mặt nở nụ cười sáng lạn: “Vợ, có phải là nhớ anh rồi không”

“Ai mà nhớ anh chứ, em muốn ăn khuya, chờ một lát nữa anh trở về mua chút thức ăn về cho em nha, cổ vịt gì đó cũng được”

“Được rồi, chờ một lát nữa trở về anh sẽ mua thức ăn khuya cho em”

Nhìn Lý Phàm và vợ nói chuyện thân thiết với nhau, còn muốn mua thức ăn khuya về cho vợ, Vương Đại Lực cảm thấy mình đang bị làm nhục.

Đều đã bước lên võ đài rồi, đã trở thành đối thủ của Vương Đại Lực, còn nghĩ đến việc muốn mua thức ăn khuya cho vợ, quả thật không coi ai ra gì.

Vương Đại Lực nổi giận hét lên một tiếng, bước. một bước phóng về phía Lý Phàm, đồng thời sức lực. toàn thân tập trung trên cánh tay phải.

Theo sức lực tập trung, cánh tay phải của Vương Đại Lực phát ra tiếng cơ bắp giãn nở vang dội.

Theo âm thanh răng rắc, cánh tay phải của Vương Đại Lực lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được đánh một quyền, trong nháy mắt trở nên giống như là cánh tay kỳ lân.

Đây là một chiêu mạnh nhất của Vương Đại Lực, trong nháy mắt có thể tập trung máu và sức lực lên trên cánh tay phải trong một thời gian ngắn, bộc phát ra sức mạnh gấp mấy lần so với người thường, một quyền đánh ra có thể đánh nát được tảng đá, tùy tiện có thể đánh nát sọ não của người bình thường.

“Đi chết đi, cho mày gọi điện thoại hả, tao để đầu của mày phải nở hoa”

Vút!

Âm thanh bén nhọn xé gió vang lên, một quyền phẫn nộ của Vương Đại Lực lấy tốc độ cực kỳ nhanh chóng mà đánh về phía đầu của Lý Phàm, nhưng mà Lý Phàm vẫn thong dong tự tại trò chuyện với Cố Họa Y như cũ.

Cả người của Sở Trung Thiên đều đang run rẩy, cảnh tượng đẳng sau cũng không còn dám nhìn tiếp.

nữa.

Tô Văn Bân trêu tức nở nụ cười, đầu có hơi lắc lư, dường như là đang nói Lý Phàm sắp không được.

rồi.

Mã gia và Hoàng gia đều bắt chéo chân hút thuốc, dường như là trong lòng đã phán quyết tử hình cho Lý Phàm.

“Sao em lại nghe thấy âm thanh ở bên anh hơi không bình thường vậy, anh đang làm gì đó?”

Giọng nói của Cố Họa Y truyền ra từ trong loa.

“Anh đang chơi game với bạn bè, trò chơi chiến đấu, chơi toàn là thua anh cho nên tức giận, để một lát nữa về nhà trò chuyện với

nhau nha, trước tiên để anh dạy ông ta cách làm người cái đã”

“Vậy được rồi, trên đường trở về nhớ chú ý an toàn đó.”

Trong nháy mắt điện thoại cúp máy, nắm đấm của Vương Đại Lực cách mặt của Lý Phàm không đến mười centimet, ngay cả một cái nháy mắt cũng không dùng đến, nắm đấm của hắn ta sắp nện lên trên đầu của Lý Phàm, làm cho đầu của Lý Phàm nổ tung.

Vương Đại Lực nhếch miệng nở nụ cười, trên mặt tràn đầy vẽ chờ mong, dường như đã nhìn thấy cảnh tượng đầu bị nổ mà hắn ta thích nhất.

Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, tay phải của Lý Phàm không biết lại xông ra từ nơi nào, ngăn ở trước nắm đấm của Vương Đại Lực.

“Muốn ngăn cản nắm đấm của tao, si tâm vọng tưởng”

Bộp!

Khoảng cách đến va chạm vang lên, khuôn mặt của Vương Đại Lực bắt đầu trở nên vặn vẹo, cả khuôn mặt đều nhăn lại với nhau, nhìn giống như là làn da nhăn nheo của một ông già.

Nắm đấm đã bị Lý Phàm ngăn cản lại, bàn tay của Lý Phàm bắt hơn phân nửa nắm đấm của Vương Đại Lực, năm đầu ngón tay chậm rãi dùng sức làm cho.

nắm đấm cứng như sắt của Vương Đại Lực phát ra tiếng vang răng rắc.

Xương cốt còn cứng rắn hơn cả tảng đá của Vương Đại Lực đã bị Lý Phàm bóp nát.

“Mày… mày”

Cả người Vương Đại Lực phát ra mồ hôi lạnh, bởi vì đau đớn, cơ bắp toàn thân đều đang run rẩy.

“Tao cái gì chứ? Quấy rầy tao với vợ nói chuyện với nhau, mày làm cho tao rất khó chịu”

Lý Phàm lạnh nhạt lên tiếng, sức lực trên tay.

đột nhiên lại tăng lớn hơn, một tiếng răng rắc vang lên giòn tan, toàn bộ năm đấm của Vương Đại Lực đều bị bóp thành một đống thịt nhão, mảnh xương vụn cùng với máu me còn bản tung té ra bốn phía.

“AI Mã cha nhà nó! Tao… phốc!”

Vương Đại Lực vẫn còn chưa nói xong thì đã bị một đá của Lý Phàm đạp vào trong bụng bay lên không trung Vương Đại Lực phun ra một ngụm máu tươi ánh mắt tràn ngập phẫn nộ dần dần đã mất đi ánh sáng.

Bịch!

Vương Đại Lực rơi vào cái ghế sofa cách Tô Văn Bân không xa há mồm phun ra một ngụm máu tươi cả người hoàn toàn không có sức lực.

HíU Toàn bộ nhà thi đấu Kích Bác rơi vào trong một mảnh yên tĩnh như chết chóc.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khiếp sợ mà nhìn Lý Phàm trên võ đài.

Ai cũng không ngờ đến Lý Phàm lại có thể tùy ý đánh chết Vương Đại Lực nhẹ nhàng như vậy.

Một giây trước còn đang nói chuyện điện thoại, một giây sau đã đánh trả lại một kích chí mạng của Vương Đại Lực, sau đó nhẹ nhàng thoải mái phản kích lại, còn là người bình thường nữa à?

Trong một nơi hẻo lánh, người đàn ông vạm vỡ vừa mới trào phúng Lý Phàm đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt cả quần áo ở sau lưng.

Giờ phút này trong lòng của người đàn ông vạm vỡ cảm thấy vô

cùng may mắn, may mắn là lúc nãy Lý Phàm đã không ra tay với mình, nếu không thì có lẽ anh ta đã phải phơi thây trong bãi đỗ xe rồi.

Hai tay Sở Trung Thiên dùng sức xoa xoa lồng ngực, một trái tim treo trên cổ họng rốt cuộc cũng đã rồi xuống bụng: “Thiếu chủ thật sự mạnh như hổ mà: Tàn thuốc ở trong tay của Mã gia rơi trên đủng quần, lúc tàn thuốc đốt cháy vải ở ngay đũng quần, trên đùi truyền đến một cảm giác đau đớn, lúc đó Mã gia mới khôi phục lại thần trí.

Tay phải nhanh chóng quét quét tàn thuốc ở trên quần, Mã gia đau lòng nhìn thi thể của Vương Đại Lực.

Vương Đại Lực chính là cao thủ mà Mã gia đã đặc biệt mời, cũng là một vệ sĩ mạnh nhất ở bên cạnh, lần này chết ngay tại chỗ xem như đã trả giá lớn rồi.

Mã gia vô cùng phẫn nộ chỉ vào Lý Phàm rồi hét lên: “Thằng nhóc đó được lắm, ra tay độc ác, mối thù này tôi sẽ nhớ kỹ, ngày hôm nay cậu phải chết ở đây thì mới coi như xong chuyện! Nếu như may mắn không chết, ông đây sẽ đuổi giết cậu cả một đời!”

Chương 188: Thời gian gấp gáp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sắc mặt của Tô Văn Bân có chút âm trầm, sức chiến đấu của Lý Phàm đã vượt ra khỏi dự liệu của Tô Văn Bân, vốn chỉ cho rằng Lý Phàm chỉ là tuyển thủ bình thường, nào có ngờ được Lý Phàm lại có thực lực tiêu chuẩn cấp boss.

Cậu trai trắng nốn đứng sau lưng Tô Văn Bân, khóe miệng của cậu trai nở một nụ cười âm lãnh.

“Ông chủ, tốc độ và thực lực của người này cũng không tệ, nhưng mà cũng không phải là đối thủ của tôi”

“Đừng nóng vội, trước tiên cứ xem một chút đi, để người của ông Hoàng đi dò xét xem sao”

Tô Văn Bân nhíu mày nói Giờ phút này Tô Văn Bân có chút hối hận, hối hận vì lúc này đã khinh địch sửa lại quy tắc.

Có điều hối hận rồi cũng vô ích thôi, dựa theo suy đoán của Tô Văn Bân, chỉ cần người của Hoàng gia có thể kéo Lý Phàm, hao tổn phần lớn sức lực của Lý Phàm, vậy thì thủ hạ của mình đã có thể xử lý Lý Phàm được rồi. Hoàng gia cười nhìn Mã gia giận dữ trợn mắt: “Ông Mã à, ông đừng tức giận, Đại Lực chết như vậy cũng rất có ý nghĩa, ông nên an táng cho thật tốt đi rồi cho người báo thù cho Đại Lực”

“Gần đây tôi vừa mới mời được Richard, là tuyển thủ đã từng học Muaya Thái, đã liên tiếp thắng ba mươi trận trong cuộc thi đấu Muaya Thái thế giới ngầm ở nước ngoài”

Một người đàn ông vạm vỡ với làn da màu đồng, mặc áo cộc cởi trần bước ra từ sau lưng của Hoàng gia.

Richard đã học tập Muaya Thái với một vị vua Muaya Thái, mười sáu tuổi đã bắt đầu thi đấu Muaya Thái ngầm.

Bây giờ đã trôi qua mười năm rồi, Richard đã trở thành một vương giả trong những trận đấu quyền ngầm, đánh chết vô số đối thủ trên võ đài.

Richard với đôi mắt âm tàn giống như là rắn độc, nhếch mỗi lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

“Hoàng gia, tôi sẽ đánh gãy mỗi một tấc xương. cốt trên người của anh ta”

“Haha, được, đánh cho thật tốt, trút giận cho Mã gia” Hoàng gia tùy tiện nói.

Trong cách nhìn của Hoàng gia, có mười Vương Đại Lực cũng không đánh lại một Richard, tính toán như thế này xem chừng là có thêm ba hay là năm Lý Phàm cũng khó khăn đánh ngang tay với Richard.

Richard không cần chạy để lấy đà, chỉ dựa vào sức lực toàn thân mà bộc phát bay vọt ra, liền nhảy lên trên võ đài cách khoảng mười mét.

Mà nơi Richard nhảy lên lại có một lỗ bị hõm xuống, cùng với nền gạch bị rạn nứt.

Thực lực kinh khủng như thế, từ một phương diện nào đó cũng đã bộc lộ ra sức chiến đấu kinh khủng của Richard.

Richard lên võ đài, đưa ngón tay giữa ra ngoắc ngoắc với Lý Phàm: “Thằng nhóc kia, đến đây, nếu như có thể tiếp nổi mười chiêu của tao thì coi như Richard †ao thua”

Richard vừa mới đầu quân cho Hoàng gia, trong lòng sốt ruột muốn được lập công, muốn dùng tính mạng của Lý Phàm để viết lên chiến công đầu tiên của mình.

“Đừng có nói nhảm nữa, tao còn phải nhanh chóng trở về mua thức ăn khuya cho vợ”

Lý Phàm không kiên nhẫn lên tiếng nói.

“Mẹ kiếp, muốn chết à!” Các bạn cố gắng tìm trang nguồn như trên hình đọc nhé!”

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Lần đó Richard đã sử dụng hồng hoang chỉ lực.

mới có thể trở về từ cõi chết, không chết trên võ đài.

Vậy lần này thì sao?

Trong lòng của Richard đột nhiên lại cảm thấy có chút kinh khủng.

Những cú đấm tấn công ban đầu rốt cuộc.

không thể sử dụng được nữa, Richard thu hồi nắm.

đấm theo bản năng, chuẩn bị dùng hai tay để bảo vệ mặt.

Đầu óc của Richard rất nhanh nhạy, nhưng mà hai tay căn bản không thể làm được, còn chưa đợi hai tay tiếp nhận mệnh lệnh rút trở về thì Lý Phàm đã duỗi ngón giữa ra xuyên qua hai tay của Richard đâm thẳng vào mi tâm của Richard.

“Hít!”

Hoàng gia hít vào một ngụm khí lạnh, lông mày nhíu lại thành một cục với nhau, khuôn mặt trở nên vô cùng cứng ngắc.

Lông mày của Tô Văn Bân bắt đầu nhíu chặt lại với nhau, ngón tay phải không ngừng gõ gõ lên tay ghế sofa, đó là động tác quen thuộc khi mà Tô Văn Bân cảm thấy căng thẳng.

Mã gia lắc đầu, cảm thấy chắc là Vương Đại Lực đã có người bầu bạn, ngày hôm nay không phải chỉ có một mình mình mất mặt, dường như là có người làm bạn chung vẫn rất tốt.

Tâm trạng của Sở Trung Thiên bình tĩnh, một tia lo lắng cuối cùng cũng không còn nữa, cảm thấy Lý Phàm giống như là thần binh, tuyệt đối có thể đại sát tứ phương.

Ngón giữa của Lý Phàm chỉ vào mi tâm của Richard, cảnh tượng ngón tay giữa của Lý Phàm xuyên vào trong xương cốt, trực tiếp xuyên vào trong đầu của mình giống như trong tưởng tượng của Richard lại không hề xảy ra.

Ngón giữa chỉ nhẹ nhàng chạm lên trên mi tâm, không đau không ngứa, không có bất cứ cảm giác khác thường nào.

Giờ phút này thời gian như đang dừng lại, tất cả mọi người đều nhìn ngón giữa của Lý Phàm, nhìn mi tâm của Richard, dường như là đang đợi một giây sau máu me văng tung tóe.

Lý Phàm mỉm cười chậm rãi thu hồi ngón giữa lại.

Richard lùi lại hai bước, tay phải sờ vào mi tâm của mình, phát hiện ra mi tâm mình không có chuyện gì, Richard đắc ý cười lên ha hả.

“Hahaha, lực phòng ngự của tôi rất là mạnh, cho dù có một viên đạn của súng lục 9 mm cũng không thể xuyên qua cơ bắp săn chắc của tôi, tiếp theo đây chính là ngày chết của cậu”

“Tôi chỉ là không muốn để cho máu tươi dính vào quần áo mà thôi”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Chó chết! Sức phòng ngự của tôi không phải là thứ mà cậu có thể

phá vỡ được, cậu ngoan ngoãn chờ chết đi”

Richard cười gắn di chuyển bước chân, nhưng mà vừa mới phóng ra nửa bước, Richard đã cảm thấy đầu óc của mình giống như là bị cái búa đập một cái, sau đó tai mắt mũi miệng của Richard bắt đầu chảy ra máu tươi ào ào.

Phốc phố!

c Richard nhanh chóng mất hết sức lực, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, sau đó thân thể run lên mấy lần rồi lại ngã thẳng tắp trên võ đài.

Lý Phàm mỉm cười quay người lại, ánh mắt nhìn về phía Tô Văn Bân kinh ngạc đến nỗi không thể ngậm miệng lại được.

“Mày chính là người nhà họ Tô đó à? Kêu hai thủ hạ của mày lên luôn đi, thời gian của tao rất gấp, phải mua thức ăn khuya cho vợ”

Chương 189: Kỳ chết của cả nhà

Taxi dừng ở cửa nhà thi đấu Bác Kích, Hà Bân đỡ cậu Tô xuống xe, hai người nhanh chóng đi tới cửa hông nhà thi đấu.

“Nhanh chút, hi vọng còn kịp, tôi muốn thấy tên khốn Lý Phàm đó chết trước mặt tôi!”

“Đừng kích động, anh chạy chậm chút”

Hà Bân có chút căng thẳng nói.

Thân thể cậu Tô vẫn còn hơi đau, nhưng nghĩ tới Lý Phàm sắp trở thành một cỗ thi thể, liền khiến hắn ta cảm thấy máu huyết toàn thân đang rừng rực, như châm ngòi tiểu vũ trụ.

Người giữ cửa thấy cậu Tô tới, lập tức mở cửa, dẫn họ vào trong”

“Tình hình thế nào, tên họ Lý chết chưa, tao vội tới chính là để xem hắn chết thế nào”

Cậu Tô mắng mỏ.

“Vân còn đang đánh, tình hình có chút…có chút quái dị”

Tên dẫn đường không biết nên miêu tả thế nào, chỉ có thể dùng từ quái dị.

“Quái dị? Có con mẹ gì quái dị, Lý Phàm là tên nghèo kiết xác, chỉ cần một đầu ngón tay của chú út tôi đã có thể bóp chết hắn”

“Cậu Tô, cậu tự mình đi xem đi, đi thẳng là tới rồi”

Hà Bân đỡ cậu Tô đi qua hành lang, ra cửa, trực tiếp đi tới phía sau Tô Văn Bân.

Cậu Tô liếc nhìn cảnh tượng, thấy thi thể của Vương Đại Lực và Richard trên mặt đất, không nhịn được nôn khan hai tiếng.

“chú út, đây là thế nào, sao tên khốn đó còn chưa chết Cậu Tô đè ép cảm giác ghê tởm trong lòng, có chút tức giận chất vấn.

Mã Gia và Hoàng Gia đều đang buồn bực hút thuốc, thầm nghĩ nhìn dáng vẻ này, cậu Tô hẳn từng có thù với Lý Phàm trên đài.

Tô Văn Bân bóp trán, vỗ vị trí bên cạnh, nói: “Con ngồi xuống xem đi, Long, Hổ, đi phế tứ chỉ thằng oắt trên đài, hôm nay tôi phải xử hắn”

A Long, A Hổ phía sau ông ta nhìn nhau, hai người cũng đi tới lôi đài.

“Hahaha, thằng oắt họ Lý, mày hôm nay xong đời rồi, Long và Hổ là cao thủ võ đạo, thân thủ lợi hại như cao thủ trong phim điện ảnh, tên nghèo kiết xác như mày lo run rẩy đi, lát nữa tao phải cho mày biết cái gì gọi là sợ hãi!”

“Cậu Tô, hai người này có lai lịch thế nào”

Hà Bân thấp giọng hỏi.

“Hừ hừ, họ là đệ tử của Trần Gia Sơn, chỉ là vì tính cách ngang ngược giết chóc, nên bị đuổi đi, hôm họ rời đi đã đại khai sát giới, đánh trọng thương cả thái cực tông sư Trần Gia Sơn”

“Hai năm nay những chuyện khó xử lý của chú út tôi đa số đều để anh em họ đi làm, động tác ra tay vô cùng phiêu dật, còn đặc sắc hơn cả động tác trong phim, lát nữa cậu nhìn kỹ đi, hơn nữa công phu hợp. kích của hai người họ càng thêm lợi hại”

Nghe cậu Tô giới thiệu, trong lòng Hà Bân bỗng. xuất hiện hình tượng cao thủ tuyệt đại, càng thêm kính sợ nhà họ Tô.

Long, Hổ chậm rãi đi lên lôi đài, một trái một phải đứng hai bên Lý Phàm.

“Dám đơn độc khiêu chiến hai anh em chúng tao, mày xem như là người đầu tiên có lá gan này, lát nữa sẽ cho mày cảm nhận một

chút sự lợi hại của kỹ pháp hợp kích của chúng tao, xem như để mày chết cũng nhắm mắt”

Long mặt mày trắng nõn lạnh lùng nói.

Đối với dạng đối thủ như Lý Phàm, hai người họ cũng không dám khinh thường, dù sao thì vừa rồi anh đã thể hiện thực lực của bản thân rồi.

“Làu bàu như bà cô già vậy, mau ra tay đi”

Lý Phàm không kiên nhãn thúc giục, còn đang nóng lòng về mau đi mua đồ ăn khuya cho Cố Họa Y.

“Chịu chết đi!”

Hổ tức giận hét lên, khom người xông tới, hai tay vươn ra, lướt tới phần hông của anh.

Long cũng cùng lúc hoạt động, nhảy bật người lên, chân phải nhắm đá vào đầu anh.

“Hay!”

Cậu Tô hưng phấn hét lên, sau đó hai tay vỗ mạnh, như đang xem tiết mục văn nghệ.

Hoàng Gia và Mã Gia cũng dừng hút thuốc, chăm chú nhìn trận giao thủ giữa ba người họ.

Hai người lúc này đều mong Lý Phàm có thể thắng, cũng không thể để mình tổn binh thất tướng, cuối cùng lại bị Tô Văn Bân ngư ông đắc lợi, mọi người cùng nhau tới, nếu tổn thất đương nhiên cũng phải cùng nhau tổn thất mới được.

Nhưng hai người chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng, căn bản không dám nói ra miệng.

Tô Văn Bân có chút nôn nóng, cảm giác bất an trong lòng mơ hồ đang lan rộng.

Lý Phàm nhanh chóng vươn hai tay ra, tay nhanh như điện bắt lấy một chân đá tới của Long.

Sức lực mạnh mẽ bóp chặt cổ chân hắn, Long cả kinh, lúc muốn phản kháng thì đã muộn rồi.

Răng rắc, cổ chân Long bị Lý Phàm bóp nát, sau đó anh vung cơ thể hắn như vung rìu, vung hắn về phía Hổ.

Khóe mắt Hổ thoáng chốc như muốn nứt toác, con ngươi như muốn trừng nhảy ra ngoài: "Anh!"

"Nấp mau!"

Long nhịn đau hét lên.

"Mày mẹ nó thả anh tao ra!"

Hổ nổi giận nhanh chóng nhào tới, muốn xông tới trước mặt Lý Phàm, cướp lại Long trong tay anh.

Rầm!

Hông Long tông vào trên người Hổ đang xông tới, tiếng răng rắc vang lên, nửa người trên Long bẻ cong một trăm tám mươi độ về phía sau một cách quỷ.

dị, ót chạm vào gót chân.

Thấy thân thể Long cong độ cong quỷ dị, tất cả mọi người đều cả kinh đứng dậy.

Lý Phàm vứt Long xuống đất, Hổ ngã trên mặt đất, nhìn tư thế quỷ dị của Long, nước mắt lập tức mơ hồ hai mắt.

"Anh, anh!"

Hổ bò tới cạnh Long, nhìn anh mình đã tắt thở, hai tay đút vào tóc mình, kéo mạnh, kéo đứt tóc mình.

Đau đớn kích thích nội tâm báo thù của hắn, mắt hắn đỏ bừng đứng dậy, lạnh lùng nhìn anh.

“A! Tao phải giết mày, giết mày!”

Hổ hét lên, không có bất kỳ chiêu thức và bước đi nào, chỉ là bản năng công kích.

Lý Phàm khinh thường lắc đầu, đưa ra một đấm nhìn thật nhẹ nhàng, đánh lên má hắn.

Hổ nghiêng đầu nằm dài trên mặt đất, thân thể giật giật hai cái, từ từ không còn động tĩnh nữa.

“Đánh xong, các người còn ai muốn lên không?”

Lý Phàm cười nói.

Mã Gia và Hoàng Gia trong lòng lạnh lẽo, thấy cái chết của Long và Hổ, trong lòng hai người không còn bất kỳ suy nghĩ gì nữa, ít nhất là bây giờ không có.

Tô Văn Bân há miệng rồi lại khép lại, muốn nói mấy câu mạnh miệng, nhưng lại nói không ra lời, giây phút này, hắn ta có chút sợ hãi.

Long và Hổ lợi hại bao nhiêu, hắn ta là người rõ ràng nhất, Lý Phàm có thể một mình đánh chết họ, điều này khiến hắn ta vô cùng cố ky anh.

Cậu Tô nổi giận đùng đùng vỗ vào sofa, cực kỳ bất mãn với kết quả trước mắt.

Hắn ta nhịn đau chạy tới đây xem Lý Phàm chết thế nào, kết quả lại thấy anh đại sát tứ phương, điều này khiến hắn cảm thấy không cách nào chịu nổi.

“Mồ tổ nó, mày bớt phách lối ở đây đi, mối thù hôm nay tao đều ghi lại, đợi lúc tao tới nữa, thì chính là kỳ chết của cả nhà mày!”

Chương 190: Lý phàm, anh thật tuyệt

Lý Phàm xuống lôi đài, bóp tay đi về phía cậu Tô.

Cậu Tô lập tức cả kinh nổi da gà toàn thân: “Mày! Mày muốn làm gì, tao cảnh cáo mày đừng tới đây, nếu không tao sẽ không bỏ qua cho mày!”

Hà Bân thấy Lý Phàm sát khí bừng bừng thì hoảng loạn lùi về phía sau vài bước, cũng không quan tâm kéo cậu Tô cùng lùi.

Mã Gia và Hoàng Gia đều rụt cổ, không có cả can đảm mở miệng nói chuyện.

Tô Văn Bân chống đỡ nói: “Cậu muốn làm gì? Tỷ thí lôi đài đã đánh xong rồi, các người thắng rồi, chúng tôi nhận thua, sẽ rời đi ngay.”

“Muốn đi thì được, để tôi dạy dỗ hắn đã, muốn cả nhà tôi đều chết có phải không? Vậy tôi sẽ cho cả nhà các người chết không chỗ chôn thân”

Lý Phàm nói xong thì lắc cánh tay, nắm đấm nặng nề đập vào mặt cậu Tô.

Gò má Tô Văn Bân giật giật, ngay cả ngăn cản cũng không dám.

Đây là người dễ dàng diệt Long và Hổ, hắn ta cảm thấy dù mình có lấy súng ra nhắm vào anh cũng không hẳn là đối thủ của anh.

Bụp.

Lại một đấm dứt khoát, miệng cậu Tô phun máu, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, hoàn toàn bị nắm đấm của anh đánh đến mơ hồ.

“Đây là bài học nhỏ cho mày, lần sau còn xuất hiện trước mặt tao thì không chỉ hai đấm thôi đâu”

Lý Phàm tiếp đó lại nhìn Mã Gia và Hoàng Gia, lạnh giọng nói: "Các người thế nào? Nhận thua hay là đánh tiếp"

"Không đánh nữa, anh là cao nhân, già đây nguyện nhận thua, sẽ đi ngay"

"Lão cũng nhận thua, cũng đi ngay"

Mã gia và Hoàng gia không chút do dự, dẫn người lập tức rời khỏi nhà thi đấu Bác Kích.

Cậu Tô đầu váng mắt hoa nghiêng đầu, há mồm ói một ngụm máu, trong máu còn lẫn mấy cái răng, toàn bộ đều do nắm đấm của anh đánh gãy.

Tô Văn Bân lo lắng Lý Phàm sẽ tiếp tục đánh hẳn, nếu mở mắt nhìn cháu mình bị đánh chết, quay về cũng khó tránh khỏi bị xử phạt.

"Cháu tôi không biết nói chuyện, tôi thay nó xin lỗi cậu, chúng tôi đi ngay, sau này nhất định sẽ không xuất hiện trước mặt cậu nữa"

Tô Văn Bân nói.

"Ha hả"

Lý Phàm lạnh lùng cười, xoay người đi về phía Sở Trung Thiên.

Nhìn bóng lưng anh đi xa, Tô Văn Bân thở dài một hơi, trước giờ chưa từng cảm thấy căng thẳng như vậy.

Cho tới khi bóng lưng anh hoàn toàn biến mất, Hà Bân mới cẩn thận đi tới.

"Cậu Tô…cậu ấy thế nào"

"Không chết được, tôi phải giết chết hẳn, giết chết hắn! chú út, chú phải giúp con báo thù!"

Cậu Tô oán hận nói.

“Cứ từ từ đi, tên này quá lợi hại”

Ánh mắt Tô Văn Bân lóe lên, cùng Hà Bân đỡ cậu Tô rời đi.

“Lần này thiệt thòi cho cậu, tôi đã cho người đi đặt thức ăn khuya rồi, đợi lát nữa trực tiếp đưa tới dưới lầu nhà cậu”

Sở Trung Thiên lấy lòng nói.

Trải qua cuộc tỷ thí lần này, vị trí của ông ta xem như đã vững, thậm chí đợi sau khi tin tức truyền ra, danh vọng còn cao hơn.

Lý Phàm không để tâm xua tay: “Đều là chuyện nhỏ, lái xe mau chút, vợ tôi còn đang đợi ăn khuya đâu”

Tài xế lập tức tăng tốc, rất nhanh, xe đã dừng dưới lầu nhà Cố Họa Y.

Cậu trai đang đợi bên đường chạy tới kéo mở.

cửa xe: “Anh Lý, thức ăn khuya đã đặt rồi, thịt om và món phụ do đầu bếp Trịnh làm”

Lý Phàm nhận hộp giữ nhiệt cậu trai đưa tới, cười đi vào nhà.

Mở cửa vào nhà, Vương Cẩn Mai đang xem tivi, lập tức cau mày, có chút tức giận nhìn anh.

“Đêm hôm cậu đi giở trò gì đó! Phế vật cái tốt thì không học, mấy cái xấu xa thì học nhanh lắm, là đi quán bar hay là hộp đêm rồi! Cậu nghèo mạt không có đồng bạc nào, không biết mình là thứ gì à!”

Sắc mặt Lý Phàm âm trầm, giải thích: “Mẹ, không phải như vậy, con đi giúp bạn, không phải đi giở trò: “Không phải con khỉ, vừa nãy lúc Họa Y gọi điện thoại cho tôi, tôi nghe thấy hết rồi, cậu còn dám phủ nhận ở đây! Trong mắt tôi không chịu nổi một hạt cát!”

Nghe thấy giọng nói của bà ta, Cố Họa Y bước ra khỏi phòng,

khuyên nhủ: “Mẹ, lại sao nữa, sao mẹ lại mắng Lý Phàm”

“Mẹ không mắng thì nó muốn lật trời rồi! Tên này lén con ra ngoài mèo mỹ, con cũng có thể nhịn à!

Mẹ khuyên con sớm ly hôn với nó đi thì không nghe, tên phế vật ăn bám như vậy, sau này sẽ tâm lý lệch lạc, sẽ báo thù cả nhà chúng tai”

“Con xem thứ nó xách đi, nói không chừng là giấu hung khí gì đó! Lý Phàm, đồ phế vật, cầm gì đó, mở ra, để tôi xem xem cậu giấu thứ gì, có phải muốn hại cả nhà chúng tôi không!”

Lý Phạm ngước mắt, đặt hộp giữ nhiệt lên bàn, chậm rãi mở ra, lấy đủ loại món ăn trong hộp ra bày.

lên bàn.

“Wa”

Cố Họa Y reo lên, lập tức ngồi vào ghế cạnh anh.

“Đây là thức ăn đêm của nhà hàng đầu bếp.

Trịnh, nghe nói một đêm giới hạn một trăm phần, em muốn ăn đã lâu rồi, chỉ là giành không được, anh thật sự quá tốt”

Vương Cẩn Mai sững sờ, nhìn thức ăn trên bàn, không còn mặt mũi nữa.

“Cậu…sao cậu có tiền mua những thứ này, cả bàn thức ăn khuya không rẻ đi, nhất định không phải do tên phế vật như cậu trả, có phải cậu trộm tiền trong nhà không!”

“Không có, đây là con giúp bạn nên bạn đáp tạ”

Lý Phàm hùng hồn nói.

Giúp Sở Trung Thiên việc lớn như vậy, chỉ thu một phần thức ăn khuya thôi, ông ta thực sự được lợi lớn.

“Tên nghèo mạt như cậu còn có bạn, cậu thật sự là mở mắt mà nói dối, dù là cậu có bạn cũng chắc.

chắn là kẻ nghèo mạt, có thể tặng nổi cho cậu thức ăn khuya như vậy? Cậu đang lừa quỷ à!”

Vương Cẩn Mai không nghe vẫn mắng.

“Mẹ, mẹ đừng mắng anh ấy nữa, đây là con kêu anh ấy mua, mẹ thử thịt om này đi, ngon lắm đó”

Cố Họa Y mở hộp thịt om đặt tới trước mặt bà †a, bà ta nhìn một cái, đặt một miếng vào miệng chậm rãi ăn: “Mùi vị cũng không tệ.

“Những cái này đều để mẹ ăn, con lấy hai hộp về từ từ ăn”

Cố Họa Y cầm hai hộp thịt om lên, kéo tay áo Lý Phàm, kéo anh về phòng.

Đóng cửa xong, cô đặt thịt om xuống, hai tay ôm mặt anh lắc läc hai cái.

“Ông xã, anh thật sự quá tuyệt, em còn cho rằng cả đời này đều không ăn được thức ăn khuya của đầu bếp Trịnh đâu”

“Nếu em thích, sau này tối nào anh cũng mua cho em”

Lý Phàm vui vẻ nói.

Cố Họa Y chu môi, có chút xoắn xuýt: “Nhưng ngày nào cũng ăn khuya sẽ béo, sau này giảm cân thì càng khó chịu.”

“Ăn trước rồi nói, giảm cân là chuyện sau này, tới nào, anh đút em ăn, mở miệng”

Lý Phàm gắp thịt om đặt tới bên miệng cô.

Cố Họa Y há miệng ăn miếng thịt om, còn chớp ch ớp mắt với anh, vui vẻ cười: “Ngon”

Chương 191: Ông chủ của chúng ta

Cậu Tô nằm ở trên giường bệnh giống như chó chết, tuy trên người không có vết thương gì nghiêm trọng, nhưng không chịu được sự tổn thương đến từ tâm hồn.

Cậu Tô trước đó ở Tỉnh Thành uy phong tám phương, đến địa phương như Hán Thành lại liên tiếp bị Lý Phàm vả mặt, điều này khiến cậu Tô một chút cũng không thể nhịn được.

“Chú út, cháu muốn gọi người đến thu thập tên Lý Phàm đó, anh ta cho dù lợi hại như thế nào, đều nói hai tay khó địch lại bốn tay, đàn ông không đỡ được nhiều người, cháu không tin một trăm người không thu thập được anh ta, một trăm người không được thì năm trăm người, năm trăm người không được thì một nghìn người!”

Tính kế lâu dài gì đó, đối với cậu Tô mà nói hoàn toàn không tồn tại.

Thiên hạ không có mối thù nào để cách ngày, hôm nay có thù hôm nay phải báo, đặc biệt còn là thù lớn bị vả mặt.

Tô Văn Bân hút thuốc, khóe miệng hơi mấp máy vài cái, hình ảnh trong đầu xuất hiện đều là cảnh tượng Lý Phàm đánh lôi đài.

Dưới tay Sở Trung Thiên có thể có cao thủ như Lý Phàm, khiến trong lòng Tô Văn Bân tràn ngập kiêng ky.

Điều cấm ky nhất trên con đường này chính là giẫm qua giới hạn, lần này Tô Văn bân đã coi như là giẫm qua giới hạn rồi, hơn nữa lộ ra dã tâm đối với địa bàn của Hán Thành, nói không chừng Sở Trung Thiên tàn độc, sẽ cử người tàn nhẫn như Lý Phàm đến ám sát mình.

“Cháu nói cúng đúng, có điều điều động nhiều nhân thủ như vậy, chú không dễ ăn nói với người trong nhà, hay là cháu gọi điện gọi người tới, chú âm thâm sắp xếp một chút, đem nhân thủ lợi hại

nhất điều tới cho cháu”

Chuyện điều động hàng trăm đến nghìn người từ Tỉnh Thành đến Hán Thành, đây không phải là một chuyện nhỏ, cho dù là Tô Văn Bân muốn làm, cũng phải báo cáo với mấy trưởng bối quản sự trong gia tộc, ngược lại thân phận của cậu Tô thích hợp đi làm hơn một chút.

Dù sao cậu Tô có thân phận người thừa kế của nhà họ Tô, mấy trưởng bối quản sự đó cũng đều rất cưng chiều cậu Tô, chỉ cần cậu Tô năn nỉ vài câu, đoán chắc sự việc sẽ thành.

Cậu Tô gật đậu, nhịn đau rút điện thoại ra, ấn một số điện thoại.

Sau khi nói mấy câu thì cậu Tô để điện thoại xuống, khóe môi vừa muốn nhếch lên lộ ra nụ cười thì bởi vì cơ mặt bị thương, mà đau đến mức hít ngụm khí lạnh.

“Xitl Đau quá, tên chó Lý Phàm này, lần này ông đây phải khiến anh ta phế hoàn toàn, đợi ông đây dẫn người tới vây anh ta, chắc chắn phải lớn tiếng nói với anh ta, tao nuôi vợ con nói” Hà Bân sững ra, sau đó phi nhanh tới, cố gắng lấy lòng.

“Sự quyết tuyệt này của cậu Tô thật bá khí, không chỉ muốn nuôi, còn muốn chiếm, nuôi con gái của anh ta lớn lên, sau này cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của cậu Tô”

“Tên này, nói rất hợp ý tôi, tôi cũng là nghĩ như thế, nghĩ thôi đã cảm thấy kích thích, thú vị rồi”

Thần sắc của cậu Tô dần dần dao động, trong đầu đã xuất hiện cảnh tượng không thể miêu tả ra được.

Tô Văn Bân khẽ cười, cầm điện thoại gửi tin tức đi.

“Được rồi, chú đã gửi tin cho Báo rồi, bảo cậu ta dẫn theo anh em có thể đánh nhất đến tìm cháu, đều nghe theo sự căn dặn của cháu”

“Cảm ơn chú út, chú út chú yên tâm đi, xử xong Lý Phàm cháu

thuận tay giúp chú thu thập Sở Trung Thiên, sau này Hán Thành cũng là địa bàn của nhà họ Tô chúng ta rồi:

Trong lòng cậu Tô đã tính toán xong tất cả, lần này không chỉ muốn thịt Lý Phàm, có cơ hội thuận tay cướp lấy địa bàn của Hán Thành, cũng coi như thể hiện một chút thực lực của mình.

Tô Văn Bân đâu có nhìn không ra tâm tư của cậu Tô, cười nói: "Cháu nếu như có thể làm được, chú tự nhiên sẽ vì cháu mà nói chuyện trong cuộc họp của trưởng bối trong tộc, cháu cố gắng nghỉ ngơi, Tiểu Hà chăm sóc tốt cho nó"

"Chú Bân chú yên tâm đi, tôi chắc chắn chăm sóc tốt cho cậu Tô"

Hà Bân đứng dậy, tiễn Tô Văn Bân rời khỏi phòng bệnh, mắt dõi theo đến khi bóng lưng của Tô Văn Bân biến mất, mới quay lại phòng bệnh nói chuyện phiếm với cậu Tô.

Sắc đêm dần dần sẫm hơn, một cơn buồn ngủ ập tới, cậu Tô nghẹo đầu ngủ rồi, Hà Bân cuộn người ở sô pha cũng ngủ rồi.

Sáng sớm, Lý Phàm dậy từ sớm, bận làm bữa sáng cho cả nhà Cố Họa Y.

Vương Cẩn Mai thấy Lý Phàm bê đồ ăn sáng lên bàn, sắc mặt không thân thiện nói: "Cậu làm mấy cái lát bánh mì qua mặt ai hả, cộng thêm ít salad rau nước sốt thì bê lên rồi, cậu cho heo ăn à"

"Mẹ, sandwich đều làm như thế, con còn thêm cả thịt ức gà"

Lý Phàm có hơi bất lực mà giải thích.

"Hừ, đã thêm thịt ức gà thì như nào, cái này tôi ăn không quen, cậu không biết làm những thứ ngon lại có dinh dưỡng à, sữa đậu nành bánh quẩy tào phớ cậu không thể làm sao? Cần loại ăn bám như cậu có tác dụng cái rắm gì, cả ngày ở lì trong nhà, đều không biết làm món gì hợp khẩu vị một chút"

Cố Thiệu Huy nhíu mày, cũng có chút bất mãn nói: "Không phải tôi nói cậu đâu, cậu nếu thích mấy món tây này thì cậu tự làm mà ăn,

chúng tôi vẫn là thích ăn bữa sáng truyền thống, làm lại cho tôi”

“Làm lại cái rắm, giờ đã mấy giờ rồi, đợi nó làm xong đều sắp đến giờ cơm trưa rồi, chúng ta ra ngoài ăn, nhìn thấy tên vô dụng này tôi không có khẩu vị gì hết”

Vương Cẩn Mai tức tối đứng dậy rời khỏi, Cố Thiệu Huy lườm Lý Phàm, cũng cùng rời khỏi.

Cố Họa Y kéo cửa phòng ra, nhìn thấy ba mẹ đều đã rời khỏi, lúc này mới nhẹ tay nhẹ chân đi vào phòng ăn ngồi xuống.

“Ya, sandwich, đồ ông xã làm thật tuyệt”

Cố Họa Y giả bộ nói.

“Mau ăn đi, em hôm nay có phải là còn phải đến công ty làm việc không”

Lý Phàm thuận miệng nói.

“Ừm, vẫn là phải tới công ty xem xét, nếu không để người phía dưới làm bừa, vậy thì phiền phức rồi, phát hiện vấn đề vẫn phải kịp thời giải quyết thì tốt hơn, đợi qua những ngày bận rộn này rồi, em phải đến spa làm đẹp”

Phụ nữ đều để tâm đến nhan sắc của mình, cho nên những năm nay các spa làm đẹp, và các loại thẩm mỹ viện mọc ra như nấm, mọi người đều biết tiền của phụ nữ thích cái đẹp dễ kiếm nhất, tùy tiện tiêm filler gì đó, từng phút là có thể kiếm được mấy triệu đến mấy chục triệu.

Tâm thần của Lý Phàm khế động, bỗng nhớ tới mình hình như còn mua một spa làm đẹp, giờ đã qua một thời gian không có qua đó xem, chắc phải đi xem thử tình hình rồi, Cố Họa Y thấy Lý Phàm bần thần, dùng mũi chân chạm vào chân của Lý Phàm: “Nghĩ cái gì mà thẫn thờ như vậy”

“Tôi nghĩ em cũng xinh đẹp như vậy rồi, còn đi làm đẹp, đó không phải là khiến cô gái khác đều không có đường sống sao”

Lý Phàm nói đùa.

“Thôi đi, em sao lại không cho người khác đường sống chứ, anh là muốn bảo em không xinh đẹp hay là như nào”

“Vậy đương nhiên không phải, em càng xinh đẹp tôi càng vui”

Cố Họa Y lườm Lý Phàm, cuối cùng vui vẻ ăn sandwich, nói chuyện làm đẹp với Lý Phàm.

“Hiện nay người phâu thuật thẩm mỹ thật sự nhiều, đều không biết bọn họ nghĩ thế nào, cuối cùng đều chỉnh thành gương mặt cứng đờ gì đó, nhìn mà dọa người, không nói với anh nữa, nói nữa anh cũng không hiểu, em đi làm trước đây”

Cố Họa Y ăn sáng xong, vội vàng ra khỏi cửa đi làm.

Lý Phàm thu dọn một chút, bắt taxi đến thẳng spa làm đẹp, bật chế độ kiểm tra của ông chủ.

Hai mỹ nữ đón đứng ở cửa spa đón cửa, xa xa nhìn thấy bóng dáng của Lý Phàm thì trở nên căng thẳng.

“Người đó hình như là ông chủ của chúng ta”

Chương 192: Tăng lương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ông chủ đột nhiên đến thị sát, làm nhân viên nên phải làm sao?

Hai mỹ nữ đứng cửa trong lòng bỗng nảy ra vấn đề như này, lại đồng thời cảm thấy lúc mình thể hiện tới rồi.

Nếu có thể thể hiện ra sự nhiệt tình của mình, khiến mình lọt vào mắt xanh của ông chủ, vậy há không phải là cơ hội thăng chức tăng lương bước lên cuộc đời cao hơn đang chờ đợi mình hay sao.

Hai mỹ nữ đứng cửa nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ phấn khích, đầu óc đã khởi động đủ mã lực, sắp xếp lời lẽ lấy lòng.

Lý Phàm thong thả đi tới cửa spa làm đẹp, hai mỹ nữ đứng cửa kích động cúi người một góc 90 độ, đồng thanh nói: “Chào ông chủ”

“Ông chủ anh lâu rồi không có tới, chúng tôi đều rất mong nhớ ông chủ, không ngờ ông chủ hôm nay lại tới rồi”

“Ông chủ mời vào, tôi bây giờ đi tìm quản lý Tân, còn mong ông chủ dạy bảo cho mọi người chúng tôi, chúng tôi đều muốn nghe lời dạy bảo của ông chủ anh”

Khóe môi của Lý Phàm hơi cong lên, nhớ lại cảnh tượng lần trước tới đây bị xem thường, nhưng với hiện tại lại khác biệt một trời một vực.

“Ừm, các cô tiếp tục công việc đi, tôi đi vào tùy ý xem xem”

Lý Phàm xua xua tay với hai mỹ nữ đứng cửa, tự mình đi vào spa làm đẹp.

Tâm trạng của hai mỹ nữ đứng cửa có hơi thất vọng, cảm thấy biểu hiện vừa rồi có hơi thất bại, không có lọt vào mắt của Lý Phàm.

Lý Phàm đi vào spa làm đẹp, tất cả nhân viên thấy Lý Phàm đều cung kính chào hỏi, đủ loại lời lẽ lấy lòng đều tuôn ra.

Lý Phàm khẽ mỉm cười gật đầu tỏ ý, tùy tiện chào hỏi, thong thả đi về phía phòng quản lý.

Kiểm tra sổ sách!

Xem thử tình hình kinh doanh của spa làm đẹp, đây đều là chuyện mà ông chủ nên làm.

Lý Phàm vừa đi vào khu quản lý thì nhìn thấy cửa lớn của phòng quản lý đối diện bị mở, Tân Dao mặc bộ đồ công sở của OL, vóc dáng vô cùng quyến rũ đi ra khỏi phòng làm việc.

Tân Dao mang phong phạm ngự tỷ, khi mặc đồ công sở, rõ ràng vô cùng quyến rũ, đàn ông bình thường nhìn thấy căn bản không kháng cự được với loại khí chất này của Tân Dao.

Tân Dao được Lý Phàm đề bạt làm quản lý của spa làm đẹp, khi nhìn thấy Lý Phàm thì hơi sững ra, cuối cùng lông mày ẩn hiện nét vui mừng, cả người đều toát ra vẻ đẹp của sự trưởng thành.

“Ông chủ anh tới rồi, mau vào đi, anh lâu như vậy không có tới, tôi còn nghĩ sắp tới đi tìm anh báo cáo tình hình”

Tân Dao nhìn thấy Lý Phàm thì vô cùng vui mừng, đối với Tân Dao mà nói, Lý Phàm là quý nhân lớn nhất trong cuộc đời của cô ta, nếu không có Lý Phàm, Tân Dao căn bản không thể ngồi ở vị trí hiện tại.

Ôm lòng cảm kích, Tân Dao mời Lý Phàm vào phòng, vội vàng rót trà, dùng đôi tay trắng mịn bê ly nước đưa đến trước mặt Lý Phàm.

“Cảm ơn”

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Những ông chủ đó đều liều mạng bóc lột nhân viên, có công lao đều là ông chủ có cách quản lý tốt, công lao tuyệt đối sẽ không có nửa điểm liên quan tới nhân viên, có thể thưởng triệu hơn triệu để chúc mừng đều đã coi như là ông chủ vô cùng rộng rãi rồi.

Nhưng Lý Phàm trực tiếp tăng lương cơ bản thêm 10%, đây chính là tăng lương thật sự, so với cái loại thưởng đều thật sự nhiều hơn.

“Đây chính là chuyện quá tốt, tôi nghĩ mọi người đều sẽ rất vui mừng, tôi bây giờ đi tập trung mọi người, tin tức tốt to lớn như này, vẫn là phải ông đích thân tuyên bố mới được”

Tân Dao không đợi Lý Phàm đáp lại thì đã kích động lao ra ngoài.

Không lâu sau Lý Phàm nghe thấy tiếng hò reo bên ngoài, sau đó Tân Dao đi vào.

“Ông chủ, mọi người đã tập hợp lại rồi, vẫn mong ông chủ ra ngoài phát biểu”

Lý Phàm gật đầu, cũng hiểu ý trong lòng Tân Dao, đứng dậy theo Tân Dao đi ra khỏi phòng làm việc.

Trong đại sảnh của spa, tất cả nhân viên đều tập trung đủ xếp thành hàng, bởi vì là spa làm đẹp, tất cả nhân viên chín phần đều là nữ, chỉ có mấy nam bảo vệ đứng thành hàng ở bên rìa.

Nhìn thấy Lý Phàm đi ra, tất cả nhân viên đều cúi người với Lý Phàm, lớn giọng nói: “Chào ông chủ”

“Được được, chào mọi người”

Lý Phàm mỉm cười xua xua tay, trong lòng ngược lại dâng lên không ít hào tình.

“Quản lý Tân đã báo cáo công việc cho tôi rồi, gần đây mọi người làm việc đều làm không tệ, thành tích của spa tăng rõ rệt, đây đều là bởi vì mọi người đang vất vả làm việc, cho nên vì để báo đáp mọi

người, tôi quyết định tăng lương cơ bản của mọi người thêm 10%”

Bốp bốp bốp bốp!

Nhân viên công tác cật lực vỗ tay, điều này đối với mọi người mà nói là sự khích lệ thực chất nhất, hơn xa mấy câu nói mỹ miều, phát một ít vật thưởng rẻ tiền thật sự hơn nhiều rồi.

“Cảm ơn ông chủ, tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc”

“Ông chủ anh yên tâm, chỉ cần anh không rời, chúng tôi tất nhiên không bỏ, mãi làm việc cho ông chủ”

“Anh là ông chủ tốt nhất là tôi từng gặp, tôi đều muốn sinh con cho ông chủ rồi”

Các nhân viên hưng phấn hô to lên, Lý Phàm cũng vô cùng vui mừng.

“Được rồi, chỉ cần mọi người bằng lòng đi theo tôi cố gảng làm việc, tôi nhất định sẽ cho mọi người sân khấu càng lớn hơn, chỉ cần spa làm đẹp này kinh doanh tốt, sau này có thể mở chỉ nhánh kinh doanh khác, mọi người đều có cơ hội được đề bạt, giống như quản lý Tân, mọi người cũng có hội trở thành quản lý của spa chỉ nhánh, đều có lòng tin không”

Lời khích lệ của Lý Phàm đã vẽ ra các nhân viên một bức tranh mỹ cảnh, tất cả đều nâng cao tinh thần, đối với tương lai tràn ngập hy vọng vô tận.

“Ông chủ những lời anh nói là thật sao? Vậy chúng tôi chắc chắn cố gắng đi theo anh làm việc, anh đợi xem biểu hiện của chúng tôi đi!”

“Chỉ cần mọi người cố gắng, tôi có thể cho mọi người nền tảng phát triển lớn nhất”

Chương 193: Rêu rao khắp nơi

Cho những nhân viên của spa làm đẹp này nền tảng phát triển lớn nhất, đối với Lý Phàm mà nói quá dễ dàng, chỉ cần Lý Phàm tùy tiện mở miệng, tùy tiện thì có thể đem spa làm đẹp này tạo thành đầu †àu trong ngành công nghiệp làm đẹp.

Những công nhân này đã bị lời của Lý Phàm, châm lên nhiệt huyết cả thân, ai cũng phấn khởi bừng bừng suy nghĩ về tương lai.

“Ông chủ anh chờ xem cố gắng của chúng tôi đi, đi theo anh làm việc chúng tôi đều vô cùng có sức”

“Chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức, nói không chừng năm nay chúng ta có thể mở cơ sở khác”

“Mọi người cùng nhau cố gắng, sau này vì ông chủ kiếm càng nhiều tiền, cũng vì chính chúng ta kiếm càng nhiều tiền, cảm ơn ông chủ đã cho chúng tôi cơ hội!”

Tân Dao thấy các nhân viên tỉnh thần phấn chấn, trên mặt xuất hiện nụ cười cảm động.

Người dưới nhiệt tình như thế, theo công việc của Tân Dao mà triển khai tốt, tướng sĩ phục tùng mệnh lệnh, nhất định có thể khiến thành tích của spa tăng lên một bậc.

Lén liếc nhìn Lý Phàm, trong lòng Tân Dao hình như có một chú thỏ con cào loạn, trên mặt xuất hiện tia ửng đỏ.

Lý Phàm xua xua tay, các nhân viên kích động hoan hô dân dân trở nên yên tĩnh, ánh mắt cùng tập trung ở trên người Lý Phàm.

“Được rồi, mọi người nhớ lời hứa của tôi ngày hôm nay, lát nữa tôi mời mọi người đi ăn, coi như chúc mừng khi mọi người tạo ra thành tích tốt”

“Cảm ơn ông chủ!”

Các nhân viên đồng thanh hô lên.

“Đều đi chuẩn bị làm việc đi, sau này phải không ngừng cố gắng”

Lý Phàm khích lệ một câu, dẫn Tân Dao trở về phòng quản lý.

Móc điện thoại ra, Lý Phàm ấn gọi cho Ngô Đạo Văn.

“Lão Ngộ, tôi buổi tối muốn mời nhân viên ăn cơm, còn cần ông sắp xếp giúp một chút”

Ngô Đạo Văn bỗng được sủng ái đâm lo sợ, có thể làm việc vì Lý Phàm, đó là cơ hội cầu còn không được.

“Thiếu chủ cậu quá khách sáo rồi, loại chuyện này cậu tùy tiện căn dặn tôi là được rồi, tôi lập tức sắp xếp ở Quan Nhân Đường, bên chỗ cậu có bao nhiêu người tới”

Để lấy lòng Lý Phàm, Ngô Đạo Văn chuẩn bị chơi khô máu, nếu nhân viên bên chỗ Lý Phàm nhiều, Ngô Đạo Văn cũng định kêu Quan Nhân Đường dừng tiếp các khách khác, chỉ tiếp đãi người của Lý Phàm.

Lý Phàm suy nghĩ một lát, cảm thấy sắp xếp ở Quan Nhân Đường có hơi khoa trương, nói không chừng sẽ dọa tới những nhân viên đó.

“Quan Nhân Đường vẫn là thôi đi, không phải là quá thích hợp, có tiếng, chỉ cần chỗ hơi cao cấp so với chỉ tiêu của mọi người là được”

Ngô Đạo Văn suy nghĩ một lát, lập tức nói vậy thì sắp xếp đến quán rượu Đường Tống là được rồi, là quán của một người bạn của tôi mở, có đầu bếp sở trường nấu các món Quảng Đông, không gian cách bài trí cũng không tệ, đối với chi tiêu của mọi người mà nói, đã tính là nơi rất có thương hiệu rồi.

“Vậy được, ông sắp xếp một chút”

“Được, tôi lập tức sắp xếp”

Lý Phàm cúp máy, nói chuyện với Tân Dao.

“Kinh doanh gần đây đều vẫn thuận lợi, có người đến gây chuyện làm loạn gì không?”

“Vậy ngược lại thì không có, mọi kinh doanh gần đây đều rất thuận lợi”

Tân Dao hơi xấu hổ liếc nhìn Lý Phàm, cuối cùng nhanh chóng cúi đầu xuống.

“Vậy thì được, nếu có người gây chuyện làm loạn cô tìm tôi, đừng ấm ức bản thân”

“Ừm, ông chủ anh yên tâm đi”

Tân Dao cúi đầu, trầm ngâm một lát thì nói: “Ông chủ anh có muốn làm đẹp không? Tôi làm spa nam cho anh”

“Không cần không cần, tôi không quen mất thứ này, cô làm việc của cô đi, tôi muốn ở một mình”

Tân Dao có hơi thất vọng, sau khi điều chỉnh tốt cảm xúc thì đi ra khỏi văn phòng đi làm công việc.

Lý Phàm rút điện thoại ra nghịch, đợi đến lúc gần tan làm mới đứng dậy hoạt động cơ thể một chút.

“Ông chủ, bởi vì có tiệc tụ tập, tôi bảo mọi người tan làm trước nửa tiếng, xe cũng đều sắp xếp xong rồi, bây giờ thì có thể đi” Tân Dao có hơi vui vẻ nói.

“Được, vậy thì xuất phát”

Lý Phàm cùng Tân Dao đi ra khỏi phòng làm việc, nhân viên trong quán đều tập hợp xong cả, đi theo Lý Phàm ra khỏi spa làm đẹp.

Mấy chiếc xe thương vụ của spa đều đã đô ở cửa, đều là xe

thương vụ bình thường trong nước sản xuất.

“Lên xe”

Lý Phàm thoải mái khẽ phất tay, người đầu tiên vào trong xe thương vụ.

Tân Dao cũng theo lên xe, ngồi ở bên cạnh Lý Phàm.

Các nhân viên khác lần lượt lên xe, chiếc xe thương vụ từ từ lăn bánh, chạy về phía quán rượu Đường Tống.

Rất nhanh đến quán rượu Đường Tống, sau khi xe dừng ở bãi đỗ xe, Lý Phàm dẫn Tân Dao và một nhóm nhân viên đi vào quán rượu Đường Tống.

Một nhóm nhân viên vây quanh Lý Phàm, ríu ra ríu rít nói chuyện không ngừng, thu hút không ít ánh mắt của người qua đường.

Cửa quán rượu Đường Tống, một đám cậu chủ nhà giàu từ trên xe sang bước xuống, nhìn thấy Lý Phàm được một nhóm các cô gái vây lại, đều lộ ra thân sắc không vui.

Có thể trái ôm phải ấp đã là mơ ước của người bình thường, mà các cậu chủ nhà giàu có sướng cỡ nào đi nữa, cũng chỉ dẫn theo 3-5 em gái mà thôi, cảm giác ra khỏi cửa dẫn theo mấy chục em gái vây quanh, những cậu chủ nhà giàu này đều chưa từng thử.

Trong nháy mắt cảm xúc ngưỡng mộ ghen ghét bùng lên, dần dần hận ý chiếm toàn bộ, bởi vì các cậu chủ nhà giàu cảm thấy Lý Phàm đây là đang cướp ánh hào quang của bọn họ.

“Đây là tên ngớ ngẩn từ đâu ra thế, một mình dẫn theo nhiều cô gái như vậy, đây cũng quá rêu rao rồi”

“Những cô gái này tuy không có mấy người xuất sắc, nhưng tổng thể vẫn đạt tiêu chuẩn, có thể khiến nhiều cô gái vây quanh như vậy, chẳng lẽ người đàn ông ở giữa đó là kẻ chăn gái?”

“Vãi, anh Vân suy đoán này của anh có đáng tin không vậy, bây giờ

kẻ chăn gái đều rêu rao như vậy rồi, hay là chúng tôi quá đó xem thử, xem tên ngu ngốc rêu rao như này, tôi muốn đi tới đạp cho hai cước.

Cố Bội Sam từ trên chiếc BMW dòng 7 của anh Vân bước xuống, thuận theo ánh mắt của đám người anh Vân nhìn qua, lập tức nhìn thấy Lý Phàm bị một đám con gái vây lại.

Thấy nhiều cô gái như vậy, đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lý Phàm, hơn nữa còn không ngừng bắt chuyện với Lý Phàm, bỗng khiến huyết áp của Cố Bội Sam tăng lên.

“Anh Vân, anh Phi, em biết anh ta là ai, anh ta là con rể của nhà họ Cố chúng em, tên ăn bám nổi tiếng, căn bản chính là một đống bùn nhão không trát nổi tường”

Anh Phi ném đuối thuốc hút giở trong tay đi, khinh thường nói: “Fuck! Thì ra là tên vô dụng của nhà các cô, giờ lại dám ra ngoài rêu rao như vậy, thật tưởng mình là nhân vật lớn rồi, nhân vật trâu bò như ông đây cũng không dám rêu rao như vậy.”

“Thì ra là họ hàng của em gái Bội Sam, nghe giọng gọi của em Bội Sam, hình như là có hiềm khích với tên vô dụng này”

Anh Vân cười hỏi.

Gố Bội Sam lập tức kéo cánh tay của anh Vân, nửa người dựa vào cánh tay của anh Vân.

“Anh Vân anh thật sự là hiểu em, tên vô dụng đó cứ khiến em tức giận, anh Vân anh phải giúp em sỉ nhục anh ta, nhất định phải khiến tên vô dụng đó khó coi”

“Ha ha ha, chuyện của em Bội Sam chính là chuyện của anh, nếu anh ta đã khiến em không thoải mái, vậy các anh đây tự nhiên không thể để anh ta thoải mái rồi, đi thôi, qua đó dạy dỗ tên vô dụng này. một chút”

Anh Vân khẽ phất tay, đám cậu chủ nhà giàu dẫn cô gái của mình lập tức đi theo, đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lý Phàm,

giống như đã nhìn thấy cảnh Lý Phàm bị sỉ nhục mất hết mặt mũi.

“Lý Phàm tên vô dụng nhà anh qua đây cho tôi!”

Chương 194: Mười chiếc bmw

Cố Bội Sam chỉ vào Lý Phàm cao giọng quát, khiến lông mày của Lý Phàm hơi nhíu lại.

Đám người Tân Dao một giây trước còn đang ríu ríu nói cười, một giây sau nghe thấy tiếng quát của Cố Bội Sam, đều trừng mắt nhìn Cố Bội Sam.

Hôm nay Lý Phàm thăng chức tăng lương cho mọi người, còn dẫn mọi người đi lên con đường đỉnh cao của cuộc đời, vào thời khắc tuyệt đẹp như vậy, có người tới quát người dắt đường của bọn họ, tự nhiên khiến đám người Tân Dao trong lòng bốc hỏa.

“Cô là ai, sao lại nói chuyện với ông chủ của chúng tôi như vậy.”

Tân Dao tức giận nói.

“Yo, Lý Phàm tên vô dụng này còn làm ông chủ rồi, còn là làm ông chủ của nhiều cô gái như các cô như vậy, chúa ơi, Lý Phàm anh đây là muốn lên trời, chẳng lẽ anh thật sự làm kẻ chăn gái rồi” Cố Bội Sam có hơi ngạc nhiên nói.

“Ôi vãi, bây giờ kẻ chăn gái đều ngông cuồng như vậy rồi, dẫn người đi ra đường như vậy, không sợ bị cơ quan liên quan bắt sao, thật là quá nực cười rồi, hay là tôi gọi một cuộc báo án”

Anh Phi đung đưa chiếc điện thoại, nheo mắt nhìn Lý Phàm.

Anh Vân cười lạnh, ôm Cố Bội Sam nói: “Tên vô dụng này được đây, đều học được cách tự lực cánh sinh rồi, chỉ là chọn lựa ngành nghề có hơi không tốt, không nên làm kẻ chăn gái, nên đi làm trai bao, có cần tôi giới thiệu cho cậu mấy mụ giàu có khát tình không, đảm bảo cậu kiếm tiền nhanh hơn làm kẻ chăn gái”

Đám người Tân Dao đều sắp bị tức phát khóc rồi, người nào người nấy lũ lượt phản bác lời của đám người anh Vân.

“Các người nói linh tinh cái gì chứ, cái ông chủ mở là spa làm đẹp, là nơi đàng hoàng, chỉ tiếp đãi khách nữ, các người mới là kẻ chăn gái”

“Nhìn cô gái bên cạnh các anh là biết không phải người đàng hoàng, chúng tôi đều là bỏ sức kiếm những đồng tiền sạch sẽ, ông chủ của chúng tôi càng là người tốt, các người không được phép bôi nhọ chúng tôi”

Gố Bội Sam chỉ vào Lý Phàm, khinh bỉ bíu môi, hoàn toàn không tin mà nói: “Chỉ băng cái tên ngu xuẩn này còn làm ông chủ của spa làm đẹp, các cô đều là điên hết rồi, hay là sống trong ảo tưởng, tên phế vật này tiền mua quần lót cũng không có, đâu có khả năng mua spa làm đẹp chứ”

“Ha ha ha, người anh em phế vật ăn bám này, anh biết mở một spa làm đẹp cần bao nhiêu tiền không, thuê nhiều nhân viên như vậy, khoản tiền lương một tháng, anh biết là bao nhiêu không? đừng diễn là người thành công gì đó nữa, giả ngầu không phải là dễ diễn như vậy”

“Giãm đạp đồ chơi vô dụng này, tôi đều cảm thấy có hơi không có ý nghĩa, anh xem giẫm đạp nửa ngày, ngay cả rắm cũng không dám đánh, phế vậy ngay cả lời nói tức giận cũng không dám nói, thật là không có cảm giác thành tựu.

Anh Vân và anh Phi đều có hơi tụt hứng, bởi vì sắc mặt của Lý Phàm quá bình tĩnh, cũng không nói một câu, ngược lại cản mấy nhân viên đang xúc động mà khẽ an ủi, nhìn thế nào cũng khiến người khác không nảy sinh hứng thú giảm đạp tiếp,

Trong lòng Cố Bội Sam ngược lại rất đắc ý, châm chọc Lý Phàm thuận lợi như vậy, khiến Cố Bội Sam thoải mái giống như ngày hè nóng nực ăn được dưa hấu để lạnh, lỗ chân lông toàn thân đều giãn nở thoải mái.

“Thật là nhàm chán, tên vô dụng như anh ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có, có phải là biết sợ rồi không, sau này thấy tôi thì ngoan một chút, tốt nhất thấy tôi thì quỳ xuống xin tha, nếu không lần nào đều khiến mặt mũi của anh quét đất”

Anh Vân lườm Lý Phàm, ôm Gố Bội Sam xoay người: “Phế vật, anh sau này còn tiếp tục diễn như này, tôi gặp anh một lần thì đánh anh một lần, đi thôi, tất cả đi ăn cơm thôi.”

Anh Vân dẫn người rời khỏi, đám người Tân Dao đều tức đến giẫm chân, ai cũng thấy bất bình thay cho Lý Phàm.

“Ông chủ, anh vừa rồi không nên cản chúng tôi, nên để chúng tôi xông lên xé rách mặt của bọn họ ra”

“Đúng đúng, chúng tôi tuy không biết đánh nhau, nhưng chúng tôi biết cào người, chắc chắn có thể cào khiến ba bọn họ đều không nhận ra”

Lý Phàm mỉm cười, không để tâm nói: “Đều là những chú hề thôi, để ý bọn họ làm cái gì, đừng tức giận, chúng ta vào ăn cơm thôi, mọi người thích ăn cái gì thì gọi cái đó”

Dân theo đám người Tân Dao đi vào quán rượu Đường Tống, Lý Phàm đã báo số phòng bao mà Ngô Đạo Văn cho, nhân viên phục vụ dân đám Lý Phàm đi vào phòng bao.

Trong phòng bao có ba chiếc bàn tròn lớn, vừa hay có thể ngồi đủ một nhóm Lý Phàm.

“Mọi người tùy ý gọi không cần khách sáo, ngoài ra tôi còn phải tuyên bố một quyết định lâm thời”

Lời của Lý Phàm vừa dứt, tất cả nhân viên đều dùng ánh mắt mong chờ nhìn Lý Phàm, chờ đợi nghe quyết định lâm thời của Lý Phàm.

Tôi quyết định, đánh giá thành tích cuối năm, mười nhân viên có thành tích xuất sắc nhất, phần thưởng là một chiếc BMW”

Các nhân viên đều sững ra rồi, BMW đối với bọn họ mà nói, đó chính là thứ ngoài tâm với, thuộc về sự tồn tại của đồ xa xỉ phẩm.

Nhưng Lý Phàm vậy mà lấy ra món đồ quý giá như này, làm phần

thưởng cho cuộc đánh giá thành tích cuối năm.

“Ông chủ, đây… đây không phải là thật chứ?”

“Đương nhiên là thật, tôi nói được làm được, hạng nhất chiếc BMW dòng 7, hạng hai đến hạng năm chiếc BMW dòng 5, hạng sáu đến hạng mười chiếc BMW dòng 3, chỉ cần mọi người cố gắng làm việc, tất cả giấc mơ đều có thể thành hiện thực”

Các nhân viên bỗng chốc đều trở nên kích động, tiếng hoan hô đều có thể trọc thủng nóc nhà.

“Ông chủ vạn tuế, Anh là ông chủ vĩ đại nhất mà tôi từng gặp”

“Tôi nhất định sẽ cố gắng giành lấy hạng nhất!”

“Ông chủ thật là quá tốt rồi, tôi phải cố gắng làm việc cho ông chủ!”

Thấy các nhân viên hoan hô, Lý Phàm mỉm cười, bảo mọi người mau gọi đồ ăn

Rất nhanh từng món đồ ăn được đưa lên, các nhân viên cũng đều nâng ly rượu đến kính Lý Phàm.

Lý Phàm ngược lại ai tới cũng không từ chối, cụng ly giao lưu với các nhân viên, thỉnh thoảng khích lệ mọi người, bầu không khí trên bàn ăn vô cùng hòa hợp.

“Anh là ông chủ không có làm giá nhất mà tôi từng gặp, chỉ cần anh không sa thải tôi, Tân Dao tôi bằng lòng làm việc cho anh cả đời” Tân Dao cầm ly rượu lên, cuối cùng kính Lý Phàm.

Lý Phàm cụng ly với Tân Dao, cười nói: “Được, chỉ cần cô bằng lòng giúp tôi phát triển thẩm mỹ viện càng lớn mạnh, sau này tôi chia cổ phần cho cô, cô chính là người hợp tác trong sự nghiệp của tôi”

“Cảm ơn ông chủ, tôi cạn đây, anh tùy ý”

Ánh mắt của Tân Dao lóe sáng, khẽ ngửa đầu uống cạn ly rượu, Lý Phàm cũng cầm ly rượu ngửa đầu uống cạn.

Gắp một đũa đồ ăn giúp Lý Phàm, Tân Dao hơi mím môi, thấp giọng lẩm bẩm: “Ông chủ ăn đồ ăn, anh đã uống nhiều rượu như vậy rồi, ăn đồ ăn đỡ xót ruột”

Lý Phàm bảo mọi người ăn uống, rất nhanh đồ ăn trên bàn đã thấy đáy, các nhân viên cũng đều ăn no căng đều dựa cả vào ghế xoa bụng.

Bởi vì đủ lời khích lệ kích thích của Lý Phàm, cho nên mọi người đều ăn uống thỏa thích, lượng ăn còn nhiều hơn bình thường nhiều, lúc này vừa ăn xong, ngược lại cảm thấy có hơi chướng rồi.

“Tất cả ăn xong rồi thì đi thôi, Tân Dao cô dẫn mọi người ra xe trở về, trên đường nhất định phải chú ý an toàn”

Lý Phàm căn dặn rồi thì dẫn đám người Tân Dao ra khỏi phòng bao.

Một đám người ra khỏi phòng bao, lũ lượt đi ra bên ngoài, một thanh niên mặc vest đứng đản, đứng ở quầy bar nhìn mọi người đi ra.

Chăm chú nhìn Lý Phàm hai lần, sắc mặt của người thanh niên đó trở nên có hơi khó coi: “Vậy mà là Lý Phàm, tên vô dụng này sao lại ở đây?”

Người thanh niên tức tối đi về phía Lý Phàm, một tay ấn vào bả vai của Lý Phàm.

“Yo, đây không phải là Lý Phàm sao, vậy mà đến nhà hàng của nhà tôi ăn cơm”

Chương 195: Tố chất giáo dục

“Thứ phế vật như anh còn có thể tới nhà hàng nhà tôi ăn, lăn lộn cũng được nha, nhưng nghe nói Họa Y một tháng cho anh mấy triệu tiền phí sinh hoạt, nhiêu đó cũng không đủ gọi hai món chính ở nhà hàng của tôi đâu”

“Cho nên tôi muốn hỏi anh xem, anh lấy đâu ra tiền, không phải trộm tiền của Họa Y đi mời khách ăn cơm chứ, còn mời nhiều phụ nữ như vậy, anh thật sự khiến tôi mở rộng tâm mắt”

Sắc mặt đám người Tân Dao đều trở nên khó coi, tức giận nhìn thanh niên nói chuyện.

“Gì, các người sao lại dùng ánh mắt này nhìn tôi, nhìn các người toàn ăn mặc hàng rẻ tiền, hàng nhái, nghèo mạt như vậy không xứng tới nhà hàng nhà tôi ăn, nhưng các người may mẫn, không bị tôi nhìn thấy sớm, nếu không ngay cả cửa các người cũng không vào được”

“Anh là Hoàng Cảnh Sơn?”

Lý Phàm cau mày hỏi

Hoàng Cảnh Sơn từng là bạn đại học của Cố Họa Y, cũng là một trong số những người theo đuổi cô, chỉ là hắn dùng đủ mọi cách đều không theo đuổi được cô.

Đặc biệt là sau khi biết cô gả cho Lý Phàm, trong lòng hắn càng hận, trút hết lửa giận lên người anh, hận không thể trừ khử anh càng nhanh càng tốt.

Lúc này nhìn thấy anh, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội sỉ nhục, nếu có thể khiến anh nhục nhã đến nhảy sông tự vẫn gì đó, vậy thì càng tốt.

“Còn nhớ tôi à, trí nhớ của phế vật cũng không tệ, nhưng tiếc cho Họa Y, mắt mù thế mà lại gả cho anh, nghe nói cô ấy bây giờ sống

không tốt, không chỉ phải cố gắng kiếm tiền nuôi con gái, còn phải nuôi đồ phế vật như anh, thật sự khiến tôi vô cùng đau lòng"

Hắn che ngực, như đau lòng đến cực hạn.

"Anh nói thứ nghèo mạt như anh có thể đem lại gì cho Họa Y? Muốn tiền không có, muốn nhà không có, anh ăn uống đi lại đều dựa vào cô ấy kiếm tiền, anh có lương tâm không, anh có còn là đàn ông không, tôi cũng cảm thấy xấu hổ thay anh"

"Còn những tiện nhân này, anh và họ ở cùng nhau là muốn làm gì? Vừa nấy nghe nói có má mì gì đó, hẳn không phải nói anh đi, anh mẹ nó có thể giữ thể diện cho Họa Y không, chuyện này nếu truyền ra sẽ khiến cô ấy gặp phải bao nhiêu chỉ trích!"

Hoàng Cảnh Sơn la ó một hồi, cảm thấy thoải mái hơn không ít, mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể đều thông thoáng, thực sự vô cùng sảng khoái.

Lý Phàm yên lặng nhìn hắn, khóe môi khế nhếch lên, như đang mỉm cười.

"Anh mẹ nó còn cười, anh còn có thể cười nữa, phế vật như anh khiến cuộc sống của Họa Y gian nan biết bao anh biết không! Nếu cô ấy ở cùng tôi, nào sẽ như bây giờ! Tôi có thể cho cô ấy cuộc sống tốt nhất!"

"Bất động sản đứng tên tôi có mười căn, còn có hai căn biệt thự, tổng tài sản xí nghiệp nhà tôi hơn ba nghìn tỷ, thứ nghèo mạt như anh biết ba nghìn tỷ là khái niệm gì sao? Tôi chỉ cần móc ra mấy trăm triệu thôi thì có thể thuê người muốn cái mạng đê tiện của anh rồi! Ba mươi nghìn tỷ đủ thuê người giết anh hai ba trăm lần!"

Đám người Tân Dao đen mặt, Hoàng Cảnh Sơn mắng mỏ, khiến trong lòng họ cũng rất không thoải mái.

"Anh nói linh tinh gì đó, ông chủ chúng tôi là ông chủ tốt nhất, lợi nhuận tháng trước của Spa chúng tôi lên tới ba tỷ, ông chủ chúng tôi căn bản không thiếu tiền! Sao có thể ăn bám!"

“Anh có tiền thì hay lắm sao, ông chủ dẫn dắt chúng tôi tự lực cánh sinh, chúng tôi sau này nhất định đều có tiền, phú nhị đại như anh có gì mà khoe khoang, nếu không phải có người ba tốt, nói không chừng anh còn nhặt rác trên đường đâu”

“Đây chính là ký sinh trùng, nếu không phải dựa vào nhà nuôi thì sớm đã chết đói trên đường rồi, dù không chết đói thì với cái miệng đê tiện của anh ta cũng đã sớm bị người ta đánh chết rồi”

Đám người Tân Dao thi nhau chỉ trích Hoàng Cảnh Sơn, khiến tâm trạng vừa thoải mái của hắn lại trở nên không tốt.

“Đám rác rưởi không đồng bạc như các người líu lo gì đó, Lý Phàm mẹ nó chính là vua ăn bám, các người theo hắn có thể kiếm được tiền con khi, thực sự là nằm mơ giữa ban ngày”

Hoàng Cảnh Sơn chỉ tay vào vai Lý Phàm, lạnh giọng nói: “Thứ phế vật như anh rất biết mê hoặc người khác nha, một thoáng thôi đã mê hoặc một đám bà cô rồi, có phải cũng mê hoặc Họa Y như vậy không, tôi hận không thể cầm dao chặt anh thành từng khúc”

“Tôi khuyên anh mau ly hôn với Họa Y đi, anh căn bản không thể cho cô ấy cuộc sống tốt, chỉ sẽ liên lụy tới cô ấy, nếu anh và cô ấy ly hôn, tôi có thể cho anh một khoản tiền, đủ để anh về quê sống yên ổn”

“Có tiền thì hay lắm sao?”

Lý Phàm cười hỏi.

Hoàng Cảnh Sơn sững sờ một lát, sau đó ngẩng đầu cười to: “Hahaha, có tiền đương nhiên rất hay, tôi có tiền thì có thể hưởng thụ cuộc sống tốt nhất, có thể mua nhà đẹp xe sang, con cái nhận được giáo dục tốt nhất, bị bệnh đi tìm bác sĩ tốt nhất, dù có chết, cũng có thể chôn ở ngôi mộ xa hoa nhất”

“Nhưng thứ nghèo mạt như anh thì sao? Anh không nhà không xe, con cái đi học khám bệnh đều phải nhìn sắc mặt người khác, xếp hàng đợi sắp xếp, chết rồi cũng là ngôi mộ rẻ tiền nhất, không, loại như anh còn không cần mộ, vì anh không xứng, anh chỉ xứng

tìm một nơi tùy tiện chôn thôi, để chó hoang tha thi thể anh đi”

“Cuộc đời rất công bằng, tiên không thể đánh giá tất cả, mặc dù anh có tiền, nhưng tố chất của anh thật sự rất thấp hèn, ngay cả tố chất làm người cũng không đủ”

Lý Phàm cười lạnh nói.

“Mày mẹ nó nói gì? Dám nói ông đây không có tố chất, đối với đám nghèo mạt tụi mày không cần tố chất gì cả! Dáng vẻ tốt chất của ông đây, tụi mày căn bản không xứng nhìn thấy, mày chỉ xứng ông đây sỉ nhục mắng mỏ, nhận rõ địa vị thân phận của mày”

Hoàng Cảnh Sơn la ó.

“Không hiểu lễ nghĩa liêm sỉ, dáng vẻ anh có tố chất, sợ rằng chỉ có dáng vẻ xu nịnh khi đối diện với người có thân phận cao đi”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lý Phàm nhìn thẳng vào Hoàng Cảnh Sơn, khiến hắn cảm thấy rất nhục nhã tức giận, giống như ánh mắt anh đã nhìn thấu hết tất cả của hắn.

“Mày mẹ nó mới là kẻ nịnh hót! Thứ như mày còn không quỳ xuống liếm giày cho ông đây! Nếu mày liếm sạch, ông đây sẽ cho mày một triệu để mày đi ăn khuya”

Hoàng Cảnh Sơn tức giận đùng đùng, một tên phế vật cũng dám chỉ trích hắn.

“Ha hả”

Lý Phàm khinh thường cười, càng khiến hắn thẹn quá hóa giận, cảm thấy anh đang trào phúng mình.

“Đồ khốn, lại còn cười, thứ phế vật hắn nên bị nhân đạo hủy diệt, không nên tồn tại trên đời! Bảo vệ! mẹ nó chết hết rồi à, mau tới đây!”

Cổ họng hắn bốc khói, đã không muốn tiếp tục nói chuyện với anh nữa.

Đội bảo vệ vội vàng chạy tới, cung kính đứng sau lưng hắn: “Cậu chủ, đội bảo vệ báo cáo, xin chỉ thị!”

“Đuổi đám rác rưởi này ra ngoài cho tôi”

Hắn bão nổi hét lên.

Bảo vệ nhận lệnh liền muốn ra tay bắt người, lúc này, giám đốc nhà hàng chạy tới.

“Dừng tay”

Giám đốc nhìn Lý Phàm, kéo Hoàng Cảnh Sơn về phía sau hai bước.

“Giám đốc Vương, ông có ý gì?”

Hắn bất mãn hỏi.

“Cậu chủ, người này bối cảnh không đơn giản, là Ngô Đạo Văn giúp hắn đặt phòng bao”

Chương 196: Mua lại

Nghe thấy tên của Ngô Đạo Văn, Hoàng Cảnh Sơn sững sốt một chút.

Liên hệ cái tên như sét đánh bên tai này với Lý Phàm lại với nhau, có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nghiêng mắt nhìn anh, hắn cười lạnh nói: "Ông biết tên này là ai không? Đó là Lý Phàm – tên con rể ngu si ăn bám của nhà họ Cố, ông nói Ngô Đạo Văn đặt phòng bao cho hắn, ông chắc chắn không phải đang đùa?"

Ánh mắt giám đốc Vương ngây ngốc nhìn sang Lý Phàm, nghe Hoàng Cảnh Sơn giới thiệu về anh như vậy, trong lòng ông ta cũng có chút nghi hoặc.

"Nhưng nếu hắn thật sự là tên phế vật, e rằng Ngô Đạo Văn sẽ không giúp hắn đặt phòng bao đi."

"Đậu xanh! Bình thường thấy ông rất tinh ranh, lúc này sao lại hồ đồ vậy chứ, bản thân Ngô Đạo Văn mở Quan Nhân Đường, nếu thật sự quan hệ với hắn không tệ, sẽ kêu hắn tới chỗ chúng ta ăn? Không phải sớm sắp xếp một bữa thịnh soạn ở Quan Nhân Đường."

Giám đốc Vương chần chờ một lát, ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nhưng nhớ lại dặn dò khi Ngô Đạo Văn gọi điện thoại lúc chiều, trong lòng ông ta lại do dự.

"Chuyện này vẫn là thận trọng một chút thì hơn, mở cửa làm ăn đều phải vui vẻ nghênh đón khách khứa, chúng ta vốn là đi con đường đại chúng…"

Giám đốc Vương khó xử, vừa không muốn đắc tội Hoàng Cảnh Sơn, cũng không muốn mất lòng Lý Phàm, cho nên chỉ có thể ở giữa hòa giải.

“Ông có phải ngu không! Dặn dò của tôi cũng không nghe, ông có tin tôi gọi điện cho ba tôi sa thải ông không.”

“Nhưng mà…nhưng mà như vậy sẽ không tốt cho hình tượng của nhà hàng, tin tức trên mạng bây giờ truyền đi rất nhanh, nếu họ đăng lên mạng…”

Giám đốc Vương khó xử giải thích.

“Cút cút cút, ông sang một bên đợi đi, đừng ảnh hưởng bảo vệ làm việc là được, ông đây phái người đi đuổi chúng đi.”

Lý Phàm thấy giám đốc đang khó xử và Hoàng Cảnh Sơn đang táo bạo thì cười móc điện thoại ra, bấm gọi số của Tiền Phúc.

“Alo, tôi muốn mua nhà hàng Đường Tống, ông xử lý một chút.”

“Dạ, thiếu chủ, tôi đi xử lý ngay.”

Tiền Phúc cung kính nói.

Lúc Lý Phàm gọi điện thoại không đè thấp giọng, mỗi chữ nói ra đều khiến mọi người có mặt nghe rất rõ ràng.

Đám người Tần Dao nhìn nhau, mặt lộ ra hưng phấn khó có thể đè nén.

Mùi vị quen thuộc, phương pháp quen thuộc!

Lần trước ở thẩm mỹ viện chính là như vậy, một cú điện thoại của anh, ông chủ của thẩm mỹ viện liền biến thành Lý Phàm.

Nhưng lời của anh nghe vào tai Hoàng Cảnh Sơn lại có mùi vị khác.

“Mẹ mày, mày nói năng thật hùng hồn, không nhìn ra nha, thứ rác rưởi ngày càng biết ra vẻ, còn mua lại nhà hàng Đường Tống nữa, mày biết nhà hàng Đường Tống là nơi nào sao?”

“Không phải chỉ là một nhà hàng sao, có gì to tát.”

Lý Phàm không chút để tâm nói.

“Hahaha, đã biết mày là thứ nghèo mạt không có kiến thức mà, còn chỉ là một nhà hàng, thực sự là cười chết gia, giám đốc Vương, ông phổ cập cho hắn một chút đi, để hắn biết địa vị của nhà hàng Đường Tống trong giới nhà hàng.”

Giám đốc Vương có chút ngượng ngùng, nhưng Hoàng Cảnh Sơn ra lệnh, ông ta cũng chỉ có thể làm theo.

“Nhà hàng Đường Tống của chúng tôi là chuỗi nhà hàng nổi tiếng toàn quốc, hiện tại tổng cộng có một trăm hai mươi nhà hàng ở khắp các thành phố tuyến một tuyến hai trên toàn quốc, toàn bộ đều do tổng bộ trực tiếp quản lý, cho nên muốn thu mua thì chỉ có một cách là thu mua toàn bộ.”

“Căn cứ đánh giá bảng xếp hạng top 100 ngành nhà hàng mới nhất gần đây thì giá trị thị trường của nhà hàng Đường Tống chúng tôi là hai mươi nghìn tỷ, đứng thứ bảy trong số một trăm chuỗi nhà hàng lớn trong nước, có thể nói là điển phạm trong ngành nhà hàng.”

Giám đốc Vương như xử lý công việc giới thiệu một lượt, Hoàng Cảnh Sơn đắc ý ngẩng đầu, ôm vai ông ta cười.

“Giới thiệu không tệ.”

Hắn khinh thường nhìn Lý Phàm: “Nghe thấy chưa, giá trị hai mươi nghìn tỷ, mày có nhiều tiền vậy sao? Muốn thu mua còn phải có nhiều hơn, ít nhất đàm phán đến hai mươi lăm, hai mươi sáu nghìn tỷ, thứ nghèo mạt như mày có nhiều tiền vậy sao?”

“Thật sự cười chết tao, mày nói tao nghe xem vừa nãy mày gọi cho ai, hắn không phải gọi cho 1800 8119, tùy tiện nói vài câu với phục vụ tổng đài đi, để tao nghĩ xem biểu cảm của cô phục vụ nào, chắc là mặt mày mù mờ, cô ta có mắng mày là đồ ngu không?”

Hoàng Cảnh Sơn càng nói càng hưng phấn, cảm thấy mình nhất

định đã nắm được chân tướng chuyện này.

Lý Phàm vừa rồi vì để làm ra vẻ mà gọi số máy không có thật hoặc là gọi số phục vụ 1800 8119.

Lý Phàm kéo ghế ngồi xuống, cười nói: “Mọi người ngồi xuống đi, đợi lát nữa còn có kịch hay để xem, phiền giám đốc Vương kêu người đưa trà nước tới.”

Thấy anh không chút khách sáo, Hoàng Cảnh Sơn cười lạnh hai tiếng: “Mày rất can đảm đấy, tao muốn xem xem lát nữa có kịch gì hay, nếu không ai đến thu mua nhà hàng Đường Tống thì đừng trách tao khiến mày nằm ra ngoài.”

…

Sau khi Lý Phàm cúp điện thoại, Tiền Phúc lập tức tìm số điện thoại của chủ tịch nhà hàng Đường Tống gọi đi.

“Alo, có phải chủ tịch của nhà hàng Đường Tống không?”

Tiền Phúc mặt mày uy nghiêm nói, giọng điệu tràn đầy sức mạnh khiến người ta không thể kháng cự.

“Là tôi, ngài gọi tôi Tiểu Tống là được rồi, không biết ngài gọi cho tôi là vì chuyện gì?”

Chủ tịch Tống thấp thỏm bất an nói.

Có thể khiến Tiền Phúc trực tiếp gọi tới, vậy nhất định không phải chuyện đơn giản, chủ tịch Tống căng thẳng đến tăng huyết áp.

“Thiếu chủ chúng tôi muốn thu mua nhà hàng Đường Tống, ông ra giá đi.”

Chủ tịch Tống hoảng loạn, phải ra giá thế nào?

Ra giá trên trời thì sợ là sống không khỏi ngày mai, nếu bán rẻ, vậy thì lỗ to rồi.

“Nhà hàng Đường Tống chỉ là sản nghiệp nhỏ, sao có thể lọt vào mắt của thiếu chủ, có phải Tiểu Tống tôi đã làm sai đắc tội gì với thiếu chủ rồi không, xin ngài chỉ điểm một chút, tôi lập tức đi bồi lễ nhận sai với thiếu chủ.”

Thái độ của chủ tịch Tống vô cùng khép nép.

“Thiếu chủ chúng tôi ở nhà hàng Đường Tống ở Hán Thành, nếu ông có thể nhận được tha thứ của ngài ấy, thì tôi mới dừng việc thu mua, nếu không…ông hiểu.”

“Tôi hiểu tôi hiểu, tôi liền cho người đi bồi lễ tạ lỗi, nhất định sẽ nhận được tha thứ của thiếu chủ.”

“Thiếu chủ không muốn để người khác biết thân phận của mình.”

Tiền Phúc dặn dò một câu rồi cúp điện thoại.

Chủ tịch Tống không dám do dự, lập tức gọi điện thoại cho tổng giám đốc nhà hàng Đường Tống ở Hán Thành.

“Hàn Lập Thành, cậu dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nhà hàng, bồi lễ xin lỗi cậu Lý Phàm, dù là quỳ xuống cũng phải cầu xin được sự tha thứ của cậu ấy, ai chọc cậu Lý Phàm không vui, cậu liền hung hăng xử lý hắn cho tôi, xử lý tới khi cậu Lý Phàm hài lòng mới thôi!”

Hàn Lập Thành da đầu như muốn nổ tung, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống mà chủ tịch Tống hoảng loạn như vậy, hơn nữa từ mệnh lệnh của ông ta có thể nhìn ra là có người đã đắc tội với nhân vật vô cùng lớn ở nhà hàng.

“Chủ tịch còn có gì dặn dò.”

“Thái độ phải cung kính, như cháu chắt để đối diện với cậu Lý, nhất định phải nhận được sự tha thứ của cậu ấy, tất cả cổ phần của nhà hàng Đường Tống ở Hán Thành tặng cho cậu Lý để bồi tội.”

“Cháu chắt…tôi hiểu rồi, nhất định sẽ làm đứa cháu ngoan.”

Hàn Lập Thành hoảng loạn gật đầu.

Chương 197: Tặng anh lý

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cũng sắp một tiếng rồi, người mày nói đâu, người thu mua nhà hàng Đường Tống đâu?”

Hoàng Cảnh Sơn chỉ vào Vacheron Constantin trên tay, đắc ý phun nước bọt về phía Lý Phàm.

“Chỉ biết mày đang chém gió, còn thu mua nữa chứ, mày thu mua con khỉ, tiền của mày sợ là chỉ đủ đi chợ mua rau xanh đậu hủ, kết quả của việc ra vẻ ở trước mặt ông đây, không chỉ là bị đánh sưng mặt đâu.”

Lý Phàm liếc nhìn hắn, bưng ly nước yên lặng uống, hoàn toàn không để tâm tới lời nói của hắn.

Tần Dao tức giận muốn tranh luận với hắn vài câu, lại bị Lý Phàm dùng ánh mắt ngăn lại.

Thấy anh không nói chuyện, hắn càng càn rỡ.

“Ông nội mày, câm rồi phải không, dẫn người tới chỗ ông đây uống nước phải không, người mày kêu đâu? Người thu mua đâu? Mày kêu chúng tới đi chứ, để tao xem xem mày có thể kêu được ai tới thu mua.”

“Đê tiện, xem ra không xử lý mày thì mày không biết sự lợi hại của tao, đội bảo vệ tập hợp, kéo tên phế vật này ra ngoài, ấn lên cửa hung hăng đạp một trận cho tôi, để hắn biết ông đây không phải dễ mê hoặc như vậy!”

Đám bảo vệ đợi nửa ngày, thấy lại có cơ hội biểu hiện, lập tức tập hợp, chà tay vây Lý Phàm lại.

“Người anh em, đừng để chúng tôi ra tay, mời, ra ngoài tự mình ngoan ngoãn nằm sấp xuống đất, để chúng tôi đạp theo mệnh lệnh của cậu Hoàng.”

Lý Phàm cười lạnh không nói chuyện, như hoàn toàn không nghe thấy.

Bảo vệ nhìn nhau, hai người dẫn đầu xắn tay áo, chuẩn bị đi kéo anh.

Lúc này, Hàn Lập Thành dẫn thư ký xông vào!

Thấy bảo vệ đang ở tư thế muốn ra tay, ông ta cả kinh da gà toàn thân dựng đứng.

“Dừng tay hết! Các người làm gì đó! Các người là bảo vệ, không phải lưu manh thổ phỉ!”

Ông ta dậm chân tức giận hét lên.

Đám bảo vệ bị giọng nói phía sau hù dọa, run rẩy một chút, hoảng loạn xoay người nhìn sang ông ta.

Giám đốc Vương chạy tới cạnh ông ta, thấp giọng tường thuật tình hình.

Hoàng Cảnh Sơn thấy ông ta tới, cười đứng dậy nói: “Chú Hàn, sao chú lại tới đây, vì đụng phải một tên nghèo mạt nên con kêu bảo vệ giúp con xử lý một chút, không phải chuyện gì lớn lao.”

“Không phải chuyện lớn?”

Hàn Lập Thành nhìn hắn, muốn giết người.

Nếu đến trễ một bước thì vị bị đánh đó chính là đại nhân vật mà phải được cung phụng như ông nội ruột!

Hoàng Cảnh Sơn nổi điên gì vậy, có thể nói vị đó là kẻ nghèo mạt.

Nhân vật có thể khiến chủ tịch Tống sợ đến sụp đổ, tuyệt đối là nhân vật lợi hại hơn chủ tịch Tống cả trăm lần, hắn quỳ dưới chân người ta run rẩy cũng không đủ tư cách!

Hàn Lập Thành thầm phẫn nộ mắng mỏ, ánh mắt đủ để giết người nhìn thẳng vào hắn.

Hắn bị nhìn đến nổi da gà, hoảng sợ nói: “Chú Hàn, chú sao vậy, sao chú nhìn con như vậy, chỉ là kêu bảo vệ đánh một người mà thôi, không tới mức khiến chú tức giận đi.”

Bốp!

Hàn Lập Thành tát lên mặt hắn, đánh cho hắn đầu óc mờ mịt.

“Chú Hàn…chú đánh con, chú dựa vào cái gì đánh con, nhà hàng Đường Tống nhà con cũng có cổ phần, con cũng tính là cổ đông nhỏ, chú không có tư cách đánh con!”

Bốp!

Ông ta lại tát cho hắn một cái, tức giận hét lên: “Tôi thay lão Hoàng dạy dỗ cậu! Cậu là phế vật chỉ biết ăn uống chơi bời, lại dám kêu bảo vệ ra tay với anh Lý, cậu là thấy chúng tôi chết không đủ nhanh phải không!”

“Con phế vật? Anh Lý?”

Click để xem ảnh

Hắn yếu ớt hỏi.

“Sao có thể nhầm, anh Lý đã cho người tiến hành đàm phán thu mua, liên lạc tới chủ tịch Tống rồi! Nếu không phải vì cậu đắc tội anh Lý, sao lại xảy ra chuyện thế này, nhà hàng Đường Tống là tâm huyết cả đời của chủ tịch Tống!”

Lời của ông ta như cây búa hung hăng gõ vào đầu hắn.

“Thu mua…tên nghèo mạt này gọi điện thoại thật sao? Thật sự có người bắt đầu đàm phán thu mua?”

Hoàng Cảnh Sơn cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng.

“Làm việc cho anh Lý là tập đoàn tài chính lớn, nếu họ muốn cưỡng ép thu mua, chủ tịch Tống cũng phải bán lỗ tất cả cổ phần! Bao gồm cả nhà các cậu, cũng phải bán lỗ! Đó là tập đoàn tài chính chúng ta không thể đắc tội!”

Hàn Lập Thành hận không thể rèn sắt thành thép nhìn hắn, cảm thấy hắn thật sự là phế vật cũng không bằng!

Ai có thể đắc tội ai không thể cũng không rõ ràng đã dám đắc tội lung tung, thật sự là mắt mù hết thuốc chữa.

“Không, không thể nào, hắn chỉ là tên nghèo mạt, chỉ là kẻ nghèo kiết xác ăn bám mà thôi.”

Hoàng Cảnh Sơn vẫn không muốn tin lời nói của ông ta.

“Tôi vẫn chưa đánh tỉnh cậu phải không? Hay là cậu nghi ngờ lời nói của Hàn Lập Thành tôi, nghi ngờ dặn dò của chủ tịch Tống? Nghĩ thật kỹ lại đi!”

Hàn Lập Thành mắng xong thì mặt mày tươi cười đi tới bên cạnh Lý Phàm.

“Anh Lý, chủ tịch của chúng tôi biết anh yêu thích nhà hàng Đường Tống cho nên đặc biệt đưa ra một quyết định, tặng nhà hàng Đường Tống này cho anh để bồi tội, hi vọng anh tha thứ cho sai lầm của chúng tôi.”

Đám người Hoàng Cảnh Sơn, giám đốc Vương, Tần Dao đều bị lời nói của ông ta chấn động, nhà hàng lớn như vậy nói tặng là tặng, quà bồi tội này thực sự quá lớn.

Lý Phàm khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Cảnh Sơn sắp mất hồn, cười nói: “Các ngươi sẽ không cho rằng tặng một nhà hàng thì có

thể khiến tôi hả giận đi.”

Trái tim Hàn Lập Thành lộp bộp, lòng nghĩ quả nhiên chuyện không dễ xử lý như vậy, xem ra lần này Hoàng Cảnh Sơn đã gây họa lớn rồi, nói không chừng ngay cả trong nhà cũng sẽ dính líu vào.

“Nhất định không đủ, chủ tịch chúng tôi đã dặn rồi, ai khiến anh không thoải mái một lúc thì khiến kẻ đó không thoải mái cả đời, anh cứ nói làm sao dạy dỗ Hoàng Cảnh Sơn đi, chúng tôi tuyệt đối sẽ làm theo lệnh của anh.”

Hoàng Cảnh Sơn cả kinh nhảy bật dậy, chỉ vào Lý Phàm mắng: “Mày đừng quá đáng! Đừng cho rằng có người chống lưng cho mày thì tao sẽ sợ mày, ba tao là Hoàng Định Phát! Tao không thể tùy tiện để mày bắt nạt!”

“Chưa từng nghe nói tên của ba mày, nếu không mày kêu ba mày tới tao xem xem.”

Lý Phàm nhàn nhạt cười.

“Mày đợi đó! Tao kêu ba tao tới ngay!”

Hoàng Cảnh Sơn hét lên, vô cùng tức giận!

Chương 198: Cậu tính là cái thá gì

Hoàng Cảnh Sơn lấy điện thoại ấn gọi cho ba Hoàng Định Phát.

“Ba, ba mau đến nhà hàng Đường Tống, con vừa bị chú Hàn tát hai cái, ba phải tới làm chủ cho con!”

Hoàng Định Phát nghe thấy tiếng kêu khóc của con trai, trái tim lập tức bị treo lên, căng thẳng nói: “Con đợi chút, Hàn Lập Thành là bị điên rồi sao, ba bây giờ qua đó lý luận với ông ta!”

Chỉ có một đứa con trai độc nhất như vậy, Hoàng Định Phát đều luôn xem con trai giống như bảo bối, bản thân đều không nỡ chạm vào, đâu thể để cho người khác động tay với con trai.

Hoàng Cảnh Sơn cũng không dám nói ra sự thật, cho nên chỉ nói mình bị đánh, không có nói là vì sao mà bị đánh.

Cất điện thoại đi, Hoàng Cảnh Sơn cúi gằm mặt nói: “Ba tôi sắp tới rồi, chú Hàn chú nghĩ xem nên giải thích với ba tôi thế nào đi.”

Hàn Lập Thành mỉm cười ngồi bên cạnh Lý Phàm, cầm ấm trà rót trà cho Lý Phàm.

Không lâu sau Hoàng Định Phát chạy vào trong nhà hàng, sau khi ánh mắt quét một vòng, trực tiếp xông tới bên cạnh Hoàng Cảnh Sơn.

“Cảnh Sơn mặt mũi của con sao lại sưng rồi?”

“Ba, đều là bọn họ, chú Hàn và tên vô dụng đó cùng sỉ nhục con!”

Hoàng Cảnh Sơn chỉ vào Hàn Lập Thành và Lý Phàm, nói.

Lông mày của Hoàng Định Phát nhíu mày, mắt nhìn sang Lý Phàm, nhìn thấy Lý Phàm ăn mặc bình thường, lập tức phớt lờ Lý Phàm, mà nhìn đăm đăm Hàn Lập Thành rồi suy nghĩ.

Hoàng Định Phát là quản lý của Hiệp hội đồ ăn và đồ uống, bởi vì vừa hay phụ trách quản lý công ty cung cấp dịch vụ ăn uống quy mô lớn như nhà hàng Đường Tống, cho nên mới có thể nắm giữ cổ phần trong nhà hàng Đường Tống ở Hán Thành.

“Thật là Hàn Lập Thành đánh con?”

Hoàng Định Phát hỏi.

“Thật, chú Hàn vừa vào đã tát con hai cái, đều không có hỏi đầu đuôi sự việc.”

Hoàng Cảnh Sơn trả lời, rõ ràng rất là ủy khuất và tức giận.

Huyết áp của Hoàng Định Phát vì tức mà tăng lên, chỉ vào mũi của Hàn Lập Thành: “Hàn Lập Thành! Ông có phải là không muốn sống, hay là cảm thấy Hoàng Định Phát tôi già rồi không lên được nữa phải không! Cũng dám động tay với con trai của tôi, ông lật trời à!”

“Còn cả tên nghèo nàn này là cái thứ đồ chơi gì, Hàn Lập Thành ông ra mặt vì tên rác rưởi này, động tay với con trai của tôi, có phải là đầu óc bị ngu rồi không!”

Hoàng Định Phát nghiêng đầu nhìn sang Hoàng Cảnh Sơn, chỉ vào Lý Phàm nói: “Tên nghèo kiết xác này sao lại trêu chọc con rồi, có phải mọi chuyện đều là bởi vì tên đồ chơi rác rưởi này không?”

“Chính là anh ta, chú Hàn chính là vì ra mặt thay anh ta mới đánh con, anh ta là con rể ở rể của nhà họ Cố, tên vô dụng ăn bám.”

Hoàng Cảnh Sơn trưng ra bộ dạng uất ức nói.

Lý Phàm liếc nhìn ba con Hoàng Định Phát, lắc đầu khinh thường, trong lòng nghĩ, đây quả nhiên là có ba nào thì con nấy, đều là một đôi không có đầu óc.

Hoàng Định Phát thất thần sắc khinh thường trên mặt của Lý Phàm, tức giận quát lên: “Cậu cái tên vô dụng chuyên ăn bám còn dám đụng vào con trai của tôi, cậu có phải là không biết chữ chết

viết như nào không, Hoàng Định Phát tôi ở Hán Thành cũng tính là nhân vật có sức ảnh hưởng! Con trai của tôi không phải là người tùy tiện để cho tên rác rưởi nào đó có thể bắt nạt."

Sau đó, Hoàng Định Phát ngoảnh đầu nổi giận với Hàn Lập Thành, quát lên:

"Hàn Lập Thành, ông cũng nên cho tôi một lời giải thích, ông nếu không thể cho một lời giải thích khiến tôi hài lòng thì đừng trách Hoàng Định Phát tôi không nhận người anh em là ông, sau này nhà hàng Đường Tống của các ông cũng đừng kinh doanh nữa, tôi khiến các ông mãi mãi dừng kinh doanh."

Hàn Lập Thành cười lạnh rồi đứng dậy: "Anh Hoàng, con trai của ông đã gây ra đại họa ông đều không biết, lúc này ông còn bao che cho con trai của ông, tôi thấy ông mới là không biết chữ chết viết như nào."

"Ha ha, ông còn dám ở đây nói chuyện giật gân, ông cho rằng Hoàng Định Phát tôi sẽ bị dọa sợ à, ông có bản lĩnh khiến tôi chết, tôi bây giờ gọi điện cho Hiệp hội đồ ăn và đồ uống, ngày mai nhà hàng Đường Tống của các ông sẽ phải đóng cửa!"

Hoàng Định Phát tự cho rằng đã túm được điểm yếu của Hàn Lập Thành, có quyền của Hiệp hội đồ ăn và đồ uống trong tay, không sợ Hàn Lập Thành không cúi đầu, lần này nói không chừng có thể mượn cơ hội lấy được nhiều hơn một chút cổ phần của nhà hàng Đường Tống."

"Hoàng Định Phát, ông thật sự muốn xé rách mặt sao? nhà hàng Đường Tống chúng tôi cũng không phải là doanh nghiệp cung cấp dịch vụ ăn uống nhỏ gì đó."

Hàn Lập Thành tức giận nhìn Hoàng Định Phát, mày kiếm dựng lên theo khi bầu không khí thay đổi.

"Ha ha, khi ông đánh con trai của tôi thì đã xé rách mặt với Hoàng Định Phát tôi rồi, bây giờ là lúc Hoàng Định Phát tôi tìm hai người tính sổ rồi! Hay là hai người quỳ xuống để con trai của tôi vả mặt, con trai tôi đánh tới khi hài lòng rồi thì tôi sẽ tha cho hai người."

Hoàng Định Phát nói, hoàn toàn không để Hàn Lập Thành vào trong mắt.

Hàn Lập Thành tức giận đến mức sắp không thở nổi.

Hoàng Cảnh Sơn đã bật cười, tức giận mắng Lý Phàm: “Phế vật, thấy sự lợi hại của gia đình tao rồi chứ, thật tưởng rằng mày là nhân vật trâu bò gì đó sao, ngay mai chỗ này sẽ đóng cửa dừng kinh doanh, phải đền tiền mỗi ngày, mày đợi bán mông mà đền đi, ha ha ha.”

Lý Phàm cười rút điện thoại ra, sau đó gọi điện cho Tiền Phúc.

“Có một quản lý của Hiệp hội kinh doanh đồ ăn và đồ uống sủa trước mặt tôi.”

“Thiếu chủ cậu đợi một chút, tôi lập tức bảo hội trưởng của Hiệp hội đồ ăn và đồ uống qua xử lý.”

“Ừm.”

Lý Phàm nói xong một câu đơn giản thì cúp máy.

Hàn Lập Thành nhìn Lý Phàm với ánh mắt khâm phục, trong lòng nghĩ không hổ là người có thể khiến chủ tịch Tống đều sợ hãi, gọi điện đều bá khí như vậy, một cuộc gọi thì sắp khiến Hoàng Định Phát quỳ rồi sao?

“Phì!”

Hoàng Định Phát nhổ bãi nước bọt, nghẹo cổ liếc nhìn Lý Phàm.

“Đồ thỏ đế khá biết diễn, ở trước mặt tôi giả vờ cái rắm, còn dám nói ông đây sủa, ông đây sẽ khiến cậu quỳ ở cửa từ từ sủa!”

Hoàng Định Phát là bị lời của Lý Phàm chọc giận rồi, nhiều năm như vậy còn không có ai dám không cung kính với mình như thế.

Mí mắt của Hoàng Cảnh Sơn giật giật, nhìn dáng vẻ khi Lý Phàm

gọi điện, có hơi quen thuộc, hình như trước đó không lâu Lý Phàm chính là gọi điện như thế.

“Ồ, vậy ông phải làm tốt tâm lý chuẩn bị.”

Lý Phàm khẽ mỉm cười nói.

“Chuẩn bị? Chuẩn bị cái trứng của cậu, cậu tưởng cậu là ai, Hoàng Định Phát tôi ở Hán Thành vẫn chưa có từng sợ ai, cho dù là nhân vật trâu bò như Ngô Đạo Văn, nhìn thấy tôi đều phải gọi một tiếng anh Phát!”

Hoàng Định Phát tự thấy mình tốt, căn bản không có ý thức đến chuyện sắp xảy ra, còn ở đó không ngừng nói khoác về bản thân.

“Nhưng phàm quán ăn uống nào mở ra ở trên đất Hán Thành thì đều phải qua tay của Hoàng Định Phát tôi phê chuẩn, bọn họ gặp tôi đều phải cẩn thận, người gọi tôi là Hoàng gia cũng không phải là không có, tên nghèo hèn như cậu từng thấy thế giới như này chưa, cậu nếu mở nhà hàng, cũng phải gọi tôi là ông!”

“Còn cả Hàn Lập Thành, ông giờ vây cánh cứng cáp rồi phải không, kinh doanh của nhà hàng Đường Tống tốt rồi thì ông muốn dứt ra bay đi có phải không, đã quên trước đây lấy lòng tôi quỳ liếm tôi như nào rồi sao? Lần này không cho ông chút sắc mặt để nhìn lại thì ông không biết sự lợi hại của tôi!”

“Còn nữa chủ tịch Tống đó của các ông cũng không phải là thứ gì, bủn xỉn như shit, ông trở về nói với ông ta, nếu còn muốn mở nhà hàng Đường Tống ở Hán Thành thì đưa cho tôi ít cổ phần, nếu không quán của các ông ở Hán Thành, một ngày cũng đừng mơ mở cửa được!”

Hoàng Định Phát tức giận chỉ trích còn nhổ nước bọt, giống như bản thân trở thành chúa tể của thế giới này, có thể nắm giữ tính mạng của tất cả mọi người.

Hàn Lập Thành không nói lời nào nhìn Hoàng Định Phát, ánh mắt đó giống như nhìn một tên ngốc.

“Nhìn cái gì mà nhìn, không tin tôi có thể khiến nhà hàng Đường Tống của các ông đóng cửa sao? Sáng mai trên cửa của các ông sẽ bị bán giấy niêm phong!”

Hoàng Định Phát còn đang gầm rú, đã duy trì mười phút.

Đột nhiên, phía cửa vào, truyền đến một tiếng gầm trầm thấp!

“Khẩu khí thật lớn, Hoàng Định Phát ông tính là cái cọng hành gì!”

Chương 199: Xin lỗi như chó

“Ai dám nói chuyện với ông đây như thế!”

Khi Hoàng Định Phát đang cuồng nhiệt quở trách đối phương, nghe thấy đằng sau có người nói mình tính là cái cọng hành gì thì đều không có não mà bắt đầu quát.

Khi Hoàng Định Phát xoay người lại, muốn mắng người đó tới mức máu chó đầy đầu, Hoàng Định Phát lại toàn thân cứng đờ tại chỗ.

Người đàn ông trung niên tai to mặt lớn, mang theo vài phần uy nghiêm đứng ở trước mặt Hoàng Định Phát, ánh mắt giận dữ, nhìn đăm đăm vào Hoàng Định Phát.

“Được đó, tôi vẫn là lần đầu thấy ông có uy phong như này, tác oai tác quái quen rồi có phải không, đã quên mất ông có thân phận gì, có chức vị gì rồi? Chúng ta là người phục vụ của người dân! Không phải là kẻ lừa đảo trưng ra uy phong!”

Trên trán của Hoàng Định Phát tỏa mồ hôi hột, sợ hãi cúi gập người, trên mặt lộ ra vẻ nịnh nọt: “Hội trưởng Tôn ông sao lại tới rồi, bọn họ đã đánh con trai của tôi, cho nên lửa giận của tôi có hơi lớn, nói chuyện có chút không có não!”

Nhìn thấy hội trưởng Tôn tới, Hoàng Cảnh Sơn cảm thấy máu toàn thân đều lạnh đi, ánh mắt nhìn sang Lý Phàm đều trở nên không đúng lắm.

Hoàng Cảnh Sơn thật sự nghĩ không thông, Lý Phàm rốt cuộc là ai?

Không phải đều nói anh là phế vật ăn bám sao, thế nào lại tùy ý gọi một cuộc điện thoại thì khiến chủ tịch của nhà hàng Đường Tống quỳ rồi, rồi một cuộc gọi điện nữa thì gọi được tổng hội trưởng của Hiệp hội kinh doanh đồ ăn và đồ uống tới!

Cái này thật sự so với sự huyền bí của các nước Ả Rập còn huyền

bí hơn, so với câu chuyện kinh dị còn kinh dị hơn!

Tinh thần của Hoàng Cảnh Sơn đã mờ mịt, dần dần bóng dáng của Lý Phàm, ở trong mắt anh ta biến thành một kẻ giống như đại ma vương.

Hàn Lập Thành lặng lẽ giơ ngón cái với Lý Phàm, thấp giọng nói: "Cậu Lý thật là bản lĩnh thông thiên."

"Ha ha, chuyện nhỏ."

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Thấy thần sắc lạnh nhạt của Lý Phàm, Hàn Lập Thành càng cảm thấy Lý Phàm là cao nhân thâm tàng bất lộ, chỉ có cao nhân mới thản nhiên như thế, nếu đổi thành người bình thường có bản lĩnh này, sợ là sớm đã muốn thể hiện lên tận trời rồi.

Hội trưởng Tôn cười lạnh một tiếng, hằn học nói: "Ông tìm chết đừng liên lụy tới mọi người, bắt đầu từ bây giờ ông bị đình chỉ công tác rồi, hiệp hội sẽ thẩm tra tất cả công việc trước đó của ông."

Hoàng Định Phát cảm thấy choáng váng một trận, giống như có một tia sét đánh đang nổ ầm ầm trong đầu, bỗng chốc toàn thân mềm nhũn, trực tiếp ngồi xuống đất.

Những năm nay, Hoàng Định Phát ăn ngon mặc đẹp, tiêu xài hoang phí, không phải chỉ là vì ngồi ở vị trí quản lý của hiệp hội sao, nếu mất đi chức vụ này, sau này cuộc sống còn duy trì như nào được.

Điều quan trọng hơn chính là, đã ăn chặn nhiều cổ phần của công ty cung cấp dịch vụ ăn uống quy mô lớn như vậy, chuyện này nếu như để bọn họ biết mình bị đình chỉ công tác, sợ rằng sẽ gây chuyện!

Nghĩ đến chuyện có thể xảy ra, Hoàng Định Phát bỗng hoảng một trận, toàn thân đổ mồ hôi lạnh không ngừng, trong nháy mắt đã ướt đẫm quần áo trên người, cả người nhìn trông giống như vừa từ trong nước ngoi ra.

Hội trưởng Tôn đứng ở trước mặt Lý Phàm, mỉm cười giả lả nói: “Khiến cậu Lâm chịu ủy khuất rồi, cái tên Hoàng Định Phát này gần đây càng lúc càng ngông cuồng, chúng tôi đã thu thập được nhiều chứng cứ rồi, bây giờ đã sắp xếp người tiến hành thẩm tra xử lý đối với ông ta.”

Hoàng Cảnh Sơn cả người không còn sức ngồi bần thần trên ghế, cái này nếu như ba Hoàng Định Phát rớt đài rồi, bản thân sau này có cuộc sống dư dả nữa không.

Hoàng Định Phát cố chống người từ trên đất ngồi dậy, bò đến trước mặt Lý Phàm, giống như một con chó đi bằng bốn chân, ngửa đầu nhìn Lý Phàm.

“Cậu… cậu Lý, là tôi không biết cách dạy con, tôi bây giờ xử lý nó, bắt nó nhận tội với cậu, vẫn mong cậu bảo hội trưởng Tôn… bảo hội trưởng Tôn tha cho tôi, tôi không thể mất đi chức vụ này được, cả nhà chúng tôi già trẻ đều phải dựa vào tôi nuôi sống.”

Lý Phàm lạnh lùng cười, không có tiếp lời của Hoàng Định Phát.

Đôi mắt khẩn trương của Hoàng Định Phát đều đỏ lên rồi, ngoái đầu tức giận quát Hoàng Cảnh Sơn: “Nghiệp mày gây ra còn không mau qua nhận tội với cậu Lý! Qua đây quỳ xuống, không, bò tới, giống như chó bò tới! Vừa rồi cậu Lý nói chúng ta đang sủa, ba con chúng ta bây giờ chính là chó!”

Hoàng Cảnh Sơn thần sắc sững sờ nhìn ba, cơ thể ngồi ngây ra trên ghế, từ từ trượt xuống khỏi ghế.

Bịch.

Hoàng Cảnh Sơn quỳ trên đất, sau đó cúi người, biến thành tư thế bò bằng bốn chân.

“Lý, Lý Phàm, tôi sai rồi, tôi không nên khinh thường anh, không nên xem thường anh, anh trâu bò anh giỏi, Cố Họa Y với anh là một đôi đẹp hơn với tôi, tôi biết không sánh được với anh rồi, cầu xin anh tha cho nhà chúng tôi, tha cho chúng tôi đi.”

Hoàng Định Phát nói theo: “Cậu Lý, ba con chúng tôi đều biết sai rồi, cậu nói muốn chúng tôi nhận tội thế nào chúng tôi nhận tội thế đó, kêu chúng tôi giống như chó ở bên ngoài sủa cũng được, chỉ cầu xin cậu tha cho chúng tôi một con đường sống.”

Đám người Tần Dao nhìn nhau, đều cảm thấy mình thật sự là quá may mắn, có thể đi theo ông chủ giỏi như Lý Phàm.

Không nói cái khác, chỉ với phân lượng và hiệu quả của hai cuộc gọi của Lý Phàm, thì không phải là người bình thường có thể làm được.

Đừng nói người bình thường, cho dù là nhân vật có thực lực ở Hán Thành, cũng chưa chắc có thể làm được đẹp như vậy.

Eo của hội trưởng Tôn gập càng thấp hơn, lộ ra nụ cười lấy lòng nói: “Cậu Lý, cậu xem xử lý như nào.”

“Ông dẫn về xử lý theo trình tự đi, con ngựa hại cả đàn như này ông còn muốn thương tiếc.”

Lý Phàm hỏi ngược lại.

“Không dám không dám, tôi tuyệt đối sẽ không thương tiếc, nhất định xử lý nghiêm, tuyệt đối tra rõ tất cả vấn đề của ông ta.”

Hội trưởng Tôn xoay người gọi về phía cửa: “Tiểu Trương, Tiểu Triệu, hai người dẫn ba con bọn họ trở về, tất cả vấn đề tra rõ toàn bộ!”

Ba con Hoàng Định Phát và Hoàng Cảnh Sơn đều bị dọa ngất ra đất, nghĩ tới những chuyện đã làm trước đây, cuộc sống sau này sợ là phải trải qua cảnh khó khăn rồi.

Tiểu Trương và Tiểu Triệu đi vào lôi ba con Hoàng Định Phát, giống như lôi con chó chết, lôi hai ba con bọn họ đi ra.

Lý Phàm khoát tay với Tần Dao: “Thời gian không sớm rồi, mọi người đều trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vâng ông chủ, vậy chúng tôi đi trước.”

Tần Dao hiểu chuyện đứng dậy, dẫn các nhân viên của spa làm đẹp cùng rời đi.

Hàn Lập Thành cung kính nói: “Cậu Lý, sau này tôi cũng là lính dưới tay cậu rồi, kinh doanh của nhà hàng Đường Tống cậu có gì căn dặn, chúng tôi dựa theo căn dặn của cậu mà làm.”

Hội trưởng Tôn hơi sững ra, dò hỏi: “Cậu Lý đã đầu tư vào nhà hàng Đường Tống rồi sao?”

“Không, là quán ở Hán Thành của chúng tôi được chuyển giao cho cậu Lý rồi, sau này chúng tôi quy về cậu Lý quản lý.”

Hình tượng của Lý Phàm trong lòng hội trưởng Tôn càng cao hơn vài phần, có thể khiến người ta tặng nhà hàng có giá trị mấy trăm tỷ để lấy lòng, đó tuyệt đối là nhân vật trâu bò trong số người trâu bò.

“Hội hiệp đồ ăn và đồ uống của chúng tôi sẽ toàn lực ủng hộ kinh doanh của nhà hàng Đường Tống, mọi người có gì cần giúp đỡ thì liên lạc với tôi là được, cậu Lý đối với công việc của chúng tôi có bất kỳ ý kiến và kiến nghị gì cứ việc đưa ra, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng sửa đổi.”

“nhà hàng ông phụ trách kinh doanh, cố gắng làm việc, tôi sẽ không bạc đãi thủ hạ của mình.”

Khi Lý Phàm còn muốn nói nữa, một giọng nói quen thuộc từ phía cửa truyền vào.

“Lý Phàm anh sao lại ở đây? Bọn họ đây là đang làm cái gì?”

Lý Phàm ngoảnh đầu nhìn thì thấy bóng dáng quen thuộc của Cố Họa Y, ánh mắt mang theo sự nghi hoặc nhìn anh.

Chương 200: Mong nhớ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nghe thấy giọng nói của Cố Họa Y, Lý Phàm nhanh chóng ra dấu với Hàn Lập Thành và hội trưởng Tôn.

Hàn Lập Thành và hội trưởng Tôn đều là người thông minh, lập tức hiểu Lý Phàm đây là không muốn để người vừa tới biết chuyện vừa rồi.

Hai người cùng gật đầu với Lý Phàm, tỏ ý đã hiểu rồi.

“Đang nói chuyện phiếm với hai người bạn vừa mới quen, ông Hàn và ông Tôn đều làm về ngành ăn uống, anh thỉnh giáo bọn họ làm quán ăn lớn thì làm như nào.”

Cố Họa Y nhìn Hàn Lập Thành và hội trưởng Tôn, có hơi nghi hoặc trước cách ăn mặc của hai người.

“Tôi trước đây từng làm bếp trưởng hành chính, đồ đệ từng dẫn dắt bây giờ đều có thể tổ chức các bữa tiệc cao cấp của nhà nước, cậu theo tôi học tập, sau này chắc chắn cũng có thể trở thành đầu bếp giỏi.”

Hội trưởng Tôn mỉm cười nói.

Hàn Lập Thành cũng bày ra tư thế thái rau: “Trở về luyện tập trước kỹ năng dùng dao, dựa theo những gì chúng tôi nói với cậu, chỉ cần cậu chịu khổ được, tự mình mở nhà hàng tuyệt đối không thành vấn đề.”

Thấy hai người diễn tận tâm, Lý Phàm mỉm cười đứng dậy nói: “Cảm ơn hai vị đã nói cho tôi nhiều như vậy, chúng ta sau này rảnh thì nói chuyện.”

“Được, chúng tôi cũng nên đi rồi, lần sau lại nói.”

Hội trưởng Tôn và Hàn Lập Thành cùng rời khỏi, Cố Họa Y nhìn bóng lưng của hai người rồi nói: “Anh theo đầu bếp học nấu ăn, sau này là chuẩn bị mở nhà hàng sao?”

“Không có suy nghĩ đó, anh chỉ là suy muốn nâng cao trình độ nấu nướng, sau này nấu nhiều món ngon cho em.”

Cố Họa Y mỉm cười lườm Lý Phàm, sau đó nói: “Em và Lý tổng, Tiền tổng, Lâm tổng đã hẹn ăn cơm, phải gặp lão tổng của công ty y dược của tỉnh để đưa sản phẩm tới Tỉnh Thành, anh cùng em ra ngoài đợi bọn họ đi.”

“Được.”

Lý Phàm cùng Cố Họa Y đứng ở cửa nhà hàng Đường Tống, liên tiếp mấy chiếc Mercedes-Benz chạy tới, dừng ở cửa nhà hàng Đường Tống.

Cửa xe liên tiếp mở ra, Lý tổng, Lâm tổng, Tiền tổng liên tiếp từ trên xe bước xuống.

Tiền tổng dẫn đầu, vác cái bụng hơi phưỡn lên nhanh chóng đi tới, theo sự rung lắc của cái bụng, chiếc thắt lưng LV bản to dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng trở nên chói mắt.

Chiếc thắt lưng LV nạm kim cương, chính là món phụ kiện Tiền tổng đắc ý nhất, cảm thấy chiếc thắt lưng này đủ thể hiện giá trị của bản thân.

Lâm tổng và Lý tổng mặc bộ đồ của thương hiệu đình đám đi theo sau, ba người trên mặt mang theo nụ cười, như tắm gió xuân đi về phía Cố Họa Y.

Khi nhìn thấy Lý Phàm ở bên cạnh Cố Họa Y, sắc mặt của ba người đều lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt.

“Cố tổng đến thật sớm, làm phiền vị mỹ nữ cô đợi chúng tôi, thật

sự là khiến chúng tôi được sủng đâm ra lo sợ.”

“Tiền tổng khách sáo rồi, mọi người đều là đối tác với nhau, ai đợi ai đều như nhau.”

Cố Họa Y lịch sự nói.

Click để xem ảnh

Có điều nghĩ tới bữa tiệc thương vụ sắp diễn ra, Cố Họa Y cảm thấy chỉ có thể ủy khuất Lý Phàm một chút.

Cố Họa Y có lỗi nhìn sang Lý Phàm, Lý Phàm nhún nhún vai, cười nói: “Vậy tôi trở về trước.”

Nhìn bóng lưng cô đơn rời đi của Lý Phàm, trong lòng của Cố Họa Y có hơi đau.

Một chiếc xe Rolls Royce chạy tới thì dừng lại, Lý tổng đi tới mở cửa xe, nở nụ cười nịnh nọt nói: “Âu Dương tổng, ông từ từ xuống xe.”

“Từ cái gì mà từ, tôi đâu phải là người 70-80 tuổi, Cố tổng đâu? Sẽ không phải còn chưa tới chứ.”

Âu Dương tổng vừa xuống xe vừa hỏi.

Ánh mắt của Lý tổng lóe lên, trên mặt lộ ra vẻ ám muội: “Cố tổng đã tới sớm đợi ông rồi.”

Âu Dương tổng xuống xe, tuổi tác hơn 40, mặc bộ vest được cắt may thủ công, trên mặt mang theo nụ cười khẽ đi về phía Cố Họa Y.

“Cố tổng, lần tạm biệt trước tôi là rất mong nhớ.”

Âu Dương tổng chìa tay phải ra, chiếc đồng hồ Patek Philippe phiên bản giới hạn trên cổ tay đã làm chói mắt của ba người Tiền

tổng.

Đó chính là một chiếc đồng hồ giá trị mấy chục tỷ, phiên bản giới hạn chỉ sản xuất một trăm chiếc, được mệnh danh là chiếc đồng hồ có giá trị đầu tư tiềm năng nhất, có thể gọi là vương giả trong giới đồng hồ.

Chiếc đồng hồ này Âu Dương tổng bình thường sẽ không đeo, chỉ là vì ở trước mặt Cố Họa Y thể hiện thực lực, Âu Dương tổng mới đeo chiếc đồng hồ này ra ngoài.

Có điều Cố Họa Y không có chú ý tới chiếc đồng hồ đó, chìa tay bắt tay hờ như chuồn chuồn đạp nước với Âu Dương tổng: "Âu Dương tổng xin mời, phòng bao đã đặt rồi, dựa theo ý của ông, đặt phòng bao kín đáo yên tĩnh nhất."

"Được, được, vẫn là Cố tổng biết làm việc."

Âu Dương tổng vui vẻ tới mức miệng không khép được vào, cùng Cố Họa Y sánh vai đi vào nhà hàng Đường Tống, ba người Tiền tổng như cu li đi theo đằng sau.

Dưới bóng cây cách nhà hàng Đường Tống không xa, Lý Phàm lặng lẽ nhìn Cố Họa Y bọn họ đi vào nhà hàng, suy nghĩ một lát rồi cất bước đi vào.

Quản lý Vương nhìn thấy Lý Phàm đi rồi lại quay trở lại, cúi người nói: "Chào ông chủ."

"Mấy người vừa rồi đi vào kia, đã tới phòng bao nào?" Lý Phàm hỏi.

"Đến sảnh Hoa Đào, ở góc của lầu hai, là phòng bao khuất và yên tĩnh nhất, phòng bao bên cạnh vừa hay trống."

Quản lý Vương cũng là người có kiến thức tầm nhìn rộng, đoán được ý của Lý Phàm hỏi, là muốn đi theo nghe thử.

"Dẫn tôi qua đó." Lý Phàm nói.

“Được.”

Quản lý Vương lon ton dẫn Lý Phàm đi lên lầu, bê trà rót nước mời Lý Phàm ngồi xuống.

Lý Phàm khoát tay, quản lý Vương lui ra khỏi phòng bao, đóng cửa phòng bao lại.

…

Trong phòng bao sát vách đã bày lên rượu và các món ăn ngon, Âu Dương tổng và Tiền tổng ngồi ở hai bên trái phải Cố Họa Y, Lâm tổng và Lý tổng ngồi ở đối diện.

“Tiểu Cố, tôi tán thưởng cô gái có tính độc lập như cô, có năng lực, lại có thể can đảm, điều quan trọng nhất, vẻ ngoài lại đẹp như vậy, lần đầu tiên gặp cô tôi đã bị cô thu hút rồi, sau khi trở về nỗi mong nhớ đó khiến tôi đêm không ngủ được.”

Âu Dương tổng say sưa nói, tay phải nhấc lên muốn nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Cố Họa Y.

Cố Họa Y nhanh chóng rụt tay lại, lạnh mặt nói: “Âu Dương tổng, xin ông tự trọng.”

“Tự trọng? Tôi còn không đủ tự trọng sao? Vì cô tôi đã nhịn nhiều ngày như vậy rồi, biết cô muốn đầu tư thì tôi cho bọn họ đến đầu tư cho cô, biết cô muốn quảng bá sản phẩm thì tôi mang hợp đồng đến gặp cô, những điều này đã đủ nặng rồi.”

Âu Dương tổng có hơi tức giận nói, cảm thấy Cố Họa Y người phụ nữ này không cho mình mặt mũi.

“Cũng chính là vì mỹ nhân như cô, tôi mới chịu bỏ ra cái giá lớn như vậy, đổi thành người khác, nhiều nhất chỉ dăm trăm triệu bao một tháng mà thôi, cô xem sự thật lòng của tôi đối với cô, đó là thứ trời đất mặt trăng mặt trời tiền bạc hợp đồng đều có thể làm chứng.”

Âu Dương tổng đưa tay sờ vào mặt của Cố Họa Y, Cố Họa Y tránh

ra sau nói: “Xin lỗi Âu Dương tổng, ông uống nhiều rồi, tôi ra ngoài thanh toán.”

Chương 201: Chuẩn bị sẵn quan tài!

Chỗ ngồi của Âu Dương tổng và Tiền tổng vừa hay kẹp Cố Họa Y lại, chỉ cần hai người không nhường vị trí ra, Cố Họa Y căn bản không đi được.

Nhìn thấy Cố Họa Y không phối hợp, còn muốn rời khỏi, Âu Dương tổng tức giận vỗ bàn.

“Cố Họa Y! Cô đừng có mà cho mặt mũi mà không cần, giá mà tôi cho cô đã không thấp rồi, mặc kệ cô có bằng lòng hay không, hôm nay ông đây đều phải ngủ với cô rồi!”

Tiền tổng cười nói: “Cố tổng, cô đừng phũ bỏ ý tốt của Âu Dương tổng, Âu Dương tổng đối với cô là rất để tâm, thằng chồng vô dụng đó của cô có gì tốt, cô đi theo Âu Dương tổng sau này được ăn sung mặc sướng, cho dù đi tham dự tuần lễ thời trang ở nước ngoài chơi bời đều là chuyện dễ như trở bàn tay.”

“Cô nghĩ xem sau này, ăn uống có người khác hầu hạ, muốn đi đâu chơi thì tới đó chơi, ăn mặc đều là toàn là thứ tốt nhất trên thế giới, đó là cuộc sống của biết bao cô gái mong ước, ngôi sao đều muốn trải qua cuộc sống như vậy.”

“Còn phải là ngôi sao tuyến đầu mới có thể trải qua cuộc sống đó, không lâu trước tiểu hoa lưu lượng cực hot đó đã khóc nóc muốn nhận Âu Dương tổng làm ba nuôi, nhưng Âu Dương tổng luôn nhớ nhung cô, căn bản không có để tâm tới tiểu hoa lưu lượng kia, đối với cô là luôn thâm tình.”

Đám người Tiền tổng đều đang nói vào, Cố Họa Y lại càng nghe càng tức giận.

“Đừng mơ, các người tránh ra cho tôi, tôi không bàn nữa, không hợp tác nữa!”

Cố Họa Y tức giận quát.

“Fuck, nói chuyện tử tế với cô thì không thông có phải không, người phụ nữ mà Âu Dương tổng nhìn trúng, còn chưa có ai thoát được, hôm nay cô ở lại từ từ bồi Âu Dương tổng đi.”

Tiền tổng trừng mắt với Cố Họa Y, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng sẽ đi giúp Âu Dương tổng đè Cố Họa Y lại.

Âu Dương tổng mặt mày âm trầm, bình tĩnh nói: “Họa Y, cô phải nghĩ kỹ, cô hôm nay không ngoan ngoãn nghe lời tôi, tất cả hợp đồng đều bỏ hết, bao gồm cả chuyện đầu tư, tâm huyết trước đó của cô đều sẽ uổng công, kế hoạch mở rộng của cô sẽ hoàn toàn phải từ bỏ rồi.”

Cố Họa Y lắc đầu, kiên định nói: “Không, tôi sẽ không hợp tác với các ông, tránh ra, tôi muốn đi, tôi muốn về nhà!”

Lúc này Cố Họa Y vô cùng muốn rời khỏi, nhìn mấy ngụy quân tử bề ngoài đường hoàng này thì cảm thấy rất buồn nôn.

“Xem ra cô là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy chúng tôi chỉ đành không khách khí với cô rồi, lão Lý lão Lâm lại đây, chúng ta giúp Âu Dương tổng giữ Cố tổng lại, ha ha ha.”

Lý tổng và Lâm tổng đều đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười dâm dục.

Rầm!

Cửa của phòng bao bị đạp ra, Lý Phàm sải bước đi vào.

“Fuck! Tên phế vật này còn chưa đi!”

Lâm tổng và Lý tổng đều ngây ra tại chỗ, thấy Lý Phàm mặt mày tức giận thì đều không dám tiếp tục đi tới trước nữa.

Tiền tổng trừng mắt với Lý Phàm, đứng dậy khinh thường nói: “Phế vật ăn bám, cậu theo tới là muốn làm cái gì? Âu Dương tổng nhìn trúng vợ của cậu rồi, cậu ngoan ngoãn nhìn Âu Dương tổng làm việc, đương nhiên, cậu cũng có thể xoay mông đi, sau này cậu sẽ không… Á!”

Lý Phàm quăng một cái tát vào mặt của Tiền tổng, đánh cho Tiền tổng lảo đảo, đầu rúi vào nồi canh trên bàn.

Canh nóng có nhiệt độ không thấp, gò má của Tiền tổng bỏng rát đau đớn vô cùng, cả người run rẩy ngã ra đất, còn kéo theo mấy đĩa đồ ăn đập vào người ông ta, khiến cả người nhếch nhác không thôi.

Cố Họa Y nhìn thấy Lý Phàm tới, lao vào trong lòng của Lý Phàm: "Ông xã, bọn họ bắt nạt em."

Âu Dương tổng nhìn thấy chuyện tốt bị phá đám rồi, tức giận đều dựng ngược: "Cậu chính là tên chồng phế vật đó của Cố Họa Y sao? Cậu buông Cố Họa Y ra, ngày mai ly hôn với cô ta, tôi cho cậu một khoản tiền đủ sống tới già, nếu không, cậu đợi bị chặt đứt tay chân đi."

Lý Phàm quét một vòng qua đám người Âu Dương tổng, cười lạnh nói: "Tôi nhớ các ông rồi, trở về chuẩn bị sẵn quan tài, chuẩn bị xuống mồ đi."

"Fuck! Kêu tôi chuẩn bị quan tài, thật là gan chó thật lớn! Âu Dương Trung Thành tôi trước nay chưa từng sợ ai, người đợi xuống mồ là cậu."

Lý Phàm ôm Cố Họa Y rời khỏi phòng bao, không có để tâm đến tiếng gầm gào của Âu Dương Trung Thành.

Tiền tổng rên rỉ từ trên đất bò dậy, bộ đồ của thương hiệu lớn dính đều dầu mỡ: "Sức của thằng oắt này thật lớn, nửa bên mặt này của tôi đau vô cùng."

Âu Dương Trung Thành đen xì mặt, lạnh giọng nói: "Đóng cửa, phế vật này bắt buộc phải đối phó rồi, mặt mũi của Âu Dương Trung Thành tôi, không phải là thứ phế vật như cậu ta có thể quét sạch được."

Người lăn lộn đến địa vị đẳng cấp như Âu Dương Trung Thành, thứ để ý nhất chính là mặt mũi.

Hôm nay mặc kệ là Lý Phàm hay Cố Họa Y, đều đã khiến mặt mũi của Âu Dương Trung Thành mất hết, đây là điều Âu Dương Trung Thành không thể chịu đựng được.

“Âu Dương tổng, vẫn là phải ra tay từ nhà họ Cố, phong sát nhà họ Cố, sau đó Cố Họa Y còn không phải là để mặt ông nắm bóp, nói không chừng có thể khiến tên phế vật đó hậu hạ ông đó.”

“Phải, sản phẩm của nhà họ Cố cũng có tiềm năng, chúng ta phong sát nhà họ Cố khiến bọn họ nửa sống nửa chết, sau đó ông như chúa cứu thế ra tay cứu vớt bọn họ, người của nhà họ Cố chắc chắn trực tiếp đem Cố Họa Y đưa tới giường của ông.”

Lý tổng và Lâm tổng bày ra kế hoạch, Âu Dương Trung Thành mỉm cười chỉ chỉ vào hai người.

“Hai người ấy, cách này không tồi, vậy thì nhanh chóng thực hiện, tôi muốn khiến Lý Phàm thấy tôi ngủ với Cố Họa Y như nào, đến lúc đó khiến cậu ta nếm trải mùi vị của ngọn cỏ đứng ngược gió.”

“Âu Dương tổng thật là lợi hại, đến lúc đó Cố Họa Y và Lý Phàm sợ là sẽ vô cùng hối hận, ha ha ha.”

…

Lý Phàm và Cố Họa Y về tới đến nhà.

Cố Thiệu Huy ngồi trên sô pha đọc báo liếc nhìn Lý Phàm, cúi thấp đầu tiếp tục đọc báo.

Vương Cẩn Mai bất mãn trừng mắt với Lý Phàm: “Lý Phàm, cậu cả ngày nay đã chạy đi đâu hả, trong nhà đều không có cơm ăn rồi! Nói cho tôi, cậu chạy đi đâu hả, sẽ không phải là ra ngoài đàn đúm chứ!”

“Không có ra ngoài đàn đúm, chỉ là đã quen mấy đầu bếp, học nấu món ăn gia đình cùng bọn họ, sau này sẽ nấu cho Họa Y và ba mẹ nhiều món hợp khẩu vị.”

Lý Phàm trả lời.

Tâm trạng của Cố Họa Y không tốt, cũng không có tâm tư bảo vệ Lý Phàm, cúi đầu đi về phòng.

Vương Cẩn Mai nghi hoặc liếc nhìn Cố Họa Y, vỗ bàn quát: "Lý Phàm! Cậu có phải là chọc con gái của tôi không vui rồi không! Tên phế vật này cậu cái gì cũng không biết làm, Họa Y kiếm tiền nuôi gia đình vất vả như vậy, cậu đều không biết dỗ nó vui vẻ, còn khiến nó tức giận, cậu nói cậu xứng với Họa Y sao!"

"Không phải, con không có chọc Họa Y tức giận."

Lý Phàm có cảm giác hơi khó phân bua, lúc này nói cái gì sợ là Vương Cẩn Mai đều sẽ không tin.

Lý Phàm có lòng trốn về phòng, có điều thấy điệu bộ này của Vương Cẩn Mai, sợ là trốn về phòng cũng sẽ theo vào để gây khó dễ.

"Cậu không có? Không có Họa Y có thể không vui sao, hai người lại cùng nhau trở về, chắc chắn là cậu chọc Họa Y không vui rồi, có phải là cậu đòi tiền Họa Y rồi không! Cái đồ rác rưởi vô dụng này cậu không biết tự đi kiếm tiền à!"

"Phế vật, rác rưởi, cậu nói cậu sống còn có ý nghĩa gì nữa! Tôi nếu như là cậu sớm đã đập đầu chết rồi, căn bản sẽ không sống ở trên đời này, cậu sống thêm một giây, chính là phạm tội đối với thế giới này!"

Vương Cẩn Mai không ngừng quát tháo chỉ trích mắng chửi.

Cố Thiệu Huy để tờ báo xuống, bất mãn liếc nhìn Lý Phàm: "Ngây ra đó làm cái gì, còn không đi dỗ Họa Y."

Chương 202: Bỏ đá xuống giếng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Họa Y rầu rĩ không vui ngồi trong phòng, trong đầu nhớ lại chuyện trong phòng bao.

Từ chối Âu Dương Trung Thành, Cố Họa Y không hối hận.

Nhưng nghĩ đến Âu Dương Trung Thành có thể sẽ làm ra chuyện trả thù, trong lòng Cố Họa Y lại có hơi sợ.

Công ty y dược của Âu Dương Trung Thành là có năng lực rất lớn, nếu thật sự muốn đối phó với nhà họ Cố, có thể nói từng phút thì có thể bóp chết nhà họ Cố.

Càng đừng nói Tiền tổng bọn họ cũng là chân sai vặt của Âu Dương Trung Thành, bọn họ những đầu sỏ này giúp Âu Dương Trung Thành quyền lực ngút trời, đủ để nghiền nát nhà họ Cố đến mức không còn lại gì.

Lý Phàm đi vào phòng, đi tới đằng sau Cố Họa Y, hai tay nhẹ nhàng để trên vai của Cố Họa Y, kéo Cố Họa Y vào trong lòng.

Cảm giác ỷ dựa khiến Cố Họa Y trần ngập cảm giác ấm áp, có điều cảm giác ấm áp này rất nhanh thì bị sự rầu rĩ trong lòng đánh tan.

“Lo lắng cái gì.”

Lý Phàm khẽ hỏi, đưa ngón tay vuốt phẳng lông mày đang nhíu lại của Cố Họa Y.

Cố Họa Y nhắm mắt lại buồn rầu nói: “Đương nhiên lo lắng chuyện kinh doanh, Âu Dương Trung Thành ở trong giới y dược trong tỉnh có ảnh hưởng rất lớn, chỉ cần ông ta mở lời, sản phẩm

của chúng ta có thể không có ai dùng rồi.”

“Hơn nữa còn có Tiền tổng bọn họ vẽ đường cho hươu chạy, tâm tư của ba người bọn họ đều rất hiểm, liên thủ với Âu Dương Trung Thành, em cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Cố Họa Y càng nói càng lo lắng, cứ cảm thấy chuyện không hay sắp xảy ra, có lẽ ngày mai thức dậy thì sẽ nhận được tin tức không tốt.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, mọi thứ đều có Anh, mọi vấn đề giao cho anh giải quyết, đối phó với người xấu anh rất chuyên nghiệp.”

Lý Phàm rất tự tin nói.

Cố Họa Y bị Lý Phàm chọc cười, hờn dỗi nói: “Em sao không biết anh còn biết đối phó người xấu vậy.”

“Em sao có thể không biết chứ, trước đó nguyên liệu bên phía nhà máy, là anh đã đối phó không ít với người xấu, em không phải đều đã quên rồi chứ.”

Nhớ tới chuyện nguyên liệu của nhà máy, mắt Cố Họa Y cười thành hình trăng lưỡi liềm, tạm thời đem sự rầu rĩ trong lòng đè xuống.

…

Sáng sớm, Cố Họa Y bị điện thoại đánh thức, sau khi nghe máy nói vài câu, Cố Họa Y vội vàng tắm rửa thay quần áo.

Ra khỏi phòng, Cố Họa Y trực tiếp ra khỏi cửa nhà, Lý Phàm cầm bữa sáng vừa mới làm xong, rúi vào trong tay của Cố Họa Y.

“Đừng hoảng, mang theo bữa sáng ăn trên đường, có phải là công ty xảy ra chuyện rồi không?”

Lý Phàm hỏi.

Cố Họa Y miễn cưỡng mỉm cười: “Không sao, có chuyện khẩn cấp

phải đi xử lý mà thôi, em đi đây.”

Nhìn bóng lưng vội vàng rời khỏi của Cố Họa Y, khóe miệng của Lý Phàm khẽ cong lên, thấp giọng nói: “Những thứ không biết sống chết này.”

Lời của Lý Phàm, Cố Họa Y đã đi xa tự nhiên không có nghe thấy.

Khởi động xe, Cố Họa Y đạp chân ga, chiếc xe gầm rú lao ra ngoài.

Cả đoạn đường vội vàng chạy tới công ty, Cố Họa Y đều chưa kịp thở thì đi vào thẳng phòng họp.

Trong phòng họp ngồi kín nhân vật chủ chốt của nhà họ Cố, Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, Cố Tuấn Hào, Cố Bội Sam đều mang vẻ mặt âm trầm nhìn Cố Họa Y vừa đi vào.

Trong lòng Cố Họa Y kêu lộp bộp, đi đến vị trí của mình ngồi xuống, ánh mắt thắc mắc nhìn mọi người.

Cố Tuấn Hào cười lạnh, vung tay đập mấy văn kiện đến trước mặt Cố Họa Y.

“Đều là chuyện tốt cô làm! Cô rốt cuộc có biết bàn chuyện kinh doanh không, không biết thương lượng cô nói sớm đi, nhìn xem kết cục cô đắc tội với Âu Dương tổng, chỗ tôi không dễ gì bàn bạc được mấy đơn hàng đều bay cả rồi, đều hối hận hủy hợp tác!”

Cố Bội Sam thích thú nhìn Cố Họa Y, trong lòng tràn ngập cảm xúc vui sướng khi thấy người ta gặp họa.

“Họa Y, cô nói cô sao lại không nắm chặt cơ hội vậy chứ, Âu Dương tổng là nhân vật cự đầu của giới y dược trong tỉnh, cô đang yên đang lành lại đắc tội với Âu Dương tổng, đã liên lụy cả chúng tôi gặp xui xẻo theo, những cái này cô cũng xem thử đi, khách hàng cũ của nhà chúng ta cũng đều hủy đơn rồi.”

Lại là mấy phần văn kiện bị đập lên bàn, ánh mắt khiêu khích của Cố Bội Sam nhìn Cố Họa Y đang ngây ngẩn.

Cố Thiệu Phong bĩu môi, ngón tay gõ trên bàn, ho khẽ hai tiếng rồi nói: “Không chỉ là những hợp đồng này, chuyện chúng ta gom quỹ để mở rộng sản xuất, chú và bên đơn vị tín dụng đều nói chuyện ổn rồi, tối qua tổng giám đốc của bên đơn vị tín dụng đột nhiên gọi điện cho tôi nói, chuyện vay vốn miễn bàn, cũng là chỉ thị của Âu Dương tổng.”

“Mấy đối tác hợp tác chiến lược đã xác định hết, tối qua nhận được điện thoại của Âu Dương tổng, cùng lúc bày tỏ sẽ không hợp tác với chúng ta, mọi kế hoạch phát triển của nhà họ Cố chúng ta đều vì cháu đã đắc tội với Âu Dương tổng mà dừng lại hết! Tất cả đối tác hợp tác đều vứt bỏ chúng ta rồi!”

Click để xem ảnh

Cố Thiệu Dũng đanh giọng quát hỏi!

Tinh thần của Cố Họa Y có hơi mờ mịt, nhìn người thân ở trước mặt, khóe môi mấp máy hai cái, không biết nên nói như nào.

Nói không phải là lỗi của mình sao?

Chắc không có ai muốn nghe, cái bọn họ muốn đều là lợi ích, một khi lợi ích của bọn họ bị thiệt hại, sẽ không quan tâm lỗi ở trên người ai.

Nói bản thân có thể giải quyết?

Cố Họa Y không có tự tin này.

Chỉ một buổi tối thì có thể khuấy đảo tình hình, khiến phần lớn đối tác hợp tác đều quay lưng với nhà họ Cố, Cố Họa Y cảm thấy mình chắc chắn không có năng lực thay đổi thái độ của Âu Dương Trung Thành, trừ phi… thỏa mãn điều kiện ngủ cùng Âu Dương Trung Thành.

Nhưng Cố Họa Y không muốn làm ấm ức bản thân, không muốn bán đứng chính mình, càng không muốn làm những chuyện không

biết liêm sỉ đó.

Nhìn thấy Cố Họa Y không nói chuyện, Cố Bội Sam châm chọc nói: "Cô nói xem cô sao lại đắc tội với Âu Dương tổng? Có phải là hôm qua từ chối tiếp đón rồi không, mới khiến Âu Dương tổng thẹn quá hóa giận rồi, cô thật sự tưởng tất cả đàn ông đều thèm cô chắc."

"Hay là cô cho rằng cô là dát vàng đính kim cương, cho nên ra giá trên trời, khiến Âu Dương tổng nổi giận? Cô chắc sẽ không cảm thấy mình là tiên nữ xuống trần, chức nữ, thất tiên nữ trong truyền thuyết, cuối cùng đều là gả cho tên nghèn hèn vô dụng, cô ngược lại khá giống bọn họ."

Cố Bội Sam càng nói càng khó nghe, trên mặt đều là vẻ châm chọc và nụ cười bỏ đá xuống giếng.

Gương mặt xinh đẹp của Cố Họa Y tức đến trắng bệch, hai tay siết chặt góc áo của mình, nói: "Cô có ý gì, bây giờ nên nghĩ xem sao giải quyết vấn đề."

"Ha ha, giải quyết vấn đề, đương nhiên là phải giải quyết vấn đề, nhưng vấn đề không phải là do cô gây ra sao, tự nhiên phải là cô tới giải quyết vấn đề, đừng nói cô chỉ biết gây họa, căn bản không biết giải quyết."

Cố Bội Sam cảm thấy vô cùng thoải mái, cơ hội có thể thống khoái sỉ nhục Cố Họa Y như này không nhiều.

Nhất là gần đây Cố Họa Y trong kinh doanh xuân phong đắc ý, càng khiến Cố Bội Sam chỉ có hận ghen ghét, hận không thể trực tiếp hắt một chậu nước bẩn lên người Cố Họa Y.

"Tôi sẽ nghĩ cách giải quyết."

Cố Họa Y kiên định nói.

Chương 203: Bức ép, uy hiếp

“Nghĩ cách? Cháu có thể nghĩ ra cách gì! Bây giờ thời gian chính là tiền, thời gian chính là tính mạng! Đợi cháu nghĩ ra cách, sợ là doanh nghiệp của nhà chúng ta đều phá sản đóng cửa cả vạn lần rồi!”

Cố Thiệu Dũng vỗ bàn tức giận quát.

Cố Họa Y cúi gằm mặt xuống, lúc này quả thật không có cách hay, có lẽ… có lẽ thật sự phá sản đóng cửa cả vạn lần rồi, Cố Họa Y đều chưa nghĩ ra cách gì cả.

Đây chính là một cuộc chèn ép khi thực lực không cân xứng, nhà họ Cố trực tiếp bị Âu Dương Trung Thành giẫm đạp dưới chân, ngay cả một chút sức phản kháng đều không có, cái có thể làm chính là đợi chết.

“Còn nghĩ cách gì nữa, cách tốt nhất bây giờ chính là tìm Âu Dương tổng xin tha, cô bình thường nhìn trông là người thông minh có thể làm như vậy, sao lúc này lại hồ đồ như thế chứ, gỡ chuông phải tìm người buộc chuông.”

Cố Tuấn Hào có hơi nói kháy, khi nói đến từ ‘ có thể làm’, cố tình nhấn mạnh ngữ khí.

Cố Thiệu Phong lạnh giọng nói: “Họa Y, cháu gọi điện cho Âu Dương tổng, nhận lỗi cầu tình với Âu Dương tổng, hỏi xem chuyện này làm sao mới có thể xoay chuyển.”

“Cái này…”

Cố Họa Y có hơi do dự, gọi điện cho Âu Dương tổng phải nói gì, nếu Âu Dương tổng đưa ra yêu cầu không hợp lý đó, nên từ chối thế nào?

“Cô không có gan gọi sao? Thật buồn cười, cô nếu không dám gọi vậy chúng tôi làm thay, Tuấn Hào anh gọi điện cho Âu Dương tổng

đi.”

Cố Bội Sam nói xong thì nháy mắt với Cố Tuấn Hào.

Cố Tuấn Hào rút điện thoại ra ấn gọi cho Âu Dương Trung Thành, rất nhanh điện thoại đã được kết nối, Cố Tuấn Hào mở loa ngoài.

“Chào Âu Dương tổng, tôi là Tiểu Cố, Cố Tuấn Hào.”

“Ha ha, người của nhà họ Cố à, tôi tặng món quà cho các cậu thích chứ.”

Âu Dương Trung Thành cười sảng khoái nói.

Người của nhà họ Cố sáng sớm đã gọi điện tới, vậy chắc chắn là cúi đầu nhận sai, nghĩ đến diện mạo mỹ miều của Cố Họa Y, máu trong người Âu Dương Trung Thành đều nóng lên.

“Quà ông tặng đã dọa chết chúng tôi rồi, chúng tôi biết hôm qua Họa Y làm sai chuyện rồi, có điều em ấy cũng là dưới tình huống khẩn trương nên mới hơi phản ứng quá độ, vẫn mong Âu Dương tổng cho chúng tôi một cơ hội.”

Cố Tuấn Hào nhìn Cố Họa Y uất ức, khóe mắt vụt qua tia sắc bén, như là nói.

“Cơ hội ấy à, không phải là không thể cho, có điều Cố Họa Y phải chân thành xin lỗi lĩnh ngộ mới được, nếu làm không được, nhà họ Cố các cậu đợi phá sản đi.”

Âu Dương Trung Thành nói rất thản nhiên, giống như bóp chết nhà họ Cố như bóp chết con kiến mà thôi.

Cố Tuấn Hào liếc mắt nhìn Cố Họa Y, trong lòng thầm thở phào, thiết nghĩ chỉ cần Âu Dương Trung Thành có thể cho cơ hội này, đến lúc đó đưa Cố Họa Y tới nhận lỗi là được rồi, còn muốn nhận lỗi thế nào, vậy thì không do Cố Họa Y rồi.

“Không thành vấn đề, buổi tối chúng tôi ở Hải Yến Lâu đãi tiệc nhận lỗi với Âu Dương tổng, Họa Y nhất định sẽ sâu sắc phản tỉnh

bản thân, ngộ ra phải chân thành xin lỗi Âu Dương tổng."

Cố Tuấn Hào nói rất trơn tru, ngược lại không phải là mình xin lỗi, chỉ cần đem Cố Họa Y bán ra là được rồi.

Âu Dương Trung Thành cười đắc ý: "Được, cho các cậu mặt mũi, tối nay tử tế nhận lỗi với tôi, tôi muốn nhìn thấy thành ý của Cố Họa Y."

"Tuyệt đối có thành ý, vô cùng có thành ý, ông yên tâm."

Cố Tuấn Hào vừa nói xong, trong điện thoại phát ra tiếng tút tút cúp máy.

Cất điện thoại đi, Cố Tuấn Hào nhìn chằm chằm Cố Họa Y nói: "Nghe thấy rồi chứ, Âu Dương tổng là người rộng lượng, cho cô một cơ hội hối lỗi, cô bắt buộc phải nắm chặt."

Cố Họa Y đâu thể không biết Âu Dương Trung Thành muốn làm cái gì chứ, chuyện tối qua ở trong phòng bao chặn cô còn lù lù trước mắt.

"Tôi không đi, tôi không có làm sai, dựa vào đâu phải đi xin lỗi nhận tội với ông ta!"

Cố Họa Y tức giận nói.

"Ha ha, đã vào lúc này rồi cháu còn làm mình làm mẩy cái gì, Âu Dương tổng tùy tiện mở miệng chúng ta liền xong đời, bây giờ cho cháu cơ hội nhận lỗi, đó đã là sự ban ơn của Âu Dương tổng rồi, cháu còn ở đây nói không phải là lỗi của cháu, đây là chuyện luận đúng sai sao!"

"Họa Y, bác cả biết cháu trong lòng uất ức, nhưng bây giờ không phải là chuyện của một người, mà là chuyện của cả nhà họ Cố chúng ta, nếu chuyện của cá nhân cháu, kệ cháu muốn làm thế nào cũng được, nhưng chuyện liên quan tới an nguy của nhà họ Cố thì không thể mặc cháu tùy hứng được."

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đều lên tiếng, đem sự việc đẩy

lên độ cao liên quan đến sinh tử tồn vong của nhà họ Cố, từ góc độ của gia tộc ép Cố Họa Y.

Cố Họa Y tức đến thở gấp, muốn phản bác lại, nhưng đối diện với quan điểm đạo đức về sự tồn vong của gia tộc cao hơn một chút, Cố Họa Y lại không biết nên phản bác như nào.

Cố Tuấn Hào hút thuốc, thái độ khinh thường nói: "Đây không phải là chuyện của bản thân cô, chúng tôi cũng không để tâm đúng sai của cô, bữa tiệc tạ lỗi hôm nay, cô phải đi, không đi cũng phải đi, không do cô được."

"Cô nếu như cứng đầu không đi, chúng tôi chỉ có thể trói cô đưa đi, tóm lại không thể giương mắt cô đem gia tộc đều kéo vào hố lửa được, Cố Họa Y cô phải rõ ràng, nếu trói cô đi, nói không chừng sẽ cho cô uống thuốc ngủ gì đó, đến lúc đó nơi đưa cô đi thì không biết là đâu rồi."

Giọng nói của Cố Bội Sam quỷ dị nói, mỗi một từ nói ra đều kích thích thần kinh của Cố Họa Y.

Nếu thật sự là bị ép uống thuốc ngủ, vậy chắc chắn nơi tới sẽ không phải là bữa tiệc tạ lỗi rồi, nhất định sẽ bị bọn họ đưa lên giường của Âu Dương Trung Thành!

Cảm giác không rét mà run lan tỏa khắp người Cố Họa Y, cơ thể quyến rũ của Cố Họa Y run lên, có hơi hoảng sợ nhìn bốn người Cố Thiệu Dũng, giống như bọn họ biến thành ác ma ăn thịt người, bất cứ lúc nào cũng sẽ ăn tươi nuốt sống mình.

"Các người… các người thật sự muốn ép tôi như vậy."

Cố Họa Y giọng run run hỏi.

"Không phải là mọi người muốn ép cháu, mà là bản thân cháu gây ra họa, phải tự mình đi gánh lấy, lẽ nào cháu còn muốn thấy gia tộc vì cháu mà bị hủy hoại sao? Đó là sản nghiệp mà người nhà họ Cố chúng ta vất vả gây dựng lên!"

Cố Thiệu Dũng cao giọng nói.

Cố Họa Y trầm mặc rồi, nhắm chặt hai mắt, trong mắt từ khóe mắt chảy ra nước mắt.

Cố Thiệu Phong gõ mạnh vào bàn hai cái: “Họa Y, phải có tinh thần hy sinh vì gia tộc, thế hệ các chú năm đó vì sự phát triển của nhà họ Cố, đã hy sinh không ít, đến thế hệ của các cháu, cũng nên vì sự phát triển của gia tộc mà hy sinh một chút rồi.”

“Ha ha, là phải hy sinh, chúng tôi muốn hy sinh cũng không có cơ hội, chỉ có thể dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Họa Y cô hy sinh rồi.”

Cố Bội Sam thích thú cười nói.

Cố Tuấn Hào thuận miệng nói: “Cô cũng không có gì hy sinh cả, không phải chỉ là nhận sai với Âu Dương tổng, nói vài câu mềm mỏng, cùng uống rượu hát hò gì đó thôi sao, khi cô bàn nghiệp vụ không phải cũng thường gặp phải những yêu cầu này của khách hàng, buông thả chút thì sao nào!”

Cố Họa Y cười thê lương, biết mình phản kháng như nào đi nữa cũng không có tác dụng.

Tiệc tạ lỗi là bắt buộc phải đi rồi, nếu không những người họ hàng này người đầu tiên sẽ không bỏ qua chính là bản thân.

“Các người không cần nói nữa…”

Cố Thiệu Dũng trừng mắt, mặc kệ Cố Họa Y chưa nói xong, vỗ bàn quát: “Cố Họa Y! Đây là cơ hội cuối cùng của nhà họ Cố, cháu phải nghĩ cho kỹ!”

“Cháu đi nhận lỗi.”

Cố Họa Y sau khi suy nghĩ, khó nhọc nói, toàn thân đều mềm nhũn rồi, có một loại cảm giác bán linh hồn của mình đi.

Chương 204: Ai cũng không đi được

Đêm khuya.

Trong phòng bao của Hải Yến Lâu.

Cố Họa Y cúi gằm mặt ngồi ở trong góc, Âu Dương Trung Thành ở đối diện trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

Nghĩ tối nay có thể đè trên thân bông hồng có gai này, yêu cầu cô bất cứ điều gì, Âu Dương Trung Thành đã bắt đầu trở nên phấn khích.

Cố Thiệu Dũng cầm một chai rượu Mao Đài mở ra, cung kính rót rượu cho đám người Âu Dương Trung Thần, Tiền tổng, Lâm tổng, tư thái đó thật sự là vô cùng cung kính.

“Âu Dương tổng, con bé Họa Y này có khi quá thẳng, hôm qua sau khi chọc ông không vui, trở về cũng có chút hối hận, vừa nghe thấy ông cho nó cơ hội nhận lỗi…”

Âu Dương Trung Thành liếc nhìn Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Dũng bỗng im miệng, lời trong miệng đều không dám nói tiếp nữa.

Cố Thiệu Phong thấy bầu không khí có hơi trầm, vội cầm ly rượu lên nói: “Âu Dương tổng, chúng tôi là trưởng bối của Họa Y, cũng có trách nhiệm không thể đùn đẩy, chúng tôi nâng ly nhận lỗi trước.

“Ông tính là cái thá gì, ông cảm thấy ông có tư cách nhận lỗi với tôi sao.”

Âu Dương tổng lạnh mặt nói.

Cố Thiệu Phong mặt mày ngại ngùng, cười gượng nói: “Không có, tôi tự nhiên không có tư cách nhận lỗi với ông rồi, tôi bây giờ bảo Họa Y đến nhận lỗi với ông.”

Để ly rượu xuống, Cố Thiệu Phong hằn học lườm Cố Họa Y.

Cố Bội Sam ở dưới bàn dùng chân đá Cố Họa Y, bất mãn nói: “Làm cái gì hả, còn có chút mắt nhìn nào không, mau đi kính rượu nhận lỗi với Âu Dương tổng.”

Trong lòng Cố Họa Y đắng chát, do dự một lát, miễn cưỡng cầm ly rượu trước mặt lên, đứng dậy.

“Âu Dương tổng, hôm qua… hôm qua là tôi sai rồi, tôi cạn ly rượu nhận lỗi này với ông.”

Âu Dương tổng liếc nhìn Tiền tổng, Tiền tổng lập tức mở miệng nói: “Cố tổng, thái độ nhận lỗi này của cô là không được, cầm ly rượu nhỏ như vậy, sao có thể thể hiện thành ý chứ, đổi ly lớn nhận lỗi mới được.”

Cố Tuấn Hào lập tức lấy chiếc ly thủy tinh trên bàn để ở trước mặt Cố Họa Y, sau đó cầm chai Mao Đài rót đầy chiếc ly thủy tinh.

Một ly đó rót đầy là 50 ml, người bình thường uống 50 ml rượu trắng đều phải chia thành mấy ngụm mới uống hết.

“Như này mới đúng, ly lớn mới có thể thể hiện thành ý, hợp đồng trước đó bàn với Âu Dương tổng, trên bàn thì phải uống hết chai rượu trắng mới có thể bàn, có điều Âu Dương tổng cũng là người thương hoa tiếc ngọc, cô dùng 50 ml kính rượu nhận lỗi đã là Âu Dương tổng khoan hồng độ lượng rồi.”

Tiền tổng cười híp mắt nói.

Lâm tổng cũng cười theo: “Có điều nhận lỗi cũng không thể cách bàn được, Cố tổng có phải là nên đi tới vài bước, đến bên cạnh Âu Dương tổng kính rượu nhận lỗi, với cả, quy tắc cũ đều là tự phạt ba ly, Cố tổng cũng phải tuân thủ.”

Sắc mặt của Cố Họa Y trở nên tái nhợt, một hơi uống hết ba ly, vậy sợ là không cần mấy phút thì đầu óc quay cuồng rồi.

“Họa Y, cô còn ngây ra đó làm gì, còn không mau qua kính rượu

nhận tội, chỉ là uống ba ly rượu mà thôi, đã là Âu Dương tổng đại nhân đại lượng rồi."

Cố Tuấn Hào hàm hồ nói.

Cố Bội Sam đưa tay đẩy eo của Cố Họa Y, đẩy Cố Họa Y đi về phía Âu Dương Trung Thành.

Ánh mắt của Âu Dương Trung Thành nóng bỏng nhìn chằm chằm Cố Họa Y, vốn dĩ sắc mặt lạnh nhạt, bỗng lộ ra nụ cười dịu dàng.

"Họa Y à, cô nhìn cô xem, hôm qua nếu ngoan ngoãn, đâu có chuyện của ngày hôm nay, có điều người trẻ tuổi đều manh động, tôi hiểu, hôm nay cô chắc sẽ không xúc động nữa đâu nhỉ?"

Ý tứ trong lời Âu Dương Trung Thành đã không thể rõ ràng hơn được nữa, chỉ cần không phải đồ ngốc, đều có thể nghe hiểu Âu Dương Trung Thành muốn làm cái gì.

"Âu Dương tổng, tôi cạn trước, sau khi tự phạt ba ly, hy vọng ông có thể nương tay."

Giọng nói của Cố Họa Y khô khốc nói.

"Hửm?"

Âu Dương Trung Thành phá ra một âm mũi dài, sắc mặt trở nên có hơi âm trầm, đối với câu trả lời của Cố Họa Y rất bất mãn.

"Cố Họa Y, cô đây là có ý gì, là tôi nói không rõ, hay là cô không nghe hiểu?"

Âu Dương Trung Thành đè nén lửa giận nói.

"Cố tổng, Âu Dương tổng của chúng tôi đã đặt phòng rồi, hôm nay cô không cần trở về, hầu hạ tốt cho Âu Dương tổng cái gì cũng dễ nói, đừng nói những đơn hàng đó của các cô, sau này có Âu Dương tổng chiếu cố, trong hai ba năm thành tích của nhà họ Cố lên một tầm cao mới đều là chuyện rất dễ dàng." Tiền tổng giúp đỡ vào.

Cố Họa Y cười thê lương, để ly rượu cầm trong tay lên bàn.

Đây là đang thể hiện rõ thái độ của mình, Cố Họa Y không đáp ứng điều kiện của Âu Dương Trung Thành, căn bản không có từng nghĩ đến chuyện ở lại qua đêm.

Nhìn thấy Cố Họa Y để ly rượu xuống, Âu Dương Trung Thành cười lạnh hai tiếng, ánh mắt nhìn sang đám người Cố Thiệu Dũng.

Đám người Cố Thiệu Dũng như rơi vào hố băng, cảm thấy máu toàn thật đều lạnh toát, đều muốn cùng đi trói Cố Họa Y lại, trực tiếp đưa lên giường của Âu Dương Trung Thành.

“Họa Y! Chú ý thái độ của cháu, cháu sao lại nói chuyện với Âu Dương tổng như thế, cầm ly rượu lên, Âu Dương tổng bảo cháu làm cái gì thì cháu làm cái đó!”

Cố Thiệu Dũng tức giận quát.

Cố Tuấn Hào nheo mắt, cười lạnh nói: “Yêu cầu của Âu Dương tổng lại đâu có quá đáng, có thể hầu hạ Âu Dương tổng, đó là chuyện là bao nhiêu người mong ước, cô sao lại nghĩ không thông suốt như thế chứ.”

“Cô trước đây vì để lấy được hợp đồng không phải đã bồi ngủ rồi sao, sao giờ còn giả bộ thánh khiết gì nữa, đã làm một lần thì có lần thứ hai, đừng ở đây diễn nữa, chúng tôi đều biết cô từng làm chuyện gì.”

Cố Bội Sam khinh bỉ nói.

Cố Thiệu Phong đứng dậy, đi đến bên cạnh Cố Họa Y khuyên bảo: “Họa Y, lần trước cháu đã hy sinh vì gia tộc, mọi người đều nhìn thấy, trong lòng rất cảm kích cháu, lần này Âu Dương tổng nhìn trúng cháu đó là cũng là phúc phận, cháu tiếp tục hy sinh, ngủ cùng ai không phải là ngủ cùng chứ.”

“Chú! Các người!”

Cố Họa Y tức đến cả người run rẩy, không ngờ những họ hàng này

vậy mà ngược lại đổi trắng thay đen bôi nhọ cô, hơn nữa còn ở đây bịa ra tin đồn thất thiệt!

“Tôi trước giờ đều chưa từng làm chuyện bồi ngủ! Các người ai thích bồi ngủ thì đi mà làm! Chuyện này tôi không liên quan, tôi không nhận lỗi, tôi không có sai!”

Cố Họa Y thét xong thì xoay người đi, Cố Thiệu Phong kéo lại thì túm vào khoảng không, gương mắt nhìn Cố Họa Y xông về phía cửa phòng bao.

Đám người Cố Thiệu Dũng cũng đều sững ra, bị Cố Họa Y nháo cho mà ngây ngẩn cả người, nghĩ đến lửa giận của Âu Dương Trung Thành sau khi Cố Họa Y đi, đó tuyệt đối là muốn thiêu chết tất cả mọi người của nhà họ Cố!

Âu Dương Trung Thành cười âm hiểm, không hề có biểu cảm gì mà nhìn bóng lưng của Cố Họa Y.

“Thật là đanh đá, có điều tôi thích thuần phục người có tính khí như này, chơi mà cam chịu thì quá không thú vị rồi.”

Âu Dương Trung Thành nhàn nhã nói, giống như nhất định không lo lắng Cố Họa Y chạy mất.

“Âu Dương tổng ông thật là lợi hại, sớm đã dự liệu tới một bước này, Cố Họa Y cô ta cho dù là Tôn Ngộ Không, đều không thoát khỏi lòng bàn tay của phật tổ Như Lai ông.”

Tiền tổng nịnh nọt nói.

“Ha ha ha.”

Âu Dương Trung Thành cười đắc ý hai tiếng, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng bao.

Cố Họa Y đã kéo mở cửa phòng bao ra, cái nhìn thấy là một đám vệ sĩ thân hình vạm vỡ.

“Cô Cố mời quay lại, không có mệnh lệnh của Âu Dương tổng, ai

cũng không thể rời khỏi phòng bao.”

Chương 205: Chết đến nơi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Ha ha ha.”

Âu Dương Trung Thành đắc ý bật cười: “Muốn đi, cô cảm thấy dễ dàng như vậy thì có thể đi rồi sao? Mặt mũi của Âu Dương Trung Thành tôi, không phải là thứ cô có thể vo tròn!”

Vệ sĩ đóng cửa phòng bao lại, Cố Họa Y bất lực xoay người lại.

Cố Bội Sam hoàn hồn lại, sải bước đi đến bên cạnh Cố Họa Y, đẩy Cố Họa Y đến trước mặt Âu Dương Trung Thành.

“Tiện tỳ này, Âu Dương tổng cho cô mặt mũi rồi! Vừa rồi còn dám ném mặt mũi của Âu Dương tổng đi, cô xem cô là ai chứ, mau nhận lỗi với Âu Dương tổng!”

Cố Bội Sam gay gắt nói.

Thần sắc của Cố Họa Y tê dại, đối với mọi hành vi của người nhà họ Cố đã chết tâm rồi.

Lâm tổng đã mở một chai rượu Mao Đài trên bàn ra, cả chai để ở trước mặt Cố Họa Y.

Click để xem ảnh

Tiền tổng đưa tay muốn chạm vào gương mặt của Cố Họa Y, muốn bóp miệng của Cố Họa Y, đổ rượu Mao Đài vào.

Cố Họa Y hoảng hốt lùi lại hai bước, ánh mắt cầu cứu nhìn sang

đám người Cố Thiệu Dũng.

Đám người Cố Thiệu Dũng đều mắt ngơ tai điếc, cũng đều biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, rất biết ý đứng dậy.

“Âu Dương tổng, Họa Y ở lại chỗ này tiếp ông, ông tùy ý xử lý nó, chúng tôi xin cáo từ trước, không quấy rầy nhã hứng của Âu Dương tổng nữa.”

Cố Thiệu Dũng lộ ra nụ cười lấy lòng.

Âu Dương Trung Thành gật đầu: “Vẫn tính là hiểu chuyện thức thời, cút hết đi.”

“Vâng, chúng tôi bây giờ cút, Họa Y cháu cố gắng phục vụ tốt cho Âu Dương tổng, nếu còn khiến Âu Dương tổng tức giận thì cháu đợi bị đánh gãy chân đi.”

Cố Thiệu Dũng đe dọa Cố Họa Y một câu, mang theo đám người Cố Thiệu Phong rời đi.

Cố Tuấn Hào và Cố Bội Sam, đều dùng ánh mắt vui sướng khi thấy người ta gặp họa, trong lòng đã đang nghĩ sau khi trở về làm sao bịa tin về Cố Họa Y rồi.

Rầm!

Cửa phòng bao bỗng nhiên bị đạp ra, một tên vệ sĩ thân hình vạm vỡ ngã vào, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết rất lớn.

Sự thay đổi đột ngột đã khiến mọi người trong phòng bao sửng sốt, tất cả mọi người cùng nhìn ra phía ngoài phòng bao.

Bên ngoài phòng bao mấy vệ sĩ đang vây quanh một người đang đánh nhau, chỉ sau vài cú, những tên vệ sĩ đó bị đánh ngã nằm ra đất.

Sau khi nhìn rõ người đánh ngã tất cả vệ sĩ là ai, Cố Họa Y hai tay siết chặt, kích động đến mức cả người đều run rẩy, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Lúc này, Lý Phàm sải bước đi vào phòng bao, ở trong mắt Cố Họa Y giống như chàng kỵ sĩ đánh bại con rồng gian ác, đi tới giải cứu công chúa.

Âu Dương Trung Thành tức đến nỗi phổi sắp nổ tung, chuyện tốt hôm qua chính là bị Lý Phàm phá hỏng, hôm nay vậy mà vẫn là tên đáng chết này đến phá hỏng chuyện tốt của mình!

Gò má của Tiền tổng giật giật một trận, cảnh tượng bị Lý Phàm tát cho một cái vùi trong nồi canh còn lù lù trước mắt, thấy những vệ sĩ nằm bò trên đất, Tiền tổng lại có hơi sợ hãi rụt cổ lại.

Đám người Cố Thiệu Dũng đều sững ra tại chỗ, lúc này đi cũng không đúng không đi cũng không phải, hoàn toàn bị sự xuất hiện bất ngờ của Lý Phàm làm cho kinh động rồi.

Đây là tình huống gì thế?

Tên phế vật Lý Phàm này sao lại ở đây, hơn nữa còn có thể đánh như vậy?

“Lý Phàm! Cậu sao lại tới đây, nơi này không phải là nơi tên vô dụng như cậu có thể tới!”

Cố Tuấn Hào bùng lên cơn giận nói.

Lý Phàm không thèm để ý tới tiếng quát tức giận của Cố Tuấn Hào, đi thẳng đến bên cạnh Cố Họa Y, thấp giọng nói: “Anh không có đến muộn chứ.”

Cố Họa Y kích động đến mức đã không thể nói thành lời, chỉ có thể lắc mạnh đầu, hai tay ôm chặt lấy Lý Phàm.

Lý Phàm nhẹ nhàng vuốt lưng của Cố Họa Y, giúp Cố Họa Y bình ổn lại cảm xúc kích động.

Âu Dương Trung Thành tức giận đập bàn: “Tên khốn này sao lại tới đây! Nhà họ Cố các người cố ý gây chuyện có phải không!”

“Không, không phải, Âu Dương tổng ông bớt giận, tên vô dụng này sao lại tới đây chúng tôi cũng không biết, chúng tôi bây giờ, bây giờ đưa cậu ta đi.”

Cố Thiệu Dũng sợ hãi trả lời.

Khi thấy mọi thứ sắp xong xuôi rồi, sự xuất hiện bất ngờ của Lý Phàm, khiến tất cả mọi người đều không kịp trở tay, nhất là đám người Cố Thiệu Dũng, đã hận chết Lý Phàm rồi.

Lý Phàm nheo mắt nhìn Âu Dương Trung Thành, thấp giọng nói với Cố Họa Y: “Em buông tay ra trước, xem tôi trả thù cho em, ngoan ngoãn đợi.”

“Ừm.”

Lúc này Lý Phàm đã thành xương sống của Cố Họa Y, không có bất cứ suy nghĩ đắn đo nào, Cố Họa Y buông tay ra.

Lý Phàm vô cùng lạnh lùng, sải bước đi về phía Âu Dương Trung Thành.

Âu Dương Trung Thành bỗng hoảng trong lòng, đây là người có thể đánh ngã mấy vệ sĩ tinh nhuệ, thật sự muốn động thủ, Âu Dương Trung Thành cảm thấy mười người như ông ta đều không đủ cho Lý Phàm đánh.

“Cậu muốn làm cái gì! Tôi là Âu Dương Trung Thành! Tôi có thể khiến nhà họ Cố các cậu đóng cửa ngay trong vài phút, tên nghèo kiết xác như cậu không muốn sau này mang theo vợ con uống gió tây bắc thì ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu xin tha cho tôi!”

Âu Dương Trung Thành cao giọng quát, muốn hăm dọa Lý Phàm, khiến Lý Phàm biết khó mà lui.

Nhưng những điều này đối với Lý Phàm mà nói đều không phải là vấn đề, chỉ cần Lý Phàm gọi một cuộc điện thoại, vài phút thì có thể khiến Âu Dương Trung Thành quỳ xuống.

Có điều lúc này cái Lý Phàm muốn chỉ là trút giận, hung hăng đánh

cho Âu Dương Trung Thành một trận để trút giận cho Cố Họa Y.

“Hôm qua đã cảnh cáo ông rồi, xem ra ông không tin lời cảnh cáo của tôi.”

“Tin cái rắm! Tên vô dụng nghèo kiết xác ăn bám như cậu cũng dám uy hiếp tôi! Âu Dương Trung Thành tôi không phải là dễ dọa, cậu… cậu đừng qua đây, cản cậu ta lại cho tôi!”

Thấy ánh lửa bùng ra trong mắt Lý Phàm, cảm xúc của Âu Dương Trung Thành trong nháy mắt bị sự sợ hãi che phủ, hoảng loạn rúc đằng sau ba người Tiền tổng, đem ba người Tiền tổng làm lá chắn.

Tiền tổng, Lâm tổng, Lý tổng tuy vô cùng lo lắng, nhưng lúc này cũng chỉ có thể cứng đầu đứng ở đó, che chắn giúp cho Âu Dương Trung Thành.

“Cậu muốn làm cái gì! Tôi cảnh cáo cậu đánh người là phạm pháp, cậu nếu như đánh chúng tôi, chúng tôi mời luật sư nổi tiếng nhất kiện cậu, tuyệt đối kiện cho cậu nửa đời sau đều phải ngồi tù!”

“Bụp.”

Lý Phàm tung ra một đấm, nặng nề đấm vào mũi của Tiền tổng.

Âm thanh rắc rắc truyền ra!

Mũi của Tiền tổng lõm cả vào, xương sống mũi bị Lý Phàm đấm gãy.

Máu tươi thì trong mũi trào ra, Tiền tổng cảm thấy trước mắt tối sầm, trực tiếp ngã ra sau.

Lý tổng và Lâm tổng hoảng nỗi muốn đái ra quần, căng thẳng lùi ra sau.

Lý Phàm cười lạnh lắc lắc nắm đấm, liên tiếp hai quyền đấm vào mặt của Lý tổng và Lâm tổng, đánh cho hai người rơi vào hôn mê.

Âu Dương Trung Thành run rẩy co trong góc tường, không ngừng

chắp tay cầu xin Lý Phàm.

Lý Phàm giơ nắm đấm lên: “Đến ông rồi!”

Chương 206: Thiên vương lão tử đều phải chết

Âu Dương Trung Thành hai tay ôm đầu nằm bò trên đất, trong lòng vô cùng hối hận, cả sự việc ông ta đoán được khúc đầu, nhưng không có đoán được kết quả.

Lúc này đối diện với nắm đấm của Lý Phàm, hai chân của Âu Dương Trung Thành không khống chế được mà run rẩy, ánh mắt tràn ngập sự van xin nhìn Lý Phàm.

“Người anh em, tôi sai rồi, tôi biết những gì tôi làm có hơi quá đáng, cậu nói một con số, tôi đền cho cậu có được không!”

“Ông cảm thấy tiền có thể bù đắp được sao?”

Lý Phàm cười lạnh lắc lắc nắm đấm, hai cú đấm như vũ bão rơi xuống, đấm cho Âu Dương Trung Thành rú lên.

Bộ phận mà Lý Phàm đánh vào đều là đặc biệt lựa chọn, chỗ sau khi bị đánh sẽ gây ra đau đớn kịch liệt.

Cảm giác đau đớn khiến Âu Dương Trung Thành ngất đi, nhưng rất nhanh Âu Dương Trung Thành lại bị cảm giác đau đớn mãnh liệt đó kích thích tỉnh lại.

Vài lần ngất đi rồi tỉnh lại như thế, Âu Dương Trung Thành đã bị đánh cho toàn thân lã ra, giống như đống bùn nhão nằm trên đất.

Còn vết xanh tím trên người trên mặt càng là thảm không lỡ nhìn, nhìn trông như một con búp bê rách đã cũ vậy.

Đám người Cố Thiệu Dũng ngây ngốc cả nửa ngày, khi Lý Phàm xoay người đi về phía Cố Họa Y, đám người Cố Thiệu Dũng mới hoàn hồn.

Hoảng hốt xông về phía Âu Dương Trung Thành, đám người Cố Thiệu Dũng khi thấy tình trạng thê thảm của Âu Dương Trung

Thành, tim gan phèo phổi đều kịch liệt run rẩy, huyết áp toàn thân dâng lên, giống như muốn trào máu từ đỉnh đầu.

“Đây… đây cũng quá thảm rồi, Lý Phàm cậu ra tay cũng quá ác rồi, sao có thể đánh Âu Dương tổng như này hả, đây là Âu Dương tổng, nhân vật nổi tiếng của giới y dược trong tỉnh!”

Cố Thiệu Dũng hai tay run rẩy nói.

“Các người còn có mặt mũi mà nói, trước đó tên này đưa ra những yêu cầu phi lý đó, các người đều đã làm như nào? Các người còn có mặt mũi không hả? Các người có xem Họa Y là người của nhà họ Cố không! các người chính là kẻ đồng lõa, giúp kẻ bỉ ổi làm chuyện thất nhân thất đức”

Lý Phàm tức giận gắn lên “Cậu còn dám dạy dỗ chúng tôi, nếu không phải là chuyện tự Cố Họa Y gây ra, chúng tôi sẽ dùng cách như này sao! Bây giờ sự việc bị cậu làm cho càng tệ hơn, nhà họ Cố chúng tôi đều phải gánh chịu lửa giận của Âu Dương tổng!”

Cố Thiệu Phong giậm chân gào lên.

Lúc này trong lòng đám người Cố Thiệu Dũng đến ý nghĩ muốn chết cũng có, nếu như chết rồi ngược lại coi như xong, sống thì phải đối diện với sự giận dữ của Âu Dương Trung Thành, nói không chừng Âu Dương Trung Thành sẽ dùng một trăm cách từ từ hành hạ chết bọn họ.

“Các người còn có lý lẽ không thế, đừng hở tí là nhà họ Cố như thế này như thế nọ, Họa Y vì nhà họ Cố của các người đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, nhưng các người đối với cô ấy như nào? Nếu không có sự cố gắng của Họa Y, nhà họ Cố các người sớm đã phá sản đóng cửa rồi!”

Lý Phàm tức giận gắn lên.

Cố Tuấn Hào nghe mà nổi giận, chỉ vào mũi của Lý Phàm nói: “Phế vật cậu quá phí lời rồi, nhà họ Cố chúng tôi có đóng cửa hay không không phải là cậu nói thì tính, mà là Âu Dương tổng nói thì tính! Tên rác rưởi như cậu đã đắc tội với Âu Dương tổng, còn không

mau chóng quỳ xuống xin lỗi Âu Dương tổng!”

“Phải bắt tên vô dụng này và Cố Họa Y cùng đi xin lỗi, hai người cái đồ chuyên gây họa, thật sự chính là hại chết người khác, nếu Âu Dương tổng không tha thứ cho hai người, hai người cùng nhau đi chết đi!”

Cố Bội Sam hét cái giọng chói tai nói.

Bốp!

Lý Phàm quăng một cái tát vào mặt của Cố Bội Sam, Cố Bội Sam bị đánh đến lảo đảo, lập tức ngã phịch lên người Âu Dương Trung Thành.

“Xịt! Cô…

Âu Dương Trung Thành đau đớn đến mức con ngươi mắt trợn lên, lân nữa ngất đi.

Mặt mày Cố Bội Sam bị dọa sợ đến tái nhợt, tưởng cú ngã này của mình đã ngồi chết Âu Dương Trung Thành rồi.

“Ông ta không chết được, đến các người rồi” Lý Phàm lắc lắc cổ tay, một loạt tiếng bụp bụp vang lên.

Đám người Cố Thiệu Dũng đều bị Lý Phàm tát cho nổ đom đóm mắt sao bay đầy trời, tên vô dụng trước đây bị tất cả mọi người đều xem thường, hiện nay vậy mà vả mặt bọn họ, điều này khiến đám người Cố Thiệu Dũng đều nổi giận.

Có điều nổi giận thì nổi giận, đám người Cố Thiệu Dũng đều chỉ ôm mặt hắn học nhìn Lý Phàm, căn bản không dám tranh chấp với Lý Phàm.

“Lý Phàm, cậu quá đáng rồi, cậu đánh tôi cũng thôi đi, đánh ba tôi và chú ba là hỗn láo!”

Gố Tuấn Hào trợn mắt nói.

Bốp!

Lý Phàm không nói chuyện, lật tay lại cho Cố Tuấn Hào một cái tát nữa.

“Fuck! Cậu tưởng tôi là bùn nhão à! Cậu tưởng tôi không dám đánh trả có phải không!”

Cố Tuấn Hào tức giận gào lên một tiếng, lắc lắc năm đấm lao tới.

“Không biết sống chết”

Lý Phàm giễu cợt nhìn Cố Tuấn Hào xông tới, nhấc chân đá vào bụng của Cố Tuấn Hào.

Rầm!

Cố Tuấn Hào bay ngược ra sao, đập mạnh vào tường, bức tường bị va đập đến rung lên Khóe môi của Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong giật giật, cúi đầu không dám nhìn Lý Phàm, dáng vẻ rất cam chịu.

Cố Bội Sam đem mình rúc vào góc tường, nếu có khả năng, Cố Bội Sam đều muốn kéo Âu Dương Trung Thành chắn trước người của mình rồi “Lý Phàm… cậu bình tĩnh bình tĩnh, không phải người làm chú bác như chúng tôi không thương Họa Y, thật sự là chúng tôi cũng là bị ép đến bất lực rồi, Âu Dương tổng đã mở lời rồi, rất nhiều nhà hợp tác đều dừng hợp đồng, chúng tôi cũng là dưới tình thế bất lực mới đưa ra hạ sách này”

Cố Thiệu Phong yếu ớt giải thích một câu, đảo mắt lén quan sát biểu cảm của Lý Phàm, nhìn thấy Lý Phàm không có bất cứ biểu hiện gì, do dự một lát, dẫn lòng tiếp tục nói.

“Cậu khả năng không biết năng lực của Âu Dương tổng, đó là nhân vật lớn của giới y dược của Tỉnh Thành, bản lĩnh thông thiên, cậu hôm nay đã đánh ông ta, về sau nhà chúng ta chắc chắn phải chịu ảnh hưởng rất lớn, cậu nói chuyện này chúng tôi có thể làm sao, nhà họ Cố nhiều người như vậy không thể đều vì chuyện này mà đi uống gió tây bắc”

“Với cả cậu cũng là người của nhà họ Cố, vợ của cậu, con của cậu, ba mẹ vợ của cậu không phải đều là dựa vào nhà họ Cố mà sống sao, nếu công ty của nhà chúng ta phá sản đóng cửa, sau này nhà các cậu sẽ không được sống tốt”

Cố Thiệu Phong càng nói càng trơn tru, cảm thấy lời lẽ này của mình là vô cùng hợp tình hợp lý, nói không chừng có thể thuyết phục Lý Phàm.

Cố Thiệu Dũng thấy Lý Phàm cũng không có ý động thủ tiếp nữa, cảm thấy Lý Phàm có lẽ là kiểu ăn mềm không ăn cứng, vì thế cũng khuyên theo.

“Hai người phải nghĩ tới Xuyến Xuyến, Xuyến Xuyến chữa trị còn phải cần chỉ phí lớn như vậy, nếu nhà họ Cố chúng tôi phá sản rồi, bệnh của Xuyến Xuyến phải làm sao, chỉ phí thuốc men đắt như vậy, không phải là tùy tiện thì có thể có”

“Họa Y cháu cũng phải suy nghĩ cho kỹ, phá sản đóng cửa đối với chúng ta ai cũng không có chỗ tốt, không phải chúng ta muốn cưỡng ép cháu như thế, thật sự là người ở dưới mái nhà người ta không thể không cúi đầu, có khi chính là phải nhận mệnh”

Cố Họa Y trầm mặc, trong lòng vô cùng phức tạp, sau khi suy nghĩ rất lâu, Cố Họa Y rầu rĩ thở dài.

Kéo tay của Lý Phàm, Cố Họa Y thấp giọng nói: “Em có hơi mệt rồi, chúng ta về nhà đi”

“Được, anh nói thêm vài câu với bọn họ đã, chờ một chút.”

Lý Phàm đi về phía Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong, nhấc chân đá mạnh hai người, đá hai người năm cùng với Cố Tuấn Hào.

Lý Phàm chỉ vào mọi người nằm trên đất, vô cùng lạnh lùng nói: “Hôm nay các người có một người tính một người tất cả nghe cho kỹ, ai nếu như còn dám đánh chủ ý vào vợ của tôi, cho dù là thiên vương lão gia đều phải chết!”

Chương 207: Tất cả mọi chuyện, tôi sẽ xử lý

Trong nhà.

Cố Họa Y ngồi trên sô pha không ngừng lau nước mắt, nói rõ ràng chuyện đã xảy ra.

“Âu Dương tổng bắt ép con cũng không nói rồi, đó đều là chuyện của người ngoài, nhưng cách làm của bác cả và chú ba bọn họ, con thật sự là không thể chấp nhận được, bọn họ xem con thành cái gì”

Sắc mặt của Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai trở nên vô cùng âm trầm, trong mắt đều có ánh lửa giận dữ lao động.

Ba mẹ chỉ cần là người bình thường, nghe thấy con gái của mình gặp phải chuyện như vậy, lửa giận đều xông thẳng lên đầu.

“Nhà anh cả và em ba lần này quá đáng quá rồi! Sao có thể làm chuyện lợi cho địch hại cho mình chứ! Thật sự quá ức hiếp người rồi!”

Vương Cẩn Mai tức giận vỗ bàn.

“Là có hơi quá đáng rồi, bắt buộc phải bắt nhà anh cả và nhà em ba xin lỗi nhận sai mới được, sự việc không thể để vậy được”

Cố Thiệu Huy đã đưa ra quyết định, bất luận như nào cũng phải tìm Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong nói rõ đầu đuôi, đòi lại công đạo.

Lý Phàm xoa dịu cảm xúc của Cố Họa Y, không có nói gì nhiều, chuyện nội bộ gia đình, vẫn là để Cố Thiệu Huy làm chủ đi.

“Chúng ta trực tiếp tìm nhà anh cả và nhà em ba sợ là không có tác dụng, tôi thấy trực tiếp tìm ông cụ, lúc này chỉ có ông cụ ra mặt mới có thể khiến nhà anh cả và nhà em ba cúi đầu” Vương Cẩn

Mai suy tư rồi nói.

Cố Thiệu Huy gật đầu, lúc này tất nhiên phải đi tìm ông cụ, nếu không căn bản không đòi lại công đạo được.

“Đi gặp ông cụ, chúng ta bây giờ đi”

Cố Thiệu Huy vỗ bàn, Lý Phàm đỡ Cố Họa Y đứng dậy, theo vợ chồng Cố Thiệu Huy đi ra khỏi nhà.

Bốn người đi tới chỗ ở của ông cụ Cố, vừa bước vào cửa, đột nhiên phát hiện đám người Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong đều có mặt.

Ông cụ Cố mặt mày đăm đăm ngồi trên sô pha, mí mắt hơi trợn lên, có chút giận dữ nhìn Cố Thiệu Huy đứng ở trước mặt.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra nụ cười âm hiểm.

Cố Tuấn Hào ôm mặt, hän học lườm Lý Phàm, mà Cố Bội Sam hận tới mức hai tay siết chặt thành nắm đấm, giống như muốn lao tới đánh Lý Phàm.

Cố Thiệu Huy nhìn quanh một vòng, trong lòng kêu lộp bộp một tiếng, cảm thấy bầu không khí có hơi không đúng, sợ là đã bị nhà anh cả và nhà em ba kẻ ác cáo trạng trước rồi.

“Ba”

Cố Thiệu Huy yếu ớt nhìn ông cụ Cố, khí thế lập tức yếu đi.

“Hừ, con dẫn cả nhà đến đây làm gì, là để xem nhà họ Cố đã phá sản hay chưa phải không! Con gái của con không nghe lời cũng thôi đi, tên con rể phế vật đó của con ngược lại càng lúc càng có bản lĩnh rồi, ngay cả Âu Dương tổng cũng dám đánh”

Ông cụ Cố hai mắt bỗng trợn tròn, tuổi tác tuy đã lớn nhưng vẻ uy nghiêm vẫn còn, chỉ là cái trợn mắt đó thì dọa Cố Thiệu Huy đến run rẩy.

Cố Thiệu Dũng kỳ quái nói: “Bên phía Âu Dương tổng đưa ra điều kiện hợp tác hậu hĩnh, Họa Y nhà em ngược lại thì giỏi rồi, một chút cũng không cho Âu Dương tổng mặt mũi, Âu Dương tổng chỉ là kêu nó uống vài ly, lại đâu có đưa ra yêu cầu gì quá đáng”. đam mỹ hài

“Điều đáng giận nhất chính là Họa Y còn gọi thằng chồng phế vật đó của nó tới làm càn, đem Âu Dương tổng và Tiền tổng bọn họ đều đánh cho một trận, mấy người chúng em tới cản, cũng đều bị tên vô dụng Lý Phàm đó đánh cho, bệnh án chẩn đoán của chúng tôi đều ở đây”

Cố Thiệu Phong đập sấp bệnh án bên bàn, ánh mắt hẳn học nhìn cả nhà Cố Thiệu Huy.

Ông cụ Cố tức đến há miệng thở gấp, ngón tay run run chỉ vào Cố Thiệu Huy quát: “Xem thử con gái ngoan con rể tốt của con đi, đã làm ra chuyện gì rồi! Âu Dương Trung Thành có thân phận địa vị gì, các người đều dám đắc tội!”

“Ba, ba nghe con giải thích, không phải là như những gì bọn họ nói, là Âu Dương tổng yêu cầu Họa Y bồi ngủ, Họa Y không bằng lòng mới xảy ra mâu thuẫn, bọn họ đều nói chuyện giúp Âu Dương tổng, muốn bắt Họa Y đi bồi ngủ!”

Cố Thiệu Huy vội giải thích, chỉ là lúc này, Cố Thiệu Huy cảm thấy lời giải thích của mình không có tí sức thuyết phục nào.

“Em đừng nói bừa, cái gì mà bắt Họa Y bồi ngủ, Họa Y đều là người có chồng có con rồi, Âu Dương tổng sao có thể nhìn trúng, cô gái trẻ đẹp bám theo Âu Dương tổng muốn dùng quy tắc ngầm có rất nhiều, còn có cả ngôi sao người mẫu nổi tiếng, người ta căn bản không nhìn trúng Họa Y nhà em đâu”

Cố Thiệu Dũng lập tức phản bác tức giận nói.

Ông cụ Cố hừ lạnh một tiếng, nghiêm nghị nói: “Con nghe đi, Thiệu Dũng nói có lý, Họa Y đều đã là người có chồng có con rồi, Âu Dương tổng sao có thể đưa ra yêu cầu như thế, đàn ông ai mà

không hiểu đàn ông, đều là thích người trẻ”

Cố Thiệu Huy đứng ngẩn ra, không biết nên phân bua như nào.

“Con đều không biết phản tỉnh, không biết dạy dỗ tử tế con gái con rể của con, chạy đến chỗ ba là muốn vu tội có phải không! Đừng tưởng ba già hồ đồ rồi, ba vẫn là phân biệt rõ ràng!”

“Họa Y, ông bình thường chiều cháu đó là thích cháu, nhưng ra bên ngoài, không phải là ai cũng chiều cháu! Làm kinh doanh chính là phải hạ thấp điệu bộ, ông năm đó vì kéo mối làm ăn, còn uống rượu với người ta đến mức xuất huyết dạ dày, uống chút rượu cháu đã không vui lòng, thật là phản rồi!”

Ánh mắt của ông cụ Cố di chuyển tới người của Lý Phàm, trong ánh mắt tràn ngập sự chán ghét.

“Tên vô dụng này cậu là cái thăng phá hoại nhất, dám hai lần đối với Âu Dương tổng không khách khí, cậu lấy đâu ra cái gan chó lớn như vậy! Cậu biết hậu quả khi làm như vậy không! Nhà họ Cố chúng tôi phải vì cậu mà lâm vào kiếp nạn khó thoát!”

Ông cụ Gố càng nói càng tức giận, sau đó cầm ly trà trên bàn, trực tiếp đập vỡ dưới chân Lý Phàm.

“Ba, ba đừng tức giận, đừng xúc động mà xuất huyết não, đó là mất mạng đó”

Cố Thiệu Dũng rõ ràng là đang khuyên can, trên thực tế là đang quạt gió vào lửa.

“Bỏ ba ra, sản nghiệp của nhà họ Cố đều mất rồi, ba còn có mặt mũi nào mà đi gặp liệt tổ liệt tông, để ba đánh chết cái thăng vô dụng này, cũng coi như trừ bỏ tai họa cho nhà họ Cố!”

Ông cụ Cố giận dữ gầm lên, giơ tay cầm cái gậy ở bên sô pha.

Cái gậy chống bằng gỗ lim được làm khá nặng, ông cụ Cố đung đưa hai cái, phát ra tiếng gió vù vù.

“Cái tên khốn đồ mất dạy qua đây cho tôi, tâm huyết cả đời của tôi bị cậu hủy hoại rồi, xem tôi có đánh chết cậu không!”

“Ông nội, chuyện này không liên tới Lý Phàm, đều là cháu gây ra, ông muốn đánh thì đánh cháu đi”

Cố Họa Y khóe mắt chan chứa nước mắt nói.

“Cháu, cháu đây là muốn ông tức chết, lúc này cháu còn bảo vệ cái thăng vô dụng này!”

Cố Thiệu Phong cười xấu xa nói: “Lúc này nói gì cũng không có tác dụng, cái cần nhất là làm sao khiến Âu Dương tổng bớt giận, nếu không phải Âu Dương tổng hạ lệnh phong sát nhà họ Cố chúng ta, vậy thì thật sự sắp không có đường sống rồi.”

Đám người Cố Thiệu Dũng đều không hy vọng nhìn thấy nhà họ Cố xong đời, nếu nhà họ Cố thật sự xong đời, vậy bọn họ cũng phải đi uống gió tây bắc rồi.

Cho nên bọn họ vẫn có dự định đem Cố Họa Y đưa qua, cảm thấy chỉ cần Cố Họa Y hầu hạ tốt Âu Dương tổng, mọi vấn đề đều dễ dàng được giải quyết.

Ông cụ Gố trừng mắt với Cố Họa Y, dùng sức gõ cái gậy xuống đất: “Cháu nói xem phải làm sao đây, làm sao có thể khiến Âu Dương tổng bớt giận, chuyện này là bắt buộc phải giải quyết!” Cố Họa Y trầm mặc rồi, cúi đầu không nói một lời.

Lý Phàm bước lên một bước, cao giọng nói: “Không phải chỉ là Âu Dương Trung Thành sao, còn khiến mọi người lo lắng như này, tất cả mọi chuyện tôi sẽ xử lý”

Chương 208: Ba đầu xử lý

Đám người ông Cố kỳ quái nhìn Lý Phàm, sững sờ giây lát rồi phát ra tiếng cười khinh thường.

“Đồ phế vật như mày có phải còn chưa tỉnh ngủ không, còn đang mộng du à, mày tới xử lý Âu Dương tổng, mày dựa vào cái gì mà xử lý, sợ là ngay cả mặt người ta mày còn không nhìn thấy được!”

Cố Tuấn Hào khinh bỉ nói Cố Bội Sam nhìn Lý Phàm, lạnh giọng nói: “Không phải anh muốn đi đánh Âu Dương tổng chứ, thật ấu trĩ, tôi dám khẳng định, lần sau anh còn chẳng tới được cạnh ông ta thì đã bị đánh nát như tương rồi?

Cố Thiệu Dũng trầm ngâm giây lát rồi nói: “Đây là chuyện nhà các người gây ra, về tình về lý đều nên do các người xử lý, nếu các người làm xong thì dễ nói, nếu làm không xong, hừ, đợi bị đuổi ra khỏi nhà đi!”

Ông Cố khẽ gật đầu, tán thành lời nói của ông ta.

“Thiệu Dũng nói không sai, đây là rắc rối các người gây ra, cả nhà Thiệu Huy các người đi giải quyết đi, nếu giải quyết không xong thì sau này không phải người nhà họ Cố nữa”

“Ba! Chuyện này, chuyện này…”

Cố Thiệu Huy có chút đau lòng, không nghĩ tới ông Cố lại bị anh cả và em ba mê hoặc, nói ra những lời tuyệt tình như vậy.

“Chuyện này cái gì mà chuyện này, đây đã là ưu đãi đối với các người rồi, đừng ngây ra ở đây, dẫn theo tên con rể ngu ngốc của anh cút ngay!”

Cố Thiệu Huy thở dài, thất thểu xoay người, dân theo Lý Phàm, Cố Họa Y, Vương Cẩn Mai rời đi.

“Phi!”

Cố Tuấn Hào nhổ nước bọt vào bóng lưng Lý Phàm, khinh thường nói: “Ra vẻ gì chứ, xem mày giải quyết chuyện Âu Dương tổng làm sao, tên phế vật này thật sự là kẻ gây họa!”

Trên đường quay về, Cố Thiệu Huy buồn bực lái xe, tâm trạng vô cùng suy sụp.

Vương Cẩn Mai cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa đang bị đè nén.

Bà ta thông qua kính chiếu hậu nhìn Lý Phàm đang ngồi ở hàng sau, đốm lửa trong lòng lập tức bừng lên mãnh liệt.

“Đồ phế vật, cậu nói xem cậu không có chuyện gì làm đi đánh Âu Dương tổng làm gì, dù cậu đi cứu Họa Y cũng không cần đánh ông ta mà, xông vào dẫn nó ra không phải được rồi sao! Cậu ở ngoài ra vẻ uy phong cái gì, thật sự cho rằng mình là đại nhân vật à!”

“Mẹ, mẹ đừng nói anh ấy như vậy”

Cố Họa Y có chút bất bình thay anh.

“Con im đi”

Vương Cẩn Mai mắng cô một câu, tiếp tục chửi Lý Phàm: “Có phải đầu cậu bị lừa đá rồi không, cậu cho rằng đánh nhau là có thể được chú ý? Cậu có rằng biết đánh nhau thì không phải phế vật à, không đầu óc đánh nhau càng là biểu hiện của ngu si!”

“Nếu không phải cậu đánh Âu Dương tổng, nhà chúng ta có thể bị phong sát? Không bị phong sát chúng ta sẽ bị sỉ nhục trước mặt ông cụ? Đồ ngu thật sự hủy nhà tôi! Đúng là đồ phế vật thành sự thì ít bại sự thì nhiều!”

Vương Cẩn Mai càng mắng càng tức.

Lý Phàm im lặng không lên tiếng, Cố Họa Y kéo tay anh khẽ năm lấy, trong lòng anh ấm áp, khẽ dùng sức nhéo bàn tay nhỏ của cô.

“Họa Y, em đừng lo lắng, quay về nghỉ ngơi thật tốt”

Lý Phàm quan tâm nói.

Trong lòng cô căng thẳng, vội nói: “Anh muốn làm gì, muộn như vậy rồi vẫn là về nhà đi”

“Về nhà? Về con khi, tên phế vật này còn có mặt mũi và tư cách gì về nhà! Ngu sỉ thì nên ở ngoài tự sinh tự diệt! Nó không phải nói có thể xử lý chuyện của Âu Dương tổng sao, để nó đi đi, xem xem nó có bản lĩnh cỡ nào, xử lý không xong chuyện này thì thứ rác rưởi như cậu đừng bước vào nhà chúng tôi!”

‘Vương Cẩn Mai tức giận hét lên, gào to với Cố Thiệu Huy: “Ông còn lái cái gì mà lái, dừng xe, để tên ngu si này cút xuống xe, để nó cút xuống tự sinh tự diệt, tốt nhất chết ở ngoài đừng quay về”

Cố Thiệu Huy im lặng dừng xe, Lý Phàm vô võ tay Cố Họa Y, mở cửa bước xuống.

“Lý Phàm…anh, anh đừng làm bậy”

Cố Họa Y căng thẳng dặn dò.

“Yên tâm đi, sao anh có thể làm bậy chứ, quay về nghỉ ngơi sớm, đừng lo lắng cho anh”

Lý Phàm mỉm cười với cô.

“Mau cút, đóng cửa, đừng lắm lời với Họa Y nhà tôi, bớt đóng phim tình thâm cứt chó gì đó ở đây đi, cậu cút được bao xa thì cút bấy xa cho tôi!”

Vương Cẩn Mai gào qua cửa sổ.

Lý Phàm đóng cửa xe, nhìn xe rời đi, nhanh chóng cách xa mình.

Cho tới khi biến mất không còn bóng dáng nữa, anh mới thu lại ánh mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen thẳm.

Sắc đêm tối tăm như mực, trăng sao lóe sáng.

Không phải đêm đen gió lớn giết người, nhưng lại là thời gian rất tốt để dạy dỗ Âu Dương Trung Thành một bài học.

Anh móc điện thoại gửi tin nhắn cho Sở Trung Thiên, kêu ông ta truy tìm vị trí đám người Âu Dương Trung Thành.

Rất nhanh, ông ta đã gọi điện thoại tới: "Thiếu chủ, đám người đó đang ở phòng bao số một câu lạc bộ Hào Đình, có phải chúng đã động đến người rồi không, tôi dẫn anh em đến xử lý chúng"

"Không cần các ông, tôi đi tìm họ nói chuyện" Anh nhàn nhạt nói.

"Dạ, tôi hiểu rồi"

Anh cúp máy, gọi xe chạy thẳng tới câu lạc bộ Hào Đình.

Phòng bao số một câu lạc bộ Hào Đình.

Đám người Âu Dương Trung Thành, Tiền tổng lúc này đang uống rượu trong phòng bao.

Mặc dù bốn người họ trên mặt dán băng gạc, nhưng mười mấy cô ả nũng nịu bồi rượu lại không hề ghét bỏ, vì họ cho nhiều tiền.

Phí bồi rượu một giờ ba mươi triệu, đủ để những cô ả này hầu hạ họ như đại gia.

"Dm, con tiện nhân Cố Họa Y này đã sắp tới tay rồi, lại bị tên chồng phế vật của ả làm loạn, thật tức chết ông đây"

Âu Dương Trung Thành tức giận phừng phừng nói.

"Âu Dương tổng đừng giận, Cố Họa Y sớm muộn gì cũng bị ông đè dưới người thôi, đến lúc đó ông muốn tư thế nào thì ả ta phải đổi tư thế đó, hahaha"

Tiền tổng cố gắng nịnh nọt.

“Mấy gia thích tư thế nào vậy, chị em chúng em biết rất nhiều tư thế đó, các ngài muốn tư thế nào tụi em sẽ bày tư thế đó” Gái bồi rượu chen miệng nói.

Âu Dương Trung Thành ôm cô ta, tùy tiện sờ mó: “Hahaha, tối nay chúng ta bàn luận. xem xem ai nhiều tư thế”

“Nhất định là gia biết nhiều rồi, em kính gia một ly”

Âu Dương Trung Thành cười ha hả uống một ly, đặt ly xuống nói: “Vẫn là phải nuốt nhà họ Cố trước mới được, đến lúc đó Cố Họa Y không còn chỗ dựa, tôi muốn ả ta quỳ xuống cầu xin tôi, còn có tên chồng ngu sỉ của ả, tôi cũng muốn cho hắn một bài học!”

“Âu Dương tổng yên tâm, phía tôi đã liên hệ xong rồi, chúng ta cắt đơn hàng của nhà họ Cố, cắt khoản vay ngân hàng của họ, tôi đang sắp xếp người đi gây phiền phức với họ, ba đầu xử lý đảm bảo nhà họ Cố không chịu nổi mười ngày”

Tiền tổng cười ha hả nói.

“Làm tốt lắm, mười ngày, vậy thì đợi mười ngày sau, chúng ta đi thu mua nhà họ Cố, đến lúc đó từ từ xử lý ả và tên chồng rác rưởi của ả”

Âu Dương Trung Thành mặt đầy đắc ý cười cợt.

“Đều nhờ mặt mũi của Âu Dương tổng, chỉ cần tôi báo tên ngài thì liền có một đám người đến giành nhau giúp đỡ, ngài thật sự có mặt mũi”

Lúc Tiền tổng nịnh nọt, Lý Phàm đã đến cửa phòng bao số một, mặt không chút biểu cảm nhìn vệ sĩ ngoài cửa.

“Nhìn cái gì mà nhìn, mau cútI”

Mấy tên vệ sĩ hét lên với anh!

Chương 209: Xem ra mày muốn chết

“Tôi thấy các người nên cút đi”

Lý Phàm nhàn nhạt nói, hai tay đưa ra, phất tới trên mặt hai tên vệ sĩ ở cửa.

Lúc bọn chúng phản ứng lại muốn né tránh thì đã muộn rồi.

Sao lại nhanh như vậy!

Trong lòng hai tên vệ sĩ gào thét, cơ bắp toàn thân căng cứng, chuẩn bị nghênh đón cú đấm của anh.

Bốp bốp!

Hai tiếng vang thanh thúy, sức lực mạnh mẽ đấm vào trên mặt chúng.

Dù đã chuẩn bị, dù đã lấy ra hết thảy thủ đoạn, nhưng chúng vẫn như ngọn cỏ gặp phải cuồng phong vũ bão, bị anh tát bay.

Vệ sĩ nặng nề ngã trên mặt đất, toàn thân đều không ổn, trong đầu chỉ suy nghĩ sức lực người này sao lại mạnh như vậy.

Uỳnh!

Một chân Lý Phàm đá mở cửa lớn phòng bao, chắp tay bước vào trong.

Phòng bao bỗng yên tĩnh, Âu Dương Trung Thành thấy anh đi vào, mắt tức giận đến phun lửa “mẹ mày! Thứ nghèo mạt như mày lại còn dám đến tìm chúng tao, mày muốn tìm chết có phải không!”

Hắn ta tức giận hét lên.

Ba người Tiền tổng hơi say cũng đỏ mắt, đúng là cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt.

“Hôm nay thật thú vị, tiện nhân mày ra vẻ còn chưa đủ sao, cảm thấy mày còn có thể tới cú thứ hai à? Ông đây hôm nay muốn dạy dỗ mày, để mày biết nên làm người thế nào”

Tiền tổng xắn tay áo, cầm bình rượu trên bàn lên võ võ, tư thế lúc nào cũng chuẩn bị ra tay.

Lâm tổng ôm hai mỹ nữ bên cạnh, cười nói: “Tôi kể các em nghe chuyện của một tên ngốc, thằng oät trước mắt này chính là tên phế vật nổi danh Hán Thành, là tên con rể ăn bám, làm việc ở thẩm mỹ viện, còn dựa vào vợ một tháng cho mấy triệu để sống qua ngày, có thể nói, hắn sống thảm còn không bằng một con chó”

*Ồ, còn có tên thảm như vậy à, nhìn dáng vẻ tên này cũng không tệ, nếu không Lâm tổng giới thiệu hắn làm trai bao, có một số thương nhân thích đàn ông, chúng ta cũng có thể giúp hắn giới thiệu một chút”

Lý tổng quái dị nói.

“Lão Lý, chủ ý này của ông không tồi, Lý Phàm, thứ rác rưởi cậu có muốn đi làm trai bao không, có rất nhiều bà nhà giàu đói khát thật sự thích dạng như cậu đấy, như vậy Cố Họa Y có đá cậu đi, cậu cũng có nơi để kiếm miếng ăn”

Âu Dương Trung Thành đắc ý cười: “Thứ rác rưởi như mày, chúng tao đã giúp mày sắp xếp xong cuộc đời sau này của mày rồi, không tới nửa tháng sau tất cả sản nghiệp của nhà họ Cố đều là của tao rồi, bao gồm cả vợ mày, nếu mày hiểu chuyện thì bây giờ quỳ xuống dập đầu kêu tao là ba, tao sẽ cho thằng con trai tự nhiên li ra của mình một cơ hội làm trai bao”

“Ha hả”

Lý Phàm cười lạnh, đi nhanh về phía hắn ta.

“Mày mẹ mày thật sự tìm chết à!”

Âu Dương Trung Thành híp mắt, cầm bình rượu trên bàn lên, hung

hăng đập xuống đất.

Xoảng!

Bình rượu vỡ nát, phát ra tiếng vang cực lớn, Âu Dương Trung Thành lấy điếu thuốc đặt vào miệng, người đẹp bên cạnh chủ động giúp hắn châm lửa.

Thổi ra một làn khói trắng, hắn cười hung ác, nói: “Biết đập ly ra hiệu sao, đồ ngu, mày cho rãng ông đây mất trí nhớ à, lần này mày nhất định sẽ chết dưới chân ông!”

“Không đúng, ông đây giữ lại một hơi thở cho mày, để mày nhìn ông làm sao ngủ vợ mày, tất cả tư thế ông đều phải dùng hết trên người vợ mày!”

Phịch phịch phịch.

Tiếng bước chân vội vã truyền tới, đám vệ sĩ xông vào phòng bao, tay cầm chích điện, ánh mắt hung ác nhìn Lý Phàm.

“Bắt nó lại hung hăng đánh, ông đây hôm nay phải chơi chết nó!”

Âu Dương Trung Thành hét lên.

Tên vệ sĩ gần Lý Phàm nhất ấn nút khởi động máy chích điện, máy phát ra tiếng xèn xẹt, nghe có chút đáng sợ.

Lý Phàm cười lạnh nhìn chúng, khinh thường ngoắc ngoắc ngón tay.

Đám vệ sĩ thấy anh khiêu chiến, cùng quơ máy chích điện xông về phía anh.

Âu Dương Trung Thành bắt chéo hai chân nhìn, tay phải ôm người đẹp bên cạnh, cười híp mắt nói: “Thấy thuộc hạ anh uy phong không”

“Em thấy gia uy phong nhất, trên giường hắn càng uy phong, tối nay để người ta theo gia được không”

“Hahaha, được, xử xong tên phế vật này, gia sẽ dẫn em đi vui vẻ một phen”

Âu Dương Trung Thành hưng phấn nói, ánh mắt liếc sang cuộc chiến không xa.

Lý Phàm cơn tức bốc lên đầu, sắc mặt trắng bệch, mặt tỏa ra tia sáng như bạch ngọc.

Dưới tia sáng như bạch ngọc tỏa ra sát khí, đám vệ sĩ đối diện với anh, trong lòng đều như đánh trống, bị sát khí trên người anh làm chấn động.

Tên cầm đầu không phải người không có kiến thức, cảm nhận được sát khí anh tỏa ra, trong lòng đã run rẩy rồi.

Nhưng Âu Dương Trung Thành đang nhìn, đám vệ sĩ cũng không dám lùi lại, chỉ có thể kiên trì nhào tới.

Chích điện phóng ra tia sáng lam sẫm, nhưng không đợi nó đánh lên người Lý Phàm, anh đã đánh gãy tay mấy tên vệ sĩ, chích điện rơi lịch bịch xuống đất.

“Muốn chết!”

Lý Phàm tức giận hét lên, xông vào giữa đám vệ sĩ!

Ngày thường thấy đám vệ sĩ nhìn như sói như hổ, nhưng giờ phút này đều như cừu non, sợ sệt nhìn anh xông tới.

Cánh tay anh liên tục ra chiêu, động tác nhanh đến mức gần như không nhìn thấy, mỗi lần trên cánh tay xuất hiện một cái bóng thì sẽ có một tên vệ sĩ ngã xuống.

Còn không đợi Âu Dương Trung Thành hút xong điếu thuốc, đám vệ sĩ đã nằm bệch dưới đất, không một ai còn đứng.

Lý Phàm chậm rãi xoay người lại, đôi mắt âm trầm nhìn hắn.

Toàn thân hắn run rẩy, điếu thuốc bên miệng cũng run rẩy rơi xuống đũng quần.

Đầu thuốc nóng rực nhanh chóng đốt xuyên qua quần, bỏng bắp đùi hắn.

“Xuyt!”

Âu Dương Trung Thành hít vào một tiếng, vội hất điếu thuốc xuống.

“Gia, vị này thật uy mãnh, em hơi sợ”

Cô ả bồi rượu bị sắc mặt Lý Phàm dọa sợ, co rụt người phía sau Âu Dương Trung Thành.

“Đều là một đám phế vật, còn mẹ mày còn nói mình là cao thủ”

Âu Dương Trung Thành phẫn nộ, đáy lòng lại tràn đầy sợ hãi.

Tiền tổng chống đỡ đứng dậy, chỉ vào Lý Phàm nói: “Mày mẹ nó muốn làm gì, nơi này không phải nơi mày gây chuyện, từ đâu tới thì từ đó cút đi!”

Bốp!

Lý Phàm tát lên mặt hắn, Tiền tổng nghiêng người ngã xuống sofa, dọa đám gái bồi rượu sợ hãi hét lên.

“Cho rằng bảo vệ nhiều thì có thể bảo vệ được cái mạng chó của mày à? Quên trước đó tao nói gì rồi sao?”

Lý Phàm nói rồi nắm đầu Âu Dương Trung Thành, cánh tay lắc một cái, kéo tóc hắn, vứt hắn xuống đất.

“AI Tóc của tao, đồ phế vật, mày mẹ mày quá phách lối rồi! Thật sự coi ông đây là bùn đất à!”

Hai tay Âu Dương Trung Thành che đỉnh đầu, ánh mắt phẫn nộ nhìn lên Lý Phàm Anh lạnh lùng, giơ chân đạp mạnh lên mặt hắn,

dùng sức đè hai cái, lạnh lẽo nói: “Xem ra mày muốn chết”

Chương 210: Mười phút, phá sản!

Thấy Âu Dương Trung Thành bị Lý Phàm đạp lên mặt, gò má ba người Tiền tổng giật giật, trước giờ chưa từng có ai dám đối với hắn bất kính như vậy.

Từng tia máu từ trên mặt hắn chảy ra, đó là lớp da mặt bị Lý Phàm phá rách.

'Yết hầu Lý tổng lên xuống, điên cuồng nuốt nước miếng, chỉ nhìn dáng vẻ Âu Dương Trung Thành thôi đã cảm thấy mặt đau rồi.

"Phế…Lý Phàm, có gì thì từ từ nói, cậu thả Âu Dương tổng ra trước"

Lý tổng cẳng thẳng nói.

"Ông nói thả thì thả sao? Ông có mặt mũi như vậy à, những lời tôi từng nói với các người, các người đều quên rồi?"

Chân Lý Phàm lại dùng sức.

"Nhà họ Gố là các người có thể đụng tới? Mấy thăng khốn như các người, nếu còn dám nhắm vào nhà họ Cố, có suy nghĩ không nên có với Cố Họa Y, tôi sẽ khiến tất cả các người phá sản! Khiến tất cả các người đều biến thành phế nhân!"

Cảm giác khuất nhục mãnh liệt dâng lên trong lòng Âu Dương Trung Thành, mặc dù mặt rất đau, mặc dù bị Lý Phàm đạp lên đầu, nhưng lòng tự tôn của hắn không có phép hắn khuất phục.

"Các người đừng để ý tới tên phế vật này, không phải chỉ là kẻ ngu ăn bám nhà họ Cố sao, không phải chỉ biết đánh nhau sao, mày có bản lĩnh thì hôm nay giết chết tao đi, không giết chết tao thì mày và đám khốn nhà họ Cố cứ chờ chết đi!"

Lời nói phân hận của hắn đã đem đến dũng khí cho ba người Tiền tổng, chỉ cần Âu Dương Trung Thành không chịu thua, họ đương

nhiên cũng phải cương theo tới cùng.

Hơn nữa ba người họ luôn xem thường anh, ngoại trừ biết đánh nhau ra thì chả biết gì cả, còn là vua ăn bám có tiếng, người như vậy tuyệt đối là chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu.

Chỉ cần chịu bỏ tiền tìm người lợi hại hơn, Tiền tổng cảm thấy Lý Phàm tám mươi phần trăm sẽ quỳ xuống đất nhận sai.

“Lý Phàm, mày đừng mẹ nó phách lối, chỉ với thứ rác rưởi không có thân phận bối cảnh như mày mà còn dám ra tay với Âu Dương tổng, nếu mày còn không thả Âu Dương tổng ra thì tao sẽ gọi điện kêu người tới, có người còn giỏi đánh nhau hơn mày, đến lúc đó cái mạng chó của mày sẽ không giữ được nữa!”

“Mày có bản lĩnh thì giết chúng tao đi, nếu mày giết chúng tao thì bản thân mày cũng xong đời, nhưng mày không giết chết được chúng tao thì cái giá mày phải trả sẽ càng thê thảm, vợ mày xinh đẹp như vậy, con gái mày còn nhỏ, nếu mày vì giết người mà đi tù, vậy vợ con mày đều sẽ để người khác hưởng rồi, nghĩ thật kỹ đi, phế vật”

“Hắn có thể nghĩ rõ cái rằm, nếu hắn hiểu rõ thì đã không lỗ mãng vậy rồi, cho mày cơ hội quỳ xuống nhận sai, mau thả Âu Dương tổng ra, quỳ xuống dập đầu kêu chúng tao là ông nội, không chừng chúng tao vui vẻ thì sẽ tha cho mày!”

Ba người Tiền tổng thi nhau hung hăng nói, nói đủ kiểu uy hiếp dọa dẫm.

Âu Dương tổng nhịn đau cười lạnh: “Nghe thấy không, bây giờ mày sợ rồi chứ, còn muốn chúng tao phá sản, mày mẹ nó mà có bản lĩnh này à? Ông đây tùy tiện nói một câu thôi thì nhà họ Cố sẽ nhanh chóng phá sản!”

“Thả tao ra, quỳ xuống dập đầu, gọi cả vợ mày tới, chỉ cần vợ mày hầu hạ tao vui vẻ, nói không chừng tao sẽ tha cho mày một con đường sống, nếu không thì cả nhà chúng mày đều phải chết!”

Âu Dương Trung Thành có chút tức giận nói, cảm thấy những lời

này của mình nói xong thì hắn sẽ dọa sợ Lý Phàm.

Lý Phàm cúi đầu lạnh lùng nhìn hắn, chân đạp lên má hắn hung hăng nghiến một cái.

“Ai uil Đau! Mày mẹ mày lại còn dám! Có tin ông đây hôm nay giết hết cả nhà họ Cố không!”

“Xem ra mày muốn khiêu chiến cực hạn rồi”

Lý Phàm lạnh giọng nói.

“Khiêu chiến cái con mẹ mày, mày cho rằng mày là ai! Còn khiêu chiến cực hạn nữa chứ, mày cho rằng mày là cực hạn à, ông đây nhổ một ngụm nước bọt cũng có thể nhấn chìm chết mày!”

Âu Dương Trung Thành hét lên.

Tiền tổng chỉ vào Lý Phàm, sắc bén nói: “Mày có bản lĩnh thì lấy ra đi, đừng chỉ nói suông ở đây, chúng tao đều từng gặp sóng to gió lớn, trận thế gì mà chưa nhìn thấy, có bản lĩnh thì mày khiến chúng tao phá sản đi, tao vân chưa trải nghiệm mùi vị phá sản đâu”

“Khiến chúng tao phá sản chỉ là trò cười, thằng ăn bám như mày biết chúng tao có bao nhiêu tài sản sao, có bao nhiêu tiền, vỗ vào mặt mày thì có thể hù chết mày, còn muốn chúng tao phá sản, mày đang mơ chưa tỉnh à!”

Lâm tổng ngẩng đầu, lỗ mũi nhìn Lý Phàm.

Lý tổng cầm điếu thuốc, khinh thường nói: “Rác rưởi cũng chỉ biết phí lời, cả Hán Thành ai dám khiến chúng tao phá sản, ai có thể, người có bản lĩnh đó e rằng còn đang trong bụng đá chưa nhảy ra ngoài đâu, mày mẹ nó thật sự cho răng mày là Tôn Ngộ Không à!”

Đối diện với lời nói phách lối của đám người Tiền tổng, kiên nhẫn cuối cùng trong lòng Lý Phàm đã bị hao mòn hết.

“Xem ra chúng mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vậy thì để

chúng mày trải nghiệm mùi vị phá sản một chút đi”

Lý Phàm móc điện thoại, bắt đầu bấm gọi.

Thấy anh gọi điện, Tiền tổng cười khinh bỉ, khinh thường nói: “Thật mẹ mày ngu si, còn làm bộ rất giống, chắc là xem nhiều phim rồi nên cho rằng giả bộ gọi điện thoại kêu người thì có thể uy chấn tứ phương”

“Kệ nó đi, chắc nó cũng chỉ gọi số phục vụ, kiểu số phục vụ 1800 8098 để đổi thuê bao,không đúng, nó nghèo mạt một tháng tiền tiêu vặt cũng không có vài triệu, e rằng là tùy tiện gọi số giả hù dọa chúng ta thôi, hahaha”

Lâm tổng cho rằng mình nhìn ra chân tướng sự việc, đắc ý cười to.

Lý Phàm liên tục gọi đi, thế lực Long Môn bắt đầu vận động, đủ kiểu tư liệu trước nay về ba người Âu Dương Trung Thành đều được tập hợp lại, sau đó có người chuyên môn liên lạc với các cơ quan có liên quan tiến hành xử lý tương ứng.

Bốn người Âu Dương Trung Thành vân chưa biết đang xảy ra chuyện gì, vẫn ra sức tiến hành trào phúng anh “Thứ rác rưởi này làm bộ thật quá, nhân vật thật sự lợi hại thì chỉ cần gọi điện thoại nói một câu thôi là được rồi, đồ ngu này đã gọi mấy cuộc điện thoại rồi, kỹ thuật diễn tuyệt đối giả trân, kém”

“Ha hả, thằng ngu này chắc cũng chả xem phim ảnh gì, học người ta ra vẻ cũng học không xong, chắc nó cho rằng gọi điện thoại càng nhiều thì càng có càng mũi, thật sự là ngu muốn chết, đợi lát nữa xem nó làm sao hạ màn”

Bốn người Âu Dương Trung Thành không chút lo lắng, cảm thấy Lý Phàm chỉ đang diễn, họ ngược lại muốn xem xem anh diễn tới cùng làm sao hạ màn.

Lý Phàm gọi xong thì cất điện thoại, nhàn nhạt nói: “Các người chuẩn bị phá sản đi, không quá mười phút”

*Ồ, làm bộ dữ nha, mày mẹ mày gọi vài cuộc điện thoại, mười

phút sau chúng tao liền phá sản đóng cửa, mày cho rằng mày là thần tiên à!”

“Có lẽ nó cho rằng nó là người giàu nhất thế giới, hahaha, dù là người giàu nhất thế giới cũng không thể mười phút sau khiến chúng tao phá sản, tự mày xem đồng hồ, bây giờ là mười giờ tối, không chỗ nào đi làm, mày làm sao khiến chúng tao phá sản”

“Thứ nghèo mạt ngu sỉ, nghiêm túc với nó thì chúng ta thua rồi, đợi nó mười phút đi, mười phút sau nó sẽ tự mình đánh mặt, chúng ta ngồi đợi xem kịch hay là được rồi”

Mấy người phẫn nộ trào phúng mắng mỏ, lại không hề hay biết, kỳ chết của họ đã tới rồi!

Lý Phàm cười lạnh cúi đầu, im lặng nhìn đồng hồ: “Đến giờ”

Chương 211: Điện thoại của ngài đang reo

Mười phút đã qua rồi.

Âu Dương Trung Thành oán hận nói: “Mày lại ngu ngốc tự nói đã đến giờ, mày muốn khiến chúng tao phá sản mà, làm chúng tao phá sản đi, để chúng †ao phá sản đi chứ!”

“Âu Dương tổng, ngài đừng so đo với tên ngốc này, sao hắn có thể khiến chúng ta phá sản được, nếu hắn có bản lĩnh đó thì đã không trở thành tên ăn cơm mềm của nhà họ Cố, cả ngày giống một tên hầu, lại đứng trước mặt chúng ta tỏ vẻ, đúng là đáng đánh mài!”

Tiền tổng vừa nói vừa nịnh hót Âu Dương Trung Thành.

Sau khi Lý Phàm nói đã đến giờ, thì thả lỏng bàn chân đang đạp Âu Dương Trung Thành, vì Lý Phàm chỉ muốn xem ông ta sẽ phản ứng như thế nào khi nghe bản thân sắp phá sản mà thôi.

Lâm tổng lấy khăn giấy, lau giúp vết máu dính trên mặt của Âu Dương Trung Thành, lạnh lùng nói: “Âu Dương tổng, tôi nghĩ chúng ta nên gọi người, chuyện đêm nay cũng phải có câu trả lời thỏa đáng, tên bất lực đêm nay quá kiêu ngạo rồi, phải đánh gãy hết tứ chỉ của hắn mới được!”

“Chỉ tứ chi thôi sao đủ, phải gãy cả ngũ chi, để hắn không cứng nổi nữa. Vậy thì người đàn bà Cố Họa Y kia sẽ là người của Âu Dương tổng rồi, oán phụ trẻ nơi khuê phòng là tuyệt nhất…Hừ mẹ nó, ai lại gọi cho tôi vào giờ này vậy”

Tiền tổng đang nỗ lực nịnh nọt Âu Dương Trung Thành, lại thấy điện thoại trong túi áo rung lên, liền bực bội lôi nó ra.

Khi lôi ra định ngắt điện thoại ngay, thì nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, Tiền tổng lập tức trở nên do dự.

Là giám đốc tài chính của công ty gọi đến, đã nửa đêm mà giám đốc tài chính còn gọi đến, hẳn là có chuyện quan trọng.

Liếc về phía khuôn mặt lạnh lùng của Lý Phàm, Tiền tổng nhanh chóng lắc đầu, loại bỏ suy nghĩ Lý Phàm khiến ông ta phá sản ra khỏi đầu.

Chần chờ một lúc, Tiền tổng cũng bấm nút nhận cuộc gọi: "Alo, đã tối vậy rồi, có chuyện gì."

"Không, không hay rồi, Tiền tổng. Vốn lưu động của công ty chúng ta bị đóng băng rồi. Các bên cho vay thì nói lĩnh vực kinh doanh của công ty quá mạo hiểm, muốn chúng ta hoàn lại phần tiền gốc, nhưng bây giờ chúng ta chỉ đủ tiền trả lãi mà thôi!"

"Tại sao lại như vậy, công ty của ông đây đang hoạt động tốt, sao ngân hàng lại đòi nợ được!"

Tiền tổng phẫn nộ hét lớn.

"Tôi cũng không rõ, ngân hàng nói họ đã rút hết phần tiền gửi trong ngân hàng của chúng ta, nếu đến trưa mai mà chúng ta không trả phần tiền gốc thì sẽ tiến hành xử lý các tài sản thế chấp trước đó của chúng ta, mà tài sản chúng ta thế chấp là tòa nhà tổng công ty!"

"Đệt! Cậu tra rõ cho tôi, rốt cuộc chuyện này là thế nào, chuyện tiền tôi sẽ nghĩ cách giải quyết!"

Ba người Âu Dương Trung Thành đều kinh ngạc nhìn Tiền tổng.

"Tiền tổng, công ty của ông có chuyện gì vậy?"

Lâm tổng nhỏ giọng nói, ánh mắt liên tục liếc về phía Lý Phàm, bắt đầu cảm thấy hơi bất an.

"Ngân hàng phát điên mẹ nó rồi, ngay buổi tối lại nói phong tỏa tiền gửi, còn muốn thu hồi tiền vay ngay, nói lĩnh vực kinh doanh của công ty tôi quá mạo hiểm, không phải là nói vớ vẩn sao!"

Tiền tổng phát bực xong, liền nịnh nọt nhìn Âu Dương Trung Thành: "Âu Dương tổng, bây giờ huynh đệ của ngài gặp chút khó

khăn, mong ngài giúp đỡ một chút!”

“Dễ thôi, vài trăm tỷ, với tôi đều không thành vấn đề”

Âu Dương tổng ngẩng đầu kiêu ngạo nói.

Rừm rừm rừm

Điện thoại của Lâm tổng đang đặt trên bàn bỗng rung lên.

Mấy người Âu Dương Trung Thành nhìn chiếc điện thoại đang rung trên bàn như thấy quỷ vậy.

“Ai gọi cho ông?”

Sắc mặt Âu Dương Trung Thành trở nên rất khó coi, nói.

“Để tôi xem thử”

Lâm tổng vội vàng cầm di động lên, nhìn đến tên hiển thị trên màn hình thì sắc mặt liền trắng bệch: “Là, là bộ phận pháp lý của công ty tôi, để tôi hỏi xem có chuyện gì.”

“Hà luật sư, đã trễ thế này còn có việc gì sao?”

Lâm tổng vui vẻ hỏi.

“Lâm tổng, nguy rồi, lúc nãy ban ngành liên quan đã đem lệnh điều tra và giấy niêm phong đến, những sổ sách kế toán và văn kiện kinh doanh đều đã bị mang đi, hơn nữa nhà máy sản xuất đã bị niêm phong, trước khi được gỡ bỏ niêm phong, chúng ta không thể sản xuất bất cứ thứ gì cả”

“Sao có thể như vậy! Vì lý do gì! Luật sư như cậu làm ăn kiểu gì vậy hả”

Lâm tổng liền nổi trận lôi đình.

Mấy văn kiện kinh doanh và sổ sách kế toán đã bị mang đi rồi, chỉ cần tìm mấy người chuyên nghiệp đến, thì sẽ nhận ra mánh lới

trong đó ngay, nhà máy sản xuất bị niêm phong lại càng tệ hơn, rõ ràng là sắp tiêu tùng đến nơi.

“Nguyên nhân là trốn thuế và vi phạm quy định sản xuất kinh doanh, ngày mai sẽ có người khác đến kiểm tra, Lâm tổng ngài mau tìm cách đi, bên này tôi cũng hết cách rồi”

“Vô dụng!”

Lâm tổng tức giận tắt máy, hai tay chống mặt.

“Lão Lâm, ông đừng lo, tôi có người quen có thể giúp được chuyện này, để mai tôi sẽ liên hệ người đó cho ông”

Âu Dương Trung Thành tỏ vẻ anh cả an ủi nói.

“Cảm ơn Âu Dương tổng, đúng là hoạn nạn mới thấy chân tình”

Lâm tổng nói vô cùng cảm kích.

“Không, không ổn rồi, điện thoại của tôi cũng reo rồi”

Vẻ mặt Lý tổng như đưa đám, run rẩy móc điện thoại trong túi quần ra.

“Đệt, giám đốc quan hệ công chúng, người đàn bà này muốn làm loạn gì nữa đây!”

Giám đốc quan hệ công chúng là tình nhân của Lý tổng, thấy người gọi tới là nhân tình, Lý tổng liền thở phào nhẹ nhõm.

“Alo, Tiểu Liễu sao, đêm nay em ngủ một mình đi, anh đang đi với Âu Dương tổng, không đến với em được”

Tiếng hét sắc nhọn của tiểu Liễu xuyên qua loa điện thoại, đâm thẳng vào màng nhĩ Lý tổng: “Công ty của ông sắp đóng cửa rồi, còn đi với ai nữa! Bà đây gọi điện để chia tay, sau này đừng tìm tôi nữa, bà đây chẳng có quan hệ gì với ông nữa!”

“Không phải chứ! Tiểu Liễu, em nói vậy là có ý gì, đã xảy ra

chuyện gì rồi sao?”

Tổng giám đốc Lưu xoa trán hỏi.

“Ông quên là công ty bán sản phẩm chất lượng kém sao? Chuyện đó bị khui ra, chúng ta đang bị điều tra, tôi vừa bị tra hỏi xong! Bây giờ người ta đã đến công ty tìm chứng cứ, ông cứ chờ bị ngồi tù đi!”

Điện thoại truyền ra âm thanh dập máy tút tút, Lý Tổng cầm di động như người mất hồn, ngây ngẩn cả người, bắt đầu nhớ lại sự việc đã giấu diếm trước đó.

“Tiêu rồi, tôi sắp xong đời rồi, xin Âu Dương tổng giúp đỡ tôi tìm chỗ quen biết để xử lý chuyện này!”

Lý tổng gào khóc thảm thiết.

Tiền tổng và Lâm tổng đều từ từ nhìn về phía Lý Phàm, nếu trước đó có thể nói là trùng hợp, thì những chuyện xảy ra lúc này cũng đã đủ chứng minh tất cả không phải là trùng hợp.

Lý Phàm thực sự có năng lực như vậy sao?

Vừa nấy anh ta gọi điện thoại cho ai?

Bây giờ phải làm sao mới giải quyết được những chuyện này?

Trong lòng Tiền tổng và Lâm tổng hiện lên vô số câu hỏi, nhưng đều kẹt lại ở cổ họng, chẳng thể thốt nên lời.

Trong lòng Âu Dương Trung Thành có hàng vạn câu dmn muốn hét ra miệng.

“Ba người các ông không cần lo, hôm nay chỉ cần có Âu Dương Trung Thành tôi ở đây, công ty của mấy người sẽ không đóng cửa được, mấy ông cũng biết mối quan hệ của tôi nhiều thế nào rồi đấy, chắc chắn sẽ xử lý được!”

Ba người Tiền tổng vô cùng cảm động, chỉ cần Âu Dương Trung

Thành ra mặt, chắc chắn vẫn còn đường sống.

Tiền tổng vừa định nói cảm ơn, liền nghe thấy âm thanh di động của Âu Dương Trung Thành vang lên.

“Âu, Âu Dương tổng, điện thoại của ngài đang reo…”

Chương 212: Ba người cùng quỳ

Trong lòng Âu Dương Trung Thành có chút hoảng sợ, nhìn điện thoại bạch kim được làm theo yêu cầu phát ra tiếng chuông dễ nghe, thật muốn đập nát nó.

Giây phút chuông điện thoại kêu lên đã trở thành lời nguyền của Âu Dương Trung Thành, trước đây đã có ba người bị lời nguyền này thôn tính rồi.

Nghe, hay là không nghe đây?

Đây là một vấn đề.

“Âu Dương tổng, sao anh không nghe thử xem, tốt xấu gì cũng biết chuyện gì xảy ra, dễ dàng ứng phó.”

Giọng Tiền tổng run rẩy.

Âu Dương Trung Thành là hy vọng cuối cùng của ba người Tiền tổng, nếu Âu Dương Trung Thành cũng xảy ra chuyện, vậy bọn họ sẽ cùng nhau phá sản mất.

Sau khi phá sản tất cả của cải sẽ bị xóa sổ, tất cả cuộc sống xa hoa sẽ không còn nữa, tất cả kẻ thù đều sẽ giương nanh múa vuốt, đó sẽ là một cuộc sống không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Trung Thành cứng đờ vươn tay ra, ngón tay run rẩy trên điện thoại, không thể nào cầm lấy được.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên ngắt, thông báo cuộc gọi nhỡ nhảy trên màn hình.

Âu Dương Trung Thành bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như được giải thoát vậy, lại giống như vừa thoát khỏi tử thần, dựa vào sofa thở hổn hển.

Mồ hôi lạnh đã thấm ướt áo Âu Dương Trung Thành, chiếc áo sơ

mi cao cấp phẳng phiu, giờ phút này đang dính trên người, làm Âu Dương Trung Thành cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

“Sao ông không nghe điện thoại.”

Giọng nói Lý Phàm truyền tới, giống như tiếng từ Địa ngục Cửu U truyền tới vậy.

Âu Dương Trung Thành phẫn nộ nhìn Lý Phàm, trong ánh mắt như muốn phun ra lửa giận.

“Đều là do cậu giở trò! Cậu tưởng như vậy sẽ dọa được tôi sao, Âu Dương Trung Thành tôi phiêu bạt khắp thiên hạ, cậu không thể nào làm tôi phá sản được!”

Âu Dương Trung Thành vô cùng tức giận, chỉ có dùng sự tức giận mới có thể che lấp sự sợ hãi và sự yếu đuối của anh ta lúc này.

“Điện thoại ông lại reo kìa, nghe đi.”

Lý Phàm khế nói, khóe môi khẽ cong lên, nở một nụ cười lạnh lùng.

Âu Dương Trung Thành có cảm giác ớn lạnh, nhìn Lý Phàm giống như Tu La đòi mạng sống vậy, cảm giác sợ hãi dâng trào trong lòng Âu Dương Trung Thành!

Trong nháy mắt, cả người Âu Dương Trung Thành run lên.

Dưới sự sợ hãi, giọng nói Lý Phàm dường như có chút uy nghiêm, Âu Dương Trung Thành không tự chủ được đưa tay cầm lấy điện thoại.

Hạt mồ hôi như hạt đậu rơi trên trán Âu Dương Trung Thành, sau khi ấn nút nghe Âu Dương Trung Thành đưa điện thoại lên tai, nhắm chặt mắt lại.

“Alo.”

Yếu đuối, bất lực, sợ hãi!

Từ trong từ ngữ này có thể nhìn ra.

“Âu Dương tổng, công ty đang gặp chút khó khăn, toàn bộ vốn lưu động bị đóng băng, toàn bộ nhà máy sản xuất và kho hàng đều bị niêm phong, tất cả các nhà cung cấp đều đòi tiền, tất cả người mua đều yêu cầu trả lại, mọi vấn đề về chất lượng sản phẩm đều bị khiếu nại, tất cả..”

Vô số chuyện bên tai Âu Dương Trung Thành, chỉ cần liên quan đến kinh doanh, tất cả đều có vấn đề.

Đây là một cơn bão, một cơn bão giết người!

Có thể làm ra nhiều như vậy, cần bao nhiêu là sức lực!

Trong lòng Âu Dương Trung Thành tràn đầy tuyệt vọng, cho dù kết giao cá nhân của ông ta có gấp mười lần, gấp trăm lần, cũng không thể có làm được nhiều như vậy!

Nhiều như vậy nếu như bị tách ra sử dụng, cũng đủ làm cho mười đến hai mươi xí nghiệp bị phá sản!

Nhưng tất cả những thứ này đều dùng cho công ty của Âu Dương Trung Thành rồi.

Đây là sự chế giễu Lý Phàm đối với ông ta, dùng thực lực để nghiền áp, cho Âu Dương Trung Thành biết, khoảng cách chênh lệch giữa con người với con người có thể rộng lớn như vậy.

Sụp đổ rồi!

Tinh thần Âu Dương Trung Thành sụp đổi hoàn toàn, yếu ớt ngồi trên ghế sofa, hai má kịch liệt co giật, ngũ quan dần dần vặn vẹo vào nhau.

“Âu, Âu Dương tổng, anh không sao chứ”

Tiền tổng yếu ớt hỏi.

“Có… sao”

Âu Dương Trung Thành yếu ớt nói, ánh mắt nhìn về phía Lý Phàm cách đó không xa.

Đây là người khiến chúng ta phá sản, người thắt chuông thì mới tháo được chuông.

Muốn không bị phá sản, muốn tiếp tục hưởng cuộc sống xa hoa, vậy chỉ cần xin Lý Phàm tha cho!

Cuộc đời tuyệt vọng của Âu Dương Trung Thành, đột nhiên có một tia hy vọng, hy vọng đó chính là sự tha thứ của Lý Phàm.

Thân hình ông ta trượt trên ghế sofa, thân hình Âu Dương Trung Thành mềm giống như sợi mì, từ trên sofa trượt xuống mặt đất, hai đầu gối trực tiếp quỳ xuống.

Vòng eo hơi béo nhanh chóng gập lại, Âu Dương Trung Thành dập đầu xuống đất, một tiếng cộc vang lên.

Ba người Tiền tổng đều bị dọa sợ, họ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

“Âu Dương tổng! sao, sao anh lại…”

Tiền tổng đang nói, đột nhiên nửa câu sau bị nghẹn lại, bởi vì anh ta thấy Âu Dương Trung Thành đứng thẳng lưng lên, sau đó lại khom lưng xuống, để trán đập xuống mặt đất.

Cộc cộc cộc.

Liên tiếp những tiếng đập đầu vang lên, Âu Dương Trung Thành cũng không biết đã dập bao nhiêu cái, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng thì mới dừng lại.

Mà lúc này trán ông ta đã bị rách ra, máu tươi theo mặt chảy xuống, thoạt nhìn vừa đáng sợ lại vừa đáng thương.

“Lý Phàm, à không, cậu Lý, ông Lý, tôi sai rồi, Âu Dương Trung

Thành tôi có mắt không tròng, mắt chó xem thấp anh, không nhận ra vị đại thần cậu, tôi nói chuyện không biết nặng nhẹ, cả miệng đều là phân, tôi là tên cặn bã phế vật ngu ngốc, cầu xin anh hãy tha cho công ty của tôi."

Âu Dương Trung Thành nước mắt hòa với máu cùng nhau chảy xuống, giọng nói khàn khàn buồn bã như tiếng than của chim đỗ quyên rỉ máu khiến người khác thương cảm.

"Tôi sai rồi, tôi biết sai rồi, anh trừng phạt tôi thế nào cũng được, anh có thể đánh gấy tứ chỉ tôi, à không, đánh gãy ngũ chỉ cũng được, chỉ cần anh đừng để tôi phá sản, tôi thật sự không thể phá sản!"

Âu Dương Trung Thành kiêu ngạo độc đoán kẻ thù khắp nơi, chưa nói đến việc phá sản, chỉ cần sáng mai những tin tức của công ty bị truyền ra ngoài, những kẻ thù trước kia nhất định sẽ ra tay, có lẽ Âu Dương Trung Thành sẽ không sống nổi qua ngày mai.

Tiền tổng, Lâm tổng, Lý tổng nhìn nhau, trong lòng ba người cũng tràn đầy thê lương.

Chỗ dựa vững chắc sau lưng họ đã van xin như vậy rồi, ba người bọn họ còn chần chừ gì nữa.

Trước sức mạnh lớn như vậy, cho dù Kình Thiên Trụ tới cũng phải quỳ thôi, huống chỉ ba người Tiền tổng bọn họ đều là người bình thường.

Bịch!

Bịch!

BịchI

Giống như việc làm sủi cảo vậy, ba người Tiền tổng cũng quỳ gối trên mặt đất, học theo bộ dạng của Âu Dương Trung Thành dập đầu quyết liệt.

Mấy cô bồi rượu xếp thành hàng run bần bật, mấy ông chủ trước

đó còn chê bai cười cợt đủ kiểu giờ đột nhiên quỳ xuống, tất cả đều sợ hãi kèm theo †ò mò nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm trong mắt họ đột nhiên trở nên thần bí mà vô cùng lớn mạnh, đánh nhau dũng mãnh như vậy, lúc xử mấy ông chủ lớn lại vô cùng lạnh nhạt vô tình, chỉ cần mấy cuộc điện thoại là có thể làm cho mấy ông chủ lớn này quỳ xuống, đây tuyệt đối là người siêu cấp trong truyền thuyết.

Thậm chí có cô bồi rượu suy nghĩ bậy bạ, ảo tưởng nếu như có thể cùng Lý Phàm làm cái đó, chắc có thể bay cao hóa phượng hoàng luôn.

Lý Phàm lấy một cái ghế đến trước mặt Âu Dương Trung Thành, trực tiếp ngồi xuống.

“Biết tôi muốn làm gì không?”

Chương 213: Giải quyết rồi?

Anh muốn làm gì sao tôi biết được.

Âu Dương Trung Thành trong lòng oán thầm, nhưng trên mặt không dám biểu lộ ra chút gì.

Nếu như là ngày xưa, Âu Dương Trung Thành sớm đã phun một miệng nước miếng lên mặt người nói chuyện rồi.

Nhưng mà bây giờ không giống ngày xưa, bây giờ quyền sống chết đều bị Lý Phàm nắm lấy, Âu Dương Trung Thành chính là miếng thịt trên thớt, tùy ý Lý Phàm muốn chặt thế nào thì chặt thế nấy.

“Ông nội Lý ngài là tim rồng của bốn biển, mấy đồ vô dụng ngu đần chúng tôi đây khẳng định không đoán ra được ý của ngài, vẫn là xin ngài nói rõ.”

Khuôn mặt đầy máu của Âu Dương Trung Thành lộ ra nụ cười nịnh bợ, trông hết sức kỳ quặc.

“Với chỉ số thông minh này của ông mà cũng ra ngoài lăn lộn, còn có thể sống được nhiều năm như vậy, vận may của ông thật là không tệ ha.”

Lý Phàm chế giễu nói.

Âu Dương Trung Thành cười gượng gạo, có hơi không biết nên trả lời thế nào.

Tiền tổng nhanh chóng động não, yếu ớt hỏi: “Ông nội Lý ngài đây là muốn dạy bảo chúng tôi? Chúng tôi đều là những đứa trẻ con miệng còn hôi sữa, xin ngài hãy dạy bảo chúng tôi, sau này chúng tôi cũng không dám làm loạn nữa.”

“Ha ha.”

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, mặt không có chút biểu cảm nói:

“Dạy bảo các người? Các người thật sự nghĩ các người là cháu nội tôi à, tôi đời nào có cháu nội chậm phát triển như các người.”

“Vâng vâng, chúng tôi đều là chậm phát triển, gây phiền phức đến cho ngài. Ngài muốn xử lý chúng tôi như thế nào thì cứ xử lý thế ấy, chúng tôi tuyệt đối sẽ cắn răng chịu đựng.”

Lý Phàm lấy một điếu thuốc ra cầm trong tay, Âu Dương Trung Thành vội vàng lấy bật lửa ra, muốn châm thuốc cho Lý Phàm.

Lý Phàm lấy chân đá Âu Dương Trung Thành qua một bên: “Cần ông châm thuốc à? Biết sai ở đâu rồi chưa?”

“Tôi, tôi sai ở chỗ có mắt như mù, không nên chế giễu ông nội Lý ngài, mắt tôi bị mù rồi, não cũng bị úng. Lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi.”

Lý Phàm nhìn Âu Dương còn không rõ vấn đề nằm ở đâu, tên Âu Dương Trung Thành này đúng là không có não.

Nhìn Trung Thành mới ý thức được mình nói sai rồi, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, đột nhiên nghĩ ra được câu trả lời.

“Chúng tôi không nên không nghe lời cảnh cáo của ông nội, sau này chúng tôi tuyệt đối sẽ không có bất cứ suy nghĩ không an phận nào đối với Cố Họa Y và nhà họ Cố nữa. Xin ông nội hãy yên tâm, chúng tôi… sau này chúng tôi đều sẽ hỗ trợ nhà Dương Trung Thành cảm thấy mình đã bắt được điểm quan trọng của sự việc. Có lẽ trả lời như vậy có thể sẽ làm cho Lý Phàm cảm thấy hài lòng.

“Thế này vẫn chưa đủ.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

“Xin ông nội hãy nói rõ, ngài nói chúng tôi làm gì thì chúng tôi đều sẽ làm theo.”

Âu Dương Trung Thành quyết đoán nói.

Lúc này cuối cùng cũng thấy được bình mình, chỉ cần có thể duy trì họ làm gì cũng được, dù cho lúc này phải ra ngoài làm một con vịt già cũng được.

“Đến nhà họ Cố xin lỗi.”

Bốn người Âu Dương Trung Thành đồng thời thở ra một hơi. Xin lỗi là chuyện dễ dàng nhất, cho dù phải dập đầu nhận lỗi đều không thành vấn đề. Miễn là bảo vệ được địa vị của cải, sĩ diện chẳng là cái thá gì!

Trước kia từ hai bàn tay trắng lập nghiệp, Âu hễ là người cần sĩ diện, cơ bản là cũng không leo lên đến độ cao giống như Âu Dương Trung Thành được.

“Ông nội Lý yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đem theo món quà nặng nhất, tấm lòng chân thành nhất đến cửa xin lỗi.”

Âu Dương Trung Thành vỗ ngực nói.

“Vậy tôi sẽ nhìn xem biểu hiện của các người, nếu như biểu hiện không làm cho tôi hài lòng, vậy thì các người cùng nhau ra lùng nói xong, đứng dậy rời khỏi phòng.

Âu Dương Trung Thành nhìn bóng lưng Lý Phàm biến mất, từng người đều giống như quả bóng cao su bị rút hơi, nhũn người ngồi co quắp dưới đất.

“Ông trời ơi, cuối cùng cũng qua ải rồi. Lý Phàm này rốt cuộc là người nào, sao lại có được nguồn năng lượng lớn đến vậy, chuyện đó tuyệt đối không phải là người bình thường có thể làm được.”

Âu Dương Trung sau của một gia đình vô cùng giàu có nào đó. Nhưng mà nhân vật như vậy sao lại đến nhà họ Cố ở rể chứ, còn bị người nhà họ Cố nhục mạ xỉ vả như vậy. Với năng lực của anh ta… sớm đã nên làm cho người nhà họ Cố rửa mắt mà nhìn rồi.”

Lâm tổng bụm trán đang không ngừng chảy máu nói: “Nói nhiều như vậy làm gì, mau đến bệnh viện kiểm tra vết thương, trán của tôi đều nát luôn rồi. Chúng ta vẫn chưa hoàn toàn qua ải đâu, vẫn còn phải chuẩn bị việc xin lỗi ngày mai nữa.”

“Xin lỗi chính là việc ưu tiên hàng đầu, nhất tiêu chuẩn ông nội

Lý yêu cầu là gì, chỉ sợ là nịnh bợ còn chưa xong đã giẫm yên. Chuyện ngày mai đến nhà họ Cố xin lỗi mới là việc ưu tiên hàng đầu quan trọng nhất. Nếu như làm không tốt việc này, có lẽ phải thật sự xanh cỏ rồi.

…

Lý Phàm gọi xe về nhà, vừa mới bước vào cửa đã nghe thấy tiếng mắng nhiếc của Vương Cẩn Mai:

“Đồ bỏ đi cậu còn quay về làm gì nữa, không phải đã bảo cậu chết ngoài kia luôn rồi sao, cậu sao không đi còn không phải vì cậu rước đến nhiều tai họa như vậy sao! Còn nói xằng nói bậy trước mặt ông cụ mà không biết ngượng, tôi đều thấy xấu hổ dùm cậu. Đồ bỏ đi nhà cậu chỉ được mỗi cái mồm, không làm được trò trống gì ra hồn, cậu có thể cái cục shit!”

“Nếu như Âu Dương tổng bọn họ không chừa cho con đường thì làm sao đây! Nếu công ty trong nhà phá sản trước khi nói gì làm gì cũng không biết động não suy nghĩ hả! Tôi thật sự bị cậu làm cho tức chết rồi!”

Cố Họa Y nghe thấy tiếng mắng chửi của Vương Cẩn Mai thì vội vàng ra khỏi phòng.

Đi đến thì nhìn thấy Vương Cẩn Mai đang ngồi trên ghế sofa, Cố Họa Y nhanh chóng bước đến bên người Lý Phàm, kéo tay Lý Phàm rời đi: “Theo em về phòng.”

“Họa Y, con bỏ tay cậu này làm gì. Cậu ta còn ở thì sẽ rước tai họa tới. Lần này làm ra chuyện xấu lớn như vậy, con còn không mau cắt đứt quan hệ với cậu ta! Nếu như nhà họ Cố thật sự bị hủy rồi, con cũng có thể tìm một chỗ dựa mới!”

“Không chỉ là con, mà cả nhà chúng ta, ba con, mẹ, Xuyến Xuyến đều cần phải có một chỗ dựa. Con nhìn xem đồ bỏ đi Lý muốn quan hệ cũng không có, căn bản là không dựa được!”

Vương Cẩn Mai nói lời nặng nề, lời nói tràn đầy cảm giác nguy cơ nghiêm trọng.

Nếu như công ty của nhà họ Cố phá sản, vậy sau này cuộc sống của người trong nhà sẽ thật sự gian nan vô cùng.

Cho nên Vương Cẩn Mai chờ đợi Cố Họa Y có thể ly hôn với Lý Phàm. Dù là kết hôn với Hoa Nhật Tâm cũng được, mạnh hơn Lý Phàm.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, cho dù công ty trong nhà có đóng cửa, chúng ta cũng có thể tự làm tự ăn chống đỡ cái nhà này, mẹ đừng lo lắng nữa. Hơn nữa, con cũng tin tưởng Lý Phàm.” Cố Họa Y kéo Lý Phàm rời đi.

Vương Cẩn Mai gân cổ gào lên: “Con tin nó cái gì? Rốt cuộc là con đã uống bùa mê thuốc lú gì rồi, Lý Phàm chính là chứ! Chúng ta đều biết cậu ta chính là cái đồ vô dụng!”

Đáp lại Vương Cẩn Mai chính là cửa phòng đóng chặt. Vương Cẩn Mai tức giận đấm mạnh xuống sofa, hệt như đó là Lý Phàm.

“Anh đã ra ngoài làm gì, không xảy ra chuyện gì chứ?”

Cố Họa Y quan tâm hỏi.

“Yên tâm, chuyện của Âu Dương tổng đã giải quyết, đợi ngày mai.”

Lý Phàm kéo bàn tay ngọc của Cố Họa Y, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Chương 214: Hưng sư vấn tội

Sáng sớm, Cố Họa Y cả đêm không ngủ, tinh thần hốc hác rời giường.

Trong lòng vẫn đang nghĩ đến chuyện của Âu Dương Trung Thành, trong lòng Cố Họa Y đầy tâm sự ngồi ngây ngốc bên giường.

Lý Phàm nhìn thấy bóng dáng Cố Họa ngồi bên giường, đưa tay ra ôm lấy Cố Họa Y từ đằng sau.

“Đang lo lắng à?”

Lý Phàm nhẹ giọng hỏi.

Cố Họa Y gật nhẹ, đầu thuận theo dựa về sau, gối đầu lên hõm cổ của Lý Phàm.

“Có lẽ hôm nay sẽ không yên bình, cơn giông trước lúc mưa nguồn.”

Cố Họa Y yếu ớt nói.

Những lời Lý Phàm nói tối qua, Cố Họa Y không hề cho là thật. Người đàn ông như Âu Dương Trung Thành đâu phải là người Lý Phàm có thể giải quyết được.

Đừng nói là Lý Phàm, cả Hán Thành cũng không có mấy người có thể khiến Âu Dương Trung Thành thay đổi chủ ý. Lần này sợ là sản nghiệp của nhà họ Cố sẽ không thoát khỏi rồi.

“Đừng lo lắng, anh sẽ là hậu thuẫn vững chắc của em.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Cố Họa Y từ từ lắc đầu, hơi giãy giụa hai cái, giãy ra khỏi cái ôm của Lý Phàm.

“Em phải chuẩn bị đến công ty rồi, hôm nay công ty phải mở cuộc họp thảo luận về phương án quan hệ công chúng khẩn cấp.”

“Em đi tắm rửa đi, anh đi làm cơm cho em.”

Nhìn thấy Lý Phàm ra khỏi phòng liền nhanh chóng đến phòng bếp, trong lòng Cố Họa Y có chút ngọt ngào.

Nhưng sự ngọt ngào đó rất nhanh đã bị sự lo âu trong lòng đè xuống.

Cố Họa Y sửa soạn xong, ăn bữa sáng Lý Phàm đã chuẩn bị rồi bước những bước kiên định ra khỏi cửa nhà.

Lý thoại gửi cho Âu Dương Trung Thành một tin nhắn, dặn dò một vài chi tiết cần chú ý thỏm đi đến công ty. Trong phòng họp của công ty, sắc mặt ông cụ Cố u ám ngồi ở vị trí đầu tiên, Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, Cố Tuấn Hào, Cố Bội Sam chia nhau ngồi ở hai bên trái phải.

Năm người đều nhìn Cố Họa Y với ánh mắt phẫn nộ. Trong mắt bọn họ, nhà họ Cố gặp phải nguy cơ nghiêm trọng như vậy đều là do Cố Họa Y gây ra.

“Tiện nhân nhìn xem, càng ngày càng nhiều đại lý từ chối hợp tác với chúng ta! Thậm chí có chỗ còn đòi trả hàng đấy!”

Cố Bội Sam ném một xấp tài liệu về phía Cố Họa Y.

Cố Y Hoạ hơi uất ức, nhưng cũng không cãi lại, chỉ im lặng đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

“Cố Họa Y! Vốn dĩ công việc làm ăn trong nhà đang rất phát triển, sắp mở rộng ra toàn tỉnh, nhưng Âu Dương Trung Thành, bây giờ khiến việc làm ăn đã đi vào đường cùng, chuyện này cô phải giải quyết!”

Cố Thiệu Phong nghiêm giọng chỉ trích.

Trong khoảnh khắc này, tất cả ngọn nguồn của vấn đều ở trên

người Âu Dương Trung Thành, chỉ cần khiến Âu Dương Trung Thành hài lòng thì nhà họ Cố mới có thể vượt qua kiếp nạn này.

Ông cụ Cố và đám người Cố Thiệu Dũng đã đạt được ý kiến chung, Dũng, ông cụ Cố cũng đã đồng ý cách làm của bọn họ, chính là ép buộc Cố Họa Y đi bồi Âu Dương Trung Thành.

“Họa Y, tình hình trong nhà cháu cũng biết rõ, vấn đề khó khăn mà bây giờ chúng ta phải đối mặt cháu cũng hiểu, tất cả đều là vì Âu Dương tổng. Chỉ cần cháu khiến cho Âu Dương tổng vui vẻ hài lòng thì tất cả vấn đề đều không còn là một chút, trong nhà cần sự đóng góp của cháu.”

Vẻ mặt Cố Thiệu Dũng đạo mạo nghiêm trang, lời nói đường đường chính chính, chỉ là ẩn ý trong lời nói khiến Cố Họa Y không rét mà run.

Cố Tuấn Hào lạnh lùng cười hai tiếng, ánh mắt khinh bỉ nhìn Cố Họa Y đang cúi đầu không lên tiếng.

“Đã đến lúc này rồi cô còn giả vờ đáng thương gì nữa, đợi đến lúc trong nhà phá sản cô và thằng chồng nhu nhược của cô gây ra, cậu ta không có khả năng giải quyết, vậy thì cô phải đứng ra giải quyết.”

“Tôi sẽ cố gắng giải quyết, nhưng không phải bằng cách mà các người nói.”

Cố Họa Y cay đắng nói.

Mùi vị quen thuộc, cách ép buộc quen thuộc, từng cảnh đã xảy ra trong buổi tiệc tạ lỗi không ngừng tái hiện lại trong đầu Cố Họa Y.

“Chết tiệt! Cô có hiểu chuyện có thể ngày mai công ty sẽ bị đóng cửa rồi, cô còn ở đây giả vờ làm thánh nữ cái gì!

“Cố Họa Y cô cũng đâu phải là lần đầu tiên bồi ngủ, chẳng lẽ cô xem thường Âu Dương tổng? Mặc dù tuổi của Âu Dương tổng có hơi lớn, nhưng cô có thể xem như là tình cha con mà, gọi thêm tiếng ba, khiến Âu Dương tổng vui vẻ thì sẽ có lợi với cô.”

Cố Bội Sam Tuấn Hào không nhịn được mà tưởng tượng, cảnh tượng đó quả thật là vô cùng kích thích.

“Bội Sam độ đi, thế giới này tốt đẹp biết bao, làm gì mà phải xoắn xuýt nhiều như thế, Âu Dương tổng có thế nào cũng sẽ mạnh hơn thằng chồng bất lực của cô, luật rừng đều là kẻ mạnh thắng kẻ yếu, đi theo người mạnh sẽ không tệ đâu.”

Cố Họa Y tức đến toàn thân run rẩy, trong lòng có vô số lời muốn nói ra, nhưng cô biết lúc này cô có nói gì cũng sẽ Y, chuyện mà con tự gây ra thì phải tự mình chịu, con nhất định phải xin lỗi bên Âu Dương tổng, cậu ta đưa ra yêu cầu gì con đều phải khiến ông ta hài lòng, bây giờ hãy lập tức liên lạc với Âu Dương tổng để xin lỗi đi.”

Cố Họa Y liền ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn ông cụ Cố.

Ông cụ Cố nói ra những lời ép buộc này khiến trong lòng Cố Họa Y ông cụ đã nói rồi, cô còn không mau làm theo. Đừng giả vờ làm thánh nữ nữa, cô mẹ nó đã sớm không còn trong trắng rồi, còn ở đây giả vờ nữa thì công ty của gia đình sẽ hóa thành tro mất!”

Cố Tuấn Hào thúc giục.

Cố Bội Sam đắc ý cười một cái, cầm điện thoại lên nói: “Nếu cô không muốn gọi, tôi có thể giúp cô gọi.”

“Các người…”

Đôi mắt Cố Họa Y ẩm ướt, không phải vì thằng chồng bất lực của cô đánh Âu Dương tổng thì sự việc có đến bước này không? Cả nhà cô đều là một đám bất lực!”

Cố Thiệu Dũng đập bàn gào lên: “Mau gọi điện thoại cho Âu Dương tổng đi!”

Cố Tuấn Hào đứng dậy, đi đến bên cạnh Cố Họa Y, giựt lấy túi xách của Cố Họa Y, kéo dây kéo ra bắt đầu tìm điện thoại của Cố Họa Y.

“Nghĩ kỹ xem chuyện cô phải dịu dàng, giọng nói phải ngọt ngào, mềm mại có hiểu không? Đừng mẹ nó lại phát điên làm hỏng chuyện lớn. Nếu lần này không thể khiến Âu Dương tổng vui vẻ hài lòng thì cả nhà chúng ta đều sẽ phải uống gió tây bắc cả đấy!”

Cố Họa Y cắn chặt răng, kiên định nói: “Tôi không gọi.”

“Mẹ nó!”

Cố Tuấn Hào tức giận đến má cũng đau, vứt túi xách của Cố Họa Y khinh bỉ nói: “Cô giả vờ đến nghiện rồi à, có tin tôi tìm người đến lột sạch cô rồi đưa lên giường của Âu Dương tổng không. Đừng khi chúng tôi nể mặt thì cô không chịu, lúc này không phải là chuyện của một mình cô, mà là chuyện của cả nhà đấy!”

Cót két.

Cửa phòng họp bị đẩy ra, thư ký hơi hoảng hốt đi vào: “Có rất nhiều xe sang trọng đậu ở bên ngoài, biển hưng sư vấn tội rồi!”

Chương 215: Bởi vì anh lý phàm

Lúc này, những chiếc xe sang trọng mang biển số tỉnh thành, ông cụ Cố và những người khác chỉ có thể nghĩ đến đó là người của Âu Dương Trung Thành.

Âu Dương Trung Thành vừa mới sáng sớm đã đến, ông cụ Cố và những người khác cảm thấy ngoài đến hỏi tội ra thì không còn khả năng nào khác.

Ông cụ Cố cau mày, đôi mắt già liếc nhìn Cố Họa Y.

“Họa Y! Hiện tại Âu Dương Trung Thành đã tới đây, con nhất định phải để cho Âu Dương Trung Thành nhận ra con đang thành tâm xin lỗi anh ấy, con biết phải làm gì rồi chứ?”

“Ba, ba nói ý với cô ta làm gì chứ? Cố Họa Y, lần này cô tiếp đãi Âu Dương tổng cho thật tốt, ông ấy muốn cô làm gì thì cô phải làm như thế. Muốn cô rời khỏi vị trí này cô cũng phải làm theo, đừng có làm những chuyện ngu ngốc nữa!”

“Đừng nghĩ mình là người có thân phận cao quý nữa. Con người ở trên đời luôn muốn bán đứng chính mình, chẳng qua là bán cái thứ ấy mà thôi. Nếu để Âu Dương tổng hài lòng thì mới có được tài phú. Thật quá dễ dàng, nhiều người cầu còn không được.”

Cố Thiệu Dũng trừng mắt nhìn Cố Họa Y vẫn đang ngồi trên ghế.

Ngay khi Cố Tuấn Hào định kéo Cố Họa Y đứng dậy, anh ta đã bị Âu Dương Trung Thành ngăn lại.

Lúc này, trong mắt Âu Dương Trung Thành, Cố Họa Y chính là bà nội, tối hôm qua đã gọi Lý Phàm là ông nội, như vậy vợ của Lý Phàm đương nhiên chính là bà nội rồi.

“Các người định làm gì? Cô Họa Y đây ngồi là phải lễ rồi. Chúng tôi lần này đến để xin lỗi cô Họa Y, mau gửi quà tạ lỗi cho cô Họa Y đi.”

Xin lỗi?

Âu Dương Trung Thành xin lỗi Cố Họa Y?

Đã xảy ra chuyện gì vậy, làm sao lại có sự thay đổi như vậy sau chỉ sau một đêm chứ!

Có phải Âu Dương Trung Thành uống nhầm thuốc không?

Cố Họa Y cũng vô cùng kinh ngạc, cau mày nhìn Âu Dương Trung Thành, không biết chuyện này sẽ xảy ra như vậy.

Đây liệu có phải là một âm mưu?

Liệu không?

“Nhanh lên, đưa quà tạ lỗi lên đây!”

Âu Dương Trung Thành lo lắng thúc giục.

Trợ lý, thư ký và cẩn bước đến chỗ Cố Họa Y và đặt những món quà này lên bàn ngay cạnh Cố Họa Y.

Ngay sau đó, những món quà đã nhanh chóng chất thành đống trên bàn, Cố Bội Sam nhìn những món quà tặng với vẻ ghen tị và đầy hận thù.

Tại sao!

Tại sao Cố Họa Y đã xúc phạm Âu Dương tổng như vậy, nhưng cuối cùng thì Âu Dương tổng lại đến xin lỗi và tặng cô rất nhiều quà!

Thời hồ Patek Philippe và hàng loạt phụ kiện của các thương hiệu quốc tế hàng đầu. Tại sao điều này lại xảy ra chứ?

Chỉ riêng giá trị của những món quà này đã lên tới hàng tỷ đồng, có thể thấy Âu Dương Trung Thành cũng đã phải chi rất nhiều tiền để thể hiện lời xin lỗi chân thành của mình.

“Tôi đến đây rất vội. Tôi chỉ chuẩn bị được những món quà nho nhỏ này. Ngoài ra phương Tây đã được đặt trước nhưng sẽ phải mất một khoảng thời gian mới có thể đến đây. Lúc đó, chúng tôi sẽ gửi cho cô Họa Y. Đây là danh sách các sản phẩm xa xỉ đó.”

Âu Dương Trung Thành lấy ra một danh sách, cầm trong tay rồi đưa cho Cố Họa Y xem.

Cố Họa Y xem qua danh sách, đột nhiên cô cảm thấy chóng mặt.

Cố Tuấn Hào không kịp nhìn những thứ khác trong tâm trí cố Tuấn Hào đã rối bời.

Mặt hàng đầu tiên trong danh sách hóa ra là nhà thiết kế chính của Chanel, với mười bộ quần áo thời trang cao cấp được làm thủ công.

Ngay cả những người nổi tiếng bậc nhất ở Trong nước, hay thậm chí những người nổi tiếng bậc nhất cũng không có cơ hội mặc những bộ thời trang cao cấp gọi là trang phục quốc tế xa xỉ loại một, trong ngành thời trang xa xỉ cùng lắm chỉ diện cho sự giàu có, mà còn là khẳng định địa vị trong xã hội!

“Âu Dương tổng, ông… ông không đùa đấy chứ?”

Cố Tuấn Hào toàn thân bất giác run lên, cảm thấy hai chân mềm nhũn đến mức suýt nữa không đứng vững nổi.

Âu Dương Trung Thành liếc nhìn Cố Tuấn Hào một cái, lập tức nói với Cố Họa Y, anh nở một nụ cười trên môi: “Cô Họa Y hài lòng chứ? Tôi thực sự nghiêm của mình.”

“Tôi thật thô bỉ, thật đáng khinh. Trước giờ tôi thật sự mù quáng. Tôi không nên làm chuyện như vậy với cô và đưa ra những yêu cầu vô liêm sỉ như thế. Tôi thành thật xin lỗi cô Họa Y.”

Âu Dương Trung Thành nói xong liền cúi người trước Cố Họa Y, ba người Tiền tổng cũng cúi đầu xin lỗi.

Ông cụ Cố ngồi ôm tim trên ghế, tự hỏi có phải mình đang lo lắng sao lại có thể nhìn thấy một chuyện quái dị như vậy.

Cố Họa Y sững sờ, cô hoàn toàn không để ý những lần cúi người xin lỗi của Âu Dương Trung Thành và những người khác, chỉ đang nghĩ xem lí do tại sao.

Nhìn thấy Cố Họa Y không lên tiếng, Âu Dương Trung Thành và những người khác đều có chút hoảng sợ, dường như họ vẫn chưa đủ thành tâm thì phải.

Nhưng nghĩ về những gì Dương Trung Thành cảm thấy rằng nếu ông ta là Cố Họa Y, nhất định không thể tha thứ dễ dàng như thế được.

Với một người chồng quyền lực như Lý Phàm, những thứ xa hoa này chẳng qua chỉ là mây khói, Cố Họa Y nhất định đang coi thường.

Âu Dương Trung Thành cảm thấy mình dường như đã đoán ra được lí do, liền giơ tay tự tát mình.

Âm thanh của cái tát đã đánh thức Cô … bởi vì, anh Lý."

Âu Dương Trung Thành cười nói.

Chương 216: Đại gia họ lý là ai?

Nghe câu trả lời của Âu Dương Trung Thành, ông cụ Cố và những người khác cau mày, tự hỏi Âu Dương Trung Thành đang nói đến anh Lý nào.

Người đầu tiên được mọi người nghĩ đến là Lý Phàm, mà người đầu tiên bị loại bỏ cũng là Lý Phàm.

Đó chỉ là một kẻ ăn bám vô dụng, người nhà họ Cố có cùng quan điểm về vấn đề này. Mặc dù hôm qua kẻ ăn bám vô dụng Lý Phàm đã tuyên bố sẽ giải quyết Âu Dương Trung Thành nhưng trong mắt người nhà họ Cố thì đó chỉ là một trò cười.

Nếu như Lý Phàm có đủ khả năng khiến Âu Dương Trung Thành khuất phục, thì người nhà họ Cổ đã sớm ôm đùi Lý Phàm từ lâu rồi, làm sao có thể dám ngày ngày làm nhục anh. Nhưng nếu không phải Lý Phàm, anh Lý đó có thể là ai?

Ông cụ Cổ và những người khác nghĩ về những người mình biết mang họ Lý, nhưng không ai có đủ năng lực giải quyết được Âu Dương Trung Thành.

Chỉ cần nhìn cái vẻ như chó cụp đuôi của Âu Dương Trung Thành, người kia không chỉ giải quyết Âu Dương Trung Thành, mà đã hoàn toàn ép chết Âu Dương Trung Thành, khiến ông ta phải bỏ hết lòng tự trọng và sĩ diện của mình.

Không chỉ nhà họ Cố không nghĩ ra, mà Cố Hoa Y cũng không nghĩ ra anh Lý là ai, thậm chí Cổ Hoạ Y căn bản không thể đem Lý Phàm liên hệ với anh Lý kia. Cố Bội Sam nhíu mày, ánh mắt loé lên nhìn Cổ Hoạ Y, nhớ tới một chuyện đang lưu truyền gần đây.

Chuyện kể rằng một người họ Lý vô cùng thần bí, đã bỏ ra 6000 tỷ để thành lập tập đoàn công nghiệp y tế lớn nhất ở Hán Thành, tên của tập đoàn đó là Tập đoàn Hoạ Vân Y!

Tập đoàn Hoạ Vân Y! Cố Hoạ Y, đại gia họ Lý! Hơn nữa, lần trước

ở bệnh viện, người mang dụng cụ y tế và thuốc men gửi cho Xuyến Xuyến cũng mang họ Lý. Cố Bội Sam liên kết tất cả các manh mối mà cô ta biết lại với nhau, cảm thấy đã nắm được chân tướng của sự việc.

“Giỏi lắm Cố Hoạ Y! Lúc trước cô còn giả bộ liệt nữ, không ngờ giờ lại đi cặp kè với đại gia họ Lý kia! Cô còn có mặt mũi gặp người nữa không!” Cổ Bội Sam tức giận nói.

Đó là một người giàu có, trẻ tuổi một phát đầu tư 6000 tỷ để thành lập một tập đoàn công nghiệp y tế, mua rất nhiều khu đất hoang ở vùng ngoại ô phía nam.

Bây giờ giá đất ở Hán Thành tăng vọt, khu đất hoang mà đại gia họ Lý có được bây giờ đáng giá rất nhiều tiền! Nghĩ đến thiếu gia giàu có mà Cố Hoa Y bí mật qua lại, Cổ Bội Sam vô cùng tức giận.

Coi như cô không giỏi bằng Cổ Hoạ Y?

Cổ Bội Sam cô không đẹp bằng cô ta? Cũng sẽ không làm chuyện như cô ta?

Sẽ không đi hầu hạ người khác như cô ta?

Tại sao người trẻ tuổi, giàu có nhất lại coi thường Cố Bội Sam cô! Ông cụ Cố và những người khác cùng nhìn Cố Bội Sam, Cố Thiệu Phong dò hỏi: “Bội Sam, con nghĩ ra anh Lý là ai sao?” Cố Bội Sam gật đầu, ánh mắt khinh thường liếc xéo chứ không thèm nhìn thẳng vào Cố Hoa Y.

“Còn giả bộ, thời gian trước, một người bí ẩn họ Lý vô cùng giàu có đã đầu tư 6000 tỷ để thành lập Tập đoàn Hoạ Vân Y, là tập đoàn công nghiệp y tế lớn nhất ở Hán Thành.”

“Lần này người cố ý giúp Cố Hoa Y chính là anh Lý kia, lần trước ở bệnh viện cũng vậy, làm gì có chuyện trùng hợp như thế, nhất định là cô, Cố Hoa Y và họ Lý kia có quan hệ, thủ đoạn quyến rũ của cô thật giỏi, để đại gia họ Lý gia đầu tư sản nghiệp cũng mang tên cô, hừ!”

Sau khi Cố Bội Sam nói xong, tất cả mọi người đều cảm giác đột nhiên sáng tỏ, kể cả Âu Dương Trung Thành cũng hiểu ra.

Chỉ là sự sáng tỏ của Âu Dương Trung Thành khác với sự sáng tỏ của nhà họ Cố, Âu Dương Trung Thành đoán rằng đại gia họ Lý kia có lẽ là Lý Phàm.

Nghĩ Lý Phàm có năng lực lớn như vậy, dùng 6000 tỷ để tạo bất ngờ nho nhỏ cho Cố Hoa Y quả là điều quá dễ dàng.

Nhưng ông cụ Cố lại không nghĩ theo cách đó, ông ta như nhìn thấy chiếc đùi vàng từ trên trời rơi xuống, nếu đây là sự thật, chỉ cần Cố Hoa Y làm cho đại gia họ Lý kia hài lòng, thì nhà họ Cố có thể được thơm lây, rồi nhanh chóng bước đi trên con đường trải đầy hoa hồng.

Chỉ có Cổ Hoạ Y mặt đầy mộng mị, đại gia họ Lý gì cơ? Tập đoàn Hoạ Vân Y gì cơ? Cô căn bản còn không biết.

Cố Tuấn Hào khinh thường liếc mắt nhìn Cố Hoạ Y, bất mãn nói: "Thì ra là hầu hạ đến tận giường, khó trách lại khẩu khí cứng rắn thế, hầu hạ kim chủ, không biết lúc ấy cô có kêu đến đặc biệt hăng say không"

"À à, chồng cô quá vô dụng, chắc không thỏa mãn được cô, cho nên ra ngoài ăn vụng. Nhưng Cố Hoạ Y, khả năng ôm đùi của cô khá mạnh đấy, một nhân vật thần bí như đại gia họ Lý kia, thế mà cũng với được, giới thiệu cho chúng tôi biết một chút đi"

Ánh sáng trong mắt Cố Bội Sam lóe lên, trong lòng dấy lên rất nhiều suy nghĩ, nếu có thể giật lấy đại gia họ Lý từ tay Cố Hoạ Y, không chỉ làm mất mặt Cố Hoạ Y, mà sau này cô ta còn có thể có một cuộc sống hạnh phúc.

Nếu đại gia họ Lý kia có thể cho cô ta một tập đoàn Cố Sam hay gì đó, vậy không phải quá hạnh phúc sao.

"Cùng là họ Lý, đại gia họ Lý kia rất có năng lực, tên phế vật nhà cô cũng họ Lý, vậy mà chỉ là đồ cặn bã. Hay là Cố Hoạ Y, cô ly hôn với Lý Phàm rồi đến hầu hạ đại gia họ Lý kia đi."

“Dù sao cô cũng dơ bẩn rồi, nếu để cho Lý phế vật biết là cô để anh ta cắm sừng trên đầu, Lý phế vật sẽ dùng dao giết chết cô, kẻ ngu xuẩn kia làm việc không bao giờ dùng não. Vì sinh mệnh nhỏ bé của mình, cô nên sớm ly hôn với anh ta đi.”

Cố Tuấn Hào bàn tính nhiều chuyện trong lòng, nếu Cố Hoa Y đi theo đại gia họ Lý, nhà họ Cố sẽ có thân thích có cường lực, tương lai họ không cần phải kiêng kỵ gì ở Hán Thành nữa.

Âu Dương Trung Thành và đám người của Tiền tổng, nhìn nhau, rồi đứng im một bên không lên tiếng. Đây là chuyện nội bộ của nhà họ Cố, Âu Dương Trung Thành và những người khác tự thuyết phục vậy, biết rằng họ không có vai trò gì trong việc này, miễn là Cố Hoa Y không truy cứu họ là được.

Cố Hoa Y tức giận nói: “Các người không được nói bậy bạ. Tôi không biết đại gia họ Lý kia, cũng không biết Tập đoàn Hoạ Vân Y, tôi và anh ta không có quan hệ gì, hơn nữa Lý Phàm không phải là phế vật! Sau này không cho phép các người nói về anh ấy như vậy.”

“Ui, sự việc đã rành rành ra đấy, cô còn che che giấu giấu cái gì, lấy người chồng phế vật của cô làm lá chắn giúp bản thân che đậy, tiếp tục duy trì hình tượng thuần khiết của mình, thật quá nực cười”

Cổ Tuấn Hào cười ha ha hai tiếng.

“Khụ.

Âu Dương Trung Thành lúng túng ho khan một tiếng, cúi đầu nói: “Cô Hoạ Y, cô hài lòng với lời xin lỗi của chúng tôi chưa? Nếu cô không hài lòng thì cứ nói ra.”

“Không có gì không hài lòng, các người có thể đi.” Cổ Hoạ Y ôm đầu, cô tức giận đến không còn sức để nói, tất cả những gì dội lại trong tâm trí cô là lời của Cố Bội Sam và Cổ Tuấn Hào.

Âu Dương Trung Thành vui mừng khôn xiết: “Những việc sai lầm

trước đây tôi làm sẽ sửa lại. Mọi việc làm ăn cứ theo lời cô Hoạ Y. Nếu có việc gì cứ nói, chúng tôi không làm phiền nữa, đi trước đây"

Âu Dương Trung Thành và đám người rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của nhà họ Cố. Chuyện này cứ như vậy được giải quyết, thế mà bấy lâu nay họ cứ lo lắng không yên. Suy nghĩ trong đầu ông cụ Cố và những người khác giống nhau, lập tức tất cả họ đều thở phào nhẹ nhõm.

"Hoạ Y, cháu thật sự có quan hệ với đại gia họ Lý đó sao?" Ông cụ Cô hỏi.

"Không có, cháu còn không biết đại gia họ Lý kia là ai." Cố Hoa Y giải thích.

Ông cụ Cô mỉm cười, nghĩ rằng Cố Hoa Y da mặt mỏng, xấu hổ không dám thừa nhận, nhưng có thừa nhận hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng là nhà họ Cố có thể với tới đại gia họ Lý kia.

"Đừng nói là không quen biết, nhất định cháu có quan hệ tốt với đại gia họ Lý kia." Ông cụ Cố cười nói.

Chương 217: Cố hoạ y bị bắt cóc

“Cháu không biết đại gia họ Lý, cũng không có quan hệ gì với anh ta!”

Cố Hoa Y phát điên nói. Ông cụ Cố dùng ánh mắt khinh thường nhìn Cố Hoạ Y, cảm thấy Cố Họa Y đang giả bộ quá đà, mọi chuyện đã rõ như ban ngày, mà còn ở đây giả bộ.

Tuy nhiên, nghĩ đến lời xin lỗi của Âu Dương Trung Thành và Tập đoàn Hoạ Vân Y được đầu tư 6000 tỷ, ông cụ Cố gạt ánh mắt khinh thường, kìm nén sự nóng nảy, tiếp tục kiên nhẫn làm công tác tư tưởng cho Cố Hoạ Y.

“Lý Phàm chỉ là kẻ ăn bám, sau này nhất định sẽ không thể cho cháu một mái nhà có thể che mưa che gió. Nếu cháu và đại gia họ Lý đã có duyên phận, vậy thì nhất định phải nắm chắc cơ hội này, đại gia họ Lý kia chỉ cần đưa ra một tý thôi là đủ cho cháu ấm no cả đời, hơn nữa nhà họ Cố chúng ta cũng được thơm lây.”

Ông cụ Cố tiếp tục nói, không quan tâm đến suy nghĩ của Cổ Hoạ Y. Cổ Thiếu Dũng trịnh trọng gật đầu, thấy ông cụ thật là sáng suốt. Lúc này ý tưởng của mọi người trùng nhau, muốn lợi dụng Cổ Hoạ Y ôm đùi vị đại gia họ Lý, đây mới là điều thực tế nhất.

“Hoạ Y, không cần quan tâm đến Lý Phàm, cũng không cần quá quan tâm đến danh tiếng, danh tiếng chỉ là hư không, tiền mới là chân thật. Có tiền, có địa vị, ai dám không coi trọng cháu, đúng không? Chỉ cần đi theo đại gia họ Lý, sau này cháu muốn cái gì chẳng được.”

Cổ Thiệu Dũng phụ hoạ nói theo, trên mặt nở nụ cười bỉ ổi. | “Bác cháu nói đúng đó, Cố Hoạ Y, đừng để tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt kia, Lý Phàm phế vật có gì tốt, từ lâu nhà ta đã muốn khuyên con đá văng anh ta đi, ở chung với đồ phế vật kia chỉ làm liên lụy con thôi. Ngược lại, đại gia họ Lý mới là sự lựa chọn tốt nhất”

Cố Thiệu Phong cũng theo chiều thuyết phục.

Cố Hoa Y cảm thấy mình có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa được, mọi người xung quanh đều cho rằng cô có quan hệ với vị đại gia họ Lý, lúc này dù có giải thích thế nào cũng vô dụng.

“Hoạ Y, chúng ta đều vì tốt cho cháu, đại gia họ Lý có tài sản và quyền lực lớn như vậy, cháu chỉ cần kết giao với đại gia kia, làm hài lòng anh ta, sau này nhà họ Cố chúng ta sẽ xuôi chèo mát mái, nhà ta đã nuôi dưỡng con nhiều năm như thế, chỉ mong con có thể vì gia tộc mà cống hiến”

Ông cụ Cố nói xong chậm rãi nhìn chằm chằm Cổ Hoạ Y.

Cổ Tuấn Hào cười nhạo một tiếng, khinh khỉnh nói: “Vị đại gia họ Lý đã giúp cô nhiều như vậy, cô còn giả bộ thanh cao cái gì, thừa dịp này mau liên lạc với vị kia đi còn kịp, chúng ta đều mong đợi cô sẽ qua lại với đại gia họ Lý kia đấy”

“Các người thật quá đáng! Tôi sẽ không làm chuyện có lỗi với Lý Phàm, huống chi tôi không biết đại gia họ Lý nào cả, các người đừng nói nữa!” Cố Hoạ Y tức giận thở gấp, đôi mắt đỏ hoe, hết sức kìm nén cảm xúc, nếu không có sẽ khóc.

Ông cụ Cố lạnh lùng nhìn Cố Hoa Y có chút không vừa lòng.

“Hừ! Tự mình suy nghĩ kỹ đi, đây là cơ hội tốt! Chẳng lẽ sau này cháu còn muốn gặp phải chuyện như với Âu Dương tổng sao? Sau này sẽ không có người giúp đỡ cháu đâu.”

Ông cụ Cố nói một lời, rồi chắp hai tay sau lưng, đi ra ngoài. Cố Thiệu Dũng đi theo, vừa đi vừa nói: “Cơ hội chỉ dành cho những ai có sự chuẩn bị. Bây giờ cơ hội được trao cho cháu. Nếu cháu không nắm bắt được thì thật đáng tiếc”.

“Tự cho mình là trinh tiết liệt nữ, lúc này còn không ôm đùi đại gia họ Lý, sau này cháu sẽ hối hận.” Cố Thiệu Phong cũng đứng dậy và rời đi, Cố Tuấn Hào và Cố Bội Sam cũng cười lạnh đứng lên, cùng nhau rời khỏi phòng họp.

Cố Hoạ Y trong lòng vô cùng uỷ khuất, phải ngồi đó một lúc mới

bình tĩnh lại. Nghĩ đến thái độ vừa rồi của nhà họ Cố, Cố Hoa Y thấy lạnh cả người, không muốn ở lại công ty thêm một giây nào nữa. Lẳng lặng bước ra khỏi công ty, Cố Hoa Y lên xe của công ty, trầm mặc hồi lâu, quyết định đến bệnh viện gặp Xuyến Xuyến, lúc này chỉ nghĩ đến Xuyến Xuyến thôi cũng khiến Cố Hoa Y cảm thấy ấm áp.

Lái xe đi về phía bệnh viện, khi xe của Cố Hoa Y rời khỏi công ty, một chiếc ô tô màu trắng bạc phóng ra đường, theo sát xe của Cố Hoạ Y.

“Mục tiêu đã rời khỏi công ty, tạo đang theo dõi!

Người điều khiển chiếc ô tô màu trắng bạc nói với máy liên lạc.

“Chú ý theo dõi. Theo quan sát của chúng tạo, nơi mục tiêu thường đến là nhà, công ty, xưởng sản xuất nguyên liệu và bệnh viện. Vị trí của bốn nơi rất khác nhau. Mày phải phán đoán hướng đi của mục tiêu”

“Đã hiểu, mục tiêu hẳn là hướng bệnh viện, có thể tiến hành bố trí”

“Đã rõ.”

Người lái xe ô tô màu trắng bạc đặt máy liên lạc nội bộ xuống và tập trung bám theo xe của Cổ Hoạ Y. Cố Hoa Y không biết rằng có một tấm lưới đã vụng sẵn chờ cô.

Lái xe đến bệnh viện, Cố Hoa Y đỗ xe ở bãi, sau khi xuống xe mới đi được vài bước, cô gặp phải hai người đàn ông đang đi tới. Cố Hoa Y cũng không để ý lắm, khi đang đi ngang qua hai người đàn ông, một người đàn ông đột nhiên giơ tay lên, chiếc khăn trên tay anh ta bịt chặt mũi và miệng của Cố Hoạ Y. Khăn ướt, bên trên xịt đầy thuốc mê, chỉ cần hít một lượng nhỏ vào mũi là sẽ hoàn toàn bất tỉnh.

Cố Hoa Y cố vùng vẫy hai cái, liền cảm thấy cảnh tượng trước mắt như bị mờ đi, sau đó mắt cô tối sầm lại và hôn mê hoàn toàn.

“Hắc hắc, nhan sắc của cô gái này đúng là cực phẩm, chẳng trách cậu Tô lại động lòng, chuyện lần này diễn ra thật thuận lợi.”

“Chớ đoán mò, mau đưa về, cậu Tô còn đang chờ” Cửa một chiếc xe công vụ cách đó không xa mở ra, hai người đàn ông đỡ Cố Hoa Y lên xe.

“Anh mặt sẹo, xong rồi, chắc chắn là con gái nhà họ Cố, không sai.”

“Thông báo cho các anh em khác làm việc. Cậu Tô đang đợi ở nhà kho ngoại thành.” Cửa xe công vụ đóng chặt, động cơ gầm lên hai tiếng, chiếc xe phóng đi như một mũi tên nhọn.

Một lúc sau, chiếc xe chạy vào một kho hàng bỏ hoang ở ngoại ô, xung quanh kho hàng có rất nhiều đồn bốt ngầm, tất cả đều do Cậu Tô chuyển từ tỉnh lỵ đến. Để trả thù và cứu vãn thể diện, Cậu Tô đã chi tiền, huy động nhân lực đầy đủ, lên kế hoạch chi tiết, cuối cùng quyết định bắt cóc Cố Hoa Y để uy hiếp Lý Phàm Tên mặt sẹo dẫn người đến đỡ Cố Hoa Y giao cho Cậu Tô, cười nói: “Cậu Tô, người đã bắt được, mọi thứ đều thuận lợi, không xảy ra biến cố gì.”

“Được, trói con đàn bà thối này vào ghế lát nữa để cô ta xem thật kỹ tôi làm nhục người chồng rác rưởi của cô ta như thế nào!”

Tên mặt sẹo gọi người đến trói Cổ Hoạ Y vào ghế, cười bỉ ổi nói: “Chụp ảnh thì chưa đủ, cậu chủ, phải cho chồng của cô ta xem cảnh kích thích hơn, hiện trường phải lập loè ánh sáng mới mang lại cảm giác chứ”

“Ha ha ha, đừng lo, mấy cái đó không thể thiếu, chụp ảnh, quay video, rồi gửi tin nhắn cho tên Lý Phàm, nói muốn vợ anh ta được an toàn, phải tự đến nhà kho một mình”

“Được ạ, chuyện này tôi vô cùng chuyên nghiệp.” Tên mặt sẹo vẫy tay, một tên đi tới, dùng điện thoại di động chụp ảnh và quay video Cổ Hoạ Y, sau đó tên kia đem ảnh gửi cho Lý Phàm, còn biên tập video rồi gửi link liên kết cho anh.

Lý Phàm đang ở nhà, chuẩn bị nấu cơm, nghe thấy tiếng chuông tin nhắn trên tay, nghi ngờ nhấc điện thoại lên, lẩm bẩm nói: “Ai nhắn tin cho mình nhỉ?”

Chương 218: Anh cút đi! đồ Phế vật!

Sau khi mở tin nhắn ra nhìn, Lý Phàm nhíu mày, sau đó ấn vào link liên kết để xem video.

Trong video, Cố Hoa Y bị trói vào ghế, mắt nhắm nghiền trong tình trạng hôn mê. Cố Hoa Y bị bắt cóc!

Trong mắt Lý Phàm tràn tia lửa giận, lần theo tin nhắn vừa rồi, gọi vào số người gửi.

“Alo, vợ tôi đang ở đâu, các người muốn bao nhiêu tiền chuộc, tôi đều cho các người, nhưng các người không được làm hại cô ấy!”

Lý Phàm vội vàng nói.

“Ai ui, mày quan tâm đến vợ quá nhỉ, cậu chủ của chúng tạo không cần tiền. Nếu không muốn vợ mày gặp nạn, mày phải một mình tới kho hàng 502 phía tây. Nhớ, chỉ có được một mình mày đến, nếu dám dẫn theo người khác, cô vợ xinh đẹp của mày sẽ hướng tiêu ngọc nát”

“Được, các người chờ đó, tôi sẽ tới ngay, các người không được tổn hại Hoa Y dù chỉ là một cọng lông!” Lý Phàm lo lắng hét lên.

“Đừng nói nhảm nữa, cho mày hai mươi phút, nếu không đến kịp, tạo sẽ không khách khí với cô ta!”

Tên thuộc hạ cúp điện thoại, mặt nịnh hót nói với Cậu Tô: “Cậu Tô, đã xong ạ, tên bắt con vô dụng kia sẽ tự mình đến.”

“Ha ha ha, tốt, tốt lắm, vậy thì chờ anh ta tới.” Cậu Tô lấy điện thoại lên, chà chà mấy cái.

Mười phút sau, nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài nhà kho truyền đến, Cậu Tô mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy Lý Phàm một mình bước vào nhà kho, trên mặt cậu Tô

tràn đầy nụ cười.

“Ôi chao, chẳng phải là tên bắt con vô dụng mà kiêu ngạo ngất trời đầy sao? Lần trước đánh nhau không phải kiêu ngạo lắm sao. Hôm nay, xem mày còn kiêu ngạo được nữa không.” Lý Phàm trừng mắt nhìn Cậu Tô, kìm nén lửa giận trong lòng nói: “Thì ra là mày! Thả Hoa Y ra, có chuyện gì thì nói với tao đây này”. Đam Mỹ Hay

“Kịch hay mới bắt đầu, sao có thể thiếu nữ chính được chứ, mặt sẹo, đánh thức cô ta”

cậu Tô cười ngả ngớn nói. mặt sẹo lấy chiếc khăn ngâm trong nước đá, đắp chiếc khăn lạnh thấu xương lên mặt Cố Hoạ Y. Dưới kích thích của cái lạnh, Cổ Hoạ Y run rẩy rồi đột nhiên tỉnh dậy. mặt sẹo nhìn thấy Cố Hoạ Y run rẩy, lập tức kéo khăn xuống, cười toe toét nói: “Kịch hay bắt đầu rồi đây.” Cố Hoa Y thẫn thờ nhìn xung quanh, cảnh tượng xa lạ, bốn phía đều là những người xa lạ, khiến Cổ Hoa Y hoảng sợ.

“Hoạ Y!”

Lý Phàm hét lớn, chuẩn bị lao về phía trước.

“Đứng lại, mày đứng yên ở đó, nếu dám bước lên một bước, tạo sẽ giết nó!”

cậu Tô lấy một con dao nhọn, kề vào cổ Cố Hoạ Y. Lý Phàm lập tức dừng lại, không dám đi về phía trước, thậm chí còn lùi lại hai bước.

“Mày đừng manh động, đừng làm tổn thương cô ấy, mau để dao cách xa cô ấy ra!”

Lý Phàm hét lên.

“Mày còn biết đau lòng sao, yên tâm, chỉ cần mày không manh động, tạo cũng sẽ không manh động, dẫu sao một đại mỹ nhân thế này, tao còn thấy đau lòng nữa là, ha ha ha ha.”

Cậu Tô điên cuồng cười to, vô cùng đắc ý. Cổ Hoạ Y nhìn rõ Lý

Phàm ở cách đó không xa, càng nhìn rõ hơn Cậu Tô, người đang kề dao ngang cổ cô. Nhất thời, Cố Hoa Y hiểu chuyện gì đang xảy ra, biết rằng cô bị bắt cóc.

“Hoạ Y, đừng hoảng sợ, anh sẽ cứu em, bằng mọi cách sẽ cứu em” Lý Phàm lo lắng nói.

“Lý Phàm.”

Cổ Hoạ Y mím môi, khóe mắt rơi lệ. Nhìn thấy Lý Phàm một thân một mình đến kho hàng cứu mình, Cố Hoa Y cảm thấy Lý Phàm thật ngốc, nhưng ngốc như vậy lại khiến cô hạnh phúc. Nếu đổi lại là người khác, cũng sẽ ngu ngốc làm theo yêu cầu của Cậu Tô, đến nhà kho một mình như thế chứ?

Cố Hoa Y cảm thấy sẽ không đầu, trên đời này chỉ có duy nhất Lý Phàm.

“Tình cảm vợ chồng khá sâu đậm ha, các ngươi càng tình sâu nghĩa đậm thì trò chơi của bổn thiếu càng thú vị”

cậu Tô cảm thấy hơi chán ngán khi chứng kiến tình cảm của Lý Phàm và Cố Hoạ Y, cười lạnh chĩa mũi dao vào cổ Cố Hoạ Y.

“Mày định làm gì? Tạo cảnh cáo mày, đừng làm bừa! Muốn cái gì tạo bàn với mày, thả Hoa Y ra, tạo làm con tin cho mày!” Lý Phàm lo lắng hét lên.

Nếu Cố Hoa Y không bị bắt cóc, Lý Phàm có thể một mình đánh gục tất cả đám người ở đây, nhưng Cố Hoa Y nằm trong tay bọn chúng, Lý Phàm không dám động đậy nửa phân.

“A ha, căng thẳng vậy, xem ra tâm lý của tên bắt con vô dụng như mày không vững, tạo cứ xuống tay một nhát, khoét một lỗ thật to vào tim cô vợ xinh đẹp của mày được không?” Cảm nhận được cái lạnh nơi mũi dao, Cố Hoa Y nhắm chặt mắt. Cậu Tô vừa nói đùa, vừa xoay cổ tay một cái, mũi dao chĩa vào nút cổ áo của Cố Hoạ Y.

“Ha ha ha, phế vật, sợ đái ra quần rồi phải không? Chậc chậc chậc, đại mỹ nhân cũng kinh sợ không nhẹ ha, mặt tái mét rồi này, ai

bảo cô dám cự tuyệt bổn thiếu, cho cô cơ hội ngủ với tôi còn giả bộ thanh cao, hôm nay bổn thiếu sẽ ở trước mặt nhiều người lột sạch cô, thấy kích thích lắm đúng không!"

"Anh, anh vô si!" Cổ Hoa Y lạnh lùng nói.

"Tôi vô sỉ, cô dám mắng tôi, tí nữa tôi sẽ đè cô ra ngay trước mắt người chồng phế vật của cô, đội cho anh ta một cái nón xanh ngay tại đây, ha ha ha ha."

Cậu Tô nhìn chằm chằm Lý Phàm, cười đùa nói: "Lý phế vật, lúc mày đánh tạo không phải sảng khoái lắm sao, giờ bọn tao sẽ khiến vợ mày thật sảng khoái! Để xem mày còn kiêu ngạo được nữa không!"

"Mày thả Hoa Y ra, tất cả là lỗi của tao, mày làm gì tao cũng được, nhưng mày không thể… không thể làm tổn thương Hoa Y"

Lý Phàm sẵn sàng hy sinh bản thân, chỉ cần Cố Hoa Y an toàn, đến tính mạng anh cũng không cần.

"Lý Phàm! Anh đi đi!" Cố Hoa Y hét lên. Trong tình cảnh này, Cố Hoa Y hiểu rằng, Lý Phàm không thể tự cứu cô, mà ngược lại còn phải chịu nhục nhã, thà để bản thân chịu hết nhục nhã còn hơn là hai người cùng chịu.

"Anh không đi! Cậu Tô, tất cả đều là lỗi của tôi, xin hãy để Hoạ Y đi."

Lý Phàm bị thương nói.

Khóe miệng cậu Tô gợi lên một nụ cười xấu xa: "Thả Cố Hoạ Y, cũng không phải là không thể, trước tiên quỳ xuống cho bổn thiếu nhìn một cái, bổn thiết phải kiểm tra xem mày có thành khẩn nhận lỗi hay không."

"Được!"

Lý Phàm dứt khoát nói. Quỳ xuống tức là chịu khuất phục, nhưng so với Hoa Y thì quỳ cũng chẳng là gì, chỉ cần Hoa Y được bình an,

cho dù phải quỳ mười nghìn năm, Lý Phàm cũng đồng ý.

“Không! Đừng! Lý Phàm, đi đi, anh đi đi, đừng làm chuyện ngu ngốc ở chỗ này nữa! Anh ở đây chỉ chuốc thêm nhục nhã, anh ta sẽ không buông tha chúng ta!” Cổ Hoa Y bật khóc thét lên, không muốn thấy Lý Phàm bị làm nhục, càng không muốn Lý Phàm nhìn thấy sự nhục nhã mà mình sắp phải chịu. Trong cuộc sống luôn tồn tại những áp lực không thể chịu nổi, thay vì hai người cùng bị chèn ép thì thà một mình đứng lên gánh vác mọi thứ! “Ha ha, người đẹp Cô không hiểu ư, nếu Lý Phàm rời đi, cô sẽ chết ngay ở chỗ này, bổn thiếu nói được làm được, Lý Phàm, mày có giỏi thì đi đi.” Cậu Tô chắc chắn Lý Phàm sẽ không rời đi, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

“Anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi hận anh, cái đồ phế vật, đồ vô dụng, mau cút cho tôi!” Cố Hoa Y trái lương tâm mình mà hét lên.

Chương 219: Thật ngốc

Nhìn thấy Lý Phàm không nhúc nhích, nước mắt liền chảy xuống trên mặt Cố Hoạ Y, nước mắt làm mờ tầm mắt, Cố Hoa Y không còn nhìn rõ vẻ mặt của Lý Phàm.

Thấy Lý Phàm không muốn rời đi, Cổ Hoạ Y càng hét to hơn.

“Đồ phế vật nhà anh còn chưa cút đi, nhìn thấy anh tôi liền chán ghét, tôi đã muốn ly hôn với anh từ lâu rồi, anh cút đi đi, cút đi, tôi không muốn gặp anh.”

Cậu Tô vui vẻ chứng kiến cảnh này, như thể đang xem một bộ phim bom tấn.

“Mắng hay lắm, Lý phế vật, vợ mày bảo mày cút đi kìa, Hoạ Y, cô em muốn phục vụ thật tốt cho bổn thiếu đúng không, thế nên mới bảo người chồng vô dụng của mình cút đi, ha ha ha ha.”

“Họa Y, anh sẽ không đi, không phải quỳ gối thôi sao, chỉ cần đổi được sự bình an cho em, bảo anh làm cái gì cũng được” Lý Phàm thâm tình nhìn chằm chằm vào Cổ Hoạ Y. Cố Hoa Y càng khóc lớn hơn, nghẹn ngào nói không thành lời: “Ngu ngốc, sao anh lại ngu ngốc như vậy, anh đúng là đồ ngốc.” Bộp bộp bộp. cậu Tô vỗ tay tán thưởng, tên mặt sẹo bên cạnh và những kẻ khác cũng vỗ tay theo.

“Đúng là một màn thể hiện tình yêu sâu sắc giữa hai vợ chồng, bổn thiếu thấy rất thú vị, người ta thường nói cười trên nỗi đau khổ của người khác, hôm nay bổn thiếu mới lĩnh hội được, thật là con mẹ nó sung sướng, mặt sẹo, giúp bổn thiếu khui chai rượu Louis XIII ra, lúc này có rượu mới tận hứng”

“Vẫn là cậu chủ biết chơi, để tôi khui rượu cho ngài uống.”

Tên mặt sẹo đỡ chai Louis XIII từ tay kẻ khác, khi mở nút chai rượu thì phát ra tiếng nổ. Sau khi lấy một ly pha lê hình hoa tulip, tên mặt sẹo rót thứ rượu màu hổ phách vào trong ly, rồi đưa ly

vào tay cậu Tô.

Cậu Tô cầm ly rượu lắc hai lần, rượu quay theo chiều kim đồng hồ trong ly.

“Lý phế vật, mày còn không quy đị? Nếu không quỳ, tao sẽ cởi quần áo của vợ mày. Da thịt tốt như vậy, chậc chậc, thật muốn sờ một cái”

“Đừng, đừng quỳ, anh đi đi!” Cổ Hoạ Y dùng hết sức hét lên, giọng cô đã khàn cá đi.

Lý Phàm khuỵu đầu gối phải, nhanh chóng quỳ trên mặt đất, bày ra tư thế quỳ một gối.

“Con mẹ nó! Mày tự cho mình là hiệp sĩ hả, còn quỳ một gối, mau quỳ cả hai gối cho bổn thiếu xem, bổn thiết phải xem mày quỳ mới uống rượu được! Nếu mày không quỳ xuống, bổn thiếu sẽ vẽ vài đường lên mặt Cố Hoạ Y!

Lý Phàm không nói chuyện, đầu gối trái cũng quỳ xuống, biến thành bộ dạng quỳ hai gối. Giờ phút này, trong lòng Lý Phàm không có chút sỉ nhục nào, bởi vì sinh mệnh của Cố Hoa Y lớn như bầu trời trong lòng Lý Phàm.

“Lý Phàm, anh thật ngốc.”

Cố Hoa Y buồn bã nói, tiếng khóc như tiếng chim đỗ quyên, khiến người ta xót xa. Lý Phàm mỉm cười, nhìn thẳng vào Cổ Hoạ Y, trong mắt là sự thâm tình.

“Ha ha ha ha, được rồi, hay lắm.” Cậu Tô cười vui vẻ, đặt ly pha lê hoa tulip lên môi, ngửa cổ uống cạn rượu trong ly.

“Sảng khoái! Uống phải uống rượu ngon nhất, chơi phải chơi phụ nữ đẹp nhất, nhưng thế vẫn chưa đủ kích thích, ngay trước mặt người đẹp chơi chồng của cô ta, sau đó lại ngay trước mặt người chồng mà chơi đàn bà của hắn, thế mới kích thích chứ, phế vật mày sẵn sàng chưa?”

Cậu Tô vô cùng đắc ý, cảm thấy đây là đỉnh cao của cuộc sống, rất nhiều ảo tưởng kịch tính, dựa theo sắp xếp của anh ta mà được thực hiện.

Có thể điều khiển cuộc sống của người khác khiến Cậu Tô cảm thấy mình như một vị thần, làm chủ tất cả mọi thứ.

Tên mặt sẹo nịnh nọt nói: “Cậu chủ, ngài thật soái, rất biết chơi, đúng là sành chơi mà, có muốn uống thêm ly nữa không?”

“Dĩ nhiên, rót đầy” Tên Mặt Sẹo cầm lấy chai rượu rót đầy ly trên tay Cậu Tô.

“Cố Hoạ Y, lần trước tôi mời cô đi ăn nhưng cô lại không muốn, hôm nay tôi bảo cô ngoan ngoãn uống rượu, cô có bằng lòng không? Nếu không muốn, người chồng rác rưởi của cô sẽ rất khổ sở, nghĩ xong thì trả lời tôi”

“Cậu Tô, đều là lỗi của tạo, cậu cứ nhắm vào tạo đây này, đừng làm khó Hoạ Y!”

Lý Phàm hai mắt đỏ hoe, tức giận gầm lên với Cậu Tô.

Cậu Tô ném ly rượu về phía Lý Phàm, chất lỏng trong không khí tràn ra, bắn tung tóe khắp mặt Lý Phàm.

Ly rượu ném không chính xác, vỡ ra từng mảnh bên cạnh Lý Phạm.

“Bổn thiếu cho mày nói chuyện hả? Cái đồ ăn bám vô dụng, dám hô to gọi nhỏ với bổn thiếu, ai cho mày cái gan đấy!”

“Xem ra chỉ bảo mày quỳ là quá tốt với mày. Mày còn chưa nhận ra thực lực của bổn thiếu, cho nên tạo phải cho mày nếm thử một chút lợi hại!”

Tên mặt sẹo nhướng mày, rút đao từ thắt lưng ra, cười lạnh nói: “Cậu chủ, hay chúng ta đánh gãy tay chân nó, khiến cho nó thành phế vật thật sự.”

Cậu Tô xua tay, khinh thường nói: “Như vậy rất nhàm chán, mấy người thô tục như bọn mày, đúng là không biết cách làm nhục người khác.”

“Phải phải, chúng tôi chỉ biết chém chém giết giết. Còn phải học hỏi cậu Tô nhiều”

Cậu Tô đứng dậy, nhìn hai mắt nhắm nghiền và vẻ mặt thương tâm của Cố Hoạ Y, cười nói: “Người đẹp xem ra rất thương tâm nhỉ, cô đối với người chồng vô dụng của mình quả là thâm tình. Tôi không nghĩ ra được, anh ta tốt ở chỗ nào, mà khiến cô không thể rời bỏ anh ta.”

Cố Hoa Y ra sức lắc đầu, khàn giọng nói: “Anh thả anh ấy ra, để anh ấy đi đi.”

“Anh ta bây giờ chính là một con chó, tôi có đuổi, anh ta cũng không đi, không tin, tôi cho cô xem.” Cậu Tô nhìn Lý Phàm, giễu cợt nói: “Cử hai tên ra đây, đuổi con chó vô dụng kia ra ngoài, xem con chó kia có đi không.”

Tên mặt sẹo ra hiệu cho hai tên đàn ông lực lưỡng, hai tên này cùng nhau đi về phía Lý Phàn.

“Con mẹ nó, chó hoang từ đầu tới? Ở đây cản trở tầm mắt của cậu Tô, mau cút khỏi đây.”

“Nói chuyện với một con chó làm gì, đuổi chó thì phải đánh, phải dùng sức đánh, chỉ sợ con này là chó dại, giả chết không chịu đi.” Hai tên côn đồ vừa nói vừa cười trước mặt Lý Phàm, không chút lưu tình, trực tiếp giơ chân đá vào Lý Phàm. Lý Phàm bị đá ngã xuống đất, hai tên kia ánh mắt hung tợn càng đá càng mạnh.

“Tao đã bảo nó là con chó không biết xấu hổ mà, loại chó này giả vờ chết, còn không phát ra âm thanh, là do ông đây đạp chưa đủ mạnh”

“Đối phó với loại chó rẻ tiền giả chết, phải đá thật mạnh, làm gãy xương của nó để sau này nó chỉ có thể bò” Lý Phàm hai tay ôm đầu, thân thể cuộn tròn, mặc cho hai tên côn đồ đạp, tuy rằng thân

thể rất đau nhưng Lý Phàm nghiến răng nghiến lợi không phát ra tiếng nào. Bởi vì nếu Lý Phàm phát ra tiếng kêu, sẽ khiến cho Cố Hoa Y đau lòng lo lắng, sau đó sẽ làm ra chuyện ngu ngốc.

Vì Hoạ Y, anh có thể chịu đựng mọi đau đớn! Cho dù phải bước vào mười tám tầng địa ngục, Lý Phàm cũng sẽ không nhíu mày dù chỉ một cái! Một tên côn đồ gầm lên, đá vào đầu Lý Phàm: “Sao còn không lên tiếng, có tin hay không ông đá vào đầu chó của mày!”

Chương 220: Không đau chút nào

“Đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa, cầu xin các người tha cho anh ấy, tha cho anh ấy đi, cậu Tô, tha cho Lý Phàm đi, nếu đánh nữa sẽ chết người đó!”

Cố Hoa Y tràn đầy lo lắng, mặc dù không nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Lý Phàm, nhưng nhìn thấy hai tên côn đồ dùng hết sức bình sinh đánh đập anh, Cố Hoa Y cảm nhận được Lý Phàm đau đến mức nào.

Anh đang vì cô mà chịu đựng, chịu đựng không kêu ra một tiếng đau đớn nào. Cổ Hoạ Y rất đau lòng, vô cùng đau lòng nhìn Lý Phàm.

“Dừng lại, nếu biển tên phế vật kia thành một con chó chết, bổn thiếu không còn kịch hay để xem nữa, tạo còn đặc biệt chuẩn bị tiết mục đội nón xanh cho tên phế vật này cơ mà”

Cậu Tô cười đểu nói.

Tên mặt sẹo cười toe nói: “Cậu chủ, chúng tôi đã chuẩn bị loại mũ xanh tốt nhất, còn có cả mai rùa đen mọc lông xanh, đợi tí nữa cậu chủ làm chuyện vui vẻ, chúng tôi sẽ hoá trang cái nón xanh thật tốt cho tên vô dụng kia, khiến cho anh ta thành dáng vẻ của con rùa lông xanh”

“Mặt Sẹo, được lắm, thế mà cũng nghĩ ra, ông đây không chờ được nữa rồi, chúng mày kéo tên phế vật kia lại đây, để cho anh ta tận mắt xem ông đây làm chuyện vui vẻ như thế nào? Hai tên côn đồ kéo Lý Phàm lên, vặn chặt hai cánh tay của anh, để cho Lý Phàm quay mặt về hướng Cổ Hoạ Y.

“Đồ chó rẻ tiền nhìn cho kỹ, tí nữa mày sẽ được đội nón xanh trên đầu, cậu Tô tạo tặng cho mày cả một thảo nguyên xanh, mày phải biết quý trọng, kể ra cũng rất có mặt mũi nha”

“Được lên giường với cậu Tô, chính là một loại vinh hạnh, sau này

mày ra ngoài có thể khoe khoang với bạn bè, nói rằng vợ mày từng ngủ với cậu Tô."

Lý Phàm trừng mắt nhìn Cậu Tô: "Mày không được làm bậy với Họa Y, nhắm vào tạo, nhắm vào tao đây này."

"Nhắm vào mày? Ông đây không có hứng thú với mày, chờ ông đây vui vẻ xong, sẽ để mặt sẹo và thuộc hạ thay phiên lên, để cho mày cũng được hưởng phúc, ha ha ha."

Cậu Tô dùng con dao sắc bén đưa đến gần áo của Cố Hoạ Y, sờ vào môi cô, nói: "Nhìn khuôn mặt lê hoa đái vũ* này xem, dáng vẻ đáng thương thật khiến người ta đau lòng, bây giờ ông đây sẽ đến yêu cô,

mỗi ngày đều yêu cô, để cho cô biết thế nào mới là đàn ông." Lệ hoa đái vũ*: giống như hoa lệ dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của người đẹp đáng thương.

"Anh thả anh ấy đi, chỉ cần anh thả anh ấy, tôi… Tôi…"

Cổ Hoạ Y nói với khuôn mặt đẫm nước mắt.

"Tôi tôi cái gì, cô cho rằng cô có tư cách mặc cả hả? Các người đều là cá nằm trên thớt, ông đây muốn làm nhục các người thế nào thì làm, đây là cái giá cho việc bôi xấu mặt ông đây!"

Cậu Tô cầm lấy con dao sắc trong tay, mở cúc thứ hai trên áo của Cố Hoạ Y, rồi dùng mũi dao tách cổ áo của Cố Hoa Y ra hai bên, một mảng da thịt trắng như tuyết lộ ra ngoài.

"Chậc chậc, không tệ, nhìn thật mê người, ông đây không đợi được nữa, đỉnh núi phía dưới hẳn sẽ rất đẹp mắt"

Ngay khi cậu Tô đang định cởi cúc áo tiếp theo xuống, thì bên ngoài nhà kho truyền đến miếng tiếng kêu đau đớn, sau đó nhiều anh em dưới quyền của tên mặt sẹo trong nhà kho lần lượt ngã xuống đất.

"Người nào!" Tên mặt sẹo gầm lên một tiếng tức giận, cùng đám

người lực lưỡng vây quanh Cậu Tô. Đôi mắt cậu Tô nheo lại, con dao nhọn trong tay anh ta đặt trên cổ Cố Hoạ Y.

“Ai! Mau ra đây cho ông, nếu không ông đây sẽ giết nó!” Những tên côn đồ ở khắp nơi trong nhà kho nhanh chóng ngã xuống đất rồi bất tỉnh, chỉ còn lại tên mặt sẹo và một vài tên côn đồ đang vây quanh cậu Tô. Cho đến lúc này, Cậu Tô, tên mặt sẹo và những kẻ khác vẫn chưa nhìn rõ là ai ra tay, thậm chí bọn chúng còn không nhìn thấy bóng người của đối phương.

Nỗi sợ hãi trào dâng trong lòng cậu Tô, cảnh tượng kỳ quái như vậy khiến Cậu Tô sợ hãi.

“Kỳ quái, Lý Phàm là người hay quỷ vậy! Có phải mày gọi người tới không!” Cậu Tô giận dữ rống lên!

“Tao không gọi ai cả”

Lý Phàm nặng nề nói, trong lòng anh đã đoán được. Thân thủ giỏi như vậy, trên thế giới này chỉ có một loại người có thể làm được, chính là hộ vệ của Long Môn! Các cao thủ võ lâm trên thế giới đều là đệ tử của Long Môn, những võ sư cao cường nhất này cũng gánh vác nhiệm vụ quan trọng là bảo vệ nòng cốt của Long Môn. Lý Phàm thân là thiếu chủ của Long Môn, luôn có hộ vệ Long Môn âm thầm bảo vệ, nhưng nếu tính mạng của anh chưa đến mức bị đe dọa, những hộ vệ này sẽ không được xuất hiện.

“Cứu Hoạ Y trước!”

Lý Phàm nhìn lên trời gầm thét. cậu Tô rùng mình một cái, hét lớn một tiếng: “Tao mặc kệ mày là ai, nếu như mày dám ra tay với ông đây, tạo nhất định sẽ giết cô gái này trước! Cho mày ba giây để đi ra, nếu không tạo sẽ không khách khí” Dù sao cũng phải ép cao thủ bí ẩn kia xuất hiện, có Cố Hoạ Y trong tay làm con tin, Cậu Tô cảm thấy mình vẫn có chút đảm bảo.

Tên mặt sẹo cảnh giác nhìn xung quanh, cố gắng tìm ra vị cao thủ bí ẩn kia.

Những thứ chào đón bọn chúng là một giọng nói phiêu lãng, giọng

nói sang sảng kéo cậu Tô ra khỏi giấc mộng hão huyền.

“Tuân lệnh.” Âm thanh văng vẳng vang lên trong nhà kho, không nghe ra khoảng cách, không nghe ra phương hướng, như vang vọng bên tai, như là từ một nơi xa truyền đến. Cậu Tô trong lòng sốt sắng, tức giận gầm lên: “Lý Phàm, mày dám dùng chiếu với bổn thiếu, lập tức mang thứ đồ chơi ma quỷ kia ra đây, nếu không ông đây sẽ lập tức chặt đầu vợ mày!”

Vèo vèo vèo. Ngân châm bay ra, cậu Tô, tên mặt sẹo và những tên khác chưa kịp phản ứng, đã bị ngân châm đâm vào giữa trán. sức lực toàn thân trong phút chốc như bị tiêu hao, không còn sức lực chống đỡ thân thể đứng vững.

Bup!

Bup!

Bup!

Cậu Tô và những tên khác lần lượt ngã xuống đất như sủi cảo chiên. Hai tên côn đồ đang nắm chặt cánh tay Lý Phàm đột nhiên hoảng sợ, buông tay Lý Phàm chạy về phía cửa kho, chạy không được hai bước, đã đồng thời ngã xuống đất. Lý Phàm chạy tới bên người Cố Hoạ Y, hai tay ôm lấy khuôn mặt của Cố Hoạ Y.

“Em, em có sao không, còn sợ không?”

Cố Hoa Y không nói nên lời, cô chỉ biết lắc đầu nguầy nguậy, trong mũi cảm thấy chua xót, nước mắt lại trào ra.

“Không sao, anh cởi trói cho em đi” Lý Phàm hoảng sợ tháo dây thừng ra, dây buộc rất chặt, Lý Phàm gỡ mấy lần cũng không ra. Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Lý Phàm, Cố Hoa Y không khỏi bật cười, hờn dỗi nói: “Dùng dao, đồ ngốc.”

“Đúng đúng, em xem anh đúng là ngu người rồi.” Lý Phàm nhặt con dao trên mặt đất, nhanh gọn cắt đứt sợi dây.

Cố Hoa Y hai tay được tự do, liền ôm chặt lấy Lý Phàm, nằm trong

vòng tay của Lý Phàm mà khóc. Lý Phàm nhẹ nhàng vỗ lưng Cố Hoạ Y, nhỏ giọng trấn an: “Đừng sợ, có anh ở đây, mọi chuyện đã qua.”

“Em không sợ. Sao anh lại ngốc như vậy? Vừa rồi anh bị đánh có đau không? Để em nhìn anh, xem có sao không.” Tay Cổ Hoạ Y nhẹ nhàng xoa mặt Lý Phàm, cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy dịu dàng trìu mến.

Lý Phàm dùng tay phải chồng lên tay của Cố Hoa Y đang xoa lên mặt mình, cười ngốc, nói: “Anh không sao, không đau chút nào.”

“Làm sao có thể không đau? Hẳn là rất đau.”

Cổ Hoạ Y nói vô cùng trìu mến.

Chương 221: Nỗi đau đớn đến tột cùng!

Lý Phàm và Cố Họa Y chăm chú nhìn nhau, sau đó hai người đều nở nụ cười, dường như họ hiểu được đối phương đang nghĩ gì.

Hai người đều nhìn thấy được bản thân mình từ trong mắt đối phương, giống như họ đã khắc cốt ghi tâm hình ảnh của người kia ở trong lòng.

Thời khắc này đã không cần bất kì một câu nói nào, họ chỉ cần dùng ánh mắt để giao lưu, chỉ vậy thôi là đủ.

Cậu Tô trừng lớn đôi mắt, nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y tình chàng ý thiếp nhưng lại không thể làm được gì, thậm chí ngay cả sức lực mở miệng ra nói chuyện cũng không có.

Cảm giác sợ hãi dần bén rễ trong lòng của cậu Tô, nó nhanh chóng lan ra toàn thân của anh ta, cơ bắp của anh ta không chịu không chế mà run rẩy lên.

Mọi thứ đều như là đang mơ vậy, cậu Tô lúc trước còn cảm thấy mình giống như là Thượng Đế thì giờ đã hốt hoảng nhận ra mình đang ở bên bờ của Địa Ngục.

Mọi chuyện thay đổi quá nhanh khiến cho não của cậu Tô không theo kịp, anh ta cứ nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi cao thủ từ đâu mà xuất hiện.

Chuẩn bị nhiều như vậy, cuối cùng khi thắng lợi đang ở ngay trước mắt, mọi thứ đang diễn ra theo đúng kế hoạch của mình thì trong phút chót lại xoay chuyển một trăm tám mươi độ.

Không thể chấp nhận được, cậu Tô hoàn toàn không hiểu được những chuyện đang xảy ra trước mắt.

Không can tâm, cậu Tô bắt đầu tự an ủi bản thân, vừa rồi anh đã uy hiếp Lý Phàm, sỉ nhục Lý Phàm, giờ đây mình lại chính là cá nằm trên thớt, liệu Lý Phàm sẽ trả thù anh ta như thế nào đây?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, ngay lập tức cậu Tô sợ hãi không thôi.

Vừa rồi anh ta làm như vậy, chắc chắn Lý Phàm sẽ trả thù lại gấp bội, có khi nào giết anh ta luôn không?

Hoặc là sỉ nhục anh trước rồi mới giết?

Nỗi sợ hãi càng lúc càng lớn, anh ta tự mình dọa mình bằng những suy nghĩ không đâu, trong giọng nói của anh ta có sự nghẹn ngào.

Sắc mặt của Lý Phàm và Cố Họa Y thay đổi khi nghe thấy tiếng khóc nấc kia, ánh mắt hai người đồng loạt đổ dồn về phía cậu Tô.

Toàn là sự chán ghét!

Trong mắt Cố Họa Y giờ chỉ còn lại sự chán ghét, cô cảm thấy cậu Tô vô cùng buồn nôn.

“Anh sẽ dạy dỗ anh ta thật tốt, không thì em xoay người lại đi, cẩn thận cảnh tượng máu me dọa cho sợ.”

Lý Phàm nhẹ giọng nói với Cố Họa Y.

Cố Họa Y lắc đầu, kiên định nói: “Em muốn nhìn thấy anh ta phải chịu trừng phạt.”

“Không, đừng, tôi sẽ bồi thường tiền cho hai người.”

cậu Tô nói lắp ba lắp bắp, bởi vì sức lực không đủ nên không thể nói chuyện liền mạch được.

“Có tiền là được sao? quyết sao?”

Giọng nói của Lý Phàm lạnh lùng.

Cậu Tô trầm mặc, vậy là không thể dùng tiền để giải đáo ứng anh.”

Cậu Tô cảm thấy chuyển sang cách thương lượng sẽ có hiệu quả,

nếu dùng tiền không được thì anh sẽ đáp ứng nguyện vọng của Lý Phàm.

Lý Phàm nâng người cậu Tô lên, cầm lấy con dao sắc nhọn, mũi dao lướt qua lướt lại trên mặt cậu Tô hai lần: “Thứ tao muốn là cái mạng chó của mày.”

“Không, đừng!”

Cậu Tô sợ hãi, anh ta sợ chuyện sắp xảy đến, nhất định là mạng của một mạng đi mà, về sau, về sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho anh.”

Cậu Tô hoảng hốt, tròng mắt chuyển động theo mũi dao, anh ta vô cùng lo lắng Lý Phàm sẽ vung tay chém xuống, dùng dao chặt xương kết liễu anh ta.

“Haha, không phải vừa rồi lá gan của mày rất lớn sao, sao bây giờ lại sợ như vậy rồi?”

Lý Phàm khinh bỉ nói.

Đối với loại người thùng rỗng kêu to như cậu nặn ra vẻ tươi cười giả trân, yếu ớt nói: “Tôi rất sợ, cầu xin anh tha mạng cho tôi, tha cho cái mạng chó này, tôi có thể sủa cho anh nghe cũng được.”

cậu Tô thèm sống đến phát điên rồi, mặt mũi liêm sỉ đều vứt hết, chỉ cần Lý Phàm có thể cho anh ta một con đường sống thôi.

Lý Phàm cười nói: “Ở trước mặt Họa Y, tao cũng không muốn ra tay quá độc kích động vừa muốn mở miệng nói thì Lý Phàm đã giơ con dao lên đâm thẳng vào cánh tay anh ta.

Dao chặt xương cực kỳ bén nhọn đâm xuyên qua da, qua lớp mỡ, qua cả tầng cơ bắp, cuối cùng thì chặt đứt cẳng tay thành hai phần.

Rút dao chặt xương ra, máu từ trên cánh tay của cậu Tô phun ra ào ạt.

“A! Đau quá, cánh tay của tôi, cánh tay của tôi!”

Cậu Tô hoảng sợ mặt sẹo hoảng sợ nhìn máu chảy từ trên cánh tay của cậu Tô ra, cảm thấy vết đâm của Lý Phàm lên tay của cậu Tô thực sự quá đang sợ.

“Gào cái gì mà gào, một nhát kia là để trừng phạt mày vì đã bắt cóc Họa Y.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Cậu Tô bị dọa đến cắn chặt răng, sắc mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt như một con nai ngây thơ đang cầu cứu Lý Phàm. . Truyện Khác

Cơn đau khiến cậu Tô toát mồ hôi lạnh khắp người, xót thì lại thấy ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trước mặt, con dao sắc nhọn đâm thẳng vào bị dao chặt đứt, cơn đau dữ dội khiến cậu Tô co quắp cả người, trông giống như một con cá đang giãy giụa vì thiếu oxi ở trên bờ.

“Tha cho tôi, làm ơn, hãy tha cho tôi đi mà, Lý Phàm, ông nội, anh chính là ông nội của tôi, bỏ qua cho tôi được không?”

Cậu Tô điên cuồng cầu xin tha thứ, nhưng Lý Phàm không hề có ý định tha thứ cho anh ta.

“Đã dám làm ấy, là đàn ông, nếu không làm được chuyện này thì tao thực sự xem thường mày đấy. Hơn nữa, một nhát chém này chính là cái giá phải trả khi mày dám làm cho Họa Y sợ hãi.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

“Tôi sai rồi, là tôi có mặt không thấy Thái Sơn, tôi đã động vào người không nên động, xin anh đừng đâm nữa, tôi thực sự không chịu được sự đau đớn này, tôi cần nhiều mà chết!”

cậu Tô hoàn toàn hoảng loạn, máu vẫn liên tục chảy ra từ hai tay của anh ta, cậu Tô cảm thấy bản thân sắp chết rồi.

“Đây là cái giá phải trả vì đã làm cho Họa Y khóc!”

“Đây là cái giá phải trả vì đã làm cho Họa Y đau thương!”

Lý Phàm tức giận, con dao bén nhọn trong tay liên tục đâm hai nhát vào đùi cậu Tô.

Xương đùi nhanh chóng bị đâm thủng, máu vào đầu cậu Tô, hai má anh ta nhăn lại một cách đau đớn, không nói được gì nữa, trong miệng anh ta phát ra một tiếng rít, như thể sắp đột biến vậy.

“Chặt đứt tay chân của mày coi như là trừng phạt, sau này còn dám trêu chọc Họa Y thì cả nhà mày nộp mạng đi!”

Lý Phàm nói xong liền nắm lấy tay Cố Họa Y, Cố Họa Y nở một nụ cười ấm áp, dường là một người khác.

“Anh không làm em sợ chứ, chúng ta về nhà thôi.” Lý Phàm cười nhẹ.

“Ừm.”

Cố Họa Y nhẹ nhàng lên tiếng, đi theo Lý Phàm ra khỏi nhà kho.

Ra khỏi nhà kho, hộ vệ Long Môn đằng đằng sát khí đứng dàn trận ở bên ngoài, thấy Lý Phàm đi ra ngoài định lên tiếng chào hỏi thì bị ánh mắt anh ngăn cản.

Cố Họa Y kinh ngạc nhìn hộ vệ Long môn, trong lòng hơi được nhiều người như vậy mà vẫn đảm bảo được sự bí mật, những người này vừa nhìn đã thấy đằng đằng sát khí, nhất định không phải người bình thường.

Cố Họa Y thầm nghĩ trong lòng.

Chẳng lẽ những người này đều là do Lý Phàm tìm đến?

Thế nhưng Lý Phàm làm sao quen biết được nhiều nhân vật lợi hại như vậy, chuyện này là không thể nào.

Cố Họa Y buồn bực hỏi: “Lý Phàm, bọn họ là ai?”

Chương 222: Kế hoạch của tô văn bân

“Bọn họ đều là bạn bè đến giúp đỡ chúng ta, đều là các cao thủ đã được rèn luyện võ thuật bài bản ở trường học.”

Lý Phàm thuận tiện giải thích.

Mặc dù những người hộ vệ Long môn đều có chút bối rối, nhưng tất cả nhanh chóng lặp lại câu nói của Lý Phàm.

“Đúng vậy, chúng tôi đều là người học võ. Cậu ấy là bạn của chúng tôi nhiều năm rồi. Giờ cô không sao rồi, chúng tôi xin phép rút lui.”

“Mau đi xem vết thương đi, ở chỗ tôi có chai dầu, trị vết bầm tím rất hiệu quả, cậu có thể cầm lấy mà dùng.”

Một chai thuốc được người vệ sĩ đừng đầu hàng nhét vào tay Lý Phàm, anh ta chớp mắt nhìn Lý Phàm, những người còn lại nhanh chóng rút lui cùng anh.

Cố Họa Y lấy dầu từ tay Lý Phàm và cười nói: “Các bạn anh thật tốt, mà họ có thể đánh nhau, anh cũng học chút võ rồi đúng chứ?”

“Cái đó nhất định phải luyện tập. Nếu không luyện tập sẽ không thể giỏi được, bọn anh đã từng là bạn bè của một trường võ thuật.”

Cố Họa Y khẽ gật đầu, những nghi hoặc trước đó đã được giải tỏa.

“Về nhà thôi, em thoa thuốc cho anh, đến lúc đó anh cố chịu một chút.”

Lý Phàm bị Cố Họa Y kéo tay ra khỏi khu nhà kho, hai người bắt taxi đi về nhà.

Về đến nhà, Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đều không có ở đây, Cố Họa Y đẩy Lý Phàm về phòng mình.

“Tranh thủ thời gian, anh nằm xuống, cởi quần áo ra đi.”

“Giữa ban ngày ban mặt, làm vậy không ổn lắm đâu.”

“Anh là người lớn rồi, còn ngại cái gì chứ, em thoa thuốc cho anh, cũng không phải là ăn thịt anh, nhanh lên.”

Cố Họa Y chống nạnh, bị dáng vẻ của Lý Phàm chọc cười.

Lý Phàm do dự cởi áo ra, trên người đầy những vết xanh tím khiến cho người ta cảm thấy giật mình.

Cố Họa Y trong lòng hơi chua xót, cô lặng lẽ xoay người lau nước mắt.

“Anh đã nói là không cởi rồi mà, em cứ đưa dầu cho anh, anh tự thoa là được.”

“Đừng nhiều lời, sau lưng nằm im đó để em thoa cho anh.”

Cố Họa Y nhanh chóng thu lại nước mắt, ngồi trên giường đưa hai tay áp vào lưng của Lý Phàm.

“Có thể em sẽ dùng sức, anh cố chịu đau nhé.”

Cố Họa Y dịu dàng nói.

“Yên tâm, anh chịu được.”

Lúc bị đánh anh còn không kêu đau, giờ sao có thể kêu được.

Cố Họa Y nhẹ nhàng dùng hai tay xoa đều chỗ bị bầm tím trên lưng Lý Phàm, ánh mắt dần trở nên trìu mến nhìn anh.

…

Bên trong bệnh viện quốc tế Hán Thành.

Cậu Tô, người vừa hoàn thành nằm trên giường, chân tay của anh

ta phải phẫu thuật cố định lại, và anh ta phải nằm trên giường hàng tháng trời.

Và vì mất máu quá nhiều, cậu Tô có khả năng gặp một số biến chứng.

Tuy nhiên, giữ được mạng nhỏ đã là chuyện tốt rồi.

“Bác sĩ, tình trạng của thằng bé thế nào rồi?”

Tô Văn Bân đứng trước cửa phòng bệnh, sắc mặt âm trầm hỏi bác sĩ.

Nghe tin cậu Tô bị tai nạn, Tô “Bởi vì đưa tới kịp thời nên đã thuận lợi giữ được tính mạng, ngoại trừ mất máu quá nhiều, xương tứ chi bị dao sắc chặt đứt, sau này có thể để lại di chứng, sau này bệnh nhân cũng không được làm việc nặng, nếu không thì tay sẽ không thể giữ được.”

Tô Văn Bân thầm vui mừng trong lòng, không làm được việc nặng cũng không phải chuyện gì quá to tát, chỉ cần sau này bác sĩ, tôi còn phải làm phiền bác sĩ rất nhiều cho những lần điều trị sau này.”

Tô Văn Bân bình tĩnh nhét phong bao đỏ vào tay bác sĩ.

Bác sĩ từ chối hai câu nhưng cuối cùng vẫn nhận phong bì đỏ từ Tô Văn Bân.

“Mặt Sẹo, làm sao vậy? Các cậu nhiều như vậy mà vẫn không thể bảo vệ được cậu Tô?”

Tô Văn Bân nhìn chằm chằm Mặt Sẹo hỏi.

Mặt Sẹo rùng mình một cái, mô tả lại tình huống lúc đó.

“Không phải chúng tôi phế vật, mà là do nhân vật thần bí kia quá lợi hại. Chúng tôi còn không nhìn thấy bóng dáng của người kia thì đã bị hạ gục. Những người đó chẳng khác gì đã có thể khống chế người khác.”

Nghĩ đến cảnh tượng kì dị lúc đó, Mặt Sẹo liền vô cùng là, lúc Lý Phàm đi ra ngoài nói chuyện với những người ở cửa kho, tôi mơ hồ nghe thấy Lý Phàm nói những người đó là bạn của của anh ta, đều là người học võ chung trường, còn tôi không nghe thấy anh ta nói họ đã học võ thuật nào."

Chân mày Tô Văn Bân cau lại, không tin tưởng những lời Mặt Sẹo nói cho lắm.

Trong giới có cao thủ như vậy, Tô Văn Bân đã đối không thể quanh quẩn ở trong giới võ đạo.

Có khả năng đó, làm vệ sĩ cho nhà giàu chẳng phải tốt hơn sao? Người đó có thể dễ dàng kiếm được hàng chục tỷ mỗi năm, thậm chí mở lớp thu tiền học phí thì cũng giàu to rồi.

"Ước chừng là Lý Phàm cố ý nói vậy để nhiễu loạn thông tin của chúng ta."

Tô Văn Bân lắc đầu và đẩy cửa phòng bệnh ra, bước đến bên Tô Văn Bân, anh ta ngay lập tức bật khóc.

"Chú, chú đến rồi, con chó cái Lý Phàm quá độc ác, chú nhìn bộ dạng bây giờ của cháu đi, giống như người chết rồi, cháu muốn chú báo thù cho cháu!"

"Cháu muốn giết Lý Phàm, giết chết anh ta, nếu có thể khỏe lại, cháu nhất định phải dùng một dao giết chết anh ta, không cho anh ta cơ hội sống, sau khi anh ta chết, cháu giận, nỗi sợ hãi trước đây đã biến mất từ lâu, giờ lại nghĩ đến chuyện trả thù.

"Thù nhất định phải báo, người nhà họ Tô chúng ta đâu thể bị một tên phế vật ức hiếp được."

Giọng nói của Tô Văn Bân đầy kiên định.

Mọi chuyện đã đến nước này thì thể diện nhà họ Tô cũng bị kéo vào rồi, nếu không giành lại được thể diện thì nhà họ Tô khó mà lăn lộn được nữa.

“Chú, anh ta chết! Chỉ khi anh ta chết, cháu mới có thể giải trừ mối hận trong lòng!”

“Thứ phế vật ăn bám kia phải bị giết, nếu không chú sẽ không còn mặt mũi nào về nhà nữa. Chuyện lần này không còn là chuyện của mình cháu nữa, nó đã liên quan đến thể diện nhà họ Tô chúng ta!”

“Cháu trước tiên dưỡng bệnh thật tốt đi. Cháu không phải tốn thời gian giải quyết cậu ta, chú mấy ngày nay cậu chịu khó chăm sóc thằng bé.” Đọc tại truyện one để chúng mình có động lực ra chương mới nhé.

Mặt Sẹo nhanh chóng gật đầu: “Tôi nhất định sẽ chăm sóc cậu chủ thật tốt.”

cậu Tô kêu lên một tiếng: “Chú, chú đừng gạt cháu ra ngoài chuyện này, cháu muốn giết anh ta, nhất định phải giết chết anh ta!”

“Cháu không tin cả lời chú nói sao, Lý Phàm chắc chắn phải chết. Đồ phế vật đó đơn giản là quá kiêu ngạo. Chú nghĩ chú biết người cao đất rộng thế này, phải đi đâu mới tìm được người đó.”

“Đến lúc đó, bắt cậu ta quỳ xuống nhận lỗi với cháu, ở trước mặt cháu đập nát từng khúc xương trong cơ thể cậu ta, cho cậu ta biết hậu quả của việc xúc phạm nhà họ Tô chúng ta, giở trò độc ác, chúng ta là người giỏi nhất, không ai sánh bằng! Cháu cứ chờ xem cậu ta phải sống không bằng chết đi.”

Đôi đang nghĩ cách đối phó với Lý Phàm.

Không chỉ phải xử lý Lý Phàm, mà còn phải bắt Lý Phàm trả lại gấp mười, gấp trăm lần những gì cậu ta đã gây ra thì mới cứu được thể diện của cậu Tô và của nhà họ Tô.

Chương 223: Dạy dỗ cho tốt

Cố Thiệu Huy và Vương Cần Mai ăn cơm trong nhà hàng, bởi vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện phiền lòng, hai vợ chồng già không có hứng nấu ăn, cho nên ăn tạm trong nhà hàng trước cửa nhà.

“Đều do đồ bỏ đi Lý Phàm kia, nếu nó không trêu chọc Âu Dương tổng thì sẽ không xảy ra chuyện như bây giờ.”

Vương Cần Mai tràn đầy oán trách nói.

“Được rồi, chuyện đã đến nước này bà có giết nó cũng không thay đổi được sự thật, nên tính sau này làm thế nào mới đúng.”

Cố Thiệu Huy vô cùng lo lắng, mắt thấy nhà họ Cố sắp phải đóng cửa, sau này cuộc sống sẽ khó khăn, nên tìm đường đi khác mới được.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, thấy là công ty gọi điện thoại tới, Cố Thiệu Huy thở dài, bàn tay run rẩy nghe điện thoại.

“Tiểu Ngô à, có chuyện gì cậu cứ nói đi, có phải công ty đang bị chèn ép không.”

“Không phải không phải, công ty không có vấn đề gì, tất cả đơn đặt hàng đều được khôi phục rồi, đang gấp rút giao hàng đây.”

Tiểu Ngô bị Cố Thiệu Huy hiểu lầm, vội vàng giải thích.

“Hả? Cậu không phát sốt chứ, Âu Dương tổng ép nhiều người hủy hợp đồng như vậy, sao có thể giao hàng.”

“Ngài không biết à? Sáng sớm Âu Dương tổng đã chạy đến xin lỗi cô Họa Y, tất cả đơn đặt hàng đã được khôi phục, còn có thêm rất nhiều đơn đặt hàng, nhưng lúc cô Họa Y rời đi không có lấy quà đền tội của Âu Dương tổng, những thứ kia quá quý giá, tôi muốn nhanh chóng đưa về nhà cho cô Họa Y, bây giờ mới gọi điện thoại

liên hệ với ngài.”

Cố Thiệu Huy hoàn toàn hóa đá, tình hình Tiểu Ngô nói đã vượt xa khỏi tưởng tượng của Cố Thiệu Huy.

“Cậu nói là Âu Dương tổng đền tội cho Họa Y rồi? Việc kinh doanh trong công ty đều khôi phục lại rồi sao?”

Cố Thiệu Huy hỏi lại, muốn xác định xem có phải mình đang ảo giác hay không.

“Thật, ngài có ở nhà không, tôi định mang thứ này đến nhà ngài, những vật này toàn tầm mấy chục triệu đến trăm triệu, tôi không nỡ vất đi.”

Tiểu Ngô vô cùng gấp gáp, Âu Dương Trung Thành đưa quà xin lỗi cho Cố Họa Y cộng lại có giá trị 3 tỷ, Tiểu Ngô là một nhân viên văn phòng bình thường, nếu vất đi một hai thứ, hai ba năm tiền lương góp vào cũng không đủ.

“Tôi biết rồi, cậu mang tới đi.”

Cố Thiệu Huy Cẩn Mai nghi ngờ hỏi: “Ông sao vậy, chuyện công ty được giải quyết chưa?”

“Giải quyết rồi, mau về chuyện.”

Cố Thiệu Huy chỉ muốn biết chân tướng sự việc, cơm còn chưa ăn xong đã tính tiền rồi dẫn Vương Cẩn Mai về nhà.

Sau khi về nhà, Cố Thiệu Huy đi thẳng vào phòng Cố Họa Y, nhìn thấy Cố Họa Y đang xoa dầu trị thương cho Lý Phàm thì lập tức trợn tròn mắt.

Lại nhìn thần sắc hơi tiều tụy của Cố Họa Y, Cố Thiệu Huy giật mình trong lòng: “Chuyện gì vậy? Hai đứa bị bắt cóc, Lý Phàm đã…”

“Bắt cóc? Trời đất ơi, con có bị thương không? Còn ở nhà làm gì, mau đi bệnh viện kiểm tra đi, nếu như có tổn thương không thấy

được thì sao, không thể chậm trễ, nhanh.”

Cố Thiệu Huy rất gấp gáp, lôi kéo Cố Họa Y đi ra ngoài.

“Cha đừng vội, còn Lý Phàm kìa, anh ấy vì cứu con mà đã bị đánh không nhẹ.”

Cố Họa Y đau lòng nói.

“Đáng đời, chính bắt cóc cũng là do nó gây ra!”

Vương Cẩn Mai oán trách nói.

Lý Phàm lúng túng mặc quần áo tử tế, đi theo ra khỏi phòng nói: “Con không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi.”

“Đã bị đánh thành như vậy rồi còn nói bị thương ngoài da, nếu cậu xuất huyết chết trong nhà thì sẽ rất xúi quẩy, nên đi bệnh viện kiểm tra luôn đi.”

Cố Thiệu Huy lạnh mặt nói.

Cố Họa Y nháy mắt ra hiệu Huy đến bệnh viện.

Vội vàng kiểm tra trong bệnh viện, kết quả kiểm tra không có bất kỳ vấn đề lớn gì, Cố Họa Y bị dọa sợ quá độ cần tĩnh dưỡng hai ngày, toàn thân Lý Phàm thì bị tổn thương nhiều chỗ mềm.

Cố Thiệu Huy nhẹ nhàng thở ra: “Họa Y à, lần này sao con có thể làm Âu Dương tổng xin lỗi rồi khôi phục tất cả đơn đặt hàng vậy, con đúng là cố nặn ra vẻ tươi cười, chưa đáp lại Cố Thiệu Huy, vừa nghĩ tới chuyện của Âu Dương tổng lại làm cô nghĩ đến thái độ của đám người ông Cố, điều này khiến Cố Họa Y cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

“Lần này con đã cứu nhà họ Cố, cuối cùng phòng hai chúng ta cũng được nở mày nở mặt, sau này gặp chi trưởng và chi ba sẽ không phải hổ thẹn nữa, làm tốt lắm Họa Y.”

Cố Thiệu Huy vui mừng nhướng mày, trước đó vì việc này đã bị

chi trưởng và phòng ba chọc tức làm Cố Thiệu Huy có cảm giác sảng khoái.

“Hừ, Họa Y của chúng ta tài giỏi như vậy, không cậu không làm bừa, thì làm sao lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy.”

Vương Cẩn Mai liếc mắt nhìn Lý Phàm.

Cho dù Lý Phàm đã cố gắng quên mình cứu Cố Họa Y, Vương Cẩn Mai vẫn xem thường Lý Phàm như cũ, thậm chí suy nghĩ kỹ lại nguyên nhân xảy ra những chuyện này, Vương Cẩn Mai càng thêm tức giận Lý Phàm.

“Điều này mẹ con nói rất đúng, Lý Phàm cậu quá bốc đồng rồi, Âu Dương tổng là người có thể đắc tội à? Nếu lần này Họa Y không ngăn cơn sóng dữ này lại thì cậu đã hại chết nhà họ Cố chúng tôi rồi!”

Cố Thiệu Huy làm ra dáng vẻ cha chồng, răn dạy Lý Phàm với vẻ mặt nghiêm túc.

Lý Phàm cúi thấp đầu không nói lời nào, dáng vẻ ngoan ngoãn nhu thuận.

“Cha, mẹ đừng trách anh ấy nữa, mọi chuyện đã được giải quyết rồi.”

Cố Họa Y Lý Phàm nhớ cho kỹ, để sau này nó đừng quậy ra chuyện lớn hơn, nếu lại đắc tội với nhân vật lớn thì chưa chắc được may mắn như lần này.”

Vương Cẩn Mai nói, rất là khó chịu.

“Nể mặt Họa Y, tôi không nói cậu nữa, cậu phải nhớ cho kỹ chuyện lần này, sau này làm gì phải biết suy nghĩ, đừng vừa xúc động đã làm ẩu.”

Cố Thiệu Huy cũng thốt ra câu nói này.

Cố Họa sau mình: “Cha mẹ, Lý Phàm đã biết lỗi rồi, sau này chắc

chắn sẽ không bốc đồng nữa.”

“Họa Y, con che chở nó như thế làm gì, con nhìn xem nó có chút dáng vẻ hối lỗi nào không, nhìn tên phế vật ngu ngốc này là mẹ lại tức giận, có người đàn ông nhà ai không có bản lĩnh như nó không chứ.”

Vương Cẩn Mai chống nạnh thở phì phò nói.

Cố Thiệu Huy hung hăng lườm cho cậu, cũng là vì tốt cho Họa Y, làm ra chuyện như vậy cũng là cậu đang hại Họa Y.”

“Sau này con sẽ không xúc động làm ẩu nữa.”

Lý Phàm thấp giọng nói.

Biết Cố Họa Y bị cha mẹ làm cho khó xử, Lý Phàm không muốn để Cố Họa Y chịu tủi thân, không làm sai cũng cúi đầu nhận lỗi chỉ là chuyện bình thường.

“Xem thái độ qua loa của nó kìa! Vô cùng qua loa! về.”

Vương Cẩn Mai tức giận xoay người rời đi, một đoàn người yên lặng về nhà.

Chương 224: Ai muốn tìm tôi?

Lý Phàm đang ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng, xem tin tức trên điện thoại di động. Điện thoại đột nhiên chuyển sang giao diện cuộc gọi đến.

Tên Kiều Chính Long được hiện lên trên màn hình ID người gọi.

Lý Phàm tiện tay nhấn nút trả lời, tiếng Kiều Chính Long truyền qua ống nghe có phần kính trọng.

“Anh Lý, tôi là Kiều Chính Long.”

“Ừm.”

Lý Phàm phát ra giọng mũi, tỏ ý biết rồi.

Kiều Chính Long không chút cho là ngang ngược, ngược lại càng vui vẻ nói: “Chỗ tôi bên này có tổ chức một buổi đấu giá muốn mời anh tham gia, không biết anh có thời gian rảnh không.”

Đối với người bình thường, buổi đấu giá là chuyện xa ngoài tầm với, nhưng đối với tầng lớp như Lý Phàm, tham gia buổi đấu giá là một hoạt động giải trí thư giãn.

“Món đồ nào đang được bán đấu giá?”

Lý Phàm thuận miệng hỏi.

Nếu món đồ đấu giá không có hứng thú, Lý Phàm nhất định sẽ không đi.

Kiều Chính Long đương nhiên hiểu ý của Lý Phàm, cuốn quýt nói: “Có các loại đồ cổ quý giá, còn có đồ trang sức ngọc trai cao cấp và một sợi dây chuyền phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá, là món đồ rất tốt và tương đối hiếm hoi.”

Màu xanh lá là màu đứng đầu trong ngọc bích cao cấp nhất, pha lê

là loại trong suốt đứng đầu trong ngọc bích cao cấp nhất, nếu có cả hai thì đó là ngọc bích cao cấp với giá cao ngất ngưởng.

Người trong nước có trường hợp thắm thiết đối với ngọc bích và ngọc bích Hòa Điền. Ngọc bích cao cấp lại càng được phái nữ giàu có ưa chuộng, thậm chí còn được ưa chuộng hơn kim cương.

Nghĩ tới sinh nhật Cố Họa Y sắp tới, Lý Phàm lập tức có suy nghĩ, đấu giá sợi dây chuyền phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá dùng để làm quà sinh nhật cho Cố Họa Y là rất hợp lý.

“Được rồi, gửi thời gian, địa chỉ qua cho tôi, tôi sẽ đến.” Lý Phàm thản nhiên đợi anh Lý hạ cố đến tham gia vào tối nay.”

Kiều Chính Long thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần cúp điện thoại, ngay sau đó liền nhận được tin nhắn từ Kiều Chính Long. Sau khi lướt nhìn qua, Lý Phàm tiếp tục xem tin tức.

Đến tối bảy giờ, Lý Phàm tùy tiện thu xếp, đón xe đến địa điểm đấu giá.

Buổi đấu giá được tổ chức trên tầng cao nhất của Tòa nhà Fortune.

Tòa nhà Fortune là trung tâm tài chính của Hán Thành. Nhiều tổ chức tài chính đặt trụ sở tại Tòa nhà Fortune. Các các giám đốc điều hành của các tổ chức tài chính này.

Đi thang máy lên tầng cao nhất và xác minh danh tính bên ngoài phòng đấu giá. Cô tiếp khách dán một bảng số nhỏ xinh xắn lên ngực Lý Phàm.

“Bảng số này được sử dụng trong buổi đấu giá. Buổi đấu giá này là đấu giá ẩn danh, tất cả khách hàng xem đấu giá trực tiếp trong phòng VIP và điện thoại chỉ thị cho chuyên bảng ra giá.”

Cô tiếp khách giới thiệu nhẹ nhàng.

Lý Phàm gật đầu, anh cũng đã từng nghe nói qua cách thức đấu giá như vậy.

Bọn nhà giàu ngồi chung một chỗ giơ bảng lớn tiếng ra giá, đây là tình tiết chỉ xuất hiện trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình. Trên thực tế, những cảnh như vậy chẳng hấp dẫn chút nào, ngược lại, có vẻ như bọn nhà giàu giống như các ông lớn trong vị càng cao đều sẽ không tự mình giơ bảng hô giá. Buổi đấu giá tiến hành trong phòng đấu giá cao cấp quốc tế, phần lớn đều có điện thoại chỉ thị người đại diện, hoặc là chuyên viên đấu giá tiến hành giơ bảng đấu giá.

“Thưa anh, mời đi bên này, bây giờ là buổi tiệc buffet, giữa các khách mời có thể giao lưu với nhau.”

Cô tiếp khách dẫn Lý Phàm vào đại sảnh. Trong đại đủ các loại đồ ăn nguội. Còn có người phục vụ bưng các loại rượu như rượu đỏ, sâm panh, rượu whisky và các loại rượu khác tới lui trong phòng ăn.

Khi Lý Phàm nhìn xung quanh, xuyên qua năm sáu người đang cầm ly rượu đỏ khẽ lắc, Hoa Nhật Tâm đang trò chuyện với một vài phụ nữ giàu có, trẻ đẹp theo kiểu tài phiệt thì nhìn thấy bóng dáng của Lý Phàm.

Nhìn thấy Lý Phàm Hoa Nhật Tâm nhướng cao.

“Anh Nhật Tâm, anh làm sao vậy? Trông dáng vẻ lông mày kiếm dựng ngược của anh, chẳng lẽ là đã nhìn thấy kẻ thù?”

Cậu ấm ở đối diện Hoa Nhật Tâm cười trêu ghẹo, đối với vẻ mặt của Hoa Nhật Tâm lúc này, có hơi nhiều chuyện.

“Cậu Tần, cậu Trương, tôi nhìn thấy một người bạn cũ.”

Khi nói đến người bạn cũ, biểu cảm cắn răng nghiến lợi của Hoa Nhật Tâm đã bán đứng nội tâm anh ta.

Cậu Tần và cậu Trương nhìn nhau cười, biết người Hoa Nhật Tâm đang nói nhất định là tình địch cũ.

“Thì ra là bạn cũ của Nhật chút, chúng ta cũng có thể giúp đỡ anh Nhật Tâm.”

“Vậy thì cảm ơn hai cậu nhiều, chúng ta dã tâm muốn làm nhục Lý Phàm, anh ta cho rằng hội trường hôm nay vốn dĩ không phải là nơi tên hạ đẳng Lý Phàm có thể đến.

“Các người đẹp, cùng nhau đi thôi, chúng ta đi cổ vũ trợ uy cho anh Nhật Tâm.”

Cậu Trương và cậu Tần, mỗi người ôm một người đẹp bên cạnh, đi theo Hoa Nhật Tâm đi về phía Lý Phàm.

Lý Phàm căn bản không có hứng thú với tiệc buffet và ngơi thì nhìn thấy Hoa Nhật Tâm dẫn theo một vài người đang đi tới.

Hoa Nhật Tâm nhìn Lý Phàm bằng vẻ mặt khinh miệt, cười lạnh nói: “Ơ kìa, đây không phải là kẻ vô dụng ăn bám sao? Anh sao mà chui vào đây được? Buổi đấu giá hôm nay cũng đâu phải cái chợ, không phải nơi kẻ nghèo rớt như anh có thể vào.”

Cậu Tần, cậu Trương cùng với mấy người đẹp cùng nhau nhìn Lý Phàm, trên mặt bọn liền lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Quái, mặc hàng rong trên người còn dám tới nơi như này, tôi thật khâm phục dũng khí của anh, dũng khí này của anh quả thực có thể lên trời so với ông trời.”

“Đâu chỉ cần dũng khí, đây quả thực là gan to không biết xấu hổ, đã đến mức độ quên đi cả bản thân mình. Đây là buổi đấu giá, nơi tụ tập của các hạ đẳng nghèo rớt có thể tùy tiện tới tham gia.”

“Anh Nhật Tâm, làm sao anh quen biết loại người cặn bã này, chỉ nhìn thôi đã thấy đau mắt, quả đúng là vật bẩn thỉu biết đi, nên trực tiếp đưa đi tiêu hủy.”

Lý Phàm thản nhiên mỉm cười, xoay người muốn đi vòng qua đám người Hoa Nhật Tâm, không thèm để ý tới bọn họ.

Hoa Nhật Tâm đi ngang một bước, chặn đường Lý Phàm, lạnh sao chui vào đây được? Người đến buổi đấu giá này đều được mời đến, tôi được Kiều Chính Long mời đến, còn anh, tôi cũng muốn

nghe xem là ai đã mời tên phế vật anh."

Khi nói rằng mình được Kiều Chính Long mời tới, Hoa Nhật Tâm đã cố tình khuếch đại giọng nói của mình, thu hút không ít người ghé mắt xem.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Được Kiều Chính Long mời là chuyện rất vinh Khốn kiếp còn vờ vịt, hạ đẳng như anh biết Kiều Chính Long là ai sao? Kiều Chính Long là một trong Tứ Hùng ở Hán Thành, sao có thể mời anh? Tôi cũng muốn tìm Kiều Chính Long hỏi thử xem!"

Hoa Nhật Tâm tức giận nói.

"Ai muốn tìm tôi."

Đột nhiên, giọng nói của Kiều Chính Long từ ngoài cửa truyền tới.

Chương 225: Anh có nhầm lẫn không?

Nghe thấy giọng nói của Kiều Chính Long, Hoa Nhật Tâm hơi ngẩn ra một lúc, sau đó mặt đầy vẻ tươi cười.

Đám người cậu Tần, cậu Trương cũng đều tươi tỉnh, mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Đối với họ, có thể ở trước mặt Kiều Chính Long chào hỏi và chỉ đơn giản là nói đôi ba câu đã là chuyện vô cùng hãnh diện rồi.

Hoa Nhật Tâm đắc chí ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Lý Phàm, hừ lạnh một tiếng trầm giọng nói: “Hừ! Anh đợi chết đi, Kiều Chính Long ghét nhất là có kẻ mượn tên người khác. Những lời anh vừa nói mọi người đều nghe cả rồi.”

Lý Phàm nhìn Hoa Nhật Tâm bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, không biết thằng nhãi này lấy đâu ra tự tin và khí lực mà dám nói ra những lời như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, Hoa Nhật Tâm tức tối trong lòng, cảm thấy ánh mắt của Lý Phàm chính là công khai khiêu khích.

Kiều Chính Long bước vào hội trường trong vòng vây của một nhóm đàn em.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Kiều Chính Long. Có rất nhiều người cũng tập trung hướng về phía cửa, muốn nói vài câu với Kiều Chính Long.

Sau khi đảo mắt qua một vòng, ánh mắt Kiều Chính Long dừng ở nơi Lý Phàm.

Khóe miệng nhếch lên, vừa định nở nụ cười lấy lòng, nhưng nhìn thấy trong mắt Lý Phàm lộ ra ánh mắt ngăn lại. Sau khi suy nghĩ đủ điều, Kiều Chính Long hiểu được Lý Phàm không muốn tiết lộ thân phận.

Ngẫm lại cũng phải, Lý Phàm có địa vị thân phận gì, nếu như để lộ ra ngoài, chẳng phải sẽ bị cậu ấm cô chiêu ở hội trường làm phiền, khi đó sợ là tất cả các cậu ấm đều muốn bợ đỡ Lý Phàm, tất cả các quý cô đều muốn leo lên giường của Lý Phàm.

Hoa Nhật Tâm nhìn thấy Kiều Chính Long nhìn Lý Phàm chằm chằm, trong lòng ngầm hiểu. Cảm thấy từ ánh mắt và vẻ mặt của Kiều Chính Long có thể đoán ra, Kiều Chính Long vốn không quen biết Lý Phàm.

Để cho Lý Phàm ban nãy còn khoác lác, còn dám nói là Kiều Chính Long mời tới, lần này vừa hay giáp mặt bóc trần anh ta, theo tính khí của Kiều Chính Long, sợ là trong phút chốc sẽ sai người giết chết Lý Phàm.

“Kiều tổng, xin chào, tôi là Tiểu Hoa, Hoa Nhật Tâm từ Công ty đầu tư Đỉnh Hâm.”

Hoa Nhật Tâm làm ra vẻ thân thiết, nói.

Kiều Chính Long ngẩng đầu ừm một tiếng: “Ừm.”

Mặc dù Kiều Chính Long chỉ đáp lại bằng giọng mũi, nhưng Hoa Nhật Tâm vẫn cảm thấy rất phấn khích, lập tức nói tiếp: “Kiều tổng, tên nghèo rớt kia không biết làm cách nào trà trộn vào được, sau khi bị tôi phát hiện và chất vấn, tôi hỏi nói khoác mà không biết ngượng, nói là anh đã mời hắn.”

“Anh nói chuyện này có tức không, tên lại dám lợi dụng danh tiếng của anh để lừa gạt trà trộn vào hội trường. Tôi thấy là, đói quá ăn vụng túng quá làm càn, muốn chui vào trộm thức ăn nguội lạnh. Không chừng còn muốn vừa ăn vừa mang đi, trộm ra ngoài thật nhiều.”

Hoa Nhật Tâm nói ra những lời đã nghĩ xong từ sớm, đồng thời đưa tay chỉ vào Lý Phàm.

Trong mắt cậu Tần và cậu Trương lộ ra sự phấn khích, kéo mối quan hệ với Kiều Chính Long nên cùng nói giúp Hoa Nhật Tâm:

“Tên nghèo rớt đó ăn mặc rách rưới thì đã đành, mà còn vô cùng ngạo mạn, nói được anh mời tới cũng không phải chuyện vinh dự gì, chúng tôi vừa nghe, liền vô cùng tức giận, đang muốn dạy dỗ tên nghèo rớt đó.”

“Hạ đẳng đúng là hạ đẳng, không chỉ không biết điều, mà còn kiêu căng ngạo mạn, thiếu phẩm chất. trận rồi ném ra ngoài, dám xem thường thể diện của Kiều tổng, đúng là tự chuốc lấy.”

Sau khi hai người hào hứng nói, nhìn thấy sắc mặt của Kiều Chính Long trở nên ảm đạm, trong lòng càng thêm vui sướng. Cho rằng lần này thực sự làm được việc, nói không chừng ngay sau đó có thể lôi kéo mối quan hệ với Kiều Chính Long, càng được Kiều Chính Long coi trọng.

Trong lòng Kiều Chính Long muốn cố gắng lấy lòng Lý Phàm, không ngờ lại bị đám thế hệ giàu có đời thứ hai có mắt như mù này làm xáo trộn. Chuyện này nếu Lý Phàm trách cứ xuống thì ai gánh nổi.

Chưa kể, Kiều Chính Long chỉ là Tứ Hùng ở Hán Thành, dù Kiều Chính Long là Tứ Hùng của cả nước, cũng gánh không nổi cơn thịnh nộ của Lý Phàm!

Ánh mắt Kiều Chính Long phẫn nộ như sắp có “Cậu dẫn đầu?”

Nhìn thấy Kiều Chính Long tức giận, Hoa Nhật Tâm hết sức vui mừng, liếc Lý Phàm một cái, gật đầu thật mạnh nói: “Tôi là người đầu tiên phát hiện, sau đó kịp thời bắt hắn lại tiến hành gặng hỏi.”

Bách!

Kiều Chính Long tát vào mặt Hoa Nhật Tâm một bạt tai, Hoa Nhật Tâm bị tát xoay vòng tại chỗ, mặt đờ đẫn, lấy tay che mặt nhìn Kiều Chính Long.

Cậu Trương, cậu Tần cùng sao Kiều Chính Long lại tát Hoa Nhật Tâm.

“Hai người các cậu cũng tham gia?”

Kiều Chính Long hỏi cậu Trương và cậu Tần một cách ảm đạm.

Cậu Trương và cậu Tần, lòng lạnh như băng, tuy rằng không biết tại sao, nhưng bọn họ biết mối họa này hoàn toàn không thể gánh nổi.

“Chúng tôi bị… bị Hoa Nhật Tâm mê hoặc. Đều là cậu ta dẫn đầu, chúng tôi lúc đầu không nguyện ý.”

“Đúng vậy, chúng tôi không đẳng, không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài của họ. Chúng tôi vô cùng phản đối cách làm của Hoa Nhật Tâm.”

Cậu Trương và cậu Tần cố gắng lách mối họa đi, thế nhưng Kiều Chính Long cười lạnh lùng, dùng hai tay tát cả hai người cùng lúc.

“Coi tôi dễ gạt có phải không?”

Kiều Chính Long lạnh lùng cười nói.

“Không, không phải, chúng tôi sai rồi, chúng tôi biết sai rồi.”

Cậu Trương và cậu Tần sắp khóc, vốn định đi theo Hoa Nhật Tâm diễu võ dương oai, nào nghĩ tới sẽ có kết cục như vậy.

Hoa Nhật Tâm che mặt, nhìn Lý Phàm đang thản cam lòng.

“Kiều tổng, anh đánh tôi tôi nhận, nhưng dù sao anh cũng phải nói cho tôi biết tại tôi, mà không phải kẻ nghèo rớt hạ đẳng kia!”

Bách bách bách!

Kiều Chính Long hung hăng tát cho Hoa Nhật Tâm một trận, lạnh giọng nói: “Cậu ăn nói với tôi kiểu gì đây? Không biết chữ chết viết thế nào à?”

Cả người Hoa Nhật Tâm phát lạnh, lúc này mới nhớ tới Kiều Chính Long có thân phận, địa vị gì. Vừa rồi bản thân nói chuyện kiểu đó với Kiều Chính Long, đúng thật là muốn chết.

“Tôi, nhìn Hoa Nhật Tâm bằng ánh mắt dữ tợn.

Hoa Nhật Tâm có cảm giác sợ sắp tè ra quần: “Không nên vô lễ với anh.”

“*** mẹ! Chỉ là vô lễ với tôi à, mắng người của Kiều Chính Long tôi hơi bị nhiều đấy và sai lầm lớn nhất của cậu là thiếu tôn trọng anh Lý!”

Kiều Chính Long nói xong quay lại, trên mặt đắp đầy nụ cười nịnh nọt, khom người nói với Lý Phàm: “Anh Lý, người phụ trách phục vụ anh; đều là sai sót của tôi đã dẫn đến sự cố ngoài ý muốn này. Xin anh hãy trách phạt tôi thật nặng.”

“xầm xì!”

Tất cả mọi người đều thở ngược, phát ra âm thanh lớn, khó mà tin được tư thế thấp kém của Kiều Chính Long vào lúc này.

Hai bên má Hoa Nhật Tâm giật giật, cảm thấy giác quan giờ phút này đã nát bấy, cảm giác nát đến mức không đối xử cung kính với Lý Phàm như vậy!

Lý Phàm chỉ là một hạ đẳng nghèo rớt hơn phế vật, sao có thể khiến Kiều Chính Long đối đãi như vậy!

Hoa Nhật Tâm tức giận, gào thét trong lòng. Sự sỉ nhục và phẫn uất trong lòng đan xen vào nhau, cảm thấy hiện thực hoang đoàng.

“Tại sao, tại sao lại như vậy! Kiều tổng, có phải anh đã nhầm lẫn!”

Chương 226: Đấu giá bắt đầu

“Cậu cho rằng tôi cũng óc heo như cậu?”

Kiều Chính Long gõ một cái thật mạnh vào đầu Hoa Nhật Tâm, Hoa Nhật Tâm bị gõ đầu óc choáng váng, trước mắt như sắp xuất hiện sao vàng năm cánh.

Kiều Chính Long rất khó chịu trước sự thiếu hiểu biết của Hoa Nhật Tâm lúc này, trong lòng thầm mắng Hoa Nhật Tâm là một tên đầu to óc như cái nho. Không nhìn thấy anh ta đã làm gương trước, lại không biết nhận lỗi và xin lỗi!

“Anh Lý, anh có cần tôi đuổi họ ra ngoài không? Tôi thật sự không nên mời người không có tri thức như vậy.”

Kiều Chính Long nói có chút hổ thẹn. Đam Mỹ Hay

Các cậu ấm cô chiêu nhà giàu đều vô cùng kinh ngạc, thầm suy đoán rốt cuộc Lý Phàm có lai lịch gì.

Nhưng nhìn Lý Phàm quần áo bình thường, các cậu ấm cô chiêu nhà giàu cũng không đoán ra được nguyên do gì, cũng không có chút chi tiết nào có thể dùng để đoán ra.

Trong mắt Lý Phàm, Hoa Nhật Tâm như con kiến hôi, anh vốn không có ý định so đo với cậu ta.

“Bỏ đi.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Anh Lý đúng là người rộng lượng, lần này coi như hời cho bọn họ rồi, nếu không tôi đã đánh nát miệng bọn họ, ăn nói vô tội vạ không có chừng mực, miệng rộng dùng để phun phân.”

Kiều Chính Long nói theo.

Hoa Nhật Tâm, cậu Tần và cậu Trương đều cúi thấp đầu, giống như đứa trẻ làm sai chuyện, không dám nói lại lời nào. Nếu tiếp tục nói thì thật đúng là không biết sống chết.

“Anh Lý, mời đi bên này, tôi đưa anh đến phòng VIP. Cuộc đấu giá sẽ sớm bắt đầu.”

Kiều Chính Long khom người dẫn đường, đưa Lý Phàm đến khu VIP. Khi cuộc đấu giá diễn ra, những người giàu sẽ vào phòng VIP riêng của mình. Trong phòng VIP xem phát sóng trực tiếp, cử các chuyên viên đấu giá kêu giá từ xa để đấu giá.

Cho đến khi bóng dáng Lý Phàm dần mất khuất, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ bàn tán:

“Rốt cuộc anh Lý này là ai? Sao có thể khiến cho Kiều tổng phải dè chừng và kính nể như vậy? Lẽ nào là người đó, thế hệ siêu giàu thứ hai?”

“Đùa à, thế hệ siêu giàu thứ hai có thể ăn mặc bình thường như vậy, hơn nữa lại không có người đi theo. Dù có sơ sài đến đâu thì cũng phải có vệ sĩ và trợ lý chứ.”

“Ai biết được, dù sao chỉ cần nhớ kỹ nhân vật này là được rồi, sau này tránh dây vào hắn.”

Mọi người bàn tán tán loạn, căn bản không có ai tụ tập với nhóm ba người Hoa Nhật Tâm vì sợ ba người họ liên lụy đến, sau này sẽ rước thêm phiền phức.

Cậu Trương trừng mắt nhìn Hoa Nhật Tâm nói: “Khốn nạn! Có phải anh nên cho chúng tôi một lời giải thích.”

“Mẹ kiếp! Có thần tiên mới biết là chuyện gì. Tên đó ở rể nhà họ Cố, chỉ là một tên vô dụng ăn bám, hoàn toàn phụ thuộc vào vợ, một tháng vợ hắn cấp cho hắn mấy triệu phí sinh hoạt. Như vậy kêu tôi làm sao giải thích với các cậu được!”

Hoa Nhật Tâm khóc không ra nước mắt, vốn không hiểu được tại sao lại như vậy, tại sao Kiều Chính Long lại có thể đối xử với Lý

Phàm một cách tôn trọng như vậy? Quả thật trái với khoa học.

Cậu Trương và cậu Tần đều ngẩn ra, nhìn dáng vẻ Hoa Nhật Tâm không giống giả bộ. Nếu Hoa Nhật Tâm không nói dối, vậy Kiều Chính Long đang làm trò điên khùng gì vậy? Cho dù Lý Phàm là con riêng thất lạc nhiều năm của Kiều Chính Long, cũng sẽ không được đối xử cung kính như vậy.

Cử chỉ cung kính của Kiều Chính Long, trông giống như đối với ông nội của ông ta vậy!

“Nếu đã như vậy thì coi như xong. Chọc vào nhân vật quỷ dị như vậy, tôi cũng không dám tiếp tục ở lại, chuồn là thượng sách.”

“Cậu Trương nói đúng, vẫn nên chuồn trước. Anh Nhật Tâm, anh có đi hay không? Ở lại đây phải cẩn thận rước lửa vào người.”

Cậu Trương và cậu Tần đã gặp qua nhiều cuộc đấu chọi, thường thì ngoài mặt nói nói cười cười, sau lưng lại bắt đầu dùng dao đâm thọt. Cả hai đều cho rằng, tình cảnh quỷ dị hôm nay có thể còn nguy hiểm đáng sợ hơn.

Vừa rồi trước mặt mọi người, có thể Lý Phàm không biểu hiện sự kiêu ngạo và độc đoán ra, nhưng sau khi quay lưng đi, nói không chừng sẽ sai khiến Kiều Chính Long làm gì đó, ở lại đây luôn có cảm giác bất an.

“Hai cậu cứ đi trước, hôm nay có một món đồ tôi nhất định phải đấu giá về tay. Hai cậu về trước đi, ngày khác tôi sẽ mời hai cậu một bữa.”

Hoa Nhật Tâm lạnh mặt nói.

Cậu Trương và cậu Tần không nói gì thêm, xoay người cùng nhau rời khỏi hội trường.

Hoa Nhật Tâm nhắm mắt hít sâu một hơi, bưng một ly rượu whisky từ khay của người phục vụ đi ngang qua, ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Lúc này Hoa Nhật Tâm không dám nhìn ai, biết là người xung quanh đều đang nhìn mình với ánh mắt cười nhạo và châm chọc.

Nhưng Hoa Nhật Tâm không thể rời đi, vì anh ta muốn đấu giá một món đồ vô cùng quan trọng. Đó là sợi dây chuyền phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá.

Khoảnh khắc nhìn thấy món trang sức này, trong đầu Hoa Nhật Tâm liền nghĩ đến Cố Họa Y đeo nó trên chiếc cổ trắng nõn của cô, rồi nằm dưới thân bị chính mình cày nát!

Anh ta cho rằng chỉ có món trang sức tinh xảo như vậy mới xứng với nhan sắc tuyệt trần của Cố Họa Y.

Để có thể đấu giá được món trang sức này, Hoa Nhật Tâm đã nhờ nhiều chuyên gia tư vấn định giá. Hơn nữa, bỏ ra rất nhiều đầu tư, huy động được 180 tỷ, muốn giành được món trang sức.

“Lý Phàm! Tao sẽ bắt mày hối hận. Một ngày nào đó, nợ mới nợ cũ của chúng ta sẽ tính chung một lượt!”

Hoa Nhật Tâm nghiến răng nghiến lợi, mơ tưởng đến ngày sinh nhật của Cố Họa Y, sẽ đem sợi dây chuyền đeo lên cổ Cố Họa Y, sau đó chinh phục thể xác và trái tim của Cố Họa Y trước mặt Lý Phàm!

Trả thù, phải dùng thủ đoạn mãnh liệt nhất để trả thù Lý Phàm!

Để Lý Phàm vĩnh viễn sống trong bóng tối của bản thân!

Hoa Nhật Tâm điên cuồng gầm lên trong lòng.

…

Chẳng bao lâu nữa đã đến lúc cuộc đấu giá bắt đầu, tốp ba tốp năm những người giàu có trẻ tuổi bước vào phòng VIP. Hoa Nhật Tâm nắm chặt nấm đấm trong tay, một mình bước vào phòng VIP riêng của mình.

Hoa Nhật Tâm tháo bảng số trước ngực đặt lên bàn, sau đó kiểm

tra hệ thống liên lạc nội bộ và TV phát sóng trực tiếp.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Hoa Nhật Tâm ngồi ngay ngắn, như thể sắp bước vào cuộc thi cướp quyền trả lời.

Mở đầu buổi đấu giá đều là những món đồ thấp giá, nhằm huy động mọi người nhiệt tình, cũng là để cho mọi người trải nghiệm phương thức đấu giá. Sợi dây chuyền phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá là món đồ quan trọng nhất, sẽ xuất hiện ở vị trí thứ hai đếm ngược trong bảng đấu giá.

Hoa Nhật Tâm im lặng chờ đợi, duy trì tư thế ngồi thẳng lưng, cả người như bị hóa đá.

Cho đến khi sợi dây chuyền phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá lên sàn đấu giá, đôi mắt Hoa Nhật Tâm chợt lóe lên một tia sáng khác thường.

“Đây là sợi dây chuyền phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá, là loại ngọc bích tốt nhất trong các loại ngọc bích. Ngọc bích cũ đã biến mất, toàn bộ mỏ đã được khai quật hoàn toàn, bây giờ trên thị trường đều là ngọc bích mới, vì vậy đây là ngọc bích cổ cao cấp cực phẩm cực kỳ quý giá…”

Người bán đấu giá giới thiệu món đồ đấu giá bằng giọng điệu du dương trầm bổng. Hoa Nhật Tâm hoàn toàn không nghe lời giới thiệu của anh ta, mà cầm thiết bị liên lạc trên bàn bật lên.

Một giọng nói khàn khàn và hưng phấn phát ra từ miệng Hoa Nhật Tâm, giọng nói rõ ràng run rẩy, biểu lộ tâm trạng của Hoa Nhật Tâm lúc này: “Ra giá 30 tỷ cho tôi.”

Cùng lúc đó, Lý Phàm cũng cầm thiết bị liên lạc trong phòng VIP nơi Lý Phàm đang ở lên.

Tuy nhiên, Lý Phàm cũng không vội ra giá, mà chuẩn bị xem xét tình hình ra giá của các đối thủ khác. Trong đấu giá, trả giá trước đều là đồng xanh, vương giả đều ra giá vào thời điểm sau cùng.

Chương 227: Đấu giá điên cuồng

“30 tỷ!”

Sau phần lớn thời gian nhàm chán, cuối cùng chuyên viên đấu giá của Hoa Nhật Tâm cũng nhận được chỉ thị của ông chủ, giơ bảng số trong tay hô giá điên cuồng.

Người bán đấu giá mỉm cười nói: “Vâng, số 78 ra giá 30 tỷ, còn ai muốn ra giá không? Đây là sợi dây chuyền phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá cực phẩm nhất.”

Khóe miệng Hoa Nhật Tâm nhếch lên nụ cười, cho rằng bản thân vừa vung tay đã kêu giá 30 tỷ, nhất định có thể đủ kinh chấn toàn hội trường.

Lý Phàm nhàn nhã nhìn người bán đấu giá trên màn hình, mở thiết bị liên lạc nội bộ nói: “Ra giá 60 tỷ.”

“Vâng thưa ông chủ.”

Đấu giá viên độc quyền của Lý Phàm nhận được chỉ thị, cầm bảng số trên tay giơ lên thật cao: “60 tỷ.”

Một số cậu ấm nhà giàu đang chuẩn bị ra giá, nghe thấy trên màn hình truyền đến mức giá 60 tỷ, đều hít ngược khí lạnh. Họ thầm nghĩ, người đến hôm nay đều là người mạnh gì không, ra giá 30 tỷ tăng giá 30 tỷ, có còn cho họ tham gia nữa không.

Hoa Nhật Tâm nhíu mày, nghĩ lần này chắc là gặp phải đối thủ mạnh, nói không chừng về sau phải chảy máu, móc ra giá cao.

Nhưng nghĩ đến mình đã chuẩn bị sẵn 180 tỷ tiền mặt, Hoa Nhật Tâm cảm thấy cầm chắc mười phần có được món trang sức về tay.

“Ra giá 66 tỷ.” Hoa Nhật Tâm trầm giọng nói.

Tăng 30 tỷ, Hoa Nhật Tâm cũng không chịu nổi, vì vậy Hoa Nhật

Tâm thay đổi chiến lược, thăm dò tình hình của đối phương trước.

Sau khi đấu giá viên độc quyền ra giá, người bán đấu giá cao giọng, nói: “Số 78 đã đưa ra giá lần hai. Có vẻ như anh ta rất xem trọng món bảo vật này. Còn vị nào chịu ra giá vì viên ngọc bích tuyệt đẹp này không?”

“90 tỷ!”

Đấu giá viên độc quyền của Lý Phàm giơ bảng, cao giọng hô.

“Ồ, số 118 ra giá 90 tỷ, tôi phải khen ngợi sự quyết đoán của số 118.”

Người bán đấu giá phấn khích thốt lên.

Nếu cuộc đấu giá thành công, người bán đấu giá cũng sẽ nhận được một khoản hoa hồng tương ứng dựa trên số tiền đấu giá, đương nhiên mong đợi giá càng cao càng tốt.

Trên mặt Hoa Nhật Tâm lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, giọng căm tức: “Số 118 chết tiệt, rốt cuộc là ai! Lại dám đối đầu với tôi!”

Sau khi trút lửa giận, Hoa Nhật Tâm cầm máy liên lạc với đôi mắt đỏ hoe, ra giá: “120 tỷ, ra giá 120 tỷ cho tôi, tôi xem hắn theo còn theo hay không!”

Chuyên viên đấu giá độc quyền đứng dậy vẫy bảng số và hô to: “120 tỷ!”

“Ồ, trời ơi, người số 78 đúng là ghê gớm, bây giờ giá đấu giá đã là 120 tỷ rồi! Còn ai ra giá nữa không? Nếu không còn ai ra giá, thì món bảo vật này sẽ thuộc về số 78.”

“150 tỷ.”

Bảng số 118 đại diện cho Lý Phàm lại lần nữa được giơ lên.

“Có vẻ như số 118 và số 78 của chúng ta đã nhìn trúng cùng một món đồ. Cuối cùng trong hai người, ai sẽ nhận được món trang sức

ngọc bích cao cấp này? Chúng ta còn cần phải mỏi mắt mong chờ!”

Người bán đấu giá nói rất hùng hồn.

Hoa Nhật Tâm đã có ý nghĩ muốn giết người, nếu biết được ai đang nâng giá với mình, Hoa Nhật Tâm nhất định sẽ dùng dao đâm chết kẻ đó!

“Mẹ kiếp, đúng là gặp phải một tên khốn nạn, rốt cuộc là ai đang tăng giá!”

Hoa Nhật Tâm tức giận đập bàn hai cái, cầm máy liên lạc hét lớn: “6

180! 180 tỷ! Dùng giọng to nhất hét lên cho tôi!”

180 tỷ là vốn giới hạn của Hoa Nhật Tâm. Theo sự trưng cầu ý kiến của Hoa Nhật Tâm trước đó, nhiều chuyên gia trang sức đã ước tính giá của nó vào khoảng 150 tỷ, nhưng đã đến mức giá hơn 150 tỷ.

Vì để đề phòng lỡ như, Hoa Nhật Tâm còn cắn răng góp thêm 30 tỷ, cuối cùng đem theo 180 tỷ tới đấu giá.

Lúc này, Hoa Nhật Tâm cho rằng chỉ cần người số 118 là người tinh ý, hiểu được giá trị của món trang sức ngọc bích này, sẽ không đưa ra mức giá quá 180 tỷ, bởi vì như vậy đã vượt quá giá trị đáng có của khối ngọc bích này.

Sau khi báo giá xong, Hoa Nhật Tâm cảm thấy hơi bực mình, kéo mạnh nút cà vạt trên cổ áo để có thể thở dễ chịu hơn.

Trên màn hình, đấu giá viên độc quyền của Hoa Nhật Tâm dùng hết sức lực toàn thân, ngửa mặt lên kêu giá: “180! 180 tỷ!”

Giọng điệu, ngữ điệu và tốc độ đều bắt chước theo Hoa Nhật Tâm, để hoàn thành giao phó của Hoa Nhật Tâm đấu giá viên độc quyền cũng đã liều mạng.

Lý Phàm nhìn dáng vẻ và điệu bộ của đấu giá viên độc quyền của

Hoa Nhật Tâm, không khỏi nở nụ cười, cho rằng tên này đến chỉ để chọc cười:

“Cũng không biết đó là chuyên viên đấu giá của ai, không đi diễn hài kịch thật là đáng tiếc.”

Khi người bán đấu giá nghe được mức giá 180 tỷ, trong chốc lát trên người tiết ra một lượng lớn adrenaline, huyết áp tăng vọt, sắc mặt đỏ bừng.

Là một người bán đấu giá, trước khi lên sàn đấu giá cần phải biết thông tin về vốn và phạm vi giá trị của từng món đồ.

Vào lúc này, thấy giá của món trang sức phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá được đấu giá vượt ra khỏi mức giá hợp lý, trong lòng người bán đấu giá tràn đầy cảm giám thành công.

“180 tỷ! Có vẻ như số 78 đối với món trang sức ngọc bích cao cấp này, tràn đầy yêu thích cuồng nhiệt, đưa ra mức giá cao ngất ngưởng 180 tỷ. Còn vị nào chịu ra giá không?”

“Còn có ai không? Đây là món trang sức phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá vô cùng hiếm hoi, một loại bích ngọc hiếm có nhất định sẽ không ngừng tăng giá trị trong tương lai! Là món đồ cần thiết nhất định phải có cho dân du lịch, để làm nổi bật địa vị và khí chất.”

Người bán đấu giá tiếp tục giới thiệu một cách ba hoa chích chòe, muốn tiếp tục đề cao giá tiền của món đồ đấu giá.

Tuy nhiên, trước mức giá cao ngất ngưởng 180 tỷ, giới cậu ấm nhà giàu đều im lặng, mức giá này đã vượt quá tầm giá trị hợp lý, nếu không phải vì nhu cầu đặc biệt thì không ai sẵn sàng trả giá cao.

Hoa Nhật Tâm nhìn màn hình, đắc ý ngồi bắt chéo hai chân vểnh lên, cuối cùng vui tươi hớn hở lấy ra một điếu thuốc ngậm.

“Mẹ kiếp, tranh với tôi, số 118 có khả năng thì tiếp tục tăng giá nữa đi, tôi xem anh còn dám tăng giá nữa không. Món đồ này nhất định phải thuộc về ông đây!”

Phun ra một làn khói trắng, Hoa Nhật Tâm nhắm mắt lại tưởng tượng ra cảnh tượng tự tay cầm viên ngọc bích tinh xảo này và tặng cho Cố Họa Y trong bữa tiệc sinh nhật của cô, nhất định sẽ làm cho Cố Họa Y vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ.

Người bán đấu hô một lượt trong cảm xúc dạt dào, thấy không ai giơ bảng, cầm chiếc búa gỗ nhỏ giơ cao có chút tiếc nuối.

“Còn ai muốn ra giá? Giá cao nhất hiện tại là 180 tỷ từ vị số 78, tôi đếm ba tiếng, nếu không có ai tiếp tục ra giá thì món đồ đấu giá này sẽ thuộc về vị số 78.”

Người bán đấu giá dừng lại một lát, tay cầm chặt chiếc búa gỗ nhỏ.

“Một!”

“Hai!”

Khi người bán đấu giá chuẩn bị hô tiếng thứ ba, đấu giá viên độc quyền của Lý Phàm đột nhiên giơ bảng số trên tay hô to: “210 tỷ!”

“210 tỷ! Số 118 ra giá 210 tỷ!”

Người bán đấu giá kích động gào thét.

Hoa Nhật Tâm ném tàn thuốc trong tay xuống đất: “Quái! 118 là ai! Luôn đối đầu với tôi!”

Lý Phàm mỉm cười nhìn màn hình, khi chiếc búa gỗ nhỏ trong tay người bán đấu giá được gõ xuống trên màn hình, Lý Phàm liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Âm thanh giòn tan của chiếc búa gỗ đã đánh thức cơn tức giận của Hoa Nhật Tâm.

Hai mắt đỏ hoe, Hoa Nhật Tâm đột nhiên lao ra ngoài, xông tới cửa phòng VIP số 118, kéo nắm cửa xoay chậm, thấp giọng gầm lên: “Ông đây phải giết chết hắn!”

Chương 228: Tự thu xếp

Ken két.

Hoa Nhật Tâm xoay tay nắm cửa xuống phía dưới, phát ra âm thanh giòn giã.

Hoa Nhật Tâm hít sâu một hơi, vung chân đá tung cánh cửa phòng VIP số 118, sau đó lao vào phòng VIP gào lên: “Tên khốn kiếp nào tăng giá với tôi!”

Nhân viên đang dọn phòng VIP nhìn Hoa Nhật Tâm kinh ngạc:

“Thưa anh, tôi có thể giúp gì cho anh.”

Mặc dù cảm thấy Hoa Nhật Tâm rất buồn cười, nhưng nhân viên không dám biểu lộ ra chút nào.

Hoa Nhật Tâm nhìn phòng VIP chỉ có nhân viên, liền dùng hai tay vò đầu bứt tóc:

“Khốn kiếp! Tên khốn kiếp đáng chết đó đi đâu rồi! Người trong phòng VIP này đâu!”

“Vị trong phòng VIP này đã rời đi rồi, tôi cũng không biết anh ta đã đi đâu.”

Nhân viên nói một cách yếu ớt.

Hoa Nhật Tâm nắm lấy cổ áo nhân viên lắc mạnh: “Cậu có biết hắn là ai không? Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết!”

“Xin lỗi thưa anh, tôi không có nhìn thấy anh ta. Quản lý bảo tôi đến dọn dẹp.”

Nhân viên nhìn Hoa Nhật Tâm có chút hoảng sợ, lo lắng Hoa Nhật Tâm sẽ làm mình bị thương.

Hoa Nhật Tâm đẩy nhân viên ra, đảo mắt nhìn quanh phòng VIP, bực mình đang muốn rời đi.

Lúc xoay người, Hoa Nhật Tâm liếc nhìn qua bàn thì nhìn thấy một bảng số được vứt tùy tiện ở góc bàn.

Hoa Nhật Tâm nhíu mày, đi tới cầm lấy bảng số lên: "Cái này là do người trong phòng VIP này để lại?"

"Chắc, chắc là vậy."

Nhân viên vội vàng nói.

Hoa Nhật Tâm dán mắt nhìn kỹ vào bảng số một lúc, sau đó nhắm mắt nhớ lại, hình như trên người Lý Phàm đeo bảng số này.

Leng keng.

Bảng số tuột khỏi đầu ngón tay Hoa Nhật Tâm rơi xuống đất, vang lên âm thanh lanh lảnh.

Là Lý Phàm?

Người tăng giá theo anh ta là Lý Phàm?

Người ra giá 210 tỷ ở phút cuối là Lý Phàm?

Hoa Nhật Tâm không ngừng tự hỏi bản thân, nhưng không thể nghĩ ra câu trả lời.

Hoa Nhật Tâm chán nản như mất hồn, rời khỏi hội trường đấu giá cùng nhiều câu hỏi nghi ngờ.

…

Đấu giá được sợi dây chuyền phỉ thúy lão khang chủng màu xanh lá, Lý Phàm trở về nhà, lòng tràn đầy vui mừng phấn khởi.

Vừa bước vào cửa, Lý Phàm đã nghe thấy tiếng nói chuyện sôi nổi trong phòng khách vọng đến, hình như trong nhà đang có khách.

Lý Phàm đi vào phòng khách liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh Vương Cẩn Mai, có sáu bảy phần trông giống Vương Cẩn Mai.

“Cậu còn không tới đây chào hỏi, ngơ ra đó tính làm đầu gỗ hay cây cột à. Đây là dì hai của Họa Y, cậu cũng gọi là dì hai đi.” Vương Cẩn Mai rũ mặt, tức giận trợn mắt nhìn Lý Phàm.

Nhà mẹ của Vương Cẩn Mai ở Hán Thành là một gia tộc nhỏ cũng không cho là quá mạnh. Hồi đó, cụ ông nhà họ Vương dựa vào chút quyền lực trong tay mà phát triển nhà họ Vương, cho tới nay, nhà họ họ Vương tạm thời được coi như là gia tộc cấp ba ở Hán Thành.

Nhà họ Vương ở thế hệ của Vương Cẩn Mai có hai trai và hai gái, bốn người con. Vương Cẩn Mai đứng chót nhất trong nhà, phía trên có anh cả, chị hai và anh ba. Người đến hôm nay là Vương Lam, chị hai của Vương Cẩn Mai.

“Chào dì hai.”

Lý Phàm đi tới trước mặt Vương Lam và nói.

“Ồ, đây chính là cái cậu Lý gì đấy à. Em gái, con rể của em có phải làm ở làm đẹp kia? Đàn ông đàn ang sao có thể ăn nằm chờ chết thế chứ.”

Vương Lam nhìn Lý Phàm khinh thường và nói ra những lời vô cùng khó nghe.

Sắc mặt Vương Cẩn Mai đột nhiên tối sầm lại, giọng căm ghét: “Lý Phàm, cậu không thể làm chút việc của người sao, đêm hôm còn rảnh rỗi đi đâu chơi bời lêu lổng? Cậu muốn chọc tức tôi phải không?”

Vương Lam kéo tay Vương Cẩn Mai, cười nói: “Em gái, em đừng tức giận, kẻo bị chọc tức ảnh hưởng đến cơ thể sẽ không tốt. Duyên số đều là số kiếp, không thể cưỡng cầu. Coi bộ, Họa Y nhà muội số kiếp không tốt, đụng phải một người ham ăn biếng làm

như vậy.”

Lý Phàm liếc nhìn Vương Lam rồi lặng lẽ đi đến bên cạnh Cố Họa Y ngồi xuống.

Vương Lam cười chế nhạo, nói: “Nhìn xem con rể này của em, không có chút khí khái gì của đàn ông, dáng vẻ chỉ ăn nằm chờ chết. Sắp tới đại thọ 70 của ba chúng ta rồi, đến lúc đó em đừng có mà dẫn theo đồ ăn hại như vậy đến tham dự, kẻo ba chúng ta nhìn thấy người như vậy sẽ tức đổ tâm bệnh nữa.”

“Em cũng biết ba chúng ta cả đời làm việc hành chính. Ông thích nhất là siêng năng cần mẫn, làm đến nơi đến chốn và ghét nhất là những thứ ăn hại chẳng làm nên trò trống gì. Đồ vô dụng như vậy em nên giữ ở nhà mà từ từ nuôi dưỡng, chị nhìn thấy những con sâu gạo như vậy là đã chán ghét.”

Sắc mặt Cố Họa Y trở nên khó coi, nếu không phải người trước mặt là dì hai mình thì Cố Họa Y đã tranh luận lại một phen hẳn hoi.

Vương Cẩn Mai giận hết chỗ nói, vốn nhìn thấy Lý Phàm đã bực dọc, bây giờ lại nghe chị hai nói như vậy, nhìn Lý Phàm càng tăng thêm sự tức giận.

“Em gái, em xem con gái Chu Thúy Hoa của chị tìm con rể kìa, đúng là người khôn khéo, giỏi giang, tiền lương hàng năm đến vài tỷ. Ngày lễ ngày tết đều tặng đồ tốt thượng hạng cho nhà chị, tặng cả một rương rượu Mao Đài, nhà chị uống không hết nên phải đem đi biếu người thân, bạn bè.”

Vương Lam nói đến con gái và con rể của mình, vẻ mặt rất tự hào và liếc nhìn vẻ mặt phát cáu tái xanh của Vương Cẩn Mai, lại càng cười đắc ý.

Vương Cẩn Mai phát bực không nói nên lời, lúc này cho dù mắng chết Lý Phàm cũng chẳng sao.

“Em gái, em cũng đừng tức giận. Nghe chị nói, Họa Y nhà em xinh đẹp như vậy, chỉ cần ly hôn với tên ăn hại này, sau này muốn tìm

một người đàn ông thành đạt để tái hôn cũng hoàn toàn dễ dàng. Em nói xem, sao em không khuyên giải chúng nó ly hôn chứ."

"Họa Y, con cũng đừng trách dì hai nói khó nghe. Dì hai như vậy cũng là vì nghĩ tới tương lai sau này của con. Con đi theo tên bất tài vô dụng này, sau này làm sao có thể có cuộc sống tốt. Nhanh chóng ly hôn với cậu ta, dì hai thu xếp giúp con một người tốt. Con rể kia của dì cũng chính do dì quyết định cho em họ con đó."

Vương Lam khoe khoang, cảm thấy nở mày nở mặt vô cùng vẻ vang.

"Cảm ơn dì hai, nhưng không cần đâu, tình cảm giữa con và Lý Phàm rất tốt. Về phần anh ấy làm gì, không quan trọng." Cố Họa Y cúi đầu nói.

"Con bé này, sao con cứ cố chấp đeo gông vào người vậy, đồ vô dụng này thì có gì tốt. Nghe lời dì hai khuyên, chỉ cần ly hôn, sau này tìm một người thành đạt để gả, tha hồ hưởng thụ vinh hoa phú quý, sơn hào hải vị ăn không hết, đến ba mẹ con cũng được thơm lây."

"Chúng con thực sự không để ý tới, hơn nữa, con cũng không muốn Xuyến Xuyến không có ba ruột."

Cố Họa Y bướng bỉnh nói.

"Dì hai sẽ không hại con đâu. Đồ vô dụng này có gì phải luyến tiếc, sau này gả cho một người thành đạt, Xuyến Xuyến cũng có thể có một cuộc sống tốt hơn. Ít nhất có được sự giáo dục và điều trị tốt nhất mà tên vô dụng này không thể cung cấp cho Xuyến Xuyến."

Cố Họa Y nghe không nổi nữa, kéo Lý Phàm đứng dậy: "Dì hai, tình cảm giữa con và Lý Phàm rất tốt, dì không cần nói đến chuyện ly hôn nữa. Chúng con sẽ không ly hôn đâu."

Nhìn thấy Cố Họa Y kéo Lý Phàm trở về phòng, trên mặt Vương Lam hiện lên đầy cảm xúc phức tạp, bao gồm xấu hổ, không vừa lòng và ấm ức thay.

“Em gái, lòng tốt của chị bị cho là lòng lang dạ thú, được rồi, chị cũng không ở lại đây thêm chướng mắt nữa. Gia đình các người, các người tự thu xếp đi.”

Chương 229: Nhìn xem chồng người khác có bản lĩnh lớn thế nào

Tiễn Vương Lam rời đi xong, Vương Cẩn Mai xoa ngực cảm giác trong tim sắp bị tức đến điên lên, bước nhanh đi đến phòng của Cố Họa Y, dùng sức gõ vào cửa phòng.

“Họa Y, con mang theo tên phế vật kia ra đây cho mẹ, có một số chuyện cần phải nói rõ ràng! ”

Vương Cẩn Mai phẫn nộ quát, bị Vương Lam giễu cợt một trận việc này khiến Vương Cẩn Mai thật mất mặt, bà ấy hoàn toàn nhịn không được nữa rồi, vốn dĩ những chuyện cũ đã để lại tâm tình tiêu cực nay đều tại chuyện vừa rồi mà bộc phát ra.

“Mau để cái tên phế vật Lý Phàm kia cút ra đây cho mẹ, lời dì hai con vừa nói con cũng suy nghĩ kỹ đi, hai ngày nữa chính là ngày đại thọ của ông ngoại con, tên phế vật Lý Phàm kia tuyệt đối không được dẫn theo! ”

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Cố Họa Y buồn rầu nhìn Vương Cẩn Mai: “Mẹ, mẹ thế này là muốn làm gì, dì hai vốn là người hợm hĩnh thì cứ để mặc dì ấy hợm hĩnh đi, cần gì phải vì người khác mà khó xử Lý Phàm.”

“Đây là làm khó cậu ta? Đây là cậu ta làm khó một nhà chúng ta đó, tất cả người thân bạn bè đều bởi vì cái tên vô dụng đó mà khinh bỉ chúng ta, hình tượng vốn có của nhà chúng ta đều bị cậu ta hủy hoại, mẹ và cha con ra đường đều cảm thấy xấu hổ không dám gặp người khác, gặp người khác đều không ngẩng đầu được lên.”

Vương Cẩn Mai càng nói càng phẫn nộ, thanh âm bén bén nhọn vô cùng: “Người khác mở miệng ra chính là nói con rể có nhiều bản lĩnh, có nhiều năng lực, thế nhưng mẹ con đây, chỉ cần nhấc lên con rể bất luận trong trường hợp nào mẹ đều phải trốn tránh mong người khác nhìn không ra, lúc nào cũng sợ bị hỏi con rể mẹ là dạng thế nào! ”

“Lý Phàm, đồ phế vật nhà cậu, cậu có phải là đàn ông không, nếu là đàn ông cậu đã sớm cùng Họa Y ly hôn rồi, không nên mặt dầy dựa vào Họa Y, đừng nghĩ ở trong nhà tôi ăn uống miễn phí cả một đời! ”

Cố Họa Y nhăn mày phiền não nói: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, Lý Phàm không có điểm nào không tốt cả, mọi người chỉ là chưa hiểu rõ anh ấy mà thôi.”

“Đồ bỏ đi có cái gì mà thấu hiểu, Họa Y con cứ che chở cậu ta như vậy để mẹ nhìn con xem có thể che chở cậu ta tới khi nào, hôm sau là đại thọ của ông ngoại con tuyệt đối không được đưa cái đồ vô dụng này đi nghe rõ chưa! ”

Vương Cẩn Mai hung hăng dậm chân, nói xong cũng quay người rời đi, không để Lý Phàm tham gia tiệc mừng thọ của ông Vương chính là ranh giới cuối cùng trong lòng Vương Cẩn Mai.

Bị chị hai mình chế giễu một chút thôi đã đủ khiến Vương Cẩn Mai nổi giận, nếu thật sự để cho Cố Họa Y dẫn theo Lý Phàm tham gia tiệc mừng thọ của ông Vương, vậy chẳng phải là sẽ làm trò cười cho toàn bộ người nhà họ Vương sao.

Ngẫm lại nếu bị tất cả mọi người từ trên xuống dưới nhà họ Vương chế giễu, Vương Cẩn Mai cảm thấy chắc mình sẽ ngất đi tại chỗ mất.

Cố Họa Y lông mày nhíu thật chặt, đối với cách làm của Vương Cẩn Mai hết sức bất mãn.

“Mẹ, mẹ không cần phải dùng những lời như vậy nói về Lý Phàm, tiệc mừng thọ của ông ngoại con cũng không đi, con đi theo cũng làm cho mẹ mất mặt.”

“Con! Con là muốn chọc mẹ tức chết có phải không!”

Vương Cẩn Mai khí thế lập tức bị dập tắt, nước mắt lăn xuống.

“Con vì cái tên vô dụng này, đến mẹ ruột con cũng không cần có

phải không, tên phế vật này có gì tốt, cái gì cũng không biết làm, nuôi sống gia đình đều làm không được, con cứ như vậy che chở cậu ta, con nói xem con là cưới thứ gì vậy!"

Cố Họa Y mặt lạnh lùng nói nghiêm túc: "Chúng con là vợ chồng, vợ chồng là một thể, hoặc là chúng con cùng đi, hoặc là chúng con không đi."

"Được, được lắm con cứng cáp rồi có phải là lời mẹ nói đều không nghe có phải không, nếu con nguyện ý dẫn theo đồ bỏ kia đi bị mất mặt xấu hổ, thì con cứ mang theo cậu ta đi thôi, nhìn xem đến lúc đó có bao nhiêu mất mặt!"

Nhìn bóng lưng rời đi của Vương Cẩn Mai, Cố Họa Y thở dài yếu ớt, đóng cửa phòng trở về phòng.

Lý Phàm nhẹ nhàng kéo Cố Họa Y vào lòng nhẹ giọng nói: "Làm khổ em rồi, không muốn anh đi anh liền không đi, cần gì phải cùng mẹ chống đối như thế."

"Không được, em không thể để cho anh chịu thiệt thòi như vậy, nếu là lần này không cho anh đi, về sau mẹ em còn không biết sẽ đối xử với anh như thế nào."

Cố Họa Y trong lòng có chút lo lắng, lần này nếu không cứng rắn chống lại, về sau Vương Cẩn Mai sẽ làm mọi chuyện trầm trọng thêm, dùng càng nhiều thủ đoạn làm sỉ nhục Lý Phàm.

Chỉ là chửi rủa đã đủ cho người ta thống khổ, nếu lại làm Cố Họa Y lo lắng Lý Phàm trong lòng sẽ sụp đổ.

Lý Phàm cười cười, vùi đầu vào mái tóc dài của Cố Họa Y ngửi ngửi mùi thơm sợi tóc của Cố Họa Y.

"Có vợ như thế này còn cầu mong gì hơn."

"Được rồi, đừng vờ vịt, anh nói xem hôm sau là tiệc mừng thọ của ông ngoại chúng ta có đi hay không?"

Cố Họa Y không chắc chắn về quyết định này, nếu là đưa Lý Phàm

đi, khó mà nói trước được Lý Phàm sẽ bị ông ngoại cùng thân thích chế giễu.

Ngược lại là Cố Họa Y có chút không muốn đi, ngày hôm đó cùng Lý Phàm ra ngoài dạo chơi, hoặc là đi thăm Xuyến Xuyến cũng là một lựa chọn tốt.

Lý Phàm thấp giọng nói: “Đi, nhất định phải đi, nói thế nào cũng là tiệc mừng thọ ông ngoại em bảy mươi tuổi, sao con cháu có thể vắng mặt.” Đọc tại truyen.one khích lệ nhóm edit nhiệt tình nhé!

Cố Họa Ychậm rãi gật đầu, đồng ý với suy nghĩ của Lý Phàm

Tới ngày đại thọ của ông Vương, Vương Lam vênh vang đắc ý mang theo con gái Thúy Hoa cùng con rể Hàn Chí Đức đến nhà Vương Cần Mai.

Vừa vào cửa Vương Lam liền đắc ý đi lên: “Em gái, bọn tôi đây là tới đón gia đình em, con gái chị cùng con rể một người lái một chiếc xe, vừa hay đưa gia đình em qua đó.”

Khoe khoang con rể là mục đích chủ yếu lần này Vương Lam đến!

Lần trước bị Cố Họa Y làm cho tức gần chết thế nhưng Vương Lam là kìm nén đến hôm nay.

Vương Cần Mai sắc mặt hết sức khó coi, cố nặn ra vẻ tươi cười nói: “Vậy thì cám ơn chị hai, mọi người đều tranh thủ thời gian ngồi nghỉ ngơi một chút, em pha trà cho mọi người.”

“Không cần, đây là nhìn thấy nhà em không có xe cá nhân, nghe nói xe Họa Y dùng cũng là xe công cộng, xe buýt dễ bị người ta đàm tiếu, mà lại con gái con rể chị đều lái xe tốt, đưa theo cả nhà em qua cũng tiện cũng coi như giữ mặt mũi cho nhà em.”

Vương Lam nói xong liền nhìn con gái liếc mắt ngụ ý, con gái cùng con rể hai người cùng mỉm cười cầm chìa khóa xe lắc lư, chiếc chìa có logo BMW thật to, chói mù mắt Vương Cần Mai.

Vương Cần Mai trong lòng oán niệm tràn đầy, đem tất cả tức giận

đều trút vào người Lý Phàm, nếu như Lý Phàm cũng có bản lĩnh, nếu như Lý Phàm không chịu thua kém điểm nào, nếu như Lý Phàm……

Thầm nghĩ một nghìn điều nếu như, nhưng cũng chỉ là tưởng tượng, hiện thực là Lý Phàm xách giày cho người ta cũng không xứng!

“Em gái sắc mặt em làm sao hơi khó coi, hôm nay thế nhưng là tiệc mừng thọ của cha, em cũng đừng mang theo biểu cảm như vậy đến đó nhé”

Khóe miệng Vương Lam mang theo nụ cười trào phúng.

“Ha ha ha, nào có, tâm tình em rất tốt, em đi gọi hai vợ chồng Họa Y mọi ngươi chờ một chút.”

Vương Cẩn Mai mạnh mẽ nặn ra nụ cười, xoay người liền biến mất, hai tay nắm thật chặt nổi giận đùng đùng hướng phòng Cố Họa Y mà đi.

Đẩy cửa ra Vương Cẩn Mai vào phòng đóng cửa phòng lại.

“Lý Phàm cậu cái đồ vô dụng, tôi thật sự là hận cậu chết đi được, làm sao tôi lại có phế vật như cậu làm con rể, hôm nay cậu khiến cho tôi thật mất mặt!”

Vương Cẩn Mai hầm hầm quát. Lý Phàm cúi đầu không nói lời nào, lúc này nói cái gì đều là vô dụng, trước tiên cần phải để Vương Cẩn Mai nói hết cơn giận.

“Họa Y mẹ thật sự là muốn bị làm cho tức chết, con xem em họ con chồng nó thật có bản lĩnh, lương một năm chục tỷ, lái BMW còn cho nó mua BMW!”

Chương 230: Quà mừng đâu?

“Mẹ, cần gì phải nhìn người ta, cho dù còn có đưa cho cô ta máy bay tư nhân du thuyền, mấy thứ đó cũng không làm con tức chết đâu.”

Cố Họa Y bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Mai lập tức bị chọc tức tới nói không ra lời, đưa tay chỉ vào Lý Phàm và Cố Họa Y chỉ hai lần, oán hận nói: “Hai đứa tranh thủ thời gian chuẩn bị rồi đi ra! Ngồi cùng ngươi nhà dì hai đi tiệc mừng thọ, đến tiệc mừng Lý Phàm cậu tìm nơi ít người chú ý ngồi, tốt nhất đừng để bị người khác nhìn thấy, đừng có lại gần tôi!”

Cố Họa Y nhìn Vương Cẩn Mai đi ra ngoài, yếu ớt thở dài một hơi, nắm tay Lý Phàm cùng đi ra khỏi phòng.

Cố Thiệu Huy đen mặt đứng trong phòng khách, hung hăng trừng mắt liếc Lý Phàm, giọng trầm nói: “Đi ra ngoài đi, đừng trì hoãn thời gian.”

Vương Lam cười hì hì đi ở phía trước, dẫn theo một nhà Cố Họa Y ra cửa, đi đến ven đường chỉ hai chiếc xe BMW nhà mình nói: “Mọi người nhìn xem, xe BMW nhà chúng tôi đây đều là nhập khẩu nguyên chiếc, so với xe BMW hàng nội địa thật hơn hẳn.”

Hàn Chí Đức ngạo nghễ mà cười cười, ngẩng đầu nói: “Không chỉ là an toàn hay kỹ thuật hàng trong nước BMW đều không bằng so với hàng nhập khẩu nguyên chiếc, xe của tôi đây chính là BMW nhập khẩu nguyên chiếc, so BMW được xưởng nhập khẩu một phần còn tốt hơn. vì mua được hai chiếc xe BMW này, tôi không chỉ đặt trước ba tháng mỗi chiếc còn tăng giá thêm 600 triệu, chẳng qua tôi cũng không có tiếc số tiền đó, để mua được chiếc xe này là chính.

Nghe lời nói Hàn Chí Đức khoe khoang, Vương Lam đắc ý cái cằm đều muốn ngang đến bầu trời.

“Thế nào, gặp nhiều mới biết, Chí Đức cúa chúng tôi là quản lý chi nhánh của công ty top 500 thế giới, thành tích tốt tiền lương cao, nghe nói qua quý này sẽ ra nước ngoài học tập bồi dưỡng, trở về lại được đề bạt, về sau có khả năng lương một năm không chỉ vài tỷ đâu.”

Vương Cẩn Mai mặt trầm xuống cố gắng cười khan hai tiếng: “cậu Hàn của anh chị quả thật có bản lĩnh, nhà em thằng nhóc vô dụng này, thật sự là tức chết em rồi, em hận không thể một chân đá bay cậu ta ra ngoài”

“Ha ha, em gái đừng nóng giận, đây là chuyện tức giận cũng không xong.”

Vương Lam liếc mắt nhìn Lý Phàm, nhịn không được bật cười.

Cố Thiệu Huy đne mặt, bên tai Lý Phàm giọng căm hận nói: “Cậu nhìn người ta đi, rồi nhìn lại cậu, cậu ngoại trừ làm cho Họa Y mất mặt, còn làm cho chúng ta mất mặt, cậu còn biết gì nữa”

“Cậu không có khẩu khí, chỗ nào cũng không giống một người đàn ông, cậu cũng không thể…… cậu chết tiệp chả có gì, tôi nhìn bộ dạng xui xẻo của cậu liền muốn đạp chết cậu.”

Nhìn thấy Vương Lam mang con rể tới cửa khoe khoang, Cố Thiệu Huy cũng là bị chọc tức không nhẹ, quả thực trong lòng muốn giết người rồi.

Vương Lam đắc ý không ít liền lôi kéo tay Vương Cẩn Mai nói: “em gái, lên xe của con rể chị ngồi đi, để Họa Y cùng cậu Lý cái gì kia ngồi xe con gái chị.”

“Được, vậy em ngồi theo ý chị hai”

Vương Cẩn Mai cùng Cố Thiệu Huy lên xe Hàn Chí Đức, Lý Phàm cùng Cố Họa Y lên xe Chu Thúy Hoa, hai chiếc xe một trước một sau khởi động, rời đi nhà của Cố Họa Y.

Chu Thúy Hoa lái xe, xuyên qua kính chiếu hậu mắt liền chú ý tới

những người ngồi ở sau, trên mặt lộ ra mấy phần dáng vẻ trào phúng.

“Họa Y, năm đó chị thế nhưng là đại nữ thần, dung mạo xinh đẹp, học tập lại tốt, có không ít cậu chủ nhà giàu theo đuổi, ngẫm lại khung cảnh năm đó, chậc chậc, tôi thật sự là vô cùng ghen tị với chị.”

Cố Họa Y nhàn nhạt cười một tiếng: “Vậy có cái gì mà hâm mộ, tôi ngược lại thật cảm thấy khi đó có rất nhiều phiền não.”

Chu Thúy Hoa bĩu môi, nghĩ thầm cô đương nhiên đang giả vờ, trước kia cô là đại mỹ nữ thu hút bao nhiêu ánh nhìn người khác, đó cũng là chuyện của trước kia, cô bây giờ thế nhưng là con phượng hoàng rụng lông còn không bằng con gà, còn ở giả vờ cái gì.

“Ha ha, tôi nhìn chị là hiện tại phiền não mới nhiều, bày ra tư thế bất phàm ấy làm gì, tôi thấy thiệt thòi cho chị, chị tùy tiện ngoắc ngón tay, sẽ có không ít cậu chủ nhà giàu nguyện cưới chị, chị làm sao cuối cùng lại ưng cái tên rác rưởi này.’

Chu Thúy Hoa đã không che giấu được ngữ khí, đã từng đối với Cố Họa Y ghen tị ghen ghét, đều tại thời điểm này trút hết ra ngoài.

Cố Họa Y mặt biến sắc, đang muốn vì Lý Phàm giải thích, Lý Phàm liền kéo tay Cố Họa Y.

Cố Họa Y chịu đựng không nói gì, Chu Thúy Hoa mắt nhìn kính chiếu hậu, vui sướng nở nụ cười.

“Ai nha, không cẩn thận nói ra lời nói thật, chị cũng biết tôi là người nhanh mồm nhanh miệng, cho nên chị chớ để ý, bất quá những lời này nói ra hay không cũng không quan trọng, trong nhà ai không biết chị gả cho một tên nghèo kiết xác.”

“Chị nói xem khi những kẻ giàu có kia, biết được chị kết hôn với một người đàn ông nghèo, họ sẽ có biểu hiện như thế nào? tôi đoán tất cả đều sẽ bị sốc, tôi đoán chừng bọn sẽ bị ngạc nhiên mà tròng mắt mở lớn mất”

Chu Thúy Hoa không ngừng nói, từng câu lời nói đều như là dao găm sắc bén, đâm vào trong lòng Cố Họa Y.

Một mình nói hồi lâu Chu Thúy Hoa nhìn thấy Cố Họa Y cùng Lý Phàm không có một chút phản ứng nào thậm chí một câu tức giận cũng không có, trong lòng đã cảm thấy có chút không thoải mái.

Thật giống như dồn sức đánh một đòn nhưng cuối cùng đều đánh vào trên đệm bông như thế không có điểm nào sung sướng, ngược lại khiến Chu Thúy Hoa cảm thấy có chút tức giận.

“Hai người làm sao đều không nói lời nào, có phải là do tôi nói chuyện không xuôi tai”

Chu Thúy Hoa biết mà còn hỏi.

“Không có, em họ nói rất có lý, nói tiếp đi, chúng tôi đều đang nghe đây.”

Cố Họa Y lẳng lặng nói.

Chu Thúy Hoa hơi có chút kinh ngạc, sửng sốt vừa cười vừa nói: “tôi đã chuẩn bị cho ông ngoại một món quà, đặt trong túi, hai người có thể nhìn xem, không biết hai người chuẩn bị lễ vật gì? Đi chúc thọ ông ngoại, tay không thế đến là không tốt lắm.”

Cố Họa Y nhận lấy cái túi Chu Thúy Hoa đưa tới, một bên mở ra túi một bên nhìn Lý Phàm liếc nhau một cái, quà tặng cho ông ngoại, thật đúng là không có chuẩn bị!

Lý Phàm đưa cho Cố Họa Y một ánh nhìn không cần lo lắng, sau đó ra hiệu Cố Họa Y nhìn món quà của Chu Thúy Hoa.

Cố Họa Y lấy ra trong túi một cái hộp tinh xảo, hộp quà tặng bên trong là Ngọc Quan Âm tinh tế, Ngọc Quan Âm tản ra vẻ ôn nhuận thanh nhã, nhìn là biết thập phần thượng đẳng.

“Mấy người cảm thấy tôi chuẩn bị lễ vật thế nào? tôi cũng không biết nên tặng cái gì tốt, nghe nói ngọc nuôi người, liền nhờ bạn từ

Hòa Điền mua Ngọc Quan Âm tốt nhất, nói là cái gì mà dương chi ngọc, một khối này giá cả mấy trăm triệu bằng một chiếc xe tốt"

Chu Thúy Hoa khoe khoang nói, không ngừng xuyên qua kính chiếu hậu nhìn sắc mặt Cố Họa Y cùng Lý Phàm.

Nhìn thấy hai người quan sát Ngọc Quan Âm trầm mặc không nói lời nào, Chu Thúy Hoa cười ra tiếng.

"Nhưng mà lễ vật thể hiện tâm ý, hai người cũng nên theo khả năng mà làm, chớ vì mặt mũi mà cố quá, đến cuối cùng khéo phải mang nợ, đây chính là việc dù mượn nợ cũng chưa chắc làm được."

Cố Họa Y yên lặng đem Ngọc Quan Âm cất kỹ cho lại vào túi, Lý Phàm lấy điện thoại ra, nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Tiền Phúc.

Chương 231: Nhà họ vương

Chu Thúy Hoa thấy Cổ Họa Y và Lý Phàm không nói gì thì không khỏi nở nụ cười châm chọc.

“Nói xem hai người chuẩn bị gì mừng thọ ông ngoại, để tôi mở rộng tầm mắt xem” Cố Họa Y vô cùng khó xử, hoàn toàn không chuẩn bị quà tặng, bây giờ phải nói sao đây? Lý Phàm cất điện thoại đi, cười nói: “Quà chúng tôi tặng là bí mật, nói ra thì đâu có vui nữa”

“Ha ha.”

Chu Thúy Hoa lạnh lùng cười hai tiếng, cảm thấy Lý Phàm đang giả vờ, không dám lấy quà đã chuẩn bị ra vì sợ mất mặt.

“Có phải anh sợ mất mặt không, không sao, người trong nhà đều biết anh là một tên vô dụng, dù anh có tặng lông ngỗng cũng không sao cả, chỉ cần anh có thể tặng là được, ha ha ha”

Cố Họa Y thầm thấy bực mình, không vui cúi thấp đầu, Lý Phàm nắm chặt tay Cố Họa Y, nhỏ giọng nói: “Em đừng lo, lát nữa đã có chuẩn bị rồi, chắc chắn sẽ không khiến em mất mặt”

Cổ Họa Y nở nụ cười chua xót, chỉ nghĩ là Lý Phàm đang an ủi mình, cũng không cảm thấy anh đang nói thật. Không lâu sau đó xe chạy vào một vùng nông thôn mới ở ngoại ô, nhà nhỏ ba tầng quy hoạch thống nhất trong thôn nằm ngay ngắn hai bên đường lớn. Truyện Trinh Thám

Nhà họ Vương là danh gia vọng tộc một vùng, thi thử gia truyền cả trăm năm lịch sử, rất có tiếng ở trong thôn.

Vì mừng thọ cho ông Vương, trước sân nhà họ Vương đã dựng sân khấu kịch lên, cờ đỏ đèn lồng đỏ cổng vòm đỏ cũng đã dựng, trông rất vui vẻ.

Chu Thủy Hoa tìm một nơi đỗ xe, Lý Phàm và Cố Họa Y cùng nhau

xuống xe.

Vương Lam, Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đứng cách đó không xa đợi mấy người Lý Phàm, nhìn thấy Lý Phàm và Cố Họa Y cùng đi đến, Vương Lam cười khẩy hai tiếng: “Ngồi xe thoải mái chứ? Xe nhập khẩu nguyên kiện có phải thoải mái hơn xe nội địa không?

Cố Họa Y cười xấu hổ, im lặng không nói gì.

Chu Thúy Hoa đi tới nhìn cổng nhà họ Vương, cười nói: “Cậu hai Vương Tông Hằng của nhà ông cả, con trai Vương Tông Thành của nhà ông bà, con gái Vương Thục Vân của ông bà, sao không thấy cậu cả Vương Tông Mẫn của nhà ông cả nhỉ, đừng nói là lại làm ra giá cháu đích tôn nhé!

Hàn Chí Đức đứng bên cạnh Chu Thúy Hoa, cười nói: “Mấy tiểu bối chúng ta cùng qua đó đi, có phải cũng cần đi đón khách một chút không.”

Tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi của ông cụ Vương, bạn bè người thân xung quanh và không ít người đến chúc thọ từ khắp nơi, là cháu của ông cụ Vương, đương nhiên phải ra mặt tiếp khách rồi.

Nhưng Chu Thúy Hoa và Cổ Họa Y là cháu ngoại, cũng không bắt buộc phải đón khách. Chu Thúy Hoa biết Vương Tông Hằng, Vương Tông Thành đều xem thường Lý Phàm, là muốn nhìn thấy Lý Phàm bị người ta châm chọc.

“Họa Y, chúng ta đi cùng đi, ông ngoại mừng thọ, dù chúng ta là cháu ngoại cũng phải góp sức một chút, đúng không? Cổ Họa Y hoàn toàn không có cách nào từ chối, chỉ có thể gật nhẹ đầu, dẫn Lý Phàm, Chu Thúy Hoa và Hàn Chí Đức cùng đi. Mấy người Lý Phàm đi tới trước cổng nhà họ Vương, Vương Tông Hằng, Vương Tông Thành nở nụ cười châm chọc với Lý Phàm.

“Ồ, đây là ai thế, không phải vua ăn bám đứng đầu Hán Thành trong truyền thuyết sao, tên vô dụng cậu đến ăn chùa uống chùa của nhà họ Vương chúng tôi phải không? Hôm nay cậu cứ ăn thoải mái, ăn xong đóng gói cơm thừa trở về cũng không thành vấn đề”

“Tôi sợ ông nội nhìn thấy tên vô dụng này sẽ giận mà xảy ra chuyện, nếu không cậu ngồi xổm đợi ngoại cửa đi, lát nữa tôi sẽ cho đồ người khác không ăn vào trong thùng rồi mang ra cho cậu, cậu cứ ngồi góc tường ăn, ăn đến chết cũng không sao? Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành nói lời chua ngoa, xem Lý Phàm như là kẻ xin ăn.

Chu Thúy Hoa không nhịn được che miệng cười tươi: “Ha ha ha, nói cũng phải, tên vô dụng này ngồi trên bàn tiệc để người ta nhận ra sẽ khiến ông ngoại mất mặt, cũng khiến Họa Y mất mặt, có phải không Chí Đức”

Hàn Chí Đức gật đầu thật mạnh: “Đó là chuyện đương nhiên, Họa Y là người thế nào, nếu để mọi người biết cô lấy một tên vô dụng, vậy sẽ khiến mọi người thấy thể nào nói thế nào đây, rõ ràng là khiến Hoa Y mất mặt mà”

Cổ Họa Y cúi đầu không nói lời nào, Lý Phàm cũng yên lặng nhìn đám người Vương Tông Hằng, không nói gì. Hình như Cố Họa Y và Lý Phàm đã cam chịu số phận, mặc cho bọn họ nói thế nào cũng được. Vương Tông Hằng nhìn thoáng qua Lý Phàm, thấy vẻ mặt không có chút cảm xúc của anh thì thấy hơi chán ghét.

“Tên vô dụng cậu còn đứng ngây người ở đây làm gì, để bị người ta nhận ra rồi chê cười à, mau ra góc tường ngồi đi, đừng ở đây khiến người ta chướng mắt nữa.” Nghe thấy lời của Vương Tông Hằng, Vương Thục Vân hơi không chịu nổi nữa.

Vương Thục Vân có bằng thạc sĩ của hai trường đại học nổi tiếng, tương đối có tri thức hiểu lễ nghĩa, cảm thấy ngứa mắt vì hành động của mấy người Vương Tông Hằng.

“Mọi người hơi quá đáng rồi, cuộc sống là bình đẳng, không phải ai cũng cao quý hơn ai được bao nhiêu, cần gì phải có thành kiến với người khác như thế chứ? Vương Thục Vân tức giận bất bình nói.

Vương Tông Thành nhìn em gái ruột Vương Thục Vân của mình một cái, hơi không vui vì Vương Thục Vân nói chuyện giúp Lý

Phàm.

“Thục Vân, em nói vậy sao được, sinh ra bình đẳng cái khỉ gì, thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé, hơn nữa bọn anh dạy dỗ tên vô dụng này cũng không liên quan đến em, em vẫn nên yên lặng đứng ở một bên đi”

Vương Tông Hằng hừ lạnh, từ tốn nói: “Thục Vân, cháu là người sắp ra nước ngoài học tiến sĩ, không biết cuộc sống khó khăn, tên vô dụng trước mặt vô dụng đến mức nào, em không hề hiểu rõ”

“Đợi sau này em hiểu tên vô dụng này đáng ghét đến mức nào thì em sẽ không nói lời như thế nữa, anh khuyên em sau này yêu đương phải sáng mắt lên, đừng đi theo bước xe đổ của chị Họa Ý, như vậy có hối tiếc cũng không kịp đầu”

Vương Thục Vân không phục nhìn Vương Tông Hằng, lớn tiếng nói: “Chỉ cần chị Hoa Y vui vẻ là được, mọi người có tư cách gì phán xét người khác, sống tốt cuộc sống của mình trước đi”

“Người học giỏi đúng là khác biệt, những gì bọn anh nói em đều không hiểu đầu, đợi sau này em lăn lộn trong xã hội một khoảng thời gian, chắc chắn sẽ hiểu bọn anh vì muốn tốt cho em thôi”

Vương Tông Hằng không cãi với Vương Thục Vân nữa, quay đầu cười khẩy nhìn Lý Phàm: “Sao tên vô dụng cậu không nói gì? Chúng tôi đã nói một lúc lâu mà cậu không đáp một lời, có phải không lễ phép lắm không?

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy thấy cảnh này thì tức chết đi được, trên mặt hai người đều xuất hiện vẻ lúng túng, xụ mặt bước qua mấy con cháu của nhà họ Vương, đi nhanh đến cổng lớn nhà họ Vương.

Vương Lam cười đắc ý, đi tới nói: “Tông Hằng, Tông Thành, hai đứa rộng lượng một chút, đừng so đo với một tên vô dụng, như vậy hạ giá lắm, hiểu chứ?”

“Hầy, biết rồi dì, chúng cháu chỉ đùa với tên vô dụng này một chút thôi, nếu thật sự muốn so đo với cậu ta thì cậu ta đã sớm không

biết làm sao rồi?

“Chuẩn bị vào nhà thôi, khách khứa đã đến gần đông đủ rồi.”

Chương 232: Mọi người cùng công kích

Lý Phàm và Cố Họa Y đi theo đám người Vương Tông Hằng vào trong, chẳng mấy chốc đã đến phòng của ông cụ Vương. Ông cụ Vương mặc áo mừng thọ màu đỏ chót, ngồi trên ghế thái sư.

Ông cả Vương Kim Sơn, ông ba Vương Kim Hải của nhà họ Vương ngồi ở hai bên ông cụ Vương, Vương Lam bưng một tách trà, cười tủm tỉm đưa cho ông cụ Vương.

Ông cụ Vương cầm lấy trà uống một ngụm, gật nhẹ đầu: "Tiểu Lam không tệ, lo liệu chuyện trong nhà họ Chu rất chu đáo, ba có nghe ông Chu khen con mấy lần"

"Đều nhờ ba dạy dỗ tốt, nếu không con có thể biết gì được" Vương Lam vui vẻ nói.

"Ừm, sau này cố gắng hơn" Vương Lam lùi lại một bên, cười híp mắt nhìn Vương Cẩn Mai. Trong lòng Vương Cần Mai bồn chồn, nhắm mắt bưng một tách trà lên đi tới trước mặt ông cụ Vương, đưa tách trà cho ông cụ. Ông cụ Vương nhận lấy tách trà sau đó để lên bàn, hoàn toàn không thèm uống.

"Cẩn Mai, con phải cố gắng học chị mình một chút, xem chị mình làm thế nào, Họa Y… Hầy, được rồi, nhắc đến tên vô dụng của nhà con là tôi lại thấy tức giận"

Vì Lý Phàm, địa vị của Vương Cẩn Mai ở trong nhà tụt dốc không phanh, vốn là cô gái nhỏ được người nhà yêu thương, bây giờ lại trở thành người ba không thương anh không yêu, thật sự như một cái túi trút giận.

Sắc mặt Vương Cẩn Mai trở nên tái nhợt, hơi hoảng hốt.

Vương Kim Sơn cười nói: "Ba, hôm nay là tiệc mừng thọ của ba, ba đừng tức giận, tức giận vì tên vô dụng kia cũng không đáng, ba cứ việc ngồi yên, chúng con dạy dỗ thằng nhóc kia giúp ba là được."

“Hừ!”

Ông cụ Vương đập lên tay vịn, lớn tiếng nói: “Mấy đứa đều là cậu dì của Họa Y, thấy Họa Y lấy một thằng nhóc vô dụng cũng không biết khuyên ngăn, tên vô dụng Lý gì đó đâu!”

Mấy người Vương Tông Hằng nhìn về phía Lý Phàm bằng ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác, lúc này ông cụ Vương nổi giận, chắc chắn Lý Phàm sẽ bị mắng té tát.

“Ở đây ạ ông nội, khi nãy bọn cháu đã dạy dỗ tên vô dụng này rồi, ông nội đừng tức giận” Vương Tông Thành vừa nói vừa đẩy Lý Phàm ra.

“Chào ông ngoại, cháu chúc ông ngoại.” Lý Phàm vừa định nói hai câu chúc thọ đã bị ông cụ Vương khoát tay ngắt lời.

“Tên vô dụng cậu không có quan hệ gì với tôi cả, hôm nay là ngày mừng thọ của tôi, tôi không muốn nổi giận, Kim Sơn, Kim Hải, Tiểu Lam, mấy đứa dạy dỗ lại cậu ta một chút, cho cậu ta biết có làm thì mới có ăn, đừng tiếp tục vô dụng như thế nữa!”

Có ông cụ Vương ra lệnh, Vương Kim Sơn, Vương Kim Hải và Vương Lam đều nhìn Lý Phàm, bắt đầu dạy dỗ anh.

“Lý Phàm, cậu nhìn cậu khiến ông cụ tức giận bao nhiêu kìa, không phải chúng tôi muốn dạy dỗ cậu mà là cậu thật sự không ra gì, danh tiếng vô dụng của cậu ai mà không biết, người của cả Hán Thành đều biết đến đồ vô dụng là cậu, nhà họ Vương chúng tôi mất mặt biết bao nhiêu chứ!”

“Năm đó Họa Y học giỏi, tính cách cũng được, vẻ ngoài xinh đẹp, bao nhiêu người theo đuổi, cuối cùng sao lại cưới đồ vô dụng là cậu không biết, cậu không có bối cảnh chúng tôi cũng không nói gì, nhưng cậu có cố gắng phấn đấu không? Kết hôn rồi còn ăn bám đàn bà, cậu xứng với Họa Y sao!”

“Nói đạo lý với tên vô dụng này làm gì, mọi người nhìn dáng vẻ sợ sệt không dám nói gì của cậu ta đi, thật sự khiến em giận đến mức

muốn dùng giày tát cậu ta, thứ này hoàn toàn không phải đàn ông, còn dơ bẩn hơn cả rác rưởi nữa"

Mấy người Vương Kim Hải dùng hết năng lực của mình, lần lượt trách mắng Lý Phàm, Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy nghe mà nghiến răng, quai hàm bạnh ra. Đây không còn là vấn đề mặt mũi của Lý Phàm nữa, ngay cả Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy cũng cảm thấy rất mất mặt, hai người tức giận trừng Lý Phàm, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

Cố Họa Y thầm thở dài nhìn ông cụ Vương, mấp máy môi, nhưng vẫn không nói ra lời bảo vệ Lý Phàm. Lúc này bảo vệ Lý Phàm cũng dễ thôi, nhưng chọc giận ông cụ Vương thì lớn chuyện rồi, Cố Họa Y khó xử, lúng túng cúi thấp đầu.

Vương Tông Hằng duỗi tay chỉ vào Lý Phàm, khinh thường: "Cái tên vô dụng này, cậu xem cậu chọc giận ông nội kìa, đây là tiệc mừng thọ bảy mươi của ông nội, cậu lại muốn chạy đến cửa khiến người ta khó chịu, con mẹ nó, cậu thật sự chẳng ra làm sao hết"

"Nếu cậu ta có năng lực thì sao có thể làm kẻ vô dụng bám váy phụ nữ được, tôi mà là cậu ta thì tôi đã treo cổ tự sát rồi, làm gì còn mặt mũi ở đây nữa, đúng là đồ vô liêm sỉ sống chật đất"

Nghe thấy Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành nói thế, thân thể mềm mại của Cổ Họa Y hơi run rẩy, cũng không nhịn được nữa.

"Các anh không được nói Lý Phàm như vậy, dù… dù bây giờ Lý Phàm làm công việc bình thường nhưng không có nghĩa là anh ấy vô dụng, tôi cũng không mong anh ấy có triển vọng gì, chỉ mong anh ấy lo chuyện trong nhà giúp tôi là được rồi."

Vương Tông Hằng nhìn Cố Họa Y, cười khẩy: "Họa Y, cô tưởng cô là người phụ nữ thành công à mà đi chơi trò bao nuôi, cô muốn nuôi tên vô dụng này cả đời hay sao, cô nghĩ cái gì trong đầu vậy?"

"Ai cũng nói gặp phải tình yêu IQ sẽ biến mất, không ngờ cô thật sự yêu tên này, đúng là khiến chúng tôi phải ngạc nhiên đấy, một người phụ nữ xuất sắc như cô, chướng mắt biết bao nhiêu con nhà

giàu, sao cuối cùng lại yêu một tên rác rưởi thế!”

Vương Tông Thành cũng mắng Cố Họa Y, mấy con cháu của nhà họ Vương đều thấy rất bất mãn vì Cố Họa Y gả cho Lý Phàm. Vốn dĩ với sự xuất sắc của Cố Họa Y, người nhà họ Vương đều cảm thấy cô có thể gả vào nhà giàu, sau này nhà họ Vương cũng được thơm lây. Nhưng cuối cùng lại để mọi người mở rộng tầm mắt, Cố Họa Y lại lấy tên Lý Phàm không có gì trong tay, hơn nữa Lý Phàm còn ngày càng vô dụng.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, người nhà họ Vương đều có cảm giác như bỏ lỡ mấy trăm tỷ, hối hận vì trước đây không cứng rắn chia rẽ bọn họ, nếu có thể để cố Họa Y gả vào nhà giàu thì bây giờ e rằng nhà họ Vương đã phát đạt rồi.

Vương Kim Sơn hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói: “Họa Y, nói như cháu cũng không đúng, cháu cứ dung túng cho thằng nhóc vô dụng này như thế sao? Thật sự quá mất mặt, cháu làm như vậy là sỉ nhục nhà họ Vương chúng ta!”

“Tôi thấy Họa Y đã tẩu hỏa nhập ma rồi, Cẩn Mai cô thật sai quá, phải cố gắng làm công tác tư tưởng với Họa Y, đừng để Họa Y tiếp tục với tên vô dụng này nữa, cứ cho bọn họ li dị đi, chúng ta sắp xếp một người tốt hơn cho Hạo Y”

Vương Cẩn Mai xấu hổ lúng túng, cười khổ hai lần, muốn chặt đầu Lý Phàm xuống ngay tại chỗ.

“Vâng, em sẽ cố gắng dạy lại Họa Y, còn nhóc này là chui vào nhõ cụt, chắc chắn em sẽ tâm sự với nó đàng hoàng”

Vương Cẩn Mai kìm nén lửa giận trong lòng đáp lời người nhà họ Vương, lúc này chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi, chuẩn bị đợi sau tiệc mừng thọ về sẽ dạy dỗ Lý Phàm cho ra trò.

Chương 233: Không có tư cách?

“Ha ha, sao tôi nghe thấy lời này của cô hơi trái lương tâm thế, Cần Mai, mấy anh chị đều hy vọng cô có thể sống tốt, Họa Y nhà cô có thể sống tốt, nói thế nào cũng là đứa nhỏ nhà mình, cô đừng lừa anh chị”

Vương Kim Hải châm chọc Vương Cần Mai, cảm thấy cách nói của Vương Cẩn Mai là qua loa cho qua chuyện.

Vương Lam cười nói: “Nó đối xử cũng tốt với con rể vô dụng của mình lắm, tôi muốn Họa Y tìm một nhà khá giả tái hôn, Họa Y khiến tôi mất mặt, cuối cùng là Cẩn Mai và Thiệu Huy đến, hoàn toàn không có ý định chia rẽ bọn họ”.

Sau khi Vương Lam gây sự nói xong, bà ta đắc ý nhìn Vương Cẩn Mai đang giận điên lên, thầm nghĩ cuối cùng mình cũng lấy lại thể diện rồi. Vương Cẩn Mai siết chặt hai tay, cả người điên cuồng run rẩy, xoay người tức giận quát lên với Lý Phàm.

“Lý Phàm! Cái thằng nhóc vô dụng này, tôi không cho cậu đi theo mà cậu cứ muốn đi, cậu xem sau khi đến cậu chọc giận mọi người thế nào, cậu cảm thấy mình có còn là người không! Dù nuôi một con lợn cũng có thể giết lấy thịt, nuôi kẻ vô dụng như cậu thì có tá dụng gì?”

“Nhà chúng ta cũng bị cậu làm mất hết mặt mũi rồi, cậu nhìn người thân của chúng ta đi, có ai chào đón cậu không, ai cũng nói cậu là rác rưởi, cậu còn muốn liên lụy đến Hoa Y tới bao giờ!”

Vương Cẩn Mai bùng nổ, tất cả lửa giận đều đổ vào Lý Phàm, tức giận siết chặt hai tay muốn đánh anh. Lý Phàm đứng thẳng, im lặng không nói gì nhìn Vương Cẩn Mai, mặc cho bà ta đánh lên ngực mình. Cố Thiệu Huy vội kéo Vương Cẩn Mai lại: “Đừng nóng giận, nổi giận với tên rác rưởi này làm gì, sau này để cậu ta tự sinh tự diệt đi”

“Hu hu hu, tôi hối hận rồi, tôi hối hận sao lúc đó không chia rẽ

bọn họ, nếu không Họa Y cũng sẽ không như vậy, chúng ta cũng không bị xem thường khắp nơi" Vương Cẩn Mai nhào vào lòng Cố Thiệu Huy gào khóc, mấy người Vương Kim Sơn thật quá đáng, dù sao hôm nay cũng là ngày mừng thọ ông cụ mà.

"Cẩn Mai, cô đừng khóc, chúng tôi cũng chỉ có ý tốt thôi, em rể, cậu khuyên nhủ đi, chúng tôi đỡ ông cụ đi đến tiệc rượu trước". Vương Kim Sơn đỡ ông cụ Vương lên, dẫn người nhà họ Vương rời đi.

Cổ Thiệu Huy trấn an Vương Cần Mai mấy câu, Vương Cần Mai lau nước mắt, hung dữ trừng Lý Phàm một cái.

"Mặt mũi đã bị tên vô dụng cậu làm mất hết rồi, về nhà sẽ tính sổ với cậu sao, Họa Y con cũng thấy đó, sau này trường hợp như vậy tuyệt đối không được dẫn theo tên rác rưởi này ra ngoài!"

Cố Họa Y im lặng không nói gì, chỉ kéo nhẹ tay Lý Phàm. Lý Phàm cười khẽ nhìn về phía Cố Họa Y, hai người đều không nói lời nào.

"Đến tiệc rượu đi, đợi lát nữa Lý Phàm đừng có nói gì, cố hết sức đừng để người khác chú ý, nếu còn làm ra chuyện như thế, cậu ở lại mất mặt một mình đi" Cố Thiệu Huy quát lớn một câu, đỡ Vương Cần Mai đi ra khỏi phòng.

Mấy người ông cụ Vương và Vương Kim Sơn đều đi tới sảnh sau chuẩn bị, ông cụ là người được mừng thọ hôm nay, cho nên sẽ xuất hiện cuối cùng. Vương Cẩn Mai và Cổ Thiệu Huy cũng đi vào sảnh sau, lúc Lý Phàm và Cổ Họa Y định đi vào thì bị Vương Tông Hằng ngăn lại.

"Tên vô dụng cậu còn muốn tiến vào sảnh sau à? Sao cậu không tự soi gương xem mình có đủ tư cách đi vào không? Vương Tông Hằng phách lối nói.

"Vương Tông Hằng, anh có ý gì?" Cố Họa Y lạnh lùng hỏi. Suốt quá trình bị chế giễu mỉa mai, Cố Họa Y vô cùng tức giận, đến lúc này thì cả sảnh sau cũng không cho vào, càng khiến Cố Họa Y uất ức hơn. Nếu không vì Lý Phàm, lúc này Cổ Họa Y đã uất ức muốn khóc to một trận rồi.

“Tôi có thể có ý gì, ông nội đã bị tên vô dụng này chọc tức đến mức đó rồi, chắc chắn không thể để cậu ta đi vào sảnh sau làm chướng mắt được, hơn nữa vị trí của hai người cũng không có ở sảnh giữa, mà là ở sảnh dưới lộ thiên, hai người vẫn nên đi tới đó ngồi đi.”

Tiệc mừng thọ của ông cụ Vương tổ chức trong nhà, nhưng khách đến động, sánh giữa hoàn toàn không tiếp được nhiều khách như thế, cho nên tiệc mừng thọ cũng chia làm hai khu vực.

Ông cụ Vương, người nhà họ Vương và khách khứa quan trọng ngồi ăn tiệc ở sảnh giữa, còn khách khứa bình thường thì ngồi ở sảnh dưới lộ thiên.

Sảnh trên sảnh dưới là hai loại người hoàn toàn khác nhau, theo thân phận của Cổ Họa Y hoàn toàn có tư cách ngồi ở sảnh trên, nhưng vì Lý Phàm mà bị đẩy xuống sảnh dưới.

Vương Tông Thành cười khinh bỉ: “Họa Y à, nếu có đuổi tên vô dụng này đi, thì sảnh trên sẽ có chỗ của cô, còn nếu cô không muốn đuổi, thì chỉ đành uất ức ngồi sảnh dưới thôi.”

“Nếu không để khách khứa quan trọng nhìn thấy tên vô dụng này là con rể của nhà họ Vương chúng tôi là ảnh hưởng đến danh dự của nhà họ Vương, cô cũng biết nhà họ Vương là gia tộc thi thư vọng tộc trăm năm mà, đến bây giờ vẫn chưa từng xuất hiện một kẻ rác rưởi”

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành kẻ xướng người họa sỉ nhục, khiến Cố Họa Y tức đỏ cả mắt, kéo Lý Phàm xoay người rời đi, không muốn thấy hai anh họ này làm ra vẻ thêm nữa.

Vương Thục Vân giậm chân, bất mãn nhìn Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành: “Hai người thật quá đáng, nếu Hoa Y phải ngồi sảnh dưới, thì em cũng đi cùng chị ấy”

“Thục Vân, em đừng làm ầm ĩ nữa, đi theo bọn họ làm gì? Ngồi cùng với tên vô dụng kia không thấy mất mặt sao?” Nhưng Vương Thục Vân hoàn toàn không để ý đến Vương Tông Thành mà đuổi

theo Cổ Họa Y. Cố Họa Y và Lý Phàm tìm chỗ ngồi xuống ở sảnh dưới, Lý Phàm nhìn Cố Họa Y rầu rĩ không vui, vành mắt ửng đỏ, biết trong lòng cô đang rất uất ức.

“Họa Ý, em đừng nóng giận, bọn họ không hiểu em thì sao phải chấp nhặt với bọn họ chứ?” Lý Phàm nắm chặt tay Cổ Họa Y, nhỏ giọng nói.

Cố Họa Y cố gượng cười, khẽ nói: “Không sao, anh đừng nghĩ nhiều là được, bọn họ nói chuyện thật sự hơi khó nghe”

“Chị Họa Y, hai người ở đây sao, em ngồi cùng hai người” Vương Thục Vân đi tới bên cạnh Cổ Họa Ý, kéo ghế ngồi xuống.

Lý Phàm ngạc nhiên nhìn Vương Thục Vân, không ngờ Vương Thục Vân không chỉ nói chuyện giúp mà còn chủ động chạy đến ngồi cùng Cố Họa Y nữa.

“Thục Vân, sao em lại đến đây, ông ngoại thích em như vậy, em vẫn nên về mua đi, bọn chị không sao, ngồi ở đâu cũng là ngồi mà” Vương Thục Vân lắc đầu, chu mỏ nói: “Em cảm thấy bọn họ đều thật quá đáng, em ủng hộ chị Họa Ý, em là dùng hành động thực tế ủng hộ chị” Cổ Họa Y nở nụ cười bất đắc dĩ, biết không khuyên được Vương Thục Vân, chỉ có thể chuyển đề tài tán gẫu với Vương Thục Vân.

“Nghe nói em được hai bằng thạc sĩ, còn được trường nổi tiếng ở nước ngoài mời học tiến sĩ nữa?”

Vương Thục Vân gật đầu thật mạnh, vui vẻ cười nói: “Đúng thế, lời mời từ trường đại học Columbia, em sắp phải đến đại học Columbia học tiến sĩ, nghe nói bên kia có rất nhiều người học giỏi, khiến em hơi lo lắng, sợ không theo kịp”

Chương 234: Anh ấy không làm sai

Cổ Họa Y nói chuyện phiếm với Vương Thục Vân một lát thì tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Lý Phàm đảo mắt nhìn xung quanh, người ngồi xung quanh đều mặc quần áo bình thường, có mấy người trông rất quê mùa, có lẽ đều là hàng xóm láng giềng họ hàng bạn bè của nhà họ Vương.

Cách đó không xa, Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành cùng đi tới, hai người đến gọi Vương Thục Vân về, tiện thể cũng muốn sỉ nhục Lý Phàm và Cố Họa Y một chút.

Vương Tông Thành đi qua trước, híp mắt nhìn Lý Phàm, vỗ một cái lên vai anh.

“Tên ranh con vô dụng, cậu ở đây nhìn cái gì, dáng vẻ chưa trải sự đời của cậu thật sự khiến nhà họ Vương chúng tôi thấy mất mặt đấy, sao có thể có một đứa con rể vô dụng như cậu được nhỉ, Họa Y, cô nói xem cô mù đến mức nào chứ!”

Vương Tông Hằng cũng đi tới, không khách sáo nói: “Tên nhóc vô dụng, hôm nay cậu cũng may mắn, có thể để cậu ngồi vào bàn làm người, theo tôi nghĩ, tốt nhất nên để cậu vào trong chuồng lợn ăn cơm thừa canh cặn mới đúng?

“Hai người nói chuyện thật quá đáng, khi nãy đã nói nhiều lời khó nghe như vậy rồi còn chưa đủ à, hai người muốn ép chết người khác sao?”

Vương Thục Vân cau mày.

Vương Tông Hằng khinh thường nhìn Vương Thục Vân: “Em đi học đến ngu rồi hả, sao lại đi bảo vệ tên vô dụng này thế, giẻ rách nghèo nàn vô dụng, rác rưởi trong rác rưởi, sinh ra là để người ta chế giễu mỉa mai!”

“Anh Tông Hằng nói rất đúng, tên giẻ rách như cậu ta ngoài việc

để người khác châm chọc thì chẳng có chút tác dụng gì nữa, cậu ta sống là để chúng ta sỉ nhục tìm niềm vui, có đúng không em gái Họa Y, cô nuôi tên rác rưởi này là để sỉ nhục cậu ta đúng không, ha ha ha."

Vương Tông Thành vừa nói vừa vỗ lên vai và lưng Lý Phàm, Lý Phàm cắn răng im lặng không lên tiếng, chịu đựng cảm giác đau đớn khi bị đánh. Cố Họa Y tức đến nghiến răng, căm hận nói: "Rốt cuộc hai người muốn thế nào? Còn muốn ức hiếp người ta đến mức nào nữa?"

"Ức hiếp? Cô có mặt mũi nói là chúng tôi ức hiếp cô hả? Cổ Họa Y à Cố Họa Y, cô nói xem trước đây cô giả vờ thì thôi đi, bây giờ cưới tên vô dụng này, còn giả và cái gì nữa, tôi còn nghe người ta nói cô vì có hợp đồng mà ngủ với người khác nữa kìa"

"Anh nói bậy!" Đôi mắt Cố Họa Y ươn ướt, Vương Thục Vân đỡ lấy Cố Họa Y, trừng Vương Tông Hằng một cái. Tròng mắt Lý Phàm đã đỏ lên, mình bị sỉ nhục thế nào cũng không sao hết, nhưng không ai được sỉ nhục Cố Họa Y cả!

Lý Phàm giận dữ đứng lên, đi nhanh tới bên cạnh Vương Tông Hằng, tát một cái lên mặt anh ta.

Chát!

Tiếng bạt tại lanh lảnh vang lên, sảnh dưới vốn dĩ đang ầm ĩ lập tức trở nên yên tĩnh, mọi người ngơ ngác nhìn Lý Phàm và Vương Tông Hằng. Những người đang ngồi ở đây chẳng có mấy ai quen Lý Phàm, nhưng ai cũng biết Vương Tông Hằng, thấy anh ta bị đánh, ai cũng hít vào một hơi khí lạnh.

"Đây là ai mà dám ra tay với con trai thứ hai của ông cả nhà họ Vương vậy, thật to gan quá"

"Đừng nói là người có thù với nhà họ Vương đến gây chuyện nhé, nhưng đâu nghe nói nhà họ Vương có kẻ thù gì, tiệc mừng thọ của ông cụ Vương lần này có cái để xem rồi"

"Tiệc mừng thọ vẫn chưa bắt đầu, đứa cháu thứ hai của cụ ông đã

bị đánh, còn là bị tát nữa, đây có khác nào đánh vào mặt ông cụ Vương đâu." Sau ba giây yên tĩnh, sảnh dưới lại ồn ào hơn, mấy người hóng hớt đều hưng phấn bắt đầu bàn tán. Vương Tông Hằng hơi sửng sốt, sau đó cảm nhận được cảm giác nóng rát vì bị tát, sự xấu hổ và giận dữ lập tức đan xen dâng lên đỉnh đầu.

"Con mẹ nó, thằng vô dụng như cậu cũng dám đánh tôi ư?" Vương Tông Hằng tức giận trừng Lý Phàm, duỗi ngón tay ra chỉ vào anh.

"Ai bảo anh không tôn trọng Họa Y, anh còn dám nói lung tung về Họa Y thêm câu nào nữa, tôi sẽ dám đánh anh tiếp!" Lý Phàm lạnh lùng nói.

"Mẹ kiếp! Hôm nay tôi không giết chết cậu thì tôi không theo họ Vương!" Vương Tông Hằng chỉ muốn trả thù, đảo mắt nhìn xung quanh, tìm một thứ tiện ra tay, muốn đánh chết Lý Phàm luôn. Vương Tông Thành thấy tình hình không đúng, kéo Vương Tông Hằng lại nói: "Anh Tông Hằng, chúng ta đi về trước, chuyện này để bác cả xử lý đi." Vương Tông Hằng không tìm thấy vũ khí thích hợp, với lại thấy Vương Tông Hành nói cũng đúng, vì thế chỉ vào Lý Phàm. ngôn tình tổng tài

"Cậu đợi đó, lát nữa cậu sẽ biết tay, hôm nay tôi phải lột da cậu!"

Vương Tông Hằng hăm dọa xong thì rời đi, Vương Tông Thành trừng Lý Phàm, phụ họa: "Tên họ Lý rác rưởi, ai đi đứa đó là cháu trai, cậu ở yên mà đợi các ông xuống xử lý mình đi!"

"Đợi các người" Lý Phàm lạnh nhạt cười nói, quay lại chỗ ngồi xuống lần nữa.

Cổ Họa Y và Vương Thục Vân đều lấy lại tinh thần, hai người cùng thở dài.

"Lý Phàm, anh xúc động quá rồi, cần gì phải xảy ra tranh chấp với bọn họ chứ, làm lớn chuyện như vậy e rằng." Cổ Họa Y lo lắng day trán, không nói câu sau ra miệng.

Tiếp theo chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, bị quát mắng, phải xin lỗi, thậm chí là bị đuổi ra ngoài, đều là những khả năng sắp

xảy ra.

“Em đừng lo, mọi chuyện đã có anh” Lý Phàm nghiêm túc nói. Vương Thục Vân cạn lời nhìn Lý Phàm, cũng không biết Lý Phàm lấy đâu ra can đảm, đánh cháu trai thứ hai của ông cụ Vương ngay trong tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi của ông cụ, hành động của Lý Phàm thật sự vượt khỏi sức tưởng tượng của cô ta.

“Lý Phàm, anh đừng thể hiện ở đây, tôi biết anh muốn tốt cho chị Họa Y, nhưng cách đơn giản mà thô bạo của anh là không đúng, ngược lại sẽ chỉ khiến chị Họa 7 ngày càng khó xử thôi”

Vương Thục Vân không nhịn được trách Lý Phàm, cảm thấy cách xử lý của Lý Phàm khi nãy quá sai, dù mục đích là tốt.

“Nếu anh muốn chị Họa Y thoải mái được một chút thì mau tìm Vương Tông Hằng xin lỗi đi, nếu không lớn chuyện rồi, chị Họa Y bị kẹp ở giữa rất khó xử, dù sao Vương Tông Hằng cũng là cháu thứ hai của nhà họ Vương”

Lý Phàm cười nhạt, không nhận lời đi xin lỗi Vương Tông Hằng, vì làm như thế sẽ trở thành trò cười. Vương Thục Vân thấy Lý Phàm không nghe thì không vui chu mỏ nói với Cổ Họa Y: “Chị Họa Y, chị cũng không muốn đến lúc đó sẽ khó xử đúng không, bây giờ bảo anh ta đi xin lỗi là cách tốt nhất, chị vẫn nên khuyên anh ta một chút đi”

“Chị đừng chỉ vì anh ta mà không nghĩ đến mình, nếu lát nữa bác cả nổi giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, bác cả là người thích chuyện bé xé ra to nhất”

Vương Thục Vân tốt bụng khuyên bảo, thật sự mong không lớn chuyện, nếu làm lớn chuyện rồi, e rằng tiệc mừng thọ hôm nay cũng không tổ chức tiếp được nữa.

Cố Họa Y lắc đầu: “Thục Vân, cảm ơn ý tốt của em, nhưng Lý Phàm không làm gì sai, sao chị có thể bảo anh ấy đi xin lỗi được”

“Nếu bọn chị sai, bọn chị nhất định sẽ nhận, nhưng bọn chị không hề sai, vì sao phải nhận lỗi? Sai lầm duy nhất là Lý Phàm hơi kích

động thôi.” Cổ Họa Y không cảm thấy Lý Phàm có lỗi, nếu người khác bị Vương Tông Hằng sỉ nhục như thế, e rằng đã cho anh ta ăn đòn từ lâu rồi.

Chương 235: Kẻ xấu mách lẻo trước

Bầu không khí ở sảnh giữa vô cùng vui vẻ hòa thuận, không ít quan to hiển hách của Hán Thành đang tán gẫu với ông cụ Vương.

“Trông ông cụ Vương tinh thần quắc thước sắc mặt hồng hào, như mới sáu mươi vậy, chăm sóc tốt quá”

“Tôi thấy ông cụ Vương sống đến một trăm tuổi cũng không thành vấn đề, còn có cuộc sống tốt đang đợi ông sau này đó.”

Các quan lớn quý nhân nói đủ những lời dễ nghe, khiến ông cụ Vương vui vẻ cười tươi rói. Mấy người Vương Kim Sơn và Vương Kim Hải cũng nhiệt tình tán gẫu, kéo gần quan hệ với các quan lớn quý nhân. Trong lúc mọi người đều vui vẻ, Vương Tông Hằng che mặt, căm tức đi vào sảnh giữa.

Vương Tông Thành đi sát theo sau Vương Tông Hằng, lớn tiếng nói: “Ông nội, bác cả, anh hai của cháu bị người ta đánh, bị tên vô dụng Lý Phàm kia đánh” Sảnh giữa vốn dĩ vui vẻ hòa thuận bị câu nói này của Vương Tông Thành làm yên tĩnh, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Vương Tông Hằng. Vương Tông Hằng cắn răng, đôi mắt rưng rưng buông cái tay đang che mặt xuống, để lộ một bên má sưng to. Thấy gò má sưng to của Vương Tông Hằng, ánh mắt của các khách khứa đều rất khác thường.

Dù không biết Lý Phàm là ai, nhưng Lý Phàm dám đánh cháu thứ hai của nhà họ Vương vào một ngày thế này, các khách khứa đều có cảm giác khác thường. Một là Lý Phàm có thân phận có bối cảnh, hoàn toàn không sợ nhà họ Vương, hai là Lý Phàm không sợ gì hết, định liều mạng với nhà họ Vương.

Dù là loại nào, các khách khứa đều không có hứng thú tham gia vào, ai cũng im lặng không nói gì làm người hóng hớt. Gân xanh trên trán ông cụ Vương nhảy lên hai cái, tức đến mức bệnh tim muốn tái phát.

“Ông nội, ba, hai người phải ra mặt cho con! Con đi gọi Thục Vân

về, thấy tên vô dụng Lý Phàm kia nên nói cậu ta mấy câu, nhưng cậu ta đột nhiên như chó điên xông lại, tát lên một con một cái!"

"Con cũng không biết cậu ta đột nhiên nổi điên cái gì, Họa Y cũng không biết ngăn cản cậu ta, chỉ ngồi đó nhìn, con nghi ngờ đây là bọn họ đã bàn trước với nhau rồi, bọn họ là có ý xấu, muốn làm loạn tiệc mừng thọ của ông nội!"

Vương Tông Hằng thêm mắm dặm muối, muốn Lý Phàm phải trả giá thê thảm vì hành động khi nãy.

"Làm càn! Vô liêm sỉ! Không ngờ thằng ranh con vô dụng này lại dám làm thế! Là không coi nhà họ Vương chúng ta ra gì mà!" Ông cụ Vương tức giận đập bàn. Sắc mặt Vương Kim Sơn cực kỳ u ám, Lý Phàm tát một bạt tai lên mặt con trai mình, chẳng khác nào đang đánh lên mặt mình cả.

Ngọn lửa tức giận quay cuồng trong lòng Vương Kim Sơn, Vương Kim Sơn tức giận quát: "Lý Phàm là muốn làm phản đúng không! Cậu ta không biết hôm nay là tiệc mừng thọ của ông cụ à mà còn dám làm ra chuyện như thế!"

Vương Kim Hải lén nở nụ cười, nhìn Vương Kim Sơn đang tức giận, thầm nghĩ lần này nhà anh cả bị mất mặt, nói không chừng là cơ hội tốt để mình quật khởi.

"Anh cả, chắc chắn là khi nãy anh nói chuyện ác độc quá, khiến tên ranh con vô dụng kia ôm hận trong lòng, cho nên mới làm ra hành động điên cuồng như vậy, làm người vẫn nên rộng lượng một chút, một tên vô dụng bị ép đến mức nổi nóng sẽ bất chấp tất cả đấy."

Ông cụ Vương trừng mắt Vương Kim Hải một cái, tức giận nói: "Bây giờ không phải lúc nói ra những lời này, lo xử lý tên nhóc vô dụng kia đi, Cẩn Mai, nó là con rể của cô, cô nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào!"

Vương Cẩn Mai cực kỳ sợ hãi, trong lòng không ngừng chửi tục, không ngờ Lý Phàm lại làm ra chuyện như vậy.

“Ba, anh cả, tất cả tội lỗi đều là do Lý Phàm, mọi người cứ trừng trị cậu ta, dù có đánh chết cậu ta con cũng không có gì để nói”

Trong lòng Vương Cẩn Mai cực kỳ căm hận Lý Phàm, thậm chí còn muốn Lý Phàm chết ngay bây giờ, nếu Lý Phàm chết rồi sẽ không có nhiều chuyện phiền lòng như vậy, cũng sẽ không rắc rối như thế nữa.

Vương Lam phun hạt dưa trong miệng ra, cười nói: “Theo con thấy Lý Phàm đánh Tông Hằng thế nào phải để Tông Hằng đánh trả lại như thế, hơn nữa còn phải trả lại gấp bội mới được”

Vương Cẩn Mai cúi thấp đầu, cảm thấy mất hết mặt mũi, hoàn toàn không có can đảm nói chuyện tiếp.

“Hừ, cô xem con rể tốt của cô đi! Thật sự khiến ông già này mất hết mặt mũi, sau này tôi phải để khuôn mặt già này vào đâu đây! Tiệc mừng thọ không nên để cả nhà cô đến! Thật là tức chết tôi rồi!”

Ông cụ Vương tức đến mức cả người run rẩy, cầm lấy quải trượng đầu rồng bên cạnh bàn, run rẩy đứng lên, loạng choạng đi ra ngoài. Vương Kim Sơn và Vương Kim Hải chạy đến đỡ lấy ông cụ Vương.

“Ba, ba muốn đi đâu”.

“Báo thù cho cháu của ba! Đánh chết cái thằng vô dụng kia! Cậu ta dám làm bậy trên tiệc mừng thọ của ba, khiến ba mất hết mặt mũi, ông đây muốn đánh chết cậu ta!” Ông cụ Vương tức giận gào thét, Vương Kim Sơn và Vương Kim Hải cũng không dám chuyên ngăn, hơn nữa hai người cũng đều muốn dạy dỗ Lý Phàm, vì vậy thuận thế đỡ ông cụ đi ra ngoài.

Vương Tông Hằng lau nước mắt trên khóe mắt, đi theo sau ông cụ Vương nhỏ giọng nói: “Ông nội, đều tại cháu không tốt, cháu khiến ông mất mặt rồi”

“Cháu ngoan, cháu rất tốt, cháu không khiến ông nội mất mặt, nhà họ Vương chúng ta là gia tộc thi thư, phải biết lễ phép đạo đức,

nhưng gặp tên chó hoang như Lý Phàm cũng không cần nói đến lễ phép đạo đức làm gì, vì người như cầm thú hoàn toàn không xứng!"

Ông cụ Vương đã tức muốn nổi điên, xem Lý Phàm là cầm thú, lễ phép đạo đức chỉ sử dụng với người, không thể sử dụng với cầm thú. Vương Tông Hằng lau nước mắt, gật đầu nói: "Cháu hiểu rồi ông nội, sau này gặp tên cầm thú đê hèn như thế, cháu sẽ không nương tay" Vương Tông Thành thầm bĩu môi, thầm nghĩ anh hai đúng là diễn sâu, rõ ràng là anh ấy không đánh lại Lý Phàm. Vương Cẩn Mai nhìn bóng lưng ông cụ Vương rời đi, xoay người lau nước mắt, cảm thấy mình thật khổ, có vô số lời muốn nói ra, lại không biết nên nói thế nào.

"Cẩn Mai à, chúng ta cũng đi ra xem sao đi, dù gì cũng là dạy dỗ con rể cô mà, cô cũng tiện học hỏi, dạy dỗ con rể thể nào cũng là một bản lĩnh, hai người làm ba mẹ vợ không tốt chút nào?

Vương Lam không đợi Vương Cần Mai đáp lời đã kéo Vương Cần Mai đi ra ngoài, còn nói với Cổ Thiệu Huy: "Em rể, cậu cũng đi xem đi, chuyện lớn như vậy, hai người cũng phải có mặt mới được"

Cố Thiệu Huy sa sầm mặt đi theo, cảm thấy lần này thật sự mất hết mặt mũi, e rằng sau này cũng không dám đến nhà họ Vương nữa.

Các khách khứa thấy nhà họ Vương đều đi ra thì cũng đi theo xem trò hay, cả sảnh giữa lập tức chẳng còn một ai. Ông cụ Vương nổi giận đùng đùng đi tới sảnh dưới, Vương Tông Hằng dẫn ông cụ Vương đến trước mặt Lý Phàm: "Tên vô dụng, ông nội đến trừng trị cậu đây!"

Chương 236: Bảo cậu ta nói xin lỗi!

Thấy ông cụ Vương nổi giận đùng đùng đi đến, sảnh dưới ầm ĩ lập tức trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lý Phàm bằng ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác, sau đó nhỏ giọng bàn tán.

“Quả báo đến nhanh thế, khi nãy đánh cháu trai của nhà họ Vương đã tay lắm, bây giờ thì bị dạy dỗ rồi”

“Hôm nay là tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi của ông cụ Vương, nhìn dáng vẻ tức xanh mặt của ông ấy, có khi nào tức đến mức xảy ra chuyện gì không?”

“Lần này có trò hay để xem rồi, nói không chừng người nhà họ Vương sẽ đánh hội đồng thằng nhóc kia đấy, người nhà họ Vương đều ra ngoài cả rồi, còn có rất nhiều khách quý đi theo nữa, đều là nhân vật lớn đó”

Người hóng hớt đều đợi xem trò vui, Vương Thục Vân và Cổ Họa Y thấy ông cụ Vương đi tới thì đều vội đứng lên.

“Ông nội, sao ông lại đến đây, ông mau ngồi xuống, đừng nóng giận” Vương Thục Vân thấp thỏm nói.

“Thục Vân, con qua đây! Con ở cùng với đồ vô ơn lòng lang dạ sói làm gì? Không thấy ông nội con giận đến mức nào rồi sao?

Vương Kim Hải quát lên với Vương Thục Vân, sau đó kéo Vương Thục Vân đến bên cạnh.

“Ông ngoại, ông nghe cháu nói, chuyện là.”

Cổ Họa Y muốn giải thích cho Lý Phàm, nhưng ông cụ Vương hoàn toàn không nghe lời Cố Họa Y nói, chỉ tức giận nhìn chằm chằm Lý Phàm, ông cụ Vương giới cao quái trượng đầu rồng trong tay, đánh về phía Lý Phàm.

Bịch!

Tiếng bị đánh nặng nề vang lên, quải trường đánh mạnh lên bả vai của Lý Phàm.

Lý Phàm hơi loạng choạng, sau đó cắn chặt răng không nói một tiếng..

“Cái đồ cầm thú này, ai cho cậu đánh cháu của tôi, sao cậu lại đánh cháu của tôi, tôi sẽ đánh lại cậu gấp mười gấp trăm lần!”

“Cậu làm bậy trên tiệc mừng thọ của tôi, trong mắt cậu có còn tôi không, có còn vương pháp không! Dạy dỗ cậu mấy câu cậu còn ghi hận, có phải cậu còn muốn đánh chết tôi cho hả giận không!”

“Cái tên vô dụng, không ăn bám thì cũng là gây chuyện, sao nhà họ Vương của tôi lại có một kẻ rác rưởi như cậu chứ, cậu không xứng bước vào cửa nhà họ Vương!”

Ông cụ Vương nóng nảy quát to, mỗi khi quát một câu sẽ dùng quái trượng đầu rồng đánh Lý Phàm một cái. Bịch bịch bịch. Tiếng đánh liên tục vang lên, Lý Phàm cắn răng chịu đựng, lúc này anh không thể giải thích cũng không thể phản kháng, vì đây là ông ngoại của Cố Họa Y. Nếu giải thích, phản kháng thì Cổ Họa Y sẽ khó xử, Lý Phàm sẵn lòng chịu đựng tất cả vì Cố Họa Y.

Mọi người hóng hớt đến nghiện, có thể nhìn thấy cảnh thú vị như vậy trong tiệc mừng thọ của ông cụ Vương, mọi người cảm thấy còn xuất sắc hơn cả phim bom tấn nữa.

“Ông cụ Vương đánh mạnh thật, nhưng thằng nhóc này cũng chịu đựng giỏi ghê, không ngờ chẳng kêu rên lấy một tiếng “Chó cắn người không sủa, tôi thấy thằng nhóc này không dễ trêu vào, nói không trừng đang ghi thù, sau này sẽ trả lại gấp bội đấy”

“Nghe nói người này là con rể của cháu ngoại ông cụ, chậc, lần này chuyện xấu trong nhà xem như nói hết cho bên ngoài rồi, nhưng bắt nạt cháu rể ngoại như thế cũng hơi quá đáng” Nhìn Lý Phàm chịu đòn, Vương Tông Hằng nở nụ cười đắc ý, không nhịn được muốn đến đánh thay ông cụ Vương, tự cầm quái trượng

trừng trị Lý Phàm.

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đứng cúi đầu ở cuối hàng, cảm thấy mỗi khi ông cụ Vương đánh Lý Phàm một cái đều như tát lên mặt bọn họ vậy, lần này bọn họ thật sự mất hết mặt mũi rồi.

“Mọi người nhìn ba của chúng ta tức giận kìa, sau này mọi người nên cẩn thận một chút, có một đứa con rể vô dụng cũng không sao hết, chỉ sợ vô dụng mà còn ngu xuẩn nữa thôi”

Vương Lam cay nghiệt nói.

Ông cụ Vương đánh mấy cái, mệt đến mức thở hồng hộc: “Cái tên giẻ rách chó chết, quỳ xuống xin lỗi cháu tôi ngay, hôm nay tôi sẽ dạy cậu biết lễ nghĩa liêm sỉ của con người! Mau quỳ xuống!”

Lý Phàm bình tĩnh nhìn ông cụ Vương, không hề có ý định quỳ xuống. Mắng thế nào cũng được, nhưng muốn thiếu chủ Long Môn là Lý Phàm quỳ xuống với Vương Tông Hằng, anh không làm được. Ông cụ Vương thấy Lý Phàm không nhúc nhích thì lại nâng quái trượng đầu rồng trong tay lên.

“Cậu nghe không hiểu tiếng người đúng không! Muốn tôi đánh vỡ cái đầu chó của cậu đúng không?” Ông cụ Vương giận dữ hét.

Cố Họa Y cũng không nhìn tiếp được nữa, đứng trước mặt Lý Phàm ngăn cản ông cụ Vương: “Ông ngoại, ông thật sự hiểu lầm Lý Phàm rồi, lúc anh họ sỉ nhục Lý Phàm, anh ấy không nói chuyện cũng không đánh trả, đều vì anh họ mắng cháu nên Lý Phàm mới ra tay đánh anh ta”

“Đúng là bọn cháu có lỗi, nhưng anh họ cũng có lỗi, ông không thể không làm rõ phải trái được, bọn cháu có thể xin lỗi, nhưng sẽ không quỳ xuống xin lỗi.”

“Cháu! Cháu còn bảo vệ tên rác rưởi này nữa!” Ông cụ Vương tức giận, hung dữ quát to: “Cháu không phải cháu ngoại của tôi, cút qua một bên, hôm nay tôi muốn đánh chết cái thằng vô dụng này!”

“Ông ngoại, ông không thể làm thế được.” Cố Họa Y hoảng hốt.

Vương Tông Hằng tiến lên đẩy Cố Họa Y ra, khinh thường nói: “Cố Họa Y, cô muốn giúp đỡ thằng vô dụng này chọc tức ông nội phải không, các người muốn ông nội tức đến mức xảy ra chuyện à!”

“Tông Hằng, cháu đứng yên bên cạnh ông nội, xem ông nội xử lý tên rác rưởi này thế nào, hôm nay cháu bị đánh, ông nhất định sẽ báo thù giúp cháu!” Ông cụ Vương tức giận nhìn Lý Phàm, chỉ xuống đất trước mặt Vương Tông Hằng nói: “Quỳ xuống! Xin lỗi Tông Hằng!”

Lý Phàm im lặng không nói gì.

Vương Cần Mai thấy Lý Phàm vẫn đang cứng đầu thì tức đến mức đỏ mặt tía tại, chạy thẳng đến trước mặt Lý Phàm, nắm lấy cổ áo anh gào lên: “Lý Phàm! Cậu còn không mau quỳ xuống, cậu bị điếc hả, hay đầu óc bị nước vào, mau quỳ xuống xin lỗi!”

Lý Phàm vẫn im lặng như cũ, cúi đầu mặc cho Vương Cần Mai gào thét trước mặt mình. Vương Kim Sơn lạnh lùng nói: “Tên vô dụng này đúng là cứng đầu, Họa Y nhà các người thật sự chọn được một thằng chồng tốt, muốn khiến nhà họ Vương chúng ta tức chết hết đúng không!”

“Nào chỉ là chọc tức chết, nhìn ánh mắt của cậu ta rõ ràng là muốn leo lên đầu cả nhà chúng ta, Hoa K, sao cháu lại tìm được một tên giẻ rách không biết điều như vậy được thể! Rõ ràng là nhặt một mối hoa về nhà!”

Vương Kim Hải trừng Cố Họa Y. Vương Tông Hằng sờ gò má sưng đỏ, căm giận nói: “Đều tại Cố Họa Y, cưới ai không cưới lại cưới tên cầm thú không bằng rác rưởi này, cũng không biết tên vô dụng này ở nhà họ Cố thế nào, có phải cũng thô bạo không nói đạo lý thể không?

“Trước đây cảm thấy Họa Y có thể gả vào một gia đình tốt, giúp nhà họ Vương chúng ta phát triển một chút, ai ngờ Họa Y lại chọn lấy tên này, không chỉ không giúp được cho sự phát triển của nhà họ Vương chúng ta, thậm chí còn khiến chúng ta thêm phiền nữa” Mấy người Vương Tông Thành cũng đều cất lời, nói chuyện nhằm

vào Cổ Họa Y, đổ tất cả trách nhiệm lên người cô. Ông cụ Vương càng nghe sắc mặt càng khó coi, gõ mạnh quái trượng quát lên: “Họa Y! Bây giờ cháu bảo tên vô dụng này xin lỗi ngay!”

Chương 237: Đã chuẩn bị từ lâu

Cổ Họa Y rưng rưng nước mắt, bị người nhà họ Vương mắng chửi cả buổi, cô thật sự vô cùng uất ức. Nghe thấy lời ông cụ Vương nói, Cố Họa Y lau khóe mắt, bướng bỉnh mím môi không nói một lời. Lúc này bảo Lý Phàm xin lỗi, Cố Họa Y thật sự không làm được.

Thấy Cố Họa Y không nói lời nào, ông cụ Vương lập tức nổi trận lôi đình, giơ quái trượng đầu rồng lên quát Cố Họa Y: "Cháu còn muốn bảo vệ tên ranh con vô dụng này sao?"

"Họa Y, cháu là muốn cùng tên vô dụng này chọc tức ông ngoại sao, dù gì cháu cũng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, sao có thể không hiểu chuyện giống cậu ta được!" Vương Kim Sơn cũng chỉ trích.

Thấy người nhà họ Cố nhằm vào Cổ Họa Y, Lý Phàm đau lòng, im lặng tiến lên đứng trước mặt Vương Tông Hằng.

"Tôi… xin lỗi, khi nãy là tôi sai, tôi không nên ra tay với anh, mong anh tha thứ? Lý Phàm nói với giọng điệu nặng nề. Vương Tông Hằng lạnh lùng nhìn Lý Phàm, muốn bảo Lý Phàm quỳ xuống xin lỗi, nhưng lo làm lớn chuyện ông cụ Vương sẽ tức giận đến mức có chuyện.

"Tên vô dụng cậu biết nói xin lỗi rồi à? Không phải khi nãy rất hùng hổ sao, không phải dám đánh tôi sao, bây giờ cậu còn dám không?" Vương Tông Hằng vừa nói vừa duỗi tay vỗ nhẹ lên gò má của Lý Phàm, trong mắt tràn đầy khinh thường và ngạo mạn.

"Không dám" Lý Phàm cắn răng trả lời.

"Ha ha, con mẹ nó, cậu đúng là đồ vô dụng, hôm nay nể tình là tiệc mừng thọ của ông nội, tôi sẽ không làm gì cậu, sau này nếu còn để tôi gặp được cậu nữa, tôi sẽ đánh gãy chân cậu đấy!"

Lý Phàm cúi thấp đầu không nói một lời, mặc cho Vương Tông

Hằng vỗ lên má mình.

Sau khi nói xong, Vương Tông Hằng lạnh lùng tát mạnh một cái lên mặt Lý Phàm: “Nhớ kỹ cái tát này cho tôi, đây chỉ là lãi thôi, sau này cậu gặp tôi tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút.”

Ông cụ Vương đã bớt giận hơn nhiều, thấy người xung quanh đang xem trò vui, vẻ mặt lập tức rất khó coi.

“Hừ, tức chết tôi rồi, đi về thôi, nhìn tên vô dụng này là thấy ghê tởm!”.

“Phi!”

Vương Kim Sơn phun một ngụm nước bọt xuống dưới chân Lý Phàm, sau đó đỡ ông cụ Vương đi về. Người của nhà họ Vương đi về theo ông cụ, Cố Thiệu Huy đỡ Vương Cẩn Mai tức đến cả người không còn sức lực, cùng trở về sảnh sau. Thấy người nhà họ Vương đều đã trở về sảnh sau, Cố Họa Y không chịu được cảm giác đau khổ trong lòng nữa, hai tay bưng mặt chạy vào phòng vệ sinh cách đó không xa.

Thấy Cố Họa Y khóc lóc chạy đi, Lý Phàm lo lắng, vội đuổi theo.

Đứng trước cửa phòng vệ sinh, Lý Phàm nghe thấy tiếng khóc kìm nén của Cố Họa Y, trong lòng lập tức thấy đau đớn. Anh đẩy cửa phòng vệ sinh, đi nhanh về phía Cố Họa Y. Thấy Lý Phàm đến, Cổ Họa Y vội lau nước mắt trên mặt, không muốn để Lý Phàm nhìn thấy mình đang khóc.

“Sao anh lại đến đây?” Cố Họa Y nghẹn ngào hỏi. Lý Phàm cúi đầu, như đứa trẻ làm sai chuyện: “Anh lo lắng cho em, đều do anh không tốt”

“Không phải, không phải”

Cổ Họa Y lắc đầu, duỗi hai tay nắm lấy hai tay Lý Phàm: “Là bọn họ không tốt, chúng ta đi có được không, không ở đây chịu sỉ nhục nữa, chúng ta về nhà được không?”

Cố Họa Y vô cùng uất ức, nhưng chủ yếu là cảm thấy uất ức vì Lý Phàm. Lý Phàm không làm gì, cũng không nói gì, nhưng vẫn phải chịu đựng sự nhục nhã và làm khó của người nhà họ Vương.

Hơn nữa khi nãy Lý Phàm cũng là vì bảo vệ mình, nhưng người nhà họ Vương lại không phân biệt đúng sai phải trái đã bảo Lý Phàm xin lỗi, còn muốn Lý Phàm quỳ xuống, điều này khiến Cố Họa Y cảm thấy quá vô lý.

Nhìn sự lo lắng và thân thiết trong mắt Cố Họa Y, Lý Phàm biết Cổ Họa Y là muốn tốt cho mình. Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong nháy mắt đã hiểu suy nghĩ trong lòng đối phương, đều biết đối phương đang lo lắng và quan tâm mình. Tâm trạng ngột ngạt lập tức biến mất, trong ánh mắt của Lý Phàm và Cố Họa Y đều là ánh sáng yêu thương. Tia lửa như bắn ra khi tầm mắt giao nhau, nhanh chóng đốt lên ngọn lửa trong lòng hai người. Tim đập nhanh hơn, nhiệt độ lên cao, hormone tăng lên. Lý Phàm ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Cố Họa Y, chậm rãi cúi thấp đầu xuống, cuối cùng kề lên trán Cố Họa Y. Khoảng cách làm tầm mắt trở nên mơ hồ, trong mũi hai người phun ra hơi thở cực nóng, cuồn cuộn trên mặt đối phương.

Cố Họa Y hơi động đậy đôi môi đỏ mọng, như tín hiệu kêu gọi, Lý Phàm dời môi xuống hôn lên môi Cổ Họa Y, đồng thời ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Cố Họa Y.

Cảm xúc kiềm chế chuyển hóa thành hormone, được phóng thích ra một cách mãnh liệt.

Kẽo kẹt.

Cửa phòng vệ sinh bị đẩy mở, Vương Thục Vân thấy Cổ Họa Y và Lý Phàm ôm hôn nhau thì cực kỳ ngạc nhiên: “Hai người!” Cố Họa Y đẩy nhẹ Lý Phàm một cái, vội buông anh ra, đỏ mặt cúi đầu, xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ để chui vào. Lý Phàm xấu hổ nhìn Vương Thục Vân, ngượng ngùng nói: “Em đến để..”

“Đến tìm hai người, tiệc mừng thọ sắp bắt đầu rồi, tìm hai người về ngồi vào chỗ, nhưng hai người thật sự… Nếu hai người không nhịn được cảm xúc mãnh liệt thì mau về đi, đừng làm loạn ở đây,

nếu bị người ta nhìn thấy thì… Ha ha”

Vương Thục Vân vẫn có ý kiến rất lớn với việc Lý Phàm và Cố Họa Y ôm hôn nhau, không ngờ hai người còn có tâm trạng ôm hôn.

“Thạc sĩ tiến sĩ thặng đấu sĩ*, thật sự là người không có tình cảm”

*Thặng đẩu sĩ: một danh hiệu cư dân mạng đặt ra cho những thanh niên không màng hôn nhân trai gái, duy trì cuộc sống độc thân để theo đuổi mục đích riêng của mình.

Lý Phàm nhỏ giọng thầm nói. Anh nói cái gì?” Vương Thục Vân nghe thấy lời của Lý Phàm thì tức đến mức giậm chân: “Hai người tự sắp xếp đi!” Sau khi nói xong câu này, Vương Thục Vân xoay người rời đi. Cổ Họa Y kéo tay Lý Phàm, hơi lo lắng nhìn anh: “Chúng ta vẫn nên về thôi”

“Đến đã đến rồi, dù sao cũng phải chúc thọ xong rồi đi, nếu không thì không lễ phép lắm”

Lý Phàm cười nói.

“Nhưng mà… Nhưng mà chúng ta không có chuẩn bị gì cả, dù có chuẩn bị, e rằng cũng sẽ bị người ta bắt bẻ, đến lúc đó lại phiền phức thêm”

Cổ Họa Y lo lắng, cô hiểu mình và Lý Phàm đã trở thành cái định trong mắt cái gai trong thịt của nhà họ Vương, lát nữa nếu muốn chúc thọ nhất định sẽ bị làm khó đủ đường.

Lý Phàm lại không lo lắng chút nào, anh dắt Cổ Họa Y ra ngoài: “Lo lắng cái gì, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng Cổ Họa Y cười khổ một tiếng, không thể làm gì khác hơn là đi về theo Lý Phàm. Trở về sảnh dưới ngồi xuống, Cổ Họa Y và Lý Phàm cũng nhìn về phía sánh giữa.

Khách khứa đã đi ra từ sảnh sau, nối đuôi nhau đến ngồi ở sảnh giữa, sau đó Vương Kim Sơn và Vương Kim Hải đỡ ông cụ Vương đi vào sảnh giữa, mấy người Vương Lam, Vương Cần Mai thì theo thứ tự đi theo phía sau.

Sau khi ông cụ Vương là người được mừng thọ và người nhà họ Vương đi vào sánh giữa, thì tuyên bố tiệc mừng thọ lần này chính thức bắt đầu.

“Tiệc mừng thọ bắt đầu rồi, sau đó sẽ phải tặng quà mừng thọ, nhưng chúng ta không chuẩn bị gì cả” Cố Họa Y nhỏ giọng nói.

“Đừng lo, có chuẩn bị rồi”

Lý Phàm cười dịu dàng đáp.

Chương 238: Bọn họ chưa mừng thọ

Trong sánh giữa, ông cụ Vương ngồi ở vị trí đầu, Vương Kim Sơn tặng quà lên, nói mấy câu chúc thọ.

Sau khi thế hệ của Vương Kim Sơn mừng thọ xong thì ngồi xuống bên cạnh ông cụ Vương, đến lượt thế hệ của mấy người Vương Tông Hằng đến tặng quà. Vương Tông Hằng sửa sang lại quần áo, cầm một cái hộp gỗ tử đàn đi tới trước mặt ông cụ Vương, mở hộp ra.

“Ông nội, đây là ngọc Như Ý được khắc từ phỉ thúy, cháu chúc ông nội vạn sự như ý “Được được, ông nội nhận” Ông cụ Vương cười nói.

Vương Tông Thành cầm một cái tượng thọ tinh đi tới, cười rạng rỡ nói: “Ông nội, cháu tặng ông thọ tinh được điêu khắc từ đá Thọ Sơn, chúc ông nội sống lâu trăm tuổi, phúc thọ an khang”

“Được lắm, Tông Thành cũng là một đứa nhóc có lòng”

Vương Thục Vân cầm một cái hộp gấm đi tới bên cạnh ông cụ Vương, mở hộp gấm ra, để lộ sâm núi lâu năm bên trong.

“Ông nội, cháu tặng ông nhân sâm trăm năm, chúc ông nội phúc thọ vĩnh xương”

“Cháu gái tốt, món quà này ông nội thích” Chu Thúy Hoa và Hàn Chí Đức nắm tay nhau tiến lên, Chu Thúy Hoa lấy vật trang sức Quan Âm làm từ ngọc Hòa Điền ra.

“Ông nội, cháu tặng ông vật trang sức Quan Âm ngọc Hòa Điền, mong Quan Âm Bồ Tát phù hộ ông nội khỏe mạnh bình an trường thọ vĩnh cửu”

“Ha ha ha, được được” Ông cụ Vương vui vẻ cười to, cực kỳ thích thú.

“Ba, Tông Huyền đến rồi, Tông Huyền và chuẩn bị quà mừng thọ cho ba mà bận rộn đến tận lúc này đó”.

Vương Kim Sơn đắc ý cười nói.

Ông cụ Vương hớn hở nhìn ra cửa: “Thật sao, ba cứ nói sao hôm nay không thấy cháu trai lớn, thì ra là cháu trai lớn đi chuẩn bị quà mừng thọ cho ba, đúng là đứa bé ngoan”

Vương Tông Huyền mặc âu phục Louis Vuitton, tinh thần phấn chấn đi vào sảnh giữa, mặt nhìn thẳng, bước đi nhẹ nhàng, thể hiện khí chất của chàng trai xuất sắc.

Khách khứa nhìn tư thế của Vương Tông Huyền đều hơi gật đầu, cảm thấy Vương Tông Huyền là một chàng trai trẻ không tầm thường. Ông cụ Vương nhìn Vương Tông Huyền, cười càng vui vẻ hơn.

“Ông nội, cháu trai đến muộn rồi”

“Không muốn không muộn, cháu trai cả của ông bận rộn, ông hiểu mà.” Ông cụ Vương nhìn Vương Tông Huyền bằng ánh mắt cưng chiều. Vương Tông Huyền đảo mắt nhìn đám người Vương Tông Hằng bên cạnh, cười lấy một phần công văn ra, đưa tới trước mặt ông cụ Vương.

“Ông nội, đây là quà chúc thọ cháu chuẩn bị cho ông” Nhìn thấy Vương Tông Huyền đưa một phần công văn tới, ánh mắt của mọi người đều hơi lạ, không biết Vương Tông Huyền tặng cái gì. Ông cụ Vương hơi ngạc nhiên, mở công văn ra xem, sau đó kích động đến mức tay cũng bắt đầu run rẩy.

“Đây, đây đều là thật sao?” Ông cụ Vương ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi ạ, vì chuẩn bị phần quà mừng thọ này cho ông nội, cháu đã bôn ba rất nhiều ngày, tăng ca giải quyết tất cả giai đoạn, mới có thể xử lý xong giấy tờ đất, hợp đồng khai phá đất hoang ngoại ô phía Nam Hán Thành này chính là quà mừng thọ cháu tặng cho ông nội”

Nghe thấy là hợp đồng khai phá đất hoang ngoại ô phía Nam Hán Thành, các khách khứa đang có mặt bàn tán xôn xao.

Dù nơi đó vẫn là đất hoang, nhưng kinh tế Hán Thành không ngừng phát triển, nói là đại diện cho sự phát triển kinh tế của Hán Thành trong tương lai cũng được! Đó hoàn toàn không phải một vùng đất hoang, mà là đất vàng, sau này có thể sinh ra vô số tiền mặt! Vì đây là đất hoang được tập đoàn Họa Vân Y thần bí mua lại, dùng để xây dựng tập đoàn y tế lớn nhất Hán Thành! Bây giờ mảnh đất kia đang rất hot! Vì người ta ra tay đã đầu tư mấy nghìn tỷ rồi! "Ông cụ Vương đúng là có phúc, lại có một đứa cháu khôn khéo, thông minh, lạnh lợi còn giỏi giang như thế, quen biết được với tập đoàn Họa Vân Y, sau này chắc chắn nhà họ Vương sẽ không ngừng phát triển, trở thành gia tộc đứng đầu Hán Thành"

"Đây là có người nối nghiệp rồi, nếu sau này nhà họ Vương có thể giao cho Tông Huyền, vậy nhất định có thể phát triển không tệ, một chàng trai trẻ rất có tiềm lực"

"Quá giỏi, có biết bao nhiêu người mơ ước có được hợp đồng khai phá đất hoang ngoại ô phía Nam của tập đoàn Họa Vân Y chứ, bao nhiêu tập đoàn tài chính đều chuẩn bị tranh giành, không ngờ lại bị Vương Tông Huyền nhanh chân giành trước"

Mấy khách khứa ra sức tâng bốc Vương Tông Huyền, khiến Vương Tông Huyền vô cùng đắc ý, cằm cũng muốn ngẩng lên trời.

"Cháu trai ngoan của ông, đến ngồi bên cạnh ông nào, từ lúc cháu còn nhỏ ông nội đó thích cháu, thật sự không sai lầm chút nào." Ông cụ Vương vừa nói vừa đẩy Vương Kim Hải một cái: "Con đổi chỗ đi, cho Tông Huyền ngồi bên cạnh ba Vương Kim Sơn nhìn Vương Kim Hải bằng ánh mắt đắc ý, thấy vẻ mặt như bị táo bón của Vương Kim Hải thì không nhịn được cười ra tiếng.

"Kim Hải à, xin lỗi nhé, thật sự là vì ba thích Tông Huyền quá, chỉ có thể uất ức để chú đổi sang chỗ ngồi bên cạnh thôi." Vương Kim Hải cực kỳ uất ức, vốn dĩ đã không có lợi thế trong trận chiến gia tộc, lại thêm Tông Huyền này, sau này muốn trở mình cũng khó khăn. Lúc này bị ông cụ đuổi đến bàn bên cạnh, Vương Kim Hải cảm thấy ông cụ đang ám chỉ là nhà mình đã bị loại rồi. Vương

Kim Hải vẻ mặt đau khổ, cực kỳ không muốn nhường chỗ, nặng nề đi về phía bàn tiệc của mấy con cháu Vương Tông Hằng ngồi xuống.

Vương Tông Huyền đắc ý ngồi xuống chỗ Vương Kim Hải vừa nhường, kéo tay ông cụ Vương hỏi han ân cần. Ông cụ Vương nhếch miệng cười, nắm lấy tay Vương Tông Huyền không ngừng vỗ về nhẹ nhàng.

“Tông Huyền à, sau này nhà họ Vương phải nhờ vào cháu rồi, lần này cháu làm rất tốt, nắm bắt được cơ hội phát triển cho nhà họ Vương”

Nghe thấy ông cụ Vương khen ngợi Vương Tông Huyền, khách khứa xung quanh cũng phụ họa.

“Ông cụ, ông có đứa cháu ngoan thật, sau này nhà họ Vương nhất định phải để Tông Huyền quản lý, như vậy nhà họ Vương sẽ có thể phát triển vừa tốt vừa nhanh”

“Nào chỉ là cháu ngoan, thật sự quá tài giỏi luôn rồi, cả Hán Thành có bao nhiêu gia tộc lớn, trong lớp con cháu có ai giỏi như Tông Huyền sao? Hoàn toàn không có.”

Tông Huyền hoàn toàn là hạt giống tốt cho vị trí gia chủ, sau này Tông Huyền làm gia chủ, nhất định có thể dẫn dắt nhà họ Vương phát triển như tên lửa” Các khách khứa cùng nhau nịnh hót, vừa để ông cụ Vương vui vừa vì Tông Huyền làm ra được chuyện này thật sự rất giỏi.

Vương Kim Hải nghe mà thấy ghét, bực bội không nói một lời, thầm nghĩ phải đổi đề tài mới được, nếu không nhà ông ta ở đây lúng túng biết bao nhiêu chứ, thật sự là nhục chết đi được.

Ông cụ Vương nghe mà cực kỳ vui vẻ, kéo tay Vương Tông Huyền: “Mọi người nói đúng, tôi cũng định để sau này Tông Huyền tiếp nhận vị trí chủ nhà họ Vương, sau này mong mọi người giúp đỡ quan tâm Tông Huyền nhiều hơn” Các khách khứa lại nịnh hót tiếp, tỏ vẻ nhất định sẽ cố gắng phối hợp với Vương Tông Huyền, sẽ giúp nhà họ Vương phát triển hơn.

Vương Kim Sơn cực kỳ đắc ý, cười nói: “Tông Huyền à, con xem đi, biết bao nhiêu chú bác đều coi trọng con, con còn không mau chúc rượu mấy chú mấy bác đi, chúc rượu đàng hoàng đấy”

Vương Tông Huyền hiểu rõ ý của ba, đây là muốn lợi dụng cơ hội làm thân với khách khứa, đồng thời giành được cái danh sẽ kế thừa vị trí gia chủ.

“Cảm ơn ba đã nhắc nhở, vậy cháu xin chúc rượu các chú bác, cảm ơn các chú bác đã nâng đỡ cho cháu” Thấy Vương Tông Huyền muốn đi chúc rượu, Vương Kim Hải lại mất kiên nhẫn, sa sầm mặt nói: “Không vội chúc rượu, Họa Y và Lý Phàm vẫn chưa mừng thọ cho ông cụ đâu”

Chương 239: Quà mừng thọ vô cùng xa hoa

Câu nói của Vương Kim Hải khiến mọi người nhớ đến Lý Phàm và Cố Họa Y bị mọi người lãng quên.

Vương Tông Hằng nhìn về phía Lý Phàm bằng ánh mắt oán hận, cười khẩy: “Sao hai người không biết tự giác vậy, không biết chủ động đi đến tặng quà mừng thọ cho ông nội sao, đừng nói hai người ghi thù rồi nhé”

Cố Họa Y lập tức tay chân luống cuống, không phải vì không muốn tặng quà mừng thọ, mà là thật sự chưa chuẩn bị, cũng không mang quà mừng thọ theo. Dù trước đó Lý Phàm trấn an cô, nói đã có chuẩn bị rồi, nhưng Cố Họa Y không tin lắm.

Bây giờ bị người nhà họ Vương nhắc đến chuyện mừng thọ, Cố Họa Y hoàn toàn không biết nên xử lý thế nào. Thấy dáng vẻ ngơ ngác của Cố Họa Ý, Vương Tông Hằng càng cười vui vẻ hơn: “Ha ha, đừng nói hai người hoàn toàn không chuẩn bị gì nhé?”

Cố Họa Y lúng túng cúi đầu xuống, không biết nên trả lời thế nào, mấp mấy môi một lúc lâu, cuối cùng bất chấp tất cả nói: “Cháu quên mang theo quà mừng thọ, thật sự rất xin lỗi”

Cổ Họa Y vừa nói xong, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, mọi người đều nhìn Cố Họa Y và Lý Phàm bằng ánh mắt khác thường. Vương Cần Mai và Cố Thiệu Huy cũng bối rồi, hai người ngây người ra, trong lòng vô cùng rối loạn.

Ngày quan trọng như vậy, quà mừng thọ quan trọng như vậy mà lại quên mang theo!

Lời này nói ra ngoài ai sẽ tin chứ, sau này mấy người thân bạn bè sẽ nhìn cả nhà mình bằng ánh mắt gì đây!

Trong lòng Cố Thiệu Huy đang điên cuồng gào thét. Đầu óc Vương Cần Mai trống rỗng, không nghĩ ra được gì nữa.

“Ha ha ha.”

Vương Tông Hằng cười ha ha: “Các người đến để tấu hài à, tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi của ông nội mà các người lại nói quên mang quà, con mẹ nó, ai tin chứ, hai người tưởng người nhà họ Vương bị ngốc sao!”

“Tên vô dụng Lý Phàm kia không chú ý đến thì thôi đi, Họa Y, dù gì cô cũng là cháu ngoại ruột của ông nội, lúc trước ông nội thương cô như vậy, không ngờ cô lại quên chuẩn bị quà mừng thọ cho ông nội, thật sự không còn gì để nói”

Vương Tông Thành châm dầu vào lửa.

Vương Tông Hằng muốn sỉ nhục Lý Phàm và Cố Họa Y, còn Vương Tông Thành thì muốn dời sự chú ý giúp ba mình, không thể để Vương Tông Huyền tiếp tục làm ầm ĩ được nữa.

Hai người mang mục đích riêng, nhưng đều nhằm vào Lý Phàm và Cố Họa Y.

Chu Thúy Hoa cười duyên hai tiếng, khinh bỉ nhìn Cố Họa Y: “Họa Y à, chúng ta đều là cháu ngoại của ông ngoại, lúc trước ông ngoại có thứ gì tốt đều cho chị trước, chị ăn đủ rồi chơi đủ rồi mới đến lượt tôi, theo lý mà nói quà mừng thọ của chị phải tốt hơn của tôi mới đúng, nhưng không ngờ chị còn chẳng chuẩn bị

“Có một vài người vô ơn thế đó, có lẽ trước khi đến hai người này đã tính toán kỹ rồi, chỉ muốn gây chuyện trong tiệc mừng thọ của ông ngoại, chứ bình thường ai mà làm chuyện vô sỉ như thế được”

Hàn Chí Đức hùa theo.

Vương Lam xụ mặt xuống: “Như thế thật không ra gì, Họa Y, cháu thật sự khiến người ta thấy thất vọng, cháu làm vậy có biết ông ngoại cháu sẽ đau lòng không? Cháu làm thế có giống một con người sao! Nếu biết trước các người như thế thì tôi đã không đi đón cả nhà các người rồi!”

Vương Kim Hải mừng thầm trong lòng, thầm hoan hô vì kế như thần của mình khi nãy, cảm thấy lần này nhà anh cả không khoe khoang được nữa rồi, tất cả sự chú ý đều tập trung lên Lý Phàm và hy rồi.

Bốp!

Vương Kim Hải hưng phấn trong lòng đập bàn một cái, quát to: "Cố Họa Y, Lý Phàm! Hai người muốn làm gì, trước đó gây sự thì thôi đi, bây giờ còn không có cả quà mừng thọ, hai người có còn là người không? Có phải hai người nghèo đến mức không thể mua được thứ gì không hả?"

"Dù hai người không có tiền chuẩn bị quà mừng thọ cũng phải nói ra chứ, bậc cha chú là chúng tôi còn có thể không giúp đỡ sao? Nhưng hai người nhìn chuyện mình làm đi! Đây không phải là làm mất mặt nhà họ Vương chúng ta sao!" Vương Kim Sơn nhíu chặt mày nói.

Vương Tông Huyền hơi bực bội, không biết nguyên nhân trước sau của chuyện này, cũng không tiện lên tiếng. Sắc mặt ông cụ Vương trở nên cực kỳ u ám, tức đến mức muốn đánh chết Lý Phàm.

Nhưng tiệc mừng thọ đã bắt đầu, ông cụ Vương cũng không tiện nổi giận trước mặt mọi người, hơn nữa làm lớn chuyện này sẽ chỉ khiến nhà họ Vương trở thành trò cười thôi, cho nên ông cụ Vương định tạm thời làm lắng xuống chuyện này, đợi truy cứu sau.

Vào lúc ông cụ Vương chuẩn bị dẹp yên chuyện, quản gia ngoài cửa vội chạy vào.

"Chúc mừng ông cụ, chúc mừng ông cụ Trên mặt quản gia là nụ cười kích động.

Ông cụ Vương bực bội nhìn quản gia, thầm nghĩ ông đây có gì mà chúc mừng, tiệc mừng thọ tốt đẹp bị hai kẻ phá hoại làm rối lên hết, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ là trò cười cho cả thiên hạ.

Quản gia đang kích động, cũng không chú ý đến vẻ mặt kỳ lạ của ông cụ Vương và mọi người, lấy một tấm danh mục quà tặng ra đọc.

“Ông cụ, có khách quý tặng quà đến chúc thọ cho ông, để tôi đọc danh sách quà mừng thọ cho ông” Quản gia hắng giọng, đọc bằng giọng cao vút: “Một bộ bốn tượng thần phúc lộc thọ bằng vàng ròng”

“Một đôi san hô đỏ Đông Hải”

“Một đôi Ngọc Như Ý phúc như Đông Hải làm từ ngọc Hòa Điền”

“Một đôi vật trang trí làm bằng phỉ thúy mang ý nghĩa giàu sang phú quý..” Danh sách quà tặng thật dài khiến quản gia đọc mười phút mới xong, nghe tên những thứ quý giá trong danh mục quà tặng, mọi người đều sợ ngơ ngác.

Phải gần gũi thân thiết, giàu sang phú quý đến mức nào mới có thể tặng quà mừng thọ như thế chứ! Quà mấy người thân cháu trai cháu gái của ông cụ Vương tặng cũng không bằng một phần trăm số quà trong danh sách này nữa. Mọi người có cảm giác cảnh trước mắt như một bộ phim, như đang xem phim quyền thần cổ đại tổ chức tiệc mừng thọ nhận được vô số quà tặng vậy. Mấy người Vương Kim Sơn, Vương Kim Hải đều vô cùng khiếp sợ, ai cũng ngạc nhiên không thể khép miệng, không nghĩ ra ai lại tặng quà nhiều như vậy.

Giá của những thứ trên danh mục quà tặng gộp lại chắc cũng hơn mấy tỷ, người có thể tặng cho ông cụ Vương mấy tỷ quà mừng thọ, Vương Kim Sơn có vắt hết óc cũng không nghĩ ra. Vương Kim Hải cực kỳ ngạc nhiên, đảo mắt quan sát khách khứa xung quanh, cảm thấy những quan lại quyền quý có quan hệ tốt với nhà họ Vương trên cơ bản đều ở đây, không thể nào có người chơi sang như vậy được.

Mấy người Vương Tông Hằng cũng giật mình đến mức không thể ngậm mồm, ai cũng đoán là ai tặng quà mừng thọ phong phú như thế. Các khách khứa ngạc nhiên nhìn nhau, nhỏ giọng dò hỏi, đều muốn biết là ai tặng quà đến. Ông cụ Vương ngơ ngác một lát, sau

đó cảm thấy thể diện vừa mất khi nãy đã tìm về được rồi.

Chỉ với nhiều quà tặng quý giá như thế, ông cụ Vương đã cảm thấy tiệc mừng thọ của mình hôm nay là đứng đầu Hán Thành, tiệc mừng thọ của người khác chắc chắn không nhận được nhiều quà quý giá như thế.

Ông cụ kích động đứng lên, nhìn chằm chằm quản gia hỏi: “Quà mừng thọ ai tặng thế, khách quý kia ở đâu, còn không mau đi đón, để tôi cảm ơn khách quý một chút.”

Quản gia cúi người nói: “Là cậu Lý sai người đưa đến”

Chương 240: Cậu ta có thể tặng? tôi sẽ ăn phân!

“Cậu Lý?”

Ông cụ Vương hơi ngạc nhiên, nghĩ lại những nhân vật lớn mình quen xem có ai họ Lý không. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, ông cụ Vương vẫn không nghĩ ra nhân vật lớn nào họ Lý.

Quà mừng thọ phong phú như thế, không có của cải mấy triệu tỷ thì hoàn toàn không thể tặng nổi, người có thể tặng ra một phần quà mừng thọ hào hoa như thế chắc chắn phải là nhân vật của những gia tộc quyền thế.

Mấy người Vương Kim Sơn, Vương Kim Hải cũng cực kỳ khó hiểu, nhớ lại trong những đối tượng hợp tác trong nhà, hoàn toàn không có nhân vật lớn họ Lý.

Nhưng quà mừng thọ phong phú để trước mặt, vẻ mặt đám người Kim Sơn dần trở nên si mê, nghĩ chẳng lẽ có người tặng nhầm rồi? Nhưng tiệc mừng thọ của ông cụ Vương không tổ chức ở khách sạn, là tổ chức ở nhà, hoàn toàn không thể nào tặng nhầm được. Mấy khách khứa cũng bắt đầu nhỏ giọng bàn tán, muốn biết rốt cuộc người tặng quà kia là ai.

“Anh Triệu, anh quan hệ rộng nhất, có biết cậu Lý tặng quà mừng thọ này là ai không?”

“Không nghĩ ra được, khách đến hôm nay tôi quen gần hết, hoàn toàn không có người họ Lý, cũng không nghe nói ở Hán Thành có gia tộc quyền thế nào họ Lý, người tặng quà này rất thần bí.

“Cũng đâu thể bỗng dưng có người hào phóng tặng quà được, chẳng lẽ là có chuyện nhờ vả nhà họ Vương? Nhưng cũng không hợp lý lắm”

Mấy khách khứa thì thầm, mãi không nghĩ ra rốt cuộc người tặng quà là ai.

Ông cụ Vương thở dài, chắp tay nói: “Mong khách quý tặng quà xuất hiện một lần” Sảnh trên sảnh dưới vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không có ai đáp lại ông cụ vương, cuối cùng ông cụ Vương chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống. Vương Tông Hằng vô tình nhìn tới Lý Phàm, đảo mắt, cười châm chọc: “Lý Phàm, cậu cũng họ Lý, chẳng lẽ quà mừng thọ xa hoa này là cậu tặng à?”

Mọi người lập tức nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Cổ Họa Y cũng nhìn Lý Phàm với vẻ nửa tin nửa ngờ, nhờ lời anh nói với mình khi nãy.

Chẳng lẽ thật sự là anh? “Phụt! Ha ha ha”

Vương Tông Thành không nhịn được bật cười, khinh thường nói: “Tên vô dụng này và cậu Lý tặng quà kia chắc chẳng liên quan gì đến nhau, nếu cậu ta có thể tặng quà hào phóng như thế, tôi sẽ ăn phân ngay tại đây!”

“Với năng lực của tên vô dụng này, nếu thật sự có thể tặng quà xa xỉ như thế, e rằng sẽ nhảy cao hơn thỏ rồi, sao có thể giấu diếm được”

Chu Thúy Hoa lạnh lùng nói.

Hàn Chí Đức khinh thường lắc đầu: “Tiền sinh hoạt của tên vô dụng này mỗi tháng chỉ có mấy triệu, còn là Họa Y cho, hoàn toàn không có khả năng chuẩn bị quà mừng thọ phong phú như thế, dù anh ta có bán thân cũng không chuẩn bị đủ?

Cổ Họa Y thầm cảm thán một tiếng, lặng lẽ nhìn Lý Phàm, thấy vẻ mặt anh bình tĩnh, dường như không quan tâm mấy câu nói này thì mới yên tâm hơn một chút.

Vương Lam cười khẩy, xem thường nói: “Tên vô dụng này có thể tặng một món trong danh sách quà tặng kia đã đủ khiến ông cụ vui vẻ rồi, đáng tiếc tên này lại là một kẻ rác rưởi bám váy đàn bà, không tăng được cái gì, chỉ có thể trốn trong góc làm rùa rụt cổ”

Vương Kim Sơn thấy không thể tìm ra cậu Lý thì muốn chuyển chủ đề lại, không thể để tên Lý Phàm này phá hoại cơ hội thể hiện của con trai mình được.

“Đừng nói đến thằng nhóc vô dụng kia nữa, khiến người ta cảm thấy bực bội, ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của chúng ta, Tông Huyền, con mau chúc rượu các chú bác đi”

Vương Tông Huyền bưng ly rượu đứng lên, cung kính nâng ly với người xung quanh: “Tông Huyền ở đây cảm ơn sự quan tâm của các chú bác với cháu, sau này còn rất nhiều chuyện cần các chú bác chỉ bảo, hy vọng đến lúc đó các chú bác sẽ vui vẻ chỉ giáo”

Mấy câu của Tông Huyền rất hoa mỹ, vừa đề cao bản thân vừa khiến khách khứa thấy vui. Khách khứa đều nâng ly, cụng ly với Vương Tông Huyền.

“Tông Huyền thật có bản lĩnh, lần này giành được hợp đồng khai phá khu ngoại ô phía Nam, có quan hệ với tập đoàn Họa Vân Y kia, tiền đồ vô lượng”

“Tập đoàn Họa Vân Y này là một khoản đầu tư lớn, nghe nói tập đoàn tài chính đứng sau có thực lực rất hùng hậu, chỉ cần bám vào bọn họ, sau này chắc chắn có tài nguyên cuồn cuộn”

“Chỉ cần có thể khai phá tốt đất hoang ở ngoại ô phía Nam, sau này nhà họ Vương sẽ có thể trở nên thịnh vượng, thoải mái đi trên con đường phát triển nhanh chóng, Tông Huyền là mang tiền về nhà” Hai nhóm tâng bốc nhau qua lại, nói không chừng sau này Vương Tông Huyền có thể phát triển lên một tầm cao mới, đến lúc đó sẽ là bọn họ cần nhờ vả Vương Tông Huyền. Vương Tông Huyền nghe lời khen tặng của khách khứa thì mừng không thể khép được miệng, cảm thấy hôm nay là ngày rực rỡ nhất của mình từ khi sinh ra đến giờ, thật sự rất thoải mái.

Vương Kim Sơn cười đắc ý, cảm thấy địa vị của nhà mình vững chắc như núi, sau này mọi thứ của nhà họ Vương chắc chắn do nhà mình quyết định.

“Mong mọi người nâng đỡ Tông Huyền, Tông Huyền nhà chúng tôi

còn trẻ, sau này chắc chắn cần các vị giúp đỡ nhiều, mong sau này các vị quan tâm nhiều hơn, tôi kính các vị một ly”

Vương Kim Sơn bưng ly lên chạm ly với khách khứa phía xa, sau đó uống cạn rượu.

Ông cụ Vương gật đầu, thầm tán thưởng cho con cháu mình, cảm thấy bọn họ làm rất tốt, có thể làm thân với khách khứa trong trường hợp này, sau này tìm những người này giúp đỡ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Tông Huyền thật sự rất khá, sau này không ngừng cố gắng, trong thế hệ của cháu có Tông Huyền cháu là xuất sắc nhất, không uổng công ông nội thương cháu, sau này cháu cũng phải nâng đỡ em trai em gái của cháu, để mọi người có thể trưởng thành nhé”

“Ông nội yên tâm, cháu nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ em trai em gái, kể cả người chồng vô dụng của em gái Họa Y nữa”

Sắc mặt Vương Cẩn Mai và Cổ Thiệu Huy thay đổi, mơ hồ nghe ra sự kỳ lạ trong giọng nói của Vương Tông Huyền, dường như Vương Tông Huyền cũng muốn nhằm vào Lý Phàm làm gì đó.

Vương Lam nhìn Vương Cẩn Mai đang mang sắc mặt khó coi, cười nói: “Cứu cấp không cứu nghèo, Tông Huyền, cháu muốn giúp đỡ cũng phải có chừng mực, đừng tốt bụng muốn giúp người ta, cuối cùng lại bị cắn mãi không buông, còn bị trả đũa”

Vương Tông Huyền nở nụ cười đắc ý: “Dì nói phải, đương nhiên cháu phải có chừng mực rồi, đầu tiên giúp đổi một công việc tốt trước, từng bước giúp cậu ta phát triển”

Vương Cẩn Mai siết chặt tay, lúc đang định nói gì thì Vương Tông Huyền đã hỏi: “Dì, tên vô dụng nhà dì, à, nói vậy không đúng, phải hỏi là con rể của dì làm ở công ty nào, chức vụ gì, tiền lương bao nhiêu?” Nghe thấy câu hỏi của Vương Tông Huyền, Vương Cẩn Mai đỏ mặt nở nụ cười ngại ngùng, cầm tách trà giả vờ cúi đầu uống trà, không trả lời Vương Tông Huyền.

Vương Tông Huyền cũng không tức giận, tiếp tục nói: “Cháu nghe

nói con rể dì làm nhân viên cho salon làm đẹp? Như thế không được, phải sắp xếp cho cậu ta một công việc đàng hoàng, không biết con rể dì có bằng cấp gì?"

Tay cầm cốc của Vương Cần Mai run rẩy, cắn chặt răng không để mình bật khóc.

"Không có bằng cấp cũng không dễ sắp xếp công việc, trên bảo vệ môi trường còn thiếu người dọn toilet, cháu thấy cậu ta rất thích hợp"

Có người châm chọc nói.

Chương 241: Ngài văn tới rồi?

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy rụt người cúi đầu, nói không nói một câu nào.

Hai người đều cảm thấy rất là mất mặt, cũng vì Lý Phàm chính là loại bùn nhão nào thể bám được tường, khiến cả Vương Cẩn Mai và Cổ Thiệu Huy đều không thể phản bác những lời này.

Vương Tông Huyền nở nụ cười của kẻ thắng cuộc, cũng không tiếp tục trách móc mà cầm ly rượu bắt đầu kính rượu, khuấy động bầu không khí của tiệc mừng thọ. Dưới sự khuấy động của Vương Tông Huyền, bầu không khí của tiệc mừng thọ trở nên sôi nổi, khách khứa bạn bè đều vui vẻ, người ta liên tục đến nói vài câu chúc thọ ông cụ Vương.

Qua ba lần rượu, ăn đủ năm vị, cả Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành đều uống hơi nhiều, hai người nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về chỗ của Lý Phàm và Cổ Họa Y.

Có rượu trong người, thêm vào suy nghĩ kiểm thú vui, hai người cùng sinh ra ý định đi quấy rối.

Vương Tông Hằng cầm ly rượu rồi cầm thêm một chai rượu, loạng choạng đi tới chỗ Lý Phàm, Vương Tông Thành vội vàng đuổi theo, trên môi nở nụ cười chế giễu.

“Đồ vô dụng, mày đúng là không biết lễ phép gì sất, là em rể của bọn anh mà mày không biết kính mấy người anh bọn anh vài ly rượu à? Cần bọn anh tìm mày mà kính rượu mày đúng không?”

“Họa Y, thằng chồng vô dụng của em chẳng biết gì cả, em nói xem hôm nay nó làm bao nhiêu chuyện rồi, ít nhất phải phạt ba chai rượu, bảo thằng vô dụng này nhanh chóng mở nắp mà uống hết rượu phạt đi.”

Lý Phàm liếc mắt nhìn hai kẻ say bí tỉ, chẳng muốn phản ứng bọn họ.

Thấy Lý Phàm không để ý đến mình, Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành giận sôi máu não, thêm men rượu trong người, cơn giận dữ của hai người sắp bùng nổ rồi.

“Mẹ mày, cho mày mặt mũi mà mày không cần ư? Mày còn dám không để ý bọn anh, mày đúng là cái đồ muốn bị đánh mà. Mày mau uống hết chai rượu này, không thì hôm nay mày đừng có mong ra khỏi cánh cửa này.”

Vương Tông Hằng cầm chai rượu trong tay đến trước mặt Lý Phàm, dữ tợn nhìn Lý Phàm chằm chằm, nhất định phải khiến Lý Phàm uống rượu.

Vương Tông Thành đập lên gáy Lý Phàm, bất mãn hét: “Còn không mau uống à? Muốn bọn anh chờ mày đến khi nào đây? Tưởng mày là tai to mặt lớn nào à? Mày là cái thằng vô dụng thôi.”

“Tôi không uống rượu được.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

“Hahaha, mẹ mày đấy, mày đéo phải là đàn ông à? Rượu mà không cũng biết uống ư? Nói ra đúng là để người ta cười cho. Nếu mày không biết uống thì hai anh đây sẽ dạy mày uống, há mồm ra, để anh giúp mày uống chai rượu này”

Tay của Vương Tông Thành định cầm cằm Lý Phàm, muốn bóp miệng Lý Phàm ra, Lý Phàm nghiêng đầu tránh khỏi tay Vương Tông Thành.

Bộp!

Vương Tông Thành nặng nề vỗ lên bàn, tức giận nhìn Lý Phàm mà hét lên: “Cái thứ rác rưởi như mày, muốn chết đấy à? Dạy mày uống rượu mà mày còn dám tránh ư? Há mồm ra, để anh rót chai rượu này vào trong mồm mày!”

Cố Họa Y không nhìn nổi nữa, mày nhíu lại nói: “Hai anh đừng ồn ào nữa được không, muốn bắt nạt Lý Phàm thành thế nào nữa?”.

“Bắt nạt nó ư? Bọn anh bảo nó nhận lỗi thôi, Họa Y à, đồ điếm như em bảo vệ thằng vô dụng này quá rồi đấy, thằng vô dụng này có điểm gì tốt, chẳng lẽ kĩ năng giường chiếu của nó rất tốt, phục vụ em khiến em chẳng muốn dừng ư!”

“Kĩ năng giường chiếu của thằng vô dụng này sao mà giỏi được? Theo em thằng này là cái đồ ba giây, chắc là Họa Y em có sở thích khác người, ví dụ như gả cho thằng chồng vô dụng, sau đó cắm cho thằng vô dụng này một cặp sừng, cảm giác đó chắc là kích thích lắm nhỉ.”

Lời nói của Vương Tông Hằng và Vương Tông Huyền càng ngày càng quá đáng, Cố Họa Y tức đỏ cả mắt, ra sức trợn mắt nhìn hai người.

Trong lòng Lý Phàm cũng nổi giận, ánh mắt cực kì lạnh lẽo chăm chú nhìn hai người, hai tay đã siết chặt, định cho hai người họ một bài học.

Vương Tông Hằng nhìn ánh mắt của Lý Phàm, trong lòng hơi e ngại, vẫn kiên trì nói: “Cái đồ vô dụng này, mày đừng có nhìn anh kiểu đó, mày tưởng ánh mắt của mày có thể giết người à?”

“Khuyến mày tốt nhất là nên đàng hoàng lại, đây không phải là nơi mà mày có thể giương oai, thành thật uống rượu với bọn anh, nếu không mày chờ đó mà coi”

Vương Tông Thành theo đó mà uy hiếp. Lý Phàm đã hết kiên nhẫn, khi định vung nắm đấm đánh hai người một trận tơi bời thì quản gia vội vàng chạy vào nhà chính.

“Lão thái gia, ngài Văn tới rồi! Ngô Đạo Văn của Quan Nhân Đường tới rồi, ngài Văn mang đến một cặp cây Kim Ngân phát tài, mừng thọ lão thái gia”

Tiệc mừng thọ còn đang ồn ào náo nhiệt thì lập tức trở nên yên tĩnh! Sau ba giây im lặng, tiếng ồn ào còn hơn nữa, cứ như sự yên lặng ban nãy là vì bị người ta nhấn nút tạm dừng. Khách khứa đều ngạc nhiên khi Ngô Đạo Văn đến, ai cũng kích động bàn tán. “Ngô

Đạo Văn, đây là người ngồi ghế đầu trong giới ẩm thực ở Hán Thành chúng ta, ngài Văn chính là người siêu cấp giỏi"

"Nghe nói nhà họ Văn là một trong Tứ Hùng của Hán Thành, không chỉ làm ăn lớn mà thủ đoạn còn siêu nhiều"

"Biết bao bữa tiệc của các gia đình tài phú hay người quyền quý đều đặt ở Quan Nhân Đường, đó cũng là vì có mặt mũi của ngài Văn, trong đó có không ít người bàn chuyện làm ăn thành công đều là nhờ sự giật dây của ngài Văn đó."

"Lần này nhà họ Vương hãnh diện dễ sợ, ban nãy có ngài Lý thần bí tặng lễ quý chúc thọ, sau lại được ngài

Văn tự mình đến. Bữa tiệc mừng thọ hôm nay của ông cụ Vương, có thể lấy ra mà khoác lác cả mấy chục năm". Truyện Hệ Thống

Khách khứa đều ngạc nhiên, người nhà họ Vương cũng ngạc nhiên, xưa giờ nhà họ Vương chẳng qua lại gì với Ngô Đạo Văn, ai ngờ được hôm nay Ngô Đạo Văn lại đích thân đến chúc thọ chứ! "Ai trong các con mời Ngô Đạo Văn vậy?" Ông cụ Vương nhìn con trai cả là Vương Kim Sơn rồi hỏi.

Người máu mặt như Ngô Đạo Văn chẳng thể nào không mời mà tới được, ông cụ Vương rất hiểu rõ thân phận địa vị của mình, biết mình không ngồi nổi lên cái ghế để Ngô Đạo Văn tự chạy đến nịnh hót được. Nhưng kết quả Ngô Đạo Văn lại tới rồi, ông cụ Vương đoán chắc là do nhà con cả tạo niềm bất ngờ cho mình giống như món quà của Vương Tông Huyền ban nãy, khiến ông cụ Vương rất ngạc nhiên và vui mừng.

Nhóm người Vương Kim Sơn đều dồn dập lắc đầu, cuối cùng ánh mắt của ông cụ Vương nhìn về Vương Tông Huyền: "Tông Huyền, đây có phải là niềm vui mất ngờ mà cháu dành tặng cho ông nội không?"

"Dạ không ạ, cháu không mời ngài Văn, giữa chúng ta và ngài Văn, cách xa nhau lắm" Vương Tông Huyền cười khổ nói.

Nhất thời ông cụ Vương cũng không nghĩ ra, chỉ đành vội vàng

đứng dậy đi ra ngoài đón. Khách quý đến nhà thì phải bày tỏ sự xem trọng, vả lại nếu có thể giao hảo với Ngô Đạo Văn thì rất có ích và vô hại cho nhà họ Vương.

Vương Kim Sơn, Vương Kim Hải, Vương Tông Huyền cũng đi ra theo, cùng nhau đón Ngô Đạo Văn đến. Người nhà họ Vương chưa đi được hai bước thì Ngô Đạo Văn đã đi vào sảnh chính, vui vẻ chắp tay nói: “Đến mừng thọ ông cụ Vương, chúc ông cụ phúc như Đông Hải, thọ tỉ Nam Sơn.”

“Ngài Văn khách sáo quá, xin mời vào, mời ngài Văn ngồi ở bàn chính.”

Ông vụ Vương nhiệt tình mời. Ngô Đạo Văn đứng yên không nhúc nhích, mà nhìn quanh.

Ông cụ Vương lúng túng hỏi: “Ngài Văn, không biết tại sao anh lại đến tiệc mừng thọ của lão già này vậy?”

Chương 242: Kiều chính long, long gia

Trong lòng ông cụ Vương hơi thấp thỏm, vì mời Ngô Đạo Văn ngồi bàn chính nhưng Ngô Đạo Văn lại không hề trả lời, điều này rõ ràng là không phải thật lòng đến chúc thọ.

Hơn nữa thấy Ngô Đạo Văn nhìn quanh, giống như đang tìm người, trong lòng ông cụ Vương nổi lên nhiều suy đoán.

Tới tìm kẻ thù ư? Tới tìm bạn? Hay là đến tìm… Khi ông cụ Vương không biết nên làm gì thì Ngô Đạo Văn đã thấy Lý Phàm ngồi trong góc. Thấy bóng dáng Lý Phàm, trên mặt Ngô Đạo Văn nở nụ cười khiêm nhường, đẩy Vương Kim Sơn ở bên cạnh ra mà đi tới chỗ Lý Phàm. “Ngài Văn, anh.”

Ông cụ Vương mới nói được nửa câu thì thấy Ngô Đạo Văn đã đi xa, vì vậy chỉ đành dẫn đám con cháu chạy chậm theo chân Ngô Đạo Văn.

Nhà họ Vương không chọc vị đại thần này được, chỉ có thể cẩn thận đối đãi.

Nhưng khi thấy Ngô Đạo Văn đi tới chỗ Lý Phàm, nhóm người ông cụ Vương tròn cả mắt, không nghĩ ra Ngô Đạo Văn định làm gì.

Ngô Đạo Văn đi tới bên cạnh Lý Phàm rồi đứng yên, khom người và cung kính nói: “Ngài Lý, tôi đã tìm được anh rồi, tôi ngồi bên cạnh anh, anh không để ý chứ?”

Lý Phàm ngước mắt, lạnh nhạt nhìn Ngô Đạo Văn, thuận miệng rồi: “Không sao.” Ngô Đạo Văn cẩn thận nghiêng người ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Lý Phàm, mà chỉ ngồi có nửa mông.

Ai ở đây cũng là người tinh ý, mắt nhìn của ai cũng không thấp, nhưng khi thấy dáng vẻ cẩn thận mà cung kính của Ngô Đạo Văn đối với Lý Phàm, còn có tư thế ngồi lúc này của Ngô Đạo Văn, nhất thời trong lòng rất ngạc nhiên.

“Chuyện gì thế này? Văn gia chỉ ngồi nghiêng người, đây là tư thế ngồi khi cấp dưới gặp cấp trên, con cháu thấy gia trưởng đó.”

“Tôi thấy mắt tôi sắp mù rồi, ai mà có thể khiến cho Văn gia thành ra thế? Rốt cuộc cậu thanh niên đó có lại lịch gì đây?”

“Tôi thấy chuyện này không bình thường lắm, ban nãy người nhà họ Vương xem thường cậu họ Lý kia như thế, bây giờ Văn gia đến, có vẻ như muốn nâng đỡ cậu họ Lý vậy.”

Trong lòng các vị khách khứa đều có phỏng đoán, cũng đang nghĩ lí do gì khiến Ngô Đạo Văn làm thế, còn nghĩ cả mối quan hệ giữa Lý Phàm và Ngô Đạo Văn. Nhóm người Vương Kim Sơn trợn mắt há miệng, mà Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành đều đỏ mắt.

Đây đúng là nở mày nở mặt, nếu Ngô Đạo Văn có thể đối xử với mình như thế, vậy thì chỉ trong một giây, mình sẽ thành người nổi bật nhất cả bữa tiệc.

Nhưng tại sao, tại sao Ngô Đạo Văn lại đối xử như thế với tên vô dụng Lý Phàm đó chứ?

Trong mắt ông cụ Vương đầy nghi ngờ, sau khi do dự một chút thì đi tới bên cạnh Ngô Đạo Văn và nói: “Ngài Văn, anh làm gì vậy, chẳng lẽ anh biết thằng nhóc này ư? Hôm nay anh chính là khách quý, hay là chúng ta đi bàn chính ngồi nhé!”

Tuy không biết được mối quan hệ giữa Lý Phàm và Ngô Đạo Văn, nhưng ông cụ Vương thấy rằng, về tình về lý thì đều nên mời Ngô Đạo Văn đến bàn chính ngồi, để Ngô Đạo Văn ngồi ở bàn trong góc, đó chính là tiếp đón khách quý không chu đáo. Ngô Đạo Văn lắc đầu, mỉm cười nói: “Chỗ người của ngài Lý chính là bàn chính trong lòng tôi, ông cụ Vương không cần nói nhiều đâu.”

Vương Tông Hằng đứng bên cạnh thì hâm mộ đố kị mờ cả mắt, hét lên với Lý Phàm: “Cái thằng vô dụng nhà mày chỉ biết ăn ăn ăn thôi à, còn biết mau cút nhường chỗ cho ông nội y, để ông nội ngồi chuyện trò với ngài Văn chứ.”

Sắc mặt Ngô Đạo Văn lạnh lẽo, ánh mắt dữ tợn chằm chằm nhìn Vương Tông Hằng: “Láo xược! Dám nói chuyện với ngài Lý như thế ư? Có tin bây giờ tôi sẽ khiến cậu tóe máu khắp năm bước, để tô điểm niềm vui cho tiệc mừng thọ của ông cụ Vương không?”

Vương Tông Hằng sợ mất mật, cơ thể run như cầy sấy, không dám nói nhiều thêm nửa chữ, rụt vào trong đoàn người. Người nhà họ Vương và khách khứa đều ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, không thể nào nghĩ ra mối quan hệ của Ngô Đạo Văn và Lý Phàm, tại sao Lý Phàm lại tâng bốc Lý Phàm đến thế.

Mọi người ai cũng biết Lý Phàm là tên vô dụng ăn bám, nhưng tên vô dụng ăn bám này có bối cảnh giao thiệp gì, dựa vào cái gì mà khiến Ngô Đạo Văn coi trọng đến thế, chuyện này đúng là không logic.

Khi mọi người im lặng vì không hiểu nổi, một quản gia lại vội vã chạy vào.

“Lão thái gia, ngài Long! Kiều Chinh Long ngài Long mang đến bốn gốc linh dược trăm năm để chúc thọ lão thái gia.”

Hít hà!

Mọi người đều hít vào một hơi. Sắc mặt kinh sợ! Ông cụ Vương chậm rãi xoay người, sắc mặt trở nên kì lạ. Ngô Đạo Văn không mời mà đến đã khiến ông cụ Vương buồn bục rồi, bây giờ Kiều Chính Long cũng không mời mà tới, chuyện này là sao đây? Vương Kim Sơn trầm giọng nói: “Chúng tôi không mời ngài ấy, những người khác có ai mời không?” Nhóm người Vương Kim Hải vội vàng lắc đầu, ông cụ Vương nhíu mày nói: “Nếu khách quý đến nhà thì phải ra đón, theo ba đi đón khách nào.”

Khi ông cụ Vương đi tới sảnh chính thì Kiều Chính Long đã đi vào rồi. Kiều Chính Long tùy tiện chắp tay với ông cụ Vương: “Ông cụ Vương phúc thọ tề thiên, chúc mừng chúc mừng.”

“Cảm ơn ngài Long đại giá tới đây, mời ngài Long đến bàn chính ngồi.” Ông cụ Vương tươi cười nói. Nhưng Kiều Chính Long chẳng thèm để ý lời nói của ông cụ Vương mà nhìn xung quanh, giống

như đang tìm gì đó,

Thấy dáng vẻ của Kiều Chính Long, ông cụ Vương cảm nhận được điều quen thuộc, hình như ban nãy Ngô Đạo Văn cũng như thế.

Khách khứa nhìn Kiều Chính Long, trong ánh mắt hâm mộ lại mang theo thần sắc nhiều chuyện. “Đúng là ngài Long đích thân đến, ngài Long cũng là một trong Tứ Hùng của Hán Thành này, địa vị chẳng kém gì Ngô Đạo Văn đâu”

“Nếu nói đến quan hệ giao tiếp thì ngài Long còn đỉnh hơn ngài Văn nhiều, nghe nói mạng lưới giao thiệu của ngài Long rất dày đặc.”

“Lần này nhà họ Vương nở mày nở mặt quá rồi, ông cụ Vương có thể lấy bữa tiệc mừng thọ này ra bốc phét cho sự oai hùng của mình cả đời.” Khi mọi người đang bàn tàn thì Kiều Chỉnh Long đã thấy được mặt, đẩy ông cụ Vương bên cạnh ra, Kiều Chính Long nhanh chóng đi về phía Lý Phàm.

Khiển Kiều Chính Long và Ngô Đạo Văn đều hành động như nhau, người nhà họ Vương đều sững sờ, không thể nghĩ ra chuyện này là vì sao.

“Tại sao lại phải đi tìm Lý Phàm nhỉ? Hay là ngài Văn và ngài Long bị thần kinh cả rồi, tên vô dụng đó có gì để hai người họ cung kính chứ?”

“Cái tên Lý Phàm vô dụng đó, còn chẳng đáng liếm giày cho ngài Văn và ngài Long nữa là, nhưng… nhưng tại sao lại kì lạ thế nhỉ, vì sao vậy?”

“Hay là chúng ta qua đó xem đi, vừa lễ phép, vừa để thăm dò tình hình, cũng không thể cứ thế mà nhìn được.” Người nhà họ Vương nhỏ giọng bàn tán, tụm quanh ông cụ Vương mà đi tới chỗ Kiều Chính Long.

Kiều Chính Long khom người hỏi thăm Lý Phàm, sau đó thì trưng cầu sự đồng ý ngồi xuống của Lý Phàm, sau cùng cũng ngồi nghiêng người như Ngô Đạo Văn, tư thế cung kính như là cấp

dưới của Lý Phàm vậy đó.

Sắc mặt ông cụ Vương trở nên hơi khó coi, cơ thể run run đi tới bên cạnh Kiều Chinh Long. “Ngài Long à, hay là anh đi ngồi ở bàn chính đi.”

“Ngồi bàn chính gì chứ, chỗ ngồi của ngài Lý chính là nơi nổi bật nhất ở đây, tôi còn phải gắp đồ ăn cho ngài Lý, mọi người mau đi đi.

Kiều Chính Long khẽ nói, rất bất mãn!

Chương 243: Có MẮT KHÔNG THẤY NÚI THÁI SƠN

Ngài Long gắp thức ăn cho Lý Phàm ư?

Nghe Kiều Chính Long nói thế, người nhà họ Vương đều choáng váng, cảm thấy cả người đều không khỏe tí nào.

Chuyện này còn kinh khủng hơn cả chuột làm phù dâu cho mèo nữa! Lý Phàm dựa vào gì chứ? Anh chỉ là một tên vô dụng thôi, dựa vào gì mà để ngài Long gắp thức ăn cho anh chứ! Tên vô dụng này sao có thể hưởng thụ như thế được?

Dù là cả Hán Thành cũng không ai dám bảo ngài Long gắp thức ăn cho mình nhi! Người nhà họ Vương đều nhốn nha nhốn nháo, nhìn Lý Phàm với ánh mắt không thể tin nổi.

Khách khứa càng kinh sợ hơn, ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, không thể nghĩ ra chuyện này rốt cuộc là vì sao. “Chuyện này khoa trương quá đi thôi. Lý Phàm nổi danh là tên vô dụng ăn bám, tại sao ngài Long và ngài Văn cung kính với cậu ta quá vậy?”

“Nếu một người cung kính cậu ta là trùng hợp, nhưng cả ngài Long và ngài Văn đều cung kính thế kia, vậy nhất định là có lí do rồi.”

“Cả ngài Long và ngài Văn đều gọi cậu ta là ngài Lý, các anh nghĩ xem cái người đưa quà mừng thọ siêu cấp ban nãy, cũng là ngài Lý, chẳng lẽ chính là cậu ta ư?”

Trong lòng khách khứa nổi lên đủ loại phỏng đoán, ánh mắt nhìn Lý Phàm cũng thay đổi thành khác rồi.

Mặt Vương Tông Hằng co rúm lại, ánh mắt hâm mộ ghen tị nhìn Lý Phàm, ánh mắt như có thể phun ra lửa giận. “Lý Phàm cái thằng vô dụng nhà mày có tài đức gì mà để ngài Long gắp đồ ăn cho mày chứ? Mày còn không mau đứng dậy phục vụ ngài Long ư?”

Vương Tông Hằng đầy mùi rượu gào lên giận dữ.

Mí mắt Kiều Chính Long giật giật, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vương Tông Hằng, đôi đũa trong tay lập tức bay lên mặt Vương Tông Hằng. “Nói chuyện với ngài Lý kiểu gì đấy? Tìm chết sao?”

Kiều Chinh Long giận dữ nói!

Đũa văng lên mặt khiến gò má Vương Tông Hằng đau đớn, trong lòng Vương Tông Hằng đầy uất ức, ánh mắt khó hiểu nhìn Kiều Chinh Long.

Tôi đang nịnh hót ông đó, sao ông không biết gì vậy! Trong lòng Vương Tông Hằng cực kì tủi.

Nhưng không ai nghe được tiếng lòng của Vương Tông Hằng, mọi người thấy được là sự cung kính của Kiều Chính Long đối với Lý Phàm.

Ông cụ Vương nhìn đến sững sờ, đầu óc ngơ ngác đứng đờ ra đó, không biết đang nghĩa gì.

Sắc mặt Vương Kim Sơn, Vương Kim Hải trở nên rất khó coi, nghĩ đến những lời nhục nhã Lý Phàm ban nãy, nếu để Kiều Chính Long và Ngô Đạo Văn biết, khi đó hậu quả sẽ thế nào đây! Sắc mặt Vương Tông Huyền tái mét, còn tưởng có thể trở thành tiêu điểm trong tiệc mừng thọ này, ai chớp mắt một cái, tất cả ánh mắt đều bị Lý Phàm cướp đi. Vương Lam và con gái con rể cũng hơi thấp thỏm, sợ hãi nhìn Lý Phàm, cứ như lúc nào Lý Phàm cũng có thể muốn mạng bọn họ vậy.

Lúc này không ai dám coi thường Lý Phàm, mọi người đều đang nghĩ lí do tại sao tên vô dụng này lại khiến hai vị đại lại đối đãi như thế!

Không chờ mọi người nghĩ ra lí do thì quản gia lại vội vã chạy vào. “Lão thái gia, không xong rồi… Sở, Sở Trung Thiên ngài Thiên tới! Ngài Thiên mang theo đồ trang trí làm bằng phỉ thúy điêu khắc kinh thi và thư kinh gia truyền.”

Hít hà!

Mọi người ở đây lại hít vào!

Cơ thể Vương Kim Sơn, Vương Kim Hải lung lay, cảm thấy tin tức nghe được không phải là chuyện tốt, mà là tin sắp chết.

Chuyện này đúng là cách thức giống nhau, mùi vị giống nhau!

Ông cụ Vương hốt hoảng xoay người, hai bàn tay gầy trơ xương cầm lấy tay Vương Kim Sơn và Vương Kim Hải: "Khách quý đến nhà, mau, mau đỡ ba đi ra nghênh đón."

Ông cụ Vương nói năng không trôi chảy được hai đứa con trai đỡ ra, nhóm người Vương Lam cũng đi theo.

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy tụt ra sau cùng, liên tục quay đầu nhìn Lý Phàm, ánh mắt như vừa gặp quỷ.

Vương Cẩn Mai biết rõ chàng rể vô dụng nhà mình, nhưng những chuyện trước mắt nó ảo diệu như thế, rốt cuộc chuyện này là sao đây!

Sao Lý Phàm lại khiến cho Kiều Chính Long và Ngô Đạo Văn cung kính thể được!

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm chuyên tâm ăn cơm không để ý chuyện bên cạnh, trong mắt thoáng hiện sự khác thường.

Rất nhiều sự nghi ngờ khi trước chậm rãi tụ lại trong lòng Cổ Họa Y, sau khi tụ lại thì thành một mối nghi ngờ lớn hơn.

Lý Phàm, rốt cuộc anh là ai? Cố Họa Y còn chưa nghĩ ra thì Sở Trung Thiên đã đi vào sảnh chính. "Thoạt trong tinh thần ông cụ Vương còn minh mẫn lắm, chúc ông sống lâu trăm tuổi, vạn sự như ý." Sở Trung Thiên chắp tay chúc thọ, sau đó bắt đầu nhìn quanh. Hai tên đàn em đi theo sau lưng Sở Trung Thiên tinh ý, lập tức nhìn thấy Lý Phàm bèn khẽ nói: "Ngài Thiên, ngài Lý ở bên kia."

Sở Trung Thiên thấy Lý Phàm, trên mặt nở nụ cười cung kính. “Ngài Thiên, mời anh vào ngồi ở bàn chính.”

Ông cụ Vương tinh thần hốt hoảng lặp lại câu này, sau khi nói xong thì này, đây là lại chạy tới chỗ Lý Phàm ngồi chứ gì! “Tôi đi gặp ngài Lý, mọi người tùy tiện đi.” Sở Trung Thiên tùy tiện nói một câu, vòng qua người ông cụ Vương, nhanh chóng đi tới chỗ Lý Phàm. Nhìn bóng lưng của Sở Trung Thiên, người nhà họ Vương đều muốn rớt nước mắt. Đây, đây có còn là tiệc mừng thọ của tôi không vậy! Trong lòng ông cụ Vương gào ầm lên.

Tuy trong lòng rất không cam, nhưng Sở Trung Thiên, Kiều Chính Long, Ngô Đạo Văn đều là các đại nhân vật hiếm có ở Hán Thành này, ông cụ Vương không dám chọc vào ai cả!

Sở Trung Thiên mỉm cười đi tới bên cạnh Lý Phàm, khom người nói: “Ngài Lý, tôi đến muộn rồi, xin anh hãy

trách phạt.”

“Tùy ý ngồi đi.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Sở Trung Thiên thở phào nhẹ nhõm, đi tới bên cạnh Kiều Chỉnh Long rồi ngồi nghiêng người, ánh mát cung kính nhìn Lý Phàm.

Trong lòng của khách khứa đều chết lặng, đã thấy Ngô Đạo Văn và Kiều Chỉnh Long cung kính với Lý Phàm, giờ thấy Sở Trung Thiên cung kính với Lý Phàm, mọi người đều thấy cũng quen rồi. “Ngài Thiên cung kính với Lý Phàm thế kia, Lý Phàm này chắc chắn không phải là người bình thương, không biết người nhà họ Vương nghĩ gì mà khi trước lại đối xử với Lý Phàm như thế”

“Hay là người nhà họ Vương bị mù nhỉ? Một vị đại thần như thế ở trước mắt mà cứ tìm cách gây khó dễ, nếu tôi có đứa cháu rể thế này thì chắc chắn sẽ cung phụng như ông cố nhỏ. “Đây chính là hiện trường của câu nói có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, chắc là ông cụ Vương hối hận lắm đây. Ban nãy còn thiên vị cháu trai của mình, nhưng dù là đứa cháu trai cả có tiền đồ nhất của ông ta cũng chẳng xứng xách giày cho Lý Phàm nữa là.”

Ánh mắt của quần chúng đúng là sáng như tuyết, khách khứa đã thấy chuyện không bình thường. Khiến các đại nhân vật như Sở Trung Thiên, Kiều Chỉnh Long đối đãi cung kính như thế thì sao có thể là người bình thường được, ít nhất cũng là con cháu của gia đình giàu có nhất. Nghe khách khứa bàn tán, sắc mặt người nhà họ Vương giống như cậu ruột chết rồi vậy, muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu.

Ông cụ Vương run lẩy bẩy, nếu không có hai đứa con trai đỡ, có khi đã ngã xuống đất rồi. “Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là sao? Cẩn Mai, con rể của con là sao đây?” Ông cụ Vương sốt ruột hỏi. “Ba, con cũng không biết nữa, bình thường Lý Phàm chính là đứa vô dụng mà” Vương Cẩn Mai sợ hãi lo lắng nhìn ông cụ Vương.

Vương Tông Hằng có rượu trong người rồi thêm sự xấu hộ giận dữ xông lên não, người đầy oán hận đi tới bên cạnh Lý Phàm mà hét to: “Cái tên vô dụng này mày còn không mau đứng dậy ư? Không biết nhường chỗ cho ông nội à, cái đồ không biết phân biệt!”

Chương 244: Rốt cuộc anh là ai

Khách khứa lập tức yên lặng, ai cũng dùng ánh mắt nhìn đồ ngu mà nhìn Vương Tông Hằng

Chuyện đã đến nước này rồi mà tên Vương Tông Hằng còn dám đi gây chuyện với Lý Phàm, đây đúng là đồ già cả ghét sống thọ nên ăn thạch tín chứ còn gì!

Trong lòng Vương Tông Hằng chỉ có hận thù, sự căm thù vô cùng tận nhằm vào Lý Phàm. Nếu không thể vạch trần bộ mặt của Lý Phàm, Vương Tông Hằng biết địa vị của mình sẽ tụt dốc không phanh. Tất cả những chuyện này đều là giả! Đều là do Lý Phàm tìm nhóm người Sở Trung Thiên đến diễn kịch! Con quái vật bé nhỏ trong lòng Vương Tông Hằng đang kêu gào.

Lúc này Vương Tông Hằng cho mình là đấu sĩ anh dũng sắp phơi bày bộ mặt kinh tởm của yêu ma, trở thành vị anh hùng được mọi người kính ngưỡng.

Nhưng một giây sau, bàn tay của đàn em của Sở Trung Thiên mạnh mẽ tát lên mặt Vương Tông Hằng.

“Bốp!” Tiếng tát vang dội, khi đánh xong và rút tay về thì gò má của Vương Tông Hằng lập tức sưng to. “Mày là cái thá gì mà dám la hét om sòm trước mặt ngài Lý vậy!” Đàn em lạnh lùng quát mắng.

Trong lòng Vương Tông Hằng vang lên từng tiếng băng cứng vỡ vụn, một giây trước trong lòng còn mơ mộng anh hùng, lập tức hóa thành hư không.

Tiếng tát vang dội đã tát bay ảo tưởng của Vương Tông Hằng, cũng đánh thức men rượu trong người Vương Tông Hằng. Hai tay che mặt, Vương Tông Hằng rụt người về sau, trong lòng chắc có tức giận gì mà chỉ có nỗi sợ vô bờ bến.

Nhìn bóng dáng như núi cao của Lý Phàm, trong lòng Vương Tông

Hằng đầy ớn lạnh, cảm thấy máu trong người sắp lạnh lẽo luôn rồi.

Thật, mọi chuyện đều là thật!

Nhóm người Sở Trung Thiên, Kiều Chỉnh Long, Ngô Đạo Văn đều thật sự rất cung kính với Lý Phàm! Vương Tông Hằng không thể nào hiểu nổi tại sao chuyện sẽ thành thế này, Lý Phàm là tên vô dụng cơ mà!

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt sợ hãi của Vương Tông Hằng, Vương Tông Huyền, Vương Tông Thành không chỉ không cười trên sự đau khổ của người khác, mà là có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Nếu cười nhạo Vương Tông Hằng, vậy đó chính là chó chê mèo lắm lông, vì bọn họ đều nhục nhã chế giễu Lý Phàm cả rồi, nếu Lý Phàm muốn tính sổ, chắc là tất cả người nhà họ Vương đều bị dính dáng. Vương Lam mặt đầy sợ hãi, ánh mắt sợ sệt nhìn Lý Phàm, chỉ muốn vả vào miệng mình hai cái thật mình, âm thầm oán hận mình chẳng có gì mà sao lại ngứa miệng chứ, vì sự thoải mái nhất thời mà đắc tội Lý Phàm, chẳng biết sau này Lý Phàm muốn nhục nhã lại thế nào đây.

Chu Thúy Hoa ra sức cắn môi, cắn đến chảy cả máu, vẫn không hề phát hiện. Lúc này Chu Thúy Hoa không hề thấy đau đớn, bởi vì tất cả cảm giác đau đều dồn đến trong lòng cô ta rồi.

Ngày trước còn khinh bỉ Cố Họa Y gả cho đồ vô dụng, nhưng bây giờ tên vô dụng này lại trở thành người quan trọng nhất. “Kim lân nào phải có trong ao, gặp ngay mưa gió bỗng hóa rồng.”

Ông cụ Vương nhẹ giọng lẩm bẩm nhưng người nhà họ Vương nghe rất rõ ràng. Trong lòng nhóm người Vương Kim Sơn, Vương Kim Hải cũng nổi lên cảm giác bất lực.

Nếu Lý Phàm chỉ là con rắn độc hơi mạnh mẽ thì người nhà họ Vương cũng không coi anh ra gì, nhưng lúc này Lý Phàm biến hóa nhanh chóng, trở thành cự long xông lên chín tầng mây, vậy thì người nhà họ Vương chỉ có thể ngẩng đầu ngước nhìn.

Nhớ đến những lời chế giễu Lý Phàm ban nãy, trong lòng người nhà họ Vương cực kì hối hận. Ông cụ Vương run rẩy đi tới chỗ Lý Phàm, nhóm người Vương Kim Sơn cũng đi theo. “Nếu ngài Thiên, ngài Long, ngài Văn đều ngồi ở bàn này, vậy thì ông già này cũng phải ngồi ở đây”

Trong lòng ông cụ Vương vẫn rất có nắm chắc, nếu nhóm người Sở Trung Thiên đến đây là vì Lý Phàm, đều cho rằng chỗ mà Lý Phàm ngồi chính là bàn chính, vậy thì ông cụ Vương đương nhiên không dám yêu cầu ngồi ở ghế chính, chỉ có thể cung kính ngồi cùng thôi. Nếu đổi sang trường hợp khác mà gặp được ba người trong nhóm Sở Trung Thiên thì ông cụ Vương còn chẳng có tư cách ngồi cùng. Kéo ghế ra, ông cụ Vương ngồi nghiêng người, sắc mặt tươi cười nhìn ba người Sở Trung Thiên, còn cho Lý

Phàm sắc mặt hòa nhã thì nhất thời ông cụ Vương không hạ thấp tư thái được. Nhưng ba người Sở Trung Thiên lại chẳng để ý gì ông cụ Vương, tất cả tinh thần đều đặt lên người Lý Phàm.

Bị ba người Sở Trung Thiên nhìn nên Lý Phàm thấy không dễ chịu gì, hơn người tất cả người nhà họ Vương đều đứng sau lưng ông cụ Vương mà nhìn mình, Lý Phàm chẳng còn tâm trạng gì mà ăn cơm.

“Hơi mệt, tôi và Họa Y đi về trước.”

Lý Phàm nói một câu rồi đứng dậy cầm tay Cố Họa Ý, sau đó thì ra hiệu với ba người Sở Trung Thiên rồi đưa Cố Họa Y ra ngoài.

Thấy Lý Phàm đi ra khỏi sảnh chính, người nhà họ Vương thở phào nhẹ nhõm, Lý Phàm đột nhiên không gây khó dễ, coi như là giữ thể diện cho nhà họ Vương. Ba người Sở Trung Thiên nhìn nhau, đều là kẻ thành tinh nên đương nhiên hiểu ý tứ trong mắt Lý Phàm.

“Ông cụ Vương đúng là biết chăm lo việc nhà, từ lâu đã nghe đồn nhà họ Vương của ông là gia tộc thi thư gia truyền, hôm nay thấy được, đúng là danh bất hư truyền.”

“Nhà họ Vương cũng được coi là gia tộc có tiếng ở Hán Thành, phải giữ vững tác phong tốt đẹp, đừng làm ra mấy chuyện tự hủy hoại danh tiếng”

“Phải giáo dục đời con cháu nghiêm túc vào, nếu không lỡ cây con mọc nghiêng thì sẽ chẳng tốt lành gì cho nhà họ Vương đâu.” Ba người Sở Trung Thiên mỗi người nói một câu, mỗi câu đều có hàm ý.

Ông cụ Vương lo lắng đang định giải thích một hai câu thì thấy ba người Sở Trung Thiên đứng dậy đi khỏi chỗ ngồi. “Nếu ngài Lý đi rồi thì chúng tôi cũng không ở lại thêm nữa, mọi người cứ thoải mái đi.” Sở Trung Thiên nói xong thì rời đi cùng với Kiều Chỉnh Long và Ngô Đạo Văn. Ông cụ Vương sững sờ ngồi trên ghế, trên trán đổ một lớp mồ hôi. Vương Kim Sơn cũng đứng đờ ra đó, trong lòng vang vọng lại câu nói của ba người Sở Trung Thiên.

Khách khứa lại sợ hãi thêm lần nữa, tiếng bàn tán vang khắp sảnh, giống như muốn dỡ cả nóc phòng sảnh chính ra.

“Ngài Lý mà ban nãy đưa tới quà mừng thọ siêu cấp ấy chắc chắn là Lý Phàm rồi, không còn ai vào đây nữa, nhìn thái độ của nhóm người ngài Thiên thì Lý Phàm đích thị là con em nhà quyền thế rồi.”

“Chắc là Lý Phàm chơi trò rồng giả làm cá đây, cuộc sống xa hoa hưởng thụ đủ rồi nên đến hồng trần chơi đùa với nhân gian, tiếc là người nhà họ Vương có mắt như mù, cơ hội tốt thế mà không nắm bắt được.”

“Chưa từng nghe nói trong giới quyền quý thượng lưu có nhà nào họ Lý, chẳng lẽ Lý Phàm là con riêng của đại nhân vật nào đó? Nhưng nhìn thái độ lật tay thành mây thành mưa ấy của Lý Phàm, chắc chắn sau này cũng là nhân vật thủ đoạn vô bờ rồi.”

Khách khứa đều đang suy đoán thân phận của Lý Phàm, nếu Lý Phàm không đi sớm thì không ít người muốn nhân cơ hội kính rượu anh để lôi kéo làm quen anh rồi, nếu ôm được đùi anh thì càng tốt luôn.

Đáng tiếc không chỉ Lý Phàm đi, mà ba người Sở Trung Thiên cũng đi luôn rồi.

Chỉ nhìn thấy hành động ba người Sở Trung Thiên cũng đi theo, mọi người đều biết, ba người đến vì Lý Phàm, đi cũng vì Lý Phàm, chẳng có chút xíu quan hệ nào với nhà họ Vương. Nếu cứ phải nói có quan hệ thì đó là do nhà họ Vương dính ánh sáng của Lý Phàm. Khi người nhà họ Vương đều sững sờ ra đó thì Lý Phàm và Cố Họa Y đã đi ra khỏi nhà họ Vương.

Ra khỏi nhà họ Vương không xa, Cố Họa Y không nhịn được sự ngờ vực trong lòng nữa mà dừng bước, nét mặt chăm chú nhìn Lý Phàm, hỏi nhỏ: “Lý Phàm, anh nói thật cho em biết, rốt cuộc anh là ai? Tất cả những chuyện ban nãy là sao?”

Chương 245: Đại nhân vật đến nhà

Thấy sắc mặt nghiêm túc của Cố Họa Y, Lý Phàm do dự một lúc, chỉ muốn kiếm cớ thoái thác tất cả mọi chuyện.

Bỗng nhiên! Một chiếc Rolls-Royce Phantom đột nhiên dừng lại bên cạnh hai người, Tiền Phúc, mở cửa xe rồi xuống xe.

Thấy Lý Phàm, Tiền Phúc cười cười đi tới bên cạnh hai người: "Ngài Lý à, lần trước may nhờ có anh đã giúp tôi bớt được rất nhiều chuyện. Nghe nói ngài Lý đến tham gia tiệc mừng thọ của ông Vương nên tôi đã tự chủ trương sắp xếp một tí."

Cổ Họa Y nghi ngờ nhìn Tiền Phúc, rồi nhìn Lý Phàm, thắc mắc hỏi: "Sắp xếp cái gì?"

"Giúp ngài Lý đưa một phần quà mừng thọ cho ông cụ Vương. Đúng rồi, tôi không biết ý định của ngài Lý nên cũng không ghi rõ tên của ngài Lý, mà chỉ ghi ngài Lý thôi."

"Hơn nữa Sở Trung Thiên, Kiều Chỉnh Long và Ngô Đạo Văn đều là bạn bè của tôi, tôi gọi bọn họ đến để tâng bốc giúp, tô điểm cho bầu không khí, không biết ngài Lý có hài lòng với sắp xếp của tôi không?"

Tiền Phúc nói rất logic, Cố Họa Y nghe mà sắp tin luôn rồi. Nhưng nghĩ đến phần quà mừng thọ siêu cấp kí tên ngài Lý đó thì Cổ Họa Y không tin tưởng cho lắm, Lý Phàm giúp Tiền Phúc đến mức nào mà khiến cho Tiền Phúc đưa đến món quà giá trị đến thế chứ.

Tuy Tiền Phúc là phú hào tiền của sung túc, nhưng tiền của ông ta cũng có phải được gió thổi đến đâu, nhất định không thể tự nhiên mà chi tiêu nhiều thế được. Nhưng mà Lý Phàm có thể giúp Tiền Phúc cái gì đây? Hình như Lý Phàm chẳng có khả năng gì giúp được Tiền Phúc.

Tiền Phúc là người kinh nghiệm dày dặn, chỉ nhìn sắc mặt của Cổ Họa Y là biết Cố Họa Y chưa tin lời mình, vậy nên đã cười nói: "Cô

Họa Y à, tôi tìm ngài Lý thương lượng ít chuyện, cần nói chuyện riêng với ngài Lý.”

Cố Họa Y biết Tiền Phúc đang muốn lén lút trao đổi với Lý Phàm, nên khẽ gật đầu và lùi ra sau.

Lý Phàm theo Tiền Phúc đi sang bên cạnh thêm mấy bước, hai người đứng ở nơi yên tĩnh, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Thiếu chủ, vừa có tình báo là Long Hậu sắp đến Hán Thành, cụ thể vì sao mà đến thì vẫn chưa biết, nhưng tôi đoán rằng, tám phần là đến vì thiếu chủ.”

Trong mắt Lý Phàm lóe sáng, sắc mặt trở nên lạnh lùng: “Bà ta còn dám đến Hán Thành ư!”

“Bây giờ thế lực của bà ta ở Long Môn không nhỏ, hơn nữa bà ta vẫn coi thiếu chủ là cái gai trong mắt, đến đây chắc chắn chẳng có ý tốt gì.” Trong lòng Tiền Phúc hơi lo lắng. Bây giờ Tiền Phúc và Lý Phàm chính là châu chấu trên cùng một sợi dây, nếu Lý Phàm xảy ra chuyện thì Tiền Phúc cũng xong đời theo.

Mà Long Hậu đã có địch ý với Lý Phàm từ lâu, muốn thương lượng trong hòa bình là chuyện không thể nào, giữa hai người nhất định phải phân ra một sống một chết mới được. “Tôi biết, chuẩn bị xong tất cả, nếu bà ta có ý xấu thì tôi cũng không ngại khiến bà tay gãy cánh đi về.”

Trong lòng Lý Phàm đã trở nên độc ác, nếu lần này Long Hậu ở Long Môn đến tận nhà khiêu khích thì phải tập hợp tất cả lực lượng để phân thắng bại với Long Hậu, không thể để Long Hậu tiếp tục ở bên cạnh cản trở.

Chẳng có đạo lý ngày nào cũng phòng cướp, nếu Long Hậu cứ muốn trừ khử Lý Phàm, thì Lý Phàm cũng không ngồi chờ chết.

Sắc mặt Tiền Phúc nghiêm túc nặng nề gật đầu: “Thiếu chủ yên tâm, tôi nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo, tuyệt đối không xảy ra vấn đề nào.”

“Ừ, thu thập tin tức nhiều hơn, tốt nhất là nắm được nhất cử nhất động của bà ta, tôi cũng muốn xem bà ta có thể làm ra cái trò gì đây”

“Dạ, tôi đã sắp xếp rồi, cố gắng hết mình nắm được tin tức của Long Hậu.”

Tiền Phúc làm quản gia hơn nửa đời người nên đã sớm có thói quen suy nghĩ chu toàn, làm việc cẩn thận chặt chẽ, chỉ cần Lý Phàm có quyết đoán, mọi chuyện đều tìm ra chỗ thủng để bổ khuyết, cùng với đủ sự sắp xếp tỉ mỉ, Tiền Phúc có thể làm sạch sành sanh.

Hai người ngắn gọn nói với nhau đôi câu đã quyết định đến chuyện liên quan đến mạng sống rồi.

Nếu người bình thường gặp phải chuyện liên quan đến mạng sống thì ít nhất cũng phải rên rỉ than vãn nửa ngày, sau đó mới phân tích trước sau, muốn có được quyết định thì ít nhất phải suy nghĩ mấy ngày.

“Vậy tôi đi về sắp xếp đây”.

Tiền Phúc định cáo từ thì nhìn Lý Phàm, đột nhiên nhận ra chắc là Lý Phàm và Cổ Họa Y không lái xe, thế nên đã cười to nói: “Ngài Lý, cô Họa Y, tôi phải về rồi, tiện đường đưa hai người một đoạn nhé?” Lý Phàm nhìn Cố Họa Y, Cố Họa Y tò mò mối quan hệ giữa Lý Phàm và Tiền Phúc, nghĩ muốn tiếp xúc trong khoảng cách gần để quan sát, thế nên đã gật đầu đồng ý với đề nghị của Tiền Phúc.

Tiền Phúc và Lý Phàm đi tới chỗ chiếc Rolls-Royce Phantom, Lý Phàm giành mở cửa xe trước, lo rằng nếu được Tiền Phúc mở cửa xe giúp thì sẽ bị Cổ Họa Y nghi ngờ.

Khi Lý Phàm, Cố Họa Y và Tiền Phúc lên xe.

Người nhà họ Vương đã lấy lại tinh thần, mới nhận ra nên ra tiễn khách quý, nên đành ảo não chạy ra theo, không ít khách khứa không hiểu nên cũng đi ra hóng chuyện.

Mọi người vừa ra khỏi nhà thì vừa vặn thấy Lý Phàm, Cố Họa Y và Tiền Phúc đứng bên cạnh Rolls-Royce Phantom, Lý Phàm còn đang mở cửa xe. “Đây là Rolls-Royce sao? Siêu xe đấy à, nhưng hình như không giống Rolls-Royce bình thường lắm nhỉ” Vương Tông Thành thắc mắc hỏi.

Vương Tông Huyền cười lạnh: “Haha, đây là Rolls-Royce Phantom, một chiếc hơn ba mươi tỷ, Rolls-Royce bình thường sao mà sánh nổi”

Người nhà họ Vương và khách khứa đều hít thở sâu.

Trời ạ, ngồi lên chiếc Rolls-Royce đã là người tài ba rồi, có thể tậu được chiếc Rolls-Royce Phantom, thì chắc chắn là người quyền thế trong giới thế gia vọng tộc, nhà giàu bình thường cũng không mua nổi xe này.

“Ông già đứng cạnh Lý Phàm là ai vậy? Thấy cũng quen quen, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.” Vương Kim Sơn sờ gáy nói.

Tiền Phúc cũng là trùm giàu có hiếm có, thỉnh thoảng cũng có bức ảnh tham gia vài hoạt động thương nghiệp truyền ra ngoài, thế nên Vương Kim Sơn mới cảm thấy từng gặp Tiền Phúc.

Vương Kim Hải cũng gãi đầu, vắt hết óc suy nghĩ thân phận của Tiền Phúc: “Cảm thấy rất quen thật, nhưng không nói ra là ai được.”

Nhưng dù bọn họ nghĩ thế nào thì cũng không nhớ nổi từng gặp Tiền Phúc ở đâu. “Cẩn Mai, con có quen người đứng cùng Lý Phàm không?” Ông cụ Vương nhíu mày hỏi. Vương Cẩn Mai vừa liếc mắt là nhận ra Tiền Phúc rồi, nhưng vẫn không dám tin Lý Phàm sẽ vừa nói vừa cười đứng cùng Tiền Phúc. Nghe ông cụ Vương hỏi, Vương Cẩn Mai mới thoát khỏi sợ hãi lấy lại tinh thần, hai môi run run nói: “Con biết, ông ta, ông ta là…”

Vương Cẩn Mai nói năng không trôi chảy, lắp ba lắp bắp không nói đủ câu. Ông cụ Vương mạnh mẽ giậm chân: “Nói ý chính!”

“Ông ta là Tiền Phúc, chủ tịch tập đoàn Hán Tân.” Vương Cẩn Mai

nói rất nhanh. “Trời ạ, là chủ tịch tập đoàn Hán Tân, đây mới là người giàu nhất Sở Châu đó!”

“Tập đoàn Hán Tân nằm trong top 100 trong số 500 công ty đứng đầu thế giới”

“Vãi chưởng, Lý Phàm quen biết người thế này ư!”

Chương 246: Đánh hay lắm!

Khách khứa sôi nổi bàn tán thân phận của Tiền Phúc, ánh mắt khi nhìn Tiền Phúc cũng phát sáng, giống như sói đói thấy đồ ăn ngon, ai cũng muốn xông lên ôm đùi Tiền Phúc.

Đừng nói là ôm đùi, chỉ cần víu được một đầu ngón tay của Tiền Phúc là có thể trải qua những tháng ngày tươi đẹp tự do tự tại rồi.

“Gặp mặt chủ tịch Tiền ở đây, nhất định phải đi lên tạo mối duyên lành.”

“Có thể nói vài câu với chủ tịch Tiền vậy tôi coi như là người có phúc phận rồi, còn nếu có thể để lại ấn tượng tốt trong mắt chủ tịch Tiền, vậy thì có thể phấn kích đến mức ngủ không được.”

“Mau chóng tiến tới hỏi thăm chủ tịch Tiền đi, nếu chậm sợ rằng chúng ta không có chỗ đứng luôn đó, mau lên.”

Khách khứa đều đã rục rịch, ông cụ Vương cũng cực kì sốt ruột, vội vàng nó: “Mấy con còn đứng đờ ra đó làm gì, mau chóng đỡ ba tới, nhanh chóng hỏi thăm chủ tịch Tiền”

Vương Kim Sơn, Vương Kim Hải đỡ ông cụ Vương, nhanh chóng đi về phía Tiền Phúc.

Sắc mặt của Vương Tông Huyền, Vương Tông Hằng, Vương Tông Thành cũng trở nên rất khó coi, không nghe lọt lời bàn tán của khách khứa mà đang suy nghĩ tại sao Lý Phàm có thể ngồi lên chiếc Rolls-Royce Phantom chứ? Nếu chiếc Rolls-Royce bình thường thì thôi đi, nhưng đây là chiếc Rolls-Royce Phantom hơn ba mươi tỷ, tên nghèo hèn Lý Phàm đó không thể ngồi lên được! “Lý Phàm đúng là quá đáng, giờ phút này rồi mà còn giả vờ giả vịt nữa, còn tưởng mình là chân long thiên tử thật.”

“Không thể để nó cứ tiếp tục phách lối ở đây được, phải đi qua cho nó biết tay.”

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành lẩm bẩm, hai người cùng xông tới chỗ Lý Phàm, Vương Tông Huyền cũng theo sau, trong lòng tức giận bất bình. Ông cụ Vương và khách khứa đi tới chỗ Tiền Phúc, càng đến gần Tiền Phúc, bước chân của mọi người càng chậm, mỗi một người đều đang nhanh chóng suy nghĩ nên chào hỏi Tiền Phúc như thế nào. Lúc này thì đám người Vương Tông Hằng đã vọt qua đoàn người của ông cụ Vương, cùng nhau đứng trước mặt Lý Phàm, mặt mũi dữ tợn nhìn Lý Phàm.

“Á à, cái đồ vô dụng như mày đúng là biết giả vờ quá thể, vờ vịt ở trong kia xong lại ra đây giả vờ. Chắc là mày tích tiền cả nửa năm trời để thuê Rolls-Royce Phantom đến khoe khoang chứ gì.”

“Ông già này chắc là đồ tài xế mày thuê đến đến giả vờ chứ gì? Mày thuê tài xế thì thuê thằng nào trẻ tuổi khỏe khoắn, chứ mời ông già thì chỉ hợp làm quản gia thôi. Mày đúng là chẳng hiểu biết gì mà còn ở đây giả vờ các kiểu!”

“Họa Y à, thằng chồng vô dụng của em làm thế là em cũng ủng hộ đúng không? Hai đứa em đúng là nồi nào úp vung nấy, lừa ông nội, lừa bọn anh từ đầu đến cuối!”

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành mở hết hỏa lực giễu cợt Lý Phàm và Cố Họa Y một trận, ông cụ Vương và khách khứa đều sững sờ, ánh mắt đờ ra nhìn sắc thái sống động của Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành.

Vương Tông Huyền thì không vội vàng và chế giễu, mà đứng bên cạnh cẩn thận quan sát. Họa Y bất đắc dĩ thở dài, gặp phải người thân như thế này thì không biết nên nói gì nữa rồi, sắc mặt Lý Phàm vẫn bình thản, coi Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành như chó đang sủa.

Nhưng Tiền Phúc lại không nhịn được, có câu chủ bị nhục nhã thần liều chết, cảnh tượng trước mắt là thiếu chủ đang bị sỉ nhục, mình là bề tôi thì phải liều chết bảo vệ chủ!

Tiền Phúc tức nổ phổi, chỉ thẳng Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành mà tức giận hét: “Hai người tìm chết đúng không mà dám nói bậy trước mặt tôi!”

“Úi giời, ông già này ông cũng được đấy, muốn ăn vạ trước cửa nhà bọn này đúng không? Ông đứng có tưởng bọn này sợ ông nhé, ở cả cái vùng Hán Thành này, chưa có chuyện gì khiến nhà họ Vương này bất bình được.”

“Ông già à, tôi hỏi ông Lý Phàm cho ông bao nhiêu vậy? Chúng tôi trả ông gấp đôi, chỉ cần ông vạch trần nó, tôi trả ông gấp năm gấp mười gì cũng được.”

Tiền Phúc tức đến mức cả người run rẩy: “Tự tìm chết, hai người đúng là tự tìm chết, đừng có tưởng nhà họ Vương bọn mày có thể phách lối được. Tôi chỉ cần nói một cậu thì lập tức khiến nhà họ Vương mày tan thành mây khói!”

“Xi!”

Vương Tông Hằng nhổ nước bọt, khinh thường nói: “Ông già giả vờ tài tình quá, sao diễn kịch độ lên người ông à? Bên cạnh thằng vô dụng Lý Phàm này chẳng ai ra gì cả, tôi thấy ông cũng là đồ ngu thôi.”

“Còn dám dọa chúng tôi ư, nếu chúng tôi không phải là người lính già yêu trẻ thì đã đánh ông bầm dập không ai nhận ra từ lâu rồi.”

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành vẫn đang nhiệt tình nói bậy, ông cụ Vương đứng cách đó không xa sợ hãi đến mức xỉu, không ngừng lẩm bẩm: “Nghiệp chướng, sao lại nuôi ra hai tên nghiệp chướng này!”

Mắt Vương Kim Sơn và Vương Kim Hải liên tục giật giật, gò má co rút, máu trong người sắp động lại rồi.

Khách khứa bên cạnh thì dùng ánh mắt khác thường nhìn người nhà họ Vương, thấy rằng lần này nhà họ Vương hết đường yên ổn rồi. Đắc tội nhóm người Ngô Đạo Văn thì còn có thể nghĩ cách hòa giải đền bù, đắc tội Tiền Phúc, sợ rằng cả nhà họ Vương tan thành mây khói thật.

“Con cháu nhà họ Vương nổi cơn điên sao, sao dám làm thế với

chủ tịch Tiền chứ? Chúng ta sẽ không bị dính dáng chuyện này chứ?"

"Tôi thấy chuyện này không ổn rồi, chủ tịch Tiền có địa vị cao thế nào, làm có thể chịu đựng cơn giận thế được."

"Lần này nhà họ Vương chọc phải đại họa ngất trời, chắc rằng tiệc mừng thọ hôm nay phải thành tang lễ rồi đây." Khách khứa xì xào bàn tán, không ít người bắt đầu lui ra sau, đứng xa xa vây xem, sợ rằng đứng gần sẽ bị liên lụy.

"Hai tên này ăn thuốc súng rồi, lúc này còn nổi điên gì nữa, mau lôi đi đi."

Vương Lam nhỏ giọng nhắc nhở. Ông cụ Vương hất bàn tay đỡ mình của Vương Kim Sơn và Vương Kim Hải ra, run rẩy đi tới chỗ Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành. Hai người Vương Tông Hằng đang nhiệt tình nói, không chú ý ông cụ Vương đã tới. Ông cụ Vương tới bên cạnh hai người, dùng sức vung tay đánh hai người. Bốp bốp! Hai tiếng tát siêu vang, tát cho Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành ngậm miệng lại.

"Hai cháu điên rồi đúng không? Dám bất kính với chủ tịch Tiền như thế ơi? Quỳ xuống cho ông, xin lỗi chủ tịch Tiền đi!" Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành nhìn nhau, ánh mắt đầy sợ hãi, không biết chủ tịch Tiền trong miệng ông cụ Vương là ai.

Ban nãy hai người chỉ lo hâm mộ ghen ghét Lý Phàm ngồi Rolls-Royce Phantom nên chẳng để ý người ta bàn tán về thân phận của Tiền Phúc.

Vương Tông Huyền rụt ra sau, trà trộn vào trong đoàn người, trong đầu nghĩ may mà mình cẩn thận, nếu không thì đã xui xẻo như bọn họ rồi.

Thấy Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành sững sờ ra đấy, ông cụ Vương mạnh mẽ cắn răng, lại vung tay tát hai người. Bốp bốp! Sau khi tiếng vang giòn giã, ông cụ Vượng râu tóc dựng ngược mà gào lên: "Quỳ xuống! Nghe chưa?"

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành nhìn ông cụ Vương, rồi nhìn thêm sắc mặt của ba và khách khứa, cuối cùng cũng nhận ra mình gây họa lớn rồi.

Đầu gối hai người mềm nhũn quỳ xuống trước mặt Tiền Phúc: "Chủ tịch Tiền, xin lỗi, chúng tôi không biết thân phận của ông nên.."

"Hừ!"

Tiền Phúc hừ lạnh: "Xin lỗi ngài Lý đi!"

Chương 247: Thiên đại cơ duyên

Người Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành lảo đảo, hai người bày ra sắc mặt như bị táo bón. Quỳ Tiền Phúc cũng quỳ rồi, dù sao thì thân phận của Tiền Phúc đến mức đó. Nhưng quỳ Tiền Phúc, trong lòng hai người rất không bằng lòng.

Thấy hai người cúi đầu không hành động cũng không nói chuyện, Tiền Phúc cười lạnh nói: "Hai người đều không chịu khuất phục đúng không?"

Trong lòng ông cụ Vương hốt hoảng, biết là Tiền Phúc sắp tức giận.

"Hai đứa còn đờ ra đó làm gì? Nhanh chóng xin lỗi Lý Phàm đi!" Ông cụ Vương cắn răng hét lên.

Tuy trong lòng ông cụ Vương cũng rất không bằng lòng, nhưng vị thế của người ta hơn mình, lúc này dù có bị đánh đến mức răng bay khỏi hàm cũng phải nuốt vào trong bụng.

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành bất đắc dĩ quỳ xuống trước mặt Lý Phàm: "Xin lỗi, bọn anh sai rồi, ban nãy bọn anh ăn nói bậy bạ, mong em tha thứ cho bọn anh."

Cố Họa Y nhẹ nhàng kéo Lý Phàm, ra hiệu cho Lý Phàm cũng được rồi đó. Lý Phàm khẽ gật đầu, mặt không cảm xúc nói: "Tha thứ, biến đi." Trong lòng Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành đầy căm hờn, đứng lên rồi vội vàng vọt vào trong đám đông, núp sau đám đông,

cảm thấy mất hết mặt mũi rồi.

"Mẹ nó, cái thằng vô dụng chó má này, sau này phải để nó quỳ trước mặt ông một ngày!" Vương Tông Hằng hung hăng nói. Vương Tông Thành không nói gì mà nhìn khách khứa xung quanh đều tụ lại chỗ Tiền Phúc và Lý Phàm. Ông cụ Vương bất chấp mặt mũi, hơi cúi người, mặt tươi rói đi tới bên cạnh Tiền Phúc.

“Chủ tịch Tiền đại giá đến chơi, ông già này không tiếp đón từ xa, xin mời chủ tịch Tiền vào nhà uống trà trò chuyện một lát.” Tiền Phúc lắc đầu: “Ông còn có mặt mũi mời tôi vào ư? Tôi sợ lại bị người nhà ông sỉ nhục nữa.” Sắc mặt ông cụ Vương lập tức trở nên lúng túng, trong lòng cực kì hận hai người Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành. Khách khứa từ phía sau ập đến, ào ào chào hỏi Tiền Phúc và Lý Phàm, nhiệt tình tự giới thiệu bản thân.

“Chủ tịch Tiền, tôi là Vương Thành Văn, tổng giám đốc Tân Hưng Thịnh, anh có việc gì cứ bảo tôi”

“Ngài Lý à, tôi là Lý Quảng Sinh của Điện tử Hợp Chúng, nếu anh cần gì cứ gọi cho tôi.”

“Chủ tịch Tiền, ngài Lý, tôi là..”

Nhìn khách khứa vọt đến làm quen Lý Phàm và Tiền Phúc như nước thủy triều, trong lòng ông cụ Vương và người nhà họ Vương đầy đau khổ.

Nếu bạn này không đối xử với Lý Phàm như thế thì bây giờ sẽ trở nên như thế nào đây? Sợ rằng tất cả mọi người đều phải đi tâng bốc nhà họ Vương, thông qua nhà họ Vương để ôm đùi Tiền Phúc.

Nhưng bây giờ thì cũng cũng biết giữa nhà họ Vương với Tiền Phúc và Lý Phàm không hợp nhau, có khi sau này để biểu hiện trước mặt hai người mà còn ngáng chân nhà họ Vương đây.

Đúng một bước lỡ chân thành nỗi hận nghìn đời! Vương Tông Huyền đứng trong góc, dùng ánh mắt tối tăm nhìn Lý Phàm chằm chằm, hồn đã bay đi đâu, không biết đang nghĩ gì. Vương Kim Sơn, Vương Kim Hải, Vương Lam vẫn chưa lấy lại tinh thần, sắc mặt đờ đẫn, cứ như não đã đình công. Hai tay của Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy nắm chặt, trong lòng không biết là nên vui hay buồn.

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành hoàn toàn ngu người luôn rồi, thấy nhiều khách khứa liều mạng đi tới nịnh hót như thế, trong lòng hai người đầy sợ hãi.

“Tông Thành, anh hoa mắt rồi hay sao mà những người này lại đi nịnh hót bọn họ vậy? Ban nãy chúng ta chửi rủa xỉ vả bọn họ… rốt cuộc đã gây ra mối họa kinh khủng thể nào đây.”

Trong lòng Vương Tông Hằng lo lắng bất an, lòng nghĩ nếu Lý Phàm và Tiền Phúc nói một câu đánh chết Vương Tông Hằng sẽ có thưởng, chắc rằng những người vây quanh hai người họ có khi sẽ xông lại đánh chết mình. Vương Tông Thành nuốt nước miếng, không chắc nói: “Chúng ta cũng quỳ xuống xin lỗi rồi, chắc sẽ không sao đâu. Tên Lý Phàm vô dụng này sao lại quái lạ thế chứ.”

“Anh cũng không nghĩ ra, khi trước cứ nhục nhã tên đó cũng không xảy ra chuyện gì, sao lần này lại có chuyện”

Trong lòng Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành nhốn nha nhốn nháo, trạng thái tinh thần dần dần rơi vào trầm tư, suy nghĩ rốt cuộc Lý Phàm làm sao mà làm được những chuyện này.

Vương Kim Sơn lấy lại tinh thần, kéo Vương Cẩn Mai hỏi: “Cẩn Mai, chuyện con rể em là sao vậy?”

“Em cũng không biết, chỉ là trước đây từng thấy nó đứng cùng Tiền Phúc một lần, nhưng khi đó Lý Phàm nói không có quan hệ gì với Tiền Phúc mà chỉ giúp Tiền Phúc vài việc, Tiền Phúc tiện đường đưa nó về nhà”

Vương Cẩn Mai nhớ lại, cũng không hiểu cảnh tượng quái lạ trước mắt là vì lí do gì, chắc phải về nhà hỏi rõ mới biết được.

“Cẩn Mai à, ban nãy anh nói chuyện hơi quá đáng, em và em rể đừng có để bụng. Nếu Lý Phàm có quan hệ với Tiền Phúc thì phải nắm chắc đó.”

Vương Kim Sơn thành khẩn nói.

Vương Cẩn Mai bất đắc dĩ cười khổ, trong đầu nghĩ nếu có thể lôi kéo quan hệ với Tiền Phúc thì còn cần anh dặn dò hay sao. Chỉ là cái đứa con rể vô dụng đó của mình chẳng ra gì, chẳng thể nào lôi kéo quan hệ với Tiền Phúc được. Lý Phàm nhìn đám người cứ ồn ào thì hơi phiền lòng, âm thầm nháy mắt với Tiền Phúc, Tiền Phúc

lấy ra sự uy nghiêm của người giàu có nhất, không khách khí xua mọi người đi, sau đó lên xe với Lý Phàm và Cố Họa Y.

Nhìn chiếc Rolls-Royce Phantom chậm rãi rời đi, trong lòng khách khứa đều âm thầm tiếc nuối, trong đầu nghĩ nếu ban nãy ra mặt cho Lý Phàm, nói vài lời đỡ cho Lý Phàm, có khi giờ đã ôm chân Tiền Phúc được rồi.

Đáng tiếc trên đời làm gì có chữ nếu, bây giờ mọi người chỉ có thể đứng đây mà tiếc rẻ.

“Mọi người nói xem rốt cuộc cậu Lý Phàm này là ai, sao mà lại ngang tàng thế chứ? Không chỉ được nhóm ngài Thiên tán tụng mà chủ tịch Tiền còn đích thân đến đón cậu ta.”

“Thấy người nhà họ Vương cũng không biết cậu ta có thể lực thế, chuyện này chắc có điều bí mật rồi đây, chúng ta nào thể nhìn thấu.”

“Dù sao thì sau này gặp Lý Phàm cứ khiêm nhường tí là được rồi, gì mà đồ vô dụng chứ, người như thế mà là đồ vô dụng thì chúng ta còn không bằng đồ vô dụng nữa.” Nghe khách khứa bàn tán, trong lòng người nhà họ Vương đủ loại cảm xúc, chuyện ồn ào đến mức này, chẳng còn ai để tâm tiệc mừng thọ nữa.

Ông cụ Vương giậm chân than thở một phen, đi tới trước mặt Vương Cẩn Mai muốn nói rồi lại thôi, không biết nên nói thế nào.

“Ba, ba đừng hỏi con, con cũng không biết chuyện gì, chờ con về hỏi nó, hiểu rõ chuyện rồi sẽ gọi điện thoại cho ba.” Vương Cẩn Mai vội giải thích.

“Nhanh lên đi, việc này không nên trì hoãn. Kim Sơn con đưa bọn nó về đi, mọi chuyện nhất định phải chắc chắn chính xác, đây chính là thiên đại cơ duyên của nhà họ Vương chúng ta đó.”

Ông cụ Vương kích động nói. Vương Cẩn Mai lấy chìa khóa xe ra đưa Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy về. Khách khứa cũng thay nhau chào tạm biệt ông cụ Vương, đại thọ tuổi bảy mươi của ông cụ Vương kết thúc như thế.

Lý Phàm và Họa Y vừa vào nhà thì Vương Cẩn Mai và Cổ Thiệu Huy cũng vừa về tới.

Lý Phàm cầm nước sôi ra, cười nói: “Ba mẹ, hai người về rồi đấy ạ, mau ngồi xuống đi, con pha trà cho ba mẹ.” Vương Cẩn Mai ôn hòa nói: “Mấy chuyện này không cần gấp, con nói cho mẹ nghe, rốt cuộc chuyện giữa con và Tiền Phúc là sao.”

Chương 248: Âm mưu

Cố Thiệu Huy cầm tờ báo ra vẻ thản nhiên, nhưng tại thì vểnh lên, chờ đợi lắng nghe câu trả lời của Lý Phàm một cách cẩn thận. Cố Hoa Y cũng ngồi trên sofa, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Lý Phàm vừa rót nước vừa nói: "Lần trước con giúp ông ta chút việc nhỏ ở bệnh viện, con cảm thấy không phải vấn đề gì lớn, nhưng Tiền Phúc cực kỳ biết ơn, liên tục nói muốn báo đáp con"

Vương Cẩn Mai vẫn luôn quan sát vẻ mặt Lý Phàm, thấy anh nói rất tự nhiên thì bà ta hỏi tiếp: "Vậy cậu giúp gì ông ta? Ông ta là đại gia, cậu có thể giúp được chuyện gì?"

"Lần trước sau khi con chỉ đường cho ông ta, cháu trai nhỏ của Tiền Phúc ở bệnh viện cực kỳ thích khác, con chọc cậu bé để cậu bé không khóc nữa. Con cũng biết người già cực kỳ không thích trẻ con khóc, vậy nên hôm đó Tiền Phúc đã nhờ con ở bệnh viện chơi với cháu ông ta một ngày, cho tới khi làm xong các hạng mục kiểm tra và điều trị"

Lý Phàm thuận miệng giải thích. Vương Cẩn Mai nghe xong thì im lặng, nghĩ chắc Lý Phàm có duyên với trẻ con, người già thương cháu cũng là chuyện bình thường, có vẻ mọi chuyện đều rất hợp lý.

Cố Thiệu Huy đặt tờ báo xuống, gập trang báo lại: "Lý Phàm à, nếu con có duyên này thì hãy nắm lấy, giữ quan hệ tốt với Tiền Phúc, ông ta là người giàu nhất Sở Châu này đấy."

Khi nói đến người giàu nhất Sở Châu, Cố Thiệu Huy nhấn mạnh, đồng thời nhìn thẳng vào Lý Phàm, lộ vẻ thâm thuý.

Vương Cẩn Mai tiếp lời: "Đây là sự thật, nếu Tiền Phúc biết ơn với cậu thì cậu hãy kết thân với ông ta. Cậu nhàn rỗi không có việc gì thì đi thăm cháu trai ông ta, trò chuyện nhiều hơn với người ta."

"Vâng, con hiểu" Lý Phàm gật đầu đồng ý. Cố Hoa Y kéo Lý Phàm

về phòng, Lý Phàm cũng đi theo cô. Lý Phàm đóng cửa lại, cười hỏi: “Vợ à, có phải em có điều muốn nói không?”

“Thành thật khai báo, rốt cuộc chuyện của anh với Tiền Phúc là thế nào, đừng hòng lừa gạt em” Cố Hoa Y nghiệm mặt nói.

“Chuyện là như vậy đó, vừa nãy khi anh nói cho ba mẹ, em cũng nghe thấy mà”

“Tiền Phúc tìm anh làm gì? Hai người nói chuyện lâu như vậy, đừng nói với em là ông ta đang cảm ơn anh” Cố Hoa Y nhìn Lý Phàm chăm chú, dáng vẻ như em đã nhìn thấy anh.

Lý Phàm cười vui vẻ đáp: “Không phải lúc trước không chuẩn bị quà mừng thọ đó à? Anh gửi tin nhắn cho Tiền Phúc, bảo ông ta chuẩn bị quà, những chuyện này em đều nhìn thấy rồi mà.”

“Sau đó ông ta giúp anh một việc lớn, cũng không phải giúp không, dù sao ông ta cũng dốc nhiều tiền và tình cảm vào đó, điều kiện là anh phải chơi cùng cháu trai ông ta. Mấy ngày nay cậu bé hơi buồn, Tiền Phúc sợ thằng bé bị trầm cảm”

Lý Phàm nói lung tung một hồi, sắp xếp mọi chuyện hoàn mỹ.

Mặc dù Cố Hoa Y vẫn hơi nghi ngờ, nhưng sau khi cân nhắc những lời Lý Phàm nói, cô cảm thấy cũng có thể có lý.

Tiền chỉ là một con số đối với Tiền Phúc, vài tỷ với vài triệu cũng không khác nhau là bao, ông ta bảo Lý Phàm cố gắng dành thời gian chơi cùng cháu trai, bỏ ra vài tỷ cũng không là gì. Còn về ba người Sở Trung Thiên, với Tiền Phúc mà nói cũng chỉ như tay sai bình thường mà thôi, có thể nói là có thể điều khiển. Nghĩ đến đây, Cố Hoa Y khẽ thở dài: “Anh đúng là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, nếu có được quan hệ tốt với Tiền Phúc thì anh hãy trân trọng nó”.

“Ừ ừ, bà xã yên tâm, anh nhất định sẽ giữ quan hệ tốt với Tiền Phúc” Lý Phàm qua loa cho xong chuyện, Cố Hoa Y đè nén sự nghi ngờ trong lòng, không tiếp tục chất vấn nữa. Trong phòng khách, Vương Cẩn Mai cầm điện thoại do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn gọi cho ông Vương, nói lại tình hình cho ông biết.

Ông Vương xúc động hồi lâu, thở dài vì đã bỏ lỡ cơ hội tốt, sau đó lại dặn dò Vương Cần Mai để bà ta giám sát Lý Phàm tạo quan hệ tốt với Tiền Phúc.

Câu lạc bộ Hoàng gia số 1 ở tỉnh lỵ. Trong phòng VIP sang trọng nhất, Tô Văn Bân vắt hai chân lên nhau, châm điếu xì gà trên tay.

“Xì gà Havana thượng hạng mới nhất, lão Bạch thử xem.”

Lão Bạch ngồi đối diện Tô Văn Bân trông rất dữ tợn, vết sẹo trên mặt ông ta như một con rết hung dữ, trên đỉnh đầu trọc lốc có sáu vết sẹo tròn.

Lão Bạch là một tay giang hồ gây án khắp nơi đang chạy trốn tán loạn, tự xưng là võ tăng ở Đăng Phong Thiếu Lâm, sau này không chịu được sự khổ luyện của các thanh quy giới luật nên dẫn theo vài anh em xuống núi, trở thành xã hội đen.

Về việc lão Bạch có phải võ tăng hay không thì không ai biết, nhưng Tô Văn Bân biết thân thủ của lão Bạch không phải là nói mò, mà là võ công chân chính.

“Xì gà là thú vui của người giàu các ông, người nghèo như tôi thích hút Hồng Tháp Sơn” Lão Bạch rút Hồng Tháp Sơn ra, ngậm trong miệng: “Ông nói có chuyện gì luôn đi, đây không phải lần đầu chúng ta gặp nhau, ông biết tôi, tôi biết ông”

Tô Văn Bân mỉm cười, lấy một tập tài liệu ra ném cho lão Bạch. Lão Bạch cầm tài liệu lên xem, tất cả đều là thông tin về lão Bạch, phía sau còn kèm theo một đoạn giới thiệu ngắn gọn về nhà họ Cố.

“Người này đánh cháu trai tôi bị thương, cần ông giúp đỡ, vợ cậu ta Cố Hoa Y là điểm yếu của cậu ta. Yêu cầu của tôi không cao, bắt Cố Hoạ Y, xử lý Lý Phàm một trận, sau đó đưa hai vợ chồng họ đến gặp tôi.”

Trong mắt Tô Văn Bân loé lên tia thù hận. Lão Bạch ngạc nhiên nhìn Tô Văn Bân, nghi hoặc hỏi: “Ông cũng là anh hùng nổi danh, người dưới trướng cũng không ít, cớ gì lại nhờ tôi làm một chuyện

đơn giản thế này?”

“Không, thằng nhóc đó không hề đơn giản, nếu tôi có thể đối phó thì đã không phải mời xã hội đen là ông ra tay” Tô Văn Bân chua xót, ông ta thất bại trước Lý Phàm nhưng lại không có mặt mũi nói ra, nếu nói ra sẽ rất mất mặt. Lão Bạch khẽ gật đầu, trnog lòng đã biết rõ có lẽ Tô Văn Bân đã chịu thua thiệt trong tay Lý Phàm.

Nhưng lão Bạch người tài cao gan lớn, ông ta cũng xem thường những tên thuộc hạ vô dụng của Tô Văn Bân, có lẽ Lý Phàm biết chút võ công, có thể đối phó được hai mươi người.

“Vậy à, thế giá thể nào?” Lão Bạch cười híp mắt hỏi.

“15 tỷ, nếu ông có thể lấy được tiền từ nhà họ Cố thì tất cả sẽ thuộc về ông” Tô Văn Bân xoè năm ngón tay ra. Chỉ cần bắt cóc hai người, với mức giá 15 tỷ là không hề thấp.

“Hơi ít”

Lão Bạch cười, nhả ra một vòng khói.

“Vậy ông nói đi.” Tô Văn Bân khẽ cau mày.

“30 tỷ, không được thiếu một đồng” Lão Bạch đáp. Tô Văn Bân không do dự, quyết đoán bảo: “Được, nhưng ông phải càng sớm càng tốt.”

“Yên tâm đi, ngày mai trước khi mặt trời lặn, chắc chắn tôi sẽ giao hai vợ chồng họ cho ông, cũng không phải chuyện gì khó, không phải ông không biết những chuyện lớn mà sư huynh, sư đệ của tôi đã làm”

Tô Văn Bân gật đầu, nghĩ đến những vụ án lớn hàng loạt mà mấy người lão Bạch làm, trên mặt hắn ta nở nụ cười rạng rỡ.

“Vậy tôi chờ tin tốt từ ông, tiền đặt cọc sẽ được gửi vào tài khoản của ông ngay đây.”

Chương 249: Vợ mày đang ở trong tay tao

Khi ánh nắng ban mai ló dạng, những tia nắng vàng đỏ rọi vào những đám mây phía chân trời khiến lòng người tràn đầy hy vọng. Cố Hoa Y lái xe thẳng đến công ty, khi tới lầu dưới công ty, cô thảng thốt khi thấy cửa kính cường lực của công ty đã bị đập vỡ tan tành. Xảy ra chuyện rồi! Đây là suy nghĩ đầu tiên của Cố Hoạ Y. Cổ Hoa Y không nghĩ ngợi gì nữa, nhanh chóng xuống xe chạy thẳng vào công ty. Trong công ty rất lộn xộn, nơi nào cũng có dấu vết bị đập phá.

Lòng Cố Hoạ Y nguội lạnh, cô hiểu đã xảy ra chuyện lớn, nếu không công ty sẽ không bị đập tan như thế này, hơn nữa người ra tay chắc chắn vô cùng ác độc.

Cô lấy điện thoại ra định gọi báo án thì nghe thấy có tiếng bước chân đằng sau. Cổ Hoa Y hốt hoảng quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng lão Bạch. Lão Bạch cười nhếch mép, vết sẹo hình con rết trên mặt vặn vẹo, trống như con rết sống.

“Người đẹp, cô là Cố Hoa Y đúng không? Tôi chờ cô lâu lắm rồi đấy.”

“Ông, ông là ai? Tại sao lại đập phá công ty chúng tôi?” Cố Hoa Y vừa nói vừa lùi lại, tay cầm điện thoại đang run, cô muốn bấm số nhưng tay lại run không bấm đúng số.

“Đừng giãy giụa nữa, nếu như cô ngoan ngoãn nghe lời còn có thể bớt khổ, nếu không tôi sẽ không thương hoa tiếc ngọc đâu.” Lão Bạch sải bước đến bên cạnh Cố Hoạ Y, túm lấy gáy cô, giống như đại bàng bắt gà, xách cô lên. Cố Hoa Y kinh hoàng vùng vẫy, lão Bạch đã vung vẩy cái tát như chiếc quạt trước mặt cô.

“Nếu còn không ngoan ngoãn thì tôi sẽ tát cô đấy” Nhìn thấy bàn tay phủ đầy vết chai, Cố Hoa Y lập tức không dám vùng vẫy.

Lão Bạch nhấc Cố Hoa Y vào phòng họp, bàn ghế trong phòng đã bị đẩy vào góc tường, căn phòng rộng lớn chật ních người nhà họ

Cổ và nhân viên cấp cao của công ty. Cố Hoa Y nhìn quanh một lượt, trông thấy Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, Cố Tuấn Hào, những người này đang đưa hai tay lên ôm đầu, ngồi xổm run rẩy trong đám đông.

“Tìm một sợi dây, trói người đẹp này vào ghế.” Lão Bạch nói một cách tuỳ tiện. Một tên thuộc hạ của ông ta lấy ghế tới, lão Bạch đặt Cố Hoa Y lên ghế sau đó thuộc hạ kia bắt đầu trói cô vào ghế bằng một sợi dây. Lão Bạch cướp lấy điện thoại từ Cố Hoạ Y, cầm trên tay xem xét rồi tìm danh bạ cuộc gọi.

“Số điện thoại thằng chồng vô dụng của cô là gì?” Lão Bạch nghiêng đầu hỏi. Đám người Cố Thiệu Dũng nghe thấy lời này của lão Bạch đều trừng mắt nhìn Cố Hoạ Y, cảm thấy đây là rắc rối do Lý Phàm và Cố Hoạ Y gây ra.

“Vợ chồng các người có thể làm chuyện của con người được không? Suốt ngày chỉ biết gây tai hoạ, lần này các người lại trêu chọc ai rồi?”

“Họ đã đánh tới công ty rồi, còn trói chúng ta lại, Cổ Hoạ Y, có phải cô nên nói gì đi không?”

“Tôi biết ngay tên vô dụng Lý Phàm kia không thể giữ lại mà, từ sau khi hắn đến nhà chúng ta đã làm ra biết bao nhiêu chuyện xui xẻo rồi!”.

Cố Thiệu Dũng và những người khác giận dữ hét lên, nỗi sợ hãi trong lòng họ biến thành tức giận. Nhớ đọc tại web truyện t a m l inh

Cố Hoa Y cũng hơi bối rối, gần đây Lý Phàm không hề đắc tội ai, cô còn không biết những người trước mắt này là ai, rốt cuộc họ đến vì cái gì.

“Mấy ông là ai? Rốt cuộc các ông muốn làm gì?” Cố Hoạ Y cố ép bản thân bình tĩnh hỏi.

“Người đẹp không biết vì sao ư?”.

Lão Bạch cười ngồi lên ghế, nhận Hồng Tháp Sơn đàn em đưa tới: "Người khác đều là quý nhân hay quên, đến cô lại trở thành người đẹp hay quên."

"Tôi không biết các ông, rốt cuộc các ông là ai, mục đích gì?" Cố Hoa Y cao giọng hét.

"Ha ha, nếu cô không nhớ ra thì thôi, nhưng chuyện này có liên quan đến cô, cũng có liên quan đến thằng chồng vô dụng của cô, còn những người còn lại kia, coi như người vô tội gặp hoạ đi"

Trong mắt lão Bạch hiện lên ý cười trêu chọc, cảm thấy trêu Cố Hoa Y cũng khá vui, dù sao cũng không có nhiều cơ hội trêu chọc người đẹp như thế này.

"Cố Hoạ Y, rốt cuộc cô và Lý Phàm đã làm gì, mấy người đắc tội người khác cũng đừng liên lụy đến chúng tôi chứ?" Cố Tuấn Hào tức giận gầm lên. Bây giờ bị những người có vẻ hung dữ này bắt được, một khi họ thật sự điên lên thì đúng là sẽ tức chết! Cố Hoa Y lắc đầu, vô lực trả lời câu hỏi của Cố Tuấn Hào, vì cô cũng không biết đã đắc tội ai. Chuyện của sếp Âu Dương, cậu Tô đều đã bị Cố Hoa Y ném ra sau đầu. Nhưng cô cảm thấy những chuyện này đều đã được giải quyết, hẳn là không để lại sai sót nào. Nhưng ngoài những chuyện này ra, Cố Hoạ Y thật sự không nghĩ ra gần đây đã đắc tội ai. Nhìn gương mặt tái nhợt của Cố Hoạ Y, lão Bạch vui vẻ nhả ra một ngụm khói trắng vào mặt cô. Khói thuốc cay xè khiến cô bị sặc, họ liên tục.

"Này, người đẹp vẫn chưa quen với mùi thuốc lá, nhìn dáng vẻ nhu mì của cô, tôi cũng muốn rủ lòng thương, nhưng tôi đã nhận làm thay người khác thì chỉ đành để người đẹp chịu uất ức trước rồi."

Lão Bạch cảm thấy trêu cũng tương đối rồi, nên nhấc điện thoại Cố Hoa Y lên, bắt đầu lật tìm lịch sử cuộc gọi.

"Tôi muốn gọi người chồng vô dụng của cô tới đây, nếu cậu ta có thể tới trong vòng mười phút thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Nếu đến muộn hơn một phút thì tôi sẽ chọn ngẫu nhiên một người trong số những người này, bẻ gãy ngón tay người đó."

Nghe những lời này của lão Bạch, đám người Cố Thiệu Dũng đều tái mặt, hoảng sợ không biết làm sao.

“Đại ca à, chúng tôi cũng có thù với Lý Phàm, anh không thể đối xử với chúng tôi như vậy, chúng tôi có thể chửi Lý Phàm giúp anh, đánh cậu ta giúp anh, cầu xin anh tha cho chúng tôi.” Cổ Tuấn Hào bị doạ khóc nước mắt nước mũi đầy mặt.

Toàn thân Cố Thiệu Dũng run lên, nói: “Có chuyện gì từ từ nói, đừng bạo lực như vậy được không? Chúng tôi đưa tiền, đưa tiền không được, đừng đổ lỗi của Lý Phàm cho chúng tôi, kẻ bỏ đi đó không liên quan gì đến chúng tôi.”

“Chúng tôi và Lý Phàm, Cố Hoa Y không có quan hệ gì hết, các anh tha cho chúng tôi thì chúng tôi sẽ coi như không biết chuyện này, sau khi đi chắc chắn sẽ không nói gì, không ai biết cả.”

Cố Thiệu Phong phụ hoạ. Nhóm nhân viên cấp cao của công ty cũng lần lượt bày tỏ thái độ, đều muốn phủi sạch quan hệ với Lý Phàm và Cố Hoạ Y. Lão Bạch cười nham hiểm, xua tay nói: “Tôi thích có người không phục, thuyết phục họ xong làm nhạc nền cho tôi.” Nhóm côn đồ như hổ dữ xông vào đàn cừu, đấm đá đám Cổ Thiệu Dũng, chúng gào thét như ma sói. Cố Hoa Y sợ hãi khẽ run lên, nước mắt không ngừng chảy xuống: “Rốt cuộc là vì sao, các ông làm quá rồi đấy.”

“Người đẹp, lát nữa cô sẽ biết vì sao, cầu nguyện thằng chồng rác rưởi của cô mau đến đi.” Lão Bạch tìm được số điện thoại của Lý Phàm, ấn mạnh xuống.

Lý Phàm nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhìn ID người gọi, anh lập tức kết nối: “Vợ à.”

“Vợ cái rắm mày, vợ mày đang trong tay tao!”

Chương 250: Siêu ngang ngược!

“Ông là ai? Ông làm gì Hoa Y rồi? Ông không được làm tổn thương cô ấy, có chuyện gì thì nhằm vào tôi!” Lý Phàm cao giọng gầm lên. Cố Hoa Y lại bị bắt cóc, ai làm? Lý Phàm vừa suy nghĩ vừa bước nhanh ra khỏi nhà, dù là ai làm thì anh cũng phải gấp rút cứu Cố Hoa Y đã.

“Ồ, xem ra cũng rất trọng tình nghĩa, lo lắng cho vợ mình phải không, để tôi cho cậu nghe nhạc nền trước đã.” Lão Bạch vui vẻ giơ điện thoại về phía đám Cố Thiệu Dũng, thấy tư thế của lão Bạch, mấy tên côn đồ càng mạnh tay hơn.

“A! Đau quá! Mẹ nó Lý Phàm, thằng khốn mày hại chúng tao bị đánh, mày mau cút đến đây!”

“Lý phế vật, mày chơi ông mày! Nếu mày không tới, vợ mày sẽ bị chơi chết đấy!”

“Cố Hoạ Y, mau bảo người chồng rác rưởi của cô tới nhanh lên, nếu không chúng tôi sẽ bị đánh chết mất!” Đám Cố Thiệu Dũng nhao nhao giận dữ mắng mỏ, âm thanh truyền đến tai Lý Phàm. Nghe thấy tiếng chửi mắng của đám Cổ Thiệu Dũng, trong đầu Lý Phàm lập tức nghĩ đến một nơi, công ty! Chỉ có công ty thì mấy người Cố Thiệu Dũng mới có thể tới cùng Cố Hoạ Y, chỉ có công ty mới có nhiều người như thế!

Lý Phàm xác định được Cố Hoa Y đang bị bắt cóc ở đâu thì nhanh chóng lấy xe máy điện của mình ra, phóng thẳng về phía công ty nhà họ Cố.

Bây giờ là giờ cao điểm, ô tô chắc chắn sẽ bị tắc đường, nhưng xe máy điện lại trở thành phương tiện di chuyển thuận tiện nhất. Một tay anh giữ đầu xe, tay kia cầm điện thoại, nghe tin tức vọng lại từ trong điện thoại. Lão Bạch cho Lý Phàm nghe nửa phút mới cầm điện thoại trở lại, đặt lên tai: “Nghe thấy chưa tên vô dụng, họ mắng mày rất vui vẻ đấy!”

“Rốt cuộc ông muốn làm gì?” Lý Phàm gầm lên.

“Muốn cậu tới chơi trò chơi, cho cậu mười phút để tới phòng họp công ty, nếu không cậu chờ Vợ mình bị chúng tôi chơi đi. Ha ha ha, tôi thích vợ cậu lắm, rất ngon!”

Lão Bạch cúp điện thoại, ném sang một bên.

“Bắt đầu đếm ngược mười phút, các người cầu nguyện tên đó tới đúng giờ đi, nhưng giao thông hôm nay tắc lắm, có thể cậu ta sẽ chậm hơn vài giờ” Nghe thấy lời của lão Bạch, đám Cố Thiệu Dũng run rẩy kịch liệt, một đám người co rụt lại, mặt mũi bầm dập, nhìn về phía tổ chim cút mới sinh, run rẩy trong gió lạnh. Cố Hoa Y cúi đầu im lặng, lòng vừa hy vọng Lý Phàm đến, vừa hy vọng anh không đến. Mâu thuẫn khiến Cố Hoa Y cực kỳ khó chịu.

Lý Phàm chạy xe máy điện với tốc độ cao nhất, anh đi qua vài con ngõ, cuối cùng cũng tới công công ty.

Anh phanh gấp, xe máy điện còn chưa giảm tốc đã bị Lý Phàm ném ra ngoài, nhưng anh vẫn vững vàng bước xuống, đứng ở cửa công

ty.

Cổng công ty lộn xộn, hai tên côn đồ mang theo gậy bóng chày cười híp mắt nhìn Lý Phàm.

“Kỹ thuật chạy xe tốt đấy, mày là thằng vô dụng Lý Phàm đúng không?”

“Đúng” Lý Phàm lạnh lùng đáp lại rồi bước về phía cửa.

“Anh Bạch của chúng tao muốn gặp mày, ngoan ngoãn đi theo chúng tao” Lý Phàm nhìn hai tên côn đồ bằng ánh mắt lạnh băng, sau đó đột nhiên vung một cú đấm, hai tay đấm vào hai tên côn đồ bên trái, bên phải.

Hai tên mắt một mý, vừa định vung gậy nhưng nắm đấm của Lý Phàm đã tới. Bốp!

Bốp!

Hai tên côn đồ còn chưa kịp kêu lên đã bị Lý Phàm đánh ngất xỉu. Lý Phàm chẳng thèm nhìn chúng, anh bước vào toà nhà văn phòng, đi thẳng tới phòng họp. Lý Phàm đi một đường tới phòng họp rất thuận lợi. Tên côn đồ gác cửa thấy Lý Phàm đến thì cười nhếch mép mở cửa phòng hội nghị.

“Anh Bạch, Lý Phàm đến rồi.”

Lão Bạch hơi sững sờ, sau đó liếc nhìn thời gian, bất mãn nói: “Tên khốn này sao đến nhanh thế? Có cho người khác chơi trò tàn nhẫn không hả?” Lý Phàm và lão Bạch nhìn nhau, cuối cùng đá vào eo người gác cửa, đạp hắn vào phòng họp.

Cố Hoa Y vui mừng rớt nước mắt, cô nghĩ Lý Phàm sẽ tới, nhưng không ngờ anh sẽ đến nhanh như vậy.

Đám người Cố Thiệu Dũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không phải lo lắng trò chơi mười phút của lão Bạch, nhưng thấy tên côn đồ bị Lý Phàm đá vào phòng họp, mấy người họ lại lập tức lạnh sống lưng. Lý Phàm muốn làm gì?

Muốn để mấy tên côn đồ này giết chết họ phải không? “Lý Phàm, cậu làm gì đấy? Chúng tôi đều là con tin, cậu có biết không? Dù cậu không vì chúng tôi thì cũng phải nghĩ đến an nguy của Hoạ Y chứ!”.

Cố Thiệu Dũng hoảng sợ hét lên. Nếu Lý Phàm chọc giận những người này, để những người này giết họ thì tất cả người trong phòng này đều sẽ chết.

“Đồ bỏ đi kia, con mẹ nó đừng lại đây, đây không phải nơi cho mày giương oai! Mau xin lỗi đại ca tôn kính của chúng tao đi!”

“Mày vô lễ với các đại ca là muốn hại chết chúng tao phải không? Nếu chúng tao chết thì làm ma cũng không tha cho mày!”

Trong lòng đám Cố Thiệu Dũng hận Lý Phàm muốn chết, đã lúc này rồi mà còn giương oai gây hoạ, đây là muốn lấy mạng tất cả

bọn họ mà!

Một đám côn đồ nhìn Lý Phàm như hổ rình mồi, chúng cũng cảm thấy vô cùng phẫn nộ trước sự bạo lực ngông cuồng của Lý Phàm. Mặt Lão Bạch co giật, vết sẹo như con rết trên mặt vặn vẹo, giống như muốn ăn thịt người.

“Có bản lĩnh lắm, tính mạng của vợ mày còn đang trong tay chúng tao mà lại dám làm loạn”

“Còn mạng của chúng mày đang trong tay tao” Lý Phàm lạnh lùng nói, sải bước đi về phía lão Bạch.

“Con mẹ nó, mày đứng lại, đi thêm bước nữa thì tao giết vợ mày!” Một tên côn đồ cầm ống thép chỉ vào đầu Cổ Hoạ Y. Cố Hoa Y mỉm cười nhìn Lý Phàm, đôi mắt nhoè lệ. Lý Phàm có thể tới là điều khiến Cố Hoa Y vui nhất. Lý Phàm cho Cố Hoa Y một ánh mắt an ủi, anh vững vàng dừng bước.

Lão Bạch cười khẩy nhìn Lý Phàm, khinh thường nói: “Gan cũng lớn lắm, chỉ là không có não, chẳng trách người ta nói cậu là kẻ vô dụng”

Lý Phàm nhếch mép, cười như không cười nhìn lão Bạch. Lão Bạch nhìn vẻ mặt Lý Phàm, cảm thấy anh không biết tự lượng sức mình, dường như Lý Phàm không có chút sợ hãi nào. Thằng nhóc này ngốc thật hay giả ngốc vậy? Lão Bạch hơi khó hiểu nhìn Lý Phàm, cảm thấy có phần không nhìn thấy Lý Phàm.

Trước đây chỉ cần là người bị đám người lão Bạch bắt được, bọn họ sẽ lộ ra vẻ hoảng sợ giống như đám Cố Thiệu Dũng, đánh hoặc dọa nạt một chút là sẽ sợ tiểu tiện ra quần.

Nhưng Lý Phàm trước mắt lại quá mức bình tĩnh, như thể không sợ điều gì, mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát của anh.

Chương 251: Cẩn thận khi quyết định

“Lên, đánh để ba mẹ hắn cũng không nhận ra cho tôi!” Lão Bạch gầm lên.

Lão Bạch cảm thấy Lý Phàm đang giả vờ, nguy trang như vậy sẽ nhanh chóng bị gỡ bỏ dưới nắm đấm của mình, đến lúc đó Lý Phàm chỉ có thể khóc lóc gọi mẹ cầu xin tha thứ.

Cố Thiệu Dũng và những người khác theo dõi Lý Phàm, chờ xem trò hay. Vừa nãy vì Lý Phàm mà họ bị đánh, những đòn này phải đánh lên Lý Phàm gấp trăm lần, ngàn lần mới được! Đám côn đồ lao tới, gậy bóng chày, ống thép đều lao tới như vũ bão, cùng nhau xông về phía anh.

Một gã đàn ông cường tráng phía sau lão Bạch cười nhạo nói: “Anh Bạch, chúng ta đánh cược một ván nho nhỏ nhỉ, xem thằng vô dụng này có thể chống cự được bao nhiêu giây?”

Đây là trò mà lão Bạch và mấy anh em thích chơi nhất, trước đây lão Bạch là người thắng nhiều nhất. Lão Bạch chép miệng, cười nói: “Tôi thấy tên này cũng hăng đấy, kéo dài ba phút không là vấn đề.”

“Này, anh Bạch coi trọng cậu ta quá rồi. Mặc dù những tên côn đồ này khả năng bình thường, nhưng cũng không phải chó mèo phổ thông, em thấy thằng phế vật này chống đỡ được cùng lắm một phút.”

“Một phút vẫn là nhiều, bắt đầu đếm từ bây giờ, thằng đó chắc chịu không nổi ba mươi giây, có trò chơi tên là Đàn ông qua được ba mươi giây, vừa hay phù hợp với thằng vô dụng này.”

Đám đàn em của lão Bạch lấy điện thoại ra, bắt đầu bấm giờ.

“Nếu các cậu thua thì mỗi người mời tôi ăn một tháng đấy nhé! Lão Bạch nói với vẻ sâu kín.

“Không thành vấn đề, lần này chắc chắn em sẽ thắng.” Gã đàn ông lực lưỡng cầm điện thoại bấm giờ, trong lúc gã nói chuyện, hai tên côn đồ đã bị quật ngã, văng ra khỏi đám đông.

“Má nó, tên phế vật này tàn nhẫn quá, bị bao vây công kích thế mà vẫn đá văng người ta được”

Đám người lão Bạch đều nhìn Lý Phàm trong đám người, anh lao từ bên trái sang phải, chặn Đông giết Tây, hai tay cầm ống thép vừa giật được, anh như cá bơi trong nước bị đám côn đồ vây quanh, một mình áp đảo một nhóm côn đồ.

“Fuck! Thằng này thật sự là kẻ vô dụng sao? Võ công của hắn ngầu quá”

“Lần này coi như gặp phải kẻ mạnh rồi, chẳng trách bên kia không dám ra tay, chắc chắn là đã chịu thiệt nên mới nhờ chúng ta” Lão Bạch nghe hai thằng đàn em nói thì lòng thấy hơi bực bội, cau mày bảo: “Các cậu nhìn cho kỹ, chú ý điểm yếu và sơ hở của thằng nhóc này, để lát nữa chúng ta có cách đối phó.”

“Không phải chứ, tôi đoán cậu ta cũng chỉ mạnh được một phút thôi, lát nữa sức cùng lực kiệt chắc chắn sẽ phải quỳ xuống” Mặc dù bây giờ Lý Phàm thể hiện rất ngầu, nhưng đám đàn em của lão Bạch vẫn xem thường anh, mọi người đều là người học võ, đã từng trải sự đời, cũng hiểu sâu về võ thuật.

Đánh nhau là một việc rất hao tổn sức lực, mặc dù trong trạng thái căng thẳng về tinh thần, nhưng sẽ không cảm thấy mệt mỏi, mà đó chỉ là cảm giác về tinh thần.

Rất nhiều người ngã xuống đột ngột trong lúc đang giao chiến, đó là do thể lực không theo kịp, khi thể lực suy kiệt trầm trọng thì dù tinh thần phấn chấn nhưng cơ thể cũng sẽ ‘say no.

Hiện tại Lý Phàm đang trong trạng thái đánh hết toàn lực, vậy nên đám đàn em của lão Bạch phán đoán thể lực của anh chắc chắn không chống cự được bao lâu nữa.

Cao thủ thật sự sẽ kiểm soát nhịp độ trận đấu và tiết kiệm năng

lượng ở mức lớn nhất, để có thể chiến đấu lâu dài.

Đương nhiên lão Bạch hiểu ý đám đàn em, nhưng nhìn Lý Phàm càng đánh càng hăng, lòng ông ta không khỏi cảm thấy có lẽ chàng trai trước mặt không đi theo con đường bình thường.

Tất cả đều vì ánh mắt vừa nãy của Lý Phàm, ánh mắt đó khiến lão Bạch có cảm giác khó tả, nói không nên lời.

“Cẩn thận khi làm gì đó, chính là nói hai cậu đấy, đặt ở vị trí của cậu ta, có thể làm được như cậu ta không?” Lão Bạch nói xong thì chỉ xuống đất, đã có hơn chục tên côn đồ nằm dưới đất, tất cả đều ôm ngực rên rỉ, còn chẳng có sức gượng dậy. Hai tên đàn em do dự một hồi rồi lắc đầu, cảnh tượng như này chắc chắn hai người không làm được, đánh chết cũng không làm được, đánh không chết cũng không làm được.

Cố Hoạ Y mở to mắt nhìn Lý Phàm, lo lắng anh sẽ bị thương. Mặc dù cô đã được thấy Lý Phàm một mình đánh bại cả nhóm vài lần, nhưng trong lòng cô vẫn không kìm được lo lắng.

Nhìn đám côn đồ lần lượt bị Lý Phàm đánh bay ra ngoài, lòng Cố Hoa Y mới bình tĩnh hơn một chút. Đám người Cố Thiệu Dũng đã nhìn đến mức ngây người, mắt ai cũng trợn to như quả trứng gà, miệng há to đến mức gió thổi lồng lộng. Họ không thể tin được nhìn tình huống trước mắt, sao Lý Phàm lại đánh nhau giải thể?

Đây có còn là thằng nhóc vô dụng bị mọi người nhục mạ, mắng chửi thường xuyên không?

Nhưng suy nghĩ này nhanh chóng chuyển thành lửa giận, đám Cố Thiệu Dũng cảm thấy Lý Phàm đánh giỏi như vậy thì sao không tới cứu họ sớm hơn, sao không tiêu trừ những mối hoạ vô hình sớm đi?

Tất cả đều là lỗi của Lý Phàm, việc Lý Phàm làm đã khiến mọi người bị liên luy! “Mấy tên cặn bã này, vừa nãy lúc đánh chúng ta mạnh mẽ lắm mà, sao khi đánh Lý Phàm lại kém thế?” Cố Thiệu Dũng nói một cách hằn học.

Hai tay Cố Thiệu Phong khẽ siết thành nắm đấm: “Đánh chết Lý Phàm luôn thì tốt, đánh chết tên vô dụng này, về sau sẽ không gặp nhiều tai hoạ nữa, hắn nên chết sớm hơn mới phải!” Cố Tuấn Hào hai mắt đỏ ngầu, trong lòng thầm cầu nguyện, mong đám côn đồ mau chóng giết chết Lý Phàm, đừng để tên vô dụng này thắng.

Nhưng sự thật lại trái với mong ước, khi họ muốn Lý Phàm bị đánh chết ngay tại chỗ thì anh đã đá vòng tròn, quét sạch sáu tên côn đồ cuối cùng đang bao vây anh.

Lý Phàm đứng tại chỗ, mặt không đỏ, thở không gấp, nhìn lão Bạch bằng ánh mắt lạnh lùng. Lão Bạch đặt hai chân đang vắt chéo xuống, ngồi ngay thẳng, cơ bắp toàn thân dần căng cứng, khí thế toàn thân dần tích tụ, giống như một con hổ đang tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Một phút năm mươi hai giây, tốc độ này thật sự đáng ngờ, lần này chúng ta đều cược thua.” Đàn em của lão Bạch giờ đồng hồ bấm giờ trên điện thoại lên, lòng thầm kinh ngạc.

Hàng chục tên côn đồ dày dặn kinh nghiệm, thậm chí còn không tồn chống đỡ được ba phút dưới nắm đấm của Lý Phàm. Kết quả này hơi bất ngờ, ngay cả lão Bạch cũng hơi ngạc nhiên.

Ông ta tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình đối mặt với tình huống vừa rồi của Lý Phàm, lão Bạch cảm thấy dù mình có thể xử được những tên côn đồ kia thì cũng phải chịu thương tích nặng nề.

Nhưng Lý Phàm, trên người anh không có một vết thương, có thể nói là một sợi lông cũng không bị động tới.

Cảnh tượng như vậy khiến lòng lão Bạch dâng lên cảm giác bất lực, dường như mọi chuyện đã đi lệch hướng, thần vận mệnh dường như đã âm thầm thay đổi kịch bản của lão Bạch, đổi thành kịch bản của Lý Phàm.

“Lý Phàm, cậu thật sự khiến người khác bất ngờ đấy, nhưng cậu cho rằng như vậy là có thể cứu được vợ cậu ư?”

Chương 252: Quá mạnh!

“Nếu không thì sao?” Lý Phàm nhẹ giọng trả lời. Những tên côn đồ đã mất khả năng hành động, đối thủ duy nhất còn lại là lão Bạch và hai tên đàn em của ông ta.

Mặc dù võ công của ba người lão Bạch không yêu, nhưng cũng không được Lý Phàm để vào mắt. – Nếu thật sự đánh nhau, Lý Phàm có tự tin để chúng không chống đỡ được quá ba phút. Hai tên đàn em lão Bạch đã tiếng lên hai bước, đứng trước lão Bạch, tạo thành hình chữ phẩm với ông ta.

Đây là đội hình đứng mà ba người họ đã luyện tập từ lâu, từ khi họ bắt đầu luyện võ đã luyện như vậy, ba người họ phối hợp có thể nói là đã đạt trạng thái hoàn hảo. Chỉ là đám người lão Bạch chưa từng sử dụng đội hình ba người thực chiến, không phải không muốn sử dụng, mà là chưa có cơ hội sử dụng.

Cho dù đối mặt với sự truy đuổi của Binh vương, ba người cũng không cần dùng đến đội hình sát thủ này. Binh vương từng truy đuổi họ cuối cùng cũng bị ba người lão Bạch đánh tàn phế, bây giờ không rõ tung tích.

Nhưng lúc này, đối mặt với Lý Phàm, ba người lại ăn ý quyết định sử dụng đội hình ba người, như vậy mới có thể chiến đấu. Lão Bạch ném nửa điếu thuốc đang cầm trên tay xuống đất, sau đó nhấc chân dẫm nát tàn thuốc.

“Người trẻ tuổi đúng là không biết trời cao đất dày, bây giờ cậu đưa hai tay lên ôm đầu ngồi xổm dưới đất thì tôi còn có thể tha cho cậu một con đường sống, nếu không cậu chỉ có một con đường chết thôi.”

Lý Phàm không nói gì, anh chỉ nhẹ nhàng ngoắc tay với ba người lão Bạch. Lão Bạch híp mắt, biết chỉ có thể ra tay.

“Tự tìm chết!” Lão Bạch quát to một tiếng, như hổ rình mồi lao về phía Lý Phàm, hai tay linh hoạt đập vào ngực anh. Hắc hổ moi tim

dù là chiêu thức phổ biến nhưng khi được lão Bạch sử dụng, nó lại như có cảm giác trở nên ảo diệu.

Tiếng gió thổi vù vù, hai tay lão Bạch như trở thành móng vuốt sắc bén, chỉ cần vồ được tới người Lý Phàm là có thể vồ được miếng thịt lớn.

Hai đàn em của lão Bạch đồng thời di chuyển, chúng từ trái phải bao vây Lý Phàm, tấn công anh từ một phía.

Một người đá vào hốc đầu gối Lý Phàm, người còn lại đâm vào cột sống anh. Chia ra kết hợp tấn công là chìa khoá của đội hình ba người, chúng tấn công cùng lúc, đều tiến và lui đồng thời, hoàn toàn trong tư thế lấy mạng đổi mạng, dù Lý Phàm đối mặt với ai, người bị anh đổi mặt đều sẽ liều mạng tấn công anh, tạo nên điều kiện cho hai người.

Lúc này lão Bạch đã sẵn sàng ra tay, liều lĩnh muốn khống chế Lý Phàm, giành cơ hội thắng hai tên đàn em.

Lão Bạch biết chỉ cần không chế được Lý Phàm, để hai tên đàn em đánh trúng chỗ hiểm trên người Lý Phàm, thì anh không chết cũng tàn phế, lúc đó có thể dễ dàng chà đạp anh.

Ánh mắt Lý Phàm càng ngày càng lạnh, nhiệt độ quanh thân lập tức giảm xuống mấy độ. Lúc trước khi đánh nhau, Lý Phàm chưa bao giờ nghiêm túc, nhưng lần này anh nghiêm túc thật.

Hai tay anh đổi vị trí, anh không lùi lại mà lao thẳng về phía lão Bạch như một con hổ.

Động tác lão Bạch đã nhanh, động tác của Lý Phàm còn nhanh hơn, hai tay anh tạo thành cái bóng trong không khí, không đợi lão Bạch phản ứng, tay phải anh đã đặt lên cổ ông ta.

Động tác tiến về phía trước của Lão Bạch khựng lại, sau đó cảm giác sợ hãi dâng lên, cúi đầu nhìn bàn tay đang túm cổ mình của Lý Phàm, lòng ông ta rối loạn.

Lý Phàm vặn cổ lão Bạch, đồng thời tay trái vỗ mạnh vào ngực ông

ta. Rắc! Tiếng xương gãy vang lên, lồng ngực đau nhói, lão Bạch cảm thấy xương sườn mình chắc chắc đã bị Lý Phàm đánh gãy mấy cái.

Hai tên đàn em của lão Bạch hoàn toàn thất bại, nhìn Lý Phàm dồn lão Bạch vào tường, mí mắt hai người giật điên cuồng. Con mẹ nó có còn là người không hả?

Lão Bạch luyện Kim Cương Công cũng không phải vô ích, thân thể rắn chắc như thép, không ngờ vẫn bị Lý Phàm dồn vào tường đánh cho hộc máu.

Cảm giác ớn lạnh từ bàn chân xộc thẳng lên não, hai đàn em lão Bạch nhìn nhau, lưỡng lự một lúc mới quyết định ra tay cứu lão Bạch. Nhưng lúc này lão Bạch đã bị Lý Phàm đánh thành vũng bùn, bị anh thản nhiên ném lên ghế.

“Ngồi đi, xem tôi xử lý chúng, để cho gia đình các người đoàn tụ” Lý Phàm cười khẽ.

Khoé miệng lão Bạch không ngừng chảy máu, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng đau đớn, lão Bạch không thể đếm rõ người mình đã gãy bao nhiêu chiếc xương, cảm giác như xương cốt toàn thân đều đã bị Lý Phàm đánh gãy.

Người này quá tàn nhẫn! Lão Bạch đưa ra kết luận trong lòng. Hai tên kia cùng nhau đừng bước, hai chân khẽ run, trong lòng nảy ra ý nghĩ chạy trốn.

Hai người bọn họ không dám nghĩ sẽ đối kháng với Lý Phàm, đội hình ba người đã dùng, nhưng tư thế lấy mạng đổi mạng vẫn không phải đối thủ của Lý Phàm.

Vừa rồi thấy Lý Phàm hăng như thế, hai người biết mình gặp phải cao thủ rồi. Chúng xoay người, bỏ chạy! Nhưng vừa cất bước, Lý Phàm đã nhảy lên, đạp một đường ngang không trung, hai tên cùng nhau ngã nhào xuống đất.

Lý Phàm tiếp đất vững vàng, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chúng. Hai tên đàn em lão Bạch phụt máu, dưới cú đá của Lý Phàm, bọn

họ đã bị nội thương nghiêm trọng.

“Đại ca, chúng em sai rồi, chúng em cũng chỉ làm việc giúp người khác thôi, tất cả đều vì kiếm tiền nuôi gia đình, xin anh bỏ qua cho em.”

“Chúng em trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ tám tuổi, nếu không vì thiếu tiền thì ai lại làm chuyện này chứ?” Lý Phàm cười lạnh lùng, nhấc chân đá vào cổ hai người, cả hai lập tức hôn mê.

Sau đó Lý Phàm bước nhanh đến chỗ Cố Hoạ Y, cởi trói cho cô.

“Bà xã, em có sao không?”

“Em ổn” Cố Hoa Y lao vào lòng Lý Phàm, hai tay ôm chặt lấy anh.

Nhóm Cố Thiệu Dũng dần hồi phục sau cú sốc, không biết ai hét lên một tiếng ‘chạy mau mà nhóm Cố Thiệu Dũng giống như đám dã thú sợ hãi, lao nhanh ra ngoài, sợ rằng nếu chạy chậm sẽ bị bỏ lại làm con tin.

Cửa phòng họp không lớn chỉ có thể chưa được ba người một lúc, nhưng đám đông chạy trốn tập thể, cửa phòng bị tắc nghẽn chật cứng.

Cố Hoa Y nhìn cửa phòng họp bị chặn lại thì không khỏi bật cười, nhỏ giọng nói: “Họ thật ngốc”

“Ừm ngốc thật, bà xã, em chờ một chút, anh giúp họ ra ngoài có trật tự, lát nữa em về phòng làm việc nghỉ ngơi một lát, anh đi hỏi xem ai giở trò quỷ ở phía sau.”

Cố Hoạ Y khẽ gật đầu, buông Lý Phàm ra. Lý Phàm đi về phía đám người trước cửa phòng làm việc, anh tách đám người ra, nhìn bốn người kẹt ở cửa. Lý Phàm giơ chân lên đá văng người bị kẹt ở đó: “Có trật tự một chút, hoảng cái gì?” Chẳng ai để ý tới lời Lý Phàm, họ cầm đầu cắm cổ chạy ra ngoài. Ngay sau đó đám người đã chạy được ra ngoài, Lý Phàm dìu Cố Hoạ Y ra ngoài, về phòng làm việc của cô nghỉ ngơi.

Chương 253: Ghi hận trong lòng

Sau khi an ủi Cố Hoạ Y, Lý Phàm về lại phòng họp, đứng trước mặt lão Bạch, ông ta đang gục đầu trước ngực. Lão Bạch đã không còn dáng vẻ uy phong lúc nãy, trông như thể sắp chết bất cứ lúc nào.

Lý Phàm túm tóc lão Bạch, giật mạnh đầu ông ta lên. Lão Bạch yếu ớt giật giật mí mắt, mở mắt nhìn Lý Phàm, trong lòng cực kỳ hối hận.

“Nói” Một chữ thốt ra từ miệng Lý Phàm, nhưng lại mang theo áp lực cực lớn. Lúc này lão Bạch cực kỳ ngoan ngoãn, biết mình còn cứng miệng nữa thì e rằng trong phút chốc mình sẽ đi đời ngay.

“Là, là Tô Văn Bân, Tô Văn Bân bảo chúng tôi bắt cóc vợ chồng hai cậu, đưa đến tỉnh lỵ cho ông ta, với giá 30 tỷ”

“Tô Văn Bân!”

Một tia sát ý loé lên trong mắt Lý Phàm.

Lý Phàm vốn nghĩ chuyện nhà họ Tô đã xử lý xong, anh không định đuổi cùng giết tận, nhưng những gì Tô Văn Bân làm bây giờ lại khiến anh có ý định dỡ bỏ cả nhà họ Tô.

Vượt quá giới hạn thì thôi, lại còn động tới Cố Hoa Y lần nữa, đây là điều Lý Phàm không thể nhẫn nhịn.

“Được lắm, giữ lại cho ông một mạng chó, sau này làm người cho tốt, nếu tôi thấy ông còn làm điều ác nữa thì chờ chết đi.”

Lý Phàm buông tác lão Bạch ra, xoay người ra khỏi phòng họp. Cố Tuấn Hào dẫn người của bộ phận liên quan chạy đến, một nhóm người lao nhanh qua Lý Phàm, đi thẳng vào phòng họp. Chẳng mấy chốc lão Bạch và những người khác bị lôi ra ngoài, đưa lên xe đi. Cố Tuấn Hào nhìn chằm chằm Lý Phàm, hận thù nói: “Đúng là đồ rác rưởi chỉ biết gây chuyện, theo tôi tới văn phòng, ba tôi

muốn gặp cậu.”

“Tôi còn phải chăm sóc vợ, không có thời gian.” Lý Phàm dứt khoát từ chối.

“Chăm sóc cái đầu mày, vợ mày đã qua đó rồi, chỉ thiếu mày thôi! Đi mau” Cố Tuấn Hào phất tay rời đi, Lý Phàm bất đắc dĩ theo sau anh ta, cùng đi về phía phòng làm việc của Cố Thiệu Dũng. Cố Thiệu Dũng đang hút thuốc trong văn phòng, Cố Thiệu Phong thì đang mắng mỏ Cố Hoạ Y.

“Cô và thằng chồng vô dụng của cô đã làm gì hả? Các người muốn hại cả nhà cùng chết đúng không?”

“Nếu còn xảy ra chuyện như hôm nay một lần nữa thì không may mắn thế đâu! Từ chuyện của sếp Âu Dương cho đến chuyện hôm nay, cô xem hai người đã gây ra bao nhiêu rắc rối.”

Lý Phàm bước vào văn phòng, lạnh lùng nhìn Cố Thiệu Phong. Cố Thiệu Phong rùng mình, cảm thấy máu toàn thân lạnh toát. Cảnh tượng một mình Lý Phàm đánh hơn chục người hiện lên trong đầu Cố Thiệu Phong, đối mặt với kẻ vô tích sự điên rồ này, Cố Thiệu Phong cảm thấy vẫn nên im lặng thì hơn, nếu chọc giận Lý Phàm, trời mới biết anh có bộc lộ tính hung hăng hay không.

Cố Thiệu Dũng cầm tàn thiếu, dập mạnh vào gạt tàn, híp mắt nhìn Lý Phàm.

“Chuyện hôm nay cần mọi người một lời giải thích! Người ta đã xông vào công ty bắt chúng tôi làm con tin rồi, rốt cuộc hai người đã gây ra rắc rối lớn đến mức nào?” Cố Hoa Y nhìn Lý Phàm rồi cúi đầu im lặng.

Lý Phàm đến bên Cố Hoạ Y, nhẹ giọng nói: “Các người không cần biết chuyện gì đã xảy ra, tôi sẽ tự xử lý”

“Hỗn láo!”. Cố Thiệu Dũng cầm gạt tàn trên bàn lên, giận dữ ném xuống chân Lý Phàm. Choang! Gạt tàn thuỷ tinh rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Cậu nghĩ cậu là ai? Chuyện lớn như vậy cậu buộc phải nói rõ cho chúng tôi, rốt cuộc cậu đã chọc vào ai? Lại còn tự cậu xử lý? Đồ bỏ đi cậu cùng lắm chỉ biết đánh nhau thôi chứ xử lý cái gì?” Cổ Thiệu Dũng gầm thét, trút mọi sự tức giận trong lòng ra. Lý Phàm cười nhạt: “Nói ra các người cũng không xử lý được, hơn nữa còn phải lo lắng sợ hãi, tôi cũng chỉ muốn tốt cho mấy người thôi.”

Cố Tuấn Hào nhìn dáng vẻ Lý Phàm, không khỏi bốc hoả, rống giận nói: “Tên phế vật mày vẫn còn giả bộ! gây ra hoạ lớn như thế vẫn còn có mặt mũi để giả vờ, con mẹ nó, tạo thật sự muốn giết mày”

“Cố Hoa Y! Cô hãy quản lý chồng mình cho tốt, mau bảo cậu ta nói đi, đây không phải việc riêng của hai người, nó liên quan đến sự an toàn của cả gia đình!” Lòng Cố Tuấn Hào đầy sợ hãi, nếu chuyện này còn tài diễn, chắc chắn họ sẽ suy nhược thần kinh. Họ nhất định phải làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau đó tìm cách giải quyết. Còn cách giải quyết đương nhiên là ép Cố Hoa Y và Lý Phàm tới nhà người ta xin lỗi, thậm chí giao nộp hai người luôn.

Cố Hoa Y đồng ý với suy nghĩ của Lý Phàm, sau khi trải qua chuyện sếp Âu Dương, Cố Hoa Y không muốn đối mặt với những bộ mặt ghê tởm của nhóm người thân này.

Mọi chuyện mình tự đối mặt còn hơn làm quân cờ cho những kẻ này.

“Chuyện này tôi và Lý Phàm sẽ cùng nhau giải quyết, dù kết quả có ra sao cũng sẽ không ảnh hưởng đến mọi người, xin đừng lo lắng” Cố Hoạ Y cúi đầu nói.

“Mẹ nó! Vợ chồng hai người giẫm lên mặt mũi phải không, cho rằng chúng tôi không dám làm gì hai người đúng không?” Cố Tuấn Hào hét lớn.

Cố Thiệu Dũng khịt mũi, chống lưng cho Cố Tuấn Hào: “Hoạ Y, cho hai người cơ hội nói đàng hoàng, nếu hai người không nắm bắt cơ hội thì đừng trách chúng tôi không khách sáo”

“Tôi đã nói rồi, tôi và Lý Phàm sẽ lo liệu.” Cổ Hoạ Y khẳng định chắc nịch. Cố Tuấn Hào tới trước Cố Hoạ Y, gầm rú hung hãn: “Mẹ mày, cho mày mặt mũi thì tưởng mình là nhân vật lớn à, mày chỉ là con đĩ điếm mà thôi!”

“Đến lúc này rồi mà chúng mày còn giả bộ, coi mình là cành vàng lá ngọc thật mới ghê! Con mẹ nó, mày là nỗi nhục của nhà chúng tạo, từ lúc mày gả cho thằng vô dụng kia là nhà họ Cố chúng ta đã trở thành trò cười, tao đánh chết mày!”

Cố Tuấn Hào nổi giận, tát mạnh vào mặt Cố Hoạ Y. Không đợi cái tát của Cố Tuấn Hào rơi xuống, Lý Phàm đã di chuyển, anh đá chân vào bụng anh ta, Cố Tuấn Hào ngã nhào xuống đất.

“Tự tìm chết!”

Lý Phàm lạnh giọng nói. Cổ Tuấn Hào cảm thấy bụng đau quặn lên, trán toát mồ hôi lạnh: “Fuck! Mày dám đá tao, chúng mày chờ đấy, đừng tưởng có thể hống hách!”

Cố Thiệu Dũng dìu Cố Tuấn Hào dậy, sợ hãi Lý Phàm nên chỉ có thể chửi anh.

“Đồ đê tiện, mày dám đánh con trai tao! Vợ chồng chúng mày được lắm, chờ đấy cho tao, chúng tao về tìm ông nội xử lý, chúng mày chờ bị đuổi khỏi nhà đi!”

Cổ Thiệu Dũng dìu Cổ Tuấn Hào ra ngoài, Cổ Thiệu Phong thấy thế cũng không dám ở lại nữa, xoay người đi theo hai ba con Cổ Thiệu Dũng.

“Anh cả, chờ em với, chúng ta cùng về, chuyện này nhất định phải để ông nội ra mặt, họ quá kiêu ngạo, nhất định phải bị xử phạt!” Cố Thiệu Phong ra ngoài mới dám lớn tiếng nói như vậy. Cố Thiệu Dũng đầy tức giận, gầm lên một tiếng: “Nhất định phải giết chết chúng! Nếu không chuyện này không xong đâu!”

Chương 254: Xông lên!

Cố Hoa Y nhìn đám người Cố Thiệu Dũng rời đi, kéo tay Lý Phàm, nhìn anh bằng ánh mắt trìu mến.

“Anh thật sự có thể giải quyết ư?”

“Chắc chắn rồi.” Lý Phàm cười nói.

“Vậy anh phải cẩn thận nhé, công ty đã thành ra thế này, mấy người bác cả đi hết rồi, em phải phụ trách những việc còn lại, ít nhất cũng phải để công ty hoạt động bình thường trở lại” Cố Hoa Y vẫn quan tâm đến công việc kinh doanh của công ty, nếu bây giờ cô cũng buông tay thì toàn bộ công ty sẽ phải ngừng hoạt động, điều này sẽ gây tổn hại rất lớn đến hoạt động kinh doanh của công ty.

Cố Hoa Y đã cống hiến rất nhiều công sức để đưa công ty từ bờ vực phá sản đến ngày hôm nay, và đương nhiên không muốn công sức mình bỏ ra bị lãng phí.

Lý Phàm nhẹ gật đầu: “Vậy anh đi đây, công ty từ từ xử lý cũng không vội.”

“Vâng, em biết, em chờ anh về.” Cố Hoa Y nhẹ nhàng đẩy Lý Phàm, anh xoay người bước ra ngoài. Nhìn bóng lưng Lý Phàm rời đi, Cố Hoa Y chắp tay thầm cầu các vị thần Phật trên trời, cầu xin các vị Phật phù hộ cho sự an toàn của Lý Phàm.

Cố Hoa Y không biết Lý Phàm sẽ phải gặp thất bại thế nào, nhưng cô biết anh đi là đang làm việc nghĩa mà không được chùn bước.

Cố Hoa Y gạt nước mắt, rời khỏi văn phòng, gọi nhân viên đến quét dọn, mua lại những đồ dùng văn phòng đã hỏng… Lý Phàm rời khỏi công ty, anh lấy điện thoại ra gọi cho Tiền Phúc.

“Thiếu chủ, tôi đã bắt đầu chuẩn bị rồi, Long Hậu cô ấy.”

Tiền Phúc báo cáo chuyện của Long Hậu, nhưng bị Lý Phàm ngắt lời: “Tra tất cả tư liệu về nhà họ Tô cùng vị trí hiện tại của Tô Văn Bàn cho tôi.”

Nghe giọng nói lạnh lùng của Lý Phàm, tim Tiền Phúc đột nhiên nhảy lên.

“Cậu chờ một chút, tôi sẽ có thông tin cho cậu ngay đây.” Tiền Phúc dặn dò trợ lý bên cạnh vài câu, sau đó trợ lý nhanh chóng cầm máy tính xách tay, đứng cạnh ông ta.

“Thiếu chủ, nhà họ Tô cũng có chút thể lực, chủ yếu là thế giới ngầm, đa phần sản nghiệp đều tập trung trong ngành giải trí, nắm giữ một công ty điện ảnh và truyền hình đã niêm yết trên thị trường, chủ nhân hiện tại là Tô Văn Mậu..” Tiền Phúc đọc thông tin chi tiết của nhà họ Tô, Lý Phàm im lặng lắng nghe. Khi Tiền Phúc đọc tài liệu thì cũng đã tìm ra được vị trí của Tô Văn Bân.

“Thiếu chủ, Tô Văn Bân đang ở phòng VIP Kim Long, câu lạc bộ Long Đình của tỉnh lỵ, có cần tôi phải người đến bắt không ạ? “Không cần, tôi sẽ đích thân đi xử lý hắn ta.” Lý Phàm cúp máy, bắt taxi bên đường đến tỉnh lỵ.

Dám nhắm vào Cổ Hoa Y là điều Lý Phàm không thể chịu được, mối thù này không thể để lâu.

Xe taxi chạy một mạch, hai tiếng sau Lý Phàm đã đến cổng câu lạc bộ Long Đình. Trước cổng câu lạc bộ Long Đình lộng lẫy, hai hàng nhân viên bảo vệ trông rất dữ tợn đang đứng sừng sững. Các nhân viên bảo vệ cầm chặt gậy cao su trong tay, bày ra dáng vẻ như đang đối mặt với kẻ thù.

Lý Phàm xuống xe đi về phía câu lạc bộ Long Đình, hai hàng nhân viên bảo vệ cùng nhìn anh, nếu đổi lại là người khác thì e là đã sợ hãi xoay người bỏ chạy, nhưng Lý Phàm hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt của họ

Nhìn thấy Lý Phàm đi thẳng về phía trước, một nhân viên bảo vệ bước ra xua tay với anh.

“Dừng lại, hôm nay Long Đình đã được khách VIP bao trọn, bây giờ mọi người không được phép vào”

“Tôi nhất định phải vào thì sao?”

Lý Phàm hờ hững hỏi. Cả hai hàng nhân viên bảo vệ đều bật cười, ai cũng biết Lý Phàm tới kiếm chuyện, nhưng cảm thấy một mình anh dám bỏ qua sự tồn tại của hơn mười nhân viên bảo vệ thì thực sự là chuyện cười thiên hạ.

“Tai cậu bị điếc hay não úng nước hả? Ông đây nói mà nghe không hiểu à?” Nhiên viên bảo vệ đi về phía Lý Phàm cười khinh thường rồi vung gậy cao su trong tay lên, muốn đuổi anh đi. Lý Phàm cười khẩy, anh đưa tay túm lấy tay đang cầm gậy của hắn, sau đó vặn mạnh, bẻ gãy cổ tay hắn ta.

“A!” Bảo vệ hét lên như lợn bị chọc tiết, sau khi Lý Phàm buông tay, hắn nhanh chóng lùi lại.

Những nhân viên bảo vệ khác thấy có điều gì đó không ổn, họ đồng loạt bước tới bao vây Lý Phàm.

“Fuck! Dám tới gây chuyện ở Long Đình, muốn chết à? Mày cũng không nhìn xem ai bảo kê nơi này!”

“Ông chủ phía sau Long Đình là nhà họ Tô! Mày dám kiêu ngạo trên địa bàn của nhà họ Tô là muốn hại cả nhà cùng chết đúng không?”

“Mau quỳ xuống hai tay ôm đầu, nếu không đừng khách chúng tạo không khách sáo!”. Hơn chục nhân viên bảo vệ gào lên, cây gậy cao su trong tay họ đều chĩa vào Lý Phàm, sẵn sàng đánh nếu anh không hợp tác. Lý Phàm khinh bỉ nhìn nhân viên bảo vệ vây quanh mình: “Không muốn chết thì tránh ra”

“Mẹ kiếp! Còn dám nghênh ngang! Giết hắn!” Các nhân viên bảo vệ cùng ra tay, Lý Phàm đổi tư thế, trên không trung kéo ra vô số cái bóng, trông như anh có vô số cánh tay.

Các nhân viên bảo vệ hét lên thảm thiết, gậy cao su trong tay họ

lần lượt rơi xuống, không có cây gậy nào đánh được vào Lý Phàm, trong mắt họ, anh như một bóng ma, không thể phán đoán cụ thể vị trí của anh ở đâu.

Lý Phàm bẻ gãy cổ tay của tất cả các nhân viên bảo vệ, lúc này anh mới dừng tay, nhìn họ bằng ánh mắt rét lạnh.

“Cút”

Các nhân viên bảo vệ hoảng sợ bỏ chạy, cổ tay bị gãy, thậm chí họ còn không thể gọi điện, tất cả đều chỉ có một ý nghĩ trong đầu đó là mau chóng tới bệnh viện.

Lý Phàm đi vào câu lạc bộ Long Đình, những người phụ trách tiếp đón khách quý đều nhìn Lý Phàm bằng vẻ mặt xám xịt. Một quản đốc cầm bộ đàm, run rẩy ngồi xổm ở góc quầy lễ tân, nói nhỏ: “Có người đột nhập, tất cả bảo vệ đều không ngăn được.”

Lý Phàm nhìn quản đốc, hắn ta run cầm cập, bộ đàm trong tay bị đá văng ra ngoài.

“Đại ca, tôi, tôi chỉ.”

Không đợi quản đốc giải thích xong, Lý Phàm đã bước vào hành lang câu lạc bộ.

Trước kia câu lạc bộ luôn náo nhiệt, vì Tô Văn Bân mà trở nên vô cùng vắng vẻ, hôm nay trong câu lạc bộ Long Đình rộng lớn chỉ có Tô Văn Bân và người của hắn ta.

Tô Văn Bân vốn đang đợi lão Bạch đến, nhưng hắn ta sẽ không bao giờ đợi được lão Bạch nữa. Một vệ sĩ bước nhanh đến bên cạnh Tô Văn Bân, cúi người nói: “Ông Tô, bên ngoài có người xông vào, các nhân viên bảo vệ không ngăn được.”

“Ồ? Ai lại to gan vậy?” Tô Văn Bân thờ ơ hỏi. Vệ sĩ bật TV trong câu lạc bộ lên, màn hình nhanh chóng hiện lên video giám sát. Bóng dáng Lý Phàm xuất hiện trong video, hai mắt Tô Văn Bân đột nhiên mở to.

“Chết tiệt! Sao cậu ta lại ở đây?”

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Tô Văn Bân là lão Bạch đã thất bại, nhưng nghĩ đến thân thủ của lão Bạch, Tô Văn Bân lại phủ nhận ý nghĩ này.

Nhưng nếu lão Bạch không thất bại thì tại sao Lý Phàm lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ lão Bạch bán đứng mình? Trong đầu Tô Văn Bân đang có vô vàn suy nghĩ, cuối cùng hắn ta gầm lên, vẻ mặt u ám: “Điều động vệ sĩ! Giết chết cậu ta!”

Chương 255: Anh ta rất mạnh

Theo lệnh của Tô Văn Bân, một lượng lớn vệ sĩ ào ra từ bốn phòng VIP bên cạnh phòng Tô Văn Bân. Vì Tô Văn Bân có đề phòng với lão Bạch, nên đã chuẩn bị trước rất nhiều vệ sĩ, để đề phòng lão Bạch. Nhưng lão Bạch còn chưa tới thì Lý Phàm đã tìm tới cửa trước, đúng lúc để những vệ sĩ này xử lý luôn. Nhìn đám vệ sĩ nhào ra khỏi phòng VIP từ camera giám sát, khoé miệng Tô Văn Bân nở nụ cười lạnh lùng.

“Hôm nay ai đến đều phải quỳ, hổ tới cũng phải nằm, rồng tới phải bò, chỉ là không biết bên phía lão Bạch làm thế nào mà lại để Lý Phàm chạy tới tỉnh lỵ thế này”

Tô Văn Bân lẩm bẩm, cảm thấy mình vẫn cần hỏi lão Bạch về tình hình ở đó. Hắn tìm số lão Bạch rồi gọi đi.

“Alo, tìm ai?” Đầu bên kia điện thoại vọng ra giọng nói xa lạ. Tô Văn Bân cau mày, lòng hơi bất an: “Tìm lão Bạch, anh là ai?”

“Tôi là người của bộ phận liên quan, lão Bạch liên quan đến việc bắt cóc nên đã bị chúng tôi tạm giữ, nhưng vì bị thương nặng nên tạm thời vào viện cấp cứu, ông là người nhà của ông ta à?”

Giọng nói truyền ra từ điện thoại khiến Tô Văn Bân cảm thấy không thực tế.

Lão Bạch bị bắt rồi? Hơn nữa còn bị thương nghiêm trọng, cái quái gì vậy trời? Binh vương còn không bắt được lão Bạch, sao lại lật thuyền trong cống Hán Thành, là thế nào? Lòng Tô Văn Bân ớn lạnh, trong đầu hiện lên cảnh chiến đấu của Lý Phàm, dường như mọi chuyện đã có lời giải thích.

Lý Phàm còn lợi hại hơn lão Bạch? Có thể, nếu không sao lão Bạch lật thuyền được? Tô Văn Bân tự hỏi tự trả lời, nhìn người đàn ông mặc đồ đen đang ngồi trong góc phòng. Người đàn ông che mặt bằng vải đen, ngủ say trên ghế sofa, là cao thủ võ lâm Tô Văn Bân thuê tới với giá trên trời. Nghe nói là cao thủ tuyệt thế của đất

nước hoa anh đào, Higashino bị môn chủ đương thời của Aikido ruồng bỏ.

Tài năng võ thuật của Higashino rất cao, vì được môn chủ Aikido yêu thích nên rất kiêu ngạo, sau này xảy ra xung đột với các đệ tử môn phái khác ở nước hoa anh đào, giết chết những đệ tử đó.

Môn chủ Aikido đã cắt đứt quan hệ với Higashino trong một cơn thịnh nộ, mà gã cũng vì thế mà bị người của đất nước hoa anh đào săn đuổi khắp nơi.

Khi gã đi vào con đường cùng thì Tô Văn Bân đã thu nhận gã, giúp gã lén qua Hoa Hạ, để gã trở thành vệ sĩ riêng của mình.

Tô Văn Bân có nhận định của riêng mình về trình độ võ thuật của Higashino, cảm thấy ba người lão Bạch chưa chắc đã thắng được gã, vậy nên gã đã trở thành đòn sát thủ sau cùng của Tô Văn Bân.

Nhìn Higashino đang ngủ say, Tô Văn Bân nở nụ cười nhẹ, mọi lo lắng trong lòng hắn ta đều gạt bỏ, cảm thấy chỉ cần có Higashino ở đây thì mình chắc chắn có thể gối cao đầu.

Hắn ta đưa mắt về phía TV, xem những hình ảnh giám sát như xem chương trình giải trí. Các vệ sĩ đã xông vào hành lao, bao vây Lý Phàm.

“Kẻ ngông cuồng to gan này từ đâu ra vậy? Không ngờ lại dám xông vào Long Đình, mày có biết đây là địa bàn của ai không? Dám không để ông Tô của chúng tao vào mắt, mày đúng là tìm chết!”

Cho mày một cơ hội cải tạo chính mình, bây giờ quỳ xuống đất, bò tới trước mặt ông Tô, nếu không chúng ta bẻ gãy chân tay mày, kéo mày vào gặp ông Tô như một con chó chết”

Các vệ sĩ gào lên, không coi Lý Phàm ra gì. Một nhóm người vây quanh một người, làm gì còn phải đặt người bị bao vây vào mắt. Lý Phàm mắt điếc tai ngơ với mấy lời đó của đám vệ sĩ, anh bước về phía trước.

“Mẹ nó! Vẫn còn đi, mày muốn đi đâu? Bảo mày quỳ xuống, mày

không nghe thấy hả?”

“Có phải thằng này bị ngốc không? Trong biểu hiện của nó không được bình thường, ông đây thích nhất là xử lý mấy kẻ ngốc, lát nữa sẽ kéo nó vào nhà vệ sinh làm bồn xí!”

Mấy tên vệ sĩ giễu cợt, cùng nhau rút con dao ngắn trên eo ra.

“Tránh ra.” Lý Phàm nhìn vệ sĩ cầm dao trước mặt, bình tĩnh nói: “Chó ngoan không cản đường”

“Chết tiệt! Dám nói chúng tao là chó, đúng là tìm chết. Anh em đâu, xử nó thành chó chết đi!” Đám vệ sĩ tức giận cùng nhau xông lên, vung con dao ngắn trên tay đâm về phía Lý Phàm. Lý Phàm cười khẩy, lao vào giữa đám vệ sĩ như một mũi tên, hai tay anh tóm vào cổ bọn chúng. Theo động tác nhanh chóng của Lý Phàm, từng tên vị sĩ bị đánh trúng cổ, gục xuống đất. Lần này Lý Phàm không hề nương tay, mỗi tên vệ sĩ bị anh đánh vào cổ, sau này cổ sẽ bị biến dạng khác người thường.

Đây cũng có thể coi là kỷ niệm mà Lý Phàm lưu lại cho chúng, để chúng nhớ kỹ câu chó ngoan không cản đường. Tô Văn Bân và đội trưởng đội vệ sĩ bên cạnh, nhìn tình hình trong màn hình mà cảm thấy lạnh sống lưng.

“Cậu nghĩ sao?” Tô Văn Bân nhẹ giọng hỏi.

“Tên này ra tay rất tàn nhẫn, sợ rằng sau này mấy người kia sẽ trở thành phế nhân, cổ muốn khôi phục lại là điều không thể Đội trưởng đội vệ sĩ cũng là người có mắt nhìn, chỉ cần nhìn hình dáng cổ của những vệ sĩ bị đánh trúng đã biết Lý Phàm mạnh thế nào.

“Mạnh hơn cậu bao nhiêu?” Đội trưởng đội vệ sĩ im lặng, thật sự rất khó trả lời câu hỏi mạnh hơn đến mức nào. Đội trưởng đội vệ sĩ lẳng lặng nhìn Lý Phàm hạ gục vệ sĩ của mình như sói nhập đàn, anh ta cảm thấy mình còn kém xa Lý Phàm.

Vốn dĩ đội trưởng đội vệ sĩ muốn ói cũng không kém mấy, nhưng nghĩ đến lát nữa nếu Tô Văn Bân bảo mình lên thì chẳng phải là đi vào ngõ cụt sao?

Anh ta vẫn nên tỏ ra sợ hãi một chút, để tên cao thủ nước hoa anh đào kia ra tay thì hơn.

“Tôi cảm thấy mình có thể chống đỡ không quá mười chiêu, ít nhất cũng phải ngang với lão Bạch” Tô Văn Bân gật đầu, mở hộp xì gà trên bàn, lất một điếu xì gà kẹp giữa hai ngón tay: “Lão Bạch… hẳn là không bằng cậu ta.”

“Sao cơ?” Đội trưởng đội vệ sĩ hơi ngạc nhiên.

Thân thủ này quá ngầu, còn mạnh hơn cả lão Bạch, trước khi Higashino xuất hiện, đội trưởng đội vệ sĩ cho rằng lão Bạch là người mạnh nhất hiện nay. Thế nhưng điều này cũng liên quan đến sự thiếu hiểu biết của đội trưởng đội vệ sĩ, rất nhiều cao thủ đều không dễ dàng ra tay, cũng không biết bây giờ cao thủ võ lâm mạnh cỡ nào.

“Vừa rồi tôi gọi cho lão Bạch thì một người lạ nghe máy, nói rằng lão Bạch đã bị bắt, hơn nữa còn bị thương nặng, đang nằm trong bệnh viện”

Tô Văn Bân hơi lo lắng, nhưng để thể hiện sự bình tĩnh của mình, hắn ta phải nói lời như vậy để xoa dịu cảm xúc. Đội trưởng đội vệ sĩ hoảng hốt, sau đó là sự căng thẳng vô tận.

“Ông Tô, tôi cảm thấy để Higashino xem camera trước đi, ít nhất cũng phải có hiểu biết về tên này, lát nữa mới có chiến lược.” Tô Văn Bân khẽ gật đầu, đội trưởng đội vệ sĩ lập tức xoay người nhìn Higashino. Higashino vốn đang ngủ say giờ đây đã ngồi dậy, đang xem hình ảnh giám sát trên TV.

Chương 256: Tiễn ông về tây thiên

Higashino ngủ không sâu, mặc dù là dáng vẻ ngủ say, có một chút động tĩnh dị thường cũng đủ làm cho hắn bừng tỉnh. Đây đều là công phu do khi bị đuổi giết luyện ra, bằng không, Higashino đã sớm chết khi bị đuổi giết. Trong lúc ngủ bị Tô Văn Bân và đội trưởng đội bảo vệ nói chuyện đánh thức, Higashino mở mắt ra thì thấy camera trên màn hình TV. Tùy ý nhìn hai cái, trên mặt Higashino lộ ra tươi cười khinh thường.

“Ông chủ, đây là kẻ thù của ông đến rồi sao? Những bảo vệ ông nuôi dưỡng thật phế vật, ông có thể đưa tiền nuôi bọn họ đều cho tôi, tôi sẽ càng có ích cho ông.” Tô Văn Bân nở nụ cười, tùy tay ném một điếu xì gà cho Higashino.

“Tiền cũng không phải vấn đề, chỉ cần anh có thể thể hiện giá trị của mình, người kia coi như là khảo nghiệm của tôi cho anh đi.” Higashino khẽ gật đầu, cười nói: “Khảo nghiệm này quả thực rất dễ dàng, cho ông chủ nhìn thấy tôi đá nổ đầu của hắn là được rồi.”

Higashino tràn ngập tự tin với chính mình, tràn ngập khinh bỉ với Lý Phàm. Tuy rằng camera thể hiện thực lực siêu cường của Lý Phàm, nhưng xem ra Higashino thấy rằng, chút thực lực này của Lý Phàm xách giày cho hắn cũng không xứng, hoặc liếm giày cho hắn còn được.

“Ha ha ha ha, ta đây nhìn anh biểu diễn vậy, anh thật sự có thể đá nổ đầu của hắn, tiền lương của anh tăng gấp đôi.”

“Cảm ơn ông chủ”

Higashino nói xong đứng lên, bắt đầu cẩn thận sửa sang lại quần áo của hắn, định đợi lát nữa nhất định phải đánh tiêu đẹp trai, làm cho Tô Văn Bân nhận ra giá trị của hắn.

Trong camera, Lý Phàm đã đánh ngã tất cả bảo vệ, bọn bảo vệ đều ngã nằm dưới đất không nhúc nhích, nhìn qua như là có một đám

người chết vậy. Lý Phàm chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía camera thò ra, mỉm cười làm một động tác cắt cổ với camera đang thò ra kia. Khiêu khích, khiêu khích rõ ràng!

Sắc mặt Tô Văn Bân trở nên nghiêm túc, cho dù là thất bại của lão Bạch, hay là thất bại của đám bảo vệ này, đều chứng minh phần nào Lý Phàm rất mạnh.

“Chuẩn bị một chút.” Tô Văn Bân nói với đội trưởng đội bảo vệ bên cạnh. Đội trưởng đội bảo vệ khẽ gật đầu, từ sau thắt lưng rút ra súng lục, cạch một cái, lên đạn. Cầm súng lục, trong lòng đội trưởng đội bảo vệ dâng lên sự hăng hái.

Công phu cao tới đâu thì cũng một súng ngã xuống, nếu Higashino cũng thất bại, vậy để đội trưởng đội bảo vệ ngăn cơn sóng dữ này. Tô Văn Bân nhìn thấy đội trưởng đội bảo vệ móc súng lục ra, lộ ra tươi cười có một tia vừa lòng.

Bên trái là võ đạo cao thủ, bên phải là cao thủ dung sung, cho dù Lý Phàm là thần tiên, sợ cũng khó còn sống đi ra ngoài.

Bành!

Cửa của phòng bao bị đá văng, Lý Phàm mặt như băng lạnh đi vào phòng bao. Tô Văn Bân đại mã kim đao ngồi trên sô pha, nhìn Lý Phàm đi vào phòng bao.

“Phế vật như cậu vẫn có chút bản lĩnh, chỉ là các người xông vào nơi này, có thể thắng sao? Cậu xâm nhập vào địa ngục, mà tôi là Diêm Vương chấp chưởng sống chết của cậu, không muốn chết thì lập tức quỳ xuống” Lý Phàm cười lạnh một tiếng, ánh mắt hèn mọn nhìn Tô Văn Bân: “Ai cho ông dũng khí này?”

“Ha ha, người trẻ tuổi đã xúc động, chuyện gì cũng chưa rõ ràng đã dám xằng bậy, nơi này là tỉnh thành, không phải nông thôn của các người, cậu nghĩ rằng người bên cạnh tôi là bảo vệ bình thường sao? Quả thực ngây thơ!”

Tô Văn Bân chỉ Higashino, đắc ý nói: “Vị này chính là cao thủ võ đạo đất nước hoa Anh Đào, cánh tay vô địch đánh bại toàn bộ đất

nước hoa Anh Đào – Higashino, cậu cảm thấy cậu có thể lợi hại hơn Higashino sao? Higashino kia một khi tức giận, giết hai mươi truyền nhân võ đạo của đất nước hoa Anh Đào."

"Ha ha, thật sự lợi hại như vậy, còn có thể tới đây làm chó săn cho ông sao?" Lý Phàm không chút để ý nói, căn bản không có để Higashino vào mắt.

Cao thủ võ đạo của nước hoa Anh Đào tính cái rắm, hộ vệ Long Môn tùy tiện phái ra một người, cũng có thể dẹp yên tất cả võ đạo môn phái của nước Anh Đào, cao thủ của đất nước hoa Anh Đào ở trong mắt Lý Phàm chính là con kiến.

Lửa giận trong lòng Higashino nháy mắt bùng lên, căm tức Lý Phàm, hung tợn nói: "Đồ ngu!" "Cũng dám vũ nhục Higashino ta, tôi sẽ cho ngươi thử tất cả sự thống khổ của nhân gian này! Chuẩn bị run rẩy trước sự nhục nhã của ta đi!"

Higashino nhìn chằm chằm Lý Phàm, bày ra thế chuẩn bị, chờ Tô Văn Bân ra lệnh một tiếng, lao ra đánh tơi bời Lý Phàm.

Lý Phàm lắc lắc đầu, khinh thường nói: "Chó săn chính là chó săn, bộ dáng chó săn này của ngươi, ta đã biết tu vi võ đạo của người không cao."

"Hừ!" Tô Văn Bân hừ lạnh một tiếng, cũng cảm thấy Lý Phàm thật sự quá cuồng vọng, đối đồ đệ cuồng vọng như vậy căn bản không cần nói thêm cái gì, ra sức đánh một trận nhục nhã là được.

"Higashino, giáo huấn hắn thật tốt, đừng quên khi nãy anh đã nói những gì." Tô Văn Bân lạnh nghiêm mặt nói. "Không quên được, tôi sẽ đá nổ đầu của hắn!"

Higashino nổi giận gầm lên một tiếng, cất bước xông về phía Lý Phàm. Tô Văn Bân bưng lên chén rượu trên bàn, một bên uống rượu, một bên nhìn chằm chằm Lý Phàm và Higashino chiến đấu. Higashino lao ra, song chưởng rất nhanh huy động, phát ra một tiếng nổ rất vang.

Việc này bởi vì Higashino bộc phát sức bật quá mức cường đại,

cho nên lực lượng cường đại nháy mắt áp súc không khí, tạo thành không khí phát ra tiếng nổ bạo liệt.

Cai gọi là hợp nhất của Aikido chính là để chỉ có thể nháy mắt bộc phát ra lực lượng siêu cường, do đó làm cho không khí phát ra tiếng nổ.

Nghe có vẻ rất to lớn, trên thực tế nòng cốt của hợp cả giận chính là huấn luyện sức bật.

Higashino đối với sức bật nắm trong tay, không thể nghi ngờ là vô cùng giỏi, khi công kích Lý Phàm, toàn bộ sức bật của Higashino đều được sử dụng, mỗi một đánh đều mang theo lực lượng cường đại.

Higashino xông mạnh đến vốn tưởng rằng hắn khóa chặt Lý Phàm rồi, chính là không dự đoán được tốc độ của Lý Phàm nhanh hơn. Khi nắm đấm của Higashino sắp nện lên ngực Lý Phàm, muốn dựa vào sức bật cường đại cùng với phương thức bùng nổ đánh bại Lý Phàm, bóng dáng của Lý Phàm lại biến mất khỏi tầm mắt của Higashino.

Trong lòng Higashino kinh hãi, khi muốn dừng bước chân lại tìm kiếm Lý Phàm, Lý Phàm đã vòng ra sau lưng Higashino rồi. Nhẹ nhàng một cước đá vào sau thắt lưng Higashino, Higashino mất đi cân bằng, chỉ có thể chạy như điên về phía trước, quyền thế mạnh mẽ nặng nề đập vào bức tường.

Bành!

Nắm đấm của Higashino nện ở trên tường, vách tường cũng đang rung lên, nửa vách tường bị đập sập, vô số tro bụi bay lên, bao vây Higashino trong khói bụi.

“Khụ khụ” Higashino bị sặc ho khan hai tiếng, chật vật không chịu nổi xoay người đi về phía Lý Phàm. “Đồ ngu! Lần này là ta chủ quan rồi! Nhưng lập tức giờ chết của ngươi sẽ đến!”

Phẫn nộ tràn ngập trong đầu Higashino đích, nếu lửa giận có thể thiêu đốt, giờ phút này lửa giận của Higashino cũng đun sôi biển.

“Đã nói trình độ của ngươi không được rồi, ngươi còn muốn tự cho là đúng, người đã muốn chịu chết, ta đây cũng không cản ngươi.” Lý Phàm vươn ngón út vẫy Higashino một cái, vẻ mặt khinh thường không cần nói.

Higashino điên cuồng nổi giận gầm lên một tiếng, quơ hai đầm lao như điên về phía Lý Phàm. “Đồ ngu! Ngươi sẽ biết đại giới khi nhục nhã ta!Để ta dụng tuyệt kĩ tất sát tiễn người về Tây thiên!”

Chương 257: Nơi này là thành phố

Xì gà trong tay Tô Văn Bân rơi xuống trên mặt đất, trợn mắt há hốc mồm nhìn Higashino bị Lý Phàm dẫm dưới chân.

Vừa rồi tuyệt kĩ tất sát của Higashino mạnh mẽ khí thể như vậy, thế nhưng bị Lý Phàm một cước đạp đổ, sau đó bị Lý Phàm giống như dẫm chó chết dẫm dưới chân.

Đây là chuyện gì? Tại sao có thể như vậy!

Tô Văn Bân thậm chí còn không thấy rõ động tác của Lý Phàm, chỉ nhìn thấy Higashino hùng hổ tiến lên, sau đó nháy mắt chỉ thấy Higashino gục trên mặt đất, sau đó bị Lý Phàm dẫm lên mặt. Đội trưởng đội bảo vệ điên cuồng nuốt nước miếng, đội trưởng đội bảo vệ tự nhận là gặp qua không ít người ngoan độc, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người ngoan độc vượt biên giới như vậy.

Hai chân run nhè nhẹ, tay cầm súng đang run rẩy kịch liệt, đội trưởng đội bảo vệ cảm thấy súng đang nắm trong tay giống như một bàn đang bị đốt đỏ hồng.

Đối mặt tốc độ nhanh đến nhìn không thấy của Lý Phàm, cầm súng thật sự có thể bắn trúng hắn? Đội trưởng đội bảo vệ cảm thấy khả năng bắn trúng rất thấp, trừ phi hắn đủ may mắn. Thế này thì đánh thế nào! Đội trưởng đội bảo vệ đã muốn ôm đầu đầu hàng.

“Cậu Tô, tình huống không tốt rồi, nếu không tôi lén lút đưa ông đi.” Đội trưởng đội bảo vệ thấp giọng nói. Mày Tô Văn Bân gắt gao nhân thành một đoàn, trốn đi căn bản không có khả năng! Đây là thành phố, là đại biểu cho mặt mũi nhà họ Tô!

Nếu giờ trốn đi, vậy mặt mũi của nhà họ Tô có còn không, về sau đồng đạo khác còn không tranh nhau lăng nhục chết nhà họ Tô! “Nổ súng!”

Sắc mặt Tô Văn Bân âm ngoan nói. Bảo vệ đội trường hơi kinh hoàng: “Tôi sợ đánh không trúng, tốc độ của người này quá nhanh,

thật quỷ mị!”

Khi Tô Văn Bân và đội trưởng đội bảo vệ nói chuyện, Lý Phàm đang dùng chân hung hăng dẫm xương sườn của Higashino. Răng rắc. Tiếng gãy thanh thúy vang lên, xương sườn của Higashino bị Lý Phàm đá gãy vài cái, trong miệng phát ra từng tiếng kêu thảm thiết. “Tuyệt kĩ tất sát của ngươi đâu? Không phải muốn đá nổ đầu của ta sao.”

Lý Phàm lạnh giọng hỏi. “Tha mạng, cầu xin người tha cho ta, ta không dám, không dám nữa.” Mạng nhỏ của Higashino bị Lý Phàm nắm lấy, tuy rằng trong lòng tràn ngập lửa giận, nhưng vì bảo mệnh cũng chỉ có thể cúi đầu. Lúc này nếu tiếp tục cường ngạnh, Higashino cảm thấy mình sẽ chết không nơi táng thân.

cuộc đuổi bắt tàn khốc như vậy ở nước hoa anh đào đều trốn thoát, ai từng nghĩ khi muốn sống những ngày tháng tốt đẹp lại đụng tới đại ma vương Lý Phàm này.

“Ta không có tuyệt kĩ tất sát gì, đều là chém gió, cầu xin đại ca ngươi thả ta, về sau Higashino ta chính là người hầu của ngài, không, ta là gia nô của ngài, chỉ cầu xin ngài tha mạng chó của ta, về sau ta làm chó giữ cửa cho ngài cũng được.”

Tiết tháo của Higashino đã rơi đầy đất, vì bảo mệnh cái gì cũng không để ý. “Làm chó giữ cửa cho ta? Ngươi còn không xứng.”

Lý Phàm một cước đạp xuống, hung hăng dẫm nát bàn tay Higashino. Hắt xì hắt xì. Một loạt tiếng xương cốt vỡ vụn truyền ra, xương cốt bàn tay Higashino bị Lý Phàm dẫm nát.

Higashino đã sụp đổ rồi, đều đã cầu xin tha thứ đến như vậy cũng không được, Lý Phàm này cuối cùng là muốn thế nào! “Đau! Đại ca, ngươi nói làm sao bây giờ, ta đều nghe lời ngươi, ngươi để ta xin lỗi, ta sẽ xin lỗi, ngươi để ta làm gì ta sẽ làm cái đó, ta đi giết Tô Văn Bân được chưa, tất cả đều là do hắn sai sử ta!”

Higashino bị ép buộc đã bắt đầu bán đồng đội rồi, chỉ cần có thể sống, Higashino làm gì cũng được. “Thú vị.” Lý Phàm hơi nở nụ cười một chút: “Không cần ngươi giết, đánh nát xương cốt toàn

thân hắn là được.” “Cám ơn đại ca cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ đánh nát xương cốt toàn thân hắn.”

Higashino chịu đựng đau đớn, giãy dụa đi về phía Tô Văn Bân. “Ông chủ, thực xin lỗi, ta là vì mạng sống, thật sự không còn cách nào.” Sắc mặt Higashino dữ tợn nói.

Trong lòng Tô Văn Bân ngũ vị tạp trần, vốn là con bài bản mệnh chưa lật, thế nhưng bị Lý Phàm làm nhục đến mức phản bội, Lý Phàm này rốt cuộc cường đại đến thế nào!

“Higashino! Ngươi muốn chết!” Tô Văn Bân lớn tiếng quát. “Không đâu, chỉ cần đánh nát xương cốt toàn thân ông, ta sẽ không phải chết!” Higashino lớn tiếng hô, xông về phía Tô Văn Bân, đội trưởng đội bảo vệ cuống quít giơ súng lên, bóp cò súng bắn Higashino.

Bang bang phanh. Ba viên đạn bắn ra, trên người Higashino phun ra từng chùm máu tươi, thân hình thẳng tắp ngã quy trên mặt đất. Tô Văn Bân bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch rượu Whiskey bốn mươi năm trong chén.

Tuy rằng Higashino đã chết, nhưng nội tâm Tô Văn Bân bị kinh hách không nhẹ, mau chóng muốn uống rượu an ủi. Uống hết rượu, Tô Văn Bân tùy tay bóp nát chén rượu.

“Lý Phàm, cậu cũng thấy rồi đấy, công phu cao tới đâu thì một súng cũng ngã xuống, nếu cậu không muốn chết, bây giờ lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ.”

Tô Văn Bân nhìn chằm chằm Lý Phàm nói. “Ha ha, chỉ là súng lục mà thôi.” Lý Phàm không nhìn đội trưởng đội bảo vệ, cũng không nhìn súng trong tay đội trưởng đội bảo vệ.

“Muốn chết! Nổ súng!”

Tô Văn Bản giận dữ hét. Đội trưởng đội bảo vệ do dự một chút, sau đó dùng sức bóp cò. Bang bang phanh. Đạn liên tiếp bắn ra, cho đến lúc súng lục phát ra tiếng cạch cạch không còn đạn, đội trưởng đội bảo vệ mới dừng bắn. Sau khi dừng lại, đội trưởng đội

bảo vệ tuyệt vọng rồi. Một viên đạn cũng không bắn trúng Lý Phàm, súng vô dụng với Lý Phàm.

“Cậu Tô, ông, ông đi nhanh đi, tôi theo phía sau” Đội trưởng đội bảo vệ rút ra một thanh đoản đao, quyết định liều chết hoàn thành chức trách của mình. “Còn muốn chạy? Không thể nào.”

Lý Phàm cười lạnh đi về phía Tô Văn Bân, đội trưởng đội bảo vệ bật người tiến lên đứng trước mặt Tô Văn Bân. Vèo! Đoản đạo múa lên, phát ra tiếng xé gió.

Mũi nhọn của đoàn đao lóe lên ánh sáng lạnh đâm về phía ngực Lý Phàm, mắt thấy sẽ có thể đâm vào tim Lý Phàm, chỉ là dao nhỏ lại dừng lại.

Không phải đội trưởng đội bảo vệ không muốn đâm, mà là tay hắn đã không tiến thêm được chút nào.

Tay của Lý Phàm đã bắt được tay cầm đao của đội trưởng đội bảo vệ, hơi hơi dùng sức, xương cốt bàn tay đội trưởng đội bảo vệ toàn bộ vỡ vụn.

“A!”

Đội trưởng đội bảo vệ phát ra một tiếng kêu rên, cái trán toát ra mồ hôi tinh mịn.

Hai tay Lý Phàm tiếp tục hướng về phía trước, thuận theo cổ tay đội trưởng đội bảo vệ, cánh tay, bắp tay, mãi cho đến vai, bóp nát toàn bộ xương cốt của đội trưởng đội bảo vệ.

Cảm giác đau đớn mãnh liệt làm cho đội trưởng đội bảo vệ đau đến mức choáng váng, hai mắt tối sầm ngã quy trên mặt đất.

Trong lòng Tô Văn Bân trong lòng vô cùng sợ hãi, chỉ là trên mặt vẫn mạnh mẽ giả vờ trấn định, lúc này thua người không thua trận, khí thể luôn phải có! “Cậu thật kiêu ngạo, cậu có biết hậu qua khi động thủ với tôi thế nào không?”

Tô Văn Bân vừa nói, trong lòng vừa nhanh chóng tính toán, muốn

dùng lời nói đe dọa Lý Phàm. Lý Phàm không phải một người, kéo theo người nhà có rất nhiều uy hiếp, Tô Văn Bân cảm thấy đây là nhược điểm lớn nhất của Lý Phàm, chỉ cần nắm giữ nhược điểm này của Lý Phàm, sẽ không cần lo lắng nữa! “Hậu quả? Nên là ông phải lo lắng hậu quả.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Buồn cười, đây là thành phố, là địa bàn nhà họ Tô! Thế lực của nhà họ Tô ở thành phố cậu không thể tưởng tượng được đâu, chỉ cần cậu dám động thủ với tôi, cậu, và gia tộc của vợ cậu đều sẽ bị hủy diệt! Tôi cam đoan nói được thì làm được!”

Chương 258: Nhà họ tô

“Mày đã có vợ có con rồi, chỉ cần tao nói một câu, ngay lập tức sẽ có người đến giết chết bọn họ! Nhà họ Tô bọn tao có thế lực thâm hậu ở tỉnh ly, thậm chí là ở toàn bộ tỉnh này!”

“Chỉ cần hôm nay mày dám động đến một sợi tóc của tao, lập tức sẽ có người giết chết người nhà của mày. Cho dù là người có quan hệ tốt hay xấu với mày, bất cứ kẻ nào liên quan đến mày đều sẽ chết!”

“Trước kia có người tiêu diệt mười gia tộc, thì tao cũng có thể làm được! Hiện tại không phải là thời đại lấy thiện đấu ác. Chỉ cần mày dám đấu với tao, tao sẽ giết toàn bộ gia đình của mày, không còn một ai sống xót!”

Tô Văn Bân điên cuồng gầm lên, giống như một con sư tử điện, cố gắng dùng những lời đe dọa làm cho Lý Phàm e sợ mà chùn lại. Lý Phàm yên lặng lắng nghe, khi Tô Văn Bân nói xong, trên mặt anh hiện lên một nụ cười chế giễu. “Thật là ngây thơ, chỉ số thông minh của mày thật đáng lo ngại.”

Tô Văn Bân sửng sốt một chút, sau đó khinh thường nhìn Lý Phàm, Tô Văn Bân cảm thấy Lý Phàm như muốn rút lui, tưởng bản thân đã dọa được anh rồi, chỉ cần cố gắng hơn nữa là có thể hoàn toàn hù được Lý Phàm!

“Mày mới ngây thơ! Mày cũng chỉ là thằng con rể vô dụng của nhà họ Cố thôi, còn muốn đấu với tao! Nếu người nhà họ Cố biết mày chọc giận nhà họ Tô tao, bọn họ nhất định sẽ bắt mày rồi đưa mày đến tận cửa để nhận lỗi với nhà họ Tô tao!”

“Mày tốt hơn hết nên động não một chút, hãy nghĩ tới kết cục khi đắc tội với nhà họ Tô bọn tao đi! Bây giờ nếu mày quỳ xuống và xin tạo tha thứ, tao có thể cho mày một cơ hội sống sót, tao cũng sẽ không ra tay với vợ con mày”

Tô Văn Bân vừa dứt lời, Lý Phàm đã lấy điện thoại di động của

mình ra. “Nhà họ Tô đúng không, haha, tao sẽ lập tức khiến cho nhà họ Tô tan thành mây khói” Khi Lý Phàm vừa dứt lời, anh nhận số và gọi cho Tiền Phúc.

Tiền Phúc lúc này đang ngồi ngay ngắn, mắt nhìn chăm chú vào điện thoại di động trong tay, như đang chờ tiếng chuông điện thoại vang lên, lại giống như chiến sĩ đang chuẩn bị ra trận. ngôn tình hay

Điện thoại vang lên tiếng chuông êm tai, cả người Tiền Phúc giật mình, nhanh chóng ấn nút trả lời. “Cậu chủ, đã chuẩn bị xong, chỉ chờ mệnh lệnh của ngài” “Ra tay đi.” Lý Phàm khẽ nói. “Được, lập tức sẽ khiến cho nhà họ Tô nếm trải mùi vị đau khổ. Lý Phàm cúp điện thoại, cười nhìn Tô Văn Bân: “Chút nữa thôi, nhà họ Tô sẽ tan thành mây khói.” Tô Văn Bân căm tức nhìn Lý Phàm, cho rằng Lý Phàm đang giả bộ.

Con rể của một gia tộc loại ba ở Hán Thành, vừa mở miệng đã ngông cuồng nói sẽ khiến cho nhà họ Tô tan thành tro bụi, quả thực là nực cười.

“Mày không khoác lác thì không chịu nổi à? Mày thực sự nghĩ rằng tao sẽ tin sao? Nhà họ Tô đối với mày mà nói là một gia tộc hùng mạnh đấy. Có mười nhà họ Cố cũng không bằng một góc của nhà họ Tô tạo, cũng không biết mày dựa vào đâu mà lại tự tin như vậy.”

“Bảy mươi phần trăm hộp đêm, karaoke và quán bar trong cả tỉnh thành đều thuộc sở hữu của nhà họ Tô tạo. Chưa kể chi nhánh ở những nơi khác, cũng như những ngôi sao nữ đang ăn khách, một nửa nghệ sĩ của các công ty điện ảnh và truyền hình cũng thuộc nhà họ Tô tao.”

“Còn những ngành công nghiệp vụn vặt khác như bất động sản, tài chính, đầu tư mạo hiểm, …đều là quy mô mà mày không thể tưởng tượng nổi. Mày nghĩ mày có thể quét sạch nhà họ Tô tạo sao? Đầu mày bị úng nước rồi phải không?”

Tô Văn Bân càng nói càng tự hào, cảm thấy Lý Phàm chỉ có thể quỳ gối trước sản nghiệp của nhà họ Tô.

Lý Phàm cười không nói gì, giơ tay tát vào mặt Tô Văn Bân một cái. “Đầu mày mới bị úng nước. Hiện giờ mày là tù nhân, không phải cậu ấm của nhà họ Tô.” Tô Văn Bân bụm miệng xiêu vẹo trên ghế sofa, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt thù hằn, một lúc sau mới bật cười điên cuồng.

“Hahaha, mày còn dám đánh tao, giờ mày tát tạo một bạt tai, yên tâm, sau này sẽ trả lại mày gấp trăm lần!” “Đợi đến lúc đó rồi hẵng nói” Lý Phàm nói xong, vung tay tát vào mặt Tô Văn Bân một cái thật mạnh. Tát hết cái này đến cái khác, mặt Tô Văn Bân nhanh chóng sưng lên như đầu heo, đầu óc ong ong, trạng thái cả người cũng không ổn.

“Mày đợi đó, tao sẽ khiến cho mày sống không bằng chết” Tô Văn Bân lẩm bẩm, hận không thể ngay lập tức giết chết Lý Phàm. “Ha ha.” Lý Phàm đập mạnh vào vai Tô Văn Bân, khiến cho bả vai của hắn ta lõm xuống, toàn bộ xương bả vai của hắn ta như muốn vỡ nát.

“Dám bắt cóc Họa Y, dám bắt cóc vợ tao, mày chính là muốn tìm đường chết!” Sau khi Lý Phàm giẫm lên đùi của Tô Văn Bân, khiến cho xương đùi của hắn ta gãy thành nhiều mảnh.

“Dám nảy sinh lòng ác độc với con gái tạo, xem ra tạo đối xử với bọn mày quá nhân từ rồi” Tô Văn Bân toát mồ hôi lạnh, khóc giàn giụa kêu lên thảm thiết: “Thằng khốn! Mày chờ đó, tao sẽ giết chết mày!”

“Xem ra vẫn chưa đủ chứ gì.” Lý Phàm chế nhạo, sau đó nhấc chân giẫm lên bắp chân và mắt cá chân của Tô Văn Bân, Tô Văn Bân đau đớn kêu gào thảm thiết.

Trang viên nhà họ Tô. Tô Văn Mậu đang xem tài liệu thì trợ lý hốt hoảng chạy đến trước mặt hắn ta. “Hốt hoảng cái gì? Tô Văn Mậu nhìn trợ lý với vẻ mặt không vui. Trợ lý nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Ông chủ, không xong rồi, đã xảy ra chuyện lớn.”

“Hừ!”

Tô Văn Mậu hừ lạnh một tiếng, vỗ bàn nói: “Có thể xảy ra chuyện lớn gì! Tôi còn chưa chết đâu. Nhà họ Tô có thể xảy ra chuyện lớn gì!”

“Ông chủ, thật sự đã xảy ra chuyện lớn. Tất cả các dự án đầu tư của chúng ta đã ngừng lại rồi, các bộ phận liên quan đã niêm phong tất cả các công ty giải trí của chúng ta, cũng như các nghệ sĩ dưới quyền quản lý của Tô thị, tất cả đều xuất phát từ vấn đề thuế”.

Trợ lý lo lắng nói, từng chuyện giống như một nhát búa, đập mạnh vào tim của Tô Văn Mậu. Mặt Tô Văn Mậu xanh mét, nhìn chằm chằm trợ lý đối diện nói: “Những gì cậu nói là thật?”

“Đều là thật! Đây là tin tức do các chi nhánh của công ty báo lên, hơn nữa vì sự ảnh hưởng của những tin tức này mà giá cổ phiếu của công ty chúng ta đang giảm mạnh, hiện giờ đã tụt xuống 95%!”

Thân thể Tô Văn Mậu chấn động, tay phải ôm chặt tim, hô hấp càng ngày càng gấp: “Thuốc, thuốc!” Trợ lý vội vàng lấy thuốc khẩn cấp từ trong túi của Tô Văn Mậu ra, mở lọ thuốc, đổ ra hai viên rồi nhét vào miệng Tô Văn Mậu. Tô Văn Mậu nuốt viên thuốc, nhắm mắt một lúc lâu mới bình tĩnh lại. “Tại sao lại xảy ra chuyện này? Nguyên nhân do đâu!”

Tô Văn Mậu yếu ớt nói. Xảy ra chuyện như thế này, nhất định là có người đứng sau thao túng, nhưng Tô Văn Mậu tự hỏi gần đây không có xúc phạm đến gia tộc lớn nào, sao có thể bị hãm hại trên tất cả phương diện như vậy!

Mà gia tộc lớn bình thường cũng không có thực lực mạnh như vậy, nhà họ Tô đã cắm rễ sâu ở tỉnh thành, có thể dùng thủ đoạn như vậy, nhất định là gia tộc quyền thế hàng đầu!

Trợ lý lắc đầu, yếu ớt nói: “Tôi vẫn đang điều tra, hiện tại vẫn không có tin tức cụ thể, nhưng…” “Nhưng cái gì!” “Nhưng tôi điều tra ra Tô Văn Bân hình như đã đắc tội với người nào đó, có lẽ là vấn đề bên phía anh ta.”

Chương 259: Xin ngài hãy bỏ qua cho nhà họ tô

Tô Văn Mậu nghe thấy lời của trợ lý, không chút do dự lấy điện thoại di động ra gọi cho Tô

Văn Bân. Lúc này không cần suy nghĩ gì nữa, chỉ cần xác minh, xác minh Tô Văn Bân có đắc tội với người không nên đắc tội hay không! Cách làm của Tô Văn Mậu ngắn gọn và hiệu quả nhất. Khi Tô Văn Mậu gọi đến, Tô Văn Bân đang nằm ngửa trên đất, nhìn Lý Phàm với ánh mắt hung tợn.

“Tên họ Lý, mày thật gan dạ! Chẳng qua để tạo xem mày có thể phách lối đến khi nào, cho dù hôm nay mày giết tao, nhà họ Tô bọn tao có vô số người. Bọn họ sẽ báo thù cho tao, sẽ giết chết cả nhà mày!”

“Có phải bây giờ mày đánh tao thấy rất sảng khoái không? Sau này nhà họ Tô bọn tao sẽ bắt hết bạn bè thân thích của mày, đánh từng người trước mặt mày. Đến lúc đó để xem mày còn sảng khoái hay không. Muốn đấu với nhà họ Tô bọn tao, tên tác rưởi nhà mày căn bản không xứng! ”

Tô Văn Bân thà chết chứ không đầu hàng, bởi vì hắn ta biết còn có nhà họ Tô chống lưng, cuối cùng Lý Phàm cũng sẽ bị chà đạp mà thôi. Lý Phàm lấy điện thoại ra nhìn thời gian, khẽ nói: “Sắp rồi.”

“Con mẹ nó! Mày giả bộ tốt đấy, sắp rồi cái đầu mày! Bây giờ là cơ hội cuối cùng để mày xin lỗi tạo, nếu không, nhà họ Tô bọn tao sẽ ngay lập tức giết hết tất cả người trong nhà của mày!”

Khi Tô Văn Bân đang hét lên thì điện thoại đổ chuông.

Tô Văn Bân chịu đựng cơn đau, dùng tay trái lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua người gọi đến, là Tô Văn Mậu, Tô Văn Bân kích động nhận trả lời cuộc gọi: “Anh hai!” Nghe thấy giọng nói thảm thiết của Tô Văn Bân, tóc gáy của Tô Văn Mậu dựng đứng cả lên. “Anh hai, đến cứu em, mau phái người đến cứu em!”

Tô Văn Bân lo lắng hét lên. Lông mày của Tô Văn Mậu nhăn lại thành một hàng, quả thật Tô Văn Bân đã gây ra rắc rối.

Thế lực của đối phương lớn như vậy, có thể lật đổ nhà họ Tô một cách dễ dàng, muốn bắt Tô Văn Bân để chỉnh đốn cũng là chuyện khá bình thường.

“Cứu mày cái rắm! Mày rốt cuộc đã chọc đến thần thánh phương nào! Tất cả tài sản của gia tộc chúng ta đều đã bị niêm phong! Giá cổ phiếu đang tuột dốc 95% rồi đấy!”

Tô Văn Mậu giận dữ gầm lên.

Trái tim Tô Văn Bân lập tức lạnh lẽo, hắn ta cảm thấy mình gặp ảo giác rồi, tài sản nhà họ Tô làm sao có thể bị niêm phong hoàn toàn! Hơn nữa nếu cổ phiếu rớt giá, tụt 95% thì không phải xong đời rồi sao! “Anh, anh hai, anh không lừa em chứ.” Tô Văn Bân yếu ớt hỏi.

“Lừa cái đầu mày! Mày rốt cuộc đã đắc tội với ai! Mau đi xin lỗi người ta, nếu không mày cút ra khỏi nhà họ Tô cho tao, tự sinh tự diệt ở bên ngoài đi!”

Tô Văn Mậu tức giận không thôi, rất muốn dùng búa đập vào đầu của Tô Văn Bân một cái, bản thân gấp gáp thiếu chút nữa chết đi mà

Tô Văn Bân còn hỏi hắn ta có phải đang nói đùa không!

Tô Văn Bân lạnh lẽo, run rẩy nhìn Lý Phàm.

Xem ra Lý Phàm vừa gọi điện thoại nói muốn khiến cho nhà họ Tô không còn đường lui, theo như lời của anh hai thì nhà họ Tô quả thật sắp không trụ vững nữa rồi!

Nhưng Lý Phàm thực sự có bản lĩnh đó sao? Trong tài liệu, anh ta không phải chỉ là một kẻ vô dụng chuyên đi ăn bám thôi sao!

Sao có thể làm được nhiều chuyện như vậy, phải tốn nhiều sức lực lắm mới có thể tra ra hết tất cả các sản nghiệp dưới quyền của nhà họ Tô, làm sao một kẻ vô dụng chuyên đi ăn bám lại làm ra

được những chuyện như thế!

Trong lòng Tô Văn Bân đang có một cơn sóng lớn, những con sóng dữ dội tiếp tục tác động đến nội tâm của hắn ta. “Mày có nghe tao nói gì không! Tên khốn kiếp trả lời tạo mau! Mày phải lập tức xin lỗi anh ta.

Nhất định phải để cho anh ta tha thứ cho mày và bỏ qua nhà họ Tô chúng ta. Nếu không, mày chết đi cho rồi!” Tiếng gầm thét của Tô Văn Mậu không ngừng phát ra từ điện thoại, cuối cùng cũng khiến Tô Văn Bân hoàn hồn.

Tô Văn Bân khô khốc nói: “Anh hai, em, em sẽ cố gắng” “Không phải mày cố gắng, mà là bắt buộc, bắt buộc đó! Nếu không nhà họ Tô cũng xong đời! Tất cả mọi người sẽ xong đời! Nhất định phải cầu xin anh ta tha thứ cho mày, cho dù là cả mạng sống của mày!”

Trong lòng Tô Văn Bân vô cùng khổ sở, im lặng cúp điện thoại. “Mày, mày sao có thể làm được? Mày là ai!”

Tô Văn Bân hỏi một cách miễn cưỡng. “Đây là những gì mày nên hỏi sao?” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Tô Văn Bân ngay lập tức đã nhận ra hiện thực tàn khốc, đây thực sự không phải chuyện hắn ta có thể hỏi, người có khả năng tiêu diệt một gia tộc lớn như nhà họ Tô trong tích tắc nhất định là người có thân phận không tầm thường. Nhận ra hiện thực, Tô Văn Bân cảm thấy sợ hãi vô hạn, run rẩy nói: “Tôi sai rồi. Tôi biết tôi sai rồi. Xin ngài, xin ngài tha thứ cho tôi.” Lý Phàm giễu cợt nhìn Tô Văn Bân: “Đó là cách mà mày xin lỗi? Nếu người khác xin lỗi mày bằng cách này, mày có tha thứ không?” “Không, sẽ không, tôi, tôi cũng không phải…”

Tô Văn Bân khóc không ra nước mắt, nếu đổi thành trước đây người khác xin lỗi hắn ta như vậy, quỳ gối là điều cơ bản nhất, và dập đầu mới đại biểu cho sự chân thành.

Nhưng hiện giờ muốn Tô Văn Bân quỳ xuống dập đầu, hắn ta không làm được, cánh tay phải và chân phải đều bị Lý Phàm đạp nát xương rồi, sao có thể quỳ xuống được! “Mày đang trách tao à?”

Lý Phàm mỉm cười ngồi trên sofa. “Không, tuyệt đối không, tất cả đều là lỗi của tôi. Là tôi không biết điều. Tôi thật sự hối hận rồi. Ngài hãy xem thành ý của tôi.” Tô Văn Bân nghiến răng, từ trên mặt đất quỳ xuống, dập đầu với Lý Phàm.

“Tôi biết tôi sai rồi, cầu xin ngài Lý tha thứ cho tôi. Ngài có thể trừng phạt tôi, cho dù khiến cho tôi chết. Tôi cầu xin ngài hãy bỏ qua cho nhà họ Tô, cho nhà họ Tô một con đường sống” Lý Phàm lắc đầu, đứng dậy đi qua người Tô Văn Bân.

Tô Văn Bân kinh hãi nhìn bóng dáng Lý Phàm rời đi, hét lớn: “Ngài Lý, xin hãy tha thứ cho tôi, xin hãy bỏ qua cho nhà họ Tô, tôi thật sự biết sai rồi!”

Lúc này, Tô Văn Bân cảm nhận được sự sợ hãi mạnh mẽ nhất trong cuộc đời mình, cảm thấy cả người đều bị vây hãm trong nỗi sợ hãi vô tận.

Vì tinh thần sợ hãi tột độ, mắt Tô Văn Bân tối sầm lại và ngất đi.

Sau khi Lý Phàm rời khỏi club Long Đình thì hút một điếu thuốc, anh bắt taxi trở về Hán Thành, chuyện của nhà họ Tô đã được giải quyết xong, nhưng Lý Phàm biết chuyện của nhà họ Cố còn rắc rối hơn.

Trong phòng họp của công ty, Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, Cố Tuấn Hào và Cố Bội Sam đều âm trầm nhìn về phía Cố Họa Y. Cảnh tượng quen thuộc này khiến Cố Thiệu Dũng nhớ đến chuyện của Âu Dương Trung Thành cách đây không lâu. “Cố Họa Y! Cô và Lý Phàm rốt cuộc đã chọc đến ai mà gây ra náo loạn như vậy!” Cố Thiệu Phong là người đầu tiên chất vấn Cổ Họa Y.

Cố Bội Sam mỉa mai nói: “Không phải câu dẫn đàn ông ở bên ngoài đó chứ? Chẳng lẽ ông chồng vô dụng của chị biết mình bị đội mũ xanh nên mới đánh người khác, gây ra chuyện hư hỏng như vậy.”

“Cô đừng nói bậy, tôi không có! Lý Phàm nói sẽ xử lý chuyện này, các người có thể chờ anh ấy giải quyết xong được không?” Ánh mắt van xin của Cố Họa Y nhìn về phía đám người Cố Thiệu Dũng.

Chương 260: Cảm hóa bọn côn đồ

“Chờ nó xử lý cái rắm! Đồ rác rưởi kia sợ là đã biết bản thân gây họa nên ôm của chạy lấy người rồi! Cô nói xem cô có ngu hay không? Tai vạ ập lên đầu thì thân ai nấy lo, cô biết không?”

Cố Thiệu Phong cau mày nói. Gương mặt Cố Tuấn Hào lạnh lùng, ném một bản tài liệu đến trước mặt Cố Họa Y. “Các người hãy mở to mắt ra mà xem! Người bắt cóc chúng ta là do nhà họ Tô ở tỉnh lỵ phái tới. Đây là bản ghi chép vừa nhờ người đưa đến. Cô và tên chồng rác rưởi kia của cô không để yên cho chúng tôi là không chịu nỗi phải không?”

Cố Họa Y run tay, mở tập tài liệu photo ra xem. Nhà họ Tô, thật sự là người do nhà họ Tô phái đến! Lý Phàm có phải đi tỉnh lỵ tìm nhà họ Tô rồi không! Nghĩ đến đây, đôi mắt của Cố Họa Y lập tức đỏ lên, những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt.

Nghĩ đến thể lực của nhà họ Tô ở tỉnh lỵ, Lý Phàm một thân một mình đi qua đó, chẳng phải tống anh vào chỗ chết hay sao! Không ai trong nhà họ Cố nhận thấy tâm trạng bất thường của Cố Họa Ý, họ chỉ nghĩ rằng Cố Họa Y đang hoảng sợ.

“Để Lý Phàm đi giải quyết. Cô nghĩ anh ta là ai! Anh ta chỉ là tên ăn bám vô dụng mà thôi, có năng lực gì mà giải quyết những chuyện này? Ngay cả nhà họ Cố chúng ta có cố gắng hết sức cũng không thể giải quyết được! Thậm chí tìm người trung gian giải quyết chuyện này, họ cũng nói không làm được!”

Cố Thiệu Dũng tức giận nói, càng nói trong lòng càng thấy lạnh lẽo, nghĩ đến hậu quả của việc chọc tức nhà họ Tô, Cố Thiệu Dũng không thể tưởng tượng nổi.

Cố Bội Sam liếc nhìn Cố Họa Y đang đờ đẫn, lạnh lùng nói: “Chắc chắn là con tiện nhân này trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài. Con nghĩ nên để cô ta đến nhà họ Tô để nhận tội!”

Cổ Tuấn Hào băn khoăn không biết có nên liên lạc với cậu chủ Tô

hay không, nếu chuyện này được giải quyết ổn thỏa, anh ta cũng sẽ có chỗ đứng trong nhà.

Nghĩ đến cậu Tô có hứng thú với Cổ Họa Y, Cố Tuấn Hào xúc động nói: "Họa Y, đã đến lúc chị phải hy sinh vì gia đình rồi. Tôi nghĩ cách đưa chị đến nhà họ Tô để nhận lỗi, chỉ cần chị hầu hạ cậu Tô tốt, chuyện này chắc chắn sẽ cho qua".

Cố Họa Y cúi đầu không nói, trong lòng âm thầm lo lắng cho Lý Phàm.

Nhìn bộ dạng của Cố Họa Y, Cố Bội Sam cười mỉa mai: "Cô đang giả bộ đáng thương hay đang tưởng mình là nạn nhân? Lúc này còn có thể giả bộ cho ai xem? Cô mau gọi ông chồng rác rưởi của cô về đi, hai người cùng nhau đến nhà họ Tô nhận tội"

"Để cho Lý Phàm làm người hầu, Cố Họa Y cô làm hầu gái, vừa hay để cậu Tô vui vẻ một chút, cũng khiến cho chúng tôi bớt lo lắng hơn khi bị các người hãm hại!"

Cố Tuấn Hào hào hứng nói. Lúc này. Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Lý Phàm bước vào trong.

Nhìn thấy Lý Phàm đi vào, Cố Tuấn Hào cười: "Tên rác rưởi kia về đúng lúc lắm. Tôi còn tưởng rằng anh lo chạy trốn rồi chứ. Vợ chồng hai người đi với tôi. Tôi đưa hai người đến nhà họ Tô nhận tội"

Cố Họa Y nhìn thấy Lý Phàm trở lại, lấy hai tay lau nước mắt, ánh mắt căng thẳng quan sát Lý Phàm một lượt, nhìn thấy Lý Phàm không bị thương, lúc này Cổ Họa Y mới thở phào nhẹ nhõm. "Bà xã, anh về rồi, có phải có người bắt nạt em không." Lý Phàm đi đến bên cạnh cổ Họa Y, nhìn đám người Cổ Thiệu Dũng bằng ánh mắt lạnh lùng.

Cố Thiệu Dũng tức giận đập bàn, gầm lên: "Lý Phàm! Cậu có thái độ gì đó! Cậu khiêu khích nhà họ Tô, gây ra họa lớn như vậy cho nhà họ Cố chúng tôi. Bây giờ cậu vẫn nhởn nhơ không nhận lỗi sao!"

“Cho vợ chồng hai người một cơ hội, giờ hai người đi theo Tuấn Hào đến tỉnh lỵ tìm cậu Tô và nhận lỗi. Bất kể cậu Tô yêu cầu hai người làm gì, hai người cũng phải làm cho được!”

Lý Phàm tức giận cười thành tiếng: “Đến nhà họ Tô nhận lỗi? Ông đang nói đùa sao? Người nhà Tô xin lỗi tôi và Họa Y còn không kịp nữa là”

Bang bang bang!

Cố Thiệu Dũng tức đến nỗi đập tay liên tục lên bàn, đập đến nỗi lòng bàn tay đau đớn mới dừng lại: “Cậu quá cuồng vọng rồi! Còn muốn nhà Tô nhận lỗi với cậu, cậu cho rằng cậu là ai!”

Cổ Bội Sam nhìn Lý Phàm với ánh mắt khinh thường: “Vợ chồng hai người diễn giỏi thật. Một người giả khổ, một người giả vờ đáng thương. Lý Phàm anh chỉ là một tên nghèo kiết xác mà thôi, còn ở đây giả vờ mình là ông lớn nào à!”

“Anh có biết nhà họ Tô có quyền lực như thế nào ở tỉnh lỵ không? Phần lớn ngành giải trí ở tỉnh lỵ đều do nhà họ Tô làm chủ! Trong tay nhà họ Tô còn có cả công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán! Tên rác rưởi nhà anh có động nào cũng không thể tưởng tượng ra được thế lực cường đại của nhà họ Tô như thế nào đâu!”

Cố Thiệu Phong cau mày nói: “Nói nhiều vậy làm gì? Tên rác rưởi này cũng không hiểu. Tuấn Hào mau đưa hai người họ đến nhà họ Tô để nhận tội với cậu Tô đi!”

Cổ Thiệu Dũng khẽ gật đầu, ra hiệu cho Cố Tuấn Hào.

Cố Tuấn Hào đứng dậy, kiêu ngạo đi về phía Lý Phàm: “Đồ rác rưởi, giờ anh biết cậu Tô lợi hại như thế nào chưa, lúc đầu khi trêu chọc đến người ta, có nghĩ đến kết cục ngày hôm nay không?”

“Kết cục gì chứ, các người không hiểu tiếng người sao?” Lý Phàm cười nói: “Tôi nói, chuyện của nhà họ Tô đã giải quyết xong”

“Hừ!”

Cổ Tuấn Hào nhổ nước bọt vào chân Lý Phàm, khinh thường nói: "Anh khoác lác vừa thôi, còn nói giải quyết xong rồi, chuyện nhà họ Tô, anh có bản lĩnh để giải quyết sao!" Cố Tuấn Hào vừa dứt lời, một loạt tiếng bước chân vang lên, lão Bạch và những tên côn đồ trước đó bị mang đi, hiện giờ cùng nhau xông vào phòng làm việc. Đám người Cố Thiệu Dũng hoảng sợ lui vào một góc, e dè nhìn đám người lão Bạch. "Các, các người, các người sao, sao lại." Cố Tuấn Hào hoảng loạn không nói ra lời.

Một người từ bộ phận liên quan bước vào và cười nói: "Đừng hoảng sợ, họ đến đây để nhận tội và xin lỗi."

Đôi mắt đám người Cổ Thiệu Dũng tròn xoe, họ ngơ ngác nhìn những người của bộ phận có liên quan, tự hỏi có phải là ảo giác hay không.

Nhận tội, xin lỗi? Những kẻ hung ác này ăn năn hối lỗi nhanh vậy sao? Thật bất bình thường. Những người này sở dĩ bị mang đến đây để xin lỗi, đều do nhà họ Tô tác động.

Tô Văn Mậu cử người đón Tô Văn Bân về, sau khi nghe Tô Văn Bân thuật lại chuyện xin lỗi, hắn ta đã suy nghĩ rất lâu về ý tứ của Lý Phàm. Tô Văn Mậu đưa ra quyết định cuối cùng, cho dù Lý Phàm có ý gì thì bên phía anh ta cũng phải tự mình thể hiện thành ý, đụng phải một ông thần thay đổi như chong chóng như vậy, anh ta thể hiện sự cung kính cũng không phải là chuyện gì quá đáng.

Nhờ nhà họ Tô tác động, các bộ phận liên quan ở Hán Thành đã nhanh chóng áp giải đám người lão Bạch đến tận cửa để xin lỗi.

Đám người lão Bạch quỳ xuống trước mặt Lý Phàm, đồng thanh xin lỗi Lý Phàm: "Ngài Lý, chúng tôi sai rồi. Cầu xin ngài Lý tha thứ cho chúng tôi."

Cố Thiệu Dũng và những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy đầu óc vô cùng mông lung. Những người này cứ quỳ như vậy? Còn xin lỗi Lý Phàm? Vì sao lại vậy? Trong lòng Cổ Họa Y hơi kinh ngạc, nhưng gặp nhiều chuyện kỳ quái liên quan đến Lý Phàm, Cố Họa Y cũng không kinh ngạc bao nhiêu.

Ngay cả Cố Họa Y cũng tự hỏi có phải Lý Phàm sử dụng mối quan hệ của Tiền Phúc hay không.

Cố Thiệu Dũng nhìn chằm chằm đám người lão Bạch đang dập đầu cầu xin tha thứ, không thể không bước đến chỗ người ở bộ phận có liên quan. “Người anh em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Các người có thể cảm hóa được những kẻ xấu xa này sao?”

Chương 261: Có khó khăn

“Cảm hóa bọn họ? Các ngươi thật sự đề cao chúng tôi quá rồi. Nếu như chúng tôi có khả năng này, thì thế giới sớm đã thống nhất rồi.”

Người của bộ phận liên quan lắc đầu.

“Vậy thì tại sao, mau nói cho tôi biết.”

Cố Thiệu Dũng cười hỏi.

“Hỏi tôi làm gì. Sao không hỏi ngài Lý kìa, có chắc ngài Lý là người trong nhà các người không? Đó là ông lớn đấy, có thể để cho nhà họ Tô dùng quan hệ khiến cho chúng tôi đưa đám người này đến xin lỗi.”

“Vừa mới nghe lệnh, tôi còn rất băn khoăn. Nhà họ Tô ở tỉnh lỵ lúc nào thì e sợ người khác như vậy, sau đó tôi nhờ một người bạn nghe ngóng, các người biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Người ở bộ phận liên quan nửa úp nửa mở, điểm mấu chốt vẫn chưa nói ra.

Cố Thiệu Dũng gấp gáp nói: “Tôi làm sao biết chứ, không phải đang nghe ngài nói sao.”

“Sản nghiệp của nhà họ Tô ở tỉnh lỵ trực tiếp bị người ta niêm phong, giá cổ phiếu của công ty tụt dốc không phanh, bỗng chốc không đáng một đồng. Tôi cam đoan nhà họ Tô khi đó chắc chắn sợ muốn tiểu ra quần. Những chuyện này, tôi đoán chắc là có quan hệ với ngài Lý.”

Cố Thiệu Dũng sau khi nghe xong, đầu óc trống rỗng, vốn dĩ đang mông lung, lúc này hoàn toàn suy sụp, không còn khả năng tư duy.

Đám người Cố Thiệu Phong dựng đứng tai nghe, sau khi nghe xong cũng giống như Cố Thiệu Dũng. Đôi mắt đờ đẫn nhìn về phía Lý

Phàm, đầu óc cũng không có cách nào hoạt động được.

Cố Họa Y nắm lấy tay Lý Phàm kéo nhẹ, sau đó thì thào: “Đi thôi, em muốn về nhà.”

“Nghe lời vợ, chúng ta về nhà.”

Lý Phàm nắm tay Cố Họa Y, vòng qua đám người lão Bạch đang cầu xin, nghênh ngang rời khỏi phòng họp.

Đám người lão Bạch khổ sở nhìn bóng lưng của Lý Phàm, tự hỏi không biết chuyện cầu xin đã xong hay chưa.

Những người trong bộ phận liên quan đều sửng sốt, sau đó vẫy tay chào, mang theo đám người lão Bạch rời đi.

Đám người Cố Thiệu Dũng nhìn nhau, hồn bay phách lạc ngồi xuống chỗ của mình.

Trong lòng bọn họ tràn đầy thắc mắc, họ cảm thấy những gì người kia vừa nói chưa chắc là thật, dù sao thì người kia cũng nói đó chỉ là tin đồn mà thôi.

Nhưng nếu lời ông ta nói không phải sự thật, đám người lão Bạch làm sao có thể đi đến trước mặt Lý Phàm xin lỗi, hơn nữa còn quỳ xuống xin lỗi!

Thắc mắc như làn sương mù dày đặc, bao phủ toàn bộ suy nghĩ của đám người Cố Thiệu Dũng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lý Phàm sao có thể khiến cho nhà họ Tô nhận lỗi được.”

Cố Thiệu Dũng yếu ớt hỏi.

Hai tay Cố Thiệu Phong chống cằm, ngơ ngác lắc đầu: “Thực sự có quỷ mới tin. Tên rác rưởi đó căn bản không có khả năng này. Có phải đúng lúc có người muốn chỉnh đốn nhà họ Tô, nên kết quả khiến cho nhà họ Tô hiểu lầm tưởng là Lý Phàm làm hay không.”

“Cũng không phải không có khả năng này, nhưng cảm thấy rất khó xảy ra. Dù sao nhà họ Tô cũng không phải là một gia tộc nhỏ, không thể không tìm ra kẻ đứng sau chỉnh đốn bọn họ được.”

Cố Thiệu Dũng hơi mệt mỏi nói một câu, lấy một lọ thuốc giảm đau tim cấp tốc ra, lấy vài viên rồi bỏ vào miệng, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng phải đề phòng trước rồi hãy nói sau.

Cố Tuấn Hào kiểm tra tin tức về công ty niêm yết của nhà họ Tô bằng điện thoại di động của mình, nói một câu giống như nhìn thấy quỷ: “Cổ phiếu của nhà họ Tô đã giảm từ hai mươi mốt nghìn một cổ phiếu và bây giờ tụt xuống chỉ còn dưới ba đồng trên mỗi cổ phiếu.”

“Rít!”

Cố Thiệu Dũng hít vào một hơi, cảm thấy cả người không ổn, nhà họ Tô lần này phải bốc hơi bao nhiêu giá thị trường vậy chứ!

“Lý Phàm hẳn là không có năng lực này. Nhất định là có người khác đối phó với nhà họ Tô. Lý Phàm chỉ gặp may mà thôi!”

Cố Bội Sam cao giọng nói.

Có phải là Lý Phàm may mắn?

Chuyện này không ai dám bảo đảm, dù sao thì toàn bộ chuyện này cũng rất kỳ lạ, Cố Thiệu Dũng cảm thấy vẫn nên quan sát một chút thì hơn.

“Chuyện này đoán chừng sẽ không có lời giải thích. Chúng ta hãy quan sát, quan sát xem tình hình thế nào. Dù sao chuyện này từ trong ra ngoài đều rất kỳ lạ. Tốt hơn hết là nên cẩn thận một chút.”

Cố Thiệu Dũng đưa ra kết luận cuối cùng, ngoại trừ Cố Bội Sam không vui ra thì những người khác đều có những tính toán nhỏ của riêng mình.

…

Khi Lý Phàm và Cố Họa Y trở về nhà, Vương Cẩn Mai thấy họ về sớm, hơi nghi ngờ nhìn họ.

“Hôm nay sao lại về sớm vậy? Có phải tên rác rưởi Lý Phàm này gây chuyện gì ở công ty rồi không!”

“Mẹ, không có đâu, hôm nay con không được khỏe nên về sớm.”

Cố Họa Y giải thích giúp Lý Phàm.

Vương Cẩn Mai nhìn Cố Họa Y một chút, sau đó hừ lạnh nói: “Mẹ thấy mắt con sưng một chút, có phải khó chịu ở đâu hay không, là bị chọc tức mà khóc à! Lý Phàm, tên khốn kiếp này, mau qua đây cho tôi! Có phải cậu muốn tạo phản hay không, dám chọc cho Họa Y nhà chúng tôi khóc!”

“Mẹ, không phải Lý Phàm chọc con khóc, do cát bay vào mắt nên con mới chảy nước mắt thôi.”

Vương Cẩn Mai trợn mắt tức giận, Cố Họa Y bảo vệ Lý Phàm đến nỗi Vương Cẩn Mai không biết phải nói gì.

“Họa Y, qua đây ngồi chút đi.”

Vương Cẩn Mai vỗ vị trí bên cạnh nói.

Cố Họa Y đẩy nhẹ Lý Phàm ra, ra hiệu cho Lý Phàm về phòng trước, đừng đứng đây kẻo bị mắng.

Lý Phàm khẽ gật đầu, một mình trở về phòng.

Cố Họa Y ngồi bên cạnh Vương Cẩn Mai, Vương Cẩn Mai nắm lấy tay Cố Họa Y và nói: “Con còn nhớ Lý Thúy Liên chứ, chị em cũ của mẹ, khi còn nhỏ đã từng đến nhà chúng ta rồi.”

“Cũng có ấn tượng, dì Lý đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“Dì Lý nói Lâm Thành có một cuộc đấu giá ngọc thạch, mời gia đình chúng ta đến xem. Mẹ nghĩ gia đình chúng ta cũng lâu rồi

chưa đi ra ngoài chơi, cho nên mới đồng ý lời mời của bà ấy."

Vương Cân Mai vừa nói vừa nhìn biểu hiện trên mặt cua Cố Họa Y, Cố Họa Y khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Không sao, nhà chúng ta đi cũng được ạ."

"Vậy thì tốt, chẳng qua mang theo tên rác rưởi Lý Phàm kia đi thì quá mất mặt. Để cho dì Lý nhìn thấy cậu ta, khuôn mặt già này của mẹ không biết giấu đi đâu, cho nên ba người chúng ta đi thôi, đừng mang theo Lý Phàm."

Cố Họa Y sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu: "Không được."

"Đứa nhỏ này, sao lại không được? Không phải vừa mới nói không sao rồi mà? Sao bây giờ lại không đồng ý? Tên rác rưởi Lý Phàm kia cho con uống thuốc mê gì rồi à?"

Vương Cẩn Mai thất thanh kêu lên.

"Dù sao thì, nếu Lý Phàm không đi, con cũng không đi. Mẹ cũng nói là gia đình chúng ta, Lý Phàm cũng là người trong gia đình chúng ta."

Cố Họa Y bướng bỉnh nói.

Vương Cẩn Mai ôm trán, không biết phải nói gì.

"Con muốn thấy mẹ mất mặt ở bên ngoài phải không, mang tên Lý Phàm kia đi, ngoài mất mặt ra thì được gì đâu! Nếu cậu ta có một chút năng lực thì mẹ đã không nói vậy rồi."

Vương Cẩn Mai tức giận nói.

Lý Phàm nghe thấy tiếng la của Vương Cẩn Mai ra khỏi phòng, thản nhiên nói: "Con đi hay không cũng được."

"Không được, phải đi cùng nhau. Nếu anh không đi, em cũng không đi."

Cố Họa Y bướng bỉnh nói.

Vẻ mặt Vương Cẩn Mai phiền muộn, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Lý Phàm, cậu về phòng trước đi, tôi có chuyện muốn nói với Họa Y.”

Lý Phàm quay trở lại phòng, Cố Họa Y nhìn Vương Cẩn Mai đầy nghi ngờ.

“Họa Y, mẹ nói thật cho con biết. Đây là do Hoa Nhật Tâm mời. Ba của con thích ngọc thạch, cho nên nghe xong đồng ý. Bây giờ từ chối cũng không được, cho nên con xem…”

Chương 262: Hết sức nịnh bợ

Trong lòng Vương Cẩn Mai đã muốn ngả bài, để cho Cố Họa Y hiểu rõ mối quan hệ trong đó, Cố Thiệu Huy đã muốn đi, Cố Họa Y hẳn sẽ không từ chối, hơn nữa đối với mối quan hệ của Hoa Nhật Tâm, có lẽ Cố Họa Y sẽ đồng ý không đưa Lý Phàm đi.

Vương Cẩn Mai phức tạp nhìn Cố Họa Y, hy vọng từ trong miệng Cố Họa Y nghe được những gì bà ta muốn nghe.

Khi Cố Họa Y nghe thấy cái tên Hoa Nhật Tâm, cô cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Nhất định phải đưa Lý Phàm đi, nếu không con không đi.”

“Sao con cứng đầu thế!”

Thấy không thuyết phục được Cố Họa Y, Vương Cẩn Mai không còn cách nào khác đành từ bỏ yêu cầu, không thể đồng ý với Hoa Nhật Tâm rồi lại từ chối được.

“Thôi bỏ đi, con muốn thế nào cũng được, nếu không cảm thấy xấu hổ, cứ đưa Lý Phàm đi theo!”

Vương Cẩn Mai tức giận trở về phòng, Cố Họa Y khẽ thở dài, phân vân không biết có nên đi không.

Có Hoa Nhật Tâm ở đó, Lý Phàm nhất định sẽ bị Hoa Nhật Tâm khinh thường.

Cố Họa Y trở về phòng, đem chuyện Hoa Nhật Tâm mời gia đình họ đến Lâm Thành để tham gia đấu giá ngọc thạch nói với Lý Phàm.

“Hay là chúng ta không đi nữa, Hoa Nhật Tâm nhất định không có thứ gì tốt.”

Cố Họa Y lo lắng nói.

“Tại sao không, Hoa Nhật Tâm muốn bỏ tiền mời chúng ta đến chơi, chúng ta nhất định phải đi, nếu không đi chính là không cho anh ta mặt mũi.”

Lý Phàm không để ý, Hoa Nhật Tâm cũng chỉ là tự tìm phiền phức cho anh ta mà thôi, đối với Lý Phàm mà nói không phải chuyện gì to tát cả.

Cố Họa Y mỉm cười, gật đầu nói: “Vậy thì đi.”

…

Ngày hôm sau, Cố Thiệu Huy vẫn luôn nghĩ về cuộc đấu giá ngọc thạch nên đã dậy từ rất sớm.

Vì thích ngọc thạch nên Cố Thiệu Huy tràn đầy kỳ vọng khi được tham gia các cuộc đấu giá ngọc thạch.

Bên Lý Phàm cũng đã dậy từ sớm, cả nhà bắt đầu tắm rửa chuẩn bị lên đường.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Vương Cẩn Mai lớn tiếng nói: “Họa Y, mau đi mở cửa, có lẽ là Hoa Nhật Tâm đến rồi.”

Cố Họa Y không muốn mở cửa, cô nhìn Lý Phàm, Lý Phàm cười cười, đi tới mở cửa.

Hoa Nhật Tâm vốn đang mong chờ Cố Họa Y ra mở cửa, khi nhìn thấy người mở cửa là Lý Phàm, sắc mặt anh ta lập tức khó coi như ngáp phải ruồi.

“Anh!”

“Anh cái gì mà anh, có vào không, không vào thì tôi đóng cửa đấy.”

Lý Phàm nhếch mép nói.

“Hừ! Đồ rác rưởi như anh giả vờ cái gì chứ, đợi lát nữa cho anh xem thực lực của tôi, tên rác rưởi như anh chắc cũng không xứng xách dép cho tôi đâu!”

Hoa Nhật Tâm bực mình hất vai Lý Phàm ra rồi bước vào nhà.

Khi Vương Cẩn Mai thấy Hoa Nhật tâm đến, tươi cười nhiệt tình chào hỏi: “Nhật Tâm đến làm khách, còn để cho cậu sáng sớm đến đón chúng tôi nữa. Khổ cho cậu rồi.”

“Không khổ, là việc cháu nên làm.”

Hoa Nhật Tâm lịch sự nói, sau đó nhìn Cố Họa Y.

Sau vài ngày vắng bóng, Hoa Nhật Tâm cảm thấy Cố Họa Y dường như xinh đẹp hơn, nghĩ đến việc Cố Họa Y không muốn ly hôn với Lý Phàm, Hoa Nhật Tâm cảm thấy hơi chạnh lòng.

“Họa Y, anh mang bữa sáng cho em này. Tất cả đều được mua từ Vân Cẩm Trai, vẫn còn nóng.”

Hoa Nhật Tâm đặt một chiếc hộp tinh xảo lên bàn, cẩn thận mở nắp để lộ ra đồ ăn sáng tinh xảo bên trong.

Vương Cẩn Mai nhìn chằm chằm, bữa sáng ở Vân Cẩm Trai là bữa sáng thịnh soạn nhất ở Hán Thành, một bữa sáng như vậy cũng phải tốn mấy triệu đồng.

“Đây là mười sáu vị bánh ngọt, được làm rất khéo léo, hơn nữa nguyên liệu sử dụng cũng vô cùng cầu kỳ. Em mau ăn thử đi. Bên dưới còn có nước yến. Cháu đặc biệt mua cho Họa Y và dì, hai người uống nhiều nước yến chút để bồi bổ.”

Hoa Nhật Tâm lấy một lớp mười sáu vị bánh ngọt xuống đặt trên bàn, sau đó là hai chén súp tổ yến dưới đáy hộp.

“Nhật Tâm rất có lòng. Giá của bữa sáng này sợ là không rẻ. Cậu xem, cậu đã mời chúng tôi ra ngoài chơi cũng rất tốn kém rồi. Sao lại thêm bữa sáng đắt như vậy nữa.”

Trong lòng Vương Cẩn Mai sớm đã nở hoa, sau khi nói chuyện với Hoa Nhật Tâm vài câu, nhìn Lý Phàm đang ở bên cạnh, tâm trạng bỗng trở nên tồi tệ.

“Đồ rác rưởi nhà cậu nhìn người ta xem, Nhật Tâm mua cho Họa Y bữa sáng sang trọng như vậy, cậu mua cho Họa Y cái gì! Cậu còn mặt dày mặt dạn đi cùng sao!”

Hoa Nhật Tâm liếc mắt nhìn Lý Phàm, khinh thường nói: “Hừ, anh cũng tới nếm thử hương vị món ngon thượng hạng này xem. Bữa sáng này hai mươi lăm triệu đấy, tên nghèo như anh sao mua nổi.”

Lý Phàm liếc mắt nhìn Hoa Nhật Tâm, thản nhiên nói: “Vậy cậu ăn đi chứ, cũng chỉ hai mươi lăm triệu thôi. Đoán chừng lúc cậu mua về chắc cũng tiếc đứt ruột rồi.”

“Khoác lác! Hai mươi lăm triệu đối với tôi mà nói chả là gì cả. Một ngày tôi có thể kiếm được chơi chơi mấy chục triệu. Đồ vô dụng như anh không thể tưởng tượng nỗi tốc độ kiếm tiền của tôi đâu.”

Họa Nhật Tâm nói xong, nhìn về phía Cố Họa Y cười nói: “Họa Y, gần đây anh đầu tư kiếm được một số tiền lớn, đợi đến buổi đấu giá ngọc thạch, anh sẽ kiếm cho em một khối ngọc thạch tốt nhất.”

“Không cần đâu, tốt hơn hết là anh nên đưa cho người khác. Lúc nãy tôi đã ăn bữa sáng do Lý Phàm chuẩn bị rồi, bữa sáng của anh, tôi ăn không nổi nữa.”

Cố Họa Y thậm chí không thèm nhìn đến bữa sáng xa xỉ của Hoa Nhật Tâm đem đến, bước đến ngồi cùng với Lý Phàm.

Hoa Nhật Tâm xấu hổ, tiêu nhiều tiền để đặt trước bữa sáng này, thế nhưng Cố Họa Y lại không thèm nhìn.

Vương Cẩn Mai cười khan, giảng hòa nói: “Nhật Tâm, Họa Y gần đây ăn không ngon miệng nên ăn cũng không được bao nhiêu. Chắc là sáng nay không có cảm giác thèm ăn. Để dì và chú Huy của con ăn ha.”

“Vâng ạ, dì với chú ăn đi.”

Hoa Nhật Tâm bất lực nói.

Sau khi Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai ăn uống no say, bọn họ rời khỏi nhà và lên xe của Hoa Nhật Tâm.

Hoa Nhật Tâm muốn nói chuyện với Cố Họa Y, nhưng Cố Họa Y lại phớt lờ anh ta, điều này khiến Hoa Nhật Tâm cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vốn dĩ muốn giành được sự ưu ái của người đẹp, muốn kéo gần quan hệ với Cố Họa Y hơn, cuối cùng chỉ nhận được kết quả không như mong đợi.

Trong lòng Hoa Nhật Tâm căm hận nhìn thẻ vàng được đặt ở chỗ tay lái, là khách sạn cao cấp năm sao, thẻ vàng của khách sạn Đế Hào.

Vì để thể hiện thực lực của mình, Hoa Nhật Tâm đã chọn khách sạn để dừng chân là Đế Hào, đồng thời cắn răng xin trước thẻ vàng của khách sạn Đế Hào, để đến lúc đó có thể khoe khoang được.

Nhìn thấy thẻ vàng của khách sạn Đế Hào, Hoa Nhật Tâm lập tức bình tĩnh lại, trong lòng ảo tưởng lúc đặt phòng ở Đế Hào, Cố Họa Y sẽ dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình.

Được ở trong một khách sạn cao cấp là mục tiêu theo đuổi của rất nhiều phụ nữ, Hoa Nhật Tâm đoán rằng Cố Họa Y cũng vậy, đến lúc đó có thể làm bẽ mặt Lý Phàm!

Hoa Nhật Tâm nặng nề đạp ga, chiếc BMW gầm rú chạy về phía Lâm Thành.

“Họa Y, chú, dì, sắp tới rồi, chúng ta trước tiên đi đến khách sạn sắp xếp chỗ ở, sau đó sẽ đi đến buổi đấu giá ngọc thạch.”

Cố Thiệu Huy gật đầu và nói: “Cậu cứ sắp xếp là được rồi. Hôm nay mọi việc đều giao việc cho cậu.”

Chương 263: Hội viên thẻ vàng

Xe dừng ở lối vào khách sạn Đế Hào, nhân viên gác cửa bước tới và kính cẩn mở cửa xe ra.

Vương Cẩn Mai nhìn thấy có nhân viên gác cửa tới mở cửa xe, hào hứng nói: “Nhìn xem, có nhân viên gác cửa đến mở cửa xe, hẳn là một khách sạn tốt.”

“Dì ơi, Đế Hào là một khách sạn cao cấp năm sao, tốt hơn nhiều so với Hilton, Marriott và các khách sạn năm sao khác. Nghe nói sẽ sớm được nâng cấp thành khách sạn sáu sao.”

Hoa Nhật Tâm đắc ý giải thích.

Cố Thiệu Huy khẽ gật đầu. Theo kinh nghiệm trước đây của Cố Thiệu Huy, khách sạn năm sao đều là những khách sạn hàng đầu, còn khách sạn sáu sao thì chưa bao giờ nghe đến.

Nếu Lý Phàm nói có khách sạn sáu sao, Cố Thiệu Huy nhất định sẽ mắng anh ngu dốt, nhưng Hoa Nhật Tâm nói, Cố Thiệu Huy lại tin trăm phần trăm.

“Nhật Tâm rất có lòng, Lý Phàm, cậu xem người ta kìa, rồi nhìn lại chính mình đi, kém Nhật Tâm hàng trăm con phố.”

“Hừ, cái thứ rác rưởi này sao có thể so sánh với Nhật Tâm? Cậu ta còn không xứng liếm giày cho Nhật Tâm nữa là. Họa Y, con nhìn cho kỹ vào.”

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy mỗi người đều khiển trách Lý Phàm, sau đó xuống xe và đi vào khách sạn.

Cố Họa Y nắm tay Lý Phàm và đi theo sau họ.

Hoa Nhật Tâm đưa chìa khóa xe cho người phục vụ, sau đó nhanh chóng đi theo.

Nội thất của khách sạn đều được thiết kế theo phong cách sinh thái, cảnh quan và cây xanh được lồng ghép khéo léo trong khách sạn, bước vào khách sạn như lạc vào một khu vườn vậy.

Khách sạn như vậy hoàn toàn thay đổi cái nhìn của Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai về khách sạn, trong nhận thức của hai người thì lối ra vào chính là đại sảnh, sau đó trong khách sạn có vô số phòng mà thôi.

Nhưng nhìn nội thất của khách sạn theo phong cách sinh thái trước mặt, cả hai đều ngỡ ngàng như một người nhà quê mới lên thành phố.

“Ồ, không hổ là khách sạn cao cấp năm sao. Nội thất được thiết kế rất sang trọng. Nếu tôi không biết đây là một khách sạn, thì tưởng đó là một công viên rồi.”

Vương Cẩn Mai ngạc nhiên nói.

“Dì ơi, cái chính ở đây là môi trường tốt, ra ngoài chơi không phải chú trọng đến việc ăn ở hay sao, để tâm tình thoải mái thì phải chọn khách sạn tốt nhất mới được.”

Hoa Nhật Tâm vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lý Phàm, muốn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh.

Nhưng vẻ mặt của Lý Phàm rất bình tĩnh, dường như anh không hề để ý đến nội thất bên trong khách sạn.

Lại giả vờ, thật biết giả vờ, để tôi xem anh có thể giả vờ trong bao lâu.

Trong lòng Hoa Nhật Tâm có một con quái vật nhỏ đang gầm thét.

“Họa Y, em thấy thế nào, có muốn anh đặt một phòng hoa tươi giường lớn cho em không, trong phòng tràn đầy hoa, rất lãng mạn, em muốn không.”

Hoa Nhật Tâm lấy lòng Cố Họa Y, muốn để Cố Họa Y buổi tối tách phòng với Lý Phàm, để anh ta tìm được cơ hội gần gũi Cố Họa Y

hơn, nếu không, Lý Phàm sẽ luôn ở bên Cố Họa Y, nhìn thôi cũng khiến cho Hoa Nhật Tâm cảm thấy khó chịu.

Cố Họa Y lắc đầu: “Chúng tôi chỉ cần ở một phòng hạng chuẩn là được rồi, cũng coi như giúp anh tiết kiệm tiền.”

“Cái gì mà tiết kiệm tiền chứ, em đi ra ngoài chơi, sao cần phải tiết kiệm chút tiền nhỏ này? Anh cũng không phải là tên rác rưởi ăn bám kia, chỉ có ăn bám mới tính toán từng đồng một.”

Hoa Nhật Tâm thuận tiện bới móc Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười nhìn giá phòng niêm yết, phòng hạng chuẩn rẻ nhất là năm triệu sáu. Phòng giường lớn hoa tươi mà Hoa Nhật Tâm vừa nói là tám triệu sáu một đêm, còn phòng tổng thống thì có giá là ba tỷ.

“Cậu không cần tiền thì đặt cho Họa Y một phòng tổng thống đi.”

Lý Phàm đột ngột nói.

Hoa Nhật Tâm thiếu chút nữa tắt thở trước lời nói của Lý Phàm, đặt ba tỷ một đêm cho phòng tổng thống, Hoa Nhật Tâm thực sự không kham nổi.

Nếu buổi tối Cố Họa Y đồng ý làm gì đó, Hoa Nhật Tâm vì một đêm xuân cũng có thể cắn răng lấy ra ba tỷ đặt phòng tổng thống.

Nhưng bây giờ ngay cả nắm tay cũng không nắm được, Hoa Nhật Tâm đương nhiên sẽ không điên đến nỗi trả nhiều tiền như vậy để đặt phòng.

Cố Thiệu Huy và vợ ông ta đang choáng váng vì giá phòng cao ngất ngưỡng, khi nghe thấy lời của Lý Phàm thì mặt đen lại, cùng trừng mắt nhìn Lý Phàm.

“Cậu không ngại chưa đủ xấu hổ phải không? Ở đây cậu không có quyền lên tiếng, ngoan ngoãn ngậm miệng lại đi!”

“Thiệu Huy, đừng nghe lời nhảm nhí của tên vô dụng kia, chúng ta

chỉ định đặt một căn phòng hạng chuẩn thôi, nhưng Họa Y thì nên đặt một căn phòng giường lớn hoa tươi."

Cố Thiệu Huy khiển trách Lý Phàm, Vương Cẩn Mai giúp Hoa Nhật Tâm nói chuyện, hai người phân công rõ ràng.

Khóe miệng Hoa Nhật Tâm hơi nhếch lên, anh ta lấy thẻ vàng của khách sạn Đế Hào từ trong túi ra, đặt trước mặt nhân viên lễ tân.

"Dì, chúng ta không thiếu tiền, một người một phòng giường lớn hoa tươi, dì và chú cũng có thể hưởng thụ một chút, Họa Y cũng có thể hưởng thụ. Về phần tên rác rưởi này, hừ, đi theo được thơm lây, cũng cho anh ta trải nghiệm một chút cuộc sống xa hoa đi."

Khi người phục vụ nhìn thấy thẻ vàng của Hoa Nhật Tâm, lập tức đứng lên, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào: "Hội viên thẻ vàng cao quý, ngài muốn đặt năm phòng giường lớn hoa tươi phải không?"

"Đúng, năm phòng."

Hoa Nhật Tâm độc đoán nói.

"Được, ngài là thành viên thẻ vàng, được giảm 15% giá phòng và tặng phiếu buffet miễn phí vào sáng mai. Ngoài ra, ngài còn được hưởng tất cả các dịch vụ kèm theo của thành viên thẻ vàng, chẳng hạn như sử dụng miễn phí hồ bơi, phí tập thể dục, dịch vụ mát-xa…"

Nghe thấy các dịch vụ kèm theo khác của thành viên thẻ vàng, mắt của Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai sáng lên.

"Thành viên thẻ vàng còn có nhiều lợi ích như vậy, thật là đáng giá."

Đôi mắt Vương Cẩn Mai sáng rực.

Nhân viên quầy lễ tân cung kính nói: "Nếu ngài có nhu cầu, ngài có thể đăng ký thành viên thẻ vàng ở chỗ tôi. Chỉ cần nạp ba tỷ là đã có thẻ vàng."

“Nạp ba tỷ, quá nhiều rồi, chúng tôi cũng già rồi, không thường xuyên đi ra ngoài, cũng không cần thẻ vàng như này.”

Vương Cẩn Mai sợ hãi khi nghe nạp ba tỷ, lại không phải người kinh doanh thường xuyên ra ngoài, dù có ra ngoài thường xuyên thì Vương Cẩn Mai cũng sẽ không chọn sống ở một nơi đắt đỏ như vậy.

Nhưng sau đó lại nhớ tới Hoa Nhật Tâm có thẻ vàng ở đây, hẳn là đã nạp rất nhiều tiền, tuổi trẻ ưu tú như vậy xem ra còn tốt hơn tên Lý Phàm ăn bám kia.

“Nhật Tâm, cậu nạp tiền rồi chắc không rút lại được phải không. Người làm doanh nhân như cậu có phải khi ra ngoài luôn ở khách sạn cao cấp như vậy không?”

“Nạp cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng mười lăm tỷ thôi. Bình thường đi họp nghiên cứu hay thảo luận gì đó thì phải ở khách sạn tốt chút. Hiện nay thói đời đều thực tế như vậy hết, anh mặc đồ rẻ, ăn không sang, ở chỗ không cao cấp thì sẽ bị người ta khinh. Ví dụ như tên ăn bám này, không phải luôn bị người ta khinh thường hay sao.”

Hoa Nhật Tâm khinh thường nhìn Lý Phàm, trong mắt hiện lên vẻ khiêu khích.

Vương Cẩn Mai phụ họa theo: “Nhật Tâm nói rất đúng. Bởi vì tên rác rưởi này không có công việc, dì cũng đã bị người ta khinh thường không ít. Mỗi khi đi gặp các chị em của dì, dì thật sự không dám nhắc đến con rể.”

“Ha ha, bùn loãng không trát được tường, đồ rác rưởi cũng chỉ có thể ăn bám thôi.”

Chương 264: Chỉ đánh tên đàn ông kia

Mỗi người bước vào phòng theo sự sắp xếp, Hoa Nhật Tâm vừa đặt hành lý vào phòng vội vàng rời đi, anh ta đi đến phòng của Cố Họa Y.

Cố Họa Y đang ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng gõ cửa của Hoa Nhật Tâm, cô bước tới mở cửa.

“Họa Y, anh qua đây thăm em, nhìn vẻ mặt của em không tốt lắm. Có muốn gọi người đến mát-xa cho đỡ mệt không?”

Hoa Nhật Tâm vừa nói vừa bước vào phòng, Cố Họa Y bất lực nhìn Hoa Nhật Tâm, chỉ có thể mở toang cửa phòng.

“Đóng cửa lại, mở toang cửa như vậy làm gì.”

Hoa Nhật Tâm biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi.

Cố Họa Y lạnh lùng nói: “Tôi đi tìm Lý Phàm, anh tự ngồi đây đi.”

Trong lòng Hoa Nhật Tâm lo lắng, bước tới nắm lấy cổ tay Cố Họa Y: “Tìm tên vô dụng đó làm gì? Anh tìm em để nói chuyện nghiêm túc, sao em lại đề phòng anh như tên trộm vậy.”

“Anh thì có chuyện gì nghiêm túc muốn nói với tôi chứ, tôi biết rõ tâm ý của anh, nhưng ngoài kia còn có rất nhiều cô gái tốt, anh vẫn nên tìm người phù hợp với mình đi, tôi sẽ không ly hôn với Lý Phàm đâu.”

Sắc mặt của Hoa Nhật Tâm trở nên khó coi, anh ta cảm thấy Cố Họa Y thực sự không nể mặt mình.

“Tên vô dụng đó có gì tốt? Em không phải lo lắng cho con gái mình sao? Anh sẽ đối xử tốt với con gái em hơn người cha vô dụng kia của nó!”

“Anh không thể thay thế Lý Phàm, giữa chúng ta cũng có chút

quan hệ, cho nên thật xin lỗi, anh vẫn nên đi tìm người phù hợp với mình đi."

Sự cự tuyệt dứt khoát của Cố Họa Y khiến Hoa Nhật Tâm vô cùng tức giận, hận không thể ép Cố Họa Y lên giường ngay lập tức.

Hai tay ra sức chà xát nhau, Hoa Nhật Tâm ép buộc bản thân phải bình tĩnh.

Ngay lúc này.

Lý Phàm vừa đúng lúc đi đến phòng của Cố Họa Y, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Hoa Nhật Tâm: "Họa Y, trước buổi đấu giá vẫn còn chút thời gian, hay là chúng ta đi dạo một chút đi."

"Được."

Cố Họa Y bước đến chỗ Lý Phàm, đưa tay nắm lấy cánh tay của Lý Phàm.

Hoa Nhật Tâm xấu hổ nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y, tức giận quát lên: "Đi theo tên vô dụng này, em nhất định sẽ hối hận!"

"Tôi tuyệt đối sẽ không hối hận."

Cố Họa Y kéo Lý Phàm rời đi.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, ánh mắt Hoa Nhật Tâm hiện lên một tia gian ác: "Cố Họa Y, tôi đã quỳ xuống như một con chó rồi, em còn muốn thế nào nữa! Tôi sẽ khiến cho tên vô dụng Lý Phàm kia nếm thử mùi vị đau khổ!"

Hoa Nhật Tâm lấy điện thoại ra, bấm vào danh bạ và bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng ngón tay Hoa Nhật Tâm dừng lại ở số điện thoại của Phùng Tử Tài.

Phùng Tử Tài là một cậu ấm ở Kim Hải, tuy gia cảnh không được xem là mạnh nhất ở Kim Hải nhưng có quan hệ rất rộng, có thể nói cho dù bất cứ nơi nào ở Kim Hải thì cũng sẽ có người cho Phùng Tử Tài một chút thể diện.

Đặc biệt là Trương Trung Dương, lão đại ở Kim Hải, hơn nữa thường qua lại với Phùng Tử Tài và thường trao đổi với nhau không ít các cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Cách đây không lâu, Phùng Tử Tài đã tìm đến Hoa Nhật Tâm và nhờ Hoa Nhật Tâm giúp hắn ta lo liệu một khoản vốn đầu tư, hai người đã trò chuyện rất vui vẻ ngay từ lần đầu tiên, lần này đến Kim Hải tham gia buổi đấu giá ngọc thạch này, cũng là lời mời của Phùng Tử Tài.

Sau một hồi do dự, Hoa Nhật Tâm ấn vào nút quay số một cách quyết liệt, giống như có thể ép chết Lý Phàm chỉ bằng một cú nhấn như vậy.

Cuộc gọi rất nhanh được kết nối, giọng nói hơi lưu manh của Phùng Tử Tài vang lên: “Cậu em Nhật Tâm à, đã đến Kim Hải rồi hả?”

“Đã đến rồi, phiền anh giúp tôi một chuyện.”

“Cậu còn khách sáo với anh vậy sao, nói đi có chuyện gì, ở Kim Hải không có anh thì làm gì cũng không thành.”

Phùng Tử Tài khoác lác nói.

Dù sao thì khoe khoang cũng không phải nộp thuế, đương nhiên bao gồm cả khoác lác, huống chi là Phùng Tử Tài còn có chút thực lực.

Có thể Phùng Tử Tài không làm được những việc quá lớn ở Kim Hải, nhưng đối với những việc lớn bình thường, Phùng Tử Tài cũng có thể làm cầu nối và giới thiệu các mối quan hệ, bởi vì hắn ta là người môi giới và chuyên dựa vào việc giới thiệu các mối quan hệ qua mạng để kiếm sống.

“Giúp tôi xử lý một người, tốt nhất là có thể đánh anh ta thành tên què luôn cũng được.”

Hoa Nhật Tâm nói một cách hung hăng.

“Là ai đắc tội với cậu em vậy? Hay là đụng đến tình địch rồi? Chỉ cần gửi thông tin cho anh, anh nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa, bảo đảm sẽ khiến anh ta trở thành tên què.”

“Thông tin sẽ gửi qua cho anh ngay lập tức, nhưng có điều bên cạnh anh ta còn có một mỹ nữ, bảo người mà anh sắp xếp đừng động đến cô gái đó.”

Hoa Nhật Tâm dặn dò.

Nếu người do Phùng Tử Tài sắp xếp nhìn thấy vẻ đẹp và nảy lòng tham, muốn làm gì đó với Cố Họa Y, Hoa Nhật Tâm có thể sẽ trở tay không kịp.

Khi Phùng Tử Tài nghe nói có mỹ nữ, trong lòng hắn ta hơi xao động, Phùng Tử Tài vẫn luôn nghe chuyện Hoa Nhật Tâm theo đuổi một người phụ nữ đã có gia đình.

Có thể khiến Hoa Nhật Tâm si mê như vậy, chắc hẳn ngoại hình và vóc dáng phải rất đẹp, Phùng Tử Tài thật sự rất tò mò, muốn xem Cố Họa Y rốt cuộc là có bộ dạng như thế nào?

“Vậy anh sẽ tự mình đi, tuyệt đối chỉ đánh người đàn ông đó, sẽ không đụng đến một sợi tóc của cô gái đó, cậu yên tâm đi.”

Có được sự bảo đảm của Phùng Tử Tài, Hoa Nhật Tâm lập tức yên tâm, sau khi nói lời cảm ơn xong thì cúp máy. Sau đó gửi thông tin của Lý Phàm cho Phùng Tử Tài.

Phùng Tử Tài nhìn điện thoại, sau đó gọi sáu tên đàn em đi theo, cảm thấy chỉ cần bấy nhiêu người là đủ để trừng trị Lý Phàm.

“Là một kẻ vô dụng bám váy đàn bà, thật thú vị, chắc hẳn khả năng giường chiếu cũng không tệ. Nói không chừng còn có thể trở thành mỹ nam được chị Vương yêu thích.”

Phùng Tử Tài tự lẩm bẩm một mình, lái hai chiếc ô tô cùng với sáu tên đàn em của mình đến khách sạn Đế Hào.

Nằm lười biếng trên hàng ghế sau, Phùng Tử Tài đưa ảnh của Lý Phàm cho sáu tên đàn em: “Liên hệ với mấy anh em ở khách sạn Đế Hào, kêu bọn họ chú ý đến người này, nhất định phải để mắt tới.”

“Anh Tài yên tâm.”

Một tên đàn em đang cầm điện thoại thao tác mạnh mẽ như một con hổ, rất nhanh đã có người báo cáo tung tích của Lý Phàm.

“Bọn họ đang ở chợ hoa cạnh khách sạn.”

“Ừ, nhanh lên, đến chợ hoa đó, tao muốn xem mỹ nữ đó đẹp đến thế nào.”

Một tia sáng lóe lên trong mắt Phùng Tử Tài, nếu thật sự là một mỹ nhân có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, Phùng Tử Tài có thể sẽ không nương tay, trực tiếp giao cho lão đại Trương Trung Dương, cũng không sợ Hoa Nhật Tâm gây ra rắc rối gì.

Xe nhanh chóng lái đến chợ hoa, mấy tên đàn em xuống xe mở cửa cho Phùng Tử Tài. Phùng Tử Tài xuống xe để tay sau lưng, giống như một con sư tử đang tuần tra lãnh thổ, cùng sáu tên đàn em đi vào chợ hoa.

Hầu hết các chủ sạp hàng trong chợ hoa đều biết Phùng Tử Tài, khi nhìn thấy Phùng Tử Tài bước vào, họ đều cúi đầu chào Phùng Tử Tài.

Phùng Tử Tài cũng không để ý đến những chủ sạp hoa này, mà vừa đi vừa liếc nhìn chung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Lý Phàm và Cố Họa Y.

Một tên đàn em tinh mắt, nhìn thấy bóng dáng của Lý Phàm, chỉ tay nói: “Anh Tài, ở đằng kia.”

“Đi qua nhìn xem.”

Phùng Tử Tài tăng tốc độ của mình, cùng với mấy tên đàn em nhanh chóng đi về phía Lý Phàm và Cố Họa Y.

Khi họ đến bên cạnh hai người đang ngắm hoa, sáu tên đàn em tạo thành một vòng tròn, vây quanh Lý Phàm và Cố Họa Y ở giữa.

Chương 265: Dễ như trở bàn tay

“Các người là ai?”

Cố Họa Y hơi hoảng sợ hỏi.

Lý Phàm đứng phía trước Cố Họa Y, nhìn về phía Phùng Tử Tài.

Phùng Tử Tài liếc mắt nhìn chằm chằm Cố Họa Y, nước miếng trong miệng cũng sắp chảy ra ngoài rồi.

“Thật là xinh đẹp, thảo nào.”

Phùng Tử Tài rốt cuốc đã hiểu vì sao Hoa Nhật Tâm lại phát điên, đối mặt với một mỹ nữ xinh đẹp như vậy, là đàn ông nhất định đều sẽ phải nghĩ đến điều đó.

Hoa Nhật Tâm này thật sự là anh em tốt, ngàn dặm xa xôi gửi tặng mỹ nữ, nếu đã như vậy Phùng Tử Tài đây sẽ không khách khí nữa, đưa mỹ nhân này cho Trương Trung Dương, nhất định sẽ khiến cho Trương Trung Nhân vô cùng vui sướng, hơn nữa nhiều việc cũng sẽ dễ dàng xử lý hơn!

“Người đẹp, đừng sợ, anh là người tốt, nhưng bạn của em yêu cầu anh xử lý tên vô dụng bên cạnh em, cho nên em hãy đứng ở cạnh anh, anh bảo đảm sẽ không ai dám làm hại em.”

Phùng Tử Tài nói với vẻ mặt ôn hòa, giống như con sói đang lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ vậy.

“Đám người này thấy chưa đủ à.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Cố Họa Y cũng không quá hoảng sợ, dù sao cô cũng đã từng chứng kiến mấy chục người bị một mình Lý Phàm đánh rồi. Trước mặt chỉ có sáu người vây quanh, Cố Họa Y cảm thấy Lý Phàm có thể đối phó một cách dễ dàng.

“Khẩu khí của tên này cũng lớn phết nhỉ, thực sự chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy. Con mẹ nó, tao đem đến đây toàn những tinh nhuệ có thể một địch mười, thấy chưa đủ chính là mày đó.”

Phùng Tử Tài cảm thấy Lý Phàm không chỉ là tên vô dụng mà còn là tên thần kinh, nếu là người khác thì lúc này đã quỳ xuống xin tha rồi.

Sáu tên đàn em trong lòng cũng khó chịu, hoàn toàn không thể chịu nổi khi bị một người bám váy đàn bà như Lý Phàm khinh thường.

“Tên bám váy đàn bà như mày còn dám nói bọn tao thấy chưa đủ à. Mày có biết bọn tao là ai không? Bọn tao là sáu ông thần ở Kim Hải đấy, chỉ cần xảy ra hỗn chiến ở Kim Hải, không ai không biết đến danh tiếng của bọn tao.”

“Tên vô dụng này thật là có mắt như mù, lại còn tự đại như vậy, mỹ nữ mau chóng tránh ra, tốt nhất là đi theo anh Tài của chúng tôi. Chỉ cần cô khiến cho anh Tài của chúng tôi vui vẻ, sau này nhất định sẽ trải qua những ngày tháng tốt đẹp.”

“Mỹ nữ, mau đi với anh Tài của chúng tôi, nếu không chẳng may bị thương thì phiền phức đấy. Chúng tôi chỉ muốn đánh kẻ vô dụng không có mắt này. Một kẻ nghèo hèn còn dám nói chúng tôi xem chưa đủ, thật sự là tự mình tìm chỗ chết!”

Phùng Tử Tài đưa ngón tay út của mình móc gỉ mũi, ném gỉ mũi về phía Lý Phàm với vẻ mặt khinh bỉ: “Cho mày một cơ hội để cầu xin tha thứ. Bây giờ quỳ xuống bò qua đây, liếm sạch giày của tao, tao có thể sẽ tha cho mày. ”

“Nằm mơ đi.”

Lý Phàm bĩnh tĩnh nói.

“Mẹ kiếp! Mày thật không biết điều, xem ra mày thật sự muốn tìm cái chết! Không ai ở Kim Hải là không dám làm theo lời tao, bọn bây đánh tên vô dụng này thành tên què trước cho tao, nhất định

hôm nay tao phải khiến hắn ta liếm giày của tao!”

Phùng Tử Tài nổng nảy khua tay, ra lệnh cho sáu tên đàn em xử lý Lý Phàm.

Sáu tên đàn em nhìn chăm chú Cố Họa Y đang ở bên cạnh Lý Phàm, trong lòng đều cảm thấy hơi khó xử.

Nếu Cố Họa Y cách xa một chút, vậy có thể tùy ý ra tay với Lý Phàm, nhưng bây giờ hai người đứng gần nhau như vậy, rất dễ vô tình làm Cố Họa Y bị thương.

Lý Phàm nhìn thấy lý do chần chừ của sáu tên đàn em, mỉm cười ngoắc ngón tay vào sáu tên đàn em này.

“Nào, để tôi xem sáu ông thần các anh lợi hại như thế nào.”

Lý Phàm vừa nói vừa bước tới, kéo Cố Hoạ Y ra một khoảng cách nhất định.

Khoảng cách không quá lớn, đủ để Lý Phàm xông đến bảo vệ Cố Họa Y trước tiên.

Sáu tên đàn em mừng thầm, cảm thấy Lý Phàm thật sự ngu ngốc, lại chủ động đẩy ra xa để bọn họ đánh anh.

“Thực đúng là tên ngốc, đã muốn chết như vậy thì để bọn tao dạy bảo mày vậy.”

“Dám khiêu khích làm anh Tài không vui, đợi lát nữa bịn tao đánh mày thành tên què, khiến mày phải liếm giày cho anh Tài!”

Sáu tên đàn em lẩm bẩm trong miệng, cùng tung nấm đấm về phía Lý Phàm.

“Cẩn thận.”

Cố Hạo Y không nhịn được nhắc nhở.

Mặc dù biết rõ Lý Phàm rất lợi hại, nhưng Cố Họa Y vẫn không thể

không lo lắng cho Lý Phàm.

Phùng Tử Tài chẳng thèm liếc mắt nhìn Lý Phàm, bước về phía Cố Họa Y.

“Mỹ nữ, tên chồng vô dụng kia của em có gì tốt? Chỉ cần đi theo anh thì sau này có thể tùy ý mua những món đồ xa xỉ hàng đầu thế giới. Anh sẽ tặng cho em siêu xe và biệt thự sang trọng, nhất định sẽ cho em sống một cuộc sống như tiên.”

Phùng Tử Tài miệng lưỡi lưu loát nói, trước đây, chỉ cần tặng một chiếc túi hàng hiệu hợp thời trang thì có thể khiến cho phụ nữ phát điên rồi. Phùng Tử Tài cảm thấy bản thân đã đưa ra những điều kiện hào phóng như vậy, đủ để Cố Họa Y đi cùng mình.

Cố Họa Y từ từ lùi lại, lo lắng nhìn Phùng Tử Tài đang đến gần.

“Này, mỹ nữ sao không nói chuyện vậy, nếu em đi theo tên chồng nghèo hèn của em thì sẽ không có tương lai đâu, nhưng theo anh thì lại khác. Ở Kim Hải có thể nói là một tay che trời, chỉ cần mở miệng thì ngay cả những nhân vật số một, số hai ở Kim Hải cũng đều sẽ nể mặt Phùng Tử Tài này. ”

Phùng Tử Tài tiếp tục khoe khoang các mối quan hệ của mình, nghĩ rằng điều này có thể khiến cho Cố Họa Y mắc bẫy.

Khuôn mặt Cố Họa Y lạnh lùng, căn bản không để ý đến Phùng Tử Tài.

Sắc mặt Phùng Tử Tài ngay lập tức lạnh đi, nhìn chằm chằm Cố Họa Y nói: “Mỹ nữ, em như vậy là không nể mặt anh rồi. Nếu như không nể mặt anh, vậy anh chỉ có thể dùng sức mạnh để đối xử với em thôi, nhưng nếu em bị ép buộc, cũng chỉ có thể vui vẻ hưởng thụ thôi, hahaha. ”

Bịch!

Một tên đàn em bị Lý Phàm đánh, đúng lúc ngã ngay dưới chân Phùng Tử Tài.

Phùng Tử Tài dừng bước, nhìn đàn em của mình đang bất động trên mặt đất, khuôn mặt biến sắc trong tích tắc.

“Fuck! Bọn bây là một lũ vô dụng, sáu đánh một mà vẫn không lại! Bây giờ lập tức giết tên vô dụng này cho tao! Đừng để hắn ảnh hưởng đến tâm trạng của tao khi tao đang nói chuyện với mỹ nữ!”

Vốn dĩ Phùng Tử Tài đang bực tức vì sự coi thường của Cố Họa Y, ngay lập tức giậm chân, gầm thét về phía Lý Phàm.

Năm tên đàn em còn lại âm thầm than khổ, vừa rồi sáu người bọn họ hợp lại nhưng không thể đánh bại Lý Phàm, bây giờ chỉ còn lại năm người lại càng khó khăn hơn.

Năm tên đàn em hơi ngạc nhiên trước sức lực của Lý Phàm, cảm thấy cho dù là ngay cả tay chân thuộc hạ của Trương Trung Dương cũng chưa chắc mạnh như Lý Phàm.

“Sớm đã nói các ngươi thấy chưa đủ rồi mà.”

Lý Phàm còn chưa dùng sức, lúc này đột nhiên xông ra, tung cú đấm nhanh như chớp của mình, trong nháy mắt đã đánh văng năm tên đàn em còn lại.

Năm tên đàn em văng theo cùng một hướng và lần lượt rơi xuống chân Phùng Tử Tài.

Phùng Tử Tài nhìn chằm chằm vào sáu tên đàn em đang nằm chất đống dưới chân mình, trái tim ngay lập tức như thắt lại, cảm thấy cả người đều toát mồ hôi lạnh.

“Lũ vô dụng, tất cả thật sự là lũ vô dụng!”

Phùng Tử Tài gắt gỏng nhắc sáu tên đàn em đang bất tỉnh lên, lo lắng hét lên: “Đứng dậy, đứng dậy tiếp tục đánh cho tao!”

“Đây là sáu tên thuộc hạ mạnh nhất của anh sao? Tôi thấy bọn họ cũng không được xem là ông thần gì, nhưng về độ khoác lác thì có thể đấy.”

Lý Phàm vừa nói đùa vừa đi đến bên cạnh Cố Họa Y, kéo lấy tay Cố Họa Y nhỏ giọng nói: “Không bị dọa sợ chứ?”

Chương 266: Cứ sắp xếp như thế đi

“Em không thấy sợ, mà chỉ thấy lo lắng cho anh thôi.”

Cố Họa Y mỉm cười nói.

Lý Phàm nhẹ nhàng siết chặt lấy tay Cố Họa Y, sau đó nhìn về hướng Phùng Tử Tài đang hoảng hốt lo sợ.

Thuộc hạ của y đều bị Lý Phàm đánh cho bất tỉnh, trong lòng Phùng Tử Tài vô cùng hoảng loạn muốn lập tức bỏ trốn. Nhưng mà trước mặt là Lý Phàm, sau lưng là ngõ cụt, căn bản không có cơ hội nào cho hắn tẩu thoát.

Hối hận, trong lòng Phùng Tử Tài đã vô cùng hối hận. Nếu như sớm biết Lý Phàm là người lợi hại như vậy thì hắn sẽ không chỉ mang theo có sau tên thuộc hạ đi cùng, mà phải tìm Trương Trung Dương để mượn một trăm hoặc tám mươi người.

Hối hận qua đi, tiếp đến là thống hận. Phùng Tử Tài cảm thấy tin tức mà Hoa Nhật Tâm gửi đến chắc chắn có vấn đề. Chỉ một mình anh ta mà ra tay đánh được đến mức này thì sao có thể là một tên oắt con ăn bám vô dụng, chỉ dựa vào một phần công phu trên người anh ta thôi đã đủ đánh bại một đống người nằm la liệt dưới đất rồi.

“Người anh em, tôi tên là Phùng Tử Tài. Ở Kim Hải cũng là một nhân vật có danh tiếng, chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi. Chúng tôi đều là những người lang bạt trên giang hồ, làm người dù sao vẫn nên chừa lại cho mình một đường lui để ngày sau lỡ còn gặp lại nhau, chuyện này coi như bỏ qua đi, được chứ?”

Phùng Tử Tài dở giọng điệu giang hồ ra nói, trong lòng tính toán nếu nói đến bước này vẫn không được vậy thì sẽ nói ra danh tiếng của Trương Trung Dương. Đây là địa bàn của Kim Hải, không có ai dám không nể mặt Trương Trung Dương.

“Lời xin lỗi dù sao cũng phải có bồi thường chứ.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Phùng Tử Tài ẩn nhẫn đến đỏ bừng, việc cúi đầu xin lỗi, từ trước tới nay Phùng Tử Tài chưa từng làm bao giờ. Trước đây vẫn luôn là người khác bị hắn ức hiếp phải cúi đầu cầu xin hắn.

“Người anh em, việc này có hơi quá rồi. Anh cũng không tổn thất cái gì có đúng không? Ngược lại thuộc hạ của tôi, anh em của tôi đã bị anh đánh bất tỉnh. Đưa đến bệnh viện còn phải tốn một khoản không nhỏ đâu, tôi không tìm anh đòi phí thuốc men đã là cho anh đủ mặt mũi rồi!”

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, dùng mũi giày chỉ vào sáu người đang hôn mê nói: “Xem ra mày cũng muốn giống như bọn họ.”

Trong lòng Phùng Tử Tài lập tức căng thẳng, vạn lần không thể ngờ người này lại không chịu nói đạo lý, coi như ngươi có thể đánh, nhưng ở đây là Kim Hải chứ không phải là Hán Thành của ngươi!

“Anh là anh hùng, nhưng Phùng Tử Tài tôi cũng không phải thằng đàn ông không có trứng! Trương Trung Dương là đại ca ở Kim Hải, là anh em tốt của tôi. Xem như anh không cho Phùng Tử Tài tôi mặt mũi thì cũng nên cho anh Dương thể diện có đúng không?”

“Tao chưa từng nghe nói có người tên anh Dương, cho mày mười giây để xin lỗi, nếu không thì mày cũng sẽ được ngủ trên mặt đất.”

Tia hy vọng cuối cùng của Phùng Tử Tài đã tan biến, vốn tưởng rằng lấy danh tiếng của Trương Trung Dương ra thì Lý Phàm sẽ cho hắn chút thể diện, nhưng nào ngờ Lý Phàm vẫn như cũ giẫm đạp lên thể diện của hắn.

“Được, anh được lắm! Ngay cả thể diện của anh Dương mà anh cũng không cho, anh cứ chờ xui xẻo tới đi!”

Phùng Tử Tài thốt ra một câu, sau đó điên cuồng vùng vẫy muốn chạy trốn, Lý Phàm cười lạnh dùng mũi giày giẫm lên ngực Phùng Tử Tài, đạp hắn ngã lăn ra đất.

Bị tiếp đất một cách đau đớn khiến Phùng Tử Tài thét lên âm thanh thê thảm, hai tay đỡ sau lưng, Phùng Tử Tài cảm giác phần xương sống của mình bị Lý Phàm giẫm đến lòi ra rồi.

“Anh thật con mẹ nó điên rồi, anh đợi đó cho tôi, mối thù này tôi nhất định phải báo!”

Phùng Tử Tài nghiến răng nghiến lợi nói.

Có không ít ông chủ tiệm hoa ở phía xa nhìn lại đây, bởi vì Phùng Tử Tài nổi danh độc ác vì thế cho nên không một ai dám tiến lại gần.

Các ông chủ tiệm tập chung lại một chỗ nhìn Phùng Tử Tài bị Lý Phàm đạp ngã xuống đất, tất cả đều hít một hơi thật sâu.

“Ôi! Người này chắc là người ở nơi khác đến đây, bọn họ đều là người của Kim Hải nào có ai dám cả gan trêu chọc vào anh Tài, chỉ sợ người ngoài vùng này gặp xui xẻo lớn rồi.”

“Đâu chỉ có gặp xui xẻo, tôi nhìn người kia rồi sẽ phải đổ máu thôi. Anh Tài chỉ cần nói với anh Dương một tiếng thì người ngoài vùng kia chắc chắn sẽ bị trói gô cổ lại, chịu vô số đày đọa cho mà xem.”

“Có điều trông thấy anh Tài bị ăn đòn trong lòng tôi cảm thấy thật sự thoải mái, bình thường hay trông thấy anh ta ngang ngược ngông cuồng, vậy mà giờ đây cuối cùng cũng trông thấy anh ta bị xấu mặt.”

Khi ông chủ tiệm vẫn đang thao thao nghị luận, Lý Phàm đã đưa Cố Họa Y rời khỏi. Phùng Tử Tài vẫn nằm trên mặt đất, lúc này muốn đứng dậy nhưng bởi vì thắt lưng đã không còn sức lực cho nên căn bản không đứng dậy nổi.

Phùng Tử Tài căm giận chỉ vào một ông chủ tiệm đứng cách đó không xa, lớn tiếng hét: “Còn chờ gì nữa hả! mau lại đây đỡ tôi đi bệnh viện!”

Mấy ông chủ kia nhao nhao chạy lại dìu Phùng Tử Tài đứng dậy,

lái xe đưa Phùng Tử Tài đi bệnh viện.

…..

Trong phòng bệnh số một ở bệnh viện Kim Hải.

Phùng Tử Tài mới vừa cố định lại cột sống thắt lưng, sắc mặt đen sì sì nằm trên giường.

Phùng Tử Tài cũng không hỏi gì Hoa Nhật Tâm, mà trước tiên liên hệ cho Trương Trung Dương.

Trương Trung Dương dẫn theo một đàn em đến bệnh viện.

Dù là nhân viên y tế hay bệnh nhân và người nhà, khi nhìn thấy Trương Trung Dương bọn họ ngay lập tức nhường đường.

Chẳng mấy chốc, Trương Trung Dương đã đứng trước giường bệnh của Phùng Tử Tài. Trông thấy Phùng Tử Tài nằm bất động ở trên giường, Trương Trung Dương không nhịn được bật cười.

“Cậu làm sao lại thành ra dạng này? Ở Kim Hải còn có người dám đánh cậu như thế này, sợ là chỉ có Quá Giang Long* thôi.”

Quá Giang Long: dùng để miêu tả người có quyền thế địa vị cao đến từ nơi khác.

Trương Trung Dương cũng là một người thông minh, suy nghĩ một chút đã biết Phùng Tử Tài chắc chắn đã đắc tội với người ngoài vùng, mà người này là một người tàn nhẫn từ nơi khác đến.

“Quá Giang Long, hừ, anh ta chỉ là một con chó vô dụng mà cũng so sánh được sao! Chẳng qua em nhìn thấy vợ của anh ta xinh đẹp, muốn cướp về cho chúng ta cùng nhau thưởng thức một chút, ai nào ngờ thân thủ của anh ta rất tốt, em dẫn theo sáu tên phế vật bị anh ta đánh cho bất tỉnh rồi.”

Phùng Tử Tài không đề cập việc này có liên quan đến Hoa Nhật Tâm, có những chuyện nếu như nói nhiều thì càng dễ làm cho người khác hiểu lầm. Nếu như hắn nói ra thân phận của Hoa Nhật

Tâm hay điều gì khác, Phùng Tử Tài lo lắng Trương Trung Dương sẽ nghĩ nhiều.

“Xinh đẹp cỡ nào? Nếu thật sự xinh đẹp thì để tôi cho người cướp về là được rồi.”

Trương Trung Dương hời hợt nói.

Thuộc hạ thì nhiều mà bây giờ vẫn phải nằm ở trên giường. Trương Trung Dương cảm thấy dù cho Quá Giang Long có đến đây cũng nhất định phải áp chế được con rắn độc đó, hơn nữa chỉ cần Phùng Tử Tài liên hệ nhiều người tới giúp sức thì ở Kim Hải quả thực có thể làm mưa làm gió, muốn làm gì đều tùy ý.

“Sử dụng thủ đoạn lập tức cướp về, anh ta đánh em, em sẽ cho anh ta biết thế nào là nhục nhã! Tối nay anh ta đến tham gia buổi đấu giá ngọc thạch, đến lúc đó chúng ta ở buổi đấu giá làm nhục anh ta trước, sau đó ở ngay trước mặt anh ta cưỡng đoạt vợ anh ta!”

Phùng Tử Tài huyên thuyên nói đến mức như lạc vào ảo tưởng, tưởng tượng bản thân mình cùng Trương Trung Dương cùng nhau cưỡng bức Cố Họa Y, mà Lý Phàm chỉ có thể ở dưới giường đau khổ trơ mắt nhìn lên.

Trương Trung Dương bật cười một tiếng, ngón tay phải khẽ gõ lên mu bàn tay trái: “Nghĩ cũng thật kích thích, vậy thì làm như cậu nói. Tối nay tôi sẽ hỗ trợ cho cậu, cậu quen biết nhiều phú nhị đại như vậy kéo thêm mấy người bọn họ cùng đến làm nhục tên súc sinh kia đi.”

“Ở buổi đấu giá nào, bất cứ ai cũng có thể tự rước lấy nhục nhã. Đúng rồi, phần cuối đấu giá chính là khối nguyên thạch phỉ thúy, bên trong có một khối nguyên thạch được đào từ trong mỏ quặng mà các lão chuyên gia đều rất xem trọng, cậu có thể cùng mấy tên súc sinh kia đánh cược một phen xem ai là người đấu giá lấy được khối nguyên thạch cao quý này.”

“Chỉ cần cậu có thể lấy về được khối nguyên thạch mà các lão chuyên gia kia xem trọng, vậy thì mỗi phút mỗi giây tuyệt đối sẽ

làm cho thứ rác rưởi kia cảm thấy nhục nhã muốn chết, cậu xem tôi vì cậu mà suy nghĩ chu đáo đến mức nào.”

Trương Trung Dương nói xong đắc ý bật cười, Phùng Tử Tài gật đầu, hé mắt lên cầm lấy điện thoại trên đầu giường: “Cứ sắp xếp như thế đi!”

Chương 267: Biết điều chút

Lý Phàm và Cố Họa Y rời khỏi chợ hoa, cả hai đi dạo xung quanh một lúc cho đến khi thời gian cũng không còn sớm nữa sẽ bắt đầu vào buổi đấu giá, vì thế mới quay trở về khách sạn.

Vợ chồng Cố Thiệu Huy và Hoa Nhật Tâm ngồi trong đại sảnh khách sạn, trông thấy Lý Phàm và Cố Họa Y quay về, Vương Cẩn Mai giơ tay vẫy hai người lại.

Trông thấy Lý Phàm một thân không có tổn hại, cả người trên dưới đều không thấy chỗ nào bị thương, ánh mắt của Hoa Nhật Tâm trở nên nghi ngờ.

Đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ Phùng Tử Tài không trừng trị Lý Phàm sao?

Hay là Lý Phàm đã cho Phùng Tử Tài…

Hoa Nhật Tâm lắc đầu, giả thiết này quá viễn tưởng. Lý Phàm nếu dám đả thương Phùng Tử Tài thì quả thật là coi trời bằng vung rồi, đây dù sao cũng là địa bà của Phùng Tử Tài, nếu Lý Phàm dám ra tay với Phùng Tử Tài vậy thì anh ta chắc chắn sẽ bị người của Phùng Tử Tài ở trên đường đánh chết.

Vậy thì, vì sao Lý Phàm lại không có vấn đề gì?

Trong đầu Hoa Nhật Tâm hiện lên hàng loạt dấu chấm hỏi.

Lúc này gọi điện thoại cho Phùng Tử Tài để hỏi thì chỉ sợ không phải lựa chọn tốt cho lắm, Hoa Nhật Tâm cân nhắc khi đến buổi đấu giá sẽ hỏi hắn ta.

Vương Cẩn Mai nghiêm mặt, mắt lạnh nhìn về hướng Lý Phàm đi đến.

“Hai người đi đâu, làm gì? Không biết yên ổn ở trong phòng đợi

sao?" Vương Cẩn Mai tức giận nói.

"Mẹ, chúng con ở cùng nhau, đi dạo xung quanh gần đây thôi, cũng đâu làm chậm trễ thời gian chứ."

"Hừ! Con đừng nói chuyện."

Vương Cẩn Mai trừng mắt nhìn Lý Phàm, nổi cáu nói: "Cậu cả ngày từ sáng tới tối đều có chuyện phải làm, còn không ngại phiền phức mà dẫn theo Họa Y đi dạo xung quanh nữa à? Cậu đưa Họa Y ra ngoài thì có thể mua cho nó cái gì không?"

"Người khác dẫn theo vợ đi ra ngoài đều mua cho vợ một đống quần áo hàng hiệu, trang sức hàng hiệu, còn cậu? Cậu xem! Thứ người vô dụng phế vật như cậu dẫn Họa Y đi ra ngoài mua nổi thứ gì không? Tôi chưa bao giờ gặp phải loại đàn ông ông nào rác rưởi phế vật giống như cậu!"

Lý Phàm cúi đầu không lên tiếng, Hoa Nhật Tâm cười nói: "Dì à, dì đừng tức giận. Ngày mai cháu đưa Họa Y ra ngoài mua quần áo hiệu Chanel, Gucci, Prada, tất cả những thương hiệu Quốc tế hàng đầu cháu đều mua cho Họa Y."

Vương Cẩn Mai lộ ra nụ cười mãn nguyện, nghĩ thầm bản thân đúng là đã không phí nước miếng, xem ra Hoa Nhật Tâm còn có mắt nhìn, so với cái thứ vô dụng Lý Phàm kia còn tốt hơn gấp nhiều lần.

Cố Họa Y lạnh mặt từ chối nói: "Không cần đâu, tôi không mặc quần áo hàng hiệu, anh mua cho tôi cũng không thích hợp."

"Họa Y! Mắt của con đúng là có vấn đề mà! Còn bày đặt cái gì nữa đây? Ngày tháng tốt đẹp không muốn sống lại muốn sống cùng với một thứ rác rưởi vô dụng có phải không? Nhật Tâm nguyện ý mua đồ hiệu cho con dùng, vì sao con lại không cần? Ở cùng một tên Lý Phàm nghèo nàn này, cả đời của con đều bị cậu ta làm liên lụy mà thôi!"

Sắc mặt Hoa Nhật Tâm khẽ thay đổi trở nên hơi khó coi, cười gượng nói: "Họa Y không muốn cũng không sao, sau này có cơ hội

cháu sẽ đưa Họa Y đến tuần lễ thời trang Quốc tế vào năm sau, đến lúc đó mua quần áo cũng được ạ.”

“Con nghe đi, tuần lễ thời trang Quốc tế! Con thử nghĩ xem đó là ngày nào? Đừng có ngốc thêm nữa, ngược lại nếu là Cố Bội Sam nghe thấy những lời này chỉ sợ ngay lập tức nó đã đồng ý rồi.”

Vương Cẩn Mai lấy Cố Bội Sam làm ví dụ.

“Con có cuộc sống của con, có Lý Phàm và Xuyến Xuyến là đủ rồi.”

Cố Họa Y trả lời.

Cố Thiệu Huy thở dài đứng lên nói: “Không còn sớm nữa, đi đến nơi đấu giá trước đi, chuyện của Họa Y vẫn còn nhiều thời gian, không cần vội.”

Cố Thiệu Huy vẫn luôn không để tâm đến chuyện nhà cửa, cũng không muốn xen vào quá nhiều, nhưng nếu có thể đổi lại một người con rể tốt hơn thì cũng không tệ, nhưng mà Cố Họa Y bướng bỉnh không muốn vậy thì Cố Thiệu Huy cũng không muốn ép buộc Cố Họa Y.

Vương Cẩn Mai hung hăng liếc xéo Lý Phàm, bất đắc dĩ nói: “Nhật Tâm, chúng ta đi.”

Hoa Nhật Tâm đưa mọi người đi ra bên ngoài, sau khi lên xe bắt đầu đi đến địa điểm đấu giá.

“Thành phố Kim Hải là nơi chuyên môn đấu giá, về phần này cũng làm rất chuyên nghiệp. Vì vậy có rất nhiều cuộc đấu giá về văn hóa vật phẩm trong nước đều lựa chọn nơi đấu giá là ở Kim Hải. Ở Kim Hải cũng có rất nhiều nhà đấu giá, người làm chủ lần đấu giá này là một người nổi tiếng có biệt danh Đại Vương Lục Kiến Bân.”

“Nhắc tới Lục Kiến Bân cũng là một nhân vật huyền thoại, ban đầu ông ta chỉ là một tên thu mua đồng nát, sau này lại nhờ vào việc thu mua đồng nát mà có được món đồ cổ đổi đời. Trở thành một vị tai to mặt lớn chuyên kinh doanh đồ cổ hai mươi năm trời, bây giờ

còn trở thành ông trùm bán đấu giá hô mưa gọi gió.”

Hoa Nhật Tâm vừa lái xe, vừa nói chuyện phiếm cùng Cố Thiệu Huy. Biết Cố Thiệu Huy thích sưu tầm đồ cổ là ngọc, vì thế mà lấy chủ đề Cố Thiệu Huy hứng thú để nói chuyện.

“Lục Kiến Bân à, người này tôi biết. Năm đó khi còn ở chợ đồ cổ tôi nhìn thấy hắn từ xa. Khi đó ông ta đã là chuyên gia của một phương rồi, chúng tôi ở trong thành phố nhận cất giữ đồ cổ, không có người nào vượt qua được Lục Kiến Bân.”

“Hơn nữa bây giờ tôi còn nghe nói, Lục Kiến Bân được xem là người giàu nhất ở Kim Hải. Địa vị của ông ta ở Kim Hải rất cao, đoán chừng một người hành nghề lưu trữ đồ cổ mà trở thành người giàu có nhất cả một phương thì cũng chỉ có một vị là Lục Kiến Bân mà thôi.”

Cố Thiệu Huy vui vẻ nói chuyện cùng Hoa Nhật Tâm, còn Vương Cẩn Mai lôi kéo Cố Họa Y, vẫn luôn lẩm bẩm nói thầm khuyên nhủ cô ly dị với Lý Phàm.

Cố Họa Y không ngừng dùng ánh mắt để trấn an Lý Phàm, nhưng Lý Phàm chỉ lộ ra nụ cười nhạt.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng lại tại bãi đỗ xe của trung tâm đấu giá Kim Hải.

Trên bãi đỗ xe có không ít những chiếc xe hạng sang, chiếc xe BMV của Hoa Nhật Tâm đỗ bên cạnh những chiếc ô tô sang trọng này, trong nháy mắt nơi đây đã chật kín rồi.

Lỳ Phàm chờ mọi người xuống xe, đánh giá trung tâm đấu giá Kim Hải là một nơi xa hoa bài trí sang trọng.

Trung tâm đấu giá Kim Hải được xây dựng hoàn toàn dựa trên mô phỏng cung điện của hoàng cung. Nhìn qua đã thấy đây là nơi rộng lớn, mang vẻ cao cấp quyền quý, dưới ánh nắng chiều càng thấy rõ sự hào hoa lộng lẫy của nó.

“Nơi này là do Lục Kiến Bân một tay đầu tư xây dựng, chỉ riêng

việc xây dựng trung tâm đấu giá này đã tiêu tốn hơn hai mươi mốt, hai mươi hai tỷ đồng rồi.” Hoa Nhật Tâm cười nói.

“Lý Phàm, kẻ phế vật như cậu thì nên biết chú ý lắng nghe. Tôi cũng không mong cậu có thể kiếm được hai mươi mốt hay hai mươi hai tỷ, một tháng cậu có thể kiếm được 1800 tỷ hay 2100 tỷ thì tôi lập tức đi thắp hương cúng rồi.” Vương Cẩn Mai nói lời cay nghiệt.

Lý Phàm cười, cúi đầu không nói chuyện.

“Một tháng để kiếm được 180 hay 210 triệu thì anh cần phải có trình độ học vấn, có mối quan hệ và bản lĩnh. Chứ không phải tùy tiện là có thể kiếm, nhưng chỉ sợ đến kiếp sau, Lý Phàm anh cũng không thể kiếm được một tháng 210 triệu đâu, 21 triệu thôi sợ là còn quá sức.”

Hoa Nhật Tâm không bỏ lỡ cơ hội coi thường Lý Phàm.

Theo Hoa Nhật Tâm thấy, Lý Phàm người này chỉ là hạng người chơi bời lêu lổng, cùng lắm cũng chỉ làm bảo vệ ăn không ngồi rồi đợi chết mà thôi, một tháng có thể kiếm được 9 triệu đã là quá sức rồi.

Cố Thiệu Huy không chờ đợi được nữa mà đi trước, trong lòng chỉ một mực nghĩ đến chuyện đấu giá ngọc thạch.

“Có triển lãm không? Tôi đi xem triển lãm trước.”

Cố Thiệu Huy vừa đi vừa nói.

Vương Cẩn Mai đảo mắt một vòng, nhìn Lý Phàm nói: “Phế vật, theo chúng ta đi xem triển lãm, lỡ như có chuyện gì còn cần cậu lao động tay chân đây.”

Chẳng qua Vương Cẩn Mai chỉ muốn tách Lý Phàm và Cố Họa Y ra, như vậy thì Hoa Nhật Tâm mới có cơ hội đi riêng cùng Cố Họa Y.

Cố Họa Y lập tức kéo tay Lý Phàm lại: “Mẹ, con và Lý Phàm sẽ đi cùng nhau.”

“Con! Con nha đầu này thật là!”

Vương Cẩn Mai tức giận giậm chân.

Hoa Nhật Tâm có hơi tiếc nuối, nhưng nghĩ đến việc phải tìm cơ hội để gặp được Phùng Tử Tài muốn Phùng Tử Tài giúp đỡ mình làm nhục Lý Phàm. Cũng muốn Cố Họa Y nhìn cho rõ mối nhân mạch quan hệ của mình mạnh đến cỡ nào.

“Dì à, đi cùng chú đi với nhau đi. chúng cháu không đi xem triển lãm.” Hoa Nhật Tâm cười nói.

“Nhật Tâm, nhờ cháu để ý chăm sóc cho Họa Y. Họ Lý phế vật kia, cậu biết điều chút.”

Vương Cẩn Mai cũng không có cách với Cố Họa Y, dặn dò một câu sau đó đuổi theo Cố Thiệu Huy.

Chương 268: Cho hắn một đêm đáng nhớ

Trong tòa nhà trung tâm đấu giá Kim Hải chia thành hai khu, phòng triển lãm chiếm hai phần ba diện tích, phần còn lại chia thành mấy phòng đấu giá lớn nhỏ khác nhau.

Mỗi lần trước khi đấu giá, sản phẩm đấu giá sẽ được triển lãm vài ngày tùy tình huống, rất nhiều người thích thú sản phẩm đấu giá đều sẽ đi ngắm nghía thử ở khu vực triển lãm.

Thậm chí có người còn dẫn chuyên gia theo cùng, tiện thể giám định tính chân thật, hình dáng, giá trị v.v của đồ vật.

Cố Thiệu Huy đến buổi đấu giá nhưng không có ý muốn mua đồ, mục đích chỉ là ngắm nghía.

Hiện nay giá phỉ thúy và ngọc Hòa Điền tinh khiết đã đội lên tận trời, Cố Thiệu Huy hoàn toàn mua không nổi, còn mấy sản phẩm rẻ hơn thì Cố Thiệu Huy lại xem thường.

Vì vậy, Cố Thiệu Huy chỉ có thể đến ngắm nghía sản phẩm triển lãm cho đã con mắt.

Hoa Nhật Tâm dẫn Cố Họa Y và Lý Phàm đi về phía phòng đấu giá: "Triển lãm cũng chẳng có gì đáng xem, muốn xem thì ở sảnh có sách minh họa, xem sách là được."

"Họa Y, em và cô chú có ưng sản phẩm nào thì nói với anh, anh giúp mọi người đấu giá thành công, tuyệt đối đừng khách sáo với anh nhé."

Hoa Nhật Tâm nói xong thì liếc nhìn Lý Phàm, châm chọc nói: "Đồ vô tích sự, tôi mặc kệ anh, anh muốn gì thì tự mình kiếm tiền mua, có điều tiền anh kiếm cả đời, e là không đủ một lần giơ bảng đâu, đồ nghe rớt mồng tơi này thật đáng thương."

Cố Họa Y kéo tay Lý Phàm, ngón cái xoa nhẹ mu bàn tay anh, dùng hành động của bản thân để an ủi Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười với cô, không đếm xỉa đến lời châm chọc của Hoa Nhật Tâm.

Hoa Nhật Tâm nhìn dáng vẻ vợ chồng đồng lòng của Lý Phàm và Cố Họa Y, trong lòng ghen tỵ, hận không thể bổ một rìu chia cắt Lý Phàm và Cố Họa Y đang nắm tay nhau.

Bước vào phòng đấu giá, có một đám thanh niên nam nữ đang tụ tập với nhau, có vẻ là đám nhà giàu ở Kim Hải.

Một số thanh niên nhà giàu nhìn thấy ba người Lý Phàm, cảm thấy đều lạ mặt nên cũng không đoái hoài đến họ, tiếp tục tụ thành nhóm tán dóc.

“Nghe nói hôm nay anh Tài bị trật hông, lát nữa phải nắm lấy cơ hội phục vụ anh Tài.”

“Hông anh Tài e là không phải trật đâu, chắc là lao lực quá độ nên hông mới không khỏe, lát nữa tôi xoa bóp đàng hoàng cho anh Tài.”

“Con trai mấy người chả hiểu gì cả, chuyện này phải để chị em chúng tôi ra tay, chỉ cần chúng tôi ngủ với anh Tài, phê duyệt của nhà chúng ta nhất định được thông qua.”

Nhà mấy thanh niên này đều muốn khai thác hạng mục mới, có lẽ cần phê duyệt gấp rút, vừa khéo cần Phùng Tử Tài ra tay giúp đỡ.

Vì để thể hiện bản lĩnh trước mặt tiền bối, mấy thanh niên nhà giàu vẫn luôn trăn trở làm sao để nịnh bợ Phùng Tử Tài, buổi chiều nhận được cuộc gọi tụ họp của anh ta, lập tức cun cút chạy đến buổi đấu giá đợi.

Lý Phàm tìm một vị trí khá khuất ngồi xuống, Hoa Nhật Tâm không hài lòng nói: “Đồ bất tài nhà anh sao lại tìm cái nơi xấu nhất mà ngồi thế, phía trước có bao nhiêu là chỗ đẹp biết mấy, Họa Y, chúng ta lên trước ngồi đi.”

“Họa Y, anh nói này, trong buổi đấu giá, càng ngồi phía trước càng

tôn quý, có điều vị trí chính giữa mấy hàng phía trước hầu như là chỗ ngồi của các nhân vật có máu mặt ở Kim Hải, không thích hợp cho chúng ta ngồi, nhưng chúng ta ngồi ở mấy hàng ở ngay giữa chắc chắn không có vấn đề gì."

Hoa Nhật Tâm muốn thể hiện học thức uyên thâm và năng lực giỏi giang của mình, có điều Cố Họa Y không hề nghe Hoa Nhật Tâm nói, vẫn ngồi cùng Lý Phàm ở chỗ khuất.

Hoa Nhật Tâm tức muốn hộc máu, anh ta nghiến răng lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Phùng Tử Tài, hỏi Phùng Tử Tài khi nào đến.

Chốc sau tin nhắn của Phùng Tử Tài đã đến, nói rằng anh ta đã ở trước cửa, sẽ vào ngay.

Hoa Nhật Tâm nhướng mày cười vui sướng, ra khỏi phòng đấu giá, đứng trước cửa đợi Phùng Tử Tài.

Mấy thanh niên nhà giàu cũng nhận được tin nhắn của Phùng Tử Tài, cùng lũ lượt chạy ra cửa đón Phùng Tử Tài.

Hai bên lối đi bên ngoài phòng đấu giá, có hai hàng người vạm vỡ tinh anh, mặc vest đen, đang đứng sát tường, chỉ khí chất thôi cũng đủ dọa người.

Hoa Nhật Tâm nhìn hơn trăm người đàn ông mặc vest đen, nét mặt hơi căng thẳng, dù sao anh ta cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng thế này.

Đám thanh niên đi ở sau lại không như vậy, cả đám trợn tròn mắt, vẻ mặt vô cùng hân hoan.

"Khí thế như vậy, không lẽ anh Tài gọi anh Dương đi cùng hả, ở Kim Hải chúng ta, người có thể bày ra cảnh tượng này cũng chỉ có anh Dương."

"Chắc chắn là anh Dương, đã bảo với các cậu là quan hệ giữa anh Tài và anh Dương rất tốt, chỉ cần nắm được anh Tài, việc di dời sau đó đều dễ dàng cả."

“Bọn con trai các cậu tránh ra, để con gái chúng tôi đứng ở giữa, với nhan sắc xinh đẹp trẻ trung của chúng tôi, nhất định có thể mê hoặc anh Tài và anh Dương.”

Hoa Nhật Tâm nghe mấy cô cậu nhà giàu nói chuyện, khẽ lắc đầu cười.

Hoa Nhật Tâm không ngờ Phùng Tử Tài có năng lực như vậy, trong lòng thầm kinh ngạc, anh ta nghĩ lát nữa sẽ mượn uy của Phùng Tử Tài, chắc chắn có thể dạy dỗ tử tế tên vô dụng Lý Phàm kia.

Trương Trung Dương mặc áo nhà Đường màu đỏ sậm, dưới sự hộ tống của bốn vệ sĩ vạm vỡ, sánh vai cùng Phùng Tử Tài bước vào.

Tướng đi của Phùng Tử Tài hơi lạ, tay phải đỡ sau hông, bước đi chậm rãi.

“Haha, tôi bảo cậu ngồi xe lăn đi mà cậu không nghe, bây giờ bị người ta vây xem, cậu không thấy xấu hổ sao?”

Trương Trung Dương đùa.

“Xe lăn con khỉ, đồ khốn họ Lý kia, tôi nhất định sẽ cho hắn một đêm đáng nhớ! Khiến hắn ăn năn suốt phần đời còn lại.”

Phùng Tử Tài nổi cơn thịnh nộ.

“Anh Tài, em đỡ anh.”

“Anh Tài, anh khó chịu ở đâu, em xoa bóp cho anh.”

Đám con nhà giàu đều xúm lại bên cạnh Phùng Tử Tài cung phụng bợ đỡ, hai người đẹp một trái một phải đỡ Phùng Tử Tài.

Phùng Tử Tài cười vui vẻ, hai tay sờ soạng mặt mày của người đẹp, hớn hở nói: “Anh Dương, anh thấy chưa, tôi đây là đại nạn không chết ắt có phúc báo.”

“Haha, cũng thường thôi, tôi muốn xem thử tiên nữ mà cậu nói là người nào.”

Tiểu thư nhà giàu hoặc là biết giữ mình trong sạch nên không thể ra tay, hoặc là ăn chơi trác táng, sớm đã bị vấy bẩn, Phùng Tử Tài hoàn toàn chẳng xem hai người đẹp này ra gì.

Trong lòng Trương Trung Dương luôn trăn trở về Cố Họa Y mà Phùng Tử Tài nói, nếu Cố Họa Y thật sự đẹp như thế, anh ta sẽ chơi thử trước, sau đó tặng cho người chống lưng, há chẳng phải tiện cả đôi đường sao.

Hoa Nhật Tâm cười cười đi về phía Phùng Tử Tài, một thanh niên nhà giàu ở cạnh Phùng Tử Tài nhìn Hoa Nhật Tâm đầy ác cảm: “Anh là ai, đừng cản đường chứ.”

“Anh Phùng, hông bị trật sao?” Hoa Nhật Tâm thân thiết nói.

Phùng Tử Tài phất tay với thanh niên nhà giàu, sau đó mỉm cười, vươn tay về phía Hoa Nhật Tâm.

Hai người bắt tay, Phùng Tử Tài nói: “Đừng nhắc nữa, buổi chiều chẳng phải chuẩn bị gấp rút làm việc của cậu đó sao, kết quả lúc ra ngoài vấp phải bậc cửa, sau đó phần hông liền có chuyện, nằm viện đến giờ mới ra, chuyện của cậu cũng chưa làm xong, thật xấu hổ quá.”

Chương 269: Ngài thiên

Miệng Phùng Tử Tài nói xấu hổ, nhưng trong lòng lại đang tính toán, anh ta đang nghĩ đến chuyện suýt chút đã bị Lý Phàm đá gãy hông.

Hoa Nhật Tâm không biết Phùng Tử Tài đang nói bừa, còn ra vẻ cảm kích nói: “Chuyện này phiền anh quá, cũng xem như là lỗi của tôi, ngày mai tôi xin bày rượu tạ tội.” . Truyện Ngược

“Tạ tội gì chứ, còn anh em gì nữa, hơn nữa việc này là do số mệnh, cậu cũng đừng để trong lòng.”

An ủi Hoa Nhật Tâm xong, Phùng Tử Tài nheo mắt hạ giọng nói: “Cái tên cậu muốn dạy dỗ đã đến chưa? Cậu thấy mấy người bạn này không, đều do tôi đặc biệt mời đến giúp cậu ra oai, lát nữa cậu cứ nhục mạ tên vô tích sự đó cho đã, tôi giới thiệu mấy người này với cậu trước.”

“Con trai thứ của chủ tịch hội đồng quản trị bất động sản Kim Hải, Hà Lợi Quần.”

“Con gái lớn của chủ tịch hội đồng quản trị khai thác Kim Hải, Phùng Tiêu Tiêu.”

“Con trai lớn của tổng giám đốc đầu tư Kim Hải, Bạch Thiên Lý…”

Đám con nhà giàu đều có gia thế lớn, công ty của nhà đều là doanh nghiệp đầu ngành trong các lĩnh vực khai thác bất động sản, đầu tư tài chính.

Hoa Nhật Tâm hơi vừa mừng vừa lo, không ngờ Phùng Tử Tài lại giúp mình như vậy.

“Anh Phùng thật trượng nghĩa, nhất định phải mời mọi người ăn một bữa đàng hoàng, tôi là tổng giám đốc công ty đầu tư Đỉnh Hâm ở Hán Thành, sở trường kinh doanh chênh lệch giá bảo đảm lãi suất, sau này chúng ta qua lại thường xuyên hơn nhé.”

Đám người Hà Lợi Quần lần lượt gật đầu, vì quan hệ với Phùng Tử Tài nên đều nhiệt tình trò chuyện đôi câu với Hoa Nhật Tâm.

“E hèm.”

Phùng Tử Tài hắng giọng, nói với Hoa Nhật Tâm: “Nào, đây là nhân vật rất có máu mặt ở Kim Hải chúng ta, anh Dương, Trương Trung Dương, anh Dương là bạn bè chí cốt của tôi, chúng tôi như anh em ruột thịt vậy, hôm nay tôi cũng mời đến giúp cậu đấy.”

Không cần Phùng Tử Tài giới thiệu, Hoa Nhật Tâm từ lâu đã nghe được tiếng tăm của Trương Trung Dương, đây là nhân vật hàng đầu ở đất Kim Hải.

“Thì ra là anh Dương, tôi hay nghe được truyền thuyết về anh, nghe nói khi xưa anh Dương ở Hán Thành cũng là một nhân vật gây được tiếng vang.”

“Hahaha, tôi vốn làm việc dưới trướng ngài Thiên ở Hán Thành, sau này ngài Thiên lệnh tôi đến Kim Hải bôn ba, người cũng giúp đỡ tôi rất nhiều, nếu không tôi cũng chẳng được như hôm nay.”

Ngày trước Trương Trung Dương là thuộc hạ của Sở Trung Thiên, do nhiều nguyên nhân khác nhau, Sở Trung Thiên đã sai Trương Trung Dương đến Kim Hải mở rộng địa bàn, không ngờ Trương Trung Dương rất có năng lực, thống nhất mọi thế lực ở Kim Hải, trở thành anh cả của nơi đây.

Có điều Trương Trung Dương vẫn cung kính với Sở Trung Thiên như xưa, vẫn luôn kính trọng Sở Trung Thiên như anh cả.

“Thật sự cảm ơn mọi người có thể đến giúp tôi, ân tình hôm nay, Hoa Nhật Tâm tôi sẽ ghi nhớ, sau này nhất định báo đáp mọi người.”

Thấy Hoa Nhật Tâm còn đang móc nối quan hệ, Phùng Tử Tài nghe mà phát ngán, anh ta khẽ đá Hoa Nhật Tâm: “Đừng nói mấy thứ vô ích này nữa, cứ nói xem cái tên mà cậu muốn tính sổ đã đến chưa, đến rồi thì bây giờ chúng ta đi xử hắn.”

“Đến rồi, ở ngay trong đây này, tôi dẫn mọi người đi.”

Hoa Nhật Tâm đi trước dẫn đường, Phùng Tử Tài chậm rãi theo sau, căn dặn đám con nhà giàu ở bên: “Đến chỗ tên Lý Phàm kia, các người cứ cố gắng nhục mạ cậu ta là được.”

“Anh Tài yên tâm, chuyện này là nghề của chúng em.”

Bạch Thiên Lý hồ hởi nói.

Có thể lôi kéo quan hệ với Phùng Tử Tài, còn có thể tùy tiện ức hiếp người khác, gần như quá đã.

Hoa Nhật Tâm dẫn mọi người đi về phía Lý Phàm và Cố Họa Y, cười nói với Cố Họa Y: “Họa Y, đây là mấy người bạn anh mới quen được, giới thiệu với em, sau này không chừng em có thể hợp tác cùng họ.”

Tuy Cố Họa Y không muốn để ý đến Hoa Nhật Tâm, nhưng nghe thấy có khả năng hợp tác kinh doanh, do dự một lát vẫn đứng lên.

Lý Phàm cũng đứng lên theo, nhìn đám người sau lưng Hoa Nhật Tâm.

“Họa Y, vị này là…”

Hoa Nhật Tâm vừa định bắt đầu giới thiệu thì đã bị Phùng Tử Tài chen ngang.

Phùng Tử Tài nheo mắt nhìn Cố Họa Y, cười vặn vẹo, nói: “Người đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi, lần nữa tôi xin trịnh trọng tự giới thiệu với em, tôi là Phùng Tử Tài, em cứ gọi anh Tài là được.”

“Các mối quan hệ lớn nhỏ ở Kim Hải tôi đều nắm trong tay, không biết người đẹp kinh doanh lĩnh vực gì? Dù là kinh doanh đàng hoàng hay không đàng hoàng, anh Tài của em đều có thể bao che, tôi che không được còn có anh Dương đây.”

Trương Trung Dương mỉm cười, nhìn Cố Họa Y, ánh mắt đầy tham

lam và mong muốn chiếm hữu, chỉ có điều không thể hiện suồng sã như Phùng Tử Tài.

“Tôi là Trương Trung Dương, người đẹp cứ gọi anh Dương là được, ở Kim Hải em gặp phải việc gì, chỉ cần nói với tôi, tất cả đều có thể giải quyết.”

Hoa Nhật Tâm nhìn cảnh này không nói nên lời, dù cho dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết trong chuyện này ắt có ẩn tình.

Có điều Hoa Nhật Tâm không manh động, ở đây đều là ông lớn đất Kim Hải, Hoa Nhật Tâm không có can đảm đụng chạm với những người này.

Lý Phàm chắn trước Cố Họa Y, bảo vệ cô ở sau: “Hông của anh đã ổn chưa? Xem ra tôi đã dạy dỗ anh nhẹ quá nhỉ.”

“Mẹ nó! Thằng chó như cậu sao dám nói chuyện với anh Tài, tên nghèo rách này còn dám dạy dỗ anh Tài, như cậu chỉ có thể dạy học sinh tiểu học thôi.”

“Đầu óc đần độn này thì để nuôi cá thôi, đây là Kim Hải, cậu cũng nghe ngông thử xem đây là địa bàn của ai, dám nói với anh Tài như vậy, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cậu.”

“Người đẹp, anh Tài, anh Dương của chúng tôi thích cô chính là may mắn của cô, cô chỉ cần phục vụ tốt hai anh ấy, sau này đời cô sẽ toàn vinh hoa phú quý, dây dưa với tên đần độn này sẽ chẳng có tương lai đâu.”

Hà Lợi Quần khinh thường chế nhạo Lý Phàm, theo họ thấy, Lý Phàm ăn mặc bình thường, tuyệt đối không phải tầng lớp thượng lưu, nên có thể tùy tiện ức hiếp nhục mạ.

Trương Trung Dương đánh giá Lý Phàm, thản nhiên nói: “Nghe nói nhà cậu ở Hán Thành?”

“Anh Dương, nhà cậu ta đúng là ở Hán Thành, cậu ta đi ở rể, là kiểu người bất tài vô dụng ấy.”

Hoa Nhật Tâm ghé sát bên người Trương Trung Dương, nói.

Hoa Nhật Tâm đã nhìn rõ tình trạng hiện giờ, quyết định mượn oai của bọn Trương Trung Dương để tính sổ Lý Phàm trước, sau khi xử xong Lý Phàm lại nương nhờ Cố Họa Y.

Nếu vận dụng hết tất cả quan hệ, Hoa Nhật Tâm chắc chắn có thể lôi kéo được Trương Trung Dương và Phùng Tử Tài, lúc đó anh ta sẽ làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhất định sẽ khiến Cố Họa Y cảm kích mà lấy thân báo đáp.

“Tôi cũng xem như nắm phân nửa địa bàn Hán Thành, ranh con như cậu nếu biết điều thì ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu tạ tội với Phùng Tử Tài, bằng không, tôi có thể khiến cậu sống không bằng chết ở Hán Thành.”

Trương Trung Dương cười lạnh.

Lý Phàm lắc đầu, cười kinh miệt: “Không tin.”

“Mẹ mày! Cậu còn dám không tin, năm đó anh Dương đứng đầu trong số thuộc hạ của Sở Trung Thiên, có quan hệ rất tốt với ngài Thiên Hán Thành các người, chỉ cần mở lời là ngài Thiên có thể sai người đánh chết cậu.”

Phùng Tử Tài đe dọa.

“Sở Trung Thiên không dám động đến một cọng lông của tôi.”

Lý Phàm nghiêm túc nói.

“Haha, cậu mất trí rồi sao, ngài Thiên chỉ cần mở miệng đã có thể khiến cậu chết cả trăm lần.”

Lúc Trương Trung Dương đang nói, ngoài cửa vang lên giọng nói kinh ngạc: “Ngài Thiên, có người đang nhắc đến ngài.”

Chương 270: Thần thánh phương nào

Tiếng động truyền đến từ ngoài cửa cũng không lớn, nhưng nhân vật giọng nói đề cập đến lại làm cho đám người Trương Trung Dương kinh hãi.

“Ngài Thiên đến đây? Ngài Thiên đến Kim Hải? Ngài Thiên đến Kim Hải thì nói thế nảo cũng phải tiếp đón rồi.”

Trương Trung Dương nghi hoặc nói thầm.

Nhưng mà sự nghi ngờ của Trương Trung Dương nhanh chóng tan thành mây khói, bởi vì Sở Trung Thiên đi đến cùng với một người đàn ông trung niên béo.

Người đàn ông trung niên béo này ăn mặc cực kỳ giản dị, sắc mặt hồng nhuận, khuôn mặt to lớn lộ ra tướng phú quý.

“Lục Kiến Bân đi cùng ngài Thiên?”

Phùng Tử Tài thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy, nhanh theo tôi đi nghênh đón ngài Thiên.”

Trương Trung Dương dẫn theo đám người Phùng Tử Tài đi về phía Lục Kiến Bân và Sở Trung Thiên, Hoa Nhật Tâm cười lạnh đi đến bên người Lý Phàm.

“Đồ vô dụng, lần này mày đã đắc tội với người, không chỉ đắc tội người đứng đầu Kim Hải mà còn đắc tội người đứng đấu Hán Thành, chờ chết đi.”

Sau đó Hoa Nhật Tâm nhìn về phía Cố Họa Y: “Họa Y, em nhìn thấy kẻ vô dụng này chọc phải bao nhiêu họa rồi, thậm chí còn liên lụy cho nhà họ Cố của em nữa, tuy nhiên em cũng thấy quan hệ giữa anh và bọn họ rồi, chỉ cần anh nói chuyện thì có thể giúp được nhà em.”

Cố Họa Y nhớ lại tình huống ở bữa tiệc mừng thọ của ông cụ Vương, cô liếc mắt tìm kiếm Lý Phàm.

Lý Phàm cười nói: “Em cũng nhìn thấy thái độ của Sở Trung Thiên đối với anh rồi mà, yên tâm đi.”

Cố Họa Y khẽ gật đầu, trong lòng không chút lo lắng.

Hoa Nhật Tâm hoang mang nhìn Cố Họa Y, không nghĩ ra vì sao Cố Họa Y lại hoàn toàn không kinh hoảng chút nào, chẳng lẽ Cố Họa Y lại tin tưởng lời của thằng vô dụng này?

“Lý Mạc! mày có biết họa tự miệng mà ra không! Còn thái độ Sở Trung Thiên với mày nữa, mày đã từng gặp ngài Thiên à! Đừng có chém gió ở đây, đến cuối cùng người gặp họa vẫn là Họa Y! Tốt nhất mày nên quỳ xuống xin lỗi Phùng Tử Tài ngay bây giờ, nếu không mày nhất định phải hối hận!”

Hoa Nhật Tâm thấp giọng rống giận, giống như một con khủng long bạo chúa sắp phát điên.

“Không cần anh quan tâm, tốt nhất anh vẫn chạy nhanh đi nịnh bợ người ta đi.” Lý Phàm thản nhiên nói.

“Ha ha, Lý Phàm, mày là muốn chết đúng không, Họa Y, em nhìn xem anh ta tìm đường chết thế nào, tốt nhất lần nào em nên nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta luôn!”

Hoa Nhật Tâm nói xong thì xoay người rời đi, bước nhanh về phía đám người Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên và Lục Kiến Bân bị mấy người Trương Trung Dương vây quanh, đang nói một ít lời nói khách sáo không có dinh dưỡng.

“Ngài Thiên, sao ông đến Kim Hải mà không nói với tôi một tiếng để tôi chiêu đãi ngài cho tốt.”

Trương Trung Dương nén giận nói, trong lòng lại phỏng đoán dụng ý của Sở Trung Thiên.

“Là Kiến Bân mời tôi đến, tôi muốn gặp bạn cũ cho nên cũng không nói trước với cậu, nếu để cậu sắp xếp thì đám bạn cũ chúng tôi gặp mặt cũng không có cảm giác gì cả.”

Nghe được lời giải thích của Sở Trung Thiên, trái tim Trương Trung Dương mới rơi lại xuống bụng, chỉ cần không phải Sở Trung Thiên cố ý đến gặp là được.

Lục Kiến Bân nhìn lướt qua đám người Phùng Tử Tài, cười tủm tỉm nói: “Vừa rồi tôi nghe mọi người nhắc đến ngài Thiên, mọi người đang nói gì vậy?”

“Vừa rồi có người bốc phét nói ngài Thiên không dám động đến một sợi lông của anh ta, chúng tôi đều đang nói anh ta bị thần kinh.”

Hà Lợi Quần cười vui sướng khi người khác gặp họa, cảm thấy Sở Trung Thiên nghe xong nhất định sẽ nổi giận.

“Ha ha ha.”

Lục Kiến Bân cười hai tiếng: “Người ở Kim Hải không sợ ngài Thiên cũng là bình thường.”

Bạch Thiên Lý nói tiếp: “Tổng giám đốc Lục không biết đấy thôi, người này ở Hàn Thành, còn là kẻ ở rể không có công việc đành hoàng, bày đặt rác rưởi khoe khoang như vậy, chúng tôi đều đang chê cười anh ta đấy.”

“Ha? Khá thú vị.”

Lục Kiến Bân cười tủm tỉm nhìn về phía Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên híp mắt nhìn đám người Trương Trung Dương, thản nhiên nói: “Các người chê cười cậu ta thế nào? Chê cười xong thì định làm gì?”

Phùng Tử Tài cảm thấy Sở Trung Thiên thế này là đang tức giận, trong đầu nổi lên suy nghĩ muốn lấy lòng Sở Trung Thiên, nếu có

thể thông qua các mối quan hệ của Sở Trung Thiên thì sự nghiệp sau này có thể mở rộng đến Hàn Thành.

“Chê cười anh ta là điều cơ bản nhất cần làm, chê cười xong rồi chúng tôi sẽ dạy dỗ anh ta thật tốt, để anh ta quỳ xuống đất dập đầu xin ngài Thiên tha thứ, sau đó chúng tôi sẽ đưa anh ta ra ngoài, từ từ chơi đùa.”

Sở Trung Thiên khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Trương Trung Dương: “Cậu thì sao, tính toán làm thế nào.”

Trong lòng Trương Trung Dương có phần không yên, cảm thấy thái độ của Sở Trung Thiên không đúng: “Ngài Thiên, tôi cảm thấy tùy tiện dạy dỗ một chút là được.”

“Tùy tiện là tùy tiện thế nào?”

“Cái này…”

Trương Trung Dương suy tư vài giây rồi nói: “Vả miệng ba mươi năm mươi cái là được.”

Sở Trung Thiên gật đầu, kéo Lục Kiến Bân, nói: “Kiến Bân, tôi giới thiệu một người với anh.”

Sở Trung Thiên lôi kéo Lục Kiến Bân đi về phía Lý Mạc, đám người Trung Trung Dương nghi hoặc nhìn theo, không rõ Sở Trung Thiên có ý gì.

Tất cả mọi người nhìn theo hành động của Sở Trung Thiên, suy nghĩ xem có phải Sở Trung Thiên chuẩn bị tự mình ra tay hay không.

Sở Trung Thiên đi đến trước mặt Lý Mạc, khom người nói: “Chào anh Lý.”

Cố Họa Y nhìn biểu cảm cung kính trên mặt Sở Trung Thiên, thầm nghĩ quả nhiên là cái dạng này, thái độ của Sở Trung Thiên đối với Lý Phàm thật sự rất cung kính, chẳng lẽ những chuyện này đều vì tiền?

Đám người Trương Trung Dương nhìn thấy vậy thì ngây ra, cả đám đều như hỗn độn trong gió.

Tại sao Sở Trung Thiên lại cung kính với kẻ vô dụng này như vậy?

Rốt cuộc người này có thân phận gì!

Trương Trung Dương nắm lấy cổ áo Phùng Tử Tài, căm giận nói: "Rốt cuộc tư liệu anh cho tôi có phải giả hay không! Anh muốn hại chết tôi đúng không!"

"Không, không phải, tư liệu là anh ta đưa, là anh ta!"

Phùng Tử Tài chỉ vào Hoa Nhật Tâm.

Hoa Nhật Tâm đã hoàn toàn ngây ra, trong đầu trống rỗng, ngay cả khả năng suy nghĩ cơ bản nhất cũng biến mất.

Người đàn ông cường tráng phía sau Trương Trung Dương nắm lấy cổ áo Hoa Nhật Tâm, xách Hoa Nhật Tâm đến trước mặt Trương Trung Dương.

"Rốt cuộc anh ta là ai!" Trương Trung Dương thấp giọng quát.

Đám người Hà Lợi Quần dùng ánh mắt có thể giết người nhìn Hoa nhật Tâm, lúc này bọn họ bị Hoa Nhật Tâm hại thảm, không rõ đã đắc tội phải nhân vật thế nào.

"Anh ta, anh ta thật sự là kẻ vô dụng, không có bối cảnh gì cả, là con rể ở rể nhà họ Cố, nếu anh ta thật sự là nhân vật lớn thì tôi đã không dám trêu chọc."

Trương Trung Dương để đàn em buông Hoa Nhật Tâm ra, trong lòng tin tưởng lời nói của Hoa Nhật Tâm vài phần.

Chẳng lẽ là Sở Trung Thiên đang diễn trò, muốn dùng mưu kế để cưỡng bức đe dọa mình, lừa gạt địa bàn Kim Hải này.

Tuy trong có kính trọng Sở Trung Thiên, nhưng Trương Trung

Dương làm đại ca lâu rồi, đã sớm đặt lợi ích của mình ở vị trí thứ nhất.

Trương Trung Dương bình tĩnh híp mắt nhìn Sở Trung Thiên, muốn xem rốt cuộc Sở Trung Thiên muốn làm gì.

Thái độ của Sở Trung Thiên đối với Lý Phàm làm cho Lục Kiến Bân không khỏi giật mình, không nghĩ ra vì sao Sở Trung Thiên lại cung kính với một người trẻ tuổi như vậy.

“Ngài Thiên, anh Lý này là thần thánh phương nào?”

Lục Kiến Bân thấp giọng nói.

“Sau này anh sẽ biết.”

Sở Trung Thiên trả lời một câu, sau đó xoay người lạnh lùng nhìn đám người Trương Trung Dương: “Đến đây cả đi, mau xin lỗi anh Lý.”

Chương 271: Thấy không rõ tình thế

Hoa Nhật Tâm kinh ngạc há to miệng, thế mà Sở Trung Thiên lại bảo vệ Lý Phàm như vậy, muốn mọi người xin lỗi Lý Phàm, tình hình này hoàn toàn vượt khỏi sự tưởng tượng của Hoa Nhật Tâm.

Đám người Hà Lợi Quần đều nhìn về phía Phùng Tử Tài, Phùng Tử Tài là người bọn họ phải nịnh bợ, nên làm như thế nào thì phải xem thái độ của Phùng Tử Tài.

Sắc mặt Phùng Tử Tài có phần hoảng hốt, nhìn Sở Trung Thiên, lại nhìn Lý Phàm, nghĩ thế nào cũng không ra quan hệ giữa Lý Phàm và Sở Trung Thiên.

Theo lý mà nói nếu, người có thể được Sở Trung Thiên kính trọng thì tuyệt đối phải tung hoành một phương, hoặc là thế hệ thứ hai của một gia đình giàu có.

Tuy nhiên Lý Phàm không phải thế hệ thứ hai của gia đình giàu có, càng không có khí độ của người tung hoành một phương, không chỉ có quần áo bình thường, lại thêm ra vào không có vệ sĩ đàn em, điều này có thể chứng minh Lý Phàm chỉ là người bình thường, còn là người nghèo trong số những người bình thường nữa!

“Anh Dương, anh nói làm sao bây giờ?”

Phùng Tử Tài thấp giọng hỏi.

Sắc mặt Trương Trung Dương vô cùng âm u, muốn Trương Trung Dương xin lỗi Lý Phàm là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Đây chính là Kim Hải, là địa bàn của mình, xin lỗi một người bình thường ở ngay địa bàn của mình là chuyện Trương Trung Dương không thể làm được.

Mặc dù là Sở Trung Thiên yêu cầu nhưng Trương Trung Dương đã không phải cấp dưới của Sở Trung Thiên, mà là đại ca một phương ngang hàng với Sở Trung Thiên.

“Ngài Thiên, tôi kính trọng ông là đại ca cũ của tôi, nhưng muốn tôi xin lỗi cậu ta, cái này hơi quá đáng rồi.”

Trương Trung Dương nhìn chằm chằm Sở Trung Thiên, cảm thấy chuyện này chắc chắn là âm mưu của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên cúi mặt: “Trung Dương, để cậu xin lỗi là giúp cậu, chỉ cần bây giờ cậu xin lỗi thì chuyện lúc trước coi như bỏ qua, nếu không cậu đắc tội anh Lý, sợ là ngày sau phải nếm mùi đau khổ.”

Lục Kiến Bân nghe được thì âm thầm líu lưỡi, khác với dáng vẻ huyết khí phương cương để tâm mặt mũi của Trương Trung Dương, Lục Kiến Bân ngược xuôi ngang dọc ở xã hội đã lâu lại nghe được rất nhiều ý vị không tầm thường trong lời nói của Sở Trung Thiên.

“Chịu khổ? Chỉ bằng cậu ta? Loại đau khổ nào mà Trương Trung Dương tôi chưa từng nếm qua, sao có thể sợ một kẻ vô dụng như cậu ta, ngài Thiên, dù ông muốn tôi xin lỗi thì cũng phải cho tôi biết rốt cuộc người này là ai.”

Trương Trung Dương đối chọi gay gắt, căn bản không biết Lý Phàm có thân phận bối cảnh gì.

Phùng Tử Tài thấy dáng vẻ tự tin của Trương Trung Dương thì trong lòng anh ta cũng không còn lo lắng, nói theo: “Ngài Thiên, tôi kính ông là tiền bối, nhưng cho dù chết thì ông cũng nên cho chúng tôi một lý do phải chết, dù sao cũng phải cho chúng tôi biết anh ta là người thế nào mới có thể cam tâm tình nguyện xin lỗi anh ta được.”

Mấy người Hà Lợi Quần cũng đứng thành hàng, tỏ thái độ theo Phùng Tử Tài.

“Ngài Thiên, đây chính là Kim Hải, là địa bàn của anh Dương, ông cũng đừng đi quá giới hạn, chúng tôi kính trọng ông, nhưng ông đừng cậy già lên mặt.”

“Đây không phải là người mà ngài Thiên ông gọi đến diễn trò đấy chứ, tôi cảm thấy nhóm diễn viên ông mời đến rất tệ, căn bản không thể làm cho chúng tôi sinh ra dục vọng muốn xin lỗi.”

“Xin lỗi ngài Thiên thì chúng tôi còn hiểu được, chỉ là phải xin lỗi một thằng gà mờ như vậy, chúng tôi không nhẫn được.”

Hoa Nhật Tâm cong môi cười, nghĩ thầm đám người Kim Hải này cũng thật kiên cường, dám đối đầu với ngài Thiên, tuy nhiên cứ như vậy thì Lý Phàm còn kiêu ngạo thế nào, để anh ta diễn trò nữa ngày, đợi lát nữa nhất định sẽ bị dạy dỗ ngoan ngoãn.

Lục Kiến Bân híp mắt nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y, thấy sắc mặt Lý Phàm vẫn bình tĩnh, Cố Họa Y cũng không kích động thì không khỏi khẽ gật đầu.

Trường hợp như vậy cũng không kích động chút nào, nếu không phải là kẻ ngốc không biết sợ thì chính là có con bài chưa lật, căn bản không cần sợ.

Hơn nữa nhìn thái độ của Sở Trung Thiên đối với Lý Phàm, Lục Kiến Bân kết luận Lý Phàm chắc chắn không phải người bình thường.

“Trung Dương, cậu cần phải suy nghĩ kỹ, đây là cơ hội cuối cùng tôi cho cậu, nếu anh Lý tức giận thì cũng không phải chỉ cần cậu xin lỗi đơn giản là xong.”

Sở Trung Thiên lạnh lùng nói.

Người phía sau Trương Trung Dương đều căm tức Sở Trung Thiên, bày ra dáng vẻ chỉ cần Trương Trung Dương ra lệnh thì họ sẽ lập tức đi xử lý Sở Trung Thiên.

Lục Kiến Bân cười nói: “Trương Trung Dương, Phùng Tử Tài, các cậu đều xem như lớp đi sau, thật sự không nghe lời người đi trước à? Nếu các cậu không xin lỗi anh Lý, tôi cũng không thể không đứng về phía ngài Thiên.”

Nghe được lời của Lục Kiến Bân, sắc mặt Trương Trung Dương và

Phùng Tử Tài đều thay đổi.

Nếu chỉ là Sở Trung Thiên áp bách thì Trương Trung Dương còn có thể chống lại Sở Trung Thiên, nhưng nếu Lục Kiến Bân thật sự đứng về phía Sở Trung Thiên, tình huống sẽ không giống trước nữa.

Lục Kiến Bân chính là người giàu có nhất Kim Hải, càng quan trọng là Lục Kiến Bân làm đồ cổ, có quan hệ với các nhân vật tỉnh ủy có uy tín danh dự, mạng lưới quan hệ vô cùng rộng lớn.

Tuy rằng bình thường Lục Kiến Bân cực kỳ khiêm tốn, nhưng ở Kim Hải, Lục Kiến Bân thuộc loại vương giả ẩn hình, chỉ cần dậm chân một cái thì cả Kim Hải đều chao đảo.

“Chú Lục, chú nói thật?”

Trương Trung Dương cắn răng hỏi.

Lục Kiến Bân hơi vuốt cằm: “Lục mỗ nói một không nói hai.”

“Vì sao chú cũng giúp thằng vô dụng này, cậu ta chính là một kẻ vô dụng, là đứa ở rể trong gia tộc hạng ba ở Hàn Thành, ăn mặc bình thường nhưng lại ăn bám vợ, giúp một kẻ vô dụng như vậy, chú Lục không cảm thấy dọa người à?”

Trương Trung Dương nói một hồi như nổ pháo, không nghĩ ra Lục Kiến Bân muốn làm cái gì.

Lục Kiến Bân thản nhiên nói: “Đó là các cậu không có đầu óc, ngài Thiên đã nói dễ hiểu như vậy thế mà các cậu vẫn không hiểu, xem ra lớp trẻ của Kim Hải bây giờ đều không có đầu óc.”

Bị Lục Kiến Bân hạ thấp như vậy, sắc mặt đám người Trương Trung Dương và Phùng Tử Tài đều khó coi vô cùng.

Tròng lòng Phùng Tử Tài lại băn khoăn vô cùng, cân nhắc không biết có nên nhận thua trước hay không, đợi cho đến khi bán đấu giá đá gốc lại vả mặt Lý Phàm, khi đó cắt đá phân thắng bại, Sở Trung Thiên và Lục Kiến Bân cũng không nói được gì.

Nếu lúc này tiếp tục làm căng, hai vị đại ca ở Kim Hải và Hàn Thành cùng nhau bắt tay, Trương Trung Dương cũng ăn không tiêu.

Phùng Tử Tài dùng tay huých nhẹ tay Trương Trung Dương một cái, nháy mắt với Trương Trung Dương.

Trương Trung Dương cắn chặt răng, lửa giận trong lòng bị đè nặng xuống dưới.

“Ngài Thiên, nếu ông muốn tôi xin lỗi, tôi xem ở tình cảm cũ của chúng ta nên sẽ xin lỗi cậu ta, nhưng tôi cũng nói rõ, hôm nay sau khi xin lỗi, tình cảm ngày xưa của hai cũng chấm dứt, về sau nước sông không phạm nước giếng.”

Lục Kiến Bân cười nhạo một tiếng, lắc đầu, trong mắt mắt hiện rõ vẻ khinh thường đối với Trương Trung Dương, cảm thấy lời này của Trương Trung Dương quả thật ngu ngốc, chuyện đã rõ ràng như vậy mà vẫn không hiểu rõ tình thế.

“Được, về sau tôi và các người không quen biết, bây giờ xin lỗi anh Lý đi, phải quỳ xuống xin lỗi!”

Sở Trung Thiên sẵng giọng nói.

“Qùy xuống? Ông có nhầm lẫn gì không, dựa vào cái gì mà muốn chúng tôi quỳ xuống! Anh Dương, anh Tài, chúng ta không thể quỳ!”

Hà Lợi Quần nhấc chân hô to.

Sắc mặt Trương Trung Dương và Phùng Tử Tài đều vô cùng khó coi, khuôn mặt trở nên dữ tợn.

Chương 272: Đổ thạch

Quỳ hay là không quỳ?

Đây là một vấn đề vô cùng khó chọn.

Ánh mắt Trương Trung Dương đảo qua Sở Trung Thiên và Lục Kiến Bân, cuối cùng rơi xuống người Lý Phàm.

Lý Phàm lạnh nhạt ngồi đó, sắc mặt không vui không buồn, dường như không thèm để ý đến tất cả những chuyện xảy ra trước mặt.

Ánh mắt Trương Trung Dương dữ tợn nhìn chằm chằm Lý Phàm, không nhìn ra được hoảng sợ từ trong mắt Lý Phàm, ngược lại thấy được giễu cợt trong đó.

Đối với Lý Phàm mà nói, Trương Trung Dương chỉ là một nhân vật nhỏ không quan trọng, nhưng Sở Trung Thiên muốn thể hiện trước mặt mình, vì vậy Lý Phàm cho Sở Trung Thiên cơ hội thể hiện.

Mặc dù giễu cợt trong mắt Lý Phàm khiến Trương Trung Dương xấu hổ, nhưng trong lòng Trương Trung Dương lại thấp thỏm không yên, vẫn cảm thấy dường như trong đó có vấn đề.

Cứ coi như lần xin lỗi này là cơ hội hoàn toàn thoát khỏi trói buộc của Sở Trung Thiên vậy, trái lại hời cho thằng nhóc họ Lý này rồi.

Trương Trung Dương nặng nề sải bước, đi đến trước mặt Lý Phàm quỳ gối xuống: “Xin lỗi ngài Lý, tôi sai rồi.”

“Không hề chân thành.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Sở Trung Thiên nhấc chân giẫm lên đầu gối vẫn chưa quỳ xuống của Trương Trung Dương, khiến cho xương bánh chè của Trương Trung Dương phát ra tiếng vang ‘rắc rắc’.

“Trước kia tôi dạy cậu thế nào, quên hết rồi sao?”

Sở Trung Thiên lạnh lùng nói.

Khuôn mặt Trương Trung Dương nhăn hết lại, giận quá hóa cười nhìn Lý Phàm, căm hận nói ra: “Tôi sẽ nhớ kỹ ngày hôm nay.”

Cuối cùng đầu gối chưa quỳ xuống kia cũng quỳ xuống, tư thế của Trương Trung Dương trở thành tư thế quỳ cả hai đầu gối xuống.

Cảnh tượng này khiến mí mắt Phùng Tử Tài giật giật, cảm thấy cả người lạnh toát.

Đây chính là lão đại Kim Hải đấy, vậy mà lại phải chịu nhục nhã thế này!

Quỳ một gối vẫn chưa đủ!

Tâm can tỳ phổi thận của Hoa Nhật Tâm đều đang run rẩy, giờ phút này đầu óc bình thường tính toán rất nhanh đã hoàn toàn chết máy, cả người giống như si ngốc, ánh mắt trống rỗng nhìn Lý Phàm.

Đám người Hà Lợi Quần cắn chặt hàm răng, nếu như có thể, lửa giận phun ra từ trong mắt nhất định có thể đun sôi một vùng biển rộng.

Trương Trung Dương liếc mắt nhìn chằm chằm Lý Phàm, giống như muốn khắc dáng vẻ Lý Phàm vào trong đầu của mình.

Sau đó Trương Trung Dương ba quỳ chín lạy với Lý Phàm.

“Ngài Lý, hôm nay Trương Trung Dương tôi đã mạo phạm đến ngài, dựa theo quy củ của ngài Thiên, tôi tự đâm ba đao tạ tội!”

Sắc mặt Cố Họa Y hơi căng thẳng, xoay người không nhìn Trương Trung Dương nữa, tự đâm ba đao này máu tanh biết nhường nào, Cố Họa Y không muốn nhìn thấy cảnh tượng máu tanh đó.

Lý Phàm nhìn thấy Cố Họa Y dời mắt đi, biết Cố Họa Y không

muốn nhìn thấy máu tanh, vừa cười vừa nói: “Đừng làm bẩn chỗ này, nhìn thật chướng mắt.”

Trương Trung Dương tức đến mức sắc mặt tím xanh, đường đường là lão đại một phương, sau khi ba quỳ chín lạy để xin lỗi còn tự đâm ba đao tạ tội, như vậy đã coi như là cách xin lỗi cao quý nhất rồi, nhưng Lý Phàm lại nói nhìn thật chướng mắt!

Đám người Phùng Tử Tài hoàn toàn choáng váng, ba quỳ chín lạy đã mất mặt lắm rồi, nhưng tự đâm ba đao… thật sự không xuống tay được.

Chờ lát nữa sẽ phải xin lỗi Lý Phàm như thế nào đây?

Nếu dựa theo phương pháp của Trương Trung Dương, đám người Phùng Tử Tài cảm thấy chắc chắn mình sẽ phát điên.

Sở Trung Thiên khom người nói: “Ngài Lý nói đúng lắm, tôi dẫn cậu ta ra ngoài chấp hành gia pháp, cam đoan nhất định hoàn thành.”

“Đi thôi.”

Sở Trung Thiên nhìn chằm chằm Trương Trung Dương, lạnh giọng nói: “Đi ra bên ngoài với tôi.”

“Được, ngài Thiên, đây là lần cuối cùng tôi gọi ông một tiếng ngài Thiên, hôm nay ông vì tên nghèo kiết này mà chặt đứt tình cảm giữa chúng ta, sau này cũng đừng trách Trương Trung Dương tôi không nhân nghĩa.”

“Ha ha.”

Sở Trung Thiên khinh bỉ cười, nghĩ thầm cậu đắc tội Long Môn thiếu chủ, để cậu tự đâm ba đao chính là vì cứu cậu, vậy mà lại còn không biết điều.

Sở Trung Thiên dẫn Trương Trung Dương ra khỏi phòng đấu giá, rất nhanh từ bên ngoài đã truyền đến ba tiếng kêu đau đớn của Trương Trung Dương, rõ ràng Trương Trung Dương thật sự tự

đâm ba đao.

Khóe miệng Lục Kiến Bân hơi cong lên, nhìn đám người Phùng Tử Tài nói: “Đến lượt các cậu rồi.”

Bờ môi Hà Lợi Quần run rẩy nói: “Chúng tôi, chúng tôi chỉ nói anh ta mấy câu, xin lỗi anh ta là được rồi.”

“Đúng vậy, chúng tôi không đáng phải tự đâm ba đao, chúng tôi dập đầu xin lỗi là được rồi.”

Bạch Thiên Lý căng thẳng nói ra.

Phùng Tử Tài nhẫn nhịn sợ hãi và tức giận trong lòng, nhìn Lý Phàm nói: “Tốt nhất anh đừng quá đáng, nơi này là Kim Hải, ngài Thiên và chú Lục có thể bảo vệ anh nhất thời, nhưng không thể bảo vệ anh cả đời!”

“Anh, không phục?”

Lý Phàm cười ha ha hỏi.

“Đương nhiên không phục! Nếu không có ngài Thiên và chú Lục bảo vệ anh, anh cho rằng mình là cái thá gì! Có bản lĩnh anh cược một ván với tôi.” Phùng Tử Tài thốt lên.

“Được.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Phùng Tử Tài hơi sững sờ, không ngờ Lý Phàm lại đồng ý dễ dàng như vậy, vốn cho rằng sẽ phải tốn nhiều lời thuyết phục.

Lý Phàm dùng ánh mắt hài hước nhìn Phùng Tử Tài: “Tùy anh muốn đánh cược thế nào cũng được, chỉ cần anh thua, mấy người các anh đều phải xin lỗi giống như Trương Trung Dương, ba quỳ chín lạy cộng thêm tự đâm ba đao.”

“Anh Tài, anh có nắm chắc không, thua là phải tự đâm ba đao đấy.”

Bạch Thiên Lý kéo cánh tay Phùng Tử Tài hỏi.

Phùng Tử Tài kiên định gật đầu, khối nguyên thạch kia đã từng được chuyên gia lão làng của Địa Khoáng Viện xem qua, vị chuyên gia kia cũng rất có tiếng trong giới đổ thạch, chắc chắn sẽ không nhìn nhầm.

Hơn nữa Phùng Tử Tài cũng biết, phỉ thúy nguyên thạch trong buổi đấu giá ngọc thạch này đều là nguyên thạch rất bình thường, chỉ có khối nguyên thạch kia được coi là có chất lượng tốt.

“Các anh yên tâm, không thua được!”

Phùng Tử Tài vô cùng tự tin nói.

Nhìn thấy Phùng Tử Tài tràn đầy tự tin, đám người Hà Lợi Quần đều gửi gắm hi vọng lên trên người Phùng Tử Tài.

“Không thành vấn đề, chỉ cần anh thắng, chúng tôi sẽ ba quỳ chín lạy, tự đâm ba đao để xin lỗi anh, nếu như chúng tôi thắng, vậy anh cũng phải ba quỳ chín lại, tự đâm ba đao xin lỗi chúng tôi.”

“Được, để chú Lục làm người chứng kiến đi.”

Lý Phàm chỉ vào Lục Kiến Bân.

Lục Kiến Bân tươi cười nói: “Ngài đừng gọi tôi là chú Lục, gọi tôi là Kiến Bân là được rồi.

Nhìn thấy Lục Kiến Bân nịnh bợ Lý Phàm như vậy, Phùng Tử Tài thầm nghĩ, quả nhiên cái tên Lục Kiến Bân này già rồi, vậy mà lại bị một tên vô dụng ở rể dọa sợ.

“Được, đầu tiên nói trước, tôi muốn chọn phỉ thúy nguyên thạch số chín, anh chọn một khối phỉ thúy nguyên thạch trong buổi đấu giá, sau đó chúng ta cắt phỉ thúy nguyên thạch của mình để đánh cược, xem phỉ thúy nguyên thạch của ai cắt ra được ngọc có chất lượng tốt hơn.”

Phùng Tử Tài nói xong thì kiêu ngạo nhìn Lý Phàm, cảm thấy lần này mình thắng chắc rồi, cho dù Sở Trung Thiên và Lục Kiến Bân bảo vệ Lý Phàm, cũng không cách nào giúp Lý Phàm ván này, con người đó, chính là tự tìm đường chết thì ngăn không nổi.

Phùng Tử Tài cảm thấy Lý Phàm đang tự tìm đường chết, trong đầu đã xuất hiện cảnh tượng Lý Phàm quỳ xuống trước mặt mình rồi.

Mí mắt Lục Kiến Bân giật hai cái, không ngờ Phùng Tử Tài lại cược thế này.

“Khoan đã, cá cược thế này rất không hợp lý.”

Lục Kiến Bân muốn cứu vãn chuyện này, cũng không thể để Lý Phàm thua ngay dưới mắt mình được.

“Chú Lục, chú có ý gì?”

Phùng Tử Tài bất mãn nhìn Lục Kiến Bân.

Lý Phàm xua tay nói: “Cứ cược như vậy đi.

Chương 273: Anh thật sự quen biết ngài thiên?

“Được! Tên nghèo kiết nhà anh cứ đợi thua đi, đến lúc đó cũng đừng chống chế, có chơi phải có chịu, chú Lục chú phải làm người chứng kiến thật công bằng.”

Phùng Tử Tài nói xong dẫn đám người Hà Lợi Quần rời đi, Hoa Nhật Tâm hơi do dự, cuối cùng vẫn rời đi cùng Phùng Tử Tài.

Nhìn đám người Phùng Tử Tài rời đi, Lục Kiến Bân hơi lo lắng nói: “Ngài Lý, lần này cậu lỗ mãng rồi, nguyên thạch số chín là nguyên thạch có chất lượng tốt nhất trong chỗ nguyên thạch này, mấy người lão làng trong nghề đều đã xem qua, khẳng định nguyên thạch số chín có thể cắt ra Dương Lục phỉ thúy, chất lượng của những cái khác đều không sánh bằng.”

Cố Họa Y nghe vậy lập tức lo lắng, hai tay bắt lấy cánh tay Lý Phàm: “Lý Phàm, anh… lần này thật sự lỗ mãng rồi.”

Lý Phàm lật danh sách của buổi đấu giá, lật đến phần ghi chép đấu giá phỉ thúy nguyên thạch thì dừng lại xem, vừa cười vừa nói: “Đừng lo lắng, bọn họ không thắng được.”

Hai tay Lục Kiến Bân che kín mặt, không biết Lý Phàm lấy tự tin từ đâu ra, những nguyên thạch đó đều là Lục Kiến Bân xử lý, ông ta hoàn toàn biết những nguyên thạch đó có chất lượng thế nào.

“Ngài Lý, những nguyên thạch này đều từ tay tôi mà ra, tôi vô cùng hiểu rõ những nguyên thạch này, mặc dù Thần tiên cũng khó đoán hết được ngọc, nhưng bây giờ căn cứ vào kinh nghiệm tích lũy vẫn có thể đưa ra một vài manh mối để phán đoán.”

Lý Phàm gật đầu, vô cùng bình tĩnh nói: “Tôi biết, cảm ơn ý tốt của chú Lục.”

“Ôi.”

Lục Kiến Bân thở dài, cũng không khuyên ngăn Lý Phàm nữa.

Sở Trung Thiên trở lại, mỉm cười đi đến bên cạnh Lý Phàm nói: "Những người kia đều đi rồi hả, thằng nhãi Trương Trung Dương này có dã tâm lớn, sau này phải cho cậu ta nếm mùi đau mới được."

Lục Kiến Bân kéo lấy Sở Trung Thiên, nói lại chuyện vừa rồi cho Sở Trung Thiên biết.

"Ngài Thiên, không phải tôi không hết lòng, mà tôi thật sự không khuyên được ngài Lý."

Lục Kiến Bân bối rối nói.

"Không sao, ngài Lý nói có thể thắng, vậy chắc chắn có thể thắng."

Lục Kiến Bân không còn gì để nói, không nghĩ ra vì sao Sở Trung Thiên lại tin tưởng Lý Phàm như vậy.

Lý Phàm vừa cười vừa nói: "Mọi người nên đi đâu thì đi đi, đừng chờ ở đây."

Sở Trung Thiên lập tức nhận ra, Lý Phàm là muốn ở riêng với Cố Họa Y.

"Ngài Lý, chúng tôi ngồi ở phía trước, cậu có gì dặn dò thì cứ gọi tôi."

Sở Trung Thiên nói xong thì kéo Lục Kiến Bân đi đến chỗ ngồi hàng trước.

"Anh thật sự nắm chắc?"

Cố Họa Y nhỏ giọng hỏi.

"Tuyệt đối nắm chắc, em đừng lo lắng."

Lý Phàm mỉm cười trả lời.

“Sở Trung Thiên cung kính với anh như vậy, thật sự là bởi vì Tiền Phúc?”

Cố Họa Y vẫn không nhịn được hỏi.

Lý Phàm gật đầu nói: “Thật sự là bởi vì Tiền Phúc.”

Cố Họa Y còn muốn hỏi tiếp, Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đã đi đến, đằng sau còn có không ít người đến tham gia buổi đấu giá.

Trước đó những người kia đều đang xem triển lãm thử, bây giờ triển lãm thử của buổi đấu giá sắp kết thúc, người xem triển lãm thử cũng đều đến phòng bán đấu giá này.

Cố Thiệu Huy rất phấn chấn, trong miệng còn lẩm bẩm nói miếng ngọc kia rất tốt rất tốt, Vương phi không nhịn được nói: “Lẩm bẩm cái gì chứ, ông vừa ý cũng không có tiền mua, giống hệt đứa con rể vô dụng này của ông, bảo mua một miếng ngọc vỡ cũng không mua nổi.”

“Tôi cũng không trông cậy vào tên vô dụng kia, nếu như có một cậu con rể tài giỏi thì tốt rồi, thoạt nhìn miếng phỉ thúy xanh biếc kia rất tốt, đáng tiếc chắc chắn giá cũng rất cao, chỉ có thể nhìn cho đã mắt.”

Cố Thiệu Huy liếc xéo Lý Phàm, khinh thường lắc đầu.

“Nhật Tâm đâu? Không phải vừa rồi vẫn ở cùng các con sao, Họa Y, không phải con bỏ mặc Nhật Tâm, làm cho Nhật Tâm tức giận rời đi đấy chứ.” Vương Cẩn Mai hỏi.

Cố Họa Y bối rối nhìn Lý Phàm, không biết phải nói chuyện vừa rồi cho Vương Cẩn Mai thế nào.

“Anh ta gặp mấy người bạn, nói là đi bàn chuyện làm ăn.” . Truyện Teen Hay

Lý Phàm thuận miệng nói bừa một câu.

Vương Cẩn Mai nghi ngờ liếc nhìn Lý Phàm, sau đó giơ tay dí

mạnh một cái lên trán Lý Phàm.

“Cậu thật sự khiến tôi tức chết được, sao tôi lại có người con rể vô dụng như cậu chứ, ra ngoài chỉ cần nhắc đến cậu là tôi thấy mất mặt rồi, bao nhiêu bạn bè đều lấy cậu ra chê cười tôi, mặt mũi của Vương Cẩn Mai tôi đều bị cậu ném bay hết!”

“Mẹ, mẹ đừng như vậy.”

Cố Họa Y che chở cho Lý Phàm, đối mặt với Vương Cẩn Mai nói.

“Con còn bảo vệ tên vô dụng này, xem sau này tên vô dụng này có thể tiến bộ được chút gì không.”

Cố Thiệu Huy kéo Vương Cẩn Mai: “Đừng nói nữa, nhiều người nhìn như vậy, muốn nói thì về rồi nói.”

Vương Cẩn Mai hằn học lườm Lý Phàm, cầm danh sách đấu giá lên xem.

…

Trong bãi đỗ xe của trung tâm đấu giá, Trương Trung Dương tự đâm ba đao được thuộc hạ mang vào trong Mercedes.

Đám người Phùng Tử Tài nhìn thấy người Trương Trung Dương đẫm máu, cả đầu đều tê dại.

Nhưng mà, Phùng Tử Tài cũng cảm thấy mình may mắn vì trong thời khắc sống còn đã đánh cược với Lý Phàm.

“Anh Dương, anh yên tâm đi bệnh viện, em sẽ trừng trị Lý Phàm báo thù cho anh.”

Trương Trung Dương trừng mắt hổ, tròng mắt như sắp rớt ra ngoài, giống như muốn phun ra khỏi hốc mắt.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho anh ta, ba đao này, nhất định phải bắt anh ta trả lại gấp bội!”

“Em đánh cược với tên vô dụng kia, chắc chắn cuối cùng có thể thắng anh ta, ba đao coi như là lợi ích của việc thắng anh ta, chờ sức khỏe anh Dương tốt lên, chúng ta cùng giết đến tận nhà anh ta, cho anh ta biết kết cục của việc chọc vào chúng ta.”

Trương Trung Dương gật đầu, căm hận nói: “Các cậu cứ liều chết với Lý Phàm, đừng lo lắng Sở Trung Thiên và Lục Kiến Bân, hai lão già này cũng cần phải trừng trị, tôi sẽ sắp xếp.”

“Được, các người mau đưa anh Dương đến bệnh viện.”

Mấy người Phùng Tử Tài đưa mắt nhìn Mercedes rời đi, sau đó cùng nhau đi đến trung tâm đấu giá.

“Nhìn dáng vẻ anh Dương thật thảm, vẫn là anh Tài lợi hại, ngăn cơn sóng dữ ngay thời khắc mấu chốt, sau đó phải nhờ vào anh Tài dẫn bọn em đi trừng trị đồ vô dụng kia rồi.”

“Nhất định phải trừng trị tên nghèo kiết kia một trận, nếu không cục tức này không thể xả được, lại còn dám kiêu căng ở địa bàn Kim Hải của chúng ta, nhất định phải giết chết anh ta.”

Mấy cậu ấm như Hà Lợi Quần cũng sinh lòng căm hận, nghĩ muốn đánh chết Lý Phàm, loại trừ tai họa về sau.

Ánh mắt Hoa Nhật Tâm lấp lóe, đi theo bên cạnh Phùng Tử Tài nói: “Phùng huynh, đợi lát nữa tôi qua ngồi cùng bọn họ, làm nội ứng cho các anh.”

“Ha ha ha, đề nghị này của Nhật Tâm huynh không tệ, vậy trước tiên đi vào làm nội ứng, sau buổi đấu giá vở kịch mới bắt đầu, anh cũng đừng để bị lộ sớm.”

Phùng Tử Tài liếc nhìn Hoa Nhật Tâm, trong ánh mắt chất chứa mấy phần uy hiếp.

“Chắc chắn sẽ không, tôi có thù với tên vô dụng kia, Phùng huynh cũng biết mà.”

Phùng Tử Tài vỗ vỗ bả vai Hoa Nhật Tâm, dẫn theo đám người Hà

Lợi Quần đi vào trung tâm đấu giá.

Hoa Nhật Tâm đi vào sau cùng, buồn bực suy nghĩ đi vào một mình, trong lòng lại đang nghĩ đến cảnh tượng Sở Trung Thiên ủng hộ Lý Phàm, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra là vì sao.

“Thật vô lý, nhất định phải làm rõ là vì sao.”

Hoa Nhật Tâm đi vào phòng bán đấu giá, đi đến bên cạnh Lý Phàm ngồi xuống, nhìn chằm chằm Lý Phàm nói: “Anh thật sự quen biết ngài Thiên?”

Chương 274: Cứ yên tâm đi

Nghe thấy Hoa Nhật Tâm nhắc đến ngài Thiên, Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đồng loạt nhìn về phía Hoa Nhật Tâm.

“Nhật Tâm, người cậu nói là ngài Thiên của Hán Thành chúng ta?”

Cố Thiệu Huy nghiêm túc hỏi.

“Vâng, chính là vị kia, vừa rồi ngài Thiên chào hỏi với tên vô dụng này, cháu cảm thấy hơi kỳ lạ.”

Hoa Nhật Tâm nói thẳng không hề kiêng dè.

Sắc mặt Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đều trở nên kỳ lạ, dáng vẻ vô cùng cung kính của Sở Trung Thiên đối với Lý Phàm trong tiệc mừng thọ của ông cụ Vương hiện lên trong đầu hai người.

Nhìn thấy vẻ mặt Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai không đúng, Hoa Nhật Tâm nghi ngờ hỏi: “Chú, dì, hai người sao vậy?”

“Nhật Tâm à, cậu cũng đừng hỏi chuyện này nữa, trước kia Lý Phàm may mắn giúp ngài Thiên chút chuyện nhỏ, cũng không có giao tình lớn gì với ngài Thiên.”

Cố Thiệu Huy tìm cớ lấp liếm cho qua, đối với chuyện Lý Phàm có quan hệ với đám người Sở Trung Thiên và Tiền Phúc, vợ chồng Cố Thiệu Huy giống như ngắm hoa trong sương vậy, mơ hồ không rõ.

Nếu đã mơ hồ không rõ, vậy cũng đừng giải thích gì, hơn nữa càng giải thích sẽ càng bị hỏi nhiều, ai cũng không muốn nói ra trò cười trong tiệc mừng thọ của ông cụ Vương, nếu nói ra thì không còn chút mặt mũi nào rồi.

Vương Cẩn Mai hằn học liếc nhìn Lý Phàm, duỗi ngón tay chọc vào thái dương Lý Phàm.

“Cái đồ vô dụng nhà cậu, nhìn thấy ngài Thiên thì nịnh bợ cho tốt,

cậu nói thử xem, khó khăn lắm mới có chút quan hệ với ngài Thiên, cậu cũng không biết nắm chắc cơ hội, cả ngày cà lơ phất phơ chơi bời lêu lổng."

Hoa Nhật Tâm nhìn thái độ của Vương Cẩn Mai đối với Lý Phàm, mặc dù trong lòng vẫn hơi nghi ngờ, nhưng cũng không tiện hỏi thêm nữa.

Hơn nữa nhìn thái độ của Vương Cẩn Mai đối với Lý Phàm, Hoa Nhật Tâm cảm thấy chắc hẳn quan hệ giữa Sở Trung Thiên và Lý Phàm cũng không phải rất tốt, có lẽ là bởi vì Sở Trung Thiên muốn hạ thấp oai phong của Trương Trung Dương, vì vậy đúng lúc lợi dụng tên vô dụng này mà thôi.

Nhưng cho dù như thế nào, Lý Phàm đã đắc tội với mấy người Trương Trung Dương và Phùng Tử Tài rồi, đợi lát nữa sau khi đấu giá kết thúc, Lý Phàm sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Hoa Nhật Tâm dữ tợn liếc nhìn Lý Phàm, sau đó nói với Cố Họa Y: "Họa Y, đợi lát nữa em thích thứ gì thì cứ nói với tôi."

"Tôi không thích thứ gì."

Cố Họa Y lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Mai bất mãn lấy tay huých Cố Họa Y, thấp giọng nói: "Sao con lại ngốc như vậy chứ, Nhật Tâm muốn tặng đồ cho con thì con cứ nhận đi."

"Con không cần, tại sao phải nhận."

Cố Họa Y không mặn không nhạt nói.

Vương Cẩn Mai thở dài, biết không thể nói cho Cố Họa Y thông được, nói thêm cũng chỉ lãng phí nước bọt.

Buổi đấu giá bắt đầu, lực chú ý của mọi người đều bị đấu giá hấp dẫn, cũng bắt đầu nhìn lên bục đấu giá.

Phùng Tử Tài dẫn theo đám người Hà Lợi Quần ngồi ở hàng trước,

quan sát buổi đấu giá đang được tiến hành, mấy người nhỏ giọng nói vài câu, sau đó liên tục giơ bảng, trong khoảng thời gian ngắn đấu giá được rất nhiều món đồ bằng ngọc.

Sau khi đấu giá mấy món đồ bằng ngọc xong, Phùng Tử Tài nói thầm hai câu với Bạch Thiên Lý, Bạch Thiên Lý đứng dậy ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phàm, giơ ngón tay giữa ra dấu với Lý Phàm: "Tên nghèo kiết, có bản lĩnh thì giơ bảng đấu giá đi!"

Ngay lập tức, ánh mắt tất cả mọi người đều dồn về phía đám người Lý Phàm, Cố Họa Y.

Cảm nhận được ánh mắt từ xung quanh, trong lòng Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đều tràn đầy cảm giác xấu hổ.

"Đã xảy ra chuyện gì, Nhật Tâm, xảy ra chuyện gì vậy?"

Vương Cẩn Mai khẩn trương hỏi.

Hoa Nhật Tâm liếc nhìn Lý Phàm, cười nói: "Dì à, vừa rồi người con rể vô dụng này của dì cho dì nhiều thể diện lắm đấy, lão đại Trương Trung Dương của Kim Hải cũng phải quỳ xuống trước mặt người con rể vô dụng này của dì."

Sắc mặt Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy lập tức trắng bệch, trong lòng đều bị cảm giác sợ hãi nhét đầy.

Vương Cẩn Mai sợ hãi đến độ hồn cũng sắp bay mất, đưa tay đánh mạnh lên người Lý Phàm: "Đồ khốn kiếp, sao cậu có thể gây ra chuyện như vậy! Sao có thể chọc vào lão đại của Kim Hải!"

"Mẹ, mẹ bình tĩnh đi, là Hoa Nhật Tâm dẫn mấy người kia tìm Lý Phàm kiếm chuyện, Sở Trung Thiên đã giúp đỡ giải quyết chuyện này rồi."

Cố Họa Y giải thích giúp Lý Phàm.

Cố Thiệu Huy sầm mặt nói: "Nhật Tâm, cậu nói kỹ càng cho tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Hoa Nhật Tâm lúng túng nở nụ cười: “Gặp được mấy người bạn trên thương trường nên trò chuyện mấy câu, chúng cháu vừa tiến vào thì trùng hợp gặp Lý Phàm, sau đó Lý Phàm chọc cho chúng cháu không thoải mái, cháu ở giữa cũng không khuyên nổi, chuyện này cũng ầm ĩ lên.”

“Anh nói bậy.”

Cố Họa Y căm tức nhìn Hoa Nhật Tâm.

“Tôi nói bậy cái gì chứ, không tin có thể đối chất, hơn nữa đồ vô dụng này còn đánh cược với bọn họ, cược đấu giá nguyên thạch xem cuối cùng nguyên thạch của ai có thể cắt ra ngọc chất lượng tốt hơn.”

Hoa Nhật Tâm nói nhẹ như gió mây, bày ra dáng vẻ chuyện này không liên quan gì đến mình.

Cố Thiệu Huy vỗ mạnh vào tay ghế, căm tức nhìn Lý Phàm nói: “Bừa bãi! Cậu còn dám đánh cược với người ta, cậu có bao nhiêu tiền để đấu giá!”

“Đấu giá nguyên thạch rẻ nhất là được rồi.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Cậu từng nhìn nguyên thạch rồi sao! Tôi đã xem những nguyên thạch kia rồi, nguyên thạch rẻ nhất chính là đá không thôi, căn bản không cắt ra được gì! Tôi thấy cậu là đang muốn tự tìm đường chết!”

Cố Thiệu Huy tức giận quát.

Vương Cẩn Mai duỗi tay vỗ vỗ lồng ngực Cố Thiệu Huy, xoa dịu cơn tức của Cố Thiệu Huy.

“Ông đừng nóng giận, không đáng để tức giận, làm hại đến sức khỏe, đồ vô dụng này bằng lòng tự tìm đường chết, vậy cứ để cậu ta đi chết đi, chúng ta không cần quan tâm đến cậu ta, nếu cậu ta bị người ta giết chết thì càng tốt.”

Cố Thiệu Huy chậm rãi nhắm hai mắt lại, gật đầu, trầm giọng nói: "Chúng tôi sẽ không hỗ trợ cậu một đồng nào, chuyện này chúng tôi cũng không có khả năng giúp cậu, cậu đắc tội với người ta thì tự cậu gánh chịu hậu quả, Họa Y, con cũng không được giúp cậu ta!"

Trong lòng Cố Họa Y đầy đắng chát, cho dù muốn giúp Lý Phàm cũng là có lòng nhưng không có sức.

Hoa Nhật Tâm mỉm cười, vỗ bả vai Lý Phàm nói: "Tự mình gây họa không thể sống, anh cho rằng ngài Thiên thật sự là chỗ dựa của anh sao, ngài Thiên cũng chỉ coi anh là vũ khí để sử dụng thôi, anh cứ đợi chết đi, nhưng nếu anh chủ động ly hôn với Họa Y, tôi có thể nói hai câu giúp anh, để anh được chết thoải mái chút."

Lý Phàm cười nhạt, không đáp lời Hoa Nhật Tâm mà nắm chặt lấy cổ tay Cố Họa Y: "Đừng lo lắng, không sao."

"Nhưng mà bọn họ muốn đấu giá nguyên thạch tốt nhất, chắc chắn anh không đấu giá được, còn nguyên thạch khác, cho dù đấu giá được thì sợ rằng cũng không thắng được."

Cố Họa Y vô cùng lo lắng nói.

Hoa Nhật Tâm bĩu môi, khinh thường nói: "Họa Y em cũng đừng lo lắng cho anh ta nữa, tên vô dụng này chết thì tất cả mọi người đều có lợi, oắt con vô dụng này nên sớm chết đi."

Hoa Nhật Tâm hận Lý Phàm muốn chết, nếu như có thể, Hoa Nhật Tâm hận không thể lập tức giết chết Lý Phàm.

Vương Cẩn Mai hùa theo nói: "Tên vô dụng này nên chết sớm đi, giữ lại cũng chỉ gây tai họa khắp nơi!"

Cố Họa Y lại gần bên tai Lý Phàm nhỏ giọng nói: "Nếu không bây giờ chúng ta rời đi? Hay là, hay là anh liên lạc với ngài Thiên, bằng không sẽ thật sự xảy ra chuyện."

"Không sao, chờ đến lúc thật sự xảy ra chuyện thì liên lạc." Lý

Phàm thản nhiên nói.

“Sao anh lại không nghe khuyên bảo như vậy chứ, chờ đến lúc xảy ra chuyện mới liên lạc thì muộn rồi.”

Cố Họa Y lo lắng nói.

Chương 275: Ba trăm nghìn?

Buổi đấu giá đã sắp kết thúc. Viên đá thô được rất nhiều chuyên gia nhìn trúng đã được đấu giá ba tỷ, thành công nhét vào trong túi của Phùng Tử Tài.

“Anh Tài thật tuyệt. Anh chỉ tăng giá hai lần đã chấn áp được mọi người ở đó, không ai dám đấu giá với anh Tài nữa.”

“Người nhờ bán đấu giá chắc hẳn sẽ khóc thét mất. Em nghe nói viên đá thô này được định giá là mười tám, hai mươi tỷ, vậy mà anh Tài chỉ tốn có ba tỷ đã đấu giá được, đúng là nhặt được của hời rồi.”

“Chúng ta đã đấu giá được viên đá thô này, vậy mà tên vô dụng kia vẫn chẳng có hành động gì. Chắc không phải anh ta bị chúng ta dọa cho ngu người chứ? Chúng ta có nên qua xem thử không?”

Đám người Hà Lợi Quần vẫn đang chú ý tới hành động của Lý Phàm. Nhưng trong cả buổi đấu giá, bọn họ vẫn không thấy anh giơ thẻ lần nào. Điều này làm bọn họ thầm khinh bỉ anh.

Phùng Tử Tài cười lạnh và đứng lên nói: “Đi thôi. Chúng ta phải cố gắng sỉ nhục kẻ vô dụng kia một trận. Số còn lại đều là những viên đá thô rác rưởi. Chắc tên vô dụng đó chỉ đủ tiền để có thể mua thứ rác rưởi như vậy thôi.”

Đám người Hà Lợi Quần vây quanh Phùng Tử Tài đi về phía Lý Phàm. Lúc này, buổi đấu giá sắp kết thúc, số còn lại chỉ là những viên đá thô rác rưởi, căn bản chẳng có ai quan tâm tới chuyện đấu giá nữa. Tất cả đều đang chú ý tới đám người Phùng Tử Tài.

Đám người Phùng Tử Tài đi tới bên cạnh Lý Phàm. Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đều ngồi tránh qua bên cạnh, để thể hiện mình chẳng liên quan gì đến Lý Phàm.

Vương Cẩn Mai còn lôi kéo Cố Họa Y, muốn cô sang bên cạnh và cách xa Lý Phàm. Nhưng cô nhất định không chịu nên bà ta cũng

chỉ đành thôi.

“Nhật Tâm, những người này đều là bạn làm ăn của cháu à? Chờ lát nữa cháu nhất định phải chú ý tới Họa Y, đừng để con bé bị va chạm phải đấy.”

Vương Cẩn Mai kéo Hoa Nhật Tâm căn dặn.

Hoa Nhật Tâm vừa cười vừa nói: “Dì yên tâm đi, Họa Y sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì đâu. Bọn họ chỉ nhằm vào Lý Phàm thôi.”

Lúc này Vương Cẩn Mai mới yên tâm, thì thầm nói: “Tên tai họa này chết là tốt nhất, sống cũng chỉ gây hại cho người khác.”

Phùng Tử Tài nhìn Cố Họa Y, sau đó ngẩng đầu, hếch mũi nhìn Lý Phàm.

“Tên vô dụng, buổi bán đấu giá đã sắp kết thúc rồi. Đây là viên đá thô cuối cùng đấy. Mẹ nó, cậu mau ra giá đi. Có phải cậu nghèo tới mức chẳng có đủ ba trăm nghìn để tăng giá không?”

“Em thấy tên vô dụng này thậm chí chẳng lấy ra được xu nào đâu. Chắc tháng này vợ nó không cho nó tiền tiêu vặt. Tên vô dụng ăn bám này đúng là quá thảm.”

“Cậu sẽ không cho rằng không đấu giá đá thô thì có thể không cần đánh cược với chúng tôi chứ? Nếu cậu không có đá thô sẽ xem như thua cuộc luôn. Cho dù là ông trời cũng chẳng che chở được cho cậu đâu.”

Đám người Hà Lợi Quần cười toe toét sỉ nhục Lý Phàm, trong lòng cũng cực kỳ vui sướng, cảm thấy cơn giận với Sở Trung Thiên và Lục Kiến Bân vừa rồi đều được trút ra hết.

Phùng Tử Tài cười lạnh nói: “Tên vô dụng, nếu cậu không trả nổi tiền đấu giá thì quỳ xuống gọi tôi một tiếng ba đi. Chỉ cần cậu gọi vậy, tôi sẽ đấu giá viên đá thô kia tặng cậu, cho cậu một cơ hội thay đổi số phận.”

Đám người đấu giá xung quanh đều tập trung qua hóng chuyện, ăn

dưa bở. Bạch Thiên Lý lại nói cho mọi người xung quanh nghe về vụ cá cược giữa Lý Phàm và Phùng Tử Tài.

Đám quần chúng hóng chuyện nghe xong đều phá lên cười, cảm thấy Lý Phàm rõ ràng không biết tự lượng sức mình.

“Chuyện này chẳng phải là trò đùa sao? Viên đá thô cuối cùng này không phản xạ ánh sáng, nhìn có căn bản không có đá thô phỉ thúy, chắc hẳn là đá thường lẫn vào thôi.”

“Cho dù thứ đồ nát này là đá thô phỉ thúy, căn bản cũng không có cách so được với viên đá thô mà anh Tài đã đấu giá. Có bao nhiêu chuyên gia nhìn thấy viên đá thô được anh Tài đấu giá đều nói là viên đá khô tốt hiếm có.”

“Vậy còn đánh cược làm quái gì nữa? Nếu đổi lại là tôi, tôi đã quỳ trước mặt anh Tài rồi. Thể diện gì đó chỉ như mây bay, có thể sống mới là quan trọng nhất.”

Tiếng bàn luận của đám người hóng chuyện làm Cố Họa Y vô cùng căng thẳng.

Cô vốn cảm thấy Lý Phàm làm vậy quá mạo hiểm, bây giờ nghe những người này bàn tán, cô càng cho rằng anh sẽ thua.

Lý Phàm mỉm cười và giơ thẻ thứ tự trong tay về phía người chủ trì đấu giá.

Nhìn phòng đấu giá hỗn loạn, người chủ trì đấu giá cũng sắp khóc rồi. Đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải tình trạng hỗn loạn như vậy.

Người chủ trì đấu giá vốn tưởng phải giữ món đấu giá cuối cùng theo quy định, lại nhìn thấy Lý Phàm giơ thẻ thứ tự lên.

Người chủ trì đấu giá lập tức kích động, cao giọng kêu lên: “Ngài số 99 ra giá ba trăm nghìn. Còn có người bạn nào tăng giá không?”

Phùng Tử Tài lạnh lùng nói: “Tăng cái đầu anh à? Anh mau đồng ý đi! Anh không thấy tôi còn có việc sao?”

“Vâng, vâng.”

Người chủ trì đấu giá sợ tới rụt cổ lại, lập tức giơ búa gỗ trong tay và gõ xuống.

“Chúc mừng ngài số 99 đã đấu giá được viên đá thô phỉ thủy này với giá ba trăm nghìn.”

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai sa sầm mặt, cảm thấy Lý Phàm thật sự làm bọn họ quá thể diện. Hơn nữa, hai người nghĩ đến lát nữa anh sẽ càng mất mặt hơn thì không muốn nhìn tiếp.

“Nhật Tâm, chú dì về khách sạn trước đây. Cháu chăm sóc cho Họa Y nhé. Nếu tên vô dụng kia xảy ra chuyện gì, cháu không cần xen vào, chỉ cần dẫn theo Họa Y về là được rồi.”

Hoa Nhật Tâm vui mừng, gật đầu nói: “Dì, chú, hai người cứ về trước đi. Cháu chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho Họa Y.”

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đều rời đi. Hoa Nhật Tâm nhìn Lý Phàm cười lạnh.

“Đồ vô dụng, đã tới lúc nên đi mở đá thô rồi. Cậu cứ chờ lát nữa quỳ xuống xin chúng tôi tha cho đi.”

Phùng Tử Tài lạnh lùng nói.

Lý Phàm kéo Cố Họa Y đứng lên, vừa cười vừa nói: “Anh đi nộp tiền đây.”

“Nộp tiền cái rắm à? Cậu cố giữ lại ba trăm để chuẩn bị đi bệnh viện đi!”

Phùng Tử Tài xoay người nhìn về phía Hà Lợi Quần.

Hà Lợi Quần vừa cười vừa nói: “Máy cắt đá ở ngay ngay bên ngoài, có thể đi mở đá luôn ạ.”

“Tên vô dụng, ôm đá thô của cậu đi theo chúng tôi.”

Người của phòng đấu giá đã chuẩn bị xong xe đẩy từ lâu, đẩy viên đá thô được Phùng Tử Tài đấu giá tới. Còn viên đá thô mà Lý Phàm đấu giá được lại bị ném dưới chân anh.

Phùng Tử Tài đi ra ngoài trong sự vây quanh của đám đông. Quần chúng ăn dưa cũng theo sát phía sau của Phùng Tử Tài.

Lý Phàm cúi người ôm viên đá thô của mình lên. Cố Họa Y sốt ruột nhìn anh.

“Anh thật sự muốn đi cá cược với bọn họ à? Cho dù anh muốn cá cược với bọn họ, cũng có thể đánh tiếng với Sở Trung Thiên trước. Nếu không chờ lát nữa anh thua cược…”

Cố Họa Y đã không dám nghĩ tới hậu quả sau khi thua nữa, cứ tưởng tượng tới ba đao sáu lỗ là cô đã sợ rồi.

Lý Phàm dẫn theo Cố Họa Y ra ngoài, chậm rãi nói: “Sở Trung Thiên ở đây cũng vô ích, vẫn phải làm theo quy định thôi. Ông ta không thể phá hỏng quy định sau khi cược thua được.”

“Sao anh không hề lo lắng vậy? Nếu anh thua sẽ bị đâm ba đao sáu lỗ đấy!”

Cố Họa Y sắp phát điên rồi.

“Em không cần lo lắng đâu. Em có tin anh không? Anh cực kỳ may mắn. Viên ngọc thạch mà anh tặng ba em trong bữa tiệc mừng thọ lần trước là do nhặt được của hời đấy. Lần này anh cũng có thể dựa vào vận may để thắng bọn họ.”

Lý Phàm nói chuyện vô cùng tự tin.

Cố Họa Y có hơi hoảng hốt, nhớ lại quà mừng thọ mà Lý Phàm đã tặng Cố Thiệu Huy trong tiệc mừng thọ.

“Anh có thể luôn may mắn như vậy sao? Nói không chừng lần trước anh đã dùng hết may mắn rồi đấy.”

Cố Họa Y vẫn lo lắng.

“Trên đời này không có ai may mắn hơn anh hết, bởi vì anh đã gặp được em.”

Lý Phàm nhìn Cố Họa Y dịu dàng nói.

Chương 276: Thắng chắc?

Lời Lý Phàm làm Cố Họa Y xấu hổ đỏ mặt, lườm anh với vẻ nũng nịu, trong lòng đã bớt lo âu nhưng thêm phần ngượng ngùng.

Cố Họa Y lặng lẽ nhìn Lý Phàm và không khuyên can nữa. Cô quyết định nếu có chuyện gì, cô sẽ gánh vác cùng Lý Phàm.

Trong một phòng trống bên cạnh sảnh bán đấu giá, máy cắt đá rất lớn đã được chuẩn bị sẵn. Sở Trung Thiên và Lục Kiến Bân đứng ở bên cạnh máy cắt đá thì thầm với nhau.

“Ngài Thiên, ngài thật sự chỉ đứng nhìn thôi sao? Đá thô mà ngài Lý kia đấu giá được là viên tệ nhất, chờ lát nữa chắc chắn sẽ thua thôi.”

Sở Trung Thiên mỉm cười và nghĩ thầm: sợ là người có thể khiến cho Long Môn thiếu chủ thua còn chưa có sinh ra đâu.

“Ông có tin vào kỳ tích không, Kiến Bân?”

Sở Trung Thiên khẽ hỏi.

“Kỳ tích à? Tôi tối đa có thể suy nghĩ cẩn thận tới nhặt của hời, chứ không dám nghĩ tới kỳ tích. Chẳng lẽ ông cho rằng kỳ tích có thể xảy ra trên người ngài Lý? Điều đó đơn giản chỉ là lời nói đùa thôi.”

Lục Kiến Bân cũng là người kiến thức rộng rãi, từng gặp qua nhiều chuyện ly kỳ cổ quái, nhưng những chuyện đó chẳng liên quan gì đến vận may, phần lớn đều do con người tạo ra hết.

Cho nên Sở Trung Thiên hỏi ông ta có tin vào kỳ tích hay không, Lục Kiến Bân thật lòng không tin nhưng ngại mặt mũi của Sở Trung Thiên mới không nói thẳng ra thôi.

“Chờ lát nữa chính thời điểm ông được chứng kiến kỳ tích đấy. Ngài Lý không phải là người tầm thường đâu.”

Sở Trung Thiên mỉm cười nói.

Lục Kiến Bân không nói gì, chỉ nghĩ thầm không phải người bình thường thì chẳng lẽ là thần tiên à?

Ở thế giới này làm gì có thần tiên? Đám người được gọi là thần tiên đại sư đều là lừa đảo hết. Chắc hẳn ngài Thiên sẽ không bị người thanh niên kia lừa đảo, tẩy não chứ?

Phùng Tử Tài dẫn một đám người đứng đối diện Sở Trung Thiên và Lục Kiến Bân.

Phùng Tử Tài không nhìn Sở Trung Thiên. Bây giờ anh ta đã trở mặt với Sở Trung Thiên, không nhất thiết phải để ý tới thể diện của ông ta nữa.

Phùng Tử Tài chắp tay, cao giọng nói với Lục Kiến Bân: “Chú Lục, làm phiền chú tới làm chứng giúp. Chú là người lành nghề trong ngành đá quý này, có chú làm chứng thì cháu tuyệt đối tin được, chú tuyệt đối sẽ không thiên vị.”

Lục Kiến Bân gật đầu: “Con người tôi tuyệt đối công bằng chính trực, sẽ không bởi vì quan hệ với ngài Thiên mà bỏ qua sự thật. Trong hai người, ai sẽ mở đá thô trước?”

“Đương nhiên là cháu rồi. Cháu muốn để tên vô dụng kia nhìn thấy đá thô của cháu tốt tới mức nào.”

Phùng Tử Tài nói xong thì giơ tay lên. Có nhân viên đặt đá thô trên xe đẩy lên trên máy cắt thạch.

Sau khi sư phụ cắt đá đã cố định viên đá thô, bắt đầu điều chỉnh máy cắt đá để cắt.

Mọi người đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào máy cắt đá đang kêu vang. Bởi vì nắp bảo vệ đóng kín nên bọn họ không thể nhìn thấy được tình hình cắt bên trong.

Máy cắt đá nhanh chóng cắt xong. Viên đá thô của Phùng Tử Tài

được mở ra ngay chính giữa.

Sư phụ cắt đá tách viên đá thô đã cắt ra hai bên, lộ ra mặt ngọc đã được cắt.

Đập vào mắt mọi người là một dải màu xanh biếc. Đây là một viên đá thô phỉ thúy có dải màu xanh.

“Ôi trời, một dải màu rộng còn hoàn toàn ăn vào trong viên đá thô như vậy, nếu mở dọc theo dải màu này, có thể làm được mấy cái vòng tay trang sức màu xanh, đây tuyệt đối là phát tài lớn rồi.”

“Loại chủng thủy này có độ nhẫn mịn không tệ, nhưng không phải là băng chủng. Nếu là băng chủng thì viên đá thô này mở ra có thể dễ dàng bán lên tới cả trăm tỷ, bây giờ chắc mua khoảng ba mươi tỷ thì không thành vấn đề.”

“Giám đốc Phùng là người thành công trong cuộc sống, lần này không chỉ nhặt được món hời lớn, sau đó còn có thể thắng một vụ cá cược nữa đấy. Tôi thấy chẳng cần cắt viên đá thô sau nữa, ai đó cứ dập dầu nhận thua với giám đốc Phùng đi.”

Quần chúng ăn dưa bàn luận một hồi, lại chuyển trọng tâm câu chuyện về phía Lý Phàm.

Đám người Hà Lợi Quần đều nhìn Lý Phàm với ánh mắt khinh bỉ, cảm thấy lần này anh chắc chắn phải quỳ rồi.

“Tên vô dụng, có phải cậu rất kinh ngạc vì chưa từng nhìn thấy phỉ thúy có dải xanh như vậy không? Một viên như vậy đủ cho cậu mở mang tầm mắt đấy. Cậu cứ chuẩn bị quỳ xuống gọi ba đi.”

“Gọi ba là vừa nãy. Bây giờ phải quỳ xuống gọi ông nội mới được. Tên vô dụng này còn muốn cá cược với anh Tài, đúng là ăn gan chó rồi.”

“Thằng oắt vô dụng, mau đặt viên đá nát của cậu lên. Chờ lát nữa mở ra, cậu sẽ biết người với người khác nhau tới mức nào, sau này phải học cách quỳ liếm mới được.”

Lục Kiến Bân lắc đầu, liếc nhìn viên đá thô mà Lý Phàm đang ôm. Ông ta cảm thấy lần này anh thua chắc rồi.

“Ngài Thiên, ngài cũng thấy đấy. Mấy chuyên gia lâu năm đều nhìn rất chuẩn. Tình trạng viên đá thô này mở ra hoàn toàn giống như suy đoán của bọn họ. Nhưng không có một chuyên gia nào coi trọng viên đá thô mà ngài Lý đang ôm hết. Bọn họ đều cho rằng đó chỉ toàn đá thôi.”

Vẻ mặt Sở Trung Thiên thoáng biến đổi, khẽ gật đầu không nói gì.

Lúc này có nói gì cũng vô dụng. Sở Trung Thiên chỉ theo bản năng tin tưởng Lý Phàm, cảm thấy anh chắc chắn sẽ không thua.

Lý Phàm ôm viên đá thô đi về phía máy cắt đá. Cố Họa Y dùng hai tay che mặt, không dám nhìn cảnh tượng sau đó nữa.

Hoa Nhật Tâm đi tới sau lưng cô và nói: “Họa Y, Lý Phàm chắc chắn sẽ thua thôi. Đợi lát nữa em đừng làm chuyện ngu ngốc, anh sẽ cố gắng hết sức bảo vệ tốt cho em, có nghe không?”

“Không cần anh phải phiền lòng.”

Cố Họa Y nói với vẻ chán ghét: “Có phải anh đã ngấm ngầm làm ra chuyện này không? Anh không cần phủ nhận, trong lòng tôi đã biết hết rồi.”

Hoa Nhật Tâm im lặng một lát mới cúi đầu nói: “Anh chỉ muốn tốt cho em, không muốn nhìn kẻ vô dụng này làm liên lụy tới em thôi. Phùng Tử Tài có ý với em, anh sẽ bất chấp mọi giá, dựa vào quan hệ của mình để bảo vệ em. Mong em hãy tin tưởng anh.”

“Ha ha, đã có Lý Phàm sẽ bảo vệ tôi rồi.”

Ánh mắt Cố Họa Y rất dịu dàng.

Cơ mặt Hoa Nhật Tâm khẽ giật giật: “Anh xem một kẻ bất lực như anh ta làm sao bảo vệ được em.”

Lý Phàm đã đặt viên đá thô lên máy cắt đá. Sau khi sư phụ cắt đá

đã cố định viên đá thô, lại khởi động máy.

Sau những tiếng động lớn vang lên, mọi người đều cười khinh thường, cảm thấy hành động mở đá thô của Lý Phàm chỉ là dư thừa, chẳng khác nào cởi quần đánh rắm.

“Thế này còn cắt cái rắm à? Bao nhiêu chuyên gia đều nói đó chỉ là đá, mở ra chắc chắn chỉ là đá rồi. Ôm một cục đá được đấu giá ba trăm nghìn mà đòi đấu với giám đốc Phùng, tên này tuyệt đối là một gã khờ.”

“Có thể anh ta cảm thấy mình may mắn thì sao? Đám vô dụng bao giờ chẳng thích cầu may. Tên rác rưởi như vậy đúng là hết có thuốc chữa, chỉ có thể để hiện thực tới dậy dỗ thôi.”

“Chờ lát nữa xem anh ta gọi giám đốc Phùng là ông nội đi. Anh ta ngoại trừ quỳ xuống cầu xin thì chẳng còn con đường nào khác đâu.”

Quần chúng hóng chuyện đều đã xử tử hình Lý Phàm, cảm thấy anh chắc chắn sẽ thua.

Phùng Tử Tài đắc ý ngẩng cao đầu như nắm chắc phần thắng.

“Tên vô dụng, cậu sắp chết đến nơi rồi. Tôi đã chuẩn bị đao cho cậu tự đâm mình rồi, thằng ngốc.”

Bạch Thiên Lý xách một vali màu trắng bạc tới, mở ra trước mặt mọi người. Trong vali lộ ra một thanh trường đao.

Trên thanh trường đao có rãnh máu, hơn nữa sống đao còn có răng cưa, lóe ra ánh sáng lạnh như đang nói cho mọi người biết đây là thanh đao giết người.

Phùng Tử Tài lướt nhẹ ngón tay trên mặt thanh đao, vừa cười vừa nói: “Tên vô dụng, cậu có thể dùng con đao này tự đâm cho mình là đã tu tám đời mới có được sự may mắn này đấy.”

“Đây là chiến đao Tu La?”

Chương 277: Phỉ thúy chủng băng cao

Lục Kiến Bân kinh ngạc nhìn thanh trường đao trong vali. Ông ta là người trong giới đồ cổ nên có tìm hiểu sơ qua về các loại binh khí, chỉ vừa nhìn qua đã có thể nhận ra lai lịch của thanh đao trong vali này.

“Chiến đao Tu La là chiến đao do đại sư nước Nhật luyện ra. Có người nói thanh đao này được rèn suốt ba năm mới xong. Không nói tới giá của nó rất đắt, còn rất khó mua. Cuối cùng chính là có người nói ai bị thương vì chiến đao Tu La, cả đời đều sẽ gặp xui xẻo.”

Lục Kiến Bân thì thầm giới thiệu cho Sở Trung Thiên nghe nhưng ông ta chỉ cười thản nhiên, ánh mắt vẫn nhìn về phía Lý Phàm.

Sở Trung Thiên đã hoàn toàn yên tâm khi thấy vẻ mặt thản nhiên của Lý Phàm.

Bạch Thiên Lý nâng vali đặt thanh đao lên, nhìn Lý Phàm với vẻ xem thường: “Tên vô dụng, cậu nhìn thật kỹ đi. Thanh đao này còn đáng giá hơn cả tài sản của cậu đấy.”

“Nói nhiều với tên vô dụng này thì có ích gì. Cứ xem viên đá nát của anh ta có màu gì, cho anh ta chết tâm mà quỳ xuống trước mặt chúng ta là được.”

Sư phụ cắt đá mở nắp bảo vệ ra, bắt đầu mở kẹp cố định.

Phùng Tử Tài nhìn Lý Phàm với ánh mắt trêu tức, sau đó nhìn về phía máy cắt đá, chờ xem màu sắc viên đá thô của anh sau khi mở ra.

Khi sư phụ cắt đá chuẩn bị tách viên đá thô ra, Lý Phàm đã xoay người đi về phía Cố Họa Y.

Cố Họa Y căng thẳng nhìn máy cắt đá, thậm chí không nhận ra Lý Phàm đang đi về phía mình.

Ngoài Lý Phàm, mọi người đều tập trung vào trên máy cắt đá.

Sau khi sư phụ cắt đá đẩy mạnh ra, chính giữa viên đá thô được chậm rãi chuyển động tách ra, hai mặt cắt dần hiện ra.

Xanh, xanh biếc, xanh biếc cả một màu!

Phỉ thúy màu xanh có thể làm người ta lóa mắt đã hiện ra trước mặt mọi người. Vào giờ phút này, ai nấy đều hoảng hốt. Những người này chưa từng thấy qua phỉ thúy xanh hết một màu như vậy.

Cho dù là ở nơi khai thác đá thô phỉ thúy, một năm cũng chưa chắc đã mở được mấy viên đá thô xanh hết như vậy.

Lục Kiến Bân là người hoàn hồn đầu tiên. Ông ta đẩy sư phụ cắt đá đang đứng ở trước máy cắt đá ra, sau đó ghé sát đầu lên viên đá thô cẩn thận quan sát.

“Xanh lục hết, đây là phỉ thúy băng chủng cao cấp. Điều này… điều này thật sự là kỳ tích! Rõ ràng là may mắn cực lớn! Không ngờ đây là một viên có vỏ lá sắt, thảo nào ai nấy đều nhìn nhầm.”

Lục Kiến Bân kinh ngạc kêu lên, đánh thức đám người đang ngây người. Quần chúng hóng chuyện đều xúm lại trước máy cắt đá, khiếp sợ nhìn viên đá thô đã được mở ra.

“Từ lúc tôi chào đời tới nay mới lần đầu tiên thấy được đá thô xanh hết như vậy. Đây là băng chủng cao cấp, thiếu một chút nữa chính là thủy tinh chủng trong truyền thuyết đấy.”

“Ôi trời ơi, nó được đấu giá ba trăm nghìn đấy! Không ngờ viên đá thô phẩm chất cao như vậy lại đấu giá ba trăm nghìn! Sao tôi không đấu giá được nó chứ?”

“Điều này cũng quá khoa trương đi. Tôi có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy. Sao có thể có người may mắn như vậy chứ?”

Quần chúng ăn dưa đều đang khiếp sợ trước may mắn của Lý

Phàm. Còn Hoa Nhật Tâm lại đang kinh ngạc tới trợn trừng mắt, nhìn anh với vẻ khó tin.

Vụ cá cược này vốn phải thua chắc, sao có thể xoay ngược kinh người như vậy? Lẽ nào Lý Phàm may mắn tới mức đó? Không thể nào!

Hoa Nhật Tâm cảm thấy tam quan đều bị lật đổ, hoàn toàn không hiểu nổi Lý Phàm làm sao xoay chuyển được tình thế.

Đám người Phùng Tử Tài lại rơi vào trong sự khủng hoảng. Chỉ nhìn mặt viên đá thô màu xanh lục kia, Phùng Tử Tài đã biết được đây tuyệt đối là tiết đấu thua cược.

Nhưng sao anh ta thua cược được chứ?

Tại sao mở viên đá thô nát mà tất cả chuyên gia đều không coi trọng lại có phỉ thúy xanh hết thế kìa!

Trong lòng Phùng Tử Tài thầm gầm hét, căm tức cho số phận bất công. Sao số phận có thể đùa bỡn mình như vậy?

“Sẽ không có đâu. Tuyệt đối sẽ không như vậy đâu. Gian lận! Các người đang gian lận giúp tên vô dụng này! Tất cả đều là giả, là giả hết!” Phùng Tử Tài hét to.

Sắc mặt Lục Kiến Bân lạnh đi, bước tới trước mặt Phùng Tử Tài nói: “Cậu đang nói tôi gian lận giúp cậu ta à?”

“Đúng, đúng là ông đang gian lận giúp nó. Nếu không sẽ không thể như vậy được! Các người liên kết với nhau hãm hại tôi!”

Phùng Tử Tài có hơi điên cuồng, tinh thần cũng bất ổn.

Bốp!

Lục Kiến Bân vung tay tát Phùng Tử Tài một cái, lạnh giọng nói: “Tỉnh táo lại đi. Cậu tự xem viên đá thô kia đi. Nếu cậu có thể tìm ra được chứng cứ gian lận, tôi sẽ chặt đầu xuống cho cậu.”

Phùng Tử Tài ngạc nhiên, sau khi tỉnh táo lại cũng hiểu rõ không thể nào gian lận được.

Sở Trung Thiên vừa cười vừa nói: “Có phải các cậu nên thực hiện vụ cá cược, quỳ xuống dập đầu nhận tội, sau đó là tự chọc ba đao sáu lỗ không? Hơn nữa còn dùng thanh chiến đao Tu La mà cậu mang tới để chọc ra ba đao sáu lỗ, cũng xem như dùng máu của cậu mở niêm phong cho thanh đao của cậu.”

Phùng Tử Tài lảo đảo, suýt nữa thì bất tỉnh. Đám người Hà Lợi Quần sau lưng anh ta cũng hoảng hốt lo sợ, bắt đầu xin tha.

“Chú Lục, chú nể mặt người nhà của chúng cháu, bỏ qua cho chúng cháu được không? Đều là… đều là sai lầm của Phùng Tử Tài thôi. Anh ta ép chúng cháu cùng sỉ nhục tên vô dụng kia.”

“Chúng cháu đều bị ép cả. Giờ chúng cháu nhận sai, dập đầu xin lỗi, nhưng không cần dùng ba đao sáu lỗ với chúng cháu. Chỉ cần không dùng tới ba đao sáu lỗ, chú bắt chúng cháu làm gì cũng được.”

Đám người Hà Lợi Quần thật sự sợ rồi. Lúc này bọn họ đã không để ý tới chuyện gì khác, chỉ mong có thể thuyết phục người làm chứng Lục Kiến Bân này cho mình tránh chịu nỗi khổ ba đao sáu lỗ.

Lục Kiến Bân lắc đầu: “Các cậu không có não à? Các cậu tìm tôi có tác dụng gì. Muốn cầu xin cũng phải cầu xin ngài Lý mới đúng chứ!”

Đám người Hà Lợi Quần nhìn Lý Phàm, muốn xin tha nhưng không sao nói lên lời.

Bọn họ xin Lục Kiến Bân tha thì không sao, dù sao thân phận và địa vị của ông ta còn đó. Nhưng nếu bọn họ xin Lý Phàm tha, vậy chắc chắn là mất hết thể diện.

Phùng Tử Tài cắn răng, căm tức nhìn Lý Phàm: “Khốn kiếp, tên vô dụng nhà mày cậu thắng thì sao chứ? Cậu dám để chúng tôi quỳ xuống xin lỗi à? Cậu dám đâm ba đao sáu lỗ với chúng tôi à? Chỉ

cần cậu dám, tôi sẽ làm cho cậu khỏi nhìn thấy mặt trời ngày mai!"

"Tôi chẳng có gì mà không dám cả, mau xin lỗi đi."

Lý Phàm thản nhiên nói.

Cố Họa Y nhìn bên mặt của Lý Phàm, trong lòng không ngừng xuất hiện đủ mọi suy nghĩ, có phần không dám tin vào mọi chuyện trước mắt.

Vậy là thắng rồi?

Lý Phàm thắng cũng quá dễ dàng nhỉ? Hòn đá mà chẳng ai coi trọng rơi vào trong tay của anh, không hiểu sao lại có thể biến thành bảo bối? Lẽ nào vận may anh thật sự tốt nhất trên đời?

Sau vô số những suy nghĩ rối bời, Cố Họa Y cũng dần bình tĩnh lại. Cô cảm thấy may mắn gì đó đều không quan trọng, được ở cùng với Lý Phàm mới là chuyện quan trọng nhất.

Phùng Tử Tài cười lạnh gật đầu: "Được! Cậu cứ chờ báo ứng đi!"

Thấy Lý Phàm cố chấp thực hiện vụ đánh cược, Phùng Tử Tài ngược lại cũng thức thời, dứt khoát quỳ ở trước mặt Lý Phàm, bắt đầu ba quỳ chín lạy với Lý Phàm.

Cho dù trong lòng đám người Hà Lợi Quần không tình nguyện, nhưng trước có Trương Trung Dương, sau có Phùng Tử Tài, những người trâu bò như vậy còn phải quỳ, bọn họ không thể không quỳ theo.

Nhìn Phùng Tử Tài dẫn theo một đám con ông cháu cha nổi tiếng ở Kim Hải quỳ lạy Lý Phàm, trong lòng đám người hóng chuyện lại chấn động, còn khiếp sợ hơn cả lúc nhìn thấy viên đá thô mở ra phỉ thúy xanh hết như vậy.

"Rốt cuộc người này là ai mà dám thật sự tiếp nhận lời xin lỗi ba quỳ chín lạy của nhiều người như vậy? Anh ta không sợ bị trả thù sao?

Chương 278: Anh đã gây ra họa rồi!

Sau khi đám người Phùng Tử Tài ba quỳ chín lạy nhận sai, Sở Trung Thiên đá vali đựng chiến đao Tu La tới trước mặt Phùng Tử Tài.

Đám người hóng chuyện hóng chuyện đều lùi lại mấy bước, lo lắng khi Phùng Tử Tài chọc ba đao sáu lỗ sẽ phun máu lên người mình.

Cố Họa Y khẽ kéo Lý Phàm một cái, không muốn nhìn thấy cảnh tượng máu me sau đó.

“Chỗ này giao lại cho ông.”

Lý Phàm căn dặn Sở Trung Thiên một câu rồi dẫn theo Cố Họa Y xoay người rời đi.

Phùng Tử Tài nhìn bóng lưng Lý Phàm đầy oán hận, sau đó cúi đầu nhìn chiến đao Tu La trong vali.

“Ngài Thiên, tên vô dụng kia cũng đã đi, tôi không cần tự đâm mình ba đao nữa chứ?”

Phùng Tử Tài hơi run rẩy hỏi.

“Kiến Bân, ông là người làm chứng thì phải bảo đảm bọn họ thực hiện theo đúng vụ đánh cược mới được.”

Sở Trung Thiên kéo Lục Kiến Bân đi ra.

Lục Kiến Bân gật đầu nói: “Đã bằng lòng cá cược thì phải chấp nhận chịu thua.”

Phùng Tử Tài nhắm chặt mắt lại và run rẩy giơ tay ra, cầm lấy chuôi đao lạnh lẽo của thanh chiến đao Tu La.

Nếu biết trước mình sẽ thua, Phùng Tử Tài đã không lấy ra thanh

chiến đao Tu La này mà sẵn lòng lấy ra dũa móng tay!

Tay Phùng Tử Tài cầm chiến đao Tu La không ngừng run rẩy, căn bản không có can đảm nâng thanh đao này lên.

Rãnh máu, sống đao răng cưa mà cắm vào trong cơ thể thì sẽ chết đấy!

Cho dù không mất mạng cũng sẽ đau chết người.

“Ngài Thiên, chú Lục, chúng ta thương lượng được không?”

Trên trán Phùng Tử Tài đã xuất hiện từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

“Ôi, tự làm bậy không thể sống được. Nếu các cậu không có can đảm, tôi sẽ gọi người tới giúp các cậu vậy.”

Lục Kiến Bân vừa cười vừa nói.

Phùng Tử Tài lắc lư vài cái, trước mắt đã tối sầm và ngất đi.

Đám người Hà Lợi Quần, Bạch Thiên Lý ngây người, sau đó đều học theo Phùng Tử Tài giả vờ hôn mê.

Quần chúng ăn dưa nhìn tới ngây người, không ngờ đám người này bình thường rất kiêu căng ngang ngược, bây giờ lại sợ thành như vậy.

Lục Kiến Bân lạnh mặt, vẫy tay gọi đám thủ hạ. Một vệ sĩ trông hung hãn bước tới, cầm lấy thanh chiến đao Tu La và cắm xuống bắp đùi của Phùng Tử Tài.

Một đao cắm xuyên qua bắp đùi Phùng Tử Tài, máu theo rãnh máu điên cuồng phun mạnh ra.

“A!”

Phùng Tử Tài bị đau tới mức tỉnh lại, hai tay ôm lấy bắp đùi, miệng phát ra tiếng hét thảm giống như heo bị chọc tiết.

Vệ sĩ kia rút đao ra và tiếp tục ra tay. Chẳng mấy chốc, Phùng Tử Tài lại đau tới ngất đi.

Đợi đến khi vệ sĩ ra tay với đám người Hà Lợi Quần xong, Sở Trung Thiên chụp ảnh gửi cho Lý Phàm.

“Được rồi, đưa tới bệnh viện đi, đừng để chết người.”

Sở Trung Thiên dặn dò.

Thủ hạ của Lục Kiến Bân lao tới, đưa đám người Phùng Tử Tài tới bệnh viện.

Trong lúc đó, Lý Phàm và Cố Họa Y đã quay về khách sạn. Anh lấy điện thoại di động ra xem tin nhắn do Sở Trung Thiên gửi đến, sau đó cất điện thoại đi.

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy vẫn lo lắng cho Cố Họa Y. Khi nghe được giọng của Lý Phàm và cô, hai người đều lần lượt ra khỏi phòng mình, vào phòng của cô.

Vương Cẩn Mai quan sát hai người lại nghi ngờ nhìn Lý Phàm: “Thằng oắt con vô dụng này không bị người ta trừng trị sao? Chẳng phải Nhật Tâm nói cậu sẽ bị đâm ba đao sáu lỗ à?”

Lý Phàm nói với vẻ không vui: “Con đánh cược thắng nên người bị ba đao sáu lỗ không phải là con.”

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy hoảng hốt. Sau đó ông ta hơi lo lắng hỏi: “Cậu… cậu nói vậy là sao? Những nhân vật Kim Hải kia bị ba đao sáu lỗ à?” . Truyện Đoản Văn

“Đúng vậy, bọn họ thua cược nên tất nhiên cũng bị ba đao sáu lỗ.”

“Cậu! Tên vô dụng nhà cậu chỉ biết gây rắc rối thôi!”

Cố Thiệu Huy tức giận tới mức giậm chân, oán hận chỉ tay vào chóp mũi của Lý Phàm: “Cậu không sợ người ta trả thù à? Sao thằng oắt con vô dụng như cậu lại dám dùng ba đao sáu lỗ với bọn

họ chứ?”

Trong đầu Vương Cẩn Mai xuất hiện hình ảnh vô cùng hung ác, cảm thấy đám người như Phùng Tử Tài tới cửa trả thù, không chừng cũng muốn cả nhà mình bị ba đao sáu lỗ mất.

“Khốn kiếp, cậu đúng là kẻ vô dụng ngu ngốc. Sao tôi lại có đứa con rể như cậu chứ? Cậu… cậu…”

Vương Cẩn Mai càng nói càng tức, thậm chí không thể nói thành lời nữa.

Cố Thiệu Huy đỡ Vương Cẩn Mai, nói với Cố Họa Y: “Nhật Tâm đâu? Con mau liên hệ với Nhật Tâm đi. Chúng ta không thể ở lại Kim Hải được nữa, phải quay về Hán Thành ngay đêm nay!”

Cốc cốc cốc.

Có người gõ cửa.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai lập tức đờ người, hoảng sợ nhìn cửa phòng.

“Đây… đây là bọn họ tìm tới cửa trả thù chúng ta à? Tên vô dụng Lý Phàm cậu sắp hại chết cả nhà chúng tôi rồi!

Vương Cẩn Mai hoảng sợ kêu lên.

“Mẹ, chắc không có người trả thù đâu.”

Cố Họa Y giải thích.

“Không có cái rắm à! Người ta tìm tới bây giờ chẳng để trả thù thì còn có thể làm gì chứ? Chắc chắn là người của bọn họ tới trả thù rồi. Đây là địa bàn của bọn họ, bọn họ chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có thể phái người tới giết chúng ta!”

Lý Phàm vòng qua Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy, đi đến trước cửa phòng và mở ra.

Lục Kiến Bân dẫn theo thủ hạ cung kính đứng ở ngoài cửa.

Sau khi Lý Phàm rời đi, Lục Kiến Bân và Sở Trung Thiên có nói chuyện riêng một lát. Sở Trung Thiên giới thiệu sơ qua về khía cạnh khác của Lý Phàm, để trong lòng Lục Kiến Bân cũng phần nào hiểu rõ sự mạnh mẽ của anh.

Chính bởi vì hiểu mơ hồ nên Lục Kiến Bân mới có ý định kết giao. Nếu ông ta có thể ôm được đùi lớn Lý Phàm này, tất nhiên càng tốt hơn.

Nhưng Lục Kiến Bân đoán độ khó ôm được bắp đùi này khá lớn, nên tiến hành đón ý nói hùa làm theo tuần tự mới tốt.

“Chào ngài Lý, ngài quên viên đá thô phỉ thúy đấu giá được ở hiện trường nên tôi dẫn người đưa tới cho ngài.”

Sau khi Lục Kiến Bân cung kính nói xong, nghiêng người tránh ra, để lộ ra hai tên thuộc hạ ôm viên đá thô đã được cắt thành hai mảnh đứng ở ngoài cửa.

Ánh mắt Cố Thiệu Huy lập tức bị hai mảnh đá thô thu hút. Màu xanh biếc kia làm ông ta căn bản không thể nào dời mắt đi được.

“Xanh hết, không ngờ là đá thô toàn màu xanh. Đây chính là viên đá thô mà cậu đấu giá ba trăm nghìn à?”

Cố Thiệu Huy kinh ngạc hỏi.

Lý Phàm khẽ mỉm cười và gật đầu: “Đúng là viên đá thô kia.”

“Ngài Lý, ngài xem nên đặt chúng ở trong phòng ngài, hay tôi bố trí người đưa đến nhà ngài?”

Cố Thiệu Huy kích động nói: “Đưa… đưa về. Bây giờ ông bố trí người đưa về đi. Sao có thể để bảo bối như vậy ở bên ngoài được, cần phải đưa về.”

Lý Phàm nói với Lục Kiến Bân: “Làm phiền ông chuẩn bị xe đưa chúng tôi về luôn.”

“Được, đội xe của tôi đang ở ngay bên dưới. Các ngài thu dọn xong là có thể lên đường. Vậy tôi xuống dưới chờ các ngài nhé?”

Lý Phàm gật đầu. Lục Kiến Bân dẫn theo thủ hạ rời đi.

Vương Cần Mai kéo tay Cố Họa Y nói: “Người kia là ai vậy?”

“Đó là nhân vật lớn ở Kim Hải, con cũng không biết cụ thể.”

Cố Họa Y thuận miệng nói.

Cố Thiệu Huy chỉ từng nghe nói qua về Lục Kiến Bân nhưng chưa từng quen biết, cho nên không nhận ra ông ta.

“Cần gì quan tâm ông ta là ai chứ? Lần này nhận được bảo bối, phải mau chóng thu dọn đồ đạc rời khỏi Kim Hải, tránh cho những người này tìm tới cửa.” Cố Thiệu Huy giục cuống lên.

Mọi người thu dọn đồ đạc và kéo vali rời khỏi phòng, khi đi tới cửa khách sạn thì vừa vặn gặp được Hoa Nhật Tâm đang mất hồn mất vía trở về.

“Tên Lý Phàm vô dụng nhà anh đã gây ra họa lớn rồi!”

Hoa Nhật Tâm tức giận kêu ầm lên!

Chương 279: Tiến hành đồng bộ

“Bây giờ anh muốn chạy trốn, biết sợ rồi sao? Nhưng quá muộn rồi!”

Thấy đám người Lý Phàm kéo hành lý, Hoa Nhật Tâm bèn đoán rằng Lý Phàm muốn chạy về Hán Thành.

Hoa Nhật Tâm không muốn để Lý Phàm chạy mất, anh ta còn muốn nhìn thấy đám người Phùng Tử Tài trả thù Lý Phàm.

Rất nhiều thế hệ giàu có thứ hai của Kim Hải đã bị trừng phạt, bị đánh bầm dập, Hoa Nhật Tâm không cần nghĩ cũng biết gia đình của những cậu ấm cô chiêu kia sẽ tức giận như thế nào.

Lý Phàm liếc nhìn Hoa Nhật Tâm, không có hứng thú tiếp lời anh ta.

Vương Cẩn Mai muốn nói vài câu với Hoa Nhật Tâm, nhưng Cố Thiệu Huy lại nóng lòng muốn về nhà ngắm nhìn viên nguyên thạch phỉ thúy kia nên đã kéo Vương Cẩn Mai ra khỏi khách sạn.

Lý Phàm và Cố Họa Y đi lướt qua người Hoa Nhật Tâm, hoàn toàn phớt lờ anh ta.

Hoa Nhật Tâm thẹn quá, bèn kéo cánh tay Lý Phàm, cao giọng quát: “Anh không được đi! Anh bắt buộc phải ở lại Kim Thành chịu trừng phạt!”

“Anh bị điên à?”

Lý Phàm hất tay Hoa Nhật Tâm rồi đẩy anh ta ra.

“Mẹ kiếp, còn dám động tay động chân với tôi! Anh con mẹ nó lộng hành quá rồi!”

Hoa Nhật Tâm gào lên với Lý Phàm, muốn lao vào đánh nhau với anh.

Lục Kiến Bân vẫy tay, bảo vệ lập tức xông lên đánh Hoa Nhật Tâm, khiến anh ta đau đớn, kêu la oai oái.

“Ngài Lý, thành thật xin lỗi ngài, do tôi sắp xếp chưa được chu đáo!”

Lục Kiến Bân cúi người xin lỗi.

“Không liên quan gì đến anh, do bản thân anh ta bị điên mà thôi.”

Lục Kiến Bân đi cùng Lý Phàm và Cố Họa Y ra khỏi khách sạn, vừa khéo nhìn thấy Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đứng trước cửa khách sạn đang ngây ngốc nhìn chiếc xe Lincoln trước mặt.

Lục Kiến Bân tiến lên trước, mở cửa xe giúp Lý Phàm, rồi quay sang cung kính nói: “Ngài Lý, mời lên xe.”

“Đây, đây là xe đưa chúng tôi về sao? Cái này cũng xa hoa quá rồi!”

Cố Thiệu Huy thấp giọng, nói.

“Không có gì là xa hoa cả, chỉ là một chiếc xe hơi bình thường mà thôi.”

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm, sau đó quay sang nói với ba mẹ mình: “Ba mẹ, hai người mau lên xe đi, về nhà trước rồi nói.”

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai hoàn hồn, lập tức lên xe.

Mọi người lần lượt lên xe, người cuối cùng là Lý Phàm, sau đó Lục Kiến Bân đóng cửa xe lại, vẫy tay chào tạm biệt Lý Phàm.

Vương Cẩn Mai nhìn chằm chằm Lý Phàm, hỏi: “Chuyện gì thế? Người đó rốt cuộc là ai?”

“Con cũng không rõ lắm, hình như là ông chủ bán đấu giá gì đó, dù sao thì cũng được coi là có địa vị ở Kim Thành, có thể là do con may mắn nên anh ta có hơi ngạc nhiên.”

“Hừ! Cậu thì may mắn cái quái gì, sau này cậu mà dám gây thêm rắc rối, tôi nhất định sẽ đuổi cậu ra khỏi nhà. Tốt nhất là cậu nên cầu nguyện cho bọn họ không đến tìm chúng ta, nếu họ tìm đến tận nhà trả thù, tôi sẽ lập tức đuổi cậu ra khỏi nhà.”

Lý Phàm nghe vậy chỉ cười không nói, Cố Họa Y khuyên nhủ Vương Cẩn Mai vài câu, nhờ vậy bà ta mới nguôi giận.

…

Bệnh viện số một Kim Thành.

Trương Trung Dương và Phùng Tử Tài đang tụ hội với nhau trong khu bệnh, bởi vì đều bị đánh trọng thương nên bọn họ đều ở khu bệnh của khoa ngoại tổng hợp.

Trương Trung Dương kinh ngạc nhìn Phùng Tử Tài bị đưa vào phòng bệnh, thấy vết thương to tướng, sưng vù trên người Phùng Tử Tài, anh ta bỗng cảm thấy rất quen thuộc.

“Chuyện gì xảy ra với cậu thế? Sao lại bị thương?”

Phùng Tử Tài rũ rượu, bày ra vẻ mặt như đưa đám, rưng rưng nước mắt nhìn Trương Trung Dương, cảm thấy trong lòng vô cùng ngột ngạt.

“Cá cược thua rồi! Tên họ Lục và tên họ Sở thông đồng với nhau, cùng giúp đỡ cái tên vô dụng kia, bọn em bị ép đến mức không còn đường lui, bị đánh cho tơi tả.”

Trương Trung Dương lập tức sa sầm mặt mày, buồn bực nói: “Sao các cậu lại thua được? Chẳng lẽ không đấu giá thành công viên nguyên thạch tốt nhất sao?”

“Bọn em đã đấu giá thành công viên nguyên thạch tốt nhất rồi, còn tên vô dụng đó thì đấu giá được viên nguyên thạch kém nhất, nhưng mà viên đá kia, sau khi mở ra thì lại là màu xanh ngọc bích!”

Phùng Tử Tài cắn chặt răng nói, sắc mặt của Trương Trung Dương lúc này cũng thay đổi rất sống động, từ kinh ngạc, hoảng hốt, nghi ngờ, đến chấn động, tất cả đều đan xen trên mặt anh ta.

“Sao có thể chứ!”

Suy nghĩ đầu tiên của Trương Trung Dương sau khi hồi phục tâm trạng chính là bên trong chắc chắn có gì đó mờ ám.

Phùng Tử Tài lau nước mắt, căm hận nói: “Không nhắc đến nữa, anh Dương, em phải trả thù, em nhất định phải trả thù cái tên vô dụng đó!”

Trương Trung Dương do dự một lát, từ lúc vào bệnh viện, Trương Trung Dương đã bắt đầu suy nghĩ đến việc trả thù, bây giờ trong lòng cũng đã có kế hoạch rõ ràng.

“Đám người Hà Lợi Quần cũng bị đánh tơi tả ư?”

“Đúng vậy, họ đi cùng em, bọn em đều không nỡ xuống tay với người của mình, vậy mà cái tên họ Lục đó lại sai bảo vệ động tay động chân với bọn em.”

“Hừ, hừ.”

Trương Trung Dương hừ lạnh hai tiếng: “Tên họ Lục đó sau này nhất định sẽ phải khuất phục tôi, về sau Kim Hải chắc chắn sẽ không còn sự xuất hiện của anh ta nữa. Trước tiên phải xử lý chuyện cấp bách hiện giờ, cậu bảo đám người Hà Lợi Quần liên lạc với gia đình, bảo gia đình họ kết hợp với nhau, đối phó với nhà họ Cố ở Hán Thành.”

“Đối phó với nhà họ Cố ở Hán Thành? Đó không phải là nhà vợ của tên vô dụng kia sao?”

Phùng Tử Tài nheo mắt, hỏi.

“Đúng vậy, với năng lực của mấy gia đình đó, nghiền nát nhà họ Cố trên thương trường là chuyện vô cùng dễ dàng. Phía bên này, tôi sẽ liên hệ với đại ca của Tỉnh Thành, mượn người mượn thế

của anh ta để tiêu diệt Sở Trung Thiên, đến lúc đó nhà họ Cố và thế lực ngầm ở Hán Thành sẽ nằm trong tay chúng ta, chúng ta muốn làm nhục tên vô dụng kia như thế nào, đó là chuyện dễ như trở bàn tay!"

Hai mắt Phùng Tử Tài lập tức phát sáng, anh ta vui sướng nói: "Ý kiến hay! Biện pháp tiến hành đồng bộ như thế này chắc chắn sẽ khiến tên vô dụng kia phải hạ mình, khuất phục trước chúng ta. Nhưng mà anh Dương, anh thật sự muốn nhờ vả đại ca của Tỉnh Thành sao?"

"Nhờ vả? Không phải, chỉ là mượn thế mà thôi, sau này nói không chừng tôi còn phải giành lấy vị trí đứng đầu đó, tới lúc đó, cũng coi như là có địa bàn ở Tỉnh Thành."

Trong lòng Trương Trung Dương hừng hực ý chí chiến đấu, anh ta đã ảo tưởng đến việc tiêu diệt Sở Trung Thiên, chiếm đoạt địa bàn ở Hán Thành, sau đó nắm giữ toàn bộ sức mạnh trong tay, chiếm nốt Tỉnh Thành.

Phùng Tử Tài nghe xong cũng nhiệt huyết sôi trào, chuyện này không còn đơn giản chỉ là trả thù nữa, nếu làm tốt có thể sẽ kiếm được một món tiền lớn, tuyệt đối là một mối làm ăn tốt.

"Có diệu kế của anh Dương, em hoàn toàn yên tâm, bây giờ em sẽ đi nói với họ, bảo đám người Hà Lợi Quần cật lực kêu gào thảm thiết, than khổ với gia đình họ, sau đó em sẽ ở giữa hòa giải, chắc chắn có thể tập hợp toàn bộ sức lực của tất cả các thành vên trong gia đình họ."

Phùng Tử Tài vừa nói vừa nhanh chóng động não, suy nghĩ nên bắt tay hành động từ đâu để chèn ép nhà họ Cố.

"Tôi đã điều tra thông tin về nhà họ Cố, nhà họ làm nghề thuốc, vả lại khách hàng chính cũng đều ở Hán Thành, muốn ra tay từ việc làm ăn buôn bán e là không dễ dàng lắm, nhưng mà gần đây nhà họ Cố có vẻ muốn mở rộng chuyện làm ăn, tôi thấy tỷ lệ mắc nợ nhà họ khá cao."

Trương Trung Dương nói xong thì lấy một phần tài liệu ở đầu

giường ra, đặt vào tay Phùng Tử Tài.

Phùng Tử Tài lật tài liệu ra xem, sau đó cười nói: “Tỷ lệ mắc nợ đâu chỉ là cao, rõ ràng là rất cao mới đúng! Tỷ lệ mắc nợ sắp lên đến chín mươi phần trăm rồi, chỉ cần ngừng cho vay, nhà họ Cố chắc chắn sẽ phá sản!”

“Gia đình của đám người Hà Lợi Quần đều làm về bất động sản, thường xuyên tiếp xúc với ngân hàng, tìm người trong ngân hàng đối phó với nhà họ Cố, quả thật quá dễ dàng. Bây giờ em sẽ đi tìm họ để thương lượng, nói không chừng chưa đến một tuần, chúng ta đã có thể hạ gục được nhà họ Cố!”

“Đợi em làm chủ nhà họ Cố, không biết tên vô dụng kia gặp được em, hắn sẽ có biểu cảm như thế nào?”

Phùng Tử Tài càng nói càng đắc ý, giống như mưu kế đã thành công rực rỡ vậy.

“Mau hành động đi, tốt nhất là ngày mai phải dừng lại mọi khoản vay của nhà họ Cố!”

Chương 280: Dừng mọi khoản vay

Hôm sau.

Gần trưa, Cố Thiệu Dũng dẫn theo Cố Thiệu Phong và Cố Tuấn Hào đứng trước cửa công ty, bày ra bộ dạng tiếp đón khách quý.

Ngay sau đó, ba chiếc xe Audi dừng trước cửa công ty, Cố Thiệu Dũng cười tươi, đi về phía ba chiếc xe.

Cửa ba chiếc xe Audi đồng loạt mở ra, ba thanh niên từ trong xe bước xuống, khiến Cố Thiệu Dũng thoáng sửng sốt.

Vốn cho rằng sẽ tiếp đón ba Giám đốc tín dụng của ba ngân hàng lớn, nhưng khi Cố Thiệu Dũng nhìn thấy ba người thanh niên lạ mặt đi đến, ông ta lại không cách nào đoán được thân phận của họ.

“Ba người là?”

Cố Thiệu Dũng nghi ngờ hỏi.

“Tôi là nhân viên của ngân hàng Trung Đạo, đây là công văn của ngân hàng chúng tôi, xin mời ký nhận.”

“Tôi là nhân viên của ngân hàng Hán Thành, tôi cũng được cử mang công văn tới đây, xin mời ký nhận.”

“Đều mang công văn tới đây, xem ra người mà nhà họ Cố các người đắc tội cũng không tầm thường.”

Cố Thiệu Dũng sửng sốt, ngơ ngác nhìn chằm chằm nhân viên của ba ngân hàng, trong lòng lập tức nảy sinh cảm giác tồi tệ.

“Giám đốc của các người đâu? Trong điện thoại rõ ràng nói Giám đốc tín dụng của ngân hàng các người sẽ tới đây!” Cố Thiệu Dũng cao giọng, hỏi.

Cố Thiệu Phong và Cố Tuấn Hào đã ý thức được có gì đó không đúng, lập tức đi tới hỏi.

“Giám đốc chúng tôi đương nhiên là không thèm để ý đến các người rồi, tốt hơn hết là các người cứ xem thật kỹ công văn đi, xin phép lui trước!”

Ba nhân viên ngân hàng nhét công văn vào ngực Cố Thiệu Dũng, sau đó xoay người, trở lại xe Audi.

Thấy xe đã lăn bánh, Cố Thiệu Dũng cúi đầu, nhìn công văn trong tay.

Công văn có bìa rất tiêu chuẩn, bên trên có in tên và dấu của ngân hàng.

Cố Thiệu Dũng run rẩy cầm công văn trong tay, hoàn toàn không dám bóc ra xem, giống như lo lắng sau khi bóc công văn, một con quái vật đáng sợ sẽ bay từ trong đó ra vậy.

“Ba, mau bóc ra xem thử đi, chúng ta phải làm rõ ràng chuyện này.”

Cố Tuấn Hào thấp giọng, nói.

Cố Thiệu Dũng lắc đầu, khẽ nói: “Đến phòng hội nghị.”

Ba người sánh vai nhau đến phòng hội nghị, Cố Thiệu Dũng đưa công văn đến trước mặt Cố Tuấn Hào: “Con bóc ra đi, xem xem chuyện này là như thế nào, rồi nói với mọi người.”

Cố Thiệu Dũng nói xong thì lấy tay ôm mặt, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Cố Tuấn Hào xé công văn ra, nhìn thoáng qua, sau đó sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

“Là, là công văn ngừng cho vay, ngừng mọi khoản vay đối với chúng ta, hơn nữa họ cũng đã đóng băng tiền mặt trong tài khoản của chúng ta, yêu cầu chúng ta phải trả lại khoản vay trong vòng

một tuần, nếu quá hạn họ sẽ mang vật thế chấp của chúng ta đi bán đấu giá."

Cố Tuấn Hào run rẩy nói xong những lời này, ánh mắt lập tức liếc về phía hai bản công văn còn lại.

Tinh thần của Cố Tuấn Hào lúc này vô cùng hoảng loạn, anh ta cảm thấy thứ trước mặt mình không phải là công văn mà là giấy đòi mạng!

Đây tuyệt đối là đang muốn đòi mạng, đòi mạng của cả nhà họ Cố!

Tài khoản ngân hàng bị đóng băng, yêu cầu phải trả lại khoản vay trong vòng một tuần, đây rõ ràng là đang muốn chặt đứt nguồn tài chính của nhà họ Cố!

"Chắc chắn có người đang giở trò với chúng ta!"

Cố Tuấn Hào phẫn nộ gào lên.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đều tái mét mặt mày, hai người họ đã trải qua biết bao thăng trầm, sóng gió trong cuộc đời, cũng đã từng nghĩ đến rất nhiều tình huống.

Có thể khiến ba ngân hàng kết hợp lại với nhau như vậy, đây rõ ràng không phải là hành động mà người bình thường có thể làm được. Thế lực lớn như thế này chắc hẳn phải do những người đứng đầu Hán Thành hợp sức lại mới có thể làm được.

Nhưng gần đây nhà họ Cố có đắc tội với người nào như vậy ư?

Cố Thiệu Dũng cảm thấy gần đây ông ta không hề đắc tội với ai cả!

"Anh cả, anh quen biết nhiều người trong ngân hàng, anh thử nghe ngóng thông tin trước xem sao, phải tìm ra được kẻ đang giở trò với chúng ta. Nếu ngay đến cả kẻ chủ mưu chúng ta cũng không biết, vậy thì cũng rất khó để tìm được người hòa giải!"

Cố Thiệu Dũng gật đầu, rút điện thoại ra, lần lượt gọi điện thoại

cho người ông ta quen biết trong ngân hàng.

Mỗi lần điện thoại kết nối, còn chưa nói được hai câu, đối phương đã lập tức cúp máy, Cố Thiệu Dũng gọi ba cuộc điện thoại, cả ba đều như vậy.

“Anh cả, tình hình thế nào rồi?”

Cố Thiệu Phong thấp giọng, hỏi.

Cố Thiệu Dũng chậm rãi lắc đầu: “Hỏi không ra, họ đều nói đừng hỏi nữa, có hỏi cũng không nói được. Họ còn nói chúng ta mau chóng chuẩn bị tiền đi, nếu quá hạn không trả hết, họ sẽ nhanh chóng khởi tố và bán đấu giá!”

“Xì.”

Cố Thiệu Phong hít một ngụm khí lạnh, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

“Thế lực thật lớn, những người có khả năng làm tới mức này, chỉ một bàn tay thôi là có thể đếm ra, nhưng chúng ta hoàn toàn không đắc tội với ai cả!”

Sắc mặt của Cố Tuấn Hào thay đổi không ngừng, anh ta đập mạnh tay xuống bàn, nói: “Chuyện này chắc chắn có liên quan đến tên vô dụng Lý Phàm kia! Nhất định là do tên vô dụng đó gây chuyện, chúng ta không có chứng cứ, không làm rõ được chuyện này, nhưng hắn chắc chắn có khả năng làm ra chuyện này! Chuyện lúc trước không phải cũng do hắn hay sao!”

Cố Thiệu Phong gật đầu, cảm thấy những lời Cố Tuấn Hào nói rất có lý.

“Em cũng cảm thấy như vậy, chuyện này chắc chắn có liên quan đến tên vô dụng kia, cả Cố Họa Y nữa, chắc chắn con bé cũng liên quan đến chuyện này!”

Sắc mặt Cố Thiệu Dũng trở nên nặng nề, ông ta lấy điện thoại gọi cho Cố Họa Y.

Sau khi điện thoại được kết nối, Cố Thiệu Dũng gào lên: “Cố Họa Y! Dẫn thằng chồng vô dụng của cô đến phòng hội nghị ngay!”

“Bác cả, có chuyện gì thế?”

Cố Họa Y nghi ngờ, hỏi.

“Công ty sắp bị các người hại đến mức phá sản rồi, cô còn không biết xấu hổ hỏi có chuyện gì ư! Tôi cho cô ba phút, nếu hết ba phút mà hai người không đến, vậy thì hai người cứ ngồi chờ bị đuổi ra khỏi nhà đi!”

Sau khi gào lên trong điện thoại xong, Cố Thiệu Dũng ném mạnh điện thoại lên bàn.

Cố Họa Y cúp điện thoại, khẽ thở dài: “Haz, Lý Phàm, đoán chừng người của Kim Hải bắt đầu trả thù chúng ta rồi, bác cả bảo chúng ta lập tức đến công ty.”

“Vậy thì đi thôi, nếu thật sự là chuyện của Kim Hải, anh đến đó giải quyết là được.”

Cố Họa Y vốn muốn hỏi Lý Phàm, anh dựa vào đâu để giải quyết, nhưng nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của anh, cô lại không hỏi nữa.

Sau khi trải qua biết bao mưu kế, Cố Họa Y đã nảy sinh cảm giác tin tưởng Lý Phàm, đương nhiên cũng có một vài suy đoán.

Lý Phàm kéo tay Cố Họa Y, hai người sánh vai nhau ra khỏi nhà, đi về phía công ty.

Sau khi đến phòng hội nghị của công ty, đám người Cố Thiệu Dũng đã tức đến nỗi phát điên.

Thấy Lý Phàm đi vào, Cố Thiệu Dũng lập tức cầm cốc nước ném về phía anh. Lý Phàm nghiêng người, tránh được, cốc nước đập lên tường.

“Cái tên vô dụng này! Công ty không phải là nơi để cậu gây

chuyện!”

Cố Thiệu Dũng tức giận hét lớn.

“Bác cả, xin bác bớt giận, bác hãy nói rõ mọi chuyện cho cháu nghe xem sao.”

Cố Họa Y lo lắng hỏi.

Cố Tuấn Hào ném ba bản công văn đến trước mặt Cố Họa Y.

“Mau nhìn kỹ đi! Các ngân hàng đã ngừng cho chúng ta vay tiền rồi! Chuyện này chắc chắn do các người gây ra!”

Lý Phàm liếc nhìn công văn rồi thản nhiên nói: “Dựa vào đâu mà nói chuyện này có liên quan đến chúng tôi, anh có bằng chứng không?”

“Cậu!”

Cố Tuấn Hào tức giận chỉ vào mũi Lý Phàm.

“Không có bằng chứng thì đừng ăn nói lung tung!”

“Không cần bằng chứng! Chúng tôi không đắc tội với ai cả, rõ ràng là tên vô dụng ngu ngốc nhà cậu hay gây sự, đắc tội với người khác. Cậu tự mình xòe bàn tay ra đếm thử xem, gần đây cậu đã gây ra biết bao nhiêu chuyện rắc rối rồi! Lần này nhất định cũng do lỗi của cậu!”

Cố Thiệu Phong gõ nhẹ lên mặt bàn, xuống nước hỏi: “Nếu cậu thật sự gây rắc rối thì cứ nói rõ ra, chúng tôi có thể nghĩ cách giúp cậu giải quyết vấn đề, nhưng nếu cậu không chịu nói, vậy thì cả nhà họ Cố sẽ bị cậu hại chết!”

“Có gì mà phải nói rõ chứ, xảy ra chuyện thì tôi sẽ đi xử lý, được chưa!”

Lý Phàm khinh thường nói.

“Mồm miệng ghê gớm lắm! Cậu đi xử lý sao? Xử lý cái quái gì! Có thể khiến ba ngân hàng liên kết lại với nhau, cùng ngừng cho vay tiền, cậu có biết thế lực phải lớn như thế nào mới làm được vậy không? Đúng là ngu ngốc!”

Chương 281: Cứu viện sở trung thiên

“Bác à, bác đừng dạy dỗ anh ấy nữa, anh ấy phải đi giải quyết chuyện này, mọi người tin anh ấy đi có được không? Cố Họa Y đứng bên cạnh Lý Phàm nói. “Vãi thật! Cố Họa Y cô điên rồi đúng không, cô tên cái thằng chồng vô dụng này của cô sao? Cô tin cậu ta có thể giải quyết? Đầu cô có phải bị lừa đá rồi không?” Cố Tuấn Hào tức giận hét lên.

Cố Thiệu Phong cười khẩy nói: “Họa Y, đây không chỉ là chuyện quan hệ giữa hai đứa, mà còn là chuyện liên quan đến sinh tồn của nhà mình, tốt nhất là hai đứa thành thật khai báo đã trêu chọc đến ai, các bác sẽ vác cái mặt già này đưa hai đứa đi nhận tội”

Nghĩ đến việc nhận tội, Cố Họa Y lại cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, trước đó những chuyện mà họ hàng làm ra thật sự đã khiến Cổ Họa Y bị tổn thương. “Không cần bác nhận tội, cháu tin Lý Phàm có thể giải quyết được” Cổ Họa Y kiên định nói. “Cô tin làm chó gì! Thằng chồng vô dụng này của cô là một bãi phân chó, ngoài việc khiến người ta thấy buồn nôn ra thì chẳng có tác dụng gì cả! Tôi thấy hai đứa muốn bị đuổi ra khỏi nhà rồi đúng không?”

Cố Thiệu Dũng đập bàn hét lớn. “Họa Y, cô đừng có tin cái thằng chồng vô dụng này của cô nữa, nếu nó có thể giải quyết vấn đề, vậy Trái Đất sắp bị hủy diệt rồi, cô bình tĩnh lại, nói chuyện cho rõ ràng, rốt cuộc hai đứa đã chọc phải ai, mà lại gây họa lớn đến như vậy cho nhà mình!”

“Lý Phàm thằng vô dụng này mày quỳ xuống trình bày! Nếu hôm nay mày không nói rõ ràng đầu đuôi ra được, bọn tao sẽ thay mặt nhà chú hai dạy dỗ mày! Xem xem sau này mày còn không thành thật hay không?” . Ngôn Tình Sắc

Đám người Cố Thiệu Dũng cùng nhau ép buộc Lý Phàm và Cổ Họa Y, Cố Họa Y nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra. “Tôi nói có thể giải quyết thì nhất định có thể giải quyết, ai còn quát vợ tôi một câu nữa, tôi sẽ không khách sáo với người đó đâu!” Lý Phàm lạnh lùng nhìn đám người Cố Thiệu Dũng. Đám người Cố Thiệu Dũng chợt

thấy lạnh lẽo, không hẹn mà cùng nghĩ đến cảnh tượng Lý Phàm chiến đấu với bọn bắt cóc. Nghĩ đến thân thủ của Lý Phàm, đám người Cố Thiệu Dũng đồng thời im lặng, nếu bị Lý Phàm đánh thì không hay rồi. “Bọn tao không quát, chỉ là vì giải quyết vấn đề này nên tâm trạng có chút kích động thôi.” Cố Tuấn Hào lạnh lùng nói: “Nhưng bọn tôi không quát, hai người cũng phải nói rõ ra đầu đuôi câu chuyện rốt cuộc là như thế nào.” Lý Phàm đang định lên tiếng, đột nhiên chuông điện thoại lại reo lên.

Anh lấy điện thoại ra, nhìn tên hiển thị trên màn hình, thấy là Sở Trung Thiên gọi tới, Lý Phàm khẽ nhíu mày. Lý Phàm nghe máy, âm thanh hỗn loạn truyền ra từ trong điện thoại, tiếng hô hấp của Sở Trung Thiên rất gấp, như là đang vừa chạy vừa nói.

“Cậu Lý, tôi đang trên đường trở về Hán Thành thì bị đánh lén, là tên nhóc Trương Trung Dương làm, nó đã có chỗ dựa là boss lớn của tỉnh, mượn được không ít anh em tới, e là cậu ta sẽ gây bất lợi cho anh.”

Sở Trung Thiên vừa chạy vừa nói, tốc độ chạy đã chậm đi đôi chút. Vệ sĩ bảo vệ bên cạnh Sở Trung Thiên cũng chỉ còn lại vài người, mà đằng sau bọn họ là một đám người cầm đao đang đuổi theo. “Anh Thiên, mọi người mau chạy đi, tôi ở đây cản chân bọn chúng!” “Tiểu Lục, cậu quay lại! Quay lại đi!” Sở Trung Thiên lớn tiếng hét, muốn đi bắt Tiểu Lục, người đã dừng lại kia lại. Vệ sĩ bên cạnh Sở Trung Thiên đỡ Sở Trung Thiên dậy, điên cuồng chạy đi: “Anh Thiên, mau đi thôi, sau này sẽ trả thù lại cho anh Lục!” Lý Phàm nghe thấy giọng nói truyền đến trong điện thoại, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, rõ ràng Sở Trung Thiên đang trong tình trạng nguy hiểm đến tính mạng rồi.

Rất nhanh điện thoại đã truyền đến giọng nói của Sở Trung Thiên: “Thiếu chủ, anh phải bảo trọng, họ Sở tôi lần này e là khó bảo toàn tính mạng rồi.” “Cậu đang ở đâu, bây giờ tôi sẽ đi cứu cậu.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Sở Trung Thiên ngơ ra, lập tức cảm thấy có hi vọng dâng lên trong lòng, nếu Lý Phàm có thể đến cứu anh ta, không! Chỉ cần Lý Phàm sai người đến cứu anh ta, anh ta nhất định sẽ được cứu!

Bất giác, Sở Trung Thiên đã có một sự tin tưởng vô bờ bến với Lý Phàm, cảm thấy như chuyện gì Lý Phàm cũng có thể làm được.

“Tôi ở, đây là, là thôn Hoàng Nhạn, chúng tôi đang đi đến một nhà kho bên ngoài thôn Hoàng Nhạn, nhà kho đó là một ngôi nhà an toàn tôi đã giữ lại, chỉ cần có thể chạy vào đó, tôi nghĩ rằng trong vòng bảy tám tiếng bọn họ không thể mở cửa ra được.”

“Được, cậu nhanh chóng chạy qua đó, giờ tôi sẽ đi cứu cậu.”

Lý Phàm nói xong thì cúp máy, Cố Thiệu Dũng hung dữ trừng mắt nhìn Lý Phàm: “Mày muốn đi đâu! Có phải là lại ra ngoài gây họa không? Có phải mày nhìn thấy nhà họ Cố chúng tao chưa xong đời thì mày không vui đúng không?” “Chuyện ngân hàng ngừng cho vay tôi sẽ giải quyết, thái độ của mấy người tốt với vợ tôi một chút.”

Cảnh cáo đám người Cố Thiệu Dũng xong, Lý Phàm kéo Cổ Họa Y đi ra ngoài: “Anh phải ra ngoài xử lí chút chuyện, em cứ ở công ty đợi anh, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.” “Ừm, anh chú ý an toàn? Cố Họa Y cũng không hỏi nhiều, đưa mắt nhìn Lý Phàm rời khỏi công ty.

Đám người Cố Thiệu Dũng bực dọc, thấy Lý Phàm rời đi, lại bắt đầu hô to gọi nhỏ với Cố Họa Y, nhưng Cố Họa Y hoàn toàn không để ý đến ba người họ, khiến bọn họ càng gọi càng bất lực.

Lý Phàm lái xe đến thôn Hoàng Nhạn, vừa đến cổng thôn thì đã nhìn thấy nhà kho cách đó không xa. Bên ngoài nhà kho có không ít thanh niên trai tráng đang đứng hoặc ngồi, như là đang cùng thương lượng chuyện gì đó. Thấy tình hình như vậy, Lý Phàm cảm thấy bình tĩnh hơn, biết bọn họ vẫn chưa làm gì Sở Trung Thiên cả. Anh nhắn tin cho Sở Trung Thiên, sau khi nhận được câu trả lời của Sở Trung Thiên, Lý Phàm chậm rãi đi về phía nhà kho.

Cách nhà kho không xa có bốn tên lưu manh đang đứng, trong tay còn cầm đao, đang cùng nhau hút thuốc cười đùa, như là phụ trách việc thảnh thơi vậy.

Lý Phàm đi đến chỗ cách bọn họ không xa, một tên lưu manh cầm

đao chỉ vào anh, không khách khí nói: “Đứng đó, mẹ nó đừng tiến lên phía trước nữa, không thấy bọn tao đang có việc à.”

“Tôi tìm người” Lý Phàm vừa đi vừa nói. “Mẹ nó! Bảo mày dừng lại mày không nghe thấy à? Thằng ngu này mày thèm đòn đúng không?”

Bốn tên lưu manh cùng nhìn Lý Phàm, cây đao trong tay cũng đã giơ lên. Lý Phàm cười nói: “Tôi đến để tìm người, cậu cũng không thể cản tôi, không cho tôi tìm người chứ? “Nói xem mày tìm ai, xem xem bọn tao có biết hay không?

“Tôi tìm Sở Trung Thiên” Lý Phàm nhìn bốn tên kia với ánh mắt trêu đùa. Bốn tên lưu manh ngơ ra, sau đó cùng bật cười. “Mẹ, mày còn tìm Sở Trung Thiên à, mày biết bọn tao ở đây làm gì không? Mày đến để tìm chết à!”

“Mau qua đây quỳ xuống, để ông lục soát cơ thể mày, dám nói tìm Sở Trung Thiên trước mặt bọn tao, gan của mày cũng lớn thật đấy”

“Nói mấy lời thừa thãi với nó làm gì, đánh nó một trận, kéo nó qua cho anh Mãnh thẩm vấn, nói không chừng nó lại biết cách mở cửa thì sao.”

Bốn tên lưu manh vừa nói vừa bao vây Lý Phàm lại, cây đao trong tay lóe sáng lạnh lẽo, không ngừng vung vẩy trước mặt Lý Phàm.

“Thành thật nói thân phận lại lịch của mày ra, tìm Sở Trung Thiên làm gì, nếu không thành thật, vậy thì phải cho mày nếm xem mùi vị bị cây đao này chém là như nào rồi”.

Lý Phàm lắc đầu: “Gọi đại ca của mấy người đến đây, mấy người không có tư cách nói chuyện với tôi.” “ĐM! Mẹ nó mày dám nói bọn tạo không có tư cách, mày muốn chết có đúng không! Xử nó!”

Chương 282: Có gì từ từ nói

Bốn tên lưu manh vung đao lên, hung độc tàn ác xông về phía Lý Phàm.

Cây đao trong tay vung lên trong gió, vung xuống cánh tay và phần eo của Lý Phàm, đám người này cũng thường xuyên đánh nhau, biết ra tay không thể đánh vào chỗ chí mạng, nếu giết chết người, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Lý Phàm cười lạnh, hai tay vung ra nhanh như điện, ngón tay nhẹ nhàng búng lên bốn cây đao.

Tinh, tinh, tinh.

Sau một chuỗi âm thanh giòn tan vang lên, bốn cây đao gãy thành hai mảnh. Bốn tên lưu manh vốn đang hung dữ tàn ác, thấy cây đao trong tay chỉ còn lại một nửa, tất cả lập tức hóa đá.

Tuy cây đao mỏng nhẹ, không so được với sự dày nặng của những loại đao khác, nhưng cũng không thể dùng tay dễ dàng búng gãy như vậy được.

Giây phút đó vô số hình tượng những cao thủ võ lâm trong tiểu thuyết xuất hiện trong đầu bốn tên lưu manh, ánh mắt bọn chúng nhìn Lý Phàm cũng đã thay đổi. “Anh, anh rốt cuộc là ai, đừng tưởng rằng biết chút tà môn ngoại đạo thì có thể dọa được chúng tôi.”

Lý Phàm lắc đầu: “Sự kiên nhẫn của tôi có hạn, gọi đại ca của mấy người đến” Bốn tên lưu manh nhìn nhau, rồi hoảng loạn quay người chạy đi, hoàn toàn không có chút dũng khí chống đối lại Lý Phàm. Gặp phải kẻ mạnh bình thường, nghiến răng nghiến lợi cũng phải xông lên, nhưng gặp phải người mạnh nghịch thiên như Lý Phàm, bốn tên lưu manh không lập tức quỳ xuống thì năng lực chịu đựng tâm lí đã được xem là không tệ rồi.

Bốn tên lưu manh loạng choạng chạy về phía nhà kho, một tên râu

quai nón trong nhà kho, có một tên đàn ông lực lưỡng, gương mặt mập mạp đang khiển trách đám đàn em của mình.

“Mẹ nó một đám ăn hại, một cái cửa nát cũng không mở ra được, bọn mày không phải chuyên gia cạy khóa sao!”

Một tên đàn em gầy gò sắc mặt khổ sở nói: “Anh Long, không phải bọn em không được, mà cái khóa đó thực sự rất phức tạp, bọn nó sử dụng lõi khóa nhập khẩu, hoàn toàn không phải việc bọn em có thể làm được.”

“Anh Long, em thấy vẫn nên dùng điện cắt ra thì hơn, phía bên này em đã liên hệ rồi, một tiếng sau thiết bị sẽ được đưa tới, đưa bọn chúng cắt ra là được.”

Anh Long cùng đám đàn em sử dụng mọi cách để mở cửa, nhưng tiêu chuẩn căn phòng an toàn do Sở Trung Thiên xây dựng lên thật sự là rất cao, dùng cách bình thường thì hoàn toàn không mở ra được.

“Mẹ nó, thế thì cắt ra, phá cái lớp bảo vệ của tên Sở Trung Thiên này ra, đợi bắt được nó về thì đem đi nấu canh.”

Anh Long tức giận nói. Bốn tên lưu manh xông vào, hoảng loạn nói: “Anh Long, không hay rồi, có người đến rồi, đến để tìm Sở Trung Thiên”

“Mẹ! Sở Trung Thiên tìm bao nhiêu người tới, mẹ nó, chuẩn bị vũ khí ra giết chết bọn nó” Anh Long xắn tay áo, để lộ ra cơ bắp cuồn cuộn.

“À thì… chỉ có một người tới.”

“ĐM, chỉ có một tên tới mày nhao nhao cái khỉ gì!”.

Anh Long nói xong thì đập vào đầu tên vừa nói, khiến trước mắt tên kia tối sầm đi.

“Không phải, anh Long, anh nghe em nói xong đã, tên đó rất ghê gớm, cây đao trong tay bốn bọn em bị anh ta búng nhẹ một cái đã

gãy rồi, chắc chắn là cao thủ đó.”

Bốn tên kia cùng giơ cây đao trong tay mình ra, khiến anh Long nhìn thấy chỗ cây đao bị gãy ra.

Anh Long nhìn qua, hai hàng lông mày nhíu chặt lại: “Mẹ nó, không phải là bọn trung gian ăn hoa hồng rồi mua hàng giả, kém chất lượng về đấy chứ, đi theo tao xem rốt cuộc là có chuyện gì, một tên thôi mà dám gây ầm ĩ đến mức này, đúng là chán sống”

Một đám người cầm vũ khí lên, đi theo anh Long ra ngoài, rất nhanh đám người này đã đi đến trước mặt Lý Phàm. “Anh Long, chính là tên này:

Anh Long quan sát Lý Phàm một lượt, thấy Lý Phàm nhìn có vẻ bình thường, một chút lực chiến đấu cũng không có, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc. “Nhóc, mẹ nó mày đến đây tìm Sở Trung Thiên à? Đến một mình không sợ chết sao?” Anh Long khinh thường nói.

“Có chết cũng là mấy người chết” Lý Phàm lạnh lùng nói. “Vãi thật, thằng nhóc này cứng đấy, lại dám nói để chúng ta chết, bọn tao có mấy chục người, có thể nghiền nát thịt mày cho chó ăn đấy.”

“Cũng không biết tên này lấy tự tin và dũng khí từ đâu ra, không phải là thần kinh có vấn đề đấy chứ, hay là mau đến bệnh viện tâm thần khám xem sao đi.”

“Người không biết thì không biết sợ, nhìn cái dáng vẻ nghèo khó, ngu ngốc kia, chắc chỉ là loại rác rưởi không có kiến thức gì mà thôi, cho nó nhìn rõ sự đời chút là được.”

Một đám đàn em huênh hoang nói, nắm chặt cây đao trong tay, chỉ đợi một lời không hợp ý là sẽ ra tay.

Anh Long híp mắt lại, lạnh lùng hỏi: “Nhóc, cho mày một cơ hội sống, bây giờ liên lạc với Sở Trung Thiên, bảo Sở Trung Thiên ra đây, nếu không ông đây băm nát mày ra.”

“Ài, vẫn là anh Long lợi hại, bắt thằng nhóc này, dụ Sở Trung Thiên ra là được, chỉ cần dụ được Sở Trung Thiên ra, vậy thì bớt được kha khá chuyện rồi”

Đám đàn em bên cạnh lần lượt nịnh bợ anh Long, anh Long đắc ý vênh mặt lên, trong lòng cũng thấm khen ngợi cho sự thông minh của mình.

Lý Phàm lắc đầu: “Là Trương Trung Dương bảo mấy người tới sao?”

“Trương Trung Dương? Hahaha, Trương Trung Dương dựa vào ông Phát của bọn tao, nhiều lắm thì cũng chỉ là con chó tay sai dưới tướng ông Phát mà thôi, mai phục Sở Trung Thiên chỉ là một khúc xương ông Phát thưởng cho Tương Trung Dương thôi.”

Anh Long khinh thường nhìn Lý Phàm, rồi nói tiếp: “Nghe thấy tên ông Phát thì sợ rồi chứ? Nói cho mày biết, ngoan ngoãn mà làm theo lời bọn tao, nếu không bọn tao mà nổi giận, thần thiên cũng không cứu nổi mày đâu.”

Lý Phàm khẽ gật đầu, đã biết chuyện mình muốn biết. “Mấy người ôm đầu quỳ xuống thì tôi còn có thể để lại cho mấy người một con đường sống”

Sắc mặt anh Long tối sầm xuống, nhìn Lý Phàm với ánh mắt hung ác: “Rượu mời không uống uống rượu phạt đúng không, lên hết cho tao, đánh thằng nghèo khổ này nửa sống nửa chết cho tao!”

Đám đàn em lần lượt vung cây đao trong tay về phía Lý Phàm, cố gắng thể hiện trước mặt anh Long. “Dám cãi lại anh Long của bọn tao, chán sống rồi à, thật sự cho rằng mình là cao nhân thế ngoại sao, đợi bị chặt thành mười tám khúc đi.”

“Tìm chết mà, đợi lát nữa mày có cầu xin gọi ba thì mày sẽ biết được sự ghê gớm của bọn tao thôi.”

Anh Long kiêu ngạo đứng thẳng, nhìn đám đàn em của mình như thủy triều xông về phía Lý Phàm, cảm thấy lần này Lý Phàm chắc chắn sẽ quỳ xuống. Đến lúc đó nên sỉ nhục tên nghèo khổ này thế

nào đây?

Bảo nó quỳ xuống gọi ông nội, khạc mấy ngụm đờm lên mặt nó, rồi đạp thật mạnh vào mặt nó.

Lúc anh Long hoang tưởng trong lòng, Lý Phàm đã xông vào giữa đám đàn em kia, tay hai vung lên không trung xuất Đạo Đạo Tàn Ảnh, khiến Lý Phàm trông giống như có vô số cánh tay.

Âm thanh "tinh tang" vang lên, các cây đao đều đứt đoạn, giống như biến thành đậu phụ. Lúc đám đàn em đang kinh ngạc, Lý Phàm đã bắt đầu đá vào những tên này, bọn họ kinh ngạc đến mức ngơ ra, từng tên một đều bị đá bay lên trời rồi còn phát ra tiếng kêu thảm thiết, thê lương.

Rất nhanh mấy chục tên đàn em đều đã nằm dưới đất, ai nấy cũng đau đớn kêu gào, cảnh tượng nhìn vô cùng quái dị. Anh Long nuốt nước miếng, nhìn đám đàn em nằm dưới đất, cùng với những mảnh vụn của những cây đao, cảm thấy cả cơ thể đều trở nên không thoải mái.

"Người anh em, à không, đại ca, có gì từ từ nói, tôi nghe theo cậu cả."

Chương 283: Tuyệt thế cao thủ?

Anh Long thật sự sợ rồi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này thì là ai cũng sẽ phải sợ. Anh Long không ngừng chắp tay với Lý Phàm, thậm chí còn đang do dự không biết có nên quỳ xuống luôn hay không. Dù sao người trước mắt cũng là một cao nhân, hơn nữa còn là kiểu cao nhân cao đến mức không có biên giới, quỳ với người như vậy cũng không mất mặt.

Anh Long đang tự tìm một cái cớ cho mình. Thấy Lý Phàm đang từng bước đi tới, thấy gương mặt bình tĩnh không chút biểu cảm của Lý Phàm, anh Long cảm thấy trong lòng có chút ớn lạnh.

Bich.

Hai đầu gối anh Long mềm nhũn quỳ xuống, sợ hãi nói: “Đại ca tha mạng, bây giờ tôi sẽ cút luôn có được không, chỉ cần đại ca tha mạng cho tôi.”

“Không phải anh nghiêm chỉnh với đám đàn em của mình lắm sao? Như vậy e là không hay đâu.” Lý Phàm trêu đùa nói.

Anh Long gần như sắp bật khóc rồi, nhìn dáng vẻ thảm thương của các anh em, e là ai nấy cũng phải nằm trong bệnh viện vài tháng, những ngày tháng đó anh Long không muốn có.

“Bọn họ cần vào bệnh viện chữa trị, cũng cần phải có một người chăm sóc bọn họ chứ đúng không, vừa hay tay chân tôi nhanh nhẹn có thể chăm sóc, vẫn mong đại ca làm chút việc thiện, tha cho cái mạng chó của tôi.”

Anh Long run rẩy sợ hãi, đã không còn vẻ huênh hoang trước đó nữa, mà lại trở nên ti tiện. Lý Phàm cười lạnh một tiếng, đá vào lồng ngực anh Long.

“Phải có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu với anh em chứ, như vậy thì mới có thể làm một đại ca tốt.” Anh Long ôm lồng ngực lăn ra xa, trong lòng thầm nghĩ tim cũng sắp bị Lý Phàm đá hỏng rồi,

đau đớn kêu không thành tiếng. Lý Phàm lấy điện thoại ra, gọi cho Sở Trung Thiên. “Xong rồi, ra ngoài đi.”

“Cảm ơn thiếu chủ, cảm ơn ơn cứu mạng của thiếu chủ” Sở Trung Thiên kích động liên tục cảm ơn, nếu không phải Lý Phàm kịp thời tới, e là hôm nay Sở Trung Thiên đã phải chết rồi.

Sở Trung Thiên cũng không nói thêm gì nữa, nói nhiều lại thành không có thành ý, chỉ là trong lòng đã quyết tâm, sau này phải làm trâu làm ngựa cho Lý Phàm, không một lời báo oán, thậm chí có chết vì Lý Phàm cũng được.

Sở Trung Thiên đưa vệ sĩ ra khỏi phòng an toàn, mấy tên vệ sĩ cảnh giác bảo vệ Sở Trung Thiên ra khỏi nhà kho. Thấy một đống người nằm dưới đất bên ngoài nhà kho, đám vệ sĩ của Sở Trung Thiên ngơ cả ra.

Đám người của anh Long tàn ác đến mức độ nào, đám vệ sĩ này biết rõ hơn ai hết, hơn nữa đám vệ sĩ này cũng không phải những người dễ đối phó, đều là những anh em đã vào sinh ra từ nhiều năm với Sở Trung Thiên, từng đánh nhau, từng trải qua vô số nguy hiểm.

“Anh Thiên, người này rốt cuộc từ đâu ra vậy, một mình mà có thể hạ gục bao nhiêu người như vậy, khó tin quá rồi đó.”

Sở Trung Thiên thấp giọng nói: “Cung kính với cậu Lý vào” Đám vệ sĩ đều ngơ ra, sau đó đồng loạt gật đầu.

Chỉ cần thấy bản lĩnh một mình có thể đánh bại một đám người này của Lý Phàm, muốn không cung kính cũng không được, không công kính không phải là tìm chết rồi sao, đã có bao nhiêu tấm gương trước mắt kia rồi.

“Chào cậu Lý, cảm ơn ơn cứu mạng của cậu Lý Sở Trung Thiên cùng đám vệ sĩ đồng loạt cúi người cảm ơn Lý Phàm. Lý Phàm tùy ý xua tay, đưa đám người Sở Trung Thiên lên đường vào thôn.

“Đám người này không phải người của Trương Trung Dương, mà là người của Phát gì đó ở trong tỉnh, cậu biết ông ta không? Lý

Phàm thuận miệng hỏi.

Sở Trung Thiên vội nói: "Ông Phát của tỉnh, tên là Chử Triều Phát, vốn làm bên vận tải, sau đó cướp trên đường đã phất lên, hiện giờ ông ta chiếm phần lớn ngành vận chuyển vật lưu trong tỉnh"

"Xem ra Trương Trung Dương đã nương tựa vào Chử Triều Phát rồi, trước đó tên kia muốn vào Hán Thành, nhưng bị tôi cản lại, bao nhiêu năm như vậy vẫn không cho ông ta cơ hội, bây giờ nếu ông ta liên thủ với Trường Trung Dương."

Sở Trung Thiên có chút lo lắng trong lòng, chủ đầu với một mình Trương Trung Dương, Sở Trung Thiên còn nắm chắc phần thắng, nhưng nếu thêm cả Chử Triều Phát, Sở Trung Thiên sẽ không nắm chắc được.

"Cậu chú ý hành động của bọn họ một chút, nết thật sự dám đến Hán Thành gây phiền phức, tôi không để ý dạy dỗ bọn họ đâu." Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Sở Trung Thiên vui mừng, có lời của Lý Phàm, là đồng nghĩa với việc có một lá bùa cứu mạng, hoàn toàn không cần quá lo lắng. "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ chú ý đến hành động của bọn họ, kịp thời báo cáo với anh."

Vệ sĩ của Sở Trung Thiên lấy điện thoại gọi xe, rất nhanh đã có một đội lái xe tới, đón đám người Lý Phàm và Sở Trung Thiên về Hán Thành.

Anh Long nhìn thấy đội xe rời đi, mới chịu đựng cơn đau mà ngồi dậy. Có thể ngồi dậy đã là cực hạn của anh Long rồi, muốn đứng lên cũng không đứng lên được.

"Thằng chó Sở Trung Thiên này, từ lúc nào mà bên cạnh đã có một nhân vật ghê gớm như vậy, chuyện này hỏng rồi, nhưng không thể nào báo cáo với ông Phát được, mẹ nó phải liên lạc với Trương Trung Dương trước."

Anh Long không dám trực tiếp báo cáo chuyện này với Chử Triều Phát, nếu bị ụp cái mũ làm chuyện không thành xuống, vậy sẽ có

không ít người thừa cơ hãm hại.

Lấy điện thoại ra bấm số Trương Trung Dương, anh Long có chút yếu ớt nói: “Mẹ nó tên khốn nạn này, không ngờ lại đưa cho tao tình báo giả, bên cạnh Sở Trung Thiên rõ ràng là có cao thủ tuyệt thế!”

Trương Trung Dương nằm trên giường bệnh ngơ ra, những năm này Trương Trung Dương luôn quan sát tình hình của Sở Trung Thiên, đối với tình huống của vệ sĩ Sở Trung Thiên thì hiểu rõ trong lòng bàn tay, hoàn toàn không có cao thủ tuyệt thế nào cả.

Nếu không phải vì còn vết thương trên người, Trương Trung Dương đã tự đưa người đi mai phục Sở Trung Thiên rồi. “Anh Long, lời này của anh không hay rồi nhé, sao tôi lại có thể đưa tình báo giả cho anh được.” Trương Trung Dương không hiểu hỏi.

“ĐM, mẹ nó mày cho người đến thôn Hoàng Nhạn xem xem, tạo và đàn em của tao đều bị cao thủ bên cạnh Sở Trung Thiên đánh cho tàn phế rồi, bọn tao dùng đao, dùng côn đều bị cao thủ đó đánh gãy làm đôi!”

“Tao còn chưa nói với ông Phát, mày tự suy nghĩ xem chuyện này phải làm như thế nào đi, nếu mày làm không tốt, đừng trách ông Phát không khách khí với mày”.

Anh Long gầm lên mấy tiếng. Trương Trung Dương nhíu mày định nói gì đó, điện thoại trong tay đã vang lên tiếng tút tút. “Sao lại có thể có cao thủ chứ, rốt cuộc là chuyện gì đây? Trương Trung Dương suy nghĩ rồi sắp xếp đàn em đến thôn Hoàng Nhạn kiểm tra xem cao thủ bí ẩn bên cạnh Sở Trung Thiên là ai.

Phùng Tử Tài ngước cằm lên: “Phía bên Sở Trung Thiên thất bại rồi? Hay là chúng ta đến Hán Thành một chuyến, ngân hàng đã gửi công văn ngừng cho vay qua rồi, chắc hẳn nhà họ Cổ cũng đã gà bay chó sủa hết rồi, chúng ta đi vừa hay sỉ nhục được tên vô dụng kia trước, xem như là kiếm được chút lãi”

Trương Trung Dương suy nghĩ một lúc, cảm thấy đây cũng là một cách, phía bên Sở Trung Thiên có cao thủ bảo vệ, nhất thời khó mà

xuống tay, không bằng ra tay từ bên thương nghiệp trước”

“Vậy cậu đi chuẩn bị đi, chúng ta đưa nhiều vệ sĩ theo chút, sỉ nhục tên vô dụng đó, nhớ phải quay video lại gửi cho tôi, để tôi vui vẻ chút.”

“Ha ha ha, anh Dương yên tâm, em sẽ quay lại video tên vô dụng kia gọi ông nội cho anh, tối nay sẽ đưa Cố Họa, quay lại, chúng ta có thể vui vẻ cùng nhau rồi”

Phùng Tử Tài nói xong thì nở nụ cười xấu xa, Trương Trung Dương cũng nhếch miệng, vui vẻ cười. “Em đi gọi đám Hà Lợi Quần, anh Dương cứ đợi tin tốt của em đi.” Phùng Tử Tài đắc ý nói.

Chương 284: Để lý phàm phải quỳ xuống chào đón

Nhà họ Cố, phòng họp nghi ngút khói.

Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, Cố Tuấn Hào mỗi người cầm một điếu thuốc lá, tất cả những người có thể liên lạc họ đều đã liên lạc, nhưng không ai có thể giúp nhà họ Cố cả. Đám mây đen khủng hoảng bao trùm nhà họ Cố, nhà họ Cố giống như một chiếc thuyền lênh đênh trong sóng gió, có thể bị sóng lớn lật úp bất cứ lúc naào. “Hoạ Y nói thế nào? Bội Sam có hỏi được gì không?”

Cố Thiệu Dũng trầm giọng hỏi. Bây giờ ngay cả đối thủ cũng không thể làm rõ, dù Cố Thiệu Dũng cố gắng hết sức để tìm hiểu nhưng cũng không phát hiện ra chút tin tức nào.

Dường như mọi thứ đều là sự sắp đặt của số phận, nhà họ Cố đã định sẵn sẽ sụp đổ trong kiếp nạn lần này.

Cố Thiệu Phong lắc đầu, hút thuốc cực kỳ buồn bực: “Không có, Hoạ Y không nói gì cả, không biết nó nghĩ gì.” Phòng họp lại trở nên im lặng, trong lòng những người nhà họ Cố đều bị mây đen bao phủ, họ cảm thấy mình sẽ bị số phận nuốt chửng bất cứ lúc nào.

“Đúng là rác rưởi, rốt cuộc ai đang giở trò phía sau?” Cố Tuấn Hào giận dữ hét lên.

Reng reng reng. Tiếng chuông điện thoại bàn vang lên, ánh mắt ba người đều nhìn về phía đó. “Ai gọi đến vào lúc này chắc là không phải tin tốt đâu.” Cố Tuấn Hào ảo não nói. Cố Thiệu Dũng dập điếu thuốc trừng mắt nhìn Cố Tuấn Hào: “Nghe máy đi, mày còn chờ tao nghe à?” Cố Tuấn Hào bất đắc dĩ nhấc máy: “Alo” . truyện kiếm hiệp hay

“Nhà họ Cố phải không? Năm phút nữa chúng tôi sẽ đến, các người mau xếp hàng ra đón chúng tôi đi.” Giọng nói kiêu ngạo của Phùng Tử Tài vang lên từ trong điện thoại. Cố Tuấn Hào sững sờ,

sau đó kích động hét lên: “Các người là ai? Có phải chính là người giở trò phía sau không?”

“Phản ứng cũng nhanh đấy, lát nữa gặp thì cậu sẽ biết chúng tôi là ai thôi. Còn ba phút nữa, nếu các người không xếp hàng nghênh đón thì đừng trách chúng tôi giết chết nhà họ Cố”

Cố Thiệu Dũng cướp lại điện thoại trong tay Cổ Tuấn Hào, sốt ruột nói: “Chúng tôi lập tức ra đón, cầu xin các người giơ cao đánh khẽ, tha cho nhà họ Cố chúng tôi.”

“Ha ha ha, thái độ của ông rất tốt, tôi sẽ cân nhắc.” Điện thoại truyền đến tiếng “tút tút”, Cố Thiệu Dũng bỏ điện thoại xuống: “Ra đón đi, nói năng cẩn thận một chút.” Ba người Cố Thiệu Dũng chỉnh lại trang phục, cùng nhau ra khỏi phòng họp để chào đón họ ở cửa công ty.

Ngay sau đó, một đoàn xe Mercedes dừng lại ở cửa công ty, nhìn chiếc xe mang biển số Kim Hải, lông mày ba người Cố Thiệu Dũng chau lại. cửa xe mở ra, những vệ sĩ áo đen chỉnh tề xuống xe, nhìn khí thể và phong thái của họ, sắc mặt ba người Cố Thiệu Dũng trở nên khó coi hơn.

Những người này chắc chắn không phải người một nhà, mà là nhiều nhà bắt tay với nhau, chắc chắn là người rất mạnh! Nhưng nhà họ Cố đắc tội với người mạnh thế này lúc nào chứ?

Trong lòng ba người Cố Thiệu Dũng đầy nghi ngờ, gần đây họ không liên hệ gì với phía Kim Hải, sao lại đắc tội với người Kim Hải chứ? Các vệ sĩ mở cốp sau ra, lấy chiếc xe lăn gấp từ trong cốp xe ra. Nhìn nhóm vệ sĩ đẩy xe lăn đến cửa sau xe chờ, ba người Cố Thiệu Dũng khó hiểu.

“Chuyện gì thế này? Có một chiếc xe lăn thôi thì còn hiểu được, nhưng mỗi chiếc xe đều đưa xe lăn tới là sao? Lẽ nào năm nay có trào lưu ngồi xe lăn à?”

Cố Tuấn Hào nghi hoặc hỏi.

Mặt Cố Thiệu Dũng trầm xuống: “Bớt nói linh tinh đi, lát nữa đừng

nói những lời khiến người khác khó chịu, những người này rất mạnh, nhà chúng ta phải qua được cửa ải này đã rồi tính tiếp

Cố Tuấn Hào ngậm chặt miệng, nhìn vào cánh cửa sau đang mở cửa chiếc Mercedes. Vệ sĩ bế Phùng Tử Tài lên xe lăn, những chiếc xe khác nhóm người Hà Lợi Quần cũng được bế ra như vậy.

Lần này, nắm giữ số phận của nhà họ Cố còn có sự hỗ trợ hết mình của gia tộc phía sau, đám con ông cháu cha Hà Lợi Quần này có thể ngẩng cao đầu ngay cả khi ngồi xe lăn, thể hiện khí thế kiêu ngạo.

Các vệ sĩ đẩy xe lăn mấy người Phùng Tử Tài đến trước mặt ba người Cố Thiệu Dũng. Mặt Cố Thiệu Dũng giật giật, cố gắng để không cười ra tiếng lợn, trong lòng nghĩ không được cười, đám người này có thể giết chết nhà họ Cố thì đúng là không cười nổi.

Xe lăn Phùng Tử Tài dừng lại trước mặt Cổ Thiệu Dũng, anh ta khinh thường nhìn Cố Thiệu Dũng: “Ông là Cố Thiệu Dũng phải không? Bảo các ông ra đón mà sao chỉ có ba người các ông ra đón, muốn chúng tôi giết hết nhà họ Cố phải không?”

“Xin hỏi cậu tên gì, bảo chúng tôi gọi hết các thành viên ra đón phải không ạ? Tôi lập tức đi thu xếp.” Cố Thiệu Dũng nở nụ cười nịnh nọt. “Tất cả thành viên cái con khỉ! Cố Hoa Y đâu, Lý Phàm đâu? Con mẹ nó, gọi hết ra đây cho ông! Ông muốn Lý Phàm phải quỳ xuống chào đón!”

Phùng Tử Tài kiêu ngạo hét lên. Tim Cố Thiệu Dũng run lên, ông ta lập tức hiểu chính Lý Phàm và Cố Hoa Y đã động đến những người ngồi trên xe lăn này. “Con chó Lý Phàm ra ngoài rồi, Cố Hoa Y vẫn ở công ty, tôi sẽ đi gọi cô ta ra đón”

Cố Thiệu Dũng khom lưng 90 độ, thấp hèn đáp. Phùng Tử Tài VỖ vào mặt Cố Thiệu Dũng, nói một cách hằn học: “Con chó đó đi đâu rồi?”

“Tiền cho vay của công ty bị ngừng, nó nói có thể giải quyết nên ra ngoài rồi, tôi cũng không biết nó đã đi đâu. Con chó đó đắc tội các cậu thế nào vậy? Cậu nói đi, tôi tìm nó về sẽ đánh nó thành chó

trước mặt cậu”

Cổ Thiệu Dũng rất hèn mọn trả lời. “Hừ! Đừng bảo là chạy rồi đấy chứ!” Phùng Tử Tài đập mạnh vào má Cố Thiệu Dũng, ông ta đau đớn nhe răng. Nhưng Cố Thiệu Dũng cũng không dám phản kháng, thậm chí còn cười nịnh nọt. Nhưng trong bụng lại đang nén cơn giận, thầm mắng Lý Phàm trong lòng.

“Chắc chắn không phải đâu, có Cố Hoa Y ở đây, con chó Lý Phàm kia chắc chắn sẽ không chạy. Để tôi bảo Cố Hoa Y gọi con chó kia về, chúng ta vào phòng họp rồi nói”

Phùng Tử Tài khẽ gật đầu, các vệ sĩ đẩy nhóm người Phùng Tử Tài vào phòng họp theo ba người Cố Thiệu Dũng.

Cố Tuấn Hào rời khỏi hàng ngũ giữa chừng, chạy thẳng vào phòng làm việc của Cố Hoạ Y, phẫn nổ đẩy cửa, hét vào mặt Cố Hoa Y: “Cô và thằng chồng vô dụng của cô đã làm gì mà để người ta tìm tới cửa rồi kia kìa? Cô mau đến phòng họp xin lỗi người ta đi!”

Cổ Bội Sam nở nụ cười giễu cợt, đứng lên nói: “Haha, đắc tội người khác thật kìa. Hỏi gì cũng không nói, còn giả vờ là liệt nữ trong trắng, con mẹ nó đắc tội với nhân vật lớn không dám nói chứ gì!”

“Ai tìm tới cửa?” Cố Hoa Y hơi lo lắng hỏi. “Người ta không nói tên, nhưng đi xe mang biển Kim Hải, con mẹ nó, cô với Lý Phàm đắc tội người Kim Hải lúc nào đấy? Hán Thành không chứa nổi các cô nữa rồi đúng không?”

Cổ Tuấn Hào phẫn nộ chỉ vào Cổ Hoạ Y quát: “Ba tôi bị người ta tát! Cô và thằng chồng vô dụng của cô chờ chết đi, dù họ không lấy mạng các người thì chúng tôi cũng sẽ lấy mạng các người!”

Chương 285: Dùng ba trăm triệu thu mua

Cố Tuấn Hào và Cố Bội Sam tạm giam giữ Cố Họa Y như đang tạm giam giữ phạm nhân, đi đến phòng họp. Cổ Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đang cười bồi đứng bên cạnh đám Phùng Tử Tài.

“Vẫn chưa biết tên của các anh là gì, đợi lát nữa Cố Họa Y và con chó Lý Phàm về, tôi chắc chắn sẽ dạy dỗ bọn họ một trận.”

Phùng Tử Tài bĩu môi nói: “Nghe cho rõ đây, ông đây chính là Phùng Tử Tài của Kim Hải, ông trùm Kim Hải Trương Trung Dương là anh em của tôi, đây đều là những ông chủ ngành địa ốc của Kim Hải, cái thằng chó Lý Phàm kia vậy mà lại bắt chúng tôi quỳ xuống trước mặt nó, còn bắt chúng tôi ba đao sáu lỗ*, đợi lát nữa phải cho nó đẹp mặt!” *Ba đạo sáu lỗ: Quy tắc giang hồ, nếu làm một chuyện sai không cách nào sửa đổi được muốn xin đối phương tha thứ thì phải dùng dao đâm xuyên qua cơ thể mình ba lần, gọi là ba đao sáu lỗ.

Trong lòng Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đều vô cùng hỗn loạn, cực kỳ muốn giết chết Lý Phàm ngay tại chỗ. Đây là gây ra chuyện lớn rồi! Đắc tội hết với các ông trùm Kim Hải và bất động sản, tương đương với việc đắc tội với một nửa Kim Hải!

Chẳng trách người ta lại có thể có năng lực lớn đến thế, có thể ép ngân hàng ngừng cho vay, mối quan hệ giữa các nhà bất động sản và ngân hàng vô cùng tốt, muốn ngáng chân về mặt tài chính cũng chỉ cần nói một câu là được!

Càng quan trọng là, cái thằng chó Lý Phàm kia lại bắt những người này quỳ xuống, còn ba đao sáu lỗ, mẹ nó Lý Phàm đào đâu ra gan chó, sao mà càng lúc lại càng kiêu ngạo!

Đầu óc Cố Thiệu Huy và Cố Thiệu Phong cũng loạn thành một nồi cháo, hoàn toàn không thể nào nghĩ được sao Lý Phàm lại có thể làm đến nước này, mẹ nó đó chỉ là một thằng vô dụng, từ khi nào mà lại giỏi như thế.

“Ba, Họa Y đến.”

Cố Tuấn Hào đẩy Cổ Họa Y, làm Cố Họa Y lảo đảo.

Phùng Tử Tài nhìn thấy Cố Họa Y, nở nụ cười đáng khinh: “Hì hì, người đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi, lúc ở Kim Hải cô dám từ chối ông đây, chắc không ngờ là ông đây sẽ đuổi đến Hán Thành đúng không.”

“Anh, các anh!” Vẻ mặt Cổ Họa Y có chút hoảng loạn. “Chúng tôi thế nào, không ngờ là chúng tôi đến báo thù nhanh đến thế đúng không, mau kêu thằng chồng vô dụng của cô đến, ông đây muốn xử nó trước!”

Phùng Tử Tài oán hận nói.

Cố Thiệu Dũng chỉ vào Cổ Họa Y, tức giận hét lên: “Còn ngẩn ra đó làm gì, mau gọi điện thoại cho thằng chó Lý Phàm kia, bảo nó mau về đây nhận lấy trừng phạt!”

“Nhanh lên, mẹ nó cô còn muốn người khác hầu hạ cô à! Nhà của chúng ta sắp bị hai vợ chồng rác rưởi nhà cô hai chết rồi!” Cố Tuấn Hào tức giận nói.

Cố Bội Sam khinh thường nhìn Cố Họa Y: “Gặp cô là thấy cô ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, lại cứ thích giả vờ là gái trung trinh lắm, suốt ngày giả vờ giả vịt, giả con khỉ khô.”

Cố Họa Y căng thẳng nhìn mọi người, cảm giác như bản thân đang rơi vào trong một hố sâu đầy ác ma, xung quanh toàn là yêu ma tà ám muốn nuốt chửng cô.

Thấy Cố Họa Y ngẩn người, Cố Bội Sam đi qua cướp lấy điện thoại của Cố Họa Y, bắt đầu gọi điện thoại cho Lý Phàm. “Trả điện thoại cho tôi, cô đừng gọi cho Lý Phàm”

“Trả con khỉ khô! Không gọi điện thoại cho thằng chó chết kia, vậy cô muốn nhìn nhà họ Cố tiêu tùng đúng không, cô là cái thứ để tiện!”

Cố Bội Sam tức giận mắng Cố Họa Y, sau đó quát vào điện thoại vừa mới được kết nối: “Lý Phàm, nếu anh không quay về, vợ của anh sẽ cắm sừng lên đầu anh đó, ha ha ha.”

“Họa Y thế nào, tôi cảnh cáo mấy người, ai dám đụng vào một cọng lông tơ của Họa Y, tôi sẽ làm mấy người chết không toàn thây!”

Giọng nói tức giận của Lý Phàm truyền ra từ trong điện thoại, Cố Bội Sam khinh thường nói: “Đã đến nước này mà anh còn ra oai cái quỷ gì nữa, người anh đắc tội ở Kim Hải đã tìm tới cửa, nhà của chúng ta bị hai người các anh hại chết rồi, nếu anh không quay về, chúng tôi sẽ bán Cổ Họa Y đi!”

Trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút khi cúp máy, Cố Bội Sam quăng điện thoại lên bàn: “Chậc chậc, xem ra thằng chồng vô dụng của cô định bỏ trốn, các anh à, các anh cứ dẫn Cổ Họa Y đi chơi cho thỏa thích đi, chỉ xin mọi người giơ cao đánh khẽ tha cho nhà chúng tôi”

“Đúng đúng, Bội Sam nói đúng”

Cố Thiệu Phong nịnh nọt nhìn Phùng Tử Tài: “Các anh cứ dẫn Họa Y đi, muốn trả thù kiểu gì cũng được, cô ấy không có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Cố chúng tôi hết, các anh không thể đối xử với nhà họ Cố chúng tôi như thế.”

Mắt Cố Họa Y ngập nước, răng trên cắn chặt môi dưới, trong lòng tràn ngập bất lực và sợ hãi. Thật sự phải bị mang đi sao? Nếu bị những người này mang đi, chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời nữa. Lần này Lý Phàm có thể cứu cô không? Có lẽ, chắc là, có khả năng… Phùng Tử Tài cười khẩy: “Nghĩ gì đó, mẹ nó ông đây nhất định sẽ dẫn người đi, nhưng món nợ ba đao sáu lỗ vẫn phải tính cho rõ.”

“Tài chính của nhà họ Cố mấy người đã bị đứt gãy, phần lớn tài sản đều bị bán đấu giá, khi đó mấy người không chỉ không lấy được đồng nào, sợ là còn phải gánh vác rất nhiều nợ nần, cho nên chúng tôi là người lớn cũng rất rộng lớn, bỏ ra ba trăm triệu thu mua xí nghiệp nhà họ Cố của mấy người và tất cả món nợ.

Tim Cố Thiệu Dũng và Cổ Thiệu Phong lập tức lạnh căm, đây mà là thu mua gì chứ, đây rõ ràng là ăn cướp.

Nhưng bây giờ chuỗi tài chính đã đứt gãy, nếu không thể trả lại khoản vay theo yêu cầu của ngân hàng, vậy những tài sản chính dùng để thể chấp thật sự sẽ bị bán đấu giá.

“Không, anh Phùng, anh không thể như thế, xin anh hãy giơ cao đánh khẽ, chúng tôi tặng cho anh 5%, không 10% cổ phần được không?”

“Ha ha, tôi cũng không vội, nếu anh không bán thì chờ đến khi ngân hàng tiếp nhận vật thể chấp của mấy người bắt đầu bán đấu giá thì chúng tôi đi đấu giá cũng được.”

Cố Thiệu Dũng lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngất đi. Cố Tuấn Hào và Cố Thiệu Phong nang Cố Thiệu Dũng, ba người đều tức giận nhìn Cố Họa Y.

“Cố Họa Y! Cô nhìn chuyện tốt do cô làm này! Các cô định hại chết chúng tôi à, cô còn không mau xin lỗi anh Phùng đi, hầu hạ anh Phòng cho tốt, làm an Phùng vui vẻ!”

“Mẹ nó có phải cô bị ngu không, còn đứng đờ ra đó làm gì, mau bưng trà rót nước massage cho anh Phùng đi, không biết phép tắc gì hết!”

Cố Họa Y cười thảm, dựa tường đứng lên không nói lời nào, cứ như không hề nghe được mấy lời kêu gào của đám Cố Thiệu Dũng.

Phùng Tử Tài cười đầy phóng đãng: “Chậc chậc, vẫn cứng đầu như thế, nhưng mà tôi cứ thích hoa hồng có gai như thế, dạy dỗ mới có cảm giác thành tựu, chờ mang cô về Kim Hải rồi, tôi sẽ làm cô trở nên vô cùng làm ngoan ngoãn, bảo cô bày ra tư thế gì, cô sẽ bày ra tư thế đó.”

“Anh Phùng, con nhỏ để tiện Cố Họa Y này rất biết cách giả vờ, suốt ngày cứ giả vờ như liệt nữ trong trắng, không bằng anh dạy dỗ cô ta ngay tại chỗ đi, để cô ta nhớ dại một chút, lúc về cũng sẽ

không cãi lời làm bậy làm bạ.

Cố Bội Sam hả hê nhìn Cố Họa Y.

Cố Thiệu Dũng cũng lấy lòng cười nói: “Đúng vậy, anh Phùng, anh cứ dạy dỗ Cổ Họa Y trước, đợi lát nữa lại xử thằng Lý Phàm, anh muốn xử lý bọn họ như thế nào cũng được, chỉ cần anh vui vẻ là được.”

“Mẹ nó đừng có nói nhảm nhiều với tôi, không cần mấy người dạy tôi xử lý bọn họ như thế nào, suy nghĩ cho kỹ phương án thu mua của tôi đi, hôm nay là cơ hội cuối cùng của mấy người, qua hôm nay, mẹ nó đến cả ba trăm triệu mấy người cũng không lấy được!”

Dưới sự uy hiếp của Phùng Tử Tài, sắc mặt của nhóm Cổ Thiệu Dũng cũng trở nên tồi tệ hơn, điều kiện này không thể nào tiếp nhận nỗi. Đúng lúc này, Lý Phàm chạy vào phòng họp, nhìn thấy Cố Họa Y bình yên vô sự, Lý Phàm mới thả lỏng lại.

“Lý Phàm, quỳ xuống trước mặt anh Phùng ngay!” Cả đám người nhà họ Cố kêu gào ầm ĩ.

Chương 286: Cho anh cơ hội cuối cùng

Thấy Lý Phàm về, Cố Tuấn Hào là người đầu tiên đứng ra la hét bảo Lý Phàm quỳ xuống.

Phùng Tử Tài cười lạnh nhìn Lý Phàm, chờ xem biểu diễn của người nhà họ Cố, xem người nhà họ Cố dùng cách gì để đè Lý Phàm quỳ xuống trước mặt anh.

Nên phun một bãi đờm lên trên mặt Lý Phàm đang quỳ xuống xin tha thứ trước, hay là đá một phát lên mặt Lý Phàm để hả giận trước đây?

Phùng Tử Tài bắt đầu ảo tưởng trong đầu.

Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, Cố Bội Sam đều chỉa thẳng đầu mâu về phía Lý Phàm, trả về gấp đôi những sỉ nhục mà bọn họ nhận lấy từ nãy đến giờ lên người Lý Phàm.

“Thằng khốn nạn, cái thứ chó chết này cuối cùng cũng đã về, cậu có biết cậu gây ra họa lớn cỡ nào không! Người Kim Hải đều bị cậu đắc tội hết, sao gan chó của cậu lại lớn đến thế!”

“Mẹ nó đứng ngẩn ra đó làm gì, mau quỳ xuống xin lỗi anh Phùng đi, nếu anh Phùng không tha thứ chứ anh, vậy thì anh cứ quỳ suốt đời đi!”

“Quỳ suốt đời cũng đã quá nhẹ nhàng với thằng chó này rồi, phải đánh gãy hai chân nó, cho nó biết thế nào là lễ độ, xem nó sau này còn dám đi ra ngoài gây chuyện nữa không!”

Đám Cố Thiệu Dũng điên cuồng mắng chửi Lý Phàm, nước bọt văng tứ tung, bắn lên mặt Lý Phàm.

Lý Phàm lau mặt, dùng ánh mắt khinh thường lướt qua đám Cố Thiệu Dũng, cuối cùng đặt ánh mắt lên trên người Phùng Tử Tài.

Phùng Tử Tài ngẩng đầu, nhìn Lý Phàm bằng vẻ mặt kiêu căng.

“Cái thằng vô dụng kia, biết sợ rồi sao, biết cảm giác khi bị mọi người xa lánh rồi đúng không, lúc làm ông đây ba quỳ chín lạy mày có sướng không? Lúc làm ông đây ba đao sáu lỗ mày có thích không? Hôm nay ông đây muốn sướng lại gấp đôi, đầu tiên mẹ nó mày quỳ xuống cho ông!”

Lý Phàm cười khẽ, lắc đầu nói: “Xem ra vẫn chưa rút ra được bài học, còn dám chạy đến đây kiếm chuyện.”

“Má nó! Cái thằng vô dụng này sao lại ăn nói với anh Phùng như thế, cậu tìm chết đúng không! Bây giờ chỉ cần một câu của anh Phùng là quyết định sống chết của nhà họ Cố, anh Phùng bảo cậu xin lỗi như thế nào thì cậu phải xin lỗi như thế đó!”

“Anh Phùng cho cậu xin lỗi đã là nể mặt cậu rồi, mẹ nó anh đừng có được nể mặt mà còn không cần, nếu cậu mà còn không biết xấu hổ nữa, cũng đừng trách chúng tôi không khách khí với các cậu, nhà họ Cố muốn trục xuất chi thứ hai ra khỏi gia môn!”

“Đệt, anh mau quỳ xuống trước mặt anh Phùng đi, nếu anh Phùng không vui thì hậu quả của rất nghiêm trọng, không chỉ có anh tiêu đời! Cố Họa Y cũng phải gánh chịu hậu quả rất nghiêm trọng!”

Người nhà họ Cố thấy Lý Phàm dám chống đối Phùng Tử Tài thì đều rất kinh ngạc, rối rít mắng Lý Phàm, yêu cầu Lý Phàm quỳ xuống xin lỗi.

Phùng Tử Tài dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Lý Phàm, nói với giọng đầy căm hận: “Mẹ nó mày đừng đứng đây cố ra vẻ nữa, ở đây không có ai bao che cho mày, cho dù là Lục Kiến Bân hay thằng cha họ Sở thì cũng không bảo vệ được mày!”

Đám Hà Lợi Quần, Bạch Thiên Lý đều tức giận nhìn Lý Phàm, nếu lửa giận trong mắt bọn họ mà có nhiệt độ, chắc chắn có thể nướng chín Lý Phàm.

“Mẹ nó, mày còn đứng đây kiêu ngạo gì chứ, hôm đó nếu không có người che chở cho mày, bọn tao để xẻo thịt mày từ lâu, bây giờ mày sắp chết đến nơi rồi có biết không! Người che chở cho mày

cũng sắp tiêu đời rồi!”

“Chúng ta dốc hết toàn lực đến đây, phía sau chúng ta chính là bốn gia tộc bất động sản lớn nhất Kim Hải, mẹ nói mày biết sợ chưa, bọn ông chuẩn bị vô số tiền tài, mẹ nó để chọi chết mày, mày cứ chờ chết đi!”

“Giết chết thằng chó chết này để làm gì, giữ thằng chó này lại dạy dỗ nó thành một con chó thật sự mới đúng, để nó làm chó cho anh Tài và anh Dương, nhìn anh Tài và anh Dương chơi con vợ nó như thế nào mới là thú vị nhất.”

Đám Hà Lợi Quần cười ầm lên, giống như đã nhìn thấy cuộc đời thê thảm của Lý Phàm.

Phùng Tử Tài cười đắc ý: “Lý Phàm, đây là cơ hội cuối cùng dành cho mày, nếu mày không biết nắm chắc, hậu quả sẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của mày.”

Cố Họa Y kéo tay Lý Phàm, khẽ nhéo lòng bàn tay anh.

“Bác cả, cho dù mọi người bắt con và Lý Phàm xin lỗi bọn họ thì bọn họ vẫn sẽ không tha cho nhà họ Cố, sao các người vẫn chưa hiểu ra chứ.”

“Vớ vẩn!”

Cố Thiệu Dũng tức giận vỗ bàn, chỉ vào Lý Phàm và Cố Họa Y quát: “Nếu không phải vì hai đứa, trong nhà sẽ không thể nào xảy ra chuyện này, bây giờ cô nói mấy thứ này là định trốn tránh trách nhiệm sao? Tôi nói cho cô biết, không có cửa đâu!”

“Hai người đừng đứng đây giả vờ nữa, mẹ nó mau xin lỗi anh Phùng ngay, mấy người có nói cái gì cũng vô dụng, làm nhóm anh Phùng bị thương nặng, hai người mau xin lỗi anh Phùng!”

“Cố Họa Y, cô cũng đâu phải là chưa từng ngủ với người khác, trên đầu Lý Phàm cũng không phải là không có sừng, hai người đứng ở đây giả vờ làm gì nữa, Họa Y mau đi hầu hạ cho anh Phùng, còn tên vô dụng Lý Phàm kia làm con rùa lông xanh đi!”

Cố Họa Y trừng mắt nhìn Cố Bội Sam, tức đến phát run: “Cô ăn nói bậy bạ! Tôi không có!”

“Không có gì mà không có, chuyện gì mọi người đều đã biết hết, mọi người đều hiểu rõ lúc trước cô ký được hợp đồng bằng cách nào, còn có anh Lý thần bí kia nữa, chắc chắn cô đã ngủ với anh ta, cô chính là một người đê tiện!”

Cố Bội Sam tức giận quát mắng, cực kỳ muốn nói bừa ra thêm một chút tai tiếng của Cố Họa Y.

Lý Phàm đi về phía Cố Bội Sam, Cố Bội Sam hoảng sợ núp ra phía sau Cố Tuấn Hào, Cố Tuấn Hào lạnh lùng quát: “Cái tên vô dụng anh định làm gì hả! Bội Sam nói đều là sự thật! Mẹ nó anh đừng có giả vờ oai phong ở đây, mau đi xin lỗi anh Phùng đi!”

“Tránh ra, dám bôi nhọ vợ của tôi, hôm nay dù có là ông trời cũng không bảo vệ được cô ta.”

Lý Phàm lạnh như băng nói.

Cố Họa Y căng thẳng, cuống quít giữ chặt tay Lý Phàm: “Anh đừng để ý đến cô ta, cô ta bị điên rồi.”

“Cô mới điên, cả dòng họ cô đều điên, cô dám nói cô không có lên giường với người khác? Nếu cô không có lên giường với người khác mới là lạ đó! Lý Phàm, anh chính ta một tên vô dụng không giữ được vợ bị cắm sừng!”

Cố Bội Sam hung ác nói.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong lạnh mặt nhìn Lý Phàm, không muốn nhìn sự việc biến thành một trò hề.

“Lý Phàm, quỳ xuống, xin lỗi anh Phùng ngay, có nghe không hả! Đây là cơ hội cuối cùng của nhà họ Cố, cậu nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của chúng tôi!”

Cố Thiệu Dũng nghiêm túc nói.

“Còn nói với cậu ta làm gì, cứ đè cậu ta quỳ xuống đất là được! Tuấn Hào, đè cái thằng vô dụng này xuống với chú, để nó quỳ lạy xin lỗi anh Phùng!”

Cố Thiệu Phong vừa nói vừa nháy mắt với Cố Tuấn Hào, Cố Tuấn Hào lập tức hiểu ý của Cố Thiệu Phong, hai người cùng nhau đi đến cạnh Lý Phàm.

“Lý Phàm, nếu anh không quỳ xuống trước mặt anh Phùng thì đừng trách chúng tôi không khách sáo với anh, vì sự an nguy của nhà họ Cố, hôm nay anh nhất định phải quỳ xuống trước mặt anh Phùng!”

Cố Tuấn Hào vừa nói, vừa túm cánh tay Lý Phàm, chuẩn bị bắt Lý Phàm lại, đè Lý Phàm quỳ xuống đất.

Cố Thiệu Phong lại có hơi chần chừ, không hành động cùng một lúc với Cố Tuấn Hào.

Lý Phàm nhướng mày, đảo ánh mắt lạnh căm nhìn Cố Tuấn Hào, vô cùng lạnh lẽo nói: “Tự tìm đường chết!”

Chương 287: Nhà họ tô đến nhận lỗi

“Mẹ nó anh mới tìm đường chết đó, anh Phùng đã dẫn người tìm tới cửa, anh còn không biết sống chết!”

Cố Tuấn Hào nắm cổ tay Lý Phàm, hai tay dùng lực bẻ ngược cổ tay Lý Phàm, nhưng đột nhiên dùng sức như thế nhưng cổ tay Lý Phàm lại không hề nhúc nhích chút nào.

Máu cả cơ thể Cố Tuấn Hào lập tức lạnh băng, lúc này mới nhớ đến chuyện một mình Lý Phàm đánh nhau với cả đám bắt cóc, Cố Tuấn Hào hiểu rõ cái cơ thể yếu xìu của anh, cho dù có mười người cũng không phải là đối thủ của Lý Phàm.

Lại nhìn thoáng qua Cố Thiệu Phong vừa mới ra hiệu bằng mắt cho anh, dòng máu lạnh băng của Cố Tuấn Hào lập tức kết băng, mẹ nó bị chơi rồi, Cố Thiệu Phong lại không hề ra tay!

“Lý Phàm, tôi là vì gia đình, cho nên anh mau quỳ xuống đi, đừng làm mọi người khó xử!”

Cố Tuấn Hào run run nói.

Lý Phàm cười khẩy, hất cổ tay, quăng tay của Cố Tuấn Hào đi ra, sau đó tát một phát lên mặt Cố Tuấn Hào.

Cố Tuấn Hào bị Lý Phàm tát một phát bay ra ngoài như một tờ giấy, cơ thể đập lên vách tường, sau đó từ từ dán sát vách tường mà trượt xuống.

Cố Tuấn Hào ngất lịm đi vì cơn đau đớn kịch liệt.

Nhìn Lý Phàm như Tu La giáng trần, Cố Thiệu Phong nuốt nước miếng, may mà ông không xúc động ra tay với Lý Phàm, nếu không chỉ sợ hậu quả cũng giống như Cố Tuấn Hào.

Sắc mặt Cố Thiệu Dũng vô cùng tồi tệ, người bị đánh chính là con trai ông: “Lý Phàm! Cái tên vô dụng nhà cậu lá gan càng ngày càng

lớn, cậu tưởng Cố Họa Y còn có thể chống lưng cho câu đúng không! Hôm nay cái đôi rác rưởi các cậu đều phải bị đuổi ra khỏi nhà."

Lý Phàm hoàn toàn không để ý đến Cố Thiệu Dũng, chỉ dùng ánh mắt lạnh băng nhìn Cố Bội Sam.

Cố Bội Sam bị dọa sợ đến phát run, lui từng bước về phía đấm Phùng Tử Tài.

"Anh Phùng cứu tôi với, anh mau kêu người xử lý tên Lý Phàm vô dụng này đi."

Cố Bội Sam hoảng sợ mặt mày trắng bệch.

Phùng Tử Tài sa sầm mặt xuống, cảm giác hành động này của Lý Phàm là đang khiêu khích quyền uy của anh.

Lần này đến đây là để xử lý Lý Phàm, nhưng tên khốn nạn này lại còn dám phản kháng đánh nhau ngay trước mặt anh, đúng là như thế này mà còn nhịn được thì còn có chuyện gì không nhịn được nữa chứ!"

"Cái tên vô dụng mày oai phong ghê, mày tưởng sau lưng mày còn có họ Lục và họ Sở sao? Bọn họ chỉ coi mày là công cụ để lợi dụng mà thôi, mày còn tưởng mày là người ghê gớm lắm à, mẹ nó mày chỉ là một đống shit chó, mau nhận rõ thực tế đi!"

Phùng Tử Tài vừa rống giận, vừa phất tay ra hiệu với mấy tên vệ sĩ xung quanh, đám vệ sĩ vội xông lên, đề phòng nhìn chằm chằm Lý Phàm.

"Cẩn thận."

Cố Họa Y hoảng sợ mất khống chế kêu lên, nắm chặt cánh tay Lý Phàm, không cho Lý Phàm đi về trước nữa.

Mấy tên vệ sĩ kia nhìn đô con lực lưỡng, hơn nữa còn cầm theo máy chích điện, trông không dễ chọc chút nào.

Tuy biết Lý Phàm rất giỏi võ, nhưng Cố Họa Y vẫn cứ lo Lý Phàm đi lên sẽ bị chịu thiệt.

Lý Phàm cười dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của Cố Họa Y.

“Đừng lo, chỉ là một đám rác rưởi mà thôi, xử lý rất dễ.”

Lý Phàm vô cùng tự tin nói.

Đám Hà Lợi Quần lập tức cảm thấy bị Lý Phàm xem thường, ai nấy đều tức giận nhìn Lý Phàm.

“Tên vô dụng như mày còn đứng đây nói khoác, vệ sĩ bọn tao dẫn đến đã từng lên chiến trường từng thấy máu, mày cứ chờ bị bọn tao xử lý đi.”

“Đánh gãy năm chi của tên vô dụng này đi, để xem sau này nó làm sao mà kiêu ngạo được nữa, không có cái chi thứ năm, sau này tên vô dụng này cũng chỉ có thể làm con rùa lông xanh.”

“Nhìn cái dáng vẻ của thằng cứt chó này là tôi lại thấy ghê tởm, tôi nhịn nó đủ lâu rồi, ba cha con nhà họ Cố này cũng vô dụng thật, làm nửa ngày trời mà cũng không thể làm cho tên vô dụng này quỳ xuống được, cũng không biết vì sao mà nhà họ Cố còn chưa đóng cửa nữa!”

Đám Hà Lợi Quần trào phúng, Phùng Tử Tài đã hết sạch kiên nhẫn: “Nhà họ Cố của mấy người quá vô dụng, tôi thấy vẫn là để chúng tôi tự giải quyết cái tên vô dụng này đi.”

Sắc mặt Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đã vô cùng tồi tệ, Lý Phàm không phối hợp làm hai người bọn họ cảm nhận được nguy hiểm dày đặc, nói không chừng chờ Phùng Tử Tài xử lý Lý Phàm xong rồi, sẽ đưa ra điều kiện càng khắc khe hơn, như vậy cũng đồng nghĩa với việc tự dâng tặng sản nghiệp nhà họ Cố cho người khác.

Nhưng Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong lại không có bất cứ cách nào, nếu thật sự chọc giận Lý Phàm, bị Lý Phàm đánh cho một bạt tai, chỉ sợ Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong sẽ sống nửa đời sau

trên giường bệnh.

Trong lúc đám Phùng Tử Tài bực bội, người nhà họ Cố bất đắc dĩ, bọn vệ sĩ nôn nóng muốn nhào lên, một loạt tiếng bước chân đều nhịp truyền đến.

Tiếng bước chân không chỉ đều nhịp mà còn rất vang dội, rõ ràng có không ít người đến.

Phùng Tử Tài nhíu mày, nghĩ thầm là Sở Trung Thiên cử người đến sao?

Nhưng lại cảm thấy không đúng, Sở Trung Thiên đã bị đánh lén, tuy may mắn chạy trốn, nhưng cũng nên ở lại hang ổ nghỉ ngơi vài ngày mới đúng.

Nếu không phải là Sở Trung Thiên thì là ai dẫn người đến?

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong liếc nhìn nhau, tuy hai người không biết ai đến, nhưng lại cảm thấy đây là một cơ hội.

Có thể phô trương như thế, người đến chắc chắn có thể lực không nhỏ, cho dù là đuổi hổ nuốt sói, hay là tìm cách dựa hơi thì cũng đều phải vượt qua được cửa ải khó khăn ngày hôm nay.

Hai người đưa mắt giao lưu với nhau xong, Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong chạy ra khỏi phòng, đi nghênh đón vị khách thần bí.

“Tôi là Cố Thiệu Dũng của nhà họ Cố, không biết là ai ghé thăm thế?”

Cố Thiệu Dũng nói với đám vệ sĩ mặc vest đen đang xông thẳng đến.

“Tránh ra!”

Vệ sĩ lạnh lùng quát.

Cố Thiệu Dũng chườn mặt ra nói: “Tôi là người quản lý của nhà họ Cố, tất cả mọi chuyện của nhà họ Cố tôi đều có quyền quyết định,

nếu có việc gì mọi người cứ việc nói với tôi.”

Tô Văn Mậu đứng ở giữa đội ngũ nhìn thoáng qua Cố Thiệu Dũng rồi trầm giọng nói: “Tôi không tìm nhà họ Cố.”

Cố Thiệu Dũng ngơ ngác, mẹ nó xông vào toà cao ốc của nhà họ Cố, vậy mà lại nói không tìm người nhà họ Cố, mấy người đùa à!

“Vậy xin hỏi các anh tìm ai?”

Cố Thiệu Dũng ngơ ngác hỏi.

“Tản ra.”

Tô Văn Mậu lạnh lùng nói, đội ngũ vệ sĩ đứng trước mặt tách ra như thủy triều, lộ ra một con đường.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong cùng nhau nhìn Tô Văn Mậu, cẩn thận quan sát, xác định không quen biết người mới đến.

Nhưng nhìn cách ăn mặc của Tô Văn Mậu, hai người thầm kết luận thân phận của người này chắc chắn không đơn giản.

Nuôi một đám vệ sĩ không phải việc khó, mấy ông chủ đào than đã cũng có thể nuôi được một đám, nhưng phong cách thời trang ăn mặc không phải là thứ mà đám nhà giàu mới nổi có thể học được, ba đời quý tộc cũng có một số đạo lý nhất định, không có một số thời gian tích lũy và lắng đọng lại thì nhà giàu mới nổi khó mà tiến vào được cấp bậc quý tộc.

Tô Văn Mậu chỉnh sửa quần áo, sắc mặt lại nghiêm túc hơn một chút, nhấc chân xuyên qua con đường được tạo thành từ mấy tên bảo vệ, đứng trước cửa phòng họp.

Nhíu mày nhìn Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đứng cản trước cửa, Tô Văn Mậu khó chịu nói: “Tránh ra.”

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong vội vàng đứng dạt ra hai bên cửa, tránh ra khỏi cửa phòng họp.

Tô Văn Mậu nhìn vào trong phòng họp, cung kính nói: “Xin hỏi anh Lý có ở đây không, Tô Văn Mậu của nhà họ Tô ở tỉnh thành đến để nhận lỗi!”

Chương 288: Lăn lộn mà đến

Nghe Tô Văn Mậu nói xong, Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong hoàn toàn ngây người.

Đây là Tô Văn Mậu?

Gia chủ nhà họ Tô trong truyền thuyết của tỉnh lị.

Nhà họ Tô mà chiếm cứ hơn nửa giang sơn ngàng giải trí của tỉnh lị!

Nhưng mà vì sao gia chủ nhà họ Tô lại thỉnh tội với Lý Phàm?

Lý Phàm chỉ là một thằng vô dụng ăn bám, có tài đức gì mà khiến cho gia chủ nhà họ Tô phải tự mình thỉnh tội!

Cả người Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đều lung lay, cảm thấy không ổn, tình huống trước mặt thực sự là vượt ngoài dự đoán của họ, thậm chí không phải điều mà bọn họ có thể tượng tượng được.

“Gia, gia chủ Tô, ông, sao ông lại xin lỗi Lý Phàm, cậu ta, cậu ta chỉ là, là một thằng vô tích sự thôi.”

Cố Thiệu Phong không cả nói được lưu loát, nhưng vì bị sự tò mò trong lòng điều khiển nên không nhịn được mà hỏi.

“Hừ!”

Tô Văn Mậu hừ lạnh một tiếng, không phản ứng lại câu hỏi của Cố Thiệu Phong.

Nếu đổi chỗ khác, có người hỏi ra câu như vậy, Tô Văn Mậu nhất định sẽ cho vệ sĩ đánh chết cái người đi hỏi.

Nhưng mà chỗ này không được, mình tới để xin lỗi Lý Phàm, nếu gây ra hành động nào chọc Lý Phàm không vui, vậy coi như sản

nghiệp to lớn của nhà họ Tô sẽ tan thành tro bụi.

Cố Thiệu Phong rụt cổ một cái, không dám tiếp tục hỏi nữa.

Phùng Tử Tài và đám người Hà Lợi Quần cảm thấy đầu óc ong ong, nhà họ Tô của tỉnh lị, đây chính là sự tồn tại mà họ muốn cũng không thể thành được.

Nhưng gia chủ nhà họ Tô ở tỉnh lị lại xin lỗi Lý Phàm, đây là cái quỷ gì!

Không phải giống mình, tới giết tận cửa, trả thù Lý Phàm sao!

Phùng Tử Tài cảm thấy đại não lúc nào cũng sáng suốt như không đủ dùng, có nghĩ thế nào cũng không hiểu được vì sao Tô Văn Mậu lại tới xin lỗi, còn xin lỗi một tên bỏ đi như Lý Phàm.

Cố Bội Sam dùng ánh mắt ghen ghét nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y, mắt thấy Phùng Tử Tài mà ra tay thì có thể hưởng ké, đi nhục nhã cặp đôi rác rưởi này một phen, không hiểu sao lại chạy tới một gia chủ nhà họ Tô, chẳng lẽ là đồng bọn mà Lý Phàm thuê diễn? . Truyện Khoa Huyễn

“Lý Phàm! Vừa rồi cái tên vô dụng này đi ra ngoài chính là để tìm người tới diễn kịch, không ngờ anh cũng âm mưu lắm!”

Cố Bội Sam hung tợn hô.

Một câu như để người ta bừng tỉnh mộng, có câu nói này của Cố Bội Sam, trong đầu của đám người Phùng Tử Tài lập tức hiện ra cảnh tượng Lý Phàm thuê người tới diễn kịch, cảm thấy Tô Văn Mậu cái gì chứ, căn bản chính là giả.

“Bà mẹ nó! Ông đây suýt thì bị mày lừa rồi! Gia chủ nhà họ Tô chó má cái gì, gia chủ nhà họ Tô sẽ đến cái nơi rách nát này mà xin lỗi thằng vô dụng như mày à, thoại này của mày cũng nổ quá rồi đấy, chờ hôm nào tao đến tỉnh lị tìm cậu Tô mà kể lại tiết mục này!”

Vẻ mặt Phùng Tử Tài tràn ngập sự coi thường, cảm thấy Lý Phàm không hổ là thằng ẻo lả chỉ biết ăn bám, thủ đoạn lừa người cũng

trơn tru thật.

Mấy người Hà Lợi Quần cũng cười vang, cùng nhau chế giễu khinh bỉ Lý Phàm.

“Còn gia chủ nhà họ Tô, mày biết gia chủ nhà họ Tô là ai không? Mẹ nó, ra vào đều có một đám ngôi sao đón tiếp, muốn mấy ả ngôi sao bày ra tư thế gì thì phải bày ra tư thế đó, đoán chừng bây giờ gia chủ nhà họ Tô đang ở nhà hưởng thụ ngôi sao nào xoa bóp ấy chứ.”

“Mày lừa thì cũng nên chọn cái đáng tin một chút, đi lừa trên đầu nhà họ Tô ở tỉnh lị, mẹ nó nhà họ Tô sẽ đến xin lỗi với một thằng bụi đời như mày à, mày bớt ảo tưởng sức mạnh đi, này là bệnh đấy, đến bệnh viện mà điều trị coi sao.”

“Bảo gia chủ nhà họ Tô đến xin lỗi mày bước tới đây hai bước đi, để cho bọn tao xem có phải gia chủ nhà họ Tô thật không, đúng là ăn gan hùng mật gấu, mẹ nó ai cũng dám lừa, bọn tao sẽ không bị mắc lừa đâu.”

Đám người Hà Lợi Quần ồn ào nói một phen, Tô Văn Mậu nghe vậy thì vẻ mặt liền thay đổi, lúc xanh lúc đỏ, chỉ hận không thể xông tới giết chết đám người đang nói chuyện kia.

Cố Họa Y dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Lý Phàm, nhỏ giọng nói: “Là anh gọi tới à?”

“Sao có thể chứ, chỉ là trùng hợp thôi.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong nghe được những lời kia thì ánh mắt nhìn về phía Tô Văn Mậu cũng thay đổi, vô cùng nghi ngờ Tô Văn Mậu trước mặt này là giả.

“Ông thực sự được Lý Phàm mời tới diễn à? Mẹ nó diễn cũng giống đấy, ông nói xem Lý Phàm cho ông bao nhiêu tiền, tôi trả ông gấp đôi, chỉ cần ông có thể vạch mặt Lý Phàm thôi.”

Cố Thiệu Dũng vừa cười vừa nói.

“Sao dám nói chuyện với ông chủ nhà chúng tôi như thế! Muốn chết à!”

Trợ lý của Tô Văn Mậu phẫn nộ quát lên.

Đến xin lỗi đã đủ nhục rồi, nhưng mà còn chưa xin lỗi đã bị người ta chế giễu, điều này làm cho nhóm cấp dưới của Tô Văn Mậu cực kỳ nổi giận.

Tô Văn Mậu giơ tay lên ra hiệu, trợ lý liền cúi đầu không nói gì.

“Tô Văn Mậu, nhà họ Tô ở tỉnh lị đến tạ lỗi với anh Lý, mong anh Lý ra gặp một lần.”

Cửa phòng họp như đường rãnh trời, không có được sự cho phép của Lý Phàm, Tô Văn Mậu cũng không dám tiến vào phòng họp một bước, bởi vì đây là quy định.

Chưa được phép mà đi vào thì tương đương với làm Lý Phàm khó chịu, những quy củ này đám người Cố Thiệu Dũng không hiểu, nhưng Tô Văn Mậu hiểu.

Nhìn thấy Tô Văn Mậu đứng ngoài nói chuyện mà không đi vào, mấy người bên nhóm Phùng Tài Tử lại càng thêm chắc chắn rằng đây là người do Lý Phàm thuê diễn.

“Cái tên ẻo lả chó má nhà mày cũng gian xảo lắm, có bản lĩnh thì bảo đám người mà mày mới diễn đi vào cho bọn tao nhìn một cái, mặc dù chúng tao chưa gặp gia chủ nhà họ Tô ngoài đời, nhưng mà ảnh chụp thì không thiếu, vẫn có thể nhìn ra, để bọn tao nhìn hộ mày xem diễn có giống không.”

Phùng Tài Tử như mèo vờn chuột, định trêu chọc Lý Phàm mà không vội vã thu thập Lý Phàm ngay.

Lý Phàm cười gằn một tiếng: “Tô Văn Mậu, lăn vào đây, nhất định phải lăn mà vào.”

“Ôi trời, cười chết tao rồi, con hàng này đúng là mẹ nó tưởng mình là tổng thống, còn dám bảo gia chủ nhà họ Tô lăn vào. Nếu như kẻ lăn vào là gia chủ nhà họ Tô hàng thật giá thật thì tao sẽ lập tức ăn vả.”

“Thấy mấy kẻ khoác lác rồi mà chưa thấy thằng nào nổ đến múc này, chắc nó có vấn đề về thần kinh rồi, nếu không sao bệnh nặng đến thế này chứ.”

Đám người Hà Lợi Quần nở nụ cười trào phúng, cảm thấy hành động và lời nói của Lý Phàm đúng là nực cười.

Nếu bên ngoài thật sự là gia chủ nhà họ Tô thì sao mà lăn vào được, đừng nói là tên vô dụng như Lý Phàm, cho dù các nhân vật lớn ở tỉnh lị đều không có ai bắt gia chủ nhà họ Tô lăn được.

Nhóm đàn em của Tô Văn Mậu ai nấy đều nóng cả mặt, Lý Phàm khiến bọn họ vô cùng phẫn nộ, cái gọi là chủ nhục tôi tớ chết chính là việc Tô Văn Mậu bị nhục nhã trước mặt.

“Gia chủ! Không được!”

“Ông chủ! Tuyệt đối không được!”

Đám đàn em vội vàng ngăn cản Tô Văn Mậu, cảm thấy cho dù thế nào cũng không thể để Tô Văn Mậu chịu nhục thế này được.”

Nếu thực sự lăn vào thì mặt mũi nhà họ Tô sẽ không còn nữa.

“Các người cút ra! Lùi về phía sau! Phải cực kỳ cung kính với anh Lý! Anh Lý nói gì thì là thế đó.

Tô Văn Mậu nghiêm túc gầm thét với đám đàn em.

Lúc này, Tô Văn Mậu không có lựa chọn nào khác, nếu không nghe theo Lý Phàm mà làm, không để cho Lý Phàm hài lòng vậy thì nhà họ Tô thật sự toi đời.

Nếu có cách thì Tô Văn Mậu cũng sẽ không chọn xin lỗi Lý Phàm, nhưng mà bây giờ Tô Văn Mậu đã không còn lựa chọn nào khác

nữa rồi.

Đàn em của Tô Văn Mậu thấy vậy thì chậm rãi tránh ra, sau đó trơ mắt nhìn Tô Văn Mậu nằm xuống đất, lăn vào trong phòng họp.

Chương 289: Quỳ xuống nói lời xin lỗi!

Tô Văn Mậu lăn vào trong phòng họp, mặc dù trong lòng cực kỳ ấm ức nhưng trước một Lý Phàm hùng mạnh như này, ông ta vẫn phải duy trì nụ cười, không dám lộ ra cảm xúc thực trong lòng.

Thấy đúng là có người lăn tới, đám người Phùng Tử Tài có hơi ngạc nhiên, sau đó cả bọn liền cười vang.

“Thằng oắt con này tìm được diễn viên ở đâu vậy, đúng là biết diễn, bảo vào thì lăn vào thật, sau này tao cũng phải thuê mấy diễn viên thế này, chắc chắn sẽ là đối tác tuyệt vời.”

“Vì tiền mà làm thế này thì đúng là không biết xấu hổ, con hàng nhát gan này mà là gia chủ nhà họ Tô à, đúng là chết cười.”

“Diễn viên này thuê bao nhiêu, tôi trả gấp mười, chỉ cần ông bò tới sủa hai tiếng chó cho tôi là được.”

Đám người Phùng Tử Tài lôi Tô Văn Mậu ra nói đùa, tất cả tức tối trong lòng Tô Văn Mậu liền chuyển hướng về phía bọn Phùng Tài Tử.

“Anh Lý, tôi lăn tới rồi, những người này bất kính với anh, xin anh Lý hãy để tôi trút giận thay cho anh.” Tô Văn Mậu duy trì tư thế lăn tới, vô cùng thành khẩn nói.

Lý Phàm cười: “Thái độ không tệ, đúng lên đi, bọn họ giao cho ông xử lý.”

“Cảm ơn anh Lý, tôi nhất định sẽ làm tốt chuyện này, dạy dỗ bọn người này một trận.”

Tô Văn Mậu thở phào một hơi, cảm thấy dựa theo thái độ của Lý Phàm, chỉ cần biểu đạt đủ thành ý thì sẽ được Lý Phàm tha thứ.

Tô Văn Mậu đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía mấy người Phùng Tử Tài.

Lúc này đám người Phùng Tử Tài mới thấy rõ được gương mặt của Tô Văn Mậu, dần dần gương mặt của ông ta trùng khớp với ảnh chụp Tô Văn Mậu trong trí nhớ của bọn người Phùng Tử Tài. Bọn họ hoảng sợ phát hiện ra cái vị vừa lăn vào cửa trước mặt này chính là gia chủ nhà họ Tô, Tô Văn Mậu!

“Tô, Tô, Tô Văn Mậu, thật sự là gia chủ nhà họ Tô, Tô Văn Mậu! Đây, sao có thể chứ! Nhất định là tôi bị ảo giác rồi!”

“Tôi nhìn cũng ra Tô Văn Mậu, chẳng lẽ cái đồ vô dụng kia tìm một người cực kỳ giống với Tô Văn Mậu à? Nếu đúng là gia chủ của nhà họ Tô thì không nên lăn mà tới chứ.”

“Rốt cuộc chuyện này là sao, vị trước mặt này có phải là gia chủ nhà họ Tô không vậy?”

Đám người Phùng Tử Tài hoàn toàn hoang mang, càng nhìn càng cảm thấy đây chính là Tô Văn Mậu, nhưng mà càng cảm thấy là Tô Văn Mậu thì trong lòng bọn họ càng lạnh.

Tô Văn Mậu thật sự lăn tới à!

Vừa rồi người mà bọn họ đang cười nhạo lại thật sự là gia chủ của nhà họ Tô ư!

Đắc tội với gia chủ nhà họ Tô sẽ có kết cục gì chứ!

Nụ cười trên mặt Phùng Tử Tài còn khó coi hơn cả khóc, anh ta chắp tay nói với Tô Văn Mậu: “Gia, gia chủ Tô, vừa rồi chúng tôi không biết là ông, mong ông rộng lòng tha thứ.”

“Rộng lòng tha thứ con khỉ! Dám bất kính với anh Lý thì chính là tội ác tày trời! Người đâu!”

Tô Văn Mậu cao giọng hét lên.

Vệ sĩ ngoài cửa xông vào như vũ bão, đối mặt với đám vệ sĩ của Phùng Tử Tài.

Đám vệ sĩ của Phùng Tử Tài liền chột dạ, nhìn khí thế của đối phương thế kia liền biết mình không phải là đối thủ của vệ sĩ bên Tô Văn Mậu.

“Tổng giám đốc Phùng, sợ, sợ là chúng tôi không bảo vệ được anh rồi, vệ sĩ của gia chủ Tô tinh nhuệ quá.”

Đội trưởng đội vệ sĩ của Phùng Tử Tài vội vàng nói.

Sắc mặt Phùng Tử Tài trở nên trắng bệch, quát tên vệ sĩ bên cạnh: “Mấy tên khốn chúng mày còn không biết đường lùi lại à.”

Lúc này Phùng Tử Tài cũng nghĩ thông suốt rồi, nói chuyện tử tế là không có khả năng, chỉ có thể cầu xin xử lý nhẹ nhàng thôi, nếu để cho vệ sĩ chống đối lại thì chính là tự tìm đường chết.

“Gia chủ Tô, chúng tôi biết sai rồi, ông cứ tùy tiện dạy dỗ chúng tôi đi, nhưng mà họa không liên quan đến người nhà, mong ông dạy dỗ chúng tôi rồi thì xin đừng ra tay với người nhà của chúng tôi.”

Tô Văn Mậu cười khẩy một cái, sau đó đổi một nụ cười nịnh nọt, nói với Lý Phàm: “Anh Lý, anh bảo xử lý bọn họ thế nào? Có câu nhổ cỏ tận gốc, chỉ cần anh nói một câu, tôi sẽ lập tức diệt sạch cả người nhà của bọn chúng.”

Mấy người Phùng Tử Tài rùng mình một cái, trong lòng muốn khóc luôn rồi, vốn muốn đến giương oai diễu võ, nhưng ai ngờ lại đụng phải tấm sắt.

“Gia chủ Tô, ông đừng đuổi cùng giết tận như vậy, Lý Phàm, anh, anh…”

Câu nói kế tiếp của Phùng Tử Tài không thốt được ra khỏi miệng, gây hấn với Lý Phàm đến mức này, bây giờ còn cầu xin kẻ thù tha thứ, thực lòng thì Phùng Tử Tài không làm được.

Lý Phàm kéo Cố Họa Y ngồi xuống, ung dung nói: “Tùy ông dạy dỗ kiểu gì cũng được, tốt nhất là cho tôi thấy được thành ý của ông.”

Trong lòng Tô Văn Mậu run lên, biết chuyện này nhất định phải xử lý ổn thỏa, nếu không làm đúng ý của Lý Phàm, sợ là nhà họ Tô vẫn khó qua được một kiếp.

“Bắt bọn họ lại cho tôi, trước đánh mạnh một trận!”

Tô Văn Mậu nghiêm nghị quát.

Đám vệ sĩ nhao nhao tiến lên, bắt lấy đám người Phùng Tử Tài đánh cho một trận tơi bời, bọn vệ sĩ của Phùng Tử Tài thì đều núp trong góc tường, căn bản không dám tiến lên một bước.

Mí mắt của Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, Cố Bội Sam đều giật giật, nghĩ đến vừa rồi mình uy hiếp Lý Phàm và Cố Họa Y, lo sợ lát nữa Lý Phàm cũng sẽ bảo Tô Văn Mậu tới trừng trị mình.

“Lý Phàm và nhà họ Tô có quan hệ thế nào? Gia chủ nhà họ Tô tự mình chạy tới xin lỗi, chuyện này sao mà khó tin thế?”

“Mẹ nó, việc này ai mà biết được, tôi cảm thấy chắc mình đang nằm mơ rồi, anh nói xem lát nữa cậu ta có trả thù chúng ta không.”

Cố Bội Sam cắn chặt môi dưới, cắn nát bờ môi đến không còn cảm giác gì, cực kỳ lo lắng nghĩ đến dáng vẻ của Lý Phàm vừa rồi muốn đánh mình, cảm thấy mình nhất định là không thoát khỏi bị Lý Phàm trả thù.

Cái tên đáng chết này sao có thể làm cho gia chủ nhà họ Tô cúi đầu được chứ!

Không được, mình phải chạy lẹ, không thể ở đây chờ chết được.

Cố Bội Sam từ từ xê dịch bước chân muốn chạy ra ngoài, nhưng đến cửa phòng họp thì lại bị đàn em của Tô Văn Mậu ngăn lại.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của đàn em Tô Văn Mậu, Cố Bội Sam dùng vẻ mặt cầu xin đi lại bên cạnh Cố Thiệu Phong, hi vọng lát nữa ba có thể bảo vệ mình.

Đám người Phùng Tử Tài bị hành hung một trận, ai cũng bị đánh thành đầu heo, nhìn qua cực kỳ thê thảm.

“Hu hu, đừng đánh nữa, tôi sai rồi, tôi biết sai, thật sự biết sai rồi, van cầu anh Lý Phàm, tôi dập đầu với anh cũng được.”

Phùng Tử Tài thảm thương nói.

“Chúng tôi cũng biết sai rồi, chúng tôi nguyện ý dập đầu tạ tội, cầu xin anh tha cho chúng tôi, về sau chúng tôi không dám nữa, sau này chúng tôi nhìn thấy anh đều sẽ đi đường vòng, cần xin anh rộng lượng từ bi.”

Đám người Hà Lợi Quần cũng xin tha theo, một đám người khóc lóc sướt mướt, khác hoàn toàn với vẻ kiêu căng vừa rồi.

Tô Văn Mậu lén lút nhìn vẻ mặt của Lý Phàm, thấy Lý Phàm không có bất kỳ biểu cảm gì, trong lòng Tô Văn Mậu có hơi lạnh, biết cần phải tiếp tục trừng trị đám người này.

“Mẹ nó còn kêu khóc, chúng mày khóc tang à! Tất cả câm miệng vào, quỳ xuống trước mặt anh Lý, dập đầu xin lỗi, dập mạnh vào, dập đến chảy máu thì thôi!”

Tô Văn Mậu cao giọng quát.

Đám người Phùng Tử Tài vốn đã bị thương lại phải chịu đựng toàn thân đau đớn, cùng nhau quỳ xuống trước mặt Lý Phàm, đều dập đầu với Lý Phàm theo nhịp.

“Mẹ nó! Chúng mày chưa ăn cơm à, dập gì mà như hết hơi thế, phải dập ra tiếng mau lên!”

Chương 290: Lăn mà rời đi

Thấy dáng vẻ tực giận gào thét của Tô Văn Mậu, trong lòng đám người Phùng Tử Tài không dám sinh ra nửa điểm kháng nghị trong lòng.

Nếu Sở Trung Thiên ở đây, có lẽ đám người Phùng Tử Tài sẽ còn phản kháng một chút, tiếc là bây giờ bọn họ đang phải đối mặt với con quái vật to lớn như gia chủ nhà họ Tô này.

“Dập đi, dùng sức mà đập!”

Phùng Tử Tài nghiến răng trầm giọng quát bọn người Hà Lợi Quần.

Đám người Hà Lợi Quần làm theo Phùng Tử Tài, dùng sức dập đầu về phía Lý Phàm, trán đập lên mặt đất phát ra tiếng thùng thùng.

Một lát sau, trán của đám người Phùng Tử Tài đã be bét máu, trên mặt đất cũng dính máu của bọn họ.

Mấy người Cố Thiệu Dũng nhìn mà sợ đến run lên, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Lý Phàm, trong lòng suy đoán rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra giữa Lý Phàm và Tô Văn Mậu.

Tô Văn Mậu đúng bên cạnh Lý Phàm, eo duy trì tư thế cúi mình ba mươi độ, giống như thái giám hầu hạ Hoàng thượng trong cung.

Trong lòng Cố Họa Y thì không ngừng suy nghĩ lan man, suy đoán dáng vẻ này của Tô Văn Mậu là có quan hệ với Tiền Phúc, nhưng giữa Tiền Phúc và Lý Phàm thì có quan hệ gì?

Nhưng mà cho dù Cố Họa Y có thông minh, cũng không nghĩ ra được mối quan hệ giữa Lý Phàm và Tiền Phúc.

Đám người Phùng Tử Tài đã dập đến nổi đom đóm mắt, trong đầu ong ong, ngoại trừ dập đầu một cái máy móc, thì đã không còn biết gì nữa.

Cố Họa Y lo đám người Phùng Tài Tử này dập đầu xảy ra vấn đề gì, nếu dập chết tại chỗ thì sẽ to chuyện, cho nên kéo nhẹ ống tay áo của Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Ngừng dập đầu đi.”

Đại não của đám người Phùng Tử Tài như ngừng hoạt động, vốn không nghe được Lý Phàm nói gì, vẫn tiếp tục dập đầu.

Mặt Tô Văn Mậu méo đi một chút, lại rống lên với bọn họ: “Mẹ nó điếc hết à! Anh Lý bảo chúng mày không cần dập đầu nữa!”

Tiếng gào giận dữ khiến cho đám người Phùng Tử Tài tỉnh táo lại, Phùng Tử Tài choáng váng nhìn Lý Phàm, nước mắt ào ào chảy xuống, cảm thấy lời gầm thét của Tô Văn Mậu như giọng của thần tiên.

“Cảm ơn, cảm ơn tha thứ, bây giờ chúng tôi liền lăn, lập tức lăn ngay đây.”

Đám người Phùng Tử Tài tranh thủ thời gian tính đứng lên.

“Anh Lý bảo chúng mày lăn à? Có phải não chúng mày đập đến hỏng rồi không.

Tô Văn Mậu đen mặt quát.

Phùng Tử Tài sửng sốt một chút, sau đó cúi đầu xuống, ra vẻ bé ngoan bị người ta bắt nạt.

“Anh Lý, anh xem tiếp theo nên xử lý bọn này thế nào?”

Tô Văn Mậu cung kính hỏi.

“Một đám sâu bọ thôi, vợ tôi có lương thiện, không thích sát sinh, các ngươi cút đi.”

Lý Phàm nhẹ nhàng nói.

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm một chút miễn cưỡng nhịn xuống không cười ra tiếng.

Đám người Phùng Tử Tài như trút được gánh nặng, bối rối đứng lên nói: “Cảm ơn, cảm ơn anh Lý tha mạng, chúng tôi cút đây.”

Lý Phàm lạnh giọng nói: “Bảo anh đứng cút à? Anh phải lăn tròn mà ra ngoài, lăn xuống lầu, lăn ra khỏi tòa văn phòng.”

Sắc mặt Phùng Tử Tài đỏ lên, nghĩ đến cảnh lăn khỏi tòa nhà, trong lòng xấu hổ vô cùng.

Thế nhưng Phùng Tử Tài không có cách nào phản bác, có thể cho lăn ra ngoài đã là kết quả tốt nhất rồi.

“Tôi lăn đây, các người cùng tao lăn, còn cả đám vệ sĩ, cũng mẹ nó theo tao lăn!”

Phùng Tử Tài nhìn về phía Hà Lợi Quần và đám vệ sĩ nói, dù sao cũng mất mẹ nó mặt rồi, Phùng Tử Tài không thèm để ý nhiều đến mặt mũi nữa, nhưng cũng không thể để cho đám đàn em chế giễu, phải kéo chúng nó cùng lăn mới được.

Đám người Hà Lợi Quần cũng được dạy cho biết ngoan, biết có chống lại cũng vô dụng, cho nên cùng nằm trên đất với Phùng Tử Tài, lăn theo thứ tự ra ngoài.

Mặc dù đám vệ sĩ không cam lòng, nhưng vợ con người nhà đều ở Kim Hải, nếu không lăn theo, sợ là cả nhà sẽ đều gặp nạn.

Thế là đám vệ sĩ cũng nằm xuống theo, cùng nhau lăn ra ngoài.

“A! Đau quá, mẹ nó đúng là đau.”

Trong lúc lăn lộn, Phùng Tử Tài động vào vết thương, cả người đau đến vã mồ hôi lạnh.

Phùng Tử Tài dấy lên niềm hối hận vô cùng, nếu như chờ vết thương đỡ rồi đến tìm Lý Phàm báo thù thì tốt bao nhiêu, như vậy sẽ không chạm mặt Tô Văn Mậu, cho dù đụng phải Tô Văn Mậu thì

lúc lăn cũng sẽ không đau thế này.

Mấy người Hà Lợi Quần cũng ầm ĩ kêu la, mặc dù đau đến cả người run rẩy, nhưng bọn họ vẫn kiên trì dùng sức lăn ra ngoài, nếu không lăn, ở lại nơi này không chừng sẽ bị chơi chết.

Lúc này, lăn chính là hi vọng sống sót của đám người Phùng Tử Tài.

Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, Cố Bội Sam thấy mà hoa cả mắt, trước có gia chủ nhà họ Tô lăn vào, sau có một đám con em nhà giàu ở Kim Hải lăn ra, mấy người này lăn đi, dường như đã biến phòng họp của nhà họ Cố trở thành thánh địa.

Cho dù ở triều thánh cũng không có kiểu lăn tới lăn lui thế này, nhìn vào còn thần thánh hơn cả triều thánh. Cái tên Lý Phàm này rốt cuộc là thần tiên gì, sao có thể làm ra nhiều chuyện thần kỳ như vậy. Trong lòng Cố Thiệu Phong nảy ra một suy nghĩ kỳ quái.

Cố Thiệu Phong dùng sức nuốt nước bọt, suy nghĩ trong lòng cũng không khác Cố Thiệu Dũng là bao, đều nghi ngờ vô căn cứ xem rốt cuộc Lý Phàm có thân phận gì, một thằng con rể nổi danh vô tích sự trong nhà mà có thể làm cho gia chủ nhà họ Tô phải đến tận nơi xin lỗi.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ cung kính của gia chủ nhà họ Tô bây giờ, chắc chắn là bị chỉnh cho thê thảm rồi mới biểu hiện ra tư thái này, nhưng sao Lý Phàm có thể thu thập nhà họ Tô được chứ.

Hai tay Cố Bội Sam nắm chặt để bên cạnh bàn, cảm thấy bây giờ mình trực tiếp ngất đi là tốt nhất, ngất rồi sẽ không sợ hãi lo lắng nữa.

Lúc này, trái tim Cố Bội Sam đã nhảy đến cổ rồi, nghĩ nếu Lý Phàm trả thù mình, bảo Tô Văn Mậu ra tay với mình thì sẽ có kết cục gì.

Sợ là bị hành hung sẽ là kết cục tốt nhất, nói không chừng sẽ bị lôi đến hộp đêm của nhà họ Tô làm gái, đi tiếp các loại khách, hoặc là sẽ trực tiếp bị bán đi, đến nơi rừng sâu núi thẳm.

Càng nghĩ, Cố Bội Sam càng cảm thấy kinh hoàng, cuối cùng hai mắt tối đen, tự mình hù mình mà ngất đi.

“Bội Sam, Bội Sam, con sao vậy?”

Phát hiện Cố Bội Sam xỉu rồi, Cố Thiệu Phong vội vàng ngồi xổm xuống bên người Cố Bội Sam, vẻ mặt lo lắng nhìn cô ta.

Lý Phàm liếc mắt thấy Cố Bội Sam hôn mê thì lộ ra nụ cười khinh thường.

Cố Thiệu Dũng xoa mồ hôi trán, không còn chút khí thế nào nói với Lý Phàm: “Vô… Lý Phàm, cậu thả đám người Phùng Tử Tài rồi, chuyện vay phải làm sao! Việc này liên quan đến sống chết của nhà chúng ta đấy!”

“Vay cái gì? Anh Lý có cần thì cứ giao cho tôi giải quyết, tôi có quan hệ rất tốt với bên ngân hàng.” Tô Văn Mậu chủ động nói.

Cố Thiệu Dũng có hơi sững sờ, sau đó vui mừng trong lòng, có nhân vật lớn như Tô Văn Mậu ở tỉnh lỵ ở đây, chuyện ngân hàng ngừng cho vay sẽ không còn là vấn đề nữa!

Cũng không biết Lý Phàm nghĩ sao, liệu có cho Tô Văn Mậu ra tay giúp đỡ giải quyết không. Cố Thiệu Phong nghĩ đến việc phải dựa vào Lý Phàm ra mặt giải quyết vấn đề, trong lòng lập tức buồn nôn như đớp phải ruồi.

“Gia chủ Tô, ông thật sự có thể hỗ trợ giải quyết không? Nếu là thật, trên dưới nhà họ Tô chúng tôi vô cùng cảm kích gia chủ Tô.”

Cố Thiệu Dũng thử lên tiếng thăm dò.

Tô Văn Mậu nghe Cố Thiệu Dũng nói thì lạnh lùng đáp lại: “Nhà họ Cố? Là thứ gì?”

Chương 291: Cả gia tộc đều là người ở

Trong lòng Cố Thiệu Dũng lạnh lẽo, thái độ của Tô Văn Mậu đã nói lên tất cả.

Nhưng Cố Thiệu Dũng thật sự không thể cúi đầu cầu xin Lý Phàm được.

Cố Thiệu Dũng nhìn Cố Họa Y: "Họa Y, cháu cũng là một thành viên của nhà họ Cố, lúc này cháu nên đứng ra nói giúp mới được."

"Cháu nghe theo Lý Phàm."

Cố Hoa Y kéo tay Lý Phàm nói.

"Cháu…Lý Phàm nhà cháu là người tới ở rể, cậu ta phải nghe lời cháu."

Cố Thiệu Dũng giãy dụa nói.

"Nhưng đây là việc lớn, cháu không thể quyết định thay Lý Phàm được."

Nếu là trước đây Cố Họa Y nhất định sẽ giúp đỡ nhà họ Cố vô điều kiện, nhưng sau khi trải qua bao nhiêu thăng trầm và nhận ra bộ mặt thật của họ hàng nhà họ Cố, trong lòng Cố Họa Y đã dần dần nguội lạnh.

Nên làm thế nào Cổ Họa Y cũng không muốn quan tâm nữa, chỉ cần Lý Phàm thích là được.

Cố Thiệu Dũng nhăn nhó nhìn Lý Phàm, trong lòng không ngừng phân vân.

Lý Phàm khẽ cười không để ý đến vẻ mặt và suy nghĩ của Cố Thiệu Dũng. Cố Thiệu Dũng có thế nào cũng không liên quan đến anh.

Nhưng nể Tình Cố Họa Y, Lý Phàm sẽ không để nhà họ Cố sụp đổ.

“Ông chủ Tô.”

“Không dám nhận, cậu Lý gọi tôi Tiểu Tô hoặc Văn Mậu là được.”

Tô Văn Mậu rất khiêm tốn nói.

Tô Văn Mậu vốn nên ở nơi sang trọng, chơi với dân nhà giàu học rộng lúc này lại khiêm tốn, dáng vẻ khiêm tốn kia giống như bẩm sinh đã vậy.

Tình hình nhà họ Cố bây giờ chẳng là gì so với áp lực mà nhà họ Tô đang chịu đựng. Tô Văn Mậu nghĩ nhà họ Tô của mình là bị Lý Phàm đánh gãy xương hay bị rút hết xương.

Cố Thiệu Dũng bỗng nuốt nước bọt, tuy đã chịu nhiều đả kích nhưng khi thấy Tô Văn Mậu khiêm tốn như vậy ông ta vẫn cảm thấy hồn vía lên mây.

“Ông lớn tuổi như vậy vẫn nên gọi lão Tô thôi.”

Lý Phàm cười nói: “Việc ngân hàng ngừng cho nhà họ Cố vay vốn, ông hãy giải quyết đi!”

Nghe được lời dặn dò của Lý Phàm, Cố Thiệu Dũng vui mừng khôn xiết, trong lòng mừng thầm vì cuối cùng ông ta cũng không cần phải xuống nước năn nỉ Lý Phàm nữa.

“Được rồi cậu Lý, tôi sẽ liên hệ với người của ngân hàng ngay.”

Tô Văn Mậu lấy điện thoại di động ra, gọi vài cuộc điện thoại, chẳng mấy chốc điện thoại của Cố Thiệu Dũng đã reo lên.

Cố Thiệu Dũng nhận cuộc gọi mới nói xong vài câu đã có cuộc gọi khác gọi tới.

Cố Thiệu Dũng nhận hết cuộc gọi này tới cuộc gọi khác, vẻ mặt tươi như hoa, bởi vì tất cả các cuộc gọi kia đều là do lãnh đạo của các ngân hàng gọi tới nhận lỗi.

Bọn họ không chỉ nhận lỗi mà còn muốn tăng thêm hạn mức vay cho nhà họ Cố nữa. Đây đúng là tin tức tốt đối với nhà họ Cố đang eo hẹp tài chính.

Lý Phàm liếc nhìn Cố Thiệu Dũng đang vui mừng hớn hở, khẽ nắm tay Cố Họa Y đi ra ngoài, dáng vẻ như thể phủi tay xong chuyện.

Cố Thiệu Dũng đang nghe điện thoại nên không chú ý tới Lý Phàm đã rời đi, còn Tô Văn Mậu lại vội vàng sải bước ra ngoài theo Lý Phàm.

“Cậu Lý, cậu xem thử tôi cần phải làm gì nữa không? Nhà họ Tô chúng tôi là thật lòng xin lỗi. Sau này bất cứ khi nào cậu Lý cần đến nhà chúng tôi, chỉ cần cậu lên tiếng là được.”

Lý Phàm hờ hững nói: “Ông trở về dạy dỗ con trai và Tô Văn Bân cho tốt, sau này tôi không muốn nhìn thấy bọn họ nữa.”

“Cậu Lý yên tâm tôi đã mua vé máy bay đưa bọn họ ra nước ngoài rồi, cũng không đưa bọn họ đến chỗ tốt để hưởng thụ mà là đưa thẳng đến Châu Phi trồng trọt rồi.”

Tô Văn Mậu nói xong dè dặt nhìn Lý Phàm như thế đang chờ phán quyết cuối cùng.

“Vậy ông trở về đợi đi.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

“Cảm ơn, cảm ơn cậu Lý đã tha thứ.”

Tô Văn Mậu kích động đến sắp khóc, từ nãy giờ ông ta hạ thấp bản thân không phải vì chờ đợi câu nói này sao?

Trở về đợi tin có nghĩa là không sao rồi. Sau này nhà họ Tô vẫn là nhà họ Tô, chỉ là Tô Văn Mậu đã quyết định sau này nhà họ Tô sẽ làm việc khiêm tốn lại, phải quản lý người nhà họ Tô cho thật tốt.

“Cậu Lý và cô Cô muốn đi đâu, để tôi đưa hai người đi?”

Tô Văn Mậu vẫn cung kính nói.

“Chúng tôi muốn về nhà, đi nhờ xe ông vậy!”

Tô Văn Mậu bước nhanh tới, cung kính mở cửa chiếc xe Lincoln thân dài của mình cho Lý Phàm và Cố Họa Y.

Sau khi mở cửa xe cho Lý Phàm và Cố Họa Y ngồi vào trong, tuy dãy ghế sau của chiếc Lincoln thân dài còn rất rộng nhưng Tô Văn Mậu rất biết điều không ngồi cùng, mà là ngồi ở ghế phụ.

Đoàn xe chậm rãi khởi động đưa Lý Phàm và Cố Hoa Y về nhà.

Lý Phàm không để Tô Văn Mậu đưa tiếp nữa mà anh và Cố Họa Y tay nắm tay về nhà.

Tô Văn Mậu nhìn bóng lưng rời đi của Lý Phàm yên lặng một hồi rồi nói: “Gửi ảnh của cậu Lý cho tất cả người nhà họ Tô, bảo họ sau này khi nhìn thấy cậu Lý nhất định xem mình là người ở mà đối xử kính trọng với cậu ấy!”

“A?”

Trợ lý đứng bên cạnh xe ngạc nhiên thốt lên.

Người nhà họ Tô ai cũng mắt cao hơn đầu, bảo bọn họ xem mình là người ở, trợ lý nghĩ chắc chắn bọn họ sẽ không làm được.

“Nếu không làm được thì bảo bọn họ cút sang Châu Phi trồng trọt với Tô Văn Bân đi! Truyền lợi của tôi đến cho bọn họ không được sót một chữ nào. Nếu người nào dám vô lễ với cậu Lý, sẽ bị tống cổ ra khỏi nhà họ Tô, sau này cũng đừng hòng mơ tới một đồng một cắc nào của nhà họ Tô nữa!”

“Vâng, ông chủ.”

Trong phòng họp nhà Cố, sau khi Lý Phàm rời đi, Cố Bội Sam và Cố Tuấn Hào đều tỉnh lại.

Cố Bội Sam chỉ bất tỉnh trong chốc lát, sau đó là giả vờ bất tỉnh, còn Cố Tuấn Hào đúng là bất tỉnh đến bây giờ mới tỉnh lại.

Hai tay Cố Tuấn Hào ôm đầu đau như búa bổ, giận dữ nói: "Tên vô dụng Lý Phàm này, tôi đúng là nên giết chết cậu ta."

"Anh? Anh không nhìn thấy dáng vẻ như chó quỳ liếm chân của ông chủ nhà họ Tô khi nhìn thấy Lý Phàm đầu, thật sự không hiểu nổi tại sao lại như vậy? Lẽ nào ông chủ nhà họ Tô bị dứt dây thần kinh rồi sao?"

Cố Bội Sam không hiểu, trong lòng ngập tràn căm giận.

"Cô cũng không thay đổi được việc Lý Phàm là một kẻ vô dụng. Trong này chắc chắn có vấn đề!"

Cố Tuấn Hào tức giận gào lên.

Cố Thiệu Phong rít một hơi rồi phun ra một vòng khói thuốc: "Đừng la nữa, chúng ta phải suy nghĩ thật kỹ việc của Lý Phàm. Trước hết phải tìm cách gọi được tin từ chỗ Cố Họa Y, điều tra rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đáng lẽ ra Lý Phàm không có quan hệ nào với nhà họ Tô mới đúng nhưng các người cũng nhìn thấy sự thật rồi đấy."

"Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Bây giờ vấn đề của ngân hàng đã được giải quyết, hơn nữa ngân hàng còn tăng hạn mức, chúng ta vẫn nên tập trung sức lực vào việc phát triển của công ty, đừng để cho Cố Họa Y chiếm hết nổi bật."

Cố Thiệu Dũng chậm rãi nói, trong lòng vẫn đang suy nghĩ việc của Lý Phàm.

Cố Tuấn Hào chau mày, trong lòng không ngừng ghi hận vì bị Lý Phàm liên tục đánh mấy lần.

"Con sẽ lấy được mấy dự án tốt, nhất định sẽ làm tốt hơn Cố Họa Y. Con không tin bản thân sẽ thua cô ta, thắng được Cố Họa | Y rồi giải quyết gã vô dụng Lý Phàm kia cũng không muộn!"

Cố Tuấn Hào nói lớn.

Cố Thiệu Dũng gật đầu: “Con làm phương án cho thật tốt, lần này phải cố gắng tranh giành đấy.”

Chương 292: Đêm trước mưa gió

Phòng bệnh Vip, bệnh viện thành phố Kim Hải.

Đám người Phùng Tử Tài vừa trở về thành phố Kim Hải thì được đưa vào phòng bệnh Vip.

Trương Trung Dương ngồi xe đẩy được cấp dưới đây vào phòng bệnh Vip.

Trương Trung Dương sững sờ nhìn tình trạng thê thảm của đám người Phùng Tử Tài, anh ta chưa từng nghĩ bọn họ lại bị người khác chỉnh đốn thê thảm như vậy.

“Sao các người lại ra nông nỗi này?”

Nước mắt Phùng Tử Tài rớt như mưa thấy Trương Trung Dương như thấy người thân.

“Hu hu hu.”

Phùng Tử Tài đau đớn khóc thành tiếng, qua một lúc lâu mới bình tĩnh lại: “Anh Dương, chúng ta thất bại rồi, đã vậy còn bị đánh không ra hình người.”

“Tôi thấy được, sao các người lại bị đánh? Là do Sở Trung Thiên gây ra sao?”

Trương Trung Dương nhăn chặt mày.

Thất bại liên tiếp khiến con thú hoang trong lòng Trương Trung Dương càng trỗi dậy, rất muốn lập tức đi tới Hán Thành để rửa sạch nỗi nhục này.

“Không phải, chúng tôi còn chưa kịp thấy lão già chó kia, vốn dĩ mọi chuyện đều êm đẹp nhưng mà, nhưng mà sau đó…”

Khi nhớ tới Tô Văn Mậu, Phùng Tử Tại lại cảm thấy căng thẳng

đến độ không nên lời…

“Sau đó thì sao?”

Trương Trung Dương nôn nóng hỏi.

“Sau đó ông chủ nhà họ Tô tỉnh lỵ đến. Ông chủ nhà họ Tô xin lỗi tên vô dụng Lý Phàm kia nhưng Lý Phàm lại bảo ông chủ nhà họ Tô lăn vào, ai mà ngờ ông chủ nhà họ Tô lại lăn vào thật!”

“Hả?”

Trương Trung Dương hừ mũi khó hiểu, tuy chỉ là một từ đơn nhưng lại bị Trương Trung Dương nâng cao tới mười tám quãng.

Trong lòng Trương Trung Dương cũng lên xuống mười tám quãng như tiếng “hà” của anh ta.

Hai người Lý Phàm và ông chủ nhà họ Tô hoàn toàn không sống cùng một chiều có được không?

Gã vô dụng Lý Phàm kia sao có thể khiến ông chủ nhà họ Tô lăn vào gặp mặt được chứ?

Đáng lý ra ông chủ nhà họ Tô nên một cước đạp chết tên vô dụng Lý Phàm kia mới phải.

Trương Trung Dương ngày người hồi lâu mới sực tỉnh, sắc mặt âm u nói: “Nói tiếp đi, phải nói rõ từng chi tiết.”

“Sau đó ông chủ nhà họ Tô đã chủ động yêu cầu trừng trị chúng tôi. Chúng tôi bị ép quỳ xuống dập đầu, sau đó nữa Lý Phàm bảo bọn chúng tôi lăn đi, phải lăn thật sự đấy. Lúc lăn tới xuống lầu, suýt chút nữa tôi đã chết vì bị đập đầu.”

Phùng Tử Tài càng nói càng cảm thấy chua xót, nhịn không được lại nhếch môi khóc một hồi.

Trương Trung Dương mặc kệ Phùng Tử Tài khóc lóc, ngón tay gõ lên thanh vịn xe đẩy, suy nghĩ về mối quan hệ của Lý Phàm và ông

chủ nhà họ Tô.

Nghĩ một hồi cũng không có kết quả cuối cùng Trương Trung Dương móc điện thoại ra gọi cho Chử Triều Phát.

“Phát gia, tôi có việc muốn hỏi anh.”

Giọng điệu của Trương Trung Dương cực kỳ tôn kính.

Chử Triều Phát đang ôm người đẹp trong lòng nghe được giọng nói của Trương Trung Dương, sắc mặt lập tức trở nên âm u.

Thất bại của anh Long khiến Chử Triều Phát hao binh tổn tướng nếu không vì thâu tóm Trương Trung Dương có thể bành trường thế lực và củng cố tiếng nói trong giới lãnh đạo tỉnh lỵ thì Chủ Triều Phát đã nảy sinh ý định thẳng tay giết chết Trương Trung Dương từ lâu rồi.

“Có gì thì nói, đừng lề mề như đàn bà vậy.”

Chủ Triều Phát mất kiên nhẫn nói.

“Tôi muốn hỏi thăm nhà họ Tô ở tỉnh lỵ, tôi thấy nhà họ Tô hơi khác lạ.”

“Nhà họ Tô?”

Chử Triều Phát đảo tròng mắt, buông người đẹp đang ôm trong lòng ra, phất tay bảo cô ta rời đi.

Sau khi người đẹp kia rời đi, Chử Triều Phát sửa thành tư thế ngồi thoải mái hơn, bày ra dáng vẻ muốn nói chuyện lâu.

“Nhà họ Tô bị ông lớn bí ẩn chặn đánh, sợ là không cầm cự được bao lâu nữa. Không ít thế lực tỉnh lỵ đang nhìn chằm chằm vào miếng thịt béo bở nhà họ Tô đấy. Đương nhiên tôi đây cũng là một trong những ông lớn muốn cắn một miếng mồi ngon này.”

Trương Trung Dương lắng nghe thật kỹ, sau khi nghe xong trong lòng anh ta càng nghi ngờ hơn. Nhà họ Tô kia sắp tiêu đời rồi, tại

sao Tô Văn Mậu vẫn còn đi tìm tên vô dụng Lý Phàm kia để xin lỗi. Lẽ nào Tô Văn Mậu mắc chứng Alzheimer hay là ông ta bị bệnh tâm thần rồi.

Trương Trung Dương vẫn nghĩ không ra mấu chốt, dè dặt hỏi thăm: "Tôi nghe nói Tô Văn Mậu đắc tội một người tên là Lý Phàm, không biết việc này có thật không?"

"Lý Phàm đếch gì? Ở đâu ra thứ đồ chơi họ Lý kia chứ? Đã nói nhà họ Tô đắc tội cậu ấm của gia tộc hàng đầu nào đó rồi mà. Cậu động não suy nghĩ thử xem mấy gia tộc kia có gia tộc nào họ Lý không?"

Chử Triều Phát cũng không biết nhà họ Tô đã đắc tội với ai. Có rất nhiều suy đoán liên quan đến chuyện nhà họ Tô nhưng không có suy đoán nào đúng sự thật cả.

"Nhưng hôm nay tôi nghe nói Tô Văn Mậu kia đi tới Hán Thành để tìm Lý Phàm kia xin lỗi."

"Chó má."

Chử Triều Phát cười khinh bỉ nói: "Hôm nay Tô Văn Mậu đã bay ra nước ngoài rồi, còn cố ý bao chuyến bay bay thẳng đến Châu Phi nữa đấy. Mấy ông lớn chúng tôi đều đang nói Tô Văn Mậu là muốn đi ra ngoài tránh họa."

Trương Trung Dương càng nghe càng hồ đồ.

Liếc nhìn Phùng Tử Tài đang lau nước mắt nước mũi, Trương Trung Dương quyết định tin lời của Chử Triều Phát.

"Thằng nhóc, cậu mau chóng xử lý Sở Trung Thiên, đoạt lấy địa bàn Hán Thành, tôi sẽ bảo Hỏa dẫn người tới giúp cậu. Lần này nếu cậu làm không xong tôi sẽ chặt đầu cậu làm bóng đá!"

Chử Triều Phát dự định sau khi xử lý Sở Trung Thiên xong sẽ bảo Hỏa thừa cơ hội khử luôn Trương Trung Dương, như vậy anh ta sẽ tay không thu được địa bàn Hán Thành và Kim Hải.

Sau khi lấy được địa bàn Hán Thành và Kim Hải, lại tiếp tục tranh giành thêm miếng mồi ngon nhà họ Tô sắp sụp đổ, từ đó Chủ Triều Phát sẽ có thể trở thành ông lớn có thực lực mạnh nhất tỉnh lỵ, biết đâu chừng có thể thống nhất luôn địa bàn tỉnh lỵ.

“Đã hiểu, Phát gia, anh hãy chờ xem biểu hiện của em. Em sẽ điều động lực lượng mạnh nhất, chuẩn bị tấn công vào sào huyệt của Sở Trung Thiên.”

Trương Trung Dương nghiêm túc nói.

“Tôi chờ biểu hiện của cậu, nhớ đừng để tôi thất vọng đấy.” Chử Triều Phát lạnh lùng nói.

Nghe được tiếng cúp máy của đầu bên kia, Trương Trung Dương cũng chậm rãi để điện thoại xuống.

Ánh mắt Phùng Tử Tài đáng thương nhìn Trương Trung Dương, khổ sở nói: “Anh Dương, anh nhất định phải trả thù cho bọn em!”

“Thù, nhất định phải trả nhưng tình huống mà Phát gia nói khác hẳn với những gì cậu nói. Phát gia nói Tô Văn Mậu không hề rời khỏi tỉnh lỵ mà là lên máy bay ra nước ngoài rồi.”

Trương Trung Dương nhìn chằm chằm Phùng Tử Tài nói.

“Em xin thề những gì em nói đều là sự thật, nếu có nói dối nửa lời sẽ bị trời đánh.”

Phùng Tử Tài sợ đến mức giơ tay lên thề.

“Bỏ đi, không cần biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cần bắt được Lý Phàm là biết được ngay. Bây giờ không biết con cáo già Sở Trung Thiên đang lẩn trốn ở đâu nữa? Bên phía Phát gia lại ép quá mức, ngày mai tôi sẽ dẫn người trực tiếp đi bắt Lý Phàm, xem thủ có thể ép Sở Trung Thiên xuất hiện không?”

Trương Trung Dương đã quyết định. Việc đến nước này không thể do dự được nữa, chỉ đành nhắm mắt làm liều thôi.

“Anh Dương, mối thù của chúng em nhờ cậy vào anh.”

“Cậu cứ yên tâm dưỡng thương. Lúc tôi đi Hán Thành, cậu giúp tôi chú ý tới tình hình của Kim Hải, đừng để nội bộ của chúng ta lục đục.”

Trương Trung Dương dặn dò xong thì bảo đàn em đẩy anh ta ra khỏi phòng, trong đầu không ngừng suy nghĩ ngày mai sẽ hành động thế nào? Nên đi đến công ty bắt Lý Phàm hay về nhà bắt Lý Phàm đây?

Chương 293: Vì tình cảm

Lý Phàm và Cổ Họa Y về tới nhà nghe được tiếng nói cười rộn rã truyền ra từ phòng khách, rõ ràng trong nhà có khách đến thăm.

Lúc hai người đi vào trong thì thấy Vương Cần Mai đang trò chuyện thân mật với một người phụ nữ trạc tuổi bà ta.

“Họa Y, mau tới đây. Đây là dì Hà, lúc nhỏ dì Hà đã từng bế con.”

Vương Cẩn Mai nhiệt tình giới thiệu người phụ nữ kia với Cố Họa Y, hoàn toàn ngó lơ Lý Phàm ở bên cạnh.

Dị Hà tên là Hà Thục Phương, cách ăn mặc trông có vẻ rất khiêm tốn nhưng đều là hàng hiệu đắt tiền. Trên ngón tay bà ta đeo chiếc nhẫn ruby khổng lồ, trên cổ tay là chiếc đồng hồ Vacheron Constantin.

Hà Thục Phương ăn mặc xa xỉ này từng là đồng nghiệp của Vương Cẩn Mai, nhưng nhiều năm trước vì gia đình ở nước ngoài nên bà ta đã rời khỏi Hán Thành qua đó kế thừa một phần công việc kinh doanh của gia đình.

Bây giờ việc làm ăn của công ty do Hà Thục Phương quản lý càng ngày càng phát triển, trong đó phần lớn công việc kinh doanh đã giao cho Tây Môn Chí Bằng con trai của bà ta.

Tuy Tây Môn Chí Bằng quản lý rất tốt việc làm ăn của công ty nhưng việc hôn nhân của anh ta mãi không suôn sẻ. Việc này khiến Hà Thục Phương cực kỳ sốt ruột, trong một lần tình cờ Hà Thục Phương thấy được ảnh chụp của Cố Họa Y, trong đầu liền nổi lên suy nghĩ muốn tác hợp con trai mình với Cổ Họa Y.

Sau khi hỏi thăm tình hình của Cố Họa Y, cuối cùng Hà Thục Phương quyết định bao chuyến bay, dẫn con trai trở về Hán Thành, để Tây Môn Chí Bằng và Cổ Họa Y gặp gỡ tâm sự.

Hôm nay là lần đầu tiên Hà Thục Phương đến nhà Vương Cần Mai

nhưng không dẫn con trai theo. Bà ta chủ yếu muốn gặp Vương Cẩn Mai trước xem thái độ của Vương Cần Mai thế nào.

Sau khi Vương Cần Mai nghe được thì vui mừng khôn xiết, liên tục tỏ ý tán thành. Vương Cần Mai thấy nếu Cổ Họa Y có thể ở bên cạnh Tây Môn Chí Bằng đó chính là may mắn của Cố Họa Y.

Hà Thục Phương vui vẻ đánh giá Cổ Họa Y: “Không tệ, con gái của em rất xinh đẹp, hơn nữa vừa nhìn đã biết có tướng vượng phu, rất xứng đối với con trai chị.”

Vương Cần Mai nhếch miệng cười: “Họa Y mau tới đây tiếp chuyện với dì Hà đi.”

Sau đó Vương Cẩn Mai nhìn Lý Phàm, sắc mặt lạnh lùng, lớn giọng quát: “Tên vô dụng này còn không mau cút về phòng cho tôi. Cậu rề ra ở đây là muốn người khác cười vào mặt cái nhà này sao?”

Lúc này Hà Thục Phương mới nhìn Lý Phàm, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường: “Vương Cần Mai à, đây chính là đứa con rể bám váy đàn bà của em đó sao? Chẳng xứng với Họa Y nhà em chút nào cả. Thứ vô dụng như vậy nên bị đuổi ra khỏi nhà từ lâu rồi mới phải. Bảo cậu ta mau ly hôn với Họa Y đi, chị sẽ đền cho cậu ta sáu tỷ, đủ để cậu ta về quê sống hết quãng đời còn lại rồi.”

“Sáu tỷ?”

Vương Cẩn Mai giơ hai ngón tay lên, rất muốn nói chị đưa em hai triệu em lập tức đuổi cậu ta đi ngay.

Nhưng nghĩ đến sĩ diện của mình Vương Cần Mai cố nhịn lại, chỉ cần sau này Cổ Họa Y và Tây Môn Chí Bằng ở bên nhau, bà ta muốn bao nhiêu mà chẳng được.

“Đồ vô dụng này cậu có nghe thấy không? Chỉ cần cậu ly hôn với Họa Y sẽ có ngay sáu tỷ. Ngày mai mau làm thủ tục ly hôn với Họa Y đi.” .

||||| Truyện đề cử: Cô Vợ Quê Mùa Của Tổng Tài Thâm Sâu |||||

Vương Cẩn Mai sa sầm mặt quát.

“Mẹ, mẹ đừng nói lung tung.”

Cổ Họa Y quở một câu, sau đó khẽ đẩy Lý Phàm, nói thầm vào tai anh: “Anh về phòng nghỉ ngơi trước đi, để em ở đây tùy tiện ứng phó dì Hà một chút.”

Lý Phàm gật đầu, lặng lẽ trở về phòng.

Vương Cẩn Mai bước nhanh tới bên cạnh Cố Họa Y nói: “Đứa con gái ngu ngốc này, lần này con đừng ngu như vậy nữa. Nhà dì Hà của con có công ty ở nước ngoài, kiếm được toàn tiền đô. Con trai của dì ấy lại càng giỏi hơn, được gọi là kỳ tài trong giới làm ăn đấy.”

“Mẹ…” Cố Họa Y lẩm bẩm.

“Con nuốt ngay những lời sắp nói ra kia cho mẹ! Nếu con dám nói không ly hôn với Lý Phàm, thì hôm nay mẹ sẽ dập chết trước mặt con, để con bị người đời chỉ trích là đứa con bất hiếu.”

Lần này Vương Cẩn Mai đã hạ quyết tâm. Bà ta nhất định phải tác hợp thành công cuộc hôn nhân của Cố Họa Y và Tây Môn Chí Bằng.

Quả thật gia thể của Tây Môn Chí Bằng quá vượt trội, vượt trội tới nỗi Vương Cẩn Mai không có cách nào từ chối, thậm chí ngay cả Hoa Nhật Tâm cũng không xứng xách giày cho Tây Môn Chí Bằng.

“Nhà người ta là kiểu biệt thự to, có hồ bơi trên núi, còn có quản gia người Anh, mở miệng toàn nói giọng Luân Đôn tiêu chuẩn mà những thứ này chỉ có thể nhìn thấy trong phim. Ngay cả những kẻ lắm tiền nhiều của trong nước cũng chỉ là nhà quê so với cuộc sống thượng lưu của nhà dì Hà con.”

“Hơn nữa công ty của nhà dì Hà con kinh doanh thực phẩm chức năng và đồ công nghệ cao. Tóm lại rất có ích với nhà họ Cố, chỉ cần con gà qua đó, con sống tốt, mẹ và ba cũng sẽ sống tốt. Hơn nữa nhà ông nội, ông ngoại con cũng có thể sống tốt theo. Nói cách

khác, chỉ cần một mình con là có thể đem hạnh phúc tới cho đám người chúng ta rồi.”

Vương Cần Mai nói luyên thuyên về những lợi ích của nhà Hà Thục Phương, hy vọng có thể dao động được Cố Họa Y, để Cố Họa Y nhanh chóng ly hôn với Lý Phàm.

“Con biết rồi, mẹ đừng nói nữa.”

Cố Họa Y bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Mai kéo Cổ Họa Y đến trước mặt Hà Thục Phương, cười tít mắt: “Chị Thục Phương, Họa Y nhà em chỗ nào cũng tốt, chỉ có mỗi khuyết điểm là quá trọng tình cảm. Em giục con bé ly hôn với Lý Phàm nhiều lần rồi rồi nhưng con bé ngốc này vẫn không chịu.”

“Trong tình cảm cũng là ưu điểm, nhưng con phải xem đối tượng là ai, nếu quá trọng tình cảm cũng không tốt.”

Hà Thục Phương càng nhìn Cố Họa Y càng thấy hợp mắt, tươi cười nắm tay cô nói: “Cô bé, lúc cháu còn nhỏ dì bể cháu đã cảm thấy giữa dì và cháu rất có duyên, cháu làm con dâu của gì được không?”

“Di Hà, không được đâu. Tình cảm của con và Lý Phàm rất tốt, con chưa từng nghĩ tới việc ly hôn.”

Cổ Họa Y nói thẳng suy nghĩ của mình để Hà Thục Phương đừng dây dưa nữa.

Sắc mặt Hà Thục Phương hơi thay đổi, rất không hài lòng với câu trả lời của Cố Họa Y.

“Dì nghe nói Lý Phàm kia chỉ là kẻ ăn bám, cả ngày ăn không ngồi rồi, sống nhờ vào cháu. Cháu nói thử xem người đàn ông như vậy có đáng để lưu luyến không?”

“Tình cảm của chúng con rất tốt, vì tình cảm là được.”

Cố Họa Y cúi đầu nói.

“Ha ha, tình cảm có thể ăn được sao? Tình cảm có thể mang đến cho cháu cuộc sống sung sướng không? Đừng mù quáng tin vào tình cảm nữa, nếu không sau này cháu sẽ hối hận không thôi.”

Hà Thục Phương chế giễu nói.

Vương Cần Mai khẽ đụng cánh tay Cố Họa Ý, sau đó cười hùa theo nói: “Chị Thục Phương, con bé nhà em là người thiển cận, chị đừng giận con bé. Ngày mai chị dẫn Chí Bằng tới đây để hai đứa nhỏ gặp mặt trước. Người trẻ tuổi mà, tán gẫu nhiều sẽ có tình cảm thôi.”

Hà Thục Phương khẽ gật đầu rồi đứng lên nói: “Cũng được, vậy sáng mai tôi sẽ dẫn Chí Bằng tới đây, mong rằng chúng ta có thể kết thông gia.”

“Nhất định là được. Em sẽ cố gắng khuyên nhủ Họa Y.”

Sau khi Vương Cần Mai tiễn Thục Phương rời đi, bà ta trở vào phòng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cố Họa Y nói: “Họa Y, mẹ chưa từng cầu xin con điều gì, chỉ xin con ngày mai gặp mặt Chí Bằng, sau đó nhanh chóng ly hôn với Lý Phàm, thằng vô dụng kia chỉ gieo và cho nhà chúng ta thôi.”

“Mẹ, mẹ đừng nói anh ấy như vậy.”

Cố Họa Y mệt mỏi nói.

“Hừ! Sao nào? Con đã thấy dáng vẻ bất tài vô dụng kia của nó mà còn che chở cho nó nữa sao? Thử ăn bám như nó đáng lẽ ra nên tự sinh tự diệt ở bên ngoài mới phải!”

Vương Cần Mai mắng.

Chương 294: Anh chính là tên vô dụng đó

Sáng sớm, một đội chuyên viên trang điểm tóc vàng mắt xanh, xách hộp trang điểm và quần áo đi vào phòng tổng thống, để makeup cho Tây Môn Chí Bằng.

Hà Thục Phương đứng bên cạnh nhìn Tây Môn Chí Bằng: "Con trai, con phải nắm chắc cơ hội, mẹ đã đưa cho đại sự Tống xem ngày sinh tháng đẻ và tướng mạo của Cổ Họa Y rồi, đại sư nói hai con là một cặp trời sinh, chỉ cần hai đứa ở bên nhau, thì không chỉ có hôn nhân hòa thuận vui vẻ con cháu đầy đàn, mà còn có thể làm cho gia nghiệp thịnh vượng phát đạt."

Tây Môn Chi Bằng mỉm cười gật đầu, anh cũng đã xem qua ảnh Cổ Họa Y rồi, cảm thấy cô là người đẹp xứng đôi vừa lứa với mình.

Huống hồ đây là suy nghĩ của mẹ, giờ gia nghiệp vẫn chưa rơi hết vào tay Tây Môn Chí Bằng, nên anh không muốn làm trái ý mẹ, rồi ảnh hưởng đến vấn đề thừa kế sau này.

"Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con sẽ nắm chắc cơ hội này, nhưng hình như thằng chồng vô dụng của Cố Họa Y là một rắc rối."

Nghĩ tới sự tồn tại của Lý Phàm, Tây Môn Chí Bằng liền cảm thấy hơi buồn bực.

Hà Thục Phương hừ lạnh, khinh thường nói: "Chỉ là một thằng đàn ông bám váy đàn bà thôi, con đừng để ý đến cậu ta, chỉ cần trái tim Cổ Họa Y thuộc về con, thì con có thể tùy ý đá bay thằng chồng vô dụng đó đi, đây chỉ là chuyện nhỏ tốn chút tiền mà thôi."

Chuyên viên trang điểm tóc vàng mắt xanh nhanh chóng makeup cho Tây Môn Chí Bằng từ đầu đến chân, ngay cả trang phục cũng phải lựa chọn tỉ mỉ cho anh ta.

Bọn họ nhanh chóng trang điểm xong, thân hình của Tây Môn Chí Bằng vốn rắn rỏi, giờ càng trông đẹp trai kiên cường hơn nhiều, đây đã là cảnh giới nhan sắc cao nhất của anh ta rồi.

Hà Thục Phương hài lòng gật đầu: “Con trai mẹ thật đẹp trai, chắc chắn có thể mê hoặc Cố Họa Ý, phụ nữ ở nơi nhỏ bé này chưa từng trải sự đời, chỉ cần chúng ta phô trương chút sự giàu có, thì chắc chắn bọn họ sẽ khóc lóc đi theo con.”

“Đâu chỉ ở nơi nhỏ bé này.”

Tây Môn Chí Bằng nhìn khuôn mặt điển trai của mình ở trong gương, rồi nói tiếp: “Cho dù là phụ nữ ở Đế Đô, Kinh Đô cũng giống như thế, ai cũng sẽ khóc lóc xin đi theo khi nhìn thấy con.”

“Con tự tin thể thì tốt, giờ chúng ta sẽ tới nhà Vương của con, trưa nay chúng ta sẽ mời cả nhà bọn họ một bữa thịnh soạn, chỉ cần con biểu hiện xuất sắc, thì cơ bản có thể chiếm được Cố Hoa Y rồi.”

Hà Thục Phương rất có lòng tin vào con trai mình, con bà vừa đẹp trai lại nhiều tiền, đặt ở đâu cũng là con rùa vàng tiểu chuẩn, nên chắc chắn có thể thu hút rất nhiều tiếng hét của phụ nữ.

Hai mẹ con vừa ra khỏi khách sạn, một chiếc xe Rolls-Royce Gust đã đậu ở trước cửa.

Mặc dù Gust là mẫu xe cơ bản của Rolls-Royce, nhưng giá cả cũng phải hơn 15 tỷ.

“Chúng ta vẫn nên ở nhà đi, ra ngoài mà ngồi chiếc xe thấp hèn thế này, con mất mặt lắm.”

Tây Môn Chí Bằng nhìn thấy xe Gust oán hận nói.

Lúc ở nước ngoài, dòng xe thấp nhất mà Tây Môn Chí Bằng đi là Rolls-Royce Phantom, nếu đi ra ngoài, anh ta sẽ thường lái Bugatti Veyron có giá hơn 90 tỷ.

“Nơi nhỏ bé này là thế đó, con cứ đi đi đừng oán hận nữa, việc trước mắt của con là phải định đoạt con dâu cho mẹ.”

Hà Thục Phương căn dặn.

Hai mẹ con ngồi lên xe, rồi Hà Thục Phương lấy điện thoại ra gọi cho Vương Cần Mai, nói mình sắp ghé thăm nhà.

Vương Cần Mai đặt điện thoại xuống, nhất thời như hít thuốc lắc, cả người tràn đầy sức sống.

Vương Cần Mai nhìn lướt qua Cố Họa Y, Cố Thiệu Huy và Lý Phàm đang ngồi ăn cơm trên bàn ăn, rồi nói: “Hà Thục Phương sắp tới đây rồi, mọi người đừng ăn nữa, mau dọn dẹp rồi ra ngoài nghênh đón đi, còn tên vô dụng Lý Phàm này thì cút ra ngoài ngay, hôm nay cậu không được ở trong nhà.”

Lý Phàm sửng sốt, lúc định lên tiếng thì Cố Họa Y đã dành nói trước: “Mẹ, Lý Phàm phải ở nhà, nếu mẹ đuổi anh ấy thì con cũng đi cùng anh ấy.”

“Con muốn mẹ tức chết đúng không? Chẳng lẽ con không biết gì Hà dẫn con trai bà ấy tới đây làm gì à, con để thằng vô dụng này ở nhà chẳng khác nào làm người ta chán ghét.”

Vương Cần Mai tức giận nói.

Cố Họa Y bĩu môi, khinh thường nói: “Bởi vì con biết bọn họ tới đây để làm gì, nên Lý Phàm mới không được đi.”

“Hai mẹ con đừng cãi nhau nữa, cứ để thằng vô dụng này ở lại cho cậu ta nhìn thấy khoảng cách giữa mình và người khác, nếu cậu ta có chút xấu hổ, sẽ tự lựa chọn rời đi, không ở đây dây dưa với Họa Y nhà chúng ta nữa.”

Cố Thiệu Huy lạnh lùng nói.

Vương Cần Mai gật đầu, oán hận lườm Lý Phàm: “Tên vô dụng nhà cậu mở to đôi mắt chó của mình ra mà xem, cậu cách xa người khác bao nhiêu?”

Lý Phàm cúi đầu ăn cơm với vẻ mặt không cảm xúc, phớt lờ câu nói của Vương Cần Mai.

“Ăn ăn ăn! Suốt ngày chỉ biết ăn! Cậu còn không mau cút về phòng thay đồ, nếu để người khác nhìn thấy bộ dạng rác rưởi này của cậu, thì mặt mũi nhà chúng tôi sẽ mất hết.”

Lý Phàm nhìn Vương Cần Mai, rồi lặng lẽ đặt chén xuống, đứng dậy đi về phòng.

Cố Họa Y cũng theo Lý Phàm về phòng, cô nắm tay anh nói: “Anh đừng giận, mẹ em là thế đó, anh cũng biết mà, lát nữa em sẽ tùy ý ứng phó với họ, chúng ta ra ngoài được không?”

Lý Phàm mỉm cười gật đầu: “Anh nghe lời vợ.”

“Vậy để em lấy đồ cho anh, hay là anh mặc bộ giới hạn của Versace nhé? Nói thế nào chồng em cũng không được thua kém tên Tây Môn gì đó.”

Cố Họa Y lấy bộ dòng limited của Versace ra cho Lý Phàm thay, rồi chải tóc giúp anh, thấy anh càng đẹp trai hơn thì cười híp mắt.

“Hai đứa làm gì đấy? Xong chưa nào? Mau ra ngoài tiếp đón dì Hà của con đi.”

Tiếng hét của Vương Cần Mai truyền vào, Cổ Họa Y bất mãn bĩu môi, nắm tay Lý Phàm đi ra ngoài.

Vương Cần Mai và Cố Thiệu Huy đều nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt khinh thường.

“Tên vô dụng nhà cậu ăn diện làm gì, dù cậu mặc long bào cũng chẳng thể giống Thái tử, cậu tưởng cậu mặc đồ hiệu không rõ nguồn gốc này, thì có thể giả mạo thành quý tộc à, thật ngu xuẩn đến mức hết thuốc chữa.”

“Bà nói nhiều với cậu ta làm gì, cứ để lát nữa cậu ta gặp mặt Tây Môn Chí Bằng, thì thằng vô tích sự này sẽ nhìn thấy mình cách xa người ta bao nhiêu, bộ đồ hiệu này không phải là thứ mà cậu ta có thể mặc.”

Vợ chồng Cố Thiệu Huy cùng quát mắng Lý Phàm mấy câu, rồi mở

cửa đi ra ngoài.

Cả nhà cùng ra ngoài đứng đợi ở bên đường, chẳng mấy chốc một chiếc Rolls-Royce Gust đã lọt vào tầm mắt của mọi người.

“Chiếc xe đang chạy tới là Rolls-Royce Gust đúng không, chắc chắn là mấy người Hà Thục Phương tới rồi, Cổ Họa Y con mau phấn chấn, rồi trò chuyện với Chí Bằng đi, chắc chắn mấy người trẻ tuổi tụi con có rất nhiều đề tài để thảo luận với nhau.”

Vương Cần Mai nắm tay Cố Họa Y căn dặn kỹ lưỡng.

Chiếc Rolls-Royce Gust từ từ dừng lại, Vương Cần Mai đen mặt khẽ quát Lý Phàm: “Tên vô tích sự này, cậu còn không mau mở của xe ra.”

“Mẹ, sao mẹ có thể bảo Lý Phàm đi mở cửa xe chứ?”

Cố Họa Y hơi khó chịu nói.

“Cậu ta chỉ là một thằng vô dụng ăn uống không công nhà chúng ta, mẹ bảo cậu ta đi mở cửa xe là coi trọng cậu ta lắm rồi.”

Vương Cần Mai lườm cô, rồi lẩm bẩm.

Lúc Vương Cần Mai và Cố Họa Y đang cãi nhau, thì Tây Môn Chí Bằng đã xuống xe, khinh thường nhìn Lý Phàm: “Anh chính là tên vô dụng đó?”

Chương 295: Mẹ xem con là hạng người gì?

Lý Phàm cúi đầu không nói gì, như chẳng nghe thấy lời khiêu khích của Tây Môn Chí Bằng.

Vương Cẩn Mai tươi cười, thấy Tây Môn Chí Bằng đẹp trai rắn rỏi thì trong lòng vui như nở hoa.

“Chị Thục Phương, Chí Bằng nhà chị thật đẹp trai, Họa Y con mau tới đây làm quen cậu ấy đi.”

Vương Cẩn Mai nói xong thì khẽ đẩy Cổ Họa Y tới trước mặt Tây Môn Chí Bằng.

Tây Môn Chí Bằng nở nụ cười lịch lãm nói: “Ngoài đời cô Họa Y còn đẹp hơn trong ảnh, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã động lòng rồi.”

“Tôi có chồng rồi.”

Cố Họa Y lạnh mặt đáp.

Mặt Vương Cẩn Mai nhất thời u ám, thật sự muốn thay Cố Họa Y nói chuyện với Tây Môn Chí Bằng.

Tây Môn Chí Bằng nhìn Lý Phàm, cười khinh bỉ: “Anh biết chồng em là kẻ vô dụng bám váy đàn bà, nhưng em sắp bỏ tên này rồi, bởi vì em đã có sự lựa chọn tốt hơn, đó là anh.”

Tây Môn Chí Bằng cực kỳ hống hách như một tổng giám đốc, nếu không phải có ba mẹ Cổ Họa Y ở đây, anh nhất định sẽ “trị” CÔ.

“Chí Bằng nói đúng, là do Họa Y nhà chúng tôi ngu dốt, bị thằng vô tích sự này mê hoặc tâm trí, đợi con bé mở mang kiến thức rồi, chắc chắn một cước đá bay cậu ta.”

Vương Cẩn Mai vội đi tới giảng hòa.

Cố Họa Y xoay người quay về bên Lý Phàm, nắm chặt tay anh, như đang lo lắng anh sẽ biến mất ngay trước mắt mình.

Thấy hành động này của Cố Họa Y, gân xanh trên huyệt Thái dương Tây Môn Chí Bằng giật mạnh, cảm thấy mình bị cô coi thường.

Đáy lòng Tây Môn Chí Bằng bùng lên lửa giận, cảm thấy muốn để Cố Họa Y đi theo anh, thì anh phải trừ khử vật cản Lý Phàm này trước.

“Hừ, một tên vô dụng như anh mà cũng mặc mẫu mới của Vercase à, đúng là không có một chút thẩm mỹ, đôi giày anh đang mang hoàn toàn không hợp với Vercase, khí chất tạo hình của anh cũng không hợp với bộ đồ này, anh có biết tạo hình là gì không?”

“Ngay cả chuyên viên trang điểm riêng cũng không có, anh tưởng anh mặc bộ đồ hiệu quốc tế thì có thể bộc lộ khí chất à? Thật ngây thơ quá độ! Anh biết tạo hình một người đàn ông trưởng thành cần phải kết hợp với đồ trang sức gì không? Không nói tới những thứ khác, nhưng dù sao cũng phải có một chiếc đồng hồ xịn.”

Tây Môn Chí Bằng xoi mói Lý Phàm xong, thì lắc cổ tay, lộ ra chiếc đồng hồ đang đeo trên đó.

Tây Môn Chí Bằng lắc đồng hồ trên cổ tay với Lý Phàm và Cố Họa Y, rồi hất mặt nói: “Anh có nhìn thấy đồng hồ của tôi không? Đây là đồng hồ được đặt làm riêng của Petek Philippe, toàn bộ đều được nạm bằng bạch kim và kim cương, với giá 45 tỷ.”

“Tên vô dụng như anh không có đồng hồ như tôi, thì ít nhất cũng phải có một chiếc Patek Philippe mẫu cơ bản, còn nếu anh không mua nổi thì cũng phải có một chiếc Rolex vàng chứ, nhưng thằng nghèo như anh có cái gì?”

“E rằng bộ đồ Versace trên người anh cũng là do Họa Y nhịn ăn nhịn mặc tiết kiệm tiền để mua cho anh, anh bám váy đàn bà đến mức độ đó mà vẫn còn mặt mũi để sống à? Nếu tôi là anh, tôi đã sớm mua một miếng đậu phụ để đập đầu tự tử rồi.”

Tây Môn Chí Bằng không hề khách sáo mắng nhiếc Lý Phàm, Vương Cẩn Mai cũng phụ họa theo: “Chỉ Bằng nói rất đúng, tên vô tích sự này thật sự nên chết sớm mới đúng.”

Lý Phàm vẫn mang dáng vẻ hờ hững, nhưng khóe mắt lại thoáng qua tia u ám.

“Khụ khụ.”

Cố Thiệu Huy ho khan hai tiếng, rồi cười nói: “Chúng ta đừng đứng bên ngoài nữa, mau vào nhà thôi, có gì thì vào nhà rồi hẵng nói.”

Cố Thiệu Huy cảm thấy nếu làm chuyện này trên đường sẽ hơi mất mặt, dù gì chuyện trong nhà cũng không thể truyền ra ngoài, đợi vào nhà rồi thì có thể tùy ý dạy dỗ Lý Phàm.

Vương Cẩn Mai cũng phản ứng lại nơi này không thích hợp, nên cười nói: “Hai người xem tôi bị tên vô dụng này chọc tức, nên quên mất phải mời hai người vào nhà, chị Thục Phương, Chỉ Bằng, chúng ta mau vào nhà thôi.”

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai dẫn Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng vào nhà, còn Cố Họa Y và Lý Phàm thì đi phía sau.

Trong lòng Cổ Họa Y cảm thấy tủi thân thay Lý Phàm, nhưng anh lại mỉm cười nắm tay cô, bảo cô yên tâm.

Mọi người cùng ngồi xuống sofa, Vương Cẩn Mai đẩy Cổ Họa Y ngồi cạnh Tây Môn Chí Bằng.

Lúc Lý Phàm định đi tới ngồi cạnh Cố Họa Y, thì bị Vương Cẩn Mai giữ lại: “Cậu làm gì đấy, trong nhà có khách quý tới thăm, làm gì có chỗ cho cậu ngồi, cậu đứng bên cạnh bưng trà rót nước đi.”

Vương Cẩn Mai xem Lý Phàm là người phục vụ, bảo anh bưng trà rót nước cho mọi người.

Tây Môn Chí Bằng cười khẩy, xua tay nói: “Tôi không cần tên vô

dụng này hầu hạ đâu, nhìn thấy anh ta là tôi lại thấy buồn nôn, anh mau cút ra ngoài đi, tôi cho anh 30 triệu, anh muốn đi đâu thì đi đi.”

“Cậu cần gì phải cho tiền tên vô tích sự này, giờ tôi sẽ đuổi cậu ta ra ngoài ngay.”

Vương Cần Mai lấy lòng xong, thì đứng dậy đi về phía Lý Phàm.

“Mẹ, mẹ đừng làm thế, con bảo Lý Phàm về phòng được không?”

Cố Họa Y đi tới bên cạnh Lý Phàm trước, vành mắt đã ngấn nước.

Lý Phàm khẽ cười, không muốn Cố Họa Y phải khó xử giữa đôi bên, nên trầm giọng nói: “Anh về phòng đây.”

Cố Họa Y khẽ lau nước mắt, nhìn theo bóng lưng quay về phòng của Lý Phàm.

Vương Cần Mai hung hằng lườm bóng lưng của Lý Phàm, rồi khẽ nói với Cố Họa Y: “Con đừng mềm lòng nữa, con sớm cắt đứt quan hệ với tên vô tích sự này, thì càng có lợi cho con.”

“Không đời nào, bọn con sẽ không chia tay.” Cổ Họa Y nghiêm túc nói.

“Con bảo mẹ phải nói gì với con đây, cơ duyên to lớn đang nằm ngay trước mắt, sao con lại ngốc như thế.”

Giọng điệu Vương Cẩn Mai chỉ tiếc không mài sắt thành thép.

“Lúc Hoa Nhật Tâm tới mẹ cũng nói thế, nếu con ly hôn với Lý Phàm rồi ở bên anh ta, thì giờ Tây Môn Chí Bằng xuất hiện, có phải mẹ cũng sẽ bảo con ly hôn với anh ta để tới với Tây Môn Chí Bằng đúng không, rốt cuộc trong lòng mẹ xem con là hạng người gì?”

Cố Họa Y hơi tức giận, oán hận nói.

Vương Cẩn Mai đỏ mặt, hơi xấu hổ nói: “Con người thường đi về

phía lợi ích cao hơn, là chuyện rất bình thường, chuyện cười lừa tìm ngựa đầu phải chưa ai từng làm."

Cố Họa Y lạnh mặt xoay người ngồi xuống, nhưng cô không ngồi vị trí lúc nãy, mà ngồi ở chỗ cách rất xa Tây Môn Chí Bằng.

Sắc mặt Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng đều hơi khó coi, Vương Cần Mai lúng túng hòa giải: "Con gái tôi rất cố chấp, mong chị Thục Phương đừng giận, Chí Bằng cậu qua đây ngồi nói chuyện với Hoa Y đi."

"Xem ra con gái bà không được dạy dỗ cho lắm, Chí Bằng nhà chúng tôi là con rùa vàng, nên có rất nhiều phụ nữ muốn kết hôn với thằng bé, nếu con gái bà không nắm chắc cơ hội này, thì bà cũng đừng trách tôi."

Hà Thục Phương lạnh mặt nói.

Vương Cần Mai khẽ huých Cố Thiệu Huy, ra hiệu ông nói gì đi.

Cố Thiệu Huy ngẫm nghĩ một lát, rồi nhìn Cố Họa Y nói: "Họa Y, con nên suy nghĩ lại xem, mấy năm nay Lý Phàm ngày càng vô dụng, trước đây tốt xấu gì cậu ta cũng còn đi làm, nhưng giờ thì dứt khoát ở nhà ăn bám, người đàn ông như vậy thật sự không thể dựa dẫm được."

"Lúc con bị bắt cóc, anh ấy đã mạo hiểm một mình đi tới cứu con."

Cố Họa Y kiên định nói: "Nếu Lý Phàm không thể dựa dẫm được, thì trên đời này chẳng còn người đàn ông nào có thể dựa dẫm được."

Chương 296: Dạy dỗ phế vật

Lời của Cổ Họa Y rất mạnh mẽ, phòng khách lập tức lạnh ngắt như tờ. Một lúc sau Hà Thục Phương nhíu mày hỏi: “Sao lại còn có chuyện bắt cóc nữa, gia đình bé nhỏ của mấy người, không nên xuất hiện chuyện bắt cóc chứ?

Tây Môn Chí Bằng cười chế giễu nói: “Không phải là tên vô dụng kia tìm người diễn kịch đó chứ, còn bắt cóc nữa, đúng là nực cười muốn chết”

Cổ Họa Y không cười, trong đầu nhớ lại lúc bị bắt cóc, vì sự an toàn của cô mà Lý Phàm đã cam lòng chịu một sự sỉ nhục lớn đến vậy.

Vương Cẩn Mai thở dài một hơi, khẽ vỗ lên vai Cố Họa Y, nói: “Chuyện bắt cóc, mẹ cảm thấy có rất nhiều nghi vấn, thật sự có khả năng chỉ là màn kịch mà tên vô dụng kia tìm người đến diễn, con đừng ngốc nghếch nữa”

“Nói nhiều chuyện của trước kia như vậy làm gì, nói chút chuyện sau này đi, Họa Y, gần đây con quản lý công ty có vấn đề gì không? Có vấn đề thì hỏi Chí Bằng, Chí Bằng đang quản lý công ty quốc tế có tiếng, con phải học hỏi nhiều vào”

Cổ Thiệu Huy chuyển chủ đề, Tây Môn Chí Bằng cười nói: “Quản lý doanh nghiệp là điểm mạnh của cháu, có điều quản lý đều là quản mà ra, nếu Cố Họa Y có hứng thú có thể làm trợ lý của cháu, như vậy thì có thể học được nhiều hơn.”

“Ngại quá, tôi không có thời gian ra nước ngoài”

Cố Họa Y lạnh lùng nói.

“Không cần ra nước ngoài, tôi đã chuẩn bị thành lập công ty chi nhánh ở Hán Thành rồi, tạm thời sẽ tiến hành làm việc ở Hán Thành, quản lý từ xa mọi doanh nghiệp, vừa hay tôi đang thiếu một trợ lý thích hợp”

Tây Môn Chí Bằng cười híp mắt nhìn Cố Họa Y, nói tiếp: “Công ty chi nhánh ở Hán Thành được đầu tư một nghìn năm trăm tỉ, chuẩn bị mở rộng kinh doanh dược phẩm và các thiết bị y tế ở Hoa Hạ, cũng có lợi với sản nghiệp của nhà họ Cố em” Cổ Thiệu Huy lập tức thấy động lòng, đây là chuyện có thể đem lại lợi ích cho nhà họ Cố, nếu thật sự có thể hợp tác với Tây Môn Chí Bằng, vậy địa bị của ông ta ở nhà họ Cố cũng sẽ được tăng lên rất nhiều.

“Chí Bằng thật sự muốn đầu tư ở Hán Thành sao? Vậy thì có thể tiến hành hợp tác với nhà họ Cố của chú, có chỗ nào cần giúp đỡ thì chú nhất định sẽ dốc hết sức ủng hộ.” Cổ Thiệu Huy có chút kích động nói.

“Bên chúng cháu thì đã hoàn thành xong trong khoảng thời gian trước rồi, việc cần chú Cố giúp đỡ thì cũng chỉ là bảo Cổ Họa Y làm trợ lý cho cháu thôi.”

Tây Môn Chí Bằng đắc ý nói.

Vừa thả thính xuống, Cố Thiệu Huy đã lập tức giành lấy cần câu, chỉ cần Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai ủng hộ, Tây Môn Chí Bằng cảm thấy Lý Phàm hoàn toàn không thể chống đỡ được bao lâu thì sẽ bị nhà họ Cổ đá ra khỏi cửa, còn anh ta sẽ được ôm người đẹp trở về.

“Tôi không rảnh, gần đây công ty có rất nhiều việc bạn còn không hết, không có thời gian đi làm trợ lý gì đó, tôi có chút không thoải mái, về phòng trước đây”

Cố Họa Y không muốn qua loa ứng phó nữa mà ngả hẳn bài với Tây Môn Chí Bằng.

Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng tức đến mức mũi cũng lệch đi, cảm thấy Cổ Họa Y rất quá đáng.

“Vương Cẩn Mai! Thái độ của con gái bà là như nào đây, nghĩ xấu về ý tốt của Chí Bằng nhà chúng tôi có đúng không!” Hà Thục Vương đập bàn hét lớn.

Vương Cẩn Mai run rẩy, sợ hãi bởi cơn giận của Hà Thục Phương: “Không, không phải, chị Thục Phương đừng tức giận, tính cách Họa Y nhà em mạnh mẽ, em nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

“Hừ! Đúng là cho mặt mũi rồi còn không cần, dạy dỗ con gái cô cho tốt, ngày mai đến nhận tội với con trai tôi, nếu không, tôi sẽ khiến cả nhà mấy người đẹp mặt”

Hà Thục Phương sắp tức điên lên rồi, cảm giác ưu việt của một gia tộc lớn không thể để bà ta bị lạnh nhạt như vậy được.

“Mẹ, mẹ đừng giận, phụ nữ như vậy mới hấp dẫn, ngựa hoang rồi sẽ bị thuần phục thôi, để con từ từ chinh phục cô ấy là được rồi.”

Tây Môn Chí Bằng khuyên nhủ mẹ một câu, trong lòng trào dâng ham muốn chinh phục, muốn thuần phục Cố Họa Y giống như thuần phục một con ngựa hoang.

Hà Thục Phương khẽ gật đầu: “Con có suy nghĩ này thì mẹ cũng không nói gì nữa, sau này con tự xem mà làm, mẹ không tham gia nữa, nếu không thì tức chết mất thôi.” Vương Cẩn Mai cẩn thận nịnh bợ: “Là nhà em dạy dỗ không tốt, chị Thục Phương đừng giận, sau này chắc chắn Họa Y sẽ không như vậy nữa đâu”

“Mong là thế”

Hà Thục Phương qua loa đáp Vương Cẩn Mai một câu, thấp giọng nói với Tây Môn Chí Bằng: “Con trai, bây giờ chúng ta trở về, hay là..”

“Bây giờ đi gì chứ, trưa nay ăn với nhà dì Vương một bữa cơm, con phải dạy dỗ cái tên vô dụng kia mới được”

Tây Môn Chí Bằng tức giận chỉ vào Lý Phàm, cảm thấy như chỉ cần sỉ nhục Lý Phàm là có thể khiến Cố Họa Y biết được khoảng cách giữa hai người, cuối cùng Cố Họa Y sẽ đưa ra một lựa chọn sáng suốt.

Thành phố Kim Hải, Trương Trung Dương được đàn em nhấc vào trong xe.

“Anh Dương, các anh em đều đã chuẩn bị xong rồi, chỗ súng ông Pháp ủng hộ cũng mang theo rồi”

Trương Trung Dương khẽ gật đầu, gương mặt xuất hiện nụ cười dữ tợn.

“Người anh em quan sát tên phế vật kia đã có tin tức gì chưa?”

“Có rồi, nói là sáng sớm nay có một chiếc xe Rolls Royce Ghost đã lái đến nhà tên phế vật đó, người đàn ông đi xuống từ chiếc xe đã trách mắng tên phế vật kia một phen, nghe anh em bên kia nói, người đàn ông đó hình như muốn khiến tên phế vật ly hôn với Cố Họa Y”

Trương Trung Dương hơi nhíu mày, Rolls Royce Ghost không phải người bình thường có thể đi được, tuy thua kém nhiều so với Phantom, nhưng so với các loại xe như Mercedes S600 thì cao cấp hơn rất nhiều.

“Đã điều tra rõ thông tin của người đàn ông kia chưa?” Trương Trung Dương lo lắng sẽ xuất hiện biển số, nên hỏi thêm một câu.

“Người anh em bên kia đang điều tra, nói là rất nhanh thôi sẽ có tin tức” Đàn em đang báo cáo, điện thoại đột nhiên rung lên, sau đó đàn em nhanh chóng lấy điện thoại ra xem.

“Anh Dương, anh em bên kia có tin tức rồi, nói là thông qua thông tin ghi chép ở khách sạn thì điều tra được tư liệu, người đàn ông đó tên là Tây Môn Chí Bằng, dùng hộ chiếu nước ngoài để đăng kí phòng, chắc là Hoa Kiều có quốc tịch nước ngoài”

“Haha, người nước ngoài à, vậy thì không cần lo lắng nữa”

Nội tâm của Trương Trung Dương thả lỏng đôi chút, Tây Môn Chí Cường cho dù có lớn mạnh thế nào đi chăng nữa, lực lượng chủ yếu cũng ở nước ngoài, muốn nhúng tay vào đây cũng tuyệt đối không dễ dàng làm được.

“Bảo anh em phía bên kia quan sát sát sao động tĩnh của tên phế

vật họ Lý vào, chúng ta xuất phát thôi”

Đoàn xe chậm rãi lên đường, Trương Trung Dương ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi, không bao lâu đoàn xe đã lái ra khỏi thành phố Kim Hải. Lúc đoàn xe chuẩn bị tiến vào Hán Thành, Trương Trung Dương mở mắt ra hỏi: “Có tin tức mới gì không?”

“Anh em quan sát Lý Phàm báo cáo nói, cả nhà Lý Phàm đã rời đi, đi về phía ngoại ô phía Nam, trước mắt vẫn chưa biết cụ thể là bọn họ đi đâu.”

“Ngoại ô phía Nam? Bên đó có gì?”

Trương Trung Dương híp mắt, suy nghĩ xem đây có phải một cái bẫy không.

Nhưng lần này chỉ cho những anh em đáng tin đi theo, hơn nữa lúc xuất phát cũng không thông báo hướng đi và điểm đến, không nên có tin tức truyền ra ngoài mới đúng.

Đàn em nhìn tin tức mới nhất mới có được trên điện thoại nói: “Bọn họ đến một nơi như trang trại, có điều lại cao cấp và xa xỉ hơn rất nhiều, giống như là trang viên tư nhân”

Nói xong, tên đàn em mở tấm ảnh mới nhận được ra, đưa cho Trương Trung Dương xem.

Trong ảnh là một ngôi nhà cổ, có một chiếc Rolls Royce Ghost đỗ trước cửa, Lý Phàm theo sau một đám người, dáng vẻ rất không có địa vị.

Chương 297: Mấy người coi anh ấy là cái gì?

“Phạm Viên?”

Trương Trung Dương đọc dòng chữ trên tấm biển của ngôi nhà cô trong bức ảnh, anh ta suy nghĩ một lúc thì đã nghĩ ra Phạm Viên là nơi nào rồi.

Phạm Viên được Ngô Đạo Văn, người đứng đầu về giới ẩm thực ở Hán Thành tạo ra, chủ yếu để tổ chức tiệc riêng cao cấp, hình thành một bố cục kinh doanh khác biệt so với bữa tiệc thương nghiệp của Quan Nhân Đường.

“Haha, nhà hàng do Ngô Đạo Văn mở mà thôi, đập thì cứ đập thôi, đợi đến ngày mà tôi vào Hán Thành, doanh nghiệp nhà hàng cũng sẽ bị tôi nắm trong lòng bàn tay.”

Trương Trung Dương nổi dã tâm bừng bừng, đã chuẩn bị ôm nhiều ngành công nghiệp khác nhau vào trong lòng mình rồi, tiền đề là có thể tiêu diệt được Sở Trung Thiên, thành công nắm chắc thế giới ngầm của Hán Thành.

“Anh Dương uy vũ, sau này anh Dương sẽ là trời của Hán Thành” Đàn em nhanh nhẹn nịnh bợ.

“Hahaha, cậu biết nói chuyện thật đấy, sau này tôi mà thành trời của Hán Thành, vậy cậu cũng sẽ có một chỗ đứng trong Hán Thành rồi”

Trương Trung Dương hài lòng, vui vẻ cười lớn.

“Cảm ơn anh Dương chiếu cố, em nhất định sẽ cố gắng”

Tên đàn em phấn khích nói.

“Dặn dò xuống dưới, nhanh chóng lái về Phạm Viên”

Theo lời dặn dò của Trương Trung Dương, đoàn xe như một mũi tên, phi nhanh về phía Phạm Viên.

Phạm Viên. Người quản lý mặc một bộ trang phục cổ đại dẫn đường, miệng cũng không ngừng tiến hành giới thiệu với Tây Môn Chí Bằng và Hà Thục Phương.

“Mọi đồ trang trí của Phạm Viên của chúng tôi đều là những món cổ thật được sưu tầm, đây cũng là một điều đặc biệt nhất của Phạm Viên chúng tôi so với những nơi khác.

“Những hòn đá cảnh, rãnh đá, cột đá,… cũng là những món cổ thật lâu năm, cây tùng, cây bách xanh xung quanh cũng là những cây cổ thụ trăm năm được lấy từ trên núi xuống, có thể nói mọi viên gạch ngói ở Phạm Viên cũng đều có cảm giác thời đại”

Cố Thiệu Huy không ngừng gật đầu, Vương Cẩn Mai liên tục tặc lưỡi, hoàn toàn bị kinh ngạc bởi lời giới thiệu của quản lý này.

“Mẹ ơi, đây toàn là đồ cổ, xây dựng lên không biết phải mất bao nhiêu tiền? Vương Cẩn Mai kinh ngạc nói. Tây Môn Chí Bằng cười nói: “Đây đều là cách điệu, chỉ cần cách điệu đủ cao, thì sẽ có rất nhiều người theo đuổi, đây chính là một thủ đoạn tài giỏi trong marketing.”

“Chí Bằng giỏi thật đó, vừa nhìn đã biết là thủ đoạn marketing, Họa Y, con phải theo Chí Bằng học hỏi nhiều việc làm ăn vào”

Vương Cẩn Mại kéo Cổ Họa Y, muốn để Cổ Họa Y đi cùng Tây Môn Chí Bằng.

Cổ Họa Y nghiêng người về phía sau từ chối, khiến Vương Cần Mai tức giận trừng mắt với cô.

Mọi người vào phòng bao ngồi, Tây Môn Chí Bằng cầm menu lên xem.

“Bào ngư hàng đầu của Úc, mỗi người một con, phế vật, anh ăn qua bao ngư hàng đầu chưa? Lát nữa từ từ nếm thử nhé, bào ngư hàng đầu có khác biệt lớn so với bào ngư bình thường đó, à đúng

rồi, không phải đến cả bào ngư bình thường anh cũng chưa từng ăn đấy chứ?"

Tây Môn Chí Bằng nhân cơ hội gọi món mà bắt đầu sỉ nhục Lý Phàm. Lý Phàm ngồi trong góc cúi đầu nhìn nước trà, hoàn toàn không để ý đến Tây Môn Chí Bằng. Tây Môn Chí Bằng thấy Lý Phàm không nói gì, cười nói: "Sao anh không nói gì? Nếu anh chưa từng ăn bào ngư bình thường, tôi sẽ gọi cho anh một suất bào ngư thường, để anh từ từ nếm ra được sự khác biệt trong đó"

"Tên phế vật này sao cậu không trả lời, không nghe thấy Chí Bằng đang hỏi cậu sao!" Vương Cẩn Mai trừng mắt mắng Lý Phàm.

"Từng ăn bào ngư hàng đầu, trong tiệc thọ của ba vợ" Lý Phàm bình tĩnh nói. Vương Cẩn Mai ngơ ra, tức giận nhìn Lý Phàm: "Tên khốn nạn này đừng nói bừa, chưa từng ăn sao lại nói đã ăn rồi, cậu có ý gì?"

"Ồ, phế vật anh từng ăn qua bào ngư hàng đầu cơ đấy, đúng thật là ngoài dự liệu của tôi, cho một phần thịt bò Wagyu lớn, lấy phần bít tết Tomahawk tinh hoa nhất đó, không biết tên phế vật như anh đã từng ăn qua chưa?"

Tây Môn Chí Bằng nhìn Lý Phàm với ánh mắt trêu đùa.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: "Bò Wagyu phần lớn đều là treo đầu dê bán thịt chó, bò Wagyu chính thống không thể nhập khẩu được đâu."

Tây Môn Chí Bằng híp mắt, không ngờ cố ý giăng bẫy mà lại bị tên phế vật này nhìn thấu.

Bất kể Lý Phàm nói đã từng hay chưa từng ăn, Tây Môn Chí Bằng đều có thể sỉ nhục Lý Phàm một phen, nhưng Lý Phàm lại nói trúng sự thật bò Wagyu không thể nhập khẩu, khiến cái bẫy của Tây Môn Chí Bằng không thành công.

"Tên vô dụng anh vẫn xem như có chút kiến thức đấy, cho một phần cá hồi biển sâu, món này chắc tên phế vật anh từng ăn rồi nhỉ, có điều không biết có phải biển sâu hay không?

“Chín mươi phần trăm cá hồi trên thị trường đều không phải dưới biển sâu, gần nửa trong số đó đều được làm giả bằng cá hồi nước ngọt” Lý Phàm cúi đầu nói.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đều kinh ngạc nhìn Lý Phàm, nghĩ không thông tại sao Lý Phàm lại biết những điều này.

Lý Phàm ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Tây Môn Chí Bằng, mỉm cười nói: “Anh còn muốn gọi gì nữa? Trứng cá tầm? Nấm cục đen? Gan ngỗng kiểu Pháp? Đều là những thứ nghe có vẻ cao cấp, nhưng lại chẳng hợp khẩu vị của Cố Họa Y”

Sắc mặt Tây Môn Chí Bằng lập tức trở nên vô cùng khó coi, tức giận nhìn Lý Phàm, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Phàm vậy.

Thấy sắc mặt Tây Môn Chí Bằng không ổn, Vương Cẩn Mai lập tức mắng Lý Phàm: “Tên khốn nạn này, ai bảo cậu lắm miệng như thế, cậu còn nói nhăng nói cuội tiếp nữa, thì cút ra ngoài cho tôi”.

Hà Thục Phương tức giận trừng mắt với Lý Phàm, lạnh lùng nói: “Chí Bằng, gọi món cẩn thận đi, sao phải so khiến thức với một tên rác rưởi, cũng chỉ là đọc được chút ít trên mạng mà thôi, giả vờ giả vịt cứ như là học bác uyên thâm vậy.”

Tây Môn Chí Bằng kiềm chế lửa giận trong lòng, sau khi liên tục gọi vài món, ném mạnh menu xuống bàn.

“Từ từ mà ăn theo! Đều là những món mà tên rác rưởi anh cả đời này cũng không ăn được đâu!” Tây Môn Chí Bằng tức giận nói.

“Không có gì ngon cả, nếu anh tiếp tục giữ cái thái độ này, tôi và Lý Phàm sẽ xin phép rời đi trước đấy” Cố Họa Y không hài lòng nói.

“Họa Ý, sao em lại đối xử với tôi như vậy, dựa vào đầu em đối xử tốt với tên phế vật này như thế, tên phế vật này có gì tốt, anh ta không cho em được một cuộc sống tốt đẹp, còn tôi có thể cho em mọi thứ mà em muốn!”

Tây Môn Chí Bằng nhìn Cố Họa Y với gương mặt khó hiểu hỏi, nghĩ không thông tại sao Cổ Họa Y không muốn li hôn với Lý Phàm, bất kể từ phương diện nào mà nói, Tây Môn Chí Bằng đều cảm thấy anh ta tốt hơn Lý Phàm rất nhiều.

Hà Thục Phương xoa trán, nghĩ không biết liệu có phải bà ta đã đưa ra một lựa chọn sai lầm rồi hay không, vốn tưởng rằng có thể dễ dàng xử lí được chuyện này, không ngờ bây giờ lại trở nên phiền phức đến vậy.

Đều nói dưa hái xanh thì không ngọt, nếu ép Cổ Họa Y và con trai bà ta kết hôn, cuộc sống sau này sẽ không dễ dàng rồi.

Hà Thục Phương lo lắng một lúc, trong lòng lại nghĩ đến lời đại sư nói, đại sự từng nói mối nhân duyên này vô cùng tốt đẹp, nhưng khổ trước sướng sau, bây giờ chắc vẫn xem là khổ, đuổi tên vô dụng kia đi là có thể khiến cuộc sống con trai bà ta trở nên sung sướng rồi.

“Họa Y, cháu ngồi xuống trước đã, cô thật lòng hi vọng cháu và Chí Bằng có thể làm quen kĩ lưỡng với nhau, cô cũng thấy được sau này hai đứa sẽ có tương lai tươi đẹp, nếu cháu lo lắng cho cuộc sống sau này của tên vô dụng kia, nhà cô có thể nuôi nó, để nó có thể sống một cuộc sống thoải mái hơn vô số những người ở Hán Thành này.”

Cổ Họa Y lắc đầu: “Nuôi anh ấy? Mấy người coi Lý Phàm là cái gì?”

Chương 298: Vì lý phàm?

Tây Môn Chí Bằng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lý Phàm, cười châm biếm nói: “Có thể coi anh ta là gì được, đương niên là nuôi như phế vật rồi, nếu anh ta bằng lòng làm chó, tôi cũng không để ý mà nuôi anh ta như chó đâu?

“Thức ăn của chó nhà tôi một ngày hết ba triệu đó, nếu anh ta bằng lòng để tôi coi anh ta là chó mà nuôi, tôi có thể cho anh ta sống những ngày tháng vô cùng thoải mái, nói không chừng ngày nào đó tôi nổi lòng từ bi, sẽ sắp xếp cho anh ta một người phụ nữ.”

Lúc Cổ Họa Y đang định phản bác lại, Vương Cẩn Mai nặng nề ho hai tiếng, rồi nói tiếp nối liền lời của Tây Môn Chí Bằng.

“Cuộc sống của chó nhà Chí Bằng tốt đến vậy à, Cố Họa Y, con đừng ngốc nghếch nữa, công việc hiện giờ của Lý Phàm, số tiền một tháng cậu ta kiếm được cũng không đủ tiền thức ăn ba ngày cho chó nhà Chí Bằng, cậu ta sống còn không bằng một con chó nữa, con còn bảo vệ cho cậu ta làm gì? “Hahaha, dì nói đúng lắm, tên phế vật này quả thực còn không bằng một con chó, hơn nữa còn kém xa chó rất nhiều.”

Tây Môn Chí Bằng đắc ý cười lớn.

Lúc này.

Cửa phòng bao bị mở ra, quản lý đưa một nhóm người đẹp mặc đồ cung đình bưng những món ăn phong phú đi vào.

“Chào mọi người, chúng tôi mang thức ăn lên cho mọi người.” Quản lý khách sáo nói xong, nhóm người đẹp kia bắt đầu lên món.

“Bào ngư phú quý hàng đầu”

“Bò Kobe.”

“Nấm cục đen và gan ngỗng kiểu Pháp” Từng món ăn được đưa lên bàn, hoàn toàn khác với những món mà Tây Môn Chí Bằng gọi, thậm chí những món này còn không có trong menu.

Hà Thục Phương nghi hoặc hỏi: “Có phải mấy người lên nhầm món rồi không, chúng tôi không gọi những món này.”

“Anh Lý là khách quý của tổng giám đốc Ngô chúng tôi, tổng giám đốc Ngô biết được anh Lý đến Phạm Viên thì đã đặc biệt dặn dò chúng tôi làm những món ăn đặc biệt này cho anh Lý.”

“Những món ăn này đều không có trên menu, chỉ có những vị khách tôn quý nhất đến Phạm Viên mới có thể hưởng thụ, mọi nguyên liệu đều được chuyển bằng đường hàng không từ khắp các nơi trên thế giới về trong hai mươi tư giờ gần đây, đảm bảo chất lượng của các món ăn sẽ trong trạng thái tươi ngon nhất”

Quản lý giới thiệu kĩ lưỡng một lượt, khiến sắc mặt Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng trở nên có chút khó coi.

Ban nãy Tây Môn Chí Bằng còn mượn việc gọi món ăn để sỉ nhục Lý Phàm, còn chưa sỉ nhục thành công thì sau đó đã đủ mất mặt rồi, giờ lại có chuyện này, Tây Môn Chí Bằng cảm thấy như mặt mình đã bị và mạnh vài cái.

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đều có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đến cảnh tượng trong tiệc thọ của ông cụ Vương, Ngô Đạo Văn cung kính với Lý Phàm như vậy, lại nhìn bàn thức ăn phong phú trước mặt, hai người lập tức cảm thấy không còn khó chấp nhận như vậy nữa. Nhưng tên phế vật Lý Phàm này, quan hệ với Ngô Đạo Văn thật sự tốt như vậy sao? Để Ngô Đạo Văn có thể mang lên một bàn ăn phong phú như vậy. Lý Phàm khẽ gật đầu với quản lý, khách sáo nói: “Nói với tổng giám đốc Ngô, tâm ý của anh ấy tôi nhận được rồi.”

“Được ạ, quý khách mời dùng, có nhu cầu gì quý khách có thể dặn dò mọi lúc”

Quản lý đưa các người đẹp ra khỏi phòng bao.

Phòng bao trở nên yên lặng, sắc mặt Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng đều vô cùng khó coi, chỉ muốn lật cái bàn ăn này lên.

“Những món này cũng xem như không tệ, có điều có lẽ không thể so được với những bữa ăn lớn của anh Tây Môn ở nước ngoài được, nhưng ăn tạm thì vẫn được đó” Lý Phàm cười nói.

Sắc mặt Tây Môn Chí Bằng co giật, cười lạnh nói: “Anh tưởng rằng cái trò bịp này của anh có thể vớt lại mặt mũi cho anh sao? Anh không thể nào so với tôi được, chỗ thức ăn này trong mắt tôi cũng chỉ là thứ rác rưởi tồi tệ nhất mà thôi!”

“Thứ rác rưởi tồi tệ nhất à, vậy mà anh còn mời Họa Y đến đây ăn cơm, là muốn dùng rác rưởi để lừa gạt Họa Y sao? Anh cũng thiếu thành ý quá rồi đó” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Tây Môn Chí Bằng lập tức trở nên đỏ ửng, cảm thấy nóng như lửa đốt, bị Lý Phàm dùng lời của mình và mặt mình như vậy khiến Tây Môn Chí Bằng tức đến mức sắp bùng nổ rôi.

“Tên khốn nạn này! Tôi không có ý này, tôi muốn nói, những thứ có liên quan đến anh đều là rác rưởi, anh chính là kẻ rác rưởi nhất trên trần đời này! Tên vô dụng rác rưởi nhất!”

Thấy con trai của mình có chút mất khống chế, Hà Thục Phương biết không thể để tiếp tục vậy nữa, nếu còn để tiếp như vậy sẽ chỉ thêm mất mặt mà thôi.

“Chí Bằng, bớt nói vài câu đi”

Hà Thục Phương khuyên nhủ Tây Môn Chí Bằng, sau đó cười rồi xin lỗi Vương Cần Mai: “Em Mai, con trai chị tâm trạng không tốt, cần trở về nghỉ ngơi, bọn chị không dùng bữa cùng được nữa rồi”

“Chị Thục Phương, đừng, bọn em sẽ dạy dỗ tốt tên phế vật này, sao có thể chưa ăn xong đã đi được chứ”. Vương Cẩn Mai vội nói.

Hà Thục Phương lắc đầu, kéo Tây Môn Chí Bằng đang giận dữ rời đi, thấp giọng nói: “Đi, còn chê chưa đủ mất mặt hảo

Tây Môn Chí Bằng giống như một con thú hung dữ, trừng mắt nhìn Lý Phàm, rồi đi theo Hà Thục Phương ra khỏi phòng bao.

Thấy Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng rời đi, sắc mặt Vương Cần Mai lập tức trầm xuống.

“Lý Phàm! Tên phế vật nhà cậu có bản lĩnh rồi đúng không! Dám gây chuyện với người ta rồi! Có phải cậu còn chuẩn bị gây chuyện với tôi không?” Vương Cẩn Mai đập bàn quát.

“Không ạ, mẹ là mẹ của Họa Y, trong lòng con thì giống như mẹ con vậy, sao con dám gây chuyện với mẹ được” Lý Phàm không lạnh không nhạt cười đáp.

“Có cái rắm! Nếu cậu xem tôi là mẹ ruột của cậu, cậu lập tức li hôn với Họa Y đi! Chuyện tốt ngày hôm nay đã bị cậu phá hỏng rồi, tức chết tôi mà!”

Vương Cần Mai tức giận thở phì phò, Cổ Thiệu Huy ngước mắt nhìn Lý Phàm nói: “Rốt cuộc Ngô Đạo Văn có quan hệ gì với cậu, giá trị của bàn ăn này không hề nhỏ, cậu ta nói tặng là tặng cậu luôn à?”

“Con và Ngô Đạo Văn không có quan hệ gì cả, Ngô Đạo Văn nể mặt Tiền Phúc mới đối xử cung kính với con vậy thôi”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Đúng thật là vì tiền tài! Cổ Thiệu Huy có chút kinh ngạc, cũng có chút vui mừng.

“Vậy cậu và Tiền Phúc rốt cuộc có quan hệ như thế nào?” Cố Thiệu Huy truy hỏi cặn kẽ.

“Cháu trai của Tiền Phúc thích chơi với con, thỉnh thoảng Tiền Phúc bảo con dỗ cháu trai cho ông ta, đám người Ngô Đạo Văn thỉnh thoảng gặp được, tưởng rằng con và Tiền Phúc có mối quan hệ thân thiết, nên mới muốn tiếp cận con để lôi kéo quan hệ với Tiền Phúc” Lý Phàm không nhanh không chậm giải thích, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, khiến người ta không nhìn ra chút khác thường

nào cả.

Cố Thiệu Huy thở dài một hơi, hi vọng trong lòng bị dập tắt, vốn còn tưởng rằng Lý Phàm có quan hệ sâu xa gì với Tiền Phúc cơ.

Có điều nghĩ cũng đúng, nếu Lý Phàm có quan hệ sâu xa gì đó với Tiền Phúc, Tiền Phúc nâng đỡ một chút, Lý Phàm đã không có dáng vẻ vô dụng như bây giờ rồi.

“Thứ cáo mượn oai hùm, mày cũng học được cách chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng rồi nhỉ! Mày khiến Tây Môn Chí Bằng tức giận rời đi thì đắc ý lắm đúng không? Thứ khốn nạn này, mày có biết như vậy sẽ làm hại Họa Y hay không?”

Vương Cẩn Mai tức giận hét lên.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy nữa có được không, con cảm thấy con và Lý Phàm ở bên nhau rất hạnh phúc, không mong Lý Phàm phú quý nhiều gì cả, bọn con sống cuộc sống của bọn con là được rồi.”

Vương Cẩn Mai lau nước mắt ở khóe mắt, hận rèn sắt không thành thép nói: “Con nhóc này, sao một chút cũng không hiểu nỗi khổ tâm của mẹ vậy, con tưởng mẹ muốn làm người ác là, không phải cũng vì hạnh phúc của con cả sao”

Cạch.

Cửa phòng bao lại bị mở ra, Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng có chút hoảng loạn xông vào phòng.

“Chị Thục Phương, sao hai người lại quay lại rồi?”

Chương 299: Anh đang tìm chết à

Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng đóng chặt cửa lại, thở hổn hển, gương mặt xuất hiện vẻ sợ hãi, hoảng loạn. Nhìn dáng vẻ này của Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng, Lý Phàm khẽ nhíu mày, cảm giác như đã xảy ra chuyện rồi, nếu không hai người sẽ không nhếch nhác đến mức độ này.

Vương Cẩn Mại và Cố Thiệu Huy cũng nhìn ra có điều không ổn, Vương Cẩn Mai tiến đến dìu Hà Thục Phương, khẽ xoa lưng Hà Thục Phương: "Chị Thục Phương, mau ngồi xuống thả lỏng, rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì vậy?"

"Có chuyện rồi, bên ngoài có rất nhiều người, đều cầm đao xông vào đây, bọn tôi không dám ra ngoài, đành phải trở về đây, không biết là ai đã gây chuyện, hi vọng không liên lụy đến chúng ta."

Hà Thục Phương vừa giải thích, vừa kéo ghế ngồi xuống.

Sắc mặt Tây Môn vô cùng u ám, nghĩ lại cảnh tượng ban nãy, toàn thân lại run rẩy kịch liệt.

"Cháu thấy mấy người vệ sĩ cũng bị chém rồi, không phải là nhằm vào cháu đấy chứ, nhưng trong nước cháu không có kẻ thù nào cả, chẳng lẽ là sát thủ do đối thủ cạnh tranh quốc tế thuê để để giết cháu?"

Trong đầu Tây Môn Chí Bằng hiện lên cảnh tượng đối thủ cạnh tranh thuê sát thủ giết người, càng nghĩ càng cảm thấy đúng là như vậy.

Nghe thấy lời lẩm bẩm của Tây Môn Chí Bằng, da đầu của Hà Thục Phương căng ra.

"Sao lại như vậy, vậy chúng ta phải làm sao, Chí Bằng, con mau gọi điện, tìm cơ quan có chức năng đến bảo vệ chúng ta mau lên"

Hà Thục Phương mất hết bình tĩnh nói. Sắc mặt Vương Cẩn Mai

và Cố Thiệu Phong cũng vô cùng khó coi, hối hận vì hôm nay đã đi theo mẹ con Hà Thục Phương ra ngoài, không ngờ lại gặp phải sự cố như này.

Cổ Họa Y nhìn Lý Phàm, Lý Phàm chớp chớp mắt với Cố Họa Y, ra hiệu bảo Cổ Họa Y không cần căng thẳng, mọi chuyện đã có anh ở đây. Rất nhanh bên ngoài phòng bao truyền đến những tiếng chân gấp gáp, ngay sau đó là một giọng nói thô lỗ vang lên: “Đạp cửa ra!”

Bich bich.

Sau vài tiếng kêu vang lên, cửa lớn lắc lư mạnh mẽ, cuối cùng bị đạp ra từ bên ngoài.

Một đám người cầm đao xông vào phòng bao, ánh mắt lướt qua đám người Lý Phàm.

“Không sai, chính là đây, mẹ nó mấy người ngoan ngoãn một chút, nếu dám động đậy bừa bãi, ông đây sẽ chặt chân của mấy người”

Một tên cầm đao chỉ một vòng, sau đó đi ra ngoài tìm Trương Trung Dương. Mười phút trước, sau khi Trường Trung Dương đưa người đến, đã sắp xếp người bao vây cả cái Phạm Viên này, sau đó chỉ huy đàn em đột nhập Phạm Viên.

Sau khi đấu đá một trận với vệ sĩ của Tây Môn Chí Bằng và bảo vệ của Phạm Viên, đàn em của Trương Trung Dương đột nhập vào Phạm Viên, khống chế toàn bộ Phạm Viên lại.

Cổ Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đã sợ hãi phát ngây ra, hai người ôm chặt lấy nhau, run rẩy trong góc của phòng bao.

Còn Hà Thục Phương và Tây Môn Chí Bằng đang chìm đắm trong cảnh tượng khủng bố xuất hiện trong đầu, đều cảm thấy đám lưu manh này là nhằm vào mình mà tới, đều đã căng thẳng sắp chết rồi.

Lý Phàm khẽ ôm Cố Họa Y, thấp giọng nói: “Em đừng căng thẳng, mọi chuyện đã có anh lo”

Cổ Họa Y nhìn Lý Phàm với ánh mắt sâu sắc, khẽ gật đầu, thấp giọng nói: “Anh phải chú ý an toàn, đừng cố sức.”

“Yên tâm, nhất định sẽ không cố sức đâu”

Lý Phàm nhàn nhạt nói. Ánh mắt Lý Phàm hướng ra bên ngoài phòng giam, một góc trong tầm mắt, Lý Phàm đã nhìn thấy bóng dáng của hộ vệ Long Môn. Lý Phàm đưa tay xuống lặng lẽ làm hai động tác tay, thị vệ Long Môn hiểu ý của Lý Phàm, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu.

Có thị vệ của Long Môn ở đây, Lý Phàm hoàn toàn không để đảm lưu manh này vào trong mắt, chỉ cần yên tâm đợi xem kịch là được. Rất nhanh, Trương Trung Dương ngồi trên ghế ăn được đẩy vào đây, lúc nhìn thấy Trương Trung Dương, Cổ Họa Y đã hiểu là chuyện gì xảy ra rồi.

“Haha, lại gặp nhau rồi, không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong tình huống như vậy, Lý phế vật!”

Trương Trung Dương cười ác độc.

Đám người Tây Môn Chí Bằng vốn đang chìm đắm trong nỗi sợ hãi, nghe thấy lời Trương Trung Dương nói, lập tức ngơ ra, cùng nhìn Lý Phàm với ánh mắt kì quái.

Lý Phàm mỉm cười nói: “Sao nào, sau ba quỳ chín dập, ba đạo sáu lỗ, anh vẫn chưa được dạy dỗ à”

“Mẹ nó mày tìm chết à!” Bây giờ cả cái Phạm Viên này đã bị người của ông khống chế rồi, hôm nay mày chỉ có một con đường chết thôi!”

Thấy Trương Trung Dương tức giận nhìn Lý Phàm, Tây Môn Chí Bằng vui mừng suýt chút nhảy lên tại chỗ, kẻ địch của kẻ địch thì chính là bạn mình rồi. . ngôn tình hay

Nhưng Tây Môn Chí Bằng không lỗ mãng, mà yếu ớt hỏi: “Người anh em này, anh đến để trả thù Lý Phàm sao?”

“Cậu là con chó từ nước ngoài trở về đúng không? Làm sao, cậu còn muốn bảo vệ tên phế vật Lý Phàm này à”

Trương Trung Dương trừng mắt nhìn Tây Môn Chí Bằng nói.

“Không không không, tôi không có ý này, tôi cũng hi vọng tên phế vật này mau chóng chết đi, anh ta sống đúng là lãng phí không khí”

Trương Trung Dương cười, ánh mắt lướt qua gương mặt đám người Tây Môn Chí Bằng: “Mấy người đều là người thân của Lý Phàm đúng không, có phải đều muốn giữ mạng sống đúng không? Mấy người muốn sống, rất đơn giản, ngoan ngoãn sỉ nhục chửi bới tên Lý Phàm vô dụng này cho tôi!”

Bắt Lý Phàm chỉ là bước đầu tiên, chủ yếu là muốn lôi Sở Trung Thiên ra đây, trước khi Sở Trung Thiên đến, sỉ nhục Lý Phàm một phen cũng là thú vui tiêu khiển của Trương Trung Dương.

Vương Cẩn Mai bị dọa sợ, đứng dậy mắng chửi Lý Phàm đầu tiên: “Tên vô dụng này đúng là yêu tinh hại người mà, sao mày lại trêu chọc người khác nữa rồi! Mày không hại chết chúng tạo thì không vừa lòng có đúng hay không! Sao tao lại có một đứa con rể thích hại ba mẹ vợ như mày chứ!”.

Họa Y, còn nhìn xem chuyện khốn nạn mà tên chó má này gây ra, cả ngày chỉ biết gây chuyện, con còn không nhanh chóng li hôn với nó, bây giờ nó đã gây chuyện như vậy rồi, con còn muốn sau này nó đắc tội với bao nhiêu người nữa!”

Cố Thiệu Huy cũng mắng theo.

“Ai chà, hai người là ba mẹ vợ của Lý phế vật à, hai người có một chàng rể tốt đấy, đợi mà xem tôi đánh vỡ xương thằng con rể này của mấy người từ trên xuống dưới, sau này nó sẽ thật sự trở thành phế vật rồi!”

Trương Trung Dương nhìn Lý Phàm với ánh mắt dữ tợn.

Đánh vỡ xương toàn thân của Lý Phàm là chuyện mà Trương

Trung Dương đã nghĩ xong khi đến đây, trực tiếp giết chết Lý Phàm thì rất không có cảm giác thành tựu, buộc phải khiến Lý Phàm sống không bằng chết.

Tây Môn Chí Bằng cười, giơ ngón tay cái khen ngợi Trương Trung Dương: “Vị đại ca này thật tài giỏi, đối với tên phế vật Lý Phàm này thì phải làm như vậy, đánh vỡ xương toàn thân của anh ta, mỗi ngày chà đạp anh ta vài chục lần, dứt khoát ném xuống bồn vệ sinh cho xong”

“Tên phế vật này bọn tôi đã muốn giết chết từ lâu rồi, tôi chưa từng gặp một người nào nhu nhược, vô dụng như nó, đúng là vô dụng đến mức không phải người, nên bị tiêu diệt cho rồi.”

Hà Thục Phương mắng theo. Trương Trung Dương hài lòng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Cố Họa Y, trong ánh mắt hiện lên sự tham lam chiếm hữu.”

“Người đẹp Cố, chúng ta lại gặp mặt rồi, nếu bây giờ cô chịu đến hầu ha tôi, tôi có thể suy nghĩ để lại vài đoạn xương cho tên chồng phế vật này của cô”

Trương Trung Dương cười híp mắt nói.

Cố Họa Y hơi hoảng loạn, Lý Phàm khẽ xoa tay Cổ Họa Y, cười nói: “Trương Trung Dương, anh đang tìm chết à”

Chương 302: Mới thế đã không được rồi?

“Trương Trung Dương, con mẹ nó, mày nói chuyện với cậu Lý kiểu gì đấy? Cậu Lý cần gì phải giở trò quỷ với thằng nhãi ranh mày?”

Sở Trung Thiên khinh thường nhìn Trương Trung Dương.

Từ vẻ mặt thất thần của Trương Trung Dương lúc này, có thể thấy chắc chắn Kim Hải đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn không phải chuyện nhỏ.

Trương Trung Dương cười gằn, chĩa súng về Sở Trung Thiên: “Con mẹ mày, quỳ xuống cho tao! Kim Hải của ông đây hết nên phải dùng của Hán Thành mày để bù bắp. Tính mạng chúng mày nằm trong tay tao! Không muốn chết thì ngoan ngoãn nghe lời!”

Mấy tên đàn em phía sau Trương Trung Dương cũng cảm nhận được nguy cơ, họ đều nắm chặt dao trong tay, nhìn mấy người Lý Phàm như hổ rình mồi.

Tây Môn Chí Bằng cảm nhận được bầu không khí thay đổi, hai tay ôm đầu co rụt lại trong góc: “Ông chủ, anh giết họ cũng được, chúng tôi không có quan hệ gì với tên rác rưởi Lý Phàm đâu, ông thả tôi đi thì bao nhiêu tiền cũng dễ thương lượng.”

Trương Trung Dương nhìn Tây Môn Chí Bằng với ánh mắt khinh bỉ, người không có khí phách trong mắt anh ta chỉ như cứt chó mà thôi.

“Mày nói nhảm thêm câu nữa, ông đây giết mày đầu tiên.”

Tây Môn Chí Bằng run rẩy, ngậm miệng không nói nữa.

Trương Trung Dương nhìn Sở Trung Thiên rồi lại nhìn Lý Phàm, cuối cùng nhìn vào Cố Hoạ Y.

“Sở Trung Thiên, ông nói thằng vô dụng này không phải người bình thường đúng không? Vậy ông đây sẽ bắt đầu từ thằng này, à

không, ông sẽ bắt đầu từ vợ của nó!"

Ánh mắt Trương Trung Dương trở nên hung ác, nghiêng đầu nhìn Lý Phàm: "Không phải tên phế vật mày muốn bảo vệ vợ à? Hôm nay ông đây cho mày xem ông đây làm gì vợ mày. Người đâu! Bắt người đẹp kia lại đây cho tao!"

Mắt A Mãnh sáng lên, cười hì hì đi về phía Cố Hoạ Y: "Anh Dương đúng là biết chơi, người đẹp này anh chơi đã đừng quên cho chúng em thưởng thức cùng nhé."

"Yên tâm, ông đây chơi chán sẽ cho chúng mày chơi thoải mái."

Trương Trung Dương nói xong thì cười biến thái.

Lúc này anh ta đã chịu kích thích rất lớn, anh ta đã dốc toàn lực.

Tây Môn Chí Bằng nhìn A Mãnh đi về phía Cố Hoạ Y, quay đầu nhưng không dám nhìn, sợ ánh mắt mình lại chọc giận những người hung dữ ở đây.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đã run như cầy sấy, hai người họ muốn ngăn A Mãnh nhưng dây thanh quản lại vì căng thẳng, sợ hãi mà cứng lại, không phát được ra âm thanh.

Cố Hoạ Y nhắm chặt mắt, hai tay ôm chặt Lý Phàm, lúc này Lý Phàm chính là sợi rơm cứu mạng trong lòng Cố Hoạ Y, cô cảm thấy cả thế giới chỉ có anh mới có thể lật ngược tình thế cứu mình tại thời điểm này.

"Người đẹp, ngoan ngoãn đi theo tôi nào, anh Dương của chúng tôi đối xử với các cô gái đẹp dịu dàng lắm, đảm bảo sẽ khiến cô thoải mái, sung sướng."

A Mãnh nói với vẻ háo sắc.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn A Mãnh, lạnh giọng nói: "Cút."

"Fuck! Thằng ngu si mày dám bảo tao cút, cho rằng dao trong tay ông đây là vật trang trí à? Hôm nay ông sẽ cho mày xem con dao

trong tay ông nhanh như thế nào!”

A Mãnh vung con dao trong tay lên, vung một đường đẹp mắt.

Khi A Mãnh cảm thấy mình múa dao thật đẹp thì Lý Phàm đã giơ chân lên đá vào xương hông hắn.

“A!”

A Mãnh kêu gào thảm thiết bay ra xa, nặng nề ngã vào người Trương Trung Dương phía sau.

Trương Trung Dương bị va vào ngã lộn xuống khỏi xe lăn, khi lăn xuống đất, vì căng thẳng nên tay anh ta muốn nắm lấy thứ gì đó, do đó ngón trỏ cong lại, bóp cò.

Đoàng!

Sau tiếng súng là một tiếng kêu thảm thiết.

Tây Môn Chí Bằng ôm chặt đùi bị bắn trúng của mình, gào lên như heo bị chọc tiết, than thở mình số khổ, đã trốn vào góc tường rồi sao vẫn trúng đạn?

Lý Phàm nheo mắt, ôm Cố Hoạ Y ra ngoài, một chân giẫm lên khẩu súng trong tay Trương Trung Dương, chân còn lại giẫm lên cổ anh ta.

Khi Trương Trung Dương bị Lý Phàm khống chế, đám thuộc hạ mới hoàn hồn, lần lượt vung dao về phía anh.

“Mày mau bỏ chân ra, đừng động đến ông chủ bọn tao!”

“Mày muốn chết đúng không mà dám động vào ông chủ của tao? Nếu mày dám làm gì ông chủ tao, chúng tao sẽ giết những người này!”

Đám thuộc hạ Trương Trung Dương đều có chút sợ hãi, tuy ngoài miệng phách lối gào thét nhưng trong lòng đã chùn bước.

Địa bàn bên Kim Hải đã mất, bây giờ ông chủ lại bị đạp dưới chân, nhìn thế nào cũng thấy khí thế đã bị dẹp hết.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai thấy tư thế anh hùng của Lý Phàm lúc này, hai mắt như sắp rơi ra ngoài, hai người còn phát ra tiếng kêu ngạc nhiên, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được.

Cố Hoạ Y thở phào nhẹ nhõm, sau khi sự căng thẳng qua đi, cô phát hiện mình đang được Lý Phàm bế kiểu công chúa.

Vừa nay anh bế cô xông lên thế này ư?

Ôi xấu hổ chết mất!

Cảm xác xấu hổ lập tức dồn lên đầu Cố Hoạ Y, cô đỏ mặt khẽ vùng vẫy, nói nhỏ vào tai Lý Phàm: “Mau thả em xuống.”

Lý Phàm mỉm cười nhìn Cố Hoạ Y, nhẹ nhàng đặt cô xuống đất.

Trương Trung Dương hung ác nhìn chằm chằm Lý Phàm, tay trái giữ chặt cổ chân Lý Phàm, muốn kéo chân anh ra khỏi cổ mình, nhưng anh ta đã dùng hết sức toàn thân rồi cũng không nhúc nhích được một chút.

“Thả, thả tao ra, không, không ổn rồi.”

Mặt Trương Trung Dương lúc tím lúc đỏ, đã có triệu chứng của việc thiếu oxy.

Bàn chân đang giẫm lên tay phải Trương Trung Dương của Lý Phàm từ từ tăng sức, anh mỉm cười nhìn anh ta, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng: “Mới thế đã không được rồi à? Vừa nãy tỏ vẻ lắm cơ mà?”

Tiếng xương gãy vang lên, xương tay phải của Trương Trung Dương bị Lý Phàm giẫm gãy.

“A!”

Trương Trung Dương kêu thảm thiết đau đớn, trong lòng cực kỳ

hối hận.

Mấy đứa em của Trương Trung Dương nhìn nụ cười của Lý Phàm, cảm giác sợ hãi tăng vọt, cảm thấy Lý Phàm là người tàn nhẫn trong truyền thuyết, nói lời nhẹ nhàng nhưng làm chuyện lại cực kỳ tàn nhẫn, tàn nhẫn hơn ông chủ mình nhiều.

Sở Trung Thiên đến bên Lý Phàm, khom người như một người quản gia già của Lý Phàm, ông ta nói: “Cậu Lý, tôi gọi người đến xử lý họ cho.”

“Không cần đâu, sẽ có người xử lý họ.”

Lý Phàm vừa dứt lời, một đội tuần tra xông vào, mấy tên đàn em của Trương Trung Dương ở bên ngoài chống lại nhưng không thành, tất cả đều đã bị bắt.

Đội tuần tra nhanh chóng ập vào phòng bao, khống chế Trương Trung Dương và đám đàn em của anh ta.

Lòng Trương Trung Dương cực kỳ sợ hãi, hoảng sợ nhìn Lý Phàm hét lên: “Xin tha mạng, anh Lý, cầu xin anh tha mạng cho tôi, tôi có một bí mật, tôi có một bí mật lớn muốn nói với anh!”

Đội trưởng đội tuần tra lặng lẽ nhìn Lý Phàm, Lý Phàm ra hiệu bằng ánh mắt, đội trưởng lập tức hiểu ý, làm theo ý bên kia ra lệnh.

“Đưa hết đi, dám quấy rối anh Tây Môn, doanh nhân quốc tế giàu có, các người không muốn sống nữa phải không?”

Đội trưởng đội tuần tra nghiêm giọng quát.

Ngay lập tức, nhóm Tây Môn Chí Bằng, Cố Thiệu Huy, Vương Cẩn Mai đều sững sờ, nhìn đội trưởng đội tuần tra bằng ánh mắt nghi ngờ.

Chương 303: Thật không phải vì anh?

Vốn Trương Trung Dương đang cầu xin Lý Phàm tha thứ, nghe được lời của người dẫn đầu đội điều tra, cả người đều như hóa đá.

Suy nghĩ tất cả đều là trò quỷ do Lý Phàm làm ra, sao cuối cùng lại lòi ra ông Tây Môn đến, Trương Trung Dương lập tức bị người dẫn đầu đội điều tra làm cho hoang mang.

Lý Phàm hài lòng nhìn người dẫn đầu đội điều tra, đây đều là Lý Phàm ra dấu để hộ vệ Long Môn an bài.

Từ việc san bằng thế lực của Trương Trung Dương ở Kim Hải, đến việc đội tuần tra của Hán Thành xuất hiện, tất cả đều được hộ vệ Long Môn sắp xếp tương đối tốt.

Nhìn thấy ánh mắt hài lòng của Lý Phàm, người dẫn đội điều tra lập tức nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy con đường thăng chức tăng lương đã không còn xa.

Đám người Trương Trung Dương bị đội tuần tra đưa đi, Lý Phàm kéo Cố Họa Y đến xem tình hình của Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai.

Sau khi đau đớn ở vết thương do đạn bắn qua đi, Tây Môn Chí Bằng lau nước mắt nói với người dẫn đầu đội tuần tra: “Cảm ơn các người tới cứu tôi, có thể đưa mẹ và tôi đến bệnh viện trước không?”

Người dẫn đội điều tra cười nói: “Không được, anh phải về tiến hành điều tra với chúng tôi, đồng thời đây cũng là tiến hành bảo vệ anh.”

Sắc mặt Tây Môn Chí Bằng lập tức trắng bệch, chỉ vào vết thương của mình, nói: “Tôi bị thương, tôi bị đạn bắn bị thương.”

“Anh cảnh sát, anh xử lý vết thương cho con trai tôi trước đã, phải

cho nó tới bệnh viện trước, nếu không tôi sẽ khiếu nại các anh!" Hà Thục Phương phẫn nộ quát.

Lý Phàm và Cố Họa Y đỡ Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai dậy, hai người bị dọa đến hai chân nhũn ra, họng nghẹn lại không nói lên lời.

Sở Trung Thiên giúp đỡ Cố Thiệu Huy dậy, nói: "Lên xe của tôi, tôi đưa hai người đến bệnh viện kiểm tra."

Lý Phàm gật đầu, dẫn theo người nhà ra khỏi phòng bao.

Tây Môn Chí Bằng hoảng hồn, nghĩ thấy không ổn, chỉ vào bóng lưng Lý Phàm nói: "Bọn họ, sao bọn họ có thể đi chứ!"

"Ha ha, anh cho rằng thực sự là vì anh à? Cho rằng anh có mấy đồng tiền bẩn thì ghê gớm lắm à, vừa rồi tôi nói như vậy đều dựa theo kịch bản mà anh Lý sắp xếp đấy."

Người dẫn đầu đội điều tra nói một câu rồi vung tay dẫn theo cấp dưới của mình rời đi.

Tây Môn Chí Bằng tức đến đỏ mặt tía tai, cảm thấy trên mặt nóng rát, lời này của cảnh sát như giúp Lý Phàm đánh vào mặt Tây Môn Chí Bằng.

Nhưng mà sao đội điều tra lại giúp Lý Phàm?

Tên đó không phải thằng vô tích sự à!

"Các người quay lại! Các người phải đưa con trai tôi đi bệnh viện chứ! Lũ đáng chết này!"

Hà Thục Phương thở phì phò quát mắng.

"Mẹ, mẹ đừng hô nữa, thù này nhất định phải báo!"

Tây Môn Chí Bằng nhỏ giọng gầm thét.

"Báo thù, nhất định phải tìm bọn họ báo thù, mẹ đi gọi cấp cứu,

con nhịn một chút, chúng ta tới bệnh viện làm giải phẫu trước."

Hà Thục Phương không có khôn khéo như ngày xưa, vì thương thế của con trai mà vô cùng bối rối.

Sau khi gọi điện thoại cấp cứu, Hà Thục Phương mới dần tỉnh táo lại: "Rốt cuộc thì tên cảnh sát kia nói vậy ý là sao? Những tên đó đều do Lý Phàm sắp xếp à?"

"Đúng vậy, cái tên Lý Phàm này quá âm hiểm, lần này thực sự coi thường nó rồi!"

Tây Môn Chí Bằng cảm thấy mình chủ quan quá, cùng vì Lý Phàm mưu mô xảo trá cho nên mới tạo nên được cảnh tượng mất mặt ngày hôm nay.

Âm thanh inh ỏi của xe cấp cứu truyền tới, các bác sĩ và y tá nhanh chóng vọt ra, sau khi đặt Tây Môn Chí Bằng lên cáng cứu thương, một đám người vội vàng lên xe, chạy như điên về phía bệnh viện.

…

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đến bệnh viện kiểm tra một lần, chỉ là sợ hãi quá độ, cũng không có bị gì khác.

Sở Trung Thiên đưa cả nhà Lý Phàm về nhà xong thì rời đi, Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai vô lực ngồi ở trên ghế sô pha, ánh mắt xoắn xuýt nhìn Lý Phàm.

Vừa rồi biểu hiện của Lý Phàm làm cho cả hai thấy kinh ngạc, có điều vì cảnh sát nói là vì Tây Môn Chí Bằng mà đến, cho nên mới không làm cho hai người thắc mắc nhiều.

"Lý Phàm, chuyện hôm nay là sao? Cậu trêu chọc cái tên Trương Trung Dương kia à?"

Cố Thiệu Huy khàn giọng hỏi.

"Ba, vẫn là chuyện lần đó ở Kim Hải, Trương Trung Dương giúp Phùng Tử Tài tính bắt con, Sở Trung Thiên giúp Lý Phàm ngăn cản

bọn họ, cho nên mới kết thù."

Cố Họa Y thay Lý Phàm nói.

Lông mày Cố Thiệu Huy hơi nhíu lại, sau đó thở dài nói: "Đúng là biết gây chuyện, rốt cuộc chuyện ở Kim Hải kết thúc chưa, cái tên vô dụng cậu còn chọc phải ai nữa?"

Cố Họa Y có chút sửng sốt, trong lòng tính toán một phen, nghĩ đến Trương Trung Dương và Phụng Tử Tài gần đây đều gặp khó, nên chuyện cũng nên kết thúc rồi.

Có điều Cố Họa Y lại có chút lo lắng, lỡ như những tên kia như gián đập không chết, tiếp tục ngóc đầu trở dậy thì sao?

Cố Họa Y càng nghĩ càng thêm lo lắng, nhìn về phía Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười nói: "Đều giải quyết rồi, không thành vấn đề."

"Hừ!"

Cố Thiệu Huy hừ lạnh một tiếng: "Có thể giải quyết là tốt, nếu không giải quyết được thì cậu nói sớm một chút, để tôi vác mặt đi tìm ông cụ nghĩ cách, đừng có đột ngột gây ra chuyện gì khiến người ta trở tay không kịp!"

"Không đâu, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì."

Lý Phàm khẳng định nói.

Thế lực của Trương Trung Dương bị nhổ tận gốc, Phụng Tử Tài bị hù cho chạy như heo như sói, đoán chừng những gia tộc bất động sản ở Kim Hải lúc này cũng bị dọa sợ đến tè ra quần, làm sao còn dám đến quấy rối nữa.

Đúng như Lý Phàm nghĩ, các gia tộc ở Kim Hải đang tụ tập cùng một chỗ bàn về chuyện đột nhiên xảy ra.

Nhóm người Hà Lợi Quần ủ rũ ngồi trên xe lăn, một đám trưởng bối mắng chửi bọn họ hơn nửa ngày, mắng đến họ khóc được mấy

vòng, nước mắt chảy đến khô.

“Mấy thằng ngu ngốc chúng mày! Mắt mù rồi phải không, ai chọc được, ai không chọc được mà không thấy rõ à! Lục Kiến Bân ở Kim Hải chúng ta và Sở Trung Thiên ở Hán Thành đều ra mặt rồi, các người còn dám đi trêu chọc vào Lý Phàm, ai cho chúng mày cái gan thế hả?”

Hà Lợi Hoa tức đến nổ phổi, gầm gào với đám ngu xuẩn Hà Lợi Quần nửa ngày, cảm giác cổ họng đều rát rồi.

“Chúng con đâu biết anh ta lợi hại như vậy, trên tư liệu điều tra chỉ nói nó là một thằng ở rể, ăn bám váy vợ, cũng không có bối cảnh, thân phận gì.”

Hà Lợi Quần ấm ức nói.

Hà Lợi Hoa châm một điếu thuốc, hít sâu hai hơi, nén lửa giận nhìn về gia chủ của mấy nhà còn lại.

“Trương Trung Dương đã tiêu tùng rồi, sa lưới ở Hán Thành, nghe nói khai ra rất nhiều thứ, bao gồm cả tư liệu đen của mấy nhà chúng ta, Phụng Tử Tài đang trên đường trốn thì bị bắt, tư liệu kín trong tay anh ta càng nhiều, chúng ta nhất định phải chủ động xin lỗi, bày tỏ thành ý nhận sai.”

Mấy gia chủ còn lại đều nặng nề gật đầu, đều cảm thấy Hà Lợi Hoa nói rất có lý, nếu lúc này không chủ động, sợ là họa lớn sẽ đến ngay trước mắt.

“Vẫn phải tìm người trung gian mới được, như vậy chúng ta cũng dễ nhận lỗi, tôi thấy Lục Kiến Bân hẳn là phù hợp, sẽ liên lạc thêm với Sở Trung Thiên ở Hán Thành.

“Người trung gian thì dễ tìm, quan trọng là phải xin lỗi thế nào, tôi thấy hình thức xin lỗi thông thường thì không thích hợp, phải nghĩ xem anh Lý kia muốn cái gì, hợp ý anh ta mới được.

Chương 304: Hợp tác này có vấn đề!

Hai ngày sau.

Trong phòng họp, Cố Tuấn Hào đắc ý nhìn tài liệu trong tay, đây là tài liệu mà Tây Môn Chí Bằng cho người mang tới sau khi bảo đàn em liên hệ với Cố Tuấn Hào.

Tây Môn Chí Bằng được xuất viện thì suy nghĩ một hồi, cảm thấy muốn vớt vát danh dự thì vẫn phải bắt đầu từ nội bộ nhà họ Cố, phải làm cho tất cả người nhà họ Cố đều đứng về phía mình, đến lúc đó đối mặt với cảnh bị người nhà xa lánh, Cố Họa Y nhất định sẽ lựa chọn việc vứt bỏ Lý Phàm.

Muốn để cho nhà họ Cố đứng về phía mình thì thông quá cách dùng lợi ích hợp tác vẫn là mau lẹ nhất.

Thế nên mới có cảnh Cố Tuấn Hào ngồi đây đắc ý thế này.

Cố Thiệu Dũng ho khan hai tiếng, ánh mắt đảo một lượt từ Cố Thiệu Phong, Cố Họa Y, Cố Bội Sam, dùng hành động này để làm nổi bật quyền uy và địa vị của bản thân.

“Gần đây tiến độ phát triển của công ty có hơi không vừa ý người, nhất là đơn hàng vừa mới ký kết, không chí không tăng, còn có dấu hiệu giảm, Họa Y, cô làm sao vậy!”

Cố Thiệu Dũng đập tay lên bàn, nói.

“Đan làm thời gian phát triển mở rộng, sản lượng của chúng ta đã hoàn toàn bão hòa, tiếp tục ký kết thì sản lượng của chúng ta sẽ không cung ứng được.”

Cố Họa Y có chút bất đắc dĩ giải thích.

Đơn đặt hàng không tăng cũng không có cách nào, sản lượng không theo kịp tình hình, có ký thêm nhiều đơn đặt hàng cũng vô dụng, ngược lại hẳn là nên cân nhắc xây dựng thêm, hoặc là mở

hạng mục mới.

Nhưng báo cáo kế hoạch Cố Họa Y nói đến được gửi đi đã lâu, mà Cố Thiệu Dũng vẫn cứ đè ép không phê, hoàn toàn coi ý kiến của Cố Họa Y là không khí.

“Cô đừng lấy cớ cho cách làm việc không hiệu quả của mình! Cô nghĩ lại bản thân xem, đừng tưởng có chút ít công lao liền có thể ăn ngon ngủ kỹ ngồi trong sổ ghi chép công lao.”

Cố Thiệu Phong lên tiếng khiển trách.

“Có vài người kiên ngạo như vậy đấy, cứ tưởng rằng nhà họ Cố chúng ta hưng thịnh đều là dựa vào sự tài giỏi của cô ta, có điều nếu bàn về tài giỏi thì đúng là làm giỏi thật.”

Lúc nói đến chữ “làm”, Cố Bội Sam còn kéo dài một chút, làm cho ý tứ của cái chữ này khiến người ta có suy nghĩ xa xôi.

“Họa Y, đừng cảm thấy chúng ta nói chuyện khó nghe, đây là do chúng ta muốn thúc giục cô thôi, đốc thúc cháu càng thêm nỗ lực làm việc.”

Cố Thiệu Dũng đường hoàng nói một câu, sau đó nhìn về phía Cố Tuấn Hào, nói: “Gần đây công việc của Tuấn Hào có tiến triển, đã cho ra một bước cực kỳ quan trọng trên con đường phát triển của nhà họ Cố chúng ta. Tuấn Hào, con nói nghe một chút xem.”

Sau khi hạ thấp Cố Họa Y, Cố Thiệu Dũng bắt đầu tâng bốc con trai mình.

Cố Tuấn Hào vui đến cười không khép được miệng, vui vẻ đặt tài liệu lên trung tâm bàn hội nghị.

“Đây là hợp đồng mà tôi đã kí được với tổng giám đốc Tây Môn Chí Bằng của xí nghiệp Y Dược Đăng Hỉ Lai nổi tiếng, bản hợp đồng này chủ yếu muốn hùn vốn kiến thiết dây chuyền sản xuất với chúng ta, sản xuất dược phẩm cốt lõi của tập đoàn Đăng Hỉ Lai.”

“Trong đó có hai điều khoản về quyền sản xuất dược phẩm cực hot, có thể miễn phí trao quyền sử dụng cho chúng ta ba năm, sau ba năm, phí ủy quyền sẽ được thỏa thuận tùy theo mức bán hàng. Tôi cảm thấy đây là chỗ cực tốt đối với nhà họ Cố chúng ta.”

Cố Tuấn Hào giới thiệu tình hình xong, ngẩng đầu lên kiêu ngạo nhìn Cố Họa Y, cảm thấy cuối cùng mình có thể nở mày nở mặt một lần, đánh bại Cố Họa Y trên sự nghiệp.

Nghe tên của Tây Môn Chí Bằng, lông mày Cố Họa Y hơi nhíu lại, cảm thấy tình huống có vẻ không đúng.

Cố Bội Sam kinh ngạc nói: “Anh được quá, Đăng Hỉ Lai là xí nghiệp nổi tiếng quốc tế đấy, không riêng gì dược phẩm và thực phẩm chăm sóc sức khỏe, có rất nhiều thiết bị y tế cũng cực kỳ tốt, nếu thật sự có thể hợp tác thành công, nhà họ Cố chúng ta chẳng mấy chốc sẽ trở nên hùng mạnh.”

“Lần này Tuấn Hào làm tốt lắm, vậy mà có thể liên hệ với tổng giám đốc của xí nghiệp nổi tiếng quốc tế, nhiệm vụ làm đúng là chắc tay đáng tin cậy, Họa Y, cháu phải học tập Tuấn Hào đấy.”

Cố Thiệu Phong cũng tâng bốc Cố Tuấn Hào lên.

Cố Tuấn Hào vui vẻ nhìn Cố Họa Y, nhướn mày nói: “Họa Y à, cô nói chút gì đi? Có phải cảm thấy công tác của tôi không có chỗ nào thiếu sót không? Mà có thì cô nói luôn với tôi đi.”

Nhìn dáng vẻ nhíu mày đắn đo của Cố Họa Y, Cố Tuấn Hào cười càng tươi, dường như có đóa hoa cúc đang nở rộ trên mặt anh ta vậy.

“Bản hợp đồng này tôi đề nghị cần xem xét cẩn thận, Tây Môn Chí Bằng anh ta…”

Cố Họa Y lại trầm ngâm không nói tiếp, có nói thêm thì lại dính đến chuyện giữa Lý Phàm và Tây Môn Chí Bằng, nếu để cho người nhà họ Cố nghe được, nhất định sẽ lại thêm một trận lời ra tiếng vào.

“Hừ!”

Cố Tuấn Hào hừ lạnh một tiếng, không vui nói: “Cẩn thận? Hợp đồng có lợi như vậy còn cẩn thận cái gì, không phải là cô đang ước ao ghen tị nên mới muốn ngăn cản tôi đi hợp tác với Tây Môn Chí Bằng đấy chứ? Cô cứ nằm mơ đi.”

“Ha ha, có người thích nhất giả bộ, hành động này anh nên thông cảm một chút, Họa Y có thể ngủ với nịnh bợ bên ngoài, chỉ có muốn ôm đùi chúng ta là không thể, đúng không Họa Y?”

Cố Bội Sam khinh bỉ nhìn Cố Họa Y.

Cố Họa Y ép buộc bản thân không được lên tiếng, vô lực dựa vào lưng ghế.

“Không cần để ý tới ý kiến của Họa Y, đây là một chuyện cực kỳ có lợi đối với nhà họ Cố chúng ta, Tuấn Hào, con lập tức liên hệ với anh Tây Môn, mời anh Tây Môn lập tức qua chuẩn bị đàm phán hợp tác.”

Cố Thiệu Dũng vội vàng nói.

Nghĩ đến việc có thể hợp tác với tập đoàn Đăng Hỉ Lai, Cố Thiệu Dũng liền cảm thấy máu toàn thân như đang sôi lên.

Cố Tuấn Hào gật đầu, ánh mắt khinh thường nhìn Cố Họa Y phản bác thất bại, ngẩng đầu lấy điện thoại ra.

“Alo, anh Tây Môn, tôi là Cố Tuấn Hào của nhà họ Cố đây, anh cứ gọi tôi là Tuấn Hào cũng được.”

Trên mặt Cố Tuấn Hào lộ ra nụ cười nịnh nọt.

Thấy dáng vẻ nịnh bợ đó của Cố Tuấn Hào, Cố Họa Y nhắm nghiền hai mắt, trong lòng vẫn cảm thấy Lý Phàm là tốt nhất, anh chưa từng khúm núm nịnh bợ đối với người nào.

Tây Môn Chí Bằng nghe được giọng điệu nịnh nọt của Cố Tuấn Hào, lạnh giọng nói: “Xem hợp đồng hợp tác rồi?”

“Đã xem rồi, bản hợp đồng của anh rộng rãi quá, làm cho nhà họ Cố chúng tôi đều rất ngạc nhiên vui mừng, ba tôi hỏi lúc nào thì anh có thể mở cuộc đàm phán.”

Tây Môn Chí Bằng nhếch miệng cười, cảm thấy tìm lại được cảm giác quen thuộc kia, cảm giác được người ta tôn kính, quỳ lạy.

“Đợi lát nữa tôi sẽ qua, chúng ta bàn bạc kỹ càng chuyện hợp tác, có điều tôi cần có hai người ở đó.”

Trong mắt Tây Môn Chí Bằng lóe lên tia hung ác.

“Xin anh cứ nói, anh cần ai ở đây?’

“Cố Họa Y và Lý Phàm.”

Cố Tuấn Hào lập tức thấy lạnh, cảm thấy tình hình sợ là sẽ có thay đổi: “Được, tôi nhất định sẽ sắp xếp cho hai người đó tới, có điều tôi muốn hỏi một chút, tại sao phải có bọn họ ở đây.”

“Hừ! Tôi muốn xem trò vui, anh cứ theo lời tôi mà làm là được, sau này sẽ có lợi cho anh.”

Cố Tuấn Hào như bừng tỉnh, dùng ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác nhìn Cố Họa Y.

“Tôi hiểu rồi.”

Cúp điện thoại, Cố Tuấn Hào cười nói: “Anh Tây Môn nói sẽ lập tức tới bàn chuyện hợp tác với chúng ta, nhưng mà anh ấy yêu cầu Lý Phàm phải có mặt ở đây.”

“Họa Y, gọi cái tên vô tich sự nhà cô tới đi.” Cố Thiệu Phong lạnh giọng nói.

Chương 300: Sự quyết đoán của sở trung thiên

“Tao tìm chết? Hahaha, đây là câu nói nực cười nhất mà tao từng được nghe, mày cảm thấy tạo giống như đang tìm chết lắm sao? Không thấy ở đây toàn là người của tạo sao! Nếu tên phế vật mày khiến tạo không vui, tạo sẽ khiến tất cả mọi người không vui hơn nữa đấy.”

Trương Trung Dương thẳng thừng uy hiếp, ở đây đều là người của anh ta, lời của anh ta giống như thánh chỉ vậy, muốn ai chết thì người đó phải chết.

Sắc mặt đám người Tây Môn Chí Bằng lập tức tái mét, nếu bị liên lụy vì mấy lời nói vớ vẩn của Lý Phàm, vậy thì sẽ chết oan uổng biết bao.

“Lý Phàm! Tên phế vật này đừng nói nữa, ở đây không đến lượt anh nói! Dám cãi lại vị đại ca này, mẹ nó ai cho anh lá gan vậy, anh muốn tôi nhổ vào mặt anh đúng không! Anh muốn chết cũng đừng kéo chúng tôi theo!” Tây Môn Chí Bằng hoảng loạn hét lên.

Hà Thục Phương liên tục gật đầu: “Đúng đúng, Chí Bằng nói đúng, tên phế vật này muốn chết thì tự cậu chết đi, đừng liên lụy chúng tôi chết chùng, vô dụng như cậu nên tự mình chết đi thì hơn.”

“Phế vật! Nghèo nàn! Thấp kép! Nhu nhược! Họa Y, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần là ly hôn với tên phế vật này đi, con nhất quyết không nghe, con xem xem, giờ tên phế vật này liên lụy đến cả nhà chúng ta rồi! Mau bảo nó cút đi! Nó và nhà chúng ta không có liên quan gì đến nhau cả!”

Vương Cẩn Mai dùng hết sức hét lên, đối diện với sự sợ hãi của cái chết, khiến cả người bà ta đều cảm thấy không thoải mái.

Cổ Thiệu Huy cũng vô cùng mất bình tĩnh, đối diện với cảnh tượng khủng bố chưa từng trải qua này, Cố Thiệu Huy chỉ muốn nhanh chóng làm rõ quan hệ với Lý Phàm, không được để Lý Phàm liên

lụy tới.

“Vị đại ca này, nhà chúng tôi và Lý Phàm không liên quan gì đến nhau cả, con gái tôi và Lý Phàm, sẽ… sẽ li hôn ngay, cậu muốn xử lí Lý Phàm lúc này cũng được, mong cậu đừng kéo cả nhà tôi theo, cầu xin cậu”

Lý Phàm ra sức mím môi, nghe lời ba mẹ nói, trong lòng rối bời, cảm thấy bế tắc.

“Hahaha.”

Trương Trung Dương đắc ý cười, cảm thấy đã trêu đùa đủ Lý Phàm, nên làm chuyện chính rồi.

“Lý phế vật, biết tại sao tao lại đến không? Tao muốn Sở Trung Thiên ra đây, nếu mày có thể gọi Sở Trung Thiên tới đây, tạo sẽ cho mày, không, là cho bọn mày một con đường sống, nếu mày không gọi được Sở Trung Thiên ra đây, tạo sẽ cho bọn mày nếm thử mùi vị của việc sống không bằng chết”

Đối diện với sự dọa nạt của Trương Trung Dương, đám người Tây Môn Chí Bằng run sợ, lần lượt lên tiếng giục Lý Phàm làm theo lời Trương Trung Dương nói.

“Tên phế vật này còn ngơ ra đấy làm gì, mau làm theo lời vĩ đại ca này đi, gọi tên khốn Sở gì đó ra đây!”. Lý Phàm nhìn Trương Trung Dương, cười nói: “Anh muốn khống chế cả Hán Thành, đã tâm không nhỏ nhỉ, nghe nói anh còn có chỗ dựa là Chử Triều Phát ở tỉnh”

Sắc mặt Trương Trung Dương khẽ thay đổi, híp mắt nhìn Lý Phàm, tay phải cho vào trong lồng ngực, lấy một khẩu súng ra.

Tay trái khẽ mân mê nòng súng, Trương Trung Dương lạnh lùng nói: “Sao mày lại biết.”

Thấy Trương Trung Dương móc súng ra, đám người Tây Môn Chí Bằng đều co rúm lại, cố gắng đứng dựa vào góc tường, giống như muốn bản thân chui vào tường để trốn đi vậy.

Cổ Họa Y cũng có chút sợ hãi, ôm chặt eo của Lý Phàm, muốn để cô và Lý Phàm dính chặt với nhau hơn, chỉ như vậy mới có thể khiến Cố Họa Y cảm thấy có chút an toàn.

Lý Phàm khẽ xoa lưng Cố Họa Y, giúp Cố Họa Y bình ổn sự căng thẳng của cô lại.

“Sở Trung Thiên nói cho tôi đấy”

“Hahaha, rất tốt, xem ra quan hệ giữa mày và Sở Trung Thiên thật sự không phải bình thường nhỉ, bây giờ mày gọi cho Sở Trung Thiên, bảo một mình nó đến đây, tạo cảnh cáo mày đừng giở trò, nếu không người vợ như hoa như ngọc này của mày sẽ bị đám anh em của tao vui vẻ một phen đấy.”

Trương Trung Dương nói xong thì nạp đạn, mở phần an toàn ra, nhắm súng vào Lý Phàm. Cơ thể Cố Họa Y khẽ run rẩy, Lý Phàm cười nói: “Không sao, em đừng sợ, chỉ là gọi điện cho Sở Trung Thiên thôi mà”

Lý Phàm chậm rãi lấy máy ra, gọi điện cho Sở Trung Thiên.

“Mở loa ra, tạo muốn nghe xem Sở Trung Thiên nói gì?

Trương Trung Dương cẩn thận nói.

Lý Phàm mở loa ra, giọng nói của Sở Trung Thiên truyền ra từ trong điện thoại: “Cậu Lý, cậu có gì cần dặn dò?”

Trương Trung Dương khẽ nhíu mày lại, từ giọng điệu cung kính của Sở Trung Thiên có thể cảm nhận được sự bất ổn.

Sở Trung Thiên cũng cung kính với Lý Phàm quá rồi, với sự hiểu biết của Trương Trung Dương về Sở Trung Thiên, anh ta biết Sở Trung Thiên sẽ không tùy ý cung kính với người ta như vậy. Có điều nghĩ đến việc hiện giờ Lý Phàm đã bị mình khống chế, Trương Trung Dương kiềm nén sự nghi ngờ lại, đợi bắt được Sở Trung Thiên, sau khi thuận lợi tiếp nhận địa bàn của Hán Thành, rồi nghiên cứu về mối quan hệ giữa Lý Phàm và Sở Trung Thiên

cũng được.

“Sở à, tôi đang ăn cơm ở Phạm Viên, ông qua đây ăn cùng đi”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

“Được, tôi sẽ qua ngay” Ánh mắt Trương Trung Dương ngập tràn niềm vui, khẩu súng chỉ vào Lý Phàm khẽ lắc lư.

Lý Phàm hiểu ý của Trương Trung Dương, lên tiếng nói: “Tôi và một người bạn cũ ăn cùng nhau, ông đừng đưa đàn em theo, tránh để bạn tôi cảm thấy không thoải mái”

“Đã hiểu, tôi sẽ tự lái xe qua đó” Sở Trung Thiên sảng khoái đáp.

“Được, đến nhanh nhé, cúp đây” Lý Phàm cất điện thoại đi, nở nụ cười với Trương Trung Thiên.

“Tốt lắm, tên phế vật mày cũng xem như là có chút biết điều đấy, không giở trò gì trước mặt tạo, đợi lát nữa chỉ xem Sở Trung Thiên có phối hợp hay không thôi, nếu Sở Trung Thiên dám giở trò, thì tất cả mấy người sẽ đen đủi”

Sau khi Trường Trung Dương hù dọa một phen, cảm thấy đã nắm chắc phần thắng trong lòng bàn tay, chỉ cần Sở Trung Thiên không giở trò, lần này cũng thể bình ổn tiếp nhận Hán Thành, tiến một bước lớn về phía mục tiêu của anh ta rồi.

Sở Trung Thiên cất máy đi, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng. Tuy giọng nói của Lý Phàm trong điện thoại rất bình tĩnh, nhưng Sở Trung Thiên đã nghe ra được sự bất ổn. Hay là làm theo lời Lý Phàm nói? Nếu đi một mình, có phải là rất nguy hiểm hay không?

Rất nhanh Sở Trung Thiên lại nở nụ cười, thấp giọng lẩm bẩm: “Mạng này của mình là do cậu Lý cứu, đương nhiên phải làm theo lời cậu ấy dặn dò rồi, cùng lắm thì trả lại mạng cho anh Lý thôi.”

Nếu chỉ thuần túy vì lợi ích, nói không chừng Sở Trung Thiên sẽ lựa chọn không đi, cho dù đi cũng sẽ mang theo rất nhiều đàn em. Nhưng trước đó không lâu bị mai phục đã được Lý Phàm cứu,

khiến Sở Trung Thiên càng thêm chân thành với Lý Phàm. Dù sao việc ôm cây lớn và trả ơn ân nhân cứu mạng cũng rất khác nhau, một cái là lựa chọn lợi ích, được nhiên là lợi ích phải ưu tiên hàng đầu, cái còn lại là sự lựa chọn của nội tâm, hoàn toàn có thể vứt bỏ mọi lợi ích.

Sở Trung Thiên rất nhanh đã đưa ra quyết định, mặc quần áo trình trọng, để toàn bộ đám đàn em lại, một mình lái xe rời khỏi tổ chức.

Sở Trung Thiên lái xe như bay trên đường cũng đã đến được Phạm Viên. Nhìn Phạm Viên một mảnh an tỉnh, Sở Thiên Trung biết Phạm Viên quả nhiên xảy ra chuyện rồi.

Mở cửa xuống xe, ôm theo suy nghĩ không thể sống sót trở về, Sở Trung Thiên bước vào Phạm Viên.

Vừa bước vào, đã có một đám người bao vây Sở Trung Thiên lại.

“Ây chà, ngài Thiên cuối cùng cũng đến rồi, đi theo chúng tôi đi”

Chương 301: Có phải là do anh giở trò không?

“Ngài Thiên cái rắm, bây giờ nó chỉ là tù nhân của đại ca chúng ta thôi, sau này chúng ta phải gọi anh Dương là ngài Dương rồi.”

“Đúng, ngài Dương của chúng ta thống nhất Kim Hải và Hán Thành, không lâu nữa là có thể tiến vào tỉnh rồi, đến lúc đó chúng ta có thể dựa hơi ngài Dương mà bay cao rồi.”

“Phế vật già, mấy chục năm phong quang của ông cũng đủ rồi, mau chóng cút đi quỳ xuống lấy lòng ngài Dương của chúng tôi đi, nói không chừng ngài Dương của chúng tôi vui lên, còn giữ lại một mạng chó cho ông.”

Đám người kia cười chế giễu Sở Trung Thiên một phen, áp tải Sở Trung Thiên vào trong, cuối cùng đẩy Sở Trung Thiên vào phòng bao.

Trương Trung Dương thấy Sở Trung Thiên bị áp giải vào, đắc ý cười nói: “Hahaha, anh già, anh có ngờ đến sẽ có ngày hôm nay không, anh nói xem có phải anh già quá hóa hồ đồ không, tên phế vật này bảo anh đến một mình mà anh đến một mình thật à.”

“Hừ! Cậu hiểu cái rắm!”

Sở Trung Thiên không cho Trương Trung Dương chút mặt mũi nào, quay lại cúi người với Lý Phàm nói: “Cậu Lý, tôi đến rồi đây.”

“Ông làm tốt lắm.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Gương mặt Sở Trung Thiên hiện lên nụ cười, vì câu nói này của Lý Phàm, mà ông ta thật sự rất vui mừng.

“Mẹ nó! Ở trước mặt ông đây còn giả vờ, mấy người có biết là sắp phải chết rồi không! Sở Trung Thiên, ông điên rồi à, coi tên phế vật này như ba mình đấy à!”

Trương Trung Dương chợt có chút lo lắng bất an kì lạ, sắc mặt vô cùng bình tĩnh này của Sở Trung Thiên và Lý Phàm khiến Trương Trung Dương có chút nghĩ không thông.

Lúc này Sở Trung Thiên đã thật sự bình tĩnh lại rồi, vì sự bình tĩnh của Lý Phàm, khiến Sở Trung Thiên biết sẽ không có chuyện gì cả.

Nếu một Trương Trung Dương nhỏ bé có thể khiến thiếu chủ của Long Môn bị thương, vậy Long Môn cũng không trở thành hào môn hàng đầu của thế giới được.

Sở Trung Thiên hiểu rõ điều này, không chỉ không có chút lo lắng nào mà còn cảm thấy vui mừng vì sự lựa chọn sáng suốt nhất của mình.

“Nếu tôi có thể có một người ba như vậy, tôi nằm mơ cũng có thể cười mà tỉnh lại.”

Dáng vẻ của Sở Trung Thiên hoàn toàn là đang tâng bốc Lý Phàm.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai vì bị sợ hãi liên tục, tinh thần đã tê dại rồi, nhưng nghe thấy lời Sở Trung Thiên nói, sắc mặt tê dại của hai người lập tức trở thành kinh ngạc.

Sở Trung Thiên là nhân vật có danh tiếng lẫy lừng của Hán Thành, lại có thể nói ra những lời nịnh bợ như vậy, có thể nói là không biết xấu hổ luôn rồi.

Nhưng tại sao lại vậy?

Chẳng lẽ thật sự là vì ông ta hiểu lầm quan hệ giữa Lý Phàm và Tiền Phúc sao?

Nghĩ đến thân phận và địa vị của Tiền Phúc, Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai cảm thấy hoảng loạn, đều nói người giữ cổng nhà tể tướng cũng là quan thất phẩm, Lý Phàm có thể chơi đùa với cháu trai của Tiền Phúc, dường như cũng đã là một chuyện rất ghê gớm rồi, chỉ cần làm tốt, chắc chắn sẽ được Tiền Phúc giúp đỡ.

Trong lúc hoảng hốt, Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đã có chút

hiểu thái độ của Sở Trung Thiên rồi, sau khi hiểu rõ, hai người đều cảm thấy Lý Phàm đúng là một kẻ ngốc, bỏ một mối quan hệ tốt như vậy không cần, còn xem nó như không khí, đúng là ngu ngốc hết thuốc chữa!

Sau khi Tây Môn Chí Bằng bình tĩnh lại, trong lúc quan sát nghe ngóng thì phát hiện được có điều khác lạ, dường như chuyện này không giống những gì anh ta nghĩ, chỉ dựa vào sự bình tĩnh của Lý Phàm cũng khiến Tây Môn Chí Bằng cảm thấy mọi chuyện liệu có phải phải là một màn kịch do Lý Phàm sắp xếp hay không.

Đúng, đây nhất định là một màn kịch!

Mọi thứ đều do Lý Phàm sắp xếp, lát nữa Lý Phàm sẽ tàn sát bốn phương, trở thành một màn kịch anh hùng cái thế!

Đây là đang biểu diễn cho anh ta và Cố Họa Y xem, lát nữa nhất định anh ta sẽ vạch mặt Lý Phàm trước mặt mọi người!

Lý Phàm không biết nội tâm của ba mẹ vợ và Tây Môn Chí Bằng đã muốn bùng nổ, chỉ bình tĩnh nhìn màn biểu diễn của Trương Trung Dương.

“Tên phế vật này làm ba của ông thì ông có thể cười mà tỉnh mộng? Con mẹ nó rốt cuộc nó có thân phận gì!”

Trương Trung Dương hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng.

“Cậu không biết mà còn dám ra tay, tôi thật sự bội phục dũng khí của cậu, xem ra lời khuyên tôi dành cho cậu trước đó cậu đều không nghe lọt, cậu tự tìm chết, tôi muốn cản cũng cản không nổi.”

Sở Trung Thiên lắc đầu thở dài, dường như đã chắc như đinh đóng cột chuyện Trương Trung Dương sẽ chết rồi.

Trương Trung Dương đột nhiên giơ cây súng trong tay lên, nhắm vào Sở Trung Thiên: “Nói! Nó là ai!”

“Nói ra cậu cũng không hiểu đâu.”

Sở Trung Thiên khinh thường nhìn Trương Trung Dương.

Trương Trung Dương nhắm mắt kiềm nén cơn giận trong lòng lại, cười dữ tợn: “Bây giờ ông có nói hay không cũng không sao nữa rồi, đợi tôi tiếp nhận địa bàn của ông, thì không thiếu thời gian để chơi với ông.”

“A Mãnh, thông báo cho anh em ở nhà, bảo bọn họ chuẩn bị tốt, tối nay tập kích Hán Thành.”

Trương Trung Dương dặn dò đàn em.

“Rõ.”

A Mãnh nói xong thì lấy điện thoại ra bắt đầu gọi, sau khi liên tục gọi mấy cuộc cũng không có ai nghe máy, đầu A Mãnh bắt đầu chảy đầy mồ hôi.

“Anh Dương, gọi, gọi không được, em gọi cho cả mấy anh em rồi, điện thoại của họ không ai nhận máy cả.”

A Mãnh căng thẳng nói.

“Sao lại vậy?”

Trương Trung Dương nhướng mắt lên, rồi lấy điện thoại của mình ra.

Mở máy ra đang định gọi điện, thì chuông điện thoại Trương Trung Dương reo lên.

Nhìn màn hình hiện số điện thoại của Phùng Tử Tài, bàn tay cầm điện thoại của Trương Trung Dương khẽ run lên.

Do dự ba giây, Trương Trung Dương cắn răng ấn nút nghe máy.

“Alo, phía bên Kim Hải như thế nào rồi?”

“Anh Dương, bên Kim Hải xảy ra chuyện rồi, nửa tiếng trước, có

cơ quan đột nhiên bắt đàn em của anh, cả Kim Hải đều bị rà soát một lượt, đàn em trung thành của anh về cơ bản đều đã sa lưới rồi, những anh em khác cung đã chạy trốn hết, mẹ nó em cũng đang chạy đây.

Trương Trung Dương lập tức nhíu chặt mày lại, sợ nhất là nhà mình cháy lửa, nhưng sợ cái gì thì cái đó xảy ra.

“Sao lại như vậy! Mẹ nó ai gây ra chuyện này, không nên như vậy mới phải chứ!”

Trương Trung Dương tức giận hét lên.

“Em nghe ngóng qua, nói là một người vô cùng bí ẩn đã sắp xếp như vậy, anh Dương có phải đã đắc tội với nhân vật lớn nào rồi hay không, mẹ nó ra tay cũng ác quá rồi đó, một mẻ bắt gọn luôn!”

Phùng Tử Tài đang nói chuyện đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy một trạm kiểm soát cách đó không xa, lập tức cảm thấy sợ hãi.

“Anh Dương, mẹ nó em không nói với anh nữa, em thấy trạm kiểm soát rồi, cửa này e là em không qua được rồi, nếu anh may mắn thoát nạn, nhất định phải nhớ công lao của em!”

Đầu óc Trương Trung Dương nhanh chóng xoay chuyển, xem xem rốt cuộc là ai đã gây ra họa này cho đàn em của mình, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Trương Trung Dương cũng không nghĩ ra là ai.

Nhưng phàm là người Trương Trung Dương dám đắc tội, vậy chắc chắn người đó không có bối cảnh lớn như anh ta, chỉ cần là những người có bối cảnh gần bằng với Trương Trung Dương, anh ta đã không chủ động dây vào rồi.

Đã cẩn thận đến mức độ như vậy rồi, sao vẫn còn xảy ra vấn đề cơ chứ?

Lúc đang đau đầu, ánh mắt Trương Trung Dương đột nhiên lướt qua Lý Phàm.

Thấy Lý Phàm thản nhiên nở nụ cười, đầu Trương Trung Dương

đột nhiên vang lên một tiếng nổ oanh trời.

Không phải là do tên phế vật Lý Phàm này làm đấy chứ!

Ban nãy thái độ của Sở Trung Thiên cung kính với cậu ta như vậy, gần như sắp quỳ xuống liếm chân cậu ta luôn rồi.

Hơn nữa Sở Trung Thiên từng nói bối cảnh của Lý Phàm sâu không thể lường!

Trương Trung Dương ngơ ra nhìn Lý Phàm, giọng nói khàn khàn: “Có phải do mày giở trò không!”

Chương 305: Làm thế nào để xin lỗi anh lý

Trong lòng Cố Họa Y phát lạnh, hiểu ra ý của Tây Môn Chí Bằng, đây là muốn mượn việc nói chuyện hợp tác để nhục mạ Lý Phàm trước mặt mọi người.

“Hôm nay Lý Phàm không phải, phải ở nhà tịnh dưỡng, không tới được.”

Cố Họa Y kiếm cớ nói.

“Mẹ kiếp! Cái tên vô dụng nhà cô từ bao giờ mà trở nên tôn quý thế, còn mẹ nó ở nhà tịnh dưỡng, ông đây không được nghỉ ngơi thì cậu ta nghỉ con khỉ à?”

“Cho dù tên vô dụng nhà cô có không đi được thì cũng phải bò đến, làm trễ nải việc hợp tác với anh Tây Môn thì một nhà các người cũng không gánh nổi trách nhiệm đâu!”‘

“Cô có gọi không, không thì chúng tôi gọi, tin là cái tên vô dụng kia nghe được cô xảy ra chuyện gì thì nhất định sẽ chạy tới còn nhanh hơn cả chó.”

Đám người nhà họ Cố châm chọc, khiêu khích nói, căn bản không cho Cố Họa Y chút mặt mũi nào.

Cố Họa Y biết mình đang lấy trứng chọi đá, cho dù mình không gọi cho Lý Phàm thì những người khác cũng sẽ kiếm cớ lừa Lý Phàm tới.

Hết cách, Cố Họa Y đành lấy điện thoại ra bấm gọi cho Lý Phàm: “Tây Môn Chí Bằng muốn tới công ty nói chuyện hợp tác, chỉ mặt gọi tên anh qua, em cảm thấy anh vẫn đừng nên tới thì tốt.”

Nghe Cố Họa Y nói vậy, Cố Thiệu Dũng liền đập chén nước, giận dữ hét lên: “Cố Họa Y! Hôm nay cô mà không gọi thằng vô dụng kia tới thì chúng tôi sẽ cho cô đẹp mặt!”

Lý Phàm nghe tiếng rống của Cố Thiệu Dũng thì cười nói với Cố Họa Y: “Chờ đó, anh sẽ tới nhanh thôi.”

“Nhưng mà…”

“Không nhưng nhị gì hết, chẳng phải chỉ là một tên Tây Môn Chí Bằng thôi à, có gì phải sợ.” . Truyện Light Novel

Lý Phàm cúp máy, trên mặt lộ ra nụ cười mỉa mai.

Thay một bộ quần áo khác, Lý Phàm vội vàng rời khỏi nhà, trên đường nhận được điện thoại của Sở Trung Thiên.

“Anh Lý, những doanh nhân bất động sản kia tìm tới Lục Kiến Bân, nhờ ông ta làm người trung gian, muốn xin lỗi anh.”

“Xin lỗi? Bọn họ muốn xin lỗi thì cứ đến.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Sở Trung Thiên thở phào một hơi, sau đó nói: “Có điều, bọn họ không biết phải xin lỗi thế nào để anh hài lòng. Anh xem?”

“Có nhớ Tây Môn Chí Bằng không?”

Lý Phàm chợt nghĩ đến người này.

“Nhớ, tôi về có điều tra anh ta một chút, anh ta là tổng giám đốc của tập đoàn Đăng Hỉ Lai, có phải tên đó gây bất lợi gì cho anh không?” Suy đoán của Sở Trung Thiên đã gần chạm tới sự thật.

“Chờ lát nữa anh ta tới bàn chuyện hợp tác với gia đình họ Cố, những tên ở Kim Hải kia nếu hiểu chuyện thì tự biết nên làm thế nào.

Lý Phàm cúp máy, Sở Trung Thiên ngẫm nghĩ, đại khái đoán được tâm tư của Lý Phàm, thế là cầm điện thoại gọi cho Lục Kiến Bân.

Lục Kiến Bân và nhóm người Hà Lợi Hoa cùng ngồi một chỗ, lúc

điện thoại của Lục Kiên Bân vang lên, tâm trạng của đám người Hà Lợi Hoa đều trở nên thấp thỏm.

Lục Kiến Bân ấn nghe, nói vài câu rồi cúp máy: "Tổng giám đốc tập đoàn Đăng Hỉ Lai và anh Lý không hợp nhau, bây giờ tổng giám đốc Đăng Hỉ Lai đang muốn bàn chuyện hợp tác với nhà họ Cố, Sở Trung Thiên đoán đối phương muốn mượn chuyện này để chĩa mũi dùi vào anh Lý, đây là cơ hội cho các người giải thích."

Đám người Hà Lợi Hoa liền ngạc nhiên, không ngờ lại còn nhảy ra một tổng giám đốc của xí nghiệp nổi tiếng quốc tế.

"Đăng Hỉ Lai bán dược phẩm và vật phẩm chăm sóc sức khỏe, nhà họ Cố cũng làm y dược, có lẽ là những người khác trong nhà họ Cố tìm tới Đăng Hỉ Lai đòi hợp tác, như vậy có thể làm khó vợ của anh Lý, chúng ta phải giúp anh Lý xử lý chuyện này."

"Cũng phải tìm xí nghiệp y dược quốc tế hợp tác với nhà họ Cố, loại chuyện này cần phải vứt ra một khoản tiền mới được, mọi người cảm thấy nên làm sao bây giờ?"

"Anh Lý lợi hại như vậy, đoán chừng lần này chỉ là kiểm tra độ chân thành trong lời xin lỗi của chúng ta, chúng ta nhất định phải xử lý êm đẹp chuyện này, phải tìm Y dược quốc tế đứng đầu để hợp tác với nhà họ Cố mới được."

Đám thương gia bất động sản Kim Hải bàn tán vài câu, đã có được bước đầu của phương án.

Hà Lợi Hoa trầm ngâm một chút, ánh mắt nhìn về phía Lục Kiến Bân: "Lão Lục, tôi biết ông có quan hệ rộng, trước đó mấy đứa nhỏ nhà chúng tôi bất kính với ông, vẫn mong ông rộng lòng tha thứ, lần này chúng tôi gặp nạn, anh nhất định phải giúp chúng tôi vượt qua cảnh này, sau này cổ phần của công ty chúng tôi đều chia cho ông mười phần trăm."

Mười phần trăm cổ phần của những công ty bất động sản này cũng không phải là con số nhỏ, cho dù những công ty này đều là xí nghiệp bản địa của Kim Hải, nhưng tài sản mỗi công ty đều lên đến vài nghìn tỷ.

“Cổ phần thì tôi không cần, các người thành tâm xin lỗi anh Lý là được, nhận cổ phần của các người sẽ khiến cho anh Lý hiểu lầm tôi.”

Lục Kiến Bân vừa cười vừa nói.

Đám người Hà Lợi Hoa liền ngạc nhiên, không ngờ Lục Kiến Bân lại từ chối cổ phần dâng tới miệng như vậy.

Lục Kiến Bân đã nhìn thấu, nếu Lý Phàm có thể diệt tận gốc Trương Trung Dương mà không gây ra một tiếng động nào, năng lực như vậy khiến cho ông ta phải ngửa mặt mà trông.

Dựa vào phỏng đoán của Lục Kiến Bân, thân phận, địa vị của Lý Phàm ít nhất phải là loại cấp cao trong nước.

“Y Dược quốc tế đứng đầu hải ngoại có quan hệ với tôi, có điều muốn giải quyết bọn họ, để cho bọn họ hợp tác với nhà họ Cố, cái giá mà các người phải trả sẽ không nhỏ, nói dự trù của các người một chút đi, tôi cũng dễ cân đối.”

Hà Lợi Hoa và mấy vị gia chủ thương lượng một phen, cuối cùng quyết tâm chọn ra một con số.

“Mấy nhà chúng tôi có thể lấy ra một nghìn năm trăm tỷ, nhiều nhất là ba nghìn tỷ! Phiền ông Lục hỗ trợ đi liên hệ.”

“Được.”

Lục Kiến Bân nhấc điện thoại lên liên lạc một phen, sau đó cười nói: “Các người may mắn đây, chuyện của tổng giám đốc bên tập đoàn Đăng Hỉ Lai dẫn tới sự chú ý của đối thủ cạnh tranh với họ, tôi đã liên hệ được Chế dược Hằng Huy đối đầu với bọn họ, tổng giám đốc điều hành của Hằng Huy sắp tới Hán Thành, chúng ta nhanh ra nghênh đón, vừa đi đường vừa trao đổi.

Đám người Hà Lợi Hoa lập tức đứng dậy, gọi người chuẩn bị xe, rồi đi tiếp đón tổng giám đốc điều hành của Chế dược Hằng Huy.

Đi ngang qua đám Hà Lợi Quần, Hà Lợi Hoa đánh vào vai của Hà Lợi Quần: “Còn đực ra đó làm gì, mau đi theo, đến dập đầu hối lỗi với anh Lý.”

“Chúng con, đã dập đầu hối lỗi hai lần rồi.”

Hà Lợi Quần muốn khóc, trong lòng hối hận không thôi.

“Mẹ! Không thấy kết cục của Trương Trung Dương à? Hai lần đủ con khỉ, lần này nếu anh Lý không vui, mày cứ quỳ luôn trước mặt anh Lý cho tao!”

Hà Lợi Quần không dám nói lời nào, cuống quít đứng dậy đi theo sao.

…

Lý Phàm vội vàng chạy tới phòng họp của công ty.

Cố Tuấn Hào cười đắc ý nói: “Ôi, tốc độ của oắt con vô dụng này nhanh đấy, không hổ là thứ rách rưởi mỗi ngày đều quỳ lạy Họa Y, chỉ sợ chủ nhân của mình xảy ra chuyện, ha ha ha.”

“Chờ lát nữa tổng giám đốc Đăng Hỉ Lai tới bàn chuyện hợp tác, tên vô tích sự như cậu biết điều một chút, đừng mẹ nó làm ra chuyện khó coi gì.”

Cố Thiệu Dũng quát lớn.

Lý Phàm không phản ứng lại lời nói của ba con Cố Thiệu Dũng mà trực tiếp đi tới ngồi bên cạnh Cố Họa Y, cười nói: “Đừng lo, có anh ở đây sẽ không sao đâu.”

“Có mày có cái khỉ dùng được, oắt con vô dụng như mày chỉ biết gây chuyện xấu thôi! Lần này Cố Họa Y nhớ giữ chặt thằng chồng vô dụng của mình đấy, nếu làm hỏng tâm trạng của tổng giám đốc Tây Môn, cả nhà các ngươi cứ chờ mà tiêu tùng đi.”

Cố Tuấn Hào nổi giận nói.

Chương 306: Đừng phạm sai lầm!

Tây Môn Chí Bằng được vệ sĩ đỡ đi vào phòng họp, đám người Cố Thiệu Dũng cười rạng rỡ đứng ở cửa phòng nghênh đón.

“Hoan nghênh tổng giám đốc Tây Môn tới làm khách.”

Trên mặt Cố Thiệu Dũng bày ra vẻ lấy lòng.

Tây Môn Chí Bằng không đáp lại Cố Thiệu Dũng, mà tìm kiếm bóng hình Cố Họa Y và Lý Phàm trong đám người nhà họ Cố.

Sau khi nhìn thấy hai người đó đứng ở hàng cuối cùng, trên mặt anh ta mới lộ ra vẻ tươi cười.

“Đi vào trong từ từ nói chuyện hợp tác đi.”

Tây Môn Chí Bằng lạnh giọng nói.

Cố Thiệu Dũng không dám chậm trễ, nhanh chóng mời anh ta vào phòng họp, sau đó nói với Cố Họa Y: “Họa Y, nhanh rót trà cho tổng giám đốc Tây Môn.”

Cố Thiệu Dũng suy đoán ra dụng ý của Tây Môn Chí Bằng thì không do dự đẩy Cố Họa Y ra.

Mặc dù trong lòng Cố Họa Y có chút không cam tâm, nhưng chỉ đành nhịn xuống, đi tới chỗ ngăn tủ hẻo lánh trong phòng, lấy trà ra bắt đầu pha.

Tây Môn Chí Bằng ngồi đối diện Cố Thiệu Phong, gia đình nhà họ Cố và cấp dưới của Tây Môn Chí Bằng cũng nhao nhao ngồi xuống, Lý Phàm thì ngồi ở một nơi hẻo lánh.

Cố Họa Y bưng trà đã pha xong, đi tới bên người Tây Môn Chí Bằng, đặt một chén trà trước mặt anh ta.

Tây Môn Chí Bằng nghiêng đầu nhìn Cố Họa Y, cười khẩy nói:

“Không ngờ tôi sẽ đến đúng không, trò chơi giữa hai ta lúc này mới bắt đầu này.”

Cố Họa Y lạnh lùng quay người rời đi, không thèm để ý tới Tây Môn Chí Bằng.

Tây Môn Chí Bằng, nhìn bóng lưng của Cố Họa Y, sắc mặt lập tức trở nên u ám.

Cố Thiệu Dũng thấy thế liền hiểu, nói với Cố Họa Y: “Họa Y, cháu ngồi bên cạnh tổng giám đốc Tây Môn đi, giúp chúng ta dễ nói chuyện.”

Bước chân của Cố Họa Y khựng lại, chậm rãi xoay người nói: “Bác, hai người nói chuyện hợp tác cần gì ai khơi thông, tiếng phổ thông của tổng giám đốc Tây Môn rất hợp tiêu chuẩn.”

“Vậy cũng không được, có rất nhiều thứ đồ công nghệ cao bác không hiểu, con chủ yếu phụ trách mảng này, cho nên con nhất định phải tới đây giải thích chi tiết những thứ chuyên ngành.”

Câu đáp lời của Cố Thiệu Dũng làm cho Cố Họa Y không có lý do nào từ chối, cô im lặng một lát rồi lạnh mặt đi tới bên cạnh Tây Môn Chí Bằng ngồi xuống.

Tây Môn Chí Bằng đắc ý nhìn Cố Họa Y đã đi rồi còn quay lại: “Cô muốn chống đối à? Nhưng mà không có khả năng.”

Cố Họa Y không khách sáo nói: “Phiền tổng giám đốc Tây Môn nói chuyện chính.”

“Được, vậy thì nói chuyện hợp tác của chúng ta. Tôi có thể nâng đỡ Cố thị các người, đồng thời giúp các người chuyển hình, thúc đẩy các ngươi có được hiệu suất lợi nhuận cao hơn trong thị trường, chuyện này chính là cơ hội ngàn năm có một đối với nhà họ Cố các người.”

Trong mắt đám người Cố Thiệu Dũng như muốn rớt ra ngoài, nhìn như sói đói thấy đồ ăn.

“Tổng giám đốc Tây Môn nói đúng lắm, đây quả là cơ hội ngàn năm có một đối với nhà họ Cố chúng tôi, với cả có thể tiến hành hợp tác với tổng giám đốc Tây Môn đã là nhà họ Cố chúng tôi trèo cành cao rồi.

Cố Thiệu Dũng nịnh nọt nói.

Tây Môn Chí Bằng liếc mắt nhìn Cố Thiệu Dũng, cười nói: “Tôi không phí công cho các người trèo cao, trước khi hợp tác với các người, tôi có một điều kiện nho nhỏ.”

“Mời tổng giám đốc cứ nói, chỉ cần anh nói ra yêu cầu, chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực để hoàn thành.

“Tôi muốn Lý Phàm quỳ xuống, để Cố Họa Y nhìn thằng chồng vô tích sự của cô rất cuộc hèn nhát đến mức nào.”

Tây Môn Chí Bằng hung ác nói.

Đám người Cố Thiệu Dũng nhìn nhau, sau đó anh mắt cùng phóng về phía Lý Phàm.

“Thằng vô dụng, mày có nghê tổng giám đốc Tây Môn nói gì không, mau tới quỳ xuống trước mặt tổng giám đốc!”

Cố Tuấn Hào quát lên với Lý Phàm.

“Lý Phàm, vì chuyện hợp tác của gia đình, cậu cứ dựa theo lời của tổng giám đốc Tây Môn mà làm đi, nhất định phải để cho tổng giám đốc hài lòng.” Cố Thiệu Phong lạnh lùng nói.

Cố Họa Y trừng mắt nhìn Tây Môn Chí Bằng, nhỏ giọng nói: “Anh quá đáng quá đấy, thế mà lại dụng thủ đoạn đê hèn thế này.”

“Không phải tôi hèn hạ, tôi chỉ muốn cho cô thấy được bộ mặt thật của tên này, đừng có tự lừa mình dối người nữa, chồng của cô chỉ là đồ bỏ đi.” Tây Môn Chí Bằng cười gian xảo nói.

“Không phải tôi hèn hạ, tôi chỉ muốn cho cô thầy được bộ mặt thật của tên này, đừng có tự lừa mình dối người nữa, chồng của cô chỉ

là đổ bỏ đi.” Tây Môn Chí Bằng cười gian xảo nói.

Nhìn thầy Lý Phàm còn chưa có động, Cố Bội Sam liền đứng dậy nói: “Cái tên vô tích sự kia, sao còn ngồi đực ra đó, anh muốn chết à? Anh mà không đền quỷ trước mặt tổng giám đốc Tây: Môn, chúng tôi sẽ không khách sáo với anh đâu.”

Lý Phàm cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói: “Anh ta còn chưa xứng để tôi quỷ, bảo anh ta quỷ trước tôi còn được.”

Bốp!

Cố Thiệu Dũng phẩn nộ đập bản, trừng mắt nhìn Lý Phàm quát: “Mẹ nó sao mày dám nói vậy!

Không biết kinh trọng tổng giám đốc Tây Môn, đúng là làm phản rồi! Nhà họ Cố chúng ta sẽ không bao che cho tên vô dụng như cậu!”

“Cố Họa Y mau bảo ông chồng vô dụng của cô quỷ xuống trước tổng giám đốc Tây Môn đi, bằng không dòng hai các người tự nghĩ cách mà giải thích với ông cụ, lần này các người đã phá hỏng cơ hội tốt cho Cố thị phát triển rồi.”

Cố Thiệu Dũng gào thét một trận, cặp mắt trợ tròn nhìn Cố Họa Y.

‘Cố Họa Y kiên định lắc đầu: “Hợp tác thương nghiệp cũng không thể làm nhục người khác, các.

người giúp đỡ anh ta bức ép chúng tôi như vậy, không cảm thầy lương tâm cắn rứt à?”

“Hỗn láo! Lương tâm cái gì, chỉ bảo các người quỷ xuống thì bức bách cái gì, cô có bảo Lý Phàm quỷ xuống không? Nếu không thì các người sẽ trở thành tội nhân của nhà họ Cố!”

Tây Môn Chí Bằng ngẫng đầu, nhìn Lý Phàm bằng lỗ mũi, ung dung nói: “Lễ giáo nhà họ Cố các người kém quá, ngay cả một thằng con ở rễ của không chỉ huy được, tôi thật sự nghi ngời năng lực quản lý xí nghiệp của các người, có lẽ tôi nên tìm người khác

họp tác.”

“Xin tổng giám đốc chờ một chút, tôi sẽ làm cho cái tên Lý Phàm quỳ xuống trước mặt anh.”

Cố Thiệu Dũng hốt hoảng nói.

Sau khi nói xong, Cố Thiệu Dũng liền nhìn về phía Cố Họa Y: “Họa Y, lần này là một cơ hội lớn cho nhà họ Cố phát triển, cháu nhanh chóng bảo Lý Phàm quỳ xuống trước tổng giám đốc đi.”

“Không!”

Cố Họa Y kiên định nói.

“Cố Họa Y, cô điên rồi phải không, vì một thằng vô dụng mà bỏ đi cơ hội phát triển cho gia tộc ta, cô thấy lương tâm mình có xứng không, nếu cô không bảo Lý Phàm quỳ xuống, chúng tôi sẽ không khách sáo với hai người.”

Cố Tuấn Hòa xắn tay áo hùng hổ nói.

Lông mày Cố Thiệu Phong cũng nhíu lại, thái độ rất không hài lòng với Cố Họa Y.

“Cố Họa Y, Lý Phàm, ai làm chậm trễ cơ hội phát triển nhà họ Cố, nhà họ Cố sẽ hủy một đời kẻ đó, chỉ bảo Lý Phàm quỳ xuống một chút, nghe tổng giám đốc Tây Môn dạy dỗ vài câu thôi, cần gì mâu thuẫn đến mức này chứ.”

Cố Bội Sam dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lý Phàm: “Đồ bỏ đi còn cần mặt mũi cái gì, tổng giám đốc Tây Môn bảo anh quỳ là nể mặt anh rồi đấy, mà mẹ nó anh còn dám không coi ai ra gì, tưởng mình là ai chứ?”

Tây Môn Chí Bằng nghe đám người nhà họ Cố chửi rủa Lý Phàm thì mỉm cười, tâm trạng cực kỳ thoải mái.

Thư ký của Cố Thiệu Phong vội vàng chạy vào phòng họp.

“Tổng giám đốc điều hành của Chế dược Hằng Huy tới thăm, nói là đến nói chuyện hợp tác.”

Chương 307: Mâu thuẫn nội bộ

Phòng họp trong nháy mắt an tĩnh lại, lông mày của Tây Môn Chí Bằng nhíu chặt, không ngờ kẻ đối đầu mình lại đuổi tới đây, với cả cũng nói chuyện hợp tác với nhà họ Cố.

Đối thủ cũ xuất hiện, làm cho Tây Môn Chí Bằng phát hiện bầu không khí có vẻ không ổn, cảm giác cứ như xảy ra vấn đề lớn.

Đám người Cố Thiệu Dũng hoàn toàn sửng sốt, bên này đang cùng Tây Môn Chí Bằng nói, sao lại đột nhiên có xí nghiệp quốc tế nổi tiếng khác tới bàn chuyện hợp tác, chẳng lẽ ông trời đã định nhà họ Cố phải thịnh vượng phát đạt sao?

Cố Thiệu Dũng trong lòng nhanh chóng dệt lên viễn cảnh tốt đẹp, miệng đều ngoác tới tận trời.

“Còn có rất nhiều thương gia bất động sản ở Kim Hải đi theo, nói là tới xin lỗi anh Lý.”

Lời nói tiếp theo của thư ký như đánh tan giấc mộng đẹp của Cố Thiệu Dũng.

Nghe đến câu đến xin lỗi anh Lý, bóng ma trong lòng Cố Thiệu Dũng liền hiện lên.

Cảnh tượng gia chủ nhà họ Tô ở tỉnh thành tới nói xin lỗi Lý Phàm cách đây không lâu lại hiện lên trong lòng Cố Thiệu Dũng.

Sao lại có người tới xin lỗi Lý Phàm rồi, cái đồ vô dụng Lý Phàm này sao lại có người tới xin lỗi, đạo lý này làm cho người ta càng nghĩ càng không hiểu.

Tinh thần Cố Thiệu Dũng có hơi hoảng hốt, sắc mặt đám người Cố Thiệu Phong đều trở nên khó coi, đáy lòng đều sinh ra cảm giác bất an.

Khóe miệng Lý Phàm nhếch lên một nụ cười nhẹ, hơi chớp mắt với

Cố Họa Y.

Tâm trạng của Cố Họa Y lập tức bình tĩnh lại.

Tây Môn Chí Bằng lạnh mặt nói: “Cố Thiệu Dũng, có phải ông không muốn bàn chuyện hợp tác nữa không, lại còn dám liên lạc với xí nghiệp phe đối đầu của tôi.”

“Không, không có, tôi tuyệt đối không có liên hệ người của Hằng Huy, đây là hiểu lầm, thư ký, cô nhanh đuổi người bên Hằng Huy đi, còn cả đám bất động sản chó má gì nữa, đuổi hết đi!”

Cố Thiệu Dũng hô hào, cửa phòng họp lại bị đẩy mạnh ra, Lục Kiến Bân dẫn theo đám người Hà Lợi Hoa, còn có hai người đàn ông ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đi vào.

“Các người là ai, đây là phòng họp của Cố thị, ai cho các người tự tiện xông vào! Cút hết ra ngoài cho tôi!”

Cố Thiệu Dũng nóng nảy quát lên.

Tây Môn Chí Bằng nhìn chằm chằm một trong hai tên nước ngoài cao cao, gầy teo kia, gương mặt có chút vặn vẹo.

“Kruff, nơi này không phải là nơi anh nên tới, bây giờ anh nên rời đi.”

Tây Môn Chí Bằng lạnh lùng nói.

Tổng giám đốc điều hành Chế dược Hằng Huy, Kruff nhún vai, lắc đầu với Tây Môn Chí Bằng.

“Tây Môn, tôi tới đây là xem anh tiêu đời thế nào, tôi nghe nhà tiên tri vĩ đại nói, phương đông có một vị tên anh Lý rất thần kỳ, cho nên tôi không ngại vượt ngàn dặm qua đại dương đến gặp mặt anh Lý, để biểu đạt thành ý của mình.”

Kruff cung kính nói xong thì khom người hành lễ với Lý Phàm.

Đám người nhà họ Cố đều trợn tròn mắt, cảm thấy Kruff hành lễ

với Lý Phàm quả là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Đây là vị tổng giám đốc điều hành của Chế dược nổi tiếng quốc tế!

Bình thường đến đây đều được không ít nhân vật lớn vây quanh đông như quân Nguyên, nhưng lúc này lại cúi mình chào trước tên vô dụng Lý Phàm kia1 Sắc mặt Tây Môn Chí Bằng đen đi, cảm thấy chuyện đã chệch khỏi quỹ đạo, khác hoàn toàn với kịch bản mà mình đặt ra.

Lục Kiến Bân và đám người Hà Lợi Hoa cũng tràn đầy kinh ngạc trong lòng, mặc dù họ cũng có quan hệ với Kruff, phải bỏ tiền mời Kruff thúc đẩy Hằng Huy hợp tác với nhà họ Cố, nhưng vẫn luôn không có được câu trả lời chắc chắn của Kruff.

Vốn đám người Hà Lợi Hoa nghĩ có thể trực tiếp dùng tiền mặt là được, nhưng không ngờ vừa mới gặp mặt, còn chưa thấy Lý Phàm nói gì, Kruff đã chào Lý Phàm trước tiên.

Mẹ nó quả là không tầm thường, nhất định là Lý Phàm có thân phận và bối cảnh lớn, vừa nãy Kruff cũng nói là do tiên tri bảo anh ta tới!

Cố Họa Y ngơ ngác nhìn lo, tinh thần có hơi hoảng hốt, nghĩ mãi không rõ Lý Phàm có liên quan gì tới lời mà tiên tri nói trong miệng của Kruff.

Lý Phàm khẽ vuốt cằm, xem nha đám lại Kruff.

Lục Kiến Bân là người tỉnh táo lại đầu tiên, tiến lên cười nói: “Chào anh Lý, vì bọn họ khẩn cầu quá, hết cách nên tôi chỉ đành dẫn họ tới đây bồi tội với anh Lý, mong anh Lý có thể rộng lòng tha thứ.”

“Chúng tôi không biết dạy con, dung túng, nuông chiều, hơn nữa còn ảo tưởng giúp chúng nó báo thù, tất cả đều là lỗi của chúng tôi, mong anh Lý có thể tha thứ cho chúng tôi.”

Hà Lợi Hoa nói xong còn dẫn theo đám thương gia cúi đầu với Lý Phàm.

Tây Môn Chí Bằng càng nhìn càng tức, cảm thấy đây đều do Lý Phàm sắp xếp để đánh vào mặt mình.

“Nhà họ Cố các người thật sự muốn bàn chuyện hợp tác không, có tính nghiêm túc trong thương nghiệp hay không đấy!”

Cố Thiệu Dũng không dám do dự, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía nhóm người Hà Lợi Hoa, nói: “Các vị, mời về trước cho, đừng quấy rầy chúng tôi bàn việc với tổng giám đốc Tây Môn, các người muốn xin lỗi tên vô tích sự Lý Phàm Kia thì chờ chúng tôi trao đổi xong rồi tính tiếp.”

Lông mày đang nhíu lại của Kruff bỗng giãn ra, cười tủm tỉm vẫy tay với trợ lý.

Trợ lý nhanh chóng lầy một phản tải liệu trong túi ra, đặt vào trong tay Kruff.

“Anh Lý thần kỷ, Tây Môn không cung kính với anh, mong anh cho phép tôi dạy dỗ anh ta một trận, tiên trí vĩ đại đã nói, chỉ cần tôi giúp anh giáo dục Tây Môn, thì vận may sẽ đỗ xuống tập đoàn Hằng Huy chúng tôi.”

Kruff có hơi khom người nói Tròng mắt Tây Môn Chí Bằng lập tức đỏ lên, còn chưa giải quyết xong việc bắt Lý Phàm quỷ: xuống, đối thủ một mất một còn của mình đã nhảy ra giúp đỡ Lý Phàm, điều này làm cho Tây: Môn Chí Bằng không nhịn được nữa.

“Kruf! Thằng chó chết này dám cầu kết với tên rác rưởi Lý Phàm, đúng là mẹ nó mắt mặt, tên ngu xuẩn mày còn muốn khiêu khích tao, đại hội đầu thầu tháng sau, tập đoàn Hằng Huy chúng mày nhất định sẽ không thu hoạch được hạt cát nào!”

Kruff nhìn Tây Môn Chí Bằng tức điên thì mỉm cười nói: “Không, tôi thấy anh hiểu lắm rồi, người không thu hoạch được hạt cát nào chắc chắn là các người, tôi đã hiểu lời chỉ dẫn của tiên tri, anh Lý là quý nhân của tập đoàn chúng tôi.”

Sau Khi nói xong, Kruff ném tài liệu trong tay cho Tây Môn Chí

Bằng: “Trợn mắt chó của các người lên mà nhìn kỹ một chút, đây là kết quả kiểm tra có quá nhiêu chất gây ung thư trong vật phẩm chăm sóc sức khỏe của các người.”

“Không thể nào!”

Tây Môn Chí Bằng tức giận cầm tài liệu lên, sau khi nhìn xong thì sắc mặt anh ta lập tức trở nên trắng bệch.

“Các người, các người vu oan, nhất định là tập đoàn Hằng Huy của các người đã động tay động chân! Chờ tôi tra được chân tướng, sẽ để cho các người thân bại danh liệt!”

Tây Môn Chí Bằng cầm tài liệu đứng lên, không để ý đến cơn đau từ vết thương trên đùi, vội vàng đi ra ngoài.

Phải về giải quyết chuyện đột ngột xảy ra này, nếu không làm tốt, xí nghiệp dưới tay Tây Môn Chí Bằng sẽ xong đời.

Một đám đàn em cuống quít đuổi theo tmcn vội vàng chạy ra ngoài.

Đám người Cố Thiệu Dũng thấy mà choáng váng, đang bàn bạc tốt đẹp sao đột nhiên chạy mất rồi.

“Tổng giám đốc Tây Môn, anh chờ đã, chuyện hợp tác của chúng ta còn chưa nói xong đâu!”

Cố Tuấn Hào không nhịn được đuổi theo.

Tây Môn Chí Bằng nhìn thấy Cố Tuấn Hào thì tức giận trừng mắt: “Bàn con khỉ! Nội bộ ông đây đang mâu thuẫn, chờ xử lý xong sẽ đến thu thập cái tên vô dụng Lý Phàm kia.”

“Lần tới nếu các người còn không khiến cho tên đó quỳ xuống trước mặt tôi, thì vĩnh viễn đừng bàn tới việc hợp tác nữa!”

Chương 308: Điên hết rồi sao?

Cố Tuấn Hào sững sờ nhìn Tây Môn Chí Bằng rời đi. Anh ta vốn tưởng có thể thành công bắt quàng làm họ với người sang, trở thành đứa con sáng chói nhất nhà họ Cố nhưng hiện thực đã tát anh ta một bạt tai đau điếng.

Sau khi lấy lại tinh thần, Cố Tuấn Hào trút hết cơn giận lên người Lý Phàm, nếu không phải tại Lý Phàm thì Tây Môn Chí Bằng sẽ không rời đi!

Cố Tuấn Hào nổi giận đùng đùng trở về phòng họp, tức giận quát Lý Phàm: “Mày vừa lòng rồi chứ? Có phải mày tìm mấy người này đến phá đám không? Mày không muốn nhà họ cố phát triển phải không?”

Lý Phàm cười hờ hững, không để ý tới Cố Tuấn Hào mà chỉ ra dấu với Cố Họa Y ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Tuy Cố Họa Y không hiểu tại sao nhưng vẫn đi tới ngồi xuống bên cạnh Lý Phàm.

Lý Phàm liếc nhìn Lục Kiến Bân, Lục Kiến Bân hiểu ý, cười nói: “Tôi và ông Kruff không phải đến phá đám mà là thật lòng muốn hợp tác làm ăn với nhà họ Cố.”

“Các người có thể bàn bạc hợp tác gì chứ? Ông có biết điều kiện ưu đãi của Tây Môn Chí Bằng cho chúng tôi tốt cỡ nào không?”

Cố Tuấn Hào vẫn khó chịu.

Trợ lý của Kruff bước lên trước nói: “Khuôn khổ hợp tác của giữa Hằng Huy chúng tôi và nhà họ Cố như sau: Hằng Huy ủy quyền cho Cố thị sản xuất tất cả dược phẩm và thực phẩm chức năng cho Hằng Huy, miễn phí phí ủy quyền trong năm năm, được hỗ trợ kỹ thuật, xây dựng các loại dây chuyền sản xuất.”

Cố Tuấn Hào sợ ngây người, điều kiện Hằng Huy đưa ra còn ưu

đãi hơn Tây Môn Chí Bằng nhiều.

Vẻ mặt đang âm u của Cố Thiệu Dũng lập tức sáng lên, ông ta đứng dậy sải bước về phía Kruff, duỗi tay ra nắm chặt tay Kruff.

“Chào ông Kruff, vừa nãy tôi đúng là mất lịch sự lơ là khách quý, không biết ông Kruff đến đây để bàn chuyện làm ăn. Mời ông ngồi, tất cả các cuộc đàm phán hợp tác của nhà họ Cố đều do tôi toàn quyền chịu trách nhiệm, chúng ta có thể ngồi xuống bàn bạc sâu hơn.”

Mặc kệ tại sao Kruff lại đưa ra điều kiện như vậy, Cố Thiệu Dũng chỉ muốn dựa vào thân phận và địa vị của mình để hoàn thành thỏa thuận hợp tác, như vậy tất cả công lao đều sẽ thuộc về ông ta.

Đám người Cố Thiệu Phong cũng xúm lại, nhiệt tình mời Kruff ngồi vào bàn đàm phán.

Kruff vui vẻ nhận lời mời, ngồi vào vị trí của Tây Môn Chí Bằng.

Đám người Lục Kiến Bân liếc nhìn Lý Phàm, thấy anh nhắm mắt dưỡng thần thế là đều ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ.

“Ông Kruff, phương án hợp tác của ông ưu đãi cho chúng tôi quá nhiều, không biết nhà họ Cố chúng tôi cần cung cấp những gì?”

“Không cần các người cung cấp gì cả, chỉ cần các người có thể cử người ra ký hợp đồng, sau đó tiến hành thực hiện hợp đồng là được.”

Kruff thốt lên nói.

Đám người Cố Thiệu Dũng kích động đến nỗi suýt nữa đã nhảy cẫng lên, đây đúng là miếng bánh từ trên trời rơi xuống mà.

“Tôi có thể tiến hành ký hợp đồng, nếu thuận tiện bây giờ chúng ta ký luôn cũng được.”

Cố Thiệu Dũng vội nói.

Lần này Cố Thiệu Dũng muốn đánh nhanh rút lẹ, tránh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.

Kruff liếc nhìn Cố Thiệu Dũng chậm rãi lắc đầu: “Ông không có tư cách ký hợp đồng.”

“Tại sao tôi không có tư cách? Tôi là con trai trưởng của dòng chính nhà họ Cố, tôi có quyền quyết định tất cả mọi chuyện. Nếu tôi không có tư cách thì nhà họ Cố sẽ không còn người nào có tư cách ký hợp đồng nữa!”

Cố Thiệu Dũng không phục nói.

“Đây là bản hợp động đặc biệt chỉ ký với cô Cố Họa Y, vì thế xin lỗi, ông thật sự không có tư cách.”

Kruff mỉm cười nói.

Đám người Cố Thiệu Dũng đồng loạt nhìn Cố Họa Y, trong mắt lộ ra đủ mọi cảm xúc ước ao, ghen ghét, không hiểu, nghi ngờ đan xen.

Cố Họa Y ngạc nhiên, khẽ nhếch miệng, cuối cùng nhìn sang Lý Phàm.

Sau đó cô ghé sát tai Lý Phàm khẽ hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Phỏng chừng là do đám doanh nhân bất động sản Kim Hải mời tới, có lẽ Trương Trung Dương xảy ra chuyện đã dọa bọn họ, cho nên mới liều mạng già, nghĩ đủ cách để lấy lòng chúng ta.”

Tuy ngoài miệng Lý Phàm giải thích như vậy nhưng trong lòng cũng hơi nghi ngờ, mơ hồ nhớ ra dược phẩm Hằng Huy chắc cũng là sản nghiệp của Long Môn, nhưng mấy thứ đó hẳn là thuộc về sở hữu của Long Hậu.

Nhưng bây giờ chủ tịch điều hành Hằng Huy lại dâng bánh ngon tới tận cửa, điều này khiến Lý Phàm cảm thấy không bình thường.

Liên kết với tin tức Long Hậu chuẩn bị đến Hán Thành mà Tiền Phúc đã báo lúc trước đó, nói không chừng Kruff chính là người Long Hậu sắp xếp cũng nên.

Lý Phàm suy nghĩ một hồi rồi quyết định tạm thời không bứt dây động rừng, cứ giữ lại xem rốt cuộc Kruff muốn làm gì.

Cố Họa Y nhìn đám người Hà Lợi Hoa nhưng bọn họ chỉ nghiêm chỉnh cúi đầu mỉm cười.

“Không biết nhà họ Cố các người đã chuẩn bị xong chưa? Có thể để cô Cổ Họa Y ký hợp đồng được rồi chứ?”

Kruff nhìn Cổ Thiệu Dũng thúc giục.

Trong lòng Cố Thiệu Dũng không ngừng chửi thề, rất muốn chửi Kruff một tiếng ĐMM.

Chỉ có điều Cố Thiệu Dũng không có gan đó, vì sự phát triển của nhà họ Cố, ông ta chỉ đành nhịn đau mời Cố Họa Y ký hợp đồng.

“Họa Y, mau tới đây ký hợp đồng với ông Kruff đi.” Cố Thiệu Dũng cười giả lã nói.

‘Cố Họa Y thoáng do dự nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ gật đầu, nói nhỏ: “Kỷ đi, đừng lo lắng.”

‘Cố Họa Y bỗng dưng cảm thấy tự tin. Không biết từ bao giờ hình ảnh của Lý Phàm trong lòng cô đã lặng lẽ thay đỗi.

Tốc độ ký hợp đồng của Kruff và Cố Họa Y rất nhanh, sau khi ký xong hai người cùng bắt tay.

Kruff cười nói: “Hợp đồng đã ký xong, tôi còn có việc phải đi trước. Hai ngày nữa, nêu cô Cố có thời gian, tôi sẽ mời cô dự tiệc tối, mong cô Cố đến dự.”

“Nhất định sẽ đến.”

Cố Họa Y khách sáo nói.

“Vậy chúng tôi xin cáo từ.”

Kruff dẫn trợ lý rời đi, trong lòng đám người Cố Thiệu Dũng ngập tràn mất mát.

Lục Kiến Bân đi tới bên cạnh Lý Phàm nói: “Cậu Lý, lần này đám người Hà Lợi Hoa là thật lòng xin lỗi. Con trai của bọn họ vẫn còn đang quỳ dưới lầu. Vốn dĩ liên hệ với Hằng Huy là muốn thúc đẩy việc hợp tác nào ngờ Hằng Huy lại đưa ra điều kiện hợp tác ưu đãi như vậy.”

Lúc này Lục Kiến Bân với tư cách là người trung gian cũng không tự tin cho lắm, ông ta cảm thấy bản thân không làm tốt, sợ bị Lý Phàm xem thường.

Lý Phàm khoát tay, trong lòng còn đang suy nghĩ về việc của Kruff và Long Hậu, nghe được lời mời của Kruff, Lý Phàm càng cảm thấy chuyện này có vấn đề.

“Cậu Lý, chúng tôi biết sai rồi. Chúng tôi là thật lòng đến đây xin lỗi cậu. Chúng tôi đã liên hệ được một miếng đất công nghiệp năm trăm mẫu để tạ lỗi, nếu cậu Lý vẫn không hài lòng thì chúng tôi cũng có thể thể hiện thành ý xin lỗi bằng tiền mặt.”

Hà Lợi Hoa sợ hãi nói.

Mí mắt của đám người Cố Thiệu Dũng cứ giật giật. Tuy đất công nghiệp rẻ hơn đất thương mại nhưng diện tích năm trăm mẫu không nhỏ, ít nhất cũng có giá hàng trăm tỷ đồng.

Không phải đám người này bị điên đấy chứ? Sao bọn họ có thể dùng hàng trăm tỷ đồng để xin lỗi Lý Phàm? Rốt cuộc thói đời gần đây bị gì vậy? Từ ông chủ nhà họ Tô ở tỉnh lỵ tới đám thương nhân bất động sản của Kim Hải, bọn họ đều điên hết rồi sao?

Chương 309: Sẽ khiến cho bọn chúng giao ra

“Đất công nghiệp rất thích hợp. Các người hãy chuyển mảnh đất đó cho tên vợ tôi, bây giờ hãy dẫn thằng con của các người cút về Kim Hải, sau này đừng để tôi thấy bọn chúng nữa.”

Hà Lợi Hoa thấy Lý Phàm nhận lời xin lỗi, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Tiếp đó ông ta bảo nhân viên lấy tất cả giấy tờ ra giao cho Cố Họa Y.

Cố Bội Sam nhìn thấy thì tức đỏ mắt, the thé nói: “Không thể đưa cho Cố Họa Y, đây cũng được tính là tài sản của nhà họ Cố, dựa vào đâu lại đưa cho một mình Cố Họa Y chứ?”

Cố Tuấn Hào phụ họa nói: “Không sai, đây hẳn cũng là tài sản của nhà họ Cố, Cố Họa Y cô phải suy nghĩ vì đại cục, miếng đất lớn như vậy ở trong tay cô cũng vô dụng.”

Lý Phàm cười chế giễu nói: “Các người có chắc chắn muốn giao cho nhà họ Cố không?”

Hà Lợi Hoa hờ hững nhìn người nhà họ Cố nói: “Các người nói như vậy là coi chúng tôi như người vô hình sao? Đây là quà xin lỗi chúng tôi tặng riêng cho cậu Lý, nếu người họ Cố cứ mặt dày vô liểm sỉ như vậy, chúng tôi sẽ không khách sáo nữa đâu.”

“Chỉ cần cậu Lý nói một câu, giới bất động sản Kim Hải chúng tôi sẽ làm răm rắp làm theo. Cậu Lý nói một chúng tôi không dám làm hai.”

“Người nhà họ Cố các người đừng quá đáng, nếu còn dám không tôn trọng cậu Lý và cô Cố Họa Y nữa thì các người chính là kẻ thù của giới bất động sản Kim Hải chúng tôi.”

Đám thương nhân bất động sản Kim Hải đều nhao nhao tỏ thái độ, nhất thời Cố Bội Sam và Cố Tuấn Hào không dám nói nữa.

Cố Thiệu Dũng nén giận cười khan nói: “Bọn nhỏ không hiểu chuyện, các người đừng chấp nhặt, các người muốn tặng đất cho cũng không liên quan gì đến chúng tôi.”

Cố Họa Y và Hà Lợi Hoa làm xong thủ tục giao nhận, Cố Họa Y thấp thỏm không yên cầm một đống giấy tờ trở lại bên cạnh Lý Phàm.

Lý Phàm đứng lên nói: “Họa Y, chúng ta đi thôi.”

Lý Phàm dẫn Cố Họa Y rời đi, đám người Lục Kiến Bân cũng rời đi theo, thoáng chốc trong phòng họp chỉ còn lại một đám người nhà họ Cố.

Cố Thiệu Dũng sa sầm mặt móc điếu thuốc ra, rầu rĩ châm lửa.

“Ba, thấy Cố Họa Y ký hợp đồng với Hằng Huy, còn có một miếng đất lớn như vậy, mấy thứ này đúng là làm lợi cho cô ta mà!”

Cố Tuấn Hào ghen tức nói.

“Kêu gào cái gì? Những việc này không gấp được, phải tính toán từ từ, dù sao cuối cùng chúng cũng sẽ là của nhà chúng ta thôi.”

Cố Thiệu Dũng nói sâu xa.

“Đúng là phải nghĩ cách, chẳng qua Hằng Huy chỉ ký hợp đồng với Cố Họa Y mà thôi, sau này việc phụ trách sẽ giao cho Bội Sam và Tuấn Hào, bên Hằng Huy cũng không nói được gì, ngược lại là mảnh đất kia, nhất định phải nghĩ cách chiếm cho bằng được.”

Cố Thiệu Phong cũng đỏ mắt.

Cố Thiệu Dũng khẽ gật đầu, lặng lẽ tính toán, liên tục rít mấy hơi thuốc rồi nói: “Khoan nóng vội, mấy ngày nữa hãy sắp xếp để bọn họ ngoan ngoãn nhả miếng đất đó ra.”

…

Sau khi Lý Phàm và Cố Họa Y rời khỏi công ty thì lái xe rong ruổi

trên đường.

“Lý Phàm, em cứ cảm thấy mọi chuyện không chân thật, sao đám thương nhân bất động sản kia lại tặng chúng ta miếng đất to như vậy?”

Cố Họa Y hơi hoảng hốt nói.

“Cũng không lớn lắm, chỉ có năm trăm mẫu thôi. Mảnh đất này chẳng đủ xây dựng mấy tòa nhà cao tầng đâu.”

Lý Phàm buột miệng nói.

“Nói cứ như anh là ông trùm bất động sản không bằng, cái gì mà chỉ có năm trăm mẫu chứ? Chúng ta lấy miếng đất lớn như vậy cũng vô dụng, chắc chắn mấy ông bác kia sẽ nhìn chằm chằm như hổ rình mồi cho coi, nói không chừng sau này sẽ làm ra chuyện gì nữa đó.”

Trong lòng Cố Họa Y vẫn luôn lo lắng, chỉ sợ trong nhà sẽ xảy ra sóng gió gì nữa. Hơn nữa, miếng đất lớn như vậy Cố Họa Y cũng không đủ vốn để mở rộng xưởng.

“Không vội, hôm nay có người tặng đất, sau này không chừng còn có người tặng xưởng, tặng thiết bị, từ từ sẽ có hết.”

Lý Phàm nói xong thì nhìn ra đường nói: “Chúng ta đến thăm Xuyến Xuyến đi, hỏi thăm bác sĩ tình hình của con bé thế nào, nếu được hôm nay chúng ta sẽ dẫn con bé đi công viên trò chơi.”

Cố Họa Y gật đầu: “Được, em cũng nhớ Xuyến Xuyến rồi.”

Cố Họa Y lái nhanh đến bệnh viện, sau khi đỗ xe xong hai người vào bệnh viện tìm bác sĩ phụ trách chữa bệnh cho Xuyến Xuyến.

Bác sĩ thấy Lý Phàm và Cố Họa Y đến thì thái độ rất khách sáo, bởi ông ta biết hai người này là người quen của viện trưởng.

“Chào hai vị, hai vị đến thăm Xuyến Xuyến phải không? Mời hai vị uống chút trà trước đã.”

“Chúng tôi đến thăm Xuyến Xuyến sẵn tiện muốn tìm hiểu tình trạng bệnh gần đây của con bé xem có thích hợp dẫn con bé đi dạo công viên trò chơi không? Dù sao con bé cũng ở bệnh viện lâu rồi, chắc chắn cũng thấy bức rứt trong người.” Cố Họa Y hơi lo lắng nói.

“Bệnh tình của Xuyên Xuyên là thế này, phẫu thuật ghép tủy đã xong một thời gian rồi, trước mắt tình hình hồi phục sau phẫu thuật rất tốt, đang trong thời kỷ quan sát lâm sàng. Hai vị có thể dẫn cô bé đến công viên trò chơi nhưng không được chơi những trò chơi mạo hiểm, kích thích như tàu lượn siêu tốc hoặc tàu hải tặc…”

Bác sĩ cần thận giải thích một hồi lại dặn dò những việc cần chú ý sau đó mới đưa Cố Họa Y và Lý Phàm đến khu nội trú Xuyên Xuyến đang ôm búp bê đi trên hành lang bệnh viện, thầy bóng dáng của Lý Phàm và Cố Họa Y thì lập tức cười vui vẻ chạy tới “Ba mẹ rốt cuộc hai người cũng đền rồi. Con cứ tưởng hai người không cần Xuyên Xuyến nữa chức”

Xuyên Xuyên hơi tủi thân nói Cố Họa Y ngồi xổm xuống, ôm Thiên Thiên nói: “Xuyên Xuyên ngoan, gần đây ba mẹ rất bận nên không có thời gian đến thăm con thường xuyên được, ba mẹ thật sự xin lỗi con.”

“Không có gì đâu, chỉ tại con nhớ hai người thôi, con muốn ba bề con.”

Lý Phàm bể Xuyên Xuyên lên cười híp mắt nhìn con gái nói: “Xuyên Xuyên, ba mẹ dẫn con đi công viên trò chơi được không?”

Nhất thời hai mắt Xuyên Xuyên sáng rực, liên tục gật đầu nói: “Được, con rất muốn đi công viên trò choi, chúng ta đi ngay bây giờ sao?”

“Đúng, đi ngay bây giờ, nào đi thôi.”

Lý Phàm bề Xuyên Xuyên đi ra ngoài Xuyên Xuyên vui vẻ ôm chặt cỗ Lý Phàm, hôn lên mặt anh nói: “Moa, ba là tốt nhất, Xuyên.

Xuyên muốn đi công viên trò chơi.”

Nhìn bộ dạng ríu ra ríu của Xuyến Xuyến, Cố Họa Y chảy nước mắt, cô lấy tay lau đi sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Ra khỏi bệnh viện, sau khi đặt Xuyến Xuyến vào xe, một nhà ba người thẳng tiến tới công viên trò chơi.

Công viên trò chơi nằm ở ngoại ô thành phố, bình thường cuối tuần khách đến đây chơi đông nghẹt, bởi vì hôm nay không phải là cuối tuần nên người xếp hàng mua vé không nhiều lắm.

Xuyến Xuyến theo sát Lý Phàm không buông tay, Cố Họa Y cười nói: “Anh dẫn Xuyến Xuyến đi mua vé đi, em đi mua chút đồ ăn vặt đã.”

Lý Phàm gật đầu nắm tay Xuyến Xuyến đi tới chỗ bán vé, đứng đợi ở cuối hàng.

Phía trước Lý Phàm là một bà già hơn sáu mươi tuổi, đang nắm tay một thằng bé béo ục ịch.

Nhóc mập kia kia thấy Xuyến Xuyến đứng đằng sau thì giơ tay ra túm lấy cô bé.

Xuyến Xuyến trốn ra sau lưng Lý Phàm: “Ba ơi, bạn ấy túm con.”

Nhóc mập bĩu môi khinh thường, cao giọng nói: “Ba mày ăn mặc rách rưới như vậy, nhìn là biết nghèo kiết xác, mày phải cố gắng lấy lòng tao để tao bảo ba tao sắp xếp công việc cho ba mày.”

Lý Phàm nghe được tức giận cười nói với bà cụ: “Bà à, bà trông chừng cháu trai bà cho đàng hoàng đấy.”

“Cháu tôi vẫn bình thường. Nó nói không sai chút nào, cậu là người nghèo, cháu tôi muốn chơi với con gái cậu đó là may mắn của nhà các cậu.”

Chương 310: Ba là siêu nhân

Trong lòng bà già kia chỉ có cháu mình là nhất, bà ta không thèm đếm xỉa tới lời của Lý Phàm, giọng nói cũng rất chua ngoa.

Lý Phàm lắc đầu, anh hoàn toàn không có hảo cảm với bà già chiều cháu đến không biết đúng sai như vậy.

“Xuyến Xuyến, chúng ta đứng xa ra một chút.”

Lý Phàm kéo Xuyến Xuyến lùi về sau hai bước.

Nhóc béo đang được bà cụ dắt tay lập tức nổi quạu, rất bất mãn vì Lý Phàm kéo Xuyến Xuyến đứng ra xa, thế là nó bắt đầu giãy dụa.

“Bà nội buông cháu ra, cháu muốn chơi với em gái.”

Bà lão nhíu mày, dỗ nhóc mập nói: “Chơi với con gái nhà nghèo có gì vui, để bà dẫn cháu vào công viên trò chơi chơi.”

“Không muốn, không muốn, cháu chỉ muốn chơi với em gái, nếu bà không buông cháu ra, cháu sẽ đánh bà.”

Nhóc mập bị chiều hư vừa la hét vừa giơ tay đánh vào chân bà già.

Bà già bị đau đành buông tay ra nhưng lại bất đắc dĩ nói: “Cẩn thận một chút, đừng để đứa con hoang nhà nghèo đó làm bị thương.”

“Sẽ không đâu.”

Trong mắt nhóc mập lóe lên vẻ hưng phấn, chạy vọt về phía Xuyến Xuyến.

Xuyến Xuyến bị dọa sợ, kêu lên, sau đó liều mạng kéo tay Lý Phàm: “Ba ơi, con không muốn chơi với bạn ấy.”

Lý Phàm ôm Xuyến Xuyến lên, trừng mắt nhìn nhóc mập đang

chạy tới.

Nhóc mập ngó lơ ánh mắt của Lý Phàm, ngẩng đầu lên nhìn Xuyến Xuyến đang được Lý Phàm bế trên cao.

“Ông mau để nó xuống chơi với tôi, nếu không tôi bảo ba tôi chơi chết ông.”

Nhóc mập duỗi tay chỉ Lý Phàm nói.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn bà già nói: “Dì à, nếu dì không dạy được cháu dì thì tôi sẽ thay dì dạy dỗ nó. “

Bà cụ cười châm chọc nói: “Ha ha, dạy dỗ cháu trai tôi. Gan chó của cậu cũng lớn lắm. Tôi còn không nỡ đụng đến một sợi tóc của cháu trai tôi, nếu cậu dám đụng đến nó, cả nhà cậu sẽ tiêu đời!”

“Đúng, cả nhà các người sẽ tiêu đời, ba tôi là Lý Cương!”

Bé trai nghểnh đầu, vênh mặt lếu láo nói.

Xuyến Xuyến trốn trong ngực Lý Phàm, tủi thân ôm cổ Lý Phàm nói: “Ba ơi, con không muốn chơi với bạn ấy.”

“Chúng ta không chơi với cậu ta, đi tìm mẹ thôi.”

Lý Phàm ôm Xuyến Xuyến muốn đi tìm Cố Họa Y, nhưng nhóc mập lại ôm chặt chân anh, hung hăng nói: “Ông bảo nó chơi với tôi, nếu không tôi sẽ đánh ông.”

Nhìn dáng vẻ dữ tợn của nhóc mập, ánh mắt Lý Phàm trở nên lạnh lẽo, anh nhấc chân lên hơi dùng sức hất nhóc mập ra ngoài.

Nhóc mập lăn trên đất mấy vòng thì lăn tới trước mặt bà lão.

“Cháu à, cháu có sao không? Có đau không?”

Bà lão hoang mang ngồi xổm trên mặt đất nâng cháu trai dậy.

Cả người nhóc mập dính đầy bụi, trông rất đáng thương. Thấy bộ

dáng hốt hoảng của bà lão, nó liền bĩu môi khóc rống lên.

“Hu hu, ông ta đánh cháu đau hết cả người, đau muốn chết. Cháu muốn tìm ba, cháu không muốn bà, bà là đồ vô dụng, cháu muốn gì bà cũng không làm được.”

Nhóc mập gào khóc lau nước mắt, bà lão thấy thế đau lòng muốn chết, lửa giận trong lòng đều trút lên đầu Lý Phàm.

Thấy Lý Phàm ôm Xuyến Xuyến đi sang cửa hàng bên cạnh, bà ta bỗng đứng bật dậy.

“Cháu ở đây đợi bà, bà đi trả thù cho cháu! Ai cũng không được bắt nạt cháu của bà.”

Bà già bị lửa giận làm váng đầu, cộng thêm từ nhỏ đã là mụ đàn bà đanh đá, lửa giận bốc đầu khiến bà ta bất chấp tất cả chạy vọt tới chỗ Lý Phàm khóc lóc om sòm.

Bà ta gạt tay Lý Phàm, giơ tay lên cào mặt Xuyến Xuyến, trong miệng không ngừng chửi rủa: “Thằng nhóc này mày dám đánh cháu tao, tao sẽ cào rách mặt con gái mày!”

Lý Phàm xoay eo lắc mình, ôm Xuyến Xuyến tránh thoát cánh tay của bà ta, còn chưa hết giận anh giờ chân đạp một cước khiến bà ta quỳ xuống trước mặt mình.

“Ầm ĩ đủ chưa? Không chịu ở đó suy nghĩ xem nên dạy cháu mình thế nào ngược lại còn chạy tới đây gây chuyện.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Bà ta ngây người trong chốc lát, sau đó cảm thấy nhục nhã ê chề, bà ta tức đỏ mặt nhào tới ôm chân Lý Phàm bắt đầu giở trò.

Bà ta ngây người trong chốc lát, sau đó cảm thấy nhục nhã ê chề, bà ta tức đỏ mặt nhào tới ôm chân Lý Phàm bắt đầu giở trò.

“Đánh người, thanh niên không biết xấu hổ đánh bà già này bà con ơi. Thứ khốn nạn này không những đánh bà già mà còn đánh cháu

trai tôi, quả thật không phải là người mà, mọi người đến đây phân xử dùm tôi với.”

Bà già bắt đầu gào thét om sòm.

Một số người đang xếp hàng mua vé cũng nhìn sang nhưng không ai tới xem, càng không ai nói giúp bà ta. Lúc nãy cháu trai của bà ta không đàng hoàng chút nào, có không ít người khách đã bị thằng nhóc này quấy rầy.

Bà ta không thầy ai xúm lại đây thì trong lòng ngổn ngang trăm mối. Không ngờ trò ăn vạ lúc nào cũng có tác dụng thề mà hôm nay lại mắt linh.

“Thói đời gì đây hả ông trời? Tại sao không ai chịu đứng ra nói giúp tôi một câu công bằng thê này? Các người cứ trơ mắt nhìn tôi bị bắt nạt như vậy sao? Tôi, khu khụ, tôi không xong rồi, tôi tức ngực khó thở quá, mày, mày đá tao bị thương rồi.”

Bà ta thay đỗi kế hoạch, từ khóc lóc om sòm chuyển sang ăn vạ.

Nhóc mập chạy tới ôm chân trái Lý Phàm nói: “Ông là người xấu, mau để em gái xuống chơi với tôi, tôi sẽ bảo bà nội đứng dây, nêu không bà nội tôi sẽ kiện cho các người tán gia bại sản, ba tôi sẽ chơi chết nhà các người.”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn bà lão và nhóc mập nói: “Buông chân tôi ra rồi cút đi, nếu không các người tự gánh hậu quả.”

“Thẳng nhãi này mày còn dám ngang ngược như vậy sao? Con trai tao không phải dạng vừa đâu. Nó là trùm cả khu này đấy. Nếu mày không cho con gái mày chơi với cháu trai tao, thì hôm nay mày đứng hòng rời khỏi nơi này!”

Vẻ mặt bà già nghiêm túc nói.

Chân phải của Lý Phàm hơi dùng sức, hất văng bà già đang ôm chân mình ra ngoài, nhóc mập ngơ ngác nhìn theo hướng bà nội bị hất văng ra, trong lòng bỗng cảm thấy sợ hãi.

Giữa lúc nhóc mập chuẩn bị buông tay ra thì chân trái của Lý Phàm đã nhấc lên đá cậu bé bay ra ngoài.

Nhóc mập trở thành hồ lô lăn lông lóc trên đất, lăn thẳng đến chỗ bà nội mới dừng lại.

Lăn liên tục khiến đầu của nhóc mập choáng váng, nó cảm thấy trước mặt toàn là sao, nhìn bất cứ thứ gì cũng thấy chồng lên nhau.

Bà già không màng đau đớn, bò dậy ôm cháu trai hỏi thăm kỹ càng.

Cố Họa Y từ cửa hàng đi ra, liếc nhìn bà lão và nhóc mập ở đằng xa, hơi buồn bực hỏi: “Bọn họ sao vậy?”

“Không có gì, chúng ta mau đi mua vé thôi.”

Lý Phàm bế Xuyến Xuyến cùng đi mua vé với Cố Họa Y.

Xuyến Xuyến ôm cổ Lý Phàm khẽ nói bên tai anh: “Ba, ba giỏi thật. Dáng vẻ lúc này của ba giống hệt siêu nhân.”

“Ha ha ha, ba chính là siêu nhân, lát nữa ba sẽ bế Xuyến Xuyến bay lên cao.”

Lý Phàm cười hớn hở nói.

Chương 311: Bao vây anh ta!

Nhìn cả gia đình Lý Phàm mua vé vào công viên giải trí, bà cụ toát lên vẻ ác độc, cậu nhóc mập đứng bên cạnh đang ngoác mồm ra khóc lớn, giống như gặp phải chuyện gì ấm ức lắm.

“Cháu ngoan không khóc, không khóc nữa nha, bà nội gọi điện thoại cho ba của con, để ba con đến xử lý tên đó.”

Bà cụ dỗ cậu bé mập mạp.

Cậu bé mập mạp lập tức ngừng khóc, gật đầu la: “Bảo ba của con xử chú đó, cướp em gái về cho con, con muốn chơi với em gái.”

Bà cụ lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của con trai Lý Cương, bấm gọi điện thoại.

“Mẹ và con trai của con bị đánh!”

Điện thoại vừa được kết nối, bà cụ đã nói ngay.

Lý Cương sửng sốt, sau đó nổi giận đùng đùng nói: “Ai dám đánh con trai của con, mẹ đang ở đâu?”

“Mẹ đang ở công viên giải trí, con mau dẫn người đến, đầu tiên là đập nát xe của tên khốn nạn đó, sau đó lại bắt cả nhà bọn họ lại dạy dỗ!”

Bà cụ nổi giận đùng đùng quát.

“Chờ con, con lập tức dẫn người sang.”

Bà cụ cất điện thoại, đau lòng nhìn cháu trai của bà: “Cháu ngoan, lát nữa ba của con sẽ đến ngay, bà nội mua kem cho con ăn trước được không, đợi lát nữa bắt được tên khốn nạn kia rồi, con cứ xem tên đó là giường leo lên nhún nhảy, nhảy nát hết tim gan phèo phổi của tên đó.” . Truyện Tiên Hiệp

“Dạ dạ, con muốn dẫn em gái nhảy cùng, nhảy chết ba của em ấy rồi thì em gái là của con, con muốn dẫn em ấy về nhà chơi trò chơi gia đình.”

Bà cụ hừ lạnh, hơi khó chịu nói: “Con nhà nghèo có gì hay mà chơi cùng chứ, mấy đứa đó đều là hồ li tinh hoang, phải chơi với mấy đứa con gái có gia đình giàu hơn ba của con mới đúng.”

“Con không thèm đâu, chơi với người nghèo mới vui, con muốn chơi với em gái đó.”

Bà cụ không nói gì, dẫn cháu nội đến cửa hàng mua một đống thức ăn vặt, ngồi trên ghế dài trước cửa công viên giải trí chờ.

Không lâu sâu một chiếc Mercedes dẫn theo hai chiếc xe thương vụ chạy đến.

Lý Cương không quá cao, dáng người như một trái banh mở cửa xe xông đến, đằng sau Lý Cương còn có một đám cấp dưới cầm theo gậy gộc.

“Con trai, con trai thế nào rồi, có bị thương không? Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Lý Cương ôm cậu bé mập mạp căng thẳng hỏi.

Cậu bé mập mạp méo miệng, giả vờ đáng thương nói: “Ba ba, có người đánh con, đánh thảm lắm luôn, con lăn mấy vòng trên đất, chóng mặt lắm.”

Bà cụ chống nạnh đứng lên nói: “Mẹ và con trai con đều bị đánh thê thảm lắm, con đập xe của bọn họ trước đi, sau đó đi vào trong công viên giải trí tìm bọn họ, xả giận cho cháu ngoan của mẹ!”

“Bọn họ lái chiếc nào? Tên đánh con trai con trông như thế nào?” Lý Cương hỏi.

Bà cụ và cậu bé mập mạp miêu tả lại gương mặt của Lý Phàm và Xuyến Xuyến, Lý Cương cầm điện thoại trò chuyện một lúc, liên hệ được với bộ phận bảo vệ của công viên giải trí, kêu bảo vệ xem

theo dõi xác định vị trí của Lý Phàm, cùng với Lý Phàm lái chiếc xe nào.

Rất nhanh, bảo vệ dựa theo miêu tả về gương mặt và quần áo, xác định được vị trí của gia đình Lý Phàm.

“Anh Lý, chúng tôi dựa theo những gì anh miêu tả đã xác định được một người, tạm thời anh ta đang ở vị trí ngựa gỗ, tôi gửi ảnh cho anh xem thử, anh nhìn thử xem có phải người anh muốn tìm không.”

Bên bảo vệ cúp máy xong lập tức gửi ảnh theo dõi cho Lý Cương.

Lý Cương bảo bà cụ nhìn xem, bà cụ lập tức chỉ vào hình ảnh nói: “Là tên này, chính là nó! Hôm nay nhất định phải giết chết nó!”

“Khốn nạn, dám đánh con tôi, mẹ nó ông đây còn không nỡ đánh con trai tôi cái nào, tên khốn nạn này dựa vào cái gì mà dám đánh, hôm nay nhất định phải đánh sưng mặt nó mới được!”

Lý Cương bảo bảo vệ tiếp tục theo dõi vị trí của lo, đồng thời làm bảo vệ xác định chỗ đậu xe của lo.

Bảo vệ nhanh chóng đưa ra câu trả lời, Lý Cương kêu cấp dưới đi đập xe trước.

Chiếc xe Cố Họa Y lái đến nhanh chóng bị đám cấp dưới của Lý Cương đập bể cửa thủy tinh, đập bẹp nóc xe, nóc xe, nắp động cơ, cốp xe, cả chiếc xe đều bị đập biến dạng.

Sau khi đập xong, Lý Cương vung tay: “Ôm con trai tôi lên, đi theo ông, đi báo thù cho con trai tôi!”

Một tên cấp dưới bế cậu bé mập mạp lên, đi theo Lý Cương và bà cụ vào trong cổng lớn của công viên giải trí.

Bảo vệ đứng canh cổng lớn của công viên giải trí cản lại, Lý Cương trừng mắt: “Làm gì! Cậu còn dám cản đường của ông, chán sống rồi đúng không!”

Mấy nhân viên bảo vệ nhanh chóng tránh đường, chờ đám Lý Cương đi vào rồi, lập tức báo cáo đến bộ phận an ninh.

Người phụ trách công tác an ninh của công viên giải trí ngày hôm nay là Mã Thắng Lợi, đoán chừng Lý Cương muốn đánh nhau ở trong công viên giải trí, như vậy rất dễ tạo nên ảnh hưởng trái chiều đối với công viên giải trí.

Những Mã Thắng Lợi ngẫm lại thân phận của Lý Cương, cảm thấy anh cũng không có tự tin có thể cản lại được Lý Cương, dù sao Lý Cương luôn lăn lộn ở thế giới ngầm, mở vài công ty cho vay, dưới tay còn nuôi vào trăm tên đàn em chuyện đòi nợ, ở Hán Thành cũng coi như một ông trùm nhỏ khá nổi tiếng.

Mã Thắng Lợi cân nhắc một lát rồi cảm thấy vẫn nên đi qua đó xem cùng, ít nhất khuyên Lý Cương kéo người ra khỏi khu vui chơi rồi hãy ra tay.

Dẫn theo một đội bảo vệ, Mã Thắng Lợi dẫn theo một đám người lực lưỡng vội vàng chạy ra khỏi phòng bảo vệ.

Lúc Lý Cương đang ngẩng đầu ngang ngược đi vào, Mã Thắng Lợi dẫn theo một đám người xuất hiện trước mặt Lý Cương.

“Anh Lý, tôi đến giúp đỡ đây.”

Lý Cương nhìn Mã Thắng Lợi, khinh thường nói: “Anh có thể giúp gì chứ? Đừng cản ông là được.”

“Coi anh Lý nói này, nhưng mà anh cũng biết được mấy ông chủ đứng phía sau công viên giải trí đều có thế lực không tầm thường, nếu anh đánh nhau ở ngay trong công viên giải trí, truyền ra ảnh hưởng trái chiều nào đó, anh em bọn tôi phải gánh chịu mọi hậu quả, mong anh Lý bắt người kéo ra khỏi đây rồi hãy xử lý.”

Lý Cương đảo mắt, cười nói: “Người của tôi bắt người ở chỗ của anh cũng rất khó coi, có phải anh nên dẫn theo người của anh ném thằng khốn nạn kia ra ngoài để người của tôi xử lý không.”

Mã Thắng Lợi do dự một lúc, cảm thấy nếu chỉ đuổi người ta ra

ngoài thì chắc không có vấn đề gì.

“Không thành vấn đề, tôi dẫn người đuổi bọn họ ra ngoài, ở bên ngoài công viên giải trí thì không có liên quan gì đến chúng tôi, đến lúc đó anh muốn xử lý như thế nào cũng được.”

“Vậy, tìm được người cho ông trước đi, dám đánh con trai và mẹ của tôi, đúng là chán sống rồi.”

Nhìn Lý Cương hầm hầm nổi giận, Mã Thắng Lợi thầm líu lưỡi, cảm thấy cái tên chọc Lý Cương chắc là sẽ rơi vào hậu quả cửa nát nhà tan.

Mã Thắng Lợi cầm điện thoại liên lạc với phòng điều khiển, xác định Lý Phàm còn đang ở chỗ vòng xoay ngựa gỗ, vì thế vội vàng đi phía trước dẫn đừng, dẫn đám bảo vệ và người của Lý Cương đi nhanh về phía đó.

Bên cạnh vòng xoay ngựa gỗ, Lý Phàm và Cố Họa Y đang nắm tay đứng cạnh nhau, nhìn Xuyến Xuyến đang cưỡi vòng xoay ngựa gỗ thích thú cười to.

“Xuyến Xuyến chơi vui thật, ngồi vòng xoay ngựa gỗ ba lần rồi mà vẫn chưa chịu xuống.”

Cố Họa Y cười nói.

Lý Phàm nhéo tay Cố Họa Y, mỉm cười nói: “Sau này chúng ta phải cùng Xuyến Xuyến sống thật vui vẻ.”

Đột nhiên.

“Ở đây! Bao vây anh ta lại cho tôi!”

Mã Thắng Lợi chỉ vào Lý Phàm hô.

Chương 312: Đừng đánh nhau

Các bảo vệ của công viên giải trí dựa theo chỉ thị của Mã Thắng Lợi, nhanh chóng bao vây Lý Phàm và Cố Họa Y lại.

Cố Họa Y hơi căng thẳng nắm chặt cánh tay Lý Phàm, hơi khó hiểu nhìn bảo vệ công viên giải trí: "Các anh định làm gì."

"Không làm gì cả, chỉ mời cả gia đình các người rời khỏi công viên giải trí."

Mã Thắng Lợi nghiêm túc nói.

Lý Cương đứng ở một bên nhìn đăm đăm vào Lý Phàm, sau đó dời mắt đến trên người Cố Họa Y, ánh mắt trở nên tham lam.

Bà cụ ôm lấy cháu nội từ trong lòng cấp dưới của Lý Cương, bước vài bước đến bên cạnh Mã Thắng Lợi, phun một ngụm nước bọt về phía Lý Phàm.

"Phi!"

"Cái tên khốn nạn cậu cũng dám đánh tôi, còn đánh cháu nội của tôi, cậu sắp bị nghiệp quật rồi, cậu nghèo như thế mà còn dám kiêu ngạo, đúng là không biết chữ chết viết như thế nào mà, bây giờ lập tức quỳ lạy xin lỗi cháu nội tôi ngay, lát nữa tôi sẽ cho cậu chết dứt khoát!"

Cố Họa Y kinh ngạc nhìn bà cụ, sau đó khẽ hỏi Lý Phàm: "Chuyện gì thế, anh đánh bà cụ?"

Lý Phàm nói lại chuyện lúc nãy cho Cố Họa Y nghe, Cố Họa Y dựng ngược mày liễu, cảm thấy Lý Phàm làm không sai, người như thế không thể ăn nói nhẹ nhàng được.

Vòng xoay ngựa gỗ từ từ dừng lại, Xuyến Xuyến nhìn thấy Lý Phàm và Cố Họa Y bị một đám người bao vây, đã hoảng sợ đến rơm rớm nước mắt.

Thấy vòng xoay ngựa gỗ dừng lại, Xuyến Xuyến nhanh chóng leo xuống ngựa gỗ, chạy về phía Lý Phàm.

“Mấy chú tránh ra, sao mấy chú lại vây xung quanh ba con, mấy chú không được vây xung quanh ba con.”

Xuyến Xuyến vừa gọi vừa chạy nhanh đến.

Cậu bé mập mạp bị bà cụ ôm nhìn thấy Xuyến Xuyến, hai mắt lập tức sáng lên, chỉ vào Xuyến Xuyến nói: “Bắt em ấy lại đây cho con, con muốn em ấy làm món đồ chơi cho con.”

Một tên bảo vệ muốn nịnh bợ Lý Cương, xoay người đi về phía Xuyến Xuyến, cản Xuyến Xuyến lại ôm cô bé lên.

Xuyến Xuyến nằm trong lòng ngực bảo vệ giãy dụa mạnh, lấy tay vỗ lung tung lên vai, cổ, mặt của bảo vệ, trong lúc vô tình còn dùng móng tay cào trầy mặt bảo vệ.

Bảo vệ giận tím mặt, quơ tay định tát Xuyến Xuyến: “Cái con ranh này muốn chết đúng không, mặt của tôi bị nhóc cào trầy rồi!”

“Không, buông con gái tôi ra ngay!”

Cố Họa Y thấy bảo vệ định đánh Xuyến Xuyến, khàn giọng kêu to, định chạy lên cứu Xuyến Xuyến.

Cả đám bảo vệ bước lên, cản đường Cố Họa Y.

“Tự tìm đường chết!”

Ánh mắt Lý Phàm lạnh băng, bước nhanh lên, đụng bay đám bảo vệ đang chặn đương.

Bảo vệ đang ôm Xuyến Xuyến đã quơ tay xuống, Xuyến Xuyến hoảng sợ nhắm chặt mắt gọi ba ba.

Lúc Xuyến Xuyến đã cảm nhận được cơn gió khi bàn tay hạ xuống, Lý Phàm đã bắt được cổ tay của bảo vệ.

Sau đó Lý Phàm bóp mạnh, bóp nát cổ tay của bảo vệ.

“A!”

Bảo vệ kêu thảm thiết, Lý Phàm đã kéo Xuyến Xuyến ra khỏi lòng ngực của bảo vệ, ôm vào trong lòng anh.

“Tay của tôi, mẹ nó anh làm gãy tay tôi rồi!”

Bảo vệ ôm cổ tay bị gãy, kêu gào đầy đau đớn.

“Dám đụng vào con gái của tôi, tôi không giết anh đã là rất tốt bụng rồi.”

Lý Phàm lạnh lùng nói, nhấc chân đá vào hông của bảo vệ, đá tên đó văng ra hơn mười mét, ngã trên đất không nhúc nhích.

Mã Thắng Lợi nhìn mà cảm thấy cực kỳ không xong, đúng là sợ cái gì là cái đó tới, vốn chỉ muốn đuổi Lý Phàm ra ngoài là được, nhưng không ngờ là không chỉ không đuổi Lý Phàm đi được, ngược lại nhân viên của anh hình như đã bị đánh chết rồi, việc này chắc chắn sẽ ồn ào to.

“Mẹ nó anh đang giết người đó! Mau đi xem Tiểu Lưu thế nào, bao vậy tên này lại cho tôi, không được để anh ta chạy, tôi cảnh cáo anh, lần này anh gây ra chuyện lớn rồi!”

Mã Thắng Lợi rống to đầy tức giận với Lý Phàm.

Mấy bảo vệ căng thẳng bao vây xung quanh Lý Phàm, lúc nãy Lý Phàm đánh ác như thế, làm đám bảo vệ này đều cảm thấy Lý Phàm là nhân vật nguy hiểm, không ai muốn đối đầu trực tiếp với Lý Phàm cả.

Bảo vệ đi xem Tiểu Lưu đi dò hơi thở của anh ta, thấy Tiểu Lưu vẫn còn thở, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu Lưu vẫn còn sống, bây giờ đang hôn mê.”

Lý Cương đi đến bên cạnh Mã Thắng Lợi, âm trầm cười nói: “Lão

Mã, chuyện này cứ để cho tôi xử lý đi, nếu không anh cũng không thể nào báo cáo lại được, chỉ dựa vào đám lính quèn của anh, hoàn toàn không đủ nhét kẽ răng."

Mã Thắng Lợi còn đang hoảng sợ chưa bình tĩnh lại được, biết mấy tên bảo vệ cấp dưới của anh chắc chắn không trị được, hơn nữa nói không chừng sẽ làm chuyện càng lớn hơn nữa, còn không bằng đẩy cho Lý Cương ra mặt giải quyết."

"Tôi gọi điện thoại báo cho mấy ông chủ, nếu các ông chủ không có ý kiến gì thì sẽ giao cho anh Lý xử lý."

Lý Cương gật đầu, bảo Mã Thắng Lợi đi gọi điện thoại.

"Bà nội, con muốn em gái kia làm đồ chơi của con, bà mau kêu người ta bắt em ấy lại cho con đi, lại giết chết ba ba của em ấy, sau này em ấy có thể làm đồ chơi cho con suốt đời rồi."

Cậu bé mập mạp chỉ vào Xuyến Xuyến nói.

Bà cụ nhìn cháu nội bằng ánh mắt đầy cưng chiều: "Bà nội làm ngay đây."

"Cương, con còn không lại đây nhanh lên, kêu người giết chết thằng nghèo này, một thằng nghèo mạt từ dưới quê lên cứ giết chết luôn là được!" Bà cụ tức giận rống to với Lý Cương.

Lý Cương nhìn mẹ và con trai đang tức giận, cũng không đợi kết quả bên phí Mã Thắng Lợi nữa, vung tay lên bảo mấy tên đàn em đổi với bảo vệ, bao vây cả gia đình Lý Phàm lại.

Nhìn đám đàn em sắc mặt hung dữ, cầm theo gậy bóng chày, côn thép vân vân, Xuyến Xuyến sợ hãi, miệng méo xệch khóc lên.

Lý Phàm nhẹ nhàng vỗ lưng cho Xuyến Xuyến, dỗ Xuyến Xuyến: "Đừng khóc đừng khóc, chúng ta không sợ bọn họ, lát nữa con xem ba ba đánh quái thú nha."

Xuyến Xuyến nghe Lý Phàm nói rất thú vị, lau nước mắt nói: "Ba, ba đánh quái thú được sao? Nếu ba đánh được thì con không

khóc.”

“Đương nhiên được, chờ lát nữa đám quái thú này đều phải xin lỗi Xuyến Xuyến.”

Xuyến Xuyến cười, ôm lấy cổ Lý Phàm, dựa đầu vào trên vai Lý Phàm.

Bà cụ thấy Lý Phàm không hề sợ hãi, tức muốn nổ phổi: “Mấy người lên hết cho tôi, bắt cái thằng quê mùa nghèo nàn này lại, đánh gần chết mới thôi!”

Lý Cương sa sầm mặt mày nói: “Đàn ông đánh gần chết, phụ nữ bắt về cho tôi, cũng đừng làm con bé kia bị thương, đó là đồ chơi của con trai tôi.”

Từ lúc nhìn thấy Cố Họa Y, Lý Cương đã có ý đồ xấu với Cố Họa Y rồi, bây giờ muốn cho đàn em ra tay, đương nhiên không thể làm Cố Họa Y bị thương, đó là người phải mang về cưng chiều.

Đàn em Lý Cương cầm gậy gộc lên, thong thả tiếp cận Lý Phàm.

“Không muốn bị đánh thì ngoan ngoãn quỳ xuống, nếu không gậy gộc của bọn tao không có mắt, làm vợ với con mày bị thương thì không hay đâu, nói không chừng gõ một cái là đánh chết vợ con mày rồi.”

“Mẹ nó bây giờ cũng đừng chống cự nữa, ngoan cố chống cự chỉ có một con đường chết, chỉ cần mày quỳ xuống xin lỗi, dâng vợ con của mày lên thì sẽ tha cái mạng chó của mày.”

“Người đẹp, em còn không mau ôm con em sang đây đi, muốn bị ngộ thương thật à.”

Mã Thắng Lợi nói chuyện điện thoại xong nhìn thấy cảnh sắp sửa đánh nhau này, cuống quít hô: “Đừng đánh! Đừng đánh nữa!”

Chương 313: Đánh con mình thì hay ho gì

Đám đàn em Lý Cương đều dừng chân lại, đồng loạt dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Mã Thắng Lợi.

Bà cụ tức giận dâm chân, quát với đám đàn em Lý Cương: “Dừng lại làm gì, tôi không cho mấy người dừng thì mấy người không được dừng! Đánh cho tôi, đánh chết tên đó!”

Mã Thắng Lợi thở hổn hà hổn hển chạy đến, hô to với đám bảo vệ: “Đừng ngẩn ra đó làm gì, mau đi bảo vệ cậu Lý!”

“Đội trưởng Mã, anh có nói lầm không, không phải giúp đỡ anh Lý so, sao giờ lại thành bảo vệ cậu Lý rồi, là bảo vệ cái tên nghèo nàn đắc tội với anh Lý hả?”

Một bảo vệ khẽ hỏi.

Mã Thắng Lợi lập tức tát lên mặt bảo vệ: “Anh dám nói cậu Lý là thằng nghèo, cậu không muốn đi làm nữa đúng không! Mau bảo vệ cậu Lý cho tôi.”

Tuy mấy bảo vệ còn lại vẫn chưa hiểu ra sao, nhưng bây giờ thấy Mã Thắng Lợi nóng nảy như thế, cũng không dám nghi ngờ cái gì, rối rít chạy đi bảo vệ Lý Phàm theo đúng mệnh lệnh của Mã Thắng Lợi.

Chỉ trong chớp mắt, xung quanh ba người Lý Phàm đã có một đống bảo vệ, nhưng lần này mấy tên bảo vệ lại quay mặt ra ngoài, đề phòng đám đàn em Lý Cương.

Bà cụ chỉ thẳng vào mũi Mã Thắng Lợi mắng: “Cái thằng khốn này làm gì đấy, cũng muốn giúp đỡ người ngoài ăn hiếp bà cụ này đúng không, Cương, nếu hôm nay con không trút giận cho mẹ, mẹ cũng không muốn sống nữa!”

“Lão Mã, anh như thế là có ý gì.”

Lý Cương đen mặt hỏi, cũng vô cùng khó chịu trước sự phản bội của Mã Thắng Lợi.

Mã Thắng Lợi không để ý đến Lý Cương, mà lại nói vào trong điện thoại: “Tình hình khẩn cấp, tất cả bảo vệ đều tập hợp ở khu vực vòng xoay ngựa gỗ!”

Sau khi hạ lệnh xong, Mã Thắng Lợi chạy chậm đến bên cạnh Lý Phàm, lộ ra vẻ nịnh nọt cười nói: “Cậu Lý, lúc nãy là do tôi làm sai, xin anh tha thứ cho tôi.”

Lý Cương nhìn thấy lại càng khó hiểu, không nghĩ ra vì sao sau khi Mã Thắng Lợi gọi điện xong lại biến thành dáng vẻ như thế này.

Lý Phàm nhìn Mã Thắng Lợi, lạnh nhạt hỏi: “Lúc nãy anh báo cáo với ai.”

“Tôi báo cáo cho anh Long Kiều Chính Long, anh Long nói anh là khách quý, bảo tôi nhất định phải bảo vệ anh cho tốt, hơn nữa nghe anh chỉ huy, tôi đã tập hợp toàn bộ bảo vệ của công viên giải trí đến, anh Long nói anh ấy cũng sẽ đến ngay.”

Kiều Chính Long có cổ phần trong công viên giải trí, coi như cổ đông lớn ở đây, lúc Mã Thắng Lợi báo cáo cũng biết động não, dựa theo hồ sơ mua vé, cũng báo cáo tin tức của Lý Phàm lên luôn.

Người phụ trách nghe báo cáo là trợ lý của Kiều Chính Long, khi nghe được tên của Lý Phàm lập tức mất bình tĩnh, dò hỏi Mã Thắng Lợi kỹ càng tỉ mỉ về gương mặt đặc điểm của Lý Phàm xong, trợ lý xác định người bị kiếm chuyện đúng là Lý Phàm.

Vì thế trợ lý báo cáo chuyện này cho Kiều Chính Long, Kiều Chính Long đích thân ra lệnh cho Mã Thắng Lợi.

Đây là lần đầu tiên Mã Thắng Lợi được Kiều Chính Long ra lệnh, trước đây nhiều nhất cũng chỉ được trợ lý của Kiều Chính Long ra lệnh mà thôi, cho nên sau khi nhận được lệnh của Kiều Chính Long xong, Mã Thắng Lợi lập tức phát hiện ra tình hình không đúng.

Thấy thái độ xin lỗi của Mã Thắng Lợi cũng không tệ, hơn nữa

cũng coi như là người của Kiều Chính Long, Lý Phàm cũng không so đo với thái độ khi nãy của Mã Thắng Lợi.

“Chờ người của anh đến thì bắt hết người của bọn họ về xử lý, tôi còn muốn đi chơi với con gái.”

Lý Phàm thuận miệng nói.

“Được được, sau này nếu anh muốn dẫn con đến công viên giải trí chơi thì cứ bảo trước, chúng tôi đóng cửa công viên chuyên tiếp đón gia đình của anh, bảo đảm mọi người chơi vui vẻ.”

Mã Thắng Lợi lấy lòng nói.

“Vậy thì không được, không có mấy đứa nhỏ khác, Xuyến Xuyến chơi một mình cũng không có gì thú vị.”

Lý Phàm câu được câu không trò chuyện cùng với Mã Thắng Lợi, mà Lý Cương đã rơi vào trạng thái hóa đá.

Từ sau khi nghe được Kiều Chính Long muốn đến, trong lòng Lý Cương đã muốn phát điên, làm cách nào cũng không ngờ được trêu chọc một tên nghèo, sao lại còn có thể làm anh Long xuất hiện.

Đó chính là một trong Tứ Hùng ở Hán Thành đó!

Lý Cương tự hiểu rõ bản thân, biết bản thân còn không bằng một cọng lông chân của Kiều Chính Long, nếu Lý Phàm thật sự có quan hệ gì với Kiều Chính Long, vậy anh chắc chắc sẽ tự gánh chịu mọi hậu quả.

Trong lúc Lý Cương đang nghĩ xem làm sao có thể nhận thua mà vẫn giữ được mặt mũi, bà cụ đứng bên cạnh đã nổi điên.

“Vô dụng, đều là một đám vô dụng, mẹ nuôi thằng con như con có tác dụng gì, người ta ăn hiếp mẹ con của con, con đứng đực ra đây để làm gì, mau bảo đàn em của con bắt lấy nó đánh cho một trận! Đánh tới hấp hối!”

Đằng xa có một đám bảo vệ chạy như điên đến, đằng sau bảo vệ

còn có một đám vệ sĩ mặc vest đen, Kiều Chính Long đi ở giữa đội ngũ, nhíu mày quát: “Ai dám đánh cậu Lý? Chán sống rồi đúng không!”

Bà cụ nhìn Kiều Chính Long đang đi đến, cảm thấy chưa bao giờ quen biết người này, vì thế tức giận nói: “Ông là cái thứ gì, bà đây còn chưa sống đủ đâu, Cương, con mau gọi người đến! Gọi hết đàn em của con đến, người của chúng ta cũng không ít hơn bọn họ!”

Lý Cương nhìn thấy Kiều Chính Long, trán đã toát mồ hôi mỏng, vội vàng kéo bà cụ lại, bịt kín miệng bà cụ.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, còn nói nữa thì cả nhà chúng ta sẽ chết ở đây đó!”

Lý Cương vô cùng căng thẳng nói.

Cậu bé mập mạp bĩu môi, khó chịu hét lên: “Ba, ba, ba có phải đàn ông không, mau cướp em gái kia về cho con, sau đó đánh chết ba của em ấy, như vậy sau này em gái sẽ là của con rồi!”

Gặp phải một bà mẹ chuyên hại con và một thằng con chuyên hại ba, Lý Cương lập tức không muốn sống nữa, cảm thấy mẹ và con trai của anh không biết điều gì cả, bây giờ mà còn nói ra những lời như thế, vậy chẳng khác nào cầu xin cho cả gia đình anh được ôm nhau chết chùm.

Đám đàn em của Lý Cương hoảng sợ mặt như màu đất, rối rít ném gậy gộc xuống, tụ lại cùng nhau ôm đầu ngồi xổm xuống.

“Cậu Lý, chúng tôi sai rồi, chúng tôi bị anh Lý ép, chúng tôi không muốn đánh anh.”

“Chúng tôi toàn là dân lương thiện, đều là bị anh Lý ép, anh nhất định phải tin bọn tôi.”

Đám đàn em của Lý Cương vội vàng xin lỗi sám hối, sợ chậm một chút là sẽ bị liên lụy.

Lúc này bà cụ mới cảm thấy không thích hợp, trong mắt lộ ra vẻ

hoảng sợ.

Kiều Chính Long đi đến trước mặt Lý Phàm, khom lưng hai mươi độ, vô cùng cung kính nói: “Cậu Lý, đám cấp dưới của tôi không hiểu chuyện, dám xúc phạm uy nghiêm của cậu, sau này tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm túc, chắc chắn sẽ không nương tay.”

Mặt Mã Thắng Lợi lập tức trắng bệch, hướng ánh mắt cầu xin về phía Lý Phàm, hy vọng Lý Phàm có thể rộng lượng tha cho anh ta một lần.

“Cấp dưới của ông thì thôi đi, ông có quen người này không?”

Lý Phàm chỉ Lý Cương hỏi.

Lý Cương giật bắn người, sợ hãi nói: “Lý… Cậu Lý, tôi là Lý Cương, là người cho vay, tôi biết sai rồi, mẹ và con trai tôi đều bị chiều hư, tôi lập tức dạy dỗ bọn họ.”

Sau khi sợ hãi nói xong, Lý Cương cướp lấy thằng con trai từ trong lòng bà cụ, sau đó đánh mạnh vài phát vào mông con trai.

“Thằng ranh này dám kiêu căng ở bên ngoài, con có biết con gây ra họa lớn cỡ nào cho ba không hả!”

Cậu bé mập mạp khóc lớn, bà cụ nhịn không được tát lên mặt Lý Cương.

“Con có giỏi thì đánh bọn họ kìa! Đánh con mình thì hay ho gì!”

Chương 314: Quỳ xuống cầu xin

“Mẹ, mẹ cũng đừng làm rộn chuyện thêm nữa, mẹ muốn cả nhà mình ôm nhau chết chùm hết đúng không.”

Lý Cương căng thẳng nói.

Bà cụ ngẩn ra, nhìn Lý Cương đang vô cùng căng thẳng, trong lòng cũng dần nhận ra được một chút sự việc, kéo Lý Cương khẽ hỏi: “Con, con đánh không lại bọn họ hả?”

“Đánh con khỉ khô! Đó là anh Long, chỉ cần phun miếng nước bọt ra là cả nhà chúng tôi sẽ chết hết, mẹ gây họa lớn cho con rồi.”

Lý Cương dậm chân nói.

“Con, không phải bình thường con nói con ghê gớm cỡ nào, chả sợ ai trong cái Hán Thành này sao?”

Bà cụ có hơi ấm ức nói.

Bình thường Lý Cương ở nhà khoác lác quen rồi, hơn nữa còn lăn lộn ra một chút danh tiếng, cho nên bay đến tận trời, bà cụ và con trai ở trong nhà cũng thật sự cho rằng không có việc gì Lý Cương không làm được.

Lý Cương lập tức vô cùng hối hận, xem như đã hiểu ra được tầm quan trọng của việc khiêm tốn.

Nhìn cậu Lý người ta đi, là loại người có thể làm anh Long quỳ liếm nhưng lại khiêm tốn như thế, làm Lý Cương đụng trúng một khúc xương cứng.

Lý Cương thầm chửi trong lòng vì sao Lý Phàm lại khiêm tốn như thế, nếu cứ khoe khoang phách lối thì ai mà dám chọc anh chứ.

Kiều Chính Long khẽ nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, cậu xem phải xử lý tên này như thế nào.”

Nghe Kiều Chính Long nói, Lý Cương cảm thấy không ổn lắm, nức nở nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, anh tha cho tôi đi, anh xem chúng ta đều họ Lý, năm trăm năm trước cũng coi như người một nhà, anh tạm tha cho tôi một lần đi, sau này tôi không dám tái phạm nữa.”

“Năm trăm năm trước là người một nhà? Vậy mà ông cũng dám nói ra.”

Lý Phàm hơi bất đắc dĩ nói.

Đối với cái kiểu bắt quàng làm họ thế này, Lý Phàm có hơi ghét, việc nào ra việc đó, cần gì phải bắt quàng làm họ như thế.

“Lý Cương, anh còn có mặt mũi bắt quàng làm họ với cậu Lý à, cho dù là một ngàn năm trước thì anh cũng không phải là người một nhà với cậu Lý, người đâu, mau dạy cho anh ta một bài học.”

Kiều Chính Long lạnh lùng nói.

Vệ sĩ bước lên túm lấy Lý Cương, tay đấm chân đá Lý Cương một trận, đánh đến Lý Cương kêu gào thảm thiết liên tục.

Bà cụ nhìn thấy tình trạng thảm hại của con trai Lý Cương như thế, sắc mặt vô cùng tồi tệ, cắn răng xông đến trước mặt Lý Phàm, quơ tay đánh về phía Lý Phàm.

“Đánh cháu nội tôi lại đánh con trai tôi, bà đây liều mạng với cậu!”

Bà cụ còn chưa kịp đến gần đã có vệ sĩ đạp bay bà cụ ra ngoài, vệ sĩ rất khỏe, khi đá văng ra, cơ thể bà cụ còn vang lên tiếng xương gãy vun, sau khi ngã xuống đất rồi lập tức kêu gào thảm thiết.

Cậu bé mập mạp đã hoảng sợ đến nói không ra lời, kinh hoảng ngồi xổm dưới đất run lên bần bật, tinh thần đã muốn tan vỡ.

Xuyến Xuyến nằm trong lòng ngực Lý Phàm, nghe tiếng kêu rên thảm thiết vang lên liên tục, tâm trạng thay đổi có chút buồn bực.

“Ba ba, chúng ta đi thôi, con không muốn nhìn thấy bọn họ.”

“Vậy đi thôi, chúng ta đi chơi tiếp hay là về bệnh viện đây?”

Lý Phàm ôm Xuyến Xuyến vừa đi vừa hỏi.

“Không muốn chơi nữa, con muốn về ngủ.”

Lý Phàm gật đầu, ôm Xuyến Xuyến đi ra khỏi công viên giải trí, Cố Họa Y đi theo ở một bên, nhẹ nhàng an ủi cảm xúc của Xuyến Xuyến.

Lý Cương thấy gia đình Lý Phàm chuẩn bị đến, đột nhiên nhớ đến lúc nãy còn sai đàn em đập xe Lý Phàm, nếu như để Lý Phàm thấy được, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Anh, anh Long, lúc nãy tôi sai người đập xe của cậu Lý, tôi biết sai rồi, tôi xin bồi thường cho cậu Lý chiếc Mecerdes của tôi, hy vọng anh Long nói với cậu Lý, hôm nay tôi đã nhận đánh nhận phạt rồi.”

“Hừ, anh tưởng cậu Lý thèm cái xe rách của anh à, tôi đã niêm phong tất cả tài sản của anh lại, coi như là một trừng phạt nhỏ dành cho anh, cậu Lý có đức hiếu sinh, không cần cái mạng chó của anh, dẫn theo người nhà của anh biến khỏi Hán Thành ngay.”

Kiều Chính Long lạnh lùng nói.

Lý Cương lập tức tan vỡ, cảm giác cuộc sống không còn hy vọng gì nữa.

“Tôi, tôi tiêu đời thật rồi, sự nghiệp của cả liều mạng kiếm cả nửa đời người đều tiêu tùng hết rồi, anh Long, anh Long, anh nói đỡ giúp tôi đi, tôi quỳ xuống xin lỗi cậu Lý tha cho tôi có được không.”

Lý Cương liều mạng cầu xin, Kiều Chính Long hừ lạnh, dẫn theo đám cấp dưới đuổi theo hướng Lý Phàm vừa mới rời đi.

Nhìn Kiều Chính Long rời đi, mấy tên đàn em của Lý Cương đều đứng dậy, tụ tập trước mặt Lý Cương.

“Mấy, mấy cậu, mấy cậu định làm gì.”

Lý Cương nhìn thấy ánh mắt đầy ác ý của đám đàn em, lập tức luống cuống.

“Mẹ nó, anh còn mặt mũi hỏi bọn tôi muốn làm gì, chúng tôi đi theo anh đắc tội với anh Long, còn cả nhân vật lớn mà anh Long cũng không dám đắc tội, có phải anh nên cho chúng tôi một câu trả lời hay không.”

“Chén cơm của bọn tôi bị anh phá hư rồi, sau này đám người chúng tôi phải cạp đất mà ăn, tuy anh là đại ca dẫn đầu, nhưng làm ăn phát đạt như bây giờ cũng dựa vào sự cố gắng của bọn tôi, mấy thứ đó đều đã chơi xong hết rồi.”

“Mấy của cải còn dư lại của nhà anh cho anh em bọn tôi làm bồi thường hết đi, nếu không cả gia đình già trẻ của anh cũng không có cơ hội ra khỏi Hán Thành đâu.”

Trong lòng Lý Cương đau khổ, biết đám đàn em này toàn là loại người chỉ nhận tiền chứ không nhận người, lúc trước có lợi ích nên xem anh như đại ca, bây giờ anh đã cùng đường bí lối, trong mắt bọn họ cũng không còn uy nghiêm gì nữa.

“Đừng đụng vào mẹ và con của tôi, chỉ cần đưa bọn tôi rời khỏi Hán Thành, nhà và tiền tiết kiệm của tôi cho các cậu hết.”

Bà cụ đã ngơ ngác, không ngờ hậu quả của việc bà làm ầm ĩ lên lại nghiêm trọng đến thế, chỉ thua cửa nát nhà tan một chút mà thôi.

Nhưng không có tiền, cuộc sống sung sướng cũng không có, bà cụ cảm giác như sống không bằng chết.

Nếu lúc đó la rầy cháu nội một chút thì tốt rồi, sẽ không rước phải phiền phức lớn như thế. Bà cụ hối hận nghĩ thầm trong lòng.

Lý Cương giao chìa khóa nhà ra, nói mật mã và thông tin tài khoảng ngân hàng ra, lúc này mới đối pho được với đám đàn em làm phản.

Chờ đám đàn em đi rồi, Lý Cương nhịn đau từ trên đất bò dậy, đi đến bên cạnh bà cụ, nâng mẹ già của anh lên trước.

“Mẹ, mẹ xem mẹ gây chuyện gì kia, gia đình chúng ta lại phải về quê, lần này thật sự không còn cơ hội để vùng dậy nữa rồi.”

Mặt bà cụ như đưa đám không nói tiếng nào, Lý Cương thở dài lại đi xem con trai, cậu bé mập mạp đã sợ đến mức miệng sùi bọt mép, hai mắt trắng dã, trông cứ như bị dọa ngu luôn rồi.

“Con trai, con bị làm sao thế? Sao số tôi lại khổ thế này.”

Thấy con trai không có bất cứ phản ứng bình thường nào, Lý Cương trào nước mắt, cảm thấy số phận của bản thân quá khổ.

Lý Phàm và Cố Họa Y ra khỏi công viên giải trí, trên đường đi Kiều Chính Long đã nói chuyện Lý Cương đập xe của bọn họ.

Cố Họa Y hơi buồn rầu nói: “Đó là xe của công ty, phải mua lại một chiếc giống y như đúc mới được.”

“Xin cô Cố cứ yên tâm, tôi lập tức kêu người đi mua, bảo đảm giống y như đúc, hai người dùng tạm xe của tôi trước đi.” Kiều Chính Long nói.

“Đập xe của Lý Cương cho tôi, đập hư.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Như cậu mong muốn.”

Kiều Chính Long vung tay, đám vệ sĩ cấp dưới lập tức lấy đồ nghề ra, bắt đầu đập phá xe của Lý Cương, không bao lâu sau, Mecerdes của Lý Cương đã bị đập nát bét.

Chương 315: Ông chủ của tập đoàn họa vân y

Lái xe của Kiều Chính Long đưa Xuyến Xuyến về bệnh viện, cấp dưới của Kiều Chính Long cũng đã mua một chiếc xe mới giống y như đúc, đến bệnh viện đưa cho Cố Họa Y.

Kiều Chính Long báo cáo cho Lý Phàm biết đã xử lý Lý Cương như thế nào, Lý Phàm tùy tiện xua tay, tỏ vẻ muốn xử lý Lý Cương như thế nào cũng được.

Lại trò chuyện với Lý Phàm vài câu, Kiều Chính Long cảm thấy Lý Phàm không mấy vui vẻ, cũng biết điều tạm biệt ra về.

Lý Phàm đưa Xuyến Xuyến về phòng bệnh, cùng Cố Họa Y ru Xuyến Xuyến ngủ, hai người cũng rời khỏi bệnh viện về nhà.

Trong nhà, Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đều đang ngồi trong phòng khác, thấy Lý Phàm và Cố Họa Y về nhà, Vương Cẩn Mai vỗ mạnh lên ghế sofa: “Họa Y lại đây, có chuyện muốn nói với con.”

“Mẹ, có chuyện gì?”

Cố Họa Y ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn Mai, tò mò hỏi.

Lý Phàm rót cho Cố Họa Y một ly trà, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh.

“Anh họ cả của con ký hợp đồng xây dựng và khai thác với tập đoàn Họa Vân Y, nhưng dạo gần đây tập đoàn Họa Vân Y vẫn không hề có chút động tĩnh gì, cho nên anh họ cả của con muốn liên lạc thử, không phải mẹ nghe nói hình như con có chút quan hệ với cậu Lý thần bí kia sao.”

Vương Cẩn Mai vừa nói, vừa khinh thường nhìn Lý Phàm: “Cái tên vô dụng cậu ngồi đây nghe gì chứ, tôi đang nói chuyện với con gái tôi, cậu còn không biết biến đi cho xa.”

“Mẹ, sao lại đuổi Lý Phàm đi, con cũng không quen biết cậu Lý thần bí nào cả, mẹ cũng đừng tin mấy lời đồn bậy bạ kia.”

Cố Họa Y quyết đoán nói.

Vương Cẩn Mai cười cười, ra vẻ như mẹ đã nhìn thấu tất cả nói: “Họa Y à, mẹ biết con da mặt mỏng, không có mặt mũi nói thẳng ra, không muốn cho tên vô dụng Lý Phàm này biết được con đã leo lên cành cao.”

“Nhưng sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ biết được việc này, cho nên con không cần lo lắng gì hết, nếu tên vô dụng này dám gây chuyện, có mẹ và ba của con ở đây, chắc chắn không để cậu ta làm ra chuyện gì đâu.”

Cố Họa Y tức giận định cãi lại, nhưng chuyện này càng bôi lại càng đen, sợ sau khi cãi nhau rồi sẽ càng làm Lý Phàm hiểu lầm gì đó.

Vương Cẩn Mai cười vỗ lưng Cố Họa Y: “Không phải mẹ muốn nói gì con, nếu con đã hẹn hò với cậu Lý thần bí kia rồi, vậy thì nên nói cho mẹ sớm hơn, đây là chuyện rất tốt, cần gì phải giấu chứ.”

“Còn nói sao mà con lại không ưng Nhật Tâm và Chí Bằng, thì ra là đã có sự lựa chọn tốt hơn từ lâu, con xem không phải con đã làm mẹ lo lắng suông một thời gian dài sao.”

Vương Cẩn Maim cứ tự nói tự nghe, cảm thấy bà đã tự tưởng tượng ra toàn bộ sự thật.

Cố Họa Y nghe mà dở khóc dở cười, duỗi tay nhẹ nhàng nắm chặt tay Lý Phàm: “Anh đừng nghe mẹ em nói, em thật sự không quen biết cậu Lý thần bí nào cả.”

Lý Phàm mỉm cười gật đầu, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh tin em.”

Vương Cẩn Mai nhíu mày, hơi khó chịu nói: “Họa Y, con nói cái gì với tên vô dụng này thế hả, không lẽ con vẫn không muốn ly hôn với cậu ta, hay là cậu Lý kia có yêu cầu đặc biệt gì.”

Vì leo lên cành cao, Vương Cẩn Mai đã bắt đầu suy nghĩ miên man, cảm thấy cậu Lý thần bí kia có phải có đam mê kỳ lạ nào không, hoặc là đối phương không tiện cưới một người phụ nữ hai đời chồng, cho nên cần Lý Phàm làm con rùa lông xanh để yểm hộ.

Vương Cẩn Mai suy nghĩ vô số ý tưởng kỳ quái trong đầu, càng nghĩ càng cảm thấy đáng tin.

Cố Họa Y không nghe nổi nữa rồi, đứng dậy nói: "Mẹ, nếu mẹ không muốn nói gì nữa thì con về phòng nghỉ ngơi đây."

"Gấp cái gì chứ, còn chưa có nói chuyện quan trọng với con mà, chiều nay mẹ về nhà ông ngoại của con, vừa lúc nghe anh họ cả của con nói đến chuyện này, anh con muốn gặp ông chủ của tập đoàn Họa Vân Y, cũng chính là cậu Lý thần bí kia."

"Nhưng mà cả gia đình đã hỏi thăm khắp nơi cũng không biết làm sao để liên lạc với cậu Lý thần bí kia, cho nên mẹ mới nghĩ con có quen với cậu Lý thần bí kia, cho nên mới kể lại chuyện con có quen cậu Lý thần bí."

Vương Cẩn Mai về nhà mẹ ruột là vì đám Vương Kim Sơn dùng chuyện trong tiệc mừng thọ lúc trước chèn ép, làm trong lòng Vương Cẩn Mai có chút bực bội.

Sau khi bị chèn ép, Vương Cẩn Mai mới nhớ đến từng nghe mấy chị em dâu bên nhà họ Cố nói, Cố Họa Y có dang díu với cậu Lý thần bí của tập đoàn Họa Vân Y, vì thế lập tức biến câu chuyện nghe được thành sự thật, nói cho mấy người nhà họ Vương nghe.

Tuy mấy người nhà họ Vương không tin, nhưng thấy Vương Cẩn Mai nói rõ ràng rành mạch như thế, hơn nữa tập đoàn Họa Vân Y đúng là có chút dính líu đến tên của Cố Họa Y, cho nên mấy người nhà họ Vương cũng ôm tâm trạng thử xem sao, đưa ra đề nghị để Cố Họa Y dẫn Vương Tông Huyền đi gặp mặt cậu Lý thần bí kia.

Cố Họa Y ôm trán, cảm giác cực kỳ tồi tệ: "Mẹ, mẹ đừng nói là định bảo con dẫn Vương Tông Huyền đi gặp cái cậu Lý thần bí giàu có kia đó nha?"

“Đúng rồi, mẹ định nói thế đấy, Họa Y, lần này con nhất định phải làm mẹ nở mày nở mặt, để mẹ con có thể ngẩng đầu về nhà mẹ ruột.”

“Nhưng con thật sự không quen biết cậu Lý thần bí giàu có nào hết, mẹ bảo con dẫn anh họ đi gặp người ta bằng cách nào.”

Cố Họa Y đau đầu nói.

Vương Cẩn Mai kinh ngạc nhìn Cố Họa Y, thấy vẻ mặt của Cố Họa Y không giống như đang giả vờ, lập tức không biết phải làm sao.

“Cái này, lớn chuyện rồi, mẹ đã khoác lác chuyện của con xong, nếu làm không được thì lại bị bác cả của con cười nhạo, sao số mẹ lại khổ thế này.”

Vương Cẩn Mai nức nở nói.

Cố Thiệu Huy nhìn Cố Họa Y, nghiêm túc hỏi: “Con thật sự không biết cậu của tập đoàn Họa Vân Y sao? Ba nghe bác cả của con nói con có quen mà.”

“Đều là tin đồn, không phải sự thật, sao mẹ có thể đi nói bậy bạ với bên ngoài chứ.”

Cố Họa Y bất đắc dĩ nói.

“Không phải mẹ chỉ muốn kiếm chút mặt mũi thôi sao, ai biết mấy lời của người nhà họ Cố nói lại không đáng tin đến thế.”

Vương Cẩn Mai thở ngắn than dài oán trách.

Lý Phàm cười nói: “Nếu không để con dẫn Vương Tông Huyền đi thử đi, nói không chừng có thể gặp được ông chủ của tập đoàn Họa Vân Y đó.”

“Cậu?”

Vương Cẩn Mai cười nhạo, khinh thường nói: “Cái tên vô dụng như cậu sao có thể gặp được ông chủ của tập đoàn Họa Vân Y, cậu

mà dẫn Tông Huyền đi thì lại càng làm tôi mất mặt hơn.”

“Mẹ, mẹ nghe Lý Phàm nói hết đi, nói không chừng anh ấy có cách thật đó.”

Cố Họa Y nhỏ nhẹ khuyên bảo, không hiểu sao trong lòng lại vô cùng tin tưởng Lý Phàm.”

“Lý Phàm, cậu nói xem cậu chuẩn bị làm như thế nào, cậu có thể thông qua ai để có thể liên hệ hẹn gặp mặt ông chủ tập đoàn Họa Vân Y, thời gian của những nhân vật lớn đó rất eo hẹp, không có hẹn trước thì rất khó gặp được bọn họ.”

Cố Thiệu Huy nhìn chằm chằm Lý Phàm hỏi.

“Con có thể tìm Tiền Phúc giúp, nếu Tiền Phúc chịu liên lạc giúp, nói không chừng có thể để chúng ta gặp được cậu Lý thần bí kia.”

Lý Phàm lôi Tiền Phúc ra để nói dối.

Nghe nhắc đến tên Tiền Phúc, Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai lập tức yên lặng.

Nếu như có thể nhờ Tiền Phúc liên lạc giúp, nói không chừng có thể giải quyết được chuyện này.

“Mạng lưới quan hệ của Tiền Phúc dùng vào sự việc này, hình như có vẻ giết gà lại dùng dao mổ trâu.”

Cố Thiệu Huy hơi tiếc hận nói.

“Tên vô… Lý Phàm, bây giờ cậu liên lạc ngay thử xem!” Vương Cẩn Mai hô.

Chương 316: Sao lại là anh ta?

Dưới sự thúc giục của Vương Cẩn Mai, Lý Phàm lấy điện thoại ra giả vờ giả vịt nói vài câu với Tiền Phúc, sau đó cất điện thoại nói: "Không thành vấn đề, có thể sắp xếp bất cứ lúc nào."

"Thật sao?"

Vương Cẩn Mai còn đang trong cơn hoảng sợ, trong lòng bà vẫn còn cảm thấy rất kinh ngạc về việc Lý Phàm có thể nhờ Tiền Phúc giúp đỡ.

"Đương nhiên là thật, Tiền Phúc vừa lúc có hợp tác với cậu Lý của tập đoàn Vân Trung Lâm, cho nên sắp xếp một cuộc gặp mặt vẫn khá đơn giản."

Lý Phàm cười tủm tỉm nói, trong lòng lại cảm thấy có chút kỳ lạ, dù sao vất vả nhiều đến thế, lại là vì muốn tự sắp xếp một cuộc gặp mặt cho chính mình.

"Vậy là tốt rồi, cuối cùng cũng giải quyết được chuyện này, vậy để Họa Y dẫn theo Tông Huyền đi được không."

Vương Cẩn Mai được voi lại đòi tiên.

"Con không đi đâu, đỡ mắc công lại truyền ra lời đồn nào đó nữa."

Cố Họa Y từ chối một cách dứt khoát.

Vương Cẩn Mai thở dài, cũng ngại không dám cưỡng cầu thêm nữa: "Vậy Lý Phàm đi cùng với Tông Huyền đi, có thái độ tốt với Tông Huyền một chút."

Lý Phàm gật đầu: "Con không sao hết, mẹ xem khi nào đi thì được."

Vương Cẩn Mai trầm ngâm một lúc, cầm điện thoại gọi cho Vương Tông Huyền.

“Dì, dì đã nói với Họa Y chưa, có thể sắp xếp để con gặp mặt cậu Lý của tập đoàn Họa Vân Y không.”

Giọng nói vội vàng của Vương Tông Huyền truyền ra từ trong microphone.

“Tông Huyền à, Họa Y bận công việc không có thời gian, để Lý Phàm đi cùng con đến gặp ông chủ của tập đoàn Họa Vân Y đi, con xem gặp mặt vào lúc nào thì được, dì bảo Lý Phàm hẹn thời gian trước.”

Vương Tông Huyền sửng sốt, sau đó nhíu chặt mày lại: “Dì làm thằng con rể vô dụng của di đi cùng con? Dì có nhầm không thế, đây chính là chuyện quan trọng nhất của nhà họ Vương chúng ta, sao Họa Y không chịu sắp xếp thời gian rảnh chứ.”

Vương Cẩn Mai xấu hổ cười gượng, che microphone lại nói nhỏ: “Tông Huyền con đừng kích động, để Lý Phàm dẫn con đi gặp là được, chỉ cần có thể sắp xếp để con gặp mặt ông chủ tập đoàn Họa Vân Y là được, con để ý đến chuyện ai dẫn con đi làm chi, đúng không.”

“Đương nhiên là không đúng rồi! Họa Y và ông chủ tập đoàn Họa Vân Y có quan hệ như thế nào? Dì đã nói hai người bọn họ cặp kè với nhau, liên quan gì đến Lý Phàm chứ, Lý Phàm là tên bị ông chủ tập đoàn Họa Vân Y cắm sừng, nếu gặp mặt sẽ làm ông chủ tập đoàn Họa Vân Y xấu hổ đến cỡ nào chứ.”

Vương Tông Huyền cảm thấy anh nói câu nào cũng đều có lý, dẫn chồng chính thức của Cố Họa Y đi gặp gian phu, nhìn kiểu gì cũng thấy đây là một trò đùa vô cùng máu chó, hơn nữa nếu xử lý không tốt còn sẽ bắn cho nhà họ Vương dính đầy máu tanh.

Vương Cẩn Mai càng xấu hổ, hối hận bản thân vì mặt mũi mà nói bậy, bây giờ leo lên lưng cọp khó mà leo xuống, muốn giải thích cho rõ ràng cũng khó.

“Tông Huyền, không phải như con nghĩ đâu, lúc trước cũng do dì tin mấy tin vỉa hè, Họa Y và ông chủ tập đoàn Họa Vân Y không có

mối quan hệ đó, dẫn con đi gặp mặt cũng là Lý Phàm nhờ Tiền Phúc sắp xếp giúp."

Vương Cẩn Mai chỉ có thể nói rõ mọi chuyện, tránh cho tiếp tục nảy sinh hiểu lầm.

Vương Tông Huyền cười khổ, lắc đầu nói: "Dì à, nếu dì không làm được thì cứ nói không lfm được, đừng dùng cái tên vô dụng Lý Phàm kia ra để đối phó với con, nếu con thật sự đi theo cái tên vô dụng kia thì con mất mặt chết mất."

"Cái thằng nhỏ này, dì ngồi bên cạnh tận mắt nhìn thấy Lý Phàm gọi điện thoại cho Tiền Phúc, việc này không sai, thật sự đã sắp xếp xong rồi, nếu con không tin thì dì không nói nhiều nữa, con tự xem xét lại đi."

Vương Cẩn Mai cảm thấy đã hoàn toàn mất mặt, cũng không có tâm trạng tiếp tục khuyên Vương Tông Huyền nữa.

"Khoan đã."

Vương Tông Huyền trầm ngâm một lúc, cảm thấy có lẽ có thể thử một lần, còn nước còn tát.

"Dì, dì bảo Lý Phàm chín giờ sáng mai đến nhà cũ một chuyến, con có một số chi tiết muốn hỏi Lý Phàm, lần này liên quan đến tương lai của nhà họ Vương."

Vương Cẩn Mai cũng không quá để ý đến chuyện Vương Tông Huyền nói, thuận miệng đồng ý.

Cất điện thoại xong, Vương Cẩn Mai không quá vui vẻ nói với Lý Phàm: "Chín giờ sáng mai cậu đến nhà cũ nhà họ Vương, Tông Huyền có một số việc muốn hỏi cậu."

"Mẹ, còn việc gì nữa không? Nếu không còn việc gì nữa thì con với Lý Phàm về đây."

Vương Cẩn Mai gật đầu, Cố Họa Y kéo Lý Phàm về phòng.

Thấy hai người về phòng, Vương Cẩn Mai xoa trán, trong lòng thầm cầu nguyện cho ngày mai nhất định đừng xảy ra vấn đề gì, nếu không lại sẽ mất mặt ở nhà mẹ ruột nữa.

Sáng sớm, Vương Tông Hằng, Vương Tông Thành và Vương Tông Huyền ngồi ở nhà chính.

“Anh cả, hôm nay chúc anh mã đáo thành công, có thể lấy được sự đánh giá cao của cậu Lý thần bí giàu có kia, như vậy sau này nhà họ Vương của chúng ta sẽ có thể vùng lên.”

Vương Tông Hằng tích cực nịnh nọt Vương Tông Huyền.

Trong lòng Vương Tông Thành có chút khó chịu, chi thứ nhất càng mạnh thì sau này Vương Tông Thành anh lại càng có được càng ít.

Giấu những tính toán trong lòng đi, Vương Tông Thành nhếch miệng cười nói: “Anh cả, lần này anh phải đối xử với em họ Họa Y cho tốt đó, dù sao em họ Họa Y cũng có chút quan hệ với người giàu có thần bí kia mà.”

“Ha ha.”

Vương Tông Huyền khinh thường cười nói: “Cái đó là do dì khoác lác làm quá lên thôi, có biết hôm qua dì gọi điện thoại nói với anh thế nào không?”

“Nói thế nào? Hay là nói Cố Họa Y không có quan hệ gì với người giàu có thần bí kia?”

Vương Tông Thành nói.

“Đại loại là thế đấy, sau đó lại nói thằng con rể vô dụng của dì đi cùng anh, anh cảm thấy chuyện này không đáng tin cho lắm, chắc lại là một ngày phí công thôi.” Vương Tông Huyền lắc đầu.

Vương Tông Hằng vỗ mạnh lên bàn, nghĩ đến chuyện bị Lý Phàm tát trước mặt mọi người lúc trước.

“Cái tên vô dụng đáng chết kia, anh cả cần gì phải để ý cái tên vô

dụng kia, chờ anh ta đến thì cứ việc đá đi là được.”

“Đá ralam gì chứ, phải chơi đùa với tên vô dụng này một trận mới được, lần trước làm cho nhà họ Vương chúng ta mất mặt lớn đến thế, cũng phải để anh ta chịu một vài bài học.”

Vương Tông Huyền âm hiểm cười nói.

“Đúng vậy, cần phải xử lý anh ta một trận ra trò, dạy dỗ anh ta đàng hoàng mới được.”

Vương Tông Hằng nghiến răng nghiến lợi nói.

Vương Tông Huyền nhìn đồng hồ, đã đến chín giờ mà vẫn không thấy bóng dáng của Lý Phàm đâu.

“Không biết tuân thủ giờ hẹn gì cả, vô dụng đúng là vô dụng.”

Lúc Vương Tông Huyền vừa mới nói dứt lời, Lý Phàm cũng đi đến cổng lớn của nhà họ Vương.

Ba người Vương Tông Huyền nhìn thấy Lý Phàm đang từ từ bước vào nhà chính, sắc mặt đầu vô cùng tồi tệ.

“Cái tên vô dụng kia, anh có quan niệm về thời gian không hả, anh không biết nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi!”

Vương Tông Huyền lạnh lùng gầm lên.

Vương Tông Thành cười nói: “Anh cả đừng giận, nói không chừng cái tên vô dụng này con không biết xem đồng hồ, đến trễ cũng là chuyện thường thôi.”

Vương Tông Hằng nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt lạnh như băng, giống như một con thú dữ sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Chỉ trễ vài giây thôi, các anh không cần làm quá thế đâu.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Không nói đến chuyện anh đến trễ, chỉ nói chuyện đến gặp cậu Lý của tập đoàn Họa Vân Y, cậu thật sự đã sắp xếp tôt rồi chứ? Bảo đảm tôi có thể nhìn thấy cậu Lý đúng không?”

Vương Tông Huyền dùng ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn Lý Phàm.

“Nếu anh đi cùng tôi, tôi sẽ để anh gặp người anh muốn gặp, nếu anh không muốn đi theo tôi, vậy thì thôi.”

Lý Phàm có thái độ vô cùng thờ ơ, làm Vương Tông Huyền thấy mà vô cùng bực bội.

“Nếu anh không làm được, đừng trách tôi xé nát anh.”

Chương 317: Muốn gặp cậu lý

“Đây hoàn toàn không phải thái độ nhờ vả người khác, nếu anh còn giữ thái độ này, thì tôi sẽ thấy mất mặt khi dẫn anh đi.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Trong lòng Lý Phàm vốn đã tức giận về thù địch mãnh liệt của nhà họ Vương, nếu không phải mấy người này là họ hàng Cố Họa Y, thì anh chẳng thèm để ý đến họ.

“Mẹ kiếp cậu thật sự nghĩ mình là nhân vật tai to mặt lớn à! Tôi bảo cậu dẫn đường là nể mặt cậu lắm rồi, cậu còn không chịu nể mặt?” Vương Tông Hằng tức giận nói, rồi xắn tay áo định đánh nhau.

Vương Tông Huyền xua tay, ngăn cản Vương Tông Hằng: “Em cần gì phải so đo với thằng nhu nhược này, đánh cậu ta chỉ làm bẩn tay chúng ta thôi.”

“Anh cả, giờ chúng ta phải làm thế nào, việc khai phá khu đất tập đoàn Họa Vân Y là chuyện hệ trọng, chúng ta nhất định phải gặp mặt cậu Lý thần bí đó.”

Vương Tông Hằng nói xong thì liếc nhìn Lý Phàm: “Tôi không nói tên ngốc nhà cậu.”

“Ha ha.”

Lý Phàm khẽ cười, hoàn toàn phớt lờ Vương Tông Hằng.

“Hợp đồng này do anh và tổng giám đốc Tôn ký, đến lúc đó chúng ta tới thăm ông ta rồi hỏi thử.”

Đi thăm Tôn Huệ Cương – tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y là át chủ bài cuối cùng của Vương Tông Huyền.

Anh ta vốn hy vọng rằng Cố Họa Y thật sự có quan hệ với cậu Lý

thần bí đó, nhưng thấy Lý Phàm hờ hững đứng trước mặt, trong lòng Vương Tông Huyền đã tuyệt vọng, nếu không phải vì muốn trêu đùa Lý Phàm, anh đã sớm đuổi người đi rồi.

“Bên tổng giám đốc Tôn cũng phải bó tay, toàn bộ ngân sách khởi công đều do cậu Lý đó ký tên phê duyệt, nên chuyện này phải làm to rồi.”

Vương Tông Thành lắc đầu thở dài.

Lý Phàm bắt đầu nghịch điện thoại, hoàn toàn phớt lờ ba người Vương Tông Huyền.

Thấy Lý Phàm chơi game, Vương Tông Hằng tức giận đập bàn: “Tên rác rưởi này cậu còn chơi game cái gì, cậu không biết gọi cho ông chủ tập đoàn Họa Vân Y à, chẳng phải cậu nói cậu có thể thu xếp à, giờ cậu gọi cho chúng tôi nghe thử xem có phải thật không?”

“Các anh phiền quá đấy, nếu các anh cảm thấy tôi không thu xếp được thì cứ nói thẳng, tôi sẽ đi ngay.”

Lý Phàm đứng dậy nói.

“Cậu còn cãi lại, cậu không hiểu lời chúng tôi nói à, tôi bảo cậu gọi thì cậu cứ gọi đi.”

“Ha ha, anh tưởng ai cũng nhàm chán như anh à, nếu quấy rầy người đó làm việc, đừng nói là gặp mặt, mà ngay cả hợp đồng của mấy người cũng bị hủy bỏ.”

Lý Phàm cười nói.

Thấy Lý Phàm cười như thế, Vương Tông Huyền bỗng nhíu chặt mày.

Dù gì hôm nay bọn anh cũng dẫn Lý Phàm tới tập đoàn Họa Vân Y, dù biết vô phương cứu chữa nhưng bọn anh vẫn ôm hy vọng, nếu thật sự không có tác dụng, bọn anh sẽ xử Lý Phàm sau.

Vương Tông Huyền thầm quyết định, rồi đứng dậy nói: “Mọi người đừng nói nhảm nữa, giờ chúng ta sẽ xuất phát tới tập đoàn Họa Vân Y, hy vọng tên vô tích sự này thật sự có tác dụng.”

Lý Phàm khẽ cười, xoay người đi ra ngoài.

Vương Tông Hằng bất mãn trừng mắt nhìn bóng lưng Lý Phàm, rồi lớn tiếng nói: “Anh cả, anh thật sự tin tưởng thằng nhu nhược này, nếu cậu ta có thể thu xếp cho chúng ta gặp mặt cậu Lý thần bí kia, thì em sẽ livestream ăn phân.”

“Vậy anh cứ chuẩn bị ổn thỏa đi, tôi đợi xem livestream của anh đấy.”

Lý Phàm không hề quay đầu lại nói.

“Mẹ kiếp! Tên nhu nhược này thật khinh người quá đáng, em sắp không nhịn được muốn giết cậu ta rồi.”

“Thằng hai, em bình tĩnh lại đi, cứ xem tình hình trước đã rồi hẵng nói, giờ em đừng gây thêm rắc rối nữa.”

Ba người Vương Tông Huyền ra khỏi cửa chính nhà họ Vương, rồi dẫn Lý Phàm lên xe, lái thẳng đến nơi làm việc của tập đoàn Họa Vân Y.

Vương Tông Hằng ngồi trên ghế phụ hung hăng lườm Lý Phàm đang ngồi ở ghế sau, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Phàm.

Lý Phàm chỉ lo nhìn điện thoại, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Vương Tông Hằng.

Vương Tông Thành vỗ vai Vương Tông Hằng, cười nói: “Anh hai đừng nhìn nữa, đợi chúng ta chứng minh tên vô dụng này thật sự không thể thu xếp cho chúng ta gặp mặt, thì hẵng trừng trị cậu ta.”

“Hừ, chuyện này còn cần chứng minh nữa à, chắc chắn tên vô dụng này không thể thu xếp được, nếu cậu ta có thể thu xếp cho

chúng ta gặp mặt ông chủ tập đoàn Họa Vân Y, thì heo nái cũng sẽ biết leo cây."

Vương Tông Huyền lườm Vương Tông Hằng, lúc này anh ta mới yên tĩnh lại, bầu không khí cũng khôi phục lại sự yên ắng.

Hơn nửa tiếng sau, xe dừng trước cửa tòa nhà văn phòng tập đoàn Họa Vân Y.

Vương Tông Huyền nhìn về phía cửa chính tập đoàn Họa Vân Y, đúng lúc nhìn thấy mấy trưởng phòng bộ phận, đang vây quanh Tôn Huệ Cương với thân hình ục ịch đi vào bên trong.

"Đó là tổng giám đốc Tôn, mọi người mau xuống xe theo anh đi gặp tổng giám đốc Tôn."

Vương Tông Huyền vừa nói xong, thì tay đã mở cửa xe, lao ra ngoài như báo săn đang săn mồi.

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành cũng không dám lơ là, nhanh chóng xuống xe, rồi chạy qua đó.

Lý Phàm liếc nhìn bóng dáng Tôn Huệ Cương, rồi khẽ lắc đầu, tiếp tục cúi đầu bấm điện thoại ở trong xe, không hề có ý định đuổi theo.

Ba người Vương Tông Huyền bỗng lao tới, dọa Tôn Huệ Cương giật mình: "Các người định làm gì, bảo vệ!"

"Đừng, tổng giám tốc Tôn, là tôi đây, tôi là Vương Tông Huyền, người đã ký hợp đồng khai phá xây dựng khu đất hoang với ông đấy, ông quên rồi ư?"

Vương Tông Huyền cúi chào, trên mặt nở nụ cười nịnh nọt.

Tôn Huệ Cương đã bình tĩnh lại, trở về dáng vẻ tổng giám đốc, ung dung nói: "Ồ, là cậu à, cậu nhìn bộ dạng hấp ta hấp tấp của cậu đi, không hề có chút thận trọng, suýt chút nữa là tôi sai người đánh cậu rồi."

“Là lỗi của tôi, tôi sai rồi, mong tổng giám đốc Tôn thứ tội, chẳng phải là vì tôi không thể chờ đợi tin tức khai phá của các ông, nên mới ưu sầu như thế à?”

Vương Tông Huyền cười nịnh nọt.

Tôn Huệ Cương liếc nhìn Vương Tông Huyền, lắc đầu đáp: “Cậu ưu sầu làm gì, tôi đã nói cậu rồi, chuyện này phải đợi ông chủ lớn của tôi ký tên, chứ tôi không có quyền hạn này, cậu về đợi tin tức đi.”

“Không phải, tổng giám đốc Tôn, hay chúng ta tới văn phòng của ông nói chuyện được không?”

Vương Tông Huyền lại cúi người, thái độ càng cung kính hơn.

Tôn Huệ Cương nghĩ ngợi một lát, rồi khẽ gật đầu: “Vậy tôi cho cậu nửa tiếng, cậu cứ từ từ mà nói.”

“Cảm ơn tổng giám đốc Tôn đã thông cảm, để tôi bấm thang máy cho ông.”

Vương Tông Huyền hoàn toàn không còn dáng vẻ kiêu ngạo của nhà họ Vương, mà hầu hạ Tôn Huệ Cương như một đứa cháu, hết bấm thang máy, lại dùng cánh tay chặn cửa thang máy giúp ông ta.

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành đều nhìn đến phát ngốc, bọn họ vốn tưởng rằng Vương Tông Huyền làm Tôn Huệ Cương khiếp sợ bằng sự hống hách, nên mới lấy được hợp đồng lớn như vậy, nhưng giờ xem ra, chuyện này hoàn toàn không phải thế.

Hai người Vương Tông Hằng cúi đầu đứng trong góc thang máy nhất, tâm trạng đều hơi ảm đạm, bọn họ cảm thấy, mình hoàn toàn không làm được chuyện quỳ gối cầu xin hợp đồng này.

Ba người Vương Tông Huyền theo Tôn Huệ Cương tới văn phòng, ông ta ngồi xuống ghế giám đốc, không hề có ý bảo ba người ngồi xuống.

“Giờ ba cậu hãy nói mục đích mình tới đây đi.” . Truyện Light

Tôn Huệ Cương thuận miệng nói, rồi cầm tài liệu trên bàn lên xem, như thể hoàn toàn không quan tâm Vương Tông Huyền sẽ nói gì.

Vương Tông Huyền nở nụ cười lấy lòng, như cún cưng vẫy đuôi mừng chủ, cung kính nói.

“Chúng tôi đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, giờ chỉ đợi kế hoạch và ngày khởi công thôi, nên muốn gặp mặt cậu Lý.”

Chương 318: Cứ làm theo lời tôi

“Cậu Lý là người mà cậu muốn gặp là gặp à?”

Tôn Huệ Cương khinh thường nói.

Đừng nói Vương Tông Huyền, mà ngay cả Tôn Huệ Cương ông cũng rất khó gặp mặt ông chủ lớn đứng sau Họa Vân Y.

Trong lúc mơ màng, Tôn Huệ Cương chợt nhớ ra hình như mình chưa từng gặp mặt Lý Phàm, không biết ông chủ lớn đó đang nghĩ gì, mà đến giờ vẫn không đả động vào chuyện đầu tư lớn thế này, chẳng lẽ cậu ấy không sợ xảy ra vấn đề gì ư?

Tôn Huệ Cương lắc đầu, xua tan suy nghĩ phức tạp trong đầu, chức vụ giám đốc nhiều năm đã nói cho ông biết, không được nghi ngờ hành động và quyết định của ông chủ.

Vương Tông Huyền đau khổ khẩn cầu: “Nếu không gặp được cậu Lý, vậy nhân viên và thiết bị mà chúng tôi đã liên hệ sẽ phải giải tán, vì chúng tôi không thể nuôi nổi nhiều người và thiết bị như thế.”

“Đó là chuyện của các cậu, trên hợp đồng đã nói rất rõ, ngày khởi công sẽ do chúng tôi định đoạt, ngày nào chúng tôi chưa định được ngày, thì ngày đó các cậu không thể tiến vào công trường.”

Tôn Huệ Cương rất qua loa nói.

Vương Tông Huyền sắp phát điên rồi: “Tổng giám đốc Tôn, dù sao bên ông cũng phải cho một kỳ hạn đại khái chứ, bằng không các ông đột ngột nói ngày mai khởi công, thì tôi kiếm đâu ra người và thiết bị.”

“Vậy cậu muốn thế nào? Đến tôi còn chẳng gặp được ông chủ chúng tôi, nếu cậu có bản lĩnh thì tự đi tìm cậu ấy đi.”

Vương Tông Huyền đã bình tĩnh lại, nhìn vào điện thoại trên bàn

nói: “Ông có thể gọi cho cậu Lý, rồi nói lại tình huống của chúng tôi được không, chúng tôi thật sự rất cấp bách.”

“Ông chủ không ở trong công ty, thì tôi gọi cho ai? Tôi cũng không có số điện thoại riêng của ông chủ, nếu cậu không tin, thì tôi dẫn cậu tới trước cửa văn phòng chủ tịch đợi, xem thử cậu có thể đợi được ông chủ của tôi hay không?”

Tôn Huệ Cương lắc đầu, rồi đóng tài liệu đang xem, tiện tay ném qua một bên.

Nghĩ tới tình huống tẻ nhạt gần đây, trong lòng Tôn Huệ Cương cũng hơi bực tức.

“Tôi nói cho cậu biết, ông chủ nhà chúng tôi có rất nhiều tiền, nên việc đầu tư của Họa Vân Y chỉ như một trò chơi, hoàn toàn chẳng đáng để tâm đến, nói không chừng cậu ấy đã lãng quên chuyện này rồi, không biết biết đến khi nào cậu ấy mới nhớ lại, nên thời gian khởi công sẽ phụ thuộc vào lúc ông chủ nhớ lại.”

Ba người Vương Tông Huyền nhất thời sửng sốt, tập đoàn Họa Vân Y đầu tư sáu nghìn tỷ, theo bọn họ thấy đây đã là khoản tiền đầu tư khổng lồ rồi, tại sao trong tay cậu Lý lại giống như một món đồ chơi vậy?

Đó là sáu nghìn tỷ tiền thật đó!

Vậy mà cậu ấy cứ thế ném qua một bên ư?

Rốt cuộc trong nhà cậu ấy có bao nhiêu tiền mới có thể làm được điều này, gia tộc có tài sản 30 nghìn tỷ cũng chẳng dám xem sáu nghìn tỷ là chuyện vặt vãnh.

Thậm chí gia tộc có tài sản trăm nghìn tỷ cũng không xem sáu nghìn tỷ là chuyện đùa.

“Tổng giám đốc Tôn, vậy giờ chúng tôi phải làm thế nào, chẳng lẽ ông bắt chúng tôi cứ chờ đợi như thế?”

Vương Tông Huyền ngơ ngác hỏi.

“Giờ các cậu cứ việc đợi thôi, cậu không thấy tôi cũng đang đợi à, bảo tôi trông coi một khu đất lớn như thế, nhưng lại chẳng thể làm được gì, tôi cảm thấy tôi sắp thành ông lão nông trường rồi, nếu các cậu không còn chuyện gì khác thì quay về đi.”

Vương Tông Hằng tới gần nói nhỏ vào tai Vương Tông Huyền: “Anh, hay anh hỏi tổng giám đốc Tôn thử, Lý Phàm và Cố Họa Y có thật sự quen biết ông chủ ông ta không?”

Vương Tông Huyền do dự, cảm thấy đây là hy vọng cuối cùng của họ.

“Tổng giám đốc Tôn, tôi muốn hỏi thăm một chuyện, ông chủ các ông có quen biết Cố Họa Y và Lý Phàm không?”

“Tôi không biết, sao tôi có thể biết ông chủ chúng tôi quen ai chứ, chẳng lẽ các cậu bị người khác lừa? Có lẽ rất ít người ở Hán Thành có thể quen biết ông chủ chúng tôi.”

Tôn Huệ Cương hoàn toàn không để tâm nói.

Cũng vì Tôn Huệ Cương hoàn toàn không hiểu tình huống của Lý Phàm, tưởng ông chủ nhà mình đã đi vi vu ở đâu rồi, nên mới không chú ý câu hỏi của Vương Tông Huyền.

“Mẹ kiếp! Em biết thằng nhãi kia đang nói dối mà, lát nữa em nhất định phải dạy dỗ cậu ta một trận.”

Vương Tông Hằng hung ác nói.

Vương Tông Huyền hoàn toàn bất lực, đành phải chào tạm biệt Tôn Huệ Cương, rồi chán nản rời khỏi văn phòng ông ta.

“Anh cả, giờ chúng ta phải làm sao đây, theo lời tổng giám đốc Tôn nói, thì Lý Phàm đang lừa chúng ta, cậu ta hoàn toàn không quen biết ông chủ tập đoàn Họa Vân Y, chắc chắn dì út là vì thể diện nên mới nói dối, cuối cùng đâm lao đành phải theo lao đẩy hết mọi chuyện lên đầu con rể vô dụng của bà ta.”

Vương Tông Hằng đi bên cạnh đâm thọc, lửa giận trong lòng Vương Tông Huyền cũng chuyển sang người Lý Phàm.

“Tên vô dụng đó không đi theo à? Xem ra cậu ta rất biết tự lượng sức, chúng ta phải đi tìm cậu ta để hỏi cho rõ.”

Ba người Vương Tông Huyền thở phì phò ra khỏi tòa nhà văn phòng, rồi đi về phía xe mở cánh cửa bên Lý Phàm ngồi ra.

“Cậu còn ngồi đây chơi điện thoại! Chẳng phải cậu nói có thể sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt ông chủ tập đoàn Họa Vân Y à, nhưng tổng giám đốc Tôn nói người ta không hề quen biết thằng vô dụng nhà cậu!”

“Có ma mới đi tin lời cậu, sớm biết thế này tôi đã không dẫn tên nhu nhược nhà cậu đi, thật mất mặt.”

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành liên tục mắng nhiếc, rồi xắn tay áo lên định đánh Lý Phàm.

Vương Tông Huyền châm điếu thuốc, rít hai hơi, rồi phả khói trắng vào mặt Lý Phàm.

“Đồ nhu nhược, giờ cậu nói thử xem chúng ta phải làm thế nào? Nếu hôm nay chúng tôi không gặp được ông chủ tập đoàn Họa Vân Y, thì chúng tôi sẽ dẫn cậu đến nhà dì út để đòi lý lẽ, chúng tôi không thể bị cậu lừa dối như vậy.”

Lý Phàm khẽ cười, hơi bất đắc dĩ nhìn ba người ba người Vương Tông Huyền: “Các anh chính là hạng người tự cho mình là đúng, nghĩ mình thông minh, tự cao tự đại.”

“Cậu muốn chết đúng không? Sao cậu dám ăn nói như vậy với anh cả?”

Vương Tông Hằng siết chặt nắm đấm, ánh mắt đã bùng lên lửa giận.

Vương Tông Huyền xua tay với Vương Tông Hằng, rồi nhìn chằm chằm Lý Phàm nói: “Nếu tên vô dụng nhà cậu có thể dẫn chúng tôi

đi gặp ông chủ Họa Vân Y, thì tôi sẽ không so đo với cậu về những lời lúc nãy, còn nếu cậu không làm được, thì cậu cứ chờ chết đi."

Lý Phàm cười nói: "Nếu các anh làm theo lời tôi, thì tôi bảo đảm các anh có thể gặp được."

"Cậu nói đi, chúng tôi phải làm thế nào?"

"Các anh tới cửa văn phòng chủ tịch đợi đi, chỉ cần các anh có thể đợi được, thì tôi bảo đảm các anh sẽ gặp được ông chủ Họa Vân Y."

Lý Phàm nói xong thì nhướng mày nhìn Vương Tông Huyền.

Vương Tông Huyền nghĩ ngợi một lúc, bảo bọn anh tới cửa văn phòng chủ tịch chờ đợi cũng chẳng sao cả, vì anh cũng định làm thế rồi.

"Vậy còn cậu? Nghe hàm ý của cậu, có phải cậu không định đi cùng chúng tôi đúng không?"

Vương Tông Huyền khẽ híp mắt lại.

"Tôi đợi cùng các anh làm gì, lát nữa tôi sẽ gọi cho người đó, chắc chắn sẽ gọi trước khi các anh tiến vào, nên các anh cứ yên tâm đứng trước cửa mà đợi, giờ các anh đi thể hiện lòng thành của mình đi."

Vương Tông Hằng nóng nảy nói: "Anh, chắc chắn tên vô dụng này đang lừa chúng ta."

"Lừa? Em đừng lo lắng chuyện cậu ta lừa chúng ta, cậu ta có chạy đằng trời cũng chẳng thoát được, tạm thời chúng ta cứ làm theo lời cậu ta trước, nếu không gặp được thì hẵng giết cậu ta."

Vương Tông Huyền lạnh lùng nói.

"Sao anh có thể tin lời thằng vô dụng này, chắc chắn cậu ta đang bịa đặt." Vương Tông Hằng tức giận nói.

Chương 319: Cậu dám vô lễ?!

Mặc kệ sự khuyên can của Vương Tông Hằng, Vương Tông Huyền vẫn lựa chọn đứng trước cửa văn phòng chủ tịch chờ đợi, không phải vì anh tin tưởng Lý Phàm, mà anh đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Nếu không thể gặp được ông chủ đứng sau Họa Vân Y, để mau chóng tiến hành khởi công xây dựng, thì Vương Tông Huyền sắp không cầm cự được nữa, mấy thiết bị và nhân viên mà anh liên hệ đã được hẹn ngày hết rồi, nếu không thể khởi công đúng ngày, thì nhà họ Vương phải bồi thường một khoản tiền rất lớn.

Nếu phải đi tới mức độ bồi thường cho người khác, thì Vương Tông Huyền coi như phá hỏng mọi chuyện, không những không kiếm được chút công lao, mà ngược lại còn bị bêu danh, thậm chí trở thành trò cười trong giới.

“Đi thôi, chúng ta tới cửa văn phòng chủ tịch chờ đợi.”

Vương Tông Huyền dẫn Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành quay lại tập đoàn Họa Vân Y, rồi đi thang máy lên tầng cao nhất, đi thẳng về phía văn phòng chủ tịch.

Cửa văn phòng chủ tịch đóng chặt, xung quanh không có một bóng người, trông giống như không được sử dụng trong thời gian dài.

Cốc cốc cốc.

Vương Tông Huyền to gan gõ cửa, rồi lắng tai nghe tiếng động trong văn phòng, nhưng kết quả làm anh rất thất vọng, vì anh chẳng nghe được âm thanh gì.

“Quả thật không có ai cả, chúng ta đứng đây đợi có tác dụng gì? Nếu vị thần bí giàu có đó không xuất hiện, chẳng lẽ chúng cứ đứng đây đợi từ ngày này qua ngày khác?”

Vương Tông Thành oán hận nói.

“Ha ha, em nghĩ nhiều như vậy làm gì, nếu ông chủ Họa Vân Y không ở đây, thì chứng tỏ thằng ngốc Lý Phàm kia đã phát ngôn bừa bãi, lát nữa chúng ta có thể đi trừng trị cậu ta, để xem cậu ta giả vờ thế nào?”

Vương Tông Hằng hăm he nói.

Vương Tông Huyền dựa lưng vào bức tường nằm cạnh cửa, cảm thấy cuộc đời mình đã mất hết hy vọng, nếu anh thật sự không gặp được ông chủ tập đoàn Họa Vân Y, thì danh tiếng của anh sẽ hoàn toàn sụp đổ.

“Hai em câm miệng hết đi, cứ lặng lẽ đợi ở đây cho anh.”

Vương Tông Thành và Vương Tông Hằng không dám lên tiếng nữa, ai cũng nhìn ra tâm trạng Vương Tông Huyền đang rất tồi tệ.

…

Lý Phàm bấm điện thoại một lúc, cảm thấy cũng tới lúc rồi, nên xuống xe, đi vào tập đoàn Họa Vân Y.

Lý Phàm không đi thang máy bình thường, mà đi về phía thang máy chuyên dụng.

Lý Phàm vừa đi tới cửa thang máy chuyên dụng, thì phía sau bỗng có một bàn tay vươn tới, ấn nút thang máy giúp anh.

Đội trưởng đội bảo vệ thở hổn hển nhìn Lý Phàm: “Chủ tịch, cậu, cậu tới rồi, Vương Đại Dũng – đội trưởng đội bảo vệ tới báo cáo với cậu.”

Hằng ngày, nhiệm vụ chủ yếu của Vương Đại Dũng là nhìn chằm chằm camera giám sát, xem thử Lý Phàm có tới công ty hay không, nếu anh tới, anh ta sẽ chạy tới thang máy chuyên dụng ngay, để cung cấp các loại dịch vụ cho Lý Phàm.

Vì Lý Phàm không thường xuyên tới văn phòng tập đoàn Họa Vân Y, nên không sắp xếp nhân viên giúp đỡ như thư ký, trợ lý, mà

những công việc này đều được Lý Phàm giao cho Vương Đại Dũng.

Đã lâu rồi Vương Đại Dũng không gặp lại Lý Phàm, nên trong lòng rất kích động: “Chủ tịch, lâu rồi cậu không tới đây, tôi thật sự nhớ cậu quá đi mất.”

“Được rồi, anh đừng nói mấy lời nhảm nhí đó nữa, lát nữa đi lên anh cứ gọi tôi là cậu Lý, đừng gọi là chủ tịch.”

Lý Phàm lạnh nhạt căn dặn.

“Tôi hiểu rồi, chủ… cậu Lý.”

Vương Đại Dũng bấm tầng cao nhất, rồi nghiêm mặt đứng trước cửa thang máy.

Ting.

Cửa thang máy mở ra, Vương Đại Dũng nhấc chân ra trước, rồi cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc nhìn thấy ba người Vương Tông Huyền đang đứng trước cửa văn phòng chủ tịch, tay trái Vương Đại Dũng nắm chặt gậy cao su, còn tay phải thì giữ bộ đàm.

“Ba người các cậu đang làm gì đấy? Ai cho các cậu đứng đây hả?”

Vương Đại Dũng lớn tiếng quát.

Vương Tông Huyền lập tức nở nụ cười, dè dặt nói: “Chúng tôi đang đợi gặp mặt chủ tịch của anh.”

Lý Phàm bước ra từ sau lưng Vương Đại Dũng, trầm giọng nói: “Anh để bọn họ đợi ở bên ngoài là được, nếu bọn họ dám làm loạn thì anh cũng đừng khách sáo.”

Vương Đại Dũng hiểu ý Lý Phàm ngay, theo sau anh tới văn phòng chủ tịch.

Ba người Vương Tông Huyền thấy bảo vệ tập đoàn Họa Vân Y đi

theo Lý Phàm như vệ sĩ, thì ai cũng chết lặng.

Chuyện gì thế này?

Tại sao bảo vệ tập đoàn Họa Vân Y lại phục tùng Lý Phàm như thế, tình huống này hoàn toàn khác thường.

“Tên vô dụng! Cậu…”

Vương Tông Hằng định lớn tiếng nói, thì Vương Đại Dũng đã rút gậy cao su trong tay ra, chỉ vào mặt anh ta, làm anh ta nhất thời ngậm miệng lại không dám nói nữa.

“Cửa văn phòng chủ tịch không phải là nơi để la lối, nên các cậu ngậm miệng lại hết cho tôi.”

Vương Đại Dũng lạnh lùng quát.

Lý Phàm cười híp mắt nhìn ba người Vương Tông Huyền, rồi tới trước cửa văn phòng chủ tịch.

Vương Đại Dũng vội tiến lên, dùng thẻ ra vào để mở cửa, rồi mời Lý Phàm bước vào văn phòng.

Vương Tông Huyền trợn tròn mắt, định vào cùng Lý Phàm thì bị Vương Đại Dũng xoay người đạp vào bụng ngay, làm anh ta bay ra mấy mét.

“Á! Bụng của tôi.”

Vương Tông Huyền ôm bụng nằm dưới sàn, cảm thấy lúc nãy mình suýt bị đá chết.

Vương Đại Dũng đóng cửa văn phòng chủ tịch lại, rồi lạnh mặt nói: “Dám xông vào văn phòng chủ tịch chúng tôi, cậu chán sống rồi đúng không?”

“Anh! Tên vô dụng đó có thể đi vào, thì dựa vào cái gì mà anh tôi lại không được?”

Vương Tông Hằng dìu Vương Tông Huyền đứng dậy, lạnh lùng chất vấn.

“Các cậu là ai mà đòi so bì với người ta, người ta là trăng sáng rực rỡ, còn các cậu là ánh sáng đom đóm, hoàn toàn không có tư cách để so sánh.”

Vương Đại Dũng văn vẻ, trong lòng cực kỳ đắc ý.

Vương Tông Hằng định nói gì nữa, nhưng bị Vương Tông Huyền xua tay, nhịn đau nói: “Em giúp anh gọi cho Lý Phàm, anh muốn nói chuyện với cậu ta.”

“Tên vô dụng chết tiệt này! Cậu ta có thể đi vào mà không dẫn chúng ta theo, đúng là chán sống mà!”

Vương Tông Hằng vừa mắng vừa lấy điện thoại ra, bấm số của Lý Phàm: “Cậu muốn chết đúng không, tại sao cậu có thể đi vào mà không dẫn chúng tôi theo?”

“Mấy anh không có thái độ tốt, thì tại sao tôi phải dẫn các anh? Các anh cứ ở bên ngoài đợi đi, lát nữa tôi sẽ cho các anh thời gian.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Em đưa điện thoại cho anh, giờ đã là lúc nào rồi, mà em còn không biết ăn nói như thế?”

Vương Tông Huyền cảm thấy mình sắp tức chết rồi, rõ ràng giờ Lý Phàm có thể gặp mặt ông chủ Họa Vân Y, nhưng đứa em trai ngốc nghếch của anh vẫn bất kính với Lý Phàm, đúng là IQ chỉ là con số.

0Vương Tông Hằng bất mãn đưa điện thoại cho Vương Tông Huyền, anh ta cầm điện thoại nhịn đau cười nói: “Lý, Lý Phàm, tôi xin lỗi, lúc nãy tôi, Tông Hằng và Tông Thành đã có thái độ không tốt với cậu, mong cậu có thể thứ lỗi cho chúng tôi.”

“Ha ha, không có thứ lỗi gì ở đây, các anh cứ đợi đi, chắc chắn tôi

sẽ cho các anh đạt được điều mình mong muốn.”

Lý Phàm lạnh nhạt cười nói.

“Vậy tôi xin nhờ cậu, tốt nhất là cậu có thể cho chúng tôi sớm gặp mặt ông chủ Họa Vân Y, chuyện khởi công xây dựng không thể kéo dài được nữa, nếu cậu có thể nói giúp chúng tôi, cho khởi công trong khoảng thời gian gần nhất, thì chắc chắn tôi sẽ giúp cậu khoe thành tích trước mặt ông nội.”

Nghe xong lời bịa đặt của Vương Tông Huyền, Lý Phàm cười khinh thường đáp: “Các anh cứ đợi đi.

Chương 320: Nhận lỗi

Vương Tông Huyền cúp máy, nặng nề thở dài, hơi hối hận khi ban đầu đã đắc tội Lý Phàm, bằng không có lẽ giờ anh đã bước vào văn phòng rồi.

“Anh cả, tên vô dụng đó nói gì?”

Vương Tông Hằng không nhịn được hỏi.

Bốp.

Vương Tông Huyền tát mạnh vào mặt Vương Tông Hằng.

“Anh, sao anh lại đánh em!”

Vương Tông Hằng ôm mặt, không dám tin nhìn Vương Tông Huyền.

“Em là đầu heo đúng không? Lý Phàm đã tiến vào đó rồi, mà em vẫn đứng đây mở miệng là tên vô dụng này nọ, anh thấy em mới là tên vô dụng đó! Em có thể động não một tý được không, toàn bộ hy vọng của chúng ta đều đặt lên người Lý Phàm đấy.”

Vương Tông Huyền tức giận quát vào mặt Vương Tông Hằng.

Vương Tông Hằng tủi thân cúi đầu, do dự một lát rồi nói: “Chẳng phải lúc nãy trong văn phòng không có ai ư, liệu Lý Phàm có mua chuộc bảo vệ nơi này để lừa chúng ta không?”

Vương Tông Huyền sửng sốt, nhớ lại những lời Tôn Huệ Cương mới nói ban nãy, rõ ràng ông ta đã nói chủ tịch không có ở đây.

Hơn nữa lúc nãy Vương Tông Huyền gõ cửa, trong văn phòng không có bất kỳ tiếng động nào, nên anh có thể khẳng định bên trong không có ai.

Chẳng lẽ Lý Phàm thật sự mua chuộc bảo vệ?

Vương Tông Huyền nhìn Vương Đại Dũng đang đứng trước cửa, ngày càng cảm thấy nghi ngờ, trong tình huống bình thường, bảo vệ sẽ không bao giờ đứng ngoài cửa văn phòng chủ tịch.

“Em dìu anh qua đó để anh hỏi bảo vệ kia thử.”

Vương Tông Huyền khẽ nói.

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành dìu Vương Tông Huyền đi tới, Vương Đại Dũng cảnh giác nhìn ba người: “Các cậu còn muốn làm gì, người không phận sự không được phép tiến vào văn phòng chủ tịch.”

“Không phải, tôi chỉ muốn hỏi thăm một chuyện, khi nào chủ tịch các anh sẽ tới đây?”

Vương Tông Huyền nở nụ cười hỏi.

Vương Đại Dũng khinh thường nhìn ba người, thầm nghĩ chủ tịch của anh vừa mới đi vào, nhưng tiếc rằng anh sẽ không nói cho họ biết.

“Tại sao tôi phải nói cho cậu biết khi nào chủ tịch của tôi sẽ tới đây, cậu tưởng các cậu là ai?”

Vương Tông Huyền híp mắt lại, trong lòng đã xác định chuyện này có vấn đề.

“Cậu Lý Phàm lúc nãy có quan hệ gì với chủ tịch các anh vậy? Chúng tôi cùng nhau đi tới đây, Lý Phàm là em rể tôi, nên tôi tò mò hỏi thăm một tý.”

Vương Tông Huyền lại hỏi tiếp.

Vương Đại Dũng quan sát Vương Tông Huyền từ trên xuống dưới, bĩu môi khinh thường: “Hỏi thăm con khỉ, tôi không biết gì hết, cậu muốn hỏi thăm thì đi hỏi người khác đi.”

Vương Tông Huyền gật đầu cười ha hả, khẽ nói: “Hai đứa dìu anh

đi gặp tổng giám đốc Tôn.”

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành vội xoay người, dìu Vương Tông Huyền rời khỏi đây ngay.

“Anh, em đã nói chuyện này có vấn đề rồi mà, không ngờ tên vô dụng đó thật mưu mô, có thể nghĩ ra cách như vậy để lừa chúng ta, đợi lát nữa chúng ta vạch trần cậu ta, rồi giết thẳng tay luôn.”

Vương Tông Hằng hung ác nói.

“Chúng ta cứ đi gặp tổng giám đốc Tôn hỏi trước đã, hai đứa đừng nói lung tung nữa.”

Vương Tông Huyền được dìu xuống văn phòng Tôn Huệ Cương, ông ta thấy anh ta được dìu vào trong với bộ dạng thảm hại, thì hơi ngạc nhiên hỏi: “Cậu bị gì thế? Chẳng lẽ cậu định tới đây ăn vạ?”

“Tổng giám đốc Tôn nói đùa rồi, sao tôi lại ăn vạ chứ, lúc nãy tôi đang đứng đợi trước cửa văn phòng chủ tịch, thì thấy bảo vệ dẫn người lạ đi vào trong, lúc tôi định đi theo thì bị bảo vệ các ông đạp vào bụng.”

Vương Tông Huyền tường thuật lại sự thật ban nãy, Tôn Huệ Cương nhất thời nhíu chặt mày.

“Sau đó tôi nghĩ, chính miệng tổng giám đốc Tôn đã nói chủ tịch quý công ty không có ở đây, tại sao giờ lại có người đi vào văn phòng? Hơn nữa tôi cũng quen biết người đó, cậu ta không thể nào làm chủ tịch các ông được, tôi cảm thấy trong chuyện này có rất nhiều điều kỳ lạ, nên mới tới đây báo cáo với tổng giám đốc Tôn.”

Tôn Huệ Cương nghi ngờ ngẫm nghĩ, cảm thấy chuyện này thật sự có vấn đề.

“Cậu đợi một lát, để tôi gọi hỏi thử.”

Tôn Huệ Cương vừa cầm điện thoại lên, thì điện thoại cố định trên bàn bỗng vang lên, nên ông nghe máy ngay.

“A lô, tôi là Tôn Huệ Cương.”

Tôn Huệ Cương tự giới thiệu xong, vừa nghe thấy giọng nói ở đầu bên kia, vẻ mặt ông ta nhất thời trở nên nghiêm túc và cung kính.

“Được, tôi biết rồi, tôi sẽ đi làm ngay.”

Tôn Huệ Cương đặt điện thoại xuống, rồi cầm tập tài liệu đi ra ngoài: “Các cậu ra ngoài trước đi, giờ tôi phải đi báo cáo tình hình gần đây với chủ tịch.”

“Chủ tịch các ông thật sự đang ở đây?”

Vương Tông Huyền sửng sốt, không khỏi nghĩ tới Lý Phàm.

Chẳng lẽ Lý Phàm thật sự có năng lực lớn như vậy?

Nhưng tên vô dụng đó làm sao quen biết ông chủ tập đoàn Họa Vân Y?

Lúc Vương Tông Huyền đang thất thần, thì Tôn Huệ Cương đã đi xa rồi, một thư ký đi vào lễ phép nói: “Mời các anh rời khỏi văn phòng tổng giám đốc Tôn, tôi phải khóa cửa giúp ông ấy rồi.”

Vương Tông Huyền hoàn hồn, vỗ mạnh vào trán mình: “Anh quên nhờ vả tổng giám đốc Tôn mấy câu rồi, mau dìu anh quay lại văn phòng chủ tịch, hôm nay anh nhất định phải gặp được ông chủ tập đoàn Họa Vân Y.”

Vương Tông Huyền lại được dìu đi, giờ Tôn Huệ Cương đã tiến vào văn phòng chủ tịch.

“Chào chủ tịch, tôi tới đây để báo cáo với cậu về tình hình kinh doanh gần đây của công ty.”

Tôn Huệ Cương nhìn Lý Phàm với thái độ cực kỳ cung kính “Ông có tin gì hay thì báo cáo, còn các hạng mục xây dựng thì chưa tới lúc triển khai, có phải lúc nãy Vương Tông Huyền tới tìm ông đúng không?”

Lý Phàm nhướng mày cười hỏi.

Tôn Huệ Cương do dự một lát, rồi gật đầu nói: “Đúng vậy, gần đây cậu ta thường tới tìm tôi, nói muốn mau chóng quyết định thời gian khởi công xây dựng.”

“Ừm, ông đừng bận tâm chuyện này, ông đặt tài liệu xuống bàn rồi quay về, đợi tôi thu xếp đi.” Lý Phàm ngẫm nghĩ một lúc rồi nói.

“À, được.”

Tôn Huệ Cương đặt tài liệu xuống bàn rồi xoay người rời đi, trong lòng thầm nghĩ hình như Lý Phàm đang không vui, có phải là vì Vương Tông Huyền đúng không?

Tôn Huệ Cương ra khỏi văn phòng, chưa đi được hai bước đã chạm mặt ba người Vương Tông Huyền đang vội vã đi tới.

Vương Tông Huyền giữ cánh tay Tôn Huệ Cương nói: “Tổng giám đốc Tôn, ông, ông phải giúp chúng tôi, xin ông hãy giới thiệu giúp chúng tôi, để chúng tôi vào gặp chủ tịch.”

“Ha ha, tôi đâu có bản lĩnh đó, cậu không thấy tôi vừa vào đã ra liền à, chủ tịch rất bất mãn với biểu hiện của tôi, đều tại các cậu hại tôi đấy! Các cậu cứ đợi tiếp đi.”

Tôn Huệ Cương nói xong thì hất tay rời đi.

Vương Tông Huyền sợ đến mức hồn bay phách lạc, nắm chặt cánh tay Tôn Huệ Cương: “Tổng giám đốc Tôn, ông đừng vội đi mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Cậu thả tay tôi ra, tôi còn muốn biểu hiện tốt một chút, đều bị các cậu phá hủy hết rồi, sao tôi lại xui xẻo thế không biết?”

Tôn Huệ Cương giận cá chém thớt, hất mạnh tay Vương Tông Huyền ra, rồi sải bước nhanh chóng rời đi.

Vương Tông Huyền hồn bay phách lạc dựa vào tường, không thể nào hiểu được đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng bọn họ chưa từng gặp chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y, thì làm sao có thể chọc cậu ấy không vui được.

“Anh, chuyện này là sao?”

Vương Tông Hằng thấp thỏm hỏi.

“Ai mà biết, anh thấy giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào Lý Phàm, nhưng lúc nãy chúng ta đã đắc tội với cậu ta, phải làm sao đây?” Vương Tông Huyền mất bình tĩnh lẩm bẩm.

Vương Tông Hằng bĩu môi, định nói Lý Phàm không có bản lĩnh gì, nhưng không thể nào nói ra được.

“Anh cả, hay là anh gọi cho Lý Phàm nói thử xem? Nếu thật sự không được nữa thì chúng ta sẽ nhờ dì út ra mặt.”

Chương 321: Chủ tịch mời cậu

Vương Tông Huyền ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy đề xuất của Vương Tông Hằng cũng đáng tin, nhưng anh không còn mặt mũi gọi lại cho Lý Phàm, đành phải chọn cách gọi cho Vương Cẩn Mai.

“Thôi khỏi gọi cho Lý Phàm đi, anh sẽ gọi thẳng cho dì út luôn.”

Vương Tông Huyền lấy điện thoại ra, bấm số Vương Cẩn Mai.

Điện thoại vừa kết nối, Vương Tông Huyền đã cười nói ngay: “Dì út.”

“Tông Huyền, sao thế, Lý Phàm đã dẫn tụi cháu đi gặp ông chủ tập đoàn Họa Vân Y chưa?”

Vương Cẩn Mai hơi thấp thỏm hỏi.

“Vẫn chưa ạ!”

Vương Cẩn Mai bật dậy ngay, lửa giận xông thẳng lên đầu, trong lòng đã mắng Lý Phàm te tua: “Tên vô dụng này đang làm gì thế, rốt cuộc bên cháu đã xảy ra chuyện gì?”

“Dì út đừng sốt ruột, tình hình là thế này, lúc nãy chúng cháu có chút mâu thuẫn với Lý Phàm, giờ cậu ta đã bước vào văn phòng chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y, nhưng lại không cho tụi cháu đi vào.”

Vương Cẩn Mai thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng vốn đang bất an cũng bình tĩnh lại: “Là thế à, tên vô dụng này làm ăn kiểu gì vậy, sao có thể để cho tụi cháu đứng bên ngoài được, rốt cuộc cậu ta định làm gì?”

Vương Tông Huyền sửng sốt một lát, anh cũng không biết Lý Phàm định làm gì, nhưng anh chắc chắn anh ta đang gây khó dễ bọn họ.

“Cháu cảm thấy cậu ta đang báo thù bọn cháu, giờ cháu cũng hết

cách rồi, mong dì út có thể gọi cho Lý Phàm, bảo cậu ta ra mặt giúp cháu, chứ đừng giở trò nữa."

Vương Tông Huyền rất khéo léo nói.

Giờ anh đã bị người ta lấn át rồi, nên Vương Tông Huyền không tiện nói xấu Lý Phàm, đành phải nói ra những lời trái lương tâm như thế.

Vương Cẩn Mai đảo mắt, cũng hiểu được đại khái chuyện gì đang diễn ra rồi.

Chỉ cần Lý Phàm không lừa dối, làm mình mất mặt là được, thậm chí Vương Cẩn Mai còn chẳng để tâm đến xích mích giữa Lý Phàm và mấy người Vương Tông Huyền.

"Có chuyện như vậy à, để dì gọi cho thằng nhu nhược đó, nhưng dì cũng nói với tụi cháu rồi, mặc dù Lý Phàm hơi vô dụng, nhưng lần này vì giúp tụi cháu gặp mặt ông chủ Họa Vân Y, mà cậu ta đã nhờ cậy quan hệ của Tiền Phúc, nếu tụi cháu ầm ĩ với cậu ta, thì dù là người thật thà cũng sẽ tức giận."

Vương Cẩn Mai cảm thấy nở mày nở mặt, thừa cơ mỉa mai mấy con cháu nhà họ Vương này, để phát tiết cơn tức bà đã chịu đựng ở nhà họ Vương lúc trước.

Vương Tông Huyền cười lúng túng, sống lưng bất giác khom xuống 15 độ: "Dì nhỏ bớt giận, cháu cũng không biết Lý Phàm có quan hệ rộng đến thế, chắc chắn lát nữa tụi cháu sẽ xin lỗi cậu ta."

"Cháu xin lỗi cậu ta làm gì, dì chỉ nói cháu đừng làm chuyện quá đáng thôi."

Vương Cẩn Mai hơi buồn bực nói, cảm thấy trông cháu cả mình có vẻ rất thông minh, sao giờ đầu óc lại chậm tiêu như thế, không ngờ nó có thể nghĩ tới việc xin lỗi Lý Phàm.

Bọn họ xin lỗi thằng vô dụng Lý Phàm làm gì, chẳng phải bọn họ nên cảm ơn bà à?

Vương Cẩn Mai càng nghĩ càng buồn bực, oán hận nói: “Dì cúp máy đây, dì sẽ gọi cho Lý Phàm.”

Cúp máy xong, Vương Cẩn Mai ném điện thoại, khẽ hừ lạnh: “Các cậu không hề tôn trọng tôi, thì tôi chẳng thèm gọi giúp các cậu, cứ để tên vô dụng đó gây khó dễ cho các cậu.”

Vương Tông Huyền nghe thấy tiếng máy bận bị cắt đứt ở đầu bên kia thì cười hơi đắng chát, rồi dựa lưng vào tường rút một điếu thuốc ra bỏ vào miệng, lấy bật lửa ra định châm thuốc.

“Cậu làm gì đấy, đây là nơi cấm hút thuốc, nên cậu không được hút.”

Vương Đại Dũng quát về phía Vương Tông Huyền.

Trong lòng Vương Tông Huyền dâng lên cảm giác xui tận mạng, cất điếu thuốc vào, rồi tươi cười nói: “Lúc nãy tôi không biết, tôi không hút nữa, không hút nữa.”

“Anh, dì út nói sao, rốt cuộc có được hay không?”

Vương Tông Hằng sốt sắng nói.

“Dì nhỏ nói Lý Phàm dựa vào quan hệ của Tiền Phúc, mới hẹn được ông chủ tập đoàn Họa Vân Y, đúng là cuộc đời của kẻ phá hoại mà.”

Vương Tông Huyền đau khổ nói.

Tên vô dụng đó thật sự có quan hệ với Tiền Phúc, hơn nữa còn rất sâu đậm, làm Vương Tông Huyền cực kỳ ước ao ghen tị, trong lòng không khỏi ảo tưởng, nếu mình có thể bấu víu quan hệ với Tiền Phúc, thì cuộc đời này sẽ trở nên tốt đẹp hơn nhiều.

Nếu anh có thể có quan hệ với Tiền Phúc, thì anh đâu phải đứng đây chờ đợi ông chủ tập đoàn Họa Vân Y như một kẻ ăn xin, tiếc rằng tên vô dụng Lý Phàm có giao thiệp tốt như thế lại chẳng biết dùng, thật sự lãng phí một mối quan hệ tốt đẹp.

Vương Tông Huyền càng nghĩ càng tức, cảm thấy số mệnh thật bất công, tại sao người tài giỏi như anh lại không có quan hệ tốt như thế?

Vẻ mặt Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành đều sửng sốt, nghĩ tới cảnh tượng cuối cùng trong tiệc mừng thọ ông cụ Vương, bởi vì Tiền Phúc, nên bọn họ mới bị ép quỳ xuống trước mặt Lý Phàm.

Cảnh tượng quỳ xuống lần đó là sự nhục nhã lớn nhất trong lòng hai người, giờ nhớ lại chuyện đó, hai người đều siết chặt nắm đấm, hận không thể xông tới trước mặt Lý Phàm, đánh anh một trận tơi bời ngay.

“Cái quái gì vậy, tên vô dụng này thật sự bám vào quan hệ với Tiền Phúc, cùng lắm cậu ta chỉ là con chó của ông ta, giờ còn quay ngược lại gây khó dễ với chúng ta.”

“Em nhất định phải dạy dỗ tên vô dụng này một trận, không thể để cậu ta tiếp tục hống hách như thế, chẳng qua cậu ta chỉ quen biết Tiền Phúc thôi mà, có gì ghê gớm đâu.”

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành tức giận bất bình, Vương Tông Huyền xua tay, nhắm mắt lại nói: “Hai đứa nhẫn nhịn hết cho anh, trước khi chuyện khai phá được định đoạt, chúng ta nhất định không được đắc tội với Lý Phàm, nếu vì chuyện này mà phá hỏng chuyện khai phá, thì anh sẽ nói thật cho ông nội biết về hành vi của hai đứa.”

“Anh cả, anh điên rồi à, anh có cần phải làm thế không, anh tưởng anh trêu chọc Lý Phàm, thì cậu ta có thể hủy bỏ hợp đồng giữa chúng ta và Họa Vân Y à?”

Vương Tông Hằng bất mãn nói.

“Chi tiết nhỏ quyết định thành bại, hai đứa có hiểu không? Giờ đang là thời khắc mấu chốt nhất, chúng ta hoàn toàn không được lơ là, hai đứa không thấy anh ở bên ngoài phải làm bộ đáng thương à, hai đứa tưởng ra khỏi nhà rồi, thì hai đứa vẫn có thể làm cậu chủ nhà họ Vương sao?”

Vương Tông Huyền quát mắng hai cậu em trai, Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành đều cúi đầu im lặng.

Lúc nãy hai người đều nhìn thấy rất rõ, Vương Tông Huyền đã làm bộ đáng thương thế nào, nên giờ không dám phản bác lại lời anh ta, nhưng trong lòng không ngừng oán hận Vương Tông Huyền quá cẩn thận.

Trong văn phòng chủ tịch, Lý Phàm quan sát mọi động thái của ba người Vương Tông Huyền thông qua camera.

Lý Phàm lại chơi một ván game nữa, rồi xoay ghế giám đốc được làm bằng da bò nhập khẩu xa xỉ, quay lưng về phía cửa chỉnh, như vậy người tiến vào chỉ có thể nhìn thấy lưng ghế và ót của Lý Phàm, hoàn toàn không nhìn thấy mặt anh.

“Có lẽ bọn họ sắp đợi đến mức mất kiên nhẫn rồi, mình sẽ chơi game một lát nữa, rồi gọi Vương Tông Huyền vào.”

Lý Phàm nói xong thì tiếp tục cầm điện thoại chơi game.

Một tiếng nữa lại trôi qua, Vương Tông Huyền đã sốt ruột đến mức khẽ đập đầu vào tường, lúc anh sắp mất hết kiên nhẫn, thì Vương Đại Dũng lớn tiếng hô: “Vương Tông Huyền, chủ tịch mời cậu.”

Chương 322: Nhận tội với cậu

Vương Tông Huyền sửng sốt, rồi giơ tay chỉ vào mình: “Anh đang gọi tôi đúng không?”

“Cậu là Vương Tông Huyền? Nếu đúng thì tôi đang gọi cậu đấy.”

Vương Đại Dũng lười biếng nói.

“Là tôi, là tôi.”

Vương Tông Huyền vội đi tới, rồi ngừng bước tỉ mỉ sửa sang lại quần áo, nhìn Vương Tông Hằng hỏi: “Bộ dạng anh thế này có ổn không? Có chỗ nào không phù hợp không, lần đầu tiên gặp mặt không thể thất lễ được.”

“Rất ổn, anh cả, anh đừng căng thẳng, trông anh như người sắp vào động phòng vậy.”

Vương Tông Hằng trêu chọc.

“Em không hiểu đâu.”

Vương Tông Huyền nói xong thì đi về phía cửa văn phòng chủ tịch.

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành định đi theo, nhưng bị Vương Đại Dũng cản lại: “Chủ tịch chỉ bảo Vương Tông Huyền tiến vào, mấy người không liên quan không được đi vào.”

“Chúng tôi không phải người không liên quan, Vương Tông Huyền là anh ruột tôi, nên tôi cũng được vào chứ?”

Vương Tông Hằng bất mãn nói.

Vương Tông Huyền quay đầu phất tay với Vương Tông Hằng: “Hai em đừng đi vào, cứ đứng bên ngoài đợi anh đi, hai đứa nên thành thật một chút.”

Vương Tông Hằng bất dắc dĩ bĩu môi, nhìn Vương Tông Huyền đi vào văn phòng chủ tịch.

Vừa tiến vào, Vương Tông Huyền đã bị cách trang trí xa hoa ở đây hạ gục, toàn bộ đều là vật liệu nhập khẩu cao cấp nhất, anh ước tính cứ một mét vuông sẽ tốn hơn 30 triệu tiền vật liệu trang trí.

Rồi anh lại thấy toàn bộ tủ sách bàn làm việc đều là gỗ tử đàn, làm mắt Vương Tông Huyền sắp rớt ra ngoài.

Cuối cùng tầm mắt Vương Tông Huyền dừng trên ghế giám đốc sau bàn làm việc gỗ tử đàn, anh nhìn ót của Lý Phàm, trong lòng cực kỳ thấp thỏm.

Chuyện gì vậy, sao lại quay ót về phía anh, chẳng lẽ cậu Lý giàu có thần bí này có gì bất mãn với mình?

Vương Tông Huyền càng nghĩ càng thấp thỏm, cả người không khỏi run lên.

“Chủ, chủ tịch Lý, chào cậu, tôi là Vương Tông Huyền, là người đã ký hợp đồng thỏa thuận việc tổng khai phá.”

Vương Tông Huyền căng thẳng tự giới thiệu bản thân.

Lý Phàm chỉ lo bấm điện thoại, hoàn toàn phớt lờ lời nói của Vương Tông Huyền.

Thấy Lý Phàm mãi không nói gì, Vương Tông Huyền cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

“Chủ tịch Lý, cậu có nghe thấy tôi nói gì không?”

“Anh cứ đứng đợi ở đó đi, không thấy tôi đang chơi game à?”

Nghe cậu Lý thần bí giàu có đáp lại mình, tim Vương Tông Huyền mới bình ổn lại, đứng ngay ngắn đợi Lý Phàm chơi game xong.

Lý Phàm chơi xong hai ván game, rồi mới đặt điện thoại xuống nói: “Anh tới đây làm gì?”

“Tôi muốn xác định thời gian khai phá xây dựng, bên chúng tôi thật sự không thể kéo dài được nữa, nếu không khởi công, thì đội thi công và thiết bị mà chúng tôi tập hợp sẽ phải giải tán, chúng tôi không thể chịu nổi chi phí đợi công trong thời gian dài như vậy, chắc Lý Phàm cũng nói với cậu rồi đúng không?”

Vương Tông Huyền nói xong thì tim bỗng rung lên, hình như từ lúc anh bước vào đến giờ vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Lý Phàm.

Vương Tông Huyền đưa mắt nhìn xung quanh, quả thật không nhìn thấy Lý Phàm trong văn phòng, trong lòng anh nhất thời cảm thấy mình đang gặp ma.

Lý Phàm, cậu Lý.

Vương Tông Huyền thầm lẩm bẩm, nhìn ót Lý Phàm bằng ánh mắt hơi sợ hãi, thầm nghĩ chẳng lẽ Lý Phàm là cậu Lý?

Anh chắc chắn trước khi Lý Phàm bước vào văn phòng này, thì bên trong không hề có người, nhưng từ khi cậu ta đi vào, thì chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y bỗng xuất hiện.

Vương Tông Huyền cảm thấy mình đã nghĩ ra chân tướng sự thật rồi, cả người càng run rẩy hơn, nếu Lý Phàm thật sự là ông chủ tập đoàn Họa Vân Y, e rằng khoản tiền làm ăn này sẽ hoàn toàn biến mất.

“Cậu, cậu quen Lý Phàm không? Lúc nãy cậu ta mới đi vào, sao giờ, giờ không nhìn thấy nữa?”

Vương Tông Huyền yếu ớt hỏi, vì căng thẳng nên nói hơi lắp bắp.

“Anh đoán thử xem tại sao lại không nhìn thấy nữa?”

Lý Phàm cười hỏi.

Lý Phàm không hề che giấu giọng nói, mà chỉ nói bằng giọng điệu bình thường, giờ Vương Tông Huyền nghe thấy tiếng của Lý Phàm thì cảm thấy rất quen thuộc, trong lòng càng khẳng định suy đoán

đáng sợ kia.

Nhưng tại sao Lý Phàm lại là ông chủ đứng sau tập đoàn Họa Vân Y?

Chẳng phải người ta thường nói cậu ta là thằng nhu nhược bám váy đàn bà ư?

Một thằng nhu nhược bám váy đàn bà làm sao có thể đầu tư sáu nghìn tỷ?

Người có thể bỏ ra sáu nghìn tỷ này được xem là người giàu có hiếm thấy ở Hán Thành, nhưng dù người này là ai cũng được, sao cứ phải là tên vô dụng trong truyền thuyết này?

Cả người Vương Tông Huyền đều chết lặng, trong lòng rối bời khó hiểu, cảm thấy toàn thân đều không khỏe.

Lý Phàm từ tốn xoay ghế giám đốc lại, mỉm cười nhìn Vương Tông Huyền: “Sao thế, có phải anh cảm thấy rất bất ngờ đúng không?”

“Bất ngờ? Ha ha, tôi, tôi bị cậu dọa đến mức đứng không vững rồi đây.”

Vương Tông Huyền cảm thấy cả người mất hết sức lực, mềm nhũn ngồi bệch xuống sàn, áo ở sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

“Sao cậu có thể là chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y, tôi không hiểu, một chút cũng không hiểu, cậu có thực lực như vậy, cần gì phải bị người khác sỉ nhục thành người vô dụng, cậu làm thế để làm gì, chẳng lẽ cậu và chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y đang đùa bỡn tôi?”

Vương Tông Hyền vẫn không muốn tin vào sự thật ở ngay trước mắt, mặc dù đã nhìn thấy Lý Phàm ngồi trên ghế giám đốc sau bàn làm việc, nhưng anh vẫn không muốn tin đây là sự thật.

“Về phần tại sao thì tôi không cần phải giải thích với anh, anh cũng chẳng có tư cách để biết, mà anh chỉ cần biết tôi có đủ thực lực, có thể dễ dàng bóp chết nhà họ Vương các anh là được.”

Lý Phàm mặt không cảm xúc nói.

Trong lòng Vương Tông Huyền lạnh lẽo, anh có thể nghe ra hàm ý cực kỳ đáng sợ trong lời nói của Lý Phàm.

Bóp chết nhà họ Vương?

Vương Tông Huyền thầm đọc lại năm chữ này, cảm thấy chắc chắn Lý Phàm có thể xuống tay giết người, đây chính là lời uy hiếp và nhắc nhở trắng trợn mà Lý Phàm dành cho mình.

“Sao anh không nói gì?”

Lý Phàm cười hỏi.

Vương Tông Huyền giật mình, vội hoàn hồn lại đáp: “Em rể, tôi…”

“Anh đừng gọi thân mật như thế, vì Họa Y, tôi không xuống nặng tay với nhà họ Vương các người, đã là nhân từ lắm rồi, anh tưởng anh có thể ký được hợp đồng khai phá à? Một công ty khai phá đứng thứ mười trong nước mà muốn lấy được hợp đồng này, anh có từng nghĩ tới việc tại sao cái bánh này lại rơi xuống đầu mình không?”

Vương Tông Huyền nhất thời toát mồ hôi lạnh đầy đầu, đến kẻ ngốc cũng có thể nghĩ ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Vâng, tôi hiểu rồi, rõ ràng đây là dụng tâm của cậu, là người nhà họ Vương chúng tôi có mắt không tròng, không hiểu được dụng tâm của cậu.”

Vương Tông Huyền cúi người nói.

Lý Phàm có thể tùy ý lấy ra sáu nghìn tỷ để vui đùa, đã làm Vương Tông Huyền cảm thấy hình tượng của Lý Phàm còn nặng hơn cả Thái Sơn, anh chắc chắn cậu ta là một đùi vàng lớn, nhưng tiếc rằng anh và cả nhà họ Vương đều không sớm nhận ra điều này.

Nghĩ tới chuyện nhà họ Vương đã làm với Lý Phàm trong tiệc mừng thọ ông cụ Vương, trong lòng Vương Tông Huyền cực kỳ hối

hận, cũng nghĩ ra có lẽ hợp đồng khai phá là một trong những món quà chúc thọ mà Lý Phàm tặng cho ông cụ.

Vương Tông Huyền nghiến răng nói: “Em rể, tôi sẽ tự tát mình để nhận tội với cậu.”

Chương 323: Rốt cuộc lý phàm là ai?

Bốp bốp bốp.

Tiếng tát lanh lảnh liên tục vang lên, Vương Tông Huyền tát mạnh vào mặt mình, đến khi mắt anh ta hơi nổi đom đóm mới ngừng tay lại.

“Chủ tịch Lý, tôi sai rồi, nhà họ Vương chúng tôi đều sai rồi, mong chủ tịch Lý cho chúng tôi một cơ hội để sửa sai, sau này chắc chắn chúng tôi sẽ không tái phạm nữa.”

Vương Tông Huyền cúi người nói.

“Thái độ của anh cũng khá nghiêm túc, hai ngày nữa tôi sẽ quyết định ngày khởi công cho các anh, ngày mai phòng tài vụ sẽ gửi khoản dự chi cho các anh, anh phải nắm chắc chất lượng, nếu chất lượng có chút vấn đề nào, thì đừng trách tôi xuống nặng tay.”

Lý Phàm không muốn làm khó Vương Tông Huyền, hơn nữa giờ thái độ nhận sai của anh ta cũng rất tốt, nên anh định buông tha anh ta, dù gì cũng là anh họ Cố Họa Y, không cần phải dồn anh ta vào chỗ chết.

Vương Tông Huyền trịnh trọng gật đầu, cực kỳ nghiêm túc nói: “Chủ tịch Lý yên tâm, cứ trông chờ vào biểu hiện của tôi.”

“Tôi hy vọng sau khi ra khỏi cánh cửa này, anh sẽ quên hết những gì anh đã nhìn thấy trong văn phòng, đừng nói lung tung với người ngoài.”

Lý Phàm nhìn Vương Tông Huyền bằng ánh mắt lạnh lùng.

Vương Tông Huyền sửng sốt, rồi giơ ngón tay lên thề: “Tôi xin thề, nếu tôi tiết lộ thân phận của cậu cho người thứ hai biết, thì tôi sẽ bị sét đánh chết.”

Lý Phàm khẽ gật đầu, rồi xua tay với Vương Tông Huyền.

“Chủ tịch Lý, cậu có cần chúng tôi đợi cậu không?”

Vương Tông Huyền khẽ hỏi.

“Không cần đâu.”

Vương Tông Huyền không nói gì nữa, chỉ cúi người lui ra ngoài, đến khi tới cửa văn phòng mới đứng thẳng lưng.

Vương Tông Huyền mở cửa văn phòng ra, cảm thấy mọi chuyện như một giấc mơ, không chân thực, rất khó tin.

Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành cùng đi về phía Vương Tông Huyền, nóng lòng hỏi thăm tình hình.

“Anh cả, sao rồi? Kết quả thế nào, tên vô dụng Lý Phàm đó đâu, sao cậu ta không ra ngoài cùng anh?”

Vương Tông Hằng hỏi.

Vương Tông Huyền trừng mắt nhìn Vương Tông Hằng, nghiêm khắc nói: “Sau này em hãy cung kính với Lý Phàm! Đừng có mở miệng là tên vô dụng, mà phải gọi là em rể.”

“Sao anh lại căng thẳng như thế, còn gọi là em rể, em sẽ không gọi thẳng nhu nhược đó là em rể đâu?”

Vương Tông Hằng lẩm bẩm.

“Em muốn chết cũng đừng kéo người nhà theo, nếu em còn bất kính với Lý Phàm, thì anh sẽ về nói với ông nội, đuổi em ra khỏi nhà.”

Vương Tông Huyền hơi sầu não, anh không thể nói thân phận của Lý Phàm ra, hơn nữa còn phải bảo người nhà cung kính với cậu ta hơn, chuyện này quả thật còn khó hơn lên trời.

Nhưng có khó thế nào anh cũng phải làm, bằng không chọc Lý Phàm mất hứng, thì nhà họ Vương sẽ tan biến trong tích tắc.

“Anh! Anh bị điên hay bị bệnh tâm thần thế? Chẳng lẽ chủ tịch giàu có thần bí trong truyền thuyết kia là ba thất lạc nhiều năm của Lý Phàm, nên mới dọa anh sợ đến nông nỗi này?”

Bốp bốp.

Vương Tông Huyền tát mạnh vào mặt Vương Tông Hằng, rồi chỉ vào mặt mình nói: “Em có nhìn thấy mặt anh không? Là anh tự tát mình để nhận tội đấy, em tưởng anh muốn à? Em nên kiểm soát miệng chó của em lại, đừng bất kính với Lý Phàm nữa, bằng không anh sẽ là người đầu tiên đánh chết em.”

Vương Tông Hằng hoàn toàn sợ hãi trước anh ruột mình, ngơ ngác nhìn Vương Tông Huyền, không hiểu rốt cuộc anh ta đang bị gì?

“Anh Tông Huyền, anh bình tĩnh lại đi, đừng để người ngoài nhìn thấy rồi chê cười, nếu chuyện này đã giải quyết xong thì chúng ta về nhà trước đi.”

Vương Tông Thành khuyên nhủ.

“Hừ!”

Vương Tông Huyền hừ lạnh, hất tay đi về phía thang máy.

Vương Tông Thành dìu Vương Tông Hằng, cùng Vương Tông Huyền rời khỏi nơi này.

Ba người ra khỏi tòa nhà leo lên xe, Vương Tông Hằng buồn bực không vui nói: “Anh, hôm nay vì tên rác rưởi Lý Phàm mà anh đánh em, anh nhất định phải giải thích rõ ràng cho em.”

“Trong đầu em đều là bã đậu đúng không? Ba trong Tứ Hùng ở Hán Thành tới dự tiệc mừng thọ, Tiền Phúc còn cố ý tới đón Lý Phàm, có phải mắt chó của em bị mù nên mới không nhìn thấy đúng không?”

Vương Tông Huyền hung ác nói.

Lúc nói những lời này, trong lòng Vương Tông Huyền dâng lên từng luồng khí lạnh, trước đây anh không để tâm đến chuyện này, nhưng giờ nghĩ kỹ lại thì thấy rất đáng sợ.

“Mấy chuyện đó đều là trùng hợp thôi! Một thằng nhu nhược như cậu ta làm sao có thể được nhiều nhân vật lớn nâng đỡ như vậy, nếu cậu ta có bản lĩnh đó, thì đã sớm không phải là tên vô dụng rồi.”

Vương Tông Hằng mạnh miệng tranh luận.

“Nhưng bọn họ đều tới vì Lý Phàm đúng không?”

“Chuyện này thì đúng.”

Vương Tông Hằng cúi đầu nói, đây là sự thật nên anh không thể nào biện minh được.

“Tiền Phúc có thân phận địa vị thế nào, dù em quen biết ông ta, thì em có thể nhờ ông ta thu xếp cho em gặp mặt thương lượng không? Em động não tý đi, Lý Phàm có thể nhờ Tiền Phúc giúp đỡ, thì chí ít cậu ta cũng có một địa vị nhất định trong lòng ông ta.”

“Nên mấy người Sở Trung Thiên thật sự tới để ôm đùi Lý Phàm, chí ít Lý Phàm có thể dựa vào quyền thế của Tiền Phúc. Cậu ta bị người ta nói là kẻ vô dụng cũng không phản bác, có lẽ cậu ta chỉ đang giả vờ thôi, hai đứa đừng nhìn mọi chuyện qua vẻ bề ngoài, mà phải dùng não để suy nghĩ.”

Vương Tông Hằng hoàn toàn trầm mặc, Vương Tông Huyền nói rất có lý, giờ nghĩ kỹ lại, trong lòng anh cũng hơi trở nên thấp thỏm.

“Anh Tông Huyền, chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y nói thế nào?” . Xin hãy đọc truyện tại = = TRÙMtruyệ n.n e t = =

Vương Tông Thành cảm thấy bầu không khí quá ngột ngạt, nên chuyển đề tài.

“Nhờ Lý Phàm nói giúp, còn vận dụng quan hệ của Tiền Phúc, nên chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y đã cho câu trả lời chắc chắn, trong

vòng mấy ngày tới sẽ khởi công, ngày mai sẽ chuyển khoản dự chi công trình cho công ty chúng ta.”

Nghe thấy sự thật mà Vương Tông Huyền bịa ra, Vương Tông Hằng và Vương Tông Thành đều sửng sốt một lát, nhất thời hiểu rõ tại sao thái độ anh ta đối với Lý Phàm lại thay đổi 180 độ như thế.

Vương Tông Huyền lo lắng hai người vẫn chưa hiểu rõ, nên nói tiếp: “Hai đứa tưởng hợp đồng khai phá này là miếng bánh từ trên trời rơi xuống đầu anh à? Lúc nãy anh mới biết được chân tướng mọi chuyện.”

“Anh, chẳng lẽ là tên vô… à, Lý Phàm đó đã động tay động chân vào chuyện này?”

Vương Tông Hằng thấp thỏm nói.

“Chính xác, đây là một trong những món quà mừng thọ mà Lý Phàm tặng cho ông nội, nhưng muốn mượn tay anh để mang tới, buồn cười nhất là lúc đó anh còn đắc chí, giờ xem ra, anh mới là tên ngốc từ đầu đến cuối.”

Vương Tông Huyền gượng cười nói.

“Ôi mẹ ơi, chuyện này thật lợi hại, rốt cuộc Lý Phàm là ai vậy?”

Vương Tông Thành thắc mắc hỏi.

“Anh không biết, lát nữa về chúng ta chuẩn bị chuyện khởi công đi, sau này hai đứa cung kính với Lý Phàm một chút, đừng trêu chọc cậu ta nữa, nếu chọc cậu ta giận, thì nhà họ Vương chúng ta không có kết cục tốt đẹp đâu.”

Vương Tông Huyền căn dặn hai người mấy câu, rồi Vương Tông Thành lái xe chạy về nhà họ Vương.

Lý Phàm ngồi trong văn phòng một lát, rồi nhận được điện thoại của Cố Họa Y.

“Sao thế bà xã, có phải em nhớ anh rồi đúng không?”

Lý Phàm cười hỏi.

“Ai thèm nhớ anh chứ, là tên Kruff kia lại tới công ty, muốn bàn bạc kỹ lưỡng về nội dung hợp tác, mấy người bác cả… muốn xây dựng nhà máy trên khu đất mà mấy người ở Kim Hải tặng, em cảm thấy anh nên tới đây tham dự một lát.”

Cố Họa Y không dám tự quyết định chuyện liên quan đến khu đất.

Lý Phàm cười híp mắt đáp: “Được, giờ anh sẽ qua đó ngay.”

Chương 324: Cạm bẫy và âm mưu

Trong phòng hội nghị công ty nhà họ Cố.

Cố Thiệu Dũng và Kruff cùng ngồi ghế dẫn đầu, còn Cố Thiệu Phong, Cố Tuấn Hào, Cố Họa Y và trợ lý của Kruff thì lần lượt ngồi hai bên.

Kruff cười híp mắt nói: "Để hợp tác tốt hơn, chúng ta cần phải thương lượng lại rất nhiều nội dung chi tiết, mời trợ lý của tôi đọc yêu cầu bên tôi cho mọi người nghe."

Trợ lý của Kruff cầm một tập tài liệu đứng dậy: "Đầu tiên bên tôi muốn nhấn mạnh, mọi sự hợp tác đều phải xoay quanh cô Cố Họa Y, một khi cô ấy không còn là nhân vật trung tâm, thì bên chúng tôi sẽ tự động tiến hành chấm dứt hợp tác."

Sắc mặt mấy người Cố Thiệu Dũng nhất thời trở nên khó coi, ông ta vốn định đợi hạng mục bắt đầu sẽ tiến hành đổi người, ai ngờ bên Kruff lại đưa thẳng ra yêu cầu để Cố Họa Y làm nhân vật trung tâm.

Rốt cuộc Cố Họa Y đã cho mấy lão già nước ngoài này ăn bùa mê thuốc lú gì?

Cố Tuấn Hào thầm căm hận, hung hăng lườm Cố Họa Y.

Trong lòng Cố Họa Y rất nghi ngờ, không hiểu tại sao lại có điều kiện này?

"Tại sao phải lấy tôi làm trung tâm?"

"Thưa cô Họa Y xinh đẹp, chúng tôi đã đánh giá toàn bộ thành viên quan trọng trong nhà họ Cố, rồi nhận ra tính cách, học thức, năng lực quản lý của cô đều là sự lựa chọn thích hợp nhất, nếu hạng mục hợp tác không do cô phụ trách, thì kết quả sẽ thất bại 100%."

Cố Tuấn Hào tức giận đứng dậy, lớn tiếng nói: "Ông Kruff, ông

đang khinh thường chúng tôi đúng không? Ông cho rằng mấy người chúng tôi không có năng lực? Nhà họ Cố đâu phải chỉ có một mình Cố Họa Y?”

Cố Tuấn Hào cực kỳ tức giận, cảm thấy mình đang bị khinh thường, bàn về năng lực trình độ học vấn, anh thấy mình tốt hơn Cố Họa Y gấp trăm lần.

“Với dáng vẻ vô lễ như hiện tại của cậu, chẳng lẽ cậu không hề cảm thấy mình đã cách xa cô Cố Họa Y như Trái Đất cách Mặt Trời à?”

Kruff vừa ra dấu vừa nói.

Cố Thiệu Dũng lườm Cố Tuấn Hào, căm hận nói: “Không có thể thống gì cả! Con còn không mau ngồi xuống, tự dưng để ông Kruff chê cười.”

Cố Tuấn Hào thở phì phò ngồi xuống, dáng vẻ vẫn không phục.

“Ông Kruff, để ông chê cười rồi, quả thật con trai tôi hơi vô lễ, mong ông thứ tội, nhưng tôi cảm thấy Họa Y còn trẻ, chưa có đủ kinh nghiệm, hay để tôi gánh vác chỉ huy hạng mục hợp tác sẽ thích hợp hơn.”

Cố Thiệu Dũng đã tính toán một hồi lâu, muốn đè Cố Họa Y xuống, thì ông phải đích thân ra tay mới được.

Kruff lắc đầu, xua tay nói: “Đây là cơ sở để chúng ta hợp tác, không được phép thay đổi, trừ phi các ông muốn từ chối hợp tác.”

Chắc chắn bọn họ sẽ không từ chối hợp tác.

Cố Thiệu Dũng bất đắc dĩ thở dài, định nhượng bộ trước một bước, rồi đợi sau này có cơ hội sẽ xem xét tình hình.

“Được rồi, bên tôi đồng ý điều kiện bên ông.”

“Ba!”

Cố Tuấn Hào định khuyên can, nhưng Cố Thiệu Dũng dứt khoát xua tay, bảo anh ta đừng lên tiếng.

Đúng lúc này cửa phòng hội nghị mở ra, rồi Lý Phàm bước vào trong.

Kruff nhìn chằm chằm Lý Phàm, rồi dời mắt đi.

Cố Tuấn Hào đang một bụng lửa giận không có chỗ phát tiết, nên trút hết lên người Lý Phàm: “Cậu tới đây làm gì? Lãnh đạo công ty họp đưa ra quyết sách không có chỗ để tên vô dụng nhà cậu tới đây lắng nghe.”

Lý Phàm phớt lờ Cố Tuấn Hào, đi thẳng tới bên Cố Họa Y rồi ngồi xuống, cười nói: “Tôi nghe nói mọi người có ý kiến về khu đất trong tay vợ tôi, đây là tài sản chung của vợ chồng, tôi cũng có một nửa trong đó, nên phải tới đây nghe thử.”

“Cậu tới nghe thì được, nhưng không được lên tiếng.”

Cố Thiệu Dũng lạnh mặt nói.

Lý Phàm gật đầu không nói gì, chỉ tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cố Thiệu Dũng nhìn Kruff, cười nói: “Ông Kruff, mời ông tiếp tục.”

Kruff ra hiệu, trợ lý lại đọc tiếp: “Bên tôi sẽ định đoạt nhà cung cấp nguyên liệu và thiết bị, bên ông phải chấp nhận vô điều kiện, tất nhiên giá cả không được cao hơn giá bình quân trong ngành…”

Từng quy tắc chi tiết được đọc lên, mặc dù Cố Thiệu Dũng có đưa ra nghi vấn với mấy điều kiện trong đó, nhưng toàn bộ đều bị Kruff dùng cách ngừng hợp tác để uy hiếp, cuối cùng toàn bộ điều khoản đều dựa theo phương án bên Kruff.

Lý Phàm nghe bên Kruff đọc quy tắc chi tiết, trong đầu không ngừng suy nghĩ, nếu không nghe kỹ, thì mấy điều khoản này có vẻ là hành vi thương mại bình thường, nhưng ngẫm lại sẽ nhận ra phía sau đều là cạm bẫy.

Người chấp hành và người phụ trách chủ yếu trong vụ hợp tác là Cố Họa Y, nếu Kruff khởi động điều khoản cạm bẫy, thì cô sẽ người chịu trách nhiệm.

Hợp tác với Kruff, trông có vẻ là miếng bánh ngon lành, nhưng thực chất là một cạm bẫy kịch độc.

Nhưng tại sao Kruff lại nhắm vào Cố Họa Y như vậy?

Theo Lý Phàm thấy chuyện này chỉ có một khả năng, đó là do Long Hậu Long Môn sắp đặt.

Có lẽ Long Hậu muốn thể hiện thực lực mạnh mẽ của bà ta, hoặc muốn trói buộc Cố Họa Y như thẻ đánh bạc để uy hiếp, dù sao cũng không phải ý tốt.

Lúc Lý Phàm đang suy tư, thì Kruff cầm một tập tài liệu về quy tắc chi tiết đặt xuống bàn nói: “Đây là điều khoản đã bổ sung quy tắc chi tiết, bên ông không được có dị nghị gì, mời cô Cố Họa Y ký tên vào đây, như vậy chúng ta sẽ chính thức hợp tác với nhau.”

Trong lòng Cố Họa Y tràn đầy thấp thỏm, liếc nhìn Lý Phàm, như muốn tìm kiếm câu trả lời của anh.

“Em cứ ký đi, không sao đâu.”

Lý Phàm cười nói.

Cho dù là cạm bẫy do Long Hậu bày ra, thì chắc chắn Lý Phàm cũng có sẽ đảo ngược toàn bộ cạm bẫy.

Cố Họa Y khẽ gật đầu, cầm bút lên bắt đầu ký tên.

Cố Tuấn Hào tức đến mức siết chặt nắm đấm, căm hận nói: “Cô giỏi lắm, chẳng lẽ cô đã nhận người ta làm ba nuôi, Lý Phàm cậu cũng chỉ là thằng bị cô ta cắm sừng mà thôi.”

“Anh muốn chết đúng không?”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Cố Tuấn Hào.

Mùi thuốc súng nhất thời trở nên nồng nặc, Cố Thiệu Dũng đập bàn quát: “Hai đứa ầm ĩ đủ chưa? Muốn cãi nhau thì đi ra ngoài, đây là chỗ ký hợp đồng.”

Cố Tuấn Hào nhất thời sợ hãi, quay đầu không nhìn Lý Phàm nữa.

Cố Họa Y ký xong thì đưa hợp đồng cho Kruff, ông ta liền cười nói: “Tôi mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ, các ông hãy chuẩn bị ổn thỏa việc xây dựng nhà máy mới đi, tốt nhất là khởi công càng sớm càng tốt, đội kỹ thuật bên chúng tôi sẽ tới nhanh thôi.”

“Tất nhiên rồi, tôi sẽ khởi công ngay.”

Cố Thiệu Dũng tiễn đám người Kruff rời đi, rồi quay về phòng hội nghị, nhìn Cố Họa Y và Lý Phàm.

“Hai đứa cũng nghe ông Kruff nói rồi đó, giờ việc xây dựng nhà máy mới là chuyện quan trọng nhất, nếu mua lại đất rồi chờ phê duyệt gì đó, sẽ không kịp, nên hai đứa phải lấy khu đất trong tay ra, cống hiến cho gia tộc.”

Cố Thiệu Dũng đã thòm thèm khu đất công nghiệp này rất lâu rồi, lần này đã tìm được lý do chính đáng, nên muốn nuốt trọn nó vào bụng.

Cố Họa Y tới gần Lý Phàm nói nhỏ với anh: “Đất là của anh, anh muốn làm thế nào em cũng ủng hộ anh.”

Chương 325: Muốn lấy không?

Quả thật khu đất công nghiệp đó là của Lý Phàm, nhưng mấy người Cố Thiệu Dũng lại không nghĩ thế, bọn họ đều nghĩ khu đất nên thuộc về nhà họ Cố, dù gì anh cũng là người ở rể nhà họ Cố, nên mọi thứ của anh cũng là của nhà họ Cố."

Có Thiệu Dũng lấy một điếu thuốc ra châm lửa, rồi rít một hơi nói: "Họa Y, Lý Phàm, bác mong hai đứa có thể cân nhắc kỹ lưỡng chuyện khu đất, đây là nghiệp lớn để gia tộc phát triển, nếu hai đứa có thể cống hiến, thì gia tộc sẽ không quên công lao của hai đứa."

Lý Phàm cười khinh thường, ngón tay gõ nhẹ lên bàn: "Đất là tài sản riêng của vợ chồng chúng tôi, chứ không phải của gia tộc, nếu mấy người muốn sử dụng cũng được thôi, nhưng không thể lấy không được, một là bỏ tiền ra mua lại từ tay tôi, hai là chia cổ phần công ty mới thành lập cho chúng tôi."

"Mẹ kiếp! Tên nhu nhược này còn muốn đòi tiền? Chẳng phải toàn bộ tiền ăn uống của cậu đều do nhà họ Cố chi trả à, đồ mấy người đang mặc cũng từ nhà họ Cố chúng tôi, khu đất của hai người là cái thá gì, hai người chỉ là đồ bỏ đi mà thôi."

Cố Tuấn Hào nổi giận đùng đùng quát.

Cố Thiệu Phong chép miệng hai lần, rồi từ tốn nói: "Lý Phàm, cậu nói thế là sai rồi, nhà họ Cố hưng thịnh phát đạt, tất nhiên hai người cũng sẽ nước đẩy thuyền lên kiếm được nhiều tiền hơn, khu đất đó cũng chỉ có thể bỏ hoang khi nằm trong tay hai người, nên hai người đưa cho gia tộc sẽ tốt hơn."

Toàn bộ người nhà họ Cố không ngừng phối hợp hát hí khúc, muốn hợp lực chiếm đoạt khu đất trong tay Lý Phàm.

Lý Phàm đứng dậy nói: "Nói đi nói lại thì mấy người vẫn không chịu bỏ tiền ra đúng không?"

“Cậu vẫn còn mặt mũi đòi tiền chúng tôi à? Mỗi đồng tiền cậu ăn mặc đều do nhà họ Cố chi trả, cậu đừng nói là do Cố Họa Y kiếm được, vì đó cũng là tiền của nhà họ Cố chúng tôi.”

Cố Tuấn Hào lớn tiếng nói.

“Vậy tôi suy nghĩ thử xem chi phí ăn mặc tốn bao nhiêu, có đủ để đổi một khu đất công nghiệp rộng 500 mẫu kia không?”

Lý Phàm nói xong thì đứng dậy, định nắm tay Cố Họa Y rời khỏi phòng hội nghị.

Cố Thiệu Dũng tức đến mức đập bàn đứng dậy, trừng mắt nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y: “Hai người định rượu mời không uống muốn uống rượu phạt đúng không? Nếu ngày mai hai người không giao hết giấy tờ nhà đất ra, thì đừng trách chúng tôi mời ông cụ tới chủ trì đòi lý lẽ.”

Cố Thiệu Dũng thấy Lý Phàm rất khó chơi mềm cứng đều không ăn, đành phải lấy ông cụ Cố ra để tạo áp lực.

Lý Phàm nhún vai, cười nói: “Vậy thì ngày mai tôi sẽ tính sổ với ông cụ, chúng tôi đi trước nhé.”

Lý Phàm dẫn Cố Họa Y rời khỏi phòng hội nghị, Cố Thiệu Dũng tức đến mức ném vỡ ly nước: “Khốn khiếp! Thật khốn nạn! Sao chúng ta lại gặp phải thằng nhãi khốn nạn thế này?”

“Ba, ba đừng nóng, chúng ta vẫn nên quay về tìm ông nội đi, chỉ cần ngày mai ông nội nói một câu, chắc chắn bọn họ sẽ giao hết giấy tờ nhà đất ra thôi.”

Cố Thiệu Dũng khẽ gật đầu, nhìn Cố Thiệu Phong ở bên cạnh: “Cậu cùng chúng tôi đi nói với ông cụ về vấn đề nghiệp chướng này đi.”

“Được, nhất định phải bắt cậu ta giao ra khu đất đó!”

Cố Thiệu Phong đỏ mắt nói.

Một khu đất lớn như thế, nếu có thể tính trong gia sản nhà họ Cố, thì gia sản mấy người Cố Thiệu Dũng bỗng tăng lên một khoản tiền rất lớn, đến khi ông cụ qua đời, cả nhà Cố Thiệu Huy sẽ bị đá ra khỏi hàng ngũ người thừa kế, rồi Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong sẽ chia đôi miếng thịt béo bỡ này.

Đối mặt với cám dỗ từ lợi ích lớn như thế, cả người Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đều nhiệt huyết sôi trào, tràn đầy khát vọng chiến đấu.

Lý Phàm và Cố Họa Y lái xe về nhà, trên đường về cô hơi thất thần, nghĩ tới chuyện ngày mai ông cụ Cố sẽ được mời tới, cô lại cảm thấy tình hình hơi bất ổn.

“Lý Phàm, ngày mai anh định làm thế nào?” Cố Họa Y hơi lo lắng hỏi.

Lý Phàm khẽ nắm tay phải Cố Họa Y, cười đáp: “Em đừng lo lắng, anh ắt sẽ có cách.”

“Vâng, vậy em không nghĩ nữa.”

Cố Họa Y chợt cảm thấy rất thoải mái, như thể Lý Phàm thật sự trở thành chỗ dựa trong đáy lòng cô.

Lý Phàm lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Tiền Phúc, bảo ông ta cử luật sư soạn ra một hợp đồng cạm bẫy.

Lý Phàm không định cho không nhà họ Cố toàn bộ giấy tờ về khu đất, mà muốn cho bọn họ ký vào thỏa thuận chuyển nhượng, chỉ cần anh âm thầm thêm vào điều khoản cạm bẫy là được.

Tiền Phúc nhanh chóng nhắn lại dò hỏi chi tiết về yêu cầu của Lý Phàm, nhưng anh chỉ nhắn lại một câu đơn giản: Ông chỉ cần sắp đặt một cạm bẫy kịch độc trong hợp đồng là được.

Tiền Phúc đọc được tin nhắn của anh thì ngẫm nghĩ một lúc, rồi liên lạc với các luật sự đứng đầu trong và ngoài nước để thảo luận soạn thảo hợp đồng.

Sau một hồi bận rộn, điều khoản hợp đồng đã được gửi tới email của Lý Phàm.

Lý Phàm đọc điều khoản hợp đồng, rồi dừng xe trước tiệm photo ở gần nhà, để in hợp đồng.

In xong hợp đồng, Lý Phàm lại gọi cho Tiền Phúc: “Gần đây Long Hậu có động tĩnh gì không?”

“Long Hậu triệu tập rất nhiều thuộc hạ cốt cán để gặp mặt, như đang sắp xếp chuyện gì đó rất bí mật, nghe nói trong vòng nửa tháng nữa Long Hậu sẽ tới Hán Thành.”

Tiền Phúc nhanh chóng báo cáo.

Lý Phàm híp mắt lại hỏi: “Kruff tới đây rồi, ông đã biết chuyện ông ta tới nhà họ Cố để bàn hợp tác chưa?”

“Tôi biết rồi, tôi đang thăm dò ý đồ của ông ta, theo tình hình hiện tại, chắc Kruff chỉ là con rối, có lẽ Long Hậu định làm gì đó với nhà họ Cố.”

Trong lòng Tiền Phúc bắt đầu căng thẳng, ông nhìn thấy rất rõ Lý Phàm cưng chiều Cố Họa Y đến đâu, nếu Long Hậu thật sự gây bất lợi với Cố Họa Y, thì ông không thể tưởng tượng được Lý Phàm sẽ làm gì với bà ta.

“Thiếu chủ, cậu phải bình tĩnh, tuyệt đối đừng kích động, tôi sẽ sắp xếp người bảo vệ an toàn cho thiếu phu nhân, chắc chắn cô ấy sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Tiền Phúc đứng thẳng người, như đang thực hiện quân lệnh.

Lý Phàm hờ hững đáp lại, rồi nói: “Ông tiếp tục thăm dò hướng đi của Long Hậu đi.”

Lý Phàm cúp máy xong thì lắc đầu, không nghĩ đến chuyện Kruff nữa, binh tới thì tướng đỡ.

Về đến nhà, Cố Thiệu Huy đang ngồi trên sofa với sắc mặt thâm

trầm, Vương Cẩn Mai cũng nhìn Lý Phàm đang đi vào với vẻ mặt khó chịu, Cố Họa Y cúi đầu im lặng ngồi trong góc sofa.

“Tên vô dụng nhà cậu tài giỏi lắm đúng không? Tại sao gia tộc cần khu đất để xây dựng nhà máy mới, mà cậu lại giấu giếm không cho?”

Cố Thiệu Huy mặt mũi hung tợn quát.

“Ba, ba biết chuyện này rồi ạ?” Lý Phàm cười hỏi.

“Cậu đừng cợt nhả với tôi, khu đất đó chỉ đáng chút tiền, hơn nữa còn do người ở Kim Hải tặng cho cậu, cậu phải lấy đại cục làm trọng, đặt sự phát triển của nhà họ Cố lên hàng đầu. Chỉ cần làm cho nhà họ Cố lớn mạnh, thì chúng ta có thể kiếm được nhiều lợi ích hơn, đừng mãi cố chấp với những thứ trước mắt như thế!”

Lý Phàm đi tới trước mặt Cố Thiệu Huy rồi ngồi xuống nói: “Ba, chúng ta không nói tới chuyện phát triển của nhà họ Cố, mà ba hãy nhìn thái độ ông cụ và mấy người bác cả đi, ba cảm thấy ba sẽ có phần trong việc thừa kế di sản ư?”

“Cậu! Tên vô dụng nhà cậu đang có ý gì, sao tôi lại không thể có phần?”

Cố Thiệu Huy tức giận nói.

Vương Cẩn Mai đảo mắt, khẽ kéo tay Cố Thiệu Huy nói: “Lần này Lý Phàm nói cũng đúng.”

Chương 326: Bát gia

Cố Thiệu Huy im lặng, tuy không đồng ý với lời nói của Lý Phàm nhưng cũng không thể phản bác được.

Vương Cẩn Mai thấy Cố Thiệu Huy im lặng, do dự một hồi rồi nói: "Lý Phàm, cậu suy nghĩ việc này thế nào? Ý tôi là miếng đất kia là của nhà chúng ta, dựa vào đâu mà đưa không cho bọn chúng? Làm vậy chúng ta sẽ chẳng chiếm được chút lợi nào."

"Bà!"

Cố Thiệu Huy nhìn Vương Cẩn Mai, không vui vì mấy lời này.

"Tôi cái gì mà tôi? Tôi làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho cái nhà này mà thôi."

Vương Cẩn Mai dõng dạc nói.

"Miếng đất này không có ích với nhà chúng ta. Nếu chúng ta cứ giấu diếm không đưa sẽ bị người khác đàm tiếu sau lưng."

Cố Thiệu Huy hơi bực bội nói.

Việc này không khó cũng không dễ. Nếu để đám người Cố Thiệu Dũng lươn lẹo kia bịa chuyện Cố Thiệu Huy sẽ mất hết mặt mũi.

Vì sĩ diện của mình mà Cố Thiệu Huy thà dâng không miếng đất đó cho bọn họ chứ không muốn bị bôi nhọ danh dự.

Vương Cẩn Mai hừ lạnh: "Hừ! Có gì mà đám tếu sau lưng chứ? Bây giờ người ta chỉ khinh nghèo chứ không ai chê kỹ nữ. Nếu giao miếng đất này ra, sau này nhà chúng ta cũng đòi không được bao nhiêu tài sản, đúng là mất cả chì lẫn chài."

"Dù vậy cũng không thể bị bêu rếu, mang tiếng xấu được. Cả nhà chúng ta sắp bị chỉ trích rồi. Không bàn cãi vấn đề này nữa, tôi quyết định rồi, nhất định phải giao ra."

Cố Thiệu Huy bày ra oai nghiêm của chủ nhà, không cho phép Vương Cẩn Mai vì lợi ích cá nhân mà làm hỏng thanh danh của ông ta được.

Vương Cẩn Mai thở hổn hển nhìn Cố Thiệu Huy, rất muốn gõ tỉnh ông ta.

“Sao ông ngu quá vậy? Thanh danh đáng giá mấy đồng tiền? Ông làm như vậy e là anh cả của ông có nằm mơ cũng cười đến tỉnh.”

“Ba mẹ, sao hai người không thử nghe ý kiến của Lý Phàm chứ? Dù sao đó cũng là đồ của anh ấy.”

Cố Họa Y khẽ nói.

Ánh mắt Vương Cẩn Mai sáng lên, nhìn Lý Phàm nói: “Vô… Lý Phàm, cậu nói thử xem có nên giao miếng đất này ra không? Không phải cậu quen Tiền Phúc sao? Cứ bán thẳng cho ông ta đi, tiền vào túi chúng ta mới yên tâm. Tôi sẽ giữ tiền giúp cậu. Khi nào cần các người cứ nói với tôi một tiếng là được.”

Nghĩ tới miếng đất lớn như vậy nếu bán đi ít nhất cũng có mấy chục tỷ trong tay, Vương Cẩn Mai cảm thấy cả người đều lâng lâng như đắc đạo thành tiên.

Cố Thiệu Huy trừng mắt nhìn Lý Phàm: “Con đừng nghe lời mẹ vợ con. Đàn ông chúng ta phải trọng nghĩa, hiếu thảo. Miếng đất đó nên đưa cho gia tộc, để gia tộc phát triển mạnh mẽ hơn!”

Cố Họa Y che mặt, cảm thấy rất khó lựa chọn giữa ba và mẹ, bảo Lý Phàm lựa chọn lại càng khó hơn.

Lý Phàm để hợp đồng lên bàn mỉm cười đẩy cho Cố Thiệu Huy.

“Ba, con đã in xong hợp đồng chuyển nhượng rồi, nhà họ Cố có thể sử dụng miễn phí, tuy có thêm một số điều khoản hạn chế bổ sung nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc sử dụng miếng đất này.”

Vương Cẩn Mai tức giận vỗ mạnh lên sô pha, căm tức nói: “Cậu

đang làm gì vậy? Dựa vào đâu mà tặng miễn phí miếng đất này cho nhà họ Cố sử dụng? Có phải đầu của cậu đứt mất một sợi dây thần kinh rồi không?"

"Không phải đầu óc có vấn đề mà nên làm như vậy. Lý Phàm, lần này con làm rất đúng. Ba ủng hộ con!"

Cố Thiệu Huy khoái chí cầm hợp đồng xem một hồi, cuối cùng nặng nề gật đầu.

"Các người muốn làm gì thì làm, sau này đừng có mà hối hận!"

Vương Cẩn Mai thở hổn hển phất tay trở về phòng, dáng vẻ như thể mắt không thấy thì tim không phiền.

Cố Thiệu Huy tán gẫu vài câu với Lý Phàm và Cố Họa Y sau đó bảo bọn họ trở về phòng.

…

Kruff lái xe đến vùng ngoại ô Hán Thành, sau đó dừng xe bên cạnh khúc sông nhỏ.

Chỗ khúc sông nhỏ có một người đang ngồi câu cá.

Bóng dáng kia thoạt nhìn khá gầy, mái tóc pha sương buộc hờ trên đỉnh đầu, đang ngồi bất động bên bờ sông Kruff nhìn bóng lưng gầy gò kia, khó khăn nuốt nước bọt, trong mắt lóe lên tia sợ hãi.

Tuy Kruff là chủ tịch điều hành của tập đoàn nổi tiếng quốc tế nhưng đối mặt với ông lão gầy gò có thể nắm giữ sinh mạng của người khác này, trong lòng ông ta cũng ngập tràn sợ hãi.

Kruff không rõ thân phận của ông lão gầy gò này, chỉ biết ông lão này là đại boss lớn nhất của ông ta.

Kruff vốn dĩ không có tư cách gặp ông lão này, nhưng vì Kruff chịu trách nhiệm việc hợp tác với người nhà họ Cố, nên mới có thể vượt cấp gặp được nhân vật cách xa ông ta cả dãy ngân hà này.

Sau khi sửa sang quần áo, Kruff mang lòng thành kính đi về phía ông lão gầy gò kia.

Còn cách xa ông lão khoảng nửa mét Kruff dừng lại, cúi đầu nói: "Bát gia, chào ngài, tôi là Kruff."

"Ừm."

Bát gia trả lời bằng giọng mũi.

Kruff càng khom người thấp xuống, giọng nói hơi hốt hoảng: "Tôi đã hợp tác được với nhà họ Cố, hơn nữa Cố Họa Y cũng đã ký vào thỏa thuận bổ sung rồi."

"Ừm."

"Xin Bát gia cho chỉ thị tiếp theo nên làm gì?"

"Có gặp được Lý Phàm không?"

Bát gia nhắm mắt nói.

"Đã gặp nhưng không trực tiếp giao lưu với Lý Phàm. Tôi cảm thấy Lý Phàm chắc hẳn là người rất khó bắt chuyện, có điều địa vị của cậu ta ở nhà họ Cố rất khó xử."

Kruff vừa nói vừa nhớ lại cảnh tượng khi gặp Lý Phàm, ông ta cảm thấy mình nói không sai.

"Ha ha, đâu chỉ là khó xử. Cậu ta là người đến ở rể nhà họ Cố, bị người nhà họ Cố xem là kẻ ăn bám. Nếu cậu ta yên phận làm kẻ ăn bám thì tốt biết mấy, sao phải khổ như thế chứ?"

Lời của Bát gia khiến Kruff như lọt vào sương mù, hoàn toàn không hiểu ẩn ý trong đó.

Lời này chỉ có Bát gia mới hiểu. Ông ta ám chỉ việc đấu tranh giữa Lý Phàm và Long Hậu, nhưng ông ta thấy Lý Phàm hoàn toàn không có cơ hội thắng.

Lý Phàm rời khỏi Long Môn quá lâu, dù lúc chưa rời đi anh cũng là người vô hình ở Long Môn.

Ngoài quản gia già Tiền Phúc trung thành với Lý Phàm ra, những người khác đều không có hảo cảm gì với anh. Bây giờ trong lòng Long Hậu nổi lên tâm tư khác, Lý Phàm muốn thừa kế Long Môn còn khó hơn lên trời.

Bát gia là người sáng suốt, không chỉ có Bát gia mà những nhân vật chủ chốt của Long Môn cũng là người sáng suốt. Bọn họ hiểu rõ dưới sự tính toán mấy chục năm qua của Long Hậu, Lý Phàm hoàn toàn không có khả năng kế thừa Long Môn.

Cho nên đám người Bát gia suy nghĩ một phen, sau khi bàn bạc với Long Hậu xong thì đồng loạt đứng về trận tuyến của Long Hậu.

Bây giờ Long Hậu muốn tới gặp Lý Phàm, Bát gia cảm thấy nên làm chút gì đó để củng cố thêm mối quan hệ với Long Hậu, đợi sau này lúc Long Hậu lên nắm quyền Long Môn, Bát gia sẽ có thể một bước lên mây.

“Ngài nói rất đúng, Lý Phàm chỉ nên làm thằng nhãi ranh vô dụng.”

Kruff cung kính nói. . truyện teen hay

Bát gia khoát tay với Kruff, cực kỳ không thích lời nịnh hót sáo rỗng của ông ta.

“Cậu cố hết sức giúp đỡ Cố Họa Y, phải tìm mọi cách khiến cho Cố Họa Y và Lý Phàm tin tưởng cậu.”

Chương 327: Thiệp mời

Tuy Kruff không hiểu ý của Bát gia nhưng ông ta biết mình chỉ cần làm theo là được, không cần để ý những thứ khác.

“Tôi hiểu rồi, tôi nhất định sẽ dốc hết sức tạo mối quan hệ tốt đẹp với Cố Họa Y và Lý Phàm.”

“Không không, ý của tôi không phải bảo cậu đi lấy lòng bọn họ, mà là muốn cậu lấy được lòng tin của bọn họ, là tin tưởng, cậu hiểu không?”

Bát gia ung dung nói.

“Đã hiểu, tôi sẽ lấy được lòng tin của bọn họ.” Kruff cung kính nói.

“Rất tốt, cậu về trước đi, chú ý chừng mực.”

“Dạ rõ.”

Kruff xoay người rời đi, tuy chỉ nói mấy câu nhưng đối mặt với khí thế của Bát gia, Kruff vẫn cảm thấy như đang đi trên lớp băng mỏng.

Trở lại xe, Kruff ngồi trên ghế lái thở hổn hển, như cá mắc cạn vừa được trở về dòng sông đầy nước.

“Tạo được lòng tin đối với bọn họ? Nói thì dễ làm mới khó.”

Kruff thì thầm nói.

Muốn có được lòng tin của một người cần rất nhiều thời gian mà Kruff thì không còn nhiều thời gian nữa.

Phải dựa vào sức hấp dẫn của bản thân? Kruff cảm thấy mình không có sức hút như vậy? Còn lại là tự tạo cơ hội cho mình. Thừa dịp Cố Họa Y và Lý Phàm gặp khó khăn, ông ta vươn tay giúp đỡ, từ đó khiến cho Cố Họa Y và Lý Phàm cảm thấy tin tưởng ông ta.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Kruff thấy bản thân đã tìm được cách để hoàn thành nhiệm vụ, liền nhắm mắt lại tính toán cẩn thận hơn.

Một lát sau Kruff mở mắt ra, lấy điện thoại gọi cho trợ lý.

“Lấy danh nghĩa của tập đoàn tổ chức tiệc rượu ở Hán Thành, mời những nhân vật có tên tuổi ở Hán Thành, không ở Hán Thành không thì chưa đủ tư cách, chủ yếu là mời các nhân vật tiếng tăm và cậu ấm cô chiêu của tỉnh lỵ tham dự. Còn ở Hán Thành chỉ mời vài người làm nền là được.”

Kruff dặn dò trợ lý của một hồi rồi nói: “Gởi trước một thiệp mời cho cô Cố Họa Y và cậu Lý Phàm, nhớ phải gởi tới công ty của bọn họ.”

“Đã rõ, tôi sẽ làm ngay.” .

||||| Truyện đề cử: Cô Vợ Giả Ngốc Của Tổng Tài |||||

Trợ lý làm việc rất nhanh nhẹn, sau khi cúp điện thoại xong thì bắt đầu làm theo lời dặn của Kruff, tiến hành sắp xếp mọi thứ, gửi thiệp mời tới những nhân vật nổi tiếng và các cậu ấm cô chiêu đủ tư cách.

Kruff cất điện thoại cười híp mắt khởi động xe rồi lẩm bẩm nói: “Yến tiệc long trọng, đối mặt với sự sỉ nhục của đám người quyền cao chức trọng, nếu mình đứng ra giúp đỡ, rất có khả năng sẽ chiếm được lòng tin của bọn họ. Đúng là một kế hoạch hoàn mỹ.”

Chiếc xe rú ga lao vun vút trên đường y như tâm trạng lúc này của Kruff.

…

Sáng sớm, Cố Thiệu Huy ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm túc ngồi trước bàn ăn sáng.

Cố Họa Y cúi đầu ăn bữa sáng, Vương Cẩn Mai như sư tử bị chọc giận trừng mắt nhìn ba người.

“Ba người không nghe lời của tôi có phải không? Thật sự muốn tặng miễn phí miếng đất đó à?”

Vương Cẩn Mai vẫn canh cánh trong lòng về việc giao miếng đất kia cho gia tộc, bà ta thấy không nên làm như vậy.

“Bà đừng vì lợi ích trước mắt nữa được không? Hơn nữa việc này đã kinh động đến ba, ông cụ cũng sắp ra mặt lên tiếng rồi. Bà nói xem tôi có thể cất làm của riêng sao? Đổi lại là bà, bà có thể từ chối không?”

Cố Thiệu Huy nghiêm mặt nói.

Vương Cẩn Mai nghẹn lời, nếu ông cụ ra mặt thật thì chắc chắn phải giao ra rồi.

Địa vị trong nhà quá thấp kém, ai cũng có thể bắt nạt được.

Vương Cẩn Mai bực bội trút hết lửa giận lên người Lý Phàm, oán hận nói: “Còn không phải vì nhà chúng ta không có địa vị gì hết sao? Tất cả đều tại đứa con rể vô dụng Lý Phàm này. Nếu có được đứa con rể có quyền có tiền còn ai dám bắt nạt nhà chúng ta nữa chứ?”

“Đồ vô dụng! Hại một nhà chúng ta đều bị bắt nạt theo! Đồ người khác tặng cũng không giữ được, cậu nói xem một kẻ bất tài như cậu sao còn mặt mũi sống tiếp nữa chứ?”

Vương Cẩn Mai càng nói càng tức, cuối cùng quăng luôn đũa xuống đất trở về phòng.

“Haiz.”

Cố Thiệu Huy thở dài, bất đắc dĩ nhìn Lý Phàm: “Con đừng suy nghĩ nhiều, tính của mẹ vợ con là vậy.”

“Không sao đâu ba. Chúng ta mau ăn sáng rồi còn đến công ty.”

Lý Phàm dửng dưng nói.

Lý Phàm đã chuẩn bị xong tất cả, không sợ sẽ xảy ra chuyện bất lợi gì. Ngược lại miếng đất này là một miếng mồi có độc, chỉ cần Lý Phàm muốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể dùng những điều khoản có móc câu trong hợp đồng khiến đám người có ý đồ xấu kia ói máu.

Cố Thiệu Huy cũng không còn tâm trạng ăn sáng nữa, ông ta để đũa xuống đứng lên, dẫn Lý Phàm và Cố Họa Y ra khỏi nhà.

Ba người ra khỏi nhà đi thẳng đến công ty. Trong phòng họp của công ty, ông cụ Cố đã ngồi ở vị trí trung tâm.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong ngồi hai bên ông cụ Cố, Cố Tuấn Hào và Cố Bội Sam thì đứng sau lưng bóp vai cho ông ta.

“Ba, lần hợp tác rất quan trọng với nhà họ Cố chúng ta. Hơn nữa bên kia lại hối gấp, mà trong tay Lý Phàm lại có miếng đất này, con đang nghĩ nói thế nào cũng phải để nhà chúng ta sử dụng chứ, có phải không?”

“Ừm, con suy nghĩ đúng lắm. Thằng ăn hại kia lấy đất làm gì? Tốt nhất là xây dựng công xưởng mới. Sao thế? Nó không chịu à?”

Ông cụ Cố nhắm mắt nói.

Cố Thiệu Phong cười châm chọc nói: “Ba à, ba không nhìn thấy dáng vẻ hống hách của nó ngày hôm qua đâu. Đúng là có thể chọc điên người khác, nó dám bảo chúng con móc tiền ra mua, nếu không thì phải chia cổ phần công ty mới cho nó. Nó làm vậy chẳng khác nào lừa bịp chúng ta. Nó chỉ là một người tới ở rể, tất cả đồ của nó đều là của chúng ta!”

Ông cụ Cố bỗng mở mắt ra, trong mắt lóe lên tia sắc bén.

“Đồ vô lại! Là người tới ở rể mà còn dám nói năng như vậy. Nó đúng là đồ vong ân phụ nghĩa!”

Ông cụ Cố nói giận nói.

“Ông nội nói rất đúng, cái tên ăn hại kia là đồ vong ân phụ nghĩa, nhà họ Cố thật sự uổng công nuôi nó rồi.”

Cố Tuấn Hào thừa dịp quạt gió thổi lửa.

“Hừ, tôi thật muốn nhìn thử xem lát nữa nó có chịu giao miếng đất đó ra không? Nếu nó không giao ra thì hôm nay bắt nó ly hôn với Cố Họa Y luôn. Nhà họ Cố chúng ta không cần thứ ăn hại chỉ biết hưởng lợi cho riêng mình!”

Ông cụ Cố đã quyết định trừng trị Lý Phàm. Đám người Cố Thiệu Dũng nhìn nhau cười, cũng vững bụng hơn. Chỉ cần ông cụ Cố ra mặt, Lý Phàm nhất định sẽ ngoan ngoãn giao ra ngay.

“Ba, chỉ cần ba ra tay nhất định có thể khiến Lý Phàm chịu thua. Có điều gần đây tên khốn kiếp Lý Phàm kia càng lúc càng càn rỡ, vẫn mong ba dạy dỗ nó một phen.”

Cố Thiệu Dũng nham hiểm nói.

“Ừm, ba cũng nghe nói rồi, một đứa ăn hại mà còn đi gây chuyện khắp nơi, đáng bị trừng trị.”

Ông cụ Cố nhắm mắt lần nữa, như thể vừa đang nghỉ ngơi dưỡng sức vừa nghĩ cách đối phó Lý Phàm.

Cửa phòng họp bị đẩy ra, thư ký dẫn Wallace – trợ lý của Kruff đi vào.

“Anh Wallace, sao anh lại đến đây?”

Cố Thiệu Dũng nhiệt tình chào hỏi Wallace.

“Tôi đến đưa thiệp mời. Chủ tịch mời Cố Họa Y và Lý Phàm đến dự tiệc của giới thượng lưu tối nay.”

Chương 328: Hợp đồng không có vấn đề

Kruff mời Cố Họa Y và Lý Phàm tham gia buổi tiệc gặp gỡ người nổi tiếng sao? Nghe vậy, mấy người Cố Thiệu Dũng thèm muốn, ghen tị đến đỏ mắt.

Dựa vào cái gì mà anh ta chỉ mời Cố Họa Y và Lý Phàm, chúng ta mới là nhân vật quan trọng của nhà họ Cố.

Sau này, nhà họ Cố đều do chúng ta cai quản.

Dã thú trong lòng đám người Cố Thiệu Dũng đang điên cuồng gào thét, vô cùng bất mãn với cách làm của Kruff.

“Anh Wallace, ngài Kruff chỉ mời Cố Họa Y và Lý Phàm sao?”

Cố Thiệu Dũng kìm nén căm hận, mỉm cười hỏi.

“Đúng vậy, quy định bữa tiệc rất cao, chủ yếu là người giàu có và người nổi tiếng của tỉnh thành, Hải Thành không có mấy người có tư cách tham gia, vợ chồng cô Cố Họa Y là bạn hợp tác quan trọng của tổng giám đốc, nên mới may mắn nhận được lời mời.”

Wallace vừa nói, vừa móc ra một thiệp mời để lên bàn: “Tôi còn có việc, xin mọi người hãy giúp giao thiệp mời cho cô Cố Họa Y.”

Nhìn thấy Wallace quay người định rời đi, Cố Thiệu Dũng cuống quít hỏi: “Vậy, tôi muốn hỏi thêm một chút, tại sao chúng tôi đều không nhận được thiệp mời? Chúng tôi cũng là bạn hợp tác của ngài Kruff mà.”

“NO NO, mọi người không phải, mọi người chỉ là người nhà của bạn hợp tác của tổng giám đốc, ừm, người nhà, mọi người hiểu không? Tôi nghĩ tôi đã diễn đạt rất rõ ràng rồi.”

Wallace nhanh chân rời đi, Cố Thiệu Dũng xấu hổ mặt mũi đỏ bừng.

Mẹ kiếp, mình trở thành người nhà của Cố Họa Y và Lý Phàm từ khi nào thế? Cố Thiệu Dũng trong lòng căm hờn nghĩ.

Cố Bội Sam trong đầu thầm tưởng tượng đến bối cảnh bữa tiệc Gặp gỡ người nổi tiếng, tưởng tượng nếu mình mà đi, nhất định sẽ trở thành tiêu điểm bữa tiệc, nhưng mà không có nhiều nếu như vậy, ngay cả tư cách vào cửa Cố Bội Sam cũng không có, điều này khiến cô ta cảm thấy hết sức tức giận.

“Khụ khụ.”

Ông cụ Cố ho khan một tiếng, bất mãn nói: “Một bữa tiệc gặp gỡ thôi mà, không có gì quan trọng, nắm miếng đất trong tay mới là quan trọng, bữa tiệc gặp gỡ cứ để bọn họ đi đi.”

“Ông nội, đây chính là bữa tiệc gặp gỡ của các nhân vật nổi tiếng trong tỉnh thành, có thể mở rộng mối quan hệ, cháu thật rất muốn đi tham gia.”

Cố Bội Sam nũng nịu nói.

“Mối quan hệ đều là ảo, chỉ có đủ thực lực mới có thể khiến người ta kính trọng, các người cảm thấy Cố Họa Y và Lý Phàm đi tham gia là chuyện tốt, nhưng tái ông mất ngựa sao biết không phải phúc.”

Trên người ông cụ Cố tỏa ra ánh sáng trí tuệ, âm thanh già dặn khiến mấy người Cố Thiệu Dũng rơi vào trầm tư.

Khi mọi người nhà họ Cố đang rơi vào trầm tư, thì Cố Thiệu Huy dẫn Lý Phàm và Cố Họa Y đi vào phòng họp.

Cố Thiệu Dũng liếc mắt nhìn ba người, kìm chế tức giận, đặt thiệp mời trước mặt Cố Họa Y.

“Ngài Kruff mời cô và Lý Phàm đi tham gia bữa tiệc người nổi tiếng vào buổi tối, hai người đi thì chú ý lễ tiết, đừng ở trước mặt người nổi tiếng làm mất mặt nhà họ Cố chúng ta.”

Cố Họa Y nghi ngờ cầm lấy thiệp mời nhìn một chút, sau khi xem

xong hờ hững cất thiệp mời đi.

Cố Bội Sam khinh bỉ nói: “Các người cần phải chú ý ăn mặc, quần áo hiện tại của hai người không hề thích hợp đến bữa tiệc, đi chỉ tổ mất mặt xấu hổ.”

“Không phiền cô quan tâm, chúng tôi sẽ chú ý.”

Cố Họa Y thản nhiên nói.

“Hừ, có lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ thú, hãy chuẩn bị tử tế cho tên vô dụng nhà cô, đừng để anh ta lại tiếp tục mặc quần áo hàng vỉa hè nữa, nhà họ Cố chúng ta không gánh nổi người đó.”

Cố Tuấn Hào tiếp lời, nói: “Tôi có mấy bộ Armani đời cũ, hay là cho kẻ sa cơ thất thế anh mặc một chút, tránh để đến lúc đó quá mức mất mặt.”

“Ha ha.”

Lý Phàm cười cười, cũng không đáp lời Cố Tuấn Hào.

Ông cụ Cố mở mắt ra, ánh mắt đảo qua Cố Thiệu Huy, cuối cùng dừng lại trên người Lý Phàm.

Ánh mắt ông và ánh mắt Lý Phàm chạm vào nhau, ánh mắt ông cụ Cố nhìn về phía Lý Phàm như mãnh hổ xuống núi, khiến đám người Cố Thiệu Dũng bên cạnh câm như hến.

Ánh mắt khí thế như vậy của ông cụ Cố đã lâu không chỗ hữu dụng, ông từng dùng qua hai lần, đều là khi việc làm ăn của nhà họ Cố đứng trước nguy hiểm nhãn tiền, ông dùng khi đàm phán với người ta.

Lần này, vì nhà họ Cố phát triển mạnh mẽ, ông cụ Cố lần nữa dùng tới ánh mắt bễ nghễ đó.

Cố Thiệu Huy toàn thân phát run, dù đã quyết định giao ra miếng đất, nhưng vẫn không khỏi chột dạ.

Cố Họa Y bị ánh mắt ông cụ Cố dọa sợ, đôi môi mím thật chặt, sắc mặt trở nên trắng bệch, lo lắng một lát sau ông cụ Cố sẽ vung nắm đấm lên.

Lý Phàm vẫn bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên đối mặt ông cụ Cố, khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười.

Ông cụ Cố thầm kinh ngạc, không ngờ Lý Phàm có thể thản nhiên như vậy, thậm chí có thể nói là bình thản ung dung.

Khí thế tích lũy thật lâu dường như hoàn toàn vô dụng, điều này khiến ông cụ Cố cảm thấy giống như đang đấm vào bị bông, dùng sức quá mạnh muốn thổ huyết.

“Cậu, không định nói gì sao?”

Ông cụ Cố chậm rãi nói.

Lý Phàm không nói gì, mà mỉm cười móc hợp đồng ra, đặt trước mặt ông cụ Cố.

“Thưa ông, miếng đất có thể để người nhà sử dụng miễn phí, nhưng dù sao cũng phải ký một thỏa thuận mới được, chỉ cần ký thỏa thuận này rồi thì mọi người cứ thoải mái sử dụng miếng đất.”

Mấy người Cố Thiệu Dũng thầm cảm thấy ngạc nhiên, đều cảm thấy lần này Lý Phàm sợ quá nhanh, theo như kinh nghiệm trước kia thì Lý Phàm chắc chắn cứng như đá, dù cầm búa gõ chưa chắc sẽ thay đổi.

Mọi người đảo ánh mắt kinh ngạc qua mặt Lý Phàm, cuối cùng rơi vào bản hợp đồng trên bàn.

“Hừ! Cứ đưa miếng đất cho người nhà là được rồi, đâu cần ký hợp đồng gì, anh đây là có mục đích gì?”

Cố Tuấn Hào có chút không tin nói.

“Mọi người hãy xem trước hợp đồng một chút đi, xem hết hợp

đồng chúng ta lại nói.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Ông cụ Cố cầm một phần hợp đồng lên xem, Cố Thiệu Dũng cầm lấy một phần khác, cùng mấy người Cố Thiệu Phong xem.

Thỏa thuận chuyển nhượng bình thường, cộng thêm mấy điều khoản kèm theo nhìn không có vấn đề gì cả, quả thật là muốn để nhà họ Cố dùng miếng đất miễn phí, hơn nữa không chỉ dùng miễn phí mà quyền sở hữu cũng sẽ thay đổi dưới tên công ty mới của nhà họ Cố.

“Cái này nhìn có vẻ không có vấn đề, Tuấn Hào, con gọi phòng pháp chế công ty đến xem thử xem.”

Cố Thiệu Dũng cẩn thận nói.

Cố Tuấn Hào gật đầu, lấy điện thoại di động ra gọi cho nhận viên pháp chế của công ty tới để xem xét hợp đồng, làm như vậy để tránh trong hợp đồng có cạm bẫy gì.

Nhân viên pháp chế của công ty nhanh chóng tới, cầm hợp đồng đọc từng câu từng chữ hai lần.

“Hợp đồng không có vấn đề, chỉ là sau khi điều khoản kèm theo có hiệu lực sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với công ty hoặc người có quyền sử dụng thực tế với miếng đất. Nhưng theo tôi thấy, những điều khoản kèm theo này chỉ có tính dự phòng, khả năng phát sinh không đáng kể.”

“Vậy hợp đồng không có vấn đề chứ?”

Cố Thiệu Dũng nhìn chằm chằm nhân viên pháp chế hỏi.

“Tôi cho rằng không có vấn đề gì, hơn nữa bản hợp đồng này hết sức hợp lý, không có chỗ nào đáng nghi.”

Nhân viên pháp chế nói chắc như đinh đóng cột.

Ông cụ Cố đặt hợp đồng xuống, nhắm mắt lại nói: “Nếu không có vấn đề, vậy Thiệu Dũng hãy ký hợp đồng đi, sớm hoàn thành chuyện này một chút.”

“Vâng, con sẽ ký với Lý Phàm hợp đồng này.”

Chương 329: Đều là người một nhà

Dù ngoài miệng vâng dạ, nhưng trong lòng Cố Thiệu Dũng vẫn có chút hồ nghi.

Vốn tưởng rằng Lý Phàm chắc cắn sẽ ăn thua đủ, nên Cố Thiệu Dũng thậm chí không tiếc mời ông cụ Cố ra trấn thủ, nhưng không ngờ Lý Phàm lại cứ như vậy tước vũ khí đầu hàng, điều này khiến Cố Thiệu Dũng cảm thấy có chút khó tin.

Thế nhưng nhân viên pháp chế đã xem hợp đồng, xác định hợp đồng không có vấn đề, hơn nữa bản thân Cố Thiệu Dũng xem hợp đồng cũng cảm thấy không có vấn đề.

Cạm bẫy hợp đồng mà luật sư cao cấp bố trí đều hết sức bí ẩn, nếu trình độ nhân viên pháp chế không cao đến mức nhất định thì căn bản không nhìn ra mờ ám trong đó.

Mà nhân viên pháp chế nhà họ Cố thuê chỉ là nhân viên pháp chế bình thường nhất, tất nhiên nhìn không ra chút đầu mối nào.

Cố Thiệu Dũng đặt hợp đồng xuống, ánh mắt đảo từ trên mặt Lý Phàm đến Cố Họa Y, cuối ngừng lại trên mặt Cố Thiệu Huy.

Có lẽ ngọn nguồn của tất cả bất ngờ đều vì Cố Thiệu Huy chăng? Cố Thiệu Dũng vừa suy tư, vừa cười nói: “Thiệu Huy, lần này anh đã làm chuyện tốt, hôm qua con rể anh còn đối cứng với tôi, không muốn giao miếng đất cho người nhà dùng, có phải anh đã làm công tác tư tưởng cho nó hay không?”

Cố Thiệu Huy có chút đắc ý cười cười, cảm thấy khiến Lý Phàm giao ra miếng đất cho người nhà dùng, là một chuyện rất vẻ vang, thế là việc nhân đức không nhường ai thừa nhận luôn.

“Dù Lý Phàm thỉnh thoảng làm việc có chút không ra làm sao, nhưng chỉ cần bàn bạc tử tế với nó, nó có thể hiểu được, tôi đã nói với nó chút đạo lý, nó đã hiểu ngay.”

Chút hoài nghi cuối cùng trong lòng Cố Thiệu Dũng hoàn toàn tan biến, mỉm cười cầm bút lên bắt đầu ký tên: “Tốt, phải như vậy nhà họ Cố chúng ta mới có thể thịnh vượng phát đạt.”

“Anh Hai nói đúng lắm, sau này tôi chắc chắn sẽ dạy dỗ chúng nó tử tế, chỉ có mọi người giàu mạnh thì gia đình nhỏ chúng tôi mới có thể càng ngày càng tốt.”

Dứt lời, Cố Thiệu Huy nhìn về phía ông cụ Cố, nhìn thấy khóe miệng ông cụ Cố lộ ra ý cười, trong lòng lập tức vô cùng vui sướng.

Hợp đồng nhanh chóng ký xong, Lý Phàm thu hợp đồng lại, ra hiệu Cố Họa Y lấy giấy tờ của miếng đất ra, giao cho Cố Thiệu Dũng.

Cố Họa Y lấy ra một chồng tài liệu, đưa cho Cố Thiệu Dũng.

Cố Thiệu Dũng vui vẻ nhận tài liệu nhìn một chút, vui mừng vỗ tay hai cái: “Thật tốt, lần này nhà họ Cố chúng ta sẽ phát triển tốc hành, Họa Y, tại bữa tiệc tối nay, cháu hãy liên hệ ngài Kruff, mời bọn họ kế hoạch xây dựng khu sản xuất bên đó.”

“Mặc dù cháu là người được chỉ định phụ trách hợp tác với ngài Kruff, nhưng một mình cháu phụ trách nhiều chuyện như vậy, khẳng định là bận tối mắt tối mũi, bác quyết định để Tuấn Hào làm trợ thủ cho cháu, công việc bình thường cháu cứ giao cho Tuấn Hào đi làm là được rồi.”

Cố Thiệu Dũng sắp xếp một hồi, dù Cố Tuấn Hào có chút không tình nguyện làm trợ thủ cho Cố Họa Y, nhưng hiện tại địa thế còn mạnh hơn người, Cố Tuấn Hào chỉ có thể nhắm mắt chấp nhận.

Quan trọng là Cố Tuấn Hào hiểu rõ ý đồ của ba mình, là muốn mình hiểu rõ ngọn nguồn dự án xây dựng mới, sau này chỉ cần Cố Họa Y xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Cố Tuấn Hào có thể hoàn toàn tiếp quản công việc.

Nếu không làm trợ thủ này, sau này nếu thật tạm thời tiếp quản dự án, không hiểu rõ tình hình sẽ luống cuống tay chân xảy ra sai sót, vậy Cố Tuấn Hào sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Cố Tuấn Hào cố gắng nặn ra vẻ tươi cười nói: “Họa Y, có chuyện em cứ giao cho anh, anh chắc chắn dốc hết sức phối hợp với em làm tốt mỗi công việc.”

Cố Họa Y khẽ gật đầu: “Cùng làm tốt dự án xây dựng mới là được.”

Ông cụ Cố cười nói ra: “Cái này đúng rồi, mọi người cùng nhau chung sức hợp tác, nhà họ Cố chúng ta chắc chắn sẽ thịnh vượng phát đạt, chuyện ngụ ngôn về bó đũa tôi không nhắc lại nữa, đạo lý mọi người đều hiểu, lần này cả nhà Thiệu Huy làm gương, mọi người đều phải cẩn thận học tập một chút.”

Nghe thấy ông cụ Cố khen ngợi, Cố Thiệu Huy vui mừng miệng sắp cười ngoác đến trời rồi.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong ước ao ghen tị, nhưng nghĩ đến cảnh sau này sẽ đá cả nhà Cố Thiệu Huy đi thì lại cảm thấy Cố Thiệu Huy được chút lợi chót lưỡi đầu môi chả là gì, quan trọng nhất là miếng đất đã vào tay rồi.

Sau khi nở nụ cười thể hiện tình anh em một hồi, Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong ra hiệu đưa ông cụ Cố rời đi, Cố Thiệu Huy cũng rởi đi theo.

Cố Bội Sam không vui nói: “Mau dẫn ông xã nghèo túng của cô đi hóa trang đi thôi, buổi tối tốt nhất hãy thuê một cái xe sang trọng, đừng mẹ nó quá mất mặt.”

Trong lòng tràn ngập mất mát và không cam lòng, rốt cuộc Cố Bội Sam đã chờ được cơ hội phát tiết, châm chọc khiêu khích Cố Họa Y và Lý Phàm.

Cố Tuấn Hào thấy thế lắc đầu, cảm thấy vì nghĩ cho tiền đồ sau này của mình, hiện tại không thể chọc vào Cố Họa Y, ít nhất phải ẩn núp đến khi Cố Họa Y tiếp nhận mới được.

“Bội Sam, em bớt tranh cãi đi, Họa Y và Lý Phàm đã hy sinh cho cả nhà nhiều như vậy, ít nhất cũng phải kính trọng bọn họ một chút.”

Cố Tuấn Hào ba phải nói.

“Ha ha, một đồ đê tiện giả vờ ngây thơ, một kẻ nghèo túng khiếp nhược, có thể có gì đáng để tôn trọng, kính trọng bọn họ còn không bằng em đi cho chó hoang ăn.”

Dứt lời, Cố Bội Sam thở phì phò rời đi, Cố Tuấn Hào lúng túng cười nói: “Mọi người đừng để ý, để anh đi nói chuyện cẩn thận với nó một chút.”

Cố Tuấn Hào tìm cái cớ rời đi, trong phòng họp lớn như vậy chỉ còn lại hai người Lý Phàm và Cố Họa Y.

Cố Họa Y đưa thiệp mời cho Lý Phàm, có chút lo lắng nói: “Sao em cứ cảm thấy có chút không đúng nhỉ, tại sao Kruff chỉ mời hai chúng ta, mà không mời mấy người bác Hai? Điều này như cố tình gây chia rẽ giữa chúng ta và mấy người bác Hai vậy.”

Mặc dù không hiểu thấu dụng ý của Kruff, nhưng Cố Họa Y vẫn nhận ra có chỗ không đúng, cách gây mâu thuẫn này thật không nên quá rõ ràng.

Lý Phàm cầm thiệp mời cẩn thận xem xét, cười nói: “Đúng là muốn chia rẽ chúng ta, nếu có xung đột mâu thuẫn anh ta sẽ ủng hộ chúng ta, hơn nữa nếu anh đoán không sai, chúng ta đi bữa tiệc nhất định sẽ bị đám con nhà giàu tỉnh thành chèn ép.”

“Chắc không phải vậy chứ, con nhà giàu tỉnh thành không biết chúng ta, sao lại chèn ép chúng ta?”

Cố Họa Y có chút không tin nói.

Thường ngày nhân vật nổi tiếng và con nhà giàu tỉnh thành rất xa lạ với Cố Họa Y, nên cô căn bản không tưởng tượng nổi tại sao những người kia lại muốn chèn ép mình và Lý Phàm.

Cố Họa Y ánh mắt khó hiểu nhìn Lý Phàm, chờ đợi đáp án của anh.

“Bởi vì chỉ có như thế, anh ta mới có thể nhanh nhất lấy được tín nhiệm của chúng ta, Kruff làm nhiều chuyện như vậy, chính là vì

lấy lòng tin của chúng ta.”

Cố Họa Y càng nghe càng hồ đồ: “Chúng ta có cái gì tốt mà phải lấy lòng tin, miếng đất đáng giá nhất trong tay cũng đã giao cho người nhà rồi, nếu anh ta muốn lừa gạt chúng ta, thì cũng lừa gạt được cái gì.”

Lý Phàm nở nụ cười thần bí, sau đó khẽ lắc đầu.

“Anh ta có thể lừa gạt nhiều hơn, nói không chừng anh ta là một tên lừa đảo quốc tế, chuẩn bị thiết lập cục diện lừa nhà họ Cố đấy, tóm lại anh ta muốn mở ra một lỗ hổng nhỏ trước.”

“Anh toàn nói gì thế, sau này đừng xem những thuyết âm mưu vớ vẩn đó nữa.”

Chương 330: Dự tiệc

Cố Họa Y cảm thấy Lý Phàm dùng thuyết âm mưu phỏng đoán Kruff, Kruff nói sao cũng là CEO hàng thật giá thật của công ty nổi tiếng quốc tế, không đáng ngàn dặm xa xôi chạy tới Hải Thành lừa gạt nhà họ Cố.

Lý Phàm không nói thêm gì nữa, bây giờ không phải thời cơ tốt để nói hết với Cố Họa Y.

Kruff chỉ là con tốt mà Long Hậu sắp xếp đến Hải Thành trước mà thôi, đợi khi Long Hậu đến thì chuyện đã biến thành bộ dáng gì, Lý Phàm hoàn toàn không thể đoán trước được.

Dù sao thực lực của anh và Long Hậu chênh lệch quá lớn, dù sao Long Hậu đã ở Long Môn mấy chục năm, mấy năm nay lại được bồi dưỡng lớn, mà Lý Phàm đã rời khỏi Long Môn từ lâu, căn bản không có sức ảnh hưởng tới tầng lớp lãnh đạo của Long Môn.

Ngoại trừ có được đại nghĩa và danh phận, Lý Phàm ở Long Môn không có gì khác, không có tay trong trong tổ chức là nhược điểm lớn nhất của Lý Phàm.

Nghĩ về chuyện Long Hậu, khiến Lý Phàm có chút thất thần.

Lúc lâu sau, Cố Họa Y nhẹ nhàng chọc chọc Lý Phàm, để Lý Phàm lấy lại tinh thần.

“Nghĩ gì thế, đến phòng làm việc của e nghỉ ngơi một chút đi, buổi chiều muốn thay đổi hình ảnh hay không, sau đó mua quần áo mới?”

Cố Họa Y cảm thấy nên sửa sang cho Lý Phàm có chút hình tượng mới được, nếu không, cứ ăn mặc bình thường thế này mà đi tiệc tối thì chắc chắn sẽ bị chế giễu nhục nhã.

Lý Phàm lắc đầu, hờ hững nói: “Không cần, anh cứ như vậy là được rồi, buổi tối anh cứ tới đó là được, nếu thật xảy ra chuyện,

Kruff chắc chắn sẽ ra mặt.”

Thấy Lý Phàm thái độ kiên quyết, Cố Họa Y cũng không nói gì nữa, dù sao cô đã quen với dáng vẻ này của Lý Phàm, nếu Lý Phàm thật mặc Âu phục đi giày da, Cố Họa Y cảm thấy mình có thể sẽ có chút không thích ứng.

Hai người trở lại phòng làm việc nói chuyện phiếm, đến khi tiệc tối gần bắt đầu, Lý Phàm và Cố Họa Y cùng rời khỏi văn phòng, đi Trung tâm Hoàng gia, nơi tổ chức tiệc tối.

Trung tâm Hoàng gia là tòa nhà có kiến trúc mang kiểu dáng Châu Âu, do một nhà đầu tư du lịch vốn nước ngoài phát hiện xây dựng, xem như khu vực phong cảnh hơi hướng nước ngoài gần Hải Thành, rất nhiều người đến đây chụp ảnh cô dâu.

Trong Trung tâm Hoàng gia có nhà hàng Tây cao cấp, nghe nói mời Michelin đầu bếp năm sao làm bếp trưởng, là nhà hàng cơm Tây đắt nhất Hải Thành.

Không ít nhà làm ăn tiếp đãi tiệc tối, nhất là tiệc tối tiếp đãi doanh nhân nước ngoài, đều được tổ chức tại Trung tâm Hoàng gia.

Nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y rời đi, Cố Bội Sam tức giận dậm mạnh chân, hận không thể xông lên thay thế hai người.

“Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì bọn họ có thể đi, mà chúng ta cũng chỉ có thể đứng nhìn?”

Cố Bội Sam không cam lòng nói.

Cố Tuấn Hào dù cũng đỏ mắt, nhưng vẫn kiềm chế nói: “Làm sao chúng ta biết được dựa vào cái gì Kruff không mời chúng ta, nếu em thực sự không chịu được thì có thể gọi điện thoại liên lạc một chút, xem ở Hải Thành có những ai đi, bảo bọn họ tìm hai người đó gây chuyện là được.”

Cố Tuấn Hào chỉ thuận miệng nói, nhưng Cố Bội Sam lại để trong lòng, sau khi đảo mắt một vòng, cô ta lấy điện thoại di động ra gọi liên tục mấy cuộc điện thoại ra ngoài.

“Hoàng Tử Hiên đi, Hoàng Tử Hiên chính là con trai cưng của Chủ tịch Hoàng, nhà giàu nhất Hải Thành chúng ta, em đã bảo bạn thân tiết lộ cho Hoàng Tử Hiên, đến lúc đó Hoàng Tử Hiên chắc chắn sẽ khiến tên vô dụng đó đẹp mắt, đáng tiếc em không thể tận mắt nhìn thấy.”

Cố Bội Sam căm hận nói, Cố Tuấn Hào ngoẹo đầu nhìn Cố Bội Sam, trầm ngâm một chút nói: “Bạn thân của em đi cùng Hoàng Tử Hiên sao?”

“Đúng vậy, bằng không em cũng không có khả năng có quan hệ gì với Hoàng Tử Hiên.”

Cố Bội Sam ngẩng đầu, có chút kiêu ngạo nói.

Bạn thân và Hoàng Tử Hiên bên nhau, tương đương với Cố Bội Sam gián tiếp tạo dựng quan hệ với Hoàng Tử Hiên, điều này khiến Cố Bội Sam cảm thấy mình hơn người một bậc, dù sao Hải Thành không có mấy người có thể kéo quan hệ với nhà họ Hoàng.

“Vậy có thể bảo bạn thân của em livestream một chút, gửi video, chúng ta sẽ xem qua điện thoại.”

Cố Tuấn Hào có chút hưng phấn nói.

“Là ý kiến hay, chờ em sẽ liên lạc lại một chút.”

Cố Bội Sam lại trao đổi với bạn thân một lúc, sau đó thất vọng lắc đầu: “Bạn thân em nói như thế quá mất mặt, nên không đồng ý.”

“Chà, vậy thì chờ nghe chuyện đi, ngày mai hãy nghe ngóng cẩn thận xem bọn họ bị nhục nhã thế nào.”

…

Bên ngoài Trung tâm Hoàng gia đậu đầy xe sang, từ xế chiều đã bắt đầu ngừng đón du khách, chính vì chuẩn bị bữa tiệc long trọng tối nay.

Không ít xe sang có biển số tỉnh thành, nhóm cậu ấm cố chiêu, người nổi tiếng ăn mặc hết sức lộng lẫy thi nhau tiến vào Trung tâm Hoàng gia.

Đám con nhà giàu tỉnh thành tụ tập cùng một chỗ, bỗng nghễ nhìn Hoàng Tử Hiên dẫn đầu nhóm con nhà giàu Hải Thành.

Hoàng Tử Hiên ăn nói có chút khép nép giao lưu với nhóm con nhà giàu tỉnh thành, cố gắng dung nhập vòng tròn cao hơn một tầng kia.

Chuyện của cậu chủ Tô nhanh chóng thành chủ đề chung của bọn họ, nhóm con nhà giàu tỉnh thành đều có chút không cam lòng đối với chuyện cậu chủ Tô bị gặp xui xẻo ở Hải Thành.

Lần này con nhà giàu tỉnh thành được dẫn đầu bởi Mã Gia Thành con trai của Chủ tịch HĐQT tập đoàn Trường Thịnh, tập đoàn Trường Thịnh là công ty dược phẩm lớn nhất trong tỉnh, tổng tài sản có thể nằm trong top 10 của tỉnh, Mã Gia Thành cũng coi là cậu ấm có vị trí cao nhất trong tỉnh.

Mặc một bộ lễ phục thủ công được cắt may riêng, Mã Gia Thành được một người đẹp của học viện nghệ thuật Tịnh Lệ khoác tay, ngẩng đầu hết sức khí thế nhìn Hoàng Tử Hiên.

“Người Hải Thành các cậu rất có tài, Tiểu Tô của chúng tôi cũng đã ngã ở Hải Thành các cậu, bây giờ đã bị nhà họ Tô sung quân đến Châu Phi trồng trọt rồi.”

Hoàng Tử Hiên có chút kinh ngạc, đối với chuyện Cậu chủ Tô cũng chỉ mơ hồ nghe nói, không rõ tình huống cụ thể lắm.

“Đoán chừng cậu chủ Tô ở Hải Thành đã đắc tội cậu ấm con nhà giàu nào, chứ người ở Hải Thành chúng tôi không có bản lĩnh này.”

Hoàng Tử Hiên thấp giọng nói.

“Ha ha, thật đúng là mẹ nó chính người Hải Thành các người làm, hôm nay tôi tới chỗ cứt chim cũng không có chính là nhìn xem mẹ

nó ai có năng lực như thế, hôm nay nhất định phải để nó quỳ, mới xem như tôi thay người anh em Tiểu Tô trút giận."

Mã Gia Thành ôm lòng báo thù thay cho cậu chủ Tô mà đến, đám con nhà giàu tỉnh thành phía sau cùng gật đầu, biểu hiện ra lòng cùng chung mối thù.

Hoàng Tử Hiên và nhóm cậu ấm Hải Thành lập tức cảm thấy áp lực như núi, thầm chửi rủa kẻ có thể gây ra chuyện kia, hận không thể bắt được hắn, trực tiếp giết chết trước mặt Mã Gia Thành, để biểu thị thành ý của mình.

"Không biết kẻ đó là ai, vẫn xin cậu Mã chỉ rõ, lát nữa nếu chúng tôi nhìn thấy hắn, chắc chắn sẽ dẫn hắn đến cho bồi tội với cậu Mã."

Hoàng Tử Hiên cong eo hai mươi lăm độ, biểu đạt thành ý của mình rõ ràng hơn.

Mã Gia Thành bĩu môi, đưa tay vỗ nhẹ gương mặt Hoàng Tử Hiên: "Cậu là người rất thức thời, nếu cậu giải quyết ổn thỏa chuyện này, tôi có thể dẫn cậu vào hội của tỉnh thành."

Có thể vào hội cậu ấm tỉnh thành là chuyện Hoàng Tử Hiên mong chờ nhất, điều đó mang ý nghĩa mối quan hệ của anh ta ở tỉnh thành sẽ mở rộng hơn, thậm chí có thể thông qua hội đó mà quen biết các nhân vật tầng lớp cao hơn.

"Tôi hiểu, cậu Mã hãy xem biểu hiện của tôi."

"Ừm, kẻ đó tên là Lý Phàm, đi đi.

Chương 331: Trút giận

“Lý Phàm? Sao cảm lại cảm thấy quen thuộc như vậy chứ.”

Hoàng Tử Hiên dẫn theo một đám cậu ấm ở Hán Thành, đi về phía lối vào của biệt thự, chuẩn bị ở vị trí lối vào canh giữ Lý Phàm.

Hot girl mạng ở bên cạnh Hoàng Tử Hiên nói: “Anh yêu, anh quên lúc nãy em đã nói với anh rồi sao, bạn thân của em Cố Bội Sam muốn nhờ anh xử lý Lý Phàm và Cố Họa Y.”

“Đúng rồi, bảo sao cảm thấy quen thuộc như vậy, Lý Phàm có bối cảnh như nào, em mau nói cho anh biết đi.”

Hoàng Tử Hiên có chút kích động nói.

“Lý Phàm ở rể nhà họ Cố, chính là cái đồ nghèo hèn, bỏ đi, cái gì cũng không biết, ở trong nhà thì ăn cơm mềm, vợ của anh ta Cố Họa Y cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, ở bên ngoài bồi ngủ để lấy hợp đồng, còn giả vờ giống như bạch liên hoa.”

Bạn thân Cố Bội Sam xếp Cố Họa Y và Lý Phàm vào một giuộc, Hoàng Tử Hiên xoa cằm lắng nghe một cách cẩn thận, vẻ mặt trở nên có chút nghi hoặc.

“Cái đồ rác rưởi này, sao có thể khiến cậu Tô lật thuyền trong mương chứ? Sao anh cảm thấy không giống chứ, có phải là cùng họ cùng tên không.”

Hoàng Tử Hiên nghi ngờ nói.

“Anh yêu, anh nghĩ nhiều như vậy làm gì, đợi bắt được tên tiểu tử kia, trực tiếp hỏi không phải là biết rồi sao.”

Hoàng Tử Hiên gật đầu: “Em nhìn cẩn thận một chút, thấy bọn họ đến thì nói một tiếng, hôm nay phải xử lý anh ta.”

Dù sao cũng chỉ là xử lý một người mà thôi, cho dù xử lý sai cũng

không phải là chuyện gì lớn, ánh mắt của Hoàng Tử Hiên giống như chim ưng nhìn chằm chằm vào người đang đi vào, chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Lúc này Cố Họa Y và Lý Phàm đã đi vào biệt thự Hoàng Gia, sau khi để bảo vệ kiểm tra thư mời, hai người đi bào biệt thự.

Hot girl mạng Vương Thanh Thanh thấy Cố Họa Y và Lý Phàm đi vào, lập tức giơ tay lên chỉ về phía hai người bọn họ nói: “Chính là bọn họ, Lý Phàm và Cố Họa Y, chính là hai người bọn họ!”

Hoàng Tử Hiên ra hiệu, dẫn theo bảy tám cậu ấm ở Hán Thành ở phía sau, cùng vây quanh Lý Phàm và Cố Họa Y.

“Cậu là Lý Phàm?”

Hoàng Tử Hiên nghiêng đầu hỏi.

“Đúng vậy.”

Lý Phàm liếc nhìn Hoàng Tử Hiên, trả lời một cách thờ ơ.

“Aiyo, anh chính là vua cơm mềm trong lời đồn sao, nhưng cơm mềm mà anh ăn cũng chả ra sao, ăn mặc rách rưới như vậy mà cũng dám đến đây, thật sự làm mất mặt Hán Thành mà.”

Hoàng Tử Hiên xem thường nhìn Lý Phàm nói.

“Có chuyện? Có chuyện thì nói đi, không có chuyện gì thì đừng cản đường.”

Lý Phàm lạnh giọng nói.

“Haha, cái tên nghèo nhà anh cũng ngông cuồng đó, dám bảo ông đây đừng chặn đường, ở Hán Thành ông đây nói là được, hôm nay ông đây thấy anh không thuận mắt, đặc biệt đến để dạy dỗ anh.”

Cố Họa Y khẽ kéo Lý Phàm một cái, thấp giọng nói: “Anh bình tĩnh một chút.”

“Aiyo, mỹ nữ lo lắng cho người chồng bỏ đi của cô sao, tôi nói cho cô biết, người chồng bỏ đi này của cô đã gây ra chuyện lớn, nếu như cô không muốn bị liên lụy tốt nhất vui vẻ cùng anh em chúng tôi, đến lúc đó còn có thể giữ được nhà họ Cố các người.”

Hoàng Tử Hiên nở một nụ cười xấu xa nói.

Lúc nhìn thấy Cố Họa Y, Hoàng Tử Hiên đã động lòng với Cố Họa Y, dù sao Cố Họa Y cũng xinh đẹp hơn rất nhiều so với Vương Thanh Thanh ở bên cạnh Hoàng Tử Hiên.

Vương Thanh Thanh cau mày, trong lòng đột nhiên tràn đầy sự cảnh giác, ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn Cố Họa Y.

Để bò được lên giường Hoàng Tử Hiên, Vương Thanh Thanh đã tốn rất nhiều công sức, trong lòng vẫn còn giấc mơ có thể trở thành con dâu nhà họ Hoàng, nếu như Hoàng Tử Hiên bị Cố Họa Y mê hoặc, Vương Thanh Thanh cảm thấy mình ngay đến chỗ khóc cũng không có.

Vì vậy Vương Thanh Thanh đã chuẩn bị sẵn sàng bảo vệ địa bàn của mình, ít nhất phải làm cho Cố Họa Y mất mặt trước.

“Anh yêu, anh đừng thấy cô ta xinh đẹp, nhưng thực tế lại vô cùng dơ bẩn, vì lấy được hợp đồng, có thể ngủ cùng bất kỳ ai, nghe nói cô ta vì lấy được một hợp đồng lớn, còn ngủ từ bảo vệ của công ty người ta đến lão tổng, ai biết được trên người cô ta có bệnh gì.”

Vương Thanh Thanh ngậm máu phun người nói.

“Cô nói linh tinh!”

Cố Họa Y tức giận đến mức cả người run rẩy.

Đôi mắt Lý Phàm hơi nheo lại, bước lên trước một bước, tát vào mặt Vương Thanh Thanh.

Chát chát chát.

Thuận tay đánh, ngược tay đánh, Lý Phàm hung hăng đánh lên mặt

Vương Thanh Thanh.

Khuôn mặt hot girl mạng đã được phẫu thuật thẩm mỹ cộng thêm tiêm axit hyaluronic của Vương Thanh Thanh, đột nhiên bị đánh giống như hiện trường một vụ tai nạn xe như vậy, căn bản khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“A! Anh dám đánh vào mặt tôi, anh yêu, anh nhìn đi, anh ta đánh em, anh phải giúp em báo thù!”

Vương Thanh Thanh đôi mắt ngấn lệ kéo Hoàng Tử Hiên.

Hoàng Tử Hiên nhìn thấy khuôn mặt của Vương Thanh Thanh giống như hiện trường tai nạn xe, đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, còn kích thích hơn cả xem phim kinh dị.

Hung hăng hất tay ra, Hoàng Tử Hiên bực bội nói: “Buông tay, em kéo anh thì bảo anh làm sao báo thù cho em!”

Vương Thanh Thanh buông tay ra, cảm thấy mặt mình đau nhức, khẽ xoa lên mặt, cảm thấy mặt mình dường như có chút không đúng, hoảng loại lấy gương ra soi.

Nhìn vào trong gương, Vương Thanh Thanh phát ra tiếng hét đáng sợ: “A! Đây, đây là ai!”

“Ngay cả mình mà cô cũng không nhận ra sao? Phẫu thuật thẩm mỹ hỏng là vậy đấy.”

Lý Phàm thờ ơ nói.

Vương Thanh Thanh hoàn toàn không tin người trong gương chính là mình, trước đó mình vẫn còn xinh đẹp, nhưng người trong gương miệng lệch mắt xếch, hơn nữa hai bên mặt không to bằng nhau, trông quả thật vô cùng xấu.

“Không, đây không phải là tôi, đều tại ai, đều là lỗi của anh!”

Vương Thanh Thanh tức giận ném chiếc gương đi, vung hai tay lao về phía Lý Phàm.

Lý Phàm nhấc chân đá vào bụng Vương Thanh Thanh, đem Vương Thanh Thanh đặt vào lòng Hoàng Tử Hiên.

“A! Bụng của tôi, Tử Hiên anh phải báo thù cho em.”

Vương Thanh Thanh dựa vào lòng Hoàng Tử Hiên oán giận nói.

Hoàng Tử Hiên không thể nhìn được bộ dạng của Vương Thanh Thanh, tùy tiện ném Vương Thanh Thanh cho thuộc hạ của mình: “Đưa cô ta đi bệnh viện.”

Thuộc hạ không dám chậm trễ, dìu Vương Thanh Thanh đi ra ngoài, Vương Thanh Thanh nhìn Lý Phàm với ánh mắt tràn đầy thù hận, cao giọng nói: “Tử Hiên, anh phải giết chết anh ta, nhất định phải giết chết anh ta!”

Hoàng Tử Hiên cảm thấy vô cùng mất mặt, cơn tức giận trong lòng đang sôi sùng sục.

“Mày, ngay cả người của tao mà cũng dám đánh, đúng là ăn gan hùm mà!”

“Anh dám bất kính với tôi như vậy, ba anh có biết không?”

Lý Phàm khẽ cười nói.

“Ông nội này! Mày lại dám nói chuyện với tao như vậy!”

Hoàng Tử Hiên tức giận nói.

“Là ba của anh cũng không dám nói chuyện với tôi như vậy, nếu như anh còn không nhường đường, tôi không ngại thay ba anh dạy dỗ anh.”

Hoàng Tử Hiên tức giận nhìn Lý Phàm, hung hăng nói: “Mày cũng ngạo mạn đó, cậu Tô ở thành phố có phải ngã trong tay của mày?”

“Cậu Tô, tôi chỉ dạy dỗ anh ta một chút thôi.”

Lý Phàm tùy tiện nói, giống như đang nói một chuyện nhỏ vậy.

Hoàng Tử Hiên sững sờ, trong lòng có chút do dự, hoàn toàn bị phong thái tùy tiện lúc này của Lý Phàm dọa sợ, cảm thấy Lý Phàm bình tình, tùy ý như vậy có lẽ thật sự có át chủ bài gì.

Hoàng Tử Hiên suy nghĩ một chút, quyết định lấy tên tuổi của Mã Gia Thành ra để dọa Lý Phàm.

“Rất tốt, cậu Mã ở tỉnh thành sẽ dẫn người đến báo thù cho cậu Tô, hôm nay mày đừng có ngạo mạn, nếu như ngoan ngoãn quỳ xuống cho tao, sau đấy bò đi gặp cậu Mã, thì mày còn có con đường sống.”

Chương 332: Nếu như có người xúc phạm tôi, cho dù ở xa cũng nhất định sẽ bị trừng phạt

“Cậu Mã? Đó là thứ gì, chưa từng nghe qua.”

Lý Phàm lãnh đạm nói.

Hoàng Tử Hiên và những người khác đều vô cùng ngạc nhiên, không ngờ thái độ của Lý Phàm lại ngạo mạn như vậy, nói cậu Mã là cái thứ gì.

“Haha, mày cũng cứng miệng đó, đợi tao gọi cậu Mã đến xử lý mày.”

Hoàng Tử Hiên để lại một câu sau đó quay người rời đi, không có do dự nào.

“Anh Hiên, chúng ta cứ đi như vậy sao?”

Một cậu ấm không cam lòng hỏi.

“Cậu không muốn đi có thể quay lại đánh anh ta, cậu có thể đánh lại sao, không nhìn mấy cái anh ta đánh Vương Thanh Thanh sao, chắc chắn đã từng luyện qua, hơn nữa cậu Tô ở tỉnh thành còn bị thất thủ trên tay anh ta, chúng ta vẫn nên thận trọng để không xảy ra sai lầm, nhờ cậu Mã ra mặt đối phó với anh ta.”

Trong lòng Hoàng Tử Hiên có chút sợ hãi, tổng hợp các loại tin tức, Hoàng Tử Hiên cảm thấy tình hình có lẽ không đơn giản, có một số lúc nhát gan một chút mới có thể sống càng thoải mái.

Rất nhanh Hoàng Tử Hiên đã tìm được Mã Gia Thành, Mã Gia Thành dẫn theo mấy cậu ấm của tỉnh thành, Trịnh Hòa và một nhóm mỹ nữ nổi tiếng tụ tập với nhau.

“Cậu Mã, tên Lý Phàm kia đến rồi.”

Hoàng Từ Hiên thấp giọng nói.

“Đến rồi? Đến rồi thì dẫn đến đây cho tôi, không phải cậu bảo là muốn để tôi nhìn thấy biểu hiện của cậu sao, biểu hiện của cậu như thế nào chứ?” Mã Gia Thành bắt chéo chân, rút điếu xì gà, châm biếm nói.

Hoàng Tử Hiên tươi cười nói: “Bọn em đứng ở cửa không tiện ra tay, hơn nữa đây là bữa tiệc của thương nhân nước ngoài, bọn em không có gan ra tay, những chuyện anh hùng hảo hán mới có thể làm này, phải để cậu Mã cậu làm mới được.”

“Có tiền đồ!”

Mã Gia Thành bắn điếu xì gà trong tay đi, cười khẩy, đứng dậy nói: “Đi theo tôi, đi xem thằng nhãi con hung hăng của Hán Thành kia.”

Mấy cậu ấm tỉnh thành lần lượt đứng dậy, đi theo Mã Gia Thành ra bên ngoài.

Vừa đi đến cửa lớn, đúng lúc, gặp Lý Phàm và Cố Họa Y, cậu Mã đánh giá hai người, ánh mắt nhìn Cố Họa Y không đúng.

“Aiyo, người đẹp không tồi nha, không ngờ Hán Thành mấy người còn có mỹ nữ như thế này.”

Cố Họa Y lùi về sau nửa bước, người co rút lại ở phía sau Lý Phàm.

Hoàng Tử Hiên nhìn Lý Phàm cười nói: “Lúc nãy không phải mày rất lợi hại sao, bây giờ cậu Mã đến rồi, mày có bản lĩnh thì thể hiện sự tài giỏi với cậu Mã đi.”

Mã Gia Thành đập đập miệng, nhìn Lý Phàm với ánh mắt xem thường: “Ăn mặc rách rưới như vậy mà đã chạy đến đây, mày cũng thật rẻ mạt, giao mỹ nữ phía sau mày cho tao, tao có thể để cho mày không phải chết.”

Lý Phàm lạnh lùng lắc đầu.

Một đám cậu ấm ở phía sau Mã Gia Thành đều nhao nhao lên, cảm thấy hành vi của Lý Phàm chính là đang tìm cái chết.

“Đúng là có năng lực giả vờ, thấy anh Mã của chúng ta cũng không quỳ xuống, cái này là đang đợi bị chúng ta xử lý đến chết sao.”

“Tên tiểu tử không có nhân phẩm này cũng có thể được ban tổ chức mời đến, quả thật có chút nực cười, không phải hai người lấy trộm thư mời để vào đây ăn uống đấy chứ.”

“Đối với loại rác rưởi như thế này thì có gì để nói chứ, trước tiên cứ gọi bảo vệ đánh cho một trận, chúng ta ra tay đánh anh ta sẽ làm bẩn tay của chúng ta.”

Một đám cậu ấm nhao nhao nói, Mã Gia Thành đưa tay lên, đám cậu ấm đột nhiên ngậm miệng lại.

Xung quanh không ít cậu ấm cô chiêu nổi tiếng đều tụ tập cách đó không xa để xem náo nhiệt, trong đó có rất nhiều người nhận ra Mã Gia Thành, biết được sự hung dữ của Mã Gia Thành.

“Đây không phải là cậu Mã, một trong tứ thiếu của tỉnh thành sao, cậu Mã là người hống hách, ngang ngược không kiêng nể ai ở tỉnh thành, lần này sợ là có người gặp xui xẻo rồi.”

“Bây giờ tứ thiếu ở tỉnh thành chỉ còn có ba người, Tô thiếu xếp cuối cùng đã mất tích rồi, nói là đắc tội với ai đó bị đưa đi rồi.”

“Mấy người nói xem có phải cậu Mã đến để báo thù cho cậu Tô không, nghe nói cậu Tô xảy ra chuyện ở Hán Thành.”

Đám người nhỏ giọng thảo luận, cậu Mã bước lên trước một bước, đi đến trước mặt Lý Phàm.

“Cái đồ rác rưởi nhà cậu hại huynh đệ tiểu Tô của tôi như thế nào, trước tiên nói rõ ràng chuyện này cho tôi.”

Cậu Mã nhìn chằm chằm vào Lý Phàm, hung dữ nói.

Nhà họ Tô hoàn toàn giữ bí mật về sự thật của việc này, cho dù là Mã Gia Thành cũng không biết được rốt cuộc là chuyện gì, vì vậy cậu Mã rất tò mò chuyện Lý Phàm đã làm gì để nhà họ Tô sợ hãi đến mức phải đưa cậu Tô đi.

Hơn nữa, theo tin tức mà Mã Gia Thành nhận được, là có thế lực ở bên trên gây áp lực lên nhà họ Tô, nhưng một người ở rể của một gia tộc nhỏ ở Hán Thành như Lý Phàm sao có thể làm được chuyện này.

Lý Phàm khẽ cười nói: “Anh muốn giống anh ta? Tự mình cảm nhận một chút anh sẽ hiểu thôi.”

“Mẹ nó! Đúng là tìm cái chết mà!”

Mã Gia Thành giơ cao tay lên, chuẩn bị tát vào mặt Lý Phàm.

Nhưng không đợi tay của Mã Gia Thành rơi xuống, một thân hình vạm vỡ lao đến bên cạnh Lý Phàm, nắm lấy bàn tay đang giơ lên của Mã Gia Thành.

Người vệ sĩ hung hãn tóc vàng mắt xanh nắm lấy cổ tay của Mã Gia Thành vặn ngược về sau, đè Mã Gia Thành xuống đất.

“A! Mày là ai, cái thằng khốn nạn này mau buông tao ra!”

Mã Gia Thành kêu vô cùng thảm thiết và gầm lên.

Vệ sĩ không quan tâm đến Mã Gia Thành, mà mỉm cười nhìn Lý Phàm: “Anh Lý, tôi là vệ sĩ do ngài Kruff phái đến để đảm bảo an toàn trong cả hành trình của anh.”

Hoàng Tử Hiên và những người khác nhìn thấy vậy mí mắt nhảy loạn xạ, cái đồ nghèo hèn này mà cũng có vệ sĩ ngoại quốc, còn bảo vệ cả hành trình, tên tiểu tử này rốt cuộc là aicccMã Gia Thành quay đầu nhìn người vệ sĩ đang khống chế mình, cao giọng hét lên: “Tôi là Mã Gia Thành, anh không thể đối xử với tôi như vậy, tôi là khách mà các người mời đến! Uhm….”

Không đợi Mã Gia Thành nói xong, vệ sĩ đã lấy ra một đồ gì đó nhét vào miệng Mã Gia Thành, khiến Mã Gia Thành chỉ có thể phát ra những tiếng uhm, uhm.

“Anh Lý, xin hỏi anh muốn xử lý anh ta như thế nào?”

Vệ sĩ nghiêm túc nói.

Trước đó Kruff đã căn dặn vệ sĩ, nhất định phải dốc toàn lực thỏa mãn yêu cầu của Lý Phàm, chỉ cần không phải là giết người, Lý Phàm muốn bọn họ làm gì bọn họ phải hoàn thành cái đó.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phí Lý Phàm, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

“Người này là ai, chưa từng gặp qua, lẽ nào là công tử của gia đình giàu có nào đó?”

“Cái gì mà công tử gia đình giàu có, nếu như thật sự là cậu ấm của gia đình giàu có, cậu Mã sẽ đụng phải cậu ta sao, không nghe lúc nãy cậu Mã hỏi cậu ta chuyện của cậu Tô à, có lẽ người này chính là nhân vật thần bí khiến cậu Tô thất bại thảm hại.”

“Nhân vật thần bí này rốt cuộc có bối cảnh như thế nào, lần này người đứng ra tổ chức hình như vô cùng lấy lòng cậu ta, còn đặc biệt sắp xếp vệ sĩ cho cậu ta, sự đối xử này quả là.”

Những cậu ấm cô chiêu nổi tiếng xung quanh trong lòng đều vô cùng ngạc nhiên, càng thảo luận về thân phận của Lý Phàm, càng cảm thấy Lý Phàm sâu đến mức không thể dò được.

Gò má Hoàng Tử Hiên giật giật hai cái, kiềm chế sự hoảng sợ trong lòng nói: “Lý Phàm, cậu đừng khiến người khác trở nên náo loạn, gia đình cậu Mã không phải là người bình thường đâu.”

Ánh mắt của Lý Phàm nhìn về phía Hoàng Tử Hiên, sau đó lướt qua đám phú nhị đại kia, thờ ơ nói: “Người không động đến tôi, tôi sẽ không động đến người ta, người đã động đến tôi dù ở xa cũng sẽ phải chết.”

“Shhh.”

Tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh khí, bị lời nói táo bạo của Lý Phàm làm cho sợ hãi, sửng sốt.

Lý Phàm nhìn Mã Gia Thành với ánh mắt xem thường, cười khẩy nói: “Đưa đi trước, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với anh ta.”

Chương 333: Tối nay giết chết anh!

Mã Gia Thành bị vệ sĩ kéo lên khỏi mặt đất, có chút hung dữ trừng mắt với Lý Phàm: "Mày thật kiêu ngạo! Đừng cho là có người ngoại quốc che chở cho mày, thì mày có thể ngông cuồng không kiêng kị gì cả, đây không phải là địa bàn của người ngoại quốc!"

Vệ sĩ áp giải Mã Gia Thành rời đi, Mã Gia Thành nhìn đám cậu ấm kia: "Đều là người chết sao? Mau gọi điện thoại kêu người đến, cơn giận hôm nay nhất định phải trút ra, anh buông tay cho tôi, nếu không người của tôi chắc chắn sẽ không khách khí với anh!"

Đám phú nhị đại của tỉnh thành hoàn hồn lại, lần lượt bao vây lấy vệ sĩ đang áp giải Mã Gia Thành, muốn giải cứu Mã Gia Thành, còn có mấy người đi đến một chỗ lấy điện thoại ra không ngừng gọi điện thoại.

Vệ sĩ của Kruff cũng có chút không khống chế được, tình huống như thế này vượt qua phạm vi năng lực của anh ta.

Đối phó với một người, vệ sĩ còn dám ra oai, nhưng nếu như đối phó với một đám khách được mời đến, vệ sĩ thật sự không có cái gan kia.

Cố Họa Y kéo cánh tay của Lý Phàm, nhỏ giọng nói: "Hay là chúng ta đi về trước, nếu không chắc chắn sẽ lớn chuyện."

Lý Phàm khẽ lắc đầu, cười nói: "Đừng lo lắng, xảy ra chuyện cũng có Kruff chống đỡ."

Cố Họa Y nhất thời không nói nên lời, không hiểu tại sao Lý Phàm lại có lòng tin với Kruff như vậy, trước đây không phải nói Kruff không có ý tốt sao.

Đám cậu ấm xô đẩy giải cứu Mã Gia Thành khỏi tay vệ sĩ.

Quần áo trên người vệ sĩ đều bị xộc xệch, một tay áo đã bị xé rách, trên mặt có vài vết xước, tức giận nhìn đám cậu ấm kia, nhưng

cũng không dám nói gì.

Mã Gia Thành sửa sang lại quần áo, nhìn Lý Phàm với ánh mắt tràn đầy thù hận: “Mẹ nó, hôm nay mày xem như đã hoàn toàn đắc tội với tao, mày cứ đợi chết đi.”

Mấy cậu ấm ở bên kia cũng đã gọi điện thoại xong, lần lượt đi đến nói vào tai Mã Gia Thành, nhỏ giọng báo cáo tình hình.

“Đã liên hệ được với một nhóm xã hội đen, bọn họ đã dẫn theo người lên đường, đợi lát nữa có thể đột kích vào trang viên.”

“Cũng đã chào hỏi với những người ở bên Hán Thành rồi, trong vòng 1 tiếng sẽ không có bất kỳ người nào đến gần biệt thự, để chúng ta có thể yên tâm hành động.”

“Anh Tần đã dẫn theo người xuất phát từ tỉnh thành rồi, đều là những người anh em tinh nhuệ, chắc chắn sẽ không để cho cái tên nghèo hèn này sống dễ dàng.”

Trên mặt Mã Gia Thành xuất hiện một nụ cười, rất hài lòng với tốc độ thu xếp của thuộc hạ.

“Xã hội đen kia như thế nào, nói qua cho tôi nghe xem nào.”

Mã Gia Thành đắc ý hỏi.

“Là xã hội đen có tiếng, hoạt động nhiều năm, thường xuyên hoạt động ở nước ngoài, những người được tuyển chọn vào chắc chắn là cỗ máy giết người, rất tàn nhẫn, mấy năm nay đã làm ra không ít đại án ở Hương Giang, Phi Hổ đội gì đó hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ, người cầm đầu tên là Trương Cường.”

Mã Gia Thành nhìn Lý Phàm, không kiềm chế được lớn mà cười lớn: “Ha ha ha, tốt, rất tốt.”

Trương Cường không phải là một nhân vật bình thường, hống hách, lộng hành ở khắp nơi ở hải ngoại nhưng vẫn bình an vô sự, không biết đã có bao nhiêu người chết dưới tay anh ta, một phiên bản thực tế của thần chết.

Có thể mời được người này đến, Mã Gia Thành cảm thấy đã có thể nhìn thấy kết cục của Lý Phàm, đó chính là cái chết.

Lúc Mã Gia Thành đang cảm thấy đắc ý, Kruff đang thông qua camera quan sát anh ta, trong mắt lóe lên một tia hứng thú.

“Rất tốt, nhảy ra một tên tự nguyện làm nhân vật phản diện, thật sự không uổng công mình mời anh ta đến.”

Kruff đứng dậy ra hiệu với thuộc hạ, được thuộc hạ vây quanh giống như ngôi sao, đi ra khỏi phòng.

Sắp xếp nhiều như vậy chính là đợi có người xảy ra mâu thuẫn với Lý Phàm, chỉ cần xảy ra xung đột, Kruff có thể làm theo kịch bản, giải cứu Lý Phàm giống như hiệp sĩ giải cứu công chúa, sao đó có được sự tín nhiệm của hai vợ chồng Lý Phàm.

Kruff cảm thấy kế hoạch của mình rất hoàn hảo, chắc chắn không có bất kỳ sai sót nào.

Đúng lúc Mã Gia Thành tràn đầy máu, khôi phục lại sự sống, dẫn theo đám thuộc hạ, cậu ấm kia bao vây Lý Phàm, lúc chuẩn bị ra tay với Lý Phàm và Cố Họa Y, Kruff dẫn theo thuộc hạ xuất hiện.

“Dừng tay! Mấy người đang làm cái gì thế!”

Kruff cao giọng hét lên.

Cùng với tiếng hét của Kruff, một đám vệ sĩ giống như chó dữ được cởi dây cương, vung dùi cui điện lao về phía đám người Mã Gia Thành.

“Anh đừng có quan tâm nhiều chuyện, chuyện giữa chúng tôi, chúng tôi sẽ tự giải quyết, các người ở bên cạnh ngồi xổm xem là được rồi.”

“Đừng cho là người ngoại quốc mấy người tài giỏi, các người thật sự dám vô lễ với chúng tôi sao, lát nữa sẽ thình thịch mấy người!”

Đám cậu ấm kêu gào về phía đám vệ sĩ, có xã hội đen làm con át chủ bài, khí thế của đám cậu ấm lên không ít.

Mã Gia Thành cười khẩy nhìn Lý Phàm: "Cái đồ bỏ đi nhà cậu, có phải cảm thấy bấu víu được vào người ngoại quốc, là có thể cao hơn người khác một bậc? Ông đây nói cho cậu biết, không có cửa đâu, hôm nay cậu nhất định phải quỳ xuống liếm giày cho ông đây."

Cũng không đợi Lý Phàm trả lời, Mã Gia Thành dẫn theo đám cậu ấm hướng về phía Kruff.

Đám vệ sĩ của Kruff xếp thành trận thế, nhìn chằm chằm vào đám người Mã Gia Thành giống như hổ đói.

Hoàng Tử Hiên dẫn theo đám cậu ấm Hán Thành co rút ở một bên, trộn lẫn với đám cậu ấm cô chiêu nổi tiếng kia.

Cục diện càng lớn, càng khiến Hoàng Tử Hiên cảm thấy không thể tham gia vào, nếu như tham gia vào rất có khả năng hai bên đều không thể lấy lòng được.

"Anh Hiên, rốt cuộc Lý Phàm là cái quỷ gì, sao có thể khiến người ngoại quốc ủng hộ như vậy, đây là muốn vì Lý Phàm mà tạo ra tư thế khai chiến sao."

"Sao tôi biết được, nếu biết sẽ không có dáng vẻ như bây giờ, tôi chắc chắn sẽ không đến đây."

Hoàng Tử Hiên hối hận nói.

Những cậu ấm cô chiêu nổi tiếng đều lùi về sau, kéo dài khoảng cách, kéo dài khoảng cách với cả hai bên, ăn dưa, xem kịch cũng phải chú ý đến sự an toàn.

Lý Phàm kéo Cố Họa Y ngồi xuống một chỗ cách hai bên không xa, nhàn nhã, tự tại giống như đang xem kịch vậy, nhìn hai bên đang đứng đối mặt với nhau.

"Trái tim của anh sao lại lớn như vậy chứ, không có chút lo lắng

nào sao?”

Cố Họa Y không hiểu hỏi, lúc này trái tim Cố Họa Y giống như một con thỏ, đang đập loạn xạ.

Lý Phàm nắm lấy tay của Cố Họa Y khẽ vuốt ve, bình tĩnh nói: “Ăn dưa, xem trò có gì phải lo lắng.”

Kruff khuôn mặt tràn đầy sự nghiêm túc nhìn Lý Phàm, lớn tiếng hỏi thăm: “Anh Lý, cô Cố là vị khách quý nhất của tôi, hai người không bị dọa sợ chứ? Đều là tôi sắp xếp có sai lầm, mong hai người cho tôi mấy phút để giải quyết vấn đề.”

Lý Phàm gật đầu: “Chúng tôi không vội, anh cứ từ từ giải quyết.”

“Được, tôi sẽ đuổi mấy người thô lỗ này ra ngoài.”

Kruff cung kính nói.

Hoàng Tử Hiên và đám cậu ấm cô chiêu nổi tiếng đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cảm thấy dáng vẻ của Kruff lúc này có chút khúm núm, nịnh bợ, quả thật giống như phải quỳ liếm Lý Phàm vậy.

“Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, Kruff nên hung hăng, vênh váo mới đúng, sao lại xu nịnh Lý Phàm như vậy chứ.”

Hoàng Tử Hiên nghi hoặc lẩm bẩm nói.

Đám cậu ấm cô chiêu nổi tiếng cũng cảm thấy nghi hoặc, căn bản chưa từng nghe thấy tên của Lý Phàm, nhưng biểu hiện của Kruff lại khiến bọn họ cảm thấy Lý Phàm không phải là người bình thường.

“Hán Thành từ lúc nào xuất hiện một người trẻ thần bí lợi hại như vậy, một nhân vật quốc tế lớn như Kruff sao cũng giúp đỡ anh ta.”

Chương 334: Quỳ xuống gọi ba

Tại sao Kruff lại ủng hộ Lý Phàm, tất cả mọi người ở hiện trường đều không thể hiểu được, cho dù là Cố Họa Y cũng có chút không hiểu.

Lẽ nào thật sự là vì Kruff muốn có được sự tin tưởng của mình và Lý Phàm?

Nhưng sự tin tưởng của mình và Lý Phàm có tác dụng gì?

Cố Họa Y cảm thấy chí ít sự tin tưởng của mình không có tác dụng gì, rất có thể Kruff muốn có được sự tin tưởng của Lý Phàm.

Nhưng tại sao Kruff lại muốn có được sự tin tưởng của Lý Phàm?

Cố Họa Y suy nghĩ nên có chút không tập trung.

Mã Gia Thành đã tức giận đến mức muốn nổ tung, cảm thấy Kruff không hề nể mặt mình, mình đường đường là đại thiếu có tiếng của tỉnh thành, trong mắt Kruff lại không bằng cái đồ nghèo hèn ăn cơm mềm Lý Phàm.

“Kruff, vốn dĩ tôi còn muốn bàn chuyện hợp đồng với anh, không ngờ anh lại không hiểu đạo lý như vậy, tốt nhất anh hãy suy nghĩ một chút về cục diện, nếu như anh không cho tôi chút thể diện, sản phẩm của công ty các anh ở trong thành phố những thứ 1 đồng tiền cũng không bán được!”

Mã Gia Thành có được sự tự tin này, Trường Thành quốc tế ở trong ngành thuốc ở thành phố được xem là có vị thế độc quyền, thậm chí còn lan sang các thành phố lân cận, rất nhiều công ty dược trong và ngoài nước đều có hợp tác lâu dài với Trường Thành quốc tế.

Kruff không hề bận tâm, lắc đầu, trong lòng anh ta chỉ có một mục tiêu, đó chính là hoàn thành nhiệm vụ của Bát gia.

“Xin lỗi, cái này tôi hoàn toàn không cần phải suy nghĩ, bây giờ các anh xin lỗi anh Lý và cô Cố, sau đó rời khỏi hiện trường bữa tiệc hôm nay, nếu không người của tôi sẽ không khách khí.”

Thái độ của Kruff vô cùng kiên quyết, sau khi nói xong, vẫy tay, đám vệ sĩ thuộc hạ bật công tắc dùi cui điện, trên dùi cui điện phát ra tiếng đồm độp, nghe rất dọa người.

Mã Gia Thành tức giận đến mức nổ tùng, đưa tay lên chỉ vào mình nói: “Ông đây không bị dọa đâu, anh có bản lĩnh thì động tay với ông đây thử xem, nếu như ông đây nhíu mày một cái, thì tôi là cháu của anh.”

Đám phú nhị đại phía sau Mã Gia Thành cũng hét lên, tất cả đều không phục.

“Các người có gan thì động vào chúng tôi thử xem, động vào chúng tôi xem xem các người có thể đi ra khỏi Hán Thành không!”

“Mấy người ngoại quốc đều là đồ ngốc, căn bản không hiểu thời thế, vì một tên nghèo hèn, rác rưởi mà động thủ với chúng ta, thật sự không tự lượng sức mình.”

“Bây giờ là thời đại nào rồi, thật sự cho là người nước ngoài có thể lợi hại đến mức nào, ông đây đã chơi rất nhiều các cô gái da vàng, đều gọi tôi là ba, hôm nay sẽ làm cái tên khốn này.”

Đám phú nhị đại đều có chỗ dựa nên không sợ, cảm thấy Kruff chỉ uy hiếp một chút mà thôi, căn bản sẽ không thật sự động tay.

Ánh mắt lạnh lùng của Kruff nhìn vào Mã Gia Thành và những người khác, khẽ cử động cánh tay: “Bắt lấy bọn họ, đánh đến khi bọn họ xin lỗi anh Lý và cô Cố.”

Đám vệ sĩ lập tức đi về phía trước, tất cả đều vung dùi cui điện trong tay về phía Mã Gia Thành và những người khác mà đánh.

Mã Gia Thành vẫn chưa kịp phản ứng lại đã có một cây gập, một luồng điện cực mạnh đột nhiên xông vào người, khiến cả người Mã Gia Thành run rẩy, một cơn đau dữ dội xông thẳng lên não.

“A! Mẹ nó!”

Mã Gia Thành vừa hét lên, đã bị một vệ sĩ đá ngã xuống đất, lại một chiếc dùi cui điện đánh vào người Mã Gia Thành, khiến cả người Mã Gia Thành run rẩy, trong miệng nôn ra rất nhiều nước bọt.

Mười mấy cậu ấm của tỉnh thành đều không phải là đối thủ của vệ sĩ chuyên nghiệp, chống cự chưa đến mười phút đã bị vệ sĩ của Kruff đánh ngã xuống đất.

Đám vệ sĩ của Kruff không chút lưu tình, đối với đám cậu ấm ngã trên mặt đất đánh một cách rất thô bạo, đánh đến mức đám cậu ấm kia không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

“Xin lỗi cậu Lý và cô Cố chính là cơ hội cuối cùng của mấy người, nếu không cứ đợi bị đánh đến tàn phế đi.”

Đội trưởng đội vệ sĩ u ám nói.

Mã Gia Thành và những người khác bị đánh đến mức không ngừng kêu lên thảm thiết, tâm lý đã sụp đổ, căn bản không chịu đựng được trận đòn kịch liệt như vậy.

“Tôi, tôi xin lỗi, đừng đánh tôi, tôi xin lỗi bọn họ, Lý Phàm, tôi sai rồi, hai người mau bảo bọn họ đừng đánh tôi nữa.”

Một tên cậu ấm không chịu được cơn đau dữ dội và sự uy hiếp đã lên tiếng cầu xin, giống như đẩy quân domino đầu tiên, rất nhiều cậu ấm cũng cầu xin theo.

Cuối cùng nội tâm của Mã Gia Thành cũng sụp đổ, nghiến răng nói ra lời cầu xin.

“Tôi sai rồi, tôi xin lỗi, Lý, anh Lý, cô Cố, tôi xin lỗi vì thái độ lúc nãy của mình, tôi quá lỗ mãng, xin lỗi hai người.”

Nhìn thấy dáng vẻ thê thảm nói xin lỗi của Mã Gia Thành và những người khác, trong lòng Hoàng Tử Hiên âm thầm cảm thấy

may mắn, cảm thấy lúc nãy mình không cứng rắn với Lý Phàm, đúng là trong cái rủi có cái may, nếu không bây giờ mình cũng thê thảm giống như Mã Gia Thành rồi.

Đám cậu ấm cô chiêu nổi tiếng kia trong lòng cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, sau khi kinh ngạc, ánh mắt nhìn Lý Phàm đều không đúng, đều dùng ánh mắt nhìn một nhân vật lớn để nhìn Lý Phàm, trong lòng đều cảm thấy chắc chắn thân phận của Lý Phàm vô cùng phi phàm.

Kruff xem thường nhìn Mã Gia Thành và những người khác, sau đó đi đến bên cạnh Lý Phàm nói: "Anh Lý, cô Cố, hai người có hài lòng với lời xin lỗi của bọn họ không? Nếu như không hài lòng, tôi sẽ bắt bọn họ làm theo ý của hai người, quỳ xuống xin lỗi một cách thành khẩn."

Trong lòng Mã Gia Thành đột nhiên giống như tro tàn vậy, cảm thấy nếu như mình quỳ xuống xin lỗi Lý Phàm, vậy thì còn không bằng chết đi cho xong, bị đánh thành như thế này đã đủ mất mặt rồi, nếu như còn quỳ xuống thì chút mặt mũi cuối cùng cũng không còn nữa.

Mẹ nó!

Bây giờ cho dù bảo ông đây quỳ ông đây cũng nhịn, đợi đám xã hội đen kia đến, nhất định phải dẫn theo đám xã hội đen kia tắm máu chỗ này, khiến Lý Phàm và Kruff không được chết một cách dễ dàng, phải bắt Cố Họa Y về để dạy thành nô lệ!

Lý Phàm nhìn Mã Gia Thành đang vô cùng nhếch nhác kia, tùy tiện hất tay: "Để bọn họ đi đi, nhìn thấy bọn họ tâm tình sẽ không được tốt."

"Tôi nghĩ chúa nhất định sẽ khen ngợi anh, tấm lòng rộng lượng của anh thật sự khiến tôi bái phục."

Kruff nịnh hót, lấy lòng Lý Phàm, sau đó bảo vệ sĩ đuổi đám người Mã Gia Thành và những người khác ra ngoài.

Mã Gia Thành và những người khác rời đi giống như chó chết chủ,

trong lòng tràn đầy thù hận.

Sau khi Mã Gia Thành rời đi, một vài người nổi tiếng đều cầm rượu đến kết thân với Lý Phàm, muốn làm quen với chàng trai thần bí lại cường đại này.

“Anh Lý, tôi là giáo sư của Học viện âm nhạc Hứa Đa, rất muốn làm quen với anh Lý.”

“Tôi là Từ Lệ Hoa, chủ tịch của quỹ Ái Tâm, hôm nay gặp được anh Lý thật sự vô cùng kinh ngạc, sau này chúng ta thân thiết hơn một chút.”

Lý Phàm nhìn những người vây quanh mình, cảm thấy có chút đau đầu, không có tâm tư nói chuyện cùng mấy người này.

Kruff nhìn ra Lý Phàm không muốn tiếp xúc với mấy người này, vì vậy thay Lý Phàm ngăn cản những người này, dẫn Lý Phàm đi vào bên trong sảnh của bữa tiệc, nói chuyện phiếm với Lý Phàm.

“Anh Lý xem ra không thích giao lưu kết bạn, nhưng những người này quả thật không có gì để giao lưu kết bạn cả, đều là những con ruồi vì lợi ích mà đến.”

“Kruff, anh đắc tội với Mã Gia Thành, mà không có chút lo lắng gì sao.”

Lý Phàm hỏi một đằng trả lời một nẻo nói.

Kruff cười, nhùn vai: “Tại sao tôi phải lo lắng, chỉ là mấy con mọt phú nhị đại mà thôi.”

“Bọn họ sẽ không cam lòng.” Lý Phàm khẽ nói.

Chương 335: Thuê để giết người

Đương nhiên Mã Gia Thành vô cùng không cam lòng, dẫn theo một đám phú nhị đại bị đuổi ra khỏi biệt thự, điều này khiến cảm giác nhục nhã này trong lòng bọn họ muốn bùng nổ.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, những phú nhị đại này chưa từng nhục nhã như ngày hôm nay, ra đến cổng lớn của biệt thự, bọn họ bắt đầu mắng chửi.

“Cái đám rác rưởi, trông thì giống người mà tính cách thì giống chó, giống như cái đồ bỏ đi kia, đều không phải là chim tốt, thật sự nên xử lý bọn chúng mới đúng.”

“Bắt được bọn chúng thì phải giày vò cho đến chết, không đúng, trực tiếp giết chết bọn chúng mới đúng, anh Mã, em sẽ liên hệ với mấy tên xã hội đen kia, xem xem bọn họ đi đến đâu rồi.”

Một tên phú nhị đại lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại, sau khi nói mấy câu trên mặt đột nhiên hiện lên sự vui mừng.

“Anh Mã, bên kia đã đến rồi, ở trong một nhà kho đang được sửa chữa cách chỗ này khoảng 20 km, chúng ta có cần qua đó gặp mặt không?”

“Gặp, nhất định phải đi gặp! Lên hết xe đi, chúng ta đi qua!”

Mã Gia Thành đã không đợi được mà Trường Cường, muốn dẫn đám xã hội đen Trường Cường kia trở lại, để tất cả mọi người thấy uy phong của mình.

Tôi chí ít cũng là một trong tứ thiếu của tỉnh thành!

Không phải là con mèo con chó để các người tùy tiện làm bẽ mặt. . truyện tiên hiệp hay

Mã Gia Thành căm hận nghĩ.

Khởi động, vào số, đạp ga, chiếc xe thể thao Porsche của Mã Gia Thành lao như một mũi tên.

Những phú nhị đại còn lại cũng lái chiếc xe sang trọng của mình, đi theo chiếc Porsche của Mã Gia Thành, đi về phía nhà kho để hoang cách đó 20km.

Khoảng cách 20km, dưới tốc độ điên cuồng của đám cậu ấm, chỉ cần mấy phút là đến.

Chiếc Porsche dừng lại trước cửa nhà kho một cách nhẹ nhàng và ổn định.

Mã Gia Thành xuống xe, nhìn hai người cường tráng đang đứng trước cửa nhà kho.

Khuôn mặt hai người đàn ông cường tráng rất lạnh lùng, trong tay cầm súng, sau lưng còn đeo súng trường tấn công, trông thật sự rất có tư thế hung ác và tàn bạo của xã hội đen.

“Anh Trương Cường ở đây sao, tôi là Mã Gia Thành, cũng là người thuê mấy người.”

Mã Gia Thành cao giọng nói, trong lòng lại có chút run rẩy.

Đây là lần đầu tiên Mã Gia Thành giao thiệp với xã hội đen như thế này, nhưng nghĩ đến anh Tần là người trung gian, Mã Gia Thành đột nhiên cảm thấy yên tâm.

Đám phú nhị đại lần lượt đến, sau khi xuống xe đều bị hai tên xã hội đen chặn ở cửa.

Một tên xã hội đen huýt sao, cười híp cả mắt nói: “Kim chủ đều đến rồi, vậy chúng ta mời vào trong, anh Cường của chúng tôi đang đợi mấy người.”

Mã Gia Thành ổn định lại tâm trạng, trong lòng nghĩ mình là kim chủ, còn lo lắng cái gì, những tên xã hội đen này càng tốt, lát nữa bọn họ tắm máu biệt thự chắc chắn sẽ là một chuyện càng dễ dàng.

Dẫn theo đám phú nhị đại đi vào trong kho, Mã Gia Thành nhìn những tên xã hội đen hoặc đứng hoặc ngồi trong nhà kho, cảm thấy giống như nhìn thấy những thần chết vậy.

Trên người này đều tỏa ra sát khí, chỉ là tiếp cận bọn họ khiến Mã Gia Thành cảm thấy nhiệt độ trên người mình giảm xuống mấy độ, cảm giác này thật không tốt.

Tên xã hội đen dẫn Mã Gia Thành đi vào sâu trong nhà họ, Trương Cường, người trên mặt có một vết sẹo rất hung dữ đang ngồi trên một chiếc ghế và nghịch dao găm.

Con dao găm ở trong tay Trương Cường giống như có sự sống, bay qua bay lại trên dưới ngón tay của Trương Cường.

“Cậu là Mã Gia Thành?”

Trương Cường cười nói.

Lúc Trương Cường cười, vết sẹo dữ tợn trên mặt giống như có sự sống, dường như biến thành một con rết hung ác, khiến Mã Gia Thành cảm thấy có chút hoảng sợ.

Đại thiếu kiêu ngạo thường ngày bây giờ đã biến mất, Mã Gia Thành ngoan ngoãn giống như một đứa trẻ làm chuyện xấu, nhìn Trương Cường với ánh mắt lo lắng.

“Là tôi, tôi muốn…”

“Cậu muốn chúng tôi xông vào biệt thự, xử lý những người khiến cậu mất mặt có đúng không?’ Trương Cường giống như nhìn thấu được nội tâm của Mã Gia Thành.

Mã Gia Thành có chút sững sờ, sau đó gật đầu: “Đúng, đúng, chính là như vậy, Kruff, Lý Phàm, Cố Họa Y, tôi muốn xử lý bọn họ.”

“Biết rồi, nhưng trước tiên tôi muốn nói rõ ràng, người của tôi ra tay không có nặng nhẹ, nếu như có lỡ tay đánh chết ba người mà cậu nói, tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

Trương Cường căn bản không muốn giữ lại con đường sống, giữ lại con đường sống mới là điều phiền phức nhất, vì vậy từ khi Trương Cường nhận nhiệm vụ, vẫn luôn làm theo sự sắp sếp là giết hết tất cả.

Mã Gia Thành do dự một lúc, sau đó gật đầu, đạo lý súng đạn vô tình, Mã Gia Thành vẫn hiểu.

“Được, các anh cố gắng giữ lại mạng sống là được, nếu như thật sự phải giết chết vậy thì giết chết đi.”

“Ừ, vậy thì đàm phán về chi phí, đối phương không có lực lượng bảo vệ chuyên nghiệp, vậy thì độ khó rất thấp, tôi cũng không cần nhiều tiền, 15 tỷ là được rồi, nhưng tất cả những thứ trong biệt thự, đều là của chúng tôi, xem như là tiền trợ cấp.”

Trương Cường cũng không chê ít tiền, nếu như đòi nhiều, chắc chắn Mã Gia Thành sẽ không lấy ra được, dù sao chỉ là phú nhị đại, tất cả tiền đều là tiền của gia đình, chắc chắn không có nhiều.

Nhưng Trương Cường còn có ý định khác, sau khi đi vào biệt thự giết người, sẽ dễ dàng bắt cóc đám phú nhị đại này.

Mã Gia Thành sao có thể biết được Trương Cường đang nghĩ gì, nghe thấy chỉ cần 15 tỷ, vội vàng gật đầu đồng ý: “Được, cứ quyết định như vậy đi, trước tiên muốn đặt cọc bao nhiêu?”

“Chỉ một chút này, trả hết một lần đi, chúng tôi đi vào, nhiều nhất nửa tiếng là làm xong, cũng không phải là chuyện gì lớn.”

Mã Gia Thành gật đầu, cùng với đám phú nhị đại túm tụm vào nhau, mỗi người bỏ ra mấy trăm triệu là đủ 15 tỷ.

Chuyển tiền vào tài khoản của Trương Cường, sau khi Trương Cường kiểm tra xong, cười nói: “Đều là những người anh em hào phòng, vậy chúng ta lên đường thôi, Lục Tử, tập hợp người lại, chúng ta đi đến bữa tiệc tối ở biệt thự để vui vẻ.”

“Vâng đại ca, lập tức đứng dậy, chuẩn bị làm việc.”

Dáng người Lục Tử giống như con gấu nâu, dẫn theo mười mấy tên xã hội đen tập hợp lại, kiểm tra các trang bị.

Nhìn đám xã hội đen còn mang theo súng Badoca, Mã Gia Thành và những người khác đều trợn tròn mắt.

“Trời ơi, súng, Badoca, còn có lựu đạn, chỉ thiếu đại bác và xe tăng thôi.”

“Xã hội đen chính là xã hội đen, trình độ trang bị này thật lợi hại, lần này sẽ để cho cái tên nghèo kiết xác kia biết cái gì gọi là chuyên nghiệp, xem những tên vệ sĩ của người nước ngoài kia có bị dọa đái ra quần không.”

“Anh Cường đúng là mạnh, chúng ta có cơ hội báo thù rồi, đợi lát nữa phải để cho cái tên nghèo hèn, cặn bã kia chết dưới họng súng, chúng ta trực tiếp quất xác của anh ta là được rồi.”

Mã Gia Thành và những người khác cảm thấy tràn đầy hi vọng, giống như dẫn theo những tên xã hội đen như Trương Cường này quay lại, có thể đi trên đỉnh cao của cuộc sống.

Đám xã hội đen kiểm tra lại trang bị, Trương Cường ra hiệu với Lục Tử: “Dẫn người lên xe, tôi ngồi xe của Mã huynh đệ.”

Đám xã hội đen lên chiếc xe khách trong nhà kho, Trương Cường và đám phú nhị đại ra khỏi nhà kho, lên con Porsche của Mã Gia Thành.

Mã Gia Thành vừa khởi động xe vừa chân thành nói: “Lần này nhờ anh Trương rồi, chúng tôi vừa bị bắt nạt rất thê thảm.’ Trương Cường liếc nhìn Mã Gia Thành, cười nói: “Yên tâm đi, chắc chắn sẽ để cậu báo được thù.”

Chương 336: Bữa tiệc giết chóc

Cổng lâu đài đã đóng, bữa tiệc bên trong bắt đầu, tất cả mọi người đắm chìm vào không khí bữa tiệc dưới ánh đèn, âm nhạc và ca múa, hoàn toàn không ngờ sát khí đã buông xuống.

Sau cổng thành to lớn, hai người bảo vệ lười biếng đứng hút thuốc, lúc này chẳng có ai ra vào vào thành, nên đây là lúc công việc của họ rảnh rỗi nhất Hai người bảo vệ rất tò mò về bữa tiệc, nhưng họ không thể rời khỏi vị trí, chỉ có thể nhỏ tiếng bàn tán.

Một tiếng máy xe vang lên ngoài cổng, hai người bảo vệ liếc nhau, trong ánh mắt đều hiện lên sự nghi ngờ.

“Tiếng này nghe có lẽ là xe thể theo, nhưng bữa tiệc đã bắt đầu rồi, sao còn có người đến chứ.”

“Nói không chừng là có chuyện trì hoãn nên tới trễ, nhưng cấp trên đã ra lệnh, không cho người vào nữa, nghe tiếng kêu cửa thì cứ coi như không nghe là được.”

Hai người bảo vệ dửng dưng tựa vào sau cổng thành, không tính ra xem tình hình bên ngoài.

Ngoài cổng, cấp dưới của Trương Cường đã xuống xe, tay cầm các loại trang bị nhìn cổng lớn đang đóng.

“Khốn nạn, này mấy tên kia vậy mà đóng cả cổng lớn lại!”

Mã Gia Thành tức tới muốn hộc máu.

Trương Cường vỗ vai Mã Gia Thành, cười tủm tỉm nói: “Đừng khẩn trương như vậy, chuyện nhỏ mà thôi, người đâu, đến gắn thiết bị gây nổ.”

Hai tên dữ dằn xấu xí khiêng thùng tới, từ bên trong lấy ra thuốc nổ và kíp nổ, chầm chậm bước tới trước cổng, bắt đầu tùy ý gắn thuốc nổ lên trên cổng, nhìn qua có vẻ rất không chuyên nghiệp.

Mã Gia Thành khẩn trương nói: “Anh Cường, như vậy không sao đi, có thể làm chúng ta bị thương không?”

“Ha ha ha.”

Nhóm xã hội đen đều cười phá lên, cảm thấy mấy tên con nhà giàu này thật là chưa thấy qua sự đời.

“Đừng khẩn trương, hai người anh em này của tôi ngay cả kho tiền của ngân hàng cũng cho nổ được, nói gì tới cánh cổng này, chỉ là chuyện nhỏ, hay là muốn tôi cho người dùng tên lửa phá cũng được.”

Trương Cường ăn nói dõng dạc.

“Ha ha, vẫn là anh Cường chuyên nghiệp, chúng tôi tìm anh là đúng mà.”

Mã Gia Thành cuống quít nịnh nọt Trương Cường.

“Lục Tử, dẫn theo một nhóm người bảo vệ an toàn cho chủ thuê của chúng ta, những người còn lại bày ra đội hình chiến đấu, xông vào trong cho tôi, gặp người giết người gặp phật giết phật, đợi lát nữa khống chế được hiện trường, các ngươi có thể tìm những cô gái xinh đẹp phóng túng.”

Trương Cường vừa dứt lời, nhóm xã hội đen la hét phấn khởi, giống như một đám dã thú vậy.

Nhóm xã hội đen nghẹn lâu ngày chỉ chờ lời này của Trương Cường, hơn nữa nghĩ tới lâu đài này có nhiều cô gái con nhà quyền quý xinh đẹp, thú tính trong lòng nhóm xã hội đen đều bộc phát.

Gương mặt hai người bảo vệ sau cửa đều biến sắc, nghe tiếng la như dã thú bên ngoài, đều cảm thấy tình huống không đúng.

“Bên ngoài rốt cuộc là làm sao vậy, sao tôi nghe tiếng lại thấy rất bất an.”

“Hay là chúng ta đi nhìn thử? Hay là báo cho cấp trên, tôi nghe tiếng thì bên ngoài có khá nhiều người.”

Lúc hai người bảo vệ cân nhắc, xã hội đen đã bày thiết bị nổ xong, lui về phía sau đến an toàn khoảng cách rồi, trực tiếp ấn nổ.

Oanh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, cổng sắt chắc chắn của lâu đài bị nổ thành vô số mảnh nhỏ trong ngọn lửa.

Vụ nổ khiến hai người bảo vệ chịu xung kích mạnh văng ra, sau đó còn bị những mảng nhỏ của cổng theo vụ nổ đâm thẳng vào người.

Hai người bảo vệ trợn tròn mắt nhìn khói lửa sáng rực, miệng phun ra một ngụm máu, rồi dần nhắm mắt lại.

Lúc cơ thể hai người rơi xuống đất thì cũng đã mất mạng.

“U hú! Tôi thích xem pháo nổ báo hiệu chiến đấu nhất à, vì những cô em xinh đẹp trong thành, nhanh xông vào à.”

“Đù má, đều con mẹ nó giữ đội hình chiến đấu, đừng cướp chỗ tôi, cô gái xinh đẹp nhất là của tôi.”

Nhóm xã hội đen kêu gào vọt đi, nhưng vẫn nghiêm túc duy trì đội hình chiến đấu như cũ.

Trương Cường chắp tay sau lưng, đứng cùng Mã Gia Thành: “Đi thôi, chúng ta vào kiểm tra chiến lợi phẩm.”

“Được, đi vào rồi em muốn làm nhục tên nghèo hèn và tên nước ngoài kia một phen!”

Mã Gia Thành giận dữ nói, đi theo Trương Cường vào trong lâu đài.

… Trong phòng giám sát của lâu đài, lúc thấy cảnh cổng bị nổ tung, bảo vệ trong phòng giám sát ngạc nhiên tới há hốc mồm. .

Xin hãy đọc truyện tại # Trùm Truyện. NET #

Sau một hồi ngây người, thì thấy một đám xã hội đen vọt vào lâu đài, bảo vệ phòng giám sát cầm bộ đàm hét lên: “Có, xã hội đen cầm súng xông vào, đã vào trong rồi!”

Đội trưởng đội bảo vệ nghe tiếng hét trong bộ đàm thì rất khó chịu: “Cậu chưa tỉnh ngủ phải không, đâu ra xã hội đen cầm súng.”

“Ở cổng, đã xông vào rồi, rất nhiều người cầm súng xông vào đây!”

Đội trưởng đội bảo vệ lắc đầu, cảm thấy người ở phòng giám sát bị hoang tưởng: “Các cậu ở đây canh, đừng để khách quý bên trong sợ hãi, tôi tới phòng giám sát xem thử.”

Đội trưởng đội bảo vệ vừa căn dặn xong tính rời đi, thì đột nhiên nghe được một chuỗi tiếng súng, sau đó thì thấy những bảo vệ bên cạnh đồng thời ngã xuống như rạ.

Thật sự có xã hội đen!

“Rút lui!”

Đội trưởng đội bảo vệ hét một tiếng, dẫn đầu chạy vào trong hành lang, chạy như điên tới chỗ sảnh tổ chức tiệc.

Khi sắp vọt tới bữa tiệc, một viên đạn bắn vào bả vai đội trưởng đội bảo vệ.

Đội trưởng đội bảo vệ lảo đảo, ráng chịu đựng chạy vào sảnh tiệc, cả người là máu la lớn: “Có kẻ xấu xông vào, nhanh trốn đi!”

Những cậu ấm cô chiêu nổi tiếng trong bữa tiệc đều ngơ ngác nhìn đội trưởng đội bảo vệ, không kịp hiểu ý của anh ta.

Sau đó một chuỗi tiếng súng liên tiếp vang lên.

“A!”

Những cô chủ cậu chủ già giàu nổi tiếng hét lên, vội tìm chỗ trốn, nhưng sảnh tiệc là kiểu rộng rãi, thoáng đãng, căn bản không có chỗ trốn.

Kruff đang ngồi nói chuyện với Lý Phàm và Cố Họa Y ở phòng trong, sự hỗn loạn bên ngoài khiến thuộc hạ của Kruff cảnh giác.

Lúc nhóm xã hội đen tiến vào hội trường bữa tiệc, mấy bảo vệ của Kruff giống như gặp kẻ thù: “Không xong rồi, có người xấu xông vào, có lẽ là tới vì ngài Kruff.”

Kruff nhìn những tên xã hội đen đang không ngừng xông vào từ cửa sảnh tiệc, nét mặt khó coi.

“Đây là có chuyện gì!” Kruff hỏi.

“Tôi cũng không biết, nhưng vì an toàn của ngài, tôi hy vọng ngài có thể nghe theo sắp xếp của chúng tôi, chúng tôi sẽ cố hết sức đảm bảo an toàn của ngài.”

Bảo vệ nghiêm túc nói.

Cố Họa Y lo lắng túm chặt cánh tay Lý Phàm: “Sao lại có xã hội đen ở đây.”

“Đừng sợ, chỉ là một đám đầu trộm đuôi cướp mà thôi, có lẽ là Mã Gia Thành không phục, cho nên tìm người báo thù.”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

Đúng lúc Lý Phàm nói xong, thì Mã Gia Thành và Trương Cường cùng đi vào sảnh tiệc.

Mã Gia Thành nét mặt kiêu ngạo, hung ác, hô: “Tên nghèo hèn họ Lý đâu rồi, còn có tên ngoại quốc đánh tôi nữa.”

Chương 337: Tôi đi nói chuyện

Trong lòng Mã Gia Thành rất đắc ý, cảm thấy bản thân nháy mắt biến thành thượng đế nắm trong tay mọi thứ, ít nhất là trong lâu đài này, anh ta có thể nắm giữ mạng sống của mọi người, cho nên anh ta kêu gào, muốn lấy lại thể diện đã mất.

Trương Cường nhếch miệng cười, ra hiệu với thuộc hạ, một đám thuộc hạ như sói như hổ xông vào sảnh, lùa tất cả những người nổi tiếng và những cô tiểu thư nhà quyền quý lại.

Tiếng thét chói tai không ngừng truyền đến, rất nhiều cô tiểu thư nhà quyền quý bị mấy tên xã hội đen nhân cơ hội sờ mó, nhưng không ai để ý đến tiếng thét chói tai của họ, bởi vì tất cả mọi người chỉ lo cho mạng của mình.

Hoàng Tử Hiên và mấy cậu chủ nhà giàu của Hán Thành đều ngơ ngác, không ngờ trả thù đến nhanh và dữ dội như vậy.

Chỉ trong chốc lát, Mã Gia Thành sao có thể mang một đám xã hội đen cầm súng quay lại.

Vừa rồi có làm sai cái gì không?

Vừa rồi hẳn là nên cùng Mã Gia Thành bị đánh, chịu nhục, cũng không biết Mã Gia Thành có ghi hận mình không.

Hoàng Tử Hiên càng nghĩ càng cảm thấy không ổn.

Một gã nhà giàu nhịn không được đứng lên, nói với Mã Gia Thành: “Anh Mã, anh tha cho chúng tôi được không, chúng tôi vừa rồi còn mật báo cho anh.”

“Các cậu?”

Mã Gia Thành nhìn mấy cậu chủ giàu có ở Hán Thành, cười lạnh nói: “Các người vừa rồi chạy còn nhanh hơn thỏ, lúc tôi bị nhục nhã, sao không thấy mấy người đứng ra nói chuyện, lúc này nhớ

tới kéo quan hệ, chậm rồi!”

Đoàng!

xã hội đen bắn một phát đạn về chỗ cậu chủ giàu có kia, dọa cậu ta nằm rập xuống đất, cả người run rẩy, tè cả ra quần.

Hoàng Tử Hiên biết tâm trạng Mã Gia Thành bây giờ rất bạo cuồng, muốn kéo quan hệ xin tha, khẳng định là không được.

Nếu bây giờ có anh hùng nào đó từ trên trời bay xuống, Hoàng Tử Hiên chắc chắn nguyện ý lấy thân báo đáp, cho dù là nằm dưới cũng được.

Đáng tiếc không có anh hùng nào xuất hiện, Hoàng Tử Hiên chỉ có thể thành thật bị đè xuống ngồi chồm hổm cùng một chỗ với mấy cậu ấm cô chiêu nổi tiếng, chờ đợi sự an bài của vận mệnh.

Mã Gia Thành kích động ôm vai Trương Cường, Trương Cường cau mày, nhưng rồi lập tức giãn ra.

“Anh Cường, người của anh quá giỏi mà, cái kia, có thể cho em mượn một khẩu súng không, em muốn tự tay xử lí tên nghèo hèn kia.”

Không có gì thích hơn chuyện tự tay báo thù, Mã Gia Thành giờ đã nghĩ tới bản thân cầm súng chỉa vào đầu Lý Phàm điên cuồng bắn 10 phát đạn, để Lý Phàm kêu rên cầu xin tha thứ dưới chân mình.

Trương Cường quay đầu nhìn về phía Lục Tử, cười lạnh nói: “Cho cậu Mã một cây súng, nhưng cậu Mã, cậu chưa dùng qua súng, sợ là chịu không nổi sức giật, đừng để mình bị thương.”

“Không có chuyện gì, em cầm súng bằng hai tay, chắc chắn không có chuyện, lúc chơi trò bắn súng, em là tay thiện xạ bách phát bách trúng.”

Mã Gia Thành nói cực kỳ tự tin.

Lục Tử lấy một cây súng lên đạn, đưa cho Mã Gia Thành.

Mã Gia Thành cầm súng thì to gan hơn, nhếch miệng cười nói: “Cám ơn anh Cường, rốt cục có thể sảng khoái báo thù.”

“Đừng gấp, những người đó có lẽ trốn ở bên trong rồi, mấy bảo vệ người nước ngoài cậu nói cũng có chút tài năng, để người của tôi tiêu diệt họ trước.”

Mã Gia Thành gật đầu, đồng ý với sắp xếp của Trương Cường.

Trương Cường cười tủm tỉm đi tới bên cạnh những cậu ấm cô chiêu nổi tiếng, nhìn qua nhìn lại đám người, như là đang tìm cái gì.

Đám nhà giàu nổi tiếng và mấy cô tiểu thư đều cúi thấp đầu xuống, run rẩy nép vào nhau, giống như mấy con chim cút đang hoảng sợ.

Trương Cường kéo một cô gái, chỉa súng vào đầu cô ta: “Người ở bên trong nghe rõ, không muốn tôi giết sạch họ, các ngươi liền ngoan ngoãn đi ra, nếu các người trốn trong góc phản kháng, tôi sẽ không nể nang.”

Kruff trốn sau cái bàn, nghe Trương Cường kêu gọi đầu hàng, sợ sệt nói: “Các cậu tìm cảnh sát chưa? Cảnh sát khi nào thì đến.”

Nét mặt đội trưởng đội bảo vệ khó coi nói: “Điện thoại không có tín hiệu, tôi nghi bọn họ đã cắt tín hiệu, chặt đứt liên lạc của chúng ta.”

“Fuck! Sớm biết vừa rồi không như vậy.”

Kruff nói đày hối hận.

Cục diện như bây giờ làm Kruff rất buồn rầu, cục diện bày ra vốn để lấy sự tin tưởng của Lý Phàm, không ngờ lại làm tốt thành xấu, giờ nguy hiểm tới tính mạng, Kruff cảm thấy hôm nay rất có thể sẽ chết trong này.

Nếu ông trời cho Kruf thêm cơ hội làm lại, Kruff nhất định sẽ

không xử lí Mã Gia Thành như vậy, mà sẽ cung kính với Mã Gia Thành như cung kính tổ tiên.

Nhưng trên đời không có chuyện làm lại, Kruff chỉ có thể cuộn mình ở sau cái bàn, run rẩy sợ hãi.

“Các cậu phải bảo vệ tôi, nhất định phải bảo vệ tôi an toàn, tôi có thể cho các cậu thêm tiền thưởng!”

Kruff khẩn trương nói.

“Chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức.”

Đội trưởng đội bảo vệ nói xong nhìn về phía Lý Phàm và Cố Họa Y, ngờ ngợ sao Lý Phàm lại bình tĩnh thong dong.

Lý Phàm bình tĩnh ngồi trên sô pha, giống như xem phim vậy, quan sát tình huống bên ngoài.

“Anh Lý, anh không khẩn trương sao? Tôi nghĩ hai người nên trốn sau cái bàn, đợi lát nữa bọn họ nói không chừng sẽ nổ súng lung tung.” Đội trưởng đội bảo vệ nói.

Nghe thấy nổ súng lung tung, tay Cố Họa Y siết chặt tay Lý Phàm, đầu óc bị dọa tới trống rỗng, căn bản không thể suy nghĩ gì.

Lý Phàm cảm nhận được sự hoảng sợ của Cố Họa Y, nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay Cố Họa Y, giúp Cố Họa Y thả lỏng cảm xúc.

“Các người tính ở trong đó làm rùa rút cổ sao? Bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ xông vào.”

Lý Phàm nói bâng quơ.

Đội trưởng đội bảo vệ không nói gì nhìn Lý Phàm, cảm thấy Lý Phàm quá là kì lạ.

“Chúng ta chỉ có thể cố hết sức kéo dài thời gian, hy vọng có người phát hiện khác thường, đúng lúc báo cảnh sát lại đây, hết thảy đều phải xem mệnh, nếu bọn họ thật sự xông vào, chúng ta đều chỉ có

đường chết.”

Kruff sợ hãi trong lòng, muốn vẫy cờ hàng đi ra ngoài, cảm giác chờ chết không tốt chút nào.

Lý Phàm lắc đầu, lôi Cố Họa Y đi đến góc, để Cố Họa Y lên ghế ở đó.

“Em ở trong đây ngoan ngoãn chờ anh, anh đi ra ngoài nói chuyện với họ.”

Lý Phàm thành khẩn nói.

“Không được! Bọn họ có súng, anh lại đắc tội Mã Gia Thành, đợi lát nữa nếu anh đi ra ngoài, bọn họ khẳng định sẽ…”

Cố Họa Y nói nửa chừng thì nghẹn ngào, câu kế tiếp đã nói không nên lời, bởi vì trong đầu Cố Họa Y đã hiện ra cảnh Lý Phàm bị súng bắn chết.

Lý Phàm xoa đầu Cố Họa Y, cười nói: “Em phải tin năng lực của anh chứ, chồng em cũng không phải người bình thường, anh là người đàn ông còn lợi hại hơn siêu nhân.”

“Anh đừng nói năng lung tung, siêu nhân đi ra ngoài cũng đánh không lại bọn họ.”

Cố Họa Y giữ chặt lấy cánh tay Lý Phàm, không muốn để Lý Phàm rời đi.

Trương Cường đã muốn mất đi kiên nhẫn, ra hiệu với thuộc hạ chuẩn bị đột kích, sau đó bảo Mã Gia Thành lên tiếng.

“Mẹ nó, còn dám làm rùa đen rút cổ, đều lăn ra đây cho tôi, nếu không tôi sẽ đại khai sát giới!”

Mã Gia Thành cầm súng lục hô.

Chương 338: Khăng khăng tìm chết

Đội trưởng vệ sĩ luôn quan sát tình hình ở bên ngoài.

Nhìn thấy đám xã hội đen bày ra trận hình đột kích, hơn nữa đồng thời lấy ra hai Badoca, đội trưởng vệ sĩ phát ra tiếng kêu kinh ngạc: "Ôi đậu xanh! Bọn chúng lấy Badoca ra rồi, tôi kiến nghị vẫn nên hai tay ôm đầu đầu hàng đi!"

Đối diện với sự đe doạ từ hoả lực hạng nặng, đám vệ sĩ đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, cảm thấy cái này căn bản không phải là thứ mà sức người có thể chống lại được.

Kruff hai tay ôm đầu, cố gắng khiến cơ thể mình co lại thành một cục, chỉ như vậy mới có thể khiến anh ta có thêm một tia cảm giác an toàn.

"Fuck, tôi không muốn đầu hàng, ra ngoài chỉ còn con đường chết, các người phải bảo vệ tôi!"

Giọng nói của Kruff đã mang theo tiếng khóc.

Đám người Hoàng Tử Hiên nhìn thấy Badoca, tâm trạng càng thêm hoảng sợ, không ít người bắt đầu khóc lóc.

"Xong rồi, sao tôi lại đi tham gia cái bữa tiệc chết chóc này chứ, tôi đáng lẽ không nên tới."

"Hồi nãy đáng lẽ không nên nhìn bọn họ nhắm tới cậu chủ Mã, bây giờ cậu chủ Mã tức giận rồi, chúng ta chỉ e sẽ trở thành người chôn cùng."

"Ai cứu bọn tôi với, không biết khấu đầu cầu xin cậu Mã, cậu Mã có bỏ qua không nữa."

Nhìn đám nhân vật nổi tiếng đang sợ hãi, trong ánh mắt của đám xã hội đen lộ ra thần sắc khinh miệt, đám nhân vật nổi tiếng này ở trong mắt bọn chúng, chả khác gì đám heo mập cả.

Mã Gia Thành chơi đùa với khẩu súng trong tay, ánh mắt oán độc mà nhìn bên trong: “Anh Cường, có cần phải dùng Badoca không, trực tiếp giết chết thì không còn vui nữa rồi.”

“Yên tâm, chỉ là hù doạ bọn chúng một chút, cậu không cảm thấy doạ nạt người khác vui hơn sao.”

Trên mặt Trương Cường lộ ra nụ cười bệnh hoạn.

Lý Phàm nhìn tình hình bên ngoài một cái, nhìn thấy đám xã hội đen bắt đầu lắp đạn vào trong Badoca, biết đã không còn thời gian để do dự nữa, nếu như đối phương thực sự dùng Badoca thì Lý Phàm cũng không thể nào xoay chuyển tình thế.

“Đợi anh về đón em.”

Lý Phàm giãy thoát khỏi tay của Cố Hoạ Y, sải bước lớn đi về phía cửa.

“Anh, anh nhất định phải quay lại.”

Cố Hoạ Y hét lên một cách xé tâm xé phổi.

Đám vệ sĩ há hốc mồm mà nhìn Lý Phàm đi ra ngoài, đều không hiểu Lý Phàm lấy đâu ra dũng khí, không phải nên hai tay giơ cao ngọn cờ trắng đi ra ngoài sao!

Kruff nhìn bóng lưng của Lý Phàm thông qua khe hở trên ngón tay mình, lẩm bẩm nói: “Thằng nhóc này sao lại liều lĩnh như vậy, sẽ không khơi dậy sự hiểu lầm của bọn chúng chứ, Thượng đế của tôi, ngài mau tới cứu tín đồ trung thành Kruff của ngài đi.”

Lý Phàm đẩy cửa ra, mỉm cười mà nhìn Trương Cường và Mã Gia Thành, hoàn toàn ngó lơ họng súng đang nhắm vào mình ở xung quanh.

“Tôi ra ngoài rồi, nhiều họng súng nhắm vào tôi như vậy, có phải các người đều rất sợ tôi không.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

“Cái rắm! Mẹ nó ai lại sợ một thằng nghèo như mày chứ, ông đây mang nhiều người tới báo thù như vậy, mày có cảm thấy sợ không, ha ha ha!”

Mã Gia Thành đắc ý mà nói.

“Sợ? Hoàn toàn không, ngược lại cảm thấy có chút kích thích.”

Lý Phàm vừa nói vừa đi về phía Mã Gia Thành.

Trương Cường khẽ híp mắt lại, đánh giá Lý Phàm từ trên xuống dưới, ngoại trừ cảm thấy Lý Phàm to gan ra thì Trương Cường không còn nhìn ra vấn đề gì khác nữa.

Nhưng Trương Cường vẫn thầm cảnh giác, bàn tay cầm súng khẽ siết chặt lại, đạt đến tư thái sẵn sàng giơ súng lên bắn vào bất kỳ lúc nào.

Mã Gia Thành nhìn thấy Lý Phàm đi tới, ngọn lửa giận được thiêu đốt trong lòng hắn ta, giơ súng lên chỉ vào Lý Phàm nói: “Tiểu tử mày rất gan dạ đó, vậy mà lại dám một mình đi ra ngoài, nào, đến trước mặt ông đây quỳ xuống, để ông đây dạy dỗ mày đàng hoàng.”

Khi Lý Phàm đi đến cách trước mặt Mã Gia Thành năm mét, Trương Cường lạnh giọng nói: “Ngừng lại, đứng ở đó là được rồi.”

Năm mét đối với Trương Cường mà nói là khoảng cách an toàn, cho dù Lý Phàm có muốn liều mạng trước khi chết thì muốn vượt qua khoảng cách năm mét, cũng cần khoảng hai ba giây, hai ba giây này đã đủ để cho Trương Cường bắn chết Lý Phàm rồi.

Đám xã hội đen ở hai bên trái phải đã di chuyển họng súng, chỉ có đám người Lục Tử đứng đằng sau Trương Cường là vẫn giơ súng chỉ vào Lý Phàm.

“Quỳ xuống! Có nghe thấy không!”

Mã Gia Thành dùng súng chỉ vào Lý Phàm thét.

“Quỳ, là không thể quỳ được, nếu anh quỳ với tôi thì có lẽ tôi sẽ cho anh một con đường sống.”

Lý Phàm nhàn nhạt mà cong môi cười nói.

“Ha ha ha, mẹ nó mày đến để bày trò cười đúng không, mày tưởng làm ông đây cười rồi thì có thể khiến ông đây tha cho mày sao!”

Mã Gia Thành tiến lên trước hai bước, dùng họng súc ghì lên đầu não của Lý Phàm.

“Mẹ nó mày rất huênh hoang đó, tưởng ông đây không dám nổ súng có đúng không, ông đây phải lấy cái mạng chó của mày!”

Mã Gia Thành trong cơn tức giận đã mất đi lý trí, ngón tay dùng sức định bóp cò.

Trong ánh mắt Lý Phàm loé qua một ánh sáng lạnh, hai tay bắt lấy bàn tay cầm súng của Mã Gia Thành với động tác nhanh như sấm sét.

Không đợi Mã Gia Thành bóp cò, Lý Phàm đã túm lấy cổ tay của Mã Gia Thành.

Dùng sức vặn một cái, cổ tay của Mã Gia Thành phát ra tiếng răng rắc, bàn tay cong lại thành một độ cong quỷ dị, mà súng đã rơi vào trong tay của Lý Phàm.

Lúc này Trương Cường mới phản ứng lại là đã xảy ra chuyện gì, lúc vội vàng giơ súng lên, Lý Phàm đã bóp cò.

Pằng pằng pằng.

Một tràng tiếng súng vang lên, Lý Phàm đã bắn hết đạn chỉ trong chớp mắt, mà đám người Trương Cường Lục Tử ở đối điện đều đã bị một súng chết toi, ở giữa mi tâm mỗi người đều có thêm một lỗ đạn.

12 phát, 12 tên xã hội đen ngã xuống.

Lúc đám xã hội đen ở hai bên vừa hồi thần lại thì Lý Phàm đã buông Mã Gia Thành ra, cúi người xông về phía thi thể của Trương Cường.

Đám xã hội đen đỏ mắt căn bản không chú ý đến Lý Phàm đã rời đi, cùng nhau bóp cò quét về phía của Mã Gia Thành.

Pằng pằng pằng.

Trong tiếng súng kịch liệt, cơ thể của Mã Gia Thành run rẩy từng cơn, trên người có thêm vô số lỗ đạn, lượng máu tươi lớn tuôn ra ngoài.

Mã Gia Thành trợn tròn đôi mắt mà phun ra một ngụm máu tươi, khoé môi mấp máy muốn nói gì đó, nhưng miệng không ngừng tuôn ra máu tươi, khiến hắn căn bản không thể phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Phụt.

Mã Gia Thành ngã thẳng xuống đất, cảm giác như trước mắt mình đã nhìn thấy cánh cửa địa ngục, nhưng hắn ta không muốn chết.

Tại sao lại như vậy?

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Mã Gia Thành trước khi chết.

Không chỉ Mã Gia Thành không hiểu tại sao, mà Trương Cường đã chết trước hắn ta cũng không hiểu.

Lúc này Lý Phàm đã nhặt súng mà Trương Cường và Lục Tử đánh rơi lên, hai tay giơ hai súng bắn về phía đám xã hội đen còn lại hệt như Lý Liên Kiệt trong phim điện ảnh.

Đám xã hội đen còn lại lúc này mới hiểu người bị bắn chết không phải Lý Phàm, lúc di chuyển họng súng thì đạn của Lý Phàm đã bay tới rồi.

Từng phát từng phát chuẩn xác mà trúng vào mi tâm, như thể phát súng của Lý Phàm có laze chỉ hướng vậy.

Đám người Hoàng Tử Hiên hoàn toàn đơ người, nhìn thấy Lý Phàm hai tay giơ hai súng bắn ở chính giữa đại sảnh yến tiệc, cảm giác như được nhìn thấy tướng lĩnh thiên thần vậy.

Dưới ánh sáng chói mắt, đằng sau Lý Phàm như xuất hiện vầng hào quang bảy màu, tô điểm cho sự thần thánh của Lý Phàm.

Tiếng súng ngừng lại, tên xã hội đen cuối cùng ngã xuống đất.

Lý Phàm giơ súng bên tay phải mình đến bên môi, nhẹ nhàng thổi họng súng một hơi: “Phù! Nói là các người quỳ đi mà, cứ khăng khăng tìm chết.”

Chương 339: Cậu có thể làm được không?

“Oh my god! Tôi nhìn thấy Thượng đế rồi sao, sao lại có người lợi hại như vậy chứ, thật đúng là còn ngầu hơn cả Iron man, siêu nhân, Spider man nữa, tôi cảm thấy tôi đã tìm được idol của cuộc đời rồi.”

Đội trưởng đội vệ sĩ khoa trương mà hét lên.

“Sao thế, rốt cuộc là sao.”

Kruff cuộn tròn trên mặt đất, run bần bật mà hỏi thăm tình hình.

“Ngài Lý quá lợi hại, nếu như sớm biết ngài Lý lợi hại như vậy thì tôi sẽ không cần lo lắng như vậy rồi, đã không còn chuyện gì nữa rồi ngài Kruff, đã giải trừ được nguy hiểm.”

Đội trưởng vệ sĩ hưng phấn mà nói.

Cố Hoạ Y đứng phắt dậy, khi tiếng súng vang lên lúc nãy, Cố Hoạ Y che lấy mặt khóc lóc thảm thiết.

Lúc này nghe thấy Lý Phàm không sao, Cố Hoạ Y vội vàng lau đi nước mắt, nhanh bước đi tới cửa nhìn Lý Phàm.

Nhìn thấy Lý Phàm bình yên vô sự mà đứng ở đó, còn làm ra động tác thổi thổi họng súng, trái tim Cố Hoạ Y lập tức an ổn lại, hai tay bịt chặt miệng, nước mắt chảy ra càng thêm mãnh liệt.

Kruff run rẩy mà bò dậy khỏi mặt đất, lầm bầm nói: “Chúa tôi ơi, ngài nhất định đã nghe thấy tiếng cầu cứu của con, cuối cùng cũng không cần sợ nữa rồi.”

Đám vệ sĩ vây quanh Kruff và Cố Hoạ Y đi ra ngoài, đám cậu ấm cô chiêu nổi tiếng đang ngồi xổm trên mặt đất kia còn đang ngây ngốc mà nhìn Lý Phàm, dường như hoàn toàn bị tiếng súng lúc nãy doạ ngốc rồi.

Đám phú thiếu cùng Mã Gia Thành quay lại, nhìn thấy Lý Phàm hệt như là nhìn thấy ma quỷ vậy, không biết ai đã hét lên một tiếng chạy đi, mười mấy tên cậu chủ nhà giàu đó liền điên cuồng mà chạy.

Lý Phàm nhìn bóng lưng đang chạy điên cuồng của bọn họ, không có đuổi theo, bởi vì Lý Phàm nhìn thấy Cố Hoạ Y đang rơi nước mắt.

Vứt súng xuống, Lý Phàm nhanh bước đi về phía Cố Hoạ Y, giang hai cánh tay với Cố Hoạ Y.

Cố Hoạ Y chảy lon ton về phía Lý Phàm, vùi đầu vào trong lồng ngực của Lý Phàm.

Ôm chặt lấy Lý Phàm, cảm nhận hơi ấm trong vòng tay của Lý Phàm, Cố Hoạ Y cảm thấy hạnh phúc cực kỳ.

Cái cảm giác hạnh phúc mà chỉ cảm nhận được sau kiếp nạn khó khăn, khiến Cố Hoạ Y càng thêm trân quý tình cảm của Lý Phàm.

“Hồi nãy thật sự doạ chết em rồi, sau này không cho anh mạo hiểm như vậy nữa, nghe thấy chưa, trả lời em đi.”

Cố Hoạ Y nghẹn ngào mà nói, nước mắt đã làm ướt áo của Lý Phàm.

Lý Phàm nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của Cố Hoạ Y, nhẹ giọng nói: “Sau này chắc chắn sẽ không mạo hiểm nữa, đây là bị ép lắm mới vậy mà.”

“Bị ép lắm cũng không được, nếu như anh thật sự xảy ra chuyện thì em với Xuyến Xuyến làm sao đây, anh nhất định không được xảy ra chuyện, nghe thấy chưa.”

Cố Hoạ Y nghiêm túc nói.

“Nghe thấy rồi, nhất định sẽ nghe lời dặn dò của bà xã đại nhân.”

Khi Lý Phàm và Cố Hoạ Y đang tình chàng ý thiếp thì đám vệ sĩ đã

bắt đầu sơ tán đám danh lưu.

Lúc này không ai dám ở đây thêm nữa, ai nấy đều vội vàng giải tán.

“Mẹ tôi ơi, chuyện hôm nay tôi nhất định sẽ ghi nhớ cả đời, nếu như cuối cùng không phải do Lý Phàm lật ngược thế cục thì chúng ta đều phải chết rồi.”

“Lý Phàm đột nhiên lòi ra ở Hán Thành này rốt cuộc có lai lịch gì, sao lại lợi hại như vậy, còn lợi hại hơn cả nhân vật anh hùng trong phim nữa.”

“Mau đi thôi, chuyện hôm nay nhất định phải giữ kín miệng, ai mà biết còn sẽ xảy ra chuyện gì nữa không chứ, cậu chủ Mã đã chết ở đây đó.”

Nói đến cái chết của Mã Gia Thành, trong lòng đám danh môn đều lạnh toát, lũ lượt im miệng lại, nhanh bước giải tán ra ngoài, một số tên danh môn ban đầu có lòng muốn kết giao với Lý Phàm, cũng lập tức không còn tâm tư kết giao với Lý Phàm nữa.

Cậu chủ của nhà họ Mã chết ngay tại hiện trường, chuyện này dù thế nào cũng không thể dễ dàng bỏ qua được, đằng sau chắc chắn sẽ có chuyện càng lớn hơn nữa.

Đám danh môn giải tán ra ngoài, Lý Phàm đưa Cố Hoạ Y cũng muốn cáo từ với Kruff.

Kruff cười khổ nói: “Chuyện hôm nay thật xin lỗi, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi kêu người đưa hai người về.”

“Vậy làm phiền ông rồi.” Lý Phàm bình thản nói.

Kruff đã sắp xếp hai vệ sĩ đưa Lý Phàm và Cố Hoạ Y đi, sau đó nhìn một đống thi thể ở dưới đất kia, cảm thấy có chút không biết nên xử lý thế nào.

Chết nhiều người như vậy, ở chỗ nào cũng là chuyện lớn, phải có người đắc lực giúp đỡ xử lý mới được.

Do dự một hồi, Kruff móc điện thoại ra nhìn một cái, tín hiệu điện thoại đã hồi phục, nút chặn cũng đã được bỏ.

Tìm số điện thoại của Bát Gia rồi gọi đi, Kruff thấp thỏm mà nói: "Bát Gia, sự sắp xếp tối nay xuất hiện sự cố ngoài ý muốn, tôi có thể là đã không thể hoàn thành nhiệm vụ được tốt."

"Xảy ra sự cố ngoài ý muốn gì?"

Kruff kể lại câu chuyện một cách đơn giản, Bát Gia nghe xong thì cong môi lên nở một nụ cười.

"Nghe khá là thú vị đó, tìm đoạn video camera giám sát rồi cắt ra gửi cho tôi, tôi muốn xem thử cậu ta xử lý chuyện thế nào, những chuyện còn lại tôi sẽ cho người xử lý."

"Được, bây giờ tôi đi cắt video đây."

Kruff thở phào một hơi, sắp xếp cấp dưới cắt đoạn video giám sát, sau đó lái xe đi về phía chỗ ở của Bát Gia.

Nhanh chóng vội vàng đến một trang viên ở ngoại ô, sau khi Kruff tiếp nhận kiểm tra xong thì mang theo USB đến trước mặt Bát Gia.

"Bát Gia, đây chính là video giám sát khi sự việc xảy ra, biểu hiện của Lý Phàm thật sự quá kinh người, hệt như anh hùng mafia ở trong phim điện ảnh vậy."

"Anh hùng mafia? Ha ha."

Bát Gia khinh miệt mà cười, thị ý thủ hạ phát nội dung trong USB lên.

Rất nhanh trên màn hình TV 100 inch, xuất hiện hình ảnh của video giám sát.

Nhìn một mình Lý Phàm quật ngã đám xã hội đen, nụ cười khinh miệt trên mặt Bát Gia liền biến mất, thay đổi thành một thần sắc nghiêm trọng.

“Lương Ngọc, cậu có thể làm được như vậy không?” Bát Gia trầm giọng hỏi.

Trong góc tối của căn phòng truyền ra một giọng nói: “Được, hơn nữa còn tốt hơn hắn ta.”

“Vậy tôi yên tâm rồi, chắc lần này người đó sẽ không chủ động xử lý Lý Phàm đâu, nhiều nhất là cho Lý Phàm một chút bài học mà thôi, nhưng chúng ta phải làm nhiều chút chuyện cho người đó, để giải trừ đi mầm mống hiểm hoạ ở trong lòng mới được.”

Bát Gia cứ mãi suy nghĩ xem nên làm thế nào mới đối phó với Lý Phàm được, nếu như có thể thay Long Hậu trừ khử đi Lý Phàm thì chắc chắn là một đại công.

“Bát Gia yên tâm, chỉ cần ngài hạ lệnh, tôi bảo đảm sẽ khiến hắn không nhìn thấy mặt trời ngày mai.”

Bóng đen đó nói.

“Ha ha, vậy thì tốt, nhưng không gấp lúc này, cần phải tìm được thời cơ tốt nhất mới được, phải đảm bảo tình hình có lợi ích lớn nhất, mới có thể lấy mạng của cậu ta.”

Bát Gia nói xong thì nhìn sang Kruff, Kruff đã hoảng đến mất hồn, cảm thấy mình đã biết quá nhiều chuyện không nên biết rồi.

“Bát Gia, tôi không có nghe thấy gì hết, hôm nay tôi căn bản chưa có tới đây qua, càng không có gặp ngài qua.”

Kruff hoảng loạn mà nói.

“Đừng căng thẳng, cho ông nghe là bởi vì anh có thể nghe, về lôi kéo Lý Phàm và Cố Hoạ Y cho tốt, nhất định phải khiến bọn họ tín nhiệm anh, hiểu chưa?” Bát Gia hỏi.

“Hiểu rồi, tôi nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.” Kruff gật đầu thật mạnh mà nói.

“Ừm, về đi.” Bát Gia xua xua tay.

Kruff sải bước chân hoảng loạn mà rời khỏi trang viên, lúc ngồi vào xe của mình, mới cảm thấy tâm trạng không còn hoảng loạn như thế nữa.

“Lý Phàm rốt cuộc là ai, mà có thể khiến Bát Gia cẩn thận cậu ta như vậy, xem ra mình phải càng cẩn thận hơn mới được.”

Chương 340: Lửa giận của nhà họ mã

Lý Phàm và Cố Hoạ Y về đến nhà, Vương Cẩn Mai nhìn thấy khoé mắt Cố Hoạ Y có hơi đỏ, lập tức tức giận.

“Hoạ Y, mắt con sao đỏ vậy, có phải tên phế vật này ức hiếp con không!”

Vương Cẩn Mai hung dữ mà nhìn Lý Phàm, cảm thấy nhất định là Lý Phàm đã ức hiếp con gái của mình.

“Mẹ, không phải đâu, không liên quan gì đến Lý Phàm hết, là cát bay vào mắt con thôi.”

Cố Hoạ Y giải thích.

“Cát bay vào mắt gì chứ, sao mà cát bay vào cả hai mắt cho được, chắc chắn là thằng phế này bắt nạt con rồi, con nói thật cho mẹ nghe xem là chuyện gì, mẹ giúp con dạy dỗ thằng phế này!”

Vương Cẩn Mai mắng.

Lý Phàm có chút bất lực mà cười khổ một cái, thấp giọng nói: “Là con không chăm sóc tốt cho Hoạ Y, khiến Hoạ Y chịu chút kinh sợ.”

“Thằng khốn này, rốt cuộc là Hoạ Y bị sao!”

Vương Cẩn Mai tức đến cầm chổi lên, bộ dạng chuẩn bị đánh Lý Phàm một trận.

Cố Hoạ Y vội vàng ngăn Vương Cẩn Mai lại, hoảng loạn nói với Lý Phàm: “Anh về phòng trước đi, em nói chuyện với mẹ.”

Lý Phàm cúi đầu về phòng, Vương Cẩn Mai tức đến vứt cây chổi đi: “Con nhìn bộ dạng của thằng vô dụng đó kìa, một chút khí khái đàn ông cũng không có nữa, thật tức chết mẹ rồi.”

Thần sắc Cố Hoạ Y ngẩn ngơ, trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng Lý Phàm đứng ở giữa sảnh tiệc, xung quanh đều xác của đám xã hội đen.

Nếu như Lý Phàm không có khí khái đàn ông thì chỉ e đàn ông trên toàn thiên hạ đều không có khí khái đàn ông rồi.

Cố Hoạ Y thầm nghĩ, không có nói chuyện lúc nãy ra, cho dù có nói ra thì Vương Cẩn Mai chắc cũng sẽ không tin đâu.

Tuỳ tiện tìm một lý do qua loa với Vương Cẩn Mai, Cố Hoạ Y rời khỏi phòng khách về phòng của mình.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Cố Hoạ Y dựa trên cửa phòng, nhìn sâu vào Lý Phàm.

Lý Phàm cười cười, có chút tò mò mà nói: “Nhìn gì chứ, trên mặt anh đâu có nở hoa.”

“Anh, lúc anh ra ngoài, có sợ không.”

Cố Hoạ Y hỏi.

“Sợ chứ, có thể không sợ sao, anh sợ đến suýt nữa đi không nổi luôn.”

Lý Phàm tuỳ tiện bịa chuyện.

“Xạo, sau này anh đừng như vậy nữa.”

Cố Hoạ Y hờn dỗi nói.

Lý Phàm mỉm cười đứng dậy, đi tới bên cạnh Cố Hoạ Y, nhẹ nhàng ôm Cố Hoạ Y vào lòng.

Hai tay Cố Hoạ Y vòng qua eo của Lý Phàm, kề khuôn mặt xinh đẹp lên vai của Lý Phàm.

Hai người không có nói chuyện nữa, chỉ im lặng cảm nhận sự ấm áp vào giây phút này.

Một tiếng chuông điện thoại reo lên, phá tan đi bầu không khí hai người, Lý Phàm nhẹ nhàng hôn lên môi của Cố Hoạ Y một cái, rồi buông Cố Hoạ Y đang có chút e thẹn kia ra.

Cố Hoạ Y cầm lấy túi tìm điện thoại, nhìn thấy cuộc gọi đến trên điện thoại, mi tâm khẽ nhíu lại.

Người gọi cho Cố Hoạ Y là bạn học cấp ba Ngô Bình Bình, cả hai đã rất lâu không có liên lạc rồi, đột nhiên gọi điện thoại tới, khiến Cố Hoạ Y cảm thấy có chút khó hiểu.

Do dự một hồi, Cố Hoạ Y nghe máy: “Alo, Bình Bình.”

“Hoạ Y, nói cho cậu một tin tức cực lớn, hot boy của trường cấp ba chúng ta Trương Gia Đông mới hai ngày trước đã quay về, ngày mai tổ chức tụ họp bạn học cấp ba, cậu ấy nhờ tớ liên lạc cho cậu.”

Ngô Bình Bình hưng phấn mà nói.

Thần sắc Cố Hoạ Y ngẩn ngơ, hồi ức lại một số chuyện lúc học cấp ba, lúc đó Cố Hoạ Y thường xuyên bị bạn học ghẹo là một cặp với Trương Gia Đông, nhưng giữa hai người vốn không có mối quan hệ mật thiết gì, nhiều nhất là Trương Gia Đông thầm yêu Cố Hoạ Y thôi.

Sau đó Trương Gia Đông đã ra nước ngoài du học dưới sự sắp xếp của gia đình, nghe nói sau khi học lên tiến sĩ ở Harvard thì còn được đại học Harvard phá lệ giữ ở lại trường.

Trước Trương Gia Đông, Đại học Harvard luôn có truyền thống rằng sinh viên tốt nghiệp của trường không thể ở lại trường trực tiếp giảng dạy, để tránh sinh sản cận huyết trong học tập, nhưng Trương Gia Đông đã phá vỡ truyền thống của Harvard.

“Này này, Hoạ Y cậu có nghe không đó?”

Thanh âm của Ngô Bình Bình đã kéo Cố Hoạ Y quay về với hiện thực, sau khi suy nghĩ một hồi thì Cố Hoạ Y nói: “Tớ không đi đâu,

gần đây trong nhà có hơi nhiều chuyện.”

“Sao có thể không đi được chứ, Trương Gia Đông đã bao hết tất cả chi phí, chúng ta chỉ cần ăn uống vui chơi là được rồi, còn có thể đưa người nhà theo, chuyện tốt biết bao, cần phải đi chứ.”

Ngô Bình Bình nhấn mạnh mà nói.

Cố Hoạ Y nhìn sang Lý Phàm, Lý Phàm chớp chớp mắt với Cố Hoạ Y, nhẹ giọng nói: “Họp mặt bạn học thì đi đi, cũng là chuyện tốt mà.”

“Vậy được, ngày mai lúc nào?”

Cố Hoạ Y hỏi.

“Năm giờ ngày mai tớ đi tìm cậu, chỗ cụ thể vẫn đang được bảo mật, Trương Gia Đông nói là muốn cho chúng ta một bất ngờ.”

Trong ngữ khí của Ngô Bình Bình ngập tràn sự mong đợi.

“Vậy được, ngày mai gặp.”

Cố Hoạ Y đặt điện thoại xuống, kéo lấy cánh tay của Lý Phàm nói: “Ngày mai đi với em đi.”

“Được, ngày mai coi coi hot boy trường các em thế nào.” Lý Phàm cười nói.

Cố Hoạ Y trợn trắng mắt với Lý Phàm một cái, kéo lấy Lý Phàm tâm sự chuyện trong lòng.

Tỉnh Thành, bên trong biệt thự của nhà họ Mã.

Ba của Mã Gia Thành là Mã Đức Phúc đã nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nghe xong cuộc gọi, cả người Mã Đức Phúc đều sững sờ.

“Lão Mã à, con trai tôi bây giờ chịu sự kinh sợ đã mời bác sĩ tâm lý rồi, những điều nó nói đều là sự thật, con trai ông thật sự đã xảy

ra chuyện rồi, mau liên hệ bên Hán Thành để tìm hiểu tình hình cụ thể đi."

Bên đầu dây bên kia nói.

Khuôn mặt Mã Đức Phúc co giật, thần sắc trở nên hung tàn: "Khốn khiếp, dám giết con trai của tôi, tôi muốn cả gia đình hắn đều chết!"

"Lão Mã xin hãy nén đau thương, con trai nhà tôi tinh thần bất ổn, tôi không nói với ông nữa."

Nghe thấy tiếng chuông báo bận truyền đến từ điện thoại, Mã Đức Phúc hung hăng ném điện thoại đi.

"Ông chủ, ông sao thế?"

Lão quản gia thấp thỏm lo lắng mà đi tới.

"Điều tra cho tôi, điều tra Lý Phàm của Hán Thành, điều tra Lâu đài Hoàng Gia vừa mới xảy ra chuyện gì, điều tra tình hình hiện tại của con trai tôi!"

Mã Đức Phúc tức giận nói.

Đáy lòng lão quản gia chợt run lên, biết chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn rồi, gật đầu lùi lại hai bước, cầm lấy điện thoại bắt đầu gọi.

Liên tục gọi điện thoại đi, tình hình càng lúc càng rõ, sắc mặt của lão quản gia cũng càng lúc càng trắng bệch.

"Ông chủ, cậu chủ, cậu ấy….."

"Rốt cuộc thế nào, là sống hay chết!"

Mã Đức Phúc gào lên.

"Cậu chủ chết rồi, trên người trúng hơn hai mươi mấy nhát súng, nghe nói là đám xã hội đen nổ súng bắn chết cậu chủ."

Lão quản gia run rẩy đôi môi mà nói.

“Sao có thể! Gia Thành sao có thể chết được!”

Hai tay Mã Đức Phúc ôm lấy đầu khóc lên, không chấp nhận được tin tức con trai đã chết.

“Ông chủ, hay là chúng ta đi Hán Thành một chuyến điều tra tình hình cụ thể đi, cậu chủ đi tham gia bữa tiệc do ngài Kruff mời, sao có thể ở cùng đám xã hội đen được.”

Mã Đức Phúc lau nước mắt, gật đầu nói: “Đưa theo người, tất cả vệ sĩ đều tập hợp, đi điều tra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người hại chết con trai tôi chỉ có một con đường chết!”

Lão quản gia vội vàng tập hợp người, đồng thời gọi đi mấy cuộc điện thoại, liên hệ với mấy vị lão đại ở Tỉnh Thành để do thám tin tức cụ thể.

Sau một hồi, thần sắc của lão quản gia có chút cổ quái, do dự mà đi tới trước mặt Mã Đức Phúc.

“Ông chủ, cậu chủ Tần nói là đám xã hội đen là do cậu ấy liên hệ dùm, còn nói là cậu chủ đã bị Kruff và một người tên Lý Phàm ức hiếp, muốn báo thù nên mới liên hệ với xã hội đen.”

Chương 341: Đoàn luật sư đến kiếm chuyện

“Bọn xã hội đen đó được Gia Thành tìm về à? Thế thì sao Gia Thành lại chết dưới họng súng của bọn chúng chứ!”

Mã Đức Phúc hỏi với vẻ bất ngờ.

Nếu phân tích theo logic thông thường thì người chết dưới họng súng của bọn cướp phải là đối phương mới phải, sao lần này Mã Gia Thành, chủ thuê, lại chết dưới họng súng của bọn chúng được.

Mã Đức Phúc hết sức bất ngờ, lẽ nào bọn cướp đã bị Kruff mua chuộc, phản bội vào giờ phút cuối cùng sao?

Nhưng tại sao những cậu ấm nhà giàu khác đều không bị gì, còn con trai mình lại chết.

“Ông chủ, nghe nói Lý Phàm đã giật súng trong tay cậu chủ rồi bắn chết đại ca của bọn cướp, những tên cướp còn lại liên tục bắn Lý Phàm trong cơn tức giận, kết quả Lý Phàm chuồn mất, chỉ để lại một mình cậu chủ ở đó, thế là…”

“Đệch con mẹ nó! Lại là thằng Lý Phàm chết tiệt này! Chỉ là thằng ở rể trong gia tộc nhỏ ngoài thành Hán thôi, không ngờ dám hại chết con trai tôi! Tôi bắt buộc phải tính món nợ này mới được!”

Mã Đức Phúc tức giận đập đồ đạc, những món đồ gốm tinh tế trên bàn đều vỡ vụn thành từng mảnh ngay lập tức.

Ông quản gia khom lưng mà nói: “Ông chủ, nghe nói một mình Lý Phàm có thể đối đầu với hơn hai mươi kẻ cướp, tôi cảm thấy chưa chắc bảo vệ của chúng ta đánh thắng nổi nó đâu, hay là tính kế hoạch lâu dài thì hơn, ít nhất phải nắm được chỗ yếu của cậu ta mới phải.”

Ông quản gia liên tục khuyên nhủ Mã Đức Phúc, ông ta cảm thấy bây giờ Mã Đức Phúc kích động quá mức, nếu thật sự dẫn theo

bảo vệ đi kiếm chuyện với Lý Phàm, bị Lý Phàm xử lý hết cả thì phiền phức to rồi, ít nhất phải phát huy thế lực trong gia tộc mới được.

Mã Đức Phúc đập đồ đập đạc một lúc, ngọn lửa giận trong lòng đã được trút ra không ít, ông ta vừa thở dốc vừa ngồi xuống ghế sô pha, day day mày bằng tay phải.

“Ông nói đúng, tôi không nên kích động quá, nhà họ Cố, hừ hừ, đi thông báo đi, những tiệm thuốc trong tỉnh và những tỉnh thành xung quanh dám hợp tác với nhà họ Cố đồng nghĩa với việc không nể mặt họ Mã tôi.”

“Dạ vâng, thưa ông chủ.”

Ông quản gia đáp lời, ông ta lập tức cầm điện thoại lên thông báo ngay.

“Với lại tìm vấn đề trong sản phẩm của nhà họ Cố, dù là vấn đề lâm sàng hay là quy cách sản xuất, dù gì phải lôi các vấn đề ra cho bằng hết, tổng kết các vấn đề với tốc độ nhanh nhất, mời luật sư y tế chuyên nghiệp nhất cả nước về đây, tôi muốn dọa hết tất cả mọi người trong nhà họ Cố!”

Mã Đức Phúc có suy tính của mình, dù là thiết bị y tế hay là thuốc thang đều có thể dễ dàng tìm được vấn đề khi ứng dụng lâm sàng, cho dù không có vấn đề gì đi chăng nữa thì với khả năng của Mã Đức Phúc, ông ta cũng có thể chế ra vấn đề.

Sắp xếp hết mọi vấn đề, cộng với luật sư y tế chuyên nghiệp nhất, chỉ cần đập những giấy tờ này lên bàn thì đã đủ để khiến cho người nhà họ Cố sợ đến són tiểu rồi.

Người nhà họ Cố sợ són tiểu, cho dù Lý Phàm có giỏi đánh đấm hơn đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu, đến khi ấy muốn nhào nặn Lý Phàm như thế nào đều phụ thuộc vào ý muốn của Mã Đức Phúc.

Ánh mắt ông lão gia sáng bừng, lập tức hiểu ý của Mã Đức Phúc ngay: “Ông chủ sáng suốt thật, tôi sẽ đi liên hệ ngay, giải quyết

chuyện này trong thời gian ngắn nhất.”

Mã Đức Phúc khép mắt phủi tay, ra hiệu cho ông quản gia đi sắp xếp, bản thân ông ta muốn yên tĩnh một mình.

Ông quản gia khom lưng đi ra ngoài, bắt đầu sắp xếp theo dặn dò của Mã Đức Phúc.

Tất cả mọi việc đều để cho ông quản gia đi điều tra tổng kết, đến lúc mặt trời mọc, ông quản gia đã xử lý xong xuôi hết tất thảy, đội ngũ luật sư y tế tài ba nhất đã từ Bắc Kinh đến Hán Thành, tất thảy mọi chuyện đều đã chuẩn bị tươm tất.

… Lý Phàm và Cố Họa Y đến công ty, mở họp ngay từ sáng sớm, công tác chuẩn bị xây dựng công xưởng mới, bây giờ nhà họ Cố đã chuẩn bị toàn tâm toàn lực cho dự án công xưởng mới.

Cố Thiệu Dũng và Kruff ngồi ở vị trí đầu tiên, người hầu của nhà họ Cố và Kruff ở bên cạnh, chỉ vì Cố Họa Y chưa đến phòng họp nên buổi họp vẫn chưa được bắt đầu.

Cố Kiến Hào nhìn thời gian trong đồng hồ rồi nói một cách bất mãn: “Bây giờ là chín giờ, đến giờ họp rồi, có phải chúng ta nên chính thức mở họp hay không, không thể để cục cứt chuột làm ảnh hưởng đến chuyện lớn của chúng ta được.”

Cố Thiệu Dũng khẽ gật đầu, ông ta nói với vẻ mặt khó chiu: “Càng lúc Cố Họa Y càng mất phép tắc, cuộc họp quan trọng thế này mà dám đến trễ, giở thói tiểu thư! Nó thật sự cho rằng thiếu nó thì dự án của chúng ta không thể làm được à!”

Lông mày của Kruff, ông ta mỉm cười: “Ông nói đúng, không có cô Cố Họa Y thì dự án này thật sự không thể làm xong được!”

Má!

Cố Thiệu Dũng chửi thầm trong bụng, gân xanh của ông ta lồi lên trên trán, không hiểu nổi Kruff đã bị Cố Họa Y chuốc bùa mê thuốc lú gì.

Không phải người ta nói dân nước ngoài ghét những người đến muộn lắm à, sao Kruff lại bảo vệ cho Cố Họa Y như thế!

Lẽ nào Cố Họa Y đã trèo lên giường của Kruff thật?

Lúc Cố Thiệu Dũng đang oán thầm trong lòng, Cố Họa Y cùng Lý Phàm bước vào phòng họp.

Cố Họa Y nói với vẻ áy náy: “Xin lỗi, tôi đến trễ.”

“Còn biết mình đến trễ à, bây giờ cô càng lúc càng giở thói tiểu thư ra rồi đó, có phải muốn thành minh tinh không?” Cố Kiến Hào mỉa mai.

“Khụ khụ.”

Kruff ho khan hai tiếng, ông ta đứng dậy khom lưng với Cố Họa Y và Lý Phàm: “Hai người không có đến muộn, tại bọn tôi đến sớm quá.”

Gương mặt đám người Cố Thiệu Dũng đen sì, ông ta nhìn Kruff với ánh mắt ngờ vực.

Hôm qua hình tượng của Kruff còn được xem là bình thường, sao mới có một đêm mà lại nịnh bợ thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong buổi tiệc tối ngày hôm qua?

Lẽ nào Kruff bị tẩy não rồi?

Lúc mọi người trong nhà họ Cố đều cảm thấy ngờ vực thì Kruff đã lấy tấm bản đồ từ tay trợ thủ của mình.

“Đây là tấm bản đồ thiết kế công xưởng mà bộ phận thiết kế và bộ phận nghiên cứu khai thác của chúng tôi làm ra sau những ngày tăng ca, hy vọng mọi người có thể xây dựng theo đúng kế hoạch của chúng tôi, bởi vì những thiết kế ssau này có liên hệ chặt chẽ với thiết kế của khu công xưởng.”

Tấm bản đồ thiết kế bị đẩy đến giữa bàn họp, nhóm người Cố Thiệu Dũng cũng không bận tâm đến chuyện suy đoán nữa mà lục

tục đứng dậy nhìn tấm bản đồ.

Kế hoạch của binh thường, không có điểm gì đặc biệt, nhưng cũng không có chỗ nào sơ hở.

Sau khi nghiên cứu tấm bản đồ, Cố Thiệu Dũng nhìn Cố Họa Y: "Họa Y, con gái con đứa như cháu không thích hợp ra công trường hàng ngày, chú thấy cháu để treo cái danh mình ở đó, để cho Tuấn Hào đi giám sát công trình đi."

Vốn dĩ công trình là vị trí ăn rất đậm, bây giờ tất nhiên Cố Thiệu Dũng phải tranh lợi ích cho con trai mình.

Cố Họa Y gật đầu: "Được thôi, nhưng thỉnh thoảng cháu cũng sẽ đi ra kiểm tra, hy vọng có thể đảm bảo an toàn."

"Ha ha, có tôi ở đây mà còn để cô bận tâm đến vấn đề an toàn chất lượng sao, cô cứ lo hầu hạ ông Tây cho thật tốt."

Cố Kiến Hào mỉa mai.

Lý Phàm híp mắt nhìn Cố Kiến Hào, ánh mắt anh trở nên sắc sảo.

Cố Kiến Hào sợ ánh mắt của anh đến nỗi rụt cổ lại, anh ta hoảng hốt núp ra sau lưng Cố Thiệu Dũng.

Đột nhiên!

Thư ký mở cửa, nói một cách dè dặt và căng thẳng: "Chủ tịch, luật sư trên Kinh Đô xuống rồi, nói là muốn kiện chúng ta."

Chương 342: Cố gắng hết sức giúp đỡ

Tần Kiến Chương mặc một bộ âu phục do thợ may hàng đầu làm bằng thủ công, chắp hay tay đứng ngoài cửa phòng họp.

Giờ phút này, Tần Kiến Chương như lưỡi dao rút khỏi vỏ, toàn thân lạnh lẽo, lộ ra khí thế bức người.

Thân là luật sư y tế cấp cao trong nước, Tần Kiến Chương đã thắng nhiều vụ kiện y tế, nhưng đây là lần đầu tiên trong sự nghiệp của Tần Kiến Chương kiện một xí nghiệp y dược.

Trước đây, các vụ kiện đều là do sai sót của bác sĩ, thắng kiện cũng là để bệnh viện bồi thường hàng tỷ đồng cho gia đình bệnh nhân mà thôi, tuy nhiên, kiện một xí nghiệp y dược lại không giống như vậy, nếu vụ kiện này thành công thì Tần Kiến Chương sẽ mở mang một lĩnh vực mới, cũng sẽ có được nhiều tiếng tăm và tiền bạc hơn.

Đây là trận chiến nhất định phải thắng, huống hồ phía sau còn có sự giúp đỡ của nhà họ Mã, đừng nói một xí nghiệp y dược nhỏ bé như nhà họ Cố, cho dù có là xí nghiệp y dược quy mô lớn thì Tần Kiến Chương cũng dám động vào.

Hơn nữa, nhà họ Mã đã chuẩn bị đầy đủ tài liệu vụ kiện, thậm chí đã liên hệ với một số bệnh nhân có liên quan để thuyết phục họ khi cần thiết ra làm chứng trước tòa.

Tất cả công tác chuẩn bị có thể nói là gần như hoàn hảo, Tần Kiến Chương cảm thấy mình thật sự muốn khởi kiện, mình nhất định sẽ khiến nhà họ Cố tán gia bại sản.

Theo sau Tần Kiến Chương còn có bốn luật sư rất có năng lực, những người này đều là những trợ thủ đắc lực của Tần Kiến Chương, lúc nửa đêm nhận được nhiệm vụ, họ đã giúp Tần Kiến Chương sửa sang tài liệu, tìm kiếm các điều khoản pháp luật, chuẩn bị phương hướng bắt tay vào khởi kiện.

Giờ phút này, bốn vị luật sư có năng lực giống như những vệ binh hung hãn canh giữ phía sau Tần Kiến Chương, chuẩn bị đi theo Tần Kiến Chương làm việc lớn.

Răng rắc.

Cửa phòng họp bị thư ký mở ra, thư ký ghé nửa người vào cửa xin chỉ thị của Cố Thiệu Dũng.

Tần Kiến Chương tiến lên một bước đẩy thư ký sang một bên rồi đi thẳng vào phòng họp.

Ánh mắt như chim ưng quét qua người Cố Thiệu Dũng, Kruff và những người khác, Tần Kiến Chương mỉm cười nói: “Trước tiên tôi xin tự giới thiệu bản thân một chút, tôi là Tần Kiến Chương, người sáng lập Công ty luật Kiến Chương, đồng thời cũng là luật sư tranh chấp y tế cấp cao trong nước. Tôi đã từng bào chữa 978 vụ việc liên quan và tỷ lệ thắng kiện vượt qua 95%.”

Sau khi nghe Tần Kiến Chương giới thiệu xong, Cố Thiệu Dũng nuốt lại những gì ông ta định mắng.

Nghe lời tự giới thiệu của người này, Cố Thiệu Dũng biết rắc rối chắc chắn không nhỏ, có thể khiến luật sư cấp cao ở Thành Đô chạy đến Hán Thành thì đã thấy ý đồ của đối phương cũng không nhỏ.

“Luật sư Tần, cậu đến công ty chúng tôi làm gì?”

Cố Thiệu Dũng nặn ra nụ cười hỏi.

“Có một món quà nhỏ muốn tặng cho ông.”

Sau khi Tần Kiến Chương nói xong thì nhìn sang Kruff, mỉm cười nói: “Ông là đối tác của nhà họ Cố à? Nhà họ Cố đã gặp phải phiền toái rồi, tôi đề nghị tốt nhất ông không nên tiếp tục hợp tác với nhà họ Cố, nếu không cũng sẽ chịu tổn thất.”

Kruff nhướng mày, lắc đầu nói: “Không không không, chúng tôi đã ký thỏa thuận hợp tác rồi, nên cho dù thế nào thì chúng tôi cũng sẽ

hợp tác, hay bây giờ cậu nói về món quà của cậu đi.”

Tần Kiến Chương thấy thái độ cương quyết của Kruff, trong lòng có hơi cảnh giác, nếu Kruff nhúng tay kêu gọi các luật sư y tế cấp cao quốc tế đến thì Tần Kiến Chương phỏng đoán cho dù có ra đòn sát thủ thì cũng thực sự không thể đánh bại người ta.

Suy cho cùng, vẫn tồn tại khoảng cách giữa luật sư cấp cao trong nước và luật sư cấp cao quốc tế. Nhưng lúc này tên đã lên cung không thể không bắn, Tần Kiến Chương cũng không thể tính đến việc Kruf có giúp bọn họ hay không, chỉ có thể cố gắng hết sức làm những việc trước mắt.

“Tiểu Vương, đưa thông tin chúng ta thu thập được cho các vị đang ngồi đây đi.”

Tần Kiến Chương xụ mặt, vẻ mặt lạnh lùng nói.

Luật sư Tiểu Vương mở chiếc cặp đựng giấy tờ lấy ra một đống tài liệu, sau đó phân phát cho những người ở đây.

Sau khi Cố Thiệu Dũng cầm tài liệu, ông ta rất nóng lòng muốn đọc nó.

Nhưng mà, mới chỉ đọc nội dung trang đầu tiên, Cố Thiệu Dũng suýt nữa thổ huyết, cánh tay cầm tài liệu run dữ dội, cảm thấy Tần Kiến Chương sắp dồn nhà họ Cố vào đường chết rồi.

Sắc mặt đám người nhà họ Cố cũng trở nên ngưng trọng, nhìn nội dung từng trang tài liệu, càng xem càng cảm thấy lạnh lẽo.

Cố Họa Y đọc xong mấy trang, bối rối đưa tài liệu cho Lý Phàm, Lý Phàm cầm lấy tài liệu nhìn một chút, sau đó lẳng lặng đặt tập tài liệu xuống, cũng không coi nội dung trong đó ra gì.

Chẳng qua chỉ là vấn đề kiện tụng, chỉ cần tiêu một ít tiền là có thể giải quyết được mọi chuyện thôi, Lý Phàm căn bản không lo lắng gì hết.

“Các người, các người muốn làm gì! Những tài liệu này liên quan

gì đến nhà họ Cố chúng tôi? Cho dù có sai thì cũng là lỗi của bác sĩ lâm sàng!"

Cố Thiệu Dũng tức giận nói.

"Không, không, không, chúng tôi đã liên hệ với rất nhiều bác sĩ lâm sàng và các bệnh nhân có liên quan, chúng tôi có thể tự tin nói với ông rằng đây là đây là vấn đề do sản phẩm của các người gây ra. Chúng tôi đã ủy quyền cho một tổ chức thứ ba tiến hành kiểm tra và sẽ sớm có kết quả. Đến lúc đó chúng tôi sẽ triệu tập giới truyền thông tổ chức họp báo."

Tần Kiến Chương chậm rãi nói, mỗi một chữ ta ta thốt ra đều gây áp lực rất lớn cho đám người Cố Thiệu Dũng.

Đám người Cố Thiệu Dũng không thể so sánh được với tài ăn nói và logic với luật sư, hơn nữa Tần Kiến Chương đến đây đã có chuẩn bị, điều này càng khiến Cố Thiệu Dũng khó mà chống đỡ được.

"Vì sao, cậu làm cái này để làm gì? Muốn tiền sao?"

Cố Thiệu Dũng căm tức hỏi.

"Không, không phải vì tiền mà là vì muốn nhà họ Cố của các người bị hủy hoại, đây là ý của ông chủ tôi."

Tần Kiến Chương cười híp mắt nói, như thể đã thực hiện được âm mưu.

Lý Phàm nhìn Tần Kiến Chương, trong lòng đã đoán ra được mấy phần, có thể là phản ứng từ cái chết của Mã Gia Thành mang lại, không đáng ngạc nhiên nếu luật sư trước mặt là do nhà họ Mã mời tới.

Cố Họa Y cũng có suy đoán giống vậy, cô nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt dò hỏi, Lý Phàm khẽ gật đầu, đồng thời đưa mắt ra hiệu cho Cố Họa Y đừng lo lắng.

"Ông chủ của cậu là ai? Tôi muốn gặp ông chủ của cậu để nói

chuyện với ông ấy.”

Cố Thiệu Dũng cảm thấy mình đã nắm được ít manh mối rồi, chỉ cần ông ta tìm ra nguồn cơn của vấn đề thì có thể tìm ra cách giải quyết.

Tần Kiến Chương lắc đầu, nói đùa: “Lần này tôi đến đây chỉ để thông báo với ông mà thôi, bây giờ ông chủ của tôi sẽ không gặp các người. Đợi đến sau cuộc họp báo, có lẽ các người mới có cơ hội gặp được ông chủ của tôi.”

Cố Thiệu Dũng sắp phát điên rồi, nếu thật sự phải đợi sau cuộc họp báo thì sợ rằng nhà họ Cố sẽ xảy ra chuyện mất, dư luận bây giờ rất đáng sợ, có thể ngay lập tức nghiền nát nhà họ Cố thành mảnh vụn.

“Không, có vấn đề gì thì có thể thương lượng được mà, ông chủ các người có yêu cầu gì thì có thể đưa ra, chúng tôi sẽ cố gắng giải quyết tất cả.”

Nhìn thấy Tần Kiến Chương cười nhưng không nói, Cố Thiệu Dũng đưa mắt cầu cứu Kruff, hy vọng Kruff có thể giúp đỡ.

“Ông Kruff, tôi hy vọng ông có thể giúp chúng tôi, bởi vì chúng ta là đối tác làm ăn.”

Kruff gật đầu: “Tôi rất sẵn lòng giúp đỡ cô Cố và cậu Lý, chỉ cần đó là yêu cầu của bọn họ thì tôi sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng.”

Chương 343: Bó tay

Cố Thiệu Dũng há hốc mồm, nhìn Kruff mà khóc không ra nước mắt, ông ta cảm thấy mình làm thế nào cũng không xong.

Tần Kiến Chương nhìn Cố Họa Y và Lý Phàm, bắt đầu suy ngẫm về những thông tin mà mình đã thu thập được lúc trước, xem ra lần này ông chủ muốn đối phó với Lý Phàm.

Cố Tuấn Hào tức giận đập bàn, không phục nói: "Tại sao lại là yêu cầu của Lý Phàm! Lẽ nào chúng tôi không phải là đối tác của ông hả? Tại sao ông lại đối xử khác biệt với chúng tôi như vậy!"

"Vì đây là sự sắp đặt của thượng đế, tôi tin thượng đế, cho nên tôi tin vào sự chỉ dẫn của thượng đế."

Trên mặt Kruff phát ra tia sáng chói lọi, như thể biến thành một linh mục già.

Cố Thiệu Dũng kéo Cố Tuấn Hào, nhỏ giọng nói: "Con nhịn một chút đi, lúc này đừng gây chuyện, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào ông Kruff, nếu ông Kruff không quan tâm nữa thì chúng ta thật sự hết cách rồi."

"Sao có thể hết cách được, công ty chúng ta cũng có nhân viên pháp lý. Nếu thực sự không được nữa thì chúng sẽ thuê luật sư. Con không tin lại để mặc cho tên xúi bẩy này cưỡi lên đầu chúng ta!"

Cố Tuấn Hào chỉ vào mặt Tần Kiến Chương rồi gầm lên.

Tần Kiến Chương chỉnh lại quần áo, mỉm cười nói: "Nhân viên pháp lý trong công ty các người đều là những tên luật sư rác rưởi hay sao mà đến nổi phải mời luật sư bên ngoài. Haha, các người cứ thử đi, xem ai dám cùng Tần Kiến Chương tôi tranh luận trước tòa!"

Tần Kiến Chương tin tưởng tuyệt đối vào sự thành bại của vụ

kiện, hơn nữa anh ta đã có danh tiếng nên sẽ không ai muốn trở thành đối thủ của Tần Kiến Chương trong vụ kiện về lĩnh vực y tế cả.

Cố Thiệu Dũng muốn đi cầu xin Cố Họa Y giúp đỡ nhưng lại không muốn để Tần Kiến Chương ngạo mạn, vì vậy ông ta đập bàn mắng thư ký: "Gọi nhân viên pháp lý đến đây, nuôi cậu ta không phải để làm kiểng đâu!"

"Vâng, tôi sẽ đi ngay."

Thư ký lon ton chạy đi, không lâu sau đã dẫn nhân viên pháp lý đến.

Khi nhân viên pháp lý nghe thấy tên của Tần Kiến Chương trên đường đi đến đây thì trong lòng vô cùng sợ hãi, sau khi vào phòng họp, anh ta cẩn thận nhìn Tần Kiến Chương.

"Thầy… thầy Tần, sao thầy lại đến đây? Em là nghiên cứu sinh do giáo sư Pháp Đại La hướng dẫn. Thầy La và thầy cũng tính là anh em bạn học nhỉ." Nhân viên pháp lý cố gắng xây dựng mối quan hệ, hy vọng có thể thông qua mối quan hệ này làm lắng xuống mọi chuyện.

Tần Kiến Chương liếc mắt nhìn nhân viên pháp lý, trong mắt tràn đầy khinh thường.

"Giáo sư La? Anh ta cũng xứng làm giáo sư hả? Sinh viên anh ta dạy cũng giống như anh ta thôi. Đừng có bắt quàng làm họ với tôi. Lúc nhận vụ kiện thì tôi không bao giờ để tình cảm xen lẫn vào."

Nhân viên pháp lý lập tức đỏ bừng mặt, có chút xấu hổ đi đến bên cạnh Cố Thiệu Dũng.

"Không phải là tôi không có năng lực, mà là do người ta rất giỏi trong lĩnh vực kiện tụng y tế. Tôi đứng cách người ta cả mười con phố, căn bản nói không lại anh ta, chứ đừng nói là thắng kiện."

Cố Thiệu Dũng nhìn nhân viên pháp lý, ông ta cũng biết trình độ của nhân viên pháp lý công ty rất kém, giải quyết vụ kiện bình

thường thì còn được, nếu để nhân viên pháp lý tranh luận với Tần Kiến Chương thì Cố Thiệu Dũng là người đầu tiên không yên tâm.

“Cậu không thể đi tranh chấp với cậu ta, vậy luật sư có thể tranh chấp cậu ta có những ai, bây giờ lập tức đi liên hệ cho tôi!”

Cố Thiệu Dũng căm hận nói.

Nhân viên tư pháp suy nghĩ một chút, lật xem danh bạ điện thoại nói: “Thầy Tần được coi là người lợi hại nhất trong kiện tụng y tế, những người lợi hại còn lại có giáo sư Trần và giáo sư Cao, tôi sẽ liên lạc với họ.”

Cố Thiệu Dũng gật đầu, cảm thấy chỉ cần tìm được người có trình độ tương đương với Tần Kiến Chương thì mới có thể trấn áp được sự kiêu ngạo của Tần Kiến Chương.

Tần Kiến Chương cười lắc đầu: “Ông Trần, ông Cao? Haha, bọn họ dám tiếp đơn của các người thì tôi sẽ đưa đầu cho các người đi đá bóng. Những người đó đều là bại tướng dưới tay tôi, căn bản không dám kiện tụng với tôi đâu.”

Cánh tay cầm điện thoại của nhân viên pháp lý trở nên cứng ngắc, anh ta nhìn nút gọi trên màn hình nhưng lại không nhấn xuống được.

“Gọi! điện! thoại! Ngơ ngác ở đó làm gì!”

Cố Thiệu Dũng xấu hổ hối thúc.

Nhân viên pháp lý cuối cùng nhấn nút gọi, hồi hộp chờ kết nối cuộc gọi, sau đó nhanh chóng nói tình huống.

Ngay sau đó sắc mặt của nhân viên pháp lý bắt đầu trở nên khó coi, anh ta cúi đầu tiếp tục gọi một cuộc khác.

Cuộc điện thoại thứ hai rất nhanh đã kết thúc, nhân viên pháp lý mặt như đưa đám nói: “Không được rồi, bọn họ không muốn nhận, nói rằng đời này sẽ không cùng người họ Tần kia ra tòa.”

“Hahaha, các người cứ tiếp tục đi tìm luật sư đi, để tôi xem các người có thể tìm ai đấu với tôi, ở trong nước không có ai thắng được tôi trong vụ kiện y tế đâu.”

Tần Kiến Chương đắc ý nói.

Nhìn thấy bộ dạng đắc ý của Tần Kiến Chương, Cố Tuấn Hào nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, châm chọc nói: “Đồ bỏ đi kia, gần đây không phải đặc biệt có năng lực sao? Anh có bản lĩnh thì đánh tên luật sư này đi.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Đàn ông chỉ nên dùng lý lẽ để phân cao thấp chứ không nên động tay động chân, sao có thể đánh nhau với luật sư được.”

“Ôi chao, người này rất sáng suốt. Đánh luật sư là việc ngu xuẩn nhất trên đời. Chỉ cần các người dám động một sợi lông của tôi thôi thì tôi sẽ kiện cho các người tán gia bại sản. Tôi chỉ đến đây tạo một ít áp lực cho các người thôi, chúng tôi đã chuẩn bị một bất ngờ lớn phía sau.”

Cố Thiệu Dũng cúi thấp đầu, trong lòng hận không thể đạp Tần Kiến Chương xuống đất, ép Tần Kiến Chương nói ra ông chủ của Tần Kiến Chương rốt cuộc là ai.

Nhưng mà Cố Thiệu Dũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi, giống như Tần Kiến Chương đã nói, nếu đánh Tần Kiến Chương thì chỉ có thể khiến mình bị tổn thất mà thôi.

“Họa Y, con, con nhất định phải nói chuyện với ngài Kruff và nhờ ngài Kruff giúp đỡ.”

Cố Thiệu Dũng cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, vứt bỏ mặt mũi của mình sang một bên.

Lần này Cố Họa Y đã phản ứng lại, nhanh chóng nhìn Kruff nói: “Ông Kruff, xin ngài giúp chúng tôi liên hệ với luật sư nổi tiếng quốc tế với.”

Kruff vui vẻ gật đầu, lấy điện thoại ra nói: “Tôi sẽ liên lạc với luật

sư Angel, là luật sư tranh chấp y tế quốc tế nổi tiếng nhất."

Nghe đến tên luật sư Angel, sắc mặt Tần Kiến Chương trở nên vô cùng khó coi, mặc dù luật pháp trong nước và nước ngoài có một số điểm khác biệt nhưng đội ngũ luật sư dưới quyền Angel đều thông thạo luật pháp và điều khoản của các quốc gia.

Hơn nữa các luật sư dưới quyền của Angel đều rất giỏi, một vài người còn giỏi hơn Tần Kiến Chương hồi đó. Có thể nói, Angel cử bất kỳ luật sư nào của mình đến đây cũng có thể đánh bại Tần Kiến Chương.

Các vụ kiện mà Tần Kiến Chương thua năm xưa hầu hết đều thua dưới tay những luật sư ưu tú đó.

Nhìn thấy Kruff bắt đầu gọi điện thoại, trong lòng Tần Kiến Chương rất lo lắng, cầu trời phật phù hộ, nhất định phải khiến Angel từ chối lời mời của Kruff.

Kruff gọi điện thoại nói vài câu, đột nhiên cảm xúc trở nên cáu kỉnh: "Anh nói cái gì? Không thể phái người qua sao? Anh đây là không cho tôi mặt mũi sao!"

"Kruff, tôi đã nhận ủy thác độc quyền của Tây Môn Chí Bằng, vì vậy trong thời gian hai năm chỉ có thể bào chữa cho công ty của Tây Môn Chí Bằng, xin lỗi tôi thực sự bó tay."

Kruff bất lực đặt điện thoại xuống: "Xin lỗi, tôi cũng bó tay."

Chương 345: Có quan hệ gì với long môn?

“Chó má bị dọa tiểu rồi! Chúng ta cũng không phải là bị dọa quá, cậu nhanh nói rõ xem là có chuyện gì!”

Cố Thiệu Dũng bất mãn nói.

Lý Phàm liếc mắt nhìn Kruff, Kruff cười khổ nói: “Chuyện là như vậy, ngọn nguồn chuyện này cũng là vì tôi mà xảy ra.”

Bọn người Cố Thiệu Dũng đều sửng sốt, không phải Lý Phàm dẫn đến chuyện này sao, sao lại liên quan đến Kruff rồi! . Ngôn Tình Sủng

“Ngài Kruff, anh đang che dấu cho Lý Phàm sao? Đây là chuyện lớn liên quan đến sự phát triển của nhà họ Cố chúng tôi, anh không cảm thấy nên để chúng tôi hỏi rõ ràng sao!”

Kruff nhún nhún vai, mở hai tay ra nói: “Thật sự là bởi vì tôi mà tạo ra phiền phức, ngày hôm qua nếu không phải Ngài Lý trượng nghĩa ra tay, chúng ta bây giờ đã là âm dương cách biệt, tình huống cụ thể mọi người không cần phải hỏi, mọi người chỉ cần dựa theo sắp xếp của Ngài Lý mà làm là được.”

Đối với ngôn từ của Kruff, bọn người Cố Thiệu Dũng chỉ có thể tạm thời nhượng bộ, nghĩ đợi sau khi Kruff rời đi lại nghĩ cách hỏi thăm, nếu không biết rõ xảy ra chuyện gì, Cố Thiệu Dũng thật sự cảm thấy khó có thể an tâm.

“Được rồi, mấy người không còn vấn đề gì nữa, chúng ta bắt đầu hội nghị, nhóm chuyên gia của chúng ta sẽ gọi video cho mọi người, giảng giải những điểm quan trọng cần chú ý trong phương án xây dựng.”

Kruff ra dấu tay, trợ lý bắt đầu kết nối video, tất cả người nhà họ Cố đều tập trung tinh thần vào công việc.

Cùng lúc đó, Tần Kiến Chương ngồi ở trong xe gọi điện thoại cho

Mã Đức Phúc, thông báo tình hình vừa rồi cho Mã Đức Phúc.

Sắc mặt Mã Đức Phúc bình tĩnh nghe xong điện thoại, trực tiếp ném điện thoại xuống đất.

“Luật sư cao cấp chó má! Lại bị một kẻ phế vật chặn một câu không cãi được! Mẹ nó, cái kẻ phế vật này y như con rùa vậy, đúng là lì lợm đao thương bất nhập, dầu muối không vào!”

Tần Kiến Chương thất bại, làm cho kế sách công kích thương mại của Mã Đức Phúc thất bại hoàn toàn, phản kích vừa chuẩn bị xong trực tiếp sụp đổ trong vô hình.

Lão quản gia thu dọn mảnh vỡ điện thoại, khom người nói: “Lão gia, ngày hôm qua sau khi tôi nghe được tin tức, nghe Mã gia nói trên thành phố mới mở một võ quán Thiên Nam, Long quán chủ Thiên Hành nghe nói vô cùng lợi hại, hơn nữa, bối cảnh bất phàm, có lẽ là chúng tá có thể đi mời Long Thiên Hành đến đối phó với Lý Phàm.”

“Long Thiên Hành? Có tư liệu của anh ta không.”

Mã Đức Phúc cau mày nói.

“Tôi đơn giản thu thập một chút tư liệu của anh ta, nghe nói Long Thiên Hành đã bước vào ngưỡng cửa võ đạo, tiến vào cảnh giới Nội Kình, trình độ vô cùng cao, hơn nữa có quan hệ dây mơ rễ má với Long Môn bí ẩn trong truyền thuyết.”

Mã Đức Phúc khinh thường cười một tiếng: “Chó má! Có thể có quan hệ với Long Môn, đâu cần phải đi mở võ quán, cùng lắm cũng chỉ là nhân vật đồ tử đồ tôn không nên thân dưới trướng Long Môn mà thôi, cũng không biết Long Môn trong truyền thuyết có thật hay không.”

Mặc dù Mã Đức Phúc có trình độ cao hơn người bình thường nhiều, nhưng so với trình độ của Long Môn, Mã Đức Phúc vẫn chỉ là một nhân vật kiến hôi tầm thường, căn bản không thể có cơ hội xuất hiện cùng với Long Môn, cho đến nay Mã Đức Phúc đều cho rằng Long Môn chỉ là một truyền thuyết được biên tập.

Sau khi giễu cợt một câu, Mã Đức Phúc sâu kín thở dài, đứng lên nói: “Vậy thì đi gặp một chút đi, hy vọng anh ta thật đúng là có bản lĩnh, chỉ cần có thể báo thù cho con tôi, quan tâm cái khỉ gió gì đến thân phận bối cảnh của anh ta.”

Lão quản gia cuống quít sắp xếp vệ sĩ và lái xe, xe Mã Đức Phúc nhanh chóng chạy thẳng đến võ quán.

Đến cửa võ quán xuống xe, Mã Đức Phúc nhìn võ quán có trang bị cổ điển, chắp tay sau lưng đi vào.

Trước cửa võ quán có hai thanh niên ăn mặc kiểu Trung Quốc gọn gàng đứng, hai người thanh nhiên thấy dáng vẻ Mã Đức Phúc mang theo một đám tùy tùng, cũng có nghi ngại với thân phận của Mã Đức Phúc.

“Khách quý đến võ quán của chúng ta là vì thăm bạn?”

Một người thanh niên chắp tay hỏi.

“Ông chủ nhà chúng tôi muốn gặp Long Thiên Hành.”

Lão quản gia nói.

“Quán chủ của chúng tôi ở tầng hai, xin mời đi theo tôi.”

Thanh niên dẫn đoàn người Mã Đức Phúc lên tầng hai, mang Mã Đức Phúc và lão quản gia đến trước cửa phòng Long Thiên Hành: “Vẫn xin chờ một chút, tôi đi vào thông báo với quán chủ.”

Long Thiên Hành đang ngồi trên bồ đoàn, sau khi người thanh niên vào phòng, nhẹ chân nhẹ tay đi đến bên cạnh Long Thiên Hành nói: “Quán chủ, có người đến bái phỏng, rất đông tùy tùng, nhìn không ra ý đồ.”

Chậm rãi mở mắt ra, Long Thiên Hành xoay xoay cổ, xương cổ phát ra tiếng vang.

“Đưa vào đi.”

“Dạ.”

Người thanh niên bước nhanh ra khỏi phòng, mang Mã Đức Phúc và lão quản gia đi vào.

Sau khi Mã Đức Phúc đi vào bắt đầu dò xét Long Thiên Hành, nhìn thấy mắt Long Thiên Hành có ánh sáng, cơ bắp toàn thân căng phòng, nhìn có vẻ hung hãn, trong lòng có chút ít chờ mong.

“Nghe nói Long quán chủ là cao thủ võ đạo, cho nên muốn đến xem xem bản lĩnh thật sự của Long quán chủ.”

Mã Đức Phúc khẽ cười nói.

“Thật không phải, không thể tùy tiện cho người khác xem được.”

Long Thiên Hành thản nhiên nói.

“Chỉ cần Long quán chủ thật sự có bản lĩnh, có thể giúp tôi giết một người, tiền tuyệt đối không phải là vấn đề.”

Mã Đức Phúc căm hận nói ra.

Long Thiên Hành lập tức hứng thú, vừa cười vừa nói: “Thì ra là thế, trên đời này không có người Long Thiên Hành tôi không giết được, vậy thì cho ông nhìn bản lĩnh thật sự của tôi.”

Trợn mắt nói dối đối với Long Thiên Hành không phải là vấn đề, chỉ cần có thể kiếm được tiền, Long Thiên Hành cho dù nói dối cả đời cũng được.

Đưa tay chỉ vào tảng đá lớn đặt ở góc tường, Long Thiên Hành vừa cười vừa nói: “Hai người có thể xem tính chất của khối đá này, tôi một chưởng có thể đánh nát tảng đá lớn này.”

Mã Đức Phúc và lão quản gia hơi sửng sốt một chút, trong đầu lập tức nhảy ra hình tượng bọn giang hồ bịp bợm, cái gì mà dùng ngực đập đá, kiếm sắt đâm cổ học… đều là thủ đoạn mánh khóe bịp người thường dùng.

Hai người liếc nhau, cùng đi đến bên cạnh đá lớn, nhìn gõ tảng đá, nhìn thế nào cũng cảm thấy đây là một khối đá lớn cứng rắn hoàn chỉnh.

“Một chưởng, đập nát?”

Mã Đức Phúc hỏi lại lần nữa.

Long Thiên Hành gật đầu mỉm cười: “Tuyệt đối là một chưởng đập nát thành bụi, ông cũng có thể cho người của ông vỗ vỗ xem, xem tảng đá có vấn đề gì hay không.”

Mã Đức Phúc nháy nháy mắt với lão quản gia, lão quản gia gọi người vệ sĩ to lớn nhất đến, bảo vệ sĩ quyền đấm cước đá với viên đá thử xem.”

Vệ sĩ vận khí, dồn sức đạp mạnh mấy cái vào tảng đá, sau đó ôm lấy cánh tay hít vào một hơi lạnh nói: “Đây đúng là tảng đá thật, vô cùng cứng.”

Mã Đức Phúc gật gật đầu: “Xem ra đây đúng là một tảng đá cứng, vậy thì phiền Long quán chủ thể hiện một chút.

Long Thiên Hành cũng không ra vẻ, bước đến trước tảng đá lớn, một chưởng nhẹ nhàng đặt lên trên tảng đá.

Tảng đá phát ra tiếng răng rắc giòn vang, nháy mắt xuất hiện đầu những vết rạn rậm rạp, ngay sau đó ầm ầm nổ vang, vỡ vụn thành vô số mảnh.

Mắt bọn người Mã Đức Phúc đều nhìn thẳng, tròng mắt thiếu chút nữa rớt ra.

“Sao thế, công phu của tôi có thể nói là độc bộ thiên hạ, không biết mấy người muốn giết ai? Chỉ cần có thể có địa chỉ chính xác, tôi có thể làm cho hắn ta ngày mai không thấy mặt trời.”

Long Thiên Hành vô cùng khí thế nói ra.

Mã Đức Phúc hoàn toàn tin tưởng Long Thiên Hành là cao nhân rồi, chắp tay nói: “Long quán chủ lợi hại, chúng ta ngồi xuống từ từ nói.”

Chương 344: Trổ tài tranh luận

Nhìn thấy dáng vẻ bất lực của Kruff, Tần Kiến Chương cao hứng muốn nhảy dựng lên, lần này cũng coi là một trải nghiệm vô cùng nguy hiểm.

Chỉ cần đoàn đội của Angel không tới thì Tần Kiến Chương cảm thấy mình tuyệt đối là bất khả chiến bại ở trong nước.

“Hahaha, xem ra vận may của các người không tốt rồi. Nếu đoàn đội Angel không tới thì trên đời này không ai có thể đánh bại tôi. Các người chuẩn bị táng gia bại sản đi.”

Sắc mặt Cố Thiệu Dũng lập tức tái xanh, ông ta cảm thấy mình sắp xong đời rồi.

“Rốt cuộc là vì sao? Tại sao các người lại nhắm vào nhà họ Cố chúng tôi? Chúng tôi rốt cuộc đã đắc tội với ai!”

Cố Thiệu Dũng không nhịn được hỏi.

“Các ngươi đắc tội với ai thì trong lòng các người rõ nhất, tôi không nói nhiều nữa, các người hãy hưởng thụ khoảng thời gian cuối cùng này đi, cuộc họp báo sẽ tổ chức bất cứ lúc nào.”

Tần Kiến Chương đắc ý nói, trông giống như một vị tướng thắng trận, anh ta ngẩng đầu ưỡn ngực, xoay người chuẩn bị đưa người của mình quay về báo tin vui cho Mã Đức Phúc.

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm, mím môi định nói gì đó với Lý Phàm nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Lý Phàm hiểu được suy nghĩ của Cố Họa Y, anh cầm lấy tay Cố Họa Y, vỗ nhẹ ra hiệu cho Cố Họa Y đừng lo lắng.

“Để anh ta đi như vậy sao?”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Tần Kiến Chương dừng bước chân, ánh mắt nghi hoặc nhìn Lý Phàm: “Sao nào, anh thật muốn đánh tôi?”

“Không đánh, tôi chỉ muốn cùng anh thảo luận một số vấn đề điều khoản luật pháp thôi.”

Lý Phàm mỉm cười nói.

“Haha.”

Tần Kiến Chương mỉm cười khinh thường: “Anh muốn cùng tôi thảo luận? Xin hỏi anh có thân phận gì? Anh có hiểu các điều khoản pháp luật không, đồ vô dụng như anh đừng có trổ tài tranh luận với tôi, nếu không tôi sẽ làm anh mất lòng tin vào bản thân đấy.”

Cố Tuấn Hào bĩu môi, vì Lý Phàm không dám đánh Tần Kiến Chương mà lại muốn cùng Tần Kiến Chương thảo luận về luật pháp nên anh ta cảm thấy rất khinh thường.

“Tên phế vật như anh hiểu biết luật từ khi nào? Anh không phải giỏi nhất chính là đánh nhau sao? Anh đánh tên luật sư rác rưởi này để anh ta biết đau là gì đi, như vậy anh ta sẽ không dám kiện chúng ta nữa.”

Cố Tuấn Hào oán hận nói.

Lý Phàm không để ý tới Cố Tuấn Hào, mà nhìn thẳng vào Tần Kiến Chương: “Anh đang định dùng điều thứ 39 điều thứ 41 ở chương 5 luật y tế có đúng không.”

Sắc mặt Tần Kiến Chương đột nhiên thay đổi, anh ta kinh ngạc nhìn Lý Phàm, không ngờ Lý Phàm lại nói thẳng ra những tính toán trong lòng mình.

Sau khi nghiên cứu tất cả các tài liệu, trong đơn kiện của Tần Kiến Chương chủ yếu xoay quanh hai điều khoản đó làm cơ sở chính.

“Có vẻ như tôi đã nói đúng rồi, nhưng anh có chú ý đến cách giải

thích bổ sung mới nhất của Điều 39 và các tiêu chuẩn áp dụng thực tế của Điều 41 chưa? Nếu anh không chú ý đến hai điểm này thì tôi thực sự không biết anh trở thành một luật sư thành công như thế nào nữa."

Lý Phàm bình tĩnh nói, đám người Cố Thiệu Dũng nghe xong như lạc vào sương mù, tuy rằng hiểu những từ Lý Phàm nói, nhưng cũng không hiểu được hết ý tứ trong đó.

Nhưng mà nhìn thấy sắc mặt Tần Kiến Chương thay đổi, mọi người đều biết lời nói của Lý Phàm có tác dụng rồi.

Sau khi bất ngờ là hoảng sợ, đám người Cố Thiệu Dũng hoảng sợ nhìn Lý Phàm, như thể họ đang nhìn thấy một con quái vật thời tiền sử.

Lý Phàm ở trong mắt mọi người bị coi là đồ vô dụng, lúc này lại đang thảo luận về luật pháp với những luật sư cấp cao trong nước, điều này khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ, thậm chí là kỳ dị.

Cố Họa Y vui mừng nhìn Lý Phàm, không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi khi Cố Họa Y gặp phải nguy hiểm thì người đầu tiên cô nghĩ đến luôn là Lý Phàm.

Giờ phút này, Lý Phàm mang đến cho Cố Họa Y cảm giác vô cùng an toàn, giống như Lý Phàm là ngọn núi cao nhất thế giới, có thể chống chọi hết mọi cơn bão khó lường.

Kruff có chút khoa trương nói: "Ôi trời, thượng đế của tôi, tôi nghĩ thượng đế nhất định rất tán thưởng cậu Lý. Không ngờ cậu Lý còn là một người rất giỏi luật pháp, cậu thực sự khiến tôi rất ngạc nhiên."

Giọng điệu khoa trương vang dội khắp phòng họp, cũng khiến Tần Kiến Chương trầm ngâm.

Giải thích bổ sung mới nhất là gì?

Tiêu chuẩn áp dụng thực tế?

Những thứ đó là cái quái gì vậy!

Con quái thú trong lòng Tần Kiến Chương đang gào thét, không đoán ra được Lý Phàm đang nói cái gì.

Luật sư dưới quyền của anh ta bắt đầu tìm kiếm thông tin trên điện thoại. Một lúc sau, vẻ mặt đau khổ đưa điện thoại cho Tần Kiến Chương.

“Đây là lời giải thích bổ sung mới nhất và tiêu chuẩn áp dụng thực tế được phát hành vào đêm qua. Tối hôm qua chúng tôi quá bận quá nên đã quên đọc phần này.”

Tần Kiến Chương vội vàng cầm điện thoại nhìn nội dung trên màn hình, sau đó giống như bị sét đánh.

“Mẹ kiếp! Sao tối qua các người không chú ý hả! Chuẩn bị cả đêm đều vô dụng rồi!”

Tần Kiến Chương tức giận gầm lên.

Nhìn thấy Lý Phàm mỉm cười, Tần Kiến Chương tức giận ném điện thoại: “Chuyện này sao anh biết? Lẽ nào tối hôm qua đã biết chúng tôi muốn nhắm vào anh!”

“Hì hì, trở về nói với ông chủ anh là, nếu có chuyện gì thì cứ mạnh dạn nói ra, đừng dùng những thủ đoạn ghê tởm này, nếu không tôi sẽ khiến ông ta bị làm buồn nôn chết.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Tần Kiến Chương hừ lạnh một tiếng, lùi lại một bước nói: “Tôi sẽ gửi lời của anh đến ông chủ, nhưng tôi khuyên anh nên đi nhận tội với ông chủ càng sớm càng tốt, đừng để liên lụy đến người khác.”

“Đi thôi!”

Tần Kiến Chương hét lên một tiếng, sau đó mang luật sư của mình rời đi.

Đám người Cố Thiệu Dũng nhìn chằm chằm Lý Phàm, từ lời nói của Tần Kiến Chương thì có thể biết kẻ đầu xỏ là tên vô dụng Lý Phàm này.

Mặc dù vừa rồi biểu hiện của Lý Phàm khiến người ta rất kinh ngạc, cho dù Lý Phàm dọa Tần Kiến Chương sợ hãi bỏ chạy, nhưng những chuyện này đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là phải tìm hiểu xem Lý Phàm đã gây ra tai họa gì.

Bốp!

Cố Thiệu Dũng vỗ mạnh bàn, giận dữ hét lên: "Lý Phàm! Tên vô dụng nhà cậu đã gây ra tay họa rồi đấy! Bây giờ bọn họ còn điều động luật sư đến thu thập dữ liệu bệnh nhân, người cậu trêu chọc sắp giết chết nhà họ Cố rồi có biết không hả!"

"Có tôi ở đây, nhà họ Cố các người sẽ chỉ ngày càng trở nên thịnh vượng hơn thôi."

Lý Phàm bình tĩnh nói, như thể đang trần thuật lại sự thật.

"Phi!

"Cố Tuấn Hào nhổ nước bọt, khinh thường nhìn Lý Phàm:"Má nó đúng là thứ khoác lác, anh nghĩ anh là ai mà bày đặt nói có anh ở đây! Có anh ở đây chỉ khiến nhà họ Cố chúng tôi tai họa ngập đầu thôi! Anh xem xem anh đã làm ra chuyện gì, lần này đã trêu chọc tới ai rồi!"

Lý Phàm thở ra một hơi, thản nhiên nói: "Các người không cần phải biết nhiều như vậy, chỉ cần biết sẽ không sao là được rồi, tiếp theo các người mở cuộc họp đi."

"Cậu nói không có chuyện gì là sẽ không có chuyện gì hả? Cậu coi mình là cái rốn của vũ trụ sao, cậu phải giải thích rõ ràng chuyện này cho chúng tôi, nếu không cậu sẽ bị đuổi khỏi nhà họ Cố!"

Cố Thiệu Dũng bực mình nói.

Lúc này, đám người Cố Thiệu Dũng cảm thấy vô cùng bất an, họ

cảm thấy nếu không làm rõ mọi chuyện thì ban đêm sẽ không thể ngủ ngon được.

“Các người có chắc là muốn nghe?”

Lý Phàm nhìn đám người trong nhà họ Cố, cười khẩy nói: “Nghe xong, chỉ sợ các người đái ra quần mất.”

Chương 346: Tập hợp, hán thành!

“Nghe nói Long quán chủ là người của Long Môn?”

Mã Đức Phúc híp mắt hỏi.

“Đúng, lại không đúng, sư phụ tôi là người của Long Môn, tôi thì không có tư cách vào sơn môn của Long Môn, đây chính là gia tộc quyền thế bí ẩn nhất, cũng là thánh địa trong lòng tất cả những người tu võ đạo.”

Long Thiên Hành hướng về nói.

Mặc dù Long Thiên Hành không phải là người Long Môn, nhưng mà có sư phụ đang ở Long Môn, Mã Đức Phúc cảm thấy vậy là đủ rồi, cho dù Long Thiên Hành không xử được Lý Phàm, vậy còn có sư phụ của anh ta không phải sao.

“Xin hỏi sự phụ của Long quán chủ là?” Mã Đức Phúc hỏi.

“Tên của sư phụ tôi nói cho ông cũng không biết, sư tổ tôi ở Long Môn là Long vương thứ tám, người trong Long Môn gọi là Bát gia là hiểu.”

Long Thiên Hành dương dương đắc ý nói.

Nhưng năm nay nhờ việc kéo quan hệ này, Long Thiên Hành kinh doanh được không ít tiền, huống gì Long Thiên Hành cũng thật sự được xem như là đồ tử đồ tôn của Bát gia.

Hơn nữa lần này đến cắm rể trong thành phố, cũng là vì Long Thiên Hành nghe ngóng được một tin tức nhỏ, biết Bát gia chuẩn bị đối phó với một thằng nhóc Hán Thành, Long Thiên Hành đã nghĩ làm thế nào để giúp đỡ cho Bát gia, để mong ôm được đùi của Bát gia.

Mã Đức Phúc ra hiệu cho lão quản gia, lão quản gia lấy một phần tư liệu đưa cho Long Thiên Hành.

“Đây là tư liệu người muốn giết, tên là Lý Phàm, nhà ở Hán Thành, trước đó một mình giải quyết hơn hai mươi tên côn đồ, anh có bản lĩnh giết chết hắn ta không?”

Mã Đức Phúc nói thẳng ra.

Nghe thấy tên Lý Phàm, trong lòng Mã Đức Phúc có chút hoảng hốt, trong đồ hiện lên tin tức nhỏ thăm dò được, dường như tên nhóc mà Bát gia muốn dạy dỗ cũng tên là Lý Phàm.

Chẳng lẽ là một người?

Có lẽ, một người có thể đánh lại hơn hai mươi tên côn đồ, vậy khẳng định công phu rất tốt, nếu là người bình thường Bát gia cũng không để trong lòng.

Long Thiên Hành suy nghĩ một lúc, cảm thấy dù sao đều được đến Hán Thành một chuyến, bắt lấy Lý Phàm giao cho Bát gia chính là một công lớn, nhưng lại có thể lấy được một khoản tiền thù lao từ Mã Đức Phúc, quả thật là niềm vui nhân đôi.

“Không sao, cũng chỉ là hơn hai mươi tên côn đồ mà thôi, đám đồ đệ của tôi bên dưới, ở biên cảnh từng đối phó qua hơn một trăm tội phạm ma túy có vũ trang, những người đó có thể so sánh với tội phạm sao.”

“A? Mấy người có thể dùng súng?”

Mã Đức Phúc vui mừng nói.

“Bây giờ đã là niên đại nào rồi, công dù dù cao đến đâu cũng phải chuẩn bị hai món vũ khí nóng, nếu không thì bước chân vào giang hồ thế nào, yêu cầu này tôi nhận, nhưng mà nhân thử tôi vận dụng tương đối nhiều, lại còn phải dùng súng ống, phần phí tổn…”

Long Thiên Hành làm bộ tự hỏi nói.

“Tiền không phải là vấn đề, trả trước cho anh 15 tỷ, sau khi thành công chuyển thêm cho anh 135 tỷ, tổng là 150 tỷ, nếu anh có thể giết chết cả nhà hắn ta, tôi cho anh thêm 60 tỷ.”

Mã Đức Phúc tràn ngập oán niệm nói.

“Được, thành giao.”

Long Thiên Hành sảng khoái vỗ bàn.

Mã Đức Phúc và Long Thiên Hành lại nói thêm với nhau vài cầu, sau khi căn dặn Long Thiên Hành một lượt, rời khỏi võ quán với lão quản gia.

Long Thiên Hành sau khi tiễn Mã Đức Phúc đi, tàn nhẫn nói ra: “Đóng cửa, triệu tập tất cả mọi người tập hợp, súng ống cũng lấy ra, lần này có một vụ làm ăn lớn.”

Hắt xì.

Cửa chính võ quán đóng lại, từng đợt tiếng chân dồn dập vang lên, thủ hạ của Long Thiên Hành chính là các đệ tử chỉnh tề tập hợp.

Những người tinh anh tập trung lại một chỗ, ánh mắt sục sôi ý chí chiến đấu nhìn Long Thiên Hành.

Hai người cao lớn khôi ngô kéo thao bốn cái rương sắt số cực lớn đến, trước khi tập hợp đội ngũ thì mở rương ra, lộ ra súng ống bên trong.

“Súng dài ngắn mỗi người một cây, băng đạn mỗi người được bốn, tổ tiên phong mang theo lựu đạn.

Long Thiên Hành lạnh giọng nói.

Tất cả mọi người im lặng bước lên nhận súng, sau khi nhận được súng thì bắt đầu cẩn thận kiểm tra.

Long Thiên Hành dắt hai cây súng lục cuối cùng bên hông: “Lần hành động này rất quan trọng, mục tiêu của chúng ta là bắt sống

Lý Phàm, phương án hành động cụ thể đợi tôi thông báo, lên xe đến Hán Thành trước.”

“Dạ!”

Long Thiên Hành mang theo thủ hạ rời võ quán từ cửa sau, lên xe buýt của võ quán, rồi đi về phía Hán Thành.

…

Đến gần giờ tan làm, Ngô Bình Bình đi vào văn phòng Cố Họa Y, mắt nhìn Lý Phàm đang ngồi một góc trong phòng làm việc, trong mắt Ngô Bình Bình lộ ra một chút khinh thường.

Mặc dù là bạn học đã lâu không liên lạc với Cố Họa Y, nhưng mà Ngô Bình Bình vẫn luôn hữu ý vô ý mà quan tâm chú ý đến tin tức của Họa Y, nhưng mà nghe không ít chuyện ăn cơm chùa của Lý Phàm.

Huống gì lần này Ngô Bình Bình đến cũng là do Trương Gia Đông ủy thác, cố ý đến nói tốt cho Trương Gia Đông.

“Họa Y, đã lâu không gặp cậu vẫn đẹp như vậy, đúng là làm cho tới hâm mộ ghen tị không thôi.”

Ngô Bình Bình khoa trương giả lả cười, tiện tay để một cái chìa khóa Mercedes lên bàn.

Cố Họa Y lắc đầu cười hai tiếng: “Cậu quá khoa trương rồi, tớ cũng cảm thấy mình già rồi.”

“Sao có thể chứ, nếu như cậu già rồi, vậy khẳng định là chồng cậu quá phế vật, nghe nói chồng cậu cứ luôn ở trong nhà ăn cơm mềm, cậu phải nuôi con lại còn phải nuôi chồng, đương nhiên vô cùng vất vả.”

Ngô Bình Bình bất động thanh sắc chĩa đầu mâu về phía Lý Phàm.

Cố Họa Y còn chưa nghĩ ra ý của Ngô Bình Bình, lạnh mặt xuống nói: “Chuyện nhà tớ không cần cậu phải lo lắng, chồng tớ có đi làm hay không đi làm, đây cũng là chuyện của chúng tớ.”

“Ai u, sao lại tức giận, chồng cậu chuốc thuốc mê gì cho cậu, nhà người ta đều là chồng nuôi vợ, đến chỗ cậu sao lại ngược lại.”

Ngô Bình Bình nói xong nhếch miệng, trừng mắt nhìn về phía Lý Phàm.

Lý Phàm đương nhiên tự chơi trò chơi, dường như căn bản không nghe thấy lời nói của Ngô Bình Bình.

“Đây là người chồng ăn cơm chùa kia của cậu sao, hôm nay mang theo anh ta đến buổi họp lớp cũng tốt, để cho mọi người thấy kẻ bất lực là như thế nào, nói không chừng có thể kích thích anh ta hoàn toàn thay đổi.”

“Cậu đủ rồi, không cho phép cậu nói Lý Phàm nữa.”

Cố Họa Y gương mặt lạnh giá nhìn Ngô Bình Bình.

“Được được được, tớ không nói anh ta, nói nói chuyện của tớ, cậu xem chồng tớ đối với tớ rất tốt, mua Mercedes cho tớ, quần áo Chanel, túi Prada, đủ loại đồ trang điểm tốt nhất, phụ nữ mà, nhất định là muốn được đàn ông cưng chiều, không mua những thứ này đưa cho chúng ta, sao có thể thể hiển tình yêu của đàn ông đối với cậu chứ.”

Ngô Bình Bình nói dông dài một hồi, ngoài sáng trong tối đều hạ thấp Lý Phàm.

Cố Họa Y nghe có chút đau đầu, sau khi nhìn đồng hồ thì đứng lên nói: “Đến giờ tan làm rồi, chúng ta đi thôi.”

“Nhanh như vậy đã đến giờ, tớ vừa nói cậu có nghe thấy không, châm ngôn từng nói lấy chồng lấy chồng, mặc quần áo ăn cơm, cậu phải tự mình cân nhắc lại thật kỹ, nghe nói trong lòng Trương Gia Đông vẫn còn có cậu, cậu phải nắm chắc cơ hội.”

“Cậu còn như vậy, tớ sẽ không đến họp lớp nữa.”

Cố Họa Y bất đắc dĩ nói.

Ngô Bình Bình mấp máy môi, nhịn lại lời nói đã đến miệng, thầm nghĩ đến buổi họp lớn, có rất nhiều người chế nhạo ông chồng phế vật của cô, đến lúc đó xem cô còn che chở anh thế nào.

“Không nói nữa, dẫn theo phế… chồng cậu, cùng đi với tớ đi, hôm nay chúng ta đi Mercedes của tớ!”

Chương 347: Muốn chạy? không có cửa đâu!

Ngô Bình Bình phóng xe nhanh, vừa lái vừa khoe chiếc Mercedes-Benz tốt như thế nào, suốt dọc đường đi cứ khoe thế nọ khoe thế kia.

Cuối cùng xe đi vào một khu du lịch suối nước nóng dưới chân một ngọn núi nhỏ ở vùng ngoại ô, Ngô Bình Bình đỗ xe xong, chỉ vào khu du lịch nghĩ dưỡng nói: "Khu du lịch đã được nhà họ Trương bao hết rồi, hôm nay cả khu này đều là của chúng ta, thế nên cứ mặc sức tận hưởng đi."

"Cũng đâu có gì đâu."

Lý Phàm thản nhiên nói.

Ngô Bình Bình cười nhạo một tiếng, tỏ ý khinh thường liếc xéo Lý Phàm: "Cái loại phế vật không có việc làm như anh nổ cũng to thật đấy, anh có biết muốn bao cả khu du lịch một đêm hết bao nhiêu tiền không? Bằng ba bốn năm tiền lương của anh đấy."

"Ha ha."

Lý Phàm cười nhún nhún vai, chẳng buồn tranh cãi với Ngô Bình Bình, cãi nhau với cô ta chỉ tự làm mất giá trị của bản thân mà thôi.

Ba người xuống xe, Ngô Bình Bình đi trước dẫn đường, nhân viên phục vụ đi ngang qua đều cúi đầu, điều này ngay lập tức khiến cho lòng tự cao của Ngô Bình Bình được thỏa mãn.

Vào tới trong biệt thự nằm độc lập ở giữa trang trại, có bốn thanh niên đang ngồi vây chung một chỗ, người ngồi ở giữa có vẻ cực kỳ kiêu ngạo, mà ba người còn lại thì lộ ra vẻ nịnh nọt lấy lòng.

Nhìn thấy ba người Ngô Bình Bình đi vào, Trương Gia Đông ngồi ở giữa đứng lên đầu tiên, sau đó nhìn chằm chằm vào Cố Họa Y.

“Họa Y.”

Trương Gia Đông kích động nói không ra lời, người mình thương nhớ ngày đêm đột nhiên xuất hiện ở trước mắt khiến Trương Gia Đông cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy.

Ngô Bình Bình bước nhanh đi đến bên cạnh Trương Gia Đông, nhẹ nhàng đẩy Trương Gia Đông một cái: “Anh còn ngẩn người ra đấy làm gì nữa, không phải nước ngoài đều thịnh hành việc chào hỏi bằng cách hôn tay hôn má, ôm nhau gì đó à, còn không mau đi chào hỏi Họa Y đi.”

Trương Gia Đông ngay lập tức hoàn hồn trở lại, cười cười đi về phía Cố Họa Y, lúc anh ta giang hai tay ra muốn ôm Cố Họa Y thì Lý Phàm lại đứng chắn trước mặt Cố Họa Y.

“Cậu đừng có làm mấy cái nghi thức chào hỏi lung tung gì đó với cô ấy, vợ tôi chỉ là bạn học cùng thời cấp ba với cậu thôi, thậm chí đến cả tên cậu cũng quên luôn rồi, ngay cả bắt tay chào hỏi cũng không cần làm đâu.”

Lý Phàm mỉm cười nói.

Trương Gia Đông cau mày, ánh mắt tràn ngập lửa giận đánh giá Lý Phàm: “Mày! Tránh ra, chẳng phải chỉ là một tên rác rưởi ăn bám thôi à, hoàn toàn không xứng ở cùng với Họa Y! Lần này tao tới đây chính là muốn cứu Họa Y khỏi nước sôi lửa bỏng, để cô ấy có tương lai tốt đẹp!”

Lý Phàm lắc đầu, lạnh giọng nói: “Cậu càng không xứng.”

“Oắt con vô dụng nhà mày điên rồi sao, dám nói Gia Đông không xứng! Nếu Gia Đông không xứng với Họa Y thì tên rác rưởi như mày càng không xứng.”

“Loại nghèo hèn như mày đã khiến Họa Y chịu khổ bao nhiêu năm rồi, bây giờ Gia Đông muốn giúp Họa Y hưởng thụ ngày lành, mày

căn bản không có tư cách ngăn cản.”

Vài tên bạn học sôi nổi hát đệm cho Trương Gia Đông, bọn họ đều cảm thấy Cố Họa Y sẽ một chân đá văng Lý Phàm, sau đó đi ra nước ngoài hưởng cuộc sống hạnh phúc cùng với Trương Gia Đông.

Trương Gia Đông híp híp mắt, một tia sáng kì lạ xẹt đồng tử của anh ta, nếu nhìn cẩn thận sẽ có thể phát hiện ra giữa đồng tử của Trương Gia Đông có thêm một chút màu đỏ tươi.

“Tránh ra, đây là cơ hội cuối cùng của mày, bằng không hôm nay chính là ngày chết của mày đấy!”

Trương Gia Đông hung hăng nói.

“Trương Gia Đông, cậu đừng làm xằng làm bậy, tôi với Lý Phàm sống rất hạnh phúc, tôi sẽ không chia tay Lý Phàm đâu.”

Lời nói của Cố Họa Y giống như một lưỡi dao sắc bén găm vào lòng Trương Gia Đông, trái tim Trương Gia Đông trong nháy mắt vỡ vụn đầy đất.

Mấy năm nay vì để thành công, vì để đứng vững gót chân ở nước ngoài, trở thành người đứng trên vô số người, Trương Gia Đông đã trả giá nhiều vô kể, thậm chí bỏ ra cả mạng sống và máu, chính là vì muốn có một ngày có thể tự tin đứng trước mặt Cố Họa Y, tỏ tình với cô, sau đó dẫn cô ra nước ngoài sống một cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng lúc này, tất cả nỗ lực đều vì một câu của Cố Họa Y mà trôi theo dòng nước, ánh mắt Trương Gia Đông nhìn về phía Lý Phàm càng thêm giận dữ.

“Họa Y! Em có biết tôi yêu em không! Có biết tại sao tôi lại ra nước ngoài không! Có biết tôi phải trả giá bao nhiêu mới thành công được ở nước ngoài không! Đều vì em hết!”

Trương Gia Đông la hét.

Cố Họa Y nhìn Trương Gia Đông đang chìm trong giận dữ thì lắc lắc đầu, cô kéo Lý Phàm nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Muốn đi? Không có cửa đâu! Hôm nay Cố Họa Y phải đi theo tao!”

Trương Gia Đông lạnh lùng nói.

Cố Họa Y kéo Lý Phàm xoay người muốn đi, sau khi mở cửa chính ra thì ngây ngẩn cả người.

Hai gã tóc vàng mắt xanh vạm vỡ đứng ngoài cửa, trong tay đều đang đùa nghịch con dao săn sắc bén.

Hai người đó cười hì hì nói: “Mời quay trở vào cho, không có mệnh lệnh của ông chủ, ai cũng không thể rời khỏi đây.”

Ngô Bình Bình nói đầy ẩn ý: “Họa Y, cậu đừng chống đối nữa, bây giờ Gia Đông không phải người bình thường, anh ấy bây giờ là người giàu sang quyền thế đấy, cậu đi theo anh ấy ra nước ngoài hưởng phúc đi, tội gì phải sống cùng một kẻ vô dụng chứ.”

“Đủ rồi.”

Cố Họa Y quát lên chói tai, nhìn về phía Trương Gia Đông nói: “Bảo người của anh tránh ra, chúng tôi phải đi về.”

“Đừng có mơ, tôi vì em mà phải trả giá bằng tất cả những gì tôi có, cuộc đời tôi không thể không có em! Crewe, Carl, đánh chết tên rác rưởi kia cho tao!”

Trương Gia Đông điên cuồng hét lên ra lệnh.

Crewe nhìn về phía Lý Phàm, khinh thường nói: “Con ma ốm yếu gầy gò như vậy, không cần chúng tôi cùng lên đâu, chỉ cần mỗi Carl là giải quyết được rồi, ngay cả bậc thầy quyền anh mười lần liên tiếp vô địch cũng bị cậu ta đánh thành chó mà.”

Đám người Ngô Bình Bình nghe thế thì nhiệt huyết hừng hực, bọn họ cảm thấy nhà vô địch quyền anh đã cực kỳ lợi hại rồi, thế mà lại bị tên Carl trước mặt kia đánh thành chó, vậy chuyện dạy dỗ Lý Phàm chẳng phải là chuyện trong một cái nháy mắt à.

“Đúng là giết gà dùng dao mổ trâu, đối phó với kẻ vô dụng đâu cần dùng tới cao thủ như vậy, Gia Đông nên để bọn này đi dạy dỗ tên bỏ đi kia mới đúng chứ.”

“Ha ha, tên phế vật này ngủ với người của Gia Đông bao nhiêu năm như vậy rồi, nói không chừng Gia Đông đã sớm muốn đánh chết nó, coi như phế vật kia bị đánh chết cũng đã lời to rồi, dù sao cũng được ngủ với Cố Họa Y, thật đáng ghen tị đấy.”

Ánh mắt oán độc của Trương Gia Đông nhìn chằm chằm Lý Phàm, quả thật đúng như lời của mấy tên bạn học kia, trong lòng Trương Gia Đông cực kỳ hận Lý Phàm, một lòng muốn đánh chết Lý Phàm.

Hơn nữa trong lòng Trương Gia Đông có một bí mật lớn nhất không nói ra, vì để có thể trụ vững ở nước ngoài, Trương Gia Đông đã tham gia thử nghiệm gen bí mật, hơn nữa còn trở thành người duy nhất thành công thông qua việc cải biến gen.

Cải biến gen thành công giúp cho cơ thể Trương Gia Đông mạnh hơn đáng kể, hơn nữa nếu trong trạng thái giận dữ không kiểm soát được thì trong thời gian ngắn Trương Gia Đông sẽ như biến thành một người khác, khi đó Trương Gia Đông sẽ càng thêm đáng sợ.

Nguyên nhân chính là vì như thế mà Trương Gia Đông mới có thể có được thân phận địa vị giống như ngày hôm nay, Crewe và Carl đi theo bên cạnh anh ta cũng là do tổ chức đặc biệt đó cắt cử đi theo bảo vệ Trương Gia Đông.

Crewe và Carl cũng đều không phải người bình thường, hai người đều thông qua huấn luyện đặc biệt, tố chất thân thể vượt qua cả chiến sĩ tinh nhuệ bình thường, đều có thể dùng thực lực của mình mà càn quét một đội chiến đấu đặc chủng, có thể gọi là vũ khí hình người.

Crewe lui ra phía sau một bước nhường chỗ cho Carl, Carl xoay xoay con dao trong tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười dữ tợn: “Quỳ xuống, tao có thể cho mày được chết toàn thây, bằng không tao sẽ cắt đầu mày xuống làm bóng đá.”

Lý Phàm duỗi tay kéo Cố Họa Y ra sau người, híp mắt nhìn Carl: “Kẻ chết chỉ có thể là người có sức chiến đấu thấp là anh thôi.”

Chương 348: Một phát chết luôn!

Trong lòng Carl tức điên, con dao săn cầm trong tay xoay vòng tạo thành một loạt chiếc bóng dao nhắm thẳng tới cổ họng Lý Phàm.

Tất cả đám người Ngô Bình Bình đều bị bóng dao mà Carl múa ra mê hoặc thần trí, hoàn toàn không chú ý tới dao săn trong tay Carl đã đâm về phía cổ họng Lý Phàm.

Lý Phàm đứng không nhúc nhích, giống như bị bóng đao mà Carl tạo ra dọa sợ, khiến trong lòng Carl cực kỳ đắc ý.

“Run sợ đi, kẻ phàm tục thấp hèn!”

Carl cất giọng lạnh lùng nói một câu, dao săn chỉ cách cổ họng Lý Phàm còn mười centimet, giống như một giây tiếp theo thôi cổ họng Lý Phàm sẽ bị cắt đứt.

Cuối cùng đám người Ngô Bình Bình cũng thấy được vị trí của dao săn, nhìn dao săn đã sắp đâm tới cổ Lý Phàm.

Không đợi đám người Ngô Bình Bình lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ngón tay Lý Phàm vươn ra từ một góc độ kỳ lạ, hai ngón tay kẹp nhẹ một cái, giữ chặt lấy dao săn đang đâm tới.

“A!”

Lúc này Ngô Bình Bình mới kinh hãi la lên, nhanh chóng đưa hai tay lên che đầu, cảm giác giống như trước mắt thấy được cảnh máu me tung tóe.

Nhưng đợi đến lúc Ngô Bình Bình la xong, cảnh tượng máu bắn khắp nơi cũng không xuất hiện, ngược lại là Carl giật mạnh dao săn, muốn rút dao ra khỏi hai ngón tay của Lý Phàm.

Carl dùng hết sức lực cũng không thể rút được dao săn ra, giống như hai ngón tay của Lý Phàm là cái kìm vô cùng chắc chắn, dao săn bị kẹp hoàn toàn không rút ra nổi.

“Chưa ăn cơm hả Carl, đừng nói với ông đây là mày đã dùng hết sức từ lúc còn bú mẹ rồi nhé.”

Crewe châm chọc nói.

Carl cau chặt mày lại, trợn tròn hai mắt nhìn Lý Phàm: “Mày… là ai!”

“Người muốn lấy mạng mày.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói xong, lật ngón tay búng một cái, dao săn như kiếm sắc bắn ngược lại cổ Carl.

Carl kinh hãi, lông tơ cả người dựng đứng, cảm thấy mình đang phải đứng trước nguy hiểm lớn nhất cuộc đời!

Chỉ thị tránh né chỉ mới từ dây thần kinh trên não phát ra, còn chưa kịp truyền đạt tới tứ chi thì dao săn đã găm vào cổ họng của Carl.

Phụt!

Một tiếng trầm đục vang lên, hai tay Carl ôm lấy con dao săn đang găm chặt vào cổ họng, trong mắt lộ ra sự sợ hãi xen lẫn không dám tin.

“A a…”

Carl mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng khí quản cổ họng đã bị cắt đứt, lúc há mồm chỉ có thể phát ra tiếng luồng khí a a.

Máu tươi phụt ra ào ào, lấy mất sức lực cuối cùng của Carl, thân thể anh ta ngửa ra sau rồi mới ngã xuống đất.

Đám người Ngô Bình Bình đã sợ ngây ra, Lý Phàm vốn bị cho là sẽ bị Carl đánh một phát mất mạng giờ lại trở tay một phát giết chết Carl nhìn rất hung ác, điều này khiến cho đám người Ngô Bình

Bình trở nên nhốn nha nhốn nháo.

“Mẹ kiếp!”

Crewe nhìn thi thể của Carl, cơn ớn lạnh chạy dọc người, giờ mới hiểu được vừa rồi không phải Carl đang diễn kịch mà là thật sự không thể rút dao săn ra khỏi tay Lý Phàm.

Rốt cuộc người này là ai?

Sao có thể dễ dàng giết Carl như vậy!

Carl đã từng thắng rất nhiều cao thủ đánh nhau, không thể ngay cả một chút lực đánh trả cũng không có!

Trương Gia Đông lộ ra vẻ mặt lạnh như tiền nhìn thi thể Carl, lạnh lùng nói: “Crewe, giết nó đi!”

“Chuyện này…”

Crewe do dự một lúc, chậm chạp gật đầu: “Vâng!”

Crewe biết rõ thân phận của Trương Gia Đông, càng biết rõ mình không thể cãi lệnh của anh ta.

“Mày rất mạnh, có thể dễ dàng giết chết Carl như vậy đã vượt khỏi dự liệu của tao, nhưng tao mạnh hơn Carl, bởi vì tao có huyết mạch Kim Cang!”

Crewe nhấc hai cánh tay, bắp thịt vốn đã đồ sộ lập tức căng phồng lên, trong tiếng lạch tạch, áo ngoài của Crewe bị cơ bắp căng ra xé rách, lộ ra cơ bắp phồng lên cứng như nham thạch khắp người.

Có thêm huyết mạch Kim Cang khiến cho sức mạnh của Crewe có thể tăng vọt gấp ba đến năm lần trong nháy mắt, khả năng chịu đựng cũng tăng thêm nhiều.

Crewe từng dựa vào huyết mạch Kim Cang xông vào chỗ ở được canh phòng nghiêm ngặt của một tên cầm đầu xã hội đen, trong tình trạng trúng hơn mười phát súng vẫn có thể hiên ngang giết

chết được tên cầm đầu xã hội đen đó và một đám vệ sĩ của ông ta.

Lực phòng ngự siêu mạnh không sợ cả đạn đã nhiều lần giúp Crewe vượt qua nguy nan, Crewe cảm thấy lần này cũng giống như vậy, nhất định có thể dựa vào sức mạnh của huyết mạch để khiến cho Lý Phàm chết không có chỗ chôn.

Đám người Ngô Bình Bình sợ hãi nấp sau ghế sofa, biến đổi trên người Crewe khiến bọn họ cảm giác như đang xem phim vậy, hoàn toàn không nghĩ tới trên đời sẽ tồn tại người lạ kì như vậy.

Cố Họa Y cũng bị biến hóa của Crewe dọa cho sợ hãi, thấp giọng nói với Lý Phàm: “Anh phải cẩn thận đấy.”

“Yên tâm, chỉ là một con rệp mà thôi.”

Lý Phàm lắc lắc cổ tay, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón út với Crewe, thản nhiên nói: “Anh nghĩ có sức mạnh của huyết mạch sẽ rất mạnh à? Đúng là ngây thơ, kẻ mạnh chưa bao giờ dựa vào huyết mạch cả.”

“Nói bậy! Có sức mạnh của huyết mạch mới là ông hoàng của thế giới!”

Crewe giận dữ vung nắm đấm, nắm đấm sinh ra lực đẩy mạnh mẽ trong không khí, nén không khí rít lên từng tiếng.

Chỉ nghe âm thanh phát ra trong không khí là có thể lường được một đấm này của Crewe mạnh cỡ nào.

Ngô Bình Bình sợ tới nỗi mặt mũi trở nên tái nhợt, run rẩy lầm bầm: “Gia Đông dẫn loại quái vật gì về vậy, sao nhìn quái dị quá, cứ như quái vật trong phim ấy.”

“Quan tâm tên đó làm quái gì, vậy vừa hay lại chứng tỏ Gia Đông lợi hại, chúng ta cứ bám víu Gia Đông cho tốt đi.”

“Đúng đúng, chờ nhãi con vô dụng đó bị đánh chết, chúng ta phải

khuyên nhủ Họa Y, bảo Họa Y đi theo Gia Đông mới được."

Trong suy nghĩ mấy người bạn học của Cố Họa Y đã tuyên án tử hình cho Lý Phàm rồi, chỉ cần nhìn bắp thịt cứng như nham thạch trên người Crewe đã đủ để bọn họ coi thường Lý Phàm là kẻ yếu thế.

Trương Gia Đông nhếch mép cười, cực kỳ hài lòng về một đấm này của Crewe, trong lòng lặng lẽ tính toán tốc độ lực nắm đấm của Crewe, cảm thấy một đấm này có thể đấm chết Lý Phàm cả mười lần.

Nắm đấm của Crewe nháy mắt đã tới trước mặt Lý Phàm, Lý Phàm thong thả giơ tay lên ngăn cản nắm đấm đang lao tới của Crewe.

Quyền chưởng giao nhau phát ra tiếng nổ tung, hơn nữa một luồng khí từ giữa tay hai người bật ra, giống như thật sự có bom đạn đang phát nổ vậy.

"Chưa ăn cơm sao? Có mỗi tí sức vậy à."

Lý Phàm giễu cợt nói.

Mí mắt Trương Gia Đông giật liên tục, ánh mắt nhìn về phía Lý Phàm cuối cùng cũng thay đổi, lúc này Trương Gia Đông mới biết Lý Phàm không phải người bình thường mà là người ngang vai ngang vế với Crewe, không, còn mạnh hơn cả Crewe nữa!

Sao có thể thế được, Crewe là người đã có sức mạnh của huyết mạch, người chưa từng cải biến gen sẽ không thể mạnh hơn Crewe!

Cho dù là Trương Gia Đông đã qua cải biến gen, muốn đối phó với Crewe cũng không thể nhẹ nhàng như vậy. Bởi vì tố chất vốn có của Trương Gia Đông không tốt, mặc dù đã được cải biến gen để mạnh lên nhưng cũng chỉ sau khi giận dữ mà biến đổi mới mạnh hơn Crewe được một bậc.

Đám người Ngô Bình Bình lại ngây người ra lần nữa, tình huống trong tưởng tượng sụp đổ tiêu tan, quan niệm trong lòng lại bị Lý

Phàm làm thay đổi.

“Nó là con gián đánh không chết à? Là đồ rác rưởi mọi người vẫn truyền miệng kia sao? Sao cứ thấy không đúng thế nào ấy.”

Ngô Bình Bình hoảng hốt nói.

Chương 349: Kẻ mạnh thật sự

Lúc này tất cả mọi người đều cảm giác thấy có gì đó không ổn, tuy bọn người Ngô Bình Bình không hiểu huyết mạch Kim Cang nhưng cũng hiểu rõ Crewe không phải người tầm thường. "Lý Phàm ăn gì lớn lên vậy, luồng không khí khi hai nắm đấm giao nhau vừa nãy giống như sóng va chạm của vụ nổ vậy, đúng là dọa chết người mà."

"Tên này chắc chắn không phải là rác rưởi trong lời đồn đâu, có lẽ là lúc bình thường quá khiêm tốn, không đánh nhau với người khác nên bị người ta tung tin nhảm thành đồ rác rưởi thôi."

"Với thân thủ của cậu ta, nếu thật sự đánh nhau còn không phải là tiện tay cũng có thể giết chết một người sao, không biết người nói cậu ta là rác rưởi có từng bị Lý Phàm đánh hay chưa."

Các bạn học của Cố Họa Y thấp giọng bàn tán, ai cũng cảm thấy tim gan run rẩy, hơi hối hận khi đến tham gia lần họp lớp này.

Đây hoàn toàn là lần họp lớp nguy hiểm nhất trong lịch sử, cư xử không đúng sẽ có thể trực tiếp mất mạng luôn ở đây.

Ngô Bình Bình rụt cổ lại, cố gắng trốn vào đằng sau các bạn học nam, nghĩ đến những lời chế giễu Lý Phàm trước đó, Ngô Bình Bình cảm thấy lạnh cả sống lưng, lo sợ lát nữa Lý Phàm sẽ đến tìm mình gây phiền phức. Cố Họa Y cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cũng không lộ ra bất kì cảm xúc gì, những nghi ngờ về thân phận của Lý Phàm trước đó xuất hiện trong đầu cô, bây giờ càng cảm thấy Lý Phàm đang giấu mình cái gì đó.

Nhưng cho dù Lý Phàm đang che giấu cái gì thì Cố Họa Y cũng không định truy hỏi nữa, bởi vì cô tin tưởng Lý Phàm, cảm thấy Lý Phàm không nói thân phận ra với mình, chắc chắn là có nỗi khổ tâm của anh.

Tia máu đỏ tươi trong con ngươi của Trương Gia Đông dần dần lan rộng, hiệu quả của biến đổi gen bắt đầu xuất hiện rõ ràng, sức

mạnh vô tận với máu của Trương Gia Đông hòa vào nhau tạo thành một dòng máu mạnh mẽ dâng trào.

Lông tơ dựng ngược như những chiếc đinh sắt, thậm chí tóc Trương Gia Đông còn dựng thẳng hơn, cả người nhìn qua như người Saiyan trong phim hoạt hình vậy.

“Crewe, quấn chặt cậu ta.”

Trương Gia Đông lạnh lùng hét lên.

Cổ tay Lý Phàm vung lên một cái, một sức lực nhẹ nhàng khiến Cố Họa Y bay lên, dùng sức khéo léo đưa Cố Họa Y bay tới góc tường cách đó mười mét. “Hai người cùng nhau lên đúng không? Vậy tôi phải xem bản lĩnh của mấy người rồi.”

Lý Phàm xoay người tiến lên mấy bước, nối với Trương Gia Đông và Crewe tạo thành hình tam giác. Con ngươi của Trương Gia Đông đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, nhìn qua phảng phất như bị ác quỷ địa ngục chiếm cơ thể.

Crewe dùng hai tay tự đập mạnh vào ngực mình hai cái, miệng phát ra tiếng gầm gừ giận dữ.

Vừa rồi bị Lý Phàm dùng toàn lực đánh một đòn khiến Crewe cảm thấy vô cùng nhục nhã, hiện tại chỉ muốn đánh ngã Lý Phàm sau đó đè xuống đất ra sức hành hạ.

Lý Phàm móc ngón tay về phía hai người, trên mặt nở nụ cười khinh thường.

“Mẹ kiếp, tao là Crewe của gia tộc Kim Cang! Nhớ kỹ tên của tao, tao sẽ giết chết mày.”

Crewe gầm lên một tiếng,vung đôi tay thô chắc lao vào Lý Phàm.

Nắm đấm của cả hai liên tục vung lên trong không khí, âm thanh đùng đùng trong không khí không ngừng truyền ra. Không khí

trong phạm vi phía trước Crewe liên tục bị anh ta nén lại bằng nắm đấm, cuối cùng bị nén thành không khí có mật độ cao. Một khi luồng không khí mật độ cao này phát nổ thì sẽ phát nổ với nguồn năng lượng vô cùng mạnh mẽ, Crewe chuẩn bị dùng chiêu thức tuyệt kỹ cuối cùng khiến Lý Phàm trở thành hồn ma dưới nắm đấm của anh ta.

Trương Gia Đông nhẹ nhàng bước qua bên người Lý Phàm, giống như một con báo tuyết chờ đợi thời cơ tốt nhất để săn mồi, anh ta híp mắt quan sát Lý Phàm, chuẩn bị tìm cơ hội xông lên cho Lý Phàm một đòn chí mạng.

Lý Phàm vững vàng đứng đó không có bất kì hành động nào, giống như hoàn toàn không chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Nhưng trên người Lý Phàm phát ra khí chất vững như núi Thái Sơn khiến người ta cảm thấy Lý Phàm giống như núi cao không cách nào lung lay được.

“Chết đi cái tên rác rưởi!”

Nắm đấm của Crewe đè nén không khí hướng về phía Lý Phàm, luồng không khí bị đè nén đó vô hình vô dạng căn bản không thể nhìn thấy được, nhưng Crewe có thể cảm nhận được.

Crewe cảm nhận được sức mạnh của luồng không khí hung hăng đó, anh ta biết luồng khí bị đè nén đó một khi va chạm vào cơ thể của Lý Phàm thì chắc chắn sẽ nổ tung.

Thế nhưng Lý Phàm lại cười lạnh nhạt, sau đó duỗi ngón tay ra chạm nhẹ một cái, ngón tay đó giống như có ma lực, khi xuyên qua khối không khí đè nén này liền khiến nó ổn định trở lại.

“Đây… làm sao có khả năng! “

Crewe kinh ngạc hét lên, dùng ánh mắt khó tin nhìn Lý Phàm.

Sự mạnh mẽ của luồng không khí đè nén này không những ổn định trở lại mà còn đột nhiên biến mất trước nắm đấm của Crewe, giống như bị Lý Phàm dùng phép thuật xoay chuyển trong nháy

mắt. Vào lúc Crewe đang ngẩn người, Lý Phàm bước dài đến trước mặt Crewe, tay trái bất ngờ vươn ra, bóp lấy cằm của Crewe. “Ơ! A!”

Crewe kêu lên một tiếng thảm thiết khi cằm bị Lý Phàm dùng sức siết chặt, tiếp đó Lý Phàm nhét ngón tay phải vào miệng Crewe. Mặc dù đầu ngón tay của Lý Phàm trống rỗng nhưng Crewe có thể cảm nhận được cảm giác hơi thở đè nén.

Phù.

Không khí đè nén bị nhét vào miệng Crewe, sau đó Lý Phàm mỉm cười đẩy anh ta đến chỗ Trương Gia Đông. Tuy Trương Gia Đông không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn động tác của Lý Phàm, Trương Gia Đông theo bản năng cảm thấy được có nguy hiểm. “A A A.”

Mặt của Crewe tái xanh, ra sức lắc đầu vùng vẫy, trái tim anh ta như vỡ vụn hoàn toàn, cảm thấy như có một quả bom đang cài trong miệng mình.

Trên thực tế nếu luồng không khí đè nén trong miệng Crewe nổ thật thì uy lực có thể mạnh hơn rất nhiều so với một quả bom bình thường, nói như vậy thì biết rõ nó mạnh tới cỡ nào rồi.

“Tự mình chuốc họa vào thân, gây ra tội lỗi thì không thể sống, thứ bản thân tự làm ra thì tự mình hưởng thụ đi.”

Lý Phàm cười cười búng tay một cái, sau đó luồng không khí trong miệng Crewe lập tức phát nổ. Đùng!

Một tiếng nổ vang mạnh mẽ truyền ra từ miệng Crewe, toàn thân Crewe run lên hai lần, vô số máu thịt trên mặt bắn tung tóe, lộ ra hộp sọ trắng bệch.

Phập! Thân hình Crewe như một ngọn núi nặng nề ngã khuỵu xuống đất, sau đó ngã thẳng xuống, ánh mắt trừng lên lộ ra vẻ mặt không cam tâm.

Sức mạnh của huyết mạch khiến đầu Crewe bị thương nghiêm trọng nhưng vẫn chưa chết.

Nhưng Crewe chỉ là vẫn chưa chết mà thôi, lúc này Crewe đến cả sức động ngón tay cũng không có, nằm thẳng trên mặt đất chẳng khác nào người chết rồi cả.

Trái tim Trương Gia Đông đông cứng lại, trong suốt cả quá trình anh ta đều không tìm được cơ hội ra tay.

Mà khi chứng kiến cảnh Crewe bị Lý Phàm nhẹ nhàng xử lý, Trương Gia Đông cảm thấy cho dù mình nổi điên biến thân cũng không phải là đối thủ của Lý Phàm. Tại sao Lý Phàm có thể mạnh như vậy?

Trên thế giới này sao lại có người mạnh hơn cả người biến đổi gen là anh ta chứ! . ngôn tình hoàn

Trương Gia Đông gào thét trong lòng, bước chân càng lúc càng lùi về sau, kéo dài khoảng cách với Lý Phàm. “Sao thế, mới thế thôi đã bị dọa không dám ra tay nữa rồi sao?”

Lý Phàm mỉm cười nói.

Trương Gia Đông nhìn cửa sổ gần đó, lấy lại bình tĩnh trong lòng, chỉ cần có đường lui là được. “Rốt cuộc mày là ai, tại sao có thể mạnh như vậy, đây hoàn toàn là điều không thể.”

Trương Gia Đông hỏi ra câu hỏi trong lòng anh ta.

“Lấy đâu ra nhiều tại sao như thế, kẻ mạnh thật sự mạnh tới mức nào cậu sẽ không tưởng tượng được đâu. Tôi cũng chỉ là một trong những người đang leo lên đỉnh núi của những kẻ mạnh mà thôi.”

Chương 350: Chọc giận tao thành công rồi

Đối với vấn đề rốt cuộc mình mạnh đến cỡ nào, trong lòng Lý Phàm cũng không có đáp án.

Long Môn tuy rằng hội tụ gần như đủ tất cả những sách võ học kinh điển trên thế giới, có số lượng võ sư nhiều nhất thế giới, nhưng vẫn chưa từng có kết luận nào liên quan đến sự tồn tại của cấp độ sức mạnh cao hơn.

Rất nhiều võ sư có thể cảm nhận được một chút tác động qua lại giữa thiên nhiên và con người, cảm thấy hẳn là có sự tồn tại của cấp độ sức mạnh giống với Địa Tiên trong truyền thuyết, nhưng mà võ sư của Long Môn lại không ai có thể đột phá được cấp độ sức mạnh đó.

Cho nên Lý Phàm cũng không dám nói mình rốt cuộc mạnh cỡ nào, dù sao thì rất có thể còn tồn tại nhiều kẻ còn mạnh hơn, chỉ là bọn họ chưa lộ diện mà thôi.

Trương Gia Đông cũng không hài lòng với câu trả lời của Lý Phàm, Lý Phàm đã mạnh đến nỗi có thể một chiêu xử lý Crewe-huyết mạch Kim Cang kia, thế mà còn nói mình chỉ là một kẻ vẫn đang cố leo lên đỉnh núi của kẻ mạnh, đây phải nói là che giấu bản thân không cần thiết!

Người vốn dĩ nên giấu mình là Trương Gia Đông anh ta mới phải!

Nhưng mà hiện tại lại bị Lý Phàm phỗng tay trên đi trước một bước, điều này khiến cho Trương Gia Đông không phục vô cùng.

Trương Gia Đông hung dữ trừng mắt nhìn Lý Phàm, sau đó hít một hơi thật sâu, quyết định ba mươi sáu kế chạy trốn là thượng sách, chờ sau khi về khiến cho mình mạnh lên nữa, tới lúc đó lại phân cao thấp với Lý Phàm sau!

Trương Gia Đông lắc mình lui về phía sau, chuẩn bị xông cửa sổ chạy vọt đi, nhưng mà Lý Phàm cũng di chuyển.

Nếu nói Trương Gia Đông nhanh như một cơn gió, thì Lý Phàm chính là nhanh như một tia chớp.

Trong chớp mắt, Lý Phàm cũng đã xuất hiện ở trước mặt Trương Gia Đông, tốc độ nhanh chóng khiến cho máu huyết cả người Trương Gia Đông như muốn ngừng lại.

Không chờ cho Trương Gia Đông biểu lộ ra sự kinh ngạc, tay Lý Phàm đã chộp lấy cổ của Trương Gia Đông.

Cảm giác hít thở không thông truyền tới khiến cho Trương Gia Đông chỉ có thể dãy giụa, hai tay vung vẫy lung tung đấm về phía ngực của Lý Phàm.

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, bắt lấy cánh tay đang dùng sức của Trương Gia Đông, trực tiếp ném Trương Gia Đông vào không trung.

Rầm!

Trương Gia Đông sau khi đụng phải trần nhà, bụi từ trần nhà rơi xuống đất sau cú va chạm, cơn đau đớn mãnh liệt truyền đến khiến cho đồng tử của Trương Gia Đông càng đỏ hơn.

Trương Gia Đông vô cùng giận dữ, cơ bắp toàn thân căng chặt, tốc độ của máu chảy nhanh hơn, sức lực cũng tăng lên.

Trương Gia Đông ở trong không trung vặn eo một cái, cơ thể anh ta trượt ra một đoạn, sau đó rơi xuống ở phía sau Lý Phàm.

“Mày,chọc tao nổi giận thành công rồi!”

Trương Gia Đông tức giận nói.

Lý Phàm xoay người nhìn Trương Gia Đông, khinh thường lắc đầu: “Đây là át chủ bài của cậu à? Đây xem như là lần thứ hai biến thân nhỉ, quả nhiên có hơi kỳ quái.”

“Đây là khoa học kỹ thuật cao cấp, tao là người duy nhất cải biến gen thành công, để tao cho mày thấy được sự lợi hại của tao!”

Trên mặt Trương Gia Đông là biểu cảm hung dữ, trong lòng lại đang cân nhắc con đường chạy trốn, mặc dù sức mạnh có gia tăng nhưng Trương Gia Đông vẫn cảm thấy bản thân mình không phải là đối thủ của Lý Phàm.

Có lẽ điều này là do Lý Phàm đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng Trương Gia Đông quá lớn, khiến cho Trương Gia Đông cảm thấy chỉ có chạy trốn mới có thể thoát khỏi bàn tay của Lý Phàm.

Đám người Ngô Bình Bình kinh ngạc nói không nên lời, cảnh tượng vừa nhìn thấy kia còn kịch tính hơn cả phim điện ảnh, điều này khiến cho trong lòng bọn họ xuất hiện cảm giác không chân thật, giống như đang xuyên vào thế giới điện ảnh vậy.

Trong hiện thực sẽ có nhân vật mạnh đến vậy sao?

Nếu vậy thế giới hiện thực không phải đã sụp đổ từ lâu rồi sao, đây nhất định là ảo ảnh!

Trong lòng Ngô Bình Bình tự trấn an chính mình, cảm thấy nếu như không tự khiến cho bản thân tin tưởng tất cả những chuyện này là ảo ảnh, chỉ sợ là tinh thần cô ta sẽ điên mất.

Lý Phàm cảm thấy rất hứng thú với thứ gọi là công nghệ kỹ thuật cao trong miệng Trương Gia Đông, không tiến thêm một bước bức ép Trương Gia Đông nữa mà là dùng miệng lưỡi để nói chuyện với Trương Gia Đông.

“Nói đến cải biến gen, lúc trước có từng nghe nói qua một chút, dường như kỹ thuật cải biến gen vẫn luôn không thành công, không ngờ tới hiện giờ lại gặp được sản phẩm thí nghiệm còn sống, cảm thấy rất thú vị đó nha.”

Trương Gia Đông bị chọc tức thở không ra hơi, anh ta đường đường là người cải biến gen thành công duy nhất, sao bị nói giống như động vật trong sở thú vậy, cái người này là muốn chọc tức

ông đây mà!

“Tao không phải sản phẩm thí nghiệm! Tao là người đầu tiên cải biến gen thành công, vấn đề khoa học kỹ thuật có nói mày cũng không hiểu được, chúng ta tốt nhất nước sông không phạm nước giếng, nếu như mày đụng tới tao thì sẽ bị đuổi cùng giết tận đấy, không chỉ có mày, mà còn có người nhà của mày, còn có người nhà của Cố Họa Y!”

Đối mặt với uy hiếp của Trương Gia Đông, Lý Phàm không mảy may dao động chút nào.

“Cậu nói những thứ này không có bất kỳ ảnh hưởng gì tới tôi, nếu bọn họ đuổi tới cũng sẽ chỉ có kết cục chết thẳng cẳng mà thôi, cậu có thể đổi cách uy hiếp khác được không.”

Lập tức Trương Gia Đông bị nghẹn lời, những phương thức uy hiếp này đã là cách mạnh nhất rồi, sao có cảm giác uy hiếp của Lý Phàm còn mạnh hơn vậy kìa!

Trương Gia Đông im lặng không nói gì, ánh mắt lóe lên tia sáng nhìn Lý Phàm, cân nhắc nên làm sao mới có thể thuyết phục được Lý Phàm để mình an toàn rời khỏi.

…

Lúc này, Long Thiên Hành dẫn theo đệ tử võ quán tới vùng ngoại ô Hán Thành, một tên đệ tử sau khi nghe điện thoại thì lớn giọng nói: “Sư phụ, đã định vị được vị trí của Lý Phàm, trong khu du lịch nghỉ mát cách đây không xa.”

“Ha ha, xem ra trời cũng giúp ta, đây là trời cao đã định sẵn để ta bắt được Lý Phàm mà, Lý Phàm lại vừa hay ở bên cạnh chúng ta, xác định vị trí, tìm bản đồ 3D xem địa hình xung quanh, tốt nhất lần này phải bắt sống được Lý Phàm!”

“Vâng!”

Xe buýt quay đầu chạy tới khu du lịch nghỉ mát, đệ tử đắc lực của Long Thiên Hành tên Vương Quỳnh ôm laptop, nhìn địa hình xung quanh khu du lịch nghỉ mát.

Sau khi xem xong Vương Quỳnh nở nụ cười: "Địa hình rất đơn giản, nhóm một và nhóm hai canh giữ hai bên biệt thự để tránh trường hợp có người từ cửa sổ chạy đi, những người còn lại đi thẳng từ cửa chính đột kích vào trong là được."

"Có lẽ đối phương tới để du ngoạn, hẳn là sẽ không mang theo vũ khí gì, cho nên chúng ta chiếm được ưu thế rất lớn, bắt sống đối phương là chuyện dễ như trở bàn tay, tất cả nâng cao tinh thần lên kiểm tra trang bị."

Hàng loạt tiếng răng rắc truyền đến, các đệ tử của võ quán bắt đầu kiểm tra súng ống, đồng thời lắp đạn vào, chuẩn bị sẵn sàng trước khi chiến đấu.

Long Thiên Hành lấy ra một đôi găng tay quyền anh đấm lên tay, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn.

Chỉ cần bắt được Lý Phàm, vậy có thể ôm được đùi Bát Gia, về sau là có thể đi lên đỉnh cao của đời người, Long Thiên Hành ông cuối cùng cũng có cơ hội trở thành đệ tử của Long Môn!

Dã thú trong lòng Long Thiên Hành gầm thét không ngừng, cảm thấy vận mệnh cuối cùng cũng ưu ái mình một lần.

Xe buýt ầm ầm lao qua cổng khu du lịch, mấy tên đệ tử nhanh chóng khống chế được nhân viên của nơi này.

Tất cả đệ tử còn lại của võ quán đi theo phía sau Long Thiên Hành đi đến biệt thự.

Lúc cách biệt thự còn trăm mét, Long Thiên Hành híp mắt nhìn thi thể của Carl ngoài cửa biệt thự.

Thân hình không nhúc nhích, vết máu đỏ tươi trên nền đất, trong không khí dày đặc mùi máu tươi, rõ ràng thấy được nơi này là hiện trường giết người.

“Cảnh giác! Chuẩn bị chiến đấu, chắc chắn là có người ra tay trước rồi, hy vọng Lý Phàm chưa chết!”

Chương 351: Phim đặc chiến

Tiếng hét của Long Thiên Hành cũng không nhỏ, nhưng mà sau khi xuyên thấu qua bức tường thật dày, âm thanh nhỏ bé đến nỗi có thể bỏ qua không màng tới.

Nhưng mà âm thanh không đáng kể đó lại bị Lý Phàm nghe thấy một cách rõ ràng.

Lại có người đến rồi.

Còn là một nhóm người.

Trong lòng của Lý Phàm nhanh chóng đưa ra phán đoán, đoán chừng lại là nhóm người nhà họ Mã tìm đến đây, chuẩn bị nói chuyện không được thì lại dùng đến vũ lực.

Khóe miệng hơi câu lên, Lý Phàm cười di chuyển bước chân.

Trương Gia Đông căng thẳng trong lòng, nhìn nụ cười ở trên mặt của Lý Phàm, anh ta cảm thấy có dự cảm vô cùng xấu.

Con mẹ nó chuyện này tuyệt đối có vấn đề, Lý Phàm đang muốn ra tay với mình.

Trốn thôi.

Trong lòng Trương Gia Đông chỉ có một suy nghĩ này, hai chân hơi co lên, bỗng nhiên hai chân dùng lực, Trương Gia Đông giống như là một cái lò xo bắn ra bên ngoài.

Lý Phàm nhìn về phương hướng của Trương Gia Đông, thân hình lóe lên xuất hiện ở sau lưng Trương Gia Đông, đạp một cước sau lưng anh ta.

Sức mạnh khủng khiếp khiến cơ thể của Trương Gia Đông đột ngột gia tăng tốc độ, Trương Gia Đông cảm thấy mình giống như là một chiếc máy bay mất khống chế đang lao về phía vách tường

ở cách đó không xa.

Mẹ nó chứ!

Trong lòng của anh ta chửi thề một tiếng, hai tay của Trương Gia Đông gắt gao che trước ngực.

Ầm ầm!

Tiếng vang truyền đến, Trương Gia Đông trực tiếp đụng xuyên cả vách tường, xuyên qua lỗ hổng to lớn trên vách tường cùng với cát bụi mịt mù có thể nhìn thấy được cảnh tượng ở bên ngoài.

Bọn người Long Thiên Hành đột nhiên bị hoảng sợ bởi vì Trương Gia Đông đột nhiên xuất hiện làm đổ cả tường, mấy tên đệ tử hoảng sợ bóp cò, một viên đạn bắn về phía Trương Gia Đông.

Tiếng súng giống như quân bài domino, sau khi tiếng súng đầu tiên vang lên, không ngừng có người bóp cò bắn về phía Trương Gia Đông.

Có hơn hai mươi khẩu súng trường liên tục bắn đạn, trong lòng Trương Gia Đông đang nằm trên mặt đất có hàng nghìn con ngựa đang chạy nhanh.

Trương Gia Đông hận không thể gầm thét lên một câu con mẹ nó chứ, không dám do dự chút nào lập tức nhảy nhào xuống đất lăn lộn ra đằng sau, muốn trở vào trong biệt thự một lần nữa.

Đối mặt với cơn mưa đạn, cho dù Trương Gia Đông đã từng được cải tạo gen thì trong lòng cũng sợ hãi, căn bản không dám cưỡng ép phá vòng vây.

Điểm quan trọng nhất chính là Trương Gia Đông không có khả năng phòng thủ như Kruff, nên cũng không có cơ bắp để ngăn cản đường đạn.

Phốc phốc.

Mặc dù là Trương Gia Đông phản ứng rất nhanh, nhưng mà vẫn bị mấy viên đạn bắn trúng, cơn đau kịch liệt làm động tác của Trương Gia Đông chậm hơn một chút.

Trương Gia Đông hoảng hốt như chó nhà có tang, vừa mới lăn về đến vách tường liền nhìn thấy Lý Phàm đang đứng ở phía trước vách tường.

Trước có mãnh hổ sau có đàn sói, chính là khắc họa chân thực hoàn cảnh hiện tại của Trương Gia Đông.

Tâm lý muốn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mà Trương Gia Đông cũng đã có, vốn dĩ cho mình đã cải tạo gen thành công rồi, có thể trở thành người mạnh mẽ nhất trên thế giới này, nhưng mà hiện thực lại cho Trương Gia Đông một bài học đẫm máu.

“Ở bên trong còn có người, đạn bắn vào cũng có thể tránh thoát, bọn họ chắc chắn đều là cao thủ, chuẩn bị lựu đạn, ném đi!”

Long Thiên Hành gầm lên dữ dội.

Nhóm đệ tử mang theo lựu đạn đều đồng loạt móc lựu đạn ra chuẩn bị ném đi, trong nháy mắt Trương Gia Đông sợ hãi tè ra quần.

Mặc dù đã từng cải tạo gen, nhưng mà Trương Gia Đông vẫn chưa từng bước lên chiến trường, cũng chưa từng trải qua lễ rửa tội nguy hiểm, tinh thần trực tiếp bị dọa hỏng mất rồi.

“Lý Phàm, anh, anh cho tôi vào trong tránh một chút đi, nếu không thì tôi sẽ bị nổ chết, chỉ cần anh cứu tôi thì sau này tôi sẽ làm đàn em cho anh, có được không.”

Trương Gia Đông mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin.

“Mày cũng quá sợ hãi rồi đó chứ, không phải chỉ là mấy trái lựu đạn thôi à, mày cũng đã cải tạo gen rồi, giết bọn nó còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay? Nếu như mà có thể tiêu diệt được bọn đó, tao sẽ thả cho mày một con đường sống.”

Trương Gia Đông do dự một chút, sau khi cân nhắc giữa Lý Phàm cùng với đám người Long Thiên Hành, anh ta cảm thấy dường như là đánh nhau với bọn người Long Thiên Hành còn dễ dàng hơn, chỉ cần không bị súng bắn vào điểm yếu thì chắc chắn không chết được.

Mà nếu như đối kháng với Lý Phàm, vậy thì chỉ có một con đường chết!

Trong lòng của Trương Gia Đông suy nghĩ rất rõ ràng, biết đây là cơ hội cuối cùng của mình, nếu như Lý Phàm có thể hết lòng tuân thủ lời hứa.

“Anh, anh có thể đảm bảo nói là làm không?”

Trương Gia Đông hỏi một cách cẩn thận.

“Uy tín của tao tốt hơn so với bất cứ ai khác, nếu như mày không muốn, vậy thì trước tiên để tao tiễn mày lên đường.”

Lời nói của Lý Phàm làm Trương Gia Đông không có lựa chọn nào khác.

“Được, hi vọng là uy tín của anh đáng tin.”

Trương Gia Đông bỗng nhiên xoay người lại, nhìn thấy mấy quả lựu đạn đang bay tới từ phía đối diện.

“Đi chết hết cho tao!”

Trương Gia Đông nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay đập vào mấy quả lựu đạn đó làm cho mấy quả lựu đạn bay ngược trở về.

Trong lòng của đám người Long Thiên Hành vô cùng sợ hãi, cuống quít nằm xuống mặt đất lăn lộn tìm kiếm mấy tảng đá.

Nhưng mà ở bên ngoài biệt thự là một mảnh đất trống trải, căn bản cũng không có đá gì hết, lúc lựu đạn bay ngược trở về nổ tung lên trên không.

Có vô số mảnh đạn bắn ra bốn phía, từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đệ tử của Long Thiên Hành hơn một phần nửa đều bị trúng mảnh đạn.

Nhìn cảnh tượng thê thảm của thủ hạ, Long Thiên Hành oán hận kêu lên: "Đốt lửa đi, đánh chết cái thằng chó đó!"

Tiếng súng dày đặc vang lên, trong họng súng phun ra từng ngọn lửa.

Trương Gia Đông có sự chuẩn bị triển khai toàn bộ tốc độ, nện bước chân tránh né đường đạn bay, nhanh chóng tiếp cận đám người Long Thiên Hành.

Trên đường đi lại trúng mấy phát đạn, toàn thân Trương Gia Đông máu me đầm đìa.

Vọt đến một khoảng cách gần nhất đứng ở trước mặt của đám đệ tử võ quán, Trương Gia Đông không lưu tình chút nào trực tiếp đánh chết những người đó, sau khi giật lấy một cây súng lục thì nhanh chóng chạy thoát.

Về phần đám người Long Thiên Hành, Trương Gia Đông căn bản không có ý muốn đối phó, đều đã bị thương thành bộ dạng này rồi, Long Thiên Hành chỉ muốn nhanh chóng trốn đi trốn càng xa càng tốt.

Nhận thấy Trương Gia Đông đang chạy trốn bán sống bán chết, các đệ tử võ quán đều sửng sốt, trong lúc nhất thời không quyết định được là có nên đuổi theo giết Trương Gia Đông hay là vẫn vào đột kích biệt thự.

Long Thiên Hành hung hăng cắn chặt răng, nói: "Đừng để ý tới cậu ta, tấn công vào biệt thự bắt lấy Lý Phàm đi!"

"Ông muốn bắt tôi à?"

Lý Phàm xuất hiện đằng sau lưng Long Thiên Hành, lúc nói chuyện cổ tay nhẹ nhàng cử động, một con dao bay vụt ra bên ngoài đâm vào tim của Trương Gia Đông đang chạy thật xa.

Ầm ầm.

Trương Gia Đông trực tiếp ngã nhào xuống đất, cố gắng quay đầu lại, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ còn mang theo hận thù nhìn chằm chằm vào Lý Phàm.

“Đáng chết, nó, nó, tại sao cũng ra đây, mình không thể, không thể chết ở đây được.”

Trương Gia Đông dùng hết sức lực sau cùng nhấn nút bấm ở bên đồng hồ.

Tín hiệu cầu cứu khẩn cấp truyền ra từ trong đồng hồ, có một nhóm người khác phụ trách ứng cứu khẩn cấp đã lập tức hành động để chuẩn bị giải cứu cho Trương Gia Đông.

Long Thiên Hành nhìn thấy bóng dáng của Lý Phàm, giơ súng lên chỉ vào Lý Phàm rồi nói: “Hai tay ôm đầu, ngồi xuống!”

Các đệ tử của võ quán không bị thương đều đồng loạt giơ súng lên chỉ vào Lý Phàm, bao vây xung quanh Lý Phàm.

Trong biệt thự, bọn người Ngô Bình Bình trốn ở đằng sau cửa sổ nín thở nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiếng súng cùng với âm thanh nổ vào lúc nãy hù dọa bọn người Ngô Bình Bình sợ gần chết, nhìn Trương Gia Đông xông ra làn mưa đạn, nhìn Lý Phàm đột nhiên xuất hiện ở sau lưng đám người Long Thiên Hành, bây giờ lại nhìn thấy Lý Phàm bị súng chỉ vào, nhịp tim của đám người Ngô Bình Bình tăng vọt lên.

“Mẹ nó chứ, hết cái này tới cái kia còn lớn hơn nữa, một lát nữa chúng ta chúng ta sẽ không chết đâu chứ.”

“Nhanh chóng gọi điện thoại đi, gọi công an đến đây cứu chúng ta, có khó khăn gì thì cứ dựa vào công an là được.”

Bọn người Ngô Bình Bình thấp thỏm gọi điện thoại, Cố Họa Y lại lo lắng nhìn Lý Phàm.

Chương 352: Đánh chết

Lý Phàm đứng yên bất động tùy ý để Long Thiên Hành giơ súng lên lên đè trên trán của mình.

“Con mẹ nó, bọn mày hay lắm, thủ hạ của ông đây mà để cho bọn mày đả thương hết mười người.”

Long Thiên Hành nổi nóng nói.

Vốn dĩ cho rằng đây là một chuyện có thể giải quyết nhẹ nhõm, nhưng mà mọi người anh em bị thương hoàn toàn vượt ra khỏi dự tính của Long Thiên Hành

“Bọn mày là người của nhà họ Mã tìm đến à?”

Lý Phàm bình tĩnh hỏi.

“Haha, nhà họ Mã chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, cái bọn ngu các người đắc tội với Bát Gia, nhưng mà cũng hay thôi, bọn tao sẽ bắt mày lại giao cho Bát Gia, nhất định có thể nhận được sự ưu ái của Bát Gia, sau này bọn tao đã có thể tiến vào Long Môn rồi.”

Long Thiên Hành kích động nói, có thể bước vào Long Môn đã trở thành một mục tiêu cao nhất ở trong lòng của Long Thiên Hành.

Lý Phàm nhíu mày, sau đó lộ ra nụ cười.

Chuyện này liên quan đến Bát Long Vương của Long Môn, cái này thật sự là chuyện mà Lý Phàm đã không đoán trước được.

Có điều là lời nói của Long Thiên Hành cũng để cho Lý Phàm nắm bắt được không ít tin tức.

“Bát Gia à, ông ta đang ở Hán Thành?”

Lý Phàm hỏi.

“Đương nhiên là đang ở Hán Thành rồi, cũng không biết mày làm gì mà chọc vào Bát Gia, cái thằng lúc nãy là ai vậy?”

“Là bạn học của vợ tôi, tôi với nó không quen biết nhau, nhưng mà tôi cũng không quen Bát Gia, không biết tôi đắc tội với ông ta bằng cách nào.”

Long Thiên Hành lắc đầu lạnh giọng nói: “Hỏi nhiều như vậy làm cái gì, con mẹ nó mày đắc tội với Bát Gia như thế nào mày đi hỏi Bát Gia mới biết được chứ.”

“Bọn mày giết hết tất cả những người trong biệt thự đi, sau đó dẫn theo nó, nhanh lên.”

Trong đôi mắt của Lý Phàm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, thủ thế đánh về một hướng.

“Má nó, đừng có cử động lung tung, trói tay của nó lại đi.”

Long Thiên Hành cảnh giác nhìn Lý Phàm.

“Mày nhất định phải chết.”

“Con mẹ nó mày mới chết chắc đó… á!”

Một viên đạn bắn lén xuyên qua mi tâm của Long Thiên Hành, Long Thiên Hành run rẩy sau đó ngã thẳng xuống đất.

Trong lòng của các đệ tử võ quán hoảng sợ, ai cũng biết đây là có súng ngắm.

Không đợi các đệ tử của võ quán có phản ứng gì, âm thanh súng ngắn lại liên tục vang lên, từng tên đệ tử của võ quán đều trúng đạn ngã xuống đất.

Rất nhanh, một nhóm hộ vệ Long Môn với vũ trang đầy đủ đến bên cạnh Lý Phàm, cảnh giác nhìn đệ tử võ quán nằm trên mặt đất.

Lòng của các đệ tử võ quán bị thương nặng ngã xuống đất không thể động đậy được đều phát lạnh, không phải đã nói đối phó với một tên phế vật à? Mà còn là một tên phế vật đi ở rể, nhưng mà sao bên người của các lên phế vật này lại có nhiều hộ vệ mang theo súng ống như vậy.

“Thiếu chủ, xử lý bọn họ như thế nào đây?”

Đội trưởng hộ vệ đặc biệt cung kính dò hỏi.

“Hỏi bọn nó tin tức liên quan đến Bát Gia, xử lý tốt hiện trường.”

Lý Phàm lạnh nhạt phân phó.

“Dạ.”

Trong biệt thự, Ngô Bình Bình với ngón tay run rẩy đang gọi điện thoại nhưng mà lại bấm nhầm số, nhìn đám hộ vệ Long Môn đột nhiên lại xuất hiện ở bên ngoài, cả người ngơ ngác.

“Đám người này là cảnh sát hả, nhưng mà nhìn quần áo không giống.”

Ngô Bình Bình thất thần hỏi.

“Nhìn có vẻ giống như là vệ sĩ riêng ấy, nhìn bọn họ nghe theo mệnh lệnh của Lý Phàm. Ôi trời đất ơi chẳng lẽ là Lý Phàm có vệ sĩ riêng nữa hả.”

“Họa Y, rốt cuộc chồng của cậu là ai vậy, tại sao anh ta lại có vệ sĩ riêng?”

Các bạn học đều kinh ngạc nhìn Cố Họa Y, hình tượng lúc trước của Lý Phàm đã sớm sụp đổ vang trời, giờ phút này bọn họ đều cảm thấy Lý Phàm chắc chắn là một người có bối cảnh thâm hậu, có người bình thường nào mà còn có vệ sĩ cơ chứ.

Cố Họa Y lắc đầu, không có cách nào trả lời vấn đề của bạn học, đối với thân phận của Lý Phàm, mặc dù Cố Họa Y suy đoán đủ loại

nhưng mà cũng không có gì để chứng thực.

Nhìn thấy Cố Họa Y lắc đầu không nói, đám người Ngô Bình Bình cũng thầm than một tiếng, cảm thấy bởi vì chuyện lúc nãy cho nên đã để Cố Họa Y chán ghét bọn họ.

Một cái đùi vàng lại cứ như vậy mà bị bỏ đi không có nguyên do, đám người Ngô Bình Bình ngay cả tâm trạng muốn khóc muốn chết cũng có.

Đội hộ vệ nhận được mệnh lệnh của Lý Phàm liền bắt đầu xử lý nơi đây, Lý Phàm nhìn Trương Gia Đông đang nằm ở cách đó không xa giả chết, cất bước đi tới.

Trương Gia Đông nín thở lại, khống chế tần suất hô hấp, mỗi lần chỉ thở ra hít vào một chút không khí, muốn để cho mình giả chết càng giống thật hơn.

Lý Phàm đứng ở bên cạnh Trương Gia Đông, khinh thường nói: "Tao biết là mày đang giả chết, cũng biết là chắc sẽ có người đến đây cứu mày, có đều là nể tình tao cảm thấy rất hứng thú đối với cải tạo gen, cho nên ngày hôm nay tao bỏ qua cho mày, hi vọng là lần sau gặp được mày trong lòng của mày tự có tính toán."

Trương Gia Đông cố gắng kìm nén tâm tư muốn bùng nổ mắng chửi Lý Phàm, tiếp tục cố gắng giả vờ như là người đã chết.

Phân chó chứ biết tính toán, ông đây rất biết suy nghĩ có được không hả. Mẹ nó, ai biết được mày lại lợi hại như vậy, còn giả vờ như là một tên vô dụng, đừng có giả vờ bắt nạt người ta.

Vẫn là do trình độ cải tạo gen quá thấp, trở về nghiên cứu đột biến gen thứ cấp cho thật đàng hoàng, nhất định phải làm cho mình trở thành người mạnh nhất trên thế giới này.

Dưới tâm trạng đang khuấy động, hô hấp của Trương Gia Đông thiếu chút nữa đã không khống chế được rồi.

“Ha ha, hô hấp tăng tốc, nhịp tim đập nhanh hơn, có phải là bây giờ mày đang hận không thể nhảy dựng lên chơi chết tao có đúng không hả?”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Cả người có Trương Gia Đông lập tức cứng ngắc, hai mắt nhắm chặt lại, cảm thấy Lý Phàm chắc chắn là đang lừa gạt mình.

Nghe thấy tiếng bước chân của Lý Phàm rời đi, Trương Gia Đông mới thở dài một hơi trong lòng, may mắn mình đã kiên trì chịu đựng không bị Lý Phàm lừa gạt.

Lý Phàm đi vào trong biệt thự, đám người Ngô Bình Bình dùng ánh mắt khẩn trương mà nhìn Lý Phàm, người nào cũng xấu hổ bối rối không biết phải nói chuyện với Lý Phàm như thế nào, lo lắng hơn là Lý Phàm sẽ ghi hận chuyện hồi lúc nãy.

Cố Họa Y bước nhanh đi về phía Lý Phàm, kéo tay của Lý Phàm lại, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Lý Phàm.

Lý Phàm nhẹ nhàng ôm lấy Cố Họa Y, hoàn toàn như không nhìn thấy đám người Ngô Bình Bình, dường như trong căn biệt thự này chỉ có hai người bọn họ.

“Về nhà thôi.”

“Ừm.”

Cố Họa Y nhẹ nhàng gật đầu, kéo cánh tay của Lý Phàm rời khỏi biệt thự với Lý Phàm.

Ngô Bình Bình ao ước ghen tị nhìn bóng lưng đi khỏi của hai người, ước gì nếu như mình có một ông chồng siêu nhân như thế này thì hay biết mấy.

Mấy người bạn học nam còn lại cùng lắc đầu thở dài, cảm thấy so sánh người với người cũng có thể làm cho người ta tức chết, so sánh với Lý Phàm, bọn họ cảm thấy mình không đủ làm đàn ông.

Lý Phàm nắm tay Cố Họa Y rời khỏi trang viên nghỉ dưỡng, chậm rãi ung dung bước đi trên con đường cái.

“Em có chuyện gì muốn hỏi không?”

Lý Phàm có chút xoắn xít mà nói.

Bây giờ tình thế Long Môn có hơi phức tạp, tương lai có thể thuận lợi tiếp nhận Long Môn hay không còn chưa nói được, lúc này giải thích thân phận với Cố Họa Y, Lý Phàm cảm thấy là có hơi khó khăn.

Nhưng mà nếu như không giải thích, ngày hôm nay lại xảy ra chiến trận lớn như thế, sợ là trong lòng của Cố Họa Y đã sớm có suy nghĩ, nếu như suy nghĩ lệch lạc thì coi như không xong rồi.

Cố Họa Y nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Lý Phàm, vừa cười vừa nói: “Em sẽ không hỏi anh đâu, bây giờ anh không nói chắc chắn là anh có nỗi khổ tâm, em chờ đến lúc anh không còn nỗi khổ tâm nữa, chờ một ngày anh ngay thẳng nói với em tất cả.”

“Vợ à.”

Trong lòng của Lý Phàm cảm động ôm chặt lấy Cố Họa Y, cúi đầu xuống hôn lên trên môi của Cố Họa Y.

Một hồi lâu sau hai người mới tách ra, trên gương mặt xinh đẹp của Cố Họa Y đỏ ửng, nói: “Được rồi, mau về nhà thôi, ngày mai còn phải bận làm việc nữa.”

Chương 353: Tôi muốn cậu ta phải chết

“Ông chủ, bên phía Long quán chủ xảy ra chuyện rồi.”

Lão quản gia có chút vội vã chạy chậm đến trước mặt của Mã Đức Phúcc.

“Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là bọn họ đã thất bại rồi, nói cho cậu ta biết nếu như thất bại thì một đồng tiền cũng không lấy được đâu.”

Mã Đức Phúc chán nản nói.

“Long quán chủ đã chết rồi, tất cả bọn họ đều đã chết hết rồi.”

Sắc mặt của lão quản gia có chút u ám.

Mã Đức Phúc hoàn toàn sửng sốt, có thể nói là đã tận mắt nhìn thấy bản lĩnh của Long Thiên Hành, tuyệt đối là một người có công phu, hơn nữa mang theo nhiều để tử như vậy đi cùng sao lại chết hết tất cả vậy chứ.

“Má nó! Chẳng lẽ Lý Phàm là tấm sắt hả, ai cũng không đối phó được cậu ta.”

Lão quản gia do dự một chút, yếu ớt nói: “Có lẽ Lý Phàm không phải là người bình thường, nếu không thì tạm thời chúng ta thu tay lại đi?”

“Thu tay lại à? Tôi đang báo thù cho con trai của tôi, nhất định phải báo thù, cho dù có tán gia bại sản thì tôi cũng phải chơi chết Lý Phàm!”

Mã Đức Phúc đã nằm vào trạng thái điên cuồng, nỗi đau đớn già mất con không có người nào kế thừa làm cho cảm xúc của Mã Đức Phúc sụp đổ.

“Tìm cậu cả nhà họ Tần đến đây, không phải cậu ta là người có

giao thiệp rộng lớn, quen biết với rất nhiều người à? Tôi muốn tìm sát thủ, tìm lính đánh thuê, tìm hết tất cả những người có thể giết chết Lý Phàm, treo thưởng ba trăm tỷ, muốn mạng của Lý Phàm."

Lão quản gia thấp giọng thở dài, lấy điện thoại di động ra liên lạc với cậu cả nhà họ Tần.

Nhà họ Tần là một trong những gia tộc đứng đầu ở tỉnh thành, cùng với những gia tộc dựa vào sản nghiệp và lập nghiệp không giống nhau, nhà họ Tần dựa vào mối quan hệ của bản thân mà lập nghiệp.

Tam giáo cửu lưu, đủ ngành nghề, nhà họ Tần có vô vàng mối quan hệ, dựa vào những mối quan hệ này nhà họ Tần dần dần đứng lên tham gia vào rất nhiều ngành nghề, đồng thời những sản nghiệp có cổ phần đều đã giải quyết được rất nhiều phiền phức ngoài sáng và trong tối.

Cậu cả nhà họ Tần lại càng là một nhân vật kiệt xuất thế hệ mới của nhà họ Tần, trong mỗi một ngành nghề ở trong nước đều có mối quan hệ. Mặc dù là nhân vật quyền quý, nhưng mà những ông chủ nhỏ bên đường đều là bạn bè của cậu cả nhà họ Tần.

Lão quản gia liên lạc với cậu cả nhà họ Tần, nói một chút tình huống, cậu cả nhà họ Tần đại biểu là mình sẽ đích thân đến gặp Mã Đức Phúc.

Không bao lâu sau, cậu cả nhà họ Tần đến biệt thự nhà họ Mã, lão quản gia dẫn cậu cả nhà họ Tần đến trước mặt Mã Đức Phúc.

"Ông chủ, cậu cả nhà họ Tần đã đến gặp ông chủ rồi."

Mã Đức Phúc lấy lại tinh thần từ trong ưu thương, ánh mắt có chút kinh ngạc mà nhìn về phía cậu cả nhà họ Tần.

"Tần Kế Nghiệp, sao cháu lại đến đây, gọi điện thoại cho người hỗ trợ là được rồi, không cần cháu phải đến đây một chuyến."

“Bác, cháu không đến đây thì không được, nói như thế nào thì cháu cũng đến đây để báo thù cho thằng ba, hơn nữa thằng út cũng bỏ mạng ở trong tay của Lý Phàm, là người làm anh cả, lần này cháu nhất định phải ra mặt cho bọn nó.”

Ánh sáng chớp nháy trong đôi mắt của Tần Kế Nghiệp, trong lòng cảm thấy hết sức hứng thú đối với Lý Phàm là một con rồng mạnh mẽ ở Hán Thành, có lòng muốn thu phục Lý Phàm để bản thân mình sử dụng.

Mã Đức Phúc thở dài, cười khổ nói: “Cháu có lòng, bác thì không có mối quan hệ nhiều như cháu, không biết sát thủ với lính đánh thuê gì hết, cái mà bác bỏ ra chỉ có thể là tiền, còn mong cháu trai có thể giúp đỡ liên hệ.”

“Bác cứ yên tâm đi, đây đều là chuyện nhỏ mà thôi, cháu đã đăng tin tức treo thưởng với lính đánh thuê và sát thủ rồi, chắc chắn sẽ có vô số sát thủ và lính đánh thuê đến đối phó với cậu ta, thẳng cho đến khi cậu ta chết mới thôi.”

Mã Đức Phúc gật đầu, cảm thấy tâm trạng của mình xem như khá hơn một chút, cuối cùng cũng đã nhìn thấy được chút hi vọng.

“Ba trăm tỷ đã được gửi vào trong thẻ tài khoản của cháu, bác tin tưởng cháu, chỉ cần cậu ta chết càng nhanh càng tốt.”

“Bác cứ yên tâm đi, bây giờ cháu liên lạc ngay lập tức, gần đây có một sát thủ lợi hại ở tỉnh thành, đúng lúc có thể để ông ta đi thử xem.”

Tần Kế Nghiệp lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn, sau đó nhanh chóng nhận được câu trả lời.

“Lão Hồ đã nhận giao dịch, trong hàng ngũ sát thủ ở trong nước, lão Hồ có thể xếp trong top năm mươi, mong bác kiên nhẫn chờ đợi, chắc là sẽ rất nhanh có tin tức thôi.”

Mã Đức Phúc gật gật đầu, sau đó lại vỗ đầu giống như là nhớ ra cái gì đó: “À đúng rồi, cháu có biết sư phụ của Long Thiên Hành là ai không? Bác đi tìm Long Thiên Hành giết Lý Phàm, kết quả Long

Thiên Hành đã chết rồi, bác nghĩ là cũng nên thông báo tin tức này cho sư phụ của ông ta biết.”

Đương nhiên Tần Kế Nghiệp hiểu được ý tứ của Mã Đức Phúc, nhưng mà đối với bối cảnh và thân phận của Long Thiên Hành, đúng là Tần Kế Nghiệp biết không nhiều cho lắm.

“Chuyện này thì cháu không biết, chỉ biết anh ta với Long Môn hình như có quan hệ với nhau, có điều cháu cho rằng cái đó cũng chỉ là do anh ta tự biên tự diễn mà thôi.”

Mã Đức Phúc chán nản dựa trên ghế sa lông, bất đắc dĩ thở dài: “Vậy cứ tính như thế đi, mấy ngày nay vất vả cho cháu phải sắp xếp liên lạc rồi.”

“Cái này có gì mà vất vả đâu chứ, chỉ là đơn giản gọi mấy cuộc điện thoại thôi mà, có tin tức gì thì cháu sẽ kịp thời thông báo cho bác, cháu xin đi trước.”

Lão quản gia tiễn Tần Kế Nghiệp đi khỏi, miệng thì lại nói cảm ơn liên tục.

Tần Kế Nghiệp tùy ý cười cười, sau khi lên xe thì sắc mặt trở nên âm trầm: “Lái xe đi đến Hán Thành, tôi muốn xem xem Lý Phàm có năng lực gì, nếu như thật sự có chút năng lực, ngược lại có thể cho cậu ta chút cơ hội.”

“Cậu chủ, cậu muốn mua chuộc cậu ta à? Chỉ sợ là không làm cậu ta quy tâm được.”

Vệ sĩ ngồi ở cạnh ghế tài xế mở miệng nói.

“Có cái gì mà không quy tâm chứ, nuôi con gái thay cho cậu ta mấy năm, đương nhiên cậu ta phải ngoan ngoãn nghe lời rồi, trước tiên cứ xem xem cậu ta có đủ bản lĩnh không cái đã, sắp xếp người theo dõi con gái của cậu ta, bất cứ lúc nào cũng chờ mệnh lệnh của tôi.”

“Dạ.”

…

Lão Hồ mặc bộ quần áo thể thao, đội một chiếc mũ lưỡi trai ngồi vào trong chiếc xe Jetta cũ.

Vừa mới nhận được tin nhắn của Tần Kế Nghiệp gửi tới, tâm trạng của lão Hồ lập tức trở nên phấn khởi, việc làm ăn lớn có giá trị sáu mươi tỷ làm cho lão Hồ trở lên phấn khởi hơn rất nhiều.

“Hán Thành, Lý Phàm, đây là nhân vật chưa từng nghe tới tên, tốn nhiều tiền như vậy để ám sát một đứa con rể trong gia tộc đứng hạng ba, cũng không biết là người nào có nhiều tiền lại bị động kinh.”

Lão Hồ vừa nói thầm vừa nhìn tài liệu do Tần Kế Nghiệp gởi tới.

Thông tin cặn kẽ liên quan đến Lý Phàm cùng với người thân của Cố Họa Y đều được gửi đi cho lão Hồ, nhưng mà thông tin liên quan đến việc một mình Lý Phàm có thể đối phó với hơn hai mươi tên xã hội đen cũng không được ghi lại trong tài liệu.

“Chuyện này quá đơn giản rồi, thấy như thế nào cũng đều có chút vấn đề, vẫn nên đi tìm người hỏi thăm một chút đi.”

Lão Hồ cẩn thận đã quen rồi, là sát thủ, nếu như không chú ý cẩn thận thì đã sớm mất mạng một nghìn tám trăm lần.

Liên lạc với hai người thông thạo tin tức ở Hán Thành, lão Hồ cẩn thận hỏi thăm tình huống liên quan đến Lý Phàm.

Câu trả lời của hai bên cơ bản đều giống nhau, cả hai người đều nói Lý Phàm là một tên ăn bám bị người khác khinh khi đủ kiểu.

Sau khi lão Hồ nghe xong thì trầm tư một chút, im lặng chuẩn bị súng, trang thiết bị.

“Vẫn phải nên cẩn thận một chút, trực tiếp giết chết Lý Phàm sợ là không phù hợp, vẫn nên bắt đầu từ việc bắt cóc người ở bên cạnh

cậu ta.”

Lão Hồ vừa nói thầm vừa chuẩn bị, sau đó lấy ra một quả bom hẹn giờ cất vào trong ba lô.

“Bình thường mẹ vợ và ba vợ của cậu ta đều ở trong nhà, một mục tiêu tốt như vậy, hai người già căn bản không có sức chiến đấu, hơn nữa, khống chế bọn họ cũng không có động tĩnh gì sau khi khống chế sẽ ép Lý Phàm trở về tự chui đầu vào lưới, cứ làm như thế đi.”

Lão Hồ đã tính toán tốt chủ ý, lại kiểm tra trang bị một chút, sau đó mới khởi động xe chạy đến Hán Thành.

Chương 354: Bắt cóc hai người già

Sáng sớm Lý Phàm và Cố Họa Y cùng nhau đến công ty.

Bởi vì chuyện xây dựng lại nhà máy, có rất nhiều chuyện Cố Họa Y cần phải xử lý, Lý Phàm đau lòng Cố Họa Y, không muốn để Cố Họa Y phải vất vả quá mức, thế là xung phong tình nguyện giúp đỡ cho Cố Họa Y.

Lúc hai người rời đi, lão Hồ trên chiếc xe Jetta ở bên đường hạ thấp chỗ ngồi để cho mình nằm ngửa xuống, tránh để Lý Phàm phát hiện ra chuyện gì khác thường.

Mặc dù tài liệu nhận được đã nói là Lý Phàm không có chỗ đặc biệt gì, nhưng mà đã có người bỏ ra sáu mươi tỷ để mua mạng sống của Lý Phàm, cái này cũng đủ để thấy điểm khác thường.

Nếu như là đối phó với một người bình thường, sáu mươi tỷ đã đủ để mua hai mươi mấy mạng người.

Lão Hồ suy đoán chắc có lẽ là lúc trước người chủ này đã tìm qua người xử lý Lý Phàm, thậm chí người mà người đó tìm còn bị thương thảm hại, cho nên mới dùng nhiều tiền để thuê sát thủ.

Đợi đến lúc bóng dáng của Lý Phàm và Cố Họa Y biến mất không còn nhìn thấy nữa, lão Hồ mới chậm rãi ngồi dậy.

Cầm lấy điện thoại để trên bệ điều khiển, bấm xuống nút dừng video, mở video lúc nãy vừa mới quay lại, lão Hồ chép miệng nhìn kỹ.

“Bước chân không giống như là người đã luyện võ, tay động đậy cũng rất tùy ý, Lý Phàm này trông có vẻ giống như là một người bình thường, chẳng lẽ là do mình đã cẩn thận quá rồi hả.”

Lão Hồ lắc đầu cười khổ một tiếng, cầm lấy mũ lưỡi trai đội lên đầu, sau đó mang cái ba lô hành quân ở trên vị trí ghế phụ.

“Sư tử bắt thỏ cũng dùng hết toàn lực, mình không thể ỷ y mất tiền được, phải chú ý cẩn thận không xảy ra sai sót mới được.”

Xuống xe, đeo ba lô ở trên lưng, lão Hồ nhìn xung quanh một chút, sau đó mới nện bước chân nhẹ nhàng đi vào trong tòa nhà.

Lúc đi đến căn nhà của Lý Phàm, lão Hồ nhìn số nhà, xác nhận không sai rồi sau đó mới gõ cửa phòng.

“Ai vậy?”

Giọng nói của Vương Cần Mai thuyền ra từ trong cánh cửa.

“Công ty gas đến kiểm tra đường ống khí thiên nhiên.”

Lão Hồ thuận miệng nói.

“Mới sáng sớm kiểm tra đường ống khí thiên nhiên cái gì chứ.”

Vương Cần Mai oán trách một tiếng, đi đến trước cửa mở cửa ra.

Đánh giá lão Hồ một chút, nhìn thấy tướng mạo của lão Hồ bình thường không có cái gì khác biệt, Vương Cần Mai lùi về phía sau hai bước để lão Hồ đi vào nhà.

Lão Hồ đi vào trong nhà, lúc Vương Cần Mai đóng cửa lại, ngón tay cái đè mạnh lên động mạch xoang của Vương Cần Mai.

Động mạch xoang lập tức bị nghẹn lại, trong nháy mắt Vương Cần Mai rơi vào trạng thái máu không cung cấp đủ cho não, mắt tối sầm liền dẫn đến hôn mê.

Lão Hồ nhẹ nhàng đặt Vương Cần Mai xuống dưới, đó sau đó rón rén đi vào trong phòng.

Cả nữa này sau Cố Thiệu Huy không nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài nói vọng ra trong phòng bếp: “Là ai đến vậy, sao mở cửa mà không có động tĩnh gì.”

Ánh mắt của lão Hồ hơi híp lại, giống như một con mèo lẻn đến cửa phòng bếp, thân thể áp sát vào vách tường ở cửa phòng bếp.

“Cẩn Mai?”

Sau khi Cố Thiệu Huy gọi một tiếng lại không thấy ai trả lời, thả bát đĩa rửa sạch trong tay xuống, quay người đi ra khỏi phòng bếp.

Lúc Cố Thiệu Huy vừa mới đi ra khỏi phòng bếp nửa bước, ngón tay của lão Hồ lại nhanh chóng đưa ra một lần nữa, đặt ở trên cổ của Cố Thiệu Huy.

Thủ đoạn giống nhau làm cho Cố Thiệu Huy hôn mê trong nháy mắt, lão Hồ đắc ý cười cười kéo Cố Thiệu Huy đang bị hôn mê vào trong phòng khách.

Tìm hai cái ghế đặt song song với nhau, lão Hồ cột Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai ngồi ở trên ghế, đồng thời tìm khăn lau nhét vào miệng của hai người.

“Nên chụp ảnh làm kỷ niệm, xem ra ngày hôm nay là một ngày tốt, mở đầu thuận lợi như vậy, tiếp theo đây chắc chắn sẽ càng thêm thuận lợi.”

Lão Hồ chụp tấm ảnh hai vợ chồng Cố Thiệu Huy bị trói lại, sau đó suy nghĩ một chút, sử dụng số điện thoại mạng để gửi ảnh qua cho Cố Họa Y dưới dạng MMS.

Giờ phút này, Cố Họa Y đang tập hợp tất cả những dụng cụ cần được sử dụng, chuẩn bị cho nhiệm vụ tiếp theo.

Nghe thấy tiếng chuông tin nhắn điện thoại, lông mày của Cố Họa Y hơi nhíu lại một chút, đợi sau khi đã hoàn thành việc phân chia kế hoạch, Cố Họa Y mới mở điện thoại ra.

“Sao lại là tin nhắn đa phương tiện vậy? Bây giờ còn có người dùng thứ này nữa.”

Cố Họa Y lẩm bẩm một câu, mở tin nhắn đa phương tiện ra nhìn.

Lọt vào trong tầm mắt là hình ảnh hai vợ chồng Cố Thiệu Huy hôn mê bị trói ở trên ghế, trong nháy mắt trái tim của Cố Họa Y dừng lại, cảm nhận trước mắt trời đất quay cuồng, dường như là sắp tận thế tới nơi.

“Ba mẹ, chuyện này, chuyện này là chuyện gì vậy?”

Bàn tay đang cầm điện thoại của Cố Họa Y run rẩy kịch liệt, nước mắt không cầm được mà chảy xuống.

Ngón tay chỉ vào màn hình điện thoại, muốn kéo màn hình để nhìn xuống nhưng mà bàn tay run rẩy cứ chạm vào màn hình không ngừng lắc lư, căn bản không chạm được vào màn hình.

Lý Phàm giúp đưa văn kiện trở về nhìn thấy dáng vẻ của Cố Họa Y, trái tim lập tức trở nên gấp gáp.

“Họa Y, em làm sao vậy?”

Nhìn thấy là Lý Phàm, Cố Họa Y òa một tiếng khóc lên: “Huhu, ba mẹ của em, bọn họ, bọn họ…”

“Bọn họ như thế nào? Em không khóc, không khóc, tất cả còn có anh.”

Lý Phàm ôm Cố Họa Y, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Cố Họa Y, trấn an Cố Họa Y với cảm xúc sụp đổ.

Ánh mắt quét nhìn điện thoại trên mặt bàn, sau khi nhìn thấy tấm ảnh chụp trong điện thoại, lông mày của Lý Phàm cau chặt lại.

Cầm điện thoại di động lên nhìn qua, Lý Phàm hiểu ba vợ và mẹ vợ đã bị bắt cóc.

Tin tin.

Điện thoại lại truyền đến âm thanh tin nhắn, lão Hồ đợi cả nửa

ngày cũng không nhận được câu trả lời, lại gửi thêm một tin nhắn nữa.

Lý Phàm mở tin nhắn của lão Hồ nhìn xem.

Trong tin nhắn là số điện thoại mạng, ở đằng sau cho biết: muốn để bọn họ còn sống, lập tức gọi vào số điện thoại này.

“Bắt cóc ba mẹ vợ của tao, đúng là ăn gan hùm mật báo rồi.”

Lý Phàm bấm số điện thoại internet gọi đối phương kết nối.

Lão Hồ rốt cuộc cũng đã đợi được câu trả lời, đôi chân bắt chéo với nhau, hít một hơi thật sâu, sau đó đè nửa điếu thuốc còn lại ở trên bàn.

“A lô, mẹ nó rốt cuộc cô cũng đã gọi điện thoại tới rồi, làm chậm trễ thời gian của ông đây nhiều như vậy.”

Lão Hồ ra vẻ hung dữ mở miệng nói.

“Anh muốn cái gì?”

Lý Phàm bình tĩnh hỏi.

Giọng nói đàn ông làm lão Hồ sửng sờ một chút, mắt nhìn vào trong dãy số trên màn hình, xác nhận là số điện thoại của Cố Họa Y đâu có sai.

“Cậu là đứa con rể vô dụng của nhà họ Cố đó à?”

“Là tôi, nói đi, muốn như thế nào thì ông mới chịu thả người.”

“Ha ha, lâu như vậy mới gọi điện thoại đến đây, sẽ không phải là vợ của cậu bị dọa không chịu được rồi đó chứ, hahaha.”

Lão Hồ đắc ý cười hai tiếng, nói tiếp: “Nếu như cậu đã nghe điện thoại, vậy thì cậu đến đây một chuyến gặp mặt nói chuyện với tôi đi, tôi đang ở nhà của mấy người.”

“Nhưng mà không thể gọi cảnh sát đến, nếu tôi phát hiện cậu dám gọi cảnh sát, tôi sẽ trực tiếp giết chết ba mẹ vợ của cậu, hi vọng là cậu có thể phỏng đoán được nặng nhẹ của sự việc.”

“Sẽ không tìm cảnh sát, cái đám cảnh sát đó đều là cặn bã, nhưng mà anh không cần tiền chuột gì à?”

Lý Phàm lạnh nhạt hỏi.

Lão Hồ nghe thấy giọng nói của Lý Phàm bình tĩnh, trong lòng có chút lạnh lẽo.

“Cậu bình tĩnh phết đó chứ, có điều là thứ tôi muốn không phải là tiền mà là thứ khác quan trọng hơn, nếu như cậu muốn bọn họ còn sống, hai mươi phút sau cậu nhanh chóng trở về đây.”

Nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh máy bận, Lý Phàm đặt điện thoại di động xuống, nhìn về phía Cố Họa Y đã dừng khóc thút thít.

“Đối phương nói như thế nào? Anh phải cứu ba mẹ của em!” Cố Họa Y đỏ mắt hỏi.

Chương 355: Sát thủ sụp đổ

“Vợ ơi, em đừng có kích động, phải tin tưởng vào thực lực của anh, tuyệt đối sẽ để ba mẹ bình an vô sự.”

Cố Họa Y lau nước mắt ở trên mặt, cố gắng để cho cảm xúc của mình bình tĩnh trở lại.

“Yêu cầu của đối phương tương đối kỳ lạ, cũng không yêu cầu tiền cho nên không biết mục đích cuối cùng của ông ta là cái gì, bây giờ đối phương muốn anh trở về gặp mặt nói chuyện, đây là một câu hỏi rất tốt, em phải tin tưởng anh có thể cứu được ba mẹ vợ.”

“Ừm, em tin tưởng anh, tin tưởng anh.”

Nước mắt của Cố Họa Y lại không kiềm chế được mà rơi xuống, nhưng mà trong lòng đã yên ổn hơn mấy phần.

Lý Phàm lợi hại như vậy, chắc chắn anh có thể thành công cứu được ba mẹ, trong lòng của Cố Họa Y thầm nghĩ, hai tay nắm chặt lại với nhau bắt đầu cầu nguyện Lý Phàm có thể thành công.

“Em cứ yên ổn đợi ở trong phòng làm việc đi, em không cần phải đi đâu hết, bây giờ anh sẽ trở về xem bọn cướp, dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết sự việc, em tuyệt đối không thể rời khỏi phòng làm việc được em có biết chưa?”

“Không được, em cũng muốn đi cùng với anh, em chào anh ở ngoài nhà có được không anh, em lo lắng lắm, thật sự rất lo lắng.”

Cố Họa Y giữ chặt lấy cánh tay của Lý Phàm rồi nói.

Nếu dẫn Cố Họa Y về nhà thì vẫn có chút nguy hiểm, nếu như số lượng người của đối phương đông đảo, ở bên ngoài lại có mai phục, để một mình Cố Họa Y ở bên ngoài sợ là sẽ gặp phải phiền phức.

Trầm ngâm một lúc, Lý Phàm mới quyết định dẫn theo Cố Họa Y

về cùng.

“Vậy chúng ta cùng nhau về đi, cảm xúc của em nhất định phải kiềm chế lại không thể bị bọn cướp làm cho cảm xúc khủng hoảng, có lẽ sẽ xuất hiện một vài tình huống không thể đoán trước được.”

“Em nghe lời anh, đều nghe theo lời anh.”

Lý Phàm và Cố Họa Y cùng nhau rời đi, lái xe nhanh chóng chạy về nhà.

Cùng lúc đó, lão Hồ lấy ra quả bom hẹn giờ trong ba lô của mình, cười gian xảo đặt bom hẹn giờ cột ở trên vị trí cánh tay gần kề nhau của hai vợ chồng Cố Thiệu Huy.

Sau khi đã đặt đếm ngược nửa tiếng đồng hồ, lão Hồ mỉm cười ấn nút bấm khởi động đếm ngược.

Sau đó lão Hồ bắt chéo chân ở trên ghế sa lông, súng ngắn đặt ở bên tay phải nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Còn muốn nói với Lý Phàm vài câu, hay là sau khi Lý Phàm vào cửa thì trực tiếp nổ súng luôn đây.

Lão Hồ suy nghĩ đến thời cơ xử lý Lý Phàm, dần dần nghĩ đến nhập thần.

Một lát sau Lý Phàm và Cố Họa Y đã đứng ở trước cửa nhà.

Lý Phàm để Cố Họa Y đứng ghế vách tường cạnh cửa: “Em cứ đứng ở đây không được động đậy, anh không kêu em thì em không nên đi vào trong em biết chưa?”

“Em biết rồi, em không động đậy đâu, anh, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức cứu bọn họ, em biết là ba mẹ đối xử với anh không tốt, nhưng mà…”

Lý Phàm nhẹ nhàng che miệng Cố Họa Y lại, thấp giọng nói: “Cho đến bây giờ anh đều không đặt những chuyện đó ở trong lòng, em

là cả thế giới của anh, ba mẹ của em dĩ nhiên cũng chính là ba mẹ của anh, anh sẽ không bởi vì bọn họ đối xử với anh không tốt mà anh không cố gắng hết mình.”

Cố Họa Y dùng sức gật đầu, nước mắt lại nhịn không được mà rơi xuống.

Lý Phàm vỗ vỗ vào bả vai của Cố Họa Y, sau đó đứng dậy gõ cửa hai lần: “Tôi đến rồi, có thể mở cửa vào được không.”

Lão Hồ cầm điện thoại di động lên nhìn, sau khi điện thoại đã được kết nối với camera được đặt ở trong hành lang, có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống trong hành lang.

Nhìn thấy chỉ có hai người là Lý Phàm và Cố Họa Y, khóe miệng của lão Hồ hơi cong lên, cầm cây súng ngắn rồi nói: “Vào đi.”

Cạch.

Chìa khóa cắm vào trong ổ khóa vặn qua một cái, cửa phòng bị Lý Phàm mở ra.

Lý Phàm đẩy cửa ra bước vào trong phòng, sau đó trở tay đóng cửa phòng lại.

Lão Hồ đang ngồi sau lưng hai vợ chồng Cố Thiệu Huy, híp mắt, giơ tay lên, ngắm nhanh vào Lý Phàm rồi nổ súng.

Bằng bằng bằng.

Cây súng lục có gắn ống hãm thành phát ra tiếng vang trầm thấp, ba phát đạn liên tiếp bay theo hình tam giác hướng về phía Lý Phàm.

Lão Hồ rất rất hài lòng đối với ba phát đạn liên tục của mình, cảm thấy lần này cảm xúc đạt đến cao trào, có thể làm cho mạng của Lý Phàm mất tại chỗ.

Dường như là Lý Phàm đã có sự phòng bị từ trước, trong lúc lão Hồ bóp cò anh đã nhảy sang bên cạnh, tốc độ còn nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ lão Hồ bóp cò.

Nhìn thấy Lý Phàm có thể nhảy ra như thế, trong lòng của lão Hồ hơi kinh hãi, hiểu được Lý Phàm thật sự là cao thủ, chỉ là động tác tránh né cho dù là sát thủ bình thường cũng không làm được.

“Đúng là có tài, để tôi xem xem cậu nhanh được bao nhiêu.”

Lão Hồ nổi nóng đứng dậy nâng họng súng lên nhanh chóng nhìn về phía Lý Phàm.

Lão Hồ cảm thấy giờ phút này mình với cây súng đã hòa làm một, đến một mức độ nhìn đâu bắn đó.

Lúc lão Hồ liếc mắt nhìn về phía Lý Phàm, cổ tay của Lý Phàm chuyển động bắn một viên pha lê ra bên ngoài.

Quả cầu pha lê chợt lóe lên trong không trung, bay thẳng về phía họng súng của lão Hồ.

Mà cùng lúc đó lão Hồ cũng bóp cò.

Bằng!

Súng ngắn phát ra một tiếng nổ vang, nòng súng trực tiếp nổ ra, có không ít mảnh sắt vụn bắn đến trên mặt của lão Hồ.

“A!”

Lão Hồ kêu lên một tiếng thảm thiết, không quan tâm đến vết máu ở trên mặt của mình, trực tiếp ném nòng súng mới phát nổ, móc con dao găm ra đặt trước người.

“Mày, lúc nãy mày vừa mới dùng cái gì, tại sao lại làm nòng súng của tao nổ tung.”

Lão Hồ hung tợn nói, suy nghĩ rút lui đã nảy mầm ở trong lòng của anh ta.

Có thể tùy tiện bắn ra thứ gì đó chạm vào họng súng để cây súng vỡ tung, cái này nói ra thì có vẻ như rất đơn giản nhưng mà làm thì còn khó hơn so với lên trời, ít nhất là lão Hồ cho mình cả một đời, không, cả mười đời cũng không làm được một bước này.

Có thể làm được bước này đều không phải là con người, trong lòng của lão Hồ đã đưa ra định nghĩa đối với Lý Phàm.

Ánh mắt của Lý Phàm nhìn về phía hai vợ chồng Cố Thiệu Huy, hai người vẫn còn đang ở trạng thái hôn mê như cũ, nhưng mà lồng ngực phập phồng biểu hiện sức khỏe của hai người không có bất cứ vấn đề gì, vấn đề duy nhất đó chính là quả bom hẹn giờ cố định trên cánh tay của hai người bọn họ.

Thời gian đếm ngược trên quả bom hẹn giờ còn lại mười phút, mà sát thủ đang đứng đối diện vẫn còn chưa giải quyết.

Nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm nhìn về phía hai vợ chồng Cố Thiệu Huy, lão Hồ nhếch miệng cười lùi về phía sau hai bước.

“Sự lợi hại của mày đã vượt qua khỏi sức tưởng tượng của tao, tao nhận thua, chỉ cần mày thả tao đi tao sẽ nói cho mày biết làm sao để hủy quả bom này.”

Lão Hồ cảm thấy may mắn vì đã chuẩn bị đầy đủ, lắp đặt bom hẹn giờ đã trở thành con át chủ bài lớn nhất hiện tại của lão Hồ.

“Mày đi không được đâu.”

Lý Phàm giống như là một con báo săn, thân thể bắn về phía trước.

Lão Hồ giật mình giơ con dao găm lên đâm vào yết hầu của Lý Phàm, giờ khắc này chỉ có thể cứng rắn mới được, lùi về phía sau cũng không có con đường sống.

Một khi bị Lý Phàm nắm lấy nhịp độ tấn công trong tay, lão Hồ

cảm thấy chắc chắn mình sẽ chết rất thảm.

“Con mẹ nó, mày điên rồi có đúng không hả, mày muốn ba mẹ vợ của mày chết à!”

Lão Hồ nổi nóng quát lên.

Lý Phàm đưa tay chụp lấy con dao đâm tới, năm ngón tay khép lại bóp mạnh lấy con dao.

Rắc.

Con dao găm bị Lý Phàm bóp gãy, sau đó ngón giữa và ngón trỏ của Lý Phàm kẹp lấy mũi nhọn của con dao găm đã bị đứt, đâm vào trong hai tay của lão Hồ.

Máu cả người của lão Hồ trong nháy mắt ngưng kết lại, ánh mắt không thể tin mà nhìn con dao găm bị đứt gãy.

Súng bị nổ, con dao bị gãy, những vũ khí chuẩn bị đều không phải là giả.

Trong lòng của lão Hồ hiểu rằng những thứ này thật đến nỗi không thể thật hơn, thậm chí còn là vũ khí vô cùng sắc bén.

“Mày làm như thế nào, con mẹ nó mày có còn là người không vậy!”

Lão Hồ phát điên hét lớn tiếng.

Chương 356: Muốn tha cho ông à?

Phốc phốc!

Ngón tay của Lý Phàm kẹp lấy một nửa con dao chém vào hai vai của lão Hồ, lão Hồ cảm thấy có một cơn đau đớn kịch liệt, sau đó hai tay cũng không có cách nào nâng lên được nữa.

Phần lớn gân của cánh tay đã bị đứt mất, lão Hồ nhanh chóng đưa ra phán đoán đối với vết thương của mình.

Sau khi có phán đoán, trong lòng của lão Hồ vô cùng hoảng sợ, cho dù là người am hiểu về phẫu thuật cũng không thể nào đâm vào gân to trên cánh tay của mình một cách dễ dàng như vậy, nó ẩn sâu trong lớp mỡ và lớp cơ.

Ánh mắt của Lý Phàm lạnh lùng như băng nhìn lão Hồ, tay phải đang kẹp một nửa con dao lại cử động một lần nữa, không đợi lão Hồ kịp lui ra phía sau, trên đầu gối truyền đến một cơn đau nhức.

Một nửa con dao đâm xuyên qua đầu gối của lão Hồ, hai chân cô lão Hồ cũng không có cách nào đứng thẳng được, vụt một cái ngã quỵ trước người Lý Phàm.

“Dám đánh chủ ý vào người nhà của tôi, ông chán sống rồi.”

Lý Phàm lạnh lùng nói, một nữa con dao ở trong tay lại xuất hiện ánh sáng lạnh lùng, sau đó trên cơ thể của lão Hồ đầy những vết thương nhỏ chằng chịt.

Đau đớn làm lão Hồ đổ đầy mồ hôi lạnh cả người, mồ hôi có chứa muối chảy vào vết thương trên cơ thể làm cả người của lão Hồ tràn đầy cảm giác đau.

“Đau, đau quá, Lý Phàm, anh Lý, cầu xin anh dừng tay, tôi biết sai rồi, cầu xin anh bỏ qua cho tôi đi, tôi sẽ nói với anh làm như thế nào để phá quả bom hẹn giờ.”

“Đâu có cần ông nói với tôi, quả bom hẹn giờ tự chế đơn giản như vậy căn bản cũng không có độ khó trong việc cắt dây.”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

Lão Hồ hoàn toàn ngây người, toàn thân run rẩy nhìn Lý Phàm, oán thầm mình đã bị tiền làm choáng váng đầu óc.

“Muốn chết hay muốn sống?” Lý Phàm hỏi.

Lão Hồ giật mình, lập tức gật đầu như giã tỏi, dập đầu mấy cái với Lý Phàm, còn vang lên âm thanh bịch bịch.

“Muốn sống, chắc chắn là muốn sống rồi, cầu xin anh chỉ cho tôi một con đường, lão Hồ tôi liều mạng cũng sẽ hoàn thành được nó, cầu xin anh cho tôi một con đường sống.”

“Nói, là ai sai bảo ông, để ông làm gì?”

Lý Phàm híp mắt hỏi.

“Là Tần Kế Nghiệp, cậu cả nhà họ Tần ở tỉnh thành gửi tin nhắn cho tôi, nói là có người thuê sát thủ muốn giết anh, giá tiền sáu mươi tỷ, nhất thời nỗi lòng tham cho nên tôi đã nhận phần công việc này, không ngờ đến anh là cao thủ, mạo phạm anh là lỗi của tôi.”

Lão Hồ không dám giấu diếm một chút nào, nói hết những chuyện mà mình biết ra.

“Tần Kế Nghiệp?”

Lý Phàm lẩm bẩm đọc tên của Tần Kế Nghiệp, suy nghĩ mãi mà căn bản cũng không biết có một người như vậy.

Có điều Tần Kế Nghiệp là cậu chủ nhà giàu ở tỉnh thành, Lý Phàm đoán là chuyện này có liên quan đến nhà họ Mã

“Là nhà họ Mã bỏ tiền ra à?”

“Tôi cũng không biết nữa, thông tin về người chủ chính thức chỉ có cậu cả Tần biết thôi, tam giáo cửu lưu đều quen biết, có rất nhiều sát thủ và lính đánh thuê đều được cậu ta thuê, là người rất có uy tín trong giới của chúng tôi.”

Lý Phàm nhẹ nhàng gật đầu, cất bước đi đến trước người vợ chồng Cố Thiệu Huy, mắt nhìn quả bom hẹn giờ đang đếm ngược, nhìn thấy thời gian đếm ngược chỉ còn lại có hơn một phút.

Rắc.

Cửa phòng được mở ra, Cố Họa Y co rút thân thể cẩn thận nhìn vào trong phòng.

Đứng chờ ở bên ngoài mỗi một giây đối với Cố Họa Y mà nói đều như một năm dài dằng dẵng, Cố Họa Y thật sự không chờ được nữa, lén lút mở cửa phòng ra muốn nhìn tình huống ở bên trong.

Lúc nhìn thấy Lý Phàm đang đứng trước mặt ba mẹ mình, còn một người xa lạ khác trên người đầy máu đang quỳ ở dưới đất, Cố Họa Y biết là tình huống đã khống chế được rồi.

Nhanh chóng đẩy cửa ra, Cố Họa Y bước nhanh đi vào trong phòng.

Lúc đứng ở trước mặt hai vợ chồng Cố Thiệu Huy, Cố Họa Y đột nhiên ngây ngẩn cả người.

“Cái này là bom hả, tại sao có thể là bom được.”

Nhìn con số đang nhảy nhót trên quả bom hẹn giờ, trong nháy mắt tinh thần của Cố Họa Y liền sụp đổ.

Tay trái của Lý Phàm đỡ lấy Cố Họa Y, dịu dàng nói: “Đừng khẩn trương, chỉ cần cắt đứt sợi dây đó là được rồi.”

“Thật hả? Sẽ không bị nổ đúng không, huhu.”

Cố Họa Y lau nước mắt loạn xạ, căng thẳng nhìn Lý Phàm cắt đứt sợi dây màu đỏ.

Tích tích tích.

Sau khi có ba âm thanh vang lên, đồng hồ bấm giờ cũng đã dừng lại.

Lão Hồ cười khổ nhìn Lý Phàm, nghĩ thầm mình thua không oan ức, nhìn vào việc Lý Phàm có thể bình tĩnh cắt đứt sợi dây của quả bom hẹn giờ liền có thể nhìn ra được Lý Phàm rất siêu phàm.

Đừng nói là người bình thường, ngay cả chuyên gia phá bom được huấn luyện chuyên nghiệp cũng phải tập trung tinh thần nghiêm túc phân tích hơn cả nửa ngày.

Nhưng mà Lý Phàm chỉ tùy ý nhìn thoáng qua liền có thể bình tĩnh phá hủy được quả bom.

“Em nhìn đi, đã dừng rồi kìa, chuyện đã được giải quyết xong rồi, anh cũng đã phá quả bom, trước tiên đưa ba mẹ trở về phòng đi, em cứ yên tâm ở với bọn họ, bọn họ vẫn luôn bị hôn mê, chuyện bắt cóc cũng đừng nói cho bọn họ biết, đến lúc bọn họ tỉnh dậy thì cứ suy nghĩ chuyện gì đó mà dỗ dành bọn họ.”

“Được rồi, đều nghe theo lời anh.”

Trong lòng của Cố Họa Y đã sớm không có suy nghĩ, Lý Phàm nói cái gì thì chính là cái đó.

Lý Phàm đưa hai vợ chồng Cố Thiệu Huy trở về phòng, an ủi Cố Họa Y vài câu, đi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Tay chân của lão Hồ đều không có sức lực, chỉ có thể lấy một tư thế quái dị mà nằm rạp trên mặt đất.

Nhìn thấy Lý Phàm ra, lão Hồ cố gắng nặn ra một nụ cười lấy lòng.

“Anh Lý, tôi… tôi có thể đi được chưa?”

“Ông xác định mình như thế này có thể tự mình đi được à?”

Lý Phàm vừa cười vừa nói.

Lão Hồ trầm mặc, lúc này mới nhớ đến vết thương của mình căn bản đã mất đi năng lực hành động, cho dù có bỏ ra ngoài thì cũng làm không được.

“Đã nói thả ông đi thì chắc chắn sẽ thả ông đi, có điều là có phải ông nên tìm người đến đón ông không vậy, tôi thấy là để cậu Tần đến đây đón ông cũng thích hợp lắm.”

Lão Hồ biết ý của Lý Phàm là muốn để mình liên lạc với cậu Tần đến đây, chắc có lẽ Lý Phàm muốn hỏi tình huống từ phía cậu Tần.

“Tôi, tôi có thể gọi điện thoại cho cậu Tần, nhưng mà tôi cũng chỉ là một người nghe lệnh rồi làm việc mà thôi, cậu cả Tần làm bên trung gian, chưa chắc anh ta sẽ quản chuyện của tôi.”

“Nếu anh ta không đến đón ông thì ông tìm những người bạn khác đánh đón ông, tôi vô cùng nhân từ.”

Lý Phàm lạnh nhạt cười nói.

Đây là nhân từ đó à?

Đều đã phế đi tứ chi của ông ta, thật là tàn nhẫn.

Lão Hồ oán thầm một câu, cười khổ nói: “Điện thoại di động của tôi ở trên bàn, làm phiền cậu cầm lên dùm tôi.”

Lý Phàm cầm lấy điện thoại của lão Hồ, mở ra giúp lão Hồ bấm gọi cho Tần Kế Nghiệp, đồng thời còn mở loa ngoài.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, âm thanh nhẹ nhõm của Tần Kế Nghiệp vang lên: “Lão Hồ, cậu thành công rồi à?”

“Không có, không thành công, tôi không phải là đối thủ của anh Lý, tôi đã bị tàn phế rồi, anh Lý đã đồng ý sẽ thả cho tôi một con đường sống, có điều là cần cậu đến đây đón tôi. Cậu cả Tần, tôi chưa từng cầu xin cậu cái gì, lần này tôi cầu xin cậu đến đây đón tôi trở về đi, lão Hồ tôi vô cùng cảm kích cậu.”

Lão Hồ mang theo tiếng khóc nức nở cầu khẩn nói.

Bàn tay đang cầm điện thoại của Tần Kế Nghiệp nắm chặt lại, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

“Ông nhìn chút tiền đồ này của ông đi, sống cũng không làm được gì còn có mặt mũi cầu xin, ông không hiểu quy tắc làm việc à?”

“Tôi, tôi hiểu chứ, đây không phải là anh Lý cho tôi con đường sống à, cầu xin anh đến đây đón tôi đi, nếu không thì tôi sẽ không đi được.”

Tần Kế Nghiệp nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, suy nghĩ đến ý đồ của Lý Phàm muốn mình tới đó.

“Lý Phàm, tôi biết là anh đang nghe, tôi phái cấp dưới của mình đi đón lão Hồ có được không, nếu như mà anh muốn thả thì anh hãy thả cho hoàn toàn.”

Lý Phàm nở nụ cười: “Là nhà họ Mã đã bỏ tiền ra thuê anh ta à?”

“Thông minh, Mã Đức Phúc đã giận đến điên lên được, cho dù có bỏ ra toàn bộ gia sản thì cũng phải chơi chết anh.”

Chương 357: Mùi chết chóc

“Vậy là anh muốn giúp Mã Đức Phúc đối đối địch với tôi?”

Lý Phàm lạnh nhạt hỏi.

Tần Kế Nghiệp im lặng lập tức nở nụ cười: “Không không không, tôi không muốn đối địch với anh, anh có thể khống chế lão Hồ trong một khoảng thời gian nhanh như vậy, nói rõ anh rất có năng lực, tôi ngược lại còn muốn hợp tác với anh.”

“Hợp tác? Anh muốn để tôi hợp tác với anh làm cái gì.”

Lý Phàm có chút tò mò, đối với chuyện hợp tác mà Tần Kế Nghiệp nói tới, có làm như thế nào cũng không nghĩ ra được mình và Tần Kế Nghiệp có chuyện gì để hợp tác với nhau.

“Cái này cần phải gặp mặt nhau mới nói được, như vậy đi, chờ một lát nữa tôi để thủ hạ của tôi đi đón lão Hồ, anh có thể đi cùng đến đây chúng ta gặp mặt nói chuyện hợp tác.”

“Sao tôi biết được anh có mai phục tôi hay là không, có lẽ anh còn dùng kế diệu hổ ly sơn.”

Lý Phàm híp mắt nói.

“Hahaha, có lẽ là anh nên có chút tin tưởng với tôi đi, họ Tần tôi không nói đến những chuyện khác, về vấn đề uy tín tôi tuyệt đối không có vấn đề gì.”

Lý Phàm đi đến phía trước cửa sổ nhìn tòa nhà ở phía đối diện, tay trái ra dấu.

Ở đối diện có hộ vệ đang trông chừng nhìn thấy Lý Phàm ra dấu lập tức hiểu ngay Lý Phàm có ý muốn bảo vệ gia đình của Cố Họa Y,

Nhìn thấy hộ vệ ở phía đối diện ra dấu trả lời lại, Lý Phàm vừa

cười vừa nói: “Được thôi, vậy thì anh cứ cho người đến đây đi, thật ra thì tôi cũng rất muốn gặp anh một lần.”

Tần Kế Nghiệp cúp điện thoại, nhắm mắt lại suy nghĩ một chút: “Để Tiểu Ngũ đi đón lão Hồ, đi đến chỗ cũ thì chờ Lý Phàm, đều đã chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận Lý Phàm nổi giận làm bị thương người khác.”

“Cậu chủ yên tâm đi, trình độ của lão Hồ cũng không phải là bình thường, mặc dù Lý Phàm có thể thắng lão Hồ cũng chưa chắc được anh ta lợi hại bao nhiêu, anh em bọn em nhất định có thể bảo vệ cho cậu chủ an toàn.”

“Cẩn thận thì có thể chạy được xa hơn, Lý Phàm là người đã từng đối phó với một đám tội phạm, vẫn nên cẩn thận mới tốt hơn đi, sắp xếp đi.”

Một mình Tiểu Ngũ lái xe rời khỏi, chiếc xe còn lại quay đầu chạy về phía khu nhà xưởng bỏ hoang ở vùng ngoại ô thành phố.

Khu nhà xưởng bỏ hoang đã bị Tần Kế Nghiệp mua, là điểm dừng chân của sát thủ và lính đánh thuê khi đến Hán Thành làm việc, bây giờ Tần Kế Nghiệp muốn gặp Lý Phàm ở nơi đó.

Tiểu Ngũ nhanh chóng đến ngoài cửa gõ gõ cửa, nói: “Tôi là người cậu Tần phải đến đây để đón lão Hồ.”

Lý Phàm mở cửa nhà ra nhìn, Tiểu Ngũ đứng ở bên ngoài.

Tiểu Ngũ quan sát Lý Phàm một cách cẩn thận, không nhìn ra được Lý Phàm có chỗ nào đặc biệt, trong lòng có hơi khinh thường đối với Lý Phàm.

“Mày chính là Lý Phàm đó à? Thủ đoạn cũng được đó chứ, ngay cả lão Hồ mà cũng có thể tùy tiện xử lý, nhưng mà mấy năm nay lão Hồ đã già rồi, trình độ kém hơn trước kia rất nhiều.”

Tiểu Ngũ tùy ý nói.

Lão Hồ nghe thấy mà tấm tắc rất muốn nói, mặc dù mình đã già

nhưng mà kinh nghiệm lại càng thêm phong phú, trình độ còn cao hơn trước kia.

Nhưng mà bây giờ lại bị Lý Phàm phế cả tứ chi, căn bản không thể nói ra lời phản bác, chỉ có thể im lặng thầm oán ở trong lòng.

Lý Phàm nhàn nhạt cười tránh qua cho Tiểu Ngũ đi vào trong nhà.

Tiểu Ngũ nhìn thấy lão Hồ thê thảm nằm rạp trên mặt đất, cười khinh nói: "Mẹ nó, số của ông cũng tốt đó chứ, cậu chủ đại nhân đại lượng cho tôi đến đây đón ông, cái tên già tàn phế này, sau này ông tự sinh tự diệt đi."

"Cảm ơn cậu Tần đã có thể phái cậu đến đây đón tôi."

Lão Hồ cười nói, căn bản không dám đắc tội với Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ xoay người lại đỡ lão Hồ, có chút bực bội mà nói: "Xe ở phía dưới, mày đi theo tao, cậu Tần muốn gặp mày!"

"Mày đi xuống dưới trước đi, tao nói vài câu với người nhà đã."

Lý Phàm trả lời.

"Mẹ kiếp, phiền thiệt chứ, tranh thủ thời gian chút đi, đừng để cậu Tần chờ xót ruột."

Tiểu Ngũ hùng hùng hổ hổ đi khỏi.

Lý Phàm đẩy cửa phòng hai vợ chồng Cố Thiệu Huy ra, Cố Họa Y ngồi ở bên giường nhìn hai vợ chồng Cố Thiệu Huy, nghe thấy âm thanh thì quay đầu lại nhìn về phía Lý Phàm.

"Anh muốn đi ra ngoài một chút, làm rõ đầu đuôi sự việc, em ở nhà đợi anh đi."

"Anh, anh chú ý an toàn đó, sẽ không có người nào đến nhà nữa chứ?"

Cố Họa Y lo lắng nói.

“Sẽ không đâu, anh đã gọi điện thoại cho bạn anh rồi, bọn họ đang trông chừng ở phía dưới, sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa đâu.”

“Ừ, vậy anh nhớ là phải cẩn thận đó, em chờ anh về nhà.”

Cố Họa Y đi đến bên cạnh Lý Phàm, hai tay ôm chặt lấy Lý Phàm, nhón chân lên hôn một cái ở trên môi của Lý Phàm.

Lý Phàm cảm nhận được sự ỷ lại và khẩn trương của Cố Họa Y, anh đáp lại Cố Họa Y bằng một nụ hôn thật sâu.

Một hồi lâu sau hai người mới tách ra, Lý Phàm nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Cố Họa Y: “Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

“Ừm.”

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm đi khỏi, trong lòng cầu nguyện cho Lý Phàm, khẩn cầu thần phật phù hộ cho Lý Phàm bình an.

Lý Phàm ra khỏi tòa nhà, Tiểu Ngũ đang đứng chờ ở bên cạnh xe, bất mãn nói: “Sao lại chậm như thế, má nó chứ trong lòng không biết điều gì hết.”

“Tần Kế Nghiệp cũng không dám nói chuyện với tao như vậy, mày cứ nhất định phải tiếp tục như vậy à?”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Mẹ kiếp, mày còn dám uy hiếp ông đây nữa hả, nếu như không phải cậu Tần muốn gặp mày, ông đây đã sớm nổ súng bắn chết mày rồi.”

Tiểu Ngũ phẩy góc áo lộ ra cây súng lục giắt ở bên hông.

Xuyên qua cửa sổ xe, lão Hồ nhìn thấy Tiểu Ngũ đang phách lối

với Lý Phàm, nhịn không được mà lắc đầu, trong ánh mắt lại lộ ra một thần sắc cười trên nỗi đau của người khác.

Một người không may mắn cô đơn biết bao nhiêu, nếu như có người cùng với mình thì tốt hơn, lão Hồ yên lặng suy nghĩ trong lòng.

“Có súng thì hay lắm à? Đây chẳng qua là đồ chơi của con nít mà thôi.”

Lý Phàm căn bản không đặt khẩu súng vào trong mắt.

Tiểu Ngũ tức giận đến nỗi gân xanh ở trên trán hằn lên, móc cây súng ra đè ở trên trán của Lý Phàm.

“Đây là đồ chơi à? Mẹ nó con mắt của mày bị mù hả, ông đây thật sự đang cầm cây súng thật, mày có cảm giác được mùi chết chóc không vậy? Chỉ cần tao đang bóp cò, bằng một tiếng, má nó, mày sẽ đi gặp diêm vương đó.”

Tiểu Ngũ vô cùng phách lối, cảm thấy có cây súng ở trong tay thì mình hoàn toàn không sợ.

Lý Phàm lắc lắc ngón tay, lạnh giọng nói: “Mùi cái chết không phải là mùi này, thật ra thì tao có thể để cho mày cảm nhận được mùi của cái chết một chút đó.”

“Con mẹ nó chứ, còn dám nói tào lao, mày dựa vào cái gì để ông đây cảm nhận được mùi cái chết, mày có thể bay lên hay là mày có thể biến hình, mày coi phim nhiều quá hả.”

Tiểu Ngũ hung hăng dùng súng gõ vào đầu của Lý Phàm, giả vờ như là sắp nổ súng.

Khóe miệng của Lý Phàm hơi cong lên, tay phải đột nhiên lại duỗi ra bắt lấy cổ của Tiểu Ngũ.

Ngón tay đâm vào giữa yết hầu, Tiểu Ngũ cảm thấy cổ họng và khí quản của mình đều sắp bị Lý Phàm bẻ gãy.

Cảm giác nghẹt thở truyền vào trong não của Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ há to mồm muốn thở, nhưng mà căn bản không hít được không khí, khí quản đã bị ngăn chặn lại hoàn toàn.

Dốc hết sức mạnh toàn thân, Tiểu Ngũ cầm cây súng đặt vào trong đầu của Lý Phàm, giờ phút này Tiểu Ngũ lại hối hận vì lúc nãy mình đã khinh thường quá đáng, vậy mà lại không mở chốt súng, bây giờ anh ta căn bản không có lực lượng để phản kích.

“Còn dám phản kháng nữa, xem ra là mày vẫn còn chưa cảm nhận được mùi chết chóc.”

Lúc nói chuyện, tay trái của Lý Phàm đã giật lấy cây súng, thuận tay bóp nát cổ tay phải của Tiểu Ngũ.

Cảm giác ngạt thở và đau đớn điều đang đổ dồn về phía mình, làm cho Tiểu Ngũ sinh ra ảo giác, cảm thấy mình giống như nhìn thấy con đường đi đến hoàng tuyền.

Mẹ nó, thật sự phải chết hả?

Bởi vì thiếu dưỡng khí nên gương mặt của Tiểu Ngũ đã trở thành màu tím, ý thức trong não càng ngày càng không tỉnh táo.

Chương 358: Thay anh dạy dỗ một chút

“Tôi nhìn thấy con đường Hoàng Tuyền rồi, tôi không muốn chết, tôi sai rồi, thả tôi ra đi, tôi không xong rồi.”

Tiểu Ngũ khàn giọng nói, tâm trạng căng thẳng đến cực độ.

“Cảm nhận được mùi vị chết chóc rồi sao.”

Lý Phàm mỉm cười hỏi.

Tiểu Ngũ hoảng hốt nhìn Lý Phàm đang cười, cậu ta cảm thấy Lý Phàm giống như ác quỷ của địa ngục vô cùng kinh khủng.

Tiểu Ngũ ở phía dưới căng thẳng đến mức cả người run lên, cơ vòng của anh ta không được khống chế vì thế một dòng nước tiểu thuận theo hai chân anh ta chảy xuống.

“Cảm nhận rồi, cảm thấy rồi, cảm nhận được mùi vị chết chóc rồi.”

Giọng nói của Tiểu Ngũ mang theo tiếng khóc nức nở, trong lòng đã tràn đầy hối hận.

Lý Phàm đá Tiểu Ngũ văng ra đến cạnh xe, khinh thường nói: “Nhìn chút tiền đồ này của mày, không có một chút khí phách nào thì đừng học theo người khác hung hăng.”

“Tôi sai rồi, tôi không dám nữa, sau này tôi cũng không dám ba hoa nữa đâu.”

Tiểu Ngũ dùng tay trái ôm lấy cổ, cuộn tròn lại trên mặt đất, nói.

Lão Hồ nhếch môi im ắng cười, mặc dù không nhìn thấy tình trạng thảm bại của Tiểu Ngũ đang nằm bên cạnh xe, nhưng mà Lão Hồ vẫn có thể tưởng tượng được.

Lý Phàm đá đá Tiểu Ngũ: “Đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh

chóng lái xe đi.”

“Tay của tôi, cánh tay phải của tôi bị gãy mất rồi, không mở cửa xe được.”

Vẻ mặt của Tiểu Ngũ như đưa đám, như muốn nói.

Câu muốn đến bệnh viện đã bị Tiểu Ngũ nuốt xuống bụng chứ không có nói ra.

Lý Phàm lắc đầu, mở khóa bảo vệ của khẩu súng ra, chỉa súng vào Tiểu Ngũ nói: “Nghe nói lúc ý chí sinh tồn của con người tăng cao thì có thể kích thích được tiềm lực, tao cảm thấy mày đang ở bước ngoặt sống chết thì nhất định có thể lái xe tốt.”

Nhìn thấy họng súng đen ngòm, trong lòng Tiểu Ngũ như có hàng ngàn con ngựa cỏ đang phi nước đại mạnh mẽ giẫm đạp lên linh hồn nhỏ bé của Tiểu Ngũ.

Đã từng gặp qua người tàn nhẫn rồi nhưng Tiểu Ngũ vẫn chưa từng gặp ai tàn nhẫn đến như thế, để một người gãy tay phải lái xe, chẳng lẽ không sợ tai nạn sao?

Có điều Tiểu Ngũ cũng không dám nói lời trong lòng ra, nếu như chọc giận Lý Phàm, ăn một viên đạn thì coi như xong rồi.

Tiểu Ngũ vô cùng oan ức nhẫn nhịn đau đớn nơi cánh tay bị đứt, dùng vẻ mặt cầu xin bước lên xe.

Tiểu Ngũ dùng tay trái khởi động, vào số, lại tiếp tục dùng tay trái lái xe với tốc độ như rùa bò rời đi.

“Tôi chỉ có thể lái nhanh được như thế thôi, dùng một tay lái xe tôi không dám lái nhanh hơn nữa.”

Tiểu Ngũ vô cùng đáng thương nhìn Lý Phàm nói.

Lý Phàm để ý gật đầu, ngồi bên cạnh ghế lái phụ bắt đầu nhắm

mắt dưỡng thần.

……

Bên trong nhà máy bỏ hoang, đám bảo vệ thuộc hạ của Tần Kế Nghiệp đã chuẩn bị đầy đủ, ngoại trừ hai tên bảo vệ đi bên cạnh Tần Kế Nghiệp ra thì tất cả các bảo vệ còn lại đều đang mai phục ở bốn phía, để đề phòng bất trắc xuất hiện.

Ngồi trên ghế nhìn điện thoại di động một lúc lâu, nhìn thấy Tiểu Ngũ vẫn chưa về, mày Tần Kế Nghiệp nhíu chặt lại với nhau.

“Tiểu Ngũ như thế nào vậy, cũng lâu thế rồi, đủ chạy đến chạy lui mười tám lần luôn rồi ấy!”

“Cậu Tần đừng nóng vội mà, để tôi liên lạc thử xem.”

Bảo vệ cầm lấy điện thoại ấn dãy số của Tiểu Ngũ, nhưng mà Tiểu Ngũ chỉ có thể dùng một tay lái xe, hoàn toàn không có cách nào nghe điện thoại cả.

Tiểu Ngũ nghe thấy chuông điện thoại, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Lý Phàm, muốn Lý Phàm giúp cậu ta lấy điện thoại ra xem là ai gọi đến, nhưng mà Tiểu Ngũ lại không có can đảm để nói ra.

Mãi đến khi chuông điện thoại dừng lại, giày vò trong lòng Tiểu Ngũ mới xem như kết thúc.

Bảo vệ nghi ngờ đặt điện thoại di động xuống, bất mãn nói: “Tên nhóc kia không có nghe, cũng không biết đang làm gì nữa, không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ.”

Tần Kế Nghiệp chần chờ một chút, cúi đầu xuống tiếp tục chơi điện thoại: “Đừng vội, cứ tiếp tục chờ là được rồi, nếu như điện thoại của Tiểu Ngũ có thể gọi được, vậy chắc không có chuyện gì lớn đâu.”

Chờ lại chờ, Tần Kế Nghiệp chờ đến khó chịu, nhưng vẫn cứ giả vờ biểu hiện nhẹ như mây gió như cũ, chuyện như vậy không thể vội được, nhất định phải có phong độ của đại tướng.

Tần Kế Nghiệp nghĩ đến sự thờ ơ của Tạ Tấn trong trận chiến Phì Thủy, cố gắng xoa diệu nỗi lo lắng trong lòng.

Rốt cuộc cũng có tiếng bước chân truyền đến.

Lý Phàm dẫn theo Lão Hồ tiếp theo là Tiểu Ngũ đi vào nhà máy bị bỏ hoang.

Tiểu Ngũ cúi thấp đầu, tay trái ôm lấy cổ tay phải, một mặt đau thương đi tới trước mặt Tần Kế Nghiệp.

“Mẹ kiếp sao cậu không chịu bắt máy.”

Bảo vệ hét lên với Tiểu Ngũ.

“Tôi, tôi đắc tội với anh Lý, bị anh Lý dạy dỗ một chút, tay phải bị gãy mất, chỉ có thể dùng tay trái lái xe, lái với tốc độ chậm, cũng không thể nghe được.”

Tiểu Ngũ dùng vẻ mặt đưa đám kể lại chuyện vừa rồi, Tần Kế Nghiệp với bảo vệ nghe xong đều ứa ra sự lạnh lẽo.

Đây mẹ kiếp vẫn còn là người sao?

Để một người bị gãy mất tay phải lái xe, lá gan to như thế nào rồi!

Lý Phàm ném Lão Hồ đến bên chân Tần Kế Nghiệp, khẽ cười nói: “Mấy tên cấp dưới của anh không hiểu quy cũ nên tôi giúp anh dạy dỗ một chút.”

“Mẹ kiếp, mày thì tính là cái gì, người của cậu Tần đây không đến lượt mày dạy dỗ!”

Tên bảo vệ kia lập tức quát.

“Đại Bưu! Sao lại nói chuyện với anh Lý như thế, Tiểu Ngũ làm không đúng, chắc chắn phải được dạy dỗ, tôi vẫn phải cảm ơn anh

Lý đã giúp dạy dỗ cấp dưới đây này.”

Tần Kế Nghiệp nhẹ như mây gió nói.

“Ghế của tôi đâu, không phải là cậu Tần sẽ để tôi đứng đây nói chuyện với anh chứ.”

Lý Phàm một mặt hiền lành nói.

Tần Kế Nghiệp cũng không cảm thấy Lý Phàm thật sự hiền lành, ngay lập tức cũng giả cười giống như Lý Phàm, Tần Kế Nghiệp cảm thấy chắc chắn Lý Phàm lật mặt còn nhanh hơn sách nữa.

“Đại Bưu, lấy một cái ghế đến cho anh Lý đi, phải là cái ghế tốt nhất đó.”

Đại Bưu quay người rời đi, lấy từ trong nhà máy một chiếc ghế giám đốc bọc da sang trọng ra và đặt ra sau lưng Lý Phàm.

“Mời anh Lý ngồi, hoàn cảnh hơi đơn sơ một chút, xin anh Lý đừng trách.”

Tần Kế Nghiệp khách sáo nói.

Lý Phàm đệ vệ ngồi xuống: “Nói một chút đi, anh muốn hợp tác gì.”

Mắt Tần Kế Nghiệp nhìn Lão Hồ, lại liếc mắt một cái sang Đại Bưu, Đại Bưu dẫn Lão Hồ đi ra ngoài: “Tiểu Ngũ, cậu cũng đi đi.”

Tiểu Ngũ đi theo Đại Bưu rời đi, cậu ta cảm thấy cách Lý Phàm càng xa càng tốt, thật sự đúng là bóng ma tâm lý quá lớn.

Đợi đến khi Lão Hồ được dẫn đi rồi, Tần Kế Nghiệp móc ra một điếu thuốc kê bên miệng: “Trong tay tôi có một kim bài liên minh sát thủ, không ít sát thủ hàng đầu cũng là thành viên ở đó, không biết anh Lý đây có hứng thú gia nhập hay không, gần đây lại có một vụ làm ăn lớn, tôi đang chuẩn bị điều động nhân viên, chỉ cần chuyến này thành công, anh Lý có thể được chia một trăm năm mươi triệu đó.”

“Không có hứng thú gia nhập liên minh rác rưởi, nhưng mà vụ làm ăn lớn anh nói, tôi vẫn nguyện ý nghe thử một chút.”

Sắc mặt của Tần Kế Nghiệp hơi u ám, đối với câu trả lời của Lý Phàm chắc chắn không hài lòng lắm, vốn nghĩ rằng có thể mua chuộc được Lý Phàm, để Lý Phàm trở thành sát thủ cấp dưới của anh ta.

Sắc mặt Tần Kế Nghiệp u ám chỉ trong chớp mắt, rất nhanh trên mặt Tần Kế Nghiệp đã lộ ra nụ cười, bởi vì Tần Kế Nghiệp nghĩ đến vẫn còn chuẩn bị ở phía sau, cho nên không lo lắng Lý Phàm sẽ không theo.

Bây giờ Lý Phàm có đồng ý hay không cũng không quan trọng, nếu như Lý Phàm thật sự có thể hoàn thành vụ làm ăn lớn kia, chỉ cần Tần Kế Nghiệp nhẹ nhàng lật qua lật lại con át chủ bài thì ngay lập tức có thể để Lý Phàm sợ ném chuột vỡ bình.

“Vậy được rồi, nếu như anh không có hứng thú vậy tôi cũng không ép buộc, dù sao thì dưa hái xanh cũng không ngọt, có điều chuyện làm ăn lớn này vẫn cần anh phải giữ bí mật, chỉ cần anh đồng ý giữ bí mật, tôi liền có thể nói cho anh nghe.”

“Giữ bí mật? Lại là một chuyện vô cùng đơn giản.”

Chương 359: Ám sát bát gia

Giữ bí mật gì đó hoàn toàn không phải vấn đề đối với Lý Phàm, huống chi Tần Kế Nghiệp lại còn thần bí như vậy, làm cho Lý Phàm càng hiếu kì chuyện làm ăn lớn gì đó.

“Anh có thể giữ bí mật thì tốt rồi, cho dù anh không giữ bí mật thì cũng không phải là chuyện gì lớn, bởi vì vốn dĩ cũng không có ai tin lời anh nói.”

Tần Kế Nghiệp ngồi thẳng sống lưng, vẻ mặt hơi nghiêm túc: “Anh biết Long Môn không.”

Lý Phàm hơi sững sờ, sau đó đôi mắt anh hơi híp lại: “Từng nghe qua một số truyền thuyết, dường như Long Môn là một thế lực lớn không tầm thường.”

“Đúng là một thế lực lớn không tầm thường, có điều cũng chỉ là một trong các thế lực lớn mà thôi, nhà họ Tần của chúng tôi cũng dựa vào một thế lực lớn phía sau, có điều không cần nhiều lời với anh về những chuyện này.”

Tần Kế Nghiệp không có nói rõ về thế lực đứng sau nhà mình, mà để lại cho Lý Phàm một không gian tưởng tượng, đây là chiến thuật Tần Kế Nghiệp thường dùng.

Để lại một không gian tưởng tượng, để cho người ta thuận theo ý trong lời nói mà suy nghĩ thêm, cuối cùng hiệu quả thu hoạch được thường tốt hơn so với việc nói thẳng cho đối phương biết.

Khóe miệng của Lý Phàm hơi câu lên, nghĩ đến thế lực có thể chống lại Long Môn.

Dường như ở trong nước không có thế lực nào có thể chống lại Long Môn cả, nếu có thì chỉ là mấy tổ chức có lịch sử lâu đời ở nước ngoài thôi, dường như nhà họ Tần cũng nương nhờ mấy tổ chức ở nước ngoài, có thể cũng đã bị bọn họ thâm nhập kiểm soát cũng khó nói.

“Tôi không có hứng thú với bối cảnh nhà các người, vẫn nên nói một chút về chuyện làm ăn lớn đi, tôi hứng thú với tiền hơn đó.”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

Tần Kế Nghiệp hơi bất đắc dĩ, không nghĩ tới vậy mà mình không thể khơi lên lòng hiếu kì của Lý Phàm.

“Được, vậy thì nói chính sự, gần đây tôi nhận được một nhiệm vụ, nhiệm vụ là ám sát Bát Gia, nhân vật quan trọng của Long Môn, người này là Bát Gia thân là một trong tám Long Vương của Long Môn, chỉ là số hộ vệ bên cạnh anh ta rất nhiều, cho nên tôi cần tập hợp một lực lượng cấp dưới tinh nhuệ.”

“Nếu như anh có thể gia nhập hành động lần này, tôi nghĩ phần thắng của chúng ta sẽ càng nhiều, cho nên muốn thương lượng với anh một chút, mọi người cùng nhau hoàn thành cuộc làm ăn này.”

Nghe được Tần Kế Nghiệp muốn ám sát Bát Gia, trong lòng Lý Phàm có hứng thú rất lớn.

Bát Gia lại là người ủng hộ hết lòng của Long hậu, bây giờ Bát Gia đang đợi ở Hán Thành, nhất định là đến mở đường trước cho Long hậu.

Hơn nữa sự xuất hiện của Kruff cũng có một giải thích rất tốt.

Trong lòng Lý Phàm tính toán một chút, nếu như giết Bát Gia, không biết Long hậu sẽ có phản ứng gì?

Nhìn thấy Lý Phàm rơi vào trầm tư, Tần Kế Nghiệp cũng không có nói chuyện, mà là yên lặng chờ.

Lý Phàm suy tư một lát, cảm thấy cần phải tham dự một chút về hành động ám sát này, nếu như có thể bắt được Bát Gia nói hỏi chuyện một mình, có lẽ sẽ càng hiểu được nhiều chuyện hơn.

“Đúng là tôi thật sự có một chút hứng thú, chỉ là có phải anh nên thế hiện một chút thành ý không.”

Đôi mày của Tần Kế Nghiệp nhíu lại, vừa cười vừa nói: “Đương nhiên là sẽ có thành ý, chỉ cần anh xác nhận gia nhập hành động của chúng tôi, tôi có thể để Mã Đức Phúc với con trai ông ta đi đời, sau này nhà họ Mã cũng sẽ không còn uy hiếp gì với anh nữa, hơn nữa sáu tỉ Mã Đức Phúc mua chuộc cũng sẽ cho anh.”

Tần Kế Nghiệp hào phóng đối với người khác, trực tiếp xem Mã Đức Phúc với tính mạng của Mã Đức Phúc như một thẻ đánh bạc, hơn nữa Tần Kế Nghiệp còn có thể kiếm được một món hời từ đó, đồng thời lựa chọn nhúng tay với người kế thừa của nhà họ Mã, không bao lâu Tần Kế Nghiệp liền có thể khiến nhà họ Mã phải phụ thuộc và nhà họ Tần.

Mưu đồ được Tần Kế Nghiệp đánh vang đùng đùng, Tần Kế Nghiệp đã tính toán kĩ rằng mình có thể vắt kiệt dầu nước của hai bên.

Lý Phàm mỉm cười gật đầu: “Được, tôi hy vọng trước khi hợp tác bắt đầu sẽ nghe được tin Mã Đức Phúc chết.”

“Không thành vấn đề, bây giờ tôi sẽ sắp xếp thu dọn Mã Đức Phúc, xế chiều ngày mai chúng ta gặp mặt ở đây để bố trí kế hoạch hành động.”

Tần Kế Nghiệp hưng phấn vỗ tay đến phát ra tiếng.

“Tôi hy vọng có thể xem tài liệu liên quan đến Bát Gia trước để chuẩn bị cho kĩ.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Chuyện này không thể nào, tư liệu liên quan đến Bát Gia cũng chưa lấy được, ngày mai lúc bố trí kế hoạch hành động mới có thể cầm tài liệu liên quan đến được.”

Tần Kế Nghiệp lo lắng Lý Phàm sẽ đổi ý, lại giải thích nói: “Tôi chỉ là tay phụ trách liên lạc thôi, tôi không phụ trách chỉ huy hành

động cụ thể, mà là một người thần bí chỉ huy, nghe nói cũng đã từng là binh vương, sau khi giải nghệ đã luôn gầy dựng một đội lính đánh thuê, ngày mai người làm chủ cũng là từ đội lính đánh thuê đến tiến hành, anh với những sát thủ kia chỉ tiến hành nhiệm vụ phụ trợ thôi."

"Binh vương? Thời đại này cũng không ít binh vương, đều thành đại danh từ hàng lởm rồi."

Lý Phàm lắc đầu nói.

Binh vương, thần tướng cái gì, các loại truyền thuyết bay đầy trời, bây giờ mặc kệ ở trong đội ngũ nào, nếu như không có một hai người hô hào xưng binh vương, cũng không còn mặt mũi nào đi ra ngoài chào hỏi người ngoài.

Đối với Lý Phàm mà nói binh vương bây giờ cũng chỉ là cường giả trong quân mà thôi, cũng không chắc có bao nhiêu lợi hại.

"Nghe nói không phải hàng lởm mà thực sự từng trải qua chiến trường, truy kích đánh chiến hơn một trăm lần ở biên giới, chất lượng như lấy một chọi mười, nghe nói người chết trong tay anh ta cũng đã vượt qua bốn số.

Tần Kế Nghiệp duỗi ra bốn ngón tay, biểu đạt ra tâm trạng trong lòng.

"Ha, nghe cũng coi như có một chút bản lĩnh, vậy thì chờ ngày mai gặp mặt xem tư liệu là được rồi."

Lý Phàm cũng không ép buộc, chỉ là chờ lâu thêm một ngày mà thôi, chút lòng kiên trì ấy Lý Phàm vẫn có.

Rè rè rè.

Điện thoại của Tần Kế Nghiệp rung lên, là ông quản gia của Mã Đức Phúc gọi video call đến.

“Ha ha ha, phỏng chừng chút nữa thôi thì sẽ xong ngay, cho cậu xem trực tiếp Mã Đức Phúc bỏ mình một chút.”

Tần Kế Nghiệp tiếp nhận video, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt tươi cười của ông quản gia.

“Cậu Tần, tôi đã dặn người chuẩn bị xong rồi, bây giờ có thể giết ông Mã không.”

“Có thể.”

Sau khi Tần Kế Nghiệp nói xong, đưa màn hình điện thoại di động nhắm ngay Lý Phàm, để Lý Phàm nhìn cảnh tượng trên màn hình.

Mã Đức Phúc bị trói ở trên ghế sa lon, ông quản gia cầm một thanh dao nhọn róc xương, chậm rãi đi đến chỗ Mã Đức Phúc.

“Nguyên Phúc! Ông muốn làm gì, ông cũng dám cấu kết với người ngoài hại tôi sao!”

Mã Đức Phúc hoảng sợ hét lên.

“Ông chủ à, tôi muốn giết ông rất lâu rồi, cuối cùng hôm nay tôi cũng được như ý nguyện, bốn mươi năm trước ông hại chết người phụ nữ tôi yêu nhất, ông có còn nhớ rõ không! A Lan thường xuyên báo mộng với tôi, bảo tôi báo thù giúp cô ấy!”

Mã Đức Phúc sợ đến độ tóc tai cũng dựng đứng lên: “Ông, A Lan không phải do tôi giết, chính cô ta cứ nhất định đi tìm cái chết mà, tôi cũng cản không được cô ta! Hơn nữa là cô ta câu dẫn tôi, không phải tôi ép buộc cô ta, Nguyên Phúc ông không được làm ẩu đó, không thể giết tôi, ông mau thả tôi ra đi, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ mà!”

“Nói cái gì cũng đều vô dụng thôi, tôi đã biết A Lan bảo tôi báo thù, để tôi báo thù cho cô ấy, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội báo thù cho cô ấy, ông đi chết đi!”

Ông quản gia điên cuồng vung dao nhọn, chọc vào người Mã Đức Phúc.

Một dao một dao lại một dao.

Nhìn thấy Mã Đức Phúc chết không thể quay lại nữa, Lý Phàm thản nhiên nói: “Quản gia của Mã Đức Phúc là được anh mua chuộc à?”

“Tôi chỉ giúp người diễn trò vui thôi mà, để Nguyên Phúc hoàn thành ước mơ lâu năm, sau này cũng sẽ giúp anh hoàn thành ước mơ.”

Chương 360: Quyền vương đai lưng vàng

Lý Phàm về đến nhà.

Cố Thiệu Huy với Vương Cẩn Mai đã tỉnh dậy, Cố Họa Y nấu cơm tối, ba người đang ngồi ở trước bàn ăn.

Sắc mặt của Cố Thiệu Huy với Vương Cẩn Mai cũng còn xem như bình thường, sau khi Lý Phàm đưa mắt nhìn đã hoàn toàn yên tâm.

Vương Cẩn Mai có hơi bất mãn nhìn Lý Phàm: "Cậu lại chạy đi đâu thế? Cậu nói xem một người không có việc làm như cậu, cả ngày cà lơ phất phơ lắc lư đi đâu chứ."

"Có chút việc phải đi một chút."

Lý Phàm thuận miệng giải thích một câu, ánh mắt nhìn về phía Cố Họa Y.

Cố Họa Y khẽ gật đầu, ra hiệu với Lý Phàm đã không sao nữa.

"Cậu có thể có chuyện rắm gì chứ, sợ là cậu đi ra ngoài ăn chơi trác táng rồi, Họa Y bận bịu cả ngày cậu có biết không, cậu cũng không biết giúp Họa Y chia sẻ chút nào nữa."

"Mẹ, mẹ đừng nói Lý Phàm nữa, là Lý Phàm ra ngoài làm việc giúp con, mẹ đừng có càm ràm nữa."

Vương Cẩn Mai hung hăng trợn mắt nhìn Cố Họa Y, không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Cố Họa Y ăn qua loa vài miếng lại đi theo Lý Phàm trở về phòng.

"Anh không có chuyện gì chứ, hôm nay đúng là em lo lắng gần chết."

Cố Họa Y ôm lấy Lý Phàm, tựa đầu lên bả vai Lý Phàm.

Lý Phàm cười ôm Cố Họa Y: “Không sao, mọi chuyện đã xử lý xong rồi, là nhà họ Mã tìm người đến kiếm chuyện, đã sai người giải quyết rồi.”

“Ừm, không có sao thì tốt, hôm nay bỏ bê công việc một ngày, có rất nhiều chuyện vẫn chưa làm xong, em phải trở về tăng ca thôi.”

“Anh đi cùng với em, một mình em tăng ca anh cũng không yên tâm.”

Cố Họa Y nhẹ nhàng gật đầu, sau khi buông Lý Phàm ra chỉ đơn giản thu dọn một chút, dẫn theo Lý Phàm đến công ty.

Đến văn phòng ở công ty văn phòng, liền gặp được Cố Thiệu Dũng xụ mặt ngồi ở trong phòng làm việc.

“Con còn biết trở về làm việc sao? Con có biết là hôm nay bởi vì con mà làm trễ nải ít nhiều chuyện rồi không! Bây giờ là thời điểm tranh thủ từng phút từng giây!”

“Họa Y không phải đến làm thêm giờ rồi sao, nếu như ông nói thêm một câu nữa, tôi sẽ dẫn Họa Y trở về, sau này hạng mục này Họa Y cũng không tham gia nữa, tự các người đi làm cho tốt đi.”

“Oắt con vô dụng, nơi này không có chỗ cho cậu nói chuyện!”

Cố Thiệu Dũng tức giận chỉ vào mũi Lý Phàm mắng.

“Bác cả à, tối nay con sẽ tăng ca giải quyết, thật sự là trong nhà có chuyện nên mới rời khỏi.”

Cố Thiệu Dũng tức giận phất phất tay, hung hăng trừng Lý Phàm một chút, rời khỏi văn phòng của Cố Họa Y.

Cố Thiệu Dũng trở lại phòng làm việc của mình, Cố Tuấn Hào đang vểnh chân bắt chéo chơi điện thoại.

“Ba đã về rồi.”

“Tức chết tôi rồi, cái tên rác rưởi Lý Phàm kia càng ngày càng khoa trương, thứ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng!”

Cố Thiệu Dũng thở phì phò phát tiết.

“Sao thế, cái thứ rác rưởi kia lại nói ra lời gì không xuôi tai rồi không, nếu không con tìm người dạy dỗ nó một chút.”

Cố Tuấn Hào thừa cơ nói.

“Con tìm ai? Trước đó tìm nhiều người như vậy, cũng không có một ai đánh bại được Lý Phàm, lần trước lúc bị bắt cóc, nhiều tay chân như vậy cũng đều bị Lý Phàm đánh hết, cũng không biết con chó đó làm sao nữa.”

Cố Thiệu Dũng đúng là muốn tìm người báo thù, nhưng nghĩ đến sức chiến đấu kinh khủng của Lý Phàm, Cố Thiệu Dũng càng lo lắng hơn sau khi chuyện xảy ra Lý Phàm sẽ tìm mình trả thù.

“Lần này cũng không phải người mà những tên tép riêu kia có thể so sánh, con quen biết một cao thủ, là quán quân quyền anh cấp tỉnh của chúng ta, còn là quán quân liên tiếp ba năm, ở cuộc thi đấu vật tự do ở nước ngoài cũng chưa từng biểu hiện tệ, con nghe nói cũng đã đạt đai vàng nữa.”

Cố Tuấn Hào đắc ý nói, kết bạn với những cao thủ đấu vật này, cũng là bởi vì Cố Tuấn Hào muốn tìm người tới đối phó Lý Phàm.

Chỉ có điều muốn mời những người này cần tốn không ít tiền đâu, Cố Tuấn Hào không thể nào móc ra nhiều tiền như thế, chỉ có thể đầu độc ông ba Cố Thiệu Dũng đến giúp đỡ về tiền.

Cố Thiệu Dũng nghe xong thì hứng thú, Cố Thiệu Dũng không hiểu đấu vật gì đó, nhưng ông ta có thể hiểu đai vàng, đây chính là loại quyền vương mới có thể có.

“Thật sự là từng được đai vàng?”

“Nhất định là thật, đây còn có ảnh chụp này, còn có video anh ta

thi đấu ở nước ngoài nữa, cho ba xem một chút."

Cố Tuấn Hào ấn mở ảnh chụp để Cố Thiệu Dũng nhìn, sau đó mở video lên.

Nhìn xem cảnh tượng vật lộn kịch tính trong video, cùng với cảnh KO cuối cùng, máu trên toàn thân Cố Thiệu Dũng đều sôi trào.

"Nhìn thật sự không tệ, vậy thì mời đến thử một chút, đêm nay Cố Họa Y tăng ca ở công ty, tám phần là Lý Phàm cũng sẽ ở bên cạnh, đây là một hội tốt."

"Mời thì có thể mời đến, chỉ có điều cần tiền nhiều một chút, ba tỷ."

Cố Thiệu Dũng trầm ngâm một chút, vỗ bàn nói: "Cho, chỉ cần có thể dạy dỗ cái đồ rác rưởi Lý Phàm kia, ba tỷ thì ba tỷ."

Cố Tuấn Hào hưng phấn cầm điện thoại di động lên, bắt đầu liên hệ.

Một lát sau Cố Tuấn Hào thu hồi điện thoại nói: "Ba, con đi gặp anh ta một chút, nói rõ tình hình, đêm nay chúng ta cứ đợi xem kịch vui đi."

"Nhanh đi, chờ tin tốt của con."

Cố Tuấn Hào vui vẻ rời đi, lái xe đi đến hội quán huấn luyện đấu vật cách đó không xa.

Sau khi đến hội quán huấn luyện đấu vật, mấy tên khôi ngô tráng hán vây quanh Cố Tuấn Hào, Cố Tuấn Hào hơi khiếp đảm nhìn các tráng hán.

"Tôi, tôi đến để tìm anh Sơn."

"Anh chính là Cố Tuấn Hào à?"

Một tráng hán vỗ bả vai Cố Tuấn Hào nói.

Cố Tuấn Hào bị dọa khẽ run rẩy, xém chút té ngã trên đất.

“Tôi, là tôi đây.”

“Sao lá gan nhỏ thế, đừng mẹ nó bị hù chết nha, anh Sơn ở bên trong đó, cùng đi theo đi.”

Mấy tên tráng hán dẫn Cố Tuấn Hào đi vào sân huấn luyện, đứng ở dưới lôi đài của sân huấn luyện.

Anh Sơn trên lôi đài đang đánh nhau với người ta, toàn thân đối phương đều là cơ bắp, nhìn qua còn lớn hơn cả anh Sơn, như là gấu ngựa.

Thế nhưng người to con như gấu ngựa kia, hoàn toàn không phải đối thủ của anh Sơn, dưới một trận quyền bạo kích của anh Sơn, bị đánh đến hốt hoảng lui lại.

Cuối cùng anh Sơn nhảy lên một cái, đánh một cùi chỏ vào đầu tráng hán như gấu ngựa kia.

Đầu người to con như gấu ngựa lắc lư hai lần, cả người ngã về phía sau, trực tiếp hôn mê trên lôi đài.

“Thật đúng là mẹ kiếp phế vật mà, cứ như vậy có thể giúp luyện cái rắm! Ảnh hưởng kết cục trạng thái so tài của tao!”

Anh Sơn hùng hùng hổ hổ nói, phun một miếng nước bọt xuống mặt người to con đang ngất kia.

Cố Tuấn Hào nhìn thấy trong lòng càng bừng lửa nóng, cảm thấy tìm anh Sơn tuyệt đối không sai, lần này chắc chắn là có thể giẫm tên Lý Phàm kia xuống đất.

“Anh Sơn, họ Cố đến rồi.”

Anh Sơn ngoẹo đầu mắt nhìn Cố Tuấn Hào, sau đó nhếch miệng nở nụ cười: “Ai da, thật đúng là tới rồi, cậu đồng ý giá ba tỷ chứ? Tôi

rất chắc giá đó.”

“Đồng ý, anh Sơn đêm nay có thể ra tay không? Đêm nay tên nhóc kia ở công ty tăng ca, đúng lúc cũng là thời cơ tốt để dạy dỗ nó.”

Cố Tuấn Hào cúi đầu khom lưng nói.

“Được chứ, vừa vặn tên đấu tập phế vật này vừa bị đánh ngất xỉu, ra ngoài đánh một vài con quái hoang dã cũng tốt, hi vọng người cậu nói còn có một chút năng lực, trực tiếp bị đánh chết thì không còn ý nghĩa gì nữa.”

Anh Sơn vô cùng tùy ý nói.

“Có năng lực, lần trước một mình nó đánh bay hơn hai mươi người lận, tuyệt đối có thể để cho anh Sơn anh đánh vui vẻ.”

“Nghe cũng thú vị, vậy giao trước một nửa số tiền đi, còn lại chờ tôi đánh xong người cậu lại trả tiếp.”

“Không thành vấn đề, vậy thì chúng ta đi thu dọn nó thôi.”

Chương 361: Đánh không lại thì phải nhận

Bước chân của Cố Tuấn Hào cất nhanh, dẫn anh Sơn và võ sĩ quyền Anh thủ hạ của anh ta, đi vào trong tòa nhà công ty.

“Anh Sơn, lát nữa xong việc tôi mời anh ăn khuya, chúng ta hãy thử hải sản nướng.”

Cố Tuấn Hào phấn khích nói.

Chỉ cần có thể thu thập Lý Phàm, ấn tên phế vật đó mài dưới đất, điều đó tuyệt đối đáng uống một trầu xuyên đêm, từ từ phát tiết tâm trạng giận dữ gần đây.

Mấy lần chịu thiệt trên tay Lý Phàm, đã khiến Cố Tuấn Hào bị ám ảnh, nằm mơ đều muốn giẫm Lý Phàm dưới chân.

“Được, cậu yên tâm đi, tuyệt đối có thể đánh cậu ta không bò dậy nổi, sau này khiến cậu ta không bước xuống nổi đất, chỉ có thể nằm như con chó chết.” . Truyện Đông Phương

Anh Sơn đối với Lý Phàm vô cùng khinh thường, cảm thấy nhiều nhất chỉ là một tên côn đồ vặt biết đánh mà thôi, cùng lắm là một tên từng luyện công phu mèo ba chân mà thôi.

Cố Tuấn Hào dẫn nhóm anh Sơn đi tới cửa phòng làm việc của Cố Họa Y, thấp giọng nói: “Anh Sơn, chính là đây, tôi không tiện lộ mặt, ở bên cạnh đợi trước.”

Sau khi nói xong Cố Tuấn Hào chuồn tới phòng làm việc ở một bên, đợi kết quả cuối cùng.

Anh Sơn ra dấu tay cho thủ hạ, thủ hạ đi tới một cước đá mở cửa của phòng làm việc.

“Aiya, anh Sơn, còn có phúc lợi đêm khuya, ở đây có một người đẹp đẹp tới mức chảy nước.”

Thủ hạ nhìn chằm chằm Cố Họa Y, nước miếng đều sắp chảy ra rồi.

Anh Sơn đi vào phòng làm việc, liếc nhìn Lý Phàm ngồi ở góc, sau đó ánh cay nồng nhìn Cố Họa Y đánh giá từ trên xuống dưới.

“Đù, thật sự là một cực phẩm, tiểu mỹ nhân em có hứng thú đi chơi cùng anh không, anh bảo đảm khiến em sướng tới lật trời, mang cho em cảm giác sảng khoái, tuyệt đối không phải là thứ tên phế vật rác rưởi đó có thể so sánh.”

Đôi mày của Cố Họa Y dựng đấy, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh Sơn xông vào đó.

“Anh là ai? Mời các anh ra ngoài, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát tới.”

Thủ hạ của anh Sơn đều cười phá lên, dường như nghe thấy câu chuyện cười nực cười nhất.

“Ha ha, còn tìm cảnh sát, cô tối nay bắt buộc phải bồi anh Sơn của chúng tôi, tìm thiên vương lão tử tới cũng không có tác dụng.”

“Chúng tôi không ra ngoài đấy, cô nếu như không phối hợp, anh Sơn của chúng tôi sẽ làm cô tại đây, khiến cô biết được tình thú nơi văn phòng sẽ như thế nào.”

“Mỹ nữ, khuyên cô vẫn là thức thời một chút, đi theo anh Sơn của chúng tôi sau này có thể ăn ngon mặc đẹp, tuyệt đối sống hạnh phúc.”

Thủ hạ của anh Sơn nói không ngừng, ánh mắt sắc dục đều đang di chuyển trên người Cố Họa Y, Lý Phàm bọn họ triệt để phớt lờ.

Sắc mặt của Cố Họa Y trắng bệch, hận không thể ném đám người anh Sơn ra ngoài.

Lý Phàm đứng dậy nói: “Cút ra ngoài.”

“Fuck, ai kéo khóa quần rồi, đem cái con rùa rút đầu lộ ra rồi.”

“Dám kêu chúng tao cút ra ngoài, con mẹ nó mày tìm chết không phải, hôm nay để các ông đây dậy cho mày làm người như nào.”

“Anh Sơn, trước tiên để chúng em dạy dỗ tên phế vật này, lão nhân gia anh cứ nói chuyện với mỹ nữ trước đi.”

Mấy tên võ sĩ quyền Anh thủ hạ của anh Sơn đều lắc lắc cổ tay, trên mặt treo nét cười âm hiểm, từ từ đi về phía Lý Phàm.

Lý Phàm hừ lạnh một tiếng, rảo bước đi về phía mấy tên võ sĩ quyền Anh: “Nếu các anh muốn tìm chết, tôi không để bụng tiễn các anh một đoạn.”

“Đù! Con mẹ nó thật sự tưởng mình là nhân vật tầm cỡ rồi sao, các ông đây đều là cao thủ đánh đấm, chỉ cần một quyền thì có thể đánh mày khóc cha gọi mẹ rồi.”

Võ sĩ quyền Anh đứng ở gần nhất đang bắn nước bọt, Lý Phàm đã tung một cú đấm đấm vào mặt của anh ta.

Bụp.

Một cú đấm không hề hoa lệ, đấm vào xương gò má của tên võ sĩ quyền Anh, xương gò má phát ra âm thanh rắc rắc, gò má của tên võ sĩ quyền Anh trực tiếp lõm vào, nhìn trông vô cùng thê thảm.

“Áu!”

Tên võ sĩ quyền Anh phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bị đánh bay ngược ra sau.

Mấy tên võ sĩ quyền Anh còn lại thấy trạng thái ngã ra của tên võ sĩ quyền Anh, đồng loạt tim gan run rẩy, hiểu lần này là gặp phải tên điên rồi, tuyệt đối không thể lơ là.

“Thằng này hạ thủ khá hiểm, mọi người cẩn thận một chút.”

Một tên võ sĩ quyền Anh quát lên, bước chân đã bắt đầu lùi lại, hai tay thủ ở trước người, bày ra tư thế cẩn thận phòng ngự.

Một tên võ sĩ quyền Anh có tính khí nóng nảy, sau khi gằn một tiếng thì xông về phía Lý Phàm, khẽ lăng không xoay người tung cước về phía cổ của Lý Phàm.

Bởi vì tốc độ nhanh, lực lượng lớn, cho nên một cước này đá ra, ở không trung phát ra tiếng không khí nứt toác như tung roi.

Bụp!

Tay phải của Lý Phàm giơ lên cản lại một cước trên không, sau đó đổi nắm đấm thành ưng trảo, túm chặt bắp chân đang đá tới của tên võ sĩ quyền Anh.

Tên võ sĩ quyền Anh sửng sốt trong lòng, dùng toàn lực muốn rút chân lại, nhưng lúc này đã muộn rồi.

Cổ tay của Lý Phàm dùng sức, túm bắp chân của tên võ sĩ quyền Anh, xem tên sĩ quyền Anh là bao cát ném trên không trung, dùng cơ thể của tên võ sĩ quyền Anh này đập vào tên võ sĩ quyền Anh khác.

Những tên võ sĩ quyền Anh còn lại nhìn mà muốn bay mất hồn vía, cái nhìn đối với Lý Phàm trong nháy mắt hoàn toàn bị sụp đổ.

Đây tuyệt đối không phải là người bình thường, người bình thường căn bản không thể lợi hại như vậy, theo bọn họ thấy Lý Phàm tuyệt đối là sự tồn tại có thể một giây giải quyết bọn họ.

Anh Sơn nheo mắt nhìn động tác của Lý Phàm, phân tích tốc độ, lực bạo kích, cùng trình độ lực lượng của Lý Phàm.

Lúc này đầu óc của anh Sơn như máy tính vận hành với công suất lớn, điên cuồng tiến vào suy tính.

Dựa vào kinh nghiệm thực chiến phong phú, anh Sơn rất nhanh có một nhận thức mới về trình độ của Lý Phàm.

Dựa theo nhận thức mới, trong lòng anh Sơn đưa ra so sánh đơn giản, cảm thấy bản thân bất luận là tốc độ, căn bản cùng một tuyến trình độ với Lý Phàm.

Có điều anh Sơn cảm thấy bản thân có nhiều kinh nghiệm thực chiến hơn Lý Phàm, dựa vào những kinh nghiệm này thì có thể ăn chắc Lý Phàm rồi.

“Có chút thú vị, các người đều tránh ra, để tôi.”

Anh Sơn nheo mắt nói.

Nghe thấy lời của anh Sơn, tên võ sĩ quyền Anh trốn ở xung quanh lúc này mới có lòng tin, lần lượt rút khỏi phòng làm việc, đứng ở ngoài cửa nhìn Lý Phàm với sự kinh sợ.

Ai có thể ngờ một tên phế vật lại có thể mạnh như vậy, mấy tên võ sĩ quyền Anh nhớ lại thì càng kinh hãi trong lòng, đều cảm thấy nếu như không có anh Sơn đứng ra, sợ là bản thân bọn họ đều không kiên trì được ba mươi giây.

Lý Phàm xách tên võ sĩ quyền Anh trong tay ném ra ngoài, cười âm trầm nhìn anh Sơn đứng cách đó không xa.

“Anh là đại ca của bọn họ sao? Ai kêu các anh tới đây làm loạn.”

“Ha ha, muốn biết sao? Muốn biết thì xem bản lĩnh của mày rồi, mày nếu như có thể thắng tao, mày hỏi cái gì tao nói cái đó.”

Mấy tên võ sĩ quyền Anh đứng ở ngoài cửa đều cảm thấy vừa rồi biểu hiện quá mất mặt, lúc này lũ lượt trợ uy cho anh Sơn, hy vọng anh Sơn có thể đánh bẹp Lý Phàm.

“Anh Sơn, thịt thằng đó, tên này thật sự quá hung hăng rồi, nhất định phải đánh cho nó phải gọi ông nội.”

“Chúng em lần này đã mất hết mặt mũi, đành dựa vào anh Sơn

đến giúp chúng em trả thù.”

Anh Sơn nhìn đám thủ hạ, trên mặt xuất hiện thần sắc giận dữ: “Phế vật như chúng mày còn biết xấu hổ, con mẹ nó đánh không lại thì phải nhận, đừng ở đó mà lôi thôi, nếu không tao thu thập mấy chúng mày.”

Đám tên võ sĩ quyền Anh lập tức im miệng, đều biết tính khí của anh Sơn không biết Anh Sơn lắc lắc cổ tay đơn giản làm nóng người một chút: “Đến đi!”

Chương 362: Quá ác rồi

Cố Tuấn Hào ở phòng làm việc bên cạnh nghe âm thanh bên ngoài không đúng, lén thò đầu ra nhìn bên ngoài, nhìn thấy một đám võ sĩ quyền Anh nhếch nhác không thôi đứng ở cửa phòng làm việc của Cố Họa Y, bỗng chốc tinh thần trở thành căng thẳng.

Mẹ nó!

Những tên võ sĩ quyền Anh này cũng đều là ăn tốn cơm không à?

Người nào người nấy đều bị Lý Phàm đánh ra ngoài rồi?

Còn may anh Sơn chưa có đi ra, có lẽ anh Sơn có thể thu thập Lý Phàm, đây chính là cao thủ dùng 3 tỷ mời tới, hy vọng có thể hữu dụng.

Trong lòng Cố Tuấn Hào cầu phúc, nghe thấy tiếng quát giận dữ của anh Sơn truyền tới, tò mò muốn đi tới xem.

Do dự giây lát, lòng tò mò cuối cùng chiếm thượng phong, Cố Tuấn Hào chuồn ra khỏi phòng làm việc, đứng ở đằng sau một tên võ sĩ quyền Anh vạm vỡ, thò đầu nhìn vào trong phòng làm việc của Cố Họa Y.

Anh Sơn tung một cú đấm móc trái hướng về phía gò má của Lý Phàm, Lý Phàm nghiêng người lùi lại tránh né.

Cố Tuấn Hào hai tay siết chặt, trong lòng không khỏi cổ vũ cho anh Sơn, nếu cú đấm vừa rồi có thể đấm trúng Lý Phàm, sợ là cái đầu chó của Lý Phàm đều có thể đánh bay ra.

Có điều anh Sơn tiếp theo tung một chuỗi công kích với tốc độ bạo liệt, đã cho Cố Tuấn Hào sự tự tin không nhỏ, Cố Tuấn Hào cảm thấy lần này mời anh Sơn không có một chút sai lầm nào, chắc chắn có thể thu thập được Lý Phàm rồi, không thấy Lý Phàm bây giờ bị đè đánh sao.

Nhưng anh Sơn lại không nghĩ như vậy, lúc này anh Sơn càng đánh càng lạnh lòng, động tác tránh né của Lý Phàm quá uyển chuyển, trong mắt lộ ra ánh mắt trêu đùa, những điều này đều khiến anh Sơn cảm thấy kinh sợ.

Khi anh Sơn nghĩ người đối diện không xứng làm đối thủ của mình, đều sẽ vờn đối phương giống như trò mèo vờn chuột vậy, chỉ là hiện nay bản thân trở thành chuột, đang bị Lý Phàm chơi đùa.

“Con mẹ nó mày muốn làm con rùa rụt đầu à? Có dám đối một quyền với tao không!”

Anh Sơn giận dữ gầm lên.

Lý Phàm khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Được, tiễn anh một đoạn thì thôi mà.”

“Rắm chó! Lực lượng của ông đây nhất định lớn hơn mày.”

Anh Sơn tức giận gầm một tiếng, lực lượng toàn thân tụ ở cánh tay phải, tung một cú đấm mạnh mẽ về phía Lý Phàm.

Lý Phàm vung cánh tay phải một cách đơn giản, dường như căn bản không có dùng bao nhiêu sức lực cả, hoàn toàn khác với hình tượng dốc toàn lực của anh Sơn.

Lúc này tất cả mọi người đều nín thở nhìn, nhìn cú va chạm đầu tiên giữa Lý Phàm và anh Sơn.

Cố Tuấn Hào càng là tinh thần căng thẳng, hai cú đấm ở trước người, giống như nó chuẩn bị bất cứ lúc nào xông tới đánh mạnh vào Lý Phàm.

Bụp.

Trong khoảnh khắc hai cú đấm va chạm, thời gian dường như ngưng đọng lại.

Một cỗ lực lượng cực lớn theo nắm đấm của Lý Phàm tiến vào nắm đấm của anh Sơn, ánh mắt của anh Sơn lập tức trở nên kinh hãi, mắt bỗng trợn tròn, con ngươi đều lồi cả ra.

Anh Sơn có thể nghe rõ ràng tiếng rắc rắc của xương gãy, có thể nhìn thấy nắm đấm của mình sưng vù lên, càng có thể nhìn thấy những mảnh xương gãy đâm rách làn da bắn ra ngoài.

Lực lượng khủng khiếp đó như hồ nước vậy, từ xương ngón tay, xương bàn tay đến cổ tay, đến cánh tay.

Chỉ là sự thay đổi trong nháy mắt, nhưng trong cảm giác của anh Sơn như trải qua một năm, thấy xương cánh tay toàn bộ gãy nát, trên làn da tràn ngập máu tươi, anh Sơn cuối cùng cũng há miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Gừ aaaaa!”

Trung khí của anh Sơn rất đủ, tiếng kêu thảm thiết điên cuồng dẫn tới bức tường cùng rung lên theo.

Đám võ sĩ quyền Anh thấy anh Sơn dùng góc độ quỷ dị rũ xuống, máu tươi ròng ròng chảy xuôi theo cánh tay, cảm thấy máu nóng toàn thân đều hoàn toàn hóa thành băng sương.

Tên khốn này tuyệt đối không phải là người, con người căn bản không thể đánh ra công kích mạnh mẽ như vậy, một cú đấm thì có thể đánh gãy toàn bộ xương cánh tay và bàn tay, nhìn thế nào cũng không phải là chuyện con người có thể làm được.

Cố Tuấn Hào hai tay bịt chặt miệng, ánh mắt bàng hoàng không dám tin nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn Cố Tuấn Hào trong đám người, lộ ra nụ cười châm chọc.

Thấy ánh mắt và nụ cười của Lý Phàm, Cố Tuấn Hào cảm thấy hồn vía của anh ta đều bay mất rồi, rất muốn lập tức chạy đi, chạy ra xa, nhưng hai chân của Cố Tuấn Hào lại giống như bị đóng đinh

trên đất, căn bản không thể động đậy.

Căng thẳng, hối hận, sợ hãi, trong mắt Cố Tuấn Hào trào ra nước mắt, nếu như biết sẽ là kết quả như này, Cố Tuấn Hào nhất định sẽ không đi tìm anh Sơn.

Nhưng bây giờ không có nếu như.

Anh Sơn đỏ mắt nhìn Lý Phàm, trong lòng không có một chút tâm tư muốn phản kháng nữa.

Anh Sơn từng thấy cường giả cao nhân, hiểu rõ một điểm, đụng phải người đánh không lại nhất định phải mềm mỏng, nếu không chỉ có một con đường chết.

“Cậu lợi hại, tôi không phải là đối thủ của cậu, vẫn mong tha cho tôi một con đường sống.”

Anh Sơn cúi đầu nói.

Một đám võ sĩ quyền Anh đều kinh ngạc nhìn anh Sơn, anh Sơn trước đây vô cùng cường thế vậy mà sẽ cúi đầu, hơn nữa còn cầu xin tha cho mình một con đường sống, tất cả chuyện này nhìn trông đều là mông lung như vậy.

Lý Phàm đưa tay chỉ về phía Cố Tuấn Hào ở bên ngoài: “Là anh ta tìm anh tới sao?”

“Phải, chính là tên chó chết này.”

Anh Sơn nhìn Cố Tuấn Hào với ánh mắt giận dữ.

Anh Sơn đối với Lý Phàm không dám có một chút giận dữ nào, mà đem toàn bộ lửa giận đều nhằm vào Cố Tuấn Hào.

“Anh chắc biết phải làm thế nào nhỉ.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

“Cậu yên tâm, tôi nhất định đánh tên chó chết này đến mức ba mẹ đều nhận không ra cậu ta.”

Lý Phàm gật đầu, thuận miệng nói: “Đi đi, mang đi xa chút mà xử lý, nghe thấy tiếng kêu thấy phiền lòng.”

Anh Sơn gật đầu cúi người nói: “Cậu yên tâm, tuyệt đối sẽ không để cậu ta làm ồn tới cậu.”

Cả người Cố Tuấn Hào lạnh toát, sử dụng sức lực toàn thân muốn chạy trốn, nhưng hai chân loạng choạng, trực tiếp ngã nhào ra đất.

Một tên võ sĩ quyền Anh giẫm lên lưng của Cố Tuấn Hào di mạnh: “Con mẹ nó còn muốn chạy, đợi ăn đòn đi.”

“Đừng, đừng đánh tôi, tôi là người cho các anh tiền, các anh không thể đối xử với tôi như vậy.”

Cố Tuấn Hào khóc lóc gào lên.

“Cho cái con mẹ mày, chặn miệng của cậu ta lại, xách cậu ta đi cho tôi, tối nay phải từ từ tiếp đãi cậu ta!” Anh Sơn hằn học nói.

Đám võ sĩ quyền Anh bảy tay tám chân xách Cố Tuấn Hào lên, không biết ai thuận tay cởi tất ra, nhét vào trong miệng của Cố Tuấn Hào.

“Ư ư ư.”

Nước mắt của Cố Tuấn Hào lã chã rơi xuống, không biết là tất hôi, hay là bị dọa.

Anh Sơn dẫn đám võ sĩ quyền Anh áp tải Cố Tuấn Hào rời đi, trước khi đi anh Sơn còn cúi người xin lỗi Lý Phàm.

Cố Họa Y có hơi lo lắng nói: “Bọn họ sẽ không làm gì ảnh hưởng tới mạng người chứ.”

“Yên tâm, bọn họ đều là người trong nghề, chắc chắn có chừng

mực, Cố Tuấn Hào này không biết phát điên cái gì, tối muốn tìm người đến gây chuyện."

Lý Phàm có hơi bất mãn nói.

"Ặc, còn không phải là đỏ mắt sao, Kruff làm chuyện này, tất cả tài nguyên quyền hành trong nhà đều nằm trong tay em rồi, bọn họ chắc chắn ngồi không yên muốn cướp lại tài nguyên và quyền hành."

Chuyện tranh chấp lợi ích trong gia tộc là không thể tránh khỏi, càng là gia tộc lớn, tranh chấp lợi ích càng nhiều, chuyện tranh đấu cũng sẽ càng lợi hại.

Cố Họa Y nói rồi thì có chút thất vọng, đối với tranh đấu của nội bộ gia tộc, Cố Họa Y không có chút hứng thú nào cả.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, có anh ở đây, ai cũng không thể bắt nạt em, em yên tâm làm việc đi."

Chương 363: Đồ Khốn!

Cố Tuấn Hào bị trói hai tay ở trên võ đài, một đám võ sĩ quyền Anh cười lạnh vây ở bên cạnh Cố Tuấn Hào.

“Các anh, các anh muốn làm cái gì, đừng đánh tôi, tôi không biết đánh, các anh tha cho tôi có được không.”

“Tha cho mày? Nằm mơ! Mày có phải là người đối thủ của tao phái tới, chuyên hãm hại tao không! Tay của ông đây coi như là phế rồi, sau này thi đấu sợ là con mẹ nó đều không đánh được rồi!”

Anh Sơn giận dữ một chân đạp trên chiếc ghế, chiếc ghế gỗ lập tức vỡ tan.

Thấy Anh Sơn giận dữ, hồn vía của Cố Tuấn Hào đều sắp không còn rồi.

“Không phải, không phải, tôi đều không biết đối thủ của anh là ai, tôi chỉ là muốn nhờ anh giúp thu thập tên phế vật Lý Phàm đó thôi.”

“Phế vật cái con mẹ mày, cậu ta nếu là phế vật, mày chính là rác rưởi phế vật hơn cả phế vật gấp vạn lần, người ông đây đều đánh không lại, sao có thể là phế vật! Khốn khiếp! Đánh thằng này cho tao, đánh tới khi nôn ra máu thì thôi!”

Anh Sơn phân phó một tiếng, đám võ sĩ quyền Anh đeo tấm lót dày ở trên người Cố Tuấn Hào, sau đó bắt đầu tung quyền đánh vào nửa thân trên của Cố Tuấn Hào, giống như đang đấm bao cát.

Bụp bụp bụp.

Tiếng đấm như bắp nổ, Cố Tuấn Hào bị đánh tới mức rú lên liên hồi, không có kiên trì nổi một phút, Cố Tuấn Hào đã bị đánh nôn ra máu.

“Tha cho tôi đi, tôi không được rồi, tôi cảm thấy sắp chết rồi.”

Cố Tuấn Hào yếu ớt cầu xin, sắc mặt đã trắng bệch, cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị đấm nát rồi.

Trong lòng Cố Tuấn Hào vô cùng hối hận, đều muốn bò về để Lý Phàm tát mình, bị Lý Phàm tát chỉ mất mặt, nhưng bị những tên võ sĩ quyền Anh này đánh, đó là đòi mạng.

Anh Sơn thấy Cố Tuấn Hào bị đánh sêm sêm rồi, lạnh giọng nói: “Ném vào bãi rác.”

“Được.”

Mấy tên võ sĩ quyền Anh lôi Cố Tuấn Hào ra ngoài, rất nhanh ném Cố Tuấn Hào trong bãi rác cách đó không xa.”

Nằm trong bãi rác bốc mùi tanh tưởi thối um, Cố Tuấn Hào hai tay ôm mặt vô lực khóc.

Muốn đứng dậy, nhưng động một cái thì đau như xé rách tim gan, muốn gọi điện, nhưng chiếc điện thoại tốn sức móc ra, đã bị đánh vỡ rồi.

Cố Tuấn Hào nằm gục ở trên bãi rác mê mang không biết đâu với đâu, chỉ có thể mong chờ có người tới đổ rác có thể cứu anh ta.

“Đồ khốn Lý Phàm, sao lại như con gián đánh mãi không chết vậy, tao hận mày!”

Cố Tuấn Hào yếu ớt nói, phát tiết sự bất mãn trong lòng.

Sau khi nói xong, Cố Tuấn Hào lập tức im miệng, có hơi căng thẳng nhìn trái phải, chỉ sợ Lý Phàm sẽ đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh.

Lúc này, Lý Phàm đã trở thành ám ảnh lớn nhất trong lòng Cố Tuấn Hào, giống như đại ma vương, mang cho Cố Tuấn Hào sự sợ

hãi vô biên.

Cứ sợ hãi căng thẳng co ro đợi tới khi trời sáng, mới có nhân viên vệ sinh phát hiện Cố Tuấn Hào nằm gục trong bãi rác.

Lúc đó Cố Tuấn Hào đã rơi vào hôn mê, nhân viên vệ sinh run rẩy gọi xe cấp cứu.

Rất nhanh xe cấp cứu chạy tới, bác sĩ cấp cứu thấy Cố Tuấn Hào còn sống, cùng y tá khiêng Cố Tuấn Hào lên xe cấp cứu.

Khi xe cấp cứu chở Cố Tuấn Hào đến bệnh viện cứu chữa, Cố Thiệu Dũng đang bực bội đi đi đi lại trong phòng làm việc.

Cố Tuấn Hào cả đêm không có báo tin về, hơn nữa điện thoại cũng không gọi được, điều này khiến trái tim của Cố Thiệu Dũng rơi vào đáy cốc.

Nhìn phòng làm việc của Cố Họa Y hồi lâu, Cố Thiệu Dũng cuối cùng cũng hạ quyết tâm đi hỏi tình hình.

Trời đất rộng lớn con trai của ông ta lớn nhất, vì con trai Cố Thiệu Dũng đã chuẩn bị ném đi cái sĩ diện này.

Đi tới cửa phòng làm việc của Cố Họa Y, Cố Thiệu Dũng lại do dự, tay giơ lên trên không, chỉ là không thể gõ vào cánh cửa của phòng làm việc.

Khi Cố Thiệu Dũng như bị trúng định thân chú đứng rối rắm ở cửa, cửa của phòng làm việc đột nhiên mở ra.

Lý Phàm và Cố Họa Y tay trong tay, dáng vẻ muốn rời khỏi phòng làm việc.

Cửa mở nhìn thấy Cố Thiệu Dũng đứng ở bên ngoài, Cố Họa Y phát ra âm thanh kinh ngạc: “Hửm? Bác cả bác đây là?”

“Ầu ầu ầu, bác, bác là đến hỏi xem Tuấn Hào có ở chỗ cháu không, hoặc, hoặc hai đứa thấy Tuấn Hào không?”

Cố Thiệu Dũng chột dạ nói.

“Nửa đêm hôm qua ngược lại thấy anh ta, có điều anh ta bị một đám bạn của anh ta dẫn đi rồi, tôi cũng không biết bọn họ đi đâu.”

Lý Phàm khẽ mỉm cười rồi nói.

“Bạn của nó? Thằng ôn này lại đi đâu rồi, đều không biết nói một tiếng.”

Cố Thiệu Dũng lẩm bẩm một câu, tiếng chuông điện thoại đột nhiên reo lên.

Cố Thiệu Dũng rút điện thoại ra nhìn màn hình hiển thị, là một số lạ gọi tới.

“Alo, tôi là Cố Thiệu Dũng, là ai đó.”

“Chúng tôi là người của bệnh viện trung tâm, Cố Tuấn Hào là con trai của ông nhỉ?”

“Phải, là con trai của tôi, nó sao lại ở bệnh viện trung tâm, nó như thế nào rồi?”

Cố Thiệu Dũng căng thẳng hỏi.

“Chảy máu trong rất nghiêm trọng, cần tiến hành phẫu thuật xử lý, ông mau chóng đến bệnh viện tiến hành ký tên trước phẫu thuật, nhất định phải nhanh lên.”

“Sao lại chảy máu trong rồi? Sẽ không có nguy hiểm tới tính mạng chứ?”

Cố Thiệu Dũng đã hoàn toàn hoảng rồi.

“Cái này không có ai có thể bảo đảm cho ông cả, ông mau chóng tới đây đi, tìm bác sĩ Vương ở khu phẫu thuật cấp cứu.”

Đối phương cúp máy, trên trán của Cố Thiệu Dũng đã đổ mồ hôi.

“Cậu, có phải là cậu không! Cậu rốt cuộc đã làm gì con trai của tôi rồi!”

Cố Thiệu Dũng bỗng dưng xoay người, thần sắc dữ tợn gầm lên với Lý Phàm.

“Tôi không có chạm vào con trai của bác, không tin bác có thể tra camera ở lối đi, kiến nghị bác bây giờ tốt nhất tới bệnh viện xem thử đi, chứ không phải là ở đây trách tôi.”

“Tên khốn cậu, con trai tôi nếu như có mệnh hệ gì, tôi bỏ ra cái mạng già này cũng phải xử lý cậu!”

Cố Thiệu Dũng buông một câu đe dọa, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

“Ặc.”

Cố Họa Y lắc đầu, lo lắng nói: “Đây đều là chuyện gì thế, xem ra em vẫn là không thể trở về, hôm nay còn phải ở công ty theo dõi, không thể tiếp tục xảy ra chuyện gì nữa.”

Cố Thiệu Dũng và Cố Tuấn Hào vừa rời khỏi công ty, rất nhiều chuyện cần Cố Họa Y tới phụ trách xử lý, nếu Cố Họa Y còn quay về nghỉ ngơi, cả công ty sẽ như rồng mất đầu.

“Em đều cả đêm không có ngủ rồi, cơ thể sẽ không chịu nổi.”

Lý Phàm có hơi lo lắng cho thân thể của Cố Họa Y.

Cố Họa Y bỗng mỉm cười, thấp giọng nói: “Em không có mong manh như vậy, không phải chỉ là thức xuyên đêm thôi sao, căn bản không tính là gì, tối nay em sẽ ngủ một giấc tử tế là được, anh về nhà nghỉ ngơi trước đi, tối tới đón em.”

Lý Phàm suy nghĩ một lát, cười rồi nói: “Anh ở lại cùng em tới trưa, trưa đi mua đồ ăn dinh dưỡng cho em, dưới tình trạng lao lực cần ăn chút đồ bổ sung dinh dưỡng.”

Cố Họa Ý hai tay ôm lấy Lý Phàm, dựa vào trong lòng của Lý Phàm: “Có anh thật tốt, còn một lúc nữa mới tới giờ làm việc, anh ôm em ngủ một lát có được không.”

“Không thành vấn đề, vòng ôm của anh chính là giường gối tốt nhất của em.”

Lý Phàm đóng cửa phòng làm việc lại, kéo Cố Họa Y ngồi ở trên sô pha, để Cố Họa Y nằm ở trong lòng mình nghỉ ngơi.

Cố Họa Y ở trong lòng Lý Phàm rất nhanh đã ngủ thiếp đi, Lý Phàm cởi áo khoác ngoài đắp lên người Cố Họa Y, nhắm mắt suy nghĩ chuyện hợp tác với Tần Kế Nghiệp.

“Hy vọng trình độ của bọn họ đều tương đối, nếu không muốn bắt được Bát Gia, thì có độ khó rồi.”

Chương 364: Phải làm mọi người tin phục

Buổi trưa, ở công xưởng bị bỏ hoang ở ngoại ô.

Người đứng canh gác đứng đầy bốn phía công xưởng bỏ hoang, có vô số cặp mắt theo dõi động tĩnh khắp công xưởng đăm đăm.

Tần Kế Nghiệp ngồi xuống ghế với vẻ mặt nghiêm túc, mười mấy người với mười mấy vẻ mặt khác nhau ngồi cách đó không xa.

Có người vô cùng lạnh nhạt, có người lười nhác, có người nói năng liên tục, rõ ràng trông kỳ dị vô cùng.

“Anh Tần, binh vương mà anh nói là thế nào, chúng tôi có sát thủ tiếng tăm hiển hách, có nhiệm vụ nào mà chưa từng chấp hành kia chứ, anh đừng để cho một cái tên lính quèn đến chỉ huy chúng tôi, nếu là thế thì chúng tôi tự đi làm còn hơn.”

Một tên sát thủ luôn lắc lư cơ thể, trông giống hệt như đứa trẻ mắc chứng hiếu động cất tiếng nói.

“Ngụy Dũng, tốt nhất là cậu nhớ kỹ thân phận của mình, đừng quên ai là người cho cậu chén cơm để mà ăn.”

Bảo vệ của Tần Kế Nghiệp nhắc nhở với gương mặt lạnh lùng.

“Ha, anh cũng chỉ là một con chó bên cạnh anh Tần mà thôi, có thế nào thì tôi cũng kiếm tiền ăn cơm bằng khả năng của mình, có tôn nghiêm hơn một con chó như anh nhiều.”

Ngụy Dũng tỏ vẻ khinh thường.

Bảo vệ tức đến nỗi muốn duỗi tay rút súng ra, Tần Kế Nghiệp cản anh ta lại.

“Tôi biết suy nghĩ trong lòng của các người, đây là sắp xếp của ông chủ, tôi cũng hết cách rồi, đợi Binh Vương đế đây thì các người có thể đọ sức với Binh Vương, nếu như các người chiến thắng Binh

Vương, thế thì các cậu được toàn quyền quyết định trong hành động lần này.”

Ánh mắt của mười mấy tay sát thủ trở nên sắc lẻm, thân là sát thủ từng trải qua năm tháng dao dính đẫm máu tươi, đại đa số bọn họ đều làm việc độc lập như hiệp khách độc hành, bởi vì không yên tâm về người khác, sợ mình gặp phải đồng đội heo.

Những tay sát thủ ấy có thể xem là tương đối hiểu rõ đồng bọn của mình, bởi vì cũng chẳng mấy phản kháng việc phải chấp hành nhiệm vụ chung với nhau, nhưng còn chuyện Binh Vương nào đó đến làm chỉ huy khiến cho bọn họ có cảm giác giao tính mệnh của mình vào tay người khác, bởi thế mới nảy sinh tâm lý chống cự.

“Ai thắng thì có thể phụ trách vai trò chỉ huy trong hành động lần này?”

Giọng nói của Lý Phàm vang lên từ ngoài cửa.

Tần Kế Nghiệp mỉm cười với Lý Phàm: “Đương nhiên rồi.”

Mười mấy tên sát thủ đều nhìn về Lý Phàm, người vừa đột nhiên ra mặt, thấy gương mặt của anh, ánh mắt chúng đều toát ra vẻ cảnh giác.

“Anh Tần, cái người dòm là lạ này có lai lịch như thế nào, lẽ nào nó chính là Binh Vương chó má gì đấy?”

Ngụy Dũng nghiêng đầu cất tiếng hỏi.

“Đây là Lý Phàm, người Hán Thành, cũng là một người tài ba, tôi muốn mời cậu ấy gia nhập vào liên minh kim bài sát thủ nhưng lại bị cậu ấy từ chối.”

Tần Kế Nghiệp híp mắt.

“Ôi chao, xem thường Liên Minh Kim Bài Sát Thủ của chúng ta đúng không, còn không chịu gia nhập nữa, được nể mặt mà còn

làm tới.” Ngụy Dũng rít lên.

Mặc dù những tên sát thủ khác không nói gì, nhưng vẻ mặt của bọn chúng đã nói lên suy nghĩ trong lòng chúng, bọn họ đều cho rằng Lý Phàm khinh thường mình nên mới không gia nhập.

Lý Phàm phớt lờ đám sát thủ, anh sải rộng chân bước đến bên cạnh Tần Kế Nghiệp: “Chiếc ghế lần trước tôi ngồi đâu.”

“Lấy ghế ra cho cậu Lý.”

Tần Kế Nghiệp nói một cách hững hờ.

Bảo vệ lấy chiếc ghế Lý Phàm ngồi lần trước ra, đặt sau lưng Lý Phàm.

Anh ung dung ngồi xuống, ánh mắt nhìn Lý Phàm của bọn sát thủ hừng hực lửa giận, bởi vì bọn chúng cảm thấy Lý Phàm phớt lờ mình.

“Cái tên ngu ngốc này ở đâu ra đấy, không ngờ lại kiêu ngạo như vậy, mẹ nó mày không biết bọn tao mạnh đến mức nào đâu.”

“Cái thằng chết tiệt, không ngờ lại dám phớt lờ chúng ta, nghĩ rằng chúng ta chỉ biết ăn không thôi đó hả, anh Tần không ngại việc bây giờ chúng tôi giết người chơi chứ.”

Mấy tên sát thủ tính tình nóng nảy rống lên, muốn giết Lý Phàm để giải tỏa cơn tức giận trong lòng.

Tần Kế Nghiệp mỉm cười nhìn Lý Phàm: “Cậu Lý giỏi kiếm chuyện thật nhỉ, cậu không thể chào hỏi bọn họ cho đàng hoàng à.”

“Chỉ là cái đồ thùng rỗng kêu to, tôi cần gì phải chào hỏi.”

Lý Phàm nói hững sờ.

“Má mày!”

Ngụy Dũng gào lớn, anh ta rút con dao từ trong tay áo, cổ tay

chuyển động, con dao đã biến thành vệt sáng nhắm thẳng về phía Lý Phàm.

Ngụy Dũng được xem là sát thủ trong top 3, những người khác thích dùng vũ khí nóng, Ngụy Dũng lại thích sử dụng vũ khí lạnh, nhất là ám khí.

Không biết có phải bị ảnh hưởng từ Tiểu Lý Phi Đao hay không, Ngụy Dũng vất vả luyện tập kỹ thuật phóng đao, miễn cưỡng cũng có thể xem là kỹ thuật cao, về cơ bản chỉ cần phóng dao đi thì có thể nhuộm đỏ thanh dao.

Lần này Ngụy Dũng cũng cảm thấy chẳng có ngoại lệ gì cả, vào giây phút thanh dao phẫu thuật được ném ra, Ngụy Dũng đã có cảm giác, cảm thấy chắc chắn sẽ trúng vào người Lý Phàm, cho cái thằng hung hăng này bài học nhớ đời.

Tốc độ của dao phẫu thuật rất nhanh, gần như lao vút đến trước mặt Lý Phàm chỉ trong chớp mắt.

Lý Phàm duỗi tay ra với vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ nhãng duỗi về phía tia sáng lạnh lẽo, kẹp thanh dao giữa ngón tay một cách chắc chắn.

Thấy dao phẫu thuật bị Lý Phàm kẹp lại, Ngụy Dũng trừng mắt nhìn Lý Phàm như thể nhìn thấy quỷ. . ngôn tình sủng

“Mày! Sao lại thế được!”

“Không có gì là không thể, có qua có lại, đón lấy.”

Cổ tay Lý Phàm run lên, con dao bay vút đi như tia điện, còn nhanh hơn tốc độ của Ngụy Dũng ban nãy gấp vô số lần.

Đồng tử của Ngụy Dũng co rút lại, cảm giác sợ hãi lập tức đong đầy trái tim anh ta, anh ta cảm thấy dường như chẳng còn đường nào để né thanh dao ấy cả.

Ngụy Dũng còn chưa kịp phản ứng, con dao phẫu thuật đã phi

đến.

Chỉ nhìn thấy ánh sáng lạnh lẽo xẹt ngang qua đỉnh đầu Ngụy Dũng, cắt đứt tóc của anh ta.

“Xuỵt.”

Đám sát thủ đều hít sâu một hơi khí lạnh, mọi người cảm thấy Lý Phàm đã nương nay, chứ bằng không chắc chắn thanh dao ấy đã ghim thẳng vào chân mày Ngụy Dũng.

Trái tim Ngụy Dũng lạnh lẽo tột cùng, anh ta căng thẳng quay lại nhìn vách tường ở gần đó, con dao phẫu thuật ghim hẳn vào tường, chỉ chừa lại cái lỗ đen nhỏ xíu.

Hàn Kế Nghiệp híp mắt, vốn dĩ anh ta biết Lý Phàm rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này, xét theo tình hình ban nãy, ít nhất Lý Phàm phải mạnh hơn Ngụy Dũng một cấp.

Có lẽ chỉ có con át chủ bài Hà Băng trong nhóm sát thủ này mới có thể đối chọi với Lý Phàm, Hàn Kế Nghiệp vừa nghĩ vừa nhìn Hà Băng.

Hà Băng ngồi trên chiếc ghế trong góc phòng, kẹp điếu thuốc giữa hai tay, khói bốc lên mờ mịt che khuất vẻ mặt của anh ta, khiến cho Hàn Kế Nghiệp hoàn toàn không đoán được anh ta nghĩ gì trong đầu.

Lý Phàm uể oải dựa vào lưng ghế: “Còn có ai không phục không? Không phục thì ra mà đọ sức với tôi này.”

Nhóm sát thủ lặng thinh, Ngụy Dũng thất bại rồi, những tên sát thủ còn lại cảm thấy mình không thể chiến thắng Lý Phàm nổi, có lẽ chỉ còn một mình Hà Băng đủ khả năng đánh thắng Lý Phàm mà thôi.

Nhưng Hà Băng chỉ lo hút thuốc, không hề tỏ thái độ gì cả.

Ngụy Dũng nhìn Hà Băng, anh ta thắc mắc: “Anh Băng, anh cứ trơ mắt ra mà nhìn người ngoài hung hăng thế à?”

“Người ngoài người mình cái gì, tất cả đều là người của anh Tần, hành động lần này rất nguy hiểm, tôi cảm thấy cần phải hợp tác hết mình, đừng tranh đấu nội bộ, ngoại trừ quyền chỉ huy, tôi không màng đến những thứ khác.”

Giọng nói của Hà Băng hơi nhẹ nhàng.

Lý Phàm nhếch mép cười: “Tôi cũng để ý đến quyền chỉ huy đấy.”

Chương 365: Muốn nội chiến?

Tần Kế Nghiệp nhìn Lý Phàm, sau đó lại nhìn Hà Băng.

Sương mù trước mặt Hà Băng càng mù mịt, xuyên qua sương mù nhìn khuôn mặt của Hà Băng, sẽ cảm thấy khuôn mặt của Hà Băng có chút méo mó.

Ngụy Dũng và những người khác đều nhìn Lý Phàm với ánh mắt tức giận, cảm thấy Lý Mặc đang khiêu khích một cách trắng trợn.

“Quá ngạo mạn rồi, anh Băng, chúng ta không thể nhẫn nhịn.”

Ngụy Dũng khàn giọng nói.

Mũi Hà Băng thở ra hai luồng khói trắng, làn khói dày đặc quanh quẩn trước người anh, trông giống như mọc cánh thành tiên.

“Không vội, đối phó với binh vương kia mới là điều quan trọng.”

Hà Băng bắn tàn thuốc, không chút để ý nói: “Anh ta, sau này xử lí.”

“Binh vương có gì phải lo lắng, bây giờ binh vương giống như chó, trong mười binh vương có 8.5 là chất lượng thấp.”

Ngụy Dũng bất mãn nói.

Lúc nãy mất mặt trên tay Lý Phàm, Ngụy Dũng rất muốn nhanh chóng lấy lại được thể diện, nhưng một mình Ngụy Dũng không thể lấy lại được thể diện, chỉ có thể thu xếp Hà Băng ra tay giúp đỡ.

Hà Băng cười khẩy một tiếng, nhìn về phía Tần Kế Nghiệp: “Tần đại thiếu, cậu đừng dừng lại ở điểm mấu chốt để thu hút sự chú ý của người khác như vậy, mau nói cho chúng tôi biết vị binh vương kia có lai lịch thế nào?”

“Cũng tốt.”

Tần Kế Nghiệp lấy điện thoại ra, nhìn một dòng tin nhắn trên điện thoại nói: “Lần này đến là Thiên Nam binh vương Diệp Trung Thiên, Diệp Trung Thiên nhập ngũ hơn 10 năm, đã lập được rất nhiều chiến công trên chiến trường, trận đánh oanh liệt nhất là trận chiến trên núi Lão Ngõa.”

“Trận chiến trên búi Lão Ngõa, Diệp Trung Thiên dẫn theo tổ chiến đấu 15 người, chống lại sức mạnh của một tiểu đoàn được tăng cường, kẻ địch 1500 người dùng hỏa lực hạng nặng nhưng vẫn không hạ được núi Lão Ngõa.”

“Sau ba ngày ba đêm chiến đấu ác liệt, kẻ địch vì thương vong quá một nửa và phải rút lui, tổ chiến đấu mà Diệp Trung Thiên dẫn theo chỉ có ba người còn sống, hai người trong số đó bị thương nặng, chí có Diệp Trung Thiên là bị thương nhẹ.”

Tần Kế Nghiệp nói xong, nhìn Lý Phàm, thấy vẻ mặt của Lý Phàm vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt của Tần Kế Nghiệp lại nhìn về phía Hà Băng.

Hà Bằng hít một hơi thật sâu, bàn tay đang cầm điếu thuốc khẽ run rẩy mấy cái, rõ ràng trong lòng Hà Băng đang có một con sóng nhẹ.

Ngụy Dũng và những người khác nghe thấy vậy cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, trong đầu hiện lên cảnh tượng trận ác liệt khó mà miêu tả được.

“Sao nghe giống một câu chuyện thần thoại vậy, câu chuyện núi Lão Ngõa có rất nhiều phiên bản, người ta nói rằng nội bộ ở địa phương xảy ra vấn đề, mới dẫn đến Diệp Trung Thiên đánh ra một trận chiến thần thoại như vậy.”

Ngụy Dũng thẳng cổ nói.

“Nhưng, những trận chiến sau này nghe nói Diệp Trung Thiên

đánh rất hay, về cơ bản có thể nói là chưa từng bại trận, tệ nhất cũng là cầm hòa với đối thủ, dù sao năng lực chỉ huy cũng đủ mạnh."

"Tôi cảm thấy không nói đến thần thoại Diệp Trung Thiên, mạng của chúng ta không thể giao vào tay ông ta, những võ phu đã từng lên chiến trường kia, sở trường nhất chính là làm bia đỡ đạn phi chính thống, nếu như dưới sự chỉ huy của ông ấy, cái mạng sẽ được là một bia đỡ đạn thỏa đáng."

"Tôi xem như là hiểu ý của anh Băng, anh Băng sợ chúng ta bị Diệp Trung Thiên xem là bia đỡ đạn, mới xử lý Diệp Trung Thiên trước, dù sao cũng không cần xử lý cái tên họ Lý kia vội, cái tên họ Lý trông có vẻ cũng không phải là một người chỉ huy xuất sắc."

Đám sát thủ rất nhanh đã đứng về phía Hà Băng, đều ủng hộ kiến nghị về việc giải quyết Diệp Trung Thiên của Hà Băng, Ngụy Dũng muốn lập tức tìm cách lấy lại thể diện, căn bản không có người ủng hộ.

Ngụy Dũng hung hăng trừng mắt với Lý Phàm, cúi đầu rút một điếu thuốc.

"Anh Băng, anh có lòng tin đối phó được với Diệp Trung Thiên, trong những truyền thuyết kia ông ta sắp trở thành thần rồi."

Ngụy Dũng thấp giọng nói.

"Không dễ nói, không dễ nói, chỉ có đợi đến lúc đấu tay đôi với nhau mới biết được."

Hà Băng nhắm mắt nói.

Lý Phàm vắt chéo chân, lấy điện thoại ra chơi, đợi binh vương Diệp Trung Thiên đến.

Đối với Diệp Trung Thiên, Lý Phàm vẫn có chút tò mò, dù sao người còn sống mà có nhiều truyền kỳ như vậy không có mấy người.

Bịch bịch bịch.

Những tiếng bước chân trật từ giống như trống trận, một nhóm người đàn ông lực lưỡng mặc đồ rằn ri, cả người toát ra sát khí.

Bên cạnh đội quân của những người đàn ông lực lưỡng, Diệp Trung Thiên mặc một bộ đồ đi biển, đi một dép tông, miệng ngậm tẩu thong dong đi đến.

Dưới sự làm nền của nhịp chân trật tự của những người đàn ông lực lưỡng, vị binh vương Diệp Trung Thiên này rõ ràng giống như một tên xã hội đen bất tài.

“Aiyo, mọi người đều đến rất sớm nha, chúng tôi không đến muộn chứ.”

Diệp Trung Thiên vui vẻ, lớn tiếng nói.

Tần Kế Nghiệp vội vàng đứng dậy, chạy bước nhỏ đi về phía Diệp Trung Thiên.

“Anh Diệp, anh đến rất đúng lúc, không sớm một phút cũng không một một phút.”

Tần Kế Nghiệp nịnh hót nói.

Đây là người mà chỗ dựa vững chắc phía sau phái đến, Tần Kế Nghiệp không cần động não suy nghĩ, cũng biết phải lấy lòng Diệp Trung Thiên.

Diệp Trung Thiên khẽ vỗ nhẹ lên má Tần Kế Nghiệp, cười đùa nói: “Cậu chính là Tiểu Tần, không tồi, rất biết nghe lời, người của cậu đều đến rồi đúng không, có phải bọn họ có chút không phục tôi?”

“Cái này….tôi sẽ nói chuyện với bọn họ, nhất định sẽ nghe theo sự chỉ huy của anh.”

Tần Kế Nghiệp có chút lo lắng nói.

Đám sát thủ thuộc hạ kia đều rất bướng bỉnh không lương thiện, hơn nữa Hà Băng đã công khai bày tỏ muốn có được quyền chỉ huy, đợi lát nữa nếu thật sự không làm yên lòng được đám Hà Băng….Tần Kế Nghiệp càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu.

Đặc biệt là thấy Lý Phàm đang nhìn Diệp Trung Thiên với ánh mắt tràn đầy sự thích thú, Tần Kế Nghiệp đột nhiên cảm thấy đầu lại bắt đầu đau.

Hà Băng và những người khác đều dùng ánh mắt lạnh lùng để nhìn Diệp Trung Thiên, dáng vẻ, tư thế một lời không hợp sẽ lập tức khai chiến.

Diệp Trung Thiên lại phớt lờ Hà Băng và những người khác, mà cười híp cả mắt đi về phía Lý Phàm.

“Xem ra cậu rất quen mặt, tôi cảm thấy cậu với tôi rất có duyên, ngồi với cậu được chứ.”

Diệp Trung Thiên nói với Lý Phàm.

“Gặp nhau là duyên phận, mấy lính đánh thuê ông đưa theo không tồi.”

Lý Phàm thờ ơ nói.

Một tên lính đánh thuê mở chiếc ghế gấp ra, đặt bên cạnh Lý Phàm, Diệp Trung Thiên xoẹt xoẹt ngồi xuống.

“Bọn họ, mạnh hơn lính đánh thuê bình thường một chút, nhưng cũng xem như là trình độ yếu, uhm, mấy tên tiểu tử đối diện kia còn yếu hơn, lúc nãy bọn họ làm khó cậu? Tôi giúp cậu giáo huấn bọn họ một chút nhé.”

Diệp Trung Thiên giống như đã quen biết Lý Phàm rất lâu rồi, nói dông dài.

Lý Phàm nghe thấy vậy, bật cười: “Bọn họ quả thật rất yếu, điều quan trọng là không biết lượng sức mình, không biết ông có biết tự

lượng sức mình không."

Cây tẩu ngậm trong miệng khẽ động đậy, Diệp Trung Thiên thẳng đầu lên nhìn Lý Phàm: "Aiyo, hình như cậu còn ngông cuồng hơn bọn họ, lần này Diệp mỗ không thể mắc sai lầm được."

"Haha, nếu như ông mắc sai lầm cũng sẽ không là binh vương của Thiên Nam, nhưng 36 kế đừng dùng trên người tôi, thứ tôi đã học là binh pháp của tổ tiên Tôn Tẫn."

Nhìn dáng vẻ tươi cười của Lý Phàm, vẻ mặt Diệp Trung Thiên trở nên nghiêm túc: "Cậu, cái tên tiểu tử này còn muốn giả trang làm tổ tiên của tôi?"

"Binh pháp tôn tử không phải là tổ tiên của ba mươi sáu kế Tôn Tẫn, ông phải ngoan ngoãn nhận tổ quy tông mới được."

Nghe thấy cuộc đối thoại của Lý Phàm và Diệp Trung Thiên, Tần Kế Nghiệp bất lực che mặt, cảm thấy mình thật sự quá khổ sở rồi, cái này là muốn nội chiến sao.

Chương 366: Cáo từ

“Anh Diệp, anh Lý, hai người đừng tranh đấu như vậy có được không, có điều gì thì chúng ta từ từ nói chuyện với nhau, cái gì mà tôn tử, tổ tiên, nói nhiều sẽ làm tổn hại hòa khí.

Tần Kế Nghiệp cố gắng khuyên giải.

Diệp Trung Thiên lập tức mỉm cười, giống như chưa từng tức giận: “Tiểu Tần, người mà cậu tìm đều là anh hùng hào kiệt, dường như không xem trọng Diệp Trung Thiên tôi, cái này xem Diệp Trung Thiên tôi là đồ bỏ đi sao.”

Mặc dù Diệp Trung Thiên đang cười, nhưng những lời nói ra lại khiến Tần Kế Nghiệp rợn tóc gáy.

Lần hành động này vốn dĩ Diệp Trung Thiên làm chủ, thuộc hạ của Tần Kế Nghiệp chỉ giúp đỡ mà thôi, nhưng vì Tần Kế Nghiệp tính toán sai lầm, dẫn đến bây giờ bất kể là Hà Băng và đám sát thủ hay là viện trợ từ bên ngoài giống như Lý Phàm đều không tin tưởng Diệp Trung Thiên.

Tần Kế Nghiệp sứt đầu mẻ trán vô cùng hối hận, khuôn mặt khổ sở nói: “Không phải, thật sự không có ý này, thực ra là hành động lần này quá lớn, mọi người đều có chút căng thẳng, anh Diệp anh nói cho bọn họ nghe kế hoạch, bọn họ chắc chắn sẽ an tâm.”

Tần Kế Nghiệp cố gắng giải thích, Hà Băng bắn đầu thuốc trong tay ra, đứng dậy xuyên qua lớp sương mù dày đặc, đi về phía Diệp Trung Thiên.

“Diệp binh vương, mọi người đều thường xuyên làm những chuyện nguy hiểm để buôn bán, vì vậy không tin ông cũng là điều đương nhiên, cho dù thế nào, ông thể hiện để mọi người xem xem, nếu như có thể thắng được tôi, những người anh em này đều sẽ nghe theo lệnh của ông, cho dù bảo bọn họ làm bia đỡ đạn bọn họ cũng nhận.”

“Hà Băng, anh muốn làm gì? Sao lại nói chuyện với anh Diệp như vậy, mau trở về, đừng làm loạn.”

Tần Kế Nghiệp đè giọng, giận dữ nói.

“Tần đại thiếu, chúng ta đều bán mạng cho anh, mấy năm nay giúp anh kiếm được không ít tiền, anh sẽ không nhìn chúng tôi đi vào chỗ chết, hơn nữa, lúc nãy anh đã nói như thế nào? Ai thắng thì quyền chỉ huy thuộc về người đó.”

Hà Băng cả người tỏa ra sát khí.

Nếu như Tần Kế Nghiệp không thể đưa ra một câu trả lời hài lòng, Hà Băng còn có suy nghĩ trở mặt giết chết Tần Kế Nghiệp, mấy năm nay làm công dưới trướng của Tần Kế Nghiệp kiếm được không ít tiền, dã tâm của Hà Băng đã tăng thêm, muốn làm cách khác để tự mình cầm đầu.

Cuộc sống chỉ nằm và hưởng thụ tiền bạc, đương nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều so với công việc làm sát thủ vô cùng nguy hiểm.

Ngụy Dũng và những người khác cũng đứng dậy, lặng lẽ đi về phía trước ba bước, âm thầm ủng hộ Hà Băng.

Thấy sự việc đã mất khống chế, trán của Tần Kế Nghiệp đã lấm tấm mồ hôi, lo lắng giống như con kiến bò trên chảo nóng.

“Các người muốn chết sao! Diệp binh vương mà các người cũng có thể nghi ngờ? Cút hết sang một bên cho tôi!”

Tần Kế Nghiệp hét lên.

Răng rắc, răng rắc.

Tiếng nạp đạn vang lên, mấy tên lính đánh thuê mà Diệp Trung Thiên dẫn theo lần lượt giơ súng lên, hai người đàn ông lực lưỡng ở bên cạnh còn mang theo súng Gatling, sợi xích dài đung đưa phát ra tiếng leng keng.

không nói đến thứ khác, chỉ cần khẩu súng Gatling gầm lên, là có thể bắn xuyên qua bụng quả Hà Băng và những người khác.

Sát thủ chỉ chiến đấu đơn lẻ mà thôi, thật sự chạm trán với lính đánh thuê chiến đấu theo nhóm căn bản không đủ tầm, đặc biệt là chạm trán với lính đánh thuê có hỏa lực mạnh.

Dưới sự uy hiếp mạnh mẽ của Gatling, vẻ mặt của Ngụy Dũng và những người khác đều có chút khó coi.

“Diệp Trung Thiên, ông làm như này thật quá đáng, có bản lĩnh thì đấu tay đôi với anh Hà của chúng tôi, đừng dùng ưu thế vũ khí để uy hiếp người khác.”

“Đúng, có bản lĩnh thì đấu tay đôi, để chúng tôi xem xem ông có phải là đàn ông không, đừng như đám phụ nữ chỉ dựa vào vũ khí để nói chuyện.”

Diệp Trung Thiên cười khẩy, xem thường nhìn Hà Băng và những người khác: “Ông đây ăn cơm của quân đội, từ trước đến giờ chưa từng làm những chuyện ngu ngốc như đấu tay đôi, các ngươi có đủ kiên nhẫn thì chọn nhóm của ông đây, các ngươi không có kiên nhẫn thì đừng mù quáng.”

Những lời Diệp Trung Thiên nói là lời nói trong quân ngũ, trong quân ngũ từ trước đến nay không tôn vinh thực lực của một người, bởi vì thực lực của một người ở trong quân trận không có nhiều tác dụng, ngược lại năng lực chỉ huy mới quan trọng.

Tướng lĩnh võ dũng hơn người trong các triều đại lịch sử cũng chỉ làm người tiên phong mà thôi, chính kinh danh tướng đều dựa vào đầu óc để ăn cơm, võ lực chỉ là tô điểm mà thôi, liên quan đến câu chuyện võ dũng của các danh tướng, hầu hết đều là đạp lý không liên quan gì đến nhau.

Ngụy Dũng và những người khác đều là dám tức giận nhưng không dám nói, cùng nhau dùng ánh mắt tràn đầy tức giận để nhìn Diệp Trung Thiên, nhưng lại không dám tiếp tục mắng chửi.

Đối phương lấy ra súng gatling, nếu như thật sự làm Diệp Trung Thiên tức giận, ai biết sẽ có hậu quả như thế nào.

Lý Phàm bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mặt, khóe miệng hơi cong lên, lộ ra vẻ mặt cười như không cười.

Diệp Trung Thiên liếc nhìn Hà Băng, cười nói: “Có phải không phục? Lần này là một trận chiến đặc biệt, không phải ám sát, để cho các ngươi chỉ huy, các ngươi chỉ huy cái rắm, các ngươi có biết thuộc hạ của Bát Gia có bao nhiêu người không, có hỏa lực mạnh như thế nào không, phạm vi bố trí cảnh giới là bao nhiêu không?”

“Không ai đưa tài liệu cho chúng tôi, chúng tôi không biết gì cả, ông muốn dùng tài liệu dỏm để dọa chúng tôi sao?”

Lý Phàm đột nhiên nói.

Khí thế của Diệp Trung Thiên cứng lại, Lý Phàm, người được coi là không có sự uy hiếp nhất đột nhiên đối chọi gay gắt.

“Haha, tài liệu có thể đưa cho mấy người, mấy người xem tài liệu cũng không biết phải đánh như thế nào, tiểu Tần, phát tài liệu cho bọn họ xem!”

Tần Kế Nghiệp khổ sở kêu vệ sĩ mở máy chiếu lên, màn chiếu được treo lên, sau khi máy tính xách tay và máy chiếu được kết nối với nhau, bắt đầu chiếu thông tin chi tiết.

“Bát Gia sống trong một căn biệt thự trên núi Thái Công, căn biệt thự phía sau dựa vào vách núi, ba mặt còn lại đều là dốc đứng, những cánh rừng xung quanh đều được trang bị lính gác đứng những đồi và ở những bị trí kín đáo, theo những gì tình báo thu được, bên ngoài có ba mươi người đứng ở ngoài sáng, 70 người đứng trong tối, thiết lập phạm vi kiểm soát cách 30km bốn xung quanh biệt thự.”

“Trong biệt thự, có mười con chó báo động, toàn bộ đều ở trong

trạng thái chạy khắp nơi, còn có khoảng 30 vệ sĩ, số lượng cụ thể chưa rõ, có thể suy đoán bên trong biệt thự sẽ có hỏa lực, hơn nữa có thể có tay bắn tỉa."

"Vệ sĩ bên trong biệt thự đều là người bảo vệ Long Môn, sức mạnh có lẽ rất cao, có thể nói là tương đối khó đối phó, ngoài ra còn nghe nói bên cạnh Bát Gia còn có binh lính chết, thực lực với số lượng chưa rõ, vì vậy tất cả người và phương tiện cách biệt thự trong vòng 3 km đều bị chặn lại tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt."

Tần Kế Nghiệp giới thiệu thông tin cụ thể về Bát Gia, Hà Băng và những người khác nghe xong đều cau mày.

Bố trí nghiêm ngặt như vậy, Hà Băng và những người khác chưa từng gặp tình huống như vậy, thật sự giống như Diệp Trung Thiên nói, đây là một cuộc chiến.

"Chúng tôi là sát thủ, đều là ẩn nấp hoặc chờ đợi cơ hội tiến hành ám sát, công việc sắp tới không phải là chuyện mà chúng tôi nên làm, cậu Tần, có phải chúng tôi nên rút lui."

"Đây rõ ràng là đi nộp mạng mà, mạng của chúng tôi lẽ nào không phải là mạng? Anh bảo chúng tôi đi làm những chuyện nộp mạng này, chúng tôi không đồng ý.' Ngụy Dũng và những người khác vô cùng sợ hãi, bố trí nghiêm ngặt như thế này, hơn nữa không có cơ hội để ám sát, không phải là chỗ mà những sát thủ như bọn họ có thể thực hiện việc ám sát.

Hà Băng cau mày thành một cục, lắc đầu nói: "Chúng tôi không thích hợp làm chuyện này, cậu Tần, xin cáo từ trước."

Chương 367: Mày, có ngoan hay không?

Hà Băng dẫn đám người Ngụy Dũng muốn rời đi, không chọc nổi thì tránh còn không được sao, cuộc làm ăn lớn trước mặt thật sự muốn mạng người, hơn nữa Hà Băng cảm thấy không có chút tỷ suất thành công nào.

Sát thủ bên phía Hà Băng khoảng mười mấy người, lính đánh thuê Diệp Trung Thiên dẫn theo lại là hai tiểu đội chiến đấu, tổng cộng ba mươi người mà thôi.

Tổng cộng hơn bốn mươi người đối phó với hơn một trăm người có địa hình thuận lợi, hơn nữa còn đều trang bị võ trang súng ống, nghĩ sao cũng cảm thấy như người si nói mộng, chỉ cần tham dự vào thì e rằng cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết quả diệt đội.

Đây không phải quay phim, không có anh hùng cái thế gì, dù là phối cảnh trong phim cũng sẽ đi lãnh cơm hộp, Hà Băng không cảm thấy mình có ánh hào quang của nhân vật chính, vẫn là quả đoán rời đi mới đúng.

Nhưng đám người Hà Băng vừa đi được một bước thì lính đánh thuê ôm súng Gatling đã dùng tư thế phong tỏa nâng hỏa lực một góc bốn mươi lăm độ, ống soi hồng ngoại trên súng tay của những lính đánh thuê khác đã nhắm vào đám người Hà Băng, điểm đỏ lay động trên người họ.

Công trường bỏ hoang thoáng chốc tràn đầy sát khí, sắc mặt đám người Hà Băng trở nên vô cùng khó coi.

Xông ra ngoài là không có khả năng, đối diện với phong tỏa hỏa lực của hai tiểu đội chiến đấu, những sát thủ này có bản lĩnh cũng không dùng được.

“Anh, rốt cuộc muốn làm gì, chúng tôi muốn đi cũng không cho sao?”

Hà Băng lạnh giọng hỏi.

“Đi, không thể để mày đi, đã đến rồi thì theo tao đi, chiến đấu như vậy mày không cảm thấy kích thích sao? Có binh vương tao che cho các người, tuyệt đối không để các người làm pháo hôi.”

Diệp Trung Thiên cười nói.

“Chúng tôi có thể giữ kín miệng, sẽ không tiết lộ tin tức của các anh.”

Hà Băng hoàn toàn không tin lời của Diệp Trung Thiên, không làm pháo hôi là hoàn toàn không có khả năng.

“Biết ngay các người sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, tao có mang theo món quà nhỏ cho các người, xem ra bây giờ không tặng không được rồi.”

Diệp Trung Thiên vươn tay ra, lính đánh thuê ở một bên lấy ra hộp kim loại màu bạc, nhẹ nhàng đặt vào trong tay hắn.

Diệp Trung Thiên ấn mở, kẽo kẹt, kim loại chậm rãi mở ra.

“Đến đây, cho các người mỗi người một món quà nhỏ, các người ăn xong thì sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Đám người Hà Băng bỗng biến sắc, căng thẳng nhìn hộp kim loại trong tay Diệp Trung Thiên.

Dù không biết trong đó đựng thứ gì, nhưng chỉ cần nghe lời nói của Diệp Trung Thiên liền khiến đám người Hà Băng có thể cảm nhận được thứ bên trong tràn đầy nguy hiểm.

“Anh muốn chúng tôi ăn gì?”

Lúc Hà Băng nói chuyện, tay phải khẽ vươn ra sau lưng, móng tay chậm rãi lộ ra những cây kim nhọn thật dài.

Đây là thủ đoạn độc môn của Hà Băng, trang bị kim nhọn bằng

kim loại đặc thù có chứa độc tố thần kinh vào trong móng tay, mượn cơ bắp để khống chế sự dài ngắn của kim nhọn, bình thường kim nhọn đều co vào trong móng tay, một khi cần thì sẽ đột ngột vươn ra.

Đôi mắt híp chặt thành khe hở của Hà Băng lộ ra sát khí, nhìn chằm chằm vào Diệp Trung Thiên đang từng bước đến gần.

Trên mặt Diệp Trung Thiên tràn đầy nụ cười vui vẻ, như đứa bé có được món đồ chơi mới.

Tay phải vươn ra nhanh như điện, tay Diệp Trung Thiên bắt lấy cằm dưới Hà Băng, đám người Ngụy Dũng bên cạnh đều không kịp phản ứng lại.

Lúc họ hồi thần thì miệng Hà Băng đã bị Diệp Trung Thiên bóp mở.

Giây phút Diệp Trung Thiên ra tay, cánh tay Hà Băng khẽ lay động một chút, nhưng hắn cảm thấy thời cơ không đúng, cho nên đè nén động tác bản năng của cánh tay.

Lặng lẽ nhớ lại động tác vừa rồi của Diệp Trung Thiên, trong lòng Hà Băng có chút lạnh lẽo, cảm thấy Diệp Trung Thiên hẳn là mạnh hơn mình một chút.

“Hề hề, món quà nhỏ đem tới cho các ngươi lần này là bom cảm ứng vừa được chế tạo, cho mỗi người một quả, ăn vào rồi thì các ngươi sẽ ngoan ngoãn, nếu không ngoan thì sẽ, bùm! Chớp mắt một cái liền biến thành quả cầu lửa lớn.”

Biểu cảm Diệp Trung Thiên khoa trương nói, ánh mắt lướt một vòng trên khuôn mặt đám người Ngụy Dũng, quan sát sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi của họ.

Sắc mặt đám người Ngụy Dũng như tro tàn, trong lòng mặc dù tràn đầy không cam tâm, nhưng cũng không vực dậy nổi chút ý niệm phản kháng nào, bây giờ tình thế như vậy, chỉ có thể im lặng chịu đựng sự chèn ép của Diệp Trung Thiên.

Lúc Diệp Trung Thiên phân thần, Hà Băng cảm thấy đây là cơ hội tuyệt nhất, tay phải đặt sau lưng bỗng huy động, năm ngón như những lưỡi kiếm sắc bén đâm về phía bụng nhỏ của Diệp Trung Thiên.

Dùng hết tất cả tốc độ và sức lực, khuôn mặt trắng nõn của Hà Băng thoáng chốc trở nên đỏ bừng, trong lòng cầu nguyện nhất định phải thành công.

Giây phút này, Hà Băng cảm thấy mình thậm chí có đột phá, sức lực và tốc độ cánh tay đều mạnh hơn trước đây nhiều.

Thấy kim nhọn trên ngón tay sẽ lập tức đâm vào bụng nhỏ Diệp Trung Thiên, mặt Hà Băng lộ ra thần sắc vui mừng.

Chính vào lúc Hà Băng cảm thấy sắp thành công, thì bỗng trước mắt hoa lên, đầu gối Diệp Trung Thiên hung hăng đập lên cánh tay hắn.

Tay phải Hà Băng bị đập hướng lên trên, kim nhọn ở đầu ngón tay cách phần bụng Diệp Trung Thiên chỉ còn vài milimet.

Đáng tiếc.

Hà Băng tiếc nuối nghĩ.

Diệp Trung Thiên hừ lạnh một tiếng, đầu gối giơ lên tiếp tục nâng cao, sau đó bắp chân khẽ nhảy lên, bàn chân đập vào háng Hà Băng.

“A!”

Hà Băng đau đớn khom lưng, hai tay che háng, con người cũng sắp lòi ra ngoài.

Diệp Trung Thiên cầm một viên bom cảm ứng giống như viên thuốc nhét vào trong miệng Hà Băng, sau đó bắt lấy cằm Hà Băng đẩy lên, đóng miệng hắn lại.

Mũi Hà Băng phát ra vài tiếng hừ buồn bực, bất đắc dĩ nuốt bom cảm ứng vào bụng.

Thấy tình trạng thê thảm của Hà Băng, da đầu đám người Ngụy Dũng tê rần, cảm thấy tinh thần toàn thân đều không ổn.

Tần Kế Nghiệp bị doạ đến toàn thân mềm nhũn, đỡ ghế chậm rãi ngồi xuống.

Toàn trường chỉ có sắc mặt Lý Phàm vẫn như cũ, ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn Diệp Trung Thiên.

Diệp Trung Thiên tiếp đó đạp ngã Hà Băng, ánh mắt nhìn sang Ngụy Dũng: "Tên này rất không ngoan, cho nên lấy hắn làm mẫu, tiếp đây đến mày rồi, có phải mày cũng muốn làm mẫu không."

"Không, không muốn, tôi nghe anh hết, anh nói gì thì là cái đó."

Ngụy Dũng lau mồ hôi lạnh trên trán nói.

"Ồ, vừa nãy tao nói tặng chúng mày món quà nhỏ, chẳng lẽ mày còn muốn tao đút mày ăn?"

"Không cần không cần, tự tôi làm, tự tôi ăn."

Ngụy Dũng run rẩy vươn tay ra, cầm bom cảm ứng trong hộp lên, liều mạng nhắm mắt lại, ngẩng đầu vứt vào trong miệng.

Yết hầu lăn lộn hai cái, bom cảm ứng được Ngụy Dũng nuốt xuống.

Ánh mắt Diệp Trung Thiên nhìn sang những người khác, những tên sát thủ đó run rẩy xếp thành hàng, lần lượt cầm bom cảm ứng nuốt xuống.

Giây phút này không một ai dám phản kháng, vì đã có Hà Băng làm ví dụ.

Tất cả các sát thủ đều rõ ràng, võ lực của Diệp Trung Thiên cao

hơn họ nhiều, chỉ là Diệp Trung Thiên khinh thường hành vi một chọi một mà thôi.

“Thật ngoan, các người vừa nãy ngoan như vậy thì tốt rồi, thực lãng phí thời gian của tao.”

Diệp Trung Thiên xoay người nhìn Lý Phàm, híp mắt nói: “Cậu, có ngoan hay không.”

Chương 368: Tất cả nghe tôi chỉ huy

“Ông cảm thấy sao?”

Lý Phàm khẽ mỉm cười rồi nói.

Diệp Trung Thiên cất bước đi về phía Lý Phàm, lắc đầu nói: “Nói thật, tôi không nhìn thấu cậu, cho nên tôi cảm thấy cậu sẽ không rất ngoãn, cho nên tôi vẫn quyết định tặng cậu một món quà nhỏ, hy vọng cậu có thể cố gắng phối hợp.”

“Ông có thể thử xem tôi liệu có cố gắng phối hợp không.”

Lý Phàm biếng nhác ngồi đó, không có một chút biểu hiện của dáng vẻ muốn động thủ, nhưng lời nói ra, lại khiến tất cả mọi người đều cảm thấy Lý Phàm sẽ không khoanh tay chịu trói.

Những lính đánh thuê lần lượt di chuyển nòng súng, điểm sáng màu đỏ tập trung ở nửa thân trên của Lý Phàm, có tới hơn hai mươi điểm chi chít.

Đổi thành người khác gặp phải cảnh như này sớm đã bị dọa chết rồi, nhưng Lý Phàm thản nhiên như không nhìn Diệp Trung Thiên, không hề bị ảnh hưởng bởi điểm sáng màu đỏ.

Tần Kế Nghiệp ở một bên nhìn muốn bay mất vong hồn, lo lắng sẽ bị tai bay vạ gió, hoảng hốt quay đầu nhìn vệ sĩ.

Thấy vệ sĩ lần lượt lùi lại sau, Tần Kế Nghiệp ngay cả lòng giết người cũng có: “Lui cái con mẹ gì! Các anh khi lui lại đều không biết nghĩ tới tôi! Mau chóng khiêng ông đây lui tới nơi an toàn, chân của ông đây bị rút rồi!”

Chân của Tần Kế Nghiệp đã bị chuột rút, muốn đi cũng không đi được, chỉ có thể gọi đám vệ sĩ đến khiêng mình.

Một màn tức cười như này, lại không có gây ra bất kỳ tiếng cười nào, ngược lại khiến người ta cảm thấy toàn thân vô cùng rét lạnh.

Đám vệ sĩ hoảng hốt khiêng Tần Kế Nghiệp lên, kéo Tần Kế Nghiệp chạy như một làn khói, chạy tới đằng sau máy nghiền mới dừng lại, cảm thấy tấm thép dày rộng của máy nghiền chắc có thể cản được cơn mưa đạn.

Tần Kế Nghiệp hai tay ôm lồng ngực, cảm thấy vừa rồi suýt nữa căng thẳng tới chết rồi, chỉ nhìn cảnh tượng nhiều nòng nhiều như vậy chĩa qua thì đã khiến huyết áp của Tần Kế Nghiệp suýt nữa bùng nổ.

“Tên họ Lý này thật là gan bỏ con mẹ, vậy mà dám đối đầu với Binh vương Diệp, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, thật là đồ chó không mắt nhìn.”

Tần Kế Nghiệp hoảng hốt thấp giọng mắng, lấy đó để làm dịu cảm xúc căng thẳng của bản thân.

Thấy dáng vẻ thản nhiên như không của Lý Phàm, trên mặt Diệp Trung Thiên xuất hiện vẻ tán thưởng.

“Sự can đảm này của cậu không tồi, tôi đều muốn thu cậu làm phó quan rồi, chỉ cần cố gắng huấn luyện một chút, cậu chắc chắn có thể trở thành trợ thủ đắc lực của tôi, có hứng thú không?”

“Không có hứng thú hợp tác với một tên điên.”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

“Con mẹ nó cậu muốn chết! Binh vương Diệp của chúng tôi chính là anh hùng thiết huyết.”

“Dám nói Binh vương Diệp của chúng tôi là tên điên, có tin chúng tôi lập tức giết cậu không hả.”

Các lính đánh thuê khác lũ lượt tức giận quát lên, đối với lời từ chối của Lý Phàm thì rất bất mãn.

Diệp Trung Thiên xua xua tay, cười rồi nói: “Cậu nói không sai, tôi là có chút điên, biết tôi tại sao không làm Binh vương mà làm lính đánh thuê không? bởi vì tôi thích sự kích thích, thích khiêu chiến các kiểu chiến đấu có độ khó cao.”

“Có điều tôi không thích cách gọi tên điên này, gọi tôi là kẻ cuồng chiến đấu càng thích hợp hơn, người bạn nhỏ không nghe lời như cậu, vẫn là ngoan ngoãn ăn kẹo đi, ha ha ha.”

Diệp Trung Thiên tay phải cầm một quả bom cảm ứng, tay trái túm lấy cổ áo của Lý Phàm.

Mắt Lý Phàm nheo lại, tay phải túm lấy tay trái đang đưa tới của Diệp Trung Thiên, sau đó nghiêng người dùng đầu gối phải thúc vào đầu gối của Diệp Trung Thiên, trực tiếp khiến Diệp Trung Hiên quay ngược lại quỳ ở trước mặt của mình.

Mọi chuyện đều chỉ trong một khoảnh khắc, đợi khi các lính đánh thuê phản ứng lại, Diệp Trung Thiên đã trở thành bia chắn bằng thịt người của Lý Phàm.

“Fuck! Con mẹ nó cậu thả Binh vương Diệp ra!”

“Đù má, cậu tìm chết có phải không, một tổ theo tôi từ đằng sau bao lại, bao vây cậu ta!”

Các lính đánh thuê lần lượt hành động, muốn giải cứu Diệp Trung Thiên, Lý Phàm lạnh giọng nói: “Tất cả không được động đậy, các anh động một cái thì anh ta trở thành người chết.”

“Đừng động, tất cả đều đừng động đậy, nghe theo cậu ta.”

Giọng nói của Diệp Trung Thiên có hơi khàn khàn nói.

Các lính đánh thuê lần lượt dừng động tác, hằn học nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Mắt của đám người Tần Kế Nghiệp, Ngụy Dũng đều trợn ngược cả rồi, vừa rồi căn bản không có nhìn rõ Lý Phàm khống chế Diệp Trung Thiên như nào, chỉ nhìn thấy cơ thể của Lý Phàm lay động

một cái, sau đó Diệp Trung Thiên đã quỳ rồi.

“Con mẹ nó, tên họ Lý vừa rồi làm sao làm được thế, thằng ôn này rốt cuộc có lai lịch gì?”

Ngụy Dũng run rẩy môi, trong lòng sợ hãi không thôi mà hỏi.

Nhưng không có ai có thể trả lời vấn đề của Ngụy Dũng, khoảnh khắc đó động tác của Lý Phàm như điện xẹt qua, ai cũng không nhìn rõ được.

Tần Kế Nghiệp rụt về sau hai bước, hoảng hốt thấp giọng nói: “Con mẹ nó tôi là đã trêu chọc một vị tiểu thái gia rồi, vốn tưởng là một phế vật, không ngờ còn lợi hại hơn vương giả, con mẹ nó còn để người ta sống nữa không.”

Tâm trạng vô cùng hối hận tràn ngập trong lòng Tần Kế Nghiệp, trong lúc tinh thần hoảng loạn, Tần Kế Nghiệp rất lo lắng Lý Phàm sẽ tìm anh ta tính sổ.

Tần Kế Nghiệp đã nghĩ thông suốt rồi, đoán chắc Lý Phàm là có suy nghĩ ám sát Bát Gia, cho nên mới sẽ đồng ý tham gia vào vụ làm ăn lớn lần này, vì để thời khắc cuối cùng khống chế tất cả mọi người, thao túng mọi người đều bán mạng vì anh.

Ân oán trước đó với Lý Phàm chắc chắn sẽ không dễ dàng biến mất, chỉ là Lý Phàm lặng lẽ ghi vào cuốn sổ nhỏ không có nói mà thôi, một khi sau khi sự việc hoàn thành rồi, nói không chừng Lý Phàm sẽ tính sổ với anh ta.

Tần Kế Nghiệp càng nghĩ càng cảm thấy là như thế, càng nghĩ càng cảm thấy cần một tấm bùa hộ thân.

Trong nháy mắt Tần Kế Nghiệp nghĩ tới Xuyến Xuyến, chỉ cần bắt được Xuyến Xuyến, đó không phải là có bùa hộ thân rồi sao, ít nhất vào thời khắc mấu chốt dùng để bảo vệ tính mạng là có thể.

Tần Kế Nghiệp không do dự nữa, móc điện thoại ra gửi tin nhắn

theo dõi Xuyến Xuyến cho thủ hạ, kêu thủ hạ bắt cóc Xuyến Xuyến đến địa điểm được chỉ định, nếu như Lý Phàm thật sự muốn tính sổ thì dùng tính mạng của Xuyến Xuyến để đàm phán với Lý Phàm.

Sau khi gửi tin nhắn, Tần Kế Nghiệp mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cả người khó chịu một trận, cúi đầu nhìn, lại phát hiện quần áo trên người đã ấm ướt rồi, mồ hôi còn không ngừng nhỏ giọt, cả người giống như từ trong nước ngoi ra.

“Đỡ tôi, cảm giác đường huyết hơi thấp.”

Tần Kế Nghiệp yếu ớt nói.

Vệ sĩ đỡ Tần Kế Nghiệp, Tần Kế Nghiệp nghiêng đầu nhìn về phía Lý Phàm.

Lý Phàm túm lấy bom cảm ứng ở trong tay phải của Diệp Trung Thiên, đem bom cảm ứng nhét vào trong miệng của Diệp Trung Thiên.

“Gậy ông đập lưng ông, anh cũng nếm thử mùi vị của món đồ chơi này đi.”

“Ha ha, mùi vị khá được, cậu nói phải làm sao mới có thể thả tôi, trận này tôi nhận thua rồi.” Diệp Trung Thiên rất sáng suốt nói.

Lúc này cậy mạnh không có bất kỳ tác dụng gì, giữ sức chiến đấu và tính mạng mới là quan trọng.

“Tôi muốn các người tất cả đều nghe tôi chỉ huy.”

Lý Phàm nói rồi vỗ vỗ chiếc hộp màu bạc.

Trong chiếc hộp có bom cảm ứng và kíp điều khiển, chỉ cần Lý Phàm đánh mạnh vào chiếc hộp, bom cảm ứng trong bụng đám người Diệp Trung Thiên sẽ nổ tung.

Lúc này tính mạng của đám người Diệp Trung Thiên đều nằm trong tay Lý Phàm, cho dù là các lính đánh thuê đều không dám vọng động, chỉ sợ Lý Phàm trong lúc sai lầm đánh mạnh vào chiếc

hộp kim loại trong tay.

“Quyền chỉ huy tôi ngược lại muốn cho cậu, nhưng cậu biết chỉ huy sao? Đây là một cuộc chiến đấu, không phải là trẻ con chơi đồ hàng.” Diệp Trung Thiên có hơi bực tức nói.

Chương 369: Anh thua chắc rồi

“Cậu biết đối mặt với lính gác ở nơi kín trong rừng rậm phải làm như nào mới có thể diệt sạch không? Cậu biết làm sao san bằng điểm có hỏa lực nặng không? Nếu có tay bắn tỉa phải đối phó như nào không? Phương án chiến đấu phải cần phải xác định bao nhiêu chi tiết và phương án trù bị không?”

Diệp Trung Thiên càng nói càng hăng, cuối cùng ánh mắt như mãnh thú hằn học nhìn Lý Phàm: “Cậu con mẹ nó cái gì cũng không hiểu, ở đây đòi quyền chỉ huy! Cậu muốn cái rắm!”

Lý Phàm bình tĩnh nhìn Diệp Trung Thiên, khẽ mỉm cười nhấc tay lên, một cái tát quăng vào mặt của Diệp Trung Thiên.

Bốp.

Tiếng tát giòn rã vang vọng trong khu xưởng bỏ hoang, tất cả mọi người đều im lặng nhìn Lý Phàm, giống như nhìn thấy ma vương.

Một đám sát thủ và lính đánh thuê nhìn quen máu tươi, trong tay không biết có bao nhiêu mạng người, lúc này đều tự dưng cảm thấy nhát gan.

Trên mặt Diệp Trung Thiên đã nhiều thêm một vết tát, nghiêng đầu nhổ ra một bãi nước bọt lẫn máu.

“Con mẹ nó tay của cậu khá ác, cậu cho dù hôm nay giết tôi, tôi vẫn phải nói cậu không biết chỉ huy, cậu cho dù giết tôi, tôi đều sẽ không để cậu mang các anh em của tôi đi chết!”

“Anh nghĩ nhiều rồi, không cần phức tạp như vậy.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Diệp Trung Thiên ngẩn ra, nhíu mày nhìn Lý Phàm, nghĩ không hiểu lời Lý Phàm nói là có ý gì.

Thế nào là nghĩ nhiều rồi, thế nào là phức tạp rồi, đây vốn dĩ chính là chuyện rất phức tạp có được không hả.

Điện thoại của Tần Kế Nghiệp ì ì rung lên, thấy nội dung của tin nhắn, Tần Kế Nghiệp vội gõ chữ, kêu thủ hạ sắp xếp tốt đồ ăn ngon đồ uống ngon cho Xuyến Xuyên, nhất định không thể làm tổn hại đến Xuyến Xuyến.

Lúc này trong lòng Tần Kế Nghiệp rất thấp thỏm, đối với việc kêu thủ hạ bắt cóc Xuyến Xuyến rốt cuộc có đúng hay không, lại có chút không dám chắc rồi, chỉ là cảm thấy trước tiên đối đãi tốt với Xuyến Xuyến, nếu như cuối cùng Lý Phàm thật sự muốn động thủ với mình thì lấy ra lá bài này.

Lý Phàm nhìn máy chiếu, lắc đầu nói: “Hà tất gì phải xông thẳng vào hang ổ của ông ta, gọi Bát Gia ra ngoài là được rồi.”

Diệp Trung Thiên đều dùng ánh mắt nhìn đồ ngốc để nhìn Lý Phàm, nếu có thể dụ Bát Gia ra ngoài, sớm đã chuẩn bị phương án dẫn dụ rồi, nhưng Bát Gia sau khi tới Hán Thành chỉ ra khỏi cửa một lần, sau đó như rùa rụt đầu, ngay cả cửa biệt thự đều không có bước ra.

“Tần Kế Nghiệp! Tên thần kinh mà cậu từ đó tìm tới này, con mẹ nó còn thần kinh hơn tôi!”

Diệp Trung Thiên không nhịn được mà gào lên.

Tần Kế Nghiệp cả người run rẩy, cười khổ từ đằng sau máy nghiền thò người ra, căng thẳng nhìn Lý Phàm và Diệp Trung Thiên.

“Tôi tưởng cậu ta chỉ là người có công phu tương đối cao, không ngờ cậu ta lợi hại như vậy, càng không ngờ đầu óc của cậu ta… như vậy.”

Tần Kế Nghiệp cảm nhận được ánh mắt sắc bén như dao của Lý Phàm phóng tới, trong nháy mắt nuốt lại lời nói đằng sau.

Con mẹ nó thật sự là dọa chết người ta rồi, ánh mắt sao có thể khủng khiếp như vậy chứ.

Diệp Trung Thiên trợn mắt nhìn Lý Phàm, như ngựa hoang không chịu thuần phục: "Cậu đừng ở đó nằm mơ giữa ban ngày, cậu tưởng chúng tôi không muốn dụ Bát Gia ra ngoài hay sao, nhưng ông ta căn bản không ra khỏi biệt thự một bước, cậu nếu như có bản lĩnh thì lôi ông ta ra, chỉ cần ông ta ra ngoài rồi, chúng tôi đều nghe sự chỉ huy của cậu."

"Được, vậy ông đợi mà xem đi."

Lý Phàm thả Diệp Trung Thiên ra, sau đó một chân đá vào bụng của Diệp Trung Thiên, đá cho Diệp Trung Thiên lăn ra xa.

Một đám lính đánh thuê vội vàng đỡ Diệp Trung Thiên đứng dậy.

"Đại ca không sao chứ? Mau chóng nôn bom cảm ứng đã ăn vào ra."

"Nôn cái đầu cậu ấy!"

Diệp Trung Thiên tức tối trừng mắt nhìn Lý Phàm, lạnh giọng nói: "Cậu có bản lĩnh thì mau chóng dụ con rùa rụt đầu Bát Gia đó ra đi."

"Được."

Lý Phàm rút điện thoại ra ấn số gọi cho Tiền Phúc.

Giọng nói cung kính của Tiền Phúc rất nhanh từ trong ống nghe truyền ra: "Thiếu chủ, cậu có gì căn dặn."

"Tôi muốn gặp lão Bát."

Lý Phàm mặt mày không chút biểu cảm nói.

Tiền Phúc sửng sốt trong lòng, có hơi hoảng nói: "Thiếu chủ, cái này không nói giỡn được, lão Bát là kẻ đáng cậy của Long hậu, mục đích lần này tới cũng luôn không rõ, người ông ta mang theo

bên cạnh không ít."

"Yên tâm, bên tôi có sắp xếp, ông chỉ cần kêu ông ta đến gặp tôi là được rồi, tôi gửi vị trí cho ông."

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của Lý Phàm, Tiền Phúc cũng không tiện khuyên can: "Vậy được, thiếu chủ cậu nhất định sắp chú ý an toàn, tôi bây giờ sắp xếp nhân thủ qua đó."

"Không vội, ông trước tiên bảo lão Bát qua đây."

Lý Phàm cúp máy, sau đó gửi định vị cho Tiền Phúc.

Đám người Diệp Trung Thiên đều nghe có chút mơ hồ, đường đường là Bát Gia mà trong miệng Lý Phàm lại thành lão Bát?

Lý Phàm này rốt cuộc có thân phận gì, dựa theo cách gọi Bát Gia thành lão Bát của Lý Phàm, vậy anh chính là nhân vật ngang hàng với Bát Gia!

"Fuck thật sự biết diễn, Bát Gia chính là một trong tám Long vương của Long Môn, cậu gọi ông ta là lão Bát, cậu tưởng cậu là nhân vật hạch tâm của Long Môn chắc!"

"Kiểu ra vẻ này chả ra sao, tôi chỉ có thể cho cậu ta không điểm, tên ngu ngốc này tuyệt đối là thần kinh có vấn đề, chắc trực tiếp đưa tới bệnh viện tâm thần đi."

"Chưa từng thấy ai diễn như này, trước khi diễn đều không động não thử xem, còn dám gọi Bát Gia thành lão Bát, trên thế giới này người gọi Bát Gia như này, sợ rằng chỉ có hai ba mươi người."

Các lính đánh thuê đều cảm thấy Lý Phàm là đang diễn, dù sao cách gọi của Lý Phàm đối với Bát Gia là không hợp logic.

Đám sát thủ Ngụy Dũng đều co rúc ở một bên nhỏ giọng bàn luận, có điều bọn họ cũng đều cảm thấy Lý Phàm diễn quá lố rồi.

“Lần này thật sự xui xẻo, con mẹ nó đụng vào toàn kẻ thần kinh, tên Lý Phàm này còn thần kinh hơn Diệp Trung Thiên, trực tiếp gọi Bát Gia thành lão Bát, đó chính là Long vương của Long Môn đó!

“Hy vọng tên thần kinh này phát bệnh thần kinh một lúc rồi ổn, tôi thấy cậu ta cầm kíp nổ lên mà sợ hãi trong lòng, tên thần kinh như này nếu như cảm xúc mất khống chết rồi, chắc chắn sẽ kéo chúng ta chôn cùng.”

“Bát Gia không thể tới rồi, làm sao từ trong tay tên thần kinh Lý Phàm này thóat ra được mới là điều nên làm.”

Tần Kế Nghiệp vò đầu, cạn lời nhìn lưng Lý Phàm, giọng nói có hơi run rẩy nói: “Cậu Lý, tôi thấy lần hành động này chuẩn bị có hơi không đầy đủ, hay là chúng ta tạm thời hủy bỏ đi.”

“Anh là cảm thấy lão Bát sẽ không tới sao? Nếu không cược một ván với tôi đi.”

Lý Phàm dùng ánh mắt khôi hài nhìn Tần Kế Nghiệp.

Trong lòng Tần Kế Nghiệp hơi hoảng, lắc đầu nói: “Tôi, tôi không phải là có ý này, Bát Gia ông ta, ông ta có lẽ hôm nay bận hẹn hò gì đó với người đẹp, hành động của chúng ta đổi sang hôm khác đi.”

“Anh vẫn là không tin, nếu như lão Bát hôm nay tới thì anh ăn nốt chỗ bom cảm ứng còn lại, nếu như lão Bát không tới, tôi đưa kíp nổ cho anh, như thế nào?”

Trong nháy mắt ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn sang Tần Kế Nghiệp, mặc kệ là đám người Ngụy Dũng, hay là đám người Diệp Trung Thiên, đều hy vọng Tần Kế Nghiệp cược ván này với Lý Phàm.

“Tần Kế Nghiệp, cậu Lý muốn đánh cược với cậu, cậu con mẹ nó còn không nhanh lên, phát ngốc cái gì!” Diệp Trung Thiên thúc giục.

Trong lòng Tần Kế Nghiệp đắng chát một trận, bất lực nói: “Tôi

cược với cậu, Bát Gia hôm nay chắc chắn sẽ không tới, cậu chết cái tâm tư này đi!"

"Vậy thì đợi xem đi, anh là thua chắc rồi." Lý Phàm cười nói

Chương 370: Đánh một trận

Bát Gia ở trong tầng hầm của căn biệt thự tay trái tay phải mỗi bên ôm một người đẹp, những ngày này ở Hán Thành, Bát Gia vì để an toàn, cho nên cửa cũng không có bước ra, hơn nữa luôn ở trong tầng hầm an toàn nhất.

Dù sao có Lý Phàm ở Hán Thành, tuy Bát Gia khinh thường Lý Phàm, nhưng đội cảnh vệ của Long Môn ở bên cạnh Lý Phàm vẫn là không thể không phòng.

Có điều lúc này ôm hai người đẹp, Bát Gia lại có hơi tâm thần bất định, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy bất an, giống như có chuyện lớn gì đó sắp xảy ra vậy.

Nhìn thấy sắc mặt của Bát Gia có chút nghiêm nghị, một người đẹp cầm ly rượu đưa tới bên miệng của Bát Gia: “Gia, uống ngụm rượu đi, uống rượu thì sẽ vui vẻ.”

Bát Gia mỉm cười, ôm người đẹp nói: “Dùng ly uống không thú vị, dùng cái miệng của em tới đút cho gia.”

“Gia thật hư mà.”

Người đẹp nũng nịu một câu, cầm ly rượu uống một ngụm, sau đó đưa đôi môi kiều diễm đến gần miệng của Bát Gia.

Khi Bát Gia đang muốn hút rượu ngon trong miệng người đẹp ra, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Thân hình hơi khựng lại, Bát Gia có hơi thô bạo đẩy người đẹp ra: “Fuck ai gọi điện, dám phá hỏng tâm trạng vui vẻ của ông đây.”

Cầm điện thoại lên nhìn màn hình, nhìn hai chữ Tiền Phúc lấp nháy trên màn hình, lông mày của Bát Gia nhíu thành một đường.

“Ông già này sao lại gọi điện cho mình.”

Bát Gia lẩm bẩm một tiếng, do dự giây lát, khi cuộc gọi sắp tự động tắt thì Bát Gia đã ấn nút nghe.

“Alo, ông già này ông không cố gắng làm chân chó của ông đi, gọi điện cho tôi làm cái rắm gì.”

Bát Gia thô bạo nói.

Trên mặt Tiền Phúc vụt qua vẻ bất mãn, bởi vì mệnh lệnh của Lý Phàm, mới nhịn không có chửi tục với Bát Gia.

“Không nói nhảm với ông, thiếu chủ muốn gặp ông.”

“Thiếu chủ? Gặp tôi? Các ông là muốn mai phục à? Tưởng tôi là kẻ ngu, sẽ dễ dàng mắc câu của các ông như vậy sao.”

Bát Gia cười lạnh rồi nói.

“Mai phục ông có tác dụng gì, Long hậu sắp tới rồi, mai phục ông còn không bằng trực tiếp mai phục Long hậu, ông thật sự cho rằng ông có thể được thiếu chủ để vào trong mắt sao, đối với thiếu chủ mà nói, ông chỉ là một con sâu thối mà thôi.”

Những lời của Tiền Phúc, khiến sắc mặt của Bát Gia tức đến đỏ bừng, hận không thể ngay lập tức xông tới trước mặt Tiền Phúc, xé nát cái miệng của Tiền Phúc.

“Ông khiến tôi rất tức giận biết không hả, những thủ vệ ở bên cạnh thiếu chủ đó, đều không đủ cho thủ hạ của tôi nhét kẽ răng, chỉ là tôi tội nghiệp cho cậu ta, mới luôn không có dùng thủ động thủ lực với cậu ta mà thôi.”

“Đừng nói những thứ vô dụng đó, chỉ cần nói ông có đi gặp thiếu chủ hay không thôi, ông nếu không đi thì tôi báo lại với thiếu chủ.”

Bát Gia rơi vào trầm mặc, có đi gặp Lý Phàm hay không là một vấn đề rất khó chọn, đi thì sẽ gặp nguy hiểm, nhưng không đi, Bát Gia

lại tò mò Lý Phàm muốn gặp mặt ông ta để nói cái gì.

Lòng tò mò giống như một cái móng vuốt của con mèo, cào vào trong tâm gan của Bát Gia, càng cào càng cảm thấy khó chịu, càng muốn đi gặp Lý Phàm.

“Ông gửi địa vị của cậu ta cho tôi trước, sau đó tôi suy nghĩ một lát, trong vòng nửa tiếng sẽ trả lời cho ông.”

“Ông vẫn là gan nhỏ như vậy, cho ông nửa tiếng để suy nghĩ.”

Tiền Phúc cúp máy, gửi định vị mà Lý Phàm gửi tới cho Bát Gia.

Bát Gia sau khi nhìn định vị, trầm giọng nói: “Tra thử vị trí này, ngoài ra tra động thái hôm nay của Lý Phàm, còn cả vị trí của những thủ vệ đó của cậu ta.”

“Rõ.”

Thủ hạ lấy máy tính ra, bắt đầu tiến vào hệ thống tìm kiếm của camera giám sát thành phố, điều tra động thái của Lý Phàm và thủ vệ Long Môn.

Rất nhanh tư liệu đã được tổng hợp lại, động thái của Lý Phàm cũng xuất hiện.

“Lý Phàm đang ở một công xưởng bỏ hoang của ngoại ô thành phố, công xưởng bỏ hoang thuộc sở hữu của nhà họ Tần ở Tỉnh Thành, căn cứ theo sự thể hiện của tư liệu, công xưởng đó bị xem là nơi dừng chân của sát thủ và lính đánh thuê.

“Camera giám sát thành phố ở gần công xưởng bỏ hoang đó hiển thị, hôm nay nhóm người đầu tiên tiến vào có Tần Kế Nghiệp và vệ sĩ của cậu ta, nhóm thứ hai là mười mấy tên sát thủ, nhóm thứ ba là một mình Lý Phàm, cuối cùng là đoàn lính đánh thuê do Thiên Nam Binh Vương Diệp Trung Thiên dẫn.”

“Vị trí của thủ vệ Long Môn bây giờ cách Lý Phàm hơn 20km, căn cứ theo tư liệu mà phán đoán, bọn họ chắc là đang bảo vệ Cố Họa Y vợ của Lý Phàm.”

Từng tư liệu được đọc ra, Bát Gia hút thuốc, lặng lẽ suy tư.

“Thủ vệ của Long Môn không có ở bên cạnh, ngược lại trộn lẫn với một đám sát thủ lính đánh thuê, lẽ nào cậu ta là muốn dựa vào sát thủ và lính đánh thuê đối phó mình? Con mẹ nó thật là ấu trĩ, mình thấy cậu ta ở Hán Thành làm kẻ vô dụng làm mức IQ đều hạ thấp rồi.”

Nghĩ đến mọi loại tin đồn trước đây của Lý Phàm, trên mặt Bát Gia lộ ra nụ cười khinh thường.

Chỉ cần không có thủ vệ của Long Môn ở đó, sát thủ lính đánh thuê dì đó đều không phải vấn đề, Bát Gia ẩn ẩn cảm thấy đây là một cơ hội tốt.

Nếu như có thể túm được Lý Phàm dày vò một phen, sau đó dạy ra một thiếu chủ Long Môn ngoan ngoãn nghe lời giao cho Long hậu, thiết nghĩ Long hậu sẽ rất hài lòng.

Bát Gia rất nhanh bị lợi ích mê hoặc, cảm thấy dường như nhìn thấy tương lai tốt đẹp.

Rút điện thoại gọi điện tới số của Tiền Phúc, Bát Gia vui vẻ cười nói: “Ha ha, Tiền Phúc lão già ông, có phải là cảm thấy làm cái chân chó này không có hy vọng rồi, cho nên muốn trực tiếp bán thiếu chủ, ha ha ha.”

“Bớt nói linh tinh, chỉ là thiếu chủ không nghe lời khuyên cản của tôi mà thôi, tôi cảnh cáo ông, gặp thiếu chủ tốt nhất thành thật một chút, ông nếu như dám làm gì bất lợi với thiếu chủ, tôi sẽ theo giết ông tới chân trời góc bể!”

“Ông nói tôi sợ quá, đợi tôi gặp tên phế vật đó xong rồi nói tiếp, đường đường thiếu chủ Long Môn lại ở rể nhà người ta đã đủ mất mặt rồi, còn con mẹ nó làm phế vật mấy năm, hình tưởng của Long Môn đều hủy ở trong tay cậu ta rồi.”

Tiền Phúc nghẹn lời một trận, hình tưởng mấy năm nay của Lý Phàm, quả thật đối với Long Môn mà nói là một sự sỉ nhục, sau này nếu như câu chuyện này của Lý Phàm truyền ra ngoài, sợ là Long Môn đều sẽ trở thành trò cười trong các thế lực lâu đời đó.

Bát Gia cúp máy, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn hai cáo: "Chuẩn bị xe, đến công xưởng bỏ hoang, trên người cẩn thận phòng bị, đến công xưởng các người tăng cường cảnh giới, đưa ra một phương án đối phó những lính đánh thuê và sát thủ đó."

"Rõ."

Các thủ hạ vệ sĩ lần lượt hành động, bắt đầu xuất phát tiến hành chuẩn bị cho Bát Gia.

Bát Gia nhìn bóng râm của trong căn phòng, thần sắc nghiêm túc nói: "Lương Ngọc, sự an toàn lần này của tôi toàn bộ dựa vào cô rồi, bọn họ tôi không tin được."

"Yên tâm, có tôi ở đây ai cũng không làm ông bị thương được."

Bát Gia gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh thủ hạ tới báo phương án, Bát Gia sau khi nghe rồi đứng dậy đi ra ngoài, bóng râm trong phòng vụt qua một cái bóng màu xám.

Cái bóng màu xám không có gây ra sự phát giác của bất kỳ ai, lẳng lặng ngưng tụ cùng với cái bóng của Bát Gia.

Bước chân của Bát Gia hơi khựng lại, sau đó khóe miệng cong lên lộ ra nét cười nhàn nhạt.

"Vẫn là Lương Ngọc dựa vào được, bỏ ra cái giá cao như vậy, không có uổng phí, đều nói tìm kiếm sự giàu có trong nguy hiểm, lần này tôi sẽ đánh một trận tử tế."

Đã chuẩn bị kỹ lượng Bát Gia lên chiếc Mercedes-Benz đống đạn được làm riêng, đội xe từ từ khởi động, lái ra khỏi biệt thự, chạy về phía công xưởng bỏ hoang.

Đội xe sau khi lái đi, Lương Ngọc đi ra khỏi biệt thự, dưới ánh mặt trời sáng chói, cái bóng của Lương Ngọc nhạt tới mức gần như không có.

Chương 371: Thật sự đến rồi

Lương Ngọc là nhẫn giả nước Anh Đào, Bát Gia tốn số tiền lớn, mới mời được Lương Ngọc làm vệ sĩ cận thân của mình.

Vừa rồi giống như cái bóng màu xám trong bóng của Bát Gia, là bí pháp trong Nhẫn Thuật Anh Đào, cái bóng màu xám đó vào thời khắc mấu chốt có thể giúp Bát Gia cản một kích trí mạng, tương đương cho Bát Gia nhiều thêm một cái mạng.

Có điều thi triển bí pháp khiến lực lượng của Lương Ngọc cũng bị tiêu hao cực lớn, sắc mặt của cô ta trở nên hơi trắng bệch.

Đi tới trong góc biệt thự ngồi vào một chiếc xe việt dã, Lương Ngọc nghỉ ngơi một lát, lái xe bám theo đội xe của Bát Gia.

Bát Gia ở trong xe nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng tính toán lát nữa tình hình có thể xảy ra.

Dựa theo kế hoạch mà thủ hạ đặt ra, lát nữa đầu tiên chiếm cứ điểm cao của nhà xưởng, sau khi đoạt lấy địa hình có lợi, mới sẽ bảo vệ Bát Gia tiến vào công xưởng bỏ hoang.

…

Trong công xưởng bỏ hoang.

Tần Kế Nghiệp nhìn thời gian, đã hơn nửa tiếng trôi qua rồi.

“Cậu sẽ không để chúng tôi ở đây đợi một ngày chứ, sắp trôi qua một tiếng đồng hồ rồi, bên phía Bát Gia đều không có bất kỳ động tĩnh gì.”

Diệp Trung Thiên cười lạnh rồi nói: “Tên ngốc này chắc chắn đang nằm mơ, cho dù đợi tới 12 giờ đêm, Bát Gia cũng không tới nơi này thì cậu đợi nhận thua đi.”

Lý Phàm nhàn nhạt mỉm cười, lười nhác nói: “Gấp cái gì, nói

không chừng giờ ông ta đang chuẩn bị xuất pháp rồi đó, phải có sự kiên nhẫn."

"Con mẹ nó, thời gian của tôi là rất quý giá, không có thời gian ở đây nói vớ vẩn với cậu, cho cậu thêm nửa tiếng nữa, nếu như nửa tiếng sau không có tin tức Bát Gia ra ngoài thì cậu ngoan ngoãn giao kíp nổ ra."

Tần Kế Nghiệp lạnh mặt nói.

Ở đây lãng phí thời gian, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy tẻ nhạt, nếu không phải bởi vì kíp nổ ở trong tay Lý Phàm, người ở đây sớm đã giải tán rồi.

Lý Phàm mỉm cười lắc lắc kíp nổ trong tay, làm ra một tư thế sắp đập kíp nổ.

Mí mắt của đám người Diệp Trung Thiên giật điên cuồng, trong nháy mắt đều nín thở, thật sự lo lắng Lý Phàm sẽ xúc động mà đập xuống.

Thấy thần sắc của đám người Diệp Trung Thiên, Lý Phàm mỉm cười nói: "Xem ra các anh cũng rất sợ chết, nếu đã sợ chết thì cố gắng đợi, lão Bát chắc chắn sẽ tới."

"Tới cái rắm, cậu nếu thật sự có bản lĩnh đó, Bát Gia sớm đã dẫn người tới rồi, thời gian trôi qua càng lâu, khả năng Bát Gia tới càng nhỏ."

"Tên này đầu óc mơ hồ rồi, căn bản không thể dựa theo logic bình thường để nói chuyện với cậu ta, chưa từng gặp tên ngu ngốc nào như này."

"Thua thiệt trong tay một phế vật, thật sự là con mẹ nó mất mặt, có điều còn may tên phế vật này không có đầu óc, lát nữa thắng cược, sẽ thu thập tên phế vật ngu ngốc này sau."

Sát thủ và các lính đánh thuê đều tụ gần với nhau, bởi vì có cùng

chung kẻ địch, cho nên bọn họ đều bỏ qua hiềm khích trước đó.

Ngụy Dũng thậm chí ngồi cùng chỗ với Diệp Trung Thiên, vừa hút thuốc vừa nhìn Lý Phàm.

Điện thoại của Lý Phàm rung lên, rút điện thoại ra nghe máy, Tiền Phúc có hơi lo lắng nói: "Thiếu chủ, lão Bát đã dẫn người xuất động rồi, thủ hạ của ông ta hoàn bộ xuất động, có hỏa lực nặng."

"Biết rồi, ông ta tới là được."

"Thiếu chủ, tôi đã sắp xếp thủ vệ và thủ hạ chờ lệnh rồi, lát nữa khống chế ở bên ngoài công xưởng bỏ hoang, một khi có tiếng súng, bọn họ sẽ lập tức xông vào bảo vệ cậu."

Lý Phàm muốn can ngăn Tiền Phúc, nhưng nghĩ tới đây cũng là một phen ý tốt của Tiền Phúc, vì thế mỉm cười nói: "Vậy được, làm theo những gì ông nói."

Lý Phàm bỏ điện thoại xuống, nhìn sang Tần Kế Nghiệp nói: "Anh thua rồi, qua đây ăn bom cảm ứng đi."

"Cái gì mà tôi thua rồi, con mẹ nó tôi thuê chỗ nào, Bát Gia đâu? Bát Gia chưa có tới được chưa hả, cậu phát bệnh thần kinh gì thế!"

Tần Kế Nghiệp nổi điên nói.

"Bát Gia chưa tới, cậu sao có thể tính là thắng rồi, thật là phục cái đầu không bình thường này của cậu đấy."

"Lát nữa cậu ta chắc sẽ không tưởng cậu ta là chúa cứu thế phật tổ Như Lai gì gì đó chứ, người như này nên đưa tới bệnh viện tâm thần."

"Nếu không phải là đánh không lại cậu ta, tôi đề muốn riềng cậu ta một trận, để cậu ta biết cái gì là tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh."

Một đám người liên tiếp mắng chửi, đều cảm thấy Lý Phàm là mắc bệnh thần kinh sinh ra chức hoang tưởng, nói đều là những điều

linh tinh vớ vẩn.

Lý Phàm lắc đầu, có hơi bất mãn nhìn sang Tần Kế Nghiệp: “Anh có phái người theo dõi chỗ ở của Bát Gia không? Nếu như có phái người thì hỏi thử, không có phái người thì mau chóng phái người ra.”

Tần Kế Nghiệp ngẩn ra, lúc này mới nghĩ tới căn bản không có sắp xếp người theo dõi chỗ ở của Bát Gia, luôn đều là nghĩ Bát Gia sẽ không ra ngoài, vì để tránh bị lính gác tuần tra phát hiện, cho nên không có phái người tiến hành giám sát.

“Hình như là không có phái người đi giám sát, có điều cần thiết phải giám sát sao, Bát Gia chắc chắn sẽ không ra khỏi biệt thự, cậu đừng nằm mơ nữa!”

Lời vừa dứt, tiếng chuông điện thoại của Tần Kế Nghiệp vang lên.

Rút điện thoại ra ấn nghe, sau khi Tần Kế Nghiệp ừm ừ hai tiếng, mắt đã trợn tròn.

“Anh không có nhìn nhầm chứ! Đội xe của Bát Gia thật sự lái qua đây rồi?”

Tần Kế Nghiệp kinh ngạc nói.

Theo tiếng kêu kinh ngạc của Tần Kế Nghiệp phát ra, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt gặp ma để nhìn Lý Phàm.

Bát Gia rời khỏi biệt thự rồi?

Thật sự là vì một cuộc gọi của Lý Phàm?

Nhưng cũng không nghe thấy Lý Phàm nói cái gì, thế nào Bát Gia sẽ ra khỏi hang ổ!

Trong lòng mọi người có vô số câu hỏi nghĩ không hiểu, Tần Kế Nghiệp lại nói hai câu, cẩn thận kêu đối phương tiến hành xác

nhận.

Rất nhanh đối phương đưa ra câu trả lời khẳng định, chắc chắn quả thật là Bát Gia đã ra khỏi biệt thự.

Tần Kế Nghiệp cúp máy với thần sắc hoảng hốt, nghĩ thế nào cũng cảm giác cuộc gọi vừa rồi là ảo giác.

“Sao lại tới chứ? Bát Gia không nên như thế, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.”

Đám người Diệp Trung Thiên cũng vô cùng sốc, chỉ nhìn thần sắc của Tần Kế Nghiệp, mọi người đều nhìn ra được Bát Gia là thật sự tới rồi, chứ không phải là nói đùa.

“Tần Kế Nghiệp, Bát Gia thật sự tới rồi sao? Là đến chỗ của chúng ta?”

Diệp Trung Thiên vội vàng hỏi.

“Chắc là tới rồi, thủ hạ của tôi nói dùng kính viễn vọng nhìn thấy Bát Gia ở trên xe, nhưng bọn họ không dám lại gần bám theo, sợ sẽ bị Bát Gia phát hiện.”

Tần Kế Nghiệp mặt mày khổ não nói.

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều hoảng loạn, ánh mắt đều loạt nhìn sang Lý Phàm, giống như trên người Lý Phàm có lực lượng thần bí gì đó.

“Tên này tới từ đâu thế, lẽ nào một cuộc gọi thật sự gọi được Bát Gia tới sao? Chắc không phải là trùng hợp chứ.”

“Trùng hợp cũng không có trùng hợp như vậy, nếu không phải là biết cái gì đó, Bát Gia cũng sẽ không tới nhà xưởng bỏ hoang này.”

“Tôi cảm thấy tam quan của ta đã không bình thường rồi, chuyện này là gì đây, căn bản không phải là logic có thể giải thích thông suốt được.”

Mọi người thế nào đều nghĩ không quan hệ logic bên trong, cảm thấy Lý Phàm giống như thiên ngoại phi tiên vậy, đột nhiên khống chế thế cục, lại đột nhiên thay đổi thế cục."

"Cậu, rốt cuộc là ai? Phế vật trong truyền thuyết không thể có bản lĩnh như này, cũng không thể chỉ với một cuộc gọi thì gọi Bát Gia tới được." Diệp Trung Thiên lạnh giọng hỏi.

"Tôi chính là tôi." Lý Phàm khẽ mỉm cười rồi nói.

Chương 372: Cậu đi tiếp khách

Đám người Diệp Trung Thiên nghẹn lời nhìn Lý Phàm, con mẹ nó ai cũng biết cậu là cậu, cái muốn biết là thân phận bối cảnh của cậu có được không hả!

Bất lực nhìn Lý Phàm, Diệp Trung Thiên dám tức không dám nói, cái mạng nhỏ còn nằm ở trong tay Lý Phàm.

Lý Phàm lắc lắc chiếc hộp màu bạc, nhìn sang Tần Kế Nghiệp đang vô cùng lo lắng.

“Anh thua rồi, có phải nên chủ động tới thực hiện lời cá cược không.”

“Tôi, tôi cái này.”

Tần Kế Nghiệp căng thẳng đến mức sắp khóc rồi, còn dư lại mười mấy quả bom cảm ứng, đều ăn cả vào bụng, liệu có phải bởi vì va chạm mà nổ tung không!

Trong đầu Tần Kế Nghiệp tưởng tượng ra cảnh bom cảm ứng nổ chết mình, trong nháy mắt hoảng sợ khuỵu xuống đất.

“Tôi không bom có được không, tôi cho cậu tiền, cho cậu rất nhiều tiền.”

Tần Kế Nghiệp ỉ ôi khóc lóc nói.

“Dám chơi dám chịu, anh nếu như không ăn, khả năng bây giờ phải đi gặp tổ tiên của anh rồi.”

Giọng nói lạnh lùng của Lý Phàm khiến Tần Kế Nghiệp rùng mình hai cái.

Do dự giây lát, Tần Kế Nghiệp từ từ đứng dậy, chầm chậm đi về phía Lý Phàm.

Có nên lật ra quân át chủ bài cuối cùng không?

Tần Kế Nghiệp vừa đi vừa nghĩ, nhưng khi đi tới trước mặt Lý Phàm, Tần Kế Nghiệp đều không có hiểu.

Lý Phàm mở chiếc hộp màu bạc ra, tỏ ý Tần Kế Nghiệp tự mình nuốt bom cảm ứng.

Tần Kế Nghiệp đưa bàn tay run rẩy ra, giống như người mắc hội chứng Parkinson, run rẩy cầm một quả bom cảm ứng lên.

“Tôi, tôi, tôi…”

Tần Kế Nghiệp lắp bắp nói không ra lời, vẻ mặt nhăn thành miếng giẻ lau rồi.

“Đừng sợ, bọn họ đều ăn rồi, không phải đều tốt sao.”

Lý Phàm khuyên bảo Tần Kế Nghiệp.

Tần Kế Nghiệp nhìn Diệp Trung Thiên, Diệp Trung Thiên quay mặt đi, cảm thấy có chút áy náy, không dám nhìn vào mắt Tần Kế Nghiệp.

Do dự một lát, Tần Kế Nghiệp nhắm mắt nuốt bom cảm ứng vào, khóc lóc nói: “Hức hức, tôi ăn một quả là được rồi nhỉ, ăn nữa vẫn hiệu quả như thế, nếu ở trong bụng tôi va chạm rồi nổ tung thì không tốt rồi.”

“Được, mở đường cho anh, chỉ ăn một quả là được rồi.”

Lý Phàm đóng chiếc hộp lại, thần sắc trở nên nghiêm túc: “Bây giờ đều có thể nghe tôi chỉ huy rồi chứ.”

“Đều nghe theo cậu, nghe theo cậu.”

Tần Kế Nghiệp nói liên tiếp.

“Các anh thì sao, bày tỏ cái thái độ đi.”

Lý Phàm nhìn sang Diệp Trung Thiên và Ngụy Dũng.

Ngụy Dũng cười khổ nói: “Mạng của chúng tôi đều nằm trong tay cậu, cậu tự nhiên là ông trời rồi, nói thế nào chúng tôi làm thế đó.”

“Tôi cũng thế, đều nghe theo sự phân phó của cậu.” Diệp Trung Thiên đanh mặt nói.

Sát thủ và các lính đánh thuê đều bị Tần Kế Nghiệp chấn nhiếp, mặc kệ là văn hay võ, đều bại trong tay Lý Phàm, căn bản không có tư cách phản kháng.

“Rất tốt, nhiệm của các anh rất đơn giản, ở bên ngoài cản thủ vệ dưới trướng của Bát Gia, khiến Bát Gia chỉ có thể dẫn hai người đi vào.”

Sắc mặt của đám người Diệp Trung Thiên lập tức trở nên khó coi, cảm thấy Lý Phàm là giao cho một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

“Chúng tôi chỉ có từng này người, làm sao có thể cản được nhiều thủ hạ của Bát Gia như vậy chứ, nếu như bọn họ không nghe lời, cứng rắn xông vào thì sao?”

Ngụy Dũng có chút nhát gan nói.

“Vậy thì giết không cần bàn.”

Lý Phàm sát khí bừng bừng nói.

Cảm nhận được sát khí bỗng xuất hiện trên người Lý Phàm, đám người Diệp Trung Thiên, Ngụy Dũng đều sửng sốt tim đập thình thịch.

Sát khí mãnh liệt như này, cho dù là lang nhân giết không ít người như bọn họ đều cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt của Diệp Trung Thiên nhìn đăm đăm Lý Phàm, cảm nhận

kỹ sát khí trên người Lý Phàm, lát sau sắc mặt của Diệp Trung Thiên xám xịt như chết, giọng nói khàn khàn nói: “Đây, đây không phải là sát khí.”

“Anh nói cái gì?”

Ngụy Dũng nghi hoặc nhìn Diệp Trung Thiên.

Ánh mắt Diệp Trung Thiên khi nhìn Lý Phàm trở nên cung kính, ký ức phong kín bị rạch ra một góc, những chuyện trải qua trong trận chiến ở núi Lão Ngõa vụt qua trong đầu Diệp Trung Thiên.

Chính là một người thần bí có khí tức giống với sát khí trên người Lý Phàm, đã giúp Diệp Trung Thiên thủ vững núi Lão Ngõa.

Nếu không phải người thần bí đó xuất hiện vào thời khắc mấu chốt, Diệp Trung Thiên sớm đã trở thành thi thể rồi.

“Tôi không biết cậu có phải người đó không, nhưng cậu và người đó có khí tức giống nhau, Diệp Trung Thiên tôi nghe theo sự phân phó của cậu, liều chết đều sẽ không để thủ vệ của Bát Gia tiến vào trong khu xưởng một bước, trừ phi bọn họ bước qua xác của tôi.”

Thái độ thay đổi đột ngột của Diệp Trung Thiên đối với Lý Phàm, khiến mắt của đám người Tần Kế Nghiệp sắp rớt ra, đều nghĩ không thông Diệp Trung Thiên thế nào đột nhiên giống như thay đổi thành một con người khác, lẽ nào là bị sát khí trên người Lý Phàm dọa sợ rồi?

“Anh Diệp, anh đây là bị làm sao thế, nói linh tinh cái gì vậy?”

Tần Kế Nghiệp kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, cậu hiểu cái rắm.”

Diệp Trung Thiên xoay người nhìn sang các lính đánh thuê kia, cao giọng nói: “Tập hợp, cúi chào với cậu Lý.”

Các lính đánh thuê tập kết thành đội ngũ chỉnh tề, cùng Diệp Trung Thiên cúi chào Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ gật đầu, giống như thủ lĩnh đanh duyệt binh vậy.

“Chào!”

Diệp Trung Thiên hạ tay cúi chào xuống, sâu sắc nhìn Lý Phàm, xoay người dẫn các lính đánh thuê đi ra ngoài.

Lính đánh thuê đi theo đằng sau Diệp Trung Thiên băn khoăn thấp giọng hỏi: “Đại ca, anh sao đột nhiên cung kính với cậu Lý như vậy.”

“Bởi vì trước đây, tuy không biết cậu ta có phải là người đó không, nhưng khí tức của bọn họ rất giống, không phải là một người cũng chắc chắn là đồng môn, không có người đó thì không có Diệp Trung Thiên tôi của ngày hôm nay, tôi là người biết ơn phải báo.”

Thấy đám người Diệp Trung Thiên đi ra khỏi xưởng, Ngụy Dũng gãi đầu cười trừ nói: “Binh vương Diệp cũng liều rồi, vậy chúng ta càng phải liều, dù sao trong bụng đều mang bom rồi, hy vọng chúng tôi nếu như có thể liều mạng sống được, cậu Lý sẽ giúp chúng tôi lấy bom ra.”

“Yên tâm, chỉ cần các anh nghe mệnh lệnh.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Được, chúng tôi tin cậu.” Ngụy Dũng dẫn người đi theo ra ngoài xưởng, tìm Diệp Trung Thiên thương lượng nên ngăn cản thủ vệ của Bát Gia như nào.

Tần Kế Nghiệp hai chân run rẩy nói: “Tôi, tôi không cần ra ngoài nhỉ, tôi kêu vệ sĩ của tôi ra ngoài hết..”

“Anh đi đón khách, cố gắng tiếp đón lão Bát.”

“Cái này, tôi sợ là làm không được! Bát Gia là người nóng tính, tôi nếu nói không cho đội cảnh vệ của ông ta vào, sợ là người ông ta

giết đầu tiên là tôi.”

Ý tứ muốn lật quân át chủ bài Tần Kế Nghiệp đều có rồi, cố kìm nén sự sợ hãi tròn lòng, mới không nói ra chuyện đã bắt cóc Xuyến Xuyến.

“Cậu nói với ông ta, chỉ có một mình tôi ở bên trong, lão Bát ông ta nếu như không muốn làm rùa rụt đầu thì dẫn hai vệ sĩ mạnh nhất vào gặp tôi.”

“Cái này, cái này tôi nói không ra được.”

Tần Kế Nghiệp nước mắt đều rơi ra rồi, không dám tưởng tượng hậu quả khi bản thân ở trước mặt Bát Gia nói ông ta là rùa rụt đầu.

“Anh nếu như không đi, bây giờ sẽ bùm một tiếng, anh suy nghĩ cho cẩn thận.”

“Tôi, tôi đi, tôi bây giờ đi ngay.”

Tần Kế Nghiệp hoảng loạn lau nước mắt, dẫn vệ sĩ giống như chó nhà có tang điên cuồng chạy ra, lúc này Tần Kế Nghiệp cảm thấy đối mặt với Bát Gia còn thoải mái hơn đối mặt với Lý Phàm.

Đứng ở cửa lớn của công xưởng, Tần Kế Nghiệp cúi gằm đầu suy nghĩ nên nói chuyện với Bát Gia như nào, mà đám người Diệp Trung Thiên đã bắt đầu bày bố phòng tuyến.

“Đội xe, đội xe của Bát Gia tới rồi.”

Vệ sĩ của Tần Kế Nghiệp nhắc nhở.

Chương 373: Bát gia đến!

Đội xe của Bát Gia từ từ dừng lại, âm thanh mở cửa xe lúc này vang lên, các thủ vệ như gặp kẻ địch lớn bước xuống xe, ánh mắt cảnh giác nhìn phòng tuyến mà đám người Diệp Trung Thiên bày bố.

“Cảnh giới!”

Thủ lĩnh thủ vệ quát một tiếng, các thủ vệ lần lượt lấy chiếc xe làm tấm chắn, nòng súng nhằm chuẩn vào phòng tuyến của đám người Diệp Trung Thiên.

Trong chiếc xe đằng sau thậm chí còn khiêng ra hỏa tiễn, khiến mí mắt của Tần Kế Nghiệp giật giật.

Không có chút do dự, Tần Kế Nghiệp hai tay giơ cao quá đỉnh đầu, gật đầu khom eo nhìn chiếc Mercedes-Benz chống đạn cách đó không xa.

Chiếc Mercedes-Benz dài hơn cao hơn dày hơn, so với chiếc xe bình thường lớn hơn một vòng, nhìn trông như một mãnh thú hung tợn.

“Đừng nổ súng, đừng căng thẳng, tôi có thể nói chuyện với Bát Gia không? tôi là người truyền lời thay cho cậu Lý, chúng tôi có gì từ từ nói, đánh nhau, người tử thương đều là anh em của mình không phải sao.”

Tần Kế Nghiệp rất nhanh đi vào trạng thái, tuy hai chân không ngừng run rẩy, nhưng cái miệng lại cực kỳ thoăn thoắt.

Đối mặt với Bát Gia, đặc biệt là Bát Gia còn chưa bước xe, Tần Kế Nghiệp không cảm nhận được quá nhiều sự sợ hãi, so với đối mặt thẳng với Lý Phàm mới là thật sự khủng bố.

Cửa sổ của chiếc xe Mercedes-Benz hạ xuống một khe hở, Bát Gia rất cảnh giác nhìn ra bên ngoài cửa xe, lo lắng có sự tồn tại của

cao thủ bắn súng thậm chí tay bắn tỉa, cửa xe đều không dám hoàn toàn mở ra.

Thủ lĩnh thủ vệ đi tới bên cửa chiếc xe Mercedes-Benz, xuyên qua khe hở nói: “Bát Gia, ông xem có phải đánh vào không? Có Bazooka, đoán chắc rất nhanh có thể san bằng nơi này, người của Diệp Trung Thiên không có vũ khí hạng nặng gì cả.”

“Không vội, nghe thử tên họ Tần nói cái gì.”

Thủ lĩnh thủ vệ gật đầu, rảo bước đi về phía Tần Kế Nghiệp, rút súng chĩa vào đầu của Tần Kế Nghiệp.

“Đi thôi, dẫn cậu đi gặp Bát Gia.”

Tần Kế Nghiệp hai tay giơ càng cao hơn, đi theo thủ lĩnh thủ vệ tới trước cửa xe của Bát Gia.

Bát Gia xuyên qua cửa xe đánh giá Tần Kế Nghiệp, nheo mắt nói: “Cậu là thủ hạ trong nước của lão Khắc Lí sao? Cậu chắc biết giữa bọn họ và Long Môn chúng tôi là tử địch.”

“Biết chứ biết chứ, tôi đây không phải cũng là vì miếng cơm manh áo sao, khi ra nước ngoài du lịch bị bọn họ ép, chỉ có một con đường để đi, có điều tôi chưa từng đối đầu với Long Môn.”

Tần Kế Nghiệp trong lòng hoảng loạn, không ngờ nội tình của mình đều bị Bát Gia tra rõ triệt để.

“Hừ, trước kia cậu có lẽ chưa từng làm, có điều lần này thì chưa chắc, Diệp Trung Thiên và những sát thủ đó của cậu, đừng nói đều là cậu tìm đến chơi đồ hàng.”

Bát Gia khinh thường nói.

“Bát Gia, hiểu lầm, đều là hiểu lầm, tôi tìm bọn họ chỉ là tụ tập, chuẩn bị sau này mở rộng sự nghiệp.”

“Vậy Lý Phàm tại sao lại ở đây, cậu ta không nên có quan hệ với các cậu.” . Truyện Mạt Thế

Bát Gia lạnh giọng hỏi, trong mắt vụt qua một tia sát cơ.

“Lý Phàm thuần túy là tới làm loạn, trước đó thủ hạ của tôi nhận đơn đi ám sát cậu ta, kết quả xảy ra vấn đề, bị Lý Phàm thu thập rồi, Lý Phàm là tới tìm tôi báo thù, kết quả những tên thủ vệ phế vật này đều đánh không lại cậu ta, cậu ta ngược lại còn trêu chọc tới Bát Gia ông, chúng tôi là hoàn toàn không có đích ý với Bát Gia ông.”

Kỹ thuật diễn xuất của Tần Kế Nghiệp bùng nổ, những lời nói ra bản thân anh ta đều tin, thần sắc càng vô cùng chân thật, khiến Bát Gia gian xảo cũng không có nhìn ra sơ hở.

Những lời này nếu nói giả vậy thật sự là giả, nhưng nếu nói thật vậy thật sự là thật hoàn toàn, lời như này nói ra đến Tần Kế Nghiệp đều cảm thấy thần sắc bình thản, không phân rõ những lời anh ta nói rốt cuộc là thật hay giả.

“Cho cậu lá gan cũng không dám, trong nước là địa bàn của Long Môn, món nợ cậu ăn với bên ngoài lát nữa tính, nói xem Lý Phàm kêu cậu nói cái gì.”

“Lý Phàm cậu ta nói bảo ông chỉ có thể dẫn hai thủ vệ đi vào gặp cậu ta, nhiều hơn một người cũng không được, đương nhiên, bên trong cũng chỉ có một mình Lý Phàm, nhiều thêm một người cũng không có, tôi có thể thề với trời.”

Tần Kế Nghiệp nói xong cẩn thận nhìn Bát Gia, đợi câu trả lời của Bát Gia.

Bát Gia nhắm mắt, trầm tư một lát, cảm thấy đến cũng đến rồi, nếu lúc này không dám đi gặp Lý Phàm, vậy thật sự sẽ trở thành trò cười rồi.

“Trục Nhật và Hám Sơn đi theo tôi, các người khác ở bên ngoài cảnh giới.”

Thủ lĩnh thủ vệ lo lắng nói: “Bát Gia, cái này không được, vẫn là để chúng tôi đánh vào trong là tốt nhất.”

“Đánh cái gì mà đánh, trận thế nhỏ như này không có gì đáng phải sợ cả.”

Bát Gia đẩy cửa xe ra, Trục Nhật và Hám Sơn ở hai bên trái phải của Bát Gia, hai người đàn ông cao to lực lưỡng, hai mắt như mãnh hổ, phóng ra tinh quang lấp lánh.

“Tôi dẫn đường cho ông.”

Tần Kế Nghiệp như tên sai vặt vậy, khom người đi đằng trước, ở trước dẫn đường cho Bát Gia.

Bát Gia không hề sợ hãi đi xuyên qua phòng tuyến của đám người Tần Kế Nghiệp, đi vào trong công xưởng bỏ hoang.

Ở cửa cửa công xưởng, Tần Kế Nghiệp dừng bước chân: “Bát Gia, Lý Phàm cậu ta ở đằng sau, ông ở đây có thể nhìn thấy cậu ta, tôi không tiện đi vào rồi.”

“Ừm.”

Bát Gia phát ra một tiếng bằng âm mũi, dưới sự bảo vệ của Trục Nhật và Hám Sơn đi về phía Lý Phàm.

Lý Phàm lười nhác dựa vào lưng ghế, cười nhíp mắt nhìn Bát Gia đi tới.

Bát Gia nhìn dáng vẻ lười nhác của Lý Phàm, lạnh lùng hừ một tiếng: “Hừ, với điệu bộ này của cậu, còn muốn tiếp quản Long Môn, thật sự là người si nói mộng.”

“Tôi không muốn tiếp quản Long Môn, mà là người đó mời tôi về tiếp quản Long Môn.”

Bát Gia thần sắc hơi cứng lại, khinh thường nói: “Hiện nay có Long

hậu ra mặt quản lý, căn bản không cần tên phế vật như cậu, khuyên cậu vẫn là hiệu trung với Long hậu, sau này đều phục tùng Long hậu, như thế còn có thể để cậu hưởng thụ những ngày không cần lo tới cái ăn cái mặc."

"Phục tùng Long hậu? Sợ là bà ta nằm mơ cũng muốn giết tôi nhỉ, ông nói xem bản lĩnh độc bá Long Môn của bà ta từ đâu mà ra, người ở sau ủng hộ bà ta lại là ai? Đừng nói là tám Long vương các ông, các ông chỉ là con sâu đáng thương bị bà ta dùng để che đậy mà thôi."

Lý Phàm nhắm mắt nói.

Lông mày của Bát Gia nhíu mày, sau khi suy tư chốc lát, bật cười rồi nói: "Cậu nghĩ cũng khá nhiều, nhưng đều không có nghĩ tới điều này, chúng tôi chỉ là ủng hộ người giỏi, năng lực đức hạnh của cậu căn bản không xứng nắm quyền Long Môn."

"Còn Long hậu, bà ấy đâu cần ai ủng hộ, dựa vào tâm cơ thủ đoạn của bà ấy, Long Môn nên được bà ấy nắm quyền, ít nhất có bà ấy ở Long Môn sẽ khong chia năm xẻ bảy, nhưng cậu thượng vị rồi, Long Môn tất nhiên xảy ra phân tách, đây không phải là điều chúng tôi muốn nhìn thấy."

Tám Long vương một người quản lý một phương, trong tay đều có tài phú và quyền hành rất lớn, chỉ có người kinh tài tuyệt diễm thủ đoạn khó lường mới có thể áp chế dã tâm của bọn họ.

Một khi Lý Phàm thượng vị, Lý Phàm tất nhiên không thể phục chúng, đến lúc đó sợ là dã tâm của tám Long vương đều sẽ lộ rõ, bất cứ lúc nào đều có khả năng xảy ra phân tách và tranh chấp.

Long hậu có thể áp chế tám Long vương, đồng thời cũng có thể khiến giữa tám Long vương duy trì thế cân bằng vi diệu, điều này đối với tám Long vương mà nói cũng là chuyện tốt, bởi vì bọn họ đều chưa có chuẩn bị xong.

Tám Long vương đều muốn thượng vị trở thành chủ nhân của Long Môn, nhưng lại đều không muốn nhìn thấy Long Môn phân tách, Long Môn phân tách nhất nhiên thế lực sẽ giảm mạnh, sẽ trở

thành mục tiêu của thế lực lớn khác, đến lúc đó rất có thể Long Môn sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.

Chương 374: Cho ông một cơ hội hiệu trung

Lý Phàm lắc đầu, đối với lời Bát Gia nói căn bản không để tâm, đối với Lý Phàm mà nói sự phân tách của Long Môn là không tồn tại.

“Cho ông một cơ hội đi theo tôi, hy vọng ông có thể nắm chắc.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

“Hỗn xược! Sao lại nói chuyện với Bát Gia như vậy!”

Trục Nhật mắt lộ tia giận dữ, ánh mắt nhìn đăm đăm Lý Phàm, eo lưng hơi cong lên, giống như chuẩn bị tiến hành săn bắt con mồi.

“Ha ha ha.”

Bát Gia ngửa đầu cười lớn: “Lời nói vô tri như này cậu đều có thể nói ra được, tôi thật sự không biết cậu lấy đâu ra tự tin đó, hay là nói cậu làm phế vật mấy năm nay làm tới mức đầu óc thật sự xảy ra vấn đề rồi.”

“Người đầu óc có vấn đề là ông, không làm việc cho tôi, ông sau này sẽ hối hận về lựa chọn của ngày hôm nay.”

Lý Phàm nói chắc nịch.

Bát Gia khinh thường bĩu môi, lắc đầu nói: “Cậu thật sự là đủ huyễn hoặc, hoạt hình trẻ con xem nhiều quá rồi à, thật sự tưởng cậu có khí thế bá vương, tùy tiện lắc lắc cơ thể thì có thể khiến người ta rụt đầu lễ bái sao.”

“Trục Nhật, cậu đi cho cậu ta chút bài học, đánh tới lúc cậu ta quỳ xuống gọi ba là được rồi.”

Bát Gia lạnh lùng nhìn Lý Phàm, thần sắc trở nên có hơi lạnh lùng.

Trục Nhật cũng không nói chuyện, trực tiếp từ bên cạnh Bát Gia đi

ra, khi cách Lý Phàm còn 3-5m, Trục Nhật nhảy lên cao, như một con chim đại bàng giơ thẳng hai tay, hai chân gập lại lăng không đá về phía đầu của Lý Phàm.

“Màu mè mà không thật.”

Lý Phàm lạnh giọng nói, tay phải bỗng giơ lên, nắm đấm va chạm với đôi chân đá tới của Trục Nhật.

“Hừ! Lực lượng một cước này của tôi, không phải là cái cậu có thể thừa nhận được!”

Trục Nhật quát một tiếng, tốc độ hạ xuống lại nhanh vài phần, lực lượng ngưng tụ ở hai chân càng lớn hơn.

Tăng tốc độ hạ xuống, tăng cường lực lượng cực lớn của một cước này của Trục Nhật, trước đây Trục Nhật sử dụng một chiêu này, đủ khiến mặt đất đụng thủng một cái hố lớn.

Rầm!

Quyền cước va chạm vào nhau, nét cười dữ tợn trên mặt Trục Nhật không thấy nữa, thay vào đó là vẻ sửng sốt vô cùng.

Lý Phàm không có nhúc nhích mà vững như Thái Sơn, không có giống như những gì Trục Nhật tưởng tượng, bị đá ngã ra đất xương cốt bị nứt gãy.

“Cậu, sao có thể chứ!”

Khi Trục Nhật sửng sốt hô lên, âm thanh xương cốt nứt gãy truyền ra, sau đó là cảm giác đau đớn kịch liệt xông vào đầu óc của Trục Nhật.

Cố cắn chặt răng, Trục Nhật gắng sức không để mình thét lên vì đau đớn.

Mọi thứ đều xảy ra trong một khoảnh khắc, khóe môi của Lý Phàm

cong lên lộ ra nụ cười khẽ, trên tay phải lần nữa tỏa lực dùng kình lực đánh về phía chân trái của Trục Nhật.

“Á!”

Trục Nhật rốt cuộc không chống đỡ đau đớn được nữa, kêu thảm thiết một tiếng từ trên không rơi xuống, ngã ở trước mặt Lý Phàm.

“Cậu sao lại làm được, cậu sao lại có lực lượng lớn như vậy!”

Trục Nhật ngã nằm dưới đất cố cầm cự hỏi.

Bát Gia cách đó không xa mặt mày trở nên âm trầm, trong lòng xuất hiện cảm giác bất an.

Thiệt lớn rồi, đây là ý nghĩ đầu tiên của Bát Gia, vốn tưởng dẫn theo hai vệ sĩ lợi hại thì ổn thỏa rồi, nhưng không ngờ sự mạnh mẽ của Lý Phàm vượt xa tưởng tượng của ông ta.

Lý Phàm sao lại mạnh như vậy chứ.

Tuy Long Môn có rất nhiều võ đạo truyền thừa, nhưng chưa từng có nghe nói Lý Phàm từng tu luyện.

Năm đó Lý Phàm nếu như lợi hại như vậy, cũng sẽ không bị đuổi ra khỏi Long Môn lưu lạc tới Hán Thành rồi.

Lông mày của Bát Gia nhíu thành một đường, bởi vì vắt óc suy nghĩ, đầu óc dần dần quay cuồng.

Bát Gia nhìn Lý Phàm, càng nghĩ càng mơ hồ, nghĩ không ra Lý Phàm sao lại đi tới bước này, có lẽ có võ lực cường đại, là lá át chủ bài để Lý Phàm dám ngông cuồng ngang ngược như này sao?

Hám Sơn tiến lên một bước, đứng ở đằng trước Bát Gia, vừa không cản tầm nhìn của Bát Gia, lại có thể lập tức ngăn cản Lý Phàm làm tổn hại người khác.

Lý Phàm lại không có ý muốn bạo phát, mà cúi thấp đầu cười tươi nhìn Trục Nhật.

“Anh muốn biết tại sao? Thật ra rất đơn giản, chủ yếu nằm ở thiên phú, tôi có thiên phú tuyệt thế mà ông trời ban cho, chỉ tùy tiện đọc sách thì đã lợi hại như vậy rồi.”

Trục Nhật lòng muốn khóc cũng có rồi, tùy tiện đọc sách thì có thể lợi hại như vậy, đó quả thật là không có thiên lý.

Trục Nhật dày công khổ luyện mấy chục năm mới có thành tựu như hiện nay, căn bản không tin những lời Lý Phàm nói, cho dù học bá nhìn qua không quên muốn có thành tựu, cũng phải bỏ ra sự cố gắng tương ứng!

“Lý Phàm, cậu tưởng dựa vào võ lực thì có thể ép tôi khuất phục sao? Tôi không phải là kẻ tham sống sợ chết!”

Bát Gia nói với ngôn từ chính đáng.

Hám Sơn lại bước lên một bước, bắp thịt toàn thân căng lên, thần sắc trở nên vô cùng lo lắng.

“Ông không tham sống sợ chết sao? Thật là câu nói nực cười nhất, trong tám Long vương tính cách của ông giảo hoạt, hơn nữa là kẻ tham sống sợ chết nhất, căn bản không xứng ngồi ở vị trí của Long vương.”

“Xem ra là không phải nói chuyện nữa rồi, Long hậu không lâu nữa sẽ tới Hán Thành, cậu từ từ chuẩn bị đi, đến lúc đó cậu gặp Long hậu vẫn là phải quỳ, cáo từ rồi.”

Bát Gia kiêng kỵ sự lợi hại của Lý Phàm, căn bản không dám tiếp tục nán lại nữa, xoay người muốn đi ra ngoài.

Hám Sơn cất bước lên trước, không có đi theo đằng sau Bát Gia, mà thủ ở đằng sau Bát Gia.

Lý Phàm cười lạnh, thản nhiên nói: “Cho ông đi rồi sao?”

“Tôi đi hay không không tới lượt cậu tới nói!” Bát Gia khi nói chuyện bước chân càng nhanh bước nhanh vài phần.

Lúc này Bát Gia hận cửa lớn không ở trước mắt, phải khiến ông ta một bước thì có thể cất bước tới đi ra, nhưng nơi này là chỗ sâu trong khu xưởng, cách cửa lớn còn có một chút khoảng cách.

Lý Phàm đứng dậy, đuổi về phía Bát Gia.

“Bát Gia đi mau!”

Hám Sơn bỗng quát lên một tiếng, giơ hai tay xông về phía Lý Phàm.

Lý Phàm tốc độ nhanh như điện xẹt, bóng người va chạm với Hám Sơn, Hám Sơn giống như bị xe lửa với tốc độ cực cao đụng phải vậy, cả người bay ngược trên không.

Phụt!

Máu tươi từ trong miệng Hám Sơn phun ra, Hám Sơn cảm giác lục phủ ngũ tạng đều bị đánh nát, trong cơ thể truyền tới đau đớn.

“Bát Gia, đi, đi mau.”

Hám Sơn dùng chút sức lực cuối cùng hét lên, nhưng âm thanh phát ra trong miệng lại lí nhí như kiến.

Lý Phàm như cơn gió vèo tới bên cạnh Bát Gia, tay đưa ra túm lấy cổ của Bát Gia.

Bát Gia cảm thấy cả người lạnh toát, lông tơ trên người đều dựng ngược lên, kinh hãi tới mức hồn phách đều sắp nhanh rồi.

Lương Ngọc cứu tôi! Trong lòng Bát Gia đang điên cuồng gào lên.

Tay của Lý Phàm khi chạm vào cổ của Bát Gia, trên bóng lưng của Bát Gia xuất hiện một cái bóng màu xám.

Cái bóng màu xám va chạm với tay của Lý Phàm, phát ra âm thanh

kịch liệt.

Khí lưu kịch liệt bùng ra từ Lý Phàm và cái bóng màu xám, sau đó cái bóng màu xám lập tức biến mất, chỉ còn lại tiếng gió vù vù mà khí lưu phát ra chứng minh sự tồn tại của cái bóng màu xám.

Bát Gia bị khí lưu xông tới mà đứng không vững, lảo đảo ngã ra đất, lăn ra đằng xa.

Lý Phàm túm lấy tay của Bát Gia, bởi vì cái bóng màu xám xuất hiện mà bị ngăn cản, khi va chạm cái bóng màu xám bùng ra lực lượng kịch liệt, khiến cánh tay của Lý Phàm hơi tê dại.

Trong lòng hơi kinh ngạc, Lý Phàm cảnh giác nhìn xung quanh, tìm kiếm cái bóng màu xám vừa rồi ngăn cản anh.

Đáp lại với vẻ như hoàn toàn biến mất rồi vậy, ánh mắt Lý Phàm quẹt qua các nơi căn bản không có bất kỳ phát hiện gì.

Bát Gia thở nặng nề, nhìn Lý Phàm cách đó không xa, trái tim run rẩy một trận, thầm thấy may mắn khi có sự bảo vệ của Lương Ngọc.

Chương 375: Vẻ tươi cười của ông đã bán đứng ông

“Lương Ngọc, Lương Ngọc mau tới cứu tôi!”

Bát Gia chống người ngồi dậy, trong miệng lớn tiếng hô lên.

Trong bóng râm cách đó không xa vụt qua một cái bóng, Lương Ngọc mặc bộ đồ đen của nhẫn giả xuất hiện ở bên cạnh Bát Gia.

“Bát Gia đừng hoảng, Lương Ngọc ở đây.”

Lương Ngọc rút ra con dao ở thắt lưng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lý Phàm.

“Nữ nhẫn giả? Có chút thú vị.”

Khóe môi của Lý Phàm cong lên lộ ra nụ cười khẽ, ánh mắt thích thú đánh giá Lương Ngọc.

Lông mày của Lương Ngọc nhíu lại, cảm thấy ánh mắt của Lý Phàm là sự khinh thường đối với mình.

“Bát Gia, mời ông rời đi, nơi này giao cho Lương Ngọc là được.”

Lương Ngọc không có nắm chắc sẽ thắng Lý Phàm, nhưng cảm thấy mình kéo dài một chút thời gian là có thể làm được.

“Lý Phàm ngày chết của cậu tới rồi, Lương Ngọc, cô giết cậu ta cho tôi, tôi ra ngoài đợi tin tức của cô.”

Bát Gia lảo đảo từ trên đất đứng dậy, hoảng hốt tiếp tục bắt đầu bỏ chạy.

Lý Phàm lắc đầu, vòng qua Lương Ngọc đuổi theo Bát Gia, thân hình của Lương Ngọc lóe lên, bám theo bước chân của Lý Phàm, ngăn cản đường đi của Lý Phàm.

“Có tôi ở đây, anh đừng mơ tiến thêm một bước.”

Lương Ngọc quát một tiếng, phóng phi tiêu nhẫn tiêu trong tay về phía Lý Phàm.

Phi tiêu nhẫn giả mang theo tiếng gió vèo vèo, như một đường ánh sáng màu đen, bay thẳng về phía Lý Phàm.

Hai tay của Lý Phàm ở trên không tạo ra từng đạo tàn ảnh, tựa như trống rỗng xuất hiện hàng nghìn hàng vạn cánh tay, khi tàn ảnh cánh tay biến mất, ngón tay của Lý Phàm đã kẹp lấy sáu phi tiêu nhẫn giả mà Lương Ngọc phóng ra.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau.”

Cổ tay của Lý Phàm hơi run, phong ra sáu chiếc phi tiêu nhẫn giả kẹp trong kẽ tay.

Tốc độ của phi tiêu nhẫn giả càng nhanh hơn lúc tới, trong lòng Lương Ngọc thầm sửng sốt, lập tức vụt người tránh né.

Chỉ có bốn chiếc phi tiêu nhẫn giả là phóng về phía Lương Ngọc, hai chiếc còn lại phóng về Bát Gia đang tháo chạy.

Lương Ngọc khi tránh né được bốn chiếc phi tiêu nhẫn giả mới cảm giác được điều không đúng, khi muốn nhắc nhở Bát Gia thì đã xong rồi.

Phụt phụt.

Hai chiếc phi tiêu nhẫn giả đâm vào chân trái chân phải của Bát Gia, hai chân của Bát Gia mềm oặt trực tiếp ngã nhào ra đất.

Nước mắt đau đớn của Bát Gia đều trào ra rồi, xoay người nhìn sang Lương Ngọc đuổi tới: “Đây là chuyện gì, cô giết cậu ta cho tôi, bây giờ giết cậu ta!”

Lương Ngọc từ từ gật đầu, kim chủ dưới sự bảo vệ của cô ta bị

thương, điều này đối với Lương Ngọc mà nói là một sự sỉ nhục.

Thân hình lóe lên, Lương Ngọc biến mất ở trong bóng râm bên cạnh, giống như biết thuật ẩn thân trống rỗng biến mất vậy.

“Ha ha ha, nhìn thấy không, đây là bản lĩnh của nhẫn giả, chỉ cần có nơi có bóng râm, nhẫn giả có thể hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa, cậu đợi chết đi!”

Bát Gia nhịn đau lăn lộn trên đất, lăn tới trong bóng râm ở góc tường.

Bởi vì tin tưởng kỹ năng của Lương Ngọc, Bát Gia cảm thấy ở trong bóng râm là tuyệt đối an toàn, Lý Phàm chỉ cần dám bước vào bóng râm một bước, chắc chắn sẽ bị Lương Ngọc không chút tiếng động mà giết chết.

Mấy năm nay Bát Gia gặp vô số nguy hiểm, nhưng chỉ cần ở trong bóng râm, chỉ cần có Lương Ngọc ở đó, tất cả nguy hiểm đều được hóa nguy thành an.

Bát Gia tin lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Cười gằn nhìn Lý Phàm đứng ở rìa bóng râm, Bát Gia giơ ngón cái, khiêu khích nói: “Cậu vừa rồi không phải là rất trâu bò sao, không phải là nói bản thân là kỳ tài bẩm sinh sao, tới đi, cậu trâu bò vậy thì đi vào trong bóng râm đi, cậu chỉ cần bước vào, Lương Ngọc có thể đưa cậu xuống địa ngục!”

Lý Phàm nheo mắt nhìn bóng râm, trong một khoảng bóng râm cực lớn, ngoài Bát Gia ra thì cũng không nhìn thấy bất kỳ ai rồi, nhẫn thuật của Lương Ngọc rất thành công, ẩn nấp không có một chút kẽ hở.

Một chân bước vào trong bóng râm, cơ thể của Lý Phàm từ từ hướng về trước, thử tìm kiếm sự tồn tại của Lương Ngọc.

Xung quanh không có một chút động tĩnh gì, không khí lưu động không có chút thay đổi, Lý Phàm yên lòng tiếp tục đi về trước.

Một bước, hai bước, ba bước, căn bản không có bất cứ nguy hiểm gì xảy ra, giống như nữ nhẫn giả Lương Ngọc đã trốn đi rồi.

Nét tươi cười trên mặt của Bát Gia càng lúc càng sâu, người cảnh giác đi về phía trước bóng râm, cố thử tránh né công kích của Lương Ngọc như Lý Phàm, Bát Gia từng thấy mấy người rồi.

Hai lần trước Bát Gia còn sẽ bởi vì ép sát của bọn họ mà cảm thấy sợ hãi, nhưng sau khi Lương Ngọc trở thành thủ hạ, Bát Gia đã có thể lộ ra nụ cười.

Phải chết rồi, Lý Phàm đáng chết chỉ cần tiến thêm về trước hai bước nữa thì cậu ta sẽ chết! Trong lòng Bát Gia tràn ngập mong chờ, muốn nhìn thấy dáng vẻ Lý Phàm chết đi.

Lý Phàm dường như buông lỏng cảnh giác, bước chân bỗng cất nhanh, rảo bước lao về phía Bát Gia.

Một tia hàn quang xuất hiện ở đằng sau Lý Phàm, Lương Ngọc đột nhiên xuất hiện ở đằng sau Lý Phàm, con dao găm không chút âm thanh xé rách không khí, đâm về sau tim của Lý Phàm.

“Ha ha ha.”

Bát Gia mở miệng cười thành tiếng, giống như đã nhìn thấy dáng vẻ bị đâm xuyên tim của Lý Phàm.

Lông mày của Lý Phàm hơi nhướn lên, bỗng xoay người đối mặt với Lương Ngọc.

Lương Ngọc trong lòng sửng sốt, động tác trên tay càng nhanh hơn, con dao mắt thấy sắp đâm vào tim của Lý Phàm.

Hai tay của Lý Phàm hợp lại, kẹp chặt con dao của Lương Ngọc trong tay.

“Á.”

Tiếng cười của Bát Gia bỗng ngưng lại, kinh ngạc nhìn hai tay Lý Phàm kẹp chặt con dao của Lương Ngọc: “Cậu, cậu sao có thể phát hiện ra Lương Ngọc!”

“Ông nói cho tôi biết.”

Lý Phàm thản nhiên mỉm cười, nhấc chân đá vào bụng Lương Ngọc.

Lương Ngọc trong lúc không kịp đề phòng bị Lý Phàm đá một cước, cả người bị đá ra xa 5- 6 mét.

Lương Ngọc nằm trên đất hai tay ôm lấy bụng, cả người gập thành một cục, như con tôm hùm bị hấp chín.

Lương Ngọc đau đớn tới mức nghi ngờ cuộc đời nhìn Lý Phàm, trong ánh mắt tràn ngập sự nghi ngờ và khó hiểu, nghĩ không ra bản thân ẩn nấp giữ như vậy, Lý Phàm làm sao phát hiện được.

Bát Gia rúc vào trong góc, sau lưng dán chặt vào bức tường, thậm chí Bát Gia đều đang nghĩ, ông ta nếu như biết thuật dính tường thì tốt biết bao.

“Tôi sao lại nói cho cậu được chứ! Tôi căn bản không có nói gì được chưa hả!”

Bát Gia kinh sợ gầm lên.

“Bởi vì vẻ tươi cười của ông đã bán đứng ông, khi đắc ý nhất định phải khiêm tốn, ông không hiểu sao?”

Lý Phàm nhàn nhạt nói, đưa tay túm lấy cổ của Bát Gia.

Bát Gia bị Lý Phàm xách lên, cả người đều không ổn rồi, không ngờ sẽ bởi vì vẻ tươi cười của mình, khiến một đòn tất sát của Lương Ngọc bị bất bại.

“Sao có thế, không nên, tôi chỉ là cười một cái, chỉ là cười một cái mà thôi!”

“Khi Lương Ngọc công kích tôi, ông đều cười nham hiểm, đây không phải là hành vi trong lúc hoảng sợ nên có, sau này phải chú ý nhiều, đổi thành đối thủ khác, sẽ không nhân từ giống như tôi đâu.”

Lý Phàm nói xong bóp miệng của Bát Gia, từ trong túi móc ra một chiếc hộp gấm nhỏ hình bát giác.

Nhìn thấy chiếc hộp gấm trong tay Lý Phàm, mắt của Bát Gia lập tức trợn to, sự kinh sợ trong ánh mắt đều sắp trào ra rồi.

“Đây là Truy Hồn Đan! Cậu sao lại có Truy Hồn Đan!”

Bát Gia sửng sốt tới mức co rúm người, giọng nói trong lúc căng thẳng, âm thanh phát ra đều trở nên khàn khàn.

“Tiền Phúc làm cho tôi, Truy Hồn Đan và thuốc giải tồn tại trong môn đều nằm trong tay tôi.”

Lý Phàm nói xong thì mở chiếc hộp nhỏ ra, đem viên thuốc màu nâu trong hộp nhét vào trong miệng của Bát Gia.

Viên thuốc vào miệng lập tức tan ra, trở thành một dòng khí nóng tiến vào trong cơ thể của Bát Gia.

Bát Gia với vẻ vô cùng đau đớn: “Cậu quá ác rồi! Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì!”

Chương 381

“Hôm nay là lễ đính hôn của bạn học của Họa Y, tôi không muốn ra tay với người khác, mấy người đừng có tự tìm khổ.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Anh Vương khinh miệt cười, khinh thường nhìn Lý Phàm nói: “Nói như cậu biết đánh nhau lắm ấy, nếu cậu giỏi thì uống rượu với tụi tôi, chúng ta phân cao thấp trên bàn rượu.”

“Được.”

Lý Phàm đồng ý, tư thái làm người phải có cốt khí.

“Vậy thì ngồi cùng bàn đi, để tôi xem đô của cậu thế nào, nếu cậu không uống hơn chúng tôi chúng chúng tôi sẽ cởi sạch cậu rồi đẩy ra đường lớn, để mọi người chiêm ngưỡng cái dáng người như gấu của cậu.”

Anh Hoa đắc ý nói, đúng là chẳng coi Lý Phàm ra gì.

Bốn người đi vào phòng khách, tìm một bàn trống rồi ngồi xuống, anh Vương và anh Hoa ngồi ở bên phải Lý Phàm, còn Cố Họa Y thì ngồi bên trái Lý Phàm.

Anh Hoa khui một chai rượu trắng trên bàn ta, sau đó nói với nhân viên phục vụ: “Lấy thêm một hộp rượu trắng nữa đến đây, rồi lấy thêm hai cái bình đựng rượu nữa.”

“Khi uống rượu tụi tôi đều cầm bình đựng rượu mà uống, một lần uống nguyên cả bình, cậu làm được không nhỉ?”

Anh Vương cầm bình đựng rượu trên bàn đặt trước mặt Lý Phàm.

Một cái bình đựng rượu có thể chứa được 150 đến 200 ml rượu, người bình thường uống một bình đựng rượu đã choáng đầu hoa mắt, có thể uống hai đến ba bình đựng rượu thì được coi là tửu

lượng tốt.

Lý Phàm chẳng hề sợ, cười nói: “Uống chai cũng được.”

“Cậu cứ khoác lác đi, tưởng mình là tiên tửu chuyển thế mà còn uống chai, uống thế thì cậu bị ngộ độc rượu luôn đấy.”

Anh Vương khinh bỉ nói.

Rượu trắng cũng không phải bia, bia thì uống mười mấy chai cũng không sao, nhưng nồng độ cồn trong rượu trắng cao, dám uống hai chai rượu thì có nguy cơ bị ngộ độc cồn.

Cố Họa Y che trán, cảm thấy hơi đau đầu, nếu lát nữa Lý Phàm mà uống say thì còn phải tìm người đỡ Lý Phàm về.

Phục vụ mang đến một hộp rượu trắng, đặt sau lưng Anh Vương, Anh Vương khui nắp cả hộp rượu, chai rượu đã mở nắp xếp ngay ngắn trên bàn.

Không ít khách khứa thấy cảnh này, nghe thấy bọn họ muốn thi rượu nên không ít đàn ông đều hăng hái.

Lễ đính hôn bắt đầu, MC lên bục làm nghi thức đơn giản, Triệu Giai Minh và Tào Tuyết Phi bắt đầu đến các bàn kính rượu, kính rượu một lượt rồi thì đi đến bàn của Lý Phàm.

Tào Tuyết Phi áy náy nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y, đang định nói mấy câu xin lỗi thì Triệu Giai Minh nói trước: “Cảm ơn anh Vương và anh Hoa đã đến, cảm ơn cô Cố đã đến, chúc mọi người ăn uống ngon miệng.”

Triệu Giai Minh coi Lý Phàm là không khí, khi nói chẳng hề nhắc đến Lý Phàm tiếng nào.

Anh Vương cười nói: “Được rồi, cậu đừng có khách sáo với tụi anh nữa, bọn anh muốn thi rượu với cái cậu vô dụng số một Hán Thành này, nhờ mọi người làm chứng luôn nhé. Nến cậu ta uống

hơn tụi tôi thì tụi tôi sẽ gọi cậu ta là ông nội, còn nếu cậu ta uống đến xỉu luôn thì chúng tôi sẽ lột sạch đồ cậu ta rồi đưa ra đường lớn cho mọi người chiêm ngưỡng.”

Khách khứa xung quanh đều thành dân hóng hớt, tất cả đều nhìn Lý Phàm và anh Vương.

“Đây là hai thi với một đây, tên vô dụng Lý Phàm đó thua chắc rồi, chắc chắc sẽ say như chết rồi đây.”

“Vô dụng chính là vô dụng, chẳng có ánh mắt gì cả, hai người này nhìn là biết dân chuyên rượu rồi, chắc chắn một người uống được cả lít, Lý Phàm thi với hai người họ thì không thể nào có khả năng thắng.”

“Chờ xem tên vô dụng Lý Phàm bị lột đồ ném ra đường. Đúng là tiếc cho người đẹp Cố Họa Y, chắc lát nữa bị cái tên vô dụng này làm mất mặt lắm đây.”

Dân hóng hớt không một ai coi trọng Lý Phàm, hai thi với một là chịu thiệt rồi, hơn nữa trông Lý Phàm cũng không giống người có tửu lượng tốt.

Cố Họa Y nhẹ nhàng kéo tay Lý Phàm, nhỏ giọng nói: “Anh uống được không đó? Đừng cậy mạnh, nếu anh say thì tôi không dìu nổi anh đâu.”

“Đàn ông thì phải được, uống khiến hai người họ say thì không thành vấn đề.”

Lý Phàm rất tự tin nói.

“Ha ha ha.”

Anh Vương cười to, cầm bình đựng rượu lên: “Nào, nếu cậu tự tin như thế thì bây giờ chúng ta bắt đầu luôn.”

Lý Phàm cũng cầm bình đựng rượu lên, lần lượt uống cạn bình đựng rượu với anh Vương.

Anh Hoa cũng cầm bình đựng rượu lên theo, anh Vương thì cầm chai rượu rót vào bình đựng rượu của Lý Phàm.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc khách sạn, Trương Đức Võ rung đùi, nhìn video theo dõi trong máy tính.

“Mấy cậu để tôi xem cái này? Tôi muốn xem cậu ta bị đột tử.”

Một người mặc đồ đen cúi người nói: “Uống rượu chỉ là bước đầu thôi, lát nữa trong đồ ăn sẽ bị bỏ đồ có tác dụng suy giảm chức năng gan và nâng cao khả năng ngộ độc rượu, phục vụ cũng sẽ dâng trà lên, uống trà sẽ tăng thêm gánh nặng của rượu ảnh hưởng đến thận, đẩy nhanh quá trình ngộ độc rượu.”

Trương Đức Võ gật đầu: “Thế này thì được, còn có phương án dự phòng không? Nếu cậu ta không bị ngộ độc rượu thì phải thi hành phương án dự phòng.”

“Có hai phương án dự phòng, số rượu phía sau đều có nồng độ cồn là 75%, cơ bản thì xác suất ngộ độc rượu gần đạt đến trăm phần trăm.”

“Được, vậy chờ cậu ta uống đến chết, cho tên vô dụng đó ăn no rồi chết, coi như là ân đức mà tôi dành tặng cho cậu ta, ha ha ha.”

Trương Đức Võ cười đắc ý, cảm thấy mình có thể điều khiển sống chết của thiếu chủ Long Môn là một chuyến cực kì sung sướng.

Trong bữa tiệc, các món ăn bắt đầu được dọn lên, từng món ăn xinh đẹp đặt lên bàn, mà giữa Lý Phàm và anh Vương, anh Hoa đã kính rượu mấy vòng rồi, riêng Lý Phàm đã uống hơn hai chai rượu trắng.

Thấy sắc mặt chẳng có thay đổi gì, Lý Phàm giống như uống nước sôi, trong lòng Cố Họa Y hơi lo lắng.

“Lý Phàm, anh đừng uống nữa, ăn gì đó đã, cứ tiếp tục uống thế thì không tốt cho sức khỏe.”

Anh Vương và anh Hoa, mỗi người cũng uống hơn một chai rồi, thấy đồ ăn trên bàn thì đều vội vàng cầm đũa lên ăn một ngụm to.

“Chưa ăn đã uống, thảo nào tôi cứ thấy thiếu thiếu gì đó, tranh thủ thời gian ăn lót dạ.”

Anh Vương vừa nói vừa gắp một miếng thịt kho tàu béo ngậy.

Anh Hoa cũng gắp thịt kho tàu: “Nên ăn đồ có dầu mỡ, sẽ giải tượu, lát nữa uống nhiều trà chút để giải rượu.”

Cố Họa Y nghe hai người cũng cầm đũa gắp cho Lý Phàm một miếng thịt kho: “Lý Phàm anh mau ăn đi, tôi bảo phục vụ rót cho anh ly trà.”

Lý Phàm mỉm cười: “Em cứ ăn phần của em đi, đừng để ý tôi, tôi ăn đại gì đó là được.”

“Thế sao được, anh uống nhiều rượu thế, giờ vừa nói chuyện là cả mồm toàn mùi rượu, thật là, ai bảo anh khoe tài tài làm chứ.”

Độp.

Anh Vương đặt bình đựng rượu lên bàn: “Đồ vô dụng, tửu lượng của cậu cũng được đó, nhưng cũng đừng gắng gượng chống đỡ, nếu uống không nổi nữa thì cậu quỳ xuống gọi chúng tôi là ba, hai ba sẽ bỏ qua cho cậu thôi, cũng không lột đồ câu.”

“Ha ha, anh Vương anh đừng gấp, chậm rãi chơi với tên vô dụng này đi, cho tên vô dùng này uống ít thứ giải rượu, tránh việc nói chúng ta bắt nạt cậu ta.”

Anh Hoa cười nói.

Cố Họa Y thở dài, gọi phục vụ viên rót ly trà rồi đặt trước mặt Lý Phàm: “Mau uống trà đi, ăn thêm vài miếng thịt nữa.”

Chương 382

Trương Đức Võ nhìn chằm chằm màn hình, thấy Lý Phàm uống trà lại ăn không ít đồ, môi nở một nụ cười khi âm mưu đã thành.

“Bao lâu nữa thì cậu ta sẽ bị ngộ độc rượu?”

“Với nồng độ cồn và số rượu mà cậu ta uống lúc này thì lâu nhất là nửa tiếng nữa sẽ có triệu chứng, trong vòng một tiếng mà không được cứu chữa kịp thời sẽ chết. Lái xe đến bệnh viện lớn gần đây nhất cũng phải nửa tiếng, thế nên chỉ cần ngộ độc rượu, cậu ta chắc chắn sẽ chết.”

Trương Đức Võ trầm ngâm, lạnh lùng nói: “Tôi không muốn có bất ngờ nào xảy ra, một khi cậu ta bị đưa lên xe thì cậu nghĩ hết cách để gây ra tai nạn xe cộ.”

“Mặt này chúng ta cũng đã có chuẩn bị, ba chiếc xe tải đều đang chờ lệnh.”

“Tốt lắm.”

Trương Đức Võ cầm rượu lên uống một ngụm: “Chỉ cần Lý Phàm chết thì Long Môn phải đổi thành họ Trương!”

Trong video, mặt của anh Vương và anh Hoa đã đỏ gay, hết sức uống rượu rồi, mà mặt Lý Phàm thì chỉ hơi đỏ, trên trán đổ ít mồ hôi thôi.

“Chuyện gì đây? Sao người mà cậu sắp xếp như kiểu sắp không ổn rồi.”

Trương Đức Võ nhíu mày, tâm trạng tốt đẹp ban nãy lập tức biến mất.

Người mặc đồ đen nhìn kĩ Lý Phàm trong màn hình.

Thấy mồ hôi trên trán Lý Phàm càng ngày càng nhiều, liên tục lấy

tay lau mồ hôi, người áo đen nở nụ cười,

“Cậu ta sắp hết chịu nổi rồi, lúc này cậu ta liên tục đổ mồ hôi, đây chính là dấu hiệu khi bị ngộ độc rượu.”

“Ra thế à.”

Trương Đức Võ bán tin bán nghi nhìn màn hình chằm chằm.

Lý Phàm, anh Vương và anh Hoa đã uống hết hai hộp rượu trắng, đầu Anh Vương gục thẳng xuống bàn thức ăn, trên mặt dính đầy tương và đồ ăn.

Anh Hoa thì mệt mỏi tựa lưng vào ghế, khoát tay nói: “Tôi chịu rồi, cậu đúng là kinh khủng, uống giỏi quá.”

“Anh đang nhận thua sao?”

Lý Phàm lau mồ hôi trên trán nói.

“Thua, tôi nhận thua, không uống nữa, uống nữa thì chết người đó.”

Dân hóng hớt xung quanh nhìn đến ngây người, ba người uống hết mười hai chai rượu trắng nồng độ cao, chuyện này có thể lấy ra mà khoác lác cả năm.

“Sao Lý Phàm lại thắng vậy? Chuyện này đúng là không khoa học, trông Lý Phàm không giống người tửu lượng giỏi.”

“Mỗi Lý Phàm đã uống sáu chai, đúng là không phải người, tài uống rượu đủ để đi tham gia thi đấu uống rượu như điên thì làm gì còn là phế vật nữa.”

“Livestream cũng được nữa là, nhiều dạ dày đại vương thế mà vẫn phát tài được, Lý Phàm đi làm thánh uống chắc chắn sẽ kiếm được cả mớ, tiếc là tôi không có tửu lượng tốt thế này.”

Dân hóng hớt bàn luận sôi nổi, không ít người hâm mộ tửu lượng kinh người của Lý Phàm.

Mồ hôi trên trán Lý Phàm càng ngày càng nhiều, tay vừa lau xong thì mồ hôi mới lại đổ ra, Cố Họa Y nhìn Lý Phàm toát mồ hôi, trong lòng như cảm thấy có gì đó bất thường.

“Anh có thấy khó chịu không? Uống nhiều rượu thế, hay là tôi đưa anh đi bệnh viện kiểm ra đi.”

Cố Họa Y kéo tay Lý Phàm, hơi lo Lý Phàm sẽ ngã khỏi ghế.

Lý Phàm lắc đầu, vỗ vai Anh Hoa nói: “Chúng ta đánh cược thắng rồi đúng không? Nếu tôi chưa thắng thì chúng ta uống tiếp.”

“Cậu thắng, cậu là ông nội, chúng tôi là cháu trai của cậu, sau này tôi uống rượu với cậu thì tôi chính là cháu trai của cậu.”

Anh Hoa sợ Lý Phàm rồi, cảm thấy men rượu đang dâng trào, lảo đảo hai cái rồi trượt chân té, cả người nằm lăn ra đất hôn mê.

“Đây là uống đến ngất rồi đây, họ uống nhiều rượu thế sẽ không xảy ra chuyện chứ? Nghe nói uống nhiều có khi bị ngộ độc rượu đó.”

“Trời ạ, tôi từng thấy người bị ngộ độc rượu rồi, nếu trúng độc có khi sẽ chết đó, tôi thấy người đó bị đưa đến bệnh viện, chưa kịp cấp cứu đã chết.”

Khách khứa nghi luận đôi câu, ánh mắt đều đổ dồn về Lý Phàm, Lý Phàm uống nhiều thế, nếu bị ngộ độc rượu thì Lý Phàm là người đầu tiên bị ngộ độc.

Triệu Giai Minh và Tào Tuyết Phi đẩy tân khách vây xem ra rồi đi vào, Triệu Giai Minh thấy Anh Vương gục đầu trên dĩa thức ăn, còn Anh Hoa thì uống đến mức lăn xuống dưới bàn, ánh mắt lập tức dán thẳng vào.

Tào Tuyết Phi đi tới bên cạnh Cố Họa Y, nhìn Lý Phàm rồi nói: “Xin lỗi Họa Y, không ngờ lại thành ra thế này, Lý Phàm ổn không? Hay

để tớ tìm một phòng ở đây, để anh ấy nằm nghỉ một lúc."

"Không được, tớ đưa anh ấy đi bệnh viện vậy. Nghe mấy người đó nói ngộ độc rượu gì đó, tớ thật sự rất lo."

"Vậy tớ tìm người giúp cậu đỡ Lý Phàm ra ngoài, nếu không chắc cậu không dìu nổi anh ấy."

Cố Họa Y gật đầu, không từ chối ý tốt của Tào Tuyết Phi.

Lý Phàm khoát tay, nhưng hơi yếu ớt nói: "Tôi không sao, không cần đỡ."

"Đừng cậy mạnh, phải nghe lời, nếu không tối lại không cho anh lên giường ngủ."

Cố Họa Y xụ mặt nói.

Lý Phàm cười khan, tiếp tục giơ tay lau mồ hôi trên trán.

Cố Họa Y lấy khăn giấy lau mồ hôi giúp Lý Phàm: "Anh thấy anh khoe tài chưa, giờ khó chịu lắm đúng không?"

"Cũng ổn, nhưng miệng hơi khát."

Cố Họa Y cầm ly trà lên đặt bên môi Lý Phàm, đút Lý Phàm uống trà.

Sau khi uống trà, mồ hôi trên trán Lý Phàm càng ra nhiều hơn, môi cũng hơi tím.

Tào Tuyết Phi tìm hai đồng nghiệp đến, nhờ đồng nghiệp đỡ Lý Phàm giúp, lúc Lý Phàm đứng dậy thì hai chân mềm nhũn, suýt ngã xuống đất.

Cố Họa Y đỡ Lý Phàm hoảng hốt hỏi: "Anh sao thế, có thấy khó chịu chỗ nào không?"

“Không sao, lên xe ngủ một lát là được.”

“Mau đỡ anh ấy ra ngồi, tôi ra ngoài lái xe đến trước cửa.”

Cố Họa Y dặn dò rồi chạy ra ngoài.

Tào Tuyết Phi nhờ hai đồng nghiệp đỡ Lý Phàm ra cửa, Cố Họa Y đã lái xe dừng trước cửa rồi.

Mở cửa ghế sau, đặt Lý Phàm vào hàng ghế sau, Cố Họa Y đóng cửa xe rồi chào Tào Tuyết Phi, sau đó lái xe rời khỏi khách sạn.

Vù vù.

Một chiếc máy bay không người lái nhỏ bay trên trời, bay theo xe của Cố Họa Y, gửi tín hiệu cừa chụp được về. . Truyện mới cập nhật

Người áo đen khom người nói với Trương Đức Võ: “Biểu hiện của Lý Phàm lúc này là ngộ độc rượu sắp phát tác rồi, chắc trên đường đi thì cậu ta cũng đã lâm vào tình trạng sắp chết.”

“Được, nhưng tôi vẫn muốn cậu ta chết sớm một chút, cho xe tải chuẩn bị, tôi muốn xem một vụ tai tạn xe cộ bất ngờ mà đặc sắc.”

“Dạ.”

Người áo đen cầm điện thoại gửi tin tức, cho người đã sắp xếp bắt đầu chuẩn bị.

Trương Đức Võ nhìn tín hiệu mà máy bay không người lái gửi lại, tay phải làm thành hình khẩu súng rồi làm động tác bắn với chiếc xe của Cố Họa Y trên màn hình.

“Đoàng! Ha ha ha, Lý Phàm chết đi, cậu không nên đi đến thế giới này.”

Cố Họa Y vừa lái xe vừa phải phân tâm liên tục nhìn Lý Phàm ngồi ở hang ghế sau.

“Lý Phàm, anh thấy sao rồi, thấy khó chịu thì nói cho tôi.”

Lý Phàm ngồi cuộn tròn ở hàng ghế sau, sắc mặt như hơi đau đớn, yếu ớt nói: “Không sao, tôi đang ép cồn ra thôi.”

“Đừng có nói bậy nữa, anh tưởng anh là Đoàn Dự hay sao mà muốn ép cồn ra, đã bảo anh đừng khoe mẽ rồi mà.”

Chương 383

Bát Gia chán ngán nằm trên giường bệnh, để tránh Trương Đức Võ nên Bát Gia đã chuẩn bị xong xuôi chuyện giả bệnh đến khi Long Hậu đến Hán Thành.

Trợ lí vội vàng đi vào phòng bệnh, sắc mặt hơi khó coi: "Bát Gia, hình như Trương Đức Võ đã ra tay với Lý Phàm."

"Gì cơ!"

Bát Gia xoay mình xuống giường, mắt nhìn thẳng trợ lí.

"Sao Trương Đức Võ dám hả! Chẳng lẽ Long Hậu gợi ý sao? Nhưng cũng không đúng, nếu là ý của Long Hậu thì bà ta cũng không cần sắp xếp chuyến đi đến Hán Thành! Rốt cuộc chuyện là sao?"

Tâm trạng của Bát Gia không ổn định, nếu Lý Phàm chết trong tay Trương Đức Võ thì mình chẳng có thuốc giải của Truy Hồn Đan để uống rồi.

Đúng là đáng chết, sao cái tên Trương Đức Võ lại thích gây rối thế không biết! Trong lòng Bát Gia oán trách, thấy mình đáng ra không nên đến Hán Thành.

"Chúng tôi phân tích là chính Trương Đức Võ muốn giết Lý Phàm, bên cạnh ông ta chỉ có bốn thị vệ quỷ, cũng không có nhiều người hơn, hơn nữa cách mà ông ta giết Lý Phàm là dùng thủ đoạn bất ngờ. Căn cứ người theo dõi Lý Phàm nói thì bọn họ chọc giận Lý Phàm để thi rượu, khiến Lý Phàm uống sáu chai rượu trắng nồng độ cao, chắc lúc này Lý Phàm đã bị ngộ độc rượu.

"Đúng là điên, uống tận sáu chai rượu trắng! Cậu ta muốn chết sao!"

Bát Gia gãi đầu, đi qua đi lại hỏi: "Còn phát hiện gì nữa không, bây giờ cậu ta ở đâu rồi?"

“Cố Họa Y lái xe chở Lý Phàm đến bệnh viện, người chúng ta nhận được tin là hình như bọn họ cho người của bang hội địa phương mai phục Lý Phàm trên đường, hay là Bát Gia ngài gọi điện thoại nhắc nhở Lý Phàm?”

Bát Gia trầm ngâm một lúc rồi lấy điện thoại gọi cho Lý Phàm.

Lý Phàm nghe thấy điện thoại đổ chuông thì thò tay sờ hai ba lần mới lấy điện thoại ra.

“Alô.”

“Thiếu chủ, cậu uống nhiều rượu đúng không?”

“Tiểu Bát à, ông muốn nhân lúc người gặp nguy sao?”

Lý Phàm nhỏ giọng hỏi.

“Tôi nào dám chứ, mạng tôi trong tay cậu mà. Tôi nghe đồn là Trương Đức Võ cho người chuẩn bị đối phó cậu.”

“Trương Đức Võ là ai?”

Lý Phàm thắc mắc hỏi.

“Trương Đức Võ là cái đồ trai bao của Long Hậu, gần được được Long Hậu cưng lắm, ôi, chuyện này tạm thời không cần nói. Người của tôi nhận được tin là ông ta tìm bang hội địa phương phục kích cậu, cụ thể bố trí thế nào thì người của tôi chưa thăm hỏi được. Tôi sẽ cho người đi tiếp ứng cậu, trên đường cậu phải cận thận vào đó!”

Bát Gia vội vàng nói, nói một đoạn dài mà chẳng hề dừng lại thở.

“Tôi biết rồi.”

Lý Phàm nói xong thì cúp điện thoại, nhắm mắt lại rồi nhíu mày.

Trong người cảm thấy không có sức lực nào, Lý Phàm chắc chắn cơ thể xảy ra vấn đề rồi, ban nãy uống rượu rồi lại uống trà, chắc là vì trà nên đã khiến rượu gây ảnh hưởng đến cơ thể.

“Họa Y, lái xe chậm chút rồi đỗ bên lề.”

“Sao thế? Anh phải đến bệnh viện ngay mới được.”

“Tôi không bị ngộ độc rượu, mà vì trong người nhiều rượu quá, lát nữa là tốt rồi, em dừng xe bên đường trước, tôi muốn gọi điện thoại.”

Cố Họa Y lái xe dừng lại bên lề, Lý Phàm cầm điện thoại gọi cho Sở Trung Thiên.

“Anh Lý có gì căn dặn ạ?”

Giọng nói cung kính của Sở Trung Thiên vang lên.

“Tôi đang ở giữa đường Tân Giang, chắc là có người mua bang hội ở đây ra tay với tôi.”

“Gì cơ? Tôi lập tức dẫn người đến đó, cũng sẽ cho người đi hỏi thăm ai bị đui thế kia, anh Lý anh mau gửi định vị cho tôi.”

“Được.”

Lý Phàm nhanh chóng gửi định vị cho Sở Trung Thiên, Sở Trung Thiên dẫn theo thuộc hạ chạy đến vị trí của Lý Phàm, đồng thời liên tục gọi điện thoại hỏi tình hình người bên dưới, xem xem là ai gọi người đi đối phó Lý Phàm.

...

Trong phòng làm việc ở lầu hai của Hải sản Ngự Cảng.

Nhìn Cố Họa Y dừng xe ở ven đường trên màn hình, khóe mắt Trương Đức Võ giật giật.

“Chuyện gì đây?”

Thị vệ quỷ mặc đồ đen ở bên cạnh cũng mơ hồ, chuyện này đúng là chưa tính đến, chẳng thể ngờ Cố Họa Y lại dừng xe bên lề, lúc này đáng ra nên nhanh chóng đi bệnh viện mới đúng.

“Chúng tôi cũng không tính trước tình huống này.”

Thị vệ quỷ cúi đầu nói.

“Chết tiệt! Xe tải cách chỗ bọn họ dừng lại xa không? Bảo bọn họ tông luôn đi! Đội đặc cần điều lúc trước đâu rồi? Phải đi theo luôn cho tôi! Nếu còn xảy ra chuyện bất ngờ nữa thì bảo đội đặc cần đi giết bọn họ!”

“Dạ, nhưng nếu đội đặc cần ra tay thì có khi chuyện sẽ bị lộ.”

Trương Đức Võ đỏ cả mắt, bất chấp cả chuyện bị lộ, chỉ cần giết Lý Phàm thì có lộ cũng không quan trọng nữa!

“Không sao! Tôi không muốn thấy chuyện bất ngờ nữa, chỉ cần giết Lý Phàm thì Lý Phàm đều do Lý Phàm định đoạt! Tôi là ba của đứa bé trong bụng Long Hậu, bà ấy sẽ không làm gì tôi!”

Thị vệ quỷ không khuyên can mà đi làm theo căn dặn của Trương Đức Võ.

“Alo, tình hình có biến, đối phương dừng xe giữa đường Tân Giang, mấy cậu lái xe tông vào luôn đi, tông đến chết.”

Thị vệ quỷ cầm điện thaoij nói.

Người đàn ông mặt mũi dữ tợn, đứng bên xe tải lạnh giọng nói: “Vậy được, vẫn là chiếc xe nói ban nãy chứ?”

“Ừ.”

“Ok, anh cứ chờ đi, chắc chắn tông chết không để người sống đâu.”

Người đàn ông bặm trợn tắt máy, nói với hai người đàn ông cách đó không xa: “Chuẩn bị hành động, kim chủ nói đối phương dừng xe giữa đường Tân Giang, bảo chúng ta đi tông.”

“Được đấy, xe tải tông ô tô, thế thì y chang chơi đùa rồi. Tôi đã bảo cứ chờ sẵn trước cửa khách sạn, chờ họ đi ra thì tông luôn là xong chuyện, thế mà cứ bảo chúng ta chờ ở cái chỗ khỉ ho cò gáy này.”

“Đừng cằn nhằn nữa, mau lái xe qua đó đi, khi đi dường nhớ sáng mắt vào, nếu xe mục tiêu đang lái tiếp, thấy thì tông luôn.”

Người đàn ông bặm trợn cẩn thận dặn đi dặn lại.

“Yên tâm đi, đây có phải lần đầu làm đâu, tổ thổ phỉ lái xe ba người chúng ta làm mấy chuyện như này cũng hơn trăm lần rồi, chưa có lần nào thất bại.”

“Cẩn thận mới tốt, nếu hỏng chuyện này thì có khi kim chủ ăn thịt chúng ta luôn đấy.”

Ba người nói xong thì mỗi người lên một chiếc xe tải, xe tải khởi động, lái đi đến đường Tân Giang.

Ven đường cách đó không xa là hai chiếc xe kinh doanh, trong mỗi một chiếc đều có sáu nhân viên võ trang đầy đủ thuộc đội đặc cần của Long Môn ngồi kín xe,

Thực lực của đội đặc cần Long Môn thì kém hơn hộ vệ Long Môn một chút, bình thường khi làm nhiệm vụ thì đều điều động đặc cần Long Môn, thực lực có thể sánh bằng lính đánh thuê hàng đầu, cũng chính là lực lượng chiến đấu bên ngoài chủ yếu của Long Môn.

Một đội đặc cần Long Môn này là một đội Trương Đức Võ gắng hết sức mới âm thầm điều động được, có thực lực trên trung bình trong đặc cần Long Môn, được coi có sức chiến đầu không tầm thường.

“Nhận được mệnh lệnh chuẩn bị chiến đấu, cũng xem xem tài liệu về xe mục tiêu và người, yêu cầu là giết hết, chỉ cần không còn sống là được.”

Tiểu đội trưởng lạnh lùng nói.

Răng rắc răng rắc.

Một loạt tiếng súng nạp đạp vang lên.

Chương 384

Sở Trung Thiên gọi một vòng điện thoại, hỏi hết địa đầu xà các nơi của Hán Thành, cuối cùng cũng có được một chút xíu tin tức.

“Cướp từ vùng khác tới đặc biệt lái xe chở đất dựa vào tai nạn xe cộ giết người sao? Xe chở đất? Không tốt!”

Trong lòng Sở Trung Thiên căng thẳng, nếu quả thật là cướp như trong tin tức nói, sợ là sau khi bọn họ biết Lý Phàm đậu ở trên đường sẽ chủ động đụng tới.

Đây chính là xe chở đất! Xe nhỏ bị xe chở đất đụng vào, trên căn bản không có đường sống.

Nghĩ đến nếu Lý Phàm ở địa bàn của hắn bị đụng chết, mồ hôi lạnh sau lưng Sở Trung Thiên chảy xuống, nếu nói như vậy, sợ là hắn cũng sẽ chôn theo Lý Phàm.

“Tất cả mọi người hết tốc lực tiến về phía trước! Dùng tốc độ nhanh nhất để đi cho tôi, đèn đỏ cũng xông qua cho tôi, nếu như có xe cản đường thì đụng ra cho tôi!”

Sở Trung Thiên hạ ngoan tâm, cho dù là chọc tới phiền toái lớn bằng trời, cũng phải vào hôm nay cược mạng đi bảo vệ Lý Phàm.

“Dạ, ngài Thiên ngài đừng khẩn trương, chúng ta cách đường lớn Tân Giang đã rất gần, không cần lo lắng.”

Thủ hạ thấy Sở Trung Thiên quá khẩn trương, không nhịn được khuyên một câu.

Sở Trung Thiên không phản ứng lại thủ hạ, mà híp mắt nhìn xe cộ bốn phía, suy nghĩ một chút nói một chút: “Để cho tất cả mọi người đều chú ý xe chở đất, chỉ cần là trên đường nhìn thấy xe chở đất, toàn bộ cản dừng lại.”

“Ngài Thiên, có cần thiết như vậy không?”

Thủ hạ có chút không hiểu hỏi.

“Thi hành là được, nhanh.”

Thủ hạ cúi đầu cầm điện thoại di động lên bắt đầu gửi tin nhắn trong nhóm, để người trên các xe cũng chú ý xe chở đất trên đường.

Trên đường một chiếc xe chở đất gào thét tới, thủ hạ của Sở Trung Thiên lái xe ép xe chở đất ép ngừng ở ven đường.

Tài xế xe chở đất mặt đầy ngơ ngác nhìn người cản xe, có chút không biết rõ chuyện gì.

“Các ngươi muốn chết có phải hay không, vừa rồi nếu không phải tôi đạp thắng xe, có thể đụng chết các ngươi!”

Tài xế xe chở đất căm tức nói.

Xe chở đất cũng cần kéo nhiều chạy nhanh, chạy chậm thì kiếm được ít tiền.

“Kêu cái gì mà kêu, lão tử là thủ hạ của ngài Thiên, cản xe chở đất là mệnh lệnh của ngài Thiên, không muốn chết cả nhà thì thành thật đi.”

“Trời, ngài Thiên.”

Tài xế xe chở đất lập tức kinh sợ, đây chính là đại lão lớn nhất Hán Thành, đừng nói tài xế xe chở đất, cho dù là ông chủ công ty xe chở đất cũng không dám chọc Sở Trung Thiên.

“Mấy vị huynh đệ, ngài Thiên cản xe chở đất chúng tôi làm gì, chúng tôi cũng chỉ là lăn lộn ăn miếng cơm mà thôi, chẳng lẽ Ngài Thiên muốn vào quân giới xe chở đất? Vậy cũng phải đi tìm phiền toái của ông chủ chúng tôi chứ.”

Tài xế xe chở đất còn băn khoăn phải kéo nhiều chạy nhanh, nếu như bị cản ở trên đường, vậy thu nhập cũng sẽ bị bớt đi không ít, hơn nữa chạy không đủ chuyến còn bị trừ tiền.

“Sao ông nhiều chuyện như vậy, có cướp lái xe chở đất muốn gây ra tai nạn xe cộ, chúng ta đang thay trời hành đạo bắt cướp, ông biết tin tức gì không? Biết gì thì nói ngay, đừng làm trễ nãi chúng ta khuếch trương chính nghĩa.”

Tài xế xe chở đất sững sốt một chút, không nghĩ tới một tên côn đồ nhỏ há mồm thay trời hành đạo, ngậm miệng khuếch trương chính nghĩa.

Chỉ là nghe thấy cướp muốn lái xe chở đất gây ra tai nạn xe cộ, tài xế xe chở đất cũng có chút tức giận, đây không phải là rõ ràng chụp chậu cứt cho ngành xe chở đất sao.

“Tôi nhớ ra rồi, sáng nay khi đoàn xe chúng tôi làm việc thiếu ba xe, gọi điện thoại cũng không có ai nghe, chúng tôi cũng suy nghĩ ba tên cháu trai kia xảy ra chuyện rồi, bây giờ bọn họ người và xe cũng không tìm được, tôi đoán chừng sợ là có liên quan đến chuyện cướp mà anh nói, tôi nói cho anh biển số xe của bọn họ.”

Tài xế xe chở đất nói ra biển số xe của ba chiếc xe bị mất tích, tên côn đồ không dám thờ ơ, hưng phấn gửi cho thủ hạ bên người Sở Trung Thiên, gọi điện thoại hồi báo tình huống.

Thủ hạ báo cáo tình huống lại cho Sở Trung Thiên, Sở Trung Thiên lập tức nói: “Thông báo đi, gặp phải ba chiếc xe chở đất này, cho dù chết cũng phải gắt gao ngăn lại cho tôi!”

“Vâng.”

Thủ hạ làm việc, gửi vào các nhóm biển số xe của ba chiếc xe chở đất, để bọn tiểu đệ cũng chú ý một chút.

…

Cố Họa Y thấy Lý Phàm ngồi ở ghết sau rất khó chịu, vì vậy xuống xe mở cửa sau, ngồi vào trong xe ôm lấy đầu Lý Phàm, để đầu Lý

Phàm tựa vào trên bắp đùi của cô.

Nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt Lý Phàm, nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Lý Phàm, Cố Họa Y đau lòng đến gấp gáp.

“Lý Phàm, anh thế nào rồi, anh ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện, tôi và Xuyến Xuyến đều không thể không có anh.”

Lý Phàm đưa tay ra, đôi tay ngọc của Cố Họa Y vội vàng cầm lấy tay Lý Phàm đưa ra.

“Đừng lộn xộn, anh cũng đã như vậy rồi thì nằm yên đi, nếu không tôi gọi điện thoại cấp cứu, để xe cứu thương tới, trên xe cứu thương có bác sĩ cấp cứu.”

“Không cần, tôi chỉ nằm như vậy một lát là được.”

Lý Phàm nhắm mắt lại, đầu ở trên đùi Cố Họa Y nhẹ nhàng lúc lắc một cái.

Bây giờ tình trạng của Lý Phàm nói nhẹ không nhẹ, nói nặng cũng không nặng, chỉ là hấp thu lượng rượu cồn quá lớn dẫn đến.

Lý Phàm đang toàn lực hóa giải rượu cồn trong cơ thể, điều này cần một chút thời gian.

Nhưng, bây giờ kẻ địch lớn nhất của Lý Phàm chính là thời gian.

Cố Họa Y mím môi một cái, còn muốn khuyên Lý Phàm một chút, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Tích tích tích.

Một chuỗi tiếng còi xe truyền tới, trong dòng xe chạy một chiếc xe chở đất đâm trái đâm phải điên cuồng chạy, đưa tới sự bất mãn của rất nhiều tài xế, vì vậy rối rít ấn còi.

Tên cướp lái xe chở đất căn bản không để ý tới tiếng còi của

những chiếc xe khác, chỉ nhìn chằm chằm chiếc xe đậu ở đường đối diện.

Đó là xe của Cố Họa Y, cũng là mục tiêu tên cướp muốn đâm.

“Ở đường xe hướng ngược lại, bây giờ số lượng xe chạy có chút lớn, trực tiếp đâm sợ là có chút khó khăn.”

Tên cướp tướng mạo hung ác lấy điện thoại ra, gửi ghi âm vào cuộc trò chuyện nhóm: “Tôi đã phát hiện mục tiêu, đậu ven đường ở đường xe hướng ngược lại, bây giờ số xe chạy có chút nhiều, trực tiếp đâm không quá thực tế, tôi lái xe đi về trước một chút nằm ngang ở trên đường cản đường, các ngươi chờ lượng xe ít đi thì trực tiếp đâm, đâm thật mạnh!”

“Được, lão đại nhanh đi cản đường đi, dòng xe chạy có thể ít đi một phần ba, tôi lập tức đâm liên hoàn đến, tái hiện phong thái đâm liên hoàn đoạt mệnh.”

“Vậy Lão Nhị đâm liên hoàn đoạt mệnh, chờ kiểm tra thiếu thì bổ khuyết, nếu chưa đâm chết thì tôi bổ thêm.”

“Được rồi, các ngươi chuẩn bị.”

Tên cướp tướng mạo hung ác để điện thoại di động xuống, hung hăng đạp cần ga một cước, lái xe chở đất tiếp tục đi về phía trước, lúc cách vị trí xe của Cố Họa Y hơn ba trăm mét, đột nhiên xoay tay lái, đụng phải một chiếc xe chở hàng lớn chạy hướng ngược.

Sau khi xe chở đất và xe chở hàng lớn đụng nhau, chặn đứng một bên đường của xe Cố Họa Y.

“Bên này tôi đã chặn đường, các người mau hành động!”

“Nhận được!”

Hai tên cướp còn lại bắt đầu gia tăng tốc độ, nhìn dòng xe hướng ngược dần dần giảm bớt, trên mặt của hai người đều lộ ra nụ cười hưng phấn.

Cũng trong lúc này, Sở Trung Thiên đưa đoàn xe thủ hạ đoàn xe lái thật nhanh, vì tiện việc chỉ huy, xe Mercedes Benz của Sở Trung Thiên lái ở phía trước nhất.

“Ngài Thiên, hai chiếc xe chở đất trước mặt hình như là biển số vừa rồi thông báo.”

Chương 385

Sở Trung Thiên nhìn chằm chằm xe chở đất trước mặt để nhìn kỹ, sau đó lạnh giọng nói: “Phân phó xuống, để xe phía sau tăng tốc độ lái lên chặn lại, nếu như không ngăn được thì đâm cho tôi! Một chiếc đâm không dừng thì hai chiếc!”

“Vâng.”

Thủ hạ lập lập tức tiến hành thông báo.

Sở Trung Thiên liếc nhìn nghiêng phía trước, thấy được xe của Cố Họa Y đậu ở ven đường, mà chiếc xe chở đất lái ở phía trước nhất đã đổi phương hướng, muốn đâm nghiêng phía đối diện xe đang đậu của Cố Họa Y.

“Đệt mẹ nó!”

Sở Trung Thiên văng tục, sau đó giận dữ hét: “Tăng tốc độ xông tới! Ngăn lại chiếc xe chở đất kia!”

“A?”

Tài xế sững sốt một chút, không rõ ràng Sở Trung Thiên là muốn cho mình đâm, hay là phải để cho xe phía sau đâm.

“A cái đầu ngươi! Mau tăng tốc độ, đạp lút cần ga!”

Con ngươi của Sở Trung Thiên cũng đỏ rồi, điên cuồng gầm thét tài xế.

“Ngài Thiên ngài yên tĩnh một chút, ngài là thân thể vạn kim, sao có thể mạo hiểm như vậy, vẫn nên để anh em phía sau đi cản đi.”

Thủ hạ vẻ mặt đau khổ khuyên giải nói, nếu là thật sự đâm xe chở đất, hắn ngồi bên kia sẽ là phương hướng va chạm đánh vào kịch liệt nhất.

“Tôi tĩnh táo cái rắm! Tôi muốn điên rồi đây! Nếu ngài Lý xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đừng nói là tôi, ngay cả mỗi cá nhân cả nhà các người cũng phải chôn theo ngài Lý! Không muốn chết cả nhà, bây giờ phải liều mạng!”

Lời của Sở Trung Thiên làm thủ hạ và tài xế sợ ngây người, hai người cũng không nghĩ tới chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy.

Tài xế cắn răng một cái, vì tính mạng của người cả nhà, phải liều một lần, bằng không thật sự có thể sẽ chết cả nhà.

“Ngài Thiên ngồi vững, các người cũng thắt chặt dây an toàn!”

Tài xế một cước đạp lút cần ga, tốc độ của xe Mercedes Benz mau chóng tăng lên, rất nhanh đồng hồ đo tốc độ đã sắp nổi rồi.

Xe Mercedes Benz phiêu dật chuyển hướng, lái về phía giữa xe chở đất và xe của Cố Họa Y.

Khi đến gần xe chở đất, tài xế của Sở Trung Thiên hất tay lái một cái, xe Mercedes Benz đã nằm ngang giữa đường.

Tên cướp thấy xe Mercedes Benz cản đường, không chỉ không đạp thắng xe, ngược lại đạp cần ga ác hơn.

“Chết đi, đều đi chết đi!”

Tên cướp mặt mũi dữ tợn, hai tay gắt gao cầm tay lái, lái xe chở đất đâm thẳng vào xe của Sở Trung Thiên.

Phanh!

Tiếng va chạm kịch liệt vang lên, xe Mercedes Benz trong nháy mắt lõm xuống một lỗ lớn, mà xe chở đất dưới quán tính mạnh mẽ, đẩy xe Mercedes Benz tiếp tục đâm về phía trước.

Nửa dưới đầu xe bằng phẳng của xe chở đất cũng lõm vào một lỗ, bộ phận lõm vào kẹp gãy bắp chân của tên cướp, làm cho tên cướp

không cách nào đạp cần ga nữa.

Cố Họa Y ngơ ngác nhìn vụ va chạm ngoài cửa xe, vừa mới nhìn thấy xe chở đất điên cuồng lái tới, lòng của Cố Họa Y đều lạnh rồi, cảm thấy lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng đột nhiên xuất hiện xe Mercedes Benz ngăn ở trước xe chở đất, ngăn cản xe chở đất.

“Đây, đây là chuyện gì xảy ra, đều điên rồi sao.”

Cố Họa Y nhẹ giọng lẩm bẩm, đầu óc đã loạn thành một mảnh.

Lý Phàm ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa xe, nhìn xe Mercedes Benz của Sở Trung Thiên cảm thấy quen thuộc như vậy, lại nhìn xe chở đất một cái, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tính trước xe chở đất trước, Lý Phàm có thể thấy vẻ mặt dữ tợn của tài xế xe chở đất.

Đây là có dự mưu, là hướng về phía anh! Lý Phàm hết sức khẳng định đây là có người ở nhắm vào anh.

Nếu là nhắm vào anh mà đến, vậy chắc chắn sẽ không chỉ có một chiếc xe chở đất, khẳng định còn có chiếc thứ hai, chiếc thứ ba, thậm chí nhiều đối thủ hơn.

“Mau xuống xe, đi ra ngoài, rời khỏi nơi này!”

“Xuống xe?”

Cố Họa Y nghi ngờ một chút, cảm thấy lúc này trong xe mới là an toàn nhất.

“Mau.”

Lý Phàm đưa tay ra kéo cửa xe ra, dùng sức đẩy Cố Họa Y ra ngoài.

Giây phút nguy hiểm đến, cả người Lý Phàm cũng tinh thần hơn rất nhiều, mặc dù nhìn vẫn có chút yếu ớt, nhưng không còn dáng vẻ thoi thóp vừa bệnh.

Cố Họa Y vội vàng xuống xe, xoay người đỡ Lý Phàm, giúp Lý Phàm xuống xe.

Bên trong xe Mercedes Benz, tài xế và thủ hạ đều đã bể đầu chảy máu rơi vào hôn mê, Sở Trung Thiên cảm thấy đầu óc vo ve kêu, cảm thấy hồn phách cũng muốn từ trong thân thể bay ra ngoài.

Cố nén cảm giác đầu óc bất tỉnh nặng nề, Sở Trung Thiên cầm lấy điện thoại thủ hạ nắm chặt trong tay, mở gửi giọng nói giận dữ hét: "Ngăn lại xe chở đất, liều chết cũng phải ngăn lại!"

"Rõ! Ngài Thiên, các anh em khẳng định liều mạng ngăn lại!"

Thấy Sở Trung Thiên đã xung phong đi đầu, một đám thủ hạ đều đỏ con ngươi, mặc dù không biết Sở Trung Thiên tại sao liều mạng như vậy, nhưng đại lão cũng đã làm gương sáng rồi, bọn thủ hạ cũng hỏi được, thô bạo theo là được.

Bọn thủ hạ vốn còn có chút do dự đều không do dự nữa, từng chiếc xe đạp cần ga đâm về phía xe chở đất trước mặt.

Trong xe chở đất sau khi đâm, đau nhức làm cho gò má tên cướp cũng nhăn lại, khi tinh thần tên cướp có chút hoảng hốt giật giật chân, muốn tiếp tục đạp cần ga, một trận càng đau đớn kịch liệt từ bắp chân truyền lên.

Tên cướp biết bắp chân hắn ta bị kẹp gãy, đang suy nghĩ phải lái xe đi đâm mục tiêu là không có khả năng, chỉ có thể giao chuyện đâm thêm cho đồng đội.

Tên cướp nhịn đau cầm điện thoại di động lên hô: "Tôi bị một chiếc Mercedes ngăn cản một chút, bây giờ gãy chân, không có cách nào tiếp tục tiến hành đâm thêm, các người mau đâm thêm đi." . Đam Mỹ Hay

"Nhận được, tôi lập tức đến đâm thêm, tuyệt đối không lưu lại người sống!"

Chiếc xe chở đất thứ hai bắt đầu gia tăng tốc độ, chuẩn bị tiếp tục đâm xe Cố Họa Y, nhưng chiếc xe chở đất thứ hai vừa bắt đầu tăng tốc, chỉ thấy đến mấy chiếc xe thương vụ từ phía sau và bên sườn phía sau đuổi tới.

“Mẹ nó, sao có nhiều xe như vậy!”

Tên cướp than phiền một tiếng, hung hăng chuyển tay lái, ép xe thương vụ ở sườn phía sau ra ngoài.

Thủ hạ còn lại của Sở Trung Thiên lái xe thương vụ, thấy tên cướp cậy mạnh như vậy, mỗi người đều lửa giận bốc lên, liều mạng cùng nhau đâm xe chở đất.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Tiếng va chạm liên tục phát ra, từng chiếc xe thương vụ đâm xe chở đất, dưới va chạm liên hoàn, rốt cuộc đâm xe chở đất dừng lại.

Nghe được tiếng va chạm liên tục, tim Cố Họa Y điên cuồng đập loạn lên, nhìn xe chở đất đâm tới bị một đám xe thương vụ điên cuồng ngăn lại, trên mặt mới hơi khôi phục chút huyết sắc.

“Lý Phàm, đây là chuyện gì xảy ra, tại sao có thể như vậy.”

“Đừng lo lắng, đây không phải là không sao rồi sao.”

Lý Phàm cầm thật chặt tay của Cố Họa Y, kéo Cố Họa Y đi về phía xe Mercedes Benz.

Mở ra cửa sau xe Mercedes Benz, nửa người trên của Sở Trung Thiên còn đang không ngừng đung đưa, va chạm tạo thành cảm giác hôn mê làm cho Sở Trung Thiên vô cùng khó chịu.

Chịu đựng cảm giác khó chịu liếc nhìn Lý Phàm đang mở cửa, Sở Trung Thiên lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Ngài Lý, chúng tôi tới coi như kịp thời rồi.”

“Kịp thời, khổ cực anh rồi.”

Cót két, cót két.

Một chuỗi tiếng thắng xe truyền tới, xe thương vụ ở bốn phía dừng lại, một đám thủ hạ của Sở Trung Thiên đều xuống xe, mau chóng vây quanh Lý Phàm và xe Mercedes Benz.

“Ngài Thiên, ngài không sao chứ.”

Một tên thủ hạ khẩn trương nhìn Sở Trung Thiên.

Phanh!

Không đợi Sở Trung Thiên nói chuyện, tiếng súng đột ngột vang lên, một tên thủ hạ bị bắn ngã xuống đất.

Chương 386: Chút tài mọn

Đoàng đoàng đoàng!

Mấy tiếng súng vang lên, mấy người của Sở Trung Thiên liên tiếp phát ra tiếng kêu thảm rồi ngã xuống đất, Lý Phàm kéo Cố Họa Y trốn ở sau cửa chiếc xe Mercedes, kéo cửa xe Mercedes lên để cửa xe che chắn cho Cố Họa Y.

Đám đàn em của Sở Trung Thiên cũng nhao nhao trốn ở sau xe, cả đám người hốt hoảng nhìn xung quanh.

Đám bọn họ chỉ mang theo gậy gộc nên hoàn toàn không đấu lại được với súng, giờ phút này nghe thấy tiếng súng, cả đám đều run lên, căn bản không biết nên làm sao bây giờ.

“Sao lại có súng, to gan quá nhỉ, giữa ban ngày ban mặt còn có luật pháp nữa hay không đây, đám xã hội đen như chúng ta còn chỉ dùng gậy gộc thôi đấy.”

“Bên kia bắn sáu phát súng thì cũng có đúng sáu người ngã xuống, người này mẹ nó là tay súng thiện xạ à, Mắt To mẹ nó mày đừng thò đầu ra nhìn như thế! Cẩn thận trúng đạn.”

Đoàng!

Tên lưu manh được gọi là Mắt To thò nửa cái đầu ra nhìn thoáng qua bên ngoài, bị một phát súng nát đầu.

Nhìn Mắt To bị bắn nát đầu, cả đám lưu manh đều bị dọa sợ run lẩy bẩy, trong nháy mắt đều cảm thấy không còn hi vọng sống sót.

“Đều mẹ nó nấp cho kỹ! Đừng có thò đầu ra ngoài, chắc chắn người bên kia là tay súng thiện xạ rồi, đó không phải người mà chúng ta có thể đối phó được đâu!”

“Mẹ kiếp, mau gọi điện thoại báo cảnh sát tới đây, có khó khăn thì cứ tìm cảnh sát!”

Tên đàn em hốt hoảng lấy điện thoại di động ra, vội vàng gọi điện thoại, nhưng có gọi cảnh sát cũng không kịp, dù sao thì nước xa cũng không cứu được lửa gần.

Sở Trung Thiên đau thương cười một tiếng: “Không ngờ mà, đối phương là bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng rình một bên, anh Lý, sợ là người của tôi không bảo vệ được anh rồi.”

“Đừng lo lắng, chỉ là chút thất bại nhỏ mà thôi, tôi sẽ nghĩ ra cách.”

Lý Phàm lau mồ hôi trên trán, bắt đầu hít sâu.

Lý Phàm đang muốn tích lũy sức mạnh trong cơ thể, mặc dù trạng thái bây giờ so với vừa rồi đã tốt hơn nhiều nhưng còn xa cơ thể Lý Phàm mới khôi phục được tới trạng thái đỉnh cao.

Hai tay Cố Họa Y nắm chặt lấy cánh tay Lý Phàm, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng: “Anh đừng cố nữa, bây giờ sắc mặt anh rất kém, nếu lại ra nhiều mồ hôi như vậy em lo là anh sẽ bị mất nước đấy.”

“Anh thật sự không sao đâu, nếu anh không đi thì tất cả mọi người sẽ phải chết.”

Lý Phàm kiên định nói.

Cố Họa Y trầm mặc xuống, hai tay ôm lấy eo Lý Phàm, dán mặt lên lưng anh: “Nếu như phải chết thì em và anh sẽ cùng chết.”

“Khụ khụ.”

Sở Trung Thiên ho khan hai tiếng, cử động thắt lưng một chút, móc ra từ sau hông một cây súng lục.

“Anh Lý, tôi có mang theo một khẩu súng, anh cầm lấy để mà phòng thân, tôi sẽ bảo các anh em đồng loạt lái xe xông ra ngoài, nói không chừng có thể sẽ có cơ hội.”

Lý Phàm nhận lấy khẩu súng ngắn suy tính một chút rồi trầm

giọng nói ra: “Còn có băng đạn nào không?”

“Có hai băng đạn.”

Sở Trung Thiên luống cuống tay chân móc băng đạn ra đưa cho Lý Phàm, khóe miệng Lý Phàm nhẹ nhàng cong lên.

“Lần này thì dễ làm rồi, chắc chắn tôi sẽ đưa được các người ra ngoài.”

Lý Phàm quay người nhìn về phía Cố Họa Y, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Cố Họa Y: “Ngoan đợi anh ở đây, anh sẽ giải quyết bọn họ nhanh thôi.”

“Anh, anh nhớ cẩn thận một chút, em chờ anh trở lại.”

Cố Họa Y lo lắng nói.

“Nhất định anh sẽ trở về, anh và em còn có cả một đời bên nhau nữa cơ mà.”

Lý Phàm nói xong, cúi đầu xuống hôn lên trán Cố Họa Y một cái.

…

Trong văn phòng tầng hai của Hải Sản Ngự Cảng.

Trương Đức Võ nhìn chằm chằm vào màn hình thấy hai chiếc xe tải đều thất bại, Trương Đức Võ tức giận ném vỡ chén rượu trong tay.

“Khốn kiếp! Đều là lũ rác rưởi, những người này đều do cậu sắp xếp à? Cậu tìm lũ rác rưởi này đến để lừa tôi à!”

“Đây, đây là ngoài ý muốn, ai ngờ Lý Phàm lại có người giúp chứ, hoàn toàn là tình huống nằm ngoài dự kiến của chúng ta.” Quỷ thị bất đắc dĩ giải thích.

“Tôi không muốn nghe cậu giải thích! Để tiểu đội đặc vụ lên cho tôi, giết chết không cần quan tâm! Bảo bọn họ kết nối tín hiệu với máy bay không người lái để bọn họ nhanh chóng giết chết Lý Phàm, tôi không muốn nhìn thấy cậu ta còn sống!”

Vẻ mặt Trương Đức Võ hơi nóng nảy, giống như người bị bệnh tâm thần vậy.

Quỷ thị trầm mặc một chút, trong lòng hơi không nắm chắc, anh ta luôn cảm thấy hình như tiểu đội đặc vụ cũng sẽ xảy ra vấn đề.

“Tôi sẽ tới hiện trường để trực tiếp chỉ huy.”

Quỷ thị cúi đầu nói.

“Cậu đi? Các người đi hết thì ai bảo vệ tôi!”

Trương Đức Võ tức giận quát.

“Một mình tôi đi là được rồi, ba người bọn họ vẫn ở lại đây.”

Trương Đức Võ trầm ngâm một chút, ông ta cảm thấy đề nghị của quỷ thị cũng không tệ, nếu tiểu đội đặc vụ xảy ra vấn đề thì còn có quỷ thị hỗ trợ.

“Được, cậu đi đi, xử lý mọi chuyện lưu loát một chút, còn nếu xảy ra chuyện gì thì cậu cứ đợi mà tới châu Âu để chiến đấu cùng lũ ma quái ở đó đi.”

Quỷ thị cười khổ một tiếng, nghiêm túc nói: “Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Trương Đức Võ khoát tay, quỷ thị quay người ra khỏi văn phòng.

“Tiểu đội đặc vụ, tôi là Quỷ Nhất.”

Quỷ thị ra khỏi văn phòng, cầm lấy máy truyền tin kết nối liên lạc với tiểu đội đặc vụ.

“Tôi là đặc vụ Tiểu Đối, Quỷ Nhất mời nói.”

“Tôi sẽ tiếp quản quyền chỉ huy các anh, bây giờ máy bay không người lái sẽ chuyển hình ảnh quay chụp được cho các anh, mục tiêu của chúng ta đang ở bên cạnh chiếc xe Mercedes, ngoài ra còn có gần trăm tên lưu manh của Hán Thành ở đó, bây giờ các anh bắn thủng hết lốp xe ở đó cho tôi, phòng ngừa bọn họ lái xe phá vòng vây.”

“Rõ.”

Sau khi đặc vụ Tiểu Đối nhận được mệnh lệnh thì bắt đầu thay đổi mục tiêu, trước tiên bắn thủng hết lốp của những chiếc xe ở đó đã.

Đám lưu manh vô cùng kinh ngạc khi nghe tiếng súng và tiếng lốp xe nổ vang lên cùng nhau.

“Chuyện này là như thế nào vậy, sao bọn họ lại bắn thủng hết lốp xe?”

“Mẹ kiếp! Chắc là bọn họ sợ chúng ta lái xe chạy trốn cho nên mới bắn nổ lốp xe, bây giờ chúng ta giống như là ba ba trong hũ, chỉ chờ bị bọn họ bắt.”

“Khốn nạn, vậy phải làm sao bây giờ, cũng không biết lúc nào cảnh sát mới đến, nghe tiếng súng nhiều như vậy chỉ sợ là người mai phục bên ngoài cũng không ít đâu.”

Trong lúc đám lưu manh đang căng thẳng bàn luận, Lý Phàm đã lẻn đến bên cạnh bọn họ, bình tĩnh nói: “Bên ngoài có mười hai người, có chín khẩu súng trường, hai khẩu tiểu liên và một cây súng máy hạng nhẹ.”

Đám lưu manh nghe xong đều ngây ngẩn cả người, cả đám dùng ánh mắt khác thường nhìn sang Lý Phàm.

“Anh Lý đúng là ưu tú, nghe tiếng súng thôi đã có thể đoán ra được, tôi nghe mãi mà vẫn không thể nhận ra nổi.”

Một tên lưu manh thận trọng hỏi.

“Ha ha, mọi người nấp cho kỹ, đừng thò đầu ra.”

Lý Phàm dặn dò đám lưu manh một câu, sau đó nương theo đám xe đi ra.

Khóe mắt tên lưu manh co giật, cảnh tượng chết thảm của tên Mắt To lại hiển hiện trong đầu anh ta: “Anh Lý cẩn thận đấy, bọn họ đều là tay súng thiện xạ cả đó.”

“Cảm ơn đã nhắc nhở.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói một câu, lỗ tai nghe tiếng súng bên ngoài, tay phải đột nhiên vung ra.

Cũng không nhìn tình hình bên ngoài, Lý Phàm đã bóp cò, hai tiếng súng chát chúa vang lên.

Đoàng!

Đoàng!

Theo hai tiếng súng vang lên, cách đó không xa là hai tiếng kêu thảm.

“Mẹ kiếp, bắn không cần ngắm luôn?”

Điếu thuốc trong miệng một tên lưu manh rơi xuống, nhìn Lý Phàm với ánh mắt kinh ngạc.

Lý Phàm mỉm cười nói: “Chút tài mọn mà thôi, bọn họ sẽ bị tiêu diệt nhanh thôi.”

Chương 387: Sát thần giá lâm

Tiểu đội trưởng tiểu đội đặc vụ nhìn hai thành viên của mình ngã xuống cách đó không xa, trong lòng hơi kinh ngạc.

“Chú ý ẩn nấp, đối phương có tay súng, tổ một, tổ hai chuẩn bị đột kích!”

“Tổ một đã chuẩn bị xong.”

“Tổ hai đã chuẩn bị xong.”

Một tiểu đội đặc vụ có mười hai người, trong tiểu đội được chia thành bốn tổ nhỏ, mỗi tổ ba người.

Tổ một và tổ hai vừa vặn đối mặt với vị trí của Lý Phàm, hơn nữa hai tổ còn tạo với nhau một góc chín mươi độ, vừa hay là góc độ chặn hỏa lực tốt nhất.

“Xuất kích!”

Xoạt xoạt xoạt.

Tiếng bước chân chỉnh tề truyền đến, hai tổ nhỏ chiến đấu nhanh chóng tiến về phía Lý Phàm vừa mới nổ súng.

Lý Phàm nhắm mắt lại vểnh tai lên nghe tiếng bước chân, tay phải lại giơ lên lần nữa, đối một phương hướng khác đột nhiên nổ súng.

Đoàng đoàng đoàng!

“A!”

Một tiếng hét thảm truyền đến.

Hai trong ba người của tổ chiến đấu đầu tiên bị Lý Phàm bắn trúng đầu, một người khác né tránh được thì viên đạn bay sạt qua tai, xé

rách nửa vành tai.

“Dcm mày!”

Tên đặc vụ bị bắn rách tai giơ súng trường lên bắn phá vào vị trí của Lý Phàm, đạn vèo vèo bay ra bắn vỡ hết tất cả cửa kính xe ô tô có mặt ở đó.

Tổ trưởng tổ chiến đấu thứ hai làm động tác tăng tốc đi tới nơi thủ thế, chuẩn bị nhận thông tin rồi đột kích đi vào, đánh giáp lá cà với Lý Phàm.

Đám lưu manh bị tiếng súng dọa cho đều ôm đầu ngồi xổm ở phía sau mấy chiếc xe, trong lòng hoảng hốt không thôi, cảnh tượng trong phim được tái hiện thực tế ở đây khiến tinh thần của bọn họ đều hoảng hốt.

Lý Phàm nhanh chóng di chuyển, anh lách mình vọt về phía tổ chiến đấu thứ hai, ngay ở chỗ lăn mình xuất hiện một khe hở giữa hai chiếc xe nên anh nằm trên mặt đất hướng súng về phía tiểu đội thứ hai.

Đoàng đoàng đoàng.

Sau một loạt tiếng súng, Lý Phàm vứt bỏ băng đạn.

Tiểu đội thứ hai đang hóp lưng lại như mèo nhanh chóng di chuyển nên hoàn toàn bất ngờ khi Lý Phàm đột nhiên chặn đường bắn súng, không chờ bọn họ kịp phản ứng thì đạn đã bay đến.

Bụp bụp bụp!

Liên tiếp vang lên tiếng đạn ghim vào cơ thể, ba người của tiểu đội chiến đấu thứ hai đã trúng đạn vào tim hoặc giữa trán, ba người đều không thể tin được trợn tròn mắt.

Bịch bịch bịch.

Ba người đồng thời ngã xuống đất, đến chết vẫn trừng to hai mắt giống như bọn họ không thể tin được mình đã chết.

Người sống sót duy nhất của hai tiểu đội chính là người bị bắn rách tai, nhìn thấy tiểu đội thứ hai bị tiêu diệt sạch sẽ, trong nháy mắt vô cùng sợ hãi.

“Mẹ kiếp, mẹ nó!”

Anh ta hoảng sợ mắng hai câu sau đó quay người chạy như điên, anh ta muốn chạy về để tìm chỗ ẩn nấp.

Lý Phàm đổi băng đạn khác, anh liếc mắt nhìn tên bị mất nửa cái tai đang điên cuồng chạy trốn, tiện tay bắn một phát súng.

Đoàng!

Theo tiếng súng của anh chính là cái đầu nở hoa của tên rách nửa cái tai, một dòng máu tươi từ sau đầu của anh ta bắn ra tung tóe.

Tên mất nửa cái tai lảo đảo bước chân, lấy tư thế bị vùi dập giữa chợ ngã xuống đất, thân thể co giật hai lần rồi hoàn toàn mất đi hơi thở.

Trong nháy mắt tiểu đội đặc vụ đã chết mất hơn phân nửa, chỉ còn lại bốn người đặc vụ khiến mấy thành viên còn lại cả người đều run lên.

“Đội trưởng, bây giờ mẹ nó nên làm cái gì, tôi ngắm nửa ngày cũng không nhìn thấy bóng dáng đối phương đâu, quả thực là gặp quỷ rồi!”

“Cẩn thận đề phòng, chờ quỷ thị đại nhân tới đi, người bên trong không phải chúng ta có thể đối phó được đâu.”

Đội trưởng đội đặc vụ bất đắc dĩ nói.

Địa thế còn mạnh hơn người, đội trưởng đội đặc vụ phán đoán tình thế rất chính xác, người bên trong tuyệt đối có năng lực diệt sạch tiểu đội bọn họ.

“Tiểu đội đặc vụ tử vong tám người, xin thị vệ đại nhân cho chỉ thị.”

Đội trưởng đội đặc vụ cầm máy bộ đàm lên liên hệ với quỷ thị.

Quỷ thị đang lái xe tới, nghe được báo cáo của đội trưởng đội đặc vụ liền muốn giết người.

“Các anh có thể đừng vô dụng như thế được không!”

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức, là đối thủ quá mạnh.”

“Bắn phá đi, dùng hỏa lực hạng nặng giết chết tất cả bọn họ!”

Quỷ thị phẫn hận nói.

Đội trưởng đội đặc vụ hơi sửng sốt, sau đó cắn răng nói: “Rõ!”

“Chuẩn bị súng bắn lựu đạn, công kích bừa bãi vào đó.”

Đội trưởng đội đặc vụ lạnh lùng hạ lệnh.

Thành viên đội đặc vụ nhao nhao lấy súng bắn lựu đạn từ ba lô hành quân ra lắp vào, chuẩn bị tiến hành xạ kích bằng súng bắn lựu đạn.

Lý Phàm như một con hồ ly tinh chui ra, lúc thành viên đội đặc nhiêm đi ra khỏi nơi ẩn nấp để chuẩn bị tiến hành bắn lựu đạn, Lý Phàm đã nhắm họng súng về phía bọn họ.

“Địch tập kích! Nổ súng, mau nổ súng!”

Khóe mắt đội trưởng đội đặc vụ co quắp một trận, điên cuồng gầm thét một tiếng.

Thành viên đội đặc vụ thả ngón tay từ thân súng bắn lựu đạn ra rồi di chuyển về phía cò súng, đúng lúc này Lý Phàm đã liên tục bóp cò.

Đoàng đoàng đoàng.

Một loạt tiếng súng vang lên, thành viên của bốn tiểu đội đặc vụ còn sót lại nhao nhao ngã xuống đất.

Lý Phàm không nhìn mấy người đã bỏ mạng kia mà lại ngước mắt nhìn lên bầu trời.

Một chiếc máy bay không người lái đang lơ lửng ở độ cao ba mươi mét trên không trung, Lý Phàm hướng về phía máy bay không người lái nở nụ cười, giơ súng lên nhắm vào máy bay không người lái rồi bóp cò.

Đoàng!

Một chùm điện nổ ra như pháo hoa trên không trung, máy bay không người lái bốc khói lên rơi xuống đất.

Theo tiếng nổ của máy bay không người lái, màn hình trong văn phòng tầng hai của Hải Sản Ngự Cảng nhiễu sóng hai lần, sau đó trở nên tối đen như mực.

“Đcm nó!”

Trương Đức Võ phẫn nộ lật đổ màn hình khiến nó rơi xuống đất vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

“Một lũ vô dụng, nhiều người như vậy mà không xử lý được một chuyện cỏn con, tôi thật sự quá thất vọng mà!”

Trương Đức Võ đi lại hai vòng rồi nhìn về phía ba tên quỷ thị còn lại đang đứng trong góc văn phòng.

“Đều mẹ nó đi hết theo tôi tới hiện trường xử lý cái tên Lý Phàm kia, hôm nay nó sẽ phải chết! Nhất định phải chết!”

Ba tên quỷ thị lẳng lặng đi theo Trương Đức Võ rời khỏi phòng làm việc, rồi lái xe đi về phía khách sạn của Lý Phàm.

Tên quỷ thị đang đi được nửa đường thì nghe thấy tiếng súng vang lên đến trong máy bộ đàm, lông mày anh ta nhíu chặt lại, chờ nửa phút sau vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, lòng Quỷ Nhất bỗng trở nên hốt hoảng.

“Tôi là Quỷ Nhất, nghe được xin trả lời!”

“Alo alo! Có nghe thấy không, mấy tên khốn kiếp các người đều chết hết rồi à!”

Đang lúc Quỷ Nhất nổi giận quát tháo ầm ĩ, trong máy bộ đàm lại truyền đến giọng nói của Lý Phàm: “Đúng là bọn họ đã chết hết cả rồi, các người là ai? Bây giờ đang ở đâu? Để tôi tới giết nốt.”

“ĐM!”

Quỷ Nhất giận dữ quát lên một tiếng, hai tay đập mạnh vào tay lái: “Năm phút nữa ông đây sẽ đến nơi, nếu mày có bản lĩnh thì cứ đợi ông đây đến!”

“Sợ là một mình mày sẽ không đủ, tao nghĩ mày nên mang theo nhiều người tới đây hơn.”

Lý Phàm lạnh lùng nói rồi ném máy truyền tin xuống dưới chân.

Khi đám đàn em của Sở Trung Thiên không nghe thấy tiếng súng vang lên nữa, cả đám mới thận trọng thò đầu nhìn ra bên ngoài.

Thân thể Lý Phàm dưới ánh nắng chiếu rọi giống như vầng mặt trời chiếu sáng, ở trong mắt mọi người giống như là thiên thần hạ phàm vậy. . Đam Mỹ Hay

“Trời đất ơi, anh Lý là chiến thần chuyển thế rồi, một mình một khẩu súng đã tiêu diệt hết được mười mấy người của đối phương.”

“Chiến thần cũng không đủ để miêu tả sự dũng mãnh của anh Lý đâu, tôi thấy anh Lý chính là sát thần hạ phàm, những người này dám gây sự với anh Lý thì đúng là tự tìm đường chết.”

“Ôi trời ơi, vừa rồi tôi còn nghĩ là chúng ta chết chắc rồi cơ, cũng may có anh Lý ở đây, thật sự là may mắn của chúng ta.”

Chương 388: Đánh người không đánh vào mặt

Có thể trở về từ cõi chết, là chuyện khiến cho tất cả mọi người hưng phấn nhất.

Vừa rồi lúc đối mặt với mưa bom bão đạn của đội đặc vụ, từ Sở Trung Thiên đến đám đàn em của ông ta đều nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ phải chết.

Nhưng Lý Phàm lại dùng hiện thực để nói cho bọn họ biết thế nào gọi là can đảm anh hùng.

Mấy tên đàn em của Sở Trung Thiên nhìn thấy Lý Phàm đi tới, đều cung kính cúi đầu với Lý Phàm để bày tỏ sự cảm kích trong lòng mình đối với Lý Phàm.

Cố Họa Y chạy đến nhào vào lòng Lý Phàm, hai tay ôm eo Lý Phàm thật chặt, nhón chân ngẩng đầu lên, môi đỏ hôn lên môi Lý Phàm.

Sống sót sau tai nạn khiến Cố Họa Y không để ý tới ngượng ngùng, cô chỉ nghĩ mình và Lý Phàm đều còn sống thật là tốt.

Một lát sau, hai người tách ra, Cố Họa Y nhìn đám người xung quanh đều đang nhếch miệng cười, hai gò má đỏ lên, cúi thấp đầu ngượng ngùng.

Sở Trung Thiên được đàn em dìu đi tới: “Anh Lý thật dũng mãnh, vốn định đến giúp đỡ anh nhưng không ngờ cuối cùng lại phải nhờ đến anh Lý cứu giúp.”

“Vẫn phải cảm ơn ông, vừa rồi nếu các ông không ngăn chiếc xe tải kia lại thì có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Đám người Sở Trung Thiên thổn thức một trận, bây giờ nhớ lại chuyện vừa rồi đã thấy sợ, chẳng qua nếu như được quay trở lại thì đám người Sở Trung Thiên vẫn lựa chọn giống như vậy.

“Các người đưa Họa Y về trước đi, bọn họ còn có người đang tới đây, tôi vẫn còn phải tiếp tục chiến đấu.”

“Hả? Người của bọn họ vẫn đang đến nữa, vậy tôi mang theo các anh em ở lại giúp anh.”

Sở Trung Thiên kiên định nói.

“Các người chăm sóc cho Họa Y thật tốt chính là sự trợ giúp lớn nhất đối với tôi rồi, mau đi, không có nhiều thời gian đâu.”

Cố Họa Y ôm chặt lấy cánh tay Lý Phàm: “Cùng đi có được không? Anh ở lại đây quá nguy hiểm.”

“Đi thì dễ nhưng không đánh bọn họ thật đau thì sau này vẫn chưa hết nguy hiểm, nhất định phải một lần đánh cho bọn họ sợ đến già, để bọn họ không dám động tới anh nữa.”

Cố Họa Y biết Lý Phàm nói đúng nhưng cô vẫn hơi lo lắng nên miễn cưỡng nói ra: “Anh nhất định phải cẩn thận, chú ý an toàn.”

“Yên tâm đi, mọi người mau lên xe rời đi.”

Lý Phàm đẩy Cố Họa Y lên xe, đám người Sở Trung Thiên cũng nhao nhao lên xe sau đó đám người lái xe thương vụ gầm rú rời đi.

Lý Phàm chắp tay sau lưng đứng ở ven đường, yên lặng nhìn về phía Hải Sản Ngự Cảng.

Một chiếc xe Honda băng băng lao tới, nhìn thấy Lý Phàm đứng ở ven đường, Quỷ Nhất nhe răng cười, hung hăng đạp xuống chân ga phóng xe về phía Lý Phàm.

Lý Phàm cười nhạt một tiếng, lúc chiếc xe kia cách anh chỉ khoảng mười mét, Lý Phàm mới chậm rãi di chuyển bước chân sang bên cạnh né tránh đi.

Rầm!

Chiếc xe lao vào dải cây xanh ven đường, Quỷ Nhất giơ chân đá văng cửa xe ra, kéo đứt dây an toàn xuống xe.

Anh ta giương ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lý Phàm, Quỷ Nhất lắc cổ hai lần cổ, xương cổ phát ra tiếng kêu răng rắc.

Lý Phàm híp mắt lại, nhìn theo từng hành động của Quỷ Nhất, trong đầu hiện ra một chút ấn tượng.

“Thì ra là mấy thứ quỷ quái các người.”

“Ha ha, muốn chết!”

Quỷ Nhất bị gọi là thứ quỷ quái thì hết sức bất mãn, mặc dù bọn họ luôn bị gọi là ma quỷ nhưng bọn họ lại không cho rằng như vậy.

Đối với Quỷ Nhất bọn họ mà nói thì bọn họ có sức mạnh rất lớn, có thể mượn dùng một chút sức mạnh của trời đất.

“Nghe nói thế hệ này các người có tất cả bốn người, vậy ba người kia đang ở đâu? Các người tự xưng là Quỷ Thần Quân vậy mà cũng biến thành chó săn của người khác rồi à?”

Sự truyền thừa của Quỷ Thần Quân bắt nguồn từ đạo Thiên Sư cuối thời Đông Hán, người sáng lập ra đạo Thiên Sư là Trương Đạo Lăng đã thiết lập nên Quỷ Thần Quân, sau này hậu nhân của Trương Đạo Lăng là Trương Lỗ đã đầu hàng Tào Tháo, Quỷ Thần Quân bị giải tán vì dân, truyền thừa cũng theo đó mà tản mát trong dân gian.

“Chúng tôi không phải chó săn!”

Quỷ Nhất nhìn Lý Phàm, tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Mặc dù miệng nói mình không phải chó săn nhưng trong lòng Quỷ Nhất cũng hiểu rõ, quả thật mình đang làm công việc của chó săn.

“Ha ha, nhìn bộ dạng này của anh là biết rồi, không biết chủ nhân

của anh là ai? Thật ra tôi rất muốn biết là ai muốn hại mình.” Lý Phàm bình tĩnh nói.

“Chờ lúc anh trở thành xác chết rồi, tôi tự nhiên sẽ nói cho anh biết, tiếp chiêu đi!”

Quỷ Nhất đưa tay ra sau lưng, trên tay đã xuất hiện hai thanh dao găm.

Lý Phàm cười cười ném súng lục đi, một đối thủ giống như Quỷ Nhất thì súng ngắn chỉ giống như một thứ đồ chơi, hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng nào.

“Tới đi.”

Lý Phàm ngoắc ngoắc ngón tay với Quỷ Nhất.

Quỷ Nhất hơi nheo mắt lại, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Lý Phàm, nện từng bước nhỏ tiếp cận Lý Phàm.

Quãng đường ngắn ngủi mười mấy mét nhưng Quỷ Nhất lại đi mất hai phút, hai phút đó anh ta dùng để quan sát sơ hở của Lý Phàm, nhưng Lý Phàm lại không có chút sơ hở nào.

Lúc cách Lý Phàm chỉ còn khoảng ba mét, đột nhiên Quỷ Nhất phát lực dưới chân, cả người nhanh chóng vọt về phía Lý Phàm, hai thanh dao găm trong tay đâm về phía cổ họng và tim Lý Phàm.

Cú nhảy vọt này Quỷ Nhất đã bộc phát ra sức mạnh to lớn nhất của mình, khoảng cách ba mét chỉ trong thời gian nháy mắt đã vượt qua, hai thanh dao găm lóe lên ánh sáng hướng về phía cổ và ngực Lý Phàm.

Miệng Quỷ hé ra một nụ cười lạnh.

Xong rồi!

Tấn công bất ngờ, bằng vào tốc độ không có gì sánh kịp, trong lúc

đối thủ còn chưa kịp phản ứng nhanh chóng giải quyết, đây là một trong những tuyệt kỹ của Quỷ Nhất.

Mắt thấy hai thanh dao găm đâm vào cổ họng và trái tim Lý Phàm nhưng trên tay Quỷ Nhất lại không truyền đến cảm giác cản trở khi đâm vào nhục thân, chuyện này khiến Quỷ Nhất giật mình trong lòng.

Không đúng, cảm giác này tuyệt đối không đúng!

Trừng lớn hai mắt, Quỷ Nhất giống như gặp phải quỷ, mắt thấy thân hình Lý Phàm chỉ là một cái bóng mờ, còn Lý Phàm thật sự đã lui về phía sau.

Tại sao có thể nhanh như vậy!

Sao anh ta có thể nhanh hơn cả lực bộc phát của mình chứ!

Trong lòng Quỷ Nhất hơi sợ hãi, cảm thấy chiêu mạnh nhất của mình đã bị Lý Phàm hoàn toàn phá đi.

Tốc độ của Lý Phàm cực nhanh, nhanh đến mức ảo ảnh trong không khí xuất hiện như thật, giống như Lý Phàm biết thuật phân thân vậy, trong không khí xuất hiện vô số Lý Phàm.

“Ha ha, anh chỉ có một chút bản lĩnh như vậy thôi à? Như vậy, anh sẽ phải chết.”

Giọng nói của Lý Phàm mơ hồ không cố định, giống như là truyền đến từ bốn phương tám hướng vờn quanh Quỷ Nhất.

Võ công thiên hạ quan trọng nhất là tốc độ, mà tốc độ của Lý Phàm là nhanh nhất.

“Sao có thể như vậy, anh uống nhiều rượu nồng độ cao như vậy chắc chắn phải say rồi mới đúng chứ! Cho dù không say thì lượng cồn trong cơ thể của anh vẫn phải rất nhiều, chứ không phải như thế này!”

Quỷ Nhất không thể tưởng tượng nổi tại sao Lý Phàm đã uống

nhiều rượu như vậy mà vẫn không hề khác gì người bình thường.

“Ha ha, nào có nhiều không thể như vậy, khả năng chuyển hóa cồn của tôi anh không thể tưởng tượng được đâu.”

Lúc nói chuyện, Lý Phàm đã vung cánh tay ra, nắm đấm hướng vào gương mặt Quỷ Nhất đánh tới.

Quỷ Nhất hoảng hốt định tránh né nhưng tốc độ lại thua xa Lý Phàm, vừa làm ra tư thế tránh né thì nắm đấm của Lý Phàm đã đến.

Bụp!

Lý Phàm nện một quyền trúng xương mũi Quỷ Nhất khiến anh ta cảm thấy mũi mình vô cùng đau xót.

Theo cảm giác đau nhức xông ra này, xương mũi của Quỷ Nhất đã bị Lý Phàm đánh lõm vào trong, máu mũi điên cuồng phun ra ngoài.

“Mẹ kiếp! Đánh người không được đánh vào mặt anh không biết à, ôi cái mũi của tôi!”

Chương 389: Sẽ gặp báo ứng

Qủy Nhất che mũi, trong lòng cảm thấy rất uất ức.

Vốn tưởng rằng có thể dễ dàng xử gọn Lý Phàm, nhưng giờ gã mới phát hiện một sự thật, là bản thân gã bị anh xử đẹp gọn gàng.

Lý Phàm đấm gã không hề do dự, sau đó tiếp tục vung tay, đấm gã tơi bời hoa lá.

“Chuyện mời rượu là do mày giở trò phải không! Nếu không phải tao nhanh tay đổi rượu thì đã dính bẫy của mày rồi!”

“Xe chở đất cũng do mày sắp xếp phải không? Mẹ nó muốn chơi trò liên hoàn đoạt mệnh với tao phải không! Mẹ nó đúng là ngứa đòn!”

“Tiểu đội đặc cần là do chủ nhân mày sắp xếp phải không? Chủ nhân mày là thằng nào của Long Môn, nói ra tao đi giết nó!”

Lý Phàm vừa gào vừa đấm Qủy Nhất rất dã man. Qủy Nhất hoàn toàn không có sức chống trả, nhanh chóng bị anh đấm thành một bãi bùn nát.

Xương nửa người trên của gã đều bị anh đấm nát, gã mềm oặt ngã xuống đất, miệng không ngừng trào ra máu.

“Mày, mày nhất định sẽ gặp báo ứng. Bọn họ sẽ trả thù cho tao!”

Qủy Nhất trừng mắt nhìn Lý Phàm giống như muốn dùng ánh mắt giết chết anh.

“Mày còn không chịu khai ra kẻ đứng sau sai khiến? Vậy đừng trách tao không cho mày cơ hội.”

Lý Phàm từ từ giơ chân lên, chuẩn bị đạp một cước giết chết Qủy Nhất.

Qủy Nhất nhắm mắt lại, không nói lời nào, dáng vẻ thấy chết không sờn.

Lý Phàm cười lạnh, nhấc chân đạp mạnh xuống.

“Phụt…”

Qủy Nhất phun mạnh một ngụm máu tươi, ánh sáng trong mắt dần dần ảm đạm, sự sống dần dần trôi đi.

….

Bát Gia ngồi trong phòng bệnh hút thuốc, vẻ mặt hơi nôn nóng thấp thỏm.

“Bên cậu chủ thế nào rồi?”

“Theo tin mới nhất, Trương Đức Võ bày trò gì đều thất bại hết, cậu chủ còn tiêu diệt một tiểu đội đặc cần.”

Bát Gia sửng sốt một chút, sau đó lộ ra vẻ cười khổ.

Tiểu đội đặc cần bị Lý Phàm tiêu diệt là chuyện bình thường, nghĩ lại đám vệ sĩ ông ta dẫn theo, chẳng phải cũng bị anh xử lý rất nhẹ nhàng sao, thậm chí cả Lương Ngọc cũng…suýt bị Lý Phàm giết chết.

Nghĩ đến Lương Ngọc còn đang bị thương nặng, Bát Gia lại cảm thấy đau lòng. Anh ta là một trong những con bài chưa lật quan trọng nhất của ông ta, vậy mà lại thành ra thế này.

“Bên Trương Đức Võ hẳn là tuyệt vọng rồi nhỉ?”

Bát Gia nhẹ giọng hỏi, nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu đổi lại là ông ta đứng ở vị trí của Trương Đức Võ, ông ta sẽ làm như thế nào?

Bát Gia nghĩ, nếu đổi lại là ông ta, nhất định sẽ thẹn quá hóa giận, không từ bỏ mục tiêu, tiếp tục sai người đối phó Lý Phàm. Hắn là

Trương Đức Võ cũng nghĩ như vậy.

“Trương Đức Võ dẫn theo đám người gã ngầm mời tới đi tìm cậu chủ rồi, chắc là muốn liều mạng.”

Trợ lý của ông ta cung kính trả lời.

“Làm người phải biết nhận mệnh, không nhận mệnh chỉ có đường chết.”

Bát Gia lắc đầu cảm thán, sau đó lại nhăn chặt mày.

Trương Đức Võ đi liều mạng với Lý Phàm, nếu Lý Phàm tức giận giết chết gã, vậy chẳng phải chuyện lớn sao?

Nếu Trương Đức Võ chết, Long Hậu nhất định sẽ nổi điên. Đến lúc đó mâu thuẫn giữa Long Hậu và Lý Phàm sẽ trở nên không thể hòa giải, vậy thì ông ta phải chọn phe thế nào đây?

Nếu chọn phe Long Hậu, thì độc Truy Hồn Đan phải làm sao?

Mà nếu chọn phe Lý Phàm, không cần nghĩ cũng biết sẽ chết không thể nghi ngờ.

Bát Gia ngây người suy nghĩ, đây là vấn đề liên quan đến tính mạng.

Nghĩ đến đau đầu ông ta cũng không nghĩ ra cách nào vẹn cả đôi đường. Chỉ là ông ta cảm thấy Trương Đức Võ không thể chết được, nếu gã chết, ông ta cũng chỉ có đường chết.

“Chuẩn bị xe! Dẫn theo tất cả mọi người, mau tới gặp cậu chủ!”

Bát Gia đứng dậy gầm lên.

“Hả? Nhưng nếu ông chủ qua đó, nhất định sẽ gặp phải Trương Đức Võ.”

Trợ lý ông ta nhắc nhở.

“Tao không lo được nhiều như vậy. Nhất định không thể để cậu chủ giết chết gã. Nếu gã chết, kiểu gì tao cũng chết!”

Trợ lý không dám nói thêm gì, cuống quýt ra ngoài lo liệu. Không lâu sau đó Bát Gia đã lên xe, đoàn xe dài từ từ chuyển bánh rồi nhanh chóng phóng đi trên đường Tân Giang.

“Nhanh lên nhanh lên, mẹ nó nhanh nữa lên cho tao! Nếu làm lỡ chuyện này, tất cả bọn mày đều phải chết!”

Bát Gia buồn bực gầm lên.

Trợ lý cầm điện đàm truyền lệnh xuống, đoàn xe đột ngột tăng tốc, bắt đầu phóng vùn vụt trên đường.

Bát Gia day trán, do dự một lát rồi lấy điện thoại ra, gọi cho Trương Đức Võ.

Trương Đức Võ thấy điện thoại reo, lấy ra nhìn thì thấy là Bát Gia gọi, do dự một lúc rồi vẫn không nghe.

Cho đến khi điện thoại tự động ngắt, Trương Đức Võ không hề nhấn nghe.

“Tên khốn đáng chết này!”

Bát Gia chửi một câu sau đó tiếp tục gọi.

Điện thoại của Trương Đức Võ lại vang lên lần nữa, gã đang bực tức, hung hăng nhấn nghe, không nhịn được hét lên: “Mày làm gì thế!”

“Trương Đức Võ, tao khuyên mày nên dẫn người trở về. Hán Thành không phải nơi mày có thể giễu võ giương oai.”

Bát Gia lạnh lùng nói.

“Hừ!”

Trương Đức Võ hừ lạnh, không hài lòng nói: “Mày làm chó cho Lý Phàm rồi? Làm sao, muốn cắn tao thay nó à?”

“Thằng khốn mày ăn nói với tao kiểu gì vậy hả! Đừng tưởng có Long Hậu chiều mày là mày có thể muốn làm gì thì làm! Long Hậu còn chưa nói muốn giết Lý Phàm đâu! Mày muốn đâm đầu chết trước phải không!”

Bát Gia tức giận gầm lên!

Trương Đức Võ im lặng không nói. Lần này gã vốn định ngấm ngầm xử lý Lý Phàm, ai ngờ đâu giở trò gì cũng không giết được anh. Nay chuyện mỗi lúc một gay go, nếu tiếp tục khăng khăng làm theo ý gã thì e rằng khó mà thu dọn cục diện.

“Một thằng liếm chân Long Hậu như mày thì biết gì! Mày có biết vì sao Long Hậu không giết Lý Phàm không? Trong tay nó có một món đồ, hơn nữa ngày nào Long Quân còn chưa chết thì ngày đó Long Hậu chưa thể giết nó! Nếu bây giờ mày giết nó, kẻ đầu tiên Long Hậu giết chính là mày!”

Bát Gia nói nửa thật nửa đùa, đoán rằng Trương Đức Võ đã dao động. Dù sao gã chỉ là một thằng trai bao, không biết rất nhiều chuyện cơ mật trong nội bộ Long Môn, chuyện thừa kế lại càng không hiểu.

Trương Đức Võ ngây người một lát, sau đó ngẫm nghĩ lời Bát Gia nói, cảm thấy có lẽ ông ta nói thật, bằng không thì Long Hậu cũng không để Lý Phàm sống lâu như vậy.

“Nó, nó có thứ gì?”

Trương Đức Võ tò mò hỏi.

“Mày về hỏi Long Hậu đi, hỏi tao vô dụng thôi, mẹ nó tao cũng không biết. Nhưng chuyện này liên quan đến việc thừa kế, đây không phải chuyện mày có thể can thiệp. Mày mà biết điều thì nên trở về hầu hạ Long Hậu cho tốt, tao có thể coi như không biết chuyện xảy ra ngày hôm nay.”

Bát Gia thấy đã lay động được Trương Đức Võ, giọng điệu càng thêm liều lĩnh, muốn mượn khí thế này áp đảo gã.

Trương Đức Võ cân nhắc trong chốc lát, nhắm mắt lại nói: “Để tao suy nghĩ đã, lát lại nói.”

“Mày còn muốn nghĩ cái rắm! Còn nghĩ nữa là mày tiêu đời đấy. Tao đang cứu mạng mày, người mày sai đi đều chết cả rồi. Mày tưởng Lý Phàm là thằng vô dụng cái gì cũng không biết à, đám cấp dưới rác rưởi của mày vốn không phải đối thủ của nó.”

Trương Đức Võ nhăn mày, nói với thị vệ qủy bên cạnh: “Có tin tức gì của Qủy Nhất không?”

“Tôi cảm nhận được cậu ta đã chết.”

Chương 390: Chiến đội

“Cái gì?”

Trương Đức Võ trợn mắt nhìn Qủy Nhị đứng cạnh mình.

Qủy Nhị gật đầu, giọng nói trầm khàn lại bi thương: “Cậu ta chết rồi, chết không nhắm mắt. Tôi có thể cảm nhận được cậu ta muốn chúng ta báo thù cho cậu ta.”

Trương Đức Võ biết bốn thị vệ quỷ của gã khá là huyền bí, tuy rằng khoa học không thể giải thích hiện tượng cảm ứng tâm linh nhưng nó thật sự tồn tại giữa đám quỷ này.

“Bọn mày có thể báo thù cho nó không?”

Trương Đức Võ hơi thấp thỏm hỏi.

Qủy Nhất chết nhanh như vậy, gã không tin đám Qủy Nhị cũng là đối thủ của Lý Phàm.

Qủy Nhị lắc đầu nói: “Nếu bốn bọn tôi cùng ra tay có lẽ còn có cơ hội thắng Lý Phàm. Nhưng giờ Qủy Nhất chết rồi, bọn tôi không thể dùng cách hợp nhất đòn tấn công, hoàn toàn không phải đối thủ của anh ta.”

Trương Đức Võ thấy lạnh cả lòng. Vậy nếu gã còn cứng rắn xông lên, chẳng khác nào đi nạp mạng.

“Quay xe! Trở về, nhanh chóng rời khỏi Hán Thành!”

Gã hoảng sợ nói.

Chiếc xe Mercedes lập tức quay đầu chạy theo hướng ngược lại.

Trương Đức Võ day trán nói: “Bọn mày có định trả thù cho Qủy Nhất không?”

“Nhất định phải trả thù. Bọn tôi không đủ mạnh, nhưng tôi biết luôn có người đủ mạnh để làm chuyện này.”

Qủy Nhị bình tĩnh nói.

Trương Đức Võ cũng có tính toán trong lòng, chỉ cần Qủy Nhị có thể tìm được người có khả năng là được.

“Được, về rồi bọn mày cứ liên lạc với kẻ đó đi. Cần gì cứ nói thẳng với tao, tao nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ.”

“Cảm ơn ông chủ.”

Sau khi Qủy Nhị nói cảm ơn thì lập tức lấy điện thoại ra nhắn tin liên lạc.

Trương Đức Võ nhắm mắt lại, cảm thấy chuyến đi đến Hán Thành lần này quá xui xẻo. Đúng là xui xẻo đổ ập xuống đầu, cấp dưới chết hơn nữa. Đây còn là lực lượng gã dày công bồi dưỡng bao lâu nay.

“Lý Phàm! Tao nhất định phải báo mối thù này!”

Trương Đức Võ thù hằn nói.

…….

Đoàn xe của Bát Gia chậm rãi dừng lại. Chưa đợi trợ lý xuống mở cửa ông ta đã tự mở cửa xe đi ra ngoài, không hề giữ được phong độ ngày thường.

Lý Phàm đang dựa vào chiếc xe Mercedes bị hỏng của Sở Trung Thiên hút thuốc. Thấy Bát Gia chạy tới thì anh cười nói: “Tiểu Bát, sao ông lại tới đây?”

“Còn không phải là đến hộ giá sao, xem ra tôi đến muộn rồi.”

Bát Gia liếc mắt nhìn khắp nơi.

Nhìn số xác chết xung quanh, Bát Gia cảm thấy mí mắt giật giật.

Khi nhìn thấy xác chết dưới chân Lý Phàm, ánh mắt của Bát Gia trở nên khá là vi diệu.

“Đây là, Qủy Nhất?”

Bát Gia nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.”

Lý Phàm hừ nhẹ, coi như đáp lời Bát Gia.

“Một đám chán sống.”

Bát Gia mắng một câu, trong lòng cảm thấy vui mừng vì lúc nãy ông ta khuyên được Trương Đức Võ rút lui, nếu không gã mà tới đây thì sẽ chết chắc.

“Ông biết kẻ đứng sau sai khiến bọn chúng không?”

Lý Phàm gảy bay tàn thuốc hỏi.

“Chuyện này…chuyện này cậu đừng hỏi đến cùng thì hơn, chuyện này hơi phức tạp.”

Bát Gia bày ra vẻ mặt đau khổ.

“Nói.”

Giọng nói của Lý Phàm lạnh như băng.

Chỉ một chữ nhưng lại mang theo ngữ khí lạnh lẽo khiến Bát Gia cảm thấy cả người lạnh run giống như có một ngọn núi bằng đang đè trên đỉnh đầu ông ta vậy.

“Dạ, là quản gia Trương Đức Võ dưới trướng Long Hậu. Nói gã là quản gia nhưng thực chất lại là trai bao, thế nên cậu chủ đừng truy cứu đến cùng thì hơn.”

Bát Gia nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Trai bao của Long Hậu? Vậy gã tới giết tôi là ý của Long Hậu?”

Lý Phàm hơi híp mắt nói.

“Không không, nhất định không phải ý của Long Hậu, là ý riêng của gã. Nghe đồn Long Hậu và gã có con, hẳn là gã có ý đồ gì đó.”

Bát Gia nói xong lại cảm thấy hối hận, hối hận chưa nghĩ kỹ đã buột miệng nói, hơn nữa còn nói ra thứ không nên nói.

“Không không không, tôi chỉ buột miệng nói vậy thôi. Tôi nghe người khác đồn thế, không biết có phải là thật hay không.”

Bát Gia lại nhăn mặt giải thích.

Lý Phàm cười lạnh: “Ông đã khuyên Trương Đức Võ rút lui nhỉ? Cảm thấy khó chọn phe giữa hai bọn tôi, cho nên chọn cách đôi bên cùng có lợi phải không?”

“Chuyện này…tôi trung thành với cậu chủ mà. Vì Long Hậu sắp đến đây rồi, nếu cậu giết chết Trương Đức Võ, vậy hẳn là sẽ phá vỡ quan hệ với bà ta. Mọi người cùng lùi lại một bước ai nấy đều dễ thở.”

Bát Gia nói xong thì lau mồ hôi lạnh trên trán. Cảm thấy bản thân tự dưng rảnh rỗi đi kiếm chuyện để làm. Nếu ban đầu ông ta không đến Hán Thành thì sẽ không gặp nhiều phiền phức như vậy.

Nhưng bây giờ hối hận đã muộn rồi. Trên đời này không có thuốc hối hận, Bát Gia chỉ có thể căng da đầu trả lời những gì Lý Phàm hỏi.

Lý Phàm vỗ vai Bát Gia: “Bớt giở trò với tôi. Nếu ông ngoan ngoãn nghe lời, sau này ông sẽ là người có công lao. Nếu tiếp tục rục rịch thế này, vậy đừng trách tôi không nể tình.”

“Dạ dạ, sau này Tiểu Bát sẽ đi theo cậu chủ không rời.”

Bát Gia không tự chủ được cúi người cung kính: “Mời thiếu chủ lên xe, để tôi đưa cậu về.”

Lý Phàm gật đầu, bước về phía chiếc Mercedes chống đạn của ông ta.

Bát Gia nhanh chóng chạy lên phía trước, kéo cửa sau xe cung kính mời Lý Phàm lên.

Sau khi Lý Phàm lên xe, Bát Gia ngồi vào ghế phụ, để tài xế lái xe.

“Thiếu chủ, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Lý Phàm cầm điện thoại nhắn tin cho Cố Họa Y. Sau khi nhận được tin cô đang ở công ty, anh bảo ông ta lái xe tới công ty.

Đến bên ngoài công ty, Bát Gia cúi người, dõi mắt nhìn theo Lý Phàm bước vào trong đó rồi mới xoay người lên xe.

“Mẹ kiếp, toàn chuyện không đâu! Làm như ngày ngày tao cũng luồn cúi giống như một con rùa vậy. Mau chóng về biệt thự, ta muốn ôm người đẹp xả giận cho đã.”

Đoàn xe lại lăn bánh, trở về biệt thự của Bát Gia.

Lý Phàm bước vào phòng làm việc của Cố Họa Y. Cố Họa Y mỉm cười ngọt ngào với anh, không hề hỏi chuyện xảy ra sau khi anh đi. Sự an toàn của anh chính là niềm vui lớn nhất đối với cô.

“Có mệt không? Mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

Cố Họa Y đẩy Lý Phàm ngồi xuống ghế, rót cho anh một cốc nước.

Lý Phàm cầm cốc nước uống hai ngụm, hỏi nhỏ: “Hôm nay em không bị dọa sợ chứ?”

“Những cái khác còn tốt, chỉ là dáng vẻ sau khi uống say của anh

đúng là khiến em lo lắng lắm, em còn tưởng anh ngộ độc rượu nữa."

"Ha ha, sao anh có thể ngộ độc rượu được. Chỉ là uống hơi nhiều, lúc thay thế hao tốn khá nhiều sức lực."

Cố Họa Y trừng mắt nhìn anh: "Sau này không được thi uống rượu cùng người khác nữa, nghe chưa."

"Tuân lệnh, tất cả đều nghe theo bà xã, sau này nhất định không làm vậy nữa."

Lý Phàm toét miệng cười.

"Ngốc. Anh nghỉ ngơi chút đi, em xử lý nốt công việc đã. Hai ngày nữa bắt đầu thi công rồi, đến lúc đó em phải đến công trường giám sát, anh còn phải ở đó với em."

Lý Phàm gật đầu, sờ cằm nói: "Tìm được công ty nhận làm công trình chưa? Phải tìm một công ty đáng tin cậy, vậy sẽ bớt lo hơn nhiều."

"Bác cả sẽ chọn công ty làm công trình, em tỏ ý kiến thì không hay lắm, nên cứ để vậy đi."

Chương 391: Giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế

Ở bên kia bờ đại dương xa xôi.

Trong một trung tâm nghiên cứu ở thung lũng của một khu rừng rậm.

Trương Gia Đông nằm bất tỉnh trong khoang điều trị, tia tử ngoại chiếu vào người Trương Gia Đông làm toàn thân anh ta phát ra quầng sáng màu tím.

Một nhóm nhân viên nghiên cứu tóc vàng mắt xanh mặc áo blouse đang đứng quan sát từ bên ngoài khoang điều trị, cả nhóm đều liên tục lắc đầu.

“Đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu, điện não đồ liên tục yếu đi, điều đó có nghĩa là cơ thể anh ta đã trải qua quá trình cải tạo sơ cấp, nếu không anh ta đã chết trên đường được đưa về rồi.”

“Khốn kiếp, vật thí nghiệm sơ cấp khó lắm mới thành công mà lại thành ra thế này, phải làm thế nào với lần nghiên cứu tiếp theo? Boss rất tức giận đấy!”

“Tình hình hiện tại chỉ có thể duy trì mạng sống của anh ta, nhưng tôi rất tò mò, dù sao cũng có thể làm tổn thương vật thí nghiệm, sức chiến đấu của anh ta vô cùng mạnh mẽ, mặc dù chỉ là cải tạo sơ cấp.”

Tiến sĩ Charles, người lớn tuổi nhất vẫn luôn có vẻ mặt u ám, lắc đầu: “Mang kết quả kiểm tra đến phòng họp đi, ngài Brut đang đợi chúng ta.”

“Boss đích thân đến? Trời ạ, có khi nào chúng ta đều bị xử tử hết không? Linh hồn của tôi đang run rẩy.”

Vẻ mặt của nhóm nhân viên nghiên cứu đều trở nên khó coi, họ cảm thấy trái tim mình như đang run lên khi nghĩ tới tự tàn nhẫn

của tước sĩ Brut.

“Nhanh lên, chuyện của vật thí nghiệm không liên quan tới chúng ta, boss muốn trút giận thì cũng trút lên người con khỉ da vàng kia.”

Lời tiến sĩ Charles nói khiến mọi người bình tĩnh lại, cả nhóm yên lặng đi theo tiến sĩ Charles về phía phòng họp.

Sau khi đi qua một loạt cánh cửa kim loại và trải qua nhiều lần kiểm tra, nhóm người tiến sĩ Charles bước vào phòng họp được canh phòng nghiêm ngặt.

Tước sĩ Brut tóc hoa râm đang nhắm mắt ngồi trên ghế sofa, nghe thấy tiếng bước chân của nhóm người tiến sĩ Charles bèn từ từ mở mắt ra.

“Tình hình của họ Trương sao rồi?”

“Anh ta rơi vào hôn mê, điện não đồ đang dần yếu đi, có thể có khuynh hướng trở thành người thực vật. Sau khi đánh giá, chúng tôi cảm thấy anh ta không có khả năng tiếp tục tiến hành giai đoạn hai của thí nghiệm.”

Ngón tay tước sĩ Brut gõ nhẹ lên tay vịn ghế sofa hai lần, ông ta nói với vẻ mặt u ám: “Có hy vọng cứu được không?”

“E rằng rất khó, vấn đề về não rất khó nói.”

Tiến sĩ Charles đưa ra một câu trả lời mơ hồ.

“Vậy có nghĩa là hy vọng không lớn, cần phải dùng hết giá trị sử dụng của vật thí nghiệm. Các ông nghiên cứu cách làm các chức năng của cơ thể cậu ta chuyển biến tốt nhất có thể, sau đó thực hiện giai đoạn hai của thí nghiệm, ghi chép chi tiết dữ liệu thí nghiệm, cũng coi như để cậu ta hoàn thành sứ mệnh.”

Trong lòng nhóm người tiến sĩ Charles run lên, nói vậy là ông ta

không thèm để ý tới sự sống chết của Trương Gia Đông.

Nhưng nghĩ tới việc Trương Gia Đông cũng chỉ là một vật thí nghiệm, không biết bao nhiêu người đã chết trong thí nghiệm cải tạo, Trương Gia Đông cũng là một trong số đó thôi.

Cùng lắm thì Trương Gia Đông được coi như là người có cái chết đặc biệt nhất, dù sao anh ta cũng đã vượt qua đợt cải tạo giai đoạn một, hơn nữa còn là người duy nhất.

“Vâng, thưa tước sĩ, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Tiến sĩ Charles kính cẩn đáp.

Tước sĩ Brut vung ngón tay, nhóm người tiến sĩ Charles lần lượt ra khỏi phòng họp.

Đợi sau khi nhóm người tiến sĩ Charles rời đi, vẻ mặt của tước sĩ Brut trở nên vô cùng cáu kỉnh.

“Con khỉ chết tiệt này, đang yên lành tự nhiên chạy về làm gì không biết, lần này làm rối loạn kế hoạch của tôi rồi! Tom, cậu đã tìm được người làm Trương bị thương chưa?”

“Boss, tôi đã tìm được thông tin cụ thể, nhưng thân phận của đối phương hơi đặc biệt.”

Tom, một người ngoài ba mươi, có mái tóc vàng bồng bềnh như vua sư tử, cầm tài liệu bước ra.

“Thân phận đặc biệt? Thế giới phương Đông chết tiệt có người nào có thân phận đặc biệt?”

“Long Môn.”

Bàn tay đang quơ giữa không trung của tước sĩ Brut khựng lại, trong mắt ông ta lóe lên tia sáng kinh ngạc.

“Chết tiệt! Là vị kia của Long Môn ra tay à?”

Tom đưa tài liệu cho tước sĩ Brut, thứ đập vào mắt tước sĩ Brut đầu tiên là ảnh của Lý Phàm.

Tước sĩ Brut bắt đầu lật xem tài liệu, sau khi xem xong toàn bộ tài liệt và tóm tắt tình hình hôm Trương Gia Đông gặp chuyện, ánh mắt tước sĩ Brut chợt lóe.

“Thiếu chủ từng bị phế bỏ của Long Môn giờ lại trở thành người thừa kế Long Môn? Nhưng cho dù cậu ta có tiếp quản Long Môn cũng không nên phá hỏng thí nghiệm của tôi!”

“Boss, tôi nghĩ đây là cơ hội, chúng ta hãy ra lệnh cho người đi bắt cóc cậu ta. Có cậu ta, chúng ta sẽ có thể thương lượng với Long Môn. Tôi cảm thấy một số sách cổ phương Đông giúp ích rất nhiều cho thí nghiệm của chúng ta, nhưng số sách cổ đó đều nằm trong kho của Long Môn.”

Brut suy tư một lúc rồi mở mắt ra bảo: “Trước hết cứ thăm dò đi, địa điểm tổ chức giải đấu quyền anh bất hợp pháp gần đây nhất vẫn chưa được quyết định. Cậu có thể thu xếp đến Hán Thành, tìm cách để Lý Phàm lên sàn đấu.”

“Khà khà, tôi sẽ đi làm ngay, giải đấu quyền anh bất hợp pháp có Wilf tham gia chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc, đó là gã đô con đã giành chức vô địch quyền anh bất hợp pháp liên tiếp mười năm.”

Tom cười tủm tỉm rời đi để bắt đầu sắp xếp giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế.

…

Đêm khuya, Sở Trung Thiên bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Nhìn số điện thoại lạ hiển thị trên màn hình, Sở Trung Thiên sững sờ một lúc mới chợt nhận ra đây là số điện thoại nước ngoài.

“Quái lạ, sao lại là số điện thoại nước ngoài nhỉ? Tôi con mẹ nó có quen người nước ngoài nào đâu?”

Sở Trung Thiên lẩm bẩm một câu, sau đó vẫn nhấn nút nghe máy.

“A lô, có phải ông Sở Trung Thiên không ạ?”

Tiếng phổ thông rõ ràng khiến Sở Trung Thiên hơi hoảng hốt.

Ông ta lại nhìn vào số điện thoại được hiển thị, đây đúng là số điện thoại nước ngoài.

“Tôi đây, ai đấy?”

“Tôi là người tổ chức giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế. Tôi muốn mở rộng giải đấu này sang nước ông, chúng tôi có ý định sẽ tổ chức giải đấu tại Hán Thành, không biết ông có ý định đứng ra đăng cai không?”

Sở Trung Thiên sửng sốt, sau đó tim đập loạn xạ vì kích động, đăng cai giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, đây là chuyện trọng đại!

Việc này không chỉ có thể nâng cao độ nổi tiếng về địa vị và thân phận, quan trọng hơn là nó có thể kiếm tiền.

Cơn kích động qua đi, Sở Trung Thiên bình tĩnh lại, nghi ngờ hỏi: “Sao lại tổ chức ở Hán Thành? Các anh là lừa đảo à?”

“Ông Sở suy nghĩ nhiều rồi, chúng tôi sẽ cử đội chuyên trách mang hợp đồng chính thức đến bàn bạc kỹ hơn với ông, tôi chỉ báo trước cho ông biết một tiếng.”

“Tại sao các anh lại làm vậy? Hoặc nói các anh có được lợi ích gì từ việc này?”

Sở Trung Thiên hỏi tới tấp.

“Để duy trì sự mới mẻ cho giải đấu thì cần phải có sự xuất hiện của những gương mặt mới. Theo chúng tôi dự đoán, nếu có người mới đến từ phương Đông thần bí tham gia sẽ làm giải đấu trở nên gay cấn và hay hơn.”

“Các anh muốn để ai tham gia?”

Sở Trung Thiên cau mày, mơ hồ cảm thấy có thể là nhằm vào Lý Phàm.

“Chúng tôi nhận được video vật lộn của một người tên là Lý Phàm. Sau khi xem xong, bộ phận kỹ thuật nghĩ rằng cậu ấy có tiềm năng rất lớn nên muốn để cậu ấy tham gia giải đấu năm nay. Nếu ông có thể sắp xếp cho cậu ấy tham gia, quyền đăng cai giải đấu quyền anh bất hợp pháp năm nay sẽ giao cho ông.”

Chương 392: Đánh

Quả nhiên là nhằm vào Lý Phàm!

Trong lòng Sở Trung Thiên kinh ngạc, vẻ mặt trở nên âm u: "Thế à, vậy trước hết tôi phải suy nghĩ lại đã, khi nào nghĩ kỹ tôi sẽ cho các anh câu trả lời chắc chắn."

"Ha ha, tất nhiên chúng tôi sẽ cho ông Sở thời gian suy nghĩ rồi, nhưng thời gian ông Sở suy nghĩ cũng không nhiều, tôi mong có thể nhận được câu trả lời từ ông trước mười hai giờ trưa."

"Tôi biết rồi."

Sở Trung Thiên lạnh lùng nói, thầm nghĩ ông trả lời mới lạ, chờ trời sáng ông sẽ nói cho Lý Phàm biết chuyện này, ông sẽ không đồng ý với chúng mày đâu.

Người ở đầu dây bên kia như biết được suy nghĩ của Sở Trung Thiên, người nọ giễu cợt bảo: "Đúng rồi, trong hộp thư của ông có một email, ông có thể xem video trong email cho kỹ, khi nào xem xong thì quyết định."

Đối phương cúp máy, Sở Trung Thiên nhíu mày lại.

"Video? Các anh có thể quay được video gì? Cùng lắm là video tôi ngủ với phụ nữ, các anh thích thì cứ đăng đi."

Sở Trung Thiên lẩm bẩm, sau đó vẫn dùng điện thoại đăng nhập vào email.

Quả nhiên trong hộp thư có một email mới, Sở Trung Thiên nhấn mở, trong email không có nội dung gì, chỉ có một video đính kèm.

Sở Trung Thiên tải video xuống rồi bật lên, vài giây đầu của video là một căn phòng trống, mấy giây sau ống kính lắc một cái rồi bắt đầu di chuyển.

Sau đó một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong mắt Sở Trung Thiên.

Con trai Sở Trung Thiên bị trói trên ghế, khắp người toàn là vết thương, sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

“Sở, đây là video quay cho ba cậu xem, cậu nhanh cười lên nào, chào ba mình một tiếng, nói cho ông ta biết điều kiện của chúng tôi đi.”

Con trai Sở Trung Thiên òa khóc hét lên: “Ba, mau cứu con, ba nhất định phải cứu con, nếu không họ sẽ giết con mất. Ba mau bảo Lý Phàm tham gia giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế đi, nếu không họ sẽ chém con ra thành từng mảnh!”

“Ha ha, cậu nói tàn nhẫn quá, chúng tôi không chém cậu ra thành từng mảnh mà là dùng cưa điện cưa cậu ra.”

“Con không muốn, con không muốn chết, không muốn bị cưa điện cưa, ba nhất định phải tìm cách cứu con. Ba chỉ có một đứa con trai là con, ba đừng bỏ mặc con!”

Video dừng lại, Sở Trung Thiên cực kỳ kích động vén chăn xuống giường, vừa đi qua lại vừa thở hổn hển.

Chúng bắt cóc con trai đe dọa Sở Trung Thiên khiến ông ta cảm thấy vô cùng tức giận.

Nhưng nghĩ tới con trai ruột của mình, trong lòng Sở Trung Thiên lại đau đớn.

“Nên làm gì đây? Con mẹ nó, một đám khốn nạn! Nếu biết trước sẽ như vậy đã không cho con trai ra nước ngoài rồi, đi làm cái quái gì chứ!”

Sở Trung Thiên ảo não ngồi xuống, đưa tay túm chặt lấy tóc của mình.

Sau một lúc chần chừ, Sở Trung Thiên cảm thấy mình không thể đưa ra quyết định gì, vẫn nên đợi trời sáng đi tìm Lý Phàm, phải xem Lý Phàm có thái độ gì về chuyện này.

Nếu Lý Phàm không muốn tham gia giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, Sở Trung Thiên chỉ có thể nghĩ cách khác.

Thế nhưng còn cách nào khác nữa?

Liên hệ với Hồng Môn sao?

Có lẽ đây là chuyện Hồng Môn cũng không giải quyết được.

Sở Trung Thiên chán nản nằm trên sofa, suy nghĩ lung tung cố thức đến khi trời sáng.

Trời vừa tờ mờ sáng, Sở Trung Thiên đã chạy tới dưới nhà Lý Phàm.

Đợi đến tám giờ sáng, Sở Trung Thiên đoán Lý Phàm hẳn đã thức dậy, lúc này mới lấy điện thoại ra gọi cho Lý Phàm.

Lý Phàm đang ăn sáng thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, anh hơi ngạc nhiên nhìn tên người gọi.

Người gọi đến là Sở Trung Thiên, Lý Phàm khẽ cau mày nghe máy.

“Lão Sở, có chuyện gì thế?”

“Cậu Lý, tôi đang gặp rắc rối lớn, cần cậu Lý giúp tìm cách giải quyết.”

Sở Trung Thiên nói với giọng khàn.

“Ông đang ở đâu?”

“Đang ở dưới nhà cậu.”

“Lát nữa tôi sẽ xuống.”

Lý Phàm cúp máy, trong lòng tự hỏi Sở Trung Thiên gặp phải rắc rối lớn gì, chẳng lẽ lại có người cướp địa bàn của ông ta ư?

Vương Cẩn Mai trừng Lý Phàm: “Cậu lại định ra ngoài với mấy đứa bạn chẳng ra gì à? Cậu là một tên thất nghiệp, đừng giả vờ như một ông sếp lớn trăm công nghìn việc, ngoan ngoãn ở nhà làm việc đi!”

“Mẹ, chắc chắn Lý Phàm có chuyện nên mới muốn ra ngoài, mẹ đừng làm phiền nữa.”

Cố Họa Y khuyên can.

“Cậu ta có thể có chuyện gì được, một tên vô dụng cứ ra ngoài suốt ngày, lúc trước còn biết làm chút việc nhà, bây giờ bị con nuông chiều thành hư, ngay cả việc nhà cũng không làm.”

Giọng điệu của Vương Cẩn Mai càng bất mãn hơn.

Lý Phàm nhanh chóng ăn cơm xong rồi nói với Cố Họa Y: “Bà xã, lão Sở gặp chút chuyện, anh xuống dưới xem thử ông ta có chuyện gì. Em cứ từ từ ăn, lát nữa anh đưa em đi làm.”

“Ừm, anh đi đi.”

Lý Phàm đứng dậy ra ngoài, Vương Cẩn Mai trừng mắt nhìn theo bóng lưng của Lý Phàm một cách hung tợn.

“Họa Y, con không cảm thấy Lý Phàm càng ngày càng quá đáng sao? Con phải dạy dỗ cậu ta thật tốt, cho cậu ta biết phép tắc, không thể cứ nuông chiều cậu ta được!” Vương Cẩn Mai mắng một câu.

“Mẹ, con hiểu rồi, mẹ không cần nhọc lòng đâu.” Cố Họa Y trả lời.

Vương Cẩn Mai bất đắc dĩ thở dài, biết Cố Họa Y không để lời nói của mình vào tai.

Lý Phàm đi ra khỏi cửa tòa nhà thì nhìn thấy Sở Trung Thiên đang cúi đầu đứng bên cạnh chiếc Mercedes, anh lập tức bước tới.

Sở Trung Thiên thấy Lý Phàm tới như nhìn thấy người thân, ông ta lập tức bước qua nắm lấy tay Lý Phàm.

“Cậu Lý, thật ngại quá, sáng sớm đã đến làm phiền cậu, nhưng tôi thật sự không còn cách nào khác.”

Mặt mũi Sở Trung Thiên tràn đầy lo lắng, người đàn ông mạnh mẽ giờ đây đôi mắt đã đỏ hoe, nước mắt như sắp rơi xuống.

“Đừng sốt ruột, có chuyện gì ông cứ từ từ nói.”

Lý Phàm nhẹ nhàng nói để Sở Trung Thiên bớt căng thẳng.

Sở Trung Thiên hít sâu một hơi, kéo cửa xe Mercedes ra nói: “Chúng ta lên xe rồi nói.”

Lý Phàm gật đầu, sau đó ngồi vào trong xe.

Sở Trung Thiên lên xe sau rồi lấy điện thoại, bật video cho Lý Phàm xem.

Lý Phàm nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Chúng bắt cóc con ông để ép tôi tham gia giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế?”

“Đúng vậy, hơn hai giờ sáng tôi nhận được cuộc gọi từ một số điện thoại nước ngoài, đối phương nói để tôi đăng cai giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, điều kiện là nhất định phải bắt cậu đi thi. Tôi nghĩ mình chắc chắn không thể làm thế được nên đã trả lời vài câu cho qua, nhưng sau đó chúng nói đã gửi email cho tôi, bảo tôi xem video trong email, là video này đây.”

“Tôi chỉ có một đứa con trai này thôi, bình thường cũng nuông chiều nó hư theo. Nó nói muốn đi du học nên tôi cũng cho nó đi, ai ngờ lại gặp phải chuyện như vậy. Tôi biết đánh quyền anh bất hợp pháp quốc tế rất nguy hiểm, vì thế, vì thế tôi cũng không dám yêu cầu cậu phải đi tham gia, chỉ, chỉ mong cậu sẽ trả lời cho tôi biết cậu có đánh hay không thôi.”

Sở Trung Thiên thấp thỏm nói, ông ta nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt có chút mong đợi, lại có chút căng thẳng.

Nếu Lý Phàm có thể đồng ý thì mọi chuyện sẽ có thể dễ giải quyết.

Lý Phàm không hề nghĩ ngợi mà quyết đoán đáp: “Đánh.”

Chương 393: Thầy phong thủy

Sở Trung Thiên ngẩn ra một lúc, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Cậu Lý, cậu thật sự đồng ý tham gia giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế ư? Nhưng, nhưng đó là giải đấu rất nguy hiểm, mỗi năm đều sẽ có rất nhiều quyền thủ bỏ mình! Ý tôi là cậu đừng đưa ra quyết định vì chuyện của con trai tôi, tôi có thể tìm cách khác cứu nó.”

Lúc này Sở Trung Thiên cực kỳ lo lắng, mặc dù Lý Phàm đồng ý đi thi, nhưng Sở Trung Thiên lại lo lắng Lý Phàm sẽ xảy ra chuyện.

Nếu Lý Phàm gặp bất trắc gì trong giải đấu, Sở Trung Thiên nghĩ cả gia đình mình cũng gặp xui xẻo theo.

Sở Trung Thiên hơi phiền muộn vỗ trán, hai tay nắm chặt quần: “Cậu Lý, là do tôi nghĩ sai rồi, không nên để cậu bất chấp nguy hiểm cuốn vào chuyện này, tôi liên hệ với bạn tôi bên Hồng Môn xử lý vậy.”

Lý Phàm vỗ vai Sở Trung Thiên: “Lão Sở, lời ông nói bây giờ mới sai đó, chưa kể ông từng liều mình cứu tôi, nói đơn giản hơn, họ làm vậy không phải vì nhằm vào tôi sao?”

“Hình như là nhằm vào cậu.”

Sở Trung Thiên rối như tơ vò, nghĩ mãi không hiểu ý của Lý Phàm.

“Chẳng phải vậy là xong rồi sao? Nếu chúng nhằm vào tôi thì đương nhiên tôi phải đi đối mặt. Cho dù không làm vậy với ông, chúng cũng sẽ đi tìm lão Vương, lão Lý gì đó để gài bẫy hại tôi. Vì vậy, dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng phải đứng ra.”

Lúc này Sở Trung Thiên mới hiểu được hàm ý trong lời nói của Lý Phàm, nhưng cũng biết Lý Phàm đang làm mình yên tâm.

Nếu ông là Lý Phàm, ông nghĩ chắc chắn mình sẽ ngồi yên không

quan tâm, dù sao nguy hiểm khi tham gia giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế quá lớn.

“Cảm ơn cậu Lý, sau này cậu có ra lệnh gì, Sở Trung Thiên tôi sẵn sàng thịt nát xương tan hoàn thành mệnh lệnh của cậu!”

“Không cần phải nói nghiêm trọng vậy đâu, ông trả lời với họ đi, tôi cũng muốn xem rốt cuộc là ai đang ngấm ngầm giở trò sau lưng.”

Lý Phàm không nghĩ ra là ai chủ mưu bắt mình tham gia giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, lẽ nào là mấy bị Long Vương khác? Hay là âm mưu của Trương Đức Võ sau khi ông ta không cam lòng bỏ đi?

Lý Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy Cố Họa Y đang đi ra thì lập tức vứt hết suy nghĩ trong đầu ra ngoài.

“Được rồi, ông mau trả lời chúng đi, tôi phải đi làm với vợ rồi.”

Lý Phàm mở cửa xuống xe, mỉm cười bước về phía Cố Họa Y.

Cố Họa Y thấy Sở Trung Thiên lái xe đi bèn nhỏ giọng hỏi: “Là Sở Trung Thiên? Anh có cảm ơn người ta đã cứu anh không?”

“Cảm ơn rồi, em đừng quan tâm mấy chuyện này, mau tới công ty đi.”

Lý Phàm lo lắng Cố Họa Y sẽ hỏi Sở Trung Thiên tìm mình có chuyện gì, vì thế lập tức đổi chủ đề.

Cố Họa Y thở dài, lắc đầu nói: “Không biết bác cả nghe ai nói mà lại mời thầy tới công trường xem phong thủy, hình như còn muốn sửa lại bản thiết kế xây dựng, thật không biết ông ấy nghĩ gì nữa.”

“Ồ, nghe thú vị đó, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt đi?”

Lý Phàm cười bảo.

“Bác cả bắt em qua đó, chúng ta không muốn đi xem cũng phải đi thôi, chỉ hy vọng ông thầy phong thủy đó sẽ không quá quá đáng.”

Trong lòng Cố Họa Y có chút lo âu, nếu thầy phong thủy sửa lại hoàn toàn bản thiết kế xây dựng, e rằng sẽ rất phiền phức cho việc lắp đặt dây chuyền sản xuất sau cùng, dù sao thì thiết kế của nhà máy cũng dựa trên dây chuyền sản xuất, sửa quá nhiều chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

Hai người lên xe, Cố Họa Y lái xe đi đến công trường.

Không lâu sau xe chạy đến công trường rồi dừng lại ở lối vào, Lý Phàm và Cố Họa Y cùng nhau xuống xe.

Cố Thiệu Phong đang đứng chắp tay cách đó không xa, xung quanh ông ta còn có rất nhiều lãnh đạo bên phía xây dựng, cả đám vây quanh Cố Thiệu Phong cười nói.

“Họa Y đến rồi à, mau lại đây, bác cả cháu đi đón thầy Trương rồi. Thầy phong thủy này là một người có lai lịch lớn, lát nữa hai đứa phải cẩn thận một chút, đừng nói những lời không nên nói.”

Cố Họa Y khẽ cau mày: “Đã thời đại nào rồi mà còn tin vào mấy thứ mê tín phong kiến này thế ạ?”

“Ha ha, Họa Y, cháu đừng nói lung tung, thầy Trương không phải người bình thường đâu, bí thuật mà nhà họ Cố xem phong thủy được truyền thừa hơn nghìn năm, đó là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trong giới phong thủy, nghe nói thầy Trương rất lợi hại. Sếp Vương à, các ông nói cho đứa cháu gái của tôi biết sự lợi hại của thầy Trương đi.”

Cố Thiệu Phong ra vẻ người bề trên nói, sau đó ông ta và đám người sếp Vương, người của bên nhận xây dựng, lần lượt hào hứng kể về câu chuyện của thầy Trương.

“Gia thế của thầy Trương cũng không cần nói nhiều, gia tộc của ông ấy là thế gia phong thủy nghìn năm, phải nói là đứng số một trong giới phong thủy. Chúng tôi sẽ nói về những chuyện thầy

Trương đã làm, cô Họa Y hẳn đã nghe nói về đại chiến phong thủy Hương Giang rồi nhỉ?"

"Lối thiết kế mũi đao vô song của tòa nhà ngân hàng Trung Đạo là kiệt tác của thầy Trương, nó đã phá vỡ phong thủy của ngân hàng đối diện, việc kinh doanh của ngân hàng đó giảm nhanh chóng, cuối cùng họ phải mời thầy phong thủy đến sửa lại mới xua đuổi được xui xẻo."

Cố Họa Y nở nụ cười khinh thường, cảm thấy tất cả chỉ là tin đồn.

Nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Cố Họa Y, sếp Vương tiếp tục nói: "Ví dụ như ở Hán Thành chúng ta, chắc hẳn cô Họa Y cũng đã nghe nói về bố cục phong thủy Quy Tuy Thọ của khách sạn Thanh Tùng, trải qua sự thay đổi phong thủy của thầy Trương, giờ khách sạn đó làm ăn phát đạt, ngày càng đi lên."

Sếp Vương kể ra một đống ví dụ dài dòng, Lý Phàm coi như đang nghe chuyện xưa, anh cảm thấy rất thú vị.

Cố Họa Y thở dài, nhìn thấy dáng vẻ say mê của đám người sếp Vương cũng không nói gì, dù cô có nói nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được quan điểm của họ.

Một chiếc Hummer chạy nhanh tới, sau nó là một hàng xe nối đuôi nhau.

Hummer lao thẳng đến chỗ mọi người, không hề có ý định giảm tốc độ.

Cố Thiệu Phong và đám người sếp Vương nhanh chóng lùi lại, Lý Phàm cũng lạnh mặt kéo Cố Họa Y lùi về sau mấy bước.

Trong lòng Lý Phàm rất khó chịu với cách làm kiêu ngạo như vậy của xe Hummer.

Hummer trượt bánh sau một phát rồi dừng lại làm khói bụi bay mù mịt.

Một người trẻ tuổi mặc Hán phục xuống xe rồi nhìn đám người Lý Phàm bằng ánh mắt khinh bỉ.

“Thầy Trương đến mà các ông không biết xếp hàng ngay ngắn chào đón hả? Các ông tụ tập nói ra nói vào cái gì, có phép tắc hay không?”

Cố Thiệu Phong và đám người sếp Vương hơi khom lưng, cười ngượng ngùng đứng thành hàng.

“Sơ suất, sơ suất thôi, chúng tôi đứng thành hàng ngay đây.”

Lý Phàm và Cố Họa Y lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn, không hề có ý định xếp hàng chào đón.

Thanh niên mặc Hán phục nhìn hai người, sau đó đảo mắt nhìn Cố Họa Y hai lượt.

“Sao hai người không xếp hàng chào đón? Anh nhanh vào hàng đi, người đẹp kia đi qua đây mở cửa xe cho thầy Trương.”

Thanh niên Hán phục vênh mặt hất cằm sai khiến.

Trong mắt Lý Phàm hiện lên tia sáng lạnh, anh cười khẩy: “Nằm mơ.”

“Lý Phàm! Cậu ăn nói kiểu gì đó! Mau làm theo lời cậu ấy đi!”

Chương 394: Cô ấy có duyên với tôi

Cố Thiệu Phong trừng mắt nhìn Lý Phàm như ước gì có thể tát cho anh một bạt tai, một chuyện lớn như tiếp đón thầy Trương mà lại mắc lỗi, thật sự đã đắc tội với thầy Trương, người ta làm chút thủ đoạn là có thể khiến nhà họ Cố cửa nát nhà tan.

Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái, nhưng khi nó dính dáng với mình, ai cũng sẽ kính sợ, Cố Thiệu Phong của bây giờ là như thế.

Lý Phàm cười khẩy lắc đầu, nói một cách khinh thường: "Thầy phong thủy gì chứ, chỉ là bọn bịp bợm giang hồ mà thôi, không cần phải kính trọng một tên lừa đảo vậy đâu."

Nghe Lý Phàm nói thầy Trương là lừa đảo, Cố Thiệu Phong sốt ruột giậm chân, chỉ vào mũi Lý Phàm quát: "Cậu muốn chết đúng không? Dám bất kính với thầy Trương! Cố Họa Y, mau đuổi thằng chồng vô dụng của cháu đi đi, đây không phải nơi để cậu ta nói lung tung!"

Bốn thanh niên Hán phục đều lạnh lùng nhìn Lý Phàm, họ chậm rãi bước lại gần Lý Phàm, mơ hồ bày ra thế bao vây.

"Mày dám nói thầy Trương là lừa đảo! thầy Trương là thầy phong thủy chân truyền, hiện tại ông ấy là người duy nhất được gọi là thầy phong thủy!"

Thanh niên Hán phục lạnh lùng nói: "Lập tức quỳ xuống xin lỗi thầy Trương, nếu không thì một khi thầy Trương nổi giận, ông trời sẽ hạ sấm chớp!"

"Khoác lác mà không viết nháp luôn, hôm nay trời trong mây trắng, bảo thầy Trương kia hạ sấm chớp xuống cho tôi xem nào!"

Lý Phàm trêu tức.

Thanh niên Hán phục ngẩn ra, nói ông trời hạ sấm chớp là cách ví

von phóng đại thôi, ai mẹ nó bảo mày coi là thật?

“Thầy Trương là thầy phong thủy, thông thạo địa lý phong thủy, chứ không phải Thiên sư!”

Thanh niên Hán phục trợn mắt đáp.

Lý Phàm cười tủm tỉm nói: “Cho nên? Vừa rồi cậu chỉ đang khoác lác thôi, không có bản lĩnh nhất định không thể nói lung tung.”

“Mẹ mày, lên hết cho tao, đánh cậu ta tàn phế để xem cậu ta còn kiêu ngạo bằng cách nào!”

Bốn thanh niên Hán phục chuẩn bị tư thế, lúc đang định ra tay với Lý Phàm thì một giọng nói hùng hồn vang lên.

“Các cậu làm gì thế, tôi đã dặn trước là phải khiêm tốn, đừng có suốt ngày làm ba cái trò mèo giả dối đó, tôi cũng không phải Tinh Túc lão tiên.”

Người nói là một ông lão râu tóc bạc phơ, mặc trang phục nhà Đường, nhìn như tiên trên trời, có phong thái của cao nhân.

Cố Thiệu Dũng hơi khom người đi theo bên cạnh ông lão, ông ta liếc nhìn Lý Phàm với vẻ không vui, thầm nghĩ tên này lại gây rắc rối cho ông, đúng là nên dạy cho cậu ta một bài học!

“Là do học trò tôi có thái độ không tốt, xin thầy Trương đừng tức giận với cậu ta, tôi nhất định sẽ dạy dỗ cậu ta thật tốt.”

Cố Thiệu Dũng nói một cách hèn mọn.

Mặc dù thầy Trương nói không muốn làm trò mèo, nhưng ai biết được trong lòng thầy Trương nghĩ gì, loại người ngoài cười nhưng lại đâm sau lưng người khác cũng nhiều lắm.

Dù cho thầy Trương nghĩ sao nói vậy, nhưng chưa chắc đám học trò bị răn dạy sẽ không có ý đồ gì, Cố Thiệu Dũng nghĩ không nên đắc tội với những người hiểu về huyền học.

Sau khi hèn mọn nói với thầy Trương, ông ta bước nhanh về phía Lý Phàm, cao giọng quát lớn: “Tên vô dụng nhà cậu chỉ biết gây chuyện! Mau mau xin lỗi thầy Trương và học trò của ông ấy!”

“Bác cả, Lý Phàm không cố ý nói vậy đâu.”

Cố Họa Y nhỏ giọng nói.

Lý Phàm cười mỉa: “Ông dựa vào đâu bắt tôi xin lỗi, không tiếp đón ông ta là có lỗi ư? Họ bắt Họa Y đi mở cửa xe cho thầy Trương, đây được coi như cưỡng ép tự do của người khác, việc này cũng tính là phạm tội rồi.”

“Thằng khốn miệng lưỡi sắc bén này! Giờ mà cậu còn dám cãi sao?”

Cố Thiệu Dũng tức giận đến mức chỉ ước có thể cầm dao đâm chết Lý Phàm.

Đám người sếp Vương thấy chuyện bị làm lớn đều tới khuyên can.

“Em Lý, em đừng cố chấp nữa, nhanh đi nhận lỗi với thầy Trương đi. Thầy Trương là người có đạo hạnh, không thể bất kính được.”

“Nói thầy Trương là thần tiên sống còn chưa đủ kìa, bất kính với thầy Trương là thật sự sai lầm. Nếu sau này muốn sống yên ổn thì nên cúi đầu, những người từng động tới thầy Trương đều có kết cục cửa nát nhà tan đấy.”

“Không phải chỉ bảo vợ cậu mở cửa xe cho thầy Trương thôi sao? Điều này có nghĩa là có phúc duyên đó. Nếu thầy Trương coi trọng vợ cậu, nhận vợ cậu làm học trò, sau này cậu nhất định sẽ được ăn ngon uống say.”

Lúc đám người sếp Vương khuyên Lý Phàm, cả đám học trò mặc Hán phục đã đi lại vây quanh thầy Trương. . Ngôn Tình Ngược

“Rốt cuộc đã cãi nhau vì chuyện gì? Người tu hành như chúng ta nên nhiệt tình giúp đỡ mọi người mới đúng. Minh Đức, con nói rõ nguyên nhân đi.”

Thầy Trương nhìn về phía người học trò vừa mới kiêu ngạo.

Minh Đức nhìn Lý Phàm rồi quay người, khom lưng với thầy Trương: “Thưa thầy, người này không chỉ không tiếp đón thầy mà còn nói thầy là lừa đảo, việc này khiến người ta không thể chịu đựng được.”

“Hửm?”

Thầy Trương “hửm” một tiếng, dù nghe thế nào cũng thấy có vẻ bất mãn.

Đường đường là thầy phong thủy lại bị người ta nói thành lừa đảo, đây là điểm mấu chốt của thầy Trương, những người nói thầy Trương là lừa đảo trước đây cuối cùng đều bị ông ta làm cho cửa nát nhà tan.

Câu chuyện cửa nát nhà tan của những người đó cũng dần được truyền tai nhau rồi đúc thành uy danh của thầy Trương.

“Thầy Trương, Lý Phàm chỉ nhất thời nói bậy, không phải cố tình nói ông là lừa đảo, anh ấy làm thế cũng vì bảo vệ tôi thôi.”

Cố Họa Y bước lên nói.

Ánh mắt thầy Trương nhìn về phía Cố Họa Y, trong mắt ông ta chợt lóe tia sáng.

Người đẹp thế này nên làm học trò, ngày đêm hầu hạ ông mới đúng, làm vợ cho một gã đàn ông bình thường nghèo nàn thì thật là đáng tiếc.

“Ồ, ra là thế, tình vợ chồng sâu đậm có thể hiểu được. Minh Đức, sau này tác phong làm việc không được lỗ mãng, nhìn rắc rối mà con gây ra kìa.”

Thầy Trương khiển trách học trò một câu không đau không ngứa,

Minh Đức khom người đáp: “Học trò đã biết.”

“Ừ, nên đặt chính sự lên hàng đầu, để tôi xem tình hình phong thủy chỗ các ông thế nào trước đã.”

Thầy Trương nói xong thì nhìn lướt qua Cố Thiệu Dũng và những người khác, cuối cùng nhìn vào Cố Họa Y.

“Cô ấy có duyên với lần xem phong thủy này, để cô ấy đi theo bên cạnh tôi đi.”

Thầy Trương thản nhiên bảo.

Cố Thiệu Phong trừng mắt nhìn Lý Phàm như ước gì có thể tát cho anh một bạt tai, một chuyện lớn như tiếp đón thầy Trương mà lại mắc lỗi, thật sự đã đắc tội với thầy Trương, người ta làm chút thủ đoạn là có thể khiến nhà họ Cố cửa nát nhà tan.

Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái, nhưng khi nó dính dáng với mình, ai cũng sẽ kính sợ, Cố Thiệu Phong của bây giờ là như thế.

Lý Phàm cười khẩy lắc đầu, nói một cách khinh thường: “Thầy phong thủy gì chứ, chỉ là bọn bịp bợm giang hồ mà thôi, không cần phải kính trọng một tên lừa đảo vậy đâu.”

Nghe Lý Phàm nói thầy Trương là lừa đảo, Cố Thiệu Phong sốt ruột giậm chân, chỉ vào mũi Lý Phàm quát: “Cậu muốn chết đúng không? Dám bất kính với thầy Trương! Cố Họa Y, mau đuổi thằng chồng vô dụng của cháu đi đi, đây không phải nơi để cậu ta nói lung tung!”

Bốn thanh niên Hán phục đều lạnh lùng nhìn Lý Phàm, họ chậm rãi bước lại gần Lý Phàm, mơ hồ bày ra thế bao vây.

“Mày dám nói thầy Trương là lừa đảo! thầy Trương là thầy phong thủy chân truyền, hiện tại ông ấy là người duy nhất được gọi là thầy phong thủy!”

Thanh niên Hán phục lạnh lùng nói: “Lập tức quỳ xuống xin lỗi

thầy Trương, nếu không thì một khi thầy Trương nổi giận, ông trời sẽ hạ sấm chớp!"

"Khoác lác mà không viết nháp luôn, hôm nay trời trong mây trắng, bảo thầy Trương kia hạ sấm chớp xuống cho tôi xem nào!"

Lý Phàm trêu tức.

Thanh niên Hán phục ngẩn ra, nói ông trời hạ sấm chớp là cách ví von phóng đại thôi, ai mẹ nó bảo mày coi là thật?

"Thầy Trương là thầy phong thủy, thông thạo địa lý phong thủy, chứ không phải Thiên sư!"

Thanh niên Hán phục trợn mắt đáp.

Lý Phàm cười tủm tỉm nói: "Cho nên? Vừa rồi cậu chỉ đang khoác lác thôi, không có bản lĩnh nhất định không thể nói lung tung."

"Mẹ mày, lên hết cho tao, đánh cậu ta tàn phế để xem cậu ta còn kiêu ngạo bằng cách nào!"

Bốn thanh niên Hán phục chuẩn bị tư thế, lúc đang định ra tay với Lý Phàm thì một giọng nói hùng hồn vang lên.

"Các cậu làm gì thế, tôi đã dặn trước là phải khiêm tốn, đừng có suốt ngày làm ba cái trò mèo giả dối đó, tôi cũng không phải Tinh Túc lão tiên."

Người nói là một ông lão râu tóc bạc phơ, mặc trang phục nhà Đường, nhìn như tiên trên trời, có phong thái của cao nhân.

Cố Thiệu Dũng hơi khom người đi theo bên cạnh ông lão, ông ta liếc nhìn Lý Phàm với vẻ không vui, thầm nghĩ tên này lại gây rắc rối cho ông, đúng là nên dạy cho cậu ta một bài học!

"Là do học trò tôi có thái độ không tốt, xin thầy Trương đừng tức giận với cậu ta, tôi nhất định sẽ dạy dỗ cậu ta thật tốt."

Cố Thiệu Dũng nói một cách hèn mọn.

Mặc dù thầy Trương nói không muốn làm trò mèo, nhưng ai biết được trong lòng thầy Trương nghĩ gì, loại người ngoài cười nhưng lại đâm sau lưng người khác cũng nhiều lắm.

Dù cho thầy Trương nghĩ sao nói vậy, nhưng chưa chắc đám học trò bị răn dạy sẽ không có ý đồ gì, Cố Thiệu Dũng nghĩ không nên đắc tội với những người hiểu về huyền học.

Sau khi hèn mọn nói với thầy Trương, ông ta bước nhanh về phía Lý Phàm, cao giọng quát lớn: "Tên vô dụng nhà cậu chỉ biết gây chuyện! Mau mau xin lỗi thầy Trương và học trò của ông ấy!"

"Bác cả, Lý Phàm không cố ý nói vậy đâu."

Cố Họa Y nhỏ giọng nói.

Lý Phàm cười mỉa: "Ông dựa vào đâu bắt tôi xin lỗi, không tiếp đón ông ta là có lỗi ư? Họ bắt Họa Y đi mở cửa xe cho thầy Trương, đây được coi như cưỡng ép tự do của người khác, việc này cũng tính là phạm tội rồi."

"Thằng khốn miệng lưỡi sắc bén này! Giờ mà cậu còn dám cãi sao?"

Cố Thiệu Dũng tức giận đến mức chỉ ước có thể cầm dao đâm chết Lý Phàm.

Đám người sếp Vương thấy chuyện bị làm lớn đều tới khuyên can.

"Em Lý, em đừng cố chấp nữa, nhanh đi nhận lỗi với thầy Trương đi. Thầy Trương là người có đạo hạnh, không thể bất kính được."

"Nói thầy Trương là thần tiên sống còn chưa đủ kìa, bất kính với thầy Trương là thật sự sai lầm. Nếu sau này muốn sống yên ổn thì nên cúi đầu, những người từng động tới thầy Trương đều có kết cục cửa nát nhà tan đấy."

“Không phải chỉ bảo vợ cậu mở cửa xe cho thầy Trương thôi sao? Điều này có nghĩa là có phúc duyên đó. Nếu thầy Trương coi trọng vợ cậu, nhận vợ cậu làm học trò, sau này cậu nhất định sẽ được ăn ngon uống say.”

Lúc đám người sếp Vương khuyên Lý Phàm, cả đám học trò mặc Hán phục đã đi lại vây quanh thầy Trương.

“Rốt cuộc đã cãi nhau vì chuyện gì? Người tu hành như chúng ta nên nhiệt tình giúp đỡ mọi người mới đúng. Minh Đức, con nói rõ nguyên nhân đi.”

Thầy Trương nhìn về phía người học trò vừa mới kiêu ngạo.

Minh Đức nhìn Lý Phàm rồi quay người, khom lưng với thầy Trương: “Thưa thầy, người này không chỉ không tiếp đón thầy mà còn nói thầy là lừa đảo, việc này khiến người ta không thể chịu đựng được.”

“Hửm?”

Thầy Trương “hửm” một tiếng, dù nghe thế nào cũng thấy có vẻ bất mãn.

Đường đường là thầy phong thủy lại bị người ta nói thành lừa đảo, đây là điểm mấu chốt của thầy Trương, những người nói thầy Trương là lừa đảo trước đây cuối cùng đều bị ông ta làm cho cửa nát nhà tan.

Câu chuyện cửa nát nhà tan của những người đó cũng dần được truyền tai nhau rồi đúc thành uy danh của thầy Trương.

“Thầy Trương, Lý Phàm chỉ nhất thời nói bậy, không phải cố tình nói ông là lừa đảo, anh ấy làm thế cũng vì bảo vệ tôi thôi.”

Cố Họa Y bước lên nói.

Ánh mắt thầy Trương nhìn về phía Cố Họa Y, trong mắt ông ta chợt lóe tia sáng.

Người đẹp thế này nên làm học trò, ngày đêm hầu hạ ông mới đúng, làm vợ cho một gã đàn ông bình thường nghèo nàn thì thật là đáng tiếc.

“Ồ, ra là thế, tình vợ chồng sâu đậm có thể hiểu được. Minh Đức, sau này tác phong làm việc không được lỗ mãng, nhìn rắc rối mà con gây ra kìa.”

Thầy Trương khiển trách học trò một câu không đau không ngứa, Minh Đức khom người đáp: “Học trò đã biết.”

“Ừ, nên đặt chính sự lên hàng đầu, để tôi xem tình hình phong thủy chỗ các ông thế nào trước đã.”

Thầy Trương nói xong thì nhìn lướt qua Cố Thiệu Dũng và những người khác, cuối cùng nhìn vào Cố Họa Y.

“Cô ấy có duyên với lần xem phong thủy này, để cô ấy đi theo bên cạnh tôi đi.”

Thầy Trương thản nhiên bảo.

Cố Thiệu Dũng đẩy Cố Họa Y ra: “Công trường này vốn là do Họa Y phụ trách, con bé đi theo bên cạnh thầy Trương cũng là điều nên làm. Họa Y, mau qua đó đi theo thầy Trương đi.”

Cố Họa Y do dự một lúc rồi cuối cùng vẫn đi về phía thầy Trương.

Lý Phàm nhíu mày đi theo.

Khi Lý Phàm vừa nhấc chân lên, Minh Đức đã đưa tay kéo anh lại, mà Cố Thiệu Dũng ở phía sau cũng túm lấy áo anh.

“Anh không được đi.”

Minh Đức lạnh giọng nói.

Cố Thiệu Dũng kéo vạt áo đằng sau của Lý Phàm: “Tên khốn nhà cậu còn dám gây chuyện! Ngoan ngoãn đứng đợi cho tôi!”

“Tôi muốn đi theo Họa Y, lỡ như cô ấy có chuyện gì tôi còn lo được.”

Lý Phàm nhìn chằm chằm thầy Trương nói.

Thầy Trương nheo mắt lại, cười nói: “Đi theo tôi còn lo lắng việc gì, cậu không cần nghĩ nhiều, sẽ không xảy ra bất trắc gì đâu.”

“Lý Phàm, anh đừng gây rối nữa. Em chỉ đi theo thầy Trương một vòng công trường thôi, sẽ không sao đâu.” Cố Họa Y khuyên Lý Phàm, không muốn để anh gây thêm rắc rối.

Chương 395: Dụ dỗ của địa sư

Cố Họa Y đi theo bên cạnh Thầy Trương, trong sự vây quanh của đám đệ tử Thầy Trương mà đi về phía công trường.

Minh Đức mang theo sáu tên đệ tử ở lại, ai ai cũng nhìn chằm chằm Lý Phàm, coi Lý Phàm là nhân tố không ổn định.

Đám người Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong thấy Thầy Trương không nổi giận, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu là cái đồ vô dụng, vừa rồi bị ngu à? Đó là thầy Trương đấy, vậy mà cậu cũng dám nói lời mạo phạm, là muốn Thầy Trương nổi giận phá hủy phong thủy của nhà chúng ta hay sao!”

Cố Thiệu Dũng tức giận trách mắng Lý Phàm.

Lý Phàm không để ý đến Cố Thiệu Dũng mà nheo mắt nhìn đám người Thầy Trương đang đi về nơi xa, trong lòng luôn cảm thấy thấp thỏm không yên, dường như sắp xảy ra chuyện không tốt.

Nhìn thấy Lý Phàm không để ý đến mình, Cố Thiệu Dũng nhất thời thẹn quá hóa giận, cảm thấy Lý Phàm đang muốn khiến mình mất thể diện trước mặt mọi người, thế là đẩy Lý Phàm một cái thật mạnh.

“Nói với cậu đấy! Giả vờ điếc gì chứ! Thầy Trương khoan dung độ lượng thả cậu, nhưng trong lòng cậu lại không biết cao thấp, mau mau xin lỗi thầy Minh Đức.”

Minh Đức khoanh hai tay trước ngực, cười mà như không cười nhìn Lý Phàm: “Ha ha, thoạt nhìn thằng nhãi này rất cứng đầu, nhưng bây giờ cũng không cần trừng trị anh ta, chờ sư phụ vui vẻ rồi, tất nhiên sẽ quay lại trừng trị đồ rác rưởi này.”

“Anh có ý gì?”

Lý Phàm nhìn Minh Đức, trong mắt lộ ra ý muốn giết người.

“Ha ha, có ý gì thì nói cho anh anh cũng không hiểu, chờ đến ngày mai tự nhiên anh sẽ biết, chắc hẳn sẽ khiến anh rất ngạc nhiên, ha ha ha.”

Minh Đức ngông cuồng cười lớn.

Cố Họa Y và Thầy Trương sóng vai mà đi, khoảng cách giữa hai người chừng hai mét.

Ánh mắt của Thầy Trương không ngừng di động khắp người Cố Họa Y, không ngừng lại gần bên cạnh Cố Họa Y, rất nhanh khoảng cách hai mét đã biến thành một mét, rồi từ một mét biến thành nửa mét.

Thấy Thầy Trương càng ngày càng gần, trong lòng Cố Họa Y càng ngày càng căng thẳng.

“Thầy Trương, không phải ông xem phong thủy sao, không cần xem la bàn à?”

Cố Họa Y căng thẳng nói ra.

“Ha ha, lão phu chỉ cần bấm đốt ngón tay đã có thể tính được đến trình độ âm dương địa huyệt rồi, căn bản không cần loại đồ vật như la bàn, không biết cô Cố có ý kiến gì về việc giữ gìn tuổi thanh xuân mãi mãi không? Lão phu có mấy bộ công pháp, sau khi tu luyện có thể bảo đảm cho cô trẻ mãi không già.”

Thầy Trương sử dụng loại lời nói thường dùng để dụ dỗ phụ nữ, không có người phụ nữ nào muốn già nua, trẻ mãi không già là ước mơ mà mỗi người phụ nữ đều tha thiết.

Trước đây nhắc đến vấn đề này đều sẽ lập tức khơi dậy hứng thú của người phụ nữ, Thầy Trương tung ra thêm đôi câu cổ văn là có thể lừa dối, khiến cho người phụ nữ hứng thú bừng bừng, cuối cùng có thể lừa gạt bọn họ khóc lóc đòi song tu.

“Trẻ mãi không già? Đó là chuyện không thể nào, không có người nào sẽ không già đi.”

Cố Họa Y lắc đầu nói ra.

“Trẻ mãi không già chỉ là một cách nói, ý là chỉ cần cô tu luyện cùng tôi, đảm bảo sau này tốc độ già yếu của cô sẽ vô cùng chậm, đến khi cô sáu mươi tuổi, thoạt nhìn bề ngoài chỉ lớn hơn bây giờ mấy tuổi mà thôi.”

Lần này Cố Họa Y lại hơi tin tưởng, cô cũng từng nghe một số truyền thuyết tương tự.

“Không biết phương pháp tu hành Thầy Trương nói là như thế nào? Phải làm thế nào mới có thể học tập?”

Nhìn thấy Cố Họa Y động lòng, Trong lòng Thầy Trương mừng thầm: “Phương pháp tu hành là bí pháp truyền thừa của sư môn tôi, chỉ cần cô trở thành đệ tử của tôi, một lòng một dạ theo hầu bên cạnh tôi, tôi có thể truyền dạy, đồng thời có thể chỉ dẫn cho cô.”

“Như vậy không được rồi, tôi còn bận chuyện trong nhà.”

Cố Họa Y lắc đầu nói.

Thầy Trương nhíu mày, trước đây nếu nói đến bước này, trên cơ bản phụ nữ đều sẽ yêu cầu trở thành đệ tử ký danh.

“Sẽ không chậm trễ chuyện của cô, trở thành đệ tử ký danh của tôi, đêm nay tôi có thể truyền dạy bí thuật cho cô, sau đó cô có thể tu luyện ở nhà.”

Ánh mắt Thầy Trương chợt lóe, nói.

Cố Họa Y suy ngẫm một lát, xuất phát từ tính cách thích trưng diện trời sinh của phụ nữ, đối với cách nói của Thầy Trương, cô cũng hơi động lòng rồi.

“Không biết khi tu luyện có gặp nguy hiểm gì không? Nghe nói rất

nhiều người đều luyện ra khuyết điểm.”

Cố Họa Y xoắn xuýt nói.

“Ha ha ha, đó đều là người không đi theo danh sư tu hành, tu hành với tôi sẽ không có chuyện này, sau tiệc tối cô theo tôi vào phòng tu hành là được, cũng coi như là duyên phận giữa cô và tôi.”

Thầy Trương thấy Cố Họa Y hơi đề phòng, vì vậy hạ thấp yêu cầu, chỉ cần có thể dụ dỗ Cố Họa Y đến phòng của mình là được, sau khi vào phòng, tất cả đều không còn thuận theo ý của Cố Họa Y nữa rồi.

Cố Họa Y im lặng một lát, nhỏ giọng nói: “Chờ lát nữa tôi hỏi ý kiến chồng tôi, xem anh ấy nói như thế nào.”

Thầy Trương kinh ngạc nhìn Cố Họa Y, lại nghĩ đến thái độ vừa rồi của Lý Phàm, trong mắt lóe ra ánh sáng hung tàn.

“Ha ha, đây chính là cơ duyên tôi tặng cho cô, mong rằng cô Cố có thể suy nghĩ kỹ càng, nếu chồng cô ngăn cản, vậy cũng thật sự đáng tiếc.”

Cố Họa Y hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Vẫn mong Thầy Trương xem phong thủy thật tốt.”

“Được rồi.” . Truyện Hệ Thống

Thầy Trương đưa mắt nhìn bốn phía, ngón cái tay phải không ngừng bấm lên các đầu ngón tay còn lại, giống như đang suy diễn điều gì.

Một lát sau, Thầy Trương dừng lại động tác bấm đốt ngón tay, sắc mặt nghiêm trọng nói ra: “Đây là mảnh đất chí âm cực kỳ nguy hiểm, nếu động thổ ở nơi này, e rằng sẽ gặp phải tai họa không ngừng có người chết.”

“Trời?”

Cố Họa Y phát ra tiếng hô khiếp sợ, bị tình huống Thầy Trương nói dọa sợ.

“Không, không phải chứ, Thầy Trương có phải ông xem nhầm rồi.”

Cố Họa Y căng thẳng nói.

“Tôi sẽ không nhầm, không tin các cô cứ khởi công, sau khi khởi công ba ngày chắc chắn sẽ có người chết đột ngột.”

Thầy Trương nói chắc như đinh đóng cột.

Cố Họa Y không biết nên tin hay không tin, dựa vào tên tuổi của Thầy Trương thì cô nên tin tưởng.

“Vậy có biện pháp phá giải hay không?”

“Trái lại cũng có biện pháp phá giải, nhưng tôi sẽ bị tổn hại rất lớn.”

Thầy Trương lắc đầu, trong lòng lại âm thầm đắc ý.

Thầy Trương làm thế này là để đánh nát toàn bộ đề phòng trong lòng Cố Họa Y, khiến Cố Họa Y mất hết cảnh giác, chỉ cần Cố Họa Y coi mình là thần tượng, vậy sau này có thể tùy tiện đòi hỏi nơi Cố Họa Y rồi.

Còn Lý Phàm, Thầy Trương định bụng sau khi giành được Cố Họa Y về tay sẽ sai các đệ tử đánh nát tứ chi Lý Phàm, sau đó ném đến vùng biên giới cho tự sinh tự diệt.

“Nếu đã vậy thì mong Thầy Trương đi nói tình hình này với bác cả tôi, chuyện lớn trong nhà đều do bác cả làm chủ.”

Thầy Trương cười gật đầu: “Được, vậy thì đi nói chuyện với ngài Cố Thiệu Dũng, nhưng mà nếu như thật sự muốn phá giải phong thủy Âm Sát ở nơi này, còn cần cô Cố giúp tôi một chuyện nhỏ.”

“Tôi? Tôi có thể giúp ông cái gì?”

Cố Họa Y nghi hoặc không hiểu.

“Bây giờ vẫn chưa thể nói, thiên cơ không thể tiết lộ, nhưng chắc chắn là chuyện nhỏ cô Cố có thể làm được.”

Thầy Trương tỏ ra cao thâm khó lường nói.

Cố Họa Y gật đầu: “Chỉ cần tôi có thể làm được, chắc chắn sẽ làm hết sức mình.”

“Cô Cố đồng ý giúp đỡ là tốt rồi, đến lúc đó sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Chương 396: Họa sát thân

Thầy Trương lại giả bộ nhìn một vòng quanh công trường, sắc mặt nặng nề trở lại lối vào công trường cùng Cố Họa Y.

Lý Phàm nhìn thấy Cố Họa Y không sao, lúc này mới thoáng yên tâm.

Đám người Cố Thiệu Dũng vội vàng nghênh đón vây quanh Thầy Trương, bắt đầu hỏi thăm tình hình phong thủy. . ngôn tình hay

“Thầy Trương, phong thủy của công trường này như thế nào, có cần thay đổi gì hay không?”

Thầy Trương sầm mặt lắc đầu, nặng nề thở dài một hơi: “Nơi này chính là mảnh đất Âm Sát, nếu thi công xây dựng ở đây, về sau mỗi năm đều sẽ có người chết.”

Sắc mặt Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong lập tức thay đổi, khởi công nhà máy chỉ cầu bình yên, nếu mỗi năm đều có người chết, chỉ riêng vấn đề xử lý việc bồi thường cũng đủ đau đầu rồi.

“Chuyện này, tại sao có thể như vậy, mảnh đất Âm Sát là như thế nào, Thầy Trương, ông nhất định phải phá giải giúp chúng tôi.”

Cố Thiệu Phong hoảng hốt không thôi.

Đám người Tổng giám đốc Vương cũng cau mày, nếu khi bọn họ thi công có người chết, vậy chính là chuyện rất lớn, thậm chí trong lòng Tổng giám đốc Vương đều đã đánh trống lui quân, nếu như Thầy Trương không ra tay phá giải, vậy sẽ đành từ bỏ vụ làm ăn này.

Lý Phàm kéo tay Cố Họa Y lách ra khỏi đám người, khẽ nói: “Vừa rồi tên lừa đảo này không lừa em chứ?”

“Tên lừa đảo? Sao anh lại cho rằng Thầy Trương là tên lừa đảo?”

Cố Họa Y hơi kinh ngạc nhìn Lý Phàm, không hiểu tại sao Lý Phàm lại chắc chắn Thầy Trương là tên lừa đảo.

Rất nhiều người đều vô cùng cung kính vây quanh Thầy Trương như vậy, nếu nói Thầy Trương là tên lừa đảo, vậy rốt cuộc ông ta đã lừa bao nhiêu người.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Chỉ riêng loại mê tín dị đoan này đã là gạt người rồi, nếu thật sự là địa sư có bản lĩnh, Cố Thiệu Dũng cũng không thể mời được, nói đơn giản chính là, hạng người mà Cố Thiệu Dũng có thể tiếp xúc được cũng chỉ có kẻ lừa đảo mà thôi."

Cố Họa Y không còn gì để nói, ngẫm lại lời Thầy Trương vừa nói, dường như cũng không lừa mình cái gì, nhiều nhất cũng chỉ là nói đến công pháp làm giảm tốc độ già yếu mà thôi.

Đại đa số người vẫn tin tưởng công pháp dưỡng sinh, Cố Họa Y cũng hơi tin tưởng lời giải thích của Thầy Trương, cho rằng Thầy Trương chỉ là muốn bán phương pháp luyện tập của công pháp dưỡng sinh kiếm ít tiền mà thôi, cũng không phải là gạt người gì.

"Không có gì, em cảm thấy Thầy Trương không giống tên lừa đảo, vừa rồi ông ta nói có phương pháp phá giải Âm Sát, nhưng mà cần em giúp ông ta, cũng không biết muốn em làm gì, trong lòng luôn thấy thấp thỏm không yên."

Lý Phàm nhíu mày, thầm nghĩ mình đoán sai rồi sao? Nhưng không đúng, điệu bộ hành vi của Thầy Trương kia rõ ràng chính là tên lừa đảo, đây là tên lừa đảo có diễn xuất tương đối tốt mà thôi.

Cố Họa Y thấy Lý Phàm cau mày, duỗi ngón tay khẽ vuốt lên lông mày Lý Phàm: "Đừng nghĩ nhiều nữa, ông ta muốn lừa thì cũng là lừa tiền, chờ đến khi ông ta đòi nhiều tiền, chẳng phải sẽ nhìn ra sao?"

"Ừm, được rồi. chờ đến khi ông ta lòi đuôi vậy."

Lý Phàm buồn bực nói.

Thầy Trương trưng ra dáng vẻ chần chừ, đắn đo nói: “Kết cấu Âm Sát nơi này không đơn giản, mặc dù tôi có thể phá bỏ, nhưng sẽ khiến tôi hao tổn rất nhiều, là một chuyện được không bù nổi mất, vì vậy tôi vẫn chưa nghĩ kỹ xem có nên ra tay giúp đỡ hay không.”

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong liếc nhìn nhau, hai người đều hiểu là Thầy Trương đang muốn nhìn xem có đủ lợi ích hay không, chắc chắn không ai muốn làm ăn lỗ vốn rồi.

Nhưng Thầy Trương cũng đã nói, hao tổn rất nhiều, được không bù nổi mất, đây chính là điều mà trong lòng Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong không xác định được, không biết rốt cuộc Thầy Trương muốn bao nhiêu tiền mới có thể làm chuyện này.

“Thầy Trương, chúng tôi cũng không hiểu hao tổn của ngài lớn đến nhường nào, ngài cứ nói thẳng đi, cần chúng tôi trả giá bao nhiêu.”

Cố Thiệu Dũng đã chuẩn bị dốc hết sức mình rồi, chỉ cần Thầy Trương chào giá không bất hợp lý quá đáng, vậy thì sẽ bỏ ra số tiền này.

Chuyện xây dựng nhà máy là tên đã lắp vào cung, hơn nữa nếu thay đổi khu đất, không chỉ tốn thời gian mà còn tốn thêm rất nhiều tiền, tính thế nào cũng không có lãi.

Thầy Trương tỏ vẻ cao thâm khó lường giơ tay phải ra bấm đốt ngón tay, sau đó thản nhiên nói: “Sáu mươi tỷ.”

Cố Thiệu Dũng hít sâu một hơi, mặc dù sáu mươi tỷ không phải quá đắt, nhưng cũng không hề rẻ, hơn nữa cái giá này cao hơn cái giá cao nhất trong lòng Cố Thiệu Dũng đưa ra lúc trước một chút, thuộc loại phải rất quyết tâm rất hăng hái thì mới bỏ ra.

Nhưng tạm thời Cố Thiệu Dũng còn chưa quyết tâm đến mức độ đó, mặc dù tin tưởng Thầy Trương, nhưng nếu trước khi chưa xảy ra chuyện gì, Cố Thiệu Dũng vẫn ôm tâm lý may mắn.

“Sáu mươi tỷ không phải con số nhỏ, một mình tôi cũng không thể quyết định được, phải bàn bạc lại với người trong nhà.”

Cố Thiệu Dũng tìm lý do tạm thời kéo dài.

Thầy Trương thấy tình huống như vậy, cười nhạt nói: “Không sao, tôi có thể đợi các ông ba ngày.”

“Cảm ơn Thầy Trương, vậy chúng tôi đưa ngài về khách sạn nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa sắp xếp tiệc tối thịnh soạn chiêu đãi ngài.”

Thầy Trương khẽ vuốt cằm: “Tôi và các đệ tử trở về là được rồi, các ông bàn bạc đi, đúng rồi, anh bạn nói tôi là tên lừa đảo đâu?”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Lý Phàm, không ít người trong đó đều lộ ra ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác, cảm thấy Thầy Trương muốn gây sự với Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn Thầy Trương, ánh mắt hai người chạm vào nhau: “Không biết Thầy Trương có gì dạy bảo.”

“Không có gì dạy bảo, anh bạn, cậu là người đầu tiên cũng là duy nhất dám nói tôi là tên lừa đảo, tôi chỉ muốn nói với cậu, không phục người có tài là có tội, nói lung tung sẽ gặp báo ứng, về sau cẩn thận một chút.”

“Ông đang uy hiếp tôi?”

Lý Phàm nheo mắt cười nói.

“Mẹ nó anh muốn chết phải không, dám nói với sư tôn như vậy!”

“Sư tôn, ngông cuồng như vậy thì nên dạy cho một bài học, mong sư tôn cho phép bọn đệ tử ra tay.”

Đám người Minh Đức bắt đầu kêu la, làm nóng tay chân chuẩn bị đối phó với Lý Phàm.

Thầy Trương nhìn chằm chằm Lý Phàm, lắc đầu cười nói: “Người trẻ tuổi đều rất dũng cảm, nhưng sẽ gặp họa sát thân nhanh thôi, hi vọng cậu tự giải quyết cho tốt.”

Sau khi nói xong, Thầy Trương mang theo các đệ tử lên xe rời đi, mà đám người Cố Thiệu Dũng thì căm tức trừng mắt lườm Lý Phàm.

“Cậu cái tên vô dụng này, ngoài gây chuyện rắc rối ra thì còn biết làm cái gì, đây chính là Thầy Trương đấy! Họa Y, mang chồng cháu đi kiểm điểm lại mình, đến tiệc tối bảo cậu ta chân thành xin lỗi Thầy Trương!”

Cố Thiệu Dũng lạnh giọng nói.

“Ông ta thật sự là một tên lừa đảo, các ông muốn tin thì tin, nếu thật sự muốn bỏ ra sáu mươi tỷ, đó chính là lúc các ông trợn mắt sững sờ.”

Lý Phàm nói thẳng ra.

Cố Họa Y kéo lấy cánh tay Lý Phàm, nhỏ giọng khuyên: “Đừng nói nữa.”

“Bác cả, cháu dẫn anh ấy đi về trước, các bác đừng coi lời của anh ấy là thật.”

Cố Họa Y nói xong thì kéo Lý Phàm rời đi.

Cố Thiệu Dũng day day trán, than thở: “Anh cả, lời Thầy Trương vừa nói là có ý gì, chắc chắn ông ta có thành kiến với Lý Phàm rồi.”

“Ông bị người ta nói là tên lừa đảo thì trong lòng sẽ cảm thấy thế nào? Cái tên khốn kiếp Lý Phàm này thật đáng chết! Nhất định phải nghĩ cách khiến Thầy Trương vui vẻ mới được!”

Chương 397: Tập kích ban đêm

Khách sạn Sistine là khách sạn Thầy Trương ở lại.

Tiệc tối chuẩn bị cho Thầy Trương cũng được tổ chức ở khách sạn Tây Tư Đinh.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đến khách sạn từ rất sớm để chuẩn bị, sau khi sắp xếp ổn thỏa, Cố Thiệu Dũng gửi tin nhắn cho Minh Đức, hẹn Minh Đức ra gặp mặt nói chuyện.

Cố Thiệu Dũng hẹn Minh Đức là để hỏi thăm sở thích của Thầy Trương, định bụng buổi tối làm cho Địa Sư vui vẻ.

Chỉ thoáng chốc Minh Đức đã đi đến phòng bao của Cố Thiệu Dũng, cười híp mắt nói: “Hai ngài Cố hẹn tôi đến đây, không biết có chuyện gì chỉ bảo.”

“Thầy Minh Đức, mời ngồi, chúng tôi muốn hỏi về chuyện mảnh đất Âm Sát, có phải thật sự hung hiểm như vậy không?”

“Chắc chắn là rất hung hiểm, nếu là Âm Sát yếu, thầy Trương đã ra tay giải quyết giúp các ông từ sớm rồi, nhưng nơi các ông xây dựng này là Âm Sát nặng, nếu không phá giải hoàn toàn, sợ rằng mỗi năm đều sẽ chết bảy tám người.”

Lời nói của Minh Đức khiến Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong biến sắc, một năm bảy tám người, thế này ai có thể chịu được đây.

Nếu đúng là như vậy thì không cần mở nhà máy nữa, lãi bao nhiêu tiền cũng không đủ bù vào tổn thất.

“Sáu mươi tỷ thật sự không nhiều, tôi cũng không biết các ông đang nghĩ gì nữa, có phải đang nghĩ lỡ như thầy Trương nói không chính xác, các ông sẽ tiết kiệm được sáu mươi tỷ hay không? Đầu óc mấy ông đúng là có vấn đề.”

“Tôi nói với các ông biết, sở dĩ thầy Trương ở lại nơi này ba ngày

là vì thầy Trương đã tính ra được, trong vòng ba ngày sẽ có người chết, tôi để lại lời nói ở đây, trong ba ngày này các ông có thể đi xác nhận."

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong hoảng sợ trợn to mắt, nếu chuyện huyền bí như vậy đặt trên người khác, đó cũng chỉ là một câu chuyện nghe xong rồi thôi, nhưng khi đặt ở trên người mình, vậy quả thật là một chuyện đáng sợ.

"Thật sự, thật sự trong vòng ba ngày sẽ có người chết sao? Bây giờ còn chưa bắt đầu thi công, nhẽ ra không nên có người chết chứ?"

Cố Thiệu Phong run rẩy nói.

"Ha ha, các ông vẫn không tin sao, không tin tối nay các ông có thể phái người đến công trường, cũng không cần đến đúng giờ có Âm khí thịnh nhất là giờ Tý, chỉ cần sau chín giờ cho người đến khu vực trung tâm công trường thì sẽ đột tử ngay tại chỗ."

Ánh mắt Minh Đức lấp lóe.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong liếc nhìn nhau, trong lòng hai người vô cùng thấp thỏm, nghĩ thầm thật sự phải phái người đi thí nghiệm hay sao?

"Lý Phàm."

Cố Thiệu Phong khẽ nói.

Cố Thiệu Dũng gật đầu: "Buổi tối cho tên vô dụng kia đi một chuyến, nhưng phải lấy lý do gì đây, tên vô dụng kia cũng không nghe lời chúng ta nói."

"Cố Họa Y nói chắc chắn cậu ta sẽ nghe, buổi tối mượn cớ để Cố Họa Y gọi tên vô dụng kia đến công trường một chuyến là được rồi." Cố Thiệu Phong âm trầm nói.

"Đúng, chuyện này giao cho ông."

Cố Thiệu Dũng vỗ vỗ bả vai Cố Thiệu Phong.

Cố Thiệu Phong chợt sửng sốt, cười khổ gật đầu, đồng ý đi làm chuyện này.

Minh Đức nghe hai người nói chuyện, vắt chéo hai chân nói: "Các ông sắp xếp rất sáng suốt, thằng nhãi kia chết rồi, chắc chắn thầy Trương sẽ rất vui vẻ."

"Chỉ cần Thầy Trương vui vẻ là được rồi, nếu tên vô dụng Lý Phàm kia đột tử thật, ngày mai chúng tôi sẽ đến kính mời Thầy Trương phá bỏ Âm Sát, cũng mong thầy Minh Đức nói tốt mấy câu giúp chúng tôi."

Cố Thiệu Dũng nói rồi móc một tấm thẻ ngân hàng đặt vào trong tay Minh Đức.

Minh Đức tủm tỉm cười cầm thẻ ngân hàng: "Khách khí rồi, tôi nhất định sẽ nói tốt về các ông trước mặt thầy Trương, tôi về trước, tôi còn phải hầu hạ thầy Trương nữa."

Minh Đức đứng dậy rời khỏi phòng bao, rất nhanh đã trở lại gian phòng của Thầy Trương.

Thầy Trương ngồi dựa trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, Minh Đức vui mừng đi đến bên cạnh Thầy Trương: "Thầy Trương, đã dọa bọn họ rồi, bọn họ dự định buổi tối phái Lý Phàm đi công trường, đúng lúc giết chết tên chó má kia trút giận cho ngài."

"Làm tốt lắm, chọn mấy tinh anh có bản lĩnh buổi tối đi giết cậu ta, xử lý hiện trường đẹp một chút."

Thầy Trương không hề mở mắt, nói.

"Ngài yên tâm, đây cũng không phải lần đầu tiên làm, bọn con có kinh nghiệm rất phong phú, con lập tức đi sắp xếp."

Thầy Trương khẽ gật đầu, Minh Đức quay người rời đi, bắt đầu tìm người đi sắp xếp.

… Cố Họa Y ngồi sau bàn làm việc nhìn tài liệu, nhưng nhìn thế nào cũng không vào, trong đầu luôn nghĩ đến chuyện Lý Phàm đắc tội với Thầy Trương.

Loại chuyện huyền bí này, thà tin là có còn hơn không, lúc cuối Thầy Trương nói Lý Phàm sẽ gặp họa sát thân, nếu Lý Phàm thật sự xảy ra chuyện, vậy nên làm cái gì?

Cố Họa Y càng nghĩ càng sốt ruột, có loại suy nghĩ có thể thử làm bất cứ chuyện gì khi bước đến đường cùng, nghĩ buổi tối muốn Lý Phàm đi xin lỗi Thầy Trương, sau đó mời Thầy Trương phá giải họa sát thân cho Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn dáng vẻ buồn phiền của Cố Họa Y, đi đến bên cạnh Cố Họa Y xoa xoa đỉnh đầu cô.

“Đừng nghĩ mấy chuyện không có kia nữa, những thứ kia đều là mê tín dị đoan, bây giờ chính là thời đại khoa học, sao em lại tin tưởng lời của tên lừa đảo đó chứ.”

“Nhưng, nhưng vẫn không nhịn được mà lo lắng, lỡ như lời ông ta nói linh nghiệm thì sao, những thứ huyền bí này rất khó nói.”

Cố Họa Y nghĩ vậy, cảm thấy dù thế nào cũng nên cẩn thận chút.

Lý Phàm nhìn thấy Cố Họa Y lo lắng cho mình, cười nói “Vậy em nói xem phải làm sao bây giờ, anh đều nghe theo em.”

“Thật sao? Bằng không tiệc tối anh đi xin lỗi Thầy Trương, kính ông ta một ly rượu?”

Cố Họa Y cẩn thận nói ra.

Lý Phàm gật đầu, sảng khoái đồng ý, chỉ cần có thể làm cho Cố Họa Y không suy nghĩ lung tung, nói xin lỗi Thầy Trương cũng không phải chuyện to tát gì.

Thấy Lý Phàm đồng ý, Cố Họa Y mới thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ cười.

“Chồng là tốt nhất, vậy cứ thế đi, buổi tối đừng nói lung tung nữa.”

“Chắc chắn không nói lung tung, buổi tối anh chỉ ăn cơm không nói chuyện.”

Xoa dịu cảm xúc Cố Họa Y xong, Lý Phàm ngồi trên ghế chơi điện thoại di động, suy nghĩ xem phải dạy cho Thầy Trương kia một bài học như thế nào.

Khi Lý Phàm đang suy nghĩ, chuông điện thoại di động vang lên.

Nhìn thấy màn hình hiển thị người gọi đến là Sở Trung Thiên, Lý Phàm ấn nút trả lời.

“Ngài Lý, người của bên kia đang tiến hành đàm phán với tôi, tất cả thủ tục đều đã làm xong, ngày thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế được định vào một tuần sau, đội hình dự thi vô cùng to lớn, hơn nữa dựa theo quy định của bọn họ, cậu là tuyển thủ tự do, phải đấu từ vòng sơ tuyển đấu lên.”

Sở Trung Thiên chột dạ nói, nghĩ đến thực lực kinh khủng của những tuyển thủ thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế kia, Sở Trung Thiên cảm thấy hình như lần này mình đã làm một chuyện cực kỳ sai lầm.

“Hả, không quan trọng, bên phía con trai ông sao rồi?”

Sở Trung Thiên nghe thấy Lý Phàm vẫn quan tâm tình hình của con trai mình, vành mắt lập tức đỏ bừng, vô cùng cảm kích nói: “Tình hình con trai tôi khá tốt, tạm thời chỉ bị giam lỏng, chờ đến khi chính thức thi đấu, sau khi cậu lên sàn, bọn họ sẽ thả con trai tôi.”

“Vậy là được rồi, ông đừng suy nghĩ quá nhiều, đối với tôi mấy tên kia chỉ là hạng gà đất chó sành mà thôi.”

Chương 398: Một đám khốn kiếp

Tiệc tối bắt đầu vào đúng tám giờ.

Khi Cố Họa Y và Lý Phàm định đi vào sảnh tiệc tối, Cố Thiệu Phong cản hai người lại.

“Họa Y, vừa rồi Thầy Trương dặn dò một chuyện, nói là muốn cho người đến khu vực trung tâm công trường lấy một nắm đất mang về, nói muốn xem vào buổi tối có âm khí dày đặc, tình huống Âm Sát ăn mòn đất đai như thế nào, bác nghĩ để Lý Phàm đi một chuyến.”

Cố Thiệu Phong tìm lý do khiến Cố Họa Y không cách nào từ chối, chỉ có thể lấy chìa khóa xe đưa cho Lý Phàm.

“Nếu không anh đi một chuyến, đi nhanh về nhanh.”

“Được, anh sẽ trở về nhanh thôi.”

Lý Phàm cầm chìa khóa xe rời đi, Cố Thiệu Phong nhếch mép âm thầm đắc ý khi đạt được mục đích.

“Họa Y, chúng ta đi vào thôi, bác thấy Thầy Trương rất coi trọng cháu, tối nay cháu phải trò chuyện thật tốt với Thầy Trương.”

Cố Thiệu Phong dặn dò.

Cố Họa Y gật đầu, đi theo Cố Thiệu Phong vào trong sảnh tiệc tối.

Thầy Trương ngồi ở vị trí chính giữa, Cố Thiệu Dũng ngồi ở bên tay phải Thầy Trương, mà vị trí bên tay trái của Thầy Trương vẫn trống không.

Cố Thiệu Dũng nhìn thấy Cố Họa Y đi vào, ngoắc tay nói: “Họa Y mau đến đây ngồi bên cạnh Thầy Trương.”

Cố Họa Y hơi do dự, cuối cùng vẫn đành phải đi đến vị trí trống

không bên trái Thầy Trương ngồi.

Thầy Trương híp mắt cười nhìn Cố Họa Y: “Cô Cố đến rồi, vừa rồi nghe không ít chuyện cũ của cô, không ngờ cô Cố là phụ nữ mà không thua gì đấng mày râu, quả thật khiến tôi kính phục.”

“Thầy Trương nói quá lời rồi, tôi nào được phụ nữ không thua gì đấng mày râu chứ, đều là mấy người bác cả nâng đỡ tôi thôi.

Cố Họa Y khách sáo nói.

Cố Thiệu Dũng cầm ly rượu lên kính rượu, lo lắng Cố Họa Y nói chuyện nhàm chán khiến bầu không khí xấu hổ.

“Tôi thay mặt cho nhà họ Cố cảm ơn ngài lặn lội xa xôi đến đây, giải quyết khó khăn cho nhà họ Cố chúng tôi, ly này tôi xin kính ngài.”

Thầy Trương cầm ly rượu lên đáp lại, Cố Thiệu Dũng ngửa cổ uống cạn ly rượu, mà Thầy Trương chỉ khẽ nhấp một ngụm nhỏ.

Có thể làm ra vẻ thế này, Thầy Trương đã nể mặt Cố Thiệu Dũng lắm rồi.

Cố Thiệu Dũng cũng không tức giận, cười nói với Cố Họa Y: “Họa Y, cháu cũng kính Thầy Trương một ly, sau này có rất nhiều chuyện cần nhờ Thầy Trương giúp đỡ.”

Trong lòng Cố Họa Y khẽ thở dài, cầm ly rượu lên nói: “Tôi kính ngài.”

“Ha ha ha, không dám không dám.”

Thầy Trương sau khi cụng ly với Cố Họa Y thì uống cạn rượu bên trong.

Lông mày Cố Thiệu Dũng khẽ chau lại, từ thái độ uống rượu của Thầy Trương có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

Chẳng lẽ Thầy Trương nhìn trúng Cố Họa Y rồi sao?

Nếu là như vậy, có nên nghĩ cách chuốc say Cố Họa Y rồi đưa lên trên giường Thầy Trương hay không?

“Thầy Trương thật sự nể mặt Họa Y nhà chúng tôi, Họa Y cháu còn không mau gắp thức ăn cho Thầy Trương, không thể để Thầy Trương chỉ uống mà không ăn được.”

Cố Thiệu Dũng híp mắt cười nói.

Trong lòng Cố Họa Y hơi cáu, nhưng vẫn cầm đũa chung gắp thức ăn cho Thầy Trương.

Trong lòng Thầy Trương thầm khen Cố Thiệu Dũng biết nhìn việc, đợi lát nữa tin tức Lý Phàm đột tử truyền đến, chắc rằng đêm nay có thể hoàn toàn chinh phục Cố Họa Y rồi.

Trong lòng đắc ý suy nghĩ, ánh mắt xấu xa của Thầy Trương không nhịn được di chuyển lên người Cố Họa Y.

Cố Họa Y phát hiện ra Thầy Trương nhìn mình bằng ánh mắt khác thường, không nhịn được nhớ đến chuyện Lý Phàm nói Thầy Trương là tên lừa đảo, cách nhìn của mình về Thầy Trương cũng bắt đầu dao động.

… Lý Phàm lái xe đến công trường, trong lều ngoài cổng công trưởng chỉ có mấy công nhân gác cổng, đa số nhân viên và thiết bị đều không đưa vào.

Hơn nữa hôm nay Thầy Trương nói nơi này là mảnh đất Âm Sát, Tổng giám đốc Vương lập tức rút bảy tám phần thuộc hạ của mình đi, chỉ để lại mấy công nhân dẫn theo chó gác cổng.

Lý Phàm bước lên chào công nhân ở lại canh gác rồi cất bước đi vào khu vực trung tâm công trường.

Minh Đức ẩn nấp trong chỗ tối nhìn thấy Lý Phàm đi vào trong công trường, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn, nhắc nhở

người tập kích ở khu vực trung tâm chú ý.

Lần này Minh Đức sắp xếp sáu cao thủ tập kích Lý Phàm, mà bản thân anh ta thì ở bên ngoài cổng lớn, chuẩn bị lát nữa giả thần giả quỷ quấy nhiễu tai mắt công nhân ở lại canh gác, tạo ra cảnh tượng ma quỷ lộng hành.

Lý Phàm chậm rãi đi đến khu vực trung tâm, ánh mắt liếc nhìn xung quanh một lượt, trên mặt nở nụ cười lạnh lẽo.

“Đi ra cả đi, giả thần giả quỷ gì chứ, không có bất kỳ tác dụng gì với tao đâu, có phải Thầy Trương phái bọn mày đến, thủ đoạn này cũng thật ấu trĩ.”

Lý Phàm vừa nói vừa móc điếu thuốc đang ngậm trong miệng ra.

Sáu tên cao thủ ẩn nấp cách đó không xa nghe thấy lời Lý Phàm thì đều sửng sốt.

Sao lại bị phát hiện rồi? Có phải anh đang lừa gạt hay không?

Sáu người liếc nhìn nhau, đều không hành động thiếu suy nghĩ, chờ động tác tiếp theo của Lý Phàm.

Lý Phàm thấy sáu người không nói lời nào, phun ra một hơi khói thuốc màu trắng, dùng mũi chân đá một cục đá dưới đất.

Cục đá bay vèo vèo, bay vào trong bụi cỏ, đập lên trên đầu một tên cao thủ.

Phụt!

Cục đá tựa như viên đạn xuyên qua xương sọ, ghim thẳng vào trong đại não.

Cao thủ bị cục đá ném trúng chỉ nặng nề kêu lên một tiếng đau đớn, cơ thể khẽ run hai cái, sau đó lập tức không còn hơi thở nữa.

Năm tên cao thủ khác nhìn thấy dáng vẻ đồng bạn chết thảm thì vô cùng khiếp sợ.

Chỉ đá một cục đá mà Lý Phàm đã có thể lấy mạng người ta, kiểu giết người này vượt ra ngoài tưởng tượng của năm tên cao thủ còn lại.

“Mày! Mẹ nó mày lại dám giết người, ra tay thật độc ác!”

Một tên cao thủ không nhịn được nhảy ra, chỉ thẳng vào mũi Lý Phàm nói.

Bốn tên cao thủ khác cũng nhao nhao đứng dậy, tản ra bao vây xung quanh Lý Phàm.

Lý Phàm thoáng nhìn bốn tên cao thủ xung quanh, trên mặt nở nụ cười khinh thường.

“Bọn mày có mặt mũi nói tao ra tay độc ác? Nếu tao không ra tay trước chiếm lợi thế, chỉ sợ bọn mày sẽ cùng vây đánh tao, sau đó tạo ra hiện trường đột tử ngoài ý muốn.”

Nhìn thấy Lý Phàm nói toạc ra kế hoạch của bọn họ, sắc mặt năm tên cao thủ đều trở nên nghiêm trọng, ánh mắt nhìn những người khác đều có chút bất thường, nghi ngờ trong những người này có nội gián.

“Ai nói cho mày biết những tin tức này?”

“Cái này còn cần ai nói cho sao, chỉ cần tùy tiện suy nghĩ là có thể đoán được rồi.”

Lý Phàm khinh bỉ nói.

“Nói nhảm với hắn ta nhiều như vậy làm gì, cứ đánh chết hắn ta rồi tra xem nội gián là ai!”

“Đúng, cứ đánh chết hắn ta rồi lại tính!”

Năm tên cao thủ nói rồi chuẩn bị tư thế, ngay sau đó cùng nhau

xông về phía Lý Phàm.

Lý Phàm rút đầu thuốc lá đang ngậm trong miệng ra, mỉm cười ném đầu thuốc lá về phía năm tên cao thủ.

Đầu thuốc lá lóe ra ánh sáng màu đỏ tựa như mũi tên phi trong không trung, 'bịch' một tiếng đâm vào nắm đấm của tên cao thủ xông tới đầu tiên.

Cao thủ xông đến đầu tiên khẽ dừng lại, cảm giác tựa như có chùy sắt mười nghìn cân đập vào nắm đấm của mình vậy.

"Không xong rồi! Tên này là cao thủ, mọi người cẩn thận!"

Cao thủ bị đầu thuốc lá ném trúng lớn tiếng gào lên, nhưng hắn ta nhắc nhở quá muộn.

Lý Phàm khua tay, bốn tên cao thủ khác đều đồng loạt phát ra tiếng kêu thảm thiết, đồng thời bị Lý Phàm đánh bay ra ngoài trong cùng một lúc.

"Ha ha, bọn mày đều là đồ khốn kiếp."

Chương 399: Có trương thiên sư tôi ở đây

Không ai trong năm tên cao thủ là đối thủ của Lý Phàm, chẳng mấy chốc đã biến thành năm cái xác chết nằm trên mặt đất.

Cộng thêm tên cao thủ vừa bị Lý Phàm dùng đá tung chết, còn lại sáu tên do Minh Đức phái đến đã chết hết.

Minh Đức lặng lẽ tiến vào công trường, nơi đã bố trí cái lán giả thần giả quỷ để huyễn hoặc bên ngoài, khiến một vài công nhân trực ở đó bị dọa sợ đến phát run, túm tụm lại một chỗ.

Thấy họ đã bị dọa sợ, Minh Đức lấy điện thoại ra xem giờ, đã mười lăm phút trôi qua kể từ khi Lý Phàm bước vào công trường.

Minh Đức nghĩ có lẽ những tên cao thủ mình sắp xếp đã xử lý được Lý Phàm rồi, vì thế anh ta vội dọn dẹp mấy thứ đáng sợ này, rồi mau chóng đến trung tâm công trường để dàn dựng hiện trường cái chết của Lý Phàm.

Xong, khi Minh Đức chạy tới nơi thì hoàn toàn chết lặng, nhìn sáu xác chết nằm dưới đất, hồn Minh Đức như sắp lìa khỏi xác.

“Khốn khiếp!” Minh Đức văng một tiếng chửi thề, sốc tới mức hai chân mềm oặt, vừa quay người định chạy thoát thì phát hiện Lý Phàm đã đứng đằng sau anh ta, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình.

Cả người Minh Đức thoáng chốc dựng đứng lông tơ, anh ta nhanh chóng lùi phía sau, nhưng vừa lùi lại đã vấp phải một cái xác, cả người lập tức ngã ngửa vào trong đống xác chết.

Vừa quay đầu lại, khuôn mặt tái nhợt của một cái xác bên cạnh đập thẳng vào mắt anh ta, Minh Đức hốt hoảng hét lên: “Á!”

Lý Phàm tươi cười bước đến, giẫm một phát lên ngực Minh Đức, áp chế tiếng hét kinh hãi của Minh Đức. “Tất cả đều là do mày làm?”

“Tôi, khô..ng, không phải là tôi, thật sự không phải tôi làm, tất cả đều do Thầy Trương sắp đặt, tôi chỉ nghe theo lệnh của hắn mà thôi.”

Minh Đức hoảng sợ nói, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo lúc ban ngày.

Bây giờ nghĩ đến sự kiêu ngạo của mình hồi sáng, trong lòng Minh Đức cảm thấy hối hận vô biên, anh ta nghĩ lại cảm thấy bản thân đúng là đần từ trong trứng, sao lại không nhìn ra Lý Phàm là cao thủ cơ chứ.

“Thầy Trương? Cái lão lừa đảo còn làm những gì nữa.”

“Hắn, hắn còn tính kế hãm hại vợ anh, chuẩn bị thuốc mê để khi lừa vợ anh vào phòng sẽ nhân cơ hội bỏ thuốc vào nước.”

Minh Đức chìm trong nỗi sơ hãi nên không dám che giấu, khai ra một mạch những gì mà anh ta biết.

Một tia sát ý lóe lên trong mắt Lý Phàm, ánh mắt nhìn Minh Đức cũng trở nên lạnh lùng hơn: “Mày đi theo thầy Trương, nên chắc hẳn cũng nắm rõ cách hắn lừa người như thế nào nhỉ.”

“Chuyện này, cũng biết được một chút, chỉ một chút chút thôi, anh muốn khiến hắn thân bại danh liệt sao? Ở chỗ tôi có giữ một ít chứng cứ có thể đưa cho anh, chỉ xin anh tha cho tôi một mạng.”

Sáu tên cao thủ đều đã chết, Minh Đức cũng không dám đánh cuộc Lý Phàm có khả năng sẽ lấy mạng mình không, anh ta chỉ nghĩ cố gắng hết sức thỏa mãn yêu cầu của Lý Phàm, thì may ra anh ta còn có cơ hội sống.

“Nếu mày đồng ý ra làm chứng, tố cáo Thầy Trương là kẻ lừa đảo, tao có thể xem xét tha cho mày một mạng.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Minh Đức rơi vào trầm mặc. Làm nhân chứng tội phạm thì đơn

giản, nhưng sau đó sẽ rước lấy phiền phức rất lớn, khi đã hãm trong hoàn cảnh này thì khó mà giữ mình trong sạch, vả lại về sau còn phải đối mặt với sự đuổi giết của tay chân thầy Trương, nhìn thế nào cũng thấy cái chết chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Còn chưa suy nghĩ xong à? Sự kiên nhẫn của tao có hạn.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Minh Đức lập tức hoảng sợ, gật đầu nói: “Được rồi, tất cả đều nghe theo anh, anh bảo tôi làm gì tôi sẽ làm theo.”

“Đứng lên, cùng tôi trở về yến tiệc, cứ nhìn theo ánh mắt tôi mà hành động là được.”

“Vâng vâng, tôi sẽ dựa theo ánh mắt của anh hành động.” Lý Phàm đưa Minh Đức ra khỏi công trường rồi lái xe về thẳng khách sạn.

Khi Lý Phàm rời đi, những công nhân trực ca bắt đầu hoang mang, lập tức gọi điện thoại báo cáo sự việc bất thường vừa rồi.

Cuộc gọi được chuyển tiếp từng cấp, cuối cùng được chuyển đến giám đốc Vương và lên đến tai Cố Thiệu Dũng.

Cố Thiệu Dũng nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên xầm xì.

Thầy Trương thấy tâm trạng ông có gì đó không đúng, âm thầm nở rộ trong lòng, đoán rằng Minh Đức ắt hẳn đã làm xong việc.

“Tiểu Cố, làm sao vậy? Mới nghe một cuộc điện thoại mà tâm trạng sa sút vậy.”

Thầy Trương khôi phục lại biểu cảm, nói với giọng bình thường.

Cố Thiệu Dũng lập tức nở nụ cười trên môi và nâng ly rượu lên và nói: “Tôi phải kính ngài một ly mới được, ngài quả thật là cao thủ trong cao thủ, nói một phát trúng luôn, quả nhiên công trường đã xảy ra chuyện.”

“Ồ? Xảy ra chuyện gì, ông nói nghe xem.” Thầy Trương ung dung nói.

“Những công nhân trực ở công trường vừa báo tin ở công trường bị ma ám, nên đều trốn trong lán công trình không dám ra ngoài, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng ma kêu vọng lại, hình như là tiếng ma đòi mạng gì đó, nghe vô cùng đáng sợ.” Cố Họa Y nghe Cố Thiệu Dũng kể lại, trong lòng lập tức bồi hồi, bắt đầu lo lắng cho Lý Phàm.

“Lý Phàm vừa đến đến công trường rồi, không biết có xảy ra chuyện gì không, con phải qua đó xem sao.”

Cố Họa Y hoảng loạn, toan đứng dậy định rời đi.

Thầy Trương híp híp mắt, vội nói: “Đừng quá lo lắng, đợi ta bấm tay xem, sau đó sẽ phái đệ tử đi thám thính, cô Cố đừng lấy thân mạo hiểm, đêm hôm khuya khoắt, một cô gái như cô đi ra ngoài càng dễ xảy ra chuyện.”

“Họa Y, con hãy nghe lời Thầy Trương đi, không cần phải lo cho Lý Phàm đâu, một người đàn ông trưởng thành như cậu ta, dương khí mạnh, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cố Thiệu Phong cũng ùa theo khuyên nhủ.

Cố Họa Y chần chừ, đôi mắt ngập tràn khẩn cầu nhìn Thầy Trương: “Mong ngài mau chóng phái đệ tử đến hiện trường xem xét, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.” “Đừng hoảng loạn, có ta ở đây.” Thầy Trương đưa tay phải ra, bắt đầu chuyển động ngón tay, sau đó vẻ mặt lập tức hiện lên sự kinh hãi. “Ôi trời! không hay rồi, năm nay mệnh của Lý Phàm phạm vào đại hung, cộng thêm mấy ngày qua cậu ta không ngừng vấy máu tạo nghiệp, sợ rằng khó qua khỏi đêm nay, giờ này có lẽ đã phơi thây ngoài đường.” Thầy Trương lên tiếng, lập tức không khí trong sảnh tiệc trở nên yên ắng.

Cố Họa Y cảm thấy cả người mềm nhũn, nằm oặt trên ghế, trong đầu ong ong không ngừng.

“Không, không thể nào, sao Lý Phàm có thể chết, ông nói láo.” Thầy Trương lắc đầu, nói với vẻ nghiêm túc: “Ta không dám nói láo, nếu không tin ta sẽ phái đệ tử đi xem hoặc mọi người có thể cử công nhân trực ở công trường vào xem, chắc chắn sẽ thấy thi thể của Lý Phàm ở khu vực trung tâm công trường. “

Cố Thiệu Dũng hơi nhăn mày, cầm điện thoại lên nói: “Tôi sẽ cho công nhân ở đó đi xem sao, nếu còn một hơi ít nhất vẫn có thể đưa nó đi cấp cứu.”

Sau đó, Cố Thiệu Dũng nối máy đến công trường, ra lệnh cho những công nhân trực ở đấy đến khu vực trung tâm tìm kiếm.

Mấy người công nhân trực ở đó tuy không muốn nhưng vì tiền thưởng cao giá mà Cố Thiệu Dũng đã hứa, đành dựng tóc gáy, đi thành đoàn tiến vào.

Rất nhanh, điện thoại trong tay Cố Thiệu Dũng vang lên, Cố Thiệu Dũng nhếch miệng cười nghe máy, đồng thời mở loa ngoài.

“Không, không xong rồi, chết, có sáu người chết!”

Chương 400: Thu chút lợi ích

Giọng nói từ trong điện thoại truyền ra, khiến tất cả mọi người trong sảnh tiệc đều bàng hoàng.

Không phải chỉ có mỗi một người là Lý Phàm chết ư, sao lại có tận sáu người chết?

“Mấy người nhìn kỹ cho tôi, sao lại là sáu người!”

“Chúng tôi nhìn thấy rất rõ ràng, đúng là 6 sáu người, mắt trợn ngược lên, một bộ dạng chết không nhắm mắt, chúng tôi không làm công việc này nữa, ông đi tìm người khác làm đi, thật sự quá đáng sợ!”

Những công nhân trực ở đó nói xong thì cúp điện thoại, lũ lượt tản ra tìm đường chạy.

Cố Thiệu Dũng xụ mặt nhìn thầy Trương, mang theo chút hoảng loạn gặng hỏi: “Thầy Trương, ông xem là chuyện gì xảy ra, tại sao lại là sáu người chết!”

Những cái khác chưa kể đến, chỉ riêng việc công trường có người chết tại đó đã làm Cố Thiệu Dũng gặp đủ chuyện, vụ việc này chắc chắn sẽ thu hút đội tuần tra can thiệp, sau khi đội tuần tra bắt tay vào điều tra sẽ không tránh khỏi việc phải phong tỏa công trường, đợi đến khi được dỡ phong tỏa cũng không biết là khi nào.

Coi như được dỡ phong tỏa, thì có việc như vậy xảy ra, cộng thêm lời Thầy Trương vừa nói thì e là sẽ không có ai dám nhận thi công công trình xây dựng ở đây nữa.

Cố Thiệu Dũng cảm thấy mình sắp khóc chết trong lòng mất, vốn muốn mượn thế thủ tiêu Lý Phàm, ai dè lại gây ra chuyện lớn như vậy.

Trong lòng Thầy Trương nhấp nhổm không yên, tự hỏi không biết có phải những người mình phái đi xảy ra chuyện rồi không, không

thì làm sao có tận sáu người chết tại hiện trường!

Một tia hy vọng len lỏi trong mắt Cố Họa Y, cô vội vàng nhấc điện thoại bấm số của Lý Phàm. Ngay sau đó cuộc gọi được kết nối, giọng nói của Lý Phàm vang lên.

“Vợ à, nhớ anh đấy à.”

“Anh, anh không sao chứ, bây giờ anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở ngoài cổng, sắp đến sảnh tiệc rồi.” Cố Họa Y ngẩng đầu nhìn ra ngoài sảnh tiệc, đúng lúc nhìn thấy Lý Phàm cùng Minh Đức đang đi vào.

Nhìn thấy Lý Phàm không bị làm sao, Cố Hoại Y rốt cuộc mới yên lòng.

Vẻ mặt của thầy Trương hết sức khó coi. Sáu thi thể kia rốt cuộc là như thế nào, thế là đã thành công dã tràng rồi.

Cố Thiệu Dũng lén nhìn sang thầy Trương, bắt gặp sắc mặt đen như đáy nồi của ông ta thì không khỏi ngán ngẩm thở dài.

Xem ra thầy Trương không xử được Lý Phàm rồi.

Lý Phàm cùng Minh Đức đi đến bên cạnh Cố Họa Y: “Lo cho anh à, anh là người trừng trị cái ác mà, mấy chuyện đại loại âm sát gì đó vốn dĩ là cái lão lừa đảo này già mồm nói láo.”

“Lý Phàm, cậu nên tôn trọng thầy Trương một chút, sao lại nói Thầy Trương là kẻ lừa đảo cơ chứ!”

Cố Thiệu Dũng lạnh giọng trách cứ.

Lý Phàm khẽ nhếch miệng, vỗ một phát vào sau gáy Minh Đức: “Nào, anh hãy lột bộ mặt thật của kẻ lừa đảo này cho mọi người cùng xem.”

Máu trong người thầy Trương trở nên đông cứng, Minh Đức là đệ tử đi theo ông ta mười mấy năm, biết tường tận đến bảy tám phần những trò mèo mà thầy Trương làm ra.

“Minh Đức!”

Thầy Trương hô to một tiếng.

“Đừng trách tôi thầy Trương ơi, tôi cũng không còn cách nào khác, Chúng ta làm nhiều điều khuất tất ắt sẽ gặp báo ứng. Tôi đã, đã đăng tất cả bằng chứng lừa đảo của ông lên mạng theo như lời anh Lý Phàm, hơn nữa còn chỉ đích danh tên thật của ông, bây giờ đội tuần tra đang trên đường tới đây.” Minh Đức nói với vẻ buồn bã.

Thầy Trương như bị rút cạn sức lực trong phút chốc, ngả ngửa trên ghế.

Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, cùng đông đảo khách mời đều nghe rành mạch, lập tức hồi phục tinh thần lũ lượt lôi điện thoại ra, lên mạng tra tin tức có liên quan đến Thầy Trương.

Rất nhanh, mọi người đều tìm thấy một đoạn video, nghe xong đoạn ghi âm đó, đều có thể chứng minh thầy Trương là kẻ lừa đảo.

“Đấy, đó đều là việc thầy Trương tiếng tăm lừng lẫy gây ra, đúng thật là một tên lừa đảo, lúc trước sao mình lại tin một tên lừa đảo được chứ.”

“Tôi đã nói mà, bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật, làm gì có Địa Sư, Thiên Sư cơ chứ, đều là do mấy kẻ lừa đảo cố tình lừa người.”

“Lão Cố à, lần này ông đã đưa ra quyết định sai lầm rồi, tìm một tên lừa đảo đến gây rắc rối.”

Quần chúng mồm năm miệng mười bàn tán xôn xao, nghe thấy vậy bộ mặt già của Cố Thiệu Dũng trở nên đỏ au, chuyện tìm một tên lừa đảo đến xem phong thủy mà bị đồn ra ngoài, sau này Cố Thiệu Dũng sẽ trở thành trò cười trong giới mất.

Cố Thiệu Dũng vừa thẹn vừa giận, hung hăng nhìn chằm chằm Lý Phàm, không cảm kích Lý Phàm đã lột trần vụ lừa đảo để cứu vãn tổn thất mà ngược lại còn cảm thấy là Lý Phàm khiến ông ta mất hết mặt mũi.

Thầy Trương đưa tay ra dấu với Lý Phàm, căm hận nói: "Cậu nghĩ rằng bằng chuyện này có thể lật đổ được tôi, ta đây có núi dựa, chúng ta non nước nối liền, sau này chắc chắn sẽ còn chạm mặt!" Nếu đã bị lật tẩy, Thầy Trương cũng không tính lưu lại đây nữa, lúc này ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách.

Đám đệ tử ngồi bàn cạnh đó đồng loạt đứng dậy, ào ạt vây quanh Thầy Trương, hộ tống thầy Trương rời đi.

Lý Phàm đánh ngất Minh Đức, sau đó chắn đường đám thầy Trương.

"Lừa người xong định chuồn, sợ là không dễ như thế đâu." Lý Phàm lạnh lùng lên tiếng.

"Cậu rốt cuộc muốn thế nào, cậu thật sự muốn đối đầu với tôi đến cùng đúng không, nội tình trong địa sư Trương gia chúng ta không như những gì cậu tưởng tượng đâu!"

Thầy Trương hít một hơi, phẫn hận quát.

"Haha, nội tình? Ông cũng xứng nhắc đến nội tình sao?"

Lý Phàm lắc đầu, trong mắt tràn ngập sư khinh bỉ.

Thầy Trương thấy thế cắn răng nghiến lợi: "Cậu muốn sao!"

"Ông lừa bao nhiêu người, cũng phải bàn giao chút gì đó chứ, tôi đại diện trước thu của ông chút lợi ích vậy!"

Hai tay Lý Phàm xòe ra, hung hăng quất về phía mặt Thầy Trương.

Bốp!

Thầy Trương ăn phải một cái tát, bị Lý Phàm đánh một phát ngã sõng soài xuống mặt đất, miệng phun ra nước bọt đầy máu, trong đó còn có thêm hai chiếc răng hàm trong.

Nhóm đệ tử nhìn thấy Thầy Trương bị đánh, lũ lượt lao về phía Lý Phàm.

“Dám đánh sư phụ của bọn tao, mày đúng là muốn chết!”

“Xử lí nó đi! Đánh cho nó đến cha sinh mẹ đẻ cũng không nhận ra được.”

Lý Phàm cười lạnh xông vào đám đệ tử của Thầy Trương, tựa như chú hổ dũng mãnh vây giữa đàn cừu, vung tay múa chân, chẳng mấy chốc đã đánh cho đám đệ tử mặt mũi bầm dập ngã lăn ra đất.

Đám người Cố Thiệu Dũng đều nhìn đến giật giật mí mắt, tim gan cuồn cuộn run rẩy, tất cả đều bị dọa sợ trước thế võ ngang tàng của Lý Phàm.

Lúc Lý Phàm chuẩn bị xử lý nốt tên cuối cùng, một đội tuần tra trang bị võ trang đầy đủ ào vào.

Đội trưởng đội tuần tra mỉm cười, lễ phép bắt tay với Lý Phàm.

“Rất cảm ơn anh Lý đã góp sức, chúng tôi mới bắt được tội phạm lừa đảo này, bây giờ đã rất nhiều người đến báo án rồi.”

“Đều là việc nên làm, đây cũng là nghĩa vụ của một công dân tốt.” Lý Phàm cười nói.

Đội trưởng đội tuần tra phất tay, cao giọng nói: “Bắt hết phần tử gian trá này đưa đi!”

Đội trưởng đội tuần tra phi đến còng tay Thầy Trương cùng đám đệ tử, áp giải họ ra ngoài.

Thầy Trương đang bị áp giải ra ngoài bỗng quay đầu lại, dùng ánh

mắt hung dữ nhìn chằm chằm Lý Phàm: “Cậu chờ đấy cho tôi, rồi sẽ gặp quả báo ngay thôi!”

“Chờ quả báo của ông đó, đừng khiến tôi thất vọng là được.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Cố Họa Y đứng dậy, kéo kéo cánh tay Lý Phàm trầm giọng nói: “Sẽ không có chuyện gì chứ.”

Chương 401: Kho báu long môn

“Sao lại có chuyện được, đừng nghe ông ta nói báo ứng lung tung, nếu gặp báo ứng thì cũng là gã lừa đảo này gặp báo ứng.”

Lý Phàm cười nói.

Cố Họa Y gật đầu, cảm thấy Lý Phàm nói có lý, chỉ bằng việc Thầy Trương đã làm, cho dù là có báo ứng thì báo ứng phải dừng trên đầu ông ta mới đúng.

Cố Thiệu Dũng đã không còn tâm trạng ăn uống gì cả, vị khách quan trọng ông ta mở tiệc chiêu đãi đều bị mang đi, ông ta cũng thành trò cười cho người trong giới, nếu còn có tâm trạng ăn uống thì mới lạ.

“Giải tán đi, chuyện hôm nay thật sự khiến mọi người chê cười rồi.”

Cố Thiệu Dũng đen mặt nói.

Khách khứa cười an ủi Cố Thiệu Dũng hai câu, nhìn thấy tâm trạng Cố Thiệu Dũng không quá tốt thì cũng dần tự giác rời đi.

Lý Phàm cũng nắm tay Cố Họa Y rời đi, Cố Thiệu Dũng nhìn bóng dáng hai người rời đi thì khạc mạnh một ngụm nước bọt xuống đất.

“Phụt!”

Trong mắt Cố Thiệu Dũng ánh lên sự hung ác: “Chuyện khỉ gì thế này!”

“Anh cả, em thấy chúng ta vẫn nên tạm thời nghỉ một đoạn thời gian đi, chuyện xây dựng nhà xưởng bên kia thì giao cả cho Họa Y xử lý là được.” Cố Thiệu Phong nói.

Đã có sáu người chết trên cánh đồng, lại có lời đồn cánh đồng bị

ma ám, cho dù Trương Đại Sư bị kéo đi vào thì khẳng định lời đồn cũng không biết mất, hơn nữa rất có thể còn trở nên tồi tệ hơn.

Nếu cứ tiếp tục cố chấp xây dựng nhà máy mới thì nhất định sẽ có vô số chuyện phiền toái đâu đâu, còn không bằng sớm buông tay tránh gặp phiền toái, huống chi nói không chừng còn phải làm việc với cảnh sát, dù sao ở đó cũng chết sau người rồi.

Cố Thiệu Dũng híp mắt, khẽ gật đầu, ông ta cầm lấy điện thoại gọi cho Cố Họa Y, đẩy hết những chuyện phía sau cho Cố Họa Y.

Cố Họa Y đang ngồi ở ghế lái khởi động xe, sau khi nghe điện thoại xong thì thở dài một hơi.

“Có chuyện gì vậy?”

Lý Phàm tò mò hỏi.

“Bác cả đẩy hết chuyện xây dựng nhà máy mới cho em, bây giờ chuyện đã lớn như vậy, sợ là chuyện khởi công cũng thành xa xôi không hẹn, nếu trì hoãn quá lâu, em nghĩ mấy người bác cả sẽ lại phàn nàn.”

Lý Phàm mỉm cười, tràn đầy tin tưởng nói: “Không cần lo đâu, anh đã liên hệ cả rồi, cánh đồng sẽ không bị niêm phong, hơn nữa anh cũng liên hệ với bên công ty công trình rồi.”

“Dạ?”

Cố Họa Y hơi ngạc nhiên, không ngờ Lý Phàm đã chuẩn bị kỹ lưỡng hết mọi việc từ trước, quả thực là biết nhìn xa trông rộng.

“Có phải rất ngạc nhiên không?”

“Đúng là có hơi ngạc nhiên, anh liên hệ với công ty công trình nào vậy, năng lực của họ thế nào?”

Cố Họa Y lập tức khôi phục trạng thái người phụ nữ mạnh mẽ giỏi

dang.

“Là công ty công trình của ông ngoại em, chắc là Vương Tông Huyền sẽ liên lạc với em sớm thôi, này coi như nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.”

Cố Họa Y ngây ra một lúc, không ngờ Lý Phàm còn có thể liên hệ với người nhà họ Vương.

“Sao anh lại nghĩ đến chuyện liên hệ với người nhà họ Vương? Lần trước ở tiệc mừng thọ của ông ngoại, tất cả mọi người đã làm loạn chuyện kia hết lên rồi.”

“Đều là chuyện quá khứ, Vương Tông Huyền chịu tìm anh nhận lỗi, anh thấy thái độ nhận sai của anh ta cũng không tệ lắm cho nên bèn bỏ qua, nói thế nào cũng là người một nhà, cũng muốn cho bọn họ chút thể diện.”

Cố Họa Ý nắm chặt tay Lý Phàm, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra thâm tình nồng đậm.

Một chiếc Rolls-Royce Phantom chống đạn được nâng cấp đặc biệt đang phóng nhanh trên đường, chiếc xe Rolls-Royce Phantom đặc biệt này phiên bản giới hạn cả thế giới chỉ có một cái, chủ nhân của nó chính là Long hậu.

Giá cả xe Rolls-Royce Phantom đã lên tới ba chục tỷ, chiếc xe Rolls-Royce Phantom được định chế để chống đạn này lại cao tới hơn một trăm năm mươi tỷ.

Vật liệu thép đặc biệt cùng với kính chống đạn có thể ngăn chặn súng hạng nặng bắn phá, sàn xe được trang bị thêm bọc thép chống nổ để chịu tác động của các vụ nổ bom mìn.

Long Hậu vô cùng giữ mệnh, vì phòng ngừa khả năng bị ám sát, bà ta không tiếc bỏ ra số tiền lớn để tạo ra phương tiện đi lại cho chính mình.

Long Hậu mặc trang phục lộng lẫy ngồi trong xe, tay khẽ lay động ly rượu đỏ.

Tuy rằng tuổi bà ta đã không còn nhỏ, nhưng dưới sự trợ giúp của khoa học kỹ thuật cùng với các loại sản phẩm dưỡng da tỉ mỉ bảo dưỡng, dáng vẻ Long Hậu chỉ như mới hơn ba mươi tuổi, giống như người phụ nữ xinh đẹp hào hoa.

Da thịt trắng nón sáng bóng, trang phục thiết kế riêng càng làm bật lên dáng người xinh đẹp, giống như thời gian không để lại dấu vết gì trên người bà ta, trái lại còn khiến bà ta càng thêm trưởng thành, làm người thèm nhỏ dãi.

Trương Đức Võ cúi đầu quỳ gối trong xe, trong lòng lại hận chết Lý Phàm.

“Vì sao ông lại muốn đi ám sát Lý Phàm!”

Long Hậu âm u nói.

“Không phải tôi muốn mở đường cho bà à, Lý Phàm vướng tay vướng chân, giết chết đi cho xong việc.”

Trương Đức Võ thấp giọng nói.

“Ông mở đường cho tôi? Ông có tư cách gì mà đòi mở đường cho tôi, Trương Đức Võ, nhìn rõ thân phận của mình đi!”

Trương Đức Võ càng cúi đầu thấp hơn, thiếu chút nữa là nhét đầu ào ngực mình.

Lúc trên giường thì gọi người ta là anh yêu, bây giờ lại gọi là Trương Đức Võ! Ông đây thật sự chịu đủ rồi!

Trong lòng Trương Đức Võ rất phẫn uất, thời gian tiếp túc càng dài, sự kính sợ trong lòng Trương Đức Võ dành cho Long Hậu càng mỏng đi, trong lòng đã thầm bành trướng lên nhiều.

“Ông nghĩ rằng tôi và ông không giết được Lý Phàm? Chỉ cần tôi nói một tiếng là sẽ có người đi giết Lý Phàm!”

“Vậy sao bà không phái người đi, chung quy thằng đó chính là cái gai trong mắt cái đinh trong thịt chúng ta, sau này con của chúng ta muốn kế thừa Long Môn!”

Trương Đức Võ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng Long hậu.

“Đó là con của tôi, không phải con của ông, ông hiểu chứ?”

Trong mắt Long Hậu lộ ra sát khí.

Trương Đức Võ run nhẹ, giống như ngửi được hơi thở của cái chết: “Hiểu, hiểu được.”

“Trên tay Lý Phàm có thứ rất quan trọng, tôi không chắc lão già kia có phải đang lừa tôi hay không, cho nên tôi muốn đi gặp Lý Phàm đã xác định xem có đúng thứ kia ở trên tay cậu ta hay không, nếu thứ đồ trên tay cậu ta bị hủy, Long Môn có thể chia năm xẻ bảy!”

Trương Đức Võ nghe được thì hơi ngạc nhiên, có thứ gì có thể làm cho Long Môn bị chia năm xẻ bảy?

“Là thứ gì mà lại quan trọng như vậy? Sao tôi chưa từng nghe nói đến?”

“Hừ! Sao ông có thể biết được, thứ đại diện cho Long Môn, chìa khóa mở ra báu vật của Long Môn, ma quỷ kia nói nó ở trong tay Lý Phàm! Cũng không biết thứ kia rơi vào tay Lý Phàm từ khi nào!”

Long Hậu càng nói càng phẫn uất, Long Hậu mơ ước chìa khóa kia từ lâu, chỉ là bà ta còn chưa từng nhìn thấy nó lần nào, bây giờ muốn cho người đi đoạt, muốn cho người đi trộm cũng không có một mục tiêu thích hợp, bởi vì nghe nói chính Lý Phàm cũng không biết thứ kia là chìa khóa.

Long Hậu xoa trán, bà ta cảm thấy hơi đau đầu, mấy ngày nay vẫn luôn gặp chuyện không vừa ý, không biết phải làm sao mới có được chìa khóa bí mật.

“Sao tôi nghe thấy không hợp lý chút nào, không phải lão già kia nói bừa đấy chứ.”

Trương Đức Võ thấp giọng nói.

“Ai biết được có phải nói bừa hay không, bây giờ chỉ có thể thà tin là có chứ không thể tin là không.”

Long Hậu nói thấm thía.

“Ai, gặp cậu ta là có thể xác định?” Trương Đức Võ hỏi.

“Chưa chắc, chỉ là hy vọng có thể hỏi ra gì đó, ông nói cho tôi lão Tám là chuyện thế nào?”

Long Hậu hơi trầm ngâm.

“Lão Tám là đứng về phe Lý Phàm, gã ta đúng là khốn nạn!”

Chương 402: Long hậu tới

Long Hậu nghe Trương Đức Võ giải thích tình huống, sắc mắt hơi âm trầm.

“Cũng chỉ là một lão già mà thôi, Long Vương và mọi người đều ủng hộ tôi, có lão già đó ủng hộ thì Lý Phàm cũng không làm ra chuyện gì được, hơn nữa còn có người đang muốn xuống tay với Lý Phàm, việc chúng ta cần phải làm là nhanh chóng tìm ra chìa khóa.”

Long Hậu nói xong uống một ngụm rượu vang nhỏ, khôi phục bộ dáng ưu nhã như xưa.

“Có người đối phó hắn rồi?”

Trong mắt Trương Đức Võ lóe lên sự hưng phấn, đối với Trương Đức Võ, chỉ cần có người có thể giết Lý Phàm là đủ rồi.

“Đúng vậy, Lý Phàm gần đây đã hủy bỏ sản phẩm thí nghiệm mà bọn người bên kia đại dương sản xuất, chính là thứ đã thành công trong giai đoạn đầu tiên của quá trình chỉnh sửa gen, mặc dù chỉnh sửa gen chỉ là một phần nhỏ nhưng đối với bọn họ mà nói như vậy đã là thắng lợi rất lớn.”

“Bị Lý Phàm hủy bỏ? Nghe nói thằng nhóc sau khi cải tạo gen, khỏe lên không ít.”

Trương Đức Võ kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy may mắn.

May mắn quyết định không đối đầu với Lý Phàm, nếu không chắc chắn ông ta sẽ phải chết.

“Thí nghiệm cái cục shit, gen cải tạo cũng chỉ là hổ giấy mà thôi, phương hướng bọn hắn chọn đúng là tốn công vô ích.”

Long Hậu lắc đầu nói.

Trương Đức Võ trầm mặc, kinh ngạc nhìn Long Hậu: “Như vậy có nghĩa bọn họ cũng không có năng lực giết chết Lý Phàm sao?”

“Làm sao lại không có năng lực, đàn kiến còn có thể cắn chết voi, Lý Phàm coi như mình đồng da sắt cũng chỉ có thể đánh mấy cái đinh, bọn quỷ ngoại quốc đó rất tức giận nên đã dùng giải đấu quyền anh bất hợp pháp để thăm dò Lý Phàm.”

“Giải đấu quyền anh bất hợp pháp? Đó là một cuộc thi đấu thực sự tàn khốc, hàng năm trong giải đấu quyền anh bất hợp pháp cũng phải chết đến mấy chục hoặc hàng trăm người.”

Trương Đức Võ hơi chờ mong, ông ta dự định sẽ đi mua vé giải đấu quyền anh bất hợp pháp, nếu có thể nhìn thấy Lý Phàm ở trên lôi đài bị làm nhục cũng là một cảm giác tốt.

“Ha ha, sau này làm việc nhớ phải sử dụng đầu óc, dù sao hắn cũng là thiếu chủ Long Môn, chúng ta động thủ giết hắn chính là vết nhơ, khó tránh sẽ bị kẻ khác lợi dụng, việc chúng ta cần làm gắp lửa bỏ tay người, chỉ cần kéo thêm kẻ thù cho hắn là được.”

Ngữ khí Long Hậu rất bình tĩnh nhưng lời nói ra lại làm người khác cảm thấy lạnh run toàn thân.

Tâm trạng Trương Đức Võ tốt lên rất nhiều, hai tay nâng chân Long Hậu đặt lên đùi mình, sau đó nhẹ nhàng đấm bóp.

Long Hậu hài lòng nhắm mắt lại, chậm rãi thong thả uống rượu vang.

…

Bát Gia nghe một cuộc điện thoại, biết Long Hậu đã rời Long Môn, xuất phát đi về Hán thành, Bát Gia đứng ngồi không yên.

“Bát Gia, Trương Đức Võ đã trở lại bên người Long Hậu, lần này cũng đi cùng Long Hậu đến đây.”

Trợ lý khom người nói.

“Mẹ kiếp, lão già khốn nạn đó chắc chắn sẽ ở bên cạnh Long Hậu thêm mắm thêm muối! Ta không nên giao du với những người này, bây giờ ngày càng kéo mình vào vũng bùn này, thật là xui xẻo mà.”

Hai tay Bát Gia nắm tóc, ảo não một lúc lâu, cảm thấy vẫn nên đi gặp Lý Phàm.

Dù sao mạng nhỏ vẫn đang nằm trong tay Lý Phàm, vẫn nên nói chuyện với Lý Phàm cho tốt, cùng hợp tác đối phó với Long Hậu.

“Chuẩn bị xe, đi gặp Lý Phàm.”

Bát Gia trầm giọng nói.

“Vâng.”

Trợ lý rất nhanh đã sắp xếp xong, Bát Gia lên xe rời biệt thự, đi về hướng nội thành.

Ngồi trong chiếc xe Mercedes-Benz chống đạn, Bát Gia lấy điện thoại gọi điện cho Lý Phàm: “Thiếu chủ, tôi là Tiểu Bát.”

“Ừm, có việc?”

Lý Phàm lạnh nhạt hỏi.

“Có chút việc muốn gặp ngài để nói chuyện, theo những gì tôi biết, Long Hậu đã xuất phát, đoán chắc khoảng sáng mai là đến Hán Thành, nhưng tôi cảm thấy bà ta sẽ không lập tức tìm ngài.”

Bát Gia vô cùng cung kính nói.

Lý Phàm nhíu mày, không nghĩ Long Hậu sẽ tới sớm như vậy.

“Cậu cảm thấy bà ta sẽ gặp cậu trước?”

“Có khả năng như vậy, tên khốn Trương Đức Võ đã trở về, lần này đi cùng với Long Hậu đến đây, tôi nghĩ lão ta sẽ nói xấu tôi, như

vậy thì mặc dù Long Hậu không triệu kiến tôi, tôi cũng phải đi gặp bà ta trước.”

Bát Gia nói tình huống cũng nói cho Lý Phàm biết sự thật, miễn cho Lý Phàm hiểu nhầm hắn có cấu kết với Long Hậu, Lý Phàm nghĩ vậy rồi không cho hắn thuốc giải hắn cũng xong đời.

Lý Phàm trầm ngâm một chút, vuốt cằm nói: “Tôi luôn cảm thấy hơi kỳ lạ, cậu nói xem tại sao Long Hậu lại tốn công sức đi xa như vậy để gặp tôi, bà ta hận tôi không thể chết ngay mới đúng.”

“Chuyện này…”

Bát Gia do dự một chút, thần bí nói: “Gần đây tôi có nghe được tin tức ngầm, không biết có chắc là sự thật không, tin tức ngài cầm chìa khóa kho báu cốt lõi của Long Môn, tôi đoán vì chuyện này nên Long Hậu mới không xuống tay với ngài.”

“Chìa khóa?”

Lý Phàm kinh ngạc lại hơi nghi hoặc, lúc anh ta bị trục xuất khỏi Long Môn, ngoại trừ một bộ quần áo mặc trên người ra thì không còn cái gì, sao có thể có chìa khóa của Long Môn được.

Tin tức này quá không đúng rồi, cũng không biết ai truyền ra. Trong lòng Lý Phàm âm thầm phỉ nhổ.

Tròng mắt Bát Gia đảo vài vòng, từ giọng của Lý Phàm có thể nghe được chính anh ta cũng không biết đến sự tồn tại của chìa khóa.

“Thiếu chủ, tôi nghĩ Long Hậu chắc chắn sẽ nói bóng gió đến chuyện liên quan đến chìa khóa, ngài cứ giả bộ như không biết chuyện đó đi.”

Bát Gia đưa ý tưởng cho Lý Phàm.

Lý Phàm cười nhạt, thản nhiên nói: “Nếu vì chuyện này thì cậu không cần đến nữa, ngày mai ông đi gặp Long Hậu đi.”

“Hả?”

Bát Gia ngạc nhiên: “Thật sự không cần đi gặp ngài sao? Tôi cảm thấy có một số việc vẫn phải nói rõ ràng.”

“Đã nói rất rõ ràng, ông không cần nghĩ quá nhiều.”

“Dạ, dạ.”

Bát Gia không dám nói tiếp, bây giờ Lý Phàm nói cái gì chính là cái đó, thế là Bát Gia lại cho quay xe trở về.

Lý Phàm cầm điện thoại suy nghĩ một lát, sau đó gọi cho Tiền Phúc.

“Vừa rồi Tiểu Bát gọi điện nói cho tôi Long Hậu đã xuất phát.”

Tiền Phúc kinh ngạc: “Thật sao? Bên này tôi không nhận được tin tức gì, đáng chết, người đưa vào bên cạnh Long Hậu không phải bị phát hiện rồi chứ?”

“Những chuyện đó tạm thời không quan trọng, Tiểu Bát nói có tin tức rằng chìa khóa Long Môn đang trong tay tôi, sao tôi còn không biết đến sự tồn tại của chìa khóa Long Môn?”

Lý Phàm sờ cằm nói.

Tiền Phúc trầm mặc một lát, sau đó mới nói: “Chìa khóa Long Môn biểu tượng cho quyền lợi, chỉ có Long Vương mới có thể cầm chìa khóa, bên trong Long Môn có tin tức rằng chìa khóa Long Môn nằm trong tay thiếu chủ ngài.”

“Còn có tin này? Nhưng sao tôi lại có chìa khóa Long Môn được, lúc tôi bị đuổi khỏi Long Môn chỉ có một bộ quần áo trên người.”

“Tôi cũng không rõ lắm, tin đồn này cũng mới được truyền ra gần đây, cụ thể là chuyện gì tôi cũng không rõ, không biết có phải là âm mưu của Long Hậu không?”

Tiền Phúc hơi nhức đầu nói.

“Xem ra ông cũng không biết, vậy chỉ có thể chờ Long Hậu rồi nói tiếp, gần đây ông cẩn thận một chút.”

Chương 403: Hậu sinh khả úy

Sáng sớm.

Cố Thiệu Dũng nghiêm mặt ngồi tại vị trí chủ vị trong phòng họp, ánh mắt đảo qua Cố Thiệu Phong, Cố Họa Y, Lý Phàm cùng mấy người quản lý cấp cao.

“Việc xây dựng nhà máy mới phải đẩy nhanh tiến độ lên, Y Họa cô là người phụ trách, nhất định trong vòng ba ngày phải triển khai việc xây dựng nhà máy, nếu trong ba ngày không làm được thì cô đến cơ sở rèn luyện đi.”

Cố Thiệu Dũng lạnh lùng nói.

Tối hôm qua sau khi trở về, Cố Thiệu Dũng dùng mối quan hệ hỏi thăm một chút thì nhận được tin tức cánh đồng đó bị cảnh sát lấy danh nghĩa hiện trường vụ án tiến hành phong tỏa, thời gian gỡ bỏ phong tỏa tùy vào tiến triển vụ án.

Có tin tức này, Cố Thiệu Dũng cảm thấy mình có thể nắm thóp Cố Họa Y, cũng không thể địa vị trong công ty của Cố Họa Y ngày càng vững chắc được.

Không ít quản lý cấp cao đều kinh ngạc nhìn Cố Thiệu Dũng, cảm thấy yêu cầu này của ông ta đúng là ép người.

Giám đốc xây dựng do dự một chút, cảm thấy mình phải nói gì đó, nếu không ba ngày sau Cố Y Họa không giải quyết được thì chính mình cũng bị liên lụy.

“Cố tổng, ba ngày căn bản không thể làm được, tôi đã liên lạc người quen bên phía cảnh sát, căn bản không có khả năng bỏ niêm phong.”

“Không có khả năng? Công ty nuôi mấy người đều để làm cảnh à? Khó khăn không giải quyết được chính là không thể làm được! Mấy người không muốn đi làm nữa sao? Lần này liên quan đến

việc phát triển công ty, ai cũng không thể rớt lại phía sau được! Họa Y, cô nêu ý kiến ra cho tôi!" Cố Thiệu Dũng quát.

Giám đốc xây dựng vẻ mặt đau khổ cúi đầu, cảm thấy lần này xong đời rồi.

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm, trong lòng vẫn cảm thấy không thể tin được, mặc dù hôm qua Lý Phàm nói đã liên hệ xong nhưng cảnh sát bên kia vẫn chưa có hành động, cánh đồng vẫn đang trong trạng thái bị niêm phong.

Lý Phàm cười gật đầu với Cố Họa Y: "Văn kiện gỡ bỏ phong tỏa sẽ nhanh chóng đưa đến."

Lông mày Cố Thiệu Dũng nhăn lại, ánh mắt khinh thường nhìn Lý Phàm, cảm thấy Lý Phàm đang nói nhảm.

"Cậu đang nói đùa sao, tôi mới gọi điện xác nhận, cảnh sát bên kia nói phải kết án xong mới gỡ bỏ phong tỏa, vụ án lớn liên quan đến sáu mạng người không phải nói kết là kết được, cậu mẹ nó ngồi đây nói mê sảng cái gì vậy, muốn ảnh hưởng đến tiến độ thi công của công ty à?"

Cố Thiệu Dũng ngữ khí ngày càng lạnh, cuối cùng vỗ bàn quát: "Cậu tên phế vật này không có tư cách ngồi ở đây, cút ra ngoài cho ta! Họa Y, về sau cô không được mang cậu ta vào công ty dù chỉ một bước!"

"Bác cả, vì sao bác không tin Lý Phàm, trong ba ngày chắc chắn chúng cháu có thể khởi công, hi vọng trước đó bác sẽ không chỉ trích anh ấy, nếu ba ngày sau chúng cháu không thể khởi công, đến lúc đó bác muốn giải quyết như thế nào cũng được."

Cố Họa Y bảo vệ Lý Phàm, mạnh mẽ nói với Cố Thiệu Dũng.

Cố Thiệu Dũng tức đến độ tí thì lên cơn đau tim, chỉ vào Cố Họa Y mãi không nói nên lời.

Két.

Thư ký đẩy cửa phòng họp, nhỏ giọng nói: “Đội trưởng Chương đội trưởng đội cảnh sát tới.”

“Ồ?”

Cố Thiệu Dũng thay đổi nét mặt, trên mặt nhanh chóng lộ ra nụ cười, đi về phía cửa phòng họp nói: “Nhanh mời đội trưởng Chương vào.”

Đội trưởng Chương tiến vào phòng họp, Cố Thiệu Dũng vươn tay ra muốn bắt tay đội trưởng Chương, kết quả đội trưởng Chương không thèm bắt tay ông ta.

Cố Thiệu Dũng cười xấu hổ: “Đội trưởng Chương mời ngồi, không biết đội trưởng Chương hôm nay đến đây có chuyện gì?”

Đội trưởng Chương đưa mắt khắp phòng, lúc nhìn thấy Lý Phàm cười sau đó đi đến chỗ anh.

“Cậu Lý, văn kiện gỡ bỏ phong tỏa cánh đồng đã xong, tôi đến để đưa cho ngài, về sau ngài có chuyện gì cứ trực tiếp gọi điện cho tôi, mặt khác tôi cũng đã sắp xếp cảnh sát đến công trường của mọi người để bảo hộ việc xây dựng.”

Tư thái đội trưởng Chương vô cùng nhỏ bé, khác hẳn dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo ban nãy.

Cố Thiệu Dũng ngây người, ngơ ngốc nhìn đội trưởng Chương lấy lòng Lý Phàm, cả người đều cảm thấy không ổn.

Đây đây là chuyện quái gì vậy, ông ta tốn chín trâu hai hổ cũng không thể lấy lòng đội trưởng Chương, sao đội trưởng Chương lại đi lấy lòng Lý Phàm?

Cố Thiệu Phong và quản lý cấp cao trong công ty đều tròn mắt, không nghĩ đội trưởng Chương lúc nào cũng trưng vẻ mặt người sống chớ lại gần, xưa nay chưa từng nể mặt ai lại khiêm tốn với Lý Phàm như vậy.

Lý Phàm cầm văn kiện đọc qua một lượt, hài lòng nói: “Vất vả cho anh rồi, làm tốt lắm.”

“Về sau ngài có việc gì chỉ cần phân phó, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực để thực hiện.”

Đội trưởng Chương cười nói.

“Được, có việc nhất định tìm anh, anh mau đi đi.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Dạ dạ.”

Đội trưởng Chương đáp ứng vài tiếng, lúc đứng thẳng lên sắc mặt trở nên lạnh lùng, giống như tất cả những chuyện vừa xảy ra ban nãy là ảo giác.

Mấy người Cố Thiệu Dũng đưa mắt nhìn đội trưởng Chương rời đi, không biết nên nói gì cho phải.

Lý Phàm cầm tài liệu đập lên bàn khiến mấy người Cố Thiệu Dũng hồi thần lại.

“Giấy tờ gỡ bỏ phong tỏa cánh đồng ở chỗ này, các người còn câu hỏi nào không?”

Lý Phàm nhìn về phía Cố Thiệu Dũng.

Mặt Cố Thiệu Dũng đỏ bừng, biết Lý Phàm đây là đang tát vào mặt mình, hai hàm răng cắn chặt lại, hận không thể nhào lên giết chết Lý Phàm.

“Xem ra không cần đến ba ngày, hôm nay có thể khởi công xây dựng rồi, Họa Y, liên hệ Vương Tông Huyền, nói anh ta cho người đến thi công.”

Lý Phàm khí thế mười phần nói.

Nhìn Lý Phàm phong độ ngời ngời, đám người Cố Thiệu Dũng trong lòng đều có cảm giác khó chịu, đây đã từng là một phế vật, sao bây giờ lại có thể khí thế như vậy được? Loại khí thế này Cố Thiệu Dũng cũng không làm được.

Trong mắt Cố Họa Y có chút thay đổi, lúc nhìn Lý Phàm thì nở một nụ cười ngọt ngào, ôn nhu nói: "Được, để em gọi anh ta."

Gọi điện trao đổi với Vương Tông Huyền một lúc, sau khi cúp điện thoại Cố Họa Y nói: "Mười hai giờ trưa chính thức khởi công, nếu mọi người có câu hỏi gì có thể đến công trường tham quan."

"Đúng là hậu sinh khả úy, Họa Y ngày càng tài giỏi, đúng là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, chúng ta đều dạt hết lên bờ rồi."

"Lý Phàm cũng không tôi, tôi nghĩ ngày trước chúng ta đã hiểu lầm Lý Phàm, vừa rồi nhìn điệu bộ cung kính của đội trưởng Chương tôi còn tưởng mình đang nằm mơ nữa."

Mấy người có quan hệ không tệ với Cố Họa Y đều nhao nhao lên tiếng nịnh nọt.

Sắc mặt Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong cực kỳ khó coi, Cố Thiệu Dũng buồn bực nói: "Tan họp!"

Cố Họa Y nắm tay Lý Phàm đi ra khỏi phòng họp, nhóm quản lý cấp cao cũng nhao nhao rời đi.

Sắc mặt Cố Thiệu Phong âm trầm nói: "Đây là chuyện gì, đội trưởng Chương sao lại cung kính với tên phế vật kia như vậy chứ!"

"Ai mẹ nó biết chuyện gì xảy ra!"

Cố Thiệu Dũng buồn bực tựa vào ghế, lôi thuốc lá ra.

"Đại ca, tiếp tục như vậy không được đâu, nhất định phải ngăn

bọn họ lại!”

Chương 404: Xin long hậu trách phạt

Cố Thiệu Dũng trầm ngâm một lát, dùng sức cắn răng, lấy điện thoại ra nói: “Thật ra có một cơ hội, nhưng chưa chắc có thể thành công.”

“Anh cả, anh cứ nói cái cơ hội gì đi, thành công hay không cũng luôn phải thử xem. “

Cố Thiệu Phong khá hưng phấn nói.

Một tổ chức buôn bán ở Long Thành muốn đến Hán thành chúng ta tiến hành khảo sát, nghe nói trong tổ chức buôn bán kia có cậu ba Lâm tham gia buôn bán vũ khí, cậu ba Lâm là người âm hiểm độc ác, hơn nữa còn háo sắc, nếu để cậu ba Lâm nhìn thấy Cố Họa Y, tám mươi phần trăm cậu ba Lâm sẽ dẫn Cố Họa Y đi, em nói Lý Phàm sẽ có phản ứng như thế nào?”

Ánh mắt của Cố Thiệu Phong lóe lên một chút, cười nói: “Vậy không cần phải nói, nhất định là sẽ nhảy dựng lên, sau đó đi tìm cậu ba Lâm trả thù, đến lúc đó chắc là người của cậu ba Lâm có thể giết chết Lý Phàm.”

“Đúng vậy, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tình tiết chính là như vậy, vấn đề là làm sao để cho bọn họ có thể gặp mặt cậu ba Lâm, hành trình của tổ chức buôn bán ở Long Thành đều đã được an bài tốt, danh sách người của chúng ta bên này tham gia cũng đã xác định xong từ lâu, cho nên đây là việc phiền toái nhất.”

Cố Thiệu Phong trầm ngâm một chút, suy nghĩ nói: “Buổi tối tổ chức buôn bán sẽ không có nhiều chương trình, bọn họ khẳng định sẽ tìm kiếm các địa điểm giải trí, nếu có thể an bài một chút, để Cố Họa Y cũng đi đến địa điểm giải trí tình cờ gặp bọn họ một chút…”

Đôi mắt của Cố Thiệu Dũng sáng lên, vỗ tay nói: “Đây là thứ có thể sắp xếp được, anh sẽ hỏi lịch trình cụ thể của bọn họ.”

Nhấc điện thoại lên, Cố Thiệu Dũng liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại ra ngoài, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn.

“Xong rồi, tối hôm sau cậu ba Lâm sẽ trở về tham gia tiệc đêm tại nhà máy rượu Tân Đắc, nhà thầu đã mời không ít người mẫu bên ngoài, chỉ cần an bài Cố Họa Y và Lý Phàm đi là được, chuyện này em bận tâm thu xếp một chút đi.”

“Anh Cả yên tâm, em nhất định sẽ thu xếp thỏa đáng, anh chờ xem Lý Phàm bị đánh như một con chó đi.”

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong nhìn nhau cười, trong mắt hai người đều lộ ra vài phần đắc ý.

……

Tâm trạng Bát Gia thấp thỏm ngồi vào trong xe Mercedes chống đạn, Long Hậu thì đã ở trang viên Cảnh Trình.

Vì để Long Hậu có thể ở lại Sa Thành thật thoải mái, Long Môn đặc biệt mua toàn bộ trang viên Cảnh Trình.

Tranh viên Cảnh Trình được xây dựng bắt chước theo lâm viên Giang Nam, được xưng là mười bước một cảnh, có thể nói là trang viên đẹp nhất Hán Thành, mấy năm trước giá chuyển nhượng đã lên tới ba nghìn tỷ.

Tuy nhiên đối với Long Môn có gia sản rất lớn, ba nghìn tỷ đối với người bình thường là con số thiên văn, nhưng đối với Long Môn mà nói, chỉ tương đương với một giọt nước trong đại dương mà thôi.

Chiếc xe Mercedes chống đạn chạy về phía trang viên Cảnh Trình, hai mắt Bát gia nhắm chặt lại, trong lòng cân nhắc xem sau khi gặp Long Hậu nên nói như thế nào.

Dọc theo đường đi suy tư vô số khả năng cùng với vô số loại phương án ứng phó, nhưng vẫn như cũ không thể làm cho Bát gia

yên lòng.

Bát gia càng cân nhắc càng thấy phiền muộn, cảm thấy cửa này sợ là không dễ vượt qua, nếu Long hậu nổi giận, ông ta dứt khoát giả bộ nhồi máu cơ tim.

“Hồ sơ bệnh án của tôi đã làm giả xong chưa?”

Bát gia đột nhiên hỏi.

Trợ lý sửng sốt một chút, sau đó gật đầu nói: “Tất cả đã xong, tuyệt đối sẽ không có sơ hở, người trong bệnh viện cũng đã được giải thích rõ ràng.”

“Vậy thì tốt, đợi một lúc nữa nếu không được thì tôi sẽ giả bệnh, anh đến báo cáo tình trạng sức khỏe gần đây của tôi cho Long Hậu.”

“Tôi hiểu.”

Bát gia gật gật đầu, tiếp tục lâm vào trầm mặc.

Rất nhanh chiếc xe chống đạn chạy vào trang viên Cảnh Trình, vẻ ngoài tinh xảo và sang trọng của cửa sổ xe không hấp dẫn được hứng thú của Bát gia, nhìn thấy mình cách tòa nhà chính càng ngày càng gần, tâm trạng Bát gia càng trở nên khẩn trương và phiền não.

Xe dừng ở cửa tòa nhà chính, có vệ sĩ mở cửa xe, lạnh lùng nói: “Xin mời Bát gia tiếp nhận kiểm tra, mặt khác vì cân nhắc an toàn của Long Hậu, chỉ có một mình Bát Gia ngài được đi vào.”

Bát gia mở hai tay ra, tùy ý để vệ sĩ tiến hành kiểm tra thân thể, giả bộ không sao cả, nói: “Xem ra, tâm trạng của Long Hậu rất tốt.”

“Chuyện này tôi cũng không biết, hôm nay tôi không nhìn thấy Long Hậu.”

Thị vệ thuận miệng ứng phó với Bát Gia vài câu, Bát Gia bất đắc dĩ

cười khổ một chút, đi theo vệ sĩ vào tòa nhà chính.

Trong tòa nhà chính ba bước có một người canh năm bước có một trạm gác, phòng bị vô cùng nghiêm ngặt.

Bát Gia đoán chừng những phòng bị này đều là làm cho mình xem, đây là Long Hậu biểu đạt bất mãn với mình, cũng là uy hiếp đối với mình.

Đến trước cửa phòng khách khép kín, hai người giúp việc đẩy cửa phòng khách ra.

Bát Gia cung kính khom người nói: “Tiểu Bát bái kiến Long Hậu.”

“Tiểu Bát đến rồi à, vào đi.”

Giọng nói hơi lười biếng của Long Hậu truyền ra.

Bát gia cúi đầu, cất bước nhỏ vào phòng khách, đi thẳng đến trước sô pha ở giữa phòng khách, cung kính cúi đầu thi lễ với Long Hậu, mới khẽ ngẩng đầu lên.

Hắn ta nhìn thấy Trương Đức Võ đang quỳ trên mặt đất xoa bóp chân ngọc trắng nõn cho Long Hậu.

Trương Đức Võ vô cùng nghiêm túc xoa bóp cho Long hậu, thậm chí còn không nhìn Bát Gia lấy một cái, phảng phất như trước mắt chỉ có chân ngọc Long Hậu, ngoài ra không còn gì khác.

Long Hậu liếc mắt nhìn Bát Gia, trong ánh mắt mang theo một tia châm chọc: “Không ngờ cậu đối với tôi vẫn còn cung kính như vậy, tôi còn tưởng rằng cậu có ông chủ mới, lúc gặp lại tôi sẽ sủa liên tục chứ.”

Mồ hôi lạnh trên trán Bát gia trong nháy mắt chảy ra, cuống quýt cúi đầu nói: “Tiểu Bát không dám, Tiểu Bát chỉ là vì ẩn núp bên cạnh Lý Phàm, nắm giữ động tĩnh của Lý Phàm, để phối hợp tốt với hành động của Long Hậu ngài. “

“Ồ, phải không?”

Long Hậu nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, lại phát tiếng như khinh bỉ.

Bát Gia tiếp tục giải thích: “Tôi đều một lòng hướng về phía Long Hậu ngài, tên rác rưởi Lý Phàm kia làm sao có thể có tư cách và năng lực kế thừa Long Môn, sau này đại cục của Long Môn tất nhiên là do ngài nắm trong tay, Tiểu Bát tôi giơ hai tay hai chân tán thành.”

“Ha ha, đừng nói những thứ vô dụng đó, cậu nói cậu chuẩn bị ẩn nấp bên cạnh Lý Phàm như thế nào đi, tôi đối với chuyện này lại hơi có hứng thú.”

Long Hậu tựa vào sofa mềm mại, cả người tản mát ra khí tức yêu mị, tuy nhiên giờ phút này, trong lòng Bát Gia không sinh ra bất kỳ suy nghĩ không an phận nào.

Trước kia, sau khi Bát Gia gặp Long Hậu, luôn có ảo tưởng muốn đè Long Hậu dưới thân mình, nhưng giờ phút này Bát Gia chỉ nghĩ làm sao có thể ứng phó qua cửa ải này, nếu ứng phó không tốt, sợ là hắn ta phải phơi xác tại chỗ.

“Tiểu Bát nghe nói về truyền thuyết về chìa khóa, cũng tiến hành điều tra kỹ lưỡng Lý Phàm, cảm thấy Lý Phàm không biết chuyện của chìa khóa, hay nói cách khác Lý Phàm cũng không biết bên cạnh anh ta cái gì là chìa khóa, cho nên tôi muốn tiếp cận anh ta, thâm nhập vào cuộc sống của anh ta, tìm ra thứ có thể là chìa khóa.”

“Ồ, cậu muốn tìm chìa khóa, rồi sau đó lên làm người đứng đầu?”

Cả người Bát Gia run lên, càng hãi hơn nói: “Không dám, Tiểu Bát chưa từng nghĩ như vậy, Tiểu Bát nghĩ là nếu tìm được chìa khóa sẽ dâng cho Long Hậu ngài.”

“Ha ha ha, coi như là cậu có lòng, tuy nhiên cậu làm những việc này sao không nói với tôi, tự tiện hành động cũng không tốt lắm.” Long Hậu nhìn như tùy ý nói.

“Là tôi sơ suất, còn xin Long Hậu trách phạt.”

Chương 405: Vô gian đạo

Bát Gia không để ý đến thể diện của mình một chút nào, thấp giọng nhận sai với Long Hậu.

Long Hậu đối với biểu hiện của Bát Gia lại rất hài lòng, mỉm cười gật đầu nói: "Được rồi, cậu đừng diễn kịch với tôi ở đây, tôi biết rõ trong lòng cậu muốn cái gì, chỉ cần cậu làm việc thật tốt, sau này cậu sẽ có một tương lai tươi sáng."

Tay Trương Đức Võ xoa bóp Long Hậu hơi dừng lại một chút, sau đó tiếp tục xoa bóp.

Đối với tâm tư của Long Hậu, Trương Đức Vũ cảm thấy hơi băn khoăn, ông ta cảm thấy lúc này nên giết gà dọa khỉ mới đúng, dùng mạng của Bát Gia để thiết lập quyền lực mới đúng.

Tuy nhiên Trương Đức Võ đem chôn sâu nghi vấn này ở trong lòng, bây giờ nhân vật của ông ta chỉ là một người hầu mà thôi.

Bát Gia giống như được ân xá, biết rằng mình đã vượt qua khảo nghiệm lần này.

"Cảm ơn ngài đã thông cảm của tôi, sau này tôi chắc chắn sẽ làm việc chăm chỉ, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề như vậy nữa, khi làm một chuyện gì đó chắc chắn tôi sẽ báo cáo cho ngài biết trước."

"Cậu là một người thông minh, những lời dư thừa ta không nói thêm nữa, nếu cậu nói muốn ẩn núp bên cạnh Lý Phàm tìm cái chìa khóa, vậy tôi sẽ tin tưởng cậu, việc kinh doanh của cậu tôi sẽ tạm thời giao cho lão Lục và lão Thất, khi nào cậu tìm được chìa khóa, thì quay lại phụ trách kinh doanh, đến lúc đó tôi còn phải thưởng cho cậu một phần thưởng lớn."

Long Hậu lạnh nhạt nói ra những lời này, làm cho tâm gan Bát Gia mãnh liệt run rẩy một trận, đây chính là muốn mình hoàn toàn bỏ lại tất cả, kinh doanh trên tay đều giao ra ngoài, vậy khẳng định

chính là bánh bao thịt đánh chó, muốn lấy trở về từ trong tay Lục Gia và Thất Gia, vậy căn bản không cần phải nghĩ nữa.

Bát Gia xem như là đã trải nghiệm cái gì đập tảng đá vào chân mình, hơn nữa lần này Long Hậu hoàn toàn đập gãy bát cơm của Bát Gia, nếu như không tìm được cái chìa khóa, sau này Bát Gia cũng đừng nghĩ đến việc thẳng lưng đi bộ.

Vẻ mặt của Bát Gia như đưa đám, khóc lóc than thở nói: "Sợ là không tốt lắm, Lục Gia và Thất Gia đều bận rất nhiều việc, những chuyện tôi phụ trách đều là những chuyện lông gà vỏ tỏi, để cho bọn họ quản lý không thích hợp lắm."

"Không có gì không thích hợp, tìm ra chìa khóa là chuyện lớn nhất, chuyện kinh doanh cho dù là đặt một con lợn ở vị trí của cậu cũng có thể làm được, đừng nghĩ rằng nếu không có cậu, trái đất sẽ ngừng quay."

Sau khi nhìn thấy thái độ kiên quyết của Long Hậu, Bát Gia cũng không dám nói thêm nữa, hơi ai oán nói: "Vậy tôi sẽ cố gắng hết sức tìm kiếm chìa khóa, nếu như, nếu không tìm được chìa khóa thì sao? Không biết Long Hậu ngài có thêm manh mối gì không?"

"Không, tôi cũng chưa từng thấy qua chìa khóa Long Môn, ông cố gắng đi làm đi, nếu không tìm được, ông không cần trở về Long Môn nữa, được rồi, tôi cảm thấy hơi mệt, ông trở về đi."

Bát Gia hơi do dự, khom người nói: "Tiểu Bát hy vọng ngài có thể giúp một việc."

"Nói tôi nghe xem."

"Lý Phàm vẫn luôn luôn cảnh giác với tôi, tôi cân nhắc phải lấy lòng tin của anh ta mới được, cho nên… khi gặp Lý Phàm, có lẽ Tiểu Bát sẽ làm ra chuyện xúc phạm đến ngài."

"Ha ha."

Long hậu khẽ mỉm cười hai tiếng, thản nhiên nói: “Không sao đâu, cho dù cậu xúc phạm tôi, chỉ cần cậu có thể tìm được chìa khóa, cậu có thể xúc phạm tôi nhiều lần cũng được, nhưng nếu cậu không tìm được chìa khóa, thì cứ ha ha ha…”

Tiếng cười giòn giã như chuông của Long Hậu, lại khiến Bát Gia cảm thấy rùng mình.

Tuy Long Hậu không nói tiếp, nhưng Bát Gia biết ý tứ của Long Hậu, nhất định sẽ không có chuyện tốt, nhẹ thì tịch thu gia sản, diệt tộc, cả nhà không được chết yên bình mới là thật.”

“Tôi chắc chắn sẽ cố gắng hết sức, bây giờ tôi không làm phiền Long Hậu nghỉ ngơi nữa, xin phép rời đi.”

Bát gia khom lưng rời khỏi phòng khách, hai người giúp việc chậm rãi đóng cửa phòng khách lại.

Trương Đức Võ ngẩng đầu nhìn về phía Long Hậu, cười nói: “Ngài thật sự là anh minh, một chiêu rút củi dưới đáy nồi đã chặt đứt thắt lưng của Bát gia, về sau Bát gia trở thành tư lệnh không có lính, tuy nhiên việc làm ăn của ông ta giao cho Lục Gia và Thất Gia…”

“Tầm mắt ông vẫn quá nông cạn, việc làm ăn của lão Bát đều chỉ là một ít lợi nhỏ, chia cho lão Lục và lão Thất, cũng để cho bọn họ bành trướng một chút, người ấy mà, sau khi bành trướng thì không biết mình đã bao nhiêu tuổi.”

Long Hậu nói xong, ánh mắt nhìn thoáng qua Trương Đức Võ.

Trong lòng Trương Đức Võ cảm thấy chột dạ, cuống quít cúi đầu tiếp tục xoa bóp chân ngọc của Long Hậu.

Khóe miệng Long Hậu nhếch lên một nụ cười, có thể đem một đám đàn ông đùa giỡn trong lòng bàn tay, làm cho trong lòng Long Hậu tràn ngập đắc ý.

Nếu có thể lấy được cái chìa khóa thì tốt hơn, vậy thì Long Môn đều là của mình!

Cổ xưa có Võ Tắc Thiên làm nữ hoàng, hiện giờ do Long Hậu ta sau này nắm giữ Long Môn!

……

Xe của Bát gia lái ra khỏi trang viên Cảnh Trình, trợ lý nhìn thấy sắc mặt Bát Gia trắng bệch, cũng không dám thở mạnh.

Cẩn thận nghĩ lại từng chi tiết của lần gặp mặt với Long Hậu vừa rồi, trong lòng Bát Gia càng nghĩ càng sợ hãi, cảm thấy trước kia mình đã đánh giá thấp Long Hậu.

Long Hậu chắc chắn không phải là một người phụ nữ đơn giản!

Bây giờ hắn ta bị kẹp ở giữa Lý Phàm và Long Hậu, Bát Gia cảm thấy cả người đều bị kẹp đến mức khó chịu.

Xoa xoa đầu óc, Bát Gia lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Lý Phàm.

“Cậu chủ, tôi là Tiểu Bát, tôi vừa rồi đã gặp Long Hậu, có một số tình huống muốn thông báo với ngài một chút.”

Tuy rằng cách điện thoại, nhưng trên khuôn mặt Bát gia vẫn lộ ra nụ cười nịnh nọt, dường như Lý Phàm đang ở trước mặt hắn ta vậy.

“Sau khi thấy Long Hậu? Bà ta đã nói gì?”

“Bà ta mắng tôi một lúc, còn phân chia công việc kinh doanh của tôi, bây giờ tôi đã trở thành tư lệnh không có lính, hơn thế nữa, bà ta để cho tôi ở lại với ngài, tranh thủ đạt được sự tin tưởng của ngài, sau đó giúp bà ta tìm chìa khóa.”

Bát gia đã quyết định, nếu hai bên đều nghi ngờ mình, vậy trước hết mình đều dựa vào cả hai bên, đợi đến sau này thế cục rõ ràng rồi mới chọn đứng ở bên nào.

Tuy rằng muốn làm kẻ hai mặt, cỏ đầu tường cũng không dễ làm, nhưng làm xong còn có thể có đường sống, tình huống bây giờ nếu Bát Gia chơi trò trung thành đến chết, sợ là sẽ chết không có chỗ chôn.

Lý Phàm nhíu mày, chìa khóa lại bị nhắc tới một lần nữa, hơn nữa Long Hậu thậm chí cam tâm trạng nguyện phái ra một Long Vương chuyên môn tìm kiếm chìa khóa, điều này làm cho nội tâm Lý Phàm hơi dao động.

Vốn Lý Phàm kiên định cho rằng chìa khóa và mình không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng bây giờ hành vi của Long Hậu, lại khiến Lý Phàm tin tưởng là Long Hậu tuyệt đối nghiêm túc.

“Bà ta có cung cấp cho cậu một số manh mối mới, chẳng hạn như liệu bà ta có nói chìa khóa trông như thế nào không.”

Lý Phàm hỏi.

Bát gia cười khổ nói: “Tôi có hỏi, nhưng Long Hậu cũng không biết, Long Hậu nói bà ta căn bản chưa từng thấy chìa khóa, hoàn toàn không biết cái chìa khóa như thế nào, đều là mèo mù bắt chuột, tất cả đều dựa vào vận may.”

Lý Phàm hoàn toàn không biết nói gì, cảm thấy Long Hậu có phải bị hoang tưởng hay không, mới có thể làm ra chìa khóa này, nếu không bà ta cũng chưa từng gặp qua cái đồ chơi này, làm sao lại chắc chắn nó ở trong tay mình.

“Vậy thì hãy cứ từ từ thử vận may của anh, tôi chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối của tôi đối với việc anh đã đánh mất công việc kinh doanh của mình.”

Tay phải Bát Gia che mặt, nghĩ đến tôi đâu cần anh tiếc hận, mau chóng tìm được chìa khóa mới là thật, nhưng rốt cuộc cái chìa khóa này là cái quỷ gì!

Chương 406: Trời cũng không giúp được hắn

Giữa trưa, tại công trường xây dựng nhà máy mới.

Vương Tông Huyền mang người và thiết bị ầm ầm vào, bắt đầu tiến hành chuẩn bị công tác khởi công.

Để thể hiện sự trang trọng, Vương Tông Huyền thâm chí còn sắp xếp một nghi lễ động thổ.

Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Phong, Cố Họa Y và Vương Tông Huyền, mỗi người cầm một cái xẻng, chút nữa mỗi người xúc một xẻng đất tượng trưng cho việc có thể động thổ được rồi.

“Thời gian chênh lệch không nhiều lắm, chúng ta bắt đầu nghi thức khởi công luôn đi.”

Cố Thiệu Dũng mất kiên nhẫn nói.

Tất cả mọi việc đều là công lao của Cố Họa Y, tới tham gia nghi thức khởi công chết tiệt này khiến Cố Thiệu Dũng cảm thấy giờ phút này bản thân mình thật nhục nhã.

Vương Tông Huyền đưa mắt nhìn Cố Thiệu Dũng, Lý Phàm chưa xuất hiện, Vương Tông Huyền bất mãn nói: “Nghi thức lớn như vậy phải chờ Lý Phàm tới tham gia.”

“Cậu!”

Cố Thiệu Dũng tức giận trừng mắt nhìn Vương Tông Huyền, vì là họ hàng nên Cố Thiệu Dũng mới không nổi giận: “Lý Phàm không phải người công ty, tham gia nghi thức khởi công cái gì chứ, cậu ta không có thân phận cũng không đủ tư cách.”

Vương Tông Huyền kinh ngạc nhìn Cố Thiệu Dũng, thầm nghĩ Cố Thiệu Dũng sao lại có biểu hiện như vậy, chẳng lẽ ông ta không biết Lý Phàm chính là cậu Lý giàu có thần bí sao?

“Cậu nhìn cái gì, chẳng lẽ tôi nói không đúng.”

Cố Thiệu Dũng bực tức nói.

“Tôi đề nghị ông tốt nhất nên đối xử với Lý Phàm tốt hơn, được rồi, không nói nữa, Họa Y, em gọi điện thoại cho Lý Phàm, nói chúng ta mời cậu ấy đến làm khách quý đến dự nghi thức động thổ.”

Vương Tông Huyền nghĩ thầm người Cố gia đối với Lý Phàm thế nào là chuyện của bọn họ, bản thân anh ta còn đang muốn ôm chặt đùi Lý Phàm đó, một đại gia như vậy nếu không ôm lấy chắc chắn sẽ bị sét đánh.

Cố Họa Y gật gật đầu, lấy điện thoại gọi cho Lý Phàm.

Sắc mặt Cố Thiệu Dũng biến thành màu đen, hung hăng ném xẻng trong tay đi: “Có cậu ta không có tôi! Cậu muốn gọi Lý Phàm tới thì tôi lập tức đi!”

“Tôi cũng vậy, Cố Họa Y, Vương Tông Huyền, các người chọn Lý Phàm tới tham gia nghi thức hay chúng tôi tiến hành nghi thức?” Cố Thiệu Phong nói theo.

Cố Họa Y hơi nhức đầu nhìn hai người này, đúng lúc không biết làm sao thì Lý Phàm chắp tay sau lưng đi tới.

“Mấy người làm nghi thức khởi công là được rồi, tôi không tham gia, mấy chuyện này quá phiền phức.”

Lý Phàm không để ý nói.

Vương Tông Huyền cười rạng rỡ, hơi khom người nói với Lý Phàm: “Sao có thể được chứ.”

Lý Phàm nhìn Vương Tông Huyền một cái, Vương Tông Huyền lập tức không dám nhiều lời, cầm xẻng lên lớn tiếng nói: “Nghi thức

khởi công bắt đầu!”

Tiếng pháo nổ liên tiếp, mấy người Cố Thiệu Dũng cầm xẻng lên tượng trưng xúc ít đất.

Sau đó công nhân bắt đầu khởi động thiết bị, công trình xây dựng nhà máy mới chính thức bắt đầu.

Cố Thiệu Dũng ném xẻng, đen mặt nói: “Nghi thức đã kết thúc, tôi còn phải trở về làm việc, chú ba, chú ở đây quan sát công trường với Họa Y.”

Cố Thiệu Dũng cứ nhìn thấy Lý Phàm bực bội, căn bản không muốn nhìn thấy Lý Phàm, nhất là Vương Tông Huyền còn lấy lòng Lý Phàm càng khiến Cố Thiệu Dũng nhìn là muốn nôn.

Trở về xe ngồi nhắm mắt hít thở một lúc, Cố Thiệu Dũng mới mở điện thoại ấn vào Messenger, nhìn ảnh chân dung Cậu ba Lâm trong danh sách bạn bè.

Do dự một lát, Cố Thiệu Dũng gửi mấy bức ảnh sinh hoạt hàng ngày của Cố Họa Y qua.

Rất nhanh cậu ba Lâm đã gửi lại mấy biểu cảm lác mắt, sau đó hỏi thăm chiều cao cân nặng số đo ba vòng.

Cố Thiệu Dũng vuốt trán, không biết trả lời những vấn đề này như thế nào, do dự một lúc sau đó quyết định gọi điện nói chuyện với cậu ba Lâm.

Ông ta bấm bắt đầu cuộc gọi thoại, cậu ba Lâm đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Này, ông làm ăn kiểu gì thế, làm ma cô không có tí chuyên nghiệp nào cả, cô gái này cậu đây gia thích, ông ra giá đi.”

Thanh âm lười biếng của cậu ba Lâm truyền ra.

Đến Hán thành không chỉ để nói chuyện, cậu ba Lâm càng là vì tầm hoa vấn liễu mà tới, không đợi hắn đến Hán thành, một số ma

cô có tiếng tăm đã bắt đầu liên hệ với Cậu Ba Lâm.

Cậu ba Lâm đã được gửi một loạt ảnh các nữ sinh người mẫu trẻ, nhưng những người đó một chút cậu ba Lâm cũng không có.

Cuối cùng lúc thấy bức ảnh Cố Thiệu Dũng gửi, hai mắt Ccậu ba Lâm tỏa sáng, triệt để động lòng.

“Cái đó, tôi không phải ma cô.”

Cố Thiệu Dũng lúng túng nói.

“Không phải?”

Thanh âm cậu ba Lâm tăng lên, bực bội nói: “Mẹ nó ông dám chơi lão tử à, có tin lão tử đến Hán thành giết ông không!”

“Cậu ba ngài bớt giận, tôi không có ý đó, đấy là cháu gái tôi, nếu ngài coi trọng tôi sẽ tác hợp hai người với nhau, nghe nói ngài muốn tham gia tiệc tối ở tửu trang, đến lúc đó tôi sẽ đưa cháu gái đi cùng, nhưng cháu gái tôi đã kết hôn rồi, chỉ sợ đến lúc đó chồng con bé cũng đi cùng.”

“Kết hôn mới tốt, cậu đây thích nhất là cho người khác đội nón xanh, ông con mẹ nó là khó chịu với cháu gái, hay là khó chịu với cháu rể, hay là muốn cầu xin tôi làm chuyện gì, nể tình cháu gái ông xinh đẹp như vậy, cậu đây sẽ dành thời gian nghe ông nói.”

Tâm trạng cậu ba Lâm vô cùng tốt, lúc nói chuyện cũng vui vẻ lên không ít.

“Tôi mong ngài có thể dạy dỗ cháu rể tôi một chút, tên nhóc đó quá phách lối, đối nghịch với tôi khắp nơi.”

“Ha ha, chuyện này thì dễ dàng thôi, tôi nhất định sẽ dạy dỗ tốt cháu rể của ông, ông cứ yên tâm, nếu tôi nay cô cháu gái của ông không xuất hiện ở tiệc rượu, cậu đây sẽ giết cả nhà ông.”

Trong lòng Cố Thiệu Dũng hơi hoảng sợ, cảm thấy mình đang xúc động sai hổ lột da, nhưng một bước này đã đi rồi, có sợ cũng phải tiếp tục.

“Cậu ba ngài yên tâm, tôi sẽ lo chuyện này, chắc chắn sẽ không có sai lầm, ngài chỉ chờ để hưởng thụ thôi.”

“Được, vậy cứ thế tiến hành đi.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, trên trán Cố Thiệu Dũng đã toát mồ hôi lạnh, nhắm mắt lại nhớ đến chuyện Lý Phàm ngày càng thành công, càng nghĩ tâm thần Cố Thiệu Dũng càng không yên, luôn cảm thấy Lý Phàm thay đổi quá nhiều, nhiều đến mức đã không nhận ra đó là Lý Phàm.

“Tên phế vật kia xảy ra chuyện gì mà có thể trở nên mạnh như vậy, có thể làm không nói, đội trưởng Chương cũng phải lấy lòng nó, còn đám người Sở Trung Thiên trước đó nữa, chẳng lẽ Tiền Phúc thật sự là núi dựa của nó?”

“Nhưng cũng không sao, cậu ba Lâm chắc chắn có thể dạy dỗ nó, đến lúc đó đừng nói Tiền Phúc, đến trời cũng không cứu nổi nó!”

Nói thầm một lúc, Cố Thiệu Dũng khởi động xe, hung hăng dẫm mạnh chân ga rời đi.

Bên trong công trường, Lý Phàm cùng Cố Họa Y đi một vòng, thấy Vương Tông Huyền sắp xếp mọi việc đâu ra đó, Cố Họa Y yên tâm không ít.

Ánh mắt Cố Thiệu Phong lóe lên, suy nghĩ cách khiến Lý Phàm và Cố Họa Y tham gia tiệc rượu, sợ bản thân mình không làm được, chỉ có thể tìm người Cố Họa Y tin tưởng để nói, phải là bạn thân Cố Họa Y mới được.

Một người thích hợp hiện lên trong đầu Cố Thiệu Phong, suy nghĩ một lúc, Cố Thiệu Phong lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại.

Chương 407: Bạn thần mời

Cố Thiệu Phong gọi điện cho Cố Bội Sam.

“Bội Sam, con có biết tiệc rượu ở tửu trang tối mai không?”

Cố Bội Sam đang cùng bạn bè đi mua sắm, ngạc nhiên nói: “Ba, ba cũng biết tiệc rượu ở tửu trang sao? Tin tức thật nhanh nha, con đang cùng bạn đi xem quần áo, chuẩn bị ăn mặc xinh đẹp để tham gia.”

“Bạn thân Cố Họa Y, Từ Hàm có phải cũng đi không, cha thấy con bé và bạn con đều thích loại hoạt động này.”

Cố Bội Sam nhíu mày, nghi ngờ hỏi: “Ba, ba lại có tính toán gì vậy, chẳng lẽ muốn con giới thiệu Từ Hàm cho ba? Con nhỏ đó không phải kẻ tầm thường, nhất định sẽ giả bộ.”

“Ba muốn con giới thiệu làm gì, bác cả con có kế hoạch, muốn sắp xếp Cố Họa Y đi tiệc rượu nhưng không biết làm thế nào Cố Họa Y mới đi mà không nghi ngờ, nếu để bạn thân con bé mời đi thì sẽ dễ hơn.”

Cố Thiệu Dũng nói thẳng, Cố Bội Sam lập tức hưng phấn: “Bác cả có cách đối phó với Cố Họa Y rồi? Nếu vậy con sẽ gọi cho Từ Hàm, chắc chắn cô ta sẽ đưa được Cố Họa Y đi.”

“Ừm, ba cũng nghĩ như vậy, con nhớ làm cho tốt, đến lúc đó con cũng có chuyện vui để xem.”

Cố Thiệu Dũng không nhịn được bật cười.

“Được rồi, ba tin con đi, nhất định sẽ giải quyết được.”

Cố Bội Sam cúp máy, mắt đảo mấy vòng, suy nghĩ nên nói thế nào với Từ Hàm.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Cố Bội Sam tìm bạn có quan hệ không

tệ với Từ Hàm hỗ trợ, gọi điện dụ dỗ Từ Hàm một lúc, Từ Hàm đồng ý luôn, cam đoan chắc chắn sẽ đưa Cố Họa Y đến tiệu rượu ở tửu trang.

…

Vương Tông Huyền đưa Lý Phàm và Cố Họa Y đi một vòng công trường, trên đường đi cam đoan tuyệt đối sẽ đảm bảo chất lượng công trình, sẽ không ăn bớt nguyên vật liệu dẫn đến sai sót.

Cố Họa Y cảm thấy hết sức hài lòng, dù sao Vương Tông Huyền cũng là người trong nhà, để người thân làm công trình nhà mình cũng là chuyện hai bên đều có lợi.

Ba người cười cười nói nói đi về đài quan sát công trình, Cố Thiệu Phong ngậm điếu thuốc đi tới: “Bên này không có việc gì nữa thì tôi đi trước đây, bây giờ Trường Giang sóng sau đè sóng trước, đây đều là sân chơi của mấy cô cậu rồi.”

“Vậy chúng ta cùng về công ty đi, bên này giao cho anh Tông Huyền cũng yên tâm.”

Cố Họa Y và Cố Thiệu Phong đi lấy xe, cuối cùng Vương Tông Huyền cũng có cơ hội nói chuyện với Lý Phàm.

“Cậu Lý, việc xây dựng của tập đoàn Họa Vân Y đã được thực hiện gọn gàng ngăn nắp, bây giờ phần chính của dự án đã gần như được tiến hành, chúng tôi đều thực hiện theo tiêu chuẩn nghiêm ngặt nhất, nếu ngài có thời gian thì có thể qua xem và hướng dẫn một chút.”

Việc xây dựng tập đoàn Họa Vân Y, Vương Tông Huyền đã bỏ ra nhất nhiều công sức, tất cả nguyên vật liệu đều là loại tốt nhất, có thể nói căn bản không quan tâm đến lợi nhuận, hoàn toàn dựa theo tiêu chuẩn cao nhất để làm.

Mặc dù làm như vậy khiến Vương gia bên kia chỉ trích một chút, nhưng Vương Tông Huyền vẫn làm dưới áp lực.

Dù đã phí hết tâm tư, làm dưới áp lực để làm ra dự án tốt nhất nhưng Lý Phàm lại chưa từng đến tập đoàn Họa Vân Y, điều này khiến Vương Tông Huyền cảm thấy mình đã lo lắng thừa thãi.

Làm xong cũng nên để Lý Phàm thấy, thế mói có cơ hội lấy lòng Lý Phàm.

Lý Phàm cười nhạt, gật đầu nói: "Gần đây hơi bận, không lo được chuyện bên kia, có thời gian rảnh sẽ qua xem."

"Tôi biết ngài là người bận rộn nên chỉ muốn ngài đến công trường xem một chút, để ngài biết chúng tôi làm việc toàn tâm toàn ý."

Cố Họa Y lái xe đến trước Lý Phàm, Lý Phàm vẫy vẫy tay với Vương Tông Huyền, mở cửa phụ đi vào.

"Anh với Vương Tông Huyền mới nói gì vậy, anh ta giống như đang lấy lòng anh."

Cố Họa Y tùy tiện hỏi một câu.

"Anh ta nói chắc chắn sẽ làm tốt công trình, nhất định không phụ lòng mong đợi của em."

Lý Phàm bịa một câu.

Cố Họa Y yêu kiều cười một tiếng, đang muốn nói tiếp thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

"Giúp em nhìn điện thoại xem ai gọi với."

Cố Họa Y đang lái xe nên không tiện nhìn điện thoại, Lý Phàm lấy di động trong túi Cố Họa Y ra nhìn lên màn hình.

"Là Từ Hàm, muốn nghe không?"

"Điện thoại của Hàm Hàm sao, nghe chứ, anh mở loa ngoài đi."

Lý Phàm nhận cuộc gọi, mở loa ngoài, giọng nói Từ Hàm vang lên.

“Họa Y, cậu có bận không?”

“Mình đang lái xe trở về công ty, có chuyện gì sao?”

“Đúng là tìm cậu có chút chuyện, cậu có thể đi mua sắm spa với mình được không, có chút việc muốn nói với cậu.”

Từ Hàm đảo mắt nói.

“Chuyện quan trọng sao? Công ty còn có chút việc.”

Từ Hàm hờn dỗi nói: “Công ty có thể có chuyện gì chứ, mình tìm cậu vì có chuyện quan trọng cần hỏi ý kiến, cậu nhanh chóng đến nha, nếu không mình sẽ giận cậu đó.”

Cố Họa Y cười khổ, không còn cách nào đành nói: “Được, cậu nói địa điểm, chúng mình sẽ đến, chỉ là mình mang chồng mình đi cùng có được không?”

“Hả?”

Từ Hàm mím môi, suy nghĩ một chút nói: “Vậy cũng được, nhưng chúng ta phải đến tiệm làm đẹp, anh ta phải chờ bên ngoài.”

Cố Họa Y đưa mắt nhìn Lý Phàm, Lý Phàm cười gật đầu, chờ một lúc cũng không sao, dù sao cũng không phải chuyện lớn.

Thấy Lý Phàm đồng ý, Cố Họa Y cười nói: “Lý Phàm không thành vấn đề, nhất định có thể chờ, cậu nói địa điểm đi.”

“Quán cà phê trung tâm thương mại, mình chờ cậu ở đó, chúng ta không gặp không về.”

“Được, không gặp không về.”

Kết thúc cuộc gọi, Lý Phàm cầm điện thoại bỏ vào trong túi Cố

Họa Y: “Cô ấy có chuyện gì mà thần thần bí bí vậy, chuyện gì cũng không nói rõ.”

“Đương nhiên là bí mật của phụ nữ rồi, sao có thể tùy tiện nói ra chứ, lát nữa anh đừng nói lung tung đó.” Cố Họa Y dặn dò.

Lý Phàm bất đắc dĩ gật đầu, bản thân cũng không phải là người nhiều chuyện, hơn nữa chuyện của phụ nữ, đàn ông có thể nói gì chứ.

Cố Họa Y lái xe thẳng đến trung tâm thành phố, đỗ xe dưới hầm rồi cùng nhau đi lên quán cà phê ở tầng một trung tâm thương mại.

Từ Hàm ngồi cạnh cửa, mới thấy Cố Họa Y đứng dậy vẫy tay.

Cố Họa Y kéo tay Lý Phàm đi tới, Từ Hàm nhìn hai người nắm tay nhau đi đến hơi khinh thường bĩu môi.

“Họa Y, cậu đây là đang trước mình rải cẩu lương, đúng là đồ vô lương tâm.”

Từ Hàm bĩu môi nói.

“Chúng mình đâu có rải cẩu lương, nếu cậu không muốn nhìn có thể tranh thủ tìm một người, đến lúc đó hai người lúc nào cũng có thể rải cẩu lương cho người khác.”

Từ Hàm chu môi nói: “Tìm cậu chính vì việc đó đây.”

Chương 408: Chuyện nhỏ ở quán cà phê

“Ôi, Hàm Hàm của chúng ta vừa ý ai rồi sao?”

Cố Họa Y trêu ghẹo.

Từ Hàm che trán, bất đắc dĩ nói: “Trong nhà giới thiệu cho mình một người, là phú nhị đại, mình không hiểu được anh ấy nên mới tìm cậu tham mưu.”

“Phú nhị đại à.”

Cố Họa Y trầm ngâm.

Đối với mấy người phú nhị đại, Cố Họa Y không quá thích, những người này ngoài mặt đều giả vờ giả vịt, bản lĩnh thực sự thì không có, toàn là người cầm tiền cha mẹ đi làm loạn.

Từ Hàm biết Cố Họa Y không thích phú nhị đại, nếu không lúc trước nhiều phú nhị đại theo đuổi như vậy sao cô không chọn mà lại ở bên Lý Phàm chứ.

Nhìn thoáng Lý Phàm, Từ Hàm cảm thấy Lý Phàm đúng là may mắn, vậy mà lại có thể lọt vào mắt Cố Họa Y, một tiểu tử nghèo nàn không có gì vậy mà lại cưới được quý cô.

“Đúng vậy, lúc trước mình cũng tiếp xúc qua không ít phú nhị đại, nhưng cũng không qua lại với bọn họ quá nhiều, mặc dù mình cũng muốn gả cho phú nhị đại để sống một cuộc sống vo lo vô nghĩ nhưng dù sao cũng phải là người có nhân cách tốt.”

Cố Họa Y gật gật đầu, rất tán thành với câu nói này của Từ Hàm, nếu tìm đúng phú nhị đại tính tình không ra gì thì đúng là nhảy vào hố lửa.

“Phải tìm người có nhân cách tốt, nhưng mình cũng chưa gặp qua người cậu kể, cũng không có cách nào giúp cậu được, ít nhất phải gặp mặt mới có thể nói được.”

Cố Họa Y nói hơi khó khăn.

Hiến kế bừa cho bạn thân là chuyện Cố Họa Y không muốn làm, hơn nữa vất vả lắm Từ Hàm mới vừa mắt một người, cũng không thể nói bừa dăm ba câu phá hỏng duyên phận của bạn được.

Lý Phàm cầm pad chọn món, quay đầu hỏi: “Họa Y, em muốn uống gì? Latte hay capuchino, hay cà phê xay?”

“Cà phê xay đi, mặc dù cà phê xay chỗ này có hơi đắt nhưng hương vị cực tốt, em mời khách.”

Từ Hàm đoạt lấy pad trong tay Lý Phàm, bắt đầu nhanh chóng chọn món.

“Họa Y uống cà phê xay, Lý Phàm anh uống gì? Tôi sợ anh không uống quen cà phê, tôi cảm thấy anh uống nước trái cây là tốt nhất, hương vị cà phê đen không hợp với anh.”

Từ Hàm hơi khinh bỉ Lý Phàm.

Cố Họa Y vỗ nhẹ mu bàn tay Lý Phàm, dùng ánh mắt ra hiệu anh không nên tức giận, sau đó cười nói: “Lý Phàm cũng uống cà phê xay.”

“Hứ, cậu xác định chồng cậu quen uống sao? Chỗ này còn nhiều loại cà phê khác có thể chọn, không bằng uống Blue Mountainn đi?”

Từ Hàm tự mình nói, không chờ Cố Họa Y đồng ý đã hoàn thành chọn món.

“Ba ly cà phê Blue Mountainn, Lý Phàm à, mùi vị cà phê xay người thường có thể không quen, mong anh lát nữa đừng phun cà phê ra ngoài, vậy thì quá mất mặt rồi.

Từ Hàm liếc mắt nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm cười nhạt, không tiếp Từ Hàm, không cần chấp chặt với người như thế.

Cố Họa Y không muốn Lý Phàm xấu hổ, đổi chủ đề nói: “Nếu không cậu gọi phú nhị đại kia ra đây đi, mọi người cùng nói chuyện, chúng mình cũng có thể quan sát anh ta giúp cậu.”

“Mình cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ gọi anh ấy ra đây hơi vội, ngày mai ở tửu trang có yến tiệc, anh ấy mời mình đi cùng, mình nghĩ hai người cũng cùng đi đi, ở yến tiệc mọi người nói chuyện tâm sự có lẽ càng dễ lộ ra tính cách thật của anh ấy hơn.”

Từ Hàm cuối cùng cũng nói ra mục đích, thấy Cố Họa Y hơi do dự, Từ Hàm lấy vé mời yến tiệc ra nhét vào tay Cố Họa Y.

“Họa Y cậu đừng do dự nữa, mình biết cậu không thích yến tiệc của mấy phú nhị đại kia nhưng mình cũng không còn cách nào nữa, hạnh phúc sau này của mình còn phụ thuộc vào cậu đó, cậu giúp đỡ mình qua ải này đi.”

Từ Hàm lôi kéo tay Cố Họa Y nũng nịu, Cố Họa Y không còn cách khác nói: “Được rồi được rồi, mình đi là được chứ gì, nhưng yến tiệc ở tửu trang nghe có vẻ không đứng đắn lắm, chắc hẳn những phú nhị đại kia tìm không ít mỹ nữ tham gia.”

“Chuyện này là chuyện thường xảy ra nha, người có tiền thường như vậy, chỉ mong anh ấy đừng quá đáng quá, nếu không gả vào nhà đó chắc chắn gánh chịu nặng.”

Từ Hàm u oán nói.

Nhân viên phục vụ bê ba ly cà phê Blue Mountainn đến, nét u oán trên mặt Từ Hàm lập tức biến mất.

“Đến, Họa Y cậu thử cà phê xay của chỗ này đi, đúng là không tệ.”

Nhân viên phục vụ tuấn tú nhìn Từ Hàm và Cố Họa Y, thấy hai người dung mạo xinh đẹp, lập tức nổi lên tâm tư bắt chuyện.

Bắt chuyện với những khách hàng xinh đẹp đã thành chuyện thường ngày của vị nhân viên phục vụ điển trai này, dựa vào khuôn mặt đẹp trai, hắn đã lôi kéo được không ít nữ khách hàng.

“Vị cô này thật hiểu biết, đây là những hạt cà phê Blue Mountainn do tôi mới rang và xay, hương vị rất đặc biệt, hai tiểu thư có thể nhắm mắt hít sâu một hơn và cảm nhận hương thơm của cà phê, vị sô cô la đen đậm đà quyện cùng hương trái cây, cô có thể mơ hồ cảm nhận được hơi thở của rừng mưa nhiệt đới.”

Từ Hàm nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, giống như đang dựa vào miêu tả của nhân viên phục vụ để cảm nhận.

Cố Họa Y vuốt trán, không biết có nên làm gián đoạn động tác của Từ Hàm không, lúc cô ta đưa ly cà phê lên hít thật không đẹp mắt chút nào.

Nhân viên phục vụ đẹp trai thấy Cố Họa Y không làm theo, hơi không vui nói: “Vị tiểu thư xinh đẹp này, sao cô không cảm thụ một chút? Uống cà phê xay phải có nghi thức cảm nhận, ngửi hương thơm là khúc dạo đầu quan trọng.”

“Khụ khụ.”

Lý Phàm ho khan một tiếng, thành công thu hút ánh mắt của nhân viên phục vụ đẹp trai, ánh mắt anh ta không kiên nhẫn nhìn Lý Phàm.

“Cậu nói đây là hạt cà phê mới được rang và mới xay?”

Lý Phàm cười hỏi.

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

“Cậu có thể nói cho tôi một chút về mức độ rang hạt mà cậu làm không?”

Nhân viên phục vụ điển trai sửng sốt, hắn mẹ nó chỉ là một nhân

viên phục vụ, sao có thể biết về quá trình rang hạt được, nghe được câu hỏi của Lý Phàm không biết nói gì.

“Chuyện này, chuyện này, lúc rang cà phê nên rang lửa nhỏ, anh hỏi chuyện này để làm gì, tôi đang nói đến cảm giác tận hưởng uống cà phê.”

Nhân viên điển trai bất mãn nhìn Lý Phàm.

“Lý Phàm, anh ở chỗ này làm loạn gì chứ, Họa Y cậu quản chồng mình đi, dẫn anh ta đi ra ngoài cậu không thấy mất mặt à?”

Từ Hàm lạnh giọng nói.

“Hàm Hàm, cậu nghe Lý Phàm nói hết đã.”

Cố Họa Y khuyên giải.

Ánh mắt Từ Hàm hung hăng nhìn Lý Phàm: “Được, để xem anh ta có nói được gì.”

“Trước tiên, tôi rất nghi ngờ mức độ chuyên nghiệp của anh ta, nếu như anh ta thực sự là một chuyên gia cà phê sẽ không nói sai cách rang cà phê, chỉ cần nhìn qua màu đậm của ly cà phê này biết, đây là pha từ cà phê rang kĩ mà ra.”

Chương 409: Các người kém rất xa

“Anh, anh nói bậy!” Nhân viên phục vụ điển trai hơi bối rối.

“Tôi còn chưa nói xong, anh nói dùng hạt cà phê mới rang để pha, đây cũng là vấn đề, hạt cà phê mới rang cần thời gian để nguội, thời gian này căn cứ vào mức độ rang hạt, ít nhất phải từ năm đến mười tiếng, cà phê mới rang nếu xay luôn lúc uống sẽ không ngon.”

“Về phần lúc nãy anh nói về cảm giác uống cà phê Blue Mountain càng sai hơn, tôi không nói về chi tiết, tôi chỉ muốn nói với anh, nếu muốn tán gái thì mong anh nắm chắc kiến thức cơ bản trước đã, nếu không bị người khác lật mặt là một việc rất mất mặt đó.”

Mặt nhân viên phục vụ đỏ lên, phì phò quay người rời đi, mà Từ Hàm càng xấu hổ hơn.

Chỉ cần nhìn bộ dáng xấu hổ của nhân viên phục vụ là cô ta biết Lý Phàm nói không sai, thế nhưng mới nhớ tới hành động ban nãy của mình, mặt Từ Hàm đột nhiên cảm thấy đau.

“Họa Y, chúng ta nói rồi đó, ngày mau yến tiệc ở tửu trang cậu nhớ đi, mình về trước.”

Từ Hàm gượng cười nói, sau khi đứng dậy rời đi sắc mặt cực xấu.

Vậy mà lại tự làm xấu mặt mình!

Đều vì Lý Phàm nên mới có chuyện này!

Đến yến tiệc ở tửu trang nhất định phải tìm người dạy dỗ anh ta cho cẩn thận, để anh ta không còn vênh váo được nữa!

Nhìn bóng lưng Từ Hàm rời đi, Cố Họa Y bất đắc dĩ lắc đầu, nắm tay Lý Phàm nói: “Biết cũng đừng nói thẳng như vậy, anh như vậy là đắc tội với người khác đó.”

“Đắc tội thì đắc tội thôi, cũng đâu phải không đắc tội nổi.”

Lý Phàm tùy ý nói.

“Nhưng đắc tội với ít người không phải đỡ phiền phức hơn sao, được rồi, về công ty làm việc đi.”

Cố Họa Y kéo tay Lý Phàm rời đi, nhân viên phục vụ ban nãy nhìn về phía Lý Phàm bằng ánh mắt pán độc, cầm điện thoại hung hăng nhấn số điện thoại.

“Anh Long, không phải anh nói em giúp anh tìm cô gái cực phẩm sao, em mới thấy một người, nhưng bên cạnh mỹ nữ này có một người đàn ông, hai người họ đang đi về phía hầm gửi xe.”

Anh Long híp mắt cười: “Mày xác định là cực phẩm không, lần này không phải là để cho lão tử mà là muốn tặng cho Cậu Ba Lâm, để có thể ôm đùi Cậu Ba Lâm, lão tử muốn phải thật hoàn hảo, muốn đưa một người là cực phẩm trong cực phẩm.”

“Chắc chắn là cực phẩm trong loại cực phẩm, anh Long anh tranh thủ thời gian sắp xếp người đến thang máy nhìn đi, bằng không cô ta nhất định sẽ đi mất đấy, lát nữa anh thấy cô ta không đủ cực phẩm có thể đến đánh em.”

Nhân viên phục vụ đẹp trai cảm thấy ánh mắt mình chắc chắn không sai, Cố Họa Y trong mắt hắn tuyệt đối là cực phẩm trong loại cực phẩm, không phải người bình thường có thể hưởng thụ, đáng tiếc lại gả cho một người đàn ông bình thường.

Nghĩ đến ban nãy mới bị Lý Phàm làm xấu mặt, nhân viên phục vụ nghiến răng, dự định lát nữa đến nhìn Lý Phàm bị thê thảm.

Anh Long uể oải nói: “Được, đã để bốn người xuống bãi đậu xe rồi, chờ bắt cô gái cực phẩm kia nữa là được, cúp đây.”

Anh Long cúp điện thoại, gọi điện cho đàn em dưới hầm gửi xe, sau đó mang theo hai người nữa đi xuống dưới đó.

Anh Long đi từ hai bàn tay trắng mà lên, những năm này đều làm việc tàn nhẫn, mạnh mẽ mà phát triển, nhưng anh Long vẫn chưa hài lòng với tình cảnh hiện nay, mà dự định phát triển lớn hơn nữa.

Nghe nói Cậu ba Lâm tới Hán thành, anh Long vì muốn một sự nghiệp lẫy lừng mang đàn em đến Hán thành, chuẩn bị xây dựng một mối quan hệ tốt với cậu Ba Lâm, trở thành người đại diện của cậu ba Lâm ở Sở Châu là mong muốn của anh Long.

Nhưng muốn xây dựng mối quan hệ tốt với Cậu ba Lâm không thể đi tay không, đưa tiền tặng đồ anh Long đều cảm thấy không cần thiết, dù sao cậu ba Lâm là thiếu gia nhà giàu, căn bản không thiếu chút đồ và tiền đó.

Càng nghĩ anh Long càng cảm thấy chỉ có đưa mỹ nữ là thích hợp, thế là anh Long huy động anh em, liên hệ bạn cũ từ quê ra Hán thành, để bọn hắn cung cấp tin tức mỹ nữ, chỉ cần là tin tức thật sẽ có thưởng.

Hai ngày này anh Long thu được không ít tin tức, nhưng những người được gọi là mỹ nữ, ngay cả anh Long cũng không vừa mắt.

Đưa cho Cậu ba Lâm chắc chắn không có gì nổi bật, phải dạng tiên nữ mới được, tiêu chuẩn cao như vậy, khiến không ít mỹ nữ tám mươi thậm chí chín mươi điểm cũng không lọt vào mắt anh Long.

“Anh Long, tin tức lần này có đáng tin không vậy, thực ra hai người lần trước cũng không tệ, sao anh lại cảm thấy không được chứ.” Thủ hạ hơi oán trách hỏi.

Vì để tìm mỹ nữ thích hợp, những đàn em này của anh Long đã bận rộn không ít, cuối cùng không được như ý muốn.

Anh Long âm trầm nói: “Mày có muốn làm hay không, nếu muốn lăn lộn dưới trướng tao thì im miệng tìm cho tao, không muốn thì lão tử tiễn mày về tây thiên luôn.”

Đàn em run rẩy, trong mắt hiện lên sự hoảng sợ: “Anh Long bớt

giận, em chỉ nói thế thôi, sau này sẽ không tái phạm nữa.”

“Hừ! Mấy đứa chúng mày chuẩn bị kỹ đi, bên kia nói đi cùng có một người đàn ông, nếu hắn chống trả thì giết luôn đi.”

Anh Long tàn nhẫn nói.

Hai đàn em nghe vậy lấy súng ra, lên đạn mở chốt an toàn, lúc nào cũng có thể nổ súng.

…

Lý Phàm và Cố Họa Y từ thang máy xuống hầm gửi xe, cửa thang máy vừa mở ra thấy mấy người mặt mũi dữ tợn đứng bên ngoài. . Bạn đang đọc truyện tại { tr ùmtruyện.N ET }

Cố Họa Y trong lòng căng thẳng, núp sau lưng Lý Phàm.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn bốn tên cao to hung dữ này, lạnh giọng nói: “Tránh ra.”

“Ôi tên nhóc này ngang ngược quá, giữ thể diện cho em trai đó, mấy anh nhường đường cho chú.”

Tên đứng đầu làm ra hiệu mời, đi lùi về sau.

Bốn tên chia làm ra hai bên, đứng tránh cửa thang máy: “Đi đi, đường rộng như vậy chú đi ngang cũng được đấy.”

Lý Phàm kéo Cố Họa Y ra ngoài, tên đứng đầu híp mắt nhìn Lý Phàm rời đi, ánh mắt hắn nhìn về phía Cố Họa Y sau lưng anh.

Chỉ nhìn thoáng qua hai mắt tên này mở to, người xinh như vậy hắn ta lần đầu tiên gặp.

“Con mẹ nó, đúng là cực phẩm thật, lên hết cho tao!”

Tên đứng đầu vừa la lên vừa nhào về phía Cố Họa Y, chuẩn bị

khống chế Cố Họa Y, thuận tiện còn có thể sờ vài cái.

“A!”

Cố Họa Y hoảng sợ hét lên, hai tay ôm chặt lấy eo Lý Phàm, hoảng loạn không biết phải làm sao.

Lý Phàm hừ lạnh một tiếng, nắm tay phải dùng sức vung về phía tên to cao đang định lao về phía Cố Họa Y.

Răng rắc.

Tiếng xương sườn gãy vang lên, tên đi đầu vị đánh văng ra sau, lăn vài vòng trên đất.

“Lên hết đi!”

Ba tên còn lại hét lên một tiếng, cả ba đều đánh về phía Lý Phàm.

“Các ngươi không xứng, đều cút ngay đi cho tôi!”

Hai tay Lý Phàm vung lên, ba tên cao to cùng văng về sau.

Chương 410: Rất kinh hỉ phải không

Anh Long mang theo hai tên đàn em là Long Hành, Hổ Bộ sải bước dài đi vào, cứ mỗi lần như vậy lại khiến anh Long cảm thấy rất có thành tựu, phảng phất như mình bỗng biến thành Tiểu Mã Ca trên phim ảnh vậy.

Đang lúc anh Long tận hưởng cảm giác hào nhoáng đó thì chợt nhìn thấy ba bóng người loáng thoáng bay vào trong tầm mắt.

Ui! Hình dáng hơi quen quen, nhìn kĩ lại đầu tóc cùng quần áo, hình như là thủ hạ của mình!

Trong thoáng chốc, hai mắt anh Long mở tròn vo, quan sát kĩ hướng đụng vách tường rồi tiếp đất của ba người đàn ông vạm vỡ.

Không sai! Đích thực là đàn em của mình!

Mẹ nó chuyện này là thế nào, ba người này nổi tiếng tàn độc, một đánh mười đè đầu cưỡi cổ, sao lại có thể cùng nhau ngã ngựa được.

Cao thủ! Nhất định là cao thủ rồi!

Anh Long thích ứng hoàn cảnh một cách nhanh nhậy, những kẻ có thể dễ dàng đánh bay những thủ hạ dũng mãnh của mình thì chỉ có thể là cao thủ anh Long rút súng lục từ sau thắt lưng không chút do dự, trầm giọng nói: “Rút súng ra, tản ra thành ba góc hình tam giác!” Hai tên thuộc hạ cũng được huấn luyện kỹ càng, khi anh Long có lệnh lập tức rút súng, nhún những bước nhỏ một trái một phải tiến về phía trước, cùng anh Long tạo thành ba góc hình tam giác.

Anh Long giơ tay trái lên ra hiệu dừng lại, đồng thời cùng đồng bọn chĩa súng nhằm về hướng bay của người đàn ông cường tráng.

Bởi có một hàng xe chắn phía trước, nên anh Long hoàn toàn không nhìn được tình hình bên Lý Phàm, đối mặt với khả năng có

thể có cao thủ tồn tại nên anh ta cũng không dám liều lĩnh xông lên mà chỉ chuẩn bị ôm cây đợi thỏ.

Bên tai Lý Phàm động một cái, đã nghe được lời của anh Long, bèn xoay người ấn nút thang máy, cửa thang máy từ từ mở ra.

“Em lên trên xem quần áo trước đi, anh xử lí xong sẽ đi tìm em.”

“Anh phải cẩn thận đấy.”

Cố Họa Y nhắc nhở một câu, sau đó đi vào trong.

Dưới tình huống này, Cố Họa Y biết mình ở lại cũng chỉ vướng tay vướng chân nên cách tốt nhất là nghe lời Lý Phàm lên tầng trên đi shopping.

Tầm mắt của Cố Họa Y chiếu thẳng vào Lý Phàm, chất chứa tình cảm nồng nàn cùng nồng đượm lo lắng, cửa thang máy dập dìu đóng lại, trở thành bức tường ngăn cách tầm mắt của hai người.

Lý Phàm thuận theo hàng xe bên cạnh, đi đường vòng theo hướng ba người anh Long đang đứng.

Ba người anh Long đợi mấy phút mà vẫn không thấy có động tĩnh gì, trong lòng đều nổi lên nghi hoặc.

“Anh Long, hay là chúng ta qua đó xem sao?”

Một tên đàn em nói.

“Mày đi qua đó thám thính trước, nhớ chú ý an toàn?” Anh Long lạnh giọng, nói.

Tên đàn em đó gật đầu, đang định sải bước đi lên bỗng từ trong khóe mắt lóe lên một bóng người từ sau đuôi xe bên cạnh, trong lòng người nọ kinh hãi, lập tức xoay họng súng nhắm bắn, bỗng một tay từ đâu lòi ra nắm chặt khẩu súng trong tay tên đàn em.

Tên đàn em thấy Lý Phàm đột ngột xông ra, vừa định bóp cò thì phát ra một tiếng hét đau đớn, cổ tay người nọ đã bị Lý Phàm bẻ gãy.

Anh Long thấy Lý Phàm đang giao thủ cùng đàn em của mình, cũng mặc kệ có làm bị thương người của mình hay không, đã bóp cò nổ súng.

Lý Phàm tức tốc xoay người, dùng thân thể của tên đó làm bia đỡ đạn, đồng thời cướp súng từ trong tay tên đàn em đó trong chớp nhoáng.

Pằng pằng pằng.

Âm thanh đạn xuyên qua người vang lên, tên đàn em bị Lý Phàm làm lá chắn ngay tức thì chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

“Con mẹ mày nổ súng đi! Đờ đẫn cái cái quần què gì đấy!”

Anh Long thấy thế gào om sòm với tên đàn em còn lại.

Tên đàn em còn lại bị làm cho hoảng hồn, thấy người anh em của mình bị Lý Phàm tóm lấy làm bia đỡ đạn, vành mắt hiện lên tia máu đỏ ngầu.

“Long, Anh Long, đó là anh em của mình, em không xuống tay được.”

“Mẹ nó không xử nó, người chết là mình đấy, bắn đi!”

Anh Long quát khô cả họng, chuẩn bị tiếp tục nổ súng phản kích.

Lý Phàm dơ cao khẩu súng lục vừa cướp được, đối đầu với họng súng của anh Long.

Ba phát súng vang lên, hai bả vai và bắp chân phải của anh Long bị trúng đạn, cánh tay cầm súng của anh ta tê dần, sức lực cầm súng như vấp phải sức nặng nghìn cân, không cách nào cầm vững súng nữa.

Soạt.

Khẩu súng lục rớt xuống đất, anh Long cũng theo đó khụy xuống, bắp đùi bị trúng đạn không còn sức lực nâng đỡ, chỉ có thể quỳ xuống mới thấy dễ chịu hơn một chút.

“Nổ súng, con mẹ nó mày nổ súng nhanh đi.”

Anh Long yếu ớt dùng chút hơi tàn thét lên với tên đàn em còn lại.

Tên đàn em còn lại hoàn toàn bị dọa cho choáng váng, nhìn Lý Phàm như gặp phải quỷ.

“Bỏ súng xuống, có thể tha cho mày một mạng.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Tên đàn em hơi do dự một chút, sau đó cũng bỏ súng xuống đất, hai tay ôm đầu ngồi chồm hổm xuống.

“Mẹ nó, mày đúng là thằng ngốc, sao tao lại có thủ hạ như mày, con mẹ nó tức chết ông đây.”

Anh Long phẫn nộ gào hét ầm ĩ.

Lý Phàm ném tên đàn em bị coi là bia đỡ đạn qua một bên, rồi bước đến chỗ tên đàn em đang ôm đầu ngồi dưới đất, cười nói: “Nói ra lai lịch của bọn mày, bốn người kia chắc là người cùng nhóm chúng mày rồi, nói đi mục đích là gì?”

“Chúng tôi đến từ thành phố Lâm, vị này là anh Long của chúng tôi, anh Long muốn tạo dựng quan hệ với cậu ba Lâm, làm người đại diện của cậu ba Lâm ở Sở Châu, thế nhưng anh Long lại không thân quen với cậu ba Lâm nên mới nảy ra chủ ý bắt một cô em cực phẩm dâng cho cậu ba Lâm, rồi, rồi mới có sau đó.”

Tên đàn em không dám giấu diếm, thuật lại một lượt sự tình cho Lý Phàm nghe, sau đó nói tiếp: “Là, là người phục vụ ở quán cafe báo tin cho chúng tôi, chính là ở khu pha chế, cái người phục vụ

có ngoại hình tương đối điển trai đó.”

“Rất tốt.”

Lý Phàm nói xong thì rút ra một con dao, đánh một phát vào sau gáy tên đàn em, khiến người nọ hôn mê tại chỗ.

“Anh Long đúng không, xem ra mày cũng là một kẻ tội ác tày trời, có lẽ tao phải thay trời hành đạo mới được.” Lý Phàm nói một cách điềm nhiên.

“Không, xin đừng, mọi chuyện đều có thể thương lượng, tôi có thể bồi thường cho anh, anh muốn tôi bồi thường như thế nào đều được, xin cứ ra một con số.”

Anh Long hoảng loạn, vội vàng hướng Lý Phàm cầu xin tha thứ.

“Mày không bồi thường nổi đâu, dám xuống tay với bà xã của tao, mày đúng là muốn chết.”

Sau đó, Lý Phàm đi đến trước mặt Anh Long, vung súng lên và dùng báng súng đập thật mạnh vào sau gáy anh Long.

Anh Long ăn một cú đau, cả đầu ù ù cạc cạc, bất tỉnh nhân sự.

Lý Phàm lôi điện thoại ra gọi cho đội trưởng Chương, để đội trưởng Chương cho người đến thu thập mớ lộn xộn này.

Đợi đến khi đội chương Chương dẫn người đến, Lý Phàm giao lại súng và nói ngắn gọn lại mọi chuyện cho đội trưởng Chương nghe.

Đội trưởng Chương phân công người đi xử lí hiện trường, sau đó mới thấp giọng nói với Lý Phàm: “Anh Lý muốn đi tóm tên phục vụ đó sao?”

Lý Phàm gật đầu, tên phục vụ đó chắc chắn phải tóm cho bằng được, nếu không phải do hắn dở trò thì cũng không xảy ra chuyện.

“Hay là tôi cùng đi với anh, chỉ cần anh không đánh chết người là được, chuyện còn lại cứ để tôi lo, đảm bảo khiến hắn đi tù mọt

gông.”

Lý Phàm cười cười, cùng đội trưởng Chương đi vào thang máy. Sau khi đến khu pha chế cafe, tên phục vụ đẹp trai đó đang rót cafe cho khách bỗng nhìn Lý Phàm như gặp phải quỷ.

“Anh, làm sao..á!”

Không đợi người phục vụ nói xong, Lý Phàm đã đánh thẳng một cú vào mặt người nọ, Tiếng răng rắc vang lên, gò má người phục vụ bị đánh lõm xuống, miệng phát ra tiếng hét thảm thiết.

“Rất ngạc nhiên đúng không, còn khiến anh càng ngạc nhiên hơn đó.”

Chương 411: Chưa hết kinh hỉ

“Anh Long, Anh Long đâu rồi?”

Người phục vụ đẹp trai ôm lấy mặt, sờ sờ chỗ gò má bị đánh lõm xuống, thoáng chốc cả người cảm thấy rất khó chịu, dung nhan đẹp trai lấy làm kiêu ngạo cứ thế bị hủy rồi!

“Mặt của tôi, anh thế mà dám hủy hoại khuôn mặt của tôi!”

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, tiếp tục vung tay đấm một cú thật mạnh lên gò má còn lại của tên đó.

Răng rắc.

Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, gò má bên kia của người phục vụ cũng bị dập nát, hai má lõm xuống, nhìn tổng thể trông vô cùng quái dị, thấy đâu vẻ đẹp trai lúc đầu nữa.

Lý Phàm cuộn tay đánh tiếp một đấm vào quai hàm của người phục vụ, người phục vụ đẹp trai bị đánh tan tác rạt vào không trung, sau đó nặng nề rơi xuống đất.

Xương gò má cùng quai hàm của người phục vụ đều bị vỡ vụn, nằm dưới đất trông vô cùng thê thảm, nước mắt nước mũi chảy tèm lem, hai tay nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt bị hủy dung của mình, khóc vô cùng thảm thiết.

Đội trưởng Chương nhìn mà nổi hết cả da gà, đồng thời bị một mặt hung tàn của Lý Phàm làm cho kinh ngạc, nhưng nghĩ đến chuyện người phục vụ đã làm thì lại thấy sảng khoái. . Ngôn Tình Sủng

Nếu có người dám dở trò như vậy với mình, thì đội trưởng Chương khẳng định cũng khiến hắn thừa sống thiếu chết.

Hai chân chủ tiệm run rẩy bước đến, nhìn dáng vẻ thảm hại của người phục vụ, đầu người chủ tiệm nhất thời banh ra thành hai.

“Hai vị, tại sao lại đánh Trần Phúc, chuyện này nhất định phải nói cho ra nhẽ.”

Chủ tiệm dựng đứng lông tơ, nói.

Đội trưởng Trương lấy thẻ ra, trầm giọng nói: “Hắn có liên quan đến một băng đảng tội phạm, chúng tôi đang trong quá trình phá án.”

Chủ tiệm nghe thấy sững sờ, gật đầu rồi mau chóng lùi lại phía sau.

Trong lòng chủ tiệm bay ra vô số MMP, phẫn nộ nhìn Trần Phúc, nghiêm nghị quát: “Trần Phúc, cậu thế mà cấu kết với tội phạm, mắt tôi bị đui rồi mới nhận một người nhân viên như cậu, kể từ giờ cậu chính thức bị đuổi việc.”

“Hai vị cứ phá án tự nhiên, chúng tôi sẽ tận lực cung cấp không gian cho hai người nếu cần, hai người muốn ăn uống gì cứ tùy ý, quán chúng tôi sẽ miễn phí cho hết, nhưng mà chúng tôi không hề có quan hệ gì với Trần Phúc, cũng không hề hay biết hắn có liên quan đến băng đảng tội phạm.”

Đội trưởng Chương nhìn sang Lý Phàm, muốn xử lý thế nào còn phải xem ý của Lý Phàm đã.

Lý Phàm lạnh mặt, bước đến chỗ Trần Phúc: “Trong lòng anh không phục thì có thể tìm tôi, kiếm người ra tay với bà xã tôi là lựa chọn sai lầm nhất của anh.”

“Tôi, tôi sai rồi, lần sau không dám thế nữa, xin anh bỏ qua cho tôi, hãy coi tôi như rắm để thả đi.”

Trần Phúc sợ hãi cầu xin tha thứ, nhưng trong lòng thì hận chết Lý Phàm.

“Haha, ngạc nhiên tặng cho anh còn chưa hết đâu.”

Lý Phàm vừa dứt lời đã đạp một phát lên đùi Trần Phúc.

Răng rắc.

Tiếng xương đùi vỡ vụn của Trần Phúc vang lên, Lý Phàm tiếp tục đạp mạnh sang chân còn lại và hai cánh tay của hắn, trong nháy mắt cả tứ chi Trần Phúc đều bị đứt lìa.

Chủ tiệm nhìn mà dật dật mí mắt, đầu cúi gằm xuống, cứ như muốn nhét cả đầu vào trong ngực vậy.

Mẹ nó quá đáng sợ, Trần Phúc này cũng thật là, tán gái thì cũng thôi đi, bị người ta lật tẩy cũng cố mà nhịn lại cứ nhất thiết phải bày trò.

Lần này coi như đã đá trúng tấm tôn, bị người ta hành hạ thành người tàn tật.

Trần Phúc kêu la thảm thiết, đau đớn lăn lội trên mặt đất, nhưng mỗi lần lăn qua lăn lại đều khiến chỗ bị gãy xương càng đau hơn, lăn được hai vòng thì lập tức bị đau đến bất tỉnh nhân sự.

“Giao cho anh xử lí đấy.”

Lý Phàm bỏ xuống một câu, sau đó dứt khoát rời khỏi quán cafe.

Đội trưởng Chương hất hất đầu, bất lực cười khổ một cái.

Trần Phúc bị đánh thành bộ dạng này, muốn nhốt lại thẩm vấn là không thể nào, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo thì cũng nên đưa hắn đến bệnh viện để chữa trị.

Sau đó, móc ra bộ đàm điều hai người của đội tuần tra đến, đội trưởng Chương phân công người của mình đưa Trần Phúc đến bệnh viện cấp cứu, đợi đến khi thương thế ổn định sẽ đem về phỏng vấn sau.

Xong xuôi, Lý Phàm lấy điện thoại gọi đến số của Cố Họa Y, rất nhanh thang máy đã đi xuống, thấy Lý Phàm đã bình yên vô sự, hai

tay Cố Họa Y ôm chặt lấy anh.

Lý Phàm dịu dàng vỗ vỗ lên vai Cố Họa Y, mỉm cười nói: “Có phải lo lắng cho anh lắm đúng không, đã giải quyết xong xuôi đâu ra đấy rồi, anh gọi đội trưởng Chương đến xử lý nên vốn dĩ không có ra tay.”

Cố Họa Y biết Lý Phàm nói như vậy là để mình an tâm, vì vậy cũng không bóc trần lời nói dối của anh, chỉ là trong lòng chảy một dòng nước ấm áp, nên không kìm được kiễng mũi chân hôn anh một cái.

Lý Phàm đang muốn kịch liệt đáp lại thì Cố Họa Y đã vén vén tóc, hơi ngượng ngùng nói: “Không sao rồi, chúng ta về nhà thôi.”

“Ừ.”

Lý Phàm nắm lấy tay Cố Họa Y, cùng cô bước về phía thang máy.

….

Sở Trung Thiên hơi thấp thỏm đứng ở nhà ga, thuộc hạ đằng sau dơ cao tấm biển, trên tấm biến ghi một hàng chữ tiếng anh “Chào mừng Cletti tiên sinh”

“Thiên gia, chuyến bay quốc tế đã đáp xuống rồi nên ngài Cletti có lẽ sắp ra ngoài rồi đó, chúng ta lần này thật sự có thể tham gia trận đấu quyền anh quốc tế sao? Nếu có thể, chúng ta nhất định phải phát huy hết khả năng.”

Tiểu đệ cảm thấy rất hưng phấn khi nghĩ sẽ được tham gia thi đấu quyền anh quốc tế, trong nước chỉ là đầu tôm đuôi tép nhưng nếu làm tốt thì thanh danh địa vị một phát sẽ bay lên mây.

Sở Trung Kiên cười khổ, đắng cay ở trong lòng không cách nào giải bày với thuộc hạ, chỉ có thể âm thầm chịu đựng trong lòng.

“Mẹ nó đừng có phí lời! Đợi lát nữa đứng im một chỗ ngồi nghe là

được, ai dám bép xép nửa lời thì đừng trách Sở Trung Thiên ta."

Một hàng tiểu đệ thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Sở Trung Thiên đều lần lượt cúi đầu ngậm chặt miệng.

Chẳng mấy chốc, một đoàn người đi ra. Trong đó có ba tên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, đi bên cạnh ba tên ngoại quốc đó là một Hoa Kiều, nhìn bộ dạng hình như là làm phiên dịch.

Nhìn thấy tấm biển đám tiểu đệ của Sở Trung Thiên đang dơ lên, người Hoa Kiều bước hai bước về phía trước, ánh mắt nồng đượm sự khinh khỉnh, nói: "Ai trong mấy người là Sở Trung Thiên, ngài Cletti đến mà mấy người chỉ chào đón đơn giản thế thôi sao?"

"Tôi là Sở Trung Thiên, đích thân tôi đến đón đã là nể mặt ông ta lắm rồi."

Sở Trung Thiên lạnh giọng nói.

Tên Hoa Kiều trừng mắt nhìn Sở Trung Thiên đang muốn nạt nộ thì Cletti đã cười đi đến: "Oh, ông là Sở sao? Quả nhiên giống trên ảnh y như đúc."

"Chào ngài Cletti, tôi đã sắp xếp xong tiệc rượu rồi, chúng ta mau đi thôi."

Sở Trung Thiên khách sáo nói, người phiên dịch được thuê với giá cao ở bên đồng thanh chuyển lời của Sở Trung Thiên cho Cletti.

"NONONO。"

Cletti lắc đầu, bắn một tràng tiếng nước ngoài, Sở Trung Thiên nghe xong hỏi rối, quay đầu nhìn sang phiên dịch đứng ở một bên.

"Ngài Cletti nói tiếc rượu quá tốn thì giờ, nên không cần phải phí sức vào hoạt động vô bổ đó, cứ ăn tạm một chút hamburger là có thể bắt đầu bàn chuyện chính sự được rồi."

Sở Trung Thiên nghe vậy sửng sốt, hamburger là cái thứ rác rưởi gì, so với những món cao lương mỹ vị nổi danh mà nói căn bản

không bằng cái rắm.

Tuy nhiên, nếu Cletti đã yêu cầu như vậy thì Sở Trung Thiên cũng thuận theo ý của ông ta, mau chóng làm xong chuyện rồi tiễn ông ta đi.

“Vậy được, xe đã đợi sẵn rồi, chúng ta vừa ăn hamburger vừa bàn chuyện.”

Chương 412: Cơ hội báo thù

Đơn giản ăn xong cơm trưa, Sở Trung Thiên ngồi thẳng nhìn Cletti ở đối diện.

Cletti là giám đốc điều hành của giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, có thể nói mọi chuyện lớn nhỏ trong quyền anh bất hợp pháp quốc tế đều do Cletti tiến hành xử lí.

Ban đầu, giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế chỉ là một giải đấu tự do, chẳng có ai đứng ra tổ chức, mà chỉ là các cuộc thi đấu do các tuyển thủ Black Boxing tự phát tiến hành chỉ vì kiếm miếng cơm.

Thời gian qua đi, một vài thế lực ngầm đã để ý đến giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, sau khi các thế lực mọi nơi đánh một trận thì đã thành lập hội đồng giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế cũng trở thành một sự kiện có tổ chức.

Khi việc cờ bạc boxing phát triển, giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế càng ngày càng được chú ý, thậm chí công ty cá cược còn mở các kèo cá cược dành riêng.

Những năm qua, tiền đặt cược khi tham gia cá cược giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế càng ngày càng nhiều, tỷ lệ cá cược của giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế đã bằng với cá cược bóng đá.

Là bên tổ chức, ngoại trừ một loạt nhiệm vụ chịu trách nhiệm cử hành giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế ra thì món tiền chia cá cược nhận được từ công ty cá cược chính là thu nhập của bên tổ chức giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế.

Tổ chức giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế không cần đầu tư gì cả, với mấy thứ như sân bãi cũng không có yêu cầu cứng nhắc, thậm chí không có người xem cũng được, điều kiện đúng là quá đơn giản.

Cletti nhìn sắc mặt nghiêm túc của Sở Trung Thiên rồi nhún vai nói: “Theo ý tôi thì năm nay nên tổ chức ở thành phố lớn trên thế giới, chứ không phải là cái chốn nông thôn xa xôi nhỏ bé đó của các cậu.”

“Nhưng không biết các cậu dùng cách gì để thuyết phục những tên cổ hủ trong hội đồng, thế nên tôi chỉ đành đến cái chỗ khỉ ho cò gáy này chuẩn bị cho giải đấu, đúng là khiến người ta thất vọng quá. Đây là hợp đồng tổ chức, cậu xem đi, không có vấn đề thì cậu kí đi.”

Cletti đưa ra một bản hợp đồng, sau đó tựa lưng lên sofa như đại gia, hai chân giơ cao, mắt nhìn sang một tên nước ngoài bên cạnh.

Tên nước ngoài đó trông giống như vệ sĩ đó ngồi im lặng, trên mặt không để lộ sắc thái nào, giống như trời sinh lạnh lùng.

Sở Trung Thiên liếc nhìn bản hợp đồng bằng tiếng nước ngoài, tùy tiện lật vài trang rồi kí tên.

Có xem hợp đồng hay không cũng chẳng có ý nghãi gì, vì tính mạng của con trai, Sở Trung Thiên không kí cũng phải kí.

Kí hợp đồng xong Sở Trung Thiên nói: “Chúng tôi đã bố trí địa điểm tổ chức, ngài Cletti có cần đến xem không?”

“Hôm khác đi, tôi bị lệch múi giờ vẫn chưa hồi phục, bây giờ ở chỗ chúng tôi là buổi tối, đáng ra tôi nên ôm người đẹp ngủ một đêm, thôi vậy, đưa chúng tôi đến khách sạn đi.”

Sở Trung Thiên cho người đưa đoàn người Cletti đến khách sạn, sau khi làm xong thủ tục lưu trú, Cletti đi vào trong một căn phòng của kahcsh sạn.

Vào phòng, sắc mặt của Cletti lập tức thay đổi, cúi người và rất cung kính nói với người đàn ông mặt lạnh: “Ngài Thompson, ngài xem tiếp theo nên làm gì?”

“Đây là tin tức vừa nhận được, cậu xem đi.”

Thompson đưa điện thoại cho Cletti.

Trong điện thoại có mấy bức ảnh, chính là ảnh của nhóm người anh Long và Trần Phú, mặt sau là giới thiệu vắn tắt tình hình.

Cletti xem ảnh xong thì nhíu mày: "Ồ, đây là kiệt tác của Lý Phàm sao? Đúng là có thực lực, nhưng đối phó với mấy tên vặt vãnh này, phần đông tuyển thủ của quyền anh bất hợp pháp quốc tế đều làm được."

"Không, tôi không nói đến giải đến quyền anh bất hợp pháp quốc tế, cái người bị thương và cái người bị đánh gãy tay chân đều bị đưa đến cùng một bệnh việc, tôi muốn có máu của bọn họ, ý của ông chủ là muốn xem có kì tích hay không."

Cletti chỉ hiểu được nửa trước, còn ý của nửa sau thì không nghe hiểu.

Nhưng Cletti cũng không định hỏi gì, đôi khi biết nhiều chưa chắc tốt.

"Tôi biết rồi, vậy tôi đi làm đây, nhất định sẽ có máu của hai người họ."

Cletti nghiêm túc nói.

Thompson gật đầu, mở valy ra, lấy một cái hộp bằng bạc từ trong valy ra.

"Đây là hộp đựng chuyên dụng, trong đó có ống nghiệm, bỏ máu trong ống nghiệm rồi niêm phong lại trong hộp và mang về, nếu không trong nhiệt độ bình thường thì máu sẽ mất hoạt tính."

Rồi Thompson giới thiệu đơn giản về cách dùng của cái hộp đựng, Cletti dẫn theo vệ sĩ và phiên dịch người gốc Hoa rời khỏi khách sạn.

Chẳng bao lâu Cletti đã lấy được máu của anh Long và Trần Phú, cầm hộp về lại phòng của Thompson.

Thompson đã lắp một bộ thiết bị công nghệ lên bàn, sau khi mở hộp đựng ra thì cho thêm thuốc thử vào ống nghiệm đầy máu tươi.

Sau khi làm xong thì bỏ hai ống nghiệm lên bộ thiết bị trên bàn, Thompson ấn công tắc, thiết bị bắt đầu chuyển động.

“Ngài Thompson, còn cần tôi làm gì nữa không?”

“Cậu ngồi đó đợi trước đi, để phân tích số liệu thì cần tiến hành ở phòng thí nghiệm, tôi không biết ông chủ có chỉ thị gì không.”

Thompson ngồi lên sofa, ra hiệu bảo Cletti cũng ngồi xuống.

Cletti cẩn thận ngồi xuống, thấp thỏm chờ chỉ thị có thể có.

Số liệu trong thiết bị phân tích máu đã truyền đến phòng thí nghiệm ở bên kia đại dương, sau khi phòng thí nghiệm tiến hành so sánh phân tích máu thì đưa ra một bảng đánh giá.

Sau khi tiến sĩ Charles xem kĩ các số liệu của các mục và bảng đánh giá thì cầm điện thoại lên gọi cho Thompson.

“Thompson, tôi là Charles.”

Thompson lập tức đứng dậy: “Chào tiến sĩ Charles.”

“Số liệu đánh giá thứ hai rất tốt, có thể tiến hành thí nghiệm thay đổi, có lẽ cậu ta có thể trở thành người kế nhiệm của Trương.”

“Dạ, tôi sẽ nhanh chóng đưa Trần Phú về bằng đường máy bay.”

“Cứ thế đi, ông chủ rất coi trọng cái cậu Lý Phàm đó, nếu các cậu có thể lấy được máu của Lý Phàm để chúng tôi tiến hành phân tích thì càng tốt. Đánh bại được Trương đã qua cải tạo, ông chủ rất muốn xem ông trời đã cho cậu ta bộ gien nào.”

“Chuyện này chắc sẽ mất một thời gian, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Thompson nghiêm túc nói.

“Hahaha, sẽ đổ máu khi tham gia giải đấu Black Boxing thôi, tôi tin cậu có rất nhiều cơ hội, chờ tin tốt của cậu.”

Cúp điện thoại, Thompson thở phảo nhẹ nhõm, nhìn Cletti nói: “Không quan tâm cậu dùng cách nào, phải đưa Trần Phú qua bên kia đại dương bằng tốc độ nhanh nhất.”

“Dạ?”

Cletti sửng sốt, sau đó gật đầu nói: “Vậy tôi đi làm đây, chắc sẽ nhanh chóng đưa cậu ta lên máy bay, nhưng tay chân cậu ta bị gãy cả rồi, sợ rằng khi bay đường dài sẽ có chuyện.”

“Cậu không biết bố trí máy bay tư nhân và sắp xếp nhân viên y tế chuyên môn hay sao? Bây giờ lập tức đi làm ngay!”

“Dạ, tôi đi làm ngay.”

Cletti không dám phản bác lại lời nói của Thompson, lại dẫn người rời khỏi khách sạn, đi thẳng đến bệnh viện.

Cletti nhanh chóng đi vào phòng bệnh của Trần Phú, đi đến trước giường bệnh của Trần Phú.

“Cậu là Trần Phú?”

“Là tôi, anh là ai?”

Trần Phú nhìn Cletti tóc vàng mắt xanh, cảm thấy mình gặp ảo giác rồi hay sao.

“Tôi là người đến cứu cậu, cho cậu một cơ hội trả thù.”

Chương 413: Không thấy xác đâu

“Báo thù?”

Ban đầu ánh mắt của Trần Phú là vô hồn âm trầm thì bỗng nhiên sáng lên như được sống lại.

Báo thù chính là hi vọng để sống tiếp của Trần Phú, chỉ là trước đây Trần Phú chỉ có thì nghĩ trong lòng, nhưng lúc này với sự xuất hiện cảu Cletti mắt xanh tóc vang đã cho Trần Phú thấy được khả năng báo thù.

“Tôi thật sự có thể báo thù Lý Phàm sao? Vậy tôi cần phải trả giá gì?”

Trần Phú nặng nề hỏi.

“Tôi có thể đưa cậu đến phòng thí nghiệm ở bên kia đại dương để tiến hành sửa đổi gien, nếu thành công thì cậu sẽ có sức mạnh phi thường, nhưng nếu thất bại thì cậu sẽ thành một cái xác. Nhưng phải hi vọng nhiều một chút, đúng không?”

Đối mặt với sự mê hoặc của Cletti, Trần Phú chẳng suy nghĩ nhiều đã chọn đồng ý, vì đây chính là cơ hội và hi vọng duy nhất của Trần Phú.

“Tôi sẵn sằng thử, nhưng giờ tôi thế này, đi bộ cũng là vấn đề.”

Trần Phú bất đắc dĩ cười khổ.

“Đây không phải là vấn đề, tôi đã bố trí máy bay ổn thỏa rồi, sẽ có nhân viên y tế chuyên môn chăm sóc cậu, đến bờ kia đại dương cậu sẽ được chữa bệnh tốt hơn. Nếu cậu đồng ý thì tôi lập tức đi sắp xếp, hai tiếng sau cậu sẽ lên máy bay.”

Trần Phú nhịn đau gật đầu, hai tay siết chặt, giống như muốn bóp chết Lý Phàm vậy.

“Có đau khổ có gian nữa đi nữa thì tôi cũng sẽ thành công! Lý Phàm mày cứ chờ đó, tao sẽ uy phong quay về và trừng trị mày cẩn thận!”

Cletti mỉm cười, lấy một ống tiêm từ trong ngực ra: “Được rồi, tôi cần tiêm cho cậu, sau khi tiêm xong thì cậu sẽ lâm vào trạng thái chết giả, tôi sẽ cho người chuyển cậu ra khỏi nhà xác và đi thẳng đến sân bay.”

“Được, cái mạng này của tôi giao cho anh.”

Cletti thành thạo tiêm lên tay Trần Phú, sau khi tiêm chất thuốc vào, Cletti rút kim tiêm rồi rời khỏi phòng bệnh.

Trần Phú nhanh chóng nhắm mắt lại, máy giám sát bên cạnh vang lên một đợt tiếng còi báo động, một đám y sĩ nhanh chóng vọt vào phòng bệnh.

Trong phòng làm việc cách đó không xa, lính trông coi đang chuyện trò với y tá, lúc này mới nhận ra xảy ra chuyện rồi bèn hoảng hốt vội vàng đi đến phòng bệnh.

Bác sĩ cấp cứu một trận rồi lắc đầu nói: “Bệnh nhân đột ngột bị suy tim cấp tính, cấp cứu không hiệu quả và đã qua đời.”

Lính trông coi kiểm tra hơi thở của Trần Phú, mặt như đưa đám gọi điện thoại báo cáo tình hình cho đội trưởng Chương.

Đội trưởng Chương chạy đến kiểm tra một phen, lập tức cho người mở video theo dõi, trùng hợp là video phòng bệnh của Trần Phú bị hư.

Tuy cảm thấy chuyện là lạ, nhưng Trần Phú đã chết, còn chẳng có manh mối nào, đội trưởng Chương chỉ đành đồng ý tạm thời đưa thi thể của Trần Phú đến nhà xác.

Suy nghĩ một lúc, đội trưởng Chương vẫn không có manh mối nào định gọi điện thoại nói cho Lý Phàm một tiếng thì lính tuần cấp

dưới lại hốt hoảng chạy tới.

“Đội trưởng, không xong rồi, thi thể Trần Phú không thấy đâu, em đi kiểm tra thì có người trộm xác Trần Phú đi!”

Đầu đội trưởng Chương lập tức nổ tung, nhiều chuyện thế này xâu chuỗi lại với nhau, nói rõ chuyện này không bình thường.

“Bị ai trộm đi, có manh mối cụ thể không?”

“Xem video theo dõi là bị một chiếc xe van chở đi. Vừa chuyển xác Trần Phú đến nhà xác chưa được bao lâu thì có người đi vào nhà xác rồi mang ra một cái túi vải kẻ sọc có màu rồi lên xa van, em nghi ngờ xác Trần Phú nằm trong cái túi kẻ sọc màu đó.”

“Đăng thông báo nhờ giúp đỡ, chặn chiếc xe van đó lại!”

Đội trưởng Chương tức giận hét lên.

“Đội trưởng, đó là chuyện của nửa tiếng trước rồi, em liên hệ lấy video giao thông, phát hiện chiếc xe đó đỗ ở sân bay.”

“Vậy thì đi sân bay điều tra!”

Đội trưởng Chương nhanh chóng chạy ra khỏi bệnh viện, dẫn cấp dưới đi đến sân bay.

Nửa tiếng sau, đội trưởng Chương dẫn theo cấp dưới đứng trước chiếc xe van chở Trần Phú đi, vây quanh xe điều tra một lượt nhưng chẳng có manh mối nào.

“Có video theo dõi ở sân bay chưa?”

Đội trưởng Chương hét lên.

“Có rồi, tên lái xe kéo theo túi vải sọc màu đi lên lối đi đặc biệt, lên thẳng một chiếc máy bay tư nhân, chiếc máy bay tư nhân đó đã cất cánh rồi, điểm đến là bờ bên kia đại dương.”

Đội trưởng Chương nghe xong thì chửi tục trong lòng, lập tức đờ

ra.

“Chuyện gì thế này? Trộm xác của Trần Phú rồi lấy máy bay tư nhân chở qua bờ bên kia đại dương sao? Đúng là, sao nghe li kì vậy?”

Đội trưởng Chương lẩm bẩm, rồi bắt đắc dĩ lấy điện thoại gọi cho Lý Phàm, nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho Lý Phàm.

“Ngại quá, đều do cấp dưới của tôi quá vô dụng, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này, tôi cũng không hiểu nổi, nghĩ không ra cái chuyện này.”

Đội trưởng Chương lúng túng giải thích.

“Không sao, cứ để bọn họ làm bậy, vẫn phải cảm ơn anh, làm phiền rồi.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Đây là chuyện tôi cần làm mà, vậy, hay là thời gian tới tôi cho người âm thầm bảo vệ anh, tránh xảy ra chuyện bất ngờ.”

“Không cần, tôi sẽ chú ý.”

Lý Phàm cúp điện thoại, nhíu máy, trong lòng đã có suy đoán về chuyện của Trần Phú.

Nhưng mà Lý Phàm cũng không thấy lo vì chuyện này, dù bọn họ lại sửa gien thì cũng chẳng làm ra đợt sóng gió nào.

Cố Họa Y nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, hiếu kì hỏi: “Ai gọi cho anh vậy?”

“Đội trưởng Chương, nói về tình hình vụ án vừa xử lí ấy, còn nói phải cho người bảo vệ tôi, mà bị tôi từ chối rồi.”

“À.” Cố Họa Y gật đầu, định tiếp tục xem tài liệu.

“Sao đột nhiên hỏi ai gọi cho tôi thế, chẳng lẽ em cho rằng có chân dài nào gọi điện thoại cho tôi.”

Lý Phàm cười híp mắt hỏi.

Cố Họa Y liếc nhìn Lý Phàm, hờn dỗi nói: “Anh cứ làm dáng đi, trừ tôi vừa ý anh ra thì có chân dài nào nhìn trúng anh nữa, tôi cần gì phải lo.”

“Cũng chưa chắc, giờ khác xưa rồi, tôi của hôm nay khác tôi của ngày xưa rồi, em không thấy rằng giờ đây tôi rất có sức hấp dẫn sao? Có khi sau này biết bao chân dài người trước ngã xuống, người sau tiến lên theo đuổi tôi đấy.”

“Chờ đến khi anh thật sự có sức hấp dẫn đó thì tôi lại lo cũng không muộn, bây giờ làm gì cần.”

Cố Họa Y cười nói.

Lý Phàm nhún vai: “Xem ra sức hấp dẫn của tôi vẫn chưa đủ. Tôi tưởng mình hù dọa tí thì em sẽ khẩn trương mà coi tôi như cục cưng chứ.”

“Không nói nhảm với anh nữa, tôi còn phải xem tài liệu. Giờ là thời khắc mấu chốt cho sự phát triển công ty, chuyện cần xử lí nhiều quá, đúng là chất cả đống.”

Nhìn dáng vẻ chăm chỉ làm việc của Cố Họa Y, Lý Phàm đứng dậy rót cho Cố Họa Y lu nước, đặt ly nước vào trong tay Cố Họa Y.

“Mấy chuyện này em không cần đích thân làm, biết Gia Cát Lượng chết như thế nào không? Cần ủy quyền một cách thích hợp và để cho cấp dưới làm.”

“Gia Cát Lượng cai quản cả một nước, tôi chỉ phụ trách một công ty nho nhỏ thì sao mà giống được, hơn nữa nếu tôi không tự trông coi thì cứ thấy không yên tâm.”

Lý Phàm kéo tay Cố Họa Y sờ lên mặt mình, nghiêm túc nói: “Phải

có tập thể, có thế mới phát triển lớn mạnh được, cứ dựa hết vào sức lực cá nhân thì cũng có hạn thôi.”

Chương 414: Người xấu hay làm chuyện quái gở

Tranh viên Cảnh Trình.

Long Hậu lười nhác nằm trên ghế quý phi: "Đám quỷ tây có động tĩnh gì, chờ xem vở kịch hay họ khi bọn đó xử lí Lý Phàm."

"Giám đốc điều hành của giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế là Cletti đã kí hợp đồng tổ chức với Sở Trung Thiên, tuần tới giải đầu quyền anh bất hợp pháp quốc tế chính thức bắt đầu." Trương Đức Võ cúi người như nô tài mà nói.

"Chậm quá, bên lão Bát chắc chẳng dựa vào được rồi, vẫn nên sắp xếp người của chúng ta nằm vùng bên cạnh Lý Phàm."

Long Hậu xa xôi nói.

"Đã cho người đến công ty nhà họ Cố, có thể biết được hướng đi cơ bản của Lý Phàm."

Long Hậu liếc nhìn Trương Đức Võ như nhìn kẻ ngu, lạnh giọng nói: "Ông là đồ ngu à, tôi muốn chìa khóa bí mật! Chứ không phải là hướng đi cơ bản của Lý Phàm, người nằm vùng của ông có thể tìm ra chìa khóa mật cho tôi sao!"

Sau gáy Trương Đức Võ lập tức đổ mồ hôi lạnh, cúi đầu không biết nên trả lời Long Hậu thế nào.

"Đúng là đồ vô dụng!"

Long Hậu vươn tay cầm ly rượu vang bên tay lên, tạt thẳng ly rượu vang đỏ Romani Conti có giá hơn ba mươi triệu lên mặt Trương Đức Võ.

Giọt rượu đỏ au chảy xuôi theo má Trương Đức Võ, Trương Đức Võ vô cùng nhếch nhác, hai tay nhúc nhích nhưng vẫn không dám giơ tay lau rượu trên mặt đi.

“Nghe nói ông nuôi một ả yêu tinh, định lén lút sung sướng với ả yêu tinh đó đúng không?”

Long Hậu lạnh lẽo nói.

Cơ thể Trương Đức Võ bỗng run lên, sau đó quỳ gối xuống, đầu dập lên mặt đất.

“Không, không phải, tôi không bao giờ có suy nghĩ đó, chỉ định sau khi huấn luyện Hiểu Đồng xong thì dâng cô ta cho ngài, để cô ta hầu hạ ngài.”

“Haha, tưởng tôi không biết cái tâm địa giản xảo của cánh đàn ông sao? Trần Hiểu Đồng ấy, tôi cho người tống cổ đi ngồi, vừa hay Lý Phàm sẽ đến tiệc tối của xưởng rượu, để cho tiểu yêu tinh của ông vô tình gặp Lý Phàm đi. Nếu cô ta có thể quyến rũ Lý Phàm và lấy được chìa khóa mật thì tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra cả, nếu không… hahaha.”

Tiếng cười của Long Hậu khiến máu trong người Trương Đức Võ ngừng trao đổi, tuy Long Hậu không nói ra câu tiếp theo, nhưng Trương Đức Võ đã biết rõ hàm ý trong câu nói đó rồi.

Nghĩ đến vóc dáng bốc lửa, nhan sắc quyến rũ của Trần Hiểu Đồng, trong lòng Trương Đức Võ đau đớn, còn định giữ lại để bản thân âm thầm hưởng thụ, ai ngờ lại bị Long Hậu phát hiện.

“Trương Đức Võ, ông tưởng gần đây được bổn hậu cưng chiều nên ngươi có thể coi trời bằng vung hả? Ông phải biết, tất cả những gì ông có là bổn hậu cho, lúc nào bổn hậu cũng có thể lấy lại những gì đã cho ông.”

“Dạ biết, biết rồi ạ, sau này tôi sẽ càng cố gắng hầu hạ ngài hơn.”

Trương Đức Võ dập đầu mạnh, muốn bày tỏ ra sự trung thành của mình.

“Được rồi, đừng làm con bổ củi nữa, nhìn chẳng có tiền đồ, ôm bổn hậu về nghỉ đi.”

Trương Đức Võ đứng dậy, dịu dàng ôm lấy Long Hậu, thấp thỏm ôm Long Hậu về phòng.

...

Ngày tổ chức tiệc tối của xưởng rượu đến rồi, Từ Vân Vân đã liên lạc với Cố Họa Y từ lâu, chạy đến phòng làm việc của Cố Họa Y chờ Cố Họa Y tan làm.

Vào phòng làm việc của Cố Họa Y thì thấy Lý Phàm ngồi trong phòng làm việc, Từ Vân Vân nhíu mày, nhưng hàng lông mày của Từ Vân Vân nhanh chóng dãn ra.

“Họa Y, sao cả cứ bận bịu cả ngày thế, tưởng mình là siêu nhân thật sao, mà chồng cậu rõ là rảnh rỗi như thế.”

Từ Vân Vân quái gở nói.

Cố Họa Y cười: “Cậu không biết Lý Phàm đó thôi, thực tế anh ấy cũng nhiều việc lắm.”

“Hứ.”

Từ Vân Vân tỏ vẻ khinh thường, ngồi đối diện với Cố Họa Y mà nói: “Anh ta thì có việc gì chứ, hiện nay cả Hán Thành chúng ta có ai không biết anh ta là kẻ bám váy chứ.”

“Được rồi đó Vân Vân, cậu đợi tớ một chút, làm xong việc này thì chúng ta có thể đi tồi.”

Từ Vân Vân nhìn quần áo của Cố Họa Y, lại nhìn trang phục của Lý Phàm, ngạc nhiên hỏi: “Hai người định mặc thế này đi sao?

Tối nay là tiệc tối của xưởng rượu đó, không chỉ có cô cậu nhà giàu ở Hán Thành chúng ta, mà nghe nói còn có thương đoàn bên ngoài đến nữa. Họa Y à, sao cậu không mặc bộ lễ phục dạ hội hấp dẫn chút.”

“Bờ vai này của cậu, tấm lưng này của cậu, không để lộ ra cho người ta xem thì tiếc quá. Nếu cậu mặc bộ lễ phục dã hội bốc lửa thì chắc chắn sẽ thành điểm sáng trong bữa tiệc, có khi có thể lôi kéo được vài vụ làm ăn lớn đấy.”

Từ Vân Vân nói xong thì đứng dậy, cởi áo khoác trên người ra, để lộ bộ lễ phục dạ hội cổ V khoét sâu hở lưng.

Lễ phục đã hiển lộ vẻ đẹp vóc dáng hoàn mỹ đường cong hấp dẫn của Từ Vân Vân, cổ V khoét sâu và hở lưng càng hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Xoay một vòng trước mặt Cố Họa Y, rồi tay phải Từ Vân Vân chống nạnh nói: “Sao nào, bộ đồ này của tớ được chứ? Cậu cũng nên mặc thế này, nếu không chúng ta đi mua cho cậu một bộ đồ thích hợp trước.”

Từ Vân Vân nói xong thì liếc nhìn Lý Phàm, thấy Lý Phàm chẳng để ý gì đến phong thái của mình, Từ Vân Vân tức giận trong lòng, cảm thấy chắc chắn Lý Phàm bị mù.

“Tớ không mặc đồ như thế được, hở quá.”

Cố Họa Y hoàn toàn không có cảm giác gì với dạng áo quần hở hang sexy như thế, hơn nữa cảm thấy không mặc bộ đồ như thế đi được.

“Này thì có gì mà hở chứ, thế mà mới có thể nổi bật sự xinh đẹp động lòng người được. Lý Phàm anh nói tôi tôi mặc bộ này đẹp không, có cảm thấy muốn chảy máu mũi không, nói thật đi.”

Từ Vân Vân ngóc đầu lên, giống như chú thiên nga kiêu ngạo.

“Cô muốn nghe lời nói thật?”

Lý Phàm nhịn cười nói.

Từ Vân Vân trợn mắt, lạnh lùng nói: “Bảo anh nói thì nói đi! Phải đàn ông không thế?”

“Lời thật lòng mà tôi muốn nói đó là, người xấu thì hay làm chuyện quái gở, ừ, rất xấu.”

Lý Phàm rất nghiêm túc nói.

Từ Vân Vân sửng sốt, sau khi suýt bị lời nói của Lý Phàm chọc giận suýt khóc.

“Anh! Anh bị mù đúng không? Dám nói tôi xấu! Họa Y cậu phân xử công bằng cho tớ, Lý Phàm nhà cậu bị mù đúng không?”

Cố Họa Y xoa trán, cười khổ nói: “Vân Vân, cậu đừng so đo với Lý Phàm, Lý Phàm giống tớ, không thưởng thức nổi sự xinh đẹp này.”

“Hừ! Trọng sắc khinh bạn, cậu còn bảo vệ anh ta. Hai cậu mặc vậy thì sẽ bị người ta cười đấy, lát nữa đến tiệc tối rồi thì đừng trách tớ không nhắc cậu.

Từ Vân Vân thở hổn hển nói.

“Biết rồi. Bọn tớ đi có phải để làm quen ai đâu, mà là muốn giúp cậu xem xem đối tượng của cậu làm người thế nào. Đúng rồi, cậu nói cho tớ về mấy thứ cơ bản của đối tượng của cậu đi, tránh việc đến tối không biết gì.”

Từ Vân Vân hít thở sâu, nhịn cơn giận trong lòng xuống, lấy điện thoại ra và mở một tấm ảnh cho Cố Họa Y xem.

“Bề ngoài trông cũng đẹp trai, nhà làm bất động sản, nhưng cũng không làm to, mà dạng như cũng hơi giàu có. Hình như tài sản công ty của ảnh cũng chỉ chừng mấy trăm tỷ thôi, cũng coi như đáp ứng được sự mong đợi của tớ.”

“Tài sản mấy trăm tỷ mà còn coi như, yêu cầu của cô đúng là không thấp.”

Lý Phàm không nhịn được phun tào.

“Haha, các cậu theo đuổi Họa Y năm đó, tài sản gia đình thấp nhất là ba nghìn tỷ! Chẳng biết sao cậu ấy lại nhìn trúng anh.”

Chương 415: Ức hiếp người ta quá đáng

Cố Họa Y trừng mắt nhìn Từ Vân Vân, ra hiệu cho cô ta đừng nói linh tinh về những chuyện trong quá khứ nữa.

Từ Vân Vân bĩu môi ngẩng đầu lên nói: “Cậu lườm mình làm gì? Tất cả những gì mình nói đều là sự thật, cậu tự đếm trên đầu ngón tay xem xem những thiếu gia nhà giàu ngày xưa theo đuổi cậu có ai mà tài sản gia đình dưới ba nghìn tỷ chứ? Những người không có nổi ba nghìn tỷ đều ngại không dám bắt chuyện với cậu. “

“Cậu nói đi rốt cuộc là vì sao cậu lại kết hôn với kẻ nghèo kiết xác như Lý Phàm cơ chứ? Khi đó mình còn tưởng rằng cậu chỉ là coi anh ta là bia đỡ đạn mà thôi, dùng xong thì vứt đi, bây giờ hai người lại yêu thương nhau thật lòng, đúng là khiến mình mở mang tầm mắt. “

“Vân Vân, cậu mà còn nói vậy thì chúng ta sẽ không đến dự buổi yến tiệc nữa, cậu đi mà nhờ ai đó giúp đỡ.”

Cố Họa Y xị mặt nói.

Từ Vân Vân đột nhiên lo lắng, nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Cố Họa Y và lắc qua lắc lại làm nũng.

“Đừng mà, mình không nói nữa là được chứ gì, nếu cậu không giúp mình thì không ai có thể giúp mình được. Nếu đi nhờ người khác, sợ rằng bọn họ đều chỉ nghĩ đến việc tranh giành với mình thôi, đều là chị em thân ai nấy lo, vẫn là Cố Họa Y cậu với mình là chị em tình thân.”

Cố Họa Y bất lực liếc nhìn Từ Vân Vân, trả điện thoại lại cho cô: “Coi như giúp cậu nốt lần này, lần sau nếu còn có chuyện như vậy đừng có tìm tới mình nữa đấy.”

“Chắc chắn sẽ không có lần sau, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau sửa soạn rồi đi thôi, nhanh nhanh được mở mang tầm mắt, nghe nói là sự kiện lần này có quy mô khá lớn đấy.”

Từ Vân Vân giục Cố Họa Y đi sớm, làm cô không có tâm trí đâu mà làm việc tiếp, chỉ có thể thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm.

Lý Phàm xách túi giúp Cố Họa Y và đi ở phía sau Cố Họa Y và Từ Vân Vân.

Đến bãi đỗ xe của công ty, khi Cố Họa Y chuẩn bị lái ô tô của mình, Từ Vân Vân đã lắc lư chiếc chìa khóa xe BMW trên tay.

“Họa Y, đừng lái chiếc xe ấy nữa, xe của cậu tới đó còn không được vào bãi đỗ xe, đi chiếc BMW của mình đi.”

Giờ phút này trong lòng Từ Vân Vân tràn đầy đắc chí, trước kia cô ấy đi đâu cũng Cố Họa Y lấn át, chỉ có thể làm nền cho cô ấy, nhưng bây giờ xe của mình lại xịn hơn xe của Cố Họa Y rất nhiều, khiến Từ Vân Vân lơ lửng trên mây.

Lại nghĩ tới sau này nếu có thể gả cho một người đàn ông giàu có, vậy thì càng đè bẹp Cố Họa Y trên mọi phương diện rồi, đến lúc đó có thể khiến cô ấy làm nền cho mình tỏa sáng.

Cố Họa Y do dự một lúc, cuối cùng vẫn đi về phía chiếc BMW của Từ Vân Vân.

Từ Vân Vân mỉm cười ngồi ở ghế lái, Cố Họa Y ngồi ở ghế phụ, Lý Phàm xách theo túi ngồi ở phía sau.

Chiếc BMW từ từ khởi động, Từ Vân Vân vừa lái xe vừa nói: “Chiếc xe này là do bạn trai cũ của tôi tặng đấy, vốn dĩ tôi muốn có chiếc Mercedes-Benz cơ, có điều mặc dù nó rất thoải mái, nhưng lúc lái xe không đã bằng chiếc BMW.”

“Ha ha.”

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, trong tiếng cười lộ ra vẻ khinh bỉ.

Từ Vân Vân nhìn chằm chằm Lý Phàm qua kính chiếu hậu: “Anh

cười cái gì, có giỏi thì mua một chiếc cho Họa Y đi, đừng nói là Mercedes-Benz hay BMW, anh mua được cho cô ấy chiếc Audi là được."

"Đúng là chẳng có gì to tát, hai ngày nữa tôi sẽ mua cho Họa Y một chiếc."

Lý Phàm thản nhiên nói.

"Ồ, khoác lác thì không mất tiền phải không, còn nói hai ngày nữa sẽ mua cho Họa Y, anh giỏi giang đến vậy sao, mua ngay bây giờ cho Họa Y đi, tôi biết hết giám đốc tiếp thị của các tiệm chuyên bán xe, có cần tôi gọi điện cho họ liên hệ ngay bây giờ luôn không, còn có thể giảm giá thêm cho anh nữa."

Từ Vân Vân chế nhạo, cô ta cảm thấy Lý Phàm chắc chắn không thể mua nổi xe.

Cố Họa Y day day trán, cô không ngờ Lý Phàm và Từ Vân Vân lại bất hòa như vậy, từ khi gặp mặt họ đã không hợp với nhau.

"Vân Vân, mình sắp nổi giận tới nơi rồi đấy."

Cố Họa Y xị mặt nói.

Từ Vân Vân bĩu môi, vẻ mặt đầy bất mãn: "Họa Y, cậu cứ bao che cho anh ta như vậy, có phải vì thấy anh ta đáng thương nên bản năng làm mẹ trỗi dậy, nuôi nấng như con không hả?"

"Không phải như cậu nghĩ đâu, Lý Phàm, anh ấy là người có năng lực, chỉ là không tỏ vẻ khoe khoang gì thôi."

Cố Họa Y miễn cưỡng giải thích hộ anh ấy.

Cố Họa Y chưa rõ Lý Phàm là người như thế nào, nhưng sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra, cô có thể chắc chắn rằng anh ấy là người rất giỏi giang.

Có lẽ tiền bạc, danh vọng và quyền lực không là gì đối với Lý Phàm, nhưng Cố Họa Y cảm thấy rằng nếu anh muốn, thì có thể dễ

dàng đạt được những thứ đó.

Từ Vân Vân vốn đã muốn kiềm chế không nói gì nữa, dù gì thì lừa gạt Cố Họa Y đến bữa tiệc rượu mới là việc chính, chỉ cần cô tới đó, thì Từ Vân Vân sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Nhưng khi nghe Cố Họa Y nói rằng Lý Phàm chỉ là không khoe khoang thể hiện mà thôi, Từ Vân Vân không nhịn được nữa: "Họa Y, cậu vì muốn bảo vệ anh ta mà còn nói dối nữa, chuyện này hơi quá đáng rồi thì phải. Cậu còn coi mình là bạn thân nữa hay không, mình chỉ nói đùa rằng chồng cậu là thứ vô dụng một chút mà thôi, cũng chẳng nói anh ta không phải con người. "

Sắc mặt của Cố Họa Y lập tức trở nên lạnh lùng, ánh mắt lạnh băng nhìn Từ Vân Vân khiến cô ta vô cùng căng thẳng.

"Ấy, Họa Y, cậu đừng tức giận, mình là người hèn hạ nhất, chỉ thuận miệng nói vậy thôi, cậu đừng cho là thật, mình thật sự không có ý xấu." Từ Vân Vân luống cuống giải thích.

"Xin lỗi Lý Phàm đi."

Cố Họa Y lạnh lùng nói.

Từ Vân Vân liếc nhìn Lý Phàm qua kính chiếu hậu, trong lòng tức giận lắm, đến nỗi khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

Không ngờ lại phải xin lỗi kẻ vô dụng này, bà đây chỉ nói một câu đúng sự thật thôi mà!

Thôi bỏ đi, vì những lợi ích kia cứ nhịn vậy, đến bữa tiệc rượu tìm người đến xử lý tên ngu xuẩn vô dụng này là được rồi!

Cũng phải cho Cố Họa Y thấy nữa.

Từ Vân Vân trong lòng vô cùng căm giận, cố nặn ra một nụ cười, giọng nói gượng gạo: "Xin, xin lỗi anh Lý Phàm, lúc nãy tôi nói chuyện mà không nghĩ ngợi gì, anh đừng giận tôi nhé."

“Không sao đâu, tôi đã quen rồi.”

Lý Phàm thờ ơ nói.

Từ Vân Vân muốn khóc tới nơi, anh đã quen như vậy rồi mà còn không biết điều khuyên Cố Họa Y trước đi, cứ phải đợi đến khi bà đây xin lỗi rồi mới nói, anh đang tát vào mặt mình đấy à!

Lý Phàm nhìn một bên góc mặt của Từ Vân Vân và nói: “Tôi đã quen được xin lỗi, cô không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng xin lỗi tôi. Nhiều người có mắt không tròng quá tôi cũng không biết phải làm sao.”

Từ Vân Vân suýt nữa phun ra máu, chỉ cảm thấy máu khắp toàn thân đang dồn lên não, như thể muốn phun ra khỏi đỉnh đầu vậy.

Ức hiếp, ức hiếp người ta quá đáng!

Từ Vân Vân đỏ mặt tía tai, hai tay cầm vô lăng không ngừng run rẩy, đã không còn giữ chặt được tay lái, chiếc xe BMW đang đi trên đường nghiêng qua trái quẹo qua phải, những chiếc xe phía sau không ngừng ấn còi bíp bíp.

“Họa Y, cậu không quản chồng cậu đi.”

Giọng nói của Từ Vân Vân thoáng nghẹn ngào.

“Những gì Lý Phàm nói đều là sự thật.”

Cố Họa Y bình thản nói: “Dừng xe bên vệ đường đi, tâm trạng cậu không được tốt, đừng nên lái xe.”

Từ Vân Vân lau đi nước mắt nơi khóe mắt, tập trung tinh thần dừng xe ở ven đường: “Hai người ai lái đi, tôi không lái được.”

Chương 416: Quả thật điên rồi!

Từ Vân Vân bị câu nói của Lý Phàm chọc tức phát khóc, cô ta đổi cho Cố Họa Y ngồi vào ghế lái tiếp tục lái xe.

Lần này trong xe trở nên yên tĩnh, Từ Vân Vân im lặng không nói lời nào, bầu không khí trong xe tốt hơn rất nhiều.

Xe BMW dừng ở bãi đỗ xe bên ngoài trang trại rượu, lúc này trong bãi đỗ xe đã có các loại xe sang được đỗ từ trước, BMW 5 series của Từ Vân Vân hoàn toàn thuộc loại hạng chót ở nơi này.

Sau khi xuống xe, Từ Vân Vân nhìn những chiếc xe sang trọng xung quanh bằng ánh mắt mơ màng: "Porsche, Ferrari, Lamborghini, còn có Bugatti Veyron nữa, trời ạ!"

Nhìn những chiếc xe sang trọng này, Từ Vân Vân như nhìn thấy được những anh chàng con nhà giàu sặc mùi tiền, tâm trạng cô ta lập tức bừng bừng, lật đật lấy kính trang điểm từ trong túi xách ra soi.

Nhìn thấy mí mắt mình hơi sưng đỏ, Từ Vân Vân trừng Lý Phàm, cảm thấy đều do Lý Phàm gây nên.

"Tôi dặm lại lớp trang điểm đã, chờ chút nha."

Từ Vân Vân nói xong thì vào xe lại, bắt đầu vội vàng dặm lại lớp trang điểm.

Lý Phàm và Cố Họa Y đứng cùng nhau nhìn những chiếc xe sang trọng xung quanh, trong lòng không hề gợn sóng.

"Lát nữa anh bớt nói chuyện với Vân Vân lại, đừng làm cô ấy tức khóc nữa, dù sao chúng ta cũng đến đây để giúp đỡ."

Cố Họa Y vừa nói, vừa chỉnh lại quần áo cho Lý Phàm.

Tiếng động cơ xe thể thao vọng lại, hai chiếc Porsche 911 đỗ ở vị

trí trống bên cạnh.

Hai anh chàng nhà giàu nhìn có vẻ vô lại xuống xe, hai người tùy ý nhìn sang Lý Phàm và Cố Họa Y, sau đó bị sắc đẹp của Cố Họa Y hấp dẫn, ánh mắt họ như viên sắt gặp nam châm, chỉ ước có thể kề sát vào Cố Họa Y để nhìn cho kỹ.

“Đờ mờ, cái nơi tồi tàn Hán Thành mà cũng có một cô nàng cực phẩm thế này, lần này đến không uổng công đâu.”

“Đi, qua đó bắt chuyện với người đẹp. Với vẻ đẹp trai, trẻ tuổi, nhiều tiền của anh em chúng ta, chúng ta còn xứng với cô ấy hơn tên nhà quê bên cạnh vô số lần.”

Hai anh chàng nhà giàu ngang ngược bước tới trước mặt Cố Họa Y.

“Người đẹp, cô đừng chỉnh quần áo cho tên giẻ rách nghèo nàn này, lại đây chỉnh quần áo cho tôi để cảm nhận trái tim ấm áp của tôi, còn có cơ bắp cứng rắn như nham thạch này, chắc chắn nó có thể mang tới cho cô cảm nhận khác đó nha.”

Anh chàng nhà giàu vô lại nở nụ cười bỉ ổi, cố ý ưỡn ngực lên, chiếc áo vốn bó sát người lập tức lộ ra cơ bụng và cơ ngực.

Trong mắt Cố Họa Y hiện lên vẻ chán ghét, Lý Phàm tiến lên một bước chắn trước mặt Cố Họa Y.

“Muốn chỉnh quần áo? Tôi có thể giúp cậu.”

Lý Phàm lạnh giọng bảo.

“Đậu phộng, mày là cái thá gì? Một thằng nhãi nghèo kiết xác như mày muốn tới đây tham dự tiệc tối, thật con mẹ nó làm tao cười chết, những người tham dự tiệc tối phải là người đẹp hoặc là người có thân phận, mày mẹ nó là cái thá gì?”

Chát!

Lý Phàm tát vào mặt anh chàng nhà giàu một phát khiến cậu ta nghiêng người va vào xe bên cạnh.

“Miệng sạch sẽ một chút.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Tên con nhà giàu còn lại lùi về sau một bước, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt cảnh giác: “Mày mẹ nó dám đánh chúng tao, mày biết chúng tao là ai không hả?”

“Không có hứng thú biết, cút.”

“Đậu xanh rau má, đệch mẹ mày!”

Anh chàng bị tát một bạt tai phẫn nộ vung nắm đấm về phía Lý Phàm.

Lý Phàm khinh thường lắc đầu, đá một phát vào bụng anh chàng nhà giàu khiến cậu ta văng ra ngoài.

Tên còn lại hoàn toàn luống cuống, biết mình chắc chắn không phải là đối thủ của Lý Phàm, cậu ta cuống quýt đỡ anh chàng bị đá văng đứng dậy bỏ chạy: “Mày con mẹ nó hãy đợi đó, chờ lát nữa ông nội mày sẽ gọi người tới xử mày!”

Từ Vân Vân đã ngơ ngác ngồi trong xe nhìn, chờ khi hai tên con nhà giàu chạy mất bóng dáng, cô ta mới như mèo bị giẫm đuôi xông ra ngoài.

“Lý Phàm!”

Từ Vân Vân tức giận khua tay: “Anh biết họ là ai không mà dám đánh họ vậy? Anh đã gây rắc rối lớn rồi đó!”

“Họ là ai? Trước giờ tôi chưa gặp, không hề quen biết.”

“Anh bị mù hả? Họ là cậu hai cậu ba của nhà họ Tần! Nhà họ Tần ở tỉnh lị đấy!”

Từ Vân Vân giận dữ quát.

Chọc phải con trai nhà họ Tần ở tỉnh lị là chuyện mà Từ Vân Vân hoàn toàn không dám tưởng tượng, đến cả con ông cháu cha ở Hán Thành gặp con trai nhà họ Tần cũng phải cúi đầu khom lưng lấy lòng.

“À, vậy thì không có gì phải lo lắng.”

Lý Phàm thản nhiên đáp.

Từ Vân Vân kinh ngạc nhìn Lý Phàm, cô ta nghĩ có phải Lý Phàm đã ngu rồi không, không ngờ anh lại có thể nói không có gì phải lo lắng, tên này thật sự coi mình là vua là trời hay gì!

“Anh còn không lo lắng? Anh có biết nhà họ Tần tỉnh lị có thế lực lớn cỡ nào không? Nhà họ Tần giậm chân một phát, cả Hán Thành phải rung chuyển đó!”

“Vân Vân, cậu đừng lo cho anh ấy, anh ấy gây rắc rối thì để anh ấy tự giải quyết.”

Cố Họa Y an ủi Từ Vân Vân.

Từ Vân Vân cạn lời nhìn Cố Họa Y: “Cậu vô tâm thật đấy, đợi lát nữa thật sự xảy ra chuyện thì các cậu mới biết hối hận.”

Lý Phàm nhún vai, xoay người lại nói: “Đi thôi, đi xem thử tiệc tối như thế nào, cũng để chúng ta có thêm kiến thức.”

Cố Họa Y kéo Từ Vân Vân và Lý Phàm ở phía sau, ba người đi về phía trang trại rượu.

Sau khi kiểm tra thiệp mời ở cổng, ba người thuận lợi bước vào trong trang trại rượu.

Bên trong trang trại rượu hoàn toàn được thiết kế theo phong cách

cổ điển, nhìn như ở Giang Nam cầu nhỏ nước chảy, mùi rượu nồng đượm bay bổng trong không khí.

Các người đẹp mặc đủ loại trang phục lộng lẫy, làm nổi bật lên dáng người xinh đẹp của mình, đi qua đi lại trong sân, thường có thể nhìn thấy cảnh tượng ba đến năm người đẹp vây quanh một anh chàng giàu có.

Đêm nay, nơi đây là thiên đường của đàn ông, nói là thiên đường của những người đàn ông giàu có thì đúng hơn.

Cố Họa Y cau mày, cô không quá quen với cảnh tượng như thế này.

Từ Vân Vân thì đã quen với điều này, chỉ là lúc này cô ta không rảnh chú ý tới những thứ khác, mà là hơi lo sợ nhìn đoàn người đang đi lại từ phía xa.

“Người, người nhà họ Tần!”

Từ Vân Vân sợ hãi nói một câu, cô ta buông tay đang nắm tay Cố Họa Y ra, lùi về sau nói: “Họa Y, chúng ta mau tránh ra đi, để ông chồng vô dụng của cậu tự giải quyết.”

Cố Họa Y lắc đầu, lúc này bỏ đi để Lý Phàm lại một mình, cô không thể làm được.

Từ Vân Vân giậm chân, xoay người đi về phía xa, cô ta lẻn vào đám đông hóng chuyện mới dừng chân lại.

“Điên rồi, điên hết rồi, Cố Họa Y ngốc quá đi, giờ này mà còn ở lại với tên vô dụng đó.”

Từ Vân Vân nhỏ giọng lẩm bẩm.

Cậu hai và cậu ba nhà họ Tần mời cậu cả Tần Kế Nghiệp ra ngựa.

Tần Kế Nghiệp vốn đã chuẩn bị giúp em họ trả thù xong xuôi rồi, nhưng khi nhìn thấy kẻ thù mà hai đứa em họ chỉ từ phía xa là Lý Phàm, trong lòng Tần Kế Nghiệp chỉ biết mắng con mẹ nó.

Nếu những câu chửi đó có thể lao ra khỏi lòng Tần Kế Nghiệp, anh ta nhất định sẽ để chúng đè chết hai tên em họ hại anh của mình.

“Anh cả, là thằng chó nghèo nàn này đây, anh ta dám tát em, sau đó còn đạp em một phát. Anh nhất định phải giúp em xử anh ta, rồi cướp người đẹp bên cạnh anh ta về chơi!”

Chương 417: Đạp mạnh

Cậu hai Tần nhanh chóng bước qua đứng trước mặt Lý Phàm rồi phất tay, một đám vệ sĩ ở phía sau bao vây Lý Phàm và Cố Họa Y lại.

“Ha ha ha, thằng nhãi giờ mày đã sợ chưa? Khi nãy đánh tao thì kiêu ngạo lắm, bây giờ vật đổi sao dời, nên tới lượt tao kiêu ngạo!”

Cậu ba Tần bước tới bên cạnh cậu hai Tần, cậu ta nheo mắt nhìn Cố Họa Y, nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lượt, nước bọt như sắp chảy ra ngoài.

“Khà khà, hình như người đẹp này là tự nhiên, chưa qua phẫu thuật thẩm mỹ, thế mà còn đẹp hơn gấp ngàn lần so với mấy cô nổi tiếng trên mạng, mặt trắng môi đỏ kia, không ngờ Hán Thành lại có một người đẹp như vậy.”

Tần Kế Nghiệp ầm thầm thở dài, anh ta nhìn hai đứa em trai mà như thấy được bản thân mình cách đây không lâu, gây rối với ai không gây, cứ phải chọc vào Lý Phàm, không phải tìm chết thì là gì?

Tần Kế Nghiệp đứng sau lưng hai đứa em trai, nhìn Lý Phàm với ánh mắt áy náy, lúc anh ta đang định trừng trị hai đứa em trai ngốc nghếch thì nhìn thấy Lý Phàm khẽ lắc đầu.

Tần Kế Nghiệp đang định giơ chân đạp vội vàng rụt chân lại, im lặng đứng sau hai đứa em đần độn đợi Lý Phàm ra lệnh.

Người vây lại xem ngày càng nhiều, Từ Vân Vân lẫn trong đám đông nên to gan hơn một chút, lặng lẽ tiến tới trước vài bước.

“Lần này e là Họa Y sắp xong đời, nhưng là do cô ta tự chuốc lấy, không phải tôi không để ý tình chị em, là do cô ta không đi theo.”

Từ Vân Vân lẩm bẩm, sau đó cô ta đảo mắt, lấy điện thoại chụp

hai tấm Cố Họa Y và Lý Phàm giằng co với người nhà họ Tần, gửi ảnh cho Cố Bội Sam để chứng minh mình đã làm xong những gì Cố Bội Sam dặn dò, đòi lợi ích từ tay Cố Bội Sam cho mình trước.

Cố Bội Sam nhận được ảnh thì hỏi chỗ, sau đó dẫn mấy người bạn thân đi tới bên cạnh Từ Vân Vân.

“Bội Sam, tôi đưa Họa Y đến rồi, nhưng khi nãy tên vô dụng Lý Phàm đánh cậu hai Tần, chỉ sợ người nhà họ Tần sắp xử họ rồi.

Nhưng tôi đã làm xong chuyện, cô phải trả cho tôi đấy.”

“Biết rồi, chắc chắn không thiếu phần của cô đâu. Tôi vốn đã chuẩn bị cho Cố Họa Y một bất ngờ lớn, nhưng vậy thì cũng tốt, cứ để người nhà họ Tần làm món khai vị trước đi, lát nữa còn có bữa tiệc lớn đang chờ Cố Họa Y, ha ha.”

Cố Bội Sam đã qua lại với cậu ba Lâm, lúc này để người nhà họ Tần xử Lý Phàm trước cũng tốt, đợi khi nào người nhà họ Tần muốn ra tay với Cố Họa Y rồi gọi cậu ba Lâm ra, đến lúc đó Cố Bội Sam sẽ cáo mượn oai hùm, cô ta nghĩ chắc chắn sẽ có thể nâng cao danh tiếng của mình trong giới.

Cậu hai Tần và cậu ba Tần cũng không vội vã bảo đám cấp dưới nhào tới, mà anh một câu, tôi một câu sỉ nhục Lý Phàm, muốn bắt Lý Phàm quỳ xuống xin tha.

Người vây xem đều lắc đầu thở dài, họ nghĩ mình nên mặc niệm cho Lý Phàm.

“Anh chàng ăn mặc đơn sơ này trà trộn vào chẳng phải tìm chết à? Hơn nữa cậu ta còn đắc tội cậu hai Tần, người nhà họ Tần không dễ chọc, lần này Tần Kế Nghiệp còn ra mặt, chỉ sợ cậu ta không chết cũng phải tàn phế.”

“Chắc là cậu hai Tần trêu chọc người phụ nữ của cậu ta nên cậu ta mới nổi giận ra tay, nhưng người đẹp bên cạnh cậu ta đẹp thật đấy, ngay cả tôi cũng muốn ghẹo, dẫn theo một người đẹp như

vậy tới đây chẳng phải tự tìm phiền phức à?”

“Chắc chắn tên đó sẽ bị đánh gãy xương rồi ném ra ngoài, đoán chừng người đẹp kia sẽ bị người nhà họ Tần đưa đi, không biết sau này có cơ hội chơi thử không, hy vọng người nhà họ Tần sẽ không chơi hỏng người đẹp.”

Sự chú ý của những người đứng xem đều tập trung vào Cố Họa Y, không ít tên con nhà giàu đều âm thầm thèm thuồng cơ thể cô.

Cậu hai Tần và cậu ba Tần nói đến mức khô cổ họng nhưng lại thấy Lý Phàm không nói lời nào, còn nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, điều này đã khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng hai người.

“Bắt anh ta lại cho tôi, tôi muốn coi anh ta như bao cát đánh một trận!”

Cậu hai Tần giận dữ quát.

Mấy tên vệ sĩ nhà họ Tần đang định bước tới thì thấy Tần Kế Nghiệp giơ chân đạp vào phía sau đầu gối của cậu hai Tần và cậu ba Tần.

Phịch, phịch.

Cậu hai Tần và cậu ba Tần bị đạp bất ngờ, cả hai đều nhũn chân ra, quỳ ngay xuống đất.

Tần Kế Nghiệp thật sự không nhịn được nữa, nếu để đám vệ sĩ động vào một sợi tóc của Lý Phàm, chuyện này sẽ hoàn toàn không kết thúc được.

Đó là Lý Phàm, người mà ngay cả Bát Gia cũng dám đánh!

Hôm đó Bát Gia bị đánh cực kỳ thê thảm, nhân vật trâu bò như thế mà Lý Phàm nói đánh là đánh ngay, nhà họ Tần còn không bằng một sợi tóc gáy của Bát Gia thì làm gì có bản lĩnh chống đối với Lý Phàm.

Người vây xem đều sững sờ, kinh ngạc nhìn Tần Kế Nghiệp, họ

không biết Tần Kế Nghiệp đang nổi điên cái gì, tại sao lại đột nhiên đánh người một nhà?

Đám vệ sĩ dừng tay, cùng nhau ngơ ngác nhìn Tần Kế Nghiệp, không biết nên bắt Lý Phàm hay phải làm gì.

“Cậu, cậu cả, cậu…?”

Tên vệ sĩ cầm đầu căng thẳng hỏi.

“Anh cả, anh điên rồi sao, tự nhiên đạp chúng em làm gì?”

Cậu hai Tần nổi cáu trừng Tần Kế Nghiệp, cậu ta cảm thấy mình đã mất hết mặt mũi trước mặt mọi người.

“Các anh bắt hai đứa nó lại, coi như bao cát mà đánh cho tôi!”

Tần Kế Nghiệp chỉ vào hai đứa em ngốc rồi nói với vệ sĩ.

“Shh!”

Mọi người hít vào một hơi tạo ra tiếng động cực kỳ lớn.

“Tình huống gì thế này, một nhân vật tàn nhẫn và cay độc như Tần Kế Nghiệp sẽ không vô duyên vô cớ làm ra chuyện như vậy đâu nhỉ?”

“Hành động đánh em trai mình hẳn là dùng để lấy lòng, nhưng người tên Lý Phàm đó nhìn không giống người có thân phận hay bối cảnh chút nào, Tần Kế Nghiệp làm vậy là có ý gì?”

“Mẹ nó nhìn hơi giống mất đạo đức nha, cũng hơi giống tính người biến dạng, chẳng lẽ Tần Kế Nghiệp định diệt trừ em trai để độc chiếm gia sản? Nếu là vậy thì hơi tàn nhẫn đấy.”

Người vây xem nhỏ giọng nghị luận phỏng đoán đủ điều, tất cả đều cảm thấy tình huống đã nằm ngoài dự đoán của họ.

Từ Vân Vân ngơ ngác nhìn, cô ta kéo Cố Bội Sam hỏi: “Bội Sam, chuyện gì thế này, chẳng lẽ Lý Phàm quen biết Tần Kế Nghiệp?”

“Tên vô dụng đó thì quen biết được ai? Suốt ngày anh ta chỉ biết ăn không ngồi rồi, bám váy đàn bà, chẳng quen biết ai cả, dù có biết thì cũng là anh ta biết người khác chứ người khác không biết anh ta.”

Ngoài miệng Cố Bội Sam nói lời khinh bỉ, nhưng trong lòng lại cảm thấy ớn lạnh, chuyện gia chủ nhà họ Tô ở tỉnh lị xin lỗi Lý Phàm hiện lên trong lòng Cố Bội Sam.

Chẳng lẽ Lý Phàm thật sự có thân phận khó lường?

Không thể nào, nếu anh ta là một nhân vật trâu bò thì sao lại ăn hại nhiều năm như vậy được, không hợp logic chút nào!

Ngoài ý muốn, chắc chắn chỉ là ngoài ý muốn, chắc chắn lần này cũng là ngoài ý muốn! Đợi lát nữa gọi cậu ba Lâm tới, mọi việc ngoài ý muốn này đều sẽ kết thúc!

Cố Bội Sam ổn định lại cảm xúc, nghĩ đến lá bài tẩy cậu ba Lâm, trong lòng lập tức bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tuy đám vệ sĩ nhà họ Tần kinh ngạc, nhưng họ không dám không nghe theo lệnh của Tần Kế Nghiệp, chỉ có thể bất chấp giữ cậu hai Tần và cậu ba Tần lại.

“Cậu cả, thật sự phải đánh họ sao?”

Chương 418: Dạy dỗ cố bội sam

“Đánh! Đánh mạnh vào! Đánh cho chết đi!”

Tần Kế Nghiệp hung dữ nói.

“Anh cả, con mẹ nó, anh điên rồi đúng không, sao lại cho người đánh chúng em?”

Cậu hai Tần hoảng sợ hỏi.

“Còn dám hỏi tại sao à? Các cậu động đến anh Lý chính là tự tìm lấy cái chết! Đánh gãy từng khúc xương trên người chúng cho tôi!”

Sau khi nói xong, Tần Kế Nghiệp làm gương trước, xoay cổ tay rồi đấm vào vai hai tên em trai ngu ngốc.

Hai cú đấm dữ dội khiến cậu hai Tần và cậu ba Tần kêu gào đau đớn.

“Cứ đánh như thế này, mau lên.”

Sau khi làm mẫu xong, Tần Kế Nghiệp nhìn đám vệ sĩ ra lệnh.

Vệ sĩ cắn răng khởi động tay, đánh cậu hai Tần và cậu ba Tần một cách thô bạo.

Những người ăn dưa đều khiếp sợ, đánh anh em mình tàn nhẫn như vậy, nếu không có đầy đủ lý do thì không được.

Dưới ánh nhìn chăm chú của quần chúng hóng chuyện, Tần Kế Nghiệp đến bên Lý Phàm, đột nhiên cúi đầu, khom lưng 110 độ trước Lý Phàm, cúi thấp thêm một chút là đầu sẽ chạm đến ngón chân anh ta luôn.

“Anh Lý, tôi thay mặt hai tên em họ ngu ngốc xin lỗi anh, chúng có mắt như mù, xin anh Lý có thể tha thứ cho chúng. Chắc chắn tôi sẽ giải quyết thoả đáng, sau này không cho chúng về nước nữa.”

Lý Phàm nhẹ gật đầu, hờ hững nói: “Vậy cứ thế đi, việc còn lại tôi không truy cứu nữa.”

“Cảm ơn anh Lý, tôi thay mặt nhà họ Tần cảm ơn tấm lòng khoan hồng độ lượng của anh.”

Tần Kế Nghiệp nói xong lại liên tục cúi đầu xin lỗi, thái độ vô cùng cung kính.

Quần chúng ăn dưa đã hoàn toàn sững sờ, nhìn Lý Phàm bằng nhiều ánh mắt khác nhau, như muốn nhìn ra thân phận Lý Phàm.

Nhưng Lý Phàm ăn mặc quá bình thường, họ không nhìn ra được anh là ai.

“Rốt cuộc anh Lý này là thần thánh phương nào mà lại khiến Tần Kế Nghiệp phải sợ hãi như thế, chắc là người tài mà ẩn mình nhỉ.”

“Người tài này tuyệt quá, cậu hai Tần và cậu ba Tần sắp bị đưa ra nước ngoài rồi, chưa biết chừng sẽ bị đưa đến nơi nào đó để trồng trọt ấy, thật thảm.”

“Ai biết anh Lý này thì xin giúp tôi biết lai lịch anh ấy với. Tôi đang dự định làm quen với anh Lý, ôm cặp đùi vàng.”

Nghe những lời xì xào bàn tán của người xung quanh, Từ Vân Vân cảm thấy không ổn, người đáng sợ như Tần Kế Nghiệp cũng lại không ngừng xin lỗi Lý Phàm như thế, điều này đã lật đổ tam quan của cô ta.

Sắc mặt Cố Bội Sam trở nên u ám, cô ta hơi phẫn nộ vì Tần Kế Nghiệp quá không có khí phách, đang yên đang lành xin lỗi Lý Phàm làm gì?

“Mọi người muốn biết lai lịch của anh Lý? Tôi biết này.”

Cố Bội Sam cắn răng nghiến lợi nói.

Ánh mắt mọi người đều dồn về đây, những cậu chủ nhà giàu không phải người Hán Thành đều không biết Cố Bội Sam, vậy nên nghe cô ta nói biết lai lịch Lý Phàm thì đều tò mò nghe ngóng.

“Người đẹp biết thì mau nói đi, lát nữa chúng tôi mời người đẹp uống rượu.”

Cố Bội Sam cũng không ra vẻ thần bí, mà ngẩng cao đầu nói: “Lý Phàm là con rể của nhà họ Cố ở Hán Thành chúng tôi, là một kẻ vô dụng ăn bám đàn bà! Anh ta là người tài cái gì, ở Hán Thành chúng tôi, anh là một tên vô dụng mà ai ai cũng biết!”

Lời Cố Bội Sam vừa dứt, đám đông xung quanh đột nhiên lùi lại phía sau, giống như Cố Bội Sam là rắn rết bò cạp, tất cả mọi người đều né tránh.

Chỉ có mấy người bạn thân của Từ Vân Vân và Cố Bội Sam là vẫn còn ở bên cô ta.

Thấy những cậu chủ giàu có bên cạnh đều lùi lại, Cố Bội Sam càng phẫn nộ, chỉ vào Lý Phàm gào lên: “Lý Phàm, đồ rác rưởi anh đến đây còn dám kiêu ngạo!”“

“Cố Bội Sam?” Lý Phàm ngạc nhiên nhìn Cố Bội Sam, sau đó nhìn thấy Từ Vân Vân và Cố Bội Sam đi cùng nhau, trong lòng lập tức hiểu ra.

Cố Hoạ Y cũng nhìn thấy Cố Bội Sam và Từ Vân Vân đi bên nhau, hơi thất vọng nhìn Từ Vân Vân, sau đó thở dài.

Lòng Từ Vân Vân chấn động, biết mình đã bại lộ, sau khi do dự một lát, Từ Vân Vân rời khỏi Cố Bội Sam.

Cô ta chạy tới bên Cố Hoạ Y, kéo tay Cố Hoạ Y rồi bảo: “Hoạ Y, cậu hiểu lầm rồi, khi Cố Bội Sam đến xem náo nhiệt chúng tớ đã gặp nhau, vừa nãy người đông nên đẩy chúng tớ lại đứng cạnh nhau thôi.”

“Ha ha.” Cố Hoạ Y cười lạnh lùng, rút tay mình khỏi tay Từ Vân

Vân.

Trong lòng Từ Vân Vân hơi tức giận, nhưng khi nhìn sang Lý Phàm, cô ta lại phải kìm nén lửa giận trong lòng.

“Hoạ Y, cậu phải tin tớ, tớ biết vừa nãy mình chạy là không đúng, nhưng còn không phải là do tớ sợ sao? Nếu biết Lý Phàm lợi hại như vậy, chắc chắn tớ sẽ không chạy.”

Cố Bội Sam thấy Từ Vân Vân xin lỗi Cố Hoạ Y, ngọn lửa trong lòng bùng lên hừng hực, cô ta bước nhanh đến chỗ Từ Vân Vân, chuẩn bị kéo cô ả về.

Tần Kế Nghiệp ngăn Cố Bội Sam lại, lạnh giọng nói: “Nếu cô còn bước tiếp thì tôi không khách sáo đâu.”

“Sao anh lại chặn tôi, đường tưởng anh lầ cậu cả nhà họ Tần thì tôi sợ anh! Ngay cả tên vô dụng Lý Phàm kia tôi còn chẳng sợ, uy danh cậu cả nhà họ Tần của anh là do bóc phét mà có đúng không?”

Cố Bội Sam giận quá, lại thêm có cậu ba Lâm chống lưng nên cô ta chẳng coi Tần Kế Nghiệp vào mắt.

“Tôi nào có uy danh gì, Tần Kế Nghiệp tôi chỉ là tay sai của anh Lý thôi, anh Lý bảo tôi cắn ai thì tôi cắn người đấy, ai bất kính với anh Lý thì tôi cũng cắn, không phân biệt già trẻ gái trai.”

Tần Kế Nghiệp vô cảm trả lời.

Rất nhiều người trong số người ăn dưa đã từng có qua lại với Tần Kế Nghiệp, thậm chí biết anh ta là một người hung tợn, lúc này nghe chính miệng Tần Kế Nghiệp nói mình là tay sai của anh Lý, tam quan mọi người đột nhiên sụp đổ.

“Tần Kế Nghiệp điên rồi à, anh ta nói như vậy là không cần mặt mũi nữa, không ngờ anh ta lại thừa nhận mình là tay sai trước mặt mọi người.”

“Đây là để ôm được đùi vàng mà bỏ mặc tất cả, Lý Phàm này chắc chắn không phải một kẻ vô dụng, nếu là kẻ vô dụng thì chắc chắn Tần Kế Nghiệp sẽ không làm tay sai cho anh ta.”

Cố Bội Sam bị câu này của Tần Kế Nghiệp làm cho nghẹn họng, anh ta thừa nhận mình là tay sai cho Lý Phàm, Cố Bội Sam nói nữa cũng không làm được gì.

Cố Bội Sam thẹn quá hoá giận, vung tay muốn cào mặt Tần Kế Nghiệp, chuẩn bị không nói được thì động thủ.

“Lý Phàm là con rể nhà họ Cố, nếu anh là tay sai của Lý Phàm thì chính là một con chó của nhà họ Cố, hôm nay bà đây phải đánh con chó nhà anh!”

Tần Kế Nghiệp lùi lại, tránh được tay Cố Bội Sam, lông mày nhíu chặt, dùng ánh mắt hỏi Lý Phàm.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Cố Bội Sam rồi bảo: “Đánh.”

Tần Kế Nghiệp gật đầu, nắm tóc Cố Bội Sam rồi tát vào mặt cô ta.

Vài tiếp “chát”, “bốp” vang lên, khuôn mặt tiêm axit hyaluronic của Cố Bội Sam suýt bị đánh cho biến dạng.

“A! Huhuhu.”

Cố Bội Sam bị đánh phát góc, lau nước mắt rồi quát: “Lý Phàm, anh dám đánh tôi, anh chờ đó, tôi sẽ tìm người xử lý các anh!”

“Muốn tìm người thì tìm càng sớm càng tốt, đừng để tôi đợi lâu.”

Lý Phàm nhẹ giọng nói.

“Anh chờ đi, hôm nay là ngày chết của anh!”

Cố Bội Sam nói xong thì vội vàng chạy đi tìm cậu ba Lâm.

Chương 419: Nịnh bợ thấy

Cố Bội Sam vừa khóc vừa chạy đi, lòng Từ Vân Vân càng thêm bối rối, ánh mắt nhìn Lý Phàm cũng có điểm khác.

Tất cả đều là ảo giác đúng không?

Sao tự nhiên tên rác rưởi Lý Phàm này lại oai phong như vậy, hoàn toàn khác với những gì cô ta nghĩ!

Từ Vân Vân choáng váng, những chuyện xảy ra vừa nãy khiến cô ta choáng váng.

Rất nhiều cậu chủ nhà giàu ăn dưa đều chạy tới, muốn làm quen với Lý Phàm, cho dù có thể có quan hệ với Lý Phàm hay không thì cũng phải gặp mặt làm quen một chút, sau này có gặp Lý Phàm cũng dễ nói, dễ kéo quan hệ.

“Anh Lý, tôi là Trần Hướng Nam của nhà họ Trần, thật vinh hạnh, chúng ta ngồi xuống uống cùng nhau một ly nhé.”

“Tôi là Trương Thiên Tinh của nhà họ Trương, tôi với anh Tần là bạn tốt, sau này anh Lý cũng là bạn tốt của tôi, mời anh Lý ngồi xuống nói chuyện.”

Lý Phàm hơi nhíu mày, không có hứng trò chuyện cùng đám con nhà giàu này, anh kéo Cố Hoạ Y đi về phía vắng người bên cạnh.

Đám con nhà giàu mặt nóng dán mông lạnh, vẻ mặt trở nên hơi khó coi.

“Người này là ai thế, chúng tôi đã lên nịnh rồi còn không cho người ta chút thể diện, đúng là coi chúng tôi đều là người vô danh tiểu tốt.”

“Anh Tần, rốt cuộc tên này có lai lịch thế nào? Sao anh lại nói mình là tay sai của anh ta? Thể diện của nhà họ Tần không cần nữa à?”

“Lão Tần, lần này anh làm hơi quá rồi đó, để lấy lòng anh ta mà có thể đánh em mình, sợ là anh về cũng khó giải thích với chú hai, chú ba anh.”

Đám con nhà giàu thấy Lý Phàm đã đi thì vây quanh Tần Kế Nghiệp, muốn moi được chút thông tin hữu ích từ Tần Kế Nghiệp.

Tần Kế Nghiệp lạnh mặt bảo: “Quản lý tốt cái miệng của các cậu, nếu ai khua môi múa mép bất kính với anh Lý, đừng trách Tần Kế Nghiệp tôi không nể tình xưa.”

“Mẹ nó, lão Tần, anh không sốt chứ, chúng ta là anh em, anh còn không nhận à? Tên họ Lý kia là ba ruột anh à?” Một tên con nhà giàu khá bất mãn với lời Tần Kế Nghiệp nói.

“Nếu anh Lý đồng ý làm ba tôi, tôi sẽ ngoan ngoãn gọi anh ấy một tiếng ‘ba’, tiếc là người ta không muốn có người con trai như tôi, vậy nên tôi chỉ có thể làm tay sai. Thôi không nhiều lời nữa, Tần Kế Nghiệp tôi nói rồi, coi tôi là anh em thì hãy tôn trọng anh Lý.”

Tần Kế Nghiệp trịnh trọng nói khiến đám con nhà giàu đều im lặng.

Một đám người nghi ngờ nhìn Tần Kế Nghiệp, biết những lời này của anh ta là nghiêm túc.

“Haha, được, anh đã đồng ý làm tay sai thì cứ làm tốt thân phận của mình đi, ông đây đi uống rượu.”

“Lão Tần, sợ rằng danh tiếng sau này của anh sẽ không tốt đâu. Thôi quên đi, anh thích thế nào là việc của anh, chúng tôi không nói nhiều nữa.”

“Đúng là người nào cũng có, cho dù anh ta là Thiên Vương Lão Tử cũng không đáng để làm tay sai chứ! Lão Tần, anh đừng để bị che mắt.”

Đám con nhà giàu xì xào đôi câu rồi lần lượt giải tán, đôi khi họ cảm thấy Tần Kế Nghiệp làm hơi lố quá.

Mọi người đều là con nhà giàu, lắm tiền nhiều của, cứ tiêu xài thoải mái cả đời, dù có ôm đùi thì cũng phải có đạo đức một chút.

Không quan trọng sau lưng giả vờ làm cháu trai hay tai sai, tóm lại ở trước mặt mọi người đều cần chút sĩ diện, nhưng Tần Kế Nghiệp hoàn toàn không cần thể diện, khiến những cậu chủ con nhà giàu tới từ tỉnh thành này cảm thấy rất mất mặt.

Ánh mắt Tần Kế Nghiệp càng lúc càng lạnh, nhìn đám con nhà giàu đã tản đi bằng ánh mắt khinh thường.

Đám vô dụng không biết gì các cậu cũng chỉ xứng ăn no chờ chết, đợi khi nào các cậu chứng kiến sự lợi hại của anh Lý mới hối hận vì không được làm tay sai cho anh Lý.

Tần Kế Nghiệp đắc ý suy nghĩ.

Nhớ lại cảnh tượng Lý Phàm xử lý Bát Gia, Tần Kế Nghiệp càng cảm thấy mình làm đúng, cho dù bị nhà họ Tần đuổi khỏi nhà cũng phải làm tay sai cho Lý Phàm!

… Cố Bội Sam khóc lóc hoa lê đái vũ, mấy người bạn thân cũng vây quanh cô ta, bày tỏ sự đồng cảm với những gì Cố Bội Sam vừa trải qua.

“Bội Sam, cậu đừng khóc nữa, mau lau nước mắt rồi trang điểm lại đi, tên Lý Phàm khốn kiếp kia thật kiêu ngạo, lát nữa chúng tớ tìm người trả thù giúp cậu.”

“Cậu cả nhà họ Tần kia có phải não có vấn đề không? Không ngờ anh ta lại giúp Lý Phàm, đúng là không hiểu chuyện gì xảy ra.”

Cố Bội Sam lau nước mắt, cười khẩy: “Các cậu chờ xem đi, người tôi tìm chắc chắn có thể xử lý bọn họ, con chó cậu cả nhà họ Tần kia, anh ta không có não! Còn tên vô dụng Lý Phàm kia, lát nữa tôi sẽ bắt anh ta phải quỳ xuống dập đầu nhận sai với tớ!”

“Bội Sam, cậu quen nhân vật lớn nào à? Chưa nghe cậu nói bao giờ nha, có phải lại giấu đi ăn mảnh không? Giấu không giới thiệu cho chúng tớ.”

“Không phải, người ta không thích tớ, anh ấy thích con khốn Cố Hoạ Y cơ, nhưng cũng tốt, để Cố Hoạ Y làm nô lệ cho anh ta, đội nón xanh cho Lý Phàm, xem sau này chúng còn lên mặt với tớ thế nào!”

Cố Bội Sam càng nói càng tức giận, lấy điện thoại ra gọi cho cậu ba Lâm.

“Chào cậu ba, tôi là Cố Bội Sam, cháu gái Cố Thiệu Dũng.”

Cố Bội Sam yêu kiều nói.

“Cố Hoạ Y đến rồi đúng không? Cô ấy ở đâu? Tôi nóng lòng lắm rồi, hai ngày nay tôi thèm muôn chết rồi, hahaha.”

Cậu ba Lâm nóng lòng nói.

“Cậu ba, tôi đã cố hết sức lừa Cố Hoạ Y tới, vừa nãy bị thằng chồng rác rưởi của cô ta cho người đánh, anh phải trả thù cho tôi.”

“Hả?”

Cậu ba Lâm hơi kinh ngạc, sau đó trên mặt nở nụ cười xấu xa: “Haha, xem ra tên vô dụng đó còn là một tên cứng rắn ha, chắc chắn tôi sẽ báo thù cho cô, đến lúc đó tôi bảo cao thủ dưới trướng tôi chơi trò ‘nhặt xà phòng’ với cậu ta, đảm bảo cậu ta sẽ lên thiên đường luôn.”

“Vẫn là cậu ba biết chơi, anh đang ở đâu? Tôi đến gặp anh rồi dẫn đường cho anh.”

Cố Bội Sam cẩn thận suy nghĩ.

“Cũng được, tôi ở căn biệt thự cuối cùng, cô tới đây đi.”

Cố Bội Sam cúp máy, trong lòng hơi hưng phấn: “Xong rồi, các cậu về chờ tớ đi, tớ sẽ dẫn cậu ba đi tìm Lý Phàm và Cố Hoạ Y, chắc chắn bà đây phải lấy lại mặt mũi.”

“Vậy chúng tớ về chờ nhé, chờ cậu dẫn nhân vật lớn tới xử lý Lý Phàm và Cố Hoạ Y, cậu đừng để chúng tớ thất vọng đấy.”

Đám bạn thân quay người đi về, Cố Bội Sam nhanh chân vào phòng vệ sinh trang điểm lại, sau đó đi về phía vị trí của cậu ba Lâm.

“Cậu ba Lâm, thể diện của tôi dựa vào anh đấy, nhất định phải cố gắng nhé.”

Hai tay Cố Bội Sam siết chặt, cô ta lẩm bẩm, trong lòng cũng căng thẳng, thấp thỏm.

Dù sao Tần Kế Nghiệp cũng đã tự nhận mình là tay sai cho Lý Phàm, mặc dù Cố Bội Sam cảm thấy não anh ta có vấn đề.

Nhưng có Tần Kế Nghiệp cản trở, Cố Bội Sam cũng không dám khẳng định cậu ba Lâm có thể đánh bại được Tần Kế Nghiệp để xử lý Lý Phàm, nếu cậu ba Lâm không phải đối thủ của Tần Kế Nghiệp thì cuối cùng cô ta sẽ trở thành trò cười.

Cố Bội Sam suy nghĩ xa xôi, càng nghĩ lòng càng thấp thỏm.

Chương 420: Lập uy

Cậu ba Lâm lười biếng dựa lưng vào ghế sofa, một nhóm người đẹp diêm dùa loè loẹt đang nhảy múa cho anh ta xem.

Anh ta giơ ly rượu đỏ lên lắc lư chúc mừng, cười híp mắt: “Nhảy đẹp lắm, thưởng mỗi người 300 triệu.”

“Cảm ơn cậu ba.”

Các người đẹp cảm ơn, sau đó đến mát xa cho cậu ba Lâm.

“Hahaha, hôm nay các cô đừng mong được bản thiếu lâm hạnh, hôm nay bản thiếu đã hẹn một người đẹp đẳng cấp khác rồi.”

Cậu ba Lâm nghĩ đến Cố Hoạ Y, trong mắt loé lên ánh sáng kỳ lạ.

“Cậu ba, sao cậu có thể bỏ chị em chúng em chứ? Cậu tìm người đẹp khác thì chúng em cũng có thể chơi cùng cậu mà, chắc chắn sẽ khiến cậu vui vẻ tới bến.”

“Các cô biết chơi nhưng đó là chuyện sau này, phụ nữ có gia đình ngây thơ gia giáo, ít ai vừa chơi đã điên được lắm.”

Mấy người đẹp không khỏi bĩu mỗi làm nũng, nhưng thái độ cậu ba Lâm cực kỳ kiên quyết, các cô ả cũng chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời, họ thật sự không làm được việc chọc giận kim chủ.

Cố Bội Sam được dẫn vào đại sảnh, ngơ ngác nhìn nhóm người đẹp đang làm nũng với cậu ba Lâm.

Cố Bội Sam từng thấy hai, ba người đẹp cùng phục vụ một người đàn ông, nhưng bảy tám người đẹp chân dài, mặt xinh vây quanh một người đàn ông không biết xấu hổ cầu xin khoái cảm vẫn là lần đầu tiên cô ta thấy.

Chỉ một màn này thôi đã khiến Cố Bội Sam cảm thấy đầu óc không ổn rồi, chưa nói thực lực cậu ba Lâm thế nào, riêng khả năng chơi

gái thì thôi rồi.

“Cậu ba, Cố Bội Sam đến rồi.”

Trợ lý đến sau lưng cậu ba Lâm rồi nói.

Một đám người đẹp vây quanh cậu ba Lâm đồng loạt nhìn Cố Bội Sam, ánh mắt sắc như dao khiến Cố Bội Sam lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát.

“Không phải là cô gái này chứ, dáng dấp cũng bình thường, không hơn được chị em chúng em mà.”

“Dáng người cũng ở mức trung bình, làm gì đẹp được như chúng em đã được huấn luyện đặc biệt, chắc kỹ năng giường chiếu lại càng kém hơn, cậu ba có thể vì cô ta mà bỏ chúng ta sao?”

Mấy cô gái nũng nịu làm dáng, họ chỉ muốn lột sạch đồ Cố Bội Sam rồi ném ra ngoài, để Cố Bội Sam khỏi cạnh tranh với mình.

Cậu ba Lâm hơi nhíu mày, lạnh giọng nói: “Về hết đi, nếu còn dám nói linh tinh nữa thì sẽ bị nhốt trong vườn sói.”

Nghe thấy bị nhốt trong vườn sói, các cô gái lập tức im bặt, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Không ít người đẹp khiến cậu ba Lâm không vui đã bị ném vào vườn sói một cách tàn nhẫn, trở thành thức ăn cho bầy sói.

Người bên cạnh cậu ba Lâm biết rất nhiều câu chuyện về vườn sói, chỉ cần nghe thấy hai chữ “vườn sói” trong miệng cậu ba Lâm là họ đều sợ hết hồn hết vía.

“Chúng em không dám nữa.”

Các người đẹp đồng thanh nói, sau đó cùng nhau ra khỏi đại sảnh, Cố Bội Sam vẫn còn hơi ngẩn ngơ, không hiểu ý nghĩ của hai chữ “vườn sói”, chỉ là cảm thấy những người kia rời đi, áp lực của cô

ta cũng giảm đi rất nhiều.

“Chào cậu ba, tôi là Cố Bội Sam.”

Cố Bội Sam hơi khom người nói.

“Hahaha, đừng căng thẳng, bản thiếu cũng không ăn thịt cô. Cố Hoạ Y đến rồi đúng không, đưa bản thiếu đến gặp cô ấy đi.”

“Cậu ba, vừa nãy xảy ra chút chuyện nằm ngoài dự liệu của tôi. Bây giờ cậu cả nhà họ Tần, Tần Kế Nghiệp của tỉnh thành đang bảo vệ bọn họ. Nếu cậu muốn đưa Cố Hoạ Y đi, sợ rằng phải qua được cửa ải của Tần Kế Nghiệp.”

Cố Bội Sam cảm thấy vẫn nên làm rõ vấn đề trước, có khả năng đối phó Tần Kế Nghiệp không hoàn toàn dựa vào cậu ba Lâm.

Cậu ba Lâm cười khinh thường: “Tần Kế Nghiệp? Tên nhãi đó suốt ngày chỉ biết ở cùng bọn người thấp kém, kiểm soát vài sát thủ thôi đã thật sự cho rằng mình là nhân vật lớn. Không phải tôi coi thường người ta, mà là mấy gia tộc ở chỗ các cô đều là cặn bã.”

“Nếu mấy gia tộc đó đến chỗ chúng tôi thì không sống nổi ba ngày, cả nhà sẽ chết hết. Cô đừng lo lắng tôi không xử lý được tên họ Tần kia, có phải vừa nãy cô đã bị bắt nạt không? Tôi sẽ khiến tên họ Tần kia quỳ xuống xin lỗi cô.”

Nghe những lời ngông cuồng của cậu ba Lâm, mắt Cố Bội Sam sáng lên, lòng tràn đầy hy vọng.

Nếu như thật sự có thể khiến Tần Kế Nghiệp quỳ xuống xin lỗi mình thì chắc chắn cảnh tượng đó hoành tráng lắm, đến lúc đó khả năng tất cả các cậu chủ nhà giàu đều đến nịnh mình, thậm chí còn muốn lôi kéo quan hệ với mình!

Cố Bội Sam đã bắt đầu tưởng tượng xa vời, cậu ba Lâm cười tít mắt xua tay, nói với trợ lý: “Tập hợp tất cả người của chúng ta lại, trang bị đầy đủ súng ống, đã đến lúc chúng ta phải thể hiện oai

phong rồi.”

“Cậu ba muốn lập uy ạ?”

Trợ lý cung kính hỏi.

“Nói nhảm, thật sự cho rằng ông đây đến chỉ để ăn nhậu chơi bời à, làm việc chính mới là quan trọng, chơi gái đẹp chỉ là hoạt động giải trí phụ thôi. Vừa hay hôm nay các cậu chủ nhà giàu đều có mặt, để họ được thấy uy phong của cậu ba Lâm tôi nào.”

“Vâng, tôi sẽ thu xếp ngay.”

Trợ lý nhanh chân rời đi, triệu tập đội vệ sĩ của cậu ba Lâm, đồng thời còn yêu cầu họ mang theo súng ngắn, súng dài, lát nữa sẽ lập uy.

Cậu ba Lâm vỗ vào chiếc ghế sofa bên cạnh, cười nói với Cố Bội Sam: “Nào, ngồi xuống đây nói chuyện với bản thiếu, nói về Cố Hoạ Y và cả chồng cô ấy, tên gì ấy nhỉ?”

Cố Bội Sam tiến về phía cậu ba Lâm, đảo mắt suy nghĩ có nên quyến rũ cậu ba Lâm không.

Nếu được đi theo cậu ba Lâm thì sau này cô ta có thể coi Cố Hoạ Y như người giúp việc để sai bảo, như vậy có thể bắt Cố Hoạ Y ngày ngày rửa chân cho mình.

Cố Bội Sam suy nghĩ thất thần, ngồi bên cạnh cậu ba Lâm, làm ra vẻ ngại ngùng.

Cậu ba Lâm là tay chơi lão luyện, chỉ nhìn thoáng qua là biết Cố Bội Sam đang nghĩ gì, cười tít mắt duỗi tay ra ôm Cố Bội Sam.

“Chậc chậc, người đẹp, có phải cô có ý định với bản thiếu không? Đừng vội, chờ bản thiếu chơi Cố Hoạ Y xong sẽ đưa cả hai chị em cô cùng chơi.”

“Cậu ba xấu quá, người ta không phải người như vậy.”

“Hahaha, nhìn cô như này rõ ràng là đang muốn quyến rũ bản thiếu, lát nữa bản thiếu trả thù cho cô, thế nào cô cũng phải lấy thân báo đáp chứ? Nếu cô và Cố Hoạ Y là chị em sinh đôi thì tốt biết mấy, cảm giác chơi chị em sinh đôi mới là tuyệt.”

Cậu ba Lâm càng nói càng thích thú, ôm Cố Bội Sam hôn ngấu nghiến, Cố Bội Sam thuận thế ngã vào lòng cậu ba Lâm, nũng nịu nói: “Cậu ba thật hư, sau này em giúp cậu dạy dỗ Cố Hoạ Y được không? Tính cô ta không tốt, không ai dạy dỗ sợ là không biết hầu hạ cậu ba.”

“Không sợ cô ấy không hầu hạ được bản thiếu, bản thiếu có nhiều thủ đoạn dạy dỗ người đẹp lắm, nhưng cô có lòng giúp đỡ thì bản thiếu cũng đồng ý thôi, đến lúc đó hãy để bản thiếu được thấy cách dạy dỗ của cô.”

Chương 421

Trần Hiểu Đồng ăn mặc sang trọng ngồi trên e Rolls-Royce, bình thản nhìn về phía cổng trang trại rượu.

Trần Hiểu Đồng từ lâu đã không có niềm vui hay nỗi buồn, cô đã chấp nhận số phận của mình như một món đồ chơi.

Cho dù là trở thành đồ chơi của Trương Đức Võ hay bị Long Hậu ném ra ngoài, bắt đi quyến rũ Lý Phàm thì với Trần Hiểu Đồng mà nói, đều như nhau cả.

Đều là phục vụ đàn ông mà thôi, phục vụ ai không quan trọng, đối tượng phục vụ đẹp hay xấu cũng không quan trọng.

Trần Hiểu Đồng chỉ muốn sống, có thể sống đã là ý nghĩa lớn nhất trong cuộc đời cô, còn những ước mơ hay lý tưởng khác, cô đã không dám cũng không thể mong đợi xa vời nữa rồi.

Người đàn ông trung niên mặc đồ quản gia ngồi cạnh Trần Hiểu Đồng nhìn khuôn mặt quyến rũ của cô, trong lòng hơi tiếc nuối.

“Hiểu Đồng, Long Hậu nói rồi, chỉ cần cô làm tốt chuyện này thì người nhà cô sẽ được thả, đồng thời cho cô tự do.”

Mắt Trần Hiểu Đồng sáng lên, sau đó lại tối xuống.

“Cảm ơn ân đức của Long Hậu, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Cô có thái độ này là tốt, tên Lý Phàm kia cũng không có bản lĩnh gì, tôi tin với diện mạo của cô sẽ sớm có được trái tim cậu ta.”

“Cảm ơn bác Phúc đã khen.”

Trần Hiểu Đồng cúi đầu nói.

“Ừm, lát nữa cô hãy phát huy thoải mái, tôi không xen vào.”

Rolls-Royce đi vào trang trại rượu đã thu hút rất nhiều sự chú ý của các cậu chủ nhà giàu, bởi xe của họ không được đi vào trong, tất cả đều phải đỗ ở bãi đỗ xe bên ngoài.

Mà bây giờ chiếc xe này lại được đi vào khiến họ cảm nhận được điều khác thường, suy đoán chắc là nhân vật lớn tới.

Rolls-Royce chậm rãi dừng lại, bác Phúc xuống xe trước, sau đó đi vòng sang bên phía Trần Hiểu Đồng mở cửa, tay phải chắn trên mui xe, phong cách quản gia tiêu chuẩn Anh quốc.

Bắp chân trắng nõn và thẳng tắp đưa ra, đôi giày cao gót thuỷ tinh lấp lánh trói mắt.

Đám đàn ông nhìn vào bắp chân này đều cảm thấy máu toàn thân nóng lên, còn phụ nữ thì nhìn đôi giày thuỷ tinh với ánh mắt ghen tỵ.

Mới chỉ bắp chân đưa ra thôi đã làm rung động vô số người.

Trần Hiểu Đồng xuống xe, đứng cạnh xe với tư thế lười biến, chiếc váy dạ hộ màu đen càng khiến làn da cô trắng hơn, dáng người lồi lõm của cô khiến cánh đàn ông phải nuốt nước miếng.

Khi nhìn thấy khuôn mặt quyến rũ của Trần Hiểu Đồng, không ít đàn ông như đã bị hút hồn.

Các đường nét trên mặt dịu dàng, quyến rũ, quan trọng là đôi tai Trần Hiểu Đồng khác mọi người. Phần chóp tai cô nhọn và nhô lên, giống như tai của yêu tinh. Quan trọng hơn là phần chóp tai cô có màu xanh lam nhạt, lại càng thêm giống yêu tinh.

“Trời ơi, lẽ nào yêu tinh là có thật? Đây là người đẹp nhà nào vậy, tôi muốn đến nhà cô ấy cầu hôn!”

“Đừng cướp, tôi đã chọn người đẹp này rồi, nếu cướp với tôi thì đừng trách tôi trở mặt không nhận người quen.”

“Mẹ nó, những người đẹp trước đây tôi thấy đều là tầm thường, ngoài Cố Hoạ Y ra chắc không còn ai có thể so sánh với cô gái này nữa.”

Các cậu chủ nhà giàu đã kích động máu toàn thân sôi trào, đồng loạt đứng dậy đến bắt chuyện với Trần Hiểu Đồng.

Ánh mắt nghiêm nghị của bác Phúc quét qua một vòng, đám trai trẻ đang kích động máu nóng sục sôi thoáng chốc nguội lạnh, tất cả đều kiêng dè trước ánh mắt bác Phúc, không dám tiến thêm nữa.

“Lý Phàm đang ở bên kia, chúng ta qua đó không?”

Bác Phúc nhìn Trần Hiểu Đồng, nhỏ giọng hỏi.

“Tôi thấy ghế bên cạnh anh ấy đang trống, ngồi cạnh anh ấy là được rồi, tôi muốn quan sát.”

Trần Hiểu Đồng hờ hững trả lời.

Bác Phúc gật đầu, cúi đầu dẫn đường cho Trần Hiểu Đồng.

Hai người lần lượt đi về phía Lý Phàm, những cậu trai giàu có nhìn thấy nơi Trần Hiểu Đồng đi đến thì đều trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Lý Phàm và Cố Hoạ Y ngồi cùng nhau nhỏ giọng trò chuyện, Tần Kế Nghiệp ngồi đối diện hai người, bị phớt lờ như không khí.

Nhưng Tần Kế Nghiệp không quan tâm điều này, có thể ngồi cùng bàn với Lý Phàm đã là tiến bộ rất lớn rồi.

Khi Tần Kế Nghiệp đang cố gắng khiến bản thân trở nên trong suốt thì bóng dáng Trần Hiểu Đồng lọt vào mắt anh ta.

Thoáng chốc, hô hấp Tần Kế Nghiệp trở nên dồn dập, nhìn Trần Hiểu Đồng giống như yêu tinh bước ra từ trong tranh vẽ, anh ta cảm thấy mình đã bị mũi tên tình yêu của thần Cupid bắn trúng.

Yêu từ cái nhìn đầu tiên, tình yêu sét đánh!

Tần Kế Nghiệp kích động hoảng loạn đứng lên, vội quá nên đầu gối đập vào bàn.

Keng.

Bàn rung lên vài lên, ly rượu và đĩa hoa quả trên bàn suýt rơi ra ngoài.

Lý Phàm cầm lấy cái ly, hơi bất mãn nói với Tần Kế Nghiệp: “Anh làm sao thế? Phát bệnh thần kinh gì đấy?”

“Tôi xin lỗi, xin lỗi, tôi, tôi… thật sự quá đẹp.”

Tần Kế Nghiệp nói năng lộn xộn, khom người xin lỗi Lý Phàm, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Trần Hiểu Đồng, trông cực kỳ quái dị.

Lý Phàm và Cố Hoạ Y đều quay đầu lại, nghi ngờ nhìn theo ánh mắt Tần Kế Nghiệp, khi nhìn thấy Trần Hiểu Đồng, Cố Hoạ Y hơi sững sờ.

“Tai của cô gái này thật đặc biệt, không biết là tự nhiên hay phẫu thuật thẩm mỹ.”

Cố Hoạ Y nhỏ giọng lẩm bẩm.

Lý Phàm quan sát Trần Hiểu Đồng rồi nhún vai nói: “Không biết nữa, nhưng nhìn thật giống yêu tinh.”

“Nghe nói rất nhiều trạch nam đều thích yêu tinh, anh có thích không?”

Cố Hoạ Y nghiêng đầu nhìn Lý Phàm hỏi.

Lý Phàm nghiêm túc đáp: “Anh không phải trạch nam, hơn nữa trong lòng anh bà xã là đẹp nhất, đẹp hơn cả thần tiên.”

Trần Hiểu Đồng chậm rãi đi tới, lơ đãng liếc nhìn Lý Phàm và Cố Hoạ Y, trong lòng cũng hơi giật mình trước vẻ đẹp của Cố Hoạ Y.

Trần Hiểu Đồng đã từng cho rằng mình là người phụ nữ đẹp nhất, nhưng sau khi nhìn thấy Cố Hoạ Y mới phát hiện có người cũng đẹp như mình.

Nhìn thấy sự thân mật của Cố Hoạ Y và Lý Phàm, lòng Trần Hiểu Đồng khẽ động, hơi hâm mộ và ghen tỵ.

Cảnh được ở bên và thân mật với người mình yêu chỉ trong mơ Trần Hiểu Đồng mới dám nghĩ, một khi tỉnh dậy sau giấc mơ, Trần Hiểu Đồng sẽ phải tự làm tê liệt bản thân rồi đối mặt với cuộc sống.

Cuối cùng Tần Kế Nghiệp cũng không kìm được nữa bèn bước lên, đứng trước mặt Trần Hiểu Đồng, anh ta há miệng nhưng không biết nên nói gì để bày tỏ lòng mình, như thể kinh nghiệm chơi bời hơn mười năm đều vứt hết.

Trần Hiểu Đồng hơi ghét bỏ nhìn Tần Kế Nghiệp, bác Phúc bước lên lạnh lùng nói: “Xin đừng cản đường.”

“Tôi, tôi, tôi muốn hỏi cô tên gì?”

Tần Kế Nghiệp hơi ngốc nghếch thốt lên.

“Nhường đường.”

Giọng bác Phúc nặng nề hơn.

Tần Kế Nghiệp do dự một lát, nhưng vẫn nhường đường, anh ta không muốn để lại ấn tượng xấu cho Trần Hiểu Đồng.

Bác Phúc dẫn Trần Hiểu Đồng tới bàn bên cạnh Lý Phàm, kéo ghế ra cho cô ta ngồi xuống.

Tần Kế Nghiệp muốn tới bắt chuyện nhưng bác Phúc đã dùng ánh mắt lạnh băng ngăn lại: “Cô chủ nhà tôi thích yên tĩnh, mong cậu

đừng tới quấy rầy cô chủ.”

Chương 422

Tần Kế Nghiệp ngồi vào chỗ, ánh mắt liên tục nhìn về Trần Hiểu Đồng, dáng vẻ như người mất hồn.

Lý Phàm cười bảo: “Nếu thích thì cứ đến tỏ tình, nhìn lén thôi thì có ý nghãi gì.”

“Tôi, vừa nãy tôi đi rồi đó chứ, nhưng, nhưng…”

Tần Kế Nghiệp lúc này đã không còn cái uy của cậu cả nhà họ Tần nữa, ngược lại như cậu bé biết yêu lần đầu, nhìn thấy người con gái khiến mình rung động là tay chân luống cuống.

Cố Hoạ Y cười khẽ, ghé sát tai Lý Phàm: “Anh thật sự không rung động chút nào à?”

“Đương nhiên là không rồi, trong lòng anh chỉ có em, không chứa được người khác nữa.”

Lý Phàm nghiêm túc nói.

Trần Hiểu Đồng dựng tai lên nghe cuộc đối thoại của mấy người Lý Phàm, nghe thấy câu “trong lòng anh không chứa được người khác nữa” của Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng cắn chặt răng.

Tại sao lại không thể chứa được người khác nữa? Lời nói của đàn ông đều là giả dối, tôi nhất định sẽ quyến rũ được anh, để rồi xem trong lòng anh có thể chứa thêm người khác nữa không!

Vốn dĩ Trần Hiểu Đồng chỉ quyến rũ Lý Phàm theo nhiệm vụ, nhưng bây giờ tâm lý đã hơi thay đổi mà chính bản thân cô ta cũng không nhận ra.

Bác Phúc cúi đầu đứng sau Trần Hiểu Đồng, giống như sư già nhập định, chỉ cần không ai tới phá hỏng kế hoạch thì bác Phúc sẽ đứng yên bất động như thế.

Lý Phàm liếc nhìn bác Phúc, nhìn dáng vẻ bất động của ông ta, anh mơ hồ cảm nhận được ông ta là một cao thủ.

Có thể có dung mạo xinh đẹp, lại còn có cao thủ đi cùng, Lý Phàm đoán thân phận Trần Hiểu Đồng không bình thường, hơn nữa cô ta còn đến ngồi ở nơi góc khuất như thế, anh có cảm giác dường như cô ta đến đây vì mình.

Nhưng Lý Phàm không thể hiện ra nhiều, cuộc sống như một vở kịch, đều phụ thuộc vào việc diễn xuất, nếu Trần Hiểu Đồng muốn diễn thì anh sẽ xem cô ta muốn diễn gì.

“Lão Tần, đừng nhát thế, trước đây không phải anh cũng gan lắm mà, lấy dũng khí của anh đi tỏ tình đi.”

Lý Phàm cười nói.

Tần Kế Nghiệp cười khổ, gãi đầu nói: “Nếu là trước kia thì tôi đã dẫn thuộc hạ đi cướp người rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy cô ấy, tôi lại không muốn có suy nghĩ mạo phạm, cảm thấy làm vậy là thô bạo với cô ấy.”

Lý Phàm và Cố Hoạ Y nhìn nhau, đều cảm thấy Tần Kế Nghiệp thần kinh rồi, chắc chắn đã bị Trần Hiểu Đồng hút hồn.

…

Cậu ba Lâm đã tập hợp hết thuộc hạ, tay cầm súng dài, súng đại bác ngắn, trông sát khí đằng đằng.

Cố Bội Sam dựa vào lòng cậu ba Lâm làm nũng, ngượng ngùng kéo quần áo vương vãi che cơ thể.

“Cậu ba xấu quá, để em mặc quần áo xong rồi cho họ vào.”

“Hahaha, thế này không phải càng thú vị hơn à? Xem xem các anh em của thuộc hạ tôi thế nào? Tay ai cũng đều nhuốm máu, lấy một địch trăm thì hơi quá, nhưng một địch mười thì dễ dàng, lát nữa

tôi sẽ khiến Lý Phàm quỳ xuống cầu xin tha thứ."

"Cậu ba đã ra tay chắc chắn sẽ thành công, lát nữa em sẽ giúp cậu ba dạy dỗ Cố Hoạ Y, xem cô ta có còn giả bộ liệt nữ trinh tiết nữa không!"

Mắt Cố Bội Sam loé lên ánh sáng cửa sự ghen tỵ.

Cậu ba Lâm đứng dậy cài thắt lưng: "Ra ngoài chờ hết đi, lát nữa tôi sẽ dẫn các cậu đi chơi vui vẻ."

Đám thuộc hạ lần lượt ra ngoài, Cố Bội Sam đỏ mặt mặc lại quần áo.

Sau khi cả hai mặc quần áo chỉnh tè, họ khoác tay nhau bước ra, một nhóm thuộc hạ bảo vệ xung quanh cậu ba Lâm và Cố Bội Sam đi về phía sân trước cửa trang trại rượu.

Khi cậu ba Lâm xuất hiện, trong đám cậu chủ trẻ tuổi dấy lên một làn sóng lớn, các cậu chủ của Sở Châu, Hán Thành đều nhìn cậu ba Lâm bằng ánh mắt sợ hãi.

Mặc dù nhà họ Lâm không ở tỉnh này nhưng cũng không ngăn được truyền thuyết của nhà họ.

Người nào từng nghe về câu chuyện của nhà họ Lâm thì đều biết nhà họ Lâm rất hung dữ, hơn nữa nhà họ lâm không kinh doanh hợp pháp, vậy nên mọi người đều cố ý giữ khoảng cách với cậu ba Lâm.

Nhìn thấy đoàn người cậu ba Lâm đi về phía Lý Phàm, mọi người biết sắp xảy ra chuyện lớn.

"Ôi mẹ ơi, lần này chắc sắp có một vở kịch lớn đây, bên phía Lý Phàm có những hai mỹ nữ hàng đầu, sợ rằng cậu ba Lâm đưa người tới để cướp mỹ nữ."

"Bên cạnh cậu ba Lâm không phải là Cố Bội Sam vừa bị đánh sao? Cô ta cũng có bản lĩnh đấy, còn mời được cậu ba Lâm tới trả thù."

“Lần này sợ là Lý Phàm thật sự bị đánh tàn phế luôn, cho dù có mười Tần Kế Nghiệp cũng không ngăn nổi một cậu ba Lâm.” . Đam Mỹ Sắc

Quần chúng lại một lần nữa hoá thân thành quần chúng ăn dưa, chỉ là không ai dám lại gần hóng hớt, dù sao thuộc hạ của cậu ba Lâm đều có súng, nếu bị vạ lây thì phiền phức.”

Mấy cô bạn thân của Cố Bội Sam đều phấn khích, ai nấy đều nở nụ cười rạng rỡ.

“Bội Sam giỏi quá, không ngờ lại quyến rũ được cậu ba Lâm, thảo não cứ giấu mãi không chia sẻ với chúng ta.”

“Nghe nói cậu ba Lâm không dễ hầu hạ đâu, sợ là Bội Sam cũng đã vứt bỏ hết, nhưng lần này chắc chắn Bội Sam có thể lấy lại thể diện.”

Từ Vân Vân ngồi một mình trong góc, cứ lén lút nhìn Lý Phàm và Cố Hoạ Y với ánh mắt phẫn uất, mặc dù chuyện vừa nãy Lý Phàm và Cố Hoạ Y không nói gì cô ta, nhưng trong lòng cô ta thấy hận.

Hận Lý Phàm và Cố Hoạ Y thu hút mọi ánh nhìn, hận mình không lấy lòng được cả hai bên, hận số phận không công bằng, tóm lại dưới tâm lý mất cân bằng cô ta chỉ mong Cố Hoạ Y và Lý Phàm mau chóng gặp hoạ lớn.

Bây giờ nhìn thấy Cố Bội Sam và cậu ba Lâm dẫn người tới, Từ Vân Vân thoáng chốc như được tắm máu gà, hai tay siết chặt, kích động lẩm bẩm một mình.

“Hay lắm, cậu ba Lâm đã tới rồi, lần này họ phải chịu khổ rồi, xem các người còn kiêu ngạo kiểu gì! Vừa nãy không cho tôi mặt mũi, giờ đã đến lúc các người mất mặt rồi.”

Dưới ánh mắt tập trung của mọi người, cậu ba Lâm đưa người đi về phía Lý Phàm.

Sau khi nhìn qua Cố Hoạ Y, cậu ba Lâm nhìn thấy Trần Hiểu Đồng, thoáng chốc nước miếng chảy ra.

“Hahaha, Bội Sam cô đúng là ngôi sao may mắn của tôi, không ngờ không chỉ có Cố Hoạ Y mà còn có một người đẹp như yêu tinh nữa, hôm nay ông đây phải chơi hết mình, một đem bảy lần không ngừng nghỉ mới được!”

Cậu ba Lâm cười phóng đãng.

Cố Bội Sam hận thù nhìn chằm chằm Lý Phàm và Cố Hoạ Y, dựa vào lòng cậu ba Lâm nói: “Cậu ba, cậu phải xử lý Lý Phàm trước mới được, nếu không tên rác rưởi đó sẽ ngáng đường, sẽ khiến cậu ba không vui.”

Lý Phàm, Cố Hoạ Y, Trần Hiểu Đồng đều dùng ánh mắt kinh tởm nhìn cậu ba Lâm, trong lòng ba người đều thấy bất mãn.

Bác Phúc liếc nhìn cậu ba Lâm và đám thuộc hạ của anh ta, sau đó tiếp tục nhắm mắt làm sư già nhập định.

Tần Kế Nghiệp đỏ mắt, tức giận đùng đùng đứng lên.

Mặc kệ là thể hiện trước mặt Lý Phàm hay là Trần Hiểu Đồng, giờ phút này Tần Kế Nghiệp đều phả đứng ra.

“Cậu ba Lâm, giữ miệng sạch sẽ chút!”

Chương 423

“U, đây là chó hoang ở đâu đến sủa bậy, còn dám kêu to một tiếng thì ông đây băm mày ra cho mèo ăn luôn.”

Cậu ba Lâm khinh thường nói.

Cố Bội Sam hung tợn lườm Lý Phàm, sau đó lại ai oán liếc nhìn Tần Kế Nghiệp.

“Cậu ba, vừa rồi con chó hoang này đánh em, anh xem mặt em đi, bị nó đánh in dấu lên mặt rồi, anh phải báo thù cho em đấy!”

“Yên tâm, con chó hoang này nhất định sẽ bị dạy bảo, họ Tần, đừng tưởng rằng mày là kẻ nào, trong mắt tao, nhà họ Tần chúng mày không là cái rắm gì cả, biết điều thì ngoan ngoãn quỳ xuống cầu xin tha thứ, cậu đây vui vẻ một chút thì có lẽ sẽ để lại mạng chó của mày.”

Cậu ba Lâm khinh miệt nhìn Tần Kế Nghiệp, tính toán dùng Tần Kế Nghiệp để lập uy.

Tần Kế Nghiệp nâng tay ra hiệu, đám vệ sĩ ở cách đó không xa lập tức lao đến.

“Ha ha ha.”

Cậu ba Lâm cuồng vọng cười hai tiếng, sau đó lập tức ngạo mạn xoay người rút súng, nhắm ngay về phía vệ sĩ đang lao đến để bóp cò.

Bùm bùm bùm!

Mỗi phát súng cậu ba Lâm bắn ra là có một vệ sĩ trúng đạn ngã xuống đất, chỉ trong chốc lát đã khiến đám vệ sĩ của Tần Kế Nghiệp không dám tiến lên mà tìm chỗ trốn đi.

Nâng ngón tay lên đung đưa, súng chuyển động xoay quanh đầu

ngón tay, Cố Bội Sam hưng phấn kiễng mũi chân, vươn hai tay ôm lấy cổ cậu ba Lâm, sau đó hôn thật mạnh lên mặt cậu ba Lâm.

“Darling, anh thật tuyệt, quả thực rất man, anh chính là bạch mã hoàng tử trong lòng em.”

“Ha ha ha, rồi, thấy em biết nói hay như vậy, đêm nay anh đây nhất định sẽ yêu thương em thật tốt.”

Cậu ba Lâm vui tươi hớn hở ôm lấy eo Cố Bội Sam, cảm thấy màn làm màu của mình phải được điểm tuyệt đối.

Đám con nhà giàu trốn hết ở phía sau ghế sofa, không ít người bị tiếng súng dọa mặt mũi trắng bệch.

Lúc nhìn thấy vệ sĩ bị súng bắn ngã xuống, ánh mắt đám người này nhìn cậu ba Lâm càng thêm vài phần sợ hãi.

Dám dùng súng ngay trước mặt công chúng, hơn nữa lại còn bắn vệ sĩ của nhà họ Tần, cậu ba Lâm hoàn toàn biểu hiện ra dáng vẻ rồng lớn qua sông.

“Mẹ ơi, cậu ba Lâm còn khủng hơn lời đồn, lần này sợ là Tần Kế Nghiệp phải ăn quá đắng rồi, thật sự là tự làm bậy không thể sống, vừa rồi Tần Kế Nghiệp làm chó săn cho Lý Phàm, không biết bây giờ trong lòng anh ta có đắng hay không.”

“Đầu năm nay làm chó săn cũng không dễ làm, nhất là đụng phải người khủng bố, chó săn luôn bị hố nhất, tôi thấy Lý Phàm hoàn toàn không có vẻ gì là bảo vệ Tần Kế Nghiệp cả, này là chuẩn bị vứt con tốt thí để tự bảo vệ mình đây mà.”

“Qúa độc ác, cậu ba Lâm như này là chuẩn bị tiến quân vào Sở Châu à, nếu cậu ba Lâm cắm rễ ở Sở Châu thì sợ là lại chuẩn bị một hồi gió tanh mưa máu, lúc này nhà họ Tần xem như đã đụng tới đá rồi, kết thù với nhà họ Lâm.”

Đám nhà giàu thấp giọng nghị luận, trong đầu không ít người có

suy nghĩ muốn tạo quan hệ tốt với cậu ba Lâm, sau này Sở Châu khó tránh khỏi một đợt thanh trừng, dựa vào cậu ba Lâm thì ít nhiều có thể được chia cho bát cơm.

Cậu ba Lâm nghiêng đầu nhìn Trần Hiểu Đồng, cười lưu manh: "Người đẹp, có cảm thấy động tác vừa rồi của tôi đẹp trai không."

Trần Hiểu Đồng giả vờ sợ hãi, kéo ghế ngồi xuống phía sau Lý Phàm, nói khẽ với cậu ba Lâm: "Tôi không thích anh, anh đừng nhìn tôi."

Cố Họa Y quay đầu nhìn Trần Hiểu Đồng ngồi sau Lý Phàm, trong lòng có phần không thoải mái, cô không nhịn được bèn ôm lấy tay Lý Phàm, như là đang tuyên bố chủ quyền.

Lý Phàm cười khổ một tiếng, không hiểu hành động này của Trần Hiểu Đồng là có ý gì, nhìn là biết lão quản gia bên người cô ta là cao thủ, không có lý nào lại trốn phía sau mình.

Bác Phúc bước đến bên cạnh Lý Phàm, khom người nói: "Vị tiên sinh này, còn nhờ anh chăm sóc của cô chủ của tôi, cô chủ nhà tôi nhát gan, đợi lát nữa tôi ra tay với bọn họ, sợ là cảm xúc của cô chủ sẽ không tốt lắm, làm ơn anh."

"A, để vợ tôi để ý cô ấy là được, ông cứ yên tâm đi."

Lý Phàm nhướng mày nói.

Bác Phúc nghe vậy thì vô cùng cảm thán, cái gì gọi là cứ yên tâm đi, nói cứ như ông ta phải đi chịu chết vậy, thật sự là khiến người tức giận.

Cố Họa Y khá vừa lòng với câu trả lời thuyết phục của Lý Phàm, cô cào nhẹ tay anh một cái, nhìn thấy Lý Phàm nhìn về phía mình, Cố Họa Y tặng cho anh một khuôn mặt tươi cười.

Lý Phàm vui vẻ nở nụ cười, cúi đầu muốn hôn Cố Họa Y nhưng lại bị Cố Họa Y ngửa đầu tránh đi.

Nhìn thấy Lý Phàm và Cố Họa Y thân mật trước mặt mọi người,

trong lòng Trần Hiểu Đồng, Cố Bội Sam và cậu ba Lâm đều dâng trào.

“Cố Họa Y, con ranh ti tiện không biết xấu hổ như mày, mày còn không nhanh đến đâu hầu hạ câu ba Lâm đi à!”

Cố Bội Sam tức giận nói.

Cậu ba Lâm hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Lý Phàm, lại châm chọc nói: “Mày chính là cái thằng vô dụng ăn bám vợ Lý Phàm kia? Đi lại đây học chó kêu hai tiếng, nói không chừng cậu đây có thể coi mày như cho canh cửa mà giữa lại, nếu mày không ngoan ngoãn nghe lời tao thì hết đường sống, ha ha.”

Lý Phàm liếc nhìn cậu ba Lâm, lắc đầu nói: “Mày thật đúng là điếc không sợ súng, mày muốn làm màu ra vẻ đẹp trai thì làm thật sự, đúng là ngu ngốc.”

“Im mồm, mày là cái thá gì mà dám nói cậu đây ngu ngốc, lên cho tôi, bắt lấy con chó rác rưởi này rồi cho nó một trận!”

Cậu ba Lâm nói lời tàn nhẫn.

Đám cấp dưới đi theo sau cậu ba Lâm đều lộ ra nụ cười hưng phấn, cả đám xoa tay đi đến chỗ Lý Phàm. . Kiếm Hiệp Hay

Tần Kế Nghiệp cắn chặt răng, tiến lên hai bước chăn cản đám cấp dưới của cậu ba Lâm.

“Muốn ra tay với anh Lý thì phải bước qua xác tao trước.”

Tần Kế Nghiệp nói xong, lập tức bày ra tư thế nghênh chiến.

“Đậu xanh, lời cầu ngu ngốc như thế mà cũng có thể nói ra được, thế mà lại yêu cầu chúng tao bước qua xác mà, vậy chúng tao cũng không cần khách khí.”

“Nếu mày muốn chết thì ông nội mày sẽ chiều mày, hôm nay tuyệt

đối sẽ tiễn mày về chầu trời, sau đó lấy thi thể của mày chà đạp thành bùn.”

“Đến đây đi!”

Tần Kế Nghiệp chợt quát một tiếng rồi lao lên, xuất ra tư thế liều mạng đánh về phía hai người này.

Hai người đứng ngay trước mặt Tần Kế Nghiệp cho nên không kịp đề phòng, cả hai đều ôm đầu ngã xuống đất, nhưng mà đám người xung quanh lại nhanh chóng phản ứng, cả đám lao về phía Tần Kế Nghiệp.

Hai đấm khó địch lại bốn tay, Tần Kế Nghiệp nhanh chóng rơi vào thế yếu, dần dần chỉ có thể bị động nhận đòn.

Cố Họa Y nhìn không đành lòng lắm, thấp giọng nói: “Anh không định giúp anh ta ạ?”

“Đây là biểu quyết do chính anh ta lựa chọn, anh phải cho anh ta cơ hội biểu diễn, nếu không anh ta sẽ khó chịu.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Tần Kế Nghiệp làm như vậy quả thật là để cho Lý Phàm xem, vì để bày tỏ lòng trung thành của chính mình đối với Lý Phàm.

Cố Họa Y hơi kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng hiểu được đạo lý trong đó.

Trần Hiểu Đồng vểnh tai nghe hai người nói chuyện, trong lòng yên lặng phân tích Lý Phàm là người như thế nào.

Bác Phúc nhìn tình huống của Tần Kế Nghiệp, sau đó lắc đầu, cảm thấy Tần Kế Nghiệp không gượng được bao lâu.

Bốp!

Có người đá một chân lên lưng Tần Kế Nghiệp, Tần Kế Nghiệp lảo đảo hai cái, ngã sụp xuống đất.

Tần Kế Nghiệp gắng chống tay đứng lên, lau vết máu trên mặt rồi quát: “Đến đây!”

Chương 424

Tần Kế Nghiệp hoàn toàn là bất chấp mọi thứ, anh ta hiểu được chỉ cần là chính mình biểu biện, chỉ cần biểu hiện của mình có thể đả động Lý Phàm thì anh ta nhất định sẽ không phải chết.

Không chỉ không phải chết mà còn có thể lọt vào mắt xanh của Lý Phàm, trở thành đàn em bên ngoài của Lý Phàm là không thành vấn đề.

Mặt mũi Tần Kế Nghiệp đã bầm dập, máu tươi chảy ròng từ trên trán xuống, anh ta dùng hết khí lực toàn thân để đứng lên, tiếp theo anh ta không thể đánh lại được nữa, cái còn lại cũng chỉ có khí thế.

Không ít đám con nhà giàu bị khí thế của Tần Kế Nghiệp làm rung động, đều nghĩ không thông sao Tần Kế Nghiệp đã bị đánh thành như vậy mà còn muốn kiên trì ngăn cả.

Chẳng lẽ Tần Kế Nghiệp thật sự chuẩn bị liều chết bảo vệ Lý Phàm?

Rốt cuộc Lý Phàm kia có cái gì mà lại khiến Tần Kế Nghiệp như vậy?

“Lão Tần như này là muốn làm gì đây, cho dù thật sự là chó săn thì bị người đánh đến mức này chủ nhân cũng sẽ ra mặt, nhưng sao Lý Phàm vẫn như Lã Vọng câu cá(1), không phải định nhìn lão Tần chịu chết đấy chứ.”

“Chuyện hôm nay thật sự phá vỡ tam quan, có phải đầu óc Tần Kế Nghiệp bị nước vào không, nhìn dáng vẻ Lý Phàm không khác gì phế nhân, cậu ba Lâm uy phong nửa ngày mà Lý Phàm đến rắm cũng không dám thả, thật sự thấy uất ức thay Tần Kế Nghiệp.”

“Các người nhìn Lý Phàm xem, bên trái là một người đẹp, phía sau là một người đẹp, phía trước còn có Tần Kế Nghiệp liều mạng vì anh ta, các người nói xem rốt cuộc anh ta được hay là không

được? Tôi cảm thấy lát nữa cậu ba Lâm có thể làm anh ta thành chó, sau đó đoạt lấy hai người đẹp kia về nhà sung sướng."

Đám nhà giàu vừa cảm thấy Tần Kế Nghiệp làm thế là không đáng, về mặt khác lại cảm thấy Lý Phàm quá vô dụng, lúc này nếu có bản lĩnh thật sự thì nên động thân mà đi càn quét tứ phương mới đúng, nhưng nhìn dáng vẻ Lý Phàm căn bản không có ý định ra tay nào cả, hơn nữa ngay cả nói cũng không dám nói một câu.

Cậu ba Lâm liếc nhìn Tần Kế Nghiệp, cười lạnh nói: "Kiên cường đấy, vừa rồi có phải mày đánh Bội Sam không? Bắt nó đến đây, để Bội Sam đánh nó xả giận."

Cố Bội Sam đắc ý ngẩng đầu, cảm thấy hôm nay mình đã làm ra quyết định sáng suốt của cuộc đời, có cậu ba Lâm làm chỗ dựa thì thù mới hận cũ với Cố Họa Y và Lý Phàm nhất định có thể báo được.

Trước lấy chút lợi tức ở chỗ Tần Kế Nghiệp cũng không tồi, nhất định phải dùng giày cao gót dẫm nát mặt Tần Kế Nghiệp.

Tần Kế Nghiệp lộ ra nụ cười sầu thảm, chậm rãi bày ra tư thế: "Đến đây, có bản lĩnh thì hôm nay giết ông nội đi, chỉ cần hôm nay mày không giết tao, sau này tao nhất định giết chết chúng mày!"

"Mẹ kiếp! Mày là cái thá gì mà dám vô lễ với cậu ba Lâm, các anh em lên, đánh chết thằng ranh này."

"Còn giết chết chúng tao, ông đây thật muốn nhìn xem oắt con mày định giết chúng tao thế nào! Cho mày nát trứng luôn!"

Đám tay chân của cậu ba Lâm la hét xông lên, vung tay vung chân với Tần Kế Nghiệp.

Tần Kế Nghiệp không chống đỡ được nửa phút đã bị ngã ngửa xuống đất.

"Ha ha, cũng chỉ là thằng vô dụng, mồm miệng lại rất to, xem ông

mày cho mày mất tất cả, đoạn tử tuyệt tôn luôn!”

Một gã tay chân của cậu ba Lâm la hét bừa bãi, nâng chân đá về phía đũng quần Tần Kế Nghiệp.

Lúc này nếu thật sự bị đá trúng thì Tần Kế Nghiệp chắc chắn sẽ thành thái giám.

Nhìn thấy bàn chân to đang lao tới, Tần Kế Nghiệp tuyệt vọng nhắm hai mắt.

Ánh mắt Trần Hiểu Đồng hơi lóe lên, nhìn chằm chằm Lý Phàm, muốn nhìn xem Lý Phàm có thể ra tay cứu Tần Kế Nghiệp hay không.

Cố Họa Y nhắm mắt lại, giống như không muốn nhìn thấy kết cục bi thảm của Tần Kế Nghiệp.

Trong mắt Cố Bội Sam lại lóe lên sự hưng phấn, nghĩ thầm một đá này nên để cô ta đá, tuy nhiên cũng không nóng nảy, đợi lát nữa nói cậu ba Lâm bắt lấy Lý Phàm là có thể muốn làm gì Lý Phàm cũng được.

Khóe miệng cậu ba Lâm nhếch lên, lộ ra nụ cười đắc ý, cảm thấy hôm nay mình lập uy án gái thật không sai, có thể ôm hai người đẹp cực phẩm về chơi rồi.

Lý Phàm cũng lộ ra nụ cười trào phúng, ngón tay trên bàn khẽ động, một cái ống hút trên bàn bay ra.

Khoảnh khắc ống hút bay ra, mí mắt bác Phúc hơi nhảy lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ống hút bằng nhựa bay thẳng đã không dễ dàng, mà để tốc độ có thể nhanh đến mức gần như không nhìn thấy thì lại càng khó hơn.

Phụt.

Ống hút chui vào đầu gối gã đàn ông lực lưỡng đang muốn đá vỡ trứng Tần Kế Nghiệp, ống hút vốn mềm mại nhưng lúc này lại

cứng rắn như sắc thép, đâm vỡ xương bánh chè.

“Á!”

Người đàn ông cường tráng hét thảm một tiếng rồi ngã ngửa ra say, hai tay ôm đầu gối lăn lộn trên đất.

“Đầu gối của tôi!”

Cậu ba Lâm và những người khác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghe được tiếng la của người đàn ông cường tráng thì mới nhìn ra có một cái ống hút cắm trên đầu gối gã ta.

Tròng mắt mọi người đều trợn tròn, đều không hiểu ống hút đâm thủng đầu gối bằng cách nào, càng quan trọng hơn là bọn họ không nhìn ra ai là người ném ống hút ra.

Tần Kế Nghiệp thở phào một hơi, hiểu được đây là Lý Phàm ra tay cứu mình.

Thở phào một hơi, Tần Kế Nghiệp lập tức cảm thấy cả người đau nhức, vừa rồi thần kinh căng chặt đè nén cảm giác đau đớn, lúc này đau đớn lại như thủy triều ập tới thổi quyết đầu óc Tần Kế Nghiệp.

Thần kinh không chịu nổi cảm giác đau đớn mãnh liệt này, cả người Tần Kế Nghiệp run rẩy, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cậu ba Lâm hơi bối rối nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, ánh mắt quét quanh đám người Lý Phàm.

Lý Phàm, Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều bị cậu ba Lâm quyết đoán loại bỏ, cuối cùng ánh mắt cậu ba Lâm dừng lại trên người bác Phúc.

“Lão già kia, là ông ra tay đúng không? Phá hủy chuyện tốt của tôi, ông tìm đánh đúng không!”

Cậu ba Lâm độc ác nhìn bác Phúc.

Bác Phúc cười không nói, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Đám tay chân của cậu ba Lâm đều nổi giận, cả bọn hung tợn nhìn về phía bác Phúc.

Chuyện vừa rồi tuyệt đối là chuyện mất mặt, hơn nữa người mất mặt không chỉ một mà là cả đám, cho nên đám tay chân của cậu ba Lâm đều hận không thể giết chết bác Phúc ngay.

“Lão già kia, dám làm mà không dám nhận có phải không, dùng ống hút là rất trâu bò có phải không, có bản lĩnh thì ông đáy tay đôi đi, nhìn xem bọn tao có giết chết ông hay không!”

“Võ công cao đến đâu cũng một súng là ngã, trong tay ông đây có súng, lão già ông có hay không? Nếu sợ thì nhanh quỳ xuống!”

Đám tay chân của cậu ba Lâm đều lấy súng ra, họng súng tối om nhắm thẳng bác Phúc.

“A!”

Trần Hiểu Đồng duyên dáng gọi to một tiếng, trên mặt là vẻ hoảng sợ, hai tay đột nhiên vươn ra nắm lấy bả vai Lý Phàm, nửa người trên cũng rướn lên dán vào lưng Lý Phàm.

Vừa rồi Trần Hiểu Đồng xem được rõ ràng cảnh Lý Phàm ra tay, một khắc kia Trần Hiểu Đồng phán toán Lý Phàm là người đàn ông có tình có nghĩa, cảm thấy nếu mình theo Lý Phàm thì có lẽ sau này sẽ thoát khỏi biển khổ.

Huống chi Lý Phàm còn là Thiếu chủ Long Môn, nếu giúp đỡ Lý Phàm diệt trừ Long hậu, Trần Hiểu Đồng cảm thấy mình có thể được đến càng nhiều lợi ích, thậm chí có thể sống cuộc sống tốt đẹp.

Chương 425

Không cần suy nghĩ quá nhiều, Trần Hiểu Đồng cũng đã đưa ra phán đoán, mặc kệ là vì lợi ích hay là vì hạnh phúc tương lai, Trần Hiểu Đồng cảm thấy đặt cược vào Lý Phàm còn đáng tin hơn đặt cược vào Long Hậu.

Lý Phàm cảm nhận được xúc cảm mất hồn sau lưng, lông mày khẽ nhúc nhích, trầm giọng nói: “Nếu như cô sợ thì ngồi cùng với vợ tôi.”

Cố Họa Y vươn tay đặt lên tay Trần Hiểu Đồng, nhẹ nhàng nói: “Em đừng sợ, nếu như căng thẳng thì kéo tay chị.”

“Không, anh ấy, anh ấy khiến tôi cảm thấy an toàn hơn.”

Trần Hiểu Đồng điềm đạm đáng yêu nói.

Lý Phàm cười khổ lắc đầu: “Cô không cần kéo tôi cũng cảm thấy rất an oàn, nếu như cô vẫn luôn kéo tôi, ngược lại sẽ cảm thấy không an toàn.”

“Tại, tại sao.”

“Bởi vì tôi sợ vợ, tôi sẽ không làm những chuyện mà vợ tôi không vui, ví dụ như cô bây giờ sẽ khiến vợ tôi không vui.”

Lý Phàm nghiêm túc nói.

Cố Họa Y liếc nhìn Lý Phàm, không nhịn được che miệng cười.

Trong lòng Trần Hiểu Đồng khá là thất vọng, ngày trước đám đàn ông kia ai nhìn thấy cô cũng như là mất hồn vậy, nhưng bây giờ đã chủ động ôm ấp rồi, Lý Phàm cũng không động tâm chút nào.

Mặc dù Cố Họa Y xinh đẹp, nhưng mình cũng không kém mà, không phải nói rằng đàn ông toàn là những kẻ dối trá sao!

Nhất định là vì Cố Họa Y đang ở chỗ này, cho nên Lý Phàm không dám tỏ ra cái gì, đợi đến lúc Cố Họa Y không có mặt ở đây, xem Lý Phàm sẽ có phản ứng gì!

Trần Hiểu Đồng không cam lòng buông tay đang nắm lấy vai Lý Phàm, sau đó hai tay ôm cánh tay Cố Họa Y, giả vờ yếu ớt nằm nhoài trên lưng Cố Họa Y.

“Chị, chồng chị thật là dữ.”

“Anh ấy dữ? Lý Phàm không dữ chút nào, đúng rồi, em tên là gì? Chị tên Cố Họa Y.”

Cố Họa Y cười nói.

“Em tên Trần Hiểu Đồng.”

“Em Hiểu Đồng đừng căng thẳng, có Lý Phàm ở đây, chắc chắn sẽ không có việc gì xảy ra.”

Không biết từ lúc nào, trong lòng Cố Họa Y đã vô cùng tin tưởng Lý Phàm, cho dù đối mặt với tình hình hiện tại, Cố Họa Y đều cảm thấy Lý Phàm có thể giải quyết được.

Lý Phàm không quan tâm Trần Hiểu Đồng nữa, ánh mắt nhìn về phía bác Phúc.

Bác Phúc dửng dưng nhìn cấp dưới của cậu ba Lâm đang giơ súng, chậm rãi đi về phía trước nói: “Thật sự cho rằng có súng là đủ sao? Ở trong mắt cao thủ chân chính, súng nhiều nhất cũng chỉ là món đồ chơi.”

“Tinh tướng sẽ bị sét đánh đó có biết không, chết đến nơi rồi còn mạnh miệng, có bản lĩnh thì ông đỡ đạn chúng tôi bán ra đi! Ha ha ha.”

“Nói cái gì với lão già đáng chết này nữa, giết chết đi, cậu ba của chúng ta đang chờ ôm người đẹp về vui vẻ đấy, đừng chậm trễ

chuyện quan trọng của cậu ba.”

Đám cấp dưới của cậu ba Lâm khoe khoang hai câu, đều bày ra tư thế bắn, chuẩn bị bắn vào bác Phúc.

Bác Phúc nở nụ cười, bỗng nhiên vọt lên phía trước, tốc độ nhanh đến nỗi chỉ để lại tàn ảnh trong không khí.

Đám cấp dưới của cậu ba Lâm đã bao giờ gặp phải tốc độ như vậy, chưa kịp chờ bọn họ phản ứng và bóp cò, bác Phúc đã vọt đến cạnh bọn họ.

Bốp bốp bốp.

Hai tay bác Phúc nhanh chóng vung lên, mỗi lần tay vung lên là có một khẩu súng rơi xuống, lúc bác Phúc đánh xong, toàn bộ cấp dưới của bác Phúc đã bị chặt đứt hai tay, súng trong tay rơi đầy xuống đất.

Cậu ba Lâm nhìn hơi sợ hãi, lúc này mới biết bác Phúc nhìn giống như là quản gia nhưng lại là cao thủ.

Cố Bội Sam sợ hãi núp trong ngực cậu ba Lâm, hoảng sợ hỏi: “Cậu ba, đây, chuyện gì đang xảy ra, chúng ta nên làm gì đây.”

“Ha ha, đừng căng thẳng, chẳng qua chỉ là cao thủ có bản lĩnh mà thôi, bên cạnh cậu chủ tôi đây cũng có cao nhân!”

Cậu ba Lâm vừa dứt lời, một người trung niên mặc đồ luyện công màu trắng xuất hiện phía sau cậu ba Lâm.

Người trung niên kia lông mày lưỡi mác, trong đôi mắt lộ ra

“Chú Bảo, nhờ chú.”

Cậu ba Lâm thấp giọng nói.

Chú Bảo mỉm cười gật đầu, đứng phía trước cậu ba Lâm, quan sát bác Phúc trước mặt.

Bác Phúc dừng bước, khá là cẩn thận nhìn chú Bảo, vẻ mặt hơi nghiêm nghị.

Lý Phàm quay đầu nhìn Trần Hiểu Đồng nói: “Quản gia của cô rất lợi hại, nhưng mà tôi chưa từng nghe tên tuổi của nhà họ Trần vậy?”

“Nhà chúng tôi không ở chỗ này, trình độ của bác Phúc ở nhà cũng chỉ là bình thường, người lợi hại hơn ông ấy có rất nhiều, tôi vì trốn kết hôn mới đến đây, cho nên anh chưa từng nghe nói về nhà tôi là rất bình thường.”

Trần Hiểu Đồng mở miệng chính là nói dối, Lý Phàm nở nụ cười không có nghiên cứu kỹ lời nói của Trần Hiểu Đồng.

Nhưng thật ra Cố Họa Y khá hứng thú với Trần Hiểu Đồng, kéo Trần Hiểu Đồng hỏi: “Sao em lại trốn kết hôn vậy, có phải là do mối hôn sự nhà sắp xếp cho em không đồng ý không?”

“Đúng vậy nha, chị và Lý Phàm tự do yêu đương đi, nhìn hai người ngọt ngào như vậy em cũng hâm mộ, trong nhà lại để em đi thông gia, em vì tự do mà trốn ra ngoài, nếu như em có thể tìm được người có thể tự do yêu đương thì tốt rồi.”

Trần Hiểu Đồng buồn bã nói xong, trên mặt đầy vẻ khát khao về yêu đương tự do.

Cố Họa Y không khỏi cảm thấy Trần Hiểu Đồng đáng thương, thậm chí còn nhớ lại bộ dáng quật cường năm đó của mình.

“Chính là muốn đấu tranh, muốn chống lại, chị tin rằng em nhất định có thể tìm thấy người khiến em hạnh phúc cả đời.”

“Cám ơn chị, em nhất định sẽ cố gắng.”

Trần Hiểu Đồng mở máy hát, cùng Cố Họa Y xì xào bàn tán, rất nhanh biến thành bạn thân của nhau.

Chú Bảo liếc nhìn Lý Phàm, cho rằng Lý Phàm không có bất kỳ uy hiếp gì, sau đó đặt tất cả chú ý lên người bác Phúc.

Lúc nãy Lý Phàm làm động tác bắn ống hút, chú Bảo bởi vì cách quá xa không nhìn thấy, vừa nãy lúc bác Phúc đại sát tứ phương, chú Bảo mới vội vàng chạy đến.

Những cấp dưới của cậu ba Lâm bị chặt đứt hai tay kia, đều nhịn đau hung ác trừng mắt nhìn bác Phúc, la hét bảo chú Bảo báo thù cho bọn họ.

“Chú Bảo, lão già này bắt nạt người quá đáng, chú phải báo thù cho chúng tôi đấy, tàn nhẫn trừng trị lão già này!”

“Đánh chết ông ta mới được, bằng không chúng tôi không hết hận, vậy mà lại đánh gãy hai tay của chúng tôi, đây chính là không để cậu ba Lâm vào trong mắt, càng không uy danh của nhà họ Lâm là chuyện lớn gì.”

Đám cấp dưới của cậu ba Lâm cũng bắt đầu thu xếp tội danh cho bác Phúc, dù sao bọn họ chính là muốn xúi giục chú Bảo ra tay.

Chú Bảo híp mắt, bỗng nhiên đạp lên phía trước.

Ầm!

Chân chú Bảo rơi trên mặt đất, nền đá hoa lập tức vỡ vụ, lõm hẳn một hố to xuống.

Nhóm cậu chủ nhà giàu ở phía xa xa thấy cảnh này đều hít vào một hơi, vừa nay nhìn bác Phúc ra tay thì cảm thấy giống như phim võ hiệp ngoài đời thật vậy, bây giờ một cái giậm chân của chú Bảo, càng làm cho nhóm cậu chủ nhà giàu đang ăn dưa cảm thấy tam quan lật đổ.

“Đây là những người nào nha, bây giờ gia tộc đã trâu bò đến mức này sao? Dẫn cấp dưới đến cũng là cao thủ võ lâm? Ngay cả súng cũng không dùng đến!”

“Xem náo nhiệt này thật kỹ, chúng ta tuyệt đối đừng tụ tập ở phía

trên, này mẹ nó là cấp độ tranh chấp khác xa rồi, chúng ta giờ giống như lũ dân đen vậy, không ai dám trêu chọc nổi."

Chương 426: Một chiêu bị thua

Đám công tử nhà giàu ít nhiều gì cũng có chút kiến thức, chỉ là vừa nãy nhìn bản lĩnh của bác Phúc, biết đây mới chính là đầy tớ mà nhà quyền quý mới có được.

Cao thủ có bản lĩnh khá như vậy, tuyết đối không khuất phục trước nhà giàu có bình thường.

Lúc đám công tử nhà giàu lo lắng không yên, rất nhiều người đều đang suy nghĩ thân phận của Lý Phàm, bởi vì mặc dù Lý Phàm không thể hiện chút nào, quả thật giống như người tàng hình vậy, thế nhưng mà Trần Hiểu Đồng có thể có đầy tớ như bác Phúc chăm sóc, sao lại trốn phía sau Lý Phàm?

Nghi vấn này nảy sinh trong lòng mọi người, thế nhưng không ai biết đáp án thật sự.

Nhìn thấy chú Bảo giậm chân, bác Phúc hừ lạnh: “Hừ! Cho rằng như vậy là có thể dọa người được sao, để cho ta xem uy lực của không động thất thương là như thế nào!”

“Ồ, vậy mà có thể nhìn thấu lai lịch của tôi, tuổi tác của lão già như ông tính chưa có sống bằng con chó.”

“Láo xược!”

Bác Phúc tức không chịu được, vung hai nắm đấm đánh về phía chú Bảo.

Chú Bảo cũng không yếu thế, bước nhanh về phía trước và đánh nhau với bác Phúc.

Tốc độ của hai người vô cùng nhanh, nhanh đến nỗi biến thành hai tia sáng một trắng một đen, hai tia sáng quấn quýt phát ra tiếng bùm bùm bốp bốp va chạm vào nhau.

Người bên ngoài căn bản không nhìn rõ động tác võ thuật của chú

Bảo và bác Phúc, ở đây chỉ có Lý Phàm là thoải mái nhìn hai người đánh nhau.

Sau khi hai người đánh được hơn ba mươi chiêu, Lý Phàm chậm rãi lắc đầu, đã nhìn ra bác Phúc không phải là đối thủ của chú Bảo.

Trán của bác Phúc đã thấy mồ hôi, dưới cường độ tiêu hao cao, thể lực của bác Phúc đã đạt giới hạn, mà chú Bảo đang trong độ tuổi sung sức, ngược lại tinh lực dồi dào, lộ ra vẻ thành thạo.

Nắm lấy sơ hở của bác Phúc, chú Bảo đột nhiên đạp về phía bụng bác Phúc.

Bác Phúc kịp phản ứng lại, muốn lùi về phía sau nhưng đã quá muộn, vừa mới lùi được một bước, đã bị chú Bảo đạp một cái thật mạnh.

“Phụt!”

Lúc bác Phúc bay ngược ra ngoài đã phun ra một ngụm máu, máu tươi đẹp bắn trên không trung, hiện ra vẻ đẹp quỷ dị.

Oành!

Bác Phúc rơi xuống đất, sau gáy vì đập mạnh trên mặt đất nên đã hôn mê.

Trong lòng Trần Hiểu Đồng căng thẳng, nhìn bác Phúc hôn mê, trong lòng đã hơi rối.

Bác Phúc được phát đến để giám thị cô, nếu như bác Phúc chết rồi, đối với Trần Hiểu Đồng mà nói là chuyện tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là Trần Hiểu Đồng có thể tìm được người bảo vệ cô ấy, nếu không sớm muộn gì cô cũng bị người của Long Môn khống chế lại.
.

||||| Truyện đề cử: Boss Là Nữ Phụ |||||

Trần Hiểu Đồng khẩn trương, không nhịn được mà nắm chặt tay Cố Họa Y, Cố Họa Y cho rằng Trần Hiểu Đồng bởi vì bác Phúc bị thương nặng mà căng thẳng, vì thế ôm Trần Hiểu Đồng nhẹ giọng vỗ về cô ấy.

Lý Phàm liếc nhìn bác Phúc, cảm thấy bác Phúc không có nguy hiểm gì đến tính mạng, vì thế chuyển ánh mắt của mình sang chú Bảo.

Chú Bảo đứng thẳng, cung kính nói với cậu ba Lâm: “Cậu ba, may mà không hổ thẹn.”

“Chú Bảo làm không tệ, sau này cố gắng đi theo tôi, tôi chắc chắn sẽ không đối xử tệ với chú.”

Cậu ba Lâm lại đắc ý.

“Cảm ơn cậu ba, ông Bảo tôi nhất định tiếp tục cố gắng, ngài có muốn bắt đồ bỏ đi kia cho cậu ba trừng trị?”

Chú Bảo ngoẹo cổ nhìn Lý Phàm, dùng Lý Phàm làm cơ hội để lấy lòng cậu ba.

“Ha ha, được, vừa nãy cấp dưới của cậu chủ tôi đây chịu thiệt không ít, món nợ này cũng phải tính lên đầu đồ bỏ đi này, bắt anh ta đến, cậu chủ tôi muốn đánh gãy từng cái từng cái xương của anh ta.”

Trái tim của Cố Bội Sam cũng nhẹ nhóm, dùng ánh mắt xem thường nhìn Lý Phàm nói: “Cậu ba, tôi muốn đạp nát trứng của tên rác rưởi Lý Phàm này, sau này để cho anh ta làm thái giám, làm một con rùa lông xanh không thể lên được! Sau này để anh ta ngày ngày nhìn anh cưng chiều Cố Họa Y.”

“Ha ha ha, vẫn là Bội Sam em biết chơi nha, không có vấn đề gì, hôm nay tuyệt đối sẽ thỏa mãn ý tưởng của em, đợi lát nữa em cứ tùy tiện trừng trị đồ vô dụng, muốn giẫm thế nào cũng được.”

Vẻ mặt của Cố Họa Y hơi khó coi, không ngờ rằng Cố Bội Sam lại độc ác như vậy.

Lý Phàm nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Cố Họa Y: “Đừng giận, không đáng.”

“Ừm, em không tức giận, chỉ là không hiểu vì sao, mọi người không thể cố gắng trở thành người một nhà.”

“Người một nhà thì làm sao, luôn có người lòng tham không đáy, luôn có người hâm mộ ghen ghét, chỉ cần có ý đồ, vậy thì sẽ nảy sinh ra cái ác.”

Lý Phàm nói xong đứng lên, chắp hai tay sau lưng đi về phía chú Bảo: “Ông chuẩn bị bắt tôi?”

“Ha ha, đúng vậy, lẽ nào cậu muốn tự mình đưa tới cửa? Như vậy thì càng tốt hơn nha.”

Chú Bảo cười nói, căn bản không để Lý Phàm vào trong mắt.

“Một kẻ cặn bã như ông căn bản không phải là đối thủ của tôi, Lý Phàm nghênh ngang nói.

Sắc mặt của chú Bảo lập tức trở nên cực kỳ khó coi, cảm thấy Lý Phàm này hoàn toàn không để mình vào trong mắt.

“Mẹ nó cậu lại nói khoác mà không biết ngượng!”

Chú Bảo gầm lên giận dữ vung nắm đấm ra, định dùng một đấm đánh bại Lý Phàm, để Lý Phàm biết mình lợi hại.

Lý Phàm khinh thường lắc đầu, duỗi một ngón tay ra chặn nắm đấm của chú Bảo.

“Ông từng nghe qua nhất chỉ thiền chưa? Đây chính là công phu chân chính của tôi, không phải là loại khoa chân múa tay như ông có thể so sánh được.”

“Nhất chỉ thiền em gái cậu! Hôm nay tôi nhất định phải phế… A!”

Chú Bảo hét thảm một tiếng, trơ mắt nhìn nắm đấm của mình đụng vào ngón giữa của Lý Phàm, sau đó nhìn ngón giữa của Lý Phàm đâm nát xương bàn tay của mình, ngón tay chọc vào trong lòng bàn tay của mình.

“Ha ha, tôi nói công phu chân chính của tôi, ông còn chưa tin.”

Lý Phàm trêu tức xong, sau đó búng tay một cái, bàn tay của chú Bảo lập tức da tróc thịt bong.

Chú Bảo vội vàng lùi về phía sau ba bước, tay phải bị thương run rẩy, bởi vì đau nhức mà trán chảy xuất hiện mồ hôi hột.

Cậu ba Lâm và Cố Bội Sam đắc ý chưa được hai phút, trái tim đột nhiên chìm vào trong đáy vực, trong lòng giống như ngồi cáp treo vậy, chập trùng lên xuống mấy lần.

“Cậu, cậu ba, đây, đây còn có thể thắng không, còn cao thủ thì cũng mau mau gọi ra đi.”

Cố Bội Sam căng thẳng nói.

Cậu ba Lâm hoang mang lắc đầu: “Còn cao thủ cái rắm, chú Bảo chính là cao thủ duy nhất! Không phải cô nói Lý Phàm là đồ vô dụng bám váy đàn bà sao! Đồ vô dụng bám này đàn bà nhà cô mà cũng lợi hại như thế!”

“Tôi, tôi cũng không biết, trước đây Lý Phàm bị đánh cũng không đánh trả, bị chửi cũng không nói lại, so với đồ vô dụng còn vô dụng hơn!” Cố Bội Sam khóc nức nở nói.

Lý Phàm đột nhiên hung ác như vậy, Cố Bội Sam nằm mơ cũng không nghĩ tới, nếu như sớm biết Lý Phàm hung ác như vậy thì đánh chết Cố Bội Sam cũng không dám khoe khoang với cậu ba Lâm.

Nhưng bây giờ Cố Bội Sam hối hận cũng đã muộn rồi, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện chú Bảo lật ngược tình thế.

Lý Phàm cất bước đi về phía chú Bảo: “Bây giờ ông còn muốn nói cái gì? Nói ông khoa chân múa tay cũng coi là coi trọng ông.”

“Cậu, cho rằng như vậy mà có thể đánh thắng tôi? Át chủ bài của tôi còn chưa sử dụng đâu, mẹ nó cậu tiếp chiêu đi!”

Chú Bảo tức giận quát một tiếng, bỗng nhiên vung tay trái lên, vài chấm đen từ trong tay chú Bảo bắn ra.

Mấy cái chấm đen đó là trùng độc, cũng là con át chủ bài hộ mệnh của chú Bảo.

Chương 427: Thu ít lợi ích

Sau khi tung trùng độc ra, chú Bảo lập tức xoay người chạy, hoàn toàn không có ý tiếp tục chiến đấu.

Mới một chiêu ông ta đã bị Lý Phàm đánh bị thương tay phải, trong lòng ông ta đã tràn ngập bóng ma tâm lý, hoàn toàn không dám đánh với anh.

Trừ khi trùng độc có thể khiến Lý Phàm bị thương, nếu không chú Bảo sẽ kiên quyết chạy.

Ông ta chỉ chạy hai bước đã chạy đến trước mặt cậu ba Lâm, vẻ mặt nôn nóng gào lên: “Chạy đi! Tôi bọc hậu!”

“Hả?”

Cậu ba Lâm cảm thấy hơi khó hiểu, sau đó hiểu ra chú Bảo muốn anh ta chạy thoát thân.

Tuy rằng số lần chạy trốn không nhiều nhưng cậu ba Lâm cũng có kinh nghiệm, lập tức kéo Cố Bội Sam xoay người chạy như điên.

Cố Bội Sam còn chưa định từ bỏ ý định hô lên: “Chúng ta cứ bỏ chạy như thế sao? Không phải nói có thể xử gọn Lý Phàm sao!”

Từ việc có thể xử gọn Lý Phàm đến việc chạy trốn bạt mạng thế này, chênh lệch trong đó khiến tam quan của Cố Bội Sam tan vỡ, mà đây cũng không phải điều cô ta muốn!

“Không chạy thì cô ở lại chờ chết đi!”

Cậu ba Lâm tàn nhẫn nói, sau đó buông tay đang nắm tay cô ta ra, gia tăng tốc độ chạy trốn.

Cố Bội Sam cảm thấy lạnh lòng, chạy trốn đến mức rơi cả giày cao gót. Cô ta cắn chặt răng chạy sát sau cậu ba Lâm, không dám dừng lại một giây nào.

Chú Bảo cũng cắm đầu chạy theo sau hai người, trong lòng cầu nguyện tốt nhất trùng độc phát huy tác dụng. Nếu không sợ rằng hôm nay ông ta có chết ở đây cũng không cản được Lý Phàm.

Nhìn cảnh chạy bạt mạng của ba người cậu ba Lâm, đám cậu ấm nhà giàu ngồi ăn dưa đều cảm thấy cú cua này quá gắt. Một giây trước còn thấy ba người cậu ba Lâm rất oai phong, sao một giây sau đã cướp đường chạy bạt mạng rồi.

Đám người họ ngạc nhiên đến mức sắp rớt cả cằm, cũng rất ngạc nhiên nhìn Lý Phàm. Không nghĩ ra vì sao Lý Phàm lại mạnh như vậy, cứng rắn dựa vào sức một người lật lại cả ván cờ.

Nếu có người đặt cược chuyện vừa nãy, sợ rằng tất cả những người ở đây đều thua thảm.

“Lý Phàm cũng quá khủng rồi! Vệ sĩ bên cạnh cậu ba Lâm tuyệt đối là cao thủ mà lại bị Lý Phàm đánh một chiêu sợ đến mức phải bỏ chạy.”

“Mẹ nó ai nói Lý Phàm là tên vô dụng. Nếu anh ta thế này bị nói là vô dụng, vậy chúng ta còn chẳng bằng một tên vô dụng.”

“Lý Phàm nhất định là kẻ mạnh. Nếu là quay phim, đó nhất định là trình độ của siêu sao võ công. Không hiểu sao lại bị gọi là vua ăn cơm mềm.”

Đám cậu ấm nhà giàu nhỏ giọng bàn tán, hình tượng của Lý Phàm ở trong lòng bọn họ càng thêm to lớn. Đồng thời bọn họ cũng hiểu ra vì sao khi nãy Tần Kế Nghiệp lại làm như vậy.

Tần Kế Nghiệp dám dùng cái mạng nhỏ của anh ta để lấy công đầu bảng! Trước đó anh ta còn nói mình là chó săn của Lý Phàm, xem ra đó đều là lời tận đáy lòng.

“Anh Tần giỏi đấy, nhìn rõ thế cục ôm đùi trước. Giờ chúng ta muốn ôm đùi Lý Phàm, sợ rằng ngay cả cái móng chân cũng không sờ được.”

“Đệch, chó săn của kẻ trâu bò như vậy đều phải là kẻ có tài, chúng ta vốn không đủ tư cách. Đừng mong ôm đùi Lý Phàm, ôm được đùi anh Tần là chúng ta có thể hưởng lợi rồi.”

Trong khi bọn họ bàn tán, mấy con trùng độc đã chết hết dưới tay Lý Phàm.

Anh nhìn xác mấy con trùng độc trong tay, nở nụ cười khinh thường.

“Hừ, chút trò vặt mà còn dám coi như tuyệt chiêu giữ mạng, đúng là khiến người khác cười rụng răng.”

“Lý Phàm, anh không sao chứ?”

Cố Họa Y lo lắng hỏi.

Lý Phàm lập tức mỉm cười tươi rói, xoay người nói: “Không sao, mọi người ngồi chờ một lát, anh phải dạy dỗ đám người này một trận mới được.”

Lý Phàm nói dứt lời lập tức đuổi theo, nhanh chóng bắt kịp bước chân của chú Bảo.

Chú Bảo phát hiện có người đuổi theo mình, nhất thời hoảng sợ đến bay hồn bay vía. Ông ta hối hận vì đã nhận nhiệm vụ này, nếu không nhận nhiệm vụ bảo vệ cậu ba Lâm thì tốt biết mấy.

“Chậm đã người anh em, nghe tôi nói một câu được không!”

Chú Bảo trầm giọng nói, muốn kéo dài thời gian.

Lý Phàm tóm lấy bả vai chú Bảo, hơi dùng lực ở cổ tay đã ném ông ta văng về phía trước: “Lời nói của kẻ địch xưa nay chẳng đáng để tôi lắng nghe.”

Chú Bảo xoay tròn trên không trung như cối xay gió, bay qua đầu cậu ba Lâm mười mấy mét rồi mới ngã xuống đất.

Vừa nãy một đòn này của Lý Phàm đã bóp nát bả vai phải của chú Bảo. Ông ta miễn cưỡng đứng dậy, cả cánh tay phải đều rũ xuống một cách mất tự nhiên.

Cậu ba Lâm và Cố Bội Sam nhìn thấy tình trạng thê thảm của ông ta thì sợ tới mức tái cả mặt mũi.

“Cậu ba chạy mau!”

Chú Bảo vừa kêu lên vừa nháy mắt ra hiệu cho anh ta.

Cậu ba Lâm hung hãn cắn chặt răng, đột nhiên vươn hai tay tóm lấy cái eo nhỏ của Cố Bội Sam, sau đó dùng lực ném cô ta về phía Lý Phàm.

“A! Cậu ba cậu làm gì thế!”

Cố Bội Sam sợ hãi gào lên, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

“Chỉ có thể mượn cô làm bia đỡ đạn thôi, kéo dài thời gian cho tôi!”

Cậu ba Lâm dứt khoát xoay người bỏ chạy ngay sau đó. Chú Bảo vọt tới bên cạnh anh ta, tay trái tóm lưng áo anh ta, ném anh ta ra bên ngoài trang viên rượu.

“Cậu ba! Bên ngoài có anh em ở lại tiếp ứng, cậu mau chạy đi, chạy càng xa càng tốt! Người nhà tôi đều nhờ cậy cậu đó!”

Cậu ba Lâm đỏ hồng mắt, liếc mắt nhìn chú Bảo trong không trung, trong lòng tràn đầy cảm động lẫn tức giận.

Cảm động vì chú Bảo liều chết bọc hậu, tức giận vì cay cú sự tàn nhẫn của Lý Phàm, nếu anh ngậm bồ hòn làm ngọt thì tốt biết mấy! Cứ cho là Lý Phàm kiêu ngạo, cũng không cần đuổi giết đến cùng như vậy chứ!

Cậu ba Lâm bay qua tường trang viên rượu ngã xuống đất, lăn mấy vòng mới dừng lại.

“Người đâu! Mẹ nó mau lái xe rời khỏi đây!”

Cậu ba Lâm gân giọng gào lên.

Mấy tên đàn em canh ở ngoài thấy tình hình này biết chắc là đã xảy ra chuyện. Có hai người lập tức xông tới kéo anh ta lên xe, sau đó phóng xe như bay rời khỏi đó.

Ở trong trang viên rượu, Cố Bội Sam hoảng sợ hét lên rồi ngã ngay dưới chân Lý Phàm.

Cậu ba Lâm vốn không đủ sức ném cô ta bay quá xa. Thế nên Cố Bội Sam chưa va phải Lý Phàm đã đáp đất trước rồi.

Cố Bội Sam lăn đến trước mũi giày của Lý Phàm. Cô ta bị dọa sợ, sợ hãi nhìn anh, sau đó không để ý đau nhức cả người mà nức nở cầu xin tha thứ.

“Lý, Lý Phàm, tôi, tôi sai rồi. Anh, đừng, đừng đánh tôi được không, chúng ta là người một nhà mà.”

“Cô còn biết chúng ta là người một nhà à, tôi còn tưởng cô là kẻ địch đấy.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói, quét mắt nhìn về phía chú Bảo đang bỏ chạy.

Chú Bảo cũng không muốn chết. Vừa nãy ông ta chỉ tính toán theo hướng xấu nhất, cảm thấy khả năng là bản thân sẽ chết.

Nhưng không ngờ rằng Lý Phàm sẽ dừng lại nói chuyện với Cố Bội Sam, ông ta cảm thấy đây là cơ hội tốt để bỏ trốn.

“Muốn chạy? Ít nhiều gì cũng để lại ít lợi ích chứ.”

Lý Phàm lạnh giọng nói rồi bước vượt qua người Cố Bội Sam, mũi chân đá về phía mấy hòn đá trên mặt đất.

Vèo vèo vèo.

Ba hòn đá xé gió bay về phía chú Bảo.

Chú Bảo nghe thấy tiếng động, luống cuống chuẩn bị né tránh. Thế nhưng ông ta đang bị thương, tay chân không linh hoạt lắm nên hoàn toàn không tránh được.

Bụp bụp bụp.

Ba hòn đá bắn vào người chú Bảo như đạn ghim.

Chương 428: Ngủ ở nhà em?

Hòn đá bắn vào hai chân chú Bảo, máu tươi nháy mắt phun ra ngoài, nhiễm đỏ quần ông ta.

Chú Bảo cắn răng chịu đựng đau đớn truyền đến từ hai chân, liều mạng chạy ra ngoài bằng một tư thế vô cùng dị dạng.

Lý Phàm không tiếp tục đánh ông ta nữa mà chắp hai tay sau lưng, xoay người nhìn về phía Cố Bội Sam.

Cố Bội Sam đã đứng dậy, cúi thấp đầu không dám nhìn anh.

“Tôi biết lỗi rồi, anh, anh tha cho tôi đi, sau này tôi không dám nữa. Hay là, nếu anh cảm thấy chưa hả giận, buổi tối tôi, tôi có thể…”

Cô ta mím chặt môi, không nói câu tiếp theo ra. Lúc này cô ta không còn lá bài tẩy nào khác nữa rồi, bản năng và thói quen khiến cô ta lấy bản thân ra đặt cuộc.

“Ha ha.”

Lý Phàm cười lạnh, coi thường nói: “Không cần giở chiêu trò này với tôi.”

Cố Bội Sam tái mặt, sau đó trong mắt lóe lên vẻ xấu hổ, bị anh khinh thường như vậy khiến cô ta cảm thấy rất đắng lòng.

Lý Phàm vòng qua Cố Bội Sam, đi về phía Cố Họa Y.

Từ Vân Vân trốn trong góc, lúc này mới hồi phục tinh thần. Nghĩ lại cảnh vừa nãy, cô ta như bừng tỉnh mà phát hiện ra sự hơn người của Lý Phàm.

Lý Phàm dựa vào sức một người chống lại cậu ba Lâm!

Còn có Tần Kế Nghiệp tình nguyện làm chó săn cho anh!

Tất cả những chuyện này chứng tỏ cái gì!

Chứng tỏ Lý Phàm nhất định là người có thực lực!

Từ Vân Vân cảm thấy quá tiếc nuối, tiếc vì sao cô ta không nhìn ra thực lực thật của Lý Phàm, nếu cô ta có một người đàn ông mạnh mẽ như vậy thì tốt biết mấy!

Dựa vào đâu mà Cố Họa Y lại may mắn như vậy. Nhất định là do trước đây Lý Phàm che giấu thực lực, mà Cố Họa Y hẳn là biết thân phận thật của anh nên mới bất chấp tất cả ở bên anh!

Từ Vân Vân cảm thấy bản thân bị lừa, lẩm bẩm nói: "Xì! Cố Họa Y đúng là thứ hèn hạ! Nhất định là cô ta sợ mình biết thân phận của Lý Phàm rồi thích anh ta nên mới giấu diếm tất cả không nói cho mình biết, để mình cho rằng anh ta là tên vô dụng!"

"Nếu sớm biết anh ta giỏi như vậy, mình sẽ không làm ra nhiều chuyện sai trái rồi! Có khi đã sớm chung chăn chung gối với Lý Phàm, sinh con cho anh ta! Nếu là vậy thì còn cần Cố Họa Y làm gì nữa!"

Từ Vân Vân bắt đầu suy nghĩ vặn vẹo, khi cô ta nhìn theo bóng lưng của Lý Phàm, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường. Cô ta cảm thấy Lý Phàm nên là người của cô ta mới đúng!

Lý Phàm trở về bên cạnh Cố Họa Y, cười nói: "Ở đây chán quá, hay là chúng ta trở về đi."

"Được được, em cũng muốn về. Nhưng mà Tần Kế Nghiệp và bác Phúc phải làm sao?"

Cố Họa Y nhìn Tần Kế Nghiệp và bác Phúc còn đang ngất xỉu, trong lòng vẫn cảm thấy hơi lo.

"Vệ sĩ của anh ta còn ở đây mà, để bọn họ đưa người đi bệnh viện là được. Đều không bị nguy hiểm đến mạng sống, em không cần

lo.”

“Anh Lý Phàm, chị Họa Y, em, em phải làm sao?”

Trần Hiểu Đồng đứng lên, hay tay bắt lấy cánh tay Cố Họa Y, ra vẻ đáng thương nhìn hai người.

“Cô tìm khách sạn ở là được rồi.”

Lý Phàm thuận miệng nói.

“Không được, tôi sợ bị người nhà phát hiện rồi bắt về. Tôi trốn cưới, không thể để bị bắt về được.”

Trần Hiểu Đồng càng nói càng ra vẻ đáng thương, Cố Họa Y không nhịn được thương tình cô ta.

Nhưng mà cô cũng không có cách gì hay, chỉ có thể nói với Lý Phàm: “Lý Phàm, hay là anh nghĩ cách giúp cô ấy đi?”

“Em muốn giúp kiểu gì? Cũng đâu thể dẫn cô ta về nhà được, nhà không thừa chỗ.”

Lý Phàm nhún vai, không định giúp cô ta.

Khốn nạn, thế mà lại không động lòng với mình, không biết thương yêu mình! Trần Hiểu Đồng bất mãn phỉ nhổ.

“Chị, em biết giặt quần áo, nấu cơm, chị nhất định phải giúp em. Chị cho em ở nhờ nhà chị đi, việc nhà em sẽ làm hết, em không gây thêm phiền phức cho chị đâu.”

Cố Họa Y cảm thấy khó xử, day day trán, kéo tay Lý Phàm nói: “Hay là cứ cho cô ấy ở tạm nhà chúng ta một đêm trước?”

“Ha ha, vậy ngày mai thì sao?”

“Ngày mai, ngày mai có khi bác Phúc đã tỉnh rồi. Đến lúc đó giao người cho bác ấy, chúng ta không cần phải lo nữa.”

Thấy Cố Họa Y động lòng trắc ẩn, Lý Phàm bất đắc dĩ nói: “Hay là để anh bảo Sở Trung Thiên lo liệu cho cô ta đi, dẫn về nhà quá phiền phức.”

“Đừng đừng, em muốn ở chung với hai anh chị. Nhỡ người khác bán em đi thì phải làm sao, nghe nói xã hội hiện nay có lắm kẻ buôn người lắm.”

Trần Hiểu Đồng kéo tay Cố Họa Y làm nũng. Cố Họa Y vỗ tay cô ta nói: “Em yên tâm, chắc chắn chị không để em bị bán đi đâu.

Tối nay em ngủ chung với chị, để Lý Phàm ngủ phòng khách là được.”

“Được! Cảm ơn chị! Nhưng mà để anh Lý Phàm ngủ phòng khách hình như không tốt lắm, hay là cứ để em ngủ phòng khách đi.”

Cô ta khôn khéo nói.

“Em mới là người không thể ngủ sofa, Lý Phàm da dày thịt béo, ngủ phòng khách quá thích hợp.”

Lý Phàm nhăn mặt đầy đau khổ nhìn cô. Thấy cô đã quyết định vậy cũng không định tranh cãi thêm gì, dẫu sao chỉ cần bà xã vui vẻ là được.

Lý Phàm gọi đám vệ sĩ của Tần Kế Nghiệp tới để bọn họ đưa anh ta và bác Phúc đi bệnh viện, sau đó lại liếc mắt nhìn đám đàn em của cậu ba Lâm đang rúc trong góc.

Đám đàn em của cậu ba Lâm ngồi xổm trong góc, run lẩy bẩy nhìn Lý Phàm, ai nấy đều cố nặn ra vẻ mặt vui cười xin lỗi anh.

“Ông nội Lý đây giỏi thật, đám bọn tôi có mắt không tròng xúc phạm đến anh, anh tha cho chúng tôi lần này đi.”

“Đúng vậy, chúng tôi biết lỗi rồi. Tất cả đều tại ả đàn bà Cố Bội Sam. Nếu không phải ả ta đứng giữa bày trò, chúng tôi cũng sẽ

không xúc phạm tới anh.”

“Anh Lý anh rộng lượng tha cho chúng tôi đi, chúng tôi dập đầu nhận lỗi với anh.”

Lý Phàm lắc đầu, anh cũng không định xử lý đám lâu la này, chỉ lạnh lùng nói: “Cút về nói lại với cậu ba Lâm, nếu lần sau nó còn gây sự với tao nữa, tao sẽ lấy mạng chó của nó, bảo nó tốt nhất đừng đặt chân vào Hán Thành nữa.”

“Dạ dạ, chúng tôi nhất định sẽ chuyển lời.”

“Cút đi.”

Lý Phàm vẫy tay, đám đàn em của cậu ba Lâm vội vã chuồn khỏi đó, chỉ hận ba mẹ không sinh thêm hai cái chân nữa.

Đến khi đám người của cậu ba Lâm đi hết, Lý Phàm dẫn theo Cố Họa Y và Trần Hiểu Đông rời đi trong ánh mắt hâm mộ và ghen tị của đám cậu ấm nhà giàu.

Chỉ dẫn Cố Họa Y theo đã đủ khiến tất cả đàn ông hâm mộ rồi. Nay anh còn là một dẫn hai. Không ít cậu ấm ảo tưởng bản thân trở thành Lý Phàm, như vậy có thể chơi 3p cùng Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng rồi.

Đáng tiếc bọn họ không biết tối đến Lý Phàm phải ngủ phòng khách. Nếu biết thì chắc cũng ngạc nhiên đến rớt cằm.

Cố Bội Sam ngồi một mình một bàn phía xa, nhìn theo bóng lưng rời đi của ba người Lý Phàm, trong lòng cảm thấy rất khó nói.

Từ Vân Vân đi tới ngồi xuống bên cạnh cô ta, u oán nói: “Cô đang nghĩ gì thế? E là cô cũng không ngờ tới Cố Họa Y lại giấu Lý Phàm kỹ như vậy nhỉ? Lý Phàm cũng nhẫn nhịn giỏi đấy, vì cô ta mà chịu làm một kẻ vô dụng, đúng là giỏi thật.”

Chương 429: Cô em vợ cộng thêm bạn thân

“Che giấu sâu như vậy?”

Đầu óc Cố Bội Sam vẫn giống như một nồi cháo, cô ta căn bản không hiểu ý tứ của Từ Vân Vân.

Từ Vân Vân lắc đầu, châm chọc cười nói: “Không phải cho đến bây giờ cô vẫn còn tưởng Lý Phàm là rác rưởi đấy chứ, nếu anh ta là rác rưởi, sợ là trên thế giới này sẽ không có mấy người đàn ông không phải là rác rưởi.”

“Tại sao anh ta lại không phải là rác rưởi!”

Cố Bội Sam còn muốn nói nữa, lại bị Từ Vân Vân hắt một ly nước lạnh lên mặt.

“Cô tỉnh dậy đi, vừa rồi cậu ba Lâm chật vật như thế nào cô không thấy hay sao! Một mình Lý Phàm đánh chó cậu ba Lâm giống như chó nhà có tang! Tần Kế Nghiệp trâu bò như vậy, miệng luôn nói mình là tay sai của Lý Phàm, vì bảo vệ Lý Phàm thiếu chút nữa bị đánh chết, đây là điều mà rác rưởi có thể làm được?”

Cố Bội Sam yên lặng lau vết nước trên mặt, đầu óc đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Từ Vân Vân nói những lời này Cố Bội Sam đều thừa nhận, đến bây giờ nhất định phải thừa nhận Lý Phàm không phải là người bình thường, nhưng cái tên bất lực chết tiệt này, sao đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ như vậy!

“Cho tôi một điếu thuốc.”

Cố Bội Sam thất thần nói.

Từ Vân Vân lấy ra một điếu thuốc đưa cho Cố Bội Sam, mỉm cười nói: “Cố Họa Y giấu diếm lâu như vậy, có lẽ là sợ Lý Phàm biểu

hiện quá ưu tú, sẽ dẫn tới rất nhiều phụ nữ mơ ước, cô ta thật sự là quá ích kỷ."

"Sao, cô đã động tâm với Lý Phàm?"

Cố Bội Sam hít một hơi thật sâu, trong lòng cũng hơi rung động.

Phụ nữ sinh ra chính là để phụ thuộc vào kẻ mạnh, Cố Bội Sam và Từ Vân Vân đi lại giữa đám con cháu nhà giàu đông đảo, còn không phải là vì có thể tìm được người đủ mạnh để dựa vào.

Chỉ là các cô vẫn chưa tìm được bạch mã vương tử mạnh mẽ như tưởng tượng, nhưng biểu hiện của Lý Phàm khiến các cô đều động tâm.

"Tất nhiên là động tâm, Cố Họa Y dựa vào cái gì!"

Từ Vân Vân hơi oán giận nói.

Cố Bội Sam gật gật đầu, phụ họa nói: "Đúng vậy, cô ta dựa vào cái gì, nhiều lắm chỉ là xinh đẹp hơn chúng ta một chút, nhưng chính là bởi vì xinh đẹp một chút như vậy, từ nhỏ đến lớn cô ta lại có nhiều hơn chúng ta!"

"Cướp lấy Lý Phàm, cho dù là vì chính chúng ta, hay là vì ghê tởm Cố Họa Y, ít nhất chúng ta phải ngủ với người đàn ông của Cố Họa Y mới có thể làm dịu cơn tức này!"

Ánh mắt Cố Bội Sam sáng ngời, trong nháy mắt não bổ sung ra vô số câu chuyện của anh rể và cô em vợ, mình mới là nước gần lâu đài, khẳng định phải lên mặt trăng trước!

Lý Phàm nếu không phải là rác rưởi, chị đây tự nhiên cũng phải thay đổi thái độ, nếu như có thể cướp được Lý Phàm từ trong tay Cố Họa Y, đến lúc đó Cố Họa Y nhất định sẽ bi phẫn muốn chết.

Cố Bội Sam nghĩ từ nhỏ đến lớn, những thứ mình muốn có được, nhưng cuối cùng lại rơi vào tay Cố Họa Y, nghĩ đến những anh

chàng đẹp trai mình để ý, lại nhờ mình đưa thư tình cho Cố Họa Y, ngọn lửa ghen tị trong mắt cô ta càng ngày càng mãnh liệt.

Lấy lại, phải lấy lại tất cả những gì đã bị mất!

Cố Họa Y, nếu cô coi Lý Phàm là bảo vật, vậy tôi sẽ đoạt lấy Lý Phàm, đến lúc đó để cho cô đứng ở một bên nhìn!

Hung hăng nghiền nát đầu thuốc lá, Cố Bội Sam đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại bị Từ Vân Vân kéo lại.

“Cô đang vội vã đi tìm Lý Phàm hay sao? Nhưng đừng quên Lý Phàm vừa rồi đối xử với cô như thế nào, hơn nữa bây giờ cô như thế này cũng không thích hợp đi gặp anh ta.”

“Cô muốn làm gì?”

Cố Bội Sam nhìn Từ Vân Vân với vẻ đề phòng.

“Ha ha, muốn đoạt Lý Phàm vào tay, chúng ta có lẽ phải trợ giúp lẫn nhau mới được, cô em vợ cộng thêm bạn thân, tôi nghĩ cho dù Cố Họa Y có dùng hết sức lực cũng không phòng thủ được chúng ta.”

Cố Bội Sam trầm ngâm một chút, chậm rãi gật đầu, một lần nữa ngồi xuống, cùng với Từ Vân Vân bắt đầu bàn bạc chi tiết hợp tác.

……

Ba người Lý Phàm về đến nhà, Vương Cẩn Mai vốn định quát lớn vì Lý Phàm chạy loạn buổi tối, nhưng nhìn thấy Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng tay trong tay đi vào cửa, cả người bà ta ngẩn ra.

“Họa Y, cô gái này là ai?”

“Cháu chào cô ạ, cháu là Trần Hiểu Đồng, là bạn của chị Họa Y, hai ngày nay trong nhà cháu có một số việc, cho nên tạm thời phải ở nhà chị.”

Trần Hiểu Đồng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Vương Cẩn Mai vui vẻ cười nói: “Cháu cứ ở nhà cô thoải mái, trong nhà nhiều người náo nhiệt hơn, cháu và Họa Y ở một phòng, để Lý Phàm ngủ ở trong phòng khách là được.”

Lý Phàm bĩu môi, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Cố Họa Y kéo tay Lý Phàm, nhẹ nhàng nắm tay Lý Phàm một cái.

Lý Phàm nở nụ cười đáp lại Cố Họa Y, hiểu được vợ đang trấn an mình.

“Lý Phàm, cậu còn không lăn đi đun nước rửa chân, còn đứng ở đó làm gì.”

Vương Cẩn Mai lạnh lùng nói.

“Vâng, con đi ngay.”

Lý Phàm xoay người đi về phía phòng bếp, Trần Hiểu Đồng hơi kinh ngạc nhìn bóng lưng Lý Phàm, không nghĩ rằng thiếu chủ Long Môn lại không có địa vị ở trong nhà như vậy.

Không phải là người nhà họ Cố nên hầu hạ Lý Phàm thật tốt, coi Lý Phàm là tổ tiên để phụng dưỡng hay sao?

Không đúng, chắc là Lý Phàm còn chưa biểu lộ thân phận của mình.

Trần Hiểu Đồng cân nhắc rõ mọi chuyện, nội tâm rất kính nể đối với Lý Phàm, cảm thấy hoàn cảnh của Lý Phàm còn bi thảm hơn so với mình, nghĩ đến đây thái độ trong lòng Trần Hiểu Đồng đối với Lý Phàm lại xảy ra biến hóa nhỏ bé.

Vương Cẩn Mai nhiệt tình chào hỏi bảo Trần Hiểu Đồng ngồi xuống, lôi kéo tay Trần Hiểu Đồng nói chuyện vài câu, đề tài chuyển sang Trần Hiểu Đồng đã kết hôn hay chưa, khi nghe Trần Hiểu Đồng còn chưa kết hôn, Vương Cẩn Mai càng nhiệt tình hơn.

“Họa Y à, anh họ Tông Huyền của con cũng chưa kết hôn, con cảm thấy Hiểu Đồng và anh họ con có xứng đôi không, mẹ cảm thấy có thể giới thiệu cho bọn họ quen biết, chưa biết chừng có thể thành một mối nhân duyên đấy.”

Vương Cẩn Mai cân nhắc giới thiệu cháu trai của mình cho Trần Hiểu Đồng, Trần Hiểu Đồng hơi ngượng ngùng cúi đầu nói: “Cô ơi, gia đình cháu đã đính hôn cho cháu rồi.”

“Đính hôn thì sao, kết hôn còn có thể ly hôn, chuyện lớn như vậy nhất định phải nghiêm túc cân nhắc, cô hối hận lúc ấy đã gả Họa Y cho Lý Phàm, hai.”

Vương Cẩn Mai thở dài nói.

“Ồ? Anh Lý Phàm rất tốt, sao cô có thể hối hận chứ? Nếu chị Họa Y không cần anh Lý Phàm nữa, cháu nhất định sẽ gả cho anh Lý Phàm.”

Trần Hiểu Đồng nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Mai kinh ngạc trợn trừng mắt, cảm thấy đầu óc Trần Hiểu Đồng có phải có vấn đề hay không, sao có thể cảm thấy Lý Phàm tốt chứ.

“Cái thằng Lý Phàm rác rưởi kia có cái gì tốt, một xu cũng không kiếm được được, còn vô công rồi nghề, nếu không phải Họa Y nuôi nó, nó đã sớm chết đói bên đường rồi.”

Vương Cẩn Mai nhịn không được nhổ nước bọt nói.

Trần Hiểu Đồng đảo mắt một vòng, trong lòng có chủ ý, cảm thấy có thể tác động lên Vương Cẩn Mai, nếu Vương Cẩn Mai tách Lý Phàm và Cố Họa Y ra, vậy mình sẽ có cơ hội lên trên!

Cố Họa Y khẽ nhíu mày, trong lòng nổi lên một tia chua xót, mặc kệ Trần Hiểu Đồng nói thật hay là nói đùa, những lời vừa rồi của cô ta đều khiến Cố Họa Y cảm thấy không thoải mái.

“Mẹ, mẹ đừng nói Lý Phàm cả ngày không tốt, Lý Phàm rất tốt, mẹ không thấy Hiểu Đồng cũng cảm thấy Lý Phàm tốt hay sao.”

“Hừ, đó nhất định là Lý Phàm rót cho Hiểu Đồng bùa mê thuốc lú gì rồi, loại rác rưởi này rất giỏi lừa gạt phụ nữ.”

Chương 430: Tâm tư của long hậu

Cố Họa Y không biết nói gì với Vương Cẩn Mai, biết quan điểm của Vương Cẩn Mai đối với Lý Phàm đã ăn sâu vào trong xương tủy, có khuyên giải thế nào cũng sẽ không có tác dụng, chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn buông tha.

“Con mệt nên không nói chuyện với mẹ nữa, con và Hiểu Đồng trở về phòng.”

“Con vội làm gì vậy, mẹ thật sự cảm thấy Hiểu Đồng và Tông Huyền có thể hợp với nhau.”

Vương Cẩn Mai không chịu buông tha nói.

“Anh họ Tông Huyền cũng không xứng với Hiểu Đồng, mẹ đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

“Có cái gì không xứng, cái thứ rác rưởi như Lý Phàm kia còn có thể cưới con, anh họ Tông Huyền của con đẹp trai, sự nghiệp thành công, nhất định là người chồng tốt của Hiểu Đồng, Hiểu Đồng à, ngày mai cô thu xếp cho hai người gặp nhau có được không?”

Trần Hiểu Đồng xấu hổ nói: “Cô ơi, cháu vẫn chưa nghĩ về việc kết hôn, bây giờ cháu cũng không vội vàng, đợi đến khi cháu chuẩn bị kết hôn rồi nói sau.”

“Làm sao có thể chờ được, duyên phận không đợi người khác, cháu muốn ở nhà cô, vậy nhất định phải đi gặp Tông Huyền một lần, nếu không cô cũng sẽ không vui.”

Vương Cẩn Mai xụ mặt nói.

Trong lòng Trần Hiểu Đồng đã có ý nghĩ muốn khóc, uất ức nhìn về phía Cố Họa Y.

Cố Họa Y do dự một chút nói: “Ngày mai con sẽ hẹn anh họ, đến

lúc đó để cho bọn họ gặp nhau, như thế là được rồi.”

Vương Cẩn Mai lập tức vui vẻ tươi cười, gật đầu nói: “Được, mẹ sẽ nói cho Tông Huyền một tiếng, ngày mai hai đưa gặp mặt nhau một lần.”

Nhìn thấy Vương Cẩn Mai cầm điện thoại di động đi gọi điện thoại, Cố Họa Y dẫn Trần Hiểu Đồng nhanh chóng trở về phòng.

Lý Phàm bưng nước rửa chân vào phòng, đặt chậu nước rửa chân trước chân Cố Họa Y.

“Vợ à, em có muốn anh rửa chân cho em không?”

Lý Phàm cười tủm tỉm nói, ánh mắt không ngừng nhìn lên đôi chân ngọc trắng nõn của Cố Họa Y.

Gương mặt Cố Họa Y đỏ lên, ngượng ngùng đẩy Lý Phàm một cái: “Đi đi, đừng có không đứng đắn như thế, mau ôm chăn gối của anh đi ra ngoài đi.”

Trần Hiểu Đồng ngơ ngác nhìn hai người tán tỉnh nhau, sau đó ánh mắt nhìn về phía chân Cố Họa Y, tự hỏi xem có phải Lý Phàm là người cuồng chân hay không?

Chân của mình cũng không kém, vừa trắng vừa mềm mại vừa đẹp mắt, có phải nên tìm cơ hội hấp dẫn Lý Phàm một chút hay không.

Cố Họa Y liếc mắt nhìn Trần Hiểu Đồng, nhìn thấy Trần Hiểu Đồng ngẩn người, trên khuôn mặt càng lộ vẻ thẹn thùng, đẩy Lý Phàm ra khỏi phòng, sau đó nhét chăn gối của Lý Phàm ra ngoài.

Rầm.

Cố Họa Y đóng chặt cửa phòng lại, Lý Phàm nhìn cửa phòng nhẹ nhàng thở dài, bất đắc dĩ ôm chăn đi ngủ trên sofa.

……

Trương Đức Võ nghe thủ hạ báo cáo, trên mặt hiện ra thần sắc phẫn nộ.

Người đẹp được ông ta bồi dưỡng mấy năm chuẩn bị hái lượm hưởng thức lại rơi vào tay Lý Phàm, khiến Trương Đức Võ vô cùng tức giận.

Nếu lần trước giết Lý Phàm, có phải sẽ không bị Long hậu phát hiện ra Trần Hiểu Đồng hay không?

Trương Đức Võ cười khổ lắc đầu một cái, vứt bỏ suy nghĩ trong đầu ra ngoài, bây giờ nghĩ cái gì cũng muộn, Long hậu đã tăng cường khống chế ông ta, Trương Đức Võ đã không dám có bất kỳ ý nghĩ quá phận nào.

Cũng không phải không dám có, chỉ là Trương Đức Võ đều chôn sâu những ý nghĩ đấy ở tận đáy lòng.

Trước tiên xử lý Lý Phàm, trợ giúp Long Hậu khống chế Long Môn, sau đó chậm rãi tìm cơ hội tiêu diệt Long Hậu, sau này Long Môn cuối cùng thuộc về Trương Đức Võ mình! Đến lúc đó mình nói cái gì thì là cái đó, sẽ không phải là một người hầu như bây giờ!

Trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, sau đó Trương Đức Võ cúi đầu, cúi mí mắt xuống, che giấu dã tâm trong lòng.

Bước vào phòng, trên khuôn mặt Trương Đức Võ tràn đầy nụ cười: "Long Hậu, Trần Hiểu Đồng đã thành công ẩn núp bên cạnh Lý Phàm, tối nay được Lý Phàm đưa về nhà, có lẽ rất nhanh sẽ có tin tốt, chỉ là Phúc bá xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị người của cậu ba Lâm làm bị thương, hiện giờ nằm ở bệnh viện."

"Phúc bá không quan trọng, sống hay chết cũng không quan trọng, quan trọng là Trần Hiểu Đồng có thể tìm được cái chìa khóa, nếu cô ta không tìm được chìa khóa, thì hãy cho cả nhà cô ta chết gọn gàng sạch sẽ."

Trương Đức Võ cúi đầu cười khổ một chút: "Nhưng không có bất kỳ tư liệu nào về chìa khóa, cũng không biết chìa khóa rốt cuộc là

như thế nào…”

“Thế nào, ông muốn nói chuyện thay cho Trần Hiểu Đồng, đau lòng cho cái móng heo nhỏ kia?”

Long Hậu lạnh lùng nói.

“Nô tài không dám, tôi chỉ lo lắng chẳng may sự việc tiến triển không thuận lợi, muốn đặt một người bên cạnh Lý Phàm cũng không dễ dàng.”

“Còn cần ông phải nói hay sao, đến đây xoa bóp bàn chân của tôi.”

Vẻ mặt của Long Hậu lạnh như băng nói.

“Vâng.”

Trương Đức Võ ngồi bên giường, nâng chân Long Hậu lên, cẩn thận xoa bóp, Long Hậu thoải mái nhắm mắt lại, vừa hưởng thụ vừa nói: “Thi đấu quyền anh bất hợp pháp bên kia có tin tức gì không?”

“Có, Sở Trung Thiên đã xử lý chuyện địa điểm, đã cải tạo gần xong rồi, địa điểm đặt ở phòng thể thao chiến đấu, các tuyển thủ tham gia cuộc thi quyền anh bất hợp pháp đang lần lượt đến, ngày mốt trận đấu vòng ngoài sẽ bắt đầu, Lý Phàm thi đấu trận cuối cùng của ngày kia, đối thủ là một nhân vật tàn nhẫn.”

“Tàn nhẫn thế nào, nói tôi nghe thử xem.”

Long Hậu có đôi chút hứng thú hỏi.

Đám người quyền anh bất hợp pháp kia thật sự muốn giết chết Lý Phàm, đối thủ lần này xắp xếp cho Lý Phàm là thằng ranh từ trong rừng rậm đen ở Tây Phi, tên kia có thể nói là từ trong đống người chết bò ra.”

Loại địa phương quỷ quái như rừng rậm đen này, mỗi năm các bộ

lạc ở gần đó đều cử những người đàn ông tinh nhuệ cường tráng nhất đi vào, cuối cùng còn sống không tới mười người, chỉ cần có thể sống sót đi ra, đó chính là thủ lĩnh của bộ tộc."

Năm nay trong rừng rậm đen nghe nói chỉ có một người còn sống, chính là người sẽ đánh với Lý Phàm, tôi nghe nói tên kia chính là một kẻ cuồng giết người, có người nói lần này những người vào rừng rậm đen, hễ ai có thể xông ra, đều bị tên đó giết, cho nên cuối cùng chỉ có một mình hắn còn sống đi ra."

Trương Đức Võ nói lải nhải, nội dung nói hơi dọa người, chỉ cần nghe nội dung câu chuyện, có thể tưởng tượng ra đối thủ của Lý Phàm sẽ lợi hại như thế nào.

"Nghe này những người da đen có năng lực rất mạnh mẽ, tôi rất tò mò đấy."

Long Hậu cười nói, trong mắt hiện lên một tia xuân sắc.

Vẻ mặt của Trương Đức Võ trở nên nghiêm túc, vỗ ngực nói: "Đều là do bọn họ nói quá lên, đâu có lợi hại như tôi!"

"Ha ha, không giống nhau, không giống nhau, sắp xếp vị trí tốt một chút, tôi muốn đi xem, nếu gã có thể phế Lý Phàm, tôi cũng không ngại nếm thử hương vị của gã."

Lời nói của Long Hậu tràn ngập ái muội, Trương Đức Võ nhíu mày, trong lòng tràn ngập cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Trương Đức Võ suy đoán Long Hậu đang cảnh cáo mình, cũng chuẩn bị tìm người cạnh tranh với mình, đến lúc đó Long Hậu ở giữa khống chế cân bằng, có thể vững vàng khống chế thế cục. . ngôn tình hoàn

"Long Hậu, những tên kia đều không sạch sẽ, bên kia vẫn đang có một loại bệnh hoành hành, vẫn phải cẩn thận một chút thì tốt hơn."

"Ha ha, những thứ này còn cần ông nói hay sao, tôi tất nhiên sẽ cho hắn làm kiểm tra một phen, ông sẽ không cảm thấy mất mát

chứ? Miễn là ông ngoan ngoãn vâng lời, tôi vẫn sẽ cưng chiều ông.”

“Ngài yên tâm, tôi tuyệt đối ngoan ngoãn nghe lời.”

Chương 376: Muốn sống thì phối hợp

Truy Hồn Đan là thuốc độc trong truyền thuyết, sau khi dùng cứ cách nửa tháng thì phải uống một lần thuốc giải, nếu như không có thuốc giải, người đã dùng Truy Hồn Đan sẽ thất khiếu chảy máu mà chết, hơn nữa trước khi chết sẽ chịu sự đau đớn vô cùng kinh khủng.

Nghe nói cách luyện chế của Truy Hồn Đan và phương thuốc điều chế thuốc giải đã thất truyền hết, chỉ là ở trong kho báu vật của Long Môn còn có một ít được lưu giữ.

Bát Gia không ngờ Tiền Phúc có thể giúp Lý Phàm làm ra những thứ này, càng không ngờ Lý Phàm sẽ cho ông ta dùng Truy Hồn Đan.

Cảm thấy dòng khí nóng tiến vào trong bụng, Bát Gia cảm thấy cả người đều không tốt rồi, cái mạng nhỏ bắt đầu từ bây giờ sẽ bị Lý Phàm khống chế, loại cảm giác này khiến tinh thần của Bát Gia hoàn toàn sụp đổ.

“Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì, có gì không thể từ từ nói! Tại sao cho tôi dùng cái thứ này!”

“Là ông không từ từ nói, chỉ có cho ông dùng cái này, ông mới có thể nói chuyện đàng hoàng không phải sao.”

Lý Phàm vỗ vỗ gò má của Bát Gia, Bát Gia cắn răng tức giận nhìn Lý Phàm ba giây, sau đó giống như quả bóng xì hơi, thân hình từ từ xẹp lại.

“Thiếu chủ, tôi thật sự, thật sự đều luôn hướng về cậu, chỉ là ngoài mặt thuận theo với Long hậu mà thôi.”

Bát Gia nói lời nghĩ một đằng nói một nẻo rồi, đôi mắt không ngừng đảo, suy ghĩ sao làm sao mới có thể lừa được thuốc giải.

Cũng không biết công nghệ khoa học hiện nay có thể giải được độc

của Truy Hồn Đan không, nếu như có thể giải độc thì dễ làm rồi.

Trong lòng Bát Gia có hàng tâm tư, nhưng cuối cùng đều hóa thành một tiếng thở dài.

“Đừng nói mấy lời vô dụng, tâm tư của ông tưởng rằng tôi không biết, không cần động chút tâm tư nhỏ nhoi đó, Long hậu khi nào tới, lần này tới Hán Thành với mục đích gì?”

Lý Phàm thẳng thắn hỏi.

“Long hậu tuần sau sẽ tới, mục đích tới Hán Thành, tự nhiên là vì lo cho thiếu chủ cậu, đồng thời cũng là vì để gặp vợ của cậu, có lẽ Long hậu muốn ở trước mặt mọi người sỉ nhục vợ chồng hai người.”

Bát Gia cúi đầu, rất ngoan ngoãn nói.

“Sỉ nhục chúng tôi? Hừ!”

Lý Phàm hừ lạnh một tiếng, trong lòng động sát cơ với Long hậu.

Chung quy là phải chiến một trận với Long hậu, phân ra người thắng kẻ thua, chỉ là thời gian còn chưa tới, Lý Phàm chỉ có thể tiếp tục ẩn nhẫn.

“Thiếu chủ cậu đừng tức giận, có tôi ở đây, chắc chắn giúp cậu quật khởi, có điều vẫn mong thiếu chủ khi gặp Long hậu đừng quá kiêu ngạo, tóm lại phải cho Long hậu một chút thể diện.”

Bát Gia vội khuyên giải.

Nếu như Lý Phàm thật sự đấu với Long hậu, cuối cùng Lý Phàm chết, Bát Gia không có chỗ đi lấy thuốc giải rồi.

Vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, Bát Gia đã bắt đầu suy nghĩ làm sao làm được việc của Long hậu.

“Ông rất có mặt mũi sao? Có thể hòa giải ở trước mặt Long hậu, sợ là bà ta căn bản sẽ không thèm nhìn thẳng ông.”

“Lý Phàm lạnh giọng nói.”

Bát Gia mặt mày ngại ngùng, bất lực nói: “Cái này, tôi tự nhiên dốc hết sức.”

“Không cần ông dốc hết sức, chỉ cần ông làm việc theo sự phân phó của tôi là được.”

“Thiếu chủ, cậu kêu tôi làm cái gì?”

Bát Gia bất an hỏi.

Tiếp xúc với Lý Phàm tuy ngắn, nhưng Bát Gia đã biết Lý Phàm là người đủ thâm hiểm, căn bản không phải là người ông ta có thể đắc tội.

“Đến lúc đó ông sẽ biết, bây giờ sẽ không nói cho ông, muốn sống thì phối hợp đàng hoàng, ông có thể cút rồi.”

Trong lòng Bát Gia vô cùng giận dữ, nhưng trên mặt không có biểu lộ gì cả, cúi người mỉm cười nói: “Được, tiểu Bát tôi cút ngay.”

Hoảng hốt chạy ra khỏi cửa lớn của nhà kho, Bát Gia như trút bỏ được gánh nặng mà thở phào một hơi, rất hối hận lựa chọn đến gặp Lý Phàm, lần này là lỗ nặng rồi, ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng lôi vào.

“Bát Gia.”

Tần Kế Nghiệp nhìn thấy Bát Gia đi ra, vội vàng cúi người hỏi, trong lòng lại vô cùng sửng sốt.

Bát Gia dẫn hai vệ sĩ đi vào, nhưng lại một mình đi ra, hơn nữa hai chân bị thương, ở bên trong xảy ra chuyện gì, tự nhiên không cần nói cũng biết.

“Cậu, đi giúp tôi chuyển lời, nói tiểu Bát nhất định nghe lệnh, vẫn mong cậu Lý có thể tha cho thủ hạ của tôi.”

Tần Kế Nghiệp lập tức đơ ra, Bát Gia cao cao tại thượng, vậy mà tự xưng tiểu Bát với Lý Phàm!

Trước đó khi Lý Phàm gọi Bát Gia là lão Bát, Tần Kế Nghiệp còn tưởng Lý Phàm là huênh hoang cuồng ngạo, hiện nay xem ra căn bản không phải là như vậy, mà là Lý Phàm thật sự có đủ địa vị.

“Ngẩn người cái gì, đi mau.”

Bát Gia không kiên nhẫn nói.

Sống chết của Trục Nhật và Hám Sơn không cần quan tâm, nhưng Lương Ngọc đối với Bát Gia mà nói thì quá quan trọng, bất luận như nào đều phải đòi Lương Ngọc lại.

Tần Kế Nghiệp đầu óc đầy dấu hỏi chấm đi vào trong công xưởng, chạy tới bên cạnh Lý Phàm, cúi người nói: “Cậu Lý, Bát Gia kêu tôi chuyển lời giùm, ông ta nói tiểu Bát nhất định nghe lệnh, vẫn mong cậu Lý có thể tha cho thủ hạ của tôi.”

“Ồ, anh dẫn người lôi ba người bọn họ ra ngoài đi.”

Lý Phàm tùy ý nói.

“Ba, ba người?”

Tần Kế Nghiệp kinh ngạc nói, lúc này mới ngoảnh đầu nhìn kỹ người nằm trên đất, quả nhiên là ba người nằm trên đất.

“Vừa rồi Bát Gia không phải chỉ dẫn hai người đi vào sao, thế nào lại nhiều thêm một người.” Tần Kế Nghiệp nghi hoặc hỏi.

Tuy nhiên Tần Kế Nghiệp không có nhận được câu trả lời, cái đợi được chỉ là ánh mắt lạnh lùng của Lý Phàm.

Trong lòng Tần Kế Nghiệp hơi hoảng, nhanh chóng chạy ra khỏi phân xưởng, tìm người tới lôi ba người Lương Ngọc ra ngoài, giao cho Bát Gia.

Thấy đội xe của Bát Gia rời đi, tâm thần của Tần Kế Nghiệp vẫn

còn chưa yên được.

Bát Gia đều tự xưng là tiểu Bát rồi, vậy anh ta thì sao? Bản thân vừa nãy là kêu thủ hạ bắt cóc con của Lý Phàm!

Tần Kế Nghiệp đưa tay tát mạnh mình một cái, vô cùng hối hận vì quyết định sai lầm vừa nãy đã làm ra, vội vàng gọi điện kêu thủ hạ đưa Xuyến Xuyến trở về, hơn nữa nhất định phải đối đãi tốt cho ăn ngon uống ngon, bắt buộc phải khiến Xuyến Xuyến vui vẻ mới được!

Sau khi gọi điện xong Tần Kế Nghiệp đã định thần lại, cảm thấy vẫn là nên thẳng thắn mới được, nếu không sau này bị lộ ra, vậy chắc chắn sẽ gây họa sát thân.

Tần Kế Nghiệp lần nữa đi vào trong xưởng, từ xa nghe thấy giọng nói có hơi lo lắng của Lý Phàm.

Lý Phàm ở đầu dây bên kia nghe thấy bác sĩ chữa trị chính nói Xuyến Xuyến đã mấy tiếng không thấy đâu thì sắc mặt trở nên vô cùng giận dữ.

“Cảm ơn bác sĩ Vương, tôi lập tức tới bệnh viện, bên phía các ông trước tiên kiểm tra camera giám sát xem có manh mối gì không.”

Nghe thấy lời của Lý Phàm, da đầu của Tần Kế Nghiệp đều muốn nổ tung rồi, chạy tới trước mặt Lý Phàm trực tiếp lao tới như mãnh hổ xuống núi mà quỳ xuống, quỳ thẳng người ở trước mặt Lý Phàm.

“Cậu Lý, cậu đừng khẩn trương, chuyện này là tôi làm không đúng, tôi khốn khiếp, tôi rác rưởi, tôi đã kêu người đưa Xuyến Xuyến trở về rồi, cậu nhất định phải bớt giận.”

Khi Tần Kế Nghiệp nói, hai tay giơ lên dùng sức tát bản thân, rất nhanh gò má đã sưng vù.

“Chuyện là sao? Anh kêu người hạ thủ với Xuyến Xuyến?”

Giọng nói lạnh lẽo của Lý Phàm, dường như khiến nhiệt độ xung

quanh hạ xuống mấy độ.

Tần Kế Nghiệp run rẩy, hoảng hốt nói: “Tôi, tôi vừa rồi không phải là sợ cậu sẽ giết tôi sao, cho nên kêu thủ hạ bắt cóc con gái của cậu, muốn vào thời khắc mấu chốt dùng làm bia chắn.”

“Nhưng tôi không kêu bọn họ ngược đãi Xuyến Xuyến, tôi kêu thủ hạ đều là mang đồ ăn ngon đồ uống ngon tới cho Xuyến Xuyến, tuyệt đối không có chuyện làm tổn hại cô bé.”

Chương 377: Bắt cóc con gái của tôi?

Lý Phàm trợn ngược mắt, tay phải túm lấy cổ áo của Tần Kế Nghiệp nhấc lên.

“Anh nói cái gì? Con mẹ nó anh kêu người bắt cóc Xuyến Xuyến!”

“Cậu Lý cậu bớt giận, bớt giận, người của tôi không có làm gì Xuyến Xuyến cả, tôi biết sai rồi, cậu tha cho tôi đi, cậu có thể dẫn tôi đi xem Xuyến Xuyến, nếu như Xuyến Xuyến thiếu một cọng tóc thì cậu giết tôi đi.”

Tần Kế Nghiệp hoảng hốt xin tha, chỉ hy vọng Lý Phàm đừng tức giận mà hạ thủ, tốt xấu gì cũng nên cho anh ta một cơ hội.

“Được, nếu như Xuyến Xuyến thiếu một cọng tóc nào thì tôi diệt nhà họ Tần các anh.”

Lý Phàm mặt mày dữ tợn nói.

Trong lòng Tần Kế Nghiệp lặng lẽ cầu nguyện, hy vọng những thủ hạ đó của anh ta không có làm chuyện gì quá đáng, nếu không Lý Phàm thật sự sẽ diệt cả nhà nhà họ Tần.

Diệp Trung Thiên dẫn người đi vào.

Nhìn thấy Lý Phàm túm Tần Kế Nghiệp mặt mày bất thiện, Diệp Trung Thiên trong lòng kêu lộp bộp.

“Cậu Lý, hai người đây là làm sao thế? Có gì từ từ nói.”

Diệp Trung Thiên và nhà họ Tần có giao tình không cạn, nhìn thấy bộ dạng hiện nay của Tần Kế Nghiệp, không nhịn được mà nói giúp một câu.

“Anh ta kêu người bắt cóc con gái của tôi.”

Lý Phàm nói rồi thì buông tay ra, Tần Kế Nghiệp không có phòng

bị ngã ra đất.

Nghe thấy Tần Kế Nghiệp làm ra chuyện tìm chết như này, sắc mặt của Diệp Trung Thiên trở nên rất khó coi.

“Tiểu Tần, cậu làm như này là không đúng rồi, sao có thể kêu người bắt cóc con gái của cậu Lý chứ! Nếu như con gái của cậu Lý có chuyện gì, tôi chôn cậu trước!”

Diệp Trung Thiên giơ súng chĩa vào đầu của Tần Kế Nghiệp, dáng vẻ giống như một lời không hợp thì sẽ nổ súng.

Tần Kế Nghiệp nhăn mặt cười khổ nói: “Tôi là nhất thời bị ma quỷ mê hoặc tâm tính, tôi sai rồi, cậu Lý chúng ta vẫn là tới bệnh viện xem thử cô bé trước đi.”

Lý Phàm không nói tiếng nào lập tức đi ra ngoài, ai cũng biết lúc này Lý Phàm chắc chắn vô cùng giận dữ, không có một ai dám nhiều lời, đều lặng lẽ đi theo Lý Phàm ra ngoài.

Tần Kế Nghiệp trong lòng vô cùng thấp thỏm đi theo đằng sau Lý Phàm, nhìn thấy Lý Phàm đi về phía xe của mình, Tần Kế Nghiệp vội vàng chạy tới mở cửa xe ra.

“Cậu Lý cậu lên xe.”

Lý Phàm sau khi ngồi vào hàng ghế sau, Tần Kế Nghiệp ngồi ở vị trí ghế lái phụ, căn dặn tài xế lái xế tới bệnh viện.

Đám người Diệp Trung Thiên cũng lái xe chạy theo phía sau, một đội xe dài lũ lượt lái tới bệnh viện.

Đến bãi đỗ xe của bệnh viện, đám người Tần Kế Nghiệp, Diệp Trung Thiên còn có Lý Phàm đi về phía bệnh viện, một đám lính đánh thuê và sát thủ sát khí cuồn cuộn đi theo đằng sau, nhìn trông rất giống lão đại lên phố.

Người đi đường đều ngước nhìn, người đi đằng sau Lý Phàm đều lũ lượt tránh ra nhường đường, người gan nhỏ thậm chí nhanh chóng chạy ra đằng xa.

Đám người Lý Phàm tiến vào tòa nhà bệnh viện trong tiếng bàn luận của đám người thích hóng chuyện.

Thuần thục đi tới phòng bệnh của Xuyến Xuyến, bước chân của Lý Phàm càng lúc càng nhanh, cuối cùng bắt đầu chạy.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, thấy Xuyến Xuyến ngồi ở trong đống búp bê vui vẻ chơi với hai người trung niên lạ mặt, Lý Phàm lúc này mới yên tâm.

Tần Kế Nghiệp cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm thấy may mắn người phái đi đều là thủ hạ giỏi dỗ dành trẻ con, nếu như đổi lại người thấy trẻ con là thấy phiền, sợ là lúc này đầu của anh ta sắp rơi xuống đất rồi.

Nhìn thấy Lý Phàm đi vào, Xuyến Xuyến ném con búp bê đang ôm xuống, rảo bước chạy về phía Lý Phàm.

“Ba, hai chú này kể chuyện cho con nghe, còn mang con ra ngoài chơi, mua cho con rất nhiều đồ ăn ngon cả đồ chơi nữa.”

Lý Phàm bế Xuyến Xuyến lên, cười tươi nhìn Xuyến Xuyến: “Xuyến Xuyến chơi có vui không.”

“Vậy chắc chắn là rất vui rồi, hai chú ấy nói là bạn của ba, có điều con trước đây chưa từng gặp hai chú ấy.”

“Ừm, bọn họ là bạn của ba.”

Lý Phàm nhìn sang Tần Kế Nghiệp, ý bảo Tần Kế Nghiệp mau chóng dẫn người cút đi.

Nể tình Xuyến Xuyến không có xảy ra chuyện gì, Lý Phàm quyết định tha cho Tần Kế Nghiệp một mạng, ở trước mặt con gái động thủ với Tần Kế Nghiệp, Lý Phàm cũng lo lắng sẽ để ám ảnh tâm lý cho Xuyến Xuyến.

Tần Kế Nghiệp cúi người, cúi người ba cái với Lý Phàm, sau đó dẫn thủ hạ của mình nhanh chóng rời đi.

Diệp Trung Thiên ra dấu tay cho Lý Phàm, tỏ ý mình đợi Lý Phàm ở bên ngoài, sau đó dẫn các lính đánh thuê cũng đi ra khỏi bệnh viện.

Lý Phàm bế Xuyến Xuyến ngồi ở bên giường, cầm một con búp bê chơi cùng Xuyến Xuyến.

Sau khi Xuyến Xuyến chơi một lúc, dựa vào trong lòng Lý Phàm chớp đôi mắt to nói: “Ba, con khi nào mới có thể đủ khỏe, con rất muốn về nhà ở với ba mẹ.”

“Sắp khỏe rồi, bác sĩ nói còn một tháng nữa, quá trình chữa trị cuối cùng của Xuyến Xuyến sẽ kết thúc, Xuyến Xuyến là một đứa trẻ con kiên cường, chúng ta tiếp tục kiên trì thêm một tháng nữa có được không.”

“Được, Xuyến Xuyến nhất định sẽ kiên trì.”

Xuyến Xuyến giơ nắm đấm nhỏ lên, đấm vào nắm đấm của Lý Phàm.

Lý Phàm chơi cùng Xuyến Xuyến cả buổi chiều, Xuyến Xuyến chơi có hơi mệt, nằm trên giường ngủ rồi.

Đắp chăn cho Xuyến Xuyến, Lý Phàm đóng kỹ cửa phòng bệnh lại, đi ra bên ngoài bệnh viện.

Diệp Trung Thiên ngồi ở cổng bệnh viện hút thuốc, nhìn thấy Lý Phàm đi ra, vội vàng đứng dậy: “Cậu Lý, tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu.”

“Chuyện của núi Lão Ngõa? Bây giờ còn không thể nói cho anh được.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Trong mắt Diệp Trung Thiên vụt qua thần sắc kϊcհ động, tuy Lý Phàm nói không thể nói, nhưng trong lời của Lý Phàm đã tiết lộ rất nhiều thứ rồi.

Chuyện từng xảy ra trên núi Lão Ngõa, chỉ có Diệp Trung Thiên biết, bây giờ Lý Phàm có thể biết Diệp Trung Thiên muốn hỏi chuyện của núi Lão Ngõa, đã rất thâm ý rồi.

“Tôi hiểu.”

Diệp Trung Thiên hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng nói: “Cậu Lý, tôi thấy bên chỗ con gái của cậu thiếu người bảo vệ, nếu như cậu có thể tin tôi, tôi bằng lòng dẫn các anh em thủ hạ bảo vệ con gái của cậu.”

Diệp Trung Thiên sâu sắc nhìn Diệp Trung Thiên, sau đó đưa kíp điều khiển bom cảm ứng ra.

“Làm phiền ông rồi, cái này ông cầm lấy đi.”

“Cảm ơn cậu Lý, tôi nhất định sẽ dốc hết sức bảo vệ Xuyến Xuyến, sẽ không để con gái của cậu chịu một chút thương tổn nào.”

Lý Phàm gật đầu, vỗ vỗ vai của Diệp Trung Thiên, đi tới bên đường bắt xe về công ty.

Đến công ty, Lý Phàm đi thẳng tới phòng làm việc của Cố Họa Y.

Nhìn thấy Cố Họa Y đang bận rộn trong phòng làm việc, trên mặt Lý Phàm xuất hiện nụ cười.

Cố Họa Y ngẩng đầu nhìn Lý Phàm, nũng nịu nói: “Anh nhìn em cười ngốc nghếch cái gì.”

“Anh vừa đi thăm Xuyến Xuyến rồi, Xuyến Xuyến nói xuất viện muốn ở cùng chúng ta.”

“Đó chắc chắn rồi, Xuyến Xuyến xuất viện không ở cùng chúng ta, còn ở cùng ai chứ, sao cảm giác anh hôm nay có hơi ngốc?”

Cố Họa Y nói đùa.

Lý Phàm gãi gãi đầu, cười he he ngồi ở bên cạnh Cố Họa Y, nhìn

Cố Họa Y xử lý văn kiện.

Cạch.

Cửa của phòng làm việc bị mở ra, Cố Thiệu Dũng mặt mày âm trầm nhìn Lý Phàm, Cố Thiệu Dũng từ bệnh viện quay lại ôm bụng tức, đều là vì thương thế của Cố Tuấn Hào quá nghiêm trọng.

“Lý Phàm! Con trai tôi bởi vì cậu, bị đánh nhập viện, bây giờ bệnh viện đều đã thông báo tình trạng nguy hiểm rồi!”

“Có liên quan tới tôi sao? Lời vu khống này của bác, tôi có thể tìm cảnh sát rồi đó.”

Lý Phàm lạnh mặt nói.

Chương 378: Thời buổi mất an ninh

Cố Thiệu Dũng bị một câu nói của Lý Phàm chặn họng, sự việc thật sự muốn truy cứu ra, đó là Cố Tuấn Hào tự ăn trái đắng, không có chút quan hệ gì tới Lý Phàm.

“Cậu cứ cuồng vọng đi, sau này có trái ngon cho cậu ăn, Cố Họa Y cháu tốt nhất quản cho tốt tên chồng phế vật của cháu đi, nếu không sau này chắc chắn sẽ gây ra họa lớn cho cháu!”

Cố Thiệu Dũng mắng chửi hai câu, cúi đầu bực tức rời đi, trong đầu đều nghĩ chuyện phải làm sao trả thù cho con trai.

Trở về phòng làm việc, khi Cố Thiệu Dũng đang rối bời, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Nhìn số điện thoại chỉ có năm con số hiển thị trên màn hình, Cố Thiệu Dũng cảm thấy là điện thoại lừa đảo, vì thế quả quyết ấn tắt.

Sau khi tắt máy không tới mấy giây, số điện thoại đó lại gọi tới.

Cố Thiệu Dũng tiếp tục tắt, nhưng số điện thoại đó vẫn cố chấp gọi, giống như chỉ cần Cố Thiệu Dũng không nghe thì sẽ không ngừng gọi.

Cố Thiệu Dũng day trán, bực bội nghe máy: “Alo? Bảo hiểm không cần, khoản vay nhỏ không cần, các sản phẩm sale đều không cần!”

“Tôi không phải là làm sales, xin hỏi ông là ông Cố Thiệu Dũng phải không.”

Trong điện thoại truyền ra giọng nói đầy từ tính của người đàn ông trung niên, nghe mà khiến người ta sinh ra cảm giác thân thiết.

Cố Thiệu Dũng sững ra, cười lạnh nói: “Còn nói không phải là làm sales thì từ đâu mua được tư liệu của tôi, những người các ông

vẫn là tìm người khác qua mắt đi."

"Ông Cố, nếu như tôi là ông, nhất định sẽ bình tĩnh nghe hết cuộc điện thoại này, bởi vì cuộc điện thoại này có thể liên quan tới hạnh phúc sau này của ông và gia tộc của ông."

"Ông có ý gì? Ông là ai? Còn tỏ ra thần bí thì tôi cúp máy đây."

Trong lòng Cố Thiệu Dũng có chút dựng tóc gáy, trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi.

"Tôi là ai ông rất nhanh sẽ biết, tôi cũng là người muốn đối phó với Lý Phàm, rất muốn hợp tác với ông Cố."

Mắt của Cố Thiệu Dũng hơi sáng lên, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn, người tới điện tới muốn động thủ với Lý Phàm, vậy tự nhiên là bạn đồng minh trời sinh của ông ta rồi.

"Ồ, như vậy à, vậy tôi ngược lại hy vọng gặp mặt ông, có lẽ chúng ta có thể từ từ nói chuyện."

Cố Thiệu Dũng nói ra lời mời gặp mặt.

"Tôi cũng đang có ý này, 8 giờ tối gặp ở phòng bao số 1 ở câu lạc bộ Kim Hải Ngạn."

"Không thành vấn đề, 8 giờ tối không gặp không về."

Cố Thiệu Dũng cúp máy, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, suy nghĩ xem đối phương là ai, nhưng Cố Thiệu Dũng suy nghĩ rất lâu, đều không có nghĩ ra thân phận của đối phương.

"Xem ra chỉ có gặp mới biết, hy vọng đối phương có đủ thực lực, tôi là chịu đủ Lý Phàm rồi!"

…

Trong bệnh viện tư lập tốt nhất ở Hán Thành, mấy bác sĩ chuyên gia giỏi nhất Hán Thành, đang tiến hành chuẩn bị cho Bát Gia.

Bát Gia ăn Truy Hồn Đan trong lòng rất hoảng, sau khi rời khỏi công xưởng bỏ hoang thì trực tiếp tới bệnh viện tốt nhất.

Cách loại kiểm tra đều làm một lượt, lúc này Bát Gia đang lo lắng chờ đợi kết quả kiểm tra.

Ba bác sĩ chuyên gia ngồi ở đối diện Bát Gia, đều mang nét mặt tươi cười xoa dịu cảm xúc của Bát Gia.

“Bát Gia ông không cần căng thẳng, hiện nay công nghệ khoa học phát triển như vậy, đa số vấn đề đều có thể giải quyết, hơn nữa căn cứ theo phán đoán lúc kiểm tra cơ thể của chúng tôi, trạng thái cơ thể của ông hiện nay rất tốt, ngoài bị thương ngoài da trên chân ra, cũng không có vấn đề gì khác.”

“Đó là thuốc độc mãn tính, không phải lập tức có thể phát tác, các ông không hiểu cái này.”

Bát Gia nhăn mặt nói.

Truyền thuyết của Truy Hồn Đan Bát Gia không nghe qua không ít lần, đó là thứ trong Long Môn có thể khiến người ta biến sắc, chỉ là Bát Gia nằm mơ cũng không ngờ, ông ta sẽ có tiếp xúc mật thiết với cái thứ khủng khiếp này.

Nếu không phải là vì tò mò, cũng sẽ không thua đậm như vậy, trong lòng Bát Gia vô cùng bực bội, uể oải nhìn y tá ở một bên: “Bên phía Lương Ngọc như thế nào?”

“Đang tiến hành phẫu thuật, nội thương tương đối nghiêm trọng, lá lách và gan bị vỡ, đã rơi vào trạng thái mất máu quá nhiều, đang tiến hành cắt bỏ lá lách, truyền máu đã quá 3.

cc.”

Lá lách và gan đều là cơ quan nội tạng có lượng máu lưu thông dồi dào, một khi bị tổn thương sẽ chảy lượng máu trọng rất lớn, lá lách và gan đều vỡ, tình trạng chảy máu trong đó sẽ càng nghiêm trọng.”

Nghĩ đến cao thủ trải qua huấn luyện như Lương Ngọc cũng bị một cú đạp của Lý Phàm vỡ cơ quan nội tạng, Bát Gia không khỏi thấy mình may mắn không có bị Lý Phàm đánh.

Nếu một cước của Lý Phàm đạp lên người ông ta, Bát Gia đoán chắc ông ta không chống đỡ được tới lúc đưa tới bệnh viện cứu chữa thì thi thể đã lạnh lẽo rồi.

“Con mẹ nó thật là, lòng tò mò quả nhiên hại chết người.”

Bát Gia bực bội nói.

“Kết quả kiểm tra có rồi.”

Y tá ôm một đống kết quả kiểm tra quay lại, ngoài các loại giấy xét nghiệm, còn có một đống cộng hưởng từ, CT và hình ảnh.

Ba bác sĩ chuyên gia trở nên bận rộn, bắt đầu tỉ mỉ xem kết quả kiểm tra của Bát Gia.

Nhìn chỉ số trên báo cáo xét nghiệm, lông mày của ba bác sĩ chuyên gia nhíu chặt lại, sau khi thấp giọng lẩm bẩm vài câu, ba người cùng lắc đầu.

Bát Gia nhìn thần sắc của ba bác sĩ chuyên gia, trái tim lập tức rơi vào đáy cốc.

“Rốt cuộc là như nào, các ông nói chi tiết cho tôi.”

Bát Gia mặt mày âm trầm hỏi.

“Cái này, kết quả kiểm tra kỳ lạ như này, chúng tôi thật sự chưa từng thấy qua, dựa theo chỉ số trong báo cáo xét nghiệm, có lẽ thật sự trúng độc mãn tính như ông nói, có điều chúng tôi không rõ đây là trúng độc gì, đều không giống với kết quả xét nghiệm nên có của người bị trúng độc.”

Ba bác sĩ chuyên gia cũng coi như hiểu biết sâu rộng, nhưng tình trạng của Bát Gia bọn họ đều là lần đầu tiên thấy, căn bản không biết nên xử lý như nào.

“Có cách gì chữa trị không? Hoặc có thể trì hoãn thời gian độc tính phát tác.”

“Cái này, chúng tôi chỉ có thể thử xem, tiến hành chữa trị mang tính thử nghiệm, kết quả như thế nào thật sự không dễ nói, ông nếu như có thời gian, tốt nhất vẫn là ra nước ngoài tiến hành kiểm tra.”

Ba bác sĩ chuyên gia trực tiếp đá củ khoai nóng bỏng ra nước ngoài, nếu chữa trị cho Bát Gia mà xảy ra chuyện không may gì, sợ là vài phút sẽ mất đầu.

Bát Gia mặt mày nhăn nhó, xua tay nói: “Vậy thì thôi, không cần các ông tiến hành chữa trị nữa, các ông đều đi đi.”

Ba bác sĩ chuyên gia như được đại xá, vội vàng rời khỏi.

Trợ lý đi tới bên cạnh Bát Gia thấp giọng nói: “Bát Gia, vừa nhận được tin tức, quản gia đắc sủng nhất bên cạnh Long hậu – Trương Đức Võ đã tới Hán Thành.”

“Trương Đức Võ? Tên này là kẻ rất âm hiểm cay độc, ông ta nếu tìm tôi thì nói tôi bệnh rồi, ở bệnh viện dưỡng bệnh không tiếp được.”

“Được, hay là sắp xếp một phòng bệnh ở bệnh viện để ở trước? Diễn kịch tóm lại phải diễn cho trọn vẹn.”

Trợ lý đưa ra một kiến nghị nhỏ.

Bát Gia trầm tư một lát, gật đầu nói: “Sắp xếp đi, bên phía Lương Ngọc không tiếc bất kỳ giá nào để cứu chữa, gần đây còn còn những cao thủ nào có thể điều tới?”

“Không có cao thủ nào có thể điều động rồi, một mặt là Long hậu muốn tới Hán Thành đã điều động không ít nhân thủ, ngoài ra là hoàn cảnh bên ngoài không ổn định, đại gia, nhị gia bọn họ cũng đều điều người rồi.”

“Thời buổi mất an ninh, Hán Thành sợ là sắp trở thành đầm rồng hang hổ rồi.”

Chương 379: Mai phục trong bữa tiệc đính hôn

Trong phòng bao số 1 của câu lạc bộ Kim Hải Ngạn, Trương Đức Võ làn da trắng muốt, đẹp như con gái, mặc bộ đồ cổ phong được may đo thủ công, ngồi ở trên sô pha lắc nhẹ chiếc ly hình hoa tulip trong tay.

Trong chiếc ly hình hoa tulip, chất rượu màu vàng kim khẽ lay động, Trương Đức Võ cứu đầu nhìn chất rượu, giống như đang lĩnh ngộ sự bí ẩn huyền ảo.

Cố Thiệu Dũng có hơi như ngồi trên thảm gai, mặc kệ làm như nào đều cảm thấy toàn thân không thoải mái, nhất là khi nhìn thấy bốn người mặc đồ đen ở bốn góc phòng.

Bốn người mặc đồ đen đều mang mặt nạ màu bạc, tư thế đứng thẳng, như một pho tượng điêu khắc không nhúc nhích.

“Xin hỏi người anh em là ai, đối phó Lý Phàm có gì tôi có thể giúp.”

Cố Thiệu Dũng chủ động phá tan bầu không khí trầm mặc, nếu như còn tiếp tục trầm mặc như này, Cố Thiệu Dũng cảm thấy thần kinh của ông ta sẽ sụp đổ.

“Ông biết thân phận của Lý Phàm không?”

Giọng nói của Trương Đức Võ tràn ngập từ tính, nghe thì thấy rất êm tai.

Cố Thiệu Dũng nghi hoặc nhìn Trương Đức Võ, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường: “Cậu ta không phải là tên phế vật cái gì cũng không biết sao, còn có thể có thân phận gì chứ.”

“Ồ, xem ra cậu ta che đậy khá tốt, vậy mà không có để các ông biết được thân phận của cậu ta.”

“Cái gì? Cậu ta còn có thân phận khác sao? Tên phế vật như cậu ta, cũng sẽ không có thân phận bối cảnh gì lợi hại chứ.”

Cố Thiệu Dũng không tin Lý Phàm có thân phận bí mật gì, cho dù là có thân phận bí mật gì, chắc chắn cũng chỉ là thân phận của cậu chủ của nhà sa sút nào đó, căn bản rắm cũng không biết đánh.

Trương Đức Võ nhàn nhạt mỉm cười: “Cậu ta quả thật không có thân phận bối cảnh gì lợi hại cả, bởi vì cậu ta sắp trở thành quá khứ rồi.”

Dựa vào gương mặt và bản lĩnh thừa hưởng, Trương Đức Võ sớm đã lén qua lại với Long hậu, thậm chí Long hậu đã mang thai.

Trương Đức Võ đang tính toán trải thảm lót đường cho đứa con chưa chào đời của mình, chỉ cần diệt trừ Lý Phàm, Long hậu có thể nắm quyền Long Môn, sau này đem vị trí chủ nhân của Long Môn truyền cho con của mình.

Mỗi lần nghĩ tới đây, tâm trạng của Trương Đức Võ đều sẽ vô cùng sôi sục, từ một kẻ tầm thường, trở thành ba của chủ nhân tương lai của Long Môn, trong lòng Trương Đức Võ tràn ngập cảm giác thành tựu.

Chỉ có điều suy nghĩ của Long hậu lại khiến Trương Đức Võ có hơi không đoán thấu, Trương Đức Võ vô số lần đề nghị giết Lý Phàm, nhưng Long hậu cứ nói thời cơ chưa tới.

Long hậu đang đợi thời cơ gì Trương Đức Võ không rõ, nhưng Trương Đức Võ sốt ruột muốn khiến Lý Phàm chết rồi.

“Trở thành quá khứ?”

Cố Thiệu Dũng có hơi không hiểu ý tứ trong lời Trương Đức Võ.

“Chết rồi không phải chính là trở thành quá khứ sao, ha ha ha.”

Trương Đức Võ cười đắc ý.

“Đúng đúng, giết tên phế vật Lý Phàm đó, khiến cậu ta hoàn toàn trở thành quá khứ!”

Cố Thiệu Dũng ác độc nói.

Nếu như có thể đích thân giết chết Lý Phàm, Cố Thiệu Dũng sớm đã động thủ rồi, chỉ là không có bản lĩnh và lá gan đó, Cố Thiệu Dũng mới luôn không có suy nghĩ như này.

“Không biết ông chuẩn bị giết cậu ta như thế nào? Lý Phàm là con gián bất tử, hình như cũng biết chút công phu.”

Cố Thiệu Dũng thấp giọng hỏi.

“Tôi chuẩn bị một bữa tiệc, ông kêu Lý Phàm đến tham gia bữa tiệc là được, ở trong bữa tiệc tôi tự nhiên có cách khiến nó chết do tai nạn, không ai sẽ biết cậu ta chết như thế nào.”

Trương Đức Võ nheo mắt nói.

Cho dù muốn giết chết Lý Phàm, nhưng không có mệnh lệnh của Long hậu, Trương Đức Võ cũng chỉ có thể nghĩ cách khiến Lý Phàm giống như chết ngoài ý muốn, nếu như trực tiếp giết Lý Phàm mà bị tra ra, Trương Đức Võ sẽ không yên thân rồi.

Bữa tiệc lần này Trương Đức Võ đã chuẩn bị rất đầy đủ, chỉ là thủ đoạn có thể khiến Lý Phàm chết ngoài ý muốn thì chuẩn bị chưa trọn vẹn.

Chỉ đơn giản như vậy sao?”

Cố Thiệu Dũng có hơi khó tin hỏi.

“Đối với ông mà nói, chỉ đơn giản như vậy, có điều ông phải khiến Lý Phàm không được có bất cứ nghi ngờ nào, nếu như cậu ta có nghi ngờ, rất nhiều thủ đoạn sẽ không dễ dùng rồi.”

Trương Đức Võ nheo mắt nói.

Cố Thiệu Dũng hơi trầm ngâm, cảm thấy ông ta nếu như ra mặt

kêu Lý Phàm đi tham gia bữa tiệc, sợ là Lý Phàm bất luận như nào đều sẽ cẩn thận đề phòng.

“Tôi trở về sẽ nghĩ cách, tận khả năng tìm một cái cớ khiến Lý Phàm tin.”

Cố Thiệu Dũng gãi đầu nói.

“Ông tốt nhất bây giờ có thể nghĩ xong, bên tôi dễ tiến hành phối hợp tương ứng.”

“Tôi nghe nói bạn học của Cố Họa Y sắp đính hôn, nếu như bữa tiệc ông chuẩn bị có thể giả thành bữa tiệc đính hôn của bạn học Cố Họa Y, tôi đoán chắc Lý Phàm chắc sẽ không cảnh giác.”

Cố Thiệu Dũng khổ não suy nghĩ nửa ngày thì nghĩ tới nội dung cuộc gọi mà Cố Họa Y nghe vào hôm qua, vì thế đem tình huống đều nói ra.

Trương Đức Võ gật đầu: “Nói tên, phương thức liên lạc của bạn học cô ta cho tôi, tôi cho người đi sắp xếp.”

“Tôi chỉ biết bạn học sắp đính hôn của Cố Họa Y tên là Tào Tuyết Phi, phương thức liên lạc tôi thật sự không biết, chỉ là thuận tai nghe được nội dung cuộc gọi của Cố Họa Y thôi.”

Cố Thiệu Dũng có hơi chột dạ nói.

“Biết rồi, có tên là đủ rồi, ông có thể đi rồi, có cần tôi sẽ liên lạc lại với ông.”

“Được được được, chỉ cần có thể diệt trừ Lý Phàm, tôi nhất định toàn lực phối hợp.”

Cố Thiệu Dũng rời khỏi phòng bao, Trương Đức Võ lạnh giọng nói: “Tìm được Tào Tuyết Phi, bất luận dùng thủ đoạn gì cũng phải sắp xếp xong bữa tiệc vào ngày mai.”

“Rõ.”

Trương Đức Võ cầm chiếc ly hình hoa tulip trong tay lên, giống như kính rượu với không khí, sau đó ngửa đầu một hơi uống cạn rượu trong ly: “Hy vọng ngày mai mọi chuyện thuận lợi.”

Lý Phàm và Cố Họa Y về tới nhà, Vương Cẩn Mai vênh mũi trợn mắt nhìn Lý Phàm.

“Lý Phàm, cậu có thể làm chút chính sự không hả, cả ngày lẽo đẽo đi theo đằng sau Họa Y kiếm ăn kiếm uống, cậu đều không thấy xấu hổ à.”

“Mẹ, Lý Phàm là tới giúp con, không phải là kiếm ăn kiếm uống, mẹ đừng nói linh tinh.”

Khóe mắt của Vương Cẩn Mai giật giật: “Con nhìn con đi, càng ngày càng bệnh nó, thật không biết nó cho con ăn bùa mê thuốc lú gì, nó nếu như có thể giúp con, con để nó ở trong công ty làm việc, thế nào cũng có thể lấy được một phần tiền lương.”

“Chuyện của công ty mẹ đâu phải là không biết, có bác cả và chú ba bọn họ đè, Lý Phàm căn bản không thể nhận chức trong công ty được.” Cố Họa Y có hơi bất lực giải thích.

“Vậy thì để nó cứ ăn không uống không sao? Tên phế vật cậu còn đứng nhìn cái gì, không biết tìm công việc tử tế làm đi làm, ăn không uống không còn không làm việc, cậu tưởng cậu là ông trời chắc.”

Vương Cẩn Mai mắng chửi.

Lý Phàm mỉm cười bất lực, đi vào bếp chuẩn bị nấu cơm cho Cố Họa Y.

Cố Họa Y thở dài, đang muốn nói chuyện tử tế với Vương Cẩn Mai, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Nhìn điện thoại là bạn học Tào Tuyết Phi gọi tới, Cố Họa Y lập tức nghe máy: “Alo, Tuyết Phi à, cậu có phải là thông báo tớ tham gia bữa tiệc đính hôn của cậu không.”

“Phải, bữa tiệc đính hôn của tớ và Giai Minh xác định vào trưa ngày mai rồi, tầng hai quán rượu hải sản Ngự Cảng.

“Sao lại gấp như vậy, lần trước không phải nói phải một khoảng thời gian nữa sao.”

Cố Họa Y tò mò hỏi.

“Ờm, cái này, là Giai Minh, nhà Giai Minh anh ấy khẩn trương muốn đính hôn, ngày mai cậu nhất định phải tới đúng giờ, tớ còn phải thông báo cho người khác nên không nói chuyện nhiều với cậu nữa.”

Chương 380: Kiếm chuyện?

Tào Tuyết Phi để điện thoại xuống, có hơi căng thẳng nhìn ba mẹ chồng tương lai đang ngồi đối diện.

“Con đã liên lạc rồi, ngày mai Họa Y chắc chắn sẽ tới, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà đột nhiên đẩy bữa tiệc đính hôn của chúng con lên sớm hơn vậy.”

Triệu Giai Minh dùng chân đụng nhẹ Tào Tuyết Phi: “Tuyết Phi, em không cần hỏi nhiều, đây là ngày mà người trong nhà mời người về xem.”

Trong mắt Tào Tuyết Phi vụt qua một tia nghi hoặc, có điều vị hôn phu đều nói như vậy rồi, Tào Tuyết Phi cũng không tiện tiếp tục truy hỏi.

“Tuyết Phi, con gọi điện cho người quen đi, người quen ở Hán Thành đều mời tới, đổi tới ngày mai có hơi gấp, nhưng vẫn là phải mời nhiều tới cho náo nhiệt.”

Tào Tuyết Phi gật đầu, cầm điện thoại tiếp tục gọi điện thoại.

Ba mẹ của Triệu Giai Minh đứng dậy, cùng đi ra khỏi phòng, sau khi hai người lẩm bẩm vài câu, ba của Triệu Giai Minh cầm điện thoại gửi tin nhắn đi.

Tin nhắn chuyển qua tầng tầng lớp lớp, cuối cùng chuyển tới điện thoại của Trương Đức Võ.

Sau khi xem xong tin nhắn Trương Đức Võ khẽ suýt sáo, lông mày nhướn cao: “Kêu người chuẩn bị đi, chuẩn bị thêm vài phương án, bắt buộc phải khiến Lý Phàm chết!”

“Rõ.”

Thủ hạ của Trương Đức Võ bắt đầu hành động, sắp xếp mọi thứ cần trong bữa tiệc đính hôn, tiến hành bước cuối cùng cho kế

hoạch ngày mai.

…

Trưa hôm sau.

Trước cửa hải sản Ngự Cảng được kết cổng vòm đỏ rực, treo rất nhiều ảnh của Tào Tuyết Phi và Triệu Giai Minh, trên màn hình LED ở lối vào hiện dòng chữ chúc mừng lễ đính hôn của hai người.

Không ít khách khứa được mời tới, đều lườm lượp lịch sự tới quầy lễ tân đăng ký, sau đó đi tới sảnh tiệc đã chuẩn bị sẵn.

Tào Tuyết Phi và Triệu Giai Minh đứng ở đại sảnh khách sạn tiếp đón khách khứa, thấy phần lớn đều là người xa lạ không quen biết, trong lòng Tào Tuyết Phi càng thêm nghi hoặc.

“Giai Minh, những người này sao đều chưa từng gặp qua vậy, chúng ta chỉ là tổ chức bữa tiệc đính hôn, sao lại mời nhiều người như vậy.”

“Đều là họ hàng ở quê, tập tục của bên bọn anh chính là như vậy, em đừng nghĩ nhiều, cố gắng tiếp đón khách khứa đi, ờm, đó là Cố Họa Y sao?”

Triệu Giai Minh chỉ về phía cửa, thấy Cố Họa Y khoác tay Lý Phàm đi vào, trong lòng Triệu Giai Minh rất ngưỡng mộ.

Tào Tuyết Phi tuy cũng khá xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là mỹ nữ 80 điểm, so với mỹ nữ 100 điểm như Cố Họa Y, vậy thì kém rất xa.

Thấy Lý Phàm ăn mặc bình thường, lại có mỹ nữ đi cùng, là đàn ông đều sẽ ngưỡng mộ đố kỵ tới đỏ mắt.

Cố Họa Y rút ra bao lì xì đã chuẩn bị trước, sau đó viết tên của mình vào danh sách quà của khách.

Tào Tuyết Phi và Triệu Giai Minh đi về phía hai người.

“Họa Y, cậu tới rồi, tớ nhớ cậu chết đi được.”

Tào Tuyết Phi ôm lấy Cố Họa Y.

Cố Họa Y cười rồi nói: “Lâu rồi không có gặp, hôm nay xem cô dâu có phải rất kiсh động không.”

“Cô dâu gì chứ, tớ đây là đính hôn, còn chưa tới lúc làm cô dâu, vị này là vị đó của nhà cậu Lý Phàm sao?”

Tào Tuyết Phi tò mò nhìn Lý Phàm.

Nghe không ít tin đồn liên quan tới tên vô dụng Lý Phàm, lần này vẫn là lần đầu tiên Tào Tuyết Phi gặp được Lý Phàm.

“Ừm, anh ấy chính là chồng của tớ Lý Phàm, cậu không giới thiệu vị hôn phu của cậu sao.”

“He he, vị hôn phu của tớ tên Triệu Giai Minh, tự mình mở công ty sửa chữa, sau này Họa Y cậu có làm ăn ở phương diện sửa chữa thì phải chiếu cố nhiều nha.”

Tào Tuyết Phi cười tươi nói.

Sự chú ý của Triệu Giai Minh đều đặt trêи người của Cố Họa Y, bị vẻ đẹp kinh diễm của Cố Họa Y thu hút.

Lý Phàm chắn ngang một bước, cản tầm nhìn của Triệu Giai Minh.

Lông mày của Triệu Giai Minh nhíu lại, đối với hành vi của Lý Phàm có hơi bất mãn, chỉ là bây giờ không thích hợp xảy ra xung đột với Lý Phàm, cho nên Triệu Giai Minh chỉ có thể đè nén lửa giận trong lòng xuống.

Ánh mắt di chuyển, Triệu Giai Minh nhìn sang hai người cách đó không xa, mắt lập tức sáng lên.

Người Triệu Giai Minh nhìn thấy là thủ hạ của Trương Đức Võ người sắp xếp sự cố ngẫu nhiên, tuy Triệu Giai Minh chỉ gặp mặt hai người đó một lần, nhưng cũng biết mục đích của hai người đó chính là vì để xảy ra xung đột với Lý Phàm.

“Nhìn thấy hai người quen, anh đi chào hỏi một chút.”

Triệu Giai Minh nói một câu, mau chóng đi về phía hai người đó.

Lý Phàm nheo mắt nhìn hai người đó, cũng không có để ý bọn họ, chắp tay đứng nghe Cố Họa Y vào Tào Tuyết Phi nói chuyện phiếm.

Triệu Giai Minh đi tới bên cạnh hai người đó, đè thấp giọng nói: “Anh Vương, anh Hoa, thằng đó chính là Lý Phàm, rất hung hăng.”

“Ừm, biết rồi, dẫn chúng tôi qua xem thử.”

Triệu Giai Minh dẫn anh Vương và anh Hoa đi tới, cười rồi nói: “Tuyết Phi, vị này là anh Vương, vị này là anh Hoa, bọn họ đều là khách hàng quan trọng của công ty anh, ở trong giới bất động sản có không ít mối quan hệ, sau này công ty của nhà chúng ta phải nhờ anh Vương và anh Hoa chiếu cố.”

Nghe lời giới thiệu của Triệu Giai Minh, Tào Tuyết Phi không dám chậm trễ, vội vàng cười rồi bắt tay với hai người: “Cảm ơn anh Vương, cảm ơn anh Hoa, hai anh có thể tới tham gia bữa tiệc đính hôn của chúng tôi, đó là vinh hạnh của chúng tôi.”

“Khách sáo rồi, mọi người đều là quan hệ đôi bên cùng có lợi, không biết hai vị này là?”

Anh Vương liếc nhìn Lý Phàm, sau đó ánh mắt nóng bỏng nhìn Cố Họa Y, trong mắt có tia dục vọng không che đậy được.

Anh Hoa cũng nhìn chằm Lý Phàm với sự khát vọng, ánh mắt quét trên người Cố Họa Y từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên, giống như muốn dùng ánh mắt nhìn xuyên qua lớp áo sơ mi của Cố Họa Y.

Cố Họa Y rất chán ghét ánh mắt của hai người này, lùi lại một bước đứng ở đằng sau Lý Phàm.

Khóe môi của Triệu Giai Minh hơi nhếch lên, cười giới thiệu: “Vị

mỹ nữ này là Lý Phàm, bạn học tốt của vị hôn thê của tôi, cũng là nữ cường nhân của nhà họ Cố, vị này là chồng của cô Cố – Lý Phàm, đệ nhất phế vật trong truyền thuyết của Hán Thành."

Sắc mặt của Tào Tuyết Phi trở nên có hơi khó coi, ánh mắt oán trách nhìn Triệu Giai Minh: "Giai Minh, anh, anh sao lại nói như vậy chứ."

"Anh đâu có nói điêu, đây là chuyện người Hán Thành chúng ta đều biết."

Triệu Giai Minh cười rồi nói, không hề cảm thấy mình làm sai.

Biết có người muốn đối phó Lý Phàm, càng biết người muốn đối phó Lý Phàm có lai lịch không nhỏ, tất cả những điều này đều khiến Triệu Giai Minh không hề lo ngại gì.

Tào Tuyết Phi bực tức giậm chân, cúi đầu đi về phía Cố Họa Y: "Họa Y, cậu đừng tức giận, tớ cũng không biết Giai Minh hôm nay sao lại trở nên như thế này."

"Không sao, các cậu nói chuyện đi, chúng tớ đi vào trong trước."

Cố Họa Y miễn cưỡng mỉm cười rồi nói.

Anh Vương chặn đường, đưa tay nói với Cố Họa Y: "Cô Cố, đừng vội, chúng ta còn chưa có làm quen mà, ít nhất phải nắm tay hôn môi cái đã, ha ha ha." .

||||| Truyện đề cử: TruyenHD |||||

Lý Phàm nhìn anh Vương với ánh mắt lạnh lẽo: "Anh là muốn gây chuyện?"

"Ha ha, chúng tôi gây chuyện đấy, tên phế vật như cậu muốn như nào."

Anh Hoa ở một bên chêm lời.

Cố Họa Y kéo Lý Phàm, thấp giọng nói: "Đây là bữa tiệc đính hôn

của Tuyết Phi, đừng làm loạn.”

Tào Tuyết Phi khẩn trương tới mức trong hốc mắt trào ra nước mắt: “Giai Minh, khuyên bạn của anh đừng có như vậy.”

Triệu Giai Minh kéo Tào Tuyết Phi sang một bên, thấp giọng nói: “Hai vị này chính là cơm ăn áo mặc là ba mẹ của nhà chúng ta, không đắc tội được.”

Chương 431

Trong phòng làm việc của Cố Thiệu Dũng, Cố Bội Sam ủ rũ ngồi đối diện Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong, tường thuật lại toàn bộ sự việc trên bữa tiệc tối qua.

Nghe xong lời của cô ta, sắc mặt Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong trở nên vô cùng khó coi, giống như người thân chết vậy.

“Lý Phàm sao có thể lợi hại như vậy? Theo cạnh cậu ba Lâm đều là nhân vật hung ác lưỡi dao nhuốm máu, sao có thể bị Lý Phàm dễ dàng đánh bại chứ?”

Cố Thiệu Dũng nghĩ thế nào cũng không ra vấn đề này, vắt óc suy nghĩ, cũng nghĩ không ra lời giải thích hợp lý nào.

“Bội Sam, con thấy chuyện này thế nào?”

Cố Thiệu Phong mở miệng hỏi.

Cố Bội Sam ngước mắt nói: “Cậu cả nhà họ Tần – Tần Kế Nghiệp – tự xưng là người tay sai của Lý Phàm, con nghĩ lời của anh ta đã có thể đại biểu cho rất nhiều điều, Lý Phàm nhất định không phải là phế vật như trước đây biểu hiện, anh ta luôn ngụy trang bản thân.”

Lời của cô ta dường như đã xua đi làn sương mù, nổ bùng trong đầu Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong.

Suy nghĩ lời nói của cô ta, hai người đều không muốn tiếp nhận sự thực Lý Phàm không phải người bình thường.

“Sao có thể, hắn ta chỉ là một tên phế vật ai nấy đều biết! Sao có thể là đang ngụy tạo bản thân, trong này nhất định có nguyên nhân khác, nói không chừng là cậu ba Lâm đang phối hợp với hắn diễn kịch.”

“Bác cả, bác đừng tự lừa dối bản thân nữa, trước đây chuyện của

gia chủ nhà họ Tô ở tỉnh thành thì bác nói thế nào? Chuyện những người ở thành phố Kim Hải đến bồi tội với Lý Phàm nói thế nào? Lại thêm chuyện tiệc tối ở trang trại rượu, đã có thể giải thích vấn đề rồi."

Cố Bội Sam nhắc tới chuyện trước đây, Cố Thiệu Dũng nhắm mắt nhớ lại, càng nghĩ càng cả kinh.

Nhưng dù có những chuyện đó, trong lòng Cố Thiệu Dũng vẫn không muốn thừa nhận Lý Phàm là kẻ mạnh.

"Có lẽ hắn ta, hắn ta là đang hồ ly giả hổ, những chuyện đó đều là hắn giả bộ, bác đã tìm hai vợ chồng Cố Thiệu Huy hỏi rồi, họ nói là Tiền Phúc đang giúp Lý Phàm."

Cố Thiệu Dũng khô khốc nói.

"Ha hả, vậy dù xem như Lý Phàm đang giả bộ dưới sự giúp đỡ của Tiền Phúc, nhưng Tiền Phúc có thể giúp anh ta, vậy chẳng phải cũng có thể chứng minh rất nhiều vấn đề."

Cố Bội Sam đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Bác cả, con biết bác vì con trai mình bị Lý Phàm đánh mà ghi nhớ trong lòng, nhưng xin bác nhìn nhận vấn đề một cách lý trí."

Cố Bội Sam xoay người muốn đi, Cố Thiệu Phong kéo cô ta lại: "Đừng vội, quan điểm của con cũng không thể nói là không chính xác, nhưng Lý Phàm vẫn là phải đối phó, con hắn không phải sau này sẽ không nhắm vào hắn nữa đi."

Trầm ngâm giây lát, trong lòng Cố Bội Sam có một ý tưởng, đảo mắt nói: "Bác cả, ba, con cảm thấy hai người cứ tiếp tục nhắm vào Lý Phàm, mà con thì sao, sau này con sẽ nghiêng về anh ta, tranh thủ lấy được quan hệ tốt với anh ta, như vậy có thể biết địch biết ta, sau này chúng ta nội ứng ngoại hợp đối phó Lý Phàm!"

Cố Bội Sam nghĩ mình muốn tiếp cận Lý Phàm chắc chắn không dễ dàng, cần phải có đủ sự giúp đỡ từ bên ngoài mới có thể từ từ bước vào lòng anh, vừa khéo kêu người nhà tiếp tục nhắm vào anh, mà mình thì từ từ nghiêng về phía anh, như vậy nói không

chừng có thể khiến anh tiếp nhận mình.

Cố Thiệu Dũng châm điếu thuốc rít hai hơi, híp mắt nhìn làn khói lượn lờ, nói: "Đây cũng là một cách, chúng ta sẽ cố hết sức giúp con tiếp cận Lý Phàm."

"Bác cả anh minh, con nhất định sẽ cố gắng, nếu có thể làm rõ tại sao Lý Phàm đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, nói không chừng có thể hoàn toàn nắm chắc xử lý được anh ta."

Cố Bội Sam có chút hưng phấn nói.

"Ừ, vậy thì làm vậy, sau này chúng ta diễn vai phản diện, con diễn vai chính diện đi."

Cố Thiệu Dũng quyết định, ba người lại cùng nhau thương lượng.

…

Ba người Lý Phàm, Cố Họa Y, Trần Hiểu Đồng lên xe, sáng sớm Lý Phàm đã nhận được báo cáo của thuộc hạ Tần Kế Nghiệp, nói anh ta đã tỉnh rồi.

Giấy cam kết hôm qua Tần Kế Nghiệp đưa lên khiến Lý Phàm có chút hài lòng, cho nên anh quyết định đến bệnh viện thăm anh ta, ngoài ra cũng phải để Trần Hiểu Đồng đi thăm bác Phúc.

Trong lòng Trần Hiểu Đồng có chút thấp thỏm, lo lắng bác Phúc sẽ bỗng nhiên tỉnh lại, nếu ông tỉnh lại, tương đương với sau này bên cạnh Trần Hiểu Đồng sẽ có một ánh mắt ở cự ly gần.

Cố Họa Y thấy sắc mặt Trần Hiểu Đồng có chút khó coi, cho rằng cô ta đang lo lắng chuyện bác Phúc còn chưa tỉnh lại, an ủi nói: "Em đừng lo lắng, bây giờ y học tiến bộ như vậy, bác Phúc hẳn không có vấn đề."

"Dạ, cảm ơn chị Họa Y, em cũng cảm thấy bác Phúc, ông ấy sẽ không sao."

Trần Hiểu Đồng thầm nghĩ nếu bác Phúc trực tiếp trở nên ngu

ngốc thì tốt rồi, nếu mất trí nhớ cũng không tệ.

Lý Phàm nghịch điện thoại, căn bản không có ý tham gia an ủi Trần Hiểu Đồng, ngược lại suy ngẫm trận tỷ đấu quyền anh bất hợp pháp hẳn sắp khai chiến rồi, gần đây dường như không nghe thấy động tĩnh gì, cũng không biết bên phía Sở Trung Thiên làm ra sao rồi.

Vốn muốn gọi điện thoại cho ông ta hỏi xem, nhưng Lý Phàm nghĩ tới Cố Họa Y còn ở bên cạnh, nói tới chuyện tỷ đấu quyền anh bất hợp pháp không thích hợp lắm, thế là nhịn xuống suy nghĩ này, nghĩ lát nữa đi tìm ông ta là được rồi.

Xe lái tới bệnh viện, sau khi dừng lại, ba người bước vào tòa nhà khu nội trú, Lý Phàm dựa theo địa chỉ trên tin nhắn, dẫn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng tìm tới phòng bệnh.

Vệ sĩ canh giữ ngoài cửa phòng bệnh thấy Lý Phàm tới, đều đứng dậy khom người chào anh.

“Chào anh Lý, cậu Tần một tiếng trước đã tỉnh, nhưng bác Phúc vẫn chưa có phản ứng gì, vẫn còn hôn mê.”

“Ừ, chúng tôi vào xem thử, các người làm việc đi.”

Lý Phàm đẩy mở cửa, dẫn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng vào phòng bệnh.

Thương thế của Tần Kế Nghiệp không nặng, phần lớn đều là vết thương ngoài da, chỉ gãy vài cây xương sườn.

Tần Kế Nghiệp đang nhàm chán nghịch điện thoại, nghe thấy động tĩnh phía cửa phòng thì nhìn sang.

Thấy Lý Phàm bước vào, Tần Kế Nghiệp kĩch động muốn ngồi dậy, eo dùng sức, lập tức cảm thấy toàn thân đau đớn, hừ một tiếng ngã lại giường.

“Ai ui, suỵt.”

Tần Kế Nghiệp hít vào ngụm khí lạnh: “Anh Lý, tôi bị thương, thực sự không thể dậy nghênh đón anh được.”

“Anh nằm là được rồi, dưỡng thương thật tốt, mười ngày nửa tháng sau lại là một trang hảo hán.”

Lý Phàm cười ha hả nói.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng nhìn Tần Kế Nghiệp, hai người gật đầu với anh ta, xem như chào hỏi.

Tần Kế Nghiệp thấy dáng vẻ thân như chị em ruột của Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y, thoáng chốc trong đầu xuất hiện hình ảnh hai người cùng hầu hạ Lý Phàm.

Trong lòng bi thương thở dài một tiếng, Tần Kế Nghiệp quyết tâm cắt đứt suy nghĩ với Trần Hiểu Đồng.

“Cảm ơn mọi người đến thăm tôi, hôm qua đều do tôi bản lĩnh không tốt, thật sự khiến mọi người xem trò cười rồi.”

Tần Kế Nghiệp cười khan nói.

“Anh đã biểu hiện không tệ rồi, sau này sẽ càng lợi hại, sẽ không khiến anh thất vọng.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Trong mắt Tần Kế Nghiệp phóng ra tinh quang, trong lòng bỗng chốc tràn đầy ý chí chiến đấu.

Theo Lý Phàm phấn đấu mới là chuyện quan trọng nhất, đợi sau này công thành danh toại rồi, dạng phụ nữ nào mà không có!

Chương 432

Lý Phàm an ủi Tần Kế Nghiệp vài câu, trong lòng anh ta tràn đầy ý chí chiến đấu, quyết định lấy dũng khí cùng Lý Phàm tạo một phen sự nghiệp, ít nhất phải khiến nhà họ Tần trở thành gia tộc hàng đầu trong nước.

Trần Hiểu Đồng nhìn bác Phúc, Cố Họa Y an ủi cô ta vài câu, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu với Lý Phàm, ý bảo anh có thể đi rồi.

Lý Phàm vỗ vai Tần Kế Nghiệp, cười nói: “Dưỡng bệnh đi, chúng tôi đi trước.”

“Anh đi thong thả, có chuyện gì cần làm, anh chỉ cần gọi điện thoại kêu tôi là được, hai ngày nay mặc dù tôi không thể cử động, nhưng nhà họ Tần có rất nhiều người tùy anh sai khiến.”

Lý Phàm cười xua tay, dẫn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng rời đi.

Ra khỏi tòa nhà khu nội trú, Cố Họa Y cầm điện thoại lắc lắc với Lý Phàm: “Mẹ em gửi tin nhắn, nói Vương Tông Huyền sẽ tới ngay, kêu chúng ta tác hợp Vương Tông Huyền với Trần Hiểu Đồng.”

Trần Hiểu Đồng chu môi, kéo cánh tay Cố Họa Y khẽ lắc lắc, mặt không chịu.

“Vậy thì xem thử đi, nói không chừng Hiểu Đồng và Vương Tông Huyền nhất kiến chung tình đấy.”

Lý Phàm đùa nói.

“Em mới không nhất kiến chung tình với đàn ông đâu.”

Trần Hiểu Đồng ngẩng cao đầu như một con thiên nga cao ngạo.

Lý Phàm nhún vai, một tay che nắng nhìn về phía bãi đỗ xe bệnh viện, vừa khéo thấy Vương Tông Huyền đang đi nhanh tới.

Vương Tông Huyền mặt cười tươi rói chạy tới, lúc nhìn thấy Trần Hiểu Đồng thì sững sờ một chút, sau đó ép mình dời ánh mắt.

Cô gái này thật quá xinh đẹp, giống như thiên thần vậy, nhưng nhìn dáng vẻ thì đây là người phụ nữ của Lý Phàm, mình vẫn là đừng suy nghĩ nhiều.

Dì nhỏ cũng thật không đáng tin, rõ ràng là tình nhân của Lý Phàm, còn muốn giới thiệu cho mình, đây không phải là muốn đào hố cho mình sao!

Vương Tông Huyền dời ánh mắt, cung kính nói với Lý Phàm: “Em rể, tôi cũng bị dì nhỏ ép hết cách, trên thực tế tôi đã có người mình thích rồi, chuyện hôm nay thật xin lỗi, tôi mời mọi người ăn cơm bồi tội.”

Trần Hiểu Đồng lập tức yên tâm, cảm thấy Vương Tông Huyền xem như có ánh mắt, cuối cùng không cần lo lắng bị quấn lấy nữa.

Lý Phàm sờ cằm nói: “Mẹ vợ tôi muốn tác hợp hai người, hai người cứ làm ra vẻ đi, để Họa Y chụp vài tấm hình, chứng minh thật sự có dẫn hai người đi gặp mặt, tôi thấy hai người tìm quán cà phê ngồi nói chuyện đi, tôi còn có chút việc phải làm, đợi tôi làm xong chúng ta ăn cơm.”

Vương Tông Huyền gãi đầu, không rõ Lý Phàm rốt cuộc có ý gì, nhưng anh ta cũng không định nghĩ rõ, Lý Phàm nói gì thì là nấy, làm theo là được rồi, chỉ cần khống chế sự rung động trong lòng đối với Trần Hiểu Đồng là được.

“Vậy được, đối diện có quán cà phê, chúng ta đến đó đi, cậu có chuyện thì đi đi.”

Vương Tông Huyền sảng kɦoáï nói.

Cố Họa Y đưa chìa khóa cho Lý Phàm, dặn dò: “Ra ngoài chú ý an toàn.”

“Yên tâm, nhất định an toàn hàng đầu, mọi người đợi anh nhé.”

Lý Phàm cầm chìa khóa đi về phía bãi đỗ xe.

Vương Tông Huyền và Cố Họa Y, Trần Hiểu Đồng đi tới quán cà phê đối diện bệnh viện.

Trần Hiểu Đồng nhìn bóng lưng Lý Phàm, kéo Cố Họa Y hỏi: “Chị Họa Y, chị cũng không hỏi xem anh ấy muốn đi làm gì à, lỡ anh ấy muốn đi làm việc xấu thì sao.”

“Lý Phàm sẽ không làm chuyện xấu, cũng sẽ không có người khác bên ngoài, chắc chắn là muốn đi làm chính sự.”

Cố Họa Y khẳng định.

“Chị, chị thật sự yên tâm với anh ấy.”

Trần Hiểu Đồng có chút ghen ghét nói.

“Ha hả, đây không phải là yên tâm, là sự tin tưởng lẫn nhau giữa anh chị.”

Trần Hiểu Đồng cúi đầu không nói, thầm nghĩ cũng là vì điều kiện phản bội không đủ, thật sự có đủ điều kiện trước mắt, Lý Phàm chắc chắn sẽ phản bội.

Nếu dùng việc giúp anh trở mình làm điều kiện, không biết Lý Phàm có phản bội Cố Họa Y không.

Trần Hiểu Đồng im lặng suy nghĩ, không chú ý tới Cố Họa Y đang nghiêm túc quan sát sắc mặt cô ta.

Lý Phàm lái xe ra khỏi bãi, vừa lái vừa gọi cho Sở Trung Thiên.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, giọng Sở Trung Thiên mơ hồ có chút căng thẳng: “Anh Lý.”

“Sao nghe ông có chút căng thẳng vậy, hai ngày nay rốt cuộc thế nào, cuộc tỷ đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế kia chuẩn bị thế nào rồi.” Lý Phàm tùy tiện hỏi.

Sở Trung Thiên nhìn trái ngó phải, sau đó nấp vào trong buồng trong cùng nhà vệ sinh.

“Anh Lý, đã có rất nhiều quyền thủ tới, hai ngày nay tôi ở cạnh họ, luôn có người nhìn chằm chằm tôi, cho nên tôi cũng không dám gọi điện thoại cho anh, những quyền thủ kia thực sự quá điên cuồng!”

Lý Phàm khẽ cau mày, nghi hoặc hỏi: “Ông bị hạn chế tự do cá nhân rồi?”

“Không có, nhưng cũng xem như bị hạn chế, tóm lại là một lời khó nói hết, tôi cảm thấy anh tốt nhất vẫn là đừng tham gia cuộc tỷ đấu quyền anh bất hợp pháp này, tỷ đấu huấn luyện hai ngày nay đã có nhiều quyền thủ bị đánh chết, thật sự quá máu me tàn nhẫn!”

“Sở Trung Thiên tôi cũng không phải người thiếu kiến thức, trước đây lúc xông pha, nhân vật hung ác cũng gặp không ít, nhưng căn bản chưa từng gặp ai như những người này, đánh chết người rồi trực tiếp bổ sọ ăn não cũng có, thực sự chính là không còn nhân tính!”

Sở Trung Thiên nói xong, nhớ lại một màn máu me đó, không nhịn được run rẩy, cảm thấy toàn thân đều không ổn.

Lúc ở dưới đài nhìn thấy một màn đó, Sở Trung Thiên xém chút sợ đái ra quần, nhưng những quyền thủ xem cuộc chiến bên cạnh lại cười vui vẻ, rõ ràng đã nhìn quen những chuyện tàn bạo thế này.

Lý Phàm xem như hiểu rõ trạng thái của Sở Trung Thiên, có lẽ mấy ngày nay ông ta bị dọa sợ rồi.

“Được rồi, ông có thể ra ngoài không, chúng ta gặp mặt nói chuyện, nói tình huống cụ thể.”

“Chuyện này, nếu tôi muốn ra ngoài, thì phải xin phép họ, tôi đi tìm họ nói xem.”

“Được, ông đi tìm họ xin phép đi, tôi đợi ông ở tiệm bánh ngọt đối

diện nhà huấn luyện."

Sở Trung Thiên do dự một lát, thấp giọng nói: "Đừng ở gần như vậy, tôi thật sự sợ họ làm ra trò quỷ gì, chúng ta hẹn ở nơi cách sân luyện đấu xa chút đi, tốn chút thời gian cũng không sao."

Lý Phàm cười nói: "Vậy được, tôi gửi định vị cho ông, lát nữa ông tới tìm tôi là được."

"Được, tôi sẽ tới tìm anh."

Lý Phàm cúp điện thoại, mắt nhìn xung quanh, lái xe dừng lại ở cửa quán trà không xa.

Sau khi dừng xe, Lý Phàm vào quán trà yêu cầu phòng bao, sau đó gửi vị trí cho Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên nhìn vị trí Lý Phàm gửi tới, hút hai điếu thuốc trong buồng vệ sinh ổn định tinh thần, tính toán nên nói chuyện đi gặp Lý Phàm thế nào.

Sở Trung Thiên lo lắng nói ra muốn đi gặp Lý Phàm, sẽ dẫn tới phiền phức lớn, dù sao thì mục đích đến của những người đó chính là nhắm vào Lý Phàm.

Suy nghĩ thật lâu sau, Sở Trung Thiên cuối cùng nghĩ ra một cách che giấu, kiên trì ra khỏi phòng vệ sinh, đi tìm Thompson dạo này luôn nhìn chằm chằm mình nói chuyện.

Chương 433

Thompson và Cletti đang ngồi cùng nhau xem luyện đấu trên đài, là trận chiến giữa một quyền thủ da trắng và một quyền thủ da đen.

Hai người đều không đeo bao tay và dụng cụ bảo hộ, trên trận đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, những thứ như bao tay hay đồ bảo hộ căn bản đều không tồn tại.

Vì các quyền thủ không một ai quan tâm tới tính mạng, cuộc đấu trên lôi đài có thể nói là không chết không ngừng, trước nay chỉ có hoàn toàn đánh chết đối phương, thì một trận đấu mới kết thúc.

Kẻ thua trên cuộc đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, trên căn bản không có bao nhiêu người có thể sống sót xuống đài, dù là may mắn sống sót, thì nửa đời sau căn bản cũng chỉ có thể nằm trên giường.

Hai người trên đài đang chiến đấu kịch liệt, không ít quyền thủ bên ngoài vây xem, một trận tỷ đấu huấn luyện đánh đến máu huyết sôi sục, hai người trên đài đánh đến liều mạng, trên người đều đã rướm máu.

Sở Trung Thiên nhìn tình hình trên đài, sắc mặt có chút tái nhợt, khom lưng đi tới bên cạnh Cletti và Thompson, cười nói: “Hai vị, tôi muốn đến trung tâm thành phố mua chút đồ, xin hai vị nghỉ phép.”

“Mua đồ? Ông nghiêm túc chứ, nếu ông nói thật, chúng tôi rất sẵn lòng đồng ý, nhưng nếu ông nói dối, vậy thì đừng trách chúng tôi không khách sáo, trận huấn luyện tiếp theo có lẽ sẽ để ông đi lên bồi luyện.”

Cletti cười híp mắt nói.

Mặc dù anh ta đang cười, nhưng da gà toàn thân Sở Trung Thiên đều đã dựng đứng.

Ông ta không cảm thấy Cletti đang hù dọa mình, vì trước đây ông ta tìm cớ rời đi, Cletti cũng không biểu hiện gì.

Vốn cho rằng lần này cũng có thể che giấu cho qua, nhưng lại xảy ra chuyện.

Cletti rốt cuộc có ý gì?

Chẳng lẽ họ nghe lén điện thoại của mình?

Mấy tên quỷ Tây đáng chết này!

Đầu óc Sở Trung Thiên nhanh chóng xoay chuyển, cảm thấy não mình sắp nóng đến bốc khói rồi, nhưng vẫn không nghĩ ra cái cớ thích hợp.

“Cái này, là thật, thật sự đều là thật.”

Sở Trung Thiên lắp bắp nói.

“Hahaha.”

Thompson cười vỗ vai Sở Trung Thiên, ôm ông ta nói: “Cletti, anh xem anh dọa Sở của chúng ta thành cái gì rồi, thật quá buồn cười.”

“Haha, Sở, đùa với ông thôi, ông không cần căng thẳng, chúng ta đều là bạn, tình hữu nghĩ giữa chúng ta trường tồn không phải sao, ông muốn ra ngoài thì đi đi, ông tự do mà.”

Cletti nhướn mày, như thật sự đang đùa Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên cười khan, vừa rồi trái tim xém chút nhảy ra khỏi cổ họng, cảm giác bị người ta trêu chọc thật sự không dễ chịu.

Sở Trung Thiên cố nặn ra nụ cười tán dóc vài câu với Cletti, xoay người ra khỏi nhà huấn luyện.

“Thompson, tại sao anh nói chuyện giúp ông ta chứ, vừa rồi rõ ràng giám sát được Lý Phàm gọi điện thoại cho ông ta, tên khốn

này nhất định là đi gặp Lý Phàm rồi.”

Cletti có chút không hiểu hỏi.

“Tôi có kế hoạch và sắp xếp của mình, tiến sĩ Charles đã nói rồi, BOSS muốn lấy được máu của Lý Phàm tiến hành kiểm nghiệm, muốn xem xem người có thể đánh bại cải tạo gien, rốt cuộc là có gien thế nào, có lẽ có thể tìm ra được nguyên nhân cải tạo gien liên tục thất bại trong gien của anh ta.”

Cletti lắc đầu: “Vậy thì lấy được máu của anh ta trên lôi đài không phải được rồi sao, muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.”

“Máu lấy được trên lôi đài không hẳn thích hợp cho phân tích kiểm nghiệm, vì có khả năng máu của hai bên hòa vào nhau, có lẽ xuất hiện ngoài ý muốn, phải nắm chắc mỗi một cơ hội, cố hết sức lấy được nhiều vật thí nghiệm, tôi không muốn Tiến sĩ Chaleskhông vui.”

“Được thôi, anh nói rất có lý, dù sao hành động đều do anh chỉ huy, nói thử sắp xếp của anh đi.” Cletti nhún vai, không tranh với Thompson nữa.

Thompson lấy điện thoại mở giám sát xem thử: “Trên xe và trên người của Sở đều có hệ thống theo dõi, cho nên ông ta trốn không thoát đâu, Mấy cao thủ công phu tìm ở phố người Hoa có thể dùng được rồi, hi vọng họ có thể làm Lý Phàm bị thương.”

“Trông chờ vào đám khỉ da vàng đó, tôi cũng hoài nghi họ có biết dùng ống nghiệm lấy máu không.”

Cletti khinh thường nói.

“Hahaha, khỉ da vàng chỉ phụ trách đánh nhau, kỹ thuật lấy máu này anh đi làm.”

Thompson cười ha hả nói.

Cletti cau mày, muốn phản bác lời của Thompson, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Dù sao Thompson cũng là cấp trên của anh ta, hơn nữa Cletti cũng không nắm chắc có thể lật đổ Thompson không, nên chỉ có thể làm theo phân phó của anh ta.

“Vâng, tôi đi lấy máy thu.”

“Đừng không vui, Cletti, nên vui lên, tôi đã không kịp chờ đợi muốn rời khỏi nơi quỷ quái này rồi, nói không chừng lát nữa làm xong chuyện, ngày mai chúng ta liền có thể bay về Hải Bì.”

Cletti cười khan hai tiếng: “Dạ đại nhân, chúng ta có cần thay quần áo không, nếu không Sở gặp được chúng ta sẽ kinh ngạc.”

“Đó là đương nhiên, đi thôi, thay quần áo rồi đi xem Lý Phàm rốt cuộc dáng vẻ thế nào, anh nói anh ta có giống người châu Âu không, tôi ghét đám dơi và người sói kia.”

Thompson và Cletti câu được câu chăng nói chuyện, đến nơi ở thì ai về phòng nấy, thay quần áo lịch sự, sau đó đội nón đeo khẩu trang, mang máy thu rời đi.

…

Sở Trung Thiên lái xe tới vị trí Lý Phàm gửi, dừng xe ngoài quán trà, bước chân vội vàng đi vào.

Tìm tới phòng bao Lý Phàm ngồi, Sở Trung Thiên đẩy cửa đi vào, sau đó quay đầu nhìn, thấy phía sau không ai đuổi theo, mới thở phào một hơi, đóng chặt cửa phòng lại.

“Anh Lý, tôi tới trễ.”

Sở Trung Thiên cười khổ nói.

Lý Phàm cầm ấm trà rót cho Sở Trung Thiên một ly: “Ngồi xuống uống trà bình ổn hơi thở, nhìn dáng vẻ căng thẳng của ông, mấy ngày nay chịu không ít kinh sợ đi.”

“Đừng nhắc tới nữa, mấy ngày nay như nhìn thấy thành phần

khủng bố vậy, tôi trước đây cảm thấy mình là kẻ hung ác lá gan cực lớn, nhưng hai ngày nay xem trận huấn luyện của các tuyển thủ đó, tôi mới phát hiện mình còn không bằng một cái rắm, kẻ hung ác trên đời thực sự quá nhiều, so ra tôi chính là người lương thiện."

Sở Trung Thiên mắng một lúc, cầm ly trà uống cạn: "Anh Lý, tôi cảm thấy trận đấu quyền anh bất hợp pháp thực sự quá nguy hiểm, anh thân thể ngàn vàng, nếu thật sự xảy ra chuyện trên cuộc đấu…"

Những lời sau đó Sở Trung Thiên đã không nỡ nói ra, tình huống xấu nhất là Lý Phàm sẽ chết trên sàn đấu.

"Tôi thật sự không phải hù dọa, chỉ trận huấn luyện mấy ngày nay thôi, ngày nào cũng mấy người chết, người bị thương nặng càng nhiều, đám điên đó thật sự là lấy mạng ra chơi, đều vô cùng hung ác."

Lý Phàm mỉm cười nói: "Tôi biết, bây giờ tham gia tỷ đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế đã không còn là chuyện của một mình tôi nữa, mà liên quan tới rất nhiều phương diện, tôi cần phải đánh, đồng thời cũng là dùng nó để lập uy."

Sở Trung Thiên hoàn toàn ngây ngốc, không nghĩ tới tình huống lại trở nên phức tạp.

Chương 434

“Lập uy?”

Sở Trung Thiên gãi đầu: “Dùng trận đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế để lập uy, thế thì quá khoa trương, đừng nói là trong nước, ngay cả trên quốc tế cũng không dám làm như vậy.”

“Không có cách nào, tình huống khá phức tại, rất nhiều thứ cũng thể nói chi tiết với ông, tôi cần phải để lộ ra một chút thực lực, nếu không, sợ là có một số người sẽ có những suy nghĩ khác.”

Lý Phàm muốn để lộ ra thực lực của mình là muốn để cho Long Hậu nhìn thấy, cũng là muốn để cho bát đại long vương nhìn thấy, chỉ có thể hiện ra thực lực của mình mới có thể khiến những người không phục mình sợ hãi, cũng có thể khiến những người ở phía trung lập đổ về phía mình.

Bây giờ trong Long môn, thái độ của bát đại long vương đều rất mập mờ, bao gồm cả long vương thứ 8, Bát gia bên ngoài thì giả vờ quỳ gối nhưng bên trong cũng có sự tính toán.

Giữa Long Hậu và Lý Phàm nếu như chưa đến giai đoạn chẳng biết mèo nào cắn mủi nào, chỉ sợ bát đại long vương sẽ không thể hiện rõ thái độ của mình.

Lý Phàm cần phải giành được sự chú ý của bọn họ, ít nhất cũng phải khiến họ sợ mình, chỉ có như vậy Lý Phàm mới có thể có nhiều thời gian đọ sức với Long Hậu.

Sở Trung Thiên không biết tình hình bây giờ của Lý Phàm, nhưng Lý Phàm có thể nói ra nhiều như vậy, Sở Trung Thiên đại khái có thể đoán ra một số thứ.

“Vậy thì tốt, giai đoạn vòng loại của trận thi đấu quyền anh bất hợp pháp đã ra lò, thông tin đối thủ của cậu tôi sẽ lưu ý, có lẽ người mạnh nhất trong vòng loại không có một ai, vì vậy cậu cần phải chuẩn bị thật tốt, tên tiểu tử kia vô cùng thích giết người,

người luyện cùng anh ta đều đã chết.”

Sở Trung Thiên nói xong, lấy điện thoại ra, mở một đoạn video, sau đó đưa điện thoại cho Lý Phàm.

Lý Phàm cầm lấy điện thoại để xem, sau khi tính toán trong lòng một chút, đã có sự hiểu biết đại khái về đối thủ.

“Anh Lý, anh đừng xem thường cậu ta, ở trong trại huấn luyện cậu ta vẫn chưa dùng toàn bộ sức lực của mình, ngoài ra, còn có liên quan đến tình hình gần đây của cậu ta, tôi sẽ nói cho cậu nghe, cậu ta tên là Nộ Lãng, là dung sĩ da đên từ trong thánh địa Rừng đen đi ra, trong Rừng đen năm nay chỉ có một mình anh ta sống sót đi ra.”

“Trước đây tôi cũng không biết rừng đen, hỏi Cletti, là người mà quyền anh bất hợp pháp quốc tế cử đến để thực thi nhiệm vụ, Cletti nói những là những tên da đen từ Rừng đen sốt sót đi ra, đều là những đấu sĩ mạnh nhất.”

“Ba người da đen vô địch trận đấu quyền anh bất hợp pháp nổi tiếng trước đây đều đi ra từ rừng đen, Cletti nói theo những số liệu đã được phân tích, Nộ Lãng còn mạnh hơn ba vị tiền bối lúc trước của cậu ta, thậm chí Nộ Lãng có khả năng sẽ giành chức vô địch trong trận đấu quyền anh bất hợp pháp này.”

Sở Trung Thiên lo lắng giới thiệu tình hình, lo lắng Lý Phàm vì sự bất cẩn của mình mà lúc lên đài thi đấu đánh giá thấp đối thủ của mình.

Cho dù Lý Phàm không hề đánh giá thấp đối thủ, Sở Trung Thiên lo lắng Lý Phàm sẽ không đánh lại được Nộ Lãng.

Bởi vì Nộ Lãng thực sự quá mạnh, được xem như là người mạnh nhất mà Sở Trung Thiên nhìn thấy, đương nhiên cũng vì Lý Phàm chưa thể hiện ra sự mạnh mẽ của mình.

Lý Phàm cười nói: “Được rồi, tôi hiểu ý của ông, lúc tham gia thi đấu tôi sẽ nghiêm túc, đúng rồi, mấy người ngoại quốc của tổ chức thi đấu có hành động bất thường gì không?”

“Không có, mấy ngày nay bọn họ ngoại trừ ngủ, khoảng thời gian còn lại về cơ bản đều ở cùng nhau, bọn họ đều bận rộn chuyện của trận thi đấu, không có thời gian làm chuyện khác.”

“Ồ, vậy thì tốt.”

Lý Phàm nhớ đến sự biến mất một cách kỳ lạ của thi thể Trần Phú, đoán nó có liên quan đến mấy người Cletti, nhưng nghe những gì Sở Trung Thiên nói, Lý Phàm lại có chút nghi hoặc.

Ngay khi Sở Trung Thiên đang muốn nói gì đó, bên ngoài phòng bao truyền đến tiếng hét của nhân viên phục vụ: “Mấy anh, các anh không thể như vậy, các anh không thể xông vào phòng bao!”

“Cút ra, còn ngăn cản nữa tôi sẽ đánh cô, ông đây sẽ đánh phụ nữ đó!”

Sự nhấn mạnh của người đàn ông có chút kỳ lạ, lời nói mang theo một sự nhấn nhá một cách kỳ lạ, nghe giống như khẩu âm hỗn hợp của một vài địa phương.

“Anh Lý, anh ngồi đây, tôi đi xem là chuyện gì.”

Sở Trung Thiên cau mày, cảm thấy bất mãn với việc có người làm loạn trong quán trà.

“Đi đi, cẩn thận một chút.”

Lý Phàm căn dặn một câu.

Sở Trung Thiên vừa đi đến trước cửa phòng bao, cửa phòng bao lại bị đá từ bên ngoài, mở ra, mấy người đàn ông to lớn mặc đường trang đang đứng ở ngoài cửa.

“Các người làm gì vậy!”

Sở Trung Thiên tức giận hét lên.

“Đừng cản đường, ông đây đến tìm người!”

Người đàn ông cầm đầu liếc nhìn Lý Phàm, sau đó đưa tay trái ra sau ra hiệu.

Đôi mắt của vài người đàn ông phía sau đồng thời sáng rực lên, đều hít một hơi thật sau, làm ra tư thế chuẩn bị đánh nhau.

“Cả Hán Thành này đều là địa bàn của ông đây, dám ngông cuồng trên địa bàn của ông, các người muốn tìm cái chết sao.” Sở Trung Thiên lấy ra khí thế của lão đại, chuẩn bị dùng khí thế uy hiếp mấy người này.

“Mẹ nó, mau cút ra, nếu không ông đây sẽ giết chết ông.”

Người đàn ông cầm đầu đẩy Sở Trung Thiên ra.

Đồng tử của Sở Trung Thiên co rút lại, cảm thấy một cái đẩy này của đối phương không đơn giản, mà là dùng ám kình, vì vậy Sở Trung Thiên lùi về phía sau tránh được cái đẩy của đối phương.

“Haha, ông cũng có bản lĩnh đó, biết tránh thì mau cút ra, không phục thì ra tay với ông đây, ông đây là tay đánh mạnh nhất ở phố Hương Sơn, tổ tiên của công phu đại hồng quyền.”

Sở Trung Thiên nheo mắt lại, lộ ra hình hổ hạc, đưa tay lên làm thế: “Ngũ hình quyền môn hạ Sở Trung Thiên, xin chỉ giáo!”

“Hội trưởng phân hội đại hồng quyền Trần Gia Đạt, đến đi!”

Trần Gia Đạt nói xong, lập tức lao về phía Sở Trung Thiên, hai tay đánh vào điểm yếu của Sở Trung Thiên, Sở Trung Thiên biến quyền thành móng, nắm lấy hai nắm tay của Trần Gia Đạt.

Hai người đều là loại tuyển thủ tốc độ, động tác vô cùng nhanh, bước chân vô cùng nhẹ, trong nháy mắt đã trải qua năm sáu chiêu.

Trong lúc va chạm, Sở Thiên Trung có chút thiệt thòi, cộng thêm tuổi già, phản ứng và tốc độ đều không bằng Trần Gia Đạt.

Lúc đến chiêu thứ mười, Trần Gia Đạt dùng công phu trọng thủ,

một quyền đấm vào lòng bàn tay đang phòng thủ của Sở Trung Thiên, Sở Trung Thiên bị đánh lùi về sau mấy bước, cuối cùng mất đi sự thăng bằng, nằm trên mặt đất.

“Haha, chỉ có một chút bản lĩnh như vậy mà cũng muốn ngăn cản tôi, đúng là không tự lượng sức mình.”

Trần Gia Đạt đắc ý nói.

Sở Trung Thiên chịu đựng một quyền, khuôn mặt trở nên tái nhợt, không ngừng thở dốc, nhưng cảm giác tức giận khiến ông ta cảm thấy không thể thở nổi.

Lý Phàm đỡ Sở Trung Thiên dậy, Sở Trung Thiên xấu hổ nói: “Anh Lý, tôi không có năng lực, thực sự là…”

“Sao ông có thể không có năng lực được chứ, tuổi tác có ảnh hưởng rất lớn đến việc đánh quyền, anh ta trẻ hơn ông rất nhiều, ông đánh không lại anh ta cũng là điều bình thường, ngồi ở đây xem tôi thay ông dạy dỗ anh ta.”

Lý Phàm ấn Sở Trung Thiên ngồi xuống ghế, cười haha nhìn Trần Gia Đạt nói: “Anh không ở lại con phố kia, chạy đến Hán Thành làm gì? Có phải làm chân chó bán mạng cho người khác.”

“Mẹ nó, mày nói chuyện với Trần hội trưởng kiểu gì đó, mày mới là chân chó ấy, cả nhà mày đều là chân chó!”

“Hôm nay Trần hội trưởng của chúng tôi đến để gây sự với mày, nếu có bản lĩnh thì đánh với Trần hội trưởng của chúng tôi hai chiêu, đừng có làm con rùa rụt cổ.”

Chương 435

Trần Gia Đạt đánh giá Lý Phàm, sau khi xác định Lý Phàm chính là mục tiêu mà mình cần tìm, trên khuôn mặt nở một nụ cười hưng phấn.

“Đến đi, muốn đấu thì mau lên, tôi phải đánh cho anh răng rơi đầy đất.”

Trần Gia Đạt nói xong thì móc ngón tay về phía Lý Phàm.

Lý Phàm cười khẩy nhìn những người đàn ông phía sau Trần Gia Đạt: “Mấy người cùng nhau lên là được rồi, nếu đánh từng người từng người một thì quá phiền phức rồi.

“Trời ơi, đúng là lớn mật nha, hội trưởng, tên tiểu tử này quá ngông cuồng rồi, để bọn em đi lên dạy anh ta cách làm người!”

“Còn đánh từng người một quá phiền phức, một kẻ như mày chỉ có bị bọn tao đánh, đợi lát nữa phải đánh cho mày đến mức ba mẹ cũng không nhận ra mày.”

Trần Gia Đạt chắp tay sau lưng, lộ ra khí thế của một cao nhân: “Haha, anh đã không biết nặng nhẹ như vậy, tôi sẽ để thuộc hạ của tôi dạy dỗ anh, mấy người cùng nhau lên, thỏa mãn yêu cầu của anh ta.”

Mấy người đàn ông to lớn đều vui mừng bật cười, xắn tay áo lên bao vây Lý Phàm.

“Chết đi! Giả vờ này!”

Một người đàn ông cao lớn dẫn đầu đánh về phía mặt của Lý Phàm, mấy người đàn ông to lớn kia cùng ra tay, trừ phía trước, phía sau, bên trái, bên phải vây đánh Lý Phàm.

Sở Trung Thiên nhìn thấy vậy trái tim siết chặt lại, lo lắng đến mức đứng bật dậy.

Không đợi Sở Trung Thiên hét lên một tiếng cẩn thận, nắm đấm của Lý Phàm đã đánh trúng người đàn ông to lớn ra quyền đầu tiên.

Ầm!

Người đàn ông bị Lý Phàm đánh vào sống mũi, bay ra ngoài đồng thời máu tươi từ trong khoang mũi bắn ra.

Sau đó Lý Phàm nhảy lên cao, bay lên xoay liên hoàn đá, bàn chân đá lên mặt của những người đàn ông ở bốn phía xung quanh.

Một loạt tiếng ngã xuống đất vang lên, mấy người đàn ông vây quanh Lý Phàm trong chớp mắt đã nằm trên mặt đất, không ai có thể đứng dậy được.

Sở Trung Thiên sững sờ, sau đó khuôn mặt lộ ra một nụ cười, vịn vào ghế từ từ ngồi xuống, cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Lông mày Trần Gia Đạt cau lại, trong lòng có vô số lời mắng chửi mẹ nó đang điên cuồng chạy, mỗi một lời mắng mẹ nó đang điên cuồng chạy ra hung hăng giẫm nát linh hồn của Trần Gia Đạt.

Mặc dù mấy thuộc hạ đưa đi theo công phu không cao, nhưng cũng đều là cao thủ một có thể đánh được hai ba, nhiều người như vậy vây đánh một mình Lý Phàm, lại không kiên trì được một hơi thở, điều này có chút đáng sợ.

Trong lòng Trần Gia Đạt đang thử đặt mình vào vị trí của Lý Phàm, lúc nãy sẽ đối phó như thế nào, nhưng bất luận mô phỏng thế nào, Trần Gia Đạt cảm thấy mình vẫn không bằng Lý Phàm.

Không chỉ không bằng Lý Phàm. Mà còn kém Lý Phàm rất nhiều!

Trần Gia Đạt trong lòng có chút sợ hãi nuốt nước bọt, di chuyển ngang một bước đi đến cửa: “Người anh em công phu rất khá, đột nhiên tôi nhớ ra mình còn có việc, cần đi trước một bước.”

“Haha, muốn chạy? Lúc nãy không phải nói là muốn đánh tôi thế

nào sao.”

Trần Gia Đạt xấu hổ cười hai tiếng, trên trán gân xanh nổi lên: “Người anh em, làm người thì nên để lại đường lui sau này còn gặp mặt, cứng rắn quá cũng không tốt, cứng quá dễ gãy.”

“Anh muốn dạy tôi đạo lý? Tiếc là tôi không có hứng thú với mấy cái đạo lý này, chúng ta vẫn là dùng tay chân thiết thực hơn.”

Lý Phàm không có ý định bỏ qua cho Trần Gia Đạt, rõ ràng Trần Gia Đạt mang theo mục đích đến để khiêu chiến, làm thế nào cũng phải bắt lại để tra hỏi.

Vẻ mặt của Trần Gia Đạt trở nên có chút khó coi, cắn răng nói: “Cậu đã muốn tìm cái chết, vậy tôi sẽ không khách khí nữa!”

Lời nói vừa rơi xuống, tay phải của Trần Gia Đạt lập tức thò vào trong ngực mình, lấy ra một khẩu súng lục ở bên cạnh sườn.

“Haha, người anh em, tôi đã cho cậu cơ hội, nhưng cậu lại tự mình chuốc lấy khổ cực, vậy đừng có trách tôi, ngoan ngoãn đưa hai tay lên ôm đầu, quỳ xuống, nếu không tôi sẽ một súng bắn chết cậu.”

Có súng trong tay, Trần Gia Đạt tự tin hơn rất nhiều, trong lòng cảm thán may là mình đủ tỉnh táo, ra ngoài còn nhớ mang theo súng.

Sở Trung Thiên lo lắng nói: “Người họ Trần kia, cậu có biết quy tắc không hả, đấu võ còn rút súng ra, chưa từng nhìn thấy kẻ nào mất mặt như cậu.”

“Haha, mất mặt hay không ông nói không tính, ai thắng người đấy nói mới tính, tôi có súng trong tay, các người đều phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Trần Gia Đạt không biết xấu hổ nói, ánh mắt đồng thời nhìn về phía Sở Trung Thiên, có chút mất tập trung.

Thân hình của Lý Phàm lóe lên, đột nhiên lượn một vòng, xuất hiện bên cạnh Trần Gia Đạt.

Lúc Trần Gia Đạt phản ứng lại thì đã muộn rồi, lúc anh ta định giơ súng lên nhắm vào Lý Phàm, tay của Lý Phàm đã nắm lấy cổ tay của Trần Gia Đạt.

Lòng bàn tay dùng lực bóp mạnh, tiếng xương bị gãy vang lên, sau đó Trần Gia Đạt cảm thấy trong tay mình nhẹ đi, súng đã bị Lý Phàm cướp đi.

Ly Phàm cầm súng dí vào sau đầu Trần Gia Đạt, cười hỏi: “Nói đi, là ai xúi giục anh, tại sao muốn đến tìm tôi gây phiền phức.”

“Không có ai xúi giục tôi, tôi không phải đến tìm cậu để gây phiền phức, chỉ là muốn tìm ai đó để mài giũa công phu mà thôi.”

Trần Gia Đạt cố gắng kiềm chế sự sợ hãi trong lòng nói.

“Haha, tìm người để mài giũa công phu thì cũng nên đi đến võ quán, anh cố tình chạy đến quán trà để tìm người mài giũa công phu, bị điên sao!”

Lý Phàm nói xong, hung hăng dùng súng gõ vào đầu Trần Gia Đạt một cái, Trần Gia Đạt đau đến mức nhe răng trợn mắt.

“Tôi không phải là lần đầu đến vùng đất quý này nên không hiểu quy tắc sao, tôi làm sai rồi còn không được sao, cậu bỏ qua cho tôi có được không.” Đôi mắt của Trần Gia Đạt đảo quanh, tự hỏi làm sao mới có thể thoát khỏi tay Lý Phàm.

“Nếu như không thành thật khai ra, ngày này của năm sau chính là ngày giỗ của anh, cho anh thêm ba giây nữa.’

“Ba.”

“Hai.’

Lúc Lý Phàm chuẩn bị đếm đến một, Trần Gia Đạt đột nhiên lắc vai, dùng vai đánh vào ngực Lý Phàm, muốn đánh đẩy Lý Phàm ra, sau đó phản công.

Lý Phàm cười khẩy, ở sau đầu Trần Gia Đạt bóp cò súng.

Đoàng!

Tiếng súng vang lên, một đường máu tươi từ sau đầu Trần Gia Đạt phun ra, Lý Phàm ném khẩu súng trong tay xuống đất, nói với Sở Trung Thiên: "Giao cho ông xử lý, tôi ra ngoài xem xem có người nào khả nghi nữa không."

Lý Phàm đi ra khỏi phòng bao, ánh mắt liếc nhìn đại sảnh loạn thành một nồi cháo, bởi vì sự xuất hiện của tiếng súng, không ít người đều bị dọa đến mức chạy toán loạn ra khỏi quán trà.

Lúc Thompson nghe thấy tiếng súng, còn mong đợi là Trần Gia Đạt bóp cò bắn vào Lý Phàm, nhưng lúc anh ta nhìn thấy bóng dáng của Lý Phàm đi ra khỏi phòng bao, không nhịn được mà mắng một câu "đáng chết."

"Ồ, xem ra những con khỉ da vàng kia đã thất bại rồi, thật sự làm người khác tiếc nuối mà, Thompson đại nhân, có phải chúng ta nên rời đi?"

"Đúng vậy, bây giờ rời đi! Xem ra chỉ có thể tìm cơ hội khác, thật sự khiến người khác quá thất vọng."

Thompson và Cletti đúng dậy, hòa vào đám đông đang hoản loạn, cùng với đám đông chạy ra khỏi quán trà.

Lý Phàm nhìn thấy bóng dáng của hai người, nhìn chằm chằm vào chiếc hộp trong tay Cletti, lập tức xác định hai người này nhất định có vấn đề.

Nhanh chóng đuổi theo đi ra ngoài, nhưng đám người đang hoản loạn chen chúc kia đã cản trở tốc độ của Lý Phàm.

Lúc Lý Phàm ra khỏi quán trà chỉ có thể trơ mắt nhìn Cletti và Thompson lái xe rời đi.

Sau khi ghi nhớ lại biển số xe, Lý Phàm quay người đi vào quán trà, thong dong đi về phía phòng bao.

Sở Trung Thiên đứng ở cửa phòng bao đợi Lý Phàm: “Anh Lý, tôi đã kêu thuộc hạ qua, nhân chứng sống có cần phỏng vấn không.”

Chương 436: Chỉ cần sẵn sàng chi tiền

Tốc độ thuộc hạ của Sở Trung Thiên rất nhanh, một đám người xông vào quán trà, lấp đầy đại sảnh của quán trà, cúi đầu hành lễ với Lý Phàm và Sở Trung Thiên: “Chào anh Lý, chào Thiên gia.”

Ông chủ của quán trà, kể cả quản lý, nhân viên phục vụ kia đều co rúm trong phòng nước, cả người run rẩy, nghe thấy tiếng hô đều bị dọa sợ đến mức khuôn mặt tái nhợt.

Sở Trung Thiên lạnh mặt nói: “Những người sống thì đưa đi, người chết rồi thì đưa thẳng đến chỗ hỏa táng, súng xử lý rồi, làm chuyện gì cũng cẩn thận một chút.”

“Vâng!”

Đám thuộc hạ lần lượt làm việc, rất nhanh thi thể của Trần Gia Đạt đã bị đưa ra ngoài, mà đám thuộc hạ của Trần Gia Đạt không còn ngông cuồng như trước nữa, đều run rẩy bị áp giải đi.

Một đám người rời khỏi quán trà, đi lên xe, đi đến một khoảng sân vắng vẻ cách đó không xa, đám thuộc hạ của Trần Gia Đạt bị kéo xuống xe, đưa vào trong phòng.

Lý Phàm và Sở Trung Thiên ngồi trên sofa, nhìn đám thuộc hạ của Trần Gia Đạt bị đưa vào.

“Muốn sống thì phải thành thật khai báo, nếu như không nói, Trần Gia Đạt chính là ví dụ của các ngươi.”

Lý Phàm thờ ơ nói.

Đám thuộc hạ của Trần Gia Đạt sớm đã bị dọa đến vỡ cả gan, lúc này không ai dám giấu giếm, lần lượt chủ động khai ra mọi chuyện.

“Chúng tôi vốn dĩ không muốn đến đây, là một người tên Trương Phát Tài tìm hội trưởng của chúng tôi, đưa ra cái giá một triệu đô

kêu chúng tôi đến đây một chuyến, nói chỉ cần đánh một người bị thương là được."

"Hai ngày qua Trương Phát Tài sắp xếp chỗ ăn chơi cho chúng tôi, cũng không nói để chúng tôi làm việc, đến khi nhận được điện thoại của Trương Phát Tài, nói là có nhiệm vụ, sau đó dẫn chúng tôi qua.' "Sau đó đến trước của quán trà, Trương Phát Tài nói hai người ở trong quán trà, bảo chúng tôi tìm ra hai người, bảo chúng tôi đánh đến đầu anh chảy máu là được, còn cho chúng tôi xem ảnh của anh."

Lý Phàm yên tĩnh nghe, sau đó hỏi: "Trước đó các người không biết phải đối phó với tôi, đến tận khi đi đến cửa quán trà, đối phương mới cho các người xem ảnh của tôi, là như vậy sao?"

"Đúng, đúng, đúng, chính là như vậy, trước đó chúng tôi không biết phải đối phó với ai."

"Có chút thú vị, lựa chọn quán trà chỉ là động cơ nhất thời, Trương Phát Tài kia lại có thể biết được vị trí của tôi, haha."

Lý Phàm cười khẩy một tiếng.

Trong lòng Sở Thiên Trung giật mình, vội vàng nói: "Anh Lý, tôi đảm bảo không bán đứng anh!"

"Không nói ông bán đứng tôi, tôi nghĩ trên người hoặc xe của ông có lẽ đã bị người khác lắp thiết bị định vị, mà ông không biết, nếu như không ngoài dự đoán, bọn họ chính là mấy người phụ trách giải đấu quyền anh bất hợp pháp được mời đến, có lẽ muốn thăm dò công phu của tôi."

Lý Phàm nói ra suy đoán của mình, mặc dù có chút khác biệt với thực tế, nhưng cũng không khác nhiều lắm.

Sở Trung Thiên vội vàng đứng lên, tìm kiếm khắp người, cuối cùng Sở Trung Thiên phát hiện manh mối trên giày của mình.

Dưới đế giày có một miếng kim loại mỏng như tờ giấy, trên miếng kim loại phát ra tia sáng của hoa lan, cho thấy miếng kim loại này

không phải là vật tầm thường.

“Mấy tên ngoại quốc đáng chết này! Anh Lý, hay là tôi dẫn người tối nay đột kĩch bọn họ, làm cho bọn họ bất ngờ, dù sao bọn họ cũng là lén lút đột nhập vào.”

Sở Trung Thiên căm hận.

Cũng vì sự kinh hãi phải chịu mấy ngày nay quá nhiều, Sở Trung Thiên hoàn toàn mất đi cảm giác an toàn, cảm thấy chỉ có giết chết mấy người Cletti mới có thể khiến mình thật sự an toàn, thậm chí lúc này Sở Trung Thiên còn không thể để ý an nguy của con trai.

Lý Phàm lắc đầu: “Đừng kĩch động như vậy, giải đấu quyền anh bất hợp pháp tôi nhất định phải đánh, ông cứ trở về, giả vờ như không biết chuyện gì, bọn họ sẽ không làm gì ông, tôi mới là mục tiêu của bọn họ.”

“Nhưng giải đấu quyền anh bất hợp pháp thực sự quá nguy hiểm, anh Lý, anh không nên đặt bản thân mình vào chỗ nguy hiểm!”

Sở Trung Thiên không nhịn được khuyên bảo.

“Không sao, còn có người đợi tôi ăn cơm trưa, không nói nhiều với ông nữa, ông cũng về sớm đi, kẻo bọn chúng nghi ngờ.”

Sở Trung Thiên nhìn Lý Phàm rời đi, chỉ có thể bất lực lắc đầu, căn dặn thuộc hạ thả đám thuộc hạ của Trần Gia Đạt ra, sau đó Sở Trung Thiên một mình trở lại phòng tập boxing.

….

Trong một phòng khám đen ở ngoại ô Hán Thành, cậu ba Lâm đen mặt ngồi trên ghế, nhìn một đám thuộc hạ quỳ trước mặt.

Đám thuộc hạ bị gãy tay đều được bó bột, tay từng người từng người một đều là duỗi thẳng, nhìn đầy hài hước.

Trong một góc của đại viện, chú Bào nằm trên chiếc giường bằng phẳng, trên chiếc đùi được quấn mấy vòng băng gạc.

“Cậu ba, chúng ta vẫn luôn ở đây đợi, thực sự chả có tý ý nghĩa gì, cánh tay thành như thế này, ngay cả điện thoại cũng không chơi được.”

“Ít nhất cũng phải có mấy em ở cùng chùng ta, như vậy, haha, sao phải chịu đựng những ngày nhàm chán như này chứ.”

“Hay là chúng tôi trở về trước, về nhà dưỡng thương xong chúng tôi sẽ trở lại, phải tìm con chó Lý Phàm kia để báo thù, chuyện này không thể bỏ qua như vậy.”

Đám thuộc hạ nói không ngừng, ý tứ chính là bọn họ không muốn ở lại đây, thực sự ở trong khòng khám chui ở ngoại ô quá buồn chán rồi.

Cậu ba Lâm cười khẩy hai tiếng, ánh mắt quét qua khuôn mặt của từng tên thuộc hạ, cầm lon Coca trên bàn lên, đập vào đầu tên thuộc hạ gần nhất.

“Các người đều là lũ không có đầu óc! Lần này ông mày dẫn các ngươi đến để mở rộng địa bàn! Trong nhà có chuyện gì các ngươi không biết? Ông đây dẫn theo một đám phế vật các ngươi trở về, sau nay sản nghiệp nhà họ Lâm sẽ không có phần của ông đây!”

Ba cậu chủ nhà họ Lâm, lần này đều dẫn người đi mở rộng địa bàn, cuối cùng sẽ đánh giá trên thành tích của mỗi người, người thắng sẽ là gia chủ tương lai của nhà họ Lâm.

Cậu ba Lâm cho là mình có thể dễ dàng chiếm lấy An Thành, sau đó thu phục Sở Châu, nhưng sau khi gặp phải Lý Phàm, tất cả đều trở thành một giấc mộng đẹp.

Lúc này trở về có nghĩa là thất bại, vì vậy, cậu ba Lâm sẽ không lựa chọn quay về, thậm chí không thể để lộ tin tức đã thất bại.

“Vậy cậu ba cậu nói phải làm sao, chúng ta đều vì cậu mà bất chấp gian nguy, hay là tối nay chúng ta đột kïcℏ Lý Phàm, lựu đạn ném tay, lựu đạn sử dụng súng phóng chúng ta đều có, không sợ không giết chết được anh ta.”

“Hỏa tiễn cũng có, thật sự muốn giết anh ta giống như chơi vậy, nhưng nếu như làm như vậy, chỉ sợ sẽ gây sự chú ý của cảnh sát, sau này muốn mở rộng địa bàn sẽ rất khó.”

“Hay là tìm người bản địa giết chết Lý Phàm? Hoặc nghĩ cách khác, chắc chắn có thể giết chết anh ta.”

Đám thuộc hạ thảo luận với nhau, nhưng không ai đưa ra được một ý kiến đáng tin cậy.

Cậu ba Lâm không còn lời gì để nói với đám thuộc hạ ngu ngốc của mình, chỉ có thể dùng ánh mắt mong đợi nhìn về phía chú Bào, hi vọng chú Bào có thể đưa ra được ý kiến có tính xây dựng.

“Chú Bào, chú có kinh nghiệm phong phú, nói một chút về cách nhìn của chú đi.”

Cậu ba Lâm gọi tên hỏi.

Chú Bào nhếch miệng, trong lòng tràn đầy sự căm hận với Lý Phàm, sớm đã nghĩ ra cách làm sao để thu phục Lý Phàm.

Chương 437: Tiền không là gì cả

Tiền đối với cậu ba Lâm mà nói chỉ là con số, chỉ cần dùng tiền là có thể giải quyết được vấn đề, vậy chắc chắn không phải là vấn đề.

Nếu như ai có thể giết chết được Lý Phàm, tìm lại thể diện cho cậu ba Lâm, thậm chí cậu ba Lâm sẵn sàng đưa ra một tấm séc trắng.

“Chú Bào, tiền không phải là vấn đề, chú nói xem giải quyết Lý Phàm như thế nào, 15 tỷ, 150 tỷ đều không thành vấn đề, nếu như vẫn không đủ, tôi sẽ lấy ra 300 tỷ để lấy mạng anh ta!”

Cậu ba Lâm hung dữ nói.

Chuyện lên quan đến người thừa kế của nhà họ Lâm sau này, cậu ba Lâm sẵn sàng dốc toàn lực, cho dù như thế nào cũng phải lấy lại thể diện, còn phải lấy được Hán Thành, lấy được Sở Châu!

Chú Bào nheo mắt lại, cân nhắc một lúc nói: “Tôi có một sư đệ, thấy tiền là sáng mắt, chúng ta đều gọi cậu ta là Tiền sáng mắt, công phu của sư đệ này còn mạnh hơn tôi nhiều, hơn nữa có thể làm bất kỳ chuyện gì vì tiền, cậu ta ở bên ngoài tự mình lập một bè phái, chuyện gì cũng làm.”

“Chú đừng nói linh tinh nữa, nói vào ý chính đi, sư đệ của chú có thể giết được Lý Phàm không! Chỉ cần cậu ta có thể giết được Lý Phàm, chú chỉ cần gọi cậu ta đến, bao nhiêu tiền tôi cũng sẵn sàng bỏ ra.”

Chú Bào cười nói: “Dù sao lúc Tiền sáng mắt đấu tay đôi với chúng tôi, một người có thể đánh được 4 người vẫn còn sức lực, tôi cảm thấy cậu ta có thể đánh lại được Lý Phàm, ít nhất cũng có thể đánh ngang ngửa.”

“Ngang ngửa thì tính làm gì? Còn có ai đáng tin hơn không, thêm mấy người cũng được, lần này tôi sẽ lấy toàn bộ tiền tiết kiệm của mình ra, chỉ cần có thể giết chết Lý Phàm là được!”

Cậu ba Lâm hận không thể vung chi phiếu ra để mời tất cả cao thủ, nhưng tiếc là cậu ba Lâm không quen những cao thủ này, chỉ có thể nhờ chú Bào liên hệ.

Chú Bào cười khổ: “Cậu ba, cậu xem cao thủ là rau cải thảo sao, cũng chỉ có thấy thiên phú khác thường của Tiền sáng mắt mới có thể có thành tích cao như vậy, tôi chưa từng gặp người nào còn lợi hại hơn thấy tiền sáng mắt, đương nhiên, ngoại trừ cái tên đáng chết Lý Phàm kia.”

“Được, được, được, có một thì được một, chú mau đi liên lạc đi, ngoài ra hỏi xem thấy tiền sáng mắt có quen cao thủ nào không, chỉ cần mời được thì cứ mời, mẹ nó, không tin bỏ tiền ra còn không giết chết được đồ chó chết Lý Phàm kia!”

Lúc cậu ba Lâm đang vô cùng tức giận, một tên thuộc hạ vội vàng chạy vào, ghé vào tai cậu ba Lâm nói: “Cậu ba Lâm, tin tức vừa mới nhận được, giải đấu quyền anh bất hợp pháp được tổ chức ở Hán Thành, Lý Phàm chính là tuyển thủ vòng loại đại diện Hán Thành ra thi đấu.”

“Trời ơi!”

Cậu ba Lâm kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt, giải thi đấu quyền anh bất hợp pháp là giải đấu cậu ba Lâm thích nhất, mỗi lần giải thi đấu quyền anh bất hợp pháp tổ chức cậu ba Lâm đều đánh cược rất nhiều.

Đối với những tuyển thủ của giải thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, cậu ba Lâm biết rất rõ, biết những người nào có thể được xem là cường giả mạnh nhất trên thế giới này, còn về việc có người mạnh hơn hay không, cậu ba Lâm không rõ, nhưng nếu như có cao thủ mạnh hơn, cũng không phải là người cậu ba Lâm có thể gặp được.

“Lý Phàm tham gia giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, tên tiểu tử này lại tự mình chủ động đi tìm cái chết, mẹ nó, trước khi anh ta tham gia trận đấu phải tặng cho anh ta một phần thưởng mới được! Nếu không để anh ta chết trên sàn đấu, bổn thiếu gia

không phải rất mất mặt sao!”

Cậu ba Lâm quyết định mời Tiền Sáng Mắt đến, giết chết Lý Phàm trước khi anh lên sàn đấu!

“Chú Bào, mau liên lạc với sư đệ kia của chú, bảo cậu ta lập tức đến đây, trước khi giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế bắt đầu, phải giết chết Lý Phàm cho tôi, sự sỉ nhục của bổn thiếu gia không thể để người khác kết thúc!”

Chú Bào gật đầu, lấy điện thoại ra để liên lạc, sau khi điện thoại được kết nối, nói một tràng, chú Báo mới thuyết phục được Tiền Sáng Mắt qua đây đối phó với Lý Phàm.

“Cậu ba, sư đệ của tôi đồng ý đến, muốn 60 tỷ, hơn nữa phải thanh toán trước một nửa, gửi tiền qua thì cậu ta mới dẫn người đến.”

“60 tỷ là cái thá gì, mau gửi số tài khoản của cậu ta cho tôi, bây giờ tôi sẽ chuyển khoản cho cậu ta, bảo cậu ta dùng tốc độ nhanh nhất để đến đây!”

Cậu ba Lâm lấy điện thoại ra, động tác mạnh mẽ giống như hổ vậy, rất nhanh đã chuyển tiền vào tài khoản của Tiền Sáng Mắt.

Chú Bào lại gọi điện thoại thúc giục, sau đó ra hiệu “OK” với cậu ba Lâm.

“Cậu ta đã xuất phát rồi, tối nay hoặc sáng sớm mai sẽ đến, sáng mai có thể đi xử lý Lý Phàm.”

“Hahaha, tốt, ông đây nghỉ ngơi một tối, ngày may có tinh thần để đi xem Lý Phàm bị giết chết, đến lúc đó bổn thiếu gia phải đánh vào thi thể!”

Cậu ba Lâm đắc ý quay về phòng, đợi ngày mai đến.

…..

Lý Phàm đi đến quán cafe đối diện với bệnh viện, vừa đi vào cửa

của quán cafe đã nghe thấy tiếng mắng chửi, trong đó có một giọng nói khá quen thuộc, nghe giống như giọng nói của Vương Tông Huyền.

Đi về phía phát ra tiếng nói, Lý Phàm thấy Vương Tông Huyền đang đứng giữa ghế lô, đứng song song với mấy người đàn ông khuôn mặt dữ tợn.

“Mẹ chúng mày, anh không nể mặt, không cần thể diện đúng không, anh Đào của bọn tao đã nhìn trùng hai cô gái này, bảo bọn họ qua ngồi cùng, anh ở đây ngăn cản cái gì, lại còn dám cản đường, ông đây băm vằm mày cho chó ăn bây giờ.”

“Nói lời vô nghĩa với bọn họ làm gì, đánh ngất mấy con chó cản đường này, sau đó đưa hai cô gái này đi là được rồi, đừng để anh Đào đợi lâu, như vậy chúng ta cũng không có quả ngon để ăn đâu.”

Người đàn ông đang nói chuyện rõ ràng không còn kiên nhẫn cãi nhau nữa, đưa tay lên tát vào mặt Vương Tống Huyền.

Chát!

Vương Tông Huyền bị lảo đảo qua một bên, máu mũi chảy ra.

“Xem đi, như vậy không phải giải quyết được rồi sao, thêm một cái đạp nữa, anh ta sẽ bò trên mặt đất mà khóc, sau đó chúng ta trực tiếp đưa mỹ nữ đi gặp anh Đào, chuyện quá đơn giản, cậu cần gì phải ở đây nói những lời vô nghĩa.”

Người đàn ông to lớn nói xong, đá Vương Tông Huyền một cái, Vương Tông Huyền bị đá đập vào tường, cảm thấy xương cốt dường như đều vỡ nát, cả người từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không đau.

“Anh họ!”

Cố Họa Y ngồi xổm xuống bên cạnh Vương Tông Huyền, nhìn tình cảnh bi thảm của Vương Tông Huyền, đang định lấy điện thoại ra gọi cấp cứu.

“Người đẹp, đừng gọi cái gì mà anh họ nữa, anh họ cô không bảo vệ được cô nữa rồi, anh Đào của chúng tôi có thể cho cô vinh hoa phú quý, cô chỉ cần hầu hạ anh Đào của chúng tôi thật tốt, Chanel, Prada gì đó, muốn cái gì có cái đó.”

“Các người cút ra, các người không cút đi tôi gọi người đến đó, tôi quen cả Sở Trung Thiên!”

Cố Họa Y lo lắng nói.

Trần Hiểu Đồng co rúm lại ở phía sau Cố Họa Y, trong đầu nghĩ đến đều là Lý Phàm, cảm thấy nếu như Lý Phàm ở đây, chắc chắn sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

“Haha, Sở Trung Thiên là cái thá gì, nếu như anh Đào của chúng tôi muốn đối phó với ông ta, chỉ cần động ngón tay có thể giết chết Sở Trung Thiên, các người đừng hi vọng Sở Trung Thiên có thể cứu mấy người, vẫn nên đi hầu hạ anh Đào của chúng tôi đi.”

Trong mắt mấy người đàn ông kia tràn đầy sự dung tục, lần lượt đưa tay ra, chuẩn bị nhân cơ hội sàm sỡ Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, dù sao mỹ nữ như này chắc chắn rất hiếm gặp, có thể được hời chút là có thể khiến bọn họ thỏa mãn rồi.

“Ai dám động vào người phụ nữ của tôi, tôi sẽ khiến người đó hối hận vì đã đến thế giới này.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Nghe thấy giọng nói của Lý Phàm, ánh mắt của Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đột nhiên trở nên phấn chấn.

Chương 438: Liều với anh

“Ai nói bậy đất, còn dám bảo chúng tôi hối hận khi đến thế giới này, ông đây từ lúc sinh ra chưa từng hối hận! Ai dám khiến ông đây hối hận, ông đây sẽ khiến người đó hối hận vì đã nói chuyện.”

“Hoa Tử, ở đây có người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, anh em chúng ta phải để cho cậu ta biết, cứu mỹ nhân là một chuyện rất nguy hiểm.”

Hoa Tử và những người khác lắc cổ tay, trên mặt lộ ra một nụ cười xem thường, cùng quay người nhìn về phía Lý Phàm đang đứng ở cửa.

Lý Phàm ngoắc tay với đám người Hoa Tử, xem thường nói: “Cùng lên đi, tiết kiệm thời gian.”

“Mẹ nói! Đúng là, cậu tưởng cậu là ai, còn bảo đám ông đây cùng lên, một mình ông đây có thể đánh cậu đến mức phải gọi baba rồi, con trai nhận lấy một nắm đấm của ba!”

Hoa Tử hét lên một tiếng, một nắm đấm với lực lớn lao về phía Lý Phàm, Hoa Tử, người đã từng đoạt quán quân quyền ánh cấp tỉnh, vô cùng tự tin với nắm đấm của mình.

Đừng nói là người bình thường, ngay cả người đã từng luyện tập cũng không thể đỡ được cú đấm của Hoa Tử, nếu như không phải mấy năm nay không phải đi theo anh Đào hưởng thụ sự thoải mái, Hoa Tử đã muốn đi làm người nổi tiếng trên mạng rồi, thách thức những cao thủ trong truyền thuyết.

Gần đây việc những tuyển thủ quyền anh đánh võ giả vô cùng nổi, có rất nhiều đồng đội cũ của Hoa Tử đến mời Hoa Tử tham gia, nói là chỉ cần đánh một trận, kiếm được mấy trăm triệu một cách rất dễ dàng.

Nhìn thấy cú đấm bùng nổ của Hoa Tử hướng về phía Lý Phàm, mấy người đàn ông còn lại đều phấn khích, hét lên để cổ vũ.

“Hoa Tử thật cừ, một cú đấm này đánh thật sự đến hóa cảnh rồi, sợ là đã đứng ở đỉnh cao ngoại lực rồi.”

“Hoa Tử cũng chỉ thiếu danh sư chỉ dạy, nếu như có danh sư chỉ dạy thì có lẽ có thể tiến vào cảnh giới nội kình rồi.”

“Đừng nói nhảm, nội kình cái shit, gần đến hóa cảnh cái shit, những thứ đó đều là nền võ truyền thống lừa người, không thấy từng đại sư đều bị đánh sợ chết khiếp sao.’ Lúc mấy người đàn ông lực lưỡng đang bàn tán, Lý Phàm đột nhiên đưa tay ra đánh vào đầu nắm đấm của Hoa Tử.

Ầm!

Một âm thanh lanh lảnh vang lên, mấy người đàn ông vạm vỡ dừng thảo luận, cùng nhìn về phía Lý Phàm và Hoa Tử.

Hoa Tử cảm thấy mình giống như đánh vào một tấm thép, lảo đảo lùi về sau hai bước, cánh tay phải không chịu sự khống chế, không ngừng run rẩy, cảm thấy cả cánh tay đều tê dại, căn bản không chịu sự khống chế của mình.

Nhìn thấy Hoa Tử giống như bị thoái hoá thần kinh không ngừng run rẩy, con ngươi của mấy người đàn ông suýt nữa rơi xuống đất.

Lúc nãy còn thảo luận nắm đấm này của Hoa Tử cừ đến mức nào, không ngờ trong nháy mắt đã bị hiện thực vả mặt.

Điều quan trọng hơn là không có nhìn rõ động tác của Lý Phàm, dường như Lý Phàm chỉ khẽ vẫy tay, đã đánh cho Hoa Tử liệt nửa người.

“Hoa Tử, chuyện gì vậy, cậu không gian lận đấy chứ.”

“Gian lận cái rắm, tên tiểu tử này không đơn giản, tất cả đều lên đi!” Hoa Tử hung dữ hét lên, hối hận lúc nãy quá sơ xuất.

Nếu như không sơ xuất là được rồi, ít nhất sẽ không mất mặt như vậy!

Mấy người đàn ông vạm vỡ sững sờ, sau đó mới phản ứng lại ý của Hoa Tử, vì vậy mấy người đều vung tay đánh về phía Lý Phàm.

Vương Tông Huyền nhìn thấy mấy người đàn ông lực lưỡng kia bao vây lấy Lý Phàm, có chút hoảng loạn nói: “Mau gọi điện tìm người đi, tìm công an đến!”

“Anh họ, anh cứ nằm yên ở đấy là được, có Lý Phàm ở đây thì không cần phải lo lắng.” Cố Họa Y vô cùng tự tin nói.

Vương Tông Huyền không còn lời gì để nói, không hiểu Cố Họa Y sao lại tự tin như vậy chứ, người xưa có câu một người đánh không lại hai người, Lý Mặc dù có mạnh đến đâu cũng không đánh được nhiều như vậy… Không đợi Vương Tông Huyền nghĩ xong, đã nhìn thấy mấy người đàn ông vây quanh Lý Phàm lần lượt ngã xuống đất, cuối cùng chỉ có một mình Hoa Tử đứng giữa phòng bao.

“Trời ơi, cái này, cái này không phải tôi bị ảo giác đấy chứ.”

Vương Tông Huyền ngạc nhiên nói.

“Đương nhiên không phải là ảo giác rồi, anh Lý Phàm chính là lợi hại như vậy, lợi hại đến mức anh không thể tưởng tượng được.”

Trần Hiểu Đồng giống như một fangirl của Lý Phàm.

Hoa Tử sững sờ nhìn đồng bọn của mình nằm trên mặt đất, cảm thấy trong lòng có chút chùng xuống, máu trên người dần trở nên đóng băng.

Trong chưa đầy một phút, bình thường một người đàn ông có thể đánh năm người cũng không thành vấn đề, cứ như vậy mà bị Lý Phàm đánh đến mức hôn mê, điều này thật sự vượt quá sức tưởng tượng của Hoa Tử.

“Người anh em, lúc nãy có thể chúng tôi đi nhầm phòng tìm nhầm người rồi, chúng tôi rời đi, anh nhường một chút có được không?”

Hoa Tử nở một nụ cười ngượng ngùng lại không mất đi sự lễ phép.

“Anh nói tìm nhầm thì là tìm nhầm sao? Tôi nói người tôi tìm chính là anh có được không, đánh anh vợ tôi xong là muốn chạy, làm người sao lại không có trách nhiệm như vậy.”

Lý Phàm lắc cổ tay, hoàn toàn không để bỏ qua cho suy nghĩ của Hoa Tử.

Trong lòng Hoa Tử có vô số lời mắng chửi, nghi ngờ bản thân mình có phải làm chuyện gì hại đến ông trời, mới gặp phải Lý Phàm.

“Người anh em, cậu đây không cho tôi mặt mũi, lão đại của tôi là Long Đào của Lâm Giang, biết điều thì thả tôi đi, chúng ta cũng xem như kết một mối lương duyên.”

Hoa Tử lấy danh tính của lão đại ra, hi vọng danh tính của lão đại có thể che đậy được, nếu như Lý Phàm chưa từng nghe đến danh tính của lão đại, Hoa Tử đoán là mình cũng có thể bị đánh nằm trên mặt đất.

“Chưa từng nghe qua cái tên nhảm nhí này, đừng phí tâm tư trông chờ vào lão đại của cậu, hãy suy nghĩ xem phải bồi thường cho anh vợ tôi như thế nào.”

Lý Phàm ung dung nói.

Trong lòng Hoa Tử đột nhiên dâng lên một tia hi vọng, chuyện bồi thường rất dễ giải quyết, chỉ cần không bị đánh thế nào cũng dễ nói chuyện.

“Tôi biết tôi sai rồi, đánh anh vợ của cậu là tôi không đúng, tôi bồi thường tiền, anh nói bồi thương bao nhiêu thì bồi thường bấy nhiêu, tôi tuyệt đối không nói hai lời.”

“Bồi thường tiền? Anh vợ tôi không thiếu tiền, anh có thể có chút thành ý được không, nếu như không có thành ý, tôi chỉ có thể tìm

anh Đào của cậu để nói chuyện.”

Lý Phàm nhìn Hoa Tử với ánh mắt trêu đùa, Hoa Tử cảm thấy mình đang bị chơi, khuôn mặt tức giận đến mức thành màu gan heo.

“Cậu đang gây chuyện đúng không, bồi thường tiền cậu không muốn, cậu muốn ông đây phải làm sao? Lẽ nào khiến ông đây quỳ xuống!”

“Quỳ xuống cũng được, hay là anh quỳ xuống đập đầu với anh vợ tôi ba cái, sau đó tát một trăm cái là được rồi.”

Trong mắt Hoa Tử muốn phun ra lửa, yêu cầu mà Lý Phàm đưa ra khiến Hoa Tử cảm thấy bị sỉ nhục.

“Xem ra anh không muốn xin lỗi tôi, vậy thì không cần xin lỗi nữa, đây là làm nhục người của tôi!”

“Ông đây liều mạng với mày!” Hoa Tử tức giận hét lên, đồng thời xuất quyền, hung hăng đấm vào má Lý Phàm.

Cho dù có đánh được Lý Phàm hay không, Hoa Tử dù sao cũng phải chiến đấu vì tôn nghiêm.

Lý Phàm lắc đầu, tùy tiện vung nắm tay, đánh ngược lại lên mặt Hoa Tử.

Chát chát chát.

Thuận tay tát ngược tay tát, tay phải của Lý Phàm không ngừng tát lên mặt Hoa Tử, đầu của Hoa Tử lắc trái lắc phải, giống như cái trống lắc.

Sau khi liên hoàn tát kết thúc, cả người Hoa Tử đều trở nên choáng váng, xiêu vẹo dựa vào tường mới có thể chống đỡ được để không ngã xuống.

“Cậu, cậu, phụt!”

Trong miệng Hoa Tử nôn ra một ngụm máu, lảo đảo chạy ra khỏi phòng bao.

Chương 439: Thử kiêu ngạo nữa xem

Lảo đảo chạy về phòng bao, Long Đào nhìn thấy dáng vẻ khóe miệng đầy máu, hai má sưng giống như đầu heo của Hoa Tử, vẻ mặt đột nhiên trở nên khó coi.

“Hoa Tử, cậu bị làm sao vậy, bảo cậu đi đưa hai cô gái kia về, cậu lại làm bản thân mình thành cái đầu heo như thế này, những người anh em khác đâu?”

Long Đào có chút buồn bực hỏi.

“Anh Đào, chúng tôi bị người ta đánh, những người anh em khác đều bị đánh ngất rồi, chỉ có một mình tôi có thể chống cự được.”

Hoa Tử uất ức chảy cả nước mắt, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị uất ức như vậy.

Long Đào nhướng mày, có chút kinh ngạc nói: “Các cậu nhiều người như vậy đều chỉ biết ăn sao? Hay là gặp phải thế lực bản địa ở Long Thành? Cậu nói xem các cậu có thể nghiêm túc một chút, một chút chuyện nhỏ cũng không làm được!”

“Không phải bọn em không nghiêm túc, đối phương chỉ có một người, một người chỉ trong nháy mắt có thể đánh bại những người anh em khác, tôi xông lên ngay cả ngón tay của anh ta cũng chưa chạm vào được, đã bị anh ta đánh thành như thế này!

Anh Đào anh phải báo thù cho anh em!”

Hoa Tử khóc lóc nói, vô cùng uất ức.

Long Đào sững sờ, tưởng tượng ra cảnh tượng mà Hoa Tử nói, càng nghĩ càng cảm thấy cái cảnh tượng này giống như trong phim điện ảnh võ thuật, có lẽ không xuất hiện ở hiện thực.

“Cậu xem nhiều tiểu thuyết đến mức bị hồ đồ rồi sao, bây giờ sao cậu lại không có chủ định như thế chứ, cậu cảm thấy tôi không có

đầu óc, hay nghĩ tôi là đồ nhà quê đần độn, không có nhận thức, cái gì mà một người đánh mấy người các cậu, còn trong nháy mắt, cậu nghĩ anh ta là đạt ma tại thế sao!"

Hoa Tử uất ức nhìn Long Đào, không biết phải biện giải cho mình như thế nào, rõ ràng Long Đào không tin lời mình nói, nói thế nào cũng chỉ tốn sức thôi.

"Anh Đào, nếu như anh không tin em, chúng ta đi xem xem, nhưng em kiến nghị là hãy chuẩn bị sẵn sàng súng, tên tiểu tử kia thật sự không phải là người bình thường, em nghi ngờ anh ta chính là thần tiên xuyên không trong tiểu thuyết."

Hoa Tử vừa nói vừa khoa chân múa tay, trong đầu hiện ra các loại tiểu thuyết tu tiên mà anh ta đã từng đọc, càng nghĩ càng cảm thấy Lý Phàm giống kiểu người đó.

Long Đào bị lời nói của Hoa Tử chọc cười, từ sau eo rút ra một khẩu súng lục đặt lên bàn.

"Được rồi, cậu đã nói như vậy, ông đây sẽ dẫn người đi xem sao, nếu như đối phương không lợi hại như cậu nói, ông đây sẽ cắt lưỡi cậu, xem sau này cậu còn nói nhảm nữa không."

"Nếu như tôi nói sai một câu thì sẽ bị trời đánh chết, không cần anh Đào ra tay cắt lưỡi tôi, tự bản thân tôi sẽ đập đầu vào tường tự sát."

Hoa Tử thề độc, Long Đào đứng dậy nhìn hai tay súng bên cạnh, ra hiệu bằng mắt với bọn họ.

Mặc dù không tin lời Hoa Tử nói, nhưng những phòng bị nên làm thì vẫn phải là, ngộ nhỡ những gì Hoa Tử nói là sự thật.

Hai tay súng vẻ mặt lạnh lùng, lấy súng ra, lên đạn, mở két an toàn, tay phải cầm súng đặt vào trong ngực, dùng quần áo để che kín súng.

Làm như vậy có thể dùng tốc độ nhanh nhất để mở súng bóp cò, thuận tiện cho việc đối phó với những tình huống khẩn cấp.

Long Đào thấy tay súng đã chuẩn bị xong, cầm khẩu súng lục trên bàn đi ra ngoài.

Hoa Tử dẫn theo ba người Long Đào đi đến phòng bao của Lý Phàm, mở cửa ra thì nhìn thấy Lý Phàm và những người khác đều đang ngồi ở đây, trên mặt Hoa Tử hiện lên một nụ cười u ám, hung dữ.

“Lá gan của cậu thật lớn, vẫn chưa chạy, anh Đào của chúng tôi đến rồi, cậu hãy nghĩ xem phải xin lỗi anh Đào của chúng tôi như thế nào.”

Long Đào dẫn theo hai tay súng đi vào phòng bao, nhìn thấy mấy tên thuộc hạ đã hôn mê nằm chất đống trong góc phòng, cau mày thật chặt.

Lẽ nào Hoa Tử không nói dối? Cho dù thế nào, có thể đánh ngất được mấy tên thuộc hạ này, lại có thể đánh Hoa Tử một cách thảm hại như vậy, đối phương chắc chắn là một người có năng lực.

Long Đào đã có nhận thức rõ ràng với chuyện này, trực tiếp lấy khẩu súng lục sáng bóng trong tay, nhướng mày nhìn Lý Phàm.

“Được nha, một người có thể đánh nhiều thuộc hạ của tôi trở nên thê thảm như vậy, khiến tôi dâng lên sự yêu thích với nhân tài.”

Long Đào cười nói.

Hai tay súng cũng giơ súng của mình lên, nghiêng một góc 45 độ chĩa súng vào Lý Phàm.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều là những người có kinh nghiệm, nhìn thấy Long Đào và những người khác lấy súng ra đều không cảm thấy gì, nhưng Vương Tông Huyền lại bị dọa sợ đến mức co rúm trong một góc của sofa.

“Súng, bọn họ đều có súng!”

Vẻ mặt Vương Tông Huyền tái nhợt, thấp giọng nói.

“Anh họ, anh đừng sợ, chỉ là súng mà thôi.”

Cố Họa Y an ủi Vương Tông Huyền.

“Súng đó! Em không sợ sao?”

“Sợ cái gì, đây không phải là lần đầu tiên bị người ta chĩa súng vào, nhưng chỉ cần có Lý Phàm, chưa lần nào xảy ra chuyện.”

Cố Họa Y làm ra dáng vẻ đây là điều đương nhiên nói.

Đại não của Vương Tông Huyền trực tiếp chết máy, không ngờ Cố Họa Y và Lý Phàm lại có kinh nghiệm phong phú như vậy, nhìn thấy súng giống như là chuyện thường tình.

Lý Phàm cười nhìn Long Đào, đưa tay ra nắm lấy một vốc hạt dưa ở trong tay: “Anh lấy súng ra để dọa tôi sao? Đúng là có chút ấu trĩ.”

“Haha, ấu trĩ sao? Súng của ông đấy là súng có thể giết người đó, không phải là súng đồ chơi.”

Long Đào lắc lắc khẩu súng, sau đó họng súng nhắm thẳng vào ấn đường của Lý Phàm: “Cậu có cần thử một chút không? Sau khi nhìn thấy tôi nổ súng, ấn đường của cậu có nhiều hơn một lỗ không.”

Lý Phàm nhún vai không nói gì, làm ra một dáng vẻ tùy ý.

Long Đào có chút đoán không ra căn nguyên của Lý Phàm, cau mày nói: “Hoa Tử, cậu đi đến đánh anh ta thật mạnh, anh ta đánh cậu như thế nào thì cậu đánh lại như vậy!”

“Vâng, anh Đào!”

Lần này Hoa Tử có lòng tin, có Long Đào và hai tay súng ở đây, nghĩ thế nào cũng cảm thấy đủ an toàn, lần này tìm Lý Phàm để báo thù chắc chắn sẽ không thất bại.

“Haha, tiểu tử, cậu lúc nãy rất ngông cuồng, bây giờ lại nguông cuồng cho tôi xem nào, mẹ nó, bây giờ ông đây phải đánh chết cậu!”

Trên mặt Hoa Tử nở một nụ cười hung dữ, sải bước đi đến trước mặt Lý Phàm, đưa tay hướng về má của Lý Phàm.

Lý Phàm nhấc chân lên, đá thẳng vào bụng của Hoa Tử, đá Hoa Tử bay ra ngoài, đập trúng vào người của Long Đào.

Khóe mắt Long Đào co rút lại, vội vàng né tránh Hoa Tử, hét lên trong sự hoảng loạn: “Nổ súng! Nổ súng giết chết tên khốn khiếp này!”

Nghe thấy Long Đào hét lên nổ súng, Vương Tông Huyền sợ đến mức đầu dán vào góc sofa, hai tay ôm sau đầu, làm ra tư thế quan tâm đến đầu không quan tâm đến mông.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng cũng có chút căng thẳng, tay hai người nắm chặt lấy nhau, lo lắng nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm lắc cổ tay, hạt dưa trong tay bay ra mấy hạt.

Hai tay súng đang định bóp cò thì đột nhiên cảm thấy cổ tay mình đau dữ dội, sau khi cúi đầu nhìn cổ tay, trong lòng hai người vô cùng kinh ngạc.

Trên cổ tay của hai người có hai hạt dưa đâm vào, hạt dưa đã đâm sâu vào trong cổ tay, chỉ còn lại một ít lộ ra ngoài.

Cơn đau dữ dội khiến hai người bọn họ không thể bóp cò được, cho dù cầm súng dường như cũng phải dốc hết sức.

Lý Phàm khẽ cười, nhổ một hạt dưa về phía Long Đào đang giơ súng, phân thành hai nửa giống như một viên đạn xuyên qua xương cổ tay của Long Đào.

Chương 440: Nên uống thuốc rồi

“A! Tay của tôi! Tay bị đứt rồi!”

Long Đào phát ra một tiếng kêu thảm thiết, súng trong tay rơi xuống đất, giây phút này anh ta đã hoàn toàn tin tưởng những lời Hoa Tử nói.

Nhưng lúc tin tưởng thì đã quá muộn rồi.

Hai tay súng chịu đựng cơ đau chuyển súng qua tay trái, nhưng hai người đều khôn ngoan không giơ súng lên nữa.

Động tác Lý Phàm dùng hạt dưa đâm vào cổ tay của bọn họ, đã nói cho bọn họ biết sự khác biệt giữa bọn họ là một trời một vực.

Cho dù có súng trong tay, cũng không phải là đối thủ của Lý Phàm, súng thật sự trở thành một thứ đồ chơi.

“Anh Đào, anh tin rồi chứ, không phải em không có thực lực, thực sự là đối phương quá mạnh.”

Hoa Tử che bụng nằm trên mặt đất nói.

Khuôn mặt của Hoa Tử tối sầm lại, hận không thể một cước đá chết Hoa Tử, ai mà biết được lại như vậy, trong lúc này nói những lời này làm gì!

“Người anh em, tôi sai rồi, nhận đánh nhận phạt, cậu nói chuyện này phải làm như thế nào, cậu nói như thế nào thì tôi làm như vậy.”

Long Đào nhận thua một cách vô cùng lưu manh, chỉ cần có thể giữ được tính mạng là được rồi.

“Mấy người không phải là người của Hán Thành, đến Hán Thành làm gì.”

Lý Phàm cắn hạt dưa hỏi.

“Chúng tôi, là cậu ba Lâm nào đó không phải đến sao, tôi muốn nói chuyện với cậu ba Lâm, xem xem có thể cùng hợp tác làm ăn, làm lớn mạnh cùng phát triển.”

Long Đào vốn định nói ra những lời bịa đặt, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lý Phàm, Long Đào cảm thấy suy nghĩ trong lòng mình đã bị Lý Phàm nhìn thấu, vì vậy Long Đào không dám giấu diếm, trực tiếp nói ra ý đồ của mình.

“Lại là cậu ba Lâm, xem ra cái đồ khốn khiếp này đem đến cho tôi không ít phiền phức, anh với cậu ba Lâm có hẹn gặp mặt không? Tôi cũng muốn đi nói chuyện với anh ta.”

Lý Phàm đang không tìm ra cậu ba Lâm, phải giệt cỏ phải giệt tận gốc.

Long Đào nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy sao mình lại xui xẻo như vậy chứ, gặp phải tấm sắt thì không nói, tấm sắt này còn muốn đi tìm cậu ba Lâm để gây phiền phức, sợ là sau này bản thân sẽ bị cậu ba Lâm truy sát.

“Đại ca, hay là tôi đưa số điện thoại của cậu ba Lâm cho cậu, cậu tự liên lạc với anh ta có được không, tôi sẽ dẫn người trở về, sau này sẽ không đặt chân đến Hán Thành nữa.”

Long Đào không muốn tham gia vào giữa Lý Phàm và cậu ba Lâm, cho dù cuối cùng hai người có kết quả như thế nào, Long Đào cảm thấy bản thân sẽ không có kết cục tốt, bây giờ vẫn nên nhanh chóng chuồn đi sẽ tốt hơn.

“Trên người tôi mang theo 6 tỷ, đưa hết cho cậu coi như là bồi thường có được không, chỉ cầu xin đại ca bỏ qua cho tôi, sau này cần thì cứ gọi tôi, tiểu đệ nhất định sẽ làm việc cho đại ca.”

Lý Phàm lắc đầu: “Không cần sau này, cũng không cần tiền của anh, chỉ cần anh dẫn tôi đi gặp cậu ba Lâm, tất cả chuyện ngày hôm nay xem như xóa bỏ, nếu không, haha.”

Nghe thấy tiếng cười cuối cùng của Lý Phàm, hồn phách của Long Đào đều bay ra khỏi cơ thể, cảm thấy cả người đột nhiên không tốt.

Cái này chắc chắn là một chuyện muốn mạng người mà, làm kẻ dẫn đường có thể còn có con đường sống, nếu như không làm kẻ dẫn đường, chỉ sợ là tiếp theo sẽ phải chết.

Long Đào do dự một lúc, cảm thấy làm người dẫn đường vẫn tốt hơn, ít nhất còn có thể có được một con đường sống.

“Tôi, tôi đã hẹn với cậu ba Lâm, mười giờ tối hôm nay gặp mặt, nếu như anh có hứng thú, đến lúc đó chúng ta cùng đi.”

Lý Phàm cười đưa cho Long Đào một nắm hạt dưa: “Như vậy mới ngoan, nào, ăn hạt dưa để kìm nén sự sợ hãi.”

Nhìn hạt dưa bị Lý Phàm nhét vào trong tay, Long Đào sợ đến mức trái tim muốn nhảy ra ngoài, lúc nãy bị Lý Phàm dùng hạt dưa làm đứt cổ tay, khiến Long Đào đã có ám ảnh với hạt dưa.

Nhưng thấy Lý Phàm cười haha, nhìn chằm chằm vào mình, Long Đào kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, gượng cười, cho một hạt dưa vào trong miệng.

Cố Họa Y kéo cánh tay Lý Phàm, Lý Phàm quay người lại nhìn Cố Họa Y: “Vợ à, sao vậy?”

“Anh thật sự muốn đi tìm cậu ba Lâm sao?”

“Nhất định phải tìm anh ta để nói chuyện, anh ta làm ra nhiều chuyện như vậy, không thể để anh ta được lợi.”

Lý Phàm nói một cách đương nhiên.

“Vậy anh, anh phải cẩn thận.”

“Chắc chắn sẽ cẩn thận, anh đưa bọn em về nhà trước, tối nay có lẽ sẽ bận cả buổi tối.”

“Em luôn lo lắng một mình anh không an toàn, hay là anh tìm người khác giúp đỡ?”

Cố Họa Y nghĩ thế nào vẫn cảm thấy lo lắng, nghĩ rằng tốt nhất là nên bảo Lý Phàm tìm Sở Trung Thiên giúp đỡ.

“Haha, sao phải phiền phức như vậy, đến lúc đó anh sẽ sắp xếp, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề.”

Lý Phàm đang nói thì điện thoại vang lên tiếng đu đu, lấy điện thoại ra thấy người gọi đến là Bát gia, lông mày Lý Phàm nhướng lên.

Mấy ngày nay sau khi đến Hán Thành thì không có tin tức gì, Lý Phàm suy nghĩ có phải bên phía Bát Gia có tin tức gì mới.

“A lô, tiểu bát.”

“Thiếu chủ, bây giờ cậu đang ở đâu? Tôi có tin tức phải báo cáo với cậu.”

Bát gia khuôn mặt tươi cười, trong lòng lại nghĩ đến hôm nay có lẽ đến ngày đưa thuốc rồi, bản thân không tích cực, chủ động, có phải Lý Phàm sẽ quên mất chuyện này.

Truy hồn đan cứ cách một khoảng thời gian là phải dùng thuốc giải một lần, nếu như gián đoạn, có thể sẽ dẫn đến chết người!

“Có chuyện gì cứ nói trong điện thoại đi.”

Lý Phàm tùy tiện nói.

Trong lòng Bát Gia có vô số lời mắng chửi muốn nói, tinh thần suýt nữa sụp đổ.

“Khụ khụ, thiếu chủ, chủ yếu là, tôi nên uống thuốc rồi, thuốc giải của truy hồn đan.”

Bát gia khóc lóc nói, thật sự không thể giả vờ được nữa.

“Ô, anh xem anh đi, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, tôi suýt nữa thì quên mất chuyện này, vậy tối nay chúng ta gặp nhau, 9h gặp ở quán nướng Hoàng Ký.”

“Ai ai, hiểu rồi, tôi sẽ đi sắp xếp.”

Lý Phàm cúp điện thoại, cười nói: “Mấy ngày nay ngày nào cũng có việc, đưa em về trước, sau đó còn phải giải quyết những chuyện phức tạp này.”

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng khoác tay nhau đứng dậy đi ra ngoài.

Lý Phàm vỗ nhẹ vào Vương Tông Huyền vẫn chưa hoàn hồn lại: “Đừng căng thẳng nữa, quay về thôi.”

“Ồ, ồ.”

Vương Tông Huyền từ trên sofa bò dậy, không nói câu gì chạy ra ngoài, lao thẳng ra đại sảnh của quán cafe.

Lý Phàm vẫy tay với Long Đào, dẫn theo Long Đào cùng rời đi.

Sau khi đưa Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng về nhà, Lý Phàm và Long Đào ngồi trong xe, câu được câu chăng nói chuyện với nhau.

“Nhà họ Lâm rốt cuộc có lai lịch thế nào, tại sao những nhân vật lớn một phương như các anh lại chạy đến gặp cậu ba Lâm.”

Lý Phàm tò mò hỏi.

“Nhà họ Lâm kinh doanh vũ khí, con đường rộng rãi, hơn nữa thế lực cũng vô cùng mạnh, nghe nói có hàng nghìn vệ sĩ riêng, đều là sát thủ giết người không chớp mắt, gần đây nhà họ Lâm chuẩn bị mở rộng kinh doanh cũng là vì muốn chọn ra gia chủ tương lai của nhà họ Lâm.”

“Cậu ba Lâm với tư cách là một trong số những người thừa kế, cũng bị phái đi mở rộng địa bàn, chúng tôi cảm thấy đây là cơ hội tốt, nếu như có thể liên kết với nhà họ Lâm, sau này chúng tôi sẽ có những đối tác lớn, chắc chắn có thể vươn lên một cách nhanh

chóng.”

Long Đào nói ra tất cả những chuyện mà mình biết, không dám có bất kỳ sự giấu diếm nào.

Chương 441

Màn đêm dày đặc bao trùm lấy mảnh đất, mặt trăng sáng rỡ và ngôi sao đều ẩn mình ở đằng sau đám mây đen, khiến cho bầu trời càng thêm tối đen.

Cậu ba Lâm nằm trên ghế nằm, ngửa đầu nhìn bầu trời đen, cảm thấy tâm trạng của mình lúc này cũng y hệt như bầu trời đen tối kia vậy.

Chú Bào nằm ở trên chiếc giường bằng phẳng cách cậu ba Lâm không xa, thỉnh thoảng than thở hai tiếng, tức giận cho vận khí của mình thật không tốt, vậy mà lại đụng phải đối thủ biến thái như Lý Phàm.

Cậu ba Lâm lấy điện thoại ra xem, nhìn thấy tin nhắn mà điện thoại mới nhận được, mi tâm khẽ nhíu lại.

“Long Đào muốn đến gặp tôi, lúc này bổn thiếu sao có thể gặp được ai nữa, bộ dạng nhếch nhách như vậy, căn bản không thích hợp gặp bất kỳ ai.”

Chú Bào nghiêng đầu nhìn cậu ba Lâm, thấp giọng nói: “Cậu ba Lâm thật sự không gặp sao? Tôi cảm thấy không gặp thì cũng không hay, dù sao chuyện ở đêm tiệc đó đã bị nhiều người nhìn thấy như vậy, che giấu là chắc chắn không che được rồi.”

“Vậy ông có ý gì? Bây giờ mất mặt như vậy làm sao gặp ai nữa, tôi cảm thấy căn bản chả còn mặt mũi gặp ai nữa rồi.”

Hai tay cậu ba Lâm ôm lấy mặt, cảm thấy mặt mũi mình đã gần mất đi hết rồi.

“Thanh thế thì vẫn phải làm cho tròn, dù sao cũng phải báo thù Lý Phàm, đúng lúc để cho người khác nhìn thấy, đây cũng coi như là giết gà doạ khỉ.” Chú Bào kiến nghị.

Bây giờ chú Bào coi như là đã bị trói chung với cậu ba Lâm rồi, có

thể nói là hai người vinh nhục cùng hưởng, cho nên chú Bào tích cực vạch ra kế hoạch cho cậu ba Lâm.

Nếu như có thể giúp cậu ba Lâm thượng vị thì sau này chú Bào cũng coi như là công thần, thân phận địa vị đều sẽ được nâng cao một bậc.

Cậu ba Lâm do dự một hồi, cảm thấy chú Bào nói cũng có chút đạo lý.

“Vậy thì gặp Long Đào sao? Hay là đợi đến khi Tiền Sáng Mắt đến rồi hẵng gặp Long Đào đi, nếu không thì bên cạnh toàn là mấy tên phế vật thiếu tay cụt chân, trông chả khí thế gì nữa.”

Một đám thủ hạ đều bị bó bột cánh tay, lúc này nghe thấy lời nói của cậu ba Lâm, trong lòng liền hiện lên vô số câu Mother fucker, hận không thể nguyền rủa Lý Phàm chết được.

Chú Bào thì vô cùng tán đồng mà gật đầu, lúc này sự an toàn mới là hàng đầu, có Tiền Sáng Mắt thì sự an toàn của cậu ba Lâm cũng sẽ được bảo đảm ở mức độ tốt nhất.

Nếu không thì chú Bào và mấy tên thương tật kia căn bản không bảo vệ được cho sự an toàn của cậu ba Lâm.

“Nên đợi Tiền Sáng Mắt đến rồi hẵng gặp Long Đào, có Tiền Sáng Mắt ở bên cạnh bảo vệ thì không cần lo lắng xảy ra chuyện gì nữa.”

“Vậy tôi sẽ kêu người trả lời cho Long Đào, bảo hắn đợi thông báo của tôi là được.”

Cậu ba Lâm bảo thủ hạ trả lời tin tức cho Long Đào, sau đó nghiêng đầu nhìn sang chú Bào nói: “Ông thúc giục Tiền Sáng Mắt, bổn thiếu trả giá nhiều như vậy rồi, coi coi ông ta có thể tăng tốc thêm một chút không.”

“Cậu ta đã đi gấp ngay trong đêm rồi, cậu ba đừng sốt ruột, để tôi giục cậu ta.”

Chú Bào lấy điện thoại ra liên lạc, thúc giục Tiền Sáng Mắt mau mau tới đây.

…..

Long Đào nhìn thấy tin nhắn mới ở trên điện thoại, khuôn mặt khổ sở mà nói: “Đại ca, bên cậu ba Lâm không có cho thời gian chính xác, chỉ nói là tối nay đợi tin tức của anh ta, sẽ thông báo cho tôi biết thời gian gặp mặt bất kỳ lúc nào.”

Nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại, trong lòng Long Đào tràn ngập sự khổ sở, cảm thấy như có một con dao đang treo lơ lửng trên đầu mình, bất kỳ lúc nào đều có thể rơi xuống đầu.

Lý Phàm nhìn điện thoại di động của Long Đào một cái, nhắm mắt lại mà nói: “Tên này cũng thật cẩn thận, vậy thì cứ đợi đi.”

“Hay là chúng ta thuê phòng trước đi, anh cũng có thể nghỉ ngơi đàng hoàng, nghỉ ngơi ở trong xe thật sự không thoải mái.”

Long Đào nịnh hót mà nói.

Lý Phàm lắc đầu, hoàn toàn không quan tâm mà nói: “Không cần, chợp mắt ở trên xe một lát là được rồi.”

Long Đào cũng không dám nói gì nữa, lẳng lặng cất điện thoại vào, học theo bộ dạng của Lý Phàm mà nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian nhanh chóng qua đi, đến một giờ sáng, điện thoại của Long Đào chợt reo lên.

Long Đào mơ mơ màng màng mà móc điện thoại ra, nhìn cuộc gọi đến, lập tức tỉnh táo lại.

“Đại, đại ca, điện thoại từ thủ hạ của cậu ba Lâm.”

“Nghe.”

Lý Phàm lạnh giọng nói.

Long Đào run rẩy mà bắt máy, không nói nên được là sự kĩcfi động hay là sự căng thẳng, hay chính là sự sợ hãi nữa.

“Alo, tôi là Long Đào.”

“Biết là cậu rồi, mẹ nó vận khí của cậu thật tốt, cậu ba tối nay tinh thần tốt, quyết định gặp cậu, đợi lát nữa tôi gửi vị trí cho cậu, đến đây trong lòng 20 phút, nếu như qua 20 phút mà còn chưa tới thì cậu không còn tư cách gặp cậu ba Lâm nữa.”

“Này này, được rồi, tôi tuyệt đối sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để qua đó.”

Long Đào còn chưa nói xong thì bên kia đã cúp máy rồi, sau đó gửi đến một vị trí.

Mở vị trí ra xem một cái, sắc mặt Long Đào trở nên vô cùng khó coi: “Đại, đại ca, cách chỗ chúng ta có hơi xa, 20 phút chỉ e là không tới kịp.”

Lý Phàm cầm lấy điện thoại coi thử, vị trí hiển thị trong điện thoại cách chỗ này gần 70 km, nếu như muốn tới kịp trong 20 phút thì suốt đoạn đường đi cần phải bảo đảm tốc độ trên 200 dặm.

“Cậu ngồi ghế lái phụ, để tôi lái xe.”

Lý Phàm đổi chỗ lái xe, khởi động chiếc xe việt dã Mercedes-Benz của Long Đào.

Nếu nói về tính năng việt dã thì chiếc Mercedes-Benz này thật sự không tệ, nhưng nếu nói đến tốc độ xe siêu tốc thì chiếc xe việt dã Mercedes-Benz nặng nề này có chút không ổn.

Nếu như lúc này có một chiếc xe đua thì Long Đào cũng sẽ không khó xử như vậy rồi, chỉ cần đạp ga một phát là đã có thể vượt qua 200 dặm rồi.

Nhưng cho dù có giẫm lõm chân ga của chiếc việt dã Mercedes-Benz này thì cũng chưa chắc có thể luôn duy trì tốc độ 200 dặm được.

Long Đào vừa ngồi sang chỗ ghế lái phụ, còn chưa kịp thắt dây an toàn thì đã có một cảm giác đẩy lưng mãnh liệt ập tới.

Lý Phàm đã lái chiếc xe điên cuồng lao đi, động cơ khởi động của chiếc việt dã Mercedes-Benz phát ra tiếng gầm của mãnh thú.

Vội vàng thắt dây an toàn lại, ánh mắt Long Đào nhìn về phía cần gạt.

Chỉ thấy tốc độ của Lý Phàm vút bay, cần gạt không ngừng thay đổi, tốc độ xe cũng càng lúc càng cao, cuối cùng động cơ khởi động của chiếc cuồng dã này đã trở thành tiếng động trầm thấp nặng nề.

Nhanh chóng vút bay trên con đường phố lớn trống trải, tốc độ của chiếc việt dã Mercedes-Benz càng lúc càng nhanh, cách đó không xa, một đèn hậu màu đỏ lóe lên, chiếc xe thể thao Ferrari đang dần bị chiếc xe địa hình Mercedes-Benz vượt mặt đang bắt đầu lắc lư theo hình chữ S ở trên đường, muốn chặn chiếc xe địa hình Mercedes-Benz vượt lên.

Phú nhị đại ngồi trong chiếc xe thể thao Ferrari nhìn kính chiếu hậu, khinh thường mà tự lẩm bẩm: “Mẹ nó, lái chiếc xe việt dã mà cũng muốn vượt mặt ông đây, tuy ông đây là tên xếp hạng bét trong club siêu xe, nhưng cũng không phải là thứ mà một chiếc xe việt dã có thể vượt qua được!”

Thế nhưng khi phú nhị đại đang lầm bầm thì chiếc xe việt dã Mercedes-Benz đã chuyển hướng một cách nhanh chóng, sau đó tăng tốc tiến về phía trước, mới chớp mắt đã sánh ngang vai với chiếc Ferrari rồi.

Lý Phàm quét nhìn phú nhị đại lái xe một cái, khinh miệt mà bĩu môi, sau khi giẫm chân tăng tốc, anh liền quay vô lăng tạt đầu chiếc Ferrari một cái, coi như là cho phú nhị đại lái xe một chút bài học.

Thao tác chặn đường hình chữ S của chiếc Ferrari lúc nãy khiến cho Lý Phàm suýt chút nữa đã lái xe tông vào đít chiếc Ferrari rồi,

nếu như không phải Lý Phàm phản ứng kịp thời thì chỉ e là chiếc Ferrari này đã bị tông bay ra ngoài rồi.

Chương 442

Nhìn chiếc xe việt dã Mercedes-Benz đã vượt qua mình ở phía trước kia đột nhiên tạt đầu lại, phú nhị đạp lập tức hoảng loạn, vội vàng đánh vô lăng muốn né đi.

Nhưng đánh vô lăng quá gấp, Ferrari lập tức mất kiểm soát, nghiêng qua tông về phía bên đường.

Ầm!

Ferrari tông vào vách tường ở bên đường, đầu xe bị móp nặng vào bên trong.

Túi khí an toàn được mở ra, sức mạnh xông kĩcℏ của túi khí khiến phú nhị đại suýt nữa đã hôn mê.

Mềm nhũn mà dựa vào lưng ghế, phú nhị đại cảm thấy giữa đũng quần có hơi mát, hồi nãy vì quá đỗi kinh hoảng, chắc chắn là đã tè ra quần rồi.

“Mẹ kiếp nhà mày! Dám tạt đầu xe ông đây, ông đây tìm người tính sổ với mày!”

Phú nhị đại yếu ớt vô lực mà quát, tìm máy bộ đàm ở trong xe bắt đầu cầu cứu viện.

“Anh Khang! Em là Nhị Lạc, em mới bị một chiếc việt dã Mercedes-Benz tạt đầu xe, bây giờ chiếc Ferrari của em bị tông vào bên đường, hoàn toàn phế rồi, các anh phải báo thù cho em.”

Máy bộ đàm yên lặng một hồi, sau đó truyền tới giọng cười điên cuồng.

Mấy tên phú nhị đại cùng đua xe kia đều bị lời của Nhị Lạc chọc đến cười ra tiếng heo.

“Nhị Lạc, mẹ nó mày đổi tên thành Nhị Ngu đi, club siêu xe của

chúng ta sao lại có tên phế vật như mày chứ, lái chiếc siêu xe mà cũng có thể bị việt dã Mercedes-Benz tạt đầu cho được, thật đúng là chưa gặp qua ai tệ hại như mày."

"Đừng mắng Nhị Lạc nữa, tốt xấu gì cũng là đàn em út trong câu lạc bộ của chúng ta, nếu em trai đã bị ức hïếp rồi thì mấy người làm anh chúng ta cũng cần phải báo thù cho em trai mới được, Nhị Lạc mày đợi xem kịch hay đi, lát nữa bọn tao sẽ giúp mày phế chiếc xe việt dã Mercedes-Benz đó."

"Nhị Lạc, mày không sao chứ?"

Anh Khang đợi đến cuối cùng mới nói chuyện.

"Em, em chắc là không sao, chỉ là đũng quần có hơi mát, hồi nãy làm em sợ té đái rồi."

Sắc mặt anh Khang lập tức đen sầm lại, cũng may Nhị Lạc không có ở trước mặt, chứ nếu như Nhị Lạc ở trước mặt đây thì anh Khang thật muốn một chân đá chết Nhị Lạc, thật đúng là tên khốn làm mất mặt hết sức mà.

"Khụ khụ, mẹ nó mày cứ mát mẻ đi, bọn tao xử lý xong thứ khốn đó rồi thì sẽ đưa hắn về xin lỗi mày."

"Cảm ơn anh Khang."

Nhị Lạc uỷ khuất ấm ức mà nói, ánh mắt ngơ ngác mà nhìn con đường phía trước, chiếc xe việt dã Mercedes-Benz ngay cả đèn hậu của xe cũng không còn nhìn thấy nữa.

"Đậu xanh, chiếc xe việt dã Mercedes-Benz từ đằng sau mình xông lên, áng chừng tốc độ xe cũng phải 240 dặm, mẹ nó, có thể lái chiếc xe nặng nề được nhanh như vậy, tên này đúng là điên rồi, nếu thật sự xảy ra chuyện thì có thắng lại cũng không thắng được."

Lý Thiên Tân lái chiếc Lamborghini có chút chấn kinh, chiếc xe có trọng lượng càng lớn thì tốc độ xe sẽ càng thấp.

Do chiếc xe có trọng lượng lớn có quán tính cũng càng lớn, nếu như thật sự phía trước xảy ra sự cố, thì dưới tốc độ cao của xe, cho dù có giẫm nát chân thắng cũng sẽ bị đẩy tông về phía trước do quán tính mà thôi.

Cho nên lúc xuất hiện sự cố, thì xe lớn có thắng kiểu gì cũng sẽ không thắng được, trừ phi là giữ được đủ khoảng cách phanh xe.

Chiếc xe việt dã Mercedes-Benz từ sau đuổi tới với tốc độ hơn 200 dặm, khiến cho Lý Thiên Tân nhìn mà vô cùng run rẩy, do dự không biết có nên làm động tác ngăn cản không.

Nếu như người lái xe đằng sau là một tên điên hoặc là người uống say thì khi tông tới, chiếc xe việt dã Mercedes-Benz có thể sẽ không sao, nhưng chiếc xe thể thao của mình tuyệt đối sẽ nát thành tương, có khi cái mạng nhỏ của mình cũng sẽ không còn nữa.

“Anh, anh Khang, tốc độ của chiếc xe Mercedes-Benz ở phía sau kia quá nhanh rồi, em có chút không dám chặn hắn, em nghi đằng sau đó chính là một tên say rượu.”

Lý Thiên Tân tìm cớ che giấu đi sự nhát gan của mình.

Anh Khang lái chiếc xe Bugatti Veyron, thần sắc có chút ngưng trọng: “Nhìn rõ xem chiếc Mercedes-Benz là loại nào.”

“Chắc là Mercedes-Benz G, G65!”

Lý Thiên Tân run rẩy đôi môi mà nói ra loại xe việt dã Mercedes-Benz.

“Đậu! Mẹ nó mày không nhìn nhầm chứ? Tốc độ xe G65 cao nhất cũng chỉ 220 mà thôi! Sao hắn có thể lái xe với tốc độ siêu cuồng như vậy?”

“Có khi nào đã được cải tạo qua không, tóm lại tốc độ của hắn vẫn đang tăng lên, tốc độ của em là 240, hắn ta đã sắp đuổi kịp em rồi!”

Lý Thiên Tân nói xong thì chậm rãi xoay vô lăng, trực tiếp nhường

đi, có thể lái được tốc độ xe cuồng nộ như vậy, dù không phải tên điên thì cũng là ma quỷ, Lý Thiên Tân không muốn như Nhị Lạc.

Vút!

Chiếc xe việt dã Mercedes-Benz lái qua chiếc Lamborghini hệt như mũi tên bắn, áp lực khí lưu cường đại khiến cho chiếc Lamborghini dạt sang một bên, như lá cây rung rinh trong gió vậy.

“Đậu xanh! Hắn vượt qua em rồi! Tốc độ tuyệt đối vượt qua 240 dặm, em nghi tốc độ của hắn đang trên 260 dặm!” Lý Thiên Tân kinh hoảng mà hét lên.

Tốc độ xe 260 dặm, đối với Lý Thiên Tân mà nói là không hiếm gặp, không nói đến tốc độ của cuộc đua xe F1 ở hiện trường, chỉ nói đến chiếc Bugatti Veyron của anh Khang thôi thì cũng có thể dễ dàng đạt đến tốc độ 280, 300 rồi.

Nhưng một chiếc xe việt dã có thể chạy được tốc độ 260 như vậy, là điều mà Lý Thiên Tân chưa hề nghe cũng chưa nhìn thấy, cuộc thi mà xe việt dã tham gia đều là cuộc thi sức bền, cái so tài là tính năng lái xe trên đoạn đường hiểm trở, chứ không phải là so tốc độ.

Nghe thấy Lý Thiên Tân thông báo tốc độ của chiếc xe việt dã Mercedes-Benz, một đám phú nhị đại đua xe đều im lặng.

Chiếc siêu xe Porche ở phía trước Lý Thiên Tân không xa, cũng nhìn thấy chiếc xe việt dã Mercedes-Benz đang hung mãnh mà xông tới.

“Tôi cũng nhìn thấy rồi, hắn đang vượt qua tôi, tốc độ tôi trước mắt là 265 dặm.”

Nhị Lạc nghe cả nửa ngày, nhưng cái nghe thấy lại không phải là tin đại thù được báo, điều này khiến Nhị Lạc vô cùng nóng ruột: “Anh Khang, các anh phải báo thù cho em! Hồi nãy các anh cười em, em đã nhận rồi, nhưng nếu các anh không báo thù cho em thì có phải em cũng phải cười cợt các anh không!”

“Mẹ kiếp! Nhị Lạc mày nói cái rắm gì vậy, mẹ nó ai không báo thù

cho mày, bọn nó đều là tên nhát gan không dám báo thù cho mày, nhưng anh Khang của mày chắc chắn sẽ báo thù cho mày!”

Máu huyết của anh Khang đang sôi sục, kể từ khi lái chiếc Bugatti Veyron thì không còn ai là địch thủ nữa, lúc này anh Khang cảm thấy có lẽ mình đã gặp phải kẻ địch trong cuộc đời này rồi.

Nhất định phải lật ngã chiếc xe Mercedes-Benz đó!

Bọn bây không phải đều không phục tao sao, không phải cảm thấy tao nhờ xe tốt nên mới lên làm lão đại ư, hôm nay tao phải diệt đi người mà bọn bây không dám đối phó, vậy tao chính là lão đại thật sự của bọn mày!

“Bọn bây mẹ nó theo cho sát, coi tao làm sao diệt được chiếc Mercedes-Benz đó!”

Anh Khang cao giọng nói.

“Anh Khang uy vũ, nếu như anh thắng được chiếc xe việt dã Mercedes-Benz đó thì chính là lão đại chân chính của bọn em!”

Lý Thiên Tân hóng hớt mà nói.

Những phú nhị đại còn lại cũng lũ lượt bày tỏ thái độ, rằng chỉ cần anh Khang có thể thắng thì sẽ kiên quyết hô anh Khang là đại ca.

Anh Khang định tâm lại, ánh mắt nhìn sang kính chiếu hậu, nhìn thấy đằng sau có đèn xe lập loè, anh Khang điều khiển vô lăng chạy theo hình chữ S vài cái, sau đó mở cửa sổ xe giơ ngón tay giữa lên lắc lắc hai cái.

“Hừ! Thứ không biết sống chết, lái chiếc việt dã Mercedes-Benz mà lại nhanh như vậy, hôm nay ông đây sẽ dạy mày cái gì được gọi là anh toàn là trên hết!” Anh Khang nói xong thì mở hai đèn pha lập loè, bắt đầu khiêu khích chiếc xe việt dã Mercedes-Benz đang lái tới từ phía sau.

Lý Phàm nhíu mày, có chút bất mãn mà nói: “Đây chính là đang tìm chết.”

Chương 443

Sắc mặt của Long Đào ngồi ở ghế lái phụ trắng bệch, hai tay siết chặt dây an toàn, Lý Phàm lái xe điên cuồng, khiến Long Đào sợ đến nỗi sắp ói ra rồi.

“Đại ca, nhanh quá rồi đó! 20 phút là đủ rồi, không cần lái nhanh hơn nữa đâu! Trọng lượng xe này của tôi quá lớn, nếu trước mặt thật sự có chuyện gì thì chắc chắn không phanh xe được đâu.”

Long Đào mang theo giọng khóc nghẹn mà nói, thật sự không ngờ mình lại có một ngày ngồi xe sợ đến khóc thét như vậy.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Sẽ không có chuyện gì đâu, chỉ là đua xe mà thôi, chiếc Bugatti Veyron phía trước đang khiêu khích tôi, dù gì cũng phải cho hắn chút bài học.”

“Đại ca, đó là Bugatti Veyron đó! Động cơ khởi động 8.0T, tốc độ cực hạn đạt trên 400 dặm đó! Chiếc Mercedes-Benz của tôi mới là động cơ khởi động 4.0T thôi, trọng lượng xe lại gấp mấy lần Bugatti Veyron, chắn gió gì đó thì càng đừng nói.”

Long Đào cũng là người mê xe hơi, đối với các tham số kỹ thuật của Bugatti Veyron cũng coi như là am hiểu đầy một bụng.

Nếu như không nói đến trọng lượng, chắn gió hay gì đó, chỉ động lực của động cơ khởi động đơn thuần thôi, thì Bugatti Veyron đã vượt qua Mercedes-Benz G65 gấp đôi rồi.

Lại tính thêm cả trọng lượng, chắn gió các thứ vào, thì khoảng cách giữa hai loại xe đã chênh lệch đến mấy cấp rồi.

Nếu như dùng võ lâm cao thủ để so sánh thì Bugatti Veyron chính là cao thủ hàng đầu, còn Mercedes-Benz G65 cũng chỉ là cao thủ hạng ba hạng bốn mà thôi.

Lý Phàm nhướng mày, tràn đầy tự tin mà nói: “Đồ có tốt thì cũng phải coi là ai sử dụng, Bugatti Veyron ở trong tay hắn cũng chỉ là

đồ tệ hại, căn bản không phát huy được tính năng mà nó nên có.”

Long Đào nhất thời cạn lời, tuy thừa nhận rằng Lý Phàm nói rất đúng, đúng là phải coi thứ đó được ai sử dụng nữa, nhưng mấy thứ như xe này, mọi người đều không phải là tay đua xe thần cấp, vậy thì ai lợi hại hơn không phải dựa vào xe ai tốt hơn sao.

Hơn nữa, cho dù có là vua đua xe tới, Long Đào cũng không tin là vua đua xe lái chiếc xe việt dã Mercedes-Benz này có thể đấu lại được Bugatti Veyron, trừ khi người lái Bugatti Veyron có vấn đề.

“Vẫn là an toàn là trên hết, chúng ta không cần phải so đo mà, lái xe không nóng nảy, nóng nảy thì không lái xe.”

Long Đào khéo léo mà khuyên nhủ.

Lý Phàm cười cười, không quan tâm lời của Long Đào, mà giẫm mạnh vào chân ga.

Tốc độ của chiếc Mercedes-Benz lại tăng lên, Long Đào kinh hoảng đến muốn rớt tròng mắt ra.

Tốc độ của xe Mercedes-Benz đã không đơn giản là bạo nộ nữa rồi, mà là thân xe đã bắt đầu run lên, bởi vì tốc độ quá cao, xe lại không có thiết kế đường cong ưu việt, cực độ áp lực giữa bên trong và bên ngoài xe không cân bằng, khiến cho thân xe bắt đầu có chút trạng thái như sắp bị giải thể ra rồi vậy.

“Đại, đại ca, xe có hơi run rồi, có chút bay bay rồi đó, chúng ta có nên lái chậm chút không, tốc độ bây giờ chỉ e đã đạt 300 rồi, tôi cảm thấy động cơ khởi động sắp bốc khói luôn rồi đó.”

Long Đào kinh sợ mà hét lên, hai tay túm chặt lấy tay nắm trên đầu, đôi mắt nhắm chặt, đã không dám nhìn ra ngoài cửa sổ nữa rồi.

“Tôi không ổn rồi, đại ca lái xe chậm chút đi, tôi cầu xin anh đó!”

“Nhắm mắt lại là được rồi, đợi ngừng xe rồi cậu hẵng mở mắt.”

Lý Phàm vừa nói vừa sang số, động cơ khởi động phát lên một tiếng ầm kịch liệt, thân xe run lên càng thêm dữ dội.

Tính năng của xe việt dã Mercedes-Benz bị Lý Phàm vắt ép đến cực hạn, mới chớp mắt mà Mercedes-Benz đã đuổi kịp Bugatti Veyron, sóng vai cùng Bugatti Veyron vút bay trên con đường.

Anh Khang nhìn chiếc xe việt dã Mercedes-Benz ở bên cạnh với ánh mắt kinh hãi, cảm thấy có phải mình đã bị ảo giác rồi không, chiếc xe việt dã Mercedes-Benz nặng nề như một con trâu, sao có thể lái được nhanh như vậy chứ!

Hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, anh Khanh lại nhìn sang bên ngoài cửa sổ, không sai, đúng là chiếc xe việt dã Mercedes-Benz đang chạy ngang hàng với mình.

Hơn nữa không chỉ là đang chạy ngang hàng, mà chiếc xe việt dã Mercedes-Benz còn đang chậm rãi tăng tốc, đang vượt qua chiếc Bugatti Veyron của mình!

“Mẹ kiếp! Đã tăng tốc chiếc Mercedes-Benz này lên đến bao nhiêu rồi chứ, không lẽ thật sự là xe đã được cải tạo qua rồi sao!”

Anh Khang cảm thấy chiếc Mercedes-Benz này tuyệt đối đã được cải tạo qua rồi, dùng để đóng giả heo ăn thịt hổ, nếu không thì không thể chạy với tốc độ cao như vậy rồi!

Nhưng cho dù là xe Mercedes-Benz đã được cải tạo qua thì đáng lẽ cũng không thể nhanh hơn cả Bugatti Veyron được, mẹ nó cũng đâu phải cuộc đua F1 đâu, sao có thể lái với tốc độ 350 dặm chứ!

Anh Khang nghiến răng đạp mạnh chân ga, tốc độ của Bugatti Veyron lại được nâng cao.

360 dặm, 370 dặm, 380 dặm!

Kim chỉ tốc độ của chiếc xe đã đến đỉnh, lần đầu tiên anh Khang lái chiếc Bugatti Veyron này đến trạng thái toàn tốc như vậy.

Tuy đã có tay đua nước ngoài lái xe Bugatti Veyron đến tốc độ

cuồng bạo, vượt qua cả 400 dặm, nhưng anh Khang cảm thấy mình không làm được.

Bất kể là kỹ thuật lái xe, năng lực phản ứng hay gì đó, anh Khang cảm thấy mình lái được đến 380 dăm đã là cực hạn của mình rồi, coi như là đã dốc hết sức bình sinh!

“Phù!”

Thở dài ra một hơi, đôi tay nắm chặt lấy vô lăng của anh Khang nổi đầy gân xanh, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía trước, chỉ sợ trước mặt đột nhiên xuất hiện chuyện gì đó.

Tốc độ 380 dặm, vô lăng chỉ hơi xoay thôi cũng phải cẩn thận cực kỳ, nếu như thật sự xảy ra tình huống đột ngột, thì cho dù có là xoay vô lăng hay là thắng xe, tuyệt đối cũng sẽ có kết cục chiếc xe mất kiểm soát.

“Mẹ nó, bình tĩnh! Nhất định phải thắng, 380 dặm tuyệt đối có thể lấn át được!”

Anh Khang thấp giọng lẩm bẩm, cảm thấy mình chắc chắn có thể thắng được.

Nhưng sau khi anh Khang nói xong mới đột nhiên phát hiện, hình như mình vốn không có hẹn thi đấu gì với người lái chiếc Mercedes-Benz cả, càng không có nói đến điểm cuối của cuộc đua, mẹ nó làm sao mới được tính là thắng đây?

Lúc anh Khang đang xuất thần thì một tiếng động cơ gào thét như hổ gầm đã cắt ngang suy nghĩ của anh Khang.

Anh Khang nhìn kính chiếu hậu một cái, nhìn chiếc Mercedes-Benz đang điên cuồng đuổi tới hệt như hổ dữ xuống núi kia, cảm thấy cả người đều không ổn rồi.

“Mẹ nó đây là cái quỷ gì vậy!”

Anh Khang cảm thấy có phải mình đã gặp quỷ rồi không, đây tuyệt đối không phải là xe do người lái, ông đây đã lái đến 380 dặm rồi,

sao mà còn có thể bị đuổi kịp chứ!

“Anh Khang, anh Khang, tình hình của anh thế nào rồi? Bọn em đều không còn nhìn thấy đèn hậu của chiếc Mercedes-Benz đó nữa rồi.”

Máy bộ đàm truyền tới lời hỏi thăm của một cậu ấm nhà giàu.

Anh Khang dữ dằn nói: “Ông đây lái tới 380 dặm rồi! Mới vừa cắt đuôi được hắn!”

“Đậu xanh! Anh Khang uy vũ, cool ngầu plus, vậy mà có thể lái được tới 380 dặm, đây đúng là tốc độ cấp sử thi.”

“Tao nói anh Khang ngầu đét lắm mà, chiếc việt dã Mercedes-Benz cho dù có lái lên trời, cũng không thể lái được tốc độ 380 dặm đâu.”

“Anh Khang, anh khẽ giảm chút tốc độ để ép chiếc xe Mercedes-Benz đó dừng đi, để bọn em xử lý tên nhóc lái chiếc Mercedes-Benz đó, dám vượt qua xe của bọn em, thật đúng là không muốn sống nữa rồi!”

Mặt mày của anh Khang đỏ bừng, rất muốn nói ông đây sắp không trụ vững nữa rồi!

Chiếc Mercedes-Benz càng lúc càng đuổi gần, anh Khang nhìn phía trước một cái, không tới 1km nữa là sẽ tới một khúc cua lớn.

Với tốc độ 380 dặm mà đi vào khúc cua căn bản là không thể, cho dù có thần đua xe tới thì cũng sẽ lựa chọn giảm tốc, có thể dùng tốc độ hơn 100 dặm để vượt qua khúc cua thì đã là trình độ cao thủ rồi.

“Mẹ nó, cần phải giảm tốc rồi!”

Chương 444

Vì để thuận lợi vượt qua khúc cua, anh Khang chủ động tiến hành giảm tốc, tốc độ khẽ giảm xuống, chiếc xe việt dã Mercedes-Benz đã vút một cái vượt qua chiếc Bugatti Veyron rồi.

Khoé miệng anh Khang lộ ra một nụ cười âm hiểm: "Đi chết đi, mẹ nó, còn dám lái về phía trước với tốc độ cao như vậy, mày không chết thì ai chết!"

"Anh Khang nói gì thế? Chuyện gì vậy?"

Máy bộ đàm tiếp tục có người hỏi thăm.

"Tao cách khúc cua chưa tới 700 mét, chủ động giảm tốc để chuẩn bị qua khúc cua, chiếc xe Mercedes-Benz đó duy trì tốc độ 360-370 tiếp tục lái về phía trước, chắc lát nữa tao sẽ được nhìn thấy thảm cảnh lật xe rồi." Anh Khang cười ha ha mà nói.

Máy bộ đàm im lặng một hồi, sau đó truyền đến những tiếng hít ngược.

"Sưt! Mẹ nó chắc chắn là tên say rượu lái xe rồi, nếu không thì không thể nào lái xe như vậy."

"Mọi người đều tăng tốc đi, đi qua đó coi thử kết cục của tên ngốc đó, chúng ta tốt xấu gì cũng nên đi tè nước đái dập lửa giúp hắn ta chứ."

"Nói đúng lắm, nếu như hắn bị lật xe, chắc chắn sẽ bị bể thùng xăng, nổ xe là chuyện thường thôi, chúng ta đi tè cứu hoả đi!"

Đám cậu chủ nhà giàu lũ lượt tăng tốc đuổi về phía trước, anh Khang giảm tốc đến 200 dặm, đúng lúc có thể nhìn thấy đèn hậu của chiếc xe Mercedes-Benz.

Nhìn thấy chiếc xe Mercedes-Benz đi vào khúc cua với tốc độ cực hạn, sau đó lại nhìn thấy đèn hậu của chiếc xe Mercedes-Benz vẽ

một vòng cung quỷ dị qua khúc cua trong ánh đèn đường màu vàng mờ ảo.

Anh Khang cảm thấy tối nay chắc chắn mình đã gặp ma rồi, tốc độ hơn 300 dặm vượt qua khúc cua, mẹ nó có là thần tiên cũng không làm được đâu!

Nếu như có kỹ thuật lái xe như vậy thì chỉ ở trên giới xe đua F1 thôi cũng đã là vua xe đua của thế giới rồi, tuyệt đối dành được quán quân ở các cuộc đua xe khu vực, sau đó lấy được tổng quán quân hằng năm, cuối cùng trở thành người thắng cuộc lớn trong cuộc đời, tiền của gái đẹp danh tiếng tất cả đều có.

“Đậu xanh, tối nay tao không phải đang đua xe giả đó chứ, mẹ nó tụi mày nói cho tao nghe xem, có phải tao đang nằm mơ không?” Anh Khang có chút điên cuồng mà gào lên.

“Anh Khang, anh bị thần kinh gì vậy, chuyện gì thế, đây căn bản không phải đang nằm mơ mà, bọn em đều đang rất ổn.”

“Đúng đó, sao có thể là nằm mơ chứ, em gái mà anh thích nhất đang ở điểm cuối đợi anh đó, đợi lát nữa anh có thể đưa nhỏ đó về lăn lộn trên giường rồi.”

“Đậu xanh! Anh Khang, chắc không phải đã xảy ra chuyện gì khiến anh hoài nghi về cuộc đời đó chứ.”

Anh Khang gật đầu một cách máy móc, lực chú ý có chút phiêu tán: “Chiếc Mercedes-Benz đó đi vào khúc cua với tốc độ cao nhất, sau đó ra khỏi khúc cua, căn bản không có giảm tốc, hơn nữa cũng không có bất kỳ sự mất kiểm soát nào!”

Anh Khang vừa nói xong, đôi đồng tử đột nhiên co lại, kinh hãi mà nhìn dải phân cách đang càng lúc càng gần.

Mẹ nó! Chỉ lo nói chuyện, quên mất đánh vô lăng, mẹ nó ông trời đang muốn giết mình đây mà!

Trong lòng anh Khang điên cuồng hét lên, hai tay hung hăng xoay vô lăng.

Tuy tốc độ đã giảm đến 200 dặm, nhưng đột nhiên xoay vô lăng, khiến cho chiếc Bugatti Veyron nhất thời mất kiểm soát, sau đó chiếc Bugatti Veyron điên cuồng xoay tròn tông về phía dải phân cách hệt như một con quay.

Ầm ầm ầm!

Sau một tràng tiếng va chạm, chiếc Bugatti Veyron đã trở thành một đống sắt phế.

Anh Khang trong túi hơi an toàn chìm vào trong hôn mê.

Một lát sau từng chiếc siêu xe dừng lại ở địa điểm xảy ra chuyện, đám cậu chủ nhà giàu ra hết sức bình sinh mới mở được cửa xe, lôi anh Khang từ trong xe ra.

“Còn thở và mạch còn đập, đậu xanh, Bugatti Veyron của anh Khang, 120 tỷ cứ thế mà mất rồi.”

“Người còn sống là tốt rồi, cũng không biết chiếc Mercedes-Benz đó là thần thánh phương nào, có thể lái chiếc Mercedes-Benz G áp đảo Bugatti Veyron, tôi nghi là tay đua xe chuyên nghiệp đó, mẹ nó còn là loại có bằng lái F1 nữa.”

“Đừng phí lời nữa, mau cấp cứu cho anh Khang đi, coi có thể làm tỉnh dậy được không, nếu như không tỉnh được thì mau đưa đi bệnh viện, lỡ như bị xuất huyết não hay xuất huyết gì đó thì chúng ta cũng sẽ bị xui lây đó.”

Đám cậu chủ nhà giàu nhéo nhéo nhân trung, mí mắt anh Khang động đậy, chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mắt mê man mà nhìn xung quanh, anh Khang đột nhiên nhớ ra chuyện hồi nãy: “Tao, tao không sao chứ, chân của tao vẫn còn đúng không!”

“Tứ chi của anh đều còn, xem ra trạng thái của anh Khang vẫn ổn, tính năng an toàn của chiếc Bugatti Veyron vẫn là ngầu số một.”

“Vậy thì tao yên tâm rồi, đỡ tao lên xe, chúng ta đi tìm chiếc Mercedes-Benz đó, nhất định phải tìm thấy người lái xe!” Anh Khang không từ bỏ mà nói.

Đám cậu chủ nhà giàu giao lưu ánh mắt với nhau một cái, đều cảm thấy nên tìm chiếc xe Mercedes-Benz đó, không thể để thua trong tay ai mà cũng không biết được.

“Anh Khang, anh lên xe của em đi, nếu như không khoẻ thì mau nói với em, chuyện tìm chiếc xe Mercedes-Benz còn có các anh em nữa, chắc chắn sẽ không để hắn chạy thoát đâu.”

Một cậu chủ nhà giàu dìu anh Khang lên xe của mình, sau đó các loại siêu xe khởi động lên, đuổi về phía chiếc xe Mercedes-Benz.

…..

Chiếc xe Mercedes-Benz vững vàng mà dừng lại ở trước một trạch viện, sắc mặt Long Đào trắng toát, quần áo toàn thân đã bị mồ hôi làm ướt đẫm, trông như mới vừa được vớt lên từ dưới nước vậy.

“Mẹ tôi ơi, đại ca anh lái xe thật sự làm người ta sợ chết khiếp, còn khủng bố hơn phim khủng bố nữa, lúc qua khúc cua hồi nãy, tim tôi như sắp thót ra khỏi mồm luôn đó.”

Long Đào sợ hãi mà nói, trong lòng vẫn còn kinh sợ, đặc biệt là nhìn thấy cảnh tượng chiếc Bugatti Veyron sau khi vào khúc cua bị mất kiểm soát, Long Đào càng cảm thấy hồn phách của mình không còn nữa rồi.

Lý Phàm nhàn nhạt cười một cái, vỗ vỗ vai của Long Đào: “Tốt xấu gì cậu cũng là lão đại một phương, có cần nhát gan như vậy không.”

“Không phải tôi nhát gan, mà thực sự là quá khủng bố rồi, lão đại cũng là người, cũng có lúc sợ chứ.”

Lúc Long Đào còn đang ai oán thì cửa lớn bị mở hé ra, một người đàn ông cao to nhìn ra bên ngoài với vẻ cảnh giác.

“Có người mở cửa rồi, dẫn đường đi.”

Lý Phàm híp mắt nói.

Long Đào lau lau mồ hôi trên mặt, tháo dây an toàn xuống xe trước.

Lúc hai chân đứng xuống đất, Long Đào cảm thấy chân mình căn bản không còn sức nữa, suýt nữa đã ngã sấp mặt xuống đất rồi.

Lý Phàm xuống xe đi vòng tới bên cạnh Long Đào, vươn tay đỡ lấy Long Đào.

“Anh Đào, anh chậm chút đi, nói anh uống nhiều rồi thì đừng có tới, mà anh cứ đòi tới, coi bộ dạng của anh kìa, gặp cậu ba cũng là tội đại bất kính đó.”

Lý Phàm đóng giả làm đàn em của Long Đào, lải nhải mà nói.

Long Đào cười khổ một cái, được Lý Phàm dìu đi về phía cửa.

“Không phải do cậu ba có lệnh ư, nếu như tới trễ thì không có cơ hội gặp được cậu ba, tôi mới liều cái mạng vội tới đó.”

Cửa bị mở rộng ra, người đàn ông cao to mở cửa cười cười nói: “Các ngươi cũng giỏi thật, không tới 20 phút mà đã tới rồi, coi bộ các ngươi cách đây không xa lắm?”

“Cách xa lắm, 70 cây số đó, nếu như không phải thủ hạ của tôi lái xe điên cuồng suốt chặng đường thì chúng tôi không tới kịp rồi, trên đường đi tôi bị lắc lư đến suýt ói rồi.”

Long Đào đúng là có bản sắc diễn viên, sau khi nói xong thì dựa vào tường nôn khan hai cái, tiếng nôn khan đó nghe thật xé tâm xé phổi.

Vốn dĩ còn định gặng hỏi thêm một phen, tên đàn ông cao lớn chợt lộ ra thần sắc chán ghét, bực bội mà nói: “Mau điều chỉnh lại trạng thái đi, gặp cậu ba đừng có mà như vậy.”

Chương 445

Tên đàn ông cao lớn mở cửa kia xua xua tay, thị ý Long Đào và Lý Phàm mau mau vào trong, bởi vì lúc nãy Long Đào nôn oẹ, tên đàn ông cũng không có đánh giá kỹ Lý Phàm.

Bởi vì Tiền Sáng Mắt đã đưa người tới, trong lòng tên đàn ông cũng to gan hơn, cảm thấy Long Đào không thể gây ra sóng gió gì, cho nên bước soát người cũng bị qua loa rồi.

Long Đào có chút căng thẳng mà nhìn Lý Phàm một cái, nghiến răng đi vào trong.

Lúc này ngửa cổ ngẩng đầu gì thì cũng có thể bị kề dao vào cổ, chỉ có thể cúi đầu xuống, mà Long Đào đã đặt cược bên Lý Phàm rồi.

Cậu ba Lâm ngồi trên xích đu, bưng ly rượu vang nghiêng đầu nhìn Tiền Sáng Mắt ở bên cạnh.

Tiền Sáng Mắt mặc một thân đường trang màu đỏ, trên khuôn mặt trắng nõn có một khí tức ưu nhã, trông không giống với vũ phu cực kỳ hung ác, nói ông ta là giáo sư đại học chắc là cũng sẽ có người tin nữa đó.

Đằng sau Tiền Sáng Mắt có mười mấy tên đàn ông mặc đồ luyện công màu đen đang đứng, mấy tên đàn ông cao lớn đó tên nào tên nấy cũng dữ tợn, trông hung ác cực kỳ.

Chú Bào nhẫn nhịn sự đau đớn nơi vết thương trên chân, dùng tư thế sài lai mà ngồi trên chiếc ghế bành, trò chuyện cùng với hai người.

“Cậu ba à, sư đệ Tiền Sáng Mắt của tôi trước giờ luôn danh dự vang lừng, chỉ cần lấy được tiền thì tuyệt đối sẽ xử lý chuyện ổn thoả, chuyện lần này cậu cứ yên tâm, có sư đệ Tiền Sáng Mắt của tôi, còn có mấy anh em của cậu ấy nữa, tuyệt đối hoành hành ở Hàn Thành sẽ không có địch thủ.”

Tiền Sáng Mắt mỉm cười ôn hoà, xua tay nói: “Sư huynh nói quá rồi, làm việc thì uy tín là cần thiết nhất, người tập võ như chúng ta không thể kiếm đồng tiền bất nghĩa được, nhận tiền của người đó đương nhiên phải giải trừ tai họa thay cho họ rồi.”

“Còn về hoành hành ở Hán Thành không có địch thủ thì càng không dám nói, ai cũng nói núi cao còn có núi cao hơn, mấy năm nay tôi làm chuyện gì cũng gắn liền với hai chữ khiêm tốn, cho dù có thể đánh hết địch thủ trong thiên hạ đi nữa, thì tôi cũng sẽ nói công phu và bản lãnh của mình không cao.”

Tiền Sáng Mắt khởi động chế độ giả vờ giả vịt, khiến cậu ba Lâm lập tức học được rất nhiều thứ.

Bản thân mình mấy năm nay đều dùng khí thế áp bức người khác, căn bản không có lĩnh hội được tinh tuý giả vờ giả vịt, vị Tiền Sáng Mắt trước mắt này thật đúng là điển hình của các vị cao nhân, giả vở giả vịt một cách vô cùng mới mẻ thoát tục.

“Cái mà ngài nói thật sự rất hay, hai chữ khiêm tốn mới là tinh tuý, hôm nay tôi đã học được rất nhiều thứ từ ngài, sau này tôi cũng phải thử khiêm tốn giản dị một chút.”

Cậu ba Lâm cười ha ha mà nói.

Tên đàn ông cao lớn đưa Long Đào và Lý Phàm vào trong sân đi đến bên cạnh của cậu ba Lâm, thấp giọng nói: “Cậu ba, Long Đào tới rồi.”

Cậu ba lâm liếc nhìn Long Đào và Lý Phàm đang cúi đầu kia, ánh mắt loé qua một tia khinh miệt, trong đầu đang nghĩ xem nên làm thế nào để khiêm tốn.

Chú Bào nhíu mày thay đổi tư thế, cảm thấy ngồi như vậy thật sự chỗ nào cũng khó chịu, vẫn là cảm thấy nằm sấp dễ chịu nhất, đáng tiếc là bây giờ không tiện để nằm sấp.

Chú Bào đang khó chịu cũng không có chú ý tới Long Đào và Lý Phàm, bởi vì có Tiền Sáng Mắt ở bên cạnh, chú Bào cảm thấy vấn đề an toàn không cần phải suy nghĩ nữa, lúc này ai đến gây chuyện

thì cũng giống như thiêu thân bay vào lửa thôi.

Tiền Sáng Mắt quét nhìn Long Đào và Lý Phàm một cái, nhìn thấy bước chân hai người không vững, trực tiếp xếp hai người vào hàng kém cỏi, chả thèm nhìn hai người thêm nữa.

“Cậu ba, tại hạ Long Đào đến gặp cậu, hy vọng có thể, có thể bàn chuyện hợp tác.”

Long Đào miễn cưỡng mà chắp tay nói.

“Bàn hợp tác à, được thôi, anh nói xem nên bàn thế nào, muốn cách thức hợp tác như thế nào, anh nói nghe trước xem.”

Cậu ba Lâm hờ hững mà nói, trong lòng nghĩ nên làm sao mới có thể giả vờ khiêm tốn tốt hơn.

Ở buổi tiệc rượu mất mặt như vậy, vậy thì càng phải dùng võ nghệ giả vờ lớn hơn để cứu lại mặt mũi, nếu không thì sau này không còn ngẩng đầu lên gặp ai được nữa.

Long Đào sững sờ một hồi, cảm thấy bầu không khí có chút quỷ dị, cho dù bàn hợp tác thì cũng phải do cậu ba Lâm đưa ra chỉ thị chứ?

Không lẽ bị cậu ba Lâm nhìn thấu rồi?

Nhưng cũng không giống mà, nếu như thật sự bị cậu ba Lâm nhìn thấu rồi thì lúc này đã bị một đám người cầm súng chĩa vào rồi.

Hay là nói cậu ba Lâm đang định chơi trò mèo vờn chuột, từ từ chơi đùa mình và Lý Phàm?

Mẹ nó, đợi anh thì không phải sẽ bị cưỡng chế khom người xuống nhặt xà phòng sao, lúc đó thì một đời anh minh cũng coi như xong rồi.

Đáy lòng Long Đào bất an mà nghĩ, đã quên mất trả lời cậu ba Lâm rồi.

Lý Phàm nhẹ nhàng đụng đụng Long Đào, thấp giọng nói: “Mẹ nó đừng lơ đễnh như vậy chứ.”

Long Đào lúc này mới tỉnh hồn lại, gật đầu khom lưng mà nói: “Coi cậu ba nói kìa, sao tôi có thể nói làm sao chứ, nhà cậu làm ăn lớn, tôi chưa từng làm ăn qua, đương nhiên để cậu nói xem nên làm thế nào rồi.”

“Nhà tôi nào phải làm ăn lớn gì, nhà tôi chỉ là mấy cơ sở làm ăn nhỏ nhặt, cũng chả khác các người là bao, một lão đại như anh từ xa tìm tới, chắc chắn là đã có suy nghĩ rồi, cứ nói suy nghĩ của anh ra đi, sau đó chúng ta lại bàn kỹ hơn.”

Nhìn bộ dạng vui vẻ ôn hoà của cậu ba Lâm, Lý Phàm khẽ có chút ngạc nhiên, cảm thấy mình có phải đã gặp phải cậu ba Lâm giả mạo rồi không.

Rõ ràng là người huênh hoang như vậy, sao lại đột nhiên ôn hoà, hay là nói cậu ba Lâm bị doạ sợ đến teo gan rồi, tính cách cũng thay đổi 180 độ.

Long Đào ngây ngốc mà nhìn cậu ba Lâm, do dự chần chừ, cuối cùng miễn cưỡng nói: “Tôi nghĩ như thế này, tôi đây đều là nhà nhỏ nghiệp nhỏ, từ từ nhập hàng với cậu, dần dần mở rộng việc làm ăn.”

“Đương nhiên, nếu như cậu có thể chi viện cho tôi một tay, trực tiếp bán chịu cho tôi, tôi dám bảo đảm trong một năm có thể khiến hàng của nhà họ Lâm hoành hành trong tỉnh, tuyệt đối chiếm cứ phần lớn thị trường trong tỉnh.”

Cậu ba Lâm nghe xong thì gật đầu: “Anh nói nghe hay lắm, suy nghĩ rất to gan, đúng là rất to gan.”

“He he, cậu ba quá khen rồi, tôi đây cũng chỉ là suy nghĩ thôi, có thành hay không là do cậu quyết định.”

Long Đào khom lưng nói.

“Nói anh một câu to gan là anh liền muốn lên trời rồi sao? Còn mẹ

nó bán chịu nữa chứ, anh thật đúng là to cái gan chó, mẹ nó thật là dám nghĩ! Hàng của ông đây bán cho nước ngoài đều là giao dịch trao tận tay, muốn bán chịu không có cửa đâu!"

Cậu ba Lâm lập tức thay đổi sắc mặt, thần sắc trở nên có vài phần hung dữ.

Long Đào lập tức sững người, cảm thấy cậu ba Lâm có khi nào là tuổi chó không, mặt chó còn thay đổi nhanh hơn người nữa.

"Không phải, tôi, tôi chỉ là nói ra suy nghĩ thôi, không có nói là phải làm như tôi nói mà, cậu ba xin minh giám cho!"

Long Đào nói với khuôn mặt khổ sở.

"Không có thực lực thì đừng tới bàn hợp tác với tôi, tưởng chân của cậu ba Lâm tôi là ai cũng có thể ôm vào sao."

Cậu ba Lâm nói xong thì nhìn sang Tiền Sáng Mắt: "Hay là cho thủ hạ của ông hoạt động một chút đi, cũng để tôi mở mang tầm mắt phong phạm cao nhân của bọn họ."

"Được thôi, Mãng Tử, cậu đi xử lý hai thằng đó đi, để cậu ba nhìn thấy thực lực của bang phái chúng ta, ngày mai đi xử lý thằng Lý gì đó, cũng để cậu ba đầy lòng tin."

Tiền Sáng Mắt lớn tiếng nói, sau đó có một người đàn ông cao lớn bước ra từ đằng sau.

Người đàn ông nở nụ cười ngây ngô: "Lão đại yên tâm, không phải chỉ là hai tên kém cỏi thôi sao, không đủ cho tôi đấm hai đấm nữa, tuyệt đối sẽ đánh sấp mặt bọn chúng cho các người xem."

Chương 446: Đi theo kịch bản

Mãng Tử lắc lư cơ thể rộng như tấm ván cửa mà đi về phía Long Đào, Long Đào sợ hãi hai chân run lên cầm cập, kinh hoảng mà nói: “Cậu ba, cậu ba, cậu đây là có ý gì, cậu đối xử với tôi như vậy là không được, chúng ta làm ăn không thành nhưng nhân nghĩa vẫn còn mà!”

“Mẹ nó ai có nhân nghĩa với anh vậy, kêu anh tới là để anh làm bao cát cho võ sư luyện tập thôi, nếu như anh có thể thắng được Mãng Tử thì tôi sẽ bán chịu cho anh, nếu như anh không thắng được thì đợi lát nữa đem chôn sống anh.”

Trên mặt cậu ba Lâm xuất hiện khí tức hung ác, hoả khí đè nén ở trong lòng đều tuôn hết ra, đã tưởng tượng Long Đào thành Lý Phàm, suy nghĩ xem ngày mai nên xử lý Lý Phàm thế nào mới có hiệu quả tốt hơn.

Phải xử lý Lý Phàm ở trước mặt hai đại mỹ nữ, còn phải để cho Lý Phàm trước khi chết nhìn thấy ông đây khiến cho bà xã của hắn high thế nào!

Long Đào thấy cậu ba Lâm căn bản không nói lý, liền hướng ánh mắt cầu xin sang Lý Phàm: “Làm thế nào bây giờ!”

“Hắn muốn đánh với cậu, đương nhiên là cậu lên đánh với hắn rồi, đánh không lại thì quỳ là được.”

Lý Phàm hờ hững mà nói.

Long Đào hoàn toàn sụp đổ rồi, không đợi Mãng Tử ra tay, thì đã trực tiếp ôm đầu ngồi xổm ở đằng sau Lý Phàm, nhắm mắt hét lên: “Đại ca, tôi thật sự không chịu nổi rồi, anh mau dùng thần thông đi.”

Bước chân Mãng Tử chợt ngừng lại, nghi hoặc mà nhìn Long Đào đang tung ra chiêu thức ôm đầu ngồi xổm kia, lắc lắc nắm đấm mà nói: “Mày sao thế, tao còn chưa tung đấm mà, mày phối hợp có hơi

tích cực quá rồi đó.”

Long Đào nói với vẻ mặt khóc tang: “Không tích cực cũng không được, tôi không muốn bị đánh, các người coi tôi như cái rắm là được rồi.”

“Đậu xanh, với cái lá gan của mày thì mày làm sao mà làm lão đại được vậy, thật đúng là cười chết tao rồi, vậy ai, thằng nhóc đứng kia, mày tới ra tay với tao xem, tao khươ một đấm thì mày phối hợp ngã về sau, như vậy thì tao có thể hơi hơi hạ thủ lưu tình, tuyệt đối sẽ không đấm chết mày trong một đấm đâu.”

Mãng Tử cười ha ha mà nói, trên tay còn ra dấu làm ra tư thế ngã về sau: “Nhìn cho kỹ, nhất định phải ngã ngửa về sau như vậy, như vậy sẽ làm tư thế của tao đẹp trai hơn, mấy đại sư thái cực lừa người trên video đều làm như vậy, tao cũng muốn trải nghiệm một chút.

Lý Phàm mỉm cười gật đầu, vô cùng phối hợp mà nói: “Được thôi, như anh mong muốn, tuyệt đối sẽ khiến anh có trải nghiệm tốt nhất.”

“Như vậy mới đúng chứ, đến đi, xem tao một đấm quật ngã mày!”

Mãng Tử hét lên, nắm đấm trên tay lại hội tụ đủ lực.

Vù!

Nắm đấm phát ra tiếng xé gió, như thể không khí đang bị nắm đấm này đánh nát tan rồi vậy.

“Chuẩn bị cho tốt đó, nhận lấy!”

Mãng Tử cao giọng hét lên, eo vặn một cái, sức lực trên nắm đấm lại lớn hơn vài phần, bộ dạng như muốn đấm chết người.

Chú Bào nhìn mà khẽ gật đầu: “Sư đệ à, thủ hạ của cậu không tệ, đã biết bạo phát sức lực toàn thân rồi, nếu như lĩnh ngộ được thốn kình thì sau này sẽ có tiền đồ rất lớn.”

“Ha ha, Mãng Tử coi như là nửa đồ đệ của tôi, tôi đã chuẩn bị dạy dỗ cậu ta rồi, sau này ra ngoài làm việc đều đưa cậu ta theo, tôi chỉ hưởng phúc thôi.”

Tiền Sáng Mắt vô cùng hài lòng về Mãng Tử, trong số các thủ hạ của ông ta, thì Mãng Tử là người có tố chất nhất.

Cậu ba Lâm không hiểu nội dung nói chuyện của hai người, theo như mắt nhìn của cậu ba Lâm thì nắm đấm này của Mãng Tử cũng chỉ là có thế lực lớn tốc độ nhanh mà thôi, nhưng nghe hai người nói một cách huyền ảo như vậy, cậu ba Lâm nghĩ nắm đấm này của Mãng Tử còn có một số môn đạo nào đó.

“Hai vị, các người cảm thấy nắm đấm này của Mãng Tử có thể đánh tên nhóc đó thành ra thế nào?”

Cậu ba Lâm tò mò mà hỏi.

“Não xuất huyết là dư dả, nếu như Mãng Tử không thu lực lại, mà cậu ta cũng không né được thì nói không chừng sẽ bị một đấm trực tiếp làm bể đầu.” Tiền Sáng Mắt đắc ý mà nói.

Cậu ba Lâm có chút hưng phấn mà gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn nắm đấm của Mãng Tử.

Nắm đấm của Mãng Tử chỉ cách Lý Phàm còn có nửa mét, thì Lý Phàm đột nhiên nhúc nhích, sau khi tay phải giơ lên, cơ thể chợt rung lên một cái, tay phải đánh tới hệt như một quả đạn pháo.

Nắm đấm sau đó đập vào mặt Mãng Tử, cả người Mãng Tử bay về phía sau, rồi lại rơi xuống đất giống như tư thế mà Mãng Tử vừa yêu cầu Lý Phàm làm.

Ầm!

Mãng Tử ngã xuống đất, làm tung toé khói bụi trên mặt đất, sau đó Mãng Tử vừa mở miệng, một ngụm máu tươi liền phun ra hệt như suối phun.

Lý Phàm chậm rãi thu nắm đấm lại, nhàn nhạt nói: “Đều làm như

kịch bản mà anh nói đó, ngã ngửa về sau một cách hoàn mỹ, tư thế của tôi cũng đủ đẹp trai, càng quan trọng hơn là tôi không có một đấm đấm chết anh, giữ lại cho anh một cái mạng."

Mãng Tử chậm rãi ngửa đầu lên, ánh mắt phẫn nộ mà nhìn Lý Phàm, mở miệng vừa định nói chuyện thì lại phun ra một ngụm máu tươi.

"Phụt! Tao, nói là mày ngã xuống đất!"

"Thật ngại quá, anh không có nói rõ ràng, tôi còn tưởng là anh muốn ngã xuống đất nữa, hay là chúng ta làm lại một lần nữa đi."

Lý Phàm mỉm cười nói.

Đầu của Mãng Tử chợt nghiêng qua, trực tiếp bị tức đến hôn mê.

Long Đào buông đôi tay đang ôm lấy đầu mình ra, chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của Lý Phàm, cảm thấy bóng lưng của Lý Phàm thật cao lớn, hệt như siêu nhân vậy.

Cậu ba Lâm sững người, nhìn Mãng Tử hôn mê mà nói: "Hai vị, hồi nãy các vị nói gì cơ? Sao tôi cảm thấy hình như có chỗ nào đó không được đúng lắm đó."

Sắc mặt chú Bào trở nên âm u cực kỳ, mẹ nó có chỗ nào không đúng chứ, mà là toàn bộ đều không đúng, hoàn toàn đã lật ngược lại kịch bản của Mãng Tử rồi!

Tiền Sáng Mắt híp mắt lại mà nhìn chăm chăm vào Lý Phàm, tay phải hung hăng siết chặt tay vịn của ghế, tay vịn làm bằng gỗ cứng bị Tiền Sáng Mắt bóp nát.

"Thằng khốn chết tiệt! Vậy mà lại dám đánh thủ hạ của Tiền Sáng Mắt ta, mẹ nó cậu có dám báo danh ra không!"

Lý Phàm ngẩng đầu lên, hất hất tóc, nở nụ cười xán lạn mà nói: "Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Lý Phàm chính là tôi."

"Mày, mày mày mày, sao lại là mày!"

Chú Bào chấn kinh mà ngửa cơ thể ra sau, chuẩn bị chạy trốn, nhưng quên mất chân mình có vết thương, cả người trực tiếp mất cân bằng, cả người cả ghế đều ngã xuống đất.

Cậu ba Lâm chấn kinh mà đứng phắt dậy, lùi về sau hai bước cao giọng hét: “Người, người đâu! Bọn bây đến bảo vệ bổn thiếu ngay! Giết chết tên khốn Lý Phàm này cho tôi!”

Một đám thủ hạ hai tay bó bột xuất hiện, ai nấy đều giơ cánh tay lên, giống như một nhóm thây ma, tụ tập trước mặt Lý Phàm vậy.

“Cậu ba đừng hoảng, có bọn tôi, chắc chắn có thể bảo vệ cậu bình an!”

“Tên Lý Phàm đang ở kia, cậu ba chúng ta chạy trước đi, bọn tôi yểm hộ cậu rút lui!”

“Sao chứ, không phải viện quân mới tới sao, bọn bây mau lên đi, bắt lấy Lý Phàm đừng để hắn chạy thoát!”

Đám thủ hạ của cậu ba Lâm đều hoảng loạn, miệng không ngừng cãi nhau, đều không biết nên làm thế nào mới tốt.

Cậu ba Lâm ôm lấy mặt, cảm thấy mất mặt một lần là tốt lắm rồi, thật sự rất muốn chôn sống đám thủ hạ nhục ngã này.

“Bọn bây im miệng hết đi! Tiền Sáng Mắt, thằng đó chính là Lý Phàm, ông nhận tiền rồi thì phải làm việc, bắt lấy tên đó giẫm đạp thật mạnh cho tôi!”

Chương 447: Tha cho tôi một phen

Mấy tên đàn ông cao lớn ở đằng sau Tiền Sáng Mắt đều xắn tay áo lên, tức giận nhìn Lý Phàm, kẻ mới vừa đánh bay Mãng Tử kia.

Trong mắt của bọn chúng, Lý Phàm chính là kẻ thù tiêu chuẩn, cần phải diệt trừ đi mới sảng kɦoáï được.

Tiền Sáng Mắt nhìn chăm chăm vào Lý Phàm hai cái, lạnh giọng nói: "Cậu cũng thật biết giả vờ, dùng vở kịch đóng giả heo ăn thịt hổ lên người tôi!"

"Ha ha, tôi không có đóng giả heo, ông càng không phải là hổ, mẹ nó đừng phí lời nữa, mau dắt theo đám thủ hạ của ông xông lên đi, để tôi dạy ông thế nào gọi là làm người khiêm tốn."

Lý Phàm ngoắc ngoắc ngón tay với Tiền Sáng Mắt, trong thần sắc tràn đầy sự khinh miệt.

Tiền Sáng Mắt bị sự khinh miệt của Lý Phàm làm cho giận dữ, tay phải khẽ khươ một cái: "Đối phó với cậu, chỉ cần thủ hạ của tôi là đủ rồi, căn bản không cần tôi ra tay, người trẻ tuổi phải có lòng kính sợ, lên cho tôi!"

Đám đàn ông cao lớn mặc đồ luyện công màu đen cùng xong lên, hệt như mãnh hổ xuống núi, gào thét xông về phía Lý Phàm.

Chú Bào ôm lấy cái eo già nua bò dậy khỏi mặt đất, hoảng loạn mà chạy đến bên cạnh cậu ba Lâm: "Cậu ba, mẹ nó đừng đứng ở đây coi nữa, muốn coi thì cũng phải tìm một chỗ an toàn, trong lòng tôi đánh trống đùng đùng rồi, trong lòng lo lắng cứ kêu đừng đừng."

"Ý ông là gì, không lẽ tên Tiền Sáng Mắt này không được?"

Cậu ba Lâm hung dữ mà nói.

"Tiền sư đệ có được hay không thì tôi không biết, nhưng đây còn không phải là chuẩn bị kỹ lưỡng, đề phòng lỡ như sao, mau mau đi

về phía hậu viện đi, nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cậu cũng tiện trực tiếp lái xe đi từ cửa hậu viện!"

Cậu ba Lâm do dự một hồi, nhìn bốn tên thủ hạ còn hoàn chỉnh vô khuyết còn lại của mình: "Mang theo súng đi, theo tôi đi hậu viện, các người ở lại đây chặn đường, nếu như Lý Phàm thắng thì liều mạng ngăn cản hắn cho tôi!"

Đám thủ hạ lũ lượt gật đầu, lắc lư cánh tay bị bó bột, làm ra tư thái liều chết ngăn cản.

Chú Bào cà nhắc mà theo cậu ba Lâm xông tới hậu viện, quan sát cuộc chiến đấu ở tiền viện cách một hành lang dài thượt.

Mười mấy tên đàn ông cao lớn đã bao vây lấy Lý Phàm, Long Đào đã sớm biết điều mà cút đến góc sân rồi, vẫn dùng tư thế ôm đầu ngồi xổm mà quan sát trận chiến.

Bóng lưng của Lý Phàm hệt như ma quỷ, từng đường tàn ảnh thoắt ẩn thoắt hiện ở trước mặt đám đàn ông cao lớn, khi đám đàn ông khươ đấm về phía Lý Phàm, thì nắm đấm cuối cùng chỉ có thể đấm vào tàn ảnh của Lý Phàm mà thôi.

"Cẩn thận! Bước đi của tên này không bình thường, tốc độ nhanh đến vô biên!"

"Ngay cả vạt áo của hắn mà tôi cũng không túm được, đừng vội ra tay, ép hắn đến góc rồi cùng nhau lên!"

Đám đàn ông lũ lượt hô hào, muốn thu nhỏ không gian hoạt động của Lý Phàm trước, nếu không để Lý Phàm tiếp tục duy trì tốc độ nhanh như vậy, thì chắc chắn sẽ xảy ra rắc rối lớn.

"Muốn ép tôi đến góc, chỉ dựa vào các người căn bản chả làm được."

Thanh âm của Lý Phàm vừa dứt, thì từng đường tàn ảnh lại thoắt ẩn hiện trong không trung, mười mấy tên đàn ông to lớn kinh hoảng, lúc muốn né đi thì đã muộn rồi, tốc độ của bọn chúng căn bản không nhanh bằng cú đấm của Lý Phàm.

Bốp bốp bốp.

Liên tục những tiếng đánh đấm như vang lên một cách cùng lúc, từ tên đàn ông thứ nhất bị đánh bay ngược lên, đến tên đàn ông cuối cùng bị đánh bay ngược ra sau, trước sau chưa tới 3 giây.

Trong vòng 3 giây Lý Phàm đã đánh ra 10 mấy cú đấm, khiến mười mấy tên đàn ông cao lớn gần như là bị đánh bay ra ngoài cùng lúc.

Mười mấy tên đàn ông đều bị bay ngửa ra sau theo các góc khác nhau với cùng một tư thế, bộ dạng đó như các thiên nữ đang tung những bó hoa ra vậy.

Bịch bịch bịch.

Mười mấy tên đàn ông cao lớn ngã rụi trên mặt đất, tên nào tên nấy cũng đều cảm thấy như lục phủ ngũ tạng bị đảo lộn rồi vậy, sau đó mười mấy người đều phun ra một ngụm máu tươi từ trong miệng.

Đôi mắt Tiền Sáng Mắt lập tức trợn tròn, trong lòng đã có đánh giá mới về Lý Phàm, cảm thấy trình độ của Lý Phàm hẳn không yếu hơn mình.

Mẹ nó, tên trẻ tuổi này ăn gì mà lớn lên vậy, sao tuổi còn trẻ mà đã lợi hại như vậy rồi, cái này hoàn toàn không khoa học!

Tiền Sáng Mắt không chỉ lo lắng công phu của Lý Phàm lợi hại, mà càng lo lắng người thầy đứng sau của Lý Phàm lợi hại, ai cũng nói danh sư sẽ dạy được cao đồ, người có thể dạy ra được một cao thủ trẻ như Lý Phàm, thì đó chắc chắn là tiền bối đại danh đỉnh đỉnh trong giới võ lâm, Tiền Sáng Mắt không muốn khi không lại đắc tội với cao thủ.

Thấy Lý Phàm đi về phía mình, Tiền Sáng Mắt xua xua tay nói: “Đợi đã! Tôi có một lời không biết có nên nói hay không!”

“Không biết có nên nói hay không thì thôi đừng nói nữa, mẹ nó

như kiểu đã cởi quần muốn lên giường rồi mà ông còn muốn đi ị, thật phá tâm trạng.”

Tiền Sáng Mắt bị Lý Phàm phản dame đến chả thở nổi, tức giận mà đổi một cách thức hỏi khác: “Cậu là đồ đệ của ai, sư phụ cậu không có dạy cậu quy củ sao!”

“Quy củ không dùng để dạy, đều đã đánh tới mức này rồi, đừng phí lời nữa, tôi cũng không có sư phụ, ông không cần lo là đằng sau tôi có đại thần nào, đánh không lại thì về nhà méc phụ huynh, tôi chưa bao giờ làm!”

Lý Phàm nói xong thì đã giơ nắm đấm lên, thốn kình hoàn toàn bạo phát ra, nắm đấm hung hăng đập về phía tim của Tiền Sáng Mắt.

Mí mắt của Tiền Sáng Mắt điên cuồng giựt giựt, giơ hai cánh tay lên kháng cự cú đấm của Lý Phàm, muốn thử xem trình độ của Lý Phàm rốt cuộc cao bao nhiêu.

Bốp!

Nắm đấm hung hăng đập trên cánh tay của Tiền Sáng Mắt, Tiền Sáng Mắt cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ ào đến như đại hồng thuỷ, mình như con thuyền nhỏ giữa cơn hồng thủy, trực tiếp bị sức mạnh dữ dội đánh bay ngược ra sau.

Nắm đấm thật bá đạo! Tiền Sáng Mắt men theo sức mạnh của Lý Phàm mà bay dạt về sau, đồng thời cảm thấy sự đau nhói nơi cánh tay, cánh tay phải lúc nãy trực tiếp cản lấy cú đấm của Lý Phàm chỉ e đã nứt xương rồi.

Còn chưa đánh chính thức mà Tiền Sáng Mắt đã ăn thiệt không nhỏ, càng khiến Tiền Sáng Mắt ý thức ra công phu của Lý Phàm chỉ e là ở trên ông ta.

Trong lòng Tiền Sáng Mắt đã mất đi ý chí chiến đấu rồi, căn bản không muốn đánh với Tiền Sáng Mắt nữa.

Nhưng thủ hạ đã bị Lý Phàm đánh nằm sấp mặt đầy đất rồi, Tiền

Sáng Mắt lại không thể chạy trốn một mình mà không màng đến thủ hạ đàn em, ngay lập tức Tiền Sáng Mắt chìm vào trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

“Ngài Lý, có thể tạm thời ngừng tay không, giữa chúng ta vốn không có thâm thù đại hận, có chuyện gì cũng có thể từ từ nói mà.”

Tiền Sáng Mắt miễn cưỡng mà nói.

Đám thủ hạ của cậu ba Lâm đều ngạc nhiên mà nhìn Tiền Sáng Mắt, không ngờ Tiền Sáng Mắt được chú Bào tâng bốc lên tận trời lại nhục nhã như vậy, rõ ràng là chuẩn bị đầu hàng.

“Họ Tiền kia ông có ý gì! Ông đây là muốn đầu hàng sao, nói cho ông biết, nếu như ông không tiếp tục đánh với Lý Phàm thì các ông đây sẽ liều với ông.”

“Đừng có mà nhận tiền rồi không làm việc, tiền của cậu ba chúng tôi không có dễ lấy như vậy đâu, lấy tiền rồi thì ngoan ngoãn bán mạng cho cậu ba đi.”

Trong lòng Tiền Sáng Mắt không ngừng kêu khổ, hối hận đã nhận đơn làm ăn này, nói không chừng cả cái mạng nhỏ này cũng không còn nữa, thật đúng là xui đến tận mạng mà.

“Các người im miệng, mẹ nó cậu ba Lâm cũng chạy rồi, chứ nói gì ông đây, hơn nữa, ông đây cũng chỉ nhận tiền đặt cọc thôi, bây giờ ông đây không làm nữa, số tiền còn lại cũng không lấy nữa!”

Tiền Sáng Mắt nói xong thì chắp tay với Lý Phàm, nở ra một nụ cười mà nói: “Ngài Lý, chúng ta ngày thường không thù không oán, là Tiền Sáng Mắt tham tiền nên mới đưa ra sự lựa chọn sai lầm, tôi nhận sai, xin ngài giơ cao đánh khẽ mà tha cho tôi một phen.”

Chương 448: Chính là anh ta!

Tiền Sáng Mắt trực tiếp nhận sai, thật lòng không muốn đánh với Lý Phàm.

Đánh thắng Lý Phàm, lỡ như chọc giận ngọn núi dựa phía sau Lý Phàm thì sao, còn thua Lý Phàm thì không chết cũng tàn tật.

Sau khi cân nhắc cái lợi và cái hại, Tiền Sáng Mắt cảm thấy chỉ còn con đường nhận thua thôi.

Lý Phàm lắc đầu: "Cuộc đời có nhiều sự lựa chọn như vậy, nếu ông đã chọn đối địch với tôi thì chính là kẻ địch suốt đời của tôi, làm người là không được quên ý định ban đầu của mình."

Tiền Sáng Mắt lập tức hỗn loạn, mẹ nó tôi cũng đã đầu hàng rồi, sao còn dính dáng gì đến ý định ban đầu nữa! Ông đây trước giờ đều thấy tiền là sáng mắt, chưa từng quên ý định ban đầu của mình!

"Không phải, ngài Lý nói xem tôi phải làm sao thì mới có thể tha cho tôi đây, thực ra tôi chả biết công phu gì hết, tôi như thầy Mã thái cực thôi, đều chỉ là bày ra vẻ để lừa lọc người khác thôi à."

Tiền Sáng Mắt chả cần mặt mũi nữa, hai tay ôm lấy ngực giả bộ bày ra bộ dạng đau khổ: "Ui da da, tôi bị tái phát bệnh tim rồi, không được rồi, không được rồi!"

Tiền Sáng Mắt vừa lầm bẩm giả bệnh, vừa lùi về sau, định là nếu như Lý Phàm còn không tha cho mình thì chỉ có thể chạy về phía hậu viện thôi.

"Giả vờ chả giống chút nào, có thể đỡ được cú đấm hồi nãy của tôi, đã nói rõ là công phu của ông không tệ rồi, tiếp tục tới đi, đừng có nhát."

Lý Phàm sải bước đi về phía Tiền Sáng Mắt, Tiền Sáng Mắt hoàn toàn mất đi ý định cầu xin tha, chỉ còn lại con đường vội vàng

chạy trốn thôi.

Quay người điên cuồng chạy qua hành lang hướng về phía hậu viện, lúc đi ngang qua bên cạnh thủ hạ của cậu ba Lâm, Tiền Sáng Mắt còn không quên thuận tay đẩy mấy người ra để ngăn cản Lý Phàm.

Trong chớp mắt thì hành lang đã loạn như một nồi cháo, đám thủ hạ của cậu ba Lâm không rảnh đối phó với Tiền Sáng Mắt, đều xông về phía Lý Phàm như tổ ong vỡ.

Lý Phàm khẽ nhíu mày, đấm đá đám thủ hạ của cậu ba Lâm một phen, một đám người bị đánh đến gào khóc liên tục, không ít người đã bay lên cả không trung.

Một tiếng động cơ ầm ầm truyền tới, đám cậu chủ nhà giàu của club siêu xe đã đuổi tới, thấy chiếc xe việt dã Mercedes-Benz dừng ở bên ngoài cửa viện, trong mắt anh Khang chợt loé qua một thần sắc hưng phấn.

“Chính là chiếc xe này, mẹ nó, cuối cùng cũng tìm thấy hắn rồi! Ông đây phải xem cho kỹ xe của hắn được cải tạo thế nào!”

Anh Khang đẩy cửa vừa bước xuống xe thì đã nghe thấy bên trong truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, doạ anh ta sợ đến toàn thân rùng mình, anh Khang trực tiếp ngồi phịch vào lại trong xe. . TruyenHD

“Mẹ nó động tĩnh gì vậy, không lẽ chỗ này có ma?”

Anh Khang kinh hoảng mà hỏi.

Cậu chủ nhà giàu ngồi trên ghế lái chính há hốc mồm mà nhìn lên bầu trời trong sân, đờ đẫn mà nói: “Anh xem trên bầu trời kìa, có giống thiên nữ đang tung hoa hay không.”

Anh Khang nhìn theo, chỉ thấy có không ít tên đàn ông cao lớn đang bay lên trời trong tiếng kêu thảm thiết, không ít người còn phun ra máu tươi, bộ dạng đó đáng sợ không thể nào hình dung nổi.

“Mày nói đây là tiên nữ tung hoa à? Một đám đàn ông bị đánh như chó, mà mày nói là tiên nữ tung hoa, mẹ nó, tên khốn lái xe Mercedes-Benz này rốt cuộc có lai lịch gì, bên trong rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!”

Anh Khang run rẩy mà móc ra hộp thuốc lá, chuẩn bị hút một cây để giải toả áp lực tinh thần.

“Anh, anh Khang, em cảm thấy hay là chúng ta đi đi, đợi đến khi kêu các anh em tới rồi, chúng ta, chúng ta hẵng tới chỗ này tìm tên lái xe Mercedes-Benz.”

“Cái rắm! Ông đây có mang theo pháp khí đã được cao nhân khai quang rồi, cho dù có ma cũng không sợ! Hồi nãy ông đây đại nạn không chết, chắc chắn là có phúc, cứ hút thuốc bình tĩnh trước đi đã, đợi lát nữa không còn động tĩnh nữa rồi đi vào xem sao.”

Anh Khang ngậm điếu thuốc ở trong miệng, run rẩy mà cầm lấy bật lửa, bật hoài cũng không lên lửa.

Cậu chủ nhà giàu nhìn về phía cửa với ánh mắt kinh sợ, tay đặt trên cần gạt, bộ dạng chỉ cần cửa bị mở ra thì sẽ khởi động xe điên cuồng chạy đi ngay.

….

Bên trong sân, đám thủ hạ của cậu ba Lâm đều bị Lý Phàm đánh đến hôn mê.

Lý Phàm sải bước lớn đi xuyên qua hành lang, đuổi về phía hậu viện.

Sau khi Tiền Sáng Mắt xuyên qua hành lang đi tới hậu viện, cũng chả nói năng gì với cậu ba Lâm và chú Bào, trực tiếp chạy về phía cửa sau.

Chú Bào lập tức hồi thần lại, đẩy theo cậu ba Lâm cùng đi qua đó: “Sư đệ đi chậm chút, chúng ta cùng đi!”

“Có xe không? Có xe thì mau lấy chìa khoá ra, mấy tên kém cỏi đó không cản được Lý Phàm tới 2 phút nữa, mau lên đi!”

Tiền Sáng Mắt vừa sốt sắng nói vừa nhấc chân trực tiếp đá cửa sau ra, sau đó xông ra ngoài trước.

Cậu ba Lâm và chú Bảo vội vàng xông theo ra ngoài, bốn tên thủ hạ cuối cùng yểm trợ ở phía sau.

Một chiếc xe thương vụ Mercedes-Benz dừng ở bên ngoài cửa sau, Tiền Sáng Mắt mở cửa ghế lái phụ chui vào xe: “Ai lái xe giỏi thì mẹ nó mau lái xe đi!”

“Tôi bị thương, không lái được!”

Chú Bào vừa nói vừa chui vào hàng ghế sau.”

Cậu ba Lâm theo lên xe, cao giọng hét: “Cát Tường, mẹ nó cậu mau lái xe đi!”

Thủ hạ tên Cát Tường trầm ổn mà mở cửa ghế lái chính, sau khi lên xe thì khởi động sang số, giẫm chân ga lái chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ điên cuồng phóng đi.

“Cậu ba yên tâm đi, lái xe là chuyên môn của tôi, tuyệt đối không ai có thể đuổi theo chiếc xe mà tôi lái đâu, các người thắt dây an toàn ngồi cho vững, coi tôi lái xe đưa các người vút bay!”

Cát Tường nói xong thì giẫm mạnh chân gia, tốc độ của chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ lập tức lên tới 100 dặm.

Lúc Lý Phàm đuổi ra ngoài, chỉ thấy đèn hậu của chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ.

Ánh mắt quét nhìn xung quanh, vào mắt chỉ có một chiếc xe motor ba bánh, Lý Phàm hoàn toàn cạn lời, cho dù có bản lãnh lớn, thì Lý Phàm cũng không thể lái xe motor ba bánh mà đuổi theo chiếc Mercedes-Benz được.

Quay người vào lại trạch viện, Lý Phàm nhanh bước đi tới tiền

viện, vừa xuyên qua hành lang thì nhìn thấy cửa tiền viện bị đẩy ra.

Anh Khang dắt theo đồng bọn run cầm cập mà đi vào bên trong, há hốc mồm mà nhìn một đám người nằm đầy đất ở bên trong sân.

“Đây, đây là thi thể sao? Hồi nãy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, không lẽ là có tên cuồng giết người ư.”

Lý Phàm nhìn anh Khang và đồng bọn một cái, sau đó đi ra khỏi bóng tối, trực tiếp doạ anh Khang và đồng bọn đến té đái.

Hai người vừa định quay người chạy ra ngoài thì đã bị Long Đào chặn ở cửa cản đường.

“Ngài Lý, hai tên này lái siêu xe tới, chỉ e là đám đua xe mà chúng ta gặp trên đường hồi nãy đó.”

“Siêu xe? Đưa chìa khoá xe đây.”

Lý Phàm đi tới trước mặt anh Khang đưa tay ra.

Đồng bọn của anh Khang không nói không rằng mà giao chìa khoá xe: “Đại, đại ca, anh cứ sử dụng xe, đừng diệt khẩu bọn em nha, bọn em không có nhìn thấy gì hết.”

“Tôi chưa bao giờ sát sinh.”

Lý Phàm nói xong thì đi ra cửa, Long Đào theo sau Lý Phàm nói: “Ngài Lý, anh muốn đuổi theo bọn họ sao? Lái xe Mercedes[1]Benz của tôi nè.”

“Mercedes-Benz của cậu đã phế rồi, liên hệ người đến thay động cơ khởi động đi.”

Lý Phàm nói xong thì ngồi vào trong chiếc siêu xe Lamborghini, khởi động xe đuổi theo hướng mà đám người cậu ba Lâm rời đi.

Nhìn thấy chiếc siêu xe chạy đi xa, anh Khang và đồng bọn mới hồi thần lại.

Anh Khang nhìn Long Đào mà yếu ớt hỏi: “Người anh em, hồi nãy người lái xe vượt qua chiếc Bugatti Veyron của tôi chính là cái anh hồi nãy sao?”

“Ừm, chính là anh ta, các người cũng thật to gan, còn dám đuổi tới, có muốn đi theo qua đó xem phim hay không? Lên xe Mercedes-Benz của tôi, chúng ta qua đó coi.”

“Xe Mercedes-Benz là của anh? Xe Mercedes-Benz của anh được cải tạo thế nào vậy, dùng động cơ khởi động gì.”

Chương 449: Tông chết hắn!

Nhắc đến xe cộ, tinh thần của anh Khang lập tức tràn đầy, bộ dạng bị doạ run cầm cập lúc nãy đã không còn nữa.

Long Đào sững sờ một hồi, gãi đầu nói: “Xe tôi không có cải tạo qua, chiếc xe nhập khẩu mới vừa lắp ráp xong mới tới tay lúc đầu năm.”

“Cái gì?”

Đôi mắt anh Khang trợn tròn, như là muốn trừng tròng mắt ra để làm ám khí giết Long Đào vậy.

“Cậu đừng có nhìn tôi như vậy, các cậu không muốn ngồi xe tôi thì thôi, tôi theo qua đó một mình.”

Long Đào lầm bầm một câu, rồi kéo cửa xe ngồi vào ghế lái.

Anh Khang hồi thần lại, lập tức xông tới ngồi vào ghế lái phụ, miệng tiếp tục lải nhải: “Không cải tạo qua căn bản là không thể nào, nếu như không có cải tạo qua động cơ 10.0T thì xe anh căn bản không thể đuổi kịp Bugatti Veyron của tôi.”

“Ai cũng là người chơi xe, đừng có hòng gạt ai, anh cũng không giấu được tôi đâu, đợi lát nữa về, cho tôi xem thử thùng biến tốc động cơ khởi động của xe anh được cải tạo thế nào, cũng coi như là giao lưu học hỏi với nhau.”

Long Đào cạn lời mà nhìn anh Khang một cái, giẫm chân ga bắt đầu khởi động xe.

Khi chiếc xe khởi động, thân xe chợt rung lên dữ dội hai cái, sau khi phát ra một tiếng nổ thì động cơ khởi động bị tắt, một làn khói trắng bốc ra từ trước xe.

“Đậu xanh, chuyện gì vậy!”

Long Đào ngơ ngác mà nhìn khói trắng bốc lên.

“Đậu! Mẹ nó động cơ khởi động bị nổ rồi, tôi đã hiểu anh ta nói xe bị phế là ý gì rồi, hồi nãy chắc là động cơ cứ chạy quá tải, sau khi ngừng mà muốn khởi động lên thì chắc chắn là toang rồi, mau xuống xe mở nắp capo xem!”

Anh Khang nói xong thì xuống xe, bảo tên cậu chủ nhà giàu đang ngây ngốc liên hệ những xe khác tới đây.

Long Đào cũng theo xuống xe, cẩn thận mà mở nắp capo ra, nhìn thấy động cơ khởi động đã cháy đen kịt, Long Đào lập tức rầu rĩ.

“Xe tôi còn mới đó, còn chưa tới một năm mà đã phải báo phế rồi ư?”

Anh Khang sáp tới nhìn động cơ, kinh ngạc mà nói: “Mẹ nó thật sự không có cải tạo qua! Hồi nãy người lái xe đó rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?”

“Là ngài Lý, ngài Lý là thần thánh phương nào thì tôi cũng không biết, mẹ nó tôi cũng bị ngài Lý đánh cho phục thôi.”

Long Đào âu sầu mà nói.

“Chậc chậc, đây đúng là không đánh thì không quen? Tôi cũng muốn làm quen với ngài Lý một chút, hay là đợi lát nữa tôi để ngài Lý đánh hai cái?”

Anh Khang suy nghĩ rằng mình phải làm quen với Lý Phàm, không vì cái gì khác, chỉ vì kỹ năng lái xe thần kỳ của Lý Phàm, anh Khang đã có tâm tư bái sư rồi.

Sau khi cậu chủ nhà giàu ở bên cạnh gọi đi vài cuộc điện thoại thì cũng đi tới nhìn động cơ của chiếc xe Mercedes-Benz.

“Anh Khang, có thể lái chiếc Mercedes-Benz G vừa mới ráp xong được như Bugatti Veyron, mẹ nó chắc là cả thần tiên cũng không làm được nữa, sao mà cảm giác ngài Lý này rất là cổ quái.”

“Cổ quái là sao, ngài Lý chắc chắn là đã lĩnh ngộ được đại đạo tinh tuý của kỹ năng lái xe rồi, đợi lát nữa gặp được ngài Lý thì phải khách sáo một chút cho tao, đừng ảnh hưởng đến chuyện lớn là tao muốn bái ngài Lý làm sư!”

Anh Khang đã quyết tâm, muốn bái Lý Phàm làm sư rồi, đụng đến cao nhân thì không thể để vụt mất cơ hội được.

“Đám Tiểu Lý Tử đâu, sao còn chưa tới nữa, bảo bọn nó nhanh một chút! Đừng có để không đuổi kịp ngài Lý.”

“Đã thúc giục qua đây rồi, chắc hai, ba phút nữa là tới.”

Long Đào liếc nhìn anh Khang một cái, cân nhắc lại lời mà anh Khang nói hồi nãy, cảm thấy Lý Phàm hình như là một cái đùi vàng còn rắn chắc hơn cả cậu ba Lâm nữa, chỉ là không biết có thể ôm được cái đùi vàng này hay không mà thôi.

….

Cát Tường lái chiếc xe thương vụ Mercedes-Benz chạy điên cuồng, tốc độ xe duy trì ổn định ở mức 200 dặm.

Cậu ba Lâm nhìn đằng sau một cái, nhìn thấy không có xe nào đuổi tới, lúc này mới thở phào một hơi: “Tên Lý Phàm chết tiệt này, mẹ nó như ma vậy! Tiền Sáng Mắt ông làm kiểu gì, không phải hồi nãy ông nói ông đánh cả thiên hạ không có địch thủ sao!”

“Cậu ba, đó chỉ là tôi ví dụ thôi, ai có thể đánh cả thiên hạ không có địch thủ chứ, ai cũng nói nắm đấm sợ trai trẻ, tôi và Lý Phàm mới cạ nhau thì đã bị một đấm của Lý Phàm làm nứt xương cánh tay rồi.”

Tiền Sáng Mắt có chút ưu thương mà nói, cảm thấy cánh tay mang máng đau nhức nhối.

Chú Bào thở dài một hơi, cảm thấy có một loại cảm giác cùng đường bí lối: “Chúng ta hay là tìm chỗ nào trốn trước đi, trong lòng tôi cứ không yên tâm.”

“Chỗ khỉ ho cò gáy này thì trốn ở đâu! Ông đây thật xui xẻo, sao lại chọc tới tên khốn Lý Phàm đó chứ! Các người mau mau nghĩ cách, coi coi làm sao mới có thể đối phó được tên khốn đó!”

Tiền Sáng Mắt và chú Bào đều im lặng, hai người vẫn thật sự chưa có cách để đối phó Lý Phàm.

Thấy hai người không nói chuyện, sắc mặt cậu ba Lâm khó coi cực kỳ: “Phế vật, tôi cần các người có ích lợi gì chứ!”

“Cậu ba, cậu nói như vậy là không đúng rồi, sự lợi hại của Lý Phàm vượt xa cả tưởng tượng, cậu bảo chúng tôi đối phó với hắn thế nào chứ, cho dù chúng tôi có liều cái mạng đi thì cũng không đối phó hắn ta nổi.”

Tiền Sáng Mắt thẳng thắn mà nói.

“Vậy làm sao đây? Cứ làm con rùa rụt cổ sao? Lần này là can hệ đến địa vị của tôi ở nhà họ Lâm sau này đó!”

Lúc cậu ba Lâm đang phẫn nộ cực kỳ thì cảm nhận được chiếc xe đột nhiên tăng tốc, cảm giác bị đẩy lưng mạnh mẽ khiến cậu ba Lâm không tự chủ được mà ngửa về sau.

“Chuyện gì vậy! Cậu lái xe không thể vững một chút sao!”

Cậu ba Lâm tức giận gào lên.

“Đuổi, đuổi tới rồi, tốc độ của chiếc xe đằng sau quá nhanh, tôi chỉ sợ là không chạy lại hắn!” Cát Tường đã không còn sự tự tin khi nãy nữa, ánh mắt không ngừng nhìn kính chiếu hậu.

Trong kính chiếu hậu có một chiếc xe Lamborghini đang nhanh chóng xông về phía này, rất nhanh đã vượt qua chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ.

Nhìn thấy chiếc xe Lamborghini đang dần giảm tốc muốn ép chiếc Mercedes-Benz thương vụ dừng lại, cậu ba Lâm hung ác mà nói: “Tông! Tông lên cho tôi!”

“Hả? Tốc độ xe cao như vậy, nếu như tông tới thì xe của chúng ta cũng sẽ mất kiểm soát đó.”

“Mẹ nó cậu có bị ngốc không! Hắn ta không phải ép chúng ta giảm tốc sao? Đợi đến khi tốc độ giảm đến 70-80 dặm rồi cậu trực tiếp tăng tốc tông lên không phải được rồi sao! Trực tiếp tông chết tên phế vật Lý Phàm đó cho tôi!”

Chiếc xe thương vụ này gầm cao, trọng lượng lớn, nếu thật sự tông vào xe thể thao thì ưu thế không quá lớn.

Cát Tường lập tức tỉnh ngộ, gật đầu nói: “Cậu ba nói đúng, tôi sẽ phối hợp với hắn trước.”

Chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ cũng bắt đầu giảm tốc theo chiếc Lamborghini, ánh mắt của Cát Tường nhìn chăm chằm vào đồng hồ xe, khi nhìn thấy tốc độ xe giảm tới 70 dặm thì giẫm mạnh chân ga tông về phía chiếc Lamborghini.

Lý Phàm như biết chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ chả có ý tốt lành gì, lúc chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ tông tới, Lý Phàm trực tiếp phanh thắng xe, đợi đến khi tốc độ xe giảm tới 20-30 dặm, vào giây phút nhìn thấy sắp bị chiếc thương vụ Mercedes-Benz tông tới, Lý Phàm nhảy ra khỏi chiếc xe Lamborghini.

Lý Phàm nhảy ra khỏi hơn 10 mấy mét, trực tiếp rơi vào trong bụi cỏ bên đường.

Mà chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ đang tông mạnh vào chiếc Lamborghini thắng gấp, bởi vì tốc độ cao, lại cộng thêm chiều cao của chiếc Lamborghini thấp, tương đương với việc trực tiếp tạo thành hiệu ứng rào chắn.

Sau khi chiếc xe thương vụ Mercedes-Benz tông nát đuôi xe Lamborghini thì trực tiếp xông lên nóc xe của Lamborghini, sau đó chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ bị mất khống chế mà bay ra khoảng 70-80 mét, nặng nề rơi xuống đất.

Chương 450: Nguyền rủa anh

Sau khi chiếc Mercedes-Benz rơi xuống đất, cửa sổ xe bị vỡ nát, bên ghế lái phụ tông xuống mặt đất, đám người cậu ba Lâm đều bị đập chảy máu đầu, đầu não vang lên ong ong, toàn bộ đều rơi vào trạng thái chấn động não.

Cũng chỉ có trạng thái của Tiền Sáng Mắt là tốt một chút, dùng sức lắc lắc đầu, Tiền Sáng Mắt giãy dụa mà chui ra từ cửa sổ xe.

“Mẹ nó thật là không sợ kẻ địch mạnh chỉ sợ đồng đội ngu như heo, hại chết ông đây rồi.”

Tiền Sáng Mắt ai oán mà chui ra khỏi xe thương vụ Mercedes-Benz, lai lau vệt máu bị mảnh vỡ kính xe quẹt phải ở trên trán, thật đúng là muốn ngồi xổm ở bên đường hút một điếu thuốc tĩnh tâm lại mà.

Nhưng Tiền Sáng Mắt cũng chỉ có thể muốn mà thôi, Lý Phàm sải bước lớn đi tới, khiến cho Tiền Sáng Mắt ngay lập tức mất hết tâm tư, nhảy xuống xe điên cuồng chạy đi.

Lý Phàm cười lạnh một cái, cổ tay ném một cục đá đi, nặng nề trúng ngay đầu gối của Tiền Sáng Mắt.

Tiền Sáng Mắt đang chạy điên cuồng thì đầu gối bị phập một cái, trực tiếp ngã trên đường, trở thành một tên xui xẻo chính hiệu.

“Chân tôi! Đầu gối tôi!”

Tiền Sáng Mắt thảm thiết kêu gào mà ôm lấy đầu gối, nhìn thấy cái lỗ lớn máu thịt lẫn lộn ở trên đầu gối, cảm thấy lần này chỉ sợ đại nạn khó thoát rồi.

“Ngài Lý! Anh Lý! Lý gia gia! Ngài coi tôi như cái rắm mà thả đi có được không, tôi cho ngài tiền, cho ngài hết toàn bộ gia tài luôn có được không!”

Tiền Sáng Mắt nước mắt giàn dụa, không còn khí phách cao nhân như trước nữa, lúc này chỉ mong Lý Phàm có thể tha cho cái mạng nhỏ của mình thôi.

“Tôi đáng ra không nên thấy tiền là sáng mắt, không nên tham tiền, ngài tha cho tôi đi, sau này tôi tuyệt đối không dám đối địch với ngài nữa.”

Tiền Sáng Mắt nhẫn nhịn cơn đau mà quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu với Lý Phàm.

“Nếu như không phải sư huynh Bào liên hệ tôi, tôi cũng sẽ không tiếp tay làm việc xấu đâu, cậu ba Lâm cho tôi 30 tỷ, tôi cho ngài gấp 10 để mua cái mạng nhỏ của tôi, sau này nếu như còn gặp lại thì Tiền Sáng Mắt tôi nhất định sẽ cung kính với ngài, hiếu kính với ngài như ông nội.”

Tiền Sáng Mắt trực tiếp vứt hết mặt mũi, lúc này mặt mũi nào còn ích lợi gì nữa, chỉ có không biết xấu hổ mới có thể sống tiếp thôi.

Lý Phàm thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Niệm tình ông chỉ là tòng phạm, hôm nay tha cho ông, sau này nếu như còn làm chuyện xấu mà bị tôi bắt gặp thì tôi sẽ không hạ thủ lưu tình nữa.”

“Cảm ơn Lý gia, tôi cút ngay, tôi tuyệt đối sẽ cút được bao xa cút bấy nhiêu xa.”

Tiền Sáng Mắt nặng nề dập đầu ba cái, sau đó hai tay dùng sức đứng trồng cây chuối, dùng tay làm chân mà nhanh chóng chạy điên cuồng rời đi.

Cũng may công phu của Tiền Sáng Mắt không tệ, nếu như đổi lại là người khác thì đứng trồng cây chuối lên thôi cũng đuối lắm rồi, chứ đừng nói là đứng trồng cây chuối mà dùng tay đi bộ như chân.

Lý Phàm đi đến trước chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ, dùng chân đá đá chiếc xe thương vụ: “Đừng có giả chết nữa, bò ra nói chuyện đàng hoàng xem nào.”

Chú Bào bò ra trước tiên, cười nịnh mà nói: “Lý gia, tôi cũng là cái

rắm, ngài cũng thả tôi đi mà.”

“Ha ha, ông nói tôi thả rắm thì tôi liền thả rắm sao, bây giờ tôi không có định thả rắm.”

Lý Phàm lạnh giọng nói xong thì túm lấy cổ áo của chú Bào, trực tiếp quăng chú Bào sang một bên.

“Ui da!”

Chú Bào rên lên một tiếng, cảm thấy xương cốt toàn thân như sắp tan rã rồi, toàn thân truyền tới cơn đau dữ dội.

Cậu ba Lâm đầu đầy máu cũng chui ra ngoài, sợ sệt mà nhìn Lý Phàm: “Có gì từ từ nói, dù gì cũng không có thâm thù đại hận gì hết mà có đúng không, tôi cũng chỉ bị Cố Thiệu Dũng và Cố Bội Sam dụ dỗ thôi, nếu không thì tôi cũng không dám ra tay với bà xã anh đâu.”

“Dụ dỗ! Nếu như bản thân anh không động tâm thì ai có thể dụ được anh, nếu đã làm gì phải dám nhận.”

Lý Phàm vỗ vỗ vào mặt của cậu ba Lâm, sau đó vươn tay siết lấy cổ của cậu ba Lâm.

Cậu ba Lâm kinh hoảng mà vươn tay túm lấy cánh tay của Lý Phàm, muốn cạy bàn tay đang siết lấy cổ mình của Lý Phàm ra.

“Anh, anh buông tôi ra, đừng siết tôi, chú Bào, Cát Tường, các người mau tới cứu tôi, giết tên tiện nhân này đi! Giết hắn!”

Cát Tường và chú Bào đều không dám nhúc nhích, căn bản không dám sinh ý định đối đầu với Lý Phàm.

“Ngài Lý, tôi và cậu ba Lâm không có bất kỳ quan hệ nào hết, cậu tha cho tôi đi có được không, sau này tôi tuyệt đối sẽ né xa ngài, tuyệt đối không dám xuất hiện ở trước mặt ngài đâu.” Chú Bào hoảng loạn mà cầu xin tha, căn bản không quan tâm đến sống chết của cậu ba Lâm.

Cậu ba Lâm vì không thở được không khí mà đã tiến vào trạng thái thiếu oxy, tứ chi bắt đầu co giật, sắc mặt cũng trở nên tím tái.

Lý Phàm cười lạnh mà vứt cậu ba Lâm đến trước mặt chú Bào, nhàn nhạt nói: "Ông theo hắn chả làm ít chuyện xấu đâu đúng chứ, dùng máu tươi của hắn để gột rửa tội ác của ông đi."

"Hả?"

Chú Bào ngây người một hồi, không hiểu ý của Lý Phàm.

Sau khi suy nghĩ một hồi, chú Bào mới hiểu ra Lý Phàm là muốn mình giết cậu ba Lâm.

"Khụ khụ, hít hà, hít hà."

Cậu ba Lâm thở hổn thở hển, cảm thấy cảm giác được thở thật là tốt biết bao.

Chú Bào cúi đầu nhìn cậu ba Lâm đang nhắm mắt thở hổn hển kia, nghiến răng nói: "Nếu như tôi gột rửa tội ác của mình, thì có phải có thể tha cho tôi đi rồi không!"

"Đương nhiên."

"Được!"

Chú Bào đột nhiên vươn tay ra, hai tay siết lấy cổ của cậu ba Lâm.

"Xin lỗi cậu ba, tôi cũng là vì sống, hết cách rồi!"

Mười ngón tay của chú Bào hệt như móc câu, trực tiếp chọc vào da thịt của cậu ba Lâm, ngón tay đâm vào cổ của cậu ba Lâm.

Cơn đau kịch liệt khiến cậu ba Lâm cảm nhận được hơi thở của chết chóc: "Tên khốn! Tên khốn ăn cây táo rào cây sung!"

Cậu ba Lâm dưới dục vọng sinh tồn mạnh mẽ đã vươn tay sờ đến eo, sau khi mò ra cây súng ở eo, liền không hề do dự mà bóp cò.

“A! Ai cũng không giết được ông đâu!”

Mặt mày cậu ba Lâm dữ tợn mà phẫn nộ gào lên.

Một tràng tiếng súng vang lên, chú Bào không kịp né đã trúng vài viên đạn, máu tươi phun ra từ họng súng.

“Mẹ nó! Chết rồi cũng không an phận, mẹ nó tôi chết cùng với cậu là được rồi!”

Chú Bào dùng sức lực toàn thân, hai tay siết chặt lấy cổ của cậu ba Lâm.

Rắc, rắc.

Một tiếng gãy xương vang lên, cổ của cậu ba Lâm đã bị chú Bào bóp nát.

Cậu ba Lâm nhìn chú Bào với ánh mắt vô thần, biết mình lần này đã chết chắc rồi, trong lòng không cam mà giơ súng lên, kề vào trái tim của chú Bào mà bóp cò.

Pằng!

Viên đạn xuyên qua tim của chú Bào, toàn thân chú Bào chợt run lên một cái, không còn sức chống đỡ cơ thể nữa, cả người đều đè lên người của cậu ba Lâm.

“Ha ha ha.”

Cậu ba Lâm nhoẻn miệng cười, lúc cười phun ra một ngụm máu tươi.

“Lý Phàm, tôi nguyền rủa anh, nhà họ Lâm, chắc chắn sẽ báo thù, cho tôi.”

Cậu ba nói xong thì đứt hơi.

Lý Phàm lắc lắc đầu, cười nói: “Lời nguyền rủa của anh chỉ e sẽ chả có tác dụng gì đâu, chỉ nhà họ Lâm nhỏ nhoi, đến tìm tôi báo

thù chính là tìm chết.”

Tiếng động cơ ồ ạt truyền tới từ phía xa, ánh đèn sáng chói mắt càng lúc càng sáng, anh Khang lái xe chở Long Đào tới.

Nhìn thấy hiện trường tai nạn xe ở phía trước, anh Khang lập tức giảm tốc độ xe, cẩn thận mà tiến gần hiện trường.

“Đậu xanh, mẹ nó tông mạnh như vậy, mà sao nhìn ngài Lý không có chút thương tích nào thế.”

Chương 451: Sùng bái

Chiếc siêu xe từ từ dừng lại.

Anh Khang và Long Đào cùng xuống xe.

Nhìn cảnh tượng thảm thương trên đường, còn cả thi thể của cậu ba Lâm và Chú Bào, anh Khang lại trở nên có hơi sợ hãi.

Long Đào ngược lại tốt hơn một chút, dù sao cũng đã thấy nhiều cảnh tượng người chết lửa thiêu rồi.

“Cậu Lý cậu không bị thương chứ, có cần đưa cậu tới bệnh viện không?”

Long Đào lo lắng hỏi.

Lý Phàm đã lắc đầu: “Không sao, cậu ba Lâm chết rồi, mau chóng trở về địa bàn của anh tránh gió đi, nhà họ Lâm nếu như tìm được anh, sống chết của anh không liên quan tới tôi.”

Da đầu của Long Đào tê dại một trận, trong long vô cùng hoảng, đều có lòng quỳ xuống ôm chặt đùi lớn của Lý Phàm.

“Cậu Lý, tôi, tôi đây còn tránh gió thế nào chứ, nhà họ Lâm chắc chắn sẽ không bỏ qua, nếu thật sự là tìm tới trên đầu của tôi, tôi chắc chắn không trốn được.”

Long Đào thần sắc vô cùng ủy khuất, nước mắt đã trực trào trong hốc mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể khóc ra.

“Không lấy mạng của anh đã là tôi nhân từ rồi, không cần khiêu chiến giới hạn của tôi, mau chóng cút đi.”

Lý Phàm không để ý Long Đào nữa, chỉ nhắm vào hành vi trước đó của Long Đào, Lý Phàm không có giết hắn ta đã là chìa đường cho hắn ta rồi.

Long Đào cũng biết là ôm được đùi của Lý Phàm rồi, chỉ có thể buồn bã thở dài, suy xét dứt khoát thu dọn của cải chạy, ra nước ngoài tìm một nơi mai danh ẩn tích làm một phú ông giàu có.

Dù sao đã lăn lộn nhiều năm như vậy cũng có một chút tích góp, thật sự nếu như tiếp tục ở lại, nói không chừng hôm nào thì cái mạng sẽ đi xuống hoàng tuyền, nhân cơ hội này rửa tay gác kiếm cũng là chuyện tốt.

“Cảm ơn cậu Lý đã tha cho tôi, tôi quay về thì thu dọn đồ đạc đi ra nước ngoài, hy vọng có một ngày còn có thể gặp lại cậu Lý.”

Long Đào trịnh trọng nói xong, vội vàng chạy tới bãi đất hoang bên đường.

Lúc này đòi xe chắc chắn là không dám đòi, Long Đào chuẩn bị tới thôn làng gần đây trộm xe chạy trốn.

Anh Khang cẩn thận nhìn Lý Phàm nói: “Anh Lý, tôi là Khang Văn Hân của Khang Thị ở Tân Hải, tôi lái xe đưa anh về, kỹ thuật lái xe của anh thật là tuyệt, tôi muốn theo anh bái sư học lái xe có được không.”

“Lái xe có gì mà phải học, chiếc Lamborghini vừa rồi là của cậu sao? Bao nhiêu tiền, tôi đền cho cậu.”

“Anh đây không phải là vả mặt của tôi sao, xe này có thể được anh lái cho hỏng đó là phúc khí mà kiếp trước nó tu được, căn bản không cần đền.” Khang Văn Hân mỉm cười nói.

“Hào phóng như vậy? Tôi trước giờ không thích nợ đồ của người khác, gửi tài khoản qua, tôi cho người chuyển khoản cho cậu, chiếc xe Lamborghini mới này cũng phải trên dưới 16 tỷ.”

Lý Phàm không muốn nhận nhân tình của Khang Văn Hân, 15 đâu phải là không đền nổi, thật sự vì chút tiền này mà không đền Khang Văn Hân, sau này Khang Văn Hân nhắc tới chuyện này đòi nhân tình, vậy tuyệt đối là không ổn được.

Đầu năm nay nhân tình là quan trọng hơn cả tiền, nhất là nhân

tình của nhân vật lớn.

Khang Văn Hân cười khổ rồi nói: “Anh thật là am hiểu, chiếc xe mới này có giá hơn 16 tỷ, có điều đã lái được hơn một năm rồi, nhiều nhất chỉ đáng 9 tỷ mà thôi.”

“Đền cậu theo giá xe mới, không chiếm tiện nghi của cậu, đưa tôi về khu thành phố Hán Thành đi.”

Lý Phàm nói xong thì đi về phía chiếc siêu xe.

Khang Văn Hân đi sát đằng sau Lý Phàm: “Anh Lý, hay là anh lái xe? Tôi muốn ở khoảng cách gần chiêm ngưỡng kỹ thuật lái xe của anh, vừa rồi anh lái chiếc Benz việt dã còn nhanh hơn chiếc Bugatti của tôi, thật sự khiến tôi sùng bái vô cùng!”

“Cậu chính là đồ ngốc lái chiếc Bugatti à.”

Lý Phàm kinh ngạc nhìn Khang Văn Hân.

Khang Văn Hân mặt dày nói: “Đúng, tôi chính là đồ ngốc đó.”

“Bugatti để cho cậu lái như thế quả thật chính là phí phạm của trời, có điều cũng bình thường, tuyển thủ đua xe chuyên nghiệp đều chưa chắc có thể lái tốt, thật ra ấy, lái xe chỉ có như vậy, thật sự có thể làm được tới cảnh giới người xe hợp nhất, rất nhiều thứ mới có thể hiểu được.”

Lý Phàm ngồi ở ghế lái, Khang Văn Hân ngây ngốc nghĩ về lời của Lý Phàm.

Cảnh giới người xe hợp nhất, tên đó là cảnh giới đại thành của trình độ lái xe, chẳng trách cách biệt giữa anh ta và Lý Phàm lớn như vậy, chỉ cảnh giới thôi đã kém ra tít mù khơi rồi.

Nếu dựa vào đẳng cấp trong tiểu thuyết tiên hiệp mà so sánh, cảnh giới lái xe của Lý Phàm tương đương Kim Đan Kỳ, mà anh ta ngay cả Trúc Cơ Kỳ cơ bản đều không có tới, thật sự là cách biệt giữa trời và đất mà.

“Có lên xe hay không? Cậu nếu không lên thì tôi lái xe đi đây.”

Lý Phàm ở trong xe gọi.

Khang Văn Hân lần này hoàn hồn lại, vội vàng ngồi vào ghế lái phụ.

Lý Phàm đạp ga, trực tiếp về số hai, chiếc siêu xe như mũi tên rời cung mà lao đi, không tới ba giây thì đã đạt tới vận tốc hơn 100km/h.

Khang Văn Hân nhìn tới ngây người, lấy đám cậu chủ nhà giàu như bọn họ trước kia làm tới cực hạn cũng phải mất hơn bốn giây mới có thể đạt tới vận tốc hơn 100km/h.

“Anh Lý anh thật trâu bò, chỉ là bước đầu thì đã không tầm thường rồi.”

Khang Văn Hân cố gắng nịnh Lý Phàm.

Lý Phàm nhàn nhạt mỉm cười: “Thao tác cơ bản nhất mà thôi, cũng là sợ lái hỏng chiếc xe này của cậu, nếu không có thể trong một giây đạt tốc độ trên 100km/h, chỉ cần không quan tâm tới độ hao mòn của hộp số mà khởi động động cơ, tốc độ của xe có thể tăng hơn rất nhiều.”

Khang Văn Hân gật đầu liên tiếp, đều hiểu những đạo lý này, ví dụ đua xe công thức F1 chính là vì tốc độ không tính hao mòn, tuổi thọ của các loại linh kiện đều ngắn hơn các loại xe bình thường, bởi vì chiếc xe chạy với vận tốc quá cao, độ hao mòn nhiều hơn nhiều so với bình thường.

Chiếc siêu xe như chớp đã tới trong thành phố, Lý Phàm trực tiếp lái tới cửa chỗ ở mới dừng lại.

“Tạm biệt, hôm nay cảm ơn xe của cậu rồi.”

Khang Văn Hân mắt tiễn Lý Phàm đi vào cửa nhà, sau đó móc ra một điếu thuốc châm lửa, suy nghĩ tìm cách nhất định phải bái Lý Phàm làm sư mới được.

Nhưng Lý Phàm này nhìn dáng vẻ không phải là dễ nói chuyện, phải nghĩ cách làm sao mới có thể đả động được anh.

Cho tiền là cơ bản không có khả năng rồi, Lý Phàm mắt không thèm chớp đã có thể bồi thường 16 tỷ, nhìn một cái là biết người có tiền.

Cách còn lại chỉ còn đánh vào mặt tình cảm rồi, nhưng cũng không biết nội tình của Lý Phàm, muốn quen biết Lý Phàm đều khó mà làm được.

Khang Văn Hân không có chủ ý đã ngồi vào ghế lái, lái chiếc siêu xe chạy vào trung tâm thành phố, trên đường gọi mấy cuộc cho đám bạn của mình.

Không lâu sau một đám cậu chủ nhà giàu đã tập trung ở trung tâm thành phố, vây ở bên cạnh Khang Văn Hân.

“Anh Khang, anh đây là làm sao vậy, hôm nay thật sự là quá xủi quẩy rồi, chúng ta là đã hỏng ba chiếc xe.”

“Hỏng thì hỏng, phải giữ được quan hệ tốt với thần xe Lý Phàm mới được, thật sự nếu như có thể khiến thần xe Lý dạy chúng ta kỹ thuật lái xe, sau này chúng ta có thể khiêu chiến các câu lạc bộ đua xe khác rồi.” Khang Văn Hân vô cùng phấn khích nói.

“Thần xe Lý, anh ta bằng lòng dạy cho chúng ta không, vừa rồi chúng tôi đều vào cái sân đó nhìn rồi, bên trong người nằm la liệt, giống như vừa quyết một phen sống mái vậy, thần xe Lý tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, tôi nghi ngờ anh ta là trợ thủ đắc lực dưới trướng của lão đại nào đó.”

“Đừng nói vớ vẩn, cậu Lý sẽ không phải là trợ thủ, các cậu đều sử dụng mối quan hệ đi nghe ngóng thử Lý Phàm ở Hán Thành này, nhân vật lợi hại như vậy sẽ không không có danh hiệu, sau khi nghe ngóng rõ ràng thì chúng ta sẽ nghĩ cách tiếp.”

“Anh Khang, tôi biết tình hình của Lý Phàm.”

Chương 452: Chấn động nhà họ lâm

“Cậu biết chuyện gì thì nói, mau lên.”

Khang Văn Hân sốt ruột thúc giục.

“Tôi nghe nói Lý Phàm là phế vật nổi tiếng ở Hán Thánh, là con rể ở rể của nhà họ Cố gia tộc tuyến ba của Hán Thành, có điều gần đây hình như đều nói Lý Phàm quật khởi rồi, kia không phải là bữa tiệc đêm của tửu trang chúng ta không đi sao, nghe nói trong bữa tiệc đêm của tửu trang Lý Phàm đã vả mặt cậu ba của nhà họ Lâm.

“Cậu ba Lâm?”

Khang Văn Hân sững ra, sau đó nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy vừa nãy, hình như trong thi thể ở hiện tượng vụ tai nạn xe, có một người khá là giống cậu ba Lâm.

Lý Phàm đã giết cậu ba Lâm?

Khang Văn Hân toát mồ hôi lạnh sau lưng, cảm thấy mình hình như đã cuốn vào trong một xoáy nước cực lớn, loại chuyện này chỉ cần biết rồi, vậy chắc chắn là không có kết cục tốt.

“Ôi mẹ ơi, hình như vừa rồi thần xe Lý đã giết cậu ba Lâm, tôi nhìn thấy chắc là có thi thể của cậu ba Lâm, chuyện này phải làm sao đây.”

Khang Văn Hân đã hoảng tới mức lục thần vô chủ rồi.

“Anh Khang, anh sẽ không nhìn nhầm chứ, bên cạnh cậu ba Lâm đều có cao nhân đi theo, cho dù là muốn chết cũng không dễ dàng, có điều Lý Phàm này… chúng ta vẫn là nghe ngóng trước đã, thật sự nếu như thực lực của anh ta mạnh mẽ, chúng ta tới ôm đùi cũng coi như là chuyện tốt.”

“Đúng, là phúc không phải họa, là họa không thể tránh, tái ông

mất ngựa trong cái rủi có cái may, nói không chừng đây là một chuyện tốt, xem chúng ta chọn thế nào, kiếm may tránh rủi tóm lại có thể được."

Các cậu chủ nhà giàu bàn luận vài cậu, Khang Văn Hân gãi đầu, mặt mày khổ sở nói: "Chuyện ngày hôm này đều quên hết đi cho tôi, tuyệt đối đừng lỡ lời, nếu không xảy ra chuyện chúng ta đều xong đời cả."

"Anh Khang anh yên tâm đi, các anh em đều là người có chừng mực, chắc chắn sẽ không nói linh tinh."

"Đều giải tán đi, tôi lại suy nghĩ xem nên làm như nào."

Khang Văn Hân ngồi xổm ở ven đường, móc ra điếu thuốc rầu rĩ hút, suy nghĩ rồi dứt khoát canh ở dưới lầu chỗ ở của Lý Phàm.

Hút hết điếu thuốc Khang Văn Hân tới cửa hàng tiện lợi mua một chút đồ ăn đồ uống để trong xe, lái xe tới nhà của Lý Phàm.

…

Cát Tường giả chết ở trong chiếc xe thương vụ Mercedes, diễn một lúc lâu, đợi tới khi không còn động tĩnh gì nữa, lúc này mới cẩn thận chui ra khỏi chiếc xe thương vụ Mercedes.

Đầu thò ra ngoài xe nhìn xung quanh, nhìn thấy xung quanh không một bóng người, Cát Tường lúc này mới thở phào.

Bò ra khỏi xe đi tới bên cạnh thi thể của cậu ba Lâm và Chú Bào, nhìn hai người đã lạnh người, trong lòng Cát Tường kinh sợ một trận.

Phải làm sao đây?

Trong lòng Cát Tường dao động không ngừng.

Trực tiếp chạy trốn ngược lại dễ dàng, nhưng không báo cáo cho nhà họ Lâm, Cát Tường cảm thấy mình sớm muộn sẽ bị người của nhà họ Lâm bắt được.

“Bỏ đi, sống chết đều là một đao, vẫn là phải báo cáo cho người trong nhà.”

Cát Tường hút điếu thuốc để bình tĩnh lại, sau đó rút điện thoại gọi điện cho đại quản gia của nhà họ Lâm.

“Alo, chú Võ, tôi là Cát Tường, cậu ba cậu ấy, cậu ấy chết rồi.”

Giọng nói của Cát Tường run rẩy.

“Cái gì? Xảy ra chuyện gì? Cậu ba sao lại chết! Các cậu nhiều người như vậy là ăn cái gì hả!”

Chú Võ tức giận gầm lên.

Cậu ba Lâm đột nhiên chết rồi, ý nghĩ đầu tiên của chú Võ là bị người cạnh tranh hãm hại, dù sao bây giờ là thời kỳ mấu chốt chọn lựa gia chủ tương lai trong nhà, ám sát đối phương cạnh tranh gì đó, đều là chuyện bình thường.

“Chúng tôi, chúng tôi người nhiều cũng không có tác dụng, cậu ba trêu chọc tới người rất lợi hại, ngay cả Chú Bào cũng không phải là đối thủ, cuối cùng Chú Bào mời sư đệ Tiền Khai Nhãn của ông ấy tới cũng không có tác dụng.”

“Fuck! Chọc phải ai rồi, là ai đã giết cậu ba!”

Chú Võ đanh giọng quát hỏi.

“Nhìn dáng vẻ của hiện trường là cậu ba và Chú Bào tự tương tàn, khi tôi giả chết trốn đi, hình như là Chú Bào vì cầu sống, Lý Phàm yêu cầu Chú Bào giết cậu ba thì mới tha cho Chú Bào đi, Chú Bào và cậu ba đối đầu, cuối cùng hai người đồng quy vô tận.”

Chú Võ nghe mà hoàn toàn rối loạn, căn bản tưởng tượng không ra cảnh tượng sẽ như nào, đường đường là cậu chủ của nhà họ Lâm, vậy mà bị vệ sĩ thân cận của mình giết hại.

“Chụp ảnh hiện trường gửi qua đây, sau đó đem tất cả sự việc viết

thành chữ một cách rõ ràng rồi gửi qua, chuyện lớn như này bắt buộc phải báo cáo với các tộc lão."

"Được, tôi bây giờ chụp ảnh, cái đó, chú có thể phái người mau chóng tới đây không, tôi ở đây khá sợ hãi."

"Phế vật! Gửi định vị qua, tôi bây giờ phái người tới thu thi thể!"

Cát Tường cúp máy, sau đó gửi định vị cho chú Võ, tiếp theo lấy điện thoại bắt đầu chụp ảnh, viết toàn bộ sự việc đã xảy ra.

Chú Võ sau khi xem hết ảnh và lời kể lại chuyện đã xảy ra, lông mày nhíu chặt lại, cả sự việc nhìn trông không giống âm mưu, càng giống cậu ba Lâm đắc ý quên hình đụng phải thiết bản, hại chết chính mình.

"Con mẹ nó, tìm ai nói lý đây, bỏ đi, vẫn là mau chóng báo cáo với các tộc lão."

Chú Võ da đầu tê dại gọi điện đi, thông báo cái chết của cậu ba Lâm cho các tộc lão biết.

Các tộc lão của nhà họ Lâm lũ lượt đứng dậy, đều đè xuống cơn giận dữ khi bị gọi dậy lúc nửa đêm, vội vàng tới sảnh chính thương nghị tình hình.

Gia chủ Lâm Chính Nam của nhà họ Lâm ngồi ở ghế gia vị, ầm trầm nói: "Lão tam chết rồi, chú Võ chú thấy như nào."

"Gia chủ, tôi thấy tình huống không giống là có người chơi xấu, là Lý Phàm nào đó quả thật đủ lợi hại, một đường truy giết, ép Chú Bào giết cậu ba, cậu ba trong lúc phản kĩch bắn chết Chú Bào, tính là hai người đồng quy vô tận."

Chú Võ tận lực nói tình hình một cách khách quan, tránh bởi vì cái chết thảm đột ngột của cậu ba Lâm mà gây ra chấn động lớn.

"Lý Phàm? Đó là thứ gì, Hán Thành căn bản không có nhân vật cường đại gì, sao lại tùy tiện nhảy ra một con chó con mèo thì có thể giết con trai thứ ba của tôi!"

Lâm Chính Nam tức giận nói.

“Gia chủ bới giận, Lý Phàm trước kia danh tiếng không có, nhưng gần đây đã liên tiếp làm ra mấy chuyện lớn, nghe nói cuộc thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế sắp tổ chức ở Hán Thành, có quan hệ không nhỏ tới Lý Phàm, bên tổ chức cuộc thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, yêu cầu Lý Phàm làm người đại diện của Hán Thành tham gia thi đấu, điều này cũng phản ánh thực lực của Lý Phàm quả thật không tầm thường.”

Chú Võ nói ra những tư liệu vừa tra được, cảm thấy thực lực của Lý Phàm chắc chắn không đơn giản, người bình thường cũng không thể tham gia cuộc thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế.

Sắc mặt của Lâm Chính Nam đã thay đổi, nhà họ Lâm tuy tính là có thế lực, nhưng căn bản không thể so sánh với những thế lực đứng đằng sau cuộc thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, khác biệt như một con kiến với một con voi.

“Tham gia cuộc thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế? Vậy quả thật là có thực lực, có điều chuyện đã giết con trai của tôi thì không thể thôi như vậy, cậu ta nếu như chết ở trong cuộc thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế thì không nói gì nữa, nếu như cậu ta may mắn sống sót, vậy tôi nhất định phải giết cậu ta!”

“Gia chủ, hay là tôi phái người đi giám sát Lý Phàm trước, thu thập một số thông tin về mối quan hệ cá nhân và thói quen thường ngày của cậu ta.” Chú Võ cúi đầu nói.

“Đi sắp xếp đi, ngoài ra đặt trước phòng ở đó, thi đấu phàm là có Lý Phàm tôi đều muốn đích thân đi xem!”

Lâm Chính Nam là đánh chủ ý muốn xem Lý Phàm bị đánh chết, nếu như người của cuộc thi quyền thi đánh không chết Lý Phàm, ông ta sẽ đích thân ra tay giết Lý Phàm sau cuộc thi, tóm lại không thể để con trai của ông ta chết không trong tay Lý Phàm được.

Chương 453: Làm người quá tiêu chuẩn kép

Lý Phàm đã thức dậy từ sớm, ở trong bếp nấu bữa sáng.

Vương Cẩn Mai kéo Trần Hiểu Đồng ngồi ở sô pha, hỏi han chuyện hôm qua cô ta và Vương Tông Huyền gặp mặt.

Trần Hiểu Đồng có hơi ngại ngùng không biết nói như nào, ánh mắt cầu cứu nhìn sang Cố Họa Y.

“Mẹ, mẹ đừng nhắc tới nữa, anh họ căn bản không thích hợp với Hiểu Đồng, mẹ vẫn là đừng tác hợp bừa nữa.”

Cố Họa Y có hơi bất lực nói.

“Mẹ đây sao là tác hợp bừa được chứ, gần đây anh họ của con rất có danh khí, nghe nói mấy ngày nữa còn được lên TV đó.”

Vương Cẩn Mai cảm thấy cháu trai của nhà mình rất được, ít nhất so với thằng con rể vô dụng trước mắt thì tốt hơn nhiều.

“Hiểu Đồng à, cháu phải nghe lời của dì, Tông Huyền đứa trẻ này cháu phải suy nghĩ cho kỹ, người trẻ tuổi tiếp xúc nhiều hơn thì có thể phát hiện cái tốt của đối phương rồi.”

Trần Hiểu Đồng ngại ngùng mỉm cười nói: “Dạ dạ, được ạ dì, cháu sẽ cố gắng, cháu đi xem anh Lý Phàm có cần giúp đỡ gì không, dì và chị Họa Y nói chuyện trước.”

Tìm một cái cớ vội vàng rời khỏi, Trần Hiểu Đồng chuồn vào trong bếp.

Lý Phàm đang luộc trứng gà nhìn thấy Trần Hiểu Đồng đi vào, mỉm cười hỏi: “Cô đây là bị làm sao thế, ở bên ngoài đợi ăn cơm đi, trong này không cần cô giúp.”

Trần Hiểu Đồng lộ ra vẻ khổ sở đáng thương, hai tay túm lấy cánh tay của Lý Phàm mà lắc lắc: “Anh đừng đuổi em ra ngoài, dì thật sự quá khủng bố rồi, em không chịu nổi, em sẽ nấu cơm giặt quần áo, làm ấm giường cũng rất giỏi, anh thu giữ em đi.”

“Đừng nói linh tinh, thu giữ cô mà tôi phải ngủ phòng khách rồi, tôi ngược lại hận không thể kêu Họa Y ném cô ra ngoài.”

Lý Phàm có hơi bất mãn nói.

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, chống hông.

“Em cũng không kém chị Họa Y, hay là em buổi tối chạy tới làm ấm chăn cho anh, tuyệt đối khiến anh thoải mái vô cùng.”

Trần Hiểu Đồng mượn cơ hội nửa thật nửa giả thăm dò Lý Phàm.

Nếu như đổi thành người đàn ông khác sợ là đã chảy nước miếng gật đầu đồng ý từ lâu, nhưng Lý Phàm không chút dao động cũng không có.

Nghiêm túc cầm thìa vớt trứng gà đã luộc chín bảy phần ra đĩa, Lý Phàm nhét cái đĩa đồ ăn vào trong tay Trần Hiểu Đồng.

“Mau ăn đi, như thế thế giới sẽ trong lành rồi.”

Trần Hiểu Đồng ngây ngốc cầm đĩa đồ ăn, cảm thấy cả người đều không tốt.

Đây là cái tình huống gì?

Lẽ nào cô ta đây là bị từ chối rồi?

Cảm thấy trái tim rất mệt, giống như câu dẫn Lý Phàm là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Mấu chốt vẫn là hoàn cảnh không đúng, nếu như có thể cô nam quả nữ ở chung một phòng, sợ là Lý Phàm sớm đã trở nên thú tính rồi, bộ dạng của anh bây giờ nhất định là giả bộ!

Lý Phàm thấy Trần Hiểu Đồng ngẩn ra, nghiêng đầu nói: “Còn không mau ra ngoài chuẩn bị ăn cơm, sững ra đó phát ngốc cái gì.”

“Em, em rất cảm động, cảm động tới mức đều muốn lấy thân đền đáp.”

Trần Hiểu Đồng yếu ớt nói.

“Được rồi, đừng ở đây diễn với tôi nữa, nếu như lát nữa Họa Y hiểu lầm rồi, tôi thật sự sẽ muốn trực tiếp ném cô ra ngoài đấy.”

Đối diện với sự uy hiếp của Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng chỉ có thể bĩu môi đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa bếp thì Trần Hiểu Đồng đụng phải Cố Họa Y, nhìn thấy Cố Họa Y cách phòng bếp chỉ có mấy bước chân, trong lòng Trần Hiểu Đồng thầm nói thật nguy hiểm.

Nếu như vừa rồi làm ra hành vi xúc động gì đó, vậy không phải sẽ bị Cố Họa Y phát hiện rồi sao, thật là hoàn cảnh thật nguy hiểm, lẽ nào Lý Phàm muốn giả bộ dáng vẻ chính nhân quân tử.

“Chị Họa Y, đây là trứng mà Lý Phàm vừa luộc cho em, chị đi ăn trước đi, em lại vào bếp bê đồ.”

“Ồ, hai người vừa rồi nói cái gì.”

Cố Họa Y giả bộ tùy ý hỏi.

Dù sao Trần Hiểu Đồng cũng là một đại mỹ nữ, cộng thêm Cố Họa Y có thể cảm nhận được Trần Hiểu Đồng đối với Lý Phàm dường như có vài suy nghĩ, cho nên có hơi cảnh giác Trần Hiểu Đồng và Lý Phàm ở riêng với nhau.

“Không nói gì cả, em nói chuyện anh Lý Phàm đều không thèm để tâm, thật sự sắp khiến em tức chết rồi.”

Trần Hiểu Đồng tức đùng đùng nói, trong lòng là thật sự rất giận.

“Lý Phàm chính là kiểu như vậy, EQ thấp một chút, cô đừng tính

toán với anh ấy, cô ngồi ăn trước đi, tôi vào trong xem thử."

Cố Họa Y ấn Trần Hiểu Đồng ngồi xuống, sau đó đi vào phòng bếp.

Lý Phàm nhìn thấy Cố Họa Y bước vào, mỉm cười rạng rỡ vẫy tay với Cố Họa Y, gắp một miếng giăm bông vừa chiên xong, nói: "Bà xã tới thử xem, vừa chiên xong, hương vị rất không tệ."

"Em sao thấy anh có hơi giống như chốt dạ vậy, vừa rồi sẽ không làm chuyện xấu gì chứ."

Cố Họa Y đanh mặt nói.

"Oan uổng quá bà xã, anh sao có thể làm chuyện xấu."

"Nhưng em thấy Trần Hiểu Đồng vui vẻ như vậy, vừa rồi anh có phải cũng gắp giăm bông đút cho cô ấy ăn không."

Trong lòng Cố Họa Y có hơi ghen, tuy biết mình như này có hơi vô lý làm loạn, nhưng không nhịn được mà làm như vậy.

"Lời không được nói bừa, anh căn bản không nhìn trúng cô nhóc đó, hay là hôm nay trực tiếp để cô ấy tới bệnh viện là được rồi, giăm bông của anh rất đắt, tuyệt đối không thể cho em ấy ăn."

"Hừ, em sẽ không để cô ấy đi, giữ cô ấy lại để khảo nghiệm anh, xem thử anh có phải cũng là kẻ lăng nhăng không."

Cố Họa Y khịt mũi, mở cái miệng anh đào ra, ra hiệu Lý Phàm đút cho mình.

Lý Phàm gắp miếng giăm bông, nhẹ nhàng đưa lên miệng Cố Họa Y, đầu lưỡi nhỏ của Cố Họa Y linh hoạt cuộn lại, cuốn miếng giăm bông vào trong miệng.

"Ừm, hương vị quả thật không tồi, hình như không phải là giăm bông trong nước hay chiên nhỉ?"

Cố Họa Y sau khi thưởng thức một phen thì hỏi.

“Bà xã thật lợi hại, đây là giăm bông của Tây Ban Nha, đã muối hơn ba mươi năm, anh sau khi dùng rượu vang và hương thảo ngâm thì đem chiên, hương vị rất không tầm thường, ngoài bà xã mà anh yêu thương nhất nhất ra, người khác đều không ăn được.”

Cố Họa Y lườm yêu Lý Phàm một cái, trong lòng tràn ngập sự ngọt ngào, trong lúc xúc động đã đưa bàn tay trắng trẻo vòng qua cổ của Lý Phàm, kiễng chân hôn môi.

“Thật thơm, nấu cái gì thơm vậy.”

Trần Hiểu Đông khịt khịt mũi đi vào trong bếp thì nhìn thấy Lý Phàm và Cố Họa Y đang ôm hôn nhau, trong nháy mắt gương mặt xinh đẹp đã đỏ bừng một mảng.

Bị Trần Hiểu Đồng phá hỏng bầu không khí tuyệt vời, Lý Phàm rất bực tối lườm Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng tay trái che mắt, chua xót nói: “Em, em cái gì cũng không nhìn thấy, mắt của em không tốt có hơi mù, cái đó hai người tiếp tục, em ra ngoài trước.”

Xoay người rảo bước đi ra khỏi bếp, Trần Hiểu Đồng hận không thể cầm giày da đập Lý Phàm một trận, làm người thật sự quá tiêu chuẩn kép rồi.

Cô ta đã giả bộ giống như thầy dạy ám thị câu dẫn Lý Phàm như thế, nhưng Cố Họa Y đi vào mới một lát, Lý Phàm đã diễn một màn kĩcℏ tình với cô rồi?

Lẽ nào là cô ta không đủ xinh đẹp?

Không đủ động lòng người?

Hay là cô ta quá không biết câu dẫn đàn ông?

Trần Hiểu Đồng ngồi trêи ghế mà rất buồn bực, bắt đầu suy nghĩ ngược về vấn đề của mình.

Cố Họa Y có hơi xấu hổ bê đĩa đồ ăn ra, ngồi ở đối diện Trần Hiểu

Đồng cúi thấp đầu nói: “Mau ăn đi, ăn xong tôi tới công ty, có cần đưa cô tới bệnh viện không?”

“Em, em không tới bệnh viện, em theo chị tới công ty là được rồi.”

Chương 454: Tôi muốn bái sư

Trần Hiểu Đồng không muốn bị đá ra, nếu như sau khi bị đưa tới bệnh viện, Lý Phàm và Cố Họa Y không thèm để ý cô ta, vậy thì coi như công cốc cả rồi.

Lý Phàm cầm sữa và một chiếc bánh sandwich đi ra khỏi phòng bếp, ngồi ở bên cạnh Cố Họa Y nói: "Anh buổi chiều khả năng có chút việc, đến lúc đó phải ra ngoài."

"Chuyện gì?"

Cố Họa Y tò mò hỏi.

"Lão Sở, chính là bên phía Sở Trung Thiên có chút việc, anh qua đó giúp, dù sao trước đó ông ta cũng đã giúp anh không ít."

Lý Phàm hàm hồ nói.

Chuyện đi tham gia thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, chuyện đó tuyệt đối không thể để Cố Họa Y biết, cho nên Lý Phàm bịa ra một cái cớ như vậy.

Trần Hiểu Đồng nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, cảm thấy đây hình như là một cơ hội.

Xem ra buổi chiều phải đi theo Lý Phàm ra ngoài, sau đó có nhiều không gian ở riêng với Lý Phàm, tới lúc đó xem Lý Phàm còn giả bộ thành Liễu Hạ Huệ* như nào.

Liễu Hạ Huệ: người nước Lỗ thời xuân thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Hừ!

Không tin có người đàn ông nào cô ta không câu dẫn được!

Trần Hiểu Đồng tay phải siết chặt, trong lòng thầm cổ vũ tinh thần

cho mình.

Cố Họa Y ngược lại không có truy hỏi nữa, dù sao Lý Phàm cũng phải có thời gian của mình, tóm lại không thể lúc nào cũng trói Lý Phàm ở bên cạnh.

“Ừm, chú ý an toàn, chuyện quá nguy hiểm anh đừng đi tham gia.”

“Yên tâm đi, chuyện nguy hiểm anh cũng sẽ không làm, không vì anh cũng phải vì em mà suy nghĩ.”

Lý Phàm nghiêm túc nói dối, không chút đỏ mặt tim đập nhanh.

Ăn xong bữa sáng, ba người Lý Phàm rời khỏi nhà.

Vừa ra khỏi cửa thì thấy một bóng người chạy tới, Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều bị dọa giật mình.

Khang Văn Hân mặt mày bóng nhẫy đầy vẻ mệt mỏi lao tới trước mặt Lý Phàm thì dừng lại, ánh mắt lướt qua Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, trong nháy mắt bị vẻ đẹp của hai người thu hút, mặt mày lập tức trở nên ngây ngốc.

“Anh làm cái gì đó, đừng cản đường.”

Lý Phàm không vui nói.

Khang Văn Hân hoàn hồn lại rồi cúi người nói: “Chào anh Lý, chào hai chị dâu, tôi, tôi có chuyện.”

Một câu chào hai chị dâu, khiến nội tâm của Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều gợn sóng.

Trong lòng Trần Hiểu Đồng có tia ngọt, hận không thể lớn giọng một tiếng: nói được, thưởng!

Còn trong lòng Cố Họa Y càng thêm cảnh giác với Trần Hiểu Đồng, suy nghĩ cách làm của mình khi giữ Trần Hiểu Đồng ở lại trong nhà, có phải là thật sự làm sai rồi không.

Nếu như Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng thật sự bắt tia lửa, vậy cô phải làm sao?

Lý Phàm hằn học lườm Khang Văn Hân: “Nói linh tinh cái gì, người này là chị dâu của cậu, người này… người này là cô gái nhặt được, cậu nếu như có hứng thú thì có thể mang đi.”

Khang Văn Hân nghe vậy thì mắt đều trợn lên, trong lòng rất khâm phục Lý Phàm, có thể nhặt được một mỹ nữ tuyệt thế tựa như tinh linh như vậy, đó tuyệt đối là người có số mệnh nghịch thiên.

Còn câu nói cuối cùng có thể mang đi của Lý Phàm, trực tiếp bị Khang Văn Hân gạt bỏ.

Nói đùa gì thế, trực tiếp mang mỹ nữ mà thần xe Lý có số mệnh nghịch thiên nhặt được đi, đó không phải tìm chết hay sao, người không có số mệnh lớn chắc chắn không đè nổi, chỉ cần mang đi rồi, sợ chính là kết cục thân tử tộc vong.

Khang Văn Hân sau khi trải qua một chuỗi sự việc của tối qua, đã rơi vào vào trạng thái rất bức thiết.

Trần Hiểu Đồng trực tiếp ôm lấy cánh tay của Lý Phàm, nũng nịu nói: “Anh Lý Phàm, anh đừng đưa em đi, sau này em quét nhà nấu cơm lo liệu việc nhà có được không, em nhất định hầu hạ anh và chị Họa Y thật tốt.”

Lý Phàm bất động thanh sắc rút cánh tay ra, chỉ sợ Cố Họa Y hiểu lầm.

Cố Họa Y rất tự nhiên kéo tay của Trần Hiểu Đồng, tránh Trần Hiểu Đồng tiếp tục động tay động chân với người đàn ông của mình.

“Lý Phàm, vị này là ai?”

Cố Họa Y nghi hoặc hỏi.

“Tôi là Khang Văn Hân, người của nhà họ Khang ở Tân Hải, cái đó, tôi bị kỹ thuật của anh Lý thu phục, muốn bái anh Lý làm sư để

học kỹ thuật lái xe, tôi thật sự rất có thành ý."

Thấy Khang Văn Hân bày ra tư thái sắp quỳ xuống bất kỳ lúc nào, Lý Phàm có hơi đau đầu nói: "Cậu đừng cản đường, chúng tôi phải gọi taxi đi làm đó, dạy cậu kỹ thuật lái xe gì đó căn bản là không có khả năng, cậu đừng nghĩ nữa."

"Anh Lý anh đừng như thế, tôi thật sự là thật lòng mà, anh nếu như không đồng ý thu tôi làm đồ đệ, tôi sẽ ngồi ở cửa nhà của anh không đi."

Cố Họa Y kéo Lý Phàm, thấp giọng nói: "Anh nói chuyện tử tế với người ta, em thấy anh ta cũng khá chân thành, dạy lái xe đâu phải là chuyện gì, anh dù sao cũng rảnh không phải sao."

Theo Cố Họa Y thấy Lý Phàm dù sao có nhiều thời gian, tùy tiện bớt chút thời gian dạy Khang Văn Hân là được rồi, hơn nữa để Lý Phàm đi dạy Khang Văn Hân, cũng tránh để anh và Trần Hiểu Đồng ở chung lâu ngày sinh tình gì đó.

Khang Văn Hân vui vẻ tới mức sắp ngửa lên trời gào lên: "Cảm ơn chị dâu, tôi thật lòng khen chị dâu xinh đẹp, chị chính là Quan Thế Âm Tồ Tát chuyển thế."

Lý Phàm nghẹn lời nhìn Khang Văn Hân, cảm thấy tên này thật là may mắn.

"Được rồi, cậu ngày mai thì tới tìm tôi, hôm nay không rảnh dạy cậu."

"Được được, sư phụ mọi người muốn đi đâu, tôi lái xe đưa mọi người đi."

Khang Văn Hân vô cùng chủ động chạy tới bên cạnh xe mở cửa ra.

Thấy Khang Văn Hân mở cửa xe chiếc xe Mercedes-Benz S600 ra, Lý Phàm ra hiệu Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng ngồi ở hàng ghế sau, anh đi tới vị trí ghế lái phụ ngồi vào.

"Xe của cậu thật là nhiều."

Lý Phàm cảm khái một câu.

“Tôi chính là thích xe, tôi cảm thấy xe so với phụ nữ thì càng đáng thích hơn, ờm… cái đó, đây là cách nghĩ của cá nhân tôi.”

Khang Văn Hân cảm thấy mình có hơi đắc ý quá rồi, vội vàng nhắm miệng lại, nghiêm túc lái xe.

Đưa ba người Lý Phàm tới công ty, Khang Văn Hân cân nhắc một lát, đỗ xe ở bên đường cách đó không xa, định bất cứ lúc nào vì Lý Phàm làm việc.

Có câu nói xưa nói muốn học sẽ phải ngủ với sư phụ, Khang Văn Hân cảm thấy mình không có cơ hội ngủ với sư phụ, chỉ có thể nỗ lực cống hiến hơn bình thường.

Cũng không cầu Lý Phàm dạy tuyệt chiêu cho mình, nếu như có thể khiến mình đạt tới cảnh giới người xe hợp nhất là được rồi.

Lý Phàm, Cố Họa Y, Trần Hiểu Đồng ba người cùng đi vào văn phòng, Trần Hiểu Đồng hoạt bát nói: “Chị Họa Y, chị có thư ký không? Chị nếu như không có thư ký thì để em làm thư ký của chị đi.”

“Thật sự là không có thư ký, cô muốn làm thư ký thì phải giúp chỉnh lý những văn kiện này.”

Cố Họa Y sắp xếp công việc cho Trần Hiểu Đồng, sau đó cầm văn kiện mới đưa tới lên xem.

Lý Phàm ngồi vắt chân ở trên sô pha nghịch điện thoại, mang dáng vẻ của đại gia.

Trần Hiểu Đồng thu dọn xong văn kiện, lại bê trà rót nước cho Cố Họa Y và Lý Phàm, ngược lại làm việc rất vui vẻ.

Bận bịu làm xong việc trên tay, Trần Hiểu Đồng ngồi ở bên cạnh Lý Phàm.

Cố Họa Y liếc nhìn Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng, sau đó giả bộ như không có gì nói: “Lý Phàm, anh không phải là phải đi giúp Sở Trung Thiên hay sao, nếu đã muốn giúp thì cậu qua sớm một chút, đừng để Sở Trung Thiên đợi sốt ruột.”

“Ừm, cũng phải, vậy anh đi trước, các em có việc thì gọi điện cho anh.”

Lý Phàm cất điện thoại rồi đứng dậy đi ra ngoài, con mắt của Trần Hiểu Đồng khẽ đảo, nghĩ xem có nên lẳng lặng đi theo Lý Phàm hay không.

Chương 455: Ra giá ba trăm triệu!

Lý Phàm vừa rời khỏi được nửa phút, điện thoại trên bàn của Cố Họa Y đổ chuông.

Nghe máy nói chuyện nửa phút, Cố Họa Y vội vàng rời khỏi văn phòng, dặn dò Trần Hiểu Đồng đợi trong văn phòng đừng chạy lung tung, cô phải tới công trường một chuyến.

Đợi khi Cố Họa Y rời đi, Trần Hiểu Đồng cũng lén lút đi theo ra khỏi văn phòng, chuồn ra tòa nhà lớn của công ty đi tới bên đường.

Lúc này đừng nói bóng người của Lý Phàm, ngay cả bóng người của Cố Họa Y cũng không nhìn thấy.

Mím môi tức tối giậm chân, trong lòng Trần Hiểu Đồng rất mất mát, cảm thấy cô ta có hơi quá thất bại rồi, cơ hội tốt như vậy ấy vậy không có nắm được, giương mắt nhìn Lý Phàm rời đi, bây giờ muốn đuổi theo Lý Phàm cũng không biết nên đi hướng nào.

Chiếc xe Mercedes-Benz từ từ dừng ở bên cạnh Trần Hiểu Đồng, cửa kính xe ở ghế lái phụ mở ra, Khang Văn Hân nghiêng đầu nói: “Cô Trần, cô đây là muốn đi đâu? Tôi có thể giúp cô.”

“Anh đây là muốn trêu ghẹo sư nương?”

Trần Hiểu Đồng không khách khí nói.

“Hở? Sư, sư nương… sư nương của tôi không phải là Cố Họa Y sao, cô là sư phụ tôi nhặt…”

Khang Văn Hân càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng dứt khoát im miệng, bởi vì ánh mắt giận dữ của Trần Hiểu Đồng có thể giết người.

Lúc này Khang Văn Hân cảm thấy tình trường của mình thật sự là có hơi thấp, em gái xinh đẹp dễ thương như này, nếu không phải

là mê luyến thân thể của sư phụ, sao có thể sẽ bị nhặt được chứ."

Cái gọi là nhặt được đều chỉ là một lời lấp ⌊ïếм che đậy mà thôi, người này chắc chắn có quan hệ không dễ miêu tả với sư phụ Lý Phàm.

"Ừm, tiểu sư nương mời cô lên xe, cô có phải là muốn đi tìm sư phụ của tôi không, tôi thấy sư phụ gọi xe đi về phía đông, nếu tốc độ của chúng ta nhanh, vẫn có thể đuổi kịp."

Khang Văn Hân ngược lại rất tự tin, cảm thấy dựa vào kỹ thuật lái xe của mình đuổi theo một chiếc taxi là chuyện dễ dàng.

Trần Hiểu Đồng do dự một lát, mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ của chiếc Mercedes.

"Tôi cảnh cáo anh, anh nếu như động tay động chân với tôi thì đừng trách tôi ở trước mặt sự phụ anh nói xấu về anh."

Trần Hiểu Đồng giả vờ dữ dằn nói.

Khang Văn Hân cười rồi nói: "Chắc chắn sẽ không, tiểu sư nương cô yên tâm đi, tôi càng thích xe hơn."

Trần Hiểu Đồng không nhịn được mắng Khang Văn Hân có bệnh, đàn ông đối diện với đại mỹ nữ đều không động lòng, hoặc là giả bộ, hoặc nhất định có bệnh.

Khang Văn Hân đạp ga chiếc xe lao đi, chạy nhanh về phía Lý Phàm gọi xe rời đi.

Sau một hồi chạy theo, mắt của Khang Văn Hân sáng lên, chỉ vào chiếc taxi không xa phía trước, nói: "Sư phụ ngồi chính là chiếc xe đó."

"Cậu bám sát một chút, đừng để lạc mất, nếu như ảnh hưởng tới chuyện lớn của tôi, tôi sẽ không khách sáo với anh."

"Yên tâm đi, kỹ thuật lái xe của tôi thuộc top đầu, cũng chỉ là kém hơn sư phụ, kỹ thuật lái xe của sư phụ thật sự là thiên hạ vô song,

tôi nghi ngờ thần xe Schumacher đều không phải là đối thủ của sư phụ.”

Trong lòng Trần Hiểu Đồng khẽ động, hỏi Khang Văn Hân làm sao quen được Lý Phàm, tại sao cứ phải bái Lý Phàm làm thầy để học kỹ thuật lái xe.

Khang Văn Hân cay cú kể lại chuyện hôm qua, nhất là đoạn kể Lý Phàm lái chiếc Mercedes-Benz G65 thắng được chiếc Bugatti mà mình lái, và chuyện cậu ba Lâm chết ở trong tay Lý Phàm.

Trần Hiểu Đồng nghe mà ánh mắt trở nên say mê, cảm thấy vô cùng kĩch thích, trong lòng nghĩ hôm qua nếu như mình đi theo Lý Phàm thì có thể cùng trải qua chuyện kĩch thích như vậy rồi.

Nhìn Trần Hiểu Đồng như đang yên lặng nhưng trong lòng lại chứa một con thú con hoang dã.

Hoặc nói trong lòng của các cô gái đều có ham muốn đối với chuyện kĩch thích, cho nên rất nhiều cô gái đều sẽ tiến tới rồi lao vào vòng tay của bọn trai đểu.

Thấy chiếc taxi dừng ở lối vào của nhà thi đấu Bác Kĩch, Khang Văn Hân từ từ giảm tốc độ.

“Sư phụ vào nhà thi đấu Bác Kĩch rồi, chúng ta có cần theo không?”

“Đương nhiên phải theo vào rồi.”

Trần Hiểu Đồng nhìn chằm chằm bóng dáng của Lý Phàm, suy nghĩ xem Lý Phàm tới đây làm gì, lẽ nào muốn đánh nhau với người khác?

Chiếc Mercede-Benz lái tới cửa nhà thi đấu thì bị người đàn ông vạm vỡ mặc đồ bảo vệ cản lại.

Khang Văn Hân hạ cửa sổ xe xuống: “Bên trong không thể đỗ xe sao?”

“Có thể đỗ thì có thể dỗ, nhưng phải có thiệp mời mới có thể đỗ, cậu có thiệp không? Không có thiệp thì không thể đi vào.”

Bảo vệ nói chuyện ngược lại cũng xem như khách sáo.

“Thiệp mời gì, tôi vào chơi có được không?”

Khang Văn Hân giả ngốc hỏi.

“Ha ha, hôm nay có cuộc thi đấu quan trọng, không có thiệp thì không thể vào trong, cậu vẫn là đi nơi khác chơi đi.”

“Vậy thiệp mời làm như nào, cho tôi một cái, tiền không thành vấn đề.”

Bảo vệ do dự một lát, ra dấu tay cho Khang Văn Hân, ý bảo Khang Văn Hân đỗ xe ở cửa phòng bảo vệ.

“Tiểu sư nương, cô ngồi ở trên xe, tôi qua đó xem thử như nào.”

Khang Văn Hân sau khi đỗ xe xong thì xuống xe đi theo người bảo vệ vào phòng bảo vệ.

Bảo vệ lấy một tấm thiệp mời của cuộc thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, nói: “Người anh em, đây là một tấm tôi không dễ gì mới có được, vốn dĩ là giữ cho nhân vật lớn, có điều đối phương cho tôi leo cây rồi, tôi nhịn đau nhường cho cậu, không đòi nhiều, chỉ lấy của cậu 300 triệu.”

“300 triệu?”

Khang Văn Hân trợn tròn mắt rồi, có hơi nghĩ không thông đây là cái thứ đồ chơi gì, sao có thể đáng giá 300 triệu.

“He, xem ra cậu là thật sự không biết hôm nay ở đây muốn làm gì rồi, bên trong sắp diễn ra cuộc thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, trận đấu được chú ý nhất, vừa rồi người đi vào kia chính là tay đấm đại diện Hán Thành tham gia thi đấu, công phu vô cùng cao.”

“Hơn nữa có tấm thiệp mời này, có thể xem hết tất cả các trận thi đấu quyền anh ở đây từ đầu tới cuối, không chỉ là xem một trận, hôm nay là đấu giao hữu, ngày mai là đấu chính thức, ngày mốt là trận chung kết.”

“Thi đấu càng về sau càng kịch tính, xem tuyệt đối sẽ cậu thú huyết sôi sục, người mà bị vợ quản gắt xem rồi có dũng khí về nhà đánh vợ, xem xong mà làm chuyện ấy một đêm có thể làm tới bảy lần, có thể đánh thức dã thú nhỏ trong cơ thể của cậu, khiến cậu trở thành người đàn ông bất phàm.”

Người bảo vệ càng nói càng không đáng tin, đều sắp biến thành lang băm bán thuốc rồi.

Khang Văn Hân nghe mà sau lưng lạnh toát, tuy không chú ý tới cuộc thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, nhưng một số câu chuyện truyền thuyết liên quan vẫn từng nghe nói.

Nhất là nghe người bảo vệ nói Lý Phàm là tay đấm tới tham gia, máu trên người Khang Văn Hân đều lạnh toát.

Người sư phụ không dễ gì mới bái được này, hy vọng sư phụ đừng bị người ta đánh chết trên sàn đấu, nếu không anh ta tức chết luôn mất.

“300 triệu tôi lấy, cái đó, người vừa rồi đi taxi tới, nhìn cũng không lợi hại gì, sao có thể là tay đấm chứ”

“Ha ha, cậu thật là không có mắt nhìn, đó là Lý Phàm cậu Lý! Lão đại của chúng tôi Thiên gia gặp Lý Phàm đều giống như cháu ngoan, trước đó ở Tỉnh Thành có cao nhân tới khiêu chiến, bày ra cuộc thi đấu, Thiên gia chính là đã mời cậu Lý tới đánh giúp.”

“Trận đó tôi không xem, nhưng nghe người khác nói, cậu Lý lên sân đã nhổ một bãi nước bọt, bãi nước bọt đó giống như ám khí, vèo vèo vèo đánh chết cao thủ của Tỉnh Thành ở trên lôi đài.”

Người bảo vệ khoa tay múa chân kể một hồi, Khang Văn Hân nghe mà nửa tin nửa ngờ, dù sao tối qua anh ta đã nhìn thấy người nằm hôn mê trong cái sân đó, Khang Văn Hân đoán chắc đó đều là

người bị Lý Phàm đánh ngất.

Chương 456: Chỉ có nhanh là không phá được

Lý Phàm đã đi vào nhà thi đấu Bác Kĩcℏ, một thủ hạ của Sở Trung Thiên, dẫn Lý Phàm đi tới phòng nghỉ ngơi.

“Cậu Lý, cậu nghỉ ngơi một lát trước, tôi bây giờ đi nói cho Thiên gia một tiếng, Thiên gia bây giờ bị kẹp ở bên bên mấy người nước ngoài, hành động rất không tự do.”

Lý Phàm gật đầu, đi vào trong phòng nghỉ ngồi xuống, rút điện thoại nhàn nhã chơi.

Thủ hạ đi tới sân huấn luyện thì tìm được Sở Trung Thiên, ở bên tai Sở Trung Thiên thấp giọng báo cáo vài câu.

Sở Trung Thiên nhìn Thompson ở bên cạnh, cười rồi nói: “Lý Phàm tuyển thủ giao hữu đại diện cho Hán Thành chúng tôi đến rồi, tôi phải qua đó gặp mặt.”

“Ồ, tuyển chủ của Đông đạo chủ chúng ta tới rồi, vậy thì mời cậu tới đây ngồi, vừa hay Nộ Lãng sắp tiến hành buổi tập luyện cuối cùng trước khi thi đấu diễn ra, Lý Phàm chưa từng tham gia tập luyện, chắc chắn không hiểu đối thủ của cậu ta, để cậu ta xem tử tế coi như để có một ít hiểu biết.

Lời Thompson nói giống như là có lòng tốt, trêи thực tế một chút ý tốt đều không có, hoàn toàn là muốn để Lý Phàm nhìn thấy sự hung tàn của Nộ Lãng, để Lý Phàm có nhiều thêm một chút bóng ma tâm lý.

Chỉ cần có bóng ma trong lòng, khi lên sân thi đấu nhất định sẽ sợ hãi, cuối cùng rất có khả năng là thất bại ở trêи sàn đấu.

Sở Trung Thiên mỉm cười bất lực, nói với thủ hạ: “Đi mời cậu Lý tới đây.”

Thủ hạ xoay người rời đi, Sở Trung Thiên nhíu mày hỏi: “Tập luyện của Nộ Lãng không phải là đã kết thúc rồi sao?”

“Vừa rồi Nộ Lãng đề nghị tập luyện thêm, cậu ta cảm thấy tuyển thụ của trận giao hữu quá nhiều, cho nên muốn một đánh mười, khiến tiến độ của trận giao hữu nâng cao hơn một chút.

Thompson nói xong, lông mày của Sở Trung Thiên đã nhíu thành những nếp gấp, trong lòng không tự chủ mà tối sầm.

Tuy Thompson nói đơn giản, nhưng Sở Trung thiên đã ngửi được mùi máu tanh trong lời nói của Thompson, Nộ Lãng căn bản sẽ không một đánh mười, mà nếu một người giết mười người, đây tuyệt đối là giết gà dọa khỉ, làm cho Lý Phàm xem!

Rất nhanh Lý Phàm đã đi tới ngồi xuống bên cạnh Sở Trung Thiên, ánh mắt nhìn sang Thompson ở một bên.

Thompson nhướn mày, hơi gật đầu với Lý Phàm: “Cậu chính là Lý Phàm nhỉ, rất vui được gặp cậu, tôi là Thompson thành viên tổ chức giải đấu, đối thủ của cậu sắp bắt đầu đấu tập luyện, cậu có thể từ từ xem.”

“Được, cảm ơn sự quan tâm của ông, tôi sẽ cố gắng xem.

Lý Phàm khách sáo ứng phó xong, ánh mắt nhìn lôi đài cách đó không xa.

Lôi đài lớn hơn một chút sợ với lôi đài bình thường của Bác Kĩcℏ, hơn nữa xung quanh không có rào chắn.

Sở Trung Thiên nghiêng đầu dựa gần Lý Phàm, đè thấp giọng: “Bọn họ không yên tâm, Nộ Lãng lát nữa sợ là muốn một giết mười, cậu xem rồi tuyệt đối đừng có gánh nặng tâm lý.”

“Một giết mười mà thôi, không có gì lợi hại cả, tôi là sự tồn tại một mình có thể giết vài trăm hoặc hơn ngàn tên tiểu lâu la.” Lý Phàm nói đùa.

Sở Trung Thiên lại một chút cũng không cười nổi, thậm chí có hơi

muốn khóc.

Rất nhanh mười tay đấm cơ bắp cuồn cuộn lên sân, mười người đứng ở các góc xung quanh lôi đài, cùng nhìn Nộ Lãng đang từ từ đi tới.

Nộ Lãng cao khoảng 1m8, toàn thân đều là bắt thịt săn chắc, vô số vết sẹo đan xen trên người anh ta, nhìn ra được anh ta là người từng trải qua vô số cuộc chiến sinh tử đầy ắp gió tanh mưa máu.

Nộ Lãng thần sắc hung ác khóe miệng lộ ra hàm răng sắc bén, nhở nhở hai tay làm ra động tác đánh nhau.

Tốc độ cú đấm nhanh như chớp, động tác đánh đấm trên cơ bản đã vượt qua tốc độ mắt thường có thể theo kịp, sau khi tung cú đấm cánh tay của Nộ Lãng thu lại vị trí trước đó, tốc độ nhanh tới nỗi giống như Nộ Lãng vừa rồi căn bản không có tung ra cú đấm.

Sắc mặt của Sở Trung Thiên hơi thay đổi, thần sắc ngưng trọng, nói: “Tốc độ đấm thật nhanh, dựa vào tốc độ này thì đã chứng minh cậu ta là cao thủ rồi.”

“Võ công trên đời chỉ có nhanh là không thể phá được sao? Tốc độ của anh ta quả thật có chút môn đạo.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Trên sân mười mấy tay đấm đều sững sờ nhìn Nộ Lãng, nhưng không có ai dám xông lên trước.

Sự tàn bạo của Nộ Lãng trong những ngày tập luyện này, đã lưu lại ấn tượng sâu sắc với bọn họ, thậm chí ở trong lòng bọn họ đã hình thành bóng ma tâm lý.

Tuy biết mười người cùng vây đánh là có khả năng thắng Nộ Lãng, nhưng người xông lên đầu tiên chắc chắn sẽ chết.

Có ai muốn chết trước chứ? Có ai nguyện ý vì sự tồn vong của người khác mà bỏ ra tính mạng của mình chứ? Tóm lại trong mười tay đấm này không có người như thế.

Mười tay đấm đều đang quan sát, đều đang đợi Nộ Lãng chủ động xuất kịch chọn tên xui xẻo chết đầu tiên.

Nộ Lãng mỉm cười man rợ, thè cái lưỡi đỏ tươi ⌊ïếʍ môi dưới, nhìn mười tay đấm không giống như nhìn người sống, mà giống như nhìn thấy đồ ăn mỹ vị.

“Gừ!”

Trong miệng Nộ Lãng bạo phát tiếng gầm như của dã thú, hai chân dùng sức nhảy lên, cả người như một quả bom bắn ra.

Một người đàn ông da trắng to khỏe như gấu trở thành mục tiêu đầu tiên của Nộ Lãng, người đàn ông da trắng hai mắt trợn tròn, hai tay bỗng vung ra, đánh về phía Nộ Lãng.

Sau hành động của Nộ Lãng, chín tay đấm còn lại như sói hoang ngửi được cơ hội, cùng nhau động, trước sau xông về phía Nộ Lãng, chuẩn bị nhân cơ hội bao vây Nộ Lãng.

Trong khoảnh khắc tất cả mọi người đều bị điều động tới, Nộ Lãng bỗng xoay người, cơ thể ở trêи không tạo ra một đường cong ảo diệu, bả vai va vào người đàn ông da đen gầy bé đang xông tới ở cánh phải.

Hành động đột ngột thay đổi tuyến đường, đã làm loạn kế hoạch của tất cả tay đấm, các tay đấm vốn vây công Nộ Lãng, đều xuất hiện sự hoảng loạn ngắn ngủi.

Lúc này Nộ Lãng đã va rất mạnh vào tim của người đàn ông da đen gầy bé, người đàn ông da đen gầy bé kêu một tiếng rồi bay ngược ra ngoài, ở trêи không phun ra máu tươi, khi ngã xuống lôi đài thì đã tắt thở rồi.

Sau một kïcℏ tất sát Nộ Lãng tiếp tục hành động, giơ cánh tay mỗi bên túm lấy một người da trắng có mái tóc vàng.

Người da trắng có mái tóc vàng hoảng sợ lùi lại, mắt thấy bản thân thoát được tầm với của cánh tay Nộ Lãng, lúc này dừng bước

chân thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một giây sau, người da trắng với mái tóc vàng này sợ hãi cúi thấp đầu, thấy yết hầu của mình bị tay Nộ Lãng bóp gãy, thế nào cũng nghĩ không thông cánh tay của Nộ Lãng sao lại đột nhiên dài ra.

Các tay đấm còn lại trong mắt đều vụt qua một tia khó tin, vừa rồi mọi người đều thấy cánh tay của Nộ Lãng dài ra, điều này đã vượt qua cực hạn trong nhận thức của mọi người đối với con người.

“Ôi trời ạ, đây là biết pháp thuật sao? Tôi chỉ từng nghe nói Thúc Cốt Công gì đó, có thể khiến cánh tay dài ra mười mấy phân hơn nữa còn có sức chiến đấu, tôi trước giờ chưa từng nghe nói.”

Sở Trung Thiên vô cùng sửng sốt.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Cũng không có gì to tác cả, nước Thiên Trúc cổ đã từng lưu truyền công phu như này, trong nước cũng chắc có người biết, có điều bình thường đều là dùng cho ăn mày xin cơm gì đó.”

“Không phải chứ, xin cơm còn có võ thuật lợi hại như vậy? Những kẻ xin cơm đó nhiều năm trước đều là chặt đứt gân tay gân chân, hoặc là dùng chướng nhãn pháp, tuyệt đối sẽ không có loại công phu thật như này.”

Sở Trung Thiên thế nào cũng không tin có công phu như này còn đi ăn xin, làm cái gì không phải đều thơm tho hơn ăn xin nhiều sao.

Chương 457: Lãnh hội phong thái

Thompson nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, trong ánh mắt tràn ngập sự châm chọc.

“Những lời cậu nói thật là thú vị, công phu mạnh mẽ của Nộ Lãng, vậy mà bị cậu nói thành xin cơm, điều này quả thật khiến tôi cảm thấy không thể tin, lẽ nào chỗ này của các cậu ai cũng mạnh mẽ giống như Nộ Lãng sao, thật là nói đùa mà.”

Lý Phàm nhìn Thompson, mỉm cười lắc đầu.

Thompson có hơi nghi hoặc nhìn Lý Phàm, nghĩ không hiểu Lý Phàm tại sao muốn cười: “Cậu cảm thấy những điều tôi nói không đúng, hay là tôi nói ra sự thật đã tổn thương tâm hồn yếu đuối của cậu? Nếu thật sự đã tổn thương tới tâm hồn yếu đuối của cậu, tôi không để bụng mà xin lỗi cậu đâu.”

“Không, tôi chỉ là đang cười sự vô tri của ông mà thôi, ông có từng xem tiểu thuyết võ hiệp không? Ông biết bang hội được cấu thành từ những người ăn xin gọi Cái Bang không? Ông biết thần công chí cao của Cái Bang là Hàng Long Thập Bát Chưởng và Đả Cẩu Bổng Pháp không?”

Từng câu mà Lý Phàm hỏi, mỗi khi hỏi một câu, Thompson sẽ mờ mịt lắc đầu.

Cuối cùng Thompson mặt mày đờ đẫn nhìn Lý Phàm, căn bản không biết Lý Phàm nói nhiều như vậy, cái biểu đạt ra là ý gì.

“Cái Bang? Hàn Long Thập Bát Chưởng? Đả Cẩu Bổng Pháp? Những cái này rất lợi hại sao? Tôi cảm thấy chắc sẽ không phải có lợi hại như Nộ Lãng, lẽ nào nói cậu là người của Cái Bang, cảm thấy không phục Nộ Lãng sao?”

Thompson cứng đầu đáp trả, tóm lại không thể bị những lời vô nghĩa của Lý Phàm làm cho ảnh hưởng, Thompson là người không chịu được mất mặt.

Lý Phàm đắc ý mỉm cười: “Bộ dạng vô tri của ông khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng, Hàng Long Thập Bát Chưởng đó là võ công có thể hủy thiên diệt địa, trong vạn quân lấy đầu của thượng tướng đều dễ như lấy đồ trong túi, tôi kể câu chuyện về Quách Tĩnh truyền nhân của Hàng Long Thập Bát Chưởng, còn cả câu chuyện của Kiêu Phong cho ông nghe.”

Lý Phàm vui vẻ kể câu chuyện võ hiệp cho Thompson, tình tiết chiến đấu khoa trương đã khiến Thompson nghe mà sững sờ.

Sở Trung Thiên nghẹn lời ngẩng đầu nhìn trần nhà, không ngờ sự tình sẽ phát triển tới bước này, trận tập luyện lập uy của Nộ Lãng, vậy mà trở thành đại hội kể chuyện của Lý Phàm.

Điều mấu chốt hơn là Thompson hoàn toàn bị thu hút bởi câu chuyện mà Lý Phàm kể, còn bám lấy Lý Phàm không ngừng hỏi anh có biết Hàng Long Thập Bát Chưởng hay không.

Nộ Lãng cũng chú ý tới tình hình ở bên dưới, đối với chuyện Lý Phàm và Thompson chỉ mải nói chuyện, không thèm chú ý mình chiến đấu, Nộ Lãng đã tỏ ra vô cùng bất mãn.

“Những tên phế vật như mấy người, một lũ đều không dám đánh cùng tôi sao, là đàn ông thì tới vây công tôi đi, để tôi xem thử các người có bản lĩnh hay không!

Nộ Lãng gầm lên với các tay đấm còn lại, tám tay đấm còn lại sớm đã bị Nộ Lãng dọa vỡ mật, lúc này căn bản không dám tiến lên chiến đấu với Nộ Lãng, ngược lại còn đồng loạt lùi lại hai bước, tản ra xung quanh.

Nộ Lãng đã vô cùng giận dữ, trực tiếp xông về phía tay đấm cách mình gần nhất.

Tay đấm người da trắng đó thấy Nộ Lãng xông tới, hoảng hốt lùi lại hai bước, trực tiếp ngã xuống lôi đài.

“Anh đừng đuổi theo, tôi đầu hàng! Tôi không tham gia cuộc thi đấu nữa!”

Tay đấm người da trắng ở dưới lôi đài giơ hai tay lên cao, căn bản không muốn động thủ với Nộ Lãng nữa.

Nộ Lãng nghiến chặt răng, đôi mắt đỏ ngầu đuổi theo xuống, tung cú đấm về phía đầu của tay đấm người da trắng.

“Tôi đầu hàng nhận thua rồi! Anh không thể đánh tôi!”

Tay đấm người da trắng hoảng sợ quỳ xuống đất, nhưng Nộ Lãng căn bản không nghe tay đấm người da trắng nói gì, một quyền đấm vào huyệt thái dương của tay đấm người da trắng.

Bụp!

Tay đấm người da trắng bị đấm gục ra, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể đau đớn tới co quắt.

“Đừng, đừng đánh tôi, tôi không tham gia thi đấu nữa, tôi rút!”

“Anh nói không đánh thì không đánh à? Lên lôi đài thì chỉ có sống và chết!”

Nộ Lãng nói xong thì một chân giẫm mạnh vào mặt của tay đấm người da trắng, khiến gò má của tay đấm người da trắng bị giẫm nát.

Xương vỡ đâm xuyên vào não, thùy não của tay đấm người da trắng, tay đấm người da trắng giãy giụa hai cái, dần dần không còn thở.

Các tay đấm trên sân bị sự tàn bạo của Nộ Lãng dọa, bắt đầu điên cuồng rời khỏi lôi đài, chạy ra đằng sau.

Rất nhiều tay đấm vây xem trận tập luyện đều lũ lượt lắc đầu bàn tán, cảm thấy sự tàn bạo lần này của Nộ Lãng hơi quá rồi.

“Nộ Lãng thật sự là quá điên cuồng rồi, trận tập luyện mà thôi, anh ta còn như thế, cho dù là trận đấu chính thức cũng không cần cứ phải đánh chết.”

“Tôi nhìn thấy một tên điên, nếu như không có ai có thể ngăn cản Nộ Lãng, sợ là Nộ Lãng sẽ trở thành sát tinh trong cuộc thi đấu quyền anh.”

“Thật là quá khủng khiếp, tôi không hy vọng đụng phải Nộ Lãng, nếu thật sự phải thi đấu cùng Nộ Lãng, tôi nhất định sẽ bỏ quyền thi đấu.”

Nộ Lãng lửa giận bừng bừng lập tức xoay người trở lại lôi đài tiếp tục chiến đấu, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thấy trên lôi đài đã trống không.

Điều này khiến Nộ Lãng càng thêm giận dữ, Nộ Lãng nóng giận chạy lên hai bước, một quyền đấm mạnh vào lôi đài.

Bụp!

Lôi đài rung lên, lôi đài bị Nộ Lãng đánh nứt ra một đường, một nửa nhỏ của lôi đài đã sụp xuống.

Các tay đấm xung quanh đều bị một quyền này của Nộ Lãng làm cho bàng hoàng, mọi người ở đây không phải ai cũng có thể đánh ra một quyền mạnh mẽ như này.

Đừng nói có thể đánh ra một quyền uy lực như Nộ Lãng hay không, cho dù là giảm uy lực xuống một nửa cũng chưa chắc có thể đánh ra.

Nộ Lãng đỏ mắt nhìn sang Lý Phàm, lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Anh là đối thủ của tôi sao? Trận tập luyện tôi đánh rất không hài lòng, hay là anh tới luyện cùng tôi, để tôi xem thử anh rốt cuộc có trình độ như nào.”

Xẹt xẹt xẹt.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn sang Lý Phàm, đều muốn xem Lý Phàm sẽ ứng phó lời khiêu khích của Nộ Lãng như nào.

Lông mày của Thompson hơi nhíu lại, cười rồi nói: “Cậu Lý, công phu của Cái Bang mà cậu kể cho tôi vừa rồi vô cùng đặc sắc, có thể để tôi lĩnh hội phong thái của những thần công mà cậu vừa kể không, loại công phu vèo vèo hây ấy.”

Thompson vẽ ra vài tư thế, có điều dáng vẻ nhìn trông giống Vương Bát Quyền.

Sở Trung Thiên thần sắc căng thẳng nói: “Ông Thompson, bọn họ là đối thủ của trận giao hữu, bây giờ trực tiếp đánh ở trận tập luyện, sợ là không hay.”

“Có gì không hay chứ, tôi rất mong chờ xem thử sự lợi hại của Hàng Long Thập Bát Chưởng, tôi tin cậu Lý nhất định sẽ không sợ hãi, có phải không cậu Lý?”

Thompson không để tâm Lý Phàm thi đấu vào lúc nào, chỉ cần có thể đánh Lý Phàm chảy máu, có thể lấy được máu của Lý Phàm là được rồi.

Nộ Lãng cong cong ngón tay giữ về phía Lý Phàm, khiêu khích nói: “Anh sợ hãi rồi sao? Anh nếu như sợ hãi thì quỳ xuống hôn gót chân của tôi, tôi sẽ tha cho anh một con đường sống.”

Tay đấm xung quanh cũng đều thuộc kiểu xem hóng chuyện không sợ chuyện lớn, lũ lượt cổ vũ, muốn xem cuộc đối chiến giữa Lý Phàm và Nộ Lãng.

“He, ranh con, anh là người Đông đạo chủ mời tới, không thể vô dụng như vậy, tôi nếu như là anh nhất định sẽ đứng ra ứng chiến.”

“Có chút gan dạ được không hả, nếu đã có người khiêu chiến thì phải ứng chiến, cho dù là thua cũng phải đánh ra phong thái, mau chóng lên đi.”

“Kẻ đáng thương, tôi nghĩ cậu ta nhất định là bị lời khiêu khích của Nộ Lãng dọa tè ra rồi, các anh nhìn dáng vẻ run rẩy của cậu ta đi, giống như đứa trẻ rời xa vòng tay của mẹ vậy, ha ha ha.”

Chương 458: Tinh hoa của thái cực

Lý Phàm đứng dậy, khẽ mỉm cười nhìn sang Thompson: “Nếu như tôi bây giờ đánh chết anh, có phải là trận giao hữu cho dù tôi thành công thăng cấp rồi, không cần tiếp tục đánh nữa?”

“Ồ, suy nghĩ của anh rất có sáng tạo, tôi đại biểu ban tổ chức đồng ý, cuộc thi đấu của hai người bây giờ chính thức bắt đầu, mặc kệ là cậu hay Nộ Lãng, ai thắng ai thì trực tiếp tiến vào trận đấu chính thức.”

“Được.”

Lý Phàm chắp tay đi lên lôi đài.

Nộ Lãng cười gằn, hai chân bỗng hơi dùng lực, từ mặt đất trực tiếp nhảy lên lôi đài, đứng ở trên lôi đài bắt đầu khởi động tay và cổ tay, giống như đang vận động làm nóng người.

Lý Phàm cất từng bước trên bậc thềm, thong thả đi lên lôi đài, giống như lão tiên sinh trầm ổn.

Các tay đấm thấy dáng vẻ thong dong bước lên lôi đài của Lý Phàm thì đều phá lên cười, cảm thấy Lý Phàm là tới làm trò, ngay cả nhảy lên lôi đài cũng không làm được.

“Tên này thật là người từng luyện võ sao? Vóc người gầy yếu không có cơ bắp thì không nói rồi, ngay cả lên sân đều thấy tuổi già sức yếu vậy.”

“Thật là tức cười chết tôi, kẻ như này còn dám ứng chiến Nộ Lãng, đoán chắc Nộ Lãng một quyền thì có thể đánh chết cậu ta.”

“Chim ngốc thấy nhiều rồi, có điều ngốc như vậy thì là lần đầu tiên thấy, lẽ nào anh ta mù sao, trước đó Nộ Lãng đã giết mấy người, anh ta chắc có thể biết được sự lợi hại của Nộ Lãng.”

Các tay đấm không có xem trọng Lý Phàm, cũng là vì biểu hiện của

Lý Phàm quá khiêm tốn rồi, hoàn toàn không có phong phạm mà cao thủ nên có.

Sở Trung Thiên ôm mặt, có hơi không dám nhìn cuộc chiến đấu tiếp theo, sự hung tàn của Nộ Lãng mấy ngày nay đã tạo thành bóng ma tâm lý cực lớn cho Sở Trung Thiên, lúc này cái hiện ra trong đầu của Sở Trung Thiên đều là cảnh tượng Lý Phàm bị Nộ Lãng đè đánh, cảm thấy hy vọng Lý Phàm thắng Nộ Lãng rất mong manh.

Ở vị trí sát mép trong cùng của nhà thi đấu, Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng ngồi cùng nhau nhìn chằm chằm Lý Phàm lên lôi đài.

Mặt mày của Khang Văn Hân đã trắng bệch, quần áo trên người đã bị mồ hôi thấm ướt.

Cảnh Nộ Lãng giết người vừa rồi, đã suýt nữa dọa chết Khang Văn Hân, dù sao sinh ra lớn lên trong thời đại hòa bình, lại là một phú nhị đại lạc quan, cảnh tượng máu tanh như vậy cũng chỉ nhìn thấy ở trên TV.

Nhưng máu tanh trong phim truyền hình dù sao cách màn hình, cũng biết những cái đó đều là diễn thôi, nhiều nhất trong nháy mắt khiến đường huyết của Khang Văn Hân tăng lên mà thôi.

Nhưng cái nhìn thấy lúc này lại đều là hiện thực đẫm mẫu, điều này khiến Khang Văn Hân cảm thấy sợ hãi không thôi, nếu không phải là biết đây là cuộc thi đấu quyền anh quốc tế, sợ là Khang Văn Hân sắp gọi điện tìm cảnh sát báo án rồi.

Trần Hiểu Đồng ngược lại khá điềm nhiên, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt mà thôi, Trần Hiểu Đồng đã từng trải qua nhiều khó khăn, tố chất tâm lý vẫn là không tồi, so với phú nhị đại như Khang Văn Hân thì mạnh hơn nhiều rồi.

“Anh từng thấy anh Lý Phàm động thủ với người khác rồi nhỉ? Anh cảm thấy anh Lý Phàm có thể thắng không?”

Trần Hiểu Đồng có hơi lo lắng hỏi.

“*** *** ***, tôi, *** ***, cảm thấy…”

Khang Văn Hân hoảng sợ tới mức răng trên răng dưới va chạm vào nhau, trong miệng không ngừng phát ra tiếng *** *** của hai hàm răng va chạm, nói chuyện cũng nói không lưu loát.

“Anh còn là đàn ông không hả, anh Lý Phàm lên sân đánh nhau chứ đâu phải là anh, anh vừa xem một trận thi đấu sao đã bị dọa thành cái dáng vẻ này chứ.”

“Tôi, tôi, tôi chỉ là sợ hãi!”

Khang Văn Hân hai tay ôm chặt mặt, cố gắng lau mồ hôi và nước mắt trên mặt, tiếng nói chuyện đều trở nên hơi nghẹn ngào.

“Tôi có thể không sợ được sao, tôi từ bé tới lớn đều chưa từng thấy máu, càng đừng nói nhìn thấy người khác bị sống tới chết, tay đấm người da đen kia thật sự là biến thái, không có bản lĩnh sẽ không đi đấu với anh ta, tôi thấy sư phụ cũng chưa chắc có thể thắng, hu hu hu, nếu như sư phụ chết rồi thì phải làm sao, tôi còn chưa có học lái xe với sư phụ.”

Trần Hiểu Đồng nghẹn lời nhìn Khang Văn Hân ôm mặt khóc lớn, cảm thấy mình tuyệt đối là đã đụng phải con trai bảo bối của mẹ trong truyền thuyết rồi, đàn ông bình thường sao có thể bị dọa khóc chứ, một cô gái như cô ta còn chưa có khóc đó.

“Anh có thể đừng vô tích sự như vậy không, sư phụ của anh với người ta đánh cuộc chiến sinh tử, anh không thể cổ vũ trợ uy hay sao.”

“Tôi đây không phải là lo lắng không dám nhìn sao, cô xem xong nhìn nói kết quả cho tôi, tôi thật sự không dám xem.”

Khang Văn Hân vùi đầu vào giữa hai đầu gối, trực tiếp làm đà điểu.

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, không tiếp tục để ý trạng thái của Khang Văn Hân, mà chăm chú nhìn Lý Phàm ở trên lôi đài.

Lý Phàm đứng ở trước mặt Nộ Lãng, bày ra thế tay giống chim hồng nhạn vàng, ngón tay giữa móc móc với Nộ Lãng.

“Tới, để tôi dạy anh cái gì gọi là lịch sự.”

Nộ Lãng hằn học trừng mắt với Lý Phàm, gằn giọng nói: “Cậu có hơi hung hăng ngược quá rồi, dạy tôi cái gì là lịch sự, thật sự chính là đang chọc cười mà!”

“Ồ, vậy thì mời bắt đầu trò cười của anh đi, Thompson còn đợi xem tôi dùng Hàng Long Thập Bát Chưởng.”

“Hàng Long Thập Bát Chưởng! Xem tôi đánh anh thành đầu heo đi!”

Nộ Lãng tức giận cất bước xông tới, lực lượng toàn thân tập trung ở tay phải, khi vung nắm đấm đã phát ra tiếng nổ vang cực lớn, giống như không khí đều sắp bị một quyền này của Nộ Lãng đánh nát.

Thompson thấy một quyền này của Nộ Lãng, đã lộ ra nụ cười hài lòng, cảm thấy một quyền này hạ xuống, Lý Phàm bị đánh nôn ra máu là chuyện quá mức bình thường.

Các tay đấm ngược lại đều hít một ngụm khí lạnh, lúc này mới biết Nộ Lãng vậy mà mạnh hơn so với những gì biểu hiện vừa nãy.

“Nộ Lãng rốt cuộc mạnh tới cỡ nào, vừa rồi vậy mà không có dùng toàn lực, cũng không biết bây giờ có phải là trạng thái anh ta sử dụng toàn lực hay không.”

“Quá đáng sợ rồi, tôi cảm thấy Nộ Lãng hoàn toàn có thực lực tranh ba vị trí đứng đầu trong cuộc thi đấu lần này, ít nhất bước vào top 5 là tuyệt đối có thể.”

“Chúng ta so với Nộ Lãng thật sự là quá nhỏ bé rồi, sư tử da vàng đó đoán chắc sẽ bị Nộ Lãng một quyền đánh bay, về sau không có gì đáng xem nữa rồi.”

Trong lúc mọi người đang bàn tán, Lý Phàm như đánh thái cực, từ từ đưa tay trái ra.

Động tác đó của Lý Phàm trông như ống kính quay chậm, lại đột nhiên xuất hiện một cách quỷ dị ở trên tay phải của Nộ Lãng.

Sau đó nắm ngón tay của tay trái của Lý Phàm túm chặt nắm đấm của Nộ Lãng, buộc nắm đấm mang tính bạo nộ của Nộ Lãng lên trên không.

Sắc mặt của Nộ Lãng đỏ bừng, hít sâu một hơi rồi lần nữa vung tay phải, muốn mượn lực bạo phát giãy thoát khỏi sự trói buộc từ tay trái của Lý Phàm.

Nhưng cổ tay trái của Lý Phàm hơi lắc, lực lượng khổng lồ mà Nộ Lãng bạo phát ra như muối bỏ bể, hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Nộ Lãng lúc này hoàn toàn bị Lý Phàm làm cho sững sờ, vốn tưởng Lý Phàm chỉ là vừa khéo chặn được một quyền bạo nộ của mình, nhưng sau khi lần nữa phát lực, Nộ Lãng cuối cùng chắc chắn Lý Phàm thật sự là có cách hóa giải lực lượng của mình.

Nhìn thấy Lý Phàm dễ dàng chặn được động tác của Nộ Lãng, Thompson và các tay đấm đều kinh ngạc đứng dậy, không dám tin mà nhìn tay trái của Lý Phàm, cảm thấy trên tay của Lý Phàm có phải là có ma pháp, vậy mà có thể tạo ra một màn thần kỳ như vậy.

“Ôi trời ạ, cậu ta làm sao mà làm được vậy, đó là nắm đấm có thể đánh nát lôi đài, nắm đấm của Nộ Lãng sao lại bị Lý Phàm dễ dàng bắt được chứ!”

“Tôi đây không phải là nằm mơ chứ, thật sự quá khó tin rồi.”

Chương 459: Chiếm tiện nghi của tôi?

Nộ Lãng khẽ mỉm cười nhìn sang Thompson đang sững sờ: “Nhìn thấy chưa, đây là thái cực quyền, thái cực mượn lực đánh lực rốt chú trọng ở tiếp hóa phát, tôi đây là tiếp lấy lực của anh ta, sau đó hóa giải lực lượng của anh ta, có điều tôi còn chưa có phát lực, nếu như một lượt tiếp hóa phát tung ra, vậy thì Nộ Lãng sẽ bị tôi đánh gục rồi.”

Thompson như tượng gỗ đứng gơ ra nhìn Lý Phàm, không có ngờ Lý Phàm lúc này còn có tâm tư giảng giải công phu cho mình.

Tiếp hóa phát là cái Thompson căn bản không hiểu, nhưng không cản chở việc Thompson cho một cái nhìn mới về Lý Phàm.

Lúc này cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra Lý Phàm lợi hại hơn Nộ Lãng nhiều, càng không cần nói tới người thông minh như Thompson, lúc này Thompson đã biết tưởng tượng của mình lại sắp thất bại rồi.

Nộ Lãng đã bốc hỏa, cảm thấy Lý Phàm đây là đang sỉ nhục mình, ở trong chiến đấu còn có thời gian nói chuyện với người khác, đây là căn bản không để anh ta vào trong mắt!

“Anh chọc giận tôi rồi! Tôi phải liều với anh!”

Huyết dịch toàn thân của Nộ Lãng nhanh chóng chuyển động, cơ bắp căng lên một vòng, lực lượng toàn thân càng cuồn cuộn hơn trước đó.

Bụp!

Nộ Lãng giẫm mạnh chân trái, mặt đất của lôi đài bị Nộ Lãng giẫm thủng một hố lớn.

Sau đó tay phải của Nộ Lãng dùng sức rút về, tay trái siết lại bỗng đấm về phía Lý Phàm, muốn dùng lượng lực của một lực kéo một lực đấm triệt để đánh ngã Lý Phàm.

Tuy khi tay phải của Nộ Lãng dùng lực cường liệt rút về, Lý Phàm đột nhiên buông tay túm lấy nắm đấm của Nộ Lãng.

Trong nháy mắt Nộ Lãng mất đi cân bằng, ngả về đằng sau.

Lý Phàm đứng chắp tay nhìn Nộ Lãng, dửng dưng nói: “Tiếp tục, vừa rồi dùng là thái cực, bây giờ biểu diễn một chút Hàng Long Thập Bát Chưởng, đối phó với loại tạp nham như anh, căn bản không dùng tới tuyệt học Hàng Long Thập Bát Chưởng.”

Lý Phàm nói đùa, nhưng Nộ Lãng lại đã tức tới mức sắp nổ tung.

Lật người từ trên đất bật lên, Nộ Lãng phát ra tiếng gầm như dã thú, hai chân giẫm xuống, như quả bom đập vào Lý Phàm.

Lần này Nộ Lãng đã sử dụng bản lĩnh toàn thân, chuẩn bị trực tiếp quật ngã Lý Phàm, tuyệt đối không chừa cho Lý Phàm bất kỳ cơ hội phản kĩch nào.

Lý Phàm thản nhiên nhìn Nộ Lãng xông tới, thần sắc không có chút dao động, giống như Nộ Lãng căm hận ra tay, căn bản không có được Lý Phàm nhìn vào trong mắt.

“Đi chết đi!”

Nộ Lãng tung ra hai quyền, cùng nhau đấm vào eo của Lý Phàm, nếu như người bình thường chịu phải cú đấm này của Nộ Lãng, sợ rằng cái eo đó đều bị đánh nát.

Lý Phàm mỉm cười tung ra hai chưởng, cùng va chạm vào hai quyền của Nộ Lãng.

Bụp bụp!

Một cơn đau đớn thấu tim truyền ra, lực lượng như sóng biển xộc vào hai cánh tay của Nộ Lãng, Nộ Lãng cảm thấy xương cánh tay của mình đang gãy từng đoạn, bởi vì đau đớn mà trán lập tức toát mồ hôi.

Lý Phàm đắc thế không chịu dừng, một bước xông tới trước mặt của Nộ Lãng, hai chưởng vỗ vào vai của Nộ Lãng.

Bụp bụp.

Sau hai âm thanh giòn tan vang lên, Nộ Lãng bị Lý Phàm đánh cho quỳ trên đất, xương của hai cánh tay đều gãy hết, cả vai cũng rũ xuống.

Nộ Lãng lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi sau khi trưởng thành, vốn tưởng mình có thể khiêu chiến quán quân của cuộc thi đấu quyền anh quốc tế, có thể trở thành cường giả vang danh, nhưng lúc này Nộ Lãng mới hiểu nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, hiểu bản thân kém Lý Phàm không phải là một chút xíu.

“Tôi nhận thua, tôi đầu hàng, đừng đánh nữa!”

Nộ Lãng hoảng sợ gào lên, bởi vì quá căng thẳng, giọng nói đều mất ngữ điệu, nghe giống như tiếng rít chói tai.

“Vừa rồi khi người khác đầu hàng, anh đã làm như nào? Càng huống chi Hàng Long Thập Bát Chưởng của tôi còn mười sáu chưởng chưa có đánh, anh trước tiên đỡ mười sáu chưởng tiếp theo của tôi rồi nói tiếp.”

Lý Phàm tiếp tục đánh hai chưởng vào Nộ Lãng, một đạo chưởng ảnh kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Nộ Lãng cùng tiếng xương cốt vỡ vụn đã khiến tất cả mọi người có mặt xem mà da đầu muốn nổ tung.

Đây còn là Nộ Lãng vô cùng cuồng vọng ngang ngược đó nữa không? Con mẹ nó thật sự là bị đánh thành chó rồi, chó đều không có thảm như vậy!

“Thompson ông nhìn kỹ nha, đây là Khàng Long Hữu Hối, đây là Long Tường Cửu Thiên, đây là Kiến Long Tại Điền… đây là Hàng Long Thập Bát Chưởng mà ông muốn!”

Một chưởng cuối cùng của Lý Phàm vỗ vào sau lưng của Nộ Lãng, Nộ Lãng như con diều đứt dây vậy, ngã xuống lôi đài.

Bịch!

Nộ Lãng ngã ở trước mặt Thompson, há miệng phun ra một ngụm máu, máu tươi bắn vào ống quần và giày của Thompson, khiến ống quần và giày của Thompson nhiễm máu đỏ tươi.

Thompson run rẩy dịch cái мông của mình, cẩn thận dịch mình sang ghế bên cạnh, khiến bản thân cách xa Nộ Lãng đang rất thê thảm kia.

“Lợi, lợi hại, công phu của nước T thật sự lợi hại.”

Thompson cố gắng nặn ra nụ cười rồi nói, chỉ là cười còn khó coi hơn khóc.

Sở Trung Thiên thở phào nhẹ nhõm, bỗng cảm thấy trút được cục tức, tất cả mọi lo lắng trước đó đã được quét sạch.

“Ông Thompson, ông không cần căng thẳng sợ hãi như vậy, cậu Lý sẽ không làm bị thương người vô tội, chỉ cần ông không chọc giận cậu Lý là được.”

Gò má của Thompson giật giật hai cái, trong lòng nghĩ gì mà không chọc giận, bày ra nhiều chuyện như vậy đều là vì nhằm vào Lý Phàm, nếu Lý Phàm biết sự thật, sợ là sẽ đánh ông ta chết đi sống lại tới mười mấy lần!”

“Tôi, tôi biết, đây không phải là căng thẳng sao, mọi người mau chóng nghiêng Nộ Lãng đi, đưa tới bệnh viện, xem xem còn có thể cứu chữa được không.”

Thompson khoát tay, tay đấm vây xem xung quanh đều tụ lại, cùng vây xem dáng vẻ thê thảm của Nộ Lãng ở khoảng cách gần.

Hai ngày nay các tay đấm bị Nộ Lãng bắt nạt tới thảm, lúc này đều rất vui sướиг nhìn Nộ Lãng.

“Đây là tứ chi đều bị gãy rồi, hình như xương sống cũng gãy rồi, sợ là sau này muốn hoạt động tự do cũng khó.”

“Nộ Lãng chính là quá hung hăng ngang ngược, làm người vẫn là phải khiêm tốn một chút thì tốt hơn, anh nhìn xem anh Lý đó khiêm tốn biết mấy, trước đó lên lôi đài đều giống như người chưa từng luyện võ, nhưng vừa ra tay thật sự mạnh như hổ.”

“Hổ cái rắm, công phu của cậu Lý, sợ là một mình có thể đánh được một bầy hổ, sau này nhìn thấy cậu Lý vẫn là đi đường vòng thì tốt hơn.”

Các tay đấm ríu rít nói chuyện, Nộ Lãng dần dần thở ra thì nhiều hít vào thì ít, mắt thấy là hoàn toàn không cứu được rồi.

Trần Hiểu Đông nhìn thấy Lý Phàm chiến thắng thì phấn khích nhảy lên khỏi ghế, dùng mũi chân đá Khang Văn Hân: “Đừng khóc nữa, sư phụ của cậu thắng rồi, mau cùng tôi đi chúc mừng cho sư phụ của anh.”

“Á?”

Khang Văn Hân lau nước mắt, có hơi không dám tin mà nhìn về phía lôi đài, nhìn thấy Lý Phàm thật sự bình an đứng ở trên lôi đài, lúc này mới tin Lý Phàm thắng rồi.

Trần Hiểu Đông đã vui vẻ chạy ra, trực tiếp chạy tới lôi đài, giang hai tay muốn ôm Lý Phàm.

Lý Phàm đưa tay chặn Trần Hiểu Đông lại, Trần Hiểu Đông bĩu môi ưỡn ngực, nói với giọng điệu ngây thơ: “Anh đưa tay là muốn làm gì, có phải là muốn chiếm tiện nghi của em không.”

“Hờ.”

Lý Phàm cạn lời nhìn Trần Hiểu Đông: “Cô quá phận rồi, rõ ràng là cô muốn chiếm tiện nghi của tôi, tôi là đang ngăn cản cô chiếm tiện của tôi.”

“Anh nói gì vậy? Em chỉ là muốn cho anh một cái ôm chúc mừng thôi.”

Chương 460: Ư ư ư

Trần Hiểu Đồng sau khi nói xong thì nhìn thấy Lý Phàm hạ tay xuống, lập tức nhanh như cắt lao vào trong vòng ôm của Lý Phàm.

“Ư ư ư, vòng ôm thật ấm áp.”

Trên mặt Trần Hiểu Đồng tràn đầy hạnh phúc, không nhịn được mà chà chà mặt vào ngực Lý Phàm.

Lý Phàm cúi đầu nhìn Trần Hiểu Đồng, thật muốn trực tiếp đẩy Trần Hiểu Đồng ra, có điều thấy vẻ mặt tràn ngập hạnh phúc của Trần Hiểu Đồng, Lý Phàm vẫn không nhẫn tâm.

Thời khắc như này nếu như đẩy Trần Hiểu Đồng ra, sợ là sẽ khiến cô gái ngây thơ này đau lòng, xem như sự quan tâm của ba dành cho con gái đi.

Lý Phàm ngẩng đầu, cố gắng nghĩ Trần Hiểu Đồng là con gái Xuyến Xuyến.

“Thật dễ chịu, thật muốn ôm anh Lý Phàm mãi không buông ra, loại cảm giác này thật là quá quá quá, quá hạnh phúc.”

Trần Hiểu Đồng có hơi không nỡ buông Lý Phàm ra, thật muốn ôm mãi như vậy, nếu như có thể ôm mãi tới khi đầu bạc răng long thì càng tốt.

Lý Phàm vuốt vuốt đầu của Trần Hiểu Đồng, đem mái tóc suôn mượt của Trần Hiểu Đồng làm cho bồng bềnh, nhìn trông càng thêm đáng yêu lanh lợi.

“Được rồi, cái ôm chúc mừng xong rồi, cô nên nói xem là sao chạy được tới đây.”

“Chị Họa Y tới công trường rồi, em một mình đợi ở văn phòng thì rất nhàm chán, nên muốn chạy ra ngoài chơi, ra khỏi cửa thì nhìn thấy đồ đệ tiện nghi đó của anh, anh ta lái xe chở em tới, có điều

vừa rồi anh ta bị dọa cho khóc rồi, dáng vẻ thật không được tích sự gì.”

Lý Phàm nghẹn lời nhìn sang Khang Văn Hân vừa lau nước mắt trên mặt vừa đi tới, không ngờ lá gan của tên này lại nhỏ như vậy, có thể bị sự hung tàn của Nộ Lãng dọa cho khóc.

Khang Văn Hân khóc nức đi tới trước mặt Lý Phàm, cúi thấp đầu nói: “Vừa rồi tôi không khóc, đó là bị cát bay vào mắt, tôi dịu mắt nên chảy nước mắt thôi.”

“Hờ, anh đừng giả vờ có được không hả, có cần tôi học theo dáng vẻ vừa rồi của anh không.”

Trần Hiểu Đồng ngẩng đầu nói.

“Đừng, tiểu sư nương cô đừng học theo, giữ chút mặt mũi cho tôi đi.”

Trần Hiểu Đồng hằn học lườm Khang Văn Hân, muốn chặn anh ta nói ra khỏi ba chữ tiểu sư nương, có điều rốt cuộc vẫn là không cản kịp.

Lý Phàm ngoảnh mặt nhìn sang Trần Hiểu Đồng, Trần Hiểu Đồng ngại ngùng nói: “Đều là anh ta muốn gọi như vậy, không có liên quan tới em.”

Khi Lý Phàm đang muốn nói chuyện tử tế với Trần Hiểu Đồng, Sở Trung Thiên cất bước đi tới.

“Cậu Lý, hôm nay cuộc thi đấu bên này xem như kết thúc sớm, không có chuyện gì thì mau chóng đi trước đi.”

Sở Trung Thiên vừa nói vừa đánh mắt với Lý Phàm.

Nộ Lãng là tuyển thủ được cuộc thi đấu quyền anh quốc tế chuẩn bị trọng điểm bồi dưỡng, nhưng xuất sư chưa thắng thân đã chết trước, còn chưa vào trận thi đấu chính thức thì bị Lý Phàm trực tiếp đánh tới mức không sống được.

Nếu như người của cuộc thi đấu quyền anh quốc tế có bất mãn trong lòng, muốn làm ra chút chuyện gì đó, đó không phải là điều Sở Trung Thiên muốn thấy.

Có thể khiến Lý Phàm bình an đánh xong trận thi đấu quyền anh mà không xảy ra chuyện, đã là giấc mơ lớn nhất trong lòng Sở Trung Thiên.

Lý Phàm khẽ gật đầu, kéo Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân đi ra ngoài, rời khỏi nhà thi đấu Bác Kĩch trước rồi nói.

Tiễn Lý Phàm ra khỏi nhà tập luyện, thấy đám người Lý Phàm lái xe rời khỏi, Sở Trung Thiên mới xoay đầu trở vào trong nhà tập luyện.

Các tay đấm tới tập luyện đã rời đi, Nộ Lãng cũng được nghiêng đi rồi, mấy người đàn ông lực lưỡng đang dọn sạch vết máu trên đất.

Thompson ngồi ở trên ghế hút thuốc, ánh mắt có hơi mơ màng không có tiêu cự, dường như cả đại não đều trống rỗng.

Sở Trung Thiên đi tới ngồi xuống bên cạnh Thompson, cũng móc ra điếu thuốc ngậm vào trong miệng.

“Sở, công phu của các ông thật là tồn tại, công phu vừa rồi của Lý Phàm thật sự lợi hại, đó chính là Hàng Long Thập Bát Chưởng sao, nhìn trông thật sự rất mạnh.”

Thompson khẽ nói, tay trái còn khua khua vài cái.

Trên trán Sở Trung Thiên xuất hiện đầy vạch đen, đều không biết nên nói chuyện tiếp với Thompson như nào.

“Chắc là tồn tại, nơi này của chúng tôi có rất nhiều ẩn sĩ cao nhân, nghe nói ở trong núi Chung Nam có tám ngàn ẩn sĩ đang tu luyện, tu vi của mỗi người bọn họ đều rất lợi hại, người mạnh nhất sẽ được gọi là Lục Địa Thần Tiên, Kiếm Tiên gì đó, đó là những tồn tạo có thể dời sông lấp bể hủy thiên diệt địa.”

Sở Trung Thiên cũng không nghiêm túc nữa, học theo con đường

kể tiểu thuyết võ hiệp như của Lý Phàm cho Thompson, bắt đầu hăng hái kể tiểu thuyết võ hiệp cho Thompson.

“Oa, thật sự có người lợi hại như vậy sao? Vậy Lý Phàm tính là cái gì? Cậu ta có thể được là tiên không?”

“Vậy chắc chắn không thể rồi, cậu Lý tuy rất lợi hại, nhưng cậu ấy chưa từng tu luyện, chắc chắn không thể gọi là tiên.”

Sau khi Sở Trung Thiên nói xong, nơi sâu thăm linh hồn vô cùng sám hối, hy vọng thần phật trên trời đi ngang qua tha thứ cho việc ông ta nói linh tinh.

Gò má của Thompson giật giật, vốn tưởng Lý Phàm lợi hại như vậy, chắc là người xuất sắc trong tám ngàn ẩn sĩ mà Sở Trung Thiên nói, nhưng không ngờ Lý Phàm vậy mà căn bản ngay cả kẻ nhập môn trong tám ngàn ẩn sĩ đều không phải.

Lẽ nào phương đông thần bí lại trâu bò như vậy? Tính như vậy, ít nhất có tám ngàn cao thủ có thực lực cao hơn Lý Phàm.

Thompson lần đầu tiên cảm nhận được nguy hiểm, trong lòng sinh ra ý nghĩ mau chóng trở về bên kia đại dương, nếu không chỉ cần hơi không cẩn thận thì đem cái mạng nhỏ của mình chôn ở nơi này.

Còn nhiệm vụ gì đó, vẫn là giao cho người khác đi hoàn thành là được rồi, tính mạng của ông ta là báu vật.

Có điều ý nghĩ này chỉ thoáng qua, Thompson biết kết cục của mình nếu như nhiệm vụ thất bại, tuyệt đối sẽ không thoải mái hơn chết.

“Như thế à, phương đông thật thần kỳ, ông cho người sửa lại lôi đài đi, tôi phải đi làm việc rồi.”

Thompson để lại Sở Trung Thiên, vội vàng đi về phía văn phòng cách đó không xa.

Nhìn thấy Thompson đã đi vào văn phòng, Cletti vội đứng dậy:

“Tiếp theo phải làm sao đây? Chuyện của Nộ Lãng thật sự là…”

“Không cần nói tên quỷ chết đó nữa, video bọn họ giao thủ vừa rồi chuẩn bị sẵn, để hai tay đấm có thực lực nhất xem thử, bảo bọn họ cân nhắc công phu của Lý Phàm.”

“Tôi đã sắp xếp rồi, bọn họ và đội huấn luyện đang phân tích kỹ thuật chiến đấu của Lý Phàm, tìm điểm yếu của cậu ta tiến hành tập luyện đối phó.”

Cletti đã sắp xếp trước một bước, trước kia đây là một trong những cách thao túng cuộc thi đấu quyền anh, nhưng mấy năm này đã không có quá nhiều tác dụng.

Bởi vì cuộc thi đấu quyền anh đã bồi dưỡng ra tay đấm có sức thống trị, có điều bây giờ bởi vì sự xuất hiện của Lý Phàm, loại phương pháp phân tích truyền thống này lần nữa được dùng.

“Rất tốt, vừa rồi Sở Trung Thiên nói Lý Phàm không phải là lợi hại lợi nhất, nói núi Chung Nam có tám ngàn ẩn sĩ gì đó, cũng không biết những điều ông ta nói là thật hay giả, cậu phái người đi điều tra kỹ càng, địa phương đáng chết này sao lại nguy hiểm như vậy chứ.”

Cletti sững người, cúi đầu nói: “Đại nhân, tôi có lời muốn nói với ông, ở nơi này của bọn họ lưu truyền một câu gọi là mê tín phong kiến, vừa rồi chuyện mà Sở Trung Thiên nói với ông, xem là một loại mê tín phong kiến, ông tuyệt đối đừng có tin.”

“Fuck! Cậu xem tôi là đồ ngốc à! Nhưng Lý Phàm có thể đánh chết Nộ Lãng cậu giải thích như nào?”

Chương 461: Chị cướp ba em thì phải làm sao?

“Cái này, cái này thật sự không thể giải thích, có lẽ cậu ta thật sự là biết công phu, như Lý Tiểu Long vậy, hây hây ha.”

Cletti cũng không thể giải thích cái chết của Nộ Lãng, chỉ có thể quy cho Lý Phàm biết võ thuật.

“Cho nên, những điều Sở Trung Thiên nói bắt buộc phải điều tra, nếu như thật sự tồn tại thì sao? Cậu nghĩ đi, có tám ngàn người lợi hại hơn Lý Phàm, bọn họ tập trung lại với nhau sẽ là một cỗ lực lượng cực lớn, cho dù là boss của ông ta đều không chọc nổi!”

Thompson giận dữ nói xong, trên trán Cletti xuất hiện vô số mồ hôi lạnh, cảm thấy bản thân vừa rồi quả thật nghĩ quá đơn giản rồi.

“Tôi biết rồi, bây giờ lập tức sắp xếp người tiến hành điều tra, chắc chắn có thể tra rõ.”

Cletti nói xong thì cầm điện thoại gọi đi, sắp xếp người dựa theo chuyện mà Sở Trung Thiên mà đi điều tra.

Thompson cụp mắt hỏi: “Trần Phú thì sao, chắc đã đưa tới phòng thí nghiệm rồi nhỉ.”

“Đã đưa tới rồi, có điều tình hình cụ thể tôi không biết.”

“Vậy là được rồi, nhiệm vụ của chúng ta là lấy được máu của Lý Phàm, tôi thấy cuộc thi đấu quyền anh chưa chắc có thể trông mong được rồi, cậu nghĩ thử xem có cách gì khác không.”

Thompson có hơi không biết đối phó Lý Phàm như nào, công phu của Lý Phàm lợi hại, mấy tốp người đều tổn thất trong tay của Lý Phàm, Thompson không muốn tiếp tục mạo hiểm, nếu như lộ ra là ông ta sai khiến, Thompson lo lắng Lý Phàm sẽ lập tức giết tới cửa.

“Cách khác ngược lại cũng có, mỹ nhân kế như thế nào? Chúng ta có thể tìm mỹ nữ đặc công từng được huấn luyện chuyên nghiệp tới làm chuyện này.”

Cletti cảm thấy dùng mỹ nhân quyến rũ Lý Phàm là chuyện vô cùng ok, nhất là dùng mỹ nữ nước ngoài tóc vàng da trắng, tuyệt đối sẽ kïcℏ thích tới dục vọng của Lý Phàm, chỉ cần nhiệt huyết dâng trào, vậy chắc chắn vài phút sẽ bị mỹ nữ đặc công xử đẹp.

“Ừm, ngược lại là một cách hay, tôi thấy mỹ nữ vừa rồi ôm Lý Phàm không phải là vợ của cậu ta, thiết nghĩ cậu ta cũng là một kẻ ăn chơi.” Thompson gật đầu phân tích.

Càng phân tích Thompson càng cảm thấy thích hợp, dùng mỹ nữ đối phó đàn ông, sợ là không có mấy người đàn ông có thể thoát được.

“Tốt nhất tìm mỹ nữ theo gu của Lý Phàm, không cần chỉ chọn người cậu cảm thấy đẹp, gu thẩm mỹ của phương đông với phương tây khác nhau rất lớn.”

“Hiểu rồi, tôi nhất định dựa theo gu thẩm mỹ của phương đông mà chọn lựa, sẽ có người có chuyên môn tới kiểm tra.”

“Đi đi, mau chóng sắp xếp.”

Thompson khoát tay, cảm thấy trái tim của mình thật mệt, vốn tưởng là nhiệm vụ có thể dễ dàng hoàn thành, nhưng bây giờ lại trở thành củ khoai nóng bỏng tay.

…

Khang Văn Hân lái chiếc Mercedes ổn định chạy trêи đường, mắt đều không dám nhìn sang bên cạnh, bởi vì thần sắc của Lý Phàm rất lạnh lẽo.

Trần Hiểu Đồng ngồi ở hàng ghế sau mặt mày ủy khuất đang thương nhìn Lý Phàm: “Anh đừng tức giận mà, em chỉ là nói đùa với Khang Văn Hân để anh ta gọi em là tiểu sư nương thôi, cùng

lắm sau này không kêu anh ta gọi như vậy nữa.”

“Cô nói xem cô nghĩ như nào vậy, tôi luôn cảm thấy cô đối với tôi có ý đồ, cô nói cô thích tôi điểm nào, tôi bây giờ sửa.”

Lý Phàm lạnh băng băng nói.

“Em, em chỉ là cảm thấy ở bên anh rất ấm áp, có một loại cảm giác giống như ở bên ba của em, em lúc nhỏ khi ba em ôm em thì có loại cảm giác giống như ở bên anh vậy.”

Sắc mặt của Khang Văn Hân đỏ bừng, suýt nữa thì bật cười: “Tôi nói nhỏ một câu, sư phụ tôi đâu phải là ông chú trung niên, mục tiêu yêu ba này của cô có phải là tìm sai rồi không?”

“Cần anh quản chắc, tôi lúc nhỏ thì ba tôi lớn giống như anh Lý Phàm vậy, cảm giác của tôi một chút không có sai, tôi còn chưa lên tiểu học thì ba tôi, ba tôi… hu hu hu hu.”

Trần Hiểu Đồng ôm mặt bật khóc, ngón tay cái co ở đằng sau bàn tay chọc mạnh vào mắt, mắt bị chọc không ngừng chảy ra nước mắt.

Khang Văn Hân nghe mà có hơi không nhẫn tâm, vội vàng cầu tình: “Sư phụ, anh cho cô ấy một cơ hội thay đổi đi, đâu phải là chuyện lớn gì, đại sư nương của tôi, ờm, sư nương của tôi đâu có nghe thấy, sẽ không có hiệu lầm gì đâu.”

“Nếu Văn Hân đã nói chuyện thay cho cô rồi, tôi cũng không truy cứu nhiều nữa, sau này kiểu nói đùa này không thể nói bừa được, nghe thấy chưa.”

Lý Phàm nghiêm nghị nói.

Trần Hiểu Đồng lau nước mắt, đáng thương nói: “Biết rồi, sau này cũng sẽ không nữa, em nhất định sẽ ngoan, anh đừng đuổi em đi.”

“Đừng giả vờ nữa, còn giả vờ nữa tôi lập tức vứt cô xuống xe.”

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, cúi thấp đầu bực tức nghiến răng, cảm

thấy Lý Phàm thật sự là quá đáng quá rồi, hoàn toàn xem mỹ nữ không bằng bao đậu, thật sự là quá bắt nạt người.

“Sư phụ, về công ty sao?”

Khang Văn Hân hỏi.

“Không, tới bệnh viện.”

Lý Phàm chỉnh tuyến đường, bảo Khang Văn Hân đi theo tuyến đường chỉ dẫn.

Rất nhanh Lý Phàm mang Khang Văn Hân cùng Trần Hiểu Đồng tới phòng bệnh viện của Xuyến Xuyến, Xuyến Xuyến nhìn thấy Lý Phàm thì trực tiếp nhào vào trong lòng của Lý Phàm, vui vẻ hôn lên mặt của Lý Phàm.

“Ba, ba cuối cùng cũng tới thăm con rồi, chú và dì này là ai.”

Xuyến Xuyến nghiêng đầu nhìn Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng.

Mặt của Khang Văn Hân giật giật, suy nghĩ bản thân nếu dựa theo bối phận chắc là ngang hàng với Xuyến Xuyến, chỉ là không biết anh ta tính là sư huynh hay sư đệ của Xuyến Xuyến?

“Xuyến Xuyến, đây là đồ đệ Khang Văn Hân của ba, con gọi cậu ta là anh là được rồi.”

“Á?”

Xuyến Xuyến nhìn kỹ Khang Văn Hân, Khang Văn Hân cố gắng lộ ra nụ cười ngại ngùng mà không mất đi vẻ lịch sự.

“Đây là anh? Nhưng chú ấy còn già hơn ba.”

Xuyến Xuyến ngây thơ nói.

Nét cười trên mặt của Khang Văn Hân bỗng nứt ra, cảm thấy cả người đều có hơi không tốt.

“Xuyến Xuyến, đây là chị Hiểu Đồng của con.”

Lý Phàm giới thiệu tiếp Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng phồng mang trợn má, không vui nói: “Anh Lý Phàm, anh giới thiệu như thế là không đúng, Xuyến Xuyến tất nhiên phải gọi em là dì mới đúng, nếu không sẽ loạn bối phận.”

“Chị rất xinh đẹp, chị mới không phải là dì, chị phải gọi ba em là chú mới được, nếu không em gọi chị là dì rồi, chị cướp ba với mẹ của em thì phải làm sao.”

Ba người Lý Phàm đều hoàn toàn hóa đá, hoàn toàn bị lời của Xuyến Xuyến làm cho sửng sốt.

“Xuyến Xuyến con đây là học theo ai vậy?”

Lý Phàm nhẹ nhàng nhéo má của Xuyến Xuyến, nói.

“Trong bộ phim mà dì sát vách xem đều như thế, tóm lại sẽ có chị gái trẻ trung xinh đẹp theo đuổi ba của bạn nhỏ khác, với cả có một số người đều nói mấy chuyện đại loại như vậy, con ở trong bệnh viện nhìn thấy vợ chính thức đánh tiểu tam.”

Xuyến Xuyến rất nghiêm túc nói, Lý Phàm không nhịn được mà bật cười: “Xuyến Xuyến yên tâm, ba sẽ không tìm tiểu tam, ngoài mẹ của con ra, người ba yêu chính là con, cũng sẽ không thích người khác.”

“Dạ, Xuyến Xuyến tin ba.”

Xuyến Xuyến nói xong thì ôm lấy cổ của Lý Phàm, hôn mạnh một cái vào mặt của Lý Phàm.

Trần Hiểu Đồng nhìn dáng vẻ thân thiết của Lý Phàm và Xuyến Xuyến thì có hơi ghen, không tự chủ mà lại nhớ tới tuổi thơ vui vẻ của mình.

Khang Văn Hân ngại ngùng đứng ở bên cạnh, cảm thấy mình có

hơi dư thừa.

Chương 462: Thăng cấp

Sắc đêm bao trùm bầu trời.

Siêu xe biển số vùng khác thay nhau lái về nhà thi đấu.

Vô số nhân vật phú hào chạy tới sàn đấu quyền anh quốc tế, đặc biệt là những phú hào đam mê cá cược, càng là cao quý vô song.

Lâm Chính Nam bước xuống khỏi Bentley, dưới sự nâng đỡ của ông quản gia, sự bao vây của đám vệ sĩ, ngang ngược bá đạo xuyên qua đám nhà giàu.

Không ít phú hào cảm thấy ông ta quá bá đạo, muốn lấy thân phận ra dạy dỗ ông ta một chút.

Nhưng vệ sĩ bên cạnh Lâm Chính Nam lấy ra súng dài ngắn dắt hông, tất cả phú hào đều im lặng không nói nữa.

Họ cũng mang theo vệ sĩ, vệ sĩ cũng có súng lục, nhưng vệ sĩ của họ nhiều nhất chỉ mang một cây súng mà thôi.

Mà vệ sĩ bên cạnh Lâm Chính Nam, cơ bản đều là mỗi người tay cầm một cây súng, hông lại dắt thêm hai cây, hỏa lực như vậy đã chứng minh thân phận của ông ta không tầm thường.

Nhìn đám phú hào chắn đường trước mặt bị dọa đến run rẩy, Lâm Chính Nam hừ lạnh một tiếng, ngẩng cao đầu tiếp tục đi về phía trước.

“Ồ, tôi còn cho rằng ai ngang ngược như vậy chứ, Tiểu Lâm Tử cậu giả bộ rất ra dáng nha.”

Bát Gia lắc lư đi tới, sau lưng là một hàng vệ sĩ cường tráng.

Lâm Chính Nam nghe thấy giọng của Bát Gia, cơ má khẽ giật giật, nhưng rất nhanh trên mặt đã lộ ra nụ cười.

“Thì ra là Bát Gia tới à, không nghĩ tới Bát Gia cũng thích tỷ đấu quyền anh, nếu biết ngài cũng tới, Tiểu Lâm Tử tôi nhất định đứng ở cửa nghênh đón ngài.”

Lâm Chính Nam một bó tuổi cười tươi rói tự xưng Tiểu Lâm, nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy quái dị.

Bát Gia đắc ý đi tới trước mặt Lâm Chính Nam, híp mắt nói: “Ông tới xem ai thi đấu vậy? Nghe nói gần đây con trai ông chết, ông còn không ngoan ngoãn ở nhà người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, còn chạy ra ngoài làm quái gì.”

Mặt Lâm Chính Nam lóe lên tia tức giận, nụ cười dần trở nên cứng ngắc.

“Bát Gia, đừng khinh người quá đáng, bây giờ ông cũng chỉ là có một danh phận Long Vương mà thôi, địa bàn cũng không có, vẫn là đừng quá phách lối, tôi nghe nói Long Hậu cũng tới Hán Thành đâu.”

“Tin tức thật nhanh nhạy, sao nào, chẳng lẽ ông còn muốn chạy đi gặp Long Hậu, ông có mặt mũi đó sao.”

Bát Gia hung ác nhìn Lâm Chính Nam, như muốn ăn tươi nuốt sống ông ta.

“Tôi là không gặp được Long Hậu, nhưng chủ tử của tôi có thể, nếu tôi quay về khóc lóc, e rằng chủ tử của tôi sẽ niệm tình tôi cực khổ nhiều năm, mà giúp tôi xả giận, đến lúc đó chỉ sợ hổ lạc đồng bằng bị chó khinh.”

Lâm Chính Nam là thuộc hạ của Thất Long Vương, theo Thất Long Vương đã hơn hai mươi năm, làm không ít việc cho Thất Long Vương, cho nên lúc này mới không quá kiêng dè Bát Gia.

Dù sao bây giờ Bát Gia đã trở thành Long Vương không có móng vuốt sắc bén, chỉ là có cái danh phận mà thôi.

Bát Gia tức giận nhìn Lâm Chính Nam, hung hăng nói: “Ông cmn giỏi lắm, Long Hậu sẽ tới ngay, ông cùng tôi đợi Long Hậu đi.”

“Long Hậu cũng tới?”

Mặt Lâm Chính Nam lóe lên kinh hoảng.

Lâm Chính Nam vẫn rất sợ Long Hậu, dù sao Long Hậu có thể xem là lão đại của lão đại.

Mà Long Hậu vô cùng thần bí, trên cơ bản ngoại trừ tám Long Vương, thì các chư hầu Long Môn phía ngoài không có mấy ai có thể gặp được.

Lâm Chính Nam cũng chưa từng gặp Long Hậu, tất cả những chuyện liên quan tới Long Hậu đều là nghe nói.

Bát Gia không nói nữa, chắp hai tay trước bụng, nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi Long Hậu tới.

Giây lát sau, Rolls Royce chống đạn của Long Hậu lái tới, đợi xe dừng hẳn, mặt Bát Gia hiện lên nụ cười nịnh nọt, chạy nhanh tới trước xe mở cửa.

Trương Đức Võ xuống xe trước, sau đó xoay người nâng cánh tay, để Long Hậu đỡ tay mình xuống xe.

Long Hậu đeo mạng che mặt, quần áo hoa lệ bước xuống, ánh mắt lướt nhìn Lâm Chính Nam, có chút không vui nhìn sang Bát Gia.

“Sao chó mèo ở đâu ông cũng dắt theo bên cạnh, là chuẩn bị tự hủy bản thân à?”

“Long Hậu, ngài đừng oan uổng tôi, đây là thuộc hạ của anh bảy tôi vừa khéo gặp được, Lâm Chính Nam, lão già này rất vô lễ với tôi, còn nói muốn đi tìm anh bảy đến trước mặt ngài nói xấu tôi đâu, tôi không phải là ủy khuất trong lòng sao.”

Mặt Bát Gia lộ ra vài phần buồn phiền: “Long Hậu, ngài xem, bây giờ tôi không quyền không thế, chó má bên dưới cũng dám khinh thường tôi, sau này tôi còn làm sao đánh cả giang sơn cho ngài đây.”

Trong lòng Lâm Chính Nam hoảng loạn, quỳ phịch xuống đất, hoảng sợ nói: “Long Hậu, Bát Gia nói không phải sự thật, nếu không phải ông ta lấy cái chết của con trai tôi ra nói, tôi cũng sẽ không dùng lời mạo phạm Bát Gia.”

Trương Đức Võ sáp tới bên tai Long Hậu, nói một phen mối quan hệ giữa cái chết của cậu ba Lâm với Lý Phàm.

Long Hậu nghe xong liền hiểu rõ là chuyện gì, lãnh đạm nói: “Các người thật sự làm mất mặt tôi, đến phòng bao rồi nói tiếp chuyện.”

Long Hậu dẫn Trương Đức Võ và thuộc hạ rời đi trước, Bát Gia và Lâm Chính Nam hung hăng nhìn nhau, cũng theo vào nhà thi đấu.

Tầng hai nhà thao luyện đã cải tạo thành các phòng bao dành cho khách quý, phòng bao chính giữa được Long Hậu bao.

Vào phòng bao ngồi xuống, Long Hậu lạnh giọng nói: “Lâm Chính Nam, con trai chết thì nghĩ cách báo thù, chạy tới xem tỷ đấu là chuyện gì, lần này ông dám vì con trai mà xung đột với lão bát, sau này có phải còn dám xung đột với tôi không.”

Lâm Chính Nam bị dọa mặt mày xám ngét, hoảng loạn quỳ xuống đất không ngừng dập đầu.

“Long Hậu tha mạng, tôi sai rồi, tôi biết sai rồi, tôi quay về sắp xếp người đi tìm kẻ thù liều mạng ngay!”

“Nhớ bài học lần này, sau này còn dám dĩ hạ phạm thượng, tôi sẽ lột da ông, cút.”

“Cảm ơn Long Hậu, cảm ơn Long Hậu tha mạng.”

Lâm Chính Nam hoảng hốt chạy ra khỏi phòng bao, cảm thấy mình xem như phúc lớn mạng lớn, tìm lại được một mạng.

Bát Gia cung kính nói với Long Hậu: “Cảm ơn Long Hậu chủ trì công đạo cho tôi, tôi vô cùng vô cùng cảm kïcfi.”

“Bớt giả bộ đi, ông nói ông muốn tiếp cận Lý Phàm lấy chìa khóa bí mật, sao không có chút động tĩnh nào.”

“Tôi không phải đang chờ cơ hội sao, cũng không thể tỏ ra quá để tâm, ngài nói có đúng không.”

Bát Gia cười nịnh nọt nói.

“Hừ!”

Long Hậu hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Bát Gia nữa.

Trương Đức Võ từ ngoài bước vào, cầm danh sách thi đấu có chút nghi hoặc nói: “Cuộc đấu giữa Lý Phàm và Nộ Lãng hủy bỏ rồi, nguyên nhân cụ thể là gì tôi đang cho người dò hỏi.”

“Sao lại hủy bỏ? Họ làm thế nào vậy.” Mặt Long Hậu hiện lên tức giận.

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng bao bị gõ vang, Sở Trung Thiên cúi đầu khom lưng bước vào.

Sở Trung Thiên chỉ biết trong phòng bao này là nhân vật lớn, nhưng cụ thể là ai, có thân phận gì, thì ông ta lại không hề biết.

“Xin chào, tôi đại diện ban tổ chức giải thích một chút, bởi trong cuộc thao luyện buổi chiều, Nộ Lãng bị Lý Phàm đánh chết nên trận đấu giữa Lý Phàm và Nộ Lãng đã dừng lại, Lý Phàm tự động thăng cấp vào trận đấu chính, ngày mai mới có trận đấu của anh ta.”

Chương 463: Trình độ gì

Trương Đức Võ trợn tròn mắt, nhìn Sở Trung Thiên đang cúi đầu, nói: "Ông nói gì? Lý Phàm tự động thăng cấp rồi? Lão đại của chúng tôi từ xa tới đây chính là để xem cuộc tỷ đấu của Lý Phàm, ông lại nói với chúng tôi anh ta tự động thăng cấp rồi! Các người có thể chuyên nghiệp hơn một chút không!"

"Thực xin lỗi, thực sự là sự cố ngoài ý muốn, chúng tôi cũng không nghĩ tới sẽ như vậy."

Sở Trung Thiên không ngừng khom người xin lỗi.

Đối diện với nhân vật lớn ngay cả thân phận cũng không biết, Sở Trung Thiên không dám đắc tội, hèn mọn như cát bụi.

Trương Đức Võ vốn muốn xem tình cảnh Lý Phàm bị đánh, nhưng nhận được lại là tin tức Lý Phàm thăng cấp, điều này khiến ông ta hận đến ngứa răng.

"Đám khốn các người, không phải giở trò gì chứ! Nếu để tôi biết các người giở trò, ông đây không bỏ qua cho các người!"

"Không dám không dám, dù tôi muốn giở trò, thì chủ tịch của cuộc thi cũng sẽ không đồng ý, thật sự là hôm qua xảy ra ngoài ý muốn."

Long Hậu lãnh đạm liếc nhìn Sở Trung Thiên: "Đã vậy, chúng tôi cũng không truy cứu nữa, nhưng có thể cho tôi xem video Lý Phàm trên cuộc thao luyện không."

Long Hậu không quan tâm có mờ ám hay không, điều bà ta muốn biết là thực lực của Lý Phàm.

Những tài liệu thu được trước đây có thể nói là tâng bốc Nộ Lãng lên tận trời, Long Hậu rất tò mò Nộ Lãng thực lực siêu quần làm sao trở thành bại tướng dưới tay Lý Phàm.

Sở Trung Thiên xoắn xuýt một chút, thấp giọng nói: “Cái này tôi phải xin phép, tôi cũng chỉ là bên làm việc, không có quyền sử dụng video camera giám sát, cho nên các vị muốn xem nội dung trận thao luyện thì tôi cần có được sự đồng ý của chủ tịch mới được.”

“Vậy ông đi xin phép đi, nhanh chóng trả lời tôi.”

“Vâng, tôi nhất định làm nhanh.”

Sở Trung Thiên khom người lui ra khỏi phòng bao, đứng trước cửa ra sức lau mồ hôi trên trán.

Trong phòng bao, Trương Đức Võ có chút bất mãn nói: “Mấy tên bên kia đại dương thật sơ sót, tổ chức một trận đấu cũng gây ra nhiều chuyện như vậy.”

“Ông ra ngoài đợi, nếu họ đưa video tới, ông đem vào ngay.”

Long Hậu lạnh giọng nói.

Trương Đức Võ mí mắt giật giật, biết Long Hậu bất mãn với việc mình xả giận, hoảng loạn lùi ra khỏi phòng bao.

Bát Gia ngồi thẳng người, cảm thấy Long Hậu thế này là muốn nói chuyện riêng với mình.

“Lão bát, có phải trong lòng ông hận tôi không, hận tôi phân đi địa bàn của ông.”

Ánh mắt Long Hậu nhìn ra lôi đài bên ngoài, như đang tám chuyện.

“Ngài quá lời rồi, tôi sao có thể hận ngài chứ, nhiều nhất chỉ là có chút bất mãn trong lòng thôi, đổi thành ai bị chia địa bàn thì cũng sẽ có chút không thoải mái.”

“Hừ hừ, ông rất biết nói chuyện, vẫn là câu đó, chỉ cần ông có thể tìm được chìa khóa mật từ trong tay Lý Phàm, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi ông, để ông ngồi lên vị trí Đại Long Vương cũng có

thể.” . Ra chương nhanh nhất tại [TrùmTruyệ n. N ET]

Toàn thân Bát Gia cứng ngắc, cơ má giật giật, trong lòng nói không rõ là kïcfi động hay sợ hãi.

Có thể ngồi lên vị trí Đại Long Vương, đó là mơ ước của Bát Gia, nhưng Bát Gia cũng biết vị trí đó mình không thể cầu được.

Mấy chục năm sóng gió, vị trí sau Tứ Long Vương cũng đã thay đổi vài bận, nhưng ba vị trí đầu đều vững như thái sơn.

Ba vị Long Vương đầu khống chế hơn nửa tài sản và thế lực của Long Môn, có thể nói là ngang hàng với chủ vị của Long Môn.

Nhiều năm như vậy, ba vị kia đều một lòng trung thành với Long Môn, tất cả đều lấy lợi ích của Long Môn làm đầu, cho nên luôn ngồi rất vững.

Bây giờ Long Hậu đưa ra miếng bánh ngon, trong mắt Bát Gia lại càng giống như thuốc nổ, nếu làm không ổn, bản thân sẽ bị Đại Long Vương tiêu diệt trước nhất.

Hơn nữa gần đây cũng đồn đãi Đại Long Vương rất thân thiết với Long Hậu, Long Hậu không có lý nào muốn ra tay với Đại Long Vương.

Chỉ trong chớp mắt, trong lòng Bát Gia đã hiện ra vô vàn tâm tư.

“Vị trí Đại Long Vương tôi không dám mơ tưởng, có thể ngồi lên vị trí Bát Long Vương đã là phúc phận của tôi rồi, tôi nhất định dốc hết toàn lực tìm chìa khóa mật dâng hiến cho ngài.”

Bát Gia khom lưng nói.

Long Hậu mỉm cười, thản nhiên nói: “Không tệ, tôi còn tưởng ông sẽ bành trướng chứ, con người mà, điều quan trọng nhất là biết rõ bản thân, có thể đặt đúng vị trí mới có thể sống dài lâu, tôi xem kỹ ông, cảm thấy ông có thể sống rất lâu dài.”

Toàn thân Bát Gia bừng tỉnh, biết rõ Long Hậu là đang nhắc nhở

mình, có lẽ vẫn không quá yên tâm với mình.

“Ngài yên tâm, tôi làm người rất biết kính sợ, ngài là người trong lòng tôi kính sợ nhất, tôi tuyệt đối biết rõ bản thân, nhất định làm thuộc hạ tốt của ngài.”

“Ha ha ha.”

Long Hậu hài lòng cười.

Bát Gia thở phào một hơi, cảm thấy mình qua cửa một lần rồi, mỗi lần gặp Long Hậu đều phải đấu trí đấu dũng một phen, không đáp tốt sẽ khiến Long Hậu không hài lòng, sợ là giây phút nào cũng có thể trở thành người chết.

Cửa phòng bao bị đẩy mở, Trương Đức Võ cầm USB đi vào.

“Đây là video trận thao luyện của Lý Phàm, họ xem như biết điều, không giở trò gì.”

“Mở ra xem, tôi muốn xem xem Lý Phàm đánh với Nộ Lãng thế nào.”

Long Hậu có chút hứng thú nói.

Trương Đức Võ cắm USB vào tivi, đoạn video bên trong nhanh chóng trình chiếu.

Nội dung video bắt đầu từ đoạn Nộ Lãng một chấp mười, nhìn tư thế uy vũ toàn thắng các quyền thủ kia của Nộ Lãng, Long Hậu khẽ vặn cơ thể.

“Nhìn rất dũng mãnh, trên căn bản là chèn ép đối thủ, nhưng sao anh ta có thể bị Lý Phàm đánh bại, chẳng lẽ có người hạ thuốc anh ta?”

Long Hậu nghi hoặc thì thào.

“Hẳn không ai hạ thuốc anh ta, lúc nãy tôi có hỏi qua, Nộ Lãng là thật sự bị đánh chết.”

Trương Đức Võ nghiêng đầu nhìn Long Hậu hỏi: “Có cần tua nhanh không?”

“Không cần, dù sao trận khác cũng không có gì xem, cứ vậy đi, vẫn là từ từ xem đi.”

Long Hậu chăm chú xem video, lúc nhìn thấy Lý Phàm lên đài, dễ dàng đánh ngã Nộ Lãng, sắc mặt Long Hậu khẽ biến đổi.

“Lý Phàm đang nói gì, tại sao không có tiếng?”

Long Hậu không vui nói.

“Đây là hình ảnh video của camera giám sát, camera giám sát ở đây đều không trang bị ghi âm, cho nên không có tiếng.”

Trương Đức Võ vội giải thích.

“Hừ! Lý Phàm giải quyết Nộ Lãng dễ dàng như vậy, các người nói xem Lý Phàm ở trình độ nào, sao có thể có võ lực mạnh như thế!”

Lý Phàm thể hiện ra lực chiến đấu mạnh mẽ, khiến Long Hậu có chút kinh sợ.

Nếu tiếp xúc cự ly gần với Lý Phàm, Lý Phàm bỗng bạo lực đả thương người, có phải sẽ tạo ra uy hïếp chí mạng với mình không?

Dù không tạo ra uy hïếp chí mạng thì làm mình bị thương cũng không tốt!

Trương Đức Võ cau chặt mày, nghiến răng kèn kẹt, sự cường đại của Lý Phàm khiến ông ta nhớ tới chuyện lần trước, đủ kiểu gài bẫy Lý Phàm cũng không thành công, đây là sỉ nhục lớn nhất của ông ta!

Chương 464: Long hậu có lệnh

Bát Gia dò đoán tâm tư Long Hậu, chậm rãi nói: “Tôi thấy Lý Phàm cũng chỉ là có chút thủ đoạn mà thôi, Nộ Lãng là quyền thủ không có quy tắc gì, hoàn toàn chỉ dựa vào tố chất thân thể tốt, chỉ cần là người trải qua huấn luyện bài bản, thì đều có thể đánh thắng anh ta.”

“Lão Bát, ông thật sự cho rằng như vậy?”

Long Hậu lạnh giọng nói.

Bát Gia khẽ run rẩy, hoảng loạn cúi đầu, giọng buồn bực: “Tôi chỉ là nghĩ sao thì nói vậy, nói không hẳn là đúng.”

“Hừ, dù tôi không hiểu lắm về những thứ cao thâm, nhưng đạo lý căn bản tôi vẫn là hiểu, Nộ Lãng dù không tính là cao thủ lợi hại, nhưng vẫn có thể đạt tới trình độ cao thủ hàng đầu.”

“Trong các hộ vệ Long Môn, có không ít người mạnh hơn Nộ Lãng, nhưng nếu nói ai có thể chèn ép Nộ Lãng một cách dễ dàng như Lý Phàm thì e rằng không mấy ai có thể làm được, mấy năm nay e rằng Lý Phàm vẫn luôn ẩn nhẫn, thật sự là dã tâm lang sói!”

Trương Đức Võ vội phụ họa: “Ngài nói đúng, Lý Phàm quả thực là dã tâm lang sói, tôi sớm đã nhìn ra tên này dã tâm không nhỏ, phải nhanh chóng diệt trừ hắn mới tốt.”

Bát Gia rụt cổ không dám nói nữa, lúc này nói nhiều sai nhiều, vẫn là thành thực giả bộ ngoan ngoãn là tốt nhất.

Ngón tay Long Hậu khẽ gõ hai cái, nhắm mắt nói: “Cầm video về, kêu thuộc hạ nghiên cứu thực lực của Lý Phàm, Đức Võ, ông âm thầm giúp Lâm Chính Nam đi, để ông ta báo thù cho con trai.”

“Tôi hiểu rồi, tôi đi sắp xếp ngay.”

Trương Đức Võ đắc ý lùi sang một bên, móc điện thoại ra bắt đầu

liên lạc.

Có tiếng phân phó này của Long Hậu, Trương Đức Võ liền có thể to gan ra tay với Lý Phàm, chỉ cần mượn chuyện giúp Lâm Chính Nam làm âm thầm một chút.

Đợi sau khi Trương Đức Võ liên lạc một phen, Long Hậu ngáp nói: "Hơi buồn ngủ rồi, quay về nghỉ ngơi đi."

"Dạ."

Trương Đức Võ đi tới trước mặt Long Hậu, đỡ Long Hậu đứng dậy, sau đó khoác cánh tay Long Hậu ra khỏi phòng bao.

Đám hộ vệ vây lấy Long Hậu và Trương Đức Võ rời đi, Bát Gia ngồi trong phòng bao một lát, đoán Long Hậu đã đi xa rồi mới đứng dậy rời đi.

Ra khỏi nhà thao luyện ngồi vào xe của mình, Bát Gia lấy điện thoại bấm gọi số của Lý Phàm.

"Thiếu chủ, tôi là Tiểu Bát."

Bát Gia cười xán lạn nói.

"Ừ, có chuyện gì?"

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

"Vừa rồi Long Hậu tới xem trận đấu quyền anh quốc tế, biết ngài đã thăng cấp trước đó, bà ta tức đến nỗi mũi xém chút lệch luôn."

"Haha, nếu bà ta có thể tức giận dễ dàng như vậy thì tôi sớm đã giết về Long Môn rồi."

Lý Phàm không tin lời của Bát Gia, có lẽ Long Hậu sẽ tức giận, nhưng nếu nói bà ta tức đến lệch mũi, vậy tuyệt đối là không tồn tại.

Bát Gia cười khan hai tiếng, đè thấp giọng nói: "Phía trận đấu đã

cung cấp video ngài giết chết Nộ Lãng trên trận huấn luyện, Long Hậu xem xong dường như có chút kiêng dè ngài, kêu Trương Đức Võ giúp Lâm Chính Nam báo thù."

"Lâm Chính Nam chính là ba của cậu ba Lâm, lão già đó vừa rồi còn trêu chọc tôi, gần đây ngài phải cẩn thận một chút, có cần tôi phái người bảo vệ ngài không? Tránh cho thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Mặc dù Bát Gia không muốn bảo vệ Lý Phàm, nhưng cũng không thể nhìn Lý Phàm bị giết, dù sao thuốc giải vẫn còn trên tay anh, cách một khoảng thời gian lại phải tìm anh đòi thuốc giải mới có thể sống tiếp.

Lý Phàm nhướn mày, cười lạnh nói: "Không cần phiền ông, họ tự tìm chết, vậy thì để họ đến đi."

"Vậy ngài phải càng thêm cẩn thận, có chuyện gì cần tôi làm thì ngài chỉ cần căn dặn là được, tuyệt đối đừng xem tôi là người ngoài, Tiểu Bát trung thành với ngài lúc nào cũng vì ngài phục vụ."

Bát Gia vui vẻ nói xong, cảm thấy mình thật sự ghê tởm, sao lại nói ra lời vô sỉ như vậy.

Mặt Lý Phàm lộ ra thần sắc quái dị, cũng bị lời của ông ta làm buồn nôn: "Đàng hoàng đi, cúp đây."

Nghe tiếng máy bận từ điện thoại truyền tới, Bát Gia thở dài một hơi, cảm thấy cuộc sống thật gian nan.

"Quay về biệt thự, sắp xếp người nhìn chằm chằm vào hành động của Lâm Chính Nam, ông ta có hành động gì cũng phải báo cáo với tôi ngay." Bát Gia phân phó trợ lý.

"Tôi hiểu rồi."

Trợ lý cầm điện thoại nhanh chóng gõ chữ, từng hàng mệnh lệnh được gửi đi.

… Lâm Chính Nam ngồi trên sofa, thuộc hạ đắc lực đứng thành hai

hàng thẳng tắp trước mặt ông ta.

“Lý Phàm giết con trai tôi, đây là huyết hải thâm thù, tôi phải báo mối thù này!”

Lâm Chính Nam hận thù nói.

“Gia chủ, ngài hạ lệnh đi, chúng tôi dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nan.”

“Đội Tiêm Đao đã chuẩn bị xong, đều là các chiến sĩ tinh nhuệ nhất của nhà chúng ta, tất cả lưỡi đao đều từng nhuốm máu, từng lên chiến trường.”

“Chỉ cần ngài hạ lệnh một tiếng, chúng tôi sẽ san bằng Hán Thành, để chúng bồi táng cho cậu ba.”

Nhìn đám thuộc hạ kĩch động, Lâm Chính Nam lộ ra nụ cười vui mừng, người ông ta có thể nhờ cậy chỉ có những thuộc hạ này.

Chính vào lúc Lâm Chính Nam muốn hạ lệnh thì chuông điện thoại vang lên.

Thấy hiển thị người gọi tới là Trương Đức Võ, Lâm Chính Nam xua xua tay với thuộc hạ, ý bảo họ đều câm miệng.

Thuộc hạ nhanh chóng ngậm mồm, Lâm Chính Nam khom lưng ba mươi độ, mặt nở nụ cười nhiệt tình nhận điện thoại, giống như Trương Đức Võ đang ở trước mặt ông ta.

“Quản sự Trương, chào ngài.”

“Lâm Chính Nam, Long Hậu có lệnh, kêu tôi phụ trách chỉ đạo ông báo thù Lý Phàm, nghĩ tới nhà họ Lâm các người không có nhân vật đặc sắc nào, nên tôi đã liên lạc với vài cao thủ đi giúp ông.”

Lâm Chính Nam vui đến muốn nhảy cẫng lên, có thể nhận được sự trợ giúp của Trương Đức Võ, đó thật sự tương đương với được hoàng đế ban phúc.

“Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi, tôi đang sầu muộn không biết nên làm thế nào đây, không nghĩ tới Long Hậu lại quan tâm tới chuyện nhà họ Lâm tôi như vậy, nhà họ Lâm chúng tôi nhất định vĩnh viễn đi theo Long Hậu.”

“Haha.”

Trương Đức Võ cười lạnh vài tiếng, có chút không kiên nhẫn nói: “Người của tôi sẽ đi chỉ đạo hành động của các ngươi, đội đặc công cũng sẽ điều ra một số giúp ông, tôi chỉ mong nhìn thấy Lý Phàm trở thành một cỗ thi thể.”

“Ngài yên tâm, có sự ủng hộ to lớn của ngài, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực, chắc chắn sẽ không để Lý Phàm sống quá lâu!”

Lâm Chính Nam trong lòng kïcհ động vô cùng, nếu có thể làm tốt chuyện này, không chỉ có thể báo được mối thù lớn, nói không chừng còn có thể được Long Hậu xem trọng, sau này để nhà họ Lâm trở nên cường đại hơn cũng có khả năng.

“Ừ, tôi đợi nghe ông báo cáo kết quả tốt lành, họ sẽ nhanh chóng tới tìm ông.”

Trương Đức Võ cúp điện thoại, ánh mắt nhìn sang Quỷ thị đang đứng ở không xa: “Quỷ Nhị, ngươi đi chỉ huy Lâm Chính Nam hành động đi, cho ngươi điều hành năm người trong tiểu đội đặc công, tốt nhất là liên lạc với người trong sư môn của ngươi đến giúp đỡ, cũng xem như báo thù cho anh cả Quỷ Nhất của ngươi.”

“Dạ! Tôi nhất định sẽ khiến Lý Phàm không có kết cục tốt, nợ máu phải trả bằng máu!”

Trong lòng Quỷ Nhị tràn đầy phẫn hận đối với Lý Phàm, cái chết của Quỷ Nhất khiến tất cả Quỷ thị vô cùng thù hận Lý Phàm, hận không thể giết Lý Phàm ngay lập tức để báo thù.

Chương 465: Loạn ở công trường

Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng, Khang Văn Hân gặp Xuyến Xuyến xong thì rời khỏi bệnh viện, lái xe quay về công ty.

Đẩy cửa vào phòng làm việc của Cố Họa Y, nhìn Cố Họa Y đang làm việc, Lý Phàm vừa cười vừa nói: “Bà xã, bận gì đấy?”

Cố Họa Y ngẩng đầu nhìn Lý Phàm, lại liếc mắt nhìn Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân sau lưng Lý Phàm, trong lòng hơi có chút nghi ngờ.

Vừa rồi là Lý Phàm đi trước, nhưng mà vì say bên giờ lại đi cùng với Trần Hiểu Đồng, còn có Khang Văn Hân là chuyện gì nữa?

Có phải là Khang Văn Hân giúp Trần Hiểu Đồng và Lý Phàm lén lút liên lạc, dùng thuật che mắt giấu diếm mình, để hai người bọn họ lén lút hẹn hò?

Trong lòng Cố Họa Y nảy ra vô số suy nghĩ, dần dần có chút chua xót.

“Mấy người, bây giờ đi làm gì vậy.”

Giọng nói của Cố Họa Y có chút gượng gạo nói.

“Anh vừa xong việc đúng lúc gặp Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân đang nhàm chán nhìn quanh, vì vậy đưa bọn họ đến thăm Xuyến Xuyến, gần đây Xuyến Xuyến học mấy thứ lung tung với người bệnh phòng bên cạnh gì đó, đợi sau khi Xuyến Xuyến trị liệu xong thì vội vàng đón Xuyến Xuyến về.”

“Đúng rồi, anh cảm thấy chúng ta cũng nên đi xem nhà đi, gần đây anh giúp Tiền Phúc có được một số tiền lớn, Tiền Phúc nói muốn cho em một phần hoa hồng, anh cân nhắc mua một căn nhà lớn, cũng cho Xuyến Xuyến một hoàn cảnh phát triển tốt đẹp.”

Nói đến Xuyến Xuyến, lực chú ý của Cố Họa Y lập tức hấp dẫn.

“Cũng nên mua một căn nhà lớn một chút, nhưng phải có nhà trẻ và tiểu học tốt, nhưng mà bây giờ nhà đẹp cũng không rẻ, em có cân nhắc qua cái nào chưa?”

Cố Họa Y suy nghĩ lại hỏi.

Mua nhà là một chuyện lớn, nhất là bây giờ giá nhà ở cao hơn tưởng tượng, muốn mua được nhà các mặt đều tốt thì phải tốn một khoản tiền không nhỏ.

Về phần Lý Phàm giúp Tiền Phúc làm gì đó, Cố Họa Y cũng không coi là thật, mà là suy nghĩ tiền trên tay mình căn bản không đủ mua một căn tốt.

Trần Hiểu Đồng chu môi một cái, yên lặng ngồi một bên, nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y bên cạnh khanh khanh ta ta.

Khang Văn Hân gãi gãi đầu, nở nụ cười nói: “Nhà của tôi ở Hán Thành có khai thác mấy chung cư hạng sang, nếu sư phụ sư nương có hứng thú, tôi có thể đưa mọi người đi xem, tuyệt đối đều là giá gốc.”

Bây giờ mua nhà cho dù có quan hệ, nhiều lắm cũng chỉ được giảm 10% là quá lắm rồi, giá gốc gì đó căn bản không thấy được.

Nhưng mà với thân phận của Khang Văn Hân, đúng là chuyện của một câu nói, đơn giản chỉ là chuyện trong gia tộc tốn chút nhân tình ra mà thôi.

Lý Phàm không ngờ nhà Khang Văn Hân còn có dự án ở Hán Thành, vừa cười vừa nói: “Có biệt thự không? Không gian xung quanh tốt, giáo dục tốt, cũng phải có đảm bảo chữa bệnh.”

Cố Họa Y kéo Lý Phàm lại, thấp giọng nói: “Anh đừng có điên khùng, anh có bao nhiêu tiền có thể lấy ra mua nhà chứ, một biệt thự ít nhất cũng phải mấy chục tỷ.”

“Yên tâm, không mua được khu nhà cao cấp chục tỷ cho em và Xuyến Xuyến ở, sao anh có thể đối mặt được với hai mẹ con chứ.”

Cố Họa Y lườm Lý Phàm một cái, trong lòng có một chút cảm động, cũng không ngăn Lý Phàm nữa.

Có thể mua được hay không cũng không quan trọng, chỉ cần có lời này của Lý Phàm là đủ rồi.

Khang Văn Hân lấy điện thoại ra, tìm bản đồ nhà mình đưa cho Lý Phàm xem.

“Sư phụ anh xem đi, đây là biệt thự khai thác ở Nam Thúy Sơn ngoại ô thành phố, tất cả đều là khu nhà hạng sang, những người ở đây đều là giới tinh anh của Hán Thành, trong đó có tổng hợp từ nhà trẻ, tiểu học, cấp 2, cấp 3, đều có giáo viên tốt nhất Hán Thành.”

“Về mặt chữa bệnh cũng không tệ, gần đó có 3 bệnh viện lớn nhất Hán Thành sắp khai trương, nhà tôi ở đây để lại ba căn biệt thự phong thủy tốt nhất không bán, nếu sư phụ có hứng thú thì đến xem, tôi quét mặt lấy giá gốc cho anh.”

Khang Văn Hân vô cùng nhiệt tình nói, tư thế còn nhiệt tình hơn mấy người bán nhà, như là hận không thể trực tiếp đưa nhà cho Lý Phàm.

Lý Phàm xem bản đồ một chút, lên mạng tìm một chút tin tức và đánh giá của khu vực, sau đó thỏa mãn gật đầu.

Cố Họa Y nhìn có chút kinh ngạc, líu lưỡi nói: “Chậc chậc, hoa viên Nam Thúy chính là khu nhà xa hoa nhất Hán Thành rồi, nghe nói căn biệt thự trên đỉnh núi còn có phong thủy long mạch.

“Sư nương nói thật đúng là không sai, căn biệt thự ở đỉnh núi cũng là một trong những căn biệt thự nhà chúng tôi để lại không bán, phong thủy thật sự đỉnh cấp, long mạch nhỏ cũng thật sự tồn tại, đừng nói là ở đó, chỉ cần đứng ở đó một lúc, có thể cảm nhận được tinh thần no đủ vui vẻ thoải mái.”

Cố Họa Y nghe có chút động tâm, nhưng vừa nghĩ đến giá cả của hoa viên Nam Thúy, sự động tâm của Cố Họa Y lập tức biến thành

hư không.

“Bên kia tốt thì tốt, nhưng mà quá đắt, giá gốc sợ là cũng không rẻ.”

Lý Phàm vỗ tay một tiếng, vừa cười vừa nói: “Đắt hay không thì nói sau, ngày mai chúng ta đi đến xem hoàn cảnh trước xem thế nào, nếu thật sự cảm thấy không tệ, chuyện tiền bạc nghĩ cách là có.”

Chuyện tiền bạc đối với Lý Phàm mà nói cũng không phải là vấn đề, một cuộc điện thoại là xong hết, cho vợ và con mình một hoàn cảnh tốt nhất mới là quan trọng.

“Được, ngày mai chúng ta đi xem, các mặt bên kia, tuyệt đối sẽ thỏa mãn sư phụ và sư nương, tiền bạc cũng không phải là vấn đề, tôi dùng sức quét mặt là được, cùng lắm thì cũng quét hết một lớp da mặt đi.”

Khang Văn Hân nói đùa, trên mặt lộ nụ cười vui vẻ.

Cố Họa Y gật đầu, cảm thấy đi xem cũng không sao, nếu thật sự không mua nổi, vậy thì xem như là một ngày ra ngoài chơi.

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng làm việc bị gõ vang, sau đó cửa mở ra.

Cố Thiệu Dũng vào phòng làm việc, có chút kinh ngạc khi nhìn thấy Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng, sau đó sắc mặt trùng xuống.

“Bây giờ là giờ làm việc, cô không làm việc cho đàng hoàng, cùng với một đám hồ bằng cẩu hữu* làm cái gì.”

Hồ bằng cẩu hữu: bạn bè xấu, không ra gì.

“Bác, con không làm ảnh hưởng đến công việc.”

Cố Họa Y thấp giọng giải thích.

“Hừ! Tình hình công trường bên kia thế nao? Sao tôi nghe nói có người ngăn cản thi công!”

Cố Thiệu Dũng mặt mày không tốt quát hỏi.

“A? Chuyện từ lúc nào, con vừa đi từ công trường về, đã nói xong chuyện phối hợp rồi.”

“Cái gì mà phối hợp xong rồi! Bên kia trực tiếp gọi cho tôi, nói phải đưa 15 tỷ mới có thể cho thi công bình thường, bằng không sẽ làm cho công trường vĩnh viễn đình công! Cô xử lý phối hợp như vậy?”

Lý Phàm có chút bất mãn nói: “Bác à, có chuyện thì nói, đừng có làm ầm ỹ ở đây, cũng không ai thiếu nợ bác.”

“Ở đây không có chỗ cho cậu nói chuyện! Cậu câm miệng cho tôi!”

Cố Thiệu Dũng tức giận quát: “Cô nhanh chóng đi xử lý chuyện cho thỏa đáng, nếu còn xuất hiện những chuyện tương tự, cô dọn ra công trường làm việc đi!”

Cố Thiệu Dũng nói xong vung tay rời đi, Lý Phàm nhìn Cố Họa Y hỏi: “Bà xã, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, ai quấy rối trên công trường thế? Vương Tông Huyền cũng quá phế, chuyện gì cũng không làm xong.”

“Anh họ đã gắng sức rồi, là người đến quấy rối có chút khó chơi, cũng không biết là một đám người từ đâu đến, nói chuyện còn mang giọng nói của vùng khác.”

Chương 466: Đừng xem thường lý phàm

“Giọng nói của vùng khác?”

Lý Phàm có chút hoài nghi lẩm bẩm một câu.

Chẳng lẽ có người ngoài đến Hán Thành đoạt địa bàn sao?

Đây cũng là chuyện có khả năng, người bên ngoài lập đoàn đến thành phố khác đoạt địa bàn cũng không phải là chưa từng có, chỉ là bây giờ dần dần tương đối ít đi thôi.

“Đúng thế, hơn nữa những người đó cũng ngang ngược, anh họ tìm một số người địa phương đến nói chuyện với người đó rồi, kết quả cũng bị đánh về, em vừa rồi là liên hệ với dân phòng, những người đó vừa thấy dân phòng đến là chim muông tan tác, không ngờ dân phòng vừa đi, bọn họ lại đến làm loạn.”

Cố Họa Y vuốt vuốt trán, cảm thấy vô cùng đau đầu, đụng phải tổ chức vô lại còn có khuynh hướng bạo lực như vậy, thật sự không có cách nào giải quyết dễ dàng.

“Bà xã em đừng gấp, anh tìm đội trưởng Chương hỏi một chút.”

Chuyện lần trước thành lập liên hệ với đội trưởng Chương, Lý Phàm sai sử đội trưởng Chương cũng không chút khách khí.

Một cuộc điện thoại gọi đi, Lý Phàm cẩn thận nói rõ tình hình.

Nghe Lý Phàm báo địa điểm xong, đội trưởng Chương lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra.

“Anh Lý, tôi biết rõ nhóm người kia, là đến từ Nam Sơn, đều là mấy kẻ lang thang nóng nảy, nắm chắc chừng mực vô cùng tốt, căn bản không có cách nào bắt bọn họ được, chỉ có thể đuổi đi, tôi thấy thế này, nếu không thì tôi phái một tổ nhỏ đến trông giữ công trường của mọi người, dọa bọn họ.”

Đội trưởng Chương định đưa nhân tình cho chắc chắn một chút, đã muốn lấy lòng sẽ làm đến cùng, trực tiếp phái một tổ nhỏ đến công trường làm bảo vệ, đảm bảo công trường không xảy ra chuyện gì.

“Như vậy chỉ trị ngọn không trị gốc, hơn nữa nếu bọn họ lại làm ra những chuyện khác, lại càng thêm bị động, anh có biết lai lịch bọn họ không? Trực tiếp nói lai lịch của bọn họ cho tôi nghe thử xem.”

Đội trưởng Chương trầm ngâm một lúc, ngón tay gõ gõ lên một bản hồ sơ trên bàn.

“Có quan hệ với địa sư lần trước, tôi đoán có lẽ là người trong môn hộ của địa sư kia không cam lòng, đưa người đến trả thù, tôi bên này sẽ phái người đi điều tra, sẽ nhanh chóng có kết quả, xin anh Lý không nên làm việc vọng động, phải tin tưởng chúng tôi.”

“Haha, người trong môn phái của người kia sau, tôi biết rồi, anh tiếp tục tra đi, tôi sẽ không xúc động.”

Lý Phàm biết lai lịch của những người đó, lập tức không còn lo lắng nữa, chỉ cần biết rõ lai lịch của đối thủ, có rất nhiều biện pháp đối phó với bọn họ.

Cố Họa Y cũng nghe được đại khái lời đội trưởng Chương nói, nghe thấy những người đó có quan hệ với chuyện trước đó, không khỏi thở dài.

“Thật hà, tất cả đều là chuyện bác làm ra, đang tốt đẹp tìm địa sư xem phong thủy cái gì, thật là làm cho người ta lo lắng không thôi.”

Cố Họa Y oán trách mấy câu, Lý Phàm vừa cười vừa nói: “Được rồi, biết lai lịch của bọn họ rồi thì dễ, anh thấy những người đó chỉ là những người đi đầu thử thôi, có thể còn có đại chiêu chưa tung ra đâu.”

“Vậy phải làm sao đây, bọn họ có thể giống như trước kia không, tố cáo giết người.”

“Khó mà nói được, anh bảo Sở Trung Thiên cho người đi theo bọn họ nói chuyện, xem xem thái độ của bọn họ.”

Lý Phàm lấy điện thoại ra gọi cho Sở Trung Thiên, để Sở Trung Thiên sắp xếp người đi tìm những người từ Nam Sơn đến kia nói chuyện một chút.

Phía Sở Trung Thiên sau khi cúp điện thoại thì vội vàng sắp xếp, để cho thủ hạ cho người đến vây quanh những người đến từ Nam Sơn đó, một tên cũng không để lại trục xuất ra khỏi Hán thành.

…

Quỷ Nhị vào phòng Lâm Chính Nam.

Lâm Chính Nam cung kính mời Quỷ Nhị ngồi lên vị trí bên trên: “Đại nhân, mời ngài ngồi, tất cả nhà họ Lâm chúng tôi đều nghe theo sắp xếp của ngài.”

“Ừ, người tôi mời đến sắp đến rồi, đợi một chút.”

“Tôi ra ngoài nghênh đón bọn họ, ngài an tọa trước.”

Lâm Chính Nam dẫn thủ hạ nghênh đón bên ngoài cửa, nghênh đón những cao nhân sắp đến.

Không bao lâu sau một đạo sĩ trung niên mặc áo bát quái đi đến, Lâm Chính Nam nghênh đón, đầy nhiệt tình mời đạo sĩ vào phòng.

Ngay sau đó lại có mấy người cao to lực lưỡng đến, Lâm Chính Nam vẫn đón tiếp như trước.

Lục tục hơn mười người áo quần khác nhau đi vào phòng, nhìn lên đều có những dị sĩ tài ba, tóm lại là không như người bình thường.

Sau một hồi bận rộn, cuối cùng Lâm Chính Nam cũng nghênh đón xong tất cả người đến, quay lại phòng tổng thống cung kính ngồi vào vị trí sau cùng.

“Quỷ Lão Nhị, ông có thể đối phó với Lý Phàm thật không?”

Đạo sĩ không thể chờ đợi được hỏi.

“Long Hàn Quang ông gấp gáp để bọn tôi báo thù cho tay sai của ông như vậy?”

Quỷ Nhị liếc nhìn đạo sĩ nói.

“Đó cũng là tất nhiên, nếu người của mình còn không giữ được, vậy sau này còn có thể mang theo người thế nào, đội ngũ có lòng khác thì không dễ dẫn được.”

Long Hàn Quang xem như là một nửa sư phụ của thầy Trương, mấy năm nay thầy Trương kiếm được cơ bản cũng hiếu kính cho Long Hàn Quang.

Lần này địa sư Trương thất thua trong tay Lý Phàm, làm Long Hàn Quang khá là tức giận, phần lớn tài chính của Long Hàn Quang bị môn phái xa lánh đưa đến biên giới đến từ thầy Trương.

Cho nên Long Hàn Quang nhất định phải báo thù cho thầy Trương, nếu rút đầu không ra thì sợ sau này sẽ càng không có ai đi theo ông ta nữa.

Quỷ Nhị bưng một cốc nước lên nói: “Tôi cảm ơn chư vị trước đó đã giúp tôi một tay, sư thúc của chúng ta đêm nay sẽ đến, chúng ta cùng nhau bàn tính xem phải đối phó Lý Phàm thế nào.”

“Tôi nói đến mức phải làm ra trận thế lớn như vây sao, mỗi người chúng ta ở đây, công phu của ai cũng không yếu, sợ là chỉ cần một người tùy tiện đứng ra cũng có thể diệt được cái Lý gì đó đi.”

Một người cơ thể cuồn cuộn cơ bắp sang sảng nói.

“Hàn Thiết Đầu, ông cũng đừng xem thường Lý Phàm, Quỷ Nhất đại ca của tôi là chết trong tay cậu ta, cho nên lúc đối mặt với Lý Phàm, vẫn xin mọi người cũng đừng thả lỏng, cậu ta là nhân vật có cùng cấp bậc với chúng ta, thậm chí còn có thể lợi hại hơn chúng ta một chút.”

Quỷ Nhị vô cùng nghiêm túc nói xong, tinh thần của bọn người Long Hàn Quang, Hàn Thiết Đầu lập tức căng thẳng, cảm thấy trước khi đến đây là xem thường bản lĩnh của Lý Phàm.

Ngoại trừ Long Hàn Quang vì báo thù mà đến, những người khác chỉ đến vì lợi ích, lúc này nghe thấy Lý Phàm giết Quỷ Nhất, trong lòng của những người còn lại đều có chút muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Trình độ của Quỷ Nhất bọn họ đều biết, cơ bản có thể xếp một trong ba cao thủ đứng đầu trong những người ở đây.

Cao thủ như vậy cũng bị Lý Phàm giết chết, mà Lý Phàm bây giờ vẫn đang vui vẻ, rõ ràng Quỷ Nhất là bị Lý Phàm nhẹ nhàng giết chết.

“Quỷ Lão Nhị, ông cái này có chút không ngay thẳng, tình huống này sao ông không nói sớm chứ, bảng giá trước đó ông đưa cho bọn tôi cũng không phù hợp.”

“Đúng thế, chúng tôi cho rằng chỉ là hỗ trợ giết một người bình thường mà thôi, kết quả là một cao thủ cao thủ cao cao thủ, nếu như ông không tăng giá, chúng tôi phải về thôi.”

Có mấy người có tham niệm nhân cơ hội ồn ào, muốn nâng giá lên một chút.

“Ha ha, trước đó đưa cho mấy người chỉ là tiền đặt cọc, sau khi giết chết Lý Phàm thì còn có phần thưởng lớn hơn, mấy người cũng biết bây giờ tôi đi theo quản lý Trương bên cạnh Long Hậu, giết Lý Phàm là ý của quản lý Trương, cuối cùng nhất định sẽ không bạc đãi mọi người.” Quỷ Nhị thản nhiên nói.

Chương 467: Sắp xếp của long hậu

Long Hậu quay về nơi ở, sắp mặt âm trầm ngồi trên ghế sofa.

Trương Đức Võ tự giác quỳ gối bên chân Long Hậu, hai tay nâng chân Long Hậu lên, nhẹ nhàng tháo giày cho Long Hậu.

Sau đó Trương Đức Võ bắt đầu xoa xoa bàn chân ngọc của Long Hậu.

“Ngài cũng đừng lo lắng Lý Phàm quá, cho dù công phu của cậu ta bây giờ cao đến đâu thì thế nào, đây là thế giới không phải công phu cao là có thể định đoạt.” Trương Đức Võ trấn an Long Hậu.

Long Hậu xoa xoa trán, mỗi lần nhớ đến Lý Phàm, trong lòng Long Hậu đều ẩn ẩn có chút cảm giác bất an.

“Nhưng mà nghĩ đến cậu ta đã cảm thấy trong lòng không thoải mái, cũng không thể dùng lực lượng của bát Đại Long Vương để đối phó cậu ta, dù sao cậu ta có danh phận chính thống, tốt nhất là có thể đánh cậu ta thành tàn phế, như vậy tôi có thể danh chính ngôn thuận mà chấp chưởng Long Môn rồi.”

Động tác xoa bóp của Trương Đức Võ chậm lại, nhìn Long Hậu rồi nói: “Ngài cứ yên tâm đi, tôi đã cho người của mình đi giúp Lâm Chính Nam rồi, rất nhanh có thể biến Lý Phàm thành phế vật.”

“Hy vọng là như vậy, cho trưởng thị vệ vào đi, tôi hỏi thử xem cái nhìn của anh ta với thực lực của Lý Phàm.”

“Vâng.”

Trương Đức Võ cầm máy truyền tin nói, hai thần thể cao lớn nhanh chóng cúi đầu đi đến.

“Gặp qua Long Hậu.”

“Ừ, video cậu xem rồi đi, có ý kiến gì không.”

Trưởng thị vệ trầm ngâm một lúc, sắp xếp lại hệ thống ngôn ngữ một chút: “Từ trận đấu không nhìn ra được giới hạn thực lực của Lý Phàm, dù sao đối thủ bị đánh bại quá dễ dàng, như vậy hoàn toàn không thể ép ra được trình độ, nói rõ thực lực của Lý Phàm không chỉ cao hơn hai bậc so với đối phương.”

“Tôi không muốn nghe mấy lời không thực tế này.” Trên mặt Long Hậu lộ vẻ không vui.

Trưởng thị vệ vội vàng khom người nói: “Tôi đã xem qua tư liệu của Nộ Lãng, thực lực của Nộ lãng trong đám hộ vệ Long Môn có thể xem là bậc trung, nhưng cho dù là tôi, cũng không thể dễ dàng thoải mái đối phó với một hộ vệ Long Môn thực lực bậc trung như Lý Phàm vậy được.”

Sắc mặt Long Hậu càng âm trầm, cảm giác bất an trong lòng càng dày hơn.

“Ý của cậu là Lý Phàm mạnh hơn cậu nhiều?”

“Anh ta mạnh hơn tôi, nhưng nếu như phải liều mạng thì hai chúng tôi ai thắng ai thua cũng không biết được.”

Trưởng thị vệ cảm thấy nếu như hai bên đánh liều thì mình vẫn có thể có khả năng thắng Lý Phàm, ít nhất cũng có thể làm tổn hại cả hai bên.”

“Tăng cấp bậc bảo vệ của tôi lên, tôi cần bảo vệ nghiêm mật nhất!”

Long Hậu nghiêm túc nói.

“Vâng, tôi chấp hành phương án bảo vệ nghiêm mật nhất.”

Long Hậu vô lực phất phất tay, trưởng thị vệ thông minh lui xuống.

Trương Đức Võ thấp giọng nói: “Ngài cũng đừng để ý Lý Phàm quá, bên này tôi đã liên lạc với nhiều cao thủ, đến cùng có thể làm

cho cậu ta không chịu nổi.”

“Nghiên cứu phát triển thuốc tăng cường thế nào?”

Long Hậu không đầu không đuôi hỏi một câu.

Trương Đức Võ hơi sững sờ, sau đó tỉnh ngộ nói ra: “Thuốc tăng cường vẫn chưa ổn định, yêu cầu về thân thể của người sử dụng rất cao, nhất định phải là người có tố chất cơ thể vô cùng cao mới có thể tiếp nhận được dược lực của thuốc tăng cường.”

Nhưng mà nếu như có thể tiếp nhận được dược lực của thuốc tăng cường, sức mạnh ít nhất có thể nâng cao gấp đôi, tố chất cơ thể càng tốt hơn, tăng lên nữa sẽ càng mạnh, thời gian duy trì liên tục dài nhất có thể đạt đến nửa tiếng.”

“Nhưng mà sau khi sử dụng để lại di chứng vô cùng lớn, sẽ có phần lớn diện tích cơ thể vì kïcℏ phát tiềm lực quá độ dẫn đến các chứng co rút cơ thể vân vân, cho nên bây giờ vẫn đang trong giai đoạn thí nghiệm.”

Trương Đức Võ tỉ mỉ giới thiệu một lúc, Long Hậu yên lặng nghe xong, nhắm mắt lại tính toán.

“Ngày mai đi xem biểu hiện của Lý Phàm trêи trận đấu, nếu như Lý Phàm đi vào vòng chung kết, lấy một ống thuốc tăng cường ra, cho đối thủ của Lý Phàm ở trận chung kết dùng, cậu ta có thể chết trêи sàn đấu là lựa chọn tốt nhất.”

Trong lòng Long Hậu vô cùng kiêng kỵ với Lý Phàm, cảm thấy trốn ở Hán Thành là đang tích góp lực lượng, một khi anh chủ động quay lại Long Môn, sợ là đến lúc mà mình xui xẻo.

Mặc dù Đại Long Vương bây giờ tương đối thân thiết với mình, nhưng mà Long Hậu cũng hiểu, chỉ cần Lý Phàm thể hệ ra sức mạnh lớn, Đại Long Vương nhất định sẽ chuyển hướng quay về phía Lý Phàm.

Bây giờ Lý Phàm xem như là mầm non đang phát triển mạnh mẽ, nhất định phải ngăn chặn sự phát triển của anh mới được.

Trương Đức Võ kĩcfi động vỗ đùi, ánh mắt sáng quắc nói: “Đúng rồi! Vẫn là Long Hậu ngài cao minh, chỉ cần cho mấy tay đấm đen cường tráng như dã thú kia dùng, thực lực của bọn họ nhất định sẽ bay thẳng lên, hơn nữa cơ thể của bọn họ cũng nhất định có thể tiếp nhận được dược lực.”

“Ừ, chuyện này giao cho cậu, ngày mai cậu phải nhớ kỹ đấy.”

“Hiểu được, ngài chỉ cần đợi xem kịch vui là được rồi, cho dù chơi thế nào, cũng có thể chơi chết Lý Phàm.”

Trương Đức Võ lộ ra nụ cười hưng phấn, thậm chí muốn ngày mai sẽ cho đối thủ của Lý Phàm dùng thuốc tăng cường rồi.

…

Sở Trung Thiên ngồi trong quán huấn luyện đọ sức lẳng lặng đợi.

Thủ hạ đã phái đi ra đối phó với mấy người quấy nhiễu công trường rồi, kết quả thế nào còn phải đợi thủ hạ báo cáo lại.

Suy nghĩ dần dần bay đến thời điểm thi đấu huấn luyện, Nộ Lãng cường hãn như thú dữ trong tay Lý Phàm căn bản không chịu nỗi một kĩcfi, Lý Phàm này đến cùng là mạnh đến mức nào chứ?

Cho dù luyện công phu cũng không thể lợi hại như vậy.

“Không đúng, Lý Phàm khẳng định là luyện công phu thật, kỹ thuật chiến đấu là dùng để giết người, có chiêu thức và tiết tấu hô hấp, thậm chí còn cao siêu hơn là tồn tại nội lực.

Cũng không biết Lý Phàm luyện là môn công phu nào, thực lực có thể mạnh đến mức như vậy, nói không chừng là kế thừa được nội công tâm pháp gì đó.

Sở Trung Thiên đang miên man suy nghĩ, chuông điện thoại vang lên.

Sau khi nhận diện thoại, giọng nói của thủ hạ nhẹ nhàng vang lên:

“Thiên gia, đã làm xong rồi, cũng chỉ là một đám giang hồ bịp bợm giả thần giả quỷ mà thôi, trước kia đi theo tên địa sư chó má kia kiếm cơm, tên địa sư kia gãy trong tay anh Lý rồi, cho nên bọn họ tổ chức thành nhóm đến báo thù, thuận tiện lừa bịp một số tiền.

“À.”

Sở Trung Thiên lên tiếng, chợt cảm thấy tình hình có chút không đúng lắm.

Chuyện báo thù này Sở Trung Thiên thấy nhiều nghe nhiều rồi, trên cơ bản dám đến báo thù, nhất định là có chuẩn bị, sẽ không dễ bị dẹp loạn.

Có lẽ vẫn còn vấn đề, hoặc là bọn họ chỉ là tiểu lâu la đi thăm dò trước thôi.

Sở Trung Thiên nhanh chóng phân tích tình hình, suy nghĩ một lát cảm thấy vẫn là nên cho Lý Phàm thẩm vấn mấy người đó, tránh cho thủ hạ của mình sơ hở, làm việc không thỏa đáng, như vậy sẽ tạo nên rất nhiều phiền phức.

“Đưa những người đó đến lâm trường trong núi giam giữ, cũng canh chừng bọn họ, tôi gọi anh Lý đến thẩm vấn một chút, mấy người toàn lực phối hợp với anh Lý.”

“Đã rõ, chúng tôi khẳng định sẽ toàn lực phối hợp, tôi đây bọn họ họ đến lâm trường trước.”

“Đi đi.”

Sở Trung Thiên cúp điện thoại, sau đó bấm số Lý Phàm.

“Anh Lý, những người gây chuyện đã bị bắt rồi, nhưng mà tôi cảm thấy bọn họ chẳng qua là tiểu lâu la đi thăm dò trước, tôi cho người áp giải bọn họ đến lâm trường rồi, anh xem anh có muốn đi thẩm vấn bọn họ một chút không.”

Chương 468: Lừa mình dối người

Thẩm vấn nhất định là phải thấm vấn, Lý Phàm cũng biết có chuyện kỳ quái bên trong, nhất định phải tự mình đến thẩm vấn mới được.

“Được, chúng tôi lát nữa sẽ qua thẩm vấn, anh báo trước cho thủ hạ là được.”

“Đã nói qua với bọn họ rồi, tôi gửi vị trí cho ngài, ngài trực tiếp qua đó là được.”

Sở Trung Thiên cúp điện thoại, nhanh chóng gửi vị trí của lâm trường qua.

Lý Phàm nhìn vị trí đại khái của lâm trường, cười vỗ tay một cái:”Được rồi, chuyện của công trường đã xong rồi, những người gây chuyện đã bị bắt lại, anh phải đến thẩm vấn xem bọn họ thế nào, xem xem sau màn có phải còn có người giở trò hay không.”

“Sư phụ, tôi lái xe đưa anh đi.”

Khang Văn Hân lộ ra nụ cười chân chó.

“Tôi cũng muốn đi theo, tôi còn chưa từng thấy thẩm vấn, có phải kïƈh thích như trong phim không, tôi cũng muốn đi theo học hỏi một chút.” Trần Hiểu Đồng nói theo.

Cố Họa Y nhìn Trần Hiểu Đồng, lại nhìn Lý Phàm.

Nếu như lúc thẩm vấn máu me rùng rợn, Cố Họa Y nhất định sẽ không chịu được, nhưng mà để Trần Hiểu Đồng đi theo Lý Phàm, Cố Họa Y lại có chút ghen, luôn lo lắng Trần Hiểu Đồng và Lý Phàm sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Đang lúc Cố Họa Y không biết phải làm thế nào, cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Cố Bội Sam ăn mặc mát mẻ đi đến.

Nhìn người trong phòng làm việc không ít, Cố Bội Sam có chút sững sờ, lúc nhìn thấy Trần Hiểu Đồng cũng có mặt, vẻ mặt Cố Bội Sam trở nên có chút khó coi.

Tư tưởng của Cố Bội Sam sau đêm đó đã thay đổi, chuẩn bị cướp Lý Phàm từ trong tay Cố Họa Y đi, nhiều năm như vậy vẫn là có mắt không tròng không nhận ra được sự mạnh mẽ của Lý Phàm, điều này làm cho Cố Bội Sam có chút hối hận.

“Nhiều người vậy sao, tôi, tôi là đến xin lỗi Lý Phàm, những năm nay tôi đã làm quá nhiều chuyện có lỗi với anh, hy vọng anh có thể tha thứ cho tôi, sau này tôi nhất định sẽ thay đổi những sai lầm trước đó.”

Cố Bội Sam cúi đầu nhỏ giọng nói.

Lý Phàm và Cố Họa Y kinh ngạc nhìn Cố Bội Sam, không hiểu là Cố Bội Sam đang diễn cái gì.

“Cô không phát sốt chứ? Hay là tối hôm đó bị dọa sợ làm thần kinh chập mạch?”

Lý Phàm nghi hoặc hỏi.

“Người ta thật sự biết sai rồi, thật sự sẽ sửa, sau này nhất định sẽ cung kính với anh, nếu không anh ngồi xuống, tôi mát xa bả vai cho anh.”

Cố Bội Sam nịnh nọt nói.

Cố Họa Y xoa xoa trán, cảm thấy giống như toàn bộ thế giới thay đổi, sao Cố Bội Sam có thể đột nhiên đổi tính.

“Bội Sam, cô đừng làm loạn, Lý Phàm còn có việc phải ra ngoài, cô vẫn là nên quay về làm việc đi, lời xin lỗi của cô tôi nhận thay Lý Phàm.”

Cố Họa Y giúp Lý Phàm giải vây nói.

Lý Phàm gật gật đầu: “tôi còn có việc phải ra ngoài làm, biết sai rồi sửa chính là bé ngoan, quay về làm một bé ngoan cho tốt.”

Cố Bội Sam nhìn quanh, cảm thấy Lý Phàm phải ra ngoài làm việc, vừa đúng là cơ hội đào sâu quan hệ với Lý Phàm.

Nghiêng đầu nhìn Trần Hiểu Đồng, Cố Bội Sam híp mắt nói: “Cô cũng không cần phải đi theo Lý Phàm ra ngoài làm việc chứ.”

“Tôi vì sao không thể đi ra ngoài làm việc với anh ấy, tôi đúng là muốn theo anh ấy ra ngoài làm việc, cô hâm mộ ghen tị sao?

Hâm mộ ghen tị thì cô phải đi tìm cậu ba Lâm chứ.”

Trần Hiểu Đồng không chút khách khí nói.

Ba chữ cậu ba Lâm đó, đã trở thành vết sẹo trong lòng Cố Bội Sam, lúc này bị Trần Hiểu Đồng không chút lưu tình vạch ra, làm cho Cố Bội Sam hận đến ngứa răng.

“Hừ, con hồ ly tinh này cô có phải vừa ý Lý Phàm rồi không, tôi cảnh cáo cô, Lý Phàm là người nhà họ Cố chúng tôi, không cho phép cô có tâm tư với Lý Phàm, Họa Y cô phải cẩn thận con tiểu yêu tinh này, nếu không tôi giúp cô trông chừng Lý Phàm, đi cùng với anh ấy.”

Cố Bội Sam nói xong đắc ý nhìn Trần Hiểu Đồng, cảm thấy mình đã tìm được một cái cớ vô cùng tuyệt vời.

Trần Hiểu Đồng tức đến cắn chặt răng hàm, muốn nhào đến cắn cho Cố Bội Sam một cái.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai chịu nhường bước.

Khang Văn Hân rút lui vào một bên, cảm thấy giống như là đang xem phim cung đấu, cảm thấy sư phụ của mình thật sự là một nhân vật lợi hại như trời.

Nếu là người bình thường, căn bản cũng không có phụ nữ nào

quan tâm đến!

Chứ đừng nói là tranh đoạt với nhau, người đàn ông có thể được phụ nữ tranh đoạt, cũng là chứng minh được sự vĩ đại của anh.

Trong lòng Lý Phàm cảm thấy chết tiệt, không hiểu nổi sao mình đột nhiên lại được xem là miếng mồi ngon rồi, cảnh tượng này làm Lý Phàm cảm thấy như rơi vào trong mộng.

“Họa Y, có muốn đi theo anh không.”

Giọng nói Lý Phàm có chút bay bổng nói.

Mang theo vợ cả ra đường, nhất định có thể tránh tà, các loại tiểu yêu tinh đều tránh đi được, đồng thời Lý Phàm cũng chứng minh được sự trong sạch và thuần khiết của mình.

“Em không đi đâu, nếu Bội Sam muốn đi thì cho cô ấy đi theo là được, mọi người đi sớm về sớm, có gì gọi ngay cho em.”

Có Cố Bội Sam đi theo Lý Phàm, Cố Họa Y yên tâm hơn, những thứ khác không nói, ít nhất là canh phòng nghiêm ngặt tuyệt đối không cho Trần Hiểu Đồng làm ra chuyện gì.

Lại nói với thẩm vấn gì đó, trong lòng Cố Họa Y cũng có chút mâu thuẫn, cảm thấy vẫn là không tiếp xúc với mấy chuyện đen tối này đó sẽ tốt hơn.

Lý Phàm bất đắc dĩ gãi gãi đầu, chỉ có thể mang theo Trần Hiểu Đồng và Cố Bội Sam rời đi.

Khang Văn Hân vui vẻ đi lái xe, giống như là làm lái xe cho Lý Phàm đến nghiện.

Lý Phàm vừa mới ngồi vào ghế trước, Cố Bội Sam và Trần Hiểu Đồng ngồi vào đằng sau, từ sau khi lên xe hai người đã mắt to trừng mắt nhỏ căm hờn nhau, giống như là đang liều mạng dùng ánh mắt giết chết đối phương.

Mở bản đồ ra xong, Lý Phàm để điện thoại lên giữa bàn điều

khiển, để Khang Văn Hân lái xe theo chỉ dẫn.

Cố Bội Sam nhìn chằm chằm Trần Hiểu Đồng nói: “Cô là nhà ai, dựa vào cái gì mà cả ngày đi theo Lý Phàm, cô nói cô đến cùng là có ý đồ gì, không phải là muốn đoạt đàn ông chứ.”

“Cô quan tâm tôi làm gì, tôi có đoạt đàn ông hay không có liên quan gì đến cô? Anh Lý Phàm cũng không phải là đàn ông của cô, hơn nữa, chị Họa Y cũng còn cho tôi ở nhà chị ấy đấy.”

Trần Hiểu Đồng không chút sợ hãi đáp lại, giống như là muốn bảo vệ lãnh địa của mình.

Cố Bội Sam trợn tròn mắt, không ngờ Cố Họa Y lại cho Trần Hiểu Đồng ở trong nhà, đây không phải là tiện cho Lý Phàm ăn vụng sao!

Chẳng lẽ là nói Cố Họa Y biết không thể nào độc chiếm Lý Phàm rồi, cho nên tiến cử Trần Hiểu Đồng làm đồng minh?

Nội dung trong bộ phim cung đấu này lập tức hiện ra trong đầu Cố Bội Sam, Cố Bội Sam dùng sức ngậm miệng, suy nghĩ có thể còn chiêu thức nào tranh thủ tình cảm tốt không.

Trần Hiểu Đồng nghiêng đầu liếc Cố Bội Sam trầm mặc, cảm giác mình thắng được trận đấu võ mồm này, trong lòng không khỏi có chút đắc ý.

“Anh Lý Phàm, anh nói xem sao lại có người da mặt dày như vậy chứ, lần trước đã ngủ với cậu ba Lâm rồi, làm cậu ba Lâm đến làm phiền anh, bây giờ lại thấy cậu ba Lâm không bằng anh, lại đi quyến rũ.”

“Cô! Cô nói bậy cái gì đấy, ai ngủ với cậu ba Lâm, tôi không có, không có ngủ với anh ta!”

Cố Bội Sam giống như là mèo bị giẫm phải đuôi hét lên.

“Ha ha, mấy lời lừa mình dối người cũng có thể nói ra được, cô cho rằng mọi người đều là mắt mù không nhìn ra được sao, có

phải không anh Lý Phàm.” Trần Hiểu Đồng nũng nịu hỏi.

Chương 469: Chó ngáp phải ruồi

Lúc Lý Phàm vội vàng chạy đến lâm trường, ở cạnh hàng rào cây xuất hiện một bóng người.

Bóng người lén la lén lút nhìn trái nhìn phải, sau đó chạy về phía xa, tìm một nơi yên tĩnh, lấy điện thoại ra để gọi.

“Long gia, không, không hay rồi, đội ngũ ở Hán Thành bắt tay vào hành động rồi, bắt người của chúng ta, tôi, tôi may mắn trốn thoát được, tôi nghe bọn họ nói muốn áp giải người của chúng ta đi đến lâm trường.”

Long Hàn Quang đang thảo luận phương án để đối phó với Lý Phàm, sau khi nghe xong thì cau mày, khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Phế vật, tất cả đều là phế vật! Sao tôi lại có những tên thuộc hạ bỏ đi như mấy người chứ!”

“Long gia, chúng tôi là phế vật, nhưng người của đối phương quá nhiều, tỷ lệ mười đánh một, ông nói xem chúng tôi đánh kiểu gì.”

“Khốn nạn! Tôi không muốn nghe cậu giải thích, cậu hỏi rõ ràng cho tôi bọn họ áp giải người đi đâu, tôi muốn biết vị trí cụ thể!”

Long Hàn Quang nói xong tức giận đến mức ném điện thoại lên bàn.

Quỷ Nhị, Hàn Thiết Đầu và những người khác đều nhìn về phía Long Hàn Quang, đợi Long Hàn Quang giải thích là chuyện gì.

“Người của tôi không phải gây chuyện trên công trường của nhà họ Cố sao, không biết những đồ rác rưởi của Hán Thành đến như thế nào, bắt người của tôi nói đưa đến lâm trường, cũng không biết cụ thể là lâm trường nào, đang kêu người đi nghe ngóng.”

Long Hàn Quang bực bội giải thích, cảm thấy thể diện của mình

mất hết rồi.

“Người của anh đều bị bắt rồi? Xem ra Lý Phàm nhờ người của Sở Trung Thiên làm.”

Quỷ Nhị khá hiểu tình hình, đã đưa ra phán đoán chính xác.

“Anh nói xem phải làm sao, còn muốn dùng bọn họ để gây chuyện thu hút sự chú ý của Lý Phàm sao, cái này xem ra tất cả đều toang rồi, nếu như bọn họ là người của Lý Phàm phái ra, sợ là sẽ thẩm vấn đám thuộc hạ kia của tôi, đến lúc đó tối thiểu hành tung của tôi sẽ bị bại lộ.”

Long Hàn Quang vô cùng bực bội lẩm bẩm, hai tay xoa thái dương, cảm thấy đầu mình đau nhức.

Ánh mắt Quỷ Nhị ngưng tụ lại, cảm thấy đây dường như là một cơ hội.

Lấy điện thoại ra gửi mấy tin nhắn, Quỷ Nhị rất nhanh đã nhận được hồi âm của tên thuộc hạ vẫn luôn theo dõi Lý Phàm, Lý Phàm chạy về phía ngoại ô, chính là hướng của lâm trường.

“Haha, Long huynh, anh đúng là chó ngáo phải ruồi nha, đúng lúc cho chúng ta một cơ hội tốt.”

Quỷ Nhị hưng phấn nói.

“Anh có ý gì? Cười nhạo tôi?”

Long Hàn Quang không vui nói.

“Không, không, không, đây không phải là cười nhạo anh, mà thật sự là một cơ hội tốt, tin tức mới nhất, Lý Phàm đang trên đường đi lên lâm trường, tôi đoán Lý Phàm đi để thẩm vấn mấy tên thuộc hạ kia của anh.”

“Vậy thì có gì là cơ hội, thuộc hạ của tôi chắc chắn sẽ khai ra, thận phận của tôi sẽ bị bại lộ.”

Long Hàn Quang nghi hoặc nói.

“Điều này không quan trọng, điều quan trọng là Lý Phàm đi một mình, nghe nói còn đưa theo mấy người binh thường, bây giờ chúng ta chỉ cần dẫn theo người bao vây lâm trường, sau đó đột kïcſ tiến vào là được.”

“Các anh nghĩ em, một đám người chúng ta xông vào, Lý Phàm hai quyền khó đánh được bốn tay, hơn nữa nếu như bắt được mấy người bên cạnh Lý Phàm, thì có thể lấy làm con tin để uy hïếp Lý Phàm, đến lúc đó Lý Phàm còn không phải để mặc chúng ta xử lý sao.”

Quỷ Nhị cảm thấy phương án của mình chắc chắn đáng tin cậy, kiểu địa phương như lâm trường, rất thích hợp cho việc chiến đấu hỏa lực đông đúc, đúng lúc tiểu đội đặc vụ và Lâm Chính Nam có thể đem kiến thức và tài nghệ mình học được để dùng vào trường hợp cần thiết.

Cộng thêm những cao thủ áp trận của mình, cho dù Lý Phàm mọc cánh cũng không thoát được, đến lúc đó chỉ có thể tùy người khác xâu xé.

Lâm Chính Nam kïcſ động vỗ bàn, đứng dậy, cao giọng nói: “Kế hoạch này rất tốt, tôi giơ hai tay tán thành tất cả người nhà họ Lâm chúng tôi đều chờ đợi sai khiến.”

Ánh mắt Quỷ Nhị nhìn về phía Long Hàn Quang, Hàn Thiết Đầu và những người khác, nói: “Cao thủ của sư môn tôi cũng được điều đến, tôi sẽ kêu bọn họ đi đến lâm trường để phối hợp, chúng ta không cần nghĩ nhiều.”

“Làm đi!”

Long Hàn Quang dẫn đầu nói, vì muốn lấy lại thể diện của mình, anh ta nhất định phải chiến đấu với Lý Phàm đến cùng.

Hàn Thiết Đầu và những người khác do dự một lúc, đều cảm thấy kế hoạch của Quỷ Nhị cũng đáng tin, đặc biệt còn có cao thủ của sư môn Quỷ Nhị đến trước, vậy càng không cần phải lo lắng

nhiều, nếu như thật sự không đánh lại được Lý Phàm, không phải còn có những cao thủ của sư môn Quỷ Nhị sao.

“Tôi cũng làm.”

“Không phải chỉ đối phó với một nhân vật nhỏ thôi sao, tính cho tôi một chân.”

Các cao thủ lần lượt bày tỏ ý kiến, rất nhanh tất cả mọi người đều đồng ý tham gia hành động.

Quỷ Nhị bắt đầu tiến hành phân công nhiệm vụ, sau khi tất cả mọi người và nhiệm vụ được sắp xếp xong, lớn tiếng hét lên: “Bắt đầu hành động!”

Mọi người cùng nhau rời khỏi căn phòng, dẫn theo thuộc hạ mà mình được phân, bắt đầu lên xe đi đến lâm trường.

….

Lý Phàm không biết một cuộc hành động lớn đối phó với anh đã bắt đầu, đang đau đầu ngồi trên ghế phó lái.

Trần Hiểu Đồng và Cố Bội Sam ngồi ở ghế sau, đang cãi nhau trên suốt đường đi, không ai thua kém ai, hai người vẫn là kiểu động miệng không động tay.

Lý Phàm khuyên mấy lần vẫn không được, chỉ có thể nhắm mắt nghỉ ngơi giả vờ như không nghe thấy gì.

Khang Văn Hân cười trộm, nhỏ giọng nói với Lý Phàm: “Sư phụ, đây không phải là sự đau đầu hạnh phúc trong truyền thuyết sao.”

“Sự đau đầu hạnh phúc cái shit, chỉ có đau đầu không có hạnh phúc có được không, sao lại biến thành dáng vẻ như thế này, không nên nha.”

Lý Phàm xoa lông mày bắt đầu suy nghĩ lại chuyện đã qua, tự hỏi rốt cuộc mình đã làm sai ở đâu, sao có thể khiến thái độ của Cố Bội Sam thay đổi lớn như vậy.

Lẽ nào biện pháp của Cố Bội Sam được nâng cấp rồi, cảm thấy con đường trước đây không đối phó được mình, vì vậy đổi một con đường khác?

Lý Phàm càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa, nếu như Cố Bội Sam thật sự có mục đích gì đó, trực tiếp đối phó một cách linh hoạt là được rồi.

Một lúc sau, chiếc xe đi vào lâm trường, thuộc hạ của Sở Trung Thiên giúp Lý Phàm mở cửa xe.

“Anh Lý, tôi là A Quang, thuộc hạ của Thiên Gia, Thiên gia căn dặn chúng tôi nghe theo mệnh lệnh của ngài.”

Lúc Lý Phàm xuống xe, hàng trăm người tốt đi theo sau A Quang, cùng nhau cúi người trước Lý Phàm, cao giọng hét: “Chào anh Lý!”

“Xin chào mọi người, mọi người vất vả rồi, đi nghỉ ngơi trước đi.”

Lý Phàm chắp tay sau lưng nói, giống như tiến hành kiểm duyệt.

Ba người Khang Văn Hân bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc, Cố Bội Sam càng nhìn ánh mắt càng phát sáng, niềm tin vào mối quan hệ của Lý Phàm càng thêm vững chắc.

Những cậu ấm mà mình quen trước đây, Cố Bội Sam cảm thấy bọn họ đều quá yếu, còn không bằng một phần mười Lý Phàm.

“Anh Lý, người của bọn họ đều bị nhốt ở đây, tôi đã tìm ra người đứng đầu của bọn họ, người kia tên là Tang Bưu, nhưng miệng của Tang Bưu rất cứng, vẫn không có ý định nói ra người đứng sau là ai.”

A Quang vừa nói qua về tình hình, vừa dẫn mấy người Lý Phàm đi vào căn phòng cách đó không xa.

Đẩy cửa đi vào phòng, A Quang lạnh giọng nói: “Tang Bưu, anh Lý đến thẩm vấn anh, biết điều thì mau khai ra, cưa gỗ ở bên ngoài đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu như anh không thành thật khai ra, sẽ

cưa nát anh để cho chó ăn!”

“Haha, đến đi, các người cưa nát tôi đi!”

Chương 470: Trường phái biểu diễn

Tang Bưu tỏ ra không quan tâm, hoàn toàn không để ý đến sự uy hiếp của A Quang, đều là người xã hội, ai mà chưa từng bị uy hiếp, cho dù là uy hiếp giết cả nhà bạn Tang Bưu đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi.

A Quang cảm thấy bị mất thể diện trước mặt Lý Phàm, trực tiếp xông đến trước mặt Tang Bưu, một chân đạp vào ngực Tang Bưu, khiến Tang Bưu ngã xuống đất.

“A!”

Tang Bưu kêu thảm thiết, ánh mắt hung dữ nhìn A Quang: “Haha, đến đi, tiếp tục đá đi, anh có bản lĩnh thì giết lão tử đi, không giết được lão tử thì anh chính là cháu của tôi.”

“Anh vẫn còn ngông cuồng như vậy! Xem hôm nay tôi không giết chết anh!”

A Quang lại hung hăng đá mấy cái vào người Tang Bưu, đá Tang Bưu lăn lộn trên mặt đất.

Trần Hiểu Đồng lộ ra vẻ khiếp sợ, lập tức co rúm sau người Lý Phàm, hai tay nắm chặt lấy cánh tay Lý Phàm.

“Anh Lý Phàm, ánh mắt của anh ta nhìn thật đáng sợ.”

Trần Hiểu Đồng nhẹ giọng nói.

Cố Bội Sam liếc nhìn Trần Hiểu Đồng, cười khẩy nói: “Lại bắt đầu giả vờ, cô cho là tỏ ra yếu đuối, có thể khiến Lý Phàm động tâm sao, đúng là si tâm vọng tưởng, tôi phải thay Họa Y trông chừng Lý Phàm.”

Trong lời nói của Cố Bội Sam tràn đầy sự uy hiếp, hơn nữa có thượng phong bảo kiếm Cố Họa Y, Cố Bội Sam không thèm để Trần Hiểu Đồng vào mắt, mà suy nghĩ phải làm sao đề phòng ăn

trộm.

Chỉ trách lúc trước đắc tội với Lý Phàm quá nhiều, khiến bây giờ muốn nịnh hót, ôm đùi cũng khó, đúng là hối không kịp!

Trần Hiểu Đồng lắp bắp, trong lòng hận Cố Bội Sam đến mức nghiến răng nghiến lợi, thật sự muốn một cước đá Cố Bội Sam lên mặt trăng, để không cản trở mối quan hệ giữa cô ta và Lý Phàm phát triển thêm một bước.

Khang Văn Hân rủ đầu xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn trái tim, trở thành một bức tượng bồ tát bằng đất, không dám nhìn cũng không dám nói.

A Quang đánh Tang Bưu đến mức mệt mới dừng tay lại, lau mồ hôi trên trán nói: “Anh Lý, do tôi bất tài, không thể cạy được miệng của tên tiểu tử này.”

“Bình thường thôi, đối phó với loại bướng bỉnh này chỉ có thể cho bọn chúng nhìn thấy quan tài mới được.”

Lý Phàm khẽ nói, sải bước đi đến phía trước Tang Bưu.

Trần Hiểu Đồng được Lý Phàm dẫn qua, nhìn vẻ mặt hung dữ của Tang Bưu ở khoảng cách gần, Trần Hiểu Đồng kinh ngạc hét lên, hai tay ôm lấy eo của Lý Phàm.

“A, thật đáng sợ, quả thật có thể dọa chết người mà.”

Trần Hiểu Đồng sợ hãi hét lên.

Lý Phàm không còn lời gì để nói kéo nắm lấy hai tay Trần Hiểu Đồng kéo ra: “Nếu như cô sợ thì ra ngoài đợi, lát nữa sẽ còn có cảnh tượng đáng sợ hơn.”

“Em, em không muốn ra ngoài, nếu như ra ngoài càng đáng sợ, chỉ có ở bên cạnh anh mới không cảm thấy sợ hãi.

Trần Hiểu Đồng nũng nịu nói.

Khang Văn Hân không chịu được lấy hai tay che đầu, thầm nghĩ lúc nhìn Nộ Lãng huấn luyện thi đấu quyền anh một cách tàn bạn, bản thân suýt nữa bị dọa sợ, nhưng Trần Hiểu Đồng lại xem một cách rất thích thú, tại sao lúc này còn chưa xảy ra chuyện gì, cô ta đã bắt đầu giả vờ sợ hãi rồi, lòng dạ đàn bà đúng là không thể đoán được.

Cố Bội Sam tức giận đi đến, nắm lấy cánh tay Trần Hiểu Đồng, trực tiếp kéo Trần Hiểu Đồng đi.

“Cô đừng giả vờ nữa, đừng cho là mắt của chúng tôi đều bị mù, không nhìn ra cô đang diễn, thành thật đứng qua một bên xem cho tôi.”

Cố Bội Sam kéo Trần Hiểu Đồng ra đến cửa, hai tay chống eo, trừng mắt nhìn Trần Hiểu Đồng.

Cái miệng nhỏ của Trần Hiểu Đồng bẹp ra, nước mắt lưng tròng: “Anh Lý Phàm, cô ta ức hiếp em, anh cũng không quản cô ta.”

“Haha, cô còn có mặt mũi bảo người khác quản tôi, trước tiên cô cứ quản lý mình thật tốt đi.”

Cố Bội Sam không hề yếu thế nói.

Lý Phàm nghe đến mức cảm thấy đau đầu, lạnh giọng nói: “Hai người, ai còn cãi nhau thêm một câu, tôi sẽ đưa người đó đi, đều yên tĩnh đứng dựa vào tường cho tôi”

“Nói cô đó, trong lòng không có một chút suy nghĩ gì.”

Cố Bội Sam đẩy Trần Hiểu Đồng đến bên cạnh tường.

Trần Hiểu Đồng cảm thấy mình quá khó khăn rồi, vốn dĩ cho là có thể bước vào nhà họ Lý là chuyện khó khăn nhất, nhưng bây giờ bị Cố Bội Sam đàn áp, mới trải nghiệm được cái gì là khó khăn thực sự.

Cố Bội Sam này đúng là cố ý, hoàn toàn nhắm vào mình! Nhất định phải nghĩ cách để Lý Phàm cách xa cái đồ đê tiện này mới được!

Đầu óc của Trần Hiểu Đồng lập tức xoay chuyển, suy nghĩ phải làm gì mới có thể thoát khỏi Cố Bội Sam.

Lý Phàm thấy cuối cùng cũng đã yên tĩnh, sau khi thở ra một hơi, nhấc chân giẫm lên tay của Tang Bưu.

Ngón tay của Tang Bưu bị đau, theo bản năng muốn rút tay ra.

Nhưng sau khi dùng lực, tay của mình không những không rút ra được, ngược lại còn suýt nữa làm trật khớp cổ tay.

Lý Phàm cười khẩy nói: “Thành thật khai ra, tôi có thể cho anh một con đường sống, nếu không, tôi cũng sẽ không giết chết anh, chỉ là sẽ giẫm đứt xương của anh, nửa đời sau anh sẽ sống ở trên giường, hi vọng có thể có người hầu hạ anh đến chết.”

Tang Bưu rùng mình, trong đầu hiện lên cảnh tượng mình nằm trên giường không thể động đậy.

Lúc đó đừng nói là có người hầu hạ mình, kẻ thù của mình không tìm đến cửa đập nát thân thể của mình thì phải lên chùa thắp hương.

Nhưng cảnh tượng bi thảm kia chỉ xuất hiện trong đầu Tang Bưu một lúc, rất nhanh Tang Bưu đã cứng rắn nói: “Haha, đừng nghĩ có thể dọa được Tang Bưu tôi, Tang Bưu tôi không phải là một người dễ bị dọa, loại người độc ác nào mà tôi chưa từng gặp qua, trận chiến nào mà tôi chưa từng trải qua, tôi không hề sợ.”

“Haha, vậy sao? Hi vọng hi vọng lát nữa anh sẽ thật sự có thể không sợ.”

Lý Phàm nói xong, chân lại dùng lực, đè tay của Tang Bưu dưới chân.

Rắc rắc.

Xương phát ra âm thanh răng rắc, sau đó là tiếng kêu thảm thiết của Tang Bưu.

Mười đầu ngón tay nối với tim là đau nhất, cảm giác đau đớn ở nơi giống như ngón tay vô cùng nhạy bén, sau cái giẫm của Lý Phàm, xương bàn tay phải của Tang Bưu vỡ nát, đau đến mức Tang Bưu phải dùng tay trái để chống xuống đất.

“Anh, mẹ nó có giỏi thì giết ông đây đi, đừng có hành hạ ông đây như vậy!”

“Chỉ cần anh thành thật khai ra, không chỉ không đau đớn, ngược lại còn được ăn ngon, uống ngon, hơn nữa còn đưa anh về nhà an toàn.”

Lý Phàm cười nói.

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt Lý Phàm, Tang Bưu cảm thấy mình giống như đang nhìn thấy nụ cười phiên bản đời thật của ác quỷ.

Nụ cười này quả thật quá đáng sợ quá kinh khủng, cộng thêm cảm giác đau đớn ở bàn tay lúc này, Tang Bưu đột nhiên sụp đổ, không thể chống đỡ được nữa.

“Tôi nói ra rồi anh sẽ bỏ qua cho tôi? Còn có những người anh em kia của tôi?”

Tang Bưu xoắn xuýt hỏi.

“Đương nhiên rồi, Lý Phàm tôi rất đáng tin, từ trước đến giờ chưa từng nói hai lời.”

“Được, vậy thì tôi nói, anh muốn biết cái gì.”

Cuối cùng Tang Bưu cũng nhận thua.

A Quang gãi đầu, thầm nghĩ vẫn là anh Lý lợi hại, hơn nữa, anh Lý cũng đủ độc ác, bước đến giẫm lên một tay của Tang Bưu, chắc chắn là sự điển hình của một nhân vật độc ác.

Cố Bội Sam nhìn Trần Hiểu Đồng, thấy khuôn mặt của Trần Hiểu Đồng không có một chút biểu cảm sợ hãi nào, thấp giọng nói: “Sao

không thấy sợ? Hừ!”

“Cái này thì có gì đáng sợ, anh ta chỉ kêu lên hai tiếng mà thôi, hơn nữa biểu cảm cũng không khủng bổ như lúc nãy, cô đúng là có bệnh mà.”

Chương 471: Em nghe anh

“Ai bảo các ngươi đến đây, ngoại trừ bảo các ngươi quấy rối công trường, còn bảo mấy người làm cái gì, nói hết tất cả kế hoạch mà các ngươi biết ra.”

Lý Phàm nhìn chằm chằm vào Tang Bưu hỏi.

Tang Bưu cười khổ một tiếng: “Chúng tôi vốn là lăn lộn theo thầy Trương, bây giờ không phải ông ấy gãy trên tay anh rồi sao, cho nên Long gia mới xuất sơn, đưa chúng tôi đến tìm anh báo thù.”

“Long gia bảo tôi quấy rối dẫn anh đến, về phần sau đó có kế hoạch gì, tôi cũng không biết, trước mắt nhận được mệnh lệnh là quấy rồi, không thể để công trường của các anh khởi công bình thường.”

Tang Bưu không biết nội dung quan trọng, là trong dự đoán của Lý Phàm, như vậy chỉ có thể trở thành nhân vật làm nền, căn bản không có khả năng tham dự kế hoạch mấu chốt.

“Long gia là ai, bây giờ đang ở đâu?”

“Long gia, Long gia tên là Long Hàn Quang, đương nhiên là đệ tử nội môn của sư môn, xem như là nửa sư phụ của thầy trương, nhưng mà nghe nói ông ta ở trong sư môn cũng chỉ là nhân vật bình thường mà thôi, nhưng mà đối với chúng tôi mà nói, ông ấy đã giống như là một nhân vật thần tiên, công phu đó không phải là bóng lưng mà chúng tôi có thể nhìn thấy được.”

“Trên đường đến đây Long gia gọi điện đến, nói có người bạn cũ ở Hán Thành hẹn ông ấy đi gặp mặt, cho nên nửa đường Long gia và bọn tôi tách ra, còn bạn của ông ấy là ai, ở đâu, cũng không phải là tôi có thể biết được.”

Tang Bưu cũng xem như là không biết thì không nói mà đã biết thì nói hết, một khi đã sợ hãi như vậy không còn gì có thể che dấu, trực tiếp nói hết những gì mà mình biết ra.

A Quang đến gần nói: “Anh Lý, để cho anh ta mô tả lại vẻ ngoài của vị Long gia kia, tôi cho các tiểu đệ của mình thả ra tiếng gió, sẽ nhanh chóng tìm được ông ta, tai mắt chúng ta trải rộng khắp Hán Thành.”

Tang Bưu không đợi Lý Phàm hỏi, mở miệng nói: “Long gia mặc một thân áo đạo, nhìn có vẻ có khí chất xuất triền, giống như là tiên nhân vậy, cao hơn 1m75 gì đó, cơ thể hơi giầy, có ba chỏm râu dài.”

A Quang yên lặng ghi nhớ dáng vẻ Tang Bưu nói, trong đầu đã bắt đầu hình dung ra dáng vẻ của Long Hàn Quang.

“Anh Lý, tôi truyền lệnh xuống cho các anh em, để bọn họ thả ra tiếng gió.”

Lý Phàm gật gật đầu, ngầm cho phép cách làm của A Quang, dù sao đó cũng là một cách, mặc dù Lý Phàm cảm thấy không quá tin tưởng.

“Còn có cái gì muốn hỏi? Nếu không có vấn đề gì thì thả bọn tôi ra, chúng tôi nhất định sẽ cứ vậy mà rời đi, kiếp này tuyệt đối sẽ không đặt chân đến Hán Thành nửa bước.”

Tang Bưu thật sự bị Lý Phàm dọa sợ rồi, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Lý Phàm cười thả chân giẫm lên tay phải Tang Bưu ra, thản nhiên nói: “Được, cậu cũng rất phối hợp, đương nhiên tôi cũng sẽ không nuốt lời, A Quang, thả đám người bọn họ ra, nhanh chóng đưa bọn họ ra khỏi Hán Thành.”

“Vâng, anh Lý.”

A Quang cung kính lên tiếng, sau đó kéo Tang Bưu từ dưới đất lên, đưa Tang Bưu ra cửa, thả Tang Bưu cùng với đàn em của anh ta đi.

Khang Văn Hân cảm thấy Lý Phàm cũng quá dễ nói chuyện, dựa theo tình tiết trong phim truyền hình, không phải là lừa đối

phương nói ra hết xong, sau đó lại chà đạp đối phương sao!

“Sư phụ, anh thật sự chuẩn bị thả anh ta? không phải là sắp xếp người mai phục bên ngoài, đợi người của Tang Bưu được thả ra khỏi cửa, sẽ có tay súng mai phục bọn họ chứ.”

“Cậu xem phim quá nhiều, lời hứa của quân tử đáng giá ngàn vàng có biết không, tôi nói thả người, đương nhiên sẽ thả bọn họ, chắc chắn sẽ không mai phục gì đó.”

Lý Phàm trợn mắt nói.

Khang Văn Hân lúng túng cười hai tiếng, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Cố Bội Sam kéo Trần Hiểu Đồng đi đến trước mặt Lý Phàm, giống như là học sinh tiểu học cáo trạng: “Vừa rồi cô ta thấy mùi ngon, một chút cũng không sợ, trước đó cô ta lấy cớ sợ hãi ôm anh đều là giả vờ, là đang sắc dụ anh.”

“Ai giả vờ, tôi chỉ cố gắng làm bản thân kiên cường lên, không quấy rầy anh Lý Phàm đang làm việc lớn thôi.”

Trần Hiểu Đồng oan ức nói.

“Dừng!”

Lý Phàm quyết đoán ngăn lại sự đối chọi gay gắt của hai người, cứ để hai người làm ầm ỹ như vậy, sau này Lý Phàm cũng đừng làm gì nữa, xem hai người họ cái nhau là được rồi.

“Sau này hai người có muốn cãi nhau, thì ở chỗ không có tôi mà làm, lúc có mặt tôi, không hy vọng nghe được bất kỳ ồn ào nào của hai người, nếu ai dám ồn ào một câu, tôi sẽ đưa người đó về.”

“Vâng ạ, em nghe theo anh Lý Phàm.”

Trần Hiểu Đồng ra vẻ biết điều nói ra.

Cố Bội Sam giương mắt nhìn Trần Hiểu Đồng, căm hận mà tàn

nhẫn nghiến răng, hận không thể xé rách lớp ngụy trạng của Trần Hiểu Đồng, để Lý Phàm nhìn rõ bản chất của Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng đắc ý nhìn Cố Bội Sam, làm mặt quỷ với Cố Bội Sam: “Lêu lêu lêu.”

“Lêu Lêu cái đầu cô! Tôi muốn vả nát miệng cô!”

Cố Bội Sam tức giận đến mức bốc khói.

Trần Hiểu Đồng nhanh chóng trốn đằng sau lưng Lý Phàm, kéo góc áo Lý Phàm nói: “Anh Lý Phàm phải bảo vệ em, người này nổi điên, không chút tuân thủ quy củ của anh.”

Lý Phàm đưa tay ngăn Cố Bội Sam lại, mặt lạnh nói: “Đừng làm loạn.”

“Hừ! Sao anh lại che chở cho tiểu yêu tinh này như vậy! Tôi phải về nói với Họa Y, để xem lúc đó anh giải thích với Họa Y thế nào!”

Cố Bội Sam trực tiếp lấy thượng phương bảo kiếm ra, lấy Cố Họa Y ra uy hïếp Lý Phàm.

Lý Phàm xoa xoa mi tâm, hạ quyết tâm sẽ không dẫn theo mấy người phụ nữ này nữa, quả thật có thể phiền chết người.

“Tôi sẽ giải thích với Họa Y, cô cũng đừng ở đây chuyện bé xé ra to, chuyện trước đó tôi không truy cứu, cũng tha thứ cho cô.”

Gương mặt Cố Bội Sam cứng đờ, chậm rãi cúi đầu xuống.

Lý Phàm nhắc đến chuyện quá khứ, giống như là duỗi một bàn tay ra khống chế cổ họng của Cố Bội Sam, làm Cố Bội Sam không có cách nào phản bác.

Trần Hiểu Đồng nhìn dáng vẻ chán nản của Cố Bội Sam qua bả vai Lý Phàm, trong lòng nhịn không được like cho Lý Phàm.

“Sư phụ, cái đó, chúng ta không phải nên đi sao?”

Khang Văn Hân làm dịu không khí, hy vọng có thể giảm bớt không khí lúng túng này.

Lý Phàm lắc đầu: “Không gặp, đợi đám người Tang Bưu đi rồi chúng ta đi.”

Khang Văn Hân không hiểu nhìn Lý Phàm, cảm thấy Lý Phàm nói như vậy có chút kỳ lạ, không phải nói thật sự không có người mai phục sao, sao lại còn muốn ở lại nhìn đám người Tang Bưu rời đi? Chẳng lẽ bọn họ rời đi, còn có bí mật khó lường gì đó?

Lúc Khang Văn Hân đang suy tư, Tang Bưu đã mang mấy người thủ hạ đi rồi, A Quang cho người canh giữ ở cửa ra vào, chỉ huy Tang Bưu và thủ hạ tự động rời đi.

Tang Bưu quay lại nói mấy câu với A Quang, sau đó đưa mấy thủ hạ đi ra ngoài lâm trường.

Cả đám người Tang Bưu chậm rãi đi ra ngoài, Khang Văn Hân nghiêng đầu nhìn Lý Phàm hỏi: “Sư phụ, những người này có cái gì để nhìn chứ, chẳng lẽ đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, có thể giải tỏa được cái gì đó?”

“Cứ nhìn đi là biết, tôi chỉ là cảm giác, còn cảm giác có chính xác hay không, vẫn cần phải nghiệm chứng một lần mới biết được.”

Lý Phàm vòng hai tay trước người, yên lặng nhìn chằm chằm đám người Tang Bưu rời đi.

Chương 472: Một mình một súng

Quỷ Nhị và Long Hàn Quang đang ngồi trên xe chỉ huy của Tiểu đội Đặc công, Long Hàn Quang có vẻ rất ngạc nhiên với hệ thống chỉ huy tiên tiến trong xe chỉ huy.

“Quỷ Lão Nhị, cậu thật đúng là nịnh nọt, toàn bộ Long Môn cũng gần giống như quân chính quy, có xe chỉ huy. Thật sự là khiến người ta không thể tin được.”

Long Hàn Quang tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói, giống như một lão nông dân mới từ nông thôn vào thành phố, nhìn thấy cái gì cũng đều cảm thấy hiếm có.

“Đây là quan sát hình ảnh nhiệt? Có phải là quan sát hồng ngoại không? Cao cấp, quá cao cấp.”

Quỷ Nhị bĩu môi khinh thường, cảm thấy Long Hàn Quang đã thuộc về đời thứ nhất OUT rồi.

“Sau này dựa vào sức mạnh của đội nhóm, võ công cá nhân đã càng ngày càng bị suy yếu, dù sao vũ khí nhiệt đã phát triển đến cực hạn. Chỉ cần có đủ hỏa lực thì cho dù là thần tiên trong truyền thuyết cũng sẽ bị đánh ngã.”

“Điều cậu nói tôi có thể hiểu được, nhưng tập võ vẫn có thể tăng cường sức khỏe, sống lâu thêm hai năm cũng là tốt. Người của cậu đã vào vị trí hay chưa? Chuẩn bị bắt đầu đột kích đi, trước tiên cứu thuộc hạ bị bắt của tôi ra trước.”

Long Hàn Quang lo lắng cho thuộc hạ của mình, mặc dù hơi cặn bã, nhưng tốt xấu gì cũng đều là thuộc hạ của mình, sau này vẫn phải dựa vào họ kiếm tiền.

Quỷ Nhị cầm máy bộ đàm, trầm giọng nói: “Tôi là Quỷ Nhị tổng chỉ huy hành động, Tiểu đội Đặc công bắt đầu tiến hành báo cáo tình huống.”

“Đội một vào vị trí.”

“Đội hai vào vị trí.”

“Đội ba vào vị trí.”

“Trạm quan sát đội một tiến hành báo cáo, tình hình trên lâm trường như thế nào? Có điều kiện đột kích không?” Quỷ Nhị dò hỏi kỹ càng.

“Trạm quan sát báo cáo, có điều kiện đột kích, nhưng dựa trên quan sát của tôi thì có vẻ như bên kia đã thả nhân viên bị giam giữ ra. Xin tổng chỉ huy chấp nhận tín hiệu video và quan sát tình huống hiện trường.”

Nhân viên điều hành bên cạnh bấm nút, trên màn hình hiện lên hình ảnh hiện trường được truyền về từ trạm quan sát.

Tang Bưu đang nói chuyện thân thiết với A Quang, sau đó a Quang khoát tay, Tang Bưu dẫn theo người của mình cùng nhau đi ra ngoài lâm trường, toàn bộ quá trình giống như là Tang Bưu và A Quang đã có được sự thỏa thuận gì đó.

“Cái đám khốn kiếp này, chắc chắn là mẹ nó bán đứng ông đây!”

Long Hàn Quang căm hận nói.

Quỷ Nhị nở nụ cười: “Ha ha, đây cũng là chuyện bình thường, ý thức được đánh không lại thì bán đứng đồng đội chính là cách tìm con đường sống hữu hiệu nhất, những tên khốn kiếp này ông cũng đừng giữ lại, trực tiếp giết luôn.”

Long Hàn Quang có chút xoắn xuýt, dù sao thuộc hạ vốn không có mấy ai, nếu bọn này lại chết, vậy thì coi như hoàn toàn trở thành chỉ huy một mình.

“Thế nào, không nỡ? Ông là cao thủ bậc thầy như thế mà còn tiếc mấy tên nhỏ bé này sao?”

Quỷ Nhị mở miệng sỉ nhục Long Hàn Quang.

Long Hàn Quang oán hận cắn răng một cái: “Ai không nỡ? Giết thì giết, giết chết những tên khốn kiếp này cho tôi!”

Quỷ Nhị nhếch miệng cười một tiếng, cầm máy truyền tin nói: “Tôi là tổng chỉ huy Quỷ Nhị. Bây giờ mọi người nghe lệnh của tôi, Tiểu đội Đặc công tiến hành đột kĩch, người nhà họ Lâm ở lại năm phút, tiến hành đợt đột kĩch thứ hai, tất cả những người không phải nhân viên bên ta, toàn bộ đều có thể bắn giết!”

“Rõ, Tiểu đội Đặc công chuẩn bị đột kĩch, mười giây sau sẽ tiến hành đột kĩch.”

Năm Tiểu đội Đặc công cùng nhau chuẩn bị, sau mười giây cùng xông vào lâm trường.

Cộc cộc cộc, đoàng đoàng đoàng.

Đủ các loại tiếng súng ngay lập tức phát ra, đám người Tang Bưu đứng mũi chịu sào, không kịp phản ứng để chạy trốn thì đã thành ma dưới họng súng.

Nhìn thấy đám người Tang Bưu bị súng bắn cả người run rẩy, máu không ngừng bắn ra tung toé, Khang Văn Hân ngồi liệt trên mặt đất.

“Sư, sư phụ, người, không phải người nói không có mai phục sao? Sao, sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều tay súng như vậy?

Quá tàn nhẫn.” Sắc mặt Khang Văn Hân xám ngoét nói, toàn thân run rẩy giống như là đang co giật.

Sắc mặt Cố Bội Sam trở nên trắng bệch, tiếng súng ác liệt khiến cô ta cảm thấy kinh hãi, theo bản năng muốn trốn sau lưng Lý Phàm.

Trần Hiểu Đồng kéo Cố Bội Sam lại, vẻ mặt bình thường nói: “Không muốn chết thì đừng náo loạn, lúc này cô túm lấy anh Lý Phàm thì bảo anh Lý Phàm hành động như thế nào?”

“Cô, cô nói cái gì? Dựa vào cái gì mà cô sợ hãi thì có thể túm anh

ấy còn tôi thì lại không được?”

Cố Bội Sam không phục nói.

“Tôi chỉ muốn nói cô đúng là một kẻ ngu ngốc.”

Trần Hiểu Đồng nói xong, tay phải đập mạnh vào động mạch của Cố Bội Sam, đánh Cố Bội Sam bất tỉnh.

Lý Phàm hơi có chút kinh ngạc liếc nhìn Trần Hiểu Đồng, cảm thấy rất ngạc nhiên về kỹ năng gọn gàng của Trần Hiểu Đồng.

Nhưng nghĩ đến bác Phúc đi theo Trần Hiểu Đồng thật sự lợi hại thì Lý Phàm cũng có chút bình thường trở lại, nghĩ rằng Trần Hiểu Đồng nên học một chút công phu thật sự dùng để phòng sói.

Trần Hiểu Đồng nhét Cố Bội Sam đang bất tỉnh vào lòng Khang Văn Hân: “Nào, cho anh ôm đại mỹ nhân, anh phải trông nom cô ta kỹ.”

“Hả? Tôi, tôi sợ.”

Khang Văn Hân luống cuống một lát, lời nói cũng đã hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Biết anh sợ cho nên cho anh ôm đại mỹ nữ, giúp anh giảm bớt một chút áp lực.”

Khang Văn Hân méo miệng, như thể sẽ khóc bất cứ lúc nào, không tự chủ được ôm chặt Cố Bội Sam trong lòng.

A Quang cong lưng lại như mèo vọt vào, trong tay còn giơ một cây súng lục: “Ngài Lý, nơi này bị người ta bao vây, chúng ta ra ngoài đều không mang theo vũ khí gì, hoàn toàn không thể đỡ được hỏa lực của đối phương, tôi sẽ che chắn cho mọi người rút lui.”

“Đều đã bị bao vây còn chỗ nào rút lui, đưa súng của cậu cho tôi.”

A Quang do dự một chút, sau đó giao súng cho Lý Phàm, đồng thời móc ra hai băng đạn đưa qua.

“Cũng không biết là bọn hung hãn nào? Hỏa lực quả thật quá mạnh, bọn Tang Bưu đều đã chết, tôi để cho các anh em trốn ở dưới tầng hầm lâm trường, thế nhưng đợi lát nữa chắc chắn họ có thể lục soát, muốn phá vòng vây cũng là nằm mơ giữa ban ngày.”

A Quang lầm bầm hai câu, trong lời nói đã đầy tâm trạng tuyệt vọng, như thể sau một giây sẽ anh dũng hy sinh.

Lý Phàm kiểm tra súng một chút, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể thấy rõ Tiểu đội Đặc công đang nhanh chóng đột phá.

“Mọi người đợi ở đây, đừng lộn xộn, tôi ra ngoài trừng trị họ.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Anh Lý Phàm, anh cẩn thận một chút.” Trần Hiểu Đồng kéo cánh tay Lý Phàm, một đôi mắt to biết nói chuyện nồng nàn tình cảm nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm cười vỗ vỗ cánh tay Trần Hiểu Đồng, sau đó cong lưng lại như mèo xông ra cửa phòng.

Vừa xông ra cửa phòng thì liền có mấy phát bắn về phía Lý Phàm, Lý Phàm ngay tại chỗ lăn lộn tránh thoát đi, ngồi xổm sau một cây cột đá.

Quan sát tình hình từ trái sang phải một chút, Lý Phàm nhắm mắt lại nghe tiếng súng ở phía chính diện, trong đầu đã hiện ra vị trí và phân bố hỏa lực của đối phương.

Lý Phàm hít sâu một hơi, đột nhiên đứng lên xông ra khỏi cột đá, vừa nhanh chóng di chuyển ngang vừa bóp cò thật nhanh.

Đoàng đoàng đoàng.

Mười hai phát đạn trong băng đạn được bắn ra một mạch, mười hai thành viên của Tiểu đội Đặc công phía đối diện ngã xuống.

Đối diện Đội trưởng đội đặc công số một thấy thuộc hạ của mình

ngã xuống từng mảnh, trong lòng lập tức lạnh lẽo, khàn cổ hét lên: “Đội một bị tập kĩcf, đề nghị trợ giúp! Đề nghị trợ giúp!”

Chương 473: Giúp đỡ chính nghĩa

Đang lúc đội trưởng đội một khàn cổ kêu gọi trợ giúp thì một viên đạn bắn trúng mi tâm của anh ta.

Đội trưởng đội một chết không nhắm mắt nhìn về phía đạn bắn tới rồi cơ thể ngã rầm xuống đất.

Lý Phàm đã thay băng đạn, sau khi bắn giết đội trưởng đội một thì giơ súng bắn ba tên còn lại đang cuống quít lùi về sau.

Sau ba phát "đoàng đoàng đoàng" thì toàn bộ Đội đặc công số một thành người chết.

A Quang kinh ngạc nhìn cảnh tượng Lý Phàm một súng bắn giết đối thủ, toàn thân kïcℏ động máu sôi trào, trong nháy mắt thành người em trai say mê Lý Phàm.

"Đậu xanh, ngài Lý đây là trâu trêи trời, cầm súng ngắn vậy mà chiến đấu chống lại một tiểu đội. kĩ thuật bắn súng này thật sự là tuyệt, so với Thần Thương Thủ còn thần kì hơn."

Khóe miệng Trần Hiểu Đồng nhếch lên một độ cong đẹp mắt, cảm thấy mình không lựa chọn sai, Lý Phàm càng mạnh đối với Trần Hiểu Đồng mà nói càng là chuyện tốt.

Bởi vì Lý Phàm hùng mạnh thì có thể che chở Trần Hiểu Đồng, để Trần Hiểu Đồng không cần quay lại thời gian lo lắng đề phòng trong quá khứ nữa.

"Anh Lý Phàm thật sự rất lợi hại, so với tôi tưởng tượng còn lợi hại hơn một chút."

Khang Văn Hân nghe cuộc trò chuyện của hai người, chịu đựng nỗi sợ hãi trong lòng nói ra: "Cô, các cô nói cái gì đó? Tôi, sư phụ tôi anh ấy thế nào?"

"Cậu, cái kẻ hèn nhát này mau dậy đi xem đi, không xem thì cậu sẽ

hối hận cả đời, phiên bản trực tiếp của bộ phim bom tấn phấn khích, so với phim Hollywood còn đặc sắc hơn gấp vạn lần."

Trần Hiểu Đồng có chút hưng phấn nói.

Khang Văn Hân ôm Cố Bội Sam đang hôn mê lo sợ, thật sự là tò mò rốt cuộc Lý Phàm lợi hại cỡ nào.

Lý Phàm đã nhặt hai khẩu súng trường tấn công đeo lên vai, đồng thời lục tìm mấy cái băng đạn thăm dò ở trong túi.

Sau đó cầm khẩu súng trường tấn công trên tay trái và tay phải của mình rồi nhìn về hướng có tiếng bước chân.

Đội thứ hai và thứ ba gần đó cùng nhau lao tới, vừa thấy Lý Phàm nhặt súng ống, đội viên đặc công lao tới đầu tiên trực tiếp bóp cò.

Có thể một mình lật đổ một Tiểu đội Đặc công, đây chắc chắn là kẻ vô cùng nguy hiểm, cho nên thành viên Tiểu đội Đặc công đều vô cùng bối rối không nghĩ được gì.

Đoàng đoàng đoàng.

Một loạt đạn bay tới, Lý Phàm cười khẩy, tránh qua một bên, trong khoảnh khắc đội viên đặc công nổ súng anh đã rời khỏi vị trí ban đầu.

Khi đội viên đặc công ý thức được mình bắn hụt, lúc đang chuẩn bị điều chỉnh họng súng thì cả hai tay Lý Phàm mỗi tay cầm một khẩu súng trường tấn công bắt đầu bắn.

Đoàng đoàng đoàng.

Tiếng súng phát ra tạo nên một tiết tấu nhịp nhàng, Lý Phàm không giống như đang nổ súng bắn mà ngược lại giống như là đang dùng tiếng súng tấu lên khúc nhạc.

Theo tiếng súng vang lên, từng người từng người đội viên đặc công ngã xuống đất, giống như là nguyên một mảng lúa mạch được thu hoạch bởi chiếc liềm.

Hình ảnh chiến đấu ở hiện trường truyền về bên trong xe chỉ huy, nhìn Lý Phàm như đi dạo trong sân vắng thu hoạch tính mạng đội viên đặc công, mặt Quỷ Nhị đã hoàn toàn biến thành màu xanh xám.

Khinh người, quả thật quá khinh người.

Mấy chục người thế mà không phải là đối thủ của một mình Lý Phàm, điều này nếu truyền ra ngoài thì chẳng phải mình sẽ mất hết mặt mũi sao?

Long Hàn Quang cảm thấy sống lưng hơi lạnh, mơ hồ hối hận vì sự kĩcfh động của mình, lần này dường như là trêu chọc một đối thủ khó lường.

“Quỷ Lão Nhị, cậu nói nói người của sư môn cậu sẽ đến, họ đâu?”

Long Hàn Quang không nhịn được hỏi.

“Trêи đường, còn cần một thời gian nữa, Lý Phàm chết tiệt, sao có thể mạnh như vậy?”

Quỷ Nhị căm hận nói xong, cầm lấy máy bộ đàm quát: “Tôi là Quỷ Nhị, Lâm Chính Nam, cho tất cả người của ông ép lên đi, toàn bộ hỏa lực áp chế Lý Phàm, có hỏa lực hạng nặng gì đều dùng tới. Đánh chết cậu ta, đánh chết cậu ta cho tôi!”

“Rõ, Bazooka mà tôi mang theo ở đây đã sẵn sàng, đang tiến hành ngắm chuẩn.”

Lâm Chính Nam cũng bị sự dũng mãnh của Lý Phàm hù dọa, không đợi Quỷ Nhị ra lệnh thì đã để cho thuộc hạ mang hỏa lực hạng nặng đem theo ra chuẩn bị kỹ càng.

Hai Bazooka được nạp đạn tên lửa, sau khi bệ phóng nhắm vào Lý Phàm và điều chỉnh thông số thì ấn thẳng vào núm phóng ra.

Vù vù.

Bazooka phóng ra hai ngọn lửa và hai quả tên lửa lao vút về phía Lý Phàm.

Lý Phàm nghe thấy có gì đó không ổn ở đằng xa, lập tức bắt đầu phi nước đại về phía trước, ngay trong khoảnh khắc tên lửa sắp rơi xuống đất và bùng nổ thì Lý Phàm đã đến trốn sau một đống cây rừng.

Vô số cây cối to lớn bị đốn hạ đã chặn được sóng xung kïcfi do tên lửa gây ra, nhưng những đội viên đặc công chỉ bị thương đều gặp tai vạ, trực tiếp bị hai quả tên lửa nổ chết.

Nhìn làn khói dày đặc bay lên, Khang Văn Hân ôm Cố Bội Sam thật chặt trong lòng, cũng không để ý đã úp chặt mặt Cố Bội Sam vào ngực của mình.

Cảm giác nghẹt thở mãnh liệt đã làm cho Cố Bội Sam thức tỉnh, dưới sự chi phối của ham muốn sống còn Cố Bội Sam cắn mạnh vào ngực Khang Văn Hân.

“Gào!”

Khang Văn Hân kêu thảm một tiếng buông lỏng tay ra, Cố Bội Sam bất ngờ không đề phòng không có gì chống đỡ trực tiếp ngã xuống đất.

“Chao ôi! Tên khốn khïếp anh là muốn cùng đồ đê tiện kia hợp mưu giết tôi có phải hay không?”

Cố Bội Sam thở hổn hển, vẫn không quên phẫn nộ nổi bão.

Khang Văn Hân nhìn dấu răng trên lồng ngực, khóc không ra nước mắt nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi quá quá căng thẳng cho nên không để ý tới tình hình của cô.”

Trần Hiểu Đồng siết quả đấm nói: “Mọi người đừng có gào lên, lại có một đám người xông tới, những người này quá điên cuồng, vậy mà dùng đến cả Bazooka, mọi người mau nghĩ cách gọi người, anh Lý Phàm cho dù là siêu nhân cũng không gánh được sự tấn công của nhiều người như vậy.”

A Quang lấy lại tinh thần, vội vàng móc điện thoại ra: “Tôi gọi điện thoại cho Thiên Gia.”

Tìm số của Sở Trung Thiên rồi bấm, A Quang hoảng vội vàng nói: “Thiên Gia, không xong rồi, chúng tôi bị người ta bao vây ở lâm trường, quân số của đối phương đông đảo, còn có bệ phóng tên lửa, nhanh phái người đến cứu chúng tôi.”

Trong lòng Sở Trung Thiên rất khó hiểu, nghĩ mãi mà không rõ chỉ là thẩm tra mấy người ngoài mà sao lại làm ra trận chiến lớn như thế, Bazooka cũng mẹ nó lấy ra, không phải là đang quay phim chứ?

Chỉ vừa ngẩn người một chút, Sở Trung Thiên đã nghe thấy tiếng súng trong điện thoại di động, Sở Trung Thiên lập tức hiểu rõ đây không phải giả.

“Tôi đã biết, vậy thì nghĩ cách cho các cậu, cậu liều chết cũng phải bảo vệ sự an toàn của ngài Lý!”

A Quang không còn gì để nói, hiện tại lại chính là Lý Phàm bảo vệ sự an toàn của họ, nếu không có Lý Phàm e rằng mình và những người này đã chết tám trăm lần từ lâu rồi.

Sở Trung Thiên biết tình hình khẩn cấp, không chờ A Quang đáp lời liền cúp điện thoại, sau khi do dự một chút thì Sở Trung Thiên bấm số điện thoại của đội trưởng Chương.

Sở Trung Thiên đã có nhiều pha đánh nhau với lính tuần tra, lính tuần tra nào của Hán Thành thật sự có thực lực thì Sở Trung Thiên biết rất rõ ràng, trong đó năng lực mạnh nhất nhất có thể gánh vác thì không ai khác ngoài đội trưởng Chương.

“Này, đội trưởng Chương, nói ngắn gọn, người của tôi và ngài Lý, Lý Phàm bị kẹt ở lâm trường, người bao vây họ có hỏa lực hạng nặng, đã bắt đầu đột kĩcfh, cầu xin anh có thể kịp thời ra tay trợ giúp chính nghĩa.”

Câu trợ giúp đỡ chính nghĩa từ trong miệng Sở Trung Thiên nói ra

khiến đội trưởng Chương cảm thấy có chút là lạ, nhưng nghe thấy có liên quan đến Lý Phàm thì đội trưởng Chương lập tức đồng ý.

Chương 474: Ông thích hợp làm cháu trai

Nhìn thấy hai quả đạn tên lửa do người của mình bắn ra nổ tung, Lâm Chính Nam vội vàng hỏi: “Có nổ chết tên khốn kiếp Lý Phàm kia hay không?”

“Gia chủ, hình như không nổ trên Lý Phàm, vừa rồi Lý Phàm tốc độ rất nhanh, quả thật như là siêu nhân, trực tiếp nhảy qua đống cây rừng, núp ở đằng sau đống cây.”

Tên thuộc hạ hoảng hốt nói.

Đã từng thấy tốc độ nhanh hơn thỏ, nhưng tốc độ vừa rồi của Lý Phàm còn nhanh hơn thỏ rất nhiều, có thể nói là nhanh hơn cả báo săn.

Lâm Chính Nam chau mày, tức giận quát: “Vậy các cậu còn đứng ngây đó làm gì? Tiếp tục nổ cho tôi! Xông lên cho tôi, các cậu nhiều người như vậy đều là bất tài à? Đi lên giết chết cậu ta!”

Thuộc hạ đều có chút do dự, cho dù là đối mặt với Lâm Chính Nam lửa giận xông lên đầu họ cũng có chút không dám lên phía trước.

Vừa rồi người của Tiểu đội Đặc công chết thế nào, họ nhìn thấy rất rõ ràng.

Về cơ bản, Tiểu đội Đặc công bị Lý Phàm một mình hai cây súng ép không ngẩng đầu được lên, hoàn toàn không có chút sức nào đánh trả.

Tất cả mọi người đều là người ʟĩếм máu trên lưỡi dao, đều biết thực lực Tiểu đội Đặc công mạnh cỡ nào, nếu thật sự để họ xông lên thì e rằng sẽ phải chết nhanh hơn Tiểu đội Đặc công.

“Gia chủ, không phải các anh em không bán mạng, thật sự là tên này không phải người chúng ta có thể đối phó được, Tiểu đội Đặc công tinh nhuệ như vậy cũng không phải là đối thủ, chúng ta đi lên cũng phí công.”

“Đúng vậy gia chủ, tôi thấy chúng ta hoàn toàn không phải là đối thủ của Lý Phàm, chi bằng chúng ta rút lui trước đi, để những cao thủ kia đối phó với Lý Phàm, chúng ta làm bia đỡ đạn thì cũng không thể làm bia đỡ đạn không xứng đáng được.”

Lâm Chính Nam nhìn một đám thuộc hạ muốn rút lui, căm hận chỉ muốn chém chết tươi những người này.

Đang lúc Lâm Chính Nam chuẩn bị bộc phát cơn giận thì một loạt tiếng súng nhịp nhàng vang lên, theo đó là từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

“Bảo vệ gia chủ, nhanh chóng rút lui, Lý Phàm đột kĩcհ đến đây!”

“Chúng tôi bọc lót phía sau, các cậu bảo vệ gia chủ đi nhanh lên!”

Mấy tên thuộc hạ ở phía trước nhất tìm chỗ ẩn núp, muốn ngăn cản sự đột kĩcհ của Lý Phàm.

Lâm Chính Nam xanh mặt, khi muốn chỉ huy thuộc hạ từ bốn phía đánh bọc sườn thì một đám thuộc hạ đã nhấc Lâm Chính Nam lên rồi phi nước đại ra xa.

“Các cậu muốn tạo phản à? Thả tôi xuống, mấy tên các cậu này không sợ tôi dùng gia pháp trừng trị các cậu sao?”

Lâm Chính Nam không cam lòng quát.

“Gia chủ, trở về ông xử phạt chúng tôi thế nào cũng được, nhưng bây giờ nhất định phải đi. Nếu không ông sẽ phải chết ở chỗ này, lúc đó ông còn trừng phạt chúng tôi thế nào?”

“Đúng vậy gia chủ, ông đừng nên vùng vẫy, nhanh chóng đi theo tôi, Lý Phàm hoàn toàn không phải là người chúng ta có thể chống đỡ được, anh ta nhất định là cao thủ trong cao thủ.”

Một đám thuộc hạ hoàn toàn không nghe mệnh lệnh của Lâm Chính Nam, kéo Lâm Chính Nam điên cuồng chạy trốn, không dám dừng lại chút nào, lo lắng dừng bước lại thì sẽ bị Lý Phàm đuổi

kịp.

Giờ phút này trong lòng họ Lý Phàm giống như Tu La trong địa ngục, chỉ cần động ngón tay là có thể lấy tính mạng của họ.

Lý Phàm giống như đi dạo bên trong núi rừng, sau khi quét sạch những thuộc hạ của Lâm Chính Nam ở sau bọc lót, Lý Phàm chậm rãi ung dung đuổi theo hướng đám người Lâm Chính Nam chạy trốn.

Lâm Chính Nam chết hay sống đối với Lý Phàm mà nói cũng không quan trọng, quan trọng hơn là người có thể điều động Tiểu đội Đặc công kia.

Lý Phàm đang tìm kiếm tung tích của Quỷ Nhị, người có thể điều động Tiểu đội Đặc công Long Môn, nhất định là người có địa vị ở Long Môn, Lý Phàm rất muốn biết người trong Long Môn muốn giết mình sẽ là ai?

Là Long Hậu?

Hay là Trương Đức Võ?

Hoặc là một trong tám vị Long Vương nào đó?

…

Bên trong xe chỉ huy, mí mắt Long Hàn Quang nhảy loạn xạ, bên ngoài tiếng súng đã ngừng, nhưng không có bất kỳ tin tức tốt gì báo cáo tới, điều này khiến Long Hàn Quang cảm thấy sự việc rất không ổn.

“Quỷ Lão Nhị, cậu làm cái kế hoạch chó má này, cậu nói một chút xem còn có thể thắng Lý Phàm hay không? Tôi thấy cậu chính là mang theo chúng tôi tự tìm đường chết.”

“Long Hàn Quang, từ khi nào thì ông nhát gan như vậy? Chúng ta có nhiều người ở đây như vậy, hợp sức lại còn có thể đánh không lại Lý Phàm sao?”

Quỷ Nhị híp mắt nói.

“Ha ha, lời của cậu nói chính cậu cũng tin sao?”

“Không tranh cãi với ông, không phải chỉ là một tên Lý Phàm thôi sao? Ông nhìn tôi đưa bọn Hàn Thiết Đầu trừng trị Lý Phàm thế nào.”

Quỷ Nhị không có lòng dạ cãi nhau với Long Hàn Quang, cầm lấy máy bộ đàm bắt đầu liên lạc với đám người Hàn Thiết Đầu, ra lệnh cho đám người Hàn Thiết Đầu bao vây Lý Phàm ở mọi phía.

Mặc dù trong lòng đám người Hàn Thiết Đầu có chút không tình nguyện, nhưng dưới sự hứa hẹn liên tục về lợi ích lớn của Quỷ Nhị nên vẫn đồng ý mệnh lệnh của Quỷ Nhị.

Hàn Thiết Đầu dẫn theo mấy tên cao thủ tiếp cận Lý Phàm, ngăn cản con đường Lý Phàm đang truy lùng dấu vết.

“Cậu nhóc, giao nộp vũ khí đầu hàng thì không giết.”

Hàn Thiết Đầu hai tay chống nạnh nói.

Lý Phàm cười ném súng xuống đất: “Tôi giao nộp vũ khí, ngược lại là muốn xem các người làm thế nào không giết.”

“Ha ha ha, đầu óc tên nhóc này có phải bị lừa đá hay không? Lại còn giao nộp vũ khí thật, lần đầu tiên tôi nhìn thấy một kẻ đần như vậy.”

“Cái này gọi là “Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt”, tên nhóc ngu ngốc này có lẽ là biết đánh không lại chúng ta cho nên mới nghe lời như thế, nhưng như vậy thì chúng ta cũng bớt việc.”

“Giao nộp vũ khí mặc dù không giết, nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó tha, cậu thành thành thật thật ngồi xuống, để chúng tôi đánh cậu tơi tả một trận.”

Trên mặt đám người Hàn Thiết Đầu giễu cợt nói, cảm thấy hành vi giao nộp vũ khí của Lý Phàm thật sự quá khôi hài.

Vẻ mặt Lý Phàm bình tĩnh nói: “Muốn đánh tôi à? Vậy thì phải xem bản lĩnh của các anh, nếu như bản lĩnh của các anh không đủ thì nói không chừng chính là tôi đánh các anh.”

“Thật can đảm! Sắp chết đến nơi rồi còn dám mạnh miệng, đều mẹ nó lên cho tôi, sửa chữa tên khốn kiếp này một trận thật tốt.”

Hàn Thiết Đầu phất tay nói.

Mấy tên cao thủ rối rít hưởng ứng lời kêu gọi của Hàn Thiết Đầu, mỗi một người đều huy động binh khí riêng chào hỏi Lý Phàm.

Roi chín khúc, côn nhị khúc, dao găm, dao săn, các loại vũ khí thi nhau xuất hiện, hoặc nhanh hoặc chậm gào thét đánh về phía Lý Phàm.

Lý Phàm cười khẩy một tiếng, vươn tay phải nắm lấy roi chín khúc quất tới trước nhất, sau đó cánh tay hơi dùng sức đánh bay cao thủ đang nắm chặt roi chín khúc.

“A! Cậu bỏ tay ra!”

Cao thủ đang nắm chặt roi chín khúc sợ hãi kêu lên, anh ta bị Lý Phàm dùng sức vung vẩy lên trời, giờ phút này ngỡ ngàng luống cuống nhìn xung quanh, hoàn toàn không biết nên làm thế nào bây giờ.

“Cậu buông tay cho tôi, sau đó sẽ rời xa cậu.”

Lý Phàm cười nắm chặt roi hơi vung vẩy một vòng, coi cao thủ nắm chặt roi chín khúc như vũ khí sắc bén, đập về phía những cao thủ tấn công ở xung quanh.

Những cao thủ bao vây tấn công kia nào dám tiếp tục lao về phía trước, rối rít lui chiêu đổi thế lùi về sau, trong nháy mắt vòng vây đã bị phá hết.

Lý Phàm buông lỏng tay ra, cao thủ nắm chặt roi chín khúc bay ra ngoài, sau đó Lý Phàm vươn vai lóe một cái phóng về phía Hàn

Thiết Đầu.

Hàn Thiết Đầu đang hoảng loạn chỉ có thể vội vàng nghênh chiến, huy động một đôi bàn tay to như cây quạt hương bồ vỗ về phía Lý Phàm: “Đừng có ngông cuồng! Nhìn xem ông nội trừng trị cậu!”

“Ha ha, ông vẫn nên làm cháu trai ngoan ngoãn thì tốt hơn, cái này thì phù hợp với thực lực của ông hơn.”

Lý Phàm nói không chút khách khí, động tác trên tay nhanh hơn một chút, nắm tay phải đấm mạnh vào bàn tay của Hàn Thiết Đầu, đánh cho Hàn Thiết Đầu lùi mấy bước.

Chương 475: Thực sự quá mạnh

Hàn Thiết Đầu ổn định bước chân ngay lập tức, mồ hôi lớn như hạt đậu nành chảy từ trên trán xuống.

Cánh tay phải bị Lý Phàm đánh cho một quyền buông xuống không được tự nhiên, cánh tay càng không ngừng run rẩy.

Run rẩy là bởi vì xương cốt đã bị một quyền này của Lý Phàm đánh nát, hơn nữa với sức mạnh một quyền đó của Lý Phàm đã khiến cơ bắp trên cánh tay của Hàn Thiết Đầu chịu tổn thương rất lớn.

Mạnh, quá mạnh, mạnh đến trình độ phi nhân loại.

Đây là Hàn Thiết Đầu đánh giá thực lực của Lý Phàm, giờ phút này Hàn Thiết Đầu vô cùng hối hận vì ham muốn một chút lợi ích mà nghe Quỷ Nhị dao động.

Giờ phút này đắc tội với người mạnh như vậy, Hàn Thiết Đầu hối hận chỉ hi vọng cuộc sống có thể một lần nữa trở lại!

Còn lại mấy tên cao thủ đều tụ tập ở phía sau Hàn Thiết Đầu, trong số đó Hàn Thiết Đầu có công phu mạnh nhất, vậy nên bọn họ đều lấy Hàn Thiết Đầu làm đầu.

Thế nhưng giờ phút này nhìn cánh tay mất tự nhiên của Hàn Thiết Đầu, những cao thủ này đều biết Hàn Thiết Đầu bị thương không nhẹ.

“Anh Hàn, anh không sao chứ?”

“Không chết được!” Hàn Thiết Đầu cắn răng nói.

Mấy tên cao thủ lặng lẽ một hồi, trong lòng đang không ngừng chửi bậy.

Lý Phàm cười đi về phía Hàn Thiết Đầu: “Bây giờ biết ai là ông

nội, ai là cháu rồi chứ?"

"Đã biết, ông nội ngài đại nhân đại lượng, hãy tha cho người cháu trai này đi, cháu trai của ngài lần này xem như nghịch ngợm, sau này không còn dám nữa!"

Hàn Thiết Đầu nói xong trực tiếp quỳ xuống, không do dự chút nào.

Từ nhỏ xuất thân nghèo khó, Hàn Thiết Đầu thật vất vả mới đối được đến hoàn cảnh ngày hôm nay, cũng đã làm rất nhiều chuyện phải quỳ xuống, thế những sau mồi lần quỳ xuống, Hàn Thiết Đầu đều có thể nhận được rất nhiều lợi ích, khiến mình càng thêm mạnh mẽ.

Bởi vì Hàn Thiết Đầu hiểu còn sống mới là quan trọng nhất, thể diện đều là vật ngoài thân, mạng cũng mất, thể diện cho dù để chùi đít cùng không dùng đến.

Mấy tên cao thủ chuẩn bị rút lui chạy trốn đều kinh ngạc nhìn Hàn Thiết Đầu, không biết Hàn Thiết Đầu đang phát điên cái gì, đường đường là cao thủ mà lại trực tiếp quỳ xuống, đây thật sự là mất hết mặt mũi tổ tiên.

"Anh Hàn, anh đang làm cái quái gì vậy? Ra vẻ đáng thương là đủ rồi, còn mẹ nó quỳ xuống, anh đang phát điên cái gì vậy?"

"Mặt mũi, còn có thể có chút mặt mũi không anh Hàn? Anh như vậy chính là hoàn toàn không biết xấu hổ!"

"Chúng tôi thật xấu hổ khi làm bạn với anh, người tập võ không có người nào không có cốt khí như anh, chỉ có chết đứng, tuyệt đối không có sống quỳ!"

Mấy tên cao thủ nghĩa chính khiển trách Hàn Thiết Đầu, đều cảm thấy lấy trước kia đã nhìn lầm Hàn Thiết Đầu.

"Ha ha, cốt khí đáng giá mấy xu một cân? Mặt mũi mấy đồng một miếng? Các người không muốn làm bạn với tôi thì tùy, tôi quỳ xuống vì ông nội tôi thì liên quan gì đến các người?" Hàn Thiết

Đầu không chút khách khí đáp trả.

“Hàn Thiết Đầu, anh thật sự là một kẻ hèn hạ, chúng ta cạn tình huynh đệ từ đây!” Một cao thủ tức hổn hển phẫn nộ quát.

“Ha ha.” Hàn Thiết Đầu cười khinh bỉ, sau đó mặt mũi tràn đầy nịnh nọt nói với Lý Phàm: “Ông nội, vừa rồi đều là cháu trai đã sai, cháu trai nghe Quỷ Lão Nhị kia mê hoặc, làm ra chuyện mạo phạm đến ngài, kính xin ông nội tha thứ cho cháu trai!”

Lý Phàm cũng có chút chịu thua trước sự vô liêm sỉ của Hàn Thiết Đầu, những người không biết xấu hổ như vậy thường sẽ có thể thành công, vì người không cần mặt mũi thì khi làm việc sẽ chỉ nhìn vào lợi ích.

Nhưng giờ phút này Lý Phàm cũng cần Hàn Thiết Đầu làm gương, cho nên cũng không có ý định khó xử Hàn Thiết Đầu.

“Người không biết xấu hổ như anh thế này, so với những kẻ giả vờ đạo mạo còn đáng yêu hơn nhiều!” Lý Phàm vừa cười vừa nói.

“Được sự khích lệ của ông nội, cháu trai có một lòng sắt son, sau này chắc chắn sẽ hiếu kính với ông nội!”

“Phi!” Một cao thủ hung hăng nhổ nước miếng, sau đó quay người muốn rời đi.

Lý Phàm nhíu mày, chân phải đá vào một hòn đá dưới đấy, hòn đá kia mạnh mẽ bay đến, bắn vào đầu gối tên cao thủ kia.

Phù phù!

Đầu gối của tên cao thủ kia trực tiếp bị hòn đá đánh gãy, quỳ một gối xuống đất, đau đớn chảy nước mắt.

“Chân của tôi! Lý Phàm, anh cũng quá độc ác đi! Tôi đây đã muốn rời đi, anh còn không…. a!”

Khi cao thủ đang mắng nhiếc, Hàn Thiết Đầu từ dưới đất nhảy lên một cái, vung tay cho tên cao thủ đó hai cái tát.

“Con mẹ nó, mày còn dám mắng ông nội của tao, có tin tao chém chết mày không! Mấy người chúng mày đều đứng yên tại chỗ đi! Ông nội của tao không cho chúng mày đi, chúng mày không một ai được đi, nếu ai không phục, trước tiên hãy hỏi nắm đấm của Hàn Thiết Đầu tao trước đã!”

Hàn Thiết Đầu không để mất cơ hội cơ biểu thị sự trung thành với Lý Phàm, nắm bắt thời cơ khá tốt.

Mấy tên cao thủ chuẩn bị chạy trốn, đều nghi ngờ dừng bước lại, chỉ có một mình Lý Phàm đã rất khủng bố, lại thêm Hàn Thiết Đầu làm phản, bọn họ cảm thấy hoàn toàn không còn đường sống.

“Hàn Thiết Đầu, con mẹ nó, anh thật quá đáng, tất cả mọi người đều quen biết đã lâu, tốt xấu cũng phải cho nhau một con đường sống!”

“Chúng tôi ngăn cản anh chuyện gì, tai sao anh lại ngăn cản chúng tôi? Anh nịnh nọt cũng không cần phải gây hại đến chúng tôi!”

Mấy tên cao thủ không cam lòng khiển trách Hàn Thiết Đầu, cảm thấy Hàn Thiết Đầu ăn cây táo rào cây sung thật quá đáng, một chút đường sống cũng không lưu lại cho người khác.

Hàn Thiết Đầu hoàn toàn không để ý đến những lời bọn họ nói, chỉ khom lưng mặt mũi tươi cười nhìn về phía Lý Phàm: “Ông nội, ngài muốn dạy dỗ bọn họ thế nào để cho bọn họ chỉ cử động miệng thôi, cháu trai sẽ dựa theo phân phó của ngài để thu thập bọn họ!”

Trong lòng mấy tên cao thủ lạnh lẽo vô cùng, đều hiểu đây là Hàn Thiết Đầu muốn dùng bọn họ để hiến tế, thủ đoạn này thật sự là không biết xấu hổ đến cực điểm.

Lý Phàm chắp tay sau lưng, ánh mắt liếc nhìn qua mấy tên cao thủ, mỉm cười nói: “Tôi cũng không phải người tàn bạo, chỉ cần mấy người ngoan ngoãn nghe lời, đương nhiên sẽ cho các người đường sống.”

Ánh mắt của các cao thủ không tự chủ nhìn về phía cao thủ trên đầu gối có thêm một lỗ máu, nghĩ thầm cái này không được gọi là tàn bạo sao? Chỉ là chạy trốn mà thôi, liền bị anh đánh thủng đầu gối, nửa đời sau đều phải ngồi trên xe lăn.

“Ông nội của tôi nói các người có hiểu được không, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ có đường sống, đều mẹ nó tỏ thái độ, mấy người có ngoan hay không!” Hàn Thiết Đầu chỉ vào mấy tên cao thủ quát.

Mấy tên cao thủ liếc nhau, đều cúi đầu xuống thấp giọng nói: “Ngoan, nhất định ngoan ngoãn.”

Khi nói ra chữ ngoan này, trong lòng mấy tên cao thủ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Ngoan thì tốt, chỉ huy mấy người ở đâu, đi bắt hắn ta tới đây, chỉ cần bắt được hắn ta, mấy người sẽ được tự do!” Lý Phàm thản nhiên nói.

Trong lòng mấy tên cao thủ… lập tức dấy lên hi vọng, đối phó Lý Phàm có lẽ không có khả năng thắng, nhưng đối phó Quỷ Nhị phần thắng vẫn rất lớn.

“Vậy thì chúng ta đi!”

Các cao thủ nói xong liền cùng nhau chạy hướng xe chỉ huy, Lý Phàm chậm rãi ung dung đi sau lưng bọn họ.

Hàn Thiết Đầu đi theo bên cạnh Lý Phàm nói: “Ông nội, hay là cháu đi theo sau giám sát bọn họ!”

“Muốn đi thì đi đi, dù sao bọn họ cũng chạy không thoát, nếu chạy, chính là như thế.”

Lý Phàm nói xong nhặt một hòn đá lên, ném về phía tên cao thủ đang chạy trốn.

Thời gian trong nháy mắt, tên cao thủ chạy trốn ngã nhào xuống đất.

Chương 476: Có thể cút

Tên cao thủ chạy trốn kia phía sau gáy đã ứa máu tươi, Lý Phàm ném cục đá ra đã khiến hắn ta phải trả giá bằng mạng sống.

Tim gan Hàn Thiết Đầu run rẩy, trong lòng âm thầm may mắn vì vừa rồi mình đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Lý Phàm phía trước rốt cuộc lợi hại đến mức nào, Hàn Thiết Đầu đã hoàn toàn không tưởng tượng nổi, chẳng qua cảm thấy Lý Phàm đã cao hơn tất cả những cao thủ mà mình từng thấy trong suốt nửa đời người.

Mấy tên cao thủ còn lại giấu trong lòng vài kế vặt đều bị cái chết của tên cao thủ kia làm kinh sợ.

Cận chiến lợi hại thì cũng thôi đi, dùng tảng đá công kĩch từ xa cũng lợi hại như vậy, cái này khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Đối mặt với Lý Phàm, người có thể cận chiến lại có thể đánh xa, những cao thủ này đều thu hồi kế vặt trong lòng, cảm thấy vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời Lý Phàm phân phó là tốt nhất.

…

Bên trong xe chỉ huy, Quỷ Nhị yên lặng chờ đợi, chờ năm phút sau Long Hàn Quang đã không giữ được bình tĩnh.

“Quỷ lão nhị, anh muốn làm gì thì tiếp tục làm đi, người của môn phái của anh đến bây giờ vẫn chưa đến, anh thật sự cho rằng Long Hàn Quang tôi đây là kẻ ngu sao, bọn họ không có đầu óc bị anh lấy làm bia đỡ đạn là do bọn họ thiểu năng, ông đây sẽ không tiếp tục làm bia đỡ đạn!”

Quỷ Nhị trầm mặc nhìn Long Hàn Quang, cười lạnh nói: “Thật đúng là bọn chuột nhắt nhát gan, muốn đi thì đi đi, sau này đừng nói anh biết Quỷ Nhị tôi, tôi cũng không quen biết người nhát gan

như anh!”

“Hừ! Chuyện này không liên quan đến can đảm, tôi chỉ không muốn bị lợi dụng mà thôi!”

Long Hàn Quang nói xong đẩy cửa xuống xe, sau vài bước nhảy vọt, thân ảnh biết mất trong một khu rừng rậm rạp.

Sau khi tiến vào rừng rậm Long Hàn Quang cũng không trực tiếp thoát đi, mà là đi đến một tảng đá trên sườn núi đã quan sát thấy trước đó, một lát sau Long Hàn Quang núp ở sau tảng đá.

Từ trong túi lấy cá một chiếc camera với độ phóng đại cao, lắp vào điện thoại di động, Long Hàn Quang mở điện thoại ra bật chế độ ghi hình, dùng điện thoại di động để quan sát tình hình xung quanh xe chỉ huy.

Long Hàn Quang muốn xem Quỷ Nhị rốt cuộc đang giở trò quỷ gì, càng muốn biết xem Lý Phàm rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Nếu Lý Phàm thật sự cao đến mức không có cách nào đối phó được, Long Hàn Quang dự định sau này sẽ tránh Lý Phàm thật xa, núi cao nước xa vĩnh viễn không gặp lại nữa.

Không bao lâu, mấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện trên màn hình điện thoại di động, Long Hàn Quang nhìn mấy tên cao thủ tiếp cận xe chỉ huy, anh ta nhíu chặt lông mày lại, cảm thấy tình huống có chút không đúng lắm.

Mấy tên cao thủ ra dấu tay với nhau, sau đó mấy người đều chuẩn bị sẵn binh khí trong tay, một người đi đến bên cạnh xe chỉ huy gõ cửa.

Long Hàn Quang cảm thấy trong lòng lạnh buốt, cảm thấy nhiệt độ xung quanh giống như đột nhiên thấp xuống mấy độ.

Những cao thủ này rõ ràng là đã trở mặt, trở về giết Quỷ Nhị!

Sau khi hết khiếp sợ là cảm thấy không ngừng may mắn, Long Hàn Quang may mắn vừa rồi mình đã đưa ra lựa chọn chính xác, không

tiếp tục cùng đợi với Quỷ Nhị.

Bên trong xe chỉ huy, Quỷ Nhị thấy tiếng gõ cửa, lông mày hơi nhíu lại một chút, trở tay nắm một cây chủy thủ vào trong tay.

Sau đó đưa tay mở cửa xe, nhưng chỉ mở ra một kẻ hở Quỷ Nhị đã thu tay lại, không tiếp tục đẩy cửa xe ra.

“Ai vậy?”

Quỷ Nhị cảnh giác hỏi.

Cửa xe bị kéo ra, một cao thủ có chút vội vã nói: “Quỷ lão nhị, Hàn Thiết Đầu mẹ nó trở mặt! Mạc Hồng bị đánh gãy chân, Hoàng Phi trực tiếp bị đánh chết!”

“Cái gì? Tại sao Hàn Thiết Đầu lại phản bội, tên khốn kiếp này!”

Lòng cảnh giác của Quỷ Nhị lập tức biến mất hơn một nửa, cất bước ra khỏi xe chỉ huy, muốn đến hiện trường xem tình hình.

Nhưng ngay khi Quỷ Nhị bước xuống xe, tên cao thủ mở cửa xe đột nhiên vung con dao săn của mình, đâm về phía tim Quỷ Nhị.

Quỷ Nhị kinh hãi trong lòng, cuống quít văn vẹo thân thể tránh vị trí trọng yếu.

Xoẹt.

Đao săn rạch một đường lớn trên cơ thể Quỷ Nhị, để lại một vết dao khinh khủng trên người Quỷ Nhị, nhưng không phải vết thương trí mạng.

Mấy tên cao thủ đang mai phục ở xung quanh đều vọt ra, cùng các loại binh khí chào hỏi Quỷ Nhị.

Cảnh vừa rồi bọn họ bao vây tấn công Lý Phàm một lần nữa tái hiện, nhưng là Quỷ Nhị chứ không phải Hàn Thiết Đầu, căn bản không thể chịu nổi sự tấn công của các cao thủ mạnh như vậy.

“Mẹ nó! Mấy người điên rồi sao! Tại sao đều cùng nhau tấn công ông đây, tại sao các người đều phản bội! Chẳng lẽ ông đây đưa tiền cho các người còn chưa đủ!”

Quỷ Nhị điên cuồng gầm thét, trên người lại nhiều hơn mấy vết thương.

“Quỷ lão nhị, vấn đề ở đây không phải là tiền, anh muốn trách thì hãy trách mình đụng vào người không nên đụng!”

“Chúng tôi không giết anh thì người chết sẽ là chúng tôi, vậy nên anh cũng đừng oán hận chúng tôi, chết đi Quỷ lão nhị!”

Mấy tên cao thủ cũng không tiếp tục nương tay, dùng toàn lực lấy tư thế sư tử vồ thỏ, nhao nhao liều mạng bao vây tiến công Quỷ Nhị.

Mắt Quỷ Nhị đã đỏ lên, biết hôm nay mình sẽ phải chết ở đây, nghĩ đến chết cũng phải kéo theo mấy cái đệm lưng mới được, vậy nên liều mạng tấn công lại mấy tên cao thủ.

Quỷ Nhị dựa vào thân thủ cao hơn một bậc ngoan cố chống cự, rất nhanh đã giết chết hai tên cao thủ bằng thủ đoạn đổi mạng, đồng thời trên người Quỷ Nhị cũng nhiều thêm mấy vết thương, máu trên miệng vết thương tuôn ra.

Còn thừa lại bốn tên cao thủ cũng đều có chút vết thương, nhưng so với việc Quỷ Nhị sẽ chết, vết thương của bọn họ đã có thể nói không được coi là bị thương.

“Giết hắn!”

Một cao thủ cắn răng gầm thét một tiếng, đi đầu xông về phía Quỷ Nhị.

Quỷ Nhị đau thương cười một tiếng, lảo đảo lao về phía mấy tên cao thủ, trong khoảnh khắc trường kiếm đâm vào tim, Quỷ Nhị há miệng gắt gao cắn vào cổ đối phương.

Mặt khác ba tên cao thủ cũng cùng lao tới, cầm lưỡi dao đâm vào

Quỷ Nhị một cách điên cuồng.

Phốc phốc phốc.

Âm thanh của lưỡi dao sắc bén xuyên qua làn da và bắp thịt vang lên, máu từ trong mũi Quỷ Nhị phun ra, miệng vẫn gắt gao cắn lấy đối thủ, trực tiếp cắn đứt yết hầu đối phương.

Cách đó không xa, Lý Phàm khẽ lắc đầu, quay người không còn nhìn bọn người Quỷ Nhị: "Các ngươi có thể đi!"

Ba tên cao thủ còn sót lại thở hổn hển, sau khi bình phục tâm trạng liền lao vào bên trong vùng núi.

Hàn Thiết Đầu cúi đầu đứng ở bên cạnh Lý Phàm: "Ông nội, chúng tôi bị Quỷ lão nhị triệu tập đến, hắn ta nói Quỷ lão đại, anh trai của hắn ta chết trong tay anh, muốn báo thù cho anh trai hắn ta!"

"Vừa rồi Long Hàn Quang vẫn đi theo cùng Quỷ lão nhị, lúc này không biết đã đi đâu, mặt khác Quỷ lão nhị nói trước đó sư môn của hắn ta sẽ có người tới đối phó với anh, không biết tại sao bây giờ vẫn chưa đến!"

Không đợi Lý Phàm hỏi, Hàn Thiết Đầu đã nói hết tình hình đến nơi đến chốn.

Lý Phàm khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía tảng đã ở sườn núi.

Long Hàn Quang đang núp ở sau tảng đá lớn giữa sườn núi, cầm điện thoại quan sát, thông qua màn hình điện thoại nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, hắn ta kinh hãi run tay một cái ném chiếc điện thoại trong tay, giống như vừa gặp phải quỷ.

Phát hiện!

Nhất định đã bị Lý Phàm tên khủng bố kia phát hiện!

Con mẹ nó!

Đây không phải muốn lấy mạng người ta sao, chạy, tranh thủ thời

gian chạy!

Long Hàn Quang hoảng hốt nhặt điện thoại lên chạy vội về phía sau núi, hạ quyết tâm sau này cũng không cần tìm Lý Phàm nữa, chuyện báo thù gì đó con mẹ nó đều vứt hết đi.

Lý Phàm thu hồi ánh mắt, nói với Hàn Thiết Đầu: “Anh cũng có thể đi.”

Chương 477: Lo lắng cho tôi sao?

“Cháu không đi, cháu còn muốn hiếu kính với ông mà, bên cạnh ông còn thiếu người không? Trông cửa hay gác đêm cho ông thì cháu đều làm được hết.”

Hàn Thiết Đầu vốn chưa từng nghĩ sẽ rời đi, thật vất vả mới gặp được một cao nhân như vậy, dù như thế nào thì cũng phải ôm chặt đùi của vị cao nhân này mới được.

Hàn Thiết Đầu trước đây vẫn luôn làm như vậy, nếu gặp phải cao thủ thì sẽ nhận thua, sau khi nhận thua thì sẽ ôm bắp đùi họ, sau đó sẽ lại thể hiện ra sự hâm mộ của mình lấy lòng cao thủ để được học tập.

Nhờ cách làm việc không biết xấu hổ đó mà Hàn Thiết Đầu đã từ một đứa trẻ trong thôn biến thành một cao thủ hiếm có.

Giờ phút này Hàn Thiết Đầu tính dùng lại trò cũ, tiếp tục không biết xấu hổ mà ôm đùi.

Lý Phàm nhíu mày một chút rồi cười lạnh nói: “Có rất nhiều người muốn trông cửa và gác đêm cho tôi, không tới lượt của anh đâu.”

“Cháu… cháu còn có thể làm những việc khác, cháu có thể giữ xe hoặc dắt chó đi dạo cho ngài, việc nào cũng được cả.”

Hàn Thiết Đầu ăn nói khép nép.

“Quả nhiên anh chính là ví dụ điển hình cho kẻ không biết xấu hổ, tôi thấy nơi này non xanh nước biếc, đúng là một nơi rất tốt để chôn xác chết. Nếu còn không mau đi thì tôi sẽ cho anh yên giấc nhìn thu ở đây đấy.” Lý Phàm thản nhiên nói.

“Haha, đừng mà, cháu còn muốn dốc sức nhiều hơn vì ông nữa. Vậy cháu xin đi trước, sau này nếu có việc cần thì ông hãy nhớ đến cháu nha.”

Hàn Thiết Đầu nhìn thấy dáng vẻ không chịu thua cái trò này của Lý Mặc thì gượng cười rồi đành xoay người rời đi. Trong lòng hắn ta đang tính xem có cần ở lại Hán Thành hay không, chỉ cần cố gắng thì chắc chắn sẽ có thể tìm được cơ hội ôm đùi thôi.

Lý Phàm híp mắt nhìn Hàn Thiết Đầu rời đi, lúc này anh mới xoay người đi về lâm trường.

… Tiếng súng đã biến mất được một lúc lâu nhưng Lý Phàm vẫn chưa trở về, Trần Hiểu Đồng đang lo lắng đi qua đi lại.

“Anh thật đúng là chẳng đáng tin chút nào cả, sao người còn chưa tới nữa?”

Trần Hiểu Đồng tức giận quát A Quang.

A Quang rụt cổ lại vì bị cơn tức giận của Trần Hiểu Đồng dọa sợ, yếu ớt nói: “Tôi đã liên lạc với nhà họ Thiên rồi, nhưng phải mất ít nhất một giờ để điều động người từ đó sang bên này.”

Cố Bội Sam đã bị tiếng súng và xác chết ở bên ngoài dọa sợ đến mức run lẩy bẩy, cô ta lui vào trong góc tường, không dám nhìn ra phía bên ngoài.

“Tình hình bên ngoài như thế nào rồi? Có phải, có phải là Lý Phàm đã bị…”

Cố Bội Sam run rẩy nói.

“Bỏ bỏ bỏ, cái miệng quạ đen của cô chẳng nói được cái gì tốt cả.”

Trần Hiểu Đồng quơ nắm đấm lên, nói: “Anh Lý Phàm có ông trời phù hộ nên chắc chắn sẽ không có việc gì đâu.”

“Đúng đúng, sư phụ rất lợi hại, chắc chắn sẽ không có việc gì. Chúng ta cứ kiên nhẫn chờ ở trong này thôi.”

Khang Văn Hân nói phụ họa.

“Chờ cái đầu cậu ấy! A Quang, anh bảo vệ bọn họ cho cẩn thận,

tôi sẽ đi ra ngoài tìm anh Lý Phàm.”

Trần Hiểu Đồng đã sắp chờ không nổi nữa rồi, cô ấy cảm thấy mình nên đi tìm Lý Phàm, nếu Lý Phàm bị thương gì đó thì khi cô tới kịp lúc còn còn có thể giúp đỡ Lý Phàm.

“Cô đừng đi mà, ở lại nơi này chờ đi.”

A Quang đưa tay muốn kéo Trần Hiểu Đồng, nhưng anh ấy lại chỉ kéo được một khoảng không, Trần Hiểu Đồng đã chạy ra bên ngoài rồi.

Cố Bội Sam ôm chặt hai tay trước người mình rồi thấp giọng lầm bầm: “Hừ, cứ để cho cô ta thể hiện đi, tốt nhất là chết ở bên ngoài luôn đi.”

Khang Văn Hân dậm chân, cậu cũng muốn đi ra ngoài tìm Lý Phàm, nhưng mà lá gan của cậu lại quá nhỏ nên hoàn toàn không dám đi ra ngoài.

Trần Hiểu Đồng lao ra nhặt một khẩu súng, sau khi cầm lấy súng thì cẩn thận kiểm tra cái súng đó một chút. Sau đó cô ấy nắm chặt súng trong tay và đi về hướng Lý Phàm biến mất.

Sau khi cảnh giác nhìn bốn phía, Trần Hiểu Đồng dần dần đi vào sau trong rừng rậm. Nhìn thấy xác chết bên trong rừng rậm thì Trần Hiểu Đồng càng cảnh giác hơn.

“Anh Lý Phàm, anh Lý Phàm, anh ở đâu?”

Trần Hiểu Đồng thấp giọng kêu.

Ở cách đó không xa là Mạc Hồng đã bị chặt đứt đầu gối, dựa vào hai tay của mình mà bò, ánh mắt lóe lên nhìn về phía Trần Hiểu Đồng đang đi tới.

Trong lòng Mạc Hồng rất hận Lý Phàm, bởi vì đầu gối hoàn toàn bị đánh gãy, đùi phải của Mạc Hồng đã xem như bị tàn phế hoàn toàn, bây giờ ngay cả việc đứng lên và đi lại cũng không làm được.

Vốn dĩ Mạc Hồng nghĩ rằng chỉ có thể dựa vào việc bò lết mà chạy trốn, giờ phút này nhìn xuyên qua bụi cỏ thì lại thấy Trần Hiểu Đồng, nghĩ rằng chắc là có thể bắt Trần Hiểu Đồng làm con tin để trốn thoát.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, chắc chắn là người phụ nữ bên cạnh Lý Phàm rồi. Chỉ cần bắt được Trần Hiểu Đồng thì nói không chừng không chỉ có thể chạy trốn mà còn có thể báo thù nữa.

Mạc Hồng hít sâu một hơi, hai tay dùng sức chống đỡ cả thân thể rồi sau đó nhấc chân trái lên, nửa quỳ trên mặt đất.

Vì đi lại không tiện nên Mạc Hồng cảm thấy mình chỉ có một cơ hội mà thôi, dù sao thì trong tay Trần Hiểu Đồng cũng có súng, nếu tấn công không trúng thì sợ là sẽ bị Trần Hiểu Đồng bắn chết.

Mạc Hồng giống như một con thú hoang đi săn đang lẳng lặng chờ đợi, chờ Trần Hiểu Đồng đi đến trong bụi cỏ rậm rạp.

Nhưng mà Trần Hiểu Đồng còn chưa đi vào thì Mạc Hồng chợt nhận thấy sau cổ mình hơi lạnh.

Trong lòng hoảng sợ, Mạc Hồng từ từ quay đầu lại nhìn về phía sau.

Lý Phàm đang ngồi xổm ở phía sau Mạc Hồng, cười tủm tỉm nhìn Mạc Hồng.

“Sao, sao anh lại ở phía sau tôi?”

Mạc Hồng bị dọa sợ đến mức ngã ngồi xuống mặt đất, hoảng sợ chống hai tay lên để nâng cơ thể lùi về phía sau, đè lên một bụi cỏ lớn.

Trần Hiểu Đồng bị hành động bất ngờ của Mạc Hồng dọa sợ, tinh thần của Trần Hiểu Đồng đang căng thẳng nên cô ta đã bóp cò súng theo bản năng, một viên đạn con thoi bắn ra xa, bay đến bãi cỏ nơi Mạc Hồng đang ở nấp.

Bùm bùm bùm.

Khẩu súng trường đã hết đạn nên chỉ có thể phát ra từng đợt tiếng nổ trong khoảng không, nhưng Trần Hiểu Đồng vẫn bóp chặt cò súng như cũ, trên mặt cô ấy lộ rõ vẻ kinh hãi.

“Này, đừng bóp cò nữa, hết đạn rồi.”

Lý Phàm đi ra từ phía sau cái cây lớn.

Nhìn thấy trên người Mạc Hồng ở đối diện đã có rất nhiều vết thương, quần áo đã nhuộm máu đỏ cả rồi, Lý Phàm lắc lắc đầu: “Đây là tự làm tự chịu, nếu như chạy trốn đàng hoàng thì đã tốt rồi.”

Trần Hiểu Đồng vừa nhìn thấy bóng dáng của Lý Phàm thì sự hoảng sợ trên mặt biến mất trong nháy mắt. Cô ấy ném cái súng trường đột kích trong tay xuống rồi chạy nhanh đến bên cạnh Lý Phàm, ôm cổ anh.

“Hu hu hu, anh Lý Phàm, vừa rồi thật sự làm em sợ muốn chết.”

“Được rồi đừng khóc, sao em lại chạy đến đây thế? Bọn họ đâu hết rồi?”

“Bọn họ đều đã trốn kĩ rồi, em lo lắng anh bị thương nên mới chạy đi tìm anh, không ngờ lại có người đang trốn ở đây.” Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Hiểu Đồng vui vẻ cọ vào quần áo của Lý Phàm, cọ đến nỗi tất cả quần áo của Lý Phàm đều là nước mắt của cô ấy.

“Tốt lắm, khóc thì sẽ không đẹp đâu. Nhanh trở về đi, đừng để bọn họ nghĩ rằng cô cũng xảy ra chuyện rồi.”

Lý Phàm đẩy Trần Hiểu Đồng ra, Trần Hiểu Đồng khó chịu chu chu miệng, cô ấy lôi kéo cánh tay Lý Phàm đi về phía lâm trường.

“Vừa rồi thiếu chút nữa Cố Bội Sam đã bị Khang Văn Hân nói chết rồi, anh không nhìn thấy tình hình lúc đó, thật sự là rất buồn cười.”

Trần Hiểu Đồng vừa đi vừa nói cho Lý Phàm nghe những chuyện

vừa xảy ra lúc nãy.

Lúc hai người trở về tới lâm trường thì A Quang và Khang Văn Hân đều vọt ra. Họ cẩn thận nhìn ngó một lúc, thấy toàn thân Lý Phàm đều không bị gì thì lúc này hai người mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Anh Lý, vừa rồi đội trưởng Chương đã liên lạc với tôi, anh ta sẽ đưa quân đội tới đây sau.”

“Được, các người cũng không cần lo lắng chuyện bên này nữa, tôi sẽ nói với đội trưởng Chương sau. Các người đưa những người khác đi trước đi.”

“Được rồi anh Lý, chúng tôi đi trước đây.”

A Quang cúi đầu chào Lý Phàm một cái rồi sau đó nhanh chóng chạy đi, kêu thuộc hạ của mình rời đi.

Chương 478: Sư thúc của quỷ nhị

Đội trưởng Chương dẫn người tới, khi nhìn thấy hiện trường thi đám người đội trưởng Chương đều nổi hết cả da gà.

Chỉ cần nhìn số lượng thi thể đã phần nào đoán được nơi này vừa xảy ra cuộc chiến khốc liệt như thế nào.

“Đội hình chiến đấu tản ra, hết sức cảnh giác!”

Đội trưởng Chương lớn tiếng ra lệnh.

Nhóm lính đi tuần tra nhao nhao móc súng lục ra, thận trọng tiến lên phía trước lục soát, cảnh tượng tàn khốc kiểu này bọn họ chưa từng trải qua.

“Đội trưởng Chương.”

Lý Phàm từ trong phòng gọi ra, để tránh cho nhóm lính tuần tra kïcℏ động nổ súng, Lý Phàm không trực tiếp ra ngoài.

“Anh Lý!”

Đội trưởng Chương mừng thầm, chỉ cần Lý Phàm không sao là được, nếu Lý Phàm xảy ra chuyện gì thì dù có chết ngàn lần cũng không chuộc tội được.

“Anh Lý, anh không sao chứ?”

Đội trưởng Chương cao giọng hỏi thăm.

“Tôi không sao, mọi người không cần lo lắng, tôi đã dẹp tan bọn họ rồi, các anh xử lý hiện trường xong thì kết thúc công việc đi.”

Đội trưởng Chương nghe thấy giọng Lý Phàm thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó phất phất tay với thuộc hạ, nhóm lính đi tuần thu hết súng lại.

“Thăm dò hiện trường, tiến hành theo các bước như thông thường.”

Đội trưởng Chương phân phó một câu, sau đó nhanh chóng đi đến phòng của Lý Phàm.

Vào phòng, nhìn thoáng đám người bên trong căn phòng thì thấy không có ai bị thương hết, cuối cùng đội trưởng Chương như trút được gánh nặng, khuôn mặt bây giờ cũng được thả lỏng, nở một nụ cười.

“Thật sự là tôi đã lo lắng muốn chết rồi, trên đường đến đây tôi còn lo là đã xảy ra chuyện nghiêm trọng gì, anh Lý, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, sao lại xảy ra cuộc xung đột ở đây vậy?”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, không chỉ là chuyện của thầy phong thủy, mà còn liên quan đến nhà họ Lâm, trước đó không cẩn thận giết chết cậu ba của nhà họ Lâm.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Đội trưởng Chương vẫn còn khúc mắc trong lòng, anh ta đờ đẫn nhìn Lý Phàm, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cậu ba nhà họ Lâm là người mà đi đâu cũng mang theo thuộc hạ được trang bị đầy đủ, sao lại bị giết được chứ, lại còn là không cẩn thận mà giết chết?

“Anh Lý thật oai phong, tôi nghĩ anh cũng nên tăng thêm cách bảo vệ mình an toàn, chứ nếu không lỡ như lại xuất hiện chuyện như vậy, chỉ sợ sẽ…”

Đội trưởng Chương không nói tiếp vế đằng sau, dù sao thì cũng không nên nói thẳng ra.

Lý Phàm bình thản nói: “Không đáng lo ngại, nhà họ Lâm không uy hiếp được tôi đâu.”

Đối với Lý Phàm mà nói, nhà họ Lâm không có bất cứ tính uy hiếp nào, người có thể khiến anh cảm thấy nguy cơ chính là Long Hậu.

Đội trưởng Chương xấu hổ cười, đề nghị của mình Lý Phàm không

tiếp thu, đội trưởng Lâm cũng không nói gì nữa, nếu cứ tiếp tục khuyên ngăn thì ngược lại chỉ khiến người ta cảm thấy phiền mà thôi.

“Vậy để tôi cho thuộc hạ đưa mọi người trở về đi, chuyện bên này tôi sẽ xử lý, sẽ không liên luỵ đến anh Lý đâu.”

“Không cần người của anh tiễn đâu, người của các anh cũng không nhiều, chuyện bên này cũng khiến cho mọi người bận bịu rồi, chúng tôi tự lái xe về cũng được.”

Lý Phàm từ chối ý tốt của đội trưởng Chương, sau đó anh rời đi cùng đám Trần Hiểu Đồng.

Đội trưởng Chương nhìn bóng lưng Lý Phàm bóng khuất dần, cảm thấy cùng người với người mà sao lại khác nhau như vậy chứ.

Thân phận và bối cảnh của Lý Phàm lớn như thế, vậy mà anh rất khiêm tốn, hơn nữa thực lực còn mạnh như vậy, đúng như câu so sánh có thể làm tức chết người, ngoài hâm mộ ghen tị ra thì ngay cả oán hận cũng không dám.

Đám Lý Phàm cùng nhau lên xe, Khang Văn Hân lái Mercedes chạy về nội thành, một đoàn người vội vàng đuổi theo.

… Lâm Chính Nam bị thuộc hạ lôi kéo đào tẩu, cả đường chạy như điên, ngay cả nội thành Hán Thành cũng không dám về, mà tìm chỗ đặt chân ở thôn vùng ngoại thành.

“Gia chủ, bây giờ đã an toàn, nếu ngài cảm thấy chúng tôi làm sai, xin cứ trừng phạt chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không oán giận.”

Thuộc hạ cùng nhau thỉnh tội trước Lâm Chính Nam, dù sao hành vi vừa rồi đã coi như là phạm thượng.

Giờ phút này Lâm Chính Nam cũng đã bình tĩnh lại, nhớ lại bóng dáng như sát thần khi nãy của Lý Phàm, trong lòng Lâm Chính Nam vẫn còn sợ.

“Được rồi, mọi người cũng vì… Không nói chuyện này nữa, tôi còn phải liên lạc với Quỷ Nhị, hi vọng Quỷ Nhị sẽ không trách tội.”

Dù sao đây cũng là lâm trận bỏ chạy, nói thế nào cũng không vinh dự gì cho lắm, Quỷ Nhị có muốn đổ lỗi lên đầu Lâm Chính Nam, Lâm Chính Nam cũng chỉ có thể nhận tội.

Lâm Chính Nam lấy điện thoại di động ra gọi cho Quỷ Nhị.

Đám người đội trưởng Chương vẫn chưa lục soát đến vị trí thi thể của Quỷ Nhị.

Nhưng lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, một bóng đen mặc áo choàng đột nhiên xuất hiện.

Người mặc áo choàng híp mắt quan sát thi thể Quỷ Nhị, ba giây sau, hắn ta cúi người móc điện thoại ra từ bên trong túi áo của Quỷ Nhị.

Cầm điện thoại di động lên nghe, người áo choàng nói giọng khàn khàn: “Cậu là đồng bọn của Quỷ Nhị đúng không?”

“Đúng vậy, còn ông là ai?”

Lâm Chính Nam kinh ngạc hỏi, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Nói vị trí của cậu, bây giờ tôi sẽ qua tìm cậu.”

“Ông là ai? Quỷ Nhị đâu, hắn thế nào rồi?” Lâm Chính Nam sợ hãi hỏi.

“Tôi là sư thúc của Quỷ Nhị, Quỷ Nhị chết rồi, bị một đám cao thủ giết chết, tôi muốn tìm cậu để hỏi tình hình lúc đó.”

Đầu Lâm Chính Nam như muốn nổ tung, vậy mà Quỷ Nhị và những cao thủ kia đã chết rồi, điều này khiến Lâm Chính Nam hận không thể lập tức dẫn theo thuộc hạ chạy trốn, báo thù chó má gì đó cũng không còn quan trọng nữa rồi.

“Nói ra vị trí của cậu, đừng nghĩ đến việc lừa tôi, nếu không tôi sẽ

truy sát cậu đến chân trời góc biển, giết cả nhà cậu.”

Người áo choàng lạnh lùng uy hïếp.

Lâm Chính Nam đã trải qua vô số sóng gió nhưng bây giờ lại bị dọa sợ run chân, anh ta ngả người dựa vào xe.

“Chúng tôi đang ở… ở trong một cái thôn, lúc đi vào tôi cũng không để ý tên thôn, tôi gửi định vị cho ông được không, tôi gửi đến điện thoại của Quỷ Nhị.”

“Được.”

Người áo choàng nói xong thì cúp điện thoại, thân hình lóe lên rồi biến mất trong rừng rậm.

Lâm Chính Nam run rẩy gửi vị trí đi, sau đó anh ta nói với thuộc hạ: “Mọi người tìm chỗ mai phục ở bốn phía, lát nữa sư thúc của Quỷ Nhị sẽ đến, nhưng tôi vẫn chưa xác định thân phận của đối phương là thật hay giả.”

Đám thuộc hạ gật gật đầu, sau đó lần lượt tản ra bốn phía tìm nơi ẩn nấp.

Lâm Chính Nam ngồi trêи xe thở ra khói, hút hết điếu này đến điếu khác, hối hận rằng tại sao bản thân lại rơi vào vũng nước đục này chứ.

Nếu là không tranh đoạt vũng nước đục này thì tốt biết bao nhiêu, nếu không phải là bởi vì đứa con trai đã chết, anh ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Lâm Chính Nam hối hận trong lòng, hận không thể quay lại thời gian trước để đưa ra lựa chọn đúng đắn hơn.

Không bao lâu sau, bóng dáng người áo choàng đã xuất hiện ở trêи đường trong thôn, Lâm Chính Nam nhìn người áo choàng đi đến phía mình, anh ta căng thẳng hẳn lên.

Trêи người người áo choàng tỏa ra sát khí nồng nặc khiến Lâm

Chính Nam vô cùng kinh hãi, cho dù là khi nhìn thấy kẻ giết người như ngóe thì anh ta cũng chưa từng nhìn thấy sát khí nồng nặc như vậy.

“Lâm Chính Nam?”

Người áo choàng lạnh lùng hỏi một câu, ánh mắt khinh thường quan sát bốn phía, hiển nhiên thuộc hạ của Lâm Chính Nam đều bị người áo choàng phát hiện.

Trong lòng Lâm Chính Nam rất hoảng sợ, anh ta căng thẳng không nói được gì, chỉ có thể dùng sức gật đầu thể hiện mình là Lâm Chính Nam.

Chương 479: Nói tôi phiền á?

“Đừng căng thẳng, tôi không phải đến tìm ông để gây chuyện đâu, tôi chỉ muốn biết trước khi Quỷ Nhị chết đã xảy ra chuyện gì, là ai hại chết hắn ta thôi.”

Người đội mũ nói.

“Vâng, để tôi nói cho ngài, không biết nên xưng hô với ngài thế nào nhỉ.”

Lâm Chính Nam lấy lòng nói.

“Ha ha, cứ gọi tôi là Quỷ Hổ là được.”

“Ngài Quỷ Hổ, chào ngài, tôi là Lâm Chính Nam, lúc trước Trương Đức Võ để Quỷ Nhị tới hướng dẫn tôi đối phó với Lý Phàm, Quỷ Nhị tìm một vài người bạn là cao thủ tới giúp đỡ, trong đó có mấy người Long Hàn Quang, Hàn Thiết Đầu, khi đó thuộc hạ của Long Hàn Quang bị đám du côn cắc ké nơi này bắt được, Lý Phàm tới thẩm vấn thuộc hạ của Long Hàn Quang, Quỷ Nhị cho rằng đây là cơ hội……”

Lâm Chính Nam đem tình huống lúc đó kể lại tỉ mỉ một lần, kể đến đoạn bản thân là người đầu tiền chạy thoát được.

“Chúng tôi chạy thoát được như vậy đó, về phần những chuyện xảy ra phía sau tôi không biết, cũng không biết Quỷ Nhị chết như thế nào, có điều chắc chắn không thoát khỏi liên quan tới Lý Phàm, cho dù không phải là Lý Phàm chính tay giết đi nữa, thì cũng là Lý Phàm sai người giết thôi.”

Tuy Lâm Chính Nam không tận mắt trông thấy Quỷ Nhị chết, nhưng mà tình hình lúc đó, dùng đầu gối để nghĩ cũng có thể đoán ra được bảy tám phần rồi.

Quỷ Hổ hơi hơi híp mắt, từ hai mắt ông ta tản ra sát khí lạnh thấu xương: “Thế mà lại dám giết chết Quỷ Nhất và Quỷ Nhị, thật sự

coi đội quân Quỷ Thần bọn ta chết hết rồi hay sao!”

Lâm Chính Nam sợ hãi nhìn Quỷ Hổ một cái, tuy danh tiếng của đội quân Quỷ Thần không lớn, nhưng mà Lâm Chính Nam cũng đã từng nghe nói đến tên tuổi đội quân Quỷ Thần rồi.

Nếu như không phải vì hiện giờ đội quân Quỷ Thần càng ngày càng suy yếu, thì cũng không đến nỗi đám người Quỷ Nhất phải đi làm vệ sĩ bên người Trường Đức Võ.

“Tư liệu chi tiết về Lý Phàm chắc hẳn ông phải có đúng không? Tôi muốn có toàn bộ tư liệu.”

Quỷ Hổ lạnh lùng nói.

“Có có, trong điện thoại của tôi có đây.”

Lâm Chính Nam lấy điện thoại ra, sau khi tìm thấy tư liệu về Lý Phàm thì đưa điện thoại qua cho Quỷ Hổ.

Quỷ Hổ nhận lấy tư liệu, tỉ mỉ xem qua.

“Ngài Quỷ Hổ, kỳ thực nếu như ngài muốn tìm Lý Phàm báo thù thì chúng ta có thể hợp tác với nhau đấy, hơn nữa Lý Phàm còn đắc tội với Long Môn Long Hậu, chúng tôi giết Lý Phàm chính là nhờ Long Hậu bày mưu đặt kế đó.”

Lâm Chính Nam cân nhắc nếu như hợp tác với Quỷ Hổ, nói không chừng thật sự tìm được cơ hội giết chết Lý Phàm, chỉ cần giết được Lý Phàm thì xem như lập được công lớn trước mặt Long Hậu rồi còn gì, nhất định sẽ nhận được không ít chỗ tốt.

Quỷ Hổ liếc nhìn Lâm Chính Nam một cái, cười nói: “Cũng được, có điều tôi không chịu được việc bị gò bó, nếu như tôi cảm thấy có thể cùng các cậu hợp tác hành động thì sẽ hợp tác với các cậu, còn đến lúc tôi cảm thấy không được, tự nhiên sẽ không hợp tác với các cậu nữa.”

“Không vấn đề gì, vậy thì chúng ta trở về Hán Thành thôi nhỉ, lần này hành động thất bại, tôi vẫn phải nói một tiếng với Trương Đức

Võ nữa.”

Quỷ Hổ hơi hơi gật đầu, sau đó ngồi vào trong xe.

Lâm Chính Nam tập hợp thuộc hạ, đi trở về, sau đó gọi điện cho Trương Đức Võ, báo lại việc hành động đã thất bại.

Trương Đức Võ nghe được hành động lần này thất bại, tức giận đến thẳng tay ném di động đi.

“Một đám phế vật! Nhiều người như thế mà cũng không đối phó được với một mình Lý Phàm, đúng là chưa từng thấy đám nào cặn bã vô dụng hơn thế này!”

Long Hậu đong đưa ly rượu vang đỏ, không chút để ý nói: “Sự lợi hại của Lý Phàm đã vượt xa tưởng tượng của ông rồi, thế nên ông cũng đừng tức giận làm gì, cứ đợi đến trận đấu quyền anh ngầm đi.”

“Sư thúc của Quỷ Nhị đã đến rồi, có lẽ có thể để Quỷ Hổ ra tay giúp đấy.” Trương Đức Võ không cam tâm nói.

“Ha ha, Quỷ Hổ gì gì đó đều không phải chuyện gấp gáp, liên hệ với Trần Hiểu Đồng đi đã, kêu con bé mau chóng tìm được chìa khóa bí mật đi!” Nói xong, Long Hậu nhắm hai mắt lại.

Trương Đức Võ tức tối siết chặt nắm tay, vừa nghĩ đến Trần Hiểu Đồng đang ở trong nhà của Lý Phàm, cả người lại có chút khó chịu, đó là người đẹp ông ta chính tay bồi dưỡng ra để hầu hạ mình đấy! Thế mà lại để cho cái tên Lý Phàm chết tiệt kia hưởng hết!

Có điều ở trước mặt Long Hậu, Trương Đức Võ không dám biểu lộ ra chút gì, im lặng đổi sang một chiếc di động khác, gọi điện thoại cho Trần Hiểu Đồng.

Lúc này chiếc Mercedes Benz của Khang Văn Hân đã đỗ lại trước tòa nhà công ty, Cố Bội Sam cùng với Lý Phàm đi vào trong tòa nhà, Trần Hiểu Đồng rớt lại phía sau.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Trần Hiểu Đồng liếc nhìn bóng lưng Lý Phàm một cái, dừng bước rút điện thoại ra.

Lúc trông thấy tên người gọi đến hiển thị trên màn hình điện thoại, Trần Hiểu Đồng cảm thấy toàn bộ máu trong người đều lạnh xuống.

Trương Đức Võ! Đây là cái tên khiến cho Trần Hiểu Đồng gặp phải ác mộng.

Hai ngày này Trần Hiểu Đồng vốn tưởng rằng mình đã có thể tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, rốt cuộc cũng thoát được khỏi móng vuốt của Trương Đức Võ, nhưng mà tiếng chuông điện thoại lúc này, đã đánh tan huyễn tưởng trong lòng Trần Hiểu Đồng.

Sau một hồi do dự, Trần Hiểu Đồng vẫn nhấn nút nghe máy.

“Alo, ông gọi điện thoại cho tôi làm gì, muốn tôi bị bại lộ thân phận đấy à.”

Trần Hiểu Đồng hạ thấp giọng nói.

“Hừ! Đừng có mà vờ vịt với tôi nữa, làm thế nào để che giấu thân phận là việc của cô, tôi chỉ gọi để thông báo một tiếng với cô thôi, nếu như cô vẫn không tìm được chìa khóa, thì người nhà của cô sẽ gặp tai họa đấy.”

Trương Đức Võ u ám nói.

“Ông nói chuyện có thể có lý một chút không! Ông không cho tôi bất cứ manh mối nào, bây giờ tôi chỉ vừa mới tiếp cận được Lý Phàm thôi, còn chưa lấy được chút xíu tín nhiệm nào của Lý Phàm, ông kêu tôi tìm chìa khóa thế nào được hả!”

Trần Hiểu Đồng có chút phát cuồng, chuyện tìm chìa khóa này với Trần Hiểu Đồng mà nói khó chẳng khác nào lên trời, ít nhất cũng phải đợi đến khi quan hệ với Lý Phàm tương đối mật thiết thì mới có thể bắt đầu công cuộc tìm kiếm chìa khóa được.

“Tôi không quan tâm mấy chuyện đó, tôi chỉ gọi để nói với cô mau

mau tìm được chìa khóa đi, cho cô thêm thời gian ba ngày đấy, nếu như vẫn không có tin tức tốt, thì người nhà cô phải gặp xui xẻo rồi."

"Ông!"

Trần Hiểu Đồng tức tối giậm giậm chân: "Tôi sẽ cố gắng nhanh nhất có thể, nhưng mà ba ngày căn bản là không thể nào ông có hiểu không hả, bằng không thì ông cho tôi chút manh mối đi, để tôi biết được cái chìa khóa đấy trông như thế nào chứ."

"Tôi cũng có biết đâu, phải dựa vào bản lĩnh của cô thôi, lôi hết những bản lĩnh cô đã được học ra mà dùng đi."

Nói xong, Trương Đức Võ cúp máy.

Trần Hiểu Đồng buồn bực không chịu nổi mà cất điện thoại đi.

Khang Văn Hân đỗ xe xong đi tới gần, trông thấy Trần Hiểu Đồng đứng một mình ở đó, vẻ mặt khó coi thì hiếu kỳ hỏi: "Cô làm sao thế, sắc mặt thế nào mà lại có vẻ không được tốt vậy."

"Chán chứ gì nữa, bác Phúc vẫn chưa tỉnh, tâm tình đương nhiên không thể tốt được rồi."

Trần Hiểu Đồng tùy tiện kiếm đại một cái cớ, cùng Khang Văn Hân đi lên tầng.

Trong phòng làm việc của Cố Họa Y, Lý Phàm đã ngồi trên ghế rồi, Cố Bội Sam bám lấy Cố Họa Y kể lại chuyện vừa rồi, đặc biệt nhấn mạnh chuyện Trần Hiểu Đồng có mưu đồ bất chính với Lý Phàm.

"Cô phải cẩn thận một chút với Trần Hiểu Đồng đó, tốt nhất là nhanh chóng đuổi cô ta ra ngoài thì hơn, cô ta đích thị là hồ ly tinh đó, suốt dọc đường toàn quay xung quanh Lý Phàm thôi, chắc chắn là xem Lý Phàm như thịt Đường Tăng rồi."

Trần Hiểu Đồng vừa bước vào cửa đã phải trợn to mắt nhìn Cố Bội Sam, cười lạnh nói: "Cô còn định biển thủ nữa mà sao không nói đi, đừng tưởng tôi nhìn không ra ý định của cô nhé."

“Tôi làm sao có thể biển thủ được chứ, quan hệ của tôi với Lý Phàm tệ thế nào Họa Y rõ ràng hơn ai hết.” Cố Bội Sam có chút sốt ruột lấp ⌊ïếм nói.

Lý Phàm nhíu nhíu mày, đau đầu nói: “Cố Bội Sam, có phải cô nên trở về phòng làm việc của mình rồi không, cô như thế này tôi cảm thấy rất phiền đấy.”

“Anh cảm thấy tôi phiền á?”

Cố Bội Sam kinh ngạc giơ tay chỉ về phía mình, sau đó có chút tức giận nói: “Tôi thấy có mà anh thích cái con nhỏ hồ ly tinh này rồi, nên mới che chở cho con hồ ly tinh này thì có!”

Chương 480: Cảm ơn lời khen ngợi

Lý Phàm câm nín nhìn Cố Bội Sam hùng hổ như con gà chọi, sau đó hướng ánh mắt cầu cứu về phía Cố Họa Y.

Cố Họa Y trợn mắt nhìn Lý Phàm một cái, vươn tay gõ gõ mặt bàn.

“Tôi muốn làm việc, ai không có chuyện gì thì đều ra ngoài cả đi, Khang Văn Hân, cậu dẫn Hiểu Đồng ra ngoài dạo mấy vòng đi.”

Cố Họa Y đã lên tiếng, Cố Bội Sam và Trần Hiểu Đồng đều không tiện phản bác, hai người căm giận nhìn nhau một cái, sau đó lần lượt rời khỏi phòng làm việc của Cố Họa Y.

Lý Phàm thở phào một tiếng, có chút rầu rĩ nói: “Em nói xem đây rốt cuộc là chuyện gì chứ, lẽ nào anh đã biến thành miếng bánh ngọt thơm ngào ngạt rồi? Trước kia cũng không cảm thấy anh giàu sức quyến rũ như vậy mà.”

“Anh đừng tự dát vàng lên mặt nữa đi, sao em cứ cảm thấy thái độ của Cố Bội Sam với anh thay đổi hơi nhiều nhỉ, liệu có phải chuyện xảy ra ở bữa tiệc tại trang trại rượu lần trước đã kĩch thích cô ấy không?”

Cố Họa Y cứ cảm thấy Cố Bội Sam có gì đó không đúng lắm, thái độ với Lý Phàm quả thật quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ mà.

“Anh làm sao mà biết được, Cố Bội Sam cùng Trần Hiểu Đồng đều khiến anh đau hết cả đầu đây, chúng ta còn tính đi xem biệt thự nữa mà đều bị bọn họ làm chậm trễ hết rồi.”

Lý Phàm có chút rầu rĩ, đi xem biệt thự là chuyện trọng đại, có được một căn nhà lớn là có thể đón Xuyến Xuyến về ở chung rồi, bằng không một nhà ba thế hệ chen chúc cùng một chỗ, căn nhà cũ liền có chút không đủ dùng.

“Biệt thự à, cho dù đi xem cũng có mua không được đâu, em cảm thấy vẫn là đừng mơ mộng hão huyền thì hơn.”

“Chuyện tiền nong em không cần phải lo lắng đâu, anh chắc chắn sẽ kiếm được đủ tiền mà.”

Cố Họa Y bĩu bĩu môi, nghĩ một hồi rồi nói: “Thế thì đi xem một chút vậy, lát nữa vừa hay cũng không có việc gì.”

“Vậy thì đi thôi.”

Lý Phàm lập tức giúp Cố Họa Y thu dọn đồ đạc gọn gàng, hai người tay nắm tay rời khỏi phòng làm việc.

Ra khỏi tòa nhà công ty, vừa vặn trông thấy Trần Hiểu Đồng đứng kế bên chiếc Mercedes Benz của Khang Văn Hân, đang không ngừng đá lốp xe.

Khang Văn Hân ở bên cạnh nở nụ cười lấy lòng kể mấy câu chuyện hài, cố gắng khiến cho tâm tình Trần Hiểu Đồng tốt đẹp lên một chút.

“Ei, sư phụ với sư nương đến kìa.”

Khang Văn Hân trông thấy Lý Phàm và Cố Họa Y đi đến thì nhỏ giọng nói với Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lý Phàm và Cố Họa Y, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn, phiền não mới rồi tựa như đã lập tức quăng ra sau đầu vậy.

“Chị Họa Y, anh Lý Phàm, hai người đang định đi đâu thế ạ?”

Trần Hiểu Đồng dùng giọng ngọt ngào nói.

“Đang định đi tìm Văn Hân đây, bọn tôi tính tới Hoa viên Nam Thúy xem biệt thự, còn phải nhờ Văn Hân đưa đi đấy.”

Cố Họa Y khách sáo nói.

“Sư nương, sao cô lại khách sáo như thế chứ, làm tôi ngại quá đi mất, chỉ cần sư phụ chịu truyền thụ kỹ thuật lái xe cái thế của

mình cho tôi là được mà.”

“Ha ha, được thôi, tôi nay sẽ dạy cho cậu kỹ thuật lái xe, được chưa.”

Lý Phàm cười nói.

Khang Văn Hân kïcհ động nhảy tưng tưng cả lên, chỉ cảm thấy hạnh phúc đến quá đột ngột, có điều sau khi nhảy nhót xong, Khang Văn Hân lại có chút hối hận: “Chiếc Bugatti của tôi hỏng mất rồi, bằng không có thể để sư phụ lái Bugatti dạy cho tôi, cảm giác nhất định sẽ rất tuyệt, đúng là tiếc quá mà.”

“Ha ha, học kỹ thuật lái xe thì cần xe tốt để làm gì chứ, cho dù cậu lái máy kéo đi nữa, nếu như thắng được xe đua, thì cậu vẫn có thể được xem như xe thần thôi.”

Lý Phàm nói đùa.

Khang Văn Hân nghe mà trợn mắt há mồm, còn thật sự xem lời Lý Phàm nói là thật, trong đầu đã vẽ nên cảnh tượng mình lái một chiếc máy kéo chạy vượt qua xe đua rồi, cảnh tượng ấy không khỏi quá ư là tốt đẹp.

“Ôi đệt, chỉ mới tưởng tượng thôi đã khiến người ta kïcհ động rồi, sư phụ, anh phải dạy tôi tận tâm vào nhé, tôi chắc chắn sẽ chăm chỉ học tập! Nhất định có thể lái máy kéo vẫn thắng được xe đua!”

“Ể? Tiểu Khang, anh không có đầu óc đấy à, lời anh Lý Phàm nói chắc không phải là thật đâu, lẽ nào anh thật sự muốn lái máy kéo để rèn luyện kỹ thuật?”

Trần Hiểu Đồng cảm thấy chẳng có hơi sức đâu mà châm chọc nữa rồi.

“Lời sư phụ nói đương nhiên là thật rồi, sư phụ, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

Khang Văn Hân nghiêm túc nói.

“Có chí khí đấy, bây giờ tới Hoa viên Nam Thúy xem biệt thự đã, lên xe thôi.”

Lý Phàm vẫy tay gọi.

Khang Văn Hân hoang mang mở cửa xe ra, mấy người Lý Phàm lần lượt lên xe.

Chiếc Mercedes Benz chầm chậm khởi động, tiến về phía ngọn núi Nam Thúy ở ngoại ô thành phố, trên đường đi, Khang Văn Hân lấy điện thoại ra, liên hệ với giám đốc kinh doanh của khu Hoa viên Nam Thúy.

“Alo, giám đốc Vương đó à, tôi là Khang Văn Hân đây.”

“Chào cậu Khang, cậu Khang có việc gì cần dặn dò à?”

Giám đốc Vương nhiệt tình đáp.

“Tôi đưa sư phụ của tôi qua xem nhà, chính là căn biệt thự tốt nhất trên đỉnh núi ấy, ông chuẩn bị trước đi nhé.”

Giám đốc Vương khẽ nhíu mày, có chút khó xử nói: “Căn đó chú của cậu chuẩn bị giữ lại cho mình rồi, hay là cậu dẫn bạn cậu qua xem căn biệt thự khác nhé?”

“Sao thế được, lời tôi nói lại không bằng lời của chú tôi à? Hơn nữa, chú tôi cần biệt thự ở Hán Thành này làm gì chứ, đừng nghĩ bịa chuyện vớ vẩn để lừa gạt tôi nữa đi.”

Khang Văn Hân không vui nói.

“Tôi làm sao mà dám lừa gạt cậu chứ, đúng là chú út của cậu Khang Vĩnh Kiền muốn giữ lại cho mình dùng mà, hai hôm trước vừa mới đánh tiếng với tôi xong đấy, không có cậu gọi điện thoại cho chú cậu hỏi thử xem đi?”

Giám đốc Vương bị kẹp giữa hai bên khó xử không chịu được, bất kể là Khang Văn Hân hay Khang Vĩnh Kiền, đều là người giám đốc Vương không dám đắc tội, cũng không thể đắc tội được.

Khang Văn Hân có chút bực bội trong lòng, trước kia còn vỗ ngực bùm bụp, nói là có thể ra mặt lấy được với giá vốn, bây giờ đến qua xem phòng còn khó thế này, chẳng phải là vứt hết mặt mũi rồi hay sao!

“Ông đừng có nói mấy thứ vô dụng ấy với tôi nữa đi, tôi chỉ có một yêu cầu thôi, lát nữa tôi đến phải dẫn bạn tôi đi xem nhà ngay, nếu như bạn tôi thấy thích, ông phải ngay lập tức lấy hợp đồng mua bán nhà ra, giá cả cũng phải tính theo mức giá vốn, còn lèm bèm thêm câu nữa là tôi đuổi việc ông luôn đấy!”

Khang Văn Hân lôi khí thế cậu cả nhà họ Khang ra, trực tiếp dồn giám đốc Vương vào chân tường.

Giám đốc Vương nhăn nhúm mặt mày nói: “Tôi sẽ cố hết sức, sẽ cố hết sức giải quyết.”

Khang Văn Hân tức giận cúp máy, bực bội ném điện thoại lên bệ điều khiển.

“Khang Văn Hân, anh có được không thế, không ngờ anh cũng là hạng chém gió thành thần, ăn như rồng cuốn, nói như rồng leo, làm như mèo mửa chính là dùng để chỉ anh đấy.” Trần Hiểu Đồng cười cười, nói.

Khang Văn Hân đập một cái lên vô lăng, tức giận nói: “Ai mà ngờ được chú út của tôi cũng nhìn trúng căn biệt thự ấy cơ chứ, lại còn đánh tiếng trước với giám đốc kinh doanh để giữ lại cho mình nữa, có điều đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì, có tôi ra mặt, chắc chắn chuyện sẽ thành thôi.”

“Nếu như không tiện thì thôi, đi xem căn biệt thự khác cũng vậy mà.”

Cố Họa Y không muốn khiến Khang Văn Hân khó xử, lại nói bọn họ vốn dĩ cũng không đủ tiền mua biệt thự mà, chi bằng thuận thế chuyển sang xem cái khác còn hơn, cũng đỡ cho Khang Văn Hân phải khó xử.

Khang Văn Hân bộc phát tính tình, lại thêm bị vấn đề mặt mũi tác động, liền cố tình bày ra vẻ mặt không chút để ý.

“Sư nương, cô không cần phải lo lắng đâu, bên phía cậu út tôi chỉ cần nói một tiếng là được ấy mà, cái căn biệt thự trên đỉnh núi kia phong thủy tốt lắm đấy, cô tới đó xem thử sẽ biết thôi, nơi đó mới thích hợp cho gia đình cô tới ở, có thể ví như là động phủ thần tiên của thời hiện đại đó.”

“Mồm mép của anh cũng lợi hại thật đấy, không làm nhân viên bán hàng đúng là quá đáng tiếc, anh mà đi tư vấn bán nhà thì doanh số nhất định sẽ tốt lắm cho mà xem.” Trần Hiểu Đồng trong lòng chua loét nói.

“Cảm ơn lời khen ngợi, tôi chỉ nói sự thật thôi, không hề nói quá một chút xíu nào đâu, thậm chí có thể nói, sự thật còn hơn xa những gì tôi vừa nói ấy.”

Khang Văn Hân hết sức nghiêm túc nói.

Chương 481: Tự làm tự chịu

Giám đốc Vương rút một điếu thuốc bỏ vào miệng, định hút thuốc trước để bình tĩnh lại Giám đốc Vương không kịp đề phòng trước yêu cầu của Khang Văn Hân, nếu để anh xem nhà thì không thành vấn đề, nhưng nếu đối phương thật sự thích nó thì sao?

Ông không phải vì chuyện giá thành, nếu để Khang Vĩnh Kiền lấy được biệt thự này, có lẽ ông sẽ không nhận được một xu nào.

Vừa nghĩ tới Khang Vĩnh Kiền, giám đốc Vương liền cảm thấy đau đầu, đó là hỗn thế ma vương nhà họ Khang, suốt ngày phóng túng chơi bời lêu lổng, hơn nữa còn kết bạn với mấy tội phạm.

Trước đây ông cụ nhà họ Khang bị Khang Vĩnh Kiền chọc tức đến mức máu xông lên não, nên về cơ bản cả nhà họ Khang đều phớt lờ Khang Vĩnh Kiền, chỉ cần ông ta không gây họa, thì bọn họ sẽ mặc kệ ông ta muốn làm gì thì làm.

Nếu ông thật sự đưa biệt thự này cho bạn Khang Văn Hân, e rằng Khang Vĩnh Kiền sẽ dẫn người tới chém ông.

Giám đốc Vương hút thuốc xong, thì dập mạnh vào tàn thuốc, cảm thấy nên báo cho Khang Vĩnh Kiền biết, về phần ông ta đấu đá thế nào với Khang Văn Hân, thì đó là chuyện của họ.

Giám đốc Vương lấy điện thoại ra gọi cho Khang Vĩnh Kiền, rồi nịnh bợ: “Anh Khang, tôi có chuyện muốn báo với anh một tiếng.”

Khang Vĩnh Kiền đang ngồi ăn uống khoác lác cùng bạn bè, còn ôm ấp một ngôi sao nhỏ nói: “Chuyện gì, ông nói lẹ lên đi, đừng lề mà lề mề như đàn bà nữa.”

“Cậu Văn Hân nói định dẫn bạn đến xem biệt thự trên đỉnh núi, tôi đã nói với cậu ấy là anh là đặt căn biệt thự này rồi, nhưng cậu ấy vẫn cố chấp muốn dẫn bạn tới xem nhà.”

“Khốn khiếp! Khang Văn Hân dám khinh thường ông đây? Dù là ba

nó cũng không dám quản chuyện của ông.”

Khang Vĩnh Kiền nổi giận ngay, biệt thự trên đỉnh núi là món quà ông định tặng cho nhân vật lớn, sao có thể để cho bạn Khang Văn Hân mua lại được.

Sau mấy năm ăn chơi trác táng, Khang Vĩnh Kiền đã hơi buồn chán, định sáng lập sự nghiệp to lớn cho mình, nên thông qua nhiều con đường, kết bạn với mấy nhân vật lớn.

Cách đây không lâu nhờ bạn bè, Khang Vĩnh Kiền đã quen biết một vị cao nhân ở nước ngoài, thấy người đó thể hiện công phu như thần, đã làm ông động lòng.

Nên đã đi theo vị cao nhân nước ngoài đó để học công phu, tiện thể làm quen với nhóm sư huynh đệ có thực lực mạnh mẽ, cuối cùng sẽ dìu dắt lẫn nhau cùng làm giàu, xem ra cuộc đời người thành công không hề đơn giản.

Lúc biết vị cao nhân nước ngoài đó muốn quay về nguyên quán Hán Thành để định cư, Khang Vĩnh Kiền liền nghĩ tới biệt thự trên đỉnh núi ở hoa viên Nam Thúy, định tặng nó để làm lễ bái sư.

Giờ Khang Vĩnh Kiền đang ngồi ăn cùng mấy đồ đệ của vị cao nhân nước ngoài, để mở đường về, giúp ông ta xử lý các thủ tục.

Giờ Khang Vĩnh Kiền đang nhiệt tình chiêu đãi mấy sư huynh đệ tương lai, để thúc đẩy tình cảm, ông còn mời mấy ngôi sao nhỏ ít nổi tiếng tới để tiếp khách.

“Lão đệ Vĩnh Kiền sao thế? Có phải ông gặp chuyện rồi đúng không, có gì cứ nói với mấy sư huynh, chắc chắn chúng tôi sẽ giải quyết giúp ông.”

“Ha ha ha, đúng đó, ông nhiệt tình tiếp đãi chúng tôi như thế, chắc chắn chúng tôi sẽ giúp đỡ ông, người dám đắc tội với mấy sư huynh đệ chúng tôi chỉ có một kết cục, đó là chết.”

Mấy sư huynh khác cũng hùng hổ nói, ai cũng đằng đằng sát khí.

Khang Vĩnh Kiền cười nói: “Chỉ là chuyện trong nhà thôi, con anh trai tôi định dẫn bạn đi xem căn nhà mà tôi định tặng cho sư phụ, thằng nhãi này luôn làm người khác phải lo lắng, lát nữa tôi sẽ trừng trị nó.”

Sắc mặt mấy vị sư huynh nhất thời thay đổi, sát khí trên người cũng nồng nặc hơn.

“Là thằng khốn nào không có mắt, dám cướp biệt thự của sư phụ, giờ còn ăn cái quỷ gì nữa, mau đi xử lý mấy tên khốn đó đi.”

“Cảnh sư huynh nói đúng, chúng ta cùng đi xem thử, sư phụ là đại sư hàng đầu nên nơi ở không được xảy ra bất kỳ sai sót nào.”

Mấy người Cảnh sư huynh đồng loạt đứng dậy, Khang Vĩnh Kiền thấy thế thì gọi phục vụ tới tính tiền ngay, rồi dẫn bọn họ tới thẳng hoa viên Nam Thúy.

…

Chiếc Mercedes lái vào hoa viên Nam Thúy, rồi men theo con đường chạy thẳng lên đỉnh núi.

Gần đỉnh núi Nam Thúy có một vùng đất bằng phẳng, dùng để xây dựng biệt thự và trồng cây xanh xung quanh biệt thự.

Phía trước biệt thự có một khe suối từ đỉnh núi chảy xuống, tạo nên bố cục phong thủy cực kỳ bắt mắt.

Sau có điểm tựa, trước có ánh nắng, cộng thêm bố cục phong thủy dòng nước uốn quanh trước cổng, làm nổi bật vẻ đẹp tạo hóa của căn biệt thự.

Chiếc Mercedes vững vàng dừng trước cổng biệt thự trên đỉnh núi, giám đốc Vương đã dẫn hai nữ bán hàng đợi sẵn ở đây rồi.

Thấy chiếc Mercedes dừng lại, giám đốc Vương vội chạy tới, mở cửa xe giúp họ.

Mấy người Lý Phàm lần lượt bước xuống xe, lúc giám đốc Vương

nhìn thấy Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng xinh đẹp tuyệt trần, thì không khỏi nuốt nước miếng.

Hai nữ bán hàng bên bộ phận tiêu thụ hoa viên Nam Thúy, đều là người đẹp được tuyển chọn kỹ lưỡng, nhưng nếu so với Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, thì nháy mắt trở thành hình tượng thôn nữ.

Khang Văn Hân thấy giám đốc Vương trở nên mê gái, thì hung hăng lườm ông, rồi huých khuỷu tay vào người ông: "Ông nhìn cái gì? Mau dẫn chúng tôi đi xem biệt thự đi!"

"Ồ, vâng, vâng."

Giám đốc Vương hoàn hồn, hoảng loạn dẫn mọi người đi vào biệt thự.

"Mời mọi người, phong thủy biệt thự trên đỉnh núi này rất tốt, trước khi xây dựng chúng tôi đã mời thầy phong thủy tới xem rồi, cỏ cây xung quanh đều được nghiên cứu kỹ lưỡng, tạo nên bố cục phong thủy rồng ẩn mình ra khỏi vực sâu, có thể nói trong cả Hán Thành, không có căn nào có bố cục phong thủy tốt hơn nơi này."

"Thật ra nói riêng cho mọi người biết, phong thủy ở đây có thể nằm trong top đầu cả nước, lúc thầy phong thủy xem qua có nói, chỉ có người có may mắn mới có thể sống ở đây, nếu là người ngoài, nhất định sẽ không át nổi số mệnh long mạch ở đây, mà ngược lại sẽ bị đột tử."

Lúc giám đốc Vương nói, ánh mắt ông ta lướt qua người Lý Phàm, như cố ý nói cho anh nghe.

Là giám đốc tiêu thụ, tất nhiên giám đốc Vương rất có mắt nhìn, chỉ cần liếc nhìn bộ đồ trên người Lý Phàm, đã biết không vượt quá 600 nghìn đồng.

Nhưng điều làm giám đốc Vương nghi ngờ là, tại sao hai người xinh đẹp tuyệt trần như Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng lại thân thiết với Lý Phàm, chẳng phải họ nên vây quanh Khang Văn Hân à? Tốt xấu gì anh ta cũng là cậu cả nhà họ Khang – cũng được xem là nhà quyền thế chục nghìn tỷ.

Lý Phàm nhíu mày, phớt lờ giám đốc Vương.

Vì Lý Phàm cảm thấy giám đốc Vương nói rất đúng, nhà có số mệnh phong thủy tốt cũng phải phụ thuộc vào người ở, nếu không át nổi số mệnh phong thủy, thì phong thủy càng tốt càng trở nên hung sát.

Khang Văn Hân hơi tức giận lườm giám đốc Vương, rồi kéo ông ta nói nhỏ: “Ông có ý gì, ông cố ý phá rối đúng không? Có tin tôi lột da ông, để ông tự làm tự chịu không?”

Chương 482: Chưa đến lượt ông dạy bảo

“Cậu chủ, cậu đừng hù tôi, tôi không sợ cậu đâu, lúc nãy tôi nói đều có chứng cứ, nếu cậu không tin thì có thể đi hỏi thầy phong thủy, những lời này đều do chính miệng họ nói.”

Giám đốc Vương mạnh miệng, không hề nhượng bộ.

Lý Phàm cười nói: “Văn Hân, cậu đừng kĩch động như thế, giám đốc Vương nói rất đúng, chắc chắn người không đủ may mắn sẽ không át nổi phong thủy tốt.”

Khang Văn Hân tươi cười nói: “Sư phụ nói đúng, nhưng dựa vào may mắn của sư phụ, chắc chắn có thể trấn áp được, chúng ta vào trong xem thử đi, nơi này đã xây xong rồi, có thể đi vào ở luôn, giờ chỉ còn xem sư phụ có thích căn biệt thự này hay không thôi.”

Thấy dáng vẻ lấy lòng của Khang Văn Hân, giám đốc Vương hơi nghi ngờ cuộc đời, chẳng lẽ mình nhìn nhầm?

Chàng trai mặc đồ vỉa hè này là cậu chủ nhà quyền thế muốn trải nghiệm cuộc sống?

Nếu không tại sao cậu chủ nhà mình lại lấy lòng cậu ta đến thế?

“Cậu chủ, đây là sư phụ cậu?”

Giám đốc Vương tò mò hỏi.

“Đây là Lý Phàm – sư phụ tôi, ông khách sáo với sư phụ tôi một chút, bằng không đừng trách tôi làm khó ông.”

Khang Văn Hân lạnh lùng nói.

“Không biết sư phụ cậu đã dạy cậu những gì, sao tôi không nghe nói cậu có sư phụ vậy?”

“Sư phụ tôi dạy cái gì cũng phải nói cho ông biết à? Ông là ai? Ông

là cái thá gì?"

Giám đốc Vương biết mình lỡ lời, nên vội cúi đầu nhận sai: "Cậu không cần phải nói cho tôi biết, tôi chỉ tò mò chút thôi, tất nhiên tôi phải cung kính với sư phụ cậu rồi, cậu cứ yên tâm."

"Ông đừng nói nhảm nữa, mau giới thiệu căn biệt thự này đi, thôi, ông báo giá trước đi, để sư phụ tôi cân nhắc thử xem nó có đáng không?"

Khang Văn Hân giục.

Trong lòng giám đốc Vương sắp phát khóc rồi, còn phải cân nhắc giá cả nữa à?

Chỉ cần là người có đầu óc, dù phải bán thận cũng nhất quyết mua bằng được khi nghe thấy giá cả.

Giám đốc Vương run rẩy lấy PAD trong túi ra, đây là hóa đơn hạch toán chi phí lúc trước, đưa cho Khang Văn Hân xem.

"Cậu chủ, cậu xem trước đi, để cậu khỏi nói tôi giờ trò bịp bợm sau khi báo giá, đây là ảnh biên lai hạch toán ban đầu sau khi xây xong biệt thự."

Khang Văn Hân cầm lên xem, hài lòng gật đầu rồi đưa PAD cho Lý Phàm.

"Sư phụ xem thử đi, đây là giá vốn, tổng cộng là 6 tỷ 810 triệu, lúc đó bên này tính theo giá đất hoang nên rẻ hơn nhiều, đa số đều là chi phí cho việc xây dựng và trang trí."

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều ngạc nhiên với mức giá quá rẻ này, họ vốn tưởng rằng giá vốn mà Khang Văn Hân nói là giá đã được chiết khấu, nhưng giờ xem ra là giá vốn thật.

Ngẫm lại biệt thự có giá hàng chục tỷ, mà chỉ cần bỏ ra một phần mười đã có thể mua lại được, Cố Họa Y liền động lòng.

Hơn nữa mặc dù 6 tỷ 810 triệu là số tiền lớn, nhưng nếu đi vay thì

cũng có thể chấp nhận được.

Lý Phàm hài lòng gật đầu: “Văn Hân, mức giá này của cậu thật có lòng, hoàn cảnh biệt thự rất tốt, nội thất bên trong cũng được, nên tôi không đi xem kỹ nữa, mà ký hợp đồng thanh toán luôn.”

Giám đốc Vương lộ vẻ mặt tôi biết ngay mà, thầm nghĩ anh Vĩnh Kiền à, không phải tôi không kéo dài thời gian giúp anh, mà tôi thật sự không thể, dù gì tôi cũng thông báo với anh rồi, anh không tới kịp cũng đừng trách tôi.

“Ừm, ký hợp đồng luôn, còn thanh toán… có thể cho vay không?”

Cố Họa Y hơi thấp thỏm hỏi.

Lý Phàm vỗ tay Cố Họa Y, cười nói: “Không cần vay đâu, anh sẽ thanh toán thẳng luôn.”

Cố Họa Y nghi ngờ nhìn Lý Phàm, thấy anh nháy mắt với mình, thì không nói gì nữa, đè nén nỗi nghi hoặc xuống lòng.

Giám đốc Vương vẫy tay với nhân viện của mình, cô bán hàng liền cầm hợp đồng đi tới.

“Giám đốc Vương, đây là hợp đồng biệt thự trên đỉnh núi, nhưng mức giá này…”

Sắc mặt cô bán hàng hơi khó coi, nếu bán căn biệt thự này theo giá vốn, thì bọn họ sẽ không nhận được một chút tiền hoa hồng.

Trước đây đã có không ít nhà giàu ở Hán Thành nhìn trúng căn biệt thự này, nhưng vì muốn đợi có mức giá cao hơn, nên mãi không bán ra chính thức.

Các cô bán hàng vốn đã chuẩn bị sẵn sàng chờ ngày mở bán căn biệt thự này, để kiếm được một món hời, nhưng giờ xem ra giấc mộng của họ đã tan thành mây khói.

“Ở đây có chỗ cho cô nói chuyện à? Đây là quyết định của cậu chủ.”

Giám đốc Vương quát nhân viên bán hàng của mình.

Cô bán hàng rụt cổ lại, im lặng không dám nói gì nữa.

Giám đốc Vương mở hợp đồng ra xem, sau khi xác nhận không có sai sót gì, mới đưa cho Lý Phàm.

“Cậu xem hợp đồng trước đi, nếu không có vấn đề gì, thì chúng ta tới văn phòng của tôi ký hợp đồng đi, tôi không thể mang theo con dấu bên người, mong cậu thông cảm.”

Lúc Lý Phàm định nhận lấy hợp đồng, thì một tiếng rống giận từ bên ngoài biệt thự truyền vào: “Khoan đã! Ai nói căn biệt thự có thể bán cho người khác? Ông đây đã đặt nó rồi.”

Khang Vĩnh Kiền và mấy người Cảnh sư huynh đang hùng hổ xông vào, sải bước đi tới trước mặt mấy người Lý Phàm.

Khang Văn Hân trầm mặt, bất mãn nói: “Chú út, bạn cháu đã mua căn biệt thự này trước rồi, mong chú đừng cố tình gây sự.”

“Thằng ranh này định làm phản đúng không? Còn bảo tôi cố tình gây sự, giám đốc Vương không nói cho cậu biết, tôi đã đặt nó trước rồi à?”

Khang Vĩnh Kiền trợn mắt quát.

“Giám đốc Vương nói rồi, nhưng căn biệt thự này không được đặt trước, một là ký hợp đồng thanh toán tiền liền, hai là đừng hòng chen vào, chú tưởng chú nói suông là được à? Vậy nhà họ Khang còn làm ăn gì nữa?”

Khang Văn Hân cũng nóng máu, càng muốn biểu hiện tốt trước mặt Lý Phàm, nên đối đầu với Khang Vĩnh Kiền ngay.

Cảnh sư huynh xắn tay áo lên, cười khẩy: “Lão đệ Vĩnh Kiền, đứa cháu này của ông phải bị dạy dỗ một bài học, hay để tôi thay ông dạy bảo nó, chẳng phải trẻ nhỏ không đánh không thành tài à?”

“Ông là cái thá gì, chuyện nhà họ Khang chúng tôi không có chỗ cho ông nói chen vào.”

Khang Văn Hân không hề khách khí quát vào mặt Cảnh sư huynh.

Cảnh sư huynh nhíu mày, tức giận nói với Khang Văn Hân: “Thằng nhãi này còn dám nói tôi là cái thá gì, hôm nay tôi sẽ cho cậu biết tôi là gì?”

Cảnh sư huynh nói xong thì vung tay phải lên, ra sức tát vào mặt Khang Văn Hân.

Khang Văn Hân hoảng sợ trốn ra sau, nhưng cái tát của Cảnh sư huynh vẫn như hình với bóng, làm anh hoàn toàn không né tránh được.

Vụt!

Cái tát mang theo tiếng gió, mắt thấy lòng bàn tay sắp tát trúng mặt mình, Khang Văn Hân vội nhắm chặt mắt, cảm thấy hôm nay đã mất hết mặt mũi.

Cảnh sư huynh nở nụ cười dữ tợn, đắc ý nói: “Hừ! Giờ cậu mới biết sợ à? Tôi phải đánh cậu thành đầu heo, để cậu biết tôi là cái thá gì?”

Lúc cái tát của Cảnh sư huynh sắp rơi xuống mặt Khang Văn Hân, thì Lý Phàm bỗng túm lấy cổ tay ông ta, ngăn cản cái tát mạnh mẽ này.

“Đồ đệ của tôi vẫn chưa đến lượt ông dạy dỗ đâu!”

Chương 483: Có thể ngủ cùng nhau

Khang Văn Hân đợi ba giây, mỗi giây dài như một năm, nhưng vẫn không thấy cái tát của Cảnh sư huynh rơi xuống, nên mới mở mắt ra xem.

Khang Văn Hân vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy cái tát của Cảnh sư huynh đang cách mình trong gang tấc, làm tim anh suýt nhảy ra ngoài.

Đến khi thấy cổ tay Cảnh sư huynh bị Lý Phàm túm chặt, Khang Văn Hân mới cảm thấy tim mình đập trở lại.

Khang Văn Hân đã bình tĩnh lại, vội đứng sau lưng Lý Phàm, cảm động đến phát khóc: “Sư phụ!”

“Cậu đừng khóc lóc không có tiền đồ như thế, mất mặt tôi lắm.”

Lý Phàm cười nói.

Khang Văn Hân vội lau nước mắt, không để mình khóc nữa.

Cảnh sư huynh tức giận nhìn Lý Phàm, thầm dùng sức định rút tay về, nhưng dù ông ta dùng sức thế nào, thì tay anh cũng như gọng kìm túm chặt cổ tay ông, làm ông không thể thoát ra được.

“Cậu buông tay tôi ra!”

Cảnh sư huynh tức giận quát.

“Ông nói buông thì tôi phải buông à? Chẳng phải ông nên giải thích với tôi chuyện động tay với đồ đệ lúc nãy sao?”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Khang Văn Hân có thể bán cho anh biệt thự tốt như vậy với giá vốn, là đã cho anh một ân huệ lớn rồi, dù thế nào anh cũng phải trút giận thay anh ta.

“Khốn khïếp! Cậu điên rồi à, dám bảo chúng tôi giải thích với cậu? Ông đây là chú Khang Văn Hân! Tôi bảo bạn tôi dạy dỗ nó thì có gì sai, ngược lại cậu là cái thá gì, mà dám đứng ra sủa bậy?”

Khang Vĩnh Kiền đứng ra hét lớn như chó dữ.

Lý Phàm nhíu mày, tay trái nhanh chóng vung ra, tát vào mặt Khang Vĩnh Kiền.

Khang Vĩnh Kiền nhất thời bị tát bay ra ngoài, miệng phát ra tiếng hét thảm thiết.

“Á!”

Bịch!

Khang Vĩnh Kiền nằm sấp dưới sàn, cảm thấy trước mắt choáng váng, đầu phát ra tiếng ong ong, như có một nồi sữa đặc đang sôi ùng ục.

“Mau dìu tôi đứng dậy với.”

Khang Vĩnh Kiền khó khăn nói.

Mấy người Cảnh sư huynh hơi sửng sốt, lúc nãy Lý Phàm tát quá nhanh, làm bọn họ vô cùng ngạc nhiên.

Với tốc độ nhanh chóng và lực mạnh như vậy, nhìn thế nào cũng không giống chuyện con người có thể làm được.

Cảnh sư huynh dời mắt khỏi người Khang Vĩnh Kiền, cuối cùng nhìn vào bàn tay đang túm lấy cổ tay mình của Lý Phàm.

Cảnh sư huynh nhất thời cảm thấy lạnh lẽo, nghi ngờ có phải mình cũng sẽ có kết cục như Khang Vĩnh Kiền không?

Không được! Vậy thì mất mặt quá, ông nhất định phải ra tay trước để chiếm lợi thế.

Cảnh sư huynh nhất thời tập trung sự chú ý, bỗng nhấc chân phải lên, đá vào bụng dưới Lý Phàm, định làm anh trọng thương trước rồi nói sau.

Lý Phàm khẽ cười lắc đầu: “Ông thật sự không được.”

Dứt lời, Lý Phàm buông cổ tay Cảnh sư huynh ra, rồi dộng khuỷu tay xuống đầu gối chân phải đang nhấc lên của ông ta.

Răng rắc!

Đầu gối phát ra tiếng gãy xương giòn tan, rồi mọi người nhìn thấy chân phải Cảnh sư huynh cong thành hình chữ V, trông rất quỷ dị.

“Á! Chân tôi, đầu gối của tôi bị gãy rồi!”

Cảnh sư huynh phát ra tiếng hét thảm thiết, rồi chân trái lùi về sau, cơ thể đột ngột mất cân bằng, ngã ngửa ra sau.

Bịch.

Cảnh sư huynh vừa ngã xuống sàn, thì phát ra tiếng rên rỉ thảm thiết.

Khang Vĩnh Kiền bị tiếng hét chói tai của Cảnh sư huynh làm cho run rẩy, đầu óc vốn đang ong ong nhất thời trở nên tỉnh táo.

Khang Vĩnh Kiền ôm gò má đã sưng đỏ nhìn Cảnh sư huynh, tròng mắt suýt rớt ra ngoài.

Ông từng cho rằng Cảnh sư huynh là người cực kỳ lợi hại, nhưng giờ thấy ông ta kêu gào như dã thú sắp chết, chân phải thì cong quỷ dị, làm Khang Vĩnh Kiền cảm thấy máu trong người đều lạnh lẽo.

Mẹ kiếp, đây là chuyện con người có thể làm ra à? Một đấm có thể đánh tới vậy ư? E rằng người này là Super Saiyan trong truyền thuyết.

Mấy người Cảnh sư huynh đều sợ hãi trước sự mạnh mẽ của Lý

Phàm, cả đám hoàn toàn không còn vẻ hống hách lúc nãy nữa, vội đỡ Cảnh sư huynh đang nằm dưới sàn, rồi điên cuồng chạy ra ngoài, không dám mạnh miệng câu nào nữa.

Trong mấy người bọn họ, Cảnh sư huynh là người lợi hại nhất, nhưng giờ ông ta không phải là đối thủ của Lý Phàm, thì người khác hoàn toàn không đáng đứng trước mặt anh.

“Mọi người đừng đi, đợi tôi với, mọi người dẫn tôi theo với!”

Khang Vĩnh Kiền vội bò dậy khỏi sàn, điên cuồng đuổi theo nhóm người đang bỏ chạy.

“Ha ha ha.”

Khang Văn Hân cười lớn, cảm thấy thật hả giận: “Sư phụ uy vũ, lẽ ra phải trừng trị chú út như vậy, nếu nhà của con có người có bản lĩnh như sư phụ thì tốt rồi.”

“Ha ha, chúng ta nên nói việc chính trước đi, giám đốc Vương, chúng ta đi ký hợp đồng bán nhà thôi.”

Lý Phàm cười nói.

Lúc nãy giám đốc Vương mới hoàn hồn lại, hơi ưu sầu nói: “Vâng vâng, mời cậu Lý đi ký hợp đồng.”

Cảnh tượng lúc nãy đã hù dọa giám đốc Vương, giờ ông mới hiểu rõ sự lợi hại của Lý Phàm, thảo nào bên cạnh anh lại có người đẹp vây quanh, còn để cậu chủ nhà họ Khang phải lấy lòng như vậy, quả nhiên là có bản lĩnh.

Lý Phàm theo giám đốc Vương đến bộ phận tiêu thụ, cầm bản hợp đồng đã được ký tên đóng dấu, rồi lấy thẻ ra quẹt, thanh toán 6 tỷ 810 triệu trong một lần.

Cố Họa Y nhìn thẻ ngân hàng của Lý Phàm, rồi khẽ phồng má, định quay về sẽ trò chuyện với anh một phen.

Lý Phàm đưa bản hợp đồng đã ký kết xong xuôi vào tay Cố Họa Y,

rồi nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều.

“Vợ à, sau này có nhà rồi, có thể để cho Trần Hiểu Đồng ngủ trong phòng dành cho khách, còn chúng ta sẽ ngủ cùng nhau.”

Lý Phàm nói nhỏ vào tai Cố Họa Y.

Cố Họa Y nhất thời đỏ mặt, đánh nhẹ vào người Lý Phàm: “Anh đừng nói lung tung nữa, mọi người đang nhìn chúng ta đấy.”

“Anh nói nhỏ với vợ mình thì sao, anh cũng đâu làm gì phạm pháp.”

Lý Phàm oán trách.

Cố Họa Y lườm Lý Phàm, rồi véo nhẹ má anh: “Ngoan, anh nghe lời đi, rồi về em sẽ phát kẹo cho anh ăn.”

Thấy hành động thân mật giữa Cố Họa Y và Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng cảm thấy mình như đang ăn một tấn cơm chó, trong lòng cực kỳ chua xót.

Khang Văn Hân ngơ ngác nói: “Sư phụ, khi nào người muốn chuyển nhà thì cứ nói với con một tiếng, con sẽ sắp xếp đoàn xe tới chuyển nhà giúp người, cực kỳ thuận tiện.”

“Được rồi, chắc chắn tôi sẽ báo với cậu khi chuyển nhà, tôi về trước đây.”

Lý Phàm dẫn Cố Họa Y rời đi, Trần Hiểu Đồng ra sức bĩu môi, lặng lẽ đi theo sau.

Khang Văn Hân căn dặn giám đốc Vương mấy câu, rồi cũng sải bước đuổi theo mọi người.

Sau khi về đến thành phố, Cố Họa Y kéo cánh tay Lý Phàm, hơi lo lắng nói: “Chúng ta nên nói với ba mẹ em thế nào về chuyện mua nhà, em sợ ba mẹ hơi khó chấp nhận.”

“Có gì đâu mà không thể chấp nhận, anh đã nói chuyện với ba mẹ

rồi, xem nhà xong, chắc chắn họ chỉ vui mừng chứ không sợ hãi."

Chương 484: Sư phụ sẽ báo thù cho con

Trong phòng chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện, nhóm người Khang Vĩnh Kiền đang ngồi trước giường bệnh, cùng nhau nhìn Cảnh sư huynh đang từ từ tỉnh lại.

Cảnh sư huynh đã được phẫu thuật cắt đầu gối, nhưng sau này, ông ta chỉ có thể ngồi xe lăn.

“Hít, chân tôi, chân tôi sao rồi?”

Cảnh sư huynh hơi sốt sắng hỏi.

“Cảnh sư huynh đừng sốt ruột, chân anh đã được phẫu thuật, nhưng trình độ chữa trị bên này hơi kém, đợi anh khôi phục rồi sẽ phải ngồi xe lăn.” Khang Vĩnh Kiền khẽ nói.

“Khốn khiếp! Tôi không muốn ngồi xe lăn. Tại sao lại như vậy?”

Cảnh sư huynh tức giận gào lên, cảm thấy cả người đều không khỏe.

Ngồi trên xe lăn cả đời không phải là điều mà Cảnh sư huynh mong muốn.

Nếu ngồi trên xe lăn, thì sau này ông đâu thể luyện võ được nữa, làm sao có thể ra ngoài tán gái, bắt nạt người khác?

“Tôi muốn chuyển viện, tôi phải tới bệnh viện tốt nhất để phẫu thuật.”

“Cảnh sư huynh đừng kích động, bác sĩ nói rồi, đợi anh hồi phục có thể tới bệnh viện tốt hơn để phẫu thuật lần hai thay khớp nhân tạo.”

Khang Vĩnh Kiền vừa an ủi Cảnh sư huynh, vừa liếc mắt ra hiệu với mấy sư huynh khác, bảo bọn họ mau tới khuyên nhủ đi.

Mấy sư huynh khác đều nhìn Cảnh sư huynh bằng ánh mắt thương hại, nhưng trong lòng lại hơi mừng thầm, bọn họ đã giảm đi một đối thủ mạnh trên con đường tranh sủng trước mặt sư phụ.

“Sư huynh, anh đừng sốt ruột, chắc chắn chúng tôi sẽ báo thù cho anh, anh cứ ở trong bệnh viện dưỡng bệnh đi, sư phụ quen biết rất nhiều người, nhất định sẽ sắp xếp cho anh một bác sĩ tốt.”

“Hiện nay kỹ thuật thay khớp gối nhân tạo đã rất thuần thục, chỉ cần anh thay thành công, thì có thể khôi phục vận động cơ bản, sau này cũng không đến nỗi phải ngồi xe lăn.”

Cảnh sư huynh bực bội siết chặt nắm đấm, nhắm mắt lại căm hận nói: “Ngay cả tôi cũng không đánh lại cậu ta, thì mấy người có thể báo thù cái quỷ gì.”

“Ha ha, sư huynh nói vậy là sai rồi, mấy sư huynh đệ chúng tôi đều nóng máu, muốn báo thù giúp anh mà.”

“Mấy người mau gọi cho sư phụ ngay!”

Cảnh sư huynh tức giận quát.

“Được được, điện thoại kết nối rồi, anh tự nói với sư phụ đi.”

Rất nhanh bọn họ đã đưa điện thoại cho Cảnh sư huynh, ông ta để điện thoại bên tai nói: “Sư phụ, con đã làm người mất mặt rồi, hu hu.”

Cảnh sư huynh nói xong thì nước mắt lưng tròng, mấy sư huynh đệ đang đứng bên cạnh đều nhìn đến phát ngốc, không biết ông ta còn có kỹ năng nói khóc là khóc.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Con nói rõ ra xem nào, đừng khóc nữa.”

“Con bị người khác đánh gãy đầu gối, sau này chỉ có ngồi xe lăn, sư phụ, người phải báo thù cho con.”

“Còn có chuyện đó nữa à? Hai ngày nữa ta sẽ bay về Hán Thành, đến lúc đó chắc chắn sẽ báo thù cho con, con cứ dưỡng thương

trước đi, Âu Dương Trí ta sẽ không để đồ đệ của mình bị người khác vô cớ bắt nạt.”

Âu Dương Trí tức đến bốc khói.

Ở nước ngoài, Âu Dương Trí dựa vào võ công thực thụ của mình mở hàng trăm chuỗi võ quán, lần này ông quay về Hán Thành là muốn mang vinh quang về, đồng thời mở rộng sự nghiệp, mở nhiều chuỗi võ quán trong nước.

Dù gì ở trong nước cũng dễ kiếm tiền hơn, hơn nữa nếu có thể liên hệ với mấy nhân vật giàu có, thì càng kiếm tiền dễ hơn.

Ví dụ như dạy công pháp dưỡng sinh cho người có tiền, dùng tư tưởng huyền học giảng nhân sinh, giải thích tâm linh là gì, Âu Dương Trí tin rằng dựa vào bản lĩnh thực thụ của ông, chắc chắn sẽ thành công.

Nhưng giờ một đồ đệ của ông bị đánh tàn phế khi chưa xuất sư, nhìn thế nào cũng thấy đây không phải điềm tốt.

“Chết tiệt, ai dám đối đầu với Âu Dương Trí ta đều phải chết!”

Âu Dương Trí thầm oán hận một câu, rồi gọi đệ tử bên cạnh mình đi đặt vé máy bay.

…

Khang Văn Hân đưa ba người Lý Phàm về đến nhà, thấy ba người đi vào cửa tòa nhà rồi, mới khởi động xe từ từ rời đi.

“Mình có nên nói với ba một tiếng, chuyện chú út bị đánh mất hết mặt mũi không, để chú ấy khỏi đi đâm thọc.”

Khang Văn Hân suy nghĩ nửa phút rồi cầm điện thoại lên, bấm số Khang Vĩnh An – ba anh.

“A lô, ba, lúc nãy con đã bán biệt thự trên đỉnh núi ở hoa viên Nam Thúy với giá vốn cho bạn con rồi.”

Khang Vĩnh An nhíu mày nói: “Đó chẳng phải căn biệt thự mà chú con muốn à, sao con lại bán cho bạn con? Giám đốc bộ phận tiêu thụ nói thế nào?”

Khang Văn Hân sửng sốt, nghe ra điều bất ổn trong câu nói của Khang Vĩnh An: “Ba, sao ba biết chú út muốn căn biệt thự đó?”

“Chú út con đã nói với ba, là giữ lại căn biệt thự đó cho đại sư võ thuật Âu Dương Trí ở nước ngoài, chắc con cũng nghe qua cái tên này rồi đúng không? Ông ta từng làm đạo diễn hành động cho rất nhiều bộ phim võ thuật của Hollywood.”

“Con nghe qua rồi, chú út cũng dẫn người tới, bạn con còn đánh người mà chú út dẫn tới bị thương nữa.”

Khang Văn Hân yếu ớt nói.

“Cái gì?”

Khang Vĩnh An xoa chân mày, cảm thấy hơi đau đầu: “Thằng nhỏ này, con thật sự luôn làm người khác phải lo lắng.”

“Ba, con không biết chú ấy định tặng cho Âu Dương Trí, hơn nữa ông ta chỉ mở võ quán thôi mà, hoàn toàn không thể so bì với bạn con.”

Trong lòng Khang Văn Hân cảm thấy Lý Phàm là cường giả mạnh nhất Trái Đất, cường giả trong quyền anh bất hợp pháp quốc tế còn bị Lý Phàm đánh chết, thì có lẽ Âu Dương Trí đó vẫn còn kém xa anh ấy.

“Bạn con thật sự lợi hại như thế à?”

Khang Vĩnh An hơi tò mò hỏi.

“Đâu chỉ lợi hại ạ, mà là rất lợi hại, ngày mai anh ấy sẽ tham gia cuộc đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, con đoán anh ấy sẽ là nhà vô địch cuối cùng.”

Khang Vĩnh An nhất thời biến sắc, do dự nói: “Ý ba là nếu bạn con

và Âu Dương Trí có nảy sinh mâu thuẫn, thì tốt nhất con đừng tham gia vào, hiểu chưa?"

"Vâng, con hiểu rồi, ba cứ yên tâm, con chỉ lo chú út cáo trạng với ba thôi."

"Chú út con vẫn chưa gọi cho ba, chuyện đã đến nước này rồi, thì con cứ báo bạn con yên tâm dọn vào biệt thự trên đỉnh núi đi, ba sẽ giải quyết bên chú út con, cùng lắm thì bồi thường biệt thự khác là được, tiền nong không thành vấn đề."

Khang Vĩnh An không đặt nặng chuyện tiền nong, dù gì nhà họ Khang cũng chưa từng thiếu tiền, mà ông lo lắng cho sự an toàn của Khang Văn Hân hơn.

Vừa nghĩ tới người bạn mà Khang Văn Hân quen sắp đi thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, Khang Vĩnh An lại cảm thấy lo lắng.

"Đúng rồi, con cũng đừng dính dáng đến quyền anh bất hợp pháp, lúc nào con cũng phải nhớ kỹ, con là người thừa kế nhà họ Khang! Nếu con xảy ra chuyện, thì mấy em họ con sẽ được hời."

"Vâng, con nhất định sẽ không xảy ra chuyện, ba đừng lo lắng quá, con còn phải lái xe đây, con cúp máy trước nhé."

Khang Văn Hân không chịu nổi sự càu nhàu của ba nên cúp máy ngay.

Khang Vĩnh An thở dài, khẽ lẩm bẩm: "Đúng là con cái lớn rồi sẽ không nghe lời ba mẹ nữa, mới nói hai câu đã tìm cớ cúp máy, nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất lo lắng, luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó."

Khang Vĩnh An bình tĩnh lại, suy nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy nên gọi cho Khang Vĩnh Kiền.

Chương 485: Liên lụy người nhà

Khang Vĩnh An gọi cho Khang Vĩnh Kiền, rồi trầm giọng nói: “Vĩnh Kiền, nghe nói cậu có chút xung đột với Văn Hân về biệt thự trên đỉnh núi?”

“Anh cả, là có xung đột, đầu gối của Cảnh sư huynh bị cắt bỏ rồi! Giờ ông ta đã gọi cho đại sư Âu Dương, chắc chắn chuyện này không thể giải quyết êm đẹp.”

Trong lòng Khang Vĩnh Kiền hơi oán giận Khang Văn Hân, nếu không phải cậu ta dẫn Lý Phàm tới, thì chuyện này sẽ không xảy ra.

Nhưng chuyện đã diễn ra rồi, Khang Vĩnh Kiền cũng chẳng thể thay đổi được, đành phải trút giận lên đầu Khang Văn Hân.

“Vĩnh Kiền, dù thế nào cậu cũng phải bảo đảm an toàn cho Văn Hân, tôi không quan tâm đại sư Âu Dương ra tay thế nào với bạn của nó, nhưng tuyệt đối không được tổn thương Văn Hân.”

“Anh cả, chuyện này tôi không thể bảo đảm được, tôi chỉ có thể bảo đảm con trai anh không bị thương trí mạng, sẽ không chết, nếu đại sư Âu Dương muốn trừng phạt con trai anh, thì tôi làm sao ngăn cản được, hơn nữa tôi cũng chẳng dám làm thế.”

Khang Vĩnh An nhíu chặt mày, nếu giờ Khang Vĩnh Kiền đang nói trước mặt ông, chắc chắn ông sẽ tát chết ông ta.

“Vĩnh Kiền! Cậu là chú út của Văn Hân, đây là lời cậu nên nói à?”

“Ha ha, con trai cưng của anh không xem tôi là chú út của nó, hơn nữa đại sư Âu Dương lợi hại thế nào chắc anh cũng biết rõ, giờ ông ấy đã nổi giận rồi, cũng đặt vé máy bay trở về vào hai ngày tới, tốt nhất anh hãy bảo con trai anh chủ động tới nhận tội với Cảnh sư huynh.”

Khang Vĩnh Kiền cười khẩy, nói tiếp: “Tốt nhất là bảo cháu cả của

tôi dẫn tên khốn họ Lý đó tới, nếu cậu ta thành thật xin lỗi, giao căn biệt thự đó ra, đồng thời dâng hai người đẹp bên cạnh cậu ta lên, thì tôi có thể nói đại sư Âu Dương tha thứ cho tụi nó, bằng không, tôi chỉ có thể cười ha ha."

"Thằng khốn này!"

Khang Vĩnh An tức đến mức định đập điện thoại.

Không ai hiểu con bằng ba, Khang Vĩnh An biết chắc rằng, Khang Văn Hân sẽ không chấp nhận điều kiện của Khang Vĩnh Kiền.

"Tôi chính là thằng khốn đấy, nếu anh cảm thấy trong lòng khó chịu, thì xóa tên tôi ra khỏi nhà họ Khang đi, dù gì mấy người cũng cảm thấy tôi đang làm mấy người mất mặt."

Khang Vĩnh Kiền lạnh lùng nói.

Khang Vĩnh An biết rõ đây là tiết tấu đàm phán thất bại, nếu nói tiếp cũng chẳng có gì tiến triển.

"Được, cậu cứ ở bên ngoài làm loạn đi, nếu Văn Hân xảy ra chuyện, tôi tuyệt đối không tha cho cậu."

Nghe tiếng máy bận trong điện thoại, Khang Vĩnh Kiền liền cười khẩy khinh thường.

"Cảnh sư huynh, vì anh, tôi đã cãi nhau với người nhà rồi, sau này anh phải giúp tôi nói tốt mấy câu trước mặt sư phụ đó."

Cảnh sư huynh nằm trên giường bệnh nghiêng đầu nhìn Khang Vĩnh Kiền: "Nếu ông thật sự có lòng, thì đi điều tra tài liệu về Lý Phàm đi, chắc chắn sau khi sư phụ tới, sẽ xem xét kỹ lưỡng về bối cảnh của đối phương."

"Cảnh sư huynh yên tâm, giờ tôi sẽ sai người đi điều tra ngay, chắc chắn sẽ tra ra hết 18 đời tổ tông của cậu ta."

Cảnh sư huynh khẽ gật đầu, ra hiệu Khang Vĩnh Kiền mau đi điều tra tài liệu về Lý Phàm đi.

Khang Vĩnh Kiền rời khỏi phòng bệnh, gọi tới từng người một, huy động tất cả tài liệu Lý Lương điều tra về Lý Phàm.

Rất nhanh tất cả tài liệu liên quan đến Lý Phàm đã được tổng hợp lại, Khang Vĩnh Kiền đọc tài liệu về anh, vẻ mặt không khỏi khinh bỉ.

“Ha ha, chỉ là một thằng ở rể, mà dám hống hách như vậy, Khang Văn Hân bị úng não à, nhận một người như vậy làm sư phụ, lẽ ra ông phải cho Khang Văn Hân đọc mấy tài liệu này.”

Khang Văn Hân lẩm bẩm một hơi dài, rồi lật trang sau xem tiếp, rồi vẻ mặt khinh bỉ nhất thời tan biến, mà dần trở nên nghiêm trọng.

Lúc đọc tài liệu mà người bạn tuần bộ gửi tới, có kèm theo bức ảnh về hiện trường vụ xả súng ở lâm trường, hai chân Khang Vĩnh Kiền hơi run rẩy.

“Chuyện này có thật không vậy? Tên ở rể được mệnh danh là tên vô dụng đó, có thể làm ra chuyện lớn đến thế sao? Chuyện này thật khác thường.”

Thậm chí Khang Vĩnh Kiền còn bắt đầu nghi ngờ cuộc đời, sau một hồi ngẫm nghĩ, ông quyết định gọi cho người bạn tuần bộ đó, hỏi thử có phải đối phương nhầm lẫn rồi không?

Lúc nhận được câu trả lời vô cùng chắc chắn của đối phương, nói hiện trường vụ xả súng lúc đó là do Lý Phàm gây ra, Khang Vĩnh Kiền đã có suy nghĩ muốn bỏ chạy thụt mạng rồi.

Nếu không phải Khang Vĩnh Kiền biết Âu Dương Trí sẽ quay về trong hai ngày nữa, thì chắc chắn ông sẽ rời khỏi mấy người Cảnh sư huynh, vì chuyện Lý Phàm gây ra quá đáng sợ.

“Rốt cuộc người này là ai? Mình có nên nói cho mấy người Cảnh sư huynh biết không?”

Khang Vĩnh Kiền do dự một lúc, cuối cùng xóa toàn bộ tài liệu liên

quan đến vụ án lâm trường.

Theo Khang Vĩnh Kiền nghĩ, nếu truy nguồn gốc chuyện biệt thự, chắc chắn sẽ liên quan đến ông, nếu để Cảnh sư huynh đọc được mấy tài liệu này, sẽ khó tránh khỏi giận cá chém thớt trút giận lên đầu ông, không bằng để cho họ biết, Lý Phàm chỉ là thằng ở rể nhu nhược sẽ tốt hơn.

Sau khi xóa tài liệu liên quan đến vụ án lâm trường, Khang Vĩnh Kiền mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cuối cùng cũng thả lỏng được chút ít.

…

Lý Phàm nắm tay Cố Họa Y, dẫn Trần Hiểu Đồng về nhà.

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đang ngồi nói chuyện giá nhà trên sofa, giờ giá nhà đang tăng vùn vụt, làm Vương Cẩn Mai sớm đã có ý định đổi căn nhà lớn hơn hơi buồn bực.

Vương Cẩn Mai từng có cơ hội đổi căn nhà lớn hơn ở trước mặt, nhưng bà không biết quý trọng, giờ muốn đổi cũng chỉ có thể thở dài khi nhìn thấy giá nhà.

Thấy Lý Phàm quay về, tâm trạng vốn hơi bực bội của Vương Cẩn Mai càng trở nên tồi tệ hơn.

Nhà người ta đều có con rể tài giỏi, giúp ba mẹ vợ đổi nhà mới gì đó, còn nhà mình thì hay rồi, tên Lý Phàm này suốt ngày chỉ biết ăn uống.

Trước đây Lý Phàm còn biết làm việc nhà, nhưng gần đây thì chẳng làm gì cả, suốt ngày chạy ra ngoài không biết làm cái gì.

“Ba, mẹ, chúng con về rồi.”

Lý Phàm chủ động chào hỏi vợ chồng Cố Thiệu Huy.

Cố Thiệu Huy gật đầu, còn Vương Cẩn Mai thì trầm mặt nói: “Cậu đi đâu vậy? Gần đây cậu chẳng thèm làm việc nhà, cậu định tạo

phản đúng không?”

“Mẹ, hai hôm nay Lý Phàm đã giúp con xử lý chuyện công ty, chẳng phải mẹ bảo anh ấy có chút tiền đồ ư, nếu anh ấy làm việc nhà cả ngày, thì làm sao có tiền đồ?”

Cố Họa Y vội giải vây.

Trần Hiểu Đồng nghĩ tới mệnh lệnh của Trương Đức Võ, rồi đảo mắt, cười nói: “Anh Lý Phàm đang bận giúp chị Họa Y, ngược lại cháu suốt ngày rảnh rỗi, hay là để cháu làm việc nhà cho, cháu không thể ở không, ăn không nhà dì được.”

Chỉ cần làm việc nhà, cô có thể danh chính ngôn thuận tìm chìa khóa bí mật, nhưng cô không biết rốt cuộc nó có hình dáng gì, thật đau đầu.

Nếu có thể tìm được chía khóa vàng, nhất định không được giao thẳng cho Trương Đức Võ, như vậy cô vẫn sẽ bị ông ta khống chế, nên cô phải nghĩ cách cứu người nhà của mình ra.

Cô không biết anh Lý Phàm có thể cứu người nhà của cô ra được không?

Trong lúc Trần Hiểu Đồng đang suy nghĩ đủ thứ chuyện, thì Vương Cẩn Mai đập mạnh xuống sofa: “Lý Phàm, cậu nhìn Hiểu Đồng đi, người ta làm khách còn biết giúp đỡ làm việc nhà, còn cậu? Vì bị cậu liên lụy, mà giờ gia đình chúng tôi muốn đổi nhà cũng không được này.”

Chương 486: Ba mẹ vợ hoảng sợ

“Có thể đổi nhà, sao lại không thể đổi được chứ.”

Lý Phàm mỉm cười.

Vương Cẩn Mai tức đến mặt run run, bực bội chỉ thẳng vào mũi Lý Phàm quát: “Đổi nhà cái con khỉ! Cậu có tiền đổi nhà cho chúng tôi sao? Cậu biết giá nhà bây giờ đắt đến cỡ nào không!”

“Nhà trong những khu vực tốt đều có giá hơn sáu trăm triệu, những khu vực cao cấp hơn phải chín trăm triệu đến một tỷ hai, cậu có suy nghĩ đến vấn đề ăn học sau này của Xuyến Xuyến hay không, cái tên vô dụng này, cậu vừa phải thôi!”

Lý Phàm mỉm cười nói: “Mẹ, con đã suy nghĩ về vấn đề nhà ở rồi, sau này chắc chắn sẽ cho Xuyến Xuyến điều kiện học tập tốt nhất, nhất định phải là biệt thự cao cấp trên ba mươi tỷ, hôm nay con và Họa Y sẽ sang đó xem nhà.”

“Cậu? Còn bày đặt biệt thự trên ba mươi tỷ? Cậu lừa gạt ai đấy, cũng chỉ có Họa Y ngu ngốc nhà tôi mới bị cậu lừa xoay vòng vòng, miệng cậu biết phun ra vàng sao, còn bày đặt biệt thư trên ba mươi tỷ, cậu cứ mua cho Họa Y một căn nhà có giá mười mấy tỷ trước đi rồi nói tiếp!”

Vương Cẩn Mai nói xong còn chưa hết giận, huých mạnh về phía Cố Thiệu Huy: “Thiệu Huy! Ông còn không mau dạy dỗ tên Lý Phàm này đi, ông coi bây giờ nó thành dạng người gì rồi!”

“Thành dạng người gì chứ? Không phải Lý Phàm đã có lòng muốn mua một căn nhà sao, bà cứ cho nó chút thời gian, để nó phấn đấu”

Cố Thiệu Huy nhìn Lý Phàm, lạnh nhạt nói: “Nói xem, cậu cần bao nhiêu năm để thực hiện mục tiêu mua biệt thự ba mươi tỷ hả? Hai mươi năm được không?”

“Không cần hai mươi năm, ba, mẹ, con đã mua nhà rồi, ngày mai con dẫn hai người đi xem được không.”

Lý Phàm mỉm cười nói.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai kinh ngạc nhìn nhau, cảm thấy hôm nay đầu óc của Lý Phàm không được bình thường lắm, dám ăn nói ngông cuồng là đã mua nhà.

Mấy người thanh niên thời nay vì muốn mua nhà cũng phải móc sạch ví tiền của tất cả thành viên trong nhà.

Lý Phàm là một tên vô dụng ăn không ngồi rồi, sao có thể mua được nhà rồi chứ?

“Hừ! Cậu mua được căn nhà gì chứ, đừng nói là mua một căn chung cư nhỏ ba mươi mét vuông để lừa gạt bọn tôi đó nha.”

Vương Cẩn Mai lạnh lùng nói, hoàn toàn không tin lời Lý Phàm.

“Mẹ, Lý Phàm thật sự đã mua nhà rồi, còn mua biệt thự ở Hán Thành, chắc chắn mẹ sẽ không nghĩ ra được là nhà ở đâu đâu.”

Cố Họa Y giúp đỡ Lý Phàm tăng thêm chút bí mật.

Vương Cẩn Mai nghi ngờ nhìn Cố Họa Y, bước đến bên cạnh Cố Họa Y, sờ trán cô khẽ nói: “Con đâu có bị sốt, sao lại ăn nói bậy bạ như vậy chứ.”

“Dì ơi, anh Lý Phàm và chị Họa Y không có nói sảng đâu, hôm nay anh Lý Phàm thật sự mua một căn biệt thự, căn biệt thự đẹp lắm.”

Trần Hiểu Đồng nói với vẻ mặt hơi khoa trương.

“Biệt thự? Rất đẹp?”

Vương Cẩn Mai xoa trán, không biết nên nói gì mới tốt, thật sự là vì ba người này giả vờ quá giống.

Cố Thiệu Huy xụ mặt nói: “Rốt cuộc là như thế nào, mấy đứa nói

lại cẩn thận cho ba nghe xem.”

Cố Thiệu Huy càng nghe lại càng thấy không đúng, đến lúc này cũng hơi tin rằng Lý Phàm đã mua nhà, nhưng những gì con gái và Trần Hiểu Đồng nói hoàn toàn không phù hợp với Lý Phàm, Lý Phàm là một thằng con rể ăn không uống không, đào đâu ra tiền mua biệt thự chứ!

Vương Cẩn Mai ngồi bên cạnh Cố Thiệu Huy, cũng bày ra tư thế muốn tra hỏi rõ ràng: “Ngồi xuống hết đi, rốt cuộc là như thế nào, mấy đứa nói rõ ràng tỉ mỉ ra.”

Cố Họa Y kéo Lý Phàmp ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng nói: “Lý Phàm, anh giải thích cho mẹ nghe đi.”

Lý Phàm cười ngu, chậm rãi nói: “Mẹ vợ, con có một đệ tử tên là Khang Văn Hân, là cậu cả của nhà họ Khang, vừa khéo Hoa Viên Nam Thúy là do nhà họ Khang nhận thầy, lúc con định mua nhà thì Khang Văn Hân nói có thể bán cho con một căn nhà ở Hoa Viên Nam Thúy với giá vốn.”

“Hoa Viên Nam Thúy! Đó chính là khu dân cư hạng sang nhất Hán Thành! Còn là giá vốn, sao mấy đứa lại không nói cho người nhà tiếng nào, đây là cơ hội tốt, mẹ và ba của con bỏ tiền ra mua một căn thật to!”

Vương Cẩn Mai hoảng sợ, sau khi giật mình xong thì bắt đầu oán trách, cơ hội tốt như vậy nên để gia đình bỏ tiền ra, mua một căn thật to khoảng hai trăm mét vuông, cho dù không giữ được, bán qua tay cũng lời được một mớ.

“Họa Y, có phải con bỏ tiền ra không? Con thì có bao nhiêu tiền chứ, sao lớn thế này rồi mà vẫn cứ ngu ngơ, con phải báo cho mẹ biết chứ, mẹ lấy tiền trong nhà cho con! Giá vốn cho bọn con là được giảm bao nhiêu thế? Nếu có thể giảm đến 30% thì tự nhiên đã kiếm được một khoảng lời lớn rồi!”

Vương Cẩn Mai phát huy tính cách tính toán chi li đến mức cực hạn, trông giống hệt như mấy người dân bình thường.

Cố Họa Y cười khổ: “Mẹ, mẹ nghe Lý Phàm nói hết trước đã, hơn nữa con không bỏ ra một đồng nào hết, tất cả là tiền của Lý Phàm.”

“Úi cha! Bà cô của mẹ ơi! Lý Phàm thì có được bao nhiêu tiền chứ, vậy không phải là càng lãng phí cơ hội sao! Mấy đứa muốn chọc mẹ tức chết mà.”

Vương Cẩn Mai khổ, cảm thấy cuộc sống mất hết hy vọng.

“Mẹ vợ, chúng ta đi xem biệt thự ở đỉnh núi tốt nhất trong Hoa viên Nam Thúy, diện tích 2600 mét vuông, xây dựng và trang trí nội thất đã xong xuôi hết, hoàn cảnh phong thủy cũng rất tốt, con đã thanh toán xong tiền nhà, cũng ký hợp đồng mua nhà rồi, có thể dọn qua đó ở bất cứ lúc nào.”

Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy nghe mà ngẩn người.

Biệt thự riêng 2600 mét vuông, còn ở đỉnh núi có vị trí phong thủy tốt nhất, đây là khái niệm gì? Cần bao nhiêu tiền?

“Lý Phàm, cậu có nói đùa không đó, tôi đã nghe người ta nói qua căn biệt thự kia, đại sư phong thủy bố trí phong thủy, được gọi là phong thủy long mạch nhỏ tiềm long ra khỏi hồ đó! Có bao nhiêu người giàu có trong Hán Thành muốn mua căn biệt thư kia, nhưng chủ thầu tiếc không nỡ bán, sao cậu mua được chứ.”

Cố Thiệu Huy cũng nghe qua lời đồn về căn biệt thự này, lúc này cảm thấy có phải ông bị ảo giác hay không, sao Lý Phàm có thể mua được căn biệt thư kia chứ. . TruyenHD

“Thật sự mua được rồi, hợp đồng mua nhà và chìa khóa đều ở đây, ngày mai chúng ta sẽ đi sang đó xem.”

Lý Phàm đưa hợp đồng mua nhà và chìa khóa ra, đặt trước mặt hai người Cố Thiệu Huy.

Vương Cẩn Mai nhanh tay giành trước cầm hợp đồng mu nhà lên xem.

Thấy thật sự là hợp đồng mua nhà ở Hoa viên Nam Thúy, hơn nữa diện tích nhà ở cũng là 2600 mét vuông, Vương Cẩn Mai kĩch động lau nước mắt.

“Cái này là thật đúng không, mấy đứa sẽ không làm một cái hợp đồng giả để lừa ba mẹ đúng không?”

“Thật hết, mẹ, sao mẹ không tin Lý Phàm chứ, Khang Văn Hân thật sự bán cho Lý Phàm với giá vốn, chỉ bán với giá hơn sáu tỷ.”

Cố Họa Y giải thích.

“Hơn sáu tỷ? Rẻ như vậy?”

Vương Cẩn Mai nhìn Lý Phàm, đột nhiên nghi ngờ hỏi: “Nhưng Lý Phàm đào đâu ra hơn sáu tỷ?”

“Trước đây còn làm trung gian giúp Tiền Phúc ký kết được một hợp đồng, Tiền Phúc chia hoa hồng cho con hơn mười lăm tỷ, con vốn định mua một căn nhà tàm tạm, không ngờ tình cờ gặp gỡ, giúp đỡ Khang Văn Hân một chuyên lớn, cho nên xem như quyết định nhanh chóng mua căn biệt thự này.”

Chương 487: Khai trương ăn ba năm

Vì muốn đi xem căn biệt thự trên đỉnh núi, đêm nay Vương Cẩn Mai không ngủ ngon giấc.

Mới sáng sớm Vương Cẩn Mai đã rời giường, sau khi bận rộn làm xong bữa sáng, bắt đầu gọi mọi người dậy.

Sau khi gia đình ăn sáng xong, Vương Cẩn Mai la hét muốn đi xem biệt thự trên đỉnh núi.

Trần Hiểu Đồng đảo mắt, ôm bụng nói: “Con đến tháng hơi khó chịu nên không đi với mọi ngươi đâu, con ở nhà nghỉ ngơi, đợi lát nữa lại dọn dẹp nhà cửa.” . TruyenHD

“Vậy cũng được, Hiểu Đồng cứ ở nhà nghỉ ngơi, không cần làm việc nhà, khó chịu thì cứ nằm nghỉ.”

Vương Cẩn Mai bảo Trần Hiểu Đồng ở nhà, sau đó lo lắng kéo mọi người ra ngoài.

Chờ đến khi đám Lý Phàm, Cố Họa Y ra khỏi nhà, Trần Hiểu Đồng đi đến bên cửa sổ, lặng lẽ quan sát ở bên ngoài.

Thấy nhóm Lý Phàm đã lên xe, lái xe rời khỏi khu dân cư rồi, Trần Hiểu Đồng lập tức xoay người chạy vào phòng Lý Phàm và Cố Họa Y.

Mấy hôm nay Trần Hiểu Đồng đã để ý quan sát gần hết rồi, nhưng chỉ nhìn được ở mặt ngoài, Trần Hiểu Đồng không nhìn được mấy chỗ bên trong như ngăn tủ, ngăn kéo này bọ.

Trần Hiểu Đồng vào phòng lục tung cẩn thận tìm kiếm, nhưng phần lớn đều là đồ của Cố Họa Y, đồ của Lý Phàm cơ bản đều là quần áo, không có thứ nào giống chìa khóa bí mật cả.

“Phiền thật, không có tí manh mối nào, sao mà tìm được đây! Cũng thể chọn đại một món nào đó rồi nói là chìa khóa bí mật được.”

Trần Hiểu Đồng bực bội nói thầm, hai mắt đột nhiên sáng lên, hơi vui vẻ nói: “Dù sao bọn họ cũng không biết chìa khóa bí mật là cái gì, vậy mình cứ tìm đại một thứ giống chìa khóa bí mật lừa bọn họ là được, dù sao mình cũng không làm việc cho bọn họ thật.”

Trần Hiểu Đồng đã có quyết định, bắt đầu suy nghĩ xem nên dùng thứ gì mới có thể giả vờ làm chìa khóa bí mật.

Đó chính là chìa khóa bí mật do Long Môn truyền xuống, ít nhất phải trông cổ một chút, còn phải thích hợp với hình tượng của Long Môn nữa.

“Vậy tìm một viên ngọc long bích là được rồi, mình đúng là thông minh nhất, nhưng chỉ sợ trong nhà anh Lý Phàm không có thứ này, phải đi mua một cái để trong nhà mới được.”

Trần Hiểu Đồng suy nghĩ một lúc, quyết định xong, lấy điện thoại ra gọi cho Khang Văn Hân, bảo Khang Văn Hân đến đó cô.

Không lâu sau Khang Văn Hân lái xe đến, Trần Hiểu Đồng tung tăng chạy xuống lầu, mở cửa ra ngồi xuống hàng ghế sau xe Mercedes.

“Có mình cô thôi sao? Sư phụ và sư nương đâu rồi?”

“Tôi là sư nương của anh đây, bọn họ đi xem biệt thự hết rồi, mau chạy đến phố đồ cổ, tôi muốn mua một viên ngọc long bích lâu năm, nhưng mà tôi nói trước, tôi không có tiền.”

Khang Văn Hân đơ toàn tập, thông qua kính chiếu hậu bất đắc dĩ nhìn Trần Hiểu Đồng ngồi phía sau.

“Sư nương nhỏ ơi, tôi thấy sư phụ và sư nương có tình cảm rất tốt, chỉ sợ cô không có hy vọng đâu, nếu không thì cô thực tế chút đi.”

“Anh có ý gì đây hả! Gì mà tôi không có hy vọng chứ!”

Trần Hiểu Đồng trợn tròn mắt, cảm thấy Khang Văn Hân nếu

không bị ngu thì cũng rất xấu xa, dù sao chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

“Tôi thấy cô đừng đùa với lửa, nếu phá hư tình cảm của sư phụ và sư nương của tôi, chỉ sợ cô sẽ mất đi sư phụ tôi vĩnh viễn, dù sao tôi không có kinh nghiệm yêu đương gì, chỉ nói cái nhìn cá nhân thôi, nói không đúng thì cô xem như tôi chưa nói.”

“Hừ hừ, đương nhiên là anh nói sai rồi, tôi có hy vọng rất lơn, hơn nữa tôi cũng không muôn vị trí chính cung.”

Trong lòng Trần Hiểu Đồng có hơi đau xót, hiểu rõ cho dù cô không ham vị trí chính cung kia, chỉ sợ cũng có thể có được một vị trí nhỏ trong lòng Lý Phàm.

Khang Văn Hân không nói nữa, yên lặng lái xe, nhanh chóng chạy đến phố đồ cổ.

Hai người xuống xe, Khang Văn Hân gãi đàu nói: “Muốn mua hàng thật thì phải tìm những người đáng tin mới được, đồ cổ muôn hình vạn trạng, nhưng tôi không quen ai ở bên này hết.

“Tôi không quan tâm, tôi muốn một viên ngọc long bích lâu năm, còn phải là hạng tốt, không thể lấy mấy thứ dỏm ra gạt tôi.”

Một người đàn ông trung niên trông rất nho nhã đi ngang qua mặt hai người, nghe Trần Hiểu Đồng nói thế, người đàn ông trung niên mỉm cười dừng lại.

“Hai người muốn mua ngọc long bích sao?”

“Đúng vậy, ông biết mua ở đâu sao? Tôi muốn mua hàng thật.”

Trần Hiểu Đồng nói trắng ra.

Người đàn ông trung niên thầm vui vẻ, cẩn thận quan sát Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng.

Thấy dáng vẻ và cách ăn mặc của hai người không phải dạng vừa, chắc hai người là con cháu của gia tộc lớn, muốn tìm đồ tốt để

tặng cho người lớn.

Đây rõ ràng là một tên gà mờ chính hiệu, chỉ cần diễn giống một chút, chắc chắn có thể chém được một mớ.

Giới đồ cổ hiện nay hàng giả nhiều hơn hàng thật, rất nhiều ông chủ lớn bị lừa, phần lớn người buôn bán đồ cổ đều dựa vào thủ đoạn lừa gạt kiếm tiền.

“Ha ha, trùng hợp thật, vừa lúc tôi có ngọc long bích thời nhà Minh tốt nhất, là từ đời Minh Vương để lại, chắc chắn là hàng tinh phẩm, nếu hai người có hứng thú thì có thể đi xem cùng tôi.”

“Xem thì được, nhưng đồ của ông có đáng tin không đây?”

Trần Hiểu Đồng hỏi.

“Chắc chắn rất đáng tin, đầu tiên xin tự giới thiệu với hai người, tôi tên Điền Kim Minh, là phó hội trưởng Hiệp hội Sưu tầm ngọc cổ ở Hán Thành, ủy viên khoa trưởng Hiệp hội Cổ ngọc Sở Châu Cao, tôi là người có kinh nghiệm số một trong phương diện ngọc cổ.

Điền Kim Minh có hình tượng nho nhã, công thêm quảng cáo rùm beng tự giới thiệu thân phận, thật sự à Trần Hiểu Đồng cảm thấy ông rất đáng tin.

“Khang Văn Hân, anh thấy sao?”

Trần Hiểu Đồng hỏi.

“Tôi thấy nên xem hàng trước rồi tính.”

Khang Văn Hân cũng không có ý kiến xác định, cảm thấy xem hàng trước rồi tính, tuy chưa ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy, trong gia đình anh cũng có không ít người chơi đồ cổ, Khang Văn Hân cũng từng đi xem qua, cảm thấy chắc anh vẫn có thể phân biệt được hàng thật hàng giả.

Điền Kim Minh nhếch miệng cười, giơ tay làm động tác mời: “Nếu

đã gặp thì cũng là có duyên, tạm không bàn đến chuyện có mua bán được hay không, xem như đến tiệm tôi ngồi chơi uống trà đi.”

Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân đã thả lỏng đề phòng hơn phân nửa, đi theo Điền Kim Minh vào trong tiệm.

Vào tiệm của Điền Kim Minh rồi, Điền Kim Minh bắt đầu lừa gạt những món hàng cất giữ của ông, chủng loại vẻ ngoài của ngọc Hòa Điền, phong cách điêu khắc của ngọc trong các thời đại vân vân.

Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng bị Điền Kim Minh lừa gạt xoay vòng vòng, đến cuối cùng chỉ biết gật đầu nói đúng.

Điền Kim Minh thấy đã đến thời cơ, mắt lóe lên vẻ đắc ý vui vẻ, lấy ngọc long bích ra đặt trước mặt hai người.

“Hai người xem, đây là ngọc long bích do ngọc Dương Chi tốt nhất điêu khắc ra, công nghệ điêu khắc tinh xảo, chắc chắn là ngọc điêu cao cấp có cấp bậc hoàng gia.

Trần Hiểu Đồng cầm ngọc long bích trắng tin ấm áp lên, cẩn thận quan sát một lúc lâu: “Xem cũng không tệ lắm, bao nhiêu vậy?”

“Chắc giá, mười lăm tỷ.”

Điền Kim Minh giơ một ngón tay và một bàn tay lên.

Giới đồ cổ có một câu nói “Ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm”, Điền Kim Minh chuẩn bị kiếm một vố lớn, dù sao cũng không có quá nhiều cơ hội để gặp phải con cháu nhà giàu lắm tiền ngu ngốc.

Chương 488: Giúp cậu ta mở mang kiến thức

“Mười lăm tỷ à, Khang Văn Hân anh xem xem, cảm thấy cái này thế nào?” Trần Hiểu Đồng hỏi Khang Văn Hân cầm ngọc long bích lên nhìn, ngó trái ngó phải cũng không nhìn thấy manh mối gì, ngược lại cảm thấy ngọc long bích này trông rất giống thật.

“Chắc là cũng được đó, cái này có khác gì với ngọc long bích mà cô cần tìm không? Nếu không khác lắm thì mua đi.”

“Vậy mua, mau đi thanh toán.”

Khang Văn Hân yên lặng lấy thẻ ngân hàng ra, yên lặng mặc niệm ba giây cho tiền tiêu vặt của anh.

Điền Kim Minh vui tươi hớn hở lấy máy POS ra cà thẻ, trong lòng hối hận lúc nãy ra giá quá thấp, chắc là nên nâng lên đến ba mươi tỷ mới đúng, ai mà ngờ hai người này lại giàu đến thế, đồ mười lăm tỷ mà cũng không thèm trả giá.

Cà thẻ thanh tóan, Điền Kim Minh nhanh chóng gói ngọc long bích lại, sau đó tiễn hai người ra khỏi cửa hàng.

Khang Văn Hân vừa đi vừa hỏi: “Sao tự nhiên cô lại muốn mua thứ này, định tặng cho sư phụ tôi hả? Sư phụ tôi thích đồ cô sao? Sao tôi lại không nghĩ đến chuyện tặng cho sư phụ một món chứ, nếu không chúng ta quay lại mua thêm món nữa đi được không?”

“Đừng có nghĩ lung tung, không phải tặng cho sư phụ anh, là đồ tôi cần dùng, mau lái xe về.”

Trần Hiểu Đồng không muốn kéo dài thời gian, nếu đám Lý Phàm xem biệt thự xong quay về trước phát hiện ra cô không có ở nhà, vậy thì sẽ cực kỳ xấu hổ.

Khang Văn Hân thắc mắc nhìn Trần Hiểu Đồng, nhưng cũng không

dám hỏi gì, chỉ có thể lái xe chở Trần Hiểu Đồng về.

Trần Hiểu Đồng về nhà, cầm ngọc long bích giấu tới giấu đi khắp nơi, cuối cùng giấu nó vào trong một góc trong bàn trang điểm trong phòng Cố Họa Y.

Sắp xếp xong, Trần Hiểu Đồng nhìn kỹ bàn trang điểm, cảm thấy bày ngọc long bích ở đó trông cũng rất đẹp.

“Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ chờ cơ hội thích hợp nữa thôi, chờ Trương Đức Võ đến hỏi mình, mình sẽ chụp hình cho ông ta xem, nói cho ông ta biết đây là chìa khóa bí mật.”

Trần Hiểu Đồng vỗ tay, xoay người ra ngoài bắt đầu làm việc nhà.

Đến trưa, Lý Phàm, Cố Họa Y và vợ chồng Cố Thiệu Huy về đến nhà, mặt Vương Cẩn Mai và Cố Thiệu Huy đều vô cùng vui vẻ, rõ ràng là rất hài lòng về căn biệt thự trên đỉnh núi đó.

Cố Thiệu Huy ngồi trên sofa cười nói: “Biệt thự trên đỉnh núi đúng là rất tốt, mấy ngày nay có thể cân nhắc đến việc dọn nhà, ba thấy chờ Xuyến Xuyến xuất viện là có thể dọn, đến lúc đó mời bà con bạn bè đến ăn tân gia.”

Cố Thiệu Huy có một căn biệt thự đỉnh núi cao cấp như thế, cũng nhịn không được muốn khoe khoang.

Vương Cẩn Mai cũng vui ra mặt nói: “Cuối cùng Lý Phàm cũng là được một chuyện nở mày nở mặt, nhất định phải làm tiệc tân gia, còn phải làm lớn mới được, người nào mời được đều phải mời, để mấy người xem thường nhà chúng ta chống mắt lên mà xem biệt thự cao cấp của chúng ta.”

Mấy năm nay bởi vì Lý Phàm biểu hiện quá vô dụng, Vương Cẩn Mai đã bị châm chọc mỉa mai rất nhiều, bây giờ có cơ hội lấy lại mặt mũi, đương nhiên phải khoe khoang ra rồi.

Thấy ba mẹ đều vui vẻ như thế, đương nhiên Cố Họa Y cũng vui theo.

“Được rồi, vậy chờ Xuyến Xuyến xuất viện chúng ta sẽ chuyển nhà, đến lúc đó lại làm tiệc mừng tân gia.”

Lý Phàm thấy mọi người đều vui, trong lòng cũng vô cùng thỏa mãn.

Trần Hiểu Đồng ra khỏi phòng, vui vẻ nói: “Dì, chú, hai người thấy biệt thự rất đẹp đúng không, đó là biệt thự tốt nhất, chắc chắn sẽ làm người ta vui vẻ thoải mái.

“Hiểu Đồng nói không sai, đúng là biệt thự tốt nhất, dì thấy trong Hán Thành không có căn nào tốt hơn căn biệt thự trên đỉnh núi kia.”

Vương Cẩn Mai kéo Trần Hiểu Đồng ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện với Trần Hiểu Đồng.

Lý Phàm hơi khó hiểu nhìn Trần Hiểu Đồng, cảm thấy Trần Hiểu Đồng trông không giống như là đang đến tháng.

Cố Họa Y huých nhẹ vào người Lý Phàm, sau đó kéo Lý Phàm vào phòng: “Về phòng, có việc muốn nói với anh.”

Lý Phàm đi theo Cố Họa Y vào phòng, cười nói: “Vợ có chỉ thị gì thế.”

“Anh thật sự kiếm được tiền là do làm trung gian cho Tiền Phúc sao?”

“Đương nhiên là thật, đồng nào cũng là tiền sạch sẽ, không tin thì em hỏi Tiền Phúc, nếu không bây giờ anh lập tức gọi điện thoại cho ông ta xác nhận.”

Lý Phàm nói lấy điện thoại ra, định gọi điện cho Tiền Phúc.

Cố Họa Y cản Lý Phàm lại: “Được rồi, sao anh kích động vậy, em chỉ lo tiền của anh có lai lịch bất chính, chỉ cần lấy được một cách đàng hoàng là được.”

“Sao lại đến từ con đường bất chính được, mỗi một đồng tiền đều

là do anh dùng mồm mép kiếm được, em có ý tưởng gì về tiệc tân gia chưa? Anh cảm thấy làm thẳng ở biệt thư trên đỉnh núi luôn đi, nói với Ngô Đạo Văn, bảo ông ta cử một đội ngũ đầu bếp lên biệt thự trên đỉnh núi nấu ăn là được."

Lý Phàm tính mở tiệc đãi khách ở biệt thự trên đỉnh núi, đến lúc đó chắc chắn có thể thỏa mãn tâm lý của hai vợ chồng Cố Thiệu Huy, làm hai người nở mày nở mặt.

"Ý kiến hay, có thể làm thế."

Cố Họa Y gật đầu, cảm thấy lời đề nghị của Lý Phàm cũng không tệ.

Lý Phàm ôm Cố Họa Y muốn thân thiết bị Cố Họa Y huých nhẹ vào người: "Đừng có quậy, ba mẹ với Hiểu Đồng đang ở bên ngoài."

"Trần Hiểu Đồng cũng thật là, chiếm đoạt em nhiều ngày như thế, em có biết anh khó chịu đến cỡ nào không."

"Được rồi, chờ dọn đến biệt thự trên đỉnh núi không phải là tốt rồi sao."

Cố Họa Y nũng nịu nói.

Lý Phàm bất đắc dĩ thở dài, dời mắt khỏi người Cố Họa Y, cảm giác nhìn thấy mà lại không ăn được thật sự rất khó chịu.

Khi Lý Phàm nhìn thấy bàn trang điểm của Cố Họa Y, nhạy bén phát hiện ra có gì đó không đúng.

"Sao trên bàn trang điểm của em lại có ngọc long bích vậy, là đồ của Trần Hiểu Đồng sao?"

Lý Phàm thắc mắc hỏi.

Cố Họa Y nhìn theo hướng Lý Phàm chỉ, thấy ngọc long bích bị đặt ở góc bàn trang điểm.

"Ủa, hồi sáng đâu có nó ở đây đâu, không lẽ là Hiểu Đồng đã đặt ở

đây trong lúc em đến biệt thự trên đỉnh núi hả?”

Cố Họa Y cũng rất khó hiểu, lúc trước cô chưa từng thấy món này.

Không đi đến bàn trang điểm, cầm ngọc long bích lên xem.

Cầm ngọc long bích lên thấy hơi nhẹ, có nghĩ là mật độ của nó kém hơn ngọc thạch thật.

Đưa ra ánh sáng nhìn kết cấu trong ngọc thạch, Lý Phàm xác định đây chắc chắn là một món hàng mỹ nghệ làm từ thủy tinh hữu cơ.

“Là hàng mỹ nghệ, có lẽ Trần Hiểu Đồng mua về chơi, nhưng sáng nay cô ta nói là đến tháng, lấy cái này từ chỗ nào chứ?”

Lý Phàm vẫn hơi thắc mắc, ra vẻ như thám tử, giống như muốn điều tra sự việc đến cùng.

“Hàng mỹ nghệ thì cứ để đấy trưng đi, nói không chừng là Khang Văn Hân tặng cho Hiểu Đồng đấy, em thấy Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng kết hợp thành một đôi cũng không tệ, cậu ta giúp chúng ta một việc lớn trong chuyện mua nhà, anh làm sư phụ có phải cũng nên quan tâm chuyện lớn cả đời của cậu ta rồi không.”

Lý Phàm gật đầu thật mạnh, nếu tác hợp hai người cũng tiện cho việc bán Trần Hiểu Đồng ra ngoài, anh có thể quay về giường ôm Cố Họa Y ngủ, ngủ trên sofa thật sự rất khó chịu.

“Vậy chờ đến chiều anh tìm Khang Văn Hân nói chuyện, cái tên ngu ngơ kia chỉ thích xem, làm như vậy là rất không đúng, anh phải để cậu ta mở mang kiến thức, biết rõ tầm quan trọng của phụ nữ.”

Chương 489: May mắn ập đến

Buổi trưa ăn cơm xong, Cố Họa Y và Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng đến công ty.

Xe dừng lại trong công ty, Lý Phàm nói: “Họa Y, em lến trước đi, anh gọi Văn Hân đến, bàn chuyện nhân sinh với bọn họ.”

“Được, anh nói với bọn họ cho cẩn thận đó.”

Cố Họa Y cười xuống xe, để Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng lại trên xe.

Trần Hiểu Đồng cảm giác lời Lý Phàm có ý không đúng lắm, hơi căng thẳng nói: “Anh Lý Phàm, anh muốn nói gì với em, có phải anh muốn vứt bỏ em không.”

“Ặc, sao lại nói là vứt bỏ chứ, chúng ta không thân cũng chẳng quen, cô xem tối nào cô cũng chiếm cái giường vốn thuộc về tôi cả.”

“Hu hu hu, người ta có thể ngủ sofa mà, xin anh đừng đuổi em đi được không, cũng đừng ném em cho tên Khang Văn Hân kia, em muốn ở cùng anh với chị Họa Y, em biết làm việc nhà, biết nấu cơm, còn biết làm ấm giường.

Trần Hiểu Đồng làm nũng ra vẻ dễ thương, làm bộ tội nghiệp, trên cơ bản là dùng hết mọi thủ đoạn.

Lý Phàm cạn lời nhìn Trần Hiểu Đồng, ho khan nói: “Tạm thời không nói đến việc này, tôi hỏi cô, ngọc long bích trên bàn trang điểm là sao.”

“Hả? Ặc…”

Đầu Trần Hiểu Đồng lập tức rơi vào trạng thái trống rỗng, không ngờ ngọc long bích do cô đặt đã bị Lý Phàm phát hiện ra.

Chuyện này phải giải thích thế nào đây? Có phải anh Lý Phàm đã hiểu lầm cô rồi không?

Trần Hiểu Đồng cố gắng nghĩ ra lời giải thích hợp lý, nhưng cho dù nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được lời giải thích hợp lý.

“Sao lại không nói, nói thật là được, nếu cô nói bừa, lát nữa tôi sẽ bảo Khang Văn Hân chở cô đi.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Đừng, em nói cho anh nghe là được.”

Trần Hiểu Đồng vô cùng đáng thương nhìn Lý Phàm, do dự một lúc nói: “Em chỉ là, muốn dùng để trang trí khi ăn mặc theo lối cổ trang thôi.”

“Nói bậy, cho dù có nói dối thì cô cũng nên để tâm vào một chút có được không.”

Lý Phàm lập tức vạch trần lời nói dối của Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng vội đến đỏ cả mắt, bắt đầu rưng rưng nước mắt.

“Nếu, nếu em nói thật, anh không được, không được đuổi em đi, nhất định phải bảo vệ em.”

“Ừ, nói đi, chỉ cần cô nói thật, tôi chắc chắn sẽ không đuổi cô.”

Lý Phàm đoán được một vài điều khi nhìn thấy phản ứng của Trần Hiểu Đồng.

“Em là do Trương Đức Võ cử đến, ông ấy bảo em phải tìm được chìa khóa bí mật của anh, nhưng em không muốn giúp ông ta, cho nên mới định mua một cái chìa khóa bí mật giả về lừa ông ta, dù sao bọn họ cũng không biết chìa khóa bí mật trông ra sao, em làm giả cũng rất dễ.”

“Buổi sáng khi bọn anh đi xem biệt thự trên đỉnh núi, em nói là em đến tháng nên không đi, thật ra là bảo Khang Văn Hân chở em đến phố đồ cổ mua ngọc long bích kia về, viên ngọc long bích kia đến mười lăm tỷ, em cảm thấy có thể lấy đồ giả gạt được, vài hôm nữa

em sẽ nói cho Trương Đức Võ biết cái đó là chìa khóa bí mật thật."

Lý Phàm cười lắc đầu: "Cô xem cô đi, nói ra sớm không phải được rồi sao, tôi cũng không phải là cọp, cô lén làm việc, đến cuối cùng bị lòi ra ngược lại sẽ hại cô."

"Hả?"

Trần Hiểu Đồng khó hiểu nhìn Lý Phàm, cảm thấy lời Lý Phàm nói có ẩn ý: "Sao lại hại chính em chứ?"

"Không nói đến cái khác, viên ngọc long bích cô bỏ mười lăm tỷ ra mua là hàng giả, nếu cô đưa cái thứ đó cho Trương Đức Võ, cô cứ chờ bị ông ta xử đẹp đi."

Trần Hiểu Đồng lập tức trợn tròn mắt, cắn chặt răng, sau đó giống như bong bóng bị xì hơi, người héo queo.

"Sao lại là đồ giả chứ, lúc mua ông ta nói có sách mách có chứng lắm mà, còn nói là hoàng thất thời nhà Minh từng dùng nữa."

"Hai người không hiểu mà còn dám mua, đúng là phục hai người thật."

Lý Phàm thật sự bội phục lá gan của bọn họ, đúng là người không biết thì không sợ.

Trần Hiểu Đồng nhăn mũi, bĩu môi nói: "Anh Lý Phàm, anh sẽ không cho rằng em là người sáu chứ, sau này anh cũng không cần em nữa đúng không, em chỉ muố đi theo cạnh anh, cảm thấy ở cạnh anh thì rất an toàn, nếu không phải Trương Đức Võ dùng người nhà đe dọa em, em chắc chắn sẽ không không giúp pông ta, em không muốn hại anh"

"Được rồi, cô yên tâm đi, chắc chắn sẽ không đuổi cô đi, trừ khi nào cô tự nguyện đi, sáu này bên Trương Đức Võ lại bảo cô làm gì, cô nói với tôi, tôi sẽ phối hợp với cô."

Lý Phàm muốn thông qua Trần Hiểu Đồng để truyền một ít tin tức sai lầm quay về, như vậy cũng có thể mê hoặc Trương Đức Võ và

Long hậu.

Trần Hiểu Đồng gật đầu thật mạnh: “Em hiểu rồi, hiểu rồi, sau này chuyện gì em cũng sẽ bàn với anh, dạo gần đây Trương Đức Võ ép em tìm được chìa khó bí mật, nhưng mà ông ta không biết chìa khóa bí mật trông ra sao cả.”

“Ha ha, tôi cũng không biết chìa khóa bí mật trông như thế nào nữa nữa, nhưng ý tưởng của cô cũng không tệ, lấy một món ngọc long bích tinh phẩm thời nhà Minh, chắc là có thể tạm thời lừa gạt được.

Lý Phàm sờ cằm, cảm thấy có thể làm theo ý tưởng của Trần Hiểu Đồng, tạm thời mua một viên ngọc long bích thời nhà Minh về, đến lúc đó lại bảo Trần Hiểu Đồng xem nó như chìa khóa bí mật mà giao ra ngoài.

Trần Hiểu Đồng nhớ đến viên ngọc long bích giả trị giá mười lăm tỷ kia, lập tức cảm thấy vô cùng bực bội.

“Em phải đi tìm tên Điền Kim Minh kia, lại dám lừa bọn em mười lăm tỷ, đúng là quá đáng thật, Khang Văn Hân cũng thật là, không hiểu biết còn giả vờ giả vịt, làm em còn tưởng là anh ta hiểu biết sâu rộng lắm.”

“Đúng là nên tìm ông ta bồi thường, vừa lúc chiều nay tôi rảnh, bảo Khang Văn Hân cùng nhau đến phố đồ cổ đi.”

Lý Phàm gọi điện tthoai, Khang Văn Hân nhanh chóng lái xe đến.

“Sư phụ, muốn đi đâu vậy?” Khang Văn Hân cười hỏi.

“Đi phố đồ cổ.”

“Hả? Phố đồ cổ? Có phải sư phụ rất thích đồ cổ không, hôm nay anh thích món gì, tôi thanh toán cho anh.”

Khang Văn Hân cực kỳ kiсh động nói.

Không có quá nhiều cơ hội để lấy lòng Lý Phàm, có cơ hội nhất

định phải bắt được.

Trần Hiểu Đồng thờ phì phò trừng mắt nhìn Khang Văn Hân: “Anh có rất nhiều cơ hội để thanh toán, sáng nay chúng ta mua phải hàng giả, anh Lý Phàm muốn mua một viên ngọc long bích.”

“Hàng giả? Không thể nào, tôi thấy rất giống thật.”

Khang Văn Hân hơi xấu hổ nói.

“Nhìn xem, em đã nói Khang Văn Hân không biết mà còn giả vờ là biết mà, nếu không phải tại anh ta thì em cũng đã không mua phải hàng giả.”

Lý Phàm vẫy tay, ý bảo Khang Văn Hân lái xe, Khang Văn Hân bực bội đạp chân ga, lái xe chạy về phía phố đồ cổ.

Đến phố đồ cổ, Khang Văn Hân đi đằng trước dẫn đường, nhanh chóng đến tiệm đồ cổ của Điền Kim Minh.

“Úi, hai người lại đến nữa, dẫn bạn đến đi dạo sao?”

Điền Kim Minh chào hỏi nhiệt tình, cảm thấy lại có mối làm ăn lớn đến cửa.

Khang Văn Hân rầu rĩ không vui vừa định nói chuyện, Lý Phàm nắm chặt Khang Văn Hân, sau đó cười nói: “Tôi thấy Văn Hân mua viên ngọc long bích không tệ, cũng muốn mua một viên tương tự, ông còn hàng không.”

Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng có hơi kinh ngạc nhìn Lý Phàm, không phải đến đòi tiền sao, sao Lý Phàm còn muốn mua thêm một viên ngọc long bích nữa.

Điền Kim Minh đã bị hưng phấn làm mụ mị đầu óc, ngó lơ vẻ mặt của Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng, cảm thấy hôm nay đúng là ngày may mắn ập đến người ông.

Chương 490: Nếu giả một đền mười

“Có, đương nhiên có rồi. Các người đúng là may mắn, lúc đó tôi cũng trùng hợp thu được một cặp Ngọc Long Bích, để tôi đi lấy cho các người.”

Điền Kim Minh hớn hở đi vào trong lấy đồ. Trần Hiểu Đồng kéo cánh tay Lý Phàm hỏi: “Anh Lý Phàm, anh đang làm gì vậy?

Không phải anh nói hàng của ông ta là hàng giả sao?”

“Dù sao cũng phải có bằng chứng mới được. Cái này gọi là nói có sách mách có chứng, hiểu không? Lúc các người mua có quay phim, có hóa đơn không? Cái gì cũng không có nên ông ta có thể chối bay chối biến, thậm chí còn có thể nói các người đã đem về đánh tráo nữa đấy.”

Nghe Lý Phàm nói vậy, Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân mới sực tỉnh ra, đúng là có chuyện như vậy.

Nếu đã bán đồ giả, bọn họ đương nhiên sẽ có cách đối phó với những khách hàng tìm đến khiếu nại. Trên cơ bản nếu không tìm được chứng cứ xác thực thì chắc chắn sẽ không thể trả hàng và nhận bồi thường từ chỗ bọn họ được.

“Vẫn là sư phụ cao tay. Tôi cũng không nghĩ tới những chuyện này. Đúng là nghĩ thiếu một chút cũng không được. Mấy người bán đồ cổ này đều là cáo già.”

Khang Văn Hân dựng ngón cái với Lý Phàm, anh ta cảm thấy Lý Phàm quá lợi hại.

Trần Hiểu Đồng nhìn Lý Phàm đầy ngưỡng mộ, hai mắt sáng lấp lánh.

Điền Kim Minh cầm cái hộp mộc mạc bước ra, xởi lởi nói: “Mọi người ngồi đi, cứ coi như đây là nhà mình, đừng khách sáo gì cả. Mau ngồi xuống uống trà đi!”

Ba người Lý Phàm lần lượt ngồi xuống, Điền Kim Minh rót trà cho bọn họ, sau đó mở cái hộp ra để trước mặt Lý Phàm.

“Mời cậu xem, đây tuyệt đối là hàng hiếm, cũng là do ba vị có duyên với nó, nếu đổi là người khác ngay cả xem tôi cũng không cho chứ đừng nói là bán.”

“Cậu nhìn xem nước ngọc này, trắng bóng mịn màng. Đây là cấp thượng đẳng nhất trong các loại Dương Chỉ Bạch Ngọc. Cảm giác mượt mà này có phải rất giống một khối mỡ dê không?”

“Nhìn tiếp kỹ thuật chạm trổ này, nhắn nhụi, tinh tế nếu không phải là thợ thủ công ngự dụng của hoàng thất thì không thể chạm trổ được hoa văn hình rồng tinh xảo như vậy được.”

Điền Kim Minh tự biên tự diễn, gần như thổi phồng món hàng này lên tận trời.

Lý Phàm khẽ gật đầu, giả vờ rất yêu thích đôi Ngọc Long Bích trước mặt này: “Đúng là hàng tốt. Không biết món này bao nhiêu tiền?”

“Món hàng bạn cậu mua là mười lăm tỷ, nhưng khối ngọc kia có lỗi nhỏ. Còn khối ngọc này lại hoàn mỹ không tỳ vết nên giá sẽ hơi hơn, chắc giá ba mươi tỷ.”

Điền Kim Minh huơ huơ ngón trỏ trước mặt, cảm thấy lần này không thể phạm sai lầm như lần trước nữa. Chặt chém khách hàng là phải chặt chém đến cùng, tuyệt đối không được để lại tiếc nuối.

“Giá cả thật sự cũng được. Nhưng ông có dám bảo đảm hàng thật không? Bây giờ đồ cổ giả rất nhiều, chỉ sơ sảy một chút là ăn quả lừa ngay.”

“Thật, bảo đảm đây là hàng thật. Cửa hàng của tôi lớn như vậy, chẳng lẽ cậu sợ tôi bán đồ giả sao? Hơn nữa, tôi cũng là người có tiếng nói trong nghề này. Biết bao người mua hàng đều tìm tôi giám định đấy. Tôi cũng sẽ không bán hàng giả đâu.”

Điền Kim Minh ra sức gạ gẫm, vì muốn dụ Lý Phàm mau chóng thanh toán, ông ta còn cố ý chỉ lên giấy chứng nhận của Hiệp hội treo trên tường nữa.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tất cả đều là giấy chứng nhận của Hiệp hội chui nào đó, không có một tấm nào là chính quy cả.

“Nếu là giả, một đền mười?”

Lý Phàm cười híp mắt hỏi.

“Đó là đương nhiên. Điền Kim Minh tôi làm người, làm việc đều dựa vào lương tâm. Chưa từng bán một món đồ giả nào. Nếu tôi có bán một món đồ giả nào ra ngoài, tôi chắc chắn sẽ một đền mười.”

Điền Kim Minh vừa nói vừa vỗ ngực để chứng minh mình rất giữ chữ tín trong làm ăn.

Lý Phàm móc thẻ ngân hàng ra nói: “Được, vậy thì quẹt thẻ đi.”

“Được rồi.”

Điền Kim Minh mừng rơn lấy máy POS ra. Một ngày đụng được hai con mồi béo bở như vậy, đúng là sướng không còn gì bằng.

Nếu mỗi ngày đều được như vậy thì chẳng mấy chốc ông ta sẽ phát tài, trở thành tỷ phú thế giới cho coi.

Lý Phàm quẹt thẻ, nhập mật khẩu, thoáng chốc trong máy POS liền chạy ra tờ biên lai.

“Đây, mời cậu ký tên.”

Điền Kim Minh cầm bút đưa cho Lý Phàm, ra dấu bảo Lý Phàm ký tên lên tờ biên lai.

Lý Phàm cười để bút xuống, tay phải đè lên miếng Ngọc Long Bích nói: “Không vội, chúng ta nên nói về vấn đề bồi thường hàng giả trước đã.”

“Bồi thường? Thường cái gì? Cậu có ý gì?”

Điền Kim Minh hơi hoảng hốt, ngơ ngác trước cú bẻ ngoặt của Lý Phàm.

“Xem ra ông đã bước vào quan tài rồi mà cũng không chịu nhận. Đây là hàng mỹ nghệ làm từ thủy tinh. Trước đó ông cũng bán món hàng y như vậy cho bạn tôi. Thứ hàng này nếu ông bán ba mươi lăm triệu thì tôi đã bảo bạn thôi bỏ qua rồi. Nhưng ông lại mở miệng đòi mười lăm, ba mươi tỷ, đúng là lòng dạ ông còn đen hơn nước cống.”

Lý Phàm vừa mở miệng đã vạch trần nguồn gốc của Ngọc Long Bích, Điền Kim Minh biết ông ta đã đụng phải dân trong nghề, không thể giả vờ được.

Nhưng ông ta sẽ không đời nào trả tiền lại.

“Thì sao? Mày muốn đến đây kiếm chuyện à? Mày thử ra ngoài nghe ngóng thử xem, Điền Kim Minh tao là ai? Ông đây không phải là người bình thường đâu.”

Điền Kim Minh ngang ngược nói.

“Ông không phải là người bình thường vậy ông là ai? Tôi cũng không có thời gian nghe ngóng tên tuổi của ông, nếu ông muốn gọi người tới thì gọi ngay đi.”

Lý Phàm không muốn nói nhảm với Điền Kim Minh, anh muốn mau chóng giải quyết việc này.

“Ha ha, mày oai ghê nhỉ? Còn tưởng mình giỏi lắm đấy à? Tao cũng là người đã từng học bái sư học võ. Mà thầy của tao chính là Hàn Thế Kiệt chưởng môn Thông Bối Quyền đấy. Thử hỏi mày có sợ không?”

Hàn Thế Kiệt là người nổi tiếng trong giới võ thuật ở tỉnh. Ông ta có rất nhiều đồ tử đồ tôn mở võ quán ở các thành phố trong tỉnh. Bản thân Hàn Thế Kiệt cũng mở một võ quán ở Hán Thành.

Nhưng mấy năm nay Hàn Thế Kiệt không mặn mà gì đến chuyện của võ quán, dẫn tới việc kinh doanh và danh tiếng bị sa sút dưới sự cạnh tranh của các võ quán Taekwondo và Karate.

Lý Phàm mỉm cười xem thường: "Ông cũng chỉ là kiểu đệ tử đi đăng ký cho có chứ gì? Thế mà vẫn còn mặt mũi tự nhận mình là học trò của Hàn Thế Kiệt cơ à?"

"Xì, tao cho mày biết tao là đệ tử chính thức, nếu mày không tin có thể thử. Mày có tin, chỉ ba chiêu là tao đã hạ gục mày không?"

Điền Kim Minh đứng dậy bày ra tư thế đánh nhau nhằm chứng minh với Lý Phàm, ông ta cũng là người có nghề.

Lý Phàm cười nói: "Nếu tôi đánh thắng thì ông sẽ đền gấp mười lần sao?"

"Phụt!"

Điền Kim Minh phun nước bọt, hung hăng nói: "Sao mày lỳ quá vậy? Có tin tao gọi điện thoại kêu sư phụ tao tới đây không?"

"Vậy ông cứ gọi đi! Vừa hay, tôi cũng muốn hỏi Hàn Thế Kiệt xem, tại sao ông ta lại có thể nhận một người xấu xa như ông làm đệ tử chứ?"

Thái độ xem thường của Lý Phàm khiến Điền Kim Minh tức anh ách.

Hơn nữa bây giờ ông ta còn bị người khác cầm bằng chứng chặn trong cửa hàng bắt đến tiền. Nếu ông ta không tìm người ngoài đến viện trợ thì trong lòng không yên.

"Được, mày chờ đấy. Tao sẽ gọi điện cho sư phụ tao, chờ ông ấy đến đây, mày sẽ khóc không ra tiếng!"

Điền Kim Minh vứt ra một câu sau đó lấy điện thoại ra gọi đi.

Chương 491: Đồ Vô liêm sỉ

Hàn Thế Kiệt hơn 50 tuổi, mấy năm nay mở võ quán đã kiếm đủ tiền rồi, nói khoa trương một chút, thì thể lực đã trải đầy thiên hạ.

Sau khi công thành danh toại, Hàn Thế Kiệt bắt đầu nghĩ đến việc hưởng thụ, mấy năm nay ông đã giao việc nhỏ nhặt trong võ quán cho mấy đứa con trai của ông xử lý.

Về phần mấy đứa con trai của ông có thể kinh doanh tốt không, thì Hàn Thế Kiệt không quan tâm, người xưa có câu con cháu tự có phúc của con cháu, nếu có bản lĩnh gì thì được ăn ngon mặc đẹp, còn nếu không có thì ông giúp đỡ một ít là được. Hàn Thế Kiệt đang nằm trên ghế khẽ quạt, nhắm mắt ngâm nga kinh kịch, cảm thấy cuộc sống này quá an nhàn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên không đúng lúc, làm Hàn Thế Kiệt hơi bực bội.

“Lại là tên khốn nào gọi nữa? Suốt ngày không để người ta sống yên, có chút việc cỏn con cũng không xử lý được, thật uổng công mình đã dạy bọn họ nhiều điều như thế?

Hàn Thế Kiệt hơi bực bội cầm điện thoại lên, vô tình liếc nhìn màn hình, thấy người gọi tới là Điền Kim Minh thì hơi do dự. Điền Kim Minh cũng được xem là đệ tử của Hàn Thế Kiệt, nhưng cũng không phải.

Mấy năm trước, vì Hàn Thế Kiệt đang thiếu tiền, mà lễ bái sư của Điền Kim Minh lại quá hậu, cuối cùng ông cũng miễn cưỡng nhận anh ta làm đệ tử.

Về sau đó, Hàn Thế Kiệt giúp Điền Kim Minh làm không ít chuyện, mấy năm nay dần dà có tiền trong tay, nên Hàn Thế Kiệt dần xa lánh anh ta.

Dù gì chuyện mà Điền Kim Minh làm cũng đều là chuyện lừa đảo phi pháp, nếu giúp anh ta chẳng khác nào Hàn Thế Kiệt ông mất

hết thể diện. Nhất là mấy năm nay Hàn Thế Kiệt đã có cuộc sống no đủ biết vinh nhục, càng quý trọng danh tiếng, đợi sau này già rồi cũng phải kiếm danh xưng đại hiệp gì đó, để có chút mặt mũi trước mặt đồng đạo võ lâm. Hàn Thế Kiệt di chuyển ngón tay, ấn nút tắt.

Nhưng ông vừa tắt được ba giây, thì Điền Kim Minh lại gọi tới, Hàn Thế Kiệt nhíu mày, cuối cùng vẫn ấn nút nghe.

“A lô, Kim Minh à, gần đây sức khỏe sư phụ không tốt cho lắm, khụ khụ.”

Hàn Thế Kiệt quyết định giả bệnh, định để Điền Kim Minh thấy khó mà lui. “Ha ha, sư phụ à, tôi hiểu rõ suy nghĩ của lão già như ông, nếu không phải đồ đệ đang gặp chuyện cực kỳ khó khăn, thì tôi cũng không quấy rầy ông, nên ông đừng giở ba trò mèo này với tôi”

Sắc mặt Hàn Thế Kiệt tái mét, thầm mắng Điền Kim Minh mấy câu. Cậu làm như chuyện cậu thấy khó khăn thì lão đây thấy dễ chắc.

“Thằng ranh này! Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Hay là sự đồ chúng ta cắt đứt quan hệ đi!” Hàn Thế Kiệt nghĩ đau dài không bằng đau ngắn, nếu cứ tiếp tục giữ mối quan hệ sư đồ với Điền Kim Minh, chắc chắn sau này ông sẽ bị liên lụy.

Điền Kim Minh cười khẩy: “Sư phụ, ông làm vậy là không có tâm rồi, năm đó lúc ông nhận tiền tôi, ông đầu nói thế, mà nói có chuyện gì cứ đến tìm ông, ở Hán Thành này không có chuyện gì ông không giải quyết được”

Hàn Thế Kiệt cảm thấy trong lòng khó chịu, ôm ngực thở hổn hển, nếu Điền Kim Minh đang đứng trước mặt ông, ông chỉ mong một đao chém chết anh ta.

“Sư phụ à, trong tay tôi vẫn còn rất nhiều đồ hay, năm đó người ông thích nhất trong hộp đêm là ai? Video hai người thuê phòng vẫn đang trong tay tôi, dáng vẻ oai hùng trên giường của sư phụ, làm tôi cực kỳ ngưỡng mộ

“Khốn nạn! Cậu là đồ vô liêm sỉ! Năm đó tôi bị mù, mới nhận tên khốn như cậu làm đệ tử” Hàn Thế Kiệt tức muốn ói máu, tư vị bị kẻ khác uy hiếp thật khó chịu. Mắt Điền Kim Minh thoáng qua vẻ tàn nhẫn: “Ha ha, sư phụ, ông cũng là lão già không biết xấu hổ, chúng ta là 49 gặp 50 thôi, nếu ông giúp tôi giải quyết ổn thỏa chuyện trước mắt, thì chúng ta sẽ xóa bỏ chuyện lúc trước, tôi cũng sẽ giao lại hết điểm yếu của ông”

“Được! Quyết định vậy đi, cậu đang ở đâu? Giờ tôi sẽ qua đó ngay!”

“Tôi đang ở trong tiệm của tôi đợi sư phụ đại giá quang lâm đây? Hàn Thế Kiệt cúp máy ngay, thở hổn hển mấy hơi, mới bình ổn lại tâm trạng.

“Tên khốn chết tiệt! Sớm biết thế này năm đó đã tát chết nó rồi!” Hàn Thế Kiệt mắng xong, liền đứng dậy, gọi mấy đệ tử tới, thì rời khỏi trạch viện tới cửa tiệm Điền Kim Minh. Lúc này, bên trong tiệm đồ cổ của Điền Kim Minh.

Điền Kim Minh gọi xong thì chắp tay ra sau, đi tới bên bàn, cười khẩy: “Sư phụ tôi sắp tới đây rồi, tôi khuyên mấy người nên biết điều một chút, mau cầm đồ cút khỏi đây đi, bằng không lát nữa các người sẽ chịu tội đấy”

“Tôi muốn xem thử ai có thể bắt tôi chịu tội”

Lý Phàm khẽ nói. Điền Kim Minh trầm mặc, rồi cầm bình trà lên rót cho mình một tách, buồn bực uống cạn một hơi.

Anh không thể thương lượng, cũng chẳng hù dọa được Lý Phàm, đành phải đợi Hàn Thế Kiệt tới giải quyết, nếu ông ta không giải quyết được thì… Điền Kim Minh vẫn chưa nghĩ tới chuyện sau đó.

Gấp mười lần của 30 tỷ là 300 tỷ, Điền Kim Minh hoàn toàn không bồi thường nổi số tiền lớn như vậy, dù có bẻ xương ép tủy cũng không đền nổi 300 tỷ. Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân nhìn chằm chằm Hàn Thế Kiệt, hai người đều cùng mỉm cười, như đã nhìn thấy ngày tận thế của Điền Kim Minh.

“Anh đắc tội với anh Lý Phàm là tự chuốc khổ, tôi khuyên anh sớm bồi thường tiền đi, bằng không anh thật sự sẽ hối hận đấy”

Anh Lý Phàm đang ra mặt vì mình đúng không? Ừm, nhất định là thế, cô thật sự rất vui, nếu anh Lý Phàm thân mật với mình hơn chút nữa thì tốt quá. Trần Hiểu Đồng đã bắt đầu suy nghĩ viển vông.

Điền Kim Minh nhìn Trần Hiểu Đồng bằng ánh mắt oán hận, nếu không phải vì cô gái này, sẽ không thu hút Lý Phàm, càng không gây ra cục diện lúng túng như lúc này.

Mấy người có tiền này thật sự không biết nỗi khổ của người dân,15 tỷ chỉ là số nhỏ với họ, còn thật sự so đo như thế, Điền Kim Minh tôi kiếm tiền dễ lắm à? Lúc Điền Kim Minh đang thầm mắng chửi, thì Hàn Thế Kiệt dẫn đệ tử đi vào cửa tiệm.

Vừa thấy Hàn Thể Kiệt đi vào, Điền Kim Minh liền bật dậy khỏi ghế, dưới tình huống khẩn cấp đã và đầu gối vào bàn, làm anh đau đến mức hét lên.

“Ui cha… sư phụ, ông tới rồi, là bọn họ đã đe dọa tôi, ông phải ra mặt giúp tôi” Điền Kim Minh lớn tiếng nói. Hàn Thế Kiệt liếc nhìn ba người Lý Phàm, thấy ba khuôn mặt trẻ tuổi thì trong lòng hơi lo lắng.

Điền Kim Minh cũng được xem là lão làng trong nghề xem đồ cổ, từng hãm hại vô số người, về cơ bản rất ít người ở Hán Thành có thể ép anh ta gọi cứu binh, rốt cuộc mấy người trẻ tuổi này đã làm như thế nào?

“Tôi là Hàn Thế Kiệt, không biết đồ đệ của tôi đã mạo phạm các vị thế nào?” Hàn Thế Kiệt chắp tay, rất quy củ hỏi.

“Ông Hàn, đồ đệ của ông bán hàng giả lừa người khác, còn nói nếu là hàng giả sẽ đền gấp mười, nhưng giờ lại lật lọng không giữ lời, người không giữ chữ tín như vậy thật sự là đồ đệ của ông à?”

Chương 492: Hóa ra là cao nhân

Cơ mặt Hàn Thế Kiệt khẽ giật, rất muốn lớn tiếng nói Điền Kim Minh không phải đồ đệ của tôi, nhưng nghĩ tới việc anh ta đang nắm nhược điểm của mình, ông đành phải cắn răng nhẫn nhịn.

nữa, đúng không?"

Hàn Thế Kiệt tươi cười, ra vẻ làm hòa.

"Không được" Lý Phàm lắc đầu nói: "Chuyện này không có hiểu lầm gì cả, chỉ cần đồ đệ của ông bồi thường là được, tôi đã mua món này với giá 30 tỷ, nên anh ta phải bồi thường 300 tỷ

Nụ cười trên mặt Hàn Thế Kiệt liền dập tắt, nhíu chặt mày, người có thể chi ra 30 tỷ, tuyệt đối không hề đơn giản.

Hàn Thế Kiệt nhìn Điền Kim Minh bằng ánh mắt oán hận, hơi bất mãn nói: "Kim Minh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Cậu cũng bị ép bán hàng giả à? Dám lừa người khác 30 tỷ, sao cậu không nghĩ kỹ xem, người bình thường có thể bỏ ra 30 tỷ ư?"

Điền Kim Minh mím môi, thầm nghĩ tôi có thể không biết sao, chẳng qua là do nhìn thấy bọn họ giống con ông cháu cha chưa rành đời nên mới lừa, ai ngờ đám phú nhị đại thiểu năng này dám hãm hại ngược lại mình.

"Sư phụ, ông hiểu tôi nhất mà tôi chưa từng bán hàng giả." Điền Kim Minh vẻ mặt vô tội nhìn Hàn Thế Kiệt. Hàn Thế Kiệt suýt hộc máu, vỗ trán nói: "Không biết cậu xưng hô thế nào?"

"Ông cứ gọi tôi là cậu Lý

"Cậu Lý, cậu thấy thế này được không, trước tiên chúng ta đừng bạn đến chuyện thật giả, nếu cậu không thích, tôi sẽ bảo đồ đệ của tôi trả tiền cho cậu, như vậy được rồi chứ?"

Hàn Thế Kiệt vẫn muốn giảng hòa, có thể nhân nhượng cho yên

chuyện đều là chuyện vui vẻ.

“Không được, lần trước anh ta bán hàng giả giống y như thật bán cho bạn tôi, hại bạn tôi mất 15 tỷ, lần này tôi tới tính cả nợ mới lẫn nợ cũ, một là anh ta bồi tiền, hai là bồi mạng

“Mẹ kiếp! Anh cố ý tới đây gây sự đúng không? Anh thật sự cho rằng Điền Kim Minh tôi dễ bắt nạt lắm à? Sư phụ, ông thấy chưa, không phải tôi trêu chọc bọn họ, mà là bọn họ đòi lấy mạng tôi”

Điền Kim Minh nổi giận ngay, hy vọng Hàn Thế Kiệt mau ra tay, tiếp nhận thù oán mới này. Miễn sao hôm nay đuổi mấy người Lý Phàm đi trước đã, Điền Kim Minh quyết định bất chấp tất cả, cứ chạy trước rồi hẵng nói. Sắc mặt Hàn Thế Kiệt hơi khó coi, vừa tức Điền Kim Minh đã gây rắc rối cho mình, vừa tức Lý Phàm không hề nể mặt mình.

“Nếu bồi thường gấp 10 thật sự quá nhiều, hay bồi thường gấp 3 thôi nhé? Tôi sẽ bảo cậu ta bồi thường 90 tỷ cho cậu: Hàn Thế Kiệt nghiến răng treo trẹo nói.

“Sư phụ, ông không được sợ hãi như vậy? Dựa vào cái gì mà tôi phải bồi thường 90 tỷ cho anh ta? Dù là 9 triệu tôi cũng không đưa cho anh ta.” Điền Kim Minh không cam lòng nói. Đừng nói là bồi thường tiền, dù phải trả lại tiền cũng đủ làm Điền Kim Minh đau lòng rồi. Không nói tới những cái khác, phí gửi đi gửi về đều do Điền Kim Minh chi trả, nếu chuyển 30 tỷ về phải mất 36 triệu. Nhiều người cực khổ cả năm

trời cũng chưa chắc đã kiếm được 36 triệu.

“Kim Minh, cậu làm sai thì phải nhận lỗi, bồi thường cho người ta”

“Không được, tôi tuyệt đối không bồi thường, sư phụ cứ xem rồi làm đi, một là ông giúp tôi giải quyết chuyện này, hai là ông cứ đứng nhìn tôi bị đánh chết ở đây.”

Ánh mắt Điền Kim Minh hiện lên vẻ uy hiếp, Hàn Thế Kiệt thầm kêu khổ, biết lần này mình phải giúp đỡ anh ta rồi.

“Tên nghiệt độ này! Tức quá đi mất!”

Hàn Thế Kiệt ôm ngực, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc, nhìn Lý Phàm nói: “Cậu Lý, nếu cậu không bỏ qua chuyện này, thì tôi đành phải xin lỗi cậu”

“Sao, ông định đánh tôi à?” Lý Phàm trêu chọc.

“Đúng vậy!”

Hàn Thế Kiệt lùi về sau hai bước bày ra một tư thế: “Tôi là Hàn Thế Kiệt – chưởng môn đời thứ 18 của Thông Bối Quyền, tôi vốn không muốn ỷ mạnh hiếp yếu, nhưng cậu Lý không biết chừng mực như vậy, nên tôi đành phải ra tay”

“Ý ông là ông muốn giúp đồ đệ của ông tiếp nhận chuyện này? Có phải nếu ông thua, thì ông sẽ bồi thường cho tôi 300 tỷ thay đồ đệ của ông đúng không?”

Lý Phàm không định tùy tiện ra tay, mà muốn nói rõ mọi chuyện trước, như vậy mới dễ xử lý tiếp sau khi đánh xong.

“Láo xược! Sao anh dám ăn nói như vậy với sư phụ tôi? Sao sư phụ tôi có thể thua anh được? Ngay cả tôi cũng có thể đánh anh rụng răng đầy đất”

“Sư phụ, để con đối phó tên ngông cuồng ngu ngốc này cho, để anh ta biết rõ sự lợi hại của Thông Bối Quyền chúng ta!” Mấy tên đệ tử đi theo Hàn Thế Kiệt đồng loạt xin ứng chiến, muốn biểu hiện tốt trước mặt ông ta.

Hàn Thế Kiệt khẽ gật đầu cười nói: “Được, Đại Vĩ, con đi đánh cậu ta đi” Đại Vĩ với thân hình cao lớn bước ra, lòng bàn tay to như quạt cói bày ra tư thế, khẽ ngoắc tay với Lý Phàm: “Tới đây, để tôi dạy anh cách làm người!” Lý Phàm cười nói: “Hay là các anh cùng xông lên đi, tôi sẽ ngồi im ở đây, ai có thể làm tôi nhúc nhích thì coi như các anh thắng”

“Ngông cuồng! Anh thật sự nghĩ rằng chúng tôi là quả hồng mềm à? Để xem tôi có tát chết anh tại đây không?”

Đại Vĩ tức giận hét lên, rồi sải bước lao tới trước mặt Lý Phàm, mắt thấy lòng bàn tay to như quạt cói mang theo tiếng gió, sắp tát vào đầu Lý Phàm. Điền Kim Minh liền nở nụ cười, cảm thấy lần này đã ổn thỏa rồi, sư đệ của mình có thể xử lý Lý Phàm.

Hàn Thế Kiệt khẽ gật đầu, ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng. Hàn Thế Kiệt rất hài lòng trước sức mạnh và tốc độ của Đại Vĩ, ông cảm thấy có lẽ Lý Phàm sẽ biết khó mà lui. Lý Phàm lắc đầu, há miệng phun ra ngụm nước trà mình vừa uống.

Nước trà màu vàng kim hình thành mũi tên nước trong không khí, đâm thẳng vào cổ họng Đại Vĩ. Đại Vĩ chưa kịp tát xuống, thì Lý Phàm đã phun nước trà vào cổ họng anh ta.

Nước trà bỏng rát, cộng thêm lực đập cực kỳ mạnh mẽ, càng làm Đại Vĩ cảm thấy cổ họng đau rát, khó thở dữ dội, như thể một bàn tay vô hình đang bóp chặt cổ anh.

“A!” Đại Vĩ hét lên, rồi thân hình cao lớn ngã ra sau, phát ra tiếng vang rất lớn. Bich! Tiếng ngã xuống sàn của Đại Vĩ đã làm mọi người giật mình. Hàn Thế Kiệt nhíu chặt mày, thất thần nhìn vệt nước dưới sàn.

Chỉ phun một ngụm nước trà mà có thể đánh ngã Đại Vĩ với tốc độ và sức mạnh như vậy? Rốt cuộc cậu ta đã dùng bao nhiêu sức mạnh khi phun ngụm trà này?

Nhất thời trong lòng Hàn Thế Kiệt dâng lên cảm giác sợ hãi, nhìn Lý Phàm bằng cặp mắt khác.

Đây chính là cao thủ, còn là cao cao thủ trong cao thủ! “Hóa ra là cao nhân, lúc này tôi đã thất lễ rồi, không biết cậu Lý là người trong môn phái nào, là vị cao nhân đã truyền dạy cho cậu?” Hàn Thể Kiệt cung kính nói.

Chương 493: Phương thuốc

“Tôi không phải cao nhân nào cả, mà chỉ là một người bình thường”

Lý Phàm khẽ cười nói tiếp: “Mấy người còn đánh nữa không? Nếu đánh thì tiếp tục, không thì chúng ta nói chuyện bồi thường” Hàn Thế Kiệt hoàn toàn không muốn đánh nữa, từ chiêu thức lúc nãy của Lý Phàm, ông đã nhìn ra mình không phải là đối thủ của anh, nếu đánh tiếp chẳng khác nào tìm con đường chết.

“Mong cậu Lý đợi một tý, để tôi đi bàn bạc với đồ đệ vô dụng của tôi đã

Hàn Thế Kiệt chắp tay nói, rồi sải bước đi tới trước mặt Điền Kim Minh, nhéo tai anh ta, kéo vào phòng kho. Vừa đóng cửa phòng kho, Hàn Thế Kiệt đã lạnh lùng nói: “Tên nghiệp chướng này! Cậu có biết lần này đã đá trúng tấm sắt rồi không? Dù ông đây liều mạng cũng chẳng giải quyết được.” Điền Kim Minh cũng bị bản lĩnh lúc nãy của Lý Phàm dọa sợ, chỉ phun một ngụm trà cũng có thể tổn thương người khác, chẳng phải chuyện này chỉ có trong phim thôi à? Sao giờ ngoài đời thực cũng có cao nhân thế này?

“Sư phụ, tôi biết sai rồi, nhưng giờ chẳng phải đâm lao đành phải theo lao à, sao tôi có thể bồi thường nổi 300 tỷ? Đừng nói là 300 tỷ, dù là 60 tỷ tôi cũng không có đâu ra được.” Điền Kim Minh ủ rũ nói.

“Chẳng phải hồi sáng cậu đã thu 15 tỷ của người ta à, sao ngay cả 60 tỷ cũng không có vậy? Cậu đừng giả vờ nghèo khổ với tôi!”

“Chẳng phải là vì gần đây tôi xui xẻo à, hơn nữa việc kinh doanh ngày càng khó khăn, tiền vốn của tôi cũng sắp hết sạch rồi.” Hàn Thể Kiệt tức giận tát mạnh vào mặt Điền Kim Minh: “Mẹ kiếp, cậu có thể bồi thường bao nhiêu?”

“Trong thẻ của tôi chỉ còn lại 57 tỷ” Điền Kim Minh yếu ớt nói.

“Tên bại hoại sư môn này! Mau giao hết điểm yếu của tôi ra đây, rồi tôi sẽ bù phần còn lại cho cậu”

“Sư phụ, ông nói thật? Nhưng ông phải bảo đảm tôi không bị thương hay chết chóc gì, cũng không được đánh tôi tàn phế Điền Kim Minh nghi ngờ nhìn Hàn Thế Kiệt.

“Mẹ kiếp! Nếu cậu không tin thì dẹp đi, ông đây chẳng muốn bận tâm cậu nữa, cậu thích tung bao nhiêu clip thì cứ việc, lúc trẻ ai chẳng phạm phải sai lầm”

Hàn Thế Kiệt tức giận xoay người định rời đi, Điền Kim Minh vội giữ ông lại, tươi cười nói: “Sư phụ đừng giận, tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi, tất nhiên tôi tin ông rồi, giờ tôi sẽ giao USB cho ông.”

Điền Kim Minh tìm USB trong hộc tủ, rồi đưa cho Hàn Thế Kiệt.

Hàn Thế Kiệt nhìn Điền Kim Minh một cách sâu xa: “Đây là lần cuối cùng tôi giúp cậu, danh phận sư đồ giữa chúng ta cũng chấm dứt từ đây, từ nay về sau cậu đừng xuất hiện trên đất Hán Thành, thậm chí tôi còn không muốn nhìn thấy cậu ở trong tỉnh này nữa, hiểu chưa?”

“Tôi hiểu rồi, dù ông không nói tôi cũng sẽ rời đi, tôi thật sự không thể sống tiếp ở đây nữa”

Điền Kim Minh gượng cười nói. Ngay cả Hàn Thế Kiệt – chỗ dựa lớn nhất cũng bị đắc tội, thì có cho Điền Kim Minh mười lá gan, anh cũng không dám sống tiếp ở Hán Thành.

“Cậu ra ngoài chuyển hết số tiền của cậu cho cậu Lý trước đi, rồi cút khỏi đây ngay, còn chuyện sau đó tôi sẽ thương lượng với cậu Lý”

“Vâng, tôi sẽ làm theo lời ông nói”

Hàn Thế Kiệt xoay người dẫn Điền Kim Minh ra khỏi phòng kho, rồi đi tới bên Lý Phàm, ông cúi người nói: “Cậu Lý, đồ đệ vô dụng này của tôi là tên nghiện cờ bạc, giờ trên người chỉ còn lại 57 tỷ, tôi đã bảo cậu ta bồi thường hết tiền cho cậu, số còn lại tôi sẽ

thương lượng với cậu sau”

“Ý ông là ông nhận khoản nợ còn lại” Lý Phàm cười hỏi.

“Đúng, chính là ý đó”

“Có người nhận nợ là được, vậy ông bảo anh ta chuyển tiền cho tôi trước đi.” Lý Phàm nói xong thì rút thẻ ra.

Điền Kim Minh mặt như đưa đảm, cực kỳ không nỡ chuyển tiền cho Lý Phàm qua internet banking, rất nhanh Lý Phàm đã nhận được tin nhắn tài khoản nhận được tiền.

“Tôi nhận được rồi, số còn lại ông định thương lượng thế nào?”

“Chuyện này từ từ hẵng nói, Đại Hùng, cậu dẫn Điền Kim Minh về thu dọn đồ đạc, rồi đưa cậu ta ra khỏi Hán Thành, đồng thời thông báo với các sư huynh đệ võ quán, hễ nhìn thấy Điền Kim Minh, thì cứ đánh chết tại chỗ cho tôi!”

“Vâng, sự phụ” Đại Hùng trừng mắt nhìn Điền Kim Minh, rồi vỗ mạnh vào lưng anh ta, làm anh ta lảo đảo và vào tường. Một sư đệ khác đi tới, đá vào đùi Điền Kim Minh, rồi đá anh ra khỏi cửa tiệm.

Hàn Thế Kiệt cười hối lỗi: “Tôi không muốn nói nhiều về chuyện rách nát giữa tôi và Điền Kim Minh nữa, vì nói ra sẽ tức giận, về số tiền còn lại, nói thật tôi cũng không thể lấy nhiều như thế, nhưng trong tay tôi có một phương thuốc rất đáng tiền, không biết cậu Lý có hứng thú không?”

“Phương thuốc?” Lý Phàm lẩm bẩm, rồi mắt bỗng phát sáng, nếu thật sự là phương thuốc tốt, sẽ rất thích hợp cho việc kinh doanh sau này của nhà họ Cố.

“Cũng thú vị đấy, ông nói thử xem là phương thuốc gì?”

“Là phương thuốc bổ thận tráng dương, sau khi sử dụng hiệu quả cực kỳ tốt, mạnh hơn rất nhiều so với viên thuốc nhỏ màu xanh lam được nhập khẩu gì đó, chỉ có một vị thuốc trong đó là hơi khó tìm”

Hàn Thế Kiệt nhìn Lý Phàm, không tiếp tục thừa nước đục thả câu nữa, mà nói tiếp: “Vị thuốc chính đó là sâm núi trêи trăm năm, mà phải mọc tự nhiên, dù là sâm núi được trồng trong môi trường hoang dã cũng không được”

Hiện nay về cơ bản sâm núi trăm năm đã biến mất, nhiều năm qua vẫn chưa thể đào ra một cây, thứ mà chúng ta nhìn thấy trêи thị trường đều là loại được trồng và trồng trong môi trường hoang dã.

Cũng chính vì sâm núi trăm năm khó tìm, nên Hàn Thế Kiệt mới nắm trong tay mà không pha chế thành thuốc, bằng không ông đã dứt khoát pha chế ra thực phẩm chức năng gì đó, chắc chắn sẽ kiếm bội tiền.

Lý Phàm cũng hiểu rõ điểm mấu chốt trong đó. Sâm núi trăm năm cực kỳ hiếm gặp với người bình thường, nhưng với Lý Phàm thì đây chẳng phải vật gì khó tìm. Chỉ dựa vào tiền tài quyền thể trong tay Tiền Phúc, cũng đủ tìm ra sâm núi trăm năm.

Hơn nữa Lý Phàm đang nghĩ liệu có thể tạo ra loại yếu hơn không, ví dụ như dùng sâm núi năm sáu mươi năm, hoặc sâm núi trồng trong môi trường hoang dã tốt hơn một chút, chẳng qua chỉ giảm chút công hiệu, nhưng chắc chắn sẽ tốt hơn mấy loại thực phẩm chức năng có hại kia.

“Được, ông giao phương thuốc ra đây, rồi chuyện này coi như xí xóa, nhưng tôi không mong ông lừa gạt tôi” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Tôi đâu dám gạt cậu, chỉ riêng bản lĩnh của cậu đã dọa tôi sợ chết khiếp rồi.”

Hàn Thế Kiệt làm bộ khoa trương.

“Ha ha, ông định giao phương thuốc cho tôi bằng cách nào? Để tôi đi lấy cùng ông, hay ông sai người mang tới cho tôi?”

“Trong lòng tôi đã nhớ kỹ phương thuốc rồi, giờ tôi sẽ viết ra cho cậu, hơn nữa sau này tôi sẽ không bao giờ truyền cho người khác.”

Hàn Thế Kiệt nói xong thì bắt đầu viết phương thuốc và cách pha chế, viết xong ông lại kiểm tra lần nữa, sau khi xác nhận không có sai sót nào mới đưa cho Lý Phàm.

“Cậu Lý mời cậu xem, đây là phương thuốc và cách pha chế, ngoài vị thuốc chính hơi khó tìm, thì mấy loại thuốc phụ đều là loại thông thường, rất dễ mua được”

Chương 494: Hung hăng báo thù

Lý Phàm cất phương thuốc, rồi dẫn Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân rời đi. Hàn Thế Kiệt đứng trước cửa tiệm, nhìn Lý Phàm dần đi xa. Đến khi bóng lưng Lý Phàm đã hoàn toàn biến mất, Hàn Thế Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tên khốn Điền Kim Minh này, suốt ngày chỉ biết lừa lọc, sau này nếu gặp lại, tôi nhất định phải đánh chết cậu ta”

“Sư phụ, Đại Vĩ vẫn đang hôn mê, chúng ta có cần đưa anh ta đến bệnh viện không?” Hàn Thế Kiệt thấy Đại Vĩ đang hôn mê, thì ngồi xổm bên cạnh anh ta kiểm tra mạch đập, rồi nói: “Các cậu chỉ cần tạt nước lạnh thì cậu ta sẽ tỉnh lại, lúc nãy cậu Lý đã nhẹ tay rồi.”

“Không biết cậu ấy là cao nhân đến từ đâu, sau này nếu gặp lại cậu Lý ở Hán Thành thì khách sáo một chút, tuyệt đối không được nảy sinh mâu thuẫn với cậu ấy.”

“Vâng sư phụ, con sẽ đi thông báo ngay”

Khang Văn Hân lái Mercedes-Benz về. Trần Hiểu Đồng phấn khích ôm cánh tay Lý Phàm, không ngừng ríu rít, câu nào cũng cực kỳ sùng bái anh.

“Được rồi, không khoa trương như cô nói đâu, cô ngồi yên tĩnh chút đi.” Lý Phàm xoa chân mày nói.

“Em đâu có khoa trương? Chắc chắn động tác phun trà của anh lúc này đẹp trai hơn mọi ngôi sao, sau này anh là thần tượng số một trong lòng em, em sẽ là fan suốt kiếp của anh”

Trần Hiểu Đồng như biến thành fan em gái của Lý Phàm.

“À, có phải chúng ta đã quên việc chính là mua ngọc long bích rồi không?” Trần Hiểu Đồng hưng phấn xong thì chợt nhớ ra mình chưa làm việc chính. Lý Phàm nhất thời cạn lời, thở dài nói: “Bỏ đi, đợi mai rảnh rồi nói sau”

“Được, mai em sẽ đi cùng anh”

Trần Hiểu Đồng đắc ý nói, mai cô lại có thể ra ngoài cùng anh, cảm giác đó thật sự quá tốt, nếu có thể cùng đi dạo phố thì càng tốt, cô nhất định phải thử nhiều quần áo đẹp cho anh Lý Phàm xem.

Lý Phàm rút điện thoại ra nói: “Văn Hân, cậu nhập số tài khoản của cậu vào đi, để tôi chuyển lại số tiền cậu bị lừa”

“Hả? Số tiền đó coi như con hiếu kính sư phụ đi, người đừng chuyển cho con” Khang Văn Hân hơi xấu hổ nói.

“Vậy sao được? Chuyện nào ra chuyện nấy, đúng rồi, tối nay tôi phải đi thi đấu quyền anh ngầm, cậu cứ nói là ra ngoài dạy cậu lái xe, nhớ phải bao che giúp tôi, đừng có lỡ miệng.”

“Không thành vấn đề, con nhất định sẽ không lỡ miệng, nhưng tối nay sư phụ phải cẩn thận một chút, con thấy mấy người đó cực kỳ hung hăng”

Nghĩ tới vụ quyền anh ngầm lần trước, Khang Văn Hân vẫn còn cảm thấy sợ hãi, mấy quyền thủ đó thật sự quá đáng sợ. Mặc dù Nộ Lãng bị Lý Phàm đánh chết, nhưng đó chỉ là tuyển thủ dự bị, có trời mới biết tuyển thủ trên sàn đấu chính thức lợi hại đến nhường nào.

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, lườm Khang Văn Hân: “Anh có biết nói chuyện không vậy? Đồ miệng quạ, anh phải nói lời may mắn một chút, chắc chắn anh Lý Phàm sẽ đại thắng trở về”

“Đúng đúng đúng, cô xem đầu óc tôi này, chắc chắn sư phụ có thể đánh thắng tất cả” Khang Văn Hân cũng nói theo. Lý Phàm khẽ cười, tựa vào lưng ghế, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Trở về văn phòng Cổ Họa Y, cô nhìn ba người cười hỏi: “Mọi người nói chuyện sao rồi? Tôi thấy ba người nói chuyện rất lâu”

“Anh mới dẫn bọn họ ra ngoài làm chút chuyện” Lý Phàm đáp lại qua loa, rồi đặt phương thuốc lúc này trước mặt Cố Họa Y.

“Bà xã, đây là phương thuốc anh mới nghĩ ra, em xem thử đi, nếu thấy phương thuốc của anh đáng tin cậy, thì em có thể thử sản xuất thành thuốc, hoặc thực phẩm chức năng cũng được.”

“Thực phẩm chức năng? Đây là phương thuốc trị gì? Quả thật ngưỡng cửa sản xuất ra thực phẩm chức năng rất thấp, còn nếu pha chế thành thuốc, thì rất khó được phê duyệt hết các bước”

Cổ Họa Y cầm phương thuốc lên đọc kỹ lưỡng, rồi khẽ lắc đầu: “Mấy vị thuốc khác thì được, nhưng hiện nay biết lấy đâu ra sâm núi trăm năm? Dù có thể lấy được thì giá thành sản xuất ra cũng rất cao?”

“Anh đã suy xét những chuyện này rồi, chúng ta có thể dùng loại sâm núi trồng trong môi trường hoang dã tốt nhất để thử, nghe nói sâm núi trăm năm rất có công dụng trong việc bổ thận tráng dương, nếu dùng sâm núi trồng trong môi trường hoang dã thì công dụng sẽ kém hơn một chút, nhưng vẫn tốt hơn mấy thực phẩm chức năng trôi nổi kia?”

Lý Phàm nói ra suy nghĩ trong lòng, cảm thấy mình làm vậy cũng xem như tận tâm với nghề rồi.

Cố Họa Y suy xét một lát rồi từ tốn gật đầu nói: “Nói vậy cũng đúng, hay là chúng ta cứ thử sản xuất một lô trước để thử công dụng? Nếu thật sự có hiệu quả thì còn có thể, không thì có thể cân nhắc làm thực phẩm chức năng.” “Nhưng đây là phương thuốc của anh, nếu để xí nghiệp nhà em sản xuất, e rằng sẽ không thích hợp, nhất là thái độ mấy người bác cả.”

Cố Họa Y tràn đầy lo lắng, có mấy người Cố Thiệu Dũng ngăn cản, e rằng phương thuốc mà Lý Phàm đưa ra sẽ bị gạt đi. “Ha ha, vậy thì chúng ta lập công ty riêng để sản xuất.”

Lý Phàm cười hớn hở nói.

“Lập công ty riêng đâu dễ như vậy, không nói tới những cái khác, chỉ riêng nhà xưởng và thiết bị đã mất một khoản tiền lớn, tạm thời anh cứ cất phương thuốc này đi, sau này có thời cơ thích hợp

thì hẵng tính đến chuyện mở rộng thực phẩm chức năng”

“Được, anh nghe lời em.” Lý Phàm vừa dứt lời, thì Cố Thiệu Dũng mở cửa văn phòng xông vào. Cố Thiệu Dũng u ám, lườm Cổ Họa Y: “Họa Y, những lời cháu mới nói thật khó nghe, gì mà giao phương thuốc ra sẽ bị gạt đi?”

“Lý Phàm chỉ là thằng ở rể, chẳng phải tiền ăn uống của cậu ta đều do nhà họ Cố chúng ta chi trả à, nên mọi thứ của cậu ta cũng là của chúng ta, hai đứa mới nói phương thuốc gì thế, mau giao ra đây”

Cổ Thiệu Dũng đứng ngoài cửa, nghe thấp thoáng cuộc nói chuyện của hai người, đến khi bọn họ nói xong, mới xông vào tranh luận. Trong lòng Cổ Họa Y hơi lo lắng, không ngờ Cố Thiệu Dũng đã nghe thấy cuộc đối thoại lúc nãy.

“Bác cả, ở rể không có nghĩa là không có quyền tài sản riêng? Chắc chắn Lý Phàm sẽ không giao phương thuốc đó ra, nếu bác cả cảm thấy bất mãn thì có thể đi tố cáo”

Cổ Họa Y cứng rắn nói.

“Được lắm! Không ngờ cô lại đứng về phía người ngoài, cô quên cô họ gì à?”

“Việc cháu họ gì chẳng liên quan đến chuyện Lý Phàm giao phương thuốc ra, đây là phép lịch sự về tài sản riêng, không ai có thể xâm phạm được.”

Cố Thiệu Dũng tức muốn ói máu, giơ tay chỉ Cố Họa Y, rồi hung ác nhìn Lý Phàm.

“Lý Phàm, cậu còn không giao ra?”

“Bác cả, bác bảo tôi giao cái gì, tôi chẳng có thứ gì cả” Lý Phàm làm bộ không hiểu.

“Được, hai người định làm phản đúng không, chúng ta đi!”

Cố Thiệu Dũng thở hổn hển xoay người rời đi, trong lòng hận không thể cướp phương thuốc trong tay Lý Phàm ngay tại đó. Cố Thiệu Dũng không quan tâm đến việc phương thuốc đó tốt hay xấu, có thể sản xuất ra thành phẩm hay không, mà ông chỉ không muốn nhìn thấy phương thuốc đó nằm trong tay Lý Phàm.

Chỉ là một thằng ở rể vô dụng, mà làm mưa làm gió trong nhà họ Cố, còn đánh con trai ông nằm viện.

Báo thù!

Ông nhất định phải báo thù! Nhưng ông phải làm thế nào mới có thể báo thù?

Chương 495: Đối thủ trong cuộc đấu chính thức

Cố Thiệu Dũng buồn bực quay về văn phòng, rồi ngồi trên ghế hút thuốc, vắt hết óc suy nghĩ cách đối phó với Lý Phàm. Nhưng mặc cho Cố Thiệu Dũng suy nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra cách nào có tác dụng.

Cố Thiệu Dũng đã sớm dùng hết chiêu có tác dụng, nhưng không những không tổn thương Lý Phàm, mà ngược lại càng làm anh trở nên mạnh mẽ.

Cổ Thiệu Dũng nhớ lại những chuyện đã qua, thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ liệu có phải quyết định lúc trước của mình là sai hay không? “Mình không sai, sao mình có thể sai được? Cuối cùng sẽ có một ngày, tên súc sinh Lý Phàm gặp báo ứng”

“Ông nói rất đúng” Một giọng nói bỗng vang lên từ phía sau Cố Thiệu Dũng. Cố Thiệu Dũng sợ hết hồn, ngón tay khẽ run rẩy, điếu thuốc kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa cũng vì thế mà rơi xuống sàn.

Cổ Thiệu Dũng hốt hoảng xoay người, nhìn ra sau. Nhưng phía sau trống hoắc, không có gì cả. Nhật thời trán Cố Thiệu Dũng toát mồ hôi lạnh, cảm thấy nhất định mình đã gặp ma giữa ban ngày rồi.

“Ai đó? Ai mới lên tiếng đó?”

“Là tôi”

Quý Hổ mặc áo choàng đen, nghiêm nghị đứng trước mặt Cổ Thiệu Dũng.

Cố Thiệu Dũng nhìn kỹ Quý Hổ, sau khi chắc chắn hắn ta là người mới ngồi xuống ghế, há miệng thở hổn hển.

“Làm tôi sợ chết khiếp, ông vào đây bằng cách nào?”

“Lúc nãy ông vừa ra ngoài, tôi liền đi vào, luôn ở trong này đợi ông” Quỷ Hổ lạnh nhạt nói.

“Xin hỏi ông tên gì? Tìm tôi có chuyện gì không?” Cố Thiệu Dũng bình tĩnh lại hỏi.

“Ông có thể gọi tôi là Quỷ Hổ, Lý Phàm đã giết hại sư điệt của tôi, nên tôi tới tìm cậu ta để báo thù” Cố Thiệu Dũng nhất thời sáng mắt, không ngờ ông đang buồn ngủ, thì trời cao lại tặng cho cái gối. Cố Thiệu Dũng đang không biết nên đối phó Lý Phàm thế nào, thì Quý Hổ đúng lúc xuất hiện.

“Mời ông Quý Hổ ngồi, tên nghiệp chướng Lý Phàm kia đáng chết từ lâu rồi, nếu ông muốn giết cậu ta, thì tôi có thể giúp ông bằng mọi cách” Cổ Thiệu Dũng nghiêm túc nói.

“Tất nhiên tôi cần ông giúp chút chuyện, tôi hy vọng ông nói hết mọi chuyện về Lý Phàm cho tôi biết, bắt đầu từ lúc ông nhìn thấy cậu ta”

Quý Hổ đã đọc không ít tài liệu về Lý Phàm, nhưng trong đầu vẫn chưa phác họa ra anh là người thế nào, theo Quỷ Hổ thấy, tất cả thông tin trong mấy tài liệu đó đang miêu tả người bị bệnh tâm thần phân liệt.

Cổ Thiệu Dũng nhíu mày nhớ lại, rồi bắt đầu kể: “Lần đầu tiên tôi gặp Lý Phàm là từ mấy năm trước, lúc đó cháu gái Cổ Họa Y của tôi bỗng tuyên bố kết hôn, thì tôi mới biết đến sự tồn tại của Lý Phàm.”

Cổ Thiệu Dũng kể lại chi tiết ký ức về Lý Phàm trong nhiều năm qua, Quý Hổ cẩn thận lắng nghe, rồi dần nhíu chặt mày.

Qua lời kể của Cố Thiệu Dũng, rất nhiều chuyện mà Quý Hổ không nghĩ ra lúc trước, đã được thông suốt. Đợi Cổ Thiệu Dũng kể xong, Quý Hổ liền cười khẩy: “Hóa ra là thế, chắc chắn lúc trước cậu ta có nỗi niềm khó nói, để có thể giấu họ tên, cậu ta đã làm việc khiêm tốn”

“Khoảng thời gian này cậu ta bỗng trở nên ngông cuồng, có lẽ đã giải trừ nỗi niềm khó nói đó rồi, nên mới không làm việc khiêm tốn nữa, nhưng không biết sau lưng cậu ta là ai, ông có biết thêm chuyện nào nữa không?”

Cố Thiệu Dũng hơi mơ màng lắc đầu: “Lý Phàm còn có thân phận khác ư? Không đời nào, với dáng vẻ nhu nhược của cậu ta, thì làm sao có thể có thân phận khác?” .

||||| Truyện đề cử: TruyenHD |||||

“Ông đúng là đồ ếch ngồi đáy giếng, giờ Lý Phàm không phải tên vô dụng nào cả, dù sư điệt của Quý Hổ tôi kém cỏi tới đâu, cũng không thể để một tên vô dụng giết chết được.”

Quý Hổ nói xong đè tay phải xuống bàn làm việc trước mặt Cố Thiệu Dũng. Chiếc bàn gỗ rắn chắc phát ra tiếng cọt kẹt, rồi Cố Thiệu Dũng trợn tròn mắt như thấy ma, nhìn chằm chằm tay phải của Quý Hổ. Chỉ thấy tay phải của Quý Hổ nhẹ nhàng đè bàn gỗ xuống, làm mặt gỗ rắn chắc bị lõm sâu.

“Sao, sao, sao ông có thể làm được?”

“Đây chỉ là trò cỏn con, nếu tôi dùng hết sức, thì còn có thể đập vỡ tấm thép, võ công của hai sư điệt tôi cũng không thua kém gì tôi, ông nghĩ thử xem rốt cuộc Lý Phàm lợi hại đến cỡ nào?”

Cố Thiệu Dũng cảm thấy da đầu tê dại, có nghĩ thế nào cũng không ra tình cảnh mà Quý Hổ nói.

“Vâng, lợi hại, thật sự quá lợi hại, ông, còn chuyện gì nữa không?” Cố Thiệu Dũng run rẩy hỏi.

“Tất nhiên là có rồi, nhưng tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra, ông cứ đợi tôi tới thông báo, rồi làm theo lời căn dặn của tôi là được, tôi sẽ giúp ông trừ khử Lý Phàm”

“Được, được, tôi nghe lời ông” Cố Thiệu Dũng hơi sợ hãi nói.

Quý Hổ khẽ cười, đứng dậy rời khỏi văn phòng của Cố Thiệu

Dũng. Quỷ Hổ đứng trước văn phòng Cổ Thiệu Dũng, nhìn cửa chính văn phòng Cổ Họa Y, ánh mắt hiện lên tia sát ý, rồi mất dạng.

Lý Phàm đang ngồi trong văn phòng Cổ Họa Y, thoáng cảm thấy hình như có ai đó đang nhìn chằm chằm mình, nên đi tới trước cửa sổ bên cạnh, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, đừng nói là bóng người, dù là bóng chim cũng không thấy. Lý Phàm khẽ lắc đầu, tưởng mình bị ảo giác. Rè rè. Điện thoại bỗng rung lên, Lý Phàm lấy ra xem thì thấy là Sở Trung Thiên, nên nhấn nút nghe máy.

“A lô, lão Sở”

“Cậu Lý, tối nay có trận thi đấu của cậu, tôi đã xem qua lịch thi đấu rồi, đối thủ được xếp với cậu là Bruce, tôi đã thu thập một số tài liệu về cậu ta, cũng gửi qua email cho cậu rồi, nếu cậu rảnh thì xem qua một chút” Lý Phàm cười nói: “Vất vả cho ông rồi, lát nữa tôi sẽ đọc nó”

“Cậu nhất định không được khinh địch, Bruce là quyền thủ da trắng số một, luôn lọt vào top 3 quyền anh ngầm quốc tế trong 5 năm liên tiếp.

Chương 496: Không nhìn ra sai sót

“Tuân lệnh, vậy bà xã tan làm về trước đi nhé, anh đi dạy Văn Hân lái xe đến tối mới có thể quay về.”

Lý Phàm cười nói.

“Anh cứ đi đi, anh phải dạy cậu ấy kỹ lưỡng một chút, đừng dạy dở chừng.”

“Tất nhiên rồi, nói thế nào cậu ta cũng là đại đệ tử đầu tiên của anh, tất nhiên anh phải chỉ dạy kỹ lưỡng rồi.”

Lý Phàm ra hiệu cho Khang Văn Hân, rồi mở cửa ra khỏi văn phòng.

Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân cũng đi ra theo, ba người cùng bước ra khỏi tòa nhà văn phòng, ngồi vào chiếc Mercedes[1]Benz của Khang Văn Hân.

Khang Văn Hân khởi động xe rời đi, Trần Hiểu Đồng ôm cánh tay Lý Phàm nói: “Anh Lý Phàm, có phải anh sắp đi đấu võ đài đúng không? Anh nhất định phải dẫn em theo, em muốn tới đó cổ vũ cho anh.”

“Cô đi tới đó làm gì? Nói không chừng Trương Đức Võ cũng tới đó, cô cảm thấy cô thích hợp chạm mặt với ông ta à?”

Trần Hiểu Đồng nhất thời xụ mặt, bĩu môi nói: “Em không thèm gặp ông ta, ông ta là tên xấu xa, tên khốn khiếp mọc mụn nhọt từ đầu đến chân.”

“Đến lúc đó, cô và Văn Hân cứ đứng bên ngoài đợi tôi, tôi sẽ vào trong thi đấu, chắc chắn chưa tới nửa tiếng sẽ đi ra ngoài.”

Lý Phàm khẳng định.

“Sư phụ, người đừng qua lơ là, nhớ lại năm đó Quan Nhị Gia sơ ý

mất Kinh Châu… phi, con lại nói lời đen đủi rồi, phi phi phi.”

Khang Văn Hân liên tục phun nước miếng, rồi nói tiếp: “Sư phụ, giờ chúng ta đi đâu đây? Nếu tới quán huấn luyện quyền anh, e rằng có hơi sớm.”

“Tất nhiên là hơi sớm rồi, chúng ta cứ tìm đại chỗ nghỉ nào đó, để ngồi nghỉ một lúc.”

Trần Hiểu Đồng bỗng sáng mắt, hưng phấn nói: “Em có biết một nhà hàng nổi tiếng trên mạng, không bằng chúng ta tới đó ăn cơm đi?”

“Cũng được, cứ quyết định vậy đi.”

Lý Phàm nhắm mắt lại nói, như đại gia đang vung tay.

Trần Hiểu Đồng nói địa chỉ cho Khang Văn Hân, rồi không ngừng ríu rít khen nhà hàng nổi tiếng trên mạng đó tốt đến cỡ nào.

…

Trong quán huấn luyện quyền anh.

Bruce đang ngồi trong phòng nghỉ, nhìn chăm chú vào chiếc TV trước mặt.

Trên TV đang chiếu lại đoạn video đối chiến giữa Lý Phàm và Nộ Lãng lần trước.

Video đang chạy rất chậm, như thể Lý Phàm và Nộ Lãng đã biến thành hai ông lão, động tác chậm đến mức làm người khác giận sôi máu.

Một nhóm huấn luyện viên quyền anh đang ngồi sau lưng Bruce, ai cũng nghiêm mặt nhìn hình ảnh trên TV.

“Tôi đã xem đoạn video này vô số lần rồi, nhưng vẫn không thể nhìn ra cậu ta dùng lực bằng cách nào, thậm chí tôi cảm thấy lúc anh ta xuất chiêu, cơ thể anh ta không hề nhúc nhích, hoàn toàn

không phù hợp với phương thức dùng lực hiện đại."

"Đúng vậy, bình thường sẽ thông qua sự chuyển động của chân eo vai và cùi chỏ, để phát huy sức mạnh toàn thân, nhưng động tác của Lý Phàm hoàn toàn không như vậy, như thể cậu ta chỉ dựa vào sức mạnh của đôi tay, cũng dễ dàng trêu chọc giết chết Nộ Lãng."

"Đối thủ này làm người khác rất đau đầu, Bruce, cậu phải chuẩn bị thật tốt để đối chiến, tôi khuyên cậu tốt nhất nên dùng ít thuốc trước, một mặt để làm giảm cơn đau, mặt khác là tăng cường hoạt động các dây thần kinh trong não bộ, để cậu phản ứng nhanh hơn."

Mấy huấn luyện viên đang tìm nhược điểm của Lý Phàm, để giúp Bruce giành chiến thắng.

Nhưng sự mạnh mẽ của Lý Phàm đã làm bọn họ tuyệt vọng, bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra cách để giúp Bruce thông qua kỹ thuật, nên quyết định dùng chiêu phụ.

Thuốc đặc thù có thể tăng tốc độ phản ứng, hơn nữa còn làm giảm khả năng nhận biết cơn đau, tương đương với việc tăng cường khả năng đối kháng và phản ứng.

Trong các trận thi đấu quyền anh ngầm quốc tế lúc trước, cũng có không ít lần xuất hiện tình huống phải dùng thuốc, nhưng đa số đều là người không có khả năng giành chiến thắng.

Bruce nghiến chặt răng, trận chiến này rất quan trọng với anh, vì Thompson và Cletti đã hạ lệnh bắt buộc với anh, nếu không thể đánh thắng Lý Phàm, thì anh chỉ có thể chết trên võ đài, bằng không cả nhà anh sẽ bị liên lụy.

"Tên da vàng chết tiệt này, anh ta luyện võ công trong truyền thuyết à? Khốn khiếp, sao năm đó tôi lại không đi học võ thuật?"

Bruce oán hận nói.

"No no no! Bruce, cậu nói vậy là sai rồi, thật ra võ thuật phương Đông chẳng có gì cả, hoàn toàn không thể so bì với kỹ thuật quyền

anh MMA của chúng ta được, mấy môn võ đó hoàn toàn chỉ là trò mèo, chẳng khác gì aerobics."

"Tôi cũng thấy thế, tôi đã đấu với không ít người được gọi là cao thủ công phu, nhưng không ai có thể đánh đấm, bọn họ vẫn đang chìm đắm trong thần thoại do mình tạo ra, công phu chỉ là câu chuyện đẹp đẽ mà thôi."

Mấy huấn luyện viên quyền anh lần lượt phản bác Bruce, cảm thấy công phu hoàn toàn không thực dụng, thậm chí còn tìm video của mấy đại sư võ thuật, để Bruce quan sát kỹ lưỡng.

Bruce xem xong mấy video gần giống như aerobics này, thì vỗ mạnh vào trán: "Được rồi, vậy chẳng lẽ mấy Hàn Long Thập Bát Chưởng mà Lý Phàm nói cùng cái chết của Nộ Lãng đều là giả?"

"Chuyện này, tôi cảm thấy cậu ta đang nói bừa, quấy nhiễu chúng ta, để cậu phân tâm, nên cậu đừng bị mắc lừa."

"Nếu không có cách gì hay, thì tiêm thuốc đi, ông đi chuẩn bị thuốc đi, tôi muốn tăng liều lượng."

Bruce hung hăng nói.

Nếu đã quyết định dùng thuốc, thì Bruce cảm thấy nên tàn nhẫn với mình một chút, cực kỳ dứt khoát tăng liều lượng thuốc.

"Bruce, cậu chắc chứ? Nếu tăng liều lượng, cơ thể cậu chỉ có thể duy trì 10 phút trên võ đài, vì quá 10 phút thuốc sẽ gây ra tác dụng hôn mê."

Một huấn luyện viên nhắc nhở.

"10 phút là đủ rồi, nếu trong vòng 10 phút mà tôi vẫn chưa đánh chết anh ta, thì tôi chỉ có một con đường chết."

Bruce nghiêm túc nói.

Toàn bộ huấn luyện viên quyền anh đều im lặng, vì Bruce nói đúng sự thật.

Nếu Bruce vẫn không thể nghiền ép Lý Phàm sau khi sử dụng thuốc, thì cho dù anh ta nắm giữ thời gian vô hạn, cũng không thể nào đánh thắng Lý Phàm.

“Để tôi gọi bác sĩ tới kiểm tra sức khỏe của cậu, để xác định xem dùng bao nhiêu liều lượng.”

“Tôi sẽ đi báo cáo với cậu Cletti, dù gì cũng cần sự xét duyệt phê chuẩn của họ về liều lượng thuốc.”

Các huấn luyện viên quyền anh lần lượt bận rộn, còn Bruce vẫn ngồi ở đó, lặng lẽ nhìn đoạn video chiếu đi chiếu lại về một động tác của Lý Phàm trên TV.”

Rất nhanh bác sĩ đã đi vào phòng nghỉ ngơi, tiến hành rút máu nhanh chóng kiểm tra, rồi thu thập thông tin cơ bản về sức khỏe Bruce.

Cletti nghiêm mặt đi vào phòng nghỉ, nhìn bác sĩ hỏi: “Thế nào? Liều giới hạn có thể tiêm là bao nhiêu?”

“Dựa vào trạng thái cực hạn, thì có thể tăng liều lượng lên gấp ba, cậu ấy sẽ hoàn toàn mất đi tri giác, tốc độ phản ứng trong não bộ sẽ tăng lên gấp năm so với trước, nhưng sức mạnh và tốc độ cơ thể sẽ không theo kịp não bộ.”

Chương 497: Tên rác rưởi này từ đâu tới vậy

Nếu tốc độ não bộ nhanh, nhưng cơ thể lại không theo kịp, thì rất dễ xuất hiện tình huống động tác biến dạng, như vậy sẽ để lộ sơ hở.

Hơn nữa cơ thể không cảm thấy đau đớn, không có nghĩa là năng lực phòng bị thật sự tăng cao.

Nếu xương cốt bị gãy, ngược lại vì không cảm thấy đau đớn, mà không thể đưa ra phán đoán tốt về tình trạng cơ thể mình.

Nên thuốc mà mấy người Cletti nắm giữ không phải là thuốc cực kỳ tốt, thậm chí có thể nói là thuốc khá thất bại.

Nhưng đây là thuốc tốt nhất mà mấy người Cletti nắm giữ, thuốc cường hóa mà Long Môn phát minh thật sự rất lợi hại, nhưng bọn họ hoàn toàn không lấy được.

Bruce do dự, trán nổi gân xanh, cực kỳ nghiêm túc nói: “Ông đừng nói nhiều như thế nữa, đến lúc đó cứ tiêm cho tôi là được, Cletti, tôi hy vọng anh có thể thực hiện lời hứa của mình, nếu tôi chết trên võ đài, các anh phải chăm sóc người nhà của tôi.”

“Không thành vấn đề, nếu thật sự có giây phút đó, chắc chắn tôi sẽ chăm sóc tốt người nhà của cậu.”

Bruce nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Được, mọi người để tôi yên tĩnh một lát đi.”

Cletti ra hiệu, huấn luyện viên quyền anh và bác sĩ lần lượt rời khỏi phòng nghỉ ngơi.

Cletti là người rời đi cuối cùng, anh khẽ đóng cửa lại, rồi đi vào văn phòng Thompson.

…

7 giờ 50 phút, Lý Phàm một mình đi tới quán huấn luyện quyền anh.

Sở Trung Thiên đang đứng ở cửa phụ để đón Lý Phàm, thấy anh tới thì sốt sắng bước đến.

“Cậu Lý, sao giờ cậu mới tới? Cuộc thi đấu của cậu được đẩy lên trận đầu tiên rồi, nghe nói là có nhân vật lớn sắp tới đây.”

“Nhân vật lớn? Là ai vậy?”

“Tôi cũng không biết cụ thể là ai, ngoài ra tôi thấy hình như Bruce – đối thủ của cậu hơi khác thường, có rất nhiều huấn luyện viên quyền anh và bác sĩ đi vào phòng nghỉ của cậu ta, không biết bọn họ đang làm gì.”

Lý Phàm khẽ cười, không hề để tâm đến lời nói của Sở Trung Thiên.

“Được rồi, ông đừng căng thẳng như thế, có phải cuộc thi của tôi sắp bắt đầu rồi đúng không?”

“Vâng, chưa tới 10 phút nữa sẽ bắt đầu.”

Sở Trung Thiên dẫn Lý Phàm vào phòng thay đồ.

Lý Phàm thay đồ thi đấu, rồi cực kỳ ung dung đi vào con đường ra trận, bắt đầu chờ đợi.

Trong quán huấn luyện quyền anh đã chật kín người vây xem, Long Hậu đang ngồi trong phòng bao tầng hai.

“Cuộc thi lần này không xảy ra sai sót nào chứ?”

Long Hậu lạnh nhạt hỏi.

“Không ạ, tôi đã liên lạc với họ, bảo họ đẩy cuộc thi đấu giữa Lý Phàm và Bruce lên trước nhất, Bruce là quyền thủ rất lợi hại,

mạnh hơn Nộ Lãng lần trước rất nhiều.”

Trong lòng Trương Đức Võ tràn đầy mong đợi, nếu Bruce có thể đánh chết Lý Phàm tại chỗ, thì đó là kết quả tốt đẹp nhất.

MC trận đấu bước lên võ đài, ánh đèn đang chiếu lên người ông ta.

“Chào mọi người, trận đấu quyền anh ngầm quốc tế mà nhiều người mong đợi sắp sửa bắt đầu, Bruce – võ sĩ da trắng số một của chúng ta sẽ đánh mở màn, đối thủ của cậu ấy là Lý Phàm – tuyển thủ bản địa dự thi với thân phận dự bị.”

“Tiếp theo, xin mời tuyển thủ Lý Phàm của chúng ta lên võ đài, tôi muốn mọi người làm quen cậu ấy một chút, tôi đã nóng lòng muốn hỏi cậu ấy mấy câu rồi.”

Ánh đèn chiếu về phía lối ra con đường để quyền thủ bước lên đài, Lý Phàm bước ra ngoài, sải bước đi lên võ đài.

“Ha ha, tuyển thủ Lý Phàm đúng không, cậu nhìn vóc dáng cậu xem, còn gầy hơn tôi nghĩ nữa, lẽ ra vóc dáng quyền thủ đều rất cao lớn rắn chắc, nhưng tôi thấy cậu không có cơ bắp gì mấy.”

MC hơi khinh bỉ nhìn Lý Phàm, cảm thấy anh quá gầy, hoàn toàn không có vóc dáng mà quyền thủ nên có.

“Tôi có bao nhiêu cơ bắp cũng chẳng liên quan gì, miễn sao tôi có thể đánh thắng là được, đúng không?”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy, xem ra tuyển thủ mới của chúng ta cực kỳ tự tin, vậy để tôi mời Bruce lên võ đài.”

MC vừa dứt lời, Bruce đã bước lên võ đài.

Không ít người giàu có làm khán giả bên dưới là khách quen trong quyền anh ngầm quốc tế, bọn họ tới đây không những để tận mắt chứng kiến sự căng thẳng kĩch thích từ trận đấu, mà còn để cá cược.

“Trời ơi, không ngờ lại là cuộc chiến giữa Bruce và Lý Phàm, xem ra Lý Phàm này sắp tiêu đời rồi, chưa kịp nổi danh đã phải chết trên võ đài.”

“Tôi muốn đặt cược Bruce một triệu đô la mỹ! Đây đúng là núi tiền từ trên trời rơi xuống, không cần nói cũng biết tôi sắp giàu to rồi.”

“Mặc dù mọi người đều là người nước H, tôi cũng không đành lòng nhìn Lý Phàm bị đánh chết, nhưng một khi bước lên võ đài thì số mệnh cậu ta đã được định đoạt, tôi cũng đặt Bruce thắng.”

Mấy nhà giàu có lần lượt đặt cược, ai cũng đặt Bruce thắng, theo số lượng đặt cược đang tăng nhanh của Bruce, thì tỷ lệ cược của Bruce liên tục giảm sút, mắt thấy sắp biến thành tỷ lệ cược âm rồi.

Tỷ lệ cược âm nghĩa là chỉ cần Bruce thắng, thì người cược Bruce thắng sẽ làm nhà cái lỗ vốn.

Long Hậu híp mắt nhìn hai người đứng trên võ đài, khẽ cười nói: “Ông cược Bruce 300 tỷ cho tôi.”

“Vâng.”

Trương Đức Võ kêu người tới giải quyết chuyện đặt cược, rất nhanh đã đặt xong 300 tỷ.

Nháy mắt tỷ lệ cược âm của Bruce đã biến thành một nhân một.

MC đeo tai nghe, nghe thấy thông báo có thể bắt đầu trận đấu.

“Được, trận đấu của chúng ta sắp bắt đầu rồi, trước khi bắt đầu tôi muốn hỏi Bruce một câu, cậu có tự tin đánh bại đối thủ của cậu không?”

“Tất nhiên là có rồi, tên da vàng này sẽ không sống quá năm phút nữa, vì tôi sẽ tiễn anh ta đi gặp Diêm vương ngay.” Bruce hung ác nói.

“Được, trận đấu chính thức bắt đầu.”

MC nói xong thì lui xuống ngay, chỉ sợ mình bị hai người trên võ đài đánh bị thương.

Thi đấu trong quyền anh ngầm quốc tế không có trọng tài, ngoài việc không thể dùng vũ khí, thì không còn quy tắc nào khác, quyền thủ hoàn toàn có thể lấy mạng nhau.

Bruce hít sâu một hơi, cảm nhận được tốc độ phản ứng trong não bộ đang tăng lên, như thể mọi thứ trước mắt đang chậm lại.

“Ha ha, tên da vàng, tới đây đi, tôi cho cậu đánh tôi trước đấy!”

Bruce nhếch miệng cười nói.

Bảo Lý Phàm ra tay trước đã sớm nằm trong dự tính của Bruce, vì não bộ và cơ thể không phản ứng đồng bộ, nên Bruce phải thích ứng một chút.

Hơn nữa, Bruce cảm thấy mình cần phải nhìn thấu kẽ hở của Lý Phàm trước, rồi nắm chắc nó để đánh chết Lý Phàm.

Lý Phàm nhướng mày, rồi sải bước đi về phía Bruce.

Dưới võ đài nhất thời vang lên tiếng xua đuổi, vốn tưởng rằng sẽ có một màn đấu đặc sắc, ai ngờ Lý Phàm lại đi dạo trên võ đài, điều này không hợp với suy nghĩ của mọi người.

“Cậu có đánh được không đấy, nếu không biết đánh thì mau cầu xin rồi đi xuống đi.”

“Cậu đừng lãng phí thời gian của chúng tôi nữa, chúng tôi muốn xem đấu quyền anh đặc sắc.”

“Tên rác rưởi này từ đâu tới vậy, sao có thể thông qua vòng đấu dự bị thế?”

Chương 498: Đúng là vô địch

Mặc dù mọi người không ngừng xua đuổi, nhưng Lý Phàm vẫn làm theo ý mình, từ tốn tới gần Bruce.

Trong phòng bao, Trương Đức Võ thấy Lý Phàm bước đi như vậy thì lắc đầu khinh thường: "Lý Phàm đang mất tự tin, rõ ràng cậu ta không có lòng tin để đánh với Bruce."

Theo Trương Đức Võ thấy, Lý Phàm đang làm trò cười, hoàn toàn không có dáng vẻ đi đánh võ đài, Long Hậu bình tĩnh nhìn màn hình: "Ông gấp cái gì, dù gì cũng phải đợi kết quả xuất hiện mới được đưa ra kết luận, rất nhiều người vì kết luận sớm mà gặp thất bại."

"Phu nhân nói chí phải."

Trương Đức Võ cúi người nói, rồi tiếp tục nhìn chăm chú vào màn hình.

Bruce không hề nhúc nhích, nhưng ánh mắt đang nhìn chằm chằm bước đi của Lý Phàm.

Giờ trong mắt anh, động tác của Lý Phàm như đang chuyển động chậm, với hành động chậm rãi này, thì chỗ nào cũng là kẽ hở.

Loại thuốc này thật thần kỳ, xem ra anh đã có cơ hội đánh thắng bằng một đấm, chỉ cần nắm chắc kẽ hở của anh ta.

Bruce khẽ nhếch miệng cười, cơ bắp toàn thân dần căng cứng, sức mạnh đang dần tích tụ, đợi Lý Phàm tới gần sẽ đánh anh ta một đòn trí mạng.

Lý Phàm cảm thấy Bruce hơi kỳ lạ, rồi chợt nhớ tới những lời Sở Trung Thiên mới nói, nên đoán có lẽ Bruce đã tiêm thuốc kĩcfh thích cơ bắp trong người.

Đến khi cách Bruce còn 2m, Lý Phàm bỗng nhảy lên một bước,

như muốn tấn công Bruce.

Bruce híp mắt, tay phải vung ra theo phản xạ có điều kiện, đấm mạnh vào mặt Lý Phàm.

Cú đấm này hội tụ hơn một nửa sức mạnh của Bruce, chỉ cần đánh thật, chắc chắn có thể đánh Lý Phàm ngoi ngóp.

Nhưng lúc Bruce vung nắm đấm, thân hình đang lao về phía trước của Lý Phàm bỗng lùi về sau.

Lý Phàm lặng lẽ quan sát động tác của Bruce, nhận ra hình như cơ thể anh ta hơi mất cân đối.

Bruce thấy Lý Phàm lùi lại thì vẻ mặt hiện lên thần sắc chán nản.

Cơ thể chết tiệt này! Nếu có thể phản ứng nhanh như não bộ thì tốt biết mấy! Nếu anh có thể nhanh như vậy, thì lúc nãy anh đã đấm chết tên da vàng này rồi.

“Fuck! Cậu không dám đánh nhau với tôi đúng không?”

Bruce tức giận quát, cảm thấy Lý Phàm đang trêu chọc mình.

Dưới võ đài, khán giả cũng ầm ĩ, không ngừng la hét.

“Lý Phàm, cậu còn không mau đánh đi, chúng tôi là tới xem cậu đánh trên võ đài! Chứ không phải xem cậu mất mặt.”

“Cậu ta đúng là thằng hề xấu xí, tôi còn tưởng cậu ta sẽ dùng võ công lợi hại, ai ngờ lại gà như vậy?”

“Lý Phàm chết tiệt, cậu không biết đánh thì mau quỳ xuống cầu xin đi! Chúng tôi muốn xem trận đấu kích thích đẫm máu.”

Lý Phàm liếc nhìn khán giả dưới võ đài, rồi làm động tác im lặng với họ.

Hành động này của Lý Phàm càng làm mọi người bất mãn, ngày càng có nhiều người gia nhập vào đội ngũ mắng chửi.

“Tên vô dụng chết tiệt, cậu có dám tới đây đấm tôi không?”

Bruce tức giận quát.

“Tôi đứng đây nè, anh có giỏi thì tới đây đánh tôi đi.”

Lý Phàm cười nói.

Bruce do dự, não bộ không phản ứng đồng bộ với cơ thể, làm anh có chút không dám chủ động tấn công.

Nhưng nghĩ tới việc mình không còn nhiều thời gian nữa, Bruce lại nghiến răng đi tới.

Bruce lao nhanh tới, đồng thời xoay eo vung nắm đấm, kết hợp lực eo và sức mạnh lao về phía trước, dốc hết toàn bộ sức lực.

Cú đấm này của Bruce cực kỳ nhanh, thậm chí trong mắt nhiều khán giả, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh nắm đấm của Bruce.

“Ồ, trời ơi, nắm đấm này của Bruce thật lợi hại, không ngờ cậu ta có thể vung ra tàn ảnh.”

“Lực nắm đấm này rất mạnh, với kinh nghiệm xem đấu quyền anh nhiều năm của tôi, chỉ cần Lý Phàm bị đánh trúng, chắc chắn sẽ bay ra ngoài.”

“Đây mới là trận đấu đặc sắc, e rằng tên Lý Phàm chết tiệt kia chẳng biết gì cả, không biết cậu ta vào thi đấu bằng cách nào?”

Mọi người đều bị nắm đấm mạnh mẽ này của Bruce chinh phục, cảm thấy chắc chắn Lý Phàm sẽ bị Bruce đánh trúng.

Trương Đức Võ khẽ cười, đắc ý nói: “E rằng Lý Phàm sắp tiêu đời rồi, hy vọng lát nữa cậu ta vẫn còn chút hơi thở, để chúng ta tra hỏi chìa khóa bí mật đang ở đâu.”

Mặc dù sắc mặt Long Hậu bình tĩnh, nhưng hai tay đã nắm chặt ly nước, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên, hiện rõ tâm trạng

đang căng thẳng của bà ta.

Trong văn phòng ở phía sau võ đài, Thompson và Cletti đang cùng chăm chú nhìn vào màn hình.

“Cậu cảm thấy thế nào? Trận này Bruce có hy vọng giành chiến thắng không?”

Thompson khẽ hỏi.

“Tôi không biết, có lẽ chính Bruce cũng không biết, chỉ mong thuốc có thể trợ giúp cậu ta, nếu có thể lấy được thuốc ở Long Môn thì tốt rồi, đó mới là thuốc cường hóa thật sự.”

Trong lòng Cletti cũng không dám chắc, dù gì thực lực mà Lý Phàm thể hiện lúc trước cũng quá mạnh mẽ.

Dù Bruce mạnh hơn Nộ Lãng, nhưng cũng không bao nhiêu, mà lúc giết Nộ Lãng, Lý Phàm cứ như đang chơi đùa.

Trong màn hình, Lý Phàm đã chuyển động, anh giơ cánh tay lên, như đang đợi Bruce đấm vào nắm đấm của mình.

Mí mắt Bruce khẽ giật, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên cảm giác nguy hiểm.

Chết tiệt! Sao mình lại cảm thấy sợ hãi chứ?

Anh ta chỉ giơ cánh tay lên thôi mà, ngay cả phương thức dùng lực cũng không có, hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp với mình, mình không nên cảm thấy sợ hãi như vậy mới đúng.

Bruce nghiến răng, đè nén nỗi sợ trong lòng, kiên quyết tiếp tục công kích Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ nở nụ cười.

Lúc nắm đấm hai người sắp chạm vào nhau, eo Lý Phàm bỗng phát lực, người anh khẽ rung lên, rồi cánh tay bộc phát ra luồng sức mạnh đáng sợ.

Rầm!

Hai nắm đấm va vào nhau, phát ra tiếng vang lớn vọng khắp hội trường.

Rồi đến tiếng gãy xương răng rắc.

Chỉ thấy từ nắm đấm đến cánh tay của Bruce đang dần biến hình, lớp da bên ngoài cũng bắt đầu chảy máu, rồi cả cánh tay phải với hình thù kỳ lạ rũ xuống.

Mặc dù Bruce không cảm thấy đau đớn, nhưng thấy cả cánh tay phải của mình đã biến dạng, thì biết nó đã bị phế.

Chỉ với một nắm đấm!

Không ngờ nó có thể tạo ra uy lực đáng sợ như vậy, làm Bruce cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

“Fuck! Xảy ra chuyện gì vậy? Sao mày có thể phế bỏ tay phải của tao?”

Bruce lớn tiếng hét.

“Tôi chỉ cho anh một kỷ niệm nho nhỏ thôi, giờ chắc anh cũng biết sự lợi hại của tôi rồi đúng không, nếu anh nhận thua thì tôi vẫn có thể chừa cho anh một con đường sống.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Bruce lùi lại hai bước, ngơ ngác nhìn Lý Phàm, biết rõ mình hoàn toàn không phải là đối thủ cùng cấp bậc với Lý Phàm, cho dù anh đã dùng thuốc, nhưng vẫn không thể.

Giờ khán giả dưới võ đài đã hoàn toàn hóa đá, không ai ngờ chuyện này sẽ xảy ra, lúc nãy trông Bruce cực kỳ mạnh mẽ, vậy mà chẳng thể địch lại một đấm của Lý Phàm.

Chương 499: Cần sự trợ giúp

“Chết tiệt! Tôi biết sẽ như thế mà!”

Cletti tức giận nói.

Cánh tay biến dạng của Bruce đã chứng tỏ anh ta thua rồi, Cletti cảm thấy mình không cần xem tiếp trận đấu giữa Lý Phàm và Bruce nữa, Bruce đã là người tàn phế mất một cánh tay rồi, hoàn toàn không phải là đối thủ của Lý Phàm.

Thompson tắt màn hình, tựa vào lưng ghế ra sức gãi đầu.

“Đây thật sự là nhiệm vụ khó khăn, tôi cảm thấy có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ quay về nữa, tên Lý Phàm chết tiệt! Tôi muốn quay về tận hưởng cuộc sống.”

“Đại ca, ngày mai vẫn còn một trận đấu nữa, có lẽ chúng ta vẫn có thể nghĩ cách khác, chẳng phải vị ở Long Môn đó đang ở trong phòng bao à, có lẽ chúng ta có thể nhờ bà ta lấy chút thuốc cường hóa.”

Cletti cảm thấy chỉ có thuốc cường hóa ở Long Môn, mới có thể giúp quyền thủ đối phó với Lý Phàm.

Thompson nhíu mày, cảm thấy chưa chắc Long Hậu sẽ lấy thuốc cường hóa ra.

Nhưng đây là cách duy nhất trước mắt, nên thử một chút cũng không tổn thất gì.

“Được rồi, vậy cậu tới nói chuyện với bà ta thử đi, hy vọng bà ta có thể hào phóng một chút.”

Giọng điệu Thompson trầm thấp nói.

Cletti nhún vai, rồi đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Trên võ đài, Bruce ngửa đầu nhìn ánh đèn sáng chói trên đỉnh đầu, trong đầu đã hiện lên bóng dáng người nhà.

Giờ anh chỉ có thể chết trên võ đài, mới có thể bảo toàn tính mạng cho người nhà.

“Khốn khiếp, hôm nay chỉ có một người trong hai chúng ta có thể sống sót bước xuống võ đài! Chết đi!”

Bruce không hề cảm thấy đau đớn, mặc kệ cánh tay phải đã nát vụn xương, điên cuồng lao tới, vung nắm đấm bên trái về phía Lý Phàm.

Chỉ khi nào đánh nhau đến chết sống, mới có thể phân thắng bại, tình huống đảo ngược vào giây phút cuối cùng cũng từng xuất hiện trên võ đài, Bruce hy vọng mình sẽ là người may mắn đó, có thể sống sót đến lúc cuối cùng để xoay chuyển tình thế.

Lý Phàm lắc đầu, khinh thường: “Tôi chừa cho anh đường sống anh lại không đi, cứ nhất quyết đi vào đường chết, vậy thì đừng trách tôi đấy.”

Lúc Bruce lao tới, Lý Phàm liền nhấc chân lên đạp vào ngực anh ta.

Sức mạnh to lớn đó đập vào người Bruce, làm anh ta bay ngược ra ngoài như đạn pháo.

Lúc bay lơ lửng, Bruce cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình sôi trào, rồi phun ra một ngụm máu.

Cảm giác chết chóc đã hiện lên đầu Bruce, anh cảm thấy hình như mình đang được bao bọc bởi nhiều ánh sáng, vô số thiên sứ đang bay lượn xung quanh anh, như thể Thượng Đế đã tới đón anh đi.

Bịch!

Bruce ngã phịch xuống sàn, lại phun ra một ngụm máu, rồi ánh mắt dần trở nên không còn sắc thái.

Dưới khán đài tĩnh mịch, mọi người đều chết lặng nhìn Lý Phàm.

Không ngờ Lý Phàm mới bị mọi người chế giễu, bỗng trở nên mạnh mẽ như vậy, chỉ một đấm một đá, đã đánh chết Bruce nổi tiếng ở nước ngoài.

Lý Phàm liếc nhìn khán giả dưới võ đài, rồi mỉm cười làm động tác im lặng, như đáp lại lời chế giễu mà họ mới nói với mình.

Rồi Lý Phàm xoay người đi xuống đường ra trận, nhanh chóng rời khỏi võ đài.

Xoảng.

Long Hậu ném mạnh ly nước trong tay: “Quả nhiên vẫn là kết cục ngoài dự đoán này, xem ra quyền anh ngầm quốc tế cũng chỉ có tiếng mà không có miếng, không có cao thủ nào ra hồn cả.”

“Vâng, phu nhân nói đúng, tôi thấy bọn họ chỉ là người gánh hát rong, quyền anh ngầm quốc tế cái quỷ gì, đều chỉ là đồ cặn bã có chút thực lực.”

Trương Đức Võ phụ họa.

“Chúng ta về thôi, hy vọng trận chung kết ngày mai có thể đặc sắc hơn.”

Sắc mặt Long Hậu đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đang suy nghĩ vô số điều.

Thực lực mà Lý Phàm thể hiện lại vượt ra ngoài dự đoán của Long Hậu, bà cảm thấy có lẽ bà nên suy nghĩ kỹ lưỡng, nếu cứ tiếp tục mặc kệ Lý Phàm phát triển, e rằng hậu quả sẽ càng khó dự đoán hơn.

Trương Đức Võ vội vươn tay dìu Long Hậu, lúc ông đang dìu bà ta đứng dậy, thì cửa phòng bao bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

“Tôi là Cletti – ủy viên giải đấu, muốn chào hỏi Long Hậu Long

Môn một lát.”

Long Hậu khẽ nhíu mày, lại ngồi xuống sofa, dùng ánh mắt ra hiệu Trương Đức Võ đi mở cửa.

Trương Đức Võ mở cửa ra, nhìn Cletti ở bên ngoài hỏi: “Cậu tới đây có việc gì không?”

“Tôi có chút chuyện muốn nói với Long Hậu, không biết ông có tiện cho tôi vào không?”

“Cậu vào trong đi.”

Long Hậu lạnh lùng nói.

Trương Đức Võ nhường đường, để Cletti đi vào phòng bao.

Cletti cung kính cúi người chào hỏi: “Long Hậu, tôi là Cletti – ủy viên hội ủy tổ chức cuộc thi quyền anh ngầm quốc tế.”

“Đừng nói nhảm nữa, mau nói mục đích tới đây của cậu đi.”

Long Hậu không khách sáo nói.

“Vâng, thực lực mạnh mẽ của Lý Phàm đã vượt ngoài dự đoán của chúng tôi, nên để bảo đảm cuộc thi đấu diễn ra bình thường, chúng tôi muốn nhận được sự trợ giúp từ Long Môn.”

“Ha ha, Long Môn có thể giúp được gì trong cuộc thi của các cậu?”

“Chúng tôi cần một ít thuốc cường hóa của mấy người, ừm, chỉ cần liều lượng cho một người thôi, để sử dụng cho đối thủ của Lý Phàm vào ngày mai.” Cletti tươi cười nói.

Long Hậu và Trương Đức Võ nhìn nhau, ánh mắt hai người đều hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng trở nên vui vẻ.

Long Hậu vốn định lấy thuốc cường hóa ra để giúp đỡ, nhưng không kịp móc nối với Cletti.

Giờ Cletti chủ động tìm tới cửa, vậy thì còn gì bằng.

“Chuyện này đơn giản thôi, ngày mai tôi sẽ bảo Trương Đức Võ tới tìm các cậu, cứ để ông ấy tiêm cho người của các cậu.”

“Vâng, rất cảm ơn bà, thật sự cảm ơn bà đã giúp đỡ chúng tôi.”

Long Hậu khẽ ngáp một tiếng, mỉm cười nói: “Tôi hơi buồn ngủ rồi, nên phải về nghỉ ngơi trước.”

“Vâng vâng, vậy ngày mai tôi sẽ liên lạc với ông Trương này.”

Cletti tiễn Trương Đức Võ và Long Hậu ra khỏi quán huấn luyện quyền anh, nhìn hai người lên xe rời đi.

Sau khi Cletti quay về quán huấn luyện quyền anh, thì Lý Phàm và Sở Trung Thiên cùng bước ra từ góc hẻo lánh gần đó.

“Hai người lúc nãy là nhân vật lớn mà ông nói?” Lý Phàm hỏi.

“Đúng vậy, chính là hai người đó, bọn họ rất để tâm đến trận đấu của cậu.”

Rồi Sở Trung Thiên kể lại một lượt chuyện thi đấu dự bị.

Ông còn nhấn mạnh chuyện Trương Đức Võ yêu cầu video chiến đấu giữa Lý Phàm và Nộ Lãng.

Lý Phàm khẽ cười nói: “Ha ha, bọn họ định xem cho rõ thực hư về tôi à? Thật ngây thơ.”

Sở Trung Thiên cúi đầu không dám nói, cũng chẳng dám hỏi gì nữa, như biến thành pho tượng trong miếu.

Lý Phàm vỗ vai Sở Trung Thiên: “Được rồi, ông về đi, tôi cũng phải về đây.”

“Cậu nhất định phải cẩn thận, tôi thấy bọn họ đang có ý đồ xấu với cậu.”

“Ha ha, ông cứ yên tâm, bọn họ không uy hiếp được tôi đâu.”

Lý Phàm vẫy tay, nhanh chóng ra khỏi quán huấn luyện quyền anh, đi về phía Mercedes-Benz ở bên kia đường.

Lý Phàm đi tới bên chiếc Mercedes-Benz, thấy không có ai trong xe, thì nhíu chặt mày.

“Hai người bọn họ có thể chạy đi đâu chứ?”

Lý Phàm nhìn xung quanh, hoàn toàn không thấy bóng dáng Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân đâu, nên lấy điện thoại ra gọi cho Trần Hiểu Đồng.

Chương 500: Tặng xe

“Hai người đi đâu vậy? Sao không ở trong xe.”

Giọng Lý Phàm có hơi nghiêm khắc.

“Hả? Anh Lý Phàm đã ra ngoài rồi sao? Bọn em lập tức đến ngay, ở quán cà phê bên cạnh, bọn em đang uống cà phê.”

Trần Hiểu Đồng lè lưỡi, sau đó nhanh chóng cúp máy, gọi Khang Văn Hân, hai người nhanh chóng chạy nhanh ra sân huấn luyện quyền anh.

Lúc nãy hai người cũng vào sàn đấu quyền anh, ngồi trên khán đài nhìn Lý Phàm thi đấu.

Hơn nữa lúc nãy bọn họ còn đặt cược Lý Phàm thắng, tỷ lệ đặt cược một lời mười cũng làm hai người bọn họ lời to.

Cũng là vì muốn đi lấy tiền đặt cược nên hai người mới đi về trễ.

“Mau lên mau lên, anh Lý Phàm ở bên ngoài chờ chúng ta đó.”

Trần Hiểu Đồng vừa nói vừa nhanh chân chạy ra ngoài.

Khang Văn Hân cũng đuổi theo kịp bước chân của Trần Hiểu Đồng, cùng nhau chạy như điên ra ngoài.

Lúc hai người chạy về bên cạnh chiếc Mercedes, đã mệt đến thở hồng hộc, sau khi ngừng lại, đều cong lưng thở hổn hển.

“Hai người đi uống cà phê à? Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hề nghe nói khu đấu quyền anh có quán cà phê.”

Lý Phàm sa sầm mặt mày nói.

“Ha ha, anh Lý Phàm đừng để ý đến mấy chi tiết nhỏ này được không, bọn em chỉ là nhịn không được lòng tò mò, cho nên đi vào

xem dáng vẻ oai hùng của anh, đúng không Khang Văn Hân."

Khang Văn Hân gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng, bọn tôi vào xem dáng vẻ oai hùng của sư phụ, cú đá lúc nãy của sư phụ thật sự là quá ngầu."

"May mà hai người không xảy ra việc gì, người đến xem thi đấu cũng rồng rắn hỗn tạp, nếu thật sự có chuyện gì, hai người muốn kêu cha gọi mẹ cũng không kịp."

Lúc nãy Lý Phàm thật sự lo lắng cho hai người bọn họ, dù sao người có thể đến xem đấu quyền anh ngầm cấp thế giới cũng không phải loại tốt lành gì, hơn nữa Trần Hiểu Đồng còn xinh đẹp như thế, nếu bị ai để mắt đến muốn cưỡng ép, Khang Văn Hân hoàn toàn không thể bảo vệ Trần Hiểu Đồng được.

Trần Hiểu Đồng cúi đầu hơi tủi thân nói: "Biết rồi, sau này em nghe lời là được chứ gì, lúc này Khang Văn Hân cản không cho em đi, là em cứ nhất quyết kéo anh ta đi cùng."

Khang Văn Hân cuống quít nói: "Sư phụ đừng trách Trần Hiểu Đồng, mọi sai lầm coi như là tôi sai."

"Hai người đừng có nói đỡ cho đối phương nữa, hai người đều có lỗi, tự suy nghĩ về lỗi lầm của mình đi, nếu còn không nghe lời nữa thì hai người đến từ đâu thì quay về đó đi."

"Biết rồi, sau này người ta sẽ nghe lời mà."

Trần Hiểu Đồng kéo tay áo Lý Phàm khẽ lắc lư, dáng vẻ làm người ta cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Lý Phàm thở dài, ra hiệu bảo Khang Văn Hân lái xe về.

Khang Văn Hân mở cửa xe, ba người cùng nhau lên xe.

Mercedes khởi động động cơ từ từ chạy đi, hai bóng người từ sau cửa rào của sân huấn luyện quyền anh bước ra, nhìn vào đuôi chiếc Mercedes đã đi xa.

“Thưa ngài, lúc nãy người đàn ông đi theo Lý Phàm đã đặt cược ba mươi tỷ, cuối cùng thắng được ba trăm tỷ.” Cletti khẽ nói.

“Có lẽ chúng ta nên ra tay với những người bên cạnh anh ta, anh đi thu thập một chút hồ sơ đi, chúng ta không chừa thủ đoạn nào.” Thompson hơi bực bội nói.

“Vâng thưa ngài, tôi lập tức đi thu thập hồ sơ về những người thân và bạn bè của Lý Phàm.”

Trương Đức Võ đưa Long Hậu lên giường, vốn đi leo lên cùng thị tẩm, nhưng lại bị Long Hậu đang khó chịu đạp rớt xuống giường.

Trương Đức Võ biết vì sao Long Hậu không vui, tất cả mọi nguyên nhân đều xuất phát từ Lý Phàm.

“Tối nay không cần ông, tôi muốn yên lặng một mình.”

Long Hậu lạnh lùng nói.

“Vâng.”

Nếu là ngày xưa, có lẽ Trương Đức Võ sẽ làm nũng nịnh nọt như một con chó, nhưng hôm nay Trương Đức Võ lại vô cùng biết điều, biết nếu ông lại nói thêm câu nào, chỉ sợ sẽ bị Long Hậu tát thẳng vào mặt.

Rời khỏi phòng Long Hậu, Trương Đức Võ đứng trên hành lang lấy điếu thuốc ra đốt lên.

Rít vài hơi dài, Trương Đức Võ lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Trần Hiểu Đồng, hỏi xem chuyện về chìa khóa bí mật thế nào rồi.

Trần Hiểu Đồng đang cố gắng kể chuyện vui để làm dịu đi cảm xúc của Lý Phàm, cô đang kể chuyện cười thì bị tiếng chuông tin nhắn điện thoại ngắt ngang.

Lý Phàm nhìn Trần Hiểu Đồng: “Điện thoại cô reo, cô không xem sao?”

“Ồ.”

Trần Hiểu Đồng khẽ đáp, lấy điện thoại ra xem, sau đó lại vươn ngón tay ra chọc Lý Phàm, đưa điện thoại đến trước mặt Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn nội dung trên màn hình, vuốt cằm suy nghĩ vài phút.

“Cô trả lời ông ta như thế này, nói là lúc trước Lý Phàm từng tặng cho ba vợ của anh ta một viên ngọc bích cổ, hơn nữa viên ngọc bích đó có hình rồng, có lẽ có liên quan đến chìa khóa bí mật.”

Trần Hiểu Đồng chớp chớp mắt, sau đó cầm điện thoại soạn tin nhắn trả lời Trương Đức Võ.

Khi Trương Đức Võ khẩy tàn thuốc, điện thoại lại rung lên.

Nhìn thoáng qua tin nhắn trả lời của Trần Hiểu Đồng, Trương Đức Võ nhịn không được nhếch mép cười.

“Lý Phàm đưa tặng ba vợ ngọc bích cổ hình rồng, hình như thật sự có chút giống chìa khóa bí mật, nhưng không biết rốt cuộc chìa khóa bí mật trông như thế nào, nếu không cũng không phiền phức như thế này.”

Trương Đức Võ lầm bầm lầu bầu nói thầm, mở màn hình điện thoại bắt đầu trả lời tin nhắn.

Chỉ trong chốc lát, điện thoại Trần Hiểu Đồng lại vang lên tiếng chuông báo có tin nhắn.

Trần Hiểu Đồng dứt khoát không xem điện thoại nữa, nhét thẳng điện thoại của cô vào trong tay Lý Phàm.

Lý Phàm cười mở khóa điện thoại, nhìn tin nhắn do Trương Đức Võ trả lời.

“Ông ta bảo ngày mai cô chụp hình gửi cho ông ta, sáng mai tôi đi liên lạc, tìm người tìm một viên ngọc bích thích hợp mang đến.”

“Vậy được rồi, ngày mai tìm được ngọc bích thích hợp, em lập tức

chụp hình gửi Trương Đức Võ xem.” Trần Hiểu Đồng ngoan ngoãn nói.

Khang Văn Hân do dự một lúc, khẽ hỏi: “Sư phụ, Trương Đức Võ là ai vậy? Có phải ông ta muốn đối phó với anh không? Nếu không, tôi tìm người xử lý ông ta, lúc nãy bọn tôi vừa thắng ba trăm tỷ, tôi cũng ngượng ngùng không dám lấy.”

“Có thể thắng được ba trăm tỷ thì cũng là bản lĩnh của hai người, cậu không cần xen vào việc xử lý Trương Đức Võ, ừm, vừa lúc cậu có thể dùng ba trăm tỷ mua một chiếc xe thể thao tốt, mấy hôm nữa dùng để dạy cậu đua xe.”

Khang Văn Hân lập tức kĩch động, gật đầu thật mạnh: “Được, xe thể thao đắt nhất cũng chỉ khoảng một trăm hai mươi tỷ, ba trăm tỷ vừa lúc có thể mua được hai chiếc, đến lúc đó tặng cho sư phụ một chiếc.”

“Ha ha ha, cậu có lòng rồi.”

Lý Phàm vui tươi hớn hở nói.

“Hì hì, nếu sư phụ không thi đấu thì tôi cũng không thắng được ba trăm tỷ này.”

Khang Văn Hân cũng vô cùng vui vẻ.

Trần Hiểu Đồng chu môi: “Còn không phải là tôi bảo anh cược sao, có phải anh cũng nên mua gì đó cho tôi không?”

“Được thôi, quần áo túi xách đồ trang điểm gì đó, cô cứ lựa thoải mái.”

Khang Văn Hân hào phóng nói.

“Ha ha, anh tưởng anh là ai? Mấy thứ này không cần anh tặng, cái đó phải để cho chồng tương lai của tôi mới được tặng.”

Trần Hiểu Đồng nói xong liếc nhìn Lý Phàm, nghĩ thầm nếu Lý Phàm tặng cho cô quần áo túi xách đồ trang điểm thì tốt biết bao.

Khang Văn Hân xấu hổ cười cười, không biết phải trả lời Trần Hiểu Đồng như thế nào.

Chương 501: Cơ hội đã đến

Sáng sớm hôm sau, một chuyến máy bay quốc tế đã hạ cánh tại sân bay Hán Thành.

Âu Dương Trí được vài tên đệ tử vây quanh ra khỏi sân bay, Khang Vĩnh Kiền đến đón người quơ mạnh thẻ bài cầm trong tay, nhanh chân chạy về phía Âu Dương Trí.

“Đại sư Âu Dương, cuối cùng ông cũng đến rồi, mấy ngày này Cảnh sư huynh cứ nhắc đến ông mãi.”

Khang Vĩnh Kiền tươi cười nói.

Sắc mặt Âu Dương Trí cũng không tốt lắm, tàu xe vất vả làm ông có hơi mệt.

“Đến bệnh viện thăm anh ta trước, tình hình bệnh của anh ta thế nào rồi.”

“Cảnh sư huynh đã tiến hành phẫu thuật, sau khi phẫu thuật bình phục rồi vẫn phải ngồi xe lăn, bên phía bác sĩ của chúng tôi đề nghị sau này tiến hành thay khớp xương đầu gối, sau khi thay khớp gối xong, Cảnh sư huynh có thể đi lại bình thường, nhưng không được vận động mạnh.”

Khang Vĩnh Kiền giải thích tình hình bệnh của Cảnh sư huynh, Âu Dương Trí nghe xong sắc mặt lại càng kém hơn.

“Rốt cuộc là vì sao lại xảy ra xung đột?”

Âu Dương Trí sa sầm mặt hỏi.

“Nói đến thì đều là do tôi, căn biệt thự có phong thủy tốt nhất tôi sắp xếp cho ông đột nhiên lại bị cháu trai tôi dẫn người đến, nhất quyết lấy bằng được căn biệt thự đó, bên phía chúng tôi cũng xảy ra xung đột, Cảnh sư huynh có tính tình nóng nảy, lập tức lao vào đánh nhau với đối phương, kết quả bị người ta dùng một chiêu

đánh nát đầu gối.”

“Chỉ dùng một chiêu?”

Âu Dương Trí hơi kinh ngạc hỏi.

Cảnh sư huynh chính là đệ tử đã đi theo Âu Dương Trí mười mấy năm, Âu Dương Trí hiểu rất rõ Cảnh sư huynh có bao nhiêu bản lĩnh.

Trong mắt Âu Dương Trí, Cảnh sư huynh có bản lĩnh không tính thuộc hàng top đầu, nhưng cũng coi như thuộc dạng đứng đầu của top hai trong thế giới, không thể nào có khả năng xảy ra chuyện bị người ta đánh nát đầu gối chỉ trong một chiêu.

“Thằng nhóc tên Lý Phàm kia thật sự chỉ dùng một chiêu, các sư huynh khác có mặt ở đó cũng nhìn thấy.”

Âu Dương Trí nhíu chặt mày lại, cảm thấy tình hình hơi khó giải quyết.

Khang Vĩnh Kiền thấy Âu Dương Trí bắt đầu chìm vào suy nghĩ, vì thế yên lặng đi phía trước dẫn đường, không dám nói thêm câu nào.

Đoàn người lên xe chạy thẳng đến bệnh viện, Âu Dương Trí vừa đến phòng bệnh đã nghe thấy tiếng kêu khóc đầy đau lòng của Cảnh sư huynh: “Sư phụ! Sư phụ nhất định phải báo thù cho tôi!”

“Chắc chắn sẽ báo thù cho cậu, cậu nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện như thế nào trước? Sao người ta lại có thể đánh gãy đầu gối của cậu trong vòng một chiêu.”

Trong lòng Âu Dương Trí vô cùng khó hiểu, nghĩ kiểu gì cũng không ngờ được đệ tử của ông sẽ bị đánh bại trong vòng một chiêu.

Cảnh sư huynh nhắm chặt mắt lại, cố gắng nhớ lại cảnh ngày hôm đó.

“Tôi cảm thấy anh ta vô cùng nhẹ nhàng, giống như tùy tiện vung nắm đấm lên là đã đánh nát đầu gối của tôi, đúng rồi, tốc độ của anh ta trông thì rất chậm, nhưng thực tế lại cực kỳ nhanh, thậm chí tôi cảm thấy là ảo giác do tôi tự nghĩ ra nữa.”

“Ồ.” Âu Dương Trí trầm thấp đáp, sau đó không nói chuyện nữa.

Không khí trong phòng bệnh lập tức trở nên kỳ lạ, các đệ tử đều im lặng nhìn Âu Dương Trí, không biết rốt cuộc Âu Dương Trí bị làm sao.

Thật lâu sau, Âu Dương Trí nhẹ nhàng nói: “Ai có thể liên lạc với đối phương?”

“Tôi, cháu của tôi hay chời bời cùng Lý Phàm.”

Khang Vĩnh Kiền có hơi thấp thỏm nói.

“Vậy ông liên lạc đi, bảo bọn họ đến bệnh viện, mọi người đối thoại trực tiếp với nhau.”

Mặt Âu Dương Trí không chút biểu tình nói.

“Được, được thôi.”

Khang Vĩnh Kiền bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, cầm điện thoại gọi cho Khang Văn Hân.

“Văn Hân, bây giờ cậu đang ở đâu? Có ở cùng Lý Phàm không?”

“Có, tôi mới đưa sư phụ đến công ty, sao vậy, chú muốn tìm sư phụ của tôi tính sổ à?”

Khang Văn Hân hơi khinh thường nói.

Nhìn thấy Lý Phàm ra tay đánh nhau vài lần, trong lòng Khang Văn Hân, Lý Phàm đã là người vô địch trong thế giới này.

Bruce mạnh như thế, còn không phải cũng bị Lý Phàm đá một phát chết tươi sao, đợi đến khi đánh xong trận chung kết tối hôm nay,

Lý Phàm sẽ trở thành tổng quán quân đầu tiên người Nước H của cuộc đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế.

“Tôi tìm bọn cậu tính sổ làm gì, là sư phụ của Cảnh sư huynh, đại sư Âu Dương Trí muốn nói chuyện rõ ràng với Lý Phàm, bây giờ mấy cậu đến đây đi, đừng để đại sư Âu Dương Trí chờ lâu.”

Khang Văn Hân do dự một chút: “Tôi không thể quyết định chuyện này được, chỉ có thể chuyển lời giúp chú, còn việc sư phụ của tôi có đi hay không thì phải xem ý của anh ấy thế nào nữa.”

“Không đến lượt mấy cậu lựa chọn, cho mấy cậu nửa tiếng, đến lúc đó không có mặt thì đừng trách chúng tôi không khách sáo.”

Khang Vĩnh Kiền nói xong bực bội cúp máy.

Khang Văn Hân buông điện thoại, mở cửa xe đi tìm Lý Phàm.

Nhanh chóng đến văn phòng của Cố Họa Y, Khang Văn Hân khẽ nói: “Sư phụ, chú của tôi gọi điện thoại đến, nói là sư phụ của tên bị anh đánh gãy chân đã đến rồi, hẹn anh đến bệnh viện nói chuyện, tôi cũng không biết bọn họ muốn nói gì.”

“Ồ, tôi không rảnh đến bệnh viện, bọn họ muốn nói chuyện thì bảo họ đến đây đi, đến quán ăn đối diện công ty nói chuyện.” Lý Phàm vừa nhìn điện thoại vừa nói.

“Được, vậy tôi gọi điện thoại báo lại với chú ấy.”

Khang Văn Hân cầm điện thoại gọi cho Khang Vĩnh Kiền.

Cố Họa Y hơi nhíu mày: “Lý Phàm, có việc gì không? Có phải đối phương có địa vị lớn lắm không?”

“Có địa vị lớn gì chứ, chỉ là một tên lừa gạt mà thôi, em có thể lên mạng tìm kiếm thử, giống như cái tên đại sư Thái Cực bị đánh bầm mắt dạo gần đây đó, đều dựa vào lừa gạt người khác kiếm cơm.”

Lý Phàm thuận miệng nói bừa, an ủi Cố Họa Y.

Cố Họa Y do dự một lúc, vẫn quyết định tin Lý Phàm.

“Cho dù ông ta có phải kẻ lừa gạt hay không thì anh cũng phải cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, bây giờ trên người anh đầy lệ khí, chỉ sợ anh làm ra chuyện cực đoan nào đó.”

“Yên tâm đi, cho dù bọn họ có làm việc cực đoan đến cỡ nào thì cũng không thể là anh bị thương được.” Lý Phàm cười nói.

Cố Họa Y trợn trắng mắt nhìn Lý Phàm, sau đó nói: “Trần Hiểu Đồng đi đâu rồi?”

“Nhờ cô ấy đi lấy giùm anh một thứ, chắc sẽ về ngay thôi.”

Lý Phàm vừa nói xong, Trần Hiểu Đồng đã mở cửa văn phòng ra, Trần Hiểu Đồng cầm một cái hộp gỗ tử đàn trông đã rất cũ kỹ, kiểu dáng cổ xưa đến.

“Anh Lý Phàm, em lấy đồ về cho anh rồi anh, người đưa hàng đến nói là do người của Thiên Gia dặn dò gửi đến.”

Trần Hiểu Đồng nói xong đưa hộp gỗ cho Lý Phàm.

Lý Phàm nhận hộp gỗ mở ra, cầm ngọc long bích trong hộp lên xem kỹ.

Tạo hình của ngọc long bích rất cổ, chất ngọc lại khá tốt, tầng oxi hóa bên ngoài làm ngọc long bích càng thêm mịn màng, vừa nhìn là biết ngay là đồ để truyền lại cho đời sau.

Cố Họa Y nhìn thoáng qua ngọc long bích, tò mò hỏi: “Anh định làm gì thế? Tặng quà cho người khác sao?”

“Không phải tặng cho người khác, nhưng cũng là tặng cho người khác.”

“Nói tiếng người.”

Cố Họa Y nhướng mắt.

“Ha ha, là có người muốn trộm đồ của anh, cho nên anh chủ động tìm một món đồ tặng cho người đó.”

Lý Phàm nói xong, bỏ ngọc long bích vào trong hộp gỗ: “Hiểu Đồng, cô lấy đi chụp hình đi.”

“Được.”

Trần Hiểu Đồng cầm hộp gỗ, đặt trên bàn bắt đầu chụp hình ngọc long bích.

Chương 502: Vua trộm khi xưa

“Có người muốn trộm đồ của anh? Chuyện thế nào.”

Cố Họa Y có hơi khó hiểu.

Trần Hiểu Đồng đang chụp hình khẽ lè lưỡi, cái người muốn trộm đồ kia chính là cô đó.

Nếu Lý Phàm nói chuyện này ra, vậy Cố Họa Y sẽ đối xử với cô như thế nào? Có phải sẽ đuổi thẳng cổ cô ra ngoài không?

Trần Hiểu Đồng lập tức thấp thỏm, dùng ánh mắt cầu xin tha thứ nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ cong khóe môi, cười nói: “Không phải lần trước từng tặng ngọc long bích để chúc thọ ba vợ sao, bị người ta để mắt đến, cho nên anh nghĩ làm đại một món hàng giả đưa sang, ông bà xưa có câu, không sợ bị trộm trộm đồ, chỉ sợ bị kẻ trộm nhớ thương.”

Cố Họa Y nhẹ nhàng gật đầu: “Thì ra là thế, vậy đúng là không thể để trộm để mắt đến, nhưng mà tên trộm kia và Trần Hiểu Đồng…”

Nhìn Trần Hiểu Đồng, Cố Họa Y không nói ra nửa câu sau.

Nếu nói cô không hề nghi ngờ thân phận Trần Hiểu Đồng là chuyện không thể nào, Cố Họa Y đồng ý dẫn Trần Hiểu Đồng về nhà là có ý muốn quan sát trong khoảng cách gần, muốn xem rốt cuộc Trần Hiểu Đồng muốn làm cái gì.

Nhưng bây giờ, Trần Hiểu Đồng lại có bí mật riêng với Lý Phàm ngay trước mắt cô, chuyện này làm Cố Họa Y cảm thấy ghen lồng ghen lộn.

Trong lòng Trần Hiểu Đồng rối như tơ vò, đầu óc giống như muốn chết máy, dáng vẻ tinh ranh ngày thường biến mất tăm, ngơ ngác nhìn ngọc long bích trước mặt, không dám ngẩng đầu lên.

Lý Phàm nháy mắt ra hiệu với Cố Họa Y, sau đó cười nói: “Sau khi Sở Trung Thiên nói chuyện này cho anh biết, anh bảo Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân tiếp xúc với tên đó giúp anh, vừa lúc có thể tạo mối quan hệ với đối phương.”

Biết rõ Lý Phàm đang nói dối, nhưng nể tình ý tứ Lý Phàm dùng ánh mắt truyền đạt khi nãy, Cố Họa Y cũng không hỏi tiếp nữa.

“Ồ, là vậy à, anh cũng gan thật đấy, để bọn họ đi tạo mối quan hệ với người ta, nếu như bị bại lộ, không biết hai người bọn họ sẽ gặp chuyện gì nữa.” Cố Họa Y oán trách.

Lý Phàm cười xấu hổ, ôm Cố Họa Y dỗ dành, đè ép cơn ghen tuông trong lòng Cố Họa Y xuống.

Cuối cùng Trần Hiểu Đồng cũng quay về như bình thường, cẩn thận chụp ảnh xong gửi sang cho Trương Đức Võ.

Trương Đức Võ đang chờ tin nhắn của Trần Hiểu Đồng, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, lập tức cầm điện thoại đặt trên bàn lên.

Click mở điện thoại, thấy ảnh do Trần Hiểu Đồng gửi đến, Trương Đức Võ nín thở, phóng to hình ảnh ra, cẩn thận xem xét.

“Chất ngọc đúng là không tệ, công nghệ cũng khá cổ, lớp màng oxi hóa cũn khá dày, là vật được truyền cho đời sau, chỉ không biết thứ này có phải là chìa khóa bí mật hay không, nhưng ngọc long bích cũng khá xứng với Long Môn, nói không chừng là thật.”

Trương Đức Võ nói thầm, hơi lưỡng lự.

Trầm ngâm một lúc, Trương Đức Võ cầm điện thoại đi vào phòng Long Hậu.

Mở cửa phòng, Trương Đức Võ nhẹ nhàng đi vào, đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở trên giường.

Long Hậu mặc áo ngủ lụa trong suốt lười biếng nằm trên giường, bày ra dáng người vô cùng quyến rũ, nhìn qua cực kỳ cám dỗ.

Trương Đức Võ cảm thấy máu nóng hơi dồn lên, tuy đã hầu hạ Long Hậu một thời gian không ngắn, nhưng vẫn rất hiếm khi nhìn thấy Long Hậu mê người như thế này.

“Ông đến đây làm gì? Có việc gì sao?”

Giọng Long Hậu mềm mại.

Trương Đức Võ vốn đang thẳng lưng, lập tức khòm xuống, cung kính nói: “Con nhỏ Trần Hiểu Đồng kia gửi tin nhắn đến, nói phát hiện được một viên ngọc long bích rất giống chìa khóa bí mật, tôi cũng không xác định được có phải là thật hay không, nên đến mời bà xem thử.”

“Ồ, phát hiện được vài thứ rồi à? Mau đưa lại đây tôi xem.”

Long Hậu hơi vội vàng nói.

Trương Đức Võ nhanh chân bước đến trước giường, hai tay cầm điện thoại đưa cho Long Hậu.

Long Hậu cầm điện thoại của Trương Đức Võ, click mở ảnh chụp ngọc long bích, cẩn thận nhìn.

Một lúc sau, Long Hậu khẽ nhướng mày: “Trông khá giống đó, thứ này cũng không có giải thích kỹ càng, không xác định được là thứ gì, cho nên thà giết lầm còn hơn bỏ sót, lấy nó về trước rồi tính tiếp.”

“Được, vậy tôi sẽ bảo Trần Hiểu Đồng đem nó về.”

“Ông bị ngu à? Nếu để Trần Hiểu Đồng bị bại lộ vì thứ này thì tổn thất rất lớn, hay là ông đã rất muốn kêu Trần Hiểu Đồng về hầu hạ ông rồi?”

Giọng Long Hậu có hơi lạnh.

Trương Đức Võ hoảng sợ rùng mình, sợ hãi nói: “Tôi tuyệt đối không có ý đó, bà phải tin tôi, tôi chỉ là chưa nghĩ nhiều như thế, tôi lập tức sắp xếp người trộm nó về.”

“Ha ha, vậy mới đúng, dùng đầu óc chút đi, nếu làm hư chuyện này thì đừng trách tôi không nhớ tình nghĩa cũ với ông.”

“Vâng, tôi chắc chắn sẽ làm tốt mỗi một việc, xin bà cứ yên tâm.”

Long Hậu lười biếng phất tay, Trương Đức Võ vội khom người lui ra ngoài.

Rời khỏi phòng Long Hậu, Trương Đức Võ từ từ thẳng eo, nắm chặt nắm đấm tay phải lại quơ quơ mạnh, giống như đang phát tiết sự khó chịu trong lòng.

“Một ngày nào đó, tôi sẽ…”

Nói chưa dứt lời, Trương Đức Võ cảnh giác nhìn trái nhìn phải, cảm thấy bản thân nói hơi nhiều, bây giờ nên ngoan ngoãn làm người tốt.

Đi vào phòng khác, Trương Đức Võ nghiêm mặt nói: “Kêu tên trộm họ Lưu đến.”

“Vâng.”

Trương Đức Võ có nuôi một đám trộm cắp cướp giật, trước giờ cũng không cần họ làm gì, nhưng đến lúc cần thiết, mấy tên trộm cắp cướp giật này có giá trị sử dụng nhất định.

Tên trộm họ Lưu là một tên trộm lâu năm, đã từng len lỏi trộm cướp suốt mười mấy tỉnh mà chưa từng bị bắt, cũng trở thành vua trộm nổi tiếng trong giới trộm cắp.

Nhưng bây giờ thời đại thay đổi, internet dần được phổ cập, người dùng ví tiền càng lúc càng hiếm, nghề của thằng trộm họ Lưu cũng càng ngày càng khó làm.

Khi Trương Đức Võ ngỏ ý mời về, tên trộm họ Lưu không hề do dự, lập tức làm việc cho Trương Đức Võ, bắt đầu phục vụ cho Trương Đức Võ.

Rất nhanh, tên trộm họ Lưu dáng người nhỏ gầy, trông như đầu trâu mặt ngựa chạy chậm vào phòng tiếp khách.

“Anh Trương, có lệnh gì sao?”

“Lão Lưu, thật sự có chút việc cần ông đi làm, bên phía Trần Hiểu Đồng tìm được một món đồ, nhưng bây giờ cô ta không tiện đi lấy, cần ông qua đó trộm về.”

“Chuyện này dễ thôi, nghề cũ của tôi mà, trước giờ Lão Lưu tôi chưa bao giờ làm thất bại mấy chuồn vào trong nhà cạy khóa trộm đồ này.”

Tên trộm họ Lưu vỗ ngực nói.

“Ha ha ha, đương nhiên tôi biết mấy chuyện này, nếu không tôi cũng không kêu ông đến, tôi gửi số điện thoại của Trần Hiểu Đồng và hình ảnh thứ muốn trộm cho ông, đến lúc đó ông liên lạc với cô ta, xem xem vật đó ở đâu để ông tiện trộm hơn.”

Trương Đức Võ gửi số điện thoại của Trần Hiểu Đồng và ảnh chụp của ngọc long bích sang cho tên trộm họ Lưu.

Tên trộm họ Lưu nhìn thoáng qua hình ảnh của ngọc long bích, chậc lưỡi nói: “Đúng là một món không tệ, tối nay tôi sẽ đi, ông cứ yên tâm đi, chắc chắn sẽ trộm được đồ về cho ông.”

Chương 503: Yêu cầu quá đáng

Khang Vĩnh Kiền hơi bực bội cất điện thoại lại.

Lúc nãy Khang Văn Hân đã trả lời nói Lý Phàm không đến bệnh viện, ngược lại bảo Âu Dương Trí đến gặp anh, chuyện này làm Khang Vĩnh Kiền cực kỳ muốn xách dao chém chết Lý Phàm.

Vào bệnh viện, Âu Dương Trí nhìn Khang Vĩnh Kiền bằng ánh mắt dò hỏi.

Khang Vĩnh Kiền bất đắc dĩ thở dài, rũ đầu nói: "Lý Phàm không muốn đến, bảo chúng ta sang đó gặp cậu ta, tên nhóc này quá đáng thật, cậu ta tưởng cậu ta là ai chứ!"

Mấy đệ tử của Âu Dương Trí cũng tức giận, lớn tiếng trách mắng Lý Phàm.

"Tên khốn nạn này, lại còn không chịu đến gặp sư phụ, đúng là quá nể mặt anh ta mà!"

"Là Lương Tĩnh Như cho anh ta lá gan này hay sao! Lại dám ăn nói ngông cuồng như thế, sư phụ, chúng ta đi xử lý anh ta!"

"Đúng là phải dạy dỗ anh ta đàng hoàng, nếu không sư phụ sẽ không còn mặt mũi nào nữa!"

Nhìn đám đệ tử vén tay áo chuẩn bị đi đánh nhau, Âu Dương Trí lắc đầu cười khổ.

"Các cậu xúc động như thế làm gì? Nhìn Cảnh sư huynh của mấy cậu đi, trong số các cậu có ai dám nói là mình mạnh hơn Cảnh sư huynh hay không?"

Mấy đệ tử lập tức không nói gì, tuy Cảnh sư huynh không phải đại sư huynh, nhưng công phu lại không chênh lệch với đại sư huynh, cơ bản là xấp xỉ nhau, mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Bây giờ Cảnh sư huynh không phải đối thủ của Lý Phàm, vậy miễn bàn đến mấy đệ tử còn lại.

Cảnh sư huynh cũng nắm chặt nắm tay đấm mạnh vào giường bệnh.

“Cái tên Lý Phàm đáng chết kia rốt cuộc có lai lịch gì!”

“Tạm thời đừng sốt ruột, nếu cậu ta bảo chúng ta đến gặp cậu ta thì đi thôi.”

Tuy trong lòng Âu Dương Trí có hơi khó chịu, nhưng lại không hề để lộ ra ngoài.

Trước khi ông thăm dò rõ ràng lai lịch của Lý Phàm, Âu Dương Trí không muốn làm bất cứ hành vi lỗ mãng nào hết.

Nếu chỉ có một mình Lý Phàm, Âu Dương Trí sẽ nghĩ đủ mọi cách để giết chết anh.

Âu Dương Trí hiểu rất rõ Lý Phàm không phải là người chui ra từ cục đá, nói không chừng còn có sư môn, nếu thật sự trêu chọc phải môn phái lánh đời nào, vậy Âu Dương Trí không thể nào gánh vác nổi hậu quả.

Cũng vì có nhiều mối băn khoăn như thế, Âu Dương Trí mới do dự không quyết đoán như thế này.

“Sư phụ, chưởng môn Thông Bối Quyền Hàn Thế Kiệt đang ở đây, nếu không thì tìm Hàn Thế Kiệt xử lý Lý Phàm đi.”

Cảnh sư huynh cũng hiểu được nỗi băn khoăn của Âu Dương Trí, cho nên đưa ra ý kiến.

Âu Dương Trí trầm ngâm một lúc, khẽ gật đầu nói: “Cũng có thể, chuẩn bị xe, đến gặp Hàn Thế Kiệt trước.”

Đám Khang Vĩnh Kiền lập tức vây quanh Âu Dương Trí ra khỏi phòng bệnh, rời khỏi bệnh viện gọi xe chạy đến chỗ Hàn Thế Kiệt.

Không lâu sau, đoàn xe dừng lại trước cửa nhà Hàn Thế Kiệt.

Mấy đệ tử của Hàn Thế Kiệt hơi căng thẳng nhìn đám Âu Dương Trí bước xuống xe.

“Không biết là tiền bối nào đến thăm vậy?”

Một người đệ tử chắp tay hỏi.

“Tôi là Âu Dương Trí, đến thăm chưởng môn Thông Bối Quyền Hàn Thế Kiệt.”

Đệ tử Hàn Thế Kiệt hơi thầm kinh ngạc, bọn họ đều nghe nhắc đến tiếng tăm của Âu Dương Trí, đây chính là tiền bối đại sư phát huy võ thuật đó.”

“Thì ra là đại sư Âu Dương, mời mọi người vào ngồi chơi, chúng tôi lập tức thông báo cho sư phụ biết đại sư Âu Dương đến thăm.”

Âu Dương Trí khẽ gật đầu, chắp tay sau lưng dẫn một đám đệ tử đi vào sân.

Đệ tử Hàn Thế Kiệt chạy nhanh vào sân sau, xông vào phòng Hàn Thế Kiệt.

Hàn Thế Kiệt đang ngồi xếp bằng đả tọa trên nệm hương bồ giật mình vì tiếng bước chân của đệ tử, hơi khó chịu nói: “Hoảng cái gì mà hoảng? Trời sập à?”

“Không phải trời sập, là đại sư Âu Dương đến, đại sư Âu Dương Trí.”

“Cái gì, là Âu Dương Trí phát huy võ thuật ở nước ngoài, thu nhận rất nhiều đệ tử kia sao?”

Hàn Thế Kiệt vừa nói, vừa từ nêm hương bồ đứng dậy.

“Chính là đại sư Âu Dương Trí kia, ông ấy nói đến thăm sư phụ, tôi thấy hình như cũng không có ác ý.”

“Nhanh nhanh nhanh, mau đi ra ngoài cùng tôi.”

Hàn Thế Kiệt chỉnh sưa quàn áo, dẫn đệ tử bước nhanh ra khỏi phòng, đi thẳng đến sân trước.

Đến sân trước, nhìn thấy Âu Dương Trí đang ngồi trêи ghế dựa Hàn Thế Kiệt cuống quít chắp tay nói: “Không biết đại sư Âu Dương Trí đến thăm, vãn bối không tiếp đón từ xa.”

“Ha ha ha, chưởng môn Hàn khách sáo rồi, là do tôi không báo trước đã đến.”

Âu Dương Trí khách sáo chắp tay đáp lễ.

“Đại sư Âu Dương Trí, ông đang định lá rụng về cội, đinh cư ở Hán Thành sao?” Hàn Thế Kiệt hơi tò mò hỏi.

“Cũng có ý định này, nhưng hôm nay tôi không đến đây vì việc này, chỉ muốn hỏi thăm chưởng môn Hàn về một người.

“Hả?”

Hàn Thế Kiệt hơi kinh ngạc, sau đó cười nói: “Hỏi thăm về người trong Hán Thành sao? Tôi cũng có một vài cách.”

“Là người của Hán Thành, con rể nhà họ Cố, Lý Phàm, không biết chưởng môn Hàn có nghe nói đến người này chưa.”

Nụ cười của Hàn Thế Kiệt lập tức cứng đờ lại trêи mặt.

Đối với Hàn Thế Kiệt mà nói, cái tên Lý Phàm giống như một cơn ác mộng, chỉ cần nghe thấy tên Lý Phàm, Hàn Thế Kiệt lập tức cảm thấy trong lòng bị một đống bóng đen bao phủ.

Âu Dương Trí đã nhận ra vẻ mặt Hàn Thế Kiệt hơi sai sai, nhíu mày hỏi: “Xem ra chưởng môn Hàn biết người này.”

“Ha ha.”

Hàn Thế Kiệt cười gượng: “Biết, đương nhiên là biết, mấy năm nay

cậu ta cũng khá nổi tiếng trong Hán Tthành, là một tên vô dụng ai cũng biết đến, nhưng…”

“Nhưng cái gì? Mời chưởng môn Hàn cứ việc nói thẳng.”

Âu Dương Trí không muốn nói vòng vo, hỏi thẳng.

“Nhưng tôi cảm thấy đều là tin vịt, hoặc cũng có thể nói, đó là một kiểu che giấu của Lý Phàm, nói một câu mất mặt, tôi cũng từng thua nặng trong tay Lý Phàm, phải đưa phương thuốc tổ truyền ra ngoài mới xem như chấm dứt được ân oán giữa hai chúng tôi.”

Hàn Thế Kiệt cũng không có ý định giấu chuyện mất mặt này đi, nếu thật sự vì muốn chút mặt mũi mà giấu chuyện này đi, để Âu Dương Trí bảo ông đi đối phó với Lý Phàm, vậy mới phiền phức, làm không tốt thì trước sau đều không được, rơi vào tình huống đắc tội với cả hai bên.

Trong lòng Âu Dương Trí và đám Khang Vĩnh Kiền đều căng thẳng, ý định để cho địa đầu xà Hàn Thế Kiệt này giúp đỡ coi như hoàn toàn thất bại.

“Không biết chưởng môn Hàn có cái nhìn thế nào về thân phận bối cảnh của Lý Phàm? Cảm thấy cậu tâ là đệ tử giỏi của môn phái nào?”

Âu Dương Trí tiếp tục hỏi.

“Chuyện này, cũng thật không dám giấu, tôi vừa thấy Lý Phàm đánh một chiêu đã hoảng sợ, thậm chí nói, Lý Phàm làm thế cũng không tính là chiêu thức gì, chỉ tùy ý nhúc nhích ngón tay, đệ tử giỏi nhất của tôi đã bị đánh ngất đi.”

“Vốn tôi còn định đánh nhau với Lý Phàm, nhưng sau chiêu đó, tôi lập tức dẹp suy nghĩ này đi, dứt khoát nhận thua, có câu nói giang hồ càng chạy càng già, lá gan càng ngày càng nhỏ, tôi cũng nhát gan lắm.”

Hàn Thế Kiệt tự vạch áo cho người xem lưng, làm đám Âu Dương Trí ngồi nghe trợn mắt há miệng nhìn trân trối.

Cảm thấy cách thức quen thuộc đó, mùi vị quen thuộc đó, cũng bị một chiêu đánh bại giống hệt Cảnh sư huynh.

“Tên Lý Phàm này thật sự rất bí ẩn, chương môn Hàn, tôi có một yêu cầu quá đáng, muốn nhờ ông giúp đỡ.”

Âu Dương Trí đảo mắt nói.

Chương 504: Đến tận nơi kiếm chuyện

“Nếu đã là yêu cầu quá đáng thì tốt nhất là đừng nói ra, để tránh mọi người bất hòa, tôi tự vạch áo cho người xem lưng, cũng là vì không muốn dính líu đến bất cứ chuyện gì có liên quan đếnLý Phàm.”

Hàn Thế Kiệt từ chối thẳng thừng, làm Âu Dương Trí cũng suýt không nhịn nổi.

“Mọi người đều là đồng đạo trong giới võ lâm, vốn nên giúp đỡ lẫn nhau, chưởng môn Hàn từ chối dứt khoát quá rồi đó.”

“Không phải tôi dứt khoát, mà là vì tôi từng chịu thiệt, nếu đại sư Âu Dương nghe lời khuyên của tôi thì mau đi nhận thua với Lý Phàm, mặt mũi chỉ là thứ bên ngoài, cần gì phải vì giữ mặt mũi mà làm bản thân giảm thọ chứ.”

Hàn Thế Kiệt tận tình khuyên nhủ, hy vọng Âu Dương Trí suy nghĩ cẩn thận.

Âu Dương Trí rất bực bội, hừ lạnh đứng lên: “Nếu đã thế, vậy xin tạm biệt, sau này nếu có võ lâm đồng đạo đến, chưởng môn Hàn đừng trách vì sao tôi làm ông mất danh dự.”

“Ha ha ha, tôi không có danh dự gì, đại sư Âu Dương cứ việc tự nhiên.”

Hàn Thế Kiệt nói kiểu gì cũng không chịu, dù sao không muốn đáp lời Âu Dương Trí.

Âu Dương Trí hoàn toàn không biết làm sao phất tay rời đi, bảo các đệ tử lái xe đến gặp Lý Phàm.

Âu Dương Trí đang tức giận hoàn toàn quăng những băn khoăn khi nãy lên chín tầng mây, cảm thấy dựa vào danh dự và mặt mũi của ông, kiểu gì cũng có thể đè đầu Lý Phàm.

Cho dù Lý Phàm thật sự có sư môn, sư môn thật sự sẽ ra mặt cho anh, Âu Dương Trí nghĩ cùng lắm thì đến lúc đó làm lớn chuyện, làm tất cả đồng đạo trong võ lâm đến phán xét công bằng.

Cho dù như thế nào, Lý Phàm đánh gãy chân đệ tử của ông thì đã không có lý!

Khang Vĩnh Kiền mở ứng dụng chỉ đường chỉ huy đoàn xe chạy đi, mọi người nhanh chóng chạy đến quán ăn mà Lý Phàm nói.

Đó là một quán bán món cay Tứ Xuyên, đám Âu Dương Trí đi vào, lập tức lấp kín quán bán món cay Tứ Xuyên.

Ông chủ quán hơi hoảng loạn nhìn đám Âu Dương Trí, nghĩ có phải đám người này đến kiếm chuyện hau không?

“Mấy anh em, mọi người ăn gì?”

Ông chủ rụt rè nói.

“Không ăn gì hết, rót cho mỗi người một ly nước, lát nữa mượn chỗ ông nói chuyện một chút.” . Đọc truyện hay, truy cập ngay { TRÙMTRUYỆN .O RG }

Khang Vĩnh Kiền lạnh mặt nói.

“Chuyện này… Chúng tôi còn phải buôn bán nữa.”

“Bán cái con khỉ khô! Ông đây bao hết chỗ này, ba chục triệu đã đủ chưa?”

Khang Vĩnh Kiền lấy ra một xấp tiền từ trong túi, nhét vào tay ông chủ.

Ông chủ lập tức cười tươi rói: “Đủ đủ, tôi lập tức rót trà cho mọi người.”

Khang Vĩnh Kiền lấy điện thoại ra gọi cho Khang Văn Hân: “Bọn tôi đến rồi, cho các cậu ba phút, lập tức xuất hiện trước mặt chúng tôi!”

Nói xong Khang Vĩnh Kiền lập tức cúp máy, cảm thấy ông xem như cũng thắng được một ván nhỏ.

Khang Văn Hân đặt điện thoại xuống gãi đầu, đến bên cạnh Lý Phàm nói: “Sư phụ, chú tôi đến rồi, bảo chúng ta đi qua đó.”

“Ồ, nếu đến rồi thì đi gặp thôi.”

Lý Phàm nói xong nhìn Cố Họa Y cười nói: “Vợ ơi, đám người bị đánh lúc mua biệt thự lại gọi người đến nói chuyện, anh đi sang trò chuyện rõ ràng với bọn họ.”

“Anh nhất định phải nói chuyện đàng hoàn đó, đừng đánh nhau với người ta.”

Cố Họa Y không yên tâm dặn dò.

“Yên tâm, lần này anh chỉ nói chuyện không đánh nhau.”

Lý Phàm phất tay với Khang Văn Hân, hai người cùng nhau ra khoir văn phòng.

Trần Hiểu Đồng nhảy cẩng lên đi theo nói: “Em cũng đi nữa.”

“Cô là con gái đi theo làm gì? Bọn họ đông như thế, nếu họ bắt cô làm con tin uy hiếp thì sao đây? Ở yên chỗ này đợi đi.”

Lý Phàm lạnh lùng từ chối Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng bĩu môi nói: “Vậy sao Khang Văn Hân lại được đi, anh ta cũng sẽ bị bắt làm con tin.”

“Cậu ta chỉ xuất hiện một chút, để cậu ta nói vài câu với chú cậu ta xong rồi đi về ngay.”

Lý Phàm nói xong đóng cửa văn phòng lại, dẫn Khang Văn Hân đi.

Trần Hiểu Đồng tức giận dậm chân, nhưng lại không dám làm trái ý Lý Phàm, đành phải xoay người đến cạnh Cố Họa Y, nắm tay Cố

Họa Y lắc lư.

“Chị Họa Y, chị yên tâm để anh ấy đi như vậy sao, nếu không chúng ta cũng qua đó xem thử đi được không?”

“Em đó, ngoan ngoãn đợi đi, đừng có suy nghĩ lung tung gì, nếu đi rồi gây thêm phiền phức cho Lý Phàm, nói không chừng anh ấy sẽ đuổi em đi đó.”

Cố Họa Y lạnh nhạt nói.

“Đừng đuổi em đi mà.”

Trần Hiểu Đồng ai oán kêu lên: “Chị Họa Y chị tốt nhất, chắc chắn sẽ không đuổi em đi đúng không?”

“Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, vậy chắc chắn sẽ không đuổi em đi, nếu em làm người ta phiền, chị cũng không giữ em lại được.”

“Em chắc chắn sẽ nghe lời, không đi thì không đi.”

Trần Hiểu Đồng ngồi lên ghế, trong lòng thầm vẽ vòng tròn nguyền rủa Lý Phàm.

Lý Phàm và Khang Văn Hân vào quán bán món cay Tứ Xuyên.

Đám đệ tử của Âu Dương Trí nhìn thấy Lý Phàm đến, lập tức đứng lên xắn tay áo, quơ nắm đấm trừng mắt nhìn Lý Phàm.

Khang Văn Hân hoảng sợ khi nhìn thấy trận thượng nỳ, lập tức trốn ra sau lưng Lý Phàm: “Sư phụ phải cẩn thận đó.”

Khang Vĩnh Kiền trừng mắt nhìn Khang Văn Hân: “Văn Hân! Mau làm tên sư phụ chó má của cậu quỳ xuống xin lỗi!”

“Chú, chú nói vậy là không đúng rồi, tôi thấy mấy người chú mau về đi thôi, nếu không làm sư phụ tôi giận lên sẽ dọa tôi chết mất!” Khang Văn Hân run rẩy miệng nói.

“Ha ha ha.”

Đám Khang Vĩnh Kiền cười ha hả, đều bị Khang Văn Hân chọc cười.

“Cử một con khỉ đến để chọc cười sao? Sư phụ anh hù chết anh thì liên quan gì đến chúng tôi, sư phụ anh không dọa chết bọn tôi được.”

“Nói đúng đó, cho dù sư phụ anh có ghê cỡ nào thì cũng không dọa được bọn tôi, càng đừng nói đến làm bọn tôi sợ chết.”

Khang Văn Hân lập tức đỏ bừng mặt, gân cổ lên định biện giải, nhưng không biết nên biện giải như thế nào.

“Khụ khụ.”

Âu Dương Trí ho khan, dời mắt nhìn Lý Phàm, chậm rãi nói: “Cậu là Lý Phàm đúng không?”

“Là tôi.”

Lý Phàm quan sát Âu Dương Trí, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt.

“Cậu Lý đúng là tuổi trẻ tài cao, còn trẻ như vậy mà đã có thể đánh đệ tử của tôi bị thương nặng, công phu rất giỏi.”

“Không phải tôi giỏi võ, mà là đệ tử của ông quá cùi bắp, cọng bún sức chiến đấu bằng năm mà cũng dám đi ra hoành hành ngang ngược, trước khi kiêu ngạo cũng nên tính toán xem bản thân có bản lĩnh đó hay không đã chứ?”

Lý Phàm hài hước nói.

Âu Dương Trí lập tức giận đến tức ngực khó thở, vốn còn định nói vài câu xã giao, lại trực tiếp bị Lý Phàm hạ thấp bản thân.

Đám đệ tử của Âu Dương Trí lại càng tức giận mắng Lý Phàm.

“Tên ngông cuồng này từ đâu chui ra thế? Dám không tôn trọng sư

phụ của chúng tôi như vậy! Coi chừng chúng tôi dạy cho anh một bài học!”

“Chuyện anh đánh Cảnh sư huynh của chúng tôi còn chưa xong, bây giờ anh lại dám chọc giận sư phụ tôi, đúng là gan chó to thật!”

“Sư phụ, nói năng với tên chó má này làm gì, để chúng tôi cùng nhau tiến lên, chúng ta đông như thế, cũng không phải không thể đánh chết anh ta!”

Lý Phàm lạnh nhạt nhìn đám đệ tử của Âu Dương Trí tức giận la hét, từ từ lắc đầu.

Chương 505: Có hoa không có quả

“Xem ra đầu óc của mấy người là hàng gia truyền, tôi xử tên họ Cảnh kia là muốn cho mấy người một bài học nhỏ, không ngờ mấy người vẫn chưa rút ra được bài học nào.”

Lý Phàm nói như một bậc cha chú nói với đám con cháu.

“Mẹ nó! Đúng là quá nể mặt anh rồi! Xem ông đây xử anh như thế nào!”

Một người đệ tử cao to không kềm được tính tình nóng nảy, sải bước chạy ra ngoài, quơ nắm đấm đấm vào mặt Lý Phàm.

Lý Phàm cười khinh thường: “Đối phó anh tôi không cần dùng đến nắm đấm, một ngón tay út là đủ rồi.”

“Ngông cuồng! Ông đây đã luyện công phu khổ luyện!

Người đệ tử đang đánh về phía Lý Phàm không chỉ có cơ thể cường tráng đầy cơ bắp, da thịt cũng trông cực kỳ rắn chắc, không giống với làn da của người thường.

Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam, Thập Tam Thái Báo là công phu luyện thể truyền thống nổi tiếng.

Ngâm cơ thể trong nước thảo dược, cộng thêm các kiểu chịu đựng, có thể làm da thịt càng dày hơn, do đó có thể tăng cao năng lực phòng thủ.

Nghe nói nếu luyện công phu này đến cực hạn, có thể đạt đến hiệu quả đao thương bất nhập.

Tên đệ tử này của Âu Dương Trí tuy vẫn chưa luyện đến trình độ đao thương bất nhập, nhưng lực phòng thủ của cơ thể đã hơn xa người thường, không quá nhạy cảm với đau đớn.

“Luyện công phu khổ luyện đến cuối cùng sẽ tổn thương bản thân,

là bàng môn tả đạo nhầm đường lạc lối mà thôi.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói xong, ngón út tay phải đã đâm ra ngoài.

Ngón út va chạm với bàn tay to bằng cái nồi đất.

Cảnh ngón út bị đánh gãy mà mọi người dự đoán lại không xảy ra, ngược lại ngón út của Lý Phàm giống như một lưỡi dao sắc bén, đâm thủng nắm đấm, chui sâu vào trong.

“Ui da! Nắm đấm của tôi!”

Đệ tử đánh nhau với Lý Phàm lập tức thay đổi sắc mặt, trán toát ra mồ hôi to bằng hạt đậu.

Đám Khang Vĩnh Kiền nhìn mà hoảng sợ hết hồn, công phu khổ luyện ở trước mặt đầu ngón tay của Lý Phàm lại yếu ớt như một tờ giấy, vậy ngón tay của Lý Phàm làm từ thứ gì vậy? Không lẽ là ngón tay vàng?

Khang Văn Hân kïcɦ động hoan hô nhảy cẫng lên: “Sư phụ giỏi quá! Mấy người đã biết sư phụ tôi giận lên sẽ như thế nào rồi đó, có phải cũng sợ rồi không? Các người tự vấn lương tâm xem, có hoảng sợ hay không!”

Sợ, thật sự là bị hù sợ rồi.

Nhưng không ai thừa nhận, dù sao cũng là chuyện mất mặt như thế, hoàn toàn không thể nhận.

“Sư phụ! Sư phụ đừng do dự nữa, lần này có thể xem như một ngày hai thù, hận ba sông bốn biển rồi, không giết cái tên khốn nạn này thì không thể nào lấy lại mặt mũi được!”

“Xin sư phụ hãy ra tay! Đây là vì mặt mũi của môn phái chúng ta, nếu không chuyện này truyền ra ngoài, sao chúng ta còn có thể phát triển võ thuật ở nước ngoài được!”

“Chuyện này không phải là vấn đề mặt mũi của một người, mà là mặt mũi của mấy trăm võ quán ở nước ngoài của chúng ta, càng

dính líu đến việc làm ăn sau này của rất nhiều sư huynh đệ! Xin sư phụ hãy ra tay!”

Các đệ tử la hét om sòm, ai cũng mong đợi Âu Dương Trí ra tay.

Âu Dương Trí vốn đang cực kỳ tức giận, nghe các đệ tử cổ động như thế, tất cả lý trí đều bị lửa giận bóc ra hết.

Vỗ mạnh bàn, cái bàn trước mặt Âu Dương Trí vỡ nát.

Sau đó Âu Dương Trí mang theo khí thế hào hùng đứng lên, từ từ bước về phía Lý Phàm.

“Cậu thanh niên, cậu đúng là quá ngông cuồng, tôi vốn định trò chuyện đàng hoàng với cậu, nhưng cậu làm tôi thật thất vọng, cho dù cậu có giỏi công phu thì cũng không thể ỷ thế hïếp người!”

“Đúng là tức cười, rốt cuộc là ai đang ỷ thế hïếp người? Tôi nghĩ chắc không cần tôi nói ra thì mọi người vẫn biết.”

Lý Phàm cực kỳ khinh thường Âu Dương Trí.

Âu Dương Trí híp mắt, trong lòng càng hận Lý Phàm hơn.

“Được! Nếu đã không hợp nhau thì nói thêm nửa câu cũng thấy nhiều, vậy chúng ta dùng nắm đấm để nói chuyện đi, mời!”

Âu Dương Trí bày thế, bày tư thế của hổ dữ xuống núi, nhìn chằm chằm Lý Phàm ở trước mặt.

Lý Phàm thoải mái đứng đó, không hề bày ra bất cứ tư thế gì, vô cùng tùy ý nói: “Vậy đến đây đi.”

“Can đảm lắm! Đừng trách tôi ỷ lớn hïếp nhỏ, tiếp chiêu!”

Âu Dương Trí thoắt người, búng người chạy đến bên trái Lý Phàm, quơ nắm đấm đánh vào ngực Lý Phàm.

Chiêu này chỉ là một chiêu giả để thử, Lý Phàm cũng nhận ra Âu Dương Trí đang thử, cho nên nâng tay lên nhẹ nhàng sờ đầu anh.

Mà Âu Dương Trí thấy Lý Phàm nâng tay lên, cuống cuồng thu chiêu đổi tư thế lui ra sau.

Hình ảnh kia giống như Lý Phàm chỉ cần sờ đầu là có thể dọa Âu Dương Trí hoảng sợ rút lui vậy.

“Ủa, sao ông lại lui rồi? Tôi chỉ sờ đâu thôi, ông càn gì phải căng thẳng đến thế?”

Lý Phàm khinh thường cười nói.

Sắc mặt của đám Khang Vĩnh Kiền cực kỳ khó coi, lúc này Âu Dương Trí lui lại làm bọn họ cảm thấy rất mất mặt.

Kịch bản vốn phải là sư phụ vừa ra tay, chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể đánh Lý Phàm quỳ xuống xin tha mới đúng.

Nhưng tình hình bây giờ khác xa với trong kịch bản, hoàn toàn khác xa những mong muốn trong lòng đám Khang Vĩnh Kiền.

Âu Dương Trí đỏ bừng khuôn mặt gì, cắn chặt môi, cực kỳ muốn xông lên cắn chết Lý Phàm.

“Nhóc con biết giả vờ lắm! Tôi xem cậu còn giả vờ được bao lâu!”

Âu Dương Trí tức giận mắt, lại búng người xông lên, quơ nhanh hai nắm tay, cánh tay nắm đấm mua may ra từng bóng mờ trong không trung.

Thấy Âu Dương Trí sử dụng công phu thật, đám Khang Vĩnh Kiền nhịn không được bắt đầu cổ vũ.

“Đẹp, truy phong quyền của sư phụ đúng là quyền giống như tên!”

“Lần này cho Lý Phàm chịu đủ, truy phong quyền của sư phụ, chỉ trong một phút có thể đánh ra hơn một trăm quyền! Xem anh ta cản kiểu gì.”

“Võ công trong thiên hạ chỉ có nhanh là không thể nào phá được,

tốc độ này của sư phụ là tuyệt vời nhất! Chắc chắn là cao thủ trong cao thủ!”

Các đệ tử của Âu Dương Trí làm quá lên mà không màng đến mặt mũi, Khang Văn Hân nhìn quyền ảnh do Âu Dương Trí đánh ra, nghe mấy tên đệ tử của Âu Dương Trí nói, trong lòng cũng đột nhiên không yên tâm lmứ.

“Sư phụ, anh phải cẩn thận.”

Khang Văn Hân rụt rè nhắc nhở.

“Cẩn thận gì chứ? Còn cần phải cẩn thận khi đối phó với mấy chiêu thức có hoa không quả như thế này sao? Cậu nhìn cho kỹ, người nên cẩn thận là ông ta.”

Lý Phàm nói với giọng điệu đùa giỡn, sau đó nhẹ nhàng quơ nắm đấm, lập tức nhìn thấy bàn tay của Lý Phàm xuyên qua từng bóng quyền, đập thẳng lên mặt Âu Dương Trí.

Bốp!

Tiếng bàn tay trong trẻo vang lên, bóng quyền đầy trời biến mất.

Âu Dương Trí bị tát mạnh đến mức phải xoay ba vòng mới ngừng lại được.

Âu Dương Trí ôm gương mặt bị đánh đau, đờ đẫn nhìn Lý Phàm.

“Cậu, cậu, sao cậu lại làm được!”

“Có gì khó chứ? Ông chỉ quơ nắm đấm nhanh thôi, nhưng lại lộ ra sơ hở quá lớn, không biết ông học hành kiểu gì.”

Lý Phàm lắc đầu nói.

“Khốn nạn! Đáng chết! Cậu đang bôi nhọ tôi!”

Âu Dương Trí tức muốn hộc máu nhảy lên cao, đá vào ngực Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn Âu Dương Trí bằng ánh mắt lạnh như băng, giơ tay phải chém và cổ chân Âu Dương Trí đang đá lên, sau đó nắm Âu Dương Trí xoay vài vòng như xoay chong chóng.

Đến lúc Lý Phàm buông tay ra, Âu Dương Trí bay vèo ra ngoài như một viên đạn, đâm thẳng vào sâu bếp.

Chương 506: Cậu đúng là nhân tài

Bếp của quán món cay Tứ Xuyên được xây theo hình thức dùng thủy tinh ngăn lại, có thể nhìn xuyên qua lớp thủy tinh nhìn thấy đầu bếp xắt rau nấu nướng như thế nào.

Cũng là vì thời đại này người dân không yên tâm về an toàn thực phẩm, ông chủ quán đồ cay Tứ Xuyên này muốn hút khách cho nên mới cắn răng sửa thành loại bếp núc công khai như thế này, nhưng vì tiết kiệm tiền nên ông chủ cũng không dùng thủy tinh công nghiệp loại tốt, chỉ dùng chút thủy tinh bình thường loại dày mà thôi.

Nhưng bây giờ Âu Dương Trí bị Lý Phàm quăng ra ngoài, đâm thẳng vào vách tường thủy tinh ở sau bếp.

Thủy tinh bình thường làm sao cản nỗi một người đang bay đến, cho nên ngay khoảnh khắc Âu Dương Trí đụng phải thủy tinh, thủy tinh lập tức vang lên tiếng vỡ vụn.

Đùng!

Rầm.

Bột thủy tinh văng tung tóe, mà sau khi Âu Dương Trí đâm vỡ thủy tinh rồi, vẫn tiếp tục bay ngược ra sau, đâm thẳng vào nồi nước sôi trên bên lò.

Trong nồi đang hầm canh xương, để khi đầu bếp nấu một vài món ăn đặc sắc dùng.

Bây giờ Âu Dương Trí chổng đầu chui vào đó, nước canh nóng bỏng làm Âu Dương Trí kêu thảm thiết, nhưng vừa há miệng ra thì nước canh nóng hổi lại tràn vào miệng.

Lập tức, cảm giác nóng trong nóng ngoài này làm Âu Dương Trí dãy dụa kịch liệt trong nồi nước sôi, hai cái chân lộ ra bên ngoài nồi cũng đá đạp lung tung.

Loảng xoảng!

Âu Dương Trí đạp chân vào vách tường, dưới sức đẩy thật mạnh, nồi nước ngã xuống khỏi bệ bếp.

Xoảng!

Nồi đun cao chừng nửa người làm bằng gốm vỡ tan tành, nước canh đổ đầy đất, lộ ra Âu Dương Trí với làn da đỏ bừng đến thối rửa, đã bị phỏng nặng.

Lúc này Âu Dương Trí vô cùng hối hận, hối hận vì sao ông lại hiếu thắng ra tay, vì sao không nghe theo lời Hàn Thế Kiệt khuyên, cứ nhất quyết phải đi kiếm chuyện với tên ác ma Lý Phàm này.

“Cứu, cứu mạng, mau đến, cứu tôi.”

Âu Dương Trí yếu ớt nói.

Đầu bếp và người phụ bếp ở trong bếp sợ đến run bần bật, trốn trong góc không dám nhúc nhích.

Ông chủ quán lại ngơ ngác đến không nói nên lời, nhìn Âu Dương Trí với vẻ mặt đau khổ, rất muốn hỏi ông ta đến đây ăn vạ sao? Không chơi kiểu này nha!

Bây giờ Khang Vĩnh Kiền và các đệ tử của Âu Dương Trí đều lặng ngắt như tờ, ánh mắt ai nấy đều dại ra nhìn Âu Dương Trí đang run rẩy nằm trong vũng nước canh.

Khang Văn Hân kinh ngạc xong lại đi qua khẽ nói: “Sư phụ, như vậy sẽ không có việc gì chứ? Nếu mất mạng thì phải làm sao?”

“Thích làm sao thì cứ làm thế thôi.”

Lý Phàm nhún vai, dời mắt nhìn đám đệ tử Âu Dương Trí còn đang ngẩn ngơ: “Còn ngẩn người ra đó làm gì? Các ngươi định nhìn sư phụ chết luôn đúng không? Còn không mau đưa ông ta đến bệnh viện.”

Lúc này đệ tử của Âu Dương Trí mới lấy lại tinh thần, mọi người hoảng loạn chạy vào sau bếp.

“Sư phụ, sư phụ, ông có sao không? Chúng tôi gọi cấp cứu rồi!”

“Cái này, có phải nên xối nước lạnh để hạ nhiệt độ trước không? Nghe nói lấy nhọ nồi bôi lên có thể trị phỏng, muốn thử kkhông?”

“Sao tôi lại nghe nói là bôi mật ong? Vậy lấy mật ong trộn nhọ nồi thì có phải hiệu quả sẽ tốt hơn không?”

Các đệ tử của Âu Dương Trí sốt ruột đến đổ mồ hôi, cả đám liên tục nghĩ ra một đống phương thuốc cổ truyền, muốn giúp Âu Dương Trí bớt đau hơn.

Không lâu sau xe cấp cứu đã đến, nhân viên y tế nâng cáng nâng Âu Dương Trí lên xe cứu thương, sau đó xe cấp cứu chạy đi mất.

Khang Vĩnh Kiền và đám đệ tử của Âu Dương Trí không dám chọc Lý Phàm nữa, thậm chí còn không dám đe dọa câu nào, cả đám đều cúi đầu chạy ngang qua người Lý Phàm đi mất, không dám nhìn Lý Phàm lần nào.

Đợi đến khi Khang Vĩnh Kiền muốn lướt qua người Lý Phàm bỏ chạy, Lý Phàm lại duỗi tay cản Khang Vĩnh Kiền lại.

Trong lòng Khang Vĩnh Kiền lập tức lạnh lẽo, run rẩy hỏi: “Cậu, cậu định làm gì?”

“Tất cả chuyện này đều là do ông, ông không cảm thấy chúng ta nên trò chuyện với nhau chút sao?”

“Nói, nói cái gì, tôi và cậu không có gì hay mà nói cả.”

Khang Vĩnh Kiền phủi tay định bỏ đi, nhưng Lý Phàm lại đè vai Khang Vĩnh Kiền lại.

“Sau này thành thật chút, đừng có làm chuyện xấu gì nữa, cũng đừng có ý đồ nhằm vào Khang Văn Hân, nhớ rõ, Khang Văn Hân là

đệ tử của tôi, chọc cậu ta đồng nghĩa với việc chọc tôi."

Đối mặt với lời đe dọa của Lý Phàm, Khang Vĩnh Kiền không hề có suy nghĩ cãi lại nào, cuống quít gật đầu nói: "Không, không đâu, tuyệt đối không bao giờ xảy ra chuyện này."

"Vậy là tốt! Biến đi."

Khang Vĩnh Kiền giống như được đại xá, chạy như điên đuổi theo đệ tử của Âu Dương Trí, cả đám hoảng loạn lái xe chạy đến bệnh viện.

Vốn còn ngang ngược hống hách mà đến, bây giờ lại bỏ chạy như chó có tang, đây là chuyện mà đám Khang Vĩnh Kiền chưa bao giờ ngờ đến.

Khang Văn Hân giơ ngón tay cái khen ngợi Lý Phàm: "Sư phụ siêu quá."

"Ha ha, về thôi, đêm nay tiếp tục bao che giúp tôi."

"Sư phụ cứ yên tâm đi, tối nay tôi vẫn sẽ đặt anh thắng, kiếm lời thêm một lần."

Khang Văn Hân nhếch miệng cười.

Mua Lý Phàm thắng, vậy kiếm tiền giống như đi ăn cướp, không, thậm chí còn kiếm tiền nhanh hơn ăn cướp nữa.

Lý Phàm nhướng mày, híp mắt nói: "Vậy cậu đặt cược giúp tôi luôn, cược tôi thắng, đặt ba trăm tỷ."

"Ôi đệt."

Khang Văn Hân trừng lớn mắt, đặt cược ba trăm tỷ, vậy chẳng khác nào cướp của nhà cái.

"Sư phụ tàn nhẫn thật, tôi cũng cược thêm ba trăm tỷ cùng anh, chúng ta kiếm một vố lớn, sau đó kiếm được tiền tôi đầu tư làm một câu lạc bộ đua xe được không? Cho sư phụ chín mươi phần

trăm cổ phần.”

Khang Văn Hân phải like mạnh cho trí thông minh của chính anh, có thể để Lý Phàm làm cổ đông lớn, vậy sau này có thể ở quan hệ mật thiết với Lý Phàm, chắc chắn là cách ôm đùi cực hay.

Lý Phàm trầm ngâm một chút, cũng bị kế hoạch của Khang Văn Hân làm lung lay.

Làm một câu lạc bộ hay hội sở cao cấp này nọ, sau này cũng tiện để xây dựng mối quan hệ cho riêng anh.

“Ý kiến không tệ, nhưng tôi giữ chín mươi phần trăm cổ phần thì hơi nhiều.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Không nhiều, không nhiều, không hề nhiều chút nào, anh xem, nếu không đặt cược anh thắng thì ba trăm tỷ ngày hôm qua của tôi vẫn chỉ là ba mươi tỷ, tiền thắng được nhờ đánh cược chính là vốn đầu tư của anh mà.”

“Cậu đúng là nhân tài.”

Lý Phàm cười vỗ vai Khang Văn Hân, hoàn toàn thua trước lý do chối từ của Khang Văn Hân: “Vậy tôi lấy chín mươi phần trăm vậy.”

“Hì hì, đây là sắp xếp thích hợp nhất, sư phụ cứ yên tâm đi, tôi nhất định sẽ xử lý câu lạc bộ thật tốt, sẽ làm câu lạc bộ đua xe của chúng ta trở thành nơi mà các cậu ấm trong nước muốn gia nhập nhất!”

Khang Văn Hân đầy ước mơ vĩ đại, thâm chí đã tưởng tượng đến sau này có tiền sẽ đầu tư vào xưởng xe, làm một đoàn xe F1, có một thần xe như Lý Phàm ở đây, chắc chắn sẽ quét ngang các cuộc thi F1.

Lý Phàm dẫn theo Khang Văn Hân đang tràn ngập ảo tưởng về lại văn phòng.

Thấy chỉ có mình Trần Hiểu Đồng ở trong văn phòng, Lý Phàm tò

mò hỏi: “Họa Y đâu? Cô ấy đi đâu rồi?”

“Chị Họa Y đi họp rồi, lúc nãy bác cả của chị ấy gọi điện thoại đến thông báo.”

Trần Hiểu Đồng vô cùng ngoan ngoãn nói.

“Họp về chuyện gì?”

Lý Phàm nhíu mày.

“Em không biết về việc này, nếu không thì anh đi xem đi.”

Chương 507: Rời khỏi nhà họ cố

Trong phòng họp.

Cố Thiệu Dũng mặt mày tăm tối ngồi trên hàng ghế đầu.

“Họa Y, vì sao công trường xây dựng lại chi tiêu vượt mức như thế này? Cô làm ăn kiểu gì? Có phải ăn tiền hoa hồng hay không!”

Một quyển sách bị ném đến trước mặt Cố Họa Y, Cố Thiệu Dũng vỗ bàn thật mạnh: “Công trường mà tiêu tiền nhiều thế này thì kế toán của chúng ta sẽ chết mất! Khỏi cần chờ xem khi nào khu xưởng mới sẽ xây dựng xong, chúng ta đã phá sản trước rồi!”

“Họa Y, tuy giao việc ở công trường cho cô, nhưng không có nghĩa là không có ai giám sát cô, cô muốn đục nước béo cò là chuyện không thể nào.”

Cố Thiệu Phong nói bóng nói gió.

Cố Họa Y cầm báo cáo kế toán lên xem, nhìn những khoản chi của công trường xây dựng, cũng nhíu mày lại.

Mức chi tiêu của công trường xây dựng không chỉ vượt mức, thậm chí còn vượt mức nghiêm trọng.

“Chuyện này, tôi cũng không biết chuyện là thế nào, bác cả để tôi điều tra cẩn thận lại được không?”

“Hừ! Đừng nói là cô không biết một đống tiền đó chạy đi đâu! Cô là người toàn quyền phụ trách công trường.

Cố Thiệu Dũng bực bội trừng mắt nhìn Cố Họa Y.

Két.

Lý Phàm mở cửa văn phòng.

Lý Phàm nhìn Cố Thiệu Dũng, cười nói: “Tôi biết đống tiền đó dùng vào chỗ nào đấy.”

“Cậu? Tốt lắm! Là cậu giở trò xấu phía sau đúng không! Hai vợ chồng các người định thừa dịp này đào rỗng công ty, cầm tiền đi xây dựng một công ty khác đúng không!”

Cố Thiệu Dũng tự cho là đã nhìn thấu mọi thứ.

“Còn cần phải đào rỗng công ty của mấy người à? Công ty nhà họ Cố mấy người cũng chẳng có bao nhiêu tiền, tiền chi ra nhiều là vì để công trình hoàn thành đúng tiêu chuẩn thiết kế, nếu dựa theo dự toán của công ty xây dựng lúc trước, vậy chỉ có nước ăn bớt nguyên vật liệu, làm công trình giấy mà thôi.”

Lý Phàm nhìn Cố Thiệu Dũng bằng ánh mắt lạnh nhạt, Cố Thiệu Dũng cảm thấy vô cùng chột dạ khi bị anh nhìn.

“Sao lại là công trình giấy được chứ! Công ty xây dựng lúc trước tôi tìm đã tiến vào thông qua việc đấu thầu nghiêm khắc, hai người lại tìm người có quan hệ, đừng tưởng là bọn tôi không nhìn ra được chiêu trò bên trong này!”

Cố Họa Y xoa mày, cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, cô vất vả làm việc cho nhà họ Cố lâu như thế, những vẫn chịu đủ nghi ngờ và xa lánh, điều này làm Cố Họa Y cảm thấy những cố gắng trước nay đều uổng phí.

Lý Phàm nhẹ nhàng ôm vai Cố Họa Y, lạnh lùng nói: “Nếu các người cảm thấy tôi nói sai, Họa Y làm không tốt, có thể giao hết mọi quyền lợi cho các người, các người muốn làm thế nào thì làm, sau này Họa Y chắc chắn sẽ không bao giờ xen vào việc trong công ty.”

“Lý Phàm, anh…”

Cố Họa Y kinh ngạc nhìn Lý Phàm, nếu thật sự không xen vào việc trong công ty, vậy không phải đồng nghĩa với việc rời khỏi công ty nhà họ Cố, vậy sau này phải làm gì?

Lý Phàm mỉm cười nhẹ nhàng vỗ lưng Cố Họa Y, đưa cho Cố Họa Y một ánh mắt hãy yên tâm.

Cố Họa Y khẽ gật đầu, cô dựa vào lòng Lý Phàm, cảm thấy cảm giác có người để dựa vào thật sự rất tốt.

Nếu Lý Phàm đã đưa ra quyết định thay cô, vậy thì cứ dựa theo ý của Lý Phàm đi, có lẽ nghỉ ngơi ở nhà một thời gian cũng khá tốt.

Cố Thiệu Dũng nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt nghi ngờ, sau đó cười mỉa nói: "Được thôi, bộ tưởng rằng không có Cố Họa Y thì trái đất không xoay nữa sao? Các người muốn đi thì đi cho sạch sẽ, giao hết cổ phần ra đây."

"Bác cả, bác làm vậy thì hơi quá đáng rồi đó."

Cố Họa Y kinh ngạc nhìn Cố Thiệu Dũng.

Giao hết quyền lợi, rời khỏi vòng quản lý của công ty đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, nhưng Cố Thiệu Dũng lại còn muốn lấy được cổ phần của chi thứ hai.

"Cháu Họa Y, chúng tôi cũng sẽ không đối xử tệ với cô, sẽ cho chi thứ hai của cô một số tiền, xem như chuộc lại cổ phần, hơn nữa, chi thứ hai của cô chỉ có một cô con gái là cô, vốn cũng không nên thừa kế sản nghiệp của gia tộc.

Cố Thiệu Phong giúp đỡ Cố Thiệu Dũng.

"Được!"

Cố Họa Y bực bội gật đầu: "Các người muốn làm thế nào thì làm đi."

"Vậy mới đúng chứ, cổ phần của cô cũng không nhiều lắm, cô cũng biết tình hình hiện tại của công ty rồi, không thể nào chuyển đổi cổ phần dựa trên tài sản được, cho nên cho cô ba tỷ."

Cố Thiệu Dũng nói ra một cái giá làm người ta tức điên.

Dựa theo số cổ phần mà chi thứ hai đang giữ, cho dù không quá nhiều, giá cũng cũng phải hơn ba mươi tỷ, cho dù giảm giá thì cũng phải hơn ba tỷ.

“Ha ha, ông đúng là bác cả tốt của tôi mà, chỉ cần ông mở miệng, tôi cũng không nói thêm gì nhiều, ông chuyển ba tỷ đến tài khoản tiết kiệm của ba tôi, tôi lập tức ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.”

“Ha ha ha ha, được, tốt lắm!”

Cố Thiệu Dũng chỉ cảm thấy hạnh phúc đến quá đột ngột, ông dùng đủ mọi chiêu trò để trục xuất chi thứ hai ra khỏi công ty, không ngờ hôm nay đã làm được.

Cố Thiệu Phong kêu nhân viên đi in hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, sau đó đưa phần hợp đồng chuyển nhượng còn nóng hổi đến trước mặt Cố Họa Y.

“Cháu gái ngoan của tôi, mau ký đi.”

Cố Họa Y do do dự dự, dứt khoát kiên quyết cầm bút lên, ký tên vào phần hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.

Sau khi xử lý xong thủ tục, Cố Thiệu Dũng cầm hợp đồng chuyển nhượng cổ phần lên xem cẩn thận.

“Tốt lắm tốt lắm, từ giờ trở đi, cô không còn bất cứ liên quan gì đến công ty trong gia đình nữa, cô về văn phòng dọn dẹp, cầm những đồ riêng của cô rời khỏi công ty.”

Cố Thiệu Dũng xụ mặt nói.

Cố Họa Y không nói tiếng nào, kéo Lý Phàm yên lặng ra khỏi phòng họp.

Sau khi ra khỏi phòng họp, Cố Họa Y ôm chặt lấy tay của Lý Phàm: “Em thấy trong lòng lạnh quá.”

“Có một số người là sói mắt trắng nuôi mãi không thân, là rắn độc

ủ mãi cũng không ấm, cần gì phải chấp nhất với bọn họ, rời khỏi nơi này, sẽ có khoảng trời lớn hơn đang chờ em."

Lý Phàm chân thành kiên quyết nói.

"Làm gì còn khoảng trời nào lớn hơn, anh không biết bây giờ muốn tìm việc khó cỡ nào sao? Haizz, không nói mấy chuyện không vui này nữa, nghỉ ngơi vài hôm lại tính tiếp."

Lý Phàm nhẹ nhàng xoa đầu Cố Họa Y, cười nói: "Dọn dẹp đồ đạc, anh dẫn em đến một nơi rất tốt, có một món quà bất ngờ lớn tặng cho em."

"Hả? Bất ngờ gì thế?"

Cố Họa Y hơi kinh ngạc hỏi.

"Bất ngờ thì phải đợi đến khi nhìn thấy mới gọi là bất ngờ, nếu nói ra trước thì không còn là bất ngờ nữa."

Lý Phàm ra vẻ bí ẩn.

Cố Họa Y khẽ nhăn mũi: "Giỏi lắm, anh cũng học được chiêu úp úp mở mở, em cũng muốn xem thử anh có thể tặng cho em món quà bất ngờ gì, nếu mà không đủ bất ngờ thì đừng trách em không để ý đến anh."

"Bảo đảm sẽ làm em bất ngờ."

Lý Phàm và Cố Họa Y về văn phòng, bắt đầu dọn dẹp những đồ đạc cá nhân của Cố Họa Y trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân.

"Chị Họa Y, sao tự nhiên chị lại dọn dẹp đồ đạc vậy?"

"Dọn dẹp đương nhiên là vì bỏ đi rồi, sau này chỗ này không có bất cứ liên quan gì đến chị nữa."

Cố Họa Y lạnh nhạt nói.

“Hả? Sư nương bị đuổi việc sao?”

Khang Văn Hân khó hiểu nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y.

“Là sư nương của cậu chủ động rời đi, làm việc mà không vui thì không làm nữa.”

“Vậy à, vậy có thể đến công ty của nhà tôi làm!”

Khang Văn Hân kïcℏ động nói.

Chương 508: Cuối cùng cũng biết được thân phận

“Công ty nhà cậu? Không cần thiết.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Khang Văn Hân cười xấu hổ, ngậm miệng không nói nữa.

Nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc xong, Lý Phàm và Khang Văn Hân cùng nhau ôm đồ xuống lầu, Trần Hiểu Đồng nắm tay Cố Họa Y, nói một số chuyện vui vẻ để Cố Họa Y khôi phục lại cảm xúc.

Bốn người leo lên Mercedes, Khang Văn Hân lái xe rời đi.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đứng trước của sổ, nhìn Mercedes rời đi, trên mặt đều lộ ra nụ cười chiến thắng.

“Lần này tốt rồi, cuối cùng cũng được như mong muốn, đuổi được chi thứ hai đi.”

Cố Thiệu Dũng đắc chí nói.

“Hơn nữa bây giờ tình hình công ty rất tốt, chỉ dùng ba tỷ đã có thể mua được cổ phần của chi thứ hai, chúng ta lời to.”

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong nhìn nhau cười, cùng ra khỏi phòng họp.

Lý Phàm ngồi trên ghế phụ lái của Mercedes, lấy điện thoại ra cài đặt điểm đến, bảo Khang Văn Hân chạy theo hướng dẫn chỉ đường.

Khang Văn Hân dựa theo hướng dẫn chỉ đường, nhanh chóng lái xe ra trung tâm thành phố.

Nhìn con đường hoang vắng ở hai bên, Cố Họa Y hơi buồn bực

hỏi: “Sao lại ra trung tâm thành phố? Định đi đâu vậy.”

“Đi tặng quà bất ngờ cho em đó, sắp đến rồi.”

Lý Phàm vui vẻ nói.

“Bất ngờ? Cái nơi khỉ ho cò gáy này thì có bất ngờ gì chứ.”

Cố Họa Y vô cùng khó hiểu.

Trần Hiểu Đồng chỉ ra ngoài cửa sổ, hơi kinh ngạc nói: “Chỗ này cũng không tính là nơi khỉ ho cò gáy, chị Họa Y xem bên kia đi, đống kiến trúc đằng kia trong có cảm giác hiện đại khoa học lắm.”

Cố Họa Y nhìn về phía Trần Hiểu Đồng chỉ, nhanh chóng nhìn thấy một đống kiến trúc đầy cảm giác hiện đại khoa học kỹ thuật.

“Đúng thật, trông rất hiện đại khoa học, không biết là công ty nào ở đằng kia, đây chắc là một khu công nghiệp nhỉ.”

Mercedes tiếp tục chạy về phía trước, không lâu sau đã chạy đến trước khu công nghiệp.

Nhìn năm chữ to Tập đoàn Họa Vân Y trên viên đá to trước cửa khu công nghiệp, Cố Họa Y kinh ngạc há to miệng.

“Wow”

Trần Hiểu Đồng kinh ngạc hô to: “Tập đoàn Họa Vân Y, chị Họa Y, đừng nói là nơi này có liên quan gì đến chị đó nha?”

“Chị, chị cũng không biết.”

Trong mắt Cố Họa Y có chút hoảng loạn xen lẫn chút kinh ngạc, nhìn đăm đăm về phía Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn Cố Họa Y bằng ánh mắt đầy tình cảm, nói: “Vợ, đây là món quà anh tặng cho em, từ hôm nay trở đi, tập đoàn Họa Vân Y sẽ thuộc về em, em sẽ trở thành nữ hoàng của nơi này.

“Woa wow!”

Trong giọng nói của Trần Hiểu Đồng tràn ngập hâm mộ.

Từng thấy người ta tặng bánh kem, tặng nhẫn kim cương, tặng châu báu siêu xa hoa, thậm chí còn có tặng biệt thự du thuyền để thể hiện tình cảm, nhưng Trần Hiểu Đồng thật sự chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tặng một khu công nghiệp lớn như thế này.

Khang Văn Hân cũng sợ ngây người, Khang Văn Hân là con nhà giàu đã từng gặp qua những tình huống hoành tráng, nhưng đúng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh vừa tặng đã tặng ngay một khu công nghiệp lớn như thế này.

Chỉ nhìn diện tích của khu công nghiệp này, cộng thêm những kiến trúc đậm dấu ấn hiện đại khoa học, Khang Văn Hân đoán đầu tư từ ba nghìn tỷ trở lên.

Người xưa nói vung tiền như rác, Lý Phàm là quăng một phát hết mấy nghìn tỷ.

“Anh, anh, người giàu có thần bí trong truyền thuyết kia là anh saoa?”

Cố Họa Y vô cùng kinh ngạc nhìn Lý Phàm.

Trong lòng Cố Họa Y lập tức hiện lên đủ loại nghi ngờ về Lý Phàm lúc trước.

Lý Phàm cười gật đầu, mở cửa xuống xe, sau đó vòng đến chỗ Cố Họa Y vừa mở cửa xe vừa nói: “Vợ ơi, xin mời xuống xe, trong lòng anh còn có rất nhiều lời muốn nói với em.”

Cố Họa Y mím môi, vươn tay phải nắm lấy tay Lý Phàm đang đưa đến, nhấc chân xuống xe.

Lý Phàm đóng cửa xe lại, nắm tay Cố Họa Y đi đến một bên.

“Anh biết trong lòng em có rất nhiều thắc mắc, thật ra anh đã định nói với em từ lâu, nhưng vì một số tình huống nên anh không nói

ra thân phận thật sự của anh, không biết em có trách anh không."

Cố Họa Y nhẹ nhàng lau nước mắt bên khóe mắt, lắc đầu nói: "Em trách anh làm gì? Em nói rồi, em sẽ không hỏi, chờ đến khi anh thấy thích hợp lại nói cho em biết, bây giờ đã là lúc thích hợp sao? Nếu vẫn chưa thích hợp thì cứ chờ thêm chút nữa."

Lý Phàm ôm Cố Họa Y vào lòng, cúi đầu hôn mạnh lên môi Cố Họa Y.

Muôn vàn câu nói đều hội tụ thành một nụ hôn.

Cố Họa Y nhiệt tình đáp lại Lý Phàm, hai người đều ôm chặt lấy đối phương, giống như muốn ấn đối phương dung nhập vào cơ thể mình, để hai người bọn họ biến thành một.

Khang Văn Hân hâm mộ nói: "Sư phụ đúng là ghê gớm thiệt, chiêu dỗ sư nương này, tôi có học cả đời cũng không đuổi kịp."

"Hừ! Anh là một con chó FA, học gì mà học, anh nên học làm sao để tìm bạn gái trước đi."

Trần Hiểu Đồng vô cùng chua xót nói.

"Ặc, cô không được kỳ thì chó FA, là do tôi không muốn tìm, có biết bao cô gái kêu gào muốn làm bạn gái của tôi, là vì tôi thấy phụ nữ quá phiền phức không muốn quen bạn gái mà thôi."

"Ha ha, chó FA im đi, anh không thể yên lặng một chút sao! Không biết bây giờ tôi đang rất phiền sao!"

Khang Văn Hân bĩu môi, ngậm miệng không nói gì.

Lúc Cố Họa Y cảm thấy sắp không thở nổi nữa thì Lý Phàm mới thả lỏng Cố Họa Y ra, hai người nhìn nhau bằng ánh mắt đầy tình cảm, Cố Họa Y khẽ nói: "Những hợp đồng tự động tìm đến lúc trước, còn có rất nhiều rất nhiều chuyện, có phải đều do anh giúp em không."

"Đúng vậy."

Trong lòng Cố Họa Y bùng lên một ngọn lửa nóng, vùi đầu vào ngực Lý Phàm, nước mắt cảm động rơi như mưa.

“Tập đoàn Họa Vân Y này là món quà anh tặng cho em, nếu đám bác cả của em cứ luôn cản trở, hạn chế việc em phát huy tài năng, cho nên anh nghĩ muốn thành lập một tập đoàn dành riêng cho em, để em có thể phát huy tài năng của em một cách thỏa thích.”

“Bây giờ tất cả nghiệp vụ trong tập đoàn Họa Vân Y vẫn chưa hề bắt đầu, hoàn toàn là một tờ giấu trắng, em có thể viết vẽ lên đó tùy ý, thỏa thích phát huy tài năng của em, anh chờ em giành được một vùng giang sơn rộng lớn cho anh.”

Cố Họa Y bật cười vì câu nói của Lý Phàm, cắn nhẹ lên ngực Lý Phàm, cuối cùng còn trợn trắng mắt liếc anh.

“Anh đã giúp em nhiều như vậy, còn nói gì mà để em mở rộng giang sơn cho anh chứ, rõ ràng giang sơn đã ở đây rồi, đều là anh tặng cho em.”

“Anh chỉ tặng cho em một khu công nghiệp nho nhỏ, nói không chừng sau này em có thể phát triển nó thành tập đoàn đa quốc gia, vậy chẳng phải là giang sơn do em giành lấy sao.”

Cố Họa Y nhìn những kiến trúc bên trong khu công nghiệp bằng ánh mắt mơ màng, trong lòng dần dần sôi trài, dâng lên suy nghĩ sáng lập sự nghiệp cho riêng cô.

“Được, vậy anh cứ chờ em giành lấy một vùng giang sơn rộng lớn cho anh đi, em muốn tập đoàn Họa Vân Y trở thành tập đoàn y dược mạnh nhất.”

“Ha ha ha, được, anh dẫn em vào khu công nghiệp đi dạo, bắt đầu từ ngày mai, em có thể đến đây đi làm, thỏa sức phát huy tài năng của em, thực hiện khát vọng của em.”

Lý Phàm đuổi Trần Hiểu Đồng lên ghế phụ, kéo Cố Họa Y ngồi xuống hàng ghế sau của Mercedes, chỉ huy Khang Văn Hân lái xe chạy chậm trong khu công nghiệp, nhìn mỗi một tòa kiến trúc

trong khu công nghiệp, như quốc vương đang tuần tra lãnh địa của mình.

Chương 509: Ngả bài

Ở trong tập đoàn Họa Vân Y quan sát một vòng, Lý Phàm vốn định dẫn Cố Họa Y đi gặp người phụ trách hiện tại của tập đoàn nhưng bị Cố Họa Y ngăn lại.

Cố Họa Y muốn đến khi chính thức nhậm chức mới gặp mặt người phụ trách tập đoàn Họa Vân Y.

Cố Họa Y muốn chuẩn bị thêm một chút, vì khi gặp mặt tầng lớp lãnh đạo hiện tại của tập đoàn Họa Vân Y chắc chắn phải bàn bạc về sự phát triển của công ty.

Để bàn được về sự phát triển, quy hoạch phát triển tương lai, phương hướng sản nghiệp,… v.v thì đều cần tiến hành chuẩn bị chu đáo.

Đây là tập đoàn Lý Phàm giới thiệu cho mình, là công ty có giá trị mấy chục nghìn tỷ, nên Cố Họa Y muốn chuẩn bị hoàn tất mới đến làm chủ nơi này.

Khang Văn Hân lái xe đến dưới nhà Cố Họa Y, khi Lý Phàm sắp xuống xe, anh ta nói: “Sư phụ, bảy giờ tôi tới đón anh, tối nay còn phải tiếp tục dạy tôi tập lái xe đấy.”

“Buổi tối cậu đến gọi điện thoại cho tôi là được.”

Lý Phàm ra dấu OK với Khang Văn Hân.

Khang Văn Hân đưa mắt nhìn ba người Lý Phàm tiến vào cửa tòa nhà, sau đó mới lái xe lao vụt đi.

Ba người Lý Phàm trở về nhà, khi đi vào phòng khách, nhìn thấy Cố Thiệu Huy mặt mũi u ám ngồi trên ghế sô pha.

“Họa Y, tài khoản của ba nhận được số tiền ba tỷ, đây là có chuyện gì?”

Cố Thiệu Huy nhìn chằm chằm Cố Họa Y hỏi.

“Dạ, con đã bán cổ phần thuộc quyền sở hữu của nhà chúng ta cho bác cả rồi.”

Cố Họa Y cúi thấp đầu, giống như cô gái nhỏ đã làm sai chuyện.

“Làm càn! Ai cho con bán?”

Cố Thiệu Huy phẫn nộ gầm thét, giống như vua sư tử đang tức giận.

Cố Họa Y bị dọa khẽ run rẩy, suýt chút nữa thì bị dọa cho khóc lên.

Lý Phàm nhíu mày, đi lên trước mặt Cố Họa Y che chở cô ở phía sau: “Ba, chuyện này không trách Họa Y.”

“Không trách nó? Cổ phần của tôi đều bị bán hết rồi, cậu nói tôi còn mặt mũi nào làm con cháu nhà họ Cố nữa?”

“Ba, ba không phải không biết thái độ của bác cả và chú Ba, cổ phần trong tay nhà chúng ta sớm muộn cũng không giữ được.”

Lý Phàm nói thẳng.

Cố Họa Y kéo cánh tay Lý Phàm lại, thấp giọng nói: “Anh đừng nói thẳng như vậy, lại kïcℏ động ba em.”

Cố Họa Y vẫn lo lắng Cố Thiệu Huy không chịu được kïcℏ thích, ngộ nhỡ cảm xúc quá khích động, nếu thật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ rất nghiêm trọng.

Cố Thiệu Huy trở nên trầm mặc, tay run rẩy cầm lấy hộp thuốc lá trêи bàn, lấy ra một điếu thuốc đặt vào miệng.

Nhưng vì tay Cố Thiệu Huy quá run rẩy, nên dù bật bật lửa mấy lần mà không lần nào bật được.

Lý Phàm đi lên trước, móc bật lửa trong túi ra bật lên, giúp Cố

Thiệu Huy châm thuốc.

“Ba, bây giờ ông nội còn khoẻ mạnh, nên tạm thời có lẽ mấy người bác cả sẽ không trở mặt, nhưng ông nội cũng không thể sống lâu muôn tuổi, chờ đến khi ông nội mất đi, mấy người bác cả chắc chắn sẽ gây sự, lúc đó không những không còn là người thân nữa mà trực tiếp biến thành kẻ thù.”

Cố Thiệu Huy trợn trừng mắt nhìn Lý Phàm, muốn quát lớn Lý Phàm hai câu, nhưng mà lại không biết nên quát lớn cái gì.

Dù lời Lý Phàm không xuôi tai, nhưng đó cũng là tình hình thực tế.

“Haiz!”

Cố Thiệu Huy liên tiếp thở dài, cúi đầu xuống dùng sức phun khói lên.

Nhìn thấy ánh mắt bi thương của Cố Thiệu Huy, trong lòng Cố Họa Y vô cùng khó chịu, bước nhanh đến ngồi xuống bên cạnh Cố Thiệu Huy, bắt lấy cánh tay Cố Thiệu Huy.

“Ba, ba đừng đau lòng, cầm những cổ phần đó, đến cuối cùng sẽ ầm ĩ khiến mọi người đều không thoải mái, đau dài không bằng đau ngắn.”

“Ba hiểu, nhưng đó là cổ phần nhà họ Cố chúng ta mà. Ba là con cháu nhà họ Cố, bọn họ dựa vào cái gì mà nhất định phải cướp đi cổ phần của ba, không có cổ phần, e là con cũng không thể tiếp tục làm ở công ty, sau này nhà chúng ta ăn gì uống gì, Xuyến Xuyến đi học thì làm thế nào?”

Ba tỷ có được từ việc chuyển nhượng cổ phần căn bản không là gì với chi tiêu hàng ngày của nhà họ Cố.

Dù cả nhà có bớt ăn bớt mặc thì một tháng cũng phải chi tiêu hết mấy triệu, hơn nữa sau này Xuyến Xuyến đi học, phải đi học thêm các loại, vô cùng tốn kém, ba tỷ cũng không thể sống qua ba năm năm.

“Ba, ba đừng lo lắng những thứ này, Họa Y đã tìm được công việc mới rồi.”

Lý Phàm vừa cười vừa nói.

“Công việc mới? Họa Y tìm được công việc mới rồi à?”

Cố Thiệu Huy nghi ngờ nhìn về phía Cố Họa Y: “Công việc bây giờ khó tìm như vậy, con cũng đừng tùy tiện tìm công việc khiến bản thân uất ức nhé.”

“Không hề uất ức, có tập đoàn lớn mời con làm tổng giám đốc.”

Cố Họa Y nói, nhìn Lý Phàm thật sâu một chút.

Lý Phàm cười ngây ngô, cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

“Mời con làm tổng giám đốc? Con cũng đừng nói đùa với ba, đừng nói tổng giám đốc công ty lớn công ty lớn, ngay công ty ổn một chút ở Hán Thành, thuê tổng giám đốc cũng phải tìm tiến sĩ thạc sĩ, con chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp, làm quản lí chi nhánh cũng quá sức.”

Cố Thiệu Huy nói chính là tình hình thực tế, hiện nay tổng giám đốc công ty lớn không chỉ phải có thực lực còn phải có mối quan hệ, căn bản không phải chuyện Cố Họa Y có thể làm.

“Chắc ba cũng biệt tập đoàn Họa Vân Y, con sẽ đi tập đoàn Họa Vân Y làm tổng giám đốc, hai ngày nữa sẽ đi nhậm chức.”

“Tập đoàn Họa Vân Y do ông trùm Lý thần bí trong truyền thuyết đó đầu tư phải không?”

Ánh mắt Cố Thiệu Huy sáng lên, sau đó ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, nghĩ đến những tin đồn trước kia.

“Họa Y, không phải con và ông Trùm Lý thần bí đó…”

Cố Thiệu Huy còn chưa nói hết, liếc nhìn Lý Phàm, Cố Thiệu Huy lập tức nuốt nửa câu nói sau trở vào.

“Ba, ba nghĩ gì thế? Con có thể là người như vậy sao?”

“Ha ha, không thể không thể, con gái ba sao có thể là người như vậy, chắc chắn không phải.”

Cố Thiệu Huy lúng túng vừa cười vừa nói.

“Công việc này chính là do Lý Phàm giới thiệu giúp đấy ạ, ba cũng đừng nghĩ lung tung, trước đó con cũng không quen biết ông trùm Lý thần bí nào.”

Cố Họa Y giải thích, tránh để ba mình suy đoán lung tung.

Cố Thiệu Huy gãi đầu một cái, cũng không dám tiếp tục gặng hỏi chi tiết, chỉ cần xác định là thật là được rồi.

“Vậy là tốt rồi, con hãy chăm chỉ làm việc ở đó, tạo ra chút thành tích, để bác cả và chú Ba của con hối hận nhé.”

Cố Thiệu Huy vẫn thầm có chút oán hận Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong, cho nên muốn để Cố Họa Y tranh đấu một phen.

“Ba, ba cứ yên tâm đi, con chắc chắn sẽ cố gắng hết sức.”

Cố Họa Y siết nắm đấm, dáng vẻ đầy quyết tâm.

Cố Thiệu Huy tán gẫu với Cố Họa Y mấy câu, sau đó cầm điện thoại di động lên gọi cho Cố Thiệu Dũng.

“Anh cả, tôi là Kiến Dân.”

“Chú Hai, chú có chuyện gì thế?”

Giọng điệu Cố Thiệu Dũng hơi mất kiên nhẫn.

“Tôi gọi để cảm ơn anh, cám ơn anh đã mua lại cổ phần của nhà chúng tôi, cám ơn anh đã để Họa Y rời khỏi công ty.”

Cố Thiệu Dũng nhướng mày, cảm thấy Cố Thiệu Huy cố ý gây

chuyện.

“Ha ha, chú Hai, đó đều là do nó tự nguyện, cậu không được trách tôi.”

“Tôi không trách anh, tôi gọi cuộc điện thoại này để cảm ơn anh, nếu không phải anh để Họa Y rời đi thì con bé cũng không có cơ hội trở thành tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y, ha ha ha.”

Cố Thiệu Huy khoe khoang nói.

“Cậu điên rồi à? Cái gì tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y, tôi cúp đây.”

Chương 510: Trận chung kết

Cố Thiệu Huy bĩu môi, cảm thấy còn có chút chưa thỏa mãn.

“Cố Thiệu Dũng, anh cúp điện thoại cũng quá nhanh rồi, tôi còn có rất nhiều lời trong lòng còn chưa nói với anh đâu, được rồi, trước tiên cho anh cơ hội hai ngày để giảm xóc.”

Cố Thiệu Huy ý tứ sâu xa nói.

Ba người Lý Phàm đều buồn cười, cảm thấy Cố Thiệu Huy như là Lão ngoan đồng, báo thù nhất định phải làm ngay, không chịu để qua đêm.

Cả nhà nói chuyện phiếm một lúc, sau khi Vương Cẩn Mai trở về, Lý Phàm đi vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm.

Vui vẻ hòa thuận cơm nước xong xuôi, Lý Phàm cùng người nhà xem TV một lát thì chuông điện thoại di động liền vang lên.

Nhìn thấy là điện thoại của Khang Văn Hân gọi đến, Lý Phàm chào Cố Họa Y, sau đó rời nhà.

Trần Hiểu Đồng cũng vội vã theo Lý Phàm rời đi.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Vương Cẩn Mai có chút oán trách nói: “Họa Y, mẹ thấy Trần Hiểu Đồng kia có vẻ không đúng lắm, sao cả ngày cứ đi theo Lý Phàm thế?”

“Lý Phàm đi dạy Khang Văn Hân tập lái xe, mang Trần Hiểu Đồng ra ngoài là muốn tác hợp cho cô ấy và Khang Văn Hân, mẹ, mẹ cũng đừng lo nhiều như vậy.”

Cố Họa Y giải thích.

“Sao mẹ có thể không quan tâm, phòng căn biệt thự kia phải mang tên con, ngộ nhỡ về sau Lý Phàm ra ngoài hái hoa ngắt cỏ, con cứ đá Lý Phàm ra khỏi nhà.”

Vương Cẩn Mai lúng búng nói.

“Lý Phàm sẽ không lăng nhăng đâu, mẹ đừng nói lung tung.”

Cố Họa Y nghiêm mặt, lập tức ngắt lời.

…

Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng lên xe Khang Văn Hân, Khang Văn Hân lái xe thẳng đến sàn đấm bốc.

“Sư phụ, đêm nay chính là trận chung kết, tôi vừa điều tra một chút, đối thủ của cậu là Camfil, trước đó đã mấy lần liên tục giành chức quán quân, anh ta chính là cường giả vô địch cuộc thi boxing ngầm quốc tế “

“Hả? Lợi hại như vậy ư?”

Trần Hiểu Đồng kinh ngạc kêu lên một tiếng, trong lòng thoáng lo lắng cho Lý Phàm.

“Là rất lợi hại, tôi đã tra tư liệu, về cơ bản trước mặt anh ta, đối thủ của anh ta chưa từng chống nổi mười chiêu, quan trọng nhất là, tỉ lệ tử vong của đối thủ anh ta là trăm phần trăm, có thể nói là cỗ máy giết người.”

Khang Văn Hân nói một lượt tư liệu tra được cho Lý Phàm, Lý Phàm lại tỏ ra không chú ý lắm, Trần Hiểu Đồng bên cạnh căng thẳng nắm lấy cánh tay Lý Phàm.

“Nhìn có vẻ rất kinh khủng, anh Lý Phàm, anh có nắm chắc hay không? Nếu không nắm chắc thì chúng ta đừng đi nữa, dù sao cũng không nói nhất định phải đi.”

Lý Phàm hờ hững nở nụ cười: “Sao có thể không đi chứ? Còn phải trông cậy vào tiền của bọn họ đưa đấy.”

“Này… Tiền có quan trọng như vậy sao? Hay là tôi sẽ đưa hết tiền tiết kiệm riêng của tôi cho anh, anh cũng không cần đi thi đấu

nguy hiểm như thế.” Trần Hiểu Đồng lộ ra ánh mắt tôi muốn bao nuôi anh.

“Tiền riêng của cô thì cô cứ giữ lại để bản thân tiêu đi, tôi cũng không thiếu tiền.”

Lý Phàm lắc đầu, quả quyết cự tuyệt Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng phụng phịu, cảm thấy Lý Phàm thật không cho mình cơ hội.

Mình chính là cô gái nhỏ xinh đẹp nhất, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, sao anh Lý Phàm lại không thích mình chứ.

Khang Văn Hân nén cười nói: “Sư phụ vừa ra tay đã tặng cho sư nương một công ty, Hiểu Đồng à, cô hãy suy nghĩ một chút xem chút tiền tiết kiệm này của cô có thể đủ làm gì? Cũng không đủ để sư phụ tặng quà cho sư nương.”

Sắc mặt Trần Hiểu Đồng lập tức trở nên tái mét, dữ trợn trừng Khang Văn Hân một chút, cảm thấy hết sức khó chịu.

Lần này Khang Văn Hân lái thẳng xe vào sàn đấm bốc.

Sau khi xuống xe Lý Phàm nói: “Khi vào, hai người hãy ngồi ở góc khuất nhất, chú ý đừng phát sinh xung đột với người ta, bằng không tôi chưa chắc tới kịp để giúp hai người.”

“Là tôi thì cứ yên tâm đi, chúng tôi chắc chắn sẽ không trêu chọc người khác.”

“Biết hai người sẽ không trêu chọc người khác, nhưng Trần Hiểu Đồng xinh đẹp như vậy, khó tránh khỏi sẽ gặp phải người khác ngấp nghé.”

Thấy Lý Phàm lo lắng cho mình, Trần Hiểu Đồng nở nụ cười ngọt ngào.

“Vậy tôi sẽ trang điểm xấu một chút, chờ tôi lên xe hóa trang đã.”

Trần Hiểu Đồng lại quay lại xe ngồi, lấy túi xách ra bắt đầu trang điểm, khi Trần Hiểu Đồng xuống xe lần nữa thì nhìn dáng vẻ đã thay đổi hoàn toàn.

“Chết tiệt, nhìn cô thế này khiến tôi buồn nôn quá.”

Khang Văn Hân cảm thấy xúc động muốn nôn.

Cũng không biết Trần Hiểu Đồng trang điểm như thế nào mà có thể biến gương mặt xinh đẹp của mình thành dáng vẻ xấu xí như vậy, đúng là có chút quá tàn nhẫn.

“Nôn cái gì mà nôn, bao nhiêu buồn nôn đều phải nuốt trở về cho tôi.”

Trần Hiểu Đồng tức giận bĩu môi nói.

Lý Phàm lại cảm thấy chơi khá vui, cười nói: “Kỹ thuật trang điểm của cô xem như không tệ, tôi yên tâm rồi, hai người có thể tiến vào rồi.”

Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng đi về phía cửa chính, Lý Phàm một mình đi về phía cửa hông.

Khi Lý Phàm đi đến cửa hông thì Sở Trung Thiên từ trong cửa hông đi ra.

“Anh Lý, anh đã tới.”

“Sao sắc mặt của cậu lại kém như vậy?”

“Đây không phải lo lắng cho cuộc thi đấu của anh sao, hôm nay đối thủ của anh thực sự quá mạnh, vua quyền ngầm tiếng tăm lừng lẫy Camfil.” Sở Trung Thiên vẻ mặt hết sức buồn bã.

Dù trước đó anh ta đã được chứng kiến sự mạnh mẽ của Lý Phàm, nhưng truyền thuyết về Camfil lại càng khiến người ta rúng động hơn.

Trước kia, Sở Trung Thiên cũng thường xuyên nghe nói về danh

tiếng của Camfil.

Lý Phàm không thèm để ý cười nói: “Yên tâm, chỉ là một trận đấu bình thường, anh ta cũng chẳng mạnh lắm đâu.”

“Vâng, nhưng tôi cảm thấy anh vẫn nên cẩn thận một chút.”

Sở Trung Thiên đưa Lý Phàm đi vào phòng thay quần áo, sau khi mặc vào bộ quần áo tuyển thủ boxing, Lý Phàm đi vào phòng nghỉ của mình.

Hôm nay trận chung kết được sắp xếp cuối cùng, là trận đấu áp chót.

Trước đó còn có đối chiến ba bốn người, năm sáu người v..v, Lý Phàm đoán chừng đến phiên mình lên sân khấu chắc là phải tầm mười giờ.

Không có việc gì làm, Lý Phàm lấy điện thoại di động ra nghịch.

Cùng lúc đó, Trương Đức Võ được mấy tên vệ sĩ bảo vệ mang theo một hòm màu bạc trắng đi vào phòng nghỉ của Camfil.

Nhìn thấy Trương Đức Võ đi tới, Cletti nhiệt tình tiến lên ôm Trương Đức Võ một cái.

“Ồ, bạn tốt của tôi, cuối cùng cũng chờ được cậu đến.”

“Cletti, tôi nghĩ chúng ta không có quan hệ tốt như vậy, cho nên cậu không cần nhiệt tình như vậy.”

Trương Đức Võ lạnh lùng nói.

Cletti hơi cau mày, dù trong lòng không vui, nhưng thấy còn cần nhờ Trương Đức Võ giúp đỡ nên đành kìm nén nỗi đau trong lòng.

“Được, để tôi xem doping các người mang tới, khi cần thì tiêm vào đâu?”

Trương Đức Võ nhìn về phía Camfil: “Đúng là đủ cường tráng, tôi

đã thông qua video phân tích tình trạng cơ thể của anh ta, loại thuốc doping lần này mang cho anh ta đủ tác dụng với cơ thể anh ta, nâng cao tốc độ toàn diện, tôi tin lần này Lý Phàm tránh trời không khỏi nắng rồi."

"Ồ, My GOD, cậu thật sự là thiên sứ đến truyền bá tin mừng, tôi cũng sắp yêu cậu rồi, vậy thì mau tiêm cho Camfil đi."

Cletti không kịp chờ đợi nói.

Chương 511: Gây chú ý, sáu trăm tỷ

Trương Đức Võ mở cái hòm màu trắng bạc ra, ngay khi cái hòm được mở ra, sương mù màu trắng dày đặc bay lên.

Sát mặt ngoài cái hòm nổi lên những hạt băng óng ánh.

Những khói trắng kia là nitơ lỏng, doping trong hòm được giữ lạnh thông qua nitơ lỏng.

Đeo găng tay chuyên dụng thật dày, Trương Đức Võ thò tay vào trong hòm, lấy lọ doping nhỏ bé được bảo quản trong hòm ra.

“Doping của chúng ta không cần tiêm vào, chỉ cần uống là được rồi, mùi vị ngọt nhẹ khá ngon.”

“Nghe có vẻ hay đấy, vậy để tôi nếm thử xem nào.”

Camfil vươn đầu lưỡi ra, chậm rãi ⌊ïếм bên môi một chút, nhìn qua giống như lực sĩ Kim cang đen.

Trương Đức Võ quan sát nhiệt kế trêи lọ doping.

Khi nhiệt độ lên cao trở về 0 độ, Trương Đức Võ mở lọ doping ra, đưa doping cho Camfil.

Camfil đón lấy lọ doping, ngửa cổ một cái, uống hết lọ doping vào trong bụng.

“Được rồi, anh có thể nằm xuống nghỉ ngơi, để doping từ từ làm dịu cơ thể phát huy hiệu quả, đến khi anh gần ra sân, hiệu quả của thuốc sẽ đạt đến giá trị cao nhất, thời điểm đó, anh sẽ vô cùng mạnh.”

Trương Đức Võ chắc chắn nói.

“Được rồi.”

Nói xong, Camfil nằm xuống, nhắm mắt lại bắt đầu chợp mắt.

Cletti nhìn về phía Trương Đức Võ nói: “Chúng ta cần ở lại đây chờ không?”

“Tốt nhất chờ một chút đi, nếu xảy ra vấn đề gì, tôi cũng có thể kịp thời giải quyết.”

“Ok, vậy thì chờ là được.”

Cletti và Trương Đức Võ mỗi người ngồi xuống một góc, lấy điện thoại di động ra nghịch, cùng nhau chờ đợi tới thời gian trận chung kết. . TruyenHD

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau trận đấu này sẽ đến thời điểm bắt đầu trận chung kết.

Trương Đức Võ vươn tay, khẽ lay Camfil đang ngủ say.

Camfil từ từ mở mắt ra, ánh mắt hơi có vẻ mơ màng: “Ừm? Cuộc thi đấu của tôi sắp bắt đầu sao?”

“Đúng vậy, anh ngồi dậy trước đi, chú ý động tác nhẹ một chút, tuyệt đối đừng dùng sức.”

Trương Đức Võ dặn dò.

Ánh mắt Camfil lóe lên vẻ nghi hoặc, sau đó vẫn ngồi dậy từ trên giường như bình thường.

Cái giường đơn được làm từ thép, thế mà ngay khi Camfil ngồi dậy lại phát ra tiếng vang ken két.

Hai tay Camfil ấn xuống cạnh giường, khiến mép giường thép lập tức lõm xuống.

Phát giác được tình huống không đúng, Camfil bản năng muốn dùng sức duy trì cân bằng, nhưng vừa dùng sức, cả cái giường thép lập tức hoàn toàn sụp đổ.

Camfil ngồi xuống mặt đất tạo thành cái hố to, vẻ mặt ngơ ngác nhìn về phía Trương Đức Võ.

“Trời ạ, chuyện gì thế này? Tôi không hề dùng sức.”

“Ha ha ha, đây chính hiệu quả của thuốc doping của chúng ta, bây giờ anh còn chưa thích ứng được với sức lực bản thân.

Trước tiên anh hãy từ từ nắm tay lại cảm nhận sức mạnh trên nắm đấm, cảm thụ sức mạnh cánh tay của mình một chút, từ từ thử khống chế sức mạnh lớn nhỏ của bản thân, tiến hành tập tính thích ứng một chút.”

Camfil dựa theo chỉ dẫn của Trương Đức Võ, bắt đầu dần dần thích ứng sức mạnh của mình.

Cletti bên cạnh há hốc mồm, mở to mắt nhìn, không ngừng phát ra tiếng thán phục.

“Đúng là quá khó tin, doping của các anh là trộm được phương thức chế tạo từ chỗ Thượng Đế sao?”

“Ha ha, thật sự có Thượng Đế tồn tại sao? Tôi không tin, cho nên doping của chúng ta chắc chắn không hề có bất kỳ mối liên hệ nào với Thượng Đế.”

Trương Đức Võ dương dương đắc ý nói.

Cletti nhíu mày, bất đắc dĩ nhếch miệng.

Vốn định nhân dịp nói mấy lời khách sáo, nhưng Trương Đức Võ cũng là người xảo trá tàn nhẫn, nên Cletti không thể nói ra được mấy lời nịnh bợ.

Camfil dần dần thích ứng sức mạnh trong thân thể, cảm thấy mình như đã thức tỉnh sức mạnh Hồng Hoang, sự tự tin lập tức tăng cao.

“Fuck! Thật quá tuyệt vời, tôi chưa từng cảm nhận được sức mạnh lớn như thế này, mọi người hãy chờ xem, tôi chắc chắn sẽ một

đấm nện vỡ đầu Lý Phàm, cho hắn biết ai mới là kẻ thống trị lôi đài."

"Ha ha ha, vậy chúng tôi sẽ chờ biểu hiện của anh, nhưng tôi cược anh trong vòng ba chiêu sẽ thắng Lý Phàm, cũng đừng làm cho tôi thất vọng nhé." Trương Đức Võ cười lớn nói.

"Tuyệt đối sẽ không để cậu thất vọng, tôi muốn lên đài."

Camfil nhanh chân bước ra ngoài, mỗi bước đi đều khiến mặt đất rung động, sau đó dưới chân anh ta tạo thành cái hố hình dấu chân, vô số mảng vỡ như mạng nhện bắn tứ tung ra ngoài.

…

Người chủ trì leo lên lôi đài, dõng dạc nói: "Trận chung kết mọi người mong đợi nhất sẽ lập tức bắt đầu, cặp đấu của chúng ta gồm tuyển thủ nghiệp dư Lý Phàm và Camfil, vương giả cấp thống trị quyền đen của chúng ta."

"Đầu tiên xin mời Lý Phàm lên lôi đài!"

Dứt lời, người chủ trì nhìn về phía đường hầm lên lôi đài phía bên phải, Lý Phàm nhanh chóng bước từng bước thong thả đi tới.

"Lý Phàm, cuộc đấu trước của anh khiến tôi giật mình, có thể nói anh là ngựa ô lớn nhất thi đấu lôi đài lần này, hiện tại anh sắp đối mặt Camfil, không biết anh có cảm thấy rất căng thẳng hay không?"

Lý Phàm mỉm cười lắc đầu: "Tại sao phải căng thẳng? Chỉ là một trận đấu bình thường mà thôi, sẽ nhanh chóng kết thúc."

"Wow, wow, mọi người đã nghe chưa? Ngựa ô lớn của chúng ta rất tự tin vào bản thân, vậy sau đây xin mời Camfil lên đài, xem vương giả thống trị thi đấu quyền đen nói thế nào?"

Cộp cộp cộp!

Camfil nện từng bước chân nặng nề đi lên lôi đài, mỗi một bước

đều phát ra tiếng vang ầm ầm, mỗi bước chân đều để lại trên mặt đất một cái hố sâu, mỗi bước đi của Camfil đều khiến khán giả dưới đài điên cuồng kinh ngạc hét lên.

“Trời ơi..! Camfil là người sao? Sức mạnh phải lớn cỡ nào mới có thể làm được thế này?”

“Không hổ là vương giả cấp thống trị, nhìn khí thế lên đài của Camfil, tôi phải đặt cược một trăm năm mươi tỷ mua anh ta thắng.”

“Vốn còn chờ mong Lý Phàm có thể tạo ra bất ngờ, nhưng lần này có vẻ hoàn toàn không đùa, vẫn nên mua Camfil ổn hơn.”

Sau khi khiếp sợ, khán giả thi nhau lựa chọn đặt tiền cược vào Camfil, dù sao lúc này biểu hiện lên đài của Camfil hết sức có khí thế bá vương.

Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng ngồi trong góc đều nơm nớp lo sợ, hồi hộp.

Lúc này biểu hiện của Camfil mạnh mẽ hơn bất kỳ đối thủ nào trước đó của Lý Phàm.

“Tên này nhìn có vẻ rất lợi hại, tôi thấy anh Lý Phàm thật đáng lo.”

“Đừng lo lắng, nhất định phải tin tưởng sư phụ!”

Khang Văn Hân nói xong giơ tay lên, vẫy gọi người phục phụ trong khu thi đấu tới.

“Anh cần gì ạ?”

Người phục vụ khẽ cười nói.

“Tôi cược, mua Lý Phàm thắng.”

“Hả?”

Người phục vụ hơi sửng sốt một chút, lâu như thế mà người theo Lý Phàm hết sức thưa thớt, dù có đặt cược vào Lý Phàm, nhiều lắm cũng chỉ đặt cược 60 hoặc 90 triệu mà thôi.

“Hiện tỉ lệ đặt cược Lý Phàm là 1 bồi 16, không biết anh muốn đặt cược bao nhiêu?”

“Sáu trăm tỷ.”

Khang Văn Hân hết sức bình tĩnh nói.

“Mẹ kiếp.”

Một người đàn ông trung niên béo núc ních bên cạnh nói: “Người anh em, lá gan cậu thật lớn, gây chú ý cũng không cần làm lớn như vậy chứ.”

Chương 512: Vừa mới bắt đầu

Người đàn ông trung niên béo ú quả thật bị số tiền cá cược của Khang Văn Hân dọa sợ hết hồn.

Không phải sáu tỷ hay sáu chục tỷ.

Tình huống bây giờ, mà dám bỏ ra sáu chục tỷ cược Lý Phàm thắng, đúng là chỉ có kẻ điên mới làm.

Nhưng anh chàng trước mặt này lại lên tiếng muốn cược sáu trăm tỷ, anh ta xem tiền là giấy sao?

Khang Văn Hân liếc mắt nhìn người đàn ông béo ú: "Tôi cược bao nhiêu thì liên quan gì đến ông?"

"Ha ha, tôi chỉ không nỡ nhìn tiền của cậu trôi sông đổ biển. Nếu cậu có tiền, không bằng đặt cược vào tôi, dù sau lát nữa cậu cũng không thắng được, thay vì kiếm lợi cho nhà cái không bằng kiếm lợi cho tôi đi!"

Người đàn ông béo ú nghĩ rất hay.

"Kiếm lợi cho ông? Dựa vào đâu? Tôi đưa tiền cược cho ông, vậy ông có thể chung nổi tỷ lệ một ăn mười sáu không?"

"Thì là, tôi làm sao có thể chung nổi chín nghìn sáu trăm tỷ chứ. Nhưng Lý Phàm chắc chắn sẽ không thắng đâu."

Người đàn ông béo ú nói chắc nịch.

"Sư phụ tôi chắc chắn sẽ thắng, không tin ông cứ chờ xem."

Khang Văn Hân nói xong móc thẻ ngân hàng ra bảo nhân viên phục vụ quẹt thẻ.

Người đàn ông béo ú trố mắt ngoác mồm một hồi, đợi sau khi Khang Văn Hân đặt cược xong ông ta mới sán tới bên cạnh Khang

Văn Hân.

“Đệch, Lý Phàm là sư phụ của cậu sao? Chắc không phải người cược Lý Phàm thắng ở trận trước, kiếm được ba trăm tỷ là cậu đó chứ?”

Thấy dáng vẻ kinh ngạc của người đàn ông béo ú kia, trong lòng Khang Văn Hân cực kỳ đắc ý.

“Ha ha, chính là tôi. Lần này vẫn sẽ thắng, ông cứ chờ xem.”

Người đàn ông trung niên béo ú cười khan: “Ha hả, người trẻ tuổi, đừng tự tin quá. Cẩn thận, đi đêm có ngày gặp ma. Lần trước Lý Phàm thắng là do may mắn, lần này thì khác rồi. Chẳng lẽ cậu không thấy Camfil ra trận lợi hại cỡ nào sao?”

“Thấy chứ, nhưng hắn ta vẫn không phải là đối thủ của sư phụ tôi.”

Khang Văn Hân kiên quyết nói.

“Vậy thì hãy chờ xem cậu có thắng được chín nghìn sáu trăm tỷ này không?”

Người đàn ông thu lại vẻ mặt ghen tỵ, âm thầm nguyền rủa Lý Phàm nhất định sẽ thua.

Khang Văn Hân bĩu môi, bình tĩnh nhìn lên sàn đấu.

Trên sàn đấu, MC đã nhanh chóng xuống sàn, chỉ còn lại Lý Phàm và Camfil.

Camfil lắc cổ, xương cổ kêu răng rắc, tiếng kêu vang dội khiến cả khán đài đều nghe rõ ràng.

“Thằng nhóc, nghe nói hai ngày nay mầy rất xấc láo, hôm nay sẽ là ngày giỗ của mày!”

Sắc mặt Camfil dữ tợn nói.

“Người chết sẽ là mày. Đến đây đi!”

Lý Phàm giơ ngón tay lên ngoắc ngoắc.

“Muốn chết!”

Camfil giận tím mặt, nổi giận gầm lên lao vào Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ híp mắt, tốc độ lao tới của Camfil khiến anh hơi kinh ngạc.

Camfil tuyệt đối không thể có tốc độ này. Hay nói cách khác, đây chắc chắn không phải là tốc độ vốn có của hắn ta.

Chỉ chớp mắt Lý Phàm đã hiểu rõ. Camfil nhất định đã sử dụng chất kĩch thích gì rồi, bằng không hắn ta sẽ không như vậy.

Camfil khinh bỉ nhìn Lý Phàm, hắn ta thấy Lý Phàm đã bị tốc độ của mình dọa sợ.

“Ha hả, tao chỉ mới dùng một phần ba tốc độ mà mày đã bị dọa như vậy rồi à?”

Vừa nói chuyện Camfil vừa vung tay phải đánh ra, cú đấm xé gió nhanh như tên bắn, chớp mắt đã xông tới trước mặt Lý Phàm.

Lý Phàm bỗng ngã hông về sau, tránh được cú đấm nhanh như chớp của Camfil.

Tiếp đó chân trái của Camfil lại quét tới, không ngờ hắn ta lại tấn công dồn đập như thế?

Lý Phàm ngã hông về phía sau, hít sâu một hơi, sau đó bỗng lắc mạnh hông, thực hiện động tác rút cọng hành.

Lý Phàm nhảy vọt lên, hai chân dùng lực, chân trước nối tiếp chân sau đá vào lồng ngực Camfil.

Camfil không ngờ Lý Phàm sẽ ra đòn này, chỉ thoáng lơ là Lý Phàm đã đá tới, hơn nữa tốc độ không hề thua kém hắn ta.

Camfil khẽ nhíu mày hai tay bắt chéo trước ngực, dự định cố đỡ một đòn này của Lý Phàm, sẵn tiện thử xem rốt cuộc Lý Phàm mạnh đến cỡ nào.

Oành oành!

Sau khi Lý Phàm đá liên tiếp hai cái, Camfil đảo ngược bảy trăm hai mươi độ trên không, rồi vững vàng rớt xuống đất.

Mà Camfil phải hứng chịu hai cú đá liên tiếp của Lý Phàm, bị một lực lớn đẩy lùi về sau ba bước.

Ai cao ai thấp lúc này đã rõ ràng. Lý Phàm ở trên cao, không có chỗ mượn lực, chỉ dựa vào sức mạnh của mình đã có thể đá Camfil lùi về sau, thực lực này tuyệt đối cao hơn Camfil một bậc.

Sau khi đứng vững lại, vẻ mặt Camfil khá buồn phiền, cảm thấy nhục nhã vì bị Lý Phàm đá lùi về sau.

“Đồ khốn kiếp! Tao còn chưa đánh hết sức đâu. Có giỏi thì đỡ thêm một đòn nữa đi!”

Camfil gào lên, thân hình lóe lên lao vào Lý Phàm.

Mà khán giả dưới sàn đấu im lặng như tờ. Phần lớn bọn họ đều cược mạnh Camfil, nếu Camfil thua bọn họ sẽ lỗ nặng.

Nhưng màn chào sân vừa rồi của Lý Phàm và Camfil đã khiến đám khán giả này hơi lạnh lòng.

Vốn dĩ bọn họ còn nghĩ Camfil chắc chắn sẽ hạ đo ván Lý Phàm, nhưng lúc này Lý Phàm chẳng những ngang bằng với Camfil mà thậm chí còn chiếm chút ưu thế hơn.

“Chết tiệt! Lý Phàm này là ai? Anh ta từ đâu nhô ra?”

“Trong lòng tôi cứ thấp thỏm không yên. Camfil thổi phòng bản thân rất lợi hại nhưng sao lúc này tôi lại cảm thấy hắn ta là hàng dởm chứ?”

“Móa! Chẳng lẽ đám nhà cái kia cố ý cắt cổ chúng ta như cắt cổ hành sao? Tôi thấy bọn họ đã dàn xếp sẵn rồi!”

Khán giả dần dần nghi ngờ về tính chân thực của cuộc thi, nói kiểu gì cũng không chấp nhận được việc Lý Phàm mạnh hơn Camfil.

Khang Văn Hân không khỏi đắc ý. Ngẩng cao đầu nói với người đàn ông béo ú: “Lúc nãy ông nói thế nào? Bây giờ thử lặp lại cho tôi nghe xem.”

Gân xanh trên trán gã đàn ông kia giật giật, khuôn mặt đỏ bừng, giận dữ nói: “Gấp cái gì mà gấp, cuộc thi chỉ mới bắt đầu.

Camfil chỉ mới đánh thăm dò mà sư phụ của cậu đã đánh hết sức, đợi lát nữa sẽ thua liểng xiểng!”

“Ha ha, được, vậy đợi lát nữa tôi sẽ khiến ông lặp lại một lần.”

Khang Văn Hân cười hớn hở nói.

Người đàn ông trung niên tức cành hông, bắt đầu âm thầm vẽ vòng tròn trù ẻo Lý Phàm.

Lý Phàm chết tiệt kia, mau thua đi! Nếu mày không thua trận này nhất định sẽ bị trời đánh.

Chỉ đáng tiếc không có thần tiên nào nghe được lời trù ẻo của gã đàn ông trung niên kia.

Trên võ đài, Camfil phát động đợt tấn công thứ hai. Lần này Camfil dốc hết sức tấn công Lý Phàm.

“Chịu chết đi!”

Camfil vung hai nắm đấm, đánh liên tục lên không trung, chỉ chớp mắt đã tung ra hơn trăm cú đấm về phía Lý Phàm.

Thấy Camfil đã lấy lại phong độ oai phong như sư tử trở về sau đó

còn dồn dập tung đòn hiểm, những khán giả vừa nãy còn nghi ngờ hắn ta lúc này lại hoan hô không ngớt.

Chương 513: Đánh bại anh ta

“Trận này, e là ngoài Camfil không ai có thể đánh ra được một quyền bá đạo như thế.”

“Có hi vọng thắng rồi, tôi thấy Lý Phàm sẽ không sống sót qua nửa phút, nếu đổi thành người bình thường, sợ là một đấm đã bị Camfil đánh bay rồi.”

“Camfil cố lên, mau một đấm đấm chết Lý Phàm đi!”

Khán giả đồng thời hô to, góp phần trợ uy cho Camfil, ai cũng mong chờ Lý Phàm thất bại.

Trần Hiểu Đồng cảm thấy hơi căng thẳng, tiếng la của khán giả ảnh hưởng đến cảm xúc của Trần Hiểu Đồng.

“Anh Lý Phàm phải cố lên! Nhất định phải đánh thắng tên quỷ da đen này. Nếu đánh không thắng, cũng phải bảo đảm mình không bị thương mới được.”

Khang Văn Hân căng thẳng cả người khẽ run lên, hai tay nắm chặt vào nhau, vì dùng sức quá độ, đốt ngón tay đã trở nên hơi trắng bệch.

Trong phòng trên tầng hai, gương mặt Long Hậu tràn đầy ý cười, vươn tay nâng ly rượu vang trên bàn lên, khẽ lắc nước rượu màu đỏ bên trong ly.

“Không uổng phí tôi mở bình Romanee-Conti92 năm này, thật là một trận đấu đặc sắc, hi vọng cuối cùng sẽ có một kết cục tốt đẹp.”

Long Hậu vui vẻ nói.

Dù Romanee-Conti không nổi tiếng trong nước lắm, nhưng lại có tiếng tăm vang dội trên quốc tế, Lafite mà mọi người biết cũng chỉ xứng là đàn em trước mặt Romanee-Conti mà thôi.

Lafite 84 năm cùng lắm là 60 đến 90 tỷ một chai, nhưng Romanee-Conti 92 năm giá đã hơn trăm tỷ.

Trương Đức Võ mỉm cười cầm lấy chai rượu, đợi sau khi Long Hậu uống cạn ly rượu vang lại tiếp tục rót cho Long Hậu một ly.

Môi đỏ Long Hậu khẽ mở, dịch rượu màu đỏ chậm rãi chảy vào trong miệng.

Rượu đỏ và bờ môi đỏ của Long Hậu rất hòa hợp, khiến dáng vẻ trở nên có chút quỷ dị, dường như Long Hậu đang uống máu tươi.

“Rượu ngon, thi đấu hay, anh nói xem Lý Phàm có thể kiên trì bao lâu?”

Long Hậu đặt ly rượu vang đã uống một hơi cạn sạch xuống.

Trương Đức Võ lắc rượu vang bên trong ly rượu: “Tôi cảm thấy nhiều nhất chắc một phút đi, doping dùng cho Camfil không chỉ là phiên bản cao cấp, hơn nữa trọng lượng cũng tăng thêm rất nhiều.”

“Cũng do cơ thể anh ta đủ mạnh mẽ, nếu đổi thành người khác mà uống doping với liều lượng lớn như vậy, e là cơ thể sẽ nổ tung mà chết, cơ thể Camfil thế mà đã được làm mạnh gấp mười một lần, cao hơn cả mong đợi.”

Long Hậu khẽ gật đầu, tiếp tục tập trung nhìn về phía hình ảnh cuộc thi đấu trên màn hình.

Nắm đấm của Camfil như mãnh hổ, cũng tạo thành áp lực không nhỏ cho Lý Phàm.

Dù Lý Phàm luôn âm thầm chăm chỉ khổ luyện, dựa vào bí pháp Long Môn đã rèn luyện cơ thể đến mức không còn giống người thường, nhưng mà thời khắc này Camfil đang chịu tác dụng của doping, tố chất cơ thể cũng đạt đến trình độ vượt qua người thường.

Hai bàn tay của Lý Phàm nhanh chóng múa may trước người, ngăn trở mỗi nắm đấm của Camfil đánh tới.

Từng tiếng vang "bịch bịch bịch" phát ra, Lý Phàm không ngừng lui lại làm giảm áp lực.

Đây là đối thủ mạnh nhất mà Lý Phàm đã gặp phải cho đến bây giờ.

Camfil càng đánh càng hưng phấn, ánh mắt lóe lên vẻ hung tàn, cảm thấy Lý Phàm chắc không chống chọi được bao lâu nữa.

Có lẽ, Camfil cần phải thi triển tuyệt chiêu sau cùng, để thực hiện mong muốn một đòn lấy mạng Lý Phàm của mình.

"Mày! Đáng chết!"

Camfil gầm lên một tiếng, âm thầm thi triển bí pháp của bộ tộc.

Đó là bí pháp thần kỳ của lục địa Châu Phi, sau khi sử dụng sức mạnh của Camfil có thể nhanh chóng tăng lên.

Trước kia, Camfil vốn khinh thường sử dụng bí pháp của bộ tộc, bởi vì dù bí pháp của bộ tộc có thần kỳ, thì cũng không có tác dụng tăng cường sức mạnh nhiều lắm, cùng lắm thì có thể tăng thêm hai ba lần mà thôi.

Nhưng hiện tại sức mạnh trong cơ thể Camfil đã vượt qua mức bình thường rất nhiều, sức mạnh cơ thể đã tăng lên hơn mười lần. Nếu Camfil sử dụng lại bí pháp của bộ tộc thì biên độ tăng trưởng sức mạnh của Camfil sẽ lên đến mức kinh người.

Giống như với một nghìn đồng, biên độ tăng trưởng hai lần thì cũng chỉ có thể biến thành một nghìn hai, nhưng với ba mươi tỷ, thì biên độ tăng trưởng sẽ biến thành ba mươi sáu tỷ, chênh nhau hẳn sáu mươi tỷ, đó là khác biệt vô cùng lớn.

"Ha!"

Camfil nổi giận gầm lên một tiếng, cơ bắp toàn thân đột ngột tăng

vọt, vóc người vốn vô cùng vạm vỡ, lập tức nở ra thêm một vòng.

“Ra đại chiêu! Camfil ra đại chiêu! Lý Phàm chết chắc rồi.”

Người đàn ông trung niên béo núc ních kĩch động đứng lên, vung nắm đấm lên cao giọng quát.

Rống xong, ông ta cười lạnh nhìn về phía Khang Văn Hân: “Sư phụ cậu chết chắc rồi, có tiền mua quan tài cho ngươi sư phụ cậu hay không? Nếu chưa có tiền, chờ tôi nhận được tiền đặt cược, sẽ thưởng cho hai người 6 triệu để mua quan tài cho sư phụ cậu.”

Khang Văn Hân trán toát mồ hôi lạnh, dường như không hề nghe thấy tiếng kêu của ông ta, hai tay đan chặt vào nhau, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm lôi đài.

Cảm xúc người xem xung quanh đều bị tiếng gầm rú của người đàn ông trung niên béo núc ních này kéo theo, người xem ở đây lập tức trở nên điên cuồng.

“Mẹ kiếp! Quá bá đạo, lúc này chỉ có chửi thề mới có thể biểu hiện ra sự chấn động trong lòng, Camfil đúng là con mẹ nó bá đạo.”

“Đây là chiêu gì, cảm giác giống như chiêu thức được viết trong tiểu thuyết, chắc chắn là bộc phát ra sức mạnh Hồng Hoang, sau đó một đấm đấm vỡ đầu Lý Phàm.”

“Tôi đã ngửi thấy mùi thắng lợi, để chúng ta thỏa thích reo hò, người thắng trận này đấu lôi đài này là chúng ta. Ông đây đặt cược sáu trăm tỷ, ít nhất có thể kiếm ba tỷ. Ha ha ha!”

Khán giả vô cùng kĩch động, Trương Đức Võ trong phòng cũng kĩch động, không ngờ Camfil còn có át chủ bài như thế này, còn có thể lần nữa tăng sức mạnh bản thân.

“Quả nhiên ai cũng không thể xem nhẹ, tôi thực không nghĩ tới Camfil có át chủ bài này, xem ra Lý Phàm đúng là số trời đã định.”

“Tôi cũng thấy vậy, chuẩn bị sắp xếp, nếu Lý Phàm chết rồi, lập tức đi đến nhà của anh ta, mang tất cả những người, những vật

liên quan đến anh ta về Long Môn, tôi cũng không tin tìm không ra chìa khóa bí mật đó."

Long Hậu lạnh như băng nói.

"Long Hậu anh minh, bố trí ổn thỏa không chút sơ hở nào như vậy, tôi sẽ lập tức chuẩn bị sắp xếp."

Trương Đức Võ hơi khom người, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị làm theo lời dặn của Long Hậu.

Nếu Lý Phàm chết rồi, trực tiếp dò xét nhà Lý Phàm, những sắp xếp trước kia hoàn toàn bỏ đi, Trương Đức Võ vẫn thầm tiếc hận, dù sao nếu dựa theo kế hoạch lúc trước tiến hành, lấy được ngọc Ngọc Long có thể coi như một chiến công.

Mà trong phòng quan sát phía sau đài, Thompson và Cletti đều hơi nín thở, hai tay hai người đều nắm thật chặt vào bàn, người nghiêng về phía trước, vẻ mặt hết sức căng thẳng tập trung nhìn chằm chằm màn hình.

"Chà! Cục cưng bé nhỏ Camfil của ta, thời khắc mấu chốt hắn rất đáng tin, ta đã biết hắn nhất định có thể làm được, nhất định có thể làm được."

"Ha ha ha, mau đánh vỡ đầu Lý Phàm đi, chỉ cần lấy được máu Lý Phàm, tôi có thể trở về nghỉ phép, bãi cát, ánh nắng, người đẹp, đó là chỗ tôi muốn tới, tốt nhất là đi một bãi tắm khỏa thân"

Thompson bật cười lớn, nói.

Chương 514: Thất bại thảm hại

“Haiz!”

Sở Trung Thiên buông tiếng thở nặng nề, hai tay ra sức xoa xoa huyệt Thái Dương.

Camfil đã chiếm thế thượng phong, hơn nữa đang thời khắc quan trọng, anh ta vẫn có thể khiến mình biến mạnh lần nữa, điều này khiến cho Sở Trung Thiên cũng lo lắng cho tính mạng của Lý Phàm.

Ngay giây phút này đây, đầu óc của Sở Trung Thiên đã thành mớ hỗn độn, ông rối đến mức không biết phải nghĩ cách gì.

Lỡ nếu Lý Phàm chết thì phải làm sao đây?

Nếu thế lực to lớn phía sau Lý Phàm tiêu diệt mình, e là cả nhà mình khó thoát khỏi cái chết đây?

Nghĩ mà thật lòng muốn chết thay Lý Phàm quá đi!

Đáng tiếc đó cũng chỉ là suy nghĩ của Sở Trung Thiên mà thôi, dù sao thì giờ phút này người đứng trên võ đài là Lý Phàm.

Ngay đúng lúc Sở Trung Thiên lấy gói thuốc ra, định hút điếu thuốc để bình tĩnh lại, bất chợt tay đang cầm gói thuốc của ông đột nhiên khự lại.

Lập tức ánh mắt của Sở Trung Thiên bất chợt lóe sáng, tay cầm gói thuốc của ông đột nhiên nắm chặt, trong phút chốc nguyên gói thuốc lá 95 bị Sở Trung Thiên nghiền nát vụn.

Giấy gói và cỏ thuốc vỡ vụn hòa lẫn vào nhau, từ khẽ ngón tay của Sở Trung Thiên bay ra ngoài, cũng giống như tâm trạng vui mừng bất ngờ của ông lúc này.

“Trời ạ! Tôi không phải đang mơ chứ!”

Sở Trung Thiên kinh ngạc đưa tay trái nhéo mạnh vào đùi mình, cảm giác đau đớn lan tỏa, khiến cho Sở Trung Thiên phản ứng bằng cách hít một hơi lạnh.

“Ha ha ha! Có vẻ như tôi không nằm mơ, anh Lý thắng chắc rồi!”

Ngay khi Sở Trung Thiên vừa dứt lời, hình ảnh dị thường trên màn hình bất ngờ xảy ra!

Camfil vốn dĩ đang tấn công mạnh mẻ, thậm chí còn sử dụng bí pháp để lần nữa nâng cao sức lực của mình, anh còn sử dụng tuyệt chiêu trấn áp quan trọng của mình.

Đó là chiêu thức quan trọng mà không phải lúc nào cũng được Camfil sử dụng, chỉ cần dùng đến chiêu thức đó, chắc chắn đối phương sẽ mất mạng.

Trên màn hình chỉ thấy Camfil xông lên phía trước không khác gì mãnh hổ, tay trái chụp vào cổ Lý Phàm, tay phải đấm thẳng vào ngực Lý Phàm, cùng lúc đó, chân phải của anh vẫn đang tích lũy dồn sức lực.

Hai chiêu thức phía trước như hư ảo tương sinh, có thể tương trợ nhau, lúc này chỉ còn xem đối thủ phản ứng như thế nào, nếu đối thủ có thể hóa giải hai chiêu này, khi đó hai chiêu đó sẽ trở thành hư ảo không thực, chiêu tích trụ lực từ chân phải mới là tuyệt chiêu áp đảo sau cùng.

Đó chính là tuyệt chiêu mà Camfil học được từ bộ lạc khi anh còn trẻ, trên con đường xưng bá trên đấu trường quyền anh ở thế giới ngầm, Camfil chỉ sử dụng chiêu thức đó hai lần, mà cả hai lần đó khi tung chiêu, đều khiến cho đối thủ lớn mạnh mất mạng.

Đang lúc Camfil đắc ý với tuyệt chiêu để tiêu diệt Lý Phàm của mình, bất ngờ Lý Phàm chuyển phòng thủ thành tấn công, phóng nhanh về hướng Camfil.

Lý Phàm đột nhiên chuyển đổi phòng thủ thành tấn công, khiến cho Camfil có chút bất ngờ không kịp trở tay, ngay lúc Camfil đang

muốn lấy bất biến ứng vạn biến, đột nhiên anh kinh ngạc khi thấy cổ tay của mình bị Lý Phàm giữ lấy.

Chuyện này là như thế nào!

Cổ tay của mình sao lại bị Lý Phàm giữ được!

Rốt cuộc thì Lý Phàm đã thực hiện hành động đó như thế nào, anh làm thế nào mà giữ được cổ tay của Camfil, cơ bản Camfil không thể nào nhìn thấy rõ ràng được.

Camfil có chút hoảng, anh liền cuống quít đá bật chân phải của mình ra, với ý định tung ra tuyệt chiêu ẩn giấu của mình.

Cùng lúc đó, Camfil rút mạnh tay mình về với ý định muốn rút tay mình thoát khỏi khống chế của Lý Phàm.

Nhưng ngay đúng lúc Camfil dùng sức rút tay mình về, bất chợt anh cảm nhận được cảm giác đau đớn mãnh liệt từ cổ tay mình lan ra, ngay khi Camfil vẫn tiếp tục ra sức rút về phía sau, bất ngờ mắt anh thoáng qua nét bất ngờ và hoảng sợ.

Ngay lúc này đây, sức lực toàn thân vô cùng lớn mạnh của Camfil, nhưng cốt lõi bên trong lại không hề biến đổi mạnh hơn, giây phút Camfil rút tay về phía sau, tay Lý Phàm đã siết chặt và làm đứt cổ tay của Camfil.

Rắc rắc!

Một âm thanh vang lên, trong hành động rút tay về của Camfil, anh không chỉ không rút được tay mình về, ngược lại còn khiến cho phần cơ thịt của cổ tay bị nứt lìa ra, trong chớp mắt, bàn tay và cánh tay của Camfil đã tách ra, máu tươi không ngừng phun ra.

Ngay khoảnh khắc máu tươi phun ra, Lý Phàm đã rút người lui về sau, hành động này của anh không chỉ tránh được máu tươi bắn vào người, mà đồng thời còn tránh được cú đá mạnh của Camfil.

“A!”

Lúc này đây, Camfil đã không còn tâm trí để ý đến việc anh có đánh ngã Lý Phàm không, mà ánh mắt khủng hoảng của anh đang tập trung vào đôi tay đã mất đi bàn tay của mình.

“Tay của tôi! Không có tay, làm sao tôi đánh võ đài được nữa!”

Camfil tức giận ngửa mặt lên trời hét rống.

Mà ngay lúc này, Lý Phàm đã nhanh chóng vòng ra sau lưng Camfil.

Camfil vẫn còn đang đắm chìm trong tâm trạng phẫn nộ và bi thương, anh không hề nhận thức được điều gì đang chờ đợi mình.

Bùm!

Pặc pặc pặc, bùm bùm bùm!

Âm thanh tấn công vang lên liên hồi, quyền chưởng của Lý Phàm liên tiếp tấn công mạnh vào phần lưng cột sống của Camfil.

Răng rắc răng rắc.

Tiếng vỡ vụn liên tiếp vang lên, hòa cùng âm thanh phát ra từ tấn công của Lý Phàm.

Thuận theo tiếng nổ tung của mỗi đốt xương sống, lưng của Camfil cũng phun ra từng đợt máu tươi, tiếp theo sau đó, thân hình to lớn của Camfil ngã mạnh xuống sàn.

Cột sống vỡ vụn khiến cho Camfil hoàn toàn rơi vào trạng thái bại liệt, toàn bộ cơ thể từ phần cổ trở xuống hoàn toàn mất đi cảm giác.

“Fuck! Khốn nạn! Anh làm thế nào mà làm được như vậy? Sao anh có thể thắng được tôi!”

Camfil hoàn toàn không tin vào những gì xảy ra trước mặt mình, anh hoàn toàn không tượng tượng được mình sẽ thua!

“Ha ha, anh thua không phải là lẽ thường tình sao? Anh đừng tưởng rằng anh sử dụng chút thuốc kïcℏ thích thì có thể giỏi hơn tôi.”

Lý Phàm thản nhiên lên tiếng nói, đồng thời chậm rãi cất bước đi về hướng Camfil.

Ánh mắt của Camfil hiện lên vẽ hoảng loạn, anh lớn tiếng hét: “Tôi nhận thua! Tôi đầu hàng! Xin đừng đánh tôi, đừng giết tôi!”

Lý Phàm thản nhiên cười, mủi chân nhẹ nhàng nhón lên.

Ngay lúc mũi chân Lý Phàm đá ra, tiếng hét của Camfil vang lên trong không trung.

Cho đến khi tiếng hét khàn đi, Camfil cũng đã không còn cảm giác.

Khi Camfil trấn tĩnh lại cảm xúc, anh nhìn qua Lý Phàm, lúc này Lý Phàm đã đi ra phía sau hậu trường.

Bên trong bao phòng quan sát trận đấu, Trương Đức Võ đang cầm điện thoại trêи tay, chuẩn bị ra lệnh cho người bên dưới hành động.

Nhưng khi nhìn thấy những thay đổi bất ngờ từ trêи màn hình, Trương Đức Võ há hốc mồm và không nói được chữ nào nữa.

Sắc mặt của Long Hậu trở nên trầm hẳn, bà tức giận quơ tay gạt toàn bộ ly rượu, chai rượu, bình chứa rượu từ trêи bàn rơi xuống đất.

Bùm.

Răng rắc.

Dụng cụ đựng rượu sa hoa đắc tiền, chai rượu vang Romanee-Conti giá trị cao sang, toàn bộ đều vụn nát, giống như tiếng lòng tức giận của Long Hậu trong lúc này.

“Nè, nè nè, quản gia Trương, ông có dặn dò gì không?”

Tiếng nói của người bên dưới vang lên từ trong điện thoại của Trương Đức Võ, người bên dưới của ông lúc này cầm điện thoại mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra, người đó cơ bản không hề biết Trương Đức Võ muốn gì.

Trương Đức Võ bình tĩnh lại, giọng nói của ông khô khốc: “Không, không việc gì, tôi gọi lộn số thôi.”

Trương Đức Võ nhanh chóng cúp điện thoại, ông cúi đầu lui về sau hai bước, đứng dựa vào tường, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, lo sợ nhìn Long Hậu.

Long Hậu lúc này giống như ngọn núi lửa sắp phun trào, toàn bộ cơn giận như dâng cao lên đến đỉnh đầu.

“Rác thải! Đồ vô dụng! Có vậy mà cũng đánh không lại Lý Phàm! Không lẽ Lý Phàm là thần tiên hạ phàm sao!”

Long Hậu tức giận hét lớn.

Trương Đức Võ toàn thân thoáng run rẩy, ông nhỏ giọng nói: “Xin bà bớt giận, sẽ có cách xử lý anh ta thôi, chẳng phải chúng ta vẫn chưa tung ra thủ đoạn chính sao.”

“Về!”

Long Hậu nghiến răng buột miệng nói, sau đó xoay người rời khỏi bao phòng.

Chương 515: Kiếm lời chín nghìn tỷ

Trong phòng giám sát, sắc mặt của Thompson và Cletti lập tức cứng đờ, nụ cười và sự phấn khích dần dần được thay thế bằng sự nghiêm nghị.

“Fuck! Nói theo bọn họ đó là Đ.M mày! Tại sao Camfil lại vô dụng như vậy? Còn Lý Phàm kia sao lại lợi hại thế chứ?”

Thompson gào lên, xách cái ghế bên cạnh đập mạnh lên màn hình giám sát.

Ầm!

Màn hình giám sát bị đập vỡ tan tành nhưng Thompson vẫn chưa hả giận, lại ném chiếc ghế vào máy nước nóng kế bên, bình nước nóng cũng vỡ nát.

“Tôi thực sự cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lý Phàm này mạnh hơn suy đoán của chúng ta. Tôi nghĩ chúng ta sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ lần này mà Boss đã giao rồi.”

Cletti vẻ mặt như đưa đám nói.

“Nhất định phải hoàn thành, nếu làm không xong chúng ta cũng hòng quay về được. Chẳng những chúng ta không về được mà người nhà của tôi, của cậu cũng sẽ chết hết!”

Thompson càng nói càng giận, hai tay giật giật tóc như thể giật sứt da đầu thì có thể giải quyết được vấn đề trước mặt.

“Đại nhân, tôi nghĩ chúng ta nên báo tình hình cho này cấp trên biết. Bởi vì chắc chắn chúng ta sẽ không giải quyết được việc này đâu. Tôi nghĩ dù Boss có phái ai tới cũng sẽ không thể hoàn thành được nhiệm vụ này.”

“Không! Tôi nghĩ chúng ta có thể thử một lần, nếu báo lên sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của chúng ta, tiền đồ đấy? Cậu có hiểu không?”

Cletti bĩu môi, tuy hắn ta thấy tiền đồ quan trọng nhưng lúc này rõ ràng sự nguy hiểm của Lý Phàm đã đe dọa đến tính mạng của bọn họ bất cứ lúc nào.

So với mạng sống tiền đồ chỉ là cái rắm.

“Được rồi Đại Nhân, mọi việc đều nghe lời anh.”

Cletti không phản bác nữa.

Thompson nhắm mắt, trầm giọng nói rằng: “Cậu chắc chắn người đặt cược sáu trăm tỷ kia có liên quan đến Lý Phàm chứ?”

“Chắc chắn, bọn họ đến cùng một lượt.”

“Được, đợi lát nữa bọn họ rút tiền mặt, tạo ra cục diện hỗn loạn, sau đó sắp xếp người dùng thiết bị rút máu nhanh, xem thử có thể thừa dịp rút máu của Lý Phàm không?”

Cletti hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn quyết định nghe theo sự sắp xếp của Thompson.

“Được rồi đại nhân, tôi đi sắp xếp ngay đây, nhưng như vậy rất có thể khiến chúng ta bại lộ.”

“Bại lộ cái con khỉ, cậu đi sắp xếp đi, chúng ta sẽ rút khỏi nơi này trước, dù sao giải đấu Quyền Anh ngầm cũng đã kết thúc, không cần mấy đạo cụ rác rưởi này nữa.”

Cletti khẽ gật đầu, đứng dậy ra khỏi phòng giám sát.

…

Lúc này khán giả dưới đài chết lặng trước cảnh tượng Camfil đang nằm bất động trên sàn đấu.

Sự việc thay đổi quá nhanh, những khán giả đang reo hò và ăn mừng chiến thắng sắp tới đều như bị sét đánh, đầu óc trở nên trống rỗng.

Người đầu tiên hoàn hồn là Trần Hiểu Đồng, cô ta reo hò phấn khích: “Chúng ta thắng rồi! Anh Lý Phàm thắng rồi!”

Sau khi reo hò xong, Trần Hiểu Đồng đứng dậy đẩy mạnh Khang Văn Hân vẫn còn đang đang bị sốc.

“Còn ngây ra đó làm gì? Mau đi rút tiền cược, sau đó đi tìm anh Lý Phàm.”

“Ồ, đúng ha!”

Khang Văn Hân hoàn toàn, phấn chấn nhìn người đàn ông trung niên béo ú bên cạnh.

“Hì hì, nhớ lại lời vừa nói, có thấy rát mặt không? Cái thứ ếch ngồi đáy giếng như ông làm sao biết được sự lợi hại của sư phụ tôi?”

Người đàn ông trung niên béo ú, vẻ mặt ủ rũ nói: “Sao cậu ta lợi hại như vậy? Tôi đã đổ hết tiền cưới vợ vào đây, cược Camfil thắng đấy! Sao Lý Phàm có thể thắng được chứ?”

Khang Văn Hân đắc ý cười ha ha, sau đó đi cất bước theo Trần Hiểu Đồng đến quầy rút tiền mặt thắng cược.

Những khán giả còn lại cũng dần dần hoàn hồn, tất cả đều thở dài, một vài người đặt cược nhiều thì không ngừng đập đầu.

“Tại sao tôi lại ngu xuẩn thế này? Đáng lẽ ra nên cược bên ít người theo mới đúng. Nếu cược Lý Phàm thì đã lời được mười sáu lần rồi!”

“Nếu cược Lý Phàm, thì chắc chắn đã phát tài. Đáng tiếc, mình đã bỏ qua cơ hội trời cho này.”

“Nếu ông trời có thể cho tôi một cơ hội quay lại, tôi nhất định sẽ đặt cược Lý Phàm thắng. Dù bán nhà bán vợ cũng phải cược Lý Phàm thắng!”

Trong lúc khán giả vẫn còn than ngắn thở dài thì người dẫn chương trình đã lên sàn đấu.

“Cuộc tranh tài hồi hộp đầy kịch tính đã đến hồi kết. Đáng lẽ đã đến lúc trao đai vàng, nhưng nhà đương kim vô địch Lý Phàm của chúng ta đã từ chối nhận giải. Tôi chỉ có thể vô cùng tiếc nuối thông báo với mọi người rằng giải thi đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế đến đây là kết thúc!”

MC vừa nói xong, thì giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế này cũng hạ màn.

Lý Phàm thay đồ trong phòng thay quần áo, vừa bước ra ngoài Sở Trung Thiên đã chờ sẵn ở cửa.

“Cậu Lý, trận đấu của anh quá hồi hộp, đến lúc cuối tôi thực sự không ngờ…thậm chí lúc đó tôi còn nghĩ cậu sẽ thua đấy.”

“Ha ha ha, lão Sở, cảm ơn ông đã lo lắng cho tôi. Được rồi, đấu xong rồi tôi phải về thôi.”

“Tôi đưa cậu.”

Sở Trung Thiên giống như chó săn cụp đuôi đi theo sau Lý Phàm.

Cả hai lần lượt bước ra khỏi phòng huấn luyện chiến đấu từ cửa hông, lúc Lý Phàm vừa chuẩn bị đi về phía chiếc xe Mercedes[1]Benz của Khang Văn Hân thì điện thoại anh reo lên.

“A lô Hiểu Đồng, có chuyện gì vậy?”

“Anh Lý Phàm, bọn họ bắt nạt người. Chúng tôi muốn rút tiền cược nhưng bọn họ gây khó khăn đủ đường, chính là không muốn cho chúng tôi rút.” Trần Hiểu Đồng thở hổn hển nói.

Lý Phàm nhướng mày, anh ta không ngờ nhà cái của Giải vô địch Quyền Anh ngầm lại làm chuyện bỉ ổi như vậy.

“Các người chờ tôi, tôi sẽ tới ngay.”

“Tốt quá. Chúng tôi sẽ đợi anh. Anh phải dạy cho bọn chúng bài học nhớ đời đấy!”

Lý Phàm mỉm cười cúp điện thoại, nói với Sở Trung Thiên nói: “Nhà cái của giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế rất tệ sao?”

“Chắc không phải đâu. Các nhà cái của các giải thi đấu quốc tế kiểu này tương đối đáng tin cậy. Có phải không rút được tiền cược không? Vậy để tôi đi đi với cậu xem sao? Đúng rồi bạn cậu đặt cược bao nhiêu tiền?”

Sở Trung Thiên thuận miệng hỏi.

“Cũng không nhiều khoảng sáu trăm tỷ.”

Vẻ mặt của Lý Phàm cực kỳ bình tĩnh.

Mí mắt Sở Trung Thiên giật giật, vẻ mặt co rúm.

“Sáu, sáu trăm tỷ? Trời ạ, chả trách lại xảy ra việc này. Tỷ lệ cược là một ăn mười sau, tức là chín ngàn sáu trăm tỷ. Lần này sợ là nhà cái ói ba lít máu rồi.”

Sở Trung Thiên thấy Lý Phàm ra tay quá ác. Nếu ông ta là nhà cái thì cũng sẽ nghĩ cách quỵt nợ.

“Trận đấu này, cược tại chỗ và cược qua mạng phỏng chừng nhà cái có thể thu được mười mấy nghìn tỷ. Lần này coi như cậu đã cắt cổ họ như cắt cọng hẹ rồi.”

“Ha ha ha, không phải rau hẹ dùng để cắt sao? Dám đánh cược trên địa bàn của tôi thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị cắt cổ đi!” Vẻ mặt Lý Phàm trêu ngươi nói.

Chương 516: Xung đột kịch liệt

Khang Văn Hân đứng trước quầy phục vụ rút tiền mặt tiền cá cược tức giận đỏ mặt, bị quỵt nợ gần chín ngàn sáu trăm tỷ ai mà chịu được.

“Rốt cuộc các người muốn thế nào? Tại sao không rút tiền cược được?”

Khang Văn Hân tức giận vỗ bàn.

Người đẹp đứng sau quầy phục vụ lộ ra nụ cười lúng túng nhưng không mất lịch sự nói: “Xin anh chờ một chút, không phải chúng tôi không cho rút tiền đặt cược mà hệ thống có vấn đề, anh vui lòng chờ thêm chút nữa.”

“Xuất hiện vấn đề gì chứ? Biên lai đặt cược của tôi ở đây này. Rõ ràng các người muốn quỵt nợ mà!”

Khang Văn Hân cầm biên lai đặt cược huơ tới huơ lui.

Mấy gã tóc vàng mắt xanh đô con bước tới: “Fuck! Tao khuyên mày đừng ầm ĩ nữa, bằng không mày không gánh nổi hậu quả đâu.”

“Mày đang uy hïếp tao sao? Bảo quản lý của bọn mày đến đây, tao muốn nói chuyện với ông ta!”

Khang Văn Hân không chịu thua, quát lên.

Trần Hiểu Đồng đã gọi điện thoại cho Lý Phàm, có Lý Phàm chống lưng, Khang Văn Hân cảm thấy rất can đảm, dù bây giờ bảo anh ta náo loạn lên trời với Lý Phàm anh ta cũng không sợ.

Vài tên đô con nước ngoài bắt đầu khó chịu. Bọn họ thấy Khang Văn Hân chỉ là một con khỉ da vàng, nên ngoan ngoãn nghe lời mới đúng.

“Má nó? Cỡ mày mà cũng muốn gặp mặt ông chủ của tao sao? Mắt chó mày mù rồi à? Mày đừng hòng nghĩ đến tiền cá cược nữa, mau giao biên lai đặt cược ra đây!”

Đám người nước ngoài bao vây Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng, háo hức nhìn hai người, chỉ cần hai người nói trái lời sẽ lao vào đánh ngay.

“Sắp đánh nhau tới nơi rồi mà sao anh Lý Phàm vẫn chưa tới vậy? Khang Văn Hân, anh có được không?”

Trần Hiểu Đồng lo lắng nói.

Trần Hiểu Đồng không hề có cảm giác an toàn khi ở bên cạnh Khang Văn Hân. Chỉ khi nào ở cạnh Lý Phàm, cô ta mới cảm thấy an toàn tuyệt đối.

Từng thớ thịt, cơ bắp trên người Khang Văn Hân đang run rẩy.

Nhìn mấy gã nước ngoài vạm vỡ trước mặt, Khang Văn Hân nuốt nước bọt, cả người cảm thấy khó ở.

Tất nhiên là anh ta không được rồi.

Anh ta chẳng khác gì cọng giá trước mặt bọn họ, nếu đánh nhau chắc chắn anh ta sẽ bị bóp nát như tương.

“Tôi, tôi hơi khẩn trương nhưng cô yên tâm dù có liều mạng già này tôi cũng sẽ bảo vệ cô thật tốt!”

“Anh không cần bảo vệ tôi, tôi gọi điện thoại cho anh Lý Phàm lần nữa là được”.

Trần Hiểu Đồng không yên tâm nói.

Nếu đánh nhau thật, Trần Hiểu Đồng phỏng chừng Khang Văn Hân cầm cự không được ba giây đã bị bọn chúng đánh lết đất rồi.

Khi Trần Hiểu Đồng muốn lấy điện thoại ra thì gã nước ngoài dẫn đầu đã chụp cổ Khang Văn Hân.

“Thằng khốn chết tiệt! Mày có nghe tao nói gì không? Mau giao biên lai đặt cược ra đây!”

Gã nước ngoài rít lên.

“Không, tao sẽ không đưa! Bọn mày đừng làm bậy, tao sẽ gọi cảnh sát tuần tra tới đấy!”

Khang Văn Hân hốt hoảng, cảm thấy khó thở, hai tay chụp lấy cánh tay của người nước ngoài kia, muốn kéo cánh tay của gã ra khỏi cổ mình.

“Hừ, xem ra mày là con khỉ da vàng điếc không sợ súng, tao sẽ cho mày biết tay!”

Gã nước ngoài vung tay trái lên đấm vào mặt Khang Văn Hân.

Thấy bàn tay của gã kia sắp đấm lên mặt mình, Khang Văn Hân nhắm chặt hai mắt, cảm thấy mình sẽ không thoát khỏi cú đấm này.

Nhưng Khang Văn Hân thà chết chứ không chịu khuất phục.

Dù bọn mày có đánh kiểu gì tao cũng sẽ không giao biên lai ra, tao sẽ chống lại đến cùng.

Trong lúc suy nghĩ của Khang Văn Hân đang đến cao trào, anh ta thấy mình như anh hùng oanh liệt trong truyện thì tiếng xé gió của cú đấm kia đột nhiên biến mất Ồ, hình như có gì đó sai sai.

Anh ta hơi hé mắt ra.

Chỉ thấy cánh tay trái của gã nước ngoài kia bị túm chặt, Khang Văn Hân nhìn dọc theo cánh tay của đối phương lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vui mừng.

“Sư phụ!”

“Để cậu chịu khổ rồi.”

Lý Phàm khẽ cười, nói xong liền lật cổ tay, bẻ gãy cánh tay của gã nước ngoài kia.

“A!”

Gã nước ngoài kia kêu lên thảm thiết, cánh tay đang bóp cổ Khang Văn Hân buông ra như bị điện giật, sau đó sợ hãi nhìn Lý Phàm.

“Mày, mày muốn làm gì? Tao cảnh cáo mày đừng lộn xộn, tao là nhân viên ở đây đấy!”

Gã nước ngoài nghiêm túc quát lên.

“Nhân viên? Vậy anh giải thích xem tại sao không rút được tiền cược?”

Lý Phàm hờ hững nói.

“Đồ khốn kiếp! Mày mau thả tao ra! Các người mau ra tay đi!”

Gã nước ngoài điên cuồng kêu lên, lúc này trong lòng đã bị cảm giác sợ hãi nhấn chìm.

Người trước mặt là nhà vô địch giải đấu quyền anh bất hợp pháp đấy.

Người nào đấu với anh đều không có kết cục tốt.

Nếu anh đập gã chết thì sao? Oan mạng quá mà!

Tuy mấy gã nước ngoài còn lại đều lo sợ nhưng Cletti đã ra lệnh bọn họ đành phải nhắm mắt làm liều.

Mấy gã nước ngoài còn lại xông vào Lý Phàm, lôi kéo xô đẩy Lý Phàm, muốn Lý Phàm thả gã nước ngoài đang bị anh tóm kia ra.

“Thái độ của bọn mày là sao? Tao đã bảo với bọn mày là hệ thống bị lỗi, phải chờ một chút! Các người có nghe hiểu tiếng người không!”

“Mau buông tay ra! Mày làm vậy là không đúng. Cẩn thận tao sẽ tìm cảnh sát tuần tra kiện mày. Chúng tao là người nước ngoài được hưởng ưu đãi đấy!”

Trong lúc chen lấn xô đẩy, một gã nước ngoài bộ dạng xấu xí lặng lẽ móc thiết bị lấy máu nhanh ra.

Thiết bị lấy máu nhanh là thiết bị mới được nghiên cứu, không giống như các thiết bị lấy máu trước đây, thiết bị lấy máu nhanh chỉ cần đưa vào cơ thể người là có thể tự động lấy máu trong cơ thể người, kể cả khi không đưa vào được mạch máu chính.

Gã nước ngoài xấu xí khéo léo dùng ngón tay cái giật mạnh miếng chụp mũi kim của thiết bị lấy máu ra, sau đó cầm thiết bị đâm vô lưng Lý Phàm.

Mũi kim của thiết bị lấy máu nhanh rất mảnh, kim được bôi thuốc làm tê liệt da người, có thể nhanh chóng làm tê liệt các mô thần kinh ở vùng bị đâm ngay lúc mới đâm vào, khiến người ta mất cảm giác đau đớn.

Có thể nói để lấy được máu của Lý Phàm những người này đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Thiết bị lấy máu nhanh lặng lẽ xuyên qua quần áo Lý Phàm đâm vào lưng anh.

Mà Lý Phàm lại không hề phát hiện ra.

Mấy gã nước ngoài còn lại đang thu hút sự chú ý của Lý Phàm, cộng thêm tay nghề của gã nước ngoài xấu xí kia quá điêu luyện, nên Lý Phàm không cảm thấy có người đang rút máu sau lưng anh.

Trần Hiểu Đồng mơ hồ nhìn thấy gã nước ngoài xấu xí kia hơi khác lạ, tư thế giống hết bức tượng.

Đây là tình huống quái quỷ gì?

Trong khi mấy gã nước ngoài khác đang chen lấn xô đẩy thì gã sau

lưng Lý Phàm lại đứng yên không nhúc nhích.

Giống như đang hóa đá!

Không đúng, nhất định không đúng!

Trần Hiểu Đồng cắn răng, thấy không ai chú ý tới mình nên vượt qua đám người, lao về phía gã nước ngoài đứng sau lưng Lý Phàm.

“Hiểu Đồng, trở về đây, cô muốn làm gì!”

Khang Văn Hân kinh ngạc muốn kéo Trần Hiểu Đồng quay lại nhưng đã muộn.

Chương 517: Muốn chạy?

Trần Hiểu Đồng đi vòng qua sau lưng Lý Phàm.

Cô ta thấy trên tay người đàn ông xấu xí kia đang cầm thứ gì đó giống như ống tiêm, hơn nữa bên trong còn có hơn mười mililit máu.

Vì không phải là động mạch chủ nên thiết bị lấy máu phải mất thời gian để lấy máu từ mao mạch, nếu lúc nãy nó ghim trúng động mạch chủ thì lúc này gã xấu xí kia đã rút máu xong rồi.

Trần Hiểu Đồng cả kinh. Tuy không hiểu tại sao gã ta lại làm thế nhưng Trần Hiểu Đồng biết đối phương chắc chắn đang làm việc xấu.

“Ông đang làm gì đấy?”

Trần Hiểu Đồng hét lên, sau đó liều mạng lao vào gã nước ngoài xấu xí kia.

Gã nước ngoài đang tập trung nhìn thiết bị lấy máu nhanh rút máu, bị tiếng thét của Trần Hiểu Đồng dọa hết hồn.

Thấy mình bị phát hiện, gã vội cất thiết bị lấy máu nhanh đi, cố gắng cướp đường chạy bán sống chết ra ngoài.

Tuy mười mấy cc máu không nhiều, nhưng cũng có thể quay lại báo cáo công việc. Gã ta cũng không thể vì rút thêm một ít máu của Lý Phàm nữa mà nộp mạng nhỏ của mình đúng không?

Nhìn thấy đối phương muốn chạy, Trần Hiểu Đồng nóng lên, liều mạng xông lên trên, kéo áo gã lại.

“Ông đừng chạy! Anh Lý Phàm, anh mau tới đây! Gã này rút máu của anh!”

Trần Hiểu Đồng nắm chặt góc áo của đối phương, quay đầu gọi Lý

Phàm.

Lý Phàm lập tức xoay người, nhìn Trần Hiểu Đồng và gã nước ngoài đang bị cô ta nắm góc áo.

Mấy gã nước ngoài khác thấy sự việc bị bại lộ thế là vung tay đánh hội đồng Lý Phàm, muốn tranh thủ thời gian cho đồng bọn.

Gã nước ngoài bị Trần Hiểu Đồng nắm góc áo, trong lòng nổi giận giơ chân đạp Trần Hiểu Đồng, Trần Hiểu Đồng hoảng sợ né tránh nhưng vẫn bị đạp trúng vào đùi, lập tức té ngã trên mặt đất.

Khang Văn Hân phát hiện khác thường, chồm người lao về phía gã nước ngoài đang muốn chạy trốn kia, cuối cùng khi sắp rớt xuống đất anh ta đã ôm chặt chân của gã ta, liều mạng muốn kéo ngã gã xuống đất.

“Fuck! Đám khốn kiếp chết tiệt này!”

Gã nước ngoài ngã xuống đất ra sức đá hai chân Khang Văn Hân: “Buông tay ra, cái đồ chết tiệt này buông tay ra! Buông chân phải của tao ra!”

“Không buông, không buông!”

Khang Văn Hân nhịn đau nói.

Gã nước ngoài nghiến răng nghiến lợi, vươn tay lấy con dao găm sau lưng ra, trở người ngồi dậy, chuẩn bị giết Khang Văn Hân để tiếp tục chạy trốn.

Nhưng khi gã ta vừa lấy dao găm ra, thì nghe thấy được tiếng xé gió, sau đó một cú đá từ trên giáng xuống, làm gãy xương bàn tay đang cầm dao găm của gã ta!

“A!”

Gã nước ngoài hét lên một tiếng, kinh hoàng nhìn Lý Phàm đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Tất cả những gã bao vây Lý Phàm lúc này đều đã ngã xuống đất, trong miệng nôn ra máu, hơi thở thoi thóp, thậm chí bọn họ còn không có sức để hét lên.

“Mày, mày muốn làm gì! Không liên quan đến tao, là Cletti sai tao làm!”

Gã nước ngoài xấu xí hoàn toàn suy sụp tinh thần, móc thiết bị lấy máu nhanh ra ném sang một bên, dứt khoát bán đứng đồng đội.

“Chính Cletti đã yêu cầu chúng tao lấy máu của mày. Tao không biết hắn ta sẽ làm gì. Xin hãy tha cho tao.”

“Cletti? Ban tổ chức của giải đấu quyền anh bất hợp pháp?”

Lý Phàm cúi người nhặt thiết bị lấy máu nhanh lên, nhìn một lượt rồi bỏ vào túi, sau đó quay người đi về phía Trần Hiểu Đồng, đỡ cô ta đang ngã trên mặt đất lên.

Thấy Lý Phàm tới đỡ mình, Trần Hiểu Đồng cảm thấy ngọt ngào, hai tay ôm chặt cổ Lý Phàm, thậm chí còn dùng hai chân quấn quanh eo anh.

Nếu có thể ôm anh Lý Phàm như thế này mãi thì tốt biết bao! Trần Hiểu Đồng không nhịn được mơ mộng hão huyền.

Lý Phàm hơi nhướng mày, kéo Trần Hiểu Đồng ra sau lưng, nhìn bộ dạng dính sát người của cô ta nói: “Đừng nghịch, tôi còn việc phải làm.”

“Người ta có lộn xộn gì đâu. Người ta sợ thật mà. Lúc nãy người ta còn nghĩ sắp vĩnh biệt anh Lý Phàm rồi đấy.”

Trần Hiểu Đồng làm nũng nói.

Lý Phàm cạn lời, cũng không biết xỉa xói cô ta thế nào.

Khang Văn Hân tự bò dậy, không chờ Lý Phàm đến đỡ mình.

Con ngươi của gã nước ngoài xấu xí kia đảo qua đảo lại, cảm thấy

đây là cơ hội tốt nhất để chạy trốn.

Gã không do dự nhổm dậy, co giò bỏ chạy ra cửa.

“Đệch! Mày đừng chạy!”

Khang Văn Hân hô lớn muốn đuổi theo.

Lý Phàm khẽ bĩu môi, tiện tay móc một tấm thẻ giấy từ trong túi ra ném tới.

Tấm thẻ giấy là một mẩu quảng cáo nhỏ được in trên bìa cứng, Lý Phàm cũng không biết anh bỏ vào túi từ lúc nào, nhưng lúc này dùng làm ám khí cũng rất tuyệt.

Thẻ giấy nhanh chóng xoay tròn bay ra ngoài, chớp mắt đã bay tới sau lưng gã nước ngoài kia.

Bụp!

Tờ giấy xoay tròn như lưỡi dao sắc bén lao nhanh tới rạch một đường lên đùi gã kia.

Phụt!

Cơn đau kịch liệt từ trên đùi truyền xuống khiến gã nước ngoài đang chạy điên cuồng mất thăng bằng, lảo đảo ngã nhào xuống đất.

“Ôi! Anh Lý Phàm thật lợi hại!”

Trần Hiểu Đồng đùa nghịch trong lòng Lý Phàm.

Trong lòng Lý Phảm dâng lên cảm giác kỳ lạ, đưa tay đẩy Trần Hiểu Đồng ra: “Được rồi, đừng nghịch nữa, tôi có chuyện muốn hỏi gã.”

“Ờ.” Trần Hiểu Đồng tủi thân bũi môi, miễn cưỡng buông Lý Phàm ra.

Lý Phàm bước về phía gã nước ngoài, chân phải giẫm lên lồng ngực gã ta.

Gã nước ngoài cảm thấy lồng ngực như bị búa tạ nện mạnh vào, cảm giác đau đớn truyền tới, tiếp theo một dòng chất lỏng dâng lên cổ họng, gã há mồm phun ra một ngụm máu.

“Tôi, tôi sai rồi, khụ khụ, tôi không chạy nữa, không chạy nữa.”

“Cletti đang ở đâu?”

Lý Phàm lạnh lùng hỏi.

“Phòng giám sát phía sau quầy phục vụ, xin anh đừng giết tôi!”

Lý Phàm cười lạnh, chân phải đá vào bên đầu của gã, khiến đầu gã lệch qua một bên, tắt thở.

“Sư phụ, anh muốn đến phòng giám sát tìm Cletti sao?”

Khang Văn Hân bước tới hỏi.

“Đương nhiên, chúng ta phải đi rút tiền đặt cược chứ.”

Khang Văn Hân thoáng ngây người, không ngờ đã tới lúc này mà Lý Phàm vẫn còn nhớ nhung tiền đặt cược.

Sở Trung Thiên hoang mang chạy từ cửa vào, trên mặt đầy vết máu: “Cậu Lý, đám Cletti đã bỏ chạy, đàn em của tôi không cản bọn họ được!”

Lý Phàm liếc nhìn Sở Trung Thiên, lúc này cả người Sở Trung Thiên cũng vô cùng chật vật, trên người còn có vài vết chém.

Sau lưng Sở Trung Thiên là đám đàn em của ông ta, trên mặt, trên người ai cũng có vết thương như thể đã bị ai đó chà đạp tả tơi.

Lúc nãy trước khi vào tìm Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân, Lý Phàm đã dặn dò Sở Trung Thiên đi liên hệ với bên tổ chức giải đấu quyền anh bất hợp pháp, dù sao muốn rút số tiền cược khổng lồ

như vậy cũng phải cần đến sự phối hợp của ban tổ chức.

Thế là Sở Trung Thiên trở về tìm Cletti, để đảm bảo an toàn, Sở Trung Thiên còn dẫn theo đám đàn em của mình.

Nhưng bọn họ vừa vào cửa hông đã đụng phải đám người Cletti.

Không đợi Sơ Trung Thiên nói chuyện, đám người của Cletti đã ra tay trước hòng bảo vệ Cletti và Thompson rời đi.

Chương 518: Thâm tàng bất lộ

“Điều tra xem bọn họ đi đâu, việc này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được.”

Sắc mặt Lý Phàm lạnh lẽo nói.

Lý Phàm thấy tiền đặt cược cộng với việc anh bị rút máu không hề đơn giản.

Quan trọng nhất chính là, đối phương muốn rút máu anh làm gì?

Bây giờ công nghệ tiên tiến như vậy, có lẽ sẽ có một số công nghệ cao cấp ngầm xuất hiện, nếu những người nước ngoài đó nhân bản anh thì sẽ thành thảm họa gì?

Vì lẽ đó anh nhất định phải bắ được đám người Cletti và Thompson hỏi cho ra lẽ.

Sở Trung Thiên liếc nhìn điện thoại di động: “Tôi đã liên lạc rồi. Bên phía quản lý giao thông có người đang theo dõi hướng đi của bọn họ và sẽ báo cáo cho tôi biết bất kỳ lúc nào. Bây giờ đoàn xe của bọn họ đang di chuyển đến một sân bay hàng không chung ở ngoại ô thành phố.”

Sân bay hàng không chung là những sân bay nhỏ, thường là những sân bay chở hàng cỡ vừa và nhỏ, hoặc là máy bay trực thăng cất và hạ cánh, rất khác so với những sân bay chở khách thông thường.

Thỉnh thoảng, cũng có máy bay tư nhân cất, hạ cánh tại các sân bay hàng không chung, tương ứng với đó là tính riêng tư cao hơn nhiều so với các sân bay chở khách thông thường.

“Bọn họ muốn ngồi máy bay rời đi!”

Khang Văn Hân lớn giọng nói.

“Lão Sở, ông đi với tôi đuổi theo xem sao?”

Lý Phàm dẫn theo Sở Trung Thiên đi ra ngoài, Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng cũng nhanh chóng đi theo.

Trên đường đi, Sở Trung Thiên lấy bốn khẩu súng và mấy băng đạn của đám đàn em.

Lên chiếc Mercedes của Khang Văn Hân. Lý Phàm ngồi ngay chỗ lái chính, Sở Trung Thiên ngồi bên ghế phụ, Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng ngồi ở băng ghế sau.

Lý Phàm khởi động xe, chiếc xe rồ ga lên, lao ra ngoài như một cơn lốc.

Cơ thể Khang Văn Hân điên cuồng tiết ra chất Adrenaline, anh ta cực kỳ phấn khích nhìn kỹ thuật lái xe của Lý Phàm.

“Sư phụ, anh quá siêu rồi! Với tốc độ này sợ là chưa tới ba giây đã lên đến một trăm!”

Khang Văn Hân phấn khích vung nắm đấm.

“Tất cả thắt dây an toàn vào.”

Lý Phàm hờ hững nói.

“Ồ.”

Khang Văn Hân và Trần Hiểu Đồng bắt đầu thắt dây an toàn, Sở Trung Thiên nhanh chóng lấy hai khẩu súng đưa cho Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân.

Khang Văn Hân ngẩn người một lát, sau đó mới run run duỗi tay ra nhận khẩu súng của Sở Trung Thiên đưa.

Tuy đã nhìn quen súng ống trên truyền hình, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh ta cầm súng thật trong tay.

“Còn… còn phải dùng đến súng sao? Nhưng tôi không biết bắn!”

Cầm chuôi súng trong tay, cảm giác lạnh lẽo kïcfh thích thần kinh của Khang Văn Hân khiến bàn tay anh ta run lên suýt chút nữa đã vứt khẩu súng đi.

Trần Hiểu Đồng lườm anh ta, khinh bỉ nói: “Anh có thể đàn ông một chút được không? Để tôi dạy anh cách lắp đạn, lên nòng, còn bóp cò thì khỏi dạy được không?”

Trần Hiểu Đồng cầm súng qua, thành thạo lắp đạn lên nòng, nhìn qua đã biết là người từng chơi súng.

Khang Văn Hân trợn mắt nhìn, run rẩy hỏi: “Sao, sao cô biết dùng súng?”

“Tất nhiên là tôi đã từng luyện tập. Anh đừng nói anh chưa từng học qua mấy thứ cơ bản này đấy nhé. Thật không biết anh làm cậu chủ nhà giàu kiểu gì nữa. Hơn nữa, không phải đàn ông các anh rất có hứng thú với súng sao?”

Khang Văn Hân sững sờ, hơi lúng túng nói: “Tôi không thích mấy chuyện chém giết kia, hơn nữa lúc ở nhà đã có vệ sĩ, nên không cần lo lắng vấn đề an toàn.”

“Ha ha, vệ sĩ mà tin tưởng được thì heo nái cũng biết leo cây. Lúc mấu chốt nhất tuyệt đối không thể dựa vào vệ sĩ được. Tôi đề nghị anh về nhà xem nhiều phim điện ảnh vào.” Trần Hiểu Đồng lắc đầu nguầy nguậy nói.

Lý Phàm liếc Khang Văn Hân qua kính chiếu hậu: “Cậu đừng căng thẳng, không đến lượt cậu dùng súng đâu, chỉ là để cậu giữ lấy phòng thân mà thôi.”

“Ồ, tôi biết rồi sư phụ.”

Sở Trung Thiên liên tục nhìn chằm chằm màn hình di động, báo tin của bọn Cletti cho Lý Phàm biết.

“Họ vẫn còn cách sân bay mười kilomet. Nếu không ngoài ý muốn, bọn họ muốn đến sân bay. Tôi sẽ gọi điện thoại cho người bạn ở sân bay hỏi thử xem chỗ anh ta có sắp xếp chuyến bay đột xuất

nào không?”

Lý Phàm khẽ gật đầu, sau đó nhấn mạnh chân ga, chiếc Mercedes rít rào, tốc độ tăng vọt lên.

Tốc độ tăng nhanh như chớp khiến mọi người trong xe cực kỳ phấn khích, nhất là Khang Văn Hân, thậm chí anh ta đã quên luôn cảm giác căng thẳng lúc nãy.

Sở Trung Thiên tìm được số điện thoại gọi đi. Sau khi nói với đối phương vài câu thì cúp máy.

“Mười lăm phút trước có người gọi điện yêu cầu đường bay khẩn cấp. Là máy bay Gulfstream tư nhân, nơi đến là Lăng Hải. E rằng bọn họ muốn đáp máy bay qua đó sau đó sẽ đi bằng đường biển.”

Lý Phàm tập trung lái xe, không lên tiếng, bên trong xe chìm vào yên lặng, chỉ có tiếng động cơ không ngừng rít gào.

…

Bên trong xe chiếc Lincoln Navigator rộng lớn, sắc mặt Thompson vô cùng âm trầm.

“Tại sao kế hoạch của chúng ta lại thất bại?”

“Tất nhiên là thất bại rồi. Vốn dĩ sẽ rất thành công ai ngờ bị người phụ nữ kia phá hỏng, đúng là bị ma ám mà. Là do chúng ta xui xẻo. Có lẽ chúng ta nên tìm nhà thờ cầu nguyện, xin chúa ban phước lành cho chúng ta.”

Cletti nghĩ nhất định là do mấy ngày qua chúa không ban phước lành nên mới bọn họ mới thất bại trong gang tấc thế này.

“Fuck!”

Thompson thấp giọng chửi thề, hai tay xoa xoa hai má: “Đã xin xong đường bay chưa?”

“Xong rồi, đường bay khẩn cấp chỉ có thể xin bay đến Lăng Hải,

sau đó chúng ta đành phải đi đường biển. “

“Ai nói chúng ta sẽ đi bằng đường biển? Tùy tiện phái mấy tên lính lác lên máy bay là được, còn chúng ta sẽ trốn đi!”

Thompson căm tức nói.

“Trốn đi? Chúng ta trốn đi đâu?”

“Tôi đã sắp xếp phòng trú ẩn an toàn ở kho hàng trong sân bay hàng không chung rồi. Chúng ta có thể tạm thời trốn ở đó, ngày mai sẽ sóng yên gió lặng thôi.”

“Chúa ơi, anh vẫn không muốn báo lên cấp trên nữa à? Nếu không kêu người đến giúp chúng ta sẽ chết tại đây. Anh đâu phải không biết Lý Phàm lợi hại cỡ nào, tôi rất có lòng tin cậu ta sẽ trở thành Hồng Thất Công đấy ha ha! Quá lợi hại!”

Cletti làm ra vài thao tác võ thuật. Mấy ngày nay anh ta đã nghiên cứu không ít về Kungfu, nhưng đa số là xem bộ phim võ hiệp đã qua biên tập.

Mấy người kia bay tới bay lui, hiệu ứng cảm giác thời đại độc đáo khiến Cletti mê mẩn không dứt ra được.

Trong lòng Thompson hơi nảy lên, nhớ tới chuyện Lý Phàm nói về những ẩn sĩ tu luyện Chung Nam lần trước.

“Tôi kêu người của cậu đi điều tra núi Chung Nam, kết quả sao rồi?”

Thompson chau mày hỏi.

“Đã điều tra được, quả thật nơi đó có rất nhiều người ẩn cư. Đa số bọn họ đều tự xưng là Luyện khí sư nhưng tôi thấy bọn họ chẳng tài giỏi gì. Thậm chí người của tôi còn thách đấu với vài người, kết quả thắng dễ như bỡn, nói cách khác là bọn họ chẳng có ai biết đánh đấm cả.”

Clleti nhún vai rồi nói: “Theo tôi thấy núi Chung Nam chỉ là điển

cố, tôi không đánh giá cao những ẩn sĩ tu luyện khí công kia."

"Thâm tàng bất lộ mà bọn họ hay nói chẳng qua chỉ là ẩn dụ mà thôi."

Chương 519: Sắp bị phát hiện rồi

Đội xe lái vào sân bay, đi thẳng vào nơi đỗ máy bay.

Một chiếc máy bay Gulfstream đang đậu trên đường băng, thang máy bay đã được kéo xuống, nhân viên tổ bay đang ở bên cạnh thang đợi lệnh.

Thompson và Cletti xuống xe, đưa cấp dưới vội vàng lên máy bay.

Sau khi lên máy bay, Thompson và Cletti không hề ngồi xuống mà đưa bốn hộ vệ thân cận nhất đi về khoang sau của máy bay.

Cửa khoang sau máy bay đã được mở ra, bên ngoài cửa có khoang có một chiếc xe bảo trì đang đậu ở đó.

Một nhân viên bảo trì mang theo một chiếc hộp, lúc thấy đám người Thompson đến, anh ta mở hộp trong tay ra, lấy mấy bộ đồ của nhân viên bảo trì ra.

“Đại nhân, mau thay quần áo đi.”

Nhóm người Thompson vội vàng thay quần áo bảo trì, sau khi đội mũ vào thì không khác gì so với nhân viên bảo trì.

“Được rồi, mau lui xuống, để những tên vô dụng này mau chóng bay đi! Có thể thu hút được sự chú ý của Sở Trung Thiên thì xem như bọn họ đã có đóng góp lớn nhất rồi!”

Thompson nói xong thì đi xuống máy bay từ khoang sau, một đám người lên xe bảo trì, sau đó lái xe về phía kho bảo dưỡng sân bay cách đó không xa.

Lúc xe bảo trì đi vào kho, máy bay Gulfstream đã bắt đầu đi trên đường băng rồi.

Mà lúc này, một chiếc xe Benz xông vào.

Đằng sau chiếc Benz, còn có hai chiếc xe bảo vệ của sân bay đang điên cuồng đuổi theo.

Nhìn vào chiếc máy bay Gulfstream đã ngóc đầu lên, Sở Trung Thiên không kiềm được thở dài: "Vẫn chậm một bước rồi! Đám người này chạy nhanh thật đó!"

Chiếc Benz dừng lại ở đường băng, Lý Phàm mở cửa ra rồi xuống xe.

Đám người Sở Trung Thiên khó hiểu, tuy không biết Lý Phàm định làm gì, nhưng nếu Lý Phàm đã xuống xe rồi, bọn họ cũng xuống xe cùng thôi.

Lý Phàm bước về phía một chiếc ô tô đậu ở rìa đường băng, chỗ này đều là xe do cấp dưới của Thompson lái tới trước đó.

Lúc này người đã đi rồi, nhưng xe vẫn để lại đây.

Nhìn lướt qua những chiếc xe này, Lý Phàm đi thẳng đến chiếc Lincoln Navigator.

Tuy Lincoln Navigator không mấy nổi tiếng ở trong nước, nhưng ở bên kia bờ đại dương thì khác xa, ở bên đó, Lincoln Navigator còn nổi tiếng hơn nhiều so với Mercedes, BMW và Audi.

Lý Phàm đi đến bên cạnh chiếc Lincoln Navigator, giơ tay ra mở cửa, cẩn thận nhìn dấu vết và đồ vật trong xe.

Kít!

Một tiếng phanh gấp vang lên, hai chiếc xe bảo vệ kia cuối cùng cũng đã đuổi tới.

Ầm ầm.

Tiếng đóng cửa xe nặng nề truyền tới, ngay sau đó là tiếng chửi bới nhức đầu của bảo vệ.

"Mấy người bị điên à? Ở sân bay cũng dám chạy loạn! Muốn chết

có phải không!”

“Nói mấy người đấy, tai mọc kén rồi à? Con mẹ nó qua hết bên này cho tôi!”

Mấy tên bảo vệ ngạo mạn lấy gậy cao su ra, chỉ vào bốn người Lý Phàm nói.

Sắc mặt Sở Trung Thiên trầm xuống, lập tức kéo áo ra, để lộ khẩu súng phía trong.

“Không muốn chết thì cút! Muốn nói chuyện với bọn tôi thì bảo người phụ trách sân bay của mấy người tới đây!”

“Vãi thật.”

Nhìn thấy khẩu súng ở vùng eo của Sở Trung Thiên, tròng mắt của mấy tên bảo vệ gần như rơi ra.

“Người anh em, có gì thì từ từ nói, chúng tôi cũng chỉ vì miếng cơm thôi, chúng ta đều đừng kïcſ động.”

Tên bảo vệ dẫn đầu sợ rồi, cất gậy cao su đi, nở nụ cười nịnh nọt.

Bắt nạt người bình thường còn được, nếu thật sự gặp phải mấy nhân vật ghê gớm mà còn diễu võ dương oai thì đúng là thật sự tìm chết rồi.

Đạo lí này tên bảo vệ cầm đầu hiểu rất rõ, vậy nên hoàn toàn không cứng rắn tiếp nữa mà cố gắng làm dịu mọi chuyện.

Lý Phàm xem xong tình huống trong xe, chắp tay sau lưng nói: “Bảo người phụ trách của bọn họ tới, tôi muốn xem camera giám sát quá trình lên máy bay của bọn họ ban nãy.”

“Rõ.”

Sở Trung Thiên nhìn tên bảo vệ cầm đầu, lấy súng ra chỉ vào đầu anh ta: “Gọi người phụ trách của mấy người tới, chúng tôi muốn xem camera giám sát.”

“Được được, người anh em, có thể đặt súng xuống trước không? Tôi sẽ liên hệ với người phụ trách ngay.”

“Chỉ cần mấy người làm theo quy củ, đương nhiên là sẽ không có chuyện gì.”

Sở Trung Thiên tràn ngập khí thế nói.

“Đã rõ, tôi chắc chắn sẽ làm theo quy củ, gì nhỉ, tôi lấy điện thoại ra có được không? Phải gọi điện liên lạc mà.”

Sở Trung Thiên khẽ gật đầu, tên bảo vệ cầm đầu lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của người phụ trách rồi gọi đi.

Sau một hồi liên lạc, tên bảo vệ cầm đầu nói: “Người phụ trách của chúng tôi đồng ý rồi, có điều mấy người muốn xem camera giám sát, vậy thì phải đi đến phòng giám sát.”

“Đi phòng giám sát gì chứ? Có biết xem video online không? Bảo người của mấy người trích video từ phòng giám sát ra, kết nối với điện thoại, rồi gửi video qua không phải được rồi sao.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

“À à, để tôi liên lạc lại.”

Tên bảo vệ cầm đầu lại bắt đầu liên lạc.

Trần Hiểu Đồng đi đến bên cạnh Lý Phàm: “Anh Lý Phàm, anh như vậy là có ý gì? Anh nghi ngờ bọn họ vẫn chưa rời đi?”

“Có thể là đã đi rồi, nhưng rất có khả năng là vẫn chưa đi, hành vi của bọn họ như đang giấu đầu lòi đuôi vậy.”

Lý Phàm nói xong thì nhìn sang kho chứa máy bay và nhà kho.

… Trong kho bảo dưỡng.

Đám người Thompson và Cletti xuống khỏi xe bảo trì, nhờ có sự

tiếp ứng của nhân viên bảo trì kia, bọn họ đã đi vào gian bảo trì sâu nhất trong nhà kho.

“Bên này là một gian bảo trì cũ, đã trong trạng thái gần như bỏ phế rồi, bình thường sẽ không có người tới.”

Nhân viên bảo trì vừa đi vừa nói.

“Tôi không muốn nghe những điều này, những đồ tôi cho người mang đến đều ở đây rồi chứ? Bây giờ tôi cần trang điểm, sau đó rời khỏi nơi chết tiệt này! Trong lòng tôi cảm thấy rất bất an, cảm giác này rất không tốt!”

Thompson thấy hoảng loạn, giống như anh ta đã bị thần chết nhắm tới vậy, cảm giác đó khiến Thompson có chút hối hận vì không lên máy bay.

Có lẽ bay đến Lăng Hải, rồi sau đó đi tàu cao tốc ra biển rồi chạy đi bằng thuyền thì sẽ tốt hơn một chút.

Có điều bây giờ hối hận thì cũng muộn rồi, chiếc máy bay đã bay đi vốn không thể bay về nữa.

“Đồ mà anh cho mang tới đều ở bên này, gian bảo trì có cửa sau có thể rời khỏi nhà kho, tường vây cách đây không xa tôi cũng đã có chuẩn bị rồi, có thể đưa mấy người rời đi, có điều vị trí của xe có hơi xa, ở trong một thôn cách đây hai cây số.”

Nhân viên bảo trì nói xong thì đưa nhóm người Thompson vào gian bảo trì, sau đó mở tủ trong gian bảo trì ra.

Trong tủ có vài chiếc rương lớn, nhân viên bảo trì chỉ vào đó: “Đều là đồ của mấy người.”

Hộ vệ thân cận tiến lên lấy rương ra, sau đó nhấn mật mã mở rương.

Một chiếc rương chứa đầy đủ các công cụ cải trang, hai chiếc rương khác là đủ các kiểu quần áo, chiếc rương cuối cùng để đựng vũ khí.

“Mau lên.”

Thompson nói xong thì bắt đầu cầm công cụ cải trang lên để trang điểm.

Nhân viên bảo trì lười biếng dựa vào tủ nhìn bọn họ.

Ù ù.

Điện thoại rung lên vài lần, nhân viên bảo trì lấy điện thoại ra xem, sau đó sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Mấy người làm việc đúng thật là không nhanh nhẹn, người đuổi theo mấy người đã tới rồi, hơn nữa còn liên lạc với người phụ trách sân bay, bây giờ bọn họ đang trích camera giám sát, trực giác nhạy bén thật đấy, tôi cảm thấy mấy người sắp bị phát hiện rồi.”

“Fuck! Sao lại như thế này? Đều nhanh hết lên!”

Thompson giận dữ gào lên.

Chương 520: Tốc độ gấp hai mươi tư lần

Người phụ trách sân bay rất nhanh đã xuất hiện trước mặt Lý Phàm.

Sở Trung Thiên chào hỏi người phụ trách sân bay, sau khi làm rõ thân phận của mình, người phụ trách sân bay ban đầu vốn có chút kiêu ngạo, sau đó lập tức trở nên cung kính.

Người phụ trách sân bay có thể lộng hành ở sân bay, nhưng ra khỏi sân bay lại chẳng đáng nhắc tới, không còn uy phong như vậy được nữa.

Nhất là người nhà đều sống ở Hán Thành, nếu mà chọc phải mấy vị trước mắt này, nói không chừng người nhà anh ta đều gặp phải tai họa.

“Ngài Thiên, có chuyện gì ngài cứ nói ra là được, sao phải đích thân đến đây một chuyến chứ.”

Người phụ trách sân bay cười nói.

“Có người nợ tiền của cậu Lý, tôi đến đòi nợ giúp, cậu mau chóng trích xuất camera giám sát ra, để cậu Lý xem xem.”

Người phụ trách sân bay thuận theo tầm mắt của Sở Trung Thiên nhìn qua Lý Phàm.

Tuy Lý Phàm trông còn rất trẻ, nhưng người phụ trách sân bay vẫn không dám coi thường Lý Phàm, dù sao vị này cũng là người khiến Sở Trung Thiên vất vả chạy ngược xuôi.

“Cậu Lý, cậu đợi chút, tôi sẽ lập tức cho người trích camera ra.”

Người phụ trách sân bay vẫy tay với cấp dưới, một tên đi lên mở laptop ra, rồi lập tức thao tác nhanh nhẹn.

Rất nhanh cảnh tượng trong camera giám sát đã xuất hiện trên

màn hình laptop, người phụ trách sân bay lấy laptop từ chỗ cấp dưới, kèm với nụ cười lấy lòng mang laptop đến trước mặt Lý Phàm.

“Cậu Lý, cậu xem, đây là camera giám sát ban nãy sau khi bọn họ vào sân bay.”

Nhóm người Lý Phàm và Sở Trung Thiên cùng nhau xem màn hình laptop, video bắt đầu từ lúc đoàn xe của Thompson vào sân bay.

Lý Phàm khẽ nhướng mày: “Tua nhanh lên.”

Người phụ trách sân bay hơi ngơ ra, cuối cùng dùng ánh mắt ra hiệu cho cấp dưới đến thao tác máy tính.

Cấp dưới gõ bàn phím vài cái, sau đó tốc độ của video trở nên nhanh hơn.

“Cậu thấy có được không? Bây giờ là tốc độ gấp bốn lần, là tốc độ khá thích hợp rồi.”

“Nhanh hơn nữa.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

“Nghe cậu Lý đi, cậu Lý nói tua nhanh bao nhiêu lần thì cậu cứ làm theo.”

Người phụ trách sân bay trách mắng cấp dưới.

Cấp dưới rụt cổ lại, yếu đuối nói: “Cậu Lý, cậu muốn tua nhanh gấp bao nhiêu lần thế ạ?”

“Hai mươi tư lần.”

Đôi mắt của tên cấp dưới lập tức trừng lớn, tròng mắt suýt chút nữa thì rơi ra ngoài.

“Hai, hai mươi tư lần? Tốc độ tua như vậy cao quá rồi, hoàn toàn không thể nhìn rõ được gì cả!”

Người phụ trách sân bay đá vào chân cấp dưới: “Cậu nghe không hiểu à? Cậu Lý bảo làm gì thì cứ làm theo đi!”

“Vâng vâng.”

Tên cấp dưới không dám nói gì nữa, tăng tốc độ của video lên gấp hai mươi tư lần.

Tốc độ tăng càng cao, những động thái trong video đều trở nên nhanh như tia chớp.

Người phụ trách sân bay nhìn qua, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, hoàn toàn không thể xem tiếp nữa.

Sắc mặt của Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân cũng như vậy, hai người hoàn toàn không thể chịu được tốc độ cao như vậy, lần lượt dời tầm mắt đi, nếu còn xem tiếp nữa, e là sẽ nôn ra ngay tại chỗ mất.

Sở Trung Thiên miễn cưỡng còn có thể kiên trì được, nhưng sắc mặt cũng có chút khó coi rồi.

Sắc mặt của Lý Phàm lại rất bình thường, gần như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tốc độ cao như vậy.

Rất nhanh Lý Phàm đã đưa tay ra gõ xuống dấu cách, video trên màn hình cũng lập tức dừng lại.

Đó là lúc đoàn xe bảo trì rời khỏi đuôi máy bay.

Cả một video đều không xuất hiện thứ gì đáng nghi ngờ, duy chỉ có một điều khiến Lý Phàm cảm thấy có chút không ổn, chính là chiếc xe bảo trì này.

“Tại sao lúc này lại có xe bảo trì?”

Lý Phàm chỉ vào chiếc xe bảo trì trong video hỏi.

Người phụ trách sân bay nhíu mày, nghi hoặc nói: “Chuyện này,

tôi cũng không rõ lắm, theo lí mà nói chiếc Gulfstream này không nên được tiến hành bảo trì ngay trước khi bay mới phải."

"Có ghi chép của nhân viên bảo trì không?" Lý Phàm hỏi.

Người phụ trách sân bay chỉ vào cấp dưới: "Không nghe thấy cậu Lý hỏi gì sao? Mau kiểm tra ghi chép của nhân viên bảo trì!"

"Tôi là người phụ trách bộ phận bảo trì, bên chúng tôi không sắp xếp người tiến hành bảo trì cho chiếc Gulfstream mới cất cánh ban nãy, tôi cũng không biết chiếc xe bảo trì kia là như thế nào nữa."

Lúc này nhân viên phụ trách bộ phận bảo trì cũng rất hoảng loạn, cơ thể run rẩy đến mức mềm nhũn ra rồi.

Người phụ trách sân bay lớn tiếng mắng mỏ: "Mấy người đều làm việc như thế nào vậy! Sao có thể xảy ra chuyện như vậy?

Kiểm tra hết toàn bộ nhân viên bộ phận bảo trì, rốt cuộc là ai đã lái chiếc xe bảo trì đó!"

"Vâng vâng, tôi sẽ đi kiểm tra ngay."

Chủ quản bảo trì lập tức lấy điện thoại ra liên lạc với cấp dưới, bắt đầu kiểm tra người lái xe bảo trì là ai.

Lý Phàm tiếp tục xem video giám sát, thấy chiếc xe bảo trì được lái vào trong nhà kho bảo dưỡng, khẽ nhếch miệng.

"Nhà kho này dùng để làm gì?"

"Đây là kho bảo dưỡng, dùng để bảo trì xe cộ, những vật tư và phụ kiện gì đó đều ở trong nhà kho đó."

Xem video, sau khi chiếc xe bảo trì đó đi vào thì đã đóng kín cửa nhà kho lại, Lý Phàm khẽ sờ cằm: "Bây giờ có thể mở cửa nhà kho không?"

"Có thể, có thể, nhà kho của chúng tôi có thể điều khiển từ xa, bây giờ tôi sẽ cho người đi mở."

Người phụ trách sân bay vội đáp.

“Mở cửa nhà kho ra, sau đó để người của anh bao vây nhà kho, lão Sở, chúng ta qua đó trước.”

Lý Phàm nói xong thì vẫy tay với Sở Trung Thiên, hai người cùng nhau đi tới chiếc Benz kia, chuẩn bị lái về phía nhà kho bảo dưỡng.

Trần Hiểu Đồng lập tức đi theo, Lý Phàm dùng ánh mắt ngăn cản Trần Hiểu Đồng.

“Em không cần đi theo, đợi ở đây là được rồi.”

“Vậy sao được, em phải qua đó giúp anh chứ, ban nãy không phải em đã giúp anh một việc rất lớn sao.”

Trần Hiểu Đồng chu miệng, vô cùng tủi thân nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm cảm thấy có chút đau đầu, đang do dự, Trần Hiểu Đồng đã ôm chặt cánh tay của Lý Phàm, như một con gấu túi treo trên tay Lý Phàm.

“Em không cần biết, em nhất định phải đi cùng anh, anh đừng nghĩ việc đá em đi.”

“Được rồi được rồi, vậy em phải nghe lời, vào rồi chỉ có thể ở trong xe thôi.”

Lý Phàm bất lực thỏa hiệp.

Trần Hiểu Đồng cười, vui vẻ nói: “Không thành vấn đề, em chắc chắn sẽ nghe lời.”

Lý Phàm lắc lắc đầu, lúc đang chuẩn bị lên xe, Khương Văn Hân cũng xông tới.”

“Sư phụ, con cũng đi, Hiểu Đồng đã đi rồi, con không có lí do gì để không đi theo, hơn nữa con còn có thể giúp sư phụ trông Hiểu

Đồng, chắc chắn sẽ không để cô ấy chạy loạn.”

Khương Văn Hân tìm một lí do cho bản thân.

Trần Hiểu Đồng giận dữ trừng mắt với Khương Văn Hân: “Anh gây chuyện đúng không? Có tin tôi xử lí anh luông không.”

“Sư nương à, tôi chỉ tìm một cái cớ thôi, nếu không sư phụ sẽ không đưa tôi theo.”

Khương Văn Hân thấp giọng nói.

Một tiếng sư nương đã khiến Trần Hiểu Đồng trở nên vui mừng: “Thấy anh hiểu chuyện như vậy, chỉ giúp anh một lần thôi đấy.”

Lý Phàm cạn lời nhìn hai người, bất lực lắc đầu: “Mau lên xe đi!”

“Vâng ạ!”

Khương Văn Hân vui vẻ đáp, lập tức mở cửa lên xe.

Chương 521: Bão táp

Chiếc Benz lái thẳng về nhà kho bảo dưỡng, người phụ trách sân bay hoảng loạn chỉ huy như đang đối diện với kẻ địch, ra lệnh cho toàn bộ bảo vệ của sân bay đi về phía nhà kho bảo dưỡng, bao vây toàn bộ nhà kho lại.

Không khí trong sân bay lập tức trở nên căng thẳng, vô số những chiếc xe của bảo vệ kèm theo còi tiếng cảnh báo đang lái về phía nhà kho.

Trong nhà kho bảo dưỡng, nhân viên bảo trì tiếp ứng nhóm người Thompson huýt một tiếng sáo, rồi nhét điện thoại vào trong túi quần.

“Mấy người thật sự đã gây ra một phiền phức lớn cho tôi rồi, bảo vệ của sân bay đã bắt đầu hành động rồi, bọn họ muốn bao vây nhà kho lại, thời gian còn lại cho mấy người không còn quá hai phút, tôi không ở cùng nữa, đi trước đây.”

Nhân viên bảo trì nói xong thì đi ra cửa sau, mở cửa ra rồi đi ra ngoài.

Giây phút nguy hiểm như thế này, nhân viên bảo trì không muốn ở lại cùng bọn họ đợi chết.

“Fuck! Tên khốn nạn chết tiệt này, mau rút!”

Thompson đội mũ lên, lấy một khẩu súng từ chiếc rương đựng vũ khí bên cạnh, nhanh chóng xông ra phía cửa sau.

Đám người Cletti cũng lần lượt tăng tốc, cầm vũ khí lên rồi đi theo.

Sau khi Thompson ra khỏi cửa sau, chỉ nhìn thấy bóng dáng nhân viên bảo trì nhảy xuống từ bức tường, sau đó anh ta biến mất khỏi tầm mắt của Thompson.

Nghe tiếng báo động truyền đến từ bốn xung quanh, trong lòng Thompson vô cùng hoảng loạn, cảm thấy bản thân thông minh đã bị thông minh hại, vào giây phút then chốt nhất lại đưa ra lựa chọn sai lầm nhất.

Vốn còn muốn chơi chiêu nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, không ngờ tư duy của Lý Phàm lại hoàn toàn không giống bình thường, lập tức tìm ra được nơi an toàn nhất này.

Thompson chỉ cảm thán trong giây lát, sau đó hoảng loạn chạy về nơi nhân viên bảo trì đã biến mất.

Trên bức tường đó đã được khoét một vài lỗ, để người ta có thể trèo lên đó nhảy qua tường.

“Shit! Đã rất lâu tôi không làm loại chuyện này rồi, chuyện trèo tường ngày hôm nay đúng thật là khiến tôi mất sạch mặt mũi!”

Tuy miệng thì oán hận như vậy, nhưng cơ thể Thompson vẫn vô cùng thành thật bám vào tường rồi bắt đầu dùng lực trèo lên.

Có điều những năm nay Thompson đã quen với cuộc sống thoải mái, hành động không tốt như trước nữa, sau khi trèo vài cái nhưng lại vẫn không thể trèo lên đến đỉnh tường.

Cletti và đám thị vệ thân cận cũng xông tới, Thompson trèo tường đến mức mặt đỏ tía tai, thấy đám người Cletti đang khoanh tay đứng nhìn mình, Thompson giận dữ hét lớn.

“Mấy người đang xem trò vui đúng không! Coi tôi là con khỉ đấy à? Mau tới giúp tôi, mấy người các cậu đúng là đầu đã gỉ sét cả rồi!”

Cletti lập tức đẩy một thị vệ bên cạnh mình, hét lớn: “Còn không mau giúp đại nhân lên tường!”

Đám thị vệ cùng nhau đi đến phía sau Thompson, bắt đầu hợp sức đẩy Thompson lên tường.

… Xe Benz lái đến cửa nhà kho, mở cửa ra rồi đi vào trong, ánh mắt Lý Phàm nhanh chóng lướt qua nhà kho một lượt.

Trong nhà kho chất đầy linh kiện máy móc, nhưng hoàn toàn không có bóng dáng người nào.

Đột nhiên, Lý Phàm nhìn thấy tung tích của chiếc xe bảo trì kia, lập tức lái đến bên cạnh chiếc xe đó.

Lý Phàm xuống xe nhìn xung quanh, trầm giọng nói: “Hiểu Đồng, em và Văn Hân ở trên xe, lão Sở, theo tôi tới bên này.”

Lý Phàm chỉ vào gian bảo trì xe, sau đó chạy về phía đó.

Sở Trung Thiên lấy súng ra, lên nòng súng rồi chạy theo Lý Phàm.

Trần Hiểu Đồng muốn xuống xe, Khang Văn Hân thấp giọng nói: “Sư nương, chúng ta đừng gây thêm loạn nữa, nếu không sư phụ sẽ không vui đâu.”

“Anh không muốn nhìn thấy dáng vẻ đẹp trai ngời ngời của sư phụ mình sao? Anh không biết đi cổ vũ cho sư phụ của mình sao? Như vậy sao còn làm đồ đệ được? Chắc chắn sẽ không học được bản lĩnh thật sự.”

Khang Văn Hân cảm thấy hoảng hốt, cả người đều như có chút không ổn.

Trần Hiểu Đồng nhếch miệng, nói tiếp: “Anh đã từng nghe nói chưa? Muốn học thành tài thì phải ngủ cùng thầy, với cái sự giác ngộ này của anh, cả đời này cũng đừng mong học được kĩ thuật cao siêu gì.”

Tinh tần của Khang Văn Hân như bị đả kĩch, ủ rũ nhìn Trần Hiểu Đồng nói: “Vậy, chúng ta đi theo qua đó?”

“Phí lời, chắc chắn là phải đi theo rồi, tôi còn muốn nhìn dáng vẻ đẹp trai ngời ngời của anh Lý Phàm cơ!”

Trần Hiểu Đồng nói vài lời đã đánh vỡ được tâm lí phòng bị của Khang Văn Hân, mở cửa xuống xe rồi chạy theo về phía gian bảo trì.

Lý Phàm và Sở Trung Thiên đi vào gian bảo trì, nhìn mấy cái rương trên bệ bảo trì, lập tức chắc chắn được đám người Thompson từng tới đây.

Nhìn ra cửa sau cách đó khong xa, Lý Phàm vẫy tay với Sở Trung Thiên, hai người cùng nhau đi qua đó.

Lý Phàm đứng ở trước cửa nghe ngóng một lúc, sau đó làm tư thế tay yểm hộ với Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên khẽ gật đầu, Lý Phàm mở khóa cửa, đạp cửa ra.

Giây phút cửa mở ra, có một tên thị vệ ngồi xổm trước cửa, lập tức bóp cò súng, bắn về phía cánh cửa đột nhiên được mở ra.

Sau tiếng súng, thị vệ mới phát hiện không có ai xông ra.

Khi anh ta ý thức được có điều không ổn, một cái tuốc nơ vít bay ra, cắm thẳng vào cổ họng anh ta.

Tên thị vệ phun ra một ngụm máu, rồi cả người ngã về phía sau.

Sau đó Sở Trung Thiên xông ra, nhìn thấy hai tên thị vệ đang đỡ Thompson trèo tường, Cletti và một tên khác đang cảnh giác.

Thấy Sở Trung Thiên đột nhiên xuất hiện, Cletti chợt hoảng hốt, lập tức giơ súng lên.

“Khốn khïếp! Nổ súng, nổ súng!”

Cletti hét lên một tiếng rồi bóp cò súng trước.

Thị vệ đứng bên cạnh cũng nhắm vào Sở Trung Thiên, hai người bọn họ điên cuồng bắn về phía Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên hoàn toàn không dám xông lên, ôm đầu chạy ra sau cửa.

Pằng pằng pằng.

Tiếng súng không ngừng vang lên, hỏa lực từ khắp nơi vô cùng khốc liệt.

“Cậu Lý, Thompson đang trèo tường, Cletti dẫn người trông chừng, chuyện này, dường như có chút kì lạ, Cletti nên là người phụ trách cao nhất mới đúng, có điều hỏa lực của bọn họ đúng là quá mạnh rồi.”

Sở Trung Thiên hoảng loạn nói, tiếng súng bên ngoài vang lên như tiếng pháo, đổi lại là ai thì cũng đều sẽ căng thẳng.

Lý Phàm khẽ gật đầu, sau đó xách cái rương công cụ kia lên, rồi men theo phía cửa, ném rương công cụ về phía truyền ra tiếng súng.

Rương công cụ cùng với những món đồ trong đó bay ra ngoài, bay về phía đám người Cletti.

Đám người Cletti nào từng gặp trận thế như vậy, thấy các công cụ phát ra tia điện, đều không biết nên ứng phó thế nào.

“Chuyện này là như nào? Chúng ta có cần tránh một lát không!”

Cletti có chút mơ màng hỏi.

Sắc mặt tên thị vệ bên cạnh hoàn toàn không có chút để tâm nói: “Có gì cần phải tránh chứ, cũng chỉ là một vài công cụ thôi mà, không thể nào khiến chúng ta bị thương được!”

Lúc thị vệ nói lời này, một cái tuốc nơ vít bay về phía trán của anh ta.

Thị vệ giơ tay lên muốn cản tuốc nơ vít lại, nhưng nó lại xuyên qua tay của anh ta, đâm sâu vào trong trán.

Một dòng máu chảy ra từ miệng vết thương, sau đó tên thị vệ ngã xuống đất.

Chương 522: Còn muốn chạy, không dễ đâu

Cletti nhìn thấy thị vệ nằm đo ván trên đất lập tức rùng mình, anh ta đã cảm nhận được tiết tấu sự việc bắt đầu đi theo chiều hướng xấu rồi.

Đang lúc Cletti nghĩ đến chuyện phải núp vào đâu đó thì một chiếc cờ lê lao vút tới, đập mạnh vào đầu Cletti.

Bốp!

Đầu của Cletti bị lún xuống, máu và não tương lẫn lộn.

Khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, trong đầu Cletti đã hiện lên hình ảnh của Lý Phàm.

Trước khi Cletti có thể suy nghĩ thêm thì sinh mệnh của anh ta đã chấm dứt, đôi mắt nhắm lại và chết.

Hai gã thị vệ giúp Thompson leo tường cũng bị dụng cụ đâm thủng đùi và thân thể nhưng vì đã leo được gần hai mét nên Thompson đã may mắn thoát khỏi cơn lốc các dụng cụ.

Lý Phàm bước ra cửa sau, nhìn hai gã thị vệ chịu đau mà giương súng lên phòng thủ.

Không đợi hai gã thị vệ bóp cò súng, Lý Phàm đã vén áo lên, rút cây súng lục bên hông ra và bắn hai phát về phía hai tên thị vệ.

Pằng Pằng!

Sau hai phát súng, máu tóe ra từ chính giữa trán của hai tên thị vệ và chúng ngã xuống đất một cách ngay hàng thẳng lối.

Thompson đã bám vào được gờ tường, kinh hoảng nhìn Lý Phàm, hai chân bám trên vách tường run lẩy bẩy.

Đáng lẽ hai chân của anh ta phải dùng sức để vượt qua tường một lèo nhưng lúc này đây cặp chân của Thompson không còn chút sức lực nào, chưa nói đến việc vượt tường mà ngay cả bờ tường cũng suýt chút nữa là trượt tay rớt xuống.

Lý Phàm mỉm cười tiến về phía Thompson, thản nhiên nói: “Xuống đi rồi chúng ta thong thả nói chuyện.”

Hai má Thompson giật tưng tưng, môi run rẩy nói: “Tôi, tôi không xuống đâu, anh hãy thả tôi đi đi, mọi chuyện đều do Cletti làm, không liên quan gì tới tôi hết!”

“Đừng có giả vờ ngây thơ, vừa rồi là Cletti yểm trợ cho mày đào thoát đúng không? Thân phận của mày đã bại lộ rồi, không muốn chết thì nhanh xuống đây, còn nếu mày chán sống rồi thì cứ thử đi, xem xem mày có thể vượt qua được bức tường này không.”

Vẻ mặt lạnh lùng của Lý Phàm khiến cho Thompson bị áp lực về mặt tinh thần rất lớn.

Thompson do dự trong chốc lát rồi cơ thể không tự chủ được mà trượt xuống, cuối cùng hai cánh tay đang bám lấy gờ tường không thể chống đỡ được sức nặng cơ thể nữa, đành phải bất đắc dĩ mà buông tay.

Bịch bịch!

Thompson ngã xuống đất, té đau đến mức nhăn răng hít hà.

“Ai u, cái lưng của tôi, đúng là gặp phải quỷ mà, đã biết từ trước là không nên đến chỗ này rồi mà!”

Lý Phàm đi đến chỗ Thompson, nheo mắt nhìn anh ta nói: “Nói, là ai sai các người tới?”

Thompson gục đầu, trong mắt loé lên.

Nếu nói ra thì không chỉ riêng Thompson tiêu đời mà người nhà anh ta cũng đi đời nhà ma luôn.

Khóe mắt liếc thấy Lý Phàm dường như không phòng bị đối với mình, ngón tay Thompson khẽ giật giật.

“Tôi khai, nhưng tôi khai rồi anh có thể thả tôi đi được không?”

Thompson cố ý di dời sự chú ý của Lý Phàm.

Lý Phàm nhếch mép khinh thường cười nói: “Chắc chắn sẽ thả mày đi, này phải tin vào nhân phẩm của tao chứ.”

“Ha ha, vậy thì được, tôi sẽ khai, kẻ phái tôi đến là, là…”

Thompson đột nhiên rút từ trong ngực ra một khẩu súng, chỉa họng súng về phía Lý Phàm rồi bóp cò.

Lý Phàm tung một cước đá bạt cánh tay đang cầm súng của Thompson sang một bên.

Sở Trung Thiên lao tới, trực tiếp bay lên đá một cước vào mặt Thompson hất văng anh ta ra xa mấy thước.

“Mẹ kiếp mày vẫn còn cứng đầu, dám chĩa súng vào anh Lý, mày có tin tao đánh chết thằng chó già nhà mày không hả!” Sở Trung Thiên điên cuồng gào lên.

“Lão Sở, đừng kĩch động, con của ông đã được bọn chúng thả ra rồi à?”

Lý Phàm bình tĩnh hỏi.

“Chuyện này… Vẫn chưa.”

Sở Trung Thiên cúi đầu, sắc mặt có chút không được tốt.

“Cứ vậy đi, vừa hay dùng tên này để đổi lấy con trai ông.”

Sở Trung Thiên đột nhiên ngẩng đầu, ra lớn như vậy đích trạng huống, Sở Trung Thiên đều làm tốt đứa con bị giết con tin đích chuẩn bị.

Giờ phút này mà Lý Phàm còn giúp mình nghĩ cách cứu con trai về nên Sở Trung Thiên vô cùng cảm động.

“Anh Lý…”

Sở Trung Thiên nghẹn ngào nói không ra lời.

“Được rồi lão Sở, đừng kĩch động như vậy, con trai ông sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lý Phàm trấn an Sở Trung Thiên rồi đi đến bên cạnh Thompson túm tóc anh ta.

“Thompson, hành động thiếu suy nghĩ vừa rồi của mày thật khiến tao thất vọng.”

“Không, không, cầu xin anh hãy thả tôi ra, tôi thật sự không khai ra được, nếu khai ra thì cả nhà tôi sẽ mất mạng.”

Thompson nước mắt nước mũi tèm lem nói.

“Mày không tin là tao cũng có thể khiến cả nhà mày chầu ông bà ông vải à.”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Thompson.

Thompson cảm thấy máu huyết trong người sắp đông lại đến nơi rồi, anh ta hoàn toàn tin rằng Lý Phàm nói được làm được.

Ngẫm lại thì kiểu gì người nhà của mình cũng phải chết, Thompson cảm thấy mình đúng là tiến thoái lưỡng nan.

“Tôi, tôi chỉ có thể khai ra một số manh mối có liên quan đến Trương Trình Đổng đã bị anh đánh bị thương lúc trước, là đại boss đã cải biến cho Trương Trình Đổng sai chúng tôi đến đối phó anh.”

Tuy Thompson không có nói thẳng ra là ai, nhưng chút manh mối đó cũng đủ để Lý Phàm điều tra rõ ràng.

“Vậy vì sao lại có người đi lấy máu của tao?”

“Bởi vì, bởi vì anh quá mạnh, anh có thể đánh bị thương một kẻ từng được cải tiến như tên Trương, điều này khiến cho đại boss của chúng tôi vô cùng khiếp sợ, cho nên ông ta muốn lấy máu để nghiên cứu gen của anh xem có thể bù đắp cho khiếm khuyết trong kỹ thuật cải biến gen của ông ta hay không.”

“Đại boss luôn cho rằng công nghệ của mình là hoàn hảo, nhưng có khả năng là ông ta thiếu một loại đoạn gen cảm ứng nào đó, tức là đoạn gen mạnh hơn khiến cơ thể con người trở nên mạnh mẽ hơn. Ông ấy cho rằng anh đang sở hữu đoạn gen này cũng nên. “

“Tôi đã nói hết những gì tôi biết rồi, cầu xin anh hãy thả tôi ra, rời khỏi đây rồi tôi sẽ vĩnh viễn không quay trở lại nữa, tôi sẽ mai danh ẩn tích và không bao giờ tham gì vào bất cứ chuyện gì nữa.”

Thompson đau khổ cầu xin, anh ta thật sự sợ hãi Lý Phàm rồi.

Trần Hiểu Đồng cùng Khang Văn Hân đuổi theo lại đây, nhìn thấy thi thể trên mặt đất, Khang Văn Hân trực tiếp dùng hai tay bưng kín mặt.

Trần Hiểu Đồng tỏ vẻ khinh thường Khang Văn Hân: “Anh ra dáng đàn ông một chút được không? Bộ dạng như vậy sao mà lái xe? Tôi thấy vào hời khắc mấu chốt phải liều chết với người ta chắc anh không dám đạp ga đâu.”

“Ai, ai nói tôi không dám nhấn ga? Tôi có thể phóng gần 500km đấy!”

Nhắc tới chuyện lái xe, Khang Văn Hân giống như biến thành người khác, không chút sợ hãi.

Lý Phàm đứng dậy đánh mắt với Sở Trung Thiên: “Lão Sở, tôi sẽ đưa tên này đi trước, còn anh hãy liên hệ với người của sân bay xử lý hiện trường đi.”

“Anh Lý cứ yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt những chuyện còn lại ở đây.”

Sở Trung Thiên cung kính nói.

Lý Phàm gật đầu rồi túm đầu Thompson lôi ra cửa.

“Cô cậu đúng là không biết nghe lời gì cả, đã bảo cả hai chờ trên xe sao lại chạy đến đây? Vừa rồi không nghe thấy tiếng súng hả? Lỡ trúng phải đạn lạc nói không chừng sẽ mất mạng như chơi.

Lý Phàm nghiêm mặt nói với Trần Hiểu Đồng cùng Khang Văn Hân.

Chương 523: Có thể để mày như ý

Trần Hiểu Đồng lén lút thè lưỡi rồi túm tay áo Lý Phàm lắc lắc cánh tay.

“Anh Lý Phàm, chẳng phải vì tụi em lo lắng cho anh sao, hơn nữa, chúng em nghe thấy tiếng súng dừng rồi mới chạy lại đây chứ bộ, em biết anh rất lợi hại, nhất định sẽ thắng bọn chúng mà.”

Lý Phàm hung hăng trừng mắt với Trần Hiểu Đồng: “Sau này còn không nghe lời nữa thì đừng trách tôi đi mà không dẫn theo cô.”

“Ui ui ui, sau này người ta nhất định sẽ nghe lời mà.”

Trần Hiểu Đồng chợt thay đổi thái độ nũng nịu, dụi dụi gương mặt đáng yêu, quyến rũ vào cánh tay của Lý Phàm.

Khang Văn Hân trong lòng thầm nghĩ công phu làm nũng của Trần Hiểu Đồng thật là lợi hại, mình mà bắt chước làm nũng y vậy sợ là…

Không đúng, một thằng đàn ông như mình sao có thể làm nũng với sư phụ như vậy được!

Tuyệt đối không thể có suy nghĩ như vậy!

Bất cứ lúc nào cũng phải ghi nhớ mình là một thằng đàn ông đầu đội trời chân đạp đất!

Khang Văn Hân lắc đầu thật mạnh để đánh bay cái suy nghĩ không thiết thự ấy ra khỏi đầu.

Lý Phàm túm Thompson đi ra ngoài, Khang Văn Hân cùng Trần Hiểu Đồng đi theo Lý Phàm tiến về chiếc xe đậu trên đường.

“Văn Hân, cậu lái xe đi, Hiểu Đồng ngồi vào ghế phụ.”

Lý Phàm dặn dò xong thì mở cửa sau của xe ra rồi nhét Thompson

vào.

Thompson nôn nóng, sợ hãi nhìn Lý Phàm: “Anh, chẳng phải anh đã nói là sẽ thả tôi đi sao? Anh còn muốn đưa tôi đi đâu!”

“Tao nói là thả mày chứ không có nói là thả mày ngay bây giờ.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

“Fuck…!”

Thompson mới vừa mắng một câu, trên má đã bị Lý Phàm tát một cái thật mạnh.

Máu lẫn với nước bọt rỉ ra từ khoé miệng của Thompson, lúc này anh ta mới hiểu ra mình đã bị bắt làm tù binh.

“Anh, anh là kẻ không biết giữ lời! Đáng lẽ anh phải thả tôi ngay bây giờ.”

“Con của lão Sở vẫn còn đang bị các người giam giữ, bây giờ tao có thả mày ra thì lão Sở cũng sẽ không tha cho mày đâu, mày hãy chịu khó động não một chút đi, nếu mày thật sự muốn tao thả mày ngay lúc này thì tao có thể cho mày như ý.”

Toàn thân Thompson run lẩy bẩy rồi lập tức dập tắt cái suy nghĩ không thực tế ấy đi.

Bây giờ người ta là dao thớt còn mình chỉ là miếng thịt bò nằm trên thớt, vẫn nên biết điều một chút mới được.

Thompson từ từ nhắm hai mắt lại rồi dựa vào lưng ghế, im lặng không nói một lời.

Khang Văn Hân khởi động xe và lái ra khỏi kho bảo dưỡng: “Sư phụ, chúng ta đi đâu bây giờ?”

Lý Phàm gãi gãi đầu, trong lòng cũng chưa nghĩ ra nên nhốt Thompson ở đâu.

“Trước tiên cứ lái về nội thành đã.”

“Được.”

Chiếc Mercedes Benz lái ra khỏi sân bay và tiến vào thành phố.

…

Người phụ trách sân bay cùng với các nhân viên bảo vệ của mình chạy nhanh ra phía sau kho bảo dưỡng.

Nhìn xác chết ngổn ngang trên sàn, nhất là khi xác chết đều là người nước ngoài thì người phụ trách sân bay liền cảm thấy không ổn rồi.

“Chuyện, chuyện gì thế này?”

Người phụ trách sân bay cảm thấy da đầu muốn nổ tung, lớn chuyện là cái chắc rồi!

Sở Trung Thiên đang hút một điếu thuốc và nói một cách bình tĩnh: “Chuyện đúng như những gì anh đang nhìn thấy đấy thôi, liên lạc với đội trưởng Chương, bảo anh ta đến xử lý đi.”

“Tôi, tôi liên lạc à?”

Hai chân của người phụ trách sân bay đang run lẩy bẩy.

“Chẳng lẽ tôi liên lạc? Anh là người phụ trách sân bay, gọi cuộc điện thoại này là quá hợp lý rồi, bộ phận bảo trì có phát hiện được gì không?”

Người phụ trách sân bay đau khổ rút điện thoại ra, nặng nề nói: “Trước đố bộ phận bảo trì đã tra ra rồi, là một nhân viên bảo trì tên Dương Sâm lái xe bảo trì đến chỗ chiếc máy bados để bảo dưỡng.”

“Gửi cho tôi thông tin chi tiết của nhân viên bảo trì đó.”

“Vâng vâng.”

Người phụ trách sân bay ứng tiếng hai lần, sau đó yêu cầu người giám sát bảo trì của mình chuyển thông tin của nhân viên bảo trì tên Dương Sâm cho Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên xem thông tin của nhân viên bảo trì trên di động.

Thông tin của công nhân bảo trì tên Dương Sâm rất đơn giản, từ khi tốt nghiệp trung cấp nghề, anh ta đã làm việc tại sân bay.

“Người tên Dương Sâm này bình thường có quan hệ tốt với người nào?”

Sở Trung Thiên cau mày hỏi.

Dựa vào tư liệu thì không tìm thấy vấn đề gì nên Sở Trung Thiên chỉ có thể thăm dò một chút.

Sở Trung Thiên hiểu rõ, Lý Phàm bảo ông giải quyết ổn thoả hậu quả không chỉ đơn giản là xử lý thi thể của những người này mà còn phải truy ra tên nhân viên bảo trì đã mất tích kia.

Giám sát viên bảo trì gãi đầu: “Dương Sâm tương đối khép kín, hơi quái gở, bình thường quan hệ với những người xung quanh không lạnh nhạt cũng không hồ hởi, anh ta thường thích làm việc một mình, dù là công tác bảo trì đi nữa thì anh ta cũng chỉ thích làm một mình thôi.”

“Trong bộ phận của chúng tôi có rất nhiều kẻ thích nhàn hạ, thỉnh thoảng có những công việc lẽ ra phải do nhiều người cùng làm thì lại để cho một mình Dương Sâm làm, Dương Sâm cũng chịu khó, không oán trách nửa câu mà chỉ tự mình đi xử lý.”

“Chúng tôi đều cho rằng anh ấy là một người kỳ quái, nhưng thấy anh ấy chăm chỉ như vậy, mọi người cũng không can thiệp quá nhiều, để mặc anh ấy làm một mình.”

Sở Trung Thiên xoa xoa mặt, những kẻ thích hành động một mình như vậy thường sẽ có chỗ nào đó không bình thường.

“Anh ta đang ở đâu?”

“Anh ấy ở trong một thôn cách sân bay không xa, là một căn nhà thuê lại của người dân, vốn dĩ chúng tôi cũng có ký túc xá riêng nhưng một phòng ba người mà Dương Sâm thì cảm thấy nhiều người không thích mình nên đã dọn đến thôn sống một mình.”

Sở Trung Thiên khẽ nhướn mày rồi nói với người giám sát bộ phận bảo trì: “Dẫn tôi đến chỗ anh ta ở.”

Người giám sát bộ phận bảo trì lộ vẻ khó xử: “Tôi cũng không biết chỗ ở cụ thể của anh ta, cri biết anh ta sống trong thôn đó mà thôi.”

“Vậy nhanh đến đó hỏi xem có ai biết không.” Sở Trung Thiên bất mãn nói.

“Vâng, vâng, để tôi hỏi.”

Người giám sát bảo trì lấy điện thoại hỏi trong nhóm làm việc, nhưng câu trả lời là không ai biết.

“Tất cả mọi người đều không biết, người đó hết sức quái gở, bình thường đều không nói chuyện với ai hết.”

Sở Trung Thiên trừng mắt với người giám sát bộ phận bảo trì rồi hỏi người phụ trách sân bay.”

“Liên hệ đội trưởng Chương chưa?”

“Liên hệ rồi, liên hệ rồi, đội trưởng Chương nói nội trong 20 phút bọn họ nhất định sẽ đến.”

“Hãy để tôi sử dụng các nhân viên bảo vệ của anh. Tôi sẽ đưa họ đi khám xét cái thôn mà Dương Sâm ở, đợi đội trưởng Chương bảo anh ấy cũng đến đó luôn và nói cho anh ta biết chuyện liên quan đến anh Lý.” Sở Trung Thiên dặn dò.

“Hiểu rồi hiểu rồi, tôi nhất định sẽ hoàn thành mọi chuyện, đội trưởng đội an ninh, anh dẫn theo người đi cùng ông Thiên tìm

Dương Sâm, mọi chuyện đều phải nghe ông Thiên đây căn dặn!”

Đội trưởng an ninh gật đầu thật mạnh, mặt làm ra vẻ lấy lòng nói với Sở Trung Thiên: “Mời ông Thiên đi lối này, trong tay tôi hiện tại có hơn hai mươi người có thể điều động, tất cả đều nghe theo căn dặn của ông Thiên.”

“Lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới thôn mà Dương Sâm đang ở, phong tỏa toàn bộ lối ra vào của thôn!”

“Rõ, chúng tôi hành động ngay.”

Đội trưởng an ninh cầm bộ đàm, truyền xuống những dặn dò của Sở Trung Thiên rồi nhanh chóng đi theo Sở Trung Thiên tiến về phía chiếc xe của đội an ninh.

Xe của đội an ninh lao ra khỏi sân bay, lái về phía ngôi làng cách đó không xa.

Chương 524: Nhân viên bảo trì giả mạo

Đội trưởng Chương dẫn theo người đuổi tới sân bay.

Nhìn thấy thi thể của đám Cletti, đội trưởng Chương nhíu chặt mày.

“Hiện trường rộng như vậy, sợ là những tên này đã dùng không ít súng, sao lại bị mấy thứ như cờ lê, tua vít giết chết chứ? Các tổ tiến hành khám nghiệm hiện trường đi, xong rồi thì đem thi thể của họ về để tạm trong nhà xác để bảo quản.”

“Vâng!”

Đội điều tra bắt đầu hành động, đội trưởng Chương có chút đau đầu nhìn người phụ trách sân bay: “Đã xảy ra chuyện gì, là ai đã bắn nhau với bọn họ?”

“Là ông Thiên, Sở Trung Thiên, cùng một anh chàng họ Lý đã gây ra, anh Lý đã túm người ngoại quốc tên Thompson quay về thành phố rồi còn ông Thiên thì dẫn theo người ở đây đến làng bên cạnh để bắt một nhân viên bảo trì tên Dương Sâm.”

“Ông Thiên có dặn, sau khi anh đến thì bảo anh cũng đến cái làng đó một chuyến, nói là chuyện có liên quan đến anh Lý, chuyện này tôi cũng không rõ, hay là tôi kể lại cho anh trên đường đi nhé?”

Đội trưởng Chương khẽ rùng mình, không ngờ chuyện này còn dính dáng tới cả Lý Phàm.

Đội trưởng Chương dùng sức gãi đầu, anh ta đành gượng cười thầm nghĩ, anh chàng Lý Phàm này cũng được lắm, quả nhiên là muốn làm cho lớn chuyện đây mà.

Có điều mọi chuyện đã làm tới mức này thì về tình về lý đều phải đứng về phía Lý Phàm, suy cho cùng thì ván này đã cược lên người Lý Phàm rồi.

“Tiểu Lưu, hiện trường ở đây giao cho cậu, Tiểu Vương dẫn theo người trong nhóm cậu đi theo tôi.”

“Vâng!”

Dưới trướng đội điều tra có hai nhóm, một nhóm ở lại hiện trường tiến hành khám nghiệm, nhóm còn lại thì đi theo đội trưởng Chương đến thôn làng gần đó.

Người phụ trách sân bay trên đường đi theo đội trưởng Chương, đã kể lại tất tần tật những chuyện mà mình biết.

Đội trưởng Chương nghe xong, trong lòng cũng đã dự đoán được phần nào nhưng càng suy đoán, đội trưởng Chương lại càng cảm thấy khiếp sợ.

Đội trưởng Chương ổn định lại tinh thần, bỏ hết những suy nghĩ lung tung và căn dặn cấp dưới tăng tốc hơn nữa.

Lộ trình 2km cũng không xa, chỉ mất vài phút, đội trưởng Chương đã chạy đến trước cổng thôn rồi.

Đội trưởng Chương vừa xuống xe đã nhìn thấy Sở Trung Thiên ảm đạm rời khỏi thôn, anh ta liền biết tình hình có lẽ là không ổn.

“Lão Sở, ông đã phát hiện ra cái gì rồi?”

“Đội trưởng Chương, dù gì anh cũng đã đến, chuyện này không đơn giản, sợ là cần anh phải điều tra một chút.”

“Hả?” Đội trưởng Chương phát ra thanh âm kinh dị: “Cứ từ từ nói, hiện tại đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Sở Trung Thiên chỉ ra phía sau, hai nhân viên an ninh dùng tay che mũi đang cùng nhau khiên một cái túi to, bên trong bốc ra một mùi hôi thối.

“Đây là thi thể của nhân viên bảo trì Dương Sâm đích thi thể, lúc trước thi thể của anh ta được bọc bởi tầng tầng lớp lớp màng bọc thực phẩm và than gỗ nên mới không bốc mùi, chúng tôi vừa tháo

màng bọc thực phẩm ra thì mùi thối liền tản ra, thi thể đã hoàn toàn thối rữa.”

“”Tôi cũng tìm thấy một chiếc mặt nạ da người tại nơi ở của Dương Sâm, Tôi đoán nó đã được sử dụng khi người kia đóng giả Dương Sâm, nhưng tôi không dám động đến chiếc mặt nạ đó để không phá huỷ dấu vết trên đó.”

Sở Trung Thiên cẩn thận kể lại tình hình cho đội trưởng Chương, càng nghe, chân mày của anh ta lại càng nhíu chặt.

Lại là một người đã chết, lại là mặt nạ da người, chuyện đã vượt quá khả năng nhận thức của đội trưởng Chương.

Với đội trưởng Chương mà nói, mặt nạ da người là thứ chỉ có trong những cuốn tiểu thuyết võ hiệp.

Bây giờ công nghệ tiên tiến như vậy nhưng dù làm mặt nạ thì bạn cũng phải dùng silicone để làm ra.

“Tôi biết rồi, Tiểu Vương, cậu dẫn người đi xem đi, nhất định phải điều tra kỹ càng tất cả những dấu vết có tại hiện trường, toàn bộ đồ vật ở chỗ của Dương Sâm đều phải niêm phong cất vào kho, để đội kỹ thuật đến điều tra rõ ràng.”

“Vâng!”

Tiểu Vương dẫn đầu đội điều tra đi vào chỗ ở của Dương Sâm, đội trưởng Chương kéo Sở Trung Thiên sang một bên.

“Lão Sở, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Còn liên quan đến cả người nước ngoài nữa, không có lý do chính đáng thì tôi không tiện ra mặt.”

“Mấy tên người nước ngoài đó cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì đâu, tên chết tại hiện trường là Cletti, là chủ tịch của giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, tên Thompson bị bắt bởi anh Lý luôn giả làm tùy tùng của Cletti nhưng thực tế thì thân phận của tên do còn cao hơn cả Cletti.

Sở Trung Thiên dừng một chút, quan sát sắc mặt của đội trưởng Chương.

Thấy vẻ mặt của đội trưởng Chương vẫn bình tĩnh, Sở Trung Thiên lại tiếp tục nói: “Bọn chúng là nhằm vào anh Lý mà đến, định dùng các võ sĩ quyền anh bất hợp pháp để giết anh Lý nhưng đã không thành công, anh Lý đã phản công và giết chết tay đấm của bọn chúng.”

“Cuối cùng, chúng đến cược chín nghìn sáu trăm tỷ của anh Lý rồi bỏ chạy, anh Lý lúc này mới đuổi theo, lúc đuổi kịp thì bọn chúng nổ súng trước, anh Lý bị dồn vào đường cùng mới phản kĩcℏ nên có chuyện đang diễn ra.”

Sở Trung Thiên kể hết những gì có thể kể, về những lời giải thích của Thompson thì một chữ Sở Trung Thiên cũng không dám nói.

Đội trưởng Chương nhướng mày hai lần, ẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, mặc dù biết những gì Sở Trung Thiên nói không thật chút nào, nhưng chỉ dựa vào những tình huống đó cũng đủ dùng rồi.

Chỉ cần dựa vào một điều kiện là tổ chức ngầm quốc tế cũng đủ để đội trưởng Chương báo lên trêи, nếu xử lý thích đáng, nói không chừng đội trưởng Chương còn có thể thăng quan phát tài.

“Lão Sở, còn cần ông phối hợp với tôi quay về lấy lời khai, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ tẩy trắng cho ông, sạch bong không tì vết, nhất định sẽ không để cho ông bị liên lụy.”

“Đội trưởng Chương, ngày mai tôi sẽ đến chỗ anh để đưa lời khai, tôi còn phải quay về báo cáo tình hình cho anh Lý, ngoài ra thân phận của nhân viên bảo trì này quá kỳ quái, bọn chúng là người tiếp ức của Thompson và Cletti, nhất định phải bắt được chúng.”

Sở Trung Thiên giục đội trưởng Chương bắt tên đã giả mạo Dương Sâm, dựa vào đội trưởng Chương là lựa chọn thỏa đáng nhất.

Tuy rằng Sở Trung Thiên là tai to mặt lớn ở Hán Thành nhưng thế lực của ông ta cũng chỉ giới hạn trong Hán Thành mà thôi, một khi

rời khỏi địa giới của Hán Thành liền sẽ hành động khó khăn.

Mà đội trưởng Chương thì có thể vận dụng quyền hạn tuần tra để đi điều tra, chỉ cần đối phương lộ ra dấu vết, bất cứ lúc nào cũng có thể điều tra ra được.

Đội trưởng Chương gật đầu, mỉm cười nói: “Yên tâm đi, lòng tôi thế nào ông cũng hiểu mà, nhờ ông giúp tôi chuyển lời đến anh Lý rằng, lão Chương tôi nhất định sẽ dùng toàn lực để bắt được tên đã giả mạo Dương Sâm.”

“Được, vậy tôi đi trước, nơi này giao lại cho anh xử lý.”

Sở Trung Thiên yêu cầu người giám sát an ninh sân bay phái một chiếc xe chạy về hướng thành phố.

Được nửa đường, Sở Trung Thiên lấy di động ra gọi cho Lý Phàm.

“Anh Lý, tên bảo trì sân bay đó là giả mạo thế thân, người thật đã chết lâu rồi, đối phương dùng thân phận của Dương Sâm trà trộn vào sân bây chí ít cũng trên nửa tháng.”

Lý Phàm khẽ nhíu mày, thuận miệng nói: “Biết rồi, ông có chỗ nào phù hợp để giam giữ Thompson không?”

“Có, hai tầng hầm của toà nhà Hồng Thiên trong thành phố đều là của tôi, bình thường muốn giam người, tôi đều mang đến đó để nhốt, nếu anh cần tôi lập tức đến đó luôn.”

“Được, gặp ở Hồng Thiên.”

Chương 525: Hối tiếc không kịp

Tòa nhà Hồng Thiên, tầng hầm thứ hai.

Lý Phàm áp giải Thompson, dẫn Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân tới, đàn em của Sở Trung Thiên đã chờ ở đó.

Nhìn thấy Lý Phàm đến, đám đàn em của Sở Trung Thiên đều cúi đầu khom lưng hô: “Chào anh Lý.”

“Lão Sở đã nói với mọi người rồi chứ?”

“Thiên gia đã dặn dò chúng tôi, nói anh đang giữ một nhân vật quan trọng, mời anh vào trong, Thiên gia đã tu sửa một căn phòng giam, trong đó mặt tường, sàn nhà, trần nhà đều làm bằng thép, chỉ cần nhốt người vào thì như sẽ giống như một cái tủ sắt vô cùng kiên cố.”

Tên đàn em vừa giới thiệu tình hình, vừa dẫn đoàn người Lý Phàm đi vào bên trong.

Sau khi đi vòng vèo một lúc, tên đàn em đi tới trước một cánh cửa kim loại trông giống như cửa của một kho tiền ngân hàng.

“Đây là một khóa mật mã, còn phải xác minh bằng võng mạc. Thiên gia đã bỏ ra rất nhiều tiền để làm ra nơi này.”

“Nhìn cũng ra hình ra dáng đấy, mau mở cửa đi.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Tôi sẽ mở cửa, anh Lý, xin ah chờ một lát.”

Tên đàn em nhấn mật mã, lại đưa mắt quét võng mạc xác thực, sau một lượt thao tác, cách cửa sắt chậm rãi mở ra.

Bên trong cánh cửa là một căn phòng rộng khoảng 20m2, tất cả các bức tường của căn phòng đều là kết cấu kim loại, giữa phòng có vài chiếc ghế sắt, chân ghế được hàn vào mặt đất cũng có kết

cấu kim loại.

Tên đàn em đi vào lấy còng tay và xiềng chân, cười nhạt nhìn về phía Thompson.

“Có thể khóa gã trên ghế để gã không thể chạy trốn. Thiết bị an toàn của chúng tôi có thể nói là kiên cố hơn cả đại lao của Tuần Bộ. Chỉ cần nhốt gã vào trong, cho dù gã có biến thành ruồi cũng không bay ra ngoài được.”

Lý Phàm rất vừa lòng gật gật đầu, đẩy Thompson vào phòng.

Thompson cúi đầu xuống không nói lời nào, dường như đã chấp nhận số phận.

“Tự qua đó ngồi xuống đi, chẳng lẽ còn muốn tôi mời anh?”

Lý Phàm cười nói.

“Anh không thể đối với tôi như vậy, anh phải thả tự do cho tôi, cho dù anh không để tôi đi, cũng không thể hạn chế tự do thân thể của tôi!”

Thompson mở tay ra, trên mặt lộ ra vẻ ai oán.

“Anh phải nghĩ cho kỹ, muốn ngồi trên ghế hay là bị đánh gãy chân gãy tay?”

Giọng điệu của Lý Phàm vô cùng lạnh lùng.

Vẻ mặt Thompson cứng đờ, anh ta suy nghĩ nửa phút, sau đó ngoan ngoãn đi về phía ghế dựa.

Đến khi Thompson ngồi trên ghế, đàn em của Sở Trung Thiên cầm còng tay xiềng chân tới, khóa anh ta trên ghế.

Thompson cắn chặt răng, cảm thấy mình xui xẻo đến tận cùng, không ngờ lại đụng phải chuyện đen đủi như vậy.

Nếu lúc ấy lên máy bay rời đi thì tốt rồi Đáng tiếc, hối hận không

kịp!

Nếu bây giờ có thuốc hối hận, Thompson sẽ có bao nhiêu uống bấy nhiêu, nếu không sao có thể tiêu bớt tâm trạng hối hận bây giờ.

Lý Phàm lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho vệ sĩ Long Môn đang âm thầm bảo vệ mình, bảo họ chia ra một đội vệ sĩ đến đây trông coi Thompson.

Lý Phàm hoàn toàn không tin tưởng năng lực của đàn em Sở Trung Thiên.

Hơn nữa giữ Thompson vì muốn câu cá, cho nên phải bảo vệ an toàn cho gã.

Sau khi gửi xong, anh híp mắt nhìn Thompson.

“Suýt nữa đã quên một việc, hình như bạn tôi có cá cược hai trăm triệu, anh còn chưa trả đúng không?”

Thompson run rẩy cả người, hoảng loạn nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, đó chỉ là chút sai lầm nho nhỏ lúc trước, anh chờ một lát, tôi sẽ liên hệ bảo họ chuyển khoản cho anh ngay.”

Thompson run rẩy đưa tay vào túi quần, móc điện thoại ra gọi cho một dãy số.

“A lô, Laudrew! Trước kia có tài khoản cược Lý Phàm thắng, mau trả tiền thắng cược nhanh lên!”

Thompson cao giọng hô.

Laudrew không vui hừ hừ hai tiếng: “Hừ hừ, anh nói gì vậy Thompson, không phải chúng ta đã nói chia mỗi người một nửa, sao bây giờ lại muốn trả tiền đặt cược? Anh nghiên cứu đến ngu luôn rồi à?”

“Laudrew! Anh đừng nói mát nữa! Tôi muốn anh chấp hành mệnh lệnh, bây giờ lập tức chuyển khoản cho tôi!”

“Dù sao cũng phải cho tôi một lời giải thích hợp lý chứ? Chúng ta đã nói sẽ bí mật nuốt trọn, số tiền lớn như vậy, chỉ cần trả một chút là được?”

Laudrew vô cùng tiếc nuối, đây đâu phải chín mươi sáu triệu, thậm chí không phải chín trăm sáu triệu mà là chín nghìn sáu trăm tỷ đấy! Đổi thành đô la Mỹ cũng phải bốn trăm triệu.

Nếu như có nhiều tiền như vậy, Laudrew có thể bao nuôi ngôi sao lớn Hollywood.

Thompson chỉ ước có thể xách dao chém Laudrew: “Fuck! Tôi nói anh cũng không nghe sao? Nếu bây giờ anh không chuyển khoản, vậy cả nhà anh cứ chờ chết đi!”

“Được thôi Thompson, anh thật sự làm tôi quá thất vọng, còn tưởng anh to gan lắm, ai ngờ vẫn là kẻ nhát gan như vậy, đợi tôi cho người chuyển khoản!”

Laudrew hơi bực bội ngắt điện thoại, Thompson thấp giọng mắng hai câu, nghĩ thầm nếu không đụng phải con gián đánh mãi không chết Lý Phàm này, sao anh ta lại ra nông nỗi này cơ chứ!

“Anh Lý, tôi đã cho người đi làm rồi, chắc các người sẽ nhanh chóng nhận được tin nhắn chuyển khoản thôi.”

Bọn họ cố gắng để mình cười tự nhiên một chút.

Lý Phàm khẽ gật đầu, sau đó nói: “Trước đây các người bắt cóc con trai của Sở Trung Thiên, chính là người bị bắt cóc để uy hiếp ông ta đứng ra tổ chức trận đấu quyền anh trái phép quốc tế kia.”

“Vụ đó do người tổng bộ phụ trách, tôi không biết tình hình cụ thể, hay là anh, anh để tôi gọi điện thoại hỏi một chút.”.

Thompson cảm thấy đầu mình to ra gấp đôi rồi, chuyện dính dáng đến anh ta sao lại nhiều như vậy chứ? Rốt cuộc ai lại hại mình như vậy?

“Mau lên, chỉ cần họ trả con trai Sở Trung Thiên về đây, anh có thể

rời đi.”

Đôi mắt Thompson sáng lên, với anh ta mà nói, có thể lấy lại tự do là chuyện quan trọng nhất.

“Được, tôi sẽ liên hệ, nhất định sẽ bảo bọn họ trả con trai Sở Trung Thiên về đây.”

Thompson kĩcfh động đến bàn tay nắm chặt điện thoại hơi run rẩy, sau khi thử hai lần mới quyết tâm ấn số điện thoại.

Gọi điện thoại ra nước ngoài phải mấy một chút thời gian mới gọi được, đợi khoảng nửa phút, cuộc gọi của Thompson mới kết nối được.

“Hello Thompson, anh muốn báo tin tốt cho tôi sao?”

“No, no, no! Mike, tin tức tôi muốn nói cũng không phải tin tức tốt gì, tôi hành động thất bại, bây giờ tôi trở thành con tin, họ yêu cầu phải thả con trai của Sở Trung Sơn thì mới thả tự do cho tôi!”

Mike sững sờ một lát, điếu xì gà trong tay rơi xuống gạt tàn.

“Tôi không nghe lầm chứ? Có phải ảo giác của tôi không? Thompson, tôi cần anh nhắc lại một lần nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh có thể thất bại được cơ chứ!”

Mike hoàn toàn không thể tin được chuyện mình vừa nghe, Thompson đã thắng các võ sĩ trong giải đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế. Những người kia ai cũng vô cùng hung ác, thật sự có thể nói là không phải là người, sao bây giờ có thể thất bại.

“Mike, tôi thật sự thất bại rồi, anh nhất định phải tin tưởng từng lời từng chữ của tôi!”

Chương 526: Một quân cờ

“Anh cái tên khốn đáng chết này, anh bảo tôi phải nói với sếp lớn như thế nào đây!”

Mike phẫn nộ quát. . TruyenHD

“Mike, không phải anh nên chú ý đến an toàn tính mạng của tôi sao! Chỉ cần anh cứu được tôi ra ngoài, tôi sẽ đi nói chuyện với sếp, tôi sẽ chịu trách nhiêm! Tôi sẽ gánh vác tất cả!”

Mike trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói: “Anh, anh chịu trách nhiệm cái rắm, tôi phải báo cáo tình hình với cấp trên, còn chuyện có thể dùng con trai Sở Trung Thiên để trao đổi người hay không, tôi không thể quyết định được. Bây giờ anh hãy cầu nguyện chúa trời, hi vọng ngài có thể phù hộ cho anh!”

Sau khi nói xong, Mike ngắt điện thoại.

Mike ra sức bứt tóc, trên mặt anh ta đầy vẻ đau khổ khó xử.

Nhiệm vụ hành động thất bại, Mike cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn, thậm chí ngay cả anh ta cũng không thể gánh vác được.

Thầm oán giận hai câu, Mike rối rắm đứng lên, cất bước đi ra khỏi văn phòng.

Chẳng mấy chốc đã đến bên ngoài văn phòng sếp, thư ký xinh đẹp ngồi sau quầy lễ tân, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mike.

“Ông chủ không ở đây.”

“Tôi có chuyện rất quan trọng cần gặp ông chủ, mong cô liên hệ giúp tôi một chút.”

Mike kiên quyết nói.

“Ông chủ đang tham gia một cuộc họp rất quan trọng, bây giờ chỉ

có trợ thủ Tom của ngài ấy ở đây, bây giờ anh chỉ có thể gặp Tom."

"Được, gặp anh ta cũng được."

Thư ký cầm điện thoại trên bàn lên, gọi cho một dãy số nội bộ, sau khi nhỏ giọng nói hai câu, thư ký ra hiệu mời Mike đi vào.

"Anh có thể đi vào."

"Rất cảm ơn cô."

Thư ký bấm vào nút trên bàn làm việc, cánh cửa kim loại bên sườn từ từ mở ra.

Mike bước nhanh vào trong, lập tức nhìn thấy Tôm đang lười biếng nằm trên ghế, tay cầm một ly Whiskey lắc lắc.

"Mike, anh quấy rầy nhã hứng của tôi rồi, biết không?"

"Thật sự rất xin lỗi, nhưng mà xảy ra chuyện quan trọng, cần báo cáo với anh."

Tom nhẹ nhàng uống một ngụm Whiskey, mỉm cười nói: "Vậy nói ra xem, để tôi xem thử đã xảy ra chuyện quan trọng gì."

"Là Thompson, anh ta thất bại rồi, bây giờ trở thành tù binh của đối phương, đối phương yêu cầu dùng con trai của Sở Trung Sơn để đổi Thompson."

Nụ cười trên mặt Tom khựng lại, sau đó anh ta cắn chặt hàm răng, cơ bắp trên mặt nảy lên, thể hiện rõ sự tức giận trong lòng Thompson giờ phút này.

"Sao có thể thất bại?"

"Tôi cũng không nắm được tình hình cụ thể, là Thompson vừa gọi điện cho tôi, muốn tôi đi cứu anh ta."

Tom nhắm hai mắt lại, cẩn thận suy nghĩ một lát, sau đó mở mắt

ra nói: “Đối phương còn có yêu cầu gì khác không? Chỉ muốn con trai của Sở Trung Sơn thôi sao?”

“Thompson không nói đến yêu cầu khác, chỉ nói dùng con trai Sở Trung Thiên để đổi lấy anh ta.”

“Xem ra con trai Sở Trung Thiên vẫn rất quan trọng với bọn họ.”

Tôm nói thầm một câu, ánh mắt hơi lóe lên tia sáng.

“Có thể trao đổi, anh hãy thôi miên chiều sâu con trai của Sở Trung Thiên, lưu lại dấu vết của chúng ta trong sâu thẳm ký ức của cậu ta, biến cậu ta thành một quân cờ rồi thả đi thôi.”

“Tôi hiểu rồi, anh còn có yêu cầu gì khác không?”

Mike cung kính hỏi.

“Điên nhiên là có, lần này anh đích thân dẫn người đi, không cần giết chết Lý Phàm, chỉ cần lấy được máu của anh ta, việc này không phải chuyện gì khó, tôi không hi vọng lại nghe được tin thất bại, hiểu chưa?”

Mike hơi run rẩy, hoảng loạn nói: “Tôi hiểu rồi, tôi nhất định sẽ dốc hết sức lực, tuyệt đối sẽ không thất bại!”

“Hừ hừ, anh dẫn tiểu đội chiến đấu số 11 đi thôi, coi như cho anh thêm thanh bảo kiếm.”

“Cảm ơn anh!”

Mike hơi hưng phấn, tiểu đội chiến đấu số 11 cũng không phải tiểu đội đơn giản.

Trong các thế lực do tước sĩ Brut khống chế, lực lượng mạnh mẽ nhất là tiểu đội chiến đấu số 11, sức chiến đấu cao hơn các tiểu đội trước rất nhiều.

Tuy rằng tiểu đội chiến đấu số 11 là lực lượng chiến đấu mạnh nhất trong các đội, nhưng đã có thực lực giết người trong muôn

vàn quân địch.

Tiểu đội chiến đấu số 11 từng chấp hành nhiệm vụ ở châu Phi, họ đã từng xử lý cả thủ lĩnh của một nước nhỏ.

Nếu so sánh với bộ đội đặc công, tiểu đội chiến đấu số 11 chắc chắn là người xuất sắc nhất trong số đó, họ là sự tồn tại đứng đầu đám binh vương kia.

“Được rồi, mau đi chấp hành đi.”

Tom lạnh lùng nói.

“Vâng!”

Mike tràn đầy niềm tin xoay người đi ra ngoài, sau khi trở lại văn phòng của mình, lập tức gọi điện thoại cho Thompson.

“Thompson, số anh đúng là rất may đấy, ông chủ đã đồng ý, có thể dùng con trai Sở Trung Thiên để đổi lấy anh, chiều mai chúng tôi sẽ đưa đến, thời gian trao đổi quyết định sẽ là tám giờ đêm mai. Anh có thể thông báo với họ, địa điểm do họ chọn.”

“Cảm ơn! Rất cảm ơn anh Mike! Sau khi trở về, tôi phải mời anh đi hưởng thụ thật tốt.”

Thompson cảm kïcℏ đến sắp khóc.

“Đừng nói mấy điều vô dụng này, sau khi họ chọn địa điểm thì lập tức báo cho tôi biết.”

“Được được, tôi nhất định sẽ thông báo ngay cho anh.”

Thompson ngắt điện thoại, ánh mắt mang theo vẻ vui sướиg nhìn về phía Lý Phàm.

“Bọn họ đồng ý rồi, thời gian định là tám giờ đêm mai, các ngươi chọn địa điểm giao người, sau khi các ngươi xác định địa điểm, tôi sẽ thông báo với anh ta.”

“Biết rồi, anh hãy ngoan ngoãn đợi ở đây đi.”

Lý Phàm ra hiệu cho Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân, sau đó quay người đi ra ngoài.

Mọi người đi theo Lý Phàm ra ngoài, đàn em của Sở Trung Thiên lại đóng cánh cửa kim loại lại.

Sở Trung Thiên thở hổn hển chạy tới đây.

Sau khi nhìn thấy Lý Phàm, môi ông ta hơn run lên, muốn hỏi lại không dám hỏi.

“Lão Sở, sao lại chạy vội tới đây thế? Đừng căng thẳng như vậy, chuyện của con trai ông đã xử lý xong rồi, tám giờ tối mai người của đối phương sẽ dùng con trai ông để đổi lấy Thompson, địa điểm do ông lựa chọn, sau đó Thompson sẽ thông báo cho đối phương.”

“Cảm ơn cậu Lý, thằng con bất hiếu của tôi đã làm cậu phải lo lắng rồi!”

“Không thể nói như vậy được, con trai ông cũng gặp phải tai bay vạ gió, nói về nhân quả thì cũng có liên quan đến tôi, cho nên chuyện này tôi nhất định phải giúp ông. Lát nữa người của tôi sẽ đến trông coi Thompson, ngày mai khi trao đổi, tôi cũng sẽ tới đó.”

Sở Trung Thiên cảm động không biết nói gì cho tốt, khi ôm Lý Phàm thì ra sức lắc hai cái, vành mắt cũng nước mắt lưng tròng.

“Nhất định phải cảm ơn cậu, chờ thằng ranh nhà tôi trở về, tôi sẽ dẫn nó tới cửa cảm ơn cậu.”

“Ha ha ha, đâu cần tới tận cửa cảm ơn, đêm mai đón con trai của ông về rồi, chúng ta đi ăn bữa khuya là được, tôi cũng nhân dịp làm quen với con trai ông.”

“Được, đêm mai tôi sẽ làm ông chủ, nhất định tôi phải mời khách.”

Sở Trung Thiên nói xong thì lau nước mắt trên mặt.

Lý Phàm vỗ vỗ bả vai Sở Trung Thiên, sau đó dẫn Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân rời đi.

Chương 527: Con riêng của nhà giàu

Trêи đường trở về, Khang Văn Hân vừa lái xe, vừa hưng phấn nói: “Sư phụ, vừa rồi con nhận được tin nhắn của tài khoản ngân hàng, chín nghìn sáu trăm tỷ! Đây là lần đầu tiên con kiếm được hơn nghìn tỷ dựa vào năng lực của mình đấy!”

Mặc dù Khang Văn Hân là cậu ấm nhà giàu, cùng từng làm qua mấy hạng mục đầu tư vài nghìn tỷ, thậm chí hàng chục nghìn tỷ, nhưng mà những hạng mục đó, cơ bản đều là nhà họ Khang dùng để rèn luyện anh ta, cho nên phái anh ta đi đầu.

Nói trắng ra thì Khang Văn Hân đi để tượng trưng, tất cả mọi thứ đều được các cấp dưới tinh anh làm xong. Nói chung thì Khang Văn Hân không làm được gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là ký tên mà thôi.

Trong quá khứ, Khang Văn Hân cũng làm vài hạng mục nhỏ, cũng kiếm được tiền lời, mà chỉ được bảy trăm bốn mươi tỷ thôi.

Lần này thoáng cái liền kiếm được hơn chín nghìn tỷ, sao Khang Văn Hân không kïcհ động cho được.

Trần Hiểu Đồng nhếch miệng, khinh thường nói: “Dựa vào năng lực của anh kiếm tiền? Nếu không có anh Lý Phàm thì anh có thể kiếm được cái gì chứ? Sợ là cả cái quầи ļót của anh cũng phải bỏ ra.”

Trần Hiểu Đồng như giội một chậu nước lạnh lên đầu Khang Văn Hân, làm cho nhiệt huyết mới dâng trào trong người anh ta lập tức tắt ngóm.

“Hiểu Đồng, cô nói đúng, đều là vì có sư phụ mới có thể kiếm được số tiền này, vừa rồi là tôi đắc ý quên mình.”

“Vậy mới đúng chứ, người phải nhận rõ chính mình, nếu không thì dễ tự kiêu.”

Trần Hiểu Đồng nói xong thì ôm lấy cánh tay Lý Phàm.

“Anh Lý Phàm, anh thấy em nói có đúng không? Vừa rồi Khang Văn Hân nổ quá, nhưng mà em đã kéo thần hồn của anh ta về rồi.”

Trần Hiểu Đồng đắc ý ngẩng đầu lên, trên mặt mong chờ được khen ngợi.

Lý Phàm có hơi co cánh tay, muốn rút khỏi cái ôm của Trần Hiểu Đồng.

Phát hiện được ý đồ của Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng càng thêm dùng sức ôm lấy cánh tay Lý Phàm, đồng thời ngước cằm lên, ngây thơ nhìn Lý Phàm.

“Anh Lý Phàm, anh cho em ôm cái đi, để cho em được trải nghiệm cảm giác an toàn một chút, đợi lát nữa trở về là em chỉ được nhìn chứ không được ôm rồi.”

Trần Hiểu Đồng xuất ra hết cả vốn liếng để nũng nịu.

Trán Lý Phàm nổi đầy vạch đen, dùng sức xoa trán: “Có thể bình thường chút không? Cô mà còn vậy nữa là tôi đuổi cô ra ngoài thật đấy.”

“Hu hu hu, người ta đáng thương quá, sao anh có thể đuổi người ta đi được chứ? Người ta có thể giặt quần áo, nấu cơm cho anh mà.”

Giọng của Trần Hiểu Đồng cực kỳ điệu, đơn giản giống như những người đẹp thục nữ bình thường.

Cho dù là Lý Phàm cũng có hơi không chịu nổi, nhắm mắt lại nói: “An tĩnh chút, tôi muốn yên tĩnh.”

“Tại sao muốn yên tĩnh? Yên tĩnh là ai? Hay là em đổi tên thành Yên Tĩnh nhé, như vậy anh có thể muốn em.”

Sau khi nói xong, Trần Hiểu Đồng liền cười một cách si mê.

Đối mặt với cây hoa si Trần Hiểu Đồng, Lý Phàm cũng hết cách. Cho dù mềm mỏng hay là cứng rắn đều không có tác dụng với Trần Hiểu Đồng.

Khang Văn Hân mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng hướng tim, giả bộ không biết gì cả, cực kỳ chăm chú lái xe.

Tốc độ xe không nhanh không chậm, hơn nửa giờ là trở về nhà.

Nhìn thấy cửa lầu gần trong gang tấc, Trần Hiểu Đồng nhẹ nhàng thở dài, bất đắc dĩ buông lỏng Lý Phàm ra.

Đã đến cửa nhà rồi, còn ôm Lý Phàm thì không thích hợp, nếu để cho Cố Họa Y hiểu lầm thì mới là chuyện nguy hiểm.

Trong ý thức của Trần Hiểu Đồng, có thể không sợ Lý Phàm nhưng nhất định phải sợ Cố Họa Y.

“Sư phụ định xử lý chín nghìn sáu trăm tỷ kia thế nào?”

Khang Văn Hân thấy Lý Phàm muốn xuống xe, thế là hỏi một câu.

“Không phải cậu muốn làm câu lạc bộ xe đua à? Dùng số tiền này làm vốn khởi động đi, bên tập đoàn Họa Vân Y còn vài mảnh đất trống, có thể chuyển cho cậu là sân bãi.”

Lý Phàm thuận miệng nói.

Lúc trước Lý Phàm lấy được, cũng bạo tay cắt ra một vùng lớn. Bây giờ đất trống còn rất nhiều, phân cho Khang Văn Hân một mảnh, cũng có thể giúp anh ta tiết kiệm chi phí, bằng không sẽ phải tốn một số tiền lớn.

“Cảm ơn sư phụ, con nhất định sẽ kinh doanh tốt câu lạc bộ này, xem như sự nghiệp kinh doanh suốt đời!” Khang Văn Hân nghiêm túc nói.

Lý Phàm cười khoát tay, dẫn theo Trần Hiểu Đồng đi vào cửa lầu.

Về đến nhà, Cố Họa Y đang ngồi xem ti vi với bố mẹ, nhìn thấy Lý

Phàm về, trên mặt cô liền lộ ra nụ cười.

“Nhanh qua đây, anh dạy Khang Văn Hân thế nào rồi?”

Cố Họa Y tò mò hỏi.

Lý Phàm đi tới ngồi xuống bên người Cố Họa Y: “Tạm được, Khang Văn Hân có chút cơ sở, nhưng mà thiên phú chung chung, sau này thành tựu của cậu ta vẫn sẽ có hạn, nhưng mà bây giờ cậu ta bắt đầu mở câu lạc bộ đua xe, cũng coi như kéo dài giấc mộng của cậu ta.”

Vương Cẩn Mai nghe chăm chú, sau đó nhìn chằm chằm Lý Phàm hỏi: “Lý Phàm, tập đoàn Họa Vân Y xảy ra chuyện gì vậy?

Sao cậu có mặt mũi lớn thế?”

“Không phải con có mặt mũi lớn, chỉ có thể nói là may mắn, vừa hay tập đoàn Họa Vân Y có thông báo tuyển dụng tổng giám đốc, con liền nhân dịp đề cử Họa Y, cũng do tố chất của Họa Y quá nổi trội, mới có thể cầm được chức vị này.”

Lý Phàm đáp mà mặt không đỏ, tim không đập.

Vương Cẩn Mai nghi ngờ nhìn Lý Phàm, cứ cảm thấy Lý Phàm lúc này không giống như Lý Phàm mình biết.

Đây vốn là một tên cực kỳ vô dụng mà!

Sao có thể hỗ trợ đề cử Cố Họa Y đi làm tổng giám đốc chứ!

Trong lòng Vương Cẩn Mai cực kỳ ngạc nhiên, sau ngạc nhiên là nghi hoặc tràn đầy, càng nghĩ càng thấy nghĩ không ra.

“Cậu đừng nói với tôi mấy lời rỗng tuếch ấy nữa, tôi nghe người ta nói có một vị đại gia họ Lý thần bí đầu từ vào tập đoàn Họa Vân Y, cậu và vị họ Lý thần bí kia rốt cuộc có quan hệ gì? Chẳng lẽ là con riêng của người ta?”

Theo Vương Cẩn Mai nghĩ, chỉ khi Lý Phàm là con riêng của vị đại

gia họ Lý thần bí đó thì mới cho chuyện này một lời giải thích hợp lý.

Lý Phàm ngẩn người, dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Mai.

Đây đều là chuyện gì vậy? Không ngờ mình lại thành ba của mình luôn rồi?

“Người họ Lý trên đời nhiều lắm, sao có thể dính líu quan hệ gì với con? Con thực sự không biết vị đại gia họ Lý kia, con thông qua Tiền Phúc đề cử Họa Y đó.”

Lý Phàm vẫn ụp vung nồi cho Tiền Phúc, dù sao bây giờ cái gì Lý Phàm cũng thể thừa nhận, có vấn đề gì cứ đá cho Tiền Phúc là được, hẳn Tiền Phúc cũng không ngại.

Vương Cẩn Mai hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời của Lý Phàm.

“Cậu cứ giả vờ cho tôi đi. Nếu người kia là ba ruột của cậu thì cứ nhận người ta đi, sau này Họa Y cũng có thể danh chính ngôn thuận hưởng hào quang trên người cậu.”

Cố Họa Y nhìn hai người có chút xấu hổ, nhẹ nhàng kéo tay Vương Cẩn Mai.

“Mẹ chớ nói lung tung, sao có thể tùy tiện bảo Lý Phàm đi nhận cái gì. Vị đại gia Lý kia không có bất cứ quan hệ nào với Lý Phàm, mẹ đừng đoán mò ở đây.”

“Mẹ nói mò chỗ nào? Nếu như bọn họ không có quan hệ gì thì sao giải thích rõ ràng chuyện con lên làm tổng giám đốc. Họa Y, con phải biết suy tính một chút, dù sao con phải nghĩ nhiều thêm mới được.”

Chương 528: Phải thành công

Vương Cẩn Mai chỉ ước gì Lý Phàm có một ông bố là đại gia thần bí, như vậy coi như bà ta có thể được nở mày nở mặt, trở thành thông gia với nhà giàu. Đây chắc chắn là việc có thể mặc sức đắc ý trước đám chị em.

Cố Họa Y cười nói: “Con biết rồi, mẹ cũng đừng đoán mò nữa, Lý Phàm thực sự không có ông ba là đại gia thần bí gì đâu.”

“Haiz!”

Vương Cẩn Mai thở dài thườn thượt, ảo tưởng trong lòng hoàn toàn bị dập tắt.

Cố Họa Y giúp Lý Phàm phủ nhận như vậy, Vương Cẩn Mai cũng không thể cứ tóm đầu bắt Lý Phàm đi nhận đại gia họ Lý thần bí kia là ba.

Cố Thiệu Huy trừng mắt nhìn Vương Cẩn Mai một chút, cậy mình là gia chủ mà làm uy.

“Được rồi, đừng nói mấy thứ vô bổ đó nữa, tất cả đều phải dựa vào năng lực của mình. Vân Lam đã trở thành tổng giám đốc của tập đoàn Họa Vân Y, vậy thì phải cố gắng làm việc, tranh thủ tạo ra thành tích đi.”

“Nhất định con sẽ cố gắng, mấy ngày nay con đang học tập nghiên cứu rồi, nhất định sẽ làm việc thật tốt trong tập đoàn, làm cho tập đoàn có thể phát triển thành tập đoàn y dược quốc tế hóa.”

Cố Họa Y tràn đầy sức sống nói.

Cố Thiệu Huy hài lòng gật đầu: “Con có thể nghĩ như vậy là được rồi. Muốn làm một tổng giám đốc tốt, cần phải có kiến thức ở nhiều phương diện và lực quyết đoán. Mấy ngày này con ở nhà chuẩn bị một chút, bổ sung cho mình thêm đầy đủ đi.”

“Vâng, con về đọc sách học tập đây.” Cố Họa Y rất biết lắng nghe, nghiêng đầu trừng mắt với Lý Phàm, sau đó đứng dậy đi về phòng.

Lý Phàm theo Cố Họa Y về phòng, Trần Hiểu Đồng có hơi nhếch miệng, trên mặt lộ ra vẻ lấy lòng.

“Dì à, dì có thích ăn gì không? Ngày mai cháu đi mua, về làm món ngon cho dì được không? Đến ở nhà dì lâu rồi, cháu không làm chút gì cũng thấy ngại.”

Vương Cẩn Mai cười nói: “Đứa nhỏ này, còn khách sáo với dì làm gì? Đúng rồi, đứa cháu trai dì giới thiệu cho cháu, cháu thật sự không suy nghĩ thêm một chút à?”

Trần Hiểu Đồng lúng túng cười hai tiếng: “Chúng cháu thực sự không hợp.”

“À, vậy thì không miễn cưỡng, ở chỗ dì có rất nhiều chàng trai thích hợp, đều là con trai của mấy người chị em dì quen, cho nên hiểu rõ lắm, giới thiệu cho cháu mấy cái.”

Vương Cẩn Mai cố sức làm bà mối, lôi kéo Trần Hiểu Đồng luyên thuyên một hồi.

Lý Phàm đi theo vào phòng Cố Họa Y, Cố Họa Y kéo Lý Phàm ngồi xuống trước bàn, loay hoay mở laptop, nói: “Anh xem đây là kế hoạch ban đầu em làm cho tập đoàn Họa Vân Y.”

“Em là tổng giám đốc, em xem phải phát triển thế nào là được rồi.”

Lý Phàm nói xong thì ôm lấy eo Cố Họa Y, vùi đầu vào mái tóc của cô.

Ngửi mùi thơm thoang thoảng trên người cô, Lý Phàm không nhịn được mà thấy nóng trong người.

“Vợ, tối nay để cô nhóc Trần Hiểu Đồng kia ngủ phòng khách đi.”

Lý Phàm nhỏ giọng nỉ non.

“Anh nghĩ gì thế, nhịn thêm hai hôm đi, chúng ta dọn đến biệt thự là được rồi.”

Cố Họa Y tựa ở trong lòng Lý Phàm, ánh mắt cũng có chút mê ly.

“Nhưng còn phải đợi thêm vài ngày nữa, anh không nhịn được nữa rồi. Tối không ôm em, anh không ngủ được.”

“Ha ha, không thì mua cho anh con búp bê vải lớn, để anh ôm ngủ cho ngon nhé.”

Cố Họa Y vui đùa nói.

Lý Phàm im lặng nhìn Cố Họa Y, trong ánh mắt tràn đầy ɖuƈ vọng.

“Được rồi, nhịn một chút, chờ dọn đến biệt thự sẽ thưởng cho anh có được không.”

Ánh mắt Cố Họa Y long lanh nói.

Nếu như không thân mật với Lý Phàm thế này, Cố Họa Y cũng không có cảm giác gì. Nhưng lúc này trong lòng Cố Họa Y cũng bị Lý Phàm đốt lên ngọn lửa.

Hai người càng ôm càng chặt, cuối cùng quấn quýt với nhau một chỗ.

Bên ngoài phòng, Trần Hiểu Đồng đã nhẫn nại đến cực điểm, sắp bị Vương Cẩn Mai càu nhàu đến đầu óc nổ tung.

Đương lúc Trần Hiểu Đồng sắp không chịu nổi nữa mà lên tiếng thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên.

“Dì ơi, cháu có điện thoại, cháu đi nghe một chút nhé.”

Trong lòng Trần Hiểu Đồng vô cùng cảm kïƈh người gọi điện thoại tới, đúng là cứu mình một mạng.

Vương Cẩn Mai đành phải ngừng lại, ra hiệu bảo Trần Hiểu Đồng

đi nghe đi.

Trần Hiểu Đồng cầm điện thoại nhìn thoáng qua, thấy tên của Trương Đức Võ trên màn hình, nỗi cảm kích vừa dấy lên lập tức biến thành phản cảm.

Nếu phải chọn giữa việc nghe điện thoại của Trương Đức Võ và tiếp tục nghe Vương Cẩn Mai lải nhải, chắc chắn là Trần Hiểu Đồng sẽ chọn tiếp tục nghe Vương Cẩn Mai nói luyên thuyên.

Nhưng Trần Hiểu Đồng cũng không thể không tiếp điện thoại của Trương Đức Võ. Nếu quả thật có tình huống gì quan trọng, còn phải kịp thời hiểu rõ mà báo cho Lý Phàm.

Cầm điện thoại đến một nơi hẻo lánh, Trần Hiểu Đồng nhấn nút nghe: “Alo.”

“Sao lâu vậy mới nghe.”

Trương Đức Võ không vui nói.

“Đang nói chuyện với mẹ vợ của Lý Phàm, ông có chuyện gì thì nói mau đi, bằng không tôi sẽ bị lộ tẩy.” Trần Hiểu Đồng kiếm cái cớ mà nói.

Trương Đức Võ chau mày hai lần, nhịn lại sự không thoải mái trong lòng: “Vị trí cụ thể của viên ngọc long bích kia ở đâu?”

“Ở trong phía trong cùng của góc bàn trang điểm ở phòng ngủ.”

Trần Hiểu Đồng nhỏ giọng nói.

“Tối tôi cho người đi trộm ngọc long bích đó, cô phải có hết sức phối hợp một chút.”

“Sao tôi phải phối hợp? Nếu tôi bị lộ thì sao? Sẽ bị đánh chết tại chỗ đó!”

Trần Hiểu Đồng không tình nguyện nói.

“Bảo cô cố gắng, chứ không nói nhất định.”

“Ha ha, sự cố gắng của tôi chính là cái gì cũng mặc kệ, giờ vờ ngủ. Không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây.”

Trương Đức Võ nghiến chặt răng một cái, trước kia Trần Hiểu Đồng ngoan như mèo trước mặt ông ta, bây giờ lại dám chống đối.

“Bây giờ gan cô to nhỉ! Chờ xong việc này, tôi sẽ tính sổ với cô!”

Trương Đức Võ tức giận cúp máy, nghiến chặt hai hàng răng với nhau, dùng sức ma sát, như muốn ăn tươi nuốt sống Trần Hiểu Đồng vậy.

Trên chiếc giường lớn cách đó không xa, Long Hậu mặc áo ngủ mỏng tang đang híp mắt nhìn Trương Đức Võ.

“Chuyện sắp xếp thế nào rồi?”

“Đã sắp xếp xong rồi, phái một kẻ từng là vua trộm đêm nay đi trộm Ngọc long bích, cam đoan không có sơ hở gì.”

Trương Đức Võ nghiêm túc nói.

Long Hậu nhắm mặt lại, lạnh lùng đáp: “Đây là ông nói đó, nếu như có xảy ra sai lầm gì…”

Mồ hôi lạnh trên trán Trương Đức Võ lập tức rỉ ra, thấp thỏm, lo âu nói: “Tôi, tôi nói những lời vừa rồi chỉ có thể cố gắng hết sức cam đoan không có sơ hở gì. Bà cũng biết Lý Phàm biến thái cỡ nào, Camfil được tiêm thuốc cường hóa vào mà còn không phải đối thủ của cậu ta.”

“Hừ, đừng tìm lý do với tôi, tôi không muốn cứ lần nào cũng thất bại vậy! Tôi muốn thành công, tôi muốn thắng lợi!”

Long Hậu càng nói càng nổi nóng.

Từ lúc đến Hán Thành, dường như không có việc gì là thuận lợi, đụng vào cái gì cũng không thuận lợi.

Trương Đức Võ cúi đầu xuống, tròng mắt đảo vòng vòng, ngẫm nghĩ xem làm thế nào trấn an nỗi bất an trong lòng Long Hậu.

“Nếu không chúng ta đến gần chùa Linh Sơn thắp hương một chút, nghe nói chỗ đó cực kỳ linh nghiệm.”

Chương 529: Không nhìn thấy bất cứ thứ gì

Long Hậu trầm ngâm một lát, cảm thấy năm nay dường như là năm hạn. Thắp hương bái Phật cũng là biện pháp tốt, ít nhất có thể an ủi bản thân một chút.

“Cũng được, vậy thì đi chuẩn bị đi, mai đến chùa Linh Sơn một chuyến. Sắp xếp gọn gàng một chút, tôi không muốn có người quấy rầy.” Long Hậu nhắm mắt nói.

Trương Đức Võ hiểu ý của Long Hậu, chính là muốn bao hết toàn bộ chùa Linh Sơn, chỉ cho Long Hậu ở đó, không cho người ngoài đến gần.

“Vâng, tôi đi chuẩn bị ngay.”

Ánh mắt Trương Đức Võ tham lam nhìn dáng người quyến rũ của Long Hậu, sau đó khom người đi ra khỏi gian phòng.

Bây giờ Trương Đức Võ không dám có ý nghĩ xấu gì. Mấy ngày này, cảm xúc của Long Hậu đều cực kỳ không ổn định. Nói không chừng tùy tiện xúc động làm cái gì, thì chờ đợi phía sau Trương Đức Võ chính là lửa giận vô biên của Long Hậu.

Trong hành lang, Trương Đức Võ gọi hai cuộc điện thoại, liên hệ với người liên quan, sắp xếp xong xuôi hành trình mai đi chùa Linh Sơn, bảo bên chùa chuẩn bị tiếp đãi cho tốt.

Sắp xếp thỏa đáng xong, Trương Đức Võ về phòng mình, gọi một cuộc điện thoại bảo tên trộm họ Lưu tới.

Tên trộm họ Lưu mặc một thân đồ bó sát, trên mặt không còn vẻ cười đùa tí tửng, ngược lại trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Đêm nay phải đi trộm một món đồ cực kỳ quan trọng, tên trộm họ Lưu không dám chủ quan chút nào.

“Anh Trương, tôi chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.”

“Lão Lưu, tôi đã hết lời khen ông trước mặt Long Hậu rồi đấy, hành động đêm nay tuyệt đối không thể có sơ hở nào, anh đừng biến tôi thành xe tuột xích đấy nhé.”

Trương Đức Võ chăm chú dặn dò.

“Anh Trương cứ yên tâm, cái khác thì lão Lưu tôi có lẽ không được. Nhưng mà trong cái ngành trộm đồ này, tôi là nhân tài số một đấy, chưa từng thất bại đâu.”

“Nếu không phải bây giờ thói đời đổi thay quá, ai cũng thanh toán điện tử, lão Lưu này sao có thể thất nghiệp được. Đều nói thời đại bồi dưỡng người, quả nhiên là vậy.”

Vẻ mặt tên trộm họ Lưu cô đơn cảm khái một phen.

Trương Đức Võ không quan tâm cảm xúc của lão Lưu, mà quan tâm chuyện đêm nay sẽ thành hay bại.

“Đừng nghĩ chuyện quá khứ nữa, tối nay anh cần phải vạch kế hoạch một chút, tôi phái ra một nhóm nhỏ tiếp ứng ông, cho dù thế nào cũng phải trộm đồ ra.”

Tên trộm họ Lưu thoáng thấy sát khí trong lời nói của Trương Đức Võ, cảm giác nên như mình thất bại thì mình và cả nhóm tiếp ứng kia sẽ bị đánh chết tại chỗ để diệt khẩu vậy.

Trái tim run lên một chút, trong ánh mắt tên trộm họ Lưu lộ ra mấy phần cảnh giác.

“Anh Trương yên tâm, nhất định tôi sẽ cố gắng. Nếu không còn chuyện gì khác thì để tôi đi nghiên cứu địa hình trước.”

“Đi đi, Hổ dẫn theo nhóm chiến đấu ở bên ngoài chờ anh, chuyến này bọn họ đều nghe theo sự sắp xếp của anh đấy.”

“Được, vậy tôi đi ngay đây.”

Tên trộm họ Lưu chắp tay về phía Trương Đức Võ, quay người ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng của Trương Đức Võ, tên trộm họ Lưu đi thẳng đến đại sảnh, đến nơi không có một ai trong đại sảnh, mới dừng bước chân lại.

Đứng ở một chỗ âm u hẻo lánh, tên trộm họ Lưu móc một điếu thuốc ra, ngậm vào trong miệng.

Lấy ra một chiếc bật lửa, tên trộm họ Lưu châm thuốc, hít sâu hai hơi.

Mẹ nó phê quá! Trong lòng tên trộm họ Lưu thầm mắng to một câu.

Hổ kia là tâm phúc của Trương Đức Võ, không vào trường hợp quan trọng thì Hổ sẽ tuyệt đối không được phái đi.

Càng quan trọng hơn, Hổ luôn là kẻ kiêu ngạo không coi ai ra gì, ngoại trừ Trương Đức Võ thì không nghe một ai.

Lần này Trương Đức Võ phái Hổ đi, làm cho tên trộm họ Lưu càng chắc chắn về suy đoán trong lòng mình.

Nếu như lần này thất bại, sợ sẽ thật sự phải hồn về nơi chín suối!

Tên trộm họ Lưu còn chưa muốn chết, ông ta còn muốn sống lâu trăm tuổi nữa, cũng không thể để truyền thừa của vua trộm bị đứt đoạn trong tay mình!

Nói không chừng, sau này truyền thừa của vua trộm là di sản văn hóa phi vật chất gì, cũng nên tìm truyền nhân truyền lại mới được.

Trong lòng lão Lưu thấy rối bời, một điếu thuốc đã hút hết.

Bịch bịch bịch.

Tiếng bước chân trùng điệp truyền đến, Hổ nhanh chân tiến vào đại sảnh, ánh mắt nhìn về phía ánh sáng chập chờn của tàn thuốc ở nơi hẻo lánh.

“Lão Lưu, ông ở đây làm gì? Tất cả mọi người đều đang chờ ông đấy.”

Hổ cười bên ngoài nhưng bên trong thì không, nói.

“Ha ha, chẳng phải là do lâu rồi không làm việc nên có hơi lo lắng sao. Nên tìm chỗ không người hút điếu thuốc trước, ổn định lại tâm trạng.”

Tên trộm họ Lưu thuận miệng nói dối.

“Ây da, bình thường không phải ông nói bản lĩnh mình cao sao? Thế mà giờ lại lo lắng? Nếu ông không giải quyết được thì cứ để tôi dẫn người đi là xong.”

Hổ nói với giọng mỉa mai.

Tên trộm họ Lưu cũng muốn để Hổ trực tiếp đi, có điều nói vậy thì chỉ sợ kết quả mình lại càng thêm bi thảm.

“Cậu đừng hòng cướp công của tôi, đây là việc mà anh Trương sắp xếp cho tôi đấy.”

Tên trộm họ Lưu nói xong thì ném tàn thuốc xuống, nhấc chân phải giẫm lên, hung hăng di hai lần.

“Đi, chúng ta đến nhà Lý Phàm nhìn xem, cho dù là đầm rồng hang hổ, lão Lưu tôi cũng muốn xông pha một lần.”

Tên trộm họ Lưu ngẩng đầu bước về phía Hổ, cười ha ha hai tiếng: “Người anh em Hổ này, các người đều là dũng sĩ chiến đấu, sao có thể làm công việc trộm đồ bẩn thỉu này được chứ. Các người cứ phụ trách tiếp ứng tôi là được.”

Hổ nhếch miệng cười, bị lời nói nịnh nọt của tên trộm họ Lưu làm cả người thấy thoải mái.

“Lão già ông cũng biết nói chuyện đấy. Yên tâm, chúng tôi sẽ không cướp công của ông đâu. Chút công lao vừa nhỏ lại cực khổ của ông, chúng tôi cũng chướng mắt.”

“Chướng mắt thì tốt, xong việc lần này tôi mời các người ăn cơm, không chỉ ăn cơm, còn chăm sóc sức khỏe cho các người, đủ thành ý rồi chứ?”

Tên trộm họ Lưu vừa đi vừa nói.

Hổ cười tủm tỉm vỗ bả vai tên trộm họ Lưu, làm cho cơ thể gầy ốm của tên trộm họ Lưu lắc lư hai lần.

“Quả nhiên thú vị, vậy tôi cũng bày ra thành ý một chút, có thể lộ ra một tin tức nhỏ. Công việc này nhất định ông phải làm gọn gàng, áp lực bên lão Trương lớn lắm đấy.”

“Yên tâm, vừa rồi anh Trương cũng nói với tôi rồi, tôi nhất định sẽ làm gọn gàng.”

“Ha ha ha.” Hổ cười to hai tiếng, vươn tay ôm lấy bả vai tên trộm họ Lưu, hai người cùng ra khỏi cửa lầu, bước nhanh đến xe thương vụ dừng ở ngoài cửa.

Hai chiếc xe thương vụ lần lượt khởi động, cùng lái ra khỏi trang viên trong đêm, nhanh chóng đến chỗ Lý Phàm ở.

Mà lúc này, Trần Hiểu Đồng lại thấp thỏm không yên.

Trương Đức Võ muốn phái người tới trộm đồ, việc này phải bàn bạc với Lý Phàm.

Do dự một hồi, Trần Hiểu Đồng cất bước đi về phía phòng của Lý Phàm và Cố Họa Y. Bởi vì trong lòng lo lắng quá, Trần Hiểu Đồng quên gõ cửa, mà trực tiếp đẩy của đi vào.

Sau khi vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng Cố Họa Y và Lý Phàm nằm trên giường, ôm và hôn nhau kịch liệt, đại não của Trần Hiểu Đồng lập tức trống rỗng.

“A, tôi, tôi, tôi không nhìn thấy gì cả!”

Trần Hiểu Đồng nói xong thì giơ hai tay ôm kín mặt.

Chương 530: Tới lấy trộm đồ

Mặc dù Trần Hiểu Đồng đã dùng hai tay che mặt, nhưng kẽ ngón tay vẫn không hoàn toàn khép kín, qua các kẽ ngón tay, cô ngưỡng mộ nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y.

Nếu anh Lý Phàm lên giường cùng mình thì tốt biết mấy, đáng tiếc mình chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn.

Trong lòng Trần Hiểu Đồng tràn đầy tiếc nuối, cảm thấy mình thật xui xẻo, nếu mình gặp Lý Phàm sớm hơn mấy năm thì tốt biết mấy.

Lý Phàm lườm Trần Hiểu Đồng, cảm thấy chắc chắn cô đang cố ý xông vào, để phá hoại.

Cố Họa Y xấu hổ đến đỏ mặt, ra sức đẩy Lý Phàm ra, hoảng loạn ngồi dậy.

“Lúc nãy, lúc nãy chúng tôi, chúng tôi không làm gì cả.”

Cố Họa Y càng nói càng xấu hổ, không khỏi lườm Lý Phàm.

Lý Phàm bất đắc dĩ phồng má, hận không thể đuổi Trần Hiểu Đồng ra ngoài ngay.

“Hiểu Đồng, cô có chuyện gì thế?”

Giọng điệu Lý Phàm hơi bực bội.

Trần Hiểu Đồng nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt oan ức, rồi đi tới bên Cố Họa Y, kéo tay cô ấy nói: “Chị Họa Y, anh Lý Phàm hung dữ với em.”

Lý Phàm cạn lời nhìn Trần Hiểu Đồng đang giả vờ đáng thương: “Cô đừng giả vờ nữa, người chịu thiệt là tôi đấy được không?

Cô giả vờ oan ức như vậy làm gì?”

“Người ta là tới mật báo cho anh, nhưng anh lại hung dữ với người ta, hu hu.”

Trần Hiểu Đồng nhào vào lòng Cố Họa Y, giả vờ khóc lóc.

Cố Họa Y vỗ nhẹ lưng Trần Hiểu Đồng, rồi nháy mắt ra hiệu Lý Phàm hãy nói chuyện tử tế.

“Lý Phàm, anh đừng hung dữ với Hiểu Đồng như vậy, chẳng phải cô ấy có chuyện mới xông vào tìm anh à?”

“Anh thấy cô ta đang cố ý quấy rối chúng ta.”

Lý Phàm nói xong thì bĩu môi, thật sự không tin Trần Hiểu Đồng tới để mật báo.

“Em thật sự tới để mật báo, nếu anh không tin thì xem đi, đây là lịch sử cuộc gọi giữa em và Trương Đức Võ khi nãy, ông ta nói sẽ phái vua trộm tới trộm đồ, còn bảo em phối hợp với người đó, em đâu phải người vong ân bội nghĩa, nên vừa nhận được tin tức đã chạy tới thông báo cho anh ngay.”

Trần Hiểu Đồng nói xong thì lấy điện thoại ra, mở lịch sử cuộc gọi, rồi đưa cho Lý Phàm xem.

Lý Phàm xem xong lịch sử cuộc gọi mới nhận ra, không ngờ Trần Hiểu Đồng đang nói thật, anh thật sự đã hiểu lầm cô.

Lúc Lý Phàm im lặng, Trần Hiểu Đồng dương dương tự đắc ngẩng đầu nói: “Sao nào, sao nào? Anh đã biết lòng tốt của em chưa?”

“Được rồi, cứ coi như cô có lòng tốt, cô nói đi, cụ thể là hai người đã nói những gì?”

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, hơi bất mãn nói: “Không nói tới lúc nãy anh đã hiểu lầm em, nhưng em giúp anh chuyện lớn như vậy, có phải anh nên khen thưởng cho em không? Bằng không sau này người ta sẽ không có động lực.”

“Cô muốn thưởng gì? Hay là ngày mai chị Họa Y của cô sẽ dẫn cô ra ngoài dạo phố, tôi sẽ trả mọi chi phí.”

Lý Phàm cười nói.

Trần Hiểu Đồng trợn mắt, cảm thấy Lý Phàm không hề thật lòng.

“Em không muốn đi dạo phố, hay là ngày mai anh xuống bếp nấu đồ ngon cho em và chị Họa Y ăn đi, em chưa được nếm thử tay nghệ của anh.” Trần Hiểu Đồng đảo mắt nói.

Lý Phàm bất đắc dĩ gật đầu: “Không thành vấn đề, ngày mai tôi sẽ làm một bữa thịnh soạn, gà vịt cá thịt cô cứ tùy ý chọn, tôi sẽ làm hết cho cô.”

“Hì hì, vậy thì tốt, sáng mai em sẽ đi chợ mua đồ ăn.”

Trần Hiểu Đồng vui vẻ cười hai tiếng, rồi nói tiếp: “Em đã nói với ông ta rằng, anh để ngọc long bích trên bàn trang điểm của chị Họa Y, tối nay chắc chắn vua trộm đó sẽ lẻn vào nhà chúng ta, nên anh Lý Phàm phải bảo vệ tụi em.”

Cố Họa Y khẽ nhíu mày, hơi lo lắng nói: “Như vậy có ổn không? Liệu tối nay có xảy ra chuyện gì không?”

“Có anh ở đây rồi, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, hai người cứ ngủ yên ổn trong phòng như ngày thường là được.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Vậy tối nay anh không ở lại phòng chúng em à? Ngộ nhỡ tên trộm đó nhìn thấy chúng em, rồi nổi ý đồ xấu, thì em và chị Họa Y phải làm thế nào?”

Trần Hiểu Đồng cũng tràn đầy lo lắng, dù gì tối nay cũng có trộm lẻn vào, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chắc chắn sẽ không phải là ký ức tốt đẹp.

Lý Phàm cười nói: “Bọn họ không lẻn vào nổi phòng của hai người đâu, nên hai người cứ yên tâm, cái đó, tôi ra ngoài trước đây.”

Lý Phàm phất tay, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Suy nghĩ muốn làm chút gì đó với Cố Họa Y đã bị phá hỏng, nếu tiếp tục ở trong phòng, chỉ làm Lý Phàm cảm thấy máu trong người sôi trào, không bằng ra ngoài cho mát mẻ một tý.

Lý Phàm đi tới cửa sổ ban công, rồi châm một điếu thuốc, ánh mắt vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hai chiếc xe thương vụ đang đậu dưới lầu.

Lý Phàm khẽ nhướng mày, mỉm cười. . TruyenHD

“Xem ra đây chính là bọn họ, ngược lại người tới cũng không ít, để xem tối nay mấy người có thể làm được gì?”

Lý Phàm khẽ nói.

Cùng lúc đó, lão trộm Lưu đang xuyên qua cửa kính xe, nhìn về phía tòa nhà đơn nguyên ở gần đó.

“Quẹt thẻ ra vào tòa nhà bình thường không phải là chuyện khó với tôi, cái đó, anh có sơ đồ căn hộ nhà Lý Phàm không?”

Hổ nhìn nhân viên chiến đấu ở bên cạnh, người đó vội lấy điện thoại ra, mở một bản vẽ mặt phẳng tầng trệt.”

“Chỗ được đánh dấu bằng vòng tròn đỏ là nơi ở của Lý Phàm, kết cấu căn nhà rất đơn giản.”

Lão trộm Lưu cầm điện thoại lên bắt đầu quan sát tỉ mỉ, còn phóng to bức ảnh lên nữa, cân nhắc kỹ lưỡng con đường ra vào.

Đây là thói quen đã để lại nhiều năm của lão trộm Lưu, cũng chính là lời dạy trước khi ăn trộm phải để lại đường lui của người xưa mà ông luôn nghe theo, lão trộm Lưu ăn trộm nhiều năm như vậy nhưng chưa từng bị người khác bắt được.

Những lúc gặp nguy hiểm, lão trộm Lưu đều dựa vào con đường chạy trốn mà mình đã vạch sẵn để thoát một kiếp.

Trong lòng lão trộm Lưu suy diễn kỹ lưỡng, khắc ghi trong đầu, rồi trả điện thoại cho nhân viên chiến đấu bên cạnh.

“Độ khó không lớn lắm, tỷ lệ thành công gần như 100%, tôi thấy hai giờ tối nay chúng ta hành động là thích hợp nhất, cậu em Hổ, cậu thấy chúng ta ngồi đợi ở đây, hay đi ra ngoài ăn khuya.”

“Tất nhiên là đợi ở đây rồi, ăn khuya thì có thể nhờ người khác mua về, nếu Lý Phàm cầm đồ chạy trốn, trong lúc chúng ta đi ăn khuya, chẳng phải sẽ không hoàn thành nhiệm vụ à?”

Hổ nói xong thì liếc nhìn lão trộm Lưu, cảm thấy ông ta thật sự không chuyên nghiệp.

Lão trộm Lưu cười lúng túng, rút một điếu thuốc bỏ vào miệng nói: “Hì hì, chẳng qua là vì tôi đã quen với cách trộm tùy hứng lúc trước, chứ không nghiên cứu như cậu Hổ, hôm nay coi như tôi đã được mở mang tầm mắt.”

“Ha ha, sau này ông phải chú ý tính tổ chức kỷ luật, đừng tưởng giờ cũng giống như lúc ông ăn trộm hồi trước, hai rưỡi sáng chúng ta sẽ bắt đầu hành động.”

Hổ nghiêm túc nói.

Lão trộm Lưu thầm gượng cười, cảm thấy Hổ đang chuyện bé xé ra to: “Được, mọi chuyện đều nghe lời cậu Hổ.”

Chương 531: Đại tiên

Mặt trăng vằng vặc giữa trời, 2h30 sáng lão trộm Lưu đẩy cửa xe ra, bước xuống khỏi chiếc xe thương vụ.

Ông ta bước nhanh thoăn thoắt, cảnh giác như một con báo đang săn mồi, bước nhanh tới trước cửa tòa đơn nguyên.

Ông ta lấy tấm thẻ vạn năng đã được chuẩn bị từ trước, kẹp nó vào ngón trỏ và ngón giữa, đưa tới trước cánh cửa cấm.

Tít.

Cánh cửa cấm vang lên một tiếng, ngay sau đó cánh cửa tòa đơn nguyên được đẩy ra, lão trộm Lưu nhanh như chớp đi vào bên trong tòa nhà.

A Hổ nhìn qua cánh cửa xe thấy lão trộm Lưu đã lẻn được vào bên trong tòa nhà, nheo mắt nói: “Thân thủ của lão trộm này đúng là không tồi nhưng chúng ta cũng vẫn phải đề phòng, nhỡ đâu ông ta phạm phải sai lầm gì thì chúng ta sẽ phải là người hoàn thành nốt nhiệm vụ này.”

“Anh Hổ, anh cứ dặn dò, anh nói anh em phải làm thế nào chúng em nhất định sẽ làm như thế.”

“Tổ 1 và tổ 2 cảnh giới phía trước và phía sau tòa nhà, tổ 4 ở lại trên xe, tổ 3 theo tôi đi vào bên trong. Nếu lão trộm Lưu thất bại, tôi và tổ 3 sẽ tấn công vào đó.”

“Vâng!”

Các tổ chiến đấu bắt đầu hành động theo những gì A Hổ đã dặn dò.

A Hổ dẫn theo bốn người của tổ 3, bước nhanh về phía tòa nhà.

Cùng lúc đó, lão trộm Lưu đã dùng chiếc chìa khóa vạn năng mở

được cánh cửa phòng và nhẹ nhàng đẩy nó ra.

Cánh cửa hở ra một khe nhỏ để lão trộm Lưu có thể lách người được vào trong, ông ta lách người đi vào rồi nhẹ nhàng khép cánh cửa lại như cũ.

Lão trộm Lưu nhắm mắt ba giây rồi mới từ từ mở ra để hai mắt thích ứng được với ánh sáng trong phòng.

Vì có lớp rèm che nên căn phòng rất tối, ánh trăng không thể chiếu được vào bên trong, không gian đen đặc như hũ nút.

Lão trộm Lưu bật đèn pin lên, soi quanh một lượt hành lang, ánh mắt ông ta để ý tới căn phòng ở góc trong cùng.

Đến khi lão trộm Lưu đang rón rén bước vào trong thì tự nhiên cảm thấy dưới chân mình có gì đó không đúng lắm.

Cảm giác dính dấp dưới chân khiến ông ta có dự cảm không lành.

Ông ta cúi đầu, dùng đèn pin soi thử, chỉ thấy bên dưới có một lớp chất dính gần như trong suốt.

Ông ta khẽ nhấc chân lên, đế giày bên phải kéo lên rất nhiều sợi tơi, là keo dính, chỉ cần giẫm phải là sẽ dính vào gót giày.

Nếu đứng nguyên tại chỗ không động đậy, e rằng mười mấy hai mươi phút sau, đế giày và lớp keo sẽ dính chắc lấy nhau.

“Mẹ kiếp!”

Lão trộm Lưu chửi thầm một câu rồi nhanh chóng cởi giày ra, đi chân tất lùi lại về sau.

Có mai phục.

Nhất định là có mai phục.

Trong nhà của người bình thường sao có thể có những đồ vật như vậy được? Chỉ có một khả năng đối phương biết có trộm sẽ tới nên

mới dùng thứ này để phòng bị.

Lão trộm Lưu lo lắng nhìn xung quanh, cảm thấy cả gian phòng khách đều ngập trong sát khí.

Ông ta cầm đèn pin soi sang trái rồi sang phải nhưng trong phòng khách không có một ai, hoàn toàn không có chuyện đang có người mai phục.

Không lẽ ông ta đã nhầm sao?

Lão trộm Lưu tự nghi ngờ bản thân, rồi tự khẳng định nhất định bản thân không thể sai được.

Lão trộm Lưu đã làm trộm bao nhiêu năm nay, trực giác của ông ta luôn rất nhạy cảm và chưa từng xảy ra sai sót.

Đúng lúc lão trộm Lưu còn đang hoài nghi mình, Lý Phàm đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng ông ta như một bóng ma.

“Ông đang tìm tôi sao?”

Giọng nói của Lý Phàm lờ mờ thoảng qua, trong bóng đêm càng trở nên kỳ lạ.

Cả người lão trộm Lưu trở nên nhạy cảm, ông ta không quay đầu lại phía sau mà lao lên phía trước hai bước rồi mới quay người nhìn về vị trí ban nãy.

Kinh nghiệm nhiều năm làm trộm dạy ông ta phải làm như vậy, khi đằng sau xuất hiện những âm thanh lạ, nếu vội vàng quay về phía sau, nhất định sẽ xảy ra những chuyện bất trắc.

Phải lao lên phía trước hai bước, kéo giãn khoảng cách với đối phương ở phía sau rồi mới quay đầu lại, đây mới là cách làm chính xác.

Lão trộm Lưu quay người lại nhìn thấy Lý Phàm, cả người ông ta nổi da gà. Cảm giác lạnh thấu xương từ xương cụt xông thẳng lên đỉnh đầu ông ta.

Lão trộm Lưu dám khẳng định từ khi vào cửa cho tới giờ ông ta không hề phát hiện ra bất cứ ai trong phòng khách.

Nhưng lúc này, người này như loài ma quỷ, không biết xuất hiện phía sau ông ta từ khi nào?

Lão trộm Lưu càng nghĩ càng cảm thấy hoảng sợ, ông ta run rẩy nói: “Anh… là người hay là ma?”

“Ông nghĩ xem?”

Lý Phàm nói đầy thản nhiên, rồi cả người lao thẳng tới trước mặt lão trộm Lưu bằng một tốc độ kinh khủng, hành động chỉ diễn ra trong một chớp mắt.

Trong lòng lão trộm Lưu càng hoảng loạn, chân ông ta mềm nhũn, quỳ sụp xuống trước mặt Lý Phàm.

Trước đây, lão trộm Lưu từng nghe qua không ít những chuyện kỳ lạ, thậm chí chính bản thân ông ta từng một gặp phải một chuyện rất kỳ lạ.

Lão trộm Lưu cảm thấy khi phải đối mặt với những đối thủ không rõ ràng như vậy thì cách giải quyết tốt nhất là đầu hàng.

“Đại tiên tha mạng!”

Lão trộm Lưu thấp giọng nói.

Người này không những biết trước ông ta sẽ tới mà còn quay ông ta như chong chóng trong lòng bàn tay nên lão trộm Lưu cho rằng Lý Phàm nhất định là một đại tiên nào đó trong truyền thuyết.

Gò má Lý Phàm giật giật, anh không ngờ ông ta lại nghĩ mình là đại tiên. Anh chỉ định hù dọa lão trộm Lưu một chút nhưng không ngờ lão già trước mắt lại sợ hãi quá mức.

“Ai sai ông tới? Sai ông tới là để lấy trộm ngọc long bích quý giá sao?”

Lý Phàm nói đúng theo những gì đã chuẩn bị trước.

Lão trộm Lưu sợ hãi gật đầu: “Đúng, đúng vậy, là Trương Đức Võ sai tôi tới đây, đúng là ông ta muốn tôi lấy trộm ngọc long bích “Ha ha, bổn đại tiên ta đã tính ra được chuyện này từ lâu vậy nên mới cố tình tặng ông cơ duyên này vào tối nay.”

Lý Phàm nói xong, tự nhiên cả người anh bay lên.

Lão trộm Lưu nhìn bóng người Lý Phàm vô cùng kinh ngạc, nhanh như chớp, anh đã xuất hiện ở căn phòng trong góc trong cùng. Ngay sau đó, bóng người Lý Phàm đang đứng trước cánh cửa đột nhiên biến mất trong khi cánh cửa phòng vẫn khóa rất chặt.

“Má, đúng là một vị đại tiên.”

Lão trộm Lưu kinh ngạc kêu lên, cảm thấy Lý Phàm nhất định đã sử dụng một cách thức huyền bí nào đó để đi xuyên từ bên ngoài vào trong phòng.

Lão trộm Lưu sợ hãi, lo lắng không yên dập đầu về hướng Lý Phàm đã mất tích, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm gì đó, giống như đang cầu xin Lý Phàm tha cho tội lỗi của mình.

“Xin đại tiên tha lỗi cho tôi, lão Lưu tôi biết sai rồi. Tôi cũng không còn cách nào khác, tôi sống nhờ dưới tay của Trương Đức Võ nên không thể không làm việc cho ông ta, tôi xin ngài tha thứ cho tôi.”

Lúc lão trộm Lưu vẫn còn đang lẩm bẩm gì đó, bóng của Lý Phàm lại bay tới xuất hiện trước mặt ông ta.

Lão trộm Lưu nhìn Lý Phàm xuất hiện bất chợt, càng thêm thành khẩn và hối lỗi.

“Đại tiên, lão Lưu tôi biết sai rồi, xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho tôi. Ngài tha cho lão Lưu tôi một con đường sống, tôi nhất định sẽ đi thẳng không bao giờ quay lại nữa, cũng không về chỗ của Trương Đức Võ nữa. Cầu xin đại tiên, xin ngài tha cho tôi.”

Khóe miệng Lý Phàm hơi cong lên, không ngờ kế hoạch anh nghĩ ra lại có hiệu quả tốt như vậy, dọa lão trộm Lưu sợ hãi thành ra như vậy.

“Nhất định là tôi sẽ thả ông đi, nhưng ông phải quay về chỗ của Trương Đức Võ vì tôi sẽ đưa ngọc long bích cho ông để ông đưa cho ông ta. Tôi muốn thông qua ông ta để làm một số chuyện.

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Chương 532: Giấc mơ xấu hổ

“Được, được, tôi sẽ làm theo dặn dò của ngài. Ngài bảo tôi làm thế nào tôi sẽ làm thế ấy.”

Lão trộm Lưu đã bị dọa sợ đến vỡ mật, càng bị những chuyện trong tự nghĩ ra trong đầu làm mờ trí thông minh, ông ta hoàn toàn không hề nghi ngờ gì về thân phận của Lý Phàm.

Lý Phàm lấy ra một chiếc hộp gỗ đơn giản, đưa tới trước mặt của lão Lưu.

“Đây không phải chính là món đồ Trương Đức Võ muốn ông lấy trộm sao? Chỉ có điều tôi đã động tay vào bên trên một chút, tôi tin ông là người thông minh, biết phải trả lời ông ta thế nào.”

“Tôi hiểu, tôi hiểu, tôi nhất định sẽ bịa ra một câu chuyện thật hoàn chỉnh, tuyệt đối không để lộ ra sự tồn tại của ngài, càng không để ông ta biết món đồ này đã từng bị động tay vào.”

Lúc này lão trộm Lưu gật đầu như tế sao, Lý Phàm hài lòng nói: “Ông có thể đi được rồi, bên ngoài đang có người đợi ông, chần chừ ở lâu trong này ông không dễ giải thích đâu.”

“Bên ngoài?”

Lão trộm Lưu hơi kinh ngạc, nhưng ông ta đã hiểu ra ngay lập tức. Người mà Lý Phàm nói tới hẳn là đám người A Hổ đang đợi ngoài xe.

“Đại tiên đúng là đại tiên, đúng là bên ngoài đang có người đợi tôi, chính là trên chiếc xe thương vụ bên ngoài, đó là người Trương Đức Võ phái tới để giám sát tôi.”

“Ha ha, tôi nói là có người đang ở hành lang đợi ông, ông mau ra đi, thái độ tự nhiên một chút, đừng để lộ ra sơ hở.”

Nói xong, Lý Phàm lại bay về phía sau và nhanh chóng biến mất

trước cánh cửa của căn phòng cuối cùng.

Cả người lão trộm Lưu run như cầy sấy, hai tay ông ta cầm lấy chiếc hộp rồi đứng lên.

“Bên ngoài có người đợi mình? Không lẽ A Hô dẫn người vào đây?”

Ông ta nghi hoặc lẩm bẩm một câu, ông ta cố gắng cử động phần người bên dưới, để biểu cảm của mình bình thường trở lại.

Ông ta hít sâu vào hai hơi, điều chỉnh lại tâm lý rồi cử động hai chiếc giày đang dính chặt, cố kéo nó ra khỏi lớp keo dính.

Sau khi xử lý xong đôi giày, lão trộm Lưu bước nhanh ra tới cửa.

Nhẹ nhàng mở cánh cửa ra, sau khi ra ngoài, ông ta thò tay đóng cửa lại như cũ.

Ông ta liếc mắt nhìn xung quanh, vừa hay nhìn thấy bóng người đang di chuyển ở cầu thang.

Đúng thật là có người đang đợi ông ta ở bên ngoài, vị đại tiên kia nói không hề sai. Xem ra ông ta phải tận tâm tận lực hoàn thành công việc mà đại tiên đã giao.

Lão Lưu đi nhanh về phía cầu thang, lúc nhìn thấy mấy người A Hổ ông ta còn giả vờ tỏ ra ngạc nhiên.

“Ấy, người anh em A Hổ, anh làm gì ở đây?”

“Đưa người tới tiếp ứng cho ông, nhỡ đâu ông xảy ra chuyện gì, chúng tôi sẽ vào cứu ông. Mọi chuyện làm tới đâu rồi?”

Ngoài mặt A Hổ cười nhưng trong lòng không hề cười.

“Thành công rồi, thành công rồi, tôi đã trộm được ngọc long bích rồi. Lần này chúng ta quay về nhận định đưa được cho người anh em họ Trương một câu trả lời hoàn hảo.”

Lão trộm Lưu lắc lư chiếc hộp gỗ trong tay mình, trên mặt nở một nụ cười sung sướng vì đã thành công.

A Hổ khẽ gật đầu, xua tay nói: “Chúng ta quay về giao đồ.”

“Được thôi, không biết người anh em họ Trương đã ngủ chưa? Chúng ta đợi đến ngày mai mới giao hay là?”

Lão trộm Lưu vừa đi vừa hỏi, trong lòng cảm thấy nhất định phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ mà vị đại tiên kia đã giao.

A Hổ cười hai tiếng: “Ha ha, quản gia Trương nhất định chưa ngủ, hẳn còn đang đợi ông báo cáo tin vui.”

“Vậy thì tốt quá rồi, người anh em A Hổ, anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không tham công. Công lao lần này anh một nửa, tôi một nửa, người anh em tôi có thành ý đúng không?”

“Ha ha ha, ông Lưu, ông đúng là có mắt nhìn, những gì ông nói đúng là có thành ý. Về sau chúng ta sẽ là anh em tốt.”

Nhóm người vui vẻ bước ra khỏi cửa tòa nhà, lên chiếc xe thương vụ phóng thẳng đi.

Không bao lâu sau, nhóm người lão trộm Lưu cùng trở về. A Hổ và lão trộm Lưu cùng vào phòng của Trương Đức Võ.

Trương Đức Võ ngồi thoải mái trên chiếc ghế thái sư, nhìn thấy A Hổ và lão trộm Lưu quay về, khuôn mặt nở một nụ cười.

“Sao rồi? Mọi chuyện làm tới đâu rồi?”

“Nhờ phúc của người anh em, mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi. Tôi vào nhà của Lý Phàm, không tốn chút công sức nào mà đã lấy được ngọc long bích. Người anh em, anh qua đây nhìn thử, đây chính là ngọc long bích mà tôi đã trộm được.”

Lão trộm Lưu đưa chiếc hộp gỗ cho Trương Đức Võ rồi nói tiếp: “Người anh em A Hổ đã giúp tôi rất nhiều, nếu như không có sự giúp đỡ của cậu ấy, tôi cũng không lấy trộm được thuận lợi như

vậy.”

Trương Đức Võ liếc nhìn A Hổ, hắn ta khẽ gật đầu, khẽ đến mức người khác không thể nhận ra.

Hai người này đang trao đổi ngầm với nhau. Trương Đức Võ hỏi A Hổ để xác nhận những gì lão trộm Lưu nói có đúng hay không.

A Hổ gật đầu rất khẽ, ý nói rằng những gì lão trộm Lưu này nói đều là sự thật.

Thấy A Hổ khẽ gật đầu, Trương Đức Võ cuối cùng cũng yên tâm, đưa tay mở chiếc hộp gỗ ra.

Ông ta cầm ngọc long bích lên xem cẩn thận rồi lấy điện thoại ra, tìm tấm ảnh Trần Hiểu Đồng đã gửi trước đây, so sánh với nhau.

Sau khi kiểm tra cẩn thận một hồi, không phát hiện ra bất cứ sai sót nào, Trương Đức Võ mới cười hài lòng.

“Không tồi, không tồi, lão trộm, lần này ông làm việc được lắm. Tôi ghi công đầu chuyện này cho ông, phần thưởng không thiếu phần của ông đâu.”

“Cảm ơn người anh em, nhưng ông không thể thưởng cho một mình tôi, ông phải thưởng cả cho A Hổ và những anh em khác.

Nếu không tôi nhận phần thưởng này nhưng trong lòng cũng không được thoải mái.”

“Ha ha ha, ông đúng là biết làm người, ông yên tâm đi. Mấy người A Hổ cũng được thưởng. Mọi người có thể về nghỉ ngơi được rồi.”

Nói xong, Trương Đức Võ xua tay.

Lão trộm Lưu và A Hổ cùng đi ra ngoài, Trương Đức Võ để ngọc long bích lại vào chiếc hộp rồi đóng thật chặt chiếc hộp gỗ.

“Cuối cùng cũng thành công, ngày mai cũng cho Long Hậu được một câu trả lời.”

Trương Đức Võ tự nói thầm một mình, rồi đưa tay sờ chiếc hộp, suy nghĩ làm thế nào để chứng minh ngọc long bích này chính là chiếc chìa khóa bí mật trong truyền thuyết.

Nhưng suy nghĩ cả một hồi, Trương Đức Võ vẫn không nghĩ ra được lý do gì, đành bất lực thở dài một hơi.

“Xem ra vẫn phải kiên nhẫn, nhẫn nại hơn nữa. Không biết khi nào kế hoạch lớn của mình mới thành công, đúng là không thể chờ được nữa.”

….

Lý Phàm đang nằm trên sofa chuẩn bị ngủ nhưng lại nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra.

Ngay sau đó, anh nhìn thấy Trần Hiểu Đồng đang mặc đồ ngủ, rón rén đến gần sofa.

Nhìn Lý Phàm đang nằm trên sofa, tim cô ta đập thình thịch.

Buổi tối, cô ta nhìn thấy Lý Phàm và Cố Họa Y hôn nhau say đắm, cảnh tượng đó đã kïcɦ thích đến Trần Hiểu Đồng.

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu cô ta sẽ hiện lên cảnh tượng Lý Phàm và Cố Họa Y đang hôn nhau say đắm.

Thậm chí vừa nãy trong giấc mơ, cô ta còn mơ thấy mình thay thế vị trí của Cố Họa Y, đang ôm hôn say đắm Lý Phàm trên giường.

Trần Hiểu Đồng kïcɦ động quá ngồi dậy, cô ta không khống chế được nội tâm mình, không kìm được lén chạy ra khỏi phòng, đi ra phòng khách để tìm Lý Phàm.

Lý Phàm đang nhắm mắt, giả vờ ngủ say.

Trần Hiểu Đồng nhìn thấy Lý Phàm ngủ say, từ từ ngồi xuống, ánh mắt ngang tầm với Lý Phàm đang ngủ.

Đôi môi anh đào kiều diễm của cô ta cong lên, Trần Hiểu Đồng từ từ đưa đầu của mình tới, định hôn Lý Phàm.

Chương 533: Có mùi âm mưu

Trần Hiểu Đồng nhắm mắt chu môi, từ từ tiến lại gần môi của Lý Phàm, định hôn trộm anh một cái.

Nhưng đầu cô ta đưa ra rất xa, cả người bắt đầu nghiêng hẳn về phía trước nhưng vẫn chưa hôn được Lý Phàm.

Cảm thấy có điều gì không đúng lắm, Trần Hiểu Đồng choàng mở mắt ra, trước mắt trống rỗng không có ai, Lý Phàm đã không thấy bóng dáng đâu.

“Hả?”

Trần Hiểu Đồng kinh ngạc kêu lên, trong lòng tự nhiên phát run, trong đầu cô ta lập tức hiện ra những cảnh tượng ma quỷ.

“Nửa đêm nửa hôm mà cô không đi ngủ sao, cô đang mộng du à?”

Giọng nói trầm thấp của Lý Phàm vang lên đằng sau Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng kinh ngạc, hai tay giữ chặt miệng mới khiến bản thân không sợ hãi hét lên.

Cô ta từ từ quay đầu lại, nhìn Lý Phàm đang đứng đằng sau lưng. Trần Hiểu Đồng ngồi phịch xuống đất.

“Dọa chết em mất! Anh Lý Phàm xấu quá!”

Trần Hiểu Đồng khẽ vỗ ngực rồi nói.

“Ha ha, mau về ngủ đi, đừng suốt ngày suy nghĩ lung tung.”

Nhìn Lý Phàm trưng ra vẻ mặt đó, Trần Hiểu Đồng bĩu môi: “Sao anh đáng ghét vậy chứ, không phối hợp với người ta gì cả, đồ ăn dâng đến tận miệng rồi mà anh còn không cần.”

“Chiếm lợi của người khác sau này sẽ chịu thiệt nhiều nhất.”

Giọng nói của Lý Phàm hơi buồn bã.

Trần Hiểu Đồng hoàn toàn cạn lời, cô ta trừng mắt nhìn Lý Phàm rồi hậm hực quay về phòng.

Lý Phàm lắc đầu, anh nằm lại xuống sofa, trong lòng cảm thấy khổ sở, nếu Cố Họa Y cũng chủ động như vậy thì tốt biết mấy.

Vừa nhớ tới Cố Họa Y, trong lòng Lý Phàm lại nóng lên.

Anh mơ màng thïếp đi rồi ngủ một mạch tới sáng.

Lý Phàm vươn vai rồi đi tới nhà vệ sinh rửa mặt, bắt gặp Trần Hiểu Đồng cũng đang đánh răng.

Trần Hiểu Đồng chun mũi, dùng hết sức trừng mắt nhìn Lý Phàm.

“Mau đánh răng rửa mặt đi, trừng mắt nhìn tôi làm gì?”

Lý Phàm biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Hứ, hứ, hứ!”

Trần Hiểu Đồng hứ hứ mấy tiếng rồi mới chịu nhường chỗ.

“Tôi muốn ăn thịt giò heo kho tàu, thịt gà xào sả, thịt viên hấp…”

Trần Hiểu Đồng xòe ngón tay ra đếm, dáng vẻ cố tình muốn làm khó Lý Phàm.

Lý Phàm đang đánh răng, anh nghiêng đầu nhìn Trần Hiểu Đồng bằng ánh mắt quái lạ.

“Mới sáng sớm mà cô đã tập gọi món rồi sao?”

Miệng Lý Phàm còn dính đầy bọt xà phòng nên nói không rõ.

“Đây là những món mà hôm nay tôi muốn ăn, anh đã nói sẽ làm

cho tôi một bữa linh đình mà. Tôi vẫn còn chưa nói xong đâu.”

Trần Hiểu Đồng cố tình ra vẻ đỏng đảnh muốn làm khó Lý Phàm.

Lý Phàm không biết nên nói gì, hình như tối qua đúng là anh đã hứa sẽ làm đồ ăn cho Trần Hiểu Đồng.

Nhưng cô ta đã chọn quá nhiều món.

“Đừng quá đáng thế, một mình cô ăn được bao nhiêu? Nếu cô ăn được hết thì tôi sẽ làm cho cô nhưng nếu cô ăn không hết… thì cô định làm thế nào?”

“Ăn không hết đương nhiên là cho vào trong tủ lạnh rồi, nếu không tôi gói lại đem tặng người ta cũng được. Dù sao tôi cũng muốn ăn những món này.”

Trần Hiểu Đồng cố gắng hết sức, tối qua hôn trộm Lý Phàm thất bại làm cô ta mất ngủ cả đêm.

“Anh nhìn đi, anh làm tôi tức điên, cả một đêm tôi ngủ không ngon, bây giờ có cả quầng thâm rồi đây này.”

“Này, cô nghiêm túc một chút được không? Nếu cô còn không nói lý lẽ như vậy, tôi sẽ bảo Khang Văn Hân đưa cô đi.”

Lý Phàm ra đòn sát thủ.

Trần Hiểu Đồng mất hết tự tin, cô ta chu môi, phụng phịu nhìn Lý Phàm.

“Nếu anh cứ uy hïếp tôi, tôi sẽ đi tìm chị Họa Y. Tối hôm qua chúng tôi đã bàn bạc xong rồi, chúng tôi sẽ tới miếu thắp hương, không dẫn anh đi cùng đâu.”

Trần Hân Đồng nói xong, làm một cái mặt quỷ với Lý Phàm rồi quay người chạy ra khỏi phòng vệ sinh.

Lý Phàm lắc đầu, anh không thèm quan tâm tới những gì Trần Hiểu Đồng nói.

Đánh răng rửa mặt sạch sẽ xong, Lý Phàm quay lại phòng khách, nhìn thấy Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đang tụ lại một chỗ thì thầm gì đó.

“Ông xã, em và Hiểu Đồng muốn tới chùa Linh Sơn thắp hương, nghe nói ở đó rất linh thiêng, em muốn đi cầu phúc cho cả nhà chúng ta.”

Cố Họa Y nói rất nghiêm túc.

Lý Phàm xoa đầu, đối với những chuyện thần Phật ma quỷ, anh giữ thái độ cung kính nhưng không hề tỏ ra tin tưởng.

Nhưng Cố Họa Y muốn đi thì anh cũng không làm cô mất hứng.

“Sao tự nhiên em lại muốn đi thắp hương? Hay là chúng ta cùng đi, dù sao anh cũng không có việc gì.”

“Không phải vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, mà còn toàn là chuyện tốt sao? Trong lòng em cảm thấy không an ổn lắm nên muốn đi chùa thắp hương lễ bái.”

Cố Họa Y cảm thấy không thể có quá nhiều chuyện may mắn như vậy được, gần đây có nhiều chuyện tốt như vậy, nói không chừng về sau sẽ nhiều tai họa. Cô đi thắp hương lễ bái ít nhất cũng sẽ cảm thấy yên tâm hơn.

Trần Hiểu Đồng chun mũi nói: “Tôi và chị Họa Y đi với nhau, không dẫn anh theo cùng đâu. Anh ở nhà nấu cơm cho chúng tôi là được rồi.”

“Anh ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút, em và Hiểu Đồng đi là được rồi.”

Cố Họa Y mỉm cười rồi nói.

Lý Phàm chậm chạp gật đầu: “Cũng được, vậy hai người đi đường chú ý an toàn, có chuyện gì thì gọi ngay cho anh.”

“Anh yên tâm đi, nhất định không xảy ra chuyện gì đâu. Anh cứ yên tâm ở nhà nấu cơm, tôi muốn ăn thịt viên, cá mè, thịt bò xào cần tây, mấy món rau còn lại anh liệu mà làm. Lần này anh không còn ý kiến gì được nữa đúng không?”

Trần Hiểu Đồng vênh mặt đắc ý, thè lưỡi với đống quà, dáng vẻ lại rất dễ thương.

Lý Phàm nhướn mày rồi mỉm cười, nói: “Được, nếu cô đã gọi món rồi thì tôi sẽ làm theo những gì cô nói. Buổi trưa anh chờ hai người về ăn cơm.”

“Vâng, ông xã vất vả rồi. Bọn em đi đây, tới trưa sẽ về.”

Cố Họa Y vẫy tay với Lý Phàm rồi níu tay Trần Hiểu Đồng cũng đi ra ngoài.

Lý Phàm nhìn theo bóng lưng của hai người đó, hai mắt dần nheo lại: “Đi cùng Trần Hiểu Đồng, tại sao lại chỉ có mình hai người bọn họ đi với nhau nhỉ?”

Càng nghĩ Lý Phàm càng cảm thấy không yên tâm, dù sao thân phận của Trần Hiểu Đồng cũng không đơn giản. Mặc dù cô ta luôn thể hiện ra là nghe lời anh nhưng ai mà biết được đó có phải là một trò lừa dối hay không.

Anh trầm ngâm khoảng nửa phút, rồi cầm điện thoại lên gọi cho Khang Văn Hân, bảo anh ta lái xe đến đón mình.

Gọi điện thoại xong Lý Phàm vội vã rời khỏi nhà, anh đứng bên đường móc một điếu thuốc ra châm rồi suy nghĩ xem Trần Hiểu Đồng đang đóng vai gì trong chuyện này.

Trong lúc anh đang suy nghĩ thì điện thoại rung lên hai lần, Lý Phàm lấy ra xem, thì ra là tin nhắn của Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng: Anh Lý Phàm, chuyện đi chùa Linh Sơn mà không dẫn anh đi cùng là ý của chị Họa Y. Tôi cũng không gợi ý để chị ấy tới đây, anh đừng nghi ngờ tôi đấy nhé.

Lý Phàm do dự một hồi rồi hai tay mới nhanh chóng đánh chữ trả lời lại.

Lý Phàm: “Vì sao Họa Y lại tự nhiên muốn đi chùa Linh Sơn? Đừng nói với tôi là cô không biết.

Trần Hiểu Đồng: “Tôi cũng biết nhưng không rõ lắm, hình như bạn của chị Họa Y giới thiệu cho chị ấy một vị đại sư, vị đại sư đó hình như là hòa thượng của chùa Linh Sơn. Hôm nay là ngày mà chị Vân Y đã hẹn gặp hòa thượng kia.”

Lý Phàm càng lúc càng cảm thấy khó hiểu, sao tự nhiên lại mọc ra chùa Linh Sơn và hòa thượng gì đó.

Lý Phàm lờ mờ cảm nhận được, có mùi âm mưu gì đó đang ở đây.

Chương 534: Đàn ông không đáng tin

Long Hậu mặc đồ giản dị, thanh lịch ngồi trong chiếc xe Rolls-Royce Phantom chống đạn.

Bà ta ngồi tựa lưng vào chiếc ghế da thật, nhắm mắt hỏi: “Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Đêm qua lão trộm Lưu đã trộm được ngọc long bích, nhưng tôi còn phải sắp xếp một số chuyện nhỏ khác.

Trương Đức Võ cúi đầu nói.

“Hả?”

Long Hậu phát ra âm mũi khó chịu.

“Xin bà bớt giận, tôi đang sắp xếp chùa Linh Tự và hòa thượng, để dụ vợ của Lý Phàm là Cố Họa Y. Nếu lát nữa bà muốn gặp thì có thể gặp luôn cô vợ của câu ta.”

“Nếu bà không muốn gặp, tôi có thể cho người bắt cô ta lại, hoặc bà có muốn xử lý cô ta không, chúng ta cũng có thể để cô ta đi như thế.”

Trương Đức Võ muốn bắt ngay Cố Họa Y nhưng chuyện có bắt hay không phải trông vào ý kiến của Long Hậu.

Long Hậu bĩu môi cười khinh bỉ rồi nói đơn giản: “Ông tưởng rằng bắt Cố Họa Y là có thể uy hiếp được Lý Phàm sao? Đàn ông vì quyền lực liệu còn quan tâm tới một người phụ nữ không?”

“Ví dụ như Hán Cao Tổ của nhà Hán, để chạy thoát thân mình mà đẩy vợ con xuống xe, còn cả Lưu Bị nói phụ nữ như quần áo, còn anh em mới là tay chân. Ông giở lại lịch sử sẽ hiểu được bản tính con người.”

Trương Đức Võ cúi đầu, bất lực nói: “Tôi học hành không được

bao nhiêu nên cứ lấy mình để suy ra người khác. Trong lòng tôi luôn nghĩ rằng, Long Hậu giống như bầu trời, nếu bà gặp nguy hiểm, tôi luôn sẵn lòng dùng tính mạng của tôi để đổi lấy sự an toàn cho bà."

"Ha ha."

Long Hậu bật cười, nhưng trong nụ cười có mấy phần khinh bỉ.

Long Hậu không bao giờ tin những lời nịnh bợ này của Trương Đức Võ.

"Đó đều là những lời thật lòng của tôi, tôi tuyệt đối thật lòng. Nếu có thể tôi sẽ móc tim mình ra cho bà xem."

"Được rồi, đừng nói những lời dễ nghe đó nữa, tôi không muốn nghe mấy lời dễ nghe đó nữa. Lấy được ngọc long bích là một điểm tốt, nói không chừng đây chính là điểm khởi đầu cho sự thay đổi vận mệnh của chúng ta."

Trong lòng Long Hậu vô cùng mong chờ và hy vọng, từ sau khi lấy được ngọc long bích, kế hoạch thu phục Lý Phàm, độc chiếm Long Môn sẽ trở nên thuận lợi hơn.

Thu phục được Lý Phàm là kết quả tốt nhất, như vậy Long Hậu có thể chơi trò buông rèm nhïếp chính, thậm chí đợi đến khi thời cơ chín muồi, loại bỏ Lý Phàm, một mình bà ta độc chiếm càn khôn.

Còn giết chết Lý Phàm chỉ là hạ sách, lúc trước Long Hậu gặp phải một loạt những chuyện không vừa ý nên mới nảy ra ý định muốn giết Lý Phàm.

Nhưng sau khi nhìn thấy lại ánh sáng của hy vọng, Long Hậu lại khôi phục lòng tin của mình.

Long Hậu nhắm mắt suy nghĩ một lượt rồi mới nhàn nhạt nói: "Gặp Cố Họa Y một lần cũng không sao, nhưng sắp xếp đơn giản một chút, đừng làm cô ta sợ hãi, cũng đừng để cô ta biết được thân phận thật của tôi."

“Tôi đã rõ, tôi sẽ sắp xếp mọi chuyện thật ổn thỏa.”

“Được, Lý Phàm không đi theo cô ta cùng tới đó chứ?”

Long Hậu hỏi ngược lại một câu.

Nếu Lý Phàm đi theo Cố Họa Y thì Long Hậu sẽ không định gặp cô nữa, lúc này không phải là thời điểm thích hợp để gặp Lý Phàm.

“Lý Phàm sẽ không tới, chỉ có mình con nhóc Trần Hiểu Đồng đi cùng Cố Họa Y.” Trương Đức Võ vội vàng nói.

Long Hậu gật đầu hài lòng: “Vậy thì tốt.”

Trương Đức Võ thấy Long Hậu không nói nữa thì cũng im lặng, ông ta ra hiệu cho lái xe lái vững một chít, đừng để kinh động tới Long Hậu.

…

Chiếc xe BMW của Khang Văn Hân từ từ dừng lại trước mặt Lý Phàm.

Lý Phàm mở cửa xe ngồi vào vị trí phó lái.

Nhìn Khang Văn Hân ngập ngừng muốn nói lại thôi, Lý Phàm khó hiểu hỏi: “Cậu có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng có ngắc ngứ như vậy nữa.” . TruyenHD

“Tôi không biết nên nói chuyện này thế nào.

Khang Văn Hân vò đầu bứt tai, khuôn mặt có vẻ rất khó xử.

“Có gì mà khó nói chứ? Có cái gì thì nói cái đó thôi.”

“Vậy tôi nói nhé, vẫn là chuyện của chú tôi bên kia. Ông ấy bị Âu Dương Trí đánh cho một trận thảm hại, hai ngày hôm nay cũng đã ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt. Đám đệ tử của Âu Dương Trí từ khắp nơi trên thế giới bay về, đang ầm ĩ về chuyện muốn báo thù cho Âu Dương Trí.”

Khang Văn Hân chẳng còn cách nào khác, đành phải nói mọi chuyện ra.

“Vậy còn chú của cậu? Chuyện này là do ông ta nói cho cậu đúng không, ông ta định thay đổi?”

Lý Phàm cười rồi nói.

“Chắc là vậy, ông ấy cũng không nói thẳng có phải ý đó hay không nhưng tôi đoán tám chín phần đúng là như vậy. Ông ấy nói đám đệ tử của Âu Dương Trí đều rất bài xích mình, thậm chí đổ hết mọi trách nhiệm lên người ông. Chú tôi cũng hơi chịu không nổi.”

Khang Văn Hân liếc nhìn Lý Phàm, thấy trên mặt Lý Phàm không thể hiện thái độ gì đặc biệt, trong lòng cảm giác thấp thỏm không yên.

“Sư phụ, tôi vẫn chưa đồng ý với chú tôi. Chuyện này toàn bộ là ý của sư phụ thôi.”

Khang Văn Hân bổ sung thêm một câu.

“Không sao, chắc chú cậu cũng muốn gặp tôi đúng không?”

“Đúng vậy, vừa nãy chú tôi có nói muốn gặp sư phụ. Tôi nói với ông ấy sư phụ chuẩn bị ra ngoài, ông ấy nói có thể tới chờ ở nơi mà sư phụ sắp đến.”

Lý Phàm xoa cằm suy nghĩ một lát rồi thấy cũng nên gặp Khang Vĩnh Kiền, ít nhất biết được bên phía Âu Dương Trí sắp xếp thế nào thì cũng tránh được nhiều rắc rối.

“Tôi muốn tới chùa Linh Sơn, cậu bảo ông ta đứng dưới chân núi ở chùa Linh Sơn chờ tôi, tới lúc ấy tôi sẽ cho ông ta thời gian 10 phút.”

“Được, tôi sẽ báo cho ông ấy biết, cảm ơn sư phụ.”

Khang Văn Hân nhanh chóng lấy điện thoại ra, gọi điện thoại báo

cho Khang Vĩnh Kiền một tiếng.

Mặc dù lúc trước hai người có mâu thuẫn không nhỏ nhưng dù sao Khang Văn Hân và Khang Vĩnh Kiền cũng là người thân máu mủ, hơn nữa giữa hai người không có xung đột trực tiếp về lợi ích. Vậy nên khi Khang Vĩnh Kiền tìm tới tận nơi để nhờ giúp đỡ, Khang Văn Hân cũng không tiện từ chối.

Sau khi thông báo địa điểm cho Khang Vĩnh Kiền, Khang Văn Hân bỏ điện thoại xuống, mỉm cười hỏi: "Sư phụ, sao tự nhiên sư phụ lại muốn tới chùa Linh Sơn? Chẳng lẽ sư phụ cũng đi thắp hương bái Phật sao?"

"Ha ha, Phật quen biết tôi nhưng tôi không quen biết Phật."

Lý Phàm trả lời thản nhiên.

Trong lòng Khang Văn Hân hơi kinh ngạc, anh ta chỉ cảm thấy Lý Phàm quá mạnh miệng, dù sao thà tin rằng có Phật còn hơn là không.

"Sư phụ, người nói vậy thật là… thật là ấy quá."

"Cảm giác tôi không cung kính với Phật đúng không? Bọn họ cũng không xứng đáng để cung kính như vậy, nhận biết bao nhiêu hương hỏa đồ cúng lễ, vậy mà đem lại cho cuộc sống chúng ta những gì?"

"Hầy, câu hỏi này của sư phụ quá thâm sâu, tôi sợ rằng bộ não tôi suy nghĩ không thông. Tôi chỉ cần có một kỹ năng lái xe tuyệt đỉnh là được rồi."

Nhắc đến kỹ năng lái xe, hai mắt Khang Văn Hân tự nhiên sáng lên nghĩ lại câu chuyện mới nổi lên trong giới chơi xe gần đây.

"Sư phụ, sắp tới giải đua xe ngầm toàn cầu sẽ bắt đầu. Những thần xe của những đường đua ngầm đều hội tụ tham gia cuộc thi toàn cầu lần này. Không biết sư phụ có hứng thú tham gia không?"

Lý Phàm ngẩn người một chút, anh chưa từng nghe nói gì tới giải

đua xe ngầm toàn cầu này.

“Giải đua xe ngầm toàn cầu? Cái tên này nghe thôi đã thấy kỳ lạ, hơn nữa trong những thần xe, những người được phong là thần của xe đua chỉ nhiều nhất chỉ có một người thôi.”

Chương 535: Thay đổi

“Đúng vậy, người có thể trở thành thần xe chỉ có một mình sư phụ, những người khác đều là hàng giả hết.”

Khang Văn Hân cười toét miệng.

“Tôi cũng không phải là thần xe, muốn trở thành một thần xe thực sự, không những phải có giác ngộ tốt, mà còn phải lái xe bay được cao, như thế tôi mới công nhân người đó là xe thần.”

Ánh mắt Khang Văn Hân nhìn Lý Phàm hơi ngơ ngác, không ngờ những gì Lý Phàm nói ra làm thay đổi hết quan điểm của anh ta.

“Thần xe phải phải tự nhiên giác ngộ và bay được cao? Đây là thời đại khoa học kỹ thuật, còn ai lại bay nữa, cho dù trong thời kỳ cổ đại, từ mấy trăm năm trước cũng không còn ai bay nữa, có lẽ Trương Tam Phong cũng không biết bay.”

“Vậy nên hiện giờ sẽ không có ai được gọi là xe thần, bọn họ cùng lắm cũng chỉ là xe vương thôi.”

Lý Phàm ngáp một cái rồi nghiêng đầu dựa vào thành ghế ngủ thïếp đi.

Khang Văn Hân thấy Lý Phàm buồn ngủ nên không tiếp tục nói nữa mà vừa lái xe, vừa suy nghĩ những gì Lý Phàm nói.

Chính đạo, biết bay cái gì chứ, Khang Văn Hân cảm thấy Lý Phàm cố tình nói như vậy, hoặc ý mà Lý Phàm thực sự muốn thể hiện không phải là như vậy.

Nhưng thông tin mà sư phụ muốn nói cho anh ta là gì? Khang Văn Hân nhớ lại những gì Lý Phàm nói và bắt đầu suy nghĩ từng từ, từng chữ một.

“Chẳng lẽ chỉ cần giác ngộ? Chỉ cần giác ngộ, kỹ thuật lái xe sẽ tăng lên, đến lúc đó sẽ có khả năng trở thành xe vương, chắc mình

không cần nghĩ nhiều về thần mã chính tông nữa.”

Khang Văn Hân suy nghĩ lung tung một hồi, rồi dựa vào phần mềm chỉ đường, lái xe tới chân núi bên dưới chùa Linh Sơn.

Nghe nói lúc đầu Linh Sơn được gọi là Linh Thứu Sơn, truyền thuyết nói Đạt ma từng dẫn Linh Thứu tới Thiên Trúc truyền pháp, lúc đi ngang qua núi Linh Thứu, Linh Thứu đã chết ở đây.

Đạt Ma đau lòng chôn Linh Thứu ở ngọn núi này, ngọn núi này lúc trước không có tên cũng vì thế mà có tên núi Linh Thứu.

Nhưng thời gian dần dần trôi đi, núi Linh Thứu được nói gọn thành Linh Sơn, đệ tử Phật môn theo những truyền thuyết tìm tới đây, dựng một ngôi chùa trên núi.

Chùa Linh Sơn, trên núi Linh Sơn đã có lịch sử ba bốn trăm năm, là ngôi chùa nổi tiếng, nhiều người biết đến nhất ở Hán Thành.

Thậm chí tới gần những dịp lễ tết, người ở tỉnh cũng tới chùa Linh Sơn thắp hương bái Phật.

Chiếc xe BMW dừng lại bên đường, chẳng mấy chốc đã có một chiếc Mercedes dừng ngay đằng sau chiếc BMW.

Khang Vĩnh Kiền bước từ chiếc xe Mercedes xuống, trong tay cầm theo lỉnh kỉnh một chiếc túi rất to.

Khang Vĩnh Kiền cố nở nụ cười, đi tới hàng ghế sau của chiếc BMW, mở cửa xe ra ngồi vào trong rồi tiện tay để chiếc túi to lên hàng ghế sau.

“Đây là chút tấm lòng của tôi gửi tặng anh Lý, coi như cho tôi đền tội.”

Khang Vĩnh Kiền ăn nói rất cẩn thận.

Lý Phàm nhìn Khang Vĩnh Kiền rồi mỉm cười nói: “Ông khách sáo rồi, chúng ta đi thẳng vào việc chính thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nói việc chính. Tôi người ở một nơi hồn ở một nẻo, mặc dù tôi đi theo lão già Âu Dương nhưng trong lòng tôi vẫn hướng về chính nghĩa, muốn bình thường hóa mối quan hệ với anh Lý.”

Lý Phàm nghe xong da đầu tê rần, anh thấy Khang Vĩnh Kiền đúng là gặp vấn đề trong cách dùng từ.

“Đừng nói những điều vô ích đó nữa, lúc trước chúng ta không quen biết nhau nên cũng chẳng thể nói là làm hòa gì. Ông nói đi, ông muốn giải quyết tình hình trước mắt thế nào?”

Thấy Lý Phàm không thèm quan tâm tới mấy trò nịnh bợ của mình, Khang Vĩnh Kiền bất lực cười trừ hai tiếng.

“Con người tôi không phải cũng muốn thoát khỏi biển khổ sao? Nhưng đám đệ tử của Âu Dương Trí lại đổ hết trách nhiệm lên người tôi, ngày nào đám người đó cũng tới la hét trước mặt tôi, dạy dỗ tôi như dạy đứa trẻ con. Lúc đầu tôi không phải tôi cũng có xuất phát từ lòng tốt sao?”

“Hầy! Nhưng tôi bị bọn chúng dạy dỗ đến mức không chịu nổi nữa, tôi muốn bỏ hẳn đi nhưng đám người đó cũng không tha cho tôi đi, nói tôi và bọn chúng phải vạch rõ quan hệ. Tôi bắt buộc phải nôn ra 300 tỷ tiền bồi thường mới được, bọn chúng túng quá nên biến thành phường trộm cướp.”

Khang Vĩnh Kiền càng nói càng tức giận, ông ta nói tiếp: “Tôi thật sự không chịu nổi đám người bọn chúng nữa. Lần này tôi không những muốn tới thăm anh Lý mà còn nhờ anh giúp tôi thoát khỏi bể khổ.”

Lý Phàm đã hiểu được hoàn cảnh lúc này của Khang Vĩnh Kiền.

Chuyện này vốn dĩ cũng có liên quan tới anh, thêm chuyện anh là công tử con nhà giàu, đệ tử của Âu Dương Trí lại chẳng phải loại người tốt đẹp gì. Hẳn bây giờ có người nảy ra ý định muốn lấy tiền của nhà giàu nên mới đổ hết mọi trách nhiệm lên người của Khang Vĩnh Kiền.

Đám đệ tử của Âu Dương Trí phần lớn lợi dụng danh tiếng của ông ta, đi khắp nơi mở võ quán kiếm tiền.

Cái trò mở võ quán này cũng kiếm được tiền nhưng chỉ có một số lượng nhỏ kiếm được nhiều tiền, phần lớn các võ quán chỉ đủ kiếm được miếng cơm manh áo.

Hiện giờ có cơ hội lấy được một đống tiền của công tử con nhà giàu, đương nhiên đám đệ tử của Âu Dương Trí không thể bỏ qua.

Và Lý Phàm tính, cơ thể của Âu Dương Trí cũng không chịu được bao lâu, hiện giờ cũng là lúc cây đổ cành rơi nên lại càng có không ít người nổi lòng riêng.

Mọi chuyện lẫn lộn với nhau, khiến tình huống hiện giờ rất bất lợi cho Khang Vĩnh Kiền.

“Chuyện của ông để sau rồi hãy nói. Vừa nãy tôi nghe Văn Hân nói, đệ tử của Âu Dương Trí làm ầm chuyện muốn báo thù cho ông ta, không biết chuyện này là như thế nào?”

“Đại đệ tử của Âu Dương Trí là Trương Vũ Phàm đang là người điều hành mọi chuyện. Trương Vũ Phàm một lòng muốn báo thù cho sự phụ của mình, hai ngày nay không ngừng liên lạc điện thoại với những người có giao tình trong võ lâm, nói là chuẩn bị mời một cao thủ ẩn cư nào đó ra để đối phó với anh.”

“Tôi chỉ tình cờ nghe lỏm được vài câu, còn những chuyện chi tiết hơn thì tôi không biết. Hiện giờ đám người đó rất đề phòng tôi, hoàn toàn không để cho tôi biết những việc quan trọng. Sau khi tôi trở về nhất định sẽ nghe ngóng cẩn thận.”

“Nếu nghe được chuyện gì quan trọng, tôi nhất định sẽ báo lại cho anh không thiếu một chữ nào. Tôi chỉ cầu xin anh Lý dạy dỗ bọn chúng một trận, đuổi hết bọn chúng đi, để tôi lấy lại một chút tự do. Nếu được như thế, lão Khang tôi vô cùng biết ơn cậu.”

Khang Vĩnh Kiền càng nói càng kϊcհ động, hai tay không kìm được lau nước mắt ở khóe mắt, đúng là vô cùng bi thương.

Lý Phàm xoa cằm suy nghĩ, anh vẫn chưa trả lời cho Khang Vĩnh Kiền một câu trả lời rõ ràng.

Trong lòng Khang Vĩnh Kiền không yên tâm, ông ta nói với Khang Văn Hân: "Văn Hân, cháu nói giúp chú đi mà, cháu nói giúp chú với anh Lý vài câu đi. Cầu xin anh ấy giúp đỡ chú."

Khang Văn Hân cũng không đành lòng nên nói: "Sư phụ, nếu sư phụ có cách thì giúp chú ấy đi. Chú ấy cũng không dễ dàng gì."

"Giúp ông ấy là việc đơn giản thôi nhưng sau khi tôi giúp xong, ông định làm thế nào? Vẫn tiếp tục đi theo con đường sai trái sao?"

Lý Phàm nói chuyện với Khang Vĩnh Kiền như một bậc trưởng bối.

"Tôi đã chuẩn bị rửa tay gác kiếm từ lâu rồi. Tới bây giờ tôi còn chưa nhìn rõ sao, nhận Âu Dương Trí làm sư phụ để rồi rơi vào cảnh tượng như bây giờ. Nếu như anh Lý có cách gì hay có thể nói cho tôi nghe được không."

Khang Vĩnh Kiền cúi đầu, dáng vẻ không còn gì thảm hại hơn, khiến Khang Văn Hân cảm thấy vô cùng xót xa.

Trước đây Khang Vĩnh Kiền là một người từng lăn lộn rất nhiều, chưa khi nào lại cúi đầu ủ rũ như vậy. Chuyện lần này đúng là một cú sốc không nhỏ với ông ta.

Chương 536: Hành động không theo thói thường

“Tôi và Khang Văn Hân cùng góp vốn làm một câu lạc bộ xe đua, nếu ông có hứng thú thì mời ông cùng tham gia.”

Lý Phàm quyết định cho Khang Vĩnh Kiền một cơ hội.

Nếu Khang Vĩnh Kiền đã rửa tay gác kiếm, Lý Phàm sẽ dẫn Khang Vĩnh Kiền cùng tiến lên, dù sao hiện giờ Lý Phàm cũng đang thiếu một trợ thủ.

Chưa nói đến chuyện về sau sẽ tiếp quản Long môn, kể cả trước mắt Lý Phàm muốn thay đổi cục diện, cũng cần tìm được một người có thể tin tưởng được.

Khang Vĩnh Kiền không hề do dự, lập tức gật đầu, nói: “Tôi đồng ý, đồng ý cùng tham gia. Công việc gì mệt, vất vả cứ giao hết cho tôi là được, anh và Văn Hân làm chỉ huy, tôi là chân chạy việc cũng được.”

“Ha ha, ông bằng lòng nhận lời là được, mọi chuyện cụ thể thế nào tới lúc đó tôi sẽ bàn bạc với Văn Hân. Nếu không còn chuyện gì nữa, ông có thể đi trước được rồi.”

“Được, bây giờ tôi sẽ đi. Thời gian tôi ra ngoài cũng không phải là ngắn nữa, để tránh bọn chúng nghi ngờ, bây giờ tôi sẽ đi trước. Có chuyện gì tôi sẽ liên hệ với anh qua Văn Hân.”

Lý Phàm khẽ gật đầu, Khang Vĩnh Kiền đẩy cửa xe ra, trở lại xe của mình, lái chiếc xe phóng vút đi.

Khang Văn Hân hơi nghi hoặc: “Sư phụ, sao sư phụ lại để chú ấy tham gia vào dự án của chúng ta?”

“Không phải là tôi đang nể mặt cậu sao. Cho ông ta một cơ hội làm lại từ đầu.”

Lý Phàm cười rồi nói.

Khang Văn Hân không ngờ mình lại được nể mặt như vậy, hơn nữa lại là Lý Phàm nể mặt. Khang Văn Hân không biết nên báo đáp thế nào.

“Tôi xin thay mặt chú tôi cảm ơn sư phụ, về sau nhà họ Khang chúng tôi tuyệt đối sẽ không quên mối ân tình này.”

Lý Phàm xua tay rồi nói: “Chuyện này cũng chẳng đáng gì.”

Nói xong, Lý Phàm lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Cố Họa Y, hỏi cô đã tới chùa Linh Sơn hay chưa, đang ở chùa hay như thế nào.

Lý Phàm lo lắng cho sự an toàn của Cố Họa Y nhưng anh cũng không muốn đi thẳng vào chùa Linh Sơn, dù sao lúc trước chính cô là người không muốn dẫn anh theo cùng.

Ngay sau đó, Lý Phàm đã nhận được tin nhắn trả lời của Cố Họa Y.

“Bọn em tới rồi, vừa bái Quan âm bồ tát xong, một lát nữa sẽ đi nghe pháp sư đọc kinh cầu phúc. Anh ngoan ngoãn ở nhà đợi bọn em về nhé.”

Lý Phàm không nghe ra được bất kỳ điều gì bất thường trong giọng nói cả Cố Họa Y, trong lòng cũng cảm thấy yên tâm hơn được đôi chút.

“Tôi xem trên bản đồ thấy lưng chừng núi có một ngã ba dẫn tới một vườn quả, chúng ta tới vườn quả đó chờ.”

“Vâng thưa sư phụ, sao chúng ta không đi thẳng tới đó? Chẳng lẽ sư mẫu không dẫn sư phụ đi cùng sao?”

Khóe mắt Lý Phàm giật giật, khuôn mặt anh ủ rũ: “Sư mẫu của cậu bị mấy ông trọc đầu lừa rồi, đợi khi nào tôi có thời gian nhất định sẽ tới đây dạy dỗ cho mấy ông già này một trận.”

Khang Văn Hân cười rúc rích rồi lái xe về hướng vườn quả.

…

Phòng của phương trượng, chùa Linh Sơn.

Phương trượng Pháp Trí mặc áo cà sa, khuôn mặt tươi cười đứng trước mặt Long Hậu.

Long Hậu ngồi trên một chiếc ghế bành, khuôn mặt bình tĩnh nói: "Mời phương trượng ngồi, cần gì phải khách sáo như vậy chứ, chúng ta đang ở trong chùa Linh Sơn của phương trượng mà."

"A di đà phật, thí chủ có dung mạo vô cùng cao quý, bần tăng không dám cùng ngồi với thí chủ. Chùa Linh Sơn này cũng không phải là chùa Linh Sơn của bần tăng mà là chùa Linh Sơn của Phật tổ."

"Đúng là một hòa thượng biết ăn nói, Đức Võ, tăng số tiền quyên góp cho chùa thêm 1tỷ rưỡi nữa." Long Hậu vui vẻ nói.

Một câu dung mạo vô cùng cao quý đã đi thẳng vào trong lòng của Long Hậu.

Trong lòng phương trượng Pháp Trí cũng rất vui vẻ: "Cảm ơn sự hào phóng của thí chủ, Phật tổ sẽ che chở cho thí chủ, giúp thí chủ cầu được ước thấy."

"Ồ, thật như vậy sao? Nếu tôi muốn cầu được ước thấy thì chỉ cần tu sửa lại chùa Linh Sơn, khoác một tấm áo mới cho Phật tổ."

Mắt phương trượng Pháp Trí đảo một vòng, trong lòng thầm suy đoán, cảm thấy Long Hậu nhất định là một phu nhân nhà giàu, đoán rằng bà lấy một ông chồng già khắm và bây giờ ông ta sắp không trụ được nữa nên muốn lên kế hoạch để chiếm đoạt gia sản.

Phải nói rằng phật pháp của phương trượng Pháp Trí không tinh thâm lắm nhưng bản lĩnh suy đoán tâm lý con người lại ở hàng thượng thừa.

Chỉ trong chớp mắt đã đoán được tám chín phần tình trạng hiện giờ của Long Hậu.

Phương trượng làm được như vậy cũng là nhờ có vốn kinh nghiệm phong phú, đã từng chứng kiến quá nhiều ân oán của nhà giàu, trước đây đã từng gỡ rối cho không ít những thiếu phụ, phu nhân nhà giàu hay những cô tình nhân, vợ bé.

Bởi vì phương trượng giúp đỡ không thô tục, hơn nữa thỉnh thoảng còn đưa ra được những ý kiến hay nên danh tiếng càng ngày càng vang xa, dẫn theo đó là sự nổi tiếng và thu nhập của chùa Linh Sơn cũng càng ngày càng tăng.

“Tôi nhìn thần sắc của thí chủ thấy thí chủ hình như có nỗi sầu muộn. Từ tướng khuôn mặt có thể thấy thí chủ đang bước vào một bước ngoặt quan trọng trong đời người. Nếu có thể bình yên trải qua bước ngoặt này, về sau sự giàu có, quyền quý của thí chủ sẽ còn tăng lên một bậc nữa. Còn nếu như không…”

Phương trượng Pháp Trí úp úp mở mở rồi khẽ lắc đầu, sau đó nhắm mắt lại không nói nữa.

Long Hậu vì hành động của phương trượng Pháp Trí mà trở nên lo lắng, bà ta nói khó chịu: “Nếu không thể thì sẽ có kết quả thế nào?”

“Bần tăng không dám nói.”

“Có gì mà không dám? Nếu ông không nói, tôi sẽ cho người dỡ chùa Linh Sơn, chặt đứt luôn hương hỏa của ngôi chùa này.”

Giọng của Long Hậu trở nên độc ác.

Phương trượng Pháp Trí khẽ run trong lòng đây là lần đầu tiên ông gặp phải một người hành động không theo thói thường như vậy.

Tôi chỉ muốn giấu đi một chút để tăng giá vậy mà bà lại muốn dỡ chùa, bà làm vậy không phải là chặn con đường sống, đập vỡ bát cơm của tôi saovvvPhương trượng Pháp Trí nói thầm một câu như vậy trong lòng, rồi mới cười trừ và nói: “Đương nhiên kết cục là

rất không hay, chỉ sợ bà sẽ mất hết vinh hoa phú quý, mọi giấc mộng đều vỡ tan tành.”

Trong lòng Long Hậu xóc nảy, bà ta nghĩ, nếu Lý Phàm trở thành chủ của Long môn thì không phải bà ta mất hết mọi thứ saovvvSắc mặt bà ta càng lúc càng u ám và giọng nói càng trở nên lạnh lẽo: “Ông cũng có chút tài đấy, vậy ông thử nói xem, tôi phải làm thế nào thì mới không mất hết tất cả.”

“Chuyện này xin thí chủ để tôi suy nghĩ một lát đã, chuyện này của thí chủ rất khó khăn, bần tăng cũng chưa nghĩ ra được cách gì hay.”

Phương trượng Pháp Trí hơi sợ hãi, vừa mới nói một câu không hợp ý Long Hậu mà đã bị dọa sẽ phá chùa, trong lòng ông ta thật sự phải đắn đo suy nghĩ xem nên làm thế nào.

Nếu chen chân vào, xảy ra chuyện gì đó không đúng, e rằng cả chùa Linh Sơn này đều đi đời.

“Hừ, tôi cho ông thời gian là 10 phút nếu ông không nghĩ ra cách gì hay. Tôi sẽ cho ông thấy tiền dầu hương tôi quyên góp cho chùa này không dễ lấy như vậy đâu.”

Trong lòng hòa thượng Pháp Trí hối hận than thầm, vừa nãy bị một chút lợi làm mờ mắt, định lừa thêm một chút tiền mà cuối cùng nói hớ mất một câu.

Cũng chính vì một câu nói hớ đó mà bây giờ phiền phức bám lấy thân.

Hòa thượng Pháp Trí vắt óc suy nghĩ, trên cái đầu trọc túa ra vô số mồ hôi nhưng vẫn chưa nghĩ ra được cách nào.

Điều quan trọng nhất là hòa thượng Pháp Trí không biết nói gì vì vẫn chưa biết Long Hậu đang gặp chuyện gì. Những câu vừa nãy nói ra để qua mắt Long Hậu đều là do ông ta suy đoán.

Đến cả cụ thể tình huống thế nào còn không rõ, cho dù hòa thượng Pháp Trí có IQ 150 thì cũng không nghĩ ra được ý tưởng gì.

“Hết 10 phút rồi, phương trượng.”

Trương Đức Võ lạnh lùng nói.

Chương 537: Quân cờ

Cả người hòa thượng Pháp Trí run lên, giọng nói của Trương Đức Võ khiến ông hòa thượng cảm giác như mình bị lấy mất mạng.

Hòa thượng Pháp Trí vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Long Hậu và nói: "Bần tăng, bần tăng bằng lòng dẫn dắt chúng tăng trên dưới chùa Linh Sơn ngày đêm cầu phúc cho thí chủ, cầu cho thí chủ được Phật tổ che chở, mọi chuyện đều thuận theo ý mình."

Đây là những lời sáo rỗng tốt nhất mà hòa thượng Pháp Trí có thể nghĩ ra, nếu không ông ta thật sự không còn cách nào để tiếp tục qua mắt đối phương nữa.

Để qua mặt đối phương, điều cơ bản nhất là biết rõ nội tình mọi chuyện, cho dù không biết rõ nội tình nhưng hòa thượng cũng có cách moi được những thông tin có ích một cách rất tự nhiên.

Nhưng khi đối mặt với Long Hậu, bà ta lên tiếng dằn mặt trước, làm loạn hết công thức của hòa thượng Pháp Trí, khiến ông ta không thể lấy ra được chút bản lĩnh nào.

Vẻ thất vọng thoáng qua khuôn mặt Long Hậu, bà ta còn tưởng rằng hòa thượng Pháp Trí có bản lĩnh gì đó có thể gỡ rối mọi chuyện.

Nhưng hiện giờ bà ta mới thấy, hòa thượng Pháp Trí cũng chỉ là một trùm gạt người lừa bịp, kiếm sống bằng cách giở trò qua mặt người khác.

"Những lời cầu phúc của các ông thật sự có tác dụng sao? Tôi muốn nghe ông nói thật."

Giọng nói của Long Hậu lạnh như băng.

Trước trán hòa thượng Pháp Trí có những hạt mồ hôi to như hạt đậu, ông ta sợ hãi không yên: "Chuyện này, chuyện này còn phải xem Phật tổ có vui hay không, có người thắp hương cả đời cũng

không được Phật tổ che chở. Có những người cả đời không thắp hương nhưng vẫn sẽ được che chở."

"Vậy tôi là loại người nào?"

Đầu hòa thượng Pháp Trí gần như nổ tung, ông ta quỳ rạp xuống trước mặt Long Hậu: "Bần tăng thấy thí chủ chính là Bồ tát chuyển thế, nhất định sẽ bình an, vạn sự như ý."

Hiện giờ hòa thượng Pháp Trí thật không còn chiêu nào khác, ông ta hoàn toàn không biết nên tiếp tục nói dối thế nào. Nếu làm không tốt, càng nói phiền phức càng lớn, như vậy chi bằng chịu thua ngay từ bây giờ.

Trương Đức Võ bĩu môi trong lòng thầm nghĩ hòa thượng Pháp Trí đúng là múa rìu qua mắt thợ, trước mặt Long Hậu mà cũng dám giở trò này, đúng là muốn đâm đầu vào chỗ chết.

Long Hậu khẽ thở dài một tiếng, bà ta nhìn về phía Trương Đức Võ rồi nói: "Con bé họ Cố kia vẫn chưa tới sao?"

"Theo tin tức tôi vừa nhận được, cô ta vừa bước vào bảo điện Đại Hùng."

"Gọi cô ta tới đây, để phương trượng chỉ dạy cho cô ta, tôi sẽ ở đằng sau bình phong theo dõi."

"Vâng."

Trương Đức Võ "vâng" một tiếng cung kính rồi lập tức liên hệ với đàn em để sắp xếp.

Long Hậu nhìn hòa thượng Pháp Trí đang quỳ trên mặt đất rồi nói: "Đợi một lát nữa con bé kia vào, ông liệu mà lừa nó. Nếu ông qua mắt được nó để nó tin ông thì tôi sẽ không tính toán chuyện vừa nãy với ông nữa."

Để hòa thượng Pháp Trí lừa Cố Họa Y là một nước cờ của Long Hậu.

Nếu hòa thượng Pháp Trí có thể lừa được Cố Họa Y, nói không chừng về sau sẽ có ích, tệ nhất thì bà ta cũng thông qua hòa thượng Pháp Trí để nắm bắt tâm lý của Cố Họa Y.

Nếu như hòa thượng Pháp Trí thật sự cao tay, có thể khống chế được trạng thái tinh thần của Cố Họa Y thì là một chuyện càng tốt.

Cuối cùng hòa thượng Pháp Trí cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Ông ta vẫn tự tin mình đối phó được với Cố Họa Y và sẽ thoải mái hơn rất nhiều so với việc đối mặt với Long Hậu.

“Xin thí chủ yên tâm, bần tăng sẽ dốc hết sức lực.”

“Ha ha.”

Long Hậu cười nhạt, đứng dậy đi tới ngồi sau tấm bình phong.

Trương Đức Võ cũng đi theo, đứng ra sau tấm bình phong, nói nhỏ: “Đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, Cố Họa Y sẽ nhanh chóng tới đây thôi.”

Long Hậu ngả người tựa vào thành ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Trương Đức Võ đưa tay lên huyệt thái dương của Long Hậu, nhẹ nhàng xoa bóp cho bà ta.

Kẹt.

Cánh cửa phòng được đẩy ra, một hòa thượng trẻ tuổi đúng cúi đầu bên cạnh cửa nói: “Mời hai thí chủ vào trong, phương trượng của chúng tôi đang ở trong phòng rồi.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng cùng bước vào phòng, nhìn hòa thượng Pháp Trí đang ngồi xếp bằng trên tấm nệm.

“A di đà Phật.”

Hòa thượng Pháp Trí nói một câu chào rồi nói tiếp: “Hai vị hữu duyên, mời ngồi.”

“Ông chính là phương trượng Pháp Trí?”Cố Họa Y đánh giá hòa

thượng Pháp Trí một lượt từ trên xuống dưới.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh như không cùng khí chất cao tăng của ông, sự cảnh giác trong lòng Cố Họa Y dần buông xuống.

Dù sao khả năng diễn y như thật của hòa thượng Pháp Trí cũng khiến người khác nể phục. Trước đây, để lấy được lòng tin của những cậu ấm cô chiêu con nhà giàu, những thiếu phụ lắm tiền, hòa thượng Pháp Trí đã tự luyện tập để bản thân trở thành một diễn viên.

Nếu nói về tài năng diễn xuất, trình độ của Pháp Trí nhất định đạt tới trình độ Ảnh đế, ăn đứt những ngôi sao mới nổi.

“Chính là bần tăng.”

“Xin chào phương trượng, không ngờ lại được quen biết với phương trượng.”

Cố Họa Y nói chuyện vẫn hơi câu nệ.

Bản thân cô đang đứng trong chùa, lại đứng trước mặt một vị hòa thượng có thân phận cao quý nhất trong chùa, trong lòng Cố Họa Y cảm giác như mình đang được gặp tổng giám đốc của một công ty.

Trần Hiểu Đồng lại có vẻ không quan tâm lắm, cô ta đảo mắt nhìn cách bày biện bên trong căn phòng.

Lúc liếc nhìn qua tấm bình phong, ánh mắt cô ta lóe lên cảm giác khó hiểu.

Trong phòng của hòa thượng mà cũng có bình phong saovvvTrần Hiểu Đồng cố gắng suy nghĩ, tự nhiên trong đầu cô ta hiện lên cảnh tượng trong phim hoạt hình Nhất Hưu, hình như ngôi chùa mà hòa thượng trong bộ phim đó ở cũng có bình phong.

Cô ta cứ suy nghĩ, suy nghĩ như vậy, rồi tâm tư nghĩ đến chuyện của Lý Phàm. Cô ta suy nghĩ đến mất hồn.

Hòa thượng Pháp Trí nhìn thấy sự câu nệ của Cố Họa Y nên mỉm

cười nói: “Thí chủ không cần quá căng thẳng, gặp được nhau là do duyên. Hôm nay thí chủ đến chùa Linh Sơn hẳn là đã có một mối duyên rất lớn với nơi này.

“Bần tăng thấy ấn đường thí chủ hồng hào, hẳn là gần đây có nhiều chuyện tốt xảy ra với thí chủ, nhưng màu xanh đen ẩn hiện cho thấy thịnh cực tất suy.” Hòa thượng Pháp Trí bắt đầu phần gạt người của mình.

Trong lòng Cố Họa Y xóc nảy vì câu nói của hòa thượng Pháp Trí đã nói trúng nỗi lo lớn nhất trong lòng cô.

“Tôi còn muốn hỏi phương trượng, rốt cuộc thịnh cực tất suy sẽ như thế nào?”

Cố Họa Y vội vàng hỏi theo.

“Theo những gì bần tăng nhìn thấy, chuyện “thịnh cực tất suy” này sẽ xảy ra với chồng cô. Nếu muốn tránh khỏi kiếp nạn này, để chồng của thí chủ được bình an, người đó rất cần dũng cảm lùi lại vào những thời điểm quan trọng nhất, an hưởng niềm vui trong sự thiếu thốn mới là chân lý.”

Hòa thượng Pháp Trí nói xong rồi lại cúi đầu xuống, miệng không ngừng lầm rầm niệm kinh.

Cố Họa Y suy nghĩ về những lời của hòa thượng Pháp Trí, cô dơ dự một lát rồi mới hỏi: “Dũng cảm lùi lại là có ý gì? Kiếp nạn sắp tới sẽ là một kiếp nạn thế nào?”

“A di đà Phật, bần tăng đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ, không thể tiếp tục thêm được nữa. Về sau nếu thí chủ có chuyện khó khăn có thể tới tìm tôi. Hòa thượng Pháp Trí tạo ra những huyễn hoặc rất đúng lúc.

“Chuyện này, xin phương trượng chỉ dẫn tôi thêm một chút nữa, nếu không tôi rất lo lắng.”

“Trước khi mưa tới gió sẽ nổi lên bây giờ, đến lúc đó thí chủ sẽ tự biết thôi, bây giờ cơ duyên vẫn chưa tới, bần tăng không thể nói

nhiều, xin thí chủ về cho."

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, kéo Cố Họa Y đi: "Chị Họa Y, chúng ta đi trước đi, lần sau chúng ta đem theo nhiều tiền công đức hơn nữa, hòa thượng không thấy tiền công đức thì không chịu mở miệng nói đâu."

"A di đà Phật, lời này của thí chủ thật sai trái thay, bần tăng cũng chỉ muốn kết một mối thiện duyên mà thôi."

Chương 538: GẠT NGƯỜI Bị

Trần Hiểu Đồng quấy rầy như vậy, Cố Họa Y xấu hổ không dám đặt câu hỏi nữa, đành phải đứng dậy rời đi.

Sau khi ra khỏi phòng, Cố Họa Y hơi than thở: “Hiểu Đồng, sao em lại có thể nói như vậy ở trước mặt phương trượng? Đó là nơi cửa Phật thanh tịnh.”

Trần Hiểu Đồng bĩu môi: “Chị Họa Y, chị thật sự tin lời hòa thượng kia nói. Em nghĩ ông ta đang nói dối người ta để lừa tiền người khác thôi, không khác gì mấy ông thầy bói xem phong thủy.”

“Anh Lý Phàm lợi hại như vậy. Không có gì có thể làm khó được anh ấy, chị đừng nghe ông hòa thượng kia nói linh tinh. Kiếp nạn gì chứ, hừ! Nếu không nói cho nghiêm trọng một chút thì ông ta cũng không lừa được tiền của chúng ta.”

Trần Hiểu Đồng cho rằng hòa thượng Pháp Trí là một kẻ dối trá, trong những năm gần đây có không ít những hòa thượng đi lừa đảo. Kể cả những hòa thượng trong chùa cũng chưa chắc đã là những hòa thượng thực sự.

Cố Họa Y nhìn Trần Hiểu Đồng bất lực, cô thật muốn lấy cái gì đó bịt miệng cô ta lại, “Thôi, không nói nhiều với em nữa, chúng ta về thôi.”

Cố Họa Y lắc đầu, trong lòng nghĩ nếu theo ý của hòa thượng Pháp Trí, khi nào có khó khăn sẽ lại tới gặp ông ấy. Vậy đợi khi nào có chuyện xảy ra, cô sẽ lại tới chùa Linh Sơn một chuyến.

Trần Hiểu Đồng nắm tay của Cố Họa Y, cười híp mắt nói: “Ây da, chị Họa Y, đừng lo lắng như vậy. Chẳng lẽ chị tin những lời nói vô căn cứ của ông hòa thượng kia mà không tin vào năng lực của anh Lý Phàm sao?”

“Đương nhiên là chị tin anh ấy, nhưng câu “thịnh cực tất suy”

cũng không phải là không có lý. Những chuyện xảy ra gần đây thực sự làm chị thấy rất đột ngột. Có cảm giác không chân thật, trong lòng luôn cảm thấy rối bời."

Trần Hiểu Đồng nhìn Cố Họa Y đầy kinh ngạc, cảm giác áp lực của tâm lý của Cố Họa Y cũng hơi nặng nề.

Nếu đổi lại, Lý Phàm mua cho cô ta một căn biệt thự, tặng mình một tập đoàn trị giá hàng tỷ đô thì cô ta đã vui bay lên tận trời chứ đừng nói là lo lắng này kia.

Hai người phụ nữ mỗi người có một tâm sự của riêng mình nhưng cùng bước ra khỏi chùa Linh Sơn.

Cùng lúc đó, Long Hậu bước ra từ tấm bình phong phía sau.

Hòa thượng Pháp Trí nở nụ cười nịnh nọt, cúi đầu nói: "Thí chủ, thí chủ thấy bần tăng thể hiện thế nào?"

"Cũng được, ông già ông đúng là có bản lĩnh lừa người. Về sau ông chỉ cần làm việc theo những gì tôi dặn dò thì ông sẽ không thiếu phần đâu." Long Hậu nhàn nhạt nói.

"Bần tăng hiểu rõ, bần tăng sẽ tuyệt đối làm theo những gì thí chủ dặn dò, lừa con bé kia là chuyện quá đơn giản."

Khuôn mặt hòa thượng Pháp Trí xuất hiện một nụ cười nham hiểm.

Trong số những phụ nữ giàu có và quyền quý, hòa thượng Pháp Trí đâu phải chỉ lừa được mấy người lên giường, thậm chí ông ta còn có những úy nghĩ bất lương với Cố Họa Y.

Vừa nãy khi nhìn thấy Cố Họa Y và Trân Hiểu Đồng máu nóng trong người ông ta đã bốc lên.

Nếu là trước đây, chỉ sợ hòa thượng Pháp Trí đã dùng cái lưỡi ba tấc của mình để lừa Cố Họa Y cầu phúc để vượt qua cái gọi là đại nạn.

Long Hậu liếc mắt nhìn hòa thượng Pháp Trí, dục vọng trong mắt ông ta làm bà ta không khỏi cười nhạt.

“Ha ha, xem ra ông là hòa thượng mà lục căn cũng không thanh tịnh. Chỉ cần ông làm xong chuyện của tôi thì hai người phụ nữ kia đều là của ông.”

Trong lòng hòa thượng Pháp Trí vui mừng khôn xiết, ông ta vội vàng nói: “Cám ơn thí chủ, bần tăng nhất định sẽ dốc hết sức vì thí chủ.”

Long Hậu khẽ mím đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, vẫy tay với Trương Đức Võ: “Đức Võ, ông đi ra đi, để tôi và phương trượng trò chuyện với nhau.”

Mí mắt Trương Đức Võ giật giật, ông ta nhìn sâu về phía hòa thượng Pháp Trí, trong ánh mắt ngập tràn cảm giác thù địch.

Trương Đức Võ không biết Long Hậu và hòa thượng Pháp Trí có xảy ra chuyện gì không nhưng Long Hậu ở riêng một chỗ với hòa thượng Pháp Trí làm ông ta cảm thấy không yên tâm.

Trương Đức Võ hiểu rằng mình không phải là người không thể thiếu, chỉ cần Long Hậu muốn, có thể lập tức thay một quản gia khác, tất cả chuyện này chỉ cần Long Hậu nói ra là xong.

Nói trắng ra, Trương Đức Võ chỉ dựa vào chuyện sống tốt, biết nói ngọt để lên chức, ông ta chỉ là một công cụ để lấy lòng Hậu Long.

Nếu Long Hậu cảm thấy chán ông ta, hoặc muốn thay đổi khẩu vị thì Trương Đức Võ sẽ quay lại trạng thái không có gì trước đây.

Hòa thượng Pháp Trí thấy máu nóng cả người đều dồn lên đầu, trong đầu hiện ra một thần tượng mà ông ta luôn sùng bái, đó là hòa thượng Biện Cơ.

Hòa thượng Biện Cơ là đệ tử của Đường Huyền Trang và còn người trong có quan hệ rất thân thiết với công chúa Cao Dương.

Hòa thượng Pháp Trí vô cùng ngưỡng mộ cuộc đời của hòa thượng

Biện Cơ.

Hòa thượng Pháp Trí phớt lờ sự đe dọa trong mắt Trương Đức Võ và nhìn thẳng vào Long Hậu vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

“Bần tăng nguyện làm trâu ngựa cho thú chủ, thí chủ muốn nói chuyện gì với bần tăng cũng được.”

“Hừ!”

Trương Đức Võ hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng bỏ đi một cách không cam tâm.

Sau khi ra khỏi phòng và đóng cửa lại, Trương Đức Võ dựa vào khung cửa, lấy ra một điếu thuốc và châm lửa.

Không bao lâu sau, trong phòng vang lên tiếng thở gấp mà Trương Đức Võ vô cùng quen thuộc.

Trương Đức Võ cáu kỉnh ném tàn thuốc đi rồi sải chân bước ra xa, giả vờ như không nghe thấy gì.

Nhưng tiếng thở dốc của Hậu Long vẫn quanh quẩn trong tâm trí Trương Đức Võ, giống như một âm thanh ma thuật.

“Ông đây đúng là tự cầm đá đập chân mình? Tự nhiên lại biến ra thêm một đối thủ, rõ ràng là Long Hậu muốn tìm một người đối trọng với mình.”

Trương Đức Võ đã hiểu được ý của Long Hậu, có lẽ gần đây ông ta làm việc không thuận lợi lắm khiến Long Hậu không hài lòng, muốn đổi một quản gia mới.

Trương Đức Võ cảm nhận được sự khủng hoảng, trong lòng càng hoảng sợ hơn, ông ta càng phải vắt óc suy nghĩ làm thế nào để lấy lại được vị trí của mình.

…

Điện thoại của Lý Phàm rung lên hai lần.

Anh cầm điện thoại lên, là tin nhắn của Trần Hiểu Đồng, nói với Lý Phàm rằng bọn họ đã rời khỏi chùa Linh Sơn và cả rất nhiều điều không hay về hòa thượng Pháp Trí.

Đọc xong, Lý Phàm cau mày, anh lờ mờ cảm thấy theo những gì Trần Hiểu Đồng miêu tả, gã hòa thượng Pháp Trí này có gì đó không đúng lắm.

Nhưng Lý Phàm không thể nói rõ là chuyện gì không đúng lắm, dù sao không ở trực tiếp hiện trường, những lời miêu tả của Trần Hiểu Đồng mang theo cả thành kiến khiến anh cũng không thể nghĩ ra cảnh tượng lúc đó là như thế nào.

Nhưng ngay lập tức Lý Phàm không suy nghĩ về những chuyện này nữa, vì đối với anh, sự an toàn của Cố Họa Y mới là quan trọng nhất.

“Văn Hân, lái xe về thôi.”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

“Vâng.”

Khang Văn Hân khởi động xe, rồi nói: “Sư phụ, sư mẫu thắp hương xong chưa?”

“Ừm, thắp hương xong rồi, xem ra tôi cũng lo lắng quá mức.”

Lý Phàm mỉm cười.

“Ha ha, sư phụ làm vậy là do lo lắng cho sư mẫu quá thôi, hiện giờ trật tự trị an rất tốt. Đúng rồi, chuyện giải đua ngầm toàn cầu vừa nãy mà tôi nhắc đến, sư phụ có thấy hứng thú không?”

Khang Văn Hân vẫn đang nghĩ đến việc để Lý Phàm tham gia thi đấu, nếu Lý Phàm giành được chức vô địch thì đây sẽ là cơ hội rất tốt để quảng cáo cho câu lạc bộ xe sắp tới.”

Chương 539: Ám thị tâm lý

“Chuyện đua xe chúng ta nói sau, tới lúc đó xem có thời gian không, nếu có thời gian thì tôi sẽ tham gia.”

Lý Phàm trả lời đơn giản.

Trong lòng Khang Văn Hân vui mừng khôn xiết, đây cơ bản đã là một lời hứa, chuyện anh có thời gian hay không anh hoàn toàn có thể sắp xếp được. Nếu Lý Phàm có chuyện gì, Khang Văn Hân sẽ chịu trách nhiệm làm là được.

“Được, dù sao vẫn còn một khoảng thời gian nữa, không phải gấp, không phải gấp.”

Khang Văn Hân vui vẻ lái xe, tốc độ vô thức tăng lên khá nhiều.

Chuông điện thoại vang lên, Lý Phàm cầm điện thoại lên xem rồi nhận máy.

“Anh Lý, tôi đã chọn xong địa điểm rồi. Chúng ta sẽ trao đổi con tin với bọn chúng lúc 8 giờ tối nay ở ngoại ô núi Tiên Đài.”

Sở Trung Thiên lớn tiếng nói.

Chuyện này liên quan đến tính mạnh của Sở Phương Thành, con trai của Sở Trung Thiên, vậy nên ông ta vô cùng lo lắng, giọng nói cũng trở nên lớn hơn.

Lý Phàm bình tĩnh nói: “Ừm, tôi biết rồi, tối nay tôi sẽ tới núi Tiên Đài. Bên ông chỉ cần chuẩn bị trước thôi, đừng bất cẩn quá.”

“Anh Lý, anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bất cẩn. Tôi đã cử người đến dọn chỗ ở núi Tiên Đài. Tất cả những người không liên quan đều không được đi vào bên trong.”

“Vậy là tốt rồi, ông và người bên đó kiểm tra lại cho chắc chắn là được, tối nay gặp lại.”

Nghe thấy trong điện thoại vang tới tiếng báo bận, Sở Trung Thiên thở dài một hơi.

Có Lý Phàm ở đó, trong lòng Sở Trung Thiên cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Dù sao thế lực bên kia đại dương mà bọn họ đang đối mặt, trận đấu quyền anh quốc tế cũng chỉ là quân cờ trong bọn họ. Thực lực trong tay Sở Trung Thiên thậm chí không bằng một con bọ chét khi so sánh với một con cá sấu khổng lồ.

Đối phương nghiêm túc và thận trọng lại ra lệnh một lần nữa, Sở Trung Thiên phất tay để đám đàn em giải tán.

Đám đàn em lập tức nghe theo, tản ra bốn góc, hành động theo những gì Sở Trung Thiên đã dặn dò.

Sở Trung Thiên bước tới chỗ Thompson, khuôn mặt lạnh lùng, nói: "Tối nay sẽ diễn ra trao đổi, cậu gọi điện cho bên đó thông báo địa điểm."

Tên đàn em cầm điện thoại của Thompson tới, Sở Trung Thiên đưa cho anh ta: "Hi vọng cậu không giở trò."

"Làm sao tôi có thể giở trò được? Chuyện này liên quan đến an toàn tính mạng của tôi. Tôi nhất định sẽ nói thật với Laudrew.

Ông cứ yên tâm."

Thompson nói xong, mở điện thoại lên tìm số của Laudrew và gọi qua.

"Này, Laudrew, bên đó đã chuẩn bị xuất phát trước? Bọn họ đã chọn xong địa điểm rồi, là đỉnh núi Tiên Đài ở ngoại ô Hán Thành."

"Núi Tiên Đài? Tôi nhớ rồi, một lát nữa chúng tôi sẽ xuất phát, để đổi lại anh, sở chỉ huy đã để tôi dùng máy bay Gulfstream mới nhất."

Laudrew trả lời qua loa cho có, ánh mắt nhìn qua khung cửa sổ tròn trước mặt để xem tình hình bên trong phòng.

Căn phòng được bài trí ấm áp, nhìn vào có cảm giác như đang ở nhà.

Còn Sở Phương Thành nhắm chặt mắt, nằm thoải mái trên ghế sofa Chivas hạng nhất, lông mày hơi nhíu lại, hai tay giữ chặt lấy tay vịn ghế.

Lúc này hình như Sở Phương Thành đang gặp phải ác mộng, tinh thần căng như dây đàn.

Một người đàn ông da trắng lớn tuổi, vẻ mặt nghiêm túc đang đứng bên cạnh Sở Phương Thành, không ngừng lẩm bẩm nói cái gì đó.

“Sở, cậu là con của Chúa. Cậu phải làm theo chỉ dẫn của Chúa. Chúa sẽ luôn mách bảo cậu ở nơi tận cùng trái tim. Lý Phàm là con quỷ được Satan gửi đến để làm loạn thế giới này. Cậu phải mai phục bên cạnh hắn, vì Chúa cậu phải chuẩn bị sẵn sàng để loại bỏ hắn.”

Hai tay Sở Phương Thành nắm lấy tay vịn ghế sofa đã lún hẳn vào trong, đầu ngón tay cào lên lớp da thật của chiếc ghế, để lại những dấu tay rất dài.

Nhìn khuôn mặt Sở Phương Thành trở nên vặn vẹo, người đàn ông da trắng lớn tuổi kia nở một nụ cười đắc ý.

Đã hoàn thành xong việc ám thị tâm lý cho Sở Phương Thành, trong tiềm thức của Sở Phương Thành, cậu ta đã trở thành người được Thượng đế phái xuống nhân gian làm gián điệp, để tiêu trừ tên ác quỷ Lý Phàm.

Về sau lúc cần dùng người, chỉ cần dùng ám hiệu lấy danh nghĩa sứ giả của Thượng đế, là có thể khai mở phần tiềm thức của Sở Phương Thành, chỉ huy, khống chế cậu ta làm việc.

Trước khi tiềm thức được khai mở, Sở Phương Thành vẫn sẽ cư xử như một người bình thường, hoàn toàn không để lộ ra một chút sơ hở nào. . TruyenHD

Làm xong mọi chuyện, người đàn ông da trắng lớn tuổi cầm ly nước lên uống hai hớp. Đợi đến khi Sở Phương Thành dần dần bình tĩnh trở lại, ông ta mới mỉm cười búng ngón tay một cái.

Tách!

Tiếng búng tay đánh thức Sở Phương Thành.

Sở Phương Thành ngồi bật dậy khỏi ghế sofa, sợ hãi nhìn xung quanh.

Khi nhìn thấy xung quanh là căn phòng ấm áp, Sở Phương Thành chậm rãi dựa vào ghế sô pha, dùng tay phải xoa mạnh lông mày.

“Sở, cậu là đứa trẻ ngoan. Gần đây cậu phải chịu một số kïƈħ thích tinh thần. Tôi hy vọng cậu có thể bình tĩnh lại. Bóng tối sắp đi qua và cậu sẽ lại nhìn thấy ánh sáng.”

Ông già da trắng bắt đầu giảng đạo lý cho Sở Phương Thành.

Sở Phương Thành thả lỏng bàn tay đang xoa lông mày, cố gắng nở một nụ cười: “Tôi sẽ làm vậy, cám ơn bác sĩ, nếu ông không giúp tôi, tôi nghĩ, tôi nghĩ, tôi sẽ chẳng có được một giấc ngủ bình yên.”

“Ha ha ha.”

Người đàn ông lớn tuổi da trắng, nhẹ nhàng xoa đầu Sở Phương Thành.

“Được rồi, quá khứ đã qua rồi. Những gì chúng ta nhìn thấy là tương lai. Laudrew đã hứa với tôi hôm nay sẽ đưa cậu về. Tối nay cậu sẽ trở lại nhà, sống tiếp một cuộc sống tươi đẹp bên ba của mình.”

Sở Phương Thành trở nên phấn khích, trong suốt mấy ngày bị quản thúc Sở Phương Thành vừa lo lắng vừa sợ hãi. Hiện giờ cuối

cùng cũng nghe được một thông tin tốt lành.

“Cảm ơn bác sĩ, tôi thật sự rất nhớ nhà, tôi rất muốn về nhà gặp ba tôi. Tôi thật sự rất nhớ ông ấy, tối nay tôi thật sự được nhìn thấy ông ấy sao? Ý tôi nói là được gặp ông ấy ngoài đời thực chứ không phải là mơ.”

Sở Phương Thành vẫn không thể tin được những gì người đàn ông lớn tuổi da trắng kia nói, bởi vì thời gian cậu ta bị quản thúc cũng không phải là ngắn.

Trong khoảng thời gian này, Sở Phương Thành đã dùng thử nhiều cách để trốn khỏi đây nhưng đều không được như ý muốn.

Tin vui bất ngờ ập đến vào lúc này khiến Sở Phương Thành cảm thấy khó tin.

“Ha ha ha, xem ra chấn thương tâm lý của cậu vẫn còn một chút, nhưng theo thời gian nó sẽ dần dần biến mất. Sau khi trở về, cậu sẽ khỏe lên thôi, tôi hứa bọn họ nhất định sẽ đưa cậu về.

“Cảm ơn, thật sư cảm ơn ông rất nhiều.”

Sở Phương Thành vừa nói vừa rơi nước mắt.

“Được rồi, cũng sắp tới giờ rồi, cậu đi cùng Laudrew rời khỏi đây, ngồi máy bay trở về quên hương của mình đi.”

Người đàn ông da trắng lớn tuổi nói xong, chỉ và cửa, ra hiệu cho Sở Phương Thành nên rời khỏi đó rồi.

Sở Phương Thành lau nước mắt ở khóe mắt, cố nén xuống sự phấn khích trong lòng, đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Sau khi ra khỏi cửa, Sở Phương Thành hơi sợ hãi, co người lại khi nhìn thấy Laudrew.

“Chào anh, bác sĩ nói anh sẽ đưa tôi về, đưa tôi về lại Hán Thành. Xin hỏi điều này có thật không?”

“Đương nhiên là thật, chẳng lẽ giữ cậu lại để cậu ăn bám chúng tôi?”

Chương 540: Đưa cậu trở về

Sở Phương Thành sung sướиɠ nhảy cẫng lên, không ngờ cuối cùng cũng chờ được tới khi mọi chuyện thay đổi.

“Tôi, tôi sẽ không ở lại đây ăn bám. Tôi muốn về nhà, tôi rất nhớ nhà, về sau tôi cũng không muốn tới đây nữa.”

Laudrew nhướn mày, mỉm cười rồi nói: “Cậu đúng là một đứa trẻ ngây thơ, chỗ này của chúng tôi tốt như vậy, hiện đại hơn chỗ của cậu rất nhiều. Được rồi, không nói những chuyện vô dụng này với cậu nữa, chúng ta lên máy bay thôi.”

“Được, được, nhưng tôi vẫn chưa thu dọn đồ đạc.”

“Có gì cần thu dọn sao? Đống đồ rách nát kia của cậu bị đốt hết rồi, hoặc là cậu có thể lựa chọn không quay về.”

Laudrew nhìn Sở Phương Thành bằng ánh mắt lạnh như băng.

Đầu của Sở Phương Thành gần như nổ tung, cậu ta vội vàng xua tay, nói: “Không, không, tôi không cần những thứ đồ đó nữa.

Tôi muốn về nhà, về nhà.”

Bàn tay to lớn của Laudrew vỗ lên vai Sở Phương Thành, vỗ mạnh tới mức cả người cậu ta đều run lên.

“Như vậy là phải rồi, mau đi theo tôi, nếu không không kịp nữa.”

Laudrew kéo Sở Phương Thành rời khỏi đó, sau khi lên xe, chiếc xe lao nhanh về phía sân bay.

Phải tới Hán Thành trước 7h tối, liên tục có những chuyến bay bay tới bên kia đại dương.

Cho dù ngồi máy bay siêu thanh Gulfstream mới nhất cũng phải mất hơn sáu giờ, vậy nên Laudrew có rất ít thời gian.

Tổ chiến đấu thứ 11 đã tập trung ở sân bay, nhìn thấy Laudrew tới nơi, tổ trưởng tổ chiến đấu Wallace bước tới bắt tay với Laudrew.

“Tôi là Wallace, là tổ trưởng tổ chiến đấu 11. Theo chỉ thị từ bên trên, chúng tôi được điều động gấp tới đây, nhận lệnh chỉ huy của anh. Chúng tôi không hy vọng anh là một tên chỉ huy não heo. Nếu anh phạm phải sai lầm gì, tôi sẽ tước quyền chỉ huy của anh.”

Wallace nói chuyện không hề khách sáo, trong suy nghĩ của Wallace, trông gã Laudrew thế này nhất định không biết chỉ huy chiến đấu, vậy nên Wallace rất không tin tưởng.”

Laudrew nhún vai, mỉ, cười rồi nói: “Tôi sẽ không nhúng tay vào cụ thể việc chỉ huy chiến đấu. Tôi sẽ chỉ nói cho anh biết lúc nào cần phải đối phó với ai, còn làm thế nào thì đó là việc của các anh.”

“Được lắm, hy vọng mọi chuyện đúng như anh nói.”

Wallace nói xong quay người đi, vẫy tay với đám đàn em sát khí đằng đằng. Tổ chiến đấu 11 có những thành viên chiến đấu mạnh nhất, bước đi đều tăm tắp lên máy bay.

Sở Phương Thành đứng bên cạnh vô cùng kinh ngạc, hai chân run rẩy: “Không phải anh đưa tôi về sau, sao lại có đạn thật súng thật và thành viên của tổ chiến đấu vậy.”

“Đưa cậu về chỉ là tiện đường thôi. Cậu tưởng rằng mặt mũi mình lớn đến mức được ngồi máy bay tư nhân sao?” Laudrew châm chọc.

“À, à, không liên quan tới tôi là được.”

Nhưng trong lòng Sở Phương Thành vẫn rất lo lắng, cảm giác sợ hãi khi phải đối mặt với tương lai.

“Đến giờ lên máy bay rồi, cậu còn đứng ngây ra đó làm gì nữa, định để tôi bế cậu lên chắc?”

Sở Phương Thành hoàn hồn trở lại, vội vàng bước lên máy bay.

Laudrew cũng lên theo, không bao lâu sau chiếc máy bay Gulfstream đời mới nhất cất cánh, bay về phía Hán Thành ở phía bên kia của đại dương.

… Đội trưởng Chương cầm tách cafe lên nhấp một ngụm, để đuổi theo gã công nhân sửa chữa mạo danh tên Dương Sâm, đội trưởng Chương đã phải thức cả một đêm.

Đôi mắt thâm quầng đã xuất hiện màu xanh đen, đội trưởng Chương sau một đêm bận rộn nói với những đội viên của mình: "Vẫn chưa có kết quả điều tra sao?"

"Đã có kết quả điều tra sơ bộ, theo kết quả chúng tôi thăm dò được, buổi trưa ngày xảy ra chuyện, kẻ mạo danh tên Dương Sâm này đã về nhà của mình. Theo những người sống xung quanh nhìn thấy Dương Sâm về nhà, một lúc sau đó bọn họ nhìn thấy một người mặc áo đen, đội mũ lưỡi trai rời khỏi nhà của Dương Sâm."

"Chúng tôi điều tra theo hướng này, truy vết theo dữ liệu lấy được từ camera. Cuối cùng, camera cho thấy người áo đen kia sau khi đi vào thành phố thì biến mất ở một khu vui chơi giải trí nào đó. Hiện giờ chúng tôi chuẩn bị cho người tới điều tra cẩn thận khu vực đó."

Đội trưởng Chương nhíu mày, ông lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, hít hai hơi rồi mới nói: "Đã đối chiếu đặc điểm ngoại hình của người bước ra từ nhà của Dương Sâm chưa?"

"Đã đối chiếu qua, người mặc áo đen và gã Dương Sâm mạo danh kia đều có vóc người khá cao lớn. Còn về khuôn mặt hắn, không camera nào lấy được mặt của hắn. Chúng tôi suy đoán, đối phương đã ngụy trang, đây là một cao thủ phản trinh sát."

Đội trưởng Chương càng nghe càng kinh ngạc, đây rõ ràng là một cao thủ, một nhân vật không đơm giản. Hơn nữa nhìn một cách tổng thể, đối phương không chỉ đơn giản là một người tiếp ứng mà có lẽ còn phụ trách một nhiệm vụ khá quan trọng.

Sau khi lộ ra sơ hở, đối phương không những không bỏ trốn mà còn quay lại thành phố. Điều này khiến đội trưởng Chương cảm thấy nói không chừng người này đi tới chỗ của Lý Phàm.

Do dự một lát, đội trưởng Chương mới cầm điện thoại lên gọi cho Lý Phàm. Ông cảm thấy vẫn nên báo lại chuyện này cho Lý Phàm một tiếng.

“Anh Lý, tôi là lão Chương ở đội tuần tra.”

“À, chào đội trưởng Chương, có chuyện gì sao?”

Đội trưởng Chương trầm giọng nói: “Có một chút chuyện, chính là gã mạo danh công nhân sửa chữa kia đã trốn khỏi thành phố.

Chúng tôi mất dấu của hắn ở gần một trung tâm vui chơi giải trí.”

“Tôi đoán rằng hắn phụ trách một nhiệm vụ nào đó, khả năng lớn nhất chính là nhắm vào anh. Vậy nên tôi muốn cho người tới bảo vệ anh, tránh xảy ra những chuyện bất trắc.”

Lý Phàm cười nhạt: “Tôi phải cảm ơn ý tốt của đội trưởng Chương rồi, nhưng không cần phải phiền phức như vậy. Bên này của tôi sẽ chú ý an toàn.”

Tối nay còn phải trao đổi con trai của Sở Trung Thiên về, tình huống như vậy làm sao có thể dẫn theo đội tuần tra được. Vậy nên Lý Phàm đã thẳng thừng từ chối lời đề nghị của đội trưởng Chương.

Đội trưởng Chương xoa đầu: “Nếu anh cảm thấy bọn họ ở ngay bên cạnh không tiện thì tôi có thể để bọn họ giám sát từ xa.

Chủ yếu là để nếu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng có người tiếp ứng, giảm bớt khả năng anh gặp nguy hiểm.”

“Tôi thật sự không cần, người bên này của tôi sẽ tự có sắp xếp. Nếu hắn ta dám đến thì đúng là tự đâm đầu vào rọ.”

Lý Phàm nói xong, ngẫm nghĩ một lát những gì đội trưởng Chương

nói. Có thể trước khi trao đổi con tin, anh sẽ hỏi Thompson chuyện này, anh ta biết rõ nội tình chuyện này hơn.

Thấy Lý Phàm không có phản ứng gì, đội trưởng Chương đành phải tự bỏ suy nghĩ phái người tới bảo vệ. Ông dặn dò Lý Phàm chú ý an toàn rồi dập máy.

Lý Phàm cất điện thoại đi, mắt nhìn vào tin nhắn Facebook vừa nhận được.

Trần Hiểu Đồng: “Anh Lý Phàm, anh đi đâu rồi? Sao anh không ở nhà nấu cơm? Người ta đói lắm rồi!”

Lý Phàm xoa đầu, bây giờ anh mới nhớ ra vẫn còn chuyện nấu cơm, đành cười khổ trả lời Trần Hiểu Đồng một tin nhắn thoại.

“Tôi có việc đột xuất, bữa cơm hôm nay chắc là tôi không làm được rồi. Đợi một lát nữa tôi sẽ mang đồ ăn ngon về cho hai người.”

Sau khi gửi tin nhắn xong, Lý Phàm ra hiệu cho Khang Văn Hân quay đầu lại: “Quay xe, tới Cung Nhân Đường đặt vài món ăn.”

Chương 541: Muốn gặp đại sư huynh

Lý Phàm đi đến quan nhân đường gọi mấy món chính xa hoa, sau khi đóng gói thì mang vào trong xe.

Khang Văn Hân cười nhìn Lý Phàm: “Sư phụ, sư phụ trở về như thế này có thể ăn nói được không?”

“Có cái gì mà không nói được chứ, cũng chỉ là lừa gạt cô nhóc Trần Hiểu Đồng đó mà thôi.”

Lý Phàm tùy ý nói.

Đối với Trần Hiểu Đồng cũng chỉ là chuyện lừa gạt một chút, còn nhiều hơn nữa thì có lẽ sẽ phạm sai lầm.

Khang Văn Hân lái xe đưa Lý Phàm trở về, lúc Lý Phàm bước xuống xe còn kêu Khang Văn Hân tối nay bảy giờ tới đón mình.

Buổi tối cũng phải đến núi Tiên Đài một chuyến, dùng Thompson để trao đổi Sở Phương Thành, đây chính là chuyện cần thiết phải làm.

Thật ra thì chuyện trao đổi Lý Phàm có đi hay không cũng được, nhưng mà Lý Phàm muốn thâm nhập vào để hiểu rõ người sau lưng Thompson, cho nên quyết định vẫn đi theo xem một chút.

Vào thời điểm bọn họ không yên tâm về thực lực của bọn người Sở Trung Thiên, nếu như bọn người Sở Trung Thiên bị người khác tiêu diệt, vậy thì coi như xong rồi.

Lý Phàm mang theo thức ăn về đến nhà, Trần Hiểu Đồng phồng má thở phì phò trừng mắt nhìn Lý Phàm.

“Chị Họa Y, chị nhìn một chút đi kìa, anh Lý Phàm chính là một tên lừa gạt đó, nói dễ nghe như vậy, mang thức ăn ngon cho người ta, kết quả thì sao. Hừ hừ.”

Cố Họa Y cười cười ôm Trần Hiểu Đồng, an ủi nói: “Có đồ ăn là được rồi, bắt bẻ nhiều như vậy làm cái gì?”

“Mấy chuyện em nói là bắt bẻ đó hả, rõ ràng là anh ấy không giữ chữ tín, hơn nữa anh ấy còn trốn chúng ta đi ra ngoài, ai biết được đi làm cái gì.”

Trần Hiểu Đồng đảo mắt nói.

Lý Phàm im lặng nhìn Trần Hiểu Đồng, cái cô nhóc này không phải là yêu tinh chuyển thế đó là.

“Đến quan nhân đường mua đồ ăn, đều làm những món ngon nhất, có phật nhảy tường, cháo hải sâm, tranh thủ ăn nhân lúc còn nóng đi.”

Lý Phàm đặt đồ ăn lên trên bàn rồi mở ra, hương thơm lập tức lan tỏa bốn phía.

Cổ họng Trần Hiểu Đồng nhấp nhô hai lần, đã không nhịn được mà muốn chảy nước miếng.

Hồi sáng này đến linh sơn tự với Cố Họa Y đã hao không ít thể lực của Trần Hiểu Đồng, trên đường về bụng đó kêu rột rột.

Nhưng mà hồi lúc nãy nói nhảm nhiều như vậy, làm cho lúc này Trần Hiểu Đồng không có ý trực tiếp ăn, chỉ có thể cố nén cảm giác đói bụng ở trong lòng.

Lý Phàm lấy đũa ra gấp một miếng hải sâm, nở nụ cười đưa đến bên miệng Cố Họa Y.

“Vợ, há miệng ra nào.”

Trên mặt Cố Họa Y lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng hé mở đôi môi anh đào.

Miếng hải sâm được chiếc lưỡi thơm tho của Cố Họa Y cuốn lấy liền tiến vào trong miệng, Lý Phàm nhìn thấy mà thèm nhỏ dãi, thật sự muốn hôn một cái.

Có điều là có bóng đèn Trần Hiểu Đồng đang ở đây, Lý Phàm cũng chỉ có thể kiềm chế lại.

Nhìn bộ dạng hạnh phúc ngọt ngào của Lý Phàm và Cố Họa Y, trong lòng của Trần Hiểu Đồng điên cuồng phóng thích vị chua, cả người đều chua đến nỗi muốn chảy nước mắt.

“Tại sao lại không đút em, em thật là bi thảm.”

Trần Hiểu Đồng oán trách nói.

Lý Phàm trợn mắt nhìn Trần Hiểu Đồng: “Cô lớn bao nhiêu rồi hả, còn kêu người ta đút cho cô ăn, cô tự cầm đũa ăn đi.”

“Hừ, anh thật là đáng ghét.”

Cố Họa Y cầm đũa chia cho Trần Hiểu Đồng một đôi, vừa cười vừa nói: “Được rồi, tự ăn phần của mình đi, có một câu nói cổ xưa là tự mình động thủ cơm no áo ấm, chúng ta đều tự mình ăn là được rồi.”

Trần Hiểu Đồng nhận lấy đũa, dùng sức trừng mắt nhìn Lý Phàm một chút rồi sau đó mới bắt đầu ăn.

Lúc ba người Lý Phàm đang dùng cơm vui vẻ, Khang Vĩnh Kiền lại than thở hết cả buổi trưa.

Nhìn phần cơm tiêu chuẩn cho bệnh nhân của bệnh viện được đặt ở trong tay, Khang Vĩnh Kiền ăn hai muỗng đã cảm thấy khó nuốt trôi.

Một người đàn ông cao lớn nhìn Khang Vĩnh Kiền, cười lạnh nói: “Họ Khang kia, chú còn tưởng rằng chú còn là ông chủ nhà họ Khang nữa hả, chú ăn nhanh lên đi, nếu như hôm nay chú không ăn cơm thì cứ đợi đến lúc bị đánh gãy cái chân chó này.”

“Tôi, tôi thật sự là ăn không trôi, Hồng sư huynh, anh có thể cho tôi ra ngoài ăn một bữa được không?”

Khang Vĩnh Kiền đáng thương nói.

Cơm của nhà ăn bệnh viện cho bệnh nhân đều là thiếu dầu thiếu muối, mặc dù khỏe mạnh nhưng mà mới bắt đầu ăn thì thật sự anh không nổi.

Khang Vĩnh Kiền là dạng ngày nào cũng ăn ngon uống say cả miệng, căn bản không chấp nhận được cơm nước như thế này.

Hồng sư huynh cười lạnh nói: “Haha, chú còn muốn ra ngoài nữa hả, hồi sáng này chuyện chú lén lút đi ra ngoài chúng tôi vẫn còn chưa tính sổ với chú đâu, chú biết là chú liên lụy làm ông đây thẩm biết bao nhiêu không hả, bị đại sư huynh mắng cho một trận xối hết cả đầu.”

“Vậy để tôi gọi thức ăn ngoài được không, tôi gọi thức ăn ngon hai chúng ta cùng nhau ăn.”

Khang Vĩnh Kiền lấy lòng nói.

Buổi sáng sau khi gặp Lý Phàm trở về, Khang Vĩnh Kiền liền bị bắt lại để thẩm tra, nhưng mà Khang Vĩnh Kiền đã nói dối lấp ⌊ιếм để qua đi.

Có điều là mặc dù bây giờ đã lừa gạt được rồi, nhưng mà lại tăng cường giám sát ông ta, vị Hồng sư huynh ngày chính là người được phái tới để quan sát ông ta 24/24 tiếng đồng hồ.

“Con mẹ nó đừng có nằm mơ nữa, còn gọi thức ăn ngoài nữa hả? Nếu như chú không ăn thì một lát nữa chú cứ đợi ăn giày của ông đây đi.”

Hồng sư huynh hung dữ nói.

Khang Vĩnh Kiền lập tức không còn mong ước gì nữa, không còn dám có suy nghĩ gì khác, cho dù có khó ăn thì cũng phải ăn.

Cúi đầu dùng sức ăn cơm, Khang Vĩnh Kiền lấy một loại tư thái cuồng dã ăn cơm sạch sẽ.

“Tôi ăn xong rồi, Hồng sư huynh, đầu đuôi câu chuyện xảy ra như thế nào anh cũng biết mà, tôi thật sự oan uổng.”

Sau khi Khang Vĩnh Kiền ăn xong thì lại bắt đầu kêu ca năn nỉ.

Hồng sư huynh cuối đầu xuống ăn một miếng thịt giò được mua ở bên ngoài, ngoài cười nhưng trong không cười, lên tiếng nói: “Có oan uổng hay không có còn quan trọng không hả? Nếu như chú thức thời thì chú nhanh chóng móc tiền ra đi, bỏ tiền đúng chỗ lập tức sẽ để cho chú đi.”

“Số tiền đại sư huynh muốn cũng nhiều quá, tôi đây cũng chỉ là có lòng tốt thôi mà, dù xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn, có lẽ cũng, có lẽ cũng không phải là trách nhiệm của tôi.”

“Mẹ nó chứ, chú đừng có nói nhảm nữa, mấy trăm anh em chúng tôi cũng kêu chú lấy ra có ba nghìn tỷ mà thôi, một người chỉ được có mấy chục triệu, vậy đã đủ tiện nghi cho chú rồi.”

Sắc mặt của Khang Vĩnh Kiền hoàn toàn trắng bệch, mặc dù nhà họ Khang là một gia tộc có tiền nhưng mà người trong gia tộc cũng nhiều chứ, tiền được phân chia đến tay của Khang Vĩnh Kiền chẳng có bao nhiêu.

Bây giờ tính toán đâu ra đấy, trên tay cũng Khang Vĩnh Kiền cũng chỉ có khoảng vài trăm tỷ mà thôi, tiền mặt cũng chỉ có khoảng tám chín chục tỷ.

Không nói tới chuyện ba nghìn tỷ là một chuyện trên trời đối với Khang Vĩnh Kiền, cho dù là nhà họ Khang có muốn bỏ ra ba nghìn tỷ thì cũng phải dự tính trước vài ngày.

“Cho dù có chặt xác tôi ra đi bán thì cũng chẳng bán được ba nghìn tỷ đầu.”

Khang Vĩnh Kiền đau khổ nói.

“Ha ha, sản nghiệp của nhà họ Khang các ngươi lại lớn, ba nghìn tỷ đối với các ngươi mà nói là cái thá gì chứ, chú cũng đừng có khóc than ở đây nữa, sớm lấy tiền rồi về nhà mà hưởng thụ đi,

nếu như không đưa tiền thì chú cứ đợi mà chịu khổ.”

Sau khi Hồng sư huynh nói xong thì cầm cái giò heo vui sướиɠ bắt đầu ăn, căn bản cũng không thèm phản ứng Khang Vĩnh Kiền.

Khang Vĩnh Kiền bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy khoảng thời gian này không có cách nào sống được nữa, nhất định phải nhanh chóng nghĩ biện pháp thoát khỏi biển khổ mới được.

“Tôi muốn gặp đại sư huynh, tôi muốn nói chuyện với đại sư huynh.”

“Đại sư huynh còn đang bận, chuyện báo thù cho sư phụ mới là chuyện quan trọng nhất, chuyện của chú chỉ là chuyện ngoài lề mà thôi, thành thành thật thật mà chờ đợi đi.”

Khang Vĩnh Kiền bướng bỉnh nói: “Bây giờ tôi cứ muốn gặp đại sư huynh đó.”

Chương 542: Kế hoạch của đại sư huynh

Hồng sư huynh đã ăn cái giò xong, sau đó lại đặt cái xương giò lên trên bàn ăn.

“Nếu như chú đã muốn tìm chết, vậy thì cứ đưa chú đi tới chỗ chết là được rồi, bây giờ đại sư huynh đang nổi nóng kia kìa, chú đi đi, ha ha.”

Khang Vĩnh Kiền cứng cổ, một bộ dạng không sợ chết mà mở miệng nói: “Tôi nhất định phải gặp đại sư huynh, nếu không thì sớm muộn gì tôi cũng sẽ bị các người chơi chết.”

Hồng sư huynh đảo mắt quanh nhìn Khang Vĩnh Kiền, chậm rãi nhẹ gật đầu, đứng dậy mang theo Khang Vĩnh Kiền đi ra ngoài.

Khang Vĩnh Kiền đi theo Hồng sư huynh rời khỏi bệnh viện, đi đến một khách sạn đối diện với bệnh viện, khách sạn đã bị đệ tử của Âu Dương Trí bao hết ba tầng, từ trên xuống dưới đều là các đệ tử Âu Dương Trí đến từ những nơi trên thế giới.

Những đệ tử Âu Dương Trí này đa số đều dựa vào tên tuổi của Âu Dương Trí để mở vỏ quán ở nước ngoài, nếu như Âu Dương Trí chết đi, vậy thì sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn đối với võ quán của bọn họ.

Nếu như số lượng học sinh của võ quán giảm mạnh, vậy thì thu nhập của bọn họ sẽ có sự ảnh hưởng rất lớn.

Cho nên những người này đều đồng loạt buôn bỏ chuyện của võ quán vội vàng chạy đến từ các nơi.

Trong phòng họp của khách sạn, đại sư huynh đang ngồi ở vị trí chủ vị, ánh mắt bén nhọn quét mắt nhìn một đám sư đệ ngồi ở phía dưới.

“Bây giờ tính mạng của sư phụ đang hấp hối, đây là lúc để đệ tử chúng ta tận trung tận hiếu, nhưng mà các cậu thì sao chứ?

Mấy ngày nay các cậu làm cái gì, có ai dốc chút sức lực vì chuyện báo thù cho sư phụ không hả?”

Trên một trăm tên sư đệ không có người nào dám nói chuyện.

Đại sư huynh thở dài, biết nhóm sư đệ này phần lớn đều vội vàng đến đây là muốn vớt vát chút tài nguyên cuối cùng.

“Sư huynh, không phải là bọn đệ không muốn ra tay, là do năng lực của bọn đệ có hạn nên không đủ, cho dù có muốn xuất chút sức lực cũng không được.”

“Bọn đệ đều nghe theo mệnh lệnh của đại sư huynh, đại sư huynh, anh dặn dò cho bọn đệ làm cái gì thì làm cái đó, tuyệt đối sẽ không cau mày một cái nào.”

“Vì để báo thù cho sư phụ, lên núi đao xuống biển lửa chuyện gì bọn đệ cũng dám làm, chỉ là bọn đệ không biết phải làm như thế nào, hiện tại đều do đại sư huynh chỉ huy.”

Có mấy tên sư đệ gan lớn đồng loạt nói chuyện, đại sư huynh nhíu mày, trên mặt đột nhiên lại nở một nụ cười lạnh.

“Đây là do các ngươi đã nói đó, bên chỗ của tôi nhận được tin tình báo mới nhất, có một kế hoạch rất lớn đang chuẩn bị sắp xếp.”

“Đại sư huynh, anh cứ nói đi, hiện tại anh chính là dê đầu đàn.”

Sắc mặt của đại sư huynh trở nên nghiêm túc hơn, quét mắt nhìn một đám sư đệ ở phía dưới, trầm giọng nói: “Căn cứ vào tin tức đáng tin, Sở Trung Thiên có không ít mối liên quan tới Lý Phàm, tối nay sẽ tiến hành giao dịch với người ở bên ngoài.”

“Sở Trung Thiên hả? Đây không phải là người quăng tám sào cũng không tới à, có liên quan gì tới chuyện báo thù cho sư phụ vậy?”

Có một tên sư đệ lớn gan hỏi.

“Ngu xuẩn, đánh không lại Lý Phàm thì đương nhiên phải xử lý

người bên cạnh cậu ta rồi, cái này gọi là đi đường vòng đó có biết không hả?"

Đại sư huynh nghiêm túc nói.

Trong lòng của mỗi một sư đệ ở đây đều có tâm tư riêng, đều cảm thấy đại sư huynh đang vẽ vời thêm chuyện, rõ ràng là chỉ cần triệu hoán ngoại viện là có thể giải quyết chuyện này rồi, cần gì phải phiền phức như vậy.

"Đại sư huynh, sư bá của chúng ta trong truyền thuyết là một người lợi hại, tại sao chúng ta lại không nhờ sư bá báo thù cho sư phụ."

Đại sư huynh hừ lạnh một tiếng: "Hừ, các người cho là tôi không nghĩ tới à, lúc này sư bá vẫn đang bế quan lĩnh hội nội công tuyệt diệu của môn phái, trong lúc nhất thời không thể xuất quan được."

Nhóm sư đệ cùng nhau im lặng, vốn dĩ muốn nhờ sư bá ra tay là có thể giải quyết tất cả, nhưng mà ai biết được sư bá lại đang bế quan.

Sau đó nghĩ tới hai ngày nay đang mời cao thủ võ lâm nhưng mà căn bản không có ai chịu đồng ý trợ giúp, nhóm sư đệ đều có chút hoài nghi, có phải là vị sư bá kia cố ý kiếm cớ không đến không hả.

Mấy ngày nay, những cao thủ mà bọn họ tìm kiếm đều cố hết sức ăn ý kiếm cớ khéo léo từ chối lời mời, cho dù là đưa tiền hay gì đó cũng không có người nào đồng ý chấp nhận.

Mấy cao thủ đó lúc vừa mới chấp nhận lời mời thì vô cùng hưng phấn, nhưng mà sau khi nghe ngóng những người đứng đầu trong giới võ lâm ở Hán Thành thì liền đồng loạt từ bỏ lời mời.

Tin tức nổi danh ở bên ngoài là Âu Dương Trí bị Lý Phàm đánh một chiêu vào nồi đun nước, những cao thủ khác cũng không cảm thấy mình mạnh hơn Âu Dương Trí.

Cho dù có một vài người cảm thấy là mình đủ mạnh, cũng phải

cân nhắc xem mình có thể dùng một chiêu đánh bại Âu Dương Trí được không, nếu như mà ngay cả chuyện này làm cũng không được thì sao có thể đánh với Lý Phàm?

Đại sư huynh nhìn thấy ánh mắt của các sư đệ thay đổi, cười lạnh, vỗ bàn một cái rồi nói.

“Tập trung lực chú ý hết đi, chúng ta đối phó với Lý Phàm có chút khó khăn, nhưng mà để đối phó với Sở Trung Thiên thì đây tuyệt đối là một chuyện dễ dàng, cho nên chúng ta cần phải đưa ra kế hoạch chu toàn.”

“Đại sư huynh, nếu như anh thấy chắc chắn, thế thì cứ nói một chút đi, mọi người đều nghe theo anh.”

“Được, bắt lấy Sở Trung Thiên liền có thể lợi dụng Sở Trung Thiên làm nội gián, tìm cơ hội để bắt cóc người trong nhà Lý Phàm, ép buộc Lý Phàm phải ra mặt, trong kế hoạch này khâu giữa là khâu quan trọng nhất, cho nên tầm quan trọng của hành động tối nay không cần phải nói cũng biết rồi đó.”

Lúc đại sư huynh đang muốn nói tiếp, cửa phòng họp lại bị Hồng sư huynh đẩy ra.

Hồng sư huynh dẫn theo Khang Vĩnh Kiền đi vào trong phòng họp, trong nháy mắt hấp dẫn vô số ánh mắt nghé nhìn.

“Chuyện là, đại sư huynh, tên họ Khang nói là muốn gặp anh một chút, tôi cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể mang ông ta tới đây.”

Hồng sư huynh có chút chột dạ, mở miệng nói.

Đại sư huynh đang chuẩn bị sắp xếp kế hoạch, có chút trúc nổi nóng trừng mắt nhìn Hồng sư huynh.

“Cậu dẫn cậu ta đi ra ngoài trước đi, chờ ở cửa.”

Đại sư huynh bất mãn nói.

“Đi đi.”

Hồng sư huynh quay người lại đạp Khang Vĩnh Kiền một cái: “Tên khốn nạn này, con mẹ nó chỉ toàn gây chuyện cho tôi mà thôi, tranh thủ thời gian cút ra bên ngoài đi.”

Khang Vĩnh Kiền cúi đầu đi ra khỏi phòng họp, trực tiếp đứng ở cửa phòng họp.

Tác dụng cách âm của cánh cửa phòng họp cũng không tốt, lúc ở ngoài Khang Vĩnh Kiền đã nghe thấy lời nói của đại sư huynh.

Đây chính là đại sư huynh đang chuẩn bị kế hoạch để đối phó với Lý Phàm, Khang Vĩnh Kiền vừa nghe thấy hai câu liền cảm thấy nhặt được bảo vật.

Nếu như mình có thể nghe tin tức này thật kỹ càng, sau đó nói lại cho Lý Phàm nghe, vậy thì mình sẽ lập được công lớn.

Nhìn thấy Khang Vĩnh Kiền thành thành thật thật đứng ở ngoài cửa, Hồng sư huynh cũng không đuổi Khang Vĩnh Kiền đi ra xa, đầu óc của cái tên này toàn là cơ bắp, hơn nữa căn bản cũng không có tính nhạy cảm.

“Cái đồ khốn nạn này, cả ngày cũng chỉ biết gây phiền phức cho tôi thôi, hồi sáng này liên lụy tôi phải chịu một trận dạy bảo, lúc này lại để tôi phải khó xử ở trước mặt của mọi người, ông đây hận không thể chơi chết thứ chó như cậu.”

Khang Vĩnh Kiền cười nói: “Hồng sư huynh, đừng tức giận, tất cả là lỗi của tôi. Mai mốt để tôi mua thuốc mua rượu cho Hồng sư huynh, tối nay lại gọi cho anh hại món ăn ngon.”

Cảm xúc của Hồng sư huynh mới tốt hơn được một chút, ông ta vỗ vào vai Khang Vĩnh Kiền, cười nói: “Coi như là chú em có mắt nhìn, thuốc lá ít nhất phải là loại tốt nhất rượu phải là rượu Mao Đài, còn phải là trăm năm trở lên.”

“Không thành vấn đề, tuyệt đối dựa theo ý Hồng sư huynh mà làm.”

Sau khi Khang Vĩnh Kiền dụ dỗ Hồng sư huynh xong, ông ta dựng hai tay lên cẩn thận lắng nghe giọng nói phát ra từ phòng họp, ghi nhớ hết kế hoạch của đại sư huynh vào trong đầu.

Chương 543: Đánh không lại ngón tay mềm

Chờ mãi chờ mãi, Khang Vĩnh Kiền chờ cho đến trưa cũng không tìm được cơ hội tốt để truyền tin tức ra bên ngoài.

Mặc dù đầu óc của Hồng sư huynh không đủ linh hoạt, nhưng mà toàn thân đều là cơ bắp, đại sư huynh để ông ta canh chừng Khang Vĩnh Kiền cho cẩn thận, Hồng sư huynh ngay cả việc Khang Vĩnh Kiền muốn vào ngồi cầu xí mà cũng phải đứng ở bên cạnh nhìn xem.

Cái này khiến cho Khang Vĩnh Kiền không có cơ hội để truyền tin tức ra bên ngoài.

Chờ đến lúc thời gian dùng cơm tối, cảm xúc của bọn người đại sư huynh trở nên nghiêm túc hơn, cái này khiến cho Khang Vĩnh Kiền hiểu rằng bọn họ sắp hành động.

Từng chiếc xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe của khách sạn, Khang Vĩnh Kiền nhìn các loại xe nối đuôi nhau chạy ra bên ngoài, đầu óc nhanh chóng chuyển động, đang suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể tìm được cơ hội.

Hồng sư huynh ở một bên cũng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn những chiếc xe chạy xa, ánh mắt của Hồng sư huynh lộ ra một ánh sáng ghen tị.

“Nếu như không phải trông chừng cái tên khốn nạn thì ông đây cũng đã đi theo rồi, đây chính là cơ hội rất tốt để lập công.”

“Vậy nếu không thì chúng ta đi cùng luôn đi, đi cùng cũng tốt mà.”

Khang Vĩnh Kiền thuận miệng nói.

Hai mắt của Hồng sư huynh sáng lên, sau đó là dùng sức gật đầu lại, bị một câu nói của Khang Vĩnh Kiền lay động tâm tư.

Hơi suy nghĩ một chút, Hồng sư huynh nhìn Khang Vĩnh Kiền rồi lại nói: “Tôi ra ngoài chuẩn bị một chút, khóa trái nhốt chú ở trong phòng, con mẹ nó chứ đừng có gây chuyện quỷ quái gì với tôi, nếu như chú dám gây chuyện quỷ quái gì đó, thế thì chú chờ tôi đánh chú thành cái đầu heo đi.”

“Không có, sao tôi lại dám gây chuyện linh tinh được chứ, Hồng sư huynh cứ yên tâm đi, tôi sẽ thành thành thật thật chờ đợi ở trong phòng.”

Khang Vĩnh Kiền lộ ra một sắc mặt người vô tội, lên tiếng nói.

Hồng sư huynh lại hung dữ nói vài câu, sau đó quay người đi ra khỏi phòng khóa trái nhốt Khang Vĩnh Kiền ở trong phòng.

Đợi đến lúc Hồng sư huynh ra khỏi phòng, Khang Vĩnh Kiền yên lặng chờ đợi ba phút, sợ là Hồng sư huynh lại quay lại xử lý mình.

Ba phút trôi qua không nhìn thấy Hồng sư huynh trở về, Khang Vĩnh Kiền vội vàng lấy điện thoại ra tìm số điện thoại của Khang Văn Hân rồi gọi qua.

“A lô, có tình huống khẩn cấp, Văn Hân, cháu nghe chú nói đây, mỗi một câu chú nói cháu đều phải nhớ kỹ, đợi một lát nữa nói cho Lý Phàm nghe đó.”

Khang Văn Hân nghe thấy chuyện này có lẽ không đơn giản, trực tiếp mở chức năng ghi âm của điện thoại ra: “Cháu đã ghi âm cuộc trò chuyện lại rồi, chú út, chú cứ nói đi.”

“Được được, không biết là đại sư huynh nhận được tin tức từ chỗ nào nói là tối nay Sở Trung Thiên giao dịch với người ta, hiện tại đang mang người đến núi Tiên Đài để chuẩn bị bắt lấy Sở Trung Thiên, sau đó uy hiếp Sở Trung Thiên làm nội gián, muốn tận dụng cơ hội đó để có được cơ hội bắt cóc người nhà của Lý Phàm, từ đó sẽ uy hiếp Lý Phàm, cháu kêu Lý Phàm nhanh chóng nghĩ biện pháp đi.”

Sau khi Khang Văn Hân nghe xong thì có chút ngơ ngác, cuộc giao

dịch tối nay ở núi Tiên Đài là nước rất sâu, những tên sư đệ của Âu Dương Trí đều là não tàn hả? Não tàn dám đi chặn ngang một tay.

“Cháu biết rồi, cháu sẽ nói tình huống cho sư phụ biết, chú út, chú nhớ chú ý an toàn đó.”

“Chắc chắn là chú sẽ chú ý an toàn mà, chú còn chưa sống đủ lâu đâu, không muốn chết, có điều là hai ngày nay sống hơi thảm, cháu kêu Lý Phàm tranh thủ thời gian xử lý bọn họ đi, để chú khôi phục lại sự tự do.”

Khang Vĩnh Kiền càng nói càng cảm thấy đau khổ, không ngờ tới trước kia là mắt của mình lại bị mù, thế mà lại nghĩ đến chuyện đi lột da hổ.

Bây giờ da hổ còn chưa tới tay, lại rơi vào tình trạng đến nổi ngay cả cái mạng nhỏ cũng không thể bảo đảm được.

Khang Văn Hân lại nói vài câu với Khang Vĩnh Kiền, sau đó cúp điện thoại, lái xe thẳng đến dưới lầu nhà của Lý Phàm.

Đến dưới lầu nhà Lý Phàm, Khang Văn Hân gọi điện thoại cho Lý Phàm, nói là có tình huống khẩn cấp.

Không bao lâu sau Lý Phàm dẫn theo Trần Hiểu Đồng cùng nhau đi xuống lầu.

Lý Phàm thật sự không muốn mang theo Trần Hiểu Đồng, mà Trần Hiểu Đồng cứ mặt dày mày dạng đòi đi theo cho bằng được.

Lý Phàm lại không thể ép buộc đuổi Trần Hiểu Đồng đi, chỉ có thể bất đắc dĩ để Trần Hiểu Đồng làm cái đuôi đi theo.

Hai người bước lên xe, Lý Phàm xoa xoa mi tâm, nói: “Có chuyện gì vậy?”

“Hồi lúc nãy chú út có gọi điện thoại cho tôi, chú ấy nói là các sư đệ Âu Dương Trí đã lên núi Tiên Đài rồi, chuẩn bị bắt Sở Trung Thiên để Sở Trung Thiên làm nội gián bắt cóc nhóm người sư

nương để uy hiếp sư phụ.”

Hai mắt của Trần Hiểu Đồng trợn tròn, trên mặt lại lộ ra vẻ hưng phấn: “Oa! Cảm giác thật là kích thích quá đi, anh Lý Phàm, nếu như em bị bắt cóc có khi nào anh cũng sẽ liều mạng cứu em không vậy?”

“Phải xem tâm trạng đã.”

Lý Phàm bực dọc nói.

Trần Hiểu Đồng bĩu môi ấm ức nhìn Lý Phàm, sau khi do dự một chút, Trần Hiểu Đồng mới bổ nhào vào trong ngực của Lý Phàm, mở cái miệng nhỏ ra cắn ở vị trí ngực của Lý Phàm một cái.

“Này cô là chó hả.”

Lý Phàm đẩy Trần Hiểu Đồng ra, kéo kéo quần áo, nhìn dấu răng ở trên ngực.

Trần Hiểu Đồng duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng sờ soạn trên dấu răng một chút, sau đó cười khanh khách.

“Cô bị bệnh thần kinh hả? Còn như vậy nữa tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện tâm thần.”

Lý Phàm tức giận nói.

“Hừ, anh muốn đưa thì cứ đưa đi, dù sao thì em cũng đã để lại ấn ký trong lòng anh rồi, sau này anh chắc chắn sẽ không quên em được đâu.”

Trần Hiểu Đồng ngẩng đầu kiêu ngạo nói.

Lý Phàm lập tức im lặng, đại khái có thể hiểu được ý tưởng của Trần Hiểu Đồng, cô nhóc này là do tình thế cấp bách cho nên trở nên điên rồ.

“Thôi bỏ đi, không so đo với cô nữa, Văn Hân, lái xe nhanh đi.”

Khang Văn Hân xem phim nóng hơn cả nửa ngày vội vàng khởi động xe, vừa lái xe vừa cười nói: “Nếu như mà Hiểu Đồng hỏi câu hỏi như là sư nương với mình cùng rơi xuống thì sư phụ sẽ cứu ai, sợ là câu trả lời của sư phụ có thể để Hiểu Đồng tức giận tìm cái chết.”

Trần Hiểu Đồng hung hăng trợn mắt nhìn Khang Văn Hân, ngang ngược nói: “Anh có biết nói chuyện không vậy hả, không biết nói chuyện thì đừng có nói, có ai tưởng anh câm điếc đâu.”

“Tôi không nói không nói, haha.”

Sau khi Khang Văn Hân nhiều chuyện một câu liền nghiêm túc lái xe, Lý Phàm nhắm mắt suy nghĩ thế cục ở núi Tiên Đài.

Sở Trung Thiên trao đổi con tin trong tay bọn họ với những người ở nước ngoài, chỉ cần hiện trường có chút trục trặc thì bọn họ sẽ trực tiếp chiến đấu với nhau.

Chắc chắn là sư đệ Âu Dương Trí không biết tình huống cụ thể, cảm thấy Sở Trung Thiên tiến hành giao dịch với những người bình thường cho nên mới có phán đoán sai lầm đối với tình huống này.

Có lẽ đây cũng là một cơ hội tốt mượn đao giết người.

Những sư đệ Âu Dương Trí tụ tập ở Hán Thành thời gian lâu dài, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó, Lý Phàm lại không có hứng thú xử lý bọn họ.

Lần này là do bọn họ tự tìm đường chết, vậy thì Lý Phàm cũng không ngại thừa dịp để những tên người nước ngoài xử lý sư đệ Âu Dương Trí.

Trần Hiểu Đồng thấy Lý Phàm nhắm mắt nghỉ ngơi, thế là vươn cánh tay ngọc ngà đặt trên huyệt thái dương của Lý Phàm, dịu dàng xoa bóp cho Lý Phàm.

Ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên cơ thể của Trần Hiểu Đồng, cảm nhận ngón tay ngọc ngà mát mẻ trơn nhẵn của Trần

Hiểu Đồng, Lý Phàm máu huyết dâng trào.

Hai mắt hơi hé ra một khe hở nhỏ, Lý Phàm muốn từ chối Trần Hiểu Đồng nhưng mà khi nhìn thấy sắc mặt dịu dàng của Trần Hiểu Đồng, Lý Phàm lại không nỡ nói lời từ chối.

Im lặng thở dài một hơi trong lòng, Lý Phàm nghĩ thầm lần sau không thể cứ làm như vậy được, ngày hôm nay cứ cho sai lầm một lần đi.

Trần Hiểu Đồng nhìn thấy Lý Phàm nhắm chặt mắt một lần nữa, nhếch miệng nở một nụ cười đắc ý.

Hì hì, cho dù có sắt thép tới đâu thì cũng không thể đánh bại đầu ngón tay mềm.

Chương 544: Chuyên nghiệp nhất

Trên đỉnh núi Tiên Đài có hai chiếc xe bus đang dừng ở đó cùng với năm chiếc xe thương vụ, đây đều là người do Sở Trung Thiên mang tới.

Hơn một trăm tên đàn em có thể đánh nhau rất giỏi của Sở Trung Thiên, trong đó còn có hơn mười người mang theo súng, đây là lực lượng mạnh nhất mà Sở Trung Thiên có thể bỏ ra.

Nhưng mà Sở Trung Thiên hiểu rằng lực lượng của mấy tên đàn em này của mình căn bản cũng không đủ chơi gì.

Đi theo bên cạnh Thompson và Kruff một đoạn thời gian để Sở Trung Thiên có một hiểu biết sâu sắc rằng, giữa đàn em của mình với bọn họ chênh lệch bao nhiêu.

Không nói tới thân thủ cái gì đó, chỉ là trình độ dùng súng của đối phương cũng đủ để Sở Trung Thiên phải sợ hãi rơi đầu.

Nhìn thấy chiếc Mescedes chậm rãi dừng lại, Sở Trung Thiên vội vàng bước lên kéo cửa xe ra.

“Anh Lý.”

Sở Trung Thiên cung kính nói.

“Ừ, ông Sở, lúc nãy có xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, kế hoạch tối nay cần phải có thay đổi.”

Lý Phàm vừa bước xuống xe vừa nói.

Thần kinh của Sở Trung Thiên siết chặt, có chút hốt hoảng nói: “Sao vậy?”

“Kẻ thù của tôi đã đuổi đến đây, chờ một lát nữa có thể sẽ ra tay, cảm thấy có thể dùng tay Thompson của ông để giết chết những cái tên phiền toái đó.”

Sở Trung Thiên ổn định tâm trạng, vừa cười vừa nói: “Đều nghe theo dặn dò của anh Lý.”

“Những người khác rút lui hết đi, chỉ để lại những người cầm súng thôi, chờ một lát nữa ra tay ngay ở trên xe, ông phụ trách giao dịch với bên kia, tôi đoán có lẽ là sau khi ông hoàn thành giao dịch thì đối phương sẽ ra tay, đến lúc đó ông cứ lui ở trong xe là được rồi, chuyện khác không cần phải quan tâm đâu.”

Sau khi Lý Phàm dặn dò xong, Sở Trung Thiên không có bất kỳ câu hỏi gì mà lập tức ra lệnh cho cấp dưới dựa theo lời dặn dò của Lý Phàm mà hành động.

Hai chiếc xe buýt dày nhanh chóng lái đi, chỉ còn lại mười mấy người cầm súng ở lại.

Lý Phàm dẫn Trần Hiểu Đồng với Khang Văn Hân bước lên một chiếc xe thương vụ, để chiếc Mescedes lại cho cho thủ hạ của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên dẫn theo hơn mười tên thủ hạ đứng bên cạnh xe, yên lặng đợi người Thompson tới.

…

Đại sư huynh dẫn theo hơn một trăm tên sư đệ đến sau núi Tiên Đài.

“Dựa theo tin tình báo thì bọn họ tiến hành giao dịch trên đỉnh núi, vì để không đánh rắn động cỏ, chúng ta leo lên từ phía sau núi đi.”

“Ngọn núi này cũng không phải là thấp, leo lên quá phiền toái.”

Một sư đệ phàn nàn nói.

Chát!

Đại sư huynh trực tiếp tán tên sư đệ đó một bàn tay, sắc mặt âm

trầm lên tiếng nói: “Đừng có nói mấy lời nói mệt mỏi đó ở đây, chỉ là leo núi mà thôi, đối với người luyện võ như chúng ta đây chỉ là chuyện như một cái rắm.”

Các sư đệ đồng loạt ngậm miệng không nói gì, đều bị sự uy nghiêm của đại sư huynh kìm hãm.

Đại sư huynh quét mắt nhìn nhóm sư đệ một vòng, giọng nói lạnh như băng: “Chuyện này liên quan đến kế hoạch lớn báo thù cho sư phụ, tôi không muốn phải để cho kế hoạch xuất hiện bất cứ sai sót nào, ai không muốn tham gia vào thì hiện tại có thể cút xéo.”

Qua nửa phút, nhìn thấy không có người nào biểu thị rời khỏi, đại sư huynh mới tiếp tục lên tiếng nói.

“Sư phụ xảy ra chuyện có thể nói là có chút liên quan đến lợi ích của các người, nếu như chúng ta không thể cứu danh dự cho sư phụ, sau này phần lớn các người ngay cả cơm cũng không kịp ăn, cho nên tôi hi vọng là các người tận tâm tận lực.”

“Chúng tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực!”

Một đám sư đệ lên tiếng nói.

“Hừ, đừng có giở trò, nếu không thì cứ trở mặt như không quen biết, từ giờ trở đi mọi người đều phải nghe theo mệnh lệnh của tôi.”

“Đều nghe theo đại sư huynh.” Đám sư đệ tiếp tục lên tiếng nói.

“Bây giờ bắt đầu lên núi, tất cả mọi người phải chú ý ẩn nấp, không thể phát ra một tiếng động nào, không thể gây nên sự chú ý của đối phương, phải chờ đến lúc cuộc giao dịch của bọn họ đã hoàn thành, buông lỏng cảnh giác rồi mới có thể hành động, đến lúc đó tôi sẽ sử dụng âm thanh của môn phái mình để phát lệnh tấn công.”

“Tuân lệnh.”

Đại sư huynh vung tay lên mang theo một đám sư đệ leo lên núi

Tiên Đài, leo lên ngọn đồi, ở phía sau núi không có con đường.

…

Chiếc máy bay Gulfstream mới nhất đã hạ cánh xuống sân bay chuyên dụng ở vùng ngoại ô.

Chính là sân bay lần trước đã đi bắt Thompson.

Sau khi máy bay hạ cánh ổn định, một chiếc Land Rover đã lái vào sân bay, chạy tới trước đầu của chiếc máy bay Gulfstream.

Laudrew và Sở Phương Thành là người đầu tiên bước xuống máy bay, thành viên tiếp theo trong nhóm chiến đấu thứ mười một đi theo xuống sân bay.

Nhìn đội chiến đấu thứ mười một, mang theo sát khí hùng hổ, trong lòng của nhân viên ở sân bay đều hốt hoảng vô cùng.

Laudrew mở cửa chiếc xe Lincoln Navigator ở giữa và nói với Sở Phương Thành bằng một nụ cười: “Cậu lên xe đi, chờ một lát nữa có thể nhìn thấy ba của cậu rồi.”

“Thật hả, thật sự là quá tốt rồi.”

Sở Phương Thành cuối đầu chui vào trong xe.

Dọc theo con đường, Sở Phương Thành không dám nói nhiều, đều là một mình trốn trên ghế ngồi, thậm chí cũng không dám nhìn lung tung, sợ là chọc giận những thành viên chiến đấu với vũ trang đầy đủ.

Có sự hiện diện của những thành viên chiến đấu làm cho trong lòng của Sở Phương Thành vô cùng lo sợ, cứ luôn cảm thấy có một chuyện lớn gì đó sẽ phát sinh.

Laudrew ngồi ở trong xe nhìn đồng hồ một chút, sau khi nhìn xong thì lông mày nhíu chặt lại.

“Gặp quỷ à? Tôi quên mất vấn đề lệch múi giờ, đáng chết, bây giờ

là mấy giờ rồi?”

“Hiện tại bảy giờ mười lăm theo giờ địa phương thưa ông.”

Tài xế lập tức đáp lời.

“Vậy thì vẫn còn kịp, tranh thủ thời gian lên đường đi đến núi Tiên Đài.”

Laudrew cao giọng nói.

Đội xe chậm rãi khởi động nhanh chóng lái xe ra khỏi sân bay, chạy hết tốc độ tiến về phía trước đi đến núi Tiên Đài.

Nửa tiếng đồng hồ sau đội xe Laudrew lại đến đỉnh núi Tiên Đài.

Nhìn năm chiếc xe thương vụ đang dừng ở một bên, Sở Trung Thiên với nhóm thủ hạ của ông ta cũng đứng ở bên cạnh xe, trên mặt Laudrew lộ ra nụ cười khinh thường.

“Ba ơi.”

Sở Phương Thành thấp giọng kêu lên một tiếng, sau đó kĩch động nhìn chằm chằm vào Sở Trung Thiên.

Bàn tay to của Laudrew đặt trên đầu vai Sở Phương Thành: “Thằng nhóc, đừng có kĩch động, vẫn còn chưa đến thời gian ước định đâu.”

“Thời gian ước định là nước nào vậy, lúc nào tôi mới có thể trở về với ba tôi?”

“Rất nhanh thôi, mười mấy phút nữa.”

Sau khi Laudrew nói xong thì mở hệ thống truyền tin: “Hello đội trưởng Wallace, ông có thể dẫn dắt đội chiến đấu của ông tiến hành bao vây, tôi muốn ông đảm bảo cho cuộc trao đổi con tin của chúng tôi tuyệt đối an toàn.”

“Không thành vấn đề, tất cả đều cứ giao cho chúng tôi là được rồi,

chúng tôi là chuyên nghiệp nhất.”

Wallace ra dấu cho thủ hạ, thành viên chiến đấu của nhóm thứ mười một đồng loạt bước xuống xe, địa hình bốn phía bố trí hỏa lực.

Trong nhóm chiến đấu thứ mười một thậm chí còn có hai tên bắn tỉa đang chiếm cứ trên hai khối đá lớn ở vị trí cao nhất trên đỉnh núi, đang tiến hành quan sát dốc núi và sau nối.

Nhìn độ chiến đấu thứ mười một tinh nhuệ hùng dũng Sở Trung Thiên và thủ hạ của ông ta đều hít vào một ngụm khí lạnh.

“Mẹ nói chứ mấy cái thằng trai nước ngoài này cũng quá chuyên nghiệp rồi, tôi thấy đây có lẽ là lính đánh thuê.”

“Nói không chừng là còn mạnh hơn lính đánh thuê nữa đó, tôi thấy những người này chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.”

“Trời đất ơi, sao trong lòng của tôi lại hoảng như vậy, mấy cái tên này thật sự làm cho lòng người bất an quá đi.”

Sở Trung Thiên nhíu mày quay đầu nhìn về phía xe thương vụ của Lý Phàm, trong lòng mới yên ổn được một chút.

Chương 545: Lý phàm có tới không

Wallace chỉ huy thành viên chiến đấu hoàn thành việc kiểm soát, xác định xung quanh không có bất cứ nhân tố nguy hiểm rồi sau đó Wallace nhấn nút gọi trên tai nghe.

“Tất cả em đã được bố trí hoàn thành hết rồi, không phát hiện ra nguy hiểm, hiện trường an toàn, có thể tiến hành giao dịch.”

Lông mày của Laudrew nhíu lại: “Trước tiên anh tiếp xúc với bọn họ đi, xem trạng thái của Thompson một chút, xác định không có vấn đề gì thì tôi sẽ tiến hành trao đổi con tin với bọn họ.”

“Được, như cậu mong muốn.”

Wallace mang theo bốn thành viên chiến đấu sải bước đi về phía Sở Trung Thiên.

Trong lòng của thủ hạ Sở Trung Thiên đều cuống cuồng một mảnh, chỉ là toàn thân Wallace đằng đằng sát khí đã để cho bọn họ phải sợ hãi rồi.

Nói toạc ra thì thủ hạ của Sở Trung Thiên chỉ là một đám lưu manh mà thôi, so với lính đánh thuê chuyên nghiệp như là Wallace đây chính là không thể so sánh nổi.

Nhìn thấy trong ánh mắt của thủ hạ Sở Trung Thiên lộ ra vẻ bối rối, trên mặt của Wallace xuất hiện nụ cười đắc ý, cảm thấy trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn đã chinh phục.

“Nhìn đi, đây cũng chỉ làm mấy tên lưu manh mà thôi, để chúng ta đến đối phó với những người này thật sự là quá mức cần thiết.”

“Ha ha, cứ coi như là đi du lịch cũng được mà, không biết cuộc sống về đêm ở đây như thế nào, nếu có thể tìm được gái đẹp thì hoàn mỹ rồi.”

“Tôi còn chưa chơi qua gái đẹp da vàng đâu, tranh thủ thời gian

kết thúc nhiệm vụ đi, cây súng dài của tôi đã không thể chờ đợi rồi."

Các thành viên chiến đấu mang theo vẻ mặt hớn hở nghị luận với nhau, cả đám đều không đặt bọn người Sở Trung Thiên vào trong mắt.

Trong xe thương vụ, Khang Văn Hân dùng sức nuốt nước bọt một cái, sợ hãi đến nỗi cả người đang run nhẹ nhẹ.

"Sư phụ, không có vấn đề gì đó chứ, con cảm thấy, con cảm thấy có chút, có chút bất an."

Mắt nhìn Khang Văn Hân nói chuyện lắp ba lắp bắp, Trần Hiểu Đồng nhịn không được mà liếc mắt nhìn sang.

"Anh lại như thế này nữa rồi, tôi nói chứ lá gan của anh có thể lớn hơn một chút được không vậy, dáng vẻ nhát như chuột này thật sự làm anh Lý Phàm mất mặt đó."

"Tôi như vậy là có bóng ma tâm lý hồi lúc nhỏ, nhìn thấy những người hung dữ thì sẽ cảm giác sợ hãi."

Đôi môi của Khang Văn Hân cũng đều đang run rẩy.

Lý Phàm móc một điếu thuốc lá ra đưa cho Khang Văn Hân: "Nè, hút thuốc để bình tĩnh một chút đi, đừng có khẩn trương như vậy, cứ coi như cậu bắt đầu thi đua xe là được rồi."

"Cái này sao có thể giống như bắt đầu thi chạy xe được chứ, nếu như thật sự chạy xe thì con không sợ đâu."

Khang Văn Hân vẫn nhận lấy điếu thuốc lá Lý Phàm đưa tới, quẹt hai lần mới ra lửa, nhóm lửa rồi lại hung hăng hít một hơi.

"Khụ khụ."

Khang Văn Hân bị hơi khói hun chảy cả nước mắt, dùng sức kho khan hai tiếng.

Ánh mắt của Trần Hiểu Đồng di chuyển một chút, cảm thấy có phải mình lên giả bộ như có dáng vẽ sợ hãi trốn ở trong ngực của Lý Phàm.

Tiến đến bên cạnh Lý Phàm, hai tay của Trần Hiểu Đồng ôm chặt lấy eo của Lý Phàm.

Lý Phàm giật mình, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Trần Hiểu Đồng: "Đừng có ôm tôi, đợi một lát nữa có tình huống xảy ra tôi phải đi xuống dưới."

"Vậy đợi đến lúc đó thì em sẽ buông ra, hiện tại người ta sợ hãi lắm đó."

Trần Hiểu Đồng đỉả vờ vô cùng đáng thương mà nói.

Lý Phàm đã hoàn toàn bó tay với Trần Hiểu Đồng rồi, nghĩ thầm bị cô ta chiếm chút tiện nghi thì thôi đi, trước tiên vẫn nên chú ý tình hình ở bên ngoài.

Wallace chạy đến trước mặt Sở Trung Thiên, một bộ dạng ngạo mạn không thèm nhìn sắc mặt người ta: "Trước khi giao dịch, tôi muốn xác nhận tình huống thân thể và tinh thần của Thompson trước đã."

"Con trai của tôi đâu, tôi cũng muốn xác nhận tình huống thân thể và tinh thần của con trai tôi."

Sở Trung Thiên thấp giọng nói.

Cạch.

Âm thanh kéo xuống vang lên, bốn tên thành viên trong đội chiến đấu sau lưng Wallace đã giơ cây súng ở trong tay.

"Má nó, các người không có chỗ mặc cả đâu, bọn tôi không trực tiếp nổ súng cướp người là đã cho cách người mặt mũi lắm rồi."

"Dùng cách nói của các người, tuyệt đối không nên cho thể diện mà không cần, nếu không thì hậu quả sẽ khiến cho các người vô

cùng hối hận.”

Thành viên đội chiến đấu lớn tiếng la hét, mỗi một người đều là dáng vẻ không ai bì nổi.

Nhóm thủ hạ của Sở Trung Thiên mặc dù tay mò cây súng ở bên hông, nhưng mà không ai dám rút súng ra.

“Ông Thiên cứ để cho bọn họ nhìn đi, nhìn một chút cũng không có việc gì đâu.”

“Đúng rồi đó đúng rồi đó, mấy người này ngang ngược như vậy, mà cây sung của bọn họ lại càng cường đại, chúng ta căn bản cũng không phải là đối thủ của bọn họ.”

Thủ hạ của Sở Trung Thiên ở một bên khuyên lơn.

Trong lòng Sở Trung Thiên cũng có chút rối rắm, thế là ông ta liền hạ mình trước, gật đầu nối: “Mang Thompson tới đây.”

“Vâng.”

Rất nhanh sau đó, hai tên đàn em liền dẫn Thompson tới, mấy ngày nay Thompson cũng sống coi như an nhàn sung sướng, ngoại trừ không thể tự do hành động thì những đãi ngộ khác đều theo tiêu chuẩn cao nhất.

Thompson nhìn bọn người Wallace giống như là thấy được người nhà.

“Ồ, oh my god, các người cũng đã đến rồi, các người nhanh chóng mang tôi rời khỏi cái nơi quỷ quái đáng chết này đi, tôi muốn trở về nghỉ hưu dưỡng lão, cho tôi đi làm cao bồi miền tây cũng được.”

“Thompson đáng chết, xem ra cậu vẫn còn bình thường, vì cậu mà chúng tôi phải chạy ngàn dặm xa xôi tới đây, cậu thật là đáng chết.”

Wallace vui đùa nói.

“Không không không, cho dù tôi có chết thì tôi cũng phải chết trong trang trại của mình, không nên chết ở chỗ này, nhanh đưa tôi về đi, nhanh nhanh trao đổi đi.”

Wallace quan sát Thompson mấy lần, sau khi xác định Thompson không có bất cứ vấn đề gì mới giơ tay lên chạm chạm vào tai nghe.

“Laudrew, ở phía bên này hoàn toàn bình thường, Thompson không có bất cứ vấn đề gì.”

“Được, vậy thì chuẩn bị giao dịch đi.”

Laudrew vỗ gỗ Sở Phương Thành ở bên cạnh: “Thằng nhóc may mắn, đi theo tôi, giao dịch sắp được tiến hành rồi, nhưng mà tôi hi vọng là cậu ngoan ngoãn nghe lời một chút, nếu như lộn xộn thì chỉ có thể ăn súng thôi.”

“Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không hành động lung tung đâu, tôi nhất định sẽ nghe lời.” Sở Phương Thành sợ hãi gật đầu nói.

Laudrew dẫn theo Sở Phương Thành bước xuống xe, chậm rãi ung dung đi tới.

Ánh mắt của Sở Trung Thiên vẫn nhìn chăm chú vào trên người con trai của mình, nhìn thấy con trai mình bình yên vô sự, nước mắt lại nhịn không được mà đảo quanh trong hốc mắt.

“Ba ơi.” Sở Phương Thành gọi một tiếng muốn chạy về phía Sở Trung Thiên thì Laudrew lại dùng súng đè vào sau đầu của Sở Phương Thành.

“Lời tôi vừa mới nói, cậu quên rồi hả?”

Laudrew âm trầm nói.

Sở Phương Thành lập tức dừng bước chân lại, dùng sức gật đầu: “Tôi, tôi nhớ chứ, chỉ, chỉ là có chút kïcfi động, cho nên, cho nên…”

“Từ từ đi qua, cái mà chúng tôi muốn chính là thời gian, tôi không hi vọng lại xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Dạ dạ.”

Sở Phương Thành dẫn xuống nội tâm kĩcfi động, chậm rãi cất bước đi tới.

Cảnh tượng lúc nãy làm trái tim của Sở Trung Thiên nhảy lên đến cuốn họng, cuối cùng nhìn thấy con trai của mình không có chuyện gì, lúc này Sở Trung Thiên mới hơi yên tâm.

“Tranh thủ thời gian trao đổi đi, chúng ta đồng thời thả người.”

Sở Trung Thiên cất cao giọng nói.

Laudrew nở nụ cười lắc đầu nói: “Không cần phải gấp đâu, tôi muốn biết Lý Phàm có đến không, thật sự rất muốn gặp cậu ta.”

Chương 546: Mối thù diệt môn phái

“Sao anh Lý lại tham gia vào loại giao dịch này.”

Sở Trung Thiên không chớp mắt lên tiếng nói.

Laudrew nhún vai, trên mặt lộ ra một biểu cảm tiếc nuối.

“Được rồi, nếu như Lý Phàm đã không đến đây, vậy thì chúng ta bắt đầu trao đổi con tin, tôi đếm ba tiếng, chúng ta thả con tin trong tay mình ra.”

Sở Trung Thiên gật đầu: “Vậy thì bắt đầu đi.”

“Ba hai một, thả người.”

Laudrew thu hồi cây súng, giơ chân đá vào trên lưng của Sở Phương Thành, đạp làm cho Sở Phương Thành lảo đảo xông về phía trước.

Mà thủ hạ của Sở Trung Thiên cũng đồng thời buông tay Thompson ra, Thompson có chút kĩch động co cẳng chạy đi.

Sở Phương Thành và Thompson gặp khoáng nhau, hai người đều co cẳng trở về trận doanh của mình.

Sở Trung Thiên nhớ kỹ lời nói của Lý Phàm, sau khi Sở Phương Thành trở về thì không quan tâm tới chuyện xem kỹ tình huống của con trai, trực tiếp đẩy Sở Phương Thành vào chiếc xe thương vụ đậu sau lưng.

“Đi đi đi.”

Sở Trung Thiên ở một bên kêu gào, sau đó cũng bước lên xe.

Hai mắt của Wallace híp lại, nghiêng đầu nối với Laudrew: “Có ngăn cản bọn họ lại không đây? Đối phó bọn họ rất dễ dàng, nếu như vậy thì đã có con tin ở trong tay, dễ dàng để hoàn thành

nhiệm vụ tiếp theo.”

“Nói rất có lý, tôi cũng nghĩ như vậy, vậy thì cứ chuẩn bị nổ súng đi, hahaha.”

Laudrew cười to hai tiếng, móc ra một điếu thuốc đặt ở bên miệng.

Lúc Wallace đang chuẩn bị đưa ra mệnh lệnh, trong tai đột nhiên nghe thấy âm thanh của đội viên đội chiến đấu.

“Trạm canh gác số một báo cáo, phía sau núi có người đang nhanh chóng xông lên, số lượng người hơn một trăm người, yêu cầu quyền nổ súng… a, tôi đã bị tập kĩcℏ rồi.”

Lúc mà tên lính gác đang báo cáo lại bị một tảng đá đập vào đầu, trong nháy mắt máu tươi chảy xuống làm cho tầm mắt của tên lính gác trở nên đỏ hồng.

Các đội viên chiến đấu được bố trí ở xung quanh đều vực dậy tinh thần, chờ đợi chỉ thị nổ súng của Wallace.

Wallace hơi sửng sốt, giận dữ quát lên: “Mẹ nó, bọn nó có mai phục, tất cả mọi người tự do nổ súng, giết những cái tên khốn nạn này cho tao.”

Lúc này đám người Sở Trung Thiên đã leo lên xe, Lý Phàm nghe thấy tiếng mắng của Wallace liền thúc giục: “Lái xe đi, rời khỏi đây với tốc độ nhanh nhất.”

Năm chiếc xe thương vụ giống như ngựa hoang mất dây cương, gầm thét phi nước đại chạy ra ngoài.

“Khốn nạn, lại dám chạy trốn dưới mắt của tao, xạ kĩcℏ!”

Wallace rút cây súng ra, đầu tiên bóp còn về phía xe thương vụ.

Giờ phút này năm chiếc xe thương vụ đã chạy trêи con đường xuống núi, Wallace cùng với bốn tên đội viên chiến đấu mặc dù đã nổ súng rất nhanh, nhưng đạn đều bắn vào một chiếc xe thương vụ cuối cùng.

Mặc dù là đằng sau của chiếc xe thương vụ chạy cuối cùng bị trúng mười vết đạn, nhưng may mắn chính là tài xế không bị thương, tài xế cắn răng chịu đựng nỗi sợ hãi trong lòng, chạy chiếc xe gào thét rời khỏi.

“Đáng chết, tao nhất định sẽ bắt bọn họ lại, giết chết hết toàn bộ.”

Wallace phẫn nộ cất súng vào, quay người mang theo cục tức đi trở về phương hướng đã được khống chế đằng sau núi.

“Báo cáo tình huống.”

“Đã ngăn chặn bọn họ vượt lên trên núi, mấy cái tên lần này rất kỳ quái, vậy mà lại giống như là người nguyên thủy, dùng tảng đá với gậy gỗ, căn bản cũng không có súng ống, có điều là kỹ năng ném đá của bọn họ rất lợi hại, vừa chính xác vừa đủ mạnh, đã có sáu thành viên chiến đấu bị đá đánh bị thương.”

“Cái bọn khỉ da vàng đáng chết, dùng tảng đá đánh bị thương sáu tên thủ hạ của tao, đây quả thật là một sự sỉ nhục, nổ hỏa lực mạnh nhất đột kĩch cho tao, giết sạch bọn nó.”

Wallace phẫn nộ gầm thét.

Thành viên đội chiến đấu cũng có chút nổi nóng, sau khi ném lựu đạn nổ lung tung bắt đầu đột kĩch hỏa lực.

Bọn người đại sư huynh đã sớm bị súng đánh không ngẩng đầu lên được, trong khoảng thời gian ngắn liền có hơn một phân nửa người bị thương.

“Má! Đại sư huynh, anh dẫn chúng tôi đến đây là để chịu chết hả, ông đây không làm với anh nữa, ông đây muốn rút lui.”

“Con mẹ nó, cái này sao có thể đánh với người ta được chứ? Tôi nghi ngờ đây chính là một cái bẫy, đây chính là một cái bẫy tạo ra để chuyên môn chơi chết chúng ta, tôi cũng muốn rút lui.”

Trong nháy mắt lòng người tiêu tán, nhóm sư đệ còn lại có hơn

phân nửa người đã chạy trốn.

Nhưng mà tư thế và thời cơ chạy trốn của bọn họ đều không đúng, chưa chạy được mấy bước thì đã bị các thành viên của đội chiến đấu thứ mười một giết chết.

Đại sư huynh nhìn đám sư đệ bị đổ xuống giống như là người ta gặt lúa, hai tay dùng sức đập mạnh trên mặt đất.

“Đáng chết đáng chết! Đều là tôi đã hại mọi người, Lý Phàm đáng chết, nhất định là do cậu ta đã thiết kế một cái bẫy, thật là âm hiểm, thật độc ác! Đời này Tư Mã Trường Không tôi không liều mạng với cậu ta là không được. Cậu ta chắc chắn phải chết!”

Trong đôi mắt tràn đầy bi phẫn của đại sư huynh Tư Mã Trường Không cũng đã chảy ra máu, hận không thể trực tiếp giết chết Lý Phàm.

Mấy tên đáng tin cậy ở bên cạnh Tư Mã Trường Không đều thầm than trong lòng, cảm thấy sợ là lần này khó thoát khỏi tai kiếp.

“Đại sư huynh, đây là mối thù diệt môn, chúng tôi nhất định sẽ yểm trợ cho anh chạy thoát, anh phải báo thù cho chúng tôi.”

“Mối thù diệt môn phải nhờ đại sư huynh báo, chúng tôi đều yểm hộ cho anh, đại sư huynh, anh đi nhanh lên đi, nếu như anh không đi thì không kịp nữa đâu.”

Hai mắt chảy ra huyết lệ của Tư Mã Trường Không nhìn về phía sư đệ ở bên cạnh: “Tôi không đi, tôi yểm hộ các người đi.”

“Đại sư huynh, lúc này không phải là lúc để nói những chuyện như vậy, trong đây chỉ có anh là người có năng lực mạnh nhất, hi vọng chạy thoát khỏi đây lớn nhất, anh nhanh chóng đi tìm sư bá đi.”

“Đi nhanh lên đi, đại sư huynh, không thể để sự hi sinh của chúng tôi uổng phí được, nhất định phải tìm cái tên họ Lý báo thù, giết cả nhà của cậu ta.”

Đại sư huynh cắn chặt răng, quay người lại bò lồm cồm xuống

dưới núi.

Wallace chỉ huy thành viên đội chiến đấu đột kĩcℏ một trận cuối cùng, tiếng súng dày đặc kèm theo những tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Mấy cái con khỉ đáng chết này, không thể bỏ qua cho một tên nào, danh dự của đội chiến đấu thứ mười một Wellington chúng ta không thể bị mất ở đây được.”

Wallace cất cao giọng cổ vũ sĩ khí.

Tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết ở trêи núi truyền đi thật xa, Hồng sư huynh và Khang Vĩnh Kiền vừa mới đến sau núi cũng đều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

“Làm sao lại có âm thanh súng vậy chứ, còn dày đặc như thế, mẹ nó, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Hồng sư huynh hốt hoảng nói.

“Sao tôi biết được chứ, nếu không thì chúng ta lái xe trở về đi?”

Toàn thân Khang Vĩnh Kiền đều đang run rẩy.

Hồng sư huynh do dự một chút, đang chuẩn bị đi trước rồi lại nhìn tình huống, Hồng sư huynh lại nhìn thấy Tư Mã Trường Không máu me khắp người chạy xuống núi.

Trong quá trình lẩn trốn xuống núi, trêи người của Tư Mã Trường Không trúng ba phát đạn, quả thật dựa vào công phu khổ luyện, Tư Mã Trường Không tránh khỏi vị trí chỗ hiểm, ba phát này chỉ bắn vào những vị trí không nguy hiểm cho tính mạng.

Nhưng mà mặc dù là không nguy hiểm đến tính mạng, một đường chạy xuống đây đã đổ máu không ít, Tư Mã Trường Không cảm thấy cả người của mình giống như là bị móc rỗng.

Hồng sư huynh nhìn ra được Tư Mã Trường Không đã là nỏ mạnh hết đà, lập tức giật dây an toàn ở trêи người ra.

“Tôi đi cứu đại sư huynh, chú ở đây không nên động đậy, nếu dám cử động lung tung thì ông đây chơi chết chú.”

Sau khi nói xong, Hồng sư huynh liền xuống xe xông ra ngoài, hai mắt của Khang Vĩnh Kiền đảo một vòng, cố nén sợ hãi trong lòng, kéo dây an toàn chui qua vị trí lái.

Chương 547: Bất ngờ lớn

Khang Vĩnh Kiền vội vội vàng vàng bò qua vị trí lái, nhấn mấy lần mới có thể khởi động xe.

Hồng sư huynh đã chạy vào trong chân núi đỡ Tư Mã Trường Không trúng ba phát đạn.

“Đại sư huynh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy, những sư huynh đệ khác đâu rồi?”

Hồng sư huynh khàn cả cổ hỏi.

“Đừng có hỏi nhiều như vậy, nhanh chóng mang tôi ra ngoài đi, nhanh lên, chậm một chút nữa thì phải chết ở chỗ này.”

Tư Mã Trường Không nhanh chóng lấy lại tinh thần lên tiếng nói.

Hồng sư huynh không dám tiếp tục hỏi nhiều nữa, bởi vì ông ta đã mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía xa xa, nương theo tiếng bước chân còn có tiếng người nước ngoài la to.

Là kẻ thù đã đuổi tới rồi.

Hơn nữa, kẻ thù hình như là mấy tên nước ngoài.

Trong nháy mắt trong lòng của Hồng sư huynh hiện lên vô số suy nghĩ, thậm chí còn đang suy nghĩ có phải là kẻ thù của sư phụ ở hải ngoại đến đây rồi không.

Âu Dương Trí có thể có được chút tiếng tăm ở nước ngoài cũng đắc tội không ít người, các cao thủ với nhiều kỹ năng chiến đấu nổi tiếng trên thế giới đều đã từng đến khiêu chiến với Âu Dương Trí.

Có điều là những cao thủ đó phần lớn đều thất bại trong tay của Âu Dương Trí.

Không dám có quá nhiều do dự, Hồng sư huynh cõng Tư Mã Trường Không chạy theo đường núi, chạy được hai ba bước liền nhìn thấy chiếc xe đang chạy, lại nhanh chóng đuổi theo.

“Khốn kiếp, cái thằng chó khốn nạn Khang Vĩnh Kiền này, mày dừng xe lại cho tao, dừng xe lại!”

Hồng sư huynh tức giận hét lên.

Nhưng mà Khang Vĩnh Kiền làm gì dám dừng xe lại, liều mạng dẫm lên chân ga, trong nháy mắt liền lái xe không còn bóng dáng.

“Đáng chết, cái tên khốn nạn này vậy mà lại không đáng tin như thế, bắt cậu ta lại, tôi nhất định phải chơi chết cậu ta.” . TruyenHD

Hồng sư huynh oán hận nói.

“Đi nhanh lên đi, cứ tùy tiện bắt một chiếc xe là được.”

Tư Mã Trường Không không có sức nói.

Sợi dây cung căng cứng trong lòng được thả lỏng, tinh thần của Tư Mã Trường Không nhẹ hơn không ít, biểu lộ một bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

“Được được, để tôi đưa sư huynh đến bệnh viện.”

Hồng sư huynh cõng Tư Mã Trường Không nhanh chóng chạy về phía một chiếc xe khác đang đậu ở bên đường, sau khi nhét Tư Mã Trường Không lên ghế sau, lập tức ngồi vào ghế lái khởi động xe nhanh chóng chạy đi.

“Không cần đưa tôi đến bệnh viện đâu, Hán Thành không thể ở lại được nữa, trước tiên cứ đến thị trấn nhỏ ở bên cạnh, sư phụ, sư phụ ở bên đó tạm thời không có ai chăm sóc.”

Dưới tình huống sau lưng có người đuổi theo, đến bệnh viện không khác gì tự chui đầu vào lưới, Tư Mã Trường Không cảm thấy Lý Phàm đã có thể bài bố kế hoạch cẩn thận như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ qua việc bao vây bệnh viện.

Thật ra thì Tư Mã Trường Không đang đổ oan cho Lý Phàm, Lý Phàm cũng chỉ tạm thời có suy nghĩ muốn mượn dao giết người.

Nếu như bọn người Tư Mã Trường Không chịu yên tĩnh thì Lý Phàm căn bản cũng sẽ không ra tay với bọn họ, dù sao thì những người này ở trong mắt của Lý Phàm cũng giống như là bọn sâu kiến mà thôi.

Wallace dẫn theo người đuổi tới, chạy dọc theo chiếc đèn xe đã sắp biến mất, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

“Lại là cái tên khốn nạn đánh chết nào vậy, lại còn dám chạy trốn hết, mấy người thật là làm mất mặt mũi chúng ta mà, tất cả mọi người trở về luyện tập thêm đi, là trừng phạt đối với mọi người.”

Wallace tức giận thở hổn hển rống lên.

Các thành viên của đội chiến đấu thứ mười một có chút uể oải, không ngờ tới trận đấu đầu tiên lại bi kịch như thế, hoàn toàn không toát ra mùi vị vương giả của đội chiến đấu thứ mười một.

Laudrew chậm rãi ung dung đi theo tới: “Wallace, cậu để tôi cảm thấy có chút thất vọng đó, đối phó với mấy cái tên khỉ da vàng tay không tất sắt như thế này, thế mà đội viên của cậu lại có tám người bị thương, thật sự khiến cho người ta phải câm nín.”

“Đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, ngoài ý muốn thôi, chuyện như thế này sẽ không xảy ra nữa đâu, tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa.”

Wallace tức giận kêu lên.

“Được rồi, không cần phải gào thét với tôi đâu, tôi nghĩ là chúng ta vẫn nên nghiên cứu kế hoạch tiếp theo đi, chỉ cần có thể lấy được máu của Lý Phàm, thế thì chúng ta đã có thể trở về giao nộp rồi.”

Laudrew ung dung nói, nhưng mà trong lòng lại đang gợn lên từng cơn sóng, kể từ sau khi trao đổi con tin xong, những chuyện này liên tiếp xảy ra đều để cho Laudrew có một loại cảm giác bị người

ta tính kế rất cẩn thận.

Loại cảm giác này làm cho Laudrew cảm thấy rất không thoải mái, từ xưa đến nay đều là Laudrew gài bẫy người khác.

“Tôi chỉ phụ trách hành động, mấy chuyện suy nghĩ kế hoạch đều là do anh sắp xếp, thành viên đội chiến đấu thứ mười một của tôi sẽ chấp hành mệnh lệnh của anh là được.”

Wallace có chút tức giận, càng thấy Laudrew đang trào phúng mình, cho nên biểu hiện có vẻ như là muốn bỏ gánh giữa đường.

Laudrew im lặng trong chốc lát, khẽ cười nói: “Vậy được rồi, để tôi nghĩ ra một kế hoạch thật cao siêu, trước tiên thu đội về đi, chúng ta dừng chân trong trang viên ở ngoại ô.”

Wallace thu hồi đội chiến đấu, dẫn thủ hạ theo Laudrew đi xuống núi, đón xe đến trang viên ở vùng ngoại ô.

Ngồi trong chiếc Lincoln Navigator, Laudrew nhắm mắt hỏi: “Thompson, cậu có ý kiến gì với tất cả những chuyện vừa mới xảy ra không?”

“Là Lý Phàm, chắc chắn là do Lý Phàm đã làm ra.”

“Hồi lúc nãy Lý Phàm có mặt ở hiện trường không?”

Laudrew tiếp tục hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa, trên đường bị bọn họ đưa tới đây, hai mắt và lỗ tai của tôi đều bị che kín, không nhìn cũng không nghe thấy gì hết, trước khi trao đổi con tin bọn họ mới cởi ra cho tôi.”

Sau khi Thompson nói xong thì do dự một chút: “Có điều là tôi dám khẳng định tất cả đều là do Lý Phàm làm ra, cái tên họ Sở chính là một con lợn, thủ hạ của ông ta cũng là phế vật.”

“Xem ra Lý Phàm mang đến cho chúng ta một món quà không nhỏ nha, nhưng mà chúng ta cũng không thể vô lễ được, tôi cũng sẽ trả lại cho cậu ta một món quà lớn.”

Khóe môi Laudrew nở một nụ cười âm trầm, trong lòng đang suy nghĩ kế hoạch nhằm vào Lý Phàm.

…

Khang Vĩnh Kiền lái xe một đường phi nước đại trở về thành phố, sau khi chạy vào thành phố thì mới phát giác hình như là mình không có chỗ để đi.

Mặc dù là đã trốn ra được rồi, ai biết được rốt cuộc tình huống của bọn người Tư Mã Trường Không như thế nào, nếu như bọn họ lại trở lại tìm mình để giết mình, vậy thì kết quả đó hay rồi, Khang Vĩnh Kiền không dám tưởng tượng.

Hơi dự một chút, Khang Vĩnh Kiền lái xe vào một khu chung cư vắng vẻ, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho Khang Văn Hân.

“A lô, Văn Hân hả, là chú út của cậu đây, cậu, bây giờ cậu đang ở đâu vậy, tôi trốn ra được rồi.”

“Chú út, chú trốn là được rồi hả, vậy chú chờ một lát đi, để cháu nói với sư phụ một tý.”

Khang Vĩnh Kiền kïcɦ động đến nỗi muốn rơi cả nước mắt: “Cậu nhanh chóng nói cho anh Lý đi, bây giờ tôi cũng không biết mình nên đi đâu, sợ là bọn họ sẽ trở về bắt tôi.”

“Có lẽ là bọn họ sẽ không về được đâu, chú cứ chờ đi.”

Sau khi Khang Văn Hân nói tình huống với Lý Phàm, Lý Phàm vừa cười vừa nói: “Đúng lúc ăn khuya, cậu cứ kêu chú út đi cùng cũng tốt, gửi vị trí qua cho ông ta đi.”

“Được.”

Khang Văn Hân nói vài câu với Khang Vĩnh Kiền, sau đó cúp điện thoại rồi gửi vị trí qua.

Sau khi Khang Vĩnh Kiền nhận được tin nhắn thì giống như nhận

được bảo vật, lái xe đến quán lẩu long khảm, nơi bọn người Lý Phàm đang ăn.

Một đường lái xe như phi nước đại, chạy trên đường vượt qua hết mấy cái đèn đỏ, đừng nói không phải là xe của mình, cho dù là xe đứng tên của Khang Vĩnh Kiền thì lúc này cũng vượt đèn đỏ, dù sao thì cái mạng nhỏ cũng quan trọng hơn.

Chương 548: Đội mới

Ông ta lao đến nhà hàng lẩu long khảm nhanh như một tia chớp, Khang Vĩnh Kiền ngay cả xe cũng không dừng cho yên ổn, trực tiếp nhảy xuống xe vào trong tiệm lẩu.

Đi vào trong phòng bao của bọn người Lý Phàm.

Lý Phàm ngồi ở vị trí chủ vị, Sở Trung Thiên ngồi ở bên trái Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng và Khang Văn Hân ngồi ở bên phải Lý Phàm.

Nhìn thấy Khang Vĩnh Kiền bước vào cửa, Lý Phàm mỉm cười gật đầu: "Đến rồi đói à, ngồi đi."

Nhìn thấy Lý Phàm, tinh thần của Khang Vĩnh Kiền hoảng hốt một chút, cảm thấy mấy ngày nay quả thật mình giống như đang trong mộng cảnh.

Nếu như lúc trước không xảy ra xung đột với Lý Phàm thì tốt biết bao nhiêu.

Chát.

Khang Vĩnh Kiền hung hăng đánh mình một bàn tay, vẻ mặt cầu xin nói: "Anh Lý, tôi biết sai rồi, cảm ơn anh đã có thể tha thứ cho tôi, sau này sau này tôi mong anh chỉ bảo nhiều thêm."

"Tự mình đánh mình làm cái gì, đều là chuyện đã qua hết rồi, không cần phải nhắc lại đâu, sau này cứ đi theo Văn Hân kinh doanh câu lạc bộ đua xe là được."

Lý Phàm thì lại khoan dung độ lượng không cần phải so đo quá nhiều với Khang Vĩnh Kiền, hơn nữa còn có mối quan hệ với Khang Văn Hân đang đặt ở đây.

"Đúng đúng, sau này tôi nhất định sẽ kinh doanh câu lạc bộ đua xe với Văn Hân cho thật tốt, anh Lý, anh cứ nhìn biểu hiện của tôi

đi.”

Khang Vĩnh Kiền biểu hiện lòng trung thành, sau đó ngồi xuống cái ghế đối diện Lý Phàm.

Sở Trung Thiên nâng ly rượu lên nói: “Anh Lý, chúng tôi thật sự vô cùng biết ơn anh, nếu như không có sự giúp đỡ của anh thì sợ là hai ba con chúng tôi sẽ mãi mãi cách biệt.”

Sở Phương Thành nói theo: “Cảm ơn anh Lý, sau này tôi nhất định sẽ báo đáp ân tình của anh.”

Lý Phàm có chút bất đắc dĩ nở nụ cười: “Ông Sở à, ông làm cái gì phải vậy, như thế này chẳng phải trông xa lạ với nhau à, đều là người một nhà, ngồi xuống ăn cơm uống rượu là được rồi, cảm ơn cái gì chứ.”

Sở Trung Thiên kéo miệng cười một tiếng, một câu nói đều là người nhà của Lý Phàm làm Sở Trung Thiên hưng phấn đến nỗi thiếu chút nữa đã nhảy lên.

Có thể trở thành người một nhà với Lý Phàm, vậy thì tương đương với việc Sở Trung Thiên ôm lấy một cái đùi của Lý Phàm.

“Được, vậy thì thôi cũng không khách khí với anh Lý nữa, ở bên phía Văn Hân muốn kinh doanh câu lạc bộ đua xe, nếu không thì cũng để đứa con trai vô dụng của tôi qua đó giúp đỡ một chút đi, xem như để thằng bé học hỏi kinh nghiệm.”

Sở Trung Thiên đang tranh thủ cơ hội cho con trai của mình có thể gia nhập vào câu lạc bộ đua xe, vậy thì có thể để Sở Phương Thành tiếp xúc với Lý Phàm nhiều thêm một chút, sau này nói không chừng còn là tai mắt của Lý Phàm, vậy thì có thể có nhiều cơ hội hơn rồi.

Lý Phàm nhìn về phía Sở Phương Thành, mặc dù Sở Phương Thành đã khoảng hai mươi tuổi, nhưng mà trên mặt vẫn bộ dạng non nớt ngây thơ.

“Anh Lý, em học chuyên ngành máy tính ở Massachusetts, em có

thể tham gia vào tất cả các khía cạnh phần mềm trong câu lạc bộ đua xe."

Sở Phương Thành cố gắng đề cử bản thân mình.

"Được rồi, học ngành nào cũng không quan trọng, năng lực mới là quan trọng nhất, sau này cậu cứ đi theo Văn Hân giải quyết chuyện của câu lạc bộ đua xe đi."

Một lời của Lý Phàm đã quyết định tương lai của Sở Phương Thành.

Có điều là bây giờ nghĩ đến lúc này câu lạc bộ đua xe lại dựng lại một nhóm cơ sở, Lý Phàm cảm thấy lo lắng tương lai của câu lạc bộ đua xe.

Trên cơ bản, Khang Văn Hân không có kinh nghiệm thực chiến, Khang Vĩnh Kiền lại là một phú nhị đại ăn chơi hào phúng, lại cộng thêm Sở Phương Thành ngây thơ non nớt, ba người bọn họ tạo thành một nhóm, thấy như thế nào cũng có cảm giác không đáng tin cậy.

"Văn Hân, đội đua mới của cậu xem như cũng đã được thành lập rồi, nói cho tôi nghe kế hoạch của cậu với câu lạc bộ đua xe đi."

Khang Văn Hân sửng sốt một chút, suy nghĩ rồi lại nói: "Đương nhiên là phải thiết kế một bãi đua xe tốt nhất, phải có đường đôi chuẩn F1, đường đua Kart, đường đua của siêu xe,…"

Trong nháy mắt sắc mặt của Lý Phàm đen lại, những điều Khang Văn Hân nói chẳng tính là kế hoạch.

"Đây chính là kế hoạch của cậu đó hả? Tôi đã nói cái này không phải là kế hoạch rồi mà?"

Lý Phàm hờ hững hỏi.

Khang Văn Hân xấu hổ giải đầu một cái: "Tôi vẫn còn chưa nghĩ quá nhiều đâu, chuyện đó, đầu tiên là lợi dụng mối quan hệ trong giới này, mấy cậu chủ nhà giàu thích chạy siêu xe, thích đua xe

cũng không quá nhiều, nhưng mà vẫn luôn không có nơi để bọn họ hội tụ lại."

"Quan trọng nhất đó chính là đua xe ở trong nước lại không phát triển, không có một xa vương, xa thần tốt tập hợp tất cả lại, cho nên tôi cảm thấy nếu như muốn để câu lạc bộ có thể thành công thì điểm quan trọng nhất chính là sự thu hút, chúng ta cần có một nhân vật mang tính đứng đầu."

Khang Văn Hân càng nói, hai mắt lại càng sáng hơn, cảm thấy mình đã nắm được điểm mấu chốt, hai mắt sáng rực nhìn về phía Lý Phàm.

"Sư phụ, sư phụ chính là nhân vật tiêu biểu đó, chỉ cần anh có thể tham gia vào cuộc thi đấu đua xe toàn thế giới thì đã có thể trở thành xa vương đứng vị trí thứ nhất ở trong nước, vậy thì chắc chắn câu lạc bộ này đã thành công được một nửa."

Khang Vĩnh Kiền nghe thấy được bảy tám phần, đại khái cũng đã hiểu ý của cháu mình, liền phụ họa theo.

"Văn Hân nói có lý đó, chính là phải có một nhân vật mấu chốt, anh Lý, anh là người thích hợp nhất."

Trần Hiểu Đồng nhìn thoáng qua hai chú cháu Khang Văn Hân, có chút bất mãn nhếch miệng nói: "Khang Văn Hân, anh Lý Phàm hỏi anh có kế hoạch như thế nào, anh vừa nghiêng đầu lại đổ hết tất cả chuyện này lên trên người của anh Lý Phàm, vậy còn cần anh để làm cái gì nữa?"

"Tôi thấy ba người không có ai được hết, nếu không thì cứ để tôi phụ trách câu lạc bộ đua xe là được rồi, tuyệt đối còn làm tốt hơn là mấy người nữa đó, để các người nhìn thấy cái gì gọi là phụ nữ không thua đấng mày râu."

Trần Hiểu Đồng nói xong lại bỏ đồ ăn vào trong chén của Lý Phàm: "Anh Lý Phàm nhanh chóng ăn đi, không cần phải để ý tới mấy người này đâu."

Lý Phàm cười, ăn đồ ăn, thản nhiên nói: "Văn Hân, cậu nói đúng

đó, nhưng mà cũng không đúng, nhân vật đứng đầu là cái gì chứ, đều là những người có thể thêu hoa dệt gấm cũng không phải là tính quyết định."

"Cậu trở về suy nghĩ cho thật kỹ đi, ba người cũng có thể thảo luận với nhau, trước tiên viết ra một phần kế hoạch, không thể trong lòng không có kế hoạch mà chơi đùa lung tung được."

Trong nháy mắt trái tim của Khang Văn Hân trở nên lạnh lẽo, vốn dĩ còn tưởng rằng có thể được Lý Phàm khen ngợi một câu, nhưng mà kết quả lại còn phải xây dựng kế hoạch.

Xây dựng kế hoạch là phiền phức nhất, chỉ nhìn một chút đã đủ nhức đầu rồi chứ đừng nói chi là muốn mình biên soạn.

Khang Vĩnh Kiền lại nghiêm túc nói: "Anh Lý nói rất đúng, chúng ta nhất định phải nghiêm túc xây dựng kế hoạch, cái đó, chuyện biên soạn cứ để cho Văn Hân làm chủ đi, tôi với Sở từ ở bên cạnh hỗ trợ."

Khang Văn Hân lập tức cảm thấy có một cái nồi lớn từ trên trời rơi xuống hung hăng đập vào trong sọ não của mình.

Chú của mình làm việc không được, trình độ vung nồi không ai bằng.

Khang Văn Hân bất đắc dĩ gửi gắm hi vọng lên trên người của Sở Phương Thành, Sở Phương Thành có chút ngây thơ nói: "Tốc độ viết chữ của tôi rất nhanh, anh Văn Hân, anh nói đi, đến lúc đó tôi sẽ đánh bản kế hoạch ra là được rồi."

Trong nháy mắt, Khang Văn Hân có một loại xúc động muốn phun máu ra, mẹ nó cái này quả nhiên là cái gánh hát rong mà, Lý Phàm nói không sai tí nào.

Được thôi, trông cậy vào ai cũng không bằng trông cậy vào mình, Khang Văn Hân cảm thấy đây chính là cái nồi mình đã tạo ra, mình vẫn nên ngoan ngoãn cõng đó thôi.

"Được, tôi sẽ nghiêm túc thành lập kế hoạch, làm xong rồi sẽ mời

sư phụ xem xét, lần này tôi sẽ thiêu đốt vũ trụ nhỏ bé của tôi và sử dụng cả linh hồn của mình để xây dựng kế hoạch."

Chương 549: Nhận chức

Một ngày mới lại đến, tập đoàn Họa Vân Y cũng chào đón thời khắc quan trọng.

Sau khi Cố Họa Y đã chuẩn bị rất cẩn thận, xác định phương hướng phát triển tập đoàn Họa Vân Y, cũng quyết định đến tập đoàn Họa Vân Y nhận chức.

Lý Phàm đã liên lạc với Tiền Phúc từ sớm, để Tiền Phúc tuyển dụng tuyển một nhóm giám đốc điều hành có tài năng thông qua một công ty săn người, làm nhóm quản lý cho tập đoàn Họa Vân Y.

Lý Phàm và Cố Họa Y cùng nhau đến tập đoàn Họa Vân Y, lại tổ chức buổi gặp mặt với các nhân viên cấp cao của công ty một lần.

Hách Vạn Lý là phó tổng giám đốc của tập đoàn Họa Vân Y vừa mới thuê, dẫn theo một đám quản lý cấp cao đứng ngay hàng dưới tòa nhà chờ đợi chủ tịch thần bí của tập đoàn xuất hiện.

Khang Văn Hân lái chiếc Mescedes vững vàng dừng ở cửa tòa nhà, Hách Vạn Lý cất bước đi tới kéo cánh cửa sau của chiếc Mescedes.

Lý Phàm xuống xe trước bắt tay với Hách Vạn Lý.

“Ông Hách, tôi đã từng nghe tên tuổi của ông, sau này công việc chủ trì tập đoàn Họa Vân Y của vợ tôi còn cần ông phải cố gắng hết sức phụ tá.” Lý Phàm vừa cười vừa nói.

Sắc mặt của Hách Vạn Lý hết sức nghiêm túc, giọng nói cũng nghiêm túc: “Tôi sẽ dốc hết toàn lực.”

Hách Vạn Lý không phải là một nhân vật đơn giản, đã từng đưa hai công ty dược bên bờ vực phá sản trở nên phát triển đến đỉnh cao.

Nhưng mà Hách Vạn Lý không thoát khỏi vận mệnh có mới nới cũ, sau khi thành công rồi thì lại bị nhà họ Đông tìm kiếm vô vàn lý do

để đuổi đi.

Hách Vạn Lý không cam lòng chịu thua thiệt, cuối cùng lúc cành ô liu của tập đoàn Họa Vân Y vươn ra, ông ta đã bắt lấy cơ hội này.

Năm nay, Hách Vạn Lý đã gần năm mươi tuổi, muốn chứng minh mình một lần nữa, chứng minh hai người nhà họ Đông đều đã sai hết rồi.

Chỉ cần cho Hách Vạn Lý đầy đủ sự tin tưởng, Hách Vạn Lý cảm thấy là mình có thể dốc sức cho nhà họ Đông càng nhiều hơn.

Đáng tiếc là hai người nhà họ Đông đều có có kỵ ở trong lòng đối với Hách Vạn Lý, lo lắng Hách Vạn Lý sẽ phát triển thế lực của riêng mình, đến lúc đó đuôi to khó vẩy.

“Chỉ cần là ông chủ Lý, chủ tịch Cố có thể ủy quyền cho tôi, tôi sẽ cố gắng làm hết khả năng.”

Lý Phàm khẽ cười nói: “Tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện của công ty, ông cứ thương lượng với Họa Y đi, tôi nghĩ chỉ cần là đề nghị thỏa đáng thì chắc chắn Họa Y sẽ ủy quyền cho ông.”

Hách Vạn Lý nhìn về phía Cố Họa Y đang đứng ở bên cạnh Lý Phàm, nghĩ thầm người phụ nữ này cũng đủ xinh đẹp, có điều là phụ nữ xinh đẹp như thế quản lý một công ty lớn như vậy, sợ là có chút buồn cười.

Trong kiếp sống kinh doanh của Hách Vạn Lý, ông ta đã gặp qua không biết bao nhiêu người phụ nữ lợi hại có thủ đoạn, nhưng mà những người phụ nữ kia không có người nào là trẻ tuổi.

Bỏ qua vẻ đẹp không nói tới, chỉ dựa vào độ trẻ tuổi của Cố Họa Y liền làm cho Hách Vạn Lý cảm thấy trong lòng không chắc chắn.

Do dự một chút, Hách Vạn Lý tiến đến bên tai của Lý Phàm, thấp giọng nói: “Ông chủ Lý, không phải là anh đang nói đùa đó chứ, một công ty lớn như thế này lại chuẩn bị tặng cho phụ nữ làm đồ chơi?”

“Ha ha, tôi không có nói đùa, tập đoàn Họa Vân Y cũng không phải là đồ chơi, chỉ cần ông cố gắng thì tập đoàn Họa Vân Y sẽ trở thành một nơi để thực hiện khát vọng của mọi người.”

Hách Vạn Lý cười khổ một cái, nhịn xuống lời oán thầm ở trong lòng, không tiếp tục nói nữa.

Nếu như Lý Phàm đã nói như vậy rồi, vậy thì cứ chờ đợi mà nhìn thôi, nếu như thật sự làm không hài lòng, không vừa ý thì cứ từ chức là được rồi.

Cố Họa Y nghi hoặc nhìn Hách Vạn Lý, ngược lại cũng muốn biết Hách Vạn Lý và Lý Phàm đang nói cái gì, sao lại cứ thần bí như thế.

Có điều là có mặt Hách Vạn Lý ở đây, Cố Họa Y cũng không hỏi được, chỉ có thể chịu đựng sự tò mò ở trong lòng, chờ đến thời cơ.

“Đều vào phòng họp hết đi, đây là lần đầu tiên mọi người gặp mặt nhau, một lát nữa cần phải tâm sự với mọi người.”

Sau khi Lý Phàm nói xong thì nắm tay Cố Họa Y dẫn đầu đi vào trong phòng họp trong tòa nhà.

Hách Vạn Lý dẫn theo một đám quản lý cấp cao đi theo sát ở phía sau, đồng loạt đi vào trong phòng hợp.

Lúc này, có không ít quản lý cấp cao đang nói thầm.

Trước khi đến đây tất cả mọi người chỉ biết tập đoàn Họa Vân Y là một tập đoàn lớn được thành lập với bối cảnh thần bí.

Nhưng mà ai cũng không ngờ tới chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y lại là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Đối với sự xinh đẹp, tất cả mọi người đều lấy đó làm niềm vui, dù sao thì trong lòng ai cũng thích cái đẹp.

Nhưng mà đối với tuổi trẻ, khiến cho những người lão luyện trong giới kinh doanh đều cảm thấy bất an.

Tuổi trẻ đại biểu cho không có kinh nghiệm, đại biểu cho lúc nào cũng sẽ phạm phải sai lầm nghiêm trọng, phụ tá cho cấp trên như thế này, đây chính là chuyện khó còn hơn lên trời.

“Chủ tịch kiêm tổng giám đốc của chúng ta vẫn còn quá trẻ, với một độ tuổi nhỏ như thế mà ngồi ở vị trí cao như vậy, chỉ sợ là có chút không thích hợp cho lắm.”

“Đừng có nói chủ tịch kiêm tổng giám đốc, ông chủ Lý đều trẻ tuổi như thế, tôi thấy đây là làm niềm vui cho vợ mình mà thôi, chúng ta được mời tới đây để diễn xiếc chung.”

“Tôi muốn xây dựng sự nghiệp một phen, dù sao thì trước kia tôi cũng là quản lý chi nhánh của công ty đứng top năm trăm trên thế giới, đến đây chẳng phải làm một con chó xù à.”

Nhóm quản lý cấp cao đều đang thì thầm nói chuyện, bởi vì Cố Họa Y và Lý Phàm trẻ tuổi khiến cho trong lòng của nhóm quản lý này đều không hiểu.

Lông mày của Cố Họa Y nhẹ nhàng nhíu lại một cái, mặc dù là âm thanh bàn luận của nhóm quản lý đó thấp, nhưng mà vẫn có một vài lời nói bay vào trong lỗ tai của Cố Họa Y.

Lý Phàm đã nhìn ra được sự khác thường trên mặt của Cố Họa Y, nhẹ nhàng bóp tay của Cố Họa Y, sau đó lộ ra một nụ cười cổ vũ với Cố Họa Y.

“Em đừng lo lắng, vợ, anh cảm thấy em nhất định có thể làm cho bọn họ phục em, anh tin tưởng vào thực lực của em mà.”

Trong nháy mắt Cố Họa Y liền tràn đầy sức sống, gật đầu nở nụ cười.

Đám người bước vào trong phòng họp ngồi xuống, Cố Họa Y và Lý Phàm ngồi ở vị trí chủ vị, Hách Vạn Lý cùng với một nhóm quản lý cấp cao ngồi bên tay trái tay phải.

“Ông chủ Lý, chủ tịch Cố, trong mấy ngày qua tôi đã dẫn dắt các vị

đồng nghiệp hoạch định kế hoạch phát triển cho tập đoàn Họa Vân Y, tôi mong là mình có thể báo cáo lại cho hai người."

Hách Vạn Lý lấy ra một xấp văn kiện thật dày, lên tiếng nói.

Lý Phàm coi trọng Cố Họa Y, ra hiệu cho Cố Họa Y chủ trì cuộc họp.

Lần này Lý Phàm đến đây là vì để làm chỗ dựa ép trận cho Cố Họa Y, thật sự không muốn đến cướp danh tiếng của Cố Họa Y.

Cố Họa Y lộ ra một nụ cười lịch sự: "Vậy mời phó tổng giám đốc Hách báo cáo kế hoạch của các người."

"Được, tập đoàn Họa Vân Y của chúng ta đã được định vị là sản nghiệp y dược, nhưng mà vấn đề này đến bây giờ chúng ta vẫn còn chưa quyết định sản phẩm chủ lực, chúng ta tiến hành sản xuất thuốc generic hay là tiến hành sản xuất thuốc trung y?"

"Thuốc gốc thì chúng ta chắc chắn không thể sản xuất được rồi, bởi vì bộ phận nghiên cứu vẫn còn chưa được thành lập, vốn dĩ nghiên cứu sản phẩm phải tốn thời gian và tốn tiền, cho nên sản phẩm cũng chỉ có thể quyết định là thuốc generic và thuốc trung y…"

Hách Vạn Lý lưu loát nói một tràng, tổng thể mà nói chính là chọn mấy loại dược vật để làm chủ chốt, sau đó sản xuất, quảng cáo, tranh thủ định mức tỷ số thị trường gì gì đó.

Trên cơ bản thì không có cái gì hiếm lạ, đó là các phương pháp được sử dụng bởi các công ty dược phẩm thông thường.

Dược phẩm không có nhiều hàm lượng kỹ thuật, thông qua quảng cáo sôi nổi chiếm lĩnh tâm trí người tiêu dùng, từ đó thu hoạch được không ít lợi nhuận.

Cố Họa Y cau chặt lông mày, phương thức như vậy cũng không phải là điều mà Cố Họa Y muốn, cái cô muốn chính là có thể đàng hoàng làm ra thảo dược, một loại thuốc có tác dụng, có thể có lợi cho bệnh nhân.

Chương 550: Bổ thận tráng dương

“Thị trường cạnh tranh phảng chế dược quá mức hẹp, quảng cáo quá mức, chi phí đều phải áp giá lên trên thân của người tiêu dùng, cái này không phù hợp với hình tượng tập đoàn Họa Vân Y chúng ta.” Cố Họa Y quả quyết nói.

Trong phòng họp trở nên hoàn toàn yên lặng, tất cả mọi người đột nhiên không nghĩ tới kế hoạch chế tạo thuốc generic lại bị Cố Họa Y phủ định.

Hách Vạn Lý ngẩn người một lúc, hơn cả nửa ngày mới hồi phục tinh thần, nghĩ thầm đây quả thật là diễn xuất của cô chủ nhà giàu, chẳng lẽ còn muốn ưu quốc ưu dân nữa à?

Thành lập doanh nghiệp không phải là bởi vì kiếm tiền.

Nhưng mà Hách Vạn Lý cũng chỉ có thể suy nghĩ trong lòng, không dám nói thẳng ra khỏi miệng, dù sao thì vẫn còn ăn bát cơm của người ta.

“Vậy không làm thuốc generic, thế thì cũng chỉ có thể sản xuất thuốc trung y, nhưng mà sử dụng thuốc trung y cũng dùng hóa chất rất mạnh, trừ phi có phương pháp độc quyền mới được, chỉ sợ là cái này không dễ làm.”

Hách Vạn Lý dứt khoát ném vấn đề khó khăn cho Cố Họa Y tính toán, xem xem cô có biện pháp nào không.

“Thuốc trung y cũng là một phương hướng, rất nhiều liều thuốc cổ xưa đã được người Đông Doanh sử dụng để phát triển các loại thuốc, phát triển nên các loại thuốc hàn được lưu hành trên thế giới, mà chúng ta lại không biết canh giữ bảo sơn và không biết cách đào.”

Cố Họa Y nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, ném những phương án mà mọi người đã dày công suy nghĩ trong mấy ngày qua ra ngoài.

Tổng thể mà nói chính là tìm kiếm phương thuốc phù hợp từ cổ đại, thông qua nghiên cứu dược liệu chuyên sâu, khai phá bước phát triển trở thành thuốc trung y để đẩy ra thị trường.

Mọi người Hách Vạn Lý im lặng lắng nghe, sau khi nghe xong thì lại là một mảnh trầm mặc.

Phương án của Cố Họa Y trông có vẻ rất tốt, có vẻ như là được sàng lọc từ những phương pháp truyền thống để chọn ra phương pháp phù hợp, cũng không khó, nhưng mà trên thực tế thì độ khó của hành động này vẫn rất lớn.

“Chủ tịch Cố nói rất đúng, nhưng mà, nhưng mà khó khăn cũng không nhỏ, tôi cảm thấy phương án của chủ tịch Cố có chút quá mức lý tưởng hóa, ít nhất là phải đảm bảo được việc kiếm tiền, sau đó lại cân nhắc đến chuyện đổi cũ thành mới, hoặc là loại suy nghĩ vì nước vì dân.”

Hách Vạn Lý ăn nói tương đối uyển chuyển, không nói thẳng là Cố Họa Y không có suy nghĩ lấy hiện thực làm chủ nghĩa.

Cố Họa Y nghe ra được ý trong lời nói của Hách Vạn Lý, nhíu mày suy nghĩ.

“Khụ khụ.”

Lý Phàm ho khan hai tiếng, lên tiếng nói: “Không có cái gì là không dễ dàng, chỗ tôi có phương thuốc có thể lấy ra để thí nghiệm một chút, quan sát hiệu quả phương thuốc, nếu như hiệu quả không tệ thì cứ trực tiếp làm sản phẩm đầu tiên tung ra thị trường đi.”

Thứ mà Lý Phàm đang nói tới chính là phương thuốc đạt được từ trong tay của Hàn Thế Kiệt, lúc đó Hàn Thế Kiệt đã thổi phồng những đơn thuốc này đến mức như thần kỳ, chỉ thiếu chút nữa là nói những phương thuốc kia là thánh phẩm bổ thận cương dương.

Cố Họa Y hơi kinh ngạc một chút, sau đó nhớ lại phương thuốc mà Lý Phàm đang nói là cái gì.

“Cái đó có được không vậy, nhưng mà vẫn còn chưa từng được thí

nghiệm, hơn nữa thuốc chính sẽ giảm đẳng cấp, nếu dùng nhân sâm trăm năm là vị thuốc chính thì chi phí quá cao."

"Có được hay không thì dù sao cũng phải thử một chút chứ, sau khi thử xong thì biết là được hay không mà."

Lý Phàm tùy ý nói.

Bọn người Hách Vạn Lý nghe xong thì chẳng hiểu ra làm sao, không biết là cặp vợ chồng Lý Phàm đang nói cái gì.

"Ông chủ Lý, chủ tịch Cố, hai người đang nói cái gì vậy, là đơn thuốc nào thế?"

Hách Vạn Lý nhịn không được mà hỏi.

Lý Phàm tìm đơn thuốc có mang theo ở trong người lắc lắc với Hách Vạn Lý.

"Đây là phương thuốc cổ mà tôi ngẫu nhiên có được, nghe nói là để bổ thận tráng dương, hơn nữa từ cũng chưa từng thử qua, không biết là nó có thật sự thần kỳ như vậy không."

"Ngoài ra, nguyên liệu chính của phương thuốc này là nhân sâm trăm năm, hiện tại chắc chắn không thể lấy nhân sâm trăm năm làm dược liệu chính được, tôi suy nghĩ đến việc đi đào núi thử xem, nếu như trong khoảng hai mươi năm thì có thể có hiệu quả, sản phẩm này đã có thể sản xuất với quy mô lớn rồi."

Hách Vạn Lý nhịn không được mà vội vàng gật đầu, trước tiên không nói tới việc thuốc có hiệu quả hay là không, chỉ là phương án này cũng rất không tệ.

Bổ thận tráng dương, đây chính là sản phẩm có thị trường to lớn, có người đàn ông nào mà không muốn trở thành một người mạnh mẽ không gục ngã với cây súng vàng của mình? Nhưng mà tất cả mọi người đều làm không được.

Chứ đừng nói chi là tuổi tác càng tăng cao thì sức chiến đấu càng hạ xuống, dùng các loại thuốc bổ, dược phẩm để tăng sức chiến

đấu.

“Đúng là cái này có thể thử một lần, nếu không thì cứ để tiến sĩ Hàn bộ phận dược thử hiệu quả của nó một chút đi?”

Lý Phàm khẽ gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu: “Trước tiên cứ ký hợp đồng bảo mật, phương thuốc vẫn giữ bí mật mới tốt hơn, nếu như thực sự có tác dụng thì chúng ta còn chưa mở bán mà phương thuốc đã bị tiết lộ ra bên ngoài.”

Về vấn đề giữ bí mật, Lý Phàm vẫn hết sức cẩn thận, bởi vì có những công ty để lộ bí mật dẫn đến thương nghiệp bị thảm hại nghiêm trọng nhiều không kể xiết.

Hách Vạn Lý vô cùng đồng ý với ý kiến của Lý Phàm, sắp xếp cho người đi xử lý hợp đồng bảo mật, đồng thời cũng suy nghĩ đến vấn đề tuyên truyền.

…

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong ngồi cùng một chỗ, cả hai đều ngậm thuốc, mặt ủ mày chau nhìn bảng báo cáo tài vụ trước mặt.

Cố Họa Y vừa mới rời khỏi không bao lâu, số lượng nghiệp vụ của công ty lại tiếp tục bị mất, có rất nhiều khách hàng trước đó vẫn luôn hợp tác tốt, tự nhiên lại đồng loạt hủy bỏ đơn hàng.

Trước kia chất lượng và giá cả sản phẩm của nhà họ Cố cũng không nói là tốt bao nhiêu, chỉ bởi vì sự cố gắng của Cố Họa Y và sự âm thầm hỗ trợ của Lý Phàm mới khiến cho nhà họ Cố có thể duy trì hai mặt cung cầu.

Nhưng mà sau khi Cố Họa Y rời đi, người phụ trách của bộ phận tiêu thụ vừa mới nhận chức cũng không giữ mối quan hệ với khách hàng, cộng thêm Lý Phàm cũng đã rút đi sự ủng hộ trước đó, làm cho tình thế của nhà họ Cố chuyển đổi đột ngột.

“Gần đây tình huống marketing không tốt, rốt cuộc là sao vậy? Trước đó rõ ràng kinh doanh rất tốt, tại sao đột nhiên đơn hàng lại bị mất đi nhiều như thế?”

Cố Thiệu Dũng xoa xoa mi tâm.

Cố Thiệu Phong mím môi, hơi nghi hoặc một chút rồi nói: “Có khi nào là có quan hệ với con nhỏ Cố Họa Y đó không, sau khi nó đi rồi thì qua cầu rút ván, đào hết tất cả khách hàng của nhà họ Cố chúng ta?”

“Chắc là không phải đâu, nó mới đi có mấy ngày thôi, hiện tại chỉ sợ là còn chưa tìm được công việc.” Cố Thiệu Dũng hờ hững nói.

Cố Thiệu Dũng thấy có vẻ là Cố Họa Y rất khó tìm được việc làm, lúc này sợ là còn đang ngồi ở trong nhà suy nghĩ về chuyện tìm việc làm.

Lúc Cố Thiệu Phong đang muốn nói chuyện thì điện thoại di động lại vang lên.

Sau khi ấn nghe, Cố Thiệu Phong vừa cười vừa nói: “Lão Vương, sao ông lại gọi điện thoại cho tôi vậy?”

“Tôi gọi tới để chúc mừng ông, Họa Y nhà các người thật là có tiền đồ, vậy mà lại làm chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y, ngày nhà họ Cố của các người phát triển hưng thịnh không xa rồi.”

Trong nháy mắt Cố Thiệu Phong liền ngơ người, do dự một chút rồi mới nói: “Ông đang nói đùa hả? Sao Họa Y có thể làm chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y được chứ?”

“Haha, ông đừng có giả vờ với tôi nữa, con gái của tôi làm việc cho đài truyền hình, đài của bọn nó đang chuẩn bị tiến hành phỏng vấn tập đoàn Họa Vân Y, sắp quay trực tiếp nghi thức cắt băng khánh thành tập đoàn Họa Vân Y, ngay cả công ty đầu não ở thành phố Hán Thành chúng ta cũng muốn tham gia.”

Nghe lão Vương nói chuyện trong điện thoại cứ như là thật, trong nháy mắt Cố Thiệu Phong cảm thấy khó chịu.

Không tiếp tục nhiều lời với lão Vương nữa, Cố Thiệu Phong trực tiếp cúp máy.

Chương 551: Đòi lợi ích

Cố Thiệu Phong nhìn Cố Thiệu Dũng với vẻ mặt cay đắng: “Anh cả, anh cũng đã nghe thấy rồi đó, lão Vương nói Họa Y lên làm chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y, truyền hình sắp quay trực tiếp nghi thức cắt băng khánh thành của bọn họ rồi.”

Cố Thiệu Dũng hơi nhíu mày, nhớ lại cuộc điện thoại Cố Thiệu Huy đã gọi cho mình cách đây không lâu.

Cho là Cố Thiệu Phongvô cùng đắc ý nói Cố Họa Y làm chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y.

Suy nghĩ lại thần thái khịt mũi coi thường của mình, Cố Thiệu Dũng cảm thấy mặt của mình đóng đến đau rát, giống như là bị người ta đánh một bàn tay lên trên mặt.

“Không có khả năng đâu, Cố Họa Y dựa vào cái gì chứ, con nhỏ đó cọng lông còn không đủ dài, dựa vào cái gì mà có thể làm chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y!”

Đến giờ phút này Cố Thiệu Dũng vẫn không chịu tin tưởng như cũ, cảm thấy chắc chắn là lão Vương thông đồng với Cố Thiệu Huy chính là vì để mình tức giận.

“Cái này, lão Vương nói nghe cứ như là thật vậy đó, không phải là giả đâu chứ? Nếu không thì chúng ta mở tivi lên xem một chút đi?”

Cố Thiệu Phong đảo mắt nói.

Mắt thấy công ty nhà họ Cố đã bắt đầu lỡ đất, mà Cố Thiệu Dũng lại không có cách gì hết, cho nên Cố Thiệu Phong đã có chút tâm tư.

Nếu như công ty nhà họ Cố thật sự lâm vào hoàn cảnh khó khăn, nói không chừng sẽ phải đi làm việc cho Cố Họa Y nha.

Cố Thiệu Dũng lấy một điếu thuốc ra đặt ở bên miệng, cầm lấy cái

điều khiển ở trên bàn, hung hăng ấn một cái.

Màn hình tivi tinh thể lỏng treo ở trên tường sáng lên, trên màn hình hiện ra cái bóng người.

Đổi đến kênh truyền hình địa phương, Cố Thiệu Dũng dùng sức hút một hơi thuốc, biểu cảm nghiêm túc nhìn nội dung đang được chiếu trong tivi.

Lúc này đang chiếu tin tức địa phương, có điều là rất nhanh người dẫn chương trình liền nói tới chuyện có liên quan đến tập đoàn Họa Vân Y.

“Tập đoàn Họa Vân Y đầu tư sáu nghìn tỷ để xây dựng, sắp có buổi khai trường long trọng đánh dấu một thắng lợi lớn trong công tác xúc tiến đầu tư ở thành phố Hán Thành…”

Hình ảnh trong màn hình chuyển đến tập đoàn Họa Vân Y, nhìn công trình kiến trúc tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật của tập đoàn Họa Vân Y, trong nháy mắt trong lòng của Cố Thiệu Dũng cảm thấy đau đớn.

Nếu như, nếu như Cố Họa Y có thể là chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y, vậy thì cái mặt mò này của mình chẳng lẽ sẽ bị ném mất rồi à? Cố Thiệu Phong chép chép miệng, có chút ghen tị nói: “Đây mới chính là khí phách của công ty lớn, nhìn tòa kiến trúc này có thể cảm nhận được cảm giác khoa học kỹ thuật, cảm giác thời đại, đúng là không thể không phục.”

“Ngậm miệng!”

Cố Thiệu Dũng quát lớn một câu, trừng to mắt nói: “Ghen tị người khác thì có làm được cái gì hả, tập trung tinh thần vào mà kinh doanh công ty của chúng ta tốt là được rồi.”

“Ha ha, anh cả nói đúng, vậy thì anh cả cứ tập trung dốc hết sức đi, hiện tại việc kinh doanh của công ty càng ngày càng sa sút, ở bên kia còn có dự án mới được thành lập, chúng ta nhập không đủ xuất.”

Cố Thiệu Phong nhịn không được mà âm dương quái khí đâm chọt một câu, dựa theo kinh doanh toàn diện đều đã bị trượt, uy tín của Cố Thiệu Dũng đã kém xa trước đây.

“Tôi vẫn còn chưa đủ dụng tâm tư hả? Tôi đã hao hết bao nhiêu tâm lực rồi, nhưng mà… mấy cái tên khốn kiếp này, con mẹ nó lại không chịu nể mặt nể mũi, cậu kêu tôi phải có biện pháp gì đây?”

Cố Thiệu Dũng nổi nóng quát lên hai tiếng, cảm thấy tâm trạng của mình càng ngày càng không xong rồi.

“Anh cả, em nói một câu không dễ nghe, lúc mà Cố Họa Y điều hành công ty cũng không phải là như thế này đâu, nó vừa mới đi có mấy ngày thì đơn hàng của chúng ta như là ngã xuống từ trên sườn núi, sợ là mấy ngày nữa cho dù là một cái đơn đặt hàng cũng không có.”

Cố Thiệu Phong nói ra những lời vẫn luôn kẹt ở trong lòng, mấy ngày nay nhìn thấy nghiệp vụ của công ty điên cuồng giảm bớt, thậm chí có đối tác không tiếc trái với hợp đồng mà muốn hủy bỏ đơn đặt hàng, làm Cố Thiệu Phong không thể không ngửi ra có mùi vị kỳ lạ.

Trong lòng của Cố Thiệu Dũng cay đắng, ông ta cũng biết có điểm không đúng trong chuyện này, nhưng mà dựa vào lực lượng của Cố Thiệu Dũng thì không có cách nào ngăn cản được, những nhà tiêu dùng đều là người khó chơi, thà chết chứ cũng không chịu tiếp tục mua.

“Đều là một vài vấn đề nhỏ mà thôi, là một sự ngăn cản nhỏ, chúng ta phải có lòng tin vượt qua giai đoạn khó khăn. Không có Cố Họa Y, công ty của chúng ta phải đóng cửa hả? Trước kia cũng không phải là chưa từng đứng trước khó khăn.”

Cố Thiệu Dũng vỗ mạnh lên trên bàn, giọng nói có lực, cảm thấy chỉ cần cho mình một chút thời gian thì chắc chắn có thể giải quyết được tình huống khó khăn trước mắt.

Cố Thiệu Phong nhếch miệng âm dương quái khi nói: “Khó khăn lần trước cũng là bởi vì Cố Họa Y mới có thể trải qua được, anh

cả, anh cũng đừng có quên.”

Rầm!

Nắm đấm của Cố Thiệu Dũng đập mạnh lên trên bàn: “Cậu có ý gì hả?”

“Em cũng chỉ là nói và lời nói thật mà thôi, tình huống trước mắt chắc chắn không thoát khỏi liên quan với Cố Họa Y, những đối tác tiêu dùng đó đa số đều là do Cố Họa Y kéo tới, anh cả, anh cẩn thận suy nghĩ lại đi.”

Cố Thiệu Dũng hoàn toàn im lặng, bất lực ngồi dựa ở trên ghế, cảm thấy cả người mình đã không xong rồi.

Cố Thiệu Dũng cũng đã suy nghĩ lại mọi chuyện, đương nhiên cũng hiểu được đối phương lại hủy bỏ đơn đặt hàng chắc chắn cũng có liên quan đến chuyện Cố Họa Y rời đi.

Nhưng mà đã đuổi Cố Họa Y ra ngoài rồi, lại còn thu mua cổ phần của nhị phòng với giá thấp, hiện tại cho dù có hối hận muốn Cố Họa Y về cũng là chuyện không thể nào, chỉ có thể oán trách Cố Thiệu Dũng đã làm chuyện này quá mức tuyệt tình.

Hình ảnh trong tivi đã đổi đến trước cổng chính của tập đoàn Họa Vân Y, nghi thức cắt băng khánh thành sắp bắt đầu.

Cố Họa Y và Lý Phàm đứng ở vị trí trung tâm, nhóm công ty đứng đầu ở thành phố Hán Thành cùng với rất nhiều thương nghiệp lớn ở thành phố Hán Thành đều tham dự trong đội ngũ cắt băng khánh thành.

“Nghi thức cắt băng khánh thành tập đoàn Họa Vân Ysắp bắt đầu, đứng ở chính giữa là cô Cố Họa Y, chính là chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y…”

Nghe âm thanh truyền đến trong tivi, Cố Thiệu Dũng cảm thấy trái tim vô cùng khó chịu, hai tay dùng sức che kín trái tim.

Ánh mắt ao ước ghen tị của Cố Thiệu Phong nhìn Cố Họa Y đang

đứng ở vị trí trung tâm, tưởng tượng nếu như vị trí đó là của mình thì tốt biết bao nhiêu.

Quản lý một tập đoàn lớn có giá trị đầu tư mấy nghìn tỷ, cái loại cảm giác này thật sự không thể tưởng tượng được.

“Phốc.”

Lúc Cố Thiệu Phong đang vô cùng ghen tị, Cố Thiệu Dũng lại tức giận phun ra một ngụm máu.

Ngụm máu đó của ông ta phun ra, rất xa bắn tung toé lên trên màn hình tivi, làm cho màn hình xuất hiện lấm tấm màu đỏ.

“Anh cả, anh, sao vậy, sao lại đột nhiên phun máu?”

Cố Thiệu Phong luống cuống tay chân nhìn Cố Thiệu Dũng.

Cố Thiệu Dũng lau vết máu bên khóe miệng, cảm thấy sau khi phun được một ngụm máu thì cả người đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

“Tôi không sao, không ngờ tới, thực sự là không ngờ tới mà, nếu như Cố Họa Y đã quản lý tập đoàn Họa Vân Y vậy thì ít nhiều gì cũng phải cho nhà họ Cố chúng ta chút lợi ích chứ.”

Hai mắt của Cố Thiệu Phong sáng lên, gật đầu như giã tỏi: “Chủ ý này của anh cả không tệ, tập đoàn Họa Vân Y tùy tiện cho chúng ta chút đơn đặt hàng, vậy cũng đã đủ để nhà máy của chúng ta sản xuất hết công suất rồi.”

“Có điều là…”

Cố Thiệu Phong kéo dài giọng nói, có chút lo lắng mà nói: “Có điều trước đó chúng ta cũng làm chuyện quá đáng, nếu như Cố Họa Y mang thù, nó chắc chắn sẽ không giúp chúng ta đâu.”

“Hừ, trong người nó còn chảy dòng máu của nhà họ Cố chúng ta, dựa vào cái gì mà nó dám không giúp chúng ta, tìm ông cụ ra mặt đi.”

Chương 552: Ông cụ cố ra mặt

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong thấp giọng lẩm bẩm một phen, sau đó quyết định đi tìm ông cụ nhà họ Cố, bây giờ liên quan đến sự tồn vong, nhất định phải để ông cụ nhà họ Cố ra tay mới được.

Sau khi hai người thương lượng xong thì vội vã chạy đến nơi ở của ông cụ Cố.

Ông cụ Cố đang nằm đung đưa ở trên ghế, ôm cái radio nghe đài, nhìn thấy hai đứa con trai của mình mang theo sắc mặt vội vàng đi vào, lập tức ý thức được chắc chắn có chuyện gì đó không tốt đã xảy ra.

“Thiệu Dũng, Thiệu Phong, bọn con tìm ba có chuyện gì có đúng không, có chuyện gì thì cứ trực tiếp nói đi.”

Ông cụ Cố mang một biểu cảm đã nhìn thấu sắc mặt của các con.

Cố Thiệu Dũng cười khan hai tiếng: “Ha ha, thật sự là hiểu con không ai khác ngoài ba, ba nói đúng, bọn con có vấn đề khó khăn không thể giải quyết được, mong là ba có thể ra mặt mới được.”

“Mời ba ra mặt? Ba cũng chỉ có thể quản lý chuyện ở trong nhà, chuyện kinh doanh ba không quản được đâu.”

Hai mắt của ông cụ Cố nhắm chặt lại.

“Chính là chuyện trong nhà, trước đó, trước đó không phải nhị phòng đã rời khỏi công ty trong nhà rồi à, bọn con đã dùng ba tỷ để lấy số cổ phần trong tay của nhị phòng lại, sau đó Cố Họa Y liền từ chức khỏi công ty, những chuyện này chắc là ba cũng đã biết rồi.”

“Đúng vậy, đúng là ba có biết chuyện này, chuyện này bọn con làm không sai, có thể đưa cho nhị phòng ba tỷ đã coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ với gia đình của Thiệu Huy rồi.”

Ông cụ Cố đã sớm oán thầm gia đình Cố Thiệu Huy, đương nhiên cũng vui vẻ nhìn thấy bọn họ rời khỏi sản nghiệp của nhà họ Cố.

Cố Thiệu Dũng có chút khó xử, nhìn thoáng qua Cố Thiệu Phong, dùng sức kéo kéo miệng ra hiệu để Cố Thiệu Phong nói tiếp.

“Ba ơi, cái này còn không phải là trước kia Cố Họa Y phụ trách phương diện nghiệp vụ của công ty à, sau khi nó từ chức thì đối tác của chúng ta đều đồng loạt hủy bỏ đơn hàng, hiện tại tình huống công ty càng ngày càng xấu hơn, mà Cố Họa Y thì lại chạy đến tập đoàn Họa Vân Y làm tổng giám đốc.”

Hai mắt đang nhắm chặt của ông cụ Cố đột nhiên lại mở ra, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Con nói cái gì chứ? Cố Họa Y đến tập đoàn nào làm chủ tịch, cái này không phải là người mù nói bậy đâu nha, nó mới lớn bao nhiêu cơ chứ, sao có thể làm chủ tịch tập đoàn được?”

“Chuyện này là thật đó, hồi lúc nãy cũng đã chiếu trên tivi luôn rồi, những ông chủ lớn đứng đầu đều đến tham gia cắt băng khánh thành, con nhóc Cố Họa Y này chắc chắn có giao dịch gì đó với ông chủ ở phía sau mà không muốn người khác biết, lúc này mới có thể lên làm chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y.”

“Khụ khụ.”

Nhận thấy Cố Thiệu Phong nói lạc đề, Cố Thiệu Dũng dùng sức ho khan hai tiếng: “Những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là chỉ cần Họa Y nói một câu để tập đoàn Họa Vân Y cho chúng ta đơn đặt hàng, thế thì công ty của chúng ta có thể vượt qua giai đoạn khó khăn rồi.”

Ông cụ Cố cẩn thận sắp xếp lại mạch suy nghĩ, đã hiểu được ý đồ của hai đứa con trai.

“Có phải là kêu ba nói một câu với Họa Y có đúng không?”

“Đúng vậy, bọn con, e là bọn con nói chuyện thì nó sẽ không nghe, cho nên không chỉ có thể để ba ra tay, ba nói chuyện chắc chắn Cố

Họa Y sẽ nghe.”

Cố Thiệu Phong phụ họa nói: “Có câu nói là phù sa không chảy ra ruộng ngoài, Cố Họa Y cũng là do nhà chúng ta bồi dưỡng ra, để cho nó nhớ kỹ báo ân mới được.”

Sau khi ông cụ Cố nghe xong thì thở dài.

Mắt nhìn hai đứa con trai mặc đồ vest làm ra bộ dạng đáng thương, ông cụ Cố chậm rãi nhẹ gật đầu, cảm thấy hai đứa con trai của mình nói không có gì sai.

Nói như thế nào thì trong người của Cố Họa Y vẫn còn chảy dòng máu nhà họ Cố, có đánh gãy xương thì gân vẫn còn nối liền, chỉ là kêu nó có thể giúp đỡ về phương diện làm ăn mà thôi, cũng không trái với đạo đức trái với pháp luật.

“Trước tiên gọi thằng hai tới đây.”

Ông cụ Cố thấp giọng nói.

Trong lòng của Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong cũng vui mừng, vội vàng gọi điện thoại liên hệ cho Cố Thiệu Huy tới đây.

Lúc này, Cố Thiệu Huy đang có mặt ở hiện trường cắt băng thành lập đoàn Họa Vân Y, sau khi xác định ngày hôm nay sẽ tiến hành nghi thức cắt băng, Lý Phàm liền cho người đi đón Cố Thiệu Huy với Vương Cẩn Mai đến đây.

Vào thời khắc Cố Họa Y đứng trên đỉnh cao, nhất định phải để ba vợ với ba mẹ vợ chứng kiến một chút.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai vô cùng hưng phấn ngồi trên ghế sa lông, có rất nhiều doanh nhân không thể bắt chuyện với Cố Họa Y, sau khi biết danh tính của hai vợ chồng Cố Thiệu Huy thì đều đồng loạt quay quanh bên cạnh hai người bọn họ, vuốt mông ngựa hai người bọn họ.

Hai vợ chồng Cố Thiệu Huy nhìn thấy như vậy, trong nháy mắt liền bị đám người vỗ mông nhựa vô cùng vui vẻ, chỉ lộ ra một bộ

dạng cười ngu ngốc.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Cố Thiệu Huy lại vang lên, lúc Cố Thiệu Huy lấy điện thoại ra xem xét, lúc này đám người đang vuốt мông nhựa mới yên tĩnh lại.

Cố Thiệu Huy vô cùng hưởng thụ loại cảm giác này, trong thoáng chốc cảm thấy mình có loại cảm nhận sống như đế vương.

Hai chân đang bắt chéo nhau dương dương đắc ý lay động, Cố Thiệu Huy ngẩng đầu lên nói: “A lô, là ai vậy?”

“Ai vậy cái đầu của mày, tôi là anh trai em, Cố Thiệu Dũng.”

Cố Thiệu Dũng tức giận đùng đùng lên tiếng nói.

Cố Thiệu Huy cầm điện thoại ở bên tai xuống, mắt nhìn màn hình hiển thị, đúng là số điện thoại của Cố Thiệu Dũng.

Thời gian tốt đẹp như thế lại bị anh cả của mình gọi điện thoại tới, cái này khiến cho Cố Thiệu Huy có một loại cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh ở trên đầu.

“À à, lúc này em đang bận việc ở bên ngoài, lúc nãy điện thoại cũng không nhìn là ai gọi tới. Anh cả hả, anh tìm em có chuyện gì vậy?”

“Không phải là tôi tìm mày có chuyện, là ba tìm mày, mày nhanh chóng trở về nhà một chuyến đi.”

Cố Thiệu Dũng lạnh giọng nói.

“Ba hả? Ba sao vậy, không phải là sức khỏe…”

“Ngậm miệng lại, sức khỏe của ba vẫn còn rất tốt, kêu mày trở về thì mày cứ trở về nhanh đi.”

Lúc này trái tim của Cố Thiệu Huy mới hoàn toàn thả lỏng, còn tưởng là sức khỏe của ông cụ Cố suy yếu.

Có điều là ngay lúc này ông cụ Cố lại kêu mình trở về, có nghĩ như thế nào Cố Thiệu Huy cũng cảm thấy có chút vấn đề.

“Được rồi, em lập tức về ngay.”

Cúp điện thoại, Cố Thiệu Huy trầm ngâm một chút rồi sau đó bước nhanh đi về phía Lý Phàm.

Bây giờ Cố Họa Y đang nói chuyện với nhóm người đứng đầu, còn có những nhân vật của thương nghiệp đứng đầu, Cố Thiệu Huy cảm thấy không tiện để tìm con gái của mình, chỉ có thể nóng lòng muốn đi tìm Lý Phàm.

“Lý Phàm, lúc nãy ở trong nhà có gọi điện thoại đến kêu ba về gặp ông cụ.”

Cố Thiệu Huy mở miệng nói.

Lông mày của Lý Phàm cau lại, trong lòng đã mơ hồ suy đoán ra có chuyện gì: “Vậy để con đưa ba về, thuận tiện thăm ông nội.”

“Chuyện này…”

Cố Thiệu Huy do dự một chút, cuối cùng cảm thấy Lý Phàm đi cùng cũng không phải không thể, có Lý Phàm đi theo tuyệt đối có thể chia sẻ rất nhiều phiền phức.

“Cũng được, vậy bây giờ chúng ta đi thôi.”

“Được.”

Lý Phàm và Cố Thiệu Huy đi khỏi, lái xe đi về phía nhà của ông cụ Cố.

Rất nhanh, hai người đã chạy đến nhà của ông cụ Cố, vừa bước vào cửa liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của ba người ông cụ Cố, trong lòng của Cố Thiệu Huy lộp bộp một chút.

Cố gắng nặn ra vẻ mặt tươi cười, Cố Thiệu Huy mang theo những thực phẩm dinh dưỡng và hoa quả vừa mới mua ở bên ngoài bước

nhanh đến trước mặt ông cụ Cố.

“Thưa ba, con tới rồi đây.”

“Hừ! Cậu còn biết trở lại đây thăm tôi nữa à?”

Ông cụ Cố lạnh mặt nói.

“Cái này…”

“Cái này cái kia cái gì! Nghe nói là con gái của cậu đã lên làm chủ tịch, xem ra là nhà họ Cố chúng tôi không chứa nổi vị đại phật như con gái của cậu rồi.”

Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh túa ra ở trên trán Cố Thiệu Huy.

Chương 553: Lấy công bù tư

Những lời không thể nói là không nghiêm khắc của ông cụ Cố làm cho trong lòng Cố Thiệu Huy vô cùng sợ hãi.

“Ba ơi, không phải là như vậy đâu, cho dù Họa Y có làm tổng giám đốc rồi thì con bé vẫn là cháu gái của ba mà.”

“Hừ.” Ông cụ Cố hừ lạnh một tiếng, từ từ nhắm mắt lại rồi nói: “Nó được lên chức làm tổng giám đốc rồi thì đã quên mất công ty trong nhà? Các người cho rằng bán cổ phần ở trong tay thì không còn nửa phần quan hệ với sản nghiệp trong gia đình nữa rồi có đúng không.”

“Về chuyện này, Họa Y cũng không còn có chức vụ trong sản nghiệp của gia đình nữa, cho dù có muốn quản cũng không thể quản được.”

Cố Thiệu Huy khó xử nói.

Lý Phàm híp mắt lại, trong lòng biết vở kịch sắp tới nữa rồi, sợ là người nhà họ Cố đã sớm thương lượng xong xuôi, chuẩn bị mong có chút lợi ích từ tập đoàn Họa Vân Y.

Cố Thiệu Dũng bất mãn nói: “Chú hai, chú cũng đừng có nói mấy lời vô dụng nữa, sau khi Họa Y đi khỏi thì đơn đặt hàng sản nghiệp ở trong nhà giảm với một số lượng lớn, cái này không thoát khỏi liên quan với con gái của chú.”

“Tôi đã nghi ngờ tại sao lúc bán cổ phần mà anh lại có thể sảng kђoáï như thế, tôi thấy gia đình của các người đã sớm trèo lên cành cây cao, sau khi rời khỏi thì hãm hại muốn công ty trong nhà bị hủy hoại, để có thể bộc lộ được sự lợi hại của nhị phòng các người.”

Cố Thiệu Phong nói hùa theo.

Đối mặt với sự oán trách của anh cả và anh hai, Cố Thiệu Huy cảm

thấy không có đường chối cãi.

Quan điểm ở trong lòng của bọn họ cũng đã sớm được định sẵn từ lâu, cho dù Cố Thiệu Huy có nói toạc cả trời cao đi nữa thì cũng sẽ không được bọn họ tin tưởng.

Hơn nữa, Cố Thiệu Huy cũng biết đây không phải là điểm mấu chốt, trước mắt nói những chuyện này cũng chỉ là ngụy trang mà thôi.

“Sao lại không nói chuyện đi? Không dám thừa nhận chứ gì, các người làm như vậy cũng thật là hiền hạ vô liêm sỉ, hãm hại sản nghiệp nhà họ Cố, xứng đáng với ba, xứng đáng với liệt tổ liệt tông nhà chúng ta không hả?”

Cố Thiệu Dũng ăn nói sắc bén, giận dữ hét lên.

Sắc mặt của Cố Thiệu Huy trở nên trắng và không ngừng lau mồ hôi ở trên trán.

“Không có mà, bọn con thật sự chưa từng làm chuyện gì có lỗi với gia đình, mong ba tin tưởng bọn con.”

“Thằng hai, đừng có nói thêm lời thừa thải, cũng không ai muốn nghe con nói nữa, nếu như Họa Y đã có năng lực đấy thì để nó giúp đỡ công ty trong nhà chút đi, không phải là tập đoàn Họa Vân Y cũng kinh doanh y dược đó à, nhờ tập đoàn Họa Vân Y cho công ty nhà mình một vài đơn đặt hàng.”

Ông cụ Cố cũng đã lộ mặt ra, mục đích cuối cùng.

Cười khổ một cái, Cố Thiệu Huy khô khốc nói: “Họa Y cũng chỉ làm tổng giám đốc mà thôi, hơn nữa còn vừa mới nhận chức, có một số việc thật sự quá khó thực hiện, quan trọng nhất đó chính là trên dưới công ty cũng không phải do một mình Họa Y định đoạt.”

“Con đang từ chối có đúng không hả? Con muốn nhìn kinh doanh của công ty trong nhà không được phát triển, thấy chết mà không cứu? Tại sao lại sinh ra một đứa con bất hiếu như vậy chứ.”

Ông cụ Cố tức giận trừng mắt, rất có một loại cảm giác muốn bóp chết Cố Thiệu Huy mới có thể hả giận.

Cố Thiệu Huy bối rối quay đầu nhìn về phía Lý Phàm, hi vọng là Lý Phàm có thể giúp mình.

“Ông nội, bác cả, chú ba, suy nghĩ của mọi người có hơi sai lầm rồi, mặc dù tập đoàn Họa Vân Y là tập đoàn kinh doanh y dược, nhưng mà trước mắt sản phẩm chủ yếu vẫn còn chưa được nghiên cứu, nói cách khác trước mắt tập đoàn Họa Vân Y cũng chỉ là một cái khuôn mà thôi.”

Ba người ông cụ Cố đều nhíu mày, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm tiếp tục nói: “Hơn nữa, theo sự hiểu biết của con thì tập đoàn Họa Vân Y chuẩn bị đưa ra sản phẩm là thuốc trung y, không có bất cứ quan hệ gì với thuốc mà nhà họ Cố sản xuất, sao có thể nhường đơn đặt hàng cho mọi người được?”

“Cho dù Họa Y có làm tổng giám đốc, cho dù nói chuyện có tác dụng, cho dù có muốn giúp đỡ cho mọi người thì cũng phải có lý do nằm trong phạm vi nhất định để giúp đỡ, dựa vào tình huống trước mắt mà nói căn bản không có cách nào giúp đỡ được cho công ty trong nhà.”

Lý Phàm nói xong một phen, mặc dù là trong lòng ba người ông cụ Cố vô cùng tức giận, nhưng mà cũng không có lời nào phản bác.

Ông cụ Cố cảm thấy đã mất hết mặt mũi, ông ta trợn mắt nhìn Cố Thiệu Dũng, có chút oán trách Cố Thiệu Dũng không chịu làm rõ tình huống.

Cố Thiệu Dũng cắn răng kiên trì nói: “Cậu nói cái gì thì chính là cái đó à? Cho dù những gì cậu đang nói đều là đúng, vậy thì Họa Vân Y cũng có thể bảo hành các sản phẩm của công ty gia đình, cũng có thể giúp gia đình được.”

“Cái đó không gọi là giúp đỡ gia đình, gọi là lấy công bù tư, như vậy chỉ sợ là Họa Y làm không được một tháng thì đã bị đuổi

xuống chức rồi, đây chính là chuyện mọi người hi vọng nhìn thấy à?"

Lý Phàm hỏi ngược lại.

Cố Thiệu Dũng méo mặt hung dữ trừng mắt nhìn Lý Phàm: "Cậu bớt nói chuyện lung tung ở chỗ này đi, mua sản phẩm của chúng tôi về, chỉ cần Họa Vân Y có thể tăng thêm giá bán, kiếm đủ lợi nhuận, vậy thì không chỉ không lấy công bù tư, ngược lại Họa Y còn có công lao."

Ông cụ Cố nhẹ gật đầu, có chút khen ngợi cách nói của Cố Thiệu Dũng.

Về điểm này, Thiệu Dũng nói rất đúng, chỉ cần các người có thể bán sản phẩm của công ty gia đình đã sản xuất, lại có thể kiếm được tiền ở bên ngoài, đó chính là mọi người đều vui vẻ."

"Ha ha."

Lý Phàm mỉa mai cười hai tiếng, ánh mắt có chút khinh bỉ nhìn ba người ông cụ Cố.

"Xem ra là mọi người vẫn còn không biết tại sao đơn đặt hàng của mọi người lại bị mất một lượng lớn, mọi người cố gắng nhìn sản phẩm của mình đi, kỹ thuật lạc hậu, dây chuyền sản xuất lạc hậu, chi phí cao, sản phẩm sản xuất ra lại có giá cao, sao có thể thắng được cạnh tranh thị trường?"

"Các người đừng có nói trước đó kinh doanh rất tốt, những cái đó đều là tôi giúp đỡ các người kéo tới đơn đặt hàng, tôi thấy Họa Y vất vả cho nên mới vận dụng mối quan hệ của mình để Tiền Phúc sắp xếp cho người ký đơn đặt hàng mua sản phẩm của các người."

Lý Phàm vừa mới nói xong, trong đầu của những người ở trong phòng dường như có một con sấm vừa mới nổ vang, tất cả mọi người đều bị kinh ngạc há hốc miệng.

Bọn họ cũng biết là sản phẩm thử nghiệm trong nhà sản xuất có giá trị rất cao, sức cạnh tranh thị trường yếu đến đáng thương,

trước đó bọn họ đều cho là Cố Họa Y có thể kéo tới đơn đặt hàng, tất cả đều là dựa vào vóc dáng xinh đẹp của mình để những ông chủ kia tìm niềm vui.

Nhưng mà bây giờ lời Lý Phàm nói ra đã lật đổ suy nghĩ trước đó của bọn họ.

Đám người nhà họ Cố cảm thấy tam quan đổ nát, không thể tin được lời mà Lý Phàm đã nói.

“Cậu, cậu ăn nói bậy bạ gì ở đây vậy hả? Cậu chính là một tên phế vật không có chuyện gì làm, có thể có quan hệ gì, còn nói là do Tiền Phúc sắp xếp được hả? Tiền Phúc là người như thế nào, sao có thể bị cậu sai xử được chứ, đừng có nằm mơ giữa ban ngày ở đây nữa.”

Cố Thiệu Dũng chỉ vào mũi Lý Phàm rồi gào thét một trận, cảm thấy Lý Phàm cũng chỉ là bịa chuyện lừa gạt người khác mà thôi.

Lý Phàm lạnh nhạt nở nụ cười, lắc đầu nói: “Chú có thể liên lạc với toàn bộ đối tác đã hủy bỏ đơn đặt hàng trong hai ngày nay, hỏi bọn họ xem ban đầu tại sao lại tìm tới công ty nhà họ Cố ký hợp đồng, hỏi xem bọn họ có phải là do Tiền Phúc đã sai đến đây, hỏi xong thì các người sẽ hiểu thôi.”

Nhìn biểu cảm lạnh nhạt tự nhiên của Lý Phàm, ông cụ Cố nhíu chặt hai hàng lông mày, trong lòng cũng đã tin tưởng tám phần.

Ông cụ Cố cũng coi như là một nhân vật đã trải qua mưa gió, Lý Phàm có nói dối hay không thì ông ta vẫn có thể nhìn ra được một chút, chỉ nhìn vào sắc mặt lạnh nhạt lúc này của Lý Phàm, ông cụ Cố đã tin tưởng Lý Phàm không nói dối.

“Vậy cậu và Tiền Phúc có mối quan hệ như thế nào, tại sao ông ta lại có thể nghe theo sai bảo của cậu.”

Ông cụ Cố thấp giọng hỏi.

Chương 554: Đứa con rể đến nhà không tri kỷ

“Tôi cũng không cần phải nhiều lời về mối quan hệ của tôi với Tiền Phúc cho các người nghe, nói nhiều rồi thì các người cũng không tin, các người chỉ cần biết tôi nói gì thì ông ấy nghe đó là được rồi.”

Lý Phàm chắp tay sau lưng, ngẩng cao đầu, một thần thái đứng trên thiên hạ.

Nhìn dáng vẻ ngạo nghễ của Lý Phàm, Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đều tức đến muốn nổ phổi, cảm thấy dáng vẻ lúc này của Lý Phàm quá mức khinh người.

“Đừng có nói tào lao nữa, sao Tiền Phúc lại có thể nói gì nghe thấy với cậu được chứ, cậu cho rằng cậu là cái quái gì.”

Cố Thiệu Phong nhịn không được mà nói.

Lý Phàm không thèm phản ứng lại lời của Cố Thiệu Phong, chỉ lạnh nhạt nhìn ông cụ Cố.

Ông cụ Cố thở dài một hơi, giận tái mặt nói với Cố Thiệu Dũng: “Gọi điện thoại hỏi một chút đi, xem xem những đối tác đó có phải thật sự đều là do Tiền Phúc đã sai bảo không.”

“Ba ơi, cần gì phải hỏi cơ chứ, là do cái thằng nhóc này nó nói bậy mà thôi, căn bản không cần phải tin tưởng.”

“Kêu con hỏi thì con cứ hỏi đi, nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì!”

Sắc mặt của ông cụ Cố lại càng không vui.

Cố Thiệu Dũng không còn dám cãi lời, chỉ có thể bất đắc dĩ lấy điện thoại di động ra bắt đầu tìm kiếm số điện thoại liên lạc với

những đối tác cũ.

Cố Thiệu Huy thừa cơ giữ chặt Lý Phàm, thấp giọng nói: “Con nói thật cho ba biết đi, rốt cuộc con với Tiền Phúc có mối quan hệ như thế nào?”

“Không phải là con cũng đã nói cho ba nghe rồi đó à, con đã cứu mạng của cháu trai ông ta, lúc trước trong nhà gây khó dễ cho Họa Y, con đã tìm Tiền Phúc giúp đỡ.”

Ánh mắt của Cố Thiệu Huy di chuyển hai vòng, nhìn Lý Phàm thật lâu rồi sau đó mới nhẹ gật đầu.

Ở trong lòng của Cố Thiệu Huy cũng không hoàn toàn tin tưởng lời giải thích của Lý Phàm, nhưng mà Cố Thiệu Huy tin tưởng là chắc chắn Tiền Phúc nghe lời của Lý Phàm răm rắp.

Cảnh tượng trước đó trong bữa tiệc mừng thọ của ông cụ nhà họ vương lại hiện lên ở trong đầu của Cố Thiệu Huy, suy nghĩ lại hồi lúc đó Tiền Phúc lái xe tới đón Lý Phàm, Cố Thiệu Huy lại càng tin tưởng mối quan hệ của Tiền Phúc và Lý Phàm không hệ đơn giản.

Lúc này, Cố Thiệu Huy cũng không có tâm tư để truy đuổi đến cùng, ngược lại không kịp chờ đợi mà muốn nhìn cảnh tượng mất mặt của Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong.

Mấy năm gần đây, Cố Thiệu Huy bị Cố Thiệu Phong và Cố Thiệu Dũng chèn ép đủ mọi mặt, đã chịu không ít đau khổ, lúc này đã có thể nhìn thấy bọn họ kinh ngạc, đương nhiên đây là một chuyện khiến cho người ta phải vui vẻ.

Cố Thiệu Dũng gọi điện thoại đã được đối phương kết nối, không đợi đối phương nói chuyện, Cố Thiệu Dũng đã nhiệt tình mở miệng nói trước: “Anh Trương, tôi là Thiệu Dũng, Cố Thiệu Dũng đây.”

“Ồ, là Thiệu Dũng đó hả, tôi còn có một buổi họp cần phải tham gia, cũng không nhiều lời với anh được, tôi thật sự không thể đặt hàng ở nhà họ Cố các người được đâu, một lát nữa chúng ta nói chuyện với nhau.”

“Anh Trương, anh đừng có cúp điện thoại, không phải tôi tìm anh để nói chuyện đơn đặt hàng đâu.”

Cố Thiệu Dũng có chút buồn bực.

“Vậy anh muốn nói cái gì?”

“Tôi nghe người của tôi nói là lúc trước các người đến nhà họ Cố chúng tôi nhập hàng đều là do Tiền Phúc sai bảo?”

“Ha ha, anh cũng đã nghe nói rồi hả, đúng là có chuyện như vậy. Mấy ngày trước Tiền Phúc còn nói là không cần phải tiếp tục nhập hàng nữa, cho nên chúng tôi đều lập tức dừng lại ngay, không nhập hàng nữa cùng lắm cũng chỉ bồi thường một ít tiền rồi có thể bán đi, còn nhập hàng của các người đây chính là bỏ cả vốn gốc mới có thể bán ra ngoài, quả thật muốn cái mạng già của chúng tôi.”

Gương mặt già nua của Cố Thiệu Dũng đỏ bừng, cảm thấy mấy lời nói này giống như là một cái tát vang dội hung hăng tán lên trên mặt của mình.

“Không khoa trương như vậy đó chứ, chất lượng hàng của chúng tôi vẫn được đảm bảo mà.”

Cố Thiệu Dũng giải thích một câu.

“Haha, tự anh đến thị trường hỏi thăm một chút đi, tôi cũng không nhiều lời nữa, tôi còn phải bận làm việc, cúp máy đây.”

Cố Thiệu Dũng bất đắc dĩ bỏ điện thoại xuống, thất hồn lạc phách nói: “Đúng, đúng thật là như thế.”

Trong lòng của ông cụ Cố cũng không hề cảm thấy bất ngờ chút nào, mà là ánh mắt sáng rực nhìn về phía Lý Phàm, giống như là phát hiện ra một ngọn núi vàng.

“Lý Phàm, cháu đến đây đến ngồi bên cạnh ông này.”

Trên mặt ông cụ Cố xuất hiện nụ cười.

Mí mắt của Cố Thiệu Dũng co giật một trận, vội vàng cúi người nhỏ giọng nói ở bên tai của ông cụ Cố: “Ba, cùng với các tên phế vật này…”

“Hừ!”

Không đợi Cố Thiệu Dũng nói xong, ông cụ Cố đã hừ lạnh một tiếng, ánh mắt vô cùng hung dữ trừng nhìn Cố Thiệu Dũng.

“Con mới là phế vật đó, sau khi công ty trong nhà giao lại cho con, con xem xem con đã kinh doanh thành cái bộ dạng gì rồi.”

“Ba, con, con đã cố gắng hết sức rồi.”

“Cố gắng hết sức cái rắm ấy! Con nhìn Lý Phàm đi, yên lặng trợ giúp trong nhà, trợ giúp công ty của chúng ta có thể duy trì sự phát triển, đây mới chính là người có ích cho gia đình.”

Ông cụ Cố vừa mới nói xong vừa nháy nháy mắt với Cố Thiệu Dũng đang tức giận ở một bên.

Nếu như tất cả đơn đặt hàng này đều là do Lý Phàm mà đến, vậy thì dĩ nhiên cũng sẽ vì Lý Phàm mà trở lại.

Lúc này, chỉ cần nói vài câu ổn định cảm xúc của Lý Phàm là có thể để mấy đơn đặt hàng mất đi trở về với công ty nhà họ Cố có được một cơ hội kéo dài mạng sống.

Cố Thiệu Dũng nhìn thấy rõ ý tứ trong ánh mắt của ông cụ Cố, lập tức tỉnh ngộ.

“Đúng đúng đúng, Lý Phàm, cháu nhanh đến bên cạnh ông nội ngồi xuống đi kìa, để bác lấy ghế cho cháu.”

Cố Thiệu Dũng quay người lại lấy một cái ghế đặt ở bên cạnh ghế nằm của ông cụ Cố, đó chính xác là tư thế chào mào gà trống không dễ chịu của con chồn.

Lí Phàm mỉm cười đi tới, cũng không có ngồi lên cái ghế.

“Bác cả mang cái ghế tới, tôi đây không dám ngồi đâu nha, ý của ông nội tôi cũng đã hiểu rồi, có điều tôi muốn nói là đặt sản phẩm nhà họ Cố, ở bên phía Tiền Phúc đều phải bỏ ra tiền phụ cấp, mà cũng không thể để Tiền Phúc cứ phải phun máu mà ủng hộ chúng ta.”

Sắc mặt của ông cụ Cố hơi thay đổi, không ngờ tới một câu nói của Lý Phàm đã ngăn chặn những lời mà ông ta sắp nói ra khỏi miệng.

Xấu hổ cười hai tiếng, ông cụ Cố híp mắt nói: “Làm sao có thể để Tiền Phúc phun máu ủng hộ chúng ta được chứ, doanh nghiệp lớn của ông ta có nhiều nhất chính là tiền.”

“Đúng là Tiền Phúc có tiền, nhưng mà người ta cũng không cần phải cứ thâm hụt tiền để giúp chúng ta có đúng không, trước đó giúp tôi đều là bởi vì ân tình, có điều là bây giờ ước định của chúng tôi cũng đã đến hạn rồi, người ta rút đi cũng là chuyện nên làm.”

Lý Phàm đã quyết tâm không giúp người nhà họ Cố, đều đã đến tình trạng trước mắt rồi bọn họ không chỉ không nhận sai, ngược lại còn lòng dạ hẹp hòi muốn dụ dỗ người ta, cái này làm cho Lý Phàm đã cắt đứt suy nghĩ muốn giúp đỡ bọn họ.

Nếu như Cố Thiệu Dũng nhận sai lầm ngay lập tức, có lẽ là Lý Phàm sẽ giúp đỡ một chút, dù sao thì công ty nhà họ Cố cũng có một chút mà thôi, Lý Phàm tùy tiện bỏ ra một chút tiền ở trong tay là có thể để cho người nhà họ Cố kiếm đầy bát cơm.

Nhưng mà lúc này Cố Thiệu Dũng tính cả ông cụ Cố đều chuẩn bị xem Lý Phàm là một tên ngốc mà lừa gạt, đương nhiên Lý Phàm sẽ không để cho bọn họ hài lòng như ý.

Mặt của Cố Thiệu Dũng lạnh xuống ngay, vốn còn đang chuẩn bị diễn kịch lấy lòng Lý Phàm một phen, hiện tại xem ra hình như là không cần nữa rồi.

“Lý Phàm, cậu kiên quyết không giúp người trong nhà có đúng không, cậu nên biết là mấy năm nay cậu ăn uống đều là của nhà họ Cố chúng tôi.”

Cố Thiệu Dũng căm giận nói.

Ông cụ Cố khoát tay áo với Cố Thiệu Dũng, ngăn cản câu chuyện của Cố Thiệu Dũng.

Cố Thiệu Dũng cố gắng chịu đựng cơn giận ở trong lòng, lùi về phía sau hai bước, buồn bực đứng đằng sau ghế nằm của ông cụ Cố.

“Đứa con rể đến nhà này không tri kỷ nha, xem ra là phải tìm cháu gái ngoan của tôi nói một câu.”

Chương 555: Người ta có bản lĩnh hơn con

Ông cụ Cố thấy không chiếm được lợi ích từ trong tay của Lý Phàm, thế là lập tức thay đổi chiến lược muốn tìm Cố Họa Y để đòi lợi ích.

Bất kể nói như thế nào thì Cố Họa Y cũng là cháu gái ruột của ông cụ Cố, ông cụ Cố chỉ cần có thể mang cái mặt già nua này đi, cho dù Cố Họa Y có không cam tâm tình nguyện đi nữa thì cũng phải cho gia đình chút lợi ích.

Lông mày của Lý Phàm nhíu chặt lại, cảm thấy ông cụ Cố có chút quá đáng rồi, nói đã nói tới mức này còn muốn dựa vào việc mình già yếu để chiếm được lợi ích.

“Ông nội, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, nếu như ông còn muốn tiếp tục khư khư cố chấp, vậy thì ông cứ gọi điện thoại cho Họa Y đi.”

“Làm càn! Cậu cho rằng cậu là ai hả, cậu chỉ là một đứa con ở rể của nhà họ Cố mà thôi.”

Cố Thiệu Dũng mở to mắt quát lên.

“Ha ha.”

Lý Phàm khẽ cười một tiếng, quay người đi ra ngoài.

“Cậu có thái độ gì vậy hả, đứng lại cho tôi!”

Cố Thiệu Dũng bước lên giữ chặt cánh tay của Lý Phàm, ngày hôm nay quyết tâm phải dạy dỗ Lý Phàm một phen.

Cố Thiệu Huy do dự một chút, tiến lên ngăn giữa hai người bọn họ: “Anh cả, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng chấp nhặt với Lý Phàm.”

“Hừ, cậu nhìn xem cậu ta thật sự là dáng vẻ có chuyện gì thì nói à? Cậu nhìn coi cậu ta có dáng vẻ của con cháu không hả.”

Ông cụ Cố cầm điện thoại, nói: “Tất cả câm miệng lại, ba muốn gọi điện thoại cho Họa Y!”

Cố Thiệu Dũng vội vàng ngậm miệng lại không nói, nhưng mà cánh tay đang lôi kéo tay của Lý Phàm vẫn còn không buông ra.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Cố Thiệu Dũng, Cố Thiệu Dũng cảm thấy phần gáy có hơi lạnh, tâm trạng đã hoàn toàn bị ánh mắt của Lý Phàm đè ép, tay đang giữ chặt lấy tay của Lý Phàm cũng không khỏi nới lỏng ra.

“Cậu cứ thành thật đợi ở đây cho tôi, không có mệnh lệnh của chúng tôi, cậu không thể đi khỏi một bước.”

Cố Thiệu Dũng kiên trì thấp giọng nói.

Ông cụ Cố đã bấm điện thoại, sau khi được kết nối điện thoại thì bên kia truyền đến một âm thanh huyên náo.

“A lô, ông nội.”

“Họa Y, cháu nhanh chóng về đây cho ông, ông có lời muốn nói với cháu.”

Cố Họa Y sửng sốt một chút, bây giờ là lúc mình đang tiếp đãi khách khứa, sao có thể đi được chứ.

“Ông nội, ba cháu với Lý Phàm không phải đều đã trở về rồi hả, đã xảy ra chuyện gì?”

“Đừng có nhắc tới thằng nhải Lý Phàm đó với ông, cái thằng đó quả thật muốn chọc giận ông chết rồi, cháu là tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y, có phải cháu nên cho gia đình chút lợi ích, sản phẩm công ty gia đình sản xuất sắp không bán được rồi, cháu để tập đoàn Họa Vân Y mua lại đi.”

Cố Họa Y nghe thấy mà trong lòng trở nên lạnh lẽo, ông nội mình

làm ra chuyện này căn bản không phù hợp với đạo đức thương nghiệp cơ bản.

“Ông nội, bây giờ cháu còn phải tiếp đãi khách quý, thật sự không có thời gian trở về, nếu không thì chờ đến lúc cháu làm xong việc rồi trở về, lúc đó sẽ nói kỹ càng với ông.”

“Nói kỹ càng cái gì hả? Không cần phải nói kỹ càng đâu, cháu chỉ cần nói là mình có đồng ý hay là không.”

Ông cụ Cố từng bước ép sát.

Cố Họa Y vuốt vuốt cái trán, do dự một chút rồi nói: “Những lời mà Lý Phàm nói đại biểu ý tứ của cháu, anh ấy nói như thế nào thì làm như thế đó.”

“Cháu! Cái con nhóc này, cháu muốn chọc giận chết ông có đúng không hả! Lý Phàm là một tên phế vật, dựa vào cái gì mà đại diện cho cháu!”

Ông cụ Cố sắp bị chọc giận đến sôi hết cả người, vốn dĩ nghĩ là chỉ cần gọi cho Cố Họa Y một cuộc điện thoại là có thể giải quyết vấn đề, thật sự không nghĩ tới Cố Họa Y lại đá quả bóng da qua cho Lý Phàm.

“Ông nội, đến bây giờ mà ông vẫn cho rằng Lý Phàm là một tên phế vật, nếu như anh ấy là phế vật, vậy thì tất cả mọi người trong gia đình chúng ta còn chẳng bằng phế vật.”

“Lời này của cháu là có ý gì hả, cháu của ông mạnh hơn cậu ta nhiều, cháu cứ nói là mình có làm theo những gì ông nói hay không, đừng có nói mò những thứ vô dụng đó với ông.”

Sau khi ông cụ Cố nói xong, vô cùng tức giận trừng mắt liếc nhìn Lý Phàm, cảm thấy chắc chắn là Cố Họa Y đã bị mấy lời nói ngon ngọt của Lý Phàm lừa bịp.

“Cháu vẫn là lời nói lúc nãy, những lời Lý Phàm nói là đại biểu cho ý của cháu.”

“Cô thật sự làm tôi tức chết rồi, tôi không có đứa cháu như cô! Gia đình của các người đều không phải là con cháu của nhà họ Cố chúng tôi.”

Sau khi ông cụ Cố rống lên một câu thì cúp điện thoại, tức giận hầm hầm muốn nói những lời tàn nhẫn hơn với Cố Thiệu Huy, Cố Thiệu Phong lại dùng sức kéo ông cụ Cố một chút.

“Ba ơi, ba đừng xúc động mà, đừng giận đừng giận, hại đến sức khỏe, trước tiên ba bớt giận đi.”

Cố Thiệu Phong cũng không muốn cục diện hỗn loạn, nếu như công ty nhà họ Cố thật sự không chịu được nữa, sau này còn phải tìm đường sống từ chỗ Cố Họa Y, bây giờ ít nhất cũng phải biểu hiện tốt một chút.

Ông cụ Cố trợn tròn mắt nhìn Cố Thiệu Phong, cũng muốn mắng Cố Thiệu Phong cùng bọn họ.

“Ba ơi, ba nghe con nói đi.”

Cố Thiệu Phong cúi người xuống tiến đến bên tai ông cụ Cố thấp giọng nói: “Ba ơi, ba đừng tức giận, ba đừng bị anh cả dẫn dắt đi sai đường anh cả của con vẫn luôn có mối thù cũ với nhị phòng, cho nên chắc có lẽ là đang ầm ĩ muốn tách ra với nhị phòng.”

“Nhưng mà hiện tại nhị phòng lại có tư thế vùng dậy mạnh mẽ, nói không chừng sau này chúng ta phải dựa vào nhị phòng để chống đỡ cho chúng ta, chúng ta không thể nói chuyện tuyệt tình với bọn họ, không cần phải lấy cứng đối cứng đâu, cứ thuận lông mà vuốt thôi, nói không chừng lại có thể lấy được lợi ích.”

Cố Thiệu Phong một lòng muốn có lợi ích, về phần đạo đức tiết tháo cái gì đó trong mắt của ông ta chẳng là cái thá gì hết.

Chỉ cần có thể lấy được đủ lợi ích, cho dù là ông trời thì Cố Thiệu Phong cũng dám bán đứng.

Cho nên lúc này Cố Thiệu Phong một lòng suy nghĩ vì lợi ích, căn bản cũng không chú ý đến suy nghĩ của Cố Thiệu Dũng.

Ông cụ Cố cũng là một nhân vật sống lâu đời, được Cố Thiệu Phong nhắc nhở như thế, trong lòng cũng tỉnh táo lại một phen.

Lúc nãy mình bị tức đến choáng váng đầu óc, vậy mà có hành động thiếu suy nghĩ trong cơn tức giận.

Mặc kệ là sự hào nhoáng lúc này của Cố Họa Y, hay là mối quan hệ của Lý Phàm và Tiền Phúc, đều đại biểu cho hai người bọn họ đã vùng dậy mạnh mẽ, đám người nhà họ Cố có ai vượt qua được bọn họ đâu? Tinh tế suy nghĩ lại, ông cụ Cố đã hoàn toàn bình tĩnh, cảm thấy lời nhắc nhở của Cố Thiệu Phong rất đúng.

“Thằng ba, con nói đúng đó, lúc nãy suýt chút nữa là ba đã phạm phải sai lầm lớn rồi.”

“Ba, nghĩ rõ ràng là được rồi, bây giờ lấy nhu mới có thể thắng cương, lấy cứng đối cứng cuối cùng hai bên cũng chỉ tổn hại mà thôi.”

Ông cụ Cố chậm rãi gật đầu, cảm xúc hòa hoãn lại, mở miệng nói: “Lý Phàm, lúc nãy là do ông hơi tức giận, cháu đừng để trong lòng.”

Nhìn thấy ba của mình đột nhiên lại thay đổi thái độ, trong nháy mắt hai mắt của Cố Thiệu Dũng đột nhiên mở to hơn, nhịn không được mà cất cao giọng kêu: “Ba ơi, sao ba lại có thể nói xin lỗi với Lý Phàm!”

“Cái thằng con bất hiếu này, suýt chút nữa đã phá hủy mối quan hệ của ba với con cháu, con còn không nhanh nói xin lỗi với Thiệu Huy và Lý Phàm đi.”

Ông cụ Cố âm trầm nói.

Trong nháy mắt sắc mặt của Cố Thiệu Dũng khó coi giống như là mẹ chết, có làm như thế nào cũng không nghĩ tới cây gậy của ông cụ Cố lại rơi ở trên đầu mình.

Nói xin lỗi với Cố Thiệu Huy còn có thể nhẫn nhịn một chút, nói

xin lỗi với Lý Phàm, chuyện đó ông ta tuyệt đối không làm được.

“Ba, ba vậy mà lại kêu con nói xin lỗi cậu ta, cậu ta là một tên phế vật ăn uống miễn phí ở nhà chúng ta, dựa vào cái gì mà kêu con xin lỗi cậu ta cơ chứ?”

“Chỉ dựa vào việc người ta có bản lĩnh hơn con! Người ta có thể tìm kiếm đơn đặt hàng cho công ty của chúng ta, nếu như không có Lý Phàm tìm Tiền Phúc hỗ trợ, con đã sớm kinh doanh công ty chúng ta tiêu đời rồi.”

Ông cụ Cố nghiêm giọng quát lên.

Sắc mặt của Cố Thiệu Dũng đông cứng, trong lòng cảm thấy vô cùng cay đắng.

Chương 556: Cũng lấy cho tôi một căn

Đúng là công ty gia đình kinh doanh không tốt, nhưng mà cái đó cũng không phải là chuyện sai lầm của Cố Thiệu Dũng con đâu chứ.

Kể từ lúc ông cụ Cố kinh doanh thì công ty đã càng ngày càng tệ rồi, Cố Thiệu Dũng đã hao tâm lao lực kinh doanh, cho dù không có công lao thì cũng có khổ lao.

Không chịu nhìn cái tốt của mình, cũng không thể kêu mình đi xin lỗi Lý Phàm.

Trong lòng của Cố Thiệu Dũng óan thầm một trận, cứng cổ nói: "Dựa vào cái gì mà kêu con xin lỗi chứ, con không có sai gì hết, con sẽ không xin lỗi đâu."

"Thằng con bất hiếu này, lời của ba mà con còn không chịu nghe nữa hả!"

"Ba ơi, ba nói đúng thì còn nghe theo, ba nói không đúng con cần gì phải nghe cơ chứ, con đã sớm không phải con nít nữa rồi, vở kịch nhất gia chi chủ uy nghiêm con đã chơi hơn hai mươi năm rồi, ba không cần phải dùng cái chiêu này với con đâu."

Ông cụ Cố thấy ngày hôm nay không phải là ngày hoàng đạo, cho dù mình bị khinh bỉ như thế nào, mặc kệ Lý Phàm hay là Cố Thiệu Dũng, đứa nào cũng muốn làm mình tức chết đi được.

Cố Thiệu Huy âm thầm mừng rỡ trong lòng, không ngờ tới chuyện lại đảo ngược đến bước này, có thể nhìn thấy Cố Thiệu Dũng kĩch động cũng vô cùng tốt, bị tức nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đã có thể thở ra được một ngụm.

Lý Phàm cười lạnh nhìn Cố Thiệu Dũng, thản nhiên nói: "Bác cả không cần phải nói xin lỗi với tôi đâu, tôi không chịu được lời hối lỗi của bác cả."

“Cậu bớt nói chuyện âm dương quái khí ở chỗ này đi! Đừng có tưởng rằng cậu có thể leo lên được Tiền Phúc thì có thể phách lối, sẽ có một ngày cậu không may mắn, đến lúc đó tôi xem xem cậu sẽ phách lối như thế nào.”

Cố Thiệu Dũng vô cùng tức giận.

Ông cụ Cố nhẹ nhàng thở ra một hơi, có chút bất lực mà nói: “Được rồi, không muốn xin lỗi thì cũng được, bây giờ ông già này có ra mặt nói chuyện thì cũng không có tác dụng, mọi người thích làm như thế nào thì cứ làm như thế đó.”

“Thiệu Dũng, ba cứ nói như vậy đó, ngày hôm nay con đến đây tìm ba để xử lý chuyện này, bây giờ con lại không nghe lời ba, vậy thì sau này có chuyện gì con đừng đến tìm ba, ba không giúp được con cái gì hết.”

Trong lòng của ông cụ Cố vô cùng bất mãn đối với Cố Thiệu Dũng, lúc nãy Cố Thiệu Dũng rõ ràng chống đối ông cụ Cố, hoàn toàn không để lại mặt mũi cho ông cụ Cố.

Mặc dù trong lòng ông cụ Cố không đành lòng xử lý Cố Thiệu Dũng, nhưng mà cũng không thể không thu hồi lại chút mặt mũi của mình.

Lại cộng thêm sự trợ giúp của Cố Thiệu Phong, ông cụ Cố dứt khoát bộc lộ hết tư thái của mình, sau đó hòa hoãn mối quan hệ với gia đình Cố Thiệu Huy, lại chầm chậm lên kế hoạch để Cố Họa Y có thể cho gia đình lợi ích.

Lúc này, ông cụ Cố cảm thấy trái tim của mình vô cùng mệt mỏi, vì một gia tộc to như thế mà phải chịu nhục, không có đứa con cháu nào có thể để cho mình bớt lo.

Nhất là con trai cả Cố Thiệu Dũng, chẳng biết gì mà lại còn bảo thủ, căn bản cũng không phải là một nhân tài có thể dẫn dắt gia tộc phát triển tốt hơn.

Trong lòng của Cố Thiệu Dũng lạnh lẽo, nghe thấy lời nói tàn nhẫn từ trong miệng của ông cụ Cố, lúc này mới giật mình nhớ lời lúc

nãy của mình có hơi quá đáng, lúc này ông cụ Cố rõ ràng có hành động muốn vứt bỏ mình.

Bờ môi nhẹ nhàng chuyển động hai lần, Cố Thiệu Dũng muốn nói hai câu làm dịu nhưng mà lời đến cổ họng lại không nói được.

Do dự lại do dự, Cố Thiệu Dũng cảm thấy mình đã thất bại hoàn toàn rồi, không có mặt mũi tiếp tục ở lại đây.

Hung hăng cắn chặt răng, Cố Thiệu Dũng không nói tiếng nào mà xoay người nhanh chóng rời khỏi cửa nhà.

Ông cụ Cố nhìn bóng lưng đi khỏi của Cố Thiệu Dũng, trong lòng cảm thấy chua xót, nhưng mà nhanh chóng đè ép cảm giác chua xót xuống.

“Thiệu Dũng ấy à, thật ra ba cũng thấy quen rồi, thật sự không có mặt mũi gì hết, nên để nó nếm chút khổ sở đi, chuyện công ty gia đình không cần ai phải nhúng tay vào, cứ để nó chịu đựng khó khăn.”

Cố Thiệu Huy và Cố Thiệu Phong đều trầm mặc không nói lời nào, hai người bọn họ vốn dĩ cũng không có năng lực nhúng tay vào chuyện công ty, hiện tại trong công ty nhà họ Cố đều là do Cố Thiệu Dũng toàn quyền quyết định.

Ông cụ Cố nhìn Lý Phàm thật lâu, rũ xuống tầm mắt rồi nói: “Ba hơi mệt rồi, bọn con trở về hết đi, có đều chuyện Họa Y lên làm tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y đúng là một chuyện rất đáng mừng, thằng hai, đây là một chuyện đáng để con kiêu ngạo ăn mừng.”

Cố Thiệu Huy thấy chuyện này trôi qua như sóng êm biển lặng, ông cụ Cố có tâm ý muốn quay lại, sự căng thẳng và thấp thỏm trong lòng trong nháy mắt tan biến không còn nữa.

“Ba ơi, con đang chuẩn bị, hồi trước Lý Phàm mua biệt thự cho gia đình chúng con, chính là căn biệt thự có phong thủy tốt nhất trên đỉnh núi ở Hán Thành, qua mấy ngày nữa bọn con sẽ chuyển đến đó, tiệc ăn mừng Họa Y nhậm chức cùng với tiệc tân gia sẽ được

tổ chức cùng nhau, mời bạn bè và người thân đến tham dự, đến lúc đó bọn con đón ba qua đó ở vài ngày.”

Cố Thiệu Huy nói xong lại đắc ý cười cười, cảm thấy ngày hôm nay mình đã nở mày nở mặt, đều là bởi vì có Lý Phàm! Không ngờ tới là đứa con rể phế vật lại là một bảo vật.

Ông cụ Cố và Cố Thiệu Phong đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt kinh ngạc nhìn Cố Thiệu Huy và Lý Phàm.

Căn biệt thự có phong thủy tốt nhất trên đỉnh núi, hai người bọn họ đều đã từng nghe thấy, đây chính là căn biệt thự có bao nhiêu người giàu có ở Hán Thành muốn mua được, nhưng mà nhà đầu tư lại không chịu bán.

Trong truyền thuyết đã từng có một người giàu ra cái giá một trăm chín mươi tám phẩy tám tỷ, nhưng mà vẫn bị từ chối như cũ, biệt thự không bán như thế này sao có thể bị Lý Phàm mua được vậy?

Cho dù có mối quan hệ với Tiền Phúc, sợ là cũng sẽ không mua được căn biệt thự trên đỉnh núi.

Hơn nữa, cho dù Lý Phàm thật sự mua tới tay, vậy thì phải xài bao nhiêu tiền?

Nhà đầu tư bỏ ra hơn một trăm tám mươi tỷ mà cũng không bán, vậy chẳng phải là Lý Phàm phải mua với cái giá hai trăm bốn mươi tỷ, thậm chí là ba nghìn tỷ.”

Nhưng mà, Lý Phàm có nhiều tiền như vậy hả!

“Thằng hai, con không có nói đùa đó chứ, căn biệt thự đó có giá trị không nhỏ.”

Trong giọng nói của ông cụ Cố tràn đầy kinh ngạc.

“Con nghe nói là căn biệt thự đó do nhà họ Khang khai phát, nhà họ Khang là ông trùm trong giới bất động sản, biệt thự người ta không muốn bán, chỉ sợ là Tiền Phúc có ra mặt đi nữa cũng không giải quyết được cái gì.”

Cố Thiệu Phong nói theo.

Cố Thiệu Huy đắc ý ngẩng cao đầu: “Ha ha, trên thực tế cũng không tốn bao nhiêu tiền đâu, Lý Phàm là sư phụ của cậu cả nhà họ Khang, cậu cả nhà họ Khang cho Lý Phàm một cái giá vốn, chỉ có mấy tỷ mà thôi, lần này xem như bọn con chiếm được tiện nghi lớn.”

Thiếu chút nữa là hai mắt của ông cụ Cố và Cố Thiệu Phong đã rơi ra.

Dùng vài tỷ để mua được căn biệt thự đó, đó là chiếm tiện nghi tới cỡ nào, quả thật chiếm tiện nghi của tiện nghi.

Chỉ cần xoay tay bán đi một cái, ít nhất cũng phải bán được với một giá trị khoảng hai trăm bốn mươi tỷ, tương đương với lợi nhuận nhiều năm của công ty nhà họ Cố.

Trong nháy mắt tâm trạng của Cố Thiệu Phong vô cùng chua xót, giống như là có một con chanh tinh đang nhổ nước chua vào trong lòng của ông ta.

Đôi môi của Cố Thiệu Phong run nhè nhẹ, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt rồi mới nói: “Ở bên kia còn có biệt thự không vậy, với giá trị mấy tỷ một căn, cũng cho tôi mua hai căn… à không, chỉ cần mua một căn là được rồi.”

Đừng nói là mấy tỷ, cho dù ba mươi tỷ để có thể mua được biệt thự ở nơi đó, bán ra ngoài có thể kiếm được chín mươi tỷ cũng là chuyện dễ dàng, so với việc vô cùng khổ cực kinh doanh công ty gia tộc còn nhanh hơn nhiều.

“Lý Phàm, cậu là sư phụ của cậu cả nhà họ Khang, chắc chắn mặt mũi cũng đủ lớn, cho tôi cái giá vốn với. Không không, so với giá vốn cao hơn một chút cũng được, bán cho tôi một căn biệt thự đi có được không?”

Chương 557: Tâm cơ quá sâu

Cố Thiệu Phong thật sự ghen tị đỏ hết cả mắt, nếu như có thể có được một căn biệt thự với giá vốn, giữ nó hai năm rồi lại bán, cứ dựa theo xu hướng tăng lên của bất động sản, chỉ cần bán đi là có thể có được một khoản tiền dưỡng già rồi.

Lý Phàm mỉm cười lắc đầu: "Chú ba, tôi thật sự không có mặt mũi lớn như vậy đâu, tôi có thể mua với giá vốn đó là cậu cả nhà họ Khang làm phí bái sư, nếu như chú muốn mua thì cùng lắm cũng chỉ có thể giảm cho chú 20% mà thôi."

Giảm 20% đối với người mua nhà mà nói đã là một chiếc khấu hơn bình thường, cho dù có tìm quan hệ có mặt mũi đi nữa, giá phòng có thể giảm 10% xem như là ép trâu lắm rồi.

Đối với một căn biệt thự có giá trị như thế, giảm giá 10% là một cái giá không ít rồi chứ đừng nói chi là giảm tới 20%.

Trong nháy mắt sắc mặt của Cố Thiệu Phong xụ xuống, giảm 20% hoàn toàn không phù hợp với tâm lý mong muốn của ông ta.

"Cái này, cái này hơi ít, nói như thế nào cũng phải giảm giá 50% có đúng không, nếu không thì nó cũng chẳng làm rạng rỡ mặt của cậu cả nhà họ Khang, càng không làm rạng rỡ mặt của sư phụ cậu cả nhà họ Khang là cậu đây."

Cố Thiệu Phong bài vẽ một trận, muốn để Lý Phàm cố gắng thêm một chút, cho mình có chút lợi ích.

Người có được lợi ích làm sao có thể so với Cố Thiệu Dũng cái gì cũng không có.

"Tôi cũng không dám đảm bảo đâu, có hay không thì phải nói với cậu cả nhà họ Khang, có điều là biệt thự giảm giá 50% tôi thấy là không có chuyện đó đâu, nhà họ Khang vừa mới khai phá khu chung cư ở Hán Thành, bán lại cho chú ba một căn biệt thự chắc cũng có khả năng."

Cũng không phải là không thể cho Cố Thiệu Phong lợi ích, chỉ là Lý Phàm cảm thấy không thể cho ông ta quá nhiều lợi ích, có một câu nói là nếu như khi họ gặp khó khăn, ta giúp đỡ một chút thôi thì họ sẽ cảm kĩcℏ, nhưng nếu giúp quá nhiều họ sẽ sinh ra ỷ lại, một khi ngưng giúp sẽ chuyển sang oán giận mình.

Cho Cố Thiệu Phong quá nhiều lợi ích, khó tránh khỏi để ông ta cảm thấy tất cả lợi ích đều là thứ mà ông ta nên có, phải treo ông ta lên rồi không ngừng đánh mới có thể để cho ông ta biết rõ vị trí của mình.

Cố Thiệu Phong ai oán thở dài, nhưng mà suy nghĩ lại thì dù sau cũng có còn hơn không, mua một căn phòng ở với giá 50%, kiếm được vài chục tỷ cũng là chuyện dễ dàng.

“Vậy được rồi, cậu giúp một tay đi, nếu như có biệt thự thì không thể tốt hơn rồi, chuyện này hoàn thành, tôi sẽ cho cậu một cái bao lì xì lớn.”

“Haha, làm gì cần có bao lì xì chứ, chú ba, chú đang xem thường tôi đó.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Cố Thiệu Phong xấu hổ cười hai tiếng, suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Lý Phàm, cảm thấy Lý Phàm giống như là đang cảnh cáo mình cái gì đó.

“Khụ khụ.”

Ông cụ Cố ho khan hai tiếng: “Lý Phàm à, sao cháu lại trở thành sư phụ của cậu cả nhà họ Khang vậy, cháu dạy cậu ra cái gì?”

“Cậu cả nhà họ Khang thích đua xe, trình độ đua xe của tôi coi như cũng được, cho nên cậu ta liền bái tôi làm thầy, học tập kỹ thuật đua xe từ tôi.”

Ông cụ Cố ngây ngốc một chút, trong lòng có vô số con ngựa đang phi nước đại chạy ra.

Con mẹ nó chứ, cái này là có chuyện gì xảy ra?

Kỹ thuật đua xe của Lý Phàm tốt bao nhiêu, cậu cả nhà họ Khang nếu như thật sự muốn chơi xe, cao thủ đua xe như thế nào mà không mời làm sư phụ được cơ chứ, tại sao lại bái Lý Phàm làm sư phụ làm chi.

Không phải là ông cụ Cố nghĩ mãi không hiểu, mà là chuyện này thật sự đã phá vỡ tam quan của người ta.

Cố Thiệu Phong cũng không nghĩ ra, thấy như thế nào cũng cảm thấy Lý Phàm cùng với kỹ thuật lái xe không thể đặt cùng một chỗ.

“Haha, có bản lĩnh, Lý Phàm, cháu thực sự có bản lĩnh, trước đó mọi người đều đã nhìn sai hết rồi, không phát hiện ra chỗ xuất chúng của cháu, cháu cũng không sớm nói cho mọi người biết đi.”

Cố Thiệu Phong kiên trì vỗ мông nhựa, cái chuyện chiếm tiện nghi mua được căn biệt thự còn cần có Lý Phàm hỗ trợ.

Lý Phàm và ông cụ Cố, Cố Thiệu Phong nói chuyện phiếm hai câu, sau đó nói lời tạm biệt với hai người bọn họ, cùng nhau rời đi với Cố Thiệu Huy.

Sau khi Lý Phàm và Cố Thiệu Huy đi rồi, hai mắt của ông cụ Cố mới chậm rãi nhắm lại.

“Thằng ba, con cảm thấy Lý Phàm này như thế nào? Thằng nhóc này đã để cho ba nhìn không thấu, quả thật thay đổi rất lớn!” . TruyenHD

Ông cụ Cố cảm thấy Lý Phàm của hiện tại giống như là biến thành người khác, hoàn toàn không phải là một tên phế vật mặc cho người ta ức hïếp.

“Con cũng nhìn không thấu cậu ta, dựa theo những lời lúc nãy cậu ta đã nói, cậu ta vẫn luôn ẩn giấu mình, tâm cơ của thằng nhóc này rất sâu đó.”

Ông cụ Cố rất đồng ý với lời nói của Cố Thiệu Phong.

“Đúng là tâm cơ rất sâu, cũng không biết là phúc hay là họa đối với nhà của chúng ta nữa, vẫn nên đề phòng cậu ta một chút, tốt nhất là có được lợi ích từ trong tay của cậu ta, sau đó lại phân rõ giới hạn với cậu ta, ba cứ luôn cảm thấy sau này cậu ta sẽ làm ra loại chuyện tai họa gì đó.”

“Ba nói đúng, con cũng cảm thấy Lý Phàm không đáng tin cậy, sau này khó tránh khỏi rước lấy họa lớn.”

Ông cụ Cố và Cố Thiệu Phong lại nói với nhau vài câu, sau đó hai người đều lộ ra nụ cười vui sướиɠ.

…

Lý Phàm và Cố Thiệu Huy trực tiếp trở về nhà, không bao lâu Cố Họa Y với Vương Cẩn Mai cũng về nhà. Bận rộn cả một ngày, trêи mặt của Cố Họa Y đã có nét mệt mỏi rã rời.

Vương Cẩn Mai thì lại hưng phấn chịu không được, có nhiều nhân vật lớn trong giới kinh doanh lại vuốt мôиɠ ngựa bà ta, để Vương Cẩn Mai có một loại trải nghiệm mới trong cuộc đời.

Thậm chí Vương Cẩn Mai còn muốn quay lại video ở hiện trường, gửi cho nhóm chị em của bà ta xem, để bọn họ đều biết bây giờ thân phận của Vương Cẩn Mai bà ta cao quý đến cỡ nào.

“Vợ, mẹ vợ, hai người trở về rồi, nhanh chóng ngồi xuống nghỉ ngơi đi, để con đi pha trà cho hai người.”

Lý Phàm chuẩn bị đứng dậy pha trà rót nước, hôm nay tâm trạng của Vương Cẩn Mai vô cùng cao cho nên lần đầu tiên không dạy bảo Lý Phàm.

Cố Họa Y ngược lại có chút lo lắng, ngồi xuống: “Ba, bên phía ông nội có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Đừng có nhắc tới, bác cả của con xử lý chuyện không tốt, đến lắc lư ở chỗ ông nội con muốn có đơn đặt hàng cho công ty gia đình,

Lý Phàm nói đạo lý với bọn họ cả nửa ngày, cuối cùng cũng có thể thuyết phục được ông nội con, tạm thời không có chuyện gì đâu."

"Nhưng mà bây giờ công ty trong nhà đều giao cho bác cả của con phụ trách, chỉ sợ là trong lòng của anh ta sinh ra chuyện bất mãn rồi lại làm ra chuyện gì đó, gần đây con vẫn nên phải cẩn thận một chút, cố gắng phòng ngừa tránh liên lạc với bác cả của con."

Cố Thiệu Huy đưa ra một câu đề nghị, đối với sự hiểu biết của Cố Thiệu Huy với Cố Thiệu Dũng, cảm thấy người anh cả này của mình chắc là sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy đâu, chắc chắn sẽ còn làm ra chuyện thêu thân ở phía sau.

Cố Họa Y chậm rãi gật đầu, trái tim nhấc lên rốt cuộc cũng đã rơi xuống, chỉ cảm thấy bên phía ông nội không làm ồn ào, Cố Họa Y cảm thấy chuyện này sẽ không có vấn đề gì.

"Bên chỗ ông nội không có vấn đề gì là tốt rồi, con chắc chắn sẽ cẩn thận với bác cả, nếu như ông ấy tìm con thì con không gặp ông ấy là được."

"Ừm, không riêng gì việc không gặp, điện thoại của anh ta cũng không thể nhận, miễn cho anh ta ghi âm điện thoại lại truyền đi làm hủy hoại thành danh của con."

Cố Thiệu Huy suy nghĩ chuyện này rất cực đoan, cảm thấy vẫn nên phải phòng thủ Cố Thiệu Dũng cẩn thận, không thể để cho ông ta lưu lại bất cứ cơ hội nào.

Lý Phàm bưng trà tới, vừa cười vừa nói: "Vợ, ngày hôm nay chắc em mệt muốn chết rồi."

"Vẫn ổn, chỉ là xã giao với người ta có chút phiền toái, có điều là lĩnh vực kinh doanh công ty thì đây là chuyện không thể tránh khỏi."

Cố Họa Y vui vẻ ra mặt nhìn Lý Phàm, trong lòng tràn đầy cảm kïcℏ, nếu như không có Lý Phàm thì có trời mới biết bây giờ mình sẽ trôi dạt tới bộ dạng gì.

Nhớ đến những chuyện trước kia người trong nhà đã từng làm, Cố Họa Y cảm thấy không có Lý Phàm thì cuộc sống của mình chắc chắn sẽ vô cùng đen tối.

Chương 558: Cọc ngầm

“Hôm nay tập đoàn Họa Vân Y đã diễn ra một buổi khai trương long trọng, chủ tịch kiêm tổng giám đốc là cô Cố Họa Y tiến hành cắt băng khánh thành, đồng thời có bài phát biểu về việc thúc đẩy phát triển kinh tế Hán Thành…”

Trên tivi đang chiếu tin tức hồi chiều này, Laudrew, Thompson, Wallace ngồi cùng một chỗ chăm chú nhìn tin tức.

“Cô gái xinh đẹp này chính là vợ của Lý Phàm đó à?”

Laudrew hỏi.

“Đúng vậy, cô ta chính là vợ của Lý Phàm, trước đó làm việc trong công ty gia tộc nhà họ Cố, lần này chủ tịch kiêm giám đốc của tập đoàn mới thành lập, xem ra là có chút vấn đề.”

Thompson có chút có uể oải lên tiếng nói.

Mặc dù là được cứu trở về nhưng mà Laudrew cũng không đồng ý cho Thompson trở về, cái này khiến cho Thompson sa sút tinh thần.

“Thompson, cậu nên giữ vững tinh thần, chỉ có cậu là người quen thuộc nhất tình huống, chúng ta muốn hoàn thành nhiệm vụ thì phải cần có sự trợ giúp của cậu.”

Thompson cố gắng nặn ra vẻ tươi cười: “Được rồi, tôi sẽ cố gắng.”

“Lúc cậu bị Lý Phàm bắt, người phụ trách tiếp ứng với các người đâu rồi?”

“Anh ta còn chạy nhanh hơn cả tôi, cái tên đó quả thật giống như là một con thỏ vậy, thật là đáng chết, nhớ tới là tôi tức giận đầy bụng đây này.”

Thompson nổi nóng mắng một trận, sau đó mới hơi nghi hoặc một chút, nhìn về phía Laudrew: “Anh hỏi anh ta làm cái gì vậy, anh ta

chỉ là một con chuột nhát gan mà thôi.”

“Không không không, anh ta cũng không phải là một người bình thường, ngay cả tôi cũng không biết thân phận cụ thể của anh ta, bởi vì thông tin của anh ta được giữ bí mật với một quyền hạn rất cao, ngay cả tôi cũng không điều tra ra được, tôi chỉ thăm dò được anh ta là người được tổ chức xếp vào để đối phó với Long Môn, đã ẩn nấp hơn mười năm.”

Thompson giật mình, những chuyện Laudrew nói anh ta hoàn toàn không tin được.

“Anh, anh ta thật sự là người được xếp vào để đối phó với Long Môn hả? Tại sao anh ta lại phụ trách tiếp ứng cho chúng ta, cái này khiến cho tôi không thể hiểu được.”

“Tôi cũng không hiểu, nhưng mà đây chính là sự thật, chúng ta cần phải tìm được anh ta, nếu như anh ta có thể giúp đỡ, vậy thì coi như là tốt rồi.”

Laudrew nhìn Thompson bằng ánh mắt mong đợi, Thompson vuốt vuốt cái trán, cố gắng nhớ lại phương thức liên lạc.

“Hình như là chúng tôi có một phương thức liên lạc dự bị, có một số điện thoại, sau khi gọi tới chỉ cần nói ám hiệu, sau đó cứ chờ đợi là được rồi.”

“Vậy thì còn chờ gì nữa, nhanh chóng liên hệ với anh ta đi.”

Thompson do dự một lát, sau đó cầm điện thoại ra bắt đầu gọi cho dãy số trong trí nhớ.

Điện thoại được kết nối rất nhanh, truyền đến một âm thanh có chút già nua: “Ai nha, đây là nhà vệ sinh công cộng ở Thủy Xa Hạng, không có chuyện gì thì đừng có gọi điện thoại cho tôi.”

“Phương phiến nhị bị hồng đào lão đánh chết, tiểu Vương muốn tìm đại Vương.”

Thompson nói rất nghiêm túc.

Trong điện thoại trầm mặc trong chốc lát, sau đó âm thanh già nua kia lại nói: “Đại vương đi xem ba hai năm rồi, cậu là người ở đâu.”

“Tôi là khỉ trên núi.”

“Biết rồi, cậu chờ đi.”

Trong điện thoại di động truyền đến âm thanh bị cúp máy, Thompson để điện thoại di động xuống rồi nói: “Nói xong ám hiệu rồi, kêu chúng ta chờ.”

“Vậy thì cứ chờ thôi, hy vọng là có thể có một kết quả tốt.”

Ba người Laudrew tiếp tục xem tin tức, yên lặng chờ đợi đối phương trả lời điện thoại.

Nhưng mà đợi một cái liền đợi hết mấy tiếng đồng hồ, đợi đến lúc trăng lên rồi điện thoại của Thompson mới vang lên.

“Oh my god, đây chắc là anh ta gọi điện thoại lại trả lời, hy vọng không phải là cuộc điện thoại của mấy tên bán hàng đáng chết.”

Thompson vừa nói vừa ấn nghe điện thoại.

“A lô, tôi là Thompson.”

“Tôi biết, cậu có chuyện gì thì nói nhanh đi, chẳng lẽ là cậu không bị bắt hả?”

“Tôi đã bị bắt lại, nhưng mà đã được trao đổi, tổng bộ phái Laudrew cùng với đội chiến đấu thứ mười một đến, bây giờ chúng tôi cần có sự giúp đỡ của anh.”

Thompson đi thẳng vào vấn đề.

“Ồ, cái này xem như phải bỏ vốn ra nha, trong Thủy Xa Hạng số 5 có quán rượu, các người có thể đi tìm tôi, có điều chỉ có thể đến ba người.”

“Được rồi, chúng tôi lập tức đến đó.”

Thompson cúp điện thoại: “Anh ta kêu chúng ta đi đến đó, trong quán bar Thủy Xa Hạng, chỉ có ba người được đến đó.”

“Chúng ta đúng lúc có ba người, mỗi người mang theo một cây súng.”

Laudrew nói.

Wallace vẫn luôn không nói gì lại móc ra hai cây súng ngắn từ bên hông đưa qua cho Thompson và Laudrew.

Sau khi ba người bọn họ họ chuẩn bị xong thì rời khỏi khách sạn, lái xe đi về phía Thủy Xa Hạng.

Thủy Xa Hạng là một địa danh cổ xưa, có rất nhiều lời đồn khác nhau về địa danh này, nhưng mà vẫn chưa có kết luận.

Nhưng mà nơi này có rất nhiều trạch viện trên trăm năm, bây giờ đều đã được cải tạo thành các loại quán bar khách sạn nhỏ nhỏ, kinh doanh tốt ghê gớm.

Thủy Xa Hạng số năm là một quán bar không có tên tuổi, trông có vẻ bí ẩn nhất trong khu phố.

Mặc dù quán bar này không có tên tuổi, nhưng mà thường xuyên mời các nhóm nhạc đến trú ngụ, ngược lại có tiếng tăm không nhỏ.

Lúc bọn người Thompson đi vào trong quán ba, nghe thấy âm nhạc heavy metal mãnh liệt, đây là nơi dành cho những người trẻ tuổi điên loạn, cái này khiến cho ba người Thompson có hơi lạc lõng.

“Oh my god, sao lại có một nơi ồn ào như thế cơ chứ, đúng là nằm ngoài dự liệu của tôi.” Laudrew oán trách nói: “Cậu nhanh chóng xem xem anh ta đang ở đâu, âm nhạc như thế này làm cho tôi không chịu đựng được.”

Ánh mắt Thompson tìm kiếm bốn phía, có chút bất đắc dĩ mà nói:

“Có quá nhiều người, quá hỗn loạn, tôi cũng không nhìn ra được anh ta đang ở đâu.”

Wallace cảnh giác chú ý dòng người xung quanh, lúc có một nhân viên phục vụ đi đến gần, tay của Wallace đột nhiên nắm chặt cây súng.

Ánh mắt như chim ưng nhìn chằm chằm vào nhân viên phục vụ đó, Wallace cảm thấy khí tức nguy hiểm từ trên người của nhân viên phục vụ.

“Phản ứng của anh không tệ đó, không hổ là người của đội chiến đấu thứ mười một, đi theo tôi, anh Phàn đang chờ các người trong hầm.”

Sau khi nhân viên phục vụ nói xong thì xoay người rời đi, ba người Wallace liếc mắt nhìn nhau đi theo bước chân của nhân viên phục vụ.

“Hai người cẩn thận một chút, nhân viên phục vụ ở đây quả thật không đơn giản, các người chú ý bước đi của cậu ta, đó chính là cao thủ, nếu như quả thật có xảy ra chuyện gì đó, chưa chắc là tôi có thể bảo vệ được cho các người.”

Cảm xúc của Wallace có hơi căng cứng, hối hận vì đã không mang theo mấy tên thủ hạ tới đây.

Laudrew và Thompson nghe Wallace nói như vậy thì sắc mặt cũng có chút khó coi, hai người không hẹn mà đều nghĩ tới hậu quả xấu nhất.

“Đáng chết, tôi mà biết thì tôi đã về rồi. Laudrew, tôi muốn trở về, ngày mai anh thả tôi về nước đi, tôi tự mua vé máy bay là được rồi.”

“Ngậm miệng lại! Không hoàn thành nhiệm vụ này thì cậu trở về thì cũng chỉ có một con đường chết.”

Laudrew hung hăng trợn mắt nhìn Thompson, cảm thấy Thompson là con sâu làm rầu nồi canh, ngay cả tâm tư muốn bóp chết cũng

có.

Lúc này nhất định phải đoàn kết, sao có thể nói ra câu chạy trốn.

Thompson bất đắc dĩ liếc mắt sang nơi khác, im lặng đi theo đám người vào trong lối đi dưới lòng đất.

“Các người tự động đến tìm anh Phàn, cần gì phải khẩn trương như vậy?”

Nhân viên phục vụ vừa cười vừa nói.

Chương 559: Tin tức tốt

Ba người Laudrew lộ ra nụ cười xấu hổ, không trả lời câu hỏi của nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ dẫn theo ba người bọn họ đi xuống bậc thang, mở cửa tầng hầm ra, đứng ở bên cạnh cửa ra hiệu cho ba người bọn họ đi vào.

Bọn người Laudrew đi vào trong tầng hầm, nhìn thấy anh Phàn trong tầng hầm với tiếng nhạc êm dịu.

Trong tầng hầm giống như là một nhà xưởng nhỏ, bày trí đủ loại công cụ, mấy dụng cụ như kẹp kìm bào phay đều có đầy đủ.

Nhìn anh Phàn như là người có ăn học đang ngồi trước bạn làm việc híp mắt nhìn khẩu súng đang tháo dỡ ở trên bàn.

“Anh, anh Phàn, tôi là Thompson, trước đó chúng ta đã từng gặp nhau ở sân bay, nhưng mà khi đó không phải có dung mạo này.”

Anh Phàn ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn Thompson.

“Đừng có nhắc tới chuyện sân bay với tôi, mặt mũi của tôi đều đã bị ném sạch hết rồi, trước kia tôi thực hiện nhiệm vụ chưa từng thất bại, nhưng mà cậu lại tăng thêm lần thất bại thứ nhất trong ghi chép hành động của tôi, tôi thật sự phải cảm ơn cậu một phen.”

Thompson cảm thấy cả người đều đang phát lạnh, nhịn không được mà lùi về phía sau hai bước: “Chuyện này tôi cũng không nghĩ tới, ai mà biết được mạch não của Lý Phàm lại kín như thế, vừa nhìn liền có thể đoán được tính toán của tôi.”

“Tôi không muốn nghe nói nhảm, nói ý đồ các người đến đây đi.”

“Tôi là Laudrew, lần này tổng bộ phái tôi đến đây để lấy máu của Lý Phàm, bây giờ chúng tôi không có manh mối, không biết nên

làm như thế nào, cho nên muốn tìm anh để suy nghĩ biện pháp.”

Anh Phàn sửng sốt một chút, sau đó nghiêng đầu qua nhìn về phía Laudrew.

“Muốn lấy máu của cậu ta hả, các người muốn phân tích gen của nó?”

“Tôi cũng không biết, tôi cũng dựa theo mệnh lệnh của tổng bộ mà làm việc thôi, tôi biết anh là cái cọc ngầm tổng bộ đã xếp vào, cho nên tôi mới nhờ anh giúp đỡ.”

Anh Phàn buông thõng mi mắt, dường như là đang suy nghĩ lời thỉnh cầu của Laudrew.

“Chuyện này cũng không thể giúp được, các người có biết thân phận của Lý Phàm không, cậu ta không phải là người bình thường đâu. À đúng rồi, các người cũng đâu có biết, bởi vì tôi vẫn còn chưa truyền tin tức về mà.”

Sắc mặt của ba người Laudrew hơi kinh ngạc, rõ ràng là anh Phàn muốn nói với bọn họ nghe thân phận của Lý Phàm không đơn giản.

Lý Phàm còn có thân phận gì không đơn giản vậy?

“Cậu ta có thân phận gì vậy, dựa vào tư liệu điều tra của chúng tôi điều tra được cậu ta chỉ là một người bình thường thôi, cũng không có bối cảnh thâm hậu.”

“Đó là bởi vì các người không biết, tôi cũng vừa mới nhận được tin tức, Lý Phàm là thiếu chủ của Long Môn, sau này là người kế thừa Long Môn, không, cậu ta có kế thừa hay không còn chưa chắc đâu, phải xem xem cậu ta với long hậu tranh đoạt với nhau xem ai thắng.”

Hai mắt của ba người Laudrew trong nháy mắt trợn to, đều bị tin tức mà anh Phàn nói ra làm cho khïếp sợ.

Long Môn, đây chính là tổ chức đã tranh đấu với bọn họ mấy trăm

năm.

“Còn là thiếu chủ của Long Môn, vậy thì chúng ta nên bắt cậu ta, chẳng phải có cơ hội mượn cậu ta để khống chế Long Môn rồi à?”

Trong ánh mắt của Laudrew lóe lên ánh sáng cuồng nhiệt.

“Nghĩ cũng không tệ đó, nhưng mà cậu cho rằng cậu ta có thể bị bắt dễ dàng như vậy à?”

Trong giọng nói của anh Phàn tràn đầy sự mỉa mai.

Laudrew ngạc nhiên nhìn anh Phàn, do dự một chút, vẫn là không nói lời nói trong lòng ra.

Dù sao mình cũng cầu xin sự giúp đỡ của anh Phàn, có rất nhiều chuyện không thể nói từ tận đáy lòng.

Anh Phàn cầm bộ ống ở trên bàn nhẹ nhàng lau sạch, chậm rãi nói: “Tôi chỉ có thể nói với các người là thật xin lỗi, tôi không thể giúp các người được, bởi vì tôi còn có kế hoạch quan trọng hơn cần phải thực hiện.”

“Một sự trợ giúp nho nhỏ cũng không thể cung cấp được nữa? Hay là chúng ta có thể hợp tác với nhau, anh giúp chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ, chúng tôi cũng sẽ giúp anh hoàn thành kế hoạch.”

Laudrew cố gắng hết sức tranh thủ.

Anh Phàn cười cười lắc đầu nói: “Không cần đâu, chúng ta vẫn nên tách riêng ra mà làm việc đi, có điều là hy vọng miệng của các người đóng chặt một chút, đừng có làm lộ ra sự tồn tại của tôi.”

Laudrew bất đắc dĩ nhún vai, lộ ra một vẻ mặt tiếc hận.

“Vậy được rồi, chúng tôi sẽ không nói ra bất cứ chuyện gì đâu, tối nay chúng tôi không có đến nơi này. Anh em, chúng ta đi thôi.”

Laudrew dẫn theo Thompson và Wallace rời khỏi, anh Phàn nhìn bóng lưng của ba người bọn họ biến mất, hai mắt hơi híp lại.

“Thật là một cái nhóm khốn nạn mà, kế hoạch của mình lại phải dời lại, Lý Phàm đáng chết, cậu lại có thể sống lâu thêm, có điều thời gian này không dài đâu.”

Sau khi anh Phàn nói xong thì hai tay nhẹ nhàng chuyển động ở trên bàn, cây súng ngắn bị phá bỏ linh kiện trong nháy mắt liền tổ hợp lại.

Lúc lắp ráp cây súng, tốc độ hai tay của anh Phàn nhanh đến nổi không thể thấy rõ.

Cửa tầng hầm lại được mở ra một lần nữa, nhân viên phục vụ trước đó quay lại nói: “Anh Phàn, bọn họ đều đã đi hết rồi.”

“Sắp xếp người tiếp cận bọn họ, nếu như bọn họ thành công thì không cần phải quan tâm đến, nếu như thất bại, thế thì giết hết những người chạy đi, tôi không muốn để cho bọn họ làm hỏng kế hoạch của tôi.”

“Vâng, nếu không thì bây giờ giết bọn họ luôn?” Trong ánh mắt của nhân viên phục vụ lóe lên sự hung ác.

“Làm như vậy sẽ bị người ta hoài nghi, tôi cũng không muốn thân phận chính của tôi bị bại lộ, bây giờ tôi vẫn là cọc ngầm của bọn họ, có hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

Nhân viên phục vụ đi ra bên ngoài, anh Phàn nhắm mắt rơi vào trầm tư.

…

Một đêm nhanh chóng qua đi, một ngày mới lại bắt đầu.

Lý Phàm và Cố Họa Y đến công ty, bây giờ Cố Họa Y một lòng góp sức vào sự nghiệp, muốn phát triển tập đoàn Họa Vân Y lớn mạnh.

Tất cả các công việc của công ty đều đang trong tình trạng thúc

đẩy, nhưng mà chuyện được mọi người chú ý nhất vẫn là chuyện thí nghiệm phương thuốc.

Hách Vạn Lý cùng với tiến sĩ Hàn bộ phận dược đến phòng làm việc của Cố Họa Y, trên mặt của hai người đều lộ ra nụ cười vui sướng.

“Có tin tức tốt, có tin tức tốt.”

Hách Vạn Lý kích động nói.

Lý Phàm nở nụ cười, đã đoán được tin tức tốt là cái gì.

“Phó tổng giám đốc Hách có tin tức tốt gì thế, có phải là thí nghiệm nghiên cứu phương thuốc đã có kết quả rồi không?”

Cố Họa Y cười hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, hiệu quả thí nghiệm vô cùng tốt, cụ thể như thế nào cứ để tiến sĩ Hàn nói đi.”

Tiến sĩ Hàn lén lút nhìn thoáng qua Cố Họa Y, sau đó nhanh chóng hạ thấp tầm mắt, trong lòng cảm thấy Cố Họa Y còn xinh đẹp hơn bất cứ người phụ nữ nào mà mình đã nhìn thấy trước đó.

Trong mơ hồ, tiến sĩ Hàn có ý ái mộ đối với Cố Họa Y.

Nhưng mà tiến sĩ Hàn đặt phần ái mộ này tận đáy lòng, cũng không hề để lộ ra.

Dù sao thì Cố Họa Y đã là vợ của người ta, hơn nữa người chồng chính quy Lý Phàm đang ngồi ở bên cạnh, cho dù tiến sĩ Hàn có vô vàn suy nghĩ thì cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

“Bộ phận dược lý của chúng ta liên kết với đại học thuốc trung y tiến hành nghiên cứu thuốc cùng với thí nghiệm tác dụng của thuốc, dùng nhân sâm hai mươi năm dời núi có hiệu quả hết sức rõ ràng, so ra còn có hiệu quả hơn so với thuốc ‘màu xanh nhỏ’ nhập khẩu.”

“Tác dụng của sâm núi mười năm còn rõ ràng hơn, tác dụng gần với thuốc màu xanh nhập khẩu và tác dụng còn tốt hơn nhiều so với các sản phẩm cùng loại ở trong nước, sử dụng sâm kém hơn sẽ không có tác dụng.”

Sau khi tiến sĩ Hàn nói xong thì đưa một phần tài liệu ở trong tay ra đặt ở trước mặt của Cố Họa Y.

Chương 560: Bảng tên số một

Mượn cơ hội đưa tài liệu, lúc tiến sĩ Hàn nhích gần lại Cố Họa Y liền hít một hơi thật sâu, cảm thấy trong không khí đều mang theo mùi hương trên người Cố Họa Y.

Lông mày của Lý Phàm có hơi kích động một chút, ánh mắt nhìn về phía tiến sĩ Hàn có chút bất mãn.

Tiến sĩ Hàn nhận ra sự bất mãn trong ánh mắt của Lý Phàm, trong lòng cũng sinh ra một cảm giác bất mãn.

Mình là Tiểu Hàn, có làm như thế nào tôi cũng mạnh hơn cái tên ăn bám là anh, anh còn dám có ánh mắt bất mãn với tôi, tổng giám đốc Cố gả cho anh đúng là uổng phí mà, đáng tiếc tôi không quen với tổng giám đốc Cố sớm hơn "Khụ khụ."

Hách Vạn Lý nhận ra bầu không khí có chút không đúng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Tiến sĩ Hàn, nói tiếp đi."

"À, sau khi chúng tôi đã tổng hợp lại chi phí, vô cùng đề xuất lấy nhân sâm hai mươi năm làm nguyên liệu, đồng thời còn đề nghị thu mua căn cứ trồng nhân sâm hai mươi năm, đảm bảo nguồn cung cấp nguyên liệu sau này."

Sau khi Cố Họa Y nghiêm túc nhìn tài liệu, vui mừng nói: "Thật sự vất vả cho tiến sĩ Hàn rồi, đề nghị của anh không tệ, tôi cảm thấy có thể tiếp thu được, phó tổng giám đốc Hách, chú cứ nói đi?"

"Đương nhiên đề nghị của tiến sĩ Hàn, tôi cũng vô cùng ủng hộ."

Nhìn thấy Cố Họa Y và Hách Vạn Lý đều đồng ý với đề nghị của mình, tiến sĩ Hàn đắc ý ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía Lý Phàm, trong ánh mắt dường như có một tia khiêu khích.

"Anh cảm thấy không ổn."

Lý Phàm bình tĩnh nói.

Tiến sĩ Hàn thay đổi sắc mặt, trong ánh mắt nhìn về phía Lý Phàm lập tức tràn đầy phẫn nộ.

“Anh dựa vào cái gì mà cảm thấy không ổn, đây chính là đề nghị hợp lý nhất.”

Tiến sĩ Hàn cao giọng quát lên.

Cố Họa Y hơi kinh ngạc nhìn về phía tiến sĩ Hàn, cảm thấy kỳ lạ là sao anh ta lại đột nhiên tức giận như thế.

“Tiểu Hàn, cậu tỉnh táo lại một chút đi, dù có lý cũng không thể lớn tiếng.”

Hách Vạn Lý vừa nói vừa dùng sức nháy mắt với tiến sĩ Hàn.

Tiến sĩ Hàn không biết Lý Phàm là ông chủ đứng phía sau, nhưng mà Hách Vạn Lý thì biết rất rõ ràng.

Lại nói tiến sĩ Hàn là do Hách Vạn Lý tuyển dụng vào, Hách Vạn Lý chuẩn bị xem tiến sĩ Hàn như là người mà mình bồi dưỡng chính.

Lúc này lại để tiến sĩ Hàn đối chọi gay gắt với ông chủ đứng ở phía sau, hậu quả đó rất không tốt.

“Giọng nói của tôi hơi lớn một chút, nhưng mà đây cũng là bởi vì anh ta làm cho tôi tức giận, anh ta cũng không phải là nhân viên của tập đoàn, dựa vào cái gì mà cảm thấy đề nghị của tôi không ổn, anh ta không có tư cách này.”

“Với lại, tôi đường đường là tiến sĩ y học, anh ta có bản lĩnh gì mà chất vấn đề nghị của tôi, những đề nghị này của tôi đều là căn cứ theo số liệu mà suy đoán ra, hoàn toàn phù hợp khoa học.”

Lý Phàm khinh thường cười cười, cảm thấy tiến sĩ Hàn đúng là một kẻ có đầu óc không biết sử dụng.

“Anh cảm thấy tôi không có tư cách chất vấn anh, một là bởi vì tôi

không phải nhân viên của tập đoàn, hai là bởi vì tôi không đủ bản lĩnh để chất vấn, là như thế này đó à?"

"Đúng vậy."

Tiến sĩ Hàn ngẩng đầu lên, giống như một con gà trống kiêu ngạo.

Lý Phàm lấy một bảng tên từ trong túi ra, lắc lắc với tiến sĩ Hàn: "Vậy anh nhìn bảng tên của tôi chút đi."

Tiến sĩ Hàn nhìn bảng tên ở trong tay của Lý Phàm, hai mắt trợn tròn lên, trên bảng tên rõ ràng có số.

1.

Điều này đại biểu Lý Phàm là nhân viên số một của công ty.

"Cái này, cái này nhân viên số một của công ty, hẳn là tổng giám đốc Cố mới đúng."

Tiến sĩ Hàn có chút xấu hổ nói.

"Vợ, để cho cậu ta xem bảng tên của em đi."

Lý Phàm thản nhiên nói.

Cố Họa Y hờn dỗi trợn mắt nhìn Lý Phàm, đặt bảng tên của mình lên trên bàn.

"Tiến sĩ Hàn, chồng của tôi là người sáng lập tập đoàn Họa Vân Y, cho nên anh ấy là nhân viên số một của công ty, tôi là số hai, anh không cần phải kinh ngạc đâu."

"Người, người sáng lập?"

Tiến sĩ Hàn kinh ngạc đến nổi da đầu đều muốn nổ tung, ba chữ người sáng lập đại biểu ý nghĩa gì, tiến sĩ Hàn vẫn hiểu.

Mình vừa mới làm cái gì vậy?

Vậy mà trong lúc vô tình mình đã đắc tội với người sáng lập công ty?

Hách Vạn Lý bất đắc dĩ dùng hai tay che kín mặt, đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Lý Phàm thu hồi bảng tên của mình: “Chúng ta lại nói đến lý do thứ hai của cậu, chỉ dựa vào việc sáng lập tập đoàn Họa Vân Y, chỉ bằng phương thuốc này là tôi đưa ra, cậu cảm thấy tôi có bản lĩnh chất vấn cậu hay không?”

Trên trán của tiến sĩ Hàn toát ra từng hạt mồ hôi lớn như hạt đậu, cảm giác xấu hổ và hối hận đan xen ở trong lòng, làm cho tâm trạng của tiến sĩ Hàn vô cùng phức tạp.

“Mặc, mặc dù anh là người sáng lập, mặc dù anh đã lấy ra phương thuốc, nhưng mà nhưng mà anh không phải là người học y, về phương diện chuyên nghiệp anh vẫn không có tư cách chất vấn tôi.”

Tiến sĩ Hàn cứng cổ nói.

Lúc này, tiến sĩ Hàn thẹn quá hóa giận nên không thèm đếm xỉa tới, thầm nghĩ lấy những nhân vật không cúi đầu sợ cường quyền làm tấm gương, cảm thấy mình không thể bị Lý Phàm ngăn chặn được.

“Cho dù anh có khai trừ tôi, tôi vẫn muốn nói đề nghị của tôi là hợp lý nhất, nếu như các người không nghe theo đề nghị của tôi vậy thì đại biểu các người ngu ngốc không có đạo lý, sau này chắc chắn sẽ không thể kinh doanh tốt tập đoàn Họa Vân Y.”

“Tiến sĩ Hàn, cậu ngâm miệng lại được không hả!”

Hách Vạn Lý kéo tiến sĩ Hàn lại, có suy nghĩ muốn che miệng của anh ta.

Tiến sĩ Hàn tức giận bất bình nói: “Sự thật rõ ràng rồi, có bản lĩnh thì cứ để anh ta nói đề nghị của tôi có chỗ nào không hợp lý đi, anh ta chỉ cần nói cho tôi khâm phục khẩu phục, tôi, tôi sẽ quỳ

xuống đất dập đầu gọi anh ta ông nội cũng được nữa là."

Cố Họa Y khẽ thở dài, cảm thấy tiến sĩ Hàn là một người có IQ cao nhưng mà EQ lại thấp, bây giờ muốn giảng hòa giúp cho anh ta cũng là chuyện không thể.

"Đây là do anh nói đó, chờ một lát nữa đừng có nuốt lời."

Lý Phàm cười nói.

"Ai nuốt lời là con chó, không, ai nuốt lời là cháu trai."

"Vậy tôi liền nói chỗ bất ổn trong đề nghị của anh, anh nói là đề xuất căn cứ vào chi phí hạch toán, sau đó tôi sẽ hỏi anh hai chi phí mà anh đã tính là bao nhiêu, có chính xác với giá của một viên thuốc hay không."

Tiến sĩ Hàn tính toán trong lòng một chút: "Chính xác với giá của mỗi viên thuốc, dùng di sơn sâm hai mươi năm thì giá thành là bốn nghìn rưỡi một hạt, dùng di sơn sâm mười năm thì giá thành một nghìn rưỡi một viên."

"Viên uống màu xanh có giá nhập khẩu là bao nhiêu, giá thành của các sản phẩm tương tự trong nước là bao nhiêu, chi phí tiếp thị là bao nhiêu, thiết bị nhà bán lẻ nên có thêm bao nhiêu lợi nhuận, nếu như thực hiện theo phương án đã nói thì giá xuất xưởng của sản phẩm phải là bao nhiêu để có đủ lợi nhuận."

Lý Phàm hỏi một đống vấn đề lớn, hỏi đến nổi làm tiến sĩ Hàn rối bời, có rất nhiều vấn đề tiến sĩ Hàn căn bản không cân nhắc tới.

"Chi phí nhập khẩu thuốc 'màu xanh nhỏ' rất thấp, không cao hơn ba nghìn, cụ thể là thấp bao nhiêu cũng không biết, chi phí của các sản phẩm cùng loại trong nước, bình thường, bình thường không cao hơn chín nghìn, về phương diện marketing tôi không hiểu… anh, anh nói những cái này có thể nghi ngờ tôi cái gì."

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ xem thường.

“Bởi vì anh không hiểu marketing, không hiểu chi phí hạch toán, cho nên anh chỉ tính toán từ chi phí nguyên vật liệu, giá thành của một viên thuốc là bốn nghìn rưỡi cộng thêm phí marketing, giá thành của một viên thuốc ít nhất phải từ chín nghìn trở lên, nếu như chúng ta thêm 30% lợi nhuận, vậy thì giá của một viên thuốc xuất xưởng là mười hai nghìn.”

Hách Vạn Lý vỗ vỗ sau lưng tiến sĩ Hàn đang ngây ngốc: “Tiểu Hàn, đề nghị lúc nãy có cậu thật sự có chút không ổn.”

Chương 561: Để lộ bí mật

“Có, có gì không ổn? Cho dù giá thành giống như lời anh ta nói, giá cao hơn một chút, nhưng thuốc của chúng ta có hiệu quả, chất lượng tốt. Đắt hơn một chút cũng là chuyện bình thường.”

Lấy lại tinh thần, tiến sĩ Hàn vẫn tỏ vẻ không phục, không hiểu phương án của mình rốt cuộc không ổn ở chỗ nào.

“Cậu thật sự không hiểu về việc marketing, vậy tôi sẽ nói với cậu.”

Hách Vạn Lý đang muốn giảng giải cho tiến sĩ Hàn thì đã thấy Lý Phàm xua tay với mình.

Hách Vạn Lý lập tức ngừng nói, biết là Lý Phàm muốn tự mình dạy dỗ tiến sĩ Hàn.

Lý Phàm khẽ mỉm cười một cái: “Anh muốn nói về tác dụng của thuốc vậy thì trước tiên chúng ta hãy nói về tác dụng, tác dụng sau khi dùng sâm núi già hai mươi năm mạnh hơn bao nhiêu so với viên thuốc màu xanh nhập khẩu, vậy anh nói xem thuốc thuốc ấm thận tráng dương bảo vệ sức khoẻ của chúng ta thì sao, hay là loại thuốc như viên thuốc nhỏ màu xanh lam?”

“Cái này, cái này khác nhau ở chỗ nào?”

Tiến sĩ Hàn cau mày, không nghĩ ra điểm then chốt trong đó.

“Tác dụng chữa bệnh của viên thuốc nhỏ màu xanh lam* trong đông y được xưng là loại thuốc bổ thận tráng dương, anh có thể hiểu được chứ?”

Viên thuốc nhỏ màu xanh lam: sidegra.

Mặc dù tiến sĩ Hàn học về thuốc tây nhưng cũng nghe hiểu một số thuật ngữ của đông y, biết ý nghĩa của thuốc lang hổ.

Trong nháy mắt Tiến sĩ Hàn liền tỉnh ngộ và hiểu ra mình nhầm

lẫn chỗ nào.

“Nhìn dáng vẻ của anh hình như là nghĩ ra rồi, công dụng của thuốc quá mạnh chưa chắc là chuyện tốt, hơn nữa chúng ta còn muốn kiếm tiền, công dụng của thuốc mạnh như vậy và được sử dụng như viên thuốc nhỏ màu xanh lam thì lượng tiêu thụ của chúng ta chắc chắn sẽ giảm mạnh.”

“Dưỡng ấm, dưỡng sinh chính là nhẹ nhàng bồi dưỡng, có tác dụng bổ sung sinh khí mà không lộ liễu, như vậy tốt cho cơ thể con người và đối với chúng ta kinh doanh cũng tốt, thuốc đông y và thuốc tây vẫn khác nhau.”

Lý Phàm nói xong thì tiến sĩ Hàn đã xấu hổ không chịu nổi.

Trước đó tiến sĩ Hàn hoàn toàn không ý thức được việc sử dụng và tiếp thị thuốc tây và thuốc đông y khác nhau, cho nên mới không ý thức được mình không ổn ở chỗ nào.

Hách Vạn Lý tiếp lời: “Ngài Lý nói rất đúng, tác dụng của loại thuốc này không thể quá mãnh liệt, thuốc bổ đông y bị làm thành thuốc tráng dương chẳng may uống vào xảy ra vấn đề, đó cũng là phiền toái lớn.”

“Tôi không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ là công dụng nhất định phải mạnh, cho nên mới…”

Tiến sĩ Hàn cúi đầu, nghĩ đến lá cờ vừa rồi mình mới dựng lên, trong nháy mắt không biết nên xử lý như thế nào.

Lẽ nào thật sự phải quỳ xuống dập đầu gọi Lý Phàm là ông nội?

Vậy thì chẳng phải là vứt hết mặt mũi của mình đi?

Nhưng mà đây còn là ở trước mặt Cố Họa Y. Sao có thể mất mặt trước nữ thần của mình được?

“Cho nên cứ bảo thủ như vậy? Không thể lắng nghe ý kiến khác của người khác? Thật không biết anh học được bằng bác sĩ như thế nào.”

Lý Phàm lạnh giọng nói.

Mặt mũi tiến sĩ Hàn căng đến đỏ bừng, đỏ như là có thể nhỏ ra máu, cảm thấy Lý Phàm đang làm nhục nhân cách mình.

“Tôi không, không có không lắng nghe ý kiến khác.”

Phản bác một câu yếu ớt, tiến sĩ Hàn nhìn về phía Cố Họa Y nói: “Tổng giám đốc, báo cáo thí nghiệm giao cho cô, lời đề nghị của tôi không hợp lý các cô có thể không tiếp thu, không có việc gì khác thì tôi đi trước.”

Tiến sĩ Hàn quay người muốn đi, cảm thấy vẫn nên lập tức rời đi thì tốt hơn, nếu không sẽ bị lời lẽ của Lý Phàm làm cho nhục nhã chết.

“Muốn đi như vậy? Thái độ của anh đối với cấp trên của mình chính là như vậy sao?”

Lý Phàm càng thêm không vui.

Vốn còn muốn cho cái tên bác sĩ miệng còn hôi sữa này một cơ hội nhỏ nhoi, thế nhưng tiến sĩ Hàn lại đang đi ngày càng xa trên con đường tìm chết.

“Tôi đã nói với Tổng giám đốc Cố, chẳng lẽ còn không thể để cho tôi đi?”

Tiến sĩ Hàn dừng bước nói.

“Vừa rồi ai nói quỵt nợ là cháu trai?”

Đầu tiến sĩ Hàn vang ầm một cái trở nên trống rỗng, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, lo lắng nhất chính là bị Lý Phàm nhắc đến cái gốc rạ này.

Ánh mắt tiến sĩ Hàn cầu cứu nhìn về phía Hách Vạn Lý, hi vọng Hách Vạn Lý có thể hỗ trợ cứu vãn một chút.

Hách Vạn Lý khẽ thở dài một tiếng, lùi về sau hai bước, hoàn toàn dập tắt ý định nói giúp tiến sĩ Hàn.

Mọi chuyện đã khiến tiến sĩ Hàn làm căng đến mức như vậy, giúp đỡ chắc chắn là sẽ không giúp ích được gì.

Ánh mắt Lý Phàm hài hước nhìn Tiến sĩ Hàn: "Nào, dám đánh cược thì dám phải chịu thua."

"Tôi… tôi, tôi không đánh cược với anh. Nói mà không có bằng chứng anh cũng tin, anh có phải ngu ngốc hay không? Tôi sẽ không nói chuyện với đồ ngốc như anh, cùng lắm thì ông đây mặc kệ."

Sau khi tiến sĩ Hàn gầm thét thì lao ra khỏi văn phòng, quyết định cho dù mất công việc lương cao này cũng không thể bị mất mặt.

Nhìn bóng lưng tiến sĩ Hàn rời đi, Lý Phàm hơi lắc đầu: "Thông báo cho Ban bảo vệ đi, nhốt tiến sĩ Hàn lại trước."

"Điều này e rằng không tốt lắm đâu, nếu không tôi nói chuyện với cậu ta trước một chút, định dẫn cậu ta đến xin lỗi cậu?"

Hách Vạn Lý thấp giọng nói.

"Không xin lỗi cũng không thành vấn đề nhưng không thể để anh ta làm lộ bí mật."

Trong lòng Hách Vạn Lý giật mình, lập tức liền hiểu ý của Lý Phàm.

Nhìn dáng vẻ tiến sĩ Hàn thì chứng tỏ là đã ghi hận trong lòng, nói không chừng sau này sẽ tiết lộ chuyện đơn thuốc ra ngoài, điều này thật đúng là không thể không đề phòng.

"Đã hiểu, bây giờ tôi sẽ đi xử lý."

Hách Vạn Lý bước nhanh ra khỏi văn phòng, liên hệ với người của Ban bảo vệ đi đuổi bắt tiến sĩ Hàn.

Cố Họa Y do dự một chút rồi nói: "Anh ta chính là một người đọc

sách đến choáng váng, anh cũng đừng làm ra sự việc quá lớn.”

“Yên tâm đi, anh chỉ là nói chuyện cẩn thận với anh ta, sẽ không làm gì anh ta.”

Lý Phàm chậm rãi ung dung đi ra khỏi văn phòng của Cố Họa Y, đi về phía Ban bảo vệ.

Khi Lý Phàm đang đi đến Ban bảo vệ thì đúng lúc gặp phải Hách Vạn Lý dẫn theo các nhân viên bảo vệ áp giải tiến sĩ Hàn trở về.

Dáng vẻ tiến sĩ Hàn có chút chật vật, trên mặt có thêm mấy vết bầm tím, hiển nhiên là trong quá trình chống cự anh ta đã bị đấm mấy phát.

Hách Vạn Lý mặt xanh mét, trong tay còn cầm điện thoại của tiến sĩ Hàn.

“Ngài Lý, cậu nói quá đúng, tên này thật là lòng lang dạ thú.”

Hách Vạn Lý vừa nói vừa đưa điện thoại tiến sĩ Hàn cho Lý Phàm.

Lý Phàm cầm điện thoại di động lên nhìn, trên màn hình là ảnh chụp từ điện thoại, từ đơn thuốc đến các loại số liệu thí nghiệm đều được chụp rất tỉ mỉ.

Chỉ những bức ảnh này cũng có thể chứng minh rằng tiến sĩ Hàn đã có suy nghĩ xấu trước khi xảy ra mâu thuẫn với Lý Phàm.

Bình thường trong quá trình thí nghiệm thì không cần thiết phải chụp ảnh các số liệu và tài liệu này.

“Các người khốn kiếp! Các người thả tôi ra! Các người không có quyền bắt tôi, trả lại điện thoại di động của tôi cho tôi. Tôi chỉ ghi lại một số số liệu thí nghiệm mà thôi, các người không thể vu oan cho tôi.”

“Có cần thiết phải ghi lại số liệu thí nghiệm bằng cách chụp ảnh không? Những số liệu này nên được lưu trong máy tính mới đúng.”

Lý Phàm thản nhiên hỏi.

Tiến sĩ Hàn sửng sốt một chút, sau đó cao giọng kêu: “Lúc làm thí nghiệm tôi quên mang theo laptop cho nên liền dùng di động chụp.”

“Vậy anh ngay cả đơn thuốc cũng đều chụp là muốn làm gì?”

“Tôi, tôi chuyện này, chuyện này…” Tiến sĩ Hàn hoàn toàn nghẹn lời, trong lúc nhất thời không biết giải thích vấn đề này thế nào.

“Áp giải đi vào, tôi muốn tâm sự thật tốt về cuộc sống với anh ta.”

Chương 562: Giết gà dọa khỉ

Tiến sĩ Hàn bị áp giải vào trong phòng giam của Ban bảo vệ. Sau khi Hách Vạn Lý đi theo Lý Phàm vào phòng giam thì cửa phòng giam bị đóng chặt lại.

Cảm giác có chút sợ hãi, tiến sĩ Hàn hoảng sợ nói: “Các anh muốn làm gì? Mau thả tôi đi, nếu không tôi sẽ tìm cảnh sát đến!”

“Trước tiên anh giải thích một chút về những thứ trong tay anh.”

Lý Phàm ngồi trên ghế nói.

“Vậy thì có cái gì mà giải thích? Vừa rồi tôi đã giải thích, có tin hay không là tùy anh, nhưng anh không thể, không thể giam giữ tôi, không thể làm hại đến quyền tự do của tôi!”

“Tiến sĩ chính là tiến sĩ, hiểu đạo lý rất nhiều, còn quyền tự do thân thể, tôi nhớ là hình như chúng ta từng ký Hiệp nghị bảo mật, xin hỏi tiến sĩ Hàn anh có nhớ điều khoản của Hiệp nghị bảo mật hay không?”

Lý Phàm vừa nhắc tới Hiệp nghị bảo mật thì cả người tiến sĩ Hàn lập tức ỉu xìu lại.

Giờ phút này trong lòng tiến sĩ Hàn vô cùng hối hận, hối hận vừa rồi tranh giành hiếu thắng, không nên vì Cố Họa Y mà thù địch Lý Phàm.

Lúc này chân ngựa đã lộ ra, nói một vạn lời nói dối cũng chưa chắc có thể trọn vẹn được, huống chi tiến sĩ Hàn vốn dĩ cũng không giỏi nói láo.

“Điều khoản giữ bí mật… cũng không nói không thể dùng điện thoại chụp ảnh.”

Tiến sĩ Hàn không đủ tự tin nói.

“Ha ha, lấy Hợp đồng giữ bí mật ra để tiến sĩ Hàn xem cho rõ.”

Lý Phàm lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào tiến sĩ Hàn, ánh mắt lạnh như băng khiến tiến sĩ Hàn cảm thấy toàn thân rét run.

“Không cần lấy, cho dù tôi chụp ảnh là sai, vậy thì dựa theo Hợp đồng giữ bí mật phạt tôi là được, không phải chỉ là bồi thường tiền sao? Tôi bồi thường cho anh.”

Tiến sĩ Hàn chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, càng suy đoán theo Lý Phàm thì tiến sĩ Hàn càng cảm thấy mình sắp xong đời.

Hách Vạn Lý lắc đầu: “Tiểu Hàn, cậu thật sự khiến tôi rất thất vọng, vi phạm Hợp đồng giữ bí mật không chỉ là chuyện bồi thường tiền mà còn phải đưa cậu ra xử theo pháp luật, thời hạn thi hành án ít nhất mười năm trở lên.”

“Mười, mười năm!”

Tiến sĩ Hàn cảm thấy máu toàn thân đều sắp nguội lạnh: “Không thể nào, các anh đang lừa tôi, tôi chỉ chụp mấy bức ảnh mà thôi, không có khả năng phán mười năm.”

“Anh có chắc là chỉ chụp mấy bức ảnh mà không truyền ảnh chụp đi không? Vậy anh giải thích cho tôi một chút, chuyện gì đã xảy ra với thư trong email của anh?”

Lý Phàm quay ngược màn hình điện thoại di động, lắc lư hai lần với tiến sĩ Hàn.

Nhìn giao diện email quen thuộc trên màn hình kia, trong nháy mắt tiến sĩ Hàn cảm thấy sức lực cả người giống như bị rút sạch.

“Đúng thế, đúng, tôi sai rồi, tôi cũng là bị ép buộc.”

Tiến sĩ Hàn bịch một cái quỳ trên mặt đất, tứ chi chạm đất bò về phía Lý Phàm, kêu khóc nói ra: “Tôi thừa nhận lỗi của tôi, tôi quỳ xuống cho anh, tôi dập đầu lạy anh, tôi gọi anh là ông nội, chỉ cầu xin anh thả tôi ra.”

“Bây giờ nhớ tới gọi ông nội? Không cần anh quỳ xuống gọi ông nội, cháu trai tôi mà rẻ tiền như anh thì tôi cũng thấy chướng mắt.”

Lý Phàm khinh thường nói.

Bịch!

Tiến sĩ Hàn dập đầu mạnh xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang lanh lảnh, nghe thôi cũng làm người ta cảm thấy đau đầu.

“Ông nội, ông nội Lý Phàm, anh nhất định phải tha cho tôi, tôi thật sự biết sai rồi. Tôi thật sự là bị bọn họ ép. Tôi là bị ép buộc bất đắc dĩ.”

“Anh có phải nên giải thích một chút gì đó hay không? Gọi ông nội cũng vô dụng.”

Lý Phàm nói xong dùng chân đá tiến sĩ Hàn một cái, đá tiến sĩ Hàn ngã ngửa trên mặt đất.

Lý Phàm thầm nghĩ trong lòng thật may mắn, mặc dù trước đó đã đề phòng một tay để đám người tiến sĩ Hàn ký Hợp đồng giữ bí mật, thế nhưng không nghĩ tới vẫn xuất hiện sơ hở.

Nếu như không phải hôm nay tiến sĩ Hàn tự mình giả vờ ngớ ngẩn thì e rằng còn không phát hiện được vấn đề.

Nhưng Lý Phàm cũng đã giữ lại một tay từ lâu, đơn thuốc giao cho tiến sĩ Hàn nghiên cứu dược lý không phải là bản chính mà là bản sửa đổi được sao chép, giảm bớt hai vị dược liệu.

“Tôi cũng muốn giải thích cẩn thận, nhưng tôi thực sự không biết họ là ai. Không biết làm thế nào họ có được đoạn video trước kia tôi gọi cô chủ, dùng email gửi video cho tôi, sau đó uy hiếp tôi nhất định phải mỗi ngày báo cáo chuyện của Tập đoàn Họa Vân Y, nếu không sẽ vạch trần tôi.”

“Tôi thực sự không có cách nào, tôi không muốn để cho mọi người biết những chuyện xấu trước đây tôi đã từng làm cho nên tôi chỉ

có thể, chỉ có thể báo cáo tình hình công việc hàng ngày và tình hình nội bộ tập đoàn Họa Vân Y.”

“Họ là ai tôi thật không biết, họ muốn làm gì tôi cũng không rõ ràng, ngoại trừ việc gửi báo cáo qua email cho họ mỗi ngày thì tôi chưa làm bất cứ điều gì, tôi thật sự chưa từng làm việc gì có lỗi với Tập đoàn Họa Vân Y.”

Tiến sĩ Hàn nói liền một mạch, sau khi nói xong lại dập đầu lạy Lý Phàm.

Lúc này Tiến sĩ Hàn không nghĩ tới chuyện khác, chỉ nghĩ Lý Phàm có thể thả mình thì cho dù là mất mặt một chút cũng không đáng kể.

Nhìn dáng vẻ tiến sĩ Hàn biến thành con sâu dập đầu, Hách Vạn Lý thở dài nặng nề.

“Tiểu Hàn, sao cậu lại hồ đồ như vậy? Chuyện như vậy mà cũng dám làm.”

“Tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi, cầu xin ông nội Lý Phàm tha cho tôi, nhất định phải ta cho tôi, đừng đưa tôi ra xử theo pháp luật, tôi có thể nghỉ việc.”

Tiến sĩ Hàn một lòng cầu xin tha thứ, chớp mắt một cái đã đập cái trán chảy máu.

“Tha cho tôi, nhất định phải tha cho tôi, chỉ cần anh có thể tha cho tôi thì muốn tôi làm gì cũng được.”

“Tha cho anh? Nếu bây giờ tha cho anh mà sau này có người phạm sai lầm thì phải làm sao?”

Tiến sĩ Hàn sửng sốt một chút, dừng lại động tác dập đầu.

“Sau này, sau này anh muốn xử lý thế nào thì xử lý, tôi đã chủ động nhận lỗi, không phải là thẳng thắn sẽ được khoan hồng sao?”

“Anh đây là thẳng thắn sẽ được khoan hồng sao? Nếu tôi không

tìm ra chứng cứ của anh thì e rằng bây giờ cái gì anh cũng đều không thừa nhận. Lão Hách, tìm cảnh sát tới đi, không phải vừa rồi anh ta muốn gọi cảnh sát tới sao?"

Lý Phàm định dùng điều khoản của Hợp đồng giữ bí mật để xử tiến sĩ Hàn theo pháp luật, cũng coi như là giết gà dọa khỉ cho tất cả trên dưới của tập đoàn xem một chút.

Tập đoàn Họa Vân Y vừa thành lập liền có người muốn tìm hiểu chuyện trong tập đoàn, điều này khiến trong lòng Lý Phàm có chút lo lắng.

"Vâng, ngài Lý."

Hách Vạn Lý lấy điện thoại di động ra, lúc đang chuẩn bị gọi điện thoại thì tiến sĩ Hàn đột nhiên từ dưới đất nhảy lên, hai tay duỗi về phía Lý Phàm bóp cổ.

"Mày, tên khốn kiếp! Tao liều mạng với mày. Tao cũng đã cầu xin tha thứ như vậy mà mày còn không chịu buông tha cho tao."

Tiến sĩ Hàn tâm lý vặn vẹo đôi mắt đỏ ngầu, biểu cảm trên mặt trở nên cực kỳ dữ tợn, giống như dã thú sắp ăn thịt người.

Hách Vạn Lý bị dáng vẻ của tiến sĩ Hàn làm cho sợ hãi, hốt hoảng lùi về phía sau mấy bước, mãi đến khi phía sau lưng tựa vào trên tường mới dừng lại được.

Hách Vạn Lý sợ hãi muốn bấm điện thoại gọi cảnh sát đến, thế nhưng ngón tay run rẩy dữ dội, hoàn toàn không ấn được phím gọi số điện thoại.

Mà tiến sĩ Hàn đã bổ nhào đến trước mặt Lý Phàm, nhìn hai tay của mình cách cổ Lý Phàm càng ngày càng gần, tiến sĩ Hàn lộ ra một nụ cười ác độc.

"Tao muốn giết mày! Giết… A!"

Không đợi tay tiến sĩ Hàn tới gần, Lý Phàm giơ chân lên đá mạnh vào ngực tiến sĩ Hàn.

Tiến sĩ Hàn hét thảm một tiếng, bay ra ngoài đập mạnh lên vách tường.

Chương 563: Lời mời thành lập hội thương mại

“Phụt!”

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Tiến sĩ Hàn phun ra, tiến sĩ Hàn từ từ ngã xuống đất, hai tay ôm lấy lồng ngực lõm xuống hét lên từng trận thê thảm.

“Xương sườn, xương sườn của tôi gãy rồi. Tôi bị thương, bị nội thương, mau gọi xe cấp cứu! Gọi xe cấp cứu đến giúp tôi!”

Giờ phút này kiến thức chuyên môn của tiến sĩ Hàn khiến anh ta có thể nhận định được tình trạng thương tích của mình, chắc chắn là gãy xương sườn, dường như phổi và gan cũng bị xương sườn gãy đâm vào gây thương tổn, nếu không sẽ không phun ra máu.

Gãy xương sườn không đáng sợ, nhưng nếu nội thương không được cấp cứu kịp thời, e rằng chẳng mấy chốc sẽ mất mạng.

“Anh không chết được, tôi sẽ để cho anh chấp nhận thẩm phán chính nghĩa.”

Lý Phàm khẽ cười nói.

Khi tung cú đá đó Lý Phàm không dùng quá nhiều lực, điều khiển sức mạnh của mình một cách hết sức kỳ diệu.

Sức mạnh đó đủ để khiến tiến sĩ Hàn bị thương nặng nhưng sẽ không để cho anh ta chết.

“Lão Hách, gọi điện thoại gọi cảnh sát tới đi.”

“A, à à.”

Lúc này Hách Vạn Lý mới lấy lại tinh thần từ trong cơn hoảng loạn, hít thở sâu hai hơi, ổn định tinh thần, bấm điện thoại của

cảnh sát.

Sau khi liên lạc với cảnh sát, Hách Vạn Lý nhìn tình trạng thê thảm của tiến sĩ Hàn mà trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi.

“Ngài Lý, không ngờ cậu còn biết võ, vừa rồi làm tôi sợ muốn chết, suýt chút nữa không biết nên làm cái gì.”

“Ha ha, nơi này giao cho ông.”

Lý Phàm đứng dậy rời đi, sau khi Lý Phàm rời đi, không ít nhân viên bảo vệ đã đến gần cửa và nhìn vào bên trong.

Nhìn thấy tình cảnh thê thảm của tiến sĩ Hàn giờ phút này, các nhân viên bảo vệ đều trợn tròn mắt.

Những nhân viên bảo vệ mà Tập đoàn Họa Vân Y thuê đều không phải người bình thường, kém nhất cũng là những người tinh nhuệ của đội chiến đấu đã xuất ngũ, cho nên đều có năng lực phân biệt.

“Tiến sĩ Hàn bị tổn thương cũng không nhẹ, cái này không phải là Phó tổng giám đốc Hách làm ra chứ?”

Một bảo vệ hóng hớt nói.

Hách Vạn Lý gượng cười lắc đầu: “Tôi không có khả năng đó. Vừa rồi tiến sĩ Hàn phát điên, muốn giết ngài Lý nhưng bị ngài Lý đạp một cước đá bay ra ngoài nên liền biến thành dáng vẻ như bây giờ.”

“Hít!”

Các nhân viên bảo vệ đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt đều lóe lên tia sáng khiếp sợ.

Nếu đánh người đến thổ huyết thì họ cũng có thể làm được, nhưng chỉ cần một cước đạp người ta đến thổ huyết là điều chắc chắn khó mà làm được.

“Cái này có chút lợi hại, chính diện đạp gãy xương sườn có độ khó

cao, hơn nữa nhìn dáng vẻ tiến sĩ Hàn là bị một lần duy nhất đạp gãy bảy, tám cái xương sườn, sức mạnh lớn cỡ nào chứ?"

"E rằng chỉ có binh vương mới có thể làm được, dù sao tôi cũng chưa từng gặp lính tinh nhuệ nào có thể trâu bò như vậy, chỉ có những kẻ trong truyền thuyết kia mới lợi hại như vậy."

"Cái này lợi hại hơn nhiều so với một chiêu mà chúng ta đã học để khống chế kẻ thù. Đây là một chiêu chết người, chỉ có đội phụ trách thi hành hành động chém đầu trong quân đội mới có người ghê gớm như vậy, ngài Lý chắc chắn là người mạnh mẽ giấu tài."

Các nhân viên bảo vệ rối rít gật đầu lia lịa, sau một hồi thảo luận nhất trí cho rằng Lý Phàm là người mạnh mẽ không để lộ tài năng.

"Sau này đều phải giữ vững tinh thần, nếu không để ngài Lý vạch ra những sơ hở của chúng ta thì coi như mất hết thể diện."

"Phải ở trước mặt ngài Lý biểu hiện tốt một chút, nói không chừng trước đây ngài Lý đã từng làm việc trong đội ngũ bí mật, cũng không thể để cậu ấy coi thường chúng ta."

Các nhân viên bảo vệ đều nâng cao mức độ chăm chỉ làm việc, bắt đầu thảo luận làm thế nào để cải thiện công tác bảo vệ.

Xảy ra việc tiến sĩ Hàn tiết lộ bí mật thì nói đến Ban bảo vệ cũng có trách nhiệm nhất định.

Trong lòng Hách Vạn Lý vô cùng cảm khái, không ngờ Lý Phàm trừng trị tiến sĩ Hàn còn có thể mang lại năng lượng cho những nhân viên bảo vệ kiêu căng khó thuần phục này.

"Ngài Lý nói là giết gà dọa khỉ, xem ra hiệu quả thật không tầm thường." Hách Vạn Lý khẽ tự nhủ.

…

Lý Phàm về tới văn phòng Cố Họa Y, nói qua tình hình cho Cố Họa Y một chút, miễn cho Cố Họa Y lo lắng quá mức.

Trong lòng Cố Họa Y có chút kinh ngạc, không ngờ tiến sĩ Hàn còn ở sau lưng làm ra loại chuyện này.

“Thật sự là biết người biết mặt không biết lòng, vốn dĩ em còn nghĩ anh ta chỉ là EQ thấp, ai biết… Ôi, em đây coi như là nhìn nhầm đúng không?”

“Chuyện này làm sao có thể coi như như nhìn nhầm chứ? Là tiến sĩ Hàn kia chê chở mình quá chặt chẽ vô hại.”

Sau khi nói xong, ánh mắt Lý Phàm nhìn về phía mặt bàn, có chút tò mò cầm tấm thiệp mời đặt trên bàn lên.

“Đây là thiệp mời ai đưa tới?”

“Là người mà tên là Trình Tư Vũ, nói là tối nay mời em dự tiệc, trao đổi việc thành lập Hội Thương mại Dược phẩm.”

Cố Họa Y không hứng thú lắm với bữa tiệc chiêu đãi tối nay, việc thành lập Hội Thương mại không mang lại nhiều lợi ích cho Tập đoàn Họa Vân Y hiện nay.

“Thành lập Hội Thương mại? Trình Tư Vũ này có lai lịch thế nào?”

Lý Phàm vừa liếc nhìn thiệp mời, vừa tò mò hỏi.

“Em cũng không rõ lắm, nói là Tổng giám đốc của Dược Phẩm Trung Hải, em chưa từng nghe nói đến Dược Phẩm Trung Hải.”

Lý Phàm lên mạng tra một chút, đúng là không tìm ra thông tin gì liên quan tới Dược Phẩm Trung Hải.

Khi Lý Phàm đang chuẩn bị gọi cho Hách Vạn Lý hỏi thăm thì Hách Vạn Lý đã đẩy cửa đi vào.

“Ngài Lý, đã giao tiến sĩ Hàn cho cảnh sát mang đi.”

“Ừm, vậy là được rồi, lão Hách, ông có biết Dược Phẩm Trung Hải không?”

Lý Phàm dò hỏi.

Sắc mặt Hách Vạn Lý có chút thay đổi, vẻ mặt nghiêm nghị khẽ gật đầu.

“Đương nhiên biết, Dược Phẩm Trung Hải là một con cá sấu lớn ẩn núp, ở bên ngoài hoàn toàn không có tiếng tăm gì nhưng ở trong giới lại nổi tiếng. Bây giờ trong số mười công ty dược phẩm hàng đầu trong nước thì có sáu công ty đều bị Dược Phẩm Trung Hải khống chế cổ phần.”

“Đương nhiên phương thức nắm giữ cổ phần của họ cũng không tầm thường, mà là nắm giữ chéo thông qua nhiều công ty có vỏ bọc đăng ký ở nước ngoài, thuộc loại cổ đông lớn giấu mặt cho nên thông qua báo cáo tài chính công khai thì hoàn toàn không biết họ có thực lực lớn như vậy.”

Cố Họa Y sững sờ một lúc, sợ hãi trước những gì Hách Vạn Lý nói.

“Dược Phẩm Trung Hải lợi hại như vậy? Vậy họ muốn thành lập Hội Thương mại Dược phẩm cũng không cần thiết phải tìm đến chúng ta bàn luận, Trình Tư Vũ mời tôi đi là muốn làm gì?”

“Thành lập Hội Thương mại? Trình Tư Vũ tới?”

Hách Vạn Lý kinh ngạc nói.

“Lão Hách, bình tĩnh một chút, kĩch động như vậy làm gì?”

Lý Phàm cười nói: “Biết cái gì thì nói hết ra, để chúng ta tiện phán đoán ý đồ đến đây của họ.”

Hách Vạn Lý sắp xếp mạch suy nghĩ lại một chút: “Trình Tư Vũ là con cháu nhà họ Trình, ông cụ nhà họ Trình là chuyên gia của giới y dược trong nước, có thể nói là học giả có chức quyền, hiện tại các viện sĩ hàn lâm và giáo sư nổi tiếng giới y dược trong nước đều là học trò của ông cụ Trình.”

“Chính vì mối quan hệ này mà nhà họ Trình mới có thể ở giới y dược trong nước như cá gặp nước. Tuy nhiên những năm qua, sau

khi Trình Tư Vũ cầm lái nhà họ Trình thì có liên hệ chặt chẽ với vốn ở nước ngoài, thúc đẩy rất nhiều dược phẩm nước ngoài tiến vào trong nước, có thể nói là tham vọng không nhỏ."

Lý Phàm hơi nhướn mày một chút, đối với công ty dược phẩm ở nước ngoài Lý Phàm biết khá nhiều, dù sao Long Môn cũng nắm giữ không ít công ty dược phẩm ở nước ngoài.

"Anh ta muốn thành lập Hội Thương mại Dược phẩm không phải là có tham vọng thống trị ngành dược phẩm trong nước chứ?"

Chương 564: Vất vả cho anh rồi

“Chuyện này cũng không chừng, nghe nói dã tâm của Trình Tư Vũ không nhỏ, nói không chừng thật sự như anh Lý nói, có dã tâm thống nhất giới y dược trong nước đâu.”

Hách Vạn Lý cũng chưa từng gặp Trình Tư Vũ, tất cả những chuyện liên quan tới ông ta đều là nghe nói.

Nhưng tin tức nghe nói cũng không hẳn không chính xác, tin đồn thổi cũng có chút chân thật.

Cố Họa Y khẽ cau mày, nghe thấy Trình Tư Vũ rất có dã tâm, liền không muốn đi tham dự tiệc tối lắm.

“Nếu không tìm cớ từ chối buổi tiệc tối đi.”

“Có người mời ăn cơm tại sao không đi? Ông ta muốn mời khách, chúng ta đi là được rồi.”

Lý Phàm mỉm cười nói.

Cố Họa Y do dự một lát: “Nhưng mà, nếu dã tâm ông ta quá lớn, chỉ sợ tối nay là hồng môn yến.”

“Hồng môn yến cũng không có gì đáng sợ, Hạng Vũ cuối cùng không phải cũng không giết được Lưu Bang sao, có anh ở đây, em không cần lo lắng.”

Nhìn thật sâu vào Lý Phàm một cái, Cố Họa Y chậm rãi gật đầu, có Lý Phàm quả thực không có gì để lo lắng.

“Vậy thì nghe anh là được rồi, tối nay đi gặp thử Trình Tư Vũ, xem trong hồ lô ông ta bán thuốc gì?”

“Đúng rồi, bạn bè đến có rượu ngon, kẻ địch đến có súng săn, cứ phải gặp một lần để biết ông ta là địch hay bạn.”

Lý Phàm nói xong thì vẫy tay với Hách Vạn Lý, ý bảo Hách Vạn Lý có thể quay về làm việc rồi.

Hách Vạn Lý khom người lui ra ngoài, Lý Phàm ngồi trên sofa bắt chéo hai chân nghịch điện thoại.

…

Thiên Cẩm Đường là câu lạc bộ thương vụ cao cấp mới xây dựng ở Hán Thành, Trình Tư Vũ đang ngồi trong phòng bao xa hoa nhất.

Trình Tư Vũ mặc đường trang gấm Hương Vân, tay kẹp điếu xì gà, chậm rãi đặt lên miệng rít một hơi.

Trợ lý xinh đẹp đứng bên cạnh Trình Tư Vũ, giọng ngọt ngào nói: "Ông chủ, tư liệu về Lý Phàm và Cố Họa Y đều đã thu thập rồi."

Trình Tư Vũ liếc mắt nhìn trợ lý bên cạnh, cười to vươn tay ra ôm trợ lý xinh đẹp vào lòng.

"Hahaha, tiểu mỹ nhân, em đến nói chi tiết cho gia xem."

Trợ lý xinh đẹp thuận thế ngã vào lòng Trình Tư Vũ, dùng sức vặn vẹo trên người ông ta hai cái.

Trình Tư Vũ vươn ngón trỏ khẽ nâng cằm trợ lý xinh đẹp lên, cúi đầu hung hăng hôn.

"Tiểu yêu tinh lại không an phận rồi, mau nói cho gia nghe xem, nói xong gia sẽ thưởng cho em."

"Gia hư, là tay gia không an phận trước."

Trợ lý xinh đẹp nũng nịu, sau đó cầm PAD trong tay lên, tìm đọc tư liệu về Lý Phàm và Cố Họa Y.

Tư liệu của Cố Họa Y nghe thì rất bình thường, nhưng lai lịch nhấp nhô như xe vượt đèo của Lý Phàm lại khiến Trình Tư Vũ cau chặt mày lại.

“Nói vậy, Lý Phàm này trước đây luôn bị xem như phế vật, nhưng trên thực tế rất có năng lực?”

“Nhìn theo tình hình thể hiện trên tư liệu, Lý Phàm hẳn rất biết đánh nhau, ngoại trừ biết đánh, dường như cũng không có gì khác đặc biệt.”

Trợ lý xinh đẹp cảm thấy Lý Phàm chỉ là một mãng phu.

Tình huống hiển thị trên tư liệu, bất kể là Âu Dương Trí bị Lý Phàm đánh vào nồi canh, hay giành quán quân trên tỷ đấu quyền anh bất hợp pháp, cũng chỉ có thể phân tích ra kết luận này.

“Biết đánh cũng là bản lĩnh, có thể giành quán quân trên trận đấu quyền anh bất hợp pháp quốc tế, bản lĩnh này không tầm thường.”

Trình Tư Vũ híp mắt, suy ngẫm chuyện gặp mặt buổi tối, nếu Lý Phàm bỗng bộc phát đả thương người, mình gần như không phải đối thủ của anh.

Mặc dù Trình Tư Vũ cũng thích đánh nhau, từng luyện vài ba chiêu thức, nhưng Trình Tư Vũ biết mình cũng biết vài chiêu mèo quào thôi.

“Có biết đánh thì chỉ là một địch mười mà thôi, gia là người động não, theo sách cổ nói, ngài là địch vạn người, trăm ngàn người đâu, tên mãng phu Lý Phàm chỉ có kết cục bị gia chơi đùa.”

“Hahaha, tiểu yêu tinh em rất biết nói chuyện, nịnh nọt cũng thật thoải mái, đợi lát nữa sẽ thưởng cho cái miệng nhỏ này của em thật tốt.”

Trình Tư Vũ khẽ vỗ lưng trợ lý, sau đó cầm PAD trong tay trợ lý, lật mở tư liệu xem.

Lần này Trình Tư Vũ vốn không muốn đến Hán Thành, nhưng nhận được mệnh lệnh của tập đoàn tài chính nước ngoài, kêu Trình Tư Vũ phải đến đây, đến bàn chuyện hợp tác góp cổ phần với tập đoàn Họa Vân Y mới thành lập, và tổ chức thương hội y dược.

Trình Tư Vũ luôn không nghĩ ra đây là tại sao, tập đoàn tài chính ở phía sau ủng hộ mình, ủng hộ nhà họ Trình là tập đoàn đứng hàng đầu giới tài chính, tại sao bỗng có suy nghĩ với tập đoàn Họa Vân Y mới thành lập.

Đặc biệt là nhìn thấy tập đoàn Họa Vân Y mới chính thức thành lập không tới hai ngày, hơn nữa cũng không có bối cảnh thâm hậu, điều này càng khiến Trình Tư Vũ nghĩ mãi không hiểu.

“Cố Họa Y thật xinh đẹp, chẳng lẽ cô ta cấu kết với con em nhà giàu nào nên mới có tập đoàn Họa Vân Y này? Nhưng cũng không đúng, con em nhà giàu trong nước cũng không cách nào lọt được vào mắt của đại gia nước ngoài.”

Lúc Trình Tư Vũ tự lẩm bẩm, hai cánh tay mềm mại của trợ lý ôm lên cổ ông ta.

“Gia, ngài đừng nhớ tới họ nữa, người ta muốn ngài thưởng.”

“Tiểu yêu tinh em, không muốn gia nhìn hình của Cố Họa Y đi, thật là tiểu yêu tinh hành hạ người, xem gia thu thập em.”

Hai tay Trình Tư Vũ dùng sức, ôm trợ lý lên, đi vào trong phòng bao.

Sau một phen nghiêng trời lệch đất, Trình Tư Vũ có chút mệt mỏi nằm trên giường.

Trợ lý lười biếng nằm sấp trên ngực Trình Tư Vũ, thấp giọng nói: “Đúng rồi, vừa rồi em nhận được email, không biết là ai gửi tới, nội dung bên trong có chút liên quan tới tập đoàn Họa Vân Y.”

“Hử? Nói chi tiết xem.”

“Là một phần tư liệu thử nghiệm, tư liệu thử nghiệm liên quan tới thuốc, hình như là thuốc bắc bổ thận tráng dương, lúc đó em cũng không để ý lắm, chỉ tùy tiện liếc mắt một cái.”

Khóe môi Trình Tư Vũ cong lên nụ cười tà ác, nhéo một cái thật

đau lên cái мôиʃ vểnh của trợ lý.

“Em là cố ý che giấu, lát nữa sẽ thu thập em, mau đưa thư đó cho gia xem.”

Trong tay Trình Tư Vũ khống chế các xí nghiệp dược phẩm hàng đầu trong nước, vừa nghe thấy thuốc bắc bổ thận tráng dương, lập tức có hứng thú.

Vòng làm ăn đều nói tiền của phụ nữ và trẻ con là dễ kiếm nhất, trêи thực tế tiền của đàn ông cũng rất dễ kiếm, chỉ cần là đàn ông có nhu cầu dục vọng, thì cuối cùng đều có một ngày cần bổ thận tráng dương.

Bất kể là vì mặt mũi, hay vì dục vọng, hoặc là không cam lòng, cuối cùng đều cần dùng tới thuốc bổ thận tráng dương để vãn hồi năng lực đã mất.

Vì vậy có vô số đàn ông chịu móc ra số tiền lớn, đương nhiên rồi, đa số đàn ông vẫn là vì tiền mà chỉ có thể lựa chọn uống Lục vị địa hoàng hoàn.

Trợ lý nhanh chóng cầm điện thoại quay về trêи giường, mở email, tìm bức email đã nói trước đó.

Đưa điện thoại cho Trình Tư Vũ, trợ lí dựa vào trong lòng ông ta nói: “Gia, chính là email này.”

Chương 565: Mời họ quay lại

Trình Tư Vũ xem xong email, mắt lóe lên tia kinh ngạc.

Giá trị trong phương thuốc này, Trình Tư Vũ đương nhiên vừa liếc mắt đã nhìn ra.

Nếu có được phương thuốc này, giảm bớt công hiệu của phương thuốc một chút, lại bỏ chút sức lực quảng cáo, thì có thể trở thành một món thuốc bổ rất hot.

Hơn nữa chỉ dựa vào dược hiệu bao hàm trong phương thuốc, uống xong thì nhất định sẽ có tác dụng với đa số mọi người, hiệu quả sau khi sử dụng xuất hiện rõ ràng, đánh giá nhất định sẽ bùng nổ, sẽ thúc đẩy càng nhiều người tiêu thụ.

Trình Tư Vũ càng nghĩ càng cảm thấy không có vấn đề, chỉ cần đưa thuốc này ra thị trường, tuyệt đối là tài nguyên ùn ùn.

“Đây là email ai gửi tới?”

“Em cũng không biết, tự nhiên gửi tới cho em, em hỏi đối phương là ai, nhưng đối phương mãi không trả lời.”

Trình Tư Vũ híp mắt, mặc dù trong lòng có chút cảnh giác mục đích của đối phương, nhưng dưới giá trị cực lớn của phương thuốc này, Trình Tư Vũ vẫn là quyết định muốn xem nó thành át chủ bài.

“Nếu họ đồng ý để anh nắm giữ cổ phần, vậy còn có thể để họ uống ngụm canh, nếu không đồng ý, hừ! Vậy sẽ không để họ sống yên lành!”

Trợ lý xinh đẹp tươi cười ngọt ngào, nũng nịu nói: “Gia anh minh thần vũ, nếu họ không đồng ý, thì chính là tự chuốc lấy khổ.”

“Vẫn là tiểu yêu tinh em biết nói chuyện, xem gia lại thưởng to cho em.”

Trình Tư Vũ nhào tới, lại đè trợ lý xinh đẹp xuống dưới thân.

…

Tới giờ tan làm, Cố Họa Y bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tới tiệc tối Trình Tư Vũ mời.

Hách Vạn Lý có chút hoảng loạn chạy vào.

“Không hay rồi, tiến sĩ Hàn, anh ta chết rồi.”

“Hử?”

Lý Phàm kinh ngạc nhìn Hách Vạn Lý: “Anh đừng hoảng loạn, nói chi tiết chuyện thế nào?”

“Phía tôi vừa nhận điện thoại của tuần tra, nói đưa tiến sĩ Hàn về liền nhốt lại, nhưng vừa rồi lúc chuẩn bị thẩm tra anh ta lại phát hiện anh ta đã tắt thở rồi, nhìn cũng không giống tự vẫn, mà giống đột nhiên phát bệnh, cụ thể thế nào vẫn chưa có kết luận.”

Hách Vạn Lý nói xong thì thở hổn hển, nghĩ sao cũng cảm thấy cái chết của tiến sĩ Hàn kỳ lạ.

Cố Họa Y cau mày, đi tới cạnh Lý Phàm nói: “Không phải có chuyện chứ? Tiến sĩ Hàn bỗng nhiên chết vào lúc này, nghĩ sao cũng có chút khéo quá.”

“Là rất khéo, anh đánh tiếng với đội trưởng Chương, kêu phía anh ta để tâm theo sát một chút.”

Lý Phàm sắc mặt vẫn như thường, không chút kinh hoảng nào, giống như căn bản không để cái chết của tiến sĩ Hàn trong lòng.

“Anh Lý, chuyện này nhất định phải xem xét cẩn thận, tôi cứ cảm thấy cái chết của tiến sĩ Hàn có liên quan tới chuyện anh ta tiết lộ bí mật.”

“Tôi biết, tôi sẽ để ý, chúng tôi còn có việc đi trước.”

Lý Phàm khẽ vỗ vai Hách Vạn Lý: “Thả lỏng đi, trời sụp cũng có tôi chống.”

“Ha hả, tôi sẽ cố gắng thả lỏng.”

Hách Vạn Lý cười khan hai tiếng, thầm nghĩ Lý Phàm thật sự đủ bình tĩnh.

Lý Phàm dẫn Cố Họa Y rời đi, Hách Vạn Lý điều chỉnh tâm trạng một chút, cũng theo đó tan ca về nhà, trong lòng lại cứ cảm thấy sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Lý Phàm và Cố Họa Y đến Thiên Cẩm Đường, trợ lý xinh đẹp ánh xuân rực rỡ ở cửa nghênh đón hai người.

Thấy hai người đi tới, trợ lý xinh đẹp đánh giá hai người một phen, sau đó mắt lóe lên tia kinh thường.

Cố Họa Y xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng quần áo chỉ là nhãn hiệu lớn bình thường, không được trợ lý xinh đẹp để vào mắt.

Trợ lý xinh đẹp mặc quần áo Chanel phiên bản giới hạn mới nhất vừa được công bố trên sàn thời trang, so với Chanel bình thường của Cố Họa Y, khiến trợ lý xinh đẹp có thêm ưu thế về mặt tâm lý.

Lại nhìn bộ quần áo không tới triệu rưỡi trên người Lý Phàm, trợ lý càng cảm thấy khinh thường “Là anh Lý và cô Cố nhỉ, hai người đến thật đủ muộn nha, bắt ông chủ chúng tôi đợi hai người, thật gan to.” Trợ lý xinh đẹp lạnh giọng nói.

“Là ông ta mời chúng tôi tới, bắt ông ta đợi cũng là chuyện nên làm đi.”

Lý Phàm mỉm cười nói.

“Anh còn dám cưỡng từ đoạt lý, có tin tôi kêu người đuổi hai người ra ngoài không!”

“Không tin.”

Lý Phàm lạnh giọng nói.

Trợ lý xinh đẹp sững sốt, trước nay lúc cô ta nói vậy, đối phương đều sẽ nhận sai bồi tội, căn bản sẽ không cương lại.

Nhưng Lý Phàm lại căn bản không đi theo con đường của trợ lý xinh đẹp, lập tức khiến cô ta không biết làm sao.

Thật sự cho người đuổi họ đi? Trợ lý xinh đẹp không có lá gan đó, đây là khách của Trình Tư Vũ đó!

Nhưng nếu không đuổi họ đi, mặt mũi của mình há chẳng phải mất sạch sao!

Trợ lý xinh đẹp có chút không biết làm sao nhìn Lý Phàm, xém chút muốn khóc.

“Cô muốn kêu người đuổi chúng tôi đi thì mau đi kêu người đi, nếu mời chúng tôi vào thì mau xin lỗi chúng tôi.”

Lý Phàm mỉm cười nói.

Trợ lý xinh đẹp tức đến giậm chân, hung hăng trừng mắt xoay người đi vào trong, muốn nói xấu Lý Phàm một trận trước mặt Trình Tư Vũ.

Nhìn bóng lưng trợ lý xinh đẹp rời đi, Cố Họa Y không nhịn được cười nói: “Anh thật biết chọc tức người ta, em thấy cô ta tám phần là đi lau nước mắt.”

“Đó cũng là cô ta tự chuốc lấy, nếu cô ta khách sáo thì sẽ không có chuyện như vậy rồi.”

Lý Phàm dẫn Cố Họa Y đi vào khu nghỉ ngơi bên cạnh ngồi xuống Giây phút trợ lý xinh đẹp đẩy mở cửa phòng bao, nước mắt liền như dây châu bị đứt tuôn rơi.

Trợ lý xinh đẹp khóc lóc lao tới trước mặt Trình Tư Vũ, trực tiếp nhào vào trong lòng ông ta.

“Gia, có người bắt nạt em, ngài phải làm chủ cho em.”

“Tiểu yêu tinh lại sao vậy? Không phải kêu em đi đón Lý Phàm và Cố Họa Y sao, sao em lại khóc lóc quay lại.”

Trình Tư Vũ khẽ vỗ lưng trợ lý xinh đẹp.

Trợ lý xinh đẹp lau giọt lệ bên khóe mắt, u oán nói: “Còn không phải do tên Lý Phàm đó sao, vừa gặp mặt đã đối chọi với em, không cho em chút thể diện nào, không! Anh ta là không cho gia chút thể diện nào.”

“Người ta đều nói đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, Lý Phàm không cho em thể diện, vậy chính là không cho gia thể diện.”

Trợ lý xinh đẹp tức giận đùng đùng nói tình hình với Trình Tư Vũ một phen, Trình Tư Vũ nghe xong lạnh mắt nhìn cô ta.

Trong lòng trợ lý xinh đẹp hoảng loạn, giả bộ đáng thương nói: “Gia, ngài sao vậy, sao nhìn em như vậy.”

“Hừ! Cô làm gì mà bản thân không biết sao? Họ là khách tôi mời, cô làm vậy là đang hủy đi đài của tôi!”

“Em sai rồi, gia, đều do em sai rồi, xin gia đừng tức giận.”

“Cho cô một cơ hội, đi mời Lý Phàm và Cố Họa Y quay lại, nếu không thì đừng trách gia dùng gia pháp!” Trình Tư Vũ u ám nói.

Nghe thấy hai chữ gia pháp, toàn thân trợ lý xinh đẹp run rẩy, hoảng loạn đứng dậy nói: “Em đi ngay, nhất định sẽ mời họ quay lại!”

Không dám có chút do dự, trợ lý xinh đẹp đứng dậy nhanh chóng rời khỏi phòng bao, chạy về phía cửa lớn Thiên Cẩm Đường.

Chương 566

Cô trợ lý xinh đẹp chạy ra cửa, nhìn bốn xung quanh, tìm kiếm hình bóng của Lý Phàm và Cố Họa Y.

Lúc nãy, giờ nghỉ nhìn thấy hai người, cô trợ lý xinh đẹp lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần người chưa đi là được, cùng lắm nhận lỗi là được rồi, chuyện nhận sai cô ta rất thành thạo.

Đi nhanh đến trước mặt Lý Phàm và Cố Họa Y, cô trợ ký xinh đẹp không nói lời nào, trực tiếp cúi người 90 độ.

“Anh Lý, cô Cố, tôi sai rồi, mong hai người tha thứ cho tôi.”

Cô trợ lý xinh đẹp đột nhiên cúi người như vậy, đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người, tất cả mọi người đều nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y với ánh mắt mang theo sự hóng hớt.

Lý Phàm nhướng mày, cười khẩy nói: “Cô đang nhận lỗi với tôi? Sao tôi lại không nhìn ra một chút thành ý nào.”

“Anh….tôi phải làm sao mới có thể biểu đạt được thành ý của mình.”

Cô trợ lý xinh đẹp kìm nén cơn tức giận hỏi.

“Làm thế nào thể hiện được sự thành ý là việc của cô, chỉ cần có đủ thành ý nhận sai, mới có thể khiến tôi tha thứ cho cô.”

Lý Phàm thờ ơ nói.

Cố Họa Y ở bên cạnh không lên tiếng, những lời nói lúc nãy của cô trợ lý xinh đẹp này thật sự làm người khác tức giận, nên khiến cô ta nhận ra được sai lầm của mình.

Cô trợ lý xinh đẹp ra sức mím môi, sau đó rủ mắt cuống, trong

lòng vô cùng xoắn xuýt không biết có nên quỳ xuống không.

Với thái độ hiện giờ của Lý Phàm, cô trợ lý xinh đẹp cảm thấy chỉ có quỳ xuống mới thể hiện được thành ý của mình.

Nhưng quỳ xuống trước mặt Lý Phàm, thật sự khiến cô ta rất không cam lòng.

Nhưng không thể khiến Lý Phàm tha thứ, tiếp theo chính là phải đối mặt với gia pháp của Trình Tư Vũ, vừa nghĩ đến gia pháp đáng sợ kia, khuôn mặt của cô trợ lý xinh đẹp có chút tái nhợt.

Sự do dự đột nhiên biến mất, cô trợ lý xinh đẹp nghiến răng nghiến lợi quỳ xuống trước mặt Lý Phàm, cúi người đập đầu xuống đất.

“Anh Lý, cô Cố, mong hai người tha thứ cho sai lầm lúc nãy của tôi, là tôi ngu xuẩn chọc tức hai người, mong hai người đừng chấp với người kém hiểu biết như tôi.”

Nhìn thấy cô trợ lý xinh đẹp quỳ xuống xin lỗi, một đám người vây xung quanh xem đều kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt.

“Người ngồi bên kia giống như vợ chồng chủ tịch Cố của tập đoàn Họa Vân Y, là ai chọc tức bọn họ?”

“Nghe nói chồng của chủ tịch Cố không phải là phế vật gì đó, mà là con riêng thần bí của Lý phú hào, tập đoàn Họa Vân Y là sản nghiệp mà ba của Lý Phàm cho.”

“Sao tin tức tôi nghe được lại không giống với anh, rõ ràng Lý Phàm là một công tử hào môn giấu tên để trải nghiệm cuộc sống bình thường, lúc đầu Cố Họa Y lựa chọn Lý Phàm chính là vì điều này.”

Tiếng bàn tán của mọi người không nhỏ, lông mày của Lý Phàm hơi cau lại, trong lòng có chút không muốn bị người khác vây xem.

“Lần này là cho cô một bài học, hi vọng cô nhớ bài học này, sau này hãy nhớ kỹ, dẫn chúng tôi đi gặp Trình Tư Vũ.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Cô trợ lý xinh đẹp thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bò dậy: “Anh Lý, cô Cố, mời đi bên này.”

Đi theo cô trợ lý xinh đẹp, Lý Phàm và Cố Họa Y đi vào trong phòng bao của Trình Tư Vũ.

Trình Tư Vũ ngồi trên ghế thái sư nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y đi vào, chậm rãi đứng dậy nói: “Hoan nghênh hai vị, lúc nãy trợ lý của tôi đã đắc tội với hai vị, chắc hẳn cô ta đã nhận lỗi với hai vị rồi.”

“Xem như là nhận lỗi đi, nhưng tôi muốn biết anh mời tôi đến muốn nói chuyện gì.”

Lý Phàm nói thẳng.

“Tính tình của anh Lý vẫn nóng nảy như vậy, chuyện muốn nói không cần gấp, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, uống rượu trước, sau đó rồi nói chuyện chính.”

Trình Tư Vũ làm ra tư thế mời ngồi, sau đó lại ngồi lại lên chiếc ghế thái sư.

Lý Phàm và Cố Họa Y cùng ngồi xuống, Cố Họa Y mặt không biểu cảm nói: “Thời gian của chúng tôi rất quý, không cần lãng phí thời gian vào những hoạt động không cần thiết.”

Lông mày của Trình Tư Vũ hơi nhướng lên, trên khuôn mặt hiện lên sự không vui.

“Haha, chủ tịch Cố đã đi thẳng vào vấn đề, vậy tôi cũng nói thẳng luôn, tôi muốn đầu tư vào tập đoàn Họa Vân Y của hai người, hơn nữa còn chiếm cổ phần khống chế.”

“Không thể, tiền vốn của chúng tôi vẫn đủ, không cần người hợp tác.”

Cố Họa Y kiên quyết từ chối.

Lấy ra một phần tài liệu đặt lên bàn, ngón tay của Trình Tư Vũ dùng lực đẩy tập tài liệu về phía Cố Họa Y.

“Vẫn mong chủ tịch Cố đừng từ chối nhanh như vậy, trước tiên hãy xem hết tập tài liệu này rồi nói.”

Cố Họa Y liếc nhìn tập tài kiệu trên bàn, lúc đang định mở ra xem, tay của Lý Phàm đã đè lên tập tài liệu, đẩy tập tài liệu về.

“Cho dù trong tập tài liệu này viết cái gì, chúng tôi cũng không cần phải xem tập tài liệu này của anh, tập đoàn Họa Vân Y sẽ không cho bất kỳ người nào tham gia vào, cho dù là hoàng đế.”

Lý Phàm lạnh lùng nói.

Vẻ mặt của Trình Tư Vũ trở nên vô cùng khó coi, đây là không cho anh ta mặt mũi, ở trong giới y học, từ trước đến giờ chưa có ai không nể mặt anh ta!

Cầm tài liệu trên bàn lên, Trình Tư Vũ vung tay ném xuống đất,

“Được! Anh là người đầu tiên dám không cho tôi mặt mũi, hai người đã không nể mặt tôi, vậy anh cũng đừng trách tôi không tuân thủ quy tắc, sản phẩm thuốc mà hai người chuẩn bị đưa vào sản xuất, đừng nghĩ đến việc sản xuất, tôi đã kêu người xin bảo hộ công thức rồi.”

Trình Tư Vũ ngẩng cao đầu, biểu cảm ông đây đã nhắm vào cậu.

Trong lòng Cố Họa Y thắt lại, lập tức nghĩ đến tiến sĩ Hàn, cảm thấy tiến sĩ Hàn bị Trình Tư Vũ uy hiếp, xúi giục.

“Là anh mua chuộc tiến sĩ Hàn để lấy trộm phương thuốc của chúng tôi!”

Cố Họa Y tức giận hỏi lại.

“Tôi chưa từng làm những chuyện hạ lưu như vậy, chỉ là có người

gửi phương thuốc của hai người cho tôi, có lẽ bây giờ tài liệu đăng lý bản quyền bằng sáng chế của chúng tôi đã hoàn thành rồi."

Trình Tư Vũ đắc ý nói, cô trợ lý xinh đẹp cầm một tập tài liệu đã được in ra đi đến.

"Bằng sáng chế đã được cấp, chỉ cần các loại thuốc có cùng công thức, đều không thể bán trên thị trường, đây chính là tài liệu."

Cô trợ lý xinh đẹp đưa tài liệu cho Trình Tư Vũ, sau đó hung hăng trừng mắt với Lý Phàm, trong lòng nghĩ muốn xem cậu còn kiêu ngạo kiểu gì!

Lúc nãy kêu bà đây quỳ xuống xin lỗi anh, bây giờ bà đây phải để cho anh biết được sự lợi hại, đợi lát nữa sẽ là lúc hai người khóc gọi ông nội, bà nội cầu xin tha thứ!

Trình Tư Vũ liếc nhìn tài liệu trong tay, sau đó đắc ý ném tập tài liệu đến trước mặt Lý Phàm.

"Haha, cậu hãy xem một cách cẩn thận, loại thuốc này có thị trường rất lớn, chỉ cần hai người để tôi đầu tư vào, tôi có thể ủy quyền lại cho hai người bằng đăng ký sáng chế, có tiền mọi người cùng nhau kiếm, tôi ăn thịt thì hai người cũng uống canh."

"Anh thật vô liêm sỉ! Đây vốn dĩ là công thức của chúng tôi, bị anh ăn trộm mà thôi, chúng tôi phải khởi kiện!"

Cố Họa Y tức giận, trừng mắt với Trình Tư Vũ.

Lý Phàm khẽ kéo Cố Họa Y, cười nói: "Vợ à, không nên tức giận với loại cặn bã này, anh ta đã muốn sản xuất công thức này, vậy thì để anh ta làm là được rồi."

Cố Họa Y ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, không hiểu tại sao Lý Phàm lại không có bất kỳ sự phản kháng nào.

Mặc dù khả năng thắng kiện là rất nhỏ, những cũng lên có một thái độ mới đúng, sao có thể chắp tay nhường cho người khác chứ.

Chương 567

Mặc dù trong lòng Cố Họa Y không hiểu, nhưng vẫn tin tưởng Lý Phàm, không nói gì nữa.

Trình Tư Vũ cau mày, mơ hồ cảm thấy mọi chuyện có chút không đúng, nhưng lợi ích đã làm mờ lý trí của ông ta, khiến Trình Tư Vũ cảm thấy Lý Phàm là vì sợ mình mới nhượng bộ.

Lý Phàm liếc nhìn Trình Tư Vũ đang nở một nụ cười đắc ý, bình tĩnh nói: "Còn có chuyện khác muốn đàm phán không, nếu như không có, chúng tôi xin phép đi trước."

"Đương nhiên là vẫn còn, đây chỉ là chuyện khởi đầu, chuyện đầu tư, hai người thật sự không suy nghĩ một chút sao? Nếu như không cho tôi đầu tư, sau này hai người hối cũng không kịp đó."

Trình Tư Vũ hoàn hồn lại, tiếp tục chủ đề lúc nãy, lấy được cổ phần của tập đoàn Họa Vân Y mới là điều quan trọng.

Lý Phàm lắc đầu: "Cái này thì không cần phải đàm phán nữa."

"Haha, cậu đúng là không cho tôi mặt mũi, xem ra nói chuyện không được rồi, chỉ có thể động thủ với cậu rồi, nghe nói võ nghệ của cậu rất tốt, tôi rất muốn tận mắt chứng kiến một chút."

Trên khuôn mặt của cô trợ lý xinh đẹp bên cạnh hiện lên một nụ cười, trong đầy đã hiện lên dáng vẻ Lý Phàm bị đánh đến mức không còn hình người.

Ai bảo anh kiêu ngạo, ai bảo anh bắt tôi quỳ xuống, đợi lát nữa bà đây muốn ngồi lên đầu anh, làm nhục anh!

Trong lòng Cố Họa Y vô cùng ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào Cố Họa Y nói: "Anh muốn làm gì! Định dùng vũ lực để chiếm đoạt sao?"

"Haha, Cố đại mỹ nữ, cô nói rất đúng, việc tôi thích làm nhất

chính là dùng vũ lực để chiếm đoạt, xí nghiệp y dược mà tôi nắm trong tay đều là dùng vũ lực mà có được, haha."

Trình Tư Vũ đắc ý cười hai tiếng, một nhà sư mặc áo choàng màu đỏ đi vào trong phòng.

"Ông chủ."

Nhà sư đi đến bên cạnh Trình Tư Vũ, cúi người nói.

"Vượng Cát, đến đây, đến đây."

Trình Tư Vũ cười híp cả mắt nói.

Vượng Cát có làn da ngăm đen, dáng người vô cùng cường tráng, đi về phía Trình Tư Vũ, mỗi bước đi của Vượng Cát, sàn nhà đều phát ra tiếng thùng thùng, dường như cả căn phòng đều run rẩy vì bước chân của anh ta.

Vượng Cát là nhà sư của Trát Luân Tự trên cao nguyên, tu luyện được công phu hoành luyện, cả người đao thương bất xâm, nghe nói là tăng hộ pháp của Trát Luân Tự, tương đương với võ tăng trong truyền thuyết.

Trình Tư Vũ tín tưởng Mật Tông, vì vậy thường xuyên đến Trát Luân Tự làm lễ, bởi vì ra tay hào phóng nên đã trở thành kim chủ quan trọng của Trát Luân Tự.

Sau khi hai bên đã thân thiết với nhau, Trát Luân Tự chủ động để nghị có thể phái nhà sư làm vệ sĩ cho Trình Tư Vũ, chỉ là mỗi năm cần phải bỏ ra một khoản phí mà thôi.

Trình Tư Vũ lập tức động lòng, bây giờ những người giàu có hầu hết đều thuê vệ sĩ ở công ty bảo vệ, chẳng qua cũng chỉ là mời đến một cao thủ thái cực, bát cực cao thủ gì đó mà thôi.

Có thể mời được một nhà sư làm vệ sĩ, chắc chắn là không có ai!

Cho dù võ công của nhà sư có thấp đi chăng nữa, có thể xem nhà sư làm vệ sĩ, cái này cao hơn những vệ sĩ bình thường khác.

Vì vậy Trình Tư Vũ không chút do dự mà đạt được thỏa thuận với Trát Luân Tự, thuê bốn nhà sư làm vệ sĩ, Vượng Cát là một trong số đó.

Vốn dĩ Trình Tư Vũ cũng không nghĩ đến việc bốn người có võ công cao như thế nào, dù sao bây giờ võ công có cao đến đâu cũng chỉ một phát súng là ngã.

Nhưng sau khi bốn người Vượng Cát đi đến bên canh Trình Tư Vũ, Trình Tư Vũ mới phát hiện mình sai rồi, bây giờ vẫn còn võ công thực sự tồn tại!

Vượng Cát này, ở khoảng cách gần có thể chống lại đạn của súng lục, trừ khi súng lực có thể bắn vào chỗ hiểm của anh ta, nếu không sẽ không thể gây ra bất kỳ thương tích đáng kể nào cho Vượng Cát.

Điều này khiến Trình Tư Vũ giống như bắt được báu vật, đối xử với bốn người Vượng Cát như thượng khách.

Vượng Cát đi đến bên cạnh Trình Tư Vũ, trừng đôi mắt giống như chuông đồng nhìn về phía Lý Phàm và Cố Họa Y.

Chỉ là vừa nhìn thấy Lý Phàm, Vượng Cát đã lập tức di chuyển ánh mắt, cho là Lý Phàm sẽ không gây ra bất kỳ sự uy hïếp nào với mình.

Lúc nhìn về phía Cố Họa Y, Vượng Cát cảm thấy tim mình đập loạn xạ, trong mắt đột nhiên hiện lên sự tham lam.

“Xinh đẹp, quá xinh đẹp, mỹ nữ như thế này không hầu hạ thượng sư thì thật là đáng tiếc, mỹ nữ, cô có muốn quy y phật pháp của tôi không? Chỉ cần cô vui vẻ cùng với thượng sư, thượng sư có thể giúp cô giác ngộ, trở thành bồ tát sống.”

Những nời nói lay động lòng người, Vượng Cát muốn nói là nói, nghĩ là có thể lung lay được Cố Họa Y để dâng cho thượng sự, vậy thì chắc chắc sẽ là một công lao to lớn.

Trong mắt Trình Tư Vũ hiện lên một tia không hài lòng, lúc nãy Trình Tư Vũ cũng động tâm với Cố Họa Y.

Nhưng nghĩ đến thân phận của thượng sư trong miệng Vượng Cát kia, Trình Tư Vũ vẫn nhịn xuống.

Mỹ nữ ở đâu mà chả có, nếu như đắc tội với vị thượng sư kia, dựa vào thân phận của mình chưa chắc đã đủ nhìn.

Cố Họa Y xấu hổ nhìn Vượng Cát, mắng: “Đây là lời mà một người xuất gia nên nói sao! Phật pháp của anh học như thế nào!”

“Haha, chúng tôi tham gia là hoan hỉ thiền, cần âm dương tu luyện, mỹ nữ đừng kïƈh động mà, chỉ cần mỹ nữ hầu hạ thượng sư của chúng tôi thật tốt, thứ đem đến cho cô không chỉ có vinh hoa phú quý.”

Vượng Cát đã hạ quyết tâm, cho dù thế nào cũng phải đưa được Cố Họa Y về tặng cho thượng sư.

Lý Phàm cầm tách trà trêи bàn lên, cổ tay khẽ lắc, tách trà bay về phía Vượng Cát.

Vượng Cát cười nhếch mép, không hề né hay tránh, cứ nguyên tại chỗ: “Cậu cho là như vậy có thể dọa được phật gia sao? Phật gia tôi không bị dọa sợ, sẽ để cậu nhìn thấy được võ công thật sự của phật gia!”

Theo như Vượng Cát thấy, công phu hoành luyện của mình đã đạt đến mức dao thương không xuyên qua được, tách trà mà Lý Phàm ném đến căn bản sẽ không làm hại đến mình.

Nhưng lúc tách trà chạm vào trán của Vượng Cát, Vượng Cát mới biết mình đã sai, hơn nữa còn sai một cách nghiêm trọng.

Tách trà mà Lý Phàm ném ra dường như có một sức mạnh vô cùng lớn, lúc đập vào đầu Vượng Cát, sức mạnh kia điên cuồng phóng ra, lập tức khiến trán của Vượng Cát chảy máu.

Thậm chí Vượng Cát còn cảm nhận được, nghe thấy được xương ở

trán mình phát ra âm thanh cọt kẹt, dường như bất kỳ lúc nào cũng sẽ bị sức mạnh điên cuồng này nghiền nát.

“Aaa!”

Vượng Cát gầm lên một tiếng, cơ má hoàn toàn siết chặt lại, cả người ưỡn lên để chống lại sức mạnh đã đập vào trán kia.

Lúc Vượng Cát dốc toàn lực, cốc nước đã giải phóng hoàn toàn sức mạnh bay trở lại mặt bàn, tách trà kia không chỉ không vỡ, hơn nữa không có một giọt nào tràn ra khỏi miệng cốc.

Điều này đều bắt nguồn từ khả năng kiểm soát sức mạnh một cách tinh tế của Lý Phàm, mặc dù lúc nãy nhìn thấy dường như rất đơn giản, chỉ là một cái lắc cổ tay, nhưng thời điểm lắc cổ tay, Lý Phàm đã thay đổi góc độ và sức mạnh ba lần, mới có thể tạo ra hiệu quả khiến người khác kinh ngạc như vậy.

Mặc dù Cố Họa Y, Trình Tư Vũ và những người khác không nhìn ra môn đạo ở trong đó, nhưng cũng biết được một chiêu này của Lý Phàm chắc chắn vô cùng lợi hại, lợi hại như thế nào bọn họ cũng không nói ra được.

Trình Tư Vũ nhìn tách trà giống như nhìn thấy quỷ, nuốt nước bọt, Trình Tư Vũ sợ hãi nói: “Vượng Cát, anh không sao chứ.”

Vốn dĩ muốn gọi Vượng Cát ra để đánh cho Lý Phàm một trận, nhưng Lý Phàm lại giáng đòn phủ đầu, đánh cho Vượng Cát chảy máu đầu trước, điều này nằm ngoài dự đoán của Trình Tư Vũ.

Chương 568

“Đáng chết! Cậu vậy mà làm Phật gia bị thương! Phật gia sẽ không khách sáo với cậu!”

Vượng Cát sờ vết thương trên trán, nhìn vết máu chảy đầm đìa trên tay, trong đôi mắt đều sắp có thể phun ra lửa rồi.

Kể từ khi tu luyện công phu có thành tựu tới nay, còn chưa có cái gì có thể làm tổn thương tới Vượng Cát.

Nhưng lúc này Lý Phàm lại làm Vượng Cát bị thương, điều này khiến Vượng Cát vừa kinh ngạc vừa tức giận, hận không thể túm lấy Lý Phàm ép hỏi một phen tử tế, hỏi ra cái Lý Phàm dùng vừa rồi là công ty quỷ quái gì.

Lý Phàm mỉm cười thản nhiên nói: “Chỉ với trình độ mèo ba chân này của anh, cũng chỉ có thể đả động tới kẻ yếu vô tri, nếu như thức thời thì mau chóng xin lỗi cho mấy lời tục tĩu bẩn thỉu của anh vừa rồi đi.”

“Nói xin lỗi cái đầu cậu! Phật gia hôm nay phải dạy dỗ cậu một cách tử tế, khiến cậu biết sự lợi hại của Phật gia!”

Vượng Cát thẹn quá hóa giận, đừng nói xin lỗi, cho dù là bây giờ tức tối rời đi cũng đều là điều Vượng Cát không muốn.

“Ông chủ Trình, tôi đánh chết cậu ta không sao chứ?”

Vượng Cát đưa mắt nhìn sang Trình Tư Vũ.

Dù sao có quan hệ thuê mướn với Trình Tư Vũ, nếu như đánh chết người gây ra phiền phức cho Trình Tư Vũ, vậy thì không dễ làm rồi.

Bây giờ Vượng Cát chung quy là vệ sĩ của Trình Tư Vũ, vẫn là phải suy nghĩ tới thái độ của Trình Tư Vũ.

Trình Tư Vũ cười lạnh nói: “Tùy tiện đánh, đánh chết tôi chịu, chắc chắn sẽ không có chuyện.”

“Được!”

Vượng Cát từ từ lắc cái cổ, xương cổ phát ra tiếng rắc rắc, nghe thì khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

Cố Họa Y nhìn sang Lý Phàm, thấp giọng nói: “Anh có được không, hay là em gọi cảnh sát tới.”

Có khó khăn tìm cảnh sát là cách tốt nhất, nhưng tình hình trước mắt, sợ là đợi cảnh sát tới cái gì cũng muộn rồi.

Lý Phàm biết đây là Cố Họa Y đang lo lắng cho anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Cố Họa Y, thản nhiên nói: “Vừa rồi có thể đánh anh ta vỡ đầu chảy máu, lát nữa thì có thể đánh anh ta quỳ xuống xin tha, em không cần lo lắng cho anh.”

“Có thể không lo lắng cho anh sao, anh là chồng của em, anh nếu có… phì phì phì, không thể nói lời không may mắn.”

Cố Họa Y khẽ nhổ hai cái, trong lòng là thật sự có hơi lo lắng.

Lý Phàm vui vẻ mỉm cười: “Anh sẽ không có chuyện, yên tâm được rồi.”

Nhìn thấy Lý Phàm căn bản không có để mình vào trong mắt, Vượng Cát giận dữ quát lên: “Tìm chết! Cậu đây chính là đáng tìm chết!” . TruyenHD

Vượng Cát sải bước lớn xông về phía Lý Phàm, mỗi một bước mặt đất đều như chịu một trọng kĩcℏ, không những phát ra tiếng trống trận khác nhau, hơn nữa nền đá cẩm thạch tự nhiên, cũng đã xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Chỉ dựa vào lực lượng của bản thân thì có thể khiến mặt đá cẩm thạch dày nặng trêи sàn vứt ra, sức mạnh trêи người Vượng Cát không đơn giản.

Cô trợ lý xinh đẹp nhìn mặt đất mà Vượng Cát đi qua, cái miệng nhỏ kinh ngạc tới mức há ra, không ngừng phát ra tiếng woa woa kinh ngạc.

“Woa! Vượng Cát thật lợi hại! Vượng Cát cố lên, đánh chết cái đồ quỷ đáng ghét!”

Cô trợ lý xinh đẹp cao giọng hô lên, còn bắn cho Vượng Cát mấy cái ánh nhìn quyến rũ.

Khóe miệng của Trình Tư Vũ hơi nhếch lên, không có để ý điệu bộ của cô trợ lý xinh đẹp, ngược lại trong lòng còn thầm cố vũ cho Vượng Cát.

Cô trợ lý xinh đẹp chẳng qua chỉ là vật chơi của Trình Tư Vũ mà thôi, nếu Vượng Cát có thể đánh chết Lý Phàm, giúp anh ta thuận lợi đầu tư vào tập đoàn của Cố Họa Y, vậy tặng cô trợ lý xinh đẹp này cho Vượng Cát cũng không phải chuyện gì to tác.

Trình Tư Vũ luôn cảm thấy, người đẹp dễ có phú quý khó cầu, chỉ cần có phú quý vô tận, mỹ nữ nào không có.

Cố Họa Y xinh đẹp, nhưng Cố Họa Y có thể xinh đẹp bao nhiêu năm?

Mười mấy hai mươi năm sau nhan sắc không phải vẫn già đi, tới lúc đó cái có là mỹ nữ mới trưởng thành tới thay thế.

Chỉ cần có tài phú vô tận, bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào cũng có thể có được các kiểu mỹ nữ, đây mới là cuộc sống mà Trình Tư Vũ hướng tới.

Vượng Cát trong quá trình đi tới luôn đang tích lực, mỗi khi bước ra một bước, bắt thịt trên người Vượng Cát sẽ phình lên một phần, đợi tới khi đi tới trước mặt Lý Phàm, bắp thịt phình lên trên người Vượng Cát giống như sắp xé rách da vậy.

“Để tôi đưa cậu xuống địa ngục!”

Vượng Cát tức giận gầm một tiếng, nắm đấm lớn vung lên, đấm về

phía má của Lý Phàm.

Vừa rồi bị Lý Phàm đấm vỡ đầu, điều này khiến Vượng Cát vô cùng tức giận, lúc này muốn ra tay với Lý Phàm, Vượng Cát cũng là đánh thẳng vào đầu của Lý Phàm, muốn đánh nát đầu của Lý Phàm!

Lý Phàm nheo mắt nhìn nắm đấm của Vượng Cát vung tới, khi quyền phong tới gần, Lý Phàm mới từ từ nhấc tay phải lên.

Bàn tay bỗng nhấc lên, tay của Lý Phàm túm về phía cổ tay của Vượng Cát.

Mí mắt của Vượng Cát hơi giật, nắm đấm đấm về phía má của Lý Phàm, lập tức biến thành động tác hướng xuống, đấm về phía bàn tay nhấc lên của Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ mỉm cười, bàn tay nhấc lên đột nhiên lật lại, túm lấy nắm đấm đang đấm xuống của Vượng Cát.

Bụp!

Sự va chạm giữa bàn tay và nắm đấm, phát ra âm thanh cực lớn, thậm chí có sóng dao động từ giữa quyền chưởng bắn ra, làm lay động quần áo của Lý Phàm và Vượng Cát.

Cảm nhận được nắm đấm của mình bị Lý Phàm túm lấy, sắc mặt của Vượng Cát lập tức thay đổi, vội vàng dùng sức rút cánh tay lại, muốn rút nắm đấm ra khỏi bàn tay của Lý Phàm.

Nhưng sau khi rút, nắm đấm của Vượng Cát vẫn không xê dịch, không có rút được một tí tí nào khỏi bàn tay của Lý Phàm.

Cảm giác không hay trong nháy mắt tràn ngập trong lòng Vượng Cát, Vượng Cát không tiếp tục có chút do dự nào, lập tức nhấc chân trái đá về phía Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười khinh thường, bàn tay túm nắm đấm của Vượng Cát bỗng dùng sức, quăng cả người Vượng Cát lên không trung.

Vượng Cát bị một cỗ cực lực mạnh mẽ ném bay lên không, ánh mắt vô cùng hoảng sợ nhìn Lý Phàm, thế nào cũng không ngờ bản thân có thể bị Lý Phàm ném bổng lên một cách dễ dàng.

Bụp!

Vượng Cát bị Lý Phàm làm rơi mạnh xuống đất, sau một tiếng vang lên, mặt đất xuất hiện một cái hố lõm hình người, phần lớn cơ thể của Vượng Cát đều chìm vào trong hố.

Tay của Lý Phàm tiếp tục dùng sức, nắm đấm và cổ tay của Vượng Cát phát ra âm thanh nứt vỡ của xương, sau đó cả người bị lôi lên từ trong cái hố lõm, bị Lý Phàm ném bay ra ngoài.

Vượng Cát bị đánh bay về phía Trình Tư Vũ, giờ nếu như đập vào người của Trình Tư Vũ, không nói trực tiếp đập chết Trình Tư Vũ, ít nhất có thể khiến Trình Tư Vũ hoàn toàn bại liệt trên giường.

Trình Tư Vũ bị dọa tới mức tè ra quần, cơ thể nghiêng đi trực tiếp lăn ra đất, sau đó cuộn người trốn dưới gầm bàn.

Cô trợ lý xinh đẹp càng là bị dọa mà la hét thất thanh, hai tay ôm đầu nép vào bên tường.

Rầm!

Vượng Cát bị đập vào tường, trực tiếp khiến bức tường bị đập một lỗ lớn, sau đó bị gạch vỡ vùi lấp.

Trình Tư Vũ và cô trợ lý xinh đẹp đều dùng ánh mắt vô cùng kinh sợ, nhìn cái lỗ lớn trên bức tường.

“Fuck, con mẹ nó, Vượng Cát anh không sao chứ!”

Trình Tư Vũ từ gầm bàn chui ra, chạy tới bên cạnh cái lỗ, nhìn sang Vượng Cát bị gạch vùi lấp.

Vượng Cát há miệng phun ra một ngụm máu, tinh thần uể oải nói: “Không chết được, mau đưa tôi đi bệnh viện, đi bệnh viện.”

“Được được, tôi bây giờ gọi điện, cho người đưa anh đi bệnh viện, Vượng Cát anh nhất định phải cầm cự!”

Trình Tư Vũ hoảng hốt rút điện thoại ra, trực tiếp ấn gọi cấp cứu.

Chương 569

Khi Trình Tư Vũ gọi điện xong, Lý Phàm chỉnh lại quần áo, cười rồi nói: “Không biết anh còn có gì muốn nói không, hoặc, còn có ai muốn đánh với tôi không.”

Gò má của Trình Tư Vũ co giật một trận, chỉ đành nghiến chặt răng.

Còn nói cái rắm với anh, còn đánh cái shit với anh!

Hôm nay chắc chắn là cái gì cũng không nói được rồi, còn đánh, Vượng Cát đều như này rồi, ba vị phiên tăng kia cũng đều không mạnh hơn Vượng Cát, căn bản không thể là đối thủ của Lý Phàm.

“A Ha ha ha.”

Trình Tư Vũ cười khan hai tiếng, xoay người nói: “Vừa rồi đều là hiểu lầm, hiểu lầm, các người không muốn nhượng cổ phần, tôi chắc chắn sẽ không cưỡng ép thu mua.”

“Anh vừa rồi không phải nói như vậy, tôi còn đợi xem một kĩch lôi đình của ông chủ Trình anh đó.”

Lý Phàm ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập sự khinh thường.

Trình Tư Vũ tự nhiên có thể cảm nhận được sự khinh thường của Lý Phàm, nhưng lúc này mình ở thế yếu, Trình Tư Vũ tóm lại không có muốn, những vẫn phải cúi đầu, nếu không hậu quả sợ là còn thảm hơn Vượng Cát.

“Đâu có một kĩch lôi đình gì chứ, Trình Tư Vũ tôi đều luôn ăn chay niệm phật, quét nhà không làm hại tới mạng của con kiến, yêu quý thiêu thân quấn quanh bóng đèn, vừa rồi đều là đang đùa, đừng xem trò đùa là thật.”

Trình Tư Vũ ngại ngùng nói, hy vọng có thể làm dịu đi tình huống vừa rồi.

Lý Phàm uống một ngụm nước, cười rồi nói: “Nhưng tôi đã xem là thật, anh nói phải làm sao?”

“Cái này, cái này…”

Trình Tư Vũ ấp úng hai câu, đã là cảnh bị kẹp hai đầu, đối diện với sự hung hãn bức người của Lý Phàm, Trình Tư Vũ căn bản không biết nên xử lý sao mới được.

Nếu như thái độ chắc rắn, sợ là lập tức bị thiệt, vẫn là phải làm êm chuyện trước, sau đó rồi từ từ lên kế hoạch xử lý Lý Phàm.

Trong lòng Trình Tư Vũ có tính toán, mặt mày tươi cười nói: “Vậy anh nói phải làm sao? Đơn xin bảo vệ thuốc mà vừa rồi xin cũng là muốn nhắc nhở anh Lý, đơn xin bảo vệ này đã phê duyệt rồi, tôi trực tiếp đưa cho anh Lý.”

Lý Phàm khẽ lắc đầu: “Vừa rồi tôi không cần nữa, vậy thì tuyệt đối là không cần, tự anh cất đi, tôi chỉ cần anh nhận lỗi xin lỗi chúng tôi.”

“Đáp lễ…”

Gò má của Trình Tư Vũ co giật, nhiều năm như vậy đều là người khác nhận lỗi xin lỗi anh ta, Trình Tư Vũ anh ta còn chưa từng nhận lỗi trước người khác.

“Được, tôi nhận lỗi xin lỗi anh Lý và cô Cố, vừa rồi đều là lỗi của Trình Tư Vũ tôi, tôi nói chuyện quá ngang ngược hống hách, vẫn mong hai vị tha thứ cho tôi.”

Trình Tư Vũ sau khi nói xong thì cúi sâu người, cảm thấy kiểu xin lỗi này, chắc đã được rồi.

Cô trợ lý xinh đẹp hai tay che mặt, đã không nhẫn tâm nhìn nữa.

Đây là hình ảnh quen thuộc, mùi vị quen thuộc, chuyện tiếp theo cô trợ lý xinh đẹp đã đoán được vài phần.

Trình Tư Vũ thẳng người lên, muốn sau khi nói vài câu khách khí thì tiễn Lý Phàm và Cố Họa Y rời đi.

“Lời xin lỗi này của anh quá không có thành ý rồi.”

Lý Phàm lạnh giọng nói.

Trình Tư Vũ trong nháy mắt ngây ra tại chỗ, ánh mắt ngây ngốc nhìn Lý Phàm.

Fuck! Chỗ nào không có thành ý? Trình Tư Vũ tôi đều đã cúi người với anh rồi đó có được không hả!

“Sao lại không tính là có thành ý chứ?”

Giọng nói của Trình Tư Vũ khô khốc nói.

“Người trợ lý đó của anh không nói cho anh biết vừa rồi cô xin lỗi tôi như nào sao? Nếu như cô ta không nói với anh, bây giờ anh hỏi thử cô ta đi.”

Trình Tư Vũ xoay người nhìn sang cô trợ lý xinh đẹp, cô trợ lý xinh đẹp lắp bắp nói: “Em, em sau đó là, là quỳ xuống, bồi tội với anh ta.”

Đoàng, đầu của Trình Tư Vũ lập tức trống rỗng.

Quỳ xuống bồi tội, điều này đối với Trình Tư Vũ mà nói là sự sỉ nhục!

“Trợ lý của anh quỳ còn xem như không tồi, học hỏi theo trợ lý của anh một chút, tư thế và thái độ khi quỳ nhất định phải tiêu chuẩn, giọng điệu xin lỗi nhất định phải chân thành.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Trong lòng Trình Tư Vũ ngay cả ý nghĩ muốn giết người cũng có, đây chính là sự sỉ nhục trần trụi!

Nhưng Trình Tư Vũ lại không có cách phản kháng, Vượng Cát cũng

bị Lý Phàm đánh cho nửa sống nửa chết, bây giờ cho dù có mười Trình Tư Vũ cũng chỉ bị Lý Phàm chà đạp thôi!

Cho dù gọi ba phiên tăng kia tới, vậy cũng là cần thời gian, sợ là chưa đợi ba phiên tăng đó tới thì Trình Tư Vũ đã bị Lý Phàm xử lý rồi.

Tinh thần của Trình Tư Vũ hoảng hốt, trong lòng vô cùng giằng co, ánh mắt chất chứa oán hận nhìn Lý Phàm, hận không thể trực tiếp xông lên liều anh sống tôi chết với Lý Phàm.

“Cứ phải như này sao? Cứ phải quỳ xuống mới được?”

Trình Tư Vũ mặt mày vặn vẹo nói.

“Quỳ là lễ nghi truyền thống.”

Lý Phàm cúp mí mắt nói: “Thời gian của tôi rất quý báu, hy vọng anh đừng làm lỡ thời gian của tôi.”

Viền mắt của Trình Tư Vũ đều đỏ rồi, sống chết cắn chặt răng, không để nước mắt uất ức của mình rơi xuống.

Đầu gối hạ xuống, Trình Tư Vũ bụp một cái quỳ trên đất, sau đó dập đầu với Lý Phàm.

“Xin lỗi! Trình Tư Vũ tôi vừa rồi mồm miệng dơ bẩn, vẫn mong anh Lý và cô Cố tha thứ cho sự lỗ mãng vô tri của tôi, sau này tôi nhất định sẽ thay đổi bản thân.”

“Như này mới đúng, hôm nay tha thứ cho anh, hy vọng sẽ không có lần sau nữa.”

Lý Phàm nói xong thì đứng dậy, dẫn Cố Họa Y đi ra ngoài.

Bước ra khỏi cửa phòng bao, Cố Họa Y thấp giọng nói: “Sau này sẽ không có chuyện chứ? Vừa rồi anh ta muốn đưa cho chúng ta bản quyền bảo vệ phương thuốc, anh sao không cần?”

“Lấy về để làm gì? Cái thứ đó bây giờ xem như là mồi câu.”

Cố Họa Y hơi sững ra, sau đó tỉnh ngộ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Lý Phàm.

“Anh đã làm gì ở phương thuốc?”

Cố Họa Y thấp giọng hỏi.

“Giảm bớt hai vị thuốc, nếu dùng lâu dài, chắc sẽ có tác dụng phụ gây hại, nếu như anh ta dám sản xuất, sau này sẽ bị kiện tới táng gia bại sản.”

Ánh mắt của Cố Họa Y hơi lóe lên, hờn dỗi nói: “Anh đây là học xấu rồi.”

“Oan uổng, anh sao có thể là học xấu chứ? Rõ ràng là lòng đề phòng người không thể không có, anh là tuân theo lời dạy của người xưa.”

Cố Họa Y cười hờn hai tiếng, khoác cánh tay của Lý Phàm, cùng Lý Phàm rảo bước rời đi.

Trong phòng bao, cô trợ lý xinh đẹp đỡ Trình Tư Vũ quỳ dưới đất dậy, bộ dạng của Trình Tư Vũ giống như trong chớp mắt già đi mười mấy tuổi, tinh thần trông kém đi nhiều.

“Gia, anh phải vực dậy tinh thần, thù này chúng ta nhất định phải báo.”

“Báo, tất nhiên phải báo, Trình Tư Vũ tôi từ nhỏ tới lớn còn chưa từng bị ai sỉ nhục như vậy! Thù này tôi bắt buộc phải báo!”

Trình Tư Vũ hai tay siết chặt thành nắm đấm, ở trên bàn dằn mạnh hai cái.

“Phương thuốc đó, cho xưởng thuốc Giang Hải lập tức sản xuất! Dùng tốc độ nhanh nhất đưa ra thị trường!”

“Được, gia còn có căn dặn gì không.”

Trình Tư Vũ hai tay vuốt vuốt mặt: “Trước tiên không vội, đợi đưa Vượng Cát đi bệnh viện rồi nói sau, công phu của Lý Phàm quả nhiên lợi hại, xem ra chỉ có mời cao thủ ra mặt mới được, hy vọng Thượng sư có thể phái tới cao thủ thật sự!”

“Thượng sư thì không thể tới sao, nếu như Thượng sư ra tay, Lý Phàm chắc chắn sẽ bị đánh thành một đống bùn nhão!”

Cô trợ lý xinh đẹp đảo mắt nói.

Chương 570

“Thượng sư đâu có dễ mời như vậy, cho dù là bỏ tiền cũng chưa chắc có thể mời được Thượng sư.”

Trình Tư Vũ đương nhiên cũng muốn mời Thượng sư tới, nhưng Thượng sư là đại pháp sư của Trát Luân Tự, sẽ không dễ dàng rời khỏi Trát Luân Tự.

Lần gần nhất Thượng sư rời khỏi Trát Luân Tự, là lần năm tông luận kinh vào mười năm trước, không phải là hoạt động luận kinh quan trọng, Thượng sư cơ bản sẽ không rời khỏi Trát Luân Tự một bước.

“Vượng Cát đều bị đánh thành dáng vẻ đó rồi, Thượng sư tóm lại phải ra mặt vì đệ tử của mình chứ, em thấy trong tiểu thuyết võ hiệp, những cao thủ đó đều là rất bao che con cháu đệ tử.”

Cô trợ lý xinh đẹp ở một bên quạt gió châm lửa.

Cô trợ lý xinh đẹp là hận chết Lý Phàm, hận Lý Phàm không thể bị Thượng sư đánh chết ngay, nếu không trong lòng cứ cảm thấy hoảng sợ ấm ức.

Trong lòng Trình Tư Vũ càng uất ức, quỳ xuống xin lỗi Lý Phàm, đã khiến anh ta cảm thấy nhục nhã vô cùng.

“Nói cũng phải, tóm lại phải liên hệ với Thượng sư thử, nếu như Thượng sư có thể tới, tự nhiên là tốt nhất, nếu như Thượng sư không tới cũng có thể phái thêm một số cao thủ tới, tóm lại thù này tôi là nhất định phải báo!”

“Gia nói đúng, thù này nhất định phải báo, Lý Phàm đó thật sự quá ngang ngược rồi, không thể để anh ta ngông cuồng như vậy nữa, bắt buộc phải để anh ta biết sự lợi hại của gia.”

Trình Tư Vũ nheo mắt, trầm giọng nói: “Thông báo cho ba người sư đệ của Vượng Cát tới bệnh viện, lát nữa quay tình trạng của

Vượng Cát thành video gửi cho Thượng sư.”

“Được.”

Cô trợ lý xinh đẹp lắc cái eo rắn nước đi ra ngoài chuẩn bị, xe cấp cứu cũng đã tới, nhân viên y tế mỗi người một tay khiêng Vượng Cát đi ra.

Xe cấp cứu chạy tới bệnh viện, Trình Tư Vũ dẫn theo thư ký và ba người sư đệ của Vượng Cát tới bệnh viện.

Trêи xe, Trát Thố có quan hệ tốt với Vượng Cát đã trợn mắt gằn lên: “Ông chủ Trình! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sư huynh của tôi sao lại bị thương?”

Trát Thố biết rõ bản lĩnh của Vượng Cát, đó là người đàn ông tới súng cũng khó gây hại được, sao có thể bị người ta đánh tới mức nằm viện chứ!

Trong ánh mắt của Trình Tư Vũ vụt qua một tia bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn nín nhịn sự bất mãn trong lòng, khẽ mỉm cười rồi nói: “Vượng Cát là đụng phải cao thủ, đương nhiên cũng có trách nhiệm của tôi, tôi sẽ không đùn đẩy trách nhiệm, sẽ bất chấp mọi giá để cứu chữa Vượng Cát.”

“Vị cao thủ nào? Là ai làm sư huynh tôi bị thương? Tôi đi tìm anh ta báo thù!”

Trát Thố kïƈɦ động gằn lên.

“Trát Thố, đừng xúc động, anh lợi hại hơn sư huynh của anh sao? Vượng Cát bị thương đã khiến tôi rất buồn rồi, anh còn bị thương nữa, vậy tôi làm sao ăn nói với Thượng sư.”

Khi Trình Tư Vũ nói mắt khẽ đảo, cảm thấy dường như có thể lợi dụng Trát Thố, nếu như ba người Trát Thố lại bị Lý Phàm đánh bị thương hoặc đánh chết, sợ là Thượng sư sẽ nổi giận lôi đình.

Nếu như Thượng sư nổi giận lôi đình rồi, vậy nói không chừng sẽ đích thân tới đối phó Lý Phàm!

“Không giúp Vượng Cát sư huynh báo thù, chúng tôi mới không có mặt mũi trở về gặp Thượng sư! Hai người nói có phải không!”

Trát Thố nhìn sang hai người sư đệ kia, ra hiệu hai người sư đệ kia bày tỏ thái độ.

Hai người sư đệ kia cùng gật đầu, trên mặt xuất hiện thần sắc cùng chung mối thù.

“Trát Thố nói không sai, chúng tôi nên báo thù cho Vượng Cát sư huynh! Vẫn mong ông chủ Trình nói ra là ai, chúng tôi bây giờ đi tìm anh ta báo thù cho sư huynh!”

Trình Tư Vũ thấy vậy cố ý trưng ra thần sắc khó xử: “Các anh nếu như cũng bị thương thì phải làm sao? Tôi thật sự không dễ ăn nói với Thượng sư.”

“Chúng tôi bị làm sao không phải là chuyện anh phải suy nghĩ, vẫn mong ông chủ Trình mau chóng nói ra là ai!”

Trát Thố kĩch động tới mức đều muốn túm cổ áo của Trình Tư Vũ rồi.

Ở trong mắt Trát Thố bọn họ, không có đánh giá quá cao thân phận của Trình Tư Vũ, hơn nữa những ngày qua Trình Tư Vũ đối với bọn họ cũng đều rất khách khí.

Trình Tư Vũ nhìn thấy lửa đã ổn rồi, rầu rĩ thở dài nói: “Vậy được, tôi nói cho các anh biết anh ta là ai, anh ta tên Lý Phàm.”

Lời của Trình Tư Vũ vừa dứt, cô trợ lý xinh đẹp đã lấy ra tư liệu của Lý Phàm, đưa cho Trát Thố.

“Đây là tư liệu chi tiết của anh ta, phương thức liên lạc và địa chỉ nhà đều ở trên đó.”

Trát Thố giật lấy bản tư liệu, sau khi cúi đầu nhìn sơ qua thì cất giọng đầy thù hận nói: “Sắp xếp xe đưa chúng tôi qua đó! Tôi tối nay phải giết anh ta!”

“Được, tài xế dừng xe.”

Sau khi Trình Tư Vũ phân phó, tài xế lập tức dừng xe bên đường, sau đó xe đằng sau mà Trình Tư Vũ phân phó chở ba người Trát Thố đi tìm Lý Phàm.

Thấy ba người Trát Thố lên xe rời đi, khóe miệng của Trình Tư Vũ khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười âm hiểm.

“Những mãng phu này, để bọn họ tự đi tìm cái chết đi, nếu như bọn họ đều chết ở trong tay Lý Phàm, vậy Thượng sư tám phần sẽ rời núi rồi.”

“Gia thật là anh minh thần võ, em biết gia nhất định sẽ có cách mà.”

Cô trợ lý xinh đẹp không để lỡ thời cơ mà nịnh nọt Trình Tư Vũ.

Trình Tư Vũ đắc ý cười lớn, sự u ám vừa rồi bị quét sạch, đưa tay kéo cô trợ lý xinh đẹp vào trong lòng.

“Theo gia tới bệnh viện, xem thử tình hình của Vượng Cát trước đã.”

Trình Tư Vũ và cô trợ lý xinh đẹp không bao lâu thì tới bệnh viện, sau khi hỏi han một phen biết được Vượng Cát đã được đưa vào phòng phẫu thuật.

Ở bên ngoài phòng phẫu thuật đợi hơn nửa tiếng, Trình Tư Vũ không ngừng cúi đầu nhìn thời gian, đoán ba người Trát Thố chắc sắp tới nhà của Lý Phàm rồi.

“Thật là mong chờ tin của bọn họ, hy vọng bọn họ đều xuất lực một chút, tốt nhất đều chết ở trong tay của Lý Phàm.”

Khi Trình Tư Vũ đang khẽ giọng lẩm bẩm, cửa của phòng phẫu thuật được mở ra, Vượng Cát được các y bác sĩ đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật.

Trình Tư Vũ vội vàng đi tới hỏi: “Bác sĩ, tình hình của bạn tôi như thế nào rồi?”

“Bạn của anh là người luyện công phu nhỉ? Da thịt trên người thật là khó cắt ra, dao phẫu thuật đều làm gãy mấy cái.”

Bác sĩ mổ chính oán thán một câu, sau đó nói: “Gãy chín cái xương, đã dùng kẹp titan cố định rồi, phổi và gan bị xương sườn nứt gãy đâm xuyên, cũng chính vì anh ta từng luyện công phu mới có thể cầm cự tới bây giờ, sau này bảo anh ta ít lấy mạng sống ra chơi đùa thôi.”

“Vậy tức là không có nguy hiểm tới tính mạng rồi?”

Trình Tư Vũ truy hỏi.

“Cái này thì không nhất định, bởi vì cột sống của anh ta hình như cũng xảy ra vấn đề, có điều chúng tôi phán đoán là gãy xương, cho nên không có động vào cột sống của anh ta, kiến nghị đợi khi khôi phục ổn rồi, tới bệnh viện ở nước ngoài khám thử, xử lý không tốt sẽ chèn ép dây thần kinh, dẫn tới nửa thân dưới bị bại liệt.”

Trình Tư Vũ hít ngược một hơi khí lạnh, nửa thân dưới bị bại liệt không phải là chuyện gì tốt.

Nếu như bản thân nửa thân dưới bị bại liệt, sợ là lòng muốn chết cũng có rồi, trực tiếp chọn đi chết cũng dễ dàng hơn nằm ở trên giường.

Sau đó đi vào phòng bệnh, Trình Tư Vũ nhìn Vượng Cát vừa tỉnh lại thì khẽ thở phào.

Ánh mắt của Vượng Cát có hơi mơ màng, sau khi mở mắt nhìn thấy không gian xa lạ, sau đó lại nhắm mắt lại nhớ lại chuyện vừa rồi.

Nghĩ tới cảnh tượng bản thân bị Lý Phàm đánh bay ra, mắt của Vượng Cát bỗng mở ra. . Truyện hay luôn có tại + + trumtru yen. ORG + +

“Ông chủ Trình, có ở đây không? Anh có ở đây không?”

Chương 571: Cho anh một đáng giá kém

“Tôi ở đây, Vượng Cát anh có chuyện gì.”

Trình Tư Vũ rảo bước đi tới bên giường.

Vượng Cát nhìn thấy Trình Tư Vũ ở bên cạnh, lúc này mới thở phào một hơi, thấp giọng nói: “Thân thể của tôi như thế nào rồi.”

“Bác sĩ cũng không chắc chắn, nói là anh có khả năng sẽ bị bại liệt nửa thân dưới, phải đợi sau khi vết thương trên người anh khỏi rồi sang bệnh viện ở nước ngoài chữa trị, Vượng Cát anh yên tâm đi, tất cả chi phí thuốc thang tôi đều phụ trách.”

Trình Tư Vũ lộ ra nụ cười giả tạo.

“Tôi có thể cảm nhận được, kinh mạch cột sống của tôi xảy ra vấn đề, ba người sư đệ của tôi đâu, bọn họ sao chưa tới?”

“Bọn họ, Trát Thố bọn họ nghe thấy anh bị thương thì rất kïcfi động, sau khi từ chỗ của tôi cướp đi tư liệu của Lý Phàm thì đi tìm Lý Phàm báo thù rồi, tôi thật sự là không cản được bọn họ.”

Trong mắt của Vượng Cát vụt qua thần sắc kinh hãi, muốn nhấc tay lại không có sức, dù sao vừa rồi từ trong cơn mê tỉnh lại, tinh thần tuy khôi phục rồi, nhưng thân thể vẫn chưa có khôi phục.

“Anh sao, sao có thể để bọn họ đi chứ! Mau chóng gọi bọn họ quay về, Lý Phàm không phải là người bọn họ có thể đối phó!”

“Vậy tôi bây giờ liên lạc với bọn họ.”

Trình Tư Vũ rút điện thoại ra giả bộ ấn gọi, trên thực tế là ấn số ảo.

Sau khi giả bộ một lát, Trình Tư Vũ diễn ra vẻ hoảng hốt nói: “Điện thoại khóa máy rồi! Sợ là bọn họ lo lắng tôi ngăn cản bọn họ, cho nên đã…”

“Ài!”

Vượng Cát thở nặng nề, nhắm mắt lại nói: “Mau chóng cử người đi tìm bọn họ, nhất định phải dẫn bọn họ quay về, nói tôi muốn gặp bọn họ, nhất định không thể để bọn họ đi tìm anh ta báo thù!”

“Được, Vượng Cát anh cố gắng nghỉ ngơi trước, tôi bây giờ dẫn người đi tìm ba người Trát Thố, tôi ở lại hai người chăm sóc anh, có gì cần thì anh cứ căn dặn bọn họ.”

Trình Tư Vũ sau khi giả bộ nói một phen thì dẫn trợ lý đi ra khỏi phòng bệnh.

Đi tới cửa bệnh viện, cô trợ lý xinh đẹp ôm lấy cánh tay của Trình Tư Vũ, nói: “Gia, chúng ta phải đi tìm ba tên đầu đất đó sao?”

“Tìm chứ, gia dẫn em đi thu thập cho bọn họ, nhất định phải khiến bọn họ chết ở trong tay Lý Phàm, cho dù không phải là Lý Phàm giết bọn họ, cũng phải khiến bọn họ bởi vì Lý Phàm mà chết.”

Trong mắt Trình Tư Vũ lóe lên tia âm độc, thù hận trong lòng đối với Lý Phàm đã khiến anh ta rơi vào trạng thái điên cuồng.

…

Ba người Trát Thố ngồi trên xe thương xe lái thẳng tới dưới lầu nhà Lý Phàm.

Sau khi đối chiều địa điểm không có nhầm lẫn gì, ba người Trát Thố cùng xuống xe, cất bước đi vào cửa của tòa nhà.

Dựa theo địa chỉ trên tư liệu, ba người Trát đi tới ngoài cửa của nhà Lý Phàm.

“Chắc chính là nơi này rồi, gõ cửa đi.” Trát Thố nhìn tư liệu nói.

“Gõ cửa gì chứ, trực tiếp đạp cửa của nhà họ bọn họ ra là được rồi.”

Một người sư đệ nói xong, nhấc chân đạp vào cửa lớn của nhà Lý Phàm.

Rầm!

Cửa lớn bị đạp thẳng ra, cả cửa phòng đều lõm vào.

Âm thanh cực lớn đã kinh động tới đám người Lý Phàm.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai nhìn thấy cửa nhà bị người ta đạp ra, trái tim lo lắng tới nỗi sắp từ trong cổ họng nhảy ra.

“Các người là ai! Sao lại đá cửa của nhà chúng tôi!”

Vương Cẩn Mai hoảng sợ hô lên.

“Lý Phàm là ai? Cút ra đây cho tôi! Dám đánh bị thương sư huynh của tôi, lá gan ngược lại không nhỏ!”

Trát Thố lạnh lùng nói, ánh mắt lướt một vòng trên người của mọi người trong căn phòng, đã chắc chắn Lý Phàm là ai.

Hai người sư đệ kia là mang ánh mắt tham lam nhìn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, nước miếng đều sắp chảy từ khóe miệng ra.

“Còn có mỹ nữ xinh đẹp như vậy, tối nay xem như là tới đúng rồi, xử lý Lý Phàm trước, sau đó xử lý hai mỹ nữ này, ha ha.”

“He he, báo thù cho Vượng Cát sư huynh còn có phúc lợi, đây xem như là quả báo của chúng ta đi, thật là nên làm nhiều việc thiện mới đúng!”

Lông mày của Lý Phàm hơi nhướn lên, chỉ nhìn cách ăn vận nhà sư của ba người thì có thể biết bọn họ tới là để báo thù cho Vượng Cát.

“Cửa của nhà tôi rất đắt, các người đạp hỏng cửa của nhà tôi, vậy không nổi đâu.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói rồi, đứng dậy đi về phía ba người Trát

Thố.

“Đây là xảy ra chuyện gì, Lý Phàm ở bên ngoài có phải là lại gây chuyện rồi không?”

Cố Thiệu Huy nhíu mày nói.

“Ba, không phải là Lý Phàm ở bên ngoài gây chuyện, là có người trêu chọc chúng con, Lý Phàm mới ra tay, ba không có nhìn thấy vẻ ghê tởm của bọn họ đâu, thật là có thể tức chết người ta.”

Thần sắc của Cố Họa Y rất tức tối.

Bây giờ nghĩ tới bộ dạng ngang ngược hống hách cửa Trình Tư Vũ lúc trước, Cố Họa Y vẫn cảm thấy rất tức giận.

Khóe mắt của Cố Thiệu Huy giật giật, nếu con gái đều nói như vậy rồi, vậy chắc Lý Phàm chiếm lý, có điều chuyện bị người ta đánh tới tận cửa nhà, Cố Thiệu Huy là lần đầu tiên gặp phải, cảm thấy thể diện đều mất hết rồi.

“Lý Phàm có thể đánh lại ba người bọn họ không? Nếu không thì tìm cảnh sát tới xử lý đi, còn đánh nửa nhà của chúng ta đều bị dỡ rồi.”

Cố Thiệu Huy nói rồi thì muốn rút điện thoại ra.

Cố Họa Y giữ tay của Cố Thiệu Huy: “Ba, đừng tìm cảnh sát, chuyện này tìm cảnh sát cũng vô dụng, hơn nữa đợi cảnh sát tới, sợ là nhà của chúng ta sớm đã bị dỡ rồi, bây giờ chỉ có thể dựa vào Lý Phàm.”

“Chị Họa Y nói đúng, là phải dựa vào anh Lý Phàm mới được.”

Trần Hiểu Đồng phụ họa theo.

Lông mày của Cố Thiệu Huy càng nhíu chặt, đã nhíu thành một cục.

Ánh mắt nhìn sang bóng lưng của Lý Phàm, Cố Thiệu Huy thế nào

cũng không cảm thấy Lý Phàm có thể thắng, dù sao ba người nhà sư đó nhìn trông đều biết công phu.

“Ba thấy như này vẫn không được, hay là gọi xe cấp cứu trước, lát nữa cũng dễ đưa đi bệnh viện.” Cố Thiệu Huy thấp giọng nói.

Cố Họa Y buông tay ra, gật đầu nói: “Cái này đúng là nên.”

Từng thấy cảnh thê thảm của Vượng Cát, Cố Họa Y tự nhiên biết Lý Phàm lợi hại cỡ nào, đoán chắc ba người Trát Thố chắc chắn sẽ bị Lý Phàm đánh ói ra máu, thật sự nên gọi xe cấp cứu trước.

Cố Thiệu Huy thấy con gái đồng ý, lập tức rút điện thoại ra: “Ba nói Lý Phàm không được mà, giờ gọi sẵn xe cấp cứu cho nó.”

Cố Họa Y hai tay che mặt, đều không biết nên nói thế nào với Cố Thiệu Huy nữa.

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, nghiêm túc nhìn Lý Phàm, nhìn thấy Lý Phàm ra tay với nhà sư, Trần Hiểu Đồng nhảy cẫng hô to: “Anh Lý Phàm cố lên, chúng em đã gọi xe cấp cứu đưa bọn họ đi bệnh viện rồi, anh chỉ việc đánh là được.”

Sắc mặt của Trát Thố lập tức trở nên xanh lè, vung hai quyền về phía hai vai của Lý Phàm.

“Còn gọi xe cấp cứu cho chúng tôi? Đó là gọi cho anh ta! Chúng tôi sẽ đưa anh ta xuống địa ngục!”

Lý Phàm lắc đầu khinh thường: “Chỉ bằng tốc độ và lực lượng này của anh, tôi chỉ có thể cho anh một đánh giá kém, một tên thấp kém nhất trong chiến ngũ cũng mạnh hơn anh nhiều.”

Vừa chế giễu, nắm đấm của Lý Phàm đã nhanh như cắt vung tới.

Không đợi Trát Thố nhìn rõ động tác của Lý Phàm, nắm đấm của Lý Phàm đã xuất hiện ở trước mặt Trát Thố.

Không đợi Trát Thố có bất kỳ phản ứng, nắm đấm của Lý Phàm đã đập vào lồng ngực của Trát Thố, đánh cho Trát Thố ngã bay ra.

“Phụt!”

Trát Thố bay ngược ra ở trong không phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc trở nên vô cùng kinh hãi.

Chương 572: Tiệc tân gia

Nhìn thấy Trát Thố bay ngược ra, hai người sư đệ kia mặt mày bỗng thay đổi, đều biết Lý Phàm không phải là dễ đối phó như kia rồi.

Bụp!

Trát Thố ngã xuống đất, trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Trát Thố giãy giụa muốn đứng dậy, lại cảm thấy xương cốt toàn thân đều giống như nứt vỡ, căn bản không thể dùng sức đứng dậy.

Cảm giác kinh sợ đã tràn ngập trong lòng Trát Thố, trong lòng Trát Thố đã vô cùng hối hận, lúc đầu không nên cậy mạnh tới tìm Lý Phàm báo thù cho Vượng Cát.

Bây giờ thù còn chưa có báo, ngược lại lôi vào bản thân vào.

“Đi, đi mau!”

Trát Thố lực bất tòng tâm nói, muốn lớn tiếng nói chuyện cũng không làm được.

Hai người sư đệ trong lòng đã hoảng rồi, nghe thấy Trát Thố bảo đi mau, sau khi nhìn nhau thì muốn lùi lại rồi rời đi.

Lý Phàm lạnh giọng nói: “Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, anh xem nhà của tôi là nơi nào? Đạp hỏng cửa cũng phải đền.”

“Đền, tuyệt đối sẽ đền, anh nói bao nhiêu tiền? Chúng tôi bây giờ cho anh.”

Hai người sư đệ vừa nói vừa lùi lại, định lùi tới đằng sau Trát Thố rồi mau chóng kéo Trát Thố chuồn đi.

Lý Phàm đi ra, nhìn hai người sư đệ của Trát Thố lùi từng bước ra

sau, trên mặt xuất hiện nụ cười khẽ.

“Là Trình Tư Vũ bảo các người tới sao?”

“Không, không phải, là chúng tôi chủ động muốn tới, tới báo thù cho Vượng Cát sư huynh.”

Lý Phàm không có ngờ, vốn tưởng ba người Trát Thố là bị Trình Tự Võ xúi tới.

“Ha ha, nếu các người muốn báo thù cho Vượng Cát như vậy, vậy tôi đưa các ngươi cùng tới nằm trên giường bệnh của bệnh viện.”

Hai người sư đệ đều loạt rét lạnh trong lòng, đều cảm thấy Lý Phàm nói lời này không phải là lời tốt đẹp gì.

“Chúng tôi bây giờ trở về thăm Vượng Cát sư huynh, tuyệt đối sẽ không tới gây phiền phức nữa.”

Một người sư đệ hoảng hốt nói.

Lý Phàm lắc đầu ngang ngạnh: “Các người không thể không tới gây phiền phức, hơn nữa các người đạp cửa nhà tôi, khiến người trong nhà tôi chịu kinh sợ, tóm lại phải cho các ngươi một bài học mới được.”

“Hai đệ đi mau, huynh cản anh ta!”

Trát Thố nhịn đâu từ trên đất bò dậy, định liều cái mạng của mình cũng phải bảo vệ hai người sư đệ chạy trốn.

Hai người sư đệ liếc nhìn nhau, không nói hai lời xoay người chạy đi.

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, ngón tay từ trong túi móc ra chiếc chìa khóa, ngón tay sau khi xỏ vào trong cái móc vòng của chiếc chìa khóa bỗng nhiên dùng sức dứt ra, cái móc vòng của chiếc chìa khóa đó trong nháy mắt đứt thành bốn đoạn, bắn về phía hai người đang chạy trốn kia.

Không đợi hai người sư đệ của Trát Thố chạy tới sảnh thang máy, bốn đoạn của chiếc móc vòng của chiếc chìa khóa bị bẻ ra đã lần lượt bắn vào đầu gối của hai người.

Cảm nhận được một cơn đau kịch liệt từ đầu gối truyền tới, hai người trong lúc chạy như điên bỗng chốc mất đi thăng bằng, bụp một cái ngã ra đất, đều trở thành bộ dạng của mấy kẻ ăn mày.

“Chân của tôi! Đầu gối của tôi hình như gãy rồi!”

“Tôi cũng vậy, đầu gối của tôi rất đau, rất đau!”

Trát Thố mắt thấy đầu gối của hai người sư đệ máu tươi chảy ra, trong nháy mắt cảm thấy cả người đều không tốt rồi.

Động tác vừa rồi của Lý Phàm, anh ta là nhìn rõ ràng, đó chỉ là dùng một cái móc vòng của chiếc chìa khóa mà thôi, lại có thể đâm xuyên vào đầu gối của hai người sư đệ.

Hai người sư đệ kia tuy công phu luyện thể kém hơn một bậc, nhưng cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

“Đây xem như cho các người bài học, còn có ai tới báo thù cho các người nữa, nhất định phải nói với người đó, tôi không thích bị người khác đánh tới cửa, muốn đánh nhau tốt nhất hẹn trước với tôi.”

Lý Phàm lạnh giọng nói xong, xoay người đi về.

Đi tới trước cửa nhà, Lý Phàm hai tay dùng sức, nắn thẳng cánh cửa vốn dĩ bị cong biến dạng.

Đương nhiên, hoàn hảo như lúc đầu là không làm được, nhưng đại khái có thể khiến cửa nhà đóng lại.

Thấy Lý Phàm nắn thẳng cửa nhà bằng thép bị biến dạng, mắt của Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai đều suýt nữa lồi ra.

“Lý Phàm, đây, đây là có sức lực lớn cỡ nào.”

Vương Cẩn Mai có hơi sợ, nói.

Nghĩ lại thái độ cay nghiệt đối với Lý Phàm mấy năm này, lại nhìn sức lực vừa rồi của Lý Phàm, tinh thần của Vương Cẩn Mai đều có hơi hoảng rồi.

Đây cũng may tính tình của Lý Phàm luôn tốt, nếu như đổi người có tính tình nóng nảy, làm không tốt bị ép tới mức thượng cẳng chân hạ cẳng tay, hậu quả như thế Vương Cẩn Mai không dám nghĩ tới một chút.

Lý Phàm khẽ mỉm cười nói với Vương Cẩn: "Mẹ, cái này không có liên quan với sức lực, chủ yếu dựa vào kĩ thuật, con thấy ngày mai chúng ta chuyển tới bên biệt thự đi, bên này dứt khoát để không là được rồi.

Vương Cẩn Mai vốn dĩ còn muốn nói không được, nhưng liếc nhìn cửa phòng đã đóng lại, vẫn là sửa lời nói: "Được, đều nghe theo cậu, có điều tiệc tân gia này còn chưa làm."

"Cái đó không vội, chúng ta ở trước, vài ngày nữa làm tiệc tân gia cũng như nhau."

Cố Thiệu Huy khẽ gật đầu nói: "Tiệc tân gia không cần gấp, ở mấy ngày rồi làm cũng như nhau, ngược lại phải liệt kê danh sách ra trước, thương lượng mời ai tới tham gia."

"Người phải mời nhiều đó, họ hàng bên mẹ tôi đều phải mời, còn cả bạn học bạn cũ trước đây của tôi đều phải mời, chúng ta là chuyển tới sở trong biệt thự có phong thủy tốt nhất Hán Thành, vậy đương nhiên phải để tất cả mọi người đều biết rồi."

Vương Cẩn Mai hận không thể phát quảng cáo trên TV, rất muốn để người của cả Hán Thành đều biết là một nhà bọn họ ở trong biệt thự Vân Đỉnh.

Trong lòng Cố Thiệu Huy thầm nói Vương Cẩn Mai quá hư vinh, có điều tới khi bản thân ông ta suy xét, lại cũng giống như Vương Cẩn Mai, hận không thể thông báo cho tất cả mọi người, để người trong thiên hạ đều biết một nhà mình ở trong biệt thự Vân Đỉnh.

“Người khác đều dễ nói, bên phía anh cả rốt cuộc có mời hay không?”

Cố Thiệu Huy rối rắm nhíu mày.

Lần trước theo Lý Phàm về nhà nháo một trận như vậy, quan hệ với Cố Thiệu Dũng có thể nói đã lạnh đi, lúc này có mời Cố Thiệu Dũng hay không đều là một vấn đề khó.

Nếu như Cố Thiệu Dũng không đi cũng thôi đi, nếu như Cố Thiệu Dũng tới giữa tiệc tân gia gây ra chuyện gì đó, vậy đủ khiến mặt mày của Cố Thiệu Huy khó coi rồi.

Vương Cẩn Mai đanh mặt nói: “Sao có thể không mời ông ta, bắt buộc phải mời, để ông ta nhìn phong quang của nhà chúng ta, để Cố Thiệu Dũng ông ta phải hối hận.”

Cố Thiệu Huy chép chép miệng, trong lòng vẫn là cảm thấy có hơi không thỏa đáng, ánh mắt bất giác nhìn sang Lý Phàm.

“Lý Phàm, chuyện này cậu thấy như nào?”

“Con thấy bắt buộc phải mời, bác cả tuy có quan hệ không tốt với chúng ta, nhưng không mời thì rõ ràng cách làm việc của chúng ta có vấn đề rồi, ông ta nếu như tới làm khách ác, tự nhiên có người xử lý ông ta.”

Lý Phàm sớm đã nghĩ xong rồi, tới lúc đó bên Hán Thành này nhân vật quan trọng đều mời tới, thiết nghĩ tới lúc đó Cố Thiệu Dũng cũng không dám gây chuyện.

Nếu Cố Thiệu Dũng thật sự gây chuyện, vậy chính là tự mình rước lấy nhục.

“Cậu có cách thì tốt, vậy tôi thông báo cho Cố Thiệu Dũng, ngày thì xác định vào cuối tuần đi.” Cố Thiệu Huy sau khi nói xong thì nhìn một vòng, sau khi nhìn thấy không có ai phản đối thì cầm điện thoại trên bàn lên.

Cuộc gọi rất nhanh được kết nối, giọng nói rất không kiên nhẫn của Cố Thiệu Dũng truyền ra: “Chú muốn làm cái gì!”

“Anh cả, thông báo với anh một việc, tuần sau nhà chúng em muốn làm bữa tiệc tân gia.”

Chương 573: Làm kẻ ác một lần

Gò má của Cố Thiệu Dũng giật giật, Cố Thiệu Huy muốn làm tiệc tân gia, không nghi ngờ gì là đang vả mặt ông ta.

“Muốn làm thì làm, gọi điện cho tôi làm cái gì! Tôi không có rảnh tới tiệc tân gia của nhà cậu, biến biến biến!”

Sau khi Cố Thiệu Dũng gầm lên một tiếng thì ném mạnh chiếc điện thoại đi.

Bụp!

Chiếc điện thoại đập vào tường, sau đó rơi xuống đất, màn hình lập tức lan tràn vết nứt như lưới nhện.

“Há có lý đó, há có lý đó!”

Cố Thiệu Dũng tức tối ngồi xuống, hai tay dùng sức đấm vào bàn, giống như xem chiếc bàn thành Cố Thiệu Huy.

Đấm tới nỗi tay tê dại đi, Cố Thiệu Dũng mới dừng hành vi đánh đấm lại.

“Sao lại như thế! Cố Thiệu Huy nó dựa vào đâu, dựa vào đâu!”

Cố Thiệu Dũng cảm thấy biệt thự Vân Đỉnh đó nên để mình đi ở mới đúng, để Cố Thiệu Huy tới ở trong biệt thự Vân Đỉnh, đó hoàn toàn là một trò cười!

Ánh mắt lại nhìn sang mấy đơn trả hàng trên bàn, lửa giận trong lòng Cố Thiệu Dũng càng thêm mãnh liệt.

Vốn đã kinh doanh không thuận lợi đã khiến trong lòng Cố Thiệu Dũng bực dọc, cộng thêm cuộc gọi điện này của Cố Thiệu Huy, càng khiến Cố Thiệu Dũng hận tới mức muốn giết người.

Cạch.

Cửa của phòng làm việc được đẩy ra, Cố Thiệu Phong cầm điện thoại sau khi đáp ứng ừm ừm a a một lát thì cúp máy.

“Anh cả, anh đây là tức giận với ai rồi? Em vừa rồi nhận được điện thoại của anh hai rồi, anh ấy nói muốn bàn tiệc tân gia, còn là biệt thự Vân Đỉnh trong truyền thuyết…”

“Im miệng!”

Không đợi Cố Thiệu Phong nói hết thì Cố Thiệu Dũng đã giận dữ cắt ngang.

“Anh cả, anh chắc sẽ không phải là tức giận với anh hai đó chứ?”

Cố Thiệu Phong cười rồi nói.

“Anh muốn đi lấy lòng anh ấy thì đi lấy lòng đi! Đừng tưởng em không biết anh đánh bàn tính gì! Không phải chỉ là muốn tới chỗ Cố Họa Y kiếm ít cơm ăn thôi sao!”

Cố Thiệu Dũng mặt mày giận dữ trừng mắt với Cố Thiệu Phong, trước kia đây là quân đồng minh vững chắc của mình, nhưng hiện nay cũng có dấu hiệu muốn thay đổi.

Cố Thiệu Phong khẽ lắc đầu, ngồi ở đối diện Cố Thiệu Dũng mà nói: “Anh cả, mình yếu thế hơn người ta, hiện nay người ở dưới mái nhà của người ta không thể không cúi đầu.”

“Hừ! Muốn lấy lòng một nhà bọn họ thì chú đi cứ việc, không cần ở đây xúi anh.”

“Không phải em xúi anh, em với ba chúng ta đều thương lượng rồi, muốn đi vòng theo con đường cứu nước, trước hết làm dịu mối quan hệ với bọn họ, lấy được sự tin tưởng của bọn họ, sau đó lại từ trong tay bọn họ lừa được một khoản tiền.”

Cố Thiệu Phong nói ra chuyện thương lượng giữa mình với ông cụ Cố ra, muốn khiến Cố Thiệu Dũng cũng gia nhập vào trong kế hoạch.

Cố Thiệu Dũng nheo mắt nhìn Cố Thiệu Phong, sau khi trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy chú muốn bảo anh làm như nào? Tóm lại sẽ không kêu anh với các chú cùng đi quỳ ⌊ïếм một nhà bọn họ chứ.”

“Anh cả, anh nói vậy quá khó nghe rồi, cái gì gọi là quỳ ⌊ïếм, chẳng qua em biết anh chắc chắn sẽ không cho nhà anh hai bọn họ sắc mặt tốt, cho nên muốn sự diễn xuất của anh, làm sao không đối phó với nhà bọn họ thì làm như vậy.”

“Nhà bọn họ không phải là muốn làm tiệc tân gia sao, anh cả anh bắt buộc phải đi, đợi khi khách khứa đều tới đủ rồi, anh cả tới quậy bữa tiệc tân gia, em và ba chúng ta thì sao, đứng ở bên phía nhà anh hai, cùng xử lý anh.”

“Làm như vậy, bọn họ không những tin chúng ta, chỉ cần chúng ta giành được sự tin tưởng của bọn họ, tới lúc đó, bọn họ làm sao cũng phải nhường ra chút lợi ích, lấy được lợi ích, chắc chắn có một phần của anh cả anh.”

Cố Thiệu Phong nói ra kế hoạch đã vạch sẵn, sự giam gia của Cố Thiệu Dũng là một điểm quan trọng trong đó.

Nếu như không có một kẻ đối địch xuất hiện gây chuyện, vậy muốn làm dịu mối quan hệ, giành được sự tin tưởng của đám người Lý Phàm và Cố Họa Y tuyệt đối là rất khó.

Cố Thiệu Dũng suy nghĩ một lát thì hiểu trọng điểm phương án của Cố Thiệu Phong.

Nghĩ tới phải gây chuyện trong tiệc tân gia của Cố Thiệu Huy, Cố Thiệu Dũng thấp thoáng có chút mong chờ.

Mặc kệ kết quả tốt xấu, chắc chắn là có thể đi phát tiết một trận.

“Ha ha, được, anh đi làm kẻ ác một lần, cũng đi làm thảm lót cho các em, hy vọng các em có được chỗ tốt còn có thể nhớ tới anh.”

“Anh cả anh nói gì thế, chúng em chắc chắn sẽ không quên anh cả, đến lúc đó chỗ tốt anh em chúng ta cùng chia, đó thì xác định như

vậy đi, tới lúc đó chúng ta sẽ liên hệ cụ thể sau.”

Sau khi Cố Thiệu Phong nói xong thì đứng dậy cáo từ, không có lán lại lâu ở phòng làm việc của Cố Thiệu Dũng.

Vì để giành được sự tin tưởng của đám người Lý Phàm, Cố Thiệu Phong là muốn diễn ra cảnh đã rạn nứt với Cố Thiệu Dũng, tự nhiên không thể tiếp tục ở lại lâu trong phòng làm việc của Cố Thiệu Dũng.

Nhìn bóng lưng rời đi của Cố Thiệu Phong, Cố Thiệu Dũng rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa, nhíu mày suy nghĩ.

Nếu phải đi làm kẻ ác, vậy có phải là cần làm lớn một chút hay không?

Sự việc nháo ra càng lớn, cục tức có thể xả ra cũng càng nhiều, tóm lại không thể khiến bọn họ vui vẻ sống ở biệt thự Vân Đỉnh được!

Khi đang suy nghĩ, trong đầu Cố Thiệu Dũng linh quang hiện ra, đột nhiên nghĩ tới Quỷ Hổ.

Đó là một cao thủ, nếu như nói chuyện nhà Cố Thiệu Huy làm tiệc tân gia cho Quỷ Hổ biết, nói không chừng tên đó sẽ đi tìm Lý Phàm trả thù.

Đến lúc đó nếu trong bữa tiệc tân gia xuất hiện ít cảnh tượng máu tanh, xem một nhà bọn họ ở trong biệt thự đó như nào, xem bọn họ còn ngẩng cao đầu ở trước mặt bạn bè người thân như nào! . TruyenHD

Trong ánh mắt của Cố Thiệu Dũng vụt qua tia phấn khích, vội vàng đứng dậy đi nhặt chiếc điện thoại đã vỡ nát màn hình lên.

Mặc kệ mảnh vụn thủy tinh trên điện thoại đâm vào tay, Cố Thiệu Dũng ấn mở màn hình ra xem, nhìn thấy điện thoại còn có thể sử dụng, vì thế vội vàng mở nhật ký cuộc gọi, bắt đầu tìm kiếm số điện thoại.

Rất nhanh tìm được số điện thoại của Quỷ Hổ, tay của Cố Thiệu Dũng trong lúc kĩch động đều có hơi run rẩy.

Hít sâu hai hơi, ổn định lại tâm trạng, Cố Thiệu Dũng ấn gọi đi.

Cuộc điện rất nhanh được kết nối, Cố Thiệu Dũng vội nói: “Là ngài Quỷ sao, tôi là Cố Thiệu Dũng.”

“Ông có chuyện gì?”

“Ngài còn muốn báo thù không? Tìm Lý Phàm báo thù?”

“Đương nhiên muốn báo thù, có điều gần đây không có cơ hội tốt gì cả, lẽ nào bên ông có tin gì?”

Giọng nói của Quỷ Hổ lạnh lùng nói.

“Đương nhiên là có, cuối tuần sau nhà Cố Thiệu Huy muốn làm tiệc tân gia, Cố Thiệu Huy chính là ba vợ của Lý Phàm, chính là nhà Lý Phàm muốn làm.”

“Tiệc tân gia?” Quỷ Hổ nheo mắt.

Những ngày này Quỷ Hổ không phải là không muốn giết Lý Phàm, mà là khi theo dõi Lý Phàm, nhìn thấy Lý Phàm đối chiến kịch liệt với đám người Thompson, khiến Quỷ Hổ có hơi không nắm chắc có thể xử lý Lý Phàm.

Biểu hiện của Lý Phàm, đã làm thay đổi phán đoán của Quỷ Hổ về sức chiến đấu của anh, cũng khiến Quỷ Hổ đi nước cờ càng không ổn định.

Nhưng thù chung quy là phải báo, chỉ cần có cơ hội tốt, vậy nhất định phải siết Lý Phàm rồi băm thành tám miếng.

“Ông cảm thấy tiệc tân gia là cơ hội tốt sao? Chắc sẽ không phải là ông muốn lợi dụng tôi chứ.” Quỷ Hổ âm trầm nói.

“Sao có thể chứ, tôi, tôi sao dám lợi dụng ngài, tôi cảm thấy đây thật sự là một cơ hội tốt, chỉ cần ngài cải trang một phen thì có cơ

hội có thể lẻn vào trong, đến lúc đó mặc kệ là ám sát hay là bắt một vài người làm con tin, tóm lại có cách có thể khiến Lý Phàm gặp xui xẻo."

Chương 574: Bắt tay nhau mới có cơ hội

“Được rồi, tôi biết rồi, có tin tức kiểu này có thể thông báo với tôi.”

Sau khi Quỷ Hổ nói xong thì trực tiếp cúp máy, ánh mắt hơi lóe lên, trong lòng bắt đầu tính toán tính khả thi.

Hắn ta nếu ra tay ở trong tiệc tân gia, vẫn là rất có một chút khả thi.

Có điều Quỷ Hổ cảm thấy mình nếu như muốn hành động, bắt buộc phải làm bảo mật hoàn toàn, cho dù là Cố Thiệu Dũng cũng không thể biết được.

Cho nên sau không không có cho Cố Thiệu Dũng một đáp án rõ ràng thì Quỷ Hổ đã cúp máy rồi.

Quỷ Hổ cúp máy, ánh mắt xuyên qua cửa sổ, nhìn về phía chiếc Mercedes-Benz.

Chiếc xe Mercedes-Benz là của Trình Tư Vũ, Quỷ Hổ lặng lẽ bám theo Lý Phàm được một khoảng thời gian, tự nhiên cũng biết mâu thuẫn giữa Lý Phàm và Trình Tư Vũ.

Càng biết nhà sư bên cạnh Trình Tư Vũ bị Lý Phàm đánh cho nằm viện.

Lại nghĩ tới trước đó nhìn thấy ba nhà sư đi vào tòa nhà mà Lý Phàm ở, khóe miệng của Quỷ Hổ hơi nhếch lên.

“Hình như có vài quân đồng minh rồi, nếu như Trình Tư Vũ có thể gọi được sư phụ của mấy nhà sư này ra tay, nói không chừng có thể liên hợp lại đối phó Lý Phàm ở trong bữa tiệc tân gia rồi.”

Tâm tư của Quỷ Hổ hoạt động, suy nghĩ nên làm sao mới có thể hợp tác với Trình Tư Vũ và nhà sư kia.

Khi Quỷ Hổ đang suy nghĩ, ba người Trát Thố bò ra khỏi tòa nhà ở.

Trát Thố bị nội thương, mà đầu gối của hai người sư đệ đều gãy rồi, ba người ngoài bò ra, cũng không có phương thức hành động khác có thể chọn nữa.

Khi ba người bò ra cửa tòa nhà, ánh mắt của Trình Tư Vũ lập tức lóe lên.

Có điều khi nhìn thấy hai người sư đệ của Trát Thố không có bị trọng thương gì, ánh mắt của Trình Tư Vũ lại tối đi.

“Các người đi giúp bọn họ, thuốc đều chuẩn bị rồi, trực tiếp tiêm cho bọn họ, để bọn họ đi chết đi.”

“Rõ.”

Vệ sĩ ở một bên từ sớm lấy thuốc tiêm trong hộp thuốc đã chuẩn bị sẵn, sau khi tay chân linh hoạt lấy thuốc ra, cùng đi về phía ba người Trát Thố.

Ba người Trát Thố nhìn thấy vệ sĩ của Trình Tư Vũ đi tới, trên mặt đồng thời lộ ra nét cười thư thái như được cứu vậy.

“Các người tới rồi, mau, mau đưa chúng tôi tới bệnh viện.”

Trát Thố cao giọng nói.

“Tôi bây giờ đưa các anh tới bệnh viện, các anh trước tiên tâm trạng đừng kïcɦ động.”

Sáu tên vệ sĩ trước sau khuỵu người xuống, giả bộ dáng vẻ muốn đi đỡ ba người Trát Thố.

Ba người Trát Thố không có bất cứ phòng bị nào, khi đang tưởng sắp được cứu, bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì đó đâm vào người mình.

Quay đầu liếc nhìn, thấy có một mũi tiêm đâm vào giữa lưng của mình, huyết dịch cả người Trát Thố trong nháy mắt lạnh đi.

“Con mẹ nó anh đang làm cái gì!”

“Thấy trạng thái của anh không tốt, tiêm một mũi trợ tim cho anh.”

Tên vệ sĩ cười rồi nói.

Hai người sư đệ kia của Trát Thố cũng bị tiêm vào giữa lưng, hai người trong lúc hoảng loạn cánh tay điên cuồng vung lên đánh tên vệ sĩ ở bên cạnh.

Các vệ sĩ sau khi tiêm xong thì đã bắt đầu lùi lại phía sau, sự phản kϊcհ của đám người Trát Thố không có thu được hiệu quả gì.

Ngược lại bởi vì động tác phản kϊcհ khiến cho huyết dịch chuyển động nhanh hơn, dẫn tới thuốc phát huy tác dụng càng nhanh.

Trong nháy mắt, ba người đều sùi bọt mép, sau đó cơ thể không ngừng co giật.

Lát sau, ba người Trát Thố đều nằm trêи đất không nhúc nhích, hoàn toàn tắt thở.

Các vệ sĩ cũng không nói chuyện, cùng đi tới khiêng thi thể của ba người Trát Thố lên, đem thi thể của ba người để vào trong chiếc xe thương vụ.

Tên vệ sĩ cầm đầu đi tới bên cạnh chiếc Mercedes-Benz: “Ông chủ, đều xử lý thỏa đáng rồi.”

“Ừm, tới nhà xác của bệnh viện, trước tiên để bọn họ vào trong nhà xác.”

“Rõ.”

Chiếc Mercedes-Benz và chiếc xe thương vụ cùng lúc xuất phát, cùng chạy về phía bệnh viện.

Quỷ Hổ chứng kiến tất cả chuyện này, trong lòng lại rất điềm tĩnh,

thủ đoạn cay độc như này, hắn ta sớm đã thấy nhiều rồi, không có gì mới lạ cả.

Ngược lại hợp tác với người có thủ đoạn cay độc như này mới có thể đạt được mục đích của mình một cách tốt hơn.

Quỷ Hổ cũng khởi động xe đuổi theo, định xem xem Trình Tư Vũ tiếp theo sẽ làm như nào.

Trình Tư Vũ rất nhanh đã tới bệnh viện, bên phía nhà xác cũng đã bị anh ta mua chuộc trước rồi, thi thể của ba người Trát Thố được đưa vào trong nhà xác mà không gặp bất cứ trở ngại gì.

Sau khi cầm điện thoại chụp ảnh thi thể của ba người, Trình Tư Vũ đem ảnh cùng video quay Vượng Cát vào trước đó, gửi hết cho Thượng sư.

Thấy Trình Tư Vũ làm xong mọi chuyện, cô trợ lý xinh đẹp nũng nịu nói: “Kế hoạch của gia thật là không một kẽ hở, lần này Thượng sư đau xót mất đi ba đồ đệ yêu quý, sợ là chắc chắn sẽ rời núi rồi.”

“Ha ha, hy vọng ông ta có thể rời núi, ông ta nếu không xuất hiện cũng không sao cả, chỉ cần có thể phái tới cao thủ đối phó được với Lý Phàm là được.”

“Cao thủ bình thường không được.”

Giọng nói của Quỷ Hổ lan tỏa trong phòng xác.

Cô trợ lý xinh đẹp có hơi hoảng hốt hét lên một tiếng, trực tiếp nhào vào trong lòng Trình Tư Vũ.

“Gia, đây, đây là tình huống gì thế? Chắc không phải là ma trêu đâu nhỉ.”

“Sao có thể là ma trêu, hiện nay đều là cái thời đại nào rồi, rốt cuộc là ai đang lén la lén lút, có dám xuất hiện gặp mặt không.”

Trình Tư Vũ cao giọng nói.

Trong lòng Trình Tư Vũ vẫn là có hơi run, chẳng qua lúc này chỉ có thể cố chống đỡ.

Sáu tên vệ sĩ đều lùi lại vài bước, bảo vệ trái phải trước sau Trình Tư Vũ, ánh mắt ráo rác nhìn xung quanh, muốn tìm ra người nói chuyện là ai.

Bóng người của Quỷ Hổ từ bên cạnh tủ đông đi ra, toàn thân trên dưới đều bị vải đen quấn kín mít, chỉ có thể nhìn thấy hai con mắt.

“Ông chủ Trình vẫn là có chút can đảm, tôi vốn tưởng cậu sẽ bị dọa tè ra quần.

“Hừ! Trình Tư Vũ tôi cũng không bị dọa gì mạnh đâu, không biết các hạ là ai, có thể báo tên không?”

Quỷ Hổ lắc đầu: “Tôi chỉ là một tán nhân nơi sơn dã, ông chủ Trình chắc chắn chưa từng nghe thấy tên của tôi, chúng ta vẫn là nói chuyện đối phó Lý Phàm đi.”

“Ông cũng là kẻ thù của Lý Phàm sao?”

“Phải, sư diệt của tôi đều là chết ở trong tay cậu ta, thù này tôi bắt buộc phải báo, hơn nữa tôi đối với công phu của Lý Phàm hiểu sâu hơn cậu, trông mong vào cao thủ của Trát Luân Tự căn bản không có khả năng, bắt buộc phải mời Thượng sư Đa Luân hợp tác cùng tôi, đây mới có khả năng thắng được.”

Trình Tư Vũ nghe rồi thì có hơi kinh hãi trong lòng.

Thượng sư Đa Luân là sư phụ của Vượng Cát, cũng là Thượng sư trong lời Trình Tư Vũ, càng là cao tăng và cao thủ nổi tiếng trên cao nguyên.

Người trước mắt này phải hợp tác với Thượng sư Đa Luân mới có khả năng thắng Lý Phàm, vậy bản lĩnh của Lý Phàm rốt cuộc lớn cỡ nào?

Trình Tư Vũ tinh thần hốt hoảng, thấp thoáng cảm thấy mình có

phải nên thu tay kịp thời mới đúng hay không, nếu không xoáy nước càng nháo càng lớn, cuối cùng sợ là phải vạn kiếp bất phục.

Có điều nghĩ tới mệnh lệnh của người sau lưng anh ta, Trình Tư Vũ lập tức chặt đứt ý nghĩ thu tay lại, nếu như thu tay, kết cục của Trình Tư Vũ căn bản sẽ không tốt.

“Tôi chưa chắc có thể mời được Thượng sư Đa Luân, có điều nghe ý của ông, chắc là quen biết với Thượng sư Đa Luân nhỏ, không bằng ông liên lạc với ông ta.”

Trình Tư Vũ cười rồi nó.

“He he.”

Quỷ Hổ cười âm trầm hai tiếng, xoay người nói: “Cuối tuần sau Lý Phàm sẽ tổ chức tiệc tân gia, nếu như Thượng sư Đa Luân tới, tôi sẽ tới chào hỏi nữa.”

Chương 575: Dẫn cô lên xe

Nhìn thấy Quỷ Hổ rời đi, các vệ sĩ của Trình Tư Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thật sự là bị sự xuất hiện đột ngột của Quỷ Hổ dọa sợ rồi.

“Gia, dọa chết em rồi, người đó sao lại giống như quỷ vậy? Thật sự chính là xuất quỷ nhập thần mà.”

Cô trợ lý xinh đẹp nói.

Trình Tư Vũ cười âm trầm, ôm lấy cô trợ lý xinh đẹp nói: “Điều này nói rõ ông ta có bản lĩnh, hợp tác với người có bản lĩnh mới có thể thành công.”

“Nhưng ông ta nói một mình ông ta cũng không thể đối phó được Lý Phàm, đây chắc không tính là có bản lĩnh.”

“Ha ha, có bản lĩnh hay không em nói không tính, gia cảm thấy ông ta là một người có bản lĩnh, ông ta vậy mà nói phải hợp tác với Thượng sư Đa Luân mới có cơ hội, vậy chắc không sai rồi.”

Trình Tư Vũ ngược lại là tin lời của Quỷ Hổ, dù sao biểu hiện của bốn sư huynh đệ Vượng Cát đã khiến Trình Tư Vũ đối với võ lực của Lý Phàm có phán đoán hoàn toàn mới.

Cô trợ lý xinh đẹp không có nói nữa, Trình Tư Vũ rút điện thoại ra bắt đầu gọi điện.

Không lâu sau Thượng sư Đa Luân đã nghe máy: “Ông chủ Trình, cậu có chuyện gì sao?”

“Thượng sư, có một tin rất không hay phải nói với ông, đối với tin này, tôi cũng là rất đau lòng.” Giọng điệu của Trình Tư Vũ trầm thấp mà đau buồn nói.

“Tin gì? Lẽ nào Vượng Cát bọn chúng…”

“Đúng thế, bởi vì nguyên nhân trong thương nghiệp, tôi với người ta xảy ra xung đột, Vượng Cát vì bảo vệ tôi mà bị người ta đánh trọng thương, ba người Trát Thố vì trả thù cho Vượng Cát, đi tìm Lý Phàm động thủ, kết quả bị, bị Lý Phàm đánh chết rồi.”

Thượng sư Đa Luân nghe mà sững người một lát, thế nào cũng không ngờ bốn đệ tử mà ông ta cho ra ngoài lại bỏ mạng.

“Sao lại như thế! Lý Phàm đó là ai?”

“Lý Phàm là, tôi lát nữa sẽ gửi tư liệu cụ thể cho Thượng sư, Vượng Cát nói chỉ có Thượng sư ngài đích thân tới mới có thể trả mối huyết hải thâm thù cho bọn họ.”

“Trước tiên gửi tư liệu cho tôi, tôi chắc chắn sẽ dẫn người tới trả thù cho chúng nó.”

Thượng sư Đa Luân bình tĩnh lại, giọng điệu trở nên không có cảm xúc.

“Được, lập tức gửi tư liệu qua ngay, ngoài ra, Lý Phàm vào cuối tuần sau tổ chức tiệc tân gia, tôi cảm thấy đó là thời cơ tốt để xử lý anh ta.”

“Biết rồi, cậu chỉ cần đợi tin của tôi là được.”

Cuộc gọi trực tiếp bị tắt đi, Trình Tư Vũ gửi các loại tư liệu đi, sau đó ôm cô trợ lý xinh đẹp rời khỏi nhà xác.

…

Lý Phàm không biết một cuộc hành động nhằm vào anh đang được lên kế hoạch, lúc này Lý Phàm để điện thoại xuống, có hơi bất lực nói với Cố Họa Y: “Vợ à, anh phải đi dạy Khang Văn Hân chạy xe rồi.”

Ánh mắt của Trần Hiểu Đồng lập tức sáng lên, lập tức từ trên sô pha nhảy lên: “Em cũng muốn đi.”

“Vậy hai người đi đi, ở bên ngoài cẩn thận một chút, đừng gây ra

chuyện gì nữa đó.”

Cố Họa Y ngược lại không hề ngăn cản mà đồng ý luôn.

Lý Phàm trợn mắt với Trần Hiểu Đồng: “Cô ở nhà đi, dẫn theo cô xe đều không chạy được.”

“Anh, anh nói bậy, em còn chưa tới 50kg, sao có thể khiến xe không chạy được chứ.”

Trần Hiểu Đồng tức anh ách mà lườm Lý Phàm.

Lý Phàm nhún nhún vai, xoay người đi ra ngoài.

Trần Hiểu Đồng tức tối vốn không định đi, có điều nghĩ tới Lý Phàm mấy ngày trước dùng cớ này đi ra ngoài, nhưng đều là xảy ra không ít chuyện nguy hiểm, nếu như lần này không đi theo, sự hiếu kỳ trong lòng giống như bị mèo cào.

Nhìn thấy Lý Phàm kéo mở cửa đi ra, Trần Hiểu Đồng vẫn chạy đuổi theo.

“Đợi em với, em phải đại diện chị Họa Y giám sát anh, bớt cho anh ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Lý Phàm đi ra khỏi cửa, đưa cho Trần Hiểu Đồng một cái lườm.

“Lêu lêu lêu!” Trần Hiểu Đồng làm mặt quỷ với Lý Phàm, rất bất mãn nói: “Anh vừa rồi thật sự là làm em tức chết.”

“Lá gan của cô nhỏ như vậy sao? Quả nhiên phụ nữ đều là nhỏ nhen.”

Lý Phàm nói xong thì chắp tay đi ra ngoài, Trần Hiểu Đồng đuổi theo Lý Phàm, trực tiếp ôm lấy cánh tay của Lý Phàm.

Lý Phàm cử động cánh tay, muốn rút tay ra khỏi hai tay của Trần Hiểu Đồng, nhưng Trần Hiểu Đồng sống chết ôm lấy, căn bản không thể rút cánh tay ra được.

“Buông tay buông tay, cô như này giống cái gì hả? Còn nói đại diện vợ tôi giám sát tôi, tôi thấy cô chính là trông rồi tự trộm.”

“Em là giám sát anh không được thân thiết với người phụ nữ khác, em với anh thân mật một chút không có bất cứ vấn đề gì, tóm lại không thể để em làm việc mà không cho phúc lợi chứ.”

Trần Hiểu Đồng ăn năng hùng hồn, bộ dạng theo kiểu đó là lẽ đương nhiên.

Lý Phàm hoàn toàn nghẹn lời rồi, chỉ có thể yên lặng để mặc Trần Hiểu Đồng ôm cánh tay của mình, nói đạo lý với phụ nữ, đó là việc không thể nói thông được.

Ra khỏi cửa tòa nhà, chiếc Mercedes-Benz của Khang Văn Hân đã dừng ở bên đường.

Nhìn thấy Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng đi ra, Khang Văn Hân lập tức đi tới đón, khóe miệng mấp máy, muốn nói cái gì đó lại không có nói ra.

Thấy dáng vẻ khó xử của Khang Văn Hân, Lý Phàm trực tiếp hỏi: “Cậu đây là bị làm sao? Có chuyện gì thì nói thẳng, đừng làm cái bộ dạng khó xử đó nữa.”

“Sư phụ, bên này chuyện tôi muốn mở câu lạc bộ đua xe vừa truyền ra thì có người tìm tới cửa khiêu chiến, tôi suy đi nghĩ lại cảm thấy mình không phải là đối thủ của anh ta, cho nên chuyện này vẫn phải để sư phụ anh ra tay.”

Khang Văn Hân nói xong thì cãi cãi đầu, trên mặt đều là vẻ vô tội lại bất lực.

Còn chưa đợi Lý Phàm lên tiếng, Trần Hiểu Đồng ngược lại phấn khích vỗ tay trước: “Được, nghe thì thấy không tồi rồi, còn chưa từng thấy anh Lý Phàm đua xe với người khác, chỉ nghe các anh nói anh Lý Phàm lái xe rất lợi hại thôi.”

“Đó là cô chưa nhìn thấy, vẻ trâu bò lúc đầu sư phụ lái xe, đó thật sự là kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu, chiếc xe Mercedes-

Benz dòng G đều có thể điều khiển tốc độ nhanh hơn Bugatti, khiến tôi suýt nữa bị dọa chết tại chỗ.”

Khang Văn Hân tay chân múa may một phen, kể lại câu chuyện cùng Lý Phàm đua xe lúc ban đầu cho Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng nghe mà hai mắt lóe sáng, ánh mắt nhìn sang Lý Phàm đều không đúng rồi.

Có điều sau khi nghe xong, Trần Hiểu Đồng nghĩ tới lời nói xấu về mình vừa nãy, lập tức hất đầu nói: “Anh là đang khoác lác thay cho anh ấy chứ gì, tôi không tin anh ấy có thể lợi hại như vậy, có bản lĩnh thì biểu diễn cho tôi xem.”

Lý Phàm không có để ý tới lời nói kĩcfh bác của Trần Hiểu Đồng, mà trực tiếp đi về phía ghế lái phụ.

Trần Hiểu Đồng giẫm chân, theo lên xe, sau đó đưa tay châm chọt vào cánh tay của Lý Phàm.

“Này, em nói chuyện với anh đó, anh sao không để ý tới em.”

“Tôi tại sao phải biểu diễn cho cô, cô tin rất quan trọng sao?”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

“Anh có phải là có lòng muốn làm em tức chết không? Anh hôm nay sao lại như vậy, anh còn như này nữa thì anh khóc cho anh xem, không chỉ muốn khóc ở đây, còn muốn quay về khóc, chị Họa Y nếu hỏi em tại sao khóc thì em nói anh bắt nạt em.”

Sắc mặt đanh lại của Lý Phàm trong nháy mắt sụp đổ, mang thần sắc bị Trần Hiểu Đồng đánh bại mà nói: “Cô thắng rồi, có điều hôm nay sợ là không biểu diễn cho cô xem được rồi, hôm nay phải dạy Văn Hân lái xe.”

Khang Văn Hân cười khổ nói: “Sư phụ, chuyện vừa rồi còn chưa nói xong đó.”

Chương 576: Bắt nạt tới tận cửa nhà

“Ồ, cậu nói tiếp, không phải chỉ là có người khiêu chiến cậu sao, cậu đua với người ta là được rồi.”

Lý Phàm thuận miệng nói.

Khang Văn Hân cười chua chát nói: “Tôi cũng muốn đua với anh ta, nhưng trình độ kém hơn anh ta hơi nhiều, tôi cho dù dùng Hồng Hoang Chi Lực cũng không phải là đối thủ của anh ta.”

“Rốt cuộc là ai? Anh nói nửa ngày cũng không nói đối thủ là ai?”

Trần Hiểu Đồng chen vào một câu.

Khang Văn Hân cầm PAD trên bộ điều khiển lên nói: “Là người này, sư phụ anh xem một chút, Long Ba, từng tham gia chính thức cuộc đua xe công thức hai, nghe nói là có tiềm năng nhất để trở thành tay đua công thức một.”

Lý Phàm không có cầm lấy PAD, ngược lại bị Trần Hiểu Đồng cầm lấy PAD.

Trần Hiểu Đồng cầm PAD nhìn sơ qua, bỗng dưng phát ra tiếng thốt đầy kinh ngạc.

“CV thật đẹp, từ nhỏ đã bắt đầu được bồi dưỡng và học đua xe, từng giành được chức quán quân của cuộc thi Karting quốc tế, sau đó từng tham gia cuộc đua đường trường, bây giờ là tay đua xe công thức hai, từng giành được chức quán quân trong bốn hạng mục đua.”

“Trời ạ, chẳng trách Khang Văn Hân bây giờ tỏ vẻ nhụt chí như vậy, đây tuyệt đối là CV có thể dọa chết anh ta.

Trần Hiểu Đồng nói xong thì rúi PAD cho Khang Văn Hân đang nhăn mặt.

Mặt mày Khang Văn Hân đã trở nên giống như quả mướp đắng rồi, đều có ý nghĩ mua một miếng đậu phụ đập chết bản thân đi cho rồi.

Khang Văn Hân từ trước tới nay đều có ước mơ đua xe, căn bản không có cản đảm đối diện với lời khiêu chiến của tay đua chuyên nghiệp như Long Ba.

“Một tay đua chuyên nghiệp như anh ta khiêu chiến cậu, cũng có chút quá không biết xấu hổ rồi.”

Lý Phàm nhìn Khang Văn Hân.

“Ài!” Khang Văn Hân thở dài: “Nhà họ Long và nhà chúng tôi xem như là kẻ thù truyền kiếp, cho nên anh ta tới khiêu chiến tôi cũng không có gì mất mặt cả, trước đây anh ta là khinh thường khiêu chiến tôi, dù sao tôi cũng không phải là tay đua chuyên nghiệp.”

“Nhưng bây giờ khác rồi, tôi muốn mở câu lạc bộ đua xe, vậy xem như là động tới lợi ích của Long Ba, bởi vì Long Ba cũng muốn đi một bước này, thân phận của anh ta bây giờ đã lôi kéo được không ít phú nhị đại đi theo. Nếu như tôi bây giờ mở câu lạc bộ đua xe, không ngờ gì chính là chia lưu lượng của anh ta.”

Khang Văn Hân vừa giải thích như vậy, Lý Phàm xem như có thể hiểu nguyên do trong này, nói đi nói lại vẫn là lợi ích.

Trần Hiểu Đồng khịt mũi, mắt hơi đảo, nhìn sang Lý Phàm nói: “Anh Lý Phàm, quả sét này anh phải đỡ giúp Văn Hân, nếu không câu lạc bộ đua xe anh đầu tư không phải trở thành trò cười.”

“Đúng đúng, Hiểu Đồng nói đúng, sư phụ, đây là khoản đầu tư lớn 9600 tỷ của chúng ta, không thể còn chưa khởi công thì đã dỡ bỏ được!”

Khang Văn Hân than vãn nói.

“Cuộc đua xác định vào thời gian nào?”

“Vào 12 giờ tối nay, ở trên đường cao tốc Bàn Sơn của Lạc Nhạn

Lĩnh, cao tốc Bàn Sơn của Lạc Nhạn Lĩnh sư phụ biết chứ."

Lý Phàm mặt mày mờ mịt lắc đầu: "Tôi đâu phải là lăn lộn trong giới đua xe, đâu biết Lạc Nhạn Lĩnh mà các cậu nói là nơi nào chứ."

Khang Văn Hân bỗng nghẹn lời, trong lòng nghĩ kỹ thuật lái xe của anh tốt như vậy là làm sao luyện thành thế? Chẳng lẽ thật sự là thiên phú trời sinh sao.

Trần Hiểu Đồng ngược lại có hứng thú, lắc lắc cánh tay của Lý Phàm nói: "Anh là muốn đi thi đấu nhỉ, nhất định phải dẫn em theo, em làm bạn lữ đua xe của anh."

"Ờm…"

Khang Văn Hân do dự một lát rồi nói: "Đua xe bình thường đều không mang theo người, để giảm nhẹ trọng lượng, đâu phải cuộc thi sức kéo cần cổ động viên, các xe đua cũng chỉ có chỗ của người lái."

"Anh có ý gì? Có phải là nói tôi nặng!"

Ánh mắt của Trần Hiểu Đồng giống như có thể giết chết người.

Khang Văn Hân rụt mạnh cổ lại, xua tay nói: "Không phải là như vậy, cô hiểu lầm rồi, cái tôi nói là ý là phải tận khả năng giảm nhẹ trọng lượng cả xe."

"Trọng lượng càng nhẹ, mã lực cùng cấp chạy sẽ càng nhanh, cái này cô có thể hiểu chứ? Cái tôi muốn nói chính là ý này, cô xem siêu xe vì để giảm nhẹ trọng lượng, cơ bản đều không lắp hệ thống điều hòa hay sao, mùa hè chạy siêu xe đều có khả năng bị cảm nắng, chính là vì mất đi trọng lượng của điều hòa."

Khang Văn Hân liên tục giải thích một loạt, nói rõ quan hệ giữa tốc độ và trọng lượng.

Trần Hiểu Đồng tuy nghe hiểu ý bên trong, nhưng vẫn rất bất mãn bĩu mỗi: "Hừ! Dù sao tôi cảm thấy anh nói không đúng, tôi muốn

làm bạn lữ đua xe, trong phim đều diễn như vậy."

"Phim đều là lừa người, còn tự dưng xe phát nổ nữa, trong thực tế đâu có loại chuyện này."

Khang Văn Hân lầm bầm một câu.

"Anh muốn chết có phải không? Anh dám nói thêm một câu, thì tôi, tôi bóp chết anh."

Hung dữ xong với Khang Văn Hân, gương mặt xinh đẹp của Trần Hiểu Đồng bỗng trở nên ngây thơ đáng yêu, kéo cánh tay của Lý Phàm giọng điệu trẻ con nói: "Anh Lý Phàm, em muốn…"

"Phì!"

Lý Phàm đang uống nước suối đã trực tiếp phun nước từ trong miệng ra.

"Cô đừng như vậy, tôi có chút không chịu nổi rồi, chúng ta có thể bình thường một chút được không?"

"Em như này không bình thường sao? Nhìn không ra em đây là đang làm nũng với anh sao? Anh thật là con heo ngốc!"

Trần Hiểu Đồng tức tối phồng mang trợn má, bĩu môi với Lý Phàm.

Lý Phàm day day trán: "Văn Hân, cậu tiếp tục nói chuyện của Lạc Nhạn Lĩnh kia đi."

"Ồ ồ."

Khang Văn Hân hoàn hồn, tiếp tục nói: "Lạc Nhạn Lĩnh là đường đua của giới đua xe ngầm có tiếng gần Hán Thành, chỗ đó đã từng là đường chính đi vào Hán Thành, nhưng sau khi hoàn thành đường hầm của phía Nam Sơn, đường Bàn Sơn của Lạc Nhạn Lĩnh đã hoàn toàn bỏ không."

"Bây giờ đường Bàn Sơn của Lạc Nhạn Lĩnh chỉ có đoàn đua xe ngầm tới, các phương tiện khác đều sẽ không đi bên đó, hơn nữa

bên đó còn có rất nhiều truyền thuyết kỳ lạ, đương nhiên rồi, khi đua xe người chết cũng không ít."

"Đường Bàn Sơn của cả Lạc Nhạn Lĩnh có 46 khúc ngoặt, những khúc ngoặt này có độ cua quá 90 độ, khiến Lạc Nhạn Lĩnh trở thành đoạn đường nguy hiểm xếp thứ ba trong nước, theo thống kê sự cố xảy ra ở các khúc ngoặt của nơi này, có hơn 8000 vụ."

Khang Văn Hân lôi thôi lan man giải thích một lượt về tình hình của con đường, Trần Hiểu Đồng nghe mà líu lưỡi, cảm thấy độ khó của con đường vượt quá sức tưởng tượng của cô ta.

"Nhiều khúc ngoặt như này, còn xảy ra nhiều sự cố như vậy, đoạn đường này cũng quá đáng sợ rồi."

"Ai nói không phải đâu, tay đua xe ngầm bình thường, là không dám chạy đoạn đường này, tôi cũng không có can đảm chạy."

Khang Văn Hân có hơi ngại ngùng nói.

"Ồ, vậy lát nữa dùng xe gì để thi đấu? Cái xe này của cậu sao?"

Lý Phàm hỏi.

"Siêu xe của tôi không phải bị hủy rồi sao, trong một chốc một lát cũng không tìm được xe, chỉ có thể dùng chiếc Mercedes[1]Benz này thôi, tôi đoán xe Long Ba dùng là siêu xe dẳng cấp của anh ta, xe của anh ta sẽ rất mạnh."

Khang Văn Hân càng nói cảm xúc càng tụt dốc, cảm thấy giống như không có hy vọng thắng rồi: "Hay là chúng ta không đua nữa, sư phụ anh nếu như xảy ra chuyện gì nữa, tôi làm sao đối mặt với sư nương."

"Sao có thể không đua chứ, cũng đã bắt nạt tới cửa nhà chúng ta rồi, nhất định phải đua mới được."

Chương 577: Đến để gây cười sao

Ở lối ra vào của đường cao tốc Bàn Sơn, Lạc Nhạn Lĩnh bị bỏ hoang, đã tụ tập mấy trăm người, những người này đa phần đều là những thanh niên ăn mặc trang phục kỳ quái.

Về cơ bản, nam đều có những kiểu tóc quái dị, không ít người mang theo bông tai mũi đinh, nhìn như những thanh niên bất lương.

Về nữ, đa phần đều mặc những bộ quần áo hở hang, phô diễn những đường cong hoàn hảo mê người, cho dù có một vài người phụ nữ có dáng người ngực lép cũng sẽ cố gắng làm nổi bật sự quyến rũ của bản thân để bù cho vóc dáng còn thiếu ở vòng 1.

Mà những chiếc siêu xe thường ngày hiếm gặp, lúc này đậu như bắp cải trắng ở hai bên đường, đều không thể thu hút được sự chú ý của những nam nữ đó.

Mọi ánh mắt sốt ruột của nam nữ thanh niên đều đang nhìn về một chiếc siêu xe có tạo hình khoa trương đang chạy giữa đường.

Nếu như nói xe thể thao chính là cực phẩm trong các loại xe thì Concept car chính là cực phẩm trong cực phẩm.

Concept car được thiết kế bởi các công ty xe hơi để kiểm chứng trào lưu, sử dụng vật liệu và kỹ thuật tiên tiến nhất, thậm chí một số mẫu xe được sử dụng còn là kỹ thuật trong phòng thí nghiệm.

Vì vậy Concept siêu xe này xuất hiện, mới hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Long Ba mặc bộ đồng phục lái xe đứng bên cạnh Concept siêu xe, một dàn mỹ nữ cao gầy vây chặt xung quanh người Long ba, không ngừng nói những lời xu nịnh.

Long Ba nở nụ cười phóng đãng vươn tay ra, giở trò một vòng trên những mỹ nữ này, các mỹ nữ dường như cũng đáp lại Long Ba,

đều cố ý lôi kéo Long Ba lên xe vui vẻ một chút.

Một đám con nhà giàu mặc quần áo hàng hiệu cao cấp giờ phút này đều trở thành fan của Long Ba, đứng ở bên cạnh dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Long Ba.

“Xe của anh Ba thật là trâu bò, trước đó tiểu tử Khang Văn Hân kia lái chiếc Bugatti Veyron vô cùng đắc ý, bây giờ anh Ba cứ như vậy chạy Concept siêu xe trở về, đương nhiên miểu sát chiếc Bugatti Veyron.”

“Nói đến tên đầu gỗ Khang Văn Hân kia làm gì, tên đầu gỗ kia còn muốn thành lập câu lạc bộ đua xe, thật sự là trò cười, lần trước tôi nghe nói Bugatti Veyron của anh ta bị đâm cháy, với trình độ lái xe đó, anh ta có thể làm cái rắm!”

“Tôi cũng nghe nói ắn Bugatti Veyron của anh ta bị đụng, không biết hôm nay anh ta còn dám đến không, nếu anh ta mà tới, phải chế giễu anh ta một phen mới được!”

Những thiếu gia nhà giàu này cơ bản đều có quan hệ tốt với Long Ba, cũng đều biết Long Ba và Khang Văn Hân không hợp nhau, vậy nên nói chuyện đều hướng về phía Long Ba.

Long Ba nghe thấy mọi người đang thảo luận về Khang Văn Hân, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường: “Hừ hừ, tên phế vật kia nếu hôm nay anh ta dám đến, tôi sẽ dạy dỗ cho anh ta một chút để biết được thế nào gọi là khiêm tốn một chút!”

“Ha ha ha, anh Ba nói rất đúng, tên nhóc Khang Văn Hân kia quá khoác lác, phải cho anh ta biết thế nào gọi là khiêm tốn, anh Ba chính là đại biểu cho con người khiêm tốn!”

“Anh Ba đâu chỉ khiêm tốn, anh ấy khiếm tốn giống như ẩn sĩ vậy, lão tăng quét rác ở trong tiểu thuyết Thiếu Lâm chính là nói anh Ba!”

“Nghe nói anh Ba sắp có thể tham gia xe đua F1, có phải thật vậy không? Nếu là thật, vậy anh chính là người đầu tiên trong nước!”

Nói chuyện đến danh xưng người đầu tiên trong nước, lập tức gãi đến chỗ ngứa của Long Ba, khiến Long Ba đắc ý thoải mái cười ha hả.

“Ha ha ha, tin tức của anh thật sự vô cùng nhanh nhẹn, mùa giải tiếp theo tôi sẽ đại diện cho đội McLaren trong cuộc thi đua xe F1, tôi đã có bằng lái xe siêu cấp, cả thế giới chỉ có năm mươi người có được loại bằng lái này!”

Sau khi Long Ba nói xong, những lời nịnh nọt từ bốn phía như thủy triều lao tới, khiến Long Ba nghe vô cùng nhẹ nhàng vui vẻ.

Khi đám người đang nịnh nọt tâng bốc, Khang Văn Hân lái Mercedes Benz chạy tới.

Có người thấy chiếc Mercedes Benz đi tới, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng khinh thường.

“Ai u, còn có người không hiểu luật chơi lái Mercesdes S600 tới, đây rốt cuộc là kẻ ngu ngốc nào vậy?”

“Biển số xe này nhìn rất quen, hình như là biển xe của nhà họ Khang, chắc là xe của Khang Văn Hân!”

“Đậu xanh, không phải là Khang Văn Hân lái Mercesdes tới chứ? Tên này tám mươi phần trăm là không dám tranh tài cùng với anh Ba nên mới lái Mercedes-Benz tới.”

Mercedes Benz dừng lại trong lời bình luận của đám người, Khang Văn Hân, Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng cùng nhau xuống xe.

Sau khi Trần Hiểu Đồng xuống xe lập tức đứng ở phía sau Lý Phàm, vươn tay kéo góc áo Lý Phàm lại.

“Anh Lý Phàm, ánh mắt bọn họ nhìn chúng ta có chút kỳ lạ!”

Trần Hiểu Đồng tiến đến khẽ nói bên tai Lý Phàm.

Lúc nói chuyện, mùi hương của Trần Hiểu Đồng phun vào lỗ tai Lý Phàm, khiến Lý Phàm cảm thấy lỗ tai tê rần, suy chút nữa linh hồn

nhỏ bé đều muốn bay ra ngoài.

“Ừm, không sao, không cần lo lắng.”

Lý Phàm cười trấn an Trần Hiểu Đồng.

“Đương nhiên là em không lo lắng, nhưng tên đầu heo Khang Văn Hân kia phải lo lắng nhiều hơn, em thấy những người này đều có ý kiến với anh ta!”

Khang Văn Hân nhìn về phía Lý Phàm với vẻ mặt đau khổ, trong lòng có vô số ủy khuất muốn nói, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

“Sư phụ… Xem ra tôi không nên gọi anh đến, lát nữa bọn họ nói chuyện sẽ rất khó nghe!”

Chỉ cần nhìn lướt qua, Khang Văn Hân có thể nhận ra rằng những người ở hiện trường này cơ bản đều đối đầu với mình.

Chạm mặt với nhiều đối thủ như vậy, muốn người ta ăn nói cẩn thận là điều không thể nào.

Lý Phàm nhàn nhạt cười cười: “Không sao, chúng ta dùng thực lực để dạy bọn họ làm người là được!”

Lý Phàm vừa dứt lời, lập tức giống như nước lạnh tiến vào dầu sôi, khiến đám người xung quanh đều sôi trào.

“Anh biết anh đang nói cái gì không? Còn cần thực lực dạy chúng tôi cách làm người? Một chút thực lực này của anh ở trước mặt anh Ba chính là cặn bã, so với tên thấp kém nhất trong chiến ngũ cũng không bằng!”

“Đã từng thấy người tự rước lấy nhục, nhưng chưa từng thấy người nào tự rước lấy nhục như anh thế này, dám ở trước mặt anh Ba dõng dạc nói đến thực lực, đợi lát nữa anh Ba sẽ để anh thua đến mức mất hết niềm tin vào cuộc sống!”

“Chỉ nhìn vào những gì tên này đang mặc trên người, rõ ràng là đồ

nhà quê, nói chuyện với người không có kiến thức như vậy làm gì? Khang Văn Hân lại còn gọi tên này là sư phụ, thực sự mắt mù mới có thể nhận người như vậy làm sư phụ!"

Những người xung quanh đều đang chế giễu, tất cả đều cho rằng những lời Lý Phàm nói là trò cười.

Sắc mặt Khang Văn Hân âm trầm đến mức có thể vặn ra nước, anh ta tức giận cao giọng quát: "Tất cả im miệng cho tôi! Sư phụ tôi không phải người mà các người có thể bình luận! Long Ba anh ta đang ở đâu, gọi Long Ba ra đây!"

Đám người phát ra một tràng cười mỉa mai, sau đó lui về phía sau nhường đường, lộ ra Long Ba đang bị một đám mỹ nữ vây quanh ở phía sau.

Long Ba đang vô cùng đắc ý, liếc mắt nhìn Khang Văn Hân và Lý Phàm, vô cùng khinh thường nói: "Khang Văn Hân, không phải anh đến nhận thua đấy chứ? Lái một chiếc Mercedes Benz rách mà cũng muốn thi đấu với tôi sao?"

"Sư phụ tôi cho dù lái Mercedes-Benz cũng lợi hại hơn so với anh! Đợi lát nữa sư phụ tôi sẽ cho anh thua đến mức mất hết niềm tin vào cuộc sống!"

Khang Văn Hân kiên trì nói.

"Ha ha ha."

Long Ba ngẩng đầu cười ha hả: "Anh đặc biệt đến đây để làm trò cười sao? Còn để tôi thua đến mức nghi ngờ vào cuộc sống, cuộc sống của tôi là thứ mà anh không thể nào tưởng tượng được!"

Chương 578: Hủy bỏ tư cách của anh ta!

“Mấy người nói cho anh ta biết, bây giờ thân phận của tôi là gì?”

Long Ba ngẩng đầu đắc ý nói.

Nhóm thiếu gia nhà giàu ở bên cạnh nhao nhao mồm năm miệng mười nói.

“Bây giờ anh Ba lái chính là chiếc xe thể thao Concept của McLaren, biết xe thể thao Concept là gì không? Nhìn dáng vẻ không có kiến thức của các người, chắc chắn là không biết nha!”

“Anh Ba đã lấy được bằng lái xe siêu cấp, có biết bằng lái xe siêu cấp có ý nghĩa là gì không? Nhìn dáng vẻ nhà quê của mấy người, chắc chắn không biết bằng lái xe siêu cấp có ý nghĩa thế nào!”

“Mùa giải tiếp theo anh Ba sẽ tham gia giải đua xe F1, đội McLaren nổi tiếng chính là đội của anh Ba, mấy người cặn bã các người dựa vào cái gì để so sánh với anh Ba?”

Nghe lời nói của những người xung quanh, sắc mặt Khang Văn Hân khó coi giống như mẹ ruột chết vậy.

Xe thể thao Concept, bằng lái siêu cấp, xe đua F1, những thứ này có nghĩa là gì Khang Văn Hân đều biết.

Nhưng chính là vì Khang Văn Hân đều biết, nên sắc mặt của anh ta mới càng ngày càng trở nên khó coi.

Những thứ kia đều đại biểu cho kỹ thuật lái xe mạnh mẽ của Long Ba.

“Sư phụ, anh, hay là anh đi về trước đi!”

Khang Văn Hân đã mất hết lòng tin, từng lời của mọi người ɖâʍ vào trong lòng anh ra, khiến hy vọng của anh ta đối với Lý Phàm lập tức tiêu tán.

Cho dù được chứng kiến kỹ thuật lái xe của Lý Phàm, cho dù biết Lý Phàm quả thực lái xe rất trâu bò, nhưng Khang Văn Hân cũng không cho rằng một người lái xe tự do có thể qua được lái xe chuyên nghiệp.

Có được bằng lái siêu cấp, có thể tham gia thi đấu đua xe F1 đã đủ chứng minh rằng Long Ba đang đứng đầu trong top những tay đua xe trên thế giới.

Trần Hiểu Đồng tức giận nhìn Khang Văn Hân: "Anh có biết nói chuyện hay không? Anh Lý Phàm đến đây để ủng hộ anh, vậy mà anh lại để anh Lý Phàm trở về, như vậy là anh đang xem thường anh Lý Phàm."

"Không phải, tôi thật sự không có ý đó!"

Khang Văn Hân lo lắng giải thích: "Ý của tôi là, là…"

Khang Văn Hân lo lắng cũng không biết giải thích thế nào, giống như giải thích thế nào cũng đều có cảm giác bất lực.

Lý Phàm cười vỗ vỗ vai Khang Văn Hân, nhàn nhạt nói: "Đừng bị tên tuổi của anh ta hù sợ, tất cả tên tuổi đều là hổ giấy, đâm một cái là rách."

Đám người càng thêm cười lớn, Long Ba dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lý Phàm, vô cùng khinh thường nói: "Dám nói tên tuổi của tôi đều là hổ giấy, anh thật sự đã đạt đến cảnh giới không biết sợ, làm phiền anh lên google tra cứu một chút đi, tìm hiểu xem tên tuổi của tôi đại biểu cho điều gì!"

Lý Phàm cười lạnh nói: "Không phải chỉ là có thể tham gia đua xe F1 thôi sao, một câu nói của tôi là có thể khiến anh không tham gia được!"

"Ai u, thật đúng là hù chết trẻ con, anh tưởng rằng anh là ai mà một câu của anh lại khiến tôi không thể tham gia được, đó con mẹ nó là sự kiện thi đấu quốc tế nha!"

Sau khi nói xong Long Ba giơ ngón tay giữa lên đưa cho Lý Phàm, đã mất hết hứng thú nói chuyện với Lý Phàm.

Những người phía sao càng đi theo Long Ba cùng nhau cười nhạo, đều cảm thấy những lời Lý Phàm nói là bịa đặt.

“Chết cười, đây là lần đầu tiên tôi thấy một kẻ ngớ ngẩn ngu ngốc như vậy, một câu là có thể để anh Ba không dự thi được, anh ta tưởng rằng giải thi đấu F1 là đại hội thể dục thể thao trong làng tổ chức sao!”

“Đầu gỗ chính là đầu gỗ, cũng chỉ có kẻ ngu ngốc như Khang Văn Hân mới tụ tập cùng tên đầu gỗ như vậy, bọn họ tạo ra một sự kết hợp ngốc nghếch, chắc chắn có thể nổi tiếng trên mạng vì sự ngu ngốc của mình!”

“Chúng ta hãy yên tĩnh một chút đi, để vị này biểu diễn một chút, để xem sau khi anh ta nói câu nào, có thể cho anh Ba của chúng ta mất đi tư cách thi đấu, cũng nên cho anh ta một cơ hội để chứng minh bản thân nha!”

Sau đó tất cả mọi người ồn ào, yêu cầu Lý Phàm biểu diễn một chút câu nói khiến Long Ba mất đi cơ hội.

Long Ba nở nụ cười xán lạn trên mặt: “Mọi người nói rất hay, để cho anh một cơ hội chứng minh bản thân, bây giờ anh nói một câu đi, để xem tôi có thể mất tư cách dự thi hay không!”

Khang Văn Hân đã bưng kín mặt, thật sự vô cùng hối hận vì đưa Lý Phàm cùng đi.

Đây chính là cuộc thi đấu cấp quốc tế, chủ tịch ủy ban của giải đua xe F1 là tổng giám đốc của công ty xe hơi quốc tế hàng đầu, một cuộc thi tầm cỡ như vậy, căn bản sẽ không bị chi phối bởi những người bình thường.

Ngay cả người có thân phận phi phàm, muốn chi phối chuyện thi đấu của giải đua xe F1 cũng khó hơn lên trời!

Trần Hiểu Đồng cũng không lo lắng, bởi vì cô ta biết thân phận

của Lý Phàm.

Vị trước mắt này chính là Long Môn Thiếu chủ, mặc dù vẫn chưa nắm giữ tất cả quyền lực của Long môn, nhưng để hủy bỏ tư cách dự thi lái xe của một người, vậy thật sự chỉ là chuyện của một câu nói.

Nhìn đám người xung quanh, nhìn nụ cười chế nhạo trên mặt bọn họ, Trần Hiểu Đồng lộ ra vẻ mặt mong đợi.

Trần Hiểu Đồng chờ mong xem lát nữa bọn họ sẽ bị khiếp sợ, loại cảm giác biết trước mọi chuyện đến trong một giây tiếp theo khiến Trần Hiểu Đồng vô cùng vui vẻ.

Lý Phàm móc điện thoại từ trong túi ra, cười nói: “Đây chính là do anh yêu cầu, một lát nữa cũng đừng kêu trời trách đất cầu xin tôi!”

“Ha ha ha, quỷ mới cầu xin anh, nhanh bắt đầu màn biểu diễn của anh đi, tôi đã không thể chờ đợi được nữa rồi!”

Sau khi nói xong, Long Ba ôm mỹ nữ bên cạnh hung hăng hôn một cái, giống như dùng hành động này để tuyên bố mình sắp giành được thắng lợi.

Lý Phàm nhíu mày, sau đó bấm số điện thoại của Tiền Phúc.

“Đội McLaren, một tay đua trong nước tên là Long Ba, hủy bỏ tư cách dự thi của anh ta, hủy bỏ bằng lái xe siêu cấp của anh ta, làm luôn bây giờ!”

Sau khi Lý Phàm nhàn nhạt nói một câu, trực tiếp cúp điện thoại.

Tiền Phúc đương nhiên không dám chậm trễ chút nào, lập tức phát động nhân mạch tiến hành liên hệ, ngay sau đó tổng giám đốc của đội xe McLaren và chủ tịch ủy ban đua xe của Liên đoàn ô tô quốc tế liền nhận được tin báo.

Đối mặt áp lực cực lớn, hai người đều ký vào đơn mà không cần một lý do nào.

Đội xe McLaren khai trừ Long Ba, và ủy ban xe đua thì thu hồi bằng lái xe siêu cấp của anh ta.

Sau khi mệnh lệnh có hiệu lực, đương nhiên có người bắt đầu tiến hành liên hệ với Long Ba để thông báo.

Mà ngay lúc này, mấy người Long Ba bọn đang mãnh liệt chế giễu hành động của Lý Phàm.

“Con mẹ nó, vẻ giả vờ giả vịt của người anh em kia tôi thật sự muốn cho điểm tối đa, chỉ có điều kỹ năng diễn xuất quá kém, không thể thể hiện được vẻ ép bức mà nó nên có!”

“Đã từng gặp qua rất nhiều người có thể giả bộ, nhưng người có thể giả bộ như vậy thì lần đầu tiên tôi gặp được, xem ra người anh em đó cũng không phải không có gì khác, ít nhất là có thể giả bộ!”

“Có lẽ chính là vì anh ta giả bộ quá tốt nên mới có thể lừa thằng ngốc Khang Văn Hân kia, nhìn tên ngu ngốc đó còn gọi anh ta là sự phụ, thật sự là bị lừa đến mức chỉ số thông minh về không!”

Khi đám người chế nhạo trào phúng Lý Phàm và Khang Văn Hân, Long Ba cất bước đi về phía hai người.

Sau khi đi đến trước mặt Lý Phàm, Long Ba mới chú ý đến Trần Hiểu Đồng đang trốn sau lưng Lý Phàm.

Chỉ nhìn Trần Hiểu Đồng một cái, Long Ba liền bị vẻ xinh đẹp của Trần Hiểu Đồng làm cho ngạc nhiên, nhìn Trần Hiểu Đồng với vẻ mê muội.

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, hai tay trực tiếp ôm lấy eo Lý Phàm, đem mặt dán vào sau bả vai Lý Phàm.

“Anh Lý Phàm, ánh mắt của anh ta thật là dọa người.”

Chương 579: Dọa phát sợ!

Nhìn thấy Trần Hiểu Đồng ôm lấy eo Lý Phàm, Long Ba lập tức cảm thấy vô cùng đau lòng.

Mỹ nữ như vậy nên ôm mình mới đúng, không, phải được mình ôm vào trong lòng yêu thương mới đúng!

“Người đẹp, chúng ta có thể làm quen một chút không, tôi đã nghĩ ra siêu xe Concept mới nhất, sau này có thể đưa cô đi hóng giá, chắc chắn sẽ phong cách hơn nhiều so với chiếc Mercedes Benz rách rưới kia!”

Dùng xe thể thao dụ dỗ người đẹp là thủ đoạn mà lần nào Long Ba cũng sử dụng không sai!

Trần Hiểu Đồng hừ lạnh một tiếng, vô cùng khinh thường nói: “Anh Lý Phàm cho dù đi xe đạp cũng đẹp trai hơn nhiều so với chiếc xe thể thao rác rưởi của anh, tôi tình nguyện ngồi trên ghế sau xe đạp ôm eo anh Lý Phàm!”

Long Ba lập tức cảm thấy cả người đều không tốt, xe đạp làm sao có thể so sánh với siêu xe Concept của mình!

“Người đẹp, có phải em có hiểu lầm gì đối với siêu xe Concept không? Ngay cả chiếc xe đạp tốt nhất cũng không thể so sánh với một cái bánh xe của chiếc siêu xe Concept của tôi!”

“Tôi cũng không phải cô gái vật chất, tôi thích chính là sự giản dị của anh Lý Phàm.”

Sau khi Trần Hiểu Đồng nói xong còn nhìn Long Ba với ánh mắt khinh thường.

Long Ba cảm thấy mình sắp tức hộc máu rồi, người phụ nữ như vậy thật đúng là lần đầu tiên gặp phải, không phải đã nói phụ nữ đều thích hư vinh sao!

Vô cùng bực mình, Long Ba trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Lý Phàm, giọng căm hận: “Anh nhường người đẹp này cho tôi, tôi có thể cho anh ba mươi tỷ!”

“Ba mươi tỷ, để tôi suy nghĩ cân nhắc.”

Lý Phàm vừa cười vừa nói.

Trần Hiểu Đồng đưa tay nhéo một cái vào eo: “Không cho anh cân nhắc, cho dù người khác cho anh tất cả thế giới anh cũng không thể nhường em!”

“Nhẹ chút nhẹ chút, sẽ không nhường em đi, em muốn thì cứ ở nhà anh ăn uống chùa!”

Lý Phàm nghiến răng nói.

Nhìn dáng vẻ thân mật của Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng, Long Ba càng tức giận bốc khói trên đầu, hận không thể trực tiếp đoạt lấy Trần Hiểu Đồng.

“Điện thoại anh cũng đã gọi xong, bây giờ vẫn chưa có bất cứ hiệu quả gì, có phải nên nói gì với tôi không!” Long Ba chuyển chủ đề, bắt đầu nói đến chuyện vừa rồi.

Những thiếu gia nhà giàu xung quanh nhìn thấy Long Ba vừa mới tán gái ăn quả đắng, giờ phút này nhao nhao bắt đầu hát đệm.

“Đúng vậy, tên phế vật anh giả bộ rất không thành công nha, giả vờ thất bại cũng phải bỏ lại cái gì đó, anh muốn chặt tay hay là chặt chân, nếu không thì chặt cái chân thứ ba của anh cũng được!”

“Ha ha, tôi thấy để tên rác rưởi này nhường người đẹp lại đi, cô em xinh đẹp như vậy đi theo anh Ba mới có thể hạnh phúc!”

“Người đẹp, em nên để tâm một chút đi, đi theo tên cặn bã mà bộ quần áo trên người cộng lại cũng không quá ba trăm ngàn thì có gì tốt, anh Ba của chúng tôi không chỉ có tiền, ở trên giường cũng rất tốt nữa, cam đoan để cuộc sống về vật chất và tinh thần của cô đều có thể nở hoa!”

Trần Hiểu Đồng tức giận dậm chân một cái, thấp giọng nói với Lý Phàm: “Anh thu thập bọn họ nhanh lên, bọn họ nói chuyện quá khinh người!”

“Đừng có gấp nha, gọi điện thoại ra nước ngoài tốn khá nhiều thời gian, khoảng cách quá xa, tín hiệu đường truyền tương đối chậm!” Lý Phàm chậm chậm rãi nói.

Đám người nghe xong lại cười vang một trận, đều cảm thấy cái cớ này của Lý Phàm đưa ra thật sự quá kém.

Khi đám người đang chuẩn bị lần nữa giễu cợt Lý Phàm, điện thoại di động trong túi quần Long Ba vang lên.

Ngay lập tức tất cả mọi người ngậm chặt miệng, ánh mắt cùng nhìn về phía Long Ba.

Long Ba hơi nhíu mày, sau đó lấy điện thoại di động trong túi ra, sau khi nhìn thấy là số điện thoại quốc tế, Long Ba càng nhíu mày chặt hơn.

“Điện thoại quốc tế! Hừ! Tên nhóc nhà anh sẽ không phải tìm người dùng số điện thoại trên mạng để ngụy trang lừa gạt tôi chứ?

Long Ba tôi cũng không phải người không có trí thông minh, chờ tôi mở loa ngoài, để tất cả mọi người cùng nghe một chút xem anh tìm tên lừa gạt nào đến.”

Sau khi Long Ba nói xong thì ấn nút trả lời, sau đó ấn luôn nút loa ngoài.

“Xin hỏi có phải là Long Ba không?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng nói phổ thông cứng rắn.

“Ha ha ha.”

Long Ba nhịn không được kêu lớn lên: “Chết cười mất, mọi người có nghe thấy không? Anh ta mời lừa đảo vẫn rất chuyên nghiệp,

không chỉ giả dãy số quốc tế, đến cả ngữ khí nói chuyện cùng đều đang giả vờ!"

Đám người cùng nhau cười to, và dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lý Phàm, cảm thấy Lý Phàm thật sự quá vô sỉ.

Khang Văn Hân lúng túng tiến đến bên cạnh Lý Phàm nói: "Sư phụ, chuyện này là sao vậy? Người của anh sắp xếp sao?"

"Coi như tôi sắp xếp đi."

Lý Phàm thẳng thắn nói.

"Haizz!"

Khang Văn Hân nặng nề thở dài, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Người phiên dịch cho đội McLaren ở đầu dây bên kia điện thoai, nghe thấy tiếng ồn ào truyền đến từ micro, vô cùng bất mãn tức giận hét lên: "Long Ba! BOSS đã ký tên vào văn kiện, anh đã bị đội xe khai trừ!"

"Vậy sao? Anh lừa đảo có chút thiếu chuyên nghiệp nha, tôi vừa mời dùng đội xe ký hợp đồng, không thể nào khai trừ tôi!" Long Ba trêu tức nói.

"Fuck! Anh là tên khốn kiếp, tôi là Foley, phiên dịch của đội xe, tôi đang nói với anh mệnh lệnh của tổng giám tốc Laside, mặt khác vì anh phẩm hạnh không đứng đắn vi phạm hiệp ước, đội xe đã khởi tố anh phí bồi thường vi phạm hợp động là năm mươi ngàn Euro, chờ hầu tòa đi!"

Sau khi Foley nói xong liền cúp điện thoại, Long Ba cầm điện thoại đầu óc vô cùng lộn xộn.

Cẩn thận nhớ lại giọng nói của Foley một chút, Long Ba càng nghĩ càng cảm thấy giọng nói này rất giống Foley.

Nhìn thấy Long Ba ngây người, những người còn lại cũng không

dám nói chuyện, đều nhìn thẳng tắp vào Long Ba.

Ngay khi hiện trường đang rơi vào một mảnh yên tĩnh quỷ dị, điện thoại di động trong tay Long Ba lại lần nữa vang lên.

Theo phản xạ có điều kiện, Long Ba ấn nút trả lời, sau đó lại ấn loa ngoài.

“Mày là tên khốn kiếp nào? Đứng nghĩ giả mạo lừa gạt tao! Long Ba tao tuyệt đội không bị mắc lừa!”

Long Ba lớn tiếng doạ người nói.

Khi Long Ba nói xong, trong điện thoại di động vang lên một chuỗi âm thanh ngoại ngữ, trong đám người có người quen thuộc với ngôn ngữ Châu Âu, lập tức nghe được nội dung trong lời nói kia.

“Là Long Ba với giấy phép lái xe siêu cấp số hiệu 990050?”

Nghe thấy số hiệu trên bằng lái xe siêu cấp của mình bị người khác nói ra, trong lòng Long Ba lập tức dâng lên dự cảm bất thường.

“Đúng vậy, là tôi, xin hỏi ngài là ai?”

“Tôi là Brown, kiểm toán viên của liên đoàn ô tô quốc tế, ủy ban đua xe thể thao và văn phòng cấp giấy phép lái xe siêu cấp.”

“A a, xin chào ngài Brown, trước đó chúng ta mới gặp nhau, không biết ngài gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì không?”

Long Ba bất an hỏi.

“Đương nhiên là có chuyện, căn cứ theo quyết định xét duyệt của chúng tôi, anh không có đủ tư cách để được cấp bằng lái xe siêu cấp, từ bây giờ, bằng lái xe siêu cấp của anh bị hủy bỏ!”

Đại não của Long Ba nổ oanh một cái rồi biến thành trống rỗng, cả người giống như bị sét đánh đứng yên tại chỗ.

Nhưng ác mộng vẫn chưa kết thúc như vậy, Brown nói tiếp.

“Vì tình tiết anh lừa gạt nhân viên xét duyệt vô cùng xấu, chúng tôi đã quyết định truy cứu trách nhiệm pháp lý với anh, chúng tôi đã gửi đơn kiện đến các bên liên quan, đề nghị anh nhanh chóng tìm luật sư giỏi để biện hộ cho mình!”

Giờ phút này ánh mắt tất cả mọi người nhìn vào Lý Phàm giống như đang nhìn thấy quái vật.

Chương 580: Ăn đau khổ chưa đủ

Long Ba cả người đều không ổn, liên tiếp nghe hai cuộc điện thoại, khiến anh ta vô cùng nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ hay không.

Điều làm cho Long Ba tự hào nhất chính là gia nhập vào đội xe McLaren, và lấy được bằng lái xe siêu cấp, nhưng trước mắt hai chuyện này vậy mà đều xoay chuyển tình thế, McLaren khai trừ mình, mà bằng lái xe siêu cấp cũng bị thu hồi.

Đây không phải là thật! Nhất định không phải thật sự!

Long Ba gầm lên ở trong lòng một tiếng, điên cuồng xô đẩy những người đẹp ở bên cạnh.

Những người đẹp bất ngờ nên không kịp đề phòng, bị Long Ba đẩy ngã xuống đất, phát ra tiếng kinh hô liên tiếp.

“Mẹ nó! Giả! Nhất định là giả!”

Long Ba nhìn chằm chằm vào Lý Phàm, đưa tay chỉ vào chóp mũi Lý Phàm cao giọng nói: “Trình độ lừa đảo của người mà anh mời tới thật là giỏi, vậy mà suýt chút nữa đã lừa gạt được tôi!”

Mọi người xung quanh cũng đều bình tĩnh lại, sau khi hết khiếp sợ đều cảm thấy Long Ba nói rất có lý, vừa rồi hai cuộc điện thoại mặc dù nghe đều rất giống, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, sẽ cảm thấy có chút không hợp logic.

Chẳng lẽ chỉ vì một câu nói của Lý Phàm mà đội xe McLaren và liên đoàn ô tô quốc tế liền xóa tên Long Ba? Lý Phàm lại mẹ nó không phải thần tiên, sao có thể có mặt mũi lớn như vậy?

Cho dù anh ta là thần tiên cũng chưa chắc có thể làm được, dù sao thì người phụ trách đội xe McLaren và liên đoàn ô tô quốc tế cũng đều là người ngoại quốc, bọn họ tin vào Thượng Đế chứ không phải thần tiên.

“Tôi cũng cảm thấy đây là một âm mưu, chắc chắn là Khang Văn Hân đã góp nhặt tư liệu của anh Ba, tìm người làm ra ván cờ này!”

“Khang Văn Hân, con mẹ nó, anh cũng quá không biết xấu hổ đi, cũng dám bày trò lừa dối anh Ba, anh Ba cũng không phải người mà anh có thể lừa gạt được!”

Khang Văn Hân mặt đỏ tía tai nhìn những người chung quanh, cao giọng nói: “Tôi không hề bày trò, lừa gạt Long Ba có cái rắm gì thú vị, các người nếu không tin tưởng vào năng lực của sư phụ tôi thì để Long Ba tự mình đi xác minh là được, để xem anh có có phải bị khai trừ hay không! Có phải bị thu hồi bằng lái xe siêu cấp hay không!”

Sau khi Khang Văn Hân nói một mạch xong, những người xung quanh đều giữ im lặng, ánh mắt cùng nhau nhìn về phía Long Ba.

Long Ba dùng sức cắn cắn răng hàm, cười lạnh nói: “Mày thật đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, vậy ông đấy sẽ chứng thực cho mày xem!”

Giờ phút này Long Ba cũng đang nói thầm trong lòng, vốn muốn gọi điện thoại để xác minh lại.

Cầm điện thoại lên tìm được số điện thoại của đội trưởng đội xe và gọi tới, điện thoại được kết nối rất nhanh, không đợi Long Ba nói chuyện thì bên kia đã truyền đến giọng nói của đối phương.

“A, Long Ba, tên khốn kiếp nhà cậu gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

“Đội trưởng, tôi muốn hỏi anh, có phải tôi bị khai trừ rồi không? Vừa rồi tôi nhận được một cuộc điện thoại lừa đảo, tên lừa đảo đó lại nói tôi bị đội xe khai trừ, thật sự quá mức khôi hài!”

“Chuyện này không hề khôi hài chút nào, Long Ba chết tiệt, cậu quả thực đã bị đội xe khai trừ, cậu đừng làm lãng phí thời gian của tôi, tôi cũng không có thời gian cùng tên rác rưởi cậu nói chuyện!”

Sau khi đội trưởng nói xong thì trực tiếp cúp điện thoại, Long Ba hoàn toàn hóa đá ngây dại.

Vừa rồi đội trưởng nói cái gì?

Nói tôi thật sự bị khai trừ sao?

Không! Làm sao có thể như vậy!

Sau khi Long Ba lấy lại tinh thần, trực tiếp nhấn nút gọi lại, dùng điện thoại gọi cho đội trưởng.

“Fuck! Cậu còn muốn làm gì? Đã nói cho cậu hết rồi, đừng làm lãng phí thời gian của tôi!”

Đội trưởng phẫn nộ gào thét.

“Tôi muốn hỏi một chút rốt cuộc là tại sao? Tại sao lại khai trừ tôi? Chúng ta vừa mới ký hợp đồng?”

“Khốn kiếp chết tiệt, tôi làm sao biết được? Cũng vì ký hợp đồng với cậu mà tôi bị tổng giám đốc mắng cho một trận! Bây giờ tôi đang bị đuổi đi quét rác!”

Long Ba cảm thấy trời đất quay cuồng, suýt chút nữa đã hôn mê: “Dù sao cũng phải có một lý do chứ, tôi muốn biết lý do, rốt cuộc là vì sao?”

Sau khi thất hồn lạc phách nói xong, nước mắt Long Ba điên cuồng phun ra ngoài.

Phấn đấu hơn hai mươi năm, mắt thấy Long Ba đã sắp thành công trên đấu trường đua xe F1, lại bị thất bại ngay trước đó một giây, tất cả những cố gắng trước đó đều tiêu tan.

“Làm sao tôi biết tại sao, tổng giám đốc nói có người gọi điện thoại cho ông ta, yêu cầu ông ta nhất định phải khai trừ cậu, có trời mới biết cậu chọc vào ai, cẩn thận nghĩ lại đi, rác rưởi!”

Sau khi đội trưởng nói xong thì lần nữa cúp điện thoại.

Long Ba cảm thấy toàn bộ sức lực trong người đều bị rút sạch, thân thể lung lay hai lần rồi ngã thẳng ra sau.

Bên cạnh có người nhanh tay đỡ lấy Long Ba sắp ngã quỵ.

“Anh Ba, cố lên! Không có cái gì không trải qua được, khẽ cắn môi là có thể kiên trì vượt qua, chúng tôi ủng hộ anh Ba!”

“Đúng vậy, cuộc sống không có gì là ghê gớm, chẳng qua là làm lại từ đầu, McLaren không cần anh Ba chính là tổn thất của bọn họ, anh Ba cố gắng một chút để đến với Ferrari!”

“Chuyện này có chút kỳ quặc nha anh Ba, thật sự là tên khốn kiếp họ Lý kia làm sao? Phải làm rõ mọi chuyện trước, báo thù ở ngay trước mắt!”

Đám người mồm năm miệng mười nói, tâm trạng của Long Ba cũng dần dần bình phục lại, ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn chằm chằm vào Lý Phàm.

“Đỡ dậy, dìu tôi đến trước mặt Lý Phàm đi!” Từng lời nói của Long Ba đều bật ra từ kẽ răng.

Đám người đỡ Long Ba đi đến trước mặt Lý Phàm, Khang Văn Hân cười tủm tỉm nói: “Thế nào? Bây giờ biết sư phụ tôi lợi hại rồi chứ, không phải tôi đã nói ở trước mặt sư phụ tôi, các người đều là cặn bã!”

Giờ phút này, Khang Văn Hân có chút tư thế giống như chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

Mọi người thấy dáng vẻ lúc này của Khang Văn Hân như chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, lại đều cúi đầu, hoàn toàn không dám phản bác lại anh ta.

Sự thật đã bày ở trước mắt, nếu phản bác chính là tự rước lấy nhục.

Nghĩ lại thủ đoạn của Lý Phàm, chỉ gọi một cuộc điện thoại đã

khiến Long Ba chật vật như thế, đây chắc chắn là thủ đoạn của thần tiên!

Giờ phút này ở trong mắt mọi người, Lý Phàm trở nên vô cùng cao thâm mạt trắc, tất cả mọi người không nghĩ ra Lý Phàm rốt cuộc có bối cảnh thâm hậu đến mức nào, cũng chỉ thông qua một cuộc điện thoại đã có thể đánh rớt Long Ba nhanh như vậy.

Gương mặt Long Ba dùng sức co quắp hai lần, căm tức nhìn Khang Văn Hân nói: "Mày cũng chỉ là con chó thôi, ở đây không phải chỗ để con chó như mày sủa!"

"Ha ha, tôi là chó thì thế nào? Đánh chó cũng còn phải nhìn mặt chủ đấy, bây giờ sự phụ tôi đã giẫm bẹp anh xuống dưới đất, anh không cảm thấy mặt đau sao?"

Long Ba tức giận đỏ mặt đến cổ, khi Khang Văn Hân chưa nói thì vẫn không cảm nhận được, nói kiểu này, đột nhiên cảm thấy gương mặt nóng bỏng đau, giống như bị người ta tát cho mười mấy cái tát vậy.

"Lý Phàm! Anh hãy cho tôi một lời giải thích, anh làm thế nào được như vậy? Tại sao có thể khiến tôi bị đội xe khai trừ? Tại sao có thể thu hồi bằng lái xe siêu cấp của tôi? Con mẹ nó, rốt cuộc anh là cái quỷ gì?"

"Cung kính với sự phụ tôi một chút, Long Ba, anh ăn quả khổ vẫn chưa đủ sao?"

Khang Văn Hân sâu kín nói.

Long Ba cười thảm hai tiếng, tức đến nỗi toàn thân run rẩy: "Đau khổ? Bây giờ tôi không còn gì nữa, làm sao còn quan tâm đến việc ăn thêm một chút đau khổ! Tôi chỉ muốn làm cho rõ ràng chuyện này!"

Chương 581: Ván này thắng chắc

“Chân tướng sự thật chẳng phải đã rõ ràng trước mặt anh rồi sao? Anh không tin một câu nói của tôi có thể đẩy anh đến bước đường cùng, cho nên tôi bèn để anh xem thử năng lực của tôi đấy, anh chỉ cần biết tôi có năng lực có thể giẫm đạp sự kiêu ngạo của anh xuống đất là được rồi.”

Lý Phàm ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo.

Thấy vẻ mặt kiêu ngạo của Lý Phàm, mọi người đều cảm thấy lạnh lẽo.

Thật sự đúng như Lý Phàm nói, chuyện đã rõ ràng như thế rồi, Lý Phàm chỉ là gọi một cuộc điện thoại, chỉ thế mà thôi.

Nhưng một cuộc điện thoại đã đủ khiến Long Ba hối hận cả đời.

Nếu thời gian có thể quay lại, khi nãy chắc chắn Long Ba sẽ không kiêu ngạo như thế.

Tiếc là thời gian không thể đảo ngược được nữa, Long Ba ngay cả chỗ để mua thuốc hối hận cũng không có, chỉ có thể nhịn đau chịu được hiện thực.

“Anh Ba, trông tên này không đơn giản đâu, chúng ta có cần…”

Bên cạnh có người muốn khuyên Long Ba tạm thời nhượng bộ trước, nhưng còn chưa nói hết lời đã bị Long Ba liếc.

“Hừ! Vua cũng thua thằng liều, ông đây thà làm ngọc vỡ không làm ngói lạnh! Bị đội xe đuổi thì đuổi thôi, giấy phép FIA Super* không còn cũng chẳng sao! Nhưng ông đây nuốt không trôi cục tức này!”

*Giấy phép FIA Super: Bằng lái xe cho tay đua tham gia thi đấu.

Long Ba nghiến răng vặn vai, đẩy hai người đang giữ lấy vai mình

ra, trợn tròn mắt, phẫn nộ nhìn Lý Phàm.

“Lý Phàm, anh có dám nhận lời khiêu chiến của tôi không!”

“Ha ha, tôi biết ngay anh vẫn chưa chịu thua mà, muốn đua xe đúng không? Được thôi.”

Lý Phàm đồng ý rất trực tiếp.

“Được! Xem như anh to gan, chúng ta đua trên đường lớn của dãy Lạc Nhạn Lĩnh này luôn, dãy Lạc Nhạn Lĩnh dài hai mươi hai kilomet, có bốn mươi bảy khúc cua, xem ai chạy xong trước!”

Long Ba cực kỳ khí thế nói, anh ta im lặng một lát rồi nói tiếp: “Nếu tôi thắng, anh phải bồi thường toàn bộ tổn thất của tôi, không phải anh giỏi lắm sao? Sau khi tôi thắng anh phải để tôi quay lại đội xe McLaren, có được giấy phép lái xe FIA Super một lần nữa!”

“Thôi anh đừng nằm mơ nữa, tôi xin cho giấc mơ của anh một like, nhưng nếu anh không thắng được tôi thì sao, nói xem anh thua rồi thì thế nào.”

Lý Phàm nhìn Long Ba bằng ánh mắt xem thường, hoàn toàn không coi Long Ba ra gì.

Khang Văn Hân nhìn dáng vẻ hiên ngang của Lý Phàm lúc này, không nhịn được cho anh một like.

“Sư phụ, sư phụ ngầu quá! Sư phụ, anh giữ tư thế này đừng nhúc nhích, để tôi chụp cho anh một bức ảnh, sau này nó sẽ là ảnh nền điện thoại của tôi!”

Sau khi nói xong, Khang Văn Hân bèn quỳ một chân xuống đất, nâng điện thoại chụp lại dáng vẻ của Lý Phàm lúc này.

Lý Phàm dở khóc dở cười nói: “Cậu nhanh đi, tôi không hay chụp ảnh, sau này nếu còn chuyện như vậy thì cậu cứ chụp bừa đi có được không?”

Khang Văn Hân chụp tách tách hai tấm hình, sau đó đứng lên nói: “Tôi cũng đâu biết sư phụ có thể đột nhiên trở nên oai phong như thế, thật sự quá oai phong!”

Nhìn dáng vẻ không biết xấu hổ nịnh nọt Lý Phàm của Khang Văn Hân, mấy cậu chủ nhà giàu xung quanh không nhịn được che mặt.

Thật là quá cay mắt, không nhìn nổi nữa rồi!

Ban đầu nịnh hót anh Ba như thế… Nhưng bây giờ anh Ba đã bị người trước mắt chà đạp đến không còn kiêu ngạo được nữa rồi.

Nghĩ đến đây, mấy cậu chủ nhà giàu đều cảm thấy hơi rối rắm.

Chuyện này sao có thể trở thành thế này chứ?

Mọi chuyện đều vượt khỏi dự đoán của mọi người, hoàn toàn không theo kịch bản!

Long Ba vô cùng tức giận, tức đến mức ba hồn bảy vía đều suýt xuất ra khỏi người.

“Các người đủ chưa! Trận đấu này tôi chắc chắn sẽ không thua đâu, nếu thua, tôi sẽ… sẽ…”

Long Ba nói sẽ hai tiếng vẫn chưa nói ra được gì, lúc này anh ta cũng không chắc nên đặt cược bằng cái gì nữa.

Nếu cược lớn quá mà thua, Long Ba thật sự không dám nghĩ đến sau này nữa.

“Anh sẽ cái gì? Nếu đánh cược thì phải đưa ra cái gì ngang bằng nhau, anh muốn trở về đội xe Karen, muốn lấy lại giấy phép FIA Super, thì phải lấy ra thứ có giá trị ngang bằng với hai thứ này để cược.”

Khang Văn Hân cười nói.

Long Ba cắn răng, nhìn chằm chằm Lý Phàm nói: “Nếu tôi thua, từ nay về sau tôi sẽ là tay sai của anh, anh muốn tôi làm gì tôi sẽ làm

cái đó!”

“Shhh!”

Người xung quanh đều hít vào một hơi khí lạnh, bị câu nói của Long Ba làm sợ hãi.

Thua thì phải làm tay sai của học trò, như thế sẽ mất mặt cả đời!

Tốt xấu gì Long Ba cũng là cậu chủ nhà họ Long, nếu thật sự trở thành tay sai của học trò Lý Phàm, vậy chẳng phải nhà họ Long sẽ trở thành trò cười ư!

E rằng đến lúc đó trên dưới nhà họ Long đều sẽ xôn xao, làm lớn chuyện này lên.

“Anh Ba, suy nghĩ kỹ càng đi, anh cược hơi lớn rồi đấy, cho dù thua tiền cũng không thể đi làm tay sai được.”

“Anh là dê đầu đàn của chúng ta, nếu anh đi làm tay sai thì chúng tôi sẽ trở thành cái gì? Chúng ta cũng không thể trở thành một đám tay sai của cậu ta được?”

“Bình tĩnh bình tĩnh, điều kiện anh Ba mới nói không tính, đợi chúng tôi bàn bạc xong sẽ nói với anh chuyện đặt cược.”

Đám cậu chủ nhà giàu xôn xao nói, đếu muốn khuyên ngăn Long Ba.

Nhưng Long Ba đã quyết tâm rồi, nếu đua xe cũng không thể thắng được Lý Phàm, anh ta cảm thấy không bằng mình đi làm một con chó cho rồi!

“Mấy người câm miệng hết đi, đây là chuyện của cá nhân tôi, không liên quan gì đến các người cả, đều cút hết đi cho tôi!”

“Anh Ba, chuyện này…”

Không đợi người bên cạnh nói xong, Long Ba đã cao giọng hỏi: “Anh hài lòng với điều kiện của tôi chưa? Nếu không có vấn đề thì

bây giờ chúng ta bắt đầu thi đấu!”

“Miễn cưỡng chấp nhận được, Văn Hân, đưa chìa khóa Mercedes cho tôi.”

Khang Văn Hân lấy chìa khóa Mercedes ra, đưa cho Lý Phàm.

“Sư phụ, anh thật sự muốn đua bằng Mercedes ư? Tôi thấy xe của Long Ba là siêu xe mới nhất của McLaren năm nay, dùng động cơ 12 xi lanh đấy.”

Lý Phàm mỉm cười nhận lấy chìa khóa Mercedes, hờ hững nói: “Tôi không bắt nạt anh ta, chạy Mercedes-Benz là đủ rồi.”

Người xung quanh lại thấy khiếp sợ một lần nữa, đều nhìn Lý Phàm như nhìn thấy ma, không biết Lý Phàm lấy đâu ra tự tin mà dám lái một chiếc xe thương vụ như Mercedes-Benz đi đấu với siêu xe.

Đừng nói đến việc trước mắt là Mercedes-Benz S600, dù có chạy xe đua Mercedes-Benz đến cũng không thể bằng chiếc siêu xe trước mắt được.

“Đúng là gặp ma rồi, anh ta đang nói đùa sao, chạy Mercedes-Benz S600 đi thi đấu, nếu anh ta có thể thắng, tôi sẽ ăn phân ngay tại đây luôn!”

“Ăn phân cái gì, nếu anh ta có thể thắng, tôi sẽ chặt đầu làm cầu đá, không! Tôi sẽ chặt đầu cho anh ta làm bô luôn!”

“Xem ra khi nãy lo lắng vô ích rồi, thi đấu như vậy anh Ba thắng chắc, chẳng lẽ đây là series tự tìm đường chết trong truyền thuyết à? Đúng là quá hài hước.”

Mấy người xung quanh đều thấy ván này Long Ba thắng chắc, dưới cái nhìn của bọn họ, dù là một tên tay mơ chạy siêu xe cũng có thể thoải mái thắng Mercedes!

Chương 582: Không hiểu gì về tình cảm

Long Ba ngẩn người, sau đó cảm thấy vô cùng xấu hổ, cảm thấy Lý Phàm đang sỉ nhục mình.

“Anh chắc chắn muốn chạy Mercedes để đấu với tôi à? Có cần tôi giới thiệu siêu xe của mình trước cho anh không!”

“Ha ha, nói nghe thử, xem có thể làm tôi sợ không.”

Lý Phàm nói với vẻ chẳng để tâm.

“Vậy thì nghe cho kỹ đây, siêu xe của tôi có động cơ 12 xi lanh loại mới nhất, lớn nhất 700 mã lực, tăng tốc từ 0 đến 100 km/h chỉ cần hai giây, tốc độ cao nhất là 400 km/h, cái khác thì tôi cũng không cần nói nữa.”

Sau khi nói xong, không ít người xung quanh Long Ba đều huýt sáo, hoan hô thành tiếng.

“Anh Ba quá đỉnh! Xe này còn dữ dội hơn Bugatti Veyron nhiều, có thể xem như đứng đầu tất cả các xe đua công thức một rồi!”

“Người giỏi phải chạy xe xịn, đây là siêu xe làm riêng cho anh Ba, chỉ có anh Ba mới có thể điều khiển chiếc xe mạnh như thế thôi!”

“Tên chạy Mercedes kia, khuyên anh vẫn nên tắm rửa rồi đi ngủ đi, chịu thua luôn thì tốt hơn đấy.”

Lúc này Long Ba cũng tự tin được hơn một chút, khoanh tay trước người, cười khẩy nhìn Lý Phàm: “Tôi khuyên anh vẫn nên đổi một chiếc xe khác, nếu anh không có xe thích hợp, tôi giúp anh mượn một chiếc.”

“Dù nói thế nào Long Ba tôi cũng là tay đua, không thể làm chuyện chạy siêu xe ức hiếp người khác được, tôi vẫn có đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất!”

“Anh Ba thật rộng rãi.”

Mấy cậu chủ nhà giàu bên cạnh bắt đầu tâng bốc Long Ba.

Lý Phàm khinh thường lắc đầu một cái: “Xe cho dù tốt, ở trong tay anh cũng chỉ là lãng phí thôi, đợi lát nữa tôi sẽ cho anh xem cái gì gọi là người xe hợp nhất, đua xe quan trọng nhất không phải ở xe, mà là ở người.”

Những người khác cảm thấy Lý Phàm nói vậy là đang làm màu, nhưng Long Ba lại hiểu được ý nghĩa trong câu nói của anh.

Chỉ xem tính năng của xe đua thì còn cần tay đua làm gì?

Lấy tính năng của xe đi đấu luôn là được rồi.

Suy cho cùng, xe cũng chỉ là công cụ bị người ta điều khiển mà thôi, quan trọng nhất vẫn là ở người lái!

Năng lực phản ứng, năng lực điều khiển, trình độ quan sát nhạy bén, phán đoán nắm chắc thời cơ,… Thử thách cuối cùng là tố chất tổng thể của tay đua.

“Hừ! Tôi đã cho anh cơ hội đổi xe rồi, thua thì đừng đổ do xe đấy!”

Long Ba nói xong thì xoay người đi về phía xe của mình.

Lý Phàm đung đưa chìa khóa xe trong tay, cũng đi về phía chiếc Mercedes-Benz.

Trần Hiểu Đồng chạy hai bước đuổi theo Lý Phàm: ‘Anh Lý Phàm, em cũng muốn đi cùng anh.”

Khang Văn Hân hoảng sợ vội nói: “Hiểu Đồng, cô đừng làm loạn, chạy Mercedes đã đủ thua thiệt rồi, lại thêm một người là nhiều thêm hơn năm mươi cân đấy…”

Không đợi Khang Văn Hân nói xong, Trần Hiểu Đồng đã lườm anh ta một cái, giương nanh múa vuốt nói: “Anh nói ai hơn năm mươi

cân!”

“Hic, tôi chỉ nói một con số ảo thôi, cho dù cô bốn mươi cân cũng là khiến xe nặng hơn bốn mươi cân, sẽ hạ thấp tốc độ xe!”

Khang Văn Hân hơi lúng túng giải thích.

Lý Phàm cười nói: “Không sao, Hiểu Đồng muốn đi thì cứ đi cùng.”

“Yeah! Em biết anh Lý Phàm tốt nhất mà, Khang Văn Hân, tên chết tiết nhà anh cứ đợi ở đây đi!”

Trần Hiểu Đồng hứng khởi đi theo, kéo cửa ghế lái phụ ngồi vào trong xe.

Người xung quanh thấy thế thì hoàn toàn ngơ ngác, không ngờ Lý Phàm chẳng những chạy Mercedes để đua mà còn mang theo một người nữa, cái này cần bao nhiêu can đảm mới có thể làm ra chuyện như vậy đây!

“Anh nói xem rốt cuộc tên họ Lý này có biết đua xe không vậy? Chạy Mercedes thì thôi đi, còn mang theo một cô gái, thật sự cho rằng đây là đang chơi đùa sao.” . TruyenHD

“Nói không chừng là xem nhẹ việc này quá rồi, xem anh ta có thể giả vờ được bao lâu, đợi lát nữa chắc chắn anh Ba sẽ vả mặt anh ta cho xem.”

“Tôi thấy anh Ba liều mạng rồi, lần này là muốn đấu đến cùng, mọi người có ai dám đánh cược với tôi không? Tôi cược anh Ba thắng chắc.”

“Anh cút đi, ai không biết anh Ba thắng chắc chứ, dám cược Lý Phàm thắng nhất định sẽ lỗ chết luôn.”

Trong tiếng bàn tán của người xung quanh, Lý Phàm khởi động Mercedes, chậm rãi chạy đến bên cạnh siêu xe của Long Ba.

Động cơ của siêu xe phát ra tiếng nổ ran, tiếng nổ đo tựa như ác long đang gào thét vậy.

Nghe tiếng động cơ vang lên ngoài cửa sổ, Trần Hiểu Đông vung nắm đấm nhỏ lên cổ vũ Lý Phàm: “Anh Lý Phàm cố lên, nếu anh thắng anh ta, em sẽ có phần thưởng bí mật cho anh đấy.”

Lý Phàm nhìn thoáng qua Trần Hiểu Đồng, mặt không cảm xúc nói: “Thắt dây an toàn.”

Trần Hiểu Đồng vô cùng bất mãn trừng Lý Phàm, thắt đai an toàn lại.

“Đồ đầu gỗ, không hiểu gì về tình cảm, thật là khiến người ta tức chết mà!”

Trần Hiểu Đồng bất mãn lẩm bẩm.

Một cô gái dáng người cao gầy lắc lư lá cờ đen đứng ở bên đường.

“Ba!”

“Hai!”

“Một!”

Cô gái hô ba tiếng, sau đó phất cờ đen trong tay xuống.

Lúc quân cờ phất xuống, siêu xe của Long Ba đã dẫn đầu lao nhanh ra.

Nhìn thấy siêu xe chạy ra ngoài, Trần Hiểu Đồng căng thẳng phất tay: “Lái xe, mau lái xe đi anh Lý Phàm.”

Lý Phàm không nhanh không chậm chạy Mercedes, trông chẳng giống đang thi đấu chút nào.

Lúc này mọi người đã tập trung quanh một chiếc xe tiếp sóng, xe tiếp sóng mở ra một bên cửa, để lộ màn ảnh tinh thể lỏng một trăm inch.

Một chàng trai ăn mặc không theo mốt cầm microphone bắt đầu

bình luận: “Cuộc thi đã bắt đầu, anh Ba, thần tượng của chúng ta đã xuất phát một cách hoàn mỹ!”

“Chúng ta có thể nhìn thấy xe của anh Ba đã chạy đến tốc độ hơn một trăm, còn Mercedes thì sao, à à, bây giờ chiếc xe này còn đang tăng tốc như ốc sên.”

“Lúc này tôi có một bài hát thiếu nhi muốn tặng cho Lý Phàm đang chạy Mercedes-Benz! Con ốc con trâu, bắt đầu bò chầm chậm, ốc sên chạy Mercedes rách nát, chắc chắn sẽ thua không còn quần!”

Bình luận viên hát lên bài hát thiếu nhi đã đổi lời, khiến bầu không khí xung quanh trở nên sôi nổi.

“Ha ha ha, tôi đã nói Lý Phàm kia đến để tấu hài mà, đưa xe bằng chiếc Mercedes rách nát, đúng là đồ não tàn.”

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy một kẻ não tàn như thế đấy, hơn nữa còn chở theo một người đẹp trên xe, thật sự cho rằng có thể thể hiện trước mặt người đẹp à?”

“Đợi lát nữa anh Ba sẽ có thể lấy lại những gì đã mất, chúng ta chuẩn bị đi, sỉ nhục tên kia một trận giúp anh Ba.”

Nghe thấy lời bàn tán của mọi người, vẻ mặt Khang Văn Hân trở nên cực kỳ mất tự nhiên, thầm nói: “Sư phụ, anh nhất định phải cố lên! Thể hiện thao tác uyển chuyển lần trước của anh thắng Long Ba đi!”

Lúc Khang Văn Hân đang nói thầm thì bị người ta vỗ một cái lên vai, đám cậu chủ nhà giàu ủng hộ Long Ba đã vây quanh Khang Văn Hân.

“Họ Khang kia, anh xem trọng sư phụ anh như vậy, có dám đánh cược với chúng tôi không?”

Chương 583: Bị kích thích đến điên rồi

Mấy cậu chủ nhà giàu đều cảm thây Long Ba thắng chắc, cho nên định dệt hoa trên gấm một chút, ngoài ra cũng muón tìm chút trò vui.

Theo bọn họ thấy, tìm niềm vui từ trên người Khang Văn Hân là chuyện không thể thích hợp hơn.

Khang Văn Hân hơi nhíu mày, tức giận nhìn mấy cậu chủ nhà giàu vây quanh bên cạnh mình: "Các người muốn đánh cược thế nào?"

"Ồ, vẫn còn to gan thật, thật sự dám đánh cược với chúng tôi sao? Vậy thì ai thua người đó cởi truồng chạy trở về nội thành Hán Thành từ nơi này, anh dám cược không?"

Một cậu chủ nhà giàu nói trước.

Bọn họ rủ Khang Văn Hân đánh cược không phải vì tiền, mà là vì sỉ nhục Khang Văn Hân.

Khuôn mặt Khang Văn Hân lập tức đỏ bừng, đã hiểu những người này muốn làm gì rồi.

Nếu Lý Phàm thua thật, thì e rằng ngày mai Khang Văn Hân sẽ trở thành người nổi tiếng!

Bị bọn họ quay được video cởi truồng đăng lên mạng, sau đó mua thủy quân cho lên top tìm kiếm,… Khang Văn Hân sẽ không cần phải làm người nữa.

Khang Văn Hân lập tức hiểu ra những điều này, bắt đầu tỏ vẻ do dự.

Nếu là cược thứ gì thì Khang Văn Hân sẽ không chút do dự đồng ý, nhưng cái đánh cược lúc này là danh dự của mình!

"Ha ha ha, tên vô dụng này không dám đánh cược với chúng ta,

xem ra khi nãy anh ta toàn là giả vờ, anh cũng đâu có lòng tin với tên sư phụ kia của mình."

"Khang Văn Hân, nếu anh không dám đánh cược thì bây giờ phải thừa nhận sư phụ của anh chắc chắn sẽ thua, chỉ cần nói thế, chúng tôi sẽ không làm khó anh nữa."

"Thấy dáng vẻ đắc ý của anh ta khi nãy, chúng ta bảo anh ta thừa nhận còn chưa đủ, lát nữa anh Ba thắng còn phải bảo anh ta quỳ xuống dập đầu cho anh ba nữa."

Nghe thấy mọi người nhắc tới Long Ba, hô hấp của Khang Văn Hân bắt đầu nặng nề hơn.

Nếu Lý Phàm thua, cho dù Khang Văn Hân không cá cược thì kết quả cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu.

Vì Long Ba là kẻ thù không đội trời chung của Khang Văn Hân, bây giờ lại có mâu thuẫn lợi ích, Long Ba nhất định sẽ ép Khang Văn Hân đến bước đường cùng.

Khang Văn Hân lập tức thấy máu nóng dâng lên đầu, lớn tiếng quát: "Tôi đánh cược với các người! Nếu ai thua thì người đó phải cởi sạch tất cả quần áo bò về Hán Thành từ nơi này!"

"Ôi chao ôi, tôi nghe thấy gì nè? Anh còn dám cược thêm à, vậy thì cược thôi!" . TruyenHD

"Cứ quyết định như thế đi, lát nữa nếu thua mà không dám chịu phát thì cả nhà chết hết nhé."

"Ha ha ha, Khang Văn Hân, anh đúng là to gan, nào nào nào, cho Khang Văn Hân một góc quan sát tốt nhất, để anh ta xem sư phụ của mình thua như thế nào!"

Một đám cậu chủ nhà giàu xô đẩy Khang Văn Hân đi tới trước màn ảnh lớn, cùng nhau nhìn lên trên.

Lúc này hình ảnh đã chia làm hai bên, bên trái là siêu xe của Long Ba, bên phải là Mercedes của Lý Phàm.

Bình luận viên tạm thời rung đùi bình luận về trận đấu.

“Tôi cảm thấy trận đấu này đã không còn gay cấn nữa rồi, bây giờ đã chạy qua ba khúc cua, Long Ba hoàn toàn dẫn đầu! Bây giờ anh ta đã dẫn trước Lý Phàm lộ trình hơn một phút!”

“Hơn nữa tiếp theo sẽ là một đường thẳng dài, với tốc độ của xe Long Ba, chắc chắn sẽ tăng tốc lao nhanh ở đây, bỏ xe Lý Phàm, như vậy sẽ hoàn toàn nắm chắc phần thắng… Oh my god! Tôi nhìn thấy gì thế này?”

Bình luận viên giật mình hô lên một tiếng, tiến lên hai bước kề sát vào màn hình lớn, nhìn chằm chằm chiếc Mercedes mà Lý Phàm đang lái.

“Ai có thể nói với tôi là tôi bị hoa mắt đi? Không ngờ Mercedes-Benz của Lý Phàm lại tăng tốc, theo tốc độ flycam tự động đo được, tốc độ xe của Lý Phàm đã đạt đến 280km/h!

“Tốc độ này với Mercedes-Benz S600 đã là tốc độ vượt trội rồi! Lý Phàm điên rồi sao? Hay anh ta không chịu được sỉ nhục, định kết liễu mạng sống của mình trên đường đua!”

Bình luận viên cũng không phải đang nói bậy, tính năng điều khiển của Mercedes-Benz S600 cũng không mạnh, hoàn toàn không thể so sánh với tính năng điều khiển của siêu xe kia.

Mà trên đường Lạc Nhạn Lĩnh đầy khúc quanh, không có xe có tính năng thao tác tốt, chạy hơn 100km/h thật sự xem như đang đi tìm đường chết.

Khi tiến vào đoạn đường thẳng, Long Ba mới bắt đầu điên cuồng tăng tốc, lúc ở đoạn đường liên tục có khúc quanh, tốc độ xe của anh ta chưa từng vượt qua 100km/h.

Lúc này mọi người đều nín thở, tập trung sự chú ý lên xe của Lý Phàm, muốn xem Lý Phàm lao nhanh như vậy sẽ có kết cục thế nào.

Khang Văn Hân trợn tròn mắt, hô hấp dồn dập hơn mấy phần.

“Sư phụ, cuối cùng anh cũng muốn biểu diễn rồi sao? Tôi có thể nhìn thấy chiến tích người xe hợp nhất của sư phụ một lần nữa rồi!”

Khang Văn Hân nhỏ giọng lẩm bẩm.

Đám cậu chủ nhà giàu ở bên cạnh nghe thấy Khang Văn Hân lẩm bẩm thì nở nụ cười khinh thường.

“Ha ha, còn người xe hợp nhất, anh đúng là biết nói nhảm, khoác lác thật, không phải chỉ là chạy tốc độ cao nhất của Mercedes thôi ư, có gì đặc biệt, tôi chạy Mercedes-Benz S600 cũng từng tăng tốc rồi, chẳng lẽ tôi cũng là người xe hợp nhất à.”

Khang Văn Hân nhìn thoáng qua cậu chủ nhà giàu vừa nói chuyện, lắc đầu nói: “Anh không thể tưởng tượng được sự lợi hại của sư phụ tôi đâu, đừng nói anh từng chạy 300 km/h, 400 km/h tôi cũng từng chạy rồi.”

“Khi đó tôi chạy Bugatti Veyron, sư phụ tôi chạy Mercedes-Benz G-Class, lực cản gió của chiếc đó lớn đến mức nào chắc các người cũng biết rồi, nhưng sư phụ tôi lại chạy chiếc xe đó vượt qua Bugatti của tôi, lúc đó tốc độ xe của tôi đã đến 400 km/h rồi!”

“Các người đều biết chuyện Bugatti Veyron của tôi bị tông hỏng đúng không? Chính là hỏng vào ngày đó đấy! Sau khi bị sư phụ vượt qua tôi thấy vô cùng không cam lòng, vì thế tôi cũng tăng tốc đuổi theo, lúc vòng cua thì không kiểm soát được!”

“Nhưng sư phụ tôi chạy Mercedes-Benz G-Class lại quẹo cua bằng tốc độ cao nhất, các người hoàn toàn không thể tưởng tượng được tình cảnh đó đâu! Đợi lát nữa các người sẽ được mở mang tầm mắt thôi! Sư phụ tôi sẽ dạy Long Ba làm người!”

“Các người cảm thấy Long Ba rất lợi hại, nhưng anh ta chỉ là cái rắm trước mặt sư phụ tôi thôi, sư phụ tôi chạy Mercedes-Benz đấu với Long Ba là hoàn toàn không coi Long Ba ra gì, Long Ba còn không xứng xách giày cho sư phụ tôi nữa kìa!”

Khang Văn Hân lớn tiếng gào thét một trận, cuối cùng cũng trút hết nỗi căm phẫn trong lòng ra.

Người xung quanh đều nhìn Khang Văn Hân bằng ánh mắt nhìn một tên thiểu năng trí tuệ, sau đó mọi người phát ra tiếng cười châm chọc.

“Đây là bị kiƈh thích đến điên rồi ư, còn chạy Mercedes-Benz G-Class đến 400km/h, Mercedes-Benz G-Class hoàn toàn không có năng lực đó ok.”

“Đây là chuyện cười buồn cười nhất tôi từng nghe đấy, còn dạy dỗ anh Ba, đợi đến lúc anh Ba đè sư phụ anh xuống đất đánh một trận đi!”

“Theo phán đoán của tôi, Khang Văn Hân chắc chắn bị não tàn, người IQ thấp như vậy có gì mà nói, tiếp tục xem thi đấu đi.”

Mọi người lại chú ý lên màn hình lớn một lần nữa.

Lúc nhìn về phía màn hình lớn lần thứ hai, ai cũng cảm thấy hơi khó tin.

Trong màn ảnh, Mercedes-Benz đã đuổi kịp siêu xe!

Chương 584: Thần đua xe giáng trần

“Con mẹ nó! Khi nãy chúng ta bỏ lỡ cái gì rồi? Sao có thể trở thnàh thế này vậy?”

“Sao có thể đuổi kịp được? Anh Ba chạy nhanh như vậy, nên ngày càng bỏ xa Mercedes-Benz của Lý Phàm mới đúng chứ, sao có thể bị đuổi kịp rồi?”

“Quá không khoa học, chẳng lẽ chiếc Mercedes-Benz này từng được cải tạo? Nhưng dù là Mercedes-Benz từng được cải tạo cũng không thể đuổi kịp siêu xe được!”

Mọi người bắt đầu thấy nghi ngờ cuộc đời, đều cảm thấy cảnh trước mắt quá không chân thực.

Khang Văn Hân bắt đầu đắc ý cười to, chạy đến bên cạnh bình luận viên đang ngơ ngác, giật lấy microphone.

Bình luận viên lấy lại tinh thần căm tức nhìn Khang Văn Hân: “Giật microphone của tôi làm gì? Trả lại đây!”

“Tôi thích cướp microphone của anh đấy, đừng lảm nhảm với tôi, bắt đầu từ bây giờ để tôi bình luận, anh bình luận quá tệ.”

Khang Văn Hân thẳng thừng đẩy bình luận viên ra, sau đó cầm microphone lên nói: “Chào mọi người, bây giờ để tôi đến bình luận cho mọi người, hôm nay mọi người sẽ được chứng kiến kỳ tích, không! Là chứng kiến thần tích! Đêm nay sắp trở thành một đêm khó quên của mọi người rồi!”

Đám cậu chủ nhà giàu nổi giận đùng đùng nhìn Khang Văn Hân, nhưng không một ai dám lên tiếng nói gì, tình thế bây giờ đã dần bắt đầu nghịch chuyển, nội tâm kiên định ban đầu của mấy cậu chủ nhà giàu cũng bắt đầu dao động.

“Khi nãy tôi nói các người không tin, nhưng sau đây sư phụ tôi sẽ dùng hành động chứng minh những gì tôi nói đều là thật, mấy

người đều dụi mắt mong chờ đi!”

Sau khi nói xong lời mở đầu, Khang Văn Hân đưa mắt nhìn về phía màn hình, siêu xe trong màn ảnh đi vào khúc quanh trước, chặn không cho Mercedes-Benz tăng tốc.

“Động tác chặn này của Long Ba tiêu chuẩn giống hệt như trong sách, không thể phủ nhận kiến thức cơ bản của anh ta rất vững vàng, nhưng người anh ta đang phải đối mặt là sư phụ tôi! Tôi dám kết luận, ưu thế dẫn trước của Long Ba không duy trì được qua ba khúc quanh!”

Có mấy cậu chủ nhà giàu bất mãn ồn ào, đều cảm thấy Khang Văn Hân nói hơi quá rồi.

Dù Lý Phàm chạy xe đuổi kịp Long Ba, nhưng không có nghĩa là chắc chắn Long Ba sẽ thua.

“Đừng nói nhảm ở đây nữa, tâng bốc sư phụ anh như thế thú vị lắm sao? Bây giờ sư phụ của anh vẫn chưa vượt qua anh Ba đâu, nói không chừng anh Ba chỉ đang đùa giỡn sư phụ anh, cố ý để bị đuổi kịp thôi.”

“Tôi thấy rất có khả năng là như thế, chắc chắn anh Ba cảm thấy cứ thế mà thắng thì nhàm chán quá, cho nên cố ý trêu đùa sư phụ của anh một chút, anh lại còn tưởng là thật, đúng là tên ngớ ngẩn!”

Khang Văn Hân cười nhìn đám cậu chủ nhà giàu, cũng không cãi với bọn họ, chỉ đợi đến lúc dùng thực tế đến vả mặt thôi.

Lúc này, Long Ba cảm thấy vô cùng áp lực, qua vô số trận đua xe, có thắng cũng có thua, nhưng Long Ba chưa từng thấy áp lực lớn như lúc này.

Dù là lúc đến tập luyện ở đội xe McLaren, thi đấu với đồng đội từng giành được quán quân của cuộc thi đua xe công thức một, Long Ba cũng không thấy căng thẳng như lúc này.

Sau khi thuận lợi ra khỏi khúc cua, Long Ba nhanh chóng tăng tốc,

giậm chân ga đến tận cùng.

Động cơ xe đua nổ ran một tiếng, tốc độ lại tăng lên.

Anh ta tranh thủ giành chút thời gian nhìn vào gương chiếu hậu, nhìn thấy Mercedes vẫn theo sát phía sau như cũ, Long Ba đập mạnh lên tay lái một cái.

“Đáng chết! Mình gặp ma rồi sao! Anh ta chạy một chiếc Mercedes-Benz rác rưởi mà lại có thể đuổi theo mình! Hoàn toàn không khoa học chút nào!”

Long Ba không chỉ lại xe, còn học rất giỏi, có thể nói là thuộc nằm lòng kỹ thuật ô tô, chỉ nói đến lực cản gió thì Mercedes đã không thể nào đuổi theo được rồi!

Càng không nói đến chiếc siêu xe của Long Ba sử dụng động cơ 12 xi lanh mới nhất, động lực cực kỳ mạnh mẽ.

Nhìn thế nào cũng thấy tốc độ của siêu xe có ưu thế áp đảo, nhưng thực tế lại hoàn toàn khác với lý thuyết.

Trên trán Long Ba xuất mồ hôi hột, mô hôi không người chảy xuống, thậm chí còn chảy vào mắt anh ta.

Muối trong mồ hôi khiến Long Ba cảm thấy tròng mắt đau rất, nhưng dù là thế, anh ta cũng không có thời gian lau nó đi.

“Tăng tốc, tăng tốc!”

Long Tam vẫn không ngừng nói thầm, chỉ muốn giậm thẳng chân vào trong bình xăng luôn.

Mercedes ở phía sau đã đuổi theo nửa thân xe, ra vẻ muốn vượt qua.

Long Ba tập trung tinh thần tăng tốc thêm lần nữa, hơi kéo xa khoảng cách với Mercedes-Benz.

Lúc chuẩn bị tiếp tục tăng tốc, Long Ba nhìn thấy ký hiểu khúc cua

đằng trước, chỉ có thể bất đắc dĩ tiến hành giảm tốc.

Rẽ cua với tốc độ nhanh rất dễ xảy ra tình trạng mất khống chế, cho nên vì rẽ cua, Long Ba chỉ có thể giảm tốc.

Sau khi giảm tốc độ xe, lúc Long Ba đang chuẩn bị tiến hành thao tác rẽ cua thì thấy một bóng xe xuất hiện ở bên cạnh.

Mercedes-Benz tăng tốc vượt qua siêu xe của Long Ba, đồng thời chạy về phía khúc quanh mà không hề giảm tốc.

Long Ba hơi sửng sốt, sau đó nở nụ cười xem thường: "Tự tìm đường chết! Rẽ khúc cua mà vẫn không giảm tốc, dù là thần đua xe cũng không thể làm được như thế!"

Sau khi lẩm bẩm một câu, Long Ba chuyển động tay lại chạy vào khúc quanh, chuẩn bị xuyên qua khúc quanh thông qua đường rẽ, tránh Lý Phàm bị lật xe ảnh hưởng đến mình.

Phải, Long Ba đã chắc chắn Lý Phàm nhất định sẽ bị lật xe, cho nên đề phòng tránh trước.

Nhưng khi Long Ba tiến vào trong đường rẽ bên cạnh thì thấy Mercedes bẻ cua với tốc độ cao nhất, chẳng những không hề giảm tốc chạy qua được khúc cua, mà khi ra khỏi khúc cua còn bắt đầu tăng tốc.

"Con mẹ nó! Đây là thao tác gì! Sao có thể như diễn xiếc vậy!"

Long Ba khïếp sợ la lên.

Sau cơn khïếp sợ, trong lòng Long Ba xuất hiện cảm giác vô lực, nếu trước đó bị Lý Phàm đuổi theo còn có thể kiếm cơ an ủi mình một chút, nhưng bây giờ nhìn thấy kỹ thuật bẻ cua siêu việt của Lý Phàm, Long Ba hoàn toàn không thể an ủi được nội tâm của mình nữa.

Những người đang xem màn ảnh lớn còn thấy khïếp sợ hơn cả Long Ba, lúc này xung quanh lặng ngắt như tờ, mọi người đều ngơ ngác nhìn lên màn hình.

Flycam quay được cảnh Lý Phàm bẻ cua, nhưng góc độ còn khiến người ta rung động hơn cả Long Ba nhìn thấy.

Ngoài Khang Văn Hân, trong lòng tất cả mọi người đều vô cùng phức tạp, hoàn toàn không biết nên miêu tả tâm trạng lúc này thế nào.

Long Ba mà bọn họ tôn sùng cứ thế bị vượt qua!

Không, đây không đơn giản là bị vượt qua, mà là hoàn toàn áp đảo, dưới kỹ năng lái xe của Lý Phàm, Long Ba dường như còn không có sức phản kháng.

“Yeah!”

Khang Văn Hân lấy lại tinh thần đầu tiên, phất tay nói to: “Các người đã thấy chưa? Đã thấy chưa? Kỹ thuật bẻ cua lợi hại như thế, các người không nên ủng hộ sao, không nên vẫy tay sao?”

“Ha ha ha, tôi biết tất cả các người đều ngây người rồi! Không ngờ sư phụ của tôi đỉnh như thế đúng không! Đối với sư phụ tôi, tay đua có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là cặn bã! Vì sư phụ tôi chính là thần đua xe!”

Khang Văn Hân chỉ tay lên trời, giống như Lý Phàm thật sự là thần đua xe vậy.

Chương 585: Hâm mộ anh mười nghìn năm

Không ít cậu chủ nhà giàu đều đờ mặt ra, dù lời Khang Văn Hân nói rất kiêu ngạo, nhưng mọi người hoàn toàn không thể phản bác, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta tiếp tục kiêu ngạo.

“Chúng ta tiếp tục quan sát trận đấu đi, bây giờ sư phụ tôi đang chạy với tốc độ trung bình 150km/h, lên tục chạy qua khúc quanh, các người mở to mắt chó lên mà xem! Có bị sáng mù mắt chó của các người chưa!”

“Lại xem thử thần đua xe Long Ba trong lòng các người đi, ôi chao ôi, tốc độ trung bình của Long Ba là 110km/h, tôi dám nói anh ta bị kĩch thích nên mới phát huy vượt qua trình độ bình thường, có điều trình độ của anh ta cũng chỉ đến thế mà thôi!”

Khang Văn Hân kiêu ngạo nhìn mấy cậu chủ nhà giàu, dù xe không phải anh ta chạy, nhưng là sư phụ anh ta chạy!

Lúc này Khang Văn Hân đang nở mày nở mặt muốn cáo mượn oai hùm một phen, không phải các người xem thường tôi sao, hôm nay tôi sẽ khiến tất cả các người mất hết mặt mũi!

Mấy cậu chủ đều cảm thấy mất hết cả hứng, vốn dĩ muốn xử lý Khang Văn Hân, nhưng bây giờ bọn họ lại trở thành trò cười.

“Mẹ kiếp, lần này anh Ba tệ quá, tôi còn có việc, tôi đi trước đây.”

“Nhà tôi cũng có chuyện, phải đi về xử lý, không ở lâu thêm nữa.”

“Tiểu Tam gọi tôi về tắm rửa, tôi cũng phải đi rồi.”

Nhìn thấy Long Ba chắc chắn sẽ thua, mấy cậu chủ nhà giàu đều kiếm cớ bỏ đi, nếu không đợi thi đấu xong, không thể để bị phạt được.

Cởi sạch bò về Hán Thành hoàn toàn là chuyện không thể nào!

“Các người muốn đi à? Xem ra các người đều muốn quỵt nợ phải không, Khang Văn Hân tôi cảm thấy khinh bỉ các người.”

Đám cậu chủ đang định rời đi đều dừng bước, cảm thấy thẳng thừng rời đi như thế cũng không được.

“Khang Văn Hân, con mẹ nó, anh to gan quá rồi đấy, thật sự dám bảo chúng tôi cởi hết bò về ư?”

Mấy cậu chủ nhà giàu tức giận nhìn Khang Văn Hân.

“Bảo các người cởi hết bò về cũng chẳng có ý nghĩa gì với tôi, tôi có thể đổi sang một điều kiện khác, chỉ cần Long Ba thua, các người cũng phải gia nhập câu lạc bộ đua xe của tôi!”

Mấy cậu chủ đều ngây người, điều kiện như vậy thật ra có thể chấp nhận được, nhưng chấp nhận rồi, sau này cũng không thể đối mặt với Long Ba, có cảm giác không được nghĩa khí lắm.

Khang Văn Hân cười nói: “Tôi biết các người đang nghĩ gì, cảm thấy có lỗi với Long Ba đúng không? Nhưng Long Ba vẫn luôn khoác lác, nói mình giỏi đến mức nào, nhưng thực tế thì sao? Anh ta còn không xứng xách giày cho sư phụ của tôi nữa kìa!”

“Đi theo một tên vô dụng như vậy có tương lai gì? Đi theo sư phụ tôi, gia nhập câu lạc bộ đua xe của tôi, sau này các người mới có thể trải nghiệm được cái gì gọi là hào quang, cái gì gọi là vinh quang! Sư phụ tôi là người sẽ tham gia cuộc thi đua xe của thế giới ngầm đấy!”

Sau khi Khang Văn Hân dõng dạc nói một tràng, mấy cậu chủ đưa mắt nhìn nhau, sau đó đều chậm rãi gật đầu, đồng ý với điều kiện của Khang Văn Hân.

Đối với bọn họ thì Long Ba đã là quá khứ rồi, thua bởi Lý Phàm, không có tư cách vào đội xe McLaren, Long Ba đã sớm không phải Long Ba từng được xem là thần thoại trước đây nữa.

Khang Văn Hân nở nụ cười xấu xa, cảm thấy việc xây dựng câu lạc bộ đua xe đã có một bước tiến lớn.

… Trong Mercedes, Lý Phàm hoàn toàn là đang lái xe theo cảm giác.

Lúc này đã bỏ Long Ba rất xa, Lý Phàm cũng sẽ không chạy hết tốc lực nữa.

Trần Hiểu Đồng nhìn chăm chú vào sườn mặt của Lý Phàm, trong mắt như muốn hiện lên hình trái tim.

“Anh Lý Phàm, anh thật sự quá ngầu! Có thể chạy xe bình thường với tốc độ nhanh vậy, em cảm thấy anh đúng là siêu nhân.”

“Siêu nhân cũng là người, không có gì đặc biệt cả, nếu cô chán thì chơi điện thoại hay nghe nhạc cũng được, đừng nhìn tôi như vậy, bị cô nhìn tôi sợ lắm.”

Lý Phàm rất lo Trần Hiểu Đồng sẽ nhào tới, làm ra hành động kïcfi động gì đó.

Quá xuất sắc đúng là không tốt, rất dễ bị cô gái khác chú ý.

Lý Phàm thầm cảm thán một câu, sau đó nhìn về phía Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng hờn dỗi nói: “Anh sợ cái gì, em cũng đâu có ăn thịt anh, em chỉ nhìn thôi cũng không được sao? Có còn thiên lý không chứ.”

“Được, cô muốn nhìn bao lâu thì nhìn đi, đừng ra tay là được.”

Lý Phàm tiện tay đánh tay lái, Mercedes bẻ cua một cách xinh đẹp.

Trần Hiểu Đồng nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, phía sau đen kịt, không hề có ánh đèn ô tô, có lẽ Long Ba đã bị bỏ xa lắm rồi.

“Long Ba kia thật sự chẳng ra làm sao, khi nãy khoe khoang như thế, cuối cùng chỉ là một tên dở tệ, anh Lý Phàm của em vẫn giỏi

hơn.”

Lý Phàm cười khan hai tiếng, không đáp lời Trần Hiểu Đồng.

Anh nhìn thoáng qua hướng dẫn, đã đến đoạn khúc cua cuối cùng, Lý Phàm đạp mạnh xuống chân ga, Mercedes nổ vang một tiếng, tốc độ xe tăng nhanh một lần nữa.

Sau khi bẻ cua một cách thuận lời, Lý Phàm tăng tốc độ xe lên nhanh nhất, trở về điểm xuất phát.

Két.

Mercedes dừng lại trước đám người, mọi người đều đờ đẫn nhìn nó, ai cũng cảm thấy gò má đau rát.

Đây là vả mặt bằng thực lực mà, mọi người đều bị Lý Phàm tát mạnh một trận rồi.

Khang Văn Hân vui vẻ chạy nhanh tớ mở cửa xe cho Lý Phàm.

“Sư phụ, sư phụ anh thật tuyệt, khi nãy anh thật sự quá ngầu, tôi yêu anh sư phụ!”

Trên trán Lý Phàm xuất hiện mấy vạch đen, liếc Khang Văn Hân một cái: “Nói chuyện đàng hoàng, tôi không có hứng thú với đàn ông.”

“Ha ha, tôi không có ý đó, quá kïcհ động nên muốn bày tỏ thôi.”

Khang Văn Hân xấu hổ cười hai tiếng, cũng cảm thấy mình dùng từ không ổn lắm.

Lý Phàm xuống xe, đảo mắt nhìn đám người xung quanh, tất cả những người tiếp xúc với ánh mắt của Lý Phàm đều vô thức cúi đầu.

Khang Văn Hân hơi bất mãn lớn tiếng nói: “Không ai vỗ tay hết à? Các người không nên dùng tiếng vỗ tay hoan nghênh vương giả giáng lâm sao!”

Sau khi nói xong, Khang Văn Hân là người vỗ tay đầu tiên, tiếng vỗ tay như có tính truyền nhiễm, người xung quanh cũng vỗ tay theo, tiếng vỗ tay ngày càng vang dội.

“Kỹ năng lái xe của anh Lý thật sự khiến chúng tôi phải khâm phục, giống như thần đua xe vậy, sau này chúng tôi đều là fan của anh Lý!”

“Chúng ta đều gia nhập câu lạc bộ đua xe, hâm mộ anh Lý mười nghìn năm! Sau này anh Lý có thi đấu, chúng tôi sẽ đến tận nơi cổ vũ!”

“Thần đua xe có còn nhận đồ đệ không? Tôi cũng muốn bái anh làm thấy!”

Lúc này mấy cậu chủ đều bị kỹ thuật lái xe của Lý Phàm thuyết phục, sau khi buông bỏ khúc mắc trong lòng đều cảm thấy kỹ thuật lái xe của Lý Phàm thật sự hơn người một bậc.

Đừng nói là trong nước, cả thế giới e rằng cũng không có mấy người có thể phân cao thấp với Lý Phàm.

Lý Phàm cười nhạt, vẫy tay với mọi người: “Hoan nghênh mọi người gia nhập câu lạc bộ đua xe, sau này tôi sẽ tiếp xúc với mọi người nhiều hơn, hoạt động bình thường sẽ do Khang Văn Hân phụ trách, mọi người phải ủng hộ cậu ấy nhiều vào nhé.”

Chương 586: Quỳ xuống và học theo tiếng chó sủa

Đám đông vây quanh Lý Phàm, Khang Văn Hân, Trần Hiểu Đồng đều thốt ra những lời nịnh nọt không cần mất tiền.

Những cậu chủ con nhà giàu có này đã quen với việc nịnh nọt kẻ bề trên đè bẹp người thấp kém, so sánh một chút là có thể nhìn ra kĩ năng lái xe của Lý Phàm giỏi hơn Long Ba nhiều.

Cộng với chuyện anh đã đập tan mọi giấc mơ của Long Ba chỉ bằng một cuộc điện thoại, bối cảnh và thế lực lớn mạnh được thể hiện ra càng khiến cho mấy cậu công tử nhà giàu này nhìn nhận rõ thực tế, ai nấy bỏ rơi Long Ba qua một bên và đứng về phía Lý Phàm và Khang Văn Hân.

Có tiếng động cơ gầm rú vang lên, Long Ba điều khiển chiếc siêu xe lao tới với tốc độ cao.

Mọi người đều lần lượt rời khỏi đường đua, cùng nhau đứng nhìn chiếc siêu xe dừng lại.

Chiếc xe dừng lại bên cạnh chiếc Mercedes-Benz, Long Ba không bước xuống xe ngay mà ngồi sững sờ nhìn chiếc Mercedes[1]Benz.

Là chiếc Mercedes này đã thắng mình!

Đây rốt cuộc là loại Mercedes gì?

Nó đã được sửa sang ra hình thù gì?

Sử dụng động cơ nào?

Trong đầu Long Ba xuất hiện vô số luồng suy nghĩ, muốn tìm ra đáp án cho câu hỏi tại sao mình lại thất bại.

Thất bại không có gì đáng sợ, điều đáng sợ là không biết lý do vì

sao, Long Ba quyết định phải tìm cho ra câu trả lời, biết sai mà nhận, sau đó tìm cơ hội lấy lại thể diện của mình.

Sau khi cắn mạnh răng hàm, Long Ba cởi dây an toàn, đẩy cửa bước xuống xe.

Sải bước tới trước chiếc Mercedes-Benz, Long Ba đập mạnh vào mui xe, vẻ mặt giận dữ không phục và hét lên: “Mở mui ra cho tôi! Tôi muốn xem anh đã sửa lại ra sao!”

“Sư phụ của tôi chưa từng sửa lại chiếc xe này, đây là một chiếc Mercedes-Benz S600 nhập khẩu nguyên chiếc. Thua thì chịu thừa nhận đi, đừng cố tìm cái cơ để bao biện cho sự thất bại của mình nữa.”

Khang Văn Hân hai tay ôm trước ngực, rung đùi nói vô cùng đắc ý.

Nhìn thấy bộ dạng tiểu nhân dương dương tự đắc của Khang Văn Hân, Long Ba tức đến nỗi sắp phun ra máu rồi.

Nếu không phải vì muốn tìm ra nguyên nhân thật sự của thất bại lần này, anh ta hận không thể lao vào đánh Khang Văn Hân một trận.

“Bớt nói nhảm lại đi! Mau mở mui xe ra!”

Long Ba tức giận gầm lên.

“Hét gì mà hét, anh đã quên mất vụ cá cược lúc nãy với sư phụ của tôi rồi sao? Bây giờ đã thua có phải nên nhận làm con chó sai vặt cho anh ấy hay không?”

Ánh mắt của tất cả những người đang có mặt ở đó đều đổ dồn về phía Long Ba.

Vừa rồi đúng là anh ta đã lấy chuyện làm con chó sai vặt ra để đánh cược, lúc này nghĩ đến việc Long Ba phải chịu hậu quả cho lời hứa của mình, mấy cậu chủ con nhà giàu đều hít một hơi thật sâu.

Cho dù Long Ba có thực hiện lời hứa của mình hay không thì lần đặt cược này cũng gây tổn hại rất lớn đến thanh danh của anh ta, sau này mỗi khi người trong giới nhắc đến e rằng cũng sẽ coi Long Ba như một trò cười.

Mặt mũi Long Ba tức thì đỏ bừng cả lên, hai mắt đỏ ngầu, cả người thất thần hoảng hốt.

Con chó sai vặt!

Nếu thua thì sẽ phải trở thành con chó sai vặt của Lý Phàm đấy!

Chẳng lẽ sau này Long Ba tôi sẽ phải làm một con chó sai vặt ư?

Đường đường là cậu chủ của nhà họ Long!

Ông nội của tôi lại có thân phận bí ẩn hơn nữa, chính là Đại Long Vương!

Thân là cháu trai của Đại Long Vương Long Môn, lại phải làm chó sai vặt cho tên Lý Phàm này, không cam lòng!

Tuyệt đối không cam lòng!

Không thể làm tay sai của anh ta được!

Nhất định phải tìm lại thể diện đã mất!

Long Ba hằn học nói: “Tôi muốn biết vì sao mình lại thua, tôi thực hiện lời hứa làm tay sai vặt cho anh ta thì phải xem xem chiếc xe này được sửa sang lại như thế nào!”

“Ha ha, đến bây giờ anh vẫn tưởng rằng sư phụ của tôi lái chiếc xe đã qua sửa sang á, xem ra phải để cho thấy quan tài mới đổ lệ.”

Khang Văn Hân nhìn Lý Phàm cười nói: “Sư phụ, phải để cho tên tay sai này tâm phục khẩu phục mới được, anh nói đúng không.”

Lý Phàm đưa chìa khóa xe cho Khang Văn Hân, anh ta ấn vào một chút, chiếc Mercedes-Benz phát ra một tiếng bíp, sau đó mui xe từ

từ được mở ra.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn vào động cơ của chiếc xe, tất cả những gì họ thấy là động cơ nguyên bản của Mercedes-Benz chứ không phải động cơ đặc biệt được sửa lại mà mọi người đã tưởng tượng.

“Trời đất, vậy thì lợi hại quá rồi đấy, lái một chiếc Mercedes-Benz bình thường chưa từng được sửa lại, mà có thể thắng được anh Ba, à xời, thắng được chiếc siêu xe hạng sang của tên Long Ba kia.”

“Núi cao còn có núi cao hơn, lần này coi như cũng được tận mắt chứng kiến người tài giỏi rồi, anh Lý mới đúng là người lợi hại thực sự, trước đây chúng ta đều bị Long Ba lừa gạt.”

“Đúng vậy, Long Ba chỉ làm bộ làm tịch, làm sao có thể so sánh được với anh Lý của chúng ta, anh ấy nhất định có thể đánh bại hầu hết cái tay đua xe chuyên nghiệp, không, giỏi hơn tất cả bọn họ luôn ấy chứ!”

Mọi người đang xì xầm bàn tán, chỉ có điều những lời bàn ra tán vào ban đầu là ngưỡng mộ giờ thành khinh bỉ anh ta.

Long Ba hoàn toàn không để ý đến những lời bàn luận của mọi người, anh ta ngây người nhìn động cơ của chiếc Mercedes[1]Benz và chẳng thể tin rằng tất cả những gì trước mắt mình đây là sự thật.

Chiếc Mercedes-Benz chưa từng được sửa lại mà có thể thắng siêu xe hạng sang của mình, điều này đúng là còn phản khoa học hơn cả gặp ma.

Ít nhất thì gặp ma cũng sẽ cố gắng đưa ra một lời giải thích dựa trên lý thuyết, nhưng một chiếc Mercedes bình thường chưa được sửa lại thì không có điều kiện gì để có thể giành chiến thắng chiếc xe đua hạng sang được.

Chưa nói đến xe đua hạng sang, cho dù là so với chiếc xe đua bình thường thì chưa chắc đã có thể giành chiến thắng!

“Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy? Anh ta đã làm cách nào! Sao có thể thắng được tôi!”

Long Ba lẩm bẩm trong miệng, đột ngột quay đầu, nhìn thẳng Lý Phàm.

“Anh nói cho tôi biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra! Sao anh có thể làm được?”

“Lái xe bừa vậy thôi, anh thực sự cho rằng kỹ năng của mình tốt lắm sao? Tôi có thể nói thẳng không khách sáo là kỹ năng lái xe của anh như một đống phân chó vậy.”

Lý Phàm mỉm cười nói.

“Tôi… cho dù kĩ năng lái xe của tôi có là một đống phân chó đi chăng nữa, thì anh lái một chiếc Mercedes bình thường cũng không thể thắng nổi! Rốt cuộc làm thế nào mà anh thắng được tôi?”

Long Ba vừa nói vừa sải bước về phía Lý Phàm, vẻ mặt hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

Khang Văn Hân cảm thấy tâm trạng của Long Ba có gì đó sai sai, ngăn ở giữa hai người họ: “Long Ba, chơi thì phải chịu, anh muốn xem động cơ thì cũng được xem rồi, rốt cuộc còn muốn gì nữa? Không phải là anh sợ thua, không muốn thừa nhận đấy chứ.”

“Ai nói tôi sợ thua không muốn thừa nhận! Tôi tuyệt đối sẵn sàng thừa nhận! Nhưng tôi phải làm cho rõ ràng tại sao lại như vậy!

Anh tránh ra cho tôi!”

Long Ba tức giận đẩy Khang Văn Hân ra và trừng mắt nhìn Lý Phàm.

Anh bình thản nói: “Anh thực hiện lời hứa trước đi, không phải làm con chó sai vặt sao? Vậy thì phải cho ra dáng con chó sai vặt chứ, làm cho tôi vui thì tự khắc sẽ nói cho anh biết làm thế nào để chiến thắng.”

Long Ba nhíu chặt hàng lông mày, cắn răng nói: “Ra dáng con chó sai vặt là như thế nào?”

“Đương nhiên là quỳ trên mặt đất và sủa gâu gâu chứ sao, không phải là anh chưa thấy chó bao giờ đấy chứ?”

Những người xung quanh đều hít một hơi thật sâu, không ngờ yêu cầu của Lý Phàm lại khoa trương đến mức bắt Long Ba quỳ trên mặt đất sủa gâu gâu, đây thật sự là muốn anh ta làm một con chó mà!

Long Ba cũng hoàn toàn đơ người ra, ánh mắt vô cùng rối rắm nhìn Lý Phàm.

Chương 587: Một cước?

Bắt Long Ba tôi quỳ trên đất sủa gâu gâu?

Rốt cuộc là ai cho anh ta cái can đảm đó?

Cho dù anh ta có chết cũng sẽ không quỳ trên mặt đất sủa như chó đâu!

Long Ba khó chịu không kìm nén được cảm xúc trong lòng nữa, vung nắm đấm về phía Lý Phàm, chuẩn bị bảo vệ lòng tự trọng của mình bằng hành động.

Nhưng ngay khi nắm đấm của Long Ba vừa giơ lên thì chân Lý Phàm đã đạp lên tới bụng dưới của anh ta, đá văng bay lên cao rồi rơi phịch xuống nóc siêu xe.

Bộp!

Anh ta bị ngã trên nóc siêu xe và khiến cho đầu xe lõm vào một lỗ.

“Hức!”

Mọi người đều nhất thời hít một hơi thật sâu, không ngờ Lý Phàm không những là một tay đua cừ khôi mà khi đã ra tay thì còn là một người tàn nhẫn.

“Sư phụ thật tuyệt vời! Nhưng lúc nãy quên không bật chế độ camera rồi, đúng là nên ghi lại những động tác đó, tốc độ và sức mạnh bùng nổ ấy đúng là quá đỉnh!”

Khang Văn Hân trơ trẽn xông tới trước mặt Lý Phàm để nịnh nọt, còn Trần Hiểu Đồng thì khinh thường liếc nhìn anh ta một cái.

“Lời tâng bốc của anh đúng là chẳng ra gì, quá thô tục, quá thấp kém, sau này phải khen ngợi anh Lý Phàm của tôi một cách tao nhã.”

“Tôi đây không phải là… còn chưa chuẩn bị xong xuôi hay sao, sau này nhất định sẽ khen ngợi thật có tầm.”

Khang Văn Hân lúng túng nói.

Lúc này những người xung quanh đều hoàn hồn, đủ các thể loại nịnh nọt tặng quà, cũng không có ai đi xem xem Long Ba thế nào.

Cái gọi là thắng làm vua thua làm giặc, kẻ thất bại như Long Ba lúc này đã không còn được mọi người chú ý, giống như mảnh giấy vệ sinh ném vào thùng rác sau khi dùng xong vậy, hoàn toàn đã biến thành rác rưởi.

Lý Phàm ngáp một cái, lười biếng nói: “Cũng đã muộn rồi, mọi người về tắm rửa rồi đi ngủ đi, đợi đến khi câu lạc bộ đua xe thành lập thì húng ta lại tụ họp tiếp.”

“Đúng, đúng, đúng, anh Lý nói đúng, nếu anh ấy đã buồn ngủ rồi thì chúng ta cũng đừng làm mất thời gian nữa, hãy để anh Lý trở về nghỉ ngơi đi.”

“Đua một trận tuyệt vời như vậy, anh Lý chắc hẳn cũng tốn rất nhiều tâm sức rồi, anh ấy nên nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta sẽ đến thăm vào một ngày khác.”

“Khi câu lạc bộ đua xe được thành lập, chúng tôi đều muốn tham gia làm thành viên, tới lúc đó hy vọng sẽ được anh hướng dẫn.”

Trong tiếng nói chuyện của mọi người, Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng ngồi lên hàng ghế sau của xe Mercedes-Benz, còn Khang Văn Hân thì ngồi vào ghế lái.

Khi chiếc Mercedes-Benz bắt đầu khởi động rời đi, mọi người đều cùng giơ tay lên vẫy vẫy và tiễn anh ra về.

Khi thấy chiếc đèn chiếu hậu của xe không còn chiếu tới nơi nữa, mọi người cười nói vui đùa phóng xe rời đi.

Trong suốt quá trình này, không một ai đến xem Long Ba ra sao.

Anh ta nằm bất động trên nóc chiếc siêu xe, cảm giác cuộc đời tưởng chừng như tan nát.

“Lý chết tiệt… phụt!”

Long Ba còn chưa nói hết câu, trong miệng phun ra một ngụm máu.

Long Ba cảm thấy đau đớn cố gắng hết sức lăn lộn một lúc, cơ thể lăn từ nóc xe xuống, ngã xuống đất “bộp” một phát.

Nhìn bốn bề xung quanh trống vắng không một bóng người, Long Ba cười khổ, nhịn đau lấy điện thoại di động trong túi ra.

Tìm ra một số điện thoại rồi bấm gọi, anh ta nhắm mắt lắng nghe giọng nói từ điện thoại.

“A lô, Tiểu Ba hả, sao lại nghĩ tới chuyện gọi điện cho tôi thế? Không phải đã nói là có chuyện gì cũng không tìm tôi hay sao.”

Giọng nói vang lên trong điện thoại hơi đùa cợt.

“Đông Tử, tôi đang ở trên con đường Lạc Nhạn Lĩnh, có bị thương một chút, mau tới đón tôi.”

“Hả?”

Đông Tử bật ra âm thanh kì lạ, không ngờ Long Ba lại bị chấn thương.

Nghĩ đến sự nguy hiểm của con đường Lạc Nhạn Lĩnh, phản ứng đầu tiên của Đông Tử là anh ta bị tai nạn xe hơi.

“Anh lái xe gặp tai nạn rồi ư? Hãy ở yên vị đấy đừng đi đâu hết, bây giờ tôi sẽ đến cứu anh ngay.”

“Không phải là xảy ra tai nạn, tôi bị người ta đánh, vừa rồi thi đấu thua, tức giận muốn đi tìm bọn họ đánh nhau một trận, ai ngờ vừa giơ nắm đấm ra, thì đã bị anh ta đá văng bị thương nặng.”

Long Ba vô cùng thất vọng nói.

Đua xe không thắng được, đánh nhau cũng thua người ta, Long Bân lập tức cảm thấy mình là đồ rác rưởi vô dụng, dường như gì cũng không bằng Lý Phàm.

Đông Tử ngạc nhiên suýt chút nữa thì đánh rơi chiếc điện thoại trên tay xuống đất: “Trời đất! Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Anh đua xe mà còn thua? Anh chắc phải là người có kỹ năng đua xe giỏi nhất trong nước mà.”

“Giỏi nhất cục cứt ấy, thằng đó đã lái một chiếc Mercedes-Benz bình thường chưa qua sửa lại và giành chiến thắng trước con siêu xe của tôi. Anh ta thậm chí còn ném văng tôi ra một góc không nhìn thấy gì nữa hết.”

“Trời đất ơi! Còn có người lợi hại đến như vậy sao, xem ra tôi phải đi xem xem rốt cuộc người có thể thắng anh trông như thế nào.”

Lúc này Đông Tử rất muốn gặp Lý Phàm, trong lòng vô cùng tò mò về anh.

“Đừng nói nhảm nữa, mau tới đón tôi.”

“Được, tôi đi ngay bây giờ.”

Cúp điện thoại, Long Ba nằm trên mặt đất nhắm mắt bắt đầu chờ đợi mòn mỏi.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, từ trên trời vang lên tiếng máy bay trực thăng, Long Ba đột nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt hiện lên một sự nhẹ nhõm vì đã được giải thoát.

Ngay sau đó máy bay trực thăng đáp xuống khoảng trống bên cạnh, Đông Tử thân hình cao lớn bước xuống, sải bước thật nhanh tới chỗ Long Ba.

Nhìn thấy vết máu dính trên khóe miệng và quần áo của anh ta, Đông Tử sững sờ một lúc, sau đó nhìn vào vết lõm trên nóc con

siêu xe.

“Trời đất, anh bị người ta đá văng lên nóc xe bằng một cước ư?”

“Đúng vậy, một cước, đã đá bay tôi.”

Long Ba yếu ớt nói.

“Được đấy chứ, làm được như vậy phải cần dùng sức lực không nhỏ, xem ra là người luyện võ.”

Đông Tử nói xong thì cúi xuống, bắt đầu kiểm tra cơ thể của anh ta. . TruyenHD

Sau khi xác nhận Long Ba không gặp vấn đề gì nghiêm trọng thì mới yên tâm.

“Xem ra anh ta không muốn lấy mạng của anh, nếu không e rằng đã cho anh toi đời rồi.”

“Nói nhảm ít thôi, đưa tôi lên máy bay, tôi muốn tìm cách báo thù, phải thắng anh ta trong trận đua xe, ngã ở đâu thì đứng lên ở đấy.”

Đồng Tử ôm Long Ba lên khỏi mặt đất, xoay người đi về phía trực thăng.

Hai người bước lên đó, chiếc trực thăng từ từ cất cánh bay về phía một viện dưỡng lão bí mật ở ngoại ô Hán Thành.

Không lâu sau trực thăng đáp xuống viện dưỡng lão, một đội nhân viên y tế đã nhận được lệnh khiêng Long Ba đến gần phòng bệnh bằng cáng.

Sau khi vào phòng, các nhân viên y tế cùng nhau thực hiện một loạt quy trình kiểm tra.

“Kết quả kiểm tra sức khỏe đã có rồi, bị tổn thương mô mềm, ngoài ra có chút chấn thương bên trong, nhưng không nghiêm trọng nên không cần điều trị bằng phẫu thuật.”

Đông Tử nói xong ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường: “Nói đi, anh muốn báo thù như thế nào? Xem tôi có thể giúp không.”

“Tất nhiên là cần đến sự giúp đỡ của anh, trước tiên hãy tìm hiểu lý lịch, tôi muốn biết rốt cuộc làm sao anh ta có thể có kỹ năng đua xe tốt như vậy?”

Đông Tử nhún vai, trên mặt lộ ra vẻ bất lực: “Điều này e là … tôi không giúp được gì cho anh rồi, tôi đã điều tra thông tin về anh ta, Lý Phàm chưa từng đi học đua xe chuyên nghiệp.”

Chương 588: Gọi bát gia tới

Long Ba như bị sét đánh, cảm thấy khó chịu cả người.

“Sao có thể chưa từng tập đua xe? Nếu anh ta chưa tập bao giờ thì sao có thể thắng tôi được! Trình độ lái xe này ít cũng phải có tay đua nhà nghề dạy bảo!”

Đông Tử bất lực cười nói: “Vậy cậu tự xem thông tin về anh ta đi, anh ta chưa từng học lái xe. Hơn nữa thông tin trên tài liệu của anh ta…nói sao nhỉ, sau khi đọc nó cậu sẽ cảm thấy rất khiếp sợ.”

“Tại sao lại cảm thấy khiếp sợ? Anh ta có thân phận và hoàn cảnh gia đình không đơn giản à? Không lẽ còn không đơn giản hơn cả tôi?”

Long Ba hỏi một lúc ba câu liền, cũng muốn hỏi cả nghi ngờ trong lòng anh ta.

Đông Tử lại nhún vai bất lực: “Cậu là cháu trai ruột của Đại long vương, đương nhiên là cậu ta không thể so thân phận và hoàn cảnh gia đình với cậu. Hơn nữa cậu ta còn ở rể, thân phận hay hoàn cảnh đều không đáng nhắc tới.”

“Vậy sao anh lại nói tôi sẽ khiếp sợ?”

“Vì cách đây không lâu cậu ta còn là thằng vô dụng nhất Hán Thành mà ai ai cũng biết. Nhưng bây giờ thì khác rồi, cậu ta như biến thành một người khác vậy, không còn vô dụng bỏ đi nữa mà còn rất ngạo nghễ, ngang ngược.”

“Cậu biết Trình Tư Vũ không, anh ta nói chuyện với vợ Lý Phàm thôi mà bị cậu ta đánh gãy chân vệ sĩ của anh ta. Vệ sĩ của anh ta là nhà sư ngoại tộc sống trên cao nguyên, khá giỏi võ đấy.”

Đông Tử nói hết những chuyện liên quan đến Lý Mặc mà gã tra được gần đây, sau đó cười híp mắt nhìn Long Ba, còn vươn tay vỗ nhẹ vai anh ta.

“Người anh em, đây là một cánh cửa thép đấy. Cậu đừng nghĩ đến việc đua xe thắng cậu ta nữa, vẫn nên thẳng tay dồn cậu ta vào đường chết hay hơn.”

Đông Tử thì muốn ôm chân Đại long vương, nhưng vẫn không tìm được cơ hội.

Lúc này anh ta cảm thấy đây là một cơ hội tốt. Nếu anh ta giúp Long Ba xử lý Lý Phàm, vậy thì có thể nhờ vào anh ta ôm được đùi Đại long vương rồi.

Nhưng anh ta cũng biết, không thể đề nghị xuất trận mà phải để Long Ba chủ động cầu xin mình mới được.

Long Ba day mạnh hai bên thái dương, cảm thấy hơi khó tin về những gì mình vừa nghe được.

“Khác biệt giữa người với người lớn như vậy à? Lẽ nào anh ta có thiên phú dị bẩm? Nếu không tại sao anh ta chưa từng tập đua xe mà lại có thể thắng tôi.”

“Ôi dào, cậu Long của tôi, cậu đừng rối rắm về việc đua xe nữa, cứ giết chết cậu ta, cậu vẫn sẽ là người có kỹ thuật đua xe đứng đầu cả nước.”

Long Ba chậm rãi lắc đầu: “Không, thất bại ở đâu phải đứng dậy từ đó, đây nhất định là thử thách ông trời muốn rèn luyện tôi!

Chỉ cần tôi thắng anh ta là tôi có thể đứng trên đỉnh cao một lần nữa!”

Đông Tử ra sức dùng hay tay che má, gã đã không biết nên nói gì mới được nữa, trơ mắt nhìn Long Ba đi vào ngõ cụt.

“Thôi được, nếu cậu đã quyết định như vậy thì tôi hết việc ở đây rồi. Vừa khéo mấy ngày này Bát gia cũng ở Hán Thành, cậu có muốn tới chào hỏi không? Nghe nói hình như Long Hậu cũng tới.”

“Long Hậu tới đây thật. Lần này tôi tới Hàn Thành vì muốn chào

hỏi bà ta thay ông nội tôi, còn bên Bát long vương…Anh lấy điện thoại của tôi gọi cho ông ta, bảo ông ta tới gặp tôi.”

Long Ba rất có khí thế, rõ ràng là đời con cháu của Bát long vương mà lại bảo Bát long vương tới gặp anh ta.

Đây hẳn là do gần đây Bát long vương bị tước đi tất cả quyền lực, nếu không thì không đến mức bị Long Ba đối xử như vậy.

Người trong Long Môn đều đồn đãi Bát long vương rớt đài rồi.

Đông Tử lập tức thay đổi thái độ, hơi do dự nói: “Thế này không hay lắm đâu, dù sao ông ta cũng là bậc cha chú.”

“Bậc cha chú gì? Phượng hoàng rụng lông không bằng con gà. Bát gia của bây giờ, thảm hại chẳng đáng nhắc đến.”

Long Ba khinh thường nói.

Đông Tử cũng ngại nói thêm điều gì, gã chỉ đành phình gan cầm điện thoại của Long Ba, gọi cho Bát gia.

Đầu bên kia tiếp điện thoại rất nhanh, tiếng cười của Bát gia lập tức truyền tới: “Ha ha ha, tiểu Ba à, thằng cháu trai lớn này lại gọi cho ông, có phải nhớ Bát gia của cháu không?”

“Ờm…Bát gia, tôi là Đông Tử, bạn của cậu Long.”

“Ừ?”

Bát Gia khá ngạc nhiên, sau đó nghi ngờ hỏi: “Long Ba đâu? Sao cậu lại có điện thoại của nó?”

“Long Ba đua xe với một kẻ tên Lý Phàm, song còn bị cậu ta đánh bị thương, bây giờ đang dưỡng thương ở viện điều dưỡng ngoại ô thành phố. Cậu ấy muốn gặp ông, mời ông nhanh chóng qua đây.”

Bát gia nghe xong thì ngớ người, cảm thấy rối rắm trong lòng.

Mẹ nó đây rốt cuộc là tình huống gì?

Sao Long Ba lại có thể đua xe với Lý Phàm?

Hơn nữa anh ta còn là thằng cháu cưng của Đại long vương, giờ lại bị thiếu chủ Long Môn đánh, vừa nhìn đã biết đây là vũng nước đục sâu không thấy đáy!

Chỉ trong chớp mắt Bát gia đã giả thiết rất nhiều chuyện, đoán xem rốt cuộc Long Ba gọi ông ta qua đó có ý gì.

“Khụ khụ, Long Ba bị thương nặng không? Nó gọi tôi qua đó vì muốn nhờ tôi báo thù giúp nó?”

“Cậu Long có chuyện muốn nói với ông, cậu ấy thay mặt Đại long vương tới đây, cụ thể muốn nói gì tôi cũng không rõ lắm. Còn tình hình thương tích của cậu ấy, không nhẹ cũng không nặng, hơi nội thương một chút.”

Đông Tử cân nhắc câu từ rồi mới trả lời, định bụng lừa Bát gia tới trước.

Không thể nói thẳng là Long Ba bảo ông ta tới, nếu vậy thì có lẽ Bát gia sẽ không gây phiền phức cho Long Ba, nhưng nhất định sẽ tính món nợ này lên đầu gã.

“Tôi biết rồi, chờ lát tôi sẽ đến ngay.”

Chuyện liên quan đến Đại long vương khiến thái độ của Bát gia thay đổi rất lớn.

Đại long vương là người Bát gia không thể đắc tội, vì đó là người còn tàn nhẫn hơn cả Long Hậu.

Bây giờ Long Môn đang trong thời buổi rối ren, tuy nói là Long Hậu và Lý Phàm đấu đá lẫn nhau nhưng thực chất lại là thế kiềng ba chân.

Một phe của Long Hậu, một phe của Đại long vương và một phe của Lý Phàm. Các long vương còn lại đều là cỏ đầu tường, hoàn toàn không tỏ thái độ rõ ràng muốn đứng về phe ai.

Long Hậu cũng vì kiêng dè Đại long vương nên mới không thẳng tay giết chết Lý Phàm, bà ta chỉ tốn công dày sức muốn dùng danh nghĩa kẻ khác giết anh.

Còn Đại long vương nhìn nhận việc này ra sao, cho tới nay không một ai biết.

Rốt cuộc là ông ta ủng hộ Lý Phàm hay Long Hậu, hay là muốn tự lập.

Khoảng hơn một tiếng sau, Bát gia có mặt ở viện điều dưỡng, bước vào phòng bệnh của Long Ba.

Sau khi vào phòng, Bát gia mỉm cười đi đến bên giường bệnh, rất ân cần nói: “Tiểu Ba, cháu làm trò gì vậy mà còn để bản thân bị thương? Nếu ông nội cháu biết chuyện này sẽ xót lắm đấy.”

“Bát gia đã tới thì vết thương của cháu chỉ là chuyện nhỏ. Đông Tử, mau mang ghế tới cho Bát gia ngồi.”

Đông Tử bê ghế tới cho Bát gia ngồi, ông ta ngồi xuống hỏi: “Tiểu Ba, ông nội cháu có khỏe không? Đã gần nửa năm rồi ông chưa gặp ông nội cháu.”

“Ông nội rất khỏe mạnh, vẫn còn sức lực quản lý mọi việc. Lần này cháu đến đây chủ yếu là vì tới gặp Long Hậu thay ông nội.”

Bát gia lập tức nghiêm túc hẳn lên: “Tiểu Ba, cháu còn gánh vác trách nhiệm như vậy à? Không biết ý của ông nội cháu thế nào?”

Chương 589: Nên đánh

“Ha ha, ông Bát, ông nêu ý kiến của ông trước đi?”

Long Ba cười lạnh nói.

“Chuyện này, đương nhiên là ông trung thành với Long Môn, những gì ông có được đều do Long Môn ban cho. Chỉ cần ông cháu lên tiếng, Bát gia này nhất định sẽ nghe theo.”

Bát gia cũng là kẻ gian xảo, lúc này không thể để lộ gốc gác được nên đương nhiên là ông ta sẽ nói lời khách sáo.

Long Ba cũng không muốn biết thái độ của Bát gia, vừa nãy anh ta hỏi vậy chỉ để lót đường cho câu tiếp theo mà thôi.

“Bát gia đúng là biết thời thế, ông nội cháu nói cũng không sai.” Long Ba cố ra vẻ sâu xa.

“Ồ? Ông nội cháu nói gì về ông?”

Bát gia hơi căng thẳng hỏi.

Long Ba chỉ cười không nói khiến ông ta càng căng thẳng hơn: “Tiểu Ba, cháu mau nói đi. Chỉ cần cháu nói, Bát gia sẽ tặng cháu một món quà lớn.”

“Qùa lớn thì không cần, nếu Bát gia muốn biết thì giúp cháu xử lý Lý Phàm đi. Đây hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay với ông nhỉ.”

Long Ba cảm thấy đã mớm đủ lời rồi mới thẳng thắn nói ra yêu cầu của mình.

Vẻ mặt của Bát gia thay đổi trong nháy mắt, ông ta cười xòa nói: “Xử, xử lý Lý Phàm à, chỉ sợ ông có lòng mà không có sức.”

“Bát gia, ông có ý gì? Lẽ nào ông không muốn biết ông nội cháu nói gì về ông sao?”

“Ha ha, không biết thì không biết thôi. Nhưng thằng cháu trai này mày muốn giả vờ làm đại gia trước mặt ông đây vẫn còn kém lắm!”

Bát gia lập tức lật mặt, mánh khóe nhỏ nhoi của anh ta sao có thể thoát khỏi đôi mắt cáo già của ông ta.

Hơn nữa Long Ba muốn Bát gia đối phó Lý Phàm, vậy chẳng khác nào bảo ông ta đi chịu chết, Bát gia đương nhiên nổi khùng rồi.

Long Ba ngạc nhiên bởi thái độ trở mặt nhanh như chong chóng của Bát gia, hoang mang nói: “Ông Bát, sao ông lại nói như vậy, ai giả vờ trước mặt ông!”

“Đương nhiên là thằng nhóc mày rồi, tao thấy xem ra Lý Phàm còn chưa dạy dỗ mày đủ nhỉ! Mày cũng không nghe ngóng thử xem nó có thân phận gì mà dám ra tay với nó? Mày muốn gây họa cho ông nội mày phải không!”

Long Ba và Đông Tử đều sửng sốt, cả hai đều không cảm thấy Lý Phàm có thân phận không đơn giản gì, dù sao hai người vừa đọc xong thông tin cá nhân của anh.

Long Ba còn cảm thấy thắc mắc, nhìn về phía Đông Tử với vẻ hỏi dò.

Đông Tử chậm rãi lắc đầu, tỏ ý gã cũng không biết chuyện này là sao.

“Ông Bát, Lý Phàm chỉ là một thằng vô dụng mà thôi. Tôi đã đọc thông tin về nó rồi, ông đừng tưởng ông có vai vế cao hơn tôi là có thể nói linh tinh.”

Long Ba bình tĩnh lại, nhìn thẳng Bát gia không hề sợ hãi.

Trong mắt Long Ba, Bát gia chỉ là một ông già đã thất thế, chẳng có gì đáng để sợ cả.

Bát gia nhìn Long Ba như nhìn kẻ thiểu năng, lạnh lùng nói: “Chỉ

với cái đầu ngu ngốc của mày, ra ngoài sẽ bị người khác giết chết mười nghìn lần."

"Ông Bát! Sự nhẫn nại của tôi có giới hạn, ông biết gì thì nói thẳng ra, đừng có nói nhảm với tôi. Nếu không tôi sẽ kể hết những gì xảy ra ở đây cho ông nội tôi nghe!"

Bát gia xoay cổ tay, đi tới trước mặt Long Ba, giơ tay lên tát mạnh vào mặt anh ta.

Chát chát chát.

Tát xuôi xong lại tát ngược lại, Bát gia bị thằng cháu trèo lên đầu ngồi, tức điên người nên ra tay không hề nể nang gì. Chỉ trong chớp mắt đã tát cho hai má Long Ba sưng vù lên, khóe miệng chảy máu.

Long Ba cắn răng nhịn đau, ngơ người đến mức không kêu lên một tiếng nào, chỉ nhìn chằm chằm Bát gia bằng ánh mắt tràn đầy căm tức.

Khi Bát gia thu tay lại, Long Ba phun một ngụm nước bọt lẫn cả máu, cười gằn nói: "Đánh thoải mái không? Khó chịu thì đánh thêm hai cái nữa, ông đây bảo đảm ông không sống được tới ngày mai!"

"Phi!"

Bát gia nhổ một bãi đờm lên mặt Long Ba, vẻ mặt tràn đầy khinh bỉ.

"Tao dạy dỗ mày thay ông nội mày, để mày biết cái gì là phép tắc. Ngoài ra tao cũng nói cho mày biết thân phận của Lý Phàm, anh ta là thiếu chủ Long Môn! Đừng nói là mày, dù ông nội mày tới cũng không dám thẳng mặt làm gì nó!"

Lời nói của Bát gia giống như sấm sét giữa trời xanh, nổ ầm ầm trong đầu Long Ba.

Anh ta vốn không ngờ tới Lý Phàm lại là thiếu chủ Long Môn,

chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh ta.

“Không thể nào, sao anh ta có thể là thiếu chủ Long Môn!”

Long Ba lớn tiếng gào lên.

“Tin hay không tùy mày. Nếu mày không tin tao thì có thể hỏi Long Hậu, Long Hậu đang ở Hàn Thành đấy.”

Long Ba vô cùng hoang mang, vẻ hống hách vừa nãy đã hoàn toàn biến mất.

Nếu phải đối phó với một người bình thường, Long Ba thích làm thế nào cũng được. Nhưng nếu phải đối phó với thiếu chủ Long Môn, thì hành vi hiện giờ của anh ta nhất định sẽ rước tới phiền phức cho Đại long vương.

Không thể để người khác nắm thóp, nếu Long Ba mà đối phó Lý Phàm thật thì đó chính là điểm yếu cho người khác lợi dụng.

Người khác sẽ liên tưởng tới Đại long vương, nhất định sẽ dấy lên càng nhiều sóng gió vô căn cứ!

Long Ba càng biết rõ ràng ông nội mình đang ngấm ngấm nuôi dưỡng thế lực, nếu anh ta gây rắc rối ảnh hưởng tới kế hoạch của ông nội, vậy thì e rằng ông nội sẽ cho anh ta nhừ đòn.

Long Ba càng nghĩ càng thấy lắm vấn đề, trên trán rịn một tầng mồ hôi mỏng, cảm thấy cả người đều không thoải mái.

“Ông Bát, vừa nãy…vừa nãy cháu xin lỗi, cháu không biết Lý Phàm là thiếu chủ Long Môn! Nếu cháu biết anh ta là thiếu chủ cháu nhất định sẽ không xúc phạm anh ta!”

Lúc này Long Ba mới hiểu vì sao anh ta bị đuổi khỏi đội đua xe, thu hồi bằng lái siêu cấp. Đối với thiếu chủ Long Môn mà nói, chuyện này chỉ cần nói một câu là xong!

Đáng hận!

Chỉ mong lúc gặp Long Hậu, anh ta có thể bôi nhọ Lý Phàm, để bà ta xử gọn anh!

“Xin lỗi tao làm gì, mày muốn xin lỗi thì tìm thiếu chủ xin lỗi đi! Nếu không hậu quả không phải thứ mình mày có thể gánh được!

Tao sẽ nói chuyện này cho ông nội mày biết, về đây.”

Bát gia nói xong là đi luôn, Long Ba còn muốn cầu xin tha thứ nhưng ông ta đã rời khỏi phòng bệnh rồi.

Long Ba nằm trên giường, ỉu xìu như bị mất hết sức lực, ánh mắt trống rỗng.

Đông Tử câm như hến thu mình ở một góc, lúc này mới dám ra tới dãn người, vừa nãy gã bị cơn giận của Bát gia dọa sợ.

“Bát gia thật là…giấy đây, lau mặt trước đi.”

Đông Tử lấy giấy ăn đưa cho Long Ba.

Long Ba không hề để ý anh ta, trong đầu vẫn quanh quẩn lời Bát gia vừa nói.

Nếu để Bát gia gọi điện cho ông nội, vậy anh ta chắc chắn xong đời, nhất định phải nắm chặt cơ hội cứu vãn tình hình mới được.

“Đông Tử, nhanh đi chuẩn bị quà, quà to, quà xịn! Ngày mai chúng ta đi xin lỗi Lý Phàm!”

Long Ba hô lớn.

“Hả?”

Đông Tử khá ngạc nhiên hỏi: “Cậu định đi xin lỗi thật à?”

“Thật, mau đi chuẩn bị đi, phải là món quà tốt nhất!”

Long Ba nói xong thì cầm điện thoại, gọi cho Bát gia.

“Alo, Bát gia, cháu là tiểu Ba đây. Vừa nãy cháu có lỗi với ông quá, cháu to gan, nên đánh!”

Chương 590: Có thể cút

“Ha ha, tôi đã tát mấy bạt tay cho cậu rồi, thế nào, bây giờ tỉnh ngộ rồi đúng không?”

Bát Gia ngồi trong xe, dáng vẻ bề trên bễ nghễ.

“Tỉnh ngộ, vừa rồi thật là tôi sai, còn mong Bát Gia không cần nói với ông nội tôi, tôi thật sự là bị mỡ lợn che mờ tâm.” Long Ba liên tục nhận lỗi.

Bát Gia hừ lạnh một tiếng, không vui nói: “Ít nói mấy lời nhảm nhí với tôi, muốn để tôi không nói với ông nội cậu thì đơn giản thôi, tôi nghĩ có lẽ cậu biết nên làm như thế nào.”

Long Ba hơi do dự, thấp giọng nói: “Qủa thật ông nội tôi không bày tỏ thái độ cụ thể nào cả, ông chỉ nói nhất định phải xem xét thôi.”

“Xem xét? Ông nội cậu đúng là đa mưu túc trí, cho cậu thời gian một ngày, chỉ cần cậu làm cho Lý Phàm không truy cứu cậu thì tôi sẽ không nói cho ông nội cậu.”

Bát Gia nói đầy thâm ý.

“Bát Gia, ý ông là… Theo phe Lý Phàm?”

Long Ba dò hỏi.

“Ha ha ha, cậu đoán xem.”

Bát Gia nói xong bèn cúp điện thoại, Long Ba đầy mặt nghi ngờ, anh ta đặt di động lên đầu giường.

“Rốt cuộc ông ta có ý gì đây? Thôi kệ, vẫn nên nghĩ chuyện ngày mai thì hơn! Tôi đã bị người ta làm nhục thế mà còn phải đi xin lỗi người ta, thật là…”

Long Ba càng nghĩ càng tức, chỉ là tình thế lại mạnh hơn người, chỉ có thể áp lại nỗi căm tức trong lòng rồi nhắm mắt trầm tư.

Ngày mới, Lý Phàm và Cố Họa Y đón ánh nắng mặt trời đi đến công ty.

Cố Họa Y đi vào văn phòng, nhìn thấy trên bàn có một tạp tài liệu thì không khỏi nhíu mày.

Từ sau khi mở rộng nghiệp vụ, công việc lại ùn ùn kéo đến như thủy triều, Cố Họa Y cũng càng bề bộn công việc hơn.

“Nhiều công văn như vậy? Không cần phải tự mình làm hết mọi việc, nếu như mệt mỏi thì không tốt đâu.”

Lý Phàm cười nói.

“Sẽ không mệt lắm đâu, bây giờ là lúc công ty đi vào quỹ đạo, cho nên công việc mới nhiều hơn ngày thường một chút.”

Cố Họa Y ngồi xuống bàn làm việc, bắt đầu bận rộn, Lý Phàm kéo ghế ngồi xuống cạnh cô, giúp đỡ Cố Họa Y xử lý công việc.

Đúng lúc hai người đang chung sức làm việc thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập đến gần, thư ký đẩy cửa bước vào văn phòng, nói: “Tổng giám đốc, có một người tên là Long Ba nói đến tìm anh Lý để xin lỗi.”

“Long Ba là ai?”

Cố Họa Y nghi ngờ hỏi.

“Hả?”

Trong lòng Lý Phàm hơi buồn bực, nếu Long Ba đến báo thù thì Lý Phàm còn có thể hiểu, chứ đến giải thích là cái quỷ gì?

Chẳng lẽ hôm qua sau khi thắng đã làm tính cách Long Ba thay đổi chóng mặt, chuẩn bị theo anh đi học kỹ năng lái xe giống Khương Văn Hân?

“Long Ba là một người đua xe thua anh vào tối qua, không ngờ anh ta lại đến xin lỗi.”

Lý Phàm giải thích một câu, suy nghĩ xem Long Ba thật sự đến xin lỗi hay là mượn cớ xin lỗi để đến gây chuyện.

“À.”

Cố Họa Y lên tiếng, thuận miệng nói: “Hay là anh ra ngoài xử lý một chút đi, nhiều việc cần làm lắm, anh cũng đừng để anh ta vào đánh, tránh cho quấy rầy đến công việc của em.”

“Đi, anh đi ra ngoài xem anh ta làm cái quỷ gì.”

Lý Phàm đứng dậy đi ra văn phòng, gặp được Long Ba mang theo bao lớn bao nhỏ đứng ở hành lang.

Đông Tử đi theo Long Ba, trong tay cũng lỉnh kỉnh đồ vật, nhìn hai người càng giống đi đút lót hơn.

Nhìn thấy Lý Phàm đi ra, mí mắt Long Ba co rút mạnh, lại vẫn cắn răng cố nở nụ cười miễn cưỡng.

“Người anh em Lý Phàm, thật không phải, chuyện đêm qua là tôi không đúng, tôi đến để thực hiện lời hứa, tôi quyết định làm tay sai cho anh.”

Lúc Long Ba nói chuyện, trong lòng anh ta liên tục chửi thầm Lý Phàm.

Đây là sỉ nhục! Là sỉ nhục cả đời của Long Ba này! Tao nhất định sẽ trả lại gấp bội cho mày!

Trong mắt Long Ba hiện lên sự hận thù, nhưng sau đó anh ta nhanh chóng áp hận thù xuống đáy lòng.

Lý Phàm nhìn Long Ba bằng ánh mắt trêu tức, vuốt cằm chậm rãi nói: “Tôi không thiếu tay chân, anh như vậy không thích hợp làm tay sai của tôi, mời quay về đi.”

Long Ba hơi ngạc nhiêu, sau đó sự xấu hổ xuất hiện trêи khuôn mặt.

Trước kia Long Ba đi đến đâu cũng được người người nịnh bợ, bây giờ muốn làm tay sai cho người ta mà còn bị chê ghét, điều này làm cho một kẻ có lòng tự trọng cao ngạo như Long Ba căn bản không thể chấp nhận.

“Anh có ý gì? Long Ba tôi…”

Long Ba hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc tức giận, cúi đầu nói: “Long Ba tôi thật sự đến xin lỗi, cũng cam tâm tình nguyện làm tay sai cho anh.”

“Nhìn anh hoàn toàn không có chút cam tâm tình nguyện nào, tôi sợ lầm sài lang thành chó, nuôi trong nhà lại thành hậu hoạ khôn lường.”

Đông Tử cười gượng tiến lên giảng hòa: “Hiểu lầm hiểu lầm, lúc trước hai anh đều là hiểu lầm nhỏ. Làm gì mà phải cắn chặt không tha thế? Long Ba người ta đã muốn đến xin lỗi rồi, anh Lý, anh rộng lượng cho anh ta một cơ hội đi.”

“Anh là ai? Chỗ này có chỗ cho anh nói chuyện à?”

Lý Phàm lạnh lùng hỏi.

“Tôi, tôi là, là bạn của Long Ba.”

Đông Tử lắp bắp nói một câu, anh ta bị khí thế của Lý Phàm dọa sợ.

Đông Tử cho Long Ba một ánh mắt tự cầu nhiều phúc, sau đó yên lặng lui về phía sau từng bước, đã hạ quyết tâm không xen vào.

Chuyện như vậy mà còn xen vào thì thường là không có kết quả tốt, tục ngữ nói hay lắm, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, cháu trai của đại Long Vương và Thiếu chủ Long Môn mà thật sự đánh lên thì Đông Tử giúp ai cũng không ổn.

Hai mắt Long Ba nhắm chặt, nếu không phải có Bát Gia uy hiếp thì anh ta đã sớm phủi tay chạy lấy người.

“Lý Phàm, phải làm sao anh mới tha thứ cho tôi? Anh nói đi, tôi nhất định sẽ nghe theo, cho dù anh muốn tôi quỳ xuống dập đầu trước anh cũng được.”

“Tôi rất tò mò, vì sao anh lại chạy đến xin lỗi tôi? Đây không phù hợp với tính cách của anh.”

Long Ba yên lặng vài giây, sau đó mới nói: “Là Bát Gia ép tôi, tôi không còn cách nào, cùng đường nên chỉ có thể xin lỗi anh, cái này anh vừa lòng chưa?”

“À, thì ra là thế, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ chấp nhận một lời xin lỗi không thành tâm nào cả, anh có thể cút rồi.”

Lý Phàm nói xong bèn quay về văn phòng, Long Ba ném đồ trong tay xuống, bước nhanh đến chỗ Lý Phàm, giữ chặt Lý Phàm không cho anh đi.

Trong mắt Lý Phàm hiện lên ánh sáng lạnh, sau đó anh tung một cước đá lên đùi Long Ba, đánh Long Ba bay thẳng ra ngoài.

“Nói mày cút, mày có nghe không? Nếu không thì tao không khách khí đâu.”

Long Ba chịu đựng đau đớn, quỳ trên mặt đất, nức nở nói: “Mong anh Lý tha thứ, cầu xin anh tha thứ cho tôi.”

“Tao tha thứ cho mày, cút đi, đừng đến làm phiền tao nữa.”

Lý Phàm nói xong thì quay về văn phòng, mạnh tay đóng cửa phòng làm việc.

Đông Tử ném đồ trong tay xuống, nâng Long Ba đang quỳ trên đất lên: “Anh tội gì phải như vậy? Đây không phải chính mình tìm xấu mặt à.”

“Anh nghĩ tôi muốn vậy à? Nếu làm lão già Bát Gia kia gọi điện cho ông nội tôi, có khi ông nội tôi chạy thẳng đến đây dạy dỗ tôi đấy, tôi cũng không muốn bị nhốt vào ngục tối ở nhà đâu!”

“Hi” mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.”

Đông Tử cảm khái một câu, sau đó dìu Long Ba nhanh chóng rời đi.

Chương 591: Anh trâu!

Thời gian như bóng cau qua khe cửa, mới thế mà nhoáng cái đã hết ngày.

Bận rộn suốt một ngày, Cố Họa Y vươn vai một cái, hai tay vươn lên để lộ dáng người xinh đẹp của Cố Họa Y.

Lý Phàm kìm lòng không đậu, bèn đi qua ôm Cố Họa Y, kéo cô vào lòng.

Cố Họa Y dựa vào ngực Lý Phàm, ngẩng đầu cười tủm tỉm nói với Lý Phàm: "Đợi nhàm chán đúng không, hay là buổi tối chúng ta đi shopping đi."

"Ừ, em muốn đi à? Nghe nói buổi tối có một chợ giám định và thưởng thức đồ cổ, hay là chúng ta đi xem đi, cũng nên mua cho văn phòng em vài món đồ cổ phù hợp để trưng bày."

Bây giờ Cố Họa Y đã là Tổng giám đốc quản lý cả tập đoàn vài nghìn tỷ, văn phòng nên có chút đồ gì đó để trưng bày, đồ cổ tranh chữ là thích hợp nhất.

Cố Họa Y gật đầu: "Cũng được, em cũng biết văn phòng hơi trống trải, vừa vặn tìm đồ về trưng bày, tuy nhiên em không hiểu đồ cổ, anh nhìn giúp em nhé."

Nhìn nụ cười như thiếu nữ của Cố Họa Y, Lý Phàm không nhịn được cúi đầu xuống hôn lên môi Cố Họa Y.

Hai người hôn nhau nồng nhiệt một hồi mới chậm rãi tách ra, Cố Họa Y thở hổn hển nũng nịu lườm Lý Phàm một cái.

"Suýt chút nữa là không thở được rồi."

Cố Họa Y hờn dỗi nói.

"Ha ha."

Lý Phàm cười hai tiếng, vươn tay kéo Cố Họa Y đứng lên: “Vậy chúng ta đi đi, bằng vào hỏa nhãn kim tinh của anh, nhất định có thể đào được đồ tốt nhất cho em mang về trưng bày.”

“Tin tưởng anh đó, có cần gọi Khang Văn Hân và Hiểu Đông luôn không?”

Lý Mặc lắc đầu nguầy nguậy: “Không dẫn bọn họ theo, bọn họ chính là hai bóng đèn, còn sáng hơn cả đèn pha.”

“Ha ha.”

Cố Họa Y không nhịn được cười duyên hai tiếng, sau đó tay trong tay với Lý Phàm đi ra ngoài.

Sau khi hai người rời khỏi tập đoàn Họa Vân Y bèn tìm một nhà hàng đồ Tây đi ăn cơm, sau đó mới đi đến hội giám định và thưởng thức đồ cổ ở Giai Khí Đường.

Phòng mới mở ở Hán Thành không lâu, là chi nhánh của phòng Giai Khí Đường có trụ sở lịch sử trăm năm tại thủ đô.

Sau khi chi nhánh Giai Khí Đường này khai trương, nó đã thu hút rất nhiều người nổi tiếng ở Hán Thành.

Dù sao có chứng nhận truyền thừa trăm năm của Giai Khí Đường, lại thêm Giai Khí Đường có nhiều đồ hiếm lạ, cho nên người có tiếng tăm ở Hán Thành rất thích đến ủng hộ, bỗng chốc khiến nó nổi bật có một không hai ở giới đồ cổ Hán Thành.

Tuy nhiên Giai Khí Đường không chỉ kiếm tiền cho riêng mình mà còn rất suy nghĩ cho người cùng ngành ở bản địa, mỗi tuần lại một tổ chức hội giám định và thưởng thức, lấy tiếng tăm của Giai Khí Đường cung cấp cơ hội cho người cùng nghề tại địa phương ở lễ hội này, thuận tiện bán đồ trong tay ra.

Trong hội giao lưu, ông chủ của Giai Khí Đường sẽ cung cấp dịch vụ triển lãm miễn phí, vô hình chung tạo ra quyền uy của Giai Khí Đường ở Hán Thành này.

Lúc đi đến trước cánh cửa mang phong cách cổ xưa của Giai Khí Đường, Cố Họa Y hơi ngạc nhiên nói: “Là Giai Khí Đường à, gần đây nghe nói khá nhiều về nó.”

“Gần đây cửa hàng đồ cổ nổi tiếng nhất Hán Thành chính là chỗ này, hôm nay là ngày có hội giao lưu, đi xem xem có gặp được đồ tốt không.”

Lý Phàm nắm tay Cố Họa Y, hai người cùng nhau đi vào Giai Khí Đường.

Trong sảnh đợi của Giai Khí Đường đã chật cứng người, phần lớn mọi người đều mặc âu phục giầy da, nhìn khá giống doanh nhân thương vụ.

Những người mặc âu phục giày da này không chỉ đến xem đồ cổ mà còn muốn đấy đây mở rộng mối quan hệ.

Từ sau khi không ít nhân vật nổi tiếng thích đến Giai Khi Đường, dẫn tới có một ít người làm ăn luồn cúi mong đầu cơ cũng đi theo vào, dự định nhờ vào thảo luận đồ cổ để tiếp xúc với một ít danh nhân, nhìn xem có thể có được cơ hội mới hay không.

Lý Phàm và Cố Họa Y vừa đi vào lập tức nhận được sự chú ý của rất nhiều người trong phòng.

Tổ hợp trai xinh gái đẹp luôn dễ thu hút sự chú ý nhất, nhất là khi Cố Họa Y xinh đẹp như tiên nữ.

Cố Họa Y hơi ngượng ngùng khi bị mọi người nhìn chằm chằm như vậy, cô cảm thấy không thoải mái bị người khác nhìn chằm chằm.

Lý Phàm tiến lên che đi hơn nửa người Cố Họa Y, cũng ngăn cản đi những ánh mắt nhìn về phía Cố Họa Y.

Đám người xung quanh đồng thời phát ra một tiếng thở dài, đều tiếc hận Lý Phàm ngăn cản bọn họ hưởng thụ ngắm người đẹp. . TruyenHD

“Chỉ cần người đẹp này, Vương Ngũ tôi nhất định phải làm bạn bè với anh chàng kia.”

Vương Ngũ nói thầm một tiếng, trên mặt hiện lên nụ cười đáng khinh, nhanh chóng bước về phía Lý Phàm.

Mới đến vị trí cách Lý Phàm khoảng năm ba bước, Vương Ngũ đã vươn tay ra, làm bộ muốn bắt tay.

“Người anh em này nhìn khá lạ mặt, chắc là lần đầu tiên đến Giai Khí Đường đúng không, hay là để Vương Ngũ tôi dẫn đường cho hai người nhé.” Vương Ngũ thân thiết nói.

Lý Phàm hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

“Không cần, anh cứ làm việc của anh đi.”

Nụ cười trên mặt Vương Ngũ lập tức cứng lại, trong lòng chửi thầm một câu, xấu hổ nói: “Người anh em, cho chút mặt mũi đi, nhiều người nhìn như vậy mà, cậu cũng không thể làm tôi mất mặt chứ.”

“Dựa vào cái gì mà phải cho anh mặt mũi? Anh có mặt mũi à? Là tôi muốn anh đến đây à?”

Lý Phàm lạnh mặt ném ra ba câu hỏi.

Vương Ngũ lập tức hỗn độn trong gió, hai má co rút lại, cảm thấy bản thân đang bị coi thường.

“Được, người anh em cậu được lắm, không cho Vương Ngũ tôi mặt mũi? Chúng ta chờ xem.”

Vương Ngũ ném ra một câu cứng rắn rồi xoay người đi sảnh sau.

Cố Họa Y thấp giọng hỏi: “Không sao chứ anh? Anh ta đi ra phía sau, có khi nào đi tìm người đến không?”

“Chúng ta sợ phiền phức sao? Anh không gây chuyện cũng không

sợ bị gây chuyện, nếu anh ta dám gọi người đến, anh đương nhiên sẽ cho anh ta xem."

Lý Phàm hoàn toàn không thèm để ý, bây giờ cả Hán Thánh đều là địa bàn của anh, nếu ai dám không mở to mắt nhìn thì tuyệt đối là không có việc gì nên ngứa đòn tìm đánh.

Cố Họa Y mím môi nhịn cười, nũng nịu nói: "Anh giỏi nhất được chưa."

"Nếu bà xã đã nói như vậy, anh đây sẽ không khiêm tốn nữa, anh quả thật là người tài giỏi nhất ở đây, đi, nhìn xem hôm nay có đồ tốt không."

Lý Phàm cười ôm Cố Họa Y, hai người cùng nhau đi xem gian hàng xung quanh.

Các gian hàng xung quanh chủ yếu trưng bày đồ cổ, đồ đồng đen, đồ sứ và ngọc bích, ở sâu trong sảnh là tranh chữ, có thể nhìn thấy nhiều đồ cổ chính thống khác nhau ở đây.

"Mấy đồ đồ đồng đen ở đây đều bị gỉ loang lổ hết, cũng không biết có phải thật hay không, nghe nói đồ đồng đen có nhiều hàng giả lắm." Cố Họa Y nhìn đồ đồng đặt đầy trên quầy thì nghiêng đầy hỏi Lý Phàm.

Chủ quầy đứng bên cạnh lập tức tươi cười nói: "Đồ của tôi đều là thật, quả thật là bây giờ có rất nhiều đồ đồng đen giả, nhưng đồ tôi bán tuyệt đối là hàng thật, bảm đảm mười ngàn năm!"

"Sao anh có thể cam đoan đây chính là đồ thật được?"

Lý Phàm cười hỏi.

Chủ quầy ra sức vỗ ngực, trên mặt là biểu cảm vô cùng chân thành.

"Ai chẳng biết Trương lão Thất tôi chính là người bán đồ đồng đen số một ở Hán Thành, đồ của tôi đều ra từ quặng thật đấy."

Chương 592: Tại sao phải bồi thường cho ông ta

“Chắc cô cậu biết đến đảo đẩu chứ? Nói đơn giản một chút thì là trộm mộ, những thứ này đều được đào từ dưới mộ lên, sao có thể là giả được?”

Trương Lão Thất thấp giọng nói.

Cố Hoạ Y mở to đôi mắt đẹp, ngạc nhiên nói: “Những thứ này đều được đào từ dưới mộ lên á? Vậy để có được những thứ này các ông phải đào bao nhiêu ngôi mộ?”

“Hehe, cô không biết rồi. Những đồ đồng đen này đều được chôn cùng với lăng mộ quý tộc, có rất nhiều đồ đồng đen được đào ra từ ngôi mộ kia. Những thứ tôi đặt ở đây còn chẳng đủ chôn cùng một chư hầu nhỏ đâu…”

Trương Lão Thất càng nói càng trôi chảy, miệng như không có cửa, những lời khoác lác cứ thế tuôn ra.

Cố Hoạ Y mờ mịt, không biết có nên tin không.

Lý Phàm đưa tay gõ vào chiếc vạc đồng trước mặt, chiếc vạc phát ra âm thanh trầm, có vẻ khá kỳ lạ.

Trương Lão Thất nhướng mày, trách móc: “Này! Không được gõ vào thứ này, đưa vào bảo tàng đều là bảo vật quốc gia đấy, cậu gõ vào làm hỏng lớp xanh gỉ bên ngoài sẽ ảnh hưởng đến việc tôi bán giá cao đấy!”

Trương Lão Thất nói xong thì quan sát kỹ chiếc vạc đồng, sau đó đưa tay chỉ vào những mảnh vụn trên vạc đồng rồi bảo: “Cậu nhìn xem! Gỉ đồng rơi ra rồi, ảnh hưởng đến vẻ bề ngoài, có phải cậu nên đền cho tôi một chút không?”

Đây không phải lần đầu Trương Lão Thất lừa người như vậy,

trước đây khi lừa người khác ông ta chưa bao giờ thất bại.

Lần này Trương Lão Thất tưởng mọi chuyện vẫn sẽ theo kịch bản của mình, lừa được đồng nào hay đồng đấy, ít nhất cũng có thể lừa được tiền ăn vài ngày.

Cố Hoạ Y quýnh lên, vội vàng nói: "Ông hơi quá đáng rồi đấy, tôi không tin lúc vận chuyển ông không làm rơi gỉ đồng."

"Này người đẹp! Cô không hiểu rồi, cô cũng không biết tôi đã mất bao nhiêu tiền lúc vận chuyển đâu. Tôi phải bọc ba lớp bông trong ngoài, đóng gói cẩn thận nhẹ nhàng, sau đó cho vào trong hộp xốp chống sốc, tốn rất nhiều thời gian đấy."

Trương Lão Thất nói trơn tru, sau đó liếc nhìn Lý Phàm.

"Này cậu nhóc! Cậu nói xem nên làm sao đi. Chiếc vạc đồng này của tôi từ thời Tây Chu đấy, cực kỳ đắt giá, phía trên còn có bia phân đất phong hầu của Khương Tử Nha nữa. Cậu biết Khương Tử Nha không, là ông già cầm roi thần trong Phong Thần Diễn Nghĩa đó…"

Sau khi nói vòng vo một hồi, Trương Lão Thất run rẩy nhìn Lý Phàm vẫn luôn im lặng.

"Đừng im lặng nữa mà, cậu nói xem nên giải quyết chuyện này thế nào đi. Tôi không lừa cậu đâu, chuyện là như vậy rồi, chúng ta hãy cùng nhau bàn cách giải quyết đi."

Trương Lão Thất nói xong thì nhìn về phía những chủ sạp khác, những người đó đều hiểu ý nên cùng nhau nói giúp Trương Lão Thất.

"Đúng đó, làm vậy cũng có thể coi như đã làm hỏng một chút rồi, làm hỏng bề ngoài của chiếc vạc đồng, nên đền tiền."

"Đồ đồng đen quý giá như vậy, một chút gỉ đồng thôi cũng rất đáng tiền, mà bây giờ lại bị rơi ra khá nhiều, cũng phải đền khoảng 300 triệu đấy."

“300 triệu làm sao đủ? Chiếc vạc đồng bảo vật quốc gia, ở nhà bán đấu giá có thể bán được vài chục tỷ, mặt ngoài bị hỏng này cũng mấy tỷ rồi.”

Nghe lời nói thêm vào của mấy ông chủ sạp hàng bên cạnh, lòng Trương Lão Thất càng vui hơn nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ âm trầm.

“Cậu nghe xem mọi người nói thế nào, tôi thấy thế này, tôi cũng không đòi hỏi quá nhiều, đền cho tôi 600 triệu là đủ rồi.”

Trương Lão Thất nói xong thì giơ mấy ngón tay lên, lắc lắc trước mặt Lý Phàm.

“Các ông đi ăn cướp à? Có một chút thế này cũng đòi 600 triệu, tôi thấy 6 triệu đã là nhiều lắm rồi.”

Cố Hoạ Y nhíu chặt lông mày.

“Người đẹp, cô vẫn chưa hiểu giá trị của chiếc vạc đồng này rồi. Tôi đã nói với cô chiếc vạc này từ thời Tây Chu rồi, trên đó còn có bia phân đất phong hầu của Khương Tử Nha nữa. Đây là bảo vật vô giá có giá trị lịch sử và khảo cổ học đấy, tôi đòi các cô đền 600 triệu đã là hời cho các cô lắm rồi.”

Trương Lão Thất nói với vẻ mặt đau lòng, sau khi nói xong còn vỗ ngực, giống như đau lòng muốn chết.

Lý Phàm bĩu môi khinh thường, anh giơ tay phải lên gõ mạnh vào đỉnh chiếc vạc đồng, một mảng gỉ đồng lớn rơi ra theo tiếng gõ.

“Này này! Bảo bối của tôi! Cậu đừng gõ nữa!”

Trương Lão Thất lo lắng hét lên.

“Sao không gõ được, chỉ là một thứ đồ giả mà thôi. Ông gào thét cái gì?”

Vẻ mặt Lý Phàm rất bình thản.

Trương Lão Thất quan sát một chút, trong lòng thấy hơi chột dạ, không ngờ lại bị Lý Phàm nhìn ra là hàng giả.

“Vớ vẩn! Hàng của tôi là hàng thật, không tin có thể để các đồng nghiệp của tôi đến xem, xem thử vạc đồng của Trương Lão Thất tôi có phải là thật không.”

Trương Lão Thất nói xong thì đưa mắt nhìn các chủ sạp khác, trong mắt hiện lên vẻ cầu cứu.

Mấy ông chủ sạp ở đây đều có quen biết, trước đây phối hợp rất ăn ý, những chuyện này họ làm nhiều rồi, lần này đương nhiên cũng đã quyết định sẽ phối hợp với Trương Lão Thất.

“Tôi có thể chứng minh, đồ của ông Trương là thật, được đào ra từ mộ của Vua thời Tây Chua.”

“Tôi đã quan sát kỹ chiếc vạc đồng này rồi, nếu là giả cho đổi lại, tuyệt đối là dồ cổ, đồ từ thời Tây Chu này là hàng thật, không có chuyện hàng giả.”

“Cậu đang nói lung tung để không phải bồi thường đúng không? Chúng tôi là những người kinh doanh đồ cổ có đạo đức, có phẩm Hành, chưa bao giờ bán đồ giả.”

Các ông chủ quầy hàng anh một câu, tôi một câu, lần lượt chứng minh cho Trương Lão Thất.

Những người vây xem xung quanh cũng thấy bối rối, trong lòng họ đã tin lời Trương Lão Thất nói là thật.

Một số người đã mua đồ của Trương Lão Thất thậm chí còn lớn tiếng nói giúp trong đám đông.

“Tôi đã mua đồ của ông Trương từ tuần trước rồi. Ông Trương không chỉ tốt bụng mà hàng của ông ấy cũng là hàng thật, tôi đã mang mấy món đồ đồng đen mua ở đây tới cho chuyên gia xem, chuyên gia đều nói không có vấn đề gì.”

“Tôi cũng mua đồ ở chỗ ông Trương rồi, mua xong còn mời ông

chủ cửa hàng Giai Khí Đường xem cho, người đó nói đây là hàng chuẩn, nhân phẩm của ông Trương được đảm bảo.”

“Người anh em này, anh đừng nói lung tung để trốn tránh trách nhiệm nữa. Anh không đền được thì chúng tôi có thể góp ít tiền đền giúp anh.”

Nghe người xung quanh đều đang nói giúp Trương Lão Thất, vẻ mặt Cố Hoạ Y trở nên hơi khó coi.

Cô nhẹ nhàng kéo tay Lý Phàm, hạ thấp giọng nói: “Hay là mình đền xong rồi đi đi anh. Chuyện này mà cứ làm lớn nữa thì cũng không hay, những người này đều nói giúp ông ta.”

“Sợ cái gì? Cây ngay không sợ chết đứng, nếu là hàng giả thì sao anh phải đền cho ông ta?”

Lý Phàm bị những thủ đoạn này của Trương Lão Thất chọc giận, quyết định dạy cho ông ta một bài học.

Chương 593: Thẳng tay đập vỡ!

Trương Lão Thất nghe Lý Phàm nói vậy thì cười khẩy: “Vịt chết còn mạnh miệng, nếu cậu vẫn thấy đồ của tôi là đồ giả thì có thể mời ông chủ cửa hàng Giai Khí Đường tới xem, hỏi xem đồ của tôi là hàng thật hay hàng giả.”

Trương Lão Thất xuất đòn sát thủ, ông chủ của Giai Khí Đường đã cùng phe với nhóm Trương Lão Thất từ lâu.

Sở dĩ nhiều người kinh doanh đồ cổ bằng lòng đến Giai Khí Đường bày hàng, còn nhờ ông chủ giám định hàng cho họ là vì họ đã cấu kết với nhau từ trước.

Những người kinh doanh đồ cổ khác muốn có lợi nhuận, còn chủ Giai Khí Đường muốn có danh tiếng.

Chỉ cần hai bên tiếp tục hợp tác một cách yên bình như này thì trong vòng hai, ba năm, mọi người đều kiếm được rất nhiều tiền.

Vì vậy chỉ cần những món đồ được bán từ những người kinh doanh đồ cổ này, khi ông chủ Giai Khí Đường giám định chắc chắn sẽ nói là hàng thật.

Lúc này mọi người xung quanh đã bị kïcn̂ động, chỉ muốn một lời khẳng định, họ muốn nhân vật có uy tín nói rằng đồ đồng này là hàng thật, như vậy mọi người đều sẽ đứng về phía Trương Lão Thất.

Một khi Lý Phàm bị cô lập thì chỉ có cách duy nhất là đền tiền.

Lý Phàm chắp tay sau lưng, bình tĩnh nói: “Vậy thì mời tới đi, để ông ta xem thử món hàng giả không thể giả hơn được này.”

“Hừ! Hôm nay tôi sẽ cho cậu biết thế nào là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ông La, mời ông chủ Hà đến đây giúp tôi, để ông ấy xem thử hàng của tôi không phải hàng giả không.”

Trương Lão Thất tự tin nói.

Ông La đáp lại rồi nhanh chân đi ra sảnh sau.

Sau khi vào sảnh sau, lão La nhìn thấy Vương Ngũ đang xúm lại lẩm bẩm gì đó với ông chủ Hà.

“E hèm.”

Ông La ho khan hai tiếng.

Khi ông chủ Hà ngẩng đầu lên nhìn thấy ông La thì cười toe toét: “Ông La, ông có chuyện gì vậy?”

“Vâng, Trương Lão Thất đang tranh chấp với người ta ngoài kia, mời ông chủ Hà ra mặt giúp Trương Lão Thất giám định hàng thật với.”

Vương Ngũ lập tức có hứng thú, hai mắt sáng lên: “Trương Lão Thất láu cá lắm, chắc ông ta lại chủ động lừa người ta chứ gì?”

“Hehe, nhìn thấy rồi đừng nói thẳng ra thế chứ. Ông Trương lừa người vừa nãy không nể mặt cậu đó, giúp ông Trương cũng để trả thù cho cậu.”

Ông La cười híp mắt nhìn Vương Ngũ.

Vương Ngũ vỗ tay, cười lạnh lùng: “Được! Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa cứ vào. Chú Hà, lần này chú có thể giúp tôi rồi chứ?”

Vừa rồi Vương Ngũ đến tìm ông chủ Hà chính là muốn ông ta xử lý Lý Phàm giúp mình.

Nhưng ông chủ Hà sợ ảnh hưởng đến danh tiếng nên chưa đồng ý với yêu cầu của Vương Ngũ.

Lúc này Lý Phàm và Trương Lão Thất làm loạn, đồng nghĩa với việc có cơ hội xử lý Lý Phàm, lần này Vương Ngũ rất vui.

Ông chủ Hà lần này không do dự gì nữa, gật đầu đáp: “Kẻ nào dám làm loạn ở chỗ tôi, chắc chắn phải trừng trị nghiêm khắc, chúng ta ra ngoài xem thử.”

Ông chủ Hà chắp tay sau lưng bước đi, ông La và Vương Ngũ theo sát phía sau.

Đoàn người từ sảnh sau đi ra, kéo đám đông ra, có người nhìn thấy nhóm ông chủ Hà thì lập tức cao giọng hô.

“Mọi người tránh ra, ông chủ Hà đến rồi, mau để ông ấy giám định đồ đi.”

Mọi người mau chóng dạt sang hai bên, nhường ra một con đường.

Ông chủ Hà hơi ngẩng cao đầu, bước đi không hề vội vã, trong lòng rất hưởng thụ cảm giác được mọi người chú ý.

Trương Lão Thất nhìn thấy ông chủ Hà đã đến, trên mặt đầy ý cười, bước nhanh tới nghênh đón.

“Ông chủ Hà, ông đến rồi, tên nhóc này phá hỏng mặt ngoài chiếc vạc đồng của tôi, hơn nữa còn nghi ngờ hàng của tôi là hàng giả. Ông hãy đến đánh giá cho tôi, ông Trương tôi thật sự rất oan uổng.”

Trương Lão Thất rớt nước mắt, khuôn mặt giả vờ oan uổng.

Ông chủ Hà xụ mặt, ra vẻ rất chuyên nghiệp: “Ông Trương, ông đừng như thế. Chúng ta thử xem hàng trước đi, chỉ khi nhìn rõ thật giả mới có thể biết được ông có bị oan hay không.”

“Ông Trương tôi cây ngay không sợ chết đứng, ông chủ Hà xem đi, giám định cho đồ của tôi với, xem xem đồ của tôi là hàng thật hay hàng giả.”

Ông chủ Hà bước đến trước gian hàng, nhìn vạc đồng mà Trương Lão Thất đang chỉ rồi nói: “Lấy cho tôi găng tay và kính lúp.”

Vương Ngũ lập tức giơ chiếc hộp nhỏ phát ánh sáng bạc lên.

Sau khi chiếc hộp được mở ra, bên trong là một đôi găng tay trắng và một chiếc kính lúp.

Ông chủ Hà đeo găng tay vào, giơ chiếc kính lúp lên xem, nghiêng người quan sát kỹ lưỡng chiếc vạc đồng, trông có vẻ rất chuyên nghiệp.

Đám đông xung quanh cũng yên lặng, mọi người đều nhìn chằm chằm ông chủ Hà, chờ kết quả được công bố cuối cùng từ ông ta.

Ông chủ Hà chậm rãi quan sát, nhìn một lượt chiếc vạc đồng này từ trong ra ngoài, sau đó đặt kính lúp lại vào hộp.

“Chiếc vạc đồng này đúng là từ thời Tây Chu, hơn nữa còn có khắc bia rất quý giá, chắc chắn là vật phẩm đáng giá.”

Ông chủ Hà từ từ nói xong, Trương Lão Thất lập tức cao ngạo nhìn Lý Phàm.

“Nghe thấy chưa? Ông chủ Hà đã đưa ra kết quả giám định uy tín nhất rồi, hàng của tôi là hàng thật!”

Lý Phàm cười nhạt, sau đó lại đưa tay lên gõ vào chiếc vạc đồng, phát ra âm thanh trầm đục, gỉ đồng lại rơi lả tả.

Đám đông xung quanh nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt kỳ lạ, tự hỏi có phải Lý Phàm điên rồi không, không ngờ anh vẫn dám gõ vào chiếc vạc nữa.

“Mọi người đều đã nghe thấy âm thanh rồi chứ? Âm thanh trầm thế này chứng minh không phải làm bằng đồng đen, mà được làm từ kim loại tổng hợp chì, kẽm, thiếc. Ông chủ Hà, tôi không biết ông nhìn vào đâu để đưa ra kết luận đây là hàng thật, lẽ nào ông bị mù?”

Ông chủ Hà tức giận đỏ mặt, chỉ vào Lý Phàm: “Cậu nói lung tung gì đấy? Ai cho cậu dũng khí chất vấn kết quả giám định của tôi? Dựa vào âm thanh mà cậu có thể nghe ra là làm từ kim loại gì à? Cậu cho rằng tai cậu là công cụ đo chính xác hả?”

Những người xung quanh đều gật đầu, cảm thấy ông chủ Hà nói đúng.

Dù sao danh tiếng và địa vị của ông chủ Hà đều là điều không thể nghi ngờ. Họ lần lượt nói: “Ông chủ Hà đã nói rồi, tôi cũng tin ông ấy, dù sao dựa vào âm thanh để phán đoán độ thật giả của đồ cổ á? Chuyện này làm sao có thể?”

“Là do nói phét không tính phí thôi, ai không biết bốc phét chứ?”

Khi mọi người đang bàn tán, Lý Phàm đã khẽ nhếch môi, kéo chiếc vạc đồng đen xuống khiến nó trượt khỏi giá đỡ.

Thấy chiếc vạc đồng rơi xuống dưới, tất cả những người đang xem đều thầm nói “không ổn”!

Còn đám Trương Lão Thất và ông chủ Hà là những người biết sự thật, mí mắt họ giật liên tục, đều cảm thấy mọi chuyện đã trở nên tồi tệ rồi.

Choang!

Chiếc vạc đồng rơi xuống đất, vỡ tan thành vô số mảnh vụn.

Lý Phàm dùng ngón chân chàm vào mảnh vỡ của chiếc vạc đồng, mỉa mai: “Nếu ông nghe âm thanh không phân biệt được thì tôi làm vỡ cho các ông nhìn rõ. Nhìn xem những mảnh vỡ này có phải bằng đồng không, chỉ cần không bị mù đều có thể nhìn ra.”

Chương 594: Cậu dám lừa tôi?

Mọi người đều sững sờ, dấu vết kim loại tổng hợp chì, kẽm, thiếc quá rõ ràng.

Chiếc vạc đồng cổ có giá đắt tiền không ngờ lại là giả!

“Vấn đề này…” Nụ cười ông chủ Hà cứng ngắc, ông ta không ngờ chàng thanh niên trước mặt lại có năng lực thật sự.

Nhưng như này chẳng phải là khiến ông ta phải mất mặt trước mọi người sao?

Một khi danh tiếng bị ảnh hưởng, người tới cửa hàng đồ cổ của ông ta sẽ ít đi.

“Khụ khụ, đều tại tôi quá tin tưởng Trương Lão Thất, mà vừa nãy lại không nhìn kỹ, chàng trai trẻ à, tôi xin lỗi cậu.”

“Nhưng tôi bảo đảm hàng ở cửa hàng tôi không bao giờ là hàng giả. Nếu có hàng giả, tôi sẽ đền cho người đó 3 tỷ!”

Dù sao ông chủ Hà cũng là người từng trải, lập tức di chuyển chủ đề, bắt đầu bảo vệ uy tín của mình.

“Lời này có thật không?”

Lý Phàm cười như không cười nhìn ông chủ Hà.

Nếu có thể kiếm tiền không công, đương nhiên anh sẽ không bỏ qua.

Ông chủ Hà ưỡn cao ngực, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên rồi, Hà mỗ dùng danh tiếng bao nhiêu năm nay để đảm bảo!”

Lý Phàm chỉ vào những bức Hàm khắc bằng ngọc óng ánh, khéo léo trên quầy: “Thật buồn cười, cả một cửa hàng đều bày đầy đồ giả mà vẫn dám nói những lời này.”

Ông chủ Hà cười nói: “Những bức Ngọc Điền này đều được làm bằng ngọc Hoà Điền tinh khiết nhất. Tôi đã mua chúng ở ngoài với giá rất cao đấy, sao cậu dám nói này lời hả?”

Cũng có khách hàng nói: “Đúng thế, rất nhiều người đến đây vì những tác phẩm chạm khắc bằng ngọc bích này đó.”

Lý Phàm tự tin nói: “Mọi người đều biết rõ, ngọc Hoà Điền có kết cấu cứng rắn.”

Mà những thú này… Nói xong anh nhẹ nhàng chạm vào một tác phẩm được chạm khắc bằng ngọc.

Ngay sau đó, ngọc khắc đã nứt ra!

“Mẹ nó!”

“Sao lại là thuỷ tinh?”

“Đây rõ ràng là đồ công nghệ mà!”

Sắc mặt một số khách hàng đã thay đổi.

Những thứ bị vỡ ra đó không cần nói cũng biết là thuỷ tinh.

Những thứ được làm từ thuỷ tinh mà lại bán với giá trên trời!

Ông chủ Hà ngơ ngác nhìn mọi thứ, nhất thời không hoàn được hồn về, mà phía dưới mọi người đã náo động.

“Những lời cậu Lý nói là thật!”

“Thiệt thòi cho tôi còn tin tưởng ông ta, không ngờ lại là một trò lừa đảo. Cũng may cậu Lý kịp thời nhắc nhở, nếu không bao nhiêu người chúng ta hôm nay lại phải chịu thiệt bao nhiêu nữa chứ?”

Con người là như thế, khi lợi ích cá nhân bị ảnh hưởng thì sẽ đồng loạt nhất trí, giống như bây giờ!

Lý Phàm cười khẩy đứng ở cổng, lẳng lặng nhìn mọi người làm loạn.

Ông chủ Hà lúc này đã sợ ngây người, trong đầu không ngừng lặp lại một câu hỏi: Sao lại thế này?

Lúc này ông ta cũng không quan tâm đến tình hình hiện tại, vội vàng ném mảnh vỡ trong tay xuống, đi tới nơi đặt những tác phẩm chạm ngọc phía dưới.

Sau đó ông ta đập vỡ vài cái, không ngoài dự đoán, tất cả đều vỡ thành từng mảnh!

“Chết tiệt, bị lừa rồi!”

Ông chủ Hà vô cùng phẫn nộ, ông ta bị người khác lừa, đúng là ông ta không nhìn ra những món hàng này là giả.

Ông ta tức điên, hít sâu một hơi cố nén lửa giận trong lòng, nói lời xin lỗi với mọi người: “Tôi thực sự xin lỗi mọi người vì sự nhầm lẫn này. Để bày tỏ lòng xin lỗi, nhà họ Hà chúng tôi sẽ tặng mỗi người một món quà.”

“Nhưng uy tín của nhà họ Hà chúng tôi vẫn chắc chắn có thể đảm bảo.”

Ông ta vừa dứt lời, mọi người nhìn nhau, mỗi người một suy nghĩ, nhưng dù sao cũng không phản đối, xem như đã ngầm chấp nhận.

Thấy vậy ông chủ Hà mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, bắt đầu chỉ huy mọi người giải tán.

Nhưng Lý Phàm không có ý định kết thúc ở đây, anh đứng thẳng người, nhìn ông chủ Hà vừa mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt nở nụ cười hiếm thấy.

“Nếu ông chủ Hà đã hào phóng như vậy thì chi bằng trả tôi những món nợ đi?”

Lời nói của anh khiến những người đã định đi lập tức lặng lẽ dừng

bước.

Có vẻ như… vẫn còn kịch hay để xem?

Ông chủ Hà nghe vậy thì đưa mắt nhìn chằm chằm Lý Phàm, trong mắt loé lên một tia căm hận cùng cực, nhưng trước tình huống này, ông ta chỉ có thể nuốt giận vào trong.

“Cậu nhớ nhầm à? Nhà họ Hà tôi đâu có nợ gì cậu?”

“Vậy sao?” Lý Phàm tiến lên hai bước, vẻ mặt không cảm xúc như đang kể lại một sự thật: “Nhưng lúc nãy ông chủ Hà đã nói rất rõ ràng rằng nếu tôi chứng minh được đồ của ông là hàng giả thì sẽ bồi thường cho tôi.”

Bồi thường, ông ta đồng ý sẽ bồi cho anh lúc nào?

Sau khi nghe lời này của Lý Phàm, ông chủ Hà chỉ cảm thấy máu trong đầu bay vút lên tận trời.

Thật sự là ức hiếp người quá đáng!

Nghĩ đến đây, ông chủ Hà định phản bác nhưng lại liếc thấy có rất nhiều con mắt đang nhìn mình, lời đến miệng lập tức mắc trong cổ họng, trong lòng thầm bảo Lý Phàm là người nham hiểm.

Nếu bây giờ ông ta cực lực phản đối thì chẳng phải nói mà không giữ lời sao? Vậy những lời vừa nãy của mình chẳng phải đều là tự vả… Mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng ông chủ Hà vẫn chỉ có thể nói từng chữ: “Tôi nói lời giữ lời, chẳng qua là đã quên, xin cậu Lý đừng trách.”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi mà ông ta phải cắn răng nghiến lợi để nói. Dù sao cảm giác biết rõ người khác đang bẫy mình nhưng vẫn phải chấp nhận này thật sự rất bực bội.

“Ông thực hiện lời hứa của mình, đương nhiên tôi sẽ không trách ông.”

Lý Phàm nhún vai, thể hiện sự chân thành của mình.

Ông chủ Hà gần như đang rất cố gắng để kìm nén xúc động muốn đánh người của mình, viết tờ chi phiếu 3 tỷ đưa cho Lý Phàm, sắc mặt ông ta cực kỳ khó coi, nhưng Lý Phàm cũng chẳng quan tâm.

Lý Phàm nhận lấy tấm séc, 3 tỷ không phải một con số nhỏ. Sau đó anh nhìn ông ta, lạnh lùng nói: “Nếu đã trả hết nợ thì tôi không làm phiền ông chủ Hà nữa.”

Nói xong anh cũng chẳng chờ ông chủ Hà phản ứng, thản nhiên bước ra khỏi cửa lớn đấu giá dưới sự chú ý của mọi người.

Phản ứng của những người quan sát từ đầu đều không giống nhau, sau sự việc này trong lòng mọi người đều rõ, hôm nay nhà họ Hà đã mất hết mặt mũi.

Cho dù có chữa cháy ngay nhưng cũng không thể cao ngạo, khiến người khác sợ hãi như trước nữa rồi.

Dù sao phía sau Lý Phàm không có thế lực nào khác vẫn có thể khiến cho ông chủ Hà chịu thiệt mà không nói được gì, chẳng phải có nghĩa là… nhà họ Hà sẽ rớt xuống vực thẳm rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt mấy người lãnh đạo gia tộc không khỏi loé lên, không biết đang suy tính điều gì.

Một khi rớt xuống vực thẳm thì sẽ có vô số người sẵn sàng thay thế… Thoáng chốc dường như có một đợt sóng ngầm cuộn trào.

Mà bên ngoài buổi đấu giá lại là một cảnh tượng khác.

Mấy người Lý Phàm và Cố Hoạ Y đang đi trên đường trở về, nhìn nhà đấu giá đã bị bỏ lại phía sau, cuối cùng Cố Hoạ Y không nhịn được nữa bèn nói.

“Lý Phàm, thật may có anh. Đây là lần đầu tiên em thấy người họ Hà kia chịu thiệt lớn như vậy đó.”

Bất kể là bảo vật trở thành phế phẩm hay là đưa cho Lý Phàm 3 tỷ, với cô mà nói đều là chuyện cực kỳ hả hê lòng người.

Dù sao ban đầu cô bị ông ta ép phải lui về sau, Cố Hoạ Y chưa bao giờ nghĩ ông chủ Hà cao ngạo cũng có lúc chật vật như ngày hôm nay.

Lý Phàm chỉ bình tĩnh giải thích: "Ông ta quá coi trọng uy tín, đương nhiên sẽ không phá huỷ hình tượng của mình trước mặt bao nhiêu người như vậy."

Dù sao anh cũng chỉ dùng ánh mắt của mọi người để chèn ép ông chủ Hà mà thôi, nhưng như vậy anh đã thật sự kết thù với nhà họ Hà.

"Nhưng dù thế nào thấy ông ta như thế, trong lòng em cũng rất vui."

Cố Hoạ Y híp mắt cười vuốt cằm, chỉ về phía trước rồi bảo: "Chúng ta không về cửa hàng vội, đi ăn cơm đi. Em mời, chúng ta mở tiệc chúc mừng!"

… Trời quang mây tạnh như đã sắp đến ngày tốt. Thành phố cũng không khác gì trước đây, nếu phải nói thì có lẽ là có thêm nhiều người lạ hơn.

Nhưng nhà họ Hà lại chưa khôi phục sự yên bình như xưa.

Kể từ lần đấu giá trước, luôn có một số cuộc tấn công thăm dù, mặc dù không tổn thất gì nhưng vẫn khiến người khác khó chịu.

"Ba, những thế gia kia có ý gì? Thương lượng xong rồi công kĩch chúng ta tập thể sao?"

Cậu Hà tức giận ném trang phục của mình lên ghế sofa, sau đó lại quăng mình lên ghế, vẻ mặt phẫn nộ.

Anh ta vốn định ra ngoài chơi như trước đây, ai ngờ vừa ưng ý một cô gái trong quán bar lại bị người khác cướp mất, người hẫng tay trên còn là cậu chủ một gia tộc mà anh ta biết rất rõ!

Chương 595: Đạt được thoả thuận

Nếu nói một lần thì cậu Hà có thể cho rằng là tình cờ, nhưng chuyện như vậy đã xảy ra không dưới ba lần, chỉ cần không phải người ngốc hết thuốc chữa thì đều nhìn ra được đây là cố ý nhằm vào!

Mấy ngày nay ông chủ Hà cũng bận sứt đầu mẻ trán, nghe con trai nói thế thì thở dài: "Còn không phải lần trước lúc giám định bị Lý Phàm làm loạn sao? Bây giờ không biết có bao nhiêu gia tộc nhằm vào chúng ta. Chỉ cần chúng ta mắc sai lầm là họ sẽ nhân cơ hội kéo nhà họ Hà xuống."

"Bây giờ chúng ta chỉ có thể hành động khiêm tốn thôi."

Dù sao cũng vì ban đầu ông ta quá nhân từ, nếu không vì muốn mời chào Lý Phàm mà huỷ hết thì cảnh tượng hôm nay sẽ không xảy ra.

Cậu Hà nghe vậy càng thêm bực bội, nhưng lại không thể làm gì.

Dù sao ba anh ta cũng đã sứt đầu mẻ trán rồi, anh ta chỉ có thể thầm ghi nhớ Lý Phàm trong lòng, thầm nói sau này có cơ hội nhất định phải đòi lại mặt mũi!

Đương nhiên Lý Phàm không biết suy nghĩ của mấy người này, lúc này anh đang ở nhà họ Phương, nói chuyện với Phương Kỳ.

Nhà họ Phương là một nhà kinh doanh đồ cổ tương đối lớn mạnh ở Giai Khí Đường. Ông cụ Phương Kỳ của nhà họ Phương nghe nói chuyện Lý Phàm vả mặt ông chủ Hà hôm nay xong thì thông qua rất nhiều mối quan hệ mới tìm được Lý Phàm.

"Cậu Lý Phàm à, tôi nhận được tin đăng ký tham gia Đại hội điêu khắc ngọc đã bắt đầu rồi. Tham gia dưới hình thức gia tộc sẽ tiện lợi hơn!"

Ông cụ đặt tách trà xuống, nhìn Lý Phàm đang ngồi đối diện: "Nếu

cậu không phiền thì có thể tham gia cùng đứa con gái Nhược Tuyết của tôi dưới danh nghĩa nhà họ Phương.”

Ông cụ thẳng thắn nói, trong mắt đầy vẻ chân thành.

Mặc dù trong đó đúng là có ý muốn để nhà họ Phương được thơm lây, nhưng sự chân thành đã chiến thắng tất cả. Vì thế Lý Phàm chỉ cân nhắc một lát rồi dứt khoát gật đầu đồng ý.

“Cũng được, vậy phiền ông rồi.”

Dù sao mục đích của anh cũng chỉ là đạt được kết quả trong Đại hội điêu khắc ngọc thôi, còn đi cùng ai thật ra cũng chẳng khác biệt. Hơn nữa trước đây nhà họ Phương bị nhà họ Hà cảnh cáo, Phương Nhược Tuyết đã nói cho anh vài tin tức. Mặc dù Lý Phàm không nói ra những chuyện đó, nhưng trong lòng anh vẫn nhớ.

Thấy anh quyết đoán như vậy, Phương Kỳ cũng nở nụ cười: “Vậy tôi ở nhà chờ tin vui từ cậu nhé.”

Ông cụ vốn tưởng với tính Lý Phàm sẽ phải thuyết phục một lúc, ai ngờ lại có bất ngờ ngoài dự đoán.

“Địa điểm đăng ký là ở nhà thi đấu trung tâm thành phố, chiều nay sẽ bắt đầu, cậu có thể đến xem trước.”

Phương Kỳ nói.

Đương nhiên đăng ký càng sớm càng tốt, vì đăng ký xong có thể quan sát tại hiện trường, tiện quan sát hiểu được đối thủ mạnh của mình.

Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết đều không có ý kiến gì, chỉ im lặng gật đầu ngầm đồng ý.

Vì nghĩ đến chuyện đăng ký nên Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết ăn cơm trưa rất nhanh, sau đó hai người cùng nhau đến địa điểm đăng ký.

Đại hội điêu khắc ngọc quả thực là một sự kiện lớn vài năm mới

diễn ra một lần, từ lúc bước vào nhà thi đấu, hai người đã có chuẩn bị nhưng vẫn bị đám đông trước mặt làm cho sửng sốt.

Chỉ vì nhà thi đấu khổng lồ đã chật kín người, đưa mắt nhìn thoáng qua chỉ thấy toàn đầu là đầu, không nhìn thấy đường.

Nhưng kỳ lạ là không ai di chuyển.

Dựa vào thực lực nhìn cảnh giới chân thực của mình, Lý Phàm bảo vệ Phương Nhược Tuyết khó khăn chậm rãi tiến về phía trước, cuối cùng cũng đến cổng lớn, lúc này mới biết chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì người phụ trách Đại hội điêu khắc ngọc lúc này đang đứng trước cửa trông ngóng.

“Kỳ lạ, đã lâu như vậy sao đoàn người này vẫn không tiến lên một bước nhỉ?”

Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết đã đứng đợi trong đám đông rất lâu, nhưng không thấy đoàn người tiến về phía trước, hai người vẫn đứng yên tại chỗ. Với cái nắng như thiêu như đốt lúc này, Lý Phàm thì không sao nhưng cô chủ nhà giàu như Phương Nhược Tuyết làm sao chịu được?

Sau đó Lý Phàm hơi quay đầu lại, làm như không có chuyện gì hỏi: “Cô Phương không sao chứ?”

Phương Nhược Tuyết chậm rãi thốt ra vài chữ, giọng điệu rất thờ ơ: “Không sao, tôi thì có thể có chuyện gì chứ?”

Lý Phàm chậm rãi gật đầu, sau đó anh đáp: “Không sao thì tốt, tôi đang nghĩ trời nắng thế này sợ cô chủ Phương không chịu nổi.”

Nhưng Phương Nhược Tuyết nghe thấy câu này của Lý Phàm thì khoé miệng chợt giật giật, sau đó quay đầu khinh thường đáp: “Phiền anh nhọc lòng rồi, tuy rằng từ nhỏ tôi đã được nuông chiều, nhưng từ khi ba giao công ty cho tôi tiếp quản thì tôi đã quen với mọi thứ, chút chuyện này thì có là gì chứ?”

“Xem ra là tôi lo lắng quá nhiều rồi.”

“Nhưng tôi cũng rất tò mò câu hỏi vừa nãy của anh, sao thời gian dài như vậy mà vẫn không có động tĩnh gì chứ? Xem ra năm nay chúng ta muốn nổi bật trong Đại hội điêu khắc ngọc cần chịu rất nhiều áp lực đấy.”

Nói xong Phương Nhược Tuyết quay đầu nhìn những người xung quanh, lúc này cô ta đã bị mọi người bao vây chật kín không một kẽ hở, hiện trường lúc này có thể nói là người đông như nêm.

Nhưng Lý Phàm nghe câu này của Phương Nhược Tuyết xong lại hừ lạnh: “Cô Phương, cho dù năm nay có nhiều người tham gia Đại hội điêu khắc ngọc hơn nữa thì có sao? Cao thủ cũng chỉ có vài người thôi, vậy chúng ta không cần phải lo lắng, chúng ta có thực lực thì sợ cái gì?”

“Lý Phàm, chúng tôi đều biết thực lực của anh, đương nhiên nhà họ Phương chúng tôi tin anh, nếu không ba tôi cũng sẽ không để tôi đi cùng anh, đại diện nhà họ Phương chúng tôi tham dự đại hội này.”

“Tôi sẽ chứng minh cho bác Phương thấy để Lý Phàm tôi tham dự Đại hội điêu khắc ngọc là một lựa chọnd dúng đắn. Tôi nhất định sẽ dốc hết sức lực, không để mọi người thất vọng, cô Phương đừng lo lắng.”

Lý Phàm rất tự tin vào bản thân, anh cảm thấy mình có thể nổi bật trong đại hội này, đây là chuyện quá đơn giản. Dù sao anh có năng lực là điều ai cũng biết, ai có thể là đối thủ của anh chứ?

Khi Lý Phàm đang chìm đắm trong việc tự luyến thì đột nhiên bên tai vang lên một âm thanh rất lớn.

“Xin mọi người giữ im lặng.”

Lập tức những người xung quanh vừa nãy còn đang kĩch động lập tức đều yên lặng.

“Thưa mọi người, Đại hội điêu khắc ngọc luôn là sự kiện thường

niên, năm nay khác với những năm trước, số lượng người tham gia đã vượt xa dự tính của chúng tôi. Nhưng xin mọi người yên tâm, chúng tôi đã sắp xếp ổn thoả rồi, chắc chắn có thể hoàn thành việc đăng ký cho mọi người. Ngoài ra, năm nay còn có một vị khách đặc biệt đến với Đại hội điêu khắc ngọc của chúng tôi."

Khi nghe những lời này của người phụ trách trên sân khấu, mọi người bên dưới lập tức bàn tán xôn xao.

"Nhân vật lớn nào? Không biết là thần thánh phương nào mà lại để biết bao nhiêu người chúng ta chờ ở đây? Tôi rất tò mò không biết nhân vật lớn này là ai."

Mọi người đều cầm biểu ngữ trên tay, chờ đợi dưới cái nắng như thiêu như đốt đều hơi tò mò.

Chương 596: Đại hội điêu khắc ngọc

“Đúng rồi, nghe nói nhà họ Phương cũng sẽ tham gia Đại hội điêu khắc ngọc lần này. Anh nói xem, có khi nào người nổi tiếng mà họ đợi là cô chủ nhà họ Phương không?”

Lúc này có một người trong đám đông nghiêng đầu, hỏi người bên bên cạnh anh ta với vẻ mặt tò mò.

Nhưng tình cờ là Phương Nhược Tuyết nghe thấy hết những lời này, khoé miệng cô ta đột nhiên khẽ giật.

“Mà này, rốt cuộc người nổi tiếng mà họ đang đợi là ai thế?”

Lúc này Lý Phàm cũng không kìm được sự tò mò, anh chống cằm bằng một tay, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Ai ai cũng biết người tổ chức lớn nhất Đại hội điêu khắc ngọc hàng năm là nhà họ Phương chúng tôi, tôi nghĩ có lẽ họ đang đợi người của nhà họ Phương chúng tôi. Có điều tôi đang ở trước mặt nhiều người như vậy, tôi phải đi xuyên qua đám đông bằng cách nào đây? Nếu không thì chẳng phải để họ phí công chờ đợi dưới cái nắng gay gắt này sao?”

Phương Nhược Tuyết nói với vẻ mặt tự tin.

Nhưng Lý Phàm lại liếc nhìn Phương Nhược Tuyết, anh không nghĩ những người này đang đợi người nhà họ Phương, nhưng anh không tiện làm mất mặt Phương Nhược Tuyết.

Vào lúc này, lời người bên cạnh nói bất chợt giội cho Phương Nhược Tuyết một gáo nước lạnh.

“Sao có thể là cô chủ nhà họ Phương? Tôi nghe nói hình như có một người nổi tiếng rất đáng gờm sẽ tham gia Đại hội điêu khắc ngọc lần này.”

“Ồ, những gì anh nói đều là thật sao? Vậy thì rốt cuộc là kiểu

người nổi tiếng nào chứ?”

Những người bên cạnh đều bị lời người kia vừa nói khơi dậy hứng thú, họ lập tức lại gần người kia, hỏi với vẻ mặt tò mò.

Người kia hắng giọng, sau đó bắt đầu nói không ngừng với những người khác.

“Tôi có một người bà con làm việc ở đây, nghe anh ấy nói hình như có một bậc thầy về từ nước ngoài cũng sẽ tham gia Đại hội điêu khắc ngọc lần này.”

“Gì cơ, anh đang lừa người đấy à? Nếu anh nói ông ta là bậc thầy về từ nước ngoài, sao ông ta có thể đến tham gia Đại hội điêu khắc ngọc nho nhỏ này chứ? Người bà con của anh có nghe nhầm không?”

Nghe người kia nói vậy, người bên cạnh lập tức bắt đầu chất vấn.

Nhưng người kia lại vội vàng lắc đầu: “Không thể nào, đây là chuyện thật sự một trăm phần trăm, hơn nữa tôi còn nghe nói hình như đây là lần đầu tiên bậc thầy đó về nước H. Tôi cũng không biết, với thân phận của ông ta, tại sao ông ta lại đến tham gia Đại hội điêu khắc ngọc nho nhỏ này nhỉ?”

“Nghe anh nói cũng ra gì đó, không giống như đang nói dối. Quên đi, dù sao lát nữa chúng ta cũng sẽ nhìn thấy những người này đang đợi ai thôi, lúc đó những lời anh nói là thật hay giả tự nhiên sẽ rõ ràng.”

Những người khác lập tức gật đầu đồng ý.

Lý Phàm nghe những người này nói vậy thì lập tức trầm tư suy nghĩ. Anh chậm rãi cúi đầu, không kìm được bắt đầu tò mò về mục đích của bậc thầy đó khi tham gia Đại hội điêu khắc ngọc. Anh hơi nghiêng đầu, lúc này mới phát hiện biểu cảm trên mặt Phương Nhược Tuyết rất sâu xa.

Lý Phàm hắng giọng, sau đó đâm nhẹ vào cánh tay Phương Nhược Tuyết: “Cô Phương, thật ra cũng không có gì đâu. Những người

này không phải đang đợi cô cũng không sao, dù sao mọi người đều biết rõ thực lực của nhà họ Phương."

Hồi lâu sau, Phương Nhược Tuyết không nói lời nào như đang suy tư.

"Sở dĩ họ sẽ rầm rộ đón tiếp bậc thầy kia về nước H như thế, chẳng qua là muốn làm tròn bổn phận của chủ nhà mà thôi, cô Phương không cần phải để bụng lắm đâu."

Sau khi nói xong những lời này, Lý Phàm thầm vui vẻ một lúc, anh tưởng rằng Phương Nhược Tuyết sẽ biết ơn anh sau khi anh nói xong những lời này.

Nhưng anh hoàn toàn không ngờ Phương Nhược Tuyết lại đột nhiên trừng mắt nhìn anh: "Lý Phàm, anh nghĩ nhiều quá rồi.

Những người này có đang đợi người nhà họ Phương chúng tôi hay không, điều này cũng không quan trọng. Điều quan trọng là lần này chúng ta nhất định phải đạt được thành tích tốt trong Đại hội điêu khắc ngọc, tuyệt đối không thể để nhà họ Phương chúng tôi mất mặt."

Lý Phàm chậm rãi gật đầu: "Vâng vâng vâng, cô Phương nói đúng."

Phương Nhược Tuyết như đột nhiên biến thành người khác, cô ta khẽ cau mày: "Lý Phàm, có thể làm cho nhiều người ở đây đón tiếp ông ta, chắc chắn lai lịch của người này không nhỏ. Vậy nên lần này anh nhất định phải cẩn thận. Người này có thể sẽ là đối thủ mạnh nhất của anh trong Đại hội điêu khắc ngọc, dù sao anh cũng không được coi thường kẻ địch."

Nói xong, Phương Nhược Tuyết nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt sâu xa. Suy cho cùng, cô cũng đã quen Lý Phàm được một thời gian. Con người Lý Phàm luôn luôn tự cao tự đại, tuy anh ta tốt bụng, nhưng vì tính anh ta hay bốc đồng nên trước đây đã gây khá nhiều rắc rối.

Nhưng Lý Phàm lại nở nụ cười khinh miệt, sau đó anh khoanh tay trước ngực, trả lời một cách tự tin: "Cô Phương lo xa quá rồi.

Dù là bậc thầy về từ nước ngoài thì thế nào? Ông ta cũng chỉ biết nói nhiều hơn tôi vài câu tiếng nước ngoài mà thôi."

"Lý Phàm, anh không được coi thường địch đâu đấy. Cô Phương nói đúng, lai lịch của người này không nhỏ."

Cố Hoạ Y đột nhiên xuất hiện bên cạnh Phương Nhược Tuyết và Lý Phàm không biết từ lúc nào. Cô lắc đầu, nghiêm túc trả lời.

"Hoạ Y, em tới hồi nào vậy?"

Nghe thấy giọng nói này, Lý Phàm lập tức quay đầu lại, lúc này anh mới phát hiện Cố Hoạ Y đã chen tới bên cạnh mình: "Hoạ Y, hôm nay em không ở công ty sao?"

Cố Hoạ Y mỉm cười với Phương Nhược Tuyết và Lý Phàm: "Hôm nay là ngày đăng ký tham gia Đại hội điêu khắc ngọc, đây là một sự kiện trọng đại ở chỗ chúng ta, đương nhiên em phải đến xem thử."

Phương Nhược Tuyết khẽ gật đầu, sau đó cô ta hơi thắc mắc nhìn nhằm chằm vào Cố Hoạ Y: "Đúng rồi, chị này, qua hàm ý trong lời nói vừa nãy của chị, có vẻ như chị biết lai lịch của người nổi tiếng đó, chị có thể nói cho chúng em biết không?"

"Chuyện này hả, nghe nói người kia là học trò của một nhân vật huyền thoại ở nước H, cũng không biết tại sao mấy chục năm trước lại ra nước ngoài, hình như đây là lần đầu tiên ông ta về nước, vì thế mục đích lần này ông ta về chắc chắn không đơn giản."

Nói xong, Cố Hoạ Y quay sang nhìn Lý Phàm, sau đó vỗ vai anh: "Do đó, Lý Phàm, anh nhất định phải cẩn thận, em nghe nói người này khác với người bình thường. Con người ông ta lòng dạ khó lường, trong giới ngọc thạch có rất nhiều truyền thuyết về ông ta."

Nhưng Lý Phàm lại đột nhiên lắc đầu, anh không đồng ý: "Hoạ Y, em cứ yên tâm, cho dù lai lịch của người này lớn cũng không liên quan gì tới anh. Đừng nói ý em là lần này người này về nước là vì

anh đấy, anh không có sức ảnh hưởng lớn đến thế đâu."

"Được rồi, Lý Phàm, anh đừng có tỏ ra được hời mà còn khoe mẽ ở đây, chị ấy nói vậy cũng vì tốt cho anh. Còn nữa, lần này anh đại diện nhà họ Phương chúng tôi đến tham gia Đại hội điêu khắc ngọc, anh khiêm tốn lại cho tôi, đừng gây rắc rối nữa, nhà họ Phương chúng tôi không muốn tiếp tục thu dọn tàn cục cho anh đâu."

Phương Nhược Tuyết khoanh tay trước ngực, nhìn Lý Phàm với vẻ mặt tức giận.

Chương 597: Tài lẻ

“Cô cả Phương của tôi ơi, tôi cũng đâu có yêu cầu nhà họ Phương các cô giúp tôi thu dọn tàn cuộc. Lúc trước tôi đã nói rõ với các cô rồi, tôi có thể tự giải quyết những chuyện này, là do các cô tự mình đa tình, nhất định phải nhúng tay vào.”

Nghe Lý Phàm trả lời như vậy, Phương Nhược Tuyết lập tức nổi trận lôi đình, cô ta vừa định lớn tiếng chỉ trích Lý Phàm nhưng lại bị Cố Hoạ Y ở bên cạnh ngăn cản.

“Được rồi, được rồi, cô Phương, Lý Phàm, cả hai người đều ít nói lại đi.”

Cố Hoạ Y vội vàng tách hai người ra để ngăn họ cãi nhau.

“Dù thế nào đi nữa thì lần này hai người đều đại diện cho nhà họ Phương đến tham gia Đại hội điêu khắc ngọc. Bây giờ hai người là cùng một phe, hai người nhất định phải đồng tâm hiệp lực, như vậy mới có thể trổ hết tài năng trong Đại hội điêu khắc ngọc, nếu không hai người làm vậy chẳng phải để người khác cười nhạo sao?”

Nghe Cố Hoạ Y nói vậy, hai người họ cũng không nói thêm gì, cả hai đều quay đầu đi, không muốn nhìn đối phương nữa, kẻo mình lại tức giận.

Khi họ đến nơi đăng ký thì thấy rất đông người, nếu phải xếp hàng thì ước chừng chờ tới trời tối vẫn chưa đến lượt mình. Dù sao đây cũng là cách đăng ký ẩn danh, lúc đó chỉ cần lấy được giấy mời từ hội trường là được. Vậy nên Lý Phàm đi thẳng về nhà, Phương Nhược Tuyết không có quyền nói chuyện, cũng chỉ có thể về theo anh và Cố Hoạ Y.

…

Mấy ngày sau, Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết đến hội trường từ rất sớm. Tuy lần này nói là Đại hội điêu khắc ngọc, thực tế vẫn

là đại hội bán đấu giá đồ cổ. Nếu dậy sớm không có lợi thì ai sẽ dậy sớm? Doanh nhân sẽ không đầu tư vào vụ mua bán lỗ vốn.

Do đó, địa điểm tổ chức được đặt ở sân vận động nơi Tiêu Liệt là cổ đông lớn nhất cũng là điều hợp lý.

Là nơi mà Đại hội điêu khắc ngọc và buổi đấu giá diễn ra hàng năm, cuộc thi chưa bắt đầu mà cả sân vận động đã chật cứng người, hội trường là một nhà thi đấu khép kín nằm chính giữa sân vận động. Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết xếp hàng chờ ở lối ra vào một lúc lâu mới vào đại sảnh.

Trong nhà thi đấu cũng gần như không còn chỗ ngồi, đại sảnh còn được treo một tấm màn chiếu cỡ lớn để phát sóng trực tiếp trận đấu.

Nơi chính thức diễn ra cuộc thi là hội trường VIP trên tầng hai của nhà thi đấu, thông thường chỉ có những người có quyền thế mới có thể sử dụng nơi này khi cần tổ chức tiệc, mức độ sang trọng có thể thấy là không bình thường.

Nhìn thấy các khách mời đặc biệt lục tục đi lên tầng hai, Lý Phàm ghen tị nói với Phương Nhược Tuyết.

“Xem phát sóng trực tiếp ở đại sảnh này có ý nghĩa gì? Nằm trong khách sạn xem ti vi phát sóng còn tốt hơn. Nếu đã đến thì phải lên hội trường chính mới được.”

Phương Nhược Tuyết nhếch miệng, vẻ mặt khó xử.

“Tôi cũng muốn lên trên đó trải nghiệm không khí tại hiện trường, nhưng mà… chúng ta không có giấy mời, chuyện này hơi khó khăn…”

Nhìn Phương Nhược Tuyết bó tay hết cách, Lý Phàm thầm nghĩ vẫn phải dựa vào chính mình.

Anh nhìn đồng hồ, còn hơn một tiếng nữa cuộc thi mới bắt đầu.

Lý Phàm lấy ra giấy bút mang theo bên người, viết một danh sách

đưa cho Phương Nhược Tuyết, dặn cô ta nhất định phải mua đủ những thứ trên danh sách trong vòng nửa tiếng đồng hồ, sau đó quay lại sân vận động.

Phương Nhược Tuyết nhìn danh sách, trên đó được viết một số món văn phòng phẩm, cô ta hoàn toàn không biết phải làm sao, nhưng vẫn nghe lời đi ra ngoài mua đồ.

Nửa tiếng sau…

Phương Nhược Tuyết cầm một túi văn phòng phẩm trở lại, sau đó đưa cho Lý Phàm đang đứng hút thuốc ngoài cửa sân vận động, cô ta hỏi.

“Lý Phàm, giờ anh có thể nói cho tôi biết mua những thứ này để làm gì không?”

Lý Phàm mỉm cười lấy ra hai tờ giấy mời từ trước ngực.

Phương Nhược Tuyết vừa nhìn thấy giấy mời trong tay Lý Phàm thì mừng rỡ.

“Ơ, anh lấy đâu ra thế? Lần này chúng ta có thể vào trong rồi, tốt quá!”

Lý Phàm bình tĩnh khoát tay áo, sau đó kéo Phương Nhược Tuyết trở lại xe.

Phương Nhược Tuyết khó hiểu hỏi.

“Sao thế Lý Phàm? Chúng ta không vào sao?”

Lý Phàm ngồi ở ghế sau, vừa lấy mực in, khay pha màu, bút dạ đen và những món văn phòng phẩm khác, vừa nói.

“Tôi đã lấy được giấy mời thì sao có thể không vào? Vấn đề là tên trên giấy mời cần phải đổi lại cho giống thẻ căn cước của chúng ta mới được. Cô không thấy hồi nãy nhân viên bảo vệ ở tầng hai đối chiếu giấy mời với thẻ căn cước sao? Nhưng phông chữ trên giấy mời này được in bằng tia laser, xử lý hơi rắc rối một chút.”

Nhìn thấy dáng vẻ đã có dự tính của Lý Phàm, Phương Nhược Tuyết cũng không hỏi thêm gì nữa.

Còn Lý Phàm thì ở ghế sau vẽ vời như một nghệ sĩ, vừa pha màu, vừa tô màu, vừa viết chữ, Phương Nhược Tuyết chả hiểu gì ngồi nhìn suốt quá trình…

“Được rồi! Xong!”

Lý Phàm vỗ tay cái độp, sau đó đưa một tờ giấy mời cho Phương Nhược Tuyết.

Phương Nhược Tuyết mở ra thì thấy trên cột khách mời có in tên của mình, hơn nữa hoàn toàn không nhìn ra dấu vết xoá sửa nào cả.

Phương Nhược Tuyết không kìm được khen ngợi.

“Wow, Lý Phàm, anh giỏi thật đó!”

“Hơ, chỉ là một việc nhỏ mà thôi!”

Lý Phàm cười đắc ý, dù sao trước đây anh cũng từng học cách vẽ phỏng theo rất nhiều bức tranh về đồ cổ ở Kỳ Bảo Trai, so ra thì sửa phông chữ trong giấy mời dễ dàng hơn nhiều, chỉ cần biết chất liệu giấy và cách in của phông chữ là được.

Thế là hai người mang giấy mời giả đi lên tầng hai của nhà thi đấu, đưa giấy mời và thẻ căn cước cho nhân viên an ninh, sau đó vào cửa một cách vô cùng thuận lợi.

Bước vào hội trường thi đấu, đối mặt với ánh đèn rực rỡ, khung cảnh tráng lệ và những con người có khí chất cao quý, Phương Nhược Tuyết tỏ ra vẻ khá kĩch động khi có thể trở thành một trong số họ.

Sau khi được Lý Phàm dẫn đi tới một cái bàn trống, Phương Nhược Tuyết uống một hớp nước mới từ từ thích nghi với bầu không khí ở đây.

Ngược lại thì Lý Phàm vô cùng thoải mái, anh ngồi vắt chéo chân trên ghế, cầm điện thoại chơi game.

Phương Nhược Tuyết hoàn hồn lại, lúc này mới nghĩ tới gì đó bèn hỏi Lý Phàm.

“Đúng rồi, Lý Phàm, tôi rất tò mò một vấn đề, anh lấy đâu ra hai tờ giấy mời này thế?”

Lý Phàm vừa chơi game, vừa chậm rãi trả lời.

“À, giấy mời hả, là do tôi trộm… A! Lại thua rồi…”

Khi màn hình điện thoại xuất hiện hai từ “game over”, Lý Phàm trợn trắng mắt rồi cất điện thoại.

Sau đó anh quay đầu sang nhìn Phương Nhược Tuyết, tiếp tục nói.

“Giấy mời sao, thật sự là do tôi trộm, ặc… Cũng có thể nói là tôi nhặt. Khi nãy tôi đứng ở cửa sân vận động thì nhìn thấy hai người nước ngoài cầm giấy mời, thế là tôi lấy một xấp tờ rơi từ những người phát tờ rơi bên đường, sau đó giả vờ vô ý va vào hai người nước ngoài đó. Thấy giấy mời trong tay họ rơi ra ngoài, tôi cũng tiện thể hất xấp tờ rơi lên trời, cuối cùng tôi tìm được tờ giấy mời dưới mặt đất nhanh hơn họ, vì thế giấy mời đã thuộc về tôi.”

Sau khi nghe Lý Phàm kể lại xong, Phương Nhược Tuyết lập tức giơ ngón cái lên với anh.

Chương 598: Không thể hiểu nổi

Trong nháy mắt, đèn trong hội trường lần lượt tắt, chỉ còn lại đèn trên sân khấu…

Phòng VIP tầng hai, nhà thi đấu.

Đèn trong hội trường lần lượt tắt, đèn trên sân khấu trở thành tiêu điểm của hội trường.

Ngay sau đó hai người dẫn chương trình gồm một nam một nữ bước lên sân khấu. Sau màn chào hỏi và giới thiệu khách mời, họ bắt đầu giới thiệu nội dung của cuộc thi lần này.

Nội dung của Đại hội điêu khắc ngọc lần này được đổi thành đại hội giám định đồ cổ, dùng cách này để giám định trình độ của các bậc thầy.

Quy tắc rất đơn giản: Cho dù các món đồ cổ xuất hiện trong hoạt động là thật hay giả, chúng đều được bán đấu giá theo giá thị trường của hàng thật, những người mua được hàng thật đương nhiên có thể mang vật đấu giá đi.

Nếu những người mua phải hàng giả cao cấp có thể nhìn ra món đồ đó là giả thì có thể lựa chọn tiêu huỷ ngay tại chỗ, từ đó toàn bộ số tiền đã đấu giá sẽ được quyên góp cho tổ chức từ thiện.

Có thể nói là so khả năng giám định báu vật và làm giả của ai cao hơn!

Sau khi nghe người dẫn chương trình giới thiệu quy tắc thi đấu, Phương Nhược Tuyết quay đầu sang nói với Lý Phàm bên cạnh mình.

“Ha ha, Lý Phàm, cuộc thi này thật thú vị, không ngờ họ lại bán đấu giá hàng thật với hàng giả cùng nhau. Nói thi đấu lại không giống, nói thi khắc ngọc càng không phải, đây là lần đầu tiên tôi gặp đấy. Nhưng làm từ thiện bằng cách này cũng được lắm, vừa

có thể nâng cao khả năng phân biệt thật giả của mọi người, vừa có thể phục vụ xã hội, khá ý nghĩa.”

Lý Phàm nhếch môi cười, thầm nghĩ.

Tuy rằng việc làm giả đã quá quen thuộc ở giới chơi đồ cổ, nhưng theo đó phương pháp làm giả cũng được đổi mới liên tục.

Đồ cổ ngày nay càng khó phân biệt thật giả hơn, với tư cách là người tổ chức cuộc thi khắc ngọc lần này, cũng là người trong nghề lâu năm, đương nhiên Tiêu Liệt hiểu rõ quy luật này. . TruyenHD

Nhưng anh cũng phải khâm phục năng lực của anh ta, có thể vừa phát triển việc kinh doanh đồ cổ vừa làm từ thiện, thu được cả danh và lợi quả thật không đơn giản.

Sau khi nhân viên bố trí sân khấu xong, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Người dẫn chương trình giới thiệu cuộc thi lần này có tổng cộng mười hai món đồ đấu giá, sẽ được chia thành hai vòng.

Trong quá trình thi đấu, khách mời có thể tăng giá bằng cách sử dụng dụng cụ đấu giá được lắp đặt trên mỗi ghế ngồi, thời gian đấu giá của vật đấu giá sẽ đồng thời xuất hiện trên màn chiếu khổng lồ trên sân khấu.

Nếu thời gian dừng lại ở một mức giá vượt quá hai mươi giây, vật đấu giá sẽ thuộc về người đấu giá trước đó.

Đây thật sự là lần đầu tiên Lý Phàm tham gia một cuộc thi hiện đại như vậy. Anh bấm nút trên tay vịn của ghế theo hướng dẫn của nhân viên, phần đầu tay vịn lập tức xuất hiện dụng cụ đấu giá.

Ầy, khá là mới mẻ! Lý Phàm nhìn dụng cụ đấu giá tinh xảo trong tay, trong lòng không khỏi có chút mong chờ cuộc thi lần này.

Vòng thứ nhất có tám vật đấu giá, lần lượt là bốn món đồ ngọc và bốn món đồ sứ.

Mặc dù mỗi món đồ đấu giá được đèn sân khấu tô đậm trở nên sặc sỡ loá mắt, nhưng không món nào có thể thoát được đôi mắt tinh tường của các bậc thầy giám định báu vật và bậc thầy làm đồ giả hàng đầu dưới sân khấu.

Mỗi món đồ đấu giá đều được bán thành công sau hai đến ba lần ra giá, kết quả là vòng đấu giá thứ nhất không kéo dài quá lâu, sau đó chuyển sang thời gian tạm nghỉ và xem múa hát.

Phương Nhược Tuyết không thạo nghề nhưng cũng nhận thấy sự khác thường về vòng đấu giá kết thúc quá sớm, bèn hỏi Lý Phàm.

“Lý Phàm, tôi cảm thấy những món đồ cổ được bán đấu giá vừa rồi cũng không tệ lắm, đặc biệt là mấy bình sứ kia, hoa văn rất tinh xảo, sao tôi thấy những người này không có hứng thú cho lắm, có phải vì giá khởi điểm của những món này quá cao không? Hay cuộc thi này vốn là như thế?”

Lý Phàm mím môi suy nghĩ một lúc mới trả lời.

“Mọi người không hứng thú lắm là vì vật đấu giá không đủ sức hấp dẫn. Cô thấy đấy, hầu hết những người ở đây không giàu thì cũng quý, nếu là bảo bối thật sự thì họ đã tranh giành từ sớm rồi, chỉ có người nghèo như tôi mới cảm thấy giá quá cao thôi…”

Lý Phàm tạm dừng uống một hớp nước rồi nói tiếp.

“Lúc nãy khi mỗi vật đấu giá được đưa lên sân khấu, chẳng phải chi tiết của mỗi món sẽ được phóng to trên màn hình lớn sao?

Tôi quan sát thấy có sáu món có dấu hiệu làm giả ở các chi tiết khác nhau, chỉ có một mặt dây chuyền ngọc hình hồ lô đỏ và một bình sứ xanh khắc hoa mẫu đơn có thể là hàng thật thôi, nhưng điều nằm ngoài dự đoán của tôi là giá của hai món đồ này đều không cao hơn bao nhiêu so với sáu món kia, có thể vì đạo hạnh của tôi còn quá thấp. Có vẻ như cuộc thi lần này là một đầm rồng hang hổ đấy…”

Trong mắt Phương Nhược Tuyết, Lý Phàm có thể được Phương Kỳ

trọng dụng chắc chắn không phải người bình thường.

Do đó khi nghe Lý Phàm nói vậy, Phương Nhược Tuyết tỏ ra vô cùng kinh ngạc, cô ta thầm nghĩ, có thể khiến Lý Phàm cảm thấy tự ti, rốt cuộc hội trường này có bao nhiêu cao thủ của giới chơi đồ cổ chứ? Cô phải nắm bắt cơ hội này để học thêm vài thứ mới được.

Lúc này, một người thanh niên tóc vàng ngồi cùng bàn với Lý Phàm nghe điện thoại, phàn nàn nói.

“Ai da, nếu biết trước như thế thì tôi đã không tới rồi. Cuộc thi này thật sự quá nhàm chán, không có món đồ nào tốt cả, thế mà vẫn có người bỏ tiền ra mua đấy, đúng là không thể hiểu nổi…”

Sau khi nói vài câu, có lẽ ý thức được ánh mắt khác thường của người bên cạnh, thanh niên tóc vàng cầm điện thoại đứng dậy đi ra ngoài.

Lý Phàm thầm nghĩ, anh chàng này dám nói thật đấy, nhưng nhìn cách ăn mặc và giọng điệu của cậu ta thì có lẽ cũng có chút lai lịch.

Sau đó Lý Phàm hỏi người đàn ông trung niên ngồi cạnh mình về lai lịch của thanh niên kia.

Hoá ra anh chàng tóc vàng là cậu chủ của hãng cầm đồ Tụ Đỉnh Thịnh, tên là Thôi Thắng Quân.

Vì mấy năm nay ông chủ của Tụ Đỉnh Thịnh, cũng là ba của Thôi Thắng Quân, Thôi Thịnh Thiên bị bệnh nên công việc kinh doanh của Tụ Đỉnh Thịnh dần được chuyển giao vào tay Thôi Thắng Quân.

Đừng thấy anh chàng này kiêu ngạo khó thuần mà nghĩ bình thường, không ngờ cậu ta cũng rất có thiên phú. Dưới sự chỉ bảo của ba mình cậu ta đã quản lý việc kinh doanh của Tụ Đỉnh Thịnh khá ra trò, vì thế cũng dần dần có danh tiếng nhất định ở giới chơi đồ cổ.

Từ đó thấy được Thôi Thắng Quân chắc chắn phải có chút bản lĩnh trong việc giám định báu vật.

Lý Phàm kết hợp lời nói của Thôi Thắng Quân với sự quan sát riêng của mình về các vật đấu giá, anh suy nghĩ một lúc rồi đưa ra kết luận.

Vòng đấu giá thứ nhất của cuộc thi này hoàn toàn là một cú lừa!

Thay vì nói là đấu giá thì nên nói là ban tổ chức đang thử, mục đích là thăm dò các khách mời có mặt lần này thông qua vật đấu giá và kết quả của vòng thứ nhất, từ đó đánh giá mức độ chuyên nghiệp để sắp xếp các món đồ đấu giá cho vòng hai tốt hơn, để ban tổ chức được nhiều lợi ích hơn.

Không hổ là Tiêu Liệt, bàn tính này thật cao tay!

Nhưng qua phản ứng của vòng thứ nhất, mức độ chuyên nghiệp tổng thể của các khách mời có mặt lần này vẫn rất cao. Để làm ổn định hội trường, vòng thứ hai Tiêu Liệt vẫn chưa đưa ra một số bảo bối hàng thật giá thật.

Nghĩ vậy, Lý Phàm lại có thêm mong đợi vào cuộc thi này.

Nhưng thời gian cho màn trình diễn giữa giờ này quả thật khá dài, cũng không biết có phải Tiêu Liệt đang có ý đồ quái quỷ gì không nên mới cố ý kéo dài thời gian.

Chương 599: Lôi kéo làm quen

Lý Phàm chưa bao giờ có hứng thú với mấy vụ ca múa biểu diễn, thật sự không ngồi nổi, lập tức đứng dậy gọi Phương Nhược Tuyết cùng nhau ra ngoài hít thở không khí, nghĩ chờ đến khí vòng đấu giá thứ hai bắt đầu thì trở về.

Thời gian nghỉ ngơi giữa hai vòng đấu giá quá nhàm chán và lâu dài.

Vì thế Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết quyết định tạm thời rời khỏi hội trường, đến một quán cà phê gần trung tâm thể thao để nghỉ ngơi.

Gọi hai tách cà phê, hai người ngồi xuống trước một cái bàn tròn nhỏ.

Lý Phàm ngồi trên ghế, hai tay duỗi ra, ưỡn thắt lưng.

“A, vẫn là loại hoàn cảnh này tự tại thoải mái biết bao nhiêu.”

Phương Nhược Tuyết nhìn thấy vẻ mặt Lý Phàm khá thoải mái, hỏi: “Anh Lý, chúng ta ngồi ở đây có sao không?” Tôi thấy vừa rồi những người ở trong hội trường nhân thời gian nghỉ giải lao để trao đổi danh thiếp và giao lưu kết bạn, nhưng chúng ta lại chạy ra ngoài, có thể quá lãng phí cơ hội hay không?”

Lý Phàm không nghĩ tới Phương Nhược Tuyết sẽ hỏi câu hỏi như vậy, đột nhiên bị sặc, nhưng vẫn nhanh chóng trả lời: “Khụ khụ… Hôm nay tôi không mang theo danh thiếp trên người, hơn nữa sau này trường hợp như vậy còn có thể có rất nhiều, cơ hội có rất nhiều, hơn nữa không phải hôm nay tôi đã nói với cô, hôm nay tôi đi ra ngoài để thư giãn, không muốn đụng chạm xã giao quá nhiều, chúng tôi cứ nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị lát nữa xem kịch hay ở vòng hai là tốt rồi.”

“Hóa ra là như vậy, nói cũng đúng.”

Phương Nhược Tuyết nghe thấy cũng có đạo lý, cũng không hỏi gì nữa.

Thực ra trong lòng Lý Phàm rất rõ ràng, với danh tiếng và thực lực hiện tại của mình, căn bản không đủ tư cách xưng anh xưng em với những nhân vật lớn trong cuộc đấu giá này, nhưng sẽ có một ngày chính mình sẽ làm được!

Ngồi lặng lẽ trong quán cà phê trong chốc lát, Lý Phàm đang ngẩn người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đột nhiên có một chàng trai trẻ đi tới hỏi một câu.

“Tôi có thể ngồi đây không?”

Lý Phàm phục hồi tinh thần đang muốn nói cái gì, người kia đã ngồi xuống vị trí bên cạnh Lý Phàm, Lý Phàm cũng thấy rõ dáng vẻ của anh ta.

Một mái tóc vàng vô cùng nổi bật, thì ra là chàng trai trẻ Thôi Thắng Quân.

Thôi Thắng Quân ngồi xuống uống một ngụm cà phê, quay đầu nhìn Lý Phàm nói: “Lý Phàm, anh có nhận ra tôi không?”

Từ trong miệng Thôi Thắng Quân nói ra tên mình, Lý Phàm cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nghĩ trong lòng không ngờ thằng nhóc này nhận ra mình.

“Thôi Thắng Quân của Tụ Đỉnh Thịnh đúng không, anh ở Hán Thành cũng coi như có chút danh tiếng, tôi tất nhiên nhận ra, có lẽ hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt phải không, không ngờ anh cũng nhận ra tôi.”

Thôi Thắng Quân cười ha ha.

“Ha ha, vốn không quen biết, nhưng tôi có nghe nói chuyện của anh ở trung thuyệti nghị và triển lãm Hán Thành, cho nên tôi có chút ấn tượng với tên của anh, hơn nữa hôm nay không phải lần đầu tiên tôi gặp anh…”

Anh ta uống hết ly cà phê trước mặt, lập tức đứng lên.

“Tôi chỉ tới chào hỏi anh mà thôi, à đúng rồi, nếu như anh vẫn cần tiền gấp, anh có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào, mặt dây chuyền Nam Hồng của anh có thể có một cái giá tốt, được rồi, tôi đi trước.”

Nói xong anh ta vỗ vỗ bả vai Lý Phàm, không đợi Lý Phàm trả lời, Thôi Thắng Quân lập tức xoay người bỏ đi.

Mặc dù đây là một cuộc đối thoại ngắn ngủi, nhưng Lý Phàm từ trong vài ba câu nói của Thôi Thắng Quân, đã nhận thấy người thanh niên này quả thực không tầm thường.

Lý Phàm rất quý trọng mặt dầy chuyền Nam Hồng, là anh đã sưu tầm được nó từ trong chợ đồ cổ, chưa bao giờ tùy ý phô trương, người biết anh có mặt dây chuyền này rất ít, mà Thôi Thắng Quân không chỉ biết chuyện này, còn có thể nhìn ra mặt dây chuyền đúng là loại tốt nhất do Nam Hồng chế tạo.

Mặc dù thoạt nhìn Thôi Thắng Quân cũng không có ác ý gì, nhưng Lý Phàm cảm thấy mình vẫn phải cẩn thận đề phòng với một người nhạy bén như vậy mới được.

Nhìn thời gian, vòng đấu giá thứ hai cũng sắp bắt đầu.

Mượn kết quả của vòng đầu tiên làm tài liệu tham khảo, Tiêu Liệt chắc là sẽ bán một ít “hàng cứng” ở vòng đấu giá thứ hai để lấy lại mặt mũi.

Khi hai người trở về, các ca sĩ trên sân khấu đã đi đâu mất, thay vào đó là Tiêu Liệt mặc trang phục chính thức, anh ta đang đứng trên sân khấu cầm micro nói gì đó.

Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết trở lại vị trí của mình ngồi xuống, lúc này mới cẩn thận lắng nghe.

“…Chính là như vậy, nên trước khi bắt đầu vòng đấu giá thứ hai, tôi quyết định thêm một phiên đặc biệt để cổ vũ mọi người, nào, bưng bức tranh lên!”

Tiêu Liệt ra lệnh một tiếng, hai nhân viên công tác bê một bức tranh có khung khảm màu vàng lên sân khấu bán đấu giá.

Lý Phàm bình tĩnh nhìn, đó là một bức tranh thủy mặc của nước H, trên bức tranh là hai con tuấn mã một đen một trắng phi như bay.

Sau khi bức tranh cố định ở sân khấu, Tiêu Liệt lập tức giới thiệu nói: "Bức tranh thủy mặc 'song mã phi nước đại' này, được tôi mua về từ nước ngoài cách đây một thời gian, tôi cũng không ngại khi nói với mọi người rằng, tôi mua bức tranh này với giá 600 triệu! Hôm nay tôi cống hiến nó ra, bán ngay tại đây, và không giới hạn giá khởi điểm! Hãy xem như là một lời cổ vũ cho tất cả mọi người!"

Tiêu Liệt vừa nói ra câu này, trong nháy mắt toàn bộ hội trường vỗ tay như sấm dậy, đám người dưới đài nhao nhao châu đầu ghé tai, nghị luận về bức tranh.

Giờ phút này, là màn đấu giá náo nhiệt nhất từ khi bắt đầu đến nay, cũng bắt đầu từ lúc này, cuộc đấu giá chính thức bước vào cao trào.

Tiêu Liệt lại nói tiếp.

"Bởi vì ngẫu hứng sắp đặt, có lẽ tất cả mọi người vẫn chưa hiểu rõ lắm về bức tranh này, vẽ có tốt hay không cũng không phải tôi nói là được, mà là mọi người nói mới tính, cho nên kế tiếp mọi người có đủ thời gian để hiểu và phân tích bức tranh này, những vì khách có hưng thú, hoan nghênh lên sân khấu giám định và thưởng thức."

Tự tin đến như vậy sao? Lý Phàm nghĩ.

Cuộc đấu giá hôm nay, cũng có không ít giám định viên hàng đầu cùng với bậc thầy làm giả, Tiêu Liệt nếu có thể sắp xếp như vậy, đó có phải chứng minh bức tranh này chính là hàng thật có giá trị hay không? Hay là một khảo nghiệm khác mà Tiêu Liệt đưa ra cho tất cả mọi người?

Con cáo già như Tiêu Liệt này, quả thật làm cho người ta khó nắm bắt.

“Ai nha, coi như miễn cưỡng cũng có thể nhìn được!”

Thôi Thắng Quân cùng bàn với Lý Phàm nói một câu, vui vẻ đứng dậy, từng bước đi lên sân khấu.

Nhìn bóng lưng Thôi Thắng Quân, trong lòng Lý Phàm cảm thấy thở dài.

Người trẻ tuổi ngược lại rất có can đảm, chỉ là người đầu tiên ăn con cua này cũng không dễ chịu như vậy, có thể nói những người đầu tiên lên sân khấu chính là đại biểu cho đẳng cấp cao nhất của tất cả những người đấu giá lần này, kết quả nhận định sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến hướng đi tiếp theo của cuộc đấu giá, cũng không biết Thôi Thắng Quân này có hiểu rõ lợi hại trong đó hay không.

Chương 600: Không thể tưởng tượng được

Chỉ chốc lát sau Thôi Thắng Quân đã đi tới sân khấu đấu giá, bắt tay tượng trưng với Tiêu Liệt, rồi đi tới trước mặt bức tranh, nhìn lên.

Điều thú vị là, nhân viên công tác đưa cho anh ta một cái kính lúp, không ngờ Thôi Thắng Quân lại từ chối…

Trên sân khấu đấu giá, Thôi Thắng Quân đang xem xét kỹ lưỡng bức tranh thủy mặc 'Song mã phi nước đại".

Thông thường để xác định tính xác thực của một bức tranh, chúng ta cần phải sử dụng kính lúp để xem xét kỹ lưỡng chất lượng của vải và mực của họa sĩ, để đưa ra phán đoán tốt hơn.

Mà ông chủ của Tụ Đỉnh Thịnh này, trước khi lên sân khấu cũng không nhận kính lúp đã được nhân viên công tác chuẩn bị, mà lên sân khấu dùng mắt thường quan sát.

Chi tiết này cũng làm cho người dưới sân khấu nghị luận sôi nổi, nhiều người đều cảm thấy người thanh niên này cuồng vọng kiêu ngạo, không hiểu cách giả vờ.

Lý Phàm cũng không hiểu cách làm của Thôi Thắng Quân lắm, vẻ mặt nghi hoặc ngồi chờ kết quả.

Một lúc sau, Thôi Thắng Quân dường như đã đi đến kết luận.

Chỉ thấy anh ta lấy máy ra khỏi túi của mình và nhấn bàn phím, màn hình lớn trên sân khấu ngay lập tức xuất hiện số '600.000.000'.

Nhìn thấy Thôi Thắng Quân ra giá, khán giả dưới sân khấu trong nháy mắt nổ tung, 'Oa' một tiếng, thanh âm thảo luận của mọi người càng lúc càng lớn.

Thôi Thắng Quân ngược lại rất bình tĩnh, không nói gì, biểu tình

thong dong từ trên sân khấu đi xuống, trở về chỗ ngồi của mình.

600 triệu? Đó chẳng phải là số tiền Tiêu Liệt đã mua bức tranh này hay sao?

Lý Phàm vốn còn tưởng Thôi Thắng Quân sẽ đưa ra đáp án đặc biệt gì khác, không ngờ anh ta lại làm như vậy, Lý Phàm lúc này càng thêm hoang mang.

Không chỉ Lý Phàm, bao gồm cả rất nhiều khách ở hiện trường cũng khó hiểu được đề nghị này của Thôi Thắng Quân.

“Người trẻ tuổi này rốt cuộc có hiểu bán đấu giá là gì không thế!”

“Sao anh ta có thể đưa ra cái giá như vậy, không phải vừa rồi Tiêu Liệt nói mua bức tranh này với giá 600 triệu hay sao, người này không phải là do Tiêu Liệt ủy thác đấy chứ!”

“Người trẻ tuổi đừng có không hiểu mà giả vờ hiểu…”

Những tiếng nói không đồng ý với giá thầu của Thôi Thắng Quân vẫn chiếm đa số…

Lý Phàm nhìn Thôi Thắng Quân, chỉ thấy anh ta mỉm cười, vẻ mặt thong dong nhìn bức tranh trên sân khấu, dường như đối với phán đoán của mình vô cùng nắm chắc, hoàn toàn không có chút chột dạ nào.

Chỉ có một cách chứng minh giá thầu của anh ta là đúng hay sai, đó là bản thân mình cũng đi lên để xác định bức tranh đó.

Đối mặt với những người dưới sân khấu đang dần trở nên ồn ào, Tiêu Liệt cầm lấy micro khoát tay nói.

“Các vị, xin hãy yên lặng, các vị xin hãy yên lặng. Vô cùng cảm ơn sự ủng hộ của cậu chủ Thôi của Tụ Đỉnh Thịnh, lập tức nâng giá thầu lên 600 triệu, thật sự là rất nể mặt họ Tiêu này, tuy nhiên qua, kế tiếp tôi hy vọng mọi người ở trên sân khấu xem xong sản phẩm tạm thời đừng ra giá, đợi tất cả mọi người xem xong, chúng ta sẽ bắt đầu đấu giá, vì sự trật tự của hội trường, xin mọi người

vui lòng phối hợp!”

Có Thôi Thắng Quân đánh trận đầu tiên, mọi người nhao nhao tranh giành lên sân khấu tìm hiểu bức tranh thủy mặc này đến tận cùng, không bao lâu sau khán giả đã xếp thành một hàng dài.

Lý Phàm bị khơi dậy sự tò mò tự nhiên không cam lòng tụt lại phía sau, cũng từ chỗ ngồi đứng dậy gia nhập đội ngũ.

Lý Phàm đứng trong hàng cũng không nhàn rỗi, mà quan sát vẻ mặt của từng người đã xem bức tranh, anh phát hiện hầu như tất cả những người đã nhìn qua đều có vẻ hài lòng, xem ra bức tranh này thật sự có giá trị.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng đến lượt Lý Phàm lên sân khấu.

Lý Phàm nhận kính lúp từ nhân viên công tác, sải bước đến trước bức tranh thủy mặc.

Không giống như những người khác, Lý Phàm cũng không giơ kính lúp lên quan sát, mà giống như Thôi Thắng Quân, cứ đứng tại chỗ nhìn bức tranh đó.

Lý Phàm tập trung tinh thần nhìn bức tranh trước mắt, ghi nhớ tỉ mỉ dáng vẻ của hai con tuấn mã trong bức tranh, sau đó nhắm mắt lại.

Hai mắt Lý Phàm mở ra, sau đó thở ra một hơi, lập tức xuống sân khấu.

Cảnh tượng này bị Thôi Thắng Quân dưới sân khấu nhìn thấy rõ ràng, mà anh ta còn biết, trong tất cả những người lên sân khấu xem tranh, kể cả mình, Lý Phàm dùng thời gian quan sát ngắn nhất.

Khi Lý Phàm trở về chỗ ngồi, khuôn mặt Phương Nhược Tuyết lộ vẻ sùng bái nói với Lý Phàm.

“Kĩ năng của anh Lý Phàm tốt quá, kính lúp cũng không cần, hơn nữa trong thời gian ngắn đã xem xong, thật sự khiến tôi bội phục!”

Thôi Thắng Quân cũng nói với Lý Phàm một tiếng, giơ ngón tay cái lên với anh, lộ vẻ mặt giống như cười mà không phải là cười.

Một lúc lâu sau, cuối cùng không còn ai lên sân khấu để xem bức tranh.

Tiêu Liệt lại một lần nữa cầm micro đi lên sân khâu, lớn tiếng tuyên bố: "Cuộc đấu giá bắt đầu ngay bây giờ! Những người mua quan tâm đến bức tranh thủy mặc này, nhanh chóng cầm lấy máy trong tay của mình ra giá đi!"

Vừa dứt lời, số trên màn hình lớn lập tức không ngừng làm mới…

750 triệu… 870 triệu… 1tỷ 0trăm 80 triệu… 1tỷ 200 triệu… 1tỷ 350 triệu…

Tốc độ gia tăng của con số rất nhanh khiến Phương Nhược Tuyết dưới sân khấu nhìn thẳng.

Cuối cùng, con số trên màn hình dừng lại ở số "2tỷ 0trăm 40 triệu".

Nhìn thấy cái giá này, Lý Phàm và Thôi Thắng Quân hiểu ý nhìn nhau một cái, mỗi người cười lắc đầu.

Lên sân khấu lấy sản phẩm là một người đàn ông trung niên ngoại quốc với kiểu tóc Địa Trung Hải, trong tay cầm bức tranh thủy mặc chụp ảnh với Tiêu Liệt, tiếp nhận toàn bộ tràng pháo tay nóng bỏng, rồi xuống sân khấu.

Tiêu Liệt đứng trên đài cầm lấy micro, vẻ mặt tươi cười nói.

"Xin chân thành cảm ơn sự ủng hộ của vị khách nước ngoài này! Tiêu Liệt tôi rất vui và hài lòng khi nhìn thấy bức tranh nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của mọi người có mặt ở đây. Tiếp theo, vòng đấu giá thứ hai sắp được tổ chức, sẽ có bốn kiện đồ không thua kém bức tranh thủy mặc kia lên trên sân khấu đấu giá, xin mọi người vui lòng đón xem!"

Nói xong cũng đi xuống sân khấu trở về chỗ ngồi của mình nghỉ ngơi.

Ha ha, trong nháy mắt đã kiếm được mười bốn tỷ, đổi lại là ai cũng sẽ vui vẻ, Lý Phàm nghĩ, để cho tôi kiến thức xem anh còn có bao nhiêu bảo bối đi!

Không giống như vòng đấu giá đầu tiên, tất cả các sản phẩm được đưa lên sân khấu, vòng thứ hai đưa từng sản phẩm lên sân khấu, chỉ khi nào bán xong một sản phẩm thì mới đưa sản phẩm tiếp theo.

Điều này không chỉ phản ánh việc chú trọng đến vòng đấu giá thứ hai mà còn khiến các vòng đấu giá trở nên đầy ẩn số, điều này làm tăng sự ham muốn của những người đấu giá.

Hình thức của hai vòng đấu được sắp xếp khác nhau đã thể hiện đầy đủ chỉ số IQ xuất sắc của một thương nhân thành công như Tiêu Liệt, cũng làm cho Lý Phàm cảm nhận được, muốn thành một người làm giả đỉnh cao, ngoại trừ phải học được tay nghề tinh xảo, còn phải tìm hiểu lên kế hoạch như thế nào, như vậy mới có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Khi người dẫn chương trình thông báo rằng vòng đấu giá thứ hai bắt đầu, sản phẩm đầu tiên được đưa lên sân khấu dưới sự bảo vệ của nhân viên công tác.

Đó là một hộp vuông tuyệt đẹp.

Người dẫn chương trình đi đến bên cạnh gian hàng, giới thiệu: “Món thứ nhất chúng ta muốn bán là một tác phẩm điêu khắc ngựa bằng đồng thời Chiến Quốc.”

Nói xong chậm rãi mở cái hộp vuông kia.

Đặt ở giữa hộp, là một con ngựa bằng đồng mang theo dấu vết của thời gian nhưng vẫn mang dáng vẻ khỏe khoắn và mạnh mẽ.

Chương 601

Khi thấy màn hình phóng to trình diễn con ngựa chiến đó, Lý Phàm không dám tin tưởng ánh mắt của mình cho lắm.

Hình dáng của con ngựa chiến đồng đen trước mắt y chang con ngựa bán ở Kỳ Bảo Trai mấy hôm trước!

Mấy hôm nay luôn chú ý đến mấy chuyện liên quan đến đồ cổ, vì anh muốn đầu tư một nguồn tài sản vào ngành nghề giám định đồ cổ.

Coi như là gây dựng xí nghiệp và sức mạnh của mình.

Nhất là chuyện của ông chủ Hà lần trước khiến ý định của Lý Phàm càng chắc chắn hơn.

Khi con ngựa chiến đồng đen xuất hiện trước mắt mọi người, phiên đấu giá thứ hai chính thức bắt đầu.

Con ngựa chiến này, dù là màu sắc, chất lượng hay là dáng vẻ, đúng là y chang con ngựa bị bán ở Kỳ Bảo Trai mấy hôm trước.

Con ngựa chiến mà Kỳ Bảo Trai đã bán là hàng giả cao cấp từ tay Trương Văn, Lý Phàm biết.

Cái người trên Trương Văn này ấy à, là cao thủ siêu đỉnh trong giới chế tạo đồ cổ giả.

Nhưng trong hội trường của buổi đấu giá hôm nay lại xuất hiện con ngựa chiến đồng đen y đúc, chuyện này cũng thú vị đây.

Chẳng lẽ con ngựa chiến đang được bán đấu giá đó chính là con ngựa mà Trương Văn đã bán sao?

Hay con ngựa trước mắt này mới là con ngựa chiến đồng đen thật sự?

Hay là con ngựa chiến đang đấu giá này cũng là hàng giả?

Lý Phàm suy nghĩ đủ loại khả năng, nhưng không thể có được suy đoán tốt nhất.

Xem ra chỉ đành quan sát chi tiết trên thân ngựa để phát hiện các dấu vết.

Dù sao thì dù là hàng thật hay hàng giả thì cũng phải tuân theo quy luật thép trên thế gian, mọi vật đều là duy nhất, trên đời không thể nào có hai thứ hoàn toàn giống nhau!

Lúc này, hiện trường bắt đầu phóng to trình diễn con ngựa chiến đồng đen.

Nhờ vào màn hình lớn trên sàn đấu giá, từng chi tiết của con ngựa chiến này được trình diễn rất tỉ mỉ.

Điều này giúp cho Lý Phàm có thể quan sát hoa văn điêu khắc trên thân ngựa chiến kĩ càng hơn.

Kiểm tra một phen, Lý Phàm phát hiện lực điêu khắc của con ngựa chiến trước mắt khá yếu, hoa văn vẫn có sự khác biệt nho nhỏ với con bị bán hôm ở Kỳ Bảo Trai ấy.

Sau khi trình diễn xong, màn ảnh ở hiện trường lại trình diễn hình ảnh con ngựa chiến theo từng góc độ khác nhau.

Chỉ thấy trên màn hình, con ngựa chiến đồng đen liên tục xoay trong các góc độ khác nhau, trông giống như bị người cầm trong tay mà lật qua lật lại để kiểm tra vậy.

Thông qua một lượt quan sát, Lý Phàm phát hiện biểu hiện tổng thể của con ngựa chiến này trong không gian ba chiều vẫn rất tốt.

Nếu so sánh với con ngựa của Kỳ Bảo Trai thì biểu hiện của con ngựa đồng đen ở hiện trường ở góc nhìn lên xuất sắc hơn, nhưng hiệu quả khi quan theo hướng nhìn xuống thì kém hơn, vậy nên là mỗi con mỗi vẻ.

Tổng hợp hai vòng so sánh, Lý Phàm dám khẳng định con ngựa này và con ngựa từ chỗ Kỳ Bảo Trai không phải là một con, nhưng để đoán ra thật giả thì Lý Phàm vẫn không có gì chắc chắn.

Lúc này, khâu trình diễn cũng kết thúc, đã đến với thời khắc đấu giá kĩcℏ động lòng người nhất.

Màn hình ở hiện trước đưa ra giá khởi điểm của con ngựa chiến đồng đen – 600.000.000

Hả?

Có sáu trăm triệu thôi?

Cần biết là đồ giả mà Kỳ Bảo Trai đưa ra cũng bán được tận bảy trăm rưỡi triệu rồi.

Nhưng Lý Phàm suy nghĩ lại, đây là đấu giá, tình hình khác rồi, phải lấy giá tiền đấu giá cuối cùng mới chính xác.

Khi Lý Phàm đang suy nghĩ, đã có người ở hiện trường tăng giá, giá cả sau lần tăng giá đầu tiên là bảy trăm năm mươi triệu, hơn nữa con số còn không ngừng tăng lên…

Sau khi con số trêи màn hình nhanh chóng tăng lên, thì dừng lại ở giá tiền một tỷ một trăm bốn mươi triệu.

Một tỷ một trăm bốn mươi triệu, Lý Phàm nghĩ trong lòng, không chênh lệch mấy với giá tiền mà mình nghĩ, cũng coi là giá cả hợp lí.

Khi mà Lý Phàm tưởng rằng đây chính là giá tiền sau cùng thì bên tai vang lên một tiếng “tích”, con số trêи màn hình lập tức trở thành một tỷ rưỡi.

Mọi người ở hiện trường không hẹn mà cùng thán phục.

Lý Phàm nhìn sang theo hướng nơi âm thanh của máy đấu giá vang lên thì nhìn thấy Thôi Thắng Quân đắc ý đầy mặt.

Cuối cùng, Thôi Thắng Quân với lượt đấu giá có giá một tỷ rưỡi không có ai tranh cùng, con ngựa chiến đồng đen này thuộc về anh ta.

Lý Phàm nhìn Thôi Thắng Quân ngồi trên ghế đắc ý đầy mặt, trong đầu nghĩ rốt cuộc hôm nay anh đến đây là vì tìm kiếm bảo vật hay là để quảng cáo cho Tụ Đỉnh Thịnh của anh mà thích nổi tiếng như thế.

Cảm giác được ánh mắt của Lý Phàm, tay trái của Thôi Thắng Quân cầm lên cái hộp đựng con ngựa chiến đồng đen, tay phải giơ ngón cái ra, trợn to mắt và há to miệng nở một nụ cười khoa trương với Lý Phàm.

Hành động này dọa cho Lý Phàm đen mặt, không ngờ thiếu đương gia nhà họ Thôi này còn có mặt ngu thế…

Món đồ đưa ra đấu giá thứ hai là một chiếc đồng hồ quả quýt tự động được làm thủ công hoàn toàn từ Thụy Sĩ, vương quốc của đồng hồ.

Nghe nói chiếc đồng hồ quả quýt này được hãng đồng hồ lâu đời nhất Thụy Sĩ chế tạo riêng cho một vị vương tử của hoàng thất. Vỏ đồng hồ và dây đeo bằng vàng ròng khiến cho tổng thể đồng hồ trong lần nhìn đầu tiên rất là quý giá, hơn nữa trên mặt đồng hồ chia vị trí để nạm mười hai viên kim cương thiên nhiên, đã định trước chiếc đồng hồ quả quýt này có giá cả đắt đỏ.

Cuối cùng chiếc đồng hồ với giá khởi điểm là mười hai tỷ, được một người giàu có nước ngoài mua lại với giá mười sáu tỷ tám trăm triệu.

Sau khi hoàn thành thủ tục mua bán, hiện trường đầy tiếng vỗ tay vang như sấm.

Nhìn Thôi Thắng Quân ở đằng trước hết sức thu hút sự chú ý của người khác nhưng trong lượt này lại rất yên tĩnh, Lý Phàm trêu ghẹo nói với anh ta.

“Cậu Thôi sao vậy, món đồ trong lượt đấu giá này không hợp ý của

anh sao? Yên tĩnh thế, chẳng giống gì với phong cách của anh cả."

Thôi Thắng Quân vừa nghe xong thì trưng ra bộ mặt khó mà tin tưởng.

"Nếu không thì anh nghĩ sao hả? Thời đại nào rồi mà còn mang đồng hồ quả quýt nữa? Có tiền cũng không thể phung phí, biết chưa?"

Nói xong thì giơ chiếc đồng hồ đeo tay bản đặc biệt của Thụy Sĩ với giá mấy tỷ.

Lập tức khiến Lý Phàm không nói nên lời.

Trong đầu nghĩ, lúc này chắc đã gặp phải khắc tinh.

Món đồ lên sàn đấu gia thứ ba là một chuỗi trầm hương đeo tay.

Trầm hương là thứ tốt, vì thế khi chuỗi dây vừa lên sàn triển lãm thì bên dưới đã nói chuyện rất rôm rả.

Ngay cả ánh mắt của Thôi Thắng Quân cũng trở nên khang khác.

Suy nghĩ đầu tiên của Lý Phàm không khác đa số ở đây lắm, cảm thấy đây đúng là bảo bối tốt.

Nhưng khi chuỗi dây trầm hương trình diễn ngay trước mắt, đột nhiên Lý Phàm lại có cảm giác khác thường không nói ra được.

Lý Phàm lại gần tai Phương Nhược Tuyết và nói nhỏ.

"Chiếc vòng tay này nửa giả nửa thật, hơn nữa phương pháp làm giả vô cùng cao siêu. Tôi nghĩ người ở đây chẳng mấy ai nhìn ra, nên là tôi đoán giá khởi điểm của chuỗi vòng này không cao lắm, nhưng giá cả sẽ tăng nhanh chóng…"

Chương 602

Phương Nhược Tuyết nghe xong cái hiểu cái không gật đầu.

Nhìn dáng vẻ mơ hồ của Phương Nhược Tuyết, Lý Phàm cười vỗ vai cô ta nói.

“Lát nữa cô xem kết quả là biết, mỏi mắt mong chờ đi!”

Chẳng mấy chốc đã đến khâu đấu giá của món đồ đấu giá thứ ba.

Màn hình hiện ra giá khởi điểm của chuỗi đeo tay trầm hương – một trăm triệu.

Vừa nhìn thấy giá tiền thấp như thế, người dưới đài lại ngạc nhiên hô lên.

Thôi Thắng Quân thấy giá khởi điểm này thì không khỏi nhíu mày, trong lòng nghĩ người đứng ra tổ chức hào phóng thế này sao?

Tình hình đấu giá giống như dự đoán của Lý Phàm, vì giá khởi điểm rất thấp nên người tăng giá rất nhiều, vì thế giá tiền tăng rất nhanh.

Chẳng bao lâu đã từ giá khởi điểm là một trăm triệu mà tăng lên đến một tỷ không trăm năm mươi triệu.

Một tỷ không trăm năm mươi triệu có đáng không? Cũng xấp xỉ đó, tuy chuỗi dây trầm hương này nửa thật nửa giả, nhưng trong đó có mấy viên là hàng thật.

Với sự phỏng đoán của Lý Phàm, giá trị của mấy viên trầm hương cộng lại thì tầm chín trăm triệu đến một tỷ hai.

Bây giờ giá cả rất vừa khéo, dù sao trong số người đấu giá ở đây không thiếu cao thủ, chắc chắn có đã nhìn ra điều mờ ám như Lý Phàm.

Khi tưởng chuỗi dây đeo trầm hương này sẽ bán ra với giá một tỷ không trăm năm mươi triệu thì đột nhiên có người tăng giá, con số trên màn hình lập thức đổi thành một tỷ một trăm mười bảy triệu.

Người ra cái giá này chính là Thôi Thắng Quân từ đầu đã rất hứng thú với sợi dây đeo tay này.

Lúc này Thôi Thắng Quân nhíu mày, cắn môi, sắc mặt nghiêm túc, có thể thấy được anh ta cũng không chắc chắn với lần ra giá này của mình.

Nhưng mà một tỷ một trăm mười bảy triệu vẫn là giá cả có thể chấp nhận, vẫn nằm trong giới hạn giá trị.

Không ngờ lúc này lại có người ra giá, hơn nữa còn tăng lên tận một tỷ rưỡi.

Quả nhiên trên đời này người giàu nhiều lắm… Lý Phàm nghĩ trong lòng.

Nhìn sang phản ứng của Thôi Thắng Quân, thì thấy anh ta hít thở sâu, bỏ máy đấu giá lên bàn, sắc mặt trở lại đầy tiêu sái ung dung như bình thường.

Cuối cùng, chuỗi dây trầm hương này bán đi với giá một tỷ rưỡi.

Chẳng mấy chốc chỉ còn lại món đồ đấu giá cuối cùng.

Là của báu cuối cùng, Tiêu Liệt lấy lí do cần tiến hành sự chuẩn bị đặc biệt nên tuyên bố tạm thời nghỉ ngơi hai mươi phút để kïcℏ thích người khác.

Nhân lúc này, Lý Phàm gọi Thôi Thắng Quân ra khỏi hội trường.

Hai người đi đến hành lang tầng hai bên ngoài hội trường đấu giá.

Thôi Thắng Quân hỏi trước.

“Sao thế, gọi tôi ra có việc gì không?”

Lý Phàm châm một điếu thuốc, rít một hơi, vừa nhả khói vừa nói.

“Tôi muốn hỏi cái nhìn của thiếu đương gia nhà họ Thôi với mấy món đồ vừa được đấu giá.”

“À, ra là anh muốn nói về vấn đề này, vậy tôi nói chuyện với anh một chút vậy, dù gì cũng rảnh chẳng có việc gì làm.”

Với sự thăm dò của Lý Phàm, Thôi Thắng Quân dường như chẳng cảnh giác gì, mà lại đồng ý một cách rất sảng kɧoáï.

“Ừ, đầu tiên nói về bức tranh thủy mặc đó vậy, tôi cảm giác được anh cũng nhìn ra manh mối trong đó.”

“À bức tranh đó ấy hả, thật ra cũng đẹp mà, bút vẽ và năng lực của họa sĩ chắc chắn đáng giá rồi, nhưng trong cái đẹp lại thiếu đi cảm giác của thời đại… nếu không có thể tăng giá thêm một phen.”

“Đúng thế, với cái giá sau cùng của bức tranh đó thì đúng là hơi cao, nhưng nếu thời gian qua đi thì vẫn có không gian tăng giá nhất định, người mua đó cũng không tính là lỗ vốn.”

Lý Phàm quay đầu, nhìn Thôi Thắng Quân với ánh mắt kì lạ và nói tiếp.

“Nhưng so với bức tranh đó, cái càng khiến tôi hứng thú hơn là, anh làm sao mà chỉ nhìn bằng mắt đã có nhiều tin tức như thế.”

Thì ra anh tò mò cái này, trong đầu Thôi Thắng Quân nghĩ, hỏi ngược lại.

“Vậy nếu nói thế, tôi nhớ lúc cậu lên đài đấu giá cũng không dùng kïcℏ lúp mà?”

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười.

“Đúng rồi, có vấn đề này phải thỉnh giáo thiếu đương gia nhà họ Thôi đây. Con ngựa chiến đồng đen mà ban nãy anh mua lại, anh thấy nó giá trị một tỷ rưỡi sao?”

Thôi Thắng Quân trả lời như đinh đóng cột.

“Đương nhiên là giá trị rồi! Món này là đồ thật!”

“Thế sao, nhưng tôi đã thấy rất nhiều hàng giả của con ngựa chiến đó rồi, sao anh cảm thấy món đó là hàng thật?”

“Haha, thấy anh hiếu học như thế thì tôi nói cho anh vậy. Đúng là con ngựa đồng đen này có rất nhiều hàng giả, nhưng con ngựa ở hiện trường hôm nay rất khác. Tôi hỏi anh trước, anh cảm thấy quan sát không gian ba chiều của con ngựa này từ hướng nào có cảm giác tốt nhất?”

Lý Phàm cẩn thận suy nghĩ lại.

“Với sự quan sát của tôi thì chắc là khi nhìn ở hướng nhìn lên sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Thôi Thắng Quân búng tay, chỉ Lý Phàm và nói.

“Nói đúng lắm! Hiện nay, để thỏa mãn sự mong đợi theo thẩm mỹ của người mua thì đa số người chế tạo đồ giả sẽ nghiêng về hướng chế tạo một hàng giả mà mọi mặt theo không gian ba chiều đều rất xuất sắc. Nhưng vì cách làm đó nên khiến hàng giả và hàng thật lộ ra điểm khác nhau. Tên là ngựa chiến đồng đen, vậy tức là chỉ có tướng sĩ có chiến công mới có. Khi điêu khắc ngựa đồng đen thì sẽ để ý đến góc nhìn lên hơn, vì đó là chính uy nghiêm nổi bật của tướng sĩ không thể xâm phạm. Theo một vài sách cổ ghi lại cũng thấy được các miêu tả tương quan, đây là một điểm khác biệt nhỏ mang tính mấu chốt, nên tôi cảm thấy xứng đáng với cái giá này.”

Thôi Thắng Quân nói xong thì giơ tay ra, giơ cả năm ngón.

Không ngờ thiếu đương gia nhà họ Thôi này còn trẻ mà lại có trình độ này, trong lòng Lý Phàm càng tán thưởng anh ta hơn.

“Ra là thế, thiếu đương gia nhà họ Thôi đúng là kiến thức rộng rãi.”

Thôi Thắng Quân khoát tay, sắc mặt hơi kiêu ngạo.

“Nào có nào có, còn muốn hỏi gì nữa không?”

Lúc này Lý Phàm nghĩ đến sợi dây đeo tay trầm hương đó bèn hỏi.

“Vậy chúng ta tiếp tục nói về sợi dây đeo trầm hương đó đi. Ban nãy tôi thấy thiếu đương gia nhà họ Thôi rất hứng thú với nó mà? Sao đến cuối lại từ bỏ vậy?”

“À… cái này hả…”

Thôi Thắng Quân nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Đúng là tôi có hứng thú với chuỗi vòng đeo tay đó, nhưng khi thấy giá khởi điểm thì tôi thấy không ổn lắm, hơn nữa giá cả chỉ đến hơn chín trăm triệu là dừng, rất kì lạ. Tuy là tôi không nói ra được rốt cuộc chuỗi vòng đó có vấn đề gì, nhưng với tình hình đó, tôi thấy từ bỏ là đúng.”

Nghe Thôi Thắng Quân nói xong, trong đầu Lý Phàm nghĩ, ha ha, lúc này đến phiên tôi lên lớp cho anh rồi.

“Thật ra quyết định của anh chính xác đó, còn tại sao ư, tôi chỉ nói ba chữ là anh biết rồi, “giả mà thật”.”

Thôi Thắng Quân nghe xong thì trợn mắt, bỗng nhiên hiểu ra và vỗ tay.

“Ái chà! Ra là có chuyện thế này nữa! Tôi nói rồi mà, với phân lượng của chuỗi vòng trầm hương đó thì không thể nào chỉ có giá chín trăm triệu hay tỷ hai được. Lý Phàm anh có tài năng đấy, cái này mà cũng nhìn ra được.”

Lý Phàm cười, trong đầu nghĩ, đương nhiên rồi, há có thể khiến anh coi thường tôi.

“Anh cũng giỏi mà, tôi vừa nói ba chữ mà anh đã nghĩ ra nguyên nhân rồi, nhưng người ra giá một tỷ rưỡi cuối cùng thì lỗ lắm

đây.”

“Haha, thế cũng chưa chắc, ai mà biết tên đó có phải tên lừa đảo của bên đứng ra tổ chức hay không chứ?

Chương 603

Nói xong, Thôi Thắng Quân và Lý Phàm hiểu ngầm nhìn nhau cười, đều biết mấy trò của buổi đấu giá này…

“Món đồ đấu giá cuối cùng sắp bắt đầu, mời các quý khách trở lại chỗ ngồi của mình…”

Nghe tiếng loa phát thanh, Thôi Thắng Quân trở lại hội trường trước.

Còn khi Lý Phàm đi tới cửa hội trường thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Cầm điện thoại lên nhìn, là số điện thoại của công ty nhà họ Phương…

Sao lại cứ gọi điện thoại vào lúc này nhỉ?

Lý Phàm không vui nghe máy.

Điện thoại vang lên giọng nói của nhân viên lễ tân.

“Alo, chào anh Lý ạ, Chủ tịch của chúng tôi nói có chuyện gấp cần tìm anh, phiền anh bây giờ đến công ty một chuyến ạ.”

“Bây giờ sao? Có nói cụ thể là chuyện gì không?”

“Xin lỗi, Chủ tịch của chúng tôi không nói rõ ạ, mà chỉ nói có việc gấp và bảo tôi thông báo cho anh, mong anh nếu rảnh thì nhanh chóng tới đây ạ.”

“Thế à… Được, tôi biết rồi.”

Kết thúc cuộc gọi, Lý Phàm vừa đi ra khỏi trung tâm vận động, vừa gọi điện thoại bảo Phương Nhược Tuyết ra lái xe, rời đi khi trong lòng hơi tiếc nuối.

Chẳng bao lâu đã đến công ty nhà họ Phương.

Lý Phàm vào công ty, đi tới phòng làm việc của Phương Kỳ dưới sự hướng dẫn của thư kí.

Vừa mở cửa đi vào thì Phương Kỳ lập tức nói.

“Ấy, Lý Phàm đến rồi ấy à, mau đến đây ngồi.”

Lý Phàm cúi người chào ông ta, rồi ngồi xuống ở chỗ đối diện với Phương Kỳ và hỏi.

“Chủ tịch Phương, ông vội vàng cho người gọi tôi đến như thế, chẳng lẽ chuyện nhờ Chủ tịch Phương hỏi thăm đã có manh mối rồi sao?”

“Ha ha, đúng thế đúng thế, phản ứng của thanh niên đúng là mau.”

Phương Kỳ nở nụ cười xác thực trả lời, Lý Phàm thở phào nhẹ nhõm.

“Ông nói đi, mấy người trong nghề đồ cổ đó có ý kiến gì?”

Phương Kỳ suy nghĩ rồi nói: “Cháu Lý à, tôi phải nói trước, cậu muốn vào ngành đồ cổ thì hơi khó khăn đó. Mấy gia tộc lớn không hoan nghênh cậu cho lắm. Nhất là chuyện của ông chủ Hà lần trước, ầm ĩ đến mức mọi người biết cả rồi, mọi người đều đề phòng cậu.”

Lý Phàm lạnh lùng cười nói: “Chẳng lẽ tôi đầu tư cũng không được?”

Phương Kỳ cười như cáo già, nói: “Theo tin tức mà tôi hỏi thăm được thì bọn họ rất không muốn cậu tham gia vào ngành đồ cổ.”

Nghe thế, Lý Phàm nhíu mày.

Mấy ông già làm đồ cổ này chẳng muốn gặp mình đến thế ư?

Phương Kỳ thấy Lý Phàm yên lặng thì cười rồi nói: “Nhưng cháu

Lý cứ yên tâm, có tôi đây rồi, tôi sẽ cố gắng giúp cháu Lý mở rộng mối quan hệ."

"Vậy đành nhờ Chủ tịch Phương vậy." Lý Phàm cười nói.

Phương Kỳ suy nghĩ rồi lại nói: "Nhưng mà cháu Lý à, điều mà tôi rất không hiểu là danh tiếng của cháu ở Hán Thành cũng không tốt lắm. Nhà họ Cố cũng không kinh doanh đồ cổ, vậy sao cậu Lý lại cố chấp dấn thân vào ngành nghề này vậy? Hay cậu đại diện cho nhà họ Cố?"

Lý Phàm cười nói: "Chủ tịch Phương đoán sai rồi, tôi chỉ đại diện cho chính tôi."

Nghe thế, Phương Kỳ sững sờ.

Ông ta đã nghe nói về thân phận của Lý Phàm, chính là chàng rể vô dụng của nhà họ Cố.

Nhưng mà kiến giải và mắt nhìn của Lý Phàm ở đồ cổ đúng là khiến Phương Kỳ bội phục.

Lớp dưới thế này, tốt nhất là thành bạn.

"Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước."

Lý Phàm đứng lên và nói: "Chủ tịch Phương, chuyện mà tôi muốn tham gia vào ngành đồ cổ, ông đừng nói cho nhà họ Cố biết, cũng đừng nói cho vợ tôi."

Chủ tịch Phương biết, cười nói: "Đương nhiên rồi."

Nhưng khi Lý Phàm xoay người định đi lại nói một câu.

"Lý Phàm, cậu phải nhớ giao ước với tôi đấy."

Lý Phàm cũng không nghĩ quá nhiều, thuận tiện bảo "được" rồi đi.

Vội vàng rời khỏi công ty và lên xe.

Buổi đấu giá hôm nay đã kết thúc, Lý Phàm cũng không có việc gì để làm nên về ngủ.

Mấy hôm nay Cố Họa Y bận chuyện công ty thế nên Lý Phàm tạm thời ở khách sạn, hiểu kĩ càng về ngành nghề đồ cổ.

Nửa đêm, khi đang lướt điện thoại thì đột nhiên trên màn hình hiện lên một tin nhắn.

“Chưa ngủ sao? Nửa cuối của buổi đấu giá hôm nay anh chạy đi đâu vậy?”

Là Thôi Thắng Quân gửi đến.

Há, không ngờ anh cũng là cú đêm, Lý Phàm thấy tin nhắn thì trong đầu nghĩ, đêm dài đằng đẵng, cuối cùng cũng có người trò chuyện với mình.

Mở khung chat, trả lời.

“Chưa ngủ, hôm nay tôi đột nhiên có việc gấp, hết cách rồi.”

Rồi gửi tiếp một tin.

“Xem ra thiếu đương gia nhà họ Thôi bận rộn quá, muộn thế này rồi, chẳng lẽ đang tăng ca ở Tụ Đỉnh Thịnh sao?”

Không ngờ Thôi Thắng Quân lại gửi đến bức ảnh selfie của anh ta với mèo, còn làm mặt quỷ.

Tuy biết Thôi Thắng Quân gửi bức ảnh này là để nói anh ta không tăng ca, nhưng Lý Phàm nhìn ảnh thì đen mặt, trong đầu nghĩ, có gì thì nói thẳng không được sao, còn chụp choẹt làm gì chứ…

Lúc này Thôi Thắng Quân lại gửi đến một bức ảnh, còn gửi kèm một câu.

“Anh đoán đây là gì?”

Lý Phàm nhấp vào ảnh để xem, lập tức khen ngợi.

Cái này nguy nga quá đi!

Đập vào mắt Lý Phàm là một pho tượng Quan Âm cưỡi rồng màu đỏ.

Chỉ thấy một con cự long màu đỏ trông rất sống động bay lên trên mỏm núi màu nâu đen, trên lưng cự long là một vị Quan Âm thần thánh uy nghiêm đứng đó.

Lý Phàm lập tức bị chinh phục bởi khí thế hùng vĩ của pho tượng này, vội vàng bảo Thôi Thắng Quân lại gửi thêm mấy bức ảnh chi tiết.

Vì thế Thôi Thắng Quân lại gửi thêm mấy bức cận cảnh pho tượng Quan Âm và cự long, chụp rất là rõ.

Chương 604

Thông qua một loạt chi tiết trong ảnh, Lý Phàm nhìn ra pho tượng Quan Âm cưỡi rồng được điêu khắc tinh tế từ một khối san hô ruby, hoàn toàn không có dấu vết các tài liệu ghép lại.

Một khối san hô ruby nguyên to như thế, chất lượng cao như thế đúng là trần đời hiếm có, hơn nữa với thủ pháp điêu khắc tinh tế của người điêu khắc đã tạo ra một tác phẩm nghệ thuật hùng vĩ thế này.

Lý Phàm đã bị pho tượng Quan Âm cưỡi rồng hấp dẫn đến mức không thể kiềm chế, y như quên mất sự tồn tại của Thôi Thắng Quân.

Đến khi mấy phút sau Thôi Thắng Quân gọi điện thoại mới phản ứng lại.

Vừa nghe máy đã nghe thấy lời nói đắc ý dào dạt của Thôi Thắng Quân.

“Ha ha, Lý Phàm, sao nào, có phải bị bảo vật của tôi dọa cho sợ rồi sao?”

“Anh nói đúng, đúng là hơi dọa tôi thật, đây đúng là tác phẩm nghệ thuật hiếm có, anh lấy đâu ra thế?”

“Ở buổi đấu giá hôm nay đấy, pho tượng này chính là món đồ đấu giá sau cùng, thế nên tôi mới hỏi tại sao cuối buổi hôm nay không thấy anh, anh đi đúng là không đúng lúc!”

Gì cơ? Đây là món đồ đấu giá cuối cùng của hôm nay ư? Trong đầu Lý Phàm nghĩ, thật không ngờ trong tay Tiêu Liệt lại có món đồ cao cấp như thế, hơn nữa còn chịu lấy ra để bán đấu giá.

“Ôi, đúng là hơi tiếc, nhưng thấy ảnh mà anh vừa gửi, xem ra bây giờ pho tượng đó đã thuộc về anh sao?”

“Đó là điều đương nhiên. Lúc của báu này vừa xuất hiện tôi vừa nhìn là ưng ý, nhưng mua được nó đúng là không dễ, tiêu tốn của tôi không ít tiền.”

“Ồ? Hết bao nhiêu?”

Ngay cả người giàu như Thôi Thắng Quân mà cũng phải cảm thán, Lý Phàm càng hiếu kì giá cả sau cùng của pho tượng này hơn.

“Nói ra sợ dọa chết anh đấy. Giá khởi điểm của pho tượng này là sáu mươi tỷ, cuối cùng tôi phải dùng hơn một trăm tám mươi tỷ mới rước về được đấy!”

Giọng điệu của Thôi Thắng Quân trong câu nói này khiến Lý Phàm cười gượng, đùa giỡn nói.

“Ha ha, sao lại thấy thiếu đương gia nhà họ Thôi đau tim quá nhỉ. Nể mặt là bạn bè, anh mua với giá bao nhiêu thì tôi mua lại giúp anh với giá bấy nhiêu!”

“Ha ha… Anh nghĩ đẹp lắm. Nói cho anh biết, pho tượng này không trên ba trăm tỷ thì tôi không bán đâu…”

Lý Phàm và Thôi Thắng Quân cứ trò chuyện như thế, giữa hai người có cảm giác chỉ tiếc gặp mặt quá muộn…

Lý Phàm và Thôi Thắng Quân nói chuyện về pho tượng Quan Âm cười rồng đó hồi lâu.

Bất tri bất giác, trời đã sáng rồi.

Thôi Thắng Quân mời Lý Phàm rảnh rỗi thì đến nhà anh ta thưởng thức đồ cổ rồi cúp điện thoại.

Lý Phàm duỗi người, cảm thán một đêm đằng đẵng cuối cùng đã qua đi.

Sau khi rửa mặt đơn giản xong, cầm ba lô lên và đến nhà ăn của khách sạn để ăn sáng.

Vẫn là bánh mì nướng và sữa bò như bình thường, Lý Phàm vừa ăn vừa lên kế hoạch cho hành động hôm nay.

Nghĩ một lúc, đột nhiên lại nghĩ đến pho tượng Quan Âm cưỡi rồng uy nghiêm hùng vĩ đó.

Nếu rảnh rỗi không có việc gì thì sao không đi tận mắt ngắm mắt bảo vật này chứ?

Lý Phàm liên lạc với Thôi Thắng Quân, biết bây giờ anh ta đang ở Tụ Đỉnh Thịnh, thế nên bảo Phương Nhược Tuyết lái xe, hai người cùng đến tiệm cầm đồ.

Khi đến tiệm cầm đồ Tụ Đỉnh Thịnh, dưới sự hướng dẫn của nhân viên làm việc, Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết cùng đến khu nghỉ ngơi ở phía sau.

Vừa đi vào đã thấy Thôi Thắng Quân dựa vào sofa mà ngủ.

Há… tên này không cần làm việc sao, bây giờ thừa kế gia sản mà vẫn thoải mái thế?

Lý Phàm nghĩ rồi đi tới, đánh thức Thôi Thắng Quân.

Thôi Thắng Quân mơ màng nhận ra Lý Phàm, lười biếng nói.

“Anh tới rồi…”

“Tôi nói chứ anh là thiếu đương gia nhà họ Thôi mà sung sướng nhỉ, giờ làm việc mà vô đây ngủ?”

Thôi Thắng Quân ngáp dài, chậm rãi nói.

“Chẳng phải vì anh hay sao… Tối qua bắt tôi nói chuyện cả đêm, nên tôi mới thế chứ.”

Sau khi hai người nói vớ vẩn mấy câu thì Lý Phàm nhắc tới pho tượng Quan Âm cưỡi rồng.

Thôi Thắng Quân cũng rất thoải mái, nói pho tượng đó đang được

trưng bày trong nhà, còn mời Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết đến nhà anh ta ăn cơm.

Sau khi nhanh chóng xử lí hết công việc của Tụ Đỉnh Thịnh, Thôi Thắng Quân bèn dẫn hai người Lý Phàm đến nhà mình.

Thôi Thắng Quân vừa vào cửa thì có một người làm đến đón.

Lý Phàm nhận ra người này, là người làm của Lý Phàm, nhưng mà trông sắc mặt hơi tái nhợt.

Thôi Thắng Quân vừa thấy người đàn ông trung niên đó bèn nói.

“Lão Quách à, tôi đã nói rồi mà, sức khỏe ông không tốt thì mấy hôm nay cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Ông còn ra đây bận bịu vớ vẩn gì vậy, khi ông khỏe rồi thì mau đến Tụ Đỉnh Thịnh hỗ trợ đấy. Mấy hôm nay tôi vội quá chừng.”

Lão Quách ho khan hai tiếng, chậm rãi nói.

“Tôi chỉ ra đây hỗ trợ xử lí việc nhà thôi, xin lỗi đã gây phiền toái cho cậu.”

“Ui chao, ông đúng là… Được rồi, vừa hay tối nay hai người bạn của tôi đến, ông giúp tôi chuẩn bị cơm tối, sau khi làm xong thì đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Lão Quách nói dạ rồi đi ra ngoài, Thôi Thắng Quân thì dẫn Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết tới phòng khách nhà anh ta mà ngồi xuống.

Pho tượng Quan Âm cưỡi rồng màu đỏ đó được trưng bày trên chiếc bàn uống trà lớn bằng đá cẩm thạch trước mặt ba người họ.

Phút giây nhìn thấy hiện vật, ánh mắt của Lý Phàm đã bị hấp dẫn mãnh liệt.

Thủ pháp điêu khắc cực kì tự nhiên, ánh sáng trong suốt lóng lành, đúng là đẹp gấp trăm lần trong ảnh.

Ngay cả người ngoài nghề như Phương Nhược Tuyết mà cũng phải rung động.

“Trước giờ tôi chưa từng thấy pho tượng ruby nào lớn như thế và có thủ pháp điêu khắc tinh tế như thế, đúng là rung động lòng người!”

Nghe thấy lời khen ngợi của Phương Nhược Tuyết, lại thấy Lý Phàm chăm chăm nhìn pho tượng, Thôi Thắng Quân đắc ý nói.

“Chao ôi, sau khi rước pho tượng đó về tôi còn chưa tìm được chỗ thích hợp để trưng bày nên cứ để ở đây. Nhưng cũng được đấy, ít nhất có thể giúp tôi tăng thể diện trước mặt khách khứa, ha ha…”

Việc Thôi Thắng Quân vui vẻ khoe khoang thì Lý Phàm đã quen rồi, không để ý anh ta mà chỉ lẳng lặng quan sát pho tượng trước mắt…

Dưới sự mời mọc của Thôi Thắng Quân, Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết đi tới nhà anh ta.

Ba người đang ngồi trong phòng khách và thưởng thức pho tượng Quan Âm cưỡi rồng đó.

Lý Phàm lặng lẽ quan sát một lúc rồi nói.

“Pho tượng này trông không giống bảo vật trong nước, tôi cảm thấy chắc nó đến từ nước J.”

Thôi Thắng Quân vừa nghe thì búng ngón tay.

Chương 605

“Bingo! Trả lời đúng rồi! Ui ui, sao anh nhìn ra được vậy? Anh đừng nói với tôi là anh đoán mò đấy.”

Lý Phàm mỉm cười, chỉ vào tượng Quan Âm cưỡi rồng.

“Nhìn hình dáng của Quan Âm là biết. Trước đây tôi đã tiếp xúc một vài pho tượng của nước ngoài, trong đó tượng Quan Âm của nước J có phong cách rất giống với pho tượng này của anh, đương nhiên là đoán được.”

Thật ra Lý Phàm biết được mấy cái này là nhờ Trương Văn.

Vì mấy năm gần đây sự yêu thích và theo đuổi các cổ vật từ nước ngoài của người trong nước càng nhiệt liệt hơn, Trương Văn nhìn trúng xu hướng này nên liên tục nghiên cứu đặc điểm của đồ cổ nước ngoài, sau đó vận dụng tay nghề chế hàng giả thành thạo của ông ta để chế ra các hàng giả có phong cách tượng tự, gồm có tượng, đồ sứ, các loại vũ khí. Thêm nữa, lợi dụng lỗ hỗng người dân trong nước không hiểu biết nhiều về dụng cụ đồ cổ của nước ngoài nên đã thành công kiếm được một khoản. Lý Phàm cũng thông qua sự tiếp xúc trong thời gian này mới có hiểu biết về đồ cổ của nước ngoài.

Vừa hay hôm nay thấy pho tượng Quan Âm cưỡi rồng này, rồi liên tượng đến hình dáng các pho tượng nước ngoài mà Trương Văn làm giả, Lý Phàm đương nhiên đoán được nguồn gốc của pho tượng này.

Thôi Thắng Quân cảm thấy căn cứ phán đoán của Lý Phàm rất đúng trọng tâm, nhưng vẫn không hoàn toàn khớp với câu trả lời mà trong lòng anh ta muốn biết, bèn hỏi.

“Không sai, điểm này của tượng Quan Âm thì anh nói đúng, nhưng trừ điểm này ra thì còn gì khác không?”

Vừa nói xong thì Lý Phàm bèn lại gần pho tượng nhìn, và lấy tay

cảm nhận chất lượng của pho tượng.

Sau một phen kiểm tra cẩn thận, Lý Phàm ngồi lại sofa, nói.

“Ừ… Nhìn từ góc độ chất liệu thì chắc hẳn pho tượng Quan Âm cưỡi rồng này được chế tạo từ san hô ruby, hơn nữa còn là một khối san hô ruby nguyên vẹn size lớn, chắc chỉ xuất hiện ở nơi sản xuất nhiều loại san hô này như vùng biển nước J thôi. Còn nữa, các anh nhìn thủ pháp điêu khắc đi, rất phù hợp với phong cách của người điêu khắc nước J. Khi điêu khắc giữ nguyên các chi tiết cần thiết, vả lại không hề trang hoàng gì nhiều, thể hiện một cảm giác nội liễm, đơn giản mà mạnh mẽ, đây cũng là điểm giống nhau của các pho tượng từ nước J. Sao nào, thiếu đương gia nhà họ Thôi, tôi nói đúng không?”

Thôi Thắng Quân nghe xong lời phân tích của Lý Phàm thì vỗ tay khen ngợi.

“Xuất sắc! Thật không ngờ anh cũng có hiểu biết về đồ cổ nước ngoài, được đó!”

Lý Phàm khoát tay, nhìn pho tượng trước mắt và nói.

“Nhưng điều tôi không ngờ đó là món bảo vật quý giá thế này lại xuất hiện trong buổi đấu giá do Tiêu Liệt tổ chức, anh ta dám chịu thật đấy.”

“Không không không, đây không phải là vấn đề chịu hay không, mà là anh ta cần phải làm thế.”

Lời nói này của Thôi Thắng Quân có hàm ý đấy, Tiêu Liệt là nhà buôn đồ cổ lớn nhất ở thành phố Thiên Nguyên, trong tay vô số bảo vật. Với mức độ của buổi đấu giá hôm đó thì chẳng cần dùng món đồ có đẳng cấp như pho tượng Quan Âm cưỡi rồng này, chẳng lẽ có người cầm dao kề cổ uy hïếp anh ta sao?

Lý Phàm nói với Thôi Thắng Quân sự nghi ngờ của mình.

Vì thế Thôi Thắng Quân giải thích.

“Đúng là với cấp bậc của buổi đấu giá này thì không ai lường trước sẽ có món đồ cao cấp như thế. Mà mọi người ai cũng biết Tiêu Liệt làm người keo kiệt, sao anh ta không giữ pho tượng Quan Âm cưỡi rồng này lại để bảo tồn mà lại lấy ra bán chứ. Tôi cho anh xem một bức hình là anh biết thôi.”

Nói rồi Thôi Thắng Quân lấy điện thoại mình ra, mở một tấm hình, và đưa điện thoại cho Lý Phàm.

Lý Phàm cầm lấy điện thoại rồi bỗng nhiên trợn to mắt.

Trên màn hình điện thoại là một bức ảnh do hai bức ảnh một trái một phải ghép lại mà thành.

Bức ảnh bên trái chính là bức ảnh mà tối qua Thôi Thắng Quân gửi cho Lý Phàm xem, chụp pho tượng Quan Âm cưỡi rồng trước mắt.

Còn điều thật sự khiếm Lý Phàm ngạc nhiên là bức ảnh bên phải.

Bên phải cũng là một pho tượng Quan Âm cưỡi rồng, nói chính xác là pho tượng Quan Âm cưỡi song long!

Hai con cự long đan xen nhau bay lên, ngay chỗ đan xen ấy chính là một pho tượng Quan Âm.

Cả pho tượng, dù là cảm quan hay chất lượng đều càng rung động hơn pho tượng của Thôi Thắng Quân!

Nhìn hai pho tượng trong hình, Lý Phàm cũng không biết nói gì cho phải, chỉ đành hỏi.

“Chuyện này… chuyện này là sao?”

Thôi Thắng Quân giơ tay vuốt ve con cự long trên pho tượng và nói.

“Chắc anh cũng nhìn ra rồi đó, pho tượng Quan Âm cưỡi song long bên phải còn xuất sắc hơn pho tượng của tôi, phải nói là cực phẩm trong cực phẩm…”

“Ừ… đúng thế thật, vừa so sánh là thấy điểm khác biệt ngay. Anh cho tôi xem bức ảnh này là để cho tôi biết… pho tượng Quan Âm cưỡi song long trong hình cũng thuộc về Tiêu Liệt sao?”

Thôi Thắng Quân cười ha ha.

“Ha ha, không sai, anh lại nói đúng nữa rồi. Cái người tên Tiêu Liệt này, đúng là có nhiều cách!”

Nói rồi thì lấy điện thoại trong tay Lý Phàm lại, mở ra một bức ảnh mà hai người đàn ông chụp chung, đưa cho Lý Phàm nhìn và nói.”

“Ông cụ ngồi trong hình tên là Cung Kỳ Long Tỉnh, là một thợ điêu khắc thủ công truyền thống rất nổi tiếng người nước J. Pho tượng Quan Âm cưỡi song long mà anh vừa thấy chính là tác phẩm của ông ấy. Còn người đàn ông đứng sau lưng ông ấy chính là người thừa kế tay nghề của ông ấy, cũng chính là con trai của ông ấy, tên Cung Kỳ Tú Bình.”

“Vậy tức là, pho tượng của anh chính là tác phẩm của con trai ông ấy?”

Thôi Thắng Quân gật đầu.

Trong đầu Lý Phàm nghĩ, chẳng trách thủ pháp và phong cách của hai pho tượng lại tương tự như thế, suýt tưởng pho tượng mà Thôi Thắng Quân mua lại là hàng giả.

Thôi Thắng Quân bỏ điện thoại xuống, chỉ vào pho tượng Quan Âm cưỡi rồng trên bàn và nói tiếp.

“Tuy Cung Kỳ Tú Bình thừa kế tay nghề điêu khắc của ba mình nhưng vẫn không thể đạt đến trình độ như ba ông ta, anh vừa so sánh hai pho tượng trong hình là nhìn ra được. Khi so Cung Kỳ Tú Bình với ba ông ta, nếu nói là một thợ điêu khắc thì chẳng bằng nói là một thương nhân sẽ chính xác hơn. Căn cứ vào tin tức mà tôi có được thì Tiêu Liệt lấy hai pho tượng này từ tay Cung Kỳ Tú Bình, và bây giờ hai người này đã trở thành bạn bè hợp tác. Ví dụ như trong buổi đấu giá lần này, tôi thấy Cung Kỳ Tú Bình ngồi bên

cạnh Tiêu Liệt. Nếu tôi đoán không nhầm thì pho tượng này chính là chìa khòa để Tiêu Liệt bắt đầu buôn bán đồ cổ nước ngoài ở thị trường trong nước."

Những lời này của Thôi Thắng Quân khiến Lý Phàm phải xem kĩ lại anh ta lần nữa.

Cậu thiếu đương gia nhà họ Thôi này, đúng là trẻ đó, thật ra vẫn có ít nhiều đầu óc kinh doanh, suy nghĩ cũng rất nhạy bén.

"Quả thật, theo lời giải thích của anh thì chẳng khó giải thích tại sao Tiêu Liệt lại hào phóng thế mà lấy pho tượng Quan Âm cưỡi rồng ra bán đấu giá. Nếu nói thế, vậy thị trường đồ cổ trong nước sau này sẽ có một lượng lớn dụng cụ đồ cổ nước ngoài tràn vào…"

Sau khi trải qua một phen phân tích, Lý Phàm và Thôi Thắng Quân cho ra kết luận như nhau.

Hợp tác của Tiêu Liệt và Cung Kỳ Tú Bình, lấy pho tượng Quan Âm cưỡi rồng làm mồi nhử, mục đích là để mở lại thị trường đồ cổ nước ngoài ở trong nước, để đưa vào càng nhiều dụng cụ cổ vật nước ngoài hơn, tiến một bước để có nhiều lợi ích hơn.

Xem ra, giới chơi đồ cổ sắp nổi lên một đợt sóng gió mới rồi.

Chương 606: Bị ám sát

Lý Phàm lúc này rất tò mò hỏi.

“Anh Thôi, sao đột nhiên muốn nói chuyện này với tôi, chẳng lẽ anh muốn tôi đến Tụ Đỉnh Thịnh làm vì anh?”

Thôi Thắng Quân cười ha ha, dựa vào ghế nói.

“Ha ha, anh nghĩ nhiều rồi, đây cũng không phải bí mật thương mại, chẳng mấy nữa họ sẽ công bố quan hệ hợp tác. Tôi tới không phải để nói chuyện với anh mà muốn bàn bạc với anh. Thế nào, anh có muốn tham gia Tụ Đỉnh Thịnh không? Nếu được tôi sẽ cho anh chút mặt mũi, sắp xếp cho anh. “

Lý Phàm vừa xua tay vừa lắc đầu.

“Không không không, tôi không có ý này, không cần anh phí tâm...”

Ngồi trò chuyện một hồi, cả ba cùng nhau ăn tối dưới lời mời của lão Quách.

Lý Phàm muốn từ chối nhưng bên ngoài vẫn mưa nên anh ở lại uống rượu nói chuyện với Thôi Thắng Quân.

Uống được vài ly, Thôi Thắng Quân và Lý Phàm càng nói càng hăng.

Uống được ba hiệp, Lý Phàm và Thôi Thắng Quân đều đã say cả.

Thôi Thắng Quân đi cùng lão Quách về phòng mình nghỉ ngơi, còn Phương Nhược Tuyết thì đỡ Lý Phàm vào trong phòng của khách, vừa đặt xuống giường Lý Phàm đã ngủ ngay, ngay sau đó Phương Nhược Tuyết cũng trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Đêm khuya...

Trong phòng cho khách, Lý Phàm lớn tiếng ngáy khò khò, ngủ say

sưa.

Cửa phòng lúc này lại từ từ hé mở, một bóng người lặng lẽ chìm vào màu đen trong phòng.

Trong tay còn cầm con dao tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo!

Lý Phàm say bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang từng bước tới gần mình.

Không bao lâu, bóng người kia đã tới mép giường Lý Phàm, giơ con dao trong tay lên cao.

Vừa lúc đó, một tiếng "Dừng tay" vang lên, đèn trong phòng chợt sáng lên.

Người bật đèn chính là Phương Nhược Tuyết.

Trước mắt cô là một người đàn ông trung niên đưa lưng về mình, đang giơ cao con dao định đâm Lý Phàm.

Mặc dù đã bại lộ ở dưới ánh đèn, người đàn ông không hề để ý tới Phương Nhược Tuyết, con dao trong tay đã giơ lên cao nhất, trong nháy mắt đâm xuống ngực Lý Phàm.

Phương Nhược Tuyết lanh tay lẹ mắt, tiện tay ném cái gạt tàn trên bàn, trúng tay người đàn ông, làm ông ta phải ném con dao đi.

Không may chiếc gạt tàn rơi trúng trán Lý Phàm, cùng với tiếng kêu đau đã khiến Lý Phàm đập mơ mơ màng màng mở mắt.

Phương Nhược Tuyết bước ngay một bước dài về phía trước, trong nháy mắt đã đứng sau lưng người đàn ông, nhanh chóng giữ tay ông ta, cố gắng chế ngự ông ta xuống đất.

Không ngờ người đàn ông này vô cùng khỏe, rõ ràng đã bị Phương Nhược Tuyết giữ cổ tay, lại thuận thế kéo Phương Nhược Tuyết từ sau kéo đến bên cạnh mình, sau đó ném cô ta ra đi, khiến Phương Nhược Tuyết không đề phòng bị ngã lộn nằm xuống đất.

Phương Nhược Tuyết cũng nhanh chóng đứng lên, lúc này thấy rõ người đàn ông lại là lão Quách!

Lão Quách cũng không để ý tới Phương Nhược Tuyết, mà lại đưa mắt về phía Lý Phàm, hai tay dùng lực, bóp cổ Lý Phàm!

Lý Phàm lúc này cuối cùng cũng tỉnh hẳn, vừa sợ hãi vừa kinh ngạc nhìn lão Quách đang muốn bóp chết mình, nhưng vì cơn say chưa dứt, không thể làm gì để thoát.

Lúc này Phương Nhược Tuyết vội vàng chạy tới, đi vòng qua sau lưng lão Quách một tay ôm eo, một tay siết cổ ông ta, dùng sức muốn kéo lão Quách ra.

Ai ngờ lão Quách như nổi điên, bị Phương Nhược Tuyết siết đến mức mắt đỏ bừng cũng không buông tay trên cổ Lý Phàm.

Lý Phàm cũng đã bị bóp đến đỏ mặt, đúng lúc sắp thôi chống cự, ánh mắt đột nhiên liếc tới chuỗi ngọc thạch lão Quách đeo trên tay.

Ở dưới ánh đèn phòng, cái vòng tỏa ra ánh sáng đỏ tươi dị thường.

Lý Phàm trong đầu chợt ý thức được gì đó, vì vậy dùng hết sức lực của mình, kéo đứt chiếc vòng trên tay lão Quách.

Từng viên ngọc trên chuỗi rơi xuống đấy, lão Quách tựa như mất hết sức lực trong tích tắc, buông lỏng hai tay bóp cổ Lý Phàm, ngã ra nghía sau cùng Phương Nhược Tuyết.

“A a a... Đau chết tôi mất...”

Phương Nhược Tuyết che cổ, chậm rãi đứng lên, đảo mắt liếc nhìn lão Quách vừa ngã xuống đất.

“Không ngờ... Lão Quách này dáng vẻ ốm yếu mà lại khỏe như vậy...”

Lý Phàm lúc này chầm chậm hít thở, khó khăn ngồi dậy.

“Khụ khụ khụ... May là kéo trúng, nếu không thì đã chết rồi... Khụ khụ khụ...”

Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết xác nhận đối phương không sao, sau đó đỡ lão Quách đã ngất lên giường nằm.

Phương Nhược Tuyết kể lại chuyện vừa rồi Lý Phàm.

Lý Phàm ban đầu cũng cảm thấy hơi khó tin, nhưng nghĩ tới việc mình giật đứt chiếc vòng tay, anh lập tức hiểu ra.

“À đúng rồi, Nhược Tuyết, cám ơn cô đã cứu tôi, nếu không nhờ anh, bây giờ tôi đã đi gặp Thượng Đế rồi.”

Lý Phàm lúc này mới nhớ ra việc nói cảm với Phương Nhược Tuyết, lần này đúng là cô xuất hiện đúng lúc.

“Không cần khách khí, cậu Lý, bảo vệ cậu là trọng trách của tôi.”

Phương Nhược Tuyết vẫn giữ dáng vẻ tận tụy.

“Nhưng Phương Nhược Tuyết, tại sao đúng lúc lão Quách định giết tôi cô lại xuất hiện? Cô biết gì từ trước sao?”

Phương Nhược Tuyết kịp thời xuất hiện lúc lão Quách nổi điên để cứu Lý Phàm, bây giờ là ân nhân cứu mạng của anh.

Lý Phàm vô cùng cảm kĩcℏ lần này, nhưng trong lòng vẫn còn nghi ngờ, Phương Nhược Tuyết xuất hiện đúng lúc để cứu mình, trùng hợp sao?

Phương Nhược Tuyết có vẻ không ngạc nhiên với câu hỏi của Lý Phàm, nghiêm túc trả lời.

“Cậu Lý, tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện này. Cậu còn nhớ lúc chúng ta mới vào đây là lão Quách tiếp đãi chúng ta đúng không.”

“Từ đó trở đi tôi cảm thấy có gì không đúng, nhưng lại không nói ra được, cho đến tôi phát hiện lão Quách luôn để mắt đến anh,

hơn nữa thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười rất kì lạ. Vậy nên tôi chắc chắn người này có vấn đề."

"Làm nghề của tôi rất nhạy cảm với nguy hiểm. Cộng thêm vào lúc anh và Thôi Thắng Quân uống say, lão Quách chủ động đề nghị chúng ta ngủ lại, điều này càng làm tôi đề phòng. Lúc đỡ anh trở về tôi đã đặt một cái máy quay trong phòng..."

Vừa nói Phương Nhược Tuyết vừa lấy trong túi ra cái máy quay nhỏ đã vỡ, có vẻ như vỡ do vừa rồi đánh nhau với lão Quách.

"Ấy... Cũng may chưa hỏng cái này."

Phương Nhược Tuyết lấy trong đống mảnh vỡ ra một cái thẻ nhớ, giao cho Lý Phàm.

Chương 607: Lão quách nổi điên

“Máy theo dõi kết nối với điện thoại, qua điện thoại tôi thấy lão Quách cầm dao tiến vào phòng của cậu, tôi mới có thể tới kịp, đoạn video trong điện thoại này có thể làm bằng chứng!”

Thì ra là như vậy, Lý Phàm nhìn thẻ nhớ trong tay, lại chuyển mắt nhìn lão Quách nằm ở trên giường, suy nghĩ nên xử lý chuyện này như thế nào.

Phương Nhược Tuyết lúc này lại hỏi tiếp.

“Nhưng mà lão Quách có phải có xích mích gì với cậu Lý không… Tại sao phải cầm dao giết cậu, hơn nữa vừa rồi tôi dùng hết sức cũng không kéo được ông ấy, cố chấp thật đấy!”

Nghe Phương Nhược Tuyết nói như vậy, Lý Phàm mới nhớ tới chuỗi hạt bị mình giật đứt.

Vì vậy anh phớt lờ câu hỏi của Phương Nhược Tuyết, vội vàng để Phương Nhược Tuyết giúp mình nhặt từng hạt ngọc đỏ của chuỗi hạt lên…

Phương Nhược Tuyết nhìn từng viên ngọc để ở trên bàn, vẻ mặt càng nghi ngờ.

Trong đầu nghĩ, nhặt thứ này làm gì, chẳng lẽ là bảo vật gì tốt sao?

Lý Phàm lúc này cầm ra một cái túi nhỏ, cho hết hạt ngọc vào, tiếp tục giao cho Phương Nhược Tuyết ở lại trong phòng trông nom lão Quách, anh đi tìm Thôi Thắng Quân.

Nhà Thôi Thắng Quân đúng là không nhỏ, để tìm được anh, Lý Phàm mệt vô cùng.

Lúc tới phòng Thôi Thắng Quân, thấy anh ta nằm hình chữ đại, đang thoải mái ngủ ở trên giường ngáy khò khò, lại nghĩ đến mình

suýt chút nữa bỏ mạng ở đấy, Lý Phàm thở hổn hển rất muốn đá anh ta xuống giường…

Lý Phàm gọi vài lần Thôi Thắng Quân vẫn không tỉnh lại.

Không còn cách nào, Lý Phàm chỉ đành sử dụng tuyệt chiêu, hít sâu một hơi, gọi thật to bên tai Thôi Thắng Quân.

“Thôi Thắng Quân! Pho tượng hơn một trăm tám mươi tỷ của cậu bị đánh cắp rồi!”

Lúc đó quả nhiên có hiệu quả, Thôi Thắng Quân lập tức ngồi dậy, hét lớn.

“A! Cái gì!”

Ngay sau đó anh ta như đánh tiết gà, ngay cả dép cũng không đi cứ thế từ phòng chạy ra ngoài, hoàn toàn không thấy sự tồn tại Lý Phàm. . TruyenHD

Lý Phàm trong đầu nghĩ, không ngờ tên nhóc này cũng giống mình, cũng là một kẻ mê tiền...

Vì vậy cũng đi theo ra ngoài.

Hai người một trước một sau đi tới phòng khách.

Thôi Thắng Quân thấy tượng cự long Quan Âm còn đặt trên bàn, biết mình là bị trêu đùa, xoay người muốn chửi Lý Phàm mấy câu.

Không ngờ tới Lý Phàm lại mở lời nói trước.

“Thôi Thắng Quân, vừa rồi lão Quách định giết tôi...”

Thôi Thắng Quân đã tỉnh lại, Lý Phàm kể hết chuyện mới xảy ra cho anh ta, đồng thời giao video trong máy quay cho anh.

Dưới lời Lý Phàm kể lại chuyện, Thôi Thắng Quân mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Nghe xong Lý Phàm kể lại chuyện, Thôi Thắng Quân lập tức hỏi ngược lại.

“Không thể được, lão Quách và anh không thù không oán, chú ấy có động cơ gì muốn giết anh, thật không hiểu được!”

“Lý do chính là cái này.”

Lý Mặc Nhất đặt hạt ngọc trên chuỗi hạt đã chuẩn bị lên bàn, nói tiếp.

“Thôi Thắng Quân, đã từng nghe về huyết ngọc chưa?”

Thôi Thắng Quân hiển nhiên là biết, vừa nghe thấy Lý Phàm nhắc tới huyết ngọc, trong nháy đã nhíu mày, sắc mặt cũng thay đổi.

Ngay sau mở cái túi trên bàn ra, thấy bên trong là hạt ngọc màu đỏ, Thôi Thắng Quân trợn to mắt.

Yên lặng một lúc lâu, anh ta mới chậm rãi nói.

“Lý Phàm... Chuỗi huyết ngọc này ở đâu ra, chẳng lẽ là lão Quách...”

Thôi Thắng Quân muốn nói lại thôi, nhưng nhìn dáng vẻ của anh ta, Lý Phàm biết anh ta đã biết lý do.

“Đúng vậy, chuyện đúng như anh tưởng tượng, có liên quan đến huyết ngọc. Nhưng anh yên tâm, lão Quách bây giờ không sao, sau khi nghỉ ngơi một lúc sẽ khôi phục, tôi cũng không truy cứu trách nhiệm của ông ấy.”

Lý Phàm nói lời nói này, khiến Thôi Thắng Quân rất cảm động.

“Cảm ơn anh, Lý Phàm. Lão Quách là là nhân viên kỳ cựu của Tụ Đỉnh Thịnh chúng tôi, như người nhà của tôi vậy. Anh yên tâm, chuyện này nhất định tôi sẽ điều tra chân tướng, bảo đảm cho anh một câu trả lời hài lòng!”

Đối với Thôi Thắng Quân, dù quen biết không lâu nhưng Lý Phàm

vẫn là rất tin tưởng cách sống của anh ta.

Sau khi nói ra chuyện với Thôi Thắng Quân trời cũng đã sáng.

Lý Phàm kêu Phương Nhược Tuyết phải cùng nhau rời đi, xảy ra như vậy chuyện, Thôi Thắng Quân cũng không giữ hai người nữa.

Cảm ơn hai người lần nữa, đưa mắt nhìn bọn họ lái xe rời đi, Thôi Thắng Quân lại trở về trong nhà mình.

Ngồi trên ghế, Thôi Thắng Quân lấy điện thoại ra, bấm gọi một cuộc đường dài, sau khi kết nối thì nói.

“Ba, nhà chúng ta lại xuất hiện huyết ngọc...”

Một bên khác, Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết vẫn trên đường lái xe trở về khách sạn.

Bởi vì tối hôm qua bộc phát tình huống, hai người một đêm ngủ không ngon giấc, cơ thể cũng tương đối mệt mỏi, cho nên quyết định tạm thời về trước khách sạn nghỉ ngơi.

Phương Nhược Tuyết tính cách luôn luôn trầm ổn lúc này đột nhiên rất là tức giận hỏi.

“Cậu Lý, mới vừa ở nhà Thôi Thắng Quân tôi không nói rõ, nhưng giờ tôi không nhịn được, tại sao cậu phải trả lão Quách lại cho Thôi Thắng Quân! Còn đưa video máy quay cho anh ta, lão Quách kia thật sự muốn giết cậu mà, cậu cứ thả hổ về rừng như vậy, tôi sợ hậu quả về sau! Xin thứ lỗi giọng điệu bốc đồng của tôi, nhưng tôi thực sự không hiểu cách làm của cậu.”

Nghe Phương Nhược Tuyết vừa nói như vậy, Lý Phàm mới nhớ mình thảo luận với Thôi Thắng Quân nhưng lại bỏ ân nhân của mình một bên.

Vì vậy, Lý Phàm vội vàng xin lỗi Phương Nhược Tuyết, cũng giải thích tất cả với cô ta...

Trở về khách sạn.

Lý Phàm đang giải thích cho Phương Nhược Tuyết tại sao mình không truy cứu trách nhiệm lão Quách, cùng với phải giao cả chuyện cho Thôi Thắng Quân xử lý.

Lúc nói đến huyết ngọc có thể đầu độc lòng người, Phương Nhược Tuyết phản ứng y như những người lần đầu nghe đến huyết ngọc, mặt đầy khó tin.

“Ngài Lý, theo như anh nói, lão Quách giống như phát điên muốn lấy tính mạng anh không phải do suy nghĩ cá nhân mà là bị vòng huyết ngọc ảnh hưởng?”

“Ừ, chính là như vậy.”

“Không phải tôi không tin anh, ngài Lý, cách giải thích này thật sự là quá hoang đường!”

“Tôi biết nhất thời cô sẽ thấy rất khó tin, nhưng chắc cô cũng cảm nhận được, lúc lão Quách điên cuồng muốn bóp chết tôi, cô siết cổ mà ông ta cũng không buông tay, ấy vậy mà sau khi tôi giật đứt chuỗi vòng, ông ta như mất hết sức, trong nháy mắt đã bị cô kéo ra, đây không phải đã chứng minh được một vài vấn đề sao?”

Nghe Lý Phàm nói tới chỗ này, Phương Nhược Tuyết đưa tay sờ một cái mình sau ót.

“Thật sự hình như là vậy... Khi đó đột nhiên kéo ông ta, giống như quả bóng hết hơi, cũng làm tôi ngã đau khiếp, sau cổ bây giờ vẫn còn đau... Khó trách anh muốn nhặt những những hạt ngọc đó lên, tôi còn tưởng là bảo vật gì tốt, không ngờ huyết ngọc này lại là đồ tà môn...”

” Ừ... Cuối cùng tôi cũng chỉ ôm tâm lý để thử thôi, cũng may là tôi đoán trúng, hạt của chiếc vòng này được làm từ huyết ngọc, hơn nữa người làm tay nghề còn rất cao, độ mịn của huyết ngọc sau khi thành hình giống như màu đỏ san hô chính hiệu, khó trách lão Quách là người tìm đồ cổ lão luyện cũng không phân biệt được...”

Chương 608: Dọa sợ

Lý Phàm thầm nghĩ, tính cả chuyện lần này của lão Quách, đây đã là lần thứ ba anh gặp phải huyết ngọc, một hai lần thì có thể nói là tình cờ, nhưng chưa được mấy ngày đã gặp liên tiếp ba lần, mọi thứ chắc chắn không đơn giản …

Lúc này Phương Nhược Tuyết lại hỏi.

“Anh Lý, cho dù lão Quách thực sự không biết chuyện, nhưng ông ta sẽ mất tỉnh táo dưới tác động của huyết ngọc. Theo lý mà nói, một kẻ điên không thể kiểm soát được những gì mình muốn làm. Tại sao ông ta hết lần này tới lần khác lại nhắm vào anh?

Mà không phải tôi hay ai khác? Chuyện này tôi thực sự nghĩ không ra, vì vậy tôi nghĩ anh giao lão Quách cho Thôi Thắng Quân dễ dàng như vậy, là quá qua loa.”

“Tôi cũng đã nghĩ tới chuyện này rồi. Chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà lão Quách nhắm vào tôi, còn vì sao thì tôi cũng không rõ, nhưng tôi chắc chắn rằng tất cả những điều này không phải là chủ ý của ông ta. Tôi tin con người của Thôi Thắng Quân. Cho nên mới giao ông ấy cho anh ta điều tra. Tất nhiên, tôi sẽ không hoàn toàn mặc kệ mọi chuyện. Dù sao thì cũng liên quan đến mạng sống của tôi, đúng không? Haha, tiếp theo đây, tôi còn cần cô giúp đỡ nữa!”

Lý Phàm vừa nói vừa cười, vỗ vai Phương Nhược Tuyết.

Phương Nhược Tuyết không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, Lý Phàm còn có tâm trạng để nói đùa, cô ta cũng nhếch mép cười nói.

“Được thôi, tôi tin tưởng phán đoán của anh. Chỉ cần anh Lý cần tôi giúp, tôi sẽ cố gắng hết sức!”

Không bao lâu thì đã về đến khách sạn, cả hai tự về phòng riêng.

Lý Phàm trở về phòng, nằm trên giường.

Sắp xếp tất cả những chuyện gần đây ở trong đầu, tại sao Phương Kỳ lại đánh giá cao bản thân anh như vậy, còn ngọc huyết là gì?

Nó có liên quan đến Long Môn không?

Vừa suy nghĩ mà ngủ lúc nào không hay.

Khi Lý Phàm tỉnh lại, đã là bảy giờ tối.

Lý Phàm sững sờ mở mắt ra, theo thói quen đưa tay sờ điện thoại di động.

Khi bật màn hình lên, anh giật thót mình, có hơn 20 cuộc gọi nhỡ.

Lý Phàm ấn vào, ngoài một vài cuộc gọi bán hàng, còn có một cuộc gọi khác từ Thôi Thắng Quân.

Lý Phàm gọi lại.

“Alo, có chuyện gì thế?”

“Alo, Lý Phàm, là tôi đây. Lão Quách đã tỉnh lại rồi, có nói với tôi một vài chuyện. Tôi nghĩ cần phải nói cho anh biết, giờ anh đang ở đâu? Tôi qua đó tìm anh.”

“Ò … Thế à … không cần đâu, anh ở đâu, tôi đến là được.”

Thôi Thắng Quân dường như cảm nhận được tâm trạng chán nản của Lý Phàm, anh ta ngừng lại một lúc rồi nói tiếp.

“Bây giờ tôi đang ở nhà, sao vậy? Nghe giọng điệu của anh không đúng lắm, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, được rồi, tôi sẽ qua ngay bây giờ.”

Sau đó, Lý Phàm cúp điện thoại, thở dài.

Thầm nghĩ, ở đây cũng buồn chán, không bằng qua chỗ Thôi Thắng Quân xem có phát hiện được gì không, nhiều chuyện như vậy, chỉ có thể giải quyết từng việc một.

Thế là, anh gọi điện, chỉ chốc lát Phương Nhược Tuyết đã lái xe tới.

Lý Phàm muốn hai người cùng đi, nhưng khi Phương Nhược Tuyết đến, anh đột nhiên thay đổi quyết định.

Thế là Lý Phàm bảo Phương Nhược Tuyết chờ ở cổng Kỳ Bảo Trai, anh tự gọi xe đến nhà Thôi Thắng Quân.

Sau khi vào, Thôi Thắng Quân đưa Lý Phàm đến phòng khách ngồi, mở miệng nói trước.

“Lý Phàm, tuy rằng lão Quách đã tỉnh lại, nhưng hiện tại vẫn còn rất yếu, không thể đi qua giải thích cho anh được, cho nên tôi chỉ có thể truyền đạt lại thôi… Mong anh thông cảm…”

Lý Phàm tin tưởng Thôi Thắng Quân, anh cũng cảm thấy việc lão Quách có mặt hay không cũng không quan trọng.

Chỉ cần những tin tức sau đây có thể giúp anh giải đáp được một số bí mật …

Trong nhà Thôi Thắng Quân.

Lão Quách đã tỉnh lại, nhưng vì sức khỏe còn yếu, Thôi Thắng Quân không đành lòng để ông ta ra mặt nói chuyện với Lý Phàm một lần nữa nên quyết định tự mình nói chuyện với anh.

Tuy Thôi Thắng Quân cũng biết lão Quách ám sát Lý Phàm không phải tự nguyện, nhưng lão Quách dù sao cũng là người của mình, lúc này đối mặt với Lý Phàm, anh ta hơi xấu hổ.

Lý Phàm cũng nhìn ra được Thôi Thắng Quân không thoải mái, nửa đùa nửa thật nói.

“Lão Quách tỉnh lại là được rồi, trước tiên để ông ta nghỉ ngơi thật tốt đi, nếu không sau này cậu Thôi của chúng ta không có người hỗ trợ. Việc làm ăn đang hưng thịnh không phải sẽ loạn sao!”

“Chậc … anh cũng quá coi thường tôi rồi, nhưng dựa vào thực lực của mình, tôi sẽ chiếm lấy vị trí chủ nhân.”

“Phải không? Tôi còn đang suy nghĩ có nên tham gia vào Tụ Đỉnh Thịnh hay không. Cậu Thôi đã có năng lực như vậy, xem ra là tôi tự mình đa tình rồi.”

“A? Anh nói thật sao? Nếu như thế thì không sao cả, tôi có thể lập tức sắp xếp cho Quân một vị trí!”

Sau khi hai bên trêu đùa lẫn nhau, bầu không khí trở nên hài hòa hơn rất nhiều, dường như không còn quá nặng nề vì những chủ đề sắp được thảo luận tiếp theo.

Thôi Thắng Quân là người thông minh, anh ta nói trước.

“Được được được, không bốc phét nữa, nói chuyện chính thôi…”

Lý Phàm cũng rất hợp tác, đưa hai tay ra, biểu thị có thể rồi.

Thôi Thắng Quân bắt đầu đi thẳng vào vấn đề.

“Khi lão Quách tỉnh lại, tôi hỏi ông ta tại sao muốn giết Quân, nhưng lão Quách có vẻ rất ngạc nhiên. Ngược lại hỏi tôi nói vậy có ý gì. Nhìn bộ dạng của ông ta, dường như không nhớ chuyện gì đã xảy ra.”

Tối qua Lý Phàm cẩn thận nghiên cứu về huyết ngọc, cho nên anh không bất ngờ với kết quả này.

Chương 609: Khó biết rõ đầu đuôi sự việc

“Ừ … nếu tâm trí bị huyết ngọc tác động, không nhớ bản thân làm gì cũng là chuyện bình thường. Chuyện này tôi có thể hiểu được.”

Thôi Thắng Quân gật đầu và tiếp tục nói.

“Tôi tin lão Quách sẽ không giấu diếm tôi, nhưng Quân đừng lo lắng, còn có một tin tốt. Mặc dù lão Quách không nhớ rõ chuyện tối hôm qua, nhưng ông ta vẫn có ấn tượng về chiếc vòng tay bằng huyết ngọc đó.”

“Vậy ông ta nói gì? Theo suy đoán của tôi, lão Quách không biết chiếc vòng tay đó được chế tạo bằng huyết ngọc.”

Thật ra trong lòng Lý Phàm cũng biết lão Quách là người bị hại, hung thủ thực sự chính là chiếc vòng tay bằng huyết ngọc đó.

Thôi Thắng Quân ngừng lại, sắp xếp lại suy nghĩ của mình, rồi nói.

“Quả thực, lão Quách mặc dù đã nghe nói về huyết ngọc nhưng không biết chiếc vòng mình đang đeo là làm từ huyết ngọc.

Theo ông ta nói thì, khi lấy được nó, ông ta cho rằng đó là đồ bằng ngọc thượng hạn, nhưng lại không ngờ đó lại là đồ giả. Haiz, chỉ có thể nói tay nghề của người làm đồ giả này quá cao siêu. Chẳng trách người lão luyện như lão Quách cũng nhìn không ra … “

“Ừ … tôi cũng nghĩ vậy. Độ mịn, chế tác và kết cấu của huyết ngọc đã đạt đến trình độ cao cấp của hàng giả Nam Hồng. Đây không phải chuyện người thường có thể làm được. Đúng rồi, còn có một câu hỏi rất quan trọng. Lão Quách có nói đến chiếc vòng này đến từ đâu không? “

Khi nói lời này, Lý Phàm ngồi thẳng người, vẻ mặt cũng không giống lúc nãy, trong nháy mắt trở nên nghiêm túc hơn.

Ngược lại Thôi Thắng Quân ở bên cạnh không mấy để ý.

“À có, ông ta có nói nguồn gốc của chiếc vòng này, nhưng nó không giúp ích gì nhiều cho chúng ta trong điều tra …”

“Cái gì? Có ý gì?”

Vẻ mặt của Thôi Thắng Quân có chút thất vọng, anh ta thở dài rồi mới nói.

“Lão Quách nói, chiếc vòng tay này lúc trước do một người đàn ông lấy ra để cầm đồ, nhưng lúc đó lão Quách lầm tưởng là một chiếc vòng Nam Hồng thương hạng, nên ra giá 240 triệu, người đàn ông kia cũng rất hài lòng, nhưng kỳ lạ là, khi Lão Quách đăng ký xong hồ sơ chuẩn bị để người đàn ông ký tên và nhận tiền thì người kia đột nhiên biến mất … “

“Vậy lão Quách có nhớ dáng vẻ của người kia không?”

“Trong ấn tượng của lão Quách, người đàn ông đó mặc áo hoodie, luôn cúi đầu xuống, không rõ tướng mạo … Nhưng có một điều khiến ông ta ấn tượng là tay phải của người đàn ông kia chỉ có bốn ngón, thiếu mất một ngón út. “

“Ừm … Mặc dù đây cũng là một đặc trưng, nhưng không có tác dụng cho lắm … Nếu không nhìn rõ mặt thì rất khó điều tra.

Đúng rồi! Không phải đăng ký danh tính khi thế chấp sao? Chứng minh thư của người đó là gì?”

Thôi Thắng Quân lại thở dài và lắc đầu.

“Tôi đã xem qua hồ sơ rồi. Thông tin trên chứng minh thư là giả, căn bản không tra ra gì hết…”

Nói đến đây, tình hình đã quá rõ ràng.

Để tìm được một người thiếu ngón út trên bàn tay phải giữa biển người bao la không khác gì mò kim dưới đáy bể.

Tâm trạng hai người lúc này có hơi thất vọng… Sau khi trầm mặc

một lúc, Lý Phàm nói.

“Vậy giờ chúng ta tạm gác vấn đề này qua một bên, tôi còn một câu hỏi nữa muốn thảo luận với anh.”

“Ừ, anh nói đi.”

“Thôi Thắng Quân, không biết anh có từng nghĩ đến việc tại sao tôi lại trở thành mục tiêu của lão Quách thay vì anh, Phương Nhược Tuyết hay những người khác không? Theo lý mà nói, huyết ngọc khiến cho con người mất tim sẽ bắt đầu phá hủy từ người bên cạnh và những thứ gần đó. Vậy khi đó lão Quách đã phát bệnh rồi, mục tiêu đầu tiên không phải là anh sau khi say rượu được ông ta dìu về phòng sao? Chẳng lẽ là bởi vì tình cảm giữa anh và ông ta? Cho nên ông ta mới chịu đựng không ra tay với anh? Chuyện này cũng có thể sao?”

“Qủa thật là không thể. Người bị huyết ngọc đầu độc sẽ không còn tình cảm và lý trí… Bản thân tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề anh hỏi, nhưng không nghĩ ra được nguyên do nào. Sau đó tôi đã đi hỏi ba tôi…”

Khi nói về ba anh ta, Thôi Thắng Quân lại dừng lại và hít thở sâu rồi mới tiếp tục.

“Tôi đã hỏi ba tôi rồi, nhận được một đáp án có xác suất tương đối cao. Nếu lão Quách lấy cậu làm mục tiêu không phải ngẫu nhiên, thì chỉ có một khả năng, đó là ông ta bị cậu hấp dẫn, hoặc là nói trên người của cậu có thứ gì đó đã thu hút ông ấy.”

A? Có khả năng này ư? Lý Phàm nghĩ thầm, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, không nói gì hết.

“Tôi biết cậu sẽ cảm thấy khó hiểu. Thật ra tôi cũng không hiểu ba tôi nói vậy là sao. Rốt cuộc trên người cậu có thứ gì đặc biệt có thể thu hút được lão Quách chứ? Có lẽ chỉ có cậu mới biết… Lão Quách phát bệnh không thể khống chế được bản thân, sẽ chọn cậu làm mục tiêu, xem ra cũng chỉ có thể giải thích như vậy thôi.”

Thứ đặc biệt? Rốt cuộc bản thân anh có thứ gì không giống với

Thôi Thắng Quân và Phương Nhược Tuyết, hay thực sự trên người anh có một thứ đặc biệt mà những người bình thường không có?

Lý Phàm không trả lời câu hỏi của Thôi Thắng Quân, che miệng im lặng suy nghĩ …

Thứ đặc biệt…

Có thể thu hút lão Quách …

Lão Quách phát bệnh vì huyết ngọc…

Huyết ngọc khiến người ta phát điên mà giết người …

Phát điên, giết người …

Quy luật quen thuộc này …

Nghĩ đến đây, Lý Phàm cảm thấy da đầu hơi tê dại.

Nhìn thấy vẻ mặt Lý Phàm càng ngày càng khó coi, Thôi Thắng Quân đưa tay ra đẩy.

“Này, anh có sao không, đang suy nghĩ chuyện gì đó.”

Lý Phàm hoàn hồn lại, khẽ thở một hơi.

“Không có chuyện gì, chuyện này có chút mơ hồ, nghĩ hơi đau đầu…”

“Haiz, cũng không còn cách nào nữa. Hiện tại chỉ có thể điều tra đến đây, nhưng anh yên tâm, bên tôi sẽ tiếp tục điều tra. Có lẽ đợi khi sức khỏe của lão Quách phục hồi, ông ấy sẽ nhớ thêm vài chi tiết. Nếu có tin tức mới tôi sẽ thông báo cho anh càng sớm càng tốt.”

“Được, chỉ có thể vậy thôi…”

Cuộc đối thoại của hai người cũng xem như kết thúc, Thôi Thắng Quân muốn giữ Lý Phàm lại dùng cơm, nhưng Lý Phàm từ chối,

lúc này anh thật sự không có tâm trạng ăn.

Vì vậy, Lý Phàm tạm biệt với Thôi Thắng Quân và rời đi.

Ra khỏi nhà Thôi Thắng Quân, Lý Phàm gọi cho Phương Nhược Tuyết, đúng như dự đoán, Kỳ Bảo Trai vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Haiz … Thực sự là một ngày tồi tệ …

Lý Phàm thở dài trong lòng.

Sau đó anh vội vã đến Kỳ Bảo Trai gặp Phương Nhược Tuyết.

Lý Phàm vẫn không chịu từ bỏ mà rời khỏi Kỳ Bảo Trai, anh mua bánh mì và đồ uống ở cửa hàng tiện lợi, canh suốt đêm ở Kỳ Bảo Trai với Phương Nhược Tuyết.

Kết quả vẫn không thu hoạch được gì.

Cho đến sáng hôm sau, Lý Phàm chờ đợi cả đêm cuối cùng cũng không nhịn được, hai mắt thâm quầng, không biết đã ngủ gật trên xe từ lúc nào …

Cho đến khi giọng nói của Phương Nhược Tuyết vọng bên tai anh.

“Anh Lý, anh Lý, tỉnh lại…”

Lý Phàm chợt tỉnh dậy.

“Sao vậy?”

Phương Nhược Tuyết lắc đầu và đưa điện thoại di động cho anh.

Chương 610: Mất tích ly kỳ

“Không phải, là ba tôi. Ông ấy gọi cho anh nhưng không được nên gọi cho tôi. Ông ấy nói có chuyện tìm anh.”

Đúng rồi … Bản thân lo chuyện của lão Quách, suýt chút nữa quên mất vụ của Phương Kỳ.

Vì vậy, Lý Phàm cầm điện thoại nói.

“Alo, Tổng giám đốc Phương, ngại quá, gần đây tôi đang xử lý một chút chuyện. Xin lỗi xin lỗi…”

Tiếng cười của Phương Kỳ vang lên ở đầu dây bên kia.

“Hahaha, không sao, tôi muốn nói với cháu chuyện cháu muốn đầu tư vào ngành đồ cổ, nên tôi liên hệ với cháu thôi.”

Lý Phàm cười nói: “Vậy thì cảm ơn Tổng giám đốc Phương, có cơ hội sẽ mời Tổng giám đốc Phương ăn bữa cơm.”

Nói xong, hai người hàn huyên vài câu rồi cúp điện thoại.

Phương Nhược Tuyết nhìn Lý Phàm cười hỏi.

“Anh Lý, có tin tốt à?”

Lý Phàm mỉm cười khoát tay, bảo Phương Nhược Tuyết lái xe trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Trở lại khách sạn, hai người ăn sáng rồi về phòng của mình.

Lý Phàm đi tắm, sảng kɦoáï ngồi trêи sofa, châm một điếu thuốc theo thói quen, sắp xếp mọi chuyện trong đầu.

Chuyện của lão Quách và chuyện huyết ngọc cho đến nay vẫn là một ẩn số.

Anh thực sự không thể hiểu được sự tự tin và thoải mái đó đến từ đâu sau khi nhận được cuộc điện thoại của Phương Kỳ, có phải anh quá tin tưởng vào ông ấy rồi không …

Long Hậu đang có âm mưu gì?

Anh muốn đầu tư vào lĩnh vực đồ cổ, Long Hậu đã biết chưa?

“Haiz!”

Lý Phàm suy nghĩ đến thất thần, không biết điếu thuốc trong tay đã cháy hết, tàn thuốc rơi xuống chân mới kịp nhận ra.

Anh ném tàn thuốc vào gạt tàn, Lý Phàm cũng đã đưa ra quyết định, không gì quan trọng hơn tính mạng của mình!

Đang nghĩ ngợi, Lý Phàm đột nhiên nghĩ tới một người!

Bậc thầy về cổ vật ở Hán Thành, con gái của Trương Văn, Trương Tiểu Hồng!

Bởi vì gần đây Lý Phàm mới biết được, Trương Văn này trước kia thực sự đã từng làm việc ở Long Môn.

Đây là kết quả hôm qua Lý Phàm gọi điện cho Bát Gia.

Vì không thể liên lạc được với Trương Văn, vậy thì bắt đầu từ chỗ con gái của ông ta, nói không chừng còn có thể biết được một vài bí mật liên quan đến cửa hàng đồ cổ ở Hán Thành.

Nghĩ đến đây, Lý Phàm lập tức chạy ra khỏi khách sạn gọi một chiếc taxi, đến đại học Hán Thành.

Lý Phàm biết Trương Tiểu Hồng đang học ở đây qua tài liệu của Bát Gia đưa đến, cô ta là sinh viên năm mấy, chuyên ngành gì, ở phòng nào trong kí túc xá, anh đều không biết.

Anh vò đầu, chợt nghĩ đến một người – Cao Ninh.

Cao Ninh, trên tài liệu là bạn cùng lớp của Trương Tiểu Hồng, cậu

ta có mối quan hệ thân thiết với Trương Tiểu Hồng!

Thế là, trên đường đi anh hỏi một vài sinh viên, biết được vị trí của văn phòng hội sinh viên, Lý Phàm vội vàng chạy tới đó.

Văn phòng nằm trong một căn phòng trên tầng hai của tòa nhà giảng dạy, trên tấm biển hình chữ nhật ở góc bên phải của cánh cửa có ghi "Văn phòng hội sinh viên".

Lý Phàm đi đến trước cửa, liếc nhìn số phòng xác nhận là đúng, bước vào.

Trong phòng có vài sinh viên đang xếp đồ đạc, Lý Phàm nhìn quanh, nhưng không thấy Trương Tiểu Hồng hay Cao Ninh đâu.

Lúc này, một nam sinh bước tới chỗ Lý Phàm, lễ phép hỏi.

"Xin chào, xin hỏi có việc gì không?"

"À … Tôi muốn tìm Trương Tiểu Hồng và Cao Ninh, họ đang ở đâu?"

"Xin lỗi, tôi không biết. Cả hai người họ đều đã rút khỏi hội sinh viên rồi."

"Cái gì?"

Văn phòng hội sinh viên đại học Hán Thành.

Lý Phàm đi kiếm khắp nơi để tìm Cao Ninh và Trương Tiểu Hồng, nhưng nhận được thông báo rằng cả hai đã rút khỏi hội sinh viên.

"Cái gì?!"

Lý Phàm hơi kĩch động nói.

"Vậy cậu có biết bây giờ họ đang ở đâu không? Trương Tiểu Hồng hay Cao Ninh cũng được, tôi tìm họ có chuyện gấp!"

Cậu học sinh rõ ràng là bị dọa sợ, trong lúc nhất thời ấp úng không

biết nói gì.

Đúng lúc này, một chàng trai cao lớn khác bước đến nói.

“Cao Ninh là bạn cùng phòng của tôi. Cậu ấy đang học trên lớp. Trương Tiểu Hồng đã nghỉ học cách đây vài ngày rồi. Chúng tôi thực sự không biết cô ấy đang ở đâu.”

Đối với Lý Phàm, những lời này như một tia sấm giữa trời xanh, đập tan hy vọng mong manh của anh.

Lý Phàm giả vờ trấn tĩnh, nói với người nam sinh cao lớn kia.

“Tôi biết rồi… Vậy thì cậu có thể đưa tôi đi tìm Cao Ninh được không?”

“Ừm, được, lát nữa cậu ấy tan học, tôi dẫn anh đi tìm cậu ấy.”

Lý Phàm chỉ đành đứng trước cửa hội sinh viên, chờ đợi …

Khoảng ba mươi phút sau, chuông vang lên kết thúc giờ học.

Dưới sự dẫn dắt của nam sinh cao lớn, Lý Phàm đi xuống tầng dưới của tòa nhà dạy học.

Mà Cao Ninh đang cầm một cuốn sách trên tay, đứng dưới gốc cây đợi họ.

Lý Phàm đi theo nam sinh cao lớn kia.

“Cao Ninh! Anh này tìm cậu, nói là có chuyện quan trọng.”

Cao Ninh liếc nhìn Lý Phàm, hỏi.

“Anh là … Lý Phàm? Tìm tôi có chuyện gì không?”

“À, là tôi, nghe nói Trương Tiểu Hồng đã nghỉ học, cậu có biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Đúng vậy, cô ấy đã bỏ học vài ngày trước rồi. Tôi nghe bạn bè cô

ấy nói hình như là chuyển nhà."

Những gì Cao Ninh nói giống với những gì Lý Phàm tưởng tượng.

Chuyển nhà có khả năng là do áp lực của Long Môn.

"Vậy cậu có biết cô ấy đã chuyển đi đâu không?"

"À … Nghe nói đã chuyển đến vùng khác. Có lẽ không ở Hán Thành nữa. Tôi không biết cụ thể lắm. Xin lỗi."

Vùng khác?

Ở Hán Thành để tìm một người đã không dễ rồi. Nếu đi vùng khác, có khả năng sẽ không tìm được…

Chương 611: Giá chín trăm triệu

Lý Phàm lộ ra vẻ thất vọng, anh vốn tưởng rằng nếu như tìm được trường học của Trương Tiểu Hồng thì có thể tìm được một chút tin tức, nhưng không ngờ lại như vậy, đi về tay không.

Nhìn thấy anh như vậy, dáng vẻ tuyệt vọng và phiền muộn, trong lòng cậu ta không khỏi nổi lên một chút tò mò hỏi: “Lý Phàm, anh tìm Trương Tiểu Hồng có chuyện quan trọng gì sao?”

“Ồ, đúng vậy, chuyện lớn liên quan đến tính mạng, không tiện nói với cậu được.” Lý Phàm thở dài khẽ nói.

Đã đến bước này, khi gặp áp lực vô cùng lớn, con người ta sẽ tâm sự với người lạ để giải tỏa áp lực của mình.

Cao Ninh là người xa lạ đối với Lý Phàm, anh chỉ nói vài câu đơn giản, không nói quá nhiều, bởi vì anh không ngu ngốc đến mức nói cho một người xa lạ biết tất cả bí mật của bản thân.

Dù sao thì bản tính con người cũng chịu không nổi thử thách.

Anh phiền lòng nói xong những lời này, muốn tạm biệt Cao Ninh rồi rời đi, dù sao thì ở đây cũng không có thông tin hữu ích gì.

Đơn giản chỉ là trút bỏ áp lực, đối với Lý Phàm mà nói, cũng không mất gì, tay không mà về thôi.

“Nếu đã như vậy thì tôi cũng hiểu rồi. Chuyện hôm nay làm phiền cậu rồi, nhưng cũng nhờ cậu giúp một việc. Nếu Trương Tiểu Hồng có liên lạc với cậu, thì cậu gọi cho tôi. Chuyện này thật sự liên quan đến tính mạng, không phải lừa cậu đâu. “

“Tất nhiên, nếu cô ấy liên lạc với tôi thì tôi sẽ gọi cho anh.”

Lý Phàm lấy từ trong túi ra một tờ giấy trắng và bút, viết số điện thoại di động của mình, đưa cho Cao Ninh, trong lòng Cao Ninh khẽ động, ma xui quỷ khiến nhận lấy, ánh mắt khẽ lóe lên, cậu ta

rối rắm hỏi: “Lý Phàm … Anh nói thật không? Thật sự liên quan đến tính mạng sao?”

Nhìn thấy cậu ta đang rối rắm chuyện này, Lý Phàm cười vui vẻ, nghĩ rằng cậu sinh viên đại học tên Cao Ninh này hỏi như vậy là vì tò mò và lương thiện mà thôi, anh cũng không quan tâm lắm.

Lý Phàm gật đầu nói: “Đúng vậy, cậu không cần áp lực thế đâu, cứ để thuận theo tự nhiên đi. Đương nhiên, nếu cậu giúp tôi lần này, cậu có nguyện vọng gì, nếu như tôi có thể làm được thì sẽ giúp cho cậu… “

Câu nói cuối cùng, anh chỉ nói suông, trên thực tế, trong lòng anh nghĩ, khả năng Cao Ninh có được địa chỉ của Trương Tiểu Hồng gần như bằng không.

“Được, cứ như vậy đi, tôi không quấy rầy cậu nữa, cậu về lớp đi, tôi về trước đây, hẹn gặp lại sau.” Lý Phàm nói xong chuẩn bị rời đi.

Cùng lúc đó, Cao Ninh đã có quyết định trong lòng, cậu ta cắn răng, cầm chặt tờ giấy có ghi số điện thoại của Lý Phàm, nói: “Này, Lý Phàm, chờ một chút…”

Lý Phàm dừng lại, hoài nghi nhìn cậu ta: “Có chuyện gì vậy?”

Cao Ninh nhìn chằm chằm Lý Phàm một lúc, một lúc lâu sau mới đi tới, chậm rãi nói: “Tuy rằng tôi không biết Trương Tiểu Hồng ở đâu, nhưng tôi biết một người, cô ấy chắc chắn biết chuyện của Trương Tiểu Hồng!”

“Ừ?”

Lý Phàm nghe xong, đôi mắt hơi u ám của anh đột nhiên sáng lên, anh gần như chạy về phía Cao Ninh, kĩch động nhìn cậu ta, không tự giác nắm chặt hai tay của cậu ta, giống như không quan tâm đến việc trước đó Cao Ninh đã che giấu sự thật.

Dù thế nào đi nữa, người ta giúp đỡ mình là tình cảm, còn không giúp cũng là điều hợp lý thôi.

Dù sao thì bỗng có một người xuất hiện trước mặt cậu ta để tìm tung tích của bạn cậu ta, thì cho dù là Lý Phàm cũng sẽ không dễ dàng nói cho người đó biết sự thật, phải không?

“Cảm ơn cậu, Cao Ninh!”

Lý Phàm vui vẻ không thôi, ở Kỳ Bảo Trai cả đêm không có tin tức gì, tưởng đến đây cũng vậy, nhưng lời nói của Cao Ninh như cọng rơm cuối cùng.

“Ừ, Lý Phàm, đừng vội cảm ơn tôi. Tôi phải hỏi cho rõ anh tìm Trương Tiểu Hồng để làm gì. Nếu muốn hại cô ấy, vậy thì không bàn nữa. Dù sao Cao Ninh tôi cũng không phải là kiểu người bán đứng bạn bè.”

Cao Ninh khách sáo nói.

Lý Phàm cũng hiểu, anh gật đầu cười: “Đương nhiên, tôi hiểu rõ chuyện này. Vậy tôi sẽ nói cho cậu biết. Ba của Trương Tiểu Hồng là sư phụ của tôi, cô ấy cũng là sư tỷ của tôi. Dạo gần đây, sư phụ của tôi đột nhiên biến mất. Tối hôm qua tôi gọi cho tiểu Hồng rất nhiều cuộc, khi tôi gọi lại thì vẫn luôn tắt máy, tôi nghĩ, có phải Trương Tiểu Hồng đang gặp nguy hiểm không? Vì vậy, tôi rất lo lắng cho cô ấy, tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện gì. Dù sao thì cô ấy cũng là sư tỷ của tôi, vai vế bày ra đó.”

“Mối quan hệ này … cậu hiểu chứ?”

Cao Ninh bị những lời này của anh làm cho chấn động, chẳng qua cậu ta dù sao cũng là học sinh đứng đầu của đại học Hán Thành, rất nhanh bình tĩnh lại, cậu ta gật đầu, thật ra trong lòng cậu ta cũng lười nghe chuyện giữa Lý Phàm và Trương Tiểu Hồng. Chỉ cần biết Lý Phàm không làm hại đến Tiểu Hồng là được rồi.

Vòng tới vòng lui.

Cũng không quá rắc rối.

Cậu ta nói: “Được rồi, tôi cũng hiểu đại khái rồi. Nhưng … lời tôi

muốn nói sau đây, hy vọng anh Lý có thể hiểu rõ. Nếu anh muốn biết tin tức của Trương Tiểu Hồng cũng được, 900 triệu, thế nào?
“

Cái gì?

Phải mất 900 triệu để tìm vị trí của Trương Tiểu Hồng!

Cũng chưa chắc là sự thật.

Trời ạ, đây không phải là cướp sao, Lý Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Điều quan trọng nhất là bây giờ trong túi của anh không còn bao nhiêu, lần này anh chỉ mang theo 30 triệu tiền mặt, số tiền còn lại đều do Cố Họa Y cất giữ, thậm chí cả kho bạc nhỏ anh cũng giấu ở nhà.

Chuyện xảy ra mấy ngày nay, anh vẫn chưa nói cho Cố Họa Y biết. Giờ đi tìm cô cần 900 triệu, không chỉ 900 triệu, Cố Họa Y cũng sẽ hỏi cặn kẽ, có lẽ thật sự không đưa tiền cho anh nữa.

Trong lúc nhất thời, Lý Phàm thấy khó xử, suy đi nghĩ lại, anh chợt nghĩ những gì Cao Ninh nói vừa rồi là có một người khác biết thông tin của Trương Tiểu Hồng, điều đó tương đương với việc đưa 900 triệu cho Cao Ninh mới có thể tìm được tung tích của người biết Trương Tiểu Hồng.

Nói không chừng, sau này còn dùng đến số tiền lớn đó nữa.

Fuck!

Lý Phàm không nhịn được chửi thề một câu.

Tất nhiên, 900 triệu này đối với anh chỉ là số nhỏ, nhưng bây giờ đối với anh mà nói, khó mà có được.

Quan sát kỹ biểu hiện của Lý Phàm, Cao Ninh thấy 900 triệu có vẻ hơi khó đối với anh, nhưng cậu ta cảm thấy nhà của Trương Tiểu Hồng có tiền như vậy, có thể làm học trò của ba cô ta, thì anh cũng phải rất giàu.

Một doanh nhân coi trọng lợi ích như anh, nói không chừng cũng chỉ là thói quen muốn giảm một chút tiền mà thôi.

Nghĩ vậy, Cao Ninh càng quyết tâm hơn.

Chương 612: Chuyện nhỏ

“Ngài Lý, tôi nghĩ chín trăm triệu đối với anh cũng không tính là nhiều nhỉ? Còn về tung tích của Trương Tiểu Hồng, so với chín trăm triệu này, bên nào nặng bên nào nhẹ, trong lòng anh tự rõ ràng. Dù sao cũng là chuyện lớn liên quan đến mạng người, chắc hẳn anh sẽ không từ chối. Nếu như anh tùy tiện bịa ra câu nào dối gạt tôi, vậy có thể sẽ có chuyện đấy.”

Cao Ninh nhét tờ giấy vào trong túi quần, sau đó không nhanh không chậm đẩy đẩy gọng kính vàng, híp mắt nói ra.

Hình như thằng nhóc này đang đấu tâm lý với mình, Lý Phàm im lặng.

Kế khích tướng, trước đó đã từng có người dùng nát loại phương pháp này khiêu khích anh rồi.

Lý Phàm cũng không đồng ý luôn, anh nói: “Ừ, quả thật đối với tôi chín trăm triệu cũng không đáng là bao… nhưng mà, Cao Ninh, cậu nhất định phải nói cho tôi biết, cậu muốn dùng chín trăm triệu này vào chỗ nào, nếu như là chuyện vi phạm pháp luật, cho dù tôi phải đi đường vòng để nghe ngóng tin tức của Trương Tiểu Hồng cũng tuyệt đối không cho cậu chín trăm triệu này.” .

||||| Truyện đề cử: TruyenHD |||||

Sắc mặt Cao Ninh sầm lại: “Cái này, có vẻ ngài Lý quản hơi nhiều rồi.”

Ừm, suy cho cùng sinh viên chưa từng trải qua mưa gió thì vẫn chỉ là sinh viên, cho dù IQ cậu ta cao, nhưng dù sao cũng không chịu được dọa nạt.

Dường như chín trăm triệu này đối với Cao Ninh vô cùng quan trọng.

Nếu không, cậu ta cũng sẽ không đột nhiên mở lời đòi anh.

“Được rồi, nếu cậu đã không muốn nói cho tôi biết, tôi cũng không cách nào ép buộc cậu. Vậy tôi đi trước, tạm biệt.”

Nói xong câu đó, Lý Phàm vờ như muốn rời đi.

Đợi anh đi ra ngoài được mấy bước, đột nhiên Cao Ninh cuống lên, nói: “Khoan đã!”

“Nghĩ xong rồi?” Lý Phàm quay đầu, cười híp mắt nhìn cậu ta.

Trận chiến này, Cao Ninh thua rồi, cậu ta gật đầu đi đến bên cạnh anh, thấp giọng nói: “Vì tạo điều kiện cho tôi đến trường học, ba tôi kinh doanh một quán ăn nhỏ, gần đây buôn bán không tốt, học phí của đại học Hán Thành lại vô cùng cao, vì vậy ông ấy làm việc không kể ngày đêm, sau đó bệnh tim tái phát phải nhập viện, làm phẫu thuật cần sáu trăm triệu, ba trăm triệu còn lại kia, tôi muốn dùng để mua chút đồ dinh dưỡng cho ông ấy, cũng có thể giảm nhẹ áp lực học phí…”

“Thì ra là thế, được, tôi biết rồi, mong cậu mau chóng liên hệ với người bạn kia, tôi trở về sẽ chuẩn bị chín trăm triệu chờ cậu, mau chóng sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt. Còn nữa, Cao Ninh, những tin tức mà cậu nói này, tôi tùy tiện động tay là có thể điều tra được, hi vọng cậu không lừa tôi.” Lý Phàm nghiêm túc nói xong lời này rồi quay người rời đi.

Anh lái xe trở về khách sạn, gọi bữa sáng của nhà hàng, một bàn đầy ắp vô cùng phong phú, ngay sau đó, Lý Phàm lần lượt gọi điện thoại cho Phương Nhược Tuyết và Thôi Thắng Quân, một người từ một gian phòng khác chạy đến, người còn lại thì lái xe đến khách sạn.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lý Phàm biết là bọn họ đến rồi, vội vàng đứng lên mở cửa chào đón.

“Mau vào, lại nói mấy anh em chúng ta cũng đã rất lâu không cùng ăn một bữa sáng thịnh soạn rồi, vào đi, cùng nhau ăn chút gì, mặc dù đã đến trưa rồi, nhưng tôi biết hai người các cậu đều là cú đêm.”

Phương Nhược Tuyết và Thôi Thắng Quân ngơ ngác nhìn nhau, dường như hơi bất ngờ với biểu hiện của Lý Phàm, nếu bọn họ đã đến rồi, vậy cũng không cần khách khí, đặt мôиƒ ngồi xuống ghế sofa, Thôi Thắng Quân giơ tay gắp một chiếc bánh bao canh nóng hổi cho vào trong miệng, vừa ăn vừa ấp úng nói: “Lão Lý, cậu cứ nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì cần hai anh em chúng tôi giúp đỡ, lại còn làm trò mời bữa sáng này nữa.”

Lý Phàm mỉm cười xoa xoa tay: “Ha ha, vẫn là cậu cả Thôi hiểu tôi, chính là quay vòng vốn bên chỗ tôi hơi khó khăn… muốn tìm các cậu vay chín trăm triệu.”

“Khụ khụ.” Thôi Thắng Quân suýt nữa bị lời nói của anh làm cho nghẹn lại, mở to hai mắt: “Bao nhiêu?! Chín trăm triệu, đối với cậu đó mà là vấn đề à, còn tìm hai anh em chúng tôi vay.”

Phương Nhược Tuyết im lặng suy ngẫm một lát, cẩn thận nói: “Ngài Lý, có phải anh gặp chuyện gì nên mới cần chín trăm triệu này không?”

Anh ngẫm nghĩ, cuối cùng Lý Phàm quyết định không nói chuyện này cho bọn họ, miễn gây thêm rắc rối: “Các cậu yên tâm đi, thật sự là quay vòng vốn khó khăn nên mới nhờ hai cậu, tôi bình thường có thể như vậy sao? Giúp đỡ chút là được rồi.”

Thôi Thắng Quân thoáng nhìn Phương Nhược Tuyết, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, cậu gửi số tài khoản cho tôi, đợi lát nữa tôi chuyển thẳng vào tài khoản ngân hàng của cậu, còn nữa, người anh em, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cậu nhất định phải nói, nếu không chính là không coi chúng tôi là anh em.”

“Chắc chắn, chắc chắn rồi.” Lúc này, trái tim vẫn luôn lơ lửng của Lý Phàm cuối cùng cũng buông xuống.

Ngay sau đó, tiếng nhắc nhở của điện thoại di động vang lên, Lý Phàm lấy ra nhìn, vậy mà lại là thông báo tài khoản ngân hàng nhận được ba trăm triệu tiền chuyển khoản.

Phương Nhược Tuyết vừa thao tác xong, đặt điện thoại di động

xuống, nghiêm túc nói: “Tôi không có tiền như cậu cả Thôi, chuyển cho cậu ba trăm triệu trước, không đủ lại nói.”

“Cảm ơn!”

… Buổi chiều, điện thoại của Cao Ninh gọi đến đúng như đã hẹn.

Sau khi chỉnh trang bản thân xong, Lý Phàm lái xe rời khỏi khách sạn, chạy về phía chợ thương mại đối diện đại học Hán Thành, nghe theo lời Cao Ninh nói, dừng ở quán cafe bên kia đường phố gặp mặt.

Mười phút sau, anh xuất hiện trong quán cafe, Cao Ninh vẫy vẫy tay với anh: “Bên này.”

Lý Phàm gật đầu, chậm rãi đi về phía cậu ta, ngoài ra ngồi bên cạnh là một sinh viên nữ trẻ tuổi, khuôn mặt xinh đẹp rực rỡ, trang điểm tinh tế khéo léo, mái tóc xoăn màu nâu, mặc quần short jean và áo t-shirt, đều là hàng hiệu, thoạt nhìn cũng là hạng người không thiếu tiền… Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, dù sao cũng là bạn tốt của Trương Tiểu Hồng, gia thế nào có thể kém được chứ, dù thế nào Trương Tiểu Hồng cũng sẽ không chơi với con nhà gia đình nghèo khổ, phải không? Như vậy không thực tế, đây cũng không phải là đóng phim truyền hình.

Lý Phàm ngồi xuống đối diện cô gái xinh đẹp, lễ phép nói: “Chào cô, tôi tên là Lý Phàm, là sư đệ của Trương Tiểu Hồng.”

Tần Tử Thiên vô cùng hứng thú ngước cằm nhìn Lý Phàm, vừa rồi cô ta nhìn thấy anh lái BMW, cũng tầm một hai tỷ, coi như là xe bậc trung, thoạt nhìn hoàn cảnh gia đình khá tốt, bề ngoài chính là kiểu lạnh lùng đẹp trai, dường như chỉ trong nháy mắt Tần Tử Thiên đã nhìn trúng anh, có loại xúc động muốn tìm hiểu sâu hơn về anh.

“Chào anh, tôi tên là Tần Tử Thiên, bạn thân của Trương Tiểu Hồng.”

Thấy hai người tự giới thiệu xong rồi, Cao Ninh từ từ lên tiếng: “Ngài Lý, cô Tần này chính là bạn thân của Trương Tiểu Hồng,

quan hệ giữa hai người bọn họ vô cùng tốt, chắc hẳn cô ta biết tung tích của Trương Tiểu Hồng, chuyện của tôi đã làm xong rồi, như vậy…”

Lý Phàm lại nói: “Chờ chút.”

Sau đó nhìn về phía Tần Tử Thiên, không thể không nói, càng nhìn càng thấy cô Tần này xinh đẹp, thuộc về loại người vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất: “Cô Tần, cô thật sự biết tung tích của Trương Tiểu Hồng sao? Mong cô nói đúng sự thật cho tôi biết.”

Anh nói chuyện thẳng thắn không dây dưa dài dòng, có thể nói, đối với Tần Tử Thiên mới quen biết là hơi khó nghe.

Nhưng Tần Tử Thiên căn bản không để ý, chỉ mở điện thoại di động của mình ra, giơ danh bạ cho Lý Phàm xem, nói: “Đây là một số điện thoại di động khác của Trương Tiểu Hồng.”

Chương 613: Đây mới chỉ là bắt đầu

Lý Phàm lấy được số điện thoại và giao tấm thẻ cho Cao Ninh xong, chào tạm biệt với bọn họ, rồi lập tức bắt tay vào giải quyết chuyện của Trương Tiểu Hồng, cũng biết được, cả nhà Trương Văn thật sự là bởi vì Long Môn mà rời khỏi Hán Thành!

Quả nhiên, Long Hậu muốn nhúng tay vào giới đồ cổ Hán Thành, muốn đối nghịch với Lý Phàm.

Nhưng mà Lý Phàm cũng không lo lắng, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Vì để hòa nhập hơn vào ngành đồ cổ ngọc thạch, để hiểu rõ một số manh mối về huyết ngọc.

Lý Phàm đi đến một khu nguyên liệu ngọc thạch thô ở Hán Thành.

Anh muốn thử xem có thể lấy được manh mối ở nơi này hay không.

… Tất nhiên cắt nguyên liệu thô ở trước mặt mọi người mới kĩch thích, mấy viên đầu không được may mắn lắm, nhưng Lý Phàm vẫn không bảo dừng lại.

Lúc này thợ cắt đá cũng hơi không xuống tay được rồi, nhưng vẫn đợi ý kiến cuối cùng của Lý Phàm.

Lúc này Lý Phàm cũng không vội vã cắt tiếp nữa, dĩ nhiên bây giờ phải giả vờ một chút, ra vẻ mình đang rất bối rối khó nghĩ.

Một lát sau, Lý Phàm hít sâu một hơi, nói: “Cắt!”

Vừa nói vậy xong, thợ cắt đá lại tiếp tục cầm dao cắt thêm mấy viên, mãi đến cuối cùng còn lại ba viên.

Chắc chắn ba viên đá cuối cùng này sẽ cắt ra nguyên liệu, Lý Phàm chính là đang chờ thời khắc này.

Nhưng mà bây giờ đã có không ít người rời đi rồi, rất nhiều người trước đó còn cảm thấy là có hi vọng đều lục đục rời đi, bọn họ đã không còn nhìn thấy bất kỳ hi vọng gì rồi.

Cũng chỉ còn một số ít người ở lại, đều là mang theo suy nghĩ ở lại quan sát mà thôi, bọn họ đã rất quen thuộc với chuyện như vậy rồi, lần nào cũng đều xem đến cùng.

Những người ở lại bây giờ đều là muốn nhìn xem kết quả cuối cùng là gì, lúc này trong lòng bọn họ cũng có một chút mong đợi.

Kết quả cuối cùng sẽ là như thế nào, bây giờ ai cũng không biết rõ.

Nhưng mà cũng không khác biệt là mấy, vừa rồi cắt nhiều như vậy, nhưng đều là phế thạch, bọn họ cũng không cảm thấy những viên còn lại có thể cắt ra được nguyên liệu tốt gì.

Có thể cắt ra được thì cũng sẽ không giống như bây giờ, đều là quan sát mà không nó chuyện.

“Từ từ đã!”

Nhưng ngay khi thợ cắt đá chuẩn bị cắt xuống, cuối cùng Lý Phàm ở bên cạnh cũng lên tiếng ngăn lại.

“Chờ một chút!”

Lần này Lý Phàm hít sâu một hơi, cuối cùng nói ra câu này.

Lúc này tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy có thể Lý Phàm sẽ từ bỏ, nhưng dù từ bỏ cũng tốt hơn là ném hết tất cả tiền vào.

“Người anh em, làm như chúng tôi nói đi, anh từ bỏ là đúng đắn nhất!”

“Đúng vậy, đừng để thua đến quần cũng không còn!”

“Từ bỏ, có lẽ anh cũng không thua lỗ nhiều như vậy!”

Một người rồi lại một người xung quanh lên tiếng nói, trên thực tế lời nói của những người này cũng khá là thân thiện.

Lý Phàm không nói gì, không ai biết bây giờ anh đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng nói rõ ràng: “Em nghĩ tốt nhất vẫn nên tiếp tục. Em ủng hộ anh!”

Mọi người đều quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, có lẽ là bởi vì bọn họ cảm thấy tiếng nói này rất êm tai.

Nhưng vừa nhìn đến, rất nhiều người đều ngạc nhiên trợn to mắt.

Bọn họ nhìn thấy cái gì? Là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp!

“Honey, em tin tưởng ánh mắt của anh không bao giờ sai!”

Người đến chính là kiểu người có bề ngoài xinh đẹp mềm mại tựa không xương, dáng người cao gầy, tựa như hoa sen chớm nở, nhưng cả người lại tỏa ra hơi lạnh khiến người ta không dám đến gần.

Người xung quanh đều chỉ thoáng nhìn qua, cảm giác đầu tiên của bọn họ chính là người như này không dễ ở chung, đừng khinh nhờn.

Nhưng mà, không cách nào thay đổi chính là, vẫn có một số người dùng ánh mắt không chút kiêng kỵ nhìn cô. Đối với bọn họ mà nói, đây là một cơ hội tốt để bọn họ mở mang tầm nhìn, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Sao em gái này lại nói như vậy, nếu cứ tiếp tục thì cuối cùng sẽ chỉ là thua lỗ hết tiền mà thôi!”

“Đúng vậy, làm như vậy cuối cùng sẽ không còn gì cả, nên từ bỏ!”

“Tôi cũng cảm thấy từ bỏ là cách làm đảm bảo nhất.”

Lúc này những người đó vẫn lên tiếng khuyên bảo y như lúc trước.

Dù sao những người này nói như vậy cũng là xuất phát từ lòng tốt, đôi mắt đẹp khẽ ngước lên, giọng điệu không nặng không nhẹ: “Số tiền này, mất thì mất thôi, tôi nhiều tiền, hơn nữa số tiền chồng tôi bỏ ra cũng chỉ là một con số nhỏ!”

Ngay lập tức, những người đàn ông đó còn định nói gì nữa lập tức im lặng không nói chuyện.

Nhà người ta có nhiều tiền, nếu bây giờ còn lên tiếng khuyên nhủ thì chính là bọn họ xen vào việc của người khác rồi, kết quả cuối cùng chính là mọi người đều im lặng không nói chuyện.

“Sao em lại đến đây?”

Lý Phàm sợ ngây người.

Anh không ngờ Cố Họa Y sẽ tìm được nơi này. Không phải cô ghét đụng phải những thứ này, cũng ghét đi đến nơi ồn ào như thế này sao?

Cố Họa Y đi đến nắm lấy tay anh. Cô gái ra vẻ vô tội tựa đầu lên người anh, nói: “Vì sao em không thể đến? Em là vợ của anh!”

Rất nhanh Lý Phàm đã biết, chắc chắn tất cả những chuyện này có liên quan đến Trương Tiểu Thất, nhất định là tên kia báo tin rồi.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, anh nhất định phải nghĩ cách trừng phạt anh ta.

Hôm nay cô vừa rời đi, trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, sau này sẽ còn tiếp nữa, Cố Họa Y lại nhìn ba viên đá trên mặt bàn, nói: “Gần đây gia tộc bắt đầu tiếp xúc với ngành ngọc thạch này. Rất có thể sau này chúng ta cũng phải tìm hiểu kỹ hơn, vì vậy em muốn đến nơi này tìm hiểu thêm chút!”

Người xung quanh đều hâm mộ nhìn Lý Phàm, có thể thấy rõ, Cố Họa Y là một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa có tiền.

Mặc dù Cố Họa Y rất nổi tiếng, nhưng cũng chỉ trong giới thượng

lưu mà thôi, vẫn có rất nhiều người không biết cô là một người phụ nữ tài giỏi trong giới kinh doanh.

Cố Họa Y hôm nay không nổi tiếng như vậy.

Nếu như mọi người biết Cố Họa Y là một người phụ nữ tài giỏi trong ngành thương mại của Hán Thành, không biết lúc này sẽ có cảm giác gì.

Cũng có một số người ghen tỵ, nói không ghen tỵ thì là không thể nào rồi. Bọn họ đều khát khao đi lên thay thế vị trí của Lý Phàm.

“Bảo thợ cắt đá cắt đi!”

Trên thực tế, Cố Họa Y cũng hiểu rất rõ về đổ thạch. Nguyên nhân cô đến nơi này chỉ là muốn biết Lý Phàm có bí mật gì.

Trước kia cô luôn bận rộn công việc của mình, chưa từng chú ý đến Lý Phàm, đối với nhà họ Trương, dường như anh đều tỏ thái độ có cũng được mà không có cũng không sao. Bây giờ điều đó lại dẫn đến sự hứng thú của cô.

Rất muốn biết bí mật của Lý Phàm là gì.

Thợ cắt đá chỉ liếc mắt nhìn Lý Phàm, đây là chủ nhân thật sự của viên đá này, đó cũng là đạo đức nghề nghiệp của ông ta.

“Cắt ba centimet vỏ ngoài!”

Lý Phàm đặt một tay lên lưng Cố Họa Y, cười nói: “Em đến rất đúng lúc, anh muốn tặng em một niềm vui bất ngờ!”

Cố Họa Y ngẫm nghĩ, không biết vì sao lại nói như vậy.

Thợ cắt đá đã bắt đầu dùng dao của ông ta cắt rìa bên cạnh, vỏ đá bắn tung tóe ra ngoài. Đột nhiên, người xung quanh hô to một tiếng: “Trúng rồi, là chủng pha lê, còn là chủng pha lê băng tinh hiếm thấy?”

Người xung quanh đều kĩch động không thôi. Giờ phút này, bọn họ

có loại xúc động không kiềm lòng được muốn đi lên chiếm làm của riêng.

Trúng rồi, cũng tượng trưng rằng viên đá này có thể cắt ra đồ vật mà mình nhìn thấy, cũng chứng minh rằng viên đá này không phải phế thạch, nó có giá trị.

Cố Họa Y do dự không chắc nhìn Lý Phàm. Vừa rồi anh nói lời kia, chẳng lẽ đây là tiên tri những điều không xác định trước sao?

Tuy nhiên, Lý Phàm cũng nhận ra lời nói vừa rồi của anh để lộ bản thân, vì vậy cũng vờ như kinh ngạc.

Anh cười nói: “Anh đoán đúng rồi, chắc chắn viên đá này sẽ trúng mà!”

Dương Quyền bên cạnh lòng đang rỉ máu, cũng không thể tưởng tượng nổi nhìn tinh thạch xuất hiện trên bề mặt đá kia.

Chương 614: Phế thạch

Đây không phải là phế thạch sao?

Bọn họ đến bãi phế liệu nhặt nó về, không đáng một đồng. Đó là những viên đá được cho là khó thay đổi vận mệnh nhất.

Nhưng mà bây giờ lại xuất hiện màu sắc, quả thật khiến người ta kinh ngạc.

Đồng thời, lúc này Dương Quyền cũng vô cùng ghen tỵ, không thể tiếp nhận kết quả này.

Vào lúc này, bắt đầu có người chào giá, muốn mua lại viên đá này.

Nhưng Lý Phàm đều chỉ nói hai chữ, đó chính là 'không bán'.

"Sư phụ, tiếp tục cắt hai viên đá còn lại!"

Thợ cắt đá cũng tiếp tục cắt, lại thật bất ngờ.

Sau đó, một viên đá ra màu xanh, đương nhiên đều nằm trong dự liệu của Lý Phàm.

Lại dẫn đến chấn động rất lớn ở nơi này, không ít người đều đỏ mắt, thậm chí còn phát điên.

Ngay lập tức hấp dẫn không ít người đến bên này mua đá, cũng là muốn dính chút may mắn này.

"Tôi bỏ ra ba trăm triệu mua lại viên này!"

"Chỉ ba trăm triệu mà đòi mua, anh nằm mơ giữa ban ngày đi!"

Thậm chí, còn có một số người ở đây bắt đầu thi nhau chủ động ra giá, cũng có người không phục giá của đối phương.

Cuối cùng viên đá thứ nhất bị người ra giá cao nhất mua lại, dùng

một tỷ hai trăm triệu.

Dương Quyền đỏ mắt ghen tỵ, thậm chí muốn cướp viên đá kia chiếm làm của riêng mình.

Dưới cái nhìn của ông ta, viên đá này vốn phải thuộc về ông ta.

Lúc này ánh mắt nhìn Lý Phàm của không ít người đã bắt đầu thay đổi, có thể tìm được đá có giá trị như vậy trong đám phế liệu này, bọn họ không tin chỉ dựa vào may mắn là có thể làm được.

Nhưng bây giờ vẫn có rất nhiều người cho rằng Lý Phàm may mắn.

Mọi người thi nhau quay chụp, không thể nghi ngờ đây chính là tài liệu sống tốt nhất do con người quay chụp.

Rất nhiều người phát sóng trực tiếp ngay tại chỗ, nhân vật chính là Lý Phàm.

Có thể cắt trúng hai viên nguyên liệu thô là lợi hại lắm rồi, cũng khá hiếm thấy trong giới đổ thạch này.

Một điểm quan trọng là, Lý Phàm lựa chọn phế phẩm mà trước kia ông ta mua, đây là điều quan trọng nhất.

“Trời ạ, chắc chắn anh ta phát tài rồi!”

Tại video trong điện thoại của một người qua đường nào đó, một cư dân mạng nói ra như này.

“Nếu như tôi gặp được chuyện như vậy, tôi bằng lòng mất đi mười năm tuổi thọ!”

Đương nhiên, những cư dân mạng kia rất hưng phấn, ai mà không muốn phát tài chứ?

Trên mạng bùng nổ.

Đương nhiên, đa số bọn họ đều là cư dân mạng trong ngành cá độ.

Lần này, Lý Phàm trở thành đã người nổi tiếng trong ngành cá độ rồi.

Nhưng mà, với tư cách người trong cuộc, đương nhiên Lý Phàm không biết những điều đó, bây giờ tâm trạng của anh vô cùng vui vẻ.

Có thể nói loại hình đổ thạch này dễ dàng hơn việc giám định bảo vật kia nhiều, hơn nữa cũng kiếm được tiền nhanh hơn, Lý Phàm vô cùng hài lòng với kết quả lần này.

“Cậu cắt viên còn lại như thế nào?”

Cuối cùng, mọi người đều sốt ruột dồn mắt nhìn viên đá cuối cùng.

Trên thực tế, viên đá này có cắt ra hay không cũng không quan trọng, bởi vì trước nó đã có hai viên ra rồi.

Nếu như viên này cược thất bại thì cũng không sao.

Nhưng những người ở nơi này đều rất tò mò, muốn nhìn xem viên đá cuối cùng này.

Bây giờ thợ cắt đá cũng rất hưng phấn, đây là lần đầu tiên ông ta cắt ra đá có giá trị khoảng chừng sáu tỷ ở nơi này của mình.

Cũng lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy, trước kia chưa từng xảy ra.

Lần này Lý Phàm không nói gì, người xung quanh anh đều vô cùng hưng phấn, tựa như người trúng lúc này là họ vậy.

“Người anh em, đừng ngừng, cược đi!”

“Người anh em, chắc chắn anh sẽ thắng!”

“Đúng vậy, hai viên trước đều thắng rồi, chắc chắn viên này cũng thắng!”

Thật ra người xung quanh chỉ muốn tìm niềm vui, bây giờ anh đã thắng liên tục hai viên, bọn họ đều cho rằng chắc chắn trong viên thứ ba cũng có hàng.

Bây giờ Dương Quyền vô cùng chán nản. Tâm trạng ông ta giống như nuốt phải ruồi vậy, trưng ra cái dáng vẻ nuốt không trôi cơn giận này, ông ta vốn muốn đánh bại Lý Phàm, nhưng bây giờ ông ta thua rồi.

Rất nhanh tin tức về chuyện này đã truyền ra, chỉ thoáng chốc đã truyền đến tai ông chủ bán đá lúc trước.

Nói một cách chính xác, tin tức này cũng không trực tiếp truyền đến, mà là ông chủ phát hiện một chuyện kỳ lạ, đó chính là đột nhiên vừa rồi có rất nhiều người đến đây mua đá.

Trước kia chưa từng xảy ra tình trạng này, ông chủ biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, bắt lấy một người trẻ tuổi mua đá, hỏi: "Vì sao các cậu lại đến đây mua đá?"

Đây là chuyện mà ông chủ không biết.

Trước kia, ông ta bán được rất ít sản phẩm ở nơi này, bởi vì ông ta và Dương Quyền đều đang lừa gạt mọi người. Bây giờ có nhiều người không sợ bị lừa như vậy, đương nhiên khiến ông ta không thể không nghi ngờ.

Người trẻ tuổi này cũng là nghe người khác kể, anh ta hưng phấn nói: "Vừa rồi có người sau khi mua nguyên liệu thô ở nơi này cắt ra thứ có giá trị ít nhất sáu tỷ, rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, bây giờ rất nhiều người muốn mua ở nơi này của ông, tin tức đã truyền ra rồi!"

Ông chủ ngây người như tượng đá, thắng sáu tỷ, trước khi câu nói này biến mất thì nó đã quanh quẩn trong đầu ông ta rất lâu.

Ông chủ suy nghĩ, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng rất nhanh đã nghĩ đến người trẻ tuổi có xích mích với Dương Quyền kia.

"Là cậu ta, chắc chắn là cậu ta!"

Sau khi ông chủ gọi người trông hàng xong, ông ta cũng chạy đi xem. Lúc này, trong lòng ông chủ như đang rỉ máu.

Trước đó ông ta bán với giá sáu mươi triệu, bây giờ nghe nói đã tăng lên ít nhất sáu tỷ, tăng đến trăm lần.

Không lâu sau, ông chủ Vương Phú đi đến nơi tụ tập nhiều người nhất. Khó khăn lắm ông ta mới từ bên ngoài chui vào được.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cùng lúc đó Vương Phú tìm được Dương Quyền, cũng vội vàng hỏi thăm tình huống.

Dương Quyền tràn đầy cay đắng, chỉ có thể nói ra chuyện vừa xảy ra.

Giờ khắc này, rất nhiều người đều đang chỉ trỏ, phấn khởi bàn luận lần đổ thạch này.

Cái gì?

Sau khi nghe thấy tin tức này, cả người Vương Phú run rẩy. Ông ta có loại xúc động muốn hộc máu ngay tại chỗ, đó là sáu tỷ đấy, là số tiền mà ông ta kiếm ròng rã mười năm cũng không được.

Mặc dù thường xuyên bán đồ ở nơi này, quả thật ông ta cũng kiếm được một chút phí đại lý. Trừ phi ông ta may mắn, nếu không cũng thường xuyên tổn thất rất nhiều tiền.

“Chúng ta tổn thất rất nhiều!”

Dương Quyền cũng cảm thấy bối rối và chán nản. Rất khó có thể chấp nhận kết quả này, trong lòng ông ta đã mất cân bằng rồi.

Không thể để cho thằng nhóc này dễ dàng cầm được món tiền đó!

Nhưng mà, sắc mặt Vương Phú trở nên âm trầm, đột nhiên trong đầu ông ta nảy ra một kế sách, tiền nhiều như vậy, ông ta cũng

cảm thấy đây là một cơ hội tốt.

Dương Quyền là một tên hèn nhát, nghe vậy nói: “Nếu như ông làm như vậy, nếu như mọi người phát hiện, vậy chúng ta xong đời rồi!”

Nhưng mà, không ngờ ông ta lại nheo mắt nói: “Ông sợ cái gì? Chúng ta sẽ tìm người đến dọa thằng nhóc này. Tôi không tin cậu ta dám không giao nó ra!”

Đột nhiên, Dương Quyền nghĩ đến điều gì, nói: “Ông đang tìm người đến cướp sao?”

Vương Phú gật đầu, trầm giọng nói: “Đây là một cơ hội tốt, trước tiên chúng ta vu oan hãm hại cậu ta, sau đó ông phối hợp với tôi, như vậy không chỉ có thể hoàn toàn lấy lại viên đá kia, còn có thể tống thằng nhóc này vào tù!”

Dương Quyền hơi do dự, nghiến răng nghiến lợi nói: “Lần này tôi có thể hợp tác với ông, tôi sẽ làm được!”

Chương 615: Cho ông mười giây

Vương Phú nói: “Ông nhất định phải phối hợp thật tốt với tôi, như vậy sẽ không ai có thể nhìn ra được vấn đề của chúng ta rồi!”

Trước kia Dương Quyền từng có suy nghĩ như vậy rồi, bây giờ càng nghĩ lại càng muốn làm. Đương nhiên ông ta không muốn bỏ qua cơ hội tốt như thế này.

Thợ cắt đá còn chưa kịp nói chuyện, Vương Phú đã từ trong đám người xông vào.

“Nhóc con, cuối cùng tôi cũng bắt được cậu rồi, cậu dám trộm đá của tôi, gan cậu cũng lớn lắm.”

Vương Phú giận dữ nói.

Xung quanh ngày càng nhiều người, thi nhau chỉ chỉ trỏ trỏ. Đương nhiên cũng đã có ít người nhìn ra được là xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng mà, đại đa số người đều chuyển từ ánh mắt khâm phục sang thành nghi ngờ và khinh bỉ.

Lúc này Dương Quyền cũng đi ra nói: “Nhóc con, cậu trộm nó, trước khi tôi nói quy tắc cho cậu, tôi không ngờ cậu sẽ làm chuyện như vậy, phì!”

Nói xong, phun ra một cục đờm xuống mặt đất.

Một số người xung quanh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi nghe được một ít tin tức, rất nhanh đã chứng thực tin tức đó.

Bây giờ rất nhiều người đều là nghe gió ra mưa, tin tưởng những lời nói kia.

Lúc này ánh mắt của bọn họ đã chuyển từ hâm mộ thành coi thường, chính là ánh mắt ghét điều ác như kẻ thù.

“Hóa ra là trộm, thủ đoạn này thật hèn hạ!”

“Đúng vậy, tuổi còn trẻ mà không học điều hay, thế mà làm ra loại chuyện này!”

“Tôi thấy anh ta cũng không phải người tốt lành gì, thế mà làm ra loại chuyện này, đúng là không có liêm sỉ!”

Người xung quanh thi nhau lên tiếng, bây giờ đã có một số người bắt đầu soi mói rồi.

Đương nhiên rất nhiều người đều là không nhìn nổi việc Lý Phàm may mắn như vậy.

Lý Phàm nhíu mày, trầm giọng nói: “Viên đá này là vừa rồi tôi mua ở chỗ của ông, bây giờ ông nói là tôi trộm, không có bằng chứng, dựa vào cái gì, chỉ dựa vào các ông ăn không nói có thế này?”

Cố Họa Y cũng nhíu mày, lạnh lùng nói: “Các ông là đang vu oan hãm hại chồng tôi, nếu hôm nay các ông không lấy ra được chứng cứ, vậy cũng đừng trách tôi gọi điện thoại cho luật sư đưa các ông lên tòa án!”

Vương Phú và Dương Quyền này đều là người có máu mặt ở nơi này, đương nhiên sẽ không sợ loại chuyện này, hơn nữa khi đứng ra thì bọn họ cũng đã biết chắc chắn sẽ xảy ra chuyện như bây giờ rồi.

Trước kia bọn họ cũng từng không ít lần hợp tác làm chuyện hãm hại lừa gạt thế này, cũng là tập mãi thành quen với loại tình huống xảy ra lúc này.

“Đừng dọa tôi, cậu còn không thừa nhận ăn trộm. Đàn ông vô sỉ, phụ nữ cũng vô sỉ. Tôi cho rằng cậu vì không muốn thừa nhận nên mới nói như vậy!”

Dương Quyền cười lạnh, thật ra là nói những lời này trong trạng thái rất hốt hoảng.

Lúc này Vương Phú cũng đi đến, lạnh lùng nói: “Chúng tôi không có chứng cứ chứng minh là cậu ta trộm, vậy chồng cô có chứng cứ chứng minh cậu ta không trộm từ chỗ chúng tôi không?”

Sau đó, Vương Phú cố ý cất cao giọng hấp dẫn chú ý của người xung quanh, tiếp tục nói: “Khi tiến vào chồng cô không mang theo đá, trong khu này cũng có không ít người nhìn thấy. Cô cho rằng không phải chồng cô trộm, hay là anh ta đặt điều nó láo?”

Trước kia bọn họ chưa từng làm loại chuyện như vậy, bây giờ nhất định phải hợp tác hoàn mỹ.

Đương nhiên, cũng có người xung quanh có thể nhận ra đây là lời nói láo, nhưng bây giờ đều ăn ý im lặng, hai người kia vẫn luôn là người có máu mặt, cũng tích lũy được danh tiếng không nhỏ.

Không ai dám tùy tiện trêu chọc.

Huống hồ, bây giờ còn dưới tình huống không có chứng cứ, vậy cũng không còn cách nào.

Khi Vương Phú nói những lời này, đại đa số người đều nhìn về phía tên lừa gạt.

Lúc này, cũng có một số người vừa hưng phấn vừa tức giận.

“Thì ra anh ta là một tên lừa gạt, bây giờ xem ra anh ta không có lời gì để nói. Đuổi anh ta ra ngoài cho chúng tôi!”

“Đánh anh ta một trận cho chúng tôi, ném tên lừa đảo này ra ngoài!”

“Ném ra!”

Trên thực tế, rất nhiều người muốn lấy lòng Vương Phú, hơn nữa cũng đều biết ông ta.

Vương Phú thầm cười lạnh, ông ta thấy lần hành động này rất hoàn mỹ, tuyệt đối không để người ta nhìn ra sơ hở.

Lúc này, Vương Phú và Dương Quyền đều nhìn nhau, thành công rồi.

Nhưng cũng vào lúc này, Lý Phàm nói: “Xin lỗi, tôi có chứng cứ chứng minh mình không trộm!”

Mọi người đều đang nhìn Lý Phàm, nhưng bọn họ đều dùng ánh mắt nghi ngờ.

Lúc này trong lòng Cố Họa Y thở phào nhẹ nhõm, cô không tin Lý Phàm trộm đồ, nhưng cô lo lắng nếu như cục diện bế tắc cứ tiếp tục kéo dài, cô sẽ bị hãm hại.

Cho dù cô có thể rời khỏi cục cảnh sát, nhưng cũng phải tốn rất nhiều tiền.

Đối với gia tộc mà nói, đây chắc chắn là tổn thất không thể xóa nhòa.

“Cậu có chứng cứ, nói đùa à, viên đá này ở trong đây, bây giờ cậu phải tìm được người đến chứng minh cho cậu, nếu như cậu có thể tìm được, tôi coi như cậu có chứng cứ!”

Vương Phú chế giễu nói, Lý Phàm chỉ có một chứng cứ khả thi, đó chính là để những người nhìn thấy anh mua đá làm chứng.

Nhưng sao có thể chứ?

Ông ta đã làm mưa làm gió ở nơi này hơn một năm, không ai dám động đến ông ta, đại đa số người đều chọn im lặng chịu thua thiệt.

Quả nhiên sau khi nói câu này, một số người xung quanh đều im lặng không nói, vào thời điểm này không ai chọn đứng ra.

Không phải bọn họ không muốn đứng ra, mà là sau khi Vương Phú nói mấy câu kia, rất nhiều người đã tin rằng Lý Phàm là tên lừa gạt. Bộ phận còn lại, đương nhiên là sợ Vương Phú trả thù rồi, vì vậy cũng không đứng ra nói chuyện.

“Nhóc con, cậu là tên lừa gạt. Hồi nhỏ cậu chắc học hành không ra

gì, bây giờ cậu quỳ xuống dập đầu ba cái, đồng thời cầu xin tôi, gọi ba rồi xin lỗi ba lần, như vậy tôi có thể tha cho cậu lần này!”

Lúc này, Dương Quyền rất có khí thế nói ra.

Ông ta đang nghĩ, sau khi lấy được mấy viên đá này, ông ta có thể nán lại nơi vui vẻ kia rất lâu, vừa nghĩ đã thấy vô cùng sung sướng rồi.

Lúc này rất nhiều người đều đồng tình nhìn Lý Phàm, như trong suy nghĩ của bọn họ, đây đã là sự thật không thể thay đổi rồi.

“Nhóc con, đề nghị của anh em tôi rất hay, nếu như bây giờ cậu quỳ xuống gọi ba, tôi có thể tha cho cậu, bỏ qua chuyện cũ!”

Lúc đó, Vương Phú cũng cảm thấy tất cả những điều này là kết quả mà ông ta mong muốn.

Lúc này Lý Phàm lại nhếch miệng nở nụ cười.

Chắc hẳn khi thằng nhóc này nghe nói muốn tống mình vào tù nên sợ choáng váng rồi.

Thấy Lý Phàm đột nhiên cười, trong đầu người vây xem xung quanh đều lập tức nảy ra suy nghĩ này.

Mà chính là nụ cười này lại khiến hai người Dương Quyền và Vương Phú nhìn mà rùng mình sợ hãi, chỉ cảm thấy nụ cười này đang nhìn vào từng chân tơ kẽ tóc bọn họ.

Cũng ở thời điểm này, cảm thấy bị nhìn bằng ánh mắt như vậy rất không thoải mái, trước kia chưa bao giờ có loại cảm giác này.

“Người trẻ tuổi, bây giờ tôi đã cho cậu cơ hội rồi, cậu lại không muốn, vậy tôi sẽ gọi người dẫn cậu đến cục cảnh sát, sau đó cậu cứ đợi nửa đời sau sống trong tù đi!”

Lúc này, Vương Phú rất tức giận, hơn nữa bị nhìn như vậy cảm thấy rất không thoải mái.

Mà cũng vào lúc này, nụ cười trên mặt Lý Phàm chợt biến mất không còn, thay vào đó là âm u lạnh lẽo, lên tiếng: “Bây giờ tôi cũng cho các ông một cơ hội quỳ xuống nhận lỗi với tôi, tôi có thể cân nhắc tha thứ cho các ông.”

Một câu nói đầy nghiêm túc và mạnh mẽ!

Nhưng người ở nơi này đều trợn tròn hai mắt, không ít người đều nhìn anh như đang nhìn kẻ điên.

Thật ra đã có không ít người muốn khuyên Lý Phàm nhận sai rồi, nhưng lời đến khóe miệng vẫn không thể nào thốt ra.

Vương Phú và Dương Quyền thì trưng ra dáng vẻ nghe thấy chuyện cười buồn cười nhất trên đời này, ánh mắt nhìn anh như đang nhìn kẻ ngu.

Cố Họa Y bên cạnh nghe thấy câu này thì hoàn toàn thả lỏng, đương nhiên cô tin tưởng Lý Phàm rồi.

Cũng tin tưởng Lý Phàm không thể nào làm ra chuyện như vậy, mặc dù mấy năm qua không nói chuyện nhiều, nhưng cũng coi như hiểu được một chút.

Hơn nữa, ánh mắt Cố Họa Y tinh tường biết bao, sớm đã nhìn ra Vương Phú và Dương Quyền có vấn đề rồi.

“Bây giờ các ông có mười giây, nếu như chờ tôi đếm tới một các ông còn không quỳ xuống xin lỗi, vậy tự gánh lấy hậu quả!”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, bắt đầu đếm số, bây giờ làm thế này đương nhiên là để chấn áp hai người bọn họ.

Vương Phú và Dương Quyền đều khoanh tay nhìn anh bằng ánh mắt trêu tức, lúc này bọn họ cảm thấy Lý Phàm đang vùng vẫy giãy chết cuối cùng.

Nhưng bây giờ, người xung quanh lại có một loại trực giác, đó chính là có lẽ Lý Phàm thật sự có chứng cứ.

Chương 616

CHƯƠNG 616: ĐÂY CHÍNH LÀ TỰ TÌM ĐƯỜNG CHẾT!

Lý Phàm nhìn hai người, miệng không ngừng đếm ngược, cho đến khi Lý Phàm đếm xong, hai người đều không có bất kỳ phản ứng nào.

“Đếm xong rồi ư? Thế bây giờ có thể cho chúng tôi xem chứng cứ của cậu được chưa!”

Vương Phú mỉa mai nhìn Lý Phàm.

Người xung quanh đều nhìn Lý Phàm, muốn xem xem anh rốt cuộc có thể lấy ra chứng cứ gì.

Lý Phàm nghe thấy lời này nhưng lại chỉ mỉm cười: “Nếu anh đã muốn xem, thế thì tôi sẽ để anh xem chứng cứ của tôi là gì.”

Dứt lời, Lý Phàm thò tay vào túi áo lấy điện thoại ra, sau khi ấn mấy cái, một đoạn ghi âm lập tức được phát ra.

“Vương Phú, sao thế? Có phải đánh cho tên nhóc đó một trận không? Vừa nhìn đã biết cậu ta không phải là người thường xuyên đến nơi như thế này.”

“Nếu lấy được thứ trong tay cậu ta thì chúng ta kiếm được một món hời rồi!”

Giọng nói này rõ ràng là của Dương Quyền, mọi người nghe thấy lời này thì đồng loạt sững sờ.

Đồng thời có vài người còn nghi ngờ làm cách nào Lý Phàm lại có được đoạn ghi âm này.

Vương Phú cũng sững sờ nhìn Lý Phàm trước mặt, biểu cảm vô cùng kỳ lạ nhìn Dương Quyền đứng bên cạnh.

Mặt Dương Quyền lập tức lộ ra tia kinh ngạc, anh ta chắc chắn khi mình và Vương Phú nói chuyện hoàn toàn không có ai khác ở đó

nữa!

Hơn nữa, hai người họ vẫn luôn gặp nhau ở nơi đó, từ trước đến nay chưa từng xảy ra bất cứ vấn đề nào, vì sao lại đột nhiên xuất hiện đoạn ghi âm này?

“Kỳ lạ không? Vì sao tôi lại có thể nghe thấy cuộc đối thoại của hai người?”

Trên mặt Lý Phàm lộ ra biểu cảm châm biếm.

“Cái gì mà cuộc đối thoại của hai người bọn tôi? Đây rõ ràng là cậu đang làm giả chứng cứ!”

Vương Phú không hiểu lý lẽ, nói.

Lúc này tuyệt đối không được thừa nhận chuyện này, một khi thừa nhận, hai người họ chắc chắn sẽ nổi như cồn ở nơi đổ thạch này!

Sắc mặt của Dương Quyền cũng trở nên lạnh lẽo, anh ta trầm giọng, nói: “Cậu đừng nghĩ lấy thứ này để đánh lừa chúng tôi, nếu nó có thể làm chứng cứ, vậy thì tôi tùy tiện làm giả một đoạn ghi âm có phải là cũng có thể nói cậu thiếu nợ tôi ba nghìn tỷ hay không?”

Cố Họa Y nghe thấy lời này của hai người họ thì sắc mặt lập tức trở nên lạnh lẽo, người xung quanh cũng bắt đầu nhíu mày.

Lý Phàm vẫn luôn ở trong nơi đổ thạch này, hoàn toàn chưa từng đi ra ngoài!

Cũng không ai nhìn thấy anh gọi bất kỳ cuộc điện thoại nào, sao có thể tìm người tạo đoạn ghi âm giả được!

Chẳng lẽ anh còn có thể biết trước tên của Vương Phú ư?

Chuyện này cũng quá phản khoa học rồi! Bất cứ ai cũng không thể tin nổi.

“Vậy ư? Chi bằng anh xem thử cổ áo của mình đi?”

Trên mặt Lý Phàm lộ ra biểu cảm trêu tức.

Người xung quanh nghe thấy lời này của anh thì lập tức đổ dồn ánh mắt về phía cổ áo Dương Quyền, chỗ đó có một chấm đen nhỏ, kết hợp với lời nói của Lý Phàm, có thể thấy rõ đó chính là máy nghe lén mini.

“Đây…”

Dương Quyền hoảng loạn nhìn xuống cổ áo mình, sau khi phát hiện máy nghe lén thì lập tức gỡ bỏ, biểu cảm trên mặt vô cùng hốt hoảng.

“Cậu lại dám cài máy nghe lén trên người tôi!”

Lý Phàm nghe thấy lời này thì lắc đầu, trên mặt lộ ra biểu cảm đáng tiếc.

“Vốn dĩ tôi còn cho rằng anh là do người đó sai tới, muốn lấy được chút thông tin từ trên người anh, không ngờ anh lại quá quắt như vậy.”

Lý Phàm vốn còn cho rằng anh ta là người do Long Hậu sai tới nên anh mới để mắt đến Dương Quyền, cài máy nghe lén trên người anh ta.

Chỉ là không ngờ, Dương Quyền không chỉ không phải là người do Long Hậu sai tới, mà còn là một tên vô dụng, ngu ngốc, chỉ có thể giở thủ đoạn thấp hèn như thế này.

Long Hậu chắc chắn sẽ không nhìn trúng loại người như vậy, Lý Phàm cũng vì chuyện này mà cảm thấy bản thân mình khá đa nghi.

“Cậu!”

Mặt Dương Quyền lập tức lộ ra vẻ tức giận.

Nhưng Vương Phú lại hùng hùng hổ hổ đứng ra, ánh mắt lạnh lẽo, u ám nhìn Lý Phàm.

“Cho dù cậu cài máy nghe lén thì làm sao? Hòn đá hôm nay, cậu chịu thì đưa, không chịu cũng phải đưa.”

Dứt lời, Vương Phú vỗ tay, lập tức có vài người trẻ tuổi đang cười

hì hì đi từ trong đám đông ra, họ dùng ánh mắt đầy khiêu khích nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y.

“Tên nhãi kia, nhanh nhẹn lên, giao viên ngọc thạch trong tay cậu ra đây, mấy anh cũng không muốn ra tay với chú em đâu.”

“Đúng đó, haz, nhưng mà tôi thấy vợ của cậu ta rất xinh đẹp, hay là mấy anh em chúng ta gắng gượng động tay động chân một chút?” Một người trong số đó lộ ra biểu cảm dâm đãng.

Lý Phàm nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lẽo. Cố Họa Y là giới hạn cuối cùng và là của riêng mình anh, sỉ nhục, uy hiếp, động tay, động chân với anh, anh đều có thể ngó lơ.

Nhưng, một khi liên quan đến Cố Họa Y, Lý Phàm chỉ có một chữ, đó là giết!

Từ trước đến nay anh không phải là người mềm lòng, nương tay, chỉ là vì gặp được Cố Họa Y cho nên anh mới thu lại suy nghĩ giết người của mình.

“Tôi cho các người một cơ hội cuối cùng, quỳ xuống, dập đầu xin lỗi, tôi sẽ tha cho các người một mạng.”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn mấy người họ, từ trên người anh toát ra một cỗ sát khí nhàn nhạt.

Mấy người họ nghe thấy lời này của anh thì lập tức bật cười.

“Ha ha ha, anh Vương Phú, anh nghe thấy chưa, tên nhãi này cho đến bây giờ vẫn cảm thấy có thể đấu lại được chúng ta.”

“Đúng đó, tên nhóc, cậu cũng không nhìn xem bên chúng tôi có mấy người, chẳng lẽ cậu có thể một chọi bảy ư?”

“Cái gì mà một chọi bảy chứ, sao có thể tính cả anh Vương Phú vào được? Là một chọi sáu! Nhưng mà tôi cảm thấy cậu ta chắc chắn không làm được!”

“Được rồi! Đừng phí lời với cậu ta nữa, cứ ra tay luôn đi, cẩn thận đừng đánh vỡ ngọc thạch. Sau khi xử lý xong cậu ta, cứ trói cậu ta lại, để cậu ta nhìn chúng ta chơi chính vợ mình, hahaha.”

“…”

“Bịch!”

Mấy người này vừa dứt lời chưa đến vài giây, một tiếng va chạm nặng nề lập tức vang lên.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn mấy người họ, giọng nói u ám giống như từ chín tầng địa ngục cất lên.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nếu các người đã muốn tìm đường chết, vậy thì tôi sẽ thành toàn cho các người!”

Người xung quanh nhìn thấy một màn trước mặt thì lập tức ngậm miệng lại, tốc độ của Lý Phàm quá nhanh, họ còn chưa kịp phản ứng, Lý Phàm đã xử lý xong một người.

Hơn nữa, sau khi người đó ngã xuống đất, anh ta còn phun ra một ngụm máu tươi, từ đó có thể thấy, Lý Phàm đã dùng nhiều sức như thế nào.

Sau khi Lý Phàm nói xong, anh đưa mắt nhìn những người khác, mấy người đó sau khi nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm thì lập tức cảm thấy cả người lạnh lẽo, một cảm giác yếu đuối, không có sức lực từ trong người họ xộc thẳng lên.

Vương Phú nhìn thấy cảnh này thì lập tức nhíu mày, nói: “Đừng bị tên nhóc đó dọa, dù thế nào thì cậu ta cũng chỉ có một mình.”

“Võ công dù có cao đến mấy thì cũng sợ dao phay, đừng lập lờ nữa làm gì, ra tay luôn đi.”

Lúc này mấy người trẻ tuổi kia mới phản ứng trở lại, lập tức rút dao găm từ trong túi áo ra, hung tợn nhìn chằm chằm Lý Phàm.

“Tên nhóc, hôm nay nếu chú em không nằm viện thì mấy anh đây sẽ không lăn lộn trong giới xã hội đen nữa!”

“Đánh chết thằng nhóc này luôn đi, rác rưởi!”

“…”

Mấy người họ nói xong thì lao thẳng về phía Lý Phàm, người xung quanh lập từng lùi lại vài bước. Trong mắt Cố Họa Y lộ ra biểu cảm lo lắng, nhưng cô cũng lùi lại phía sau mấy bước.

Lý Phàm nhìn mấy người họ, khóe miệng nhếch lên, tạo thành một nụ cười lạnh lẽo.

“Người dám dùng dao trước mặt tôi chín mươi phần trăm là xác định chết!”

Chương 617

CHƯƠNG 617: GIA TỘC ẨN THẾ?

Sau khi Lý Phàm nói xong, thân hình anh giống như ma quỷ xuyên vào giữa mấy người họ.

“Bịch!”

Lý Phàm chém thẳng con dao vào gáy một người, người đó lập tức ngất xỉu, dao găm trong tay cũng tự động thả ra.

Những người còn lại thấy vậy thì hơi kinh hãi trong lòng, nhưng bây giờ không phải là lúc để họ nghĩ ngợi lung tung, mấy người họ đâm thẳng con dao trong tay về phía Lý Phàm.

“Thằng nhóc thối tha, chết đi cho tao!”

Một người trong đó tức giận mắng rồi đâm về phía ngực Lý Phàm.

Lý Phàm lập tức ngồi thụp người xuống, dùng chân đá một cái, khiến tất cả họ đều ngã sóng soài.

Sau đó, Lý Phàm lập tức đứng lên, không chút nể nang giẫm lên cổ tay cầm dao găm của những người đó.

Chỉ nghe thấy âm thanh “rắc rắc”, mấy người họ lập tức kêu gào thảm thiết, tay tự động thả lỏng.

Dao găm lập tức rơi leng keng trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Lý Phàm nhổm người dậy, lạnh lùng nhìn mấy người họ.

“Các người chỉ có chút bản lĩnh này thôi ư?”

Nhưng mấy người họ lại đau đến nỗi không nói nên lời, nằm trên mặt đất ôm cổ tay lăn đi lăn lại.

Lý Phàm ngẩng đầu lên, nhìn Vương Phú trên trán đã đổ mồ hôi

lạnh, sau đó đi về phía anh ta.

“Cho anh con đường sống, anh lại không đi, bây giờ anh tự mình chọn đi, anh tự chặt đứt hai chân mình hay là để tôi giúp anh?”

Lúc này, người xung quanh đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của Lý Phàm, lời này của Lý Phàm vừa được thốt ra, họ lập tức biết Lý Phàm chắc chắn có bản lĩnh làm được chuyện này.

Vương Phú không chút do dự quỳ trên mặt đất, những giọt mồ hôi lạnh trên trán thuận theo gò má chảy xuống.

Vương Phú nuốt mấy ngụm nước miếng, giọng nói khô khốc: “Đại… đại ca, tôi biết mình sai rồi.”

“Cậu tha cho tôi đi.”

“Tôi quỳ xuống trước mặt cậu, cậu tha cho tôi đi.”

Lý Phàm cúi đầu nhìn Vương Phú, ánh mắt tràn ngập ý giết người.

“Con người tôi ghét nhất chính là người khác sỉ nhục vợ mình, sau đó là uy hiếp tôi.”

“Anh thật đen đủi, lại phạm phải cả hai điều này cho nên anh đừng mong giữ lại đôi chân của mình.”

Dứt lời, cẳng chân của Lý Phàm nhanh như chớp đá thẳng vào xương đùi Vương Phú.

“Aa!”

Vương Phú gào lên một tiếng đầy thảm thiết, lập tức ngã xuống bên cạnh, đùi của anh ta đã bị Lý Phàm đá gãy!

Nhưng Lý Phàm lại không quan tâm, anh đá nốt chân còn lại của Vương Phú.

Sau đó, Lý Phàm nhìn Dương Quyền, lúc này hai chân Dương Quyền đang run cầm cập, giữa đũng quần thậm chí còn loáng thoáng thấy vài giọt nước.

Có thể thấy rõ anh ta đã bị Lý Phàm dọa cho sợ đái ra quần.

Người xung quanh nhìn thấy cảnh này thì chán ghét lắc đầu, người hèn nhát như thế này mà cũng dám khiêu khích Lý Phàm.

“Quỳ xuống!” Lý Phàm thản nhiên lên tiếng.

Nhưng những lời này khi lọt vào tai Dương Quyền lại giống như sấm sét, hai chân anh ta lập tức mềm nhũn, cứ thế quỳ xuống.

Sau đó, Dương Quyền bỗng nhiên dập đầu xuống đất.

“Đại ca, tôi sai rồi, thành thật xin lỗi, tôi không nên hồ đồ uy hiếp cậu, thành thật xin lỗi đại ca!”

“Tôi dập đầu trước đại ca, mong cậu tha cho tôi, đại ca!”

Trên mặt Lý Phàm lộ ra ý cười trào phúng.

“Là do các người không biết quý trọng cơ hội.”

Dứt lời, Dương Quyền cũng chịu cảnh ngộ giống như Vương Phú, hai người lập tức nằm trên mặt đất, tiếng gào thét của người này còn lớn hơn của người kia.

Người xung quanh nhìn thấy hai người họ bị như vậy nhưng lại chỉ mỉm cười chế giễu, không một ai đi đến giúp họ.

Ác giả ác báo, bình thường hai người này cũng không ít lần lừa gạt tống tiền người đến nơi đổ thạch, họ đáng bị chuyện như vậy.

Cố Họa Y nhìn một màn trước mặt, cô khẽ lắc đầu, hơi đồng cảm nhìn hai người họ.

Chọc ai không chọc lại chọc vào Lý Phàm, hơn nữa lại còn sỉ nhục cô, Lý Phàm tha cho họ mới lạ.

Lúc này, bảo vệ của nơi đổ thạch chạy vào, nhìn chằm chằm Lý Phàm và Cố Họa Y.

“Chuyện này do ai làm? Các người ai làm ra chuyện này? Dám kiếm chuyện ở nơi đổ thạch của chúng tôi, các người chán sống rồi

phải không?”

Lý Phàm nghe thấy lời này, anh lập tức lạnh mặt, liếc nhìn bảo vệ, bảo vệ thấy vậy bỗng cảm thấy mình giống như rơi xuống hầm băng, không dám nói gì.

“Còn phải hỏi sao?”

Lý Phàm thản nhiên lên tiếng, bảo vệ nghe thấy lời này của anh thì lập tức nuốt nước miếng, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời.

Lúc này, Lý Phàm mới hừ lạnh một tiếng, anh nhìn Cố Họa Y bên cạnh mình, nói: “Đi thôi, về nhà.”

Cố Họa Y gật đầu, cùng Lý Phàm rời khỏi nơi đổ thạch. Người xung quanh nhìn bóng lưng hai người họ rời đi, rồi lại quay sang nhìn mấy người trên mặt đất, trong lòng họ không khỏi cảm thán.

Nhưng tên bảo vệ phản ứng trở lại, nhanh chóng đuổi họ đi, nơi đổ thạch lại rơi vào im lặng.

… Trên đường trở về, Cố Họa Y vẫn luôn nhíu chặt lông mày.

Lý Phàm liếc Cố Họa Y mấy cái, cuối cùng cũng không nhịn được, lên tiếng hỏi: “Họa Y, sao thế?”

Cố Họa Y nghe thấy lời này thì lập tức nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, nhưng đầu lông mày vẫn nhíu chặt không dãn.

“Chồng à, chuyện mở tiệc tân gia vào ngày kia, chúng ta thật sự phải tổ chức ư?”

“Không biết vì sao, em luôn cảm thấy không yên tâm lắm.”

Lý Phàm nghe thấy lời này của cô thì hơi ngây người, thật ra trong lòng anh cũng rõ, chỉ cần tổ chức tiệc tân gia, như thế Long Hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, bà ta chắc chắn sẽ tìm người đến đối phó với anh.

Đến lúc đó cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì ở bữa tiệc tân gia.

Hơn nữa, phía bên Cố Thiệu Dũng cũng có mâu thuẫn không nhỏ, đến lúc đó chắc chắn cũng phải thông báo cho ông ta.

Nếu đến lúc đó, Cố Thiệu Dũng bới chuyện này ra, vậy thì bữa tiệc tân gia lần này có thể nói là vô cùng rắc rối.

Lý Phàm muốn tổ chức ổn thỏa bữa tiệc tân gia thì bắt buộc phải chuẩn bị thật tốt cách đối phó với những rắc rối này.

Bây giờ, Lý Phàm đã tìm một chuyên gia giúp đỡ, nhưng chỉ có một chuyên gia thôi thì chắc chắn vẫn chưa đủ.

“Yên tâm đi, vợ à, không sao đâu em.”

Lý Phàm cười, nói.

“Mọi thứ đã có anh lo, em đừng nghĩ ngợi nhiều quá.”

Lý Phàm không thể khiến Cố Họa Y lo lắng theo mình được nên anh đã suy nghĩ xong rồi, sau khi về nhà, anh sẽ liên lạc với những gia tộc và thế lực mà mình có thể lợi dụng được.

Cho dù không thể bảo đảm bữa tiệc tân gia lần này không xảy ra sơ sót thì cũng phải có đủ thủ đoạn để bù đắp.

“Long Hậu, ngược lại tôi muốn xem xem, bà có thể động tay động chân như thế nào trong bữa tiệc tân gia lần này.”

Lý Phàm nói thầm trong lòng, ánh mắt không nhịn được tỏa ra tia lạnh lẽo.

Cái chết của ba chắc chắn có liên quan đến Long Hậu, dã tâm của Long Hậu quá lớn, lớn đến nỗi Lý Phàm chỉ cần nghĩ đến thôi là lập tức lạnh sống lưng.

Nếu không phải vì sự tồn tại của Long Vương thì e là bây giờ Lý Phàm đã biến mất trên đời rồi. Dù sao bây giờ Lý Phàm cũng là một ngọn núi lớn chặn trước mặt Long Hậu.

Lý Phàm không chết thì Long Hậu không có cách nào kế thừa Long Môn.

Cố Họa Y nghe thấy lời này của Lý Phàm thì lập tức im lặng, trong mắt lóe lên biểu cảm suy tư.

Hồi lâu sau, Cố Họa Y mới lên tiếng: “Chồng à, trước đây em có một người bạn học, anh ta nói rằng mình là gia tộc ẩn thế gì đó.”

“Anh ta nói có chuyện gì thì có thể đến tìm anh ta, anh ta chắc chắn sẽ giúp em, hay là ngày mai anh đi cùng em xem sao?”

Chương 618

CHƯƠNG 618: GIA TỘC CÔNG TÔN

Lý Phàm nghe thấy lời này của cô thì lập tức ngây người. Anh biết gia tộc ẩn thế, gia tộc ẩn thế thường là gia tộc không muốn tiếp xúc với chuyện ở đời, tham gia vào những chuyện quá phức tạp, phiền phức.

Hơn nữa gia tộc ẩn thế phần lớn là những gia tộc võ cổ, họ che giấu thân phận của mình thật ra là vì một nguyên nhân khác nữa, đó là sợ mình không cẩn thận ra tay khiến người khác bị thương.

Dưới tình huống bình thường, họ sẽ chọn một vài người phát ngôn thay họ quản lý công ty ở nước ngoài, còn con cháu của gia tộc họ thì ra ngoài luyện tập theo từng giai đoạn.

Điều này cũng khiến cho rất ít người biết đến sự tồn tại của họ, nhưng Lý Phàm cũng vì thế mà càng tò mò hơn.

Bởi vì theo lý mà nói, Cố Họa Y không thể nào tiếp xúc với người của gia tộc ẩn thế được bởi cô chỉ là con cháu của một gia tộc nhỏ bé mà thôi.

“Vợ à, sao em lại quen biết với ngươi của gia tộc ẩn thế?” Lý Phàm tò mò hỏi.

Nếu thật sự được gia tộc ẩn thế giúp đỡ, vậy thì bữa tiệc tân gia lần này của Lý Phàm đoán chừng là có thể tiến hành yên ổn.

Cố Họa Y nghe thấy lời này của anh thì ngẩn ra, cô lập tức nói: “Thật sự có gia tộc ẩn thế gì đó ư?”

“Em còn cho rằng khi đó anh ta đang nói khoác với mình.”

Thật ra Cố Họa Y vốn dĩ không ôm ấp quá nhiều hi vọng với chuyện này, dù sao cái gọi là gia tộc ẩn thế cũng quá mông lung.

Gia tộc thì là gia tộc đi, lại còn gia tộc ẩn thế, cô cảm thấy chuyện

này không có ý nghĩa gì lớn lao cả, dù sao cô cũng không biết đến sự tồn tại của võ cổ.

“Thật sự có gia tộc ẩn thế, nhưng vì sao hai người lại quen biết nhau? Vì sao anh ta lại hứa hẹn với em như vậy?” Lý Phàm khẳng định lại câu nói của Cố Họa Y, sau đó anh lập tức hỏi cô lần nữa.

Cố Họa Y nghe thấy lời này thì cười nói: “Em quen anh ta hồi ở đại học, nghiêm túc mà nói thì anh ta cũng không được coi là bạn học của em.”

“Ngày đó em ra ngoài trường chơi, nhìn thấy một người ăn mày đang bị một đám người đánh, sau đó em bèn chạy đến giúp đỡ người ăn mày rồi cho anh ta một triệu rưỡi.”

“Sau đó, anh ta nói với em câu đó và cho em phương thức liên lạc, nói là sau này bất cứ lúc nào, hễ gặp phải chuyện gì thì cũng có thể gọi điện thoại cho anh ta.”

“Khi đó em cảm thấy rất tò mò, dù sao anh ta cũng chỉ là một tên ăn mày mà, nên khi nói ra những lời như vậy quả thật khiến người ta thấy rất lạ.”

Lý Phàm nghe thấy lời này thì lập tức hiểu ra, khi con cháu của gia tộc ẩn thế ra ngoài rèn luyện, gia đình sẽ không cho họ bất cứ sự giúp đỡ nào, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân họ.

Hơn nữa họ cũng không dám đánh nhau ngoài xã hội, nếu không họ sẽ nhận được cảnh cáo từ đất nước của mình.

Nên khi đó con cháu của gia tộc ẩn thế kia mới không đánh trả, mà Cố Họa Y lại vừa khéo đụng phải khoảnh khắc đối phương chật vật nhất.

Cô lại còn giúp đỡ đối phương nên đối phương mới cảm kích cô.

Cố Họa Y không biết câu nói này của đối phương có ý nghĩa gì nhưng Lý Phàm lại biết rất rõ.

Hơn nữa, thông qua lời đối phương nói, anh có thể suy đoán được, đối phương có lẽ chính là người thừa kế gia tộc!

Trên mặt Lý Phàm lập tức lộ ra ý cười, chỉ cần có được sự giúp đỡ của gia tộc này, vậy thì bữa tiệc tân gia lần này chắc chắn sẽ không gặp phải bất cứ vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, Lý Phàm lập tức lên tiếng: "Những lời đối phương nói là thật, em vẫn còn phương thức liên lạc với đối phương chứ?"

"Vẫn còn, em đặt trong ngăn kéo ở nhà, em giữ gìn nó rất tốt, dù sao em vẫn khá mong đợi ở người này." Cố Họa Y cười nói.

"Tốt lắm, vậy thì khi về nhà em gọi điện cho anh ta, ngày mai chúng ta sẽ qua đó." Lý Phàm không nhịn được siết chặt nắm đấm, một luồng khí kích động dâng lên từ trên người anh.

"Vâng." Cố Họa Y đồng ý.

Lý Phàm lập tức tăng tốc, dùng tốc độ nhanh nhất lái về nhà.

… "Alo, là ngài Công Tôn phải không?"

Sau khi về đến nhà, Lý Phàm lập tức bảo Cố Họa Y đi tìm số điện thoại của đối phương, nhưng bởi vì đã quá muộn nên Lý Phàm kéo dài đến tận ngày hôm sau mới bảo Cố Họa Y gọi điện cho đối phương.

"Là tôi, cô là cô gái năm đó giúp tôi đúng không?"

Một giọng nói trong trẻo, rõ ràng truyền đến từ trong điện thoại, hơi nghi ngờ nhưng vẫn mang theo tia khẳng định.

"A? Anh vẫn còn nhớ tôi sao?" Cố Họa Y lập tức ngây người.

Nhưng Lý Phàm lại biết rõ, con cháu của một gia tộc ẩn thế bình thường khi ra ngoài sẽ không dễ dàng nói cho họ biết phương thức liên lạc của mình.

Cho dù có cho thì cũng cho số điện thoại họ thường dùng ngoài xã hội, số điện thoại đó khi về nhà họ sẽ lập tức vứt bỏ.

Số điện thoại mà ngài Công Tôn cho Cố Họa Y có lẽ chính là số anh ta sử dụng khi ở nhà, hơn nữa lại chỉ cho một mình Cố Họa Y cho nên khi nhìn thấy số điện thoại của Cố Họa Y, anh ta mới có thể

nhanh chóng chắc chắn là cô như vậy.

“Nhớ chứ, sao lại không nhớ được.” Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến một trận cười nhẹ.

“Ngày đó, nếu không nhờ có cô thì tôi có thể đã phải chết đói ở đầu đường rồi, cũng không thể trở về gia tộc, cho nên tôi đương nhiên phải nhớ rõ rồi.”

Lý Phàm nghe thấy lời này của ngài Công Tôn, từ trong miệng anh ta có thể nghe ra sự kính trọng rất sâu sắc.

“Sao cô lại nhớ ra gọi điện cho tôi thế? Gặp phải khó khăn gì ư?”

“Nếu là thật, cô nói cho tôi, ngay bây giờ tôi sẽ xử lý giúp cô. Cho dù là chuyện gì, tôi đều có thể giúp cô được.” Ngài Công Tôn cười nói.

Lý Phàm cũng nhờ vậy mà chắc chắn nhân phẩm của ngài Công Tôn, anh ta có lẽ thuộc tuýp người nhanh nhẹn, phong độ.

Một lời hứa đáng giá ngàn vàng, hơn nữa làm việc từ trước đến nay đều không hề lề mề.

Cho nên mới có thể lưu loát, dõng dạc nói ra những lời này. Đổi lại là người khác, sợ là đã sớm chuyển chủ đề, sẽ không chủ động nhắc tới lời hứa của mình năm đó.

“Đúng là tôi đang gặp phải một chút chuyện, nhưng chuyện này không thể nói rõ ràng trong một chốc được.” Cố Họa Y nhíu mày.

“Nếu anh tiện thì ngày mai tôi và chồng đến tìm anh được không?”

Cố Họa Y đặc biệt nhắc đến mình đã có chồng, muốn xem thử phản ứng của đối phương.

“Ồ, cô kết hôn rồi ư? Cũng đúng, dù sao cũng đến tuổi rồi.”

Giọng nói kinh ngạc của ngài Công Tôn truyền từ trong điện thoại ra, nhưng lại không có bất kỳ suy nghĩ khác hay tia không vui nào cả.

“Được chứ, cũng không cần đến sáng mai, chiều nay vừa khéo tôi ở trong thành phố, ba giờ chiều nay tôi sẽ đến quán rượu hoa đào đợi cô.”

Ngài Công Tôn lập tức cười, nói.

Cố Họa Y nghe thấy lời này của anh ta thì lập tức thở phào, may mà đối phương không có phản ứng quá khích nào, nếu không cô thật sự không biết nên làm gì.

Dù sao đối với cô mà nói, gọi cuộc điện thoại này cũng hơi mạo muội.

Nhưng ngài Công Tôn lại giống như đang xử lý một chuyện cỏn con, lời nói ra còn khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

“Được, tới lúc đó, tôi và chồng sẽ đến tìm anh.” Cố Họa Y cười, nói.

“Được, vậy tôi đi xử lý chuyện của mình trước đây, buổi chiều gặp.”

“Được.”

Cố Họa Y nói xong thì cúp điện thoại, trên mặt mang theo ý cười.

“Không ngờ thái độ của ngài Công Tôn này lại tốt như vậy, em còn cho rằng anh ta đã quên mất rồi.”

Lý Phàm lại cười, nói: “Nhân phẩm của ngài Công Tôn này xem ra rất tốt, nếu như chiều mới gặp mặt vậy thì anh đi xử lý chuyện của mình trước đã.”

Chương 619

CHƯƠNG 619: THÁI ĐỘ NHÀ HỌ PHƯƠNG

Cố Hoạ Y nghe nói như thế nhẹ gật đầu : "Được, vậy anh đi trước xử lý đi. "Ừ"

Lý Phàm lên tiếng, chợt hướng phía phòng làm việc trên lầu đi tới.

Nhà họ Phương bên kia anh cần đối phương cho một câu trả lời chắc chắn, nếu không, lần này tiệc tân gia vẫn sẽ có chút phiền phức.

Đến phòng làm việc, Lý Phàm cũng không vội vã gọi cho nhà họ Phương.

Mà lúc anh trong phòng làm vẽ mấy đường lên bảng, viết lên mấy cái tên.

Tên thứ nhất là chính anh, ở chính giữa, những đường kia tuyến, lớn là Long Vương.

Phía trên anh là tên của tên của Long Hậu, Long Hậu và anh đã như nước với lửa, nếu như không phải thái độ không rõ của đại Long Vương, anh chỉ sợ đã chết.

Anh bây giờ nhất định phải làm rõ ràng tình cảnh của mình, tự giúp mình.

Mà phía dưới anh, là Cố Thiệu Dũng cũng coi là có đại thù với anh, lần này khẳng định là sẽ làm ra chút chuyện.

Ở bên trái, thì là Quỷ Hổ, Quỷ Hổ là người Long Hậu phái tới, tuyệt đối sẽ gây phiên phức cho tiệc tân gia lần này.

Mà bên phải Lý Phàm lại trốngngười làm việc không chu toàn người, một Quỷ Hổ khẳng định là không đủ.

Lý Phàm bây giờ suy nghĩ là, Long Hậu bên kia nếu như an bài người khác tới anh phải làm gì.

Nhìn đường vẽ trước mặt, Lý Phàm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẽ trên tên Long Vương một vòng tròn.

Xem ra nhất định phải tiếp xúc một chút đại Long Vương, nếu như thái độ đại Long Vương vẫn như cũ không rõ, đến lúc đó tiệc tân gia cho dù là có Công Tôn thế gia trợ giúp, chỉ sợ cũng phải xuất hiện sơ suất.

“Mặc dù làm không được mọi sự hoàn hảo, nhưng mình cũng phải nghĩ biện pháp để tiệc tân gia này không có bất trắc gì!”

Ánh mắt Lý Phàm đột nhiên lạnh xuống, lần này sau tiệc tân gia , chuyện trong nhà xem như giải quyết cũng khá ổn.

Đến lúc đó anh muốn chuyên tâm đối phó Long Hậu, Long Hậu muốn hại chết anh vô số lần rồi.

Lý Phàm anh xưa nay không phải người có thể chịu được người khác đối xử với mình như thế, cho nên anh cũng sắp triển khai trả thù.

Mà cái chết của ba, anh cũng phải tìm Long Hậu đòi lại công đạo!

Trầm mặc sau một hồi lâu, Lý Phàm lấy điện thoại ra, gọi cho Phương Kỳ.

Điện thoại tút tút hai tiếng sau thì có người bắt máy, một âm thanh cực kỳ hòa ái, thậm chí hơi lấy lòng xuất hiện.

“Cháu trai Lý Phàm à, thế nào? Hôm nay sao lại có thời gian gọi điện thoại cho ta vậy?” Phương Kỳ vừa cười vừa nói.

“Ông cụ Phương, lần này gọi điện thoại cho ông là chuyện chính sự.” Lý Phàm giọng nói bình tĩnh nói.

Phương Kỳ tựa hồ đã hiểu giọng nói Lý Phàm không thích hợp, chợt cũng biến thành nghiêm túc.

“Cháu trai Lý Phàm, cháu có việc gì cứ nói, chỉ cần nhà họ Phương ta có thể làm được, nhà họ Phương ta nhất định toàn lực giúp cháu!” Phương Kỳ ngữ khí trịnh trọng nói.

Con gái của mình đi theo Lý Phàm ăn hôi không ít, nhà họ Phương cũng đi theo danh tiếng vang xa, gần đây thu nhập đều tăng lên.

Điều này cũng làm cho ông cụ Phương xác định, chỉ cần Lý Phàm bằng lòng, nhà họ Phương bọn họ thậm chí có thể đạt được một độ cao hơn.

“Nhà chúng tôi muốn làm tiệc tân gia, chuyện này ông cụ Phương hẳn cũng biết?” Lý Phàm giọng nói trầm ổn nói.

“Biết, đến lúc đó nhà họ Phương ta đương nhiên sẽ không bạc đãi cháu trai Lý Phàm, ta đã chuẩn bị xong quà.” Phương Kỳ nghe nói như thế vừa cười vừa nói.

“Vậy đa tạ Ông cụ Phương, chỉ là cháu muốn nói là một chuyện khác.” Lý Phàm hít một hơi thật sâu.

Nếu như nói tình cảnh của anh bây giờ với Phương Kỳ, Phương Kỳ rất có thể chọn không giúp anh, nhưng nếu như Phương Kỳ không giúp anh, như vậy tương lai nhà họ Phương sau này có thể nghĩ ra.

Chỉ cần Lý Phàm vượt qua nguy cơ bây giờ, nhà họ Phương tất nhiên rơi đài!

“Cháu nói đi.” Phương Kỳ cũng nghe ra không thích hợp, biết chuyện này rất có thể liên quan đến tài sản tính mệnh của mình.

“Tình cảnh bây giờ của cháu ông cụ Phương đại khái không biết, cháu đơn giản nói với ông một chút.”

Lý Phàm tỉnh táo nói: “Cháu bây giờ có thể nói là địch vây bốn phương, đến lúc đó tiệc tân gia khẳng định sẽ có phiền phức.”

“Hơn nữa chuyện phiền phức tuyệt đối không nhỏ, cho nên cháu cần ông cụ Phương trợ giúp.”

“Nhưng ông giúp cháu mà nói, nguy hiểm cực lớn, nếu như nói đối phương ghi hận lên nhà họ Phương các người, như vậy nhà họ Phương rất có thể sẽ tan tành.”

“Nhưng chỉ cần Lý Phàm cháu có thể qua cửa này, như vậy nhà họ Phương có thể thẳng tới mây xanh.”

“Cho nên, cháu cần ông cụ Phương cho cháu một đáp án chuẩn xác.”

Đầu bên kia điện thoại lập tức trầm mặc lại, Phương Kỳ cúi đầu tự hỏi, trong ánh mắt hiện lên một tia cơ trí.

Muốn có được bất kỳ chỗ tốt nào đều có nguy hiểm, nhưng chuyện Lý Phàm nói tới, phong hiểm quá lớn.

Hơn nữa nghe ngữ khí của Lý Phàm, tan tành chỉ là chuyện nhỏ, rất có thể sẽ uy hiếp đến sự an toàn của ông ta.

Lý Phàm cũng không vội mà thúc ông cụ Phương, bình tĩnh chờ ông cụ Phương trả lời.

Mấy phút sau, đầu bên kia điện thoại truyền tới một đáp án quả quyết và kiên định.

“Cháu trai Lý Phàm, cần nhà họ Phương ta làm cái gì cứ nói thẳng, chỉ cần nhà họ Phương ta có thể làm được, tuyệt đối sẽ không từ chối!”

Lý Phàm nghe nói như thế thì cười, anh không nhìn lầm người, Phương Kỳ cuối cùng rất xứng đáng với sự tín nhiệm của anh.

“Cũng không cần quá phiền phức, khả năng chính là cần các ngươi vận dụng một chút quan hệ nhà họ Phương, cùng bản thân năng lực nhà họ Phương.”

“Đến lúc ra trận, nhìn thấy người khả nghi thì lục soát một chút.”

“Những chuyện khác, tôi sẽ sắp xếp những người khác giải quyết.”

Phương Kỳ nghe nói như thế sửng sốt, ông ta vốn tưởng Lý Phàm muốn nhờ đến tài chính nhà họ Phương.

Kết quả Lý Phàm nói với ông ta muốn mượn người, cái này với tưởng tượng của ông ta hơi khác biệt.

Hơn nữa dùng người, đối phương căn bản không có tổn thất quá lớn, tối đa cũng chỉ là thiếu chút nhân tình.

Nhưng nhà họ nhà họ Phương tộc dạng này, thiếu một chút ân tình như vậy đối bọn họ ảnh hưởng không lớn.

“Được, không vấn đề.” Phương Kỳ vừa cười vừa nói.

Chỉ cần không phải mượn nhờ tài chính dẫn đến xảy ra vấn đề trong mắt xích tài chính của nhà họ Phương, những chuyện khác Phương Kỳ đều có thể không chút do dự đáp ứng.

Tài chính cũng có thể, nhưng phải trả lại cho ông ta trong thời gian quy định, nếu không phải nhà họ Phương không đợi người khác động thủ, mình đã tự lún rồi.

“Vậy thì phiền ông rồi.” Lý Phàm vừa cười vừa nói.

Hai người sau khi nói xong vài câu chuyện phiếm thì cúp điện thoại, Lý Phàm viết xuống hai chữ nhà họ Phương, trên mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Chợt bắt đầu cân nhắc những chuyện khác, thẳng tới giữa trưa ăn cơm, Lý Phàm mới đi xuống lầu.

“Tiệc tân gia anh chuẩn bị kỹ càng chưa?” Lý Phàm vừa xuống lầu, Vương Cẩn Mai nhìn anh hỏi.

Vương Cẩn Mai cùng Cố Thiệu Huy buổi sáng bình thường cũng sẽ không ở trong biệt thự, nhìn dáng vẻ Vương Cẩn Mai hồng quang đầy mặt, hiển nhiên trong thời gian ngắn đi khoe khoang với người khác không ít.

Chương 620

CHƯƠNG 620: VƯƠNG GIA KINH THÀNH

“Chuẩn bị xong rồi, mẹ yên tâm đi.”Lý Phàm vừa cười vừa nói.

“Chờ cơm nước xong xuôi, con cùng Hoạ Y ra ngoài mua chút đồ cho tiệc thăng quan, mẹ cũng không cần lo nữa.”

Lý Phàm đối với Vương Cẩn Mai cũng rất bất đắc dĩ, may mắn thái độ của Vương Cẩn Mai bây giờ đối xử với anh có thay đổi.

Bằng không, Lý Phàm thật sẽ nhịn không được mà rời đi.

Vương Cẩn Mai nghe nói như thế nhẹ gật đầu.

“Vậy là được.”

Mấy người chợt nói chuyện phiếm, cơm nước xong xuôi, Lý Phàm để bảo mẫu dọn chén đũa, sau đó nhìn về phía Cố Hoạ Y.

“Hoạ Y, đi thôi, đi cửa hàng mua chút đồ.”

Cố Hoạ Y nghe nói như thế nhẹ gật đầu, “Được.”

Hai người chợt đứng lên đi ra ngoài, lái xe về hướng cửa hàng.

……

Tiệc tân gia của Lý Phàm còn có mấy ngày?

Trong một căn phòng tối như mực, giọng nói ngột ngạt khàn khàn vang lên.

“Không tính hôm nay còn có ba ngày.”

Giọng một người dàn ông vang lên, trong giọng nói đầy cung kính.

“Ba ngày?”

Quỷ Hổ trầm mặc một chút, chợt mở miệng hỏi: “Nên chuẩn bị đều chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong, đại nhân, đợi đến ngày tiệc tân gia của Lý Phàm, tuyệt đối có thể để cho anh rất vui vẻ.”

Người kia cười nói.

Quỷ Hổ mấy ngày nay vẫn luôn chuẩn bị thăng quan bữa tiệc vui Lý Phàm, Long Hậu bên kia đã lên tiếng.

Nếu như chuyện lần này lại làm hư, vậy anh Quỷ Hổ cũng không cần trở về Long Môn, về sơn môn là được rồi.

Nhưng Quỷ Hổ căn bản không dám trở về, nếu như anh ta trở về, sư phụ anh sợ rằng sẽ đánh chết anh ta mất.

“Vậy là được, đi xác nhận lại một chút, muốn bảo đảm chuyện lần này không có sơ sót gì, có thể để cho Lý Phàm ăn phải thiệt thòi lớn, tốt nhất có thể giết nó.”

Quỷ Hổ trầm giọng nói.

“Còn nữa, không được buông lỏng sự giám sát với Lý Phàm, nếu như trước bữa Tiệc tân gia đó có cơ hội, vậy để nó không tổ chức được tiệc tân gia luôn!”

Quỷ Hổ ánh mắt đột nhiên lộ ra ý vị băng lãnh.

Người kia bên cạnh anh nghe nói như thế không khỏi rùng mình một cái.

“Đã rõ, đại nhân yên tâm.”

“Ừ, đi xuống đi.”

Quỷ Hổ sau khi nói xong thì nhắm mắt lại, lẳng lặng tựa ở trên ghế sofa, tự hỏi sau đó phải làm chuyện gì.

……

Nhà họ Phương.

Phương Kỳ để tất cả nhà họ Phương trực hệ về gia tộc, tổ chức một cuộc họp gia tộc, chủ yếu nói vấn đề chính là chuyện của Lý Phàm.

“Lý Phàm hôm nay gọi điện thoại cho ta, nói về tiệc tân gia.”

Sau khi mở đầu, Phương Kỳ cũng không do dự, nói ra chuyện điện thoại hôm nay với Lý Phàm với tất cả mọi người trong gia tộc.

Những người kia nghe được sau này ngây ra một lúc, Phương Nhược Tuyết nghi hoặc mở miệng hỏi: “Ba, tại sao ba phải giúp Lý Phàm.”

“Anh ta không phải đã nói rồi sao? Nguy hiểm rất lớn, nếu như đến lúc đó nhà họ Phương chúng ta sa ngã vào đó thì làm sao bây giờ?”

Dựa theo sự hiểu biết của Phương Nhược Tuyết về ba mình mà nói, ba cô sẽ không bao giờ làm điều gì đó khiến mọi người cảm thấy khó tin.

.

Dù sao rủi ro quá lớn.

Phương Kỳ nghe nói như thế thì ý vị thâm trường nhìn về phía Phương Nhược Tuyết.

“Bỏ ra càng nhiều, thu hoạch càng lớn, phong hiểm cũng càng lớn.”

“Hơn nưã ba tin tưởng, Lý Phàm tuyệt đối không có dễ dàng suy sụp như vậy.”

“Thời cơ nhà họ Phương chúng ta phát triển, kỳ thật ở chỗ Lý Phàm.”

Phương Nhược Tuyết nghe nói như thế ngây ra một lúc, trầm mặc xuống không nói gì nữa.

Những người khác thì lẳng lặng nhìn người trước mặt giao lưu, bọn họ rất rõ ràng, Phương Kỳ đã quyết định xong.

Để bọn họ tới cũng chỉ là đơn thuần thông báo mà thôi.

“Gia chủ, ngài tự quyết định là được rồi, chúng ta đều ở bên ngài, chúng tôi tin tưởng ánh mắt của ngài, hơn nữa cậu Lý chính xác không phải nhân vật đơn giản.”

Một người mở miệng cười nói.

Phương Kỳ nghe nói như thế cười vui vẻ cười, sắp xếp chuyện Lý Phàm xuống dưới.

……

Trong trung tâm thương mại, Lý Phàm mỉm cười với Cố Hoạ Y, người đang vui vẻ thử quần áo trước mặt anh.

“Hoạ Y, đến giờ rồi, chúng ta chuẩn bị đi thôi.”

Cố Hoạ Y nghe nói như thế nhẹ gật đầu, vừa cười vừa nói: “Được.”

“Vậy em mặc bộ này đi thôi.”

Kia là một bộ váy liền áo, Cố Hoạ Y mặc lên người nhìn tựa như là một thiếu nữ.

Lý Phàm nghe nói như thế cười cười, cầm thẻ đen mua hết tất cả những quần áo Cố Hoạ Y thử qua.

Hai người mang theo đồ, một bên trò chuyện trời, vừa đi ra cửa hàng thời trang.

“Rầm!”

“Ôi, anh đi đường không có mắt sao?!”

Một giọng nói phẫn nộ đàn ông vang lên.

Là lúc Lý Phàm đi ra cửa không chú ý, không cẩn thận đâm vào người khác.

Lý Phàm vội vàng mở miệng nói ra: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi không có chú ý.”

“Anh nói một câu không có chú ý là xong hử? Vậy tôi giết người có phải là nói với cảnh sát tôi không chú ý tôi được tha tội à?”!

Ngươi đàn ông kia vẫn như cũ không buông tha, Lý Phàm nghe nói như thế thì biết, người đàn ông này đoán chừng là muốn gây sự, sắc mặt trong nháy mắt nghiêm túc.

“Vậy anh nói làm thế nào chứ.”

Lý Phàm giọng nói lạnh lùng nói.

Ngươi đàn ông kia nghe nói như thế, lập tức bắt đầu cười ha ha, ánh mắt chuyển hướng từ Lý Phàm lên ngươi Cố Hoạ Y, ánh mắt bên trong tràn đầy ngả ngớn hèn mọn.

“Chuyện này nếu nói xử lý, cũng là dễ xử lý, Vương mỗ tôi cũng không phải ngươi không nói đạo lý.”

“Như vậy đi, anh quỳ xuống nói lời xin lỗi, sau đó để cho tôi chơi đùa ngươi phụ nữ này vài hôm là được rồi.”

Lý Phàm và Cố Hoạ Y hai người nghe nói như thế, sắc mặt đồng thời lạnh xuống, nhưng không đợi Lý Phàm nói chuyện, ngươi đàn ông kia lại lần nữa mở miệng.

“Tôi là Vương Hiên, là người của Vương gia kinh thành, anh làm như vậy tuyệt đối không thiệt thòi, chỉ cần đại gia ta cao hứng, tùy tiện thưởng anh ít đồ đều đủ anh tiêu một năm nửa năm.”

“Thế nào? Suy tính một chút?”

Lý Phàm nghe nói như thế khóe miệng hơi nhếch lên, anh còn tưởng là ai, hoá ra là là phú nhị đại đến từ kinh thành.

Xem ra cảm thấy mình đến địa phương nhỏ thì có thể tùy ý ngông cuồng nên mới phách lối như vậy.

Nhưng Lý Phàm tới bây giờ đều không quen loại người này, trêu tức nhìn Vương Hiên nói.

“Vương gia Kinh thành? Thật ngại quá, chưa nghe nói qua.”

“Nhưng tôi khuyên anh tốt nhất nhường đường, nếu không, kết quả khả năng anh không chịu đựng nổi.”

Ánh mắt Lý Phàm đột nhiên nghiêm túc, một cơn ớn lạnh bùng lên từ anh.

Anh không gây phiền toái, cũng không có nghĩa anh sợ phiền phức, anh chỉ là lười nhác xử lý những chuyện đó mà thôi.

Nhưng đối phương nếu như cho thể diện mà không cần, như vậy Lý Phàm tuyệt đối không ngại xuất thủ xử lý đối phương.

Tựa như trước mặt Vương Hiên loại người này vậy, vũ nhục anh coi như xong, còn để anh mang Cố Hoạ Y như quà xin lỗi, Lý Phàm bây giờ muốn giết anh ta rồi.

Nếu như không phải bởi vì bây giờ ở cửa hàng, anh sẽ động thủ giết đối phương ngay.

“A? Vậy à? Không nghĩ tới các người ở nơi nhỏ bé này, lại còn có người có cốt khí, nhưng mà.”

Vương Hiên đắc chí cười cười: “Ai nói bên cạnh tôi không có người chứ?”

Thoại âm rơi xuống, có bảy tám người đàn ông mặc tây trang màu đen đi tới sau lưng Vương Hiên, người chung quanh lập tức sợ hãi tản ra.

Chương 621

CHƯƠNG 621: CHỮ VƯƠNG VIẾT NGƯỢC

Thấy sau lưng Vương Hiên xông ra một đám vệ sĩ, đám người chung quanh rối rít tản về phía sau.

Nhưng ăn dưa xem náo nhiệt là thiên tính của bách tính, sau khi lui về phía sau đến khoảng cách an toàn, mọi người rối rít dừng bước, bắt đầu vây xem làm quần chúng ăn dưa.

“Ra cửa có nhiều vệ sĩ áo đen như vậy, vừa nhìn là biết công tử nhà giàu, tôi thấy thanh niên đang bị bao vây kia xui xẻo rồi.”

“Tôi thấy công tử nhà giàu này chắc là muốn chiếm đoạt cô gái đẹp kia, cưới vợ xinh đẹp cũng không tốt, sẽ có quá nhiều người nhớ thương.”

“Haha, không có thực lực thì đừng cưới người đẹp, bằng không phải chuẩn bị tốt bị cắm sừng, tôi đã sớm nhìn thấu những điều này rồi cho nên cưới một người xấu xí.”

Trong tiếng thảo luận của quần chúng ăn dưa, Vương Hiên đắc ý lắc chân, liếc mắt nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y.

“Nhóc, thấy khí thế của tiểu gia chưa? Ngoan ngoãn gọi người đẹp sau lưng anh ra, chỉ cần để tiểu gia chơi thoải mái, nói không chừng còn tặng một đứa bé cho anh nuôi.”

Lời nói phách lối của Vương Hiên làm cho bọn vệ sĩ cười to, bọn vệ sĩ này đều dùng ánh mắt không có hảo ý nhìn Cố Họa Y.

Trước đây Vương Hiên chơi người đẹp cho tới bây giờ đều không giấu giếm, mà là thích chia sẻ với thủ hạ, cho nên chỉ cần Vương Hiên có thể thu Cố Họa Y vào tay, những tên vệ sĩ kia cũng đều có thể chia một chén canh.

“Người đẹp, cậu Hiên của chúng ta rất trâu bò, công phu chắc chắn là máy chiến đấu trong đám đàn ông, bảo đảm cô thử một

lần sẽ không quên được, cô vẫn nên đừng ở với tên phế vật kia nữa, mau đến trong lòng cậu Hiên chúng ta đi.”

Cố Họa Y tức giận tối sầm mặt, lạnh giọng nói: “Các người nằm mơ, khuyên các người cút nhanh lên, bằng không chồng tôi tức giận, sợ là các người cũng không chịu nổi.”

“Ai u, người đẹp còn trông cậy vào chồng phế vật của cô như vậy, chồng phế vật của cô muốn chúng tôi không chịu nổi, sợ là căn bản không làm được.”

Ánh mắt một tên vệ sĩ khiêu khích nhìn Lý Phàm, hai tay nắm vào nhau hoạt động gân cốt, khớp xương tay phát ra tiếng kêu liên tiếp như xào đậu.

“A a, cặn bã kia đến đây, để tôi thu thập anh một trận, cho vợ anh nhìn rõ bản chất phế vật của anh.”

Lý Phàm trầm mặc đứng đó, cũng không để ý tới tên vệ sĩ đang khiêu khích, mà ánh mắt âm lạnh nhìn chằm chằm Vương Hiên.

“Cho anh một cơ hội sống sót, bây giờ tới đây quỳ xuống xin lỗi chúng tôi, nếu không, tôi sẽ để anh bò đi ra ngoài.”

Vương Hiên giống như nghe được chuyện vô cùng buồn cười vậy, ôm bụng cười ngả trước ngả sau.

“Ha ha ha, mẹ nó, tôi vừa nghe cái gì? Cặn bã này lại để tiểu gia quỳ xuống với anh ta, anh cho là anh là cái thứ gì!

Đều lên cho tôi, phải hung hăng đánh phế vật này một trận, chờ lát nữa tôi muốn phế vật này liếm giày cho tôi!”

Bọn vệ sĩ cũng cười xông ra ngoài, cùng giơ nắm đấm đánh Lý Phàm.

Trong mắt bọn vệ sĩ, đối phó Lý Phàm không cần phí chút sức lực nào, chắc chắn là cơ hội tốt để biểu hiện.

Lý Phàm khe khẽ thở dài, thản nhiên nói: “Các người nếu muốn chịu chết, vậy giúp các người là được.”

Khi Lý Phàm nói xong, bóng người của anh đã vọt tới giữa các vệ sĩ.

Sau ba quyền hai cước, những người vệ sĩ kia đều bay rớt ra ngoài, huỵch huỵch, giống như sủi cảo vậy rơi xuống đầy đất.

“Ai u, đầu tôi, tôi cảm giác não bị chấn động rồi, nhìn đồ vật cũng có ảo ảnh.”

“Hình như ngực tôi bị gãy xương rồi, mau gọi xe cứu thương cứu mạng.”

“Eo của tôi gãy rồi, gãy rồi! Nửa người dưới của tôi hoàn toàn không còn tri giác rồi!”

Bọn vệ sĩ phát ra tiếng kêu rên thê lương, Vương Hiên và quần chúng ăn dưa đều nhìn trợn mắt há mồm, không nghĩ tới Lý Phàm lại hung tàn như vậy.

“Mẹ ơi, vừa rồi là tôi hoa mắt sao? Đã nhìn thấy những gì thế này? Sao lại là bọn vệ sĩ bị đánh nằm xuống.”

“Nhóc này sợ không phải người bình thường, mới có thể có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, đây chắc chắn là đàn ông trong đàn ông, người mạnh trong người mạnh!”

“Cậu chủ hào môn độc ác này một cước đá phải tấm sắt, thật là quá thoải mái rồi, nhóc này chắc chắn là đại anh hùng!”

Quần chúng ăn dưa vốn là đoàn thể yếu thế, cho nên vô cùng căm thù cậu chủ độc ác như Vương Hiên.

Giờ phút này thấy vệ sĩ của Vương Hiên đều bị đánh ngã, tất cả mọi người bắt đầu ở một bên ủng hộ Lý Phàm.

Tóc gáy trên người Vương Hiên đều dựng ngược, mồ hôi lạnh như suối không ngừng rơi, trong lòng có cảm giác hoang mang.

Mẹ nó tại sao có thể như vậy, vệ sĩ dưới tay anh ta cũng đều là tinh nhuệ được chọn lựa cẩn thận kĩ càng!

Trước kia khi bọn họ giúp Vương Hiên cướp phụ nữ, cũng đều

không chỗ nào bất lợi!

“Anh, Anh đừng tới đây, tôi, giờ tôi đi.”

Vương Hiên cũng không để ý lau mồ hôi, xoay người lập tức đi ra ngoài.

“Tôi cho anh đi rồi sao? Anh cảm thấy anh có thể cứ thế mà đi sao?”

Lý Phàm lạnh giọng hỏi.

Trong lòng Vương Hiên còn đắng hơn hoàng liên, cười khổ dừng bước: “Vậy anh muốn thế nào? Tôi là người của nhà họ Vương trong Kinh Thành! Nếu anh trêu chọc tôi, đó chính là trêu chọc nhà họ Vương! Sẽ để anh chết không có chỗ chôn!”

“Cũng đến lúc này rồi, anh cảm thấy anh còn có thể hù dọa được ai? Anh có tin tôi có thể đến Kinh Thành phá hủy nhà họ Vương các người không.”

Lý Phàm cười nói.

Vương Hiên run run một chút, thật sự tin tưởng lời của Lý Phàm, chỉ là lúc này Vương Hiên vẫn không có ý định nói xin lỗi.

Cái gọi là người ngã thế không ngã, Vương Hiên cũng chưa từng nghĩ tới sẽ quỳ xuống xin lỗi người khác.

“Anh có bản lĩnh thì đi phá hủy đi, nếu anh thật sự có thể phá hủy nhà họ Vương, từ nay về sau họ của tôi cũng viết ngược!”

“Haha, chữ Vương viết ngược? Đây là chữ gì, xem ra anh còn chưa được tiếp nhận giáo dục!”

Bóng người Lý Phàm giống như quỷ mỵ vậy, trong nháy mắt đã đến trước mặt Vương Hiên, bàn tay nắm lại đánh về phía gò má Vương Hiên.

Ba!

Sau một tiếng giòn giã, Vương Hiên bị đánh quay ba vòng tại chỗ,

cảm thấy hồn vía cũng bị đánh bay ra khỏi thân thể rồi.

“A!”

Kêu thảm một tiếng, hai tay Vương Hiên che kín gò má.

Cảm thấy gò má truyền tới cảm giác đau nóng hừng hực, thậm chí cảm thấy hai lỗ tai kêu ong ong, hình như óc còn lắc lư trong đầu, sau khi Vương Hiên lắc lắc hai cái, tê liệt ngồi trên mặt đất.

Vương Hiên đánh không ít người, cũng đã bị đánh mấy lần, đây là lần đầu tiên cảm thấy bị đòn có thể đánh đến nỗi thấy hồn bay đến chân trời.

“Anh, anh thật độc ác, anh có bản lĩnh thì đánh chết tôi, chỉ cần anh không đánh chết tôi, chuyện này còn không xong đâu!”

Vương Hiên kiên cường giữ lại tôn nghiêm cuối cùng của anh ta.

“Haha.”

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, nhấc chân phải lên nặng nề đá vào sau lưng Vương Hiên.

Thân thể Vương Hiên bị lực lượng cực lớn đánh vào, từ trên sàn nhà bóng loáng trượt ra ngoài, cuối cùng nặng nề đụng vào vách tường mới dừng lại.

Cú đánh mạnh mẽ làm cho Vương Hiên lập tức hôn mê.

Lý Phàm cũng không thèm nhìn Vương Hiên một cái, kéo Cố Họa Y đi ra khỏi cửa hàng.

Quần chúng ăn dưa rối rít vỗ tay khen ngợi, vui mừng đưa Lý Phàm rời đi.

Chương 622

CHƯƠNG 622: THẬT ĐAU LÒNG

Khi bóng người Lý Phàm đi không thấy nữa, những vệ sĩ của Vương Hiên mới bò dậy từ dưới đất.

Bọn vệ sĩ cùng đi đến trước mặt Vương Hiên, nhìn Vương Hiên đã rơi vào hôn mê, đều không biết làm sao.

“Sao chúng ta xui xẻo như vậy? Lại đụng phải gốc rạ cứng như vậy, cậu Hiên cũng bị đánh hôn mê bất tỉnh, chúng ta chắc cũng bị liên lụy theo.”

“Bị liên lụy cũng là chuyện sau này, vẫn nên mau đưa cậu Hiên đi bệnh viện đi, nếu chậm chạp cậu Hiên xảy ra chuyện gì, vậy coi như thật sự không ổn rồi.”

Bọn vệ sĩ chịu đựng đau đớn trên người, ba chân bốn cẳng nâng Vương Hiên lên, đưa Vương Hiên đi bệnh viện.

Đến bệnh viện đưa Vương Hiên đi khoa cấp cứu, một bác sĩ trung niên khám cho Vương Hiên, sắp xếp các kiểm tra tốt nhất.

Bọn vệ sĩ đẩy Vương Hiên đang hôn mê đi làm kiểm tra, không bao lâu kết quả kiểm tra đã tới tay bác sĩ trung niên.

Sau khi bác sĩ trung niên nhìn hai lần CT, chân mày nhíu thật chặt vào nhau.

“Ai là người thân bệnh nhân?”

“Chúng tôi đều là vệ sĩ của cậu Hiên, coi như là nửa người thân, bác sĩ, rốt cuộc cậu Hiên chúng tôi thế nào?”

Bác sĩ trung niên lắc đầu một cái, sắc mặt ngưng trọng nói: “Xương sống thắt lưng bị tổn thương nghiêm trọng, nhất định phải tiến hành phẫu thuật, hơn nữa sau khi phẫu thuật, khả năng rất lớn là anh ta không thể đứng lên đi được nữa.”

“Không thể đứng lên đi? Vậy đi như thế nào?”

Bọn vệ sĩ nghi ngờ hỏi.

Không phải người đều đi đứng sao?

Không đi đứng, chẳng lẽ còn bò sao?

Bọn vệ sĩ đều cảm thấy bác sĩ nói nhảm.

Bác sĩ trung niên lắc lắc đầu nói: “Ý tôi là, từ eo trở xuống anh ta đều sẽ bị tê liệt, sau này chỉ có thể ngồi xe lăn.”

“Cái gì? Cậu Hiên chúng tôi chỉ có thể ngồi xe lăn? Nói đùa sao, cậu Hiên chúng tôi cũng không thể bị liệt, bác sĩ ông mau nghĩ cách, tiền chữa bệnh đắt thế nào cũng không thành vấn đề!”

Bọn vệ sĩ cũng nóng nảy, nếu Vương Hiên thật sự bị liệt, vậy những vệ sĩ bọn họ cũng đừng mong được sống nữa, thế nào cũng phải bị người nhà họ Vương giết chết cả nhà.

Bác sĩ trung niên cười khổ một cái: “Y thuật của tôi có hạn, thứ cho tôi không thể ra sức, nếu không các người chuyển viện đi, đưa đến Kinh Thành mời chuyên gia tốt nhất khám cho.”

Bọn vệ sĩ nhìn nhau một cái, đều không muốn đưa Vương Hiên trở lại Kinh Thành cho lắm.

Nếu đưa Vương Hiên trở về Kinh Thành, vậy nhất định sẽ bị người nhà họ Vương biết, nếu để người nhà họ Vương biết, xui xẻo nhất đầu tiên chính là bọn họ.

Đang lúc bọn vệ sĩ chuẩn bị thương lượng đối sách, Vương Hiên đã tỉnh lại rồi.

Vương Hiên nhìn chung quanh, sau đó mới ý thức được anh ta đang ở bệnh viện.

Giãy dụa thân thể một chút, Vương Hiên muốn đứng lên, lại đột nhiên cảm giác phần eo truyền tới đau đớn kịch liệt, nhất thời đau đến mức rên rỉ mắng nhiếc.

“Ai u! Sao eo tôi đau như vậy? Mau đến xem vết thương cho tôi!”

“Cậu Hiên, cậu không nên động, bác sĩ nói eo của cậu bị tên khốn kia đá gãy rồi, nhất định phải phẫu thuật, hơn nữa sau khi phẫu thuật còn có thể liệt nửa người dưới, sau này chỉ có thể ngồi xe lăn.”

Một tên vệ sĩ nhanh mồm nhanh miệng nói rõ tình huống cho Vương Hiên.

Sau khi Vương Hiên nghe xong cả người cũng không tốt, trợn mắt nhìn những người vệ sĩ kia.

“Các người nói đều là thật? Bác sĩ đâu? Mau gọi bác sĩ cho tôi!”

Bác sĩ trung niên bị bọn vệ sĩ đẩy tới trước mặt Vương Hiên, bác sĩ bất đắc dĩ nói lại lời vừa rồi một lần nữa.

Sau khi Vương Hiên nghe xong hồi lâu cũng không nói gì, nhưng nước mắt lại rơi ào ào từ khóe mắt chảy xuống.

Hối hận! Nếu như có thuốc hối hận, sợ là Vương Hiên có thể một lần uống hết một chai.

“Mẹ nó! Tôi không muốn liệt, mau thuê máy bay đưa tôi trở lại Kinh Thành, tôi muốn tìm bác sĩ giỏi nhất khám bệnh! Chuyện lần này tôi ghi nhớ, sau này nhất định để tên khốn kia cũng bị liệt!”

Dù trong lòng bọn vệ sĩ không muốn thế nào, cũng chỉ có thể đưa Vương Hiên trở lại Kinh Thành đi chữa trị.

…

Quán Rượu Hoa Đào.

Bên trong cả quán rượu hết sức tình cảnh, trừ Công Tôn Quân ngồi ở bàn chính giữa, quán rượu cũng không có người khác nào nữa.

Cũng không phải là quán rượu làm ăn không tốt, mà Công Tôn Quân đã bao toàn bộ quán rượu.

Công Tôn Quân mặc một bộ trường sam hương vân sa, nhẹ nhàng

lắc lắc quạt xếp trong tay, suy nghĩ trong đầu đã trở lại mấy năm trước.

Khi đó Công Tôn Quân sa sút đến mức trở thành ăn mày, lúc đời người tuyệt vọng nhất, gặp Cố Họa Y xinh đẹp.

Một khắc đó hình tượng của Cố Họa Y đã lưu lại sâu đậm trong đầu anh ta.

Nhiều năm như vậy vô số lần nằm mơ thấy Cố Họa Y, nhưng sau khi Công Tôn Quân tỉnh lại đều nhịn xuống ý niệm đi tìm Cố Họa Y.

Vì báo thù, vì thành chúa tể của gia tộc, Công Tôn Quân vẫn luôn ẩn nhẫn.

Cho đến khi có cơ duyên xảo hợp nhận được điện thoại của Cố Họa Y, ý niệm Công Tôn Quân vẫn luôn đè nén, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa.

Công Tôn Quân vô cùng muốn gặp được Cố Họa Y, chỉ là giờ khắc này khi chờ đợi Cố Họa Y đến, suy nghĩ của Công Tôn Quân lại có biến hóa vi diệu.

Bưng chén rượu bạch ngọc trên bàn lên, nhẹ nhàng uống một hớp rượu vàng trong chén, Công Tôn Quân nhẹ nhàng thở dài một cái.

“Sao giai nhân lại gả cho người, nhiều năm tôi kiềm chế tình cảm của mình như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai?

Có lẽ tôi sai rồi, công danh lợi lộc cuối cũng vẫn là không nhìn ra, chẳng qua là không biết là ai cưới cô ấy, có xứng với cô ấy không.”

Càng lẩm bẩm, lòng Công Tôn Quân càng đau, cảm thấy trong lòng anh ta từ đầu đến cuối không thể nào buông Cố Họa Y được.

Một loạt tiếng bước chân truyền tới, Công Tôn Quân lập tức thu lại tâm tình, hối hận trên mặt biến mất, biến thành dáng vẻ phong độ nhanh nhẹn trước kia.

Nhẹ nhàng lay động quạt xếp, Công Tôn Quân mỉm cười nhìn về phía cửa quán rượu.

Cố Họa Y và Lý Phàm đi vào quán rượu, liếc mắt đã thấy Công Tôn Quân ngồi ở ngay giữa.

“Chào cô Cố, không nghĩ tới đã nhiều năm, chúng ta còn có thể gặp lại nhau, ân tình năm đó của cô với tôi, Công Tôn Quân tôi trọn đời khó quên, xin nhận một bái của tôi.”

Công Tôn Quân đứng lên, hai tay ôm quyền chắp tay, cúi người thật sâu với Cố Họa Y một cái.

Cố Họa Y không biết làm sao khoát tay nói: “Đừng, đừng khách khí như vậy, chúng ta cũng là bạn có đúng không, anh khách khí như vậy cũng làm cho tôi không biết nên làm sao mới phải.”

Từ khi vào cửa Lý Phàm vẫn quan sát Công Tôn Quân này, giờ phút này thấy Công Tôn Quân làm dáng như vậy, chân mày Lý Phàm hơi động một chút.

Lý Phàm thấy, hành động này của Công Tôn Quân hơi làm bộ làm tịch, có lẽ người như vậy chẳng qua là nhìn bề ngoài là quân tử, nhưng thực tế phần lớn là…

Khẽ lắc đầu một cái, Lý Phàm cảm thấy suy đoán hành động của Công Tôn Quân như vậy không tốt lắm, còn là đến nhờ anh ta giúp đỡ nữa.

“Ha ha ha.”

Công Tôn Quân cười to hai tiếng, khi cười ánh mắt lướt qua người Lý Phàm.

Nhìn cách ăn mặc của Lý Phàm, trong lòng Công Tôn Quân hơi khinh thường, cảm thấy Lý Phàm căn bản là không xứng với Cố Họa Y.

“Mời cô Cố ngồi, vị này là chồng của cô?”

Chương 623

CHƯƠNG 623: THẸN QUÁ HÓA GIẬN

“Tôi là chồng của Họa Y, Lý Phàm, lần đầu gặp mặt còn xin chiếu cố nhiều hơn.”

Lý Phàm khách sáo nói.

Công Tôn Quân mỉm cười nói: “Ngài Lý nhìn qua thật là… Haha.”

“Thật là cái gì?”

Lý Phàm nhếch đầu mày hỏi.

“Tôi có thể nói thật không? Có lúc lời nói thật rất đả thương người, cho nên tôi cảm thấy vẫn không nói ra thì tốt hơn.”

Nếu như Cố Họa Y không có ở đây, Công Tôn Quân nhất định sẽ nói thẳng với Lý Phàm, anh chính là rác rưởi, căn bản không xứng với Cố Họa Y.

Chỉ là giờ phút này có Cố Họa Y ở đây, Công Tôn Quân cảm thấy vẫn không thể nói quá thẳng, tránh cho Cố Họa Y có ấn tượng xấu với anh ta.

Cố Họa Y thấy Lý Phàm và Công Tôn Quân vừa gặp mặt đã hơi không hợp nhau, không kìm được hơi nhức đầu.

Dùng mũi chân nhẹ nhàng đụng chân Lý Phàm một cái, Cố Họa Y tiếp lời nói: “Để Công Tôn Quân chờ chúng tôi tới, thật là hơi ngượng ngùng.”

“Họa Y cô cũng không nên khách khí như vậy, năm đó nếu không có cô trợ giúp, nào có Công Tôn Quân hôm nay. Vì Họa Y cô, Công Tôn Quân tôi bỏ ra tất cả cũng không tiếc, chẳng qua là chuyện nhỏ, lại càng không đáng nhắc đến.”

Công Tôn Quân nói xong vung quạt xếp lên, mặt quạt vừa đóng lại phạch một tiếng mở ra, hiện ra mặt có tranh thủy mặc được

Trương Đại Thiên dày công vẽ ra.

Khung quạt tinh chế bằng hoàng hoa lê, cùng mặt quạt của Trương Đại Thiên, lập tức thể hiện ra giá trị của quạt xếp này.

Nếu như người bình thường có được quạt xếp như vậy, chắc chắn cung phụng như trân bảo hi hữu, nhưng Công Tôn Quân lại cầm cây quạt để sử dụng, không thể không làm cho người khác khen ngợi sự giàu có của anh ta.

Cố Họa Y nhìn quạt xếp hai cái, chỉ cảm thấy quạt xếp kia vô cùng đẹp, nhưng cũng không biết giá trị của quạt xếp kia.

Công Tôn Quân vốn muốn nhờ quạt xếp để nhận được sự thán phục của Cố Họa Y, nhưng lại thành người mù đốt đèn uổng phí đèn cầy.

Thấy Cố Họa Y không chú ý quạt xếp của anh ta, trong lòng Công Tôn Quân vô cùng buồn bực, hận không thể nói cho Cố Họa Y cây quạt này mua với giá sáu mươi tỷ.

“Chủ quán, những món ăn tôi chuẩn bị có thể mang lên rồi.”

Công Tôn Quân nói về phía bếp một tiếng, sau đó mỉm cười nói với Cố Họa Y: “Họa Y, tôi để nhà bếp làm chút món ăn đặc sắc, lát nữa cô có thể nếm thử một chút.”

“Cám ơn anh, vốn là chúng tôi làm phiền anh giúp đỡ, còn để anh mời chúng tôi ăn cơm, thật sự là hơi áy náy.”

Cố Họa Y cảm thấy Công Tôn Quân hơi quá nhiệt tình với cô, tuy nói năm đó cô cứu anh ta một mạng, nhưng cũng không cần nhiệt tình như vậy.

“Cô cũng đừng nói như thế, cô đối với tôi là đại ân cứu mạng, tôi hồi báo cô thế nào cũng là nên làm, đúng rồi, cô nói muốn để tôi giúp chuyện gì?”

Thấy Công Tôn Quân rốt cuộc nói đến chính sự, Cố Họa Y cũng không chút do dự nói mọi chuyện một lần.

“Là chồng tôi, trước kia bởi vì tôi xảy ra mâu thuẫn với vài người,

bọn họ đều là người lợi hại.

Vừa vặn hai ngày nữa nhà tôi muốn làm tiệc, nghe nói bọn họ muốn gây chuyện trong bữa tiệc, tôi hơi lo lắng, cho nên muốn nhờ anh giúp đỡ."

Sau khi Công Tôn Quân nghe xong nhìn Lý Phàm một cái, trong đầu nghĩ phế vật chính là phế vật, gây chuyện cũng không giải quyết được, còn phải dựa vào vợ anh ta ra mặt đi cầu người, căn bản cũng không xứng đáng xưng là chồng của Cố Họa Y!

Lý Phàm rũ thấp mí mắt không nói gì, dựa theo ý nghĩa của Lý Phàm, thì không muốn mời Công Tôn Quân tới giúp.

Nhưng không ngăn được Cố Họa Y quá lo lắng, vì để Cố Họa Y an tâm Lý Phàm mới đồng ý tìm Công Tôn Quân.

Giờ phút này Lý Phàm đã biết Công Tôn Quân có địch ý với anh.

Khóe miệng Công Tôn Quân hơi cười, dửng dưng nói: "Như vậy à, đều là chuyện nhỏ, mặc dù gia tộc Công Tôn tôi không có danh tiếng gì ở thế tục, nhưng trong võ lâm cũng có chút tên tuổi.

Nếu muốn gây phiền toái cho chồng cô là cao thủ, vậy thì cũng phải nghe lời nhà họ Công Tôn tôi, nhìn sắc mặt nhà họ Công Tôn tôi làm việc, tôi chỉ cần nói một câu, là có thể để bọn họ quỳ xin lỗi mọi người ở bữa tiệc."

Lời nói này vẫn hơi khoác lác, dẫu sao gia tộc lánh đời không chỉ có nhà Công Tôn, thậm chí nhà Công Tôn chẳng qua là tồn tại khá nhỏ yếu trong gia tộc lánh đời.

Nhưng trước mặt Cố Họa Y, Công Tôn Quân cảm thấy không khoác lác thì không thể hiện được sự hơn người của anh ta.

Vì để Cố Họa Y nhìn anh ta với con mắt khác, thay đổi ấn tượng của Cố Họa Y anh ta đã từng là tên ăn mày, Công Tôn Quân bất tri bất giác bắt đầu giả bộ.

Sau khi giả bộ, Công Tôn Quân liếc mắt nhìn Lý Phàm, lãnh đạm nói: "Chỉ là muốn tôi giúp chuyện này, phải là người trong cuộc là anh cầu xin tôi.

Để Họa Y cầu xin tôi tính là gì, một chút trách nhiệm đàn ông nên có cũng không có, thật không nghĩ ra sao anh trở thành chồng Họa Y."

Lý Phàm mặt không cảm xúc nói: "Bởi vì tôi không cần anh trợ giúp, gia tộc lánh đời gì, sợ là nhà Công Tôn các người bị kẻ địch đuổi giết tuyệt lộ, mới bị ép không biết làm sao nên phải lánh đời."

Thân là Thiếu chủ Long Môn, Lý Phàm đều biết các gia tộc lánh đời, thật sự phải nói thì Long Môn là anh cả đầu rồng trong tất cả thế lực lánh đời.

Còn nguyên nhân nhà Công Tôn lánh đời, Lý Phàm đã thấy ở sách trong nhà, lúc đó còn khinh bỉ nhà Công Tôn, cảm thấy nhà Công Tôn quả thực quá tham sống sợ chết.

Công Tôn Quân nghe thấy lời của Lý Phàm, chân mày nhấc lên thật cao, cặp mắt trợn tròn giống như ông thần ác vậy.

Bị kẻ thù đuổi giết, bị buộc bất đắc dĩ lánh đời trốn đi, là nỗi đau đời đời kiếp kiếp của nhà Công Tôn.

Nhất là trong các gia tộc lánh đời, nhà Công Tôn vẫn luôn thuộc về tầng dưới chót bị khinh bỉ, đụng phải người của những gia tộc lánh đời khác, người nhà Công Tôn cũng không ngóc đầu lên được.

"Anh lặp lại lần nữa? Có tin tôi một tát đập chết anh không!"

Công Tôn Quân tức giận nói xong, tay phải dùng sức đè ở trên bàn.

Chỉ nghe bàn gỗ thật kêu lên kẽo kẹt, chỉ thấy tay Công Tôn Quân chậm rãi lún vào bàn gỗ thật kia.

Rất nhanh bàn gỗ thật bị Công Tôn Quân dễ dàng ấn ra một dấu tay.

Công Tôn Quân nhấc tay lên, nhìn dấu tay anh ta ấn ra, trầm giọng nói: "Nếu không phải nhìn mặt mũi anh là chồng Họa Y, một tát này của tôi sẽ đánh trên mặt anh!"

Cố Họa Y hơi hoảng hồn, vội vàng giảng hòa nói: "Công Tôn Quân, anh đừng như Lý Phàm, có lúc Lý Phàm không biết giữ mồm giữ

miệng, nói chuyện đều là nói bậy."

Sau khi nói, Cố Họa Y dùng sức trừng mắt nhìn Lý Phàm, tỏ ý Lý Phàm mau xin lỗi Công Tôn Quân.

Lý Phàm làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Cố Họa Y, mỉm cười nói: "Sao một vài người giống như thẹn quá hóa giận vậy, có phải tôi thuận miệng nói bậy bạ, nhưng nói ra sự thật rồi?"

"Anh khốn kiếp! Tự tìm cái chết có phải không!"

Công Tôn Quân đột nhiên đứng lên, bày ra dáng vẻ muốn ra tay với Lý Phàm.

Chương 624

CHƯƠNG 624: MỪNG TIỀN QUÁ TẦM THƯỜNG

Cố Họa Y trông thấy tình huống không đúng, ngay lập tức nói: "Công Tôn Quân, anh đừng chấp Lý Phàm. Lý Phàm, anh có thể đàng hoàng nói chuyện được không? Chúng ta tới đây để nhờ người giúp đỡ mà."

Lý Phàm nhìn cố Họa Y với ánh mắt có hơi bất đắc dĩ, anh dựa nửa thân trên lên lưng ghế, ngửa đầu nói: "Tôi cho rằng anh là một người khiêm tốn, kết quả lại không thể nói đùa vài câu."

"Nhìn bộ dạng của anh tức tới mức này, có cần tôi nói xin lỗi với anh không?"

"Nếu như anh thật sự cần tôi cho anh một lời xin lỗi, vậy thì tôi chỉ còn cách miễn cưỡng xin lỗi anh thôi."

Cố Họa Y gấp tới độ dậm chân, thật muốn nhéo cái lỗ tai của Lý Phàm để anh nói chuyện cho đàng hoàng.

Công Tôn Quân cười lạnh hai tiếng, đột nhiên ý thức được dáng vẻ của bản thân như vậy rất không có phong độ, hình tượng của một ẩn sĩ cao nhân phải nên bình thản, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trôi mới đúng.

Nhưng rốt cuộc xem ra, đây chẳng phải là bị người gài bẫy sao?

Công Tôn Quân suy nghĩ lại, hơi buồn rầu chậm rãi ngồi xuống: "Hì hì, tôi chỉ đùa với người anh em họ Lý chút mà thôi, không nghĩ lại khiến Họa Y cho là thật, thật có lỗi với Họa Y rồi."

Trông thấy Công Tôn Quân ngồi xuống, Cố Họa Y mới thở phào một hơi, chỉ cần hai người này không đánh nhau là tốt rồi.

Lúc này Cố Họa Y cảm thấy trái tim của cô thật mệt mỏi, cô ghé vào bên tai Lý Phàm nói: "Nói chuyện thì có thể chú ý chút được không? Chúng ta tới nhờ người ta giúp đỡ mà!"

“Hừ, vậy anh không nói nữa là được.”

Lý Phàm hoàn toàn không có hứng thú đối phó Công Tôn Quân, có thể không nói lời nào đã là giới hạn đối với Lý Phàm rồi.

Nếu còn phải đi khúm núm nịnh bợ, lấy lòng Công Tôn Quân, đối với Lý Phàm mà nói chính là sỉ nhục.

Một trận tiếng bước chân truyền đến, ông chủ khách sạn và một đội ngũ đầu bếp đang sếp hàng ngay ngắn, theo trật tự đi vào, đều đặn đặt thức ăn lên bàn.

Các món ăn cũng không có gì đặc biệt, đều là các loại rau tươi hay chim, cá, thịt bò, v…v..v….

Nhưng các món ăn được chế biến rất tinh tế mùi thức ăn xông vào mũi, khiến người ta vừa trông thấy lại bị hấp dẫn bởi mùi vị ngay lập tức rất muốn ăn.

“Họa Y tới nếm thử đi, đây là tôi mang ra từ trong núi đó. Những loại rau dưa xanh tươi này ở trong thành phố không có mà ăn đâu.”

“Nhìn cũng không tệ, hẳn là ăn ngon.”

Cố Họa Y cầm đũa gắp một cọng rau xanh cho vào miệng, sau khi nhai hai lần, cô cảm giác được một cỗ hương vị lấp đầy trong miệng mà cô chưa từng cảm nhận được.

Đó là một loại tư vị không thể diễn tả bằng lời, sau khi ăn vào thì cảm giác cả người đều thoải mái, tâm trạng dễ chịu, quả nhiên là vô cùng kỳ diệu.

“Đây là rau gì vậy? Nhìn giống như là rau cải bình thường nhưng hương vị lại ngon hơn rau cải gấp nhiều lần.”

Công Tôn Quân khẽ cười: “Đây chính là rau cải, chỉ có điều khi tôi gieo trồng chúng chỉ dùng hạt rau cải truyền thống, ngoài ra không sử dụng phân bón hóa học nào cả, vì vậy vị của chúng khác xa so với loại rau cải thông thường.”

Sau khi nói xong, Công Tôn Quân khinh bỉ liếc nhìn Lý Phàm:

“Ngài Lý cũng nếm thử đi, ngài ăn cẩn thận tránh cắn phải đầu lưỡi.”

“Tôi không đói, buổi trưa ăn hơi nhiều bây giờ không muốn ăn.”

Lý Phàm thản nhiên nói.

Công Tôn Quân cũng không khuyến khích, Lý Phàm thích ăn thì ăn mà không ăn thì càng tốt.

Cầm đũa lên gắp vài miệng rau ăn, Công Tôn Quân cười híp mắt nhìn Cố Họa Y nói: “Thế nào? Mỗi một món đều có vị đặc sắc riêng phải không?”

“Phải phải, thật sự rất đặc biệt, những ngày Công Tôn Quân sống ở trong núi e là cuộc sống của anh chẳng khác nào thần tiên.”

“Ha ha ha.”

Công Tôn Quân bật cười hai tiếng, sau khẽ lắc đầu: “Thần tiên thì Thần tiên, nhưng lại thiếu một người bầu bạn, nếu như có một Thần tiên khác bầu bạn cùng thì đó mới thật sự trở thành Thần tiên.”

“Ha ha.”

Lý Phàm cưỡi khẽ một tiếng, trong tiếng cười tràn ngập khinh thường.

Công Tôn Quân liếc Lý Phàm một ánh mắt, trong lòng cẩn thận ghi lại mối thù với Lý Phàm, rất có một loại muốn giết chết Lý Phàm để cướp Cố Họa Y về.

Cố Họa Y cảm thấy trong lời nói của Công Tôn Quân có hàm ý khác, vì vậy cô chuyển đề tài nói: “Công Tôn Quân nhất định có thể tìm được vị Thần tiên quyến lữ phù hợp, đợi qua hai ngày nữa trong nhà tổ chức xong tiệc tân gia tới lúc đó còn cần nhờ Công Tôn Quân giúp đỡ, tôi lấy trà thay rượu kính anh một ly.”

“Khách khí rồi.”

Công Tôn Quân nâng chung trà lên, cùng Cố Họa Y cạn một cái.

Khi cạn ly, ngón tay của Công Tôn Quân duỗi lên phía trước một chút, đụng tới mu bàn tay của Cố Họa Y.

Cảm xúc mềm mại nõn nà khiến cả người Công Tôn Quân như trúng phải độc, đột nhiên có một loại cảm giác linh hồn sắp bay lên trời rồi.

Ảo tưởng nếu như có thể ôm Cố Họa Y cả ngày, vậy thì những ngày đó tốt đẹp biết bao nhiêu.

Máu huyết cả người Công Tôn Quân muốn dâng trào, liếc mắt nhìn Lý Phàm, ý niệm trong đầu càng thêm kiên định.

Cố Họa Y phải là của tôi!

Năm đó cô ấy đã cứu tôi, tôi đã từng thề phải lấy thân báo đáp, trở thành con rể nhà họ Cố phải là tôi! Công Tôn Quân!

Ánh mắt khẽ lóe lên, Công Tôn Quân rũ mi xuống để che lại sát khí lộ ra ở trong mắt.

Lý Phàm cảm nhận được sát khí tỏa ra từ trên người Công Tôn Quân, lông mày khẽ nhíu lại, sau đó vờ như cũ không hề bận tâm cúi thấp đầu.

Khoảnh khắc tay Cố Họa Y bị Công Tôn Quân chạm vào, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác không tốt, sau đó lập tức hối hận vì đã nhờ Công Tôn Quân giúp đỡ.

Lúc này thái độ của Công Tôn Quân khiến Cố Họa Y có hơi sợ hãi, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy Công Tôn Quân có gì đó không đúng.

Đây tuyệt đối không phải hành vi của chính nhân quân tử!

Công Tôn Quân tuyệt đối là người có lòng dạ không đứng đắn!

Đây phải làm sao bây giờ?

Mời anh ta tới giúp, chuyện đã nói xong cả rồi, chẳng lẽ lúc này lại nói Công Tôn Quân không phải giúp nữa vậy thật sự khó mà mở miệng.

Sau khi Cố Họa Y hối hận, Lý Phàm vươn tay nắm lấy tay trái của Cố Họa Y, khẽ vuốt ve cào nhẹ vào lòng bàn tay cô.

“Họa Y, em ăn đủ chưa? Công ty còn có chuyện phải giải quyết.”

“Em ăn đủ rồi, hôm nay thật sự cảm ơn Công Tôn Quân đã chiêu đãi, công ty còn có chuyện tôi cùng Lý Phàm đi trước.”

Cố Họa Y lập tức khéo léo đáp lời, muốn mau chóng rời khỏi chỗ này, cách thật xa Công Tôn Quân. Sau đó cũng không muốn phải gặp lại thằng cha Công Tôn Quân này nữa.

Ánh mắt Công Tôn Quân gắt gao nhìn chằm chằm lên tay Lý Phàm, tới mức tròng mắt muốn ứ cả máu lên.

Công Tôn Quân cảm thấy người được nắm lấy bàn tay như ngọc của Cố Họa Y phải nên là mình, chứ không phải một kẻ thô tục như Lý Phàm.

“Gấp gì chứ, em mới ăn có hai miếng thôi. Tôi đã nghĩ, vào tiệc tân gia của em, tôi cũng không có thứ gì tốt để tặng, mừng tiền quá tầm thường, tặng đồ vật cũng không biết em thích thứ gì.”

“Nếu em cảm thấy mấy món rau cải này hợp khẩu vị, vậy thì để tôi phái người lấy rau quả, thịt gà, vịt, cá mang tới cho em, vừa vặn tới thời gian em làm tiệc tân gia có thể dùng tới.”

“Nói như vậy chắc hẳn tới ngày hôm đó, người thân và bạn bè tới dự tiệc của gia đình em nhất định sẽ không thể nào quên những món ăn mỹ vị này.”

Công Tôn Quân cũng không có ý định chỉ tới gặp mặt Cố Họa Y một lần như vậy, vì thế muốn đề nghị tặng rau quả, thịt gà thịt vịt làm quà mừng.

Như vậy có thể mượn cớ tặng quà tới tận cửa, có thể cùng người nhà Cố Họa Y gặp mặt nhau, Công Tôn Quân cảm thấy bản thân chỉ cần tới gặp cha mẹ Cố Họa Y thì nhất định sẽ có cách đả động bọn họ.

Cố Họa Y rất muốn từ chối Công Tôn Quân, nhưng Công Tôn Quân đã đề cập ra miệng như thế rồi, khiến cho Cố Họa Y rất khó cự

tuyệt.

Chương 625

CHƯƠNG 625: CHỈ CẦN EM TIN TƯỞNG ANH

Lý Phàm trông thấy Cố Họa Y khó xử, trái lại sảng khoái cười đáp ứng: “Được rồi, anh tặng lễ vật này rất độc đáo, chúng tôi nhận.”

“Lý Phàm…”

Cố Họa Y nhìn Lý Phàm với ánh mắt giận dữ, thầm nghĩ hôm nay Lý Phàm làm sao lại không bình thường như vậy?

Khi nên nói chuyện đàng hoàng thì không nói, khi không nên nói thì lại nói chuyện đàng hoàng, thật làm cô tức chết rồi.

“Ha ha ha, được! Tôi sẽ sắp xếp, ngày mai sẽ đưa tất cả rau củ quả và thịt gửi tới nhà, đầu bếp làm tiệc tân gia của hai người tôi cũng bao luôn.”

“Nếu như để đầu bếp bình thường làm các món thịt và rau củ này, vậy thì thật sự sẽ làm lãng phí đồ ngon, nhất định phải là người của tôi tới nấu mới được.”

Sau khi Công Tôn Quân nói xong, anh ta lại cầm lấy chiếc quạt phe phẩy, hơi nghiêng đầu giả bộ, tựa như dáng vẻ của cậu chủ phong lưu phóng khoáng.

Cố Họa Y trông thấy vãn đã đóng thuyền, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Công Tôn Quân cảm ơn, sau đó vội vàng kéo Lý Phàm rời khỏi khách sạn.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Công Tôn Quân thu lại chiếc quạt trong tay, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng đã bị che lấp.

“Hừ! Dám vô lễ với tôi, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết!”

Khi Công Tôn Quân thấp giọng nói thầm, ông chủ khách sạn vui vẻ chạy chậm tới trước mặt Công Tôn Quân, cung kính cúi người nói: “Thiếu chủ.”

“Ông Lý, ông đi điều tra cụ thể chi tiết về Lý Phàm, xem là ai muốn đối phó cậu ta.” Công Tôn Quân lạnh giọng nói.

Ông Lý cười một cách thô lỗ, khẽ nói: “Việc này không cần điều tra, gần đây ai cũng biết, nói Quỷ Hổ muốn lấy đầu Lý Phàm, cho nên triệu tập không ít đồng đảng tới đây.”

“Ngoài ra người của Trát Luân Tự cũng tới, nghe nói cũng bởi vì muốn giết Lý Phàm mà đến, tiểu tử kia gây ra tai họa tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, có điều….”

“Có điều thế nào?”

Công Tôn Quân lạnh giọng hỏi.

“Có điều việc này cũng chứng minh anh ta thật sự rất lợi hại, nếu đổi lại là một người bình thường khác thì Quỷ Hổ tuyệt đối sẽ không làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Công Tôn Quân nhíu mày, cẩn thận suy xét từ lời nói của ông Lý rốt cuộc cũng nếm ra được một chút mùi vị.

Nếu như Lý Phàm là người bình thường, sớm đã bị Quỷ Hổ giáng một cái tát chết rồi, Quỷ Hổ căn bản không cần thiết phải phát động nhiều người tới như vậy.

Có thể để Quỷ Hổ làm ra một trận chiến lớn như thế mặt khác đã chứng minh sự mạnh mẽ của Lý Phàm.

Mặc dù đầu óc Công Tôn Quân có hơi phát sốt vì đố kỵ, thế nhưng lúc này đã hoàn toàn trở nên bình tĩnh.

“Ông còn biết những gì? Lý Phàm kia còn làm ra chuyện gì nữa?”

“Đồn nói Lý Phàm và Bát Long Vương của Long Môn đã xảy ra một trận chiến, cuối cùng Bát Long Vương thương tích đầy mình trở về, sau đó Bát Long Vương hoàn toàn thất thế mất đi chỗ dựa ở Long Môn.”

“Tôi không rõ tình hình cụ thể, nhưng có người phân tích nói, cuộc chiến giữa Lý Phàm và Bát Long Vương chính là đại biểu cho sự tranh chấp lợi ích trong nội bộ ở Long Môn.

“Long Môn?”

Công Tôn Quân khẽ nói thầm một tiếng, cảm xúc thay đổi trở nên phức tạp.

Công Tôn Quân đã từng nghĩ đến việc mượn thế lực của Long Môn, nhưng cuối cùng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không thể liên lạc được những nhân vật quan trọng trong Long Môn.

Có rất nhiều cường giả và gia tộc muốn dựa thế cậy quyền Long Môn, nhưng căn bản, gia tộc Công Tôn không được những nhân vật quan trọng của Long Môn coi trọng.

Lúc này nghe thấy ông Lý nói như vậy, trong lòng Công Tôn Quân đột nhiên có một ý tưởng gan dạ.

Nếu như giữa anh ta và Lý Phàm bùng nổ mâu thuẫn thì có thể liên hệ với Bát Long Vương, hơn nữa bởi vì Bát Long Vương đang thất thế, vậy chỉ cần kích tướng Bát Long Vương, thêm một mồi lửa sẽ khiến Bát Long Vương bùng cháy.

Nghe nói trong tuyết khó tặng than, lúc này trong tuyết đưa than cho Bát Long Vương, sau này chỉ cần Bát Long Vương đắc thế vậy thì chính là kiếm được một khoản lời lớn rồi.

Cho dù Bát Long Vương triệt để không thể vực dậy nổi, vậy anh ta cũng chẳng mất thứ gì, ngược lại anh ta chỉ cần trừng trị Lý Phàm là được!

Công Tôn Quân nhanh chóng có quyết định trong đầu, nói với ông Lý: “Gửi giúp tôi thiệp mời cho Bát Long Vương, tôi muốn mời Bát Long Vương ăn cơm.”

“Ngài muốn mời Bát Gia?” Ông Lý vô cùng kinh ngạc nhìn Công Tôn Quân.

“Sao vậy? Ông có vấn đề gì?”

“Tôi không dám, tôi lập tức đi liên lạc.”

Ông Lý đâu dám phản bác lời nói của Công Tôn Quân, lập tức bắt đầu đi tìm cách để liên lạc.

……..

Lý Phàm ngồi ở ghế lái phụ, lẳng lặng nghe Cố Họa Y oán giận.

“Anh nói anh! Sao anh có thể đồng ý cho anh ta gửi quà đến, anh không nhìn ra anh ta đang tính toán cái gì sao?”

“Nhìn ra được, chính bởi vì nhìn ra được cho nên anh mới nhận lễ vật của anh ta.”

Lý Phàm ung dung nói.

“Anh…..Anh rốt cuộc đang nghĩ gì hả?”

Cố Họa Y nhíu chặt mày nhìn Lý Phàm, trong lòng cô cảm thấy hơi lo sợ, dường như hướng đi của sự việc đã hoàn toàn vượt quá dự tính.

“Còn có thể nghĩ thế nào, không sợ kẻ ăn trộm, chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương, nếu như Công Tôn Quân có ý với bà xã của anh, anh sẽ lập tức chặt đứt móng vuốt của anh ta.”

“Cho nên để anh ta tặng quà là muốn dụ dỗ anh ta lộ nguyên hình, nếu không anh vô cớ xuất binh dạy dỗ anh ta thì không tốt lắm.”

Ánh mắt Cố Họa Y sáng lên nhìn Lý Phàm, sau đó thở dài: “Anh còn muốn dạy dỗ anh ta sao, bây giờ em đang lo lắng về bữa tiệc tân gia nên làm như thế nào, nếu không thì không làm bữa tiệc này nữa.”

Theo Cố Họa Y, không tổ chức bữa tiệc tân gia này là việc thích hợp nhất, vậy thì sẽ không có bất kỳ phiền não nào nữa.

Nhưng mà thiệp mời đã gửi đi, người thân bạn bè cũng nhận được thông báo, bây giờ muốn không tổ chức thì không thể nào.

Lý Phàm cười, anh vươn tay lại nhẹ nhàng xoa đầu Cố Họa Y.

“Em đó, đừng vì anh mà lao lực, em lao tâm khổ trí như vậy, anh ngược lại không biết nên xử lý thế nào. Chỉ cần em tin tưởng anh, anh có thể cho em một bầu trời vững chắc để em yên tâm.”

Cố Họa Y thắm thiết nhìn Lý Phàm, sau đó gật đầu thật mạnh.

“Em tin tưởng anh.”

Lý Phàm khẽ nhéo nhẹ hai má Cố Hoạ Y, khi đang chuẩn bị nói chuyện thì chuông điện thoại vang lên.

Lấy điện thoại ra nhìn, trông thấy người gọi tới là Phương Kỳ, Lý Phàm khẽ cau mày lại.

Tiếp nhận cuộc gọi, Lý Phàm không nói chuyện.

Trong điện thoại truyền tới một giọng nói lạnh lùng: “Lý Phàm, mày không thể ngờ tao là ai đâu.”

“Mày làm gì Phương Kỳ rồi?”

“Phương Kỳ đương nhiên chết rồi, bây giờ nhà họ Phương phải lệ thuộc vào tao, mày muốn nhà họ Phương giúp mày, nhưng ở trong mắt tao nhà họ Phương chỉ là một món đồ ăn khai vị.” Khuôn mặt Quỷ Hổ dữ tợn nói.

Trong lòng Lý Phàm lộp độp một tiếng, người nhà họ Phương chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

“Sao mày không nói chuyện, không phải bị dọa ngốc luôn rồi chứ? Đây chỉ là một cảnh cáo nho nhỏ dành cho mày, nếu như mày không muốn bữa tiệc của nhà họ Cố trở thành chiến trường Tu La thì đêm nay mày ngoan ngoãn tới miếu Lão Quân ở Thành Nam.”

“Miếu Lão Quân ở Thành Nam?”

Lý Phàm nghi ngờ lặp lại một lần, trong ấn tượng của anh ở Thành Nam không có nơi nào có miếu Lão Quân.

“Chính là miếu Lão Quân ở Thành Nam, Phương Nhược Tuyết là một em gái xinh đẹp cho nên tao chưa giết, đêm nay mày chỉ cần tới đây, thì em gái xinh đẹp này sẽ tặng cho mày, ha ha ha.”

Quỷ Hổ bật cười to hai tiếng, sau đó tay phải nhéo cằm Phương Nhược Tuyết xuống, Phương Nhược Tuyết ăn đau hét thảm một tiếng.

“Mày nghe thấy chưa, nếu như mày không tới, tao sẽ đưa em gái xinh đẹp này bán cho kỹ viện.”

Chương 626

CHƯƠNG 626: CƠ HỘI TỐT

“Lý Phàm, cầu xinh anh nhanh đến cứu tôi, tôi không muốn bị bán vào kỹ viện! Ông nội đều chết rồi, đều bị bọn họ giết chết, cầu xin anh cứu tôi, hu hu hu.”

Trong lòng Phương Nhược Tuyết đã sụp đổ, lúc này cô ta gào khóc không kiềm chế được.

Trên mặt Quy Hổ lộ ra nụ cười thắng lợi, đắc ý nói: “Có nghe thấy không? Vì giúp mày mà Phương Kỳ phải trả giá bằng máu đấy.

Lý Phàm mày sẽ không máu lạnh đến mức ngay cả con cháu của ông ta cũng không cứu chứ, nếu vậy thì tao đây xem thường mày.”

Lý Phàm nhướng mày cười nói: “Thật ra tao khá muốn đi đến cuộc hẹn, chỉ là miếu Lão Quân ở chỗ nào Nam Thành.”

“Đến lúc đó mày sẽ tự biết, hy vọng mày đừng làm người đẹp Phương thất vọng, nếu không cuộc đời của cô ta sẽ trở nên vô cùng thê thảm, nói không chừng sau này sẽ hận mày tận xương, ngày nào cũng nguyền rủa mày, ha ha ha.”

Qủy Hổ nói xong thì kết thúc cuộc gọi, hắn ta vươn tay sờ mặt Phương Nhược Tuyết.

“Chậc chậc, mặt mũi căng mềm thật không tồi nha, có phải người đẹp muốn hiến thân cho Lý Phàm không? Đáng tiếc bây giờ không có cơ hội hiến thân cho thằng đó, để ông đây sảng khoái trước đi!”

“Anh, anh đừng đụng vào tôi, đừng đụng vào tôi!”

Phương Nhược Tuyết sợ hãi hét lên.

Qủy Hổ lạnh lùng cười: “Tôi không thích người đẹp không nghe lời, người đẹp ngoan ngoãn nghe lời mới là tốt nhất!”

Nói xong, trong tay Qủy Hổ đột nhiên xuất hiện một cây châm bạc,

Qủy Hổ cầm châm bạc đâm lên huyệt Bách Hội trên đầu Phương Nhược Tuyết.

Châm dài đâm từ huyệt Bách Hội đi sâu vào đầu, mặt mũi Phương Nhược Tuyết lập tức trở nên ngây dại.

Qủy Hổ lại lấy thêm mấy kim châm, chậm rãi đâm lên mấy huyệt vị trên đầu Phương Nhược Tuyết.

“Qủy Hổ, cậu làm vậy là có ý gì? Không phải đã nói sẽ ra tay ở bữa tiệc tân gia à?”

Thượng sư Đa Luân nhắm mắt hỏi.

Thượng sư Đa Luân đến là vì báo thù cho các đệ tử, bắt tay với Qủy Hổ là vì bất đắc dĩ, dù sao theo lời miêu tả của Vượng Cát, Thượng sư Đa Luân cảm thấy có lẽ mình cũng không phải đối thủ của Lý Phàm.

Thượng sư Đa Luân mới đến, ông ta đang chuẩn bị thương lượng kế hoạch với Qủy Hổ thì lại bị kéo thẳng đến nhà họ Phương, nhìn Qủy Hổ đơn phương hành hạ người nhà họ Phương đến chết.

Qủy Hổ thè lưỡi liếm cánh môi dày rộng, trên mặt lộ ra biểu cảm kỳ dị.

“Đa Luân, võ công của ông khá tốt, nhưng đầu óc của ông không đủ dùng, ông nghĩ chỉ chúng ta là đủ để đối phó Lý Phàm à?

Đó là còn lâu mới đủ.”

“Ý cậu là gì?”

Trên mặt Thượng sư Đa Luân không có chút hờn giận nào, ông ta hỏi.

“Sở dĩ tung tin đồn nói Long Hậu muốn ra tay với Lý Phàm ở bữa tiệc tân gia là bởi vì hấp dẫn sự chú ý của anh ta, làm cho anh ta nghĩ tiệc tân gia mới là thời điểm nguy hiểm nhất.

Bây giờ tôi giết người nhà họ Phương, dùng Phương Nhược Tuyết dụ dỗ anh ta đến Nam Thành, chính là vì dụ hổ rời núi!

Lặp đi lặp lại nhiều lần lẫn lộn, cho dù Lý Phàm là Gia Cát Lượng sống lại cũng sẽ không nhìn thấu được kế hoạch của tôi!”

Qủy Hổ bày ra dáng vẻ mọi chuyện đều trong lòng bàn tay hắn ta, cảm thấy tất cả mọi việc trên thế gian đều trong tầm kiểm soát của mình.

Thượng sư Đa Luân nhíu mày, có phần không hiểu lời Qủy Hổ nói.

“Rốt cuộc kế hoạch của cậu là gì? Dụ hổ rời núi, là muốn dẫn Lý Phàm đi làm gì?”

“Sau khi dẫn dắt Lý Phàm rời đi, đương nhiên là bắt cóc người anh của anh ta! Tôi từng phân tích rồi, tình cảm của Lý Phàm dành cho Cố Họa Y tuyệt đối là chân thành, có thể trả giá tất cả vì Cố Họa Y!

Chỉ cần chúng ta bắt Cố Họa Y là có thể tùy tiện làm Lý Phàm quỳ xuống làm con rối, anh ta chính là Thiếu chủ Long Môn!

Khống chế được anh ta đồng nghĩa với khống chế được Long môn!

Ông có động lòng hay không?

Long Môn có vô số điển tịch võ học, cũng không thiếu các loại dược liệu quý báu, kỳ trân dị bảo càng không cần phải nói”

Lòng tham của Qủy Hổ yên lặng bành trướng, mục đích của Qủy Hổ không phải báo thù mà là chiếm lấy Long Môn, đây mới là mục đích của cùng của Qủy Hổ.

Mắt Thượng sư Đa Luân sáng lên, Thượng sư Đa Luân cũng hiểu rõ Long Môn là nơi như thế nào, đương nhiên hiểu được Long Môn giàu có ra sao, bên trong thâm sâu mức nào.

Nếu có thể trở thành kẻ thao túng phía sau Long Môn, âm thầm thao túng toàn bộ Long Môn, vậy quả thật là đi thẳng đến đỉnh cao cuộc đời!

“Qủy Hổ, suy nghĩ của cậu quả thật không tồi, nhưng chuyện lại không đơn giản như vậy, Long Hậu, bát đại Long Vương của Long Môn đều không phải là người đơn giản.

Tuy rằng trên danh nghĩa Lý Phàm là Thiếu chủ Long Môn, nhưng bây giờ cậu ta chỉ là một nhân vật nhỏ ở Long Môn, Long Môn căn bản không chịu sự khống chế của cậu ta.

Chúng ta có năng lực khống chế cậu ta thì thế nào, nếu chúng ta không khống chế được cậu ta thì điều này sẽ mang đến tai họa lớn cho chúng ta."

Thượng sư Đa Luân không hổ là người xuất gia, tuy rằng đã động lòng với lợi ích nhưng cũng không hoàn toàn đánh mất lý trí, mà là tiến hành phân tích theo góc độ khách quan.

Qủy Hổ lộ ra vẻ mặt bí hiểm, hơi lắc đầu nói: "Ông nghĩ nhiều rồi, chuyện chỉ có làm xong mới biết được kết quả cụ thể.

Nếu vì sợ hãi khó khăn mà tay chân co cóng không dám bước đi thì cho dù có cơ hội cũng sẽ bị lãng phí, bây giờ chính là cơ hội tốt của tôi và ông!"

Thượng sư Đa Luân do dự mãi, cuối cùng cũng từ từ gật đầu, quyết định nhìn hướng gió trước, nếu thật sự có cơ hội thành công như đã nói vậy thì thử bắt tay một lần với Qủy Hổ cũng không sao.

"Được rồi, để xem kế hoạch của cậu có thành công hay không rồi nói sau."

"Tôi nhất định sẽ thành công, bây giờ chúng ta có thể đi sung sướng với người đẹp trước, nghe nói ông tu luyện Hoan hỉ thiện?"

Qủy Hổ nói xong thì ôm lấy Phương Nhược Tuyết mặt mũi mơ màng, cười ha ha đi vào phòng ngủ.

Thượng sư Đa Luân gạt bỏ suy nghĩ, cất bước đuổi kịp Qủy Hổ.

Bát Gia đang ôm trợ lý xinh đẹp giở trò thì một gã cấp dưới cúi đầu đi vào nói: "Bát Gia, vừa mới nhận được một lời mời, là Thiếu chủ nhà Công Tôn, Công Tôn Quân mời ông đến gặp mặt."

"Nhà Công Tôn? Nhà Công Tôn là gia tộc chó má gì, loại rác rưởi này cũng dám đến mời tôi, thật sự coi tôi là hổ lạc đồng bằng!"

Bát Gia tức giận hét lên, cấp dưới co người lui về phía sau hai bước, không dám nói lời nào.

Nữ trợ lý xinh đẹp vỗ lưng Bát Gia: “Bát Gia đừng nóng giận, nói không chừng người ta có chuyện tốt gì nên mới mời Bát Gia đấy.”

“Nhà Công Tôn chỉ là một bãi phân chó, tìm tôi thì có thể có chuyện tốt gì, bây giờ tôi là một con phượng hoàng thất thế không bằng gà, nếu là lúc tôi còn uy phong tám hướng, người nhà Công Tôn muốn gặp tôi thì phải quỳ bò vào!”

Bát Gia trút bực tức ra ngoài, sau đó nặng nề hỏi: “Thằng nhãi nhà Công Tôn có nói hẹn tôi có chuyện gì không?”

“Nói là là liên quan đến Lý Phàm, còn nói nếu ông đồng ý hợp tác thì nói không chùng có thể giúp ông cầm lại tất cả quyền lợi, bước lên một bước cao hơn.”

“Ha ha, thằng nhãi nhà Công Tôn thật mạnh miệng! Nếu nó mạnh miệng như vậy, tôi thật muốn xem nó lấy tự tin từ đâu.”

Chương 627

CHƯƠNG 627: THẬT SỰ LÀ CHÁU TRAI NGOAN

Bát Gia mang theo đàn em đi đến nhà hàng Hoa Đào.

Sau khi xuống xe, ông tay chắp tay sau đít đứng trước cửa nhà hàng, Bát Gia đánh giá hoàn cảnh nhà hàng, hơi vừa lòng gật đầu: "Trang hoàng quả thật có chút hương vị cổ xưa, cũng không biết mùi vị cơm canh ra sao."

Công Tôn Quân mặt mang nụ cười đi ta, hai tay ôm quyền chào Bát Gia: "Vãn bối Công Tôn Quân chào Bát Gia, không tiếp đón từ xa, mong Bát Gia thứ tội."

Bát Gia ngoài cười nhưng trong không cười: "Có tội gì mà phải tha thứ, bây giờ lão Bát tôi chính là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, nhãi con cậu tùy tiện tìm một người đến mời, không phải lão Bát tôi đã vui vẻ chạy đến rồi à."

Trong lòng Công Tôn Quân hơi đắc ý, cảm thấy có thể làm cấp dưới vừa gọi điện thoại là gọi được Bát Gia đến ngay, quả thật có cảm giác khá sảng khoái.

Đây chính là Bát Gia từng uy danh hiển hách, người mà Công Tôn Quân từng phải ngước nhìn!

Tuy nhiên đó đã là chuyện quá khứ, Bát Gia bây giờ không phải Bát Gia năm đó, Bát Gia không có quyền có thế thật sự là chó nhà có tang, không được ai coi trọng.

"Bát Gia thật biết nói đùa, vãn bối tuyệt đối không có ý khinh thường ông, ở trong mắt vãn bối, Bát Gia luôn là người vãn bối kính trọng."

"Được rồi, đừng nói mấy lời vô nghĩa, cậu nói muốn mời tôi ăn cơm, không biết có chuẩn bị tốt đồ ăn không, nếu làm tôi ăn uống không hài lòng thì đừng trách tôi lật bàn với cậu."

Bát Gia nói xong bèn chắp tay sau đít đi qua Cố Tôn Quân, thản nhiên đi vào trong nhà hàng.

Cô Tôn Quân cắn răng, nghĩ thầm Bát Gia này đều là vịt chết mà còn mạnh miệng, tư thái vẫn làm ra vẻ hơn người.

Nếu không phải muốn xu nịnh kẻ chưa được nắm quyền, Công Tôn Quân tuyệt không nhịn cục tức này.

Tôi nhịn! Chờ sau này mục tiêu của tôi đại công cáo thành, tôi sẽ cho ông biết Công Tôn Quân tôi lợi hại thế nào!

Ánh mắt khẽ động, Công Tôn quân xoay người đi vào nhà hàng theo, trên mặt là nụ cười ấm áp như gió xuân.

“Nhanh mang hết đồ ăn ngon của nhà hàng lên đây, để Bát Gia nếm thử hương vị trước, tránh cho lát nữa Bát Gia ăn không vui lại lật bàn.” Công Tôn Quân sai bảo cấp dưới.

Cấp dưới lập tức đi làm việc, chỉ chốc lát các loại thức ăn đủ màu sắc đã xếp đầy bàn.

Rượu trong bình vàng được rót vào chén ngọc.

Công Tôn Quân nâng ly rượu ngọc đã được rót đầy rượu lên: “Bát Gia, vãn bối kính ông một ly.”

Bát Gia không nâng ly rượu lên mà chỉ quan sát Công Tôn Quân: “Nhóc con, sao cậu không tự uống ba chén trước nhỉ, nếu thật sự luận vai vế thì tôi bằng vai phải vế với ông nội cậu đấy.

Cháu trai cậu để ông nội đến gặp cậu, cái này có lẽ không uống ba ly thì không ổn, nhanh uống rượu đi, uống xong rồi lại đến kính tôi.”

Công Tôn Quân hơi ngạc nhiên, không ngờ Bát Gia lại nói mình là cháu trai, ở trong lòng Công Tôn Quân, bây giờ anh ta có thể bằng vai phải về ngồi cùng bàn cơm với Bát Gia.

Bát Gia thấy Công Tôn Quân cắn chặt răng, cắn đến hàm banh ra thì cười lạnh: “Cháu trai làm sao vậy, ông nội nói cậu hai câu khó nghe thì trong lòng cậu không vui à?

Ngay cả giả bộ làm cháu trai như thế nào cũng không học được, vậy mà dám chạy đến trước mặt ông nội giả làm sói đuôi to à?

Thật sự nghĩ bây giờ Bát Gia thật là hổ lạc đồng bằng à?

Cho dù Bát Gia tôi thành chó nhà có tang thì cũng không phải con rùa Tôn nhà cậu có thể ức hiếp, Công Tôn Quân cậu là cái gì, chẳng lẽ trong lòng cậu không tự hiểu rõ?"

Bát Gia đột nhiên quát lớn làm cho Công Tôn Quân hoàn toàn ngây người.

Tất cả đều không giống những gì Công Tôn Quân tưởng tượng, trong suy nghĩ của Công Tôn Quân, Bát Gia nên khách khí thương lượng mưu kế cùng mình mới đúng!

"Bát, Bát Gia, ông nói cái này có hơi nghiêm trọng rồi! Công Tôn Quân tôi nào dám trêu chọc Bát Gia, lần này mời ông đến một là giúp ông lên chức một lần nữa, tấm lòng của tôi đối với ông chính là lòng son dạ sắt, nhật nguyệt chứng giám! Thiên địa chứng giám!"

Công Tôn Quân nói xong lập tức nâng ly uống một hơi cạn sạch, thầm nghĩ không phải ra vẻ đáng thương à, này có gì khó!

Ở trong gia tộc lánh đời, nhà Công Tôn tôi đã giả vờ làm cháu trai suốt mấy trăm năm, đã có kinh nghiệm diễn xuất phong phú!

Sau khi nói xong, Công Tôn Quân tiếp tục cầm bình rượu rót đầy ly cho mình, sau đó uống liên tục hai ly rượu mạnh.

Uống hết rượu, Công Tôn Quân lau miệng, cười nói: "Bát Gia, thế này được chứ? Công Tôn Quân tôi làm theo ý ông, lần này có thể kính rượu ông rồi chứ."

"Cháu trai coi như khá thú vị, cho cậu một cơ hội đấu, trước nói xem cháu trai gọi ông nội đến đây là muốn làm loạn cái gì."

Bát Gia híp mắt hỏi.

Nhìn thấy Bát Gia đi thẳng vào chủ đề, Công Tôn Quân cũng không do dự nữa mà nói thẳng suy nghĩ của mình ra.

“Bát Gia, tôi nghe nói ông và Lý Phàm đã từng bùng nổ xung đột, nhưng lại bị đánh bại bởi xung đột này.”

Sắc mặt Bát Gia lập tức trở nên âm u, đây chính là chuyện xấu mà Bát Gia không muốn bị người nhắc đến.

“Đúng thì sao.”

“Rất trùng hợp, tôi cũng từng có xung đột với Lý Phàm, tuy nhiên bây giờ Lý Phàm gặp nạn, cần tôi ra tay giúp anh ta, tôi nghĩ đây là một cơ hội tốt giúp Bát Gia trút giận.”

Công Tôn Quân cũng không biết thân phận thật sự của Lý Phàm, bây giờ nói ra những lời này trước mặt Bát Gia, làm cho sắc mắt Bát Gia trở nên kỳ lạ.

Bát Gia tựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn Công Tôn Quân, nhìn đến mức trong lòng Công Tôn Quân không tránh khỏi sợ hãi.

“Bát Gia, sao ông lại nhìn tôi như vậy? Là tôi có gì không đúng à?”

Công Tôn Quân không yên hỏi.

“Không có gì không đúng, cậu nói tiếp đi, nói xem cậu định làm thế nào.”

Bát Gia cầm đũa gắp đồ ăn, chờ nghe xem Công Tôn Quân định xử lý Lý Phàm thế nào.

Bây giờ trong lòng Bát Gia cũng rất nôn nóng, mắt thấy tình thế càng ngày càng mơ hồ, hơn nữa bây giờ Bát Gia không quyền không thế, hiện tại chính mình lâm vào tình cảnh xấu hổ nhất.

Nếu có người có thể đến làm loạn, Bát Gia còn khá vui khi thấy cái này, nói không chừng còn có thể ngồi mát ăn bát vàng.

Công Tôn Quân làm sao biết được mưu kế của Bát Gia thâm sâu thế nào, bèn nói bảy tám phần kế hoạch, chỉ chừa lại đòn sát thủ là chưa nói ra.

“Bát Gia cảm thấy kế hoạch của tôi thế nào, chỉ cần làm chút động tác ở bữa tiệc tân gia là có thể làm Lý Phàm trở thành tù nhân của

chúng ta, đến lúc đó còn không phải tùy ý cho chúng ta chà đạp anh ta à."

Bát Gia mỉm cười gật đầu: "Không tồi, kế hoạch của cậu rất có bài bản, tuy nhiên kế hoạch này của cậu có vẻ không cần tôi hỗ trợ, không biết cậu mời tôi với mục đích gì."

"Đương nhiên tôi không dám làm phiền Bát Gia ra tay, làm như vậy là tôi muốn trút giận giúp Bát Gia thôi, sau khi xử lý Lý Phàm, không phải Bát Gia có thể lấy anh ta để cầu công trạng à, nói không chừng Bát Gia còn có thể cầm lại quyền thế trước kia, bước lên một tầng cao hơn!"

Công Tôn Quân nịnh nọt nhìn Bát Gia, hy vọng Bát Gia có thể cho mình một hồi đáp tích cực.

"Ha ha ha, thật sự là cháu trai ngoan, nào, ông nội uống với cậu một ly."

Bát Gia nâng ly lên chạm nhẹ vào ly của Công Tôn Quân, sau đó uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Chương 628

CHƯƠNG 628: ĐỊA CUNG

Bữa tiệc nhanh chóng trôi qua, Bát Gia sau khi ăn uống no say vỗ vai Công Tôn Quân.

“Cậu thật sự không tồi. Sự hiếu thảo này của cậu, tôi sẽ nhận. Chờ tin tốt của cậu, nếu cậu có thể giải quyết được chuyện này để cho ta đoạt lại quyền thế lần nữa, tương lai nhà họ Công Tôn của các cậu sẽ được vinh danh!”

“Cảm ơn Bát Gia, ngài chờ đi. Tôi sẽ giải quyết một cách sạch sẽ, tuyệt sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Trong lòng Công Tôn Quân vui mừng khôn xiết, có thể nhận được sự đảm bảo từ Bát Gia, nhà họ Công Tôn của cậu ta sau này có thể thịnh vượng rồi!

Sau khi tiễn Bát Gia ra ngoài, nhìn xe của Bát Gia rời đi, lúc này Công Tôn Quân mới bình tĩnh lại.

Lần gặp này cũng xem như không uổng công, có thể có kết quả tốt chính là tốt nhất.

“Sắp xếp theo sự chỉ dẫn trước đây của tôi, bỏ thêm Mê hồn thảo vào rau.”

Công Tôn Quân căn dặn.

“Thiếu chủ yên tâm, mọi thứ đều đã được chuẩn bị như ngài căn dặn.”

Công Tôn Quân cười đắc thắng, bắt đầu mơ mộng hão huyền đến cảnh ôm Cố Họa Y và đạp Lý Phàm dưới chân.

Vô lễ với Công Tôn Quân tao, sớm muộn cũng có một ngày mày sẽ liếm ngón chân của tao thôi!

… Bát Gia ngồi trong xe nhắm mắt lại, suy nghĩ không biết nên

đứng về phía Lý Phàm hay là Long Hậu.

Thật khó, Bát Gia suy nghĩ đau đầu, nhưng không đưa ra được lựa chọn phù hợp.

Tình huống hiện tại ở Long Môn quả thực quá nguy hiểm, Bát Gia cảm thấy mình đang ở trong sương mù, tình thế chung quanh không rõ ràng chút nào.

“Quên đi, để đợi xem, nếu Lý Phàm bị Công Tôn Quân bắt được, vậy sẽ giao cho Long Hậu. Đây cũng xem như là số mệnh.”

Nếu Lý Phàm có thể vượt qua cửa ải này, điều đó cho thấy anh rất may mắn, ông ta sẽ không chần chừ nữa, đứng cùng thuyền với Lý Phàm.

Bát Gia cuối cùng cũng đưa ra quyết định, chờ xem Lý Phàm có thể vượt qua cửa ải này hay không.

Khi Bát Gia khó khăn đưa ra quyết định thì Lý Phàm đang ngồi trong xe cầm điện thoại tìm kiếm miếu Lão Quân ở Thành Nam.

Trong lịch sử từng có một ngôi miếu Lão Quân ở Thành Nam, nhưng cách đây hàng chục năm, ngôi miếu Lão Quân này bất ngờ bị sấm sét đánh trúng. Tòa nhà bằng gỗ bốc cháy dưới một tia sét, toàn bộ ngôi miếu đều trở thành tro tàn.

Kể từ đó, miếu Lão Quân chỉ còn tồn tại trong sách vở lịch sử, thậm chí không lưu lại một di tích nào.

Tuy nhiên, Qủy Hổ nói rõ ràng rằng hắn đang đợi anh ở miếu Lão Quân, điều này khiến Lý Phàm hơi khó hiểu.

“Quên đi, để chờ xem.”

Lý Phàm ngáp một cái, đặt điện thoại ra ghế sau, ngủ thiếp đi trên xe.

Nửa đêm mười một giờ, Lý Phàm bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức.

Lý Phàm sững sờ cầm lấy điện thoại, sau khi kết nối nhét tai nghe

vào.

“Mày gọi tới rồi thì nói cho tao biết địa chỉ ở đâu, tao sẽ lái xe tới, nhưng trước tiên tao phải xác nhận tình hình của Phương Nhược Tuyết đã.”

Quỷ Hổ cười hả hê, sau đó búng tay, Phương Nhược Tuyết ngồi trên ghế hơi uể oải, trên mặt cũng dần trở lại vẻ bình thường.

“Được thôi, tao sẽ cho mày nghe giọng cô Phương trước.”

“Không được, tao cần có video để xác nhận tình hình của cô ấy.”

Quỷ Hổ do dự một lúc, châm chọc nói: “Xem ra mày không tin tao cho lắm, mày muốn quay video, được thôi.”

Sau khi cúp điện thoại, Qủy Hổ bật chế độ video và thiết lập kết nối video với Lý Phàm.

Hắn quay máy ảnh về phía Phương Nhược Tuyết, nói với giọng điệu ảm đạm: “Tiểu mỹ nhân, anh trai Lý Phàm của em muốn gọi video với em này, em phải vui lên chứ.”

“Lý Phàm, mau đến cứu tôi, người nhà của tôi đều đã chết hết rồi, chỉ còn lại mình tôi. Tôi không muốn chết, không muốn chết!”

Quần áo Phương Nhược Tuyết xộc xệch, đầu tóc tán loạn, trông cô ta giống một người phụ nữ điên.

Lý Phàm cẩn thận nhìn, sau khi xác nhận Phương Nhược Tuyết không sao, anh nói: “Nói cho tao biết mày đang ở đâu. Tao sẽ qua ngay.”

“Tao sẽ gửi vị trí ngay cho mày, mày phải có mặt trong vòng nửa giờ, nếu không Phương Nhược Tuyết sẽ chết.”

Sau đó kết thúc cuộc gọi video, Qủy Hổ gửi vị trí cho Lý Phàm.

Sau khi hoàn thành công việc, Qủy Hổ nhẹ nhàng bóp má Phương Nhược Tuyết: “Tiểu mỹ nhân, em làm tốt lắm, còn nhớ chủ nhân đã nói gì với em không?”

“Nhớ, chỉ cần nghe được chỉ bảo của chủ nhân, sẽ lấy dao đâm vào ngực Lý Phàm.”

Khi Phương Nhược Tuyết nói chuyện, vẻ mặt của cô ta lại trở nên đờ đẫn.

Quỷ Hổ cười đắc thắng, nhìn về phía thượng sư Đa Luân nói: “Đa Luân, chúng ta hành động đi. Ở đây cứ giao cho thuộc hạ của tôi là được rồi.”

“Được, xem ra đêm nay chúng ta phải thành công.” Thượng sư Đa Luân xúc động nói.

Quỷ Hổ vòng tay qua vai thượng sư Đa Luân và mỉm cười nói: “Chỉ cần chúng ta hợp tác với nhau, thì sẽ chắc chắn chiến thắng. Sau này, Long Môn sẽ là của chúng ta! Khi đó, chúng ta sẽ mở ra một kỷ nguyên thuộc về chúng ta!”

“Hahaha, đúng vậy, sẽ mở ra một kỷ nguyên thuộc về chúng ta.”

Thượng sư Đa Luân phụ họa theo, sau đó trong mắt lóe lên một tia kỳ lạ.

Tiếp tục hợp tác với Qủy Hổ? Thượng sư Đa Luân không nghĩ vậy, ông ta đang nghĩ cách thoát khỏi Qủy Hổ sau khi chiến thắng Lý Phàm.

Trong lòng Qủy Hổ cũng có suy nghĩ như vậy, cả hai đều không coi nhau là bạn bè thực sự mà lại coi nhau như đòn bẩy để mượn lực mà thôi.

Quỷ Hổ và thượng sư Đa Luân lên xe, hai người chọn một con đường vắng vẻ, đi đường vòng một lúc rồi lái xe đến biệt thự trên đỉnh đồi nơi có nhà của Cố Họa Y.

Theo chỉ dẫn, Lý Phàm lái xe đến một ngọn núi hoang ở ngoại ô.

Nhìn ngọn núi hoang vắng qua cửa kính xe, Lý Phàm nhíu mày thật chặt.

Nơi này đừng nói đến miếu Lão Quân, thậm chí còn không có nỗi một ngôi nhà nào.

Lý Phàm cảm thấy có gì đó không ổn, vừa định lái xe trở về thì chuông điện thoại vang lên.

Nhìn thấy là Qủy Hổ gọi đến, Lý Phàm lập tức nhận điện thoại.

“Alo, mày đang ở đâu? Vị trí mày gửi cho tao là một vùng hoang dã!”

“Vùng hoang dã thì đúng rồi, tao đã nói với mày là ở miếu Lão Quân, ôi, xin lỗi, tao quên nói với mày rằng nó nằm trong cung điện dưới lòng đất nơi từng là miếu Lão Quân.”

Mày đã đến vùng hoang dã rồi thì xuống xe đi, mày nhìn thấy cây hòe lâu năm chưa? Đi dọc cây hòe một km về phía Bắc, mày sẽ thấy lối vào cung điện dưới lòng đất, tiểu mỹ nhân đang vội vàng chờ mày đó.”

Qủy Hổ nói xong, lập tức cúp điện thoại, nói với Thượng sư Đa Luân: “Bắt đầu hành động. Tôi sẽ bắt Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, ông đi bắt Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai. “

“Được.”

Qủy Hổ xuống xe cùng thượng sư Đa Luân, đi về phía biệt thự trên đỉnh núi.

Hai người như ma quỷ, tránh khỏi thiết bị báo động hồng ngoại bố trí xung quanh biệt thự, thuận lợi tiến vào biệt thự.

Không mất nhiều thời gian, hai tay Qủy Hổ và thượng sư Đa Luân đều xách một người trở về xe.

Chương 629

CHƯƠNG 629: KHÔNG CÂN NHẮC CHU TOÀN

Quỷ Hổ và Thượng sư Đa Luân tay nhét bốn người vào ghế sau, Quỷ Hổ và Thượng sư Đa Luân nhìn nhau cười một tiếng, cùng nhau lên xe.

Ngồi tại vị trí điều khiển, Quỷ Hổ lái xe phi nhanh ra ngoài, Thượng sư Đa Luân quay đầu nhìn thoáng qua bốn người hôn mê phía sau, đột nhiên cảm thấy hình như không đúng lắm.

Quỷ Hổ vừa lái xe vừa nói: "Ông đang nhìn cái gì vậy?"

"Tôi cảm thấy không đúng lắm, tay bốn ngươi bọn họ nhìn đều rất thô ráp, nếu nói tay ba mẹ Cố Hoạ Y thô ráp còn có thể nghe được, nhưng Cố Hoạ Y và con nhóc Trần Hiểu Đồng , tay chắc không thế thô như vậy chứ nhỉ?"

Két!

Quỷ Hổ đạp nhanh phanh lại, sau đó mở trần xe ra, đẩy cửa ra xuống xe.

Kéo ghế sau cửa xe ra, Quỷ Hổ vén tóc một người lên, chuẩn bị nhìn kỹ khuôn mặt kia một chút.

Thế nhưng tay vừa mới túm lấy tóc, tóc kia bị Quỷ Hổ lôi xuống, rõ ràng là một bộ tóc giả.

"CMN!"

Quỷ Hổ kinh ngạc văng tục, sau đó nổi nóng vươn tay đi túm lấy tóc dài hai người khác.

Đều là tóc giả, bị lôi kéo xuống, lộ ra mặt bảo mẫu và người làm.

"Xem ra kế hoạch của anh không đáng tin cậy nhỉ, Lý Phàm đã sớm phòng bị dùng kế điệu hổ ly sơn, không biết anh ở địa cung bố trí thủ hạ thế nào."

Thượng sư Đa Luân híp mắt nói.

Quỷ Hổ nổi trận lôi đình, cảm thấy cả người đều không ổn.

Cảm giác bị trêu đùa Quỷ Hổ trong lòng dâng lên, vốn Quỷ Hổ muốn trêu đùa Lý Phàm, nhưng bây giờ lại bị Lý Phàm đùa bỡn.

Bắt Cố Hoạ Y uy hiếp Lý Phàm là không thể thực hiện được, chỉ có một con đường là cứng rắn với Lý Phàm.

“Lý Phàm đáng chết! Cũng dám đùa bỡn tôi! Tôi nhất định phải làm cho anh ta chết không yên lành, người của tôi không nhất định có thể bắt anh ta, nhưng ngăn chặn thì vẫn là có thể!”

Quỷ Hổ oán hận nói xong, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho thủ hạ.

Nhưng mà sau khi gửi tin, không có hồi âm, tim Quỷ Hổ lập tức lạnh đi một nửa.

“Lên xe, chúng ta mau chóng tới ngăn Lý Phàm lại, đêm nay nhất định phải bắt anh lại!”

Quỷ Hổ xấu hổ nói.

Thượng sư Đa Luân khẽ lắc đầu, ngón tay cái gõ nhẹ trên bốn ngón tay còn lại, hiển nhiên là đang tính toán gì đó.

“Hướng Địa cung là đất giữ, không thể lại đi nữa, ngược lại chúng ta có thể ở trong biệt thự ôm cây đợi thỏ.” Thượng sư Đa Luân yếu ớt nói.

“Ôm cây đợi thỏ?” Ánh mắt Quỷ Hổ hoài nghi nhìn Thượng sư Đa luân.

Thượng sư Đa Luân khẽ cười nói: “Đúng vậy, ôm cây đợi thỏ, chúng ta chờ Lý Phàm trở về là được rồi.”

“Nhưng nếu là Lý Phàm không về thì sao?”

Quỷ Hổ cảm thấy khả năng Lý Phàm trở về không lớn, bây giờ Lý Phàm có thể đã đoán ra bọn họ dùng kế điệu hổ ly sơn rồi, khẳng

định không có lý do sẽ về biệt thự.

“Ha ha, người thông minh luôn luôn tự tin nhất, Lý Phàm khẳng định sẽ về biệt thự xem xét, yên tâm đi, chúng ta ở trong biệt thự chờ là được rồi, bắt mấy người này ném về phòng.”

Thượng sư Đa Luân một dáng vẻ trí tuệ vững vàng, tựa như mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay của ông ta vậy.

Quỷ Hổ mặc dù muốn từ chối, nhưng do dự một chút, vẫn chậm rãi gật đầu, đồng ý kế hoạch của Thượng sư Đa Luân.

Hai người mang bốn tên người làm về, đúng là một chuyến vô dụng mất công.

····· Lý Phàm chui vào bên trong địa cung, rất nhanh xảy ra kịch chiến với nhân lực của Quỷ Hổ, chỉ là những tên thuộc hạ của Quỷ Hổ căn bản không phải kẻ thù của Lý Phàm, không bao lâu bị Lý Phàm giết sạch sành sanh.

Sau khi xử lý thủ hạ của Quỷ Hổ, Lý Phàm đi tới chính giữa địa cung.

Miệng Phương Nhược Tuyết bị bịt giẻ, toàn thân bị trói vô ghế.

Nhìn thấy Lý Phàm tới, trong mắt Phương Nhược Tuyết đã tuôn ra nước, vặn vẹo thân thể giãy giụa, bên trong miệng còn phát ra tiếng ê ê a a, chắc là đang cầu cứu.

Lý Phàm nhìn chằm chằm Phương Như Tuyết, sau đó vươn tay lấy miếng vải trong miệng Phương Nhược Tuyết ra.

Phương Nhược Tuyết nước mắt đổ rào rào chảy xuống trôi, thần sắc ủy khuất nhìn Lý Phàm: “Người nhà chúng ta, nhà chúng ta chết hết, tất cả đều bị anh hại chết!”

“Là tôi không có cân nhắc chu toàn.” Lý Phàm cúi thấp xuống mí mắt nói.

“Một câu không có cân nhắc chu toàn, anh định trốn tránh tất cả trách nhiệm đấy hả? Nhà chúng ta mười mấy nhân mạng đấy!”

Phương Nhược Tuyết kích động quát.

Trơ mắt nhìn thân nhân bị giết chết trước mắt mình, lúc Phương Nhược Tuyết hồi tưởng lại một màn kia, đã cảm thấy tinh thần muốn suy sụp.

“Tôi sẽ giúp bọn họ báo thù, cô yên tâm đi.”

“Báo thù thì được cái gì? Người chết không thể sống lại, anh báo thù bọn họ cũng không nhìn thấy! Tôi hận anh, hận anh chết đi được!”

Lý Phàm hơi híp mắt một chút, sau đó cười khổ vươn tay, cởi sợi dây trên người Phương Như Tuyết.

“Vậy cô đánh tôi đi, đánh ta hả giận thì được rồi.”

Phương Nhược Tuyết tránh thoát sợi dây trên người, đứng lên vung nắm đấm đánh về phía Lý Phàm.

Thế nhưng không đánh hai lần, Phương Nhược Tuyết bổ nhào vào ngực Lý Phàm ríu rít khóc oà lên.

“Đánh chết anh thì có ích lợi gì, bọn họ đều không sống lại được, không sống lại được! Hu hu hu, sau này tôi phải làm sao đây.”

Phương Nhược Tuyết trong ngực của Lý Phàm khóc như một đứa trẻ, nước mắt rất nhanh làm ướt quần áo Lý Phàm.

Lý Phàm sắc mặt bình tĩnh cúi đầu nhìn Phương Như Tuyết, trong lòng luôn cảm thấy Phương Nhược Tuyết không đúng lắm, nhưng không nói ra được rốt cuộc không đúng chỗ nào.

“Chuyện sau này cô không cần lo lắng, tôi sẽ sắp xếp hết cho cô.”

Lý Phàm thấp giọng nói.

“Ha ha, anh sắp xếp cho tôi, anh dựa vào cái gì sắp xếp cho tôi, anh là kẻ cầm đầu hại chết tất cả mọi người trong nhà tôi, anh có phải sắp xêp đại cho tôi công việc, rồi đuổi tôi ra ngoài không!”

“Chắc chắn sẽ không như thế, Lý Phàm tôi làm việc luôn luôn

xứng đáng lương tâm.”

Lý Phàm nói nghiêm túc.

“Lương tâm? Anh còn có lương tâm sao? Lương tâm của anh đều bị chó ăn! Người nhà của tôi tất cả đều chết, anh vậy mà không biểu lộ một chút bi thương, anh còn dám ở đây dõng dạc nói lương tâm!”

Phương Nhược Tuyết tức giận hé miệng, cắn vai Lý Phàm.

Lý Phàm không tránh không né để Phương Nhược Tuyết cắn đầu vai của mình, chuyện ngoài ý muốn của nhà họ Phương nói cho cùng vẫn liên quan đến anh, trong lòng Lý Phàm cũng đầy tự trách.

Phương Nhược Tuyết cảm giác được bên trong miệng có mùi máu tươi, lúc này mới buông lỏng miệng ra, lui lại hai bước nhìn chằm chằm Lý Phàm nói: “Anh, nói muốn giúp tôi nhà báo thù, bao lâu anh mới có thể giúp chúng tôi báo thù!”

“Không cần quá lâu, nhanh thôi, chờ một lát có thể giúp nhà họ Phương báo thù rồi.”

“Tốt! Tôi tin tưởng anh, vậy anh tranh thủ thời gian dẫn tôi đi báo thù đi, trên trời có linh thiêng tôi muốn dùng đầu của bọn họ, tế tất cả mọi người nhà họ Phương chúng tôi,!

Lý Phàm chậm rãi gật đầu, cũng không nói nhiều, quay người dẫn theo Phương Nhược Tuyết đi ra ngoài địa cung.

Ra xe phía trên cung điện dưới lòng đất, Lý Phàm lái xe hướng về đỉnh núi biệt thự mau chóng đuổi theo.

Chương 630

CHƯƠNG 630: CHUỒN LÀ THƯỢNG SÁCH

Quỷ Hổ và thượng sư Đa Luân ngồi trên ban công trò chuyện bâng quơ với nhau, ánh mắt của họ đều hướng về con đường quanh co dẫn đến ngôi biệt thự trên đỉnh núi.

“Đã hơn một tiếng đồng hồ mà Lý Phàm vẫn chưa xuất hiện, Đa Luân, có lẽ ông đã tính toán nhầm rồi.”

Ngón cái bên tay phải của thượng sư Đa Luân bấm bấm nhanh trên đốt của bốn ngón còn lại, như thể ngón cái bị co giật vậy.

Đột nhiên, ngón tay cái đang bấm bấm tính toán của thượng sư Đa Luân dừng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xa xăm.

“Đã đến lúc rồi, Lý Phàm sẽ sớm tới thôi.”

Khi thượng sư Đa Luân vừa dứt lời, xe của Lý Phàm đã lao vào con đường Bàn Sơn.

Nhìn thấy ánh sáng đèn xe ở đó, Quỷ Hổ đột nhiên đứng bật dậy.

“Ông cũng có chút bản lĩnh đấy nhỉ, tính toán đúng là không lệch đi phần nào, nhưng không biết ông có tính ra được kết cục của chúng ta hay không.” Quỷ Hổ chắp tay nói.

“Đương nhiên là vô cùng tốt đẹp rồi, chúng ta đã tiến một bước dài để hướng về thắng lợi đấy.” Thượng sư Đa Luân cười nói.

“Ha ha ha, vậy thì tốt, chúng ta chuẩn bị mà đón nhận thành quả chiến thắng thôi.”

Quỷ Hổ và thượng sư Đa Luân đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười, bóng dáng của hai người họ đột nhiên biến mất.

Xe của Lý Phàm dừng lại ở trước cửa biệt thự trên đỉnh núi, Phương Nhược Tuyết xuống xe đi vào bên trong.

Bước vào biệt thự, Lý Phàm nhìn ngó xung quanh, khi nhìn thấy vài chỗ đã được bố trí đặc biệt, có dấu vết từng bị động chạm vào, khóe miệng của anh hiện lên một nụ cười.

Phương Nhược Tuyết nhìn trái ngó phải, thấy trong biệt thự trống huơ trống hoắc không có ai, cô ta cau mày nói: “Anh đưa tôi đến nhà anh làm gì? Không phải anh nói sẽ báo thù cho người nhà của tôi hay sao!”

“Tôi đưa cô đến đây để báo thù cho họ, kẻ sát hại người nhà của cô đang ở đây.”

Lý Phàm bình tĩnh nói.

Phương Nhược Tuyết lại liếc nhìn căn biệt thự hoang vắng, cười nhạt nói: “Anh đang đùa đấy à, ở đây làm gì có kẻ sát hại người nhà của tôi!”

“Chỉ là cô không nhìn thấy mà thôi, bọn họ đang ở đây, Quỷ Hổ, anh có thể bước ra được rồi, không cần phải trốn lui trốn lủi nữa.”

Ngay khi Lý Phàm vừa cất lời, hắn ta đã xuất hiện trong tầm mắt của Lý Phàm và Phương Nhược Tuyết.

Cô ta kinh ngạc hét lên khi thấy Quỷ Hổ đột ngột xuất hiện, sau đó nép mình vào trong lòng của Lý Phàm, hai cánh tay ôm chặt lấy eo của anh.

“Hắn ta, chính là hắn ta đã giết hết người nhà của tôi! Hắn ta chính là kẻ hung thủ kia!”

Phương Nhược Tuyết hét lên.

“Bình tĩnh đi, tôi biết hắn ta chính là kẻ hung thủ kia.”

Lý Phàm xoa dịu cảm xúc của Phương Nhược Tuyết.

Quỷ Hổ cười nham nhở rồi đi về phía Lý Phàm: “Thằng nhóc này cũng khá đấy chứ, biết rằng bọn tao muốn điệu hổ ly sơn nên đã giấu vợ mày và mấy người kia đi trước rồi.”

“Hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô.

Tôi chỉ cẩn thận để không phạm phải sai lầm lớn mà thôi.”

Lý Phàm theo dõi bước đi của Quỷ Hổ, tính toán khi nào nên đột ngột tấn công hắn ta.

Mà Quỷ Hổ cũng đang tính toán khoảng cách an toàn, khi còn cách Lý Phàm khoảng sáu bước thì hắn ta đã dừng lại.

Hắn ta đưa mắt nhìn về phía sau lưng Lý Phàm, thượng sư Đa Luân đã lặng lẽ xuất hiện không một tiếng động.

Lúc này, có thêm hai vòng quay trong tay của ông ta, một làm bằng vàng và một làm bằng bạc, mà trên eo còn treo thêm hai vòng quay. Chính vì những vòng quay này mà ông ta mới được gọi là thượng sư Đa Luân.

Nhìn thấy Lý Phàm dường như hoàn toàn không phát hiện ra sự xuất hiện của ông ta, nụ cười trên khuôn mặt của Quỷ Hổ càng ngày càng rạng rỡ.

“Lý Phàm, mày giết cháu trai của tao, tao nhất định phải tìm mày để trả món nợ này.”

Hắn ta bắt đầu thu hút sự chú ý của Lý Phàm.

Anh cười khẩy nói: “Bọn họ đều đáng chết cả, ông bố trí nhiều như vậy, thậm chí còn giết không biết bao nhiêu người nhà họ Phương, không phải chỉ để nói chuyện phiếm với tôi đúng không?”

“Đương nhiên không phải, Phương Nhược Tuyết, cô muốn báo thù sao? Kẻ thù của cô không phải tôi, mà chính là Lý Phàm đang đứng ngay bên cạnh đấy, bọn họ vì anh ta mà chết, cô còn không mau giết người trả thù!”

Khi Quỷ Hồ vừa dứt lời, không biết từ lúc nào Phương Nhược Tuyết đã cầm một con dao găm trên tay, đâm thẳng vào tim của Lý Phàm đang ở trước mặt.

Bởi vì Lý Phàm bị lời nói của hắn ta đánh lạc hướng nên lúc phản ứng lại thì đã muộn rồi.

Khi anh lùi về phía sau, con dao găm của Phương Nhược Tuyết đã

xuyên qua lớp áo khoác và gần như đã đâm vào tim của anh.

Cùng lúc đó thượng sư Đa Luân đột nhiên lao ra, hai vòng xoay một cao một thấp trong tay chém về phía Lý Phàm.

Vòng xoay vàng xoẹt tới cổ, còn vòng bạc thì hướng về phía eo của Lý Phàm. Bất kể là vòng nào chạm vào người thì cũng sẽ khiến anh không chết thì cũng tàn phế.

Lý Phàm nghe thấy tiếng gió rít dữ dằn từ phía sau lưng truyền đến, hiểu ra phía sau đang có người mai phục, đoán chừng chắc là thượng sư Đa Luân.

Sự phục kích hai người bọn họ không làm Lý Phàm bất ngờ, nhưng hành động ra tay đột ngột của Phương Nhược Tuyết mới khiến anh cảm thấy kinh ngạc.

Lý Phàm cảm thấy cho dù trong lòng cô ta có căm hận đến mức nào thì cũng sẽ không làm như vậy với mình.

Nhưng mà lúc này không còn thời gian để Lý Phàm suy nghĩ kỹ càng, anh đã dừng bước, đột nhiên tiến lên phía trước cúi người xuống nhảy ra ngoài.

“Hay lắm! Để xem hôm nay mày chạy đi đằng nào!”

Quỷ Hổ hét lên một tiếng, cầm Quỷ Thủ Đại Đao trong tay, ngăn anh tiếp tục di chuyển.

Lý Phàm cau mày, hai tay đưa ra đỡ lấy thanh đao đang vung tới phía mình.

Trong mắt Quỷ Hổ vụt ra một luồng ánh sáng chói mắt, sau đó thanh Quỷ Thủ Đại Đao trong tay vút lên một nhát, chém tới hai tay vung lên của Lý Phàm, muốn chặt đứt đi.

Cùng lúc đó hai cánh tay của Lý Phàm đập vào thanh đao, khi mu bàn tay chạm vào nó, thanh đao phát ra tiếng như nổ tung, sau đó biến thành hàng trăm hàng ngàn mảnh vỡ.

“Sao lại như vậy được!”

Đôi mắt kinh ngạc của Quỷ Hổ sắp lòi ra ngoài, đó là thanh Quỷ Thủ Đại Đao được chế tạo thêm cả sắt thiên thạch từ ngoài vũ trụ, không ngờ lại bị Lý Phàm tung một cú làm vỡ vụn như thế, cho dù có ăn thịt anh Uy cũng không thể mạnh như vậy được.

“Không có chuyện gì là không thể, mối thù của cháu trai, e là không báo được rồi, chết đi!”

Lý Phàm không hề nương tay, lợi dụng lúc Quỷ Hổ đang bất ngờ tung nắm đấm thật mạnh vào ngực của hắn ta.

Xương sườn của Quỷ Hổ ngay lập tức bị gãy mười mấy cái, toàn bộ lồng ngực bị lõm vào.

Hắn ta bị văng ra ngoài há miệng phun ra một dòng máu đỏ tươi, ngã xuống đất hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Nhìn bộ dạng thảm hại của hắn ta, thượng sư Đa Luân tức thì cảm thấy da đầu tê dại.

Trình độ võ công của ông ta cũng chỉ không phân cao thấp với Quỷ Hổ mà thôi, lúc này hắn ta còn không phải đối thủ của Lý Phàm, thượng sư Đa Luân cũng không ôm mộng ảo tưởng nữa, nghĩ đến ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách.

Ông ta vừa xoay người chuẩn bị rời đi nhưng vừa bước chân ra thì đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên âm thanh gì đó kỳ lạ.

Thượng sư Đa Luân hoảng loạn quay đầu lại, nhìn thấy lòng bàn tay của Lý Phàm đang vỗ mạnh trên vai mình.

Chương 631

CHƯƠNG 631: AN TÂM ĐI THÔI

“A!”

Thượng sư Đa Luân rú lên thảm thiết, trơ mắt nhìn bờ vai mình bị Lý Phàm đập cho sụp xuống.

Vì bờ vai phải bị thương nặng, toàn bộ cánh tay phải của thượng sư Đa Luân đã không còn sức lực, Kim Luân cầm trong tay keng một tiếng rơi xuống đất.

Thượng sư Đa Luân đau đến hít thở không thông, hoàn toàn hoảng sợ, vẻ mặt cầu xin nói: “Đừng ra tay nữa, có chuyện gì từ từ nói, tất cả đều do Quỷ Hổ giở trò, tôi chỉ là đồng lõa mà thôi.”

Trong lòng thượng sư Đa Luân hết sức căm hận Quỷ Hổ, nếu không phải trước đó Quỷ Hổ cứ đòi gây sự thì Thượng sư Đa Luân cảm thấy mình sẽ không rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

Lúc này một cánh tay đã bị Lý Phàm phế đi, đến cả dũng khí chạy trốn thượng sư Đa Luân cũng không có.

Phương Nhược Tuyết nghiến chặt răng, cơ thể mềm mại khẽ run rẩy, nhìn Lý Phàm với ánh mắt đầy căm thù.

Nhưng nỗi sợ hãi khiến hai chân cô nhũn ra, lúc này căn bản không có khả năng dịch chuyển bước chân, dù tiến lên hay đào tẩu, Phương Nhược Tuyết đều không làm được.

Lý Phàm liếc mắt nhìn Phương Nhược Tuyết, sau đó hỏi thượng sư Đa Luân: “Phương Nhược Tuyết đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bây giờ cô ấy lại biến thành như vậy?”

“Là Quỷ Hổ, Quỷ Hổ đã dùng bí thuật tẩy não cô ta, từ giờ trở đi Phương Nhược Tuyết chỉ căm hận anh, sẽ coi anh là kẻ địch diệt môn.”

Thượng sư Đa Luân không dám giấu diếm bất kỳ chuyện gì, lập tức nói hết những gì mình biết ra.

Nghe vậy, Lý Phàm nhíu mày, suy nghĩ nên làm thế nào mới có thể giải cứu Phương Nhược Tuyết.

Nhưng mà anh không biết Quỷ Hổ đã dùng phương pháp gì, nên không thể nghĩ ra được cách ứng phó, hơn nữa Quỷ Hổ đã bị đánh chết, càng không thể hỏi được gì tự miệng hắn ta nữa.

“Bí thuật của Quỷ Hổ được thi triển như thế nào? Hoặc là hắn ta có nói mình đã dùng bí thuật gì hay không?”

Lý Phàm vẻ mặt u ám hỏi.

Thượng sư Đa Luân lắc mạnh đầu: “Tôi nhìn thấy Quỷ Hổ đã đâm không ít ngân châm vào đầu cô ta, còn cái khác tôi cũng không biết.

Nhưng ngân châm sớm đã được Quỷ Hổ lấy ra, nên nếu anh định lấy ngân châm ra để cô ta khôi phục là không có khả năng.”

Trong lòng Lý Phàm bỗng cảm thấy lạnh lẽo, lần này đúng là không dễ gì có thể cứu được Phương Nhược Tuyết.

Khi Lý Phàm còn đang suy nghĩ nên làm cái gì, Phương Nhược Tuyết chợt như điên xông ra ngoài cửa biệt thự.

“Nhược Tuyết, cô quay lại đây!” Lý Phàm hét lên.

Vì còn phải trông chừng thượng sư Đa Luân, nên Lý Phàm cũng không trực tiếp đuổi theo ra ngoài.

Nhưng Phương Nhược Tuyết dường như không nghe được tiếng hét của Lý Phàm, nhanh chóng lao ra khỏi biệt thự, sau đó bóng dáng biến mất trên con đường dưới núi.

Lý Phàm nhíu mày, một tay nắm lấy cổ thượng sư Đa Luân: “Tốt nhất ông hãy thành thật một chút, nếu dám giở trò, đừng trách tôi bóp chết ông.”

“Không dám không dám, tôi tuyệt đối không dám giở trò.”

Thượng sư Đa Luân căng thẳng nói.

Lý Phàm mang theo thượng sư Đa Luân xông ra ngoài, muốn đuổi Phương Nhược Tuyết trở về.

Nhưng khi Lý Phàm vọt tới đường vòng quanh núi, thì Phương Nhược Tuyết đã hoàn toàn mất tung tích.

“Tại sao có thể như vậy, với tố chất cơ thể cô ấy, không thể chạy nhanh như vậy được, hơn nữa dù cô ấy có chạy nhanh nữa, cũng không thể chạy nhanh đến mức mất hết dấu vết.”

Lý Phàm nghi ngờ quan sát xung quanh, nhưng trong rừng cây xung quanh không hề có bóng dáng Phương Nhược Tuyết, dường như Phương Nhược Tuyết đã biến mất vào một thời không khác.

Thượng sư Đa Luân vô cùng hoảng hốt, âm thanh có chút run rẩy nói: “Tại sao tôi cảm giác không đúng lắm, anh Lý, xin anh hãy thả tôi ra được không.

Chỉ cần anh thả tôi, tôi sẽ lập tức trở về, tuyệt đối không xuống núi một bước, sau này ngày đêm đều tụng kinh cầu phúc cho anh, lần này tôi đã nhận thức sâu sắc được sai lầm.

Thân là người xuất gia, tôi không nên phạm tham niệm, oán niệm, thật là sai lầm quá lớn, tôi muốn trở về ngoan ngoãn sám hối.”

Lý Phàm nhìn thượng sư Đa Luân, cười nói: “Xem một bên bả vai của ông đã gãy có chút không dễ nhìn, hay là để tôi làm gãy nốt bên bả vai còn lại của ông nhé, cân xứng rồi ông lập tức có thể trở về, cũng coi như là dạy cho ông một bài học nhỏ.”

Thượng sư Đa Luân vẻ mặt đau khổ nhìn Lý Phàm, rất muốn cò kè mặc cả một phen, nhưng cuối cùng vẫn nhịn, cảm thấy nếu còn cò kè mặc cả với Lý Phàm, sợ là không còn mạng trở về.

“Được! Mời anh Lý cho tôi một bài học.”

Dứt lời, thượng sư Đa Luân nhắm nghiền hai mắt, chờ Lý Phàm đánh gãy nốt bả vai trái của mình.

Lý Phàm nhìn Thượng sư Đa Luân, nhưng không tiếp tục ra tay với

ông ta, mà quay người đi về phía biệt thự.

Thượng sư Đa Luân nhắm mắt lại đợi mấy giây, nhưng không thấy Lý Phàm tấn công, không khỏi tò mò hé mắt ra.

Nhìn ngó xung quanh không hề nhìn thấy bóng dáng Lý Phàm, thượng sư Đa Luân chợt cảm thấy có chút hồ đồ.

“Chuyện gì xảy ra thế này? Sao đêm nay lại kỳ quái như thế? Được rồi, cứ đi trước đã, bằng không bây giờ trong lòng không yên, thậm chí ngay cả thuật bói toán cũng không linh nghiệm nữa, đây cũng không phải là nơi người có thể ở lại.”

Thượng sư Đa Luân lẩm bẩm một câu, phi thân chạy như điên xuống phía dưới núi.

Sau khi thượng sư Đa Luân rời đi không bao lâu, một bóng đen chạy ra từ trong rừng cách đó không xa, trong tay bóng đen đó còn mang theo một người, rõ ràng là Phương Nhược Tuyết đã hôn mê.

Bóng đen mang theo Phương Nhược Tuyết hôn mê bay lên đường vòng quanh núi, chạy như điên xuống dưới núi.

Lý Phàm đứng trên ban công biệt thự, lặng lẽ nhìn theo bóng đen mang theo Phương Nhược Tuyết biến mất.

Sở dĩ anh tha cho Thượng sư Đa Luân là vì anh định dùng thượng sư Đa Luân làm mồi nhử, dù sao sự biến mất của Phương Nhược Tuyết quá mức kỳ lạ.

Nhưng lúc này nhìn thấy bóng đen kia mang theo Phương Nhược Tuyết rời đi, Lý Phàm mới biết được vừa rồi mình đã đoán sai.

Không hề có ai giết Phương Nhược Tuyết, xem ra bóng đen kia cũng không định làm gì Phương Nhược Tuyết.

Nhưng rốt cuộc bóng đen đó là ai, có quan hệ như thế nào với Phương Nhược Tuyết? Nếu nói bóng đen đó là đến bảo vệ Phương Nhược Tuyết, vậy tại sao hắn không xuất hiện khi nhà họ Phương bị giết?

Trong lòng Lý Phàm nảy ra vô số nghi vấn.

Nhưng Lý Phàm mau chóng đè nghi vấn trong lòng xuống, sau khi dọn sạch vết máu trong nhà, anh mang thi thể Quỷ Hổ ra khỏi biệt thự.

Sau khi nhét thi thể Quỷ Hổ vào trong xe, Lý Phàm lái xe đi thẳng đến nhà họ Phương.

Nếu đã giúp mấy người Phương Kỳ báo thù, tất nhiên phải dùng thi thể Quỷ Hổ đi bái tế bọn họ.

Biệt thự nhà họ Phương đã bị dán giấy niêm phong, dù sao nơi này cũng đã xảy ra án mạng thảm khốc.

Nhưng những giấy niêm phong này cũng không làm khó được Lý Phàm, Lý Phàm tìm cửa sổ mở ra đi vào, đặt thi thể Quỷ Hổ trong đại sảnh biệt thự.

“Phương Kỳ, tôi không muốn chuyện này liên luỵ đến nhà họ Phương các người, nhưng tôi đã giết Quỷ Hổ báo thù cho các người, các người trên trời có linh cũng có thể nghỉ ngơi rồi.

Còn về Phương Nhược Tuyết, tôi nhất định sẽ nghĩ cách tìm được cô ấy, cho cô ấy một cuộc sống tốt, mọi người hãy yên tâm đi đi. Dù mọi người đi đến thế giới khác, hay chuyển thế đầu thai, đều có thể an tâm lên đường rồi.”

Lý Phàm vừa dứt lời, trong phòng khách thổi lên một cơn gió lạnh, sau khi rít một hồi thì tự động ngừng lại, mà thi thể Quỷ Hổ trên mặt đất bắt đầu thối rữa, biến thành một vũng máu.

Chương 632

CHƯƠNG 632: NỮ TRUNG HÀO KIỆT

Mắt thấy Quỷ Hổ biến thành một vũng máu, Lý Phàm chắp tay vái bốn phía, sau đó nói: “Phương Kỳ, mọi người hãy nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, Lý Phàm rời khỏi biệt thự nhà họ Phương, lái xe đi về phía Hán Thành.

Khi Lý Phàm trở lại Hán Thành, đã là giữa trưa, mấy người Cố Họa Y ở lại nhà cũ một đêm, cũng đều đã về tới biệt thự.

Khi Lý Phàm vào trong nhà, người giúp việc đã nấu xong cơm, mấy người Cố Họa Y đang ngồi trước bàn ăn chuẩn bị ăn cơm.

Nhìn thấy Lý Phàm trở về, Vương Cẩn Mai nghiêm mặt lại, vẻ mặt cứng rắn nói: “Lý Phàm, suốt đêm cậu đã làm gì, làm khổ chúng ta suốt đêm trở về, nhưng bản thân cậu lại biến mất không tung tích, có phải vừa có chút thành tích nhỏ là cậu đã thấy đắc chí, ở bên ngoài ăn chơi lêu lổng rồi không?”

“Mẹ, mẹ nói gì thế, sao Lý Phàm lại ở bên ngoài lêu lổng được.”

Cố Họa Y hờn dỗi giúp Lý Phàm xoa dịu.

Trần Hiểu Đồng ánh mắt u oán nhìn Lý Phàm, nghĩ thầm nếu Lý Phàm thật ở ngoài chơi bời, chẳng phải chứng minh Trần Hiểu Đồng mình không hề có chút hấp dẫn nào, làm người vậy cũng quá thất bại rồi.

“Tối qua đúng là đã xảy ra một số chuyện, nhưng bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết xong, sau này chắc sẽ không có vấn đề gì nữa.”

Lý Phàm trả lời vòng vo, xem như cho người trong nhà một câu trả lời.

Cố Họa Y vỗ cái ghế bên cạnh nói: “Anh mau rửa tay rồi ngồi

xuống ăn cơm, bận rộn suốt đêm chắc cũng mệt mỏi rồi.”

“Anh đi rửa tay.”

Sau khi rửa tay, Lý Phàm đến phòng ăn ngồi xuống, Vương Cẩn Mai không chịu bỏ qua hỏi: “Nói xem, rốt cuộc tối qua cậu đã đi làm gì.”

“Giúp nhà một người bạn phát tang, sợ xúi quẩy nên mới không nói thẳng ra.”

Lý Phàm tùy tiện kiếm cớ.

“Khụ khụ.”

Cố Thiệu Huy ho khan hai tiếng, sau đó nói: “Họa Y, con trai của bạn cũ của ba du học tiến sĩ trở về, muốn tìm một công việc phù hợp.

Ba đã khoe với người bạn cũ đó là con là tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y, nên bạn ba cứ đòi ba giới thiệu con ông ta đến chỗ con thử.”

Mấy ngày nay Cố Thiệu Huy đi khắp nơi thăm bạn, trước mặt bạn cũ đã khoác lác không ít, dù sao tập đoàn Họa Vân Y cũng là xí nghiệp lớn, Cố Thiệu Huy cảm thấy nói khoác cũng không vấn đề gì.

Nhưng mà người bạn cũ mà hôm qua ông ta gặp phải cứ mặt dày cuốn lấy ông ta, sống chết cũng đòi Cố Thiệu Huy giúp bố trí công việc cho con trai.

Cố Thiệu Huy không dám từ chối, hơn nữa, hôm qua là say rượu nói khoác, nhưng đúng là thổi phồng quá đáng, nên Cố Thiệu Huy đâm lao phải theo lao.

Sau khi lo nghĩ một đêm, lúc này cuối cùng Cố Thiệu Huy thực sự không nhịn nổi nữa, đành nói chuyện này ra.

Sau khi nói xong, Cố Thiệu Huy nháy mắt với Lý Phàm, ra hiệu Lý Phàm mau nói đỡ.

Lý Phàm cười nói: “Chuyện này cũng không có gì to tát, cứ bảo cậu ta đến phỏng vấn là được. Nếu thật là nhân tài thì chắc chắn có chỗ cho cậu ta, nếu không phải nhân tài thì để con tới đuổi cậu ta đi, chắc chắn sẽ không khiến ba vợ khó xử.”

Cố Thiệu Huy thầm mừng rỡ, gật đầu nói: “Tốt, vậy chuyện này nhờ cả vào con, cũng đừng gây ra chuyện gì rắc rối.

Đúng rồi, ông Chu nói chiều tối nay con trai ông ta đã đặt chỗ ở Quan Nhân Đường, các con trực tiếp đi Quan Nhân Đường gặp cậu ta là được, lát nữa ba sẽ gửi số phòng cụ thể cho các con.”

Sau khi dặn dò một hồi, Cố Thiệu Huy như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, sau đó kêu gọi mọi người ăn cơm.

Sau khi mọi người ăn cơm trưa xong, ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm.

Hàn huyên chưa được bao lâu, Cố Thiệu Huy nhìn thấy giờ hẹn với con trai ông Chu cũng sắp đến, liền bắt đầu thúc giục Lý Phàm và Cố Họa Y xuất phát.

Lý Phàm và Cố Họa Y liếc nhau một cái, cùng đứng dậy rời đi, lái xe đi về phía Quan Nhân Đường.

*** Lý Phàm và Cố Họa Y đến Quan Nhân Đường, lễ tân của Quan Nhân Đường hết sức cung kính mời Lý Phàm và Cố Họa Y đi vào trong nhà hàng.

“Hai vị có hẹn trước không?”

Nhân viên lễ tân khách khí hỏi.

“Có, đã đặt phòng Tùng Phong Đại Cát, cũng đã có người tới trước rồi.”

Cố Họa Y nhìn điện thoại nói.

“Được, tôi dẫn hai vị qua đó.”

Nhân viên lễ tân dẫn Lý Phàm và Cố Họa Y đến bên ngoài phòng Tùng Phong Đại Cát, kéo cửa ra mời hai người đi vào.

Sau khi hai người đi vào, nhân viên lễ tân đóng cửa lại lập tức móc bộ đàm ra: “Quản lý, khách quý Lý Phàm đến rồi, đang ở phòng Tùng Phong Đại Cát.”

Tất cả nhân viên của Quan Nhân Đường đều đã nhìn thấy ảnh chụp Lý Phàm, chỉ cần nhìn thấy Lý Phàm đến, nhất định phải báo cáo trước.

Lý Phàm và Cố Họa Y vào phòng, trong phòng có một thanh niên hết sức tuấn tú đang ngồi.

Người thanh niên mặc một bộ âu phục thủ công định chế, trên cổ tay đeo đồng hồ PatekPhilippe.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân, người thanh niên ngước mắt nhìn Cố Họa Y một chút.

Vẻ mặt vốn không kiên nhẫn của người thanh niên lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tràn đầy hưng phấn và vui sướng.

Chu Kiên Cường vốn không coi trọng tập đoàn Họa Vân Y, nhưng vì không chịu nổi yêu cầu của ba mình nên định đến xem tình hình thế nào.

Nhưng lúc này, sau khi nhìn thấy dung mạo xinh đẹp rực rỡ của Cố Họa Y, Chu Kiên Cường lập tức cảm thấy thần Cupid đã bắn vào trái tim mình một mũi tên, mẹ kiếp, đây chính là cảm giác yêu từ cái nhìn đầu tiên à.

“Cô chắc là Cố Họa Y, tôi nghe nói cô là tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y, thật sự là mày liễu không nhường đấng mày râu, nữ trung hào kiệt!”

Sau khi tán dương Cố Họa Y, Chu Kiên Cường hơi khom người lên tự giới thiệu: “Tôi tên Chu Kiên Cường, là tiến sĩ đại học Kinh tế Wharthon, thầy hướng dẫn là Warren Truss, Warren Truss đã giành được giải thưởng Nobel kinh tế, chuyên ngành của tôi là kinh tế học cổ điển, chủ yếu nghên cứu phương hướng chu kỳ kinh tế.”

Ánh mắt Chu Kiên Cường luôn đặt trên người Cố Họa Y, mà không thèm nhìn Lý Phàm lấy một cái.

Xem ra, với Chu Kiên Cường, dù Lý Phàm có là người đàn ông của Cố Họa Y thì với vầng hào quang mà anh ta đã bộc lộ ra chắc chắn sẽ nghiền nát Lý Phàm, khiến anh trở thành người không có quan hệ với Cố Họa Y nữa.

Học trò của người được giải thưởng Nobel kinh tế, đang nghiên cứu tiến sĩ, kinh nghiệm thực tập có thể gọi là huy hoàng, tiền đồ vô lượng, ngoài ra còn có dung mạo tuấn tú, Chu Kiên Cường tự nhận là mình có thể bắt được tất cả phụ nữ.

Khi sống ở bên kia bờ đại dương, Chu Kiên Cường đã ngủ với không ít em gái, các loại màu da, các loại màu tóc.

Nhưng Chu Kiên Cường cho rằng những cô gái đó không thể xinh đẹp bằng Cố Họa Y, lúc này trái tim Chu Kiên Cường đã thật chao đảo vì Cố Họa Y.

Cố Họa Y có chút chán ghét ánh mắt trần trụi tràn ngập dục vọng của Chu Kiên Cường, cô ngồi sát xuống bên Lý Phàm, chỉ có như vậy cô mới cảm thấy an tâm.

“Tôi mít đặc về kinh tế học, tôi là nể mặt ba tôi nên mới đến gặp anh tiến hành phỏng vấn, nhưng biểu hiện bây giờ của anh chả ra làm sao cả.” Cố Họa Y thẳng thắn nói.

Chu Kiên Cường nhún vai, nở nụ cười tự nhận là có thể khiến phụ nữ mê muội: “Tại sao cô lại cảm thấy biểu hiện của tôi chả ra làm sao? Chúng ta mới chỉ gặp mặt lần đầu mà thôi.

Tôi nghĩ nếu chúng ta tiếp xúc nhiều hơn, chắc chắn cô sẽ hiểu tôi sâu hơn, hiểu Chu Kiên Cường tôi là một người tài hoa vượt trội cỡ nào.”

Chương 633

CHƯƠNG 633: THIẾU MỘT ĐIỂM SỢ ANH KIÊU NGẠO

“Anh hình như có chút tự luyến, đây là phỏng vấn tuyển dụng, không phải xem mắt, hi vọng anh hiểu rõ tình huống hiện tại.”

Dứt lời, Cố Họa Y nhìn về phía Lý Phàm, Lý Phàm mỉm cười ôm lấy bả vai cô.

Lúc này, Chu Kiên Cường mới ngước nhìn Lý Phàm.

Anh ta nhanh chóng đánh giá Lý Phàm một chút, rồi có vẻ coi thường nói: “Tha thứ cho tôi nói thẳng, anh ta và cô cũng không xứng đôi, tôi nghĩ cô mê luyến anh ta, có lẽ chủ yếu là do bản năng, mà con người, vẫn cần lý trí một chút.”

“Lý trí? Đối với loại người chỉ biết lợi ích như các người, e là cái gì cũng có thể dùng giá trị để cân nhắc, anh có thể vì Họa Y từ bỏ tất cả công danh lợi lộc, thậm chí đánh đổi cả tính mạng không?”

Lý Phàm khẽ cười nói.

Chu Kiên Cường cười lạnh hai tiếng: “Nếu tôi từ bỏ công danh lợi lộc thì làm sao còn có thể mang đến cho người phụ nữ của tôi, con cái tương lai của tôi cuộc sống tốt đẹp.

Loại người vô dụng nổi tiếng như anh có lẽ căn bản không hiểu rõ thế giới sinh hoạt của tôi, nên anh mới có thể áp đặt suy đoán, lời anh nói thật là buồn cười.”

Cửa phòng bị đẩy ra, quản lý Quan Nhân Đường thò đầu vào.

Quản lý quan sát tình hình trong phòng một chút, mang theo nụ cười áy náy đi vào phòng.

Hôm nay, Ngô Đạo Văn không ở Quan Nhân Đường, nhưng anh ta đã sớm dặn dò cấp dưới, chỉ cần Lý Phàm đến Quan Nhân Đường thì phải dốc hết sức chiêu đãi.

“Thật xin lỗi, quấy rầy một chút, tôi đến cung cấp trà bánh cho vị khách tôn quý nhất của Quan Nhân Đường, các anh có cần gì không?”

Chu Kiên Cường ngẩng đầu lên, dương dương tự đắc nhìn Lý Phàm nói: “Anh đã thấy chưa, đây chính là tầm quan trọng của công danh lợi lộc trong miệng anh.

Chỉ có đầy đủ công danh lợi lộc, người khác mới có thể ngưỡng mộ anh, mới có thể coi anh là khách quý, mới có thể cho anh hưởng thụ cao nhất.”

Quản lý có chút ngạc nhiên, nhìn Chu Kiên Cường một chút, có vẻ xấu hổ nhưng vẫn không mất đi lễ phép mỉm cười nói: “Thưa anh, anh hiểu lầm rồi, phục vụ tôn quý nhất của Quan Nhân Đường chúng tôi ra dành cho anh Lý Phàm, anh Lý Phàm là khách tôn quý nhất trong VIP của Quan Nhân Đường chúng tôi.”

“Khách tôn quý nhất trong VIP là cái quỷ gì? Anh ta dựa vào cái gì có thể hưởng thụ phục vụ tôn quý nhất, có phải các người có nhầm lẫn hay không, hưởng thụ tôn quý nhất phải phục vụ tôi mới đúng.”

Bất ngờ bị mất mặt, Chu Kiên Cường lập tức không kìm chế được nữa.

Vừa rồi còn nói tất cả những thứ này đều do công danh lợi lộc mang tới, nhưng đảo mắt một cái những thứ này lại trở thành của Lý Phàm nghèo túng, mẹ kiếp, điều này cũng quá chơi người đi.

Lý Phàm mỉm cười nói: “Bởi vì tôi đã đưa ra rất nhiều sáng kiến cho phục vụ của họ, nên bọn họ mới đối với tôi như thượng khách.”

“Không thể! Dựa theo nguyên lý kinh tế học… “

Chu Kiên Cường vỗ mạnh xuống bàn, mạnh miệng nói: “Có nói với anh, anh cũng không hiểu.”

Chu Kiên Cường ngước mắt nhìn Quan Nhân Đường, tức giận quát: “Anh làm quản lý thế nào vậy, không phân biệt được đâu là khách hàng tiềm năng à, khác hàng ưu tú như tôi mà anh lại dám

không cung cấp cho tôi phục vụ cao cấp nhất?”

“Xin có lỗi, chúng tôi chỉ cung cấp phục vụ cao cấp nhất cho anh Lý Phàm mà thôi, bất kỳ ai khác cũng đều không được hưởng thụ loại phục vụ này.”

Quản lý lễ phép trả lời.

Chu Kiên Cường phát điên, cao giọng chất vấn: “Thân là người tiêu dùng, tôi cần một lời giải thích, hôm nay các anh nhất định phải cho tôi lời giải thích hợp lý.”

“Giải thích chính là thân phận của Lý Phàm cao quý hơn anh, nên anh ấy có thể hưởng sự phục vụ cao cấp nhất.”

“Anh ta cao quý hơn tôi? Anh có biết tôi có thân phận gì không, ai còn có thể cao quý hơn tôi.”

Chu Kiên Cường lòng đầy rối rắm, cảm thấy có phải người quản lý này điên rồi hay không, lại có thể đưa ra lời giải thích không đáng tin cậy như thế.

Lý Phàm có gì cao quý? Quần áo, khí chất, thậm chí kiểu tóc, đều có thể nhìn ra anh ta không phải người có thân phận cao quý gì, thậm chí còn chưa từng nhận được giáo dục tinh anh.

“Anh hiểu âm nhạc không? Anh biết mấy loại nhạc cụ? Anh hiểu hội họa không? Anh biết mấy trường phái hội họa? Anh có thể đánh Golf sao? Có thể cưỡi ngựa không? Có du thuyền không?

Anh biết cách phẩm rượu vang không, anh biết Whisky có bao nhiêu vị không, anh chỉ là một tên chân đất mắt toét, có thể có thân phận cao quý gì?”

Chu Kiên Cường nói liền một mạch, vẻ mặt đầy miệt thị, cảm thấy Lý Phàm chỉ là kẻ chẳng ra gì.

Lý Phàm tựa ở trên ghế sa lon, cười nói: “Nếu tôi biết tất cả, có tất cả những thứ đó, có phải anh cảm thấy tôi cao quý hơn anh không?”

“Khí chất quý tộc là thứ không thể dùng tiền tài cân nhắc, nói với

anh chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, Quan Nhân Đường được xưng là chỗ ăn uống của những người thành công nhất Hán Thành, tôi lại thấy không phải như vậy."

Chu Kiên Cường thầm cảm thấy có chút không ổn, cho nên né tránh vấn đề của Lý Phàm.

Từ tư thế của Lý Phàm thì nói không chừng Lý Phàm lại là con cháu nhà giàu khiêm tốn, nói như vậy, Chu Kiên Cường cảm thấy lại sẽ bị mất mặt.

"Khí chất quý tộc là cái quỷ gì, với đức hạnh này của anh còn là học trò của người đạt giải Nobel, có phải luận văn của anh đều rỗng tuếch chứ."

Lý Phàm khinh thường nói.

"Làm sao có thể, tôi nghiên cứu chính là chu kỳ sóng Kondratieff vĩ đại, có lẽ anh còn chưa từng nghe thấy, người bình thường căn bản cũng không biết nghiên cứu của tôi là cái gì, đó là sự hiện hữu thần kỳ, có thể tiên đoán tương lai nhân loại."

Chu Kiên Cường kiêu ngạo nói.

Lý Phàm lắc đầu, vẻ mặt đầy giễu cợt: "Tôi cho vẻ ngầu lòi này của anh 99 điểm, thiếu một điểm là vì sợ anh ngạo, không phải là lý luận chu kỳ sóng Kondratieff sao.

Cái này cũng có thể khiến anh đạt đến độ cao thần học, thật khiến tôi lo lắng cho trình độ học thuật của anh, không phải anh vẫn đang độc thân sao, chuẩn bị xây dựng giáo phái ngụy kinh tế học à."

Sự kiêu ngạo trên mặt Chu Kiên Cường dần dần cứng lại, gần như nghệt ra, ngơ ngác nhìn Lý Phàm: "Sao, sao anh lại biết chu kỳ sóng Kondratieff?"

"Đúng thế, sao tôi lại biết chu kỳ sóng Kondratieff chứ."

Lý Phàm xoa cằm suy tư, giọng nói kia, động tác kia, sao thấy thế nào cũng giống như là đang nhạo báng Chu Kiên Cường.

Chu Kiên Cường tức đến muốn đánh người, trong lòng lặng lẽ suy nghĩ, chắc chắn tên này đã vô tình nhìn thấy ở đâu đó, nên mới biết được tên đầy đủ của chu kỳ sóng Kondratieff.

Nhưng anh ta chắc chắn sẽ không biết được nội hàm của chu kỳ này.

Mình, Chu Kiên Cường, mới là người lọt vào mắt xanh Thượng Đế, nắm giữ chân lý và vận mệnh, sự biểu hiện sáng chói của Lý Phàm lúc này càng làm nền cho sự mạnh mẽ của mình sau này.

Trong lòng hết sức vui vẻ, Chu Kiên Cường tự động viên mình, cảm thấy cả người tràn đầy sức chiến đấu, nhất định có thể làm cho Lý Phàm á khẩu không trả lời được, khiến sự ưu tú của mình thành công hiện ra trước mặt Cố Họa Y.

Cố Họa Y đã không còn có gì ngạc nhiên đối với sự thể hiện xuất sắc của Lý Phàm nữa, nhưng lần này, sự đả kích của Lý Phàm đối với tiến sĩ kinh tế học vẫn khiến Cố Họa Y kinh ngạc.

Sự khai phá đại não của một người là có hạn, cộng thêm hình thức học tập của nhân loại khá phức tạp, nên dù ai cũng không thể biết tất cả tri thức.

Có một số nhân vật huyền thoại từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú bất phàm, có thể đọc nhanh như gió, đã gặp qua là không quên được, từ đó tốc độ thu hoạch tri thức nhanh hơn, nắm giữ nhiều loại tri thức hơn.

Thế nhưng người như vậy, trong mấy trăm nghìn người, mấy triệu người mới có thể xuất hiện một người.

Chương 634

CHƯƠNG 634: DỰA VÀO CÁI GÌ?

Mà Lý Phàm bình thường cũng không hề biểu hiện ra chỗ nào đặc biệt, bình thường cũng chưa từng thấy anh đọc sách, theo logic, Cố Họa Y cảm thấy Lý Phàm không nên hiểu tri thức kinh tế học cao thâm.

Nhưng mà lúc này Lý Phàm biểu hiện ra anh cũng có hiểu biết đối với kinh tế học, điều này không khỏi khiến Cố Họa Y kinh ngạc.

Ánh mắt Chu Kiên Cường từ Lý Phàm đảo qua gương mặt Cố Họa Y, sau đó vẻ mặt trịnh trọng duỗi hai tay ra sửa sang lại quần áo.

Lấy tinh thần tham gia bảo vệ học vị ra, Chu Kiên Cường cao giọng nói: "Anh cũng chỉ nêu ra được tên gọi của chu ký sóng Kondratieff mà thôi, tôi không biết anh có gì có thể kiêu ngạo, nếu anh có nghiên cứu chu kỳ sóng Kondratieff, chúng ta có thể tham khảo, thảo luận nghiên cứu vấn đề học thuật một chút."

"Không sao, có thể giao lưu thảo luận nghiên cứu học thuật với anh, để tôi xem xem cái gọi là tiến sĩ của anh có phải hàng giả hay không.

Nghe nói rất nhiều nhân tài du học, đều kiến thức rỗng tuếch, rất nhiều người cầm văn bằng đại học trở về nhưng rất lơ mơ. Tôi phải giữ cửa ải cho Họa Y nhà tôi thật tốt, cũng không thể thông báo tuyển dụng nhân tài không có thực lực trở về."

Trong lòng quản lý âm thầm tán thưởng học thức uyên bác của Lý Phàm, nhưng nghĩ đến mục đích tới đây của mình, quản lý vẫn là kiên trì ngắt cuộc nói chuyện của Lý Phàm và Chu Kiên Cường.

"Khụ khụ, mạo muội quấy rầy một chút, biện luận là chuyện hết sức hao phí trí nhớ và tinh lực, chắc chắn cần đồ uống ngon miệng và điểm tâm mỹ vị đến trợ hứng. Anh Lý Phàm, xin anh hãy lựa chọn một số đồ uống và món khai vị muốn dùng đi."

Quản lý đưa menu điện tử cho Lý Phàm, thân thiết giới thiệu: “Trà uống và cà phê đều là loại cao cấp nhất, đương nhiên, còn có nước nước trái cây tươi ép, đây là món mà các cô gái yêu thích.

Món khai vị có có kiểu nước H và kiểu Tây, món khai vị kiểu nước H là do truyền nhân Bạch Án ngự thiện phòng làm ra, món khai vị kiểu Tây là do chúng tôi mời bậc thầy bánh ngọt nổi tiếng của nước Pháp, đã từng làm việc ở nhà hàng ba sao của Michelin, tuyệt đối đều là mỹ vị trong bánh ngọt.

Đương nhiên, nếu anh Lý Phàm cần, tôi có thể vận chuyển thiết bị nướng tới, để hai vị bậc thầy bánh ngọt Trung Tây, ở trước mặt anh trực tiếp biểu diễn nướng bánh, điều đó cũng rất có tính thưởng thức, đây đều đặc biệt chuẩn bị vì anh.”

Nghe vậy, Chu Kiên Cường muốn lật bàn, mình thân là học trò của người đạt giải Nobel, mà còn không được đãi ngộ như vậy, Lý Phàm dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ?

Trong lòng cảm thấy hết sức không công bằng, khiến Chu Kiên Cường cảm thấy chua xót, rồi lập tức sinh ra hận thù Lý Phàm, càng muốn giẫm Lý Phàm dưới chân.

Cố Họa Y tiến đến bên cạnh Lý Phàm, cách mặt Lý Phàm chỉ trong gang, sắp kề vào nhau, khi hai người hô hấp, đều có thể ngửi được hương vị thở ra của đối phương.

Lúc này Chu Kiên Cường còn đang cảm thấy ghen tỵ, lại nhìn thấy dáng vẻ ân ái của Lý Phàm và Cố Họa Y thì lập tức cảm thấy trong không khí tràn đầy vị chua của tình yêu.

Mấu chốt khiến Chu Kiên Cường hận chết Lý Phàm là nữ thần mà Chu Kiên Cường vừa thấy đã yêu cùng tạo nên vị chua tình yêu này, điều này khiến nội tâm Chu Kiên Cường căn bản không thể chịu đựng nổi.

Nhắm mắt lại, tựa ở trên ghế sô pha, Chu Kiên Cường quyết định nhắm mắt làm ngơ, trước tiên lặng lẽ nhớ lại những điểm tri thức quan trọng, đợi lát nữa lại đại khai sát giới, dùng nước bọt nhấn chìm Lý Phàm.

“Em muốn uống gì? Anh thấy em không thích uống trà và cà phê lắm, hay là uống nước trái cây đi, nước ép Thanh Long và bơ, thế nào?” Lý Phàm thấp giọng dò hỏi.

Cố Họa Y nở nụ cười ngượng ngùng, khẽ gật đầu: “Được, anh cũng uống cái này đi, chúng ta uống giống nhau.”

Có lẽ những người yêu nhau đều hi vọng ăn uống và ăn mặc giống người mình yêu như thế, lúc này Cố Họa Y đang nghĩ như vậy.

“Được, vậy uống cái này, đồ khai vị thì để hai vị đầu bếp chọn mấy món sở trường nhất lên đi, tôi tin tưởng trình độ của bọn họ.

Người đối diện, cứ cho anh ta nước sôi để nguội là được rồi, trà bánh càng không cần, lát nữa anh ta sẽ đi ngay, gọi ra cũng lãng phí.”

Nghe vậy, Chu Kiên Cường thật muốn thổ huyết.

Quá đáng như vậy, hai người uống nước trái cây, ăn khai vị, còn thể hiện tình cảm trước mặt tôi, mà lại chỉ để tôi một cốc nước sôi để nguội, anh muốn để Chu Kiên Cường tôi hết đạn cạn lương, tâm hoảng thần loạn, không thể biện luận với anh có phải không.

“Dựa vào cái gì mà chỉ cho tôi nước sôi để nguội, dựa vào cái gì không cho tôi trà bánh.” Chu Kiên Cường đã mất đi phong độ vốn có, mà lại giống như đứa bé tranh giành đồ chơi: “Cho tôi một ly cà phê Blue Mountain, loại chính cống nhất, không phải chính cống tôi chỉ cần uống một ngụm là có thể nhận ra, đồ khai vị tôi muốn giống như bọn họ.”

“Anh Chu, cà phê Blue Mountain thì chúng tôi có thể cung cấp, nhưng bánh ngọt là dành riêng cho anh Lý, nên không thể cung cấp cho anh giống thế, chỉ có thể cung cấp cho anh bánh do thợ làm bánh có tay nghề làm ra.” Quản lý vẫn lễ phép mỉm cười nói.

“Mẹ kiếp, tôi rất tức giận rồi đấy, thật muốn đạp nát nơi này của các anh!” Chu Kiên Cường nới lỏng cà vạt, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại: “Không cần bánh ngọt do bậc thầy chết tiệt gì đó làm, chỉ cần bánh ngọt có vẻ giống của họ, như vậy được chứ?”

“Điều đó tất nhiên có thể, mời mấy vị chờ một lát, tôi sẽ đi sắp

xếp, chẳng mấy chốc sẽ đưa tới.” Dứt lời, quản lý hơi khom người, lui ra khỏi gian phòng.

Cửa phòng nhanh chóng được mở ra lần nữa, một cô gái mập mạp, hình thể nở nang, mặc trang phục và trang điểm như thời Đường bưng khay đi vào.

Gương mặt trắng toát đập vào mặt, lông mày kẻ đậm, đánh má đỏ, đôi môi tô son đỏ chót, nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

Cô ta đặt khay trước mặt Chu Kiên Cường, anh ta bị dọa sợ núp vào trong góc ghế sô pha.

Chu Kiên Cường nhìn Cố Họa Y, hừ hừ hai tiếng, cố gắng không để mình thể hiện ra vẻ sợ hãi.

“Anh Chu, đây là cà phê Blue Mountain và món khai vị của anh. Quản lý chúng tôi nói, anh là người rất sành cà phê, nên để cho tôi phục vụ anh nếm thử hương vị cà phê, nếu anh cảm thấy hương vị không đúng, có thể kịp thời nói cho tôi, tôi sẽ đi đổi cho anh cốc khác.”

Dứt lời, cô ta bưng cốc cà phê lên, đưa về phía môi Chu Kiên Cường.

Chu Kiên Cường bị dọa hai tay khoanh lại che trước ngực, phát ra tiếng thét như giết heo: “Đừng tới đây, không cần cô phục vụ tôi uống cà phê, cà phê của các cô rất ngon, chưa cần nếm tôi đã ngửi ra đây chính là cà phê Blue Mountain chính cống, cô cứ đặt xuống là được rồi.”

Cố Họa Y và Lý Phàm đều buồn cười, ôm lấy nhau.

Cố Họa Y nép vào trong ngực Lý Phàm, không nén được cười, hai tay đặt trên đùi Lý Phàm gõ gõ, mà Lý Phàm cũng ôm bả vai Cố Họa Y.

Cô gái mập mạp u oán nhìn Chu Kiên Cường một chút, đặt cốc cà phê lên bàn: “Vậy anh Chu cần gì cứ trực tiếp gọi tôi là được, hôm nay tôi là nhân viên phục vụ riêng của anh.”

Nói xong, cô gái lui sang một bên, đứng ở phía sau sô pha mà Chu Kiên Cường ngồi.

Chu Kiên Cường còn chưa hoàn hồn, che lấy trái tim nhỏ đang đập thình thịch, khẽ lầm bầm: “Trả thù, đây chắc chắn là đang trả thù tôi, tôi là người kiên cường, tôi sẽ không bị sự trả thù của các người làm cho suy sụp, tôi phải cố gắng biểu hiện bản thân để Cố Họa Y xem.”

Chương 635

CHƯƠNG 635: TÀI HÈN SỨC MỌN

Một loạt những tiếng bước chân vang lên, một nhóm các cô gái xinh đẹp trong bộ trang phục cung đình bước vào phòng trong tiếng leng keng của ngọc bội, Nước trái cây đầy màu sắc và nhiều loại bánh ngọt tinh tế khác nhau được đặt trước mặt Lý Phàm cùng Cố Hoạ Y nhiều như nước chảy.

“Xin chào khách quý, đây là nước trái cây mới ép mà anh muốn.”

“Đây là bánh hoa tươi cung đình, được làm bằng những cánh hoa hồng mới hái.”

“Đây là món bánh phô mai của Pháp, sử dụng loại phô mai Matsutake đen ngon nhất làm nguyên liệu chính.”

Các mỹ nhân trong trang phục cung đình giới thiệu từng loại điểm tâm bằng chất giọng nũng nịu.

Chu Kiên Cường nhìn đãi ngộ của Lý Phàm xong quay ra nhìn cô gái đẫy đà sau lưng mình, muốn khóc thành tiếng luôn.

Không so sánh không đau thương, tình huống trước mặt lập tức gây ra 10.000 điểm sát thương chí mạng cho tâm hồn mỏng manh của Chu Kiên Cường.

“Hoạ Y đến nếm thử món bánh hoa tươi này đi, người ta giới thiệu là làm từ hoa hồng tươi nên mùi vị chắc hẳn rất ngon.”

Lý Phàm lấy một miếng bánh hoa đưa cho Cố Hoạ Y.

Cố Hoạ Y cầm miếng bánh cắn một miếng nhỏ, khẽ nhai rồi nuốt xuống, ánh mắt lim dim gật đầu cười nói: “Mùi vị rất ngon, anh cũng đến ăn thử đi.”

Cố Hoạ Y nói xong liền đưa miếng bánh hoa vừa mới cắt một miếng cho Lý Phàm, Lý Phàm há to miệng cắn gần phân nửa bánh

hoa vào miệng.

“Sao anh lại ăn nhiều như vậy chứ, không được, anh phải bồi thường cho em.”

Cố Hoạ Y bĩu môi, giả bộ làm ra vẻ tức giận nói.

“Ngon, thật sự rất ngon, em nói đi, muốn anh bồi thường cho em thế nào đều được hết.”

“Uhm…”

Cố Hoạ Y đảo mắt suy nghĩ một hồi rồi nở nụ cười ngọt ngào nói: “Em muốn anh đút cho em một miếng bánh hoa.”

Cố Hoạ Y cười tủm tỉm nhìn Lý Phàm, cảm thấy đã lâu không có nói chuyện ngọt ngào như vậy với Lý Phàm.

Lý Phàm chọn một miếng bánh hoa đưa đến bên miệng Cố Hoạ Y: “Nào, a, cắn một miếng đi.”

“A.”

Cố Hoạ Y phối hợp a lên một tiếng khoa trương và cắn một ngụm nhỏ bánh hoa tươi vào miệng.

Nhìn bộ dạng xem ra Chu Kiên Cường đang vô cùng căm tức, phẫn uất đập bàn: “Tôi nói chứ Lý Phàm, anh làm đủ chưa hả!

Có phải anh muốn kéo dài thời gian không!

Tôi nói cho anh biết, kéo dài thời gian cũng không giải quyết được vấn đề đâu, chúng ta nhanh bắt đầu thảo luận học thuật đi, tôi nóng lòng muốn được nhìn thấy ánh mắt kính nể của anh dành cho tôi rồi đấy.”

“Gấp cái gì, chẳng phải anh cũng có cà phê và điểm tâm sao, trước tiên anh hãy cứ yên lặng mà vui chơi giải trí đi, nếu cảm thấy cô đơn lẻ loi thì hãy để cô nàng phía sau phục vụ ăn uống cho anh.”

Lý Phàm trừng mắt nói.

“Phụt!”

Chu Kiên Cường vừa mới nhấp một ngụm cà phê liền phun ra ngoài, tinh thần suýt chút nữa thì bị lời nói của Lý Phàm doạ cho hoảng loạn.

Cô gái đẫy đà cầm khăn lau đi tới, dồn sức lau chùi khắp người Chu Kiên Cường.

Chu Kiên Cường vô cùng kiên cường giữ lấy cái bàn ngồi thẳng người: “Không cần cô lau đâu, cứ đứng sau lưng tôi là được, để tôi tự làm.”

Lý Phàm cười nói: “Anh cũng đâu cần nôn nóng như vậy chứ, nôn nóng đến mức phun hết cả ra rồi kìa… Được rồi, vậy chúng ta bắt đầu thảo luận học thuật đi, anh là tiến sĩ, mời anh trước.”

“Được, vậy tôi không khách sáo nữa, nếu anh có thể nói ra toàn bộ quá trình của sóng Kondratieff thì hãy giảng giải một cách đơn giản về nội dung của sóng Kondratieff đi.”

Chu Kiên Cường dùng ánh mắt tiến sĩ khinh thường Lý Phàm.

“Anh yêu cầu tôi như vậy sao? Đã nói là thảo luận học thuật mà anh lại đưa ra một vấn đề đơn giản như vậy.”

Lý Phàm lắc lắc đầu, chậm chạp nói: “Sóng Kondratieff là chu kỳ kinh tế sóng dài, phạm vi chu kỳ là sáu mươi năm.

Thời gian từ khi sinh ra đến khi nghỉ hưu ở tuổi 60 được coi là nghiên cứu tổng thể về chu kỳ, tuy nhiên, sóng Kondratieff cũng có những hạn chế lớn. Phạm vi chu kỳ 60 năm chỉ là chỉ là ứng đối với giai đoạn đầu trong quy luật của chu kỳ phát triển kinh tế thôi.

Với sự phát triển của xã hội, sự phân công lao động tinh vi, tốc độ già hóa gia tăng và tỷ lệ sinh giảm, sóng Kondratieff cần phải được điều chỉnh trên diện rộng.

Đó là lý do tại sao kinh tế học cổ điển sẽ suy tàn và kinh tế học đời mới sẽ trỗi dậy, nơi anh học hỏi là thịnh hành nghiên cứu về các chu kỳ kinh tế sóng ngắn, Thời gian dài nhất không quá mười lăm năm, và hầu hết là nghiên cứu sự biến động trong hai đến ba năm.

Nói khó nghe một chút thì từ lúc bắt đầu học anh đã lạc hậu rồi, hiện tại anh đã đi sau thời đại cả trăm năm, anh các chắc chắn là người hướng dẫn anh không lừa anh đấy chứ?

Tôi có cảm giác anh đã theo học một vị tiến sĩ giả rồi."

Lý Phàm nói liến thoắng một tràng dài còn sắc mặt của Chu Kiên Cường thì trở nên cực kỳ khó coi, anh ta tức đến mức cả người đều run rẩy.

"Cậu nói bậy! Sóng Kondratieff sẽ không bao giờ lỗi thời! Nó vĩnh viễn là tiền đề tiên tiến nhất! Sóng Kondratieff có thể dự báo tất cả các cơ hội giàu có trong tương lai!"

"Tiến sĩ Chu, anh đã phân tích tình hình kinh tế ở bao nhiêu khu vực bằng sóng Kondratieff rồi? Anh đã phân tích những khu vực có tốc độ già hóa nghiêm trọng chưa?

Kondratieff lấy kỳ hạn là 60 năm và chia ra thành bốn chu kỳ mỗi chu kỳ 15 năm, tương ứng với bốn thời kỳ phát triển của con người, lao động cao điểm, tiêu dùng cao điểm và suy thoái.

Anh nói xem, tỷ lệ sinh giảm và dân số già tăng lên thì nền kinh tế xã hội sẽ có những thay đổi gì?"

"Tôi, điều này, câu hỏi của anh là tráo đổi khái niệm một cách tạm bợ, Kondratieff chính là Kondratieff, không phải xem xét các vấn đề dân số và già hóa. Một xã hội già hóa vẫn đòi hỏi tiêu dùng kinh tế!"

"Tôi thấy tiến sĩ Chu đúng là tài hèn sức mọn rồi, đây là vấn đề lớn nhất của Kondratieff, nó chỉ có thể phản ánh các quy luật kinh tế trong một khoảng thời gian nhất định."

Sau khoảng thời gian này, tất cả các luật sẽ bị phá vỡ, và các luật mới sẽ được sản sinh, giống như sự tiến hóa của loài, quy luật kinh tế tiến hóa rồi mà anh vẫn còn đo lường thế giới bằng thước đo cũ, đo lường như vậy không chính xác đâu."

Cố Hoạ Y và những người khác đều lắng nghe một lúc, mặc dù họ không hiểu ý của Lý Phàm nhưng họ đều cảm thấy những gì Lý Phàm nói đều lợi hại, chính xác và có lý.

Mặt Chu Kiên Cường đen lại, không nói được lời nào.

Chu Kiên Cường nghẹn khuất trong lòng, có thiên ngôn vạn ngữ muốn đem ra cãi lại nhưng lại không cách nào phản bác được.

Trong số rất nhiều học trò của thầy hướng dẫn chỉ có một mình Chu Kiên Cường theo học kinh tế học cổ điển, còn những người khác, bao gồm cả thầy của anh ta cũng nghiên cứu kinh tế học mới.

Chu Kiên Cường dần sa vào trầm tư, nhớ lại chuyện cũ khi còn đi học.

Năm xưa, khi Chu Kiên Cường gặp thầy hướng dẫn lần đầu tiên, thầy hướng dẫn đã lấy ra một quyển lý thuyết sóng Kondratieff cũ và không thể không khen rằng đó là lý luận chu kỳ kinh doanh đẹp nhất.

Còn nói đó là lý thuyết kinh tế phù hợp nhất để Chu Kiên Cường nghiên cứu, học xong có thể trở thành nhà tiên tri trong lĩnh vực kinh tế.

Lúc đó, Chu Kiên Cường đã hừng hực khí thế, để đạt được danh hiệu nhà tiên tri vĩ đại trong lĩnh vực kinh tế, anh ta đã quyết định nghiên cứu Kondratieff.

Sau một thời gian dài nghiên cứu, Chu Kiên Cường mới xem như hiểu ra rằng, thầy hướng dẫn của mình đã đào một cái hố, để mình nhảy vào và chôn mình trong đó.

Tuy nhiên ván đã đóng thuyền, hối hận cũng muộn rồi nên, cho nên Chu Kiên Cường chỉ có thể ngày càng tiến xa hơn nữa trên con đường nghiên cứu Kondratieff, đến bây giờ Chu Kiên Cường đã bước trên con đường không thể quay đầu.

Chương 636

CHƯƠNG 636: ĐA TÀI ĐA NGHỆ

Chu Kiên Cường cụt hứng ngồi trên sô pha ngắn người, trên mặt không còn sự hăng hái lúc đầu nữa mà thay vào đó là sắc mặt thay đổi xoành xoạch cuối cùng dừng lại ở dáng vẻ ủ rũ nhất.

Chu Kiên Cường giống như người bị suy thận lâu năm, đỡ thắt lưng đứng dậy, vẻ mặt ngập tràn kiên cường.

Chu Kiên Cường nhìn Lý Phàm cười chế giễu, cố gắng ngẩng đầu lên, giả vờ bày ra bộ dáng cực kỳ khí thế nói: "Thằng nhóc thích cãi chày cãi cối, tôi sẽ chứng minh sự vĩ đại của sóng Kondratieff cho cậu thấy! Tại cuộc họp thường niên của diễn đàn Kinh tế năm nay, tôi sẽ có một bài phát biểu, đến lúc đó tôi sẽ gửi thư mời cho cậu. Mong cậu sẽ đến hiện trường lắng nghe báo cáo của tôi, để cậu thầy được có bao nhiêu học giả kinh tế sùng bái và ngưỡng mộ tôi."

"Chậc, công việc của tôi khá bận, bình thường đều ở bên cạnh Họa Y, vì vậy sợ là không có thời gian đi lắng nghe báo cáo dở hơi của anh đâu. Anh hãy tự mình lảm nhảm máy lời vô nghĩa đó đi."

Lý Phàm cực kỳ thẳng thắn nói.

Mái tóc chải chuốt chỉn chu của Chu Kiên Cường rốt cuộc cũng rối tung giống như tâm trạng của anh ta lúc này.

Anh ta tức đến độ con ngươi đỏ ngầu: "Cô Cố, thứ ngông cuồng ngạo mạo này tuyệt đối không phải là người chồng tốt của cô.

Đây là những lời thật lòng của tôi, tôi không muốn nhìn thấy sau này cô sẽ khổ sổ, nếu vậy tôi rất đau lòng! Tốt nhất cô hãy nhanh chóng ly hôn với thứ hàng càn rỡ này đi, nếu không cái miệng của cậu ta sẽ mang tới vô số tai vạ cho cô, chắc cô cũng biết cái gì gọi là cái miệng kiện cái thân đúng không?"

Cố Họa Y khit mũi xem thường lời nói gây xích mích của Chu Kiên

Cường: “Chúng tôi là người đã từng sống chết có nhau, dù Lý Phàm có gây ra họa tôi cũng sẽ đồng cam cộng khổ với anh áy. Việc của chúng tôi không cần tiến sĩ Chu nhọc lòng. Anh mau uống cà phê đi, ngoài ra tôi cũng chính thức nói cho anh biết, anh đã không thông qua buổi phỏng vấn tuyển dụng của tôi.”

Chu Kiên cường tức giận che ngực, cảm thấy cả người sắp hỏng rồi.

Chu Kiên Cường tôi là tiến sĩ học viện thương mại Warthon, ấy vậy mà các người dám nói tôi rớt phỏng vấn của các người. Có nhục nào bằng mối nhục này không?

Giám đốc đứng bên cạnh rất có mắt nhìn, anh ta có thể thấy được Lý Phàm và Có Họa Y rất không hài lòng Chu Kiên Cường, thế là anh ta nháy mắt ra hiệu với nữ phục vụ đẫy đà đứng sau lưng Chu Kiên Cường.

Cô gái đẫy đà yên lặng như bóng ma xuất hiện bên cạnh Chu Kiên Cường, lặng lẽ bưng ly cà phê lên đưa đến bên miệng Chu Kiên Cường.

Chu Kiên Cường sợ hết hỗn lăn long lóc từ sô pha xuống, sau đó ngôi xụp xuống đất khóc nức nở nói: “Các người bắt nạt người quá đáng, các người hối hận về sau, bao gồm cả Quan Nhân Đường của các người nữa, tôi sẽ để cho các người biết hậu quả đắc tội tôi đáng sợ đến cỡ nào!”

“Tôi sợ quá, vậy anh hãy mau cho tôi biết nó đáng sợ đến cỡ nào đi!”

Lý Phàm vừa ăn điểm tâm vừa nheo mắt cười nói.

“Được lắm, các người hãy đợi đầy!”

Chu Kiên Cường vừa lăn vừa bò chạy ra khỏi phòng.

Sau khi ra khỏi Quan Nhân Đường, Chu Kiên Cường ngồi trong xe móc điện thoại ra mở danh bạ điện thoại nhìn một hồi, rõ ràng anh ta cũng hơi do dự.

“Rốt cuộc có nên gọi cho Thompson hay không? Thầy nói bây giờ

anh ta đang ở Hán Thành, nếu xin anh ta giúp đỡ chắc hẳn có thể đối phó Lý Phàm đúng không?"

Chu Kiên Cường suy ngẫm một hồi rốt cuộc quyết định gọi điện cho Thompson.

Sau khi điện thoại được nói máy, Chu Kiên Cường lắm bẩm nửa ngày, cuối cùng trên mặt anh ta cũng lộ ra nụ cười càn rỡ.

"Mấy ngày nay tôi ở Hán Thành, ba của Cố Họa Y là bạn của ba tôi. Tôi sẽ nghĩ cách sắp xếp người của các anh tham gia buổi tiệc tân gia kia."

"Nếu được vậy thì quá tốt. Chỉ cần anh có thể giúp chúng tôi vào được buổi tiệc tân gia thì chúng tôi sẽ có thể xử lý tên Lý Phàm kia. Đến lúc đó anh muốn chà đạp anh ta thế nào chả được!"

Thompson khá vui vẻ nói.

Mấy ngày qua đám người Thompson không dám hành động liều lĩnh, cứ âm thầm ẩn núp chờ cơ hội. Sau máy lần bàn bạc, đám người Thompson đều coi buổi tiệc tân gia lần này là cơ hội tốt nhát.

Nhưng điều khiến bọn Thompson buôn rầu chính là không có cách nào lặng lẽ đột nhập vào buổi tiệc tân gia được. Bởi vì bọn họ đều là người nước ngoài, chỉ cần liếc mắt liền nhận ra ngay, rất khó để giả dạng lẻn vào.

Lúc này lại có Chu Kiên Cường giúp đỡ từ bên trong, vậy thì kế hoạch của đám người Thompson sẽ có thể tiền hành thuận lợi rồi.

Chu Kiên Cường mặt mày hớn hở nói: "Cứ đề đấy tôi lo. Đến lúc đó tôi chẳng những muốn chà đạp Lý Phàm mà còn phải đạp lên mặt anh ta mới xả giận được!"

Sau đó Chu Kiên Cường lại nói luyên thuyên dăm ba câu rồi mới cúp điện thoại.

Chu Kiên Cường cúp điện thoại xong liền phun nước bọt nói: "Phụt! Tao xem thứ rác rưởi như mày có thể càn rỡ được bao lâu?

Chu Kiên Cường tao cũng là người có bối cảnh địa vị. Hôm nay tao chơi trò chơi bình đẳng với mày, mày lại nghĩ tao dễ bị bắt nạt lắm à?"

Trong phòng Vip, Lý Phàm và Cố Họa Y đang ăn điểm tâm, uống nước trái cây, chậm rãi trò chuyện.

Giám đốc tháy thế cũng không làm kỳ đà cản mũi nữa, dẫn đám nhân viên phục vụ nối đuôi nhau ra ngoài, thoáng chốc trong phòng chỉ còn lại hai người Lý Phàm và Cố Họa Y.

"Sao anh lại biết về kinh tế học? Anh nói em nghe anh còn biết gì nữa?"

Đôi mắt Cố Họa Y sáng lấp lánh nhìn Lý Phàm, dáng vẻ si mê kia chẳng khác nào fan cuồng nữ gặp được thần tượng của mình.

"Chỉ tùy tiện xem hai quyển sách, trùng hợp là trong đó có một quyển nói về sóng Kondratieff."

Lý Phàm bịa đại một câu.

Sau khi thoáng suy nghĩ một hồi Lý Phàm lại nói tiếp: "Anh cũng biết sơ sơ về nhạc cụ, thổi kèn acmonica khá hay. Cũng biết vẽ tranh trừu tượng nhưng giỏi nhất là cưỡi ngựa. Chơi golf chỉ là chuyện nhỏ. Ngoài ra anh còn biết trượt tuyết, lặn nước, lướt sóng, nhảy dù… Ò, tính ra anh bỗng cảm thấy mình là một thiên tài xuất sắc, đa tài đa nghệ nhỉ?"

Lý Phàm càng nói càng cảm thấy mình không tầm thường bởi vì người bình thường sao có thể biết nhiều thứ như vậy? Thế mà anh ta đã hoàn thành xong máy thứ tu dưỡng của giới quý tộc rồi đấy.

"Anh biết nhiều như vậy à? Em rất muốn đi biển lặn nước, lướt sóng. Đợi sau khi công ty chúng ta đi vào quỹ đạo rồi, chúng ta đi biển chơi được không? Anh dạy em lặn nước, lướt sóng, bơi lội nhé. Nghe nói trong biển có cá mập, anh phải bảo vệ em đấy." Có Họa Y ngập tràn chờ mong nói.

"Không thành ván đề, anh bảo sẽ dạy em biết ngay. Anh sẽ nhổ sạch răng cá mập, tuyệt đối không để cho bọn cá mập de dọa em.

Lý Phàm rất tự tin nói.

“Hì hì, em mới không cần anh đánh cá mập, chỉ cần bình an và vui vẻ là được rồi. Xét thấy biểu hiện xuất sắc của anh lúc nãy nên em quyết định sẽ thưởng cho anh. Anh mau nhắm mắt lại.”

“Thưởng mà cũng cần nhắm mắt lại à?” Tuy ngoài miệng hỏi thế nhưng Lý Phàm vẫn nhanh chóng nhắm mắt lại.

Có Họa Y đỏ bừng mặt nhăn nhó nói: “Em chưa nói mở mắt ra thì anh không được mở mắt đâu đấy.”

“Được, anh không mở mắt, khi nào em cho phép thì anh mới mở mắt ra.”

Lý Phàm nhắm chặt mắt, bày ra dáng vẻ anh đây đã nhắm mắt kỹ lắm rồi.

Có Họa Y cũng chậm rãi khép mắt lại, sau đó từ từ vươn mặt về phía trước, cuối cùng môi cô chạm lên môi Lý Phàm.

Chương 637

CHƯƠNG 637: CHỌN CHIẾN TUYẾN

Cố gắng khống chế cảm giác ngại ngùng trong lòng, Có Họa Y vừa chạm vào bờ môi Lý Phàm, liền đè sâu xuống, môi hai người hoàn toàn hợp lại thành một.

Lý Phàm chợt mở mắt ra, con ngươi di chuyển đến phía góc mắt, nhìn vào gương mặt Cố Họa Y đang ép sát về mình.

Cố Họa Y phát hiện Lý Phàm nhìn qua, liền co người vào một góc sofa như con thỏ bị dọa sợ hãi, hai bàn tay che lại gương mặt đang đỏ bừng.

“Sao tự dưng anh lại mở mắt ra, em đã nói là không có mệnh lệnh của em anh không thể mở mắt mà.”

Cố Họa Y nũng nịu nói.

“Anh cũng không muốn mở mắt ra, nhưng vì tưởng rằng có con côn trùng nào bò lên môi nên mới muốn nhìn xem, hay là chúng ta làm lại lần nữa? Anh đảm bảo sẽ không mở mắt ra nữa.”

Lý Phàm cười ngốc nói.

Cố Họa Y giận dữ vươn tay ra véo nhẹ eo Lý Phàm: “Được thôi, nếu anh đã coi em là côn trùng, thì em cắn cắn cắn này.”

Hai người nô đùa một hỏi, ăn hết bánh ngọt, uống hết nước hoa quả.

“Ăn sạch rồi, thưa cô Cố Họa Y xinh đẹp, đã có kế hoạch gì cho hành trình tiếp theo chưa?”

*“Hmm ~ hôm nay tâm trạng tốt, thích hợp với những công việc tích cực cần sự cố gắng, anh đến công ty xem giấy tờ sổ sách với em đi.”

Tinh thần làm việc của Cố Họa Y bùng nổ, muốn đến công ty xử lí

hết những công việc gần đây, để công ty có thể mau chóng phát triển theo đúng quỹ đạo.

Lý Phàm có chút ngỡ ngàng, không ngờ lúc tâm trạng tốt, Có Họa Y lại không muốn ra ngoài vui chơi mà lại muốn về công ty tăng ca tiếp.

Hừm, người phụ nữ có tinh thần cầu tiến như vậy, quả nhiên đáng được anh bảo vệ cần thận, vậy thì đi giúp bà xã làm việc cho thật tốt thôi.

“Vậy được, chỗ bánh ngọt này cũng không tệ, anh bảo quản lý gói về một ít, xem giấy tờ cũng là một việc hao phí tinh thần và sức lực, cần kịp thời bổ sung năng lượng.”

Lý Phàm gọi quản lý tới, không đợi Lý Phàm lên tiếng, quản lý đã vỗ tay, một nhóm nhân viên phục vụ mang theo đủ các loại hộp bánh đi vào.

“Chỗ này đều là số bánh ngọt mà hai vị đại sư ban nãy làm, mời anh Lý mang về thưởng thức, ở đây còn có nước trái cây mới ép lạnh, tốt nhất là nên sử dụng trong bón giờ đồng hô.”

Quản lý nở một nụ cười tươi tắn, như đang hết lòng nịnh bợ Lý Phàm.

Lý Phàm cười vui vẻ nhìn quản lý: “Chuẩn bị cũng đầy đủ thật đáy, vậy thì mua thôi.”

“Không cần, những thứ này đều là nhà hàng tặng cho anh.”

Quản lý xoa tay nói.

“Cậu còn kinh doanh lỗ vốn nữa à, những thứ không thu tiền luôn là những thứ quý giá nhát, cậu vẫn nên thu tiền đi, nếu không sau này tôi sẽ không tới nữa.”

Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Nếu là Ngô Đạo Văn tặng những thứ này, Lý Phàm cũng đã nhận rồi.

Nhưng quản lý dưới trướng Ngô Đạo Văn tặng những thứ này, chắc chắn Lý Phàm sẽ không nhận, vì người quản lý này vẫn không xứng tặng quà cho Lý Phàm.

Quản lý cười nói: “Đây là ý của ông chủ chúng tôi, cho dù tôi có muốn cũng không có tư cách tặng cho anh, nói một câu thật lòng, chút bánh ngọt này cũng bằng cả một tháng lương của tôi rồi, tôi không có bản lĩnh miễn hóa đơn cho anh đâu.

Ngoài ra, ông chủ chúng tôi đã làm một cái giảng đường lớn thành phó, thường mời một vài học sĩ đến giảng học, ban nãy ông chủ tôi bảo tôi thay anh áy mời anh làm người diễn giảng cho giảng đường lớn thành phó, tổ chức vài buổi tọa đàm về kinh tế học.

Đương nhiên, không phải là những buổi giảng tọa học thuật quá nghiêm túc mà là những buổi giảng tọa mang tính khoa học phổ biến và triển vọng, đề thúc đẩy không khí và phong tục học thuật trong tầng lớp cao của Hán Thành chúng ta, không biết ý anh thế nào.”

Lý Phàm cười, không ngờ Ngô Đạo Văn càng chơi lại càng hăng, làm từ mảng ẩm thực giờ đến cả giảng tọa học thuật luôn rồi.

Có điều Ngô Đạo Văn có mối quan hệ xã giao tốt, chỉ cần kinh doanh tốt là có thể hoàn thành tốt hạng mục giảng đường lớn thành phố này.

“Đây là chuyện tốt mà, anh có thể suy nghĩ thêm đó.”

Cố Họa Y thấp giọng nói.

Lý Phàm cười nói: “Làm người diễn giảng phải có văn bằng gì đó chứ, anh chỉ có một tấm bằng tốt nghiệp, e là không đủ tư cách.”

“Gì mà không đủ tư cách chứ, anh hùng không nhìn xuất thân, hào kiệt không quan trọng tuổi tác, anh Lý, anh thật sự có năng lực, có thể mời anh làm người diễn giảng thì mới là vinh hạnh của chúng tôi đó.”

Quản lý thể hiện hết bản lĩnh tâng bốc, có gắng khiến cho Lý Phàm nghe vào cảm thấy thoải mái, để có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Ngô Đạo Văn giao cho.

Lý Phàm nghe cũng tháy thật sự vui mừng, cười híp mắt gật đầu: “Vậy được, cậu sắp xếp thời gian đi, buổi đầu tiên giảng về những thứ trên phương diện kinh tế học là được, tôi nghĩ đến đâu giảng đến đó, tự do phát huy, cũng không có chủ đề gì cả.”

“Tự do phát huy rất tốt, như vậy thì sẽ có tính phát tán nhát, có thể đem đến cảm hứng cho người khác, giờ tôi sẽ đi sắp xếp, sắp xếp thời gian xong sẽ thông báo cho anh.”

Cung kính nói với Lý Phàm xong, quản lý quay người nói với nhóm nhân viên phục vụ: “Đem những thứ này lên xe của anh Lý.”

Quản lý vẫy tay, nhóm nhân viên liền bưng các hộp bánh đi về phía xe của Lý Phàm.

Lý Phàm và Có Họa Y nắm tay nhau củng rời đi, đến xe, Lý Phàm mở cửa xe ra, để nhân viên đặt hộp bánh ra phía sau xe.

Rất nhanh, hàng ghế sau đã bị nhét chồng chát kín mít, ai không biết có khi còn tưởng rằng Lý Phàm đi ra ngoài mua hết về mắt.

Lý Phàm và Cố Họa Y lên xe, lái xe rời khỏi Quan Nhân Đường, quản lý củng các nhân viên mắt tiễn xe Lý Phàm rời đi, cho đến khi không thầy ánh đèn đuôi xe đâu nữa, nụ cười trên mặt mới có thể buông lỏng ra.

Quản lý xua tay, ra hiệu cho nhân viên quay lại làm việc.

Đợi nhóm nhân viên rời đi hết, quản lý lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Đạo Văn.

“Ông chủ, chuyện đó đã làm xong rồi, Lý Phàm đồng ý làm người diễn giảng của giảng đường lớn thành phố rồi, anh xem rồi sắp xếp mọi chuyện đi.”

“Biết rồi, tạm thời hét chuyện của cậu rồi, quản lý tốt nhà hàng là được.”

Ngô Đạo Văn nói xong thì cúp máy, nhìn người mặc đồ đen đang ngôi đối diện mình.

Người mặc đồ đen là sứ giả do Đại Long Vương phái tới, tình hình

hiện giờ của Long Môn biến đổi khôn lường, sau chuyện Long Ba đâm Lý Phàm, cuối cùng Đại Long Vương không thể kiềm chế được mà đi nước tiếp theo.

Con cờ bị Đại Long Vương điểm trúng chính là Ngô Đạo Văn.

Sau khi Lý Phàm bị đuổi khỏi Long Môn, Đại Long Vương đã bắt đầu bố trí ván cờ rồi, lúc đó Đại Long Vương chọn ra Ngô Đạo Văn thành thục ở bên mình làm một quân cờ để tiến hành bó trí.

Giờ đây đã đến lúc quân cờ Ngô Đạo Văn phát huy tác dụng rồi.

“Tôn sứ, tôi đã làm theo lời dặn dò của anh rồi.”

Ngô Đạo Văn cung kính nói với người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen khẽ ngơ ra, bình tĩnh nói: “Lời của Đại Long Vương tôi đã thay cậu truyền đạt rõ ràng rồi, về sau cần phải làm như thế nào, chắc hẳn cậu cũng đã vô cùng rõ ràng rồi.”

Ngô Đạo Văn cúi đầu cười khổ, trong lòng có chút rối rắm bát an.

Qua lời nói của sứ giả của Đại Long Vương, biết được Lý Phàm là thiếu chủ của Long Môn, Ngô Đạo Văn còn càng kinh ngạc hơn.

Nhưng sau một hồi kinh ngạc, Ngô Đạo Văn lại cảm thấy rất khó xử, vì bên trái là Lý Phàm, bên phải là Đại Long Vương, bây giờ là lúc Ngô Đạo Văn chọn chiến tuyến.

Rốt cuộc nên lựa chọn bên nào đây?

Đây là một đề khó bày ra trước mặt Ngô Đạo Văn.

Chương 638

CHƯƠNG 638: CÔNG TÔN QUÂN TỚI THĂM

“Tôi biết nên làm thế nào, vẫn mong tôn sứ chuyển lời Long Vương.”

Đại Long Vương, Ngô Đạo Văn tôi luôn ghi nhớ ơn chăm sóc của Đại Sắc mặt Ngô Đạo Văn nghiêm túc, nói.

*“Hahaha, tốt, rất tốt, chỉ cần cậu làm tốt chuyện này, cậu sẽ thành công thần, sau này cậu sẽ hưởng thụ không hết vinh hoa phú quý đâu.”

Sứ giả vẽ cho Ngô Đạo Văn một tương lai tươi đẹp rồi rời đi.

Thấy bóng lưng đang rời đi của sứ giả, ánh mắt Ngô Đạo Văn khẽ sáng lên.

Những năm nay, Ngô Đạo Văn gần như quên mắt bản thân là thuộc hạ của Đại Long Vương, giờ đây lại một lần nữa trở về dưới trướng Đại Long Vương khiến Ngô Đạo Văn cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhưng nếu không làm theo lời Đại Long Vương, vậy con đường sau này nên lựa chọn thế nào? Bên Lý Phàm có thể tin tưởng được sao?

Tuy trên danh nghĩa Lý Phàm là người thừa kế của Long Môn, nhưng Lý Phàm hoàn toàn không có thế lực nào ủng hộ.

Cái gọi là thất phu vốn không có tội, nhưng vì kẻ ấy sở hữu thứ bảo ngọc quý giá nên mới phải tội, giờ đây Lý Phàm như một thất phu giữ trong mình miếng ngọc quý giá, lúc nào cũng đều có thể bị người khác ra tay hãm hại.

Trước mắt Đại Long Vương bố trí như vậy không phải vì muốn bẫy Lý Phàm sao!

*ÀiI Ngô Đạo Văn thở dài một hơi, lấy điều thuốc ra đặt bên miệng rồi châm lửa, lặng lẽ hít một hơi.

Rốt cuộc nên lựa chọn thế nào, Ngô Đạo Văn cũng không thể xác định được.

Một điều thuốc mà Ngô Đạo Văn chỉ hút hai hơi là hết, anh ta nhíu chặt mày lại, trán nhăn lại thành hình chữ xuyên.

“Làm người khó thật đấy, lựa chọn càng khó hơn, trước mắt rốt cuộc nên lựa chọn thế nào đúng là lại còn khó hơn nữa.”

Cảm thán một câu, Ngô Đạo Văn ấn mạnh đầu thuốc vào gạt tàn, trong lòng đã có một suy nghĩ lớn gan.

Công Tôn Quân mặc áo choàng dài bước xuống xe, giơ lòng bàn tay trái ra, thuộc hạ đặt một hộp gỗ đàn hương nhỏ được chế tác tinh xảo vào tay anh ta.

Nhìn hộp gỗ đàn hương nhỏ tinh xảo, Công Tôn Quân nhếch miệng tạo thành một nụ cười đắc ý.

Sau khi nghe được Cố Thiệu Huy thích sưu tầm đồ, Công Tôn Quân đã có ý chuẩn bị món quà này tặng cho ông ta.

“Nguyên liệu và đầu bếp đã chuẩn bị xong cả chưa?”

“Chuẩn bị xong cả rồi, nguyên liệu đều mới được mang tới, đảm bảo tươi mới, đầu bếp đều là những đầu bếp có tay nghề tốt nhất nhà chúng ta.”

Công Tôn Quân hài lòng gật đầu, ánh mắt nhìn về biệt thự đỉnh núi trước mắt.

“Đợi mệnh lệnh của tôi đi, tôi vào trong để hỏi thăm trước, tránh khiến chủ nhà thấy đường đột.”

Nói xong, Công Tôn Quân bước về phía biệt thự.

Trước cửa biệt thự, Công Tôn Quân ấn nút trên máy liên lạc video, nói với người giúp việc vài câu.

Rất nhanh người giúp việc đã tìm Cố Thiệu Huy nói: “Lão gia, bên ngoài có người nói là bạn của cô chủ, muốn đến đề thăm mọi người trong gia đình.”

Cố Thiệu Huy trầm ngâm một lúc, rồi cho người giúp việc đi mở cửa, sau đó xuống phòng khách đợi.

Nếu đã là bạn của con gái tới nhà, Cố Thiệu Huy cảm thầy ông ta vẫn nên đối đãi đầy đủ lễ nghĩa, vậy nên trông vô cùng chính thức.

Vương Cần Mai và Trần Hiểu Đồng đang ngồi xem TV củng nhau, hai người đều nghi hoặc nhìn Cố Thiệu Huy.

“Thiệu Huy, ông sao vậy, sắc mặt nghiêm túc thế?”

Vương Cần Mai nghỉ hoặc hỏi.

“Bạn của Họa Y đến thăm nhà chúng ta, chú ý hình tượng chút, nói không chừng đây chính là đối tác làm ăn đáy, ghé thăm chúng ta trước bữa tiệc tân gia, vậy nên phải nghiêm túc một chút, phải có cảm giác lễ nghi.”

Vương Cần Mai kinh ngạc kêu một tiếng, vội chỉnh đón lại quần áo, có chút oán trách nói: “Ông cũng không nói sớm, nói sớm hơn chút thì tôi đã đi thay một bộ đồ đẹp hơn rồi.”

*Di Vương, bây giờ đi thay quần áo vẫn kịp đấy ạ, để chú nói chuyện với khách trước, cháu đi chọn quân áo với gì, rồi sẽ trang điểm cho dì thật xinh đẹp.”

Trần Hiểu Đồng lại khá được việc, những ngày tháng ăn uống ở nơi này, Trần Hiều Đồng đã khiến Vương Cần Mai sóng vô cùng vui vẻ.

*Con bé này biết nói chuyện thật đấy, vậy mau lên, đi lựa đồ với dì.”

Vương Cần Mai và Trần Hiểu Đồng vừa rời khỏi phòng khách, người giúp việc đã dẫn Công Tôn Quân bước vào.

Thầy Công Tôn Quân mặc một chiếc áo choàng dài, Cố Thiệu Huy cảm thấy có chút kinh ngạc.

Những năm nay số người mặc áo choàng dài dạng phục cổ như vậy không nhiều, hơn nữa số người mặc mà thể hiện được khí chất lại càng ít, mà Công Tôn Quân lại vừa hay có loại khí chát cổ điển đó.

“Không biết nên xưng hô với khách quý như thế nào.”

Cố Thiệu Huy lên tiếng hỏi trước.

Công Tôn Quân chắp tay cúi người nói: “Khách quý thì không dám làm, cháu họ Công Tôn, tên chỉ một chữ Quân.”

“Công Tôn Quân, tên hay lắm, tên hay lắm.”

Có Thiệu Huy cười híp mắt nói: “Mau vào ngồi, tôi sẽ cho cậu ném thử trà mà tôi vừa pha.”

Nếu nói tên hay ở đâu, Cố Thiệu Huy cũng không biết, đây cũng chỉ là một lời xã giao mà thôi.

Công Tôn Quân ngồi xuống đối diện Có Thiệu Huy, cười nói: “Mạo muội đến đây, vẫn mong chú Có không để ý.”

“Sao lại để ý chứ, tôi chỉ mong đông người náo nhiệt thôi.”

Cố Thiệu Huy rót một cốc trà rồi đặt xuống trước mặt Công Tôn Quân, Công Tôn Quân cười rồi lấy hộp gỗ đàn hương ra, đặt xuống trước mặt Cố Thiệu Huy.

“Đến có hơi vội vàng, cũng chưa chuẩn bị được thứ gì tốt cả, món quà mọn này để bày tỏ tấm lòng của cháu với chú Có.”

“Cậu xem cậu kìa, đến là được rồi, còn quà cáp gì chứ.”

Có Thiệu Huy vừa nói lời khách sáo, vừa nhìn sang hộp gỗ đàn hương.

Lúc nhìn thấy chiếc hộp, ánh mắt Cố Thiệu Huy sáng lên, lập tức cầm kính lúp bên bàn lên, soi vào hộp gỗ đàn hương nhìn thật kĩ.

*Ò, đây là lá đàn hương mang theo sao Kim, hơn nữa còn được làm bằng nguyên liệu cổ, giá cả không thấp đâu.”

“Chú Có hiểu biết nhiều thật đó, có điều đây cũng là một chiếc hộp mà thôi, món đồ bên trong hộp mới là quà cháu tặng chú.”

Công Tôn Quân chậm rãi nói.

Có Thiệu Huy do dự một lúc, vốn cảm tháy lần đầu gặp mặt đã nhận món quà quý giá như vậy, e là có chút không tốt.

Nhưng nghe thấy Công Tôn Quân nói bên trong chiếc hộp còn có quà, cơn tò mò của Có Thiệu Huy lập tức dâng lên.

Cố Thiệu Huy tò mò đè nén sự tò mò trong lòng xuống, mở chiếc hộp ra nhìn vào bên trong.

Trong hộp có một chiếc quạt giấy, phần nan quạt được làm bằng ngà voi, phần chuôi quạt có một lớp da đỏ và một viên ngọc Hòa Điền.

Không cần mở quạt ra, Cố Thiệu Huy đã đoán được chiếc quạt này nhất định là một tác phẩm của một người nỗi tiếng.

Nếu không phải tác phẩm của người nổi tiếng thì chiếc quạt này hoàn toàn không xứng với nan quạt và chuôi quạt xa xỉ như vậy.

*Ui da, nhìn đường nét của chiếc ngà voi này, e là voi của châu Á nhỉ, lại nhìn phần chuôi quạt, còn có ngọc Hòa Điền hiếm khó, chiếc quạt này quý giá lắm đấy.”

“Chú Có thật tinh mắt, bảo kiếm tặng cho tráng sĩ, phấn hồng dành cho giai nhân, chiếc quạt này tặng cho chú Cố là thích hợp nhất rồi.” Công Tôn Quân cười nói.

“Như vậy thì không được đâu, món quà quý giá như vậy sao tôi có thể nhận được chứ.”

Cố Thiệu Huy kìm nén ham muốn trong lòng, không ngừng xua tay từ chối, cảm tháy vẫn không nên vô cớ nhận một món đồ quý giá như vậy.

Thiên hạ không có bữa ăn nào là miễn phí cả, nhận một món quà quý giá như vậy, chắc chắn không phải chuyện đơn giản!

Chương 639

CHƯƠNG 639: ĐÁNG TIẾC

*Chú Có, chú đừng vội từ chối, cứ mở chiếc quạt ra xem thử đi, sau khi xem xong mới nói có nhận hay không. Nếu như chú xem xong vẫn không muộn nhận, vậy cháu chắc chắn sẽ không ép chú nhận nữa."

Công Tôn Quân vô cùng tự tin, cảm thấy chỉ cần Có Thiệu Huy mở quạt ra thì nhất định sẽ nhận láy.

Có Thiệu Huy hơi do dự, băn khoăn một hồi vẫn hiếu kỳ nhận lấy chiếc quạt, chậm rãi mở ra.

Sau khi mở quạt ra, hình vẽ trên mặt quạt chậm rãi hiện ra, là một bức Sơn Thủ đồ vô cùng có khí thế.

Chỉ nhìn khí thề của bức Sơn Thủy đồ, Có Thiệu Huy đã kinh hãi.

Khi nhìn về phía phần đề chữ, Có Thiệu Huy lại kinh ngạc đến há hốc miệng.

"Đây, đây là quạt do Bát Đại Sơn Nhân vẽ sao, chẳng trách lại có khí thế như vậy! Đây đúng là cực phẩm, không, đây là tuyệt tác! Tuyệt tác siêu phàm thoát tục!"

Khi Cố Thiệu Huy vô cùng khiếp sợ, Trần Hiểu Đồng kéo Vương Cần Mai cùng đi ra.

Đổi sang bộ một sườn xám, Vương Cần Mai nhìn đoan trang hơn không ít, vì thể hiện thêm chút khí phái nhà giàu quyền quý trong bữa tiệc tân gia, Vương Cẩn Mai đã đặc biệt học tập lễ nghi và phong thái, có thể nói là đã bỏ ra rất nhiều vồn liếng.

"Thiệu Huy, ông đang kêu la cái gì thế hả, từ xa đã nghe được tiếng ông lớn giọng rồi."

'Vương Cần Mai rất bất mãn nhìn Có Thiệu Huy, cảm thấy ông ta

như vậy thật mất mặt.

Có Thiệu Huy cười khan hai tiếng, cầm chiếc quạt càng nhìn càng cảm tháy yêu thích không muốn buông tay, trong lòng tựa như đang vang lên vô số âm thanh, bảo ông ta nhận chiếc quạt này.

Cố Thiệu Huy nội tâm vô cùng đau khổ, cuối cùng phòng tuyến trong lòng vẫn sụp đổ, cảm thầy nhận chiếc quạt này cũng không sao.

'Vương Gần Mai và Trần Hiểu Đồng đi tới bên cạnh Có Thiệu Huy, hai người đều nhìn chiếc quạt trong tay ông ta.

"Chiếc quạt này nhìn không tệ, chắc không rẻ đâu nhỉ!"

Mặc dù Vương Cần Mai không hiểu gi về nghệ thuật và đồ cổ, nhưng gần đây bà ta đã bổ sung không ít kiến thức, nhìn thầy.

chiếc quạt này cũng mơ hồ cảm thấy nó không rẻ.

Cố Thiệu Huy nhíu mày, hưng phần nói: "Đây đâu chỉ là không rẻ chứ, chiếc quạt này có thể đổi được nửa cái biệt thự của chúng ta!"

"Gì? Một cái quạt cũng có thẻ đáng tiền như vậy sao? Thế thì quá khoa trương rồi."

'Vương Gần Mai vô cùng kinh ngạc nói.

"Chẳng hề khoa trương chút nào, bà nhìn nan quạt đi, bằng ngà voi đấy. Hơn nữa, hoa văn nhẫn mịn, là ngà voi cao cấp, trên dây tua treo quạt là da đỏ và ngọc Hòa Điền, một miếng cũng phải trị giá máy trăm nghìn!"

"Cuối cùng nói tới mặt sau của quạt, đây chính là mặt quạt do Bát Đại Sơn Nhân vẽ, giá khởi điểm ít nhất cũng phải từ 30 tỷ.

Chiếc quạt này nếu đem đến hội đấu giá, kiếm được gần trăm tỷ cũng là chuyện bình thường."

Cố Thiệu Huy đắc ý liệt kê một lượt, khiến Vương Cần Mai hơi sửng sốt.

Công Tôn Quân cong môi nở nụ cười, cảm thầy chuyện tặng quà đã thành thi thể hiện với Cố Thiệu Huy rằng mình chắc chắn sẽ không nhận lại chiếc quạt này nữa.

*Thứ quý giá như vậy ông cầm làm gì, nhỡ đâu làm hỏng thì… mau trả cho người ta đi."

'Vương Cần Mai hơi nóng nảy nói.

*Ha ha, đây chính là… ừ Công Tôn Quân tặng cho tôi. Bây giờ chiếc quạt này chính là đồ của nhà chúng ta rồi."

Có Thiệu Huy đắc ý ngẩng đầu lên.

Vương Cần Mai ngắn ngơ, sau đó trên mặt lộ ra nét vui sướng.

Đây là vật quý giá như vậy, lần đầu tiên tới đã tặng thứ quý giá như vậy, người này chắc chắn là người mình rồi! Phải tiếp đón cho thật chu đáo mới được!

Nhìn Trần Hiểu Đồng bên cạnh, Vương Cần Mai lập tức nói: "Hiểu Đồng, còn không mau rót trà cho cậu Công Tôn, phải để cậu Công Tôn tháy thân thuộc như nhà mình."

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, nhưng vẫn chịu đựng không phản bác lời nói của Vương Cần Mai, mà cúi đầu nâng bình trà lên, rót trà cho cho Công Tôn Quân.

Công Tôn Quân nhìn dung nhan xinh đẹp yêu kiều của Trần Hiểu Đồng, trong lòng lại nhát thời cuộn sóng.

Tại sao cô gái xinh đẹp như vậy lại ở nhà Lý Phàm! Chẳng lẽ cô nàng và Lý Phàm cũng tòm tem sao?

Lý Phàm đáng chét, có Họa Y rồi mà vẫn còn không biết quý trọng như vậy, lại vấn nuôi một cô vợ bé trong nhà, đúng là đáng.

băm vằm thành trăm mảnh!

Chỉ có anh ta thật lòng đối với Họa Y, nhưng tại sao Họa Y lại làm như không thấy anh ta!

“Chú Có, chú hài lòng với món quà cháu tặng chứ!”

Công Tôn Quân đè nén lửa giận trong lòng, hỏi: *Hài lòng, vô cùng hài lòng, nhận món quà quý giá như vậy của cậu, tôi cũng thấy hơi ngại.”

Cố Thiệu Huy miệng thì nói ngại, nhưng tay vẫn nắm chặt chiếc quạt, như là sợ Công Tôn Quân sẽ lấy lại vậy.

Khi Công Tôn Quân muốn nói thêm vài lời khách sao, Lý Phàm và Cố Họa Y đi tới Hai người tan làm vừa về đến nhà đã thấy Công Tôn Quân ngồi trong phòng khách, hai người liếc nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ.

không biết phải làm sao.

*Họa Y tan làm rồi à, bạn của con cậu Công Tôn tới nhà chơi, hơn nữa còn vô cùng khách khí tặng quà cho ba, con mau tới chào hỏi bạn đi.”

Cố Thiêu Huy ngoắc tay nói.

Lý Phàm và Cố Họa Y đi tới, cô hơi nhíu mày nhìn về phía Công Tôn Quân: ”Sao anh lại tới đây?”

*Anh tới tặng quà tân gia cho nhà em, trước đó không phải chúng ta đã nói, nguyên liệu nấu ăn và đầu bếp trong tiệc tân gia của nhà em đều do anh sắp xếp sao?”

Công Tôn Quân mỉm cười nói Cố Thiệu Huy nghe giọng điệu của con gái hơi không đúng, vội vàng kéo Cố Họa Y đến, nói: “Họa Y, sao con lại nói chuyện với người ta như vậy, tới nhà đều là khách, con phải tiếp đón cho chu đáo.”

*Ba, ba không hiểu chuyện này đâu.”

Cố Họa Y hơi không biết phải làm sao, không biết nên giải thích quan hệ của mình với Công Tôn Quân như thế nào.

*Tóm lại, cho dù thế nào cũng phải nhiệt tình lễ phép. Con nhìn quà Công Tôn Quân tặng cho ba đi, món quả quý giá như vậy, ba không thích không được.”

Cố Thiệu Huy cẩn thận mở chiếc quạt vừa mới khép lại ra, cầm chiếc quạt muốn nói cho Cố Họa Y biết nó quý giá thế nào.

Công Tôn Quân đắc ý liếc nhìn Lý Phàm, trong đầu thầm nghĩ bước đầu tiên coi như thành công, coi như đã dỗ được ba của Cố Họa Y vui vẻ, tiếp sau đây chỉ cần cố gắng một chút là có thê khiến Lý Phàm trở thành quá khứ.

Có Họa Y liếc nhìn chiếc quạt, cảm thấy bức tranh trên mặt quạt quả thật rất đẹp, nhưng thứ quý giá như vây, càng không thể để ba mình nhận được Cố Họa Y vốn muốn khuyên hai câu, nhưng thấy sự vui vẻ trên khuôn mặt Cố Thiệu Huy, lời khuyên can lại không thê nói ra miệng *Để con xem chiếc quạt này một chút.” Lý Phàm đi tới, cười nói Cố Thiệu Huy cầm chiếc quạt, lắc lắc với Lý Phàm: “Cậu thì có thể xem hiểu không? Cậu biết do ai vẻ không? Biết nan quạt làm bằng chất liệu gì không?”

*Con hiểu sơ một chút thôi, gần đây con đang học một số kiến thức liên quan, nên muốn trau dồi chuyên sâu một chút.”

Lý Phàm khiêm tốn nói, sau đó chăm chú cần thận nhìn mặt quạt.

Nhìn một lát, Lý Phàm chậm rãi lắc đầu, cong môi nói: ‘Mặt quạt này không đúng rồi, không phải bản chính của Bát Đại Sơn Nhân, mà là bản sao chép lại, đáng tiếc!”

Chương 640

CHƯƠNG 640: TÔI CHƠI CÒN DƯ LẠI

Bốp!

Công Tôn Quân vỗ mạnh bàn, bực bội đứng dậy trừng mắt nhìn Lý Phàm.

‘Anh nói cái gì? Dám nói cái quạt của tôi không phải là do Bát Đại Sơn Nhân vẽ? Đúng là nực cười, rốt cuộc anh có hiểu tranh họa hay không? Mà dám ăn nói bậy bạ trước mặt tôi!”

Cố Thiệu Huy cũng rất khó chịu trừng mắt nhìn Lý Phàm: “Không được ăn nói bây bạ, cậu không hiểu thì ngồi một bên đừng nói chuyện, một thứ rành rành ra như thế mà cũng dám nói là giả, câu đúng là làm tôi mất mặt mà.”

‘Vương Cẫn Mai lại vươn tay đẩy Lý Phàm ngã sang một bên, khó khăn lắm mới nhận được món quà trị giá vài tỷ, Vương Cẩn Mai cảm thấy bà rất có mặt mũi, cũng không muốn vì Lý Phàm ăn nói bậy bạ mà phá hư chuyện tốt này.

‘Cái tên không học vấn không nghề nghiệp như cậu đừng có ăn nói lung tung, mau xuống bếp phụ nấu cơm đi.”

Trần Hiểu Đồng đứng bên cạnh cũng hơi bắt bình thay cho Lý Phàm: “Dì Vương, dì nghe anh Lý Phàm nói cho hết đã chứ, anh ấy nói như thế, chắc chắn là có đạo lý của anh ấy.

Nó thì có đạo lý gì chứ? Nó đã ở nhà dì bao nhiêu năm, dĩ còn không biết nó là loại người gì sao, bây giờ mới tiến bộ được vài ngày đã bắt đầu huênh hoang, di phải cảnh cáo nó trước.”

‘Vương Cẫn Mai hùng hồn ngang nhiên trừng mắt nhìn Lý Phàm, cảm thấy suy nghĩ của bà hoàn toàn chính xác.

Lý Phàm dở khóc dở cười nhìn Vương Cần Mai, bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi vào phòng.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng nhìn bóng lưng rời đi của Lý Phàm, trong lòng đều đau buồn thay cho Lý Phàm, nhưng bây giờ Cố Thiệu Huy và Vương Cẫn Mai đều nói như thế, hai người cũng không tiện biện hộ thay cho Lý Phàm.

Công Tôn Quân cười nói: ˚Chú, dì, Họa Y, mọi người đều ngồi xuống đi, chúng ta bàn bạc về tiệc ăn tân gia trước, hôm nay con mang rau củ xanh sạch và đầu bếp đến, định làm một bữa tiệc cho mọi người nếm thử trước “

*Ui, vậy thì tốt quá, bây giờ ở trong thành phố muốn ăn được rau củ xanh sạch đúng là đã khó nay càng khó hơn.”

Cố Thiệu Huy vui vẻ nói.

‘Con không chỉ mang rau củ xanh sạch đến, mà còn có những rau củ có tác dụng dưỡng sinh nữa, mùi vị cũng rất ngon, tiệc tân gia của hai người cứ dùng rau củ và đầu bếp của con, bảo đảm làm tắt cả khách khứa bạn bè ăn một lần là không quên được “

‘Vương Cẫn Mai cười híp mắt, sảng khoái nói: “Vậy mau đưa đầu bếp và rau củ của cậu vào đi, tối nay phải nếm thử trước mới được”

Cố Họa Y thấy ba mẹ cô đều nói chuyện với Công Tôn Quân, chỉ có thể bất đắc dĩ ngâm miệng lại, rầu rĩ không vui uống trà.

Trần Hiểu Đồng thấy không có ai để ý đến cô, cho nên xoay người, lăng lẽ đi về phía cầu thang, chạy nhanh như chớp vào phòng Lý Phàm.

Lý Phàm đang trải một tắm giấy Tuyên Thành trên bàn trong phòng, trông giống như chuẩn bị làm chuyện lớn gì đó.

‘Anh Lý Phàm, anh định làm gi thế?”

Trần Hiểu Đồng tò mò hỏi.

Lý Phàm nhìn Trần Hiểu Đồng, cười nói: “Cô đến đúng lúc lắm, mài mực giúp tôi đi, tôi phải chứng minh cây quạt kia là giả “

“Hả? Anh chứng minh bằng cách nào chứ? Chỉ sợ phải mời chuyên

gia giám định đến mới được.”

‘Chuyên gia giám định cùi bắp lắm, mắt của tôi còn tinh hơn bọn họ mười nghìn lần, cái quạt kia bọn họ không giám định ra được kết quả, cho dù có kết quả thì cũng chỉ nói là hàng thật.”

Trần Hiểu Đồng sửng sốt, cảm thấy đầu óc của cô không đủ dùng, rụt rè hỏi: “Như vậy không phải có nghĩa nó là hàng thật sao?”

Ha ha, nói thật cho cô biết, cây quạt kia là thứ lúc trước tôi từng chơi, cán quạt là do tôi tháo từ cây quạt cũ mà tôi sưu tập được, mặt quạt là do tôi mô phỏng theo bút lực của Bát Đại Sơn Nhân, còn ngọc Hòa Điền kia, thật đúng là thứ được gắn thêm vào sau này.”

Lý Phàm vừa nói vừa trải bút mực ra, bắt đầu chuẩn bị bộc lộ tài năng Trần Hiểu Đồng nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt kỳ lạ: “Anh nói thật hay đùa thế? Sao em nghe cứ như chuyện cổ tích, còn giống như mấy chuyện bịa đại ra nữa.”

Lý Phàm cạn lời liếc Trần Hiểu Đồng: “Mau đi mài mực, đợi lát nữa tôi vẽ xong thì cô sẽ biết là thật hay giả ngay thôi.”

‘Ô ồ” Trần Hiểu Đồng không dám nói gì nữa, cúi đầu cầm mực thêm nước mắt đầu mài mực vào nghiên.

Lý Phàm nhắm mắt nhớ lại ý họa trên mặt quạt, cố gắng điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Nếu muốn mô phỏng ra một tác phẩm hội họa, nói dễ thì rất dễ, nói khó lại cũng cực kỳ khó.

Nếu thật sự mô phỏng theo kiểu trông mèo vẽ hổ thì rất dễ dàng, nhưng tác phẩm hội họa như thế chỉ cần nhìn lướt qua là biết ngay là thật hay giả.

Nếu như muốn mô phỏng y như đúc, vậy phải bắt chước ý họa, chỉ khi bắt chước được ý cảnh trong bức tranh, mới tính là bước vào ngưỡng cửa của mô phỏng tranh.

Khi Lý Phàm mở mắt ra, trong mắt bắn ra ánh sáng rực rỡ, sau đó cầm bút lông sói lên, dính mực nước rồi bắt đầu múa bút trên giấy

Tuyên Thành.

Trần Hiểu Đồng nhìn chằm chằm vào giấy Tuyên Thành, nhìn Lý Phàm đặt bút như mưa rơi, vung vẫy bút vài lần, một mặt quạt hình núi non đã được vẽ ra Có thể nói mặt quạt này giống bức tranh vẽ trên cây quạt vừa thấy lúc nãy đến chín mươi phần trăm.

‘Đúng là giống thật thật đó, nhưng vẫn nhìn ra được điểm khác nhau mà “

“Ha ha, nếu nhìn từ mặt ý hoa thì không có khác nhau gì cả, cô cảm thầy khác nhau là bởi vì mực đen vẫn chưa khô thôi “

Lý Phàm nói xong lập tức tìm máy sấy, bắt đầu hong khô bức tranh mới vẽ xong, đợi đến khi hơi nước trên giấy Tuyên Thành bốc hơi hết, màu mực đã có sự thay đổi vô cùng vi diệu.

Bây giờ lại nhìn bức tranh vẽ trên bàn, Trần Hiểu Đồng dần trợn tròn mắt.

“Lần này nhìn giống y như đúc luôn rồi, không lẽ mặt quạt kia thật sự là do anh vẽ sao?”

‘Đương nhiên là do tôi vị chuyện này chứ gì phải nói.

Lý Phàm cuộn giấy vẽ lại, nở nụ cười đầy đắc ý.

‘Anh Lý Phàm quá tuyệt vời, nếu không anh vế cho em một bức tranh đi, em còn chưa được vẽ bức nào cả, có thể chờ đến khi chị Họa Y đi làm, anh vẽ cho em một bức tranh mang đậm tính chất nghệ thuật nha.”

Trần Hiểu Đồng khẽ chớp mắt nhìn Lý Phàm, gương mặt lộ ra vẻ quyến rũ.

Lý Phàm vỗ nhẹ đầu Trần Hiểu Đồng, oán trách nói: “Nói bây bạ gì đó, cái gì mà nghệ thuật với không nghệ thuật, nghệ thuật đều bị tôi chơi còn dư lại, chẳng thú vị gì cả.

Trần Hiểu Đồng chu môi, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt u oán, nhưng Lý Phàm đã xoay người ra khỏi cửa.

Đợi đến khi Lý Phàm vào phòng khách, Công Tôn Quân hơi khinh thường nhìn Lý Phàm, nói: “Sao anh lại ra đây nữa? Cái thứ có mắt không tròng này lại ra đây lửa mình dối người sao?”

*Tôi vừa vẽ một bức tranh xong, muốn mời anh Công Tôn nhận xét.”

Lý Phàm mỉm cười nói.

Ha ha ha, anh còn có thế vẽ tranh được à, anh đừng sĩ nhục hai từ vẽ tranh này.” Công Tôn Quân khinh thường nói Cố Thiệu Huy trừng mắt nhìn Lý Phàm, liếc nhìn nói: “Cậu đừng có làm rộn chuyện ở đay nữa, mau đi làm chuyện của cậu đi, đừng đứng đây chướng mắt.

‘Ba, ba để Lý Phàm nói hết câu được không, cứ xem anh ấy vẽ cái gì rồi lại nói sau.”

Có Họa Y vội vàng nói đỡ cho Lý Phàm.

‘Vương Cẫn Mai trợn trắng mắt, khó chịu nói: “Vậy xem thử đi, xem xong rồi bảo nó biến đi “

Chương 641

CHƯƠNG 641: CHỨNG MINH THẬT GIẢ

Nhằm khiến Lý Phàm hết hy vọng, Cố Thiệu Huy đã nói với Công Tôn Quân: “Cậu Công Tôn thấy thế nào, hay là chúng ta cùng nhau xem thử.”

“Được thôi, tôi thật cũng muốn xem xem anh ta có thể vẽ ra bức tranh như thế nào, nhưng đừng có vẽ ra một bức tranh như con nít khiến người trong nghề chê cười đấy nhé.”

Công Tôn Quân lạnh lùng nhìn Lý Phàm, cảm thấy hành động lần này của Lý Phàm tuyệt đối là tự rước nhục vào thân.

Ánh mắt Cố Họa Y nhìn Lý Phàm có chút lo lắng, trước đây, Cố Họa Y chưa từng thấy Lý Phàm vẽ tranh, cho nên trong mắt Cố Họa Y, Lý Phàm sao có thể biết vẽ chứ.

Nhưng mà, nếu Lý Phàm đã chủ động đem tranh vẽ ra cho người ta xem, Cố Họa Y cũng chỉ có thể toàn lực ủng hộ Lý Phàm, không thể để Lý Phàm bị người ta vô duyên vô cớ sỉ nhục được.

Cho dù mọi người phải châm chọc cười nhạo, kia cũng phải chứng minh Lý Phàm thật sự không bổn sự mới được.

Cố Họa Y mím môi, đi đến bên cạnh Lý Phàm nói nhỏ: “Anh thật sự biết vẽ tranh sao? Một khi anh trải bức tranh đó ra thì sẽ như mũi tên đã rời cung, không cứu vãn được nữa đâu đó.”

“Yên tâm đi bà xã, chồng em trông vậy thôi chứ là một người đa tài đa nghệ đó.”

Lý Phàm nhìn chằm chằm Cố Họa Yn, ý bảo Cố Họa Y hãy thả lỏng tâm tình.

Cố Họa Y giơ tay cầm lấy một góc tờ giấy Tuyên Thành, Lý Phàm vừa chậm rãi trải bức tranh ra vừa nói: “Mọi người xem thử đi, dựa vào bức vẽ của tôi có thể chứng minh, bức tranh trên mặt

quạt lúc nãy mới là đồ giả."

Lý Phàm hùng hồn dứt lời thì giấy Tuyên Thành cũng đã được trải rộng ra.

Cố Thiệu Huy, Vương Cẩn Mai, Công Tôn Quân cùng nhau nhìn về phía tờ giấy Tuyên Thành, khi nhìn thấy bức tranh trên tờ giấy Tuyên Thành, tất cả họ đều ngây ngẩn cả người.

"Này, này, điều này sao có thể! Thiệu Huy, anh nhanh mở quạt ra xem xem, sao em lại cảm thấy bức tranh này giống hệt bức vẽ trên quạt vậy?"

Vương Cẩn Mai căng thẳng đến mức nói năng không còn lưu loát nữa.

Chiếc quạt trị giá hàng chục triệu, nếu thật sự là đồ dỏm thì sợ là Vương Cẩn Mai sẽ khóc ngất.

Cái cảm giác mất đi hàng chục triệu thật sự là rất kích thích.

Cố Thiệu Huy run hết cả người, nhưng vừa rồi Cố Thiệu Huy yêu thích cây quạt không nỡ buông tay, cũng đã quan sát bức tranh trên mặt quạt vô cùng cẩn thận, có thể nói bức tranh trên cây quạt đã khắc sâu trong tâm trí Cố Thiệu Huy.

Không cần mở quạt ra nhìn, Cố Thiệu Huy cũng có thể chắc chắn bức tranh trong tay Lý Phàm giống bức tranh trên quạt đến 99%!

Thậm chí, có khả năng là giống hoàn toàn!

"Lý Phàm, đây là tranh cậu vẽ?"

Cố Thiệu Huy đi đến trước tờ giấy Tuyên Thành cúi xuống nhìn kỹ, muốn xem nó có phải là tranh in không.

Tranh thư pháp giả có rất nhiều loại, một trong số đó là sử dụng bản in để làm giả như hàng thật.

Một số bản in collotype tinh chế đủ khả năng để đánh tráo với hàng thật, những người không am hiểu tường tận sẽ không thể nhận ra bản in collotype là tranh giả.

Cố Thiệu Huy đã nghe kể không ít chuyện nên suy nghĩ đầu tiên là đây là một bản in.

Nhưng sau khi xem xét kỹ hơn, Cố Thiệu Huy nhớ ra rằng, Lý Phàm không có cách nào làm ra một bản in collotype.

Chưa nói đến việc hôm nay Lý Phàm mới được nhìn thấy bức vẽ trên mặt quạt, cho dù Lý Phàm đã nhìn thấy nó cách đây một tháng đi nữa thì cũng không thể làm ra một bản in tinh xảo đến thế được!

Cố Thiệu Huy cảm thấy tam quan sắp sụp đổ, càng nhìn càng thấy váng đầu hoa mắt.

Cố Thiệu Huy dựng thẳng người dụi dụi mắt kinh ngạc nhìn Lý Phàm: "Đây thật sự là tranh cậu vẽ? Từ khi nào thì cậu biết vẽ tranh?"

"Bác trai, nó thực sự được vẽ bởi anh Lý Phàm đó, vừa rồi cháu đã đứng bên cạnh xem, hơn nữa cháu còn mài mực cho anh Lý Phàm mà."

Trần Hiểu Đồng đắc ý nói.

Cố Thiệu Huy im lặng, tay phải chậm rãi mở quạt ra nhìn bức tranh trên quật rồi ngắm bức tranh mà Lý Phàm vẽ, càng nhìn càng cảm thấy hai bức tranh giống nhau như đúc.

Cố Họa Y kinh ngạc nói: "Giống nhau thật đấy, Lý Phàm, sao anh làm được vậy?"

"Ha há, chút tài mọn mà thôi, lần này tôi có thể chứng minh trên mặt quạt là bức tranh giả rồi chứ."

Lý Phàm thản nhiên nói.

Công Tôn Quân cảm thấy khó chịu trong người, anh ta nghĩ mãi vẫn không hiểu sao Lý Phàm làm được vậy.

Công Tôn Quân tức giận bước tới trước mặt Lý Phàm, giật lấy tờ giấy Tuyên Thành trong tay Lý Phàm cẩn thận ngắm nghía.

“Anh! Mặc dù tôi không biết anh sao chép bức tranh này bằng cách nào, nhưng nó không có ý nghĩa gì cả! Không thể chứng minh rằng cây quạt của tôi là giả!”

Công Tôn Quân tức giận nói xong thì trực tiếp vò nát tranh của Lý Phàm và ném xuống đất.

“Sao anh có thể như vậy hả! Anh là thứ người không nói đạo lý!”

Trần Hiểu Đồng tức giận quát.

Cố Họa Y cúi xuống nhặt bức tranh vứt trên mặt đất, nhìn Công Tôn Quân bằng ánh mắt lạnh lùng như băng.

“Công Tôn Quân, tôi không ngờ anh lại là người như vậy, tôi thực hối hận vì năm đó đã đưa tay ra với anh.”

“Hoạ Y! Anh, anh đây chỉ là tức giận nhất thời, thật sự không phải cố ý, anh đã nhọc công tuyển chọn ra một món quà quý giá nhưng anh ta…”

Công Tôn Quân liếc nhìn Lý Phàm, không biết phải tiếp tục như thế nào, cách hành xử vừa nãy đã khiến anh ta mất cả chì lẫn chài.

Cố Thiệu Huy cầm lấy cây quạt phấy phấy với Lý Phàm, nặng nề nói: “Lý Phàm, cậu còn cách nào khác để chứng minh đây là hàng giả không?”

“Còn.”

Lý Phàm nói chắc như đinh đóng cột.

Công Tôn Quân nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh nói còn có thể chứng minh à! Nếu anh có thể chứng minh thì Công Tôn Quân. tôi sau này gặp anh sẽ gọi anh là ba!”

“Đừng thề như vậy, nếu không lát nữa anh sẽ xấu mặt đấy.”

Lý Phàm mỉm cười nhìn Công Tôn Quân.

Vương Cẩn Mai nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Công Tôn Quân sau này vẫn sẽ tặng quà đắt tiền cho nhà mình nên tốt hơn hết đừng làm

tổn thương lòng tự trọng của Công Tôn Quân.

“Cậu Công Tôn đừng nói thế, chuyện thật giả không quan trọng, thành ý của cậu chúng tôi đều đã nhận, chúng tôi không để ý món quà này là thật hay giả đâu, đúng không Thiệu Huy.”

Nói xong, Vương Cần Mai dùng cánh tay huých Cố Thiệu Huy.

Cố Thiệu Huy cuống quít gật đầu nói: “Đúng vậy, thật giả không quan trọng, ông bà xưa có nói rồi, của ít lòng nhiều, mặc dù cây quạt này không thật đi nữa thì tôi cũng vô cùng thích nó.”

Sắc mặt Công Tôn Quân trắng xanh, cảm thấy hôm nay thật mất mặt.

Có thể hai vợ chồng Cố Thiệu Huy không thèm để ý thiệt giả, nhưng Công Tôn Quân để ý, tặng quà mà tặng đồ giả thì mặt mũi thật sự không biết để đi đâu.

“Bác trai, bác gái, nếu đây là đồ giả thì trong lòng cháu không yên chút nào, hay là cứ để Lý Phàm chứng minh thiệt giả, nếu là giả thì Công Tôn Quân sẽ tặng món quà quý khác.”

Nói xong, Công Tôn Quân nhìn Lý Phàm, có chút phẫn hận nói: “Anh hãy nói đi, làm sao còn có thể chứng minh đây là giả.”

“Anh có chắc là muốn để tôi chứng minh không? Chỉ sợ tôi nói ra phương pháp chứng minh, anh nghiệm chứng rồi thì sẽ tức xì khói vì xấu hổ đó.”

“Công Tôn Quân là một người đàn ông rộng lượng! Tuyệt đối sẽ không thẹn quá thành giận, anh hãy nhanh nói đi!”

Chương 642

CHƯƠNG 642: NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỰC PHẨM

Công Tôn Quân nóng lòng muốn biết rốt cuộc cây quạt này là thật hay giả, chuyện này có liên quan đến thể diện của Công Tôn Quân.

Lý Phàm hất đầu, đắc ý nói: “Nếu dùng kính lúp phóng đại 60 lần để quan sát ngọn núi nằm ở góc phải chiếc quạt thì có thể nhìn thấy tên của Lý Phàm tôi, đây là cây quạt mà lúc tôi còn trẻ người non dạ đã phỏng chế ra, không hiểu sao lại được truyền ra ngoài, thật là tội lỗi quá đi.”

Những điều mọi người nghe được đã triệt để bị đảo lộn, Lý Phàm nói cây quạt này giả đã đủ gây sốc rồi, giờ phút này còn nói bức tranh trên quạt là do anh ta vẽ ra khi con trẻ càng khiến cho tam quan của mọi người hoàn toàn sụp đổ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Nếu đúng như lời Lý Phàm nói thì chẳng phải Lý Phàm là một thiên tài hội hoạ sao!

Cố Thiệu Huy sau khi sửng sốt trong chốc lát thì liền thúc giục: “Bà xã mau đến phòng của tôi lấy kính lúp lại đây, tôi phải nhìn kỹ xem, nhìn thật kỹ mới được.

“Rồi rồi.”

Vương Cẩn Mai chạy về phòng ngủ tìm kính lúp, giờ phút này cũng chẳng còn nghi ngờ Lý Phàm nữa.

Công Tôn Quân sững sờ nhìn chiếc quạt trong tay Cố Thiệu Huy, trong lòng anh ta trào dâng một cảm giác lo lắng, giác quan thứ sáu nói cho Công Tôn Quân biết rằng những gì Lý Phàm nói chính là sự thật!

Cố Họa Y tiến đến bên cạnh Lý Phàm thấp giọng nói: “Anh nói thật hay giỡn chơi vậy?”

“Đương nhiên là thật, có phải em không tin những gì anh đã nói với em lần trước không? Kỳ thật anh là một người đa tài đa nghệ đó.” Lý Phàm nói chắc như đinh đóng cột.

Cố Họa Y trừng mắt liếc Lý Phàm một cái nhưng trong lòng cô lại chấn động.

Chẳng lẽ những gì Lý Phàm nói lần trước là thật sao?

Anh ấy thực sự biết một số nhạc cụ, cũng như vẽ, lặn, bơi lội, lái thuyền buồm… Đây chẳng phải là người đàn ông cực phẩm trong truyền thuyết sao.

Lý Phàm ôm Cố Họa Y đang kinh ngạc vào lòng, thì thầm vào tai Cố Họa Y: “Anh chính là cậu bé bảo bối trong truyền thuyết, trên người anh còn rất nhiều điểm sáng chờ em khám phá đó.”

“Đáng ghét, đừng có thiếu đứng đắn vậy chứ, ngoan ngoãn đi.”

Cố Họa Y xấu hổ nói rồi khẽ vùng vẫy.

Nhưng cái giãy giụa yếu như sên của Cố Họa Y sao có thể thoát ra khỏi cánh tay cường tráng của Lý Phàm, ngược lại Cố Họa Y còn cảm thấy toàn thân nóng hừng hực, sức lực như bị lấy mất, mềm nhũn dựa vào lòng Lý Phàm.

Trần Hiểu Đồng lạc lõng nhìn Lý Phàm cùng Cố Họa Y, lặng lẽ chua xót cho chính mình một lúc lâu.

Vương Cần Mai tìm thấy kính lúp, nhanh chóng chạy đến đưa cho Cố Thiệu Huy.

“Anh phải nhìn cho kỹ đó, ngàn vạn lần không được nhìn sai đâu.”

“Biết rồi biết rồi, anh sao có thể nhìn nhầm chứ.”

Cố Thiệu Huy thì thầm một câu rồi cầm kính lúp lên quan sát mặt quạt thật kỹ.

Lý Phàm vươn tay chỉ thẳng góc quạt: “Chính là vị trí này.”

Kính lúp nhắm ngay vị trí mà ngón tay Lý Phàm chỉ vào, Cố Thiệu

Huy cẩn thận quan sát, quả thật đã nhìn thấy tên viết tắt của Lý Phàm.

“Đúng thật rồi, đúng thật là tên của Lý Phàm! Chuyện này đúng là khiến người ta phải giật mình mà!”

Cố Thiệu Huy kích động đến mức hai tay run rẩy, chiếc kính lúp trong tay suýt chút nữa đã bị văng đi.

Sắc mặt Công Tôn Quân xám như tro tàn, anh ta cảm thấy mặt mũi của mình đã mất sạch sành sanh rồi.

“Để, để tôi xem xem, tôi muốn quan sát thật kỹ.”

Công Tôn Quân cất giọng run rẩy.

Cố Thiệu Huy đưa quạt và kính lúp qua, thấy sắc mặt của Công Tôn Quân khó coi, Cố Thiệu Huy liền an ủi: “Cậu Công Tôn cũng đừng nghĩ nhiều làm gì.

Ngay cả khi cây quạt này là giả thì Cố Thiệu Huy tôi vẫn rất thích nó và chân thành cảm ơn cậu vì đã tặng cho tôi món quà này.”

Gò má của Công Tôn Quân giật giật, anh ta nở một nụ cười trông còn khó coi hơn là khóc nữa.

“Bác trai, bác đừng an ủi cháu, chỉ trách Công Tôn cháu có mắt như mù, học nghệ không tinh, hỏa chưa tới, không nhìn ra đây là đồ dỏm.”

Sau khi tự cho mình đường rút lui, Công Tôn Quân đã cầm kính lúp lên cẩn thận xem xét.

Khi nhìn thấy hai chữ Lý Phàm nhỏ xíu trên bức hoạ, cơ thể Công Tôn Quân lắc lư, một cơn chóng mặt ập đến.

Trong lòng Công Tôn Quân chửi thề như điên, hận không thể hình tượng hoá những lời chửi thề đó để trực tiếp đè chết Lý Phàm.

Đáng tiếc Công Tôn Quân cũng chỉ có thể nghĩ thoáng qua mà thôi, giờ khắc này Công Tôn Quân cảm thấy mình đã mất hết mặt mũi, không muốn ở lại đây dù chỉ một giây.

“Thật đúng là… Tôi sai rồi, thật sự không còn mặt mũi nào ở lại đây, cấp dưới của tôi sẽ đưa thức ăn và đầu bếp đến, hai bác hãy từ từ thưởng thức.

Đợi đến ngày tổ chức tiệc tân gia, tôi sẽ bao toàn bộ rau, củ quả, thịt thà, ngoài ra đến lúc đó Công Tôn Quân tôi còn chuẩn bị một món quà lớn bù cho sự thất lễ hôm nay, bây giờ tôi xin cáo từ.”

Công Tôn Quân chắp tay, xoay người rời đi.

Lý Phàm cười tủm tỉm nói: “Vừa rồi anh đã nói nếu tôi chứng minh được bức tranh này là tôi vẽ thì gọi tôi là gì ấy nhỉ.”

Công Tôn Quân chợt dừng bước, trong mắt loé lên một tia muốn giết người.

Ông đây đã nhận thua muốn đi rồi mà mày vẫn bám theo không tha, mày làm vậy là ý gì!

“Ha ha, tôi đã bảo anh đừng cứng miệng thề thốt như vậy, nếu không sẽ mất hết thể diện, nhưng Lý Phàm tôi là một người rộng lượng sẽ không so đo với anh, nhưng có một số chuyện làm một hai lần còn được chứ tuyệt không có lần thứ ba đâu.”

Lý Phàm giễu cợt Công Tôn Quân đỡ cho Công Tôn Quân không ý thức được sự việc.”

Công Tôn Quân đen mặt, nghiêm nghị nói: “Tôi đã nhận được một bài học rồi, chuyện hôm nay sau này tôi tất sẽ có báo đáp, đến lúc đó Công Tôn Quân tôi nhất định sẽ cảm ơn sự rộng lượng của anh!”

Sau khi nói đầy ẩn ý, Công Tôn Quân nhanh chóng sải bước ra khỏi nhà.

Cố Thiệu Huy cầm chiếc quạt phẩy phẩy rồi nhìn chằm chằm Lý Phàm nói: “Lý Phàm, kỹ năng vẽ tranh của cậu cao siêu như vậy, tại sao mấy năm gần đây…”

Cố Thiệu Huy không biết làm thế nào để diễn đạt cho tốt những lời còn lại.

Ý của Cố Thiệu Huy là Lý Phàm có kỹ thuật vẽ tranh giỏi như vậy, hoàn toàn có thể kiếm sống dựa vào mấy bức tranh, vì sao mấy năm nay lại lặng lẽ làm một tên bám váy vợ bỏ đi như thế chứ.

Lý Phàm cười lắc đầu: “Ba, có rất nhiều người có năng khiếu vẽ tranh tuyệt vời, nhưng muốn dựa vào kỹ năng vẽ vời tuyệt sắc đó để nuôi sống gia đình thì lại là một chuyện khó khăn vô vàn.

Nếu muốn trở thành một họa sĩ có tranh bán được giá cao thì kỹ năng vẽ tranh chỉ là điều cơ bản chứ không phải là điều quan trọng nhất. Có người nguyện ý bỏ vốn ra bao hết các khâu từ đóng khung, tuyên truyền mới là điều căn bản.

Vào thời điểm đó, con không có bất kỳ nguồn lực cá nhân nào muốn dựa vào vẽ tranh kiếm tiền thì về cơ bản chỉ có thể làm những chuyện mà hoạ sĩ làm, hoàn toàn không khác gì những người giao thức ăn nhanh.”

Những lời của Lý Phàm khiến Cố Thiệu Huy triệt để nói không nên lời, chỉ có thể lặng lẽ thở dài.

“Nói cũng đúng, nhưng cậu đã có thiên phú trong chuyện này thì vẫn phải tận dụng thật tốt, phấn đấu trở thành một họa sĩ có tên tuổi trong tương lai để làm rạng danh thêm cho nhà chúng ta chứ.”

Cố Thiệu Huy vỗ vỗ vai Lý Phàm như để cổ vũ cho anh.

Vương Cần Mai bĩu môi, vốn định châm chọc Lý Phàm vài câu nhưng nhớ lại chuyện vừa nãy thì cảm thấy tốt hơn hết là không nên nói lời nào.

Chương 643

CHƯƠNG 643: ĂN VẠ

Công Tôn Quân tức giận rời đi, nhưng hoa quả, rau củ, thịt trứng và cả đầu bếp mà anh ta mang tới đều ở lại.

Nhóm đầu bếp bắt đầu nấu nướng trong phòng bếp, rất nhanh những món ăn thơm lừng đã được bưng lên bàn, mà lúc này Lý Phàm lại nhận được điện thoại của quản lý của Quan Nhân Đường.

Quản lý Quan Nhân Đường thông báo Lý Phàm về thời gian của buổi giảng tọa thành phố là tám giờ tối nay, hi vọng Lý Phàm có thể ra mặt làm người diễn giảng.

Thời gian được chốt gấp rút như vậy là do Ngô Đạo Văn sắp xếp, Ngô Đạo Văn nghĩ nhân cơ hội Lý Phàm đến làm người diễn giảng tối nay, sau khi buổi giảng tọa kết thúc sẽ bàn với Lý Phàm một vài chuyện.

Vì lo lắng sẽ bị người của Đại Long Vương ở cạnh giám sát, nên Ngô Đạo Văn chỉ có thể ra hạ sách này để che giấu.

Lý Phàm nhận điện thoại xong suy nghĩ một lúc, cảm thấy sự sắp xếp của Ngô Đạo Văn có chút kì lạ, hơn nữa điều khiến Lý Phàm nghi ngờ nhất chính là người thông báo cho anh lại chỉ là quản lý.

Dựa theo quan hệ giữa Ngô Đạo Văn và Lý Phàm, nên là Ngô Đạo Văn đích thân gọi điện mời Lý Phàm mới đúng.

Cái gọi là chuyện xảy ra khác thường tất có điều kì lạ, Lý Phàm nghĩ có thể là do bên Ngô Đạo Văn đã xảy ra chút vấn đề, muốn anh qua đó xem xét tình huống.

Sau khi đồng ý với lời mời của quản lý, Lý Phàm bước đến bên cạnh bàn ăn nói với Cố Họa Y: “Quản lý của Quan Nhân Đường mời anh đi diễn giảng tối nay, vợ, em có muốn đi cùng anh không.”

“Đương nhiên muốn rồi, bây giờ đi sao?”

Cố Họa Y đặt bát đũa trong tay xuống, vô cùng mong chờ thần thái của Lý Phàm khi làm người diễn giảng.

Trong đầu cô xuất hiện hình ảnh Lý Phàm đứng trên sân khấu nói chuyện một cách thoải mái, Cố Họa Y càng lúc càng nóng lòng.

“Hahaha, vậy thì đi thôi, Hiểu Đồng, cô ở nhà chăm sóc ba mẹ vợ tôi cho tốt nhé, tối nay tôi và Họa Y có việc rồi.”

Lý Phàm nắm tay Cố Họa Y, vui vẻ đi ra ngoài.

Trần Hiểu Đồng phồng má nhìn hai người rời đi, những món ăn ngon lành đều trở nên nhạt nhẽo, cô ta thật ra cũng muốn đi cùng.

Có điều, vì những lời nói ban nãy của Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng cũng không dày mặt đòi đi theo, hơn nữa Trần Hiểu Đồng cũng lo lắng bị vợ chồng Cố Thiệu Huy nhìn ra gì đó khác thường, nếu như vậy thì cô ta không thể tiếp tục ở bên cạnh Lý Phàm được nữa.

Trần Hiểu Đồng thu lại tâm tư, miễn cưỡng nở nụ cười, tỏ ra bình thường với vợ chồng Cố Thiệu Huy.

Lý Phàm và Cố Họa Y lái chiếc Mercedes Benz mới mua, thuận theo con đường núi lái khỏi khu nhà.

Lái ra khỏi khu nhà không bao xa, lúc Lý Phàm chuẩn bị giẫm ga tăng tốc, đột nhiên có một bà cụ bên đường xông ra ngã xuống trước chiếc xe.

Lý Phàm vội giẫm phanh xe, bánh xe chà sát xuống mặt đất, phát ra tiếng kêu nhức tai, sau đó chiếc Benz cuối cùng cũng dừng lại nơi cách bà cụ năm mét.

Cố Họa Y ngồi ở ghế phó lái ngơ người ra, ngây ngốc nhìn bà cụ ngã dưới đất, cô tháo dây an toàn định đi xuống theo bản năng.

Lý Phàm giữ Cố Họa Y lại, thấp giọng nói: “Em đừng vội xuống đó, tình huống này em không ứng phó nổi đâu, cho dù là người có tiền lương hơn ba trăm triệu một tháng cũng không đối phó nổi với bà

cụ này đâu.”

“Hả?”

Cố Họa Y kinh ngạc kêu một tiếng, cảm thấy lời này của Lý Phàm có hơi làm quá.

Cho dù bây giờ những chuyện như giúp đỡ người già bị lừa xảy ra rất nhiều, nhưng Cố Họa Y vẫn cho rằng đó chỉ là thiểu số mà thôi.

Bà cụ trước mắt này bị ngã dưới đường, Cố Họa Y vẫn cảm thấy nên cứu người ngay lập tức.

“Nào có lố như anh nói, thế giới này người lương thiện vẫn rất nhiều… a! Bà ấy, bà ấy muốn làm gì!” Cố Họa Y đang chuẩn bị dạy dỗ Lý Phàm một phen thì lại nhìn thấy bà cụ chủ động lăn về phía trước xe.

Bà cụ ngã dưới đất không đứng dậy, cũng không gào hét cầu cứu, mà chỉ nghiến chặt răng khi nhìn thấy mình còn cách chiếc xe Benz năm mét.

Sau đó, bà cụ đột nhiên lăn cơ thể về phía trước, làm vài động tác lăn ba trăm sáu mươi độ rồi lăn đến trước cái xe.

“Ai ui! Đâm trúng người ta rồi, lái xe đâm trúng người ta rồi, một bà lão cô độc như tôi bị đâm sắp chết rồi, còn có thiên lí không đây.” Sau khi bà cụ tạo dáng xong, lập tức hét lên những lời thoại đã chuẩn bị sẵn.

Lý Phàm lắc đầu nói: “Không phải người già trở nên xấu xa, mà người xấu xa đã già rồi, loại người ăn vạ này em không đối phó được đâu, yên tâm ngồi trong xe đi, anh xuống xem sao.”

Cố Họa Y ngây ngốc gật đầu, không ngờ những câu chuyện xảy ra trên mạng cô lại gặp ở ngoài đời thật.

Lý Phàm xuống xe, bước đến bên cạnh bà cụ rồi ngồi xuống.

Bà cụ liếc nhìn Lý Phàm, rồi hét càng lớn hơn: “Đâm trúng người ta rồi, cậu lái xe đâm trúng tôi, cánh tay già nua của tôi sắp hỏng luôn rồi, cậu phải trả viện phí cho tôi.”

“Lương một tháng của tôi chỉ có chín triệu, bà cảm thấy tôi nên bồi thường cho bà bao nhiêu thì hợp lí.”

“Chín triệu? Chín triệu mà cậu có thể lái Benz, đừng thấy tôi già mà nghĩ rằng bà già này không biết gì, người lái Benz đều là người có tiền, kiểu gì cũng phải bồi thường tôi vài ba tỉ chứ.”

Bà cụ nói xong, lại tiếp tục khóc lóc, oán than với trời đất.

“Cái giá này của bà tôi thật sự không thể đưa ra được, vài trăm nghìn tôi còn có thể suy nghĩ một chút, chiếc xe này của tôi đã quay lại động tác ban nãy của bà rồi, bà đây là đang ăn vạ đó.”

Bà cụ liên ngồi dậy, hai tay đặt lên mui xe, tựa đầu vào đèn xe.

“Cậu mới ăn vạ đó, tôi đang yên đang lành đi qua đường thì bị cậu đâm, cậu còn ăn và ngược lại tôi, tôi oan muốn chết, không có ai tốt bụng đến giúp đỡ tôi, giúp đôi đòi lại công lí! Người có tiền đều xấu xa, đâm người ta rồi còn không bồi thường viện

phí!”

Bà cụ khóc lóc là đang đưa ra ám hiệu, rất nhanh đã có hai người xông ra từ bên đường, chạy đến trước xe Benz, sắc mặt vô cùng đau buồn.

“Bà cụ, bà sao thế, dưới đất lạnh lắm, mau đứng dậy nói chuyện.”

Một người nói với bà cụ.

Người còn lại nhìn Lý Phàm nói: “Tôi thấy đây là tai nạn ngoài ý muốn, cậu nhóc, cậu là tài xế hả? Đâm trúng người ta ít nhiều cũng phải bồi thường chứ, nếu không đến cả người qua đường như tôi cũng không chấp nhận được nữa.”

“Haha, vậy ông cứ không chấp nhận được nữa đi, chuyện này tôi tìm nhóm tuần tra để giải quyết thì tốt hơn.”

Lý Phàm lấy điện thoại ra định gọi điện, người kia liền sốt ruột, giơ tay ra cướp điện thoại của Lý Phàm.

“Cái cậu này, có chuyện gì từ từ nói, đừng có chuyện gì cũng tìm

tuần tra. Cậu đâm bà cụ này, bồi thường cho bà ấy là điều nên làm, cũng chẳng bao nhiêu cả, cậu lái xe Mercedes Benz, việc gì phải đôi co với một bà cụ."

"Đưa tay ông ra đây, nếu không tôi sẽ không khách khí nữa đâu."

Lý Phàm cúi đầu nhìn điện thoại mình, màn hình điện thoại đã bị người kia tắt đi rồi.

"Cho cậu mặt mũi, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt đúng không, đâm người ta rồi còn không đền tiền, đừng hòng tôi trả."

Vốn hai người đàn ông một người đóng vai ác một người đóng vai tốt ra đòi công lí, lúc này thấy Lý Phàm mềm cứng đều không chịu, bèn xắn tay áo lên, để lộ sắc mặt hung ác.

Bà cụ cũng mắng chửi rồi đứng dậy: "Tên súc sinh này, bà đây va chạm với Mercedes Benz nhiều rồi, cậu là người đầu tiên không bỏ tiền ra đấy, còn mở miệng ra nói một vài trăm, cậu không biết xấu hổ à."

Chương 644

CHƯƠNG 644: HẾT ĐƯỜNG SỐNG RỒI

Lý Phàm cười khẩy, tay trái tát mạnh bà cụ một cái, khiến bà ta xoay vài vòng tại chỗ.

“Thể diện đều là bản thân tự cố gắng mà giành lấy, nếu bà đã không cần mặt mũi, vậy tôi cũng không khách khí nữa.”

Lý Phàm phẩy phẩy tay, nhìn sang hai người đàn ông, cười nói: “Hai người có muốn làm một cái không?”

“Mẹ nó, dám đánh tao! Con cả, con hai, hai đứa còn ngây ra đó làm gì, nó đánh mẹ tụi bay kìa! Hai đứa bắt lại nó cho mẹ, đánh nó một trận, hôm nay mẹ phải cào nát mặt nó.”

Bà cụ đã giận đến điên người, nhảy loạn lên hét ầm ĩ, bảo hai đứa con trai giả vờ làm người đi đường tiến lên đánh Lý Phàm.

Vẻ hung ác của hai tên con trai bà cụ hoàn toàn lộ ra, giơ nanh múa vuốt tấn công về phía Lý Phàm.

Cố Họa Y căng thẳng, vội mở cửa xuống xe, để chuyện không bị xé to ra nữa.

Vừa xuống xe thì đã nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, hai đứa con trai của bà cụ đều ôm mặt cúi người, lùi lại phía sau vài bước xuống giống như mấy con tép.

“Phụt phụt!”

Hai người đàn ông phun máu ra, còn kèm theo cả mấy chiếc răng hàm sau.

“Tê quá, răng bị đánh gãy luôn rồi, hôm nay cậu không bồi thường vài tỉ thì đừng hòng đi!”

Bà cụ giận dữ hét lên: “Hai đứa đúng là vô dụng, hai người còn không đánh lại một thằng nhóc, mau lên cho mẹ, ra sức mà đánh

nó, nhân lúc nó gọi điện thoại, lên."

Lý Phàm không hề để ý đến tiếng ăn vạ ầm ĩ của ba mẹ con, đang cầm điện thoại gọi điện cho đội trưởng Chương.

Đội trưởng Chương nghe vị trí mà Lý Phàm báo cáo, rồi đưa thuộc hạ nhanh chóng lái xe tới.

Hai người đàn ông bị mẹ mắng đỏ mặt tía tai, rồi lại gom dũng khí, xông về phía Lý Phàm.

Lý Phàm vung nắm đấm, đấm vào mũi hai người đàn ông kia, mũi của bọn họ lập tức chảy máu.

Hai tên đàn ông cảm thấy mũi đau nhức, ôm mặt chạy về bên cạnh mẹ mình.

"Mẹ, chúng ta rút thôi, tên đó cứng lắm, người ta còn quen biết cả đội tuần tra, người như vậy chúng ta không dây vào nổi đâu."

"Có cái rắm ấy mà không dây vào nổi, ta đi chân trần cũng không sợ kẻ đi giày, chúng ta có nhiều thời gian, không phải sợ phiền phức! Cho dù có là chúng ta ăn vạ trước, nhưng bây giờ ba chúng ta đều bị đánh cho thê thảm như vậy, buộc phải đòi tiền viện phí!

Còn có phí nghỉ làm, phí tổn thất tinh thần và các loại phí khác nữa, hai đứa nghĩ lời thoại trước đi, một lát nữa đội tuần tra tới thì lên cùng mẹ, không phải sợ bọn họ."

Sắc mặt bà cụ huênh hoang, như là có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú.

Cố Họa Y nghe đến choáng váng đầu óc, đây là lần đầu tiên cô gặp phải loại người như này, đúng là mở mang tầm mắt mà.

"Lý Phàm, bọn họ, phải, phải làm sao đây."

Cố Họa Y hoảng loạn, hoàn toàn không biết phải làm như thế nào.

Lý Phàm xoa đầu Cố Họa Y, Cố Họa Y mím môi nhìn Lý Phàm, nũng nịu nói: "Anh xoa đầu em làm gì chứ, anh cũng chẳng phải Nhất Hưu, xoa đầu là có thể nghĩ ra được điều gì đó sao."

“Haha, Nhất Hưu là đó hả, như vậy thì không hay đâu.”

Lời nói đột ngột này của Lý Phàm khiến Cố Họa Y không hiểu ra làm sao, gương mặt mơ màng nói: “Nhất Hưu thì làm sao chứ, trong phim hoạt hình đều là như vậy mà.”

“Ồ, không có gì, người giúp chúng ta giải quyết vấn đề tới rồi.”

Lý Phàm chỉ vào một nơi cách đó không xa, đội trưởng Chương dẫn theo nhóm tuần tra đi về phía này.

Ba người ăn vạ nhìn thấy nhóm tuần tra đột nhiên xuất hiện, liền thấy run rẩy.

“Sao lại nhiều người đến vậy, nhìn số lượng có vẻ không đúng, lần trước mẹ ăn vạ tên lái Rolls Royce cũng chỉ có bốn người tuần tra tới mà thôi.”

“Đã nói là người có tiền có thế không dễ ăn vạ rồi, e là lần này chúng ta gặp phải người cứng rắn rồi, mẹ, hay là chúng ta chuồn thôi.”

Hai tên con trai của bà cụ muốn chạy trốn.

Bà cụ giậm mạnh chân, nghiêm mặt nói: “Hai đứa vô tích sự, nếu có được một nửa khí thế của mẹ đây, hai đứa bây giờ đã giàu to rồi!

Hai đứa nghĩ ông bảy Dương, ông tám Lưu của thôn chúng ta xem, xem người ta làm giàu như thế nào! Không phải sợ, phải cứng rắn đến cùng, nhớ một câu nói, kẻ lỗ mãng sợ kẻ thô bạo, kẻ thô bạo lại sợ kẻ không cần mạng!”

“Mẹ, ông bảy Dương giàu là do nhận đường tiền bồi thường vì ba ông ta bị xe đâm chết, số tiền của ông tám Lưu thì càng khỏi phải nói, chúng ta đây là đang tự lực cánh sinh, không giống bọn họ.”

Cố Họa Y nghe thấy thì ngơ ra, thấp giọng nói với Lý Phàm: “Bọn họ toàn cái suy nghĩ gì vậy, ăn và cũng là tự lực cánh sinh sao?”

“Tư tưởng chủ nghĩa vi kỉ truyền thống.”

Lý Phàm bình luận một câu ngắn gọn.

Đội trưởng Chương đưa đội tuần tra đến bên cạnh Lý Phàm, cúi người xuống nói: “Anh Lý, chuyện này là như thế nào, ấy, bà Vương, lại là bà à.”

Đội trưởng Chương nhìn thấy bà Vương đứng bên cạnh thì đã đoán ra được là chuyện gì rồi.

Bà Vương này nổi tiếng là mặt dày vô liêm sỉ, đã bị xử lý không biết bao nhiêu lần vì tội ăn vạ rồi.

Bà Vương thấy đội trưởng Chương liền lập tức dựa lên người con trai cả, ôm ngực nói: “Tuần tra đến đúng lắm, tôi bị xe đâm rồi, toàn thân đều đau nhức khó chịu, tài xế định bỏ trốn, bị hai đứa con trai của tôi…”

Bà Vương như được diễn viên nhập thể, lấy ra kinh nghiệm diễn xuất tích lũy bao lâu nay, bắt đầu tố cáo Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười theo dõi, như đang xem một vở kịch.

Đội trưởng Chương đen mặt kêu bà Vương dừng lại: “Bà đừng có nói năng vớ vẩn nữa, bà tự nhìn lại lý lịch tư pháp của mình. đi, ăn vạ bị bắt gần hai mươi lần rồi, lần này chắc chắn không chạy được đâu.”

Bà Vương nhảy ra khỏi lòng con trai, vô cùng sung sức nói: “Tôi ăn vạ thì sao! Cho dù có ăn vạ cậu ta cũng không thể đánh tôi!”

Cậu nhìn cái mặt tôi bị cậu ta đánh đây này, sao tôi còn mặt mũi trở về gặp hàng xóm láng giềng nữa chứ, cậu nhìn hai đứa con trai của tôi nữa đi, mũi bị đánh đến chảy máu luôn rồi…”

Đội trưởng Chương cũng không có cách gì với bà Vương mặt dày này.

Quan trọng là tuổi tác của bà Vương quá lớn, bắt về cũng không thể xử lí, hơn nữa hở một tí là bà Vương lại đòi tuyệt thực các kiểu.

Lý Phàm xoa xoa cổ tay, cười khẩy nói: “Sao nào, như vậy mà đã

không còn mặt mũi về gặp hàng xóm láng giềng nữa rồi à? Vậy tôi giúp bà một chút nhé, đánh sưng mặt lên là không ai nhận ra nữa rồi."

"Cậu! Cậu đừng có mà quá đáng, đội tuần tra còn đang đứng ở đây đấy."

Bà Vương muốn phản khách làm chủ, dù sao bà ta cũng chẳng còn gì để mất, cá chết lưới rách, có thể lừa được tiền mới là điều quan trọng.

Đội trưởng Chương ra hiệu bằng ánh mắt với thuộc hạ, đưa một nhóm tuần tra quay người lại, nhìn lên bầu trời buôn chuyện: "Hôm nay sắc trời không tệ, nghe nói bà Vương không ăn vạ được, khiến mặt của mình thành đầu heo luôn rồi."

"Hai đứa con trai của bà Vương dìu bà ta cũng bị ngã theo, đến chảy cả máu mũi, phải nói là thảm thiết vô cùng."

Nghe lời nhóm đội trưởng Chương nói, lại nhìn nắm đấm đang không ngừng lắc lư của Lý Phàm, bà Vương cuối cùng cũng cảm giác được tình hình không ổn.

Mẹ ơi, chuyện này đáng sợ quá rồi đó, còn có thể nói lí được nữa không? Người lái xe sang hợp lại thành một bạn với nhóm tuần tra, đúng là hết đường sống cho đám người ăn vạ bọn họ mà.

Chương 645

CHƯƠNG 645: KHÔNG ĐỒNG Ý!

Bà Vương cuối cùng cũng thấy sợ, nhìn Lý Phàm với ánh mắt sợ hãi, nói: “Cậu đừng đi về phía trước nữa, tôi nhớ ra rồi, tôi tự bị ngã lúc qua đường, con trai mau tới đây! Mau dìu mẹ về nhà nghỉ ngơi.”

Cái tát kia của Lý Phàm khiến mặt bà Vương thấy đau đớn cho đến tận bây giờ, nếu không lừa được tiền, ai lại muốn để người khác tát chứ.

Bà Vương thấy không còn hi vọng lừa được tiền nữa, quả quyết lựa chọn rút lui.

Hai người đàn ông dìu bà Vương định đi, Lý Phàm bóp gáy bà Vương, giữ bà ta lại.

Bà Vương hoảng loạn quay đầu lại, khóc lóc nói: “Cậu à, cậu đừng tuyệt tình quá, sau này nếu còn có ai ăn vạ cậu, cậu cứ nói tên bà Vương tôi ra, đảm bảo bọn họ không dám ăn vạ cậu nữa.”

Là người sáng lập ra ngành ăn vạ ở Hán Thành, lời này bà Vương nói ra vô cùng tự tin, hiện nay người làm nghề ăn vạ ở Hán Thành này, mười thì có đến tám chín là đồ đệ của bà ta.

“Tôi cảm thấy tư tưởng của mấy người có vấn đề, nên tiễn mấy người vào phòng giam để mấy người tự suy nghĩ lại một chút.”

Lý Phàm vô cùng nghiêm túc nói.

Bà Vương và hai người con trai bị đám người đội trưởng Chương đưa đi, trước khi đi còn oán giận trừng mắt với Lý Phàm.

Tuy không nói ra thành lời nhưng ba mẹ con đều ngầm phát thề trong lòng, trong những tháng ngày còn sống nhất định phải trả mối thù này.

Chiếc Mercedes Benz lại lên đường, Cố Họa Y thở ngắn thở dài, cảm thán lòng người phức tạp.

“Sao lại có loại người như vậy chứ, không chút logic, không chút đạo lí, không chút giới hạn nào, người như vậy sao có thể sống tiếp được chứ.”

Y buồn bã bắt đầu suy nghĩ về triết học.

“Đây là biểu hiện của lòng tham, luôn lấy lợi ích của bản thân làm điểm xuất phát, sống chỉ để thỏa mãn dục vọng của bản thân, bọn họ là người có chủ nghĩa vi kỉ thô sơ thôi, để so sánh thì, người có chủ nghĩa vi kỉ tinh tế mới càng đáng sợ hơn.”

Hai mắt Cố Họa Y phát sáng, nhìn Lý Phàm: “Anh cũng khá có tư tưởng triết học đấy chứ, em mới nhận ra anh không đơn giản chút nào cả, trước kia giả vờ ngốc nghếch, có phải là có mục đích gì không.”

“Ai ngốc nghếch chứ, anh vẫn luôn văn võ song toàn, trí tuệ vô song đấy nhé, anh cũng sinh muộn vài năm thôi, nếu không thuyết tương đối rộng, vật lí lượng tử gì đó đều do anh tạo ra hết.”

Lý Phàm ngước cổ lên nói.

Cố Họa Y trợn mắt với Lý Phàm, bật cười: “Anh sinh sớm vài năm, nhiều nhất cũng chỉ là Nhất Hưu thôi.”

“Cái gì, em muốn anh làm hòa thượng à.”

“Anh muốn làm gì thì làm, không liên quan đến em.”

Cố Họa Y đỏ ửng mặt nói, rõ ràng là khẩu thị tâm phi.

Xe đi đến Quan Nhân Đường rồi dừng lại, Lý Phàm và Cố Họa Y xuống xem nhân viên phục vụ chạy tới, cung kính dẫn đường cho hai người.

Quản lý Quan Nhân Đường được thông báo, vội chạy ra đón tiếp Lý Phàm.

“Anh Lý, Cố Họa Y, tôi đã chuẩn bị phòng bao xong rồi, hai người

có thể dùng bữa nghỉ ngơi trước, buổi giảng tọa sẽ bắt đầu lúc tám giờ tối."

"Biết rồi, chúng tôi sẽ nghỉ ngơi trước một chút, có món gì đặc sắc thì mang lên một chút là được."

Lý Phàm đã lười gọi món rồi, đồ ăn của Quan Nhân Đường cũng không tệ, bảo bọn họ mang vài món sở trường lên, chắc cũng sẽ không đến mức.

Quản lý cười nói: "Vâng ạ, giờ tôi sẽ cho người đi chuẩn bị, mong hai người đợi trong chốc lát."

Rất nhanh thức ăn đã được mang lên, Lý Phàm và Cố Họa Y cười nói ăn xong bữa cơm, ngồi xuống sofa, nương tựa vào nhau nói chuyện đất trời.

Bảy giờ năm mươi phút, quản lý đi tới mời Lý Phàm đi về phía tiến hành giảng tọa.

"Anh Lý, buổi giảng tọa sắp bắt đầu, tôi đưa hai người vào hội trường, sau đó sẽ tới lượt những thính giả vào hội trường."

"Được, đi thôi."

Lý Phàm nắm tay Cố Họa Y, đi theo sau quản lý về phía giảng đường cách đó không xa.

Giảng đường của Quan Nhân Đường rất ít khi được sử dụng, thỉnh thoảng cũng có một vài hội viên tổ chức hoạt động xem mắt hoặc kết bạn cũng sẽ dùng đến nó, đây là lần đầu tiên nó phát huy chức năng làm nơi giảng học.

Học hành vốn là một chuyện đi ngược lại nhân tính, nên đại đa số mọi người sau khi thoát khỏi hoàn cảnh học tập đều khó mà tiếp tục học tiếp.

Nhất là những người giàu có, sống sung túc không lo ăn mặc, càng thiếu động lực học hành.

Cho dù có muốn học thì cũng là học các lớp điều hành, tổng giám đốc ở các học viện kinh doanh, đó không phải là học mà là đi mở

rộng mối quan hệ, thuận tiện cho sau này.

Hôm nay những người tham gia buổi giảng tọa, một bộ phận là do tò mò, một bộ phận là bị người cảm thấy tò mò kéo tới cùng, còn có một bộ phận nhỏ tới là do Chu Kiên Cường mời tới để xoi mói bới móc.

Mối thù khắc cốt ghi tâm, Chu Kiên Cường vẫn luôn muốn trả thù, nghe ngóng hôm nay Quan Nhân Đường có hoạt động diễn giảng của Lý Phàm, Chu Kiên Cường càng căm hận hơn.

Chu Kiên Cường cảm thấy tuy gây lộn xộn cũng không thể triệt để đánh bại Lý Phàm, nhưng có thể khiến Lý Phàm mất mặt trước đám đông vậy thì đó đã là một chuyện vô cùng tốt rồi.

Rất nhanh những thính giả đã nối đuôi nhau tiến vào, mấy người đi vào đầu tiên là những thanh niên giàu có, thấy Cố Hoa Y ngồi trong góc, ánh mắt họ sáng rực lên, nườm nượp ngồi xuống bên cạnh Cố Họa Y.

“Cô gái, có thể làm quen chút không? Tôi là tổng giám đốc của Công Nghiệp Hãn Thành.”

“Người đẹp, đừng nghe cậu ta, cậu ta là tổng giám đốc cái rắm ấy, chúng ta làm quen nhau thì hơn, tôi là…”

Mấy tên giàu có như một đám ruồi, không ngừng vi vu xung quanh Cổ Họa Y.

Cố Họa Y cảm thấy có chút phiền phức, nhớ đến cách tránh bị quấy rối mà Lý Phàm nói ban nãy, Cố Họa Y quyết định thử xem sao.

Cố Họa Y giơ tay chỉ vào tai mình, rồi xua xua tay, bày tỏ với bọn họ rằng cô không nghe thấy.

Mấy tên nhà giàu lập tức ngơ ra, không ngờ người đẹp xinh đẹp đến nhường này lại là một người điếc, nuối tiếc một chút rồi cũng không dây dưa với Cố Họa Y nữa.

Cố Họa Y lên sân khấu, bắt đầu diễn giảng, giảng một lượt về kinh tế hiện đại, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Chu Kiên Cường đội mũ cúi thấp đầu xuống, càng nghe càng thấy hận.

Tên Lý Phàm chết tiệt, những thứ này đều nên là của tao, tạo nên là người đứng ở đó diễn giảng, tạo mới nên là người trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người!

Không dễ gì mới đợi đến lúc Lý Phàm giảng xong, tiến vào mục hỏi đáp tự do, Chu Kiên Cường ra hiệu với mấy người bạn, bảo bọn họ làm khó Lý Phàm.

Mấy người đó đều ngơ ra nhìn Chu Kiên Cường, hoàn toàn không biết nên làm khó như thế nào.

“Lão Chu, chúng tôi nghe anh ấy giảng đều thấy rất tốt, làm khó kiểu gì đây.”

“Đúng đó, không nghe ra có vấn đề gì cả, cậu nói bọn tôi nghe xem, nên hỏi như thế nào.”

Chu Kiên Cường suýt chút nữa ngất ngay tại chỗ, không ngờ lại tìm được mấy đồng đội heo tới: “Mấy người đúng thật là ngu hết thuốc chữa.”

Mấy người bạn nhìn nhau, trong lòng đều có một câu chửi thề không biết có nên nói ra hay không.

Nếu không phải nể tình Chu Kiên Cường sau khi về nước có tiền đồ không tệ, ai thèm đến đây giúp anh ta làm cái chuyện đắc tội với người khác này chứ, vậy mà còn dám chê bọn họ!

Đám bạn lần lượt quay đầu đi, bày ra vẻ mặt không muốn để ý đến Chu Kiên Cường nữa.

Thấy không thể trông mong gì vào đồng đội nữa, Chu Kiên Cường hạ quyết tâm, đành phải tự mình đứng lên.

“Lý Phàm, tôi không đồng ý với quan điểm mà anh giảng.”

Chu Kiên Cường chợt đứng dậy, khí thế hừng hực chuẩn bị gây khó dễ.

Chương 646

CHƯƠNG 646: NỔI TIẾNG

Cố Họa Y thấy người đứng lên là Chu Kiên Cường thì không khỏi giơ tay che mặt.

Sao tên này vẫn còn ở Hán Thành, anh ta định bám dai như đĩa à?

Lý Phàm mỉm cười giơ tay, lễ phép nói: “Anh không đồng ý quan điểm nào của tôi, thì cứ việc chỉ rõ.”

“Tôi không đồng ý toàn bộ quan điểm của anh, những lời anh nói tôi đều không tán thành.” Chu Kiên Cường thể hiện khí chất người luôn đứng ra phản bác.

Mọi người nghe xong thì nhất thời cười ồ, Chu Kiên Cường nói thế đang khiêu khích.

“Bạn học này mau ngồi xuống đi, đừng đứng lên phản bác nữa, chỗ chúng tôi đều là người có tố chất, nên không hoan nghênh người tới khiêu khích phản bác.”

“Anh ta là con cháu nhà ai mà không nhốt kỹ, để tới đây phản bác thế này, mau khiêng anh ta về rồi cho uống thuốc đi.”

“Vị này nhìn rất lạ mặt, hình như không phải người trong giới chúng ta, có phải ai đó đã dẫn anh ta vào đây, để cố tình gây sự không?”

Nghe những lời bàn tán của mọi người, Chu Kiên Cường tức đến mức suýt hộc máu.

“Mấy người im hết đi, tôi đang tranh luận học thuật với Lý Phàm, mấy người có tư cách gì mà nói chen vào, rồi nói tôi là người hay phản bác! Mấy người đều là bụi đời không có học thức, giáo dưỡng.”

Mấy đồng đội ngồi bên Chu Kiên Cường đều cảm thấy mặt nóng

bừng như bị thiêu đốt, anh ta điên rồi ư, còn dám khiêu khích một đám người.

Mấy đồng đội này đồng loạt dịch ghế, cách xa Chu Kiên Cường, tỏ ý không quen người này.

Nghe Chu Kiên Cường nói thế, Lý Phàm suýt ôm bụng cười lớn.

Anh thầm nghĩ tiến sĩ Chu đúng là tên thiểu năng, họ và tên anh ta thật sự rất hòa hợp, ba anh ta rất có khả năng dự đoán tương lai.

Giờ tiến sĩ Chu này đã khiêu khích tất cả mọi người, lần này anh không cần lãng phí nước bọt, anh ta cũng bị mọi người mắng tan tát.

Quả nhiên mọi người sửng sốt xong, thì lần lượt công kích chửi mắng Chu Kiên Cường.

Nhất thời những lời mắng chửi lần lượt tuôn ra, sắc mặt Chu Kiên Cường u ám, đã đứng trên ranh giới bùng nổ.

Chu Kiên Cường lặng lẽ bùng nổ, bỗng nhảy lên ghế vung tay quát: "Mấy người im hết đi, tôi muốn nói chuyện với Lý Phàm, anh có dám tranh luận với tôi không?"

"Anh đã bại dưới tay tôi rồi còn dám tới đây nữa, tôi rất kính phục lòng can đảm của anh, vậy tới đi."

Lý Phàm lạnh nhạt nhìn Chu Kiên Cường, rồi làm động tác mời.

Chu Kiên Cường hít sâu một hơi, nhất thời không biết phải nói gì, mà cứ trừng mắt nhìn Lý Phàm, một lúc sau vẫn không lên tiếng.

"Bạn học này sao thế, nghẹn họng rồi à?"

"Người ta đã đồng ý tranh luận với anh, sao anh lại im lặng, chẳng lẽ anh sợ rồi à?"

"Quả nhiên đầu óc anh ta có vấn đề, đừng nên trêu chọc nhóm não tàn."

Chu Kiên Cường thẹn quá hóa giận, cuối cùng kiềm nén nửa ngày

cũng thốt ra được một câu: “Anh nói trước đi!”

“Tôi nói cái gì, là anh không đồng ý quan điểm của tôi, anh phải chỉ ra chỗ sai sót ở trong đó, thì tôi mới lên tiếng được.” Lý Phàm tiếp tục mỉm cười nhìn Chu Kiên Cường.

Chu Kiên Cường nghiến răng nghiến lợi, lúc nãy anh hoàn toàn không nghe thấy lời tọa đàm của Lý Phàm, mà chỉ chìm đắm trong cơn thù hận, nên giờ không thể chỉ ra chỗ sai của Lý Phàm.

Quản lý Quan Nhân Đường nghe thấy có người gây sự trong buổi tọa đàm, thì vội vàng chạy tới.

Mắt thấy Chu Kiên Cường đang đứng trên ghế, quản lý liền hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Tiến sĩ Chu, lần trước cậu bị cậu Lý phản bác đến mức á khẩu không nói nên lời, thế mà hôm nay vẫn muốn tới đây gây sự ư?”

Quản lý không vui nói.

“Ai tới gây sự, tôi là tới thảo luận nghiên cứu học thuật.”

Chu Kiên Cường thiếu tự tin nói.

Quản lý khinh bỉ liếc nhìn Chu Kiên Cường, rồi nói lớn: “Mong cậu đừng gây sự nữa, cậu không thể nào bì lại địa vị học thuật của cậu Lý đâu.”

“Phi! Anh ta là tên tiểu bạch kiểm bám váy đàn bà, thì có địa vị học thuật cái quỷ gì, ông đừng sỉ nhục hai chữ học thuật này.”

Chu Kiên Cường cảm thấy cả thế giới đều đối đầu với anh, sao ai cũng giúp đỡ Lý Phàm, ngay cả mấy đồng đội ngu dốt kia của anh cũng trở mặt.

Quản lý ngẩng đầu nói: “Tiến sĩ Chu không cảm thấy xấu hổ, khi cậu nỗ lực nghiên cứu lý luận kinh tế học nhiều năm, cũng không bằng thành tích cậu Lý tùy ý lật sách xem qua? Tôi nói có hơi khó nghe, nhưng tiến sĩ Chu đọc sách nhiều năm như vậy, đều chui vào bụng chó rồi à?”

“Ông! Mấy người đều là người xấu.”

Tiến sĩ Chu tức đến mức hai mắt tối sầm, ngã ngửa ra ghế, rơi phịch xuống sàn.

Lý Phàm vốn định tranh luận với tiến sĩ Chu một phen, ai ngờ anh ta đã bị quản lý Quan Nhân Đường dạy dỗ, nên hơi bất đắc dĩ nhìn quản lý.

Quản lý cung kính cúi người với Lý Phàm: “Hôm nay chúng tôi đã gặp sự cố trong lúc tổ chức hoạt động, không ngờ lại có người tới phá rối, tôi chắc chắn lần sau sẽ không xuất hiện tình trạng như này nữa.”

Giờ mọi người đã hoàn hồn, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt khiếp sợ, nếu những lời quản lý mới nói là thật, thì chắc chắn anh là kỳ tài trong giới kinh tế học.

Người tùy ý lật xem mấy cuốn sách có liên quan, đã có thể đường đường chính chính phản bác thẳng tiến sĩ chuyên ngành, tất nhiên phải là kỳ tài hiện nay, thậm chí còn có thể sao tác trở thành học giả nổi tiếng trên mạng.

Mặc dù giới học thuật không gắn liền với giới thương mại, nhưng rất nhiều lúc giới thương mại vẫn phải nhờ vả giới học thuật, ví dụ như kỹ thuật, độc quyền mới, cùng khai phá nghiên cứu, hy vọng học giả cao cấp hoàn thành một số du thuyết, vân vân.

Nếu có thể sao tác Lý Phàm thành học giả nổi tiếng trên mạng, rồi sau này để anh quảng bá giúp, chắc chắn có thể đẩy mạnh sản phẩm công ty, chẳng phải hiện nay phương thức marketing hot nhất là livestream quảng cáo à?

Nhất thời, mấy cậu chủ tham gia buổi tọa đàm đều trở nên kích động, bọn họ đều có chung một suy nghĩ, muốn nâng đỡ anh thành người nổi tiếng trên mạng, rồi quảng cáo sản phẩm, thuận tiện lộ mặt trước công chúng.

Mấy cậu chủ kích động, lần lượt vây quanh Lý Phàm.

“Anh Lý, tôi thuộc công ty cổ phần quốc tế Hán Thành, muốn tài trợ nghiên cứu của anh để giúp anh công thành danh toại.”

“Chúng tôi cũng tài trợ, anh cần bao nhiêu vốn, chúng tôi đảm bảo sẽ có đủ trong vòng ba ngày.”

“Chúng tôi muốn mời anh Lý tới công ty tham quan khảo sát, công ty chúng tôi thuộc lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, định nâng đỡ anh Lý thành học giả nổi tiếng trên mạng, rồi livestream quảng cáo kiếm tiền, đôi bên hợp tác cùng có lợi.”

Mọi người đua nhau nói, nhưng Lý Phàm đã chen ra khỏi đám người, kéo Cố Họa Y chạy ra ngoài.

Cố Họa Y chạy bên cạnh Lý Phàm, cười duyên nói: “Hôm nay anh nổi tiếng rồi, Chu Kiên Cường đó cũng thật là, không ngờ anh ta vẫn bám dai như đỉa.”

“Chẳng phải anh ta bám dai như đỉa là vì em quá xinh đẹp à?”

“Thôi đi, sao lại là em quá xinh đẹp, rõ ràng anh tổn thương đến lòng tự tôn của anh ta, nên anh ta mới tìm tới đây.”

Hai người đang nói cười, thì thấy mấy cậu chủ cuồng nhiệt đang đuổi theo, nên càng chạy nhanh hơn.

Lúc hai người đang chạy, thì thấy Ngô Đạo Văn thò đầu ra khỏi bóng tối cuối hành lang, đang ra sức vẫy tay với Lý Phàm.

Chương 647

CHƯƠNG 647: CHUYỆN CŨ

Thấy Ngô Đạo Văn bỗng xuất hiện, Lý Phàm hơi sửng sốt, rồi không hề do dự kéo Cố Họa Y qua đó.

Sau khi chạy vào phòng Ngô Đạo Văn, Cố Họa Y đã hơi thở dốc.

“Ông Ngô, ông đang làm gì đấy, sao tôi thấy ông có hơi lén la lén lút?”

Lý Phàm hỏi thẳng.

Ngô Đạo Văn liếc nhìn Cố Họa Y, rồi gượng cười nói: “Tôi gặp phải chút chuyện rất khó giải quyết, không biết phải xử lý thế nào, nên hơi…”

Lý Phàm khẽ gật đầu, nhìn cánh cửa nhỏ ở cuối phòng: “Tôi có thể ra ngoài từ chỗ này không?”

“Tất nhiên là được, để tôi tiễn hai người ra ngoài, cậu Lý xem thử lát nữa cậu có rảnh để nói chuyện riêng với tôi không?”

Ngô Đạo Văn nhìn chằm chằm Lý Phàm nói.

Lý Phàm cười nói: “Được, đợi tôi đưa Họa Y về rồi, ông muốn nói gì cũng được.”

“Được, thật sự quá tốt rồi.”

Ngô Đạo Văn sải bước đi tới trước cánh cửa nhỏ, rồi mở cửa ra ngoài trước.

Phía sau cánh cửa nhỏ là một mật đạo, rõ ràng đây là con đường mà Ngô Đạo Văn chẩn bị để chạy trốn.

Lý Phàm và Cố Họa Y cùng đi vào, sau khi đi qua nhiều khúc cua đã tới bãi đậu xe.

“Con đường chạy trốn này của ông được tu sửa rất tốt, ra thẳng bãi đậu xe, ông lên xe tôi đi.” Lý Phàm nói xong thì đi tới chiếc Mercedes-Benz, rồi mở cửa xe.

Cố Họa Y ngồi ghế phụ, còn Ngô Đạo Văn thì ngồi ghế sau, Lý Phàm khởi động xe rời khỏi bãi đậu xe.

“Ý tưởng xây dựng giảng đường thành phố của ông rất hay đó, sau này ông hãy tiếp tục tiến lên đi.”

Lý Phàm thuận miệng nói, làm bầu không khí trở nên lúng túng.

Ngô Đạo Văn gượng cười đáp lại qua loa, vì trong lòng đang có tâm sự nặng nề, nên hoàn toàn không có hứng nói chuyện.

Thấy Ngô Đạo Văn không có hứng nói chuyện, Lý Phàm cũng không nói gì nữa.

Bọn họ về thẳng biệt thự trên đỉnh núi, Cố Họa Y biết hai người có chuyện muốn nói, nên một mình bước xuống xe, đi vào biệt thự.

“Giờ chỉ còn lại hai người chúng ta, ông có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng, có người đang bắt nạt ông hay sao?” Lý Phàm vừa nói vừa rút một điếu thuốc đưa cho Ngô Đạo Văn.

Ngô Đạo Văn nhận lấy điếu thuốc mà Lý Phàm đưa tới, ra sức rít hai hơi rồi lấy lá thư trong túi ra.

Ngô Đạo Văn đưa lá thư cho Lý Phàm, rồi trầm mặt nói: “Có người gửi thư cho cậu, tôi đã do dự rất lâu, không biết có nên nói chuyện này cho cậu biết không.

Hôm nay vốn không có giờ giảng, mà tôi chỉ muốn nói mấy chuyện với cậu, nên thúc giục chuẩn bị hoạt động giảng dạy, cậu xem món đồ trong thư trước đi.”

Lá thư trông rất bình thường, chỉ dùng giấy kraft đơn giản, nhưng trên chỗ dán phong bì lại dán một logo đầu lâu màu đen.

Lý Phàm khẽ bóp lá thư, rồi cười nói: “Bên trong là một viên đạn, đầu khá lớn, có lẽ là đạn súng ngắm.”

“Ừm, tôi cũng đoán thế.”

Ngô Đạo Văn cúi đầu nói.

“Sao thế, có người sai ông ám sát tôi? Hay bảo ông phối hợp ám sát tôi?’

“Cả hai luôn, cậu không muốn hỏi ai đã sai tôi ám sát cậu à?”

Lý Phàm khẽ lắc đầu: “Là ai không quan trọng, có rất nhiều người muốn lấy mạng tôi, nên có thêm một hai người cũng chẳng sao, ngược lại là ông, ông định làm thế nào?”

“Người liên lạc với tôi là Đại Long Vương, tôi từng là thuộc hạ bên cạnh ông ta, rất nhiều năm về trước khi cậu bị đuổi ra khỏi Long Môn, Đại Long Vương đã bắt đầu chú ý đến cậu, theo lời ông ta nói là phải phòng ngừa chu đáo.

Ông ta canh chừng cậu để giúp đỡ khi cậu gặp nạn, cũng có thể lợi dụng cậu để trở thành vũ khí chống đối vào thời điểm mấu chốt, nói chung là muốn biến cậu thành con cờ, mà tôi là con cờ khác được ông ta phái tới Hán Thành để canh chừng cậu.

Nhưng nhiều năm như vậy, ông ta chưa từng liên lạc với tôi, thậm chí tôi đã quên mất thân phận trước đây của mình, cảm thấy thân phận Ngô Đạo Văn này rất tốt, chí ít có thể tiêu diêu tự tại không cần nhìn sắc mặt người khác.

Tôi vốn tưởng rằng có thể sống bình yên như thế, nhưng… tối qua người của ông ta đã liên lạc với tôi, rồi đưa lá thư có viên đạn này cho tôi, đây là lời đe dọa, bắt tôi phải làm theo.

Tối qua tôi đã thức trắng đêm, để suy nghĩ xem phải giải quyết chuyện này thế nào, tôi không muốn trở thành con rối bị người khác điều khiển, cũng không muốn đối đầu với cậu, nên mới giúp cậu vượt qua cửa ải lần này, rồi dẫn người nhà tôi ra nước ngoài, tìm một nơi nào đó mai danh ẩn tích sống hết quãng đời còn lại.”

Ngô Đạo Văn nói một hơi dài, bộc lộ hết những lời mình đã chôn giấu từ rất lâu ở trong lòng.

Lý Phàm lặng lẽ lắng nghe, rồi giơ tay xé lá thư, lấy viên đạn bên

trong ra.

Lý Phàm cầm viên đạn đang sáng lấp lánh lên, rồi híp mắt quan sát kỹ lưỡng.

Sau một hồi ngắm nghía, Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Đây là đạn súng bắn tỉa công phá loại N57; có tính sát thương trong phạm vi 1,5km; có thể bắn thủng xe tăng thiết giáp, uy lực cực kỳ lớn.”

Ngô Đạo Văn cũng nhìn chằm chằm viên đạn, chưa kịp thích ứng với việc Lý Phàm bỗng chuyên đề tài sau khi ông thổ lộ tâm tình.

Trong suy nghĩ của Ngô Đạo Văn, Lý Phàm không nên biểu hiện như này, ít nhất cũng phải bộc lộ chút cảm động mới đúng.

“Thiếu chủ thật hiểu biết, làm tôi rất khâm phục.”

Ngô Đạo Văn hơi gượng gạo nói.

Lý Phàm mỉm cười, nắm viên đạn vào lòng bàn tay: “Tôi hiểu rồi, ông định giúp tôi vượt qua cửa ải này thế nào?”

“Tôi vẫn chưa biết kế hoạch hành động cụ thể của họ, mà chỉ biết chắc chắn bọn họ sẽ đối phó cậu, hơn nữa còn định giết cậu, thời gian là buổi tọa đàm tiếp theo.” Ngô Đạo Văn khẽ nói.

“Được, vậy tôi đợi tin tức của ông, lần này phải trông cậy vào ông rồi, nếu thành công giúp tôi né tránh cửa ải này, sau này ông sẽ không thiếu lợi ích.”

“Tôi không dám cầu lợi ích, tôi cũng đang tự cứu mình, không muốn bị người khác khống chế nữa, mà chỉ muốn sống tự do.”

Ngô Đạo Văn nói xong thì mở cửa xe, sau khi xuống xe thì đứng bên cạnh cúi người nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, tôi đi trước, có lẽ sau này tôi không thể trực tiếp gặp mặt cậu được, vì tôi sợ người của họ sẽ canh chừng tôi.

Tôi sẽ dùng số điện thoại có số đuôi là 888 để liên lạc với cậu, đến lúc đó cậu nhất định phải nhớ nghe máy, đừng tưởng là số lạ đang gọi tới.”

“Tôi biết rồi, ông nhớ chú ý an toàn.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Ngô Đạo Văn đóng cửa xe, xoay người sải bước đi về phía con đường xuống núi, Lý Phàm híp mắt nhìn bóng lưng đang xuống núi của ông ta qua gương chiếu hậu, ánh mắt thoáng qua tia lạnh lẽo.

Mặc dù biểu hiện của Ngô Đạo Văn rất chân thành, nhưng Lý Phàm cảm thấy có rất nhiều chỗ không logic trong lời nói của ông ta.

Khả năng lớn nhất là Ngô Đạo Văn đang tranh thủ cơ hội đạp chân lên hai thuyền, sẵn sàng ngã qua hai bên bất cứ khi nào, thậm chí Lý Phàm còn cảm thấy, ông ta làm vậy là để phối hợp với người của Đại Long Vương, dễ dàng đối phó với anh hơn.

Chương 648

CHƯƠNG 648: TÔI PHẢI XUẤT VIỆN

Lý Phàm về đến nhà thì nhìn thấy Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng ngồi cạnh nhau, cùng nhìn một phong thư trên bàn.

Lý Phàm lập tức nhíu mày, sờ sờ phong thư trong túi quần mà Ngô Đạo Văn đưa cho.

Phong thư vẫn còn đây, còn phong thư kia thì sao?

Đối với phong thư Lý Phàm cảm thấy có chút nhạy cảm, đi đến ngồi xuống bên cạnh Cố Họa Y hỏi: “Hai người đang nhìn gì thế?”

“Vừa nãy, sau khi mọi người rời đi, Công Tôn Quân đã sai người đưa tới cái này, nói là đền bù cho thiếu sót vừa nãy.”

Trần Hiểu Đồng bĩu môi nói.

“Đền bù thiếu sót? Tên này thật thú vị, vậy hãy mở ra xem thôi, xem anh ta định dùng cái gì để đền bù thiếu sót.”

Lý Phàm thoải mái nói.

Trần Hiểu Đồng đã sớm muốn mở phong thư ra xem đồ vật bên trong, giờ nghe Lý Phàm bảo vậy thì lập tức dùng kéo cắt mở phong thư ra.

Sau khi mở phong thư, Trần Hiểu Đồng rút từ trong phong thư ra một tấm thiếp màu vàng.

Mở tấm thiếp ra, Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y cùng xem nội dung tấm thiếp.

“Ồ! Thế mà là vé vào cửa buổi hòa nhạc của Hàn Tuyết Nhi, còn là vé ghế số 1 dành cho khách siêu VIP, ở chính giữa. Nghe nói một vé vào cửa này giá lên tới mấy trăm triệu đấy, nếu rơi vào tay bọn đầu cơ thì còn có thể bán ra với giá trên trời chín đến mười lăm tỷ.”

Trần Hiểu Đồng kinh ngạc nói.

“Hàn Tuyết Nhi? Là ai vậy? Chẳng lẽ rất nổi tiếng sao? Sao anh chưa từng nghe nói đến?”

Lý Phàm nghi ngờ hỏi.

Giá một vé ghế VIP đã là mấy trăm triệu, đây chắc chắn là giá trên trời, chỉ có dạng ngôi sao lớn quốc tế như Thiên Vương, Thiên Hậu mới có thể bán được giá vé với mức như vậy.

“Hàn Tuyết Nhi mà anh cũng không biết sao? Không thể nào chứ, đây chính Thiên Hậu âm nhạc nổi tiếng nhất, năm nay mới chừng hai mươi, vóc người siêu đẹp, chất giọng hết sức ngọt ngào, là người tình trong mộng của rất nhiều đàn ông.”

“Chà, anh thật sự không biết, bình thường anh cũng không quan tâm đến việc của lĩnh vực giải trí, cũng rất ít nghe ca nhạc.”

Lý Phàm vẻ mặt vô tội nói.

“Chà chà, Công Tôn Quân này cũng được lắm nha, tặng lễ vật xin lỗi như thế này cũng không tệ, đến lúc đó chúng ta cùng xem buổi hòa nhạc đi.”

Trần Hiểu Đồng có chút hưng phấn nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm nhún vai, khẽ liếc Cố Họa Y: “Muốn đi hay không, không phải do em nói là được, em có muốn xem không?”

“Vé cũng đã đưa tới rồi, vậy dĩ nhiên là phải đi, có ngu đâu mà không đi chứ.” Cố Họa Y lại trả lời hết sức thoải mái.

Trần Hiểu Đồng vui vẻ vỗ tay: “Vậy cứ định như vậy nhé, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem buổi hòa nhạc.”

…

Sau khi tỉnh lại từ trong hôn mê, Chu Kiên Cường lo lắng, hoảng hốt gọi y tá tới hỏi thăm một hồi. Sau khi xác định mình không có trở ngại gì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lý Phàm đáng chết! Anh ta dám nhục nhã mình như vậy, khiến mình xấu mặt trước mọi người, cơn giận này mình nuốt không trôi.”

“Ha ha, ngài Chu, sao anh lại nằm trên giường bệnh, tôi đã mất rất nhiều công sức mới tìm được anh đấy.” Thompson vẻ mặt oán trách đi vào phòng bệnh.

Thấy Thompson đến, gương mặt Chu Kiên Cường hiện lên vẻ vui mừng.

“Anh tới rồi à, vừa nãy tôi đã bị Lý Phàm bắt nạt, anh phải báo thù giúp tôi.”

Chu Kiên Cường tủi thân nói.

“Ồ, ngài Chu, anh thật khiến tôi thất vọng, sao anh lại không hề có tính chiến đấu như thế chứ?”

“Tôi đã chiến đấu đủ rồi, là Lý Phàm quá lợi hại, miệng lưỡi trơn tru chọc cho tôi tức đến hôn mê.”

Chu Kiên Cường cảm thấy không phải mình không có tính chiến đấu, mà là Lý Phàm quá mạnh mẽ, bất kể đấu văn đấu võ mình đều không phải là đối thủ của Lý Phàm.

Thompson ngược lại có phần hiểu được cảm giác của Chu Kiên Cường, dù sao Thompson cũng từng nếm qua vị đắng Lý Phàm.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa, bây giờ tôi sẽ cho anh một cơ hội diễu võ giương oai, anh cần không?”

Thompson cười tủm tỉm nhìn Chu Kiên Cường.

“Cơ hội? Tất nhiên tôi muốn. Anh hãy nói xem để tôi làm gì, tôi phải diễu võ giương oai trước mặt Lý Phàm một phen.”

“Đây là vé vào cửa một buổi hòa nhạc, vé đưa cho anh là vé thật, mà trước đó chúng tôi đã sắp xếp người đưa cho Lý Phàm một vé vào cửa giả, tiếp theo nên làm như thế nào cũng không cần tôi nhiều lời chứ?”

Chu Kiên Cường trừng mắt nhìn tấm vé vào cửa trong tay Thompson, cảm xúc trong lòng lập tức bùng nổ.

“Tôi đương nhiên biết nên làm như thế nào, cầm tấm vé này làm Lý Phàm mất mặt, sau đó hung hăng nhục nhã anh ta, để anh ta hiểu được anh ta chỉ là một kẻ nghèo túng, là một tên đàn ông ăn bám cặn bã.”

Chu Kiên Cường đầy oán hận nói.

Thompson hai tay che mặt, cảm thấy Chu Kiên Cường rất có tiềm chất đồng đội heo.

“Ngài Chu, anh thật khiến tôi quá thất vọng, sao anh có thể làm việc đơn giản lỗ mãng như vậy chứ? Anh nên biểu hiện ra phong độ quý ông của mình, khiến Lý Phàm cảm thấy tự ti mặc cảm.”

“Hả?”

Chu Kiên Cường nhìn Thompson với ánh mắt nghi hoặc, không hiểu tại sao Thompson lại muốn anh ta ra vẻ quý ông.

“Tại sao? Sao phải dùng phong độ quý ông đối với tên cặn bã Lý Phàm đó, đối với anh ta nên đơn giản thô bạo mới được.”

Chu Kiên Cường phẫn nộ nói.

“Được rồi, cứ theo ý anh đi, anh muốn làm gì cũng được.”

Dứt lời, Thompson đưa tấm vé vào cửa cho Chu Kiên Cường.

Chu Kiên Cường nắm chặt vé vào cửa, vẻ mặt đầy vui mừng và đắc ý, trong đầu đã tưởng tượng ra cảnh mình làm mất mặt Lý Phàm ngay tại chỗ.

Rốt cục cơ hội báo thù đã đến, lần này anh ta cần phải lấy lại thể diện, phải để Lý Phàm mất mặt trước mặt tất cả mọi người.

Con dã thú nhỏ trong lòng Chu Kiên Cường đang điên cuồng gào thét, dường như mộng đẹp sắp thành sự thật.

Thompson khinh bỉ liếc mắt nhìn Chu Kiên Cường, sau đó đứng

dậy nói: “Được rồi, anh hãy nghỉ ngơi cho tốt, tôi cáo từ trước.”

Sau khi rời khỏi phòng bệnh, ánh mắt Thompson lộ vẻ giễu cợt: “Đúng là một con lợn, thậm chí còn không bằng lợn, kẻ như vậy cũng chỉ có thể dùng làm bia đỡ đạn mà thôi.”

Lẩm bẩm xong, Thompson bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Sau khi cầm vé vào cửa tưởng tượng trong chốc lát, Chu Kiên Cường xốc chăn đắp trên người lên, nhanh chóng xoay người xuống giường.

“Y tá! Y tá mau tới đây, tôi muốn làm thủ tục ra viện.”

“Thưa anh, tốt nhất anh vẫn nên kiểm tra một chút, đột nhiên rơi vào hôn mê nên thận trọng.”

Sau khi đi vào, y tá nói.

“Không cần, cơ thể tôi rất khỏe mạnh, tôi còn có chuyện quan trọng phải hoàn thành. Tôi không thể chờ đợi nữa, đây chính là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, một khắc cũng không thể trì hoãn.”

Nhìn thấy Chu Kiên Cường khăng khăng muốn xuất viện, y tá nhỏ cũng không khuyên can nữa, dẫn Chu Kiên Cường đi làm các thủ tục xuất viện.

Làm xong thủ tục mất hơn nửa giờ, rời khỏi bệnh viện Chu Kiên Cường nhìn đồng hồ, cảm thấy hôm nay không kịp đi tìm Lý Phàm và mặt, đành để tới ngày mai mới đi tìm vậy.

“Người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào cái yên, mình còn phải có một cỗ xe sang trọng mới được, phải hoàn toàn nghiền ép Lý Phàm ở mọi phương diện, khiến tên vô dụng ăn bám kia biết được rốt cuộc thực lực của mình mạnh cỡ nào.”

Chương 649

CHƯƠNG 649: TÊN ĐÀN ÔNG CẶN BÃ THẬT

Một chiếc xe thể thao màu đỏ chót, nhìn hết sức ngầu, dừng ở bên ngoài tòa nhà văn phòng tập đoàn Họa Vân Y.

Một người đàn ông đẹp trai, tóc nâu, con ngươi màu xanh lam, mũi cao thẳng, mang theo đặc điểm nổi bật của con lai từ trên xe đi xuống.

Tư thế thẳng tắp, bờ vai rộng rãi, dáng người như người mẫu nam, cộng thêm khuôn mặt đẹp trai nam tính mang đặc trưng của con lai đã thu hút ánh mắt của vô số cô gái đi ngang qua, khiến họ cùng thét lên.

“Quá đẹp rồi, chàng trai này này là người mới công ty chúng ta sao?”

“Không được rồi, tôi cảm thấy mình bị đắm chìm rồi, mũi tên của thần Cupid đã bắn trúng trái tim tôi rồi.”

“Nếu có thể yêu đương với chàng trai như thế này, nhân sinh của tôi đã hoàn mỹ rồi.”

Nhìn thấy anh chàng đẹp trai xuống xe, Trần Hiểu Đồng chu môi nói: “Sao người đàn ông này nhìn lẳng lơ như thế, Lý Phàm nhìn vẫn đẹp trai hơn.”

Trần Hiểu Đồng ôm cánh tay Lý Phàm, dựa hơn nửa người vào ngực anh, nét mặt mang theo vẻ ngọt ngào phát ra từ nội tâm.

Chân Trát Nam bước từng bước mạnh mẽ đi về phía trước tòa nhà văn phòng, vừa vặn nhìn thấy Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng.

Sau khi kinh ngạc trước vẻ đẹp của Trần Hiểu Đồng, Chân Trát Nam nhìn về phía Lý Phàm, liên hệ với ảnh chụp Chu Kiên Cường gửi cho mình một chút, lập tức xác định đây chính là Lý Phàm.

Mà lúc này Chu Kiên Cường đang trốn trong xe thể thao, cầm điện thoại không ngừng chụp ảnh Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng.

“Hừ hừ, Lý Phàm, đồ đàn ông cặn bã nhà mày, lại dám bắt cá hai tay, lát nữa tao sẽ có chứng cứ vạch trần mày rồi.”

Chu Kiên Cường hết sức đắc ý, trước hết để bạn thân dùng vé vào cửa thật nhục nhã Lý Phàm một phen, sau đó mang những hình này cho Cố Họa Y xem, đến lúc đó hai người đẹp bên cạnh Lý Phàm đều sẽ rời khỏi Lý Phàm thôi.

Đêm qua, sau khi suy nghĩ một đêm, cuối cùng Chu Kiên Cường đã quyết định mời bạn thân Chân Trát Nam đến giúp đỡ.

Một là vì Chân Trát Nam là con nhà giàu có xe sang trọng, đủ thể hiện ra phong độ phi phàm.

Hai là vì Chân Trát Nam là một tên đàn ông cặn bã thật sự, tài tán gái khiến Chu Kiên Cường kinh động như gặp thần tiên, Chu Kiên Cường định để Chân Trát Nam dùng tài tán gái tuyệt vời của mình để lôi kéo Cố Họa Y.

Nếu như vậy, Chu Kiên Cường cũng có thể theo Chân Trát Nam nếm được mùi vị của Cố Họa Y. Trước đó, Chu Kiên Cường đã nhặt được không ít phụ nữ mà Chân Trát Nam chơi chán.

“Chó ngoan không cản đường.”

Lý Phàm ánh mắt lạnh như băng nhìn Chân Trát Nam đang cản đường nói.

Chân Trát Nam vốn đang nở nụ cười lễ phép, định trước tiên lôi kéo làm quen Trần Hiểu Đồng, lúc này nụ cười trên mặt gần như lập tức bị đóng băng, trở nên vô cùng cứng ngắc.

Dám nói Chân Trát Nam mình là chó. Nhiều năm như vậy, đây là người đầu tiên dám nói với mình như vậy.

Anh ta bình tĩnh, ngẫm lại mục đích tới của mình, không quên hoàn thành sứ mệnh ban đầu.

Nếu đã nói mình là chó, lát nữa mình cũng phải nhục nhã hắn như

chó.

Sau khi tự an ủi bản thân, Chân Trát Nam cố gắng muốn bật cười, nhưng bắp thịt trên mặt và thần kinh lại không phối hợp, mà còn khiến mặt của Chân Trát Nam trở nên méo mó.

“Chắc cô là cô Cố Họa Y nhỉ, tôi là Chân Trát Nam, tôi có một số việc muốn nói cùng cô.”

Chân Trát Nam cũng chưa từng gặp Cố Họa Y, chỉ được nghe Chu Kiên Cường nói qua về tình hình Lý Phàm và Cố Họa Y, giờ đây lại nhận lầm Trần Hiểu Đồng thành Cố Họa Y.

Trần Hiểu Đồng ánh mắt kỳ quái nhìn Chân Trát Nam, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Anh muốn nói chuyện gì với tôi? Mau nói đi, rồi lập tức cút khỏi tầm mắt tôi.”

Trần Hiểu Đồng giả vờ mình là Cố Họa Y, muốn moi ra lời Chân Trát Nam muốn nói.

Mũi của Chân Trát Nam bị lời của Trần Hiểu Đồng chọc tức đến lệch đi, mí mắt giật loạn, nếu không phải vì hoàn thành chuyện mà Chu Kiên Cường nhờ vả, Chân Trát Nam đã chạy thật nhanh rồi.

Chân Trát Nam từ nhỏ đã vô cùng đẹp trai, toàn được phụ nữ theo đuổi, nên trong mắt Chân Trát Nam, phụ nữ còn không bằng quần áo.

Chỉ cần anh ta muốn, ngoắc ngoắc ngón tay, là có cô gái chủ động hiến thân.

Dù Trần Hiểu Đồng vô cùng xinh đẹp thì trong mắt Chân Trát Nam cũng chỉ xem như thứ đồ chơi tương đối xinh đẹp mà thôi. Hơn nữa, Chân Trát Nam thường xuyên được người đẹp cấp nữ thần quỳ gối lấy lòng, nên bình thường đối xử với phụ nữ đều rất thô bạo.

Theo lời của Chân Trát Nam thì những phụ nữ đó rất dễ tiện, anh càng tán tụng họ, họ càng coi anh là nô tài, mà chỉ cần anh thô bạo chinh phục họ, họ sẽ lập tức biến thành đồ chơi để mặc anh chơi đùa.

“Tôi là tới nói một chút chuyện liên quan tới vé vào cửa buổi hòa nhạc, nghe nói trong tay cô có một vé vào cửa ghế VIP buổi hòa nhạc của Hàn Tuyết Nhi?”

Chân Trát Nam lập tức dời chủ đề đến việc vé vào cửa, dù sao có Chu Kiên Cường giở trò, trước tiên cứ làm mất mặt Lý Phàm rồi nói. Sau khi trừng trị được Lý Phàm, lại từ từ dạy dỗ người đẹp trước mắt này, cho cô biết sự lợi hại của Chân Trát Nam mình.

Kinh nghiệm đào chân tường của Chân Trát Nam rất phong phú, muốn đào góc tường, trước tiên phải phá bỏ hình tượng người đàn ông trong lòng người phụ nữ, khi hình tượng người đàn ông của cô hoàn toàn sụp đổ, chính là lúc đào chân tường thành công.

“Là có người tặng vé vào cửa, chẳng lẽ anh là bọn đầu cơ thu vé vào cửa? Với tướng mạo cùng cái tên rất cặn bã của anh thì anh nên làm trai bao mới đúng, làm đầu cơ quá lãng phí tài năng.”

Lý Phàm vui vẻ nói.

Trần Hiểu Đồng che miệng cười quyến rũ, cảm thấy Lý Phàm phản kích quá nghiêm túc rồi, nhìn sắc mặt tái mét của Chân Trát Nam, cô cảm thấy trong lòng rất vui vẻ.

Chân Trát Nam thật muốn hét lên như sấm, hai tay nắm chặt vào nhau, nghiến răng nghiến lợi nói: “Trai bao cứt chó gì! Chân Trát Nam tạo là công tử hàng thật giá thật.”

“Anh xem anh còn nói anh đúng là tên đàn ông cặn bã, anh còn kêu lớn tiếng như vậy, không sợ mọi người đều biết anh là tên đàn ông cặn bã sao? Nếu tôi là anh thì sẽ nhanh chóng về nhà đòi người lớn trong nhà đổi tên rồi.”

Trần Hiểu Đồng cười xui xuống trong ngực Lý Phàm, không ngừng cọ đầu trong ngực Lý Phàm, cười đến mức cả người giật giật: “Đàn ông cặn bã thật, ha ha ha, đừng nói nữa, thật rất buồn cười.”

“Khụ khụ khụ!”

Chân Trát Nam tức đến mức liên tục ho khan, cảm giác được tức đến mức sắp thổ huyết.

Dù mình đúng là đàn ông cặn bã, nhưng lại không có tiếng là đàn ông cặn bã, khi bắt cá mười tay cũng chưa từng bị người ta phát hiện.

Chân Trát Nam mình chắc chắn là đàn ông cặn bã phải thực lực, không đúng, mẹ kiếp, mình chính là tình thánh.

“Tên ăn bám rác rưởi như anh mà cũng có mặt mũi nói tôi à, anh không cảm thấy nói như vậy rất quá đáng sao?”

“Tôi nói có chỗ nào quá đáng chứ? Rõ ràng là nội tâm của anh rất yếu đuối, nói sự thật đã khiến anh không chịu nổi, anh nên tăng cường tố chất tâm lý.”

Lý Phàm đầy hàm ý nói.

Đối mặt với lời công kích mạnh mẽ của Lý Phàm, Chân Trát Nam có chút không biết làm sao, muốn dùng vũ lực giáo huấn Lý Phàm một chút.

Nhưng lại nghĩ đến tập đoàn Họa Vân Y xem như địa bàn của Lý Phàm, Chân Trát Nam đành cố hết sức đề suy nghĩ muốm dùng vũ lực xuống.

Cuối cùng Chân Trát Nam quyết định vận dụng át chủ bài cuối cùng trong tay.

Anh ta móc vé vào cửa buổi hòa nhạc ra, đen mặt đưa cho Trần Hiểu Đồng, miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười nói: “Cô Cố, mời cô xem kỹ vé vào cửa này.”

Trần Hiểu Đồng nhìn lướt qua vé vào cửa Chân Trát Nam móc ra, khinh thường nói: “Nếu anh muốn tặng vé cho chúng tôi, tôi nghĩ tôi căn bản cũng không cần, chúng tôi đã có vé vào cửa rồi.”

Chương 650

CHƯƠNG 650: VÉ VÀO CỬA THẬT GIẢ

Trần Hiểu Đồng kiên quyết từ chối, nhưng Chân Trát Nam vẫn đưa vé vào cửa về phía trước.

“Tôi nghĩ cô hãy xem trước một chút, sau khi xem xong chúng ta lại thận trọng, có được không?”

Từ khi bắt đầu chặn hai người Lý Phàm lại, lòng tin của Chân Trát Nam không ngừng bị đả kích kịch liệt.

Lúc này, vé vào cửa được anh ta đưa ra đã thành con át chủ bài cuối cùng khôi phục lòng tin của anh ta, nếu không thể nghiền ép Lý Phàm, e là anh ta sẽ phải lưu lại bóng ma tâm lý mất.

Lý Phàm nâng mí mắt, liếc mắt nhìn Chân Trát Nam đang cố sức để lật ngược tình thế.

“Cũng đã nói chúng tôi có vé vào cửa rồi, anh còn nhất định phải ra vẻ cái gì, chúng tôi thế nhưng có vé của ghế VIP số một đấy.”

Lý Phàm hơi không kiên nhẫn nói.

“Ha ha, không phải tôi xem thường anh, nhưng một kẻ vô dụng ăn bám như anh làm sao có thể có vé vào cửa thật, vé vào cửa trong tay anh chính là vé giả, cô Cố, cô đừng để anh ta lừa gạt.

Dù đồ ăn bám Lý Phàm này có muốn tặng cô vé vào cửa, thì cũng là có lòng không có sức, cái gọi là có lòng nhưng không có sức chính là câu miêu tả tốt nhất về anh ta.”

Chân Trát Nam nhấn mạnh chữ “sức”, vì làm nổi bật hàm nghĩa khác.

“Ha ha, một tên đầu cơ thận hư như anh mà còn không biết xấu hổ nói không đủ sức, đề cử anh uống địa hoàng hoàn 6 vị, trị thận hư không chứa đường.”

Lý Phàm nói hết sức nghiêm túc.

Chân Trát Nam đỏ mặt như cua bị nấu chín, giơ cánh tay dữ tợn nói: “Anh nói ai thận hư chứ? Trước nay ông đây chưa từng thận hư, lần nào cũng vượt qua hai giờ.”

“Vậy anh đã uống viên thuốc hoàn nhỏ màu xanh nhỉ, bằng không anh chính là có bệnh, mau đi bệnh viện khám xem, mặt khác, anh thật thận hư, đừng giấu bệnh sợ thầy.”

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp Trần Hiểu Đồng đỏ lên, ghé vào bên tai Lý Phàm khẽ nói: “Anh quá xấu rồi, nói năng lung tung gì thế?”

“Đều vì tốt cho anh ta, có một số người, cơ thể có bệnh nhưng lại không tự biết, đúng rồi, nhân tiện chúng ta xem vé vào cửa kia một chút, sau đó có thể để anh ta cút xéo đi.”

Lý Phàm hơi mất kiên nhẫn vì Chân Trát Nam cứ ở trước mắt lắc lư, cảm thấy tên này rất làm ảnh hưởng tâm trạng.

Trần Hiểu Đồng thoải mái liếc nhìn vé vào cửa Chân Trát Nam đưa tới, định xem xong sẽ đuổi anh ta đi, nhưng vừa nhìn, Trần Hiểu Đồng đã sững sờ.

Nhìn thấy Trần Hiểu Đồng sững người, Chân Trát Nam không khỏi đắc ý: “Thế nào, giờ cô có gì muốn nói? Nhìn rõ chưa, vé của tôi là ghế VIP số 1 đấy.”

“Không thể, vé ghế VIP số 1 đang trong tay chúng tôi.”

Trần Hiểu Đồng mở to mắt, cố gắng nhìn vé vào cửa đang đung đưa trước mặt, dữ tợn nói: “Đây là vé giả, vé của anh nhất định là vé giả.”

Trần Hiểu Đồng nghĩ, vé kia là Công Tôn Quân đưa tới để làm quà xin lỗi, dù có thế nào cũng không nên là vé giả mới đúng.

Chân Trát Nam trước mặt này có vẻ cũng không phải là người tốt lành gì, tám chín mươi phần trăm là muốn dùng vé vào cửa giả để gây sự, thậm chí còn có thể dùng để đánh tráo vé thật.

Chân Trát Nam lại ngửa đầu cười âm thanh như tiếng heo kêu, lúc này anh ta vô cùng đắc ý, cảm thấy khoảng cách mở mày mở mặt, làm Lý Phàm mất mặt đã không xa.

Chân Trát Nam cho rằng Chu Kiên Cường chắc chắn sẽ không lừa mình, vé đưa mình nhất định là thật, hơn nữa Chu Kiên Cường cũng đã khẳng định là để mình báo thù cho cậu ta. Nếu Chu Kiên Cường đã muốn báo thù, thì chắc chắn không thể đưa vé giả được.

Nên lúc này Chân Trát Nam vô cùng tự tin, cảm thấy lần này chắc chắn có thể lật ngược tình thế, đồng thời giẫm nát Lý Phàm dưới chân.

Chân Trát Nam ngẩng đầu, hết sức khinh thường nói: “Cô dựa vào cái gì nói vé này là vé giả, cô có chứng cứ sao. Vé của tôi hoàn toàn là vé thật, vé của hai người mới là giả.

Người đẹp Cố, cô đừng để hành động và lời nói của tên ăn bám này mê hoặc, bằng không lát nữa khi hai người đến buổi hòa nhạc, bị xét ra là vé giả khi đó sẽ bị xấu hổ, nói không chừng sẽ trở thành tin tức lớn nhất của Hán Thành đó.”

Trần Hiểu Đồng trong lòng rất bất mãn, cảm thấy Chân Trát Nam đúng là càn quấy ngang ngược.

“Cái mà anh cầm mới là vé giả, vé giả, anh có nói thêm nữa cũng không thay đổi được sự thật là anh cầm vé giả.”

Trần Hiểu Đồng tức giận hổn hển nói.

Chân Trát Nam hơi sửng sốt, sau đó cười lạnh nói: “Chúng ta có thể đánh cược, vé trong tay tôi chắc chắn là thật.”

“Anh muốn đánh cược cái gì? Để tôi nghe thử một chút có đáng giá để tôi đánh cược với anh hay không?”

Ánh mắt Lý Phàm khôi hài nhìn Chân Trát Nam.

Chân Trát Nam hùng hổ, móc chìa khóa xe ra, chỉ vào chiếc xe thể thao Lamborghini màu đỏ, rất ngầu bên ngoài nói: “Nếu vé của các người là thật, thì xe Lamborghini của tôi sẽ thuộc về anh, nếu là giả, anh lập tức ly hôn với cô ấy, thế nào!”

“Ha ha, em thấy thế nào?”

Lý Phàm giao quyền quyết định cho Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng ngẩng đầu nói: “Nhất định phải cược, anh định nghiệm chứng vé vào cửa này là thật hay giả như thế nào?”

“Nghiệm chứng thật giả rất dễ dàng, bạn tôi là nhân viên soát vé buổi hòa nhạc, hai người hãy đưa vé vào cửa ra, để tôi chụp ảnh gửi cho cậu ta nhìn xem, lập tức có thể biết được thật giả.”

Lý Phàm rất sảng khoái móc vé vào cửa ra, bất kể vé này là thật hay giả anh cũng không có tổn thất gì.

Dù sao vừa nãy Chân Trát Nam không chỉ mặt gọi tên, mà là chỉ vào Trần Hiểu Đồng nói, Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng cũng không phải quan hệ vợ chồng.

Chân Trát Nam chụp cả hai mặt của vé vào cửa, hết sức tự tin gửi cho bạn mình.

Điện thoại di động của Chân Trát Nam nhanh chóng kêu lên, Chân Trát Nam nhếch miệng mỉm cười, kết nối điện thoại, mở loa ngoài, lớn tiếng nói: “Vé vừa gửi cho cậu là giả phải không?”

“Giả?”

Âm thanh trong điện thoại hơi nghi hoặc.

Chân Trát Nam lại đắc ý bật cười lớn, chỉ vào Lý Phàm nói: “Bây giờ anh không còn gì để nói nữa không, còn không thừa nhận anh dùng vé vào cửa giả gạt người đi.”

Người đầu điện thoại bên kia càng thêm mờ mịt, lớn tiếng gọi: “Chân Trát Nam, cậu đang nói với ai thế, vé giả gì chứ? Vé ghế VIP số 1 cậu vừa gửi cho tôi là nhìn thấy ở đâu, đó là vé vào cửa thật, tuyệt đối không có khả năng giả.

Có phải cậu muốn mua vé vào cửa kia hay không?

Mau hỏi giá xem, nếu cậu không cần thì mua hộ tôi, chỗ tôi có khách hàng lớn muốn vé ghế VIP số 1, đưa ra giá rất cao, tùy tiện

chuyển một chút có kiếm hơn mấy chục triệu.”

Âm thanh líu lo trong điện thoại không ngừng truyền đến, Chân Trát Nam đã hoàn toàn hóa đá, thật muốn đập nát điện thoại trong tay.

Chết tiệt, đây là tình huống quái quỷ gì?

Sao vé vào cửa trong tay Lý Phàm lại là thật, vậy cái mình cầm chẳng phải là giả sao?

Chu Kiên Cường đang lừa người à?

“Đừng nói nhảm, tôi cúp trước.”

Chân Trát Nam cúp điện thoại, thở hổn hển nhìn Lý Phàm: “Sao vé trong tay anh lại là thật? Không thể nào!”

“Có cái gì không thể, đây là có người tặng tôi để nhận lỗi, anh nói xem có ai tặng quà xin lỗi mà dám tặng vé giả chứ, chà, tôi nói thật anh chắc chắn không tin.”

Lý Phàm thoải mái nói.

Chương 651

CHƯƠNG 651: THAY ĐỔI ĐIỀU KIỆN

“Tôi không tin, mẹ kiếp, tôi phải hỏi cho rõ.” Chân Trát Nam tức giận lướt danh bạ, nhanh chóng tìm ra số điện thoại của Chu Kiên Cường, gọi tới.

Sau khi điện thoại kết nối, Chân Trát Nam vô cùng tức giận quát: “Cái đồ não tàn nhà cậu, có phải cậu đang chơi tôi hay không? Chết tiệt, vé vào cửa cậu đưa cho tôi là giả, vé thật đang trong tay Lý Phàm. Vừa rồi cậu đã nói với tôi như thế nào?”

“Cái gì? Sao có thể là giả, có phải cậu đã bị bọn họ lừa hay không?” Chu Kiên Cường có chút mờ mịt hỏi.

“Tôi sao có thể bị lừa được chứ, vé mà cậu đưa tôi là do cậu đi mua hay lấy được từ nơi nào?” Dứt lời, trong mắt Chân Trát Nam đảo loạn, cảm thấy hơi hoang mang, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy Chu Kiên Cường không đủ tin cậy.

“Vé này là do một người bạn cho tôi, còn là bạn người ngoại quốc. Anh ta không thể đưa tôi một tấm vé giả được, cậu, cậu hãy làm rõ ràng được không, sau đó tôi sẽ liên lạc với người bạn ngoại quốc của tôi để hỏi một chút.”

Dứt lời, Chu Kiên Cường cúp điện thoại, Chân Trát Nam cảm thấy đáy lòng lạnh giá.

Chết tiệt, bị lừa rồi, thật bị Chu Kiên Cường chơi rồi, xem như lần này mất hết mặt mũi rồi. Chân Trát Nam cả người đều hóa đá, từ nhỏ anh ta đã là cậu ấm, chỉ có anh ta làm mất mặt người khác, thế mà giờ đây chợt cảm thấy mặt mình đau rát.

Mẹ kiếp, cảm giác mất mặt này thật khiến người ta khó mà tiếp nhận. Làm thế nào bây giờ? ít nhất bây giờ không thể trở mặt, mẹ kiếp phải đi tìm Chu Kiên Cường nói rõ.

Chuyện này không thể cứ như vậy là xong, mặt mũi Chân Trát

Nam mình không thể mất dễ dàng như vậy, dù như thế nào cũng phải có một lời giải thích mới được.

Chân Trát Nam kìm nén cơn tức trong lòng, cảm thấy trong 36 kế thì chuồn vẫn là thượng sách, hiện cũng không phải lúc tiếp tục cứng rắn với Lý Phàm.

Lặng lẽ quay người, lặng lẽ cất bước, Chân Trát Nam định lặng lẽ rời đi, không kinh động bất kỳ ai. Nhưng mà anh ta có thể yên lặng rời đi sao? Rõ ràng là không thể. “Anh muốn đi à, trước khi đi có phải nên để tiền đặt cược lại hay không, tôi gần đây nghèo đến mức không có tiền ăn thịt, đúng lúc có thể mang xe của anh bán đổi chút tiền tiêu vặt.”

Lý Phàm đùa bỡn nói. Chiếc xe thể thao kia là Chân Trát Nam vừa mua, còn quý giá hơn phụ nữ. Với Chân Trát Nam mà nói, phụ nữ có thể cho anh em, nhưng xe thì không được.

Lamborghini định chế kiểu mới, thân làm từ sợ carbon, nếu cứ như vậy mà chuyển giao, chỉ nghĩ thôi Chân Trát Nam đã cảm thấy đau lòng.

Không, không chỉ đau lòng, chết tiệt, tâm can tỳ phổi thận đều đau nhức. “Vậy có thể thay đổi điều kiện hay không, tôi sẽ đưa cho anh một chiếc Ferrari, một chiếc Maserati thế nào, tuyệt đối sẽ không để anh chịu thiệt”

Chân Trát Nam định cố gắng cứu món đồ chơi yêu thích vừa tới tay một chút. “Không, vừa rồi đã đánh cược cái này, nên tôi muốn cái này.” Lý Phàm cố chấp nói.

Chuyện có thể khiến đối thủ không vui thì nhất định phải kiên trì làm đến cùng, đối thủ càng không vui thì mình càng vui vẻ. Trần Hiểu Đồng bên cạnh cũng phụ họa: “Vừa nãy là chính anh muốn cược, hơn nữa tiền đặt cược cũng do chính anh nói ra, thế mà bây giờ anh có mặt mũi quyt nợ sao?”

“Tôi không phải không thừa nhận.”

Chân Trát Nam cắn mạnh rằng, chịu đựng cảm giác đau lòng mãnh liệt nói: “Đây tôi đưa anh chìa khoá, anh hãy giữ gìn xe của tôi cẩn

thận, mấy ngày nữa tôi sẽ đến chuộc xe được không, xe này mua 57 tỷ, tôi dùng 60 tỷ để chuộc được không."

"Không được, anh hãy dùng 60 tỷ mua xe khác đi."

Lý Phàm vừa cười vừa nói. Trong mắt Chân Trát Nam, nụ cười của Lý Phàm trở nên tà ác, như Đại Ma Vương xuất hiện ở trong nhân thế. "Đây là xe bản đặc biệt định chế, không sản xuất nữa, rốt cuộc không mua được." Chân Trát Nam đã gấp đến mức muốn chửi thề.

Hiện, giá chiếc xe đó đã vượt 90 tỷ, xe bản giới hạn không sản xuất nữa như thế này đều vô cùng giá trị, hơn nữa còn có thể tăng giá trị tài sản, sau này sẽ chỉ càng ngày càng đắt, thuộc về vật sưu tập.

Nhìn dáng vẻ tức giận hổn hển của Chân Trát Nam, Lý Phàm khẽ nói bên tai Trần Hiểu Đồng: "Em thấy thế nào, nhìn dáng vẻ của anh ta có cảm thấy rất hả giận hay không?"

Từng hơi nóng trong miệng Lý Phàm phả vào tai Trần Hiểu Đồng, khiến cô chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, căn bản không nghe rõ Lý Phàm đang nói gì, cả người mềm nhũn ghé vào trong ngực anh.

Thình thịch.

Chuyện gì đang xảy ra, cảm giác này thật thoải mái, tê dại, chưa từng trải nghiệm, tại sao cảm thấy cả người không còn sức, toàn thân còn nong nóng. Trần Hiểu Đồng hai mắt nhắm nghiền, tâm tư đã không biết trôi dạt đến phương nào, trong đầu chỉ có mình và Lý Phàm ôm nhau, lăn lộn trong đám mây.

Nhìn thấy Lý Phàm không để ý mình, hơn nữa còn thân mật với Trần Hiểu Đồng như thế, Chân Trát Nam không muốn tiếp tục đợi nữa, đợi nữa cũng chỉ đau lòng.

Chân Trát Nam ném mạnh chìa khóa xe xuống đất, dữ tợn nói: "Hai ngày này anh không được động đến xe của tôi. Trong vòng ba ngày, tôi sẽ đến cược với anh một lần nữa, chắc chắn sẽ thắng xe của tôi trở về."

"Hoan nghênh, nhất định phải mang đủ tiền nhé."

Lý Phàm cười tủm tỉm nói, cảm thấy rất vui vì Chân Trát Nam tiếp tục đánh cược.

Chân Trát Nam nổi giận đùng đùng xông về xe thể thao, kéo cửa phụ ra, túm Chu Kiên Cường đang ngồi ghế cạnh tài xế ra, vô cùng tức tối kéo Chu Kiên Cường nhanh chóng rời đi.

Lý Phàm híp mắt nhìn theo bóng lưng Chu Kiên Cường, khẽ lẩm bẩm: “Thật đúng là âm hồn bất tán, xem mày còn có thể giở trò gì nữa.”

Sau đó Lý Phàm cúi đầu nhìn về phía Trần Hiểu Đồng ánh mắt mê man, sắc mặt đỏ ửng trong ngực, thầm cảm thấy kinh ngạc, khẽ nói: “Em làm sao vậy? Mặt đỏ như vậy, không phải phát sốt chứ?”

“Ô, không có, để em bình tĩnh một chút, đừng chạm vào em” Trần Hiểu Đồng nỉ non nói. “Em cảm thấy chỗ nào không thoải mái? Vừa rồi còn rất tốt mà, đuổi Chân Trát Nam chạy mất, em cũng không cần kích động như vậy chứ.”

Lý Phàm cảm thấy rất kỳ lạ, không biết rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì. “Em có chút, có chút, cảm giác rất khó nói, nghỉ ngơi một chút là được, hay là anh kể chuyện đi.” “Kể chuyện? Anh cũng không am hiểu việc đó” Lý Phàm cau mày suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Ngày xưa có ngọn núi, trên núi có cái miếu, trong miếu có cô gái nhỏ” Lý Phàm kể chuyện xưa cũ rích, Trần Hiểu Đồng thẹn thùng mở to mắt nhìn Lý Phàm một chút. “Anh có thể kể một câu chuyện mới cho em không, đây là một câu chuyện rất cũ rồi.” “Đây chính là chuyện mới nhất, trên núi có cô gái nhỏ tên Trần Hiểu Đồng, xinh đẹp quyến rũ, chuyện cũ không có chứ?”

“Hừ, anh không ngoan ngõan kể chuyện, ông hổ sẽ ăn thịt anh.” Trần Hiểu Đồng cố gắng giả vờ dáng vẻ dữ dằn, muốn hù dọa Lý Phàm.

Nhưng mà Trần Hiểu Đồng sắc mặt phấn hồng, mặt mày tràn đầy ý xuân, nhìn thế nào cũng giống như đang làm nũng.

Chương 652

CHƯƠNG 652: SƯ PHỤ ANH LÀ AI?

“Em đừng giả vờ làm con hổ lớn nữa, em như thế này cùng lắm chỉ là con mèo nhỏ mà thôi, em mau đi theo anh nào, e là Họa Y đã chờ đến sốt ruột rồi.”

Lý Phàm nhẹ nhàng đẩy Trần Hiểu Đồng ra, không nhìn cô nũng nịu. Trần Hiểu Đồng bất mãn dậm chân, bĩu môi đi theo sau Lý Phàm.

Mà lúc này Chân Trát Nam đã kéo Chu Kiên Cường đứng ở bên lề đường. Chân Trát Nam móc ra một điếu thuốc, đưa lên miệng, châm lửa, vô cùng bực tức nói: “Mẹ kiếp, xe thể thao bản giới hạn tôi vừa mới mua đã phải giao cho người khác rồi. Cái đồ lừa đảo nhà cậu, cậu hãy nói cho tôi nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu đừng kích động, bên này tôi vẫn chưa hỏi rõ được, theo lý thuyết không nên xảy ra vấn đề.” Chu Kiên Cường xoa trán, đầu óc có chút hỗn loạn, anh ta nghĩ mãi mà không hiểu tại sao vé vào cửa lại biến thành giả. “Cậu để tôi hỏi trước một chút, chuyện này, tôi chắc chắn sẽ cho cậu một câu trả lời chắc chắn.”

Sau khi làm cho Chân Trát Nam bình tĩnh lại, Chu Kiên Cường lấy điện thoại di động ra gọi cho Thompson. Lần này cuối cùng điện thoại đã kết nối, Chu Kiên Cường không kịp chờ đợi hỏi: “Thompson, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với vé vào cửa mà anh đưa tôi thế? Tại sao sau khi kiểm tra lại là giả, điều này khiến tôi rất mất mặt”

“Oh My GOD, bây giờ anh đã đi tìm Lý Phàm và Cố Họa Y rồi sao? Anh thật khiến tôi quá thất vọng.” Thompson ra vẻ khoa trương nói.

“Anh nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ tấm vé kia đến ngày mở ra buổi hòa nhạc thì có thể biến thành thật sao? Mẹ kiếp, anh đừng có đùa bỡn tôi”

“Được thôi, tôi cả thấy chúng ta không cần tiếp tục nói nữa, bái bai đồ con lợn” Thompson trực tiếp cúp điện thoại, khiến Chu Kiên Cường tức đến gần thổ huyết. “Khốn kiếp, đồ khốn nạn đáng chết, mẹ kiếp đồ khốn nạn!”

“Cậu đừng cứ mắng chửi nữa, giờ tôi cần một lời giải thích, còn nữa, cậu nhất định phải chuộc xe thể thao của tôi về. Đây là xe thể thao tôi đã bỏ ra 60 tỷ để mua đấy.”

Chân Trát Nam tức giận túm lấy cổ áo Chu Kiên Cường, dùng sức lắc Chu Kiên Cường hai lần, giống như muốn đem ăn sống nuốt tươi anh ta. Chu Kiên Cường vẻ mặt đau khổ nói: “Tôi kiếm đâu ra 60 tỷ để đền cho cậu, tất cả đều do tên Lý Phàm đáng chết kia, chúng ta nên nghĩ cách tìm Lý Phàm báo thù mới đúng.”

Sau khi xô đẩy Chu Kiên Cường một chút, Chân Trát Nam buông lỏng tay nắm cổ áo Chu Kiên Cường ra, biết lúc này dù có trừng trị Chu Kiên Cường cũng vô dụng.

Xe đã được giao đi, muốn lấy lại xe nhất định phải tìm Lý Phàm mới được. “Đồ khốn đáng chết! Cậu hãy mau nghĩ cách, tôi phải lấy lại xe của mình, đây là siêu xe bản giới hạn đấy”. “Tôi biết là bản giới hạn, cậu để tôi thử nghĩ cách xem, hay là chúng ta tìm người cướp xe về là được.” “Mẹ nó, đầu cậu chứa đầy phân chó à, nếu có thể cướp về, tôi còn cần đến cậu nói sao.”

Chân Trát Nam tức tối trừng mắt với Chu Kiên Cường, cảm thấy tên này đúng là đồng đội heo. Chu Kiên Cường khó xử nắm tóc, tập trung suy nghĩ đối sách, cuối cùng Chu Kiên Cường nghĩ đến một cách, đi tố cáo.

Giống như trẻ con đánh nhau đánh thua, phải về nhà tìm phụ huynh tố cáo, Chu Kiên Cường định đi tìm ba mình tố cáo, để ba mình đi tìm Cố Thiệu Huy.

Chu Kiên Cường cảm thấy, chỉ cần ba mình thuyết phục được Cố Thiệu Huy thì chắc chắn có thể ép Lý Phàm trả xe thể thao lại.

Giờ Chu Kiên Cường cũng không muốn gì khác, chỉ hy vọng có thể trả xe thể thao về cho Chân Trát Nam, đừng để Chân Trát Nam ghi hận mình.

“Cậu hãy cho tôi thời gian hai ba ngày, tôi nhất định nghĩ cách mang xe về cho cậu.”

Chu Kiên Cường nghiêm túc nói.

Chân Trát Nam liếc xéo Chu Kiên Cường một chút, lạnh lùng nói: “Được, vậy cho cậu thời gian ba ngày, nếu xe của tôi không trở lại, thì cũng đừng trách tôi trở mặt vô tình, mau cút đi!”

Chu Kiên Cường hốt hoảng chạy thục mạng rời đi, Chân Trát Nam phun tàn thuốc ngậm trong miệng ra ngoài, cảm thấy chắc chắn không thể ký thác hy vọng vào Chu Kiên Cường.

“Nên tìm ai giúp đỡ đây, mình không quen biết nhiều người ở Hán Thành này, hình như Khang Văn Hân ở đây, hay là tìm Khang Văn Hân hỏi một chút.”

Chân Trát Nam và Khang Văn Hân đều là cậu ấm yêu thích đua xe, nên có quen biết nhau. Những Chân Trát Nam mới từ nước ngoài trở lại chưa bao lâu, còn chưa biết chuyện đại chiến đua xe giữa Lý Phàm và Long Ba, nếu biết, e là Chân Trát Nam sẽ không bị Chu Kiên Cường lừa gạt.

Sau khi quyết định như vậy, Chân Trát Nam lấy điện thoại di động ra gọi cho Khang Văn Hân. “Alo, Văn Hân, nghe nói gần đây anh ở Hán Thành à, anh ở đâu thế, tôi cũng đã tới Hán Thành rồi.” “Ồ, cậu cũng tới Hán Thành rồi à? Tôi ở công trường đối diện với góc của tập đoàn Họa Vân Y, nếu cậu rảnh rỗi thì hãy đến đây, gần đây tôi đang có dự án xây dựng, không thể phân thân được.”

Khang Văn Hân vừa cười vừa nói. Chân Trát Nam nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía công trình xây dựng chếch đối diện.

“Anh đường đường là một cậu ấm, sao lại chạy đến công trường chứ? Dù có trải nghiệm cuộc sống, cũng không cần đến công trường trải nghiệm nhỉ” Chân Trát Nam kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, tôi đây cũng không phải là trải nghiệm cuộc sống, mà đang xây dựng sự nghiệp của tôi, tôi muốn ở đây xây dựng một câu lạc bộ đua xe, sau đây chính là nơi chúng ta thực hiện ước mơ”

“Mẹ kiếp, anh điên rồi, ở nơi nhỏ bé như Hán Thành này xây dựng

câu lạc bộ đua xe, dù muốn làm thì cũng phải đến một vùng ngoại thành cấp thành thị chứ."

Chân Trát Nam thật chấn động, khách hàng tiềm năng của câu lạc bộ đua xe là cậu ấm các nơi, mà nơi các cậu ấm này tập trung ngoài để độ chính là ma độ.

Cho nên nếu câu lạc bộ đua xe xây dựng ở vùng ngoại thành hai nơi kia thì còn có thể hiểu được, nhưng nếu xây dựng ở Hán Thành, Chân Trát Nam cảm thấy có chút không đáng tin.

"Ha ha, tình hình cụ thể cậu hãy đến đây tôi sẽ tiếp tục nói cho cậu, hai ba câu trong điện thoại khó giải thích rõ được, tôi ở đây chờ cậu, tôi phải làm việc cúp trước nhé."

Khang Văn Hân cúp điện thoại.

Chân Trát Nam do dự một hồi, muốn thử xem rốt cuộc Khang Văn Hân đang làm cái gì, thế là cất bước đi tới. Chân Trát Nam nhanh chóng tiến vào công trường, sau khi dò hỏi thì đi đến ban chỉ huy dự án, gặp được Khang Văn Hân trong văn phòng ban chỉ huy.

Khang Văn Hân hơi kinh ngạc nhìn Chân Trát Nam đi tới. "Tốc độ của cậu nhanh thật nha, tôi còn tưởng ít nhất đến nửa giờ nữa cậu mới có thể tới đây chứ." "Đúng lúc tôi cách nơi này không xa, mau nói tôi nghe thử chút tại sao lại phải xây câu lạc bộ đua xe ở đây, không phải tôi xem thường anh, mà là vị trí địa lý ở đây quá kém."

Khang Văn hân cười lắc đầu: "Không có liên quan gì đến vị trí địa lý, chủ yếu là vì sư phụ tôi"

"Sư phụ anh? Sư phụ anh là ai thế? Chân Trát nam cảm thấy rất tò mò.

"Xem ra tin tức của cậu không nhạy bén lắm, hồi trước sư phụ tôi và Long Ba đã so tài một trận, cho Long Ba hít khói, bây giờ sư phụ tôi đang ở trong vòng tròn, có thể là một trận chiến phong thần." Khang Văn Hân vô cùng đắc ý nói.

"Mẹ kiếp, không phải chứ, thắng Long Ba ư?"

Chương 653

CHƯƠNG 653: TƯỢNG BỒ TÁT MẠ VÀNG

Long Ba là thần đua xe đứng đầu trong lòng Chân Trát Nam, là người mà những tay đua xe trong nước không cách nào thắng nổi. Nhưng bây giờ nghe được tin Long Ba bị thua, Chân Trát Nam cảm thấy những gì bản thân nhận định đang bị lung lay rồi. “Rốt cuộc sư phụ của cậu là ai? Sao có thể thắng được Long Ba?” “Sư phụ của tôi là Lý Phàm, lúc nào tôi dẫn anh đi xem tài lái xe của sư phụ tôi anh sẽ biết anh ấy lợi hại đến cỡ nào. Dù là vua đua xe giải đấu F1 cũng chưa chắc là đối thủ của sư phụ tôi đâu”

“What?”

Chân Trát Nam kinh ngạc tột độ nhìn Khang Văn Hân, hoàn toàn khiếp sợ bởi cái tên Lý Phàm.

Lẽ nào là gã Lý Phàm lúc nãy sao? Lý Phàm lúc này là chồng của chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y. Mà nơi Khang Văn Hân xây dựng cầu lạc bộ đua xe lại nằm đối diện với tập đoàn Họa Vân Y, đúng là trùng hợp!

“Lý Phàm? Là Lý Phàm, chồng của chủ tịch tập đoàn Họa Vân Y sao?” Chân Trát Nam kinh ngạc hỏi tới.

“Anh biết sự phụ tôi à? Sư phụ tôi chính là Lý Phàm kia đấy” Khang Văn Hân cười híp mắt nói.

Trong lòng Chân Trát Nam dậy sóng, toàn thân cảm thấy khó chịu.

Đây là tình huống dở hơi gì thế này? Ai mà ngờ Lý Phàm kia lại là sư phụ của Khang Văn Hân. Thế này thì làm sao có thể lôi kéo Khang Văn Hân đua xe giúp bọn họ được?

Khang Văn Hân thấy dáng vẻ khác thường của Chân Trát Nam, nghi ngờ hỏi: “Anh sao vậy? Tôi thấy tâm trạng anh không ổn lắm, chẳng lẽ anh bị sư phụ tôi dọa sợ rồi à?”

“Sư phụ của cậu lợi hại vậy sao? Không phải cậu đang gạt tôi đấy chứ?” “Lừa anh làm gì? Không tin thì anh cứ đi hỏi thăm. Người trong giới đua xe đều biết, có rất nhiều người đã nhìn thấy tại chỗ đấy”

Chân Trát Nam lặng thinh, sau khi do dự một hồi mới không cam lòng nói: “Sư phụ cậu còn giỏi những môn nào nữa cậu nói tôi nghe thử xem. Sao tôi lại nghe nói sư phụ cậu là kẻ bất tài ăn bám phụ nữ nhỉ?”

“Mấy thứ anh nghe được chỉ là lời đồn, bởi vì bình thường sư phụ tôi không thích biểu hiện mà thôi. Khi nào đến lúc mấu chốt sư phụ tôi mới thể hiện phong độ của mình. Anh cũng biết giải đấu Quyền anh ngầm thế giới đúng không? Sư phụ tôi đã đạt giải quán quân đấy.

Anh cũng có thể điều tra việc này. Hơn nữa thực tế tập đoàn Họa Vân Y là quà của sư phụ tôi tặng cho sự mẫu. Anh đã từng thấy ai tặng món quà lớn như vậy cho vợ chưa?”

Khang Văn Hân bố lô ba là một tràng, còn Chân Trát Nam nghe đến ngẩn người.

Chân Trát Nam lấy điện thoại di động ra tìm tin tức liên quan đến giải Quyền Anh ngầm, khi thấy quán quân đúng là Lý Phàm, anh ta cảm thấy máu nóng trong người như đóng băng.

Chu Kiên Cường đúng là vua hố, anh ta đã đào hố tám đời nhà Chân Trát Nam rồi. Vẻ mặt Chân Trát Nam đưa đám, thì người nhìn điện thoại hồi lâu mới nói: “Tiểu Khang, tôi có việc muốn xin cậu giúp đỡ” “Ha hả, tôi đã biết anh tìm tôi nhất định là có việc rồi. Có gì thì cứ nói thẳng ra đi, chỉ cần giúp được tôi tuyệt đối sẽ không nề hà”

Chân Trát Nam bình tĩnh lại, sẵn tiện sắp xếp lại lời nói, sau đó nói: “Tôi, tôi đã đắc tội sư phụ cậu rồi. Dưới sự đâm thọt của tên tiểu nhân Chu Kiên Cường kia, tôi đã đánh cược với sự phụ cậu, nên đã thua sư phụ cậu chiếc xe thể thao mới mua rồi.”

Sắc mặt Khang Văn Hân hơi khác lạ, cố nhịn cười nói: “Không phải anh muốn đòi lại đấy chứ? Không có cửa đâu.” “Không phải tôi

muốn đòi lại. Tôi là muốn chuộc lại, tôi có thể trả tiền, cũng có thể dùng chiếc xe thể thao khác để đổi.” Chân Trát Nam hơi kích động nói.

Khang Văn Hân lắc đầu: “Vậy cũng không được. Đồ đã thua sự phụ tôi thì đó là của sư phụ tôi. Anh cứ xem như quà tặng cho sự phụ tôi là được rồi.”

“E hèm, món quà như vậy e là hơi quý giá.” Chân Trát Nam hơi đau lòng nói. “Anh thôi đi. Tặng một chiếc xe đua để được quen biết sự phụ tôi mà anh còn tính toán chi li. Biết bao người tranh nhau tạo quan hệ với sư phụ tôi, nếu sư phụ tôi muốn lấy tiền thì không biết phải cất chỗ nào mới hết nữa đấy.”

Khang Văn Hân ăn ngay nói thật. Bây giờ có rất nhiều người muốn tạo quan hệ với Lý Phàm, nhưng bọn họ đều không biết làm thế nào mới kết giao được với anh.

Chân Trát Nam thở dài thườn thượt, buồn như chết cha chết mẹ: “Đúng là số con rệp, xem ra chiếc xe thể thao của tôi đã ra đi mãi mãi rồi.”

Khang Văn Hân khinh thường liếc nhìn Chân Trát Nam hơi khó chịu nói: “Tôi nói anh đúng là không biết làm người. Đây là cơ hội ngàn năm có một, anh nhất định cứ canh cánh trong lòng chiếc xe thể thao của mình sao?” “Cậu không hiểu đâu. Nếu cậu đã không giúp được tôi vậy để tôi đi tìm người khác.”

“Tôi khuyên anh một câu vẫn là đừng nên liên lụy người khác nữa. Dựa vào thân thủ của sư phụ tôi, dù anh có đi tìm người khác cũng uổng công, hơn nữa sẽ khiến anh tổn thất nặng nề hơn.”

Khang Văn Hân nghĩ mình chỉ đưa ra lời khuyên nhưng Chân Trát Nam lại nghe rất chói tai. Chân Trát Nam trừng mắt nhìn Khang Văn Hân, sau đó quay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Lý Phàm, Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng cùng ngồi trên ghế sô pha, ba người sáu con mắt đồng thời nhìn chằm chằm vào bức tượng phật đặt trên bàn.

Tượng phật được làm vô cùng khéo léo. Là tượng phật Quan Thế

Âm Bồ Tát nghìn tay mạ vàng, hơn nữa trên nghìn tay nghìn mắt của tượng phật còn khảm đá quý.

“Ai đã đưa bức tượng này tới đây?” Lý Phàm nhìn chằm chằm bức tượng Quan Âm Bồ Tát nghìn tay hỏi. “Là phương trường Pháp Trí của chùa Linh Sơn đưa tới. Lúc em vừa tới phòng làm việc liền có hai tiểu hòa thượng của chùa Linh Sơn tới tặng bức tượng Bồ Tát này.”

Cố Họa Y nói xong cũng thấy hơi nghi ngờ. Cô không rõ tại sao phương trường Pháp Trí lại tặng bức tượng Bồ Tát này. Lúc này cũng đâu phải lễ tết gì. Hơn nữa phương trường trong chùa tặng tượng Bồ Tát là chuyện trước nay chưa từng có. “Lúc hai tiểu hòa thượng kia tặng tượng tới có nói gì không?” “Không nói gì cả, chỉ nói là phương trường Pháp Trí bảo bọn họ đưa tới. Bọn họ để tượng xuống rồi ra về ngay, không nói thêm gì nữa.” Trần Hiểu Đồng bĩu môi giơ tay ra muốn sờ thử bức tượng Bồ Tát kia nhưng lại bị Cố Họa Y ngăn lại. “Hiểu Đồng, cô đừng sờ lung tung. Bức tượng này đã được khai quang, nếu cô sờ lung tung là bất kính với Bồ Tát đấy” Cố Họa Y nghiêm túc nói.

“Em không sờ lung tung. Chị Họa Y, chị yên tâm đi”.

Trần Hiểu Đồng vội vàng giải thích, sau đó rút tay về. Lý Phàm suy nghĩ một hồi: “Nếu bọn họ đã tặng tượng đến đây thì không thể trả về được nữa. Anh thấy có phải chúng ta nên đi chùa Linh Sơn một chuyến quyên góp chút tiền nhang đèn xem như lời cảm ơn.”

“Anh nói cũng phải, Chúng ta nên đi chùa Linh Sơn, sẵn tiện hỏi thăm rốt cuộc phương trường có ý gì? Sao em cứ cảm thấy trong lòng không yên.”

Cổ Họa Y đột nhiên thấy trong lòng hoảng hốt, dường như sắp xảy ra chuyện không may. Lý Phàm cười nắm tay Cố Họa Y, đứng lên nói: “Vậy thì bây giờ đi thôi. Chuyện này nên làm sớm thì tốt hơn, sớm làm rõ ràng để mọi người yên tâm.”

Chương 654

CHƯƠNG 654: HỌA SÁT THÂN

Chùa Linh Sơn, trong phòng phương trượng. Phương trường Pháp Trí ngồi đối diện với Trương Đức Vũ. “Trương thí chủ, tượng Quan Thế Âm Bồ Tát mà ông bảo tôi đi tặng, tôi đã tặng xong rồi.” “Tặng đi là được rồi. Sợ là lát nữa bọn họ đến đây, ông đừng để lộ dấu vết.”

Phương trường Pháp Trí khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên tôi sẽ không để lộ sơ hở. Món quà đó là chút tấm lòng của bần tăng tặng cho vợ chồng bọn họ, chúc mừng tiệc tân gia của bọn họ.”

“Ừm, hãy nói như vậy. Đợi lúc nữa ông lại lừa gạt bọn họ nói là họa sát thân gì đấy, cuối cùng nhất định phải tìm cách xem tướng cho Lý Phàm, nói là cậu ta đắc tội đại nhân”

“Bần tăng đã hiểu.”

Trương Đức Vũ hài lòng gật đầu đứng lên nói: “Nếu ông làm tốt chuyện này sẽ được hưởng vinh hoa phú quý cả đời, nếu làm hỏng thì tất cả những người trong chùa Linh Sơn này đều sẽ xuống địa ngục A Tỳ hưởng thụ cực lạc!”

“Thí chủ yên tâm, bần tăng sẽ dốc hết sức làm tốt.” “Được, vậy tôi sẽ chờ biểu hiện của ông, đừng làm tôi thất vọng.” Trương Đức Vũ nói xong liền chắp tay sau lưng rời đi. Phương trường Pháp Trí cười gượng một tiếng sau đó nhìn về phía góc phòng. Trong góc phòng có gắn một máy camera nhỏ đến nỗi gần như mắt thường không nhìn thấy được, là do Trương Vũ Đức sai người gắn vào.

Bây giờ mọi thứ trong phòng của phương trường đều bị camera quay lại, tất cả sẽ được truyền đến một căn phòng cách đó không xa thông qua tín hiệu, còn Trương Đức Vũ thì đang ở đó theo dõi.

Chuyện lần này là do Trương Đức Vũ lén làm ra, mục đích là muốn mượn cơ hội Lý Phàm đánh bị thương Long Ba, gây xích mích cuộc

tranh giành giữa Lý Phàm và Đại Long Vương.

Nhất là khi Trương Đức Vũ nhận được tin Đại Long Vương đã điều động quân cờ che giấu đã lâu, chuẩn bị lúc đối phó với Lý Phàm.

Lúc này chỉ cần gây mâu thuẫn giữa hai bên thì rất có thể sẽ phá vỡ được thể cân bằng của cả hai, trong lúc đối thủ đang trai có tranh nhau thì Trương Đức Vũ và Long Hậu sẽ có thể làm ngư ông đắc lợi.

Có thể nói sự sắp xếp của Trương Đức Vũ vô cùng tinh vi, nếu thật sự có thể gây ra sóng gió nói không chừng ông ta chính là người chiến thắng cuối cùng.

Phương trường Pháp Trí ngồi nghiêm chính, mí mắt hơi rũ xuống đang suy nghĩ lời giải thích cho cuộc gặp mặt lát nữa. Không lâu sau tiểu hòa thượng vào cửa thông báo nói: “Phương trường, có nhóm người Lý thí chủ chủ cầu kiến” “Mau mời khách quý vào.” Phương trường Pháp Trí cao giọng nói. Tiểu hòa thượng đẩy cửa phòng phương trượng ra, mời ba người Lý Phàm vào trong.

Sau khi Lý Phàm, Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng vào phòng, phương trường Pháp Trí hơi cúi người, cao giọng đọc một câu phật hiệu: “A. Di Đà Phật, bần tăng có lời chào thí chủ.”

“Phương trượng khách sáo rồi. Chúng tôi đến đây là để cảm ơn phương trượng.”

Lý Phàm mỉm cười nói.

“Ha ha, thí chủ mới là người khách sáo. Bần tăng tặng tượng Quan Thế Âm Bồ Tát nghìn mắt nghìn tay là vì thí chủ sắp dọn vào nhà mới, tượng Bồ Tát rất thích hợp để canh giữ nhà cửa.”

“Cảm ơn món quà quý giá của phương trường. Nhưng dùng tượng Quan Thế Âm Bồ Tát để canh giữ nhà cửa thì sợ là không thích hợp lắm, tôi luôn cảm thấy trong nhà thờ cúng tượng phật có phần…”

Trong lòng Cổ Họa Y hơi thấp thỏm không yên. Nhất là khi nghe nói tượng Bồ Tát kia dùng để canh giữ nhà cửa, cô càng thấy lo hơn. “Đại sư, tại sao lại tặng món quà canh giữ nhà cửa chứ? Nghe

nói phong thủy nhà tôi vô cùng tốt, hẳn không cần đến vật canh giữ nhà cửa đâu.”

Phương trường Pháp Trí nghiêm nghị nhìn Cố Họa Y sau đó chậm rãi lắc đầu nói: “Cũng không phải, phong thủy tốt cũng chỉ là một mặt mà thôi, mà muốn thay đổi số mạng không chỉ dựa vào mỗi phong thủy là được. Bần tăng cũng biết sơ qua về xem tướng có thể thấy được một số hình ảnh họa sát thân từ trên mặt Lý thí chủ. Nói dễ hiểu nhất đó chính là ấn đường của Lý thí chủ hơi đen, sắp có họa sát thân”

Phương trường Pháp Trí đã chuyển đề tài đến vấn đề hung hiểm, nếu người bình thường nghe được những lời này thường sẽ lo lắng tột độ.

Quả nhiên lúc này Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều lo sợ không thôi. Hai người đều rất quan tâm Lý Phàm, người ta thường nói quan tâm quá sẽ dễ mất bình tĩnh, vì vậy lúc này trong lòng hai người đã bắt đầu rối loạn.

“Đại sư, lời này là sao? Lý Phàm anh ấy sẽ thế nào?” Cố Họa Y sốt sắng hỏi.

Hòa thượng Pháp Trí bình tĩnh mỉm cười, khuyên nhủ Cố Họa Y nói: “Cố thí chủ không nên hoảng hốt, bây giờ mọi thứ vẫn còn kịp, xin cho bần tăng xem tướng tay của Lý thí chủ”

Cố Họa Y vội vàng kéo tay Lý Phàm nói: “Lý Phàm, mau để đại sư xem tướng tay cho anh.” “Chậc, cần gì phải xem? Anh không tin quỷ thần, không tin số mệnh, không tin huyền học đâu.” Từ trước tới nay Lý Phàm không quá tin những thứ bói toán này, anh thấy đó là những thứ gạt người.

Bởi vì vận mạng của mình phải do mình làm chủ chứ không phải do ông trời quyết định. Lý Phàm nghĩ nếu những thứ đồ chơi này phải dựa vào ý trời thì con người không cần phấn đấu nữa, hết thảy mọi thứ cứ chờ ông trời sắp đặt là được.

“Lý Phàm! Bây giờ đã là lúc nào rồi, anh để đại sư xem cho anh thì có làm sao?” “Đúng vậy, anh Lý Phàm anh cứ để đại sư xem tướng tay cho anh đi. Anh không tin nhưng chúng em tin. Đợi sau khi đại

sư xem xong, chúng em sẽ xin đại sự làm phép tiêu diệt tai ương, cầu phúc cho anh.” Trần Hiểu Đồng ở bên cạnh nói thêm vào.

“Hai tay đều phải đưa ra. Cái gọi là nam bên trái nữ bên phải chỉ là trò lừa bịp của bọn đạo sĩ giang hồ, trên thực tế tay trái là xem quá khứ tay phải là xem tương lai.”

Phương trường Pháp Trí vô cùng chuyên nghiệp nói. Lúc này phương trường Pháp Trí đã dùng hết tài năng của mình, giả vờ bày ra tư thế cao tăng đắc đạo, như vậy mới có thể khiến người khác tin tưởng.

Lý Phàm nhăn mặt đưa tay ra để phương trường Pháp Trí xem vận mạng cho anh.

Sau khi phương trường Pháp Trí xem xong hai tay của Lý Phàm, thì lắc đầu thở dài thườn thượt. “Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm, đây là tai họa ngập đầu, là tai họa mà số trời đã định”

Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng sợ đến mức cùng lúc thốt lên. “A! Phương trường đại sư rốt cuộc là việc gì? Ông mau nói cho rõ ràng đi.” “Có cách nào phá giải không? Làm thế nào mới phá giải được? Chúng tôi có thể bỏ tiền ra, chúng tôi có rất nhiều tiền!”

Lý Phàm cạn lời nhìn hai người phụ nữ. Nếu hôm nay anh không ở đây chắc chắn hai người có thể bị người ta gạt đến táng gia bại sản rồi.

Phương trường Pháp Trí rủ mắt xuống, bấm tay nửa ngày, cuối cùng mới từ tốn nói: “Nhân quả của chuyện này quá sâu, bần tăng suy luận cũng không rõ ràng nhưng bần tăng có thể suy luận ra chuyện này có liên quan đến đại nhân. Hơn nữa lúc bần tăng suy luận, có thể

thấy được trong thiên cơ của Lý thí chủ mơ hồ có máu của con rồng lớn quây quanh, đây là điềm báo không may.”

Lý Phàm hơi nheo mắt, lạnh lùng nói: “Không biết con rồng mà phương trường nói có hình dáng thế nào?”

“Toàn thân của con rồng lớn kia có lớp vảy đỏ ngòm, đầu rồng hiện lên dáng vẻ tang thương, rõ ràng đây là một con rồng rất già,

mà lớp vảy chỗ đầu rồng lại nổ tung!”

Chương 655

CHƯƠNG 655: CHUẨN BỊ HAI KẾ HOẠCH

Trong Long Môn, Long Quân có màu vàng kim cao quý nhất, tám Long Vương còn lại lần lượt theo thứ tự là đỏ, cam, vàng, xanh biển, xanh lam, tím và trắng.

Bây giờ rồng màu máu mà phương trường Pháp Trí nhắc đến, có thể tương ứng với Đại Long Vương dùng màu đỏ đậm. Đây là lời nói dối mà phương trường Pháp Trí dựa theo tình huống của Trương Đức Võ mà bịa ra, cố ý dùng để lừa Lý Phàm.

Phương trường Pháp Trí nhìn Lý Phàm, thấy Lý Phàm nhíu mày, tiếp tục nói: "Trên trán của con rồng màu máu kia bùng nổ ánh sáng màu vàng kim, giống như sắp lột xác.

Chỉ tiếc bần tăng không đủ đạo hạnh, tính đến đây thì đầu váng mắt hoa, không thể tiếp tục tình tiếp nữa."

Phương trường Pháp Trí nói xong, trong nhà phương trường chìm vào yên lặng. Một lúc sau, Cố Họa Y lo lắng hỏi: "Vậy phương trường có cách hóa giải không? Phải làm sao mới có thể hóa giả tai họa nguy hiểm này"

"A Di Đà Phật, ngọn nguồn bắt đầu từ trên người con rồng lớn màu máu kia, nếu có thể giết rồng thì thí chủ Lý có thể vượt qua kiếp nạn lần này."

"Giết rồng? Phương trường nói đùa sao? Bây giờ làm gì còn rồng nữa, cho dù có rồng thì cũng không phải là người bình thường giết được."

Trần Hiểu Đồng khó hiểu hỏi.

"Đây chính là chỗ huyền ảo trong thiên cơ, rồng lớn màu máu chưa chắc là rồng thật, A Di Đà Phật, bần tăng tiết lộ quá nhiều thiên cơ, thật sự không thể nói thêm được nữa."

“Phương trượng, sao ông lại không nói tiếp, ông phải nói cho chúng tôi biết phải làm sao mới hóa giải được chứ.”

Phương trường Pháp Trí khẽ lắc đầu, sắc mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Thật sự không thể nói nữa, nếu thí chủ Lý có thể hiểu được lời bần tăng nói, tự nhiên sẽ qua được kiếp nạn này”

“Đã hiểu, cảm ơn phương trường đã chỉ điểm” Lý Phàm cười lấy bao lì xì ra đặt lên bàn.

“Đây là chút tiền nhang đèn, xin phương trường nhận lấy, chúng tôi xin phép ra về.” Lý Phàm nói xong đứng lên, Cổ Họa Y nhẹ nhàng kéo tay Lý Phàm, khẽ nói: “Có phải cho hơi ít rồi không? Hơn nữa còn chưa có hỏi rõ ràng mà”

“Phương trường không phải người ham tiền, cho nhiều là đang sỉ nhục tín ngưỡng của phương trượng, hơn nữa anh đã hiểu ý mà phương trường muốn nói, chúng ta đừng làm phiền phương trường nghỉ ngơi nữa” Lý Phàm dẫn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng rời đi, phương trường Pháp Trí nghe xong lại muốn hộc máu.

Cái tên họ Lý này cũng keo kiệt, không cho được tấm chi phiếu vài chục tỷ sao, chỉ đưa một cái bao lì xì mỏng lét, anh đang đuổi ăn mày sao! Chửi thầm trong lòng, nhìn đám Lý Phàm rời đi rồi, phương trường Pháp Trí mở bao lì xì đặt trên bàn ra, thấy bên trong có một xấp tiền mặt năm trăm nghìn, mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Chồng năm trăm nghìn kia chẳng qua cũng chỉ có ba mươi triệu mà thôi, phương trường Pháp Trí nhìn mà chướng mắt.

Không bao lâu sau Trương Đức Võ đến, mặt lộ ra nụ cười hài lòng. “Ông làm không tệ, sau này phải cố gắng lên, còn có việc muốn nhờ ông xử lý “Ông khách sáo quá rồi, có việc gì ông cứ việc ra lệnh là được” Phương trường Pháp Trí khom người nói. Trương Đức Võ vỗ vai phương trường Pháp Trí, đắc ý rời đi Đại Long Vương Long Đỉnh Thiên ngồi trên sofa, mà Long Ba đang ngồi đối diện Long Đỉnh Thiên. “Ông nội, con thật sự không biết Lý Phàm là Long Quân” Long Ba cúi đầu nói

“Có biết hay không đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là

chuyện sau này, nhà họ Long ở Long Môn chúng ta đã làm việc cho Long Môn rất lâu, nhưng con có biết vì sao Long Môn là Long Môn không?"

Long Đỉnh Thiên cúi mi mắt nói. "Con biết, trăm ngàn năm trước là tổ tiên Long Môn chúng ta thành lập Long Môn, sau đó lại bị người nhà họ Lý cướp mất!" Long Ba nói lớn. "Đúng vậy, là bị nhà họ Lý bọn họ cướp mất, đây là sỉ nhục của nhà họ Long chúng ta! Nhà họ Long chúng ta chịu đựng sỉ nhục trăm nghìn năm, chỉ sợ người nhà họ Lý đã quên mất chuyện xưa! Nhưng người nhà họ Long chúng ta không thể quên! Lấy lại Long Môn chính là ước mơ của con cháu nhà họ Long từ trước đến giờ, chỉ tiếc là vẫn không có cơ hội tốt, bây giờ Long Hậu làm loạn, chính là cơ hội tốt để nhà họ Long chúng ta lấy Long Môn về! Vì ngày hôm nay, ông đã ngủ đông hơn năm mươi năm!"

Đại Long Vương đang rũ mắt đột nhiên mở bừng mắt ra, trong mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh.

Long Ba cảm thấy nhiệt huyết cả cơ thể đang sôi trào, hình như đã nhìn thấy hy vọng nhà họ Long lên chức nắm giữ Long Môn, chính anh cũng trở thành thiếu chủ Long Môn tương lai.

Hơn nữa muốn cướp Long Môn, đương nhiên phải đối phó với Long Môn, vừa lúc Long Ba còn có thể tìm cơ hội kiếm Lý Phàm báo thù.

Long Ba vô cùng hưng phấn lớn tiếng nói: "Ông nội, có phải có chuyện gì cần con đi làm không? Xin ông nội cứ ra lệnh!"

"Đúng là có chuyện muốn giao cho con đi làm, bây giờ Long Hậu và Lý Phàm đều ở Hán Thành, nhưng hai bên vẫn chưa phát sinh xung đột, chuyện này không có lợi cho kế hoạch của chúng ta.

Ông đã sử dụng quân cờ ngầm mai phục bên cạnh Lý Phàm, không lâu sau sẽ có cao thủ đối phó với Lý Phàm, con đến hiện trường phụ trách hành động, ngụy trang hiện trường thành Long Hậu cử người đi ám sát Lý Phàm.

Chỉ cần Lý Phàm chết, ngụy trang hiện trường thành Long Hậu phái người ám sát, chúng ta có danh nghĩa xuất binh có lý, trong

bảy Long Vương khác, không có bao nhiêu người thật lòng muốn ủng hộ Long Hậu."

Đại Long Vương nói ra kết hoạch, Long Ba vô cùng hưng phấn đứng lên nói: "Ông nội cứ yên tâm, con nhất định sẽ hoàn thành kế hoạch một cách hoàn mĩ, sẽ cống hiến cho công cuộc phục hưng của nhà họ Long chúng ta!"

"Ha ha ha, không hổ là cháu ngoan của ông, vậy con đi chuẩn bị đi, ông sẽ sắp xếp mười cao thủ đến Hán Thành cùng con, quân cờ sắp xếp ở bên kia tên là Ngô Đạo Văn, con đi liên lạc với Ngô Đạo Văn là được."

"Vâng, ông nội cứ chờ tin tốt của con đi." Đại Long Vương gật đầu, phất tay với Long Ba, ý bảo Long Ba có thể lui xuống rồi. Long Ba đắc chí xoay người rời đi. Chờ Long Ba ra ngoài, Đại Long Vương nhẹ nhàng nâng tay phải lên.

Thân vệ đứng thẳng ở một góc phòng bước nhanh đến: "Đại Long Vương" "Bảo Long Hạo Thiên đến gặp tôi." "Vâng." Thân vệ liên lạc xong, không bao lâu sau, một người đàn ông có gương mặt xinh đẹp, nữ tính dịu dàng hơn cả con gái đi đến. "Ông nội, ông tìm con có việc gì? Đại Long Vương mỉm cười nói: "Đương nhiên có việc rồi, ông đã bảo Long Ba đến Hán Thành, con biết ông gọi con đến là có việc gì không?"

"Con biết rồi, muốn để con chuẩn bị thêm kế hoạch thứ hai đúng không, có phải bảo con đi quyến rũ vợ của Lý Phàm không?"

"Đúng vậy, nếu Lý Phàm chết, vậy thì Long Quân, Long Hậu cũng sẽ chết theo, người có quyền kế thừa theo pháp luật chính là vợ Lý Phàm, chúng ta phải khống chế được vợ của cậu ta.

Nếu lần này Long Ba không giết được Lý Phàm thì lại càng phải khống chế được vợ của cậu ta hơn, con phải hiểu được tầm quan trọng của sự việc lần này."

Long hạo Thiên nở nụ cười quyến rũ đến quỷ dị, lạnh nhạt nói: "Ông nội cứ yên tâm, con có rất nhiều cách để đối phó với phụ nữ.

Chương 656

CHƯƠNG 656: NGÀY VUI

Long Hạo Thiên cũng không nói bậy, bây giờ phong cách ẻo lả đang rất hót, trai đẹp nữ tính cũng phù hợp với thẩm mỹ của phụ nữ.

Mà từ nhỏ Long Hạo Thiên đã qua lại với hàng tá phụ nữ, rất hiểu biết về phụ nữ, đối với Long Hạo Thiên mà nói, tán gái là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa bởi vì Long Hạo Thiên có gương mặt nữ tính, cách ăn nói và hành động đều nữ tính hóa, rất dễ làm phụ nữ mắt cảnh giác với anh.

Lần này vì đối phó với Lý Phàm ở mọi mặt, để cướp lại quyền sở hữu Long Môn, Đại Long Vương cũng dùng đòn sát thủ.

“Cháu ngoan, nếu còn có thể hoàn thành chuyện này, đến lúc đó sau khi ông nội cho vợ Lý Phàm kế thừa Long Môn rồi, lại nhường chức vị cao ở Long Môn cho con, sau này con chính là gia chủ của nhà họ Long, Long Quân của Long Môn!”

“Cảm ơn ông nội, con chắc chắn sẽ cố gắng làm chuyện này.”

Long Hạo Thiên cung kính nói xong, đứng dậy định ra khỏi phòng chuẩn bị.

Đại Long Vương dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại tính toán, cảm thấy mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn chờ thời cơ thích hợp, chỉ cần yên lặng chờ đợi là được.

Long Ba dẫn theo mười tên cao thủ được Đại Long Vương phát cho, kiêu căng ngạo mạn bước lên máy bay tư nhân.

Sau khi lên máy bay đến Hán Thành rồi, Long Ba không hề dừng lại lập tức liên lạc với Ngô Đạo Văn.

Trong mật thất của Quan Nhân Đường, Long Ba gặp Ngô Đạo Văn.

Ngô Đạo Văn cung kính rót trà, cầm bằng hai tay đặt ở trước mặt Long Ba.

“Cậu Long, không ngờ cậu lại đích thân dẫn người đến đối phó Lý Phàm.”

“Ha ha, tôi cũng không muốn đến, bảo tôi đối phó Lý Phàm, rõ ràng là dùng dao mổ trâu để giết gà, đúng là có dùng người tài không đúng chỗ.

Nhưng ông nội rất coi trọng việc này, tôi muốn phân ưu giải sầu cho ông nội nên mới xung phong nhận việc này, nhưng còn ông, mấy năm nay cũng rất vắt vả rồi.

Long Ba vờ nghiêm túc, trong lòng lại vô cùng thỏa mãn.

Ngô Đạo Văn cung kính nói: “Tôi có gì mà vất vả chứ, mấy năm nay tôi vẫn nhớ kỹ ân đức của Đại Long Vương đối với tôi, chỉ chờ đến thời khắc có thể làm việc cho Đại Long Vương.”

“Trung thần lương tướng, làm việc với tôi cho tốt, sau này tôi tiếp quản Long Môn, ông chính là công thần lớn của Long Môn, bảo đảm ông có đủ vinh hoa phú quý hưởng mãi không hết.”

Long Ba cổ vũ tinh thần.

“Cảm ơn ân điển của cậu Long.”

“Ha ha ha, bây giờ nói ân điển thì còn sớm lắm, chúng ta bàn về kế hoạch hành động đi, chắc bên ông cũng đã chuẩn bị một vài thứ rồi đúng không.”

“Đã chuẩn bị, tôi tổ chức hoạt động giảng đường thành phố, mời Lý Phàm làm giảng viên, nếu cậu Long muốn hành động thì tôi lập tức sắp xếp hoạt động giảng bài, đến lúc đó người của cậu Long chỉ cần mai phục trong ngoài giảng đường, bảo đảm Lý Phàm không chạy thoát được.

Ngô Đạo Văn nói phương án đã thiết kế sẵn ra, Long Ba híp mắt bắt đầu suy nghĩ.

Một lúc sau, Long Ba nói: “Cách này cũng tạm được, ông cảm thấy thời gian như thế nào, sắp xếp ở thời gian nào có thể làm Lý Phàm không cảnh giác, hành động làn này nhất định không được phép có chút sai sót nào.”

“Chuyện này, tôi cảm thấy đợi thêm khoảng một tuần nữa là thích hợp nhát, dạo gần đây nhà Lý Phàm chuẩn bị ăn tân gia, chờ cậu ta ăn tân gia xong, chắc tinh thần cũng sẽ thả lỏng hơn, sẽ bớt đề phòng hơn nhiều.”

“Ừ, nói có lý, vậy cứ lập kế hoạch theo thời gian ông nói đi, đợi lát nữa dẫn tôi đi xem xét địa hình, chuẩn bị chu đáo về mọi mặt.”

“Được, tôi lập tức sắp xếp ngay.”

Ngô Đạo Văn lại nói tình hình cho Long Ba nghe, sau đó Long Ba và mười tên cao thủ đi xem xét địa hình, quyết định kế hoạch bước đầu trong hành động.

Làm xong những việc này rồi, Long Ba dẫn người đi, Ngô Đạo Văn nhìn đám Long Ba rời đi.

Thấy xe của mấy người Long Ba biến mắt, mặt Ngô Đạo Văn hiện lên vẻ rối rắm.

“Rốt cuộc nên chọn lựa như thế nào đây, thật là khó xử mà.”

Ngô Đạo Văn lấy điều thuốc ra đốt lên, buồn rầu rít vài hơi, xoay người về Quan Nhân Đường.

Đã đến ngày mở tiệc ăn tân gia, Công Tôn Quân cử người đưa đến một đống rau củ quả, thịt trứng, bếp trưởng đã bận rộn trong phòng bếp từ lâu.

Có Thiệu Huy, Vương Cần Mai, Lý Phàm, Cố Họa Y đều ăn mặc lộng lẫy, tiếp đón khách khứa bạn bè đến nhà.

Bạn già của Cố Thiệu Huy và máy chị em tốt của Vương Cần Mai đều vô cùng hâm mộ đi loanh quanh căn biệt thự này, liên tục nói ra máy lời nói êm tai như không cần tiền.

Lý Phàm và Có Họa Y tiếp đón những bạn bè trong làm ăn, đám Sở

Trung Thiên, Ngô Đạo Văn cũng đưa lên quà tặng rất có giá trị.

Sau khi Ngô Đạo Văn tặng quà cho Lý Phàm xong, muốn nói lại thôi nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm vỗ vai Ngô Đạo Văn, cười nói: “Mau vào chỗ ngồi đi, nếu có gì muốn nói thì cứ để sau, không cần sốt ruột.”

Ngô Đạo Văn nuốt lời sắp nói vào, bởi vì ông thật sự chưa nghĩ ra nên nói như thế nào mới tốt.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Huy đỡ ông cụ Cố vào cửa, Lý Phàm và Cố Họa Y lập tức đi đón.

“Ông nội, bác cả, bác hai.” Cố Họa Y và Lý Phàm chào hỏi.

Ba người ông cụ Cố đều ngơ ngác nhìn căn biệt thự trên đỉnh núi, trong lòng vô cùng phức tạp.

“Căn biệt thự này hoành tráng thật, phong thủy cũng tốt, nhưng mà gia đình mấy người ở chỗ này có thể trấn nổi không?” Cố Thiệu Dũng xụ mặt nói.

Gia đình Cố Thiệu Huy sống càng tốt, trong lòng Cố Thiệu Dũng lại càng bực bội, bây giờ lại chán ghét giống như nuốt phải một con ruồi.

“Phương trượng Pháp Trí của chùa Linh Sơn tặng tượng Phật Quan Âm nghìn tay nghìn mắt đến, nói là cố ý tặng để chúng tôi trấn nhà, chắc là vẫn có thể trấn được.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Cố Thiệu Dũng bị chặn họng suýt nữa thì không thở nổi, trừng mắt hung dữ nhìn Lý Phàm.

“Thiệu Dũng, hôm nay là ngày vui, đừng nói mấy lời khó nghe nữa, Lý Phàm, thằng nhóc con cũng được lắm, đúng là làm ông già này nhìn bằng cặp mắt khác.”

Ông cụ Cố nhẹ nhàng mắng Có Thiệu Dũng, sau đó mỉm cười nhìn Lý Phàm.

“Cảm ơn lời khen của ông nội, sau này con sẽ cố gắng không

ngừng.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Không tệ, có chí khí, nhưng các con cũng nên quan tâm đến việc làm ăn của gia đình, bây giờ cuộc sống của nhà họ Có rất khổ, bác cả của con thật sự là không biết cố gắng, lúc trước ông đã trách lầm các con rồi.

Ông cụ Cố nói ra những lời này, gương mặt già của Cố Thiệu Dũng đỏ bừng, cúi đầu cũng không biết nên giãi bày như thế nào.

Bây giờ việc làm ăn của nhà họ Cố càng ngày càng thụt lùi, những dự án mới xây dựng đều đã đình công, chuỗi tài chính đã sắp đứt gãy, có khả năng phá sản bắt cứ lúc nào.

Lý Phàm cười không nói gì, Cố Họa Y vẫn mềm lòng, nhịn không được nói: “Tập đoàn Họa Vân Y vẫn chưa đi vào quỹ đạo, bây giờ những sản phẩm chủ yếu vẫn chưa ra thị trưởng, sau này có thể vào quỹ đạo sinh lợi nhuận ổn định, đương nhiên sẽ giúp đỡ gia đình.”

“Ha ha, nói thì hay lắm, chờ mấy người vào quỹ đạo, chỉ sợ công ty nhà họ Cố đã tiêu đời từ lâu rồi.” Cố Thiệu Dũng khó chịu lắm bẩm.

“Vậy thì cũng do bác cả không có đủ tài năng, cũng không thể trách chúng tôi không chịu giúp được.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Cố Thiệu Dũng cũng không có ý thức được ông ta đang đi cầu xin người khác, chuyện này làm Lý Phàm cực kỳ không khách khí xỉa xói lại.

“Cậu! Lý Phàm, cậu nói vậy thì hơi quá đáng rồi đó!”

Chương 657

CHƯƠNG 657: CHÚC CẬU MÃ ĐÁO THÀNH CÔNG

“Thiệu Dũng, con câm miệng cho ba!”

Ông cụ Cố lớn tiếng quát.

Có Thiệu Dũng tức đến mặt nhăn mày nhó, có ông cụ Cố đè ép, Cố Thiệu Dũng cũng không thể nói thêm gì nữa.

“Lý Phàm, con và Họa Y đón khách tiếp đi, chúng ta tự đi vào tham quan là được.” Ông cụ Cố nói với vẻ mặt hiền từ.

Lý Phàm nháy mắt ra hiệu với Cố Họa Y, ý bảo Cố Họa Y đưa ông cụ Cố vào.

Cố Họa Y đỡ ông cụ Có, dẫn Có Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong vào biệt thự.

Dần dần đến giữa trưa, khách khứa đã đến đông đủ, mọi người bắt đầu ngồi vào trong sân biệt thự, chờ tiệc tân gia bắt đầu.

Mười hai giờ đúng, Có Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai mặt mày hồng hào đứng ra nói vài câu cảm ơn, sau đó tuyên bố tiệc tân gia bắt đầu.

Từng món ăn ngon mắt được bưng lên bàn, khách khứa đều bị thức ăn ngon miệng hấp dẫn.

Cố Thiệu Huy đưa đũa cho ông cụ Có: “Ba, hay là ba dọn đến nhà con ở một thời gian đi?”

“Ha ha, tuy nhà của con rất tốt, nhưng xa nhà của mấy ông bạn già ba quá, ba lại thích ở chỗ cũ hon, nói chuyện với mấy ông bạn già cũng vui hơn nhiều.

Thiệu Huy, con có được một đứa con rễ ngoan, Lý Phàm cũng coi như là vừa gặp họa hóa phúc, con cũng có phúc thật đó.”

“Ba, ba tâng bốc Lý Phàm quá rồi, nhưng Lý Phàm cũng có chút tài hoa, đặc biệt là tài vẽ tranh, có thể sánh với những người thời xưa.”

Cố Thiệu Huy vẫn nhịn không được khen ngợi Lý Phàm vài câu, thật sự là kỹ thuật vẽ tranh cao siêu của Lý Phàm lần trước đã làm Cố Thiệu Huy chấn động mạnh.

“Ha ha, còn sánh bằng với người thời xưa, ông nói người thời xưa nào thế? Đừng nói là mấy người thời xưa không biết vẽ tranh đó nha.” Cố Thiệu Dũng nói móc.

Bây giờ Cố Thiệu Dũng không nghe lọt tai bất cứ câu khen ngợi Lý Phàm nào, chỉ cần ai khen Lý Phàm, vậy thì giống như là làm kẻ thù với Cố Thiệu Dũng ông vậy.

Cố Thiệu Huy liếc nhìn Cố Thiệu Dũng, cười tủm tỉm lấy cây quạt xếp ngà voi ra: “Anh cả, đây là cây quạt xếp em vừa có được, mời anh cả xem qua và nhận xét.”

Cố Thiệu Dũng cầm quạt xếp mở ra nhìn, cánh tay đang cầm quạt bắt đầu run nhẹ.

“Cái này, ông tốn bao nhiêu tiền mua cái này? Tôi thấy rất giống hàng thật, chắc là giá rất đắt đúng không.”

“Ha ha, cái này cũng không phải hàng thật gì, bức tranh bên trên là do Lý Phàm vẽ vào mấy năm trước, chắc anh cả không ngờ được đúng không?” Cố Thiệu Huy vô cùng đắc ý nói.

Có Thiệu Dũng nhíu mày, cúi đầu nhìn kỹ bức tranh trên quạt xếp, sau đó lắc đầu nói: “Không thể nào, đây không thể nào là do Lý Phàm vẽ được!”

“Tôi biết ngay anh cả không tin mà, lúc đầu tôi cũng không tin, nhưng trên bức tranh còn có ký hiệu ngầm của Lý Phàm, anh cả dùng kính lúp nhìn là biết ngay.”

Cố Thiệu Huy lấy kính lúp đưa cho Cố Thiệu Dũng, chỉ vào cục đá ở một góc bức tranh nói: “Anh cả, anh nhìn kỹ vào nơi này là có thể nhìn thấy tên của Lý Phàm.”

Cố Thiệu Dũng cầm kính lúp nhìn một lúc, giật mình đến mức kính lúp rơi xuống bàn.

“Chuyện này, sao lại, lại thế được.”

“Anh cả, lúc trước chúng ta đều coi thường Lý Phàm rồi, bây giờ ngẫm lại thái độ đối xử với cậu ta lúc trước, tôi lại cảm thầy rất ngượng ngùng.” Cố Thiệu Huy chậm rãi nói.

Cố Thiệu Huy cũng đỏ mặt tía tai, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

Ông cụ Cố cũng cầm quạt, châu đầu vào với Cố Thiệu Phong, cùng nhau cẩn thận nhìn xem, mặt hai người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Đúng là không đơn giản mà, không ngờ Lý Phàm lại có tài hoa như thế, lúc trước đúng là xem thường cậu ta rồi.”

“Đúng vậy, bây giờ ngẫm lại thái độ đối xử với cậu ta lúc đầu, hình như cũng không được đúng cho lắm.”

Ông cụ Có và Cố Thiệu Phong nhìn nhau, trong lòng hai người cũng có chút áy náy.

Có Họa Y thấy bầu không khí có hơi nặng nề, cười nói: “Ông nội, ông mau ăn thử đi, đây là rau củ xanh sạch từ trong núi đưa đến, mùi vị rất ngon.”

“Ha ha ha, được, vậy ông nội nếm thử ngay, đúng rồi, Lý Phàm đâu rồi? Sao không thấy cậu ta đến đây.”

“Chắc Lý Phàm còn đang đón khách, chúng ta ăn trước đi.” Cố Thiệu Huy mời mọi người.

Người nhà họ Cố bắt đầu động đũa, khen ngợi liên tục về đồ ăn trên bàn.

Lúc này Lý Phàm đang đứng trước cửa, nhìn đồng hồ, đã mở tiệc được hơn mười phút, chắc không còn khách nào đến nữa.

Xoay người vào sân, Lý Phàm đến bàn tiệc chính ngồi xuống, chào hỏi mấy người ông cụ Cố xong, sau đó nâng ly mời rượu xung

quanh.

Chờ Lý Phàm uống rượu xong, Có Họa Y gắp không ít thức ăn trên bàn cho Lý Phàm: “Mau ăn chút lót dạ đi, mới xuất hiện đã uống nhiều rượu như thế làm gì?”

“Không phải hôm nay là ngày vui sao, phải uống nhiều một chút.”

Lý Phàm nói xong cầm đũa ăn, một người phụ bếp phụ trách việc bưng thức ăn nhìn Lý Phàm, sau đó nhanh chân chạy vào bếp.

Sau khi vào bếp, phụ bếp đến bên cạnh bếp trưởng nói: “Lý Phàm ngồi vào bàn ăn uống rồi.”

“Thấy rõ chưa, cậu ta ăn đồ ăn rồi sao?”

“Thấy rất rõ.”

“Vậy là tốt rồi, tôi còn lo cậu ta mãi không chịu ngồi vào bàn ăn cơm, thuốc bỏ trong thức ăn sẽ phát huy tác dụng vào nửa tiếng sau, bây giờ đi liên lạc với thiếu chủ đi.”

Bếp trưởng nói thầm, lấy điện thoại gọi cho Công Tôn Quân.

Công Tôn Quân nhận được điện thoại, vẻ mặt lập tức hưng phấn, nói với Bát Gia ngồi bên cạnh: “Bát Gia, kế hoạch của tôi đã thành công được một nửa, bây giờ phải đi hái trái chín rồi.”

“Chúc cậu mã đáo thành công, tôi ngồi đây chờ tin tốt của cậu.” Bát Gia nhàn nhã nói.

“Sao nào, Bát Gia không đi với tôi sao? Đi xem tôi sỉ nhục Lý Phàm như thế nào.”

“Già rồi, chân cẳng không tốt, tôi ngồi đây chờ là được.”

Công Tôn Quân cười cười, gật đầu nói: “Được, nếu thế tôi đi trước đây, Bát Gia cứ ngồi chờ tin tốt của tôi đi.”

Bát Gia nhìn Công Tôn Quân rời đi, híp mắt suy nghĩ một lúc, sau đó vươn tay lắc lư.

Trợ lý cách đó không xa chạy đến: “Bát Gia, có gì muốn ra lệnh?”

“Chuẩn bị xe, dẫn theo rất nhiều người, mười phút sau chúng ta xuất phát đến biệt thự trên đỉnh núi.”

“Vâng.”

Trợ lý lập tức sắp xếp, mắt Bát Gia lóe lên ánh sát lập lòe, nhanh chóng suy nghĩ.

Để Công Tôn Quân đi trước chỉ là một kế hoạch nhỏ của Bát Gia mà thôi, chờ mười phút sau sang đó, tương đương với bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng phía sau, đến lúc đó cho dù Công Tôn Quân có thành công hay không, Bát Gia đều sẽ đưa ra sự lựa chọn thích hợp nhất.

“Đúng rồi, lại chuẩn bị thêm một phần quà tặng long trọng nữa, nói không chừng còn cần dùng đến nó.”

“Vâng.”

Trợ lý bận rộn một lúc, sắp xếp xong tất cả những gì Bát Gia đã dặn dò, mười phút đã trôi qua.

Bát Gia đứng lên leo lên xe, đoàn xe từ từ di chuyển, xuất phát đi về phía biệt thự trên núi.

“Chờ lát nữa đến nơi đều phải làm việc theo lệnh của tôi, đừng nói lung tung, cũng đừng có ra tay bậy bạ, truyền mệnh lệnh của tôi đi.

Chương 658

Bếp trưởng do Công Tôn Quân phái đến nhìn xuyên qua cửa sổ trong phòng bếp nhìn khách khứa ở trong sân.

Lúc này, thuốc trong đồ ăn đã phát huy tác dụng, khách khứa cảm thấy chóng mặt, cơ thể dần không còn sức lực gì nữa.

Ông cụ Cố mềm nhũn ngồi tựa vào ghế, mệt mỏi không có hơi sức nói: “Sao tôi cảm thấy cơ thể không có chút sức lực nào hết vậy? Chuyện gì thế này.”

“Tôi cũng cảm thấy thế, còn cảm thấy chóng mặt, phản ứng chậm chạp hơn, đừng nói là thức ăn có vấn đề đó nha?”

Mắt Cố Thiệu Phong mơ màng nói.

“Chắc chắn là thức ăn có vấn đề, nhất định có vấn đề!” Cố Thiệu Dũng kết luận.

Trong lòng Cố Thiệu Huy vô cùng sợ hãi, nếu người trong bữa tiệc ăn uống xảy ra vấn đề gì, vậy ông sẽ trở thành trò cười cho mọi người.

“Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, Họa Y, đây là rau củ của Công Tôn Quân cho người đưa đến, có khi nào bị người khác táy máy tay chân rồi không?”

Cố Thiệu Huy ôm trán hỏi.

Lúc này Sở Trung Thiên lảo đảo đi đến nói: “Cậu Lý, chỉ sợ trong thức ăn có vấn đề, người tôi để lại dưới chân núi nói có người đánh bọn họ bị thương muốn xông lên núi! Chỉ sợ là nhằm vào cậu, tôi sẽ bảo cấp dưới đưa các cậu đi trước.”

“Ha ha ha, hôm nay các người đừng có ai mơ mà rời khỏi nơi này.”

Bếp trưởng xách dao phay chạy ra, đầu bếp phụ, người phụ bếp cũng xách theo chảo, nồi, thớt làm như vũ khí xông ra.

“Các người! Đúng là đồ ăn có vấn đề mà!”

Cố Thiệu Huy tức giận hét lên.

“Ha ha, là chúng tôi bỏ thuốc vào trong thức ăn, nhưng mọi người ngồi đây không cần hoảng sợ, nhà Công Tôn chúng tôi chưa bao giờ làm người ngoài bị liên lụy, hôm nay chỉ muốn đối phó với Lý Phàm mà thôi, mọi người chỉ là người chứng kiến mà thôi.” Bếp trưởng lớn tiếng nói.

Sỉ nhục Lý Phàm trước mặt mọi người chính là kế hoạch mà Công Tôn Quân đã lập ra từ trước.

Có câu một mình mình vui không bằng để mọi người cùng vui, Công Tôn Quân cảm thấy sỉ nhục Lý Phàm trước mặt mọi người thì càng có cảm giác thành tựu, cảm giác thỏa mãn hơn.

Hơn nữa sỉ nhục Lý Phàm trước mặt mọi người cũng có thể chia rẽ Lý Phàm và Cố Họa Y, làm Công Tôn Quân đạt được mục đích trong lòng.

Lý Phàm nhìn bếp trưởng bằng ánh mắt lạnh nhạt, yên lặng cảm nhận trạng thái cơ thể.

Cảm giác vô lực đang dần dâng lên, Lý Phàm đoán chừng đây là thuốc phát huy tác dụng trong cơ thể anh.

Nếu thật sự đánh nhau với người ta trong trạng thái vô lực, Lý Phàm thật sự sẽ trở thành cá nằm trên thớt, phải bị Công Tôn Quân làm thịt tùy ý.

“Đều là lỗi của em, nếu em không tìm Công Tôn Quân thì đã không có chuyện như bây giờ rồi.” Cố Họa Y vô cùng hối hận nói.

Nhưng trên đời không có thuốc hối hận, bây giờ Cố Họa Y có hối hận cũng không có tác dụng gì, hơn nữa mọi người ở đây đều bị trúng chiêu, sắp sửa bị người nhà họ Công Tôn bày bố.

Khách khứa hoảng sợ câm như hến, mọi người đều co rúm lại không dám nói tiếng nào, trong lòng thầm cầu nguyện bản thân đừng có bị vạ lây.

Lý Phàm nhẹ nhàng vỗ tay Cố Họa Y, mỉm cười nói: “Đừng tự trách, chỉ là hành động hèn hạ của Công Tôn Quân mà thôi, anh có cách để đối phó với anh ta.”

“Anh đừng an ủi em, anh cũng ăn mấy món đó, chỉ sợ…”

Cố Họa Y nước mắt như mưa, đột nhiên cảm thấy sao cô lại ngu ngốc đến thế.

Cố Thiệu Huy thở hắt ra, vô cùng hối hận nói: “Đều do tôi bị ma quỷ làm mụ mị đầu óc, nếu không ham chút lợi ích của cậu ta thì cũng không xảy ra chuyện như ngày hôm nay.”

Lý Phàm đưa tay vào túi, sờ bình sứ nhỏ ở bên trong, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn.”

May mà anh luôn mang theo bình thuốc này bên người, bây giờ phải nhờ giải độc đan trong chai này khôi phục trạng thái, hy vọng giải độc đan có thể đối phó được thuốc trong cơ thể anh.

Dùng ngón cái mở bình thuốc ra, Lý Phàm chuyển ngón tay xoay bình thuốc, một viên thuốc trong bình rơi vào lòng bàn tay Lý Phàm.

Rút tay ra khỏi túi, Lý Phàm thừa dịp không có ai chú ý đến, nhét viên thuốc vào trong miệng.

Bếp trưởng dẫn theo một đám người dương oai giễu võ đi về phía Lý Phàm, Sở Trung Thiên ráng chịu đựng cảm giác suy yếu trong cơ thể, đứng cản trước mặt Lý Phàm.

Lúc này Ngô Đạo Văn cũng xông đến, đứng song song với Sở Trung Thiên.”

“Các người định làm gì? Nếu dám vô lễ với cậu Lý thì phải bước qua xác chúng ta!”

“Đúng là không biết sống chết, nếu thế tôi sẽ đưa hai người chầu trời trước.”

Bếp trưởng quơ dao phay, chém về phía cổ Sở Trung Thiên và Ngô Đạo Văn.

Ngô Đạo Văn và Sở Trung Thiên định giơ tay đánh trả, nhưng hai tay mềm như bông không nghe theo sự điều khiển, động tác nâng cánh tay lên hoàn toàn không theo kịp tốc độ phản ứng của đầu óc.

“Ha ha ha, đi chết đi!”

Bếp trưởng cười đắc ý, cảm thấy giết gà dọa khỉ trước cũng là một việc khá tốt.

Thấy dao phay sắp sửa lướt qua cổ họng của hai người, lại thấy Ngô Đạo Văn và Sở Trung Thiên ngửa người ra sau.

Nhưng Lý Phàm lại ra tay vào thời khắc quan trọng nhất, túm được quần áo sau lưng hai người, làm hai người đột nhiên ngã ngửa ra sau.

Ngô Đạo Văn và Sở Trung Thiên đều ngã ngửa xuống đất, mà dao phay của bếp trưởng cũng chém vào khoảng không, không làm hai người bị thương.

Ngô Đạo Văn và Sở Trung Thiên nằm trên đất há miệng thở hổn hển, nhớ lại cảnh khi nãy, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi.

Bếp trưởng nhìn chằm chằm vào Lý Phàm: “Úi chà, anh còn dám phá đám chuyện của tôi sao, xem ra phải dạy dỗ anh trước mới được.”

Lúc này bếp trưởng có chút thẹn quá hóa giận, cảm thấy Lý Phàm phá đám không cho ông khoe khoang làm ngầu, đổ hết cảm xúc tức giận lên đầu Lý Phàm.

Nếu không phải có lệnh của Công Tôn Quân, bếp trưởng muốn chém đầu Lý Phàm ra làm hai luôn rồi.

“Ông muốn dạy dỗ tôi như thế nào? Cứ đến đây đi.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói.

“Mẹ nó, tưởng tôi không dám đánh anh sao!”

Bếp trưởng múa may con dao phay trong tay vô cùng uy vũ, sải bước dài lao về phía Lý Phàm, rạch đao về phía tay phải Lý Phàm.

“Tôi có công phu dùng dao giỏi nhất, hôm nay cho anh nếm thử mùi vị của thiên đao vạn quả, đầu tiên lóc thịt cánh tay của anh. ra, móc ngược nó lên trước!”

Dao phay vạch ra ánh sáng lạnh lùng giữa không trung, ánh sáng lạnh lùng kia bay đến gần Lý Phàm, giống như muốn bao phủ cả người Lý Phàm vào trong đó.

Lý Phàm dùng tay trái cầm đũa, đột nhiên chọc vào trong đám màn sáng đầy ánh đao kia.

Leng keng!

Đầu đũa chạm vào dao phay, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Sau đó quầng sáng có thể làm mù mắt người ta biến mất, chiếc đũa trong tay Lý Phàm đang kẹp lấy lưỡi dao phay.

Chiếc đũa gỗ cản lưỡi dao phay sắc nhọn, đối với mọi người mà nói, đây là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng chuyện không thể tưởng tượng này đã xảy ra ngay trước mắt mọi người.

Bếp trưởng trợn tròn mắt nhìn vào chỗ chiếc đũa và lưỡi đao giao nhau, dồn hết toàn lực lên hai tay đẩy dao phay ra, muốn dùng dao phay chém nát chiếc đũa.

Nhưng sức bếp trưởng dồn ra giống như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không xê dịch dao phay được chút nào.

“Chuyện này, rốt cuộc là có chuyện gì!”

Chương 659

CHƯƠNG 659: KHÔNG XỨNG ĐỀ XÁCH GIÀY CHO TÔI

Bếp trưởng vô cùng tự tin với sức lực của anh ta, xào rau nấu cơm là một việc rất tốn sức, khi xưa chuyện đầu tiên bếp trưởng học chính là học xốc nồi.

Một cái nồi sắt lớn đã đủ nặng rồi, còn bỏ vào trong nồi sắt hơn nửa nồi cát, dùng một bàn tay đảo qua đảo lại, đợi đến khi có thể hất hạt cát lên cao mà không rơi ra ngoài chút nào thì mới xem như qua được cửa ải xốc nồi này.

Chỉ riêng cửa ải này là đủ để rèn luyện ra lực cổ tay và sức cánh tay cực lớn, cho nên bếp trưởng luôn là những tuyển thủ thuộc hệ sức mạnh.

Nhưng bây giờ bếp trưởng dùng hết sức cả cơ thể cũng không thể nhúc nhích dao phay chút nào, chuyện này làm bếp trưởng bắt đầu nghỉ ngờ về cuộc sống.

Không lẽ Lý Phàm rất khỏe?

Nhưng cho dù anh lại khỏe thì lúc nãy cũng đã ăn đồ ăn có bỏ thuốc mà!

Lễ ra phải không dùng được chút sức lực nào mới đúng chứ!

Không đúng! Không lẽ Lý Phàm không bị chịu ảnh hưởng của thuốc sao?

“Anh, không lẽ thuốc không có tác dụng với anh sao? Chuyện này là không thể nào!”

“Không có gì là không thể, chút trò vặt này của máy người không đáng đề tôi phải để vào mắt, Công Tôn Quân dùng thủ đoạn quá thấp kém rồi, thật sự làm tôi vô cùng thất vọng.”

Lý Phàm lắc đầu, trên mặt đều lộ ra vẻ khinh thường, giống như

chỉ cần nhắc đến Công Tôn Quân là cảm thấy vô cùng mắt mặt vậy.

Bếp trưởng giận muốn bốc khói, cắn chặt răng trừng mắt nhìn Lý Phàm: “Đừng có ngông cuồng! Thiếu chủ của chúng tôi cũng không phải là người anh có thể tùy tiện đánh giá, người đâu! Mau xử lý tên vô dụng Lý Phàm này!”

Đầu bếp phụ và phụ bếp rối rít xông lên, quơ chảo, nồi, thớt vân vân nhào về phía Lý Phàm.

Lý Phàm dùng ánh mắt khinh thường nhìn đám người đang xông đến, khều nhẹ chiếc đũa, đánh bay con dao phay của bếp trưởng ra ngoài.

Lúc khều nhẹ vào con dao kia, Lý Phàm đã dùng đến xảo kình, chỉ thấy nó xoay vòng vòng lên trời, lướt qua bếp trưởng, cắt về phía đỉnh đầu của đầu bếp phụ.

Đầu bếp phụ hoảng sợ lui ra sau, cản đường đám giúp việc đang xông lên, cả đám lập tức dồn cục vào nhau, lộn xộn đến mức tiến không được lui cũng không xong.

Dao phay rơi vào trong đám đông, cắt mát lỗ tai phải của một người phụ bếp.

“Ui da, lỗ tai của tôi bị cắt mát rồi! Lỗ tai của tôi!”

Phụ bếp đè miệng vết thương đang chảy máu ròng ròng, hoảng sợ hét to.

Đám đầu bếp phụ sợ hãi, rụt rè hoảng loạn lui ra sau, không còn ai dám xông lên trước nữa.

Bếp trưởng lại càng hối hận vì lúc nãy anh đã quá khoe khoang, bây giờ đành cười gượng lui ra sau: “Ha ha, nhóc con đừng có đắc ý, thiếu chủ của chúng tôi sẽ đến ngay thôi, anh cứ chờ bị xử lý đi!”

“Công Tôn Quân sắp đến sao, vậy tôi nhất định phải nói chuyện với anh ta cho rõ ràng mới được, anh ta phá hư tiệc tân gia của tôi, chuyện này dù sao cũng phải có câu trả lời thích hợp.”

Lý Phàm khoanh tay trước ngực, vẻ mặt lạnh nhạt chờ Công Tôn Quân đến.

Không để Lý Phàm chờ quá lâu, xe của Công Tôn Quân đã dừng bên ngoài biệt thự.

Công Tôn Quân sải bước đi vào, nhìn lướt quanh sân, nhíu chặt mày lại.

Tình hình khác xa với những gì Công Tôn Quân tưởng tượng, lúc trước Công Tôn Quân cảm thấy chờ đến khi anh xuất hiên, bếp trưởng đã dẫn theo người khống chế được mọi người, chỉ cần anh sỉ nhục Lý Phàm là được.

Nhưng bây giờ đám bếp trưởng lại run rẩy co cụm lại thành một đồng, mà Lý Phàm lại hiên ngang ngồi đằng đó, rõ ràng là Lý Phàm đang trên cơ.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Máy người đang làm gì đó!”

Công Tôn Quân tức giận quát.

“Thiếu chủ, chúng tôi, chúng tôi không phải là đối thủ của anh ta, anh ta ăn đồ ăn bị bỏ thuốc nhưng lại không có vấn đề gì cả!”

Bếp trưởng buồn rầu nói.

Công Tôn Quân sửng sốt, dời mắt nhìn Lý Phàm: “Anh ta không bị sao hết? Sao lại thế được?”

“Nhưng anh ta thật sự không bị sao hết, chính mắt chúng tôi nhìn thấy anh ta ăn thức ăn, nhưng, nhưng bây giờ anh ta lại rất khỏe mạnh, chẳng có chút vấn đề nào cả!”

Công Tôn Quân bực bội trừng mắt nhìn bếp trưởng, cảm thầy anh đang nuôi một đám cắp dưới vô dụng, chút chuyện nhỏ cũng làm không xong.

“Đúng là ngu như heo! Không biết bắt cóc con tin uy hiếp anh ta sao! Xung quanh toàn là con tin!”

Công Tôn Quân tức giận la hét.

“Công Tôn kia, anh cũng đê tiện quá rồi đó, bỏ thuốc thì cũng thôi đi, còn định bắt con tin, anh xứng với thân phận gia tộc lánh đời sao?”

“Gia tộc lánh đời thì thế nào? Có câu là chuyện lớn không cần để ý những chuyện vặt vãnh, Công Tôn Quân tôi chưa bao giờ bị liên lụy bởi danh lợi! Không cần phải để ý những việc vặt kia!”

Công Tôn Quân ăn nói đầy hùng hồn, giống như là vô cùng vĩ đại quang vinh vậy.

“Đúng là người không cùng chí hướng thì không nói chuyện được, nói chuyện với anh làm tôi cảm thấy rất buồn nôn, chúng ta đừng nói nhảm nữa, để tôi đánh anh chạy về nhà bà ngoại của anh luôn đi, vậy thì cả thế giới sẽ yên lặng hơn nhiều.”

“Đệt! Lại dám ăn nói ngông cuồng như thế, hôm nay tôi sẽ cho anh biết sự lợi hại của tôi!”

Công Tôn Quân tức giận hất áo dài, rút hai con dao ngắn ở bên hông ra, Công Tôn Quân cầm hai cây đao vào tay giống như đổi thành một người hoàn toàn khác, cơ thể bùng ra sát khí rét lạnh.

“Vốn còn định từ từ sỉ nhục anh, nhưng bây giờ anh chọc giận tôi, tôi sẽ đưa anh xuống gặp Diêm Vương luôn!”

“Đến đây, để tôi xem thử anh có khả năng làm được không.”

Lý Phàm nhẹ nhàng ngoắc ngón út, nở nụ cười khinh thường.

Công Tôn Quân vốn đang rất tức giận, còn bị thần thái lúc này của Lý Phàm làm lửa giận bốc lên cao hơn mười mét, không hề do dự quơ hai thanh đao đánh về phía Lý Phàm.

Lý Phàm tiện tay cầm cái dĩa trên bàn bên cạnh ném qua, dĩa chỉ lớn chừng một bàn tay, là dĩa xương để đựng những thức ăn thừa như xương linh tinh.

Sau khi dĩa bay ra khỏi tay Lý Phàm, vạch ra một vệt trắng giữa không trung, kéo theo thế nhanh như chớp bay về phía Công Tôn Quân.

Công Tôn Quân nheo mắt, cười lạnh quơ đao ngắn chém vào dĩa xương kia.

“Cũng có chút tài năng đó, nhưng chút tài năng vặt này của anh, còn không xứng để xách giày cho tôi!”

Đao ngắn chém mạnh xuống, nhưng ngay giây phút đao ngắn của Công Tôn Quân chém về phía dĩa xương, đột nhiên xảy ra một chuyện lạ.

Chỉ nghe thấy tiếng phanh giòn vang, cái dĩa xương kia cũng không hề vỡ làm hai như trong dự đoán của Công Tôn Quân, ngược lại nó đã tự nỗ tung ngay trước khi bị lưỡi đao chạm đến.

Mãnh sứ nỗ tung cũng không bắn tung tóe ra xung quanh, ngược lại giống như một chùm mưa bụi, bao phủ quanh người Công Tôn Quân.

Hoảng sợ, vô cùng hoảng sợ!

Công Tôn Quân cảm thấy toàn thân rất không ổn, Công Tôn Quân chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như bây giờ, thậm chí bây giờ trong lòng Công Tôn Quân còn dâng lên cơn sợ hãi đối với tử vong, giống như anh sẽ chết ngay sau đó vậy!

Công Tôn Quân hốt hoảng lui ra sau, muốn rời khỏi phạm vi bao phủ của đám khói mù được tạo thành từ những mảnh vụn kia, nhưng Công Tôn Quân lui ra sau nhanh thì tốc độ lan lên của đám khói mù kia càng nhanh hơn nữa.

Công Tôn Quân còn chưa kịp lùi được mấy bước, khói mù đã lan đến trước người Công Tôn Quân, bắn vào trong cơ thể Công Tôn Quân.

Một loạt tiếng vang nhỏ đến khó có thể nghe thấy, trên áo dài của Công Tôn Quân xuất hiện vô số lỗ thủng thật nhỏ, mà từng giọt máu nhỏ rỉ ra khỏi miệng vết thương, dần dần nhuộm đỏ áo dài của anh.

Chương 660

CHƯƠNG 660: CẬU LÀ CHỦ NHÂN CỦA TÔI

Đau đớn, cảm giác đau đớn dữ dội tràn ngập khắp cơ thể Công Tôn Quân, đặc biệt là cảm giác đau đớn ở chỗ giữa háng, càng làm Công Tôn Quân có cảm giác sắp chết.

Trong giây lát, mặt trước của bộ áo dài Công Tôn Quân đang mặc lập tức bị máu nhuộm đỏ, đỏ tươi như máu.

“Đau, đau quái”

Công Tôn Quân nhăn mặt rên rỉ, cơ thể từ từ quỳ rạp xuống.

Đám bếp trưởng đứng nhìn trợn tròn mắt, không ngờ một cái dĩa lại có lực sát thương mạnh đến thế, đó chỉ là một cái dĩa xương bình thường thôi.

“Thiếu, thiếu chủ, anh, anh thế nào rồi? Nếu không chúng tôi đưa anh đến bệnh viện trước đi.”

Bếp trưởng hoảng loạn nói.

Công Tôn Quân nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt đầy oán hận: “Anh, rốt cuộc anh là ail Sao, sao anh lại mạnh đến thế.”

“Tôi chỉ là một người bình thường, chỉ muốn dạy anh làm người phải biết khiêm tốn, giả ngầu sẽ bị dĩa đập vào mặt.” Lý Phàm cười tủm tỉm nói.

Trong lòng Công Tôn Quân vô cùng đau khổ, chuẩn bị lâu như thế, chỉ chờ ngày hôm nay nỗi tiếng, nhưng kết quả lại là bị mắt mặt.

Hình như từ khi gặp phải Lý Phàm đến giờ, cuộc sống của Công Tôn Quân chưa bao giờ trôi chảy nữa.

“Anh, chờ đó!”

Hung ác nói một câu, Công Tôn Quân đang định bảo đầu bếp dẫn

anh đi, đột nhiên vang lên tiếng xe bị đụng trúng.

Đám Lý Phàm cùng nhau nhìn ra ngoài cửa biệt thự, chỉ thấy một chiếc Land Rover đâm thẳng vào chiếc xe của Công Tôn Quân, xe của Công Tôn Quân bị đâm đến biến dạng.

“Khốn nạn! Ai dám tông vào xe của tôi hả?”

Công Tôn Quân tức giận quát.

Trong tiếng quát của Công Tôn Quân, Bát Gia dẫn theo một đám người leo xuống xe, bước vào trong sân.

“Bát Gia? Sao Bát Gia lại đến đây, ông đến đúng lúc lắm, xử lý tên Lý Phàm này giúp tôi đi!”

Công Tôn Quân hô to, giống như gặp được cứu tỉnh.

Bát Gia cười tủm tỉm đi đến trước mặt Công Tôn Quân, sau đó há miệng phun nước bọt lên mặt Công Tôn Quân.

“Phi! Cái thằng rùa đen nhà cậu cũng dám kiếm chuyện ở tiệc tân gia của cậu Lý, đúng là ăn gan hùm mật báo mài”

“Bát Gia, ông có ý gì đây hả? Không phải lúc trước chúng ta đã nói… AI”

Không đợi Công Tôn Quân nói xong, Bát Gia nâng chân đạp mạnh lên mặt Công Tôn Quân, đạp đến Công Tôn Quân kêu la um sùm.

“Đúng là quá nể mặt cậu rồi, đến lúc này còn cứng đầu không chịu nhận lỗi! Người đâu, dạy dỗ đám người Công Tôn Quân một trận ra trò cho tôi!”

Sau khi Bát Gia hô xong, đám đàn em đi theo Bát Gia đến đều rối rít móc gậy gộc ra, bắt đầu đánh đập đám người Công Tôn Quân.

Bát Gia nhìn thoáng qua Công Tôn Quân đang bị đánh hội đồng, chạy đến bên cạnh Lý Phàm.

Khom người, cười nịnh nọt, Bát Gia giống như một người hầu nói: “Cậu Lý, thằng Bát tôi đến chậm, để cậu hoảng sợ, đây là lỗi của

tôi.”

Lý Phàm liếc nhìn Bát Gia, lạnh lùng nói: “Chỉ sợ không phải đơn giản như thế, có phải ông thấy tôi rất ngu không?”

“Không, không có, sao tôi dám cảm thấy cậu ngu chứ, xin cậu Lý tha tội cho tôi, vì tôi muốn biết cậu ta định làm gì nên mới cố ý lá mặt lá trái với cậu ta thôi.”

Bát Gia giả vờ như rất đáng thương, cố gắng cầu xin Lý Phàm tha thứ.

Lý Phàm hừ lạnh, chỉ đám Công Tôn Quân nói: “Mang bọn họ đi xử lý hết đi, đánh chết người trong sân của tôi thì không may mắn lắm.”

“Được được, tôi lập tức xử lý ngay.”

Bát Gia lập tức đứng thẳng lưng, la to bảo đàn em kéo đám Công Tôn Quân đi.

Không lâu sau, đám người Công Tôn Quân bị đánh đến thoi thóp bị kéo đi hết, Bát Gia tiếp tục cúi người nịnh nọt nói: “Tôi đoán có lẽ sẽ xảy ra chuyện, cho nên chuẩn bị rất nhiều món quà nhỏ, chờ lát nữa cậu Lý có thể tặng cho khách khứa và bạn bè để an ủi.”

Lý Phàm nhẹ nhàng gật đầu, lạnh nhạt nói: “Vậy ông phụ trách công việc tiễn khách đi, đưa khách khứa đến bệnh viện kiểm tra cơ thể, trấn an cảm xúc của bọn họ, nếu như có ai cảm thấy khó chịu thì tôi sẽ hỏi tội ông.”

“Cậu cứ yên tâm, tôi chắc chắn sẽ xử lý gọn gàng mọi việc, tuyệt đối sẽ không để ai nói xấu cậu dù chỉ một câu.”

“Đi đi.”

Lý Phàm quơ tay, để Bát Gia xử lý chuyện khách khứa.

Chuyện đã đến nông nỗi này, khách khứa cũng hoảng sợ trước thủ đoạn của Lý Phàm, cũng không có ai dám tỏ ra vẻ không vui, ngược lại trong lòng đều rất kinh ngạc trước sự thay đổi của Lý Phàm.

Cái tên vô dụng ăn bám trong truyền thuyết kia bây giờ lại giống hệt như máy cao thủ võ lâm trong phim truyền hình, trong lòng các khách khứa đều có cảm giác ấn tượng bị điên đảo.

Bát Gia sắp xếp người đi tiễn khách khứa, đám ông cụ Cố được bọn họ đưa vào trong biệt thự nghỉ ngơi.

Sau khi sắp xếp mọi người xong xuôi, Lý Phàm ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ngồi đối diện với Bát Gia.

“Bát, bây giờ sóng gió sắp đến, ông phải nghĩ cho kỹ nên làm như thế nào.”

“Chuyện này, tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi quyết định đi theo thiếu chủ.”

Bát Gia vô cùng nghiêm túc nói.

“Ông xác định chưa? Đi theo tôi thì sẽ là một con đường rất khó đi, trên đường đi sẽ có rất nhiều khó khăn nguy hiểm, cho dù vượt đủ chông gai cũng chưa chắc có thể đi đến bờ bên kia.”

Lý Phàm nhắm mắt nói.

Sau khi ra khỏi chùa Linh Sơn, Lý Phàm đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ những lời phương trượng Pháp Trí nói chắc chắn có người nào đó gợi ý.

Chuyện này cũng có nghĩa đã có người không nhịn được nữa, muốn khích bác các mối quan hệ của Lý Phàm, muốn cho tình hình rồi loạn lên.

Chỉ cần tình thế rối loạn, các thế lực liên quan chắc chắn sẽ nghe được tiếng gió mà hành động, đến lúc đó sẽ là một trận hỗn chiến, Đối mặt với trận hỗn chiến sắp sửa xảy ra này, Lý Phàm vẫn chưa chuẩn bị chu đáo, nhưng Lý Phàm cũng không thể ngăn cản tình hình tiếp tục thay đổi, chuyện anh có thể làm chính là đón đầu khiêu chiến cố gắng phá bố cục.

Bát Gia cười khổ nói: “Bây giờ không ai tin tôi, cho dù là bên phía Long Hậu, hay là bên Đại Long Vương, tôi đều là người bị làm lơ.

Đi theo bọn họ, tôi chưa chắc có được công lao, nhưng người chịu

chết đầu tiên chắc chắn là tôi, tôi cũng không muốn thành tốt thí, bây giờ đi theo cậu… tuy nguy hiểm nhất, nhưng sau này cũng có được lợi nhuận lớn nhất.

Nếu nói vui đùa thì, tôi liều cái mạng già được ăn cả ngã về không, nếu cậu thắng, sau này mỗi ngày tôi đều ăn sung mặc sướng, chơi các người đẹp của các nước.

Nếu cậu thua, dù sao người đều phải chết, tôi chết sớm mấy năm cũng không sao, cũng coi như tôi từng phần đầu vì giấc mơ của tôi, có chết cũng đáng."

Bát Gia lo âu mấy chục ngày, cuối cùng đưa ra lựa chọn quan trọng nhất trong đời, đặt toàn bộ tiền cược về phía Lý Phàm.

Lý Phàm cười nhạt, nhẹ nhàng vỗ vai Bát Gia: "Nếu ông đã lựa chọn đứng về phía tôi, vậy cứ việc yên tâm làm theo lệnh của tôi, đừng có lưỡng lự gì nữa, nếu không tôi sẽ không tha cho ông."

"Cậu cứ yên tâm đi, từ giờ trở đi, thằng Bát tôi chỉ có một chủ nhân là cậu mà thôi!"

Chương 661

CHƯƠNG 661: TRIỂN LÃM NGỌC THẠCH

Bát Gia vỗ ngực giống Lý Phàm nói vài câu bày tỏ lòng trung thành, sau đó Bát Gia dùng vẻ mặt lấy lòng nhìn Lý Phàm nói: "Nghe nói dạo gần đây cậu thích mấy món ngọc thạch đồ cổ này nọ, vừa lúc ngày mai có buổi triển lãm ngọc thạch, cậu có muốn đi xem không?"

"Triển lãm ngọc thạch? Có gì hay chứ, giá cả của mấy đá quý đồ ngọc này nọ đưa vào thị trường đều tăng gấp trăm lần, chẳng có giá trị mua gì cả."

Lý Phàm lắc đầu nói.

"Lần này khác, lần này là triển lãm nguyên thạch của ngọc thạch, lấy ngọc thạch của ngọc Hòa Điền làm chủ, ngoài ra còn có đá Thanh Điền, đá Ba Lâm vân vân, nghe nói còn có không ít loại đá quý hiếm."

"Nguyên thạch à? Vậy thì cũng xem được, ngày mai tôi sẽ đi."

Lý Phàm có hơi hứng thú.

Biệt thự có diện tích rất lớn, nhưng lại thiếu một số đồ trang trí đồng bộ, Lý Phàm cảm thấy mua một số nguyên thạch thích hợp về điêu khắc một số vật phẩm trang trí thì tốt hơn mua những thành phẩm ở bên ngoài nhiều.

Tự điêu khắc thì có thể dựa theo ý thích của bản thân, hơn nữa còn có thể dùng vật liệu tốt nhất.

Những thứ được bán trên thị trường có thể lọt vào mắt Lý Phàm, phần lớn đều là một số sản phẩm tốt cả về mặt thủ công và nguyên vật liệu, hơn nữa giá bán đều cao chót vót, Lý Phàm cảm thấy anh tự làm thì thích hợp hơn.

Hẹn giờ xuất phát vào ngày mai với Bát Gia xong, Lý Phàm lập tức

đuổi Bát Gia về.

Đến chiều, tất cả người nhà họ Cố đều bình thường trở lại, ông cụ Cố và Cố Thiệu Phong tâng bốc Lý Phàm một lúc rồi mới ra về cùng Cố Thiệu Dũng.

Lần này Cố Thiệu Dũng không nói một lời, sau khi nhìn thấy Lý Phàm cũng không dám hó hé tiếng nào, bị Lý Phàm dọa sợ rồi.

Tiễn ba người ông cụ Cố xong, Lý Phàm nói ngày mai đi xem triển lãm ngọc thạch, Cố Thiệu Huy lập tức nói ngày mai cũng muốn đi.

Thấy ba muốn đi, Cố Họa Y trầm ngâm một lúc, cảm thấy cũng nên đi theo xem cùng luôn, mà Trần Hiểu Đồng lại càng muốn đi theo hóng chuyện.

Quyết định xong chuyện ngày mai đi xem triển lãm ngọc thạch, Lý Phàm và đám Cố Họa Y bắt đầu trò chuyện với nhau.

Triển lãm ngọc thạch được cử hành ở trung tâm triển lãm quốc tế Hán Thành, quy mô cực kỳ lớn, hội tụ ngọc Hòa Điền và bốn loại đá nổi tiếng truyền thống, ngoài ra còn có một số loại đá nổi tiếng trong mấy năm gần đây, chẳng hạn như Nhã An Lục, Kim Điền Hoàng, đá Lào vân vân.

Bốn loại đá nổi tiếng truyền thống chính là đá núi thọ, đá Ba Lâm, đá Xương Hóa, đá Thanh Điền, bốn loại đá này đều nổi tiếng nhờ vào việc điêu khắc thành tượng đá, và con dấu văn nhân, mấy năm gần đây những nguyên liệu đá tinh phẩm trong này đều được dùng làm con dấu.

Nhưng bởi vì khai thác trong thời gian dài, nơi sinh sản ra bốn loại đá nổi tiếng này đã dần cạn liệt, nguyên liệu đá tinh phẩm càng lúc càng ít, giá cả cũng càng ngày càng cao.

Chẳng hạn như đá Điền Hoàng đã hết sạch, đá Kê Huyết đá Lệ Chi Đông có lượng sản xuất càng ngày càng ít vân vân, giá cả hở ra là vài tỷ, thậm chí vài trăm tỷ.

Bởi vì giá của những nguyên liệu tinh phẩm này quá cao, cho nên có rất nhiều nguyên liệu thay thế xuất hiện, chẳng hạn như Kim Điền Hoàng và đá Lào, nó chính là những nguyên liệu thay thế khá

xuất sắc xuất hiện trong mấy năm gần đây.

Những vật phẩm thay thế này dần dần được thị trường tiếp thu, giá cả cũng dần tăng lên, trước kia một con dấu chỉ vài trăm nghìn, đến bây giờ đã hơn ba mươi triệu.

Sáng sớm, nhóm Lý Phàm đã đến trung tâm triển lãm quốc tế Hán Thành.

Lúc này đã có không ít người vào trong, trong đó có rất nhiều người mặc quần áo kỳ lạ, trông như người làm nghệ thuật.

Đa số người làm nghệ thuật đều có cách cư xử khác thường, cách ăn mặc cũng không giống với người thường.

“Úi cha, hôm nay có không ít nhà nghệ thuật đến, nhìn cái người đàn ông cao gầy để tóc dài kia đi, nếu chỉ nhìn bóng lưng, tôi còn tưởng là một người đẹp chân dài cao một mét tám đấy chứ.”

Khang Văn Hân vui vẻ nói.

Cố Thiệu Huy chỉ vào một nhà nghệ thuật ăn mặc giống hệt đạo sĩ nói: “Tôi có biết người này, người này làm thư pháp, vì sáng tạo ra nghệ thuật thư pháp mới, còn cầm ống tiêm để phun chữ, nghe nói còn được ca tụng là đại sư.”

“Cái tên đầu trọc kia cũng rất nổi tiếng đại diện cho dòng viết chữ xấu, chữ do ông ta viết sẽ làm người ta có cảm giác như bị táo bón, nhìn thư pháp của mấy người đó, lại nhớ đến thư pháp của bậc tổ tiên, tôi chỉ muốn nói với bọn họ một chữ, đệt!”

Bát Gia trừng mắt nói.

Lý Phàm lắc đầu, cũng không tiện đánh giá thêm về hiện tượng loạn xạ của giới thư pháp hiện tại, vì muốn được nổi tiếng, đúng là có rất nhiều người không biết xấu hổ.

“Bọn họ viết chữ xấu của bọn họ, sau này sẽ có lịch sử phán xét về bọn họ, chắc trăm năm sau, thư pháp của bọn họ cũng sẽ bị ném đi như giấy vụn.” Lý Phàm vừa nói vừa đi vào trung tâm triển lãm.

Tuy Lý Phàm nói không lớn, nhưng có một số người rất thính tai,

có ba người đi ngang qua Lý Phàm, người già và người trung niên rất có phong cách của một nhà nghệ thuật đồng loạt dừng chân lại, cùng nghiêng đầu nhìn Lý Phàm.

Ba nhà nghệ thuật trung niên này đều mặc đường trang có màu sắc sặc sỡ, để tóc dài ngang vai, còn có chòm râu bay phấp phơi, còn làm dáng hơn cả những chuyên gia dưỡng sinh.

“Cậu bạn trẻ này, lúc nãy cậu mới nói gì đó? Những gì cậu nói đang xúc phạm nghệ thuật, những thứ chúng tôi dùng linh hồn viết ra, không phải loại người dốt nát như cậu có thể phán xét được.”

“Cậu có hiểu gì về sáng tác nghệ thuật không? Cậu có hiểu nghệ thuật thư pháp không? Chúng tôi ngưng tụ kinh nghiệm sống cả đời vào trong thư pháp, thông qua việc viết biểu đạt chua ngọt đắng cay, người trẻ như cậu không thể nào hiểu được, chờ đến khi cậu đến trăm tuổi, mới có thể hiểu được những ảo diệu trong thư pháp của chúng tôi.”

“Những thứ chúng tôi viết không phải chữ xấu, chỉ là bị mấy người gọi là xấu, thư pháp của chúng tôi hơn xa các bậc tổ tông tài năng trước đây, Vương Hi Chi, Nhan Chân Khanh, Hoài Tố gì gì đó, nếu so sánh với sáng tạo của chúng tôi, bọn họ đều chỉ là quá khứ, tương lai là của chúng tôi.”

Đám nhà nghệ thuật trung niên này ăn nói dõng dạc hùng hồn, giống như thư pháp của bọn họ đã đi ra thế giới, được hàng ngàn người ca tụng vậy.

Nhìn đám nhà nghệ thuật trung niên đang tự ảo tưởng và say mê, đám Lý Phàm trợn mắt há mồm không biết nên làm cái gì.

Từng gặp được người không biết xấu hổ, nhưng chưa bao giờ gặp phải người không biết xấu hổ đến mức này, từ xưa đến nay thật sự không có người nào không cần mặt mũi như bọn họ.

Khang Văn Hân tiến lên hai bước, nhìn ba người nhà nghệ thuật trung niên bằng ánh mắt đầy khinh thường, nói với giọng điệu trào phúng: “Mấy người đừng tự làm mất mặt nữa, mấy người mà cũng dám đi so sánh với Vương Hi Chi*, có phải mấy người ăn thực

phẩm chức năng nhiều quá nên đầu óc có vấn đề rồi không.”

Vương Hi Chi: là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc.

“Xày, thanh niên thời nay đúng là không thể nói lý lẽ được mà, chẳng có chút tri thức văn hóa này, không hiểu được truyền thừa tinh túy của thư pháp!

Chúng tôi được ban tổ chức mời đến đây để thể hiện thư pháp, lát nữa cậu có thể nhìn xem triển lãm thư pháp của chúng tôi, thay đổi nhận thức của cậu về nghệ thuật.”

Ba nhà nghệ thuật trung niên nói xong, cùng ưỡn ngực ngẩng đầu đi nhanh về phía trung tâm triển lãm, lười không muốn để ý đến Khang Văn Hân nữa.

Khang Văn Hân tức giận xắn tay áo hô to: “Cũng tại khi còn nhỏ tôi không kiên trì luyện tập thư pháp, nếu không bây giờ tôi viết chữ còn đẹp hơn đám người học lung tung này nhiều, đại sư Khải Văn chính là ông chủ của tôi! Không đúng, cho dù tôi không kiên trì luyện tập thì tôi cũng viết đẹp hơn họ nhiều.

Chương 662

CHƯƠNG 662: XEM RA TÔI RẤT CÓ HIỂU BIẾT

Đại sư Khải Văn có phong cách thư pháp rất riêng, có thể nói là bậc thầy thư pháp kế thừa cả quá khứ phát triển tương lai, có tầm ánh hưởng rất lớn trong giới thư pháp.

Nghe Khang Văn Hân là bà con của đại sư Khải Văn, Lý Phàm nhịn không được cười nói: "Đại sư Khải Văn là họ hàng với cậu sao? Đừng nói là cậu nhận họ hàng bừa đó nha."

"Sao lại nhận bừa được, lúc trước đại sư Khải Văn còn từng hướng dẫn cho tôi nữa."

Khang Văn Hân vô cùng nghiêm túc nói.

Nhìn bóng lưng của mấy nhà nghệ thuật trung niên đã đi xa kia, Lý Phàm dở khóc dở cười lắc đầu: "Không bàn đến nghệ thuật nữa, chúng ta vào xem xem có nguyên liệu đá nào tốt không đi."

Mọi người vào trung tâm triển lãm, vừa vào đã nhìn thấy một tảng đá lớn, đá lớn mày xanh đen cực kỳ to, trọng lượng ước chừng khoảng vài chục tấn.

"Đây là đá gì thế, trông xấu ghê." Cố Họa Y bĩu môi nói.

Tảng đá lớn màu xanh đen này đúng là rất xấu, không chỉ màu sắc tầm thường, hơn nữa mặt ngoài cũng gồ ghề, lồi lõm, trông rất thô ráp, hoàn toàn không dính líu gì đến ngọc thạch.

Lý Phàm cười nói: "Đây là ngọc bích Manasi, đa số ngọc Hòa Điền trong nước đều có chất ngọc tốt hơn nước ngoài, nhưng chỉ riêng ngọc bích là ngoại lệ.

Ngọc bích Manasi trong nước cho dù là màu sắc hay là chất ngọc đều tệ hơn ngọc bích Nga nhiều, cho nên sản phẩm ngọc bích trong nước luôn có giá cả tương đối thấp.

“Đây là ngọc bích? Trông đen thui, có cảm giác như không hề dính liên quan gì đến ngọc bích hết.”

Cố Họa Y kinh ngạc nói.

“Ngọc bích trong nước có màu đậm hơn, đa phần là màu xanh lục đậm giống màu rau chân vịt già, mà ngọc bích của Nga có màu đẹp hơn nhiều, phần lớn đều là màu xanh non tươi mát như rau chân vịt còn non.

Cho nên ngọc bích của Nga được thị trường ưa chuộng hơn, giá cả cũng cao hơn, mà ngọc bích Manasi có điểm đen tạp chất, đây là chỗ không thể so với ngọc bích của Nga.”

Lý Phàm giới thiệu rõ ràng, Cố Họa Y nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt sùng bái, cảm thấy Lý Phàm giống như bách khoa toàn thư di động, cái gì cũng biết.

Trần Hiểu Đồng phùng má, kéo cánh tay Lý Phàm nói: “Cái này có gì đẹp chứ, chúng ta mau đi vào trong xem đi, có phải có rất nhiều nơi đều sản xuất ra ngọc Hòa Điền đúng không, anh mau giới thiệu cho em đi.”

Lý Phàm bị kéo vừa đi vừa nói: “Ngọc Hòa Điền phân theo nghĩa rộng và nghĩa hẹp, nghĩa hẹp ngọc Hòa Điền chỉ phạm vi sinh sản chỉ ở Hòa Điền, Vu Điền, Thư Mạt, đặc biệt là nguyên liệu lại càng chỉ được giới hạn ở khu vực lòng sông Hòa Điền mà thôi.

Mà ngọc Hòa Điền thì có rất nhiều nơi sản xuất, chỉ cần thành phần cấu tạo đủ tiêu chuẩn thì có thể giám định là ngọc Hòa Điền, nhận được giấy chứng nhận.

Ngọc Hòa Điền có ở vùng cao nguyên trong nước cũng khá trong, còn có hoa văn bông tuyết, thậm chí còn có màu xanh, màu khói bụi vân vân, được gọi là nguyện liệu nước ngoài.

Sau đó là đến ngọc bích Nephrite sản xuất từ Nga, ngọc bích Nephrite sản xuất từ Nga có chất ngọc mềm hơn, độ trắng rất cao, còn có một số nguyên liệu có da vàng và đen, được dùng để làm những tác phẩm điêu khắc có màu sắc xinh đẹp, có một số gian thương sẽ dùng ngọc bích Nephrite Nga giả làm dương chi bạch

ngọc, có rất nhiều người lừa.

Ngoài ra chính là ngọc bích xanh của Hàn, màu của ngọc bích xanh Hàn thiên về màu xám, cho nên chất ngọc cũng tệ nhất, giá cũng rẻ nhất.

Bình thường mua nguyên liệu ngọc bích Hàn xong đều sẽ dùng máy móc để điêu khắc, bán tràn lan ngoài thị trường, ngọc Hòa Điền chỉ tốn vài trăm nghìn là mua được trên cơ bản đều là ngọc bích xanh của Hàn.

Lý Phàm từ từ giới thiệu, làm đám Trần Hiểu Đồng nghe mà gật đầu lia lịa, cảm thấy ngọc Hòa Điền cũng có rất nhiều tri thức.

“Lý Phàm, cậu biết nhiều thật, sao lúc trước không phát hiện ra cậu hiểu biết những điều này chứ.”

Cố Thiệu Huy cười nói.

“Ba, con cũng chỉ đọc sách trước khi đến đây mới biết được, nếu nói đến chơi ngọc thạch thì ba mới là cao thủ thật sự, bọn con đều phải học tập ở ba mới đúng.”

Lý Phàm nịnh bợ ba vợ một vài câu.

“Ha ha ha, cậu bớt khen tôi đi, chúng ta tụ tập đông như vậy cũng không tiện đi xem, mọi người nên chia ra đi thì hơn, ai muốn đi cùng với tôi?”

Cố Thiệu Huy vừa nói xong, Khang Văn Hân và Bát Gia liếc nhìn nhau, hai người cũng không muốn làm bóng đèn giữa mấy người Lý Phàm, cho nên lựa chọn đi cùng với Cố Thiệu Huy, mà Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng lại chọn đi theo Lý Phàm.

Mọi người lập nhóm xong lập tức chia nhau ra đi xem, Cố Thiệu Huy dẫn Bát Gia và Khang Văn Hân nhanh chóng đi mất tăm.

Lý Phàm dẫn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đi vào trong, tổ hợp một nam hai nữ làm Lý Phàm đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm trong đám đông, quan trọng nhất là hai người đẹp đi cạnh Lý Phàm quá xinh đẹp.

Ba người Lý Phàm đi vào khu triển lãm của ngọc Hòa Điền, một phần lớn ở khu triển lãm phía trước đều bày biện nguyên liệu ngọc Hòa Điền có kích thước lớn, phần giữa là nguyên liệu tinh phẩm và nguyên liệu thô, quầy cuối cùng bày bán các loại thành phẩm.

Lý Phàm nhìn các nguyên liệu đá cực lớn ở hai bên khu triển lãm, mắt nhìn thẳng tùy ý lướt qua, cũng không quá để ý đến những nguyên liệu này.

Bởi vì những nguyên liệu đá này có phẩm chất quá bình thường, phần lớn đều là ngọc bích màu vàng miệng, ngọc bích Hòa Điền màu caramel vân vân, một phần nhỏ ngọc bích Nephrite Nga tuy trong trắng như tuyết, nhưng Lý Phàm lại không có hứng thú với mấy thứ đó.

Sưu tầm ngọc Hòa Điền giống như phỉ thúy vậy, đều là tài sản có thể tiếp tục giữ vững và gia tăng giá trị, chỉ có hàng vượt giá trị thực tế, nguyên liệu không quá tốt, cho dù để thêm trăm năm cũng khó tăng giá trị.

Nhưng cũng có không ít người buôn bán châu báu ở Hán Thành bắt đầu đứng trước quầy hàng cẩn thận nhìn ngắm ngọc đó, có một số người còn bắt đầu trả giá với người bán.

Lúc sắp đi đến nguyên liệu ngọc tốt, Lý Phàm đột nhiên ngừng chân, trong mắt có chút hứng thú nhìn một khối ngọc.

Khối ngọc kia khá lớn, hơn nữa độ trắng cũng khá tốt, nằm xen lẫn trong một đống ngọc của Nga, hình như bị chủ quán coi nó là ngọc của Nga mà bán.

Lý Phàm tùy tiện hỏi giá của hai khối ngọc Nga, sau đó chỉ về phía khối ngọc mà anh ưng ý hỏi: “Cục này bao nhiêu tiền.”

“Đây là một nguyên liệu tốt, độ trắng rất tốt, hơn nữa chất mềm mượt, quan trọng nhất là không bị nứt, chắc chắn là nguyên liệu làm vòng tay cao cấp, giá cả đương nhiên cũng hơi đắt.”

Chủ tiệm cũng là người lõi đời, không báo giá thẳng mà đầu tiên đi giới thiệu ưu điểm của nguyên liệu này, giới thiệu xong lại nhìn chằm chằm vào mắt Lý Phàm, sau đó chậm chạp nói: “Cho nên,

khối nguyên liệu này có giá mười hai tỷ."

"Mười hai tỷ, ông ăn cướp à, cho dù ngọc có tốt thì cũng chỉ là ngọc Nga, có làm vòng thì cũng chỉ làm được bảy tám cái mà thôi, không thể lấy lại vốn được."

Lý Phàm hơi kinh ngạc trước cái giá mười hai tỷ, nếu dựa theo cách tính toán của nguyên liệu gốc của Nga thì cái giá mười hai tỷ chính là giá trên trời.

Cho dù vòng tay dùng ngọc Nga tốt nhất thì giá đắt nhất trên thị trường cũng chỉ hơn ba trăm triệu, làm ra bảy tám cái vòng thì cũng chỉ bán không đến sáu tỷ.

Ngọc ở lõi vòng tay và những vật liệu thừa kia làm ra một số thứ linh tinh, nhiều nhất cũng chỉ bán được thêm ba tỷ, tính toán kỹ lưỡng gia công xong cũng chỉ bán được hơn chín tỷ, mà đây còn là dưới tình huống trong lúc gia công không xảy ra vấn đề gì.

Cho nên so với cái giá mười hai tỷ này, tương đương với việc mua khối nguyên liệu này thì sẽ lỗ lớn.

Chủ tiệm nhếch mép cười gượng: "Tôi chỉ thuận miệng nói đại giá cả thôi, xem ra anh cũng là người hiểu biết, nếu thật sự vừa ý thì có thể trả giá."

Chương 663

CHƯƠNG 663: BẢO ÔNG NGHE MÁY

Lý Phàm đương nhiên hiểu ý của chủ tiệm, ra giá cao là để gạt người, nếu như người không có hiểu biết, rất dễ dàng bị lừa gạt, cho dù có trả giá thì chủ quán cũng sẽ không cho trả giá xuống quá nhiều, cuối cùng sẽ bị.

Nếu gặp phải người có vốn hiểu biết, thì chính là đưa giá trên trời trả giá ngay tại chỗ, hai bên cãi cọ một lúc, cuối cùng sẽ có được giá cả làm cả hai bên đều hai lòng.

Bây giờ chủ tiệm đã biết Lý Phàm là người có vốn hiểu biết, đương nhiên sẽ không có suy nghĩ chặt đẹp mấy người tiêu tiền như rác nữa.

“Tuy khối nguyên liệu này có thể chế tạo được vài thứ đó, nhưng tiền gia công cũng tốn không ít, cho nên nhiều nhất tôi cũng chỉ có thể trả cho ông ba tỏi thôi, ông xem có được không.”

Ba tỏi có nghĩa là ba tỷ, trong giới đồ cổ, giới ngọc thạch, có rất nhiều tiếng lóng để chỉ số tiền, dùng tỏi để thay cho tỷ cũng là một trong số đó.

Còn có một số người dùng tiểu-trung-đại để biểu đạt sự chênh lệch biến động, ví dụ cách nói tiểu ngũ, tiểu là chỉ 3 số đầu tiên trong khoảng từ 1 đến 3, ngũ là chỉ có 5 con số, tiểu ngũ nghĩa là từ 10000 đến 90000.

Mấy cái này đều là tiếng lóng trong giao dịch thời xưa, bây giờ dần dần thành cách nói thời thượng.

“Chỉ có ba tỏi thôi sao, anh bạn à, anh trả giá cũng hơi quá rồi đó.”

Chủ tiệm nhe răng, ra vẻ như rất đau lòng.

Lý Phàm lắc đầu nói: “Cái giá này cũng đã không thấp rồi, mấy thứ này làm ra thành phẩm, nhiều nhất cũng chỉ bán được chín tỷ, nếu

như trong quá trình gia công xảy ra ngoài ý muốn gì đó, vậy cũng có khả năng chỉ bán được sáu tỷ, trừ đi chi phí gia công, chi phí quảng cáo vân vân, nói không chừng tôi còn bị lỗ nữa đó."

"Xời, làm gì mà bi quan như anh nói chứ, nguyên liệu này của tôi chính là ngọc bích Nephrite sản xuất từ Nga tốt nhất, tiện tùy đều có thể làm ra vài thứ, như vậy đi, bốn tỷ rưỡi, món này là của anh."

Lúc ông chủ nói giá, một người đàn ông trung niên đeo kính đen đi đến nhìn xem, lắc đầu nói: "Cục này bốn tỷ rưỡi sao?"

Lý Phàm nhìn đối phương, lạnh nhạt nói: "Chúng tôi đang bàn về giá cả của khối nguyên liệu này, ông có thể xem những nguyên liệu khác."

"Tại sao chứ?"

Người đàn ông trung niên khó chịu nói.

Trần Hiểu Đồng không nhịn được, lạnh lùng nói: "Tại vì phải theo thứ tự đó, không thấy bọn tôi đang trả giá sao, ông xen ngang vào làm gì."

"Ha ha, trả giá thì cũng có nghĩa mấy người còn chưa mua, tôi đương nhiên có thể ra giá rồi, có phải mấy người không trả nổi bốn tỷ rưỡi không? Tôi có thể lấy ra được, tôi trả giá bốn tỷ tám, Tào Đại Vượng tôi muốn nó."

Chủ tiệm ngây ngẩn, sau đó cười tươi nói: "Ông đúng là dứt khoát thật, tôi cũng có thể..."

Chủ tiệm không nói hết câu, mà lại dời mắt nhìn Lý Phàm, trong mắt hơi mang ý dò hỏi, giống như muốn hỏi Lý Phàm có muốn tăng giá hay không.

Chuyện chủ tiệm thích nhất chính là gặp phải tiết mục có người tăng giá để cướp hàng thế này, chỉ cần khống chế được nhịp độ, chắc chắn sẽ lời được thêm không ít tiền.

Không chờ Lý Phàm ra giá, Cố Họa Y đứng bên cạnh đã nói: "Ông tưởng có mình ông có tiền thôi sao, chúng tôi không thèm để chút

tiền vặt vãnh đó vào mắt, năm tỷ tư!”

“Năm tỷ bốn mươi ba triệu.”

Tào Đại Vượng đen mặt trừng mắt nhìn Cố Họa Y, sau đó nhìn Lý Phàm nói: “Quản lý phụ nữ của cậu cho cẩn thận, ăn nói lung tung rất dễ gặp chuyện.”

“Gặp chuyện gì chứ? Ông mới là người không chịu nói quy tắc trước, nếu ông có thể tăng giá, chúng tôi đương nhiên cũng có thể tăng.”

Lý Phàm xụ mặt nói.

“Ha, tôi đã thông báo tên họ rồi, không lẽ cậu không biết Tào Đại Vượng tôi là ai sao? Cậu đi hỏi thăm khắp cái Hán Thành này xem, có ai mà không biết Tào Đại Vượng tôi không!” Tào Đại Vượng duỗi tay chỉ vào mũi ông ta hô.

Sau khi Tào Đại Vượng nói xong, một nhân viên cách đó không xa chạy chậm đến, mặt mày cười tươi rói.

“Úi cha, đại sư Tào, sao ông đến mà lại không nói tiếng nào, để chúng tôi đi đón ông chứ.”

Một nhân viên nhìn thấy Tào Đại Vượng, lập tức chạy chậm đến.

“Mấy người có chuyện gì thế? Có phải đại sư Tào ưng ý thứ gì không? Mau bán cho đại sư Tào với giá gốc đi, đừng để đại sư Tào tức giận.”

Lý Phàm cười lạnh nói: “Đại sư Tào gì chứ, tôi không hề quen, thứ này còn chưa có nói giá xong đâu, mắc gì phải bán cho ông ta với giá gốc chứ?

Không lẽ tiền của tôi không phải là tiền, tiền của chủ tiệm muốn kiếm cũng không phải là tiền, chỉ có tiền có thằng đại sư cực chó này mới là tiền sao?”

“Anh ăn nói kiểu gì đó, đại sư Tào là đại sự khắc ngọc của Hán Thành chúng ta, điêu khắc ngọc thạch có giá trị xa xỉ, ngọc thạch ở trong tay đại sư Tào mới có thể phát ra ánh sáng thuộc về nó.”

Nhân viên ăn nói hùng hồn đầy lí lẽ.

Tào Đại Vương ưỡn ngực hóp bụng, vô cùng kiêu ngạo nói: “Cậu thanh niên, bây giờ đã biết tôi là ai rồi chứ, còn dám tranh nguyên liệu ngọc với tôi không?”

“Có gì mà không dám chứ, tôi ra năm tỷ bảy.”

Lý Phàm nhìn sắc mặt của Tào Đại Vương càng lúc càng tối đi, nói tiếp: “Tôi cũng quen biết không ít đại sư điêu khắc ngọc, đại sư Vương khắc ngọc theo phong cách Bắc Kinh, đại sư Dự khắc ngọc theo phong cách Thượng Hải đều là bạn của tôi, nhưng tôi chưa từng nghe vị đại sư nào có tên giống ông, không biết đại sư ông đi theo phong cách ở nơi nào.”

“Cậu cậu cậu, cậu đang sỉ nhục nhân cách của tôi!” Tào Đại Vượng tức giận đỏ mặt, vươn ngón tay liên tục chỉ vào Lý Phàm, giống như muốn chọt chết Lý Phàm.

Nhân viên cũng sa sầm mặt, đen mặt nói: “Đại sư Tào là đại sư chân chính, anh mau biến sang nơi khác đi, đừng đứng đây cản trở đại sư Tào chọn nguyên liệu.”

Chủ tiệm khó chịu nói: “Người anh em, tự do mua bán mà, anh là nhân viên làm việc ở đây không thể phá rối cuộc giao dịch giữa chúng tôi chứ, bây giờ là anh bạn này đang đấu giá với đại sư Tào, hai người này ai ra giá cao hơn thì mua được, anh đừng có xía vào.”

Mặt nhân viên lúc xanh lúc trắng, nghe chủ tiệm nói mà không biết phải cãi lại như thế nào, anh thật sự không có tư cách quyết định chủ tiệm bán hàng hóa như thế nào, lúc này cũng chỉ ỷ vào thân phận mà làm bậy thôi.

Tào Đại Vương nhìn nguyên liệu ngọc kia, ngẩng đầu nói: “Tôi trả giá sáu tỷ, nhóc con tốt nhất đừng có tăng giá nữa, nguyên liệu này có tác dụng rất lớn đối với tôi!

Chủ tịch Hoàng của tập đoàn Đỉnh Thịnh, người có địa vị, tiếng nói nhất Hán Thành có tìm gặp tôi muốn đặt hàng một khối ngọc điêu khắc để tặng cho một người có địa vị cao, tôi mua nguyên

liệu này về là để khắc ngọc cho chủ tịch Hoàng.

Vừa nghe thấy Tào Đại Vượng báo tên họ của chủ tịch Hoàng ra, Lý Phàm nhịn không được bật cười.

“Ha ha ha, tôi còn tưởng là ai, ông cứ gọi điện thoại cho chủ tịch Hoàng, báo tên của tôi ra, ông ấy chắc chắn sẽ bảo ông không cần mua nữa.”

Tào Đại Vượng thay đổi sắc mặt, nhìn chằm chằm Lý Phàm một lúc lâu, xác nhận chưa từng gặp qua Lý Phàm ở Hán Thành.

“Cậu là ai chứ? Cậu bảo tôi gọi thì tôi gọi à, sao cậu không tự gọi đi, đừng nói là cậu không có số điện thoại của chủ tịch Hoàng đó nha.”

“Tôi gọi thì gọi, kết quả cũng giống nhau thôi.”

Lý Phàm cười tủm tỉm lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho chủ tịch Hoàng, trò chuyện với chủ tịch Hoàng một lúc, nói cho chủ tịch Hoàng nghe chuyện đang xảy ra ở đây.

Nói xong, Lý Phàm đưa điện thoại cho Tào Đại Vượng: “Lại đây, lão Hoàng bảo ông nghe máy này.

Chương 664

CHƯƠNG 664: NGƯỜI MỘT NHÀ MÀ LẠI KHÔNG BIẾT

Tào Đại Vượng nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, nửa tin nửa ngờ nhận điện thoại.

“Alo, là chủ tịch Hoàng sao?”

“Là tôi, Tào Đại Vượng ông làm gì thế, sao lại có mâu thuẫn với cậu Lý! Cậu Lý là người rất có quyền thế! Ông mau mua khối nguyên liệu kia rồi tặng cho cậu Lý, coi như là xin lỗi cậu Lý đi.”

Chủ tịch Hoàng nói với vẻ mặt nghiêm khắc, đương nhiên không thể đắc tội với Lý Phàm, chỉ có thể ném tốt giữ soái, vứt Tào Đại Vượng ra ngoài chịu trận.

Tào Đại Vượng lập tức suy sụp, mặt ủ mày ê nhìn Lý Phàm, sau đó khẽ nói: “Khối nguyên liệu kia có phẩm chất không tệ, tôi định mua về khắc ngọc cho ông, chẳng phải ông muốn tặng cho người có địa vị cao nào sao.”

“Đồ tôi tặng người khác không cần ông quan tâm, mau làm theo lời tôi nói, nếu không tôi kêu người đập nát phòng làm việc của ông, lại đánh gãy luôn cái chân thứ ba của ông!”

Nghe giọng nói lạnh lùng của chủ tịch Hoàng, Tào Đại Vượng run rẩy, nhanh chóng gật đầu nói: “Được được, ông cứ yên tâm, tôi chắc chắn sẽ làm tốt.”

Cúp máy, tim như rỉ máu, Tào Đại Vượng cầm điện thoại bằng hai tay, vô cùng cung kính trả điện thoại lại cho Lý Phàm.

“Người một nhà mà lại không biết, cậu xem làm lớn chuyện thế nào kia, vậy, tôi không mua khối nguyên liệu này nữa.”

Tào Đại Vượng nói với Lý Phàm xong, nhìn chủ tiệm nói: “Lúc nãy mấy người nói giá là bốn tỷ rưỡi đúng không? Giá của ông hơi cao rồi, tôi thấy chủ tiệm bán khối nguyên liệu này cho cậu Lý với giá

ba tỷ đi thôi.”

Nhân viên hoảng sợ choáng váng khi nhìn thấy Tào Đại Vượng thay đổi thái độ xoành xoạch như thế, ngơ ngác nhìn Lý Phàm, trong lòng thầm đoán thân phận của Lý Phàm.

Rất đẹp trai, còn có hai cô gái xinh đẹp như siêu sao đi cùng, không lẽ là con trai cưng của ông boss lớn nào sao?

Không đợi nhân viên lấy lại tinh thần, chủ tiệm lại khó chịu, vốn thấy hai người đấu giá, còn tưởng có thể kiếm được thêm một mớ, không ngờ mới chút xíu mà Tào Đại Vượng đã sợ hãi, còn đi trả giá giúp nữa.

“Ông cố ý đến kiếm chuyện đúng không, không có khả năng thì đừng có ra giá lung tung, làm chậm trễ thời gian của chúng tôi, ba tỷ thì đừng có mà mơ, bây giờ không trả sáu tỷ thì tôi không bán.”

Chủ tiệm sầm mặt nói.

Tào Đại Vượng nói với vẻ mặt đau khổ: “Tôi cũng là một đại sư khắc ngọc nổi tiếng, ông bán nguyên liệu ngọc này cho anh bạn với giá ba tỷ, sau này tôi sẽ giới thiệu mối mang cho ông, bảo đảm sẽ không để ông phải chịu thiệt thòi.”

“Ha ha, tôi không dám nhận lời hứa suông này của ông đâu, ông có giỏi thì bây giờ lập tức bỏ tiền ra mua về, sau đó ông muốn bán lại cho anh bạn này với giá bao nhiêu cũng được, dù sao nếu không trả sáu tỷ thì tôi không bán.”

Thái độ của chủ tiệm vô cùng kiên quyết, nhất quyết là cái giá này, mấy người muốn mua thì mua, không mua thì thôi.

Trần Hiểu Đồng bực bội nói: “Đều tại ông đại sư chết bầm ông hại tôi, vốn dĩ chúng tôi chỉ cần trả ba tỷ sáu là mua được rồi, vì ông quấy rối, bây giờ chủ tiệm lại đòi đến sáu tỷ.”

“Tôi… chuyện, chuyện này…”

Tào Đại Vượng cũng cực kỳ bực bội, bây giờ mọi chuyện đã khác xa với tưởng tượng của ông.

Tuy ông là đại sư khắc ngọc, nhưng đại sư khắc ngọc Tào Đại Vượng là do nịnh nọt mà ra, vì muốn có được danh hiệu này, suýt chút nữa Tào Đại Vượng đã đổ hết của cải vào.

Bây giờ Tào Đại Vượng đang nhờ vào tên tuổi của đại sư khắc ngọc để kiếm lời, nếu bắt Tào Đại Vượng bỏ sáu tỷ ra mua nguyên liệu tặng cho Lý Phàm, Tào Đại Vượng thật sự không muốn.

Tào Đại Vượng nhìn nhân viên đứng bên cạnh, ra hiệu bảo nhân viên đi khuyên chủ tiệm.

“Khụ khụ.”

Nhân viên ho khan, nhìn về phía chủ tiệm.

Chủ tiệm không đợi nhân viên nói chuyện, phất tay nói: “Anh đừng nói gì cả, thời đại này cũng không có chuyện ép mua ép bán, nếu anh bảo tôi bán nguyên liệu này với giá rẻ, cũng lắm thì tôi rời khỏi buổi triển lãm ngọc thạch này, đi tìm cơ quan ban ngành có liên quan kiện mấy người.”

Nhân viên lập tức rơi vào tình huống khó xử, gặp phải một chủ tiệm không chịu nể mặt thế này, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Lỡ như thật sự chọc giận người này, đi ra ngoài khiếu nại kiện cáo, cuối cùng thì vẫn là nhân viên gặp xui.

“Ha ha, thôi, sáu tỷ thì sáu tỷ đi, ai bảo tôi thích chứ, cũng không để ý bỏ thêm chút tiền.”

Lý Phàm vừa nói vừa lấy điện thoại ra, tỏ ý chủ quán có thể tiến hành giao dịch chuyển khoản.

Chủ tiệm lập tức vui vẻ ra mặt: “Anh em nghĩ thoáng thật, bây giờ con mèo con chó nào cũng dám tự xưng là đại sư, trước mặt cũng có một đại sư là Husky đầu thai đây này.”

“Ha ha ha, ông chủ cũng thú vị thật, đúng là có một vài người rất giống Husky.”

Cố Họa Y cười vui vô cùng.

Tào Đại Vương đen mặt nhìn chằm chằm Lý Phàm và chủ tiệm, lộ ra vẻ mặt tôi nhớ kỹ mặt mấy người rồi, sau này chắc chắn sẽ tìm mấy người tính sổ.

“Hừ! Miệng chó không mọc được ngà voi!”

Tào Đại Vương nói xong thì xoay người đi ngay, thật sự không còn mặt mũi tiếp tục ở lại đây nữa.

Lý Phàm chuyển khoản cho chủ tiệm xong, chủ tiệm vui vẻ kéo một cái valy hành lý từ dưới quầy hàng ra, cất nguyên liệu ngọc cực lớn kia vào trong valy.

“Cái valy này coi như hàng tặng kèm, tôi phục vụ chu đáo chưa, ha ha.”

“Phục vụ rất tốt, chúc ông buôn may bán đắt.”

Lý Phàm nói khách sáo, kéo valy tiếp tục đi dạo.

Lý Phàm chưa đi được mấy bước, đã gặp được Khang Văn Hân đang sốt ruột hoảng hốt chạy đến.

Khang Văn Hân kéo ống tay áo Lý Phàm nói: “Mau đi theo tôi, chúng tôi nhìn thấy rất nhiều nguyên liệu thô ở bên kia, độ trắng và màu đều rất tốt.

Quan trọng nhất là không đắt, có rất nhiều người đang xem, chú Cố bảo tôi lại đây kêu anh qua xem, đi chậm thì chắc sẽ không còn nữa.”

“Cứ từ từ, đừng sốt ruột.”

Lý Phàm chậm rãi nói.

“Ui cha, sao mà không sốt ruột được, nhóm chú Cố đều xem rồi, nói là đồ khá tốt, anh qua xem thế nào, nếu như thật sự khá tốt thì chúng ta mua mấy cái nguyên liệu thô đó về hết.”

Bây giờ tiền tài bị lạm phát, làm sao để duy trì và gia tăng giá trị đồng tiền chính là câu hỏi mà tất cả mọi người đang thảo luận, mua nhà mua cổ phiếu mua vàng này nọ, Cố Thiệu Huy hoàn toàn

không hiểu.

Cố Thiệu Huy quen thuộc đồ cổ đồ ngọc nhất, bây giờ giá của đồ cổ và đồ ngọc cũng trong giai đoạn tăng nhanh, không còn được như những năm trở lại đây nữa.

Nhưng Cố Thiệu Huy không có khả năng giám định giống Lý Phàm, hơn nữa cũng không có quá nhiều tiền, cho nên chỉ luôn chơi một vài vụ nhỏ.

Nguyên liệu thô ngọc Hòa Điền chính là hàng xuất sắc trong đồ ngọc, mấy năm nay giá cả của nguyên liệu thô ngọc Hòa Điền tăng nhanh như tên lửa, đến cả mấy bà thím hay tán dóc bên đường cũng biết thứ này không rẻ, cho nên sau khi hỏi giá biết được nguyên liệu thô ngọc Hòa Điền kia không quá đắt, trong lòng Cố Thiệu Huy lập tức kích động.

Cho nên Cố Thiệu Huy vô cùng hưng phấn định chơi lớn một trận, chỉ cần nghĩ đến cảnh ông sẽ nói với chủ tiệm, đóng gói hết tất cả nguyên liệu thô trong quầy hàng của ông lại, Cố Thiệu Huy lại cảm thấy nhiệt huyết trong người sôi trào.

Nhưng nhiệt huyết có sôi trào hơn nữa thì Cố Thiệu Huy cũng không xúc động la lên câu nói trong lòng, mà lại bảo Khang Văn Hân đi tìm Lý Phàm đến xem thử.]

Chương 665

CHƯƠNG 665: NHẶT CỦA HỜI

Bây giờ Cố Thiệu Huy không xem thường Lý Phàm nữa, thật sự xem Lý Phàm là cao thủ hiểu biết rất nhiều thứ.

Khang Văn Hân kéo Lý Phàm rẽ trái rẽ phải đi một vòng, cuối cùng quẹo vào một quầy hàng.

Bây giờ có không ít người đang vây quanh quầy hàng, mấy người đó vừa xem nguyên liệu thô, vừa giao lưu tham khảo, Cố Thiệu Huy và Bát Gia cũng lẫn vào đó.

Khang Văn Hân kéo Lý Phàm chui vào trong quầy hàng, chỉ vào đống nguyên liệu thô ngọc Hòa Điền như một ngọn núi nhỏ kia nói: "Anh mau xem thử, những nguyên liệu này như thế nào?"

Nguyên liệu thô ngọc Hòa Điền chất thành núi nhỏ kia không lớn, phần lớn đều chỉ rộng bằng hai đầu ngón tay, dài nhất cũng chỉ bằng ngón tay cái, tất cả đều là nguyên liệu thô nhỏ.

Vỏ vẩy kim, vỏ đỏ thẫm, vỏ thu lê vân vân, đủ loại nguyên liệu có màu vỏ khác nhau trộn lẫn vào trong, hơn nữa độ trắng của nguyên liệu không tệ, trông rất bắt mắt.

Mấy nam nữ đứng bên cạnh quầy hàng đều cầm nguyên liệu thô lên thưởng thức, miệng bàn tán liên hồi.

"Độ láng mịn của nguyên liệu rất tốt, cầm lên là cảm thấy rất láng mịn, xúc cảm này chắc chắn là xúc cảm của nguyên liệu thô, không sai được."

"Tôi cũng cảm thấy xúc cảm rất được, lại nhìn lỗ chân lông ở bên trên, mịn màng đều nhau, chắc là nguyên liệu không có vấn đề gì, là nguyên liệu thô thật.

"Tốt nhất là lớp vỏ ngoài có màu sắc, bây giờ những nguyên liệu có vỏ vẩy kim, vỏ thu lê đều đắt muốn chết, vậy mà người ở chỗ

này lại cho chọn lựa tùy ý, tôi phải chọn mấy cái đẹp mới được."

Cố Thiệu Huy và Bát Gia cũng nhìn thấy Lý Phàm đến, đều đến cạnh Lý Phàm.

Cố Thiệu Huy giống như hiến vật quý, cầm nguyên liệu thô lớn cỡ trái xoài trong tay đưa cho Lý Phàm.

"Lý Phàm, cậu mau xem thử cái này, tôi xem cái này lâu lắm rồi, cảm giác không có vấn đề gì cả, nguyên liệu lớn như thế, độ trắng cũng rất tốt, trở về mời người điêu khắc thì sẽ trở thành một món đồ trang trí rất đẹp."

Cố Thiệu Huy rất đắc ý nói.

Lý Phàm cầm nguyên liệu Cố Thiệu Huy đưa qua nhìn xem, sau đó mặt không chút biểu tình trả nguyên liệu lại cho Cố Thiệu Huy.

Cố Thiệu Huy gãi đầu nói: "Con rể ngoan, cậu làm thế là..."

"Trả lại cho người ta đi."

Lý Phàm bình thản nói, cúi đầu tiện tay cầm một vài nguyên liệu thô lên xem.

"Lỗ chân lông là dùng phun sa phun, màu sắc được dán từ lớp vỏ khác, dùng nguyên liệu còn coi như có lương tâm, mấy cái này cũng coi như là hàng số một trong nguyên liệu ngọc của Hàn.

Nguyên liệu ngọc của hàng có giá khoảng bốn mươi lăm triệu một tấn, sau khi mua về cắt thành hình trụ, hao tổn khoảng 30-40%, mấy người làm nguyên liệu thô giả cũng không dễ dàng gì."

Sau khi Lý Phàm nói xong, mấy người đang giả vờ chọn nguyên liệu ở bên cạnh đã dừng động tác lại, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt đầy ác ý, giống như bọn họ muốn giết người vậy.

Chủ tiệm lại càng hung dữ nhìn Lý Phàm, dụi tàn thuốc xuống đất, lấy chân nghiền mạnh.

"Nhóc con, đừng có ăn nói bậy bạ, không mua thì biến, đừng có ăn nói lung tung ở chỗ của tôi, cản trở việc buôn bán của ông đây,

ông cho anh đẹp mặt!”

“Mới vậy đã thẹn quá hóa giận, mấy người đi diễn thuê này có kỹ thuật diễn khá đạt đó, nhưng lời thoại có vẻ cố tình quá, nếu tôi đoán không sai, đống nguyên liệu thô này ông ra giá ba triệu một khối, nếu trả giá xuống còn một triệu tám đến hai triệu tư cũng có thể bán hết.”

Lý Phàm cười nhạt nói.

Mấy người được thuê đến đứng bên cạnh chủ tiệm thay đổi sắc mặt, bị Lý Phàm nói thẳng vạch trần mọi chuyện, làm mấy người có hơi căng thẳng.

Cố Thiệu Huy nhìn đống nguyên liệu thô nhỏ kia, sắc mặt dần uể oải, giống như nhìn thấy một đống tiền đang phất tay chào ông ra đi vậy.

“Tất cả… tất cả đều là giả, nhưng sao tôi nhìn kiểu gì cũng giống đồ thật, cậu không nhìn lầm chứ.”

Cố Thiệu Huy cảm thấy vẫn còn có thể cứu chữa một chút, lớn Lý Phàm sơ sót thì sao.

Lý Phàm cười lắc đầu, vô cùng chắc chắn nói: “Mấy thứ đồ cấp thấp này con sẽ không nhìn lầm đâu, ba, nếu ba thích thì có thể mua, tốt nhất là trả giá xuống phân nửa, nếu không sẽ lỗ to.”

“Xuống phân nửa…”

Cố Thiệu Huy nhìn chủ tiệm, cảm thấy nếu ông trả giá xuống một nửa, chỉ sợ chủ tiệm sẽ xách đao giết người: “Đúng là khổ mà, sao lại nhìn lầm mấy thứ này chứ, tâm hồn của tôi đã bị tổn thương rồi.”

Bát Gia thở dài, vỗ vai Cố Thiệu Huy nói: “Mới thế này mà tổn thương tâm hồn gì chứ, nếu để ông mua mấy thứ này về, vậy thì ông mới bị tổn thương thật đó, chúng ta đi dao tiếp đi, nói không chừng sẽ có phát hiện mới.”

Lý Phàm vui vẻ nói: “Ba, mọi người tiếp tục xem đi, mua ngọc thì không thể ham của rẻ được, tham của rẻ thì sẽ lỗ to đó.”

“Biết rồi, tôi không bao giờ tham của rẻ nữa, nhưng nếu không tham của rẻ thì làm sao có thể nhặt của hội được.”

Cố Thiệu Huy vô cùng ủ rũ nói.

“Nhặt của hời cũng không phải tham đồ rẻ, tham đồ rẻ và nhặt của hời là hai khái niệm khác nhau, ba phải hiểu được đạo lý trong đó thì mới coi như bước vào cảnh giới nhặt của hội được.”

Lý Phàm lại an ủi Cố Thiệu Huy vào câu, sau đó dẫn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đi đến nơi khác xem, để Cố Thiệu Huy hỗn độn trong gió một mình.

“Cậu ta nói vậy là có ý gì, nhặt của hời không phải ham của rẻ thì là cái gì? Không tham đồ rẻ thì chắc chắn không nhặt được đồ bị sơ suất mà.”

Cố Thiệu Huy khó hiểu hỏi.

Bát Gia gật gù đắc ý, trông như một người rất có kiến thức: “Muốn nhặt của hời phải có kiến thức và tri thức, đầu tiên phải biết được giá trị của đồ vật.

Sau đó có thể biết được thứ đó là thật hay giả, đây là điều kiện cơ bản nhất của nhặt của hời, còn ham của rẻ thì sao, đó là không biết gì hết, chỉ biết nhìn vào giá rẻ, thế này ông đã hiểu chưa.”

“Hình như là… hơi hiểu rồi, ngẫm lại cũng đúng, xem ra có rẻ hay không, chắc là một khái niệm tương đối.” Cố Thiệu Huy suy tư nói.

Khang Văn Hân vui vẻ nói: “Chú Cố, chứ đừng đứng đây suy nghĩ lung tung nữa, chúng ta mau đi xem tiếp đi, gặp được thứ gì tốt phải để sư phụ của tôi kiểm tra trước mới được, lúc nãy không phải suýt chút nữa đã bị lừa rồi sao.”

Cố Thiệu Huy thở dài, chắp tay sau lưng tiếp tục đi dạo với Khang Văn Hân và Bát Gia.

Lý Phàm dẫn theo Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng dạo quanh khu ngọc thạch một lúc lâu, cũng không gặp được thứ gì đáng để mua, một là giá quá cao, hoặc là đồ không đủ tốt, tóm lại là đều không

thích hợp.

Dạo xong khu ngọc thạch rồi, ba người Lý Phàm lại đến khu Danh Thạch đi dạo.

Các loại đá nhập khẩu từ nước ngoài để thay thế các loại đá quý báu trong nước chiếm tỷ trọng lớn trong khu triển lãm, trước quầy hàng bán Kim Điền Hoàng của Malay, đá Lào linh tinh có rất nhiều người trông giống nhà nghệ thuật đang lựa chọn.

Đối với người vẽ quốc họa và thư pháp, con dấu là vật không thể thiếu, con dấu, dấu mộc vân vân, một đống loại con dấu không có giá trị pháp lý, không có ba năm chục con dấu thì cũng ngại chào hỏi đồng nghiệp.

Mà nguyên liệu là con dấu cũng tượng trưng cho thân phận của thư họa gia, người khác đều dùng con dấu làm từ chất liệu tốt, nếu bạn chỉ dùng con dấu trị giá ba mươi nghìn, vậy thì bạn hoàn toàn không dám ngẩng đầu trước mặt đồng nghiệp.

Chương 666

CHƯƠNG 666: VÌ MUỐN NỔI TIẾNG, KHÔNG CHỪA THỦ ĐOẠN NÀO

Cho nên những thư họa gia chưa nổi tiếng bình thường đều dùng con dâu khoảng vài trăm nghìn, hơi nổi tiếng phải dùng con dấu hơn triệu, nếu trở thành họa sĩ nổi tiếng cấp thành phố, trong tay ít nhất phải có một con dấu hơn ba mươi triệu cho nở mày nở mặt.

Nếu như trở thành cấp bậc đại sư, nguyên liệu dùng để làm con dấu lại càng phải để ý đến nhiều hơn. – Ít nhất cũng phải là loại xuất sắc trong bốn loại đá nổi tiếng, bây giờ không dễ gì tìm được nguyên liệu của đá Điền Hoàng, ít nhất cũng phải có con dấu thạch Kê Huyết, ngoài ra cũng cần có một ít thạch Phong Môn*, thạch Phù Dung, thạch Lệ Chi* vân vân mới được.

Phong Môn: một nơi sản xuất nguyên liệu đá để làm con dấu.

Thạch Lệ Chi: loại đá ngưng tụ, độ trong suốt cao, trong suốt như pha lê, như thịt lệ chi, ngoài màu trắng ra còn có các màu khác như màu đỏ, đen, vàng.

– Nếu là thư họa gia thích khoe khoang, thích những món mới nổ, cũng nhất định phải thêm một con dấu làm từ Nhã An Lục nữa.

Nhã An Lục có lại lịch bí ẩn, luôn có rất nhiều lời bàn tán về nơi sinh sản ra nó, có người nói là quảng cộng sinh của quặng kim loại nào đó, nhưng vẫn chưa được xác định.

Tóm lại vì Nhã An Lục có màu sắc thuần, tính chất nhẫn nhụi trong suốt, từ sau khi được khai thác làm con dấu đến giờ, giá cả liên tục tăng cao, giá của con dấu làm từ Nhã An Lục cao cấp đã lên đến mười con số.

Trong nhóm nhà nghệ thuật chọn mua nguyên liệu làm con dấu, Lý Phàm vừa nhìn thoáng qua đã nhìn thấy ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu gặp được ở ngoài cửa trung tâm triển lãm.

Ba nhà nghệ thuật trung niên cũng nhìn thấy Lý Phàm, bây giờ nhìn thấy Lý Phàm và hai người đẹp đi bên cạnh Lý Phàm, ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu đều có hơi khiếp sợ.

Hoảng sợ qua đi, ba nhà nghệ thuật trung niên cảm thấy lần này đi ra ngoài lại không dắt gái đẹp theo đúng là có hơi thiếu sót.

“Nhìn thằng nhóc kia kìa, đi một mình mà còn kéo theo hai cô, đúng là không có liêm sỉ”

“Thói đời ngày nay không còn giống như khi xưa nữa, liêm sỉ đều bị vứt đi hết rồi, cũng chỉ còn mấy người chúng ta là kiên quyết giữ vững tác phong ngày thường của tổ tiên khi xưa thôi.”

“Ừ, nếu bàn về khí tiết thì đúng là mấy người chúng ta coi như vẫn giữ được, chờ đến khi chúng ta cưỡi hạc về trời rồi, chỉ sợ những thứ của tổ tiên đều bị bọn họ phá hủy hết.”

Ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu đều nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt đầy địch ý, chỉ cây dâu mắng cây hòe nói.

Lúc ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu lớn tiếng nói, bên cạnh cũng có không ít người cùng chí hướng, đều theo tầm mắt của ba người nhìn về phía Lý Phàm.

Trần Hiểu Đồng cực kỳ bực bội, định mở miệng mói móc lại ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu kia, lại bị Lý Phàm cản lại.

“Chó sủa cô, cô còn định sửa lại nó sao? Cần gì phải so đo với mấy con chó chứ?

Lý Phàm lạnh nhạt nói. Ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu lập tức thay đổi sắc mặt, giận tím mặt nhìn Lý Phàm. “Cậu nói ai là chó? Sao thanh niên bây giờ lại ngông nghênh như thế nhỉ?”

“Đây mà là ngông nghênh gì, rõ ràng là tấn công người khác bằng lời nói, không tôn trọng chúng ta, cũng không tôn trọng nhà nghệ thuật, càng không tôn trọng nghệ thuật!”

“Mọi người xem đi, thanh niên thời nay ăn nói kiểu gì thế, vậy mà lại nói mấy lời như thế với chúng tôi, nói chúng tôi là chó, có còn

lương tri và đạo đức không hả?

Ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu trách mắng Lý Phàm, những nhà nghệ thuật không biết tên tuổi đứng xung quanh cũng cảm thấy có chung kẻ thù.

Thậm chí còn có người tranh thủ để nổi tiếng, còn mở livestream lên, livestream trực tiếp hiện trường.

“Các bạn mạng thân ái, tôi là ông bạn già của mọi người, nhà nghệ thuật nghiên cứu hành vi thân thể con người La Ly La, bây giờ tôi đang ở buổi triển lãm ngọc thạch livestream với mọi người, ba vị tiền bối trong giới nghệ thuật của chúng tôi đang có xung đột với một cậu thanh niên đẹp trai.

Các bạn, đầu tiên cho mọi người xem chút phúc lợi, cậu thanh niên đẹp trai trong cuộc cãi vã này còn dẫn theo hai cô gái cực kỳ… cực kỳ xinh đẹp, mọi người xem cũng đừng có chảy nước dãi, tôi cũng rất muốn nói với hai cô gái kia, mau buông cậu thanh niên đẹp trai kia ra, cứ nhào vào người tôi đi này, ha ha ha ha.”

La Lý La nói, nhắm thẳng camera của điện thoại về phía Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng, Cố Họa Y. Phòng livestream lập tức nổ tung, một đống bình luận lướt qua, người xem livestream vô cùng hưng phấn. “Thằng nhóc đó là ai thế, có phúc ghê, làm quá nhân đây ngưỡng mộ chết mất.” “Tôi cũng muốn có hai chị gái như thế làm bạn, cho dù làm kẻ bám đuôi của hai chị gái cũng được.”

“Hâm mộ ghen tị hận, không nói gì nữa, ủng hộ ba nhà nghệ thuật xử lý anh đẹp trai này, vậy thì chúng ta sẽ có cơ hội.”

“Chắc mấy ông nhà nghệ thuật không có sức chiến đấu gì đâu, La Ly La lên đi, chúng tôi tặng quà cho cậu.”

La Ly La nhìn cơn bão bình luận mà vui vẻ cười không khép được miệng, lần đầu tiên được tương tác nhiệt tình như thế trên mạng xã hội.

Suy nghĩ, La Ly La cảm thấy có nên làm lớn chuyện này ra không, nếu làm lớn chuyện lên thì người xem trong kênh livestream sẽ tăng mạnh nữa.

Vậy thì sẽ có nhiều fans, fans nhiều thì sẽ nổi tiếng, nổi tiếng rồi thì sẽ trở thành nhà nghệ thuật nổi tiếng, vậy thì sẽ có càng nhiều tài nguyên hơn, còn có thể mời những người mẫu xinh đẹp mà lúc trước không mời nổi đến cùng làm nghệ thuật.

Nhìn ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu đang vô cùng tức giận, La Lý La trốn trong góc hô to: "Ba người nói đúng lắm, vì giữ gìn tôn nghiêm nghệ thuật, phải dạy dỗ bọn họ đàng hoàng, để thanh niên thời nay biết nhà nghệ thuật của chúng ta có sức ảnh hưởng lớn đến thế nào."

Theo âm thanh của La Ly La, ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu lập tức thẳng lưng thẳng eo, cảm thấy được mọi người ủng hộ thì đã đứng vào thế bất bại.

"Các đồng nghiệp, các bạn bè thân mến, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, muốn truyền thừa và phát huy tỉnh túy văn hóa nghệ thuật của chúng thì phải dạy dỗ những thanh niên này cho tốt, để bọn họ tiếp thu nghệ thuật truyền thống mới được, đây chính là chuyện lớn liên quan đến tất cả mọi người chúng ta"

Tề Đức Long, người lớn tuổi nhất trong số ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu cố gắng kích động mọi người xung quanh, muốn được ủng hộ nhiều hơn.

Đám nhà nghệ thuật không ngừng suy nghĩ, đều cảm thấy đây là cơ hội tốt để nâng cao mức độ nổi tiếng.

Những nhà nghệ thuật không biết tên này đã phải vắt hết óc để được nổi tiếng, tham gia đủ loại hoạt động nửa mùa, gia nhập hàng tá hiệp hội dỏm, không dính lên người mười mấy loại danh hiệu thì cũng ngại mà đi chào hỏi người khác.

Nhưng bây giờ tên tuổi của mấy hiệp hội dìm cũng chẳng lấy le được với ai, nói ra còn bị người ta nhìn như một thằng ngu, cho nên bọn họ lại bắt đầu dùng đủ mọi cách để lăng xê bản thân, tất cả đều là vì nổi tiếng rồi bán được tranh chữ với giá cao.

"Ông Tề nói đúng lắm, cậu thanh niên, cậu không kính trong ông Tề rồi, bọn họ đều là nhà nghệ thuật già đời có tài năng, đều là cao thủ truyền thừa nghệ thuật cổ điển, sao cậu lại có thể ăn nói như

vậy chứ, Vương Tiếu Hổ tôi thật sự không thể nhìn nổi nữ: “Ông Vương tránh ra đi, đối phó với mấy người thanh niên này không cần dùng đến ông, tôi là người sáng lập thư pháp bản mực, là đại sư thư pháp bắn mực, tổng quản lý hiệp hội nghệ thuật người nước H Hồng Hỉ Chính, để tôi dạy dỗ ba người thanh niên này, đầu tiên để tôi chụp tấm hình up lên Facebook, để các fan like ủng hộ hành động anh dũng của tôi”

“Hồng Hỉ Chính ông tránh ra đi, tôi đang quay video này, bây giờ người ta chuộng úp Tik Tok hơn rồi, không xài Facebook nữa đâu, ông không mua lượt like và bình luận thì không lên nổi hot search đầu, chiêu trò quảng cáo lạc hậu quá.

Chương 667

CHƯƠNG 667: NÓI KHOÁC ĐẾN TẬN TRỜI

Mấy tên nhà nghệ thuật sốt ruột muốn được nổi tiếng đều đã cầm điện thoại bắt đầu quay phim chụp hình, làm bầu không khí vốn rất căng thẳng đột nhiên trở nên vui nhộn, giống như trở thành đại hội streamer vậy.

Lý Phàm dở khóc dở cười nhìn đám nhà nghệ thuật không biết tên, gãi đầu nói: "Mấy người thấy rồi đó, mấy người này chẳng có điểm giới hạn nào cả, vì muốn nổi tiếng mà lăng xê bản thân như thế, có gì khác với mấy streamer kia đâu chứ?"

"Bọn họ vốn là streamer mà, còn nói nghệ thuật này nọ, đúng là làm nhục nghệ thuật." Cổ Họa Y khinh thường nói.

Trần Hiểu Đồng nhíu mày, nhìn đám nhà nghệ thuật không biết tên nói: "Không chỉ là sỉ nhục nghệ thuật, bọn họ đang phá hủy nghệ thuật, cứ để bọn họ tiếp tục như thế, nghệ thuật truyền thống sẽ ngày càng tụt dốc, đúng là tệ thật"

"Thôi, không cần tranh cãi với bọn họ, chúng ta đi xem có nguyên liệu là con dấu nào tốt không, nói không chừng sau này tôi còn trở thành nhà nghệ thuật gì đó, phải có vài con dấu tốt để nở mày nở mặt, ha ha ha."

Nghĩ đến sau này múa bút vẩy mực xong, dùng con dấu thượng hạng đóng dấu, Lý Phàm cũng có chút mong chờ.

"Chẳng trách Càn Long thích đóng dấu cho những vật sưu tầm của ông đến thế, còn khắc thơ từ của ông lên trên đĩa, chuyện này chỉ mới nghĩ thôi đã cảm thấy thích rồi." Lý Phàm nói thầm.

Phần lớn những tranh chữ nổi tiếng của các triều đại đều sẽ được những người sưu tầm đóng con dấu của họ lên, thậm chí còn để lại một ít lời bình, cũng chỉ là vì muốn làm nổi bật phong thái của người sưu tầm, cũng để đời sau biết được thứ quý giá này từng được bọn họ cất giữ.

Còn vua Càn Long thì thật sự cực kỳ thích đóng con dấu của ông lên tên bức tranh, thích đến mức điên cuồng, chỉ cần trong cung có tranh họa quý hiếm nào, đều sẽ bị ông đóng con dấu của ông lên, có cái còn bị đóng dấu vài con dấu khác nhau.

Thấy Lý Phàm dẫn hai người đẹp đi bỏ đi, ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu không muốn buông tha.

Trò hay vừa mới bắt đầu, có rất nhiều đồng nghiệp bắt đầu dùng đủ loại mạng xã hội lăng xê, bữa tiệc lăng xê lớn sắp sửa bắt đầu rồi, sao có thể để vai ác bỏ chạy được.

“Nhóc con, cậu chạy đi đâu!” Tề Đức Long hô to, giang rộng tay cản trước người Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ nhíu mày, khó chịu nói: “Tôi đi vào trong, ông định cản đường sao? Có một câu tục ngữ rất hay, chính là chó ngoan không cản đường”

“Cậu! Cậu lại nói tôi là chó, chuyện hôm nay tôi và cậu còn chưa xong đầu, chúng ta nhất định phải nói cho rõ ràng mới được!”

“Vì truyền thừa nghệ thuật, chúng tôi sẵn lòng dâng hiến thanh xuân của bản thân, hôm nay vì lấy lại danh dự cho nghệ thuật, chúng tôi cũng sẵn lòng dâng hiến cả mạng sống, nào! Để chúng tôi bộc lộ sức quyến rũ của nghệ thuật đi thôi.”

Phương Chi Dư, một nhà nghệ thuật viết thư pháp xấu đứng phía sau Tề Đức Long giống như đang ngâm thơ ca, vừa quay video vừa thong thả cản trước người Lý Phàm.

“Tôi là Phương Chi Dư, hội trưởng của học hội truyền bá thư pháp vũ trụ, thư pháp của tôi ngồi hỏa tiễn đi đến mặt trăng, từng đến sao Hoa, thể hiện nghệ thuật nước H của chúng ta cho các nền văn minh bên ngoài hành tinh, trên kính viễn vọng Hubble có chữ viết của tôi, đó là lời mới đối với nền văn minh vũ trụ rộng lớn…”

Phương Chi Dư nói một lèo giới thiệu bản thân, ba người Lý Phàm nghe mà trợn tròn mắt.

Dựa theo cách nói của Phương Chi Dư, ông chắc chắn là người rất giỏi về khoác lác, thánh khoác lác mà nhìn thấy ông ta chắc cũng

phải co giò mà chạy, nếu không co giò chạy thì chắc sẽ bị ông ta khoác lác bay ra khỏi trái đất này mất.

“Dừng, cho phép tôi được ngắt lời một chút, ông là Phương Chi Dư đúng không, tôi chưa từng nghe nói đến việc trong phi thuyền bay lên mặt trăng có mang theo tranh chứ, lên sao Hỏa lại càng không.

Còn kính viễn vọng Hubble… cái này lại càng khó tin hơn, ông có thể đừng có nói khoác quá đáng đến thế không.” Lý Phàm xoa trán nói.

Phương Chi Dự sa sầm mặt, cực kỳ nghiêm túc nói: “Cậu nói như thế là đang sỉ nhục tôi, tôi nói toàn là sự thật, đều có chứng minh, chờ tôi lấy chứng cứ cho cậu xem, ông Tề, ông quay giúp tôi đi.” Phương Chi Dư đưa điện thoại cho Tề Đức Long, sau đó kéo mạnh áo ngoài, hai vạt áo bị kéo rộng ra, lộ ra một đống giấy chứng nhận treo ở hai bên vạt áo ngoài.

“Cậu xem đi, đây đều được quốc tế xác nhận, đây là chứng nhận của UNESCO, bên đó là giấy chứng nhận thư cảm ơn tôi của cục vũ trụ US, mấy cái khác là của rất nhiều hiệp hội quốc tế khác, họ đều tuyên dương những cống hiến của tôi cho sự tiến bộ của nhân lại”

Phương Chi Dư càng nói càng hưng phấn, đã lâu lắm rồi ông không tự biểu diễn toàn diện như vậy, cho nên bây giờ đang trong trạng thái bị siêu sao nhập.

“Lại xem cái này đi, đây là cái tôi đắc ý nhất, ông Tề ông quay cận cảnh đi, đây là thư chúc mừng của người ngoài hành tinh gửi cho tôi, bọn họ nhìn thấy thư mời tôi để lại trên kính viễn vọng Hubble, chủ động liên lạc với tôi!”

“Phụt! A ha ha ha.” Cố Họa Y cười ngất ngưỡng, che miệng nói: “Ông cụ này hài hước thật, nên đi diễn hài thì đúng hơn, nếu diễn cảnh này thì chắc chắn sẽ rất mắc cười.”

“Cái con bé này, sao lại nói tôi hài hước chứ, đây toàn là hàng thật, thật còn hơn vàng!” Phương Chỉ Dư la lớn. Lý Phàm cảm thấy ê răng, những người này đều bị bệnh vọng tưởng, phải vào bệnh viện tâm thần khám gấp.

“Được rồi, của ông đều là hàng thật, mấy ông cống hiến cho nhân loại, mấy ông trâu bò như vậy thì nên đi đến chỗ người ngoài hành tinh làm sứ giả truyền bá văn hóa, mấy người đi nhanh đi, trái đất không chứa mấy người được nữa.”

Phương Chỉ Dự đắc ý ngẩng đầu: “Cậu cũng phát hiện chuyện này sao, đúng là có người ngoài hành tỉnh thuộc tinh cầu Ammex mời tôi đến chỗ bọn họ truyền bá nghệ thuật thư pháp, nhưng tôi lại nhớ nhung quê hương, không muốn đi đến ngoài hành tỉnh xa xôi”

Lý Phàm cạn lời, mấy người này nói gì cũng không chịu nghe hiểu, đúng là trúng é độc quá nặng hết thuốc chữa rồi.

Trong kênh livestream La Lý La đã có hàng tá lượt view, bình. luận toàn là mấy lời nói móc, anh hùng bàn phím trên mạng nói móc ghê gớm hơn Lý Phàm rất nhiều.

Nhìn những bình luận nói móc Phương Chỉ Dư, trong lòng La Ly La có cảm giác không thích cho lầm, dù sao ông cũng thuộc phe nhà nghệ thuật không biết tên, thấy Phương Chỉ Dư bị nói móc, cũng giống như thấy bản thân bị nói móc vậy.

“Ông Phương đã rơi vào thế xấu, cũng tại ông Phương nói khoác mà không chịu chuẩn bị bản thảo trước, mấy câu nói bậy bạ kia cũng chỉ lừa được mấy người ở dưới quê thôi. Muốn lừa người trong thành phố thì phải dùng những đề tài to lớn hơn, bọn họ đúng là đầu óc ngu sỉ tứ chỉ phát triển, làm không tốt còn đập luôn bát cơm của chúng ta nữa”

La Lý La nói thầm, đang định dùng nghệ thuật nghiền ép là được rồi, dù sao Lý Phàm cũng không giống loại người có văn hóa.

“Nói nhiều như thế làm gì, cứ biểu diễn trình độ của mấy người đi, triển lãm trình độ nghệ thuật của mấy người, nói không chừng còn làm mấy người đẹp nhìn với con mắt khác nữa” La Lý La lại đứng trong góc hô to.

Chương 668

CHƯƠNG 668: ĐÁ KÊ HUYẾT LƯU QUAN TRƯƠNG

Một đám nhà nghệ thuật không biết tên lập tức nhiệt huyết sôi trào, bọn họ đều khát khao được biểu diễn trình độ của bản thân, được mọi người khen ngợi.

Mắt Tề Đức Long cũng sáng rực lên, lớn tiếng nói: “Triển lãm nghệ thuật của chúng tôi sắp bắt đầu rồi, thằng nhóc cậu có dám đi thi đấu với chúng tôi không, đến lúc đó để người xem tại hiện trường phán xét nghệ thuật cao thấp”

“Ha ha, không thành vấn đề, chỉ cần lát nữa mấy người đừng khóc là được.” Lý Phàm vô cùng tự tin nói.

Nếu thi đấu với những đại sư thư pháp thật sự, Lý Phàm còn sẽ cảm thấy anh chưa đủ trình độ, nhưng nếu so với những nhà nghệ thuật viết thư pháp xấu, trình độ thư pháp của Lý Phàm chắc chắn sẽ nghiền ép đối phương về tất cả các mặt.

“Nếu thế, vậy mời mọi người làm chứng, ba người chúng tôi muốn thi đấu thư pháp với anh bạn này, chúng tôi cũng là người rộng lượng, nếu anh bạn này thua chỉ cần xin lỗi chúng tôi, sau đó quay lại video xin lỗi up lên mạng là được.” Tề Đức Long vô cùng tự tin nói.

“Không thành vấn đề, nếu mấy người thua thì sao?” Lý Phàm mỉm cười hỏi.

Tề Đức Long nhướng mày, đảo mắt cười khẩy: “Ha ha, chúng tôi không thể nào thua được, chúng tôi đều là nhà nghệ thuật nổi tiếng ở quốc tế, Picasso còn từng khen chữ viết của tôi nữa”

“Được, chắc cũng chỉ có đại sư của phái trừu tượng mới có thể nhìn hiểu thư pháp xấu kia của mấy người, người bình thường như tôi không thể thưởng thức mấy thứ đó của mấy người được” Lý Phàm trào phúng.

Tề Đức Long giống như không nghe được ý trào phúng trong lời Lý Phàm, vô cùng đắc ý nói: “Coi như thằng nhóc cậu còn có chút kiến thức, cũng chỉ có nhà nghệ thuật nổi tiếng như Picasso mới có thể tâm linh tương thông với chúng tôi, biết được chữ viết của chúng tôi quý giá đến cỡ nào? Phương Chi Dự hùa theo: “Đây cũng là nỗi buồn của chúng ta, cũng là nỗi buồn của nghệ thuật, thanh niên các cậu không chiều sâu nghệ thuật, không có năng lực thưởng thức nghệ thuật”

Đám nhà nghệ thuật không biết tên còn lại cũng gật gù liên tục, bắt đầu dõng dạc phát biểu nghị luận. “Người dân thời này không được, không thưởng thức được hình thức nghệ thuật vượt mức quy định của chúng ta, chúng ta đã hơn xa nền văn minh nhân loại vài trăm năm, chỉ có nhân loại vài trăm năm sau mới hiểu được tác phẩm của chúng ta.”

“Nên cố gắng tăng trình độ thưởng thức nghệ thuật của dân chúng lên mới đúng, đây là trách nhiệm của chúng ta, phải để nghệ thuật có thể đi vào mọi nhà, mỗi nhà đều treo thi họa của chúng ta”

Đối mặt với một đám nhà nghệ thuật bị ảo tưởng, Lý Phàm đã không còn hơi sức để càm ràm, nghe bọn họ tự biên tự diễn, càng có cảm giác buồn nôn.

“Mấy người đừng nói mấy người ghê gớm đến cỡ nào nữa, nếu mấy người nói nữa thì trái đất sẽ nổ tung mất, đợi lát nữa lúc mấy người biểu diễn thư pháp xấu, tôi sẽ tự tìm mấy người so tài thư pháp, bây giờ mời mấy người nhường đường cho, chúng tôi muốn đi xem nguyên liệu làm con dấu”

Thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của Lý Phàm, ba tên nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu đồng loạt ngẩng đầu lên, phát ra tiếng hừ lạnh đầy kiêu ngạo.

“Hừ! Chúng tôi là nhà nghệ thuật rộng lượng vị tha, lần này tha cho mấy người một lần, đợi lát nữa chúng ta so tài với nhau, để cậu thanh niên là cậu biết được sự lợi hại của chúng tôi”

“Chúng tôi đang nắm giữ chân lý của nghệ thuật thư pháp, đợi đến khi cậu nhìn thấy chúng tôi biết diễn, sẽ cúi đầu khiêm tốn, đến lúc đó cậu sẽ biết được sự lợi hại của chúng tôi”

“Không cần nói nhiều nữa, đợi lát nữa so tài, ai không đến thì làm chó, hy vọng cậu sẽ không nuốt lời” Ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu nói xong thì nhường đường, cảm thấy cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng công việc cho cuộc so tài lát nữa, đó mới là lúc lăng xê bản thân tốt nhất.

Lý Phàm dẫn Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y đi qua con đường mà ba nhà nghệ thuật trung niên viết thư pháp xấu mới nhường ra, xung quanh là đám nhà nghệ thuật không biết tên, cả đám đều than thở tiếc nuối, bọn họ còn chưa lăng xê bản thân xong.

La Ly La cầm điện thoại quay bóng lưng ba người Lý Phàm, hơi kích động nhìn số lượt view kỷ lục của kênh livestream.

“Các bạn mạng, mọi người có nghe thấy không, lát nữa bọn họ sẽ tiến hành cuộc so tài thư pháp đặc sắc, La Ly La tôi sẽ livestream trực tiếp cho mọi người xem.

Các bạn thích nghệ thuật hành vi của tôi thì có thể inbox riêng cho tôi, kết bạn, cũng có thể tài trợ hành động nghệ thuật của tôi, có quà tặng xinh đẹp dành cho người tài trợ nha.”

Lúc La Lý La quảng cáo, số người xem trong kênh livestream nhanh chóng giảm xuống, hình như mọi người không có hứng thú gì về nghệ thuật hành vi của La Ly La Ba người Lý Phàm đi đến trước một quầy hàng, chủ tiệm lười biếng nằm trên ghế chơi điện thoại, không thèm chào hỏi tiếng nào.

Lý Phàm cũng không để ý đến chủ tiệm, bắt đầu tự xem xét khắp quầy hàng.

Chủ tiệm này chủ yếu bán đá Kê Huyết, đá Kê Huyết dựa theo nơi sản xuất mà được chia là Xương Hóa Kê Huyết và Ba Lâm Kê Huyết, Xương Hóa Kê Huyết được khai thác sớm, phẩm chất tốt, bây giờ đã gần như cạn kiệt, cho nên đá Kê Huyết trên thị trường đa phần đều là Ba Lâm Kê Huyết.

Dựa vào độ cứng mà được chia làm Cang Điểm Kê Huyết và Nhuận Điểm Kê Huyết, Cang Điểm Kê Huyết rất cứng, thô ráp, rất dễ xảy ra tình trạng vỡ đá hoặc là vỡ góc trong lúc điêu khắc hoặc làm con dấu, cho nên rất khó tạo hình, cho nên giá của Cang Điểm Kê

Huyết khá rẻ.

Mà Nhuận Điểm Kê Huyết thì có tính chất nhẫn mịn, độ cứng rất thích hợp để điêu khắc, lúc điêu khắc con dấu cũng không có tình huống vỡ đá hoặc vỡ góc, cho nên giá rất đắt.

Nếu đá Nhuận Điểm Kê Huyết có màu sắc rực rỡ, màu đỏ nhiều, có hoa văn đẹp, một khối nguyên liệu làm con dấu có giá trị đều hơn ba trăm triệu.

Tốt hơn nữa thì có đá Đông Điếm Kê Huyết, dựa theo cách nói của giới bán châu báu ngọc thạch thì đá Đông Điểm Kê Huyết tương đương với đá Kê Huyết có xúc cảm giống với ngọc thạch, cục đá có trạng thái như thế này đều được gọi là hóa ngọc.

Giá của Đông Điểm Kê Huyết lại càng đắt đỏ, cũng rất hiếm gặp trên thị trường, một khi xuất hiện thì sẽ được mọi người săn đón, được người ta mua với cái giá trên trời.

Trên quầy hàng cũng có bày các nguyên liệu đá Kế Huyết làm con dấu, cũng có đá Kê Huyết chưa được xử lý, chủ tiệm này hình như là người nhập hàng từ nơi khai thác.

Cổ Họa Y cẩn thận cầm một nguyên liệu đá Kê Huyết làm con dấu, nhìn một chút rồi nói: “Đây là đá Kê Huyết sao, khá đẹp”

“Đá Kệ Huyết mà em cầm cũng chưa gọi là đẹp đâu, nếu nói về màu sắc thì đá Kệ Huyết tốt nhất được gọi là Lưu Quan Trương”

Lý Phàm lạnh nhạt nói. “Lưu Quan Trương? Có ý nghĩa gì thế?” Trần Hiểu Đồng khó hiếu hỏi. “Lưu Quan Trương là chỉ màu sắc, Lưu Bị mặt trắng, Quan Vũ mặt đỏ, Trương Phi mặt đen, cho nên đá Kê Huyết có ba màu sắc trắng đỏ đen rõ ràng được gọi là Lưu Quan Trương.

Phần lớn đá Kê Huyết đều đủ đỏ như máu, nhưng hai màu trắng đen lại không quá rõ ràng, thường có màu xám trắng hoặc tro đen, cho nên đá Kê Huyết có ba màu đỏ đen trắng rõ ràng đều là hàng thượng phẩm trong đá Kê Huyết.”

Lý Phàm giới thiệu làm Cố Họa Y và Trân Hiểu Đồng như vỡ ra nhiều kiến thức mới, nếu như không nghe được Lý Phàm nói, bọn

cô cũng không biết đá Kê Huyết còn có nhiều phân loại như thế.

Chương 669

CHƯƠNG 669: KHÔNG CHỐNG ĐỠ ĐƯỢC

Chủ quầy bỏ điện thoại xuống, tò mò liếc nhìn Lý Phàm, lười biếng nói: “Cậu khá lắm, cũng hiểu biết không ít đấy” “Ha ha, tôi khá thích mấy thứ này, nên cũng hiểu biết đôi chút, nhưng chỉ sơ sơ thôi.” Lý Phàm khiêm tốn nói. “Cậu thật khiêm tốn, cậu có thích món đồ nào trên quầy của tôi không? Nếu thích thì tôi có thể bớt cho cậu”

“Ha ha, mấy món được bày bán trên quầy của ông đều là Đá Kê Huyết được sản xuất tại Bahrain, hơn nữa còn là đá thép có độ cứng khá cao, nên mua về cũng chẳng có tác dụng gì?

Lý Phàm khẽ cười nói. “Ồ còn biết cả đá thép nữa, quả nhiên cậu không đơn giản, xem ra cuối cùng tôi cũng có thể lấy đồ tốt chỗ tôi để gặp người rồi, thấy cậu hiểu biết như vậy, tôi sẽ cho cậu xem đồ tốt trong tay tôi.”

Chủ quầy đứng dậy khỏi ghế nằm, mở tủ dưới quầy, lấy một hộp gỗ dài ra. Chủ quầy cẩn thận đặt hộp gỗ dài lên quầy, rồi mở nắp hộp, lộ ra đủ loại ấn to nhỏ trong hộp. “Đây là các loại ấn tôi đã tốn cả đời để thu thập, cậu xem thử đi, đây là đá Kê Huyết Lưu Quan Trường, là loại sừng tê giác động tiêu chuẩn, nhưng hiếm thấy hơn loại đá đông bình thường.

Còn đây là đá Điền Hoàng, cậu xem thử có sợi vàng không, loại đá này càng hiếm thấy hơn, cậu nhìn màu sắc tươi mới của nó đi, đừng so bì với mấy đá Kim Điền Hoàng được nhập khẩu kia, vì nó hoàn toàn không đáng xách giày với đồ của tôi.

Đây là đá Lệ Chi, hơn nữa còn là loại cực phẩm, cậu nhìn đi, có cảm thấy óng ánh nhẵn mịn như cúi vải không, đến tôi cũng muốn cầm lên cắn một miếng.

Cậu lại nhìn màu sắc đá Phù Dung này đi, đẹp đến cỡ nào, đây là màu hồng nhạt của hoa phù dung, kết hợp với cảm giác trong suốt của băng, chậc chậc, chắc chắn là đá cực phẩm.”

Chủ quầy chủ động giới thiệu một hơi dài, nước bọt bắn tung tóe.

Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều tò mò nhìn mấy ấn đó, đặc biệt đã bị đá Phù Dung và đá Lệ Chi Đông thu hút, phụ nữ thích nhất là cảm giác trong suốt óng ánh sáng lấp lánh đó.

Lý Phàm tiện tay cầm một ấn màu đen tuyền không bắt mắt lên, nhẹ nhàng chơi đùa. “Viên đá Than tinh chất này rất tốt, cực kỳ thuần túy, hơn nữa cũng khá nặng, là loại cực phẩm” “Ồ, cậu em thật lợi hại, người bình thường đều không nhận ra đá Than tinh chất này, nhưng trước đây, chỉ có nhân vật tai to mặt lớn mới có thể sử dụng.”

Người nổi tiếng dùng đá Than tinh chất làm ấn nhất phải kể đến Độc Cô Tín, ông ta được xưng là bố vợ đứng đầu thiên hạ, là ba vợ Tùy Văn để Dương Kiên, cũng là ông ngoại Đường Cao Tổ Lý Uyên.

Ba cô con gái của Độc Cô Tín là Hoàng hậu Bắc Chu Minh Kính, Hoàng hậu Nguyên Trinh – mẹ Đường Cao Tổ và Hoàng hậu Văn Hiến của Tùy Văn để Dương Kiên.

Độc Cô Tín – ba của ba vị Hoàng hậu đã dùng một viên đá Than tinh chất 26 mặt để làm ấn, trên 26 mặt đó đã khắc 14 con ấn, tạo thành một tổ hợp ấn. Không nói tới những chuyện khác, mà chỉ nói hình thức con ấn của Độc Cô Tín đã cực kỳ phá cách, có thể xem như xưa nay chưa từng có.

Lý Phàm chơi đùa con ấn Than tinh chất trong tay xong, thì đặt về, cười híp mắt nhìn chủ quầy: “Có đồ tốt hơn để tôi xem không?”

“Mấy… mấy món này mà cậu vẫn chưa cảm thấy tốt? Mắt nhìn của cậu quá cao rồi đấy, cậu tùy ý lấy một món ra bên ngoài cũng thuộc hàng cực phẩm” Chủ quầy cực kỳ chắc chắn nói.

Lý Phàm cười khẩy lắc đầu: “Cực phẩm? Mấy món đồ này của ông vẫn còn kém xa, chỉ có đá Than tinh chất là có thể xem là cực phẩm, còn mấy thứ khác thì ha ha.”

Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều nhíu mày, cùng nghi ngờ nhìn con ấn trong hộp. “Mấy ấn này đều bất thường à? Hay nó có vấn đề gì?”

“Em thấy mấy ấn này đều rất đẹp, chắc không có vấn đề gì đúng không?”

Chủ quầy biến sắc, bất chấp nói: “Cậu có ăn bậy nhưng không được nói bậy, nếu cậu nói mấy món này bất thường, thì hãy nói rõ cho tôi, bằng không cậu đang bôi nhọ tôi”

“Ông cảm thấy tôi đang bôi nhọ ông? Trong lòng ông không có chút tính toán nào à? Ông lừa người thật không chuyên nghiệp, tôi đã thể hiện hiểu biết của người chuyên ngành rồi, mà ông vẫn muốn lừa tôi? Chuyện này hơi quá đáng rồi đấy” Lý Phàm cười nói.

“Cậu… cậu nói vậy là sao, tôi nghe không hiểu, ngược lại cậu phải nói rõ, tại sao đồ tôi lại bất thường?”

Chủ quầy lắc đầu giả ngốc. “Giới sành chơi ngọc sớm đã xuất hiện nguyên liệu bên ngoài, lúc mấy thứ này mới tung ra, rất nhiều người chơi sành liếc mắt đã cho rằng nó là dương chi bạch ngọc thượng thừa.

Nhưng theo một số người chơi có tinh thần đi sâu nghiên cứu, cuối cùng đã phát hiện ra nguyên liệu bên ngoài được làm từ thủy tinh hữu cơ, mà trong giới từ nguyên liệu bên ngoài này có nghĩa là nguyên liệu được chế tạo từ bên ngoài.

Mấy món đồ này của ông đều có cùng cách phối chế với nguyên liệu bên ngoài, chỉ khác là thêm chất tạo màu, ông có cần tôi nói rõ hơn không? Nếu tôi nói quá rõ thì không tốt cho ông lắm”

Câu nói của Lý Phàm đã làm cả người chủ quầy mất hết sức sống, chỉ biết nở nụ cười lúng túng.

Cổ Họa Y ngạc nhiên cầm một ấn lên xem, nhưng nhìn thế nào cũng thấy đây là một viên đá, không liên quan gì đến thủy tỉnh.

“Món này là thủy tinh à? Nhưng em nhìn thế nào cũng không thấy nó giống thủy tinh, cảm giác cầm trong tay cũng không giống lắm”

“Hiện nay công nghệ quá phát triển, thủy tinh hữu cơ khác với thủy tinh thông thường, sau khi được xử lý đặc biệt, nó sẽ giống hệt ngọc trang sức.

Đa số hàng nhái đều được chế tạo từ thủy tinh hữu cơ, nếu không có thiết bị chuyên ngành kiểm tra, thì rất khó phân biệt bằng mắt thường, trừ phi là người giàu kinh nghiệm phân biệt ngọc trang sức."

Lý Phàm thuận miệng giải thích, chỉ ra mấy điểm mấu chốt trong đó, hiện nay kỹ thuật làm ngọc giả ngày càng lợi hại.

"Anh Lý Phàm thật lợi hại, không ngờ vừa liếc mắt đã nhìn ra chỗ bất thường, người bán này thật gian dối, lại dùng hàng giả để lừa gạt, lúc nãy ông kích động như vậy, tôi còn tưởng đã gặp được đồ tốt" Trần Hiểu Đồng tức giận bất bình lườm chủ quầy.

Chủ quầy càng lúng túng, hai tay ôm quyền không ngừng đưa lên đưa xuống về phía Lý Phàm: "Cậu em thật lợi hại, giờ tôi đã hoàn toàn bội phục, chỗ tôi không có đồ tốt để xem, nhưng trong tay lão đại chúng tôi có, nếu cậu tin tưởng thì tôi sẽ dẫn cậu tới đó xem"

Mấy tiểu thương tới tham gia triển lãm đều không chiến đấu đơn độc, đa số đều có tổ chức chuyên nghiệp đứng ra, chạy khắp nơi trong nước, mỗi chỗ ở khoảng mười ngày nửa tháng, rồi đổi thành phố khác tiếp tục mua bán"

Giờ chủ quầy không thể chống đỡ được Lý Phàm, nên định dẫn anh đi gặp lão đại trong nhóm người của ông.

Chương 670

CHƯƠNG 670: BỊ DỌA SỢ RỒI ĐÚNG KHÔNG

Lý Phàm tỏ vẻ không sao nói: “Được thôi, để tôi xem xem trong tay đại ca mấy người có hàng thật hay không? Chủ quầy hàng nở một nụ cười nham hiểm, đi ra khỏi quầy, dẫn Lý Phàm đi ra ngoài hội trường. “Trong tay đại ca chúng tôi có rất nhiều đồ tốt, có điều phải xem anh có mua được không, giờ đại ca không ở đây, nghỉ ngơi ở khách sạn bên cạnh đi.”

Giải thích xong, chủ quầy hàng đút tay vào túi, ngón tay bắt đầu ẩn điện thoại, không ngờ lại là nhắn tin gửi đi mà không cần nhìn.

Người bên ngoài giang hồ, đa số đều có chút khả năng kì lạ, nhất là đám người buôn bán châu báu ngọc thạch này, vì mang theo không ít đồ giá trị, nên trong số những người đi theo luôn có vài nhân vật ghê gớm.

Sau khi gửi tin nhắn xong, chủ quầy hàng lén nhìn Lý Phàm, trong lòng thầm nghĩ, đợi lát nữa Lý Phàm sẽ đẹp mặt.

Lại nghĩ đến Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đi theo Lý Phàm, nội tâm chủ quầy hàng càng cháy bỏng hơn, thầm nghĩ lát nữa chỉ cần đại ca có thể xử lí được Lý Phàm, thì anh ta có thể ôm hai người đẹp về nhà vui vẻ với nhau một phen rồi.

Trong khách sạn bên cạnh hội trường, đại ca của chủ quầy hàng Điện Tử Minh nhìn tin nhắn vừa nhận được trên điện thoại, gương mặt xuất hiện nụ cười khinh khỉnh.

“Mấy anh em chuẩn bị đi, lát nữa lão Tra sẽ dẫn tên phá hoại kia tới, mấy anh em đều phải dạy dỗ thằng nhóc đó thật tốt, năm nay người không có mắt đúng là càng lúc càng nhiều rồi”

“Đại ca cứ yên tâm đi, tên này xuất hiện đúng lúc lắm, bọn em cũng có thể luyện cơ tay chút, gần đây tay chân ngứa ngáy lắm rồi.”

Một tên gầy gò bật cười nói, rồi lấy tay đấm thép trên bàn đeo vào tay. Tay đấm thép được làm hoàn toàn bằng thép, những chiếc gai nhọn hoắt lóe ra tia sáng màu bạc. Mấy tên vạm vỡ đứng bên cạnh nhìn tên gầy gò đeo tay đấm thép, lập tức bật cười lớn tiếng. “Haha, Khỉ Gầy, cậu đúng là kém thật đấy, đối phó với một người bình thường thôi còn đeo tay đấm thép chứ?

“Mấy người thì hiểu cái rắm gì, dù chỉ chiến đấu với một con thỏ yếu ớt tôi cũng sẽ dùng hết sức mình, đợi lát nữa mấy người đứng một bên nhìn, không cần ai tiến lên giúp tôi cả, tôi phải phát tiết một phen thật đã mới được.”

Sắc mặt Khỉ Gầy nghiêm túc, trong đám người này, công phu của Khỉ Gầy là yếu nhất, nhưng cũng lợi hại hơn người bình thường rất nhiều.

“Muốn phát tiết thì phải đi tìm gái chứ, đánh nhau không đỡ được bao nhiêu đâu.” Điền Tử Minh cười đùa nói. Khỉ Gầy bĩu môi không nói gì, chỉ lặng lẽ sờ cái gai nhọn trên tay đấm thép. Không bao lâu sau chủ quầy hàng đã đưa Lý Phàm vào phòng, khi nhìn thấy ánh mắt không mấy lương thiện của đám người Điện Tử Minh, Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều biết họ đã mắc câu rồi.

“Chà, còn có hai người đẹp đi theo nữa à, xem ra hôm nay có phúc rồi.”

Khỉ Gầy cười nói.

Chủ quầy hàng đi đến phía sau Điện Tử Minh, chỉ vào Lý Phàm nói: “Đại ca, tên này vừa nhìn đã thấy được gốc rễ của chúng ta, ánh mắt cay độc lắm”

“Cay độc lắm? Nếu mắt cậu ta đã cay độc, vậy mọi mắt cậu ta ra là được! Khỉ Gầy, chào hỏi cậu ta cho tốt, để nửa đời sau cậu ta làm một kẻ mù là được rồi”

Điện Tử Minh lạnh giọng nói. Khỉ Gầy nhảy từ bên giường tới, lao về phía Lý Phàm như một mũi tên.

Tuy sức lực không quá mạnh mẽ, nhưng Khỉ Gầy lại linh hoạt, trong lúc lao qua, đột nhiên đổi hướng, vung nắm đấm từ phía bên

phải tới mắt Lý Phàm.

“Cẩn thận!” Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đồng thanh hét lên, hai người đều có chút lo lắng cho Lý Phàm. Lý Phàm chậm rãi lắc đầu, vô cùng khinh thường giơ tay phải ra, bắt được nắm đấm của Khỉ Gầy đang vung tới.

Ánh mắt Khỉ Gầy khẽ sáng lên, đột nhiên cảm thấy áp lực như núi. Tui động tác vung tay phải của Lý Phàm nhìn có vẻ rất chậm, nhưng Khỉ Gầy lại cảm nhận được cảm giác áp đảo mạnh mẽ từ cú vung tay của Lý Phàm.

Đây là lần đầu tiên Khỉ Gầy có cái cảm giác này, loại cảm giác này khiến anh ta cảm thấy rất không thoải mái. Khỉ Gầy không dám đối chọi cứng rắn với Lý Phàm, vô cùng linh hoạt chuyển đổi tư thế, muốn vòng ra phía sau Lý Phàm.

Những động tác vốn đang chậm rãi kia của Lý Phàm đột nhiên trở nên nhanh hơn, như là đang kích hoạt nút tăng tốc vậy.

Chỉ thấy cánh tay của Lý Phàm vung ra vô số tàn ảnh trong không trung, Khỉ Gầy chuẩn bị chuyển hướng cánh tay thì đã bị Lý Phàm giữ chặt lấy.

Khỉ Gầy kinh ngạc nhìn Lý Phàm, muốn ra sức để thoát khỏi lòng bàn tay của Lý Phàm, nhưng Khỉ Gầy chưa kịp giãy giụa thì đã cảm thấy một cơn đau đớn kịch liệt ở vùng cánh tay.

“A!”

Khỉ Gầy kêu lên một tiếng thảm thiết, cảm thấy xương cánh tay như đã bị Lý Phàm bóp vỡ, bèn điên cuồng ra sức lùi về phía sau.

Lý Phàm thuận thể dùng lực vung ra, khiến Khỉ Gầy bị ném bay ra ngoài.

Ầm!

Cơ thể Khỉ Gầy nặng nề va vào bức tường, sau đó thuận theo bức tường chậm rãi trượt xuống đất.

Khỉ Gầy nằm rạp dưới đất, cánh tay bị bẻ cong thành hình chữ S kì

dị, cánh tay của người bình thường không thể nào bị uốn cong thành như vậy được.

Trong phòng tràn ngập tiếng kêu thảm thiết của Khỉ Gầy, ngoại trừ tiếng kêu đó ra thì không còn âm thanh nào khác.

Đám người Điện Tử Minh ngơ ngác nhìn Khỉ Gầy đang kêu gào, bọn họ đều không thấy rõ Khỉ Gầy đã bị đánh bại như thế nào.

Tuy không thấy rõ chiêu thức của Lý Phàm, nhưng Điện Tử Minh có thể hiểu được rằng, Lý Phàm tuyệt đối không phải người dễ chơi.

Sắc mặt Điện Tử Minh trầm xuống, nhìn chằm chằm Lý Phàm nói: "Người anh em cũng ra gì đấy, mời báo tên" "Lý Phàm"

"Lý Phàm? Chưa từng nghe qua một nhân vật như vậy, tôi là Điện Tử Minh của trường võ Đăng Phong, đã từng theo các đại sư học qua võ công đó"

Điện Tử Minh vừa nói, vừa mò ra phía sau lưng, lấy một đoàn đao ra. Đoản đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đoản đao trong tay Điện Tử Minh đã từng dính không ít máu.

"Tôi từ nhỏ đã luyện đoàn đao, đao càng ngắn, nguy hiểm càng lớn, dùng đoàn đao buộc phải có sát tâm, vậy nên người đã chết dưới đao tôi cũng không ít đâu"

Theo động tác của Điện Tử Minh, những tên vạm vỡ khác cũng lần lượt lấy vũ khí của mình ra, đủ các loại binh khí lạnh lẽo đều được lấy ra.

Lý Phàm nhướng mày, khinh thường nhìn đám người Điện Tử Minh, cười khẩy nói: "Xem ra mấy người đều đang đi tìm chết nhỉ?

"Tìm chết là cậu mới đúng, anh em chúng tôi chưa từng thất thủ, nếu cậu thức thời, ngoan ngoãn quỳ xuống, đế chúng tôi chặt đứt tay chân của cậu, móc hai con mắt cậu ra, như vậy thì còn có thể cho cậu một con đường sống"

Ánh mắt Điện Tử Minh âm hiểm nhìn vào Lý Phàm, anh ta đã nổi sát ý với Lý Phàm rồi.

Bất kế là đế trả thù cho Lý Phàm hay là vì lập uy hoặc là vì người đẹp, Điện Tử Minh đều không định giữ lại mạng cho Lý Phàm.

Lúc Điện Tử Minh nói chuyện, mấy tên vạm vỡ kia đã di chuyển, bao vây Lý Phàm lại, chỉ đợi Điện Tử Minh ra lệnh, bọn họ có thể bắt đầu tấn công Lý Phàm.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đứng ở phía sau Lý Phàm, nhìn mấy tên vạm vỡ bao vây phía sau, trong lòng đã bắt đầu hoảng loạn.

“Mấy người muốn làm gì? Mấy người làm như vậy là đang phạm pháp đó”

“Phạm pháp? Ha ha ha, người đẹp bị dọa sợ rồi đúng không? Bọn anh vốn là người xấu, chỉ làm chuyện phạm pháp thôi!”

Chương 671

CHƯƠNG 671: YÊN TÂM LÊN ĐƯỜNG ĐI

Điền Tử Minh vừa vung tay, mấy tên vạm vỡ bao vây Lý Phàm đã đồng loại tiến lên tấn công Lý Phàm, trong đó còn có hai tên trực tiếp nhào về phía Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, chuẩn bị bắt hai người phụ nữ làm con tin.

“AI”

Cố Họa Y hét lên một tiếng chói tai, dán sát vào sau lưng Lý Phàm, sợ hãi nhìn tên đàm ông to khỏe đang xông về phía mình.

Còn Trần Hiểu Đồng lại bày sẵn tư thế, chuẩn bị đánh nhau với tên đang xông về phía mình.

Trần Hiểu Đồng chỉ mới học qua một ít võ mèo cào, trong lòng vô cùng thấp thỏm, hoàn toàn không nắm chắc có thể đánh bại được tên đàn ông đang xông tới.

Nhất là trong tay tên đó còn cầm một con dao găm.

Lý Phàm nghe thấy tiếng hét của Có Họa Y, thấp giọng nói: “Đừng hoảng, có anh ở đây rồi.”

Lý Phàm vừa dứt lời, cơ thể Lý Phàm đột nhiên nhảy ra ngoài, tạo ra vài tàn ảnh của Lý Phàm trong không trung.

Giây phút này, tốc độ của Lý Phàm đã đạt đến cực hạn, hai tay đánh bay những tên vạm vỡ đang lao tới.

Những tên kia nào đã gặp qua tốc độ kinh người đến như vậy, đều bị tốc độ của Lý Phàm dọa cho sợ hãi.

Bọn họ chưa kịp phản ứng lại, cú tát của Lý Phàm đã lần lượt rơi lên mặt bọn họ, đánh bay từng tên một ra ngoài.

Hàng loạt tiếng kêu thảm thiết truyền ra, những tên bị đánh bay ra ngoài, xương cốt đều bị đánh gãy, không một tên nào có thể đứng

lên, toàn bộ đều bò ra mặt đất kêu la thảm thiết.

Có vài tên xui xẻo đập trúng bàn ghế và giường trong phòng, khiến bàn ghế và giường đều bị đè sập.

Nhất thời, căn phòng thành một mớ hỗn độn, Điền Tử Minh ngây ngốc nhìn xung quanh, nhìn tình cảnh thảm thương của thuộc hạ, cảm thấy máu toàn thân đều lạnh đi.

Con mẹ nó đây là chuyện gì vậy!

Sao lại có người ghê gớm đến vậy chứ!

Chủ quầy hàng căng thẳng nhìn một lượt, ngã về phía sau rồi ngất đi, anh ta hoàn toàn không ngờ đến Lý Phàm lại ghê gớm đến vậy.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Điền Tử Minh: “Anh có gì muốn nói hay không.”

“Có, đương nhiên có rồi, người anh em, không đúng, đại ca, em sai rồi, em thật sự biết sai rồi, em không nên bắt kính với anh, em dập đầu tạ lỗi với anh.”

Điền Tử Minh lăn lộn bao nhiêu năm rồi, cũng từng gặp qua mấy kẻ cứng rắn, hiểu rõ khi gặp phải những kẻ này thì chỉ còn một con đường nhận thua.

Nói xong, Điền Tử Minh không chút do dự khuyu gối quỳ xuống mặt đất, cong người chuẩn bị dập đầu với Lý Phàm.

Lúc đầu Điền Tử Minh cúi xuống được một nửa, Lý Phàm giơ chân lên, đá vào trán Điền Tử Minh.

Điền Tử Minh cảm thấy đầu mình ong ong, như là bị một vật gì đó nặng nề đập phải, não anh ta như đang lắc mạnh trong đầu.

Điền Tử Minh ra sức lắc đầu mấy cái mới cảm thấy tỉnh táo hơn đôi chút.

“Đánh hay lắm, em đáng bị đánh, đại ca, nếu anh còn chưa hết giận thì đánh em thêm hai cái nữa cũng được.”

“Đánh anh tôi sợ bẩn tay, ban nãy anh nói tính làm gì với tôi cơ?”

Lý Phàm lạnh lùng hỏi.

Cơ thể Điền Tử Minh run rẩy, ánh mắt hoảng loạn sợ hãi nhìn Lý Phàm, cảm giác như Lý Phàm đang chuẩn bị ra tay tàn độc với anh ta vậy.

Điền Tử Minh vô cùng hồi hận đã nói những lời ban nấy, giơ tay lên tát mạnh vào mặt mình một cái.

Chát!

Sau tiếng tát giòn tan vang lên, mặt Điền Tử Minh in dấu năm ngón tay.

“Em là đồ cặn bã, em không phải người, những lời ban nãy em nói chỉ là nói khoác thôi, mong đại ca đừng cho là thật, những lời nói đó chỉ là đùa giỡn mà thôi, không, chỉ là em dùng miệng để đánh rắm mà thôi!”

“Dùng miệng đánh rắm! Nếu anh không muốn chết, thì móc mắt, đánh gãy chân tay mình như những gì anh vừa nói đi.” Lý Phàm sắc mặt vô cảm nói.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều không cảm thấy Lý Phàm quá đáng, tình huống như ban nấy, nếu bọn họ rơi vào trong tay đám người Điền Tử Minh, chỉ e là còn phải chịu nhiều khổ sở hơn thôi.

Điền Tử Minh sợ hãi, cơ thể run rầy lẫy bẩy, nếu thật sự bị mù mắt, gãy tay chân, e là không cần đợi kẻ thù tới cửa, anh ta đã bị đám đàn em này của mình đánh chết trước.

“Đại, đại ca, em cho anh tiền, còn có những món đồ tốt mà em thu thập được bao nhiêu năm nay, xin anh tha cho em một con đường sống, của cải của em sẽ cho anh hết! Chỉ xin anh tha cho eml”

“Tôi không thiếu tiền, ra ngoài lăn lộn thì phải biết có một ngày gặp báo ứng, hôm nay là ngày lành tháng tốt để thiên đạo luân hồi, sức kiên nhẫn của tôi có hạn, anh mau chóng đưa ra một lựa chọn đi.”

Dưới sự ép bức của Lý Phàm, Điền Tử Minh nghiến răng, cúi đầu nói: “Được, em sẽ móc mắt, đánh gãy tay chân để tạ lỗi với anh!”

Lý Phàm khẽ gật đầu, quay người nhìn Cố Họa Y nói: “Lát nữa sẽ có máu me, e là không thích hợp để hai người nhìn, hai người ra ngoài trước đi.”

“Ừm, bọn em ra ngoài đợi anh.”

Lúc Lý Phàm và Cố Họa Y nói chuyện với nhau, ánh mắt Điền Tử Minh sáng lên, quyết định nắm giữ cơ hội này để liều một phen.

Có thể giết được Lý Phàm là tốt nhất, nếu không giết được Lý Phàm, vậy mạng sống của anh ta cũng không còn nữa! Điền Tử Minh thầm nói trong lòng.

Tay phải nắm chặt đoản đao, sức mạnh toàn thân Điền Tử Minh bùng nổ, đột nhiên bật dậy khỏi mặt đất, con dao trong lòng bàn tay đâm về phía trái tim của Lý Phàm từ sau lưng.

Vi hành động của Điền Tử Minh quá đột ngột, tuy Trần Hiểu Đồng nhìn thấy động tác của anh ta, nhưng không kịp hét thành tiếng, Điền Tử Minh đã nhào đến phía sau Lý Phàm.

Nghe thấy tiếng gió phía sau truyền tới, Lý Phàm khẽ nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười như đã trong tính toán.

Lý Phàm vặn eo dùng lực, đột nhiên xoay người về sau giơ chân phải lên đá.

Chân của Lý Phàm dài hơn cánh tay của Điền Tử Minh, không đợi đoản đao của Điền Tử Minh đâm đến tìm của Lý Phàm, Lý Phàm đã ra tay trước, đá trúng eo của Điền Tử Minh.

Rắc!

Một âm thanh truyền ra từ vùng eo của Điền Tử Minh, eo anh ta thành một độ cong kì lạ, sau đó bay ngang ra đập trúng tường.

Điền Tử Minh ngã dưới đất, miệng còn phun ra ít máu tươi, anh ta cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau đớn như bị thiêu đốt, giống như tim gan phèo phổi đã bị một cú đá của Lý Phàm làm cho vỡ nát.

Hai tay Điền Tử Minh siết chặt lại, chân đang định di chuyển thì đột nhiên nhận ra hai chân đã không còn cảm giác, như là chúng đã không thuộc về cơ thể anh ta nữa.

“Chân, chân của tôi, phụt!”

Còn chưa nói xong, miệng Điền Tử Minh lại phun ra một ngụm máu tươi nữa.

Lý Phàm nhìn một lượt những tên bị thương nằm rạp dưới đất, có chút mắt hứng lắc đầu.

“Chỉ mấy tên vớ vẫn như mấy người mà cũng dám ra ngoài huênh hoang, thật không biết mấy người lấy sự tự tin từ đâu ra.”

Nhưng mà lại không một ai có thể trả lời được câu hỏi của Lý Phàm, lúc này đám người Điền Tử Minh đều đang cố gắng giả chết, chỉ sợ Lý Phàm sẽ đuổi cùng giết tận.

Lý Phàm quay người kéo tay Có Họa Y, đưa Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng cùng nhau rời đi.

Đợi khi hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân của ba người nữa, Điền Tử Minh mới kiềm nén cơn đau nói: “Đưa, đưa tôi đến bệnh viện, liên hệ với sư phụ của tôi giúp tôi, tôi muốn, trả, trả thù.”

“Đại ca, sư phụ của anh, bọn em sẽ liên hệ giúp anh, nhưng đưa anh đi bệnh viện thì không cần đâu, bọn em sẽ tiễn anh về nơi Tây phương cực lạc, sau đó chia tiền của anh ra thì tốt biết bao, anh cứ yên tâm lên đường đi.”

Chương 672

CHƯƠNG 672: NGƯỜI TRỞ VỀ TRẢ THÙ

Điền Tử Minh đã chết, bị đám đàn em của mình giết chết.

Đám đàn em kia lấy điện thoại của Điền Tử Minh, sau khi chuyển hết tiền mặt trong thẻ còn không quên gửi tin nhắn cho sư phụ của bọn chúng.

Gửi tin nhắn xong đám đàn em của thủ hạ Điền Tử Minh lần lượt giải tán, không hề ngó ngàng đến thi thể của Điền Tử Minh.

Mà lúc này Lý Phàm dẫn theo Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng rời khỏi khách sạn, khi bước ra cửa khách sạn ánh mắt Lý Phàm hơi nheo lại, sau đó nhìn về phía tòa lầu đối diện. Anh luôn cảm thấy hình như có người ở đó đang theo dõi anh.

Cố Họa Y thấy Lý Phàm đứng yên ở cửa thì tò mò hỏi: “Anh sao thế? Sao lại đứng ngây ra ở chỗ này?”

“Không có gì đâu, anh đột nhiên nghĩ đến vấn đề quan trọng của đời người. Hai người về trước tìm ba vợ đi. Anh ở lại hút điều thuốc để suy nghĩ kỹ hơn.”

Trần Hiểu Đồng nghi ngờ muốn hỏi tiếp nhưng Có Họa Y đã kéo tay Trần Hiểu Đồng dẫn cô ta về nhà.

Ở tầng trên của khu dân cư bên kia đường, Trần Phú và Trương Gia Đông đứng trước cửa số, dùng ống nhòm nhìn Lý Phàm đang đứng trước cửa khách sạn.

Trương Gia Đông từng bị Lý Phàm đánh chết hoàn toàn, ở viện nghiên cứu nước ngoài, sau nhiều đợt điều trị bằng thuốc thử nghiệm, cuối cùng hắn ta cũng tỉnh dậy sau cơn hôn mê hấp hối.

Sau khi tỉnh dậy thực lực của Trương Gia Đông mạnh hơn trước nhiều, hơn nữa dã tâm giết người cũng nặng nề hơn, lúc này hắn ta đã trở thành cỗ máy giết người thật sự.

Sau khi Trần Phú được đưa đến bên kia đại dương, hắn ta tiếp nhận thuốc cường hóa cùng với nhiều khóa huấn luyện chiến đấu đặc biệt. Sau nhiều lần thực chiến, giết chết mười máy người, Trần Phú không nhịn được đòi trở về nước tìm Lý Phàm trả thù.

Mà Trương Gia Đông cũng ghi hận Lý Phàm, hai ý tưởng lớn gặp nhau nên bọn họ đã từ nước ngoài xa xôi trở lại tìm Lý Phàm trả mối thù xưa.

Hai người đã theo dõi Lý Phàm mấy ngày nay, cũng đã xem qua cuộc chiến giữa Lý Phàm và Công Tôn Quân.

Sau khi xem đi xem lại cuộc chiến giữa Lý Phàm và Công Tôn Quân vô số lần qua video, Trương Gia Đông và Trần Phú đều nghĩ bọn họ có thể đối phó Lý Phàm.

Lúc này, vẻ bề ngoài của Trần Phú và Trương Gia Đông hơi kỳ lạ, gương mặt vô cùng căng cứng như thể nhiều thêm một lớp axit hyaluronic, hơn nữa cơ bắp của bọn họ còn phòng lên, rắn chắc hơn trước rất nhiều, thoạt nhìn như kẻ cuồng tập gym.

Ngoài ra bàn tay của hai người này nhìn qua cũng rất khác lạ. Móng tay vừa dày vừa đen, bề mặt ánh lên một lớp dầu bóng loáng giống như móng tay bị trúng độc.

“Lý Phàm cũng chỉ có thể phách lối trước máy tên cùi bắp với sức chiến đầu chỉ có năm mảnh vụn, anh ta không hề biết thế nào là cao thủ thực sự, lần này tôi nhất định phải đánh chết anh ta!”

Trương Gia Đông lắm bẩm nói, sau đó thè lưỡi liếm môi. Lưỡi của hắn ta đỏ tươi, hình dáng thon dài, đầu lưỡi chẻ ra giống như lưỡi rắn.

Đây là di chứng trong quá trình điều trị của Trương Gia Đông, mặc dù có thể sống sót nhưng Trương Gia Đông đã trở thành nửa người nửa quỷ.

Mỗi lần soi gương Trương Gia Đông đều chán ghét bản thân trong gương. Nhưng mỗi ngày hắn ta đều soi gương, mục đích chính là khiến bản thân nhớ kỹ mối nhục này, nhớ kỹ Lý Phàm – người đã gây ra mối nhục này cho hắn ta.

Mà ngoại hình của Trần Phú cũng không khá hơn Trương Gia Đông là bao. Để tăng cường thể chất, Trần Phú đã chấp nhận một số tổn thương vĩnh viễn trên cơ thể mình, cùng với vẻ ngoài xấu đến không nỡ nhìn.

“Dáng vẻ ma chê quỷ hơn này của chúng ta đều là nhờ Lý Phàm ban tặng, cho nên chúng ta nhất định phải khiến anh ta trả lại gấp đôi.”

Trần Phú hận Lý Phàm đến tột độ. Lúc đó Trần Phú chỉ là muốn tán gái trong quán cà phê mà thôi, nhưng không ngờ lại bị Lý Phàm vạch trần lời nói dối của hắn ta.

Sau đó vì ghi thù Lý Phàm nên Trần Phú tìm Long Ca đối phó Lý Phàm, nhưng lại bị Lý Phàm giải xử hết đám người Long Ca, mà Trần Phú cũng bị đánh đến suýt mất mạng, nếu không phải Thompson cứu Trần Phú, hơn nữa còn đưa hắn ta ra nước ngoài thì chắc chắn hắn ta sẽ không sống đến ngày hôm nay.

“Hừ? Gấp đôi. Gấp đôi thế nào được? Anh ta cũng chỉ có một cái mạng, cùng lắm là trước khi anh ta chết chúng ta phải làm nhục anh ta một trận, tuy bây giơ cơ thể của chúng ta hơi khác thường nhưng thể lực lại mạnh hơn trước nhiều. Tôi rất thích cảm giác ngập tràn sức mạnh này.”

Trương Gia Đông nở nụ cười lạnh lùng, phát tay lên, một móng tay bắn ra từ trên ngón tay, trực tiếp đâm thành một cái lỗ thông suốt trên vách tường.

“Hì hì! Cái này còn có tác dụng hơn phóng dao. Nhưng tôi lại có khả năng giết người trong vô hình. Lần này Lý Phàm nhát định phải chết, không ai có thể cứu anh ta.”

Trần Phú liếc nhìn Trương Gia Đông, trên ngón tay phóng ra móng tay của Trương Gia Đông đã nhanh chóng mọc ra móng tay mới.

“Năng lực của anh đúng là không tầm thường. Đáng tiếc tôi chỉ có được sức mạnh thuần túy, không lợi anh bằng anh.”

“Thân thể của anh đã được tăng cường rất nhiều. Không chỉ thực lực của anh trở nên mạnh mẽ, mà khả năng phòng ngự của anh

cũng rất đáng kinh ngạc. Anh không cần phải ghanh ty với tôi, chúng ta mỗi người một vẻ."

Trần Phú và Trương Gia Đông tâng bốc lẫn nhau rồi nhìn nhau cười sau đó lại giơ ống nhòm quan sát Lý Phàm.

Lúc này, Lý Phàm đang ở lối vào khách sạn đối diện, vừa ngẩng đầu lên nhìn tầng lầu nơi Trần Phú và Trương Gia Đông đang ở, khi hai người nhìn thấy ánh mắt của anh, liền giật mình thon thót, lo lắng đã bị Lý Phàm phát hiện.

Trần Phú và Trương Gia Đông đồng thời rời khỏi cửa số và dựa vào bức tường cạnh cửa sổ.

"Không phải chúng ta đã bị bại lộ rồi chứ? Ánh mắt Lý Phàm nhìn chúng ta là đã phát hiện chúng ta hay chỉ là trùng hợp?"

"Hình như có gì đó không ổn. Lúc nãy Lý Phàm để hai người phụ nữ kia rời đi trước, còn anh ta lại đứng một mình trước cửa khách sạn…"

Trương Gia Đông trở nên bình tĩnh hơn, sau khi phân tích hành động của Lý Phàm, hắn ta cảm thấy khả năng bị phát hiện rất cao.

Trong lúc Trương Gia Đông đang cân nhắc thì Bát gia đã dẫn người đi về phía Lý Phàm.

Khi Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng trở về phòng triển lãm tìm nhóm người Cố Thiệu Huy thì Có Họa Y đã nói tình huống vừa rồi cho Bát gia nghe.

Bát gia hơi lo lắng cho an toàn của Lý Phàm nên dẫn mấy tên thủ hạ vội vàng chạy tới.

"Thiếu chủ, cậu đang làm gì ở đây vậy?"

"Sao ông lại đến đây? Là Họa Y nói với ông sao?"

Mà ở bên trong khu dân cư, Trương Gia Đông liếc dọc theo cửa số thì thấy đám người Bát gia đang đứng bên cạnh Lý Phàm.

Phản ứng đầu tiên của Trương Gia Đông là Lý Phàm đã tìm người

bao vây hắn ta và Trần Phú, chắc chắn là lúc nãy Lý Phàm đã phát hiện được hành tung của bọn họ.

“Chết tiệt! Lý Phàm gọi người tới rồi. Lúc nãy tôi đã cảm thầy có gì không ổn. Xem ra Lý Phàm đã phát hiện ra chúng ta, lần này phải làm thế nào đây, rút lui hay tấn công?”

“Rút lui mà được à? Thời gian của chúng ta không còn bao lâu nữa, nếu chúng ta lén chạy ra ngoài mà không thể giết chết Lý Phàm để trả thù thì chúng ta sẽ bị bắt trở về làm vật thí nghiệm tiếp!”

Chương 673

CHƯƠNG 673: SỨC BÙNG NỔ MẠNH MẼ

“Dù vậy cũng không nên nóng vội, trước mắt bên cạnh Lý Phàm còn có những người khác, hơn nữa chỗ này không thích hợp đánh nhau.”

Ánh sáng trong mắt Trương Gia Đông lóe lên, hắn ta nghĩ lúc này không thích hợp để sống mái với Lý Phàm, bởi vì trong lòng Trương Gia Đông vẫn nhớ nhung Cố Họa Y, rất muốn giết chết Lý Phàm trước mắt Có Họa Y, để chứng minh cho cô biết hắn ta mạnh hơn Lý Phạm nhiều.

“Nếu anh sợ thì cứ làm tiếp ứng đi, tự tôi đi đối phó anh ta.”

Trần Phú lấy ra đôi móng sắt hợp kim titan đeo vào tay, ngẩng đầu nhìn Trương Gia Đông, lạnh lùng nói: “Thứ mà chiến sĩ cần chính là không ngừng chiến đấu, chúng ta đã không thể nào trở lại như trước kia được nữa. Trả thù là niềm hy vọng duy nhất chống đỡ tôi sống đến bây giờ, mà lúc này đây cơ hội trả thù đã ở trước mắt, tôi không muốn vuột mắt.”

“Trước đây cũng là liều mạng, nhưng liều mạng không đồng nghĩa với lỗ mãng, nếu anh gặp chuyện không may tôi sẽ nhặt xác giúp anh.”

Trương Gia Đông tránh đường, tỏ ý hắn ta sẽ không đi cùng Trần Phú.

Trần Phú cười lạnh lùng, bước qua Trần Qua Đống nói: “Kẻ yếu hèn!”

Trương Gia Đông nhìn bóng dáng Trần Phú biến mắt trong hành lang, bất chợt mỉm cười.

“Thà yếu hèn còn hơn mắt mạng. Chỉ có sống mới có cơ hội. Kẻ liều lĩnh luôn làm hỏng chuyện. Dù đã trở thành nửa người nửa quỷ nhưng tôi vẫn giữ được tỉnh táo.”

Trương Gia Đông khẽ nói, sau đó thu dọn đồ đạc, không chút do dự rời đi, còn chín ngày nữa, hắn ta vẫn còn thời gian tìm được điểm yếu của Lý Phàm.

“Hai người phụ nữ kia dường như đều là điểm yếu của Lý Phàm. Lý Phàm chết tiệt, đã có Cố Họa Y rồi thế mà còn bắt cá hai tay. Tao nhất định sẽ khiến mày chết trước mặt Cố Họa Y. Lúc này là cơ hội tốt nhất để đi bắt Cố Họa Y, cứ để Trần Phú giữ chân Lý Phàm đi.”

Trương Gia Đông nhanh chân rời khỏi phòng, chuẩn bị đi tìm chỗ nắp an toàn để xem Trần Phú và Lý Phàm đánh nhau.

Lý Phàm nhìn sang bên kia đường, vừa thấy bóng dáng của Trần Phú liền đưa tay ra khẽ đẩy Bát gia bên cạnh.

“Dẫn theo đám người của các ông tránh xa một chút, bằng không lát nữa bị thương thì đừng trách tôi không nhắc trước.”

Bát gia thoáng ngây ra, sau đó nhìn theo tầm mắt của Lý Phàm thì thấy Trần Phú đang đến gần.

Bước chân của Trần Phú nặng nề, mỗi khi hắn ta cất bước là mặt đất dưới chân sẽ lõm xuống và nứt ra.

Hắn ta đang tích lũy khí thế.

Giống như tích lũy cơn giận trước khi ra đòn trí mạng trong game. Trần Phú bước đi với giá trị tức giận ban đầu là hai trăm năm mươi điểm, mỗi lần hắn ta bước thêm một bước thì được tính thêm hai điểm.

Giờ đây, thước đo tức giận đã tích lũy đến điểm MAX, có thể ra đòn bắt cứ lúc nào.

Bát gia nhìn vết nứt trên mặt đất cùng với khí thế trên người Trần Phú lúc này, các cơ quan nội tạng trong người ông ta co rút thành một đống, ông ta cảm thấy lông tóc sau lưng đã dựng ngược cả lên.

Bát gia cũng coi như người có kinh nghiệm nhìn thấy nhiều loại cao thủ, nhưng ông ta chưa từng thấy người nào có thể đầy khí

thế của mình lên tới mức này. Lúc này Trần Phú khiến Bát gia có cảm giác giống như nhìn thấy vị thượng tướng quân có thể lấy đầu tướng quân trong hàng triệu quân.

“Người này là ai? Khí thế của hắn ta đúng là không tầm thường, thiếu chủ hay là cậu về trước đi. Tôi sẽ dẫn người bảo vệ sau lưng cậu!” Bát gia cố nén sợ hãi nói, lúc nói chuyện giọng nói còn run run.

Lúc này những vệ sĩ đi theo Bát gia đến cũng run rầy không thôi. Chỉ riêng khí thế của Trần Phú lúc này cũng khiến bọn họ kinh ngạc tột độ, thậm chí bọn họ còn mắt luôn ý chí chống trả.

“Không cần các người hy sinh vô ích, mau dẫn người của ông rời khỏi nơi đây đi.” Lý Phàm hờ hững nói, sau đó lại móc một điều thuốc ra ngậm trên môi, dường như khí thế của Trần Phú không hề ảnh hưởng gì tới anh.

Bát gia không dám do dự, ông ta cũng đã bày tỏ lòng trung thành rồi, nếu còn ở đây giả vờ giả vịt nữa thì rất có lỗi với bản thân.

“Thiếu chủ, cậu phải cẩn thận, chúng tôi sẽ ở bên cạnh, có thể xông lên giúp cậu bát cứ lúc nào!”

Bát gia nói xong thì nhanh chóng lùi về sau, dẫn đám vệ sĩ lui vào trong khách sạn.

“Trời ơi, rốt cuộc thiếu chủ đã đắc tội với cao thủ nào rồi? Khí thế này tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường. Nếu thiếu chủ bị đánh chết thật… Sao tôi lại xui thế này? Chẳng lẽ tôi là Thiên Sát Cô Tinh xuống trần thế hại người sao?”

Bát gia hơi nghỉ ngờ cuộc đời mình, ông ta nghĩ mãi không ra tại sao mình lại xui xẻo như vậy. Khó khăn lắm ông ta mới quyết định nương nhờ Lý Phàm, thế mày giờ này đây lại sắp có một người đàn ông mạnh mẽ, hung dữ đến giết Lý Phàm rồi.

“Bát gia, chúng ta vẫn nên lùi sâu vào trong đi, e là chỗ này không an toàn đâu. Tôi nghĩ tốt nhất là nên rời khỏi đây luôn.”

“Nói đúng lắm. Chúng ta không phải là đối thủ của người kia. Dù có xông lên nộp mạng cũng cản không được ba giây, sức chiến đấu

của chúng ta hoàn toàn cùng đẳng cấp với hắn ta.”

Bọn vệ sĩ hoảng hốt không thôi. Không ai còn ý chí chiến đấu, chỉ muốn nhanh chân chạy thoát thân.

Bát gia do dự một hồi, thấy mình đã xui xẻo đến mức này phải đi làm một ván xì-tố mới phải.

Ở đây chờ Lý Phàm, rất có thể sẽ có kết quả tốt nhưng nếu chuồn đi luôn thì ông ta đúng là xui xẻo tám đời.

“Nếu muốn thì các người đi trước đi, tôi muốn ở đây sống chết có nhau với thiếu chủ!”

Thấy Bát gia nói đã như vậy, bọn vệ sĩ quả thật cũng không dám khuyên nữa chỉ đành bày ra vẻ mặt đau khổ đứng bên cạnh Bát gia.

Trần Phú dừng lại cách Lý Phàm năm mét, nhìn chằm chằm anh sau đó chậm rãi giơ móng tay sắt hợp kim titan sắc bén lên.

“Lỹ Phàm, mày không ngờ tao có thể trở về đúng không? Trước kia mày mạnh hơn tao nhưng bây giờ tao mạnh hơn mày nhiều. Tao cố chịu đựng dáng vẻ xấu xí nửa người nửa quỷ này chính là vì muốn trở trả thù mày. Hãy chịu đựng lửa giận của tao đi!”

“Ngây thơ, không ngờ mày lại trở thành dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ thế này. Đề tao đoán xem, mày hẳn là Trần Phú, nhân viên phục vụ rác rưởi trong quán cà phê kia đúng không?”

“Mày! Đáng chết!”

Trần Phú bỗng quát lên, hai chân nặng nề giẫm xuống sàn xi măng, sàn xi măng ầm ầm lún xuống tạo thành một cái hồ cực lớn.

Sau khi Bát gia nhìn thấy Trần Phú ra, đòn nền xi măng lập tức lõm xuống thành cái hồ thì chỉ biết há hốc mồm.

“Má ơi, sức mạnh bộc phát trong nháy mắt lại mạnh như vậy, hắn ta là người hay quái vật vậy?”

Trần Phú là con người, nhưng cũng không phải là một con người thật sự, vì hắn ta đã sử dụng nhiều loại thuốc thí nghiệm khác nhau, nên bây giờ hắn ta giống một cỗ máy giết người hơn.

Trần Phú đạp chân xuống đất tung người lên nện vào Lý Phàm như viên đại, móng tay sắt trên hai bàn tay thu trước ngực, đợi đến lúc đụng vào Lý Phàm sẽ ra đòn bắt ngờ ý đồ muốn mỗ bụng Lý Phàm hòng một đòn giết chết anh.

Lý Phàm lẳng lặng đứng yên tại chỗ, nhìn Trần Phú tung người tới, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường.

“Chỉ mạnh hơn thôi sao? Đúng là cái đồ ngu hết chỗ nói.”

Lý Phàm trêu chọc một câu sau đó khẽ đá ra một cước.

Tuy cú đá kia nhìn có vẻ rất nhẹ nhưng thật ra lại ẩn chứa sức mạnh kinh người, hoàn toàn không giống vẻ nhẹ nhàng bên ngoài của nó.

Trần Phú hoàn toàn phớt lờ cú đá nhẹ nhàng kia của Lý Phàm đồng thời hắn ta cũng không có ý định đổi từ tấn công sang phòng thủ.

Chương 674

CHƯƠNG 674: QUÁ MẠNH RỒI

Bởi vì Trần Phú không chỉ có sức mạnh mà các cơ trong cơ thể hắn ta cũng bị xơ hóa hoàn toàn do thuốc xúc tác, khả năng phản đòn vượt xa người bình thường.

Vì vậy, Trần Phú thấy không cần lo lắng trước cú đá của Lý Phàm, thậm chí hắn ta còn nghĩ nếu Lý Phàm đá trúng mình, ngược lại Lý Phàm sẽ bị gãy chân bởi lực xung kích mạnh mẽ của hắn ta.

“Chỉ chút sức lực này mà muốn làm tao bị thương sao? Đúng là nực cười. Để tao cho mày biết sức mạnh của tao…Á!”

Bóp!

Chân Lý Phàm đá lên đầu Trần Phú, sức mạnh khổng lồ kia đẩy đầu Trần Phú lệch sang một bên, tiếp đó luồng sức mạnh cực lớn đó dồn vào toàn thân Trần Phú, khiến cả người hắn ta xoay một vòng rồi bay ra ngoài.

Đám người Bát gia thấy vậy đều ngắn người, hoàn toàn không biết nên diễn tả sự bàng hoàng trong lòng như thế nào.

“Đây chính là sức mạnh nghìn cân trong lời đồn sao? Chân của thiếu chủ thoạt nhìn cùng lắm chỉ tầm vài chục ký, chẳng qua chỉ mạnh hơn người thường chút thôi, mình cũng có thể làm được dễ dàng nhưng mình có thể đá bay người kia dễ như vậy không? Chắc chắn là không!”

Bát gia tự lầm bẩm, cảm tháy thế giới quan trong lòng đang sụp đổ ầm ầm. Không phải người ta đều nói ai mạnh người đó là vua sao? Nhưng tại sao lại xảy ra cảnh tượng trước mắt thế này? Rốt cuộc Lý Phàm đã làm được điều đó bằng cách nào?

Trần Phú cũng vô cùng choáng váng, vốn nghĩ mình có thể ra đòn chớp nhoáng, đánh cho Lý Phàm không còn manh giáp, nào ngờ lại bị cú đá nhẹ như bay của Lý Phàm đạp bay ra xa.

“Oành!” Trần Phú nặng nề rơi xuống đất, nện mặt đất thành một cái hồ lớn, bụi bay mù mịt, thoạt nhìn như vừa mới xảy ra một vụ nổ nhỏ.

Hai tay Trần Phú ôm cái đầu choáng váng, chóng mặt đứng dậy bước ra khỏi cái hố như một gã say.

“Mày, rốt cuộc mày đã cản đòn của tao bằng cách nào? Đáng lẽ ra mày sẽ không thể đỡ nổi một đòn của tao, đáng lẽ ra tao không nên bị đánh bay mới phải!”

“Đây chính là sức mạnh của kỹ xảo.”

“Sức mạnh của kỹ xảo? Biến mẹ cái thứ sức mạnh kỹ xảo vớ vẩn của mày đi. Mày có biết một kẻ khỏe hơn người có thể đánh thắng mười người biết võ không? Võ công trên đời này chỉ cần nhanh là không có gì không phá được. Mà sức mạnh lẫn tốc độ tao đều có đủ!”

Trần Phú tức giận gầm lên. Hắn ta không hiểu sao lại bị đánh dễ dàng như vậy, đáng lẽ ra người bị hắn ta đánh bại là Lý Phàm mới phải.

Lý Phàm mỉm cười đi về phía Trần Phú, ngoắc ngoắc ngón tay với Trần Phú nói: “Nào, chúng ta cùng chơi tiếp, để tao coi mày còn bản lĩnh gì nữa.”

“Muốn chết!”

Trần Phú lao về phía trước, móng tay sắt hợp kim titan trên hai bàn tay điên cuồng vung lên hạ xuống vẽ ra vô số hình ảnh lướt qua trên không trung.

“Đúng là chẳng có bản lĩnh gì. Mày chiến đấu mà toàn dựa vào bản năng của động vật, quá cấp thấp.

Xem ra, mấy kẻ cải tạo mày thành bộ dáng quái vật này đã không cho mày xài những thứ tốt nhất.”

Lý Phàm bỗng vung tay ra, từ cái bóng của móng tay, chính xác túm chặt hai cổ tay của Trần Phú, sau đó vặn mạnh một cái, tiếng răng rắc văng lên, hai cổ tay của Trần Phú gãy lìa.

“AI Tay của tao! Tại sao lại như vậy? Tại sao mày lại làm được điều này?”

Trần Phú đau đến lồi con ngươi ra ngoài. Sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể không thể bộc phát ra ngoài, cứ tưởng đấu với Lý Phàm hắn ta sẽ như voi giẫm kiến nhưng nào ngờ kiến lại giẫm nát đầu voi.

“Ha ha, tao đã nói rồi. Đây là sức mạnh của kỹ xảo. Một kẻ khỏe hơn người có thể đánh thắng mười người biết võ ngược lại mười người biết võ cũng có thể đánh thắng một kẻ khỏe hươn người. Mày chỉ có sức mạnh hơ người nhưng lại không hề biết sử dụng những sức mạnh này. Sự chênh lệch trong chiến đấu giữa tao với mày giống như Audi và Alto.”

Trần Phú nghe xong thì sững sờ, sao mà khoảng cách lại giống như Audi và Alto? Nhưng dù có như vậy thì Trần Phú cũng là Audi mới đúng.

Hai mắt Trần Phú đỏ ngầu, hoàn toàn không có tâm trạng nói chuyện phiếm với Lý Phàm, lúc này hắn ta chỉ muốn liều mạng khiến Lý Phàm bị thương nặng mà thôi.

Hắn ta lách người sang một bên, cố gắng hết sức dùng vai đánh vào lồng ngực Lý Phàm, xem ra là muốn đánh nhau tiếp rồi.

Lý Phàm lắc đầu, hai tay chụp lấy bả vai của Trần Phú bóp mạnh xuống, khiến hai vai hắn ta bị bóp nát.

ĐANG Trần Phú hét lên đau đớn, bởi vì bả vai đau đớn, khiến Trần Phú không thể dùng sức chỉ có thể mềm oặt đụng vào lồng ngực Lý Phàm.

Lý Phàm cười hờ hững, hai tay chống nhẹ lên hông Trần Phú, bỗng vặn mạnh, “rắc” một tiếng xương sống của Trần Phú bị Lý Phàm đẩy ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt Trần Phú đã trở thành một người tàn phế không còn sức lực.

Đám người Bát gia đứng trong sảnh khách sạn không ngừng hít thở thật sâu, dáng vẻ kinh ngạc tột độ.

“Trời ơi, sao thiếu chủ lại lợi hại như vậy? Sức chiến đấu quá tuyệt vời. Chẳng khác gì cỗ máy giết người mài”

“Bát gia, tôi nghĩ ông đã quyết định rất sáng suốt. Lúc trước chắc chắn thiếu chủ đã che giấu thực lực của mình. Sau này thiếu chủ thật sự có thể trở mình rồi.”

Bát gia chậm rãi gật đầu, gằn giọng nói: “Các người bớt nịnh hót tôi đi. Nếu có bản lĩnh thì nịnh hót thiếu chủ khiến cậu ấy vui vẻ ấy.”

Mà ở trong một quán ăn vặt bên đường, Trương Gia Đông thở dài xoa lồng ngực không ngừng đánh trống bồi của mình.

“Đúng là rất bất ngờ. Rốt cuộc Lý Phàm này mạnh đến mức nào? Tuy kỹ xảo và khả năng chiến đấu của Trần Phú không ổn lắm nhưng sau khi uống thuốc cải tạo, sức chiến đầu của hắn ta vẫn có thể nghiền ép đa số cao thủ tinh nhuệ. Thế mà khi đấu với Lý Phàm hắn ta hoàn toàn không có cơ hội phản đòn, đúng là khó tin.”

Đồng thời Trương Gia Đông cũng thấy vui mừng vì hắn ta đã không liều lĩnh như Trần Phú, ngược lại càng kiên định với suy nghĩ của mình. Hắn ta nhất định sẽ không lấy cứng chọi cứng với Lý Phàm, hắn ta phải hành động vòng vo, phải khống chế Cố Họa Y trước rồi mới đối phó Lý Phàm.

Sau khi quyết định xong, Trương Gia Đông dứt khoát quay người hòa vào dòng người rồi nhanh chóng rời đi.

Lý Phàm ném Trần Phú đang bất động xuống đất rồi cúi đầu nhìn Trần Phú cười: “Nói đi, vừa rồi người đi cùng mày là ai? Nếu tao đoán không lầm hắn là Trương Gia Đông phải không?”

“Hừm, tao sẽ không nói gì cả.” Trần Phú cứng ngắc đáp, nhắm mắt giả vờ chết.

“Vậy hãy để tao dùng thân thể của mày để luyện tay nghề một chút. Đã lâu rồi tao cũng chưa gõ nát hết các khớp trên cơ thể người. Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội luyện tay nghề rồi. Nếu không tao sẽ quên mắt cơ thể con người có bao nhiêu khớp đấy.”

Lý Phàm xoa xoa cổ tay, dáng vẻ ngập tràn hưng phấn.

Đôi mắt đang nhắm nghiền của Trần Phú đột nhiên mở ra, ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm Lý Phàm, cả người bắt đầu run rẩy.

“Không phải tao không muốn nói, mà là không nói được, nếu nói ra tao sẽ chết!”

“Vậy sao không nói sớm, giả vờ kiên cường như vậy đề làm gì? Nếu nói ra sẽ chết thì mày viết ra, vẽ ra cũng được.” Lý Phàm trêu tức.

“Có chết tao cũng không nói ra. Dù sau tao cũng đã chết một lần rồi, mày có giỏi thì giết tao luôn đi, đừng hành hạ tao nữal”

Bây giờ Trần Phú chỉ muốn chết cho xong. Nếu không hắn ta sẽ bị Lý Phàm hành hạ tới lui, như vậy còn khó chịu hơn chết.

Chương 675

CHƯƠNG 675: TIN NHẮN CỨU MẠNG.

“Anh cảm thầy anh có thể được chết một cách nhanh gọn sao?”

Lý Phàm bình thản nói, đồng thời chân phải đã dẫm trên tay phải của Trần Phú.

Chân anh dùng sức nghiền và chà mạnh, xương ngón tay của Trần Phú phát ra tiếng kêu rắc rắc liên hồi.

Đó chính là tiếng xương cốt gãy vụn.

Đời người có câu: Mười ngón tay liền với tim, ngay giờ phút này cảm giác đau đớn kịch liệt của năm cái ngón tay lan tỏa, khiến cho Trần Phú phát ra tiếng kêu thảm mãnh liệt.

*ÁI Lý Phàm! Có giỏi thì anh giết tôi đi, giết chết tôi đi”

“Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu thôi, anh đã chịu không nỗi rồi sao? Anh khôn hồn thì trả lời câu hỏi của tôi, biết đâu tôi sẽ cho anh được chết nhanh gọn hơn.”

Dứt lời, chân phải của Lý Phàm càng dùng sức chà mạnh hơn, nguyên bàn tay của Trần Phú bị chân anh nghiền dẫm trông không khác gì bãi thịt xay nát vụn.

Trần Phú nằm đó mà toàn thân run rẩy, gương mặt vốn dĩ đã xấu giờ thì càng hung tợn hơn, anh ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lý Phàm với ánh mắt đầy hận thù.

“Anh có nói không? Nếu không nói thì tôi sẽ đạp cho mỗi đốt xương của anh vụn nát từ từ, tôi sẽ cho anh nếm thử cảm giác toàn thân tan xương nát thịt.”

Vừa nói, chân Lý Phàm đã dẫm lên tay trái của Trần Phú.

Cảm giác đau đớn từ bàn tay phải bị đạp nghiền nát như bãi thịt xay đã khiến cho Trần Phú không cách nào chịu nổi, giờ phút này

nhìn tay trái của mình bị chân Lý Phàm nhẹ nhàng dẫm lên, Trần Phú không nhịn được nước mắt tuôn trào.

Lúc này trong đầu Trần Phú hiện ra cảnh tượng xương cốt toàn thân bị nghiền nát vụn, bất giác anh rùng mình, cuối cùng thì anh cũng bị hình ảnh do mình tưởng tượng ra làm giật mình run sợ.

Trần Phú với tình thần suy sụp run rầy lên tiếng: “Tôi nói, tôi sẽ nói hét! Tôi và Trương Gia Đông cùng nhau từ trung tâm nghiên trốn ra ngoài! Chúng tôi sợ nếu không trốn ra, sẽ không cách nào trả thù được, vì bọn họ muốn dùng chúng tôi để làm loại thí nghiệm với tỷ lệ tử vong cao hơn!

Vừa lúc nãy đúng thật là hai chúng tôi đi cùng nhau, nhưng mà nửa đường tên nhát gan Trương Gia Đông bỏ chạy! Trong lòng anh ta còn nhớ thương vợ anh, kiểu này chắc anh ta đi tìm gặp vợ anh rồi, anh nên nhanh chóng đi bảo vệ vợ anh đi! Những gì tôi biết tôi đã nói rồi, cầu xin được cái chết nhanh gọn!”

Trần Phú nhắm nghiền mắt lại, nói hết những gì mình biết ra, Lý Phàm nghe mà cảm giác có chút lạnh ở sóng lưng.

Nhẩm tính thời gian, từ lúc này đánh nhau với Trần Phú, rồi giờ tra hỏi Trần Phú, khoảng thời gian đó cũng đủ để Trương Gia Đông đi bắt Có Họa Y rồi!

“Chết tiệt! Sao anh không nói sớm!”

“Ha ha, sớm nói rồi thì trò chơi đâu còn vui nữa, anh không phải muốn chơi với tôi sao, vậy thì để Trương Gia Đông thay tôi tiếp tục chơi với anh!”

“Fuckl”

Lý Phàm tức giận hét lớn, một cước dẫm mạnh vào cổ Trần Phú.

Cổ Trần Phú phát ra tiếng xương gãy vụn, tiếp theo sau đó máu tươi vuột ra từ miệng anh ta.

Phần xương cổ bị đứt gãy đã đồng thời cắt đứt động mạch gân và khí quản, miệng Trần Phú không ngừng thở hỗn hến, nhưng rất nhanh sau đó, máu xộc thẳng lên mũi anh ta và tuôn trào ra, ánh

mắt anh ta dần dần ảm đạm hơn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Lý Phàm liền bắt máy nghe không chút do dự.

“Alo! Tôi là Lý Phàm đây.”

“Lý Phàm, con mau tới đây, mau tới phòng triển lãm, vừa rồi có cái người kỳ quặc đến bắt Họa Y và Trần Hiểu Đồng đi rồi!” Có Thiệu Huy kích động nói.

“Con biết rồi, con lập tức qua đó liền.”

Vừa buông điện thoại xuống, Lý Phàm nhìn Bát Gia và đưa tay chỉ về xác Trần Phú, ngụ ý Bát Gia xử lý xác chết, sau đó anh nhanh chóng chạy về hướng phòng triển lãm.

Đến phòng triển lãm, đập vào mắt Lý Phàm là cảnh hỗn độn ngay trước cửa phòng triển lãm, máy người bảo vệ mà Bát Gia sắp xếp ở lại cũng bị đánh nằm chỏng chơ, trong số đó có mấy người còn bị thương nặng.

Khang Văn Hân dìu Cố Thiệu Huy chậm chạp chạy đến, Cố Thiệu Huy cầm lấy tay Lý Phàm và nói: “Mau đi cứu người đi! Mau nghĩ cách cứu con gái của ba về đây mau”

“Ba yên tâm, chắc chắn con sẽ nghĩ cách cứu Họa Y, Văn Hân, cậu kể tôi biết tình hình lúc đó như thế nào.

Khang Văn Hân nhớ lại lúc, rồi liền kể: “Sau khi Bát Gia đi khỏi, chúng tôi cũng không có thời gian ngồi nghỉ, rồi không lâu sau có một người trông mặt mũi rất kỳ lạ đi đến, sau khi đánh tan nhóm bảo vệ mà do Bát Gia để lại, anh ta bắt được người và đi luôn, tốc độ nhanh đến mức có thể nói hoàn toàn không giống con người.”

Sau khi nghe xong Khang Văn Hân tóm tắt sơ quá trình, Lý Phàm liền khẳng định người bắt Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng đi chính là Trương Gia Đông.

“Tôi biết rồi, cậu trông chừng ba vợ tôi cẩn thận, tôi đi cứu hai người đó về.”

Lý Phàm xoay người nhanh chóng rời khỏi phòng triển lãm, đứng trên con đường bên ngoài phòng triển lãm đưa mắt nhìn tứ phía.

Nhìn theo biển người và dòng xe dày đặc qua lại Lý Phàm nhíu mày lại, nghĩ bụng muốn tìm hai người phụ nữ bị bắt cóc trong thành phố rộng lớn này, cơ bản không phải là chuyện dễ dàng.

Vừa ngay lúc Lý Phàm đang tìm cách liên lạc Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương, bắt chợt điện thoại của Lý Phàm rung lên hai nhịp.

Di động rung có nghĩ là có tin nhắn đến, Lý Phàm nhấp chọn và mở tin nhắn ra xem.

Tin nhắn được gửi từ máy điện thoại của Trần Hiểu Đồng, nội dung chỉ có hai chữ: cứu mạng.

Lý Phàm nhíu mắt lại, mắt nhìn về phía dòng xe cộ phía trước.

Nội dung tin nhắn chỉ có hai chữ, không có thêm những manh mối khác, hoặc cũng có thể là Trần Hiểu Đồng tìm được cơ hội để gửi tin nhắn cầu cứu.

Nhưng tin nhắn này không có manh mối gì liên quan đến vị trí, Lý Phàm cười buồn, anh không biết nên bắt đầu tìm kiếm từ đâu.

Rìì rì.

Điện thoại lại rung lần nữa, lại thêm một tin nhắn đến.

Lý Phàm nhấp vào xem, là tin nhắn từ điện thoại của Cố Họa Y gửi đến, nội dung vẫn chỉ có hai chữ: cứu mạng.

“Hay đấy, có vẻ như là Trương Gia Đông lấy điện thoại của họ rồi gửi tin nhắn cho mình.” Lý Phàm lầm bầm nói, rồi trực tiếp nhắn nút gọi đến máy của Cố Họa Y.

Rất nhanh, đầu dây bên kia bắt điện thoại, một tiếng nói gằng giọng vang lên: “Ha ha, cũng thông minh đấy, còn tưởng anh sẽ rối như con ruồi không đầu.”

“Nói thẳng mục đích của anh đi, làm thế nào mới chịu thả hai

người đó ra, đừng vòng vo tam quốc.”

“Suyt suyt! Khu mộ ngoại thành phía Đông, tôi đợi anh, tối nay tám giờ rưỡi mà không thấy mặt, anh chuẩn bị hốt xác của hai người họ đi, hai người đẹp như hoa như ngọc này, thật khiến ai nhìn thầy cũng thèm khát, để tôi cho anh nghe tiếng bọn họ nha.”

Tiếng ú ớ vang ra từ điện thoại, chứng tỏ họ đang bị cái gì đó bịt miệng, nên không thể phát âm như bình thường được.

Lý Phàm dựa vào thính lực nhạy cảm của mình, anh vẫn nghe ra được âm thanh và chắc chắn là của Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y.

“Tôi chắc chắn sẽ đến đúng giờ, anh đừng làm gì hai người họ, nếu họ thiếu một sợi tóc, tôi sẽ đưa anh về Tây Thiên!”

“Chà chà! Đưa tôi về Tây Thiên? Chỉ e là anh có lòng mà sức không đủ thôi, ha ha ha, tôi đợi anh đó.”

Trương Gia Đông ngắt cuộc đối thoại, nụ cười đắc ý hiện trên gương mặt anh.

“Cái tên ngu ngốc Trần Phú đó mà nghe lời mình, thì đâu dễ dàng bị Lý Phàm xử lý như vậy, nhưng mà mình cũng không mạnh hơn Trần Phú bao nhiêu, vì sắc mà thành ra bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như vậy.”

Ánh mắt nham hiểm của Trương Gia Đông nhìn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, miệng không ngừng phát ra từng đợt cười quái dị.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều cảm nhận được toàn thân không lạnh mà run, cả hai người họ đều bị điệu bộ cười nham hiểm lúc này của Trương Gia Đông làm giật mình, trong lòng thầm mong Lý Phàm nhanh chóng xuất hiện.

Chương 676

CHƯƠNG 676: TẬP KÍCH GIẾT CHẾT.

Giờ khắc này, Lý Phàm trở thành niềm hy vọng của hai người họ, giống như chỉ cần Lý Phàm xuất hiện, tất cả nguy hiểm đều sẽ biến mắt.

Lý Phàm không chút đắn đo, liền lấy xe của mình xuất phát, dọc đường thấy bên đường có chiếc taxi dừng lại, anh liền qua đó lôi tài xế xuống xe, sau đó ngồi vào chỗ lái và phóng đi.

Tài xế xe taxi vừa nhảy dựng lên vừa la hét chửi mắng vài câu, sau đó liền lấy điện thoại ra gọi báo án, rất nhanh, vụ án đến tay đội trưởng Chương.

Lý Phàm vừa lái xe taxi mà trong lòng sốt ruột như lửa đốt, anh nhắn đạp hết ga không chút do dự, chiếc xe phóng nhanh trên đoạn đường phồn hoa tấp nập, đến ngã tư gặp đèn đỏ, anh vẫn cho phóng thẳng vượt đèn đỏ, hoàn toàn không tuân thủ luật giao thông.

Công an đi tuần ở ngã tư đường nhìn thấy xe taxi vượt đèn đỏ, liền lấy bộ đàm nhanh chóng gọi báo về tổng đài.

Người phụ trách điều tra vụ án xe taxi bị cướp là đội trưởng Chương, sau khi nhìn qua camera quan sát phát hiện người đang lái xe taxi lúc này chính là Lý Phàm, đoán chắc Lý Phàm đang có chuyện gì đó rất quan trọng.

Đội trưởng Chương bèn cầm lấy bộ đàm và lớn tiếng nói: “Mọi người nghe đây, tất cả đều phải đảm bảo đường đi của chiếc xe taxi phải được thông thoáng, các đội tuần ở ngã tư phải chú ý điều tiết giao thông để nhường đường cho xe taxi được đi xuyên suốt.”

Đội trưởng Chương liên tục dặn dò hai lần, rồi sau đó lệnh cho trung tâm chỉ huy giao thông, điều khiển đèn giao thông ở các giao lộ, những đoạn đường xe taxi của Lý Phàm sắp đến đều bật đèn xanh.

Xe taxi phóng vuốt đi nhanh, rất nhanh, xe đã đến cổng lớn của khu mộ.

Giờ phút này khu mộ đã đóng cửa, chỉ còn một cánh cổng nhỏ còn mở, một ông già trông coi đang ngồi nghe radio.

Lý Phàm xuống xe và nhanh chóng bước tới, tay đẩy cánh cửa nhỏ rồi đi vào bên trong khu mộ.

Khi cánh cửa nhỏ bị đẩy ra phát ra âm thanh làm ông già trông coi bị giật mình.

Ông già trông coi trừng mắt nhìn và nói: “Đã hét giờ rồi, không có chuyện gì thì mai quay lại đi.”

“Ai lại đêm tối muộn đến khu mộ chứ, đương nhiên là có chuyện rồi.” Lý Phàm vừa trả lời ông già trông coi, vừa nhanh chân đi vào sâu bên trong khu mộ.

Ông già trông coi sửng sốt lúc, cảm thầy âm thanh mà ông nghe được có chút mơ hồ, giống như không phải âm thanh phát ra từ người bình thường, vì vậy ông chậm chạp đứng dậy và lớn tiếng hét: “Anh là ai?

Muốn làm gì? Nơi đây đã đóng cửa rồi!”

“Tôi muốn cứu người.”

Câu nói vừa dứt, bóng dáng Lý Phàm đã đi rất xa, ông già trông coi chỉ cảm thầy trước mắt xay xẩm, sau đó cảm giác như trong không gian yên tĩnh ẩn thoát chút gì đó dị thường.

Ông thất thần nhìn phía trước khu mộ đã vắng không một bóng người, bất chợt ông già trông coi cảm thấy toàn ơn ớn lạnh.

“Trời tối mịt mà đến khu mộ cứu người, người này là người gì đây trời, hay là mình gặp ma rồi? Trời đất mẹ thần ơi.”

Ông già trông coi hoảng sợ liền quay người, lảo đảo chạy ra khỏi phòng, sau khi chạy về hướng khu đất cách đó hơn một cây số, ông liền lấy điện thoại ra và gọi điện báo án.

Lý Phàm không biết rằng mình đã làm ông già trông coi giật mình, nhưng cho dù anh có biết thì cũng mặc kệ, gì dù sao thì hiện tại cứu người là quan trọng nhất.

Ánh mắt anh nhìn lướt qua khu mộ, sau đó ánh mắt Lý Phàm dừng lại ở cái chòi nghỉ ngay chỗ cao nhất của khu mộ.

Anh bước nhanh như bay lướt xuyên qua khu mộ, trong tích tắc Lý Phàm đã đứng trước chòi nghỉ.

Giờ phút này Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều bị trói ở cây cột ở bên trong chòi nghỉ, Trương Gia Đông đứng ở phía sau cây cột, trong bóng tối, móng tay bén nhọn lóe sáng được đặt tại chiếc cổ trắng nõn của hai cô.

“Anh tới nhanh lắm, có vẻ như anh rất quan tâm hai người họ hả.” Trương Gia Đông nhìn Lý Phàm với ánh mắt chứa đầy thù hận.

Lý Phàm cẩn thận quan sát Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, trên người hai người họ không có bắt kỳ vết thương nào, quần áo vẫn còn có thể nói là chỉnh tề đàng hoàng, thoạt nhìn có vẻ như hai người họ không chịu tổn thương gì.

“Trần Phú tập kích tôi, sao anh lại không xuất hiện.”

“Trần Phú muốn đi tìm chỗ chết, tôi đâu có ngu vậy.” Trên mặt Trương Gia Đông lộ ra giọng cười dữ tợn: “Đến đây, cột hai tay hai chân mình lại.”

Ánh mắt Lý Phàm nhìn về phía mặt đất, chỗ đó có để hai sợi dây thừng quân dụng.

“Anh chuẩn bị cũng thật cẩn thận đầy đủ.”

Lý Phàm cúi người lượm dây thừng lên, mắt của Trương Gia Đông theo dõi gắt gao từng động tác của Lý Phàm, lúc Lý Phàm cúi đầu, thời điểm người cúi gập hẳn, tay đặt trên cổ Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng của Trương Gia Đông thả lỏng, mười ngón tay trên đôi tay của anh ta hướng thẳng lưng Lý Phàm mà phóng tới.

Mười móng tay đen nhẻm của Trương Gia Đông chứa đầy độc tố cực mạnh, chỉ cần một trong số đó làm trầy da của Lý Phàm thôi

thì cũng đủ để lấy mạng của anh.

Còn dây thừng đặt trên sàn chẳng qua chỉ là cái để Trương Gia Đông đánh lạc hướng Lý Phàm, lừa anh cúi người để giảm đi khả năng phòng thủ mà thôi.

Những sợi dây thừng đó tuy là loại quân sự chuyên dụng, nhưng đến cả Trương Gia Đông cũng không thể trói buộc giữ được, vậy thì càng không cần nói đến việc trói buộc Lý Phàm, vì sức mạnh của bọn họ đều vượt qua giới hạn phạm trù của người bình thường.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng nhìn thấy cảnh tượng dị thường trước mắt, đồng loạt trừng to mắt, trong mắt họ hiện đầy vẻ lo lắng kinh hoàng.

Hai người họ đều cố hết sức muốn phát ra âm thâm để nhắc Lý Phàm, nhưng đều đã muộn.

Khoảng cách quá gần, tốc độ của mười móng tay lại quá nhanh, cơ bản Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng chưa kịp phát ra tiếng, thì mười móng tay đó đã phóng đến phía trước Lý Phàm.

Tai Lý Phàm khẽ động, thông qua tiếng gió anh đã có thể biết được vị trí của mười móng tay đó, hai tay nắm lấy áo, tiếng xé rách của áo thun vang lên, chiếc áo được xé thành hai mảnh.

Phần vải ở sau lưng của chiếc áo thun thuận theo sức cánh tay bay ngược lên, bao trùm lấy mười móng tay đang phóng tới trong không trung.

Sau đó Lý Phàm đem phần còn lại của chiếc áo thun quăng qua một bên, cúi người như báo săn phóng vụt về phía trước, tốc độ nhanh như xẹt điện thoáng qua và nhắm thẳng về hướng Trương Gia Đồng.

Trương Gia Đông giật mình mặt tái mét, anh không ngờ Lý Phàm lại dễ dàng phá vỡ chiêu của mình như vậy.

Trước đó Trương Gia Đông đã nhẩm tính trong lòng rất lâu, tưởng tượng ra máy lần cảnh tượng đánh chết Lý Phàm, anh vốn tưởng rằng đã nắm chắc phần thắng, có thể giết được Lý Phàm để báo

thù, nhưng không ngờ ngay giây phút quan trọng thì lại xảy ra thay đổi như vậy.

Làm thế nào mà Lý Phàm có thể chỉ với cái áo thun mà có thể cản phá được chiêu thức của mình được!

Đây chính là điều mà Trương Gia Đông không thể nào lý giải được.

Trương Gia Đông luống cuống muốn quay lại bắt Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng làm con tin, nhưng đã muộn rồi.

Lý Phàm với hai nắm đắm cuồng phong đã phóng đến, Trương Gia Đông hoàn toàn không có cơ hội bắt hai người phụ nữ đó để làm con tin nữa.

Đối mặt với nắm đấm trong cơn giận dữ của Lý Phàm, Trương Gia Đông đành chỉ có thể lựa chọn phóng người lui về phía sau.

Thực tế Trương Gia Đông hoàn toàn không đủ dũng khí để tiếp nắm đấm của Lý Phàm, ở góc độ nhìn của Trương Gia Đông, trực diện tiếp chiêu nắm đắm của Lý Phàm đồng nghĩa với việc tự tìm đường chết.

Lý Phàm liền bám sát đuổi theo ra ngoài, hai chân anh chống trên lan can, cả người vụt lao về phía Trương Gia Đông đang lui về sau.

Trương Gia Đồng lui đến bìa cạnh của bãi đất, đến khi không còn đường lui nữa, anh đành gồng mình ứng chiến, huy động mười móng tay mới mọc ở hai tay mình và hướng về hai tay Lý Phàm mà báu lấy.

Lý Phàm cười nhạt khi nhìn thấy Trương Gia Đông dang ngực ra, thân trên của anh đột nhiên dừng lại một cái dị thường, sau đó hai chân đột nhiên đá mạnh vào ngực Trương Gia Đông.

“Bùm!” Miệng Trương Gia Đông phun máu tươi, thân hình thẳng tắp ngã quy ra sau, ánh mắt chứa đầy căm phẫn không phục.

Chương 677

CHƯƠNG 677: LÀ NGƯỜI HAY QUỶ

Trương Gia Đông vừa ngã trên mặt đất đã cảm thấy toàn thân đau đớn dữ dội, lục phủ ngũ tạng lộn tùng phèo, cả người từ trong từ trong ra ngoài đều đau nhức.

Lý Phàm bước tới chỗ Trương Gia Đông, lạnh lùng nói: "Anh chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao? Muốn báo thù mà chỉ dựa vào chút bản lĩnh như vậy thì không đủ đâu."

Trương Gia Đông gượng cười nhìn Lý Phàm, trong lòng đã chẳng thể khơi dậy chút suy nghĩ phản kháng nào nữa nhưng thù hận thì vẫn chưa buông được.

Trương Gia Đông hận Lý Phàm, cũng hận người đã biến anh ta thành bộ dạng quỷ quái này, cho nên Trương Gia Đông muốn làm cho Lý Phàm cùng đám người kia cấu xé lẫn nhau, mặc kệ ai thua ai thắng thì cũng coi như vì mình mà trút giận.

"Cái tên Trần Phú kia chính là một tên không có đầu óc, cái dáng vẻ thà chơi đến chết với anh chứ không không chịu khuất phục đó đúng là ngu ngốc thật đấy! Mà tôi thì không phải thằng ngu, chỉ cần anh có thể khiến tôi thống khoái thì tôi có thể nói cho anh tất cả mọi chuyện về trung tâm nghiên cứu."

"Vậy anh hãy nói những gì mình biết đi, tôi sẽ vui vẻ lắng nghe còn anh thì sẽ được chết một cách thống khoái."

Trương Gia Đông nhắm mắt và nói một cách yếu ớt: "Bọn họ nghiên cứu cái gì, có lẽ anh cũng đã biết rồi, bọn họ chính là muốn làm cho người ta trở nên mạnh hơn, biến thành cỗ máy giết người chịu sự điều khiển của họ, hiện tại bọn họ cực kỳ có hứng thú với anh, bởi vì so với người bình thường, anh quá mạnh.

Bọn họ rất cần máu của anh để trích xuất gen từ máu anh và tiến hành phân tích, bọn họ nói trong cơ thể anh có thành phần gen quan trọng gì đó, về cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, tóm lại là có

bấy nhiêu đó.

Đó là tất cả những gì tôi biết và tôi đã nói tất cả với anh rồi, anh giết họ cũng coi như giúp tôi báo thù được phần nào, nếu bọn họ giết anh cũng coi như báo thù được chút ít cho tôi, kiểu gì đi nữa thì tôi cũng lời trong vụ này, thằng ngu Trần Phú đó… Khụ, khu, phụt.”

Máu trào ra từ miệng Trương Gia Đông, cổ bị Lý Phàm đá một cước, đứt đoạn.

Lý Phàm liếc nhìn thi thể của Trương Gia Đông rồi lấy di động ra gọi cho đội trưởng Chương, bảo anh ta đến giải quyết tàn cuộc.

Quay trở lại đình nghỉ mát, tháo sợi dây thừng trói Cố Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng, hai người phụ nữ nhào vào vòng tay của Lý Phàm đích và oà khóc thật to.

Nước mắt ướt đẫm ngực Lý Phàm, mới vừa rồi chiếc áo phông của Lý Phàm bị rách, lúc này phần thân trên lồ lộ với những múi cơ cân đối càng thể hiện vẻ đẹp nam tính.

Hai người phụ nữ áp chặt má mình vào ngực Lý Phàm, nước mắt lăn dài, Lý Phàm duỗi tay ôm lấy hai người họ, bàn tay to nhẹ vỗ về hai tấm lưng xinh đẹp, thấp giọng an ủi.

“Đừng khóc nữa, chẳng phải đều ổn hết rồi sao, vừa rồi đã khiến hai người sợ, bây giờ cứ thả lỏng đi, mọi chuyện đã qua rồi.”

“Hu hu hu, hoá ra tên đó là Trương Gia Đông, sao bộ dạng của anh ta lại trở nên quỷ quái như vậy chứ, thật sự là làm em sợ muốn chết.” Cố Hoạ Y lắc đầu, dùng ngực của Lý Phàm làm khăn lau mặt để lau nước mắt của mình.

“Trong lúc chúng em đợi anh, tên kia đã xông đến bắt chúng em, lúc đó em sợ đến mức choáng váng cả mặt mày, còn tưởng tên đó định dâm dê mình.” Trần Hiểu Đồng cũng lã chã nước mắt.

Lý Phàm thở dài một hơi, gượng cười nói: “Cả hai đừng khóc nữa, khóc nữa là xấu đi đấy, hai em cũng đâu muốn mình trở nên xấu xí chứ.”

Quả nhiên phụ nữ lúc nào cũng để ý tới nhan sắc nên vừa nghe khóc sẽ xấu liền lập tức lau nước mắt, như thể khóc nữa là sẽ xấu thật.

“Vừa rồi chúng em thật sự là sợ chết khiếp, lúc nãy Trương Gia Đông đã nói gì với anh, tại sao bây giờ anh ta lại biến thành bộ dáng như vậy chứ.”

Có Hoạ Y vẫn còn sợ hãi trong lòng, cô nhịn không được nhìn thoáng qua thi thể của Trương Gia Đông, sau đó sắc mặt tái nhợt lập tức quay đầu như thể bị doạ sợ.

Còn Trần Hiểu Đồng thì mạnh mẽ hơn một chút, dù sao trước kia cũng từng trải qua huấn luyện, giờ phút này cô ấy nhìn chằm chằm thi thể của Trương Gia Đông nói: “Em định phản kháng lại anh ta nhưng anh †a quá mạnh, vừa đánh vào cổ em một cái thì em liền hôn mê.”

“Sau này sẽ không xảy ra loại chuyện như vầy nữa, có anh ở đây, sẽ không ai làm tổn thương được hai em.” Lý Phàm thề thốt.

Hai người phụ nữ cùng nhau gật đầu, áp má vào ngực Lý Phàm, cảm giác da kề da khiến cho hai người vô cùng sỉ mê.

Đội trưởng Chương nhanh chóng chạy đến, thấy cảnh Lý Phàm ở trần ôm hai cô gái xinh đẹp, đội trưởng Chương lúng túng không biết có nên nhìn hay không.

“Khụ khụ, anh Lý, buổi tối không mặc quần áo có cảm thầy lạnh không? Hay là lấy quần áo của tôi mặc tạm nhé, đừng để cảm lạnh.” Đội trưởng Chương cúi đầu nhắc nhở.

“Không lạnh, tôi cảm thấy rất ấm.” Lý Phàm dứt khoát đáp, ánh mắt liếc ra sau ý bảo đội trưởng Chương nhanh chóng dẫn người ra phía sau xử lý hiện trường.

Đội trưởng Chương nhướng mày, vội vàng dẫn người đi ra sau và thầm nghĩ, ông nội này quyền thế lắm, chọc không nỗi đâu.

Mặt Có Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng đỏ như táo, họ sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của đội trưởng Chương chứ, hai người miễn cưỡng rời khỏi lồng ngực rắn chắc của Lý Phàm cùng

nhau cúi đầu, thầm nhớ lại cảm giác vừa mới cảm nhận được.

Lý Phàm xoa đầu hai người họ, cười nói: “Bây giờ cảm thấy thế nào rồi, hết lo lắng sợ hãi rồi đúng không?”

“Không, không còn nữa.” Một giọng nói ngượng ngùng vang lên, Có Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng đưa mắt nhìn nhau, Trần Hiểu Đồng lập tức cúi đầu xuống, giống như vừa mới trộm thứ gì đó của Có Hoạ Y.

Lý Phàm bước tới bên cạnh đình nghỉ mắt, nhặt chiếc áo phông vừa nãy bị xé nát vứt đi lên giũ mười cái móng tay trong đó vào góc đình.

Mười cái móng tay đen mảnh và sắc nhọn rơi xuống đất, Lý Phàm tìm một thanh gỗ bẻ gãy làm đôi đũa, nhặt một cái móng tay lên nhìn kỹ.

“Thật là một cái móng tay kỳ dị, sắc nhọn, có tuyến nọc độc, nếu là độc tố thần kinh thì chỉ cần rạch một chút da là có thể giết chết người.”

Đội trưởng Chương dẫn theo người, xách túi đựng thi thể đi tới nhìn thấy móng tay trước mặt Lý Phàm, thì vô cùng tò mò hỏi: “Móng tay này là thứ đồ chơi gì vậy?”

Lý Phàm đặt móng tay xuống đất, đứng lên nói: “Đây là móng tay của Trương Gia Đông, xem ra nhóm người đó đã có bước đột phá mới trong nghiên cứu của mình, có thể biến móng tay của người ta trở nên kỳ dị như vậy.”

Lý Phàm hắt mớ móng tay lên chiếc áo phông rồi bật lửa thiêu cháy cả móng tay lẫn áo.

Sau khi đốt xong móng tay, Lý Phàm đòi đội trưởng Chương đưa một bộ quần áo đề thay, sau đó Lý Phàm đưa Có Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng rời đi.

Đi dạo trong nghĩa trang vào ban đêm, cả Cố Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng đều cảm thấy lạnh lẽo mà bất giác ngả vào vòng tay của Lý Phàm.

Lý Phàm ôm mỗi tay một cô, mang lại cảm giác an toàn cho Cố Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng.

Đi đến lối vào của nghĩa trang, ông già bảo vệ nhìn ba người đám Lý Phàm đầy lo lắng, nói nhỏ: “Các người rốt cuộc là người hay quỷ?”

“Đương nhiên là người rồi, ông cụ, đừng nói là ông thật sự cho rằng tụi tui là quỷ nhé.” Lý Phàm bát đắc dĩ giải thích một câu, tức giận dẫn hai cô gái ra khỏi cửa.

“Tại sao ông cụ kia lạ xem anh là quỷ.” Cố Hoạ Y nghiêng đầu tò mò hỏi.

Chương 678

CHƯƠNG 678: ĂN MỘT CHÚT CHO ĐỠ SỢ

“Vừa rồi anh chạy hơi nhanh nên có lẽ ông cụ bảo vệ đã bị dọa sợ, lẽ ra ông cụ trông coi nghĩa trang này phải rất can đảm mới đúng, như vậy thì có hơi nhát gan.” Lý Phàm có chút bắt đắc dĩ nói.

Lý Phàm là người nói vô tình nhưng Cố Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng lại là người nghe có tâm, có thể khiến người gác cổng già xem Lý Phàm là quỷ, thì vừa nãy tốc độ chạy của Lý Phàm phải nhanh đến đâu? Nghĩ đến đó, trong lòng hai người phụ nữ lại gợn sóng.

Lý Phàm mở cửa ghế sau đề Có Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng ngồi vào, sau đó Lý Phàm ngồi vào ghề lái, chậm rãi lái về thành phó.

Trên đường trở về, có một chiếc xe tuần tra chạy về phía Lý Phàm loa của xe cảnh sát hét lên yêu cầu Lý Phàm tấp vào lề và dừng lại.

Lý Phàm có chút nghi hoặc dừng xe vào lề, đồng thời hạ cửa kính xe xuống nhìn chiếc xe tuần tra đang lao tới.

Thấy chiếc taxi dừng lại, thanh tra Vương không đợi chiếc xe tuần tra mà mình đang ngồi dừng lại đã mở cửa và nhảy ra khỏi xe.

Thanh tra Vương ba chân bốn cẳng bước nhanh bước nhanh đến bên cạnh xe taxi, nghiêm túc nhìn Lý Phàm đang hạ cửa xe xuống.

“Anh chạy từ nghĩa trang về đấy à? Đã trễ thế này anh còn đến nghĩa trang làm gì?” Thanh tra Vương hỏi một câu bén ngót.

Mấy tên tuần tra theo sau thanh tra Vương cũng đi tới và nhìn chằm chằm Lý Phàm như hổ rình mồi.

Bọn họ vừa nhận được báo án của người gác cổng nghĩa trang, liền vội vàng chạy tới, muốn xem xem là kẻ nào to gan lớn mật chạy đến nghĩa trang vào ban đêm để làm chuyện xấu xa như vậy.

Trần Hiểu Đồng cùng Cố Hoạ Y cũng có chút bồi rối, không biết tại sao những cảnh sát tuần tra này lại ngăn họ lại.

Lý Phàm bình tĩnh nói: “Chúng tôi từ nghĩa trang về đây, đến nghĩa trang đề làm chút việc riêng, không phiền các người hỏi han.”

Thanh tra Vương biến sắc, anh ta cảm thấy lời nói của Lý Phàm hơi quá ngạo mạn, khi anh ta định quát Lý Phàm thì xe của đội trưởng Chương đã chạy tới từ phía sau.

Đội trưởng Chương mặc thường phục, mang theo súng vác vai, đạn lên nòng bước ra khỏi xe tuần tra, ngay lập tức khiến ánh mắt của đám người thanh tra Vương trợn tròn.

Mẹ kiếp, chuyện gì thế này, sao lại xuất hiện một nhóm người với súng ống dài ngắn khác nhau, chẳng lẽ là bọn xã hội đen sao? Cho dù là tội phạm thì nhìn thấy chúng ta đang tuần tra ở đây, chúng cũng không thể kiêu ngạo như vậy!

Thanh tra Vương đang vô cùng hoảng loạn trong lòng, thiếu chút nữa là sợ tè trong quần, anh ta run rẩy lấy ra một khẩu súng lục nhỏ 37 ly, lo lắng nói: “Các người là ai, mau bỏ vũ khí xuống, tôi là thanh tra Vương Xương Hoa của đội tuần tra Tây Giao, bây giờ tôi ra lệnh cho các người mau hạ vũ khí xuống!”

Những cảnh sát tuần tra đi theo Vương Xương Hoa như thể đang tiếp cận kẻ thù, họ rút súng lục ra và nấp sau cửa xe cùng thùng xe, lo lắng nhìn đám đội trưởng Chương đang tiến tới.

Lý Phàm liếc nhìn mấy người bên đội trưởng Chương, cười nói: “Đều là người một nhà, lão Chương, đừng doạ mấy anh chàng tuần tra này nữa.”

“Huh? Không phải là chặn đường phạt tiền à? Còn tưởng rằng mấy anh chàng ở ngoài thành này ăn phải tim gấu gan hùm nên dám chặn xe ăn tiền.”

Lời nói đầy ma lực của đội trưởng Chương khiến thanh tra Vương nhất và mấy người nữa sắp khóc đến nơi, dù chúng tôi có muốn phạt tiền đi nữa thì cũng đâu cần phải dùng đến nhiều người như vậy chứ.

Người lái chiếc taxi này rốt cuộc là thần thánh phương nào, lái taxi mà cũng được hộ tống bởi một đám súng vác vai, đạn lên nòng thế này thì còn gì là thiên lý nữa!

Thanh tra Vương lau mồ hôi trên trán, cất khẩu súng lục đi, thận trọng hỏi: “Xin hỏi các anh là người của bộ phận nào?”

“Họ ấy à, họ đến từ đại đội tuần tra của thành phó để giúp tôi một số việc.” Lý Phàm vẫy vẫy tay, đội trưởng Chương rất phối hợp lấy giấy chứng nhận ra lắc lắc trước mặt thanh tra Vương.

Thanh tra Vương nhìn tới nhìn lui, nhìn kỹ giấy chứng nhận của đội trưởng Chương rồi, cuối cùng trái tim đang treo lủng lẳng trên yết hầu cũng được thả lỏng.

“Ahaha, hiểu lầm hiểu lầm thôi, vừa rồi là tôi kích động, đều thu hết súng lại đi, chúng tôi nhận được báo án nên đến xem tình hình, không ngờ các anh lại đang làm nhiệm vụ đặc biệt ở đây, nếu chuyện đã rõ ràng rồi thì chúng tôi không nán lại nữa.”

Thanh tra Vương cười lấy lòng Lý Phàm sau đó cũng không dám nhiều lời nữa, dẫn người của mình lên xe, quay đầu đi.

Sau khi xe chạy được vài trăm mét, tài xế nhỏ giọng hỏi thanh tra Vương: “Thanh tra, người lái taxi là thần tiên phương nào vậy, có thể sai khiến đội trưởng thành phố vác súng lên nòng làm việc cho mình.”

“Người đó nhất định là một nhân vật thần thánh! Cậu đừng hỏi nhiều nữa, lo lái xe đi.” Thanh tra Vương xoa trán ghi nhớ thật kỹ diện mạo của Lý Phàm và hạ quyết tâm lần sau gặp lại Lý Phàm phải lấy lòng anh mới được.

Sau khi thanh tra Vương rời đi, đội trưởng Chương mang theo người hộ tống Lý Phàm lái taxi trở về thành phố, sau khi dừng lại ở khu chợ đêm.

Lý Phàm đưa xe taxi cho cấp dưới của đội trưởng Chương đồng thời nhờ người của đội trưởng Chương giúp họ trả lại xe cho tài xế taxi, Lý Phàm còn tiện tay đưa cho anh chàng cảnh sát tuần tra 3.000.000 để trả cho anh tài xế kia, coi như tiền đi taxi.

Chờ đội trưởng Chương dẫn người rời đi rồi, Lý Phàm cười nói: "Vừa rồi đều bị hoảng sợ, chúng ta ăn chút gì đó để áp chế nỗi sợ hãi nhé, hai người chắc cũng đói rồi."

Lý Phàm vừa nói ra câu đó xong thì bụng của Cố Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng đều kêu rột rột, hai người thực sự cảm thấy cực kỳ đói vào lúc này.

"Vừa rồi lúc đang lo lắng hãi hùng thì không thấy đói, bây giờ thì đột nhiên cảm thấy rất chỉ là đói bụng, đúng là nên ăn chút gì đó, chúng ta vào chợ đêm xem xem."

Cố Hoạ Y khoác tay Lý Phàm, hai người đi về phía chợ đêm, Trần Hiểu Đồng phồng hai má lên đi theo sau hai người, trông dáng vẻ chẳng khác nào một chú thỏ con đang tức giận.

"Ở đây không có Shelter Bay sao? Vậy ăn đồ ăn đêm Quảng Đông cũng được." Cố Hoạ Y ngọt ngào nói.

"Hình như có đó, đi tìm thử là biết thôi."

Không bao lâu, ba người đám Lý Phàm đã ngồi trong quán Shelter Bay, Cố Hoạ Y cầm thực đơn lên gọi một đống đồ ăn Quảng Châu.

Gọi đồ ăn xong, Cố Hoạ Y tò mò nhìn Lý Phàm nói: "Vừa rồi anh nói gì với Trương Gia Đông? Em nghe anh ta nói cái gì mà nghiên cứu nhưng cũng không nghe rõ lắm?"

"Đó là một thí nghiệm trên con người mà anh ta đã tham gia, anh ta biến thành bộ dạng quỷ quái đó là vì cái thí nghiệm ấy."

"AI" Trần Hiểu Đồng kêu lên, có chút sợ hãi nói: "Còn có thí nghiệm như vậy sao, có phải là sẽ còn rất nhiều người biến thành bộ dạng quỷ quái đó không."

"Chuyện đó thì chưa biết, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa, ăn cơm đi."

Không ít gã đàn ông ngồi xung quanh đang nhìn về phía Cố Hoạ Y cùng Trần Hiểu Đồng, ngắm hai người họ xong, đám đàn ông đều nhìn sang Lý Phàm với ánh mắt ghen ty cùng hâm mộ.

Hai cô gái này đúng là quá loá mắt khiến cho Lý Phàm trở thành cái bia hứng chịu sự ghen ty của mọi người.

Một loạt các món ăn vặt của Quảng Đông được mang lên, Cố Hoạ Y cắn một miếng panna cotta hai lớp vỏ, lim dim đôi mắt, nở một nụ cười hạnh phúc.

“Hương vị vẫn rất chân thật, ông xã cũng nếm thử một chút đi, hay là em đút cho anh ăn nhé.”

Cố Hoạ Y vừa nói vừa cầm thìa múc một miếng panna cotta hai lớp vỏ đưa đến miệng Lý Phàm.

Chương 679

CHƯƠNG 679: GIẾT CẢ NHÀ ANH

Lúc Lý Phàm đang ăn bánh plan sữa hai lớp mà Cố Họa Y đút cho thì một thanh niên vô cùng khôi ngô nhanh chân bước tới.

Người thanh niên khôi ngô này đeo một cái đồng hồ được làm bằng vàng trên cổ tay, bên trên còn nạm kim cương vàng trang trí, đó là đồng hồ vàng số lượng có hạn của CORUM, rất được tầng lớp thượng lưu của nước ngoài coi trọng.

Nhìn bộ quần áo nhìn như tầm thường mà người này mặc, cũng do nhà thiết kế nổi tiếng của nước ngoài may tay, giá cả vượt xa hẳn những nhãn hàng quần áo nổi tiếng xa xỉ.

Thanh niên tuấn tú nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt tràn đầy thù địch, nhưng khi nhìn sang Cố Họa Y thì lại chan chứa tình yêu. Vừa nhìn đã biết là kẻ theo đuổi cô.

Cố Họa Y hơi nhíu mày, rõ ràng là không vừa ý với ánh mắt nhìn mình của kẻ này.

Cơ thể mềm mại của cô hơi rụt về sau, Có Họa Y rụt hơn nửa người ra sau lưng Lý Phàm, giống như tuyên bố bản thân là hoa đã có chủ, để thanh niên khôi ngô kia biết điều mà từ bỏ.

Lại nói thanh niên khôi ngô này, mặt trang điểm nhẹ, mà gương mặt này còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ. Lý Phàm bỗng dưng có cảm giác buồn nôn.

Loại đàn ông xinh đẹp theo kiểu đàn bà này Lý Phàm không thể nào tán thưởng nỗi.

“Người này còn là đàn ông sao? Nhìn như thứ nam không ra nam, nữ không ra nữ. Rốt cuộc thì thời đại này bị sao vậy, phong cách õng ẹo ẻo lả này càng lúc càng thịnh hành.” Lý Phàm lắc đầu nói.

Cố Họa Y bĩu môi, nhích tới gần bên tai Lý Phàm nói: “Hiện nay

thịnh hành phong cách Hàn gì đó ấy, đều bị dắt mũi thành như vậy. Mong là sau này con gái chúng ta không thích kiểu đàn ông như vậy."

Cố Họa Y bắt đầu lo lắng về thẩm mỹ của con gái cô, ngộ nhỡ con bé bị xu thế thời đại ảnh hưởng tư tưởng thì cô không biết nên tìm ai nói lý lẽ nữa.

Lý Phàm nghiêng mặt nói với Cố Họa Y: "Em đừng lo, có một người ba nam tính như anh, thẩm mỹ của con gái hai ta chắc chắn sẽ không lệch lạc đâu."

Lý Phàm và Cố Họa Y mặt đối mặt, nhỏ giọng thủ thỉ với nhau. Nhìn từ góc độ của thanh niên khôi ngô kia, hình như hai người sắp hôn nhau vậy.

Cơn ghen tuông như sóng cuộn trào dâng trong lòng anh ta, vì hoàn thành nhiệm vụ Đại Long Vương giao cho, lần này Long Hạo Thiên đã mời bác sĩ tâm lý gợi mở tâm lý, anh ta đã thầm mến Cố Họa Y từ tận đáy lòng.

Vẻ mặt bình tĩnh ung dung nháy mắt biến mắt, Long Hạo Thiên bước hai bước tới trước bàn ăn, vỗ mạnh lên bàn.

*Ở nơi công cộng, hai người có thể chú ý chút không? Anh anh em em như vậy còn ra thể thống gì! Nhất là tên cặn bã anh, mau chóng tránh xa nữ thần trong lòng tôi ra!"

Cố Họa Y tức giận nhìn Long Hạo Thiên: "Anh đừng có nói bậy, tôi và chồng tôi ngồi cạnh nhau trò chuyện liên quan gi tới anh, chỗ nào không ra thể thống! Ngược lại là anh, không biết đang nói linh tinh gì nữa."

"Cô liếc mắt đưa tình với anh ta trước mặt bao người như vậy, cô muốn cắm sừng tôi phải không! Sau này Cố Họa Y cô là người phụ nữ của Long Hạo Thiên này!"

Có Họa Y lập tức ngắn người, cô hoàn toàn không quen biết người trước mặt, nhưng anh ta lại ăn nói bậy bạ trước mặt cô như vậy.

"Anh đang nói linh tinh gì đó! Tôi vốn không biết anh là ai được chứ? Hơn nữa tôi đã kết hôn rồi, người này là chồng tôi, Lý

Phàm!” Cố Họa Y cắt cao giọng nói.

“Ha ha, tôi biết anh ta là chồng hiện tại của cô, nhưng không bao lâu nữa sẽ là chồng cũ rồi! Sau này cô là người phụ nữ của tôi, tôi là người đàn ông duy nhất của cô!”

Gương mặt của Long Hạo Thiên lộ ra vẻ điên cuồng, sau khi được bác sĩ tâm lý gợi mở tâm lý, cả người Long Hạo Thiên có hơi không bình thường.

Anh ta nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt hung hãn, giọng nói lạnh như băng: “Lý Phàm, mau chóng ly hôn với người phụ nữ của tôi, sau này tránh xa cô ấy ra, nếu không tôi giết cả nhà anh!”

Lý Phàm đang uống canh, nghe Long Hạo Thiên nói vậy thì phun thẳng canh trong miệng lên người anh ta.

“Phụt!”

Cả bộ quần áo cao cấp xa xỉ của Long Hạo Thiên lập tức bị nước canh Lý Phàm phun ra làm ướt hơn nửa.

Long Hạo Thiên ướt nhẹp cả người gắt gao nhìn chằm chằm Lý Phàm bằng ánh mắt có thể giết người, giống như muốn dùng ánh mắt giết chết anh vậy.

“Cậu muốn giết cả nhà tôi, trước tiên phải có năng lực đó đã. Nói nhăng nói cuội dễ bị sét đánh lắm.

Không làm tốt thì là tôi giết sạch cả nhà cậu! Người trẻ tuổi vẫn nên học cách khiêm tốn.” Lý Phàm nói chẳng hề nể nang gì.

Long Hạo Thiên nhìn bộ quần áo bị phun ướt của anh ta, lại thêm nghe giọng điệu dạy dỗ cháu trai của Lý Phàm, trong lòng tức không chịu nỗi.

“Anh cũng hống hách đấy, tôi là người của nhà họ Long! Anh dám trêu chọc tôi, anh không gánh được hậu quả của chuyện này đâu! Đừng tưởng rằng cái thân phận hiện giờ của anh đã rất giỏi giang rồi, anh chỉ là một quân cờ bị vứt bỏ trong bàn cờ mà thôi!”

“Lại là người của nhà họ Long, xem ra nhà họ Long các cậu quyết

tâm chống đối tôi đến cùng nhỉ?" Lý Phàm híp mắt nhìn chằm chằm Long Hạo Thiên, trên người bắt đầu tỏa ra sát khí.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều cảm nhận được sát khí trên người anh, cảm thầy cả người như phả ra một tầng khí lạnh, rét lạnh toàn thân.

Long Hạo Thiên tức giận vỗ hai tay xuống bàn, vươn tay chỉ thẳng chóp mũi Lý Phàm.

"Anh dám sỉ nhục nhà họ Long bọn tôi, anh tự đâm đầu vào chỗ chết! Chỉ cần anh để Cố Họa Y đi cùng tôi, tôi sẽ không so đo những lời nói xắc láo của anh ngày hôm nay. Nếu không thì tôi phải thay mặt ông nội tôi dạy dỗ cẩn thận tên vô dụng anh!"

Lý Phàm lạnh lùng nói: "Chỉ bằng cậu mà cũng dám thay mặt ông nội cậu? Ông nội cậu gặp tôi còn không dám kiêu ngạo như vậy, cậu vẫn nên ngoan ngoãn làm cháu trai đi."

Vẻ mặt Long Hạo Thiên u ám đến mức có thể vắt ra nước, dữ dằn nói: "Anh là đồ rác rưởi! Nể mặt anh mà anh còn không biết xấu hổ, hôm nay tôi cho anh đẹp mặt!"

Long Hạo Thiên nói xong thì vung tay với bên ngoài, bốn tên vệ sĩ cường tráng lập tức bước vào trong.

Ông chủ quán trà căng thẳng đi tới, nhăn mặt cầu xin: "Mấy cậu có chuyện gi từ từ nói, đừng đánh nhau trong quán nhỏ của tôi. Tôi chỉ làm buôn bán nhỏ sống qua ngày, không thể chịu nổi sự phá hoại của các cậu đâu."

Long Hạo Thiên bực mình đẩy ông ta sang một bên, ông chủ quán trượt chân ngã trên mặt đất.

Lý Phàm không nhìn nỗi, giơ tay tát thẳng vào mặt Long Hạo Thiên khiến anh ta quay ba vòng rưỡi ngay tại chỗ.

Sao đó anh tiến lên đỡ ông chủ quán dậy: "Ông chủ yên tâm, chúng tôi sẽ không đánh nhau trong quán của ông. Tiền cơm đây, ông cầm lấy đi."

Ông chủ cảm kích nhìn Lý Phàm, nhỏ giọng nói: "Bọn họ vừa nhìn

đã thấy không phải người tốt. Tôi giúp cậu gọi cho đội tuần tra, chờ bọn họ tới tôi sẽ làm chứng cho cậu."

"Cảm ơn ông, nhưng mà không cần phiền phức như vậy, bọn họ rất dễ giải quyết."

Lý Phàm hoàn toàn không đề Long Hạo Thiên vào trong mắt. Cháu trai của Đại Long Vương mà thôi, vốn chẳng đủ để anh giãn gân.

Long Hạo Thiên bị tát một cái, nửa bên mặt sưng vù lên. Anh ta lấy hai tay che bên má sưng như đầu heo gào lên: "Đệt! Tên rác rưởi anh dám đánh tôi!"

Chương 680

CHƯƠNG 680: MÀY CHẠY ĐI.

“Lý Phàm! Mày lại dám đánh tao! Bốn người các cậu đều là đồ ngốc sao? Không nhìn thấy tôi bị đánh à?

Bắt nó lại trừng trị thích đáng cho tôi, chưa đánh chết nó việc này còn chưa xong đâu.”

Bốn vệ sĩ cùng tiến lên vây Lý Phàm lại, Lý Phàm vừa cười vừa nói: “Đừng đánh nhau cửa hàng của người ta, chúng ta ra ngoài đánh đi, chỗ này nhỏ, bốn người các anh cũng không thi triển được, ra đến bên ngoài, mình tôi vây đánh bốn người các anh.”

Mấy thực khách không biết sợ bên cạnh lập tức cười vang.

“Ha ha, người anh em kia thật đúng là biết nói chuyện, một người sao có thể vây chọi bốn người chứ?

Tôi còn chưa từng chứng kiến kiểu đánh nhau như vậy.”

“Có lẽ người anh em kia kích động nói sai, bốn người vây đánh một người mới đúng nha.”

Cố Họa Y cảm thấy rất sốt ruột, biết chuyện có chút ầm ĩ, hiện Lý Phàm đã hoàn toàn chọc giận Long Hạo Thiên rồi, cục diện đã không dễ thu dọn nữa.

Hơn nữa nhà họ Long trong miệng Long Hạo Thiên hình như cũng là không phải nhân vật dễ chọc, điều này khiến Cố Họa Y càng cảm thấy lo lắng.

“Lý Phàm, anh hãy bình tĩnh một chút, đừng xung đột với anh ta nữa, trước tiên hãy đè mọi chuyện xuống đi.”

Lý Phàm xua tay, từ chối đề nghị của Cố Họa Y.

“Không sao, chỉ là đồ nhãi nhép mà thôi, nhìn ông xã em đánh bầm dập bọn chúng đây.” Lý Phàm vừa nói vừa lắc lắc cổ tay.

Nghe Lý Phàm nói vậy, Long Hạo Thiên tức đến sắp nổ tung, lồng ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Các cậu là muốn để cho tôi mất hết mặt mũi hả? Còn không kéo tên khốn này ra ngoài đánh chết cho tôi.” Long Hạo Thiên giận dữ hét lên với đám vệ sĩ.

Lý Phàm cười lạnh một tiếng, dẫn Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng đi ra ngoải nhà hàng.

Bốn vệ sĩ của Long Hạo Thiên đi theo sát Lý Phàm, khi Lý Phàm vừa đi ra khỏi nhà hàng, bốn vệ sĩ lập tức vây anh lại.

“Thằng nhãi, mày ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám trêu chọc cậu Long chúng tao, hôm nay hãy đợi bị chúng tao đánh chết đi!”

Tên vệ sĩ cầm đầu buông lời độc ác, hai nắm tay đắm về phía đầu Lý Phàm.

Ba vệ sĩ còn lại cùng ra tay, đánh về phía trước ngực và phía sau lưng Lý Phàm, phát huy hết ưu thế đông người.

Chỉ nhìn động tác mạnh mẽ của bồn vệ sĩ này, đã biết bọn họ đều có công phu không tầm thường.

Nhìn động tác của vệ sĩ của mình, trong đầu Long Hạo Thiên đã tưởng tượng ra cảnh Lý Phàm bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, khóe miệng nhếch lên nụ cười độc ác.

“Cố Họa Y, hãy nhìn cho kỹ người đàn ông của cô bị đàn em của tôi đánh chết đi! Lát nữa cô cũng đừng rơi nước mắt nhé, sau khi đánh chết Lý Phàm, chỉ cần cô an tâm làm người phụ nữ của tôi, thì tôi có thể cho cô một cơ hội sống.” Long Hạo Thiên vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Anh cứ nằm mơ đi, đừng nói bốn đàn em này của anh, dù có bốn mươi tên cũng không phải đối thủ của ông xã tôi.”

Cố Họa Y đã từng chứng kiến Lý Phàm xuất thủ, nên không hề sợ sự de dọa của Long Hạo Thiên, cô chỉ lo nếu Lý Phàm ra tay với Long Hạo Thiên, có lẽ sẽ dẫn đến sự trả thù của nhà họ Long.

Mặc dù không biết rốt cuộc nhà họ Long là thế lực lớn cỡ nào, nhưng Cố Họa Y dám khẳng định nhà họ Long chắc chắn không đơn giản.

Trần Hiểu Đồng kéo cánh tay Cố Họa Y lại, khẽ nói: “Chị Họa Y, chúng ta đừng để ý đến tên ẻo lả này làm gì.

Long Hạo Thiên thấy Cố Họa Y mạnh miệng, lại nghe thấy Trần Hiểu Đồng nói mình là tên ẻo lả, vẻ mặt càng trở nên dữ tợn.

“Đã đến nước này rồi, mà các cô còn tin tưởng nó như thế, xem ra mắt các cô đúng đều mù rồi, các cô hãy chờ trở thành đồ chơi của tôi đi. Tôi sẽ để cho các cô nhìn thấy Lý Phàm bị đánh chết như thế nào.”

Khi Long Hạo Thiên đang gào thét với Cố Họa Y, hai tay Lý Phàm bắt đầu chuyển động, giống như động tác đập ruồi, chụp về phía những vệ sĩ mà Long Hạo Thiên mang tới.

Nhìn phản kích của Lý Phàm, bốn vệ sĩ lập tức phá lên cười, cảm thấy phản kích của Lý Phàm căn bản không có chút lực công kích nào.

“Nhìn động tác như tôm lột này của mày, e là trên giường bị người ép khô đi, như vậy mà còn dám khiêu khích cậu chủ Long chúng tao, thật là chán sống rồi.”

“Ha ha ha, lúc đầu cứ tưởng nó có bản lĩnh, không ngờ cả người bị hút khô rồi, xem một đắm này của tôi có thể đánh nó bắt tỉnh…AI”

Vệ sĩ vừa nói đã gào lên thê thảm, thân thể xoay một vòng trên không trung rồi bay ngược ra ngoài.

Mấy tiếng vỗ tay lanh lảnh liên tiếp vang lên, bàn tay Lý Phàm liên tiếp đập vào mặt bốn tên vệ sĩ.

Bốn vệ sĩ cùng xoay tròn bay ngược, ngã nhào trên đắt, tên nào tên đó miệng phun ra bọt máu, trong bọt máu còn có hàm răng trắng noãn.

Lý Phàm tát bốn tên vệ sĩ mỗi tên một tát, mỗi tát đều đánh rơi một hàm răng của chúng.

Bốn vệ sĩ gương mặt đau nhức, cảm thấy trong đầu kêu ong ong, đầu óc không ngừng quay cuồng.

Bốn vệ sĩ gượng bò từ dưới đất lên, ánh mắt nhìn Lý Phàm trở nên hết sức dè dặt.

Trong lòng họ hiểu rõ, lần này đã gặp cao thủ trong cao thủ, với uy lực một tát này của Lý Phàm, nếu đánh vào chỗ hiểm thì có thể lập tức lấy tính mạng của bọn họ.

Dường như nghe được tiếng lòng e sợ của bốn vệ sĩ, lúc này, Lý Phàm cũng không làm khó họ mà mỉm cười đi về phía Long Hạo Thiên.

Nhìn Lý Phàm đi tới, Long Hạo Thiên cảm thấy hết sức hoảng hốt, không ngờ bốn vệ sĩ đối phó một người, mà lại bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Bốn các cậu muốn chết hả, còn không mau tới bảo vệ tôi, nếu tôi rơi mắt một cọng tóc gáy, bốn người các cậu cũng đừng mong sống tốt!”

Bốn vệ sĩ cố sức vọt tới trước mặt Long Hạo Thiên, xếp thành bức tường người che Long Hạo Thiên lại.

m Có vệ sĩ bảo vệ, Long Hạo Thiên thoáng an tâm, dồn dập nói: “Đi, chúng ta về trước đi Nhìn Long Hạo Thiên có ý định rút lui, Lý Phàm xoa xoa cổ tay, vừa cười vừa nói: “Đừng đi vội, nếu cứ để mày đi như vậy, chẳng phải có lợi cho mày quá rồi?”

“Mẹ kiếp! Mày còn muốn thế nào? Tao muốn đi không ai ngăn được!” Long Hạo Thiên cứng rắn nói, duy trì mặt mũi của mình.

Lý Phàm nhếch miệng, hết sức khinh thường nói.”Tao không cho ai đi, thì không ai đi được, mày có muốn thử một chút không?”

“Thử thì thử, bốn người các cậu hãy yểm hộ cho tôi.”

Dứt lời, Long Hạo Thiên cũng không quay đầu mà chạy như điên về phía Mercedes đậu ở bên đường.

Bốn vệ sĩ nhắm mắt xông về phía Lý Phàm, nhưng còn chưa đến

gần Lý Phàm đã bị Lý Phàm đấm đá túi bụi, đánh bay ra ngoài.

Một vệ sĩ bị một đạp của Lý Phàm đạp bay lên không vẽ ra một đường vòng cung, rơi xuống nóc xe Mercedes.

Âm!

Nóc xe Mercedes xa hoa bị nện cho lõm xuống, mắt thấy xe này không thể chạy được nữa.

Long Hạo Thiên vừa chạy đến bên cạnh xe ngơ ngác nhìn xe Mercedes, trong lòng hết sức bối rồi.

Xe đã bị nện thành bộ dạng này, căn bản không thể lái đi được, dường như đúng là không có khả năng chạy trốn.

“Mày chạy đi, còn đứng ngơ ra đó làm gì, mày như vậy lại khiến tao chẳng cảm thầy có chút tiêu khiển nào.” Lý Phàm dí dỏm nói.

Chương 681

CHƯƠNG 681: ĐỔI MẸ VỢ

Long Hạo Thiên ánh mắt hoảng sợ, nhìn Lý Phàm bước từng bước tới gần mình, lúc này Long Hạo Thiên thầm cảm thấy vô cùng hồi hận.

Hồi hận vừa rồi không nên quá bắt cẩn, cứ như vậy đi tìm Cố Họa Y, mà nên chọn lúc Lý Phàm không có ở đây hãy đi tìm Cố Họa Y mới đúng.

Nhưng bây giờ hối hận cũng chẳng có tác dụng, Long Hạo Thiên chỉ có thể trông cậy vào bốn vệ sĩ thôi.

Sau khi nhìn thấy bốn vệ sĩ ngã trên mặt đất, Long Hạo Thiên hoàn toàn tuyệt vọng.

Bốn vệ sĩ nằm bắt động trên mặt đất giống như chết, hơn nữa, miệng ai cũng có máu tươi chảy ra.

Long Hạo Thiên lập tức hoảng hốt, hi vọng cuối cùng đã tan biến, giờ chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Long Hạo Thiên không khỏi bối rối, chạy bán sống bán chết, nghiến răng phát huy ra một trăm hai mươi phần trăm tốc độ, nhưng bình thường Long Hạo Thiên không chịu rèn luyện, lúc này dù có cố hết sức thì cũng không chạy nhanh được.

Lý Phàm lắc đầu mỉm cười, anh không đuổi theo Long Hạo Thiên, mà đá một đá vào lon nước ven đường.

Lon nước bị Lý Phàm đá bay ra ngoài, tốc độ nhanh như đạn pháo, ngay lập tức đập vào lưng Long Hạo Thiên.

“Phụt!”

Long Hạo Thiên phun ra một ngụm máu tươi, lảo đảo hai bước rồi ngã xuống đất, cảm thấy hình như tất cả xương cốt phía sau lưng

đã đứt gãy.

Lý Phàm thong thả đi tới, đến bên cạnh Long Hạo Thiên thì dừng lại, chân phải giẫm thẳng lên mặt Long Hạo Thiên.

Gương mặt Long Hạo Thiên vốn đầy vẻ nữ tính, lập tức trở nên bắt đầu vặn vẹo, bị người dùng chân đạp vào mặt, nói gì thì Long Hạo Thiên cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

“Đồ khốn nhà mày, mau lấy chân của mày ra: * Long Hạo Thiên khàn giọng hét lên.

“Xem ra mày không hề có chút giác ngộ của tù nhân, hiện mày cũng không phải cậu chủ nhà họ Long, mà là chiến lợi phẩm của tao, chỉ cần tao dùng thêm chút sức, là có thể giẫm nát đầu mày: “

Lời Long Hạo Thiên định hét lên lập tức kẹt trong cổ họng, không kêu được.

Lúc này anh ta đã thật sự trở thành tù nhân, mạng nhỏ đã nằm trong tay Lý Phàm, Long Hạo Thiên chợt cảm thấy sợ hãi.

“Đừng, đừng, chúng ta hãy bình tính một chút, có chuyện gì từ từ nói được không?”

“Vừa rồi sao mày không từ từ nói, giờ tao rất tức giận, hãy nói gì có thể khiến tao bớt nóng, nếu không tao sẽ giẫm nát đầu chó của mày: “

Đối mặt sự cường thế của Lý Phàm, cả người Long Hạo Thiên run lên, hoảng sợ nói: “Tao, tao nói, tao là do ông nội phái tới, cùng được phái tới còn có Long Ba, Long Ba mang theo rất nhiều cao thủ đề đối phó mày, anh ta mới là người chủ yếu nhằm vào mày: “

“Long Ba? Xem ra anh ta vẫn chưa được dạy dỗ tử tế, nếu đã như vậy trước tiên tao phải dạy dỗ mày.

cẩn thận một chút: “

Dứt lời, Lý Phàm dùng đề giày dẫm mạnh lên mặt Long Hạo Thiên, gương mặt quyến rũ của Long Hạo Thiên hoàn toàn bị hủy.

“AI Đau quá, mặt của tôi, mặt của tôi!”

Long Hạo Thiên vô cùng phẫn nộ rống lên, gương mặt là chuyện Long Hạo Thiên quan tâm nhất, nhưng lúc này lại bị Lý Phàm triệt để hủy dung, khiến Long Hạo Thiên đau lòng nước mắt ròng ròng.

Nước mắt chảy dọc đến vết thương trên mặt, kích thích vết thương càng thêm đau đớn, vừa đau vừa tức, Long Hạo Thiên trực tiếp ngất đi.

Nhìn thấy Long Hạo Thiên rơi vào hôn mê, Lý Phàm lạnh lùng nở nụ cười, cũng không còn tâm tư tiếp tục trừng trị Long Hạo Thiên nữa, nhưng khi rời đi anh tiện thể đạp gãy hai đùi Long Hạo Thiên, khiến khi anh ta về già chỉ có thể ngồi xe lăn.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng chậm rãi chạy đền, kéo Lý Phàm đi ra phía ngoài.

“Nhanh đi về thôi, bọn họ sẽ không tiếp tục đến báo thù chứ?” Cố Họa Y vẫn còn có chút lo lắng nói.

“Không cần lo lắng, không có chuyện gì đâu: “

Lý Phàm an ủi Cố Họa Y, sau đó bắt xe đưa hai cô về nhà.

Khi trở lại biệt thự, Cố Thiệu Huy vẫy tay với Lý Phàm: “Lý Phàm, cậu lại đây một chút, tôi có chút chuyện khó khăn muốn bàn với cậu.”

Lý Phàm đi tới, trong lòng còn nghỉ ngờ, không biết lão Thái Sơn định nói với mình cái gì.

“Ba, có chuyện gì thế?”

Có Thiệu Huy liếc mắt nhìn Cố Họa Y phía sau Lý Phàm, sau đó có liếc mắt nhìn Vương Cần Mai ngồi cách đó không xa, có vẻ lén lút như trộm nói: “Cậu đi theo tôi, chúng ta đến phòng sách rồi nói.”

Lý Phàm càng thêm tò mò, đi theo Cố Thiệu Huy đến phòng sách.

Sau khi hai người tiến vào phòng sách, Cố Thiệu Huy thận trọng nhìn phía ngoài phòng sách, sau đó đóng chặt cửa phòng sách lại.

“Lý Phàm, tôi gặp phải chuyện khó nói, trước kia tôi có một bạn học nữ, bà ấy vừa gọi điện thoại cho tôi, nói, nói là…”

Lý Phàm trợn mắt há mồm nhìn ba vợ: “Ba, đây không phải là bạn học nữ bình thường với ba nhỉ, có phải là mối tình đầu của ba không, ba định đổi mẹ vợ cho con à: “

Mặt Cố Thiệu Huy đỏ bừng, xua tay nói ra: “Làm sao có thể đổi mẹ vợ cho cậu chứ, dù ba vợ cậu hơi tham hư vinh, nhưng phương diện khác đều tốt.

Tôi và bạn học nữ kia đúng là mối tình đầu, bà ấy cũng chưa từng yêu cầu tôi giúp đỡ, đây là lần đầu tiên bà ấy nhờ tôi, nên tôi cũng có chút ngại: “

Lý Phàm xoa xoa vầng trán không mồ hôi, dở khóc dở cười nhìn Cố Thiệu Huy, chờ đợi Cố Thiệu Huy tiếp tục nói.

Cố Thiệu Huy hơi lúng túng kể lại tình huống một lần, sau đó cười khổ nói: “Chuyện là như thế, con gái bà ấy cũng coi như có chút thành tựu, không biết tại sao lại bị người ta gài bẫy, hiện tại định dùng gia sản cược với người ta.

Cũng không biết bà ấy từ đâu nghe được công phu của cậu rất lợi hại, nên muốn cậu giúp đỡ một chút, để giữ vững gia nghiệp cho con gái bà ấy, tôi cũng hết cách nên đã đồng ý rồi: “

Lý Phàm gãi đầu gãi tai, cảm thấy chuyện này cũng không phải chuyện lớn, chỉ là đối phó máy kẻ gài bẫy lừa tiền người ta mà thôi, tùy tiện động tay là được rồi.

Hơn nữa còn vì thể diện ba vợ, nếu từ chối cũng không thích hợp.

“Được, ngày mai con sẽ đi một chuyến, chắc chắn sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa.”

“Quá tốt rồi, chuyện này liền dựa vào cậu, chúng tôi sẽ gửi tin tức cụ thể cho cậu, cậu cũng đừng nói cho Họa Y, nói không chừng nó sẽ để lộ tin tức cho mẹ vợ cậu thì tôi sẽ không được dễ chịu.”

Dứt lời, Cố Thiệu Huy vỗ vai Lý Phàm, dáng vẻ tất cả đều bí mật.

Lý Phàm gật đầu, nghiêm túc nói: “Ba, ba cứ yên tâm đi, con chắc chắn sẽ không nói, vấn đề này chỉ có con và ba biết.”

“Tốt, tốt, chúng ta ra ngoài đi, chỉ nói tôi tham khảo nghệ thuật thư họa với cậu một chút, đừng nói lỡ miệng.”

Sau khi dặn dò Lý Phàm một phen, Cố Thiệu Huy cùng Lý Phàm ra khỏi phòng sách.

Trở lại phòng khách, Vương Cần Mai hỏi hai người thì thầm cái gì, Lý Phàm và Cố Thiệu Huy rất ăn ý che đậy mọi chuyện.

Người một nhà bên nhau cùng xem TV, hàn huyên, sau đó trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Sau khi lên giường, Lý Phàm thấp giọng nói: “Bà xã, ngày mai anh sẽ đi xem giúp ba một bức họa, nên không đi cùng em đến công ty được.”

Chương 682

CHƯƠNG 682: SINH HOẠT KHÔNG HÀI HÒA?

Khách sạn Hán Thành.

Một bóng dáng khá xinh đẹp, đang trong đại sảnh khách sạn lo lắng bồi hồi, thỉnh thoảng ngó nhìn đồng hồ Patek Philippe đeo trên tay.

Đây là Trần Thanh Mai con gái của bạn học nữ, mối tình đầu mà hôm qua Cố Thiệu Huy nhắc đến, lúc này đang chờ Lý Phàm đến.

Người giữ cửa đẩy cửa chính khách sạn ra, Lý Phàm bước nhanh vào.

Trần Thanh Mai nhìn Lý Phàm, sau đó cúi đầu nhìn điện thoại, trên màn hình điện thoại di động rõ ràng là ảnh chụp Lý Phàm.

Sau khi xác định người đến chính là người mình muốn chờ, Trần Thanh Mai nở nụ cười xán lạn, xinh đẹp không gì sánh được.

Mấy người khách của khách sạn nhìn Trần Thanh Mai đến ngơ ngẩn, giống như dáng vẻ háo sắc của Trư Bát Giới vậy.

Lý Phàm vẻ mặt bình tĩnh đi đến trước mặt Trần Thanh Mai, dường như trước mắt anh không phải cô gái xinh đẹp như hoa mà chỉ là một cô gái dung mạo bình thường.

Mỗi ngày đều đối mặt với sự xinh đẹp của Cố Họa Y, đã khiến Lý Phàm sớm miễn dịch với người đẹp bình thường, dù Trần Thanh Mai khá xinh đẹp, nhưng khí chất và sức hấp dẫn lại kém một bậc.

Trần Thanh Mai thấy Lý Phàm vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát, thậm chí có chút hoài nghi sức hấp dẫn của dung mạo bản thân.

Liếc nhìn những người xung quanh, nhìn thấy dáng vẻ chảy nước miếng của không ít đàn ông với mình, Trần Thanh Mai mới lấy lại

chút lòng tin đối với dung mạo của mình.

Xem ra không phải mình không đủ xinh đẹp, mà là Lý Phàm quá lạnh lùng, căn bản không biết thưởng thức cái đẹp.

“Anh Lý, anh ‘rất’ đúng giờ nha.”

Trần Thanh Mai nhắn mạnh chứ Tắt, có chút oán trách Lý Phàm đến đúng giờ, khiến một người đẹp như mình ở đại sảnh đợi nửa ngày.

Trước kia đều là người khác chờ Trần Thanh Mai, đây là lần đầu tiên cô phải chờ người ta.

Lý Phàm tiêu sái nhún vai, thoải mái nói: “Đúng giờ là phẩm chát tốt đẹp, phẩm chất của tôi luôn rất tốt.”

Nụ cười của Trần Thanh Mai cứng lại, cô không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy, nghĩ thầm Lý Phàm này đúng là kiêu ngạo, nếu không phải vì bị người khác uy hiếp, cô sẽ không thèm liên hệ với người đàn ông như vậy.

“Tình cảm vợ chồng của anh Lý chắc là không hòa thuận nhỉ?”

Lý Phàm kinh ngạc nhìn Trần Thanh Mai một chút.

“Tình cảm của tôi và bà xã rất tốt, nên cô đừng nghĩ đến làm kẻ thứ ba xen vào: “

Nghe thấy Lý Phàm nói như vậy với Trần Thanh Mai, rất nhiều đàn ông bên cạnh sốt ruột đến mức dậm chân bình bịch.

Người anh em à, đây là cơ hội cực tốt đấy, sao cậu có thể trả lời như vậy chứ. Rốt cuộc, cậu có biết tán gái hay không? Nếu cậu không biết thì hãy tránh ra nhường vị trí đó cho chúng tôi, giai nhân cỡ này, thật khiến người ta không kìm được muốn âu yếm.

Trần Thanh Mai ngơ ngác nhìn Lý Phàm, thật muốn mua khối đậu hũ đập chết mình, vừa rồi, có phải não bị co hay không mà lại hỏi Lý Phàm vấn đề như vậy, lúc này Trần Thanh Mai thật muốn tát cho bản thân một tát.

Trần Thanh Mai trừng mắt lườm Lý Phàm một cái, rồi quay người đi về phía thang máy.

Lý Phàm thong thả đi theo phía sau cô.

Nhận ủy thác của người ta thì phải dốc sức vì người ta, phẩm chất của Lý Phàm hết sức ưu tú, nên cũng không vì thái độ của Trần Thanh Mai mà gây sự.

Trong thang máy chỉ có hai người Lý Phàm và Trần Thanh Mai, cô đảo mắt, dịch bước chân tới gần Lý Phàm.

“Tôi khá tò mò về người phụ nữ của anh, có thể nói cho tôi một chút về cô ấy không?”

Lý Phàm hơi nhíu cau mày, sắc mặt cổ quái nói: “Sao cô lại cảm thấy hứng thú với người phụ nữ của tôi chứ? Bình thường mà nói thì cô nên cảm thầy hứng thú với tôi mới đúng, chẳng lẽ cô có khuynh hướng đặc thù?”

Trần Thanh Mai ôm ngực, cố nén xúc động muốn thổ huyết: “Anh hiểu lầm rồi, khuynh hướng tính dục của tôi rất bình thường. Tôi tò mò về anh nên mới tò mò về người phụ nữ của anh, muốn biết người phụ nữ như thế nào mới có thể chịu đựng ngày ngày sống cùng với anh mà thôi.”

Lý Phàm cười nói: “Người phụ nữ có thể sống cùng tôi, ít nhất đời trước đã cứu vớt dải ngân hà, đời này mới có cơ hội ở bên tôi, hưởng thụ nhân sinh rực rỡ nhất.”

Trần Thanh Mai hơi sửng sốt, chợt đưa tay che miệng lại, bật cười lớn.

“Anh thật đúng là… biết nói chuyện nha, rất có khả năng tự dát vàng lên mặt mình.”

“Xưa nay, tôi chưa từng dát vàng lên mặt mình, dù sao tôi khiêm tốn như vậy, chưa từng khoe khoang năng lực bản thân, cô nghĩ về tôi như vậy là do cô chưa biết rõ về tôi mà thôi.”

Trần Thanh Mai khoanh hai tay trước người, hai vai khẽ run lên, cô mím môi, khẽ nói: “Vậy tôi có thể đi sâu tìm hiểu anh một chút

không?”

Lý Phàm ngạc nhiên nói: “Đi sâu? Cô nói là loại đi sâu nào? Ngày nay, con gái thật quá bạo dạn rồi, vấn đề như vậy mà cũng có thể tùy tiện nói ra sao?”

“Anh muốn chết! Người ta nói không phải loại đi sâu đó, tôi thật sắp bị anh làm cho tức chết rồi.”

Trần Thanh Mai tức giận muốn cào tường, giẫm mạnh hai chân nói: “Không chém gió với anh nữa, giờ tôi nói chuyện nghiêm chỉnh với anh đây, đối thủ lần này rất không đơn giản, nếu không tôi cũng không mời anh ra tay: “

Lý Phàm ngáp một cái, hết sức thoải mái nói: “Vậy cô hãy nói tôi nghe xem nào, tôi cũng đang muốn nghe một chút, dù sao giải quyết bọn chúng cũng không mắt máy phút.”

“Anh đứng đắn một chút, đối thủ của anh là cao thủ giới cờ bạc, Khoái Thủ Vương có biệt danh là Thiên Vương, nghe nói tốc độ tay của anh ta đã vượt qua hình ảnh của máy quay phim tốc độ cao, nói đúng là, dù có dùng máy quay phim tốc độ cao đề chụp lúc anh ta ra tay thì cũng chưa bao giờ nhìn ra anh ta chơi bẩn thế nào.”

“Ừm hừ, nghe có vẻ thú vị đấy, nhưng cũng chỉ làm được như vậy thôi à, đối thủ nhỏ mà thôi.”

Nhìn dáng vẻ không quan tâm của Lý Phàm, lông mày Trần Thanh Mai nhướng lên, cô thật muốn bóp mạnh Lý Phàm một cái.

“Lý Phàm, tôi thừa nhận anh rất mạnh, nhưng xin anh đừng coi thường anh hùng thiên hạ có được không, Khoái Thủ Vương đó đã thắng khắp các sòng bạc lớn trên thế giới, ghi chép cao nhất là một đêm ở sòng bạc lớn hải ngoại thắng năm nghìn bốn trăm tỷ đấy.”

“Chà chà, đánh bạc kiếm tiền như thế sao, đáng tiếc tôi chỉ có thể đổ xúc xắc, nếu không tôi sẽ thắng khắp các sòng bạc trên thế giới, xoay một vòng là có thể trở thành tỷ phú rồi.” Lý Phàm gật gù đắc ý nói.

Thấy Lý Phàm không hề nghiêm túc, Trần Thanh Mai tức giận, nghiến hàm răng ngà, hận không thể túm lấy Lý Phàm cắn mạnh

một cái.

“Anh biết khái niệm một đêm thắng năm nghìn bốn trăm tỷ không? Có thể thắng như vậy, thứ nhất phải gian lận đến cảnh giới sòng bạc không nhìn ra, không bắt được, thứ hai phải thắng được tất cả các cao thủ trần giữ sòng bạc, anh phải biết, trong sòng bạc đều có cơ quan có thể giúp nhà cái gian lận, dưới tình huống như vậy mà anh ta vẫn có thể thắng, thì kỹ thuật gian lận phải hết sức cao.”

Trần Thanh Mai kiên nhẫn giải thích cho Lý Phàm một hồi, hi vọng Lý Phàm có thể nghiêm túc một chút.

Lý Phàm xua tay, sau đó dùng ngón út móc móc lỗ tai: “Được rồi, tôi biết Khoái Thủ Vương đó lợi hại là được rồi nhỉ, ông ta có bản lĩnh lớn, kỹ năng giỏi, có cần tôi trực tiếp đi nhận thua hay không?”

“Anh, anh thật sắp làm tôi tức chết rồi!”

Trần Thanh Mai vành mắt phiếm hồng, cảm thấy mình thật sắp bị Lý Phàm chọc cho tức điên lên.

“Đinh”

Cửa thang máy từ từ mở ra, đánh gãy cảm xúc phẫn nộ của Trần Thanh Mai.

Chương 683

CHƯƠNG 683: CƯỢC

Lý Phàm vỗ vai Trần Thanh Mai, vừa cười vừa nói: “Được rồi, không đùa với cô nữa, không đùa thì chơi không vui, hãy nhìn kỹ xem tôi thắng Khoái Thủ Vương như thế nào nhé.”

Trần Thanh Mai ôm mặt, thầm than thở trong lòng.

Sao tên này lại như thế này, anh thật có thể thắng sao? Cô luôn cảm giác anh không hề đáng tin cậy, thôi bỏ đi, dù sao cũng là chuyện bị người uy hiếp gây ra, chỉ cần mang Lý Phàm đến coi như hoàn thành hứa hẹn rồi.

Trần Thanh Mai bước nhanh đuổi theo Lý Phàm, giữ chặt cánh tay Lý Phàm nói: “Đừng đi lung tung ở chỗ này.”

Trần Thanh Mai dẫn Lý Phàm đi tới phòng tổng thống cuối hành lang.

“Bọn họ mời một số nhân vật giang hồ làm chứng, nên những người kia đều khá thiên vị Khoái Thủ Vương, vì vậy lát nữa anh nhất định phải chú ý quy củ một chút, cũng đừng trêu chọc phải bọn họ.”

Lý Phàm thoải mái nói: “Tất cả nghe theo cô, cô nói là cái gì chính là cái đó.”

Trần Thanh Mai gõ cửa phòng tổng thống.

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, hai vệ sĩ mặc vest đen xuất hiện, ánh mắt như chim ưng đánh giá Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ nhíu mày, không vui nói: “Thế nào, định không cho chúng tôi vào sao?”

“Cần soát người kiểm tra, xin ngài thứ lỗi.”

Hai vệ sĩ, một người lấy ra dụng cụ kiểm tra quét qua hai người

một lần, một người lục soát túi áo và eo Lý Phàm một lần, sau đó tránh ra, để hai người tiến vào.

“Bảo vệ rất nghiêm, xem ra cũng là kẻ sợ chết.”

Trần Thanh Mai trừng Lý Phàm, giật ống tay áo của anh hai lần, giọng dịu dàng nói: “Bên trong đều là nhân vật cấp đại ca, anh nói chuyện phải cẩn thận một chút, đừng vô duyên vô cớ chọc ra tai họa.”

“Ha ha, được.”

Nhìn thấy Trần Thanh Mai đi vào, một đám đại ca đang phì phèo khói thuốc nói chuyện say sưa, tất cả đều đứng dậy đi tới, ánh mắt dò xét đánh giá Lý Phàm.

“Đây chính là cao thủ cô mời tới sao? Nhìn có vẻ hào hoa phong nhã, không hề giống cao thủ chút nào.”

“Ha ha ha, sợ là người mà cháu gái Trần mời tới là tình nhân của cô ấy đi, nhưng xem ra lần này Khoái Thủ Vương lại chắc thắng rồi: “

“Có ai hứng thú cược một chút không? Chúng ta không thể chỉ xem mà không động thủ, cũng đặt cược đi, vui vẻ một chút.”

Có đại ca đề xuất đặt cược, mấy người còn lại đều nhất trí.

“Đó là ý kiến hay, tôi đặt ba mươi tỷ, cược Khoái Thủ Vương thắng.”

“Tôi cũng cược Khoái Thủ Vương, bốn mươi lăm tỷ.”

“Tôi cũng cược… Đệt, mẹ kiếp chúng ta đều cược Khoái Thủ Vương thắng, vậy còn cược cái chết tiệt gì.”

Ánh mắt các vị đại ca đều dồn về phía Trần Thanh Mai.

Không đợi Trần Thanh Mai mở miệng, Lý Phàm liền vừa cười vừa nói: “Vậy để tôi cược cùng các vị nhé, các vị cược Khoái Thủ Vương thắng bao nhiêu thì tôi sẽ mua chính tôi thắng chừng đó.”

Mấy vị đại ca lập tức bật cười lớn, nhìn Lý Phàm như nhìn công tử Bạc Liêu.

“Anh bạn nhỏ rất can đảm, quả nhiên là vì mỹ nhân, cái gì cũng dám làm, vậy chúng ta hãy đánh cược lớn một chút, mấy chúng ta cùng cược trước với cậu ba trăm tỷ đi, không biết cậu có nhiều tiền như vậy hay không?”

Trần Thanh Mai kéo cánh tay Lý Phàm, vẻ mặt tươi cười nói: “Các vị, chúng tôi không đặt cược, vẫn cứ theo ước định bắt đầu đi.”

Một đại ca nhíu mày, cười khẩy nói: “Chúng tôi đâu có chơi với cháu gái đâu, chúng tôi chơi với anh bạn nhỏ này, đúng không anh bạn nhỏ?”

Lý Phàm gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi và các vị chơi, nhưng nào có ai lúc nào cũng mang theo ba trăm tỷ chứ, bà xã tôi là tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y, tôi tin thân phận tôi đáng giá ba trăm tỷ.”

Các vị đại ca liếc nhau, nở nụ cười u ám.

“Thì ra là cậu Lý, thất kính thất kính, đã như vậy, tất nhiên chúng tôi tin cậu Lý có năng lực bỏ ra ba trăm tỷ, vậy chúng ta lập tức đánh cược, chờ cậu Lý và Khoái Thủ Vương so tài xong, thì đánh cược của chúng ta cũng coi như có kết quả: “

Lý Phàm khẽ cười nói: “Tôi đã chứng minh có khả năng bỏ ra ba trăm tỷ, vậy các vị thì sao, có phải cũng nên đặt trước ba trăm tỷ chuyển đến tài khoản bên thứ ba hay không, bằng không nếu các vị quyt nợ thì làm thế nào?”

“Thằng nhóc này, cậu mà cũng dám chất vấn chúng tôi hả?” Một đại ca mày rậm mắt to mặt đỏ, tính tình nóng nảy, lập tức bị Lý Phàm chọc tức.

“Không phải tôi chất vấn các vị, mà là đang nhắc nhở các vị hãy tỉnh táo, chắc chắn các vị sẽ thua, khuyên các vị sớm chuẩn bị tiền ổn thỏa, đừng đề đến lúc đó không có tiền bỏ ra, khi đó tôi sẽ đòi mạng đấy.”

Một đám mặc vest đen vây quanh phòng, từng người nhìn chằm chằm Lý Phàm, chỉ chờ ra lệnh một tiếng, lập tức sẽ vây đánh Lý

Phàm.

Trần Thanh Mai hoang mang, muốn mở miệng giải thích mấy câu, lại bị Lý Phàm ngăn lại.

Vị đại ca có tiếng nói nhất cười khẩy một tiếng, móc ra một thẻ đen đặt ở trên bàn.

“Thẻ đen không giới hạn, tiền bên trong vượt xa ba trăm tỷ, nếu anh bạn nhỏ không tin có thể tra một chút.”

Lý Phàm nhìn lướt qua thẻ đen, khẽ cười nói: “Tôi chỉ nhắc nhở mọi người mà thôi, Khoái Thủ Vương đâu, mau bảo ông ta ra đánh bạc cùng tôi đi, tôi vẫn đang chờ lấy tiền thắng cược đấy.”

Cửa phòng tổng thống bị đẩy ra, lúc này trong phòng đã bày một chiếu bạc chuyên nghiệp, Khoái Thủ Vương mặc vest đi giày da ngồi ở vị trí chính giữa.

Nhìn Lý Phàm bên cạnh Trần Thanh Mai, Khoái Thủ Vương vẻ mặt bí hiểm nói: “Ngón tay thon dài, khớp nối ngang bằng, Trần Thanh Mai, người mà cô tìm đến chỉ là một con gà còi, căn bản không phải người theo nghề này của chúng tôi.”

Các vị đại ca lập tức cười vang, ồn ào nói: “Cậu không biết rồi, người này dũng khí rất lớn, vậy mà đã đặt cược bản thân với chúng tôi ba trăm tỷ, Khoái Thủ Vương, cậu phải thắng cậu ta nhanh chóng gọn nhẹ, để chúng tôi kiếm thêm ít thu nhập đáy.”

Lý Phàm không quan tâm đến những lời châm chọc khiêu khích đó, anh kéo ghế ngồi xuống đối diện Khoái Thủ Vương.

“Ông đến xem tướng hay là đến đánh bạc? Nếu muốn đánh bạc thì mau bắt đầu đi, một tiếng xúc xắc vang lên giá vạn lượng hoàng kim, tôi đã không thể chờ nổi nữa muốn thắng tiền của các ông rồi.”

Khoái Thủ Vương cười lạnh một tiếng, phất tay, đàn em cầm xúc xắc và chung xúc xắc hoàn toàn mới đặt trước mặt hai người.

“Không cần sốt ruột như vậy, trước tiên chúng ta hãy nói về quy củ một chút đi, ba ván thắng hai, ván đầu tiên so ai lớn hơn, ván

thứ hai so ai nhỏ hơn, ván thứ ba, so ai nhiều điểm hơn, điểm số nhiều hơn có nghĩa là có thể lắc vỡ xúc xắc, mặt trước của ai hướng lên càng nhiều, người đó là bên thắng."

Sau khi Khoái Thủ Vương nói ra quy tắc, Trần Thanh Mai kinh hãi hít sâu một hơi, còn các vị đại ca đều hưng phấn reo hò ầm ĩ.

"Khoái Thủ Vương lại muốn ra tuyệt chiêu, anh bạn nhỏ, cậu đã từng nghe đến cách so sánh này chứ, đã có vô số cao thủ đã phải nuốt hận vì chiêu này của Khoái Thủ Vương đấy."

"Nói nhiều với cậu ta như vậy làm gì, không phải cậu ta yêu cầu mau tỷ thí hả, vậy bây giờ hãy bắt đầu tỷ thí đi, có người đưa tiền chúng phải hết sức vui vẻ nhận lấy, lần này sẽ tán tài giúp cậu Lý.

Chương 684

CHƯƠNG 684: MỘT VÁN ĐỊNH THẮNG THUA

Khoái Thủ Vương vẻ mặt đắc ý nhìn về phía Lý Phàm, muốn xem biểu hiện bị quy tắc làm cho kinh hãi của anh.

Nhưng Khoái Thủ Vương thất vọng rồi.

Lý Phàm vẻ mặt bình tĩnh, ở trong mắt anh, dường như quy tắc mà Khoái Thủ Vương nói ra chỉ là trò chơi trẻ con.

“Cách chơi xem như có chút đổi mới, nhưng hai ván trước quá đơn giản, chúng ta hoàn toàn có thể giảm bớt hai ván trước, chơi luôn cách chơi ván thứ ba đi, một ván phân thắng thua”. Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Khoái Thủ Vương lập tức trầm xuống, ánh mắt cẩn thận quan sát Lý Phàm.

Người có thể nói ra lời như vậy, hoặc là kẻ ngạo mạn dốt nát, hoặc là có bản lĩnh thật sự.

Nhưng sau khi quan sát kỹ càng Lý Phàm, Khoái Thủ Vương vẫn không cảm thấy Lý Phàm thuộc về loại người có bản lĩnh, mà vô thức nhận định Lý Phàm đang tỏ vẻ trước mặt Trần Thanh Mai.

“Khẩu khí nói chuyện của cậu đúng là rất lớn, nếu cậu đã muốn chết nhanh, vậy tôi sẽ không níu kéo cậu nữa, chúng ta lập tức một ván phân thắng thua.”

Trái tim Trần Thanh Mai đã nhắc lên đến cổ họng, oán trách nhìn Lý Phàm.

Mặc dù tất cả đều là có người ở sau lưng bày kế, nhưng nếu Lý Phàm thua, Trần Thanh Mai vẫn lo mình sẽ táng gia bại sản, bởi vì cô không chắc chắn đối phương có giữ lời hứa hay không, vì vậy với Trần Thanh Mai, biện pháp ổn thỏa nhất là Lý Phàm có thể thắng bạc.

Trần Thanh Mai cúi người, sát vào tai Lý Phàm thấp giọng nói: "Anh đừng quá khinh địch, ngộ nhỡ anh bị thua, tôi sẽ hoàn toàn xong đời, chẳng lẽ anh định nuôi tôi ăn uống chùa ở nhà anh cả đời sao?"

Theo tiếng nói chuyện, hơi thở của Trần Thanh Mai thổi vào trong tai Lý Phàm, khiến lỗ tai Lý Phàm ngứa ngáy.

"Có thể có ngộ nhỡ gì chứ, lắc lớn nhỏ chỉ lãng phí thời gian, một giây tôi có thể kiếm trên dưới mấy trăm triệu, làm sao có thời gian mà tùy tiện lãng phí."

Các vị đại ca thấy Trần Thanh Mai muốn khuyên can hành vi khinh địch của Lý Phàm, thì thi nhau mở miệng trào phúng.

"Cháu gái à, chẳng lẽ cô không có lòng tin với cao thủ mình mời đến ư? Nếu cậu Lý đã muốn đùa giỡn uy phong thì cô cũng đừng ngăn cản nữa."

"Cậu Lý đây cũng là vì cháu gái mà khoác lác đến tận mây xanh, cô hãy để cho cậu Lý thoải mái chém gió đi, để chúng tôi có thể xem náo nhiệt."

"Một ván định thắng thua kích thích hơn, cháu gái, cô cũng đừng xen vào nữa, để hai người bọn họ thi đấu một trận đặc sắc, khí thế này của cậu Lý, nhìn cũng khiến người ta cảm thấy uy vũ bắt phàm, nhất định sẽ càng thua nhanh, ha ha ha."

Trần Thanh Mai nhướng mày, lạnh lùng nhìn các vị đại ca, tức tối nghiến răng, cô có một loại xúc động muốn cắn chết bọn họ.

Các vị đại ca căn bản không quan tâm cảm nhận của Trần Thanh Mai, luân phiên thúc giục Khoái Thủ Vương mau bắt đầu đánh bạc.

Khoái Thủ Vương cầm lấy chung xúc xắc trên bàn lên, quơ tay phải dùng sức bắt đầu lay động.

Khi chung xúc xắc lay động, khí thế Khoái Thủ Vương rất có phong thái của vua bạc.

Sau loạt tiếng vù vù, Khoái Thủ Vương đập chung xúc xắc lên bàn.

“Cậu Lý, tôi đã lắc xong, là tôi mở trước, hay chờ cậu lắc xong, chúng ta cùng mở?”

Lý Phàm uể oải ngồi dựa trên ghế dựa, hờ hững nói: “Hãy hỏi ý kiến bọn họ, tôi không có vấn đề gì.”

Các vị đại ca liếc nhau, đồng thanh kêu lên: “Khoái Thủ Vương, cậu mở trước đi, để cậu Lý đây mở mang tầm mắt, nói không chừng sau khi xem rồi, cậu Lý không có can đảm lắc xúc xắc nữa đấy.”

Khoái Thủ Vương đắc ý cười hai tiếng, sau đó khinh miệt liếc nhìn Lý Phàm, chậm rãi nhắc cái nắp lên.

Đôi mắt Trần Thanh Mai nhìn chằm chằm chung xúc xắc, khi thấy xúc xắc bên trong thì sắc mặt cô trở nên trắng bệch.

Các vị đại ca đều bật cười càn rỡ, ánh mắt nhìn Lý Phàm đầy khinh bỉ.

“Cậu Lý thây chưa? Tắt cả xúc xắc tất đều vỡ từ chính giữa, điểm sáu và điểm một cùng hướng lên, Khoái Thủ Vương lắc xúc xắc một cái, lắc được bảy điểm, không biết cậu Lý có thể lắc vỡ xúc xắc hay không?”

“Cậu ta có thể lắc vỡ cái rắm, để cậu ta dùng răng cắn cũng chưa chắc có thể cắn vỡ, cậu Lý hãy mau nhận thua đi, chúng tôi còn muốn cầm tiền thua của cậu Lý đi tiêu sái đấy.”

Lý Phàm mỉm cười lắc đầu: “Các vị không thể cầm được tiền của tôi đâu, trình độ Khoái Thủ Vương quá bình thường, không xứng xách giày cho tôi.”

Khoái Thủ Vương tức giận, hai tay chống bàn đứng dậy, đầu vươn về phía Lý Phàm, vẻ mặt u ám nói: “Trình độ của tôi tầm thường sao? Vậy cậu Lý hãy biểu diễn cái không tầm thường đề tôi xem một chút.”

“Sáu mặt xúc xắc, tất cả đều 21 điểm, ông mới lắc được bảy điểm, trình độ này căn bản là thất bại, nếu ông đã muốn nhìn, vậy tôi sẽ để ông mở mang kiến thức một chút là được.”

Khoái Thủ Vương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lắp lánh nhìn chằm chằm tay phải đang nâng lên của Lý Phàm.

Lý Phàm cầm lấy chung xúc xắc, khẽ lắc lư hai lần, một kình lực ngầm khéo léo tung hoành trong chung xúc xắc, xúc xắc lặng lẽ vỡ ra, phân thành sáu mặt, đồng thời mỗi mặt có điểm đều hướng lên trên.

Lý Phàm hết sức thoải mái đặt chung xúc xắc lên bàn, sau đó đưa tay ra hiệu mời Khoái Thủ Vương: "Vì để ông tâm phục khẩu phục, ông hãy tự mở nắp ra đi."

Khoái Thủ Vương nghỉ hoặc nhìn Lý Phàm, trong lòng thầm lắm bẩm.

Vừa rồi Khoái Thủ Vương đã cẩn thận quan sát từng động tác của Lý Phàm, nhưng ông ta không hề nhìn ra bất kỳ hành động gian lận nào từ động tác vốn chậm rãi của anh.

Hơn nữa, Khoái Thủ Vương rất có lòng tin vào bản thân, cảm thấy không có bắt kỳ ai có thể gian lận trước mắt mình.

Nhưng sao Lý Phàm lại bình tĩnh như thế, còn để mình tự mở nắp cho cậu ta? Khoái Thủ Vương hoàn toàn mờ mịt, không nghĩ ra sức mạnh của Lý Phàm từ đâu mà tới.

Nghĩ mãi mà không hiểu, Khoái Thủ Vương đưa tay cầm cái nắp, từ từ nhắc cái nắp lên.

Trần Thanh Mai nín thở, nhìn chằm chằm chung xúc xắc, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện, thỉnh cầu trời thần phật phù hộ Lý Phàm thắng.

Khi chung xúc xắc hoàn toàn mở ra, Trần Thanh Mai cảm thấy không thể tin vào mắt mình, dường như vì quá lo lắng mà sinh ra ảo giác.

Cô dùng sức chớp chớp mắt, sau khi nhìn lại chung xúc xắc lần nữa, xác nhận không phải ảo giác, Trần Thanh Mai kích động ôm lấy Lý Phàm.

"Anh quá tuyệt vời, anh làm như thế nào thế? Đây đúng như ma

thuật, quá thần kỳ.”

Lý Phàm vẻ mặt bình tĩnh nói: “Chút lòng thành mà thôi, nhưng cô ôm đủ chưa? Tôi thế nhưng là hoa đã có chủ, cô thế này là đang sàm sỡ tôi đấy.”

Nụ cười của Trần Thanh Mai cứng lại, trong lòng cảm thấy hoàn toàn phát điên.

Trần Thanh Mai buông ra cánh tay ôm Lý Phàm ra, tức giận nói: “Bao nhiêu đàn ông muốn được tôi ôm mà không có cơ hội, anh đã được lợi lại còn khoe mẽ.”

“Tôi chưa từng ham món lợi nhỏ.” Dứt lời, Lý Phàm nhìn về phía Khoái Thủ Vương, nở nụ cười hờ hững: “Ông còn gì muốn nói?”

Hai tay chống trên bàn của Khoái Thủ Vương đang run rẩy, trên trán đã lắm tắm mồ hôi.

Chương 685

CHƯƠNG 685: 21 ĐIỂm

“Không, không thể, đây chắc chắn không phải sự thật. Cậu đã dùng mánh khóe gỉ? Dù cậu có gian lận, cũng chưa chắc có thể làm được đến mức này.”

Các vị đại ca cũng mặt mũi ngơ ngác, nhìn đống điểm số trong chung xúc xắc, đều cảm thấy chuyện này còn khó tin hơn bộ phim vua bài.

“Mỗi xúc xắc đều bị lắc vỡ thành sáu mặt hướng bên trên, ba cái lắc ra 21 điểm, đây đúng không phải chuyện người có thể làm được.”

“Quá khoa trương rồi, nếu nói không chơi bản, tôi là người đầu tiên không tin, các người nhìn mỗi mặt của xúc xắc đều hết sức bằng phẳng, căn bản không phải bị lắc vỡ mà là bị cắt vỡ.”

“Cậu Lý, cậu hãy cho chúng tôi lời giải thích đi, rốt cuộc cậu đã gian lận như thế nào? Gian lận ngay trước mặt chúng tôi là cậu đang tự tìm đường chết đấy.”

Mấy vị đại ca đều nhìn chằm chằm Lý Phàm với ánh mắt hung tàn, từng ánh mắt đều giống như muốn ăn thịt người.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn về phía các đại ca: “Các ông không có kiến thức, tôi không trách các ông, nhưng nếu các ông nói lung tung thì sẽ bị ăn đòn đấy.”

Các vị đại ca cảm thấy cả người lạnh buốt, giống như bị hàn khí bao phủ, đồng thời rùng mình một cái, sau đó cũng bắt đầu lui về phía sau.

Lui về phía sau hai bước đứng vững, máy vị đại ca cảm thấy sợ hãi nhưng cũng cảm thấy khá mắt mặt.

Mấy người bọn họ đều là những nhân vật có chút tiếng tăm, vậy

mà đều bị ánh mắt Lý Phàm dọa sợ, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì chắc chắn mất hết mặt mũi.

Vị đại ca có tiếng nói lớn nhất híp mắt, hung hãn nói: “Chúng tôi nói lung tung chỗ nào? Cậu hãy tự nhìn xúc xắc mà cậu lắc ra xem, ai có thể lắc ra vết vỡ bằng phẳng như vậy? Đó hoàn toàn là bị vật sắc bén cắt ra.”

“Trò cười! Địa bàn là các ông chọn, đồ vật là các ông cung cấp, phương pháp là do các ông định, các ông nói tôi sớm chuẩn bị đạo cụ gian lận như thế nào? Thật không biết các ông làm đại ca thế nào, đầu kẻ nào cũng chứa đầy bột nhão, làm đàn em cho tôi cũng không xứng.”

Dứt lời, Lý Phàm lắc đầu, hoàn toàn không quan tâm đến vẻ mặt của máy vị đại ca đó.

Các vị đại ca tức giận đùng đùng, đã chuẩn bị gọi đàn em tới dạy dỗ cẩn thận Lý Phàm làm người như thế nào.

Khoái Thủ Vương cầm một khối xúc xắc lên cẩn thận quan sát một chút, vẻ mặt trầm xuống nói: “Các vị đại ca nói không sai, đây chắc chắn là vết tích cắt ra, cậu Lý, không phải chúng tôi không tin cậu, mà là xúc xắc này khiến người ta không thể tin được.”

Trần Thanh Mai trợn tròn mắt, lạnh lùng nói: “Cái mà ông lắc ra cũng khiến người ta tin sao? Chúng tôi không lật tẩy trò bẩn của ông, ông vẫn tiếp tục đắc ý phải không, anh Lý chính là có thực lực như vậy, ông làm không được là ông không có năng lực.”

Vị đại ca tính tình nóng nảy nhất, móc một khẩu súng từ thắt lưng ra, lên đạn cành cạch một tiếng, họng súng đen ngòm chĩa vào Lý Phàm.

“Cậu Lý, cậu mau cho chúng tôi một lời giải thích đi, muốn giở trò ngay trước mặt chúng tôi, căn bản không có khả năng, muốn cướp tiền của chúng tôi càng không khả năng.”

Lý Phàm nở nụ cười, ánh mắt như nhìn kẻ thiểu năng nhìn vị đại ca tính tỉnh nóng nảy đó.

“Nể ông dũng cảm như thế, có dám tiếp tục đặt cược với tôi một

ván hay không? Tôi cược súng của ông sẽ trở thành sắt vụn."

"Buồn cười, súng của tôi sao có thể trở thành sắt vụn chứ, thanh súng này tôi và cậu…" Ông ta còn chưa dứt lời, đã bị mấy vị đại ca khác ngăn cản.

"Đừng xúc động, chúng ta tới làm nhân chứng, chứ không phải để nổi nóng." Các vị đại ca vừa nói vừa nháy mắt, ra hiệu cho ông ta đừng quá kích động.

Bọn họ đều được người ta sai khiến làm việc, cũng không dám tùy tiện làm bậy làm hỏng đại kế của người giật dây.

Thật ra từ Khoái Thủ Vương, đến những đại ca này, cũng như Trần Thanh Mai, đều do cùng một người đứng sau màn chỉ thị dựng nên cục diện này, chỉ là bọn họ đều không biết đối phương cũng đang bị người đó sai khiến.

Đại ca có tiếng nói cao nhất đi đến trước mặt Lý Phàm, trầm ngâm một chút nói: "Cậu Lý, cậu cũng là người có bản lĩnh, nhưng nếu cậu thắng Khoái Thủ Vương, dù sao cũng phải thắng để ông ta tâm phục khẩu phục chứ."

"Vậy ông nói làm sao để ông ta tâm phục khẩu phục, kết quả đã bày hết ở đây rồi, các ông còn muốn lải nhải? Hôm nay tôi thay mặt cô Trần, còn nếu là việc của bản thân tôi thì các ông đã sớm nằm ở chỗ này rồi."

Lý Phàm có vẻ hơi mắt kiên nhẫn nói, nếu là đây là chuyện của bản thân anh, anh đã sớm không lải nhải với bọn họ nữa mà đánh cho tất cả bọn bọ nằm bẹp ở đây rồi, với anh đó chỉ xem như vận động làm nóng người mà thôi.

Đại ca có tiếng nói cao nhất sắc mặt trở nên hơi khó coi, nén giận nói: "Cậu Lý, chúng tôi cũng chỉ muốn giải quyết sự việc một cách ổn thỏa nhất, dù sao lần đánh cược này cũng liên quan đến danh tiếng của thần bài Khoái Thủ Vương.

Tôi thầy thế này đi, cậu Lý hãy lắc xúc xắc lại một lần nữa, nếu vẫn có thể lắc được 3 cái 21 điểm thì tôi nghĩ Khoái Thủ Vương cũng sẽ tâm phục khẩu phục, tất nhiên chúng tôi cũng sẽ phục anh

Lý, tuyệt đối không nói hai lời mà trả tiền cược đã thua cho cậu."

Khoái Thủ Vương sắc mặt trầm xuống, gật đầu: "Nếu cậu lại lắc ra ba cái 21 điểm, thì Khoái Thủ Vương tôi sẽ tâm phục khẩu phục cộng thêm bội phục, sau này dù đi đâu nhìn thấy cậu, đều sẽ kêu cậu một tiếng cha."

"Chà, tôi chẳng thèm làm cha ông, ngộ nhỡ ông ra ngoài làm chuyện xấu bị người ta mắng cha, vậy thì tôi may mắn à."

Trần Thanh Mai che miệng cười duyên, quyến rũ nhìn Lý Phàm một chút, nghĩ thầm tên này ngoài miệng luôn không tha người như thế, nói chuyện với anh đúng là có thể khiến người ta tức chết.

Sắc mặt Khoái Thủ Vương trở nên đen thui, giọng căm hận nói: "Vậy tôi kêu cậu ông nội được chưa, người đâu, cầm xúc xắc đến!"

Có đàn em cầm xúc xắc đưa cho Khoái Thủ Vương, Khoái Thủ Vương cẩn thận kiểm tra xúc xắc một lần, sau khi xác định xúc xắc không có bất cứ vấn đề gì, đặt xúc xắc vào chung xúc xắc giao cho Lý Phàm.

Lý Phàm cầm lấy chung xúc xắc khẽ lắc hai lần, rồi thoải mái đặt trên mặt bàn, dùng tay ra hiệu mời Khoái Thủ Vương mở nắp.

Khoái Thủ Vương hít sâu một hơi, chợt nhắc cái nắp lên.

Lại là ba cái 21 điểm.

Vết vỡ của xúc xắc vẫn hết sức trơn nhẵn sáng ngời, như bị vật sắc bén cắt ra.

Gian phòng trở nên hoàn toàn yên tĩnh, Khoái Thủ Vương và các đại ca như gặp quỷ, ánh mắt nhìn chòng chọc vào những xúc xắc kia.

Khoái Thủ Vương lau mồ hôi trán, rồi như nghĩ đến gì đó, hoảng sợ nhìn về phía Lý Phàm.

"Nội kình, chỉ có nội kình đại thành mới có thể làm được như vậy, cậu, cậu còn trẻ như vậy mà đã tu luyện đến nội kình đại thành."

Các vị đại ca cảm thấy mờ mịt, càng không hiểu cái từ nội kình này, cảm thấy đây chẳng qua là thứ tồn tại trong tiểu thuyết võ hiệp mà thôi.

“Khoái Thủ Vương, cậu nói gì thế? Nội kình đó chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp mà thôi, hiện tại làm sao có người có thể luyện thành nội kình.”

“Nếu có nội kình, tôi cũng đã sớm luyện thành Hàng Long Thập Bát Chưởng rồi, tôi xách khẩm đao bao.

nhiêu năm, tổng kết ra một câu, công phu cao hơn nữa cũng sợ dao phay.”

“Đàn em chúng ta biết công phu cũng không ít, cũng chưa từng nghe ai có nội kình, thứ kia chỉ có trong truyền thuyết thôi.”

Chương 686

CHƯƠNG 686: MỞ MANG KIẾN THỨC MỘT CHÚT, CAO THỦ LÀ NHƯ THẾ NÀO.

Ánh mắt Trần Thanh Mai nhìn Lý Phàm lập tức thay đổi, ánh mắt sáng ngời di chuyển trên người anh, cũng không biết rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì.

Lý Phàm ngáp một cái, thản nhiên nói: “Nhận thua hay không nhận thua?”

Khoái Thủ Vương chán nản ngồi trên ghế, chậm rãi gật đầu, giọng điệu uể oải: “Tôi nhận thua, thua tâm phục khẩu phục, chuyện với Trần Thanh Mai bỏ qua.”

Lý Phàm gõ bàn một cái, nói với các vị đại ca: “Các ông đã nghe rõ rồi nhỉ, giờ có phải đã đến lúc thanh toán khoản đặt cược của chúng ta rồi hay không?”

Các vị đại ca hai mặt nhìn nhau, với bọn họ ba trăm tỷ cũng không phải con số nhỏ, dù mấy người cùng chịu, nhưng mỗi người cũng phải thua mấy trăm triệu.

“Vừa rồi ai đánh cược với cậu? Có viết thành văn bản không? Có ai làm chứng không? Đừng tưởng rằng cậu là cường hào ác bà thì chúng tôi sẽ sợ cậu.”

“Nói nhảm với cậu ta nhiều vậy làm gì? Hãy gọi đám đàn em ra đây, nếu cậu ta dám ngang ngược thì hãy cho cậu ta biết thế nào là lễ độ.”

Các vị đại ca đều quyết định chối cãi, lúc này, vì tiền, mọi người đều quên béng hết chuyện mà người đứng phía sau dặn dò rồi.

Trần Thanh Mai khẽ kéo ống tay áo Lý Phàm, thấp giọng nói: “Lui một bước trời cao biển rộng, tiền của bọn họ không phải dễ cầm như vậy, chúng ta mau đi nhanh đi.”

“Tiền của Lý Phàm tôi cũng không dễ rơi như vậy, ở sòng bạc không có ba con, thua rồi thì phải đưa tiền.” Lý Phàm không hề động đậy, Trần Thanh Mai cũng không kéo anh nhúc nhích được.

Trần Thanh Mai lo lắng đến mức dậm chân, nhưng lại biết tính tình Lý Phàm không tốt lắm, cảm thấy có khuyên nữa cũng vô dụng, nước mắt lo lắng đã dâng lên trong hốc mắt.

Sắc mặt Khoái Thủ Vương thay đổi máy lần, nhớ lại dặn dò của người đứng phía sau, lập tức đứng lên giảng hòa: “Các anh em, hãy nể mặt tôi mà trả tiền cho cậu Lý đi.”

“Dựa vào cái gì phải trả cho cậu ta? Tiền của chúng tôi cũng không phải gió lớn thổi tới, cậu ta vừa mở miệng đã đòi tiền của chúng tôi, căn bản không có cửa đâu.” Đại ca tính tình nóng nảy liên tiếp phát tay, hơn mười vệ sĩ lập tức vọt vào.

“Đại ca!” Hơn mười vệ sĩ đồng thanh hô lên, khí thế có chút dọa người.

“Các anh em hãy lên hét đi, để cậu Lý nhìn thấy uy phong của chúng ta.”

Hơn mười vệ sĩ móc trường côn, cùng quăng một chút.

Răng rắc răng rắc Trường côn quăng ra rồi thu lại, cây nào cây đó dài hơn một mét, ánh lên ánh sáng lạnh lẽo.

Khoái Thủ Vương nhăn mặt, trong lòng âm thầm nổi nóng, cảm thấy mấy vị đại ca này không nể mặt mình, nếu thật xảy ra đánh nhau, làm hỏng sắp xếp của người đứng sau thì ông ta không thể gánh nổi hậu quả.

“Các anh em, các vị thật không muốn nể mặt Khoái Thủ Vương tôi sao? Lần này tôi sẽ đứng về phe cậu Lý, đã cược thì không thể quyt nợ, tôi có thể làm chứng việc đặt cược vừa nãy của các vị và cậu Lý đây.”

Các vị đại ca giận tím mặt, cùng tức tối nhìn Khoái Thủ Vương đứng về phe địch.

“Khoái Thủ Vương! Ông là đồ ăn cây táo rào cây sung, chúng tôi đã

lãng phí thời gian đứng về phía ông nửa ngày, thế mà ông lại ăn cháo đá bát."

"Khoái Thủ Vương tôi không phải kẻ ăn cháo đá bát, tôi là nói được làm được, tất nhiên muốn giữ gìn quy tắc cá cược, nếu ai cũng vi phạm quy tắc, vậy tôi cũng không cần chơi đánh bạc nữa, chúng ta tham gia những thứ này, không phải coi trọng nhất chính là quy củ à."

Lý Phàm nhìn Khoái Thủ Vương với ánh mắt tán thưởng, cảm thầy Khoái Thủ Vương thật đúng là một nhân tài, có tầm nhìn có năng lực, suy nghĩ linh hoạt, trình độ chọn phe đúng là đệ nhát.

Nhìn thấy ánh mắt Lý Phàm, Khoái Thủ Vương vừa cười vừa nói: "Cậu Lý yên tâm, mọi chuyện cứ giao cho tôi xử lý."

Khoái Thủ Vương đi đến trước mặt các vị đại ca, nói nhỏ với các vị đại ca một hồi.

Ông ta nói xong, sắc mặt các vị đại ca đều trở nên khó coi.

Đại ca có tiếng nói cao nhất do dự một chút, trầm giọng nói: "Cậu Lý, chúng tôi có chơi có chịu, cậu hãy cho chúng tôi số tài khoản, chúng tôi sẽ chuyển khoản cho cậu."

"Xem như các ông thức thời, nếu các ông không trả tiền, hôm nay đúng không ai trong các ông có thể rời khỏi đây. Tôi biết trong lòng các ông không phục, vậy thì tôi sẽ khiến các ông tâm phục khẩu phục."

Dứt lời, Lý Phàm đứng dậy, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, đi về phía hơn mười vệ sĩ tay cầm côn.

"Các anh cùng lên đi, tôi chỉ dùng một chiêu đã có thể đánh bại các anh, để máy đại ca của các anh mở mang kiến thức."

Hơn mười vệ sĩ sao có thể chịu được máy lời kích động như vậy, cùng nhau quơ côn xông về phía Lý Phàm.

Lý Phàm ra tay nhanh như điện xẹt, thong thả bước xuyên qua đám người, khi Lý Phàm dừng bước, hơn mười vệ sĩ đó đều nằm ngay ngắn trên mặt đất, mà tất cả côn trong tay bọn họ đều bị bẻ

gãy.

Các vị đại ca vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Lý Phàm, mồ hôi trán rịn ra, trong lòng không khỏi thầm cảm thấy may mắn.

“May mà vừa rồi Khoái Thủ Vương đã ngăn cản chúng ta, bằng không, giờ này nằm dưới đất chính là chúng ta.”

“Tên này đúng là quá tà môn, xuất thủ giống như ma quỷ, không hề nhìn rõ cậu ta ra tay như thế nào.”

Sau khi sợ hãi qua đi, các vị đại ca đều nặn ra nụ cười nhìn còn khó coi hơn khóc.

“Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, cậu Lý chính là anh hùng thời đại mới, sau này chắc chắn sẽ bộc lộ tài năng vang danh thiên hạ, chúng tôi vô cùng bội phục cậu.”

“Cái gì gọi là sau này chứ, hiện cậu Lý cũng đã là rồng trong loài người, sau này nếu cậu Lý có gì cần thì cứ tìm chúng tôi, trên lĩnh vực đường thủy chúng tôi cũng có chút thế lực.”

Lý Phàm ho khan vài tiếng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn đám người.

Các vị đại ca lập tức hiểu ý, lập tức bắt đầu chuyển tiền vào tài khoản của Lý Phàm, Lý Phàm nhanh chóng nhận được tin nhắn tiền đã được chuyển khoản.

Liếc nhìn số dư tài khoản, Lý Phàm hài lòng gật đầu: “Cảm ơn khoản thu nhập mà mọi người đã tặng cho tôi, cáo từ.”

Lý Phàm kéo Trần Thanh Mai đi ra ngoài, Khoái Thủ Vương và các vị đại ca tươi cười rạng rỡ tiễn Lý Phàm rời đi.

Sau khi rời khách sạn, Lý Phàm vốn định trực tiếp rời đi, nhưng lại không chịu nổi thỉnh cầu của Trần Thanh Mai, nên đành bất đắc dĩ đưa Trần Thanh Mai trở về chỗ ở.

Nhìn Trần Thanh Mai mở cửa phòng, Lý Phàm quay người muốn đi, Trần Thanh Mai lại kéo Lý Phàm lại, nũng nịu nói: “Lý Phàm, lần này thật sự làm phiền anh rồi, hay là anh vào nhà tôi ngồi một lát đã?”

“Có gì hay đâu, cô muốn làm gì? Tôi là đàn ông đã có vợ, làm sao có thể tùy tiện với phụ nữ khác chứ.”

Trần Thanh Mai sửng sốt một lát mới hiểu được Lý Phàm có ý gì, mà lúc này Lý Phàm đã đi xa.

Trần Thanh Mai tức giận đến dùng sức dậm chân, đi vào phòng đóng rầm cửa một cái, sau đó bàn tay nhỏ khẽ đấm vách tường, coi vách tường trở thành Lý Phàm mà đập vào.

“Tức chết mình rồi, tên Lý Phàm này quá khinh người, trước kia tất cả đàn ông đều muốn theo đuổi giành lấy trái tim mình, giờ mình lấy lòng anh ta như vậy mà anh ta không thèm quan tâm tới, tức đến muốn nỗ phổi mà.”

Sau khi phát tiết một hồi, Trần Thanh Mai cảm thấy trong lòng vui vẻ hơn nhiều, rót cốc nước uống ừng ực, mà lúc này cửa phòng khẽ truyền đến âm thanh ken két.

Chương 687

CHƯƠNG 687: KHÔNG CÓ AI LÀ KHÔNG XỬ LÍ ĐƯỢC

Tiếng "lách cách" từ cửa phòng truyền vào tuy không lớn, nhưng trong một căn phòng yên tĩnh thì có thể nghe thấy được vô cùng rõ ràng.

Nghe thấy tiếng "lách cách" quen thuộc phát ra từ cửa phòng, Trần Thanh Mai biết đó là tiếng động khi khóa điện tử được mở ra, như vậy là đang có người mở cửa vào nhài Trần Thanh Mai sợ hãi, không chút do dự lấy cây kích điện để đối phó với biến thái trong túi ra cầm trong tay.

Khi gặp phải kẻ ác, cây kích điện chưa chắc đã có tác dụng, nhưng cầm cây kích điện trong tay khiến Trần Thanh Mai yên tâm hơn phần nào.

Tay còn lại của Trần Thanh Mai lấy điện thoại ra, nhanh chóng lướt tìm số của Lý Phàm, sau đó ấn mạnh xuống nút gọi đi.

Lúc này, trong lòng Trần Thanh Mai vô thức coi Lý Phàm thành ngọn cỏ cứu mạng, cảm thấy người cứu được bản thân chỉ có Lý Phàm mà thôi.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng ngoài bị mở ra, hai người đàn ông ung dung thoải mái bước vào phòng với nụ cười phóng đãng trên mặt.

"Cô Trần, đi với chúng tôi đi, cậu Chân của chúng tôi muốn nói chuyện cẩn thận với cô một chút, hihi."

Tay cầm điện thoại để ra sau lưng, Trần Thanh Mai vừa lùi lại vừa nói: "Chuyện mà Chân Trát Nam muốn tôi làm tôi đã làm xong rồi, rốt cuộc anh ta còn muốn như thế nào nữa! Mấy người tự ý xông vào nhà dân như vậy, nếu còn không rời đi là tôi sẽ báo án đó."

"Xem ra cô Trần không muốn phối hợp với công việc của chúng tôi rồi, vậy thì đừng trách chúng tôi không thương hoa tiếc ngọc nhé,

cây kích điện trong tay cô có thể bỏ xuống rồi đó, thứ đó với chúng tôi chỉ là đồ chơi mà thôi, không có chút tác dụng nào đâu."

Hai tên đàn ông bao vây lại, chỉ với một đòn tấn công đã đánh bay được cây kích điện trong tay Trần Thanh Mai, rồi giữ Trần Thanh Mai lại.

Cơn đau đớn mãnh liệt khiến bàn tay đang cầm điện thoại của Trần Thanh Mai buông lỏng ra, một tiếng "cạch" giòn giã vang lên, điện thoại rơi xuống đất.

Mà lúc này chiếc điện thoại rơi xuống đất lại phát ra giọng nói của Lý Phàm.

"Alo, Trần Thanh Mai, người phụ nữ này cô phiền phức thật đó, việc cũng đã giúp rồi, cô đừng tới phiền tôi nữa."

Trần Thanh Mai hét lên một cách cuồng loạn: "Lý Phàm, anh mau tới cứu tôi đi, vệ sĩ của Chân Trát Nam tới bắt tôi rồi!"

"Con khốn này còn gọi cho Lý Phàm nữa!"

Vệ sĩ hung dữ trừng mắt với Trần Thanh Mai, sau đó tát mạnh lên mặt Trần Thanh Mai, khiến khóe miệng Trần Thanh Mai chảy ra một ít máu tươi.

"Con khốn chết tiệt, kế hoạch của cậu Chân đã bị mày phá hỏng hết rồi, sớm biết như vậy thì đã đánh nó ngất luôn cho rồi!"

"Nếu đã bị lộ rồi, vậy thì cứ xử lí tên Lý kia luôn là được, dù sao lần này cậu chủ cũng mời cao thủ tới, sợ cái khỉ gì chứ."

Một tên vệ sĩ nhặt điện thoại dưới đất lên, đặt điện thoại lên bên tai: "Anh là Lý Phàm nhỉ? Cậu Chân của bọn tôi có chuyện muốn bàn với cô Trần, đương nhiên, lát nữa sẽ còn muốn nói chuyện với cả tên phế vật anh nữa đấy, cứ đợi điện thoại của bọn tôi đi."

"Được, mấy người đợi đó." Lý Phàm nói một câu ngắn gọn rồi cúp máy.

Thấy điện thoại bị cúp, vệ sĩ giữ điện thoại của Trần Thanh Mai lại.

“Đưa cô ta đi, còn phải thông báo biến cố với cậu Chân một tiếng, đúng là phiền phức mà.”

Hai tên vệ sĩ áp tải Trần Thanh Mai ra ngoài, sắc mặt đều vô cùng khó chịu.

Lúc này trong lòng Trần Thanh Mai rất bình tĩnh, cảm thấy chỉ cần Lý Phàm chịu đến cứu, vậy Chân Trát Nam và đàn em của anh ta sẽ không thể đẹp mặt được, ban nãy Lý Phàm thực lực mạnh mẽ mà Lý Phàm thể hiện ra đã khiến Trần Thanh Mai cảm tháy rất tự tin.

Tên khốn nạn Chân Trát Nam không nói chữ tín này, Trần Thanh Mai mình đúng là bị mù mắt mới tin lời nói vớ vẩn của anh ta! Nếu đã giúp anh ta đối phó Lý Phàm, lúc này lại rơi đến bước đường để Lý Phàm cứu bản thân, vậy cũng coi như là đáng đời cô ta đen đủi.

Đối phó với loại người như Chân Trát Nam thì phải đánh cho thật mạnh, đánh cho anh ta phục mới thôi, đợi lát nữa Lý Phàm đến cứu cô ta, nhất định phải để Lý Phàm đánh Chân Trát Nam nhừ đòn, đánh anh ta thành đầu heo mới thôi.

Lúc Trần Thanh Mai đang căm phẫn bát bình, vệ sĩ đã gọi điện cho Chân Trát Nam rồi kể lại chỉ tiết tình hình một lượt.

Sắc mặt Chân Trát Nam u ám, hận không thể giết chết hai tên vệ sĩ được phái đi làm việc, vì sự sơ sẩy của hai tên này mà kế hoạch đã được bố trí tỉ mỉ của Chân Trát Nam đã bị phá hỏng rồi.

Vốn Chân Trát Nam muốn lợi dụng Trần Thanh Mai đề dụ dỗ Lý Phàm, từ đó lấy được video không đứng đắn của Lý Phàm và Trần Thanh Mai, có được video đó rồi thì có thể tùy ý xoay vòng Lý Phàm, không những có thể lấy lại được chiếc xe thể thao bản giới hạn đã thua mát, thậm chí còn có thể sỉ nhục được Lý Phàm.

Có điều, suy nghĩ thì rất đẹp đẽ, nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc, sự sai sót của đàn em khiến một phen bồ trí này của Chân Trát Nam đều thành công cốc.

Lý Phàm bực bội khó chịu đập mạnh xuống bàn hai cái, sau đó ánh

mắt hướng về viên thuốc nhỏ màu xanh trên bàn.

Vốn định đưa cho Trần Thanh Mai, để cô ta tìm cơ hội cho thuốc vào đồ ăn của Lý Phàm, sau đó thú tính của Lý Phàm sẽ phát tác, nhưng bây giờ có vẻ viên thuốc nhỏ màu xanh này không có đất dụng võ rồi.

“Trần Thanh Mai chết tiệt, nếu cô đã không phối hợp với kế hoạch của ông đây, vậy ông đây sẽ chơi cô trước rồi sẽ xử lí tên khốn Lý Phàm saul”

Sắc mặt Chân Trát Nam u ám, lầm bẩm một câu rồi anh ta cho viên thuốc nhỏ màu xanh trên bàn vào miệng.

Chân Trát Nam trong phòng trở nên hưng phấn, cầm hai viên thuốc nhỏ màu xanh, tức giận nuốt xuống.

Sau khi nuốt thuốc xuống, Chân Trát Nam đứng dậy nói: “Hắc Long, theo tôi ra bờ sông vui chơi một lát, lát nữa xử lí Lý Phàm phải dựa vào cậu rồi.”

“Cậu Chân yên tâm, không có ai là nắm đấm của tôi không xử lí được cả, cho dù Lý Phàm có là Tu La truyền thế, Diêm Vương tái sinh thì trước mặt Hắc Long tôi cũng phải quỳ xuống thôi.”

Trong phòng chỉ có giọng nói của Hắc Long, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Hắc Long đâu, cho dù là Chân Trát Nam cũng không đoán được Hắc Long đang giấu mình ở đâu.

“Ha ha ha, vậy thì tốt, chúng ta đi thôi, thuận tiện gọi cả mấy tên rác rưởi Khoái Thủ Vương kia đi làm đệm lưng, không thể nào vừa mới bắt đầu đã để cao thủ như cậu tới luôn được.”

Chân Trát Nam cầm điện thoại liên liên lạc với Khoái Thủ Vương và mấy người anh em, sau đó ngân nga đi ra khỏi phòng.

Khoái Thủ Vương và máy tên đại ca giang hồ đến bên bờ sông theo lời dặn dò của Chân Trát Nam, thấy vệ sĩ của Chân Trát Nam giữ Trần Thanh Mai đứng đợi bên bờ sông, đám người Khoái Thủ Vương đều ngơ ra.

“Anh Mã, tình hình dường như không ổn, trước đó em không biết

mọi người cũng được cậu Chân mời tới để làm chuyện này, ban nãy nhận được điện thoại của cậu Chân em mới biết, ả Trần Thanh Mai e là cũng được cậu Chân mời tới để tham gia vụ này."

Anh Mã trong lời nói của Khoái Thủ Vương là người có uy tín và danh vọng cao nhất trong máy vị đại ca giang hồ kia, cũng là nhân vật có máu mặt trong số những đại ca giang hồ này.

Anh Mã nhíu mày nhìn Trần Thanh Mai cách đó không xa, trong lòng lờ mờ cảm thấy bắt an.

"Có gì đó không ổn, nếu Trần Thanh Mai cũng là người cậu Chân mời tới tham gia, vậy người cậu Chân muốn đối phó chắc là Lý Phàm rồi, sự ghê gớm của anh ta mọi người cũng đã nhìn thấy rồi, chúng ta e là không dây vào được đâu."

Đám người anh Mã bị sự tàn bạo ban nãy của Lý Phàm dọa sợ, hoàn toàn không dám có suy nghĩ ra tay với Lý Phàm.

Chương 688

CHƯƠNG 688: PHẢN BỘI

Một chiếc Mercedes Benz được lái đến bên bờ sông, Chân Trát Nam tràn đầy năng lượng mở cửa bước xuống xe.

“Ha ha ha, anh Mã, đã lâu không gặp, để mọi người đợi lâu rồi.”

“Cậu Chân khách sáo quá rồi, đợi cậu Chân là điều nên làm thôi, nhìn xem đám đàn em này của tôi cũng đủ để cậu Chân giữ mặt mũi rồi nhỉ.”

Anh Mã cười nói, đám đàn em lần lượt đứng thẳng người, cố gắng thể hiện ra vẻ mặt tốt nhất.

Chân Trát Nam nhìn lướt qua, rất hài lòng với số đàn em mà anh Mã đưa tới.

Hơn nữa máy chục tên đàn em này của anh Mã nhìn có vẻ rất được việc, ai nấy cũng đều có kinh nghiệm đánh nhau, lát nữa đám người này cùng lên, Chân Trát Nam e rằng Lý Phàm cũng không chống đỡ nổi mấy phút.

Hôm nay phải xem xem toàn thân Lý Phàm là sắt thì có thể làm được mấy cây đinh, toàn thân là máu thì có thể làm được máy bát tiết canh! Chân Trát Nam căm hận thầm nghĩ.

“Đám đàn em này của anh nhìn đều rất không tệ, đúng rồi, vũ khí mang theo rồi chứ? Lát nữa phải đối phó với tên Lý Phàm, mấy người không cần khách khí với anh ta, cứ lôi vũ khí ra xử lí là được, đánh chết người tôi chịu trách nhiệm.”

Chân Trát Nam nói xong thì giơ tay làm tư thế bắn súng, ra hiệu anh Mã lát nữa có thể trực tiếp dùng súng.

Anh Mã cười gật đầu, trong lòng đã bắt đầu mặc niệm cho Lý Phàm.

Lát nữa lầy súng đối phó Lý Phàm là hoàn toàn không thể nào, đám người anh Mã đều là những người đã chứng kiến sóng to gió lớn, thói quen bình thường khi hành sự là tùy cơ ứng biến, ban nãy đám người anh Mã đã giao lưu qua với nhau rồi, nếu người cần phải đối phó thật sự là Lý Phàm, vậy thì sẽ không chút do dự mà đầu hàng.

“Đồ kiếm cơm sao lại không mang theo được chứ? Cậu Chân cứ yên tâm là được.” Anh Mã cười như không cười nói.

Chân Trát Nam gật đầu, rồi híp mắt đi về phía Trần Thanh Mai, gương mặt xuất hiện nụ cười xấu xa: “Con khốn này! Dám phá vỡ kế hoạch của tao, lát nữa sẽ cho mày nhìn thật kĩ xem Lý Phàm bị đánh như thế nào.

Người đâu! Thông báo cho Lý Phàm, bảo nó lăn đến đây cho tao, hôm nay ông đây sẽ vừa vui vẻ với con khốn này, vừa xem Lý Phàm bị tấn, ha ha hai”

“Tôi nhổ vào, tên khốn nhà anh sẽ không được chết tử tế đâu!”

Trần Thanh Mai phẫn nộ mắng chửi Chân Trát Nam, ánh mắt nhìn về đám người anh Mã đứng bên cạnh Chân Trát Nam, cao giọng nói: “Mấy người còn dám nối giáo cho giặc, giúp Chân Trát Nam, không sợ lát nữa Lý Phàm sẽ xử lí mấy người sao!”

Anh Mã khoanh hai tay trước ngực, ra hiệu bằng ánh mắt cho Khoái Thủ Vương.

Khoái Thủ Vương cười nói: “Cháu gái à, cứ nghĩ xem lát nữa bảo Lý Phàm cứu cháu như thế nào đi, cậu Chân, bảo con ả này gọi điện cho Lý Phàm, có lẽ Lý Phàm sẽ tới nhanh hơn một chút.”

“Có lí, cứ để con khốn này gọi điện cho Lý Phàm là đươc rồi.”

Chân Trát Nam vẫy tay, vệ sĩ bên cạnh lấy điện thoại Trần Thanh Mai mở ra, tìm số của Lý Phàm rồi gọi đi, sau đó đặt điện thoại ở bên tai Trần Thanh Mai.

“Alo! Lý Phàm, anh mau tới cứu tôi, Chân Trát Nam bắt tôi rồi, chúng tôi ở quảng trường cảnh quan bên sông, anh mau tới đi!” Trần Thanh Mai hét lên.

“Biết rồi, cô hét đến mức tai tôi sắp điếc rồi đấy, không thể nhỏ giọng chút sao.” Lý Phàm bực bội nói, sau đó cúp máy rồi lái xe về phía quảng trường cảnh quan bên sông.

Trần Thanh Mai ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy lửa giận nhìn Chân Trát Nam: “Mấy người đợi đó, lát nữa Lý Phàm sẽ tới cứu tôi, bây giờ máy người thả tôi ra, tôi còn có thể nói máy lời tốt đẹp cho máy người trước mặt Lý Phàm, bảo anh ấy tha cho mấy người!”

Chân Trát Nam cười khẩy, sắc mặt trở nên dữ tợn.

“Cô trông mong Lý Phàm tới cứu cô, đó là mơ tưởng hão huyền, lát nữa tôi sẽ diễn một màn kịch hay cho Lý Phàm xem, tôi sẽ chơi cô trước mặt Lý Phàm, cũng để cô nhìn thấy Lý Phàm sẽ bị ném xuống sông làm mồi cho cái”

Trần Thanh Mai tức giận mắng chửi Lý Phàm, dốc sức giãy giụa muốn thoát khỏi sự trói buộc của vệ sĩ, nhưng mặc Trần Thanh Mai có giãy giụa như thế nào đều không có chút tác dụng nào.

Chân Trát Nam nhìn dáng vẻ giãy giụa của Trần Thanh Mai, ngọn lửa trong lòng lập tức bùng lên, như là viên thuốc nhỏ màu xanh đã bắt đầu phát huy tác dụng.

“Đừng giãy giụa nữa, nu cô muốn chịu ít khổ sở hơn thì ngoan ngoãn theo tôi đi!” Chân Trát Nam cười phóng đãng, hai tay bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

“Đồ khốn nạn! Anh không phải người mà!” Nước mắt Trần Thanh Mai rơi xuống, thầm cầu nguyện cho Lý Phàm mau tới.

Như là lời cầu nguyện của Trần Thanh Mai đã có hiệu quả, lúc Chân Trát Nam đang xé quần áo của Trần Thanh Mai, một chiếc xe đi tới với tiếng động cơ mạnh mẽ.

Kít.

Chiếc xe thể thao bản giới hạn từng thuộc về Chân Trát Nam có một màn trượt bánh sau đẹp mắt, ổn định dừng lại bên cạnh Chân Trát Nam.

Ban nãy suýt chút nữa màn xuất hiện đột ngột của chiếc xe đã dọa

chết Chân Trát Nam, thấy chiếc xe chỉ cách mình vài chục centimet, lửa giận trong lòng lập tức bùng cháy.

Đây là Lý Phàm đang sỉ nhục Chân Trát Nam! Lý Phàm cũng không để Chân Trát Nam anh ta vào mắt quá rồi đó!

Tên khốn chết tiệt này lại dám lái con xe mà anh ta yêu thích tới!

Lý Phàm tức đến mức da đầu cũng dựng đứng lên, hét lên nói: "Anh Mã! Bảo người của anh lấy vũ khí ra, lát nữa xử lí tên Lý Phàm này hẳn hoi cho tôi!"

Anh Mã gật đầu, lấy súng ra đập đập tay.

Thấy cây súng màu đen trong tay anh Mã, Chân Trát Nam nở một nụ cười đắc ý.

"Lý Phàm, đến cũng nhanh thật đấy, xem ra anh cũng quan tâm đến con khốn này nhỉ, lát nữa tôi sẽ biểu diễn cho anh một màn xuân cung sống, để anh nhìn thấy dáng vẻ đê tiện của con khốn này." Chân Trát Nam căm hận nói với Lý Phàm.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt lạnh lẽo rơi xuống người Chân Trát Nam.

Chân Trát Nam cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, ban nãy do tác dụng của viên thuốc nhỏ màu xanh mà còn cảm thấy nóng rực, mà giờ lại chợt trở nên lạnh lẽo.

Chân Trát Nam có chút căng thẳng, thậm chí còn cảm thấy có chút sợ hãi, không khỏi lùi về phía sau vài bước, vung tay hét lên: "Anh Mã! Mau nổ súng, đánh gãy hai chân anh ta trước đi!"

Lý Phàm khinh thường bật cười, quay sang nhìn đám người anh Mã đứng bên cạnh.

"Đám bại binh mấy người còn dám tới sao? Xem ra ban nãy dạy dỗ còn chưa đủ nhỉ, vậy lại dạy lại cho mấy người một lượt thôi, để mấy người cả đời khó quên."

Bàn tay anh Mã run rẩy, suýt chút nữa thì ném khẩu súng trong tay ra, vội xua tay nói: "Cậu Lý đừng hiểu nhầm, thật ra chúng tôi là

gián điệp, chúng tôi đều đứng về phía cậu.”

Anh Mã nói xong giơ khẩu súng trong tay lên, nhắm vào huyệt thái dương của Chân Trát Nam.

Mà mấy tên đàn em đứng bên cạnh Chân Trát Nam cũng kéo hai tay của Chân Trát Nam ra đằng sau, hoàn toàn khống chế được anh ta.

Xảy ra biến cố khiến đầu óc Chân Trát Nam trống rỗng, lúc cảm thấy cánh tay đau đớn, Chân Trát Nam mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Tên chó má, không ngờ mày lại dám phản bội! Mày đã quên là mày kiếm cơm từ ai sao? Không có nhà họ Chân tao thì mày uống gió Tây Bắc đi!”

Chương 689

CHƯƠNG 689: XEM XEM BẢN LĨNH CỦA ANH

“Hihi, cậu Chân, có trách thì trách cậu đắc tội sai rồi, đến cậu Lý mà cậu cũng dám đắc tội, vậy chúng tôi cũng đành phải bỏ bát cơm này của nhà họ Chân mấy người thôi.”

Lúc anh Mã đang chuẩn bị bày tỏ lòng trung thành với Lý Phàm, Chân Trát Nam lại hét lên: “Hắc Long!

Còn không mau ra đây bảo vệ tôi! Muốn nhìn tôi chết sao!”

Anh Mã nhíu mày, trong lòng thầm nói không hay rồi, lúc đang chuẩn bị bắt Chân Trát Nam lùi sang một bên né tránh thì lại cảm thấy tim bị một vật gì đó nặng nề đánh vào.

“Phụt!”

Anh Mã phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngã nhào xuống đất, ngã xuống trước mặt Lý Phàm.

Hắc Long mặc một bộ đồ màu đen như rồng dưới nước, lúc đám đàn em của anh Mã đang bận đi qua đi lại, chỉ trong chớp mắt, Hắc Long đã đánh đám đàn em của anh Mã ngã rạp xuống đất, kêu la thảm thiết.

Khoái Thủ Vương tháy vậy vội trốn ra phía sau Lý Phàm, căng thẳng nhìn Hắc Long xuất hiện như ma quỷ.

Hắc Long xử lí đám đàn em của anh Mã xong, sắc mặt kiêu ngạo vỗ tay: “Một đám chó gà cặn bã mà thôi, chỉ dựa vào mấy người mà dám gây bắt lợi với cậu Chân, đúng là không biết chữ chết viết như thế nào mà.”

Chân Trát Nam thoát khỏi hiểm cảnh thở phào một hơi, lập tức trốn phía sau Hắc Long, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì lần này đã mời cao thủ tới, nếu không thật sự đã xong đời rồi.

Sự phản bội của đám người anh Mã vượt ngoài dự liệu của Chân Trát Nam, việc này cũng khiến Chân Trát Nam cảm thấy vô cùng nhục nhã.

“Hắc Long, cậu mau lên cho tôi, bắt tên khốn Lý Phàm này lại!” Chân Trát Nam giận dữ nói.

Hắc Long híp mắt quan sát Lý Phàm, sắc mặt có vài phần khinh thường.

Trong mắt Hắc Long, Lý Phàm cũng chỉ là một người bình thường không chịu nổi một đòn tấn công, hoàn toàn không cảm thấy Lý Phàm có gì ghê gớm cả.

“Anh chính là Lý Phàm? Không muốn chết quá khó coi thì mau chóng quỳ xuống xin lỗi cậu Chân đi, nếu cậu Chân tha cho anh, tôi có thể giữ cho anh toàn thây.”

Hắc Long hoàn toàn không có ý định trực tiếp ra tay với Lý Phàm, cảm thấy tư thế anh dũng ban nãy của mình khi đối phó với đám người anh Mã đã đủ để khiến Lý Phàm sợ hãi rồi.

Không đánh mà khiến người ta khuất phục mới là cảnh giới cao nhất của việc chiến đấu, lúc này Hắc Long đang ôm suy nghĩ không cần ra tay cũng khiến Lý Phàm phải khuất phục.

“Ha ha, não cậu có vẻ hơi úng nước nên không được bình thường nữa nhỉ, muốn đánh thì mau chóng ra tay, không đánh thì cút tôi xa một chút.” Lý Phàm bình tĩnh nói.

Hắc Long nhướng mày, sau đó cổ tay hắt mạnh, vài viên đá nhỏ bay ra khỏi tay Hắc Long.

Khoái Thủ Vương và anh Mã vừa bò dậy đau đớn “hừ” một tiếng, sau đó cùng lúc ngất xuống đất.

Trần Thanh Mai nhân lúc anh Mã phản công đã trốn ra phía sau lưng Lý Phàm, sợ hãi kêu lên thất thanh, nửa người dán sát vào phía sau lưng Lý Phàm, cảm thấy chỉ khi ở gần Lý Phàm mới có đủ an toàn.

Lý Phàm có chút cạn lời nhìn Trần Thanh Mai dán sát vào lưng

mình: “Có thể duy trì khoảng cách một chút không, cô như vậy sao tôi còn có thể ra tay được chứ.”

“Tôi sợ, sao, sao anh nhỏ nhen thế chứ!” Trần Thanh Mai tức giận nói, rồi cắn nhẹ lên vai Lý Phàm, cảm thấy Lý Phàm đúng là quá đáng giận.

*A, cô tuổi chó à.”

“Tôi tuổi chó đấy, anh có thể làm gì tôi.”

Hắc Long thầy Lý Phàm không những bị mình dọa sợ mà lại còn ở đó tình chàng ý thiếp với Trần Thanh Mai, anh ta giận dữ, mặt mũi cau có.

Không tháy tôi đã đánh ngất người của anh rồi sao, bây giờ tôi đang giết ngược lại đó có được không hả!

Sao mấy người lại không nghiêm túc chút nào thế? Máy người nên hoảng sợ mới đúng chứ! Nội tâm Hắc Long điên cuồng gào thét.

“Hai người đã ân ái như vậy, thì tôi tiễn hai người cùng lên đường luôn nhé.” Cổ tay Hắc Long lại hắt ra, hai viên đá phát ra âm thanh chói tai, bay qua phía Lý Phàm với tốc độ nhanh chóng.

Lý Phàm liếc nhìn, bàn tay khẽ vung trong không trung, hai viên đá bắn tới lập tức bị Lý Phàm bóp nát, biến thành hai nhúm bụi.

“Bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn nghịch đá, nếu cậu hoài niệm ngày xưa, vậy thì cứ tè ra quần nặn với đất thành bùn đi.” Lý Phàm nói xong thì đi về phía Chân Trát Nam, dáng vẻ như hoàn toàn không để Hắc Long vào mắt.

Hắc Long chắn trước người Chân Trát Nam, sắc mặt nghiêm trọng nhìn Lý Phàm, trong lòng thầm nghĩ ban nãy đã sơ ý rồi, lúc này mới biết công phu của Lý Phàm không hề yếu.

Chân Trát Nam căng thẳng nắm chặt hai tay lại, sốt ruột nói: “Hắc Long, hôm nay nhất định phải giết chết anh ta, không thể để lại hậu họa!”

“Cậu Chân yên tâm, hôm nay anh ta không thể nào sống sót rời

khỏi đây đâu.”

Hắc Long rút hai cây dao găm sắc bén ra, dao găm vô cùng linh hoạt tạo ra những tia sáng trên không trung.

Có lời của Hắc Long, Chân Trát Nam cảm tháy rất an lòng, thù mới hận cũ, mọi sự nhục nhã cùng lúc xuất hiện, anh ta trở nên vô cùng căm giận.

“Được, hôm nay tôi sẽ trút sạch cơn giận này, tôi phải đánh gãy tay chân của Lý Phàm, nghe anh ta đau đớn kêu gào mới thôi! Lý Phàm, anh đã sợ chưa, Hắc Long là cao thủ hiếm có đối thủ trong khắp thiên hạ này đấy!

Anh cứ đợi bị cậu ấy xử lí đi. Nếu không phải đám người anh Mã phản bội, anh hoàn toàn không thể làm gì tôi được cả, đám người họ hôm nay cũng phải chết! Hôm nay mấy người, không ai có thể thoát được cả”

Cậu Nam nói xong thì điên cuồng cười lớn, trong đầu xuất hiện cảnh tượng đám người Lý Phàm bị mình tùy ý sỈ vả.

Trần Thanh Mai vô cùng căng thẳng: “Lý Phàm, anh nhất định phải cẩn thận, hay là chúng ta chạy luôn GIỀU “Chạy? Lý Phàm tôi đường đường là đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, nào có thể làm ra chuyện không có cốt khí như vậy chứ, tên Hắc Long này sẽ không thể nào chịu nổi một đòn của tôi, cậu ta mà gặp tôi thì sẽ biến từ Hắc Long thành giun đất thôi.”

Chân Trát Nam cười lớn, khinh bỉ nói: “Anh đúng là chém gió giỏi nhỉ, không sợ chém lớn quá gió quật chết mình à, chỉ dựa vào anh mà cũng muốn đánh bại Hắc Long, anh cứ đợi bị Hắc Long đánh thành đầu heo đi.”

Hắc Long cười khẩy, vẻ mặt dữ tợn, trong lòng đã coi Lý Phàm thành đối thủ thật sự: “Tới đi, để tôi xem xem rốt cuộc anh có bản lĩnh đến nhường nào!”

Tia sáng lạnh lẽo xuất hiện phía trước Hắc Long, theo tia sáng đó, dao găm trong tay Hắc Long phi thẳng ra, bay thẳng về phía yết hầu của Lý Phàm.

Hai tay Trần Thanh Mai bịt mắt lại, không dám nhìn trận chiến này, chỉ sợ nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm bị dao găm cắm trúng, toàn thân đầy máu.

Cơ thể Lý Phàm khẽ lắc nhẹ, sau đó tay phải xuất hiện từ một góc độ ki lạ, giữ cánh tay Hắc Long lại.

Con ngươi Hắc Long co lại, kinh ngạc với góc độ mà bàn tay Lý Phàm xuất hiện, nếu để tay phải của Lý Phàm giữ ở góc độ này, vậy cổ tay của anh ta sẽ bị giữ chặt lấy.

Không dám chậm trễ chút nào, cánh tay cầm dao găm của Hắc Long Lý Phàm không đổi chiêu, bàn tay trực tiếp nghênh đón dao găm, không chút lo lắng dao găm sẽ đâm xuyên qua bàn tay mình.

Hắc Long nhếch miệng cười khẩy, cơ bắp ở cánh tay vốn đã căng cứng lúc này lại phồng lên, sau đó Hắc Long lại dùng lực một lần nữa, dao găm đâm về phía bàn tay Lý Phàm với tốc độ nhanh Hơn.

Chương 690

CHƯƠNG 690: SỢ ANH KHÔNG NHỚ LÂU

Mắt thấy dao găm sắp đâm vào lòng bàn tay Lý Phàm, thì năm ngón tay anh vung lên, cực kỳ nhẹ nhàng túm lấy thân dao.

Hắc Long chỉ cảm thầy một nguồn sức mạnh khổng lồ xuất hiện, không ngờ dao găm không thể đâm tiếp được nữa, như thể trên năm ngón tay của Lý Phàm có một lực cản vô tận, ngăn cản sức mạnh trên dao găm.

Hắc Long lườm Lý Phàm, rồi nghiến chặt răng, vặn eo vận chuyển sức mạnh toàn thân, định dựa vào việc thúc đầy thốn kình bộc phát để phá vỡ lực cản trên dao găm.

Sức mạnh khắp người Hắc Long như dòng nước xiết tuôn trào, xương cốt trong người phát ra tiếng răng rắc, bắp thịt trên người cũng trở nên căng cứng, toàn bộ sức mạnh bị nghiền ép đều dồn hết vào cánh tay.

“ÁI Hai”

Một tiếng gầm giận dữ, trán Hắc Long đổ mồ hôi hột, dùng hết sức lực trong người.

Nhưng dao găm không hề tiến thêm, mà vẫn như trước, bị năm ngón tay của Lý Phàm nhẹ nhàng nắm lấy.

Trông Lý Phàm có vẻ ung dung, nhưng lại vững như núi Thái Sơn, dù Hắc Long bộc phát sức mạnh trong người thế nào, cũng không thể tách năm ngón tay trên dao găm của anh.

“Bản lĩnh của ông rất tầm thường, sao lúc nãy lại hống hách tới trời vậy, có phải Chân Trát Nam bị mù mới đi mời hàng giả như ông không, tôi cảm thầy xấu hổ thay ông đấy.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói, rồi năm ngón tay dùng lực, trên dao găm xuất hiện vết nứt như mạng nhện, sau đó vỡ vụn thành nhiều

mảnh.

“Chậc chậc, người đã không được, ngay cả dao găm cũng thế, chỉ chạm nhẹ một chút đã vỡ vụn, ông mua đồ giả này ở đâu thế, vừa là tảng đá vừa là dao găm dởm, ông nghèo đến mức độ này thì đừng giả vờ làm cao thủ nữa.”

Lý Phàm nhìn Hắc Long bằng ánh mắt đầy chế giễu, hoàn toàn xem thường ông ta.

Ngực Hắc Long phập phòng, bị câu nói của Lý Phàm chọc tức đến mức máu xông lên não, giận dữ gầm lên rồi vung nắm đắm về phía anh.

“Bớt đấu khẩu lại đi! Để xem nắm đắm của ai cứng hơn?”

“Ông thật sự muốn chết mà.”

Lý Phàm tùy ý vung tay phải, chạm vào nắm đắm của Hắc Long.

Bộp!

Hai nắm đắm chạm vào nhau phát ra tiếng vang khá nhỏ, nhưng sau đó cánh tay Hắc Long dần mềm nhũn, rồi cả cánh tay như không còn xương cốt, mềm oặt rũ xuống.

Cú đắm của Lý Phàm đã làm xương cốt từ ngón tay đến bả vai của Hắc Long đều vỡ vụn thành nhiều mảnh, cánh tay phải của ông ta đã hoàn toàn không thể chống đỡ được nữa.

Mắt Hắc Long hiện lên vẻ ngạc nhiên, hoàn toàn không ngờ cánh tay mình sẽ bị một đắm đánh gãy.

Lúc Hắc Long đang kinh hãi, thì nắm đấm của Lý Phàm đã đánh vào ngực Hắc Long.

Hắc Long lảo đảo lùi về sau hai bước, cảm thầy ngực chịu một lực đả kích khổng lồ, tim như sắp vỡ vụn.

Rồi cổ họng Hắc Long căng cứng, mùi máu tanh xộc vào mũi.

Hắc Long biết mình bị đánh đến hộc máu, để duy trì mặt mũi của

cao thủ, Hắc Long cố kiềm nén không phun máu ra ngay, mà định nuốt máu đang trào lên trong cuống họng xuống.

Nhưng máu tươi trào lên trong cuống họng ngày càng nhiều, Hắc Long hoàn toàn không kịp nuốt xuống, cuối cùng không thể kiềm nén được nữa há miệng phun máu ra ngoài.

Hắc Long run rẩy chỉ tay về phía Lý Phàm, vừa hộc máu vừa nói: "Rốt cuộc cậu là ai, sao lại mạnh đến thế?"

Trong lòng Hắc Long vô cùng khiếp sợ, không ngờ nhìn Lý Phàm không hè có chút khí phách cao thủ này, lại mạnh đến thế, thậm chí theo Hắc Long thấy, cùng lắm anh chỉ là dạng người biết khoa chân múa tay.

Lúc nãy sau khi bị máy nắm đắm nhẹ nhàng của Lý Phàm đánh trọng thương, Hắc Long cảm thấy thực lực của anh đã đạt tới đỉnh cấp rồi.

Nhưng Lý Phàm trước mặt ông mới bao nhiêu tuổi, anh chỉ tầm hai mươi đã có thực lực mạnh mẽ như vậy, Hắc Long nghi ngờ Lý Phàm đã đạt tới trình độ nội kình đại thành, bằng không sẽ không nhẹ nhàng đánh bại mình.

Trần Thanh Mai thấy Hắc Long hộc máu, thì trong lòng không khỏi hơi đồng cảm, không ngờ ông ta lại bị câu nói của Lý Phàm chọc tức đến mức hộc máu.

Lúc nãy Lý Phàm đấm vào ngực Hắc Long trông rất nhẹ nhàng, như không dùng lực, nên Trần Thanh Mai hoàn toàn không cảm thấy ông ta hộc máu là do anh đánh, mà tưởng ông ta bị anh chọc tức đến mức hộc máu, vì Trần Thanh Mai cũng thường bị câu nói của Lý Phàm chọc tức đến mức suýt hộc máu.

Trần Thanh Mai thầm nhớ lại những lời Lý Phàm từng chọc tức cô lúc trước, cảm thấy hình như Lý Phàm đã nhẹ tay với cô.

Không đúng, không phải Lý Phàm nhẹ tay, mà là nội tâm cô mạnh mẽ.

Trần Thanh Mai là người có nội tâm vô cùng mạnh mẽ, lời nói gì đó chỉ là mây bay, hoàn toàn không thể bị chặn họng đến hộc máu,

cùng lắm là nảy sinh hờn dỗi, Lý Phàm là tên ăn nói đáng ghét, còn là người đàn ông thật thà ngồ tàu nhát.

Nếu Lý Phàm biết suy nghĩ lúc này của Trần Thanh Mai, e rằng sẽ cười đến mức đau bụng, vì suy nghĩ này của cô quá kỳ lạ.

Chân Trát Nam nhìn bóng lưng Hắc Long, cảm thấy hình như tình huống này đã vượt ngoài dự đoán, vội thò đầu nhìn chính mặt ông ta.

Lúc nhìn thấy Hắc Long hộc máu, trong lòng Chân Trát Nam nhát thời sụp đổ, tâm trạng cực kỷ tuyệt vọng.

Sao lại như vậy, Hắc Long là cao thủ đỉnh cấp, sao lại bị đánh đến mức hộc máu, quan trọng là anh không nhìn thấy Lý Phàm ra tay thế nào.

Mọi chuyện quá ly kỳ, chẳng lẽ là ảo giác, nhất định là ảo giác, lát nữa sẽ ổn thôi, chắc chắn Hắc Long có thể đánh thắng Lý Phàm.

“Hắc Long! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông mau xông lên cho tôi! Mau đánh anh ta tiếp đi, đánh chết tên khốn đó cho tôi!” Chân Trát Nam nổi trận lôi đình quát.

Lý Phàm khinh bỉ nhìn Chân Trát Nam nói: “Anh bị thiểu năng à, không thấy ông ta đã bị tôi đánh đến mức hộc máu, gãy tay phải à, còn bảo ông ta tới đánh tôi, ông ta mà để tôi đánh một lát nữa sẽ quy thiên đi gặp Phật tổ ngay, tôi thấy hay anh tới đánh với tôi sẽ tốt hơn đó.”

*Phụt!” Hắc Long không nhịn được phun máu tiếp, lần này là bị lời nói của Chân Trát Nam chọc tức.

Mẹ kiếp cậu còn bảo tôi đánh tiếp, ông đây bị Lý Phàm đánh đến mức tay không còn sức đánh trả, vậy mà cậu còn bảo ông tiếp tục, dù ông đây bỏ mạng cũng không thắng nổi người trước mặt.

“Cậu Chân, quả thật tôi không đủ năng lực, hoàn toàn không phải là đối thủ của Lý Phàm, hôm nay Hắc Long tôi xin nhận thua, mong cậu Lý có thể tha cho tôi một mạng.”

Hắc Long nói thẳng, thật sự không còn một chút ý chí chiến đấu,

hoàn toàn không dám đối chiến với Lý Phàm nữa, hơn nữa Hắc Long cũng không có năng lực đó.

Cánh tay phải đã bị tàn phế, chỉ hơi cử động đã đau đến thầu tim, cộng thêm người bị nội thương, nên bản lĩnh trong người chỉ phát huy chưa tới 30%.

Lý Phàm vui vẻ cười ha hả: “Ha ha, ông muốn tôi bỏ qua cho ông à, chỉ sợ có hơi dễ dàng, sao ông không để lại chút gì đó rồi hãng đi, bằng không tôi sợ ông không nhớ lâu sẽ tiếp tục làm chuyện xằng bậy.”

Chương 691

CHƯƠNG 691: TÔI CŨNG LÀ NGƯỜI LƯƠNG THIỆN

“Cậu nói vậy là sao? Làm người đừng quá hung tàn, mà hãy chừa cho mình một con đường lui, nếu cậu đuối cùng giết tận, thì tôi cũng có át chủ bài” Hắc Long lau vết máu trên khóe miệng, híp mắt nhìn chằm chằm Lý Phàm, từ từ lùi về sau hai bước, tới bên Chân Trát Nam.

Chân Trát Nam vươn tay túm áo Hắc Long, căng thẳng nói: “Hắc Long, ông xông lên đánh chết anh ta đi! Đừng để anh ta sống tiếp! Hôm nay không giết được anh ta, thì sau này chúng ta sẽ bị anh ta truy sát”

“Xin lỗi cậu Chân!” Mắt Hắc Long hiện lên tia hung ác, tay trái túm lấy Chân Trát Nam bỗng dùng sức, biến anh ta thành ám khí ném về phía Lý Phàm, rồi xoay người bỏ chạy.

Hắc Long muốn dùng Chân Trát Nam để kéo dài thời gian, để mình có thể chạy trốn. Chân Trát Nam bị ném ra ngoài thì trong lòng vô cùng hỗn loạn, liên tục mắng chửi Hắc Long. “Hắc Long! Mẹ kiếp! Tên chó chết nhà ông, ông lừa tôi!” Chân Trát Nam gào lên. “Ông muốn chạy thì cứ nói thẳng, đâu phải tôi không cho ông đi đâu, nếu ông chưa chào hỏi đã rời đi, thì tôi sẽ tặng ông một món quà”

Lý Phàm khẽ lẩm bẩm, rồi nhấc chân đá viên đá dưới chân, viên đá đó bay như đạn ra khỏi nòng, bắn về phía Hắc Long. Hắc Long chỉ quan tâm đến việc điên cuồng bỏ chạy, hoàn toàn không chú ý đến phía sau có một viên đá bình thường đang bay tới.

Giờ Chân Trát Nam đã bay đến trước mặt Lý Phàm, anh nhấc chân lên cao, rồi giảm mạnh xuống, gót giày giẫm lên má anh ta, ép anh ta nằm dưới sàn. Chân Trát Nam ngã phịch xuống sàn, cảm thấy xương cốt khắp người sắp vỡ vụn, cả người đều đau rát. Hơn nữa Chân Trát Nam còn cảm nhận được gót giày Lý Phàm đang giẫm lên gò má mình, nên nhất thời bộc phát cơn xấu hổ. “Lý Phàm! Anh mau thả tôi ra, nhà họ Chân chúng tôi không dễ trêu đâu! Nếu anh dám tổn thương một sợi tóc của tôi, chắc chắn ông nội tôi sẽ

không bỏ qua cho anh. Ông nội tôi có quen người nổi tiếng ở Long Môn đấy.

Anh có biết Long Môn không? Đó là thế lực môn phái ẩn thế cực kỳ to lớn, chỉ cần Long Môn phái cao nhân tới, sẽ dễ dàng bóp chết cả nhà anh" Để giữ lại mạng sống, Chân Trát Nam đã nói ra bí mật của gia tộc, hy vọng có thể chuyện bí mật trong gia tộc để hù dọa Lý Phàm. Lý Phàm nghe Chân Trát Nam nói thế thì không khỏi cười lớn, không ngờ gia tộc đứng sau Chân Trát Nam, lại có quan hệ với Long Môn, không biết nhà anh ta quen môn hạ nào của Long Môn?

Tám đại Long Vương của Long Môn đều có thể lực riêng, mỗi môn hạ đều có vô số gia tộc dựa vào, chỉ một vị Long Vương cũng có thể dễ dàng thay đổi bố cục một nghề.

"Long Môn à, tôi thật sự sợ chết khiếp rồi này, tôi nghe nói Long Môn có tám đại Long Vương, không biết nhà họ Chân dựa vào vị nào?" Lý Phàm bình tĩnh hỏi, hoàn toàn không có vẻ mặt sợ hãi.

Chân Trát Nam hoàn toàn ngây ngốc, Lý Phàm biết Long Môn đã làm anh ngạc nhiên rồi, thế mà anh còn biết Long Môn có tám đại Long Vương, điều này càng làm anh cực kỳ ngạc nhiên hơn.

Với người bình thường, Long Môn là sự tồn tại cả đời chưa từng nghe nói đến, huống chi là biết trong đó có tám đại Long Vương. Dù là Chân Trát Nam, cũng chỉ một lần vô cùng tình cờ, mới biết trong nhà có quan hệ với Long Môn, hơn nữa còn lệ thuộc dưới trướng đại Long Vương. "Sao, sao anh biết mấy chuyện này, rốt cuộc anh là ai? Người bình thường không thể nào biết được, rốt cuộc anh có thân phận gì?" Chân Trát Nam sợ hãi hỏi, giọng nói đã bắt đầu run rẩy.

Trần Thanh Mai ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, mặc dù không biết Long Môn và tám đại Long Vương mà hai người nói là ai, nhưng cô cũng dễ dàng đưa ra kết luận thân phận Lý Phàm không đơn giản.

Chân Trát Nam là cậu chủ nhà họ Chân, là gia tộc cực kỳ có thể lực ở Tây Nam, Long Môn có thể khiến nhà họ Chân dựa vào, thì chắc chắn không phải là thể lực đơn giản, chỉ cần suy luận logic đơn giản, Trần Thanh Mai đã phân tích ra sự thực làm cô chấn

động.

“Tôi có thân phận gì không quan trọng, nhưng tên đàn ông cặn bã như anh hãy quan tâm mạng nhỏ của mình đi” Lý Phàm nghiêng người nhìn Chân Trát Nam.

Chân Trát Nam thầm cả kinh, nhất thời hoàn hồn, hiểu rõ tình cảnh của mình đã đạt tới ranh giới sống chết rồi.

Mắt anh chảy ra hai hàng nước mắt, Chân Trát Nam khóc lóc nói: “Anh Lý, tôi sai rồi, lúc này là do Hắc Long tự ra tay đối phó với anh, thật sự không liên quan đến tôi, tôi mới ăn nói bỉ ổi, tôi, tôi tự vả miệng xin lỗi anh được không?”

Dứt lời, Chân Trát Nam giơ tay và mạnh vào miệng mình, miệng anh bị đánh đến mức sưng lên. Lý Phàm lạnh lùng đứng nhìn, không hề có biểu hiện gì.

Trần Thanh Mai mơ màng nhìn Lý Phàm, vẫn chưa hoàn hồn lại từ việc suy đoán thân phận thần bí của Lý Phàm.

Rốt cuộc Long Môn là tổ chức gì? Nhìn dáng vẻ Lý Phàm có lẽ anh có chút quan hệ với Long Môn, Chân Trát Nam đã nói sau lưng mình có Long Môn chống đỡ, nhưng anh vẫn dám làm thế với anh ta, điều này chứng tỏ chắc chắn người đứng sau anh mạnh hơn nhiều.

Trần Thanh Mai nhìn Lý Phàm bằng đôi mắt dần trở nên mơ màng, không biết trong đầu đang nghĩ gì. Chân Trát Nam tự vả mình nửa ngày, tay đã cực kỳ tê dại đau đớn, nhưng Lý Phàm vẫn chưa kêu ngừng, cũng không tỏ thái độ gì, làm trong lòng anh vô cùng hối hận.

Chân Trát Nam cảm thấy cánh tay mình không thể nhấc lên được nữa, nên ngừng lại, căng thẳng nhìn Lý Phàm hỏi: “Anh Lý, tay tôi đã mất hết sức lực rồi, thật sự không thể cử động được nữa, anh đã cảm thấy hả giận chưa?”

“Ồ, nếu anh không đánh nổi nữa thì thôi, tôi còn tưởng anh và hai cái sẽ ngừng tay, ai ngờ anh lại thành thật như vậy?”

Chân Trát Nam hoàn toàn sụp đổ, không ngờ anh vả nửa ngày trời,

lại nhận được câu nói này, sớm biết thế này anh đã không và mạnh như vậy, chắc chắn tên này là một ác ma.

“Anh Lý, anh tha cho tôi đi, anh lấy mạng tôi cũng chẳng có tác dụng gì, đợi tôi về rồi có thể thuyết phục ông nội, tiến hành hợp tác với tập đoàn Họa Vân Y, nhường phần lớn lợi ích cho tập đoàn, được không?” Chân Trát Nam sợ hãi nói.

“Nghe cũng hay đấy, nhưng tôi không tin anh” “Anh nhất định phải tin tôi, lời tôi nói đều xuất phát từ tận đáy lòng, lúc này anh cũng thấy tôi thành thật cỡ nào rồi đấy, tôi là người thật thà, không bao giờ biết nói dối, chắc chắn nói được làm được”

Lý Phàm vuốt cằm nói: “Tôi cũng là người lương thiện, chưa từng thích chuyện máu me, giết người, thật sự không hề thích, vậy anh về chuyển lời với ông nội anh một câu.”

Chân Trát Nam không ngờ mình sẽ trở về từ chỗ chết, nên nhất thời vô cùng kích động nói: “Anh Lý cứ việc căn dặn, tôi nhất định sẽ chuyển lời với ông nội”

“Anh nói với ông nội anh rằng, tôi muốn chứng cứ làm chuyện ác của mấy người, chỉ cần ông ta đưa cho tôi, thì tôi sẽ xóa bỏ chuyện này, bằng không nhà họ Chân các anh cứ đợi mình bị diệt vong đi”

Chương 692

CHƯƠNG 692: NÊN ĐI GIẢI QUYẾT LÝ PHÀM RỒI

Chân Trát Nam ngẩn người không hiểu rõ ý của Lý Phàm. “Anh Lý, anh muốn bằng chứng của ai?” “Vậy phải xem ông nội của anh có thể lĩnh ngộ được ý của tôi không? Chỉ có cơ hội lần này thôi đấy. Anh chỉ cần chuyển lời của tôi cho ông nội anh là được rồi, cút đi!”

Sau khi nói xong Lý Phàm giẫm một cước lên bả vai của Chân Trát Nam, tiếp đó tiếng xương gãy kêu lên răng rắc, vai phải của Chân Trát Nam đã bị Lý Phàm giẫm lõm xuống, cả cánh tay phải coi như đã bị tàn phế. Chân Trát Nam đang vui mừng vì câu nói cút đi của Lý Phàm, đột nhiên bị cú đạp bất ngờ của Lý Phàm khiến cả người anh ta đau đến co rút, cảm giác nóng lạnh đan xen khiến Chân Trát Nam suýt chút nữa bất tỉnh.

“Vai của tôi, cánh tay của tôi! Anh, anh cũng muốn thả tôi rồi tại sao còn phải tổn thương tôi!” Chân Trát Nam đau đớn lăn lộn trên mặt đất, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Hì hì, tôi sợ cái lưỡi không xương của cậu sẽ không nói được lời hay, nên muốn cậu nhớ kỹ trước đã.” Lý Phàm nói xong thì lạnh lùng nhìn Hắc Long cách đó không xa.

Lúc này, Hắc Long đang nằm trên mặt đất, dưới thân máu tươi lênh láng, chết ngay đơ. Lý Phàm cười hờ hững, sau đó nói với Trần Thanh Mai: “Mau về nhà đi. Sau này cẩn thận một chút” “A? Ồ, e hèm, anh, anh không đưa tôi về sao?” Trần Thanh Mai thấp thỏm nói. Lý Phàm nhướng mày lắc đầu: “Tôi còn chuyện phải làm, đi trước đây”. Trần Thanh Mai nhìn Lý Phàm rời đi tức giận giẫm chân, cô ta thấy mình bị Lý Phàm chọc điên rồi.

Khi Lý Phàm lái xe rời đi, Trần Thanh Mai cũng không dám ở lại thêm nữa, chầm chậm rời khỏi nơi đó.

Bọn lính lác của anh Mã cũng dìu đám người anh Mã đã ngất xỉu nhanh chân vọt lẹ.

Thoáng chốc cả quảng trường bỗng trở nên vắng vẻ, trừ Hắc Long đã chết, chỉ còn lại Chân Trát Nam và vệ sĩ của anh ta. Đám vệ sĩ hốt ha hốt hoảng xông tới bên cạnh Chân Trát Nam, dẫn anh ta lên xe sợ hãi rời đi.

Sau khi Lý Phàm trở về nhà nói chuyện với nhóm người Cố Họa Y một lát thì thấy Cố Thiệu Huy liên tục nháy mắt ra hiệu với anh, thế là anh viện cớ đi vào phòng làm việc với Cố Thiệu Huy.

Trong phòng làm việc Cố Thiệu Huy hơi lo lắng hỏi: “Lý Phàm, tình hình thế nào rồi? “Ba, ba cứ yên tâm đi, con đã xử lý xong mọi việc rồi, sẽ không sao đâu”

Vì để Cố Thiệu Huy an tâm, Lý Phàm kể sơ qua chuyện lúc nãy cho ông ta nghe.

Sau khi nghe xong Cổ Thiệu Huy nhếch mép cười, khẽ vỗ vai Lý Phàm nói: “Không tệ, lần này cảm ơn con nhiều lắm. Qua mấy ngày nữa đám bạn học cũ của ba hẳn sẽ mời chúng ta ăn cơm, đến lúc đó hai chúng ta cùng đi.”

“Chà, con không đi đâu. Ba vợ tự đi thôi. Con sẽ nghiêm túc bảo vệ bí mật cho ba, tuyệt đối sẽ không nói với ai.” Lý Phàm là không muốn gặp lại Trần Thanh Mai, hơn nữa nghe ý của Cố Thiệu Huy sợ là ông ta và mối tình đầu của Lý Phàm có bí mật gì đó không thể cho người khác biệt. Cho nên Lý Phàm dứt khác không muốn dính líu vào.

“Như vậy cũng được, nếu con không muốn đi ba cũng không ép. Nhưng nhớ phải giữ bí mật đấy”

Lý Phàm liên tục gật đầu coi như đồng ý giữ bí mật nhỏ cho ba vợ anh.

***

Long Hạo Thiên nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, cảm thấy gò má đau rát từng cơn. Khi Long Hạo Thiên mở mắt ra thì nhìn thấy Long Ba ngồi bên mép giường.

Long Ba ngậm điếu thuốc, vắt chéo chân cười híp mắt nói: “Ai ôi, em trai Hao Thiên tỉnh rồi à? Xem ra mỹ nam kể của em vô dụng

quá. Bị đánh thế thảm thế này đúng là khiến anh đau lòng quá đi mất."

Trước đây Long Ba vô cùng ghi nhận Long Hạo Thiên, bởi vì Long Hạo Thiên được cưng chiều hơn Long Ba, hơn nữa Long Hạo Thiên còn được vô số người đẹp yêu thích, vì vậy Long Ba vừa ước ao lại vừa ghen ghét Long Hạo Thiên.

Lúc này khi thấy dáng vẻ như xác ướp chỉ lộ ra đôi mắt, lỗ mũi và cái miệng của Long Hạo Thiên, Long Ba đột nhiên cảm thấy sung sướng tột đỉnh. Nếu không phải có mối thù không đội trời chung với Lý Phàm chắc chắn Long Ba sẽ đưa cờ thưởng cho Lý Phàm.

"Anh, tại sao anh ở đây? Mặt của tôi, mặt của tôi thế nào rồi? Có thể phục hồi được không?"

Long Hạo Thiên vô cùng để ý khuôn mặt của anh ta vì thế sau khi vừa tỉnh lại vấn đề đầu tiên mà anh ta quan tâm đó chính là dung mạo của mình.

Long Ba lắc lư hai chân đang vắt chéo, cười đắc ý nói: "Bác sĩ đã nói khuôn mặt của em biến dạng khá nặng, có thể sau hai ba cuộc phẫu thuật thẩm mỹ nữa cũng không thể phục hồi được. Cho dù sau này em có làm xong phẫu thuật thẩm mỹ đi nữa sợ là khuôn mặt đã bị hủy hoại kia của em sẽ khiến người ta nhìn là mắc ói."

"Không, không thể nào! Mặt của tôi sẽ không như vậy!"

Long Hạo Thiên không thể chấp nhận được sự thật mà Long Ba nói, hai tay siết lại nắm chặt ga giường, nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm Long Ba. "Anh đang nói dối để hù tôi đúng không? Nói cho tôi biết anh đang nói dối đi!" "Những gì anh nói đều là thật, nếu em không tin, anh có thể kêu bác sĩ đến nói lại lần nữa cho em nghe. Đáng tiếc vì sự lỗ mãng của em mà những việc ông nói sắp xếp cho em làm gần như xôi hỏng bỏng không. Xem ra, cũng chỉ có anh mới có thể xử lý việc của Lý Phàm mà thôi, ha ha!"

Long Ba đắc ý cười to. Anh ta thấy mình càng ngày càng có khả năng giành được vị trí cao nhất trong cuộc tranh giành người thừa kế ở nhà họ Long.

Chỉ cần giải quyết được Lý Phàm thì đó là công lao to lớn nhất, đến lúc đó sẽ không ai có thể ngăn cản Long Ba lên làm người thừa kết "Tôi không quan tâm đến nhiệm vụ! Tôi muốn khôi phục lại dung mạo của mình! Anh mau nghĩ cách giúp tôi, đưa tôi ra nước ngoài! Tôi muốn đi đến bện viện phẫu thuật thẩm mỹ tốt nhất! Tìm bác sĩ thẩm mỹ giỏi nhất để khôi phục lại dung mạo của tôi!"

Long Hạo Thiên điên cuồng thét lên, Long Ba đứng lên nói: "Anh sẽ sắp xếp cho em. Nhưng không phải lúc này mà là sau khi anh giết được Lý Phàm, còn bây giờ em hãy ngoan ngoãn nằm đây dưỡng thương đi!"

"Tôi muốn đi ngay! Tôi không muốn làm lỡ cơ hội trong tay những kẻ lang băm này! Anh có yêu cầu gì thì cứ nói, tôi sẽ đồng ý tất cả yêu cầu của anh!". Long Hạo Thiên vì muốn tiếp nhận chữa trị sớm hơn nên đã bỏ qua luôn lợi ích của bản thân.

"Em biết anh muốn gì mà" "Tôi sẽ giúp anh trở thành người thừa kế, giúp anh nối nghiệp ông nội, như vậy đủ chưa?"

"Ha ha ha, đương nhiên là đủ rồi. Em trai yêu quý, thật ra thì anh đã sắp xếp sẵn máy bay tư nhân có thể đưa em đi xa bất cứ lúc nào rồi, bây giờ chúng ta ra sân bay thôi."

Long Ba cười càn rỡ vài tiếng, rồi dặn dò thủ hạ làm thủ tục xuất viện cho Long Hạo Thiên, sau đó lại bảo thủ hạ khiêng Long Hạo Thiên ra khỏi phòng bệnh.

Đoàn người ngồi xe chạy tới sân bay, khi tới nơi trên đường băng của sân bay đã có một chiếc máy bay tư nhân đậu sẵn ở đó. Sau khi Long Ba nhìn theo Long Hạo Thiên được khiêng lên máy bay, khóe miệng anh ta nhếch lên nụ cười lạnh như băng. "Ngu xuẩn, cứ để cậu ta đi nộp mạng trên bàn mổ bên kia bờ đại dương đi. Một kẻ ẻo lả như vậy chỉ biết gây phiền phức, chẳng được tích sự gì cả." Lẩm bẩm xong Long Ba nhìn gã đàn ông vạm vỡ vừa đưa Long Hạo Thiên lên máy bay xong nói: "Huyền Vũ, nên đi giải quyết Lý Phàm rồi!"

Chương 693

CHƯƠNG 693: ĐỂ ANH TA GIẾT VÀO ĐÂY XEM THỬ

Máy bay tư nhân bắt đầu lăn bánh trên đường băng, Huyền Vũ bước tới trước mặt Long Ba lạnh lùng hỏi: “Cuối cùng cũng đến lúc tôi ra tay rồi. Anh định để tôi giết hết cả nhà anh ta sao?”

Dựa theo kế hoạch ban đầu, Long Ba dự định để cao thủ mai phục Lý Phàm nhưng bây giờ Long Ba đã thay đổi ý định.

Bởi vì những chuyện mờ ám gần gũi Lý Phàm mà trước đó Ngô Đạo Văn đã làm khiên Long Ba thấy nếu làm tiến hành theo kế hoạch có lẽ sẽ xảy ra một số rủi ro ngoài dự tính.

Hơn nữa mấy ngày nay Long Ba đã liên hệ với Cổ Thiệu Dũng, Long Ba thấy để Cố Thiệu Dũng dẫn Huyền Vũ trực tiếp đi giết Lý Phàm càng thích hợp hơn.

Long Ba rất tin tưởng thực lực của Huyền Vũ. Trong số mười cao thủ mà Đại Long Vương phái đến cho anh ta, Long Huyền là cao thủ hàng đầu trong bọn họ.

“Cậu giả làm bạn của Cổ Thiệu Dũng, đi theo ông ta đến nhà Lý Phàm, sau khi giết xong thì xách đầu anh ta về đây, tôi muốn lấy đầu anh ta làm bộ dùng!”

Rốt cuộc Long Ba cũng không nén được cơn giận trong lòng, trong mắt như tóe lửa, rất muốn ngay lập tức nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm đầu một nơi thân một nẻo.

Huyền Vũ gật đầu không nói gì nữa, xoay người đi về phía chiếc xe việt dã cách đó không xa.

Long Ba quay đầu nhìn lão già áo đen bên cạnh nói: “Hắc Long, ông nghĩ trình độ của Huyền Vũ thế nào? Có thể giết chết Lý Phàm được không?” Lão già áo đen khàn giọng nói, tiếng nói như hai miếng kim loại cọ xát vào nhau, nghe rất chói tai.

“Trình độ của Huyền Vũ là Nội Kình Đại Thành, võ công cũng không tệ, còn về Lý Phàm kia, tôi chưa gặp qua cậu ta nên không biết trình độ thế nào. Chỉ có điều nếu cậu ta đúng là một chàng trai mới hai mươi mấy tuổi, dù tu luyện từ lúc còn trong bụng mẹ thì cùng lắm trình độ cũng chỉ đến Nội Kình Đại

Thành mà thôi, ít nhất Huyền Vũ cũng có thể đánh hòa với Lý Phàm”

Long Ba hơi suy nghĩ một hồi rồi cười nói: “Xem ra lần này mời Hắc Lão tới là đúng, trước tiên cứ để Huyền Vũ đi thăm dò Lý Phàm, thử trình độ của anh ta đã. Nếu Huyền Vũ không xử lý được Lý Phàm, đến lúc đó còn phiền Hắc Lão ra tay”

“Dễ bàn, tôi rất hài lòng với mức thù lao mà cậu Long đã đưa cho tôi. Lấy tiền của người ta thì phải giúp người ta tiêu diệt tai họa là việc nên làm.” Hắc Long này là cao thủ mà Long Ba đã bỏ ra rất nhiều tiền mời từ Tương Tây về, ông ta không chỉ có võ công cao cường mà còn biết dùng cổ độc Tương Tây trong lời đồn.

Vì có thể hoàn thành nhiệm vụ giết Lý Phàm mà Long Ba không tiếc bỏ ra vốn lớn, lấy gần hết số tiền tích cóp mới mời được vị Hắc Lão này ra tay.

Mặc dù Long Ba cũng không mấy lạc quan về trận chiến giữa Huyền Vũ và Lý Phàm nhưng anh ta cũng chẳng để tâm bởi vì anh ta chỉ dùng Huyền Vũ như một phép thử.

Nếu Huyền Vũ thắng thì tốt nhất, nhưng nếu thua thì anh ta vẫn còn là bài tẩy Hắc Lão này.

Long Ba dẫn theo Hắc Lão và đám người của anh ta lái xe rời khỏi sân bay chạy về phía Hán Thành.

***

Sau khi Huyền Vũ nhận được điện thoại của Cố Thiệu Dũng liền chạy xe tới biệt thự trên đỉnh núi theo sự chỉ dẫn của Cố Thiệu Dũng. Từ khi xảy ra việc không may trong buổi tiệc tân gia kia, Khang Văn Hâm đã đề nghị quản lý tiểu khu xây thêm trạm gác ở biệt thự trên đỉnh núi mục đích là bảo đảm sự an toàn cho người

nhà của Lý Phàm.

Đúng lúc này, Huyền Vũ lái xe tới cửa liền bị hai nhân viên bảo vệ ở trạm gác chặn lại. Cố Thiệu Dũng cau mày nói: “Chỗ này có trạm gác từ khi nào thể? Lần trước tôi đến còn chưa thấy mà.” “Ha ha, có hay không cũng chẳng sao. Chẳng qua chỉ là vận động làm nóng người mà thôi.”

Huyền Vũ bẻ cổ tay, kéo cửa xe bước xuống.

Khi hai nhân viên bảo vệ định hỏi thăm thì Huyền Vũ không nói lời nào đã đấm thẳng vào mặt họ.

Hai nhân viên bảo vệ nào phải là đối thủ của Huyền Vũ, đã vậy còn trong tình huống bất ngờ không kịp đề phòng nên bị Huyền Vũ đánh ngã lăn trên đất.

“Lý Phàm ở đâu? Bảo anh ta lăn ra đây gặp tôi!” Hai gã bảo vệ phun ra bụm máu, hoảng sợ đứng dậy lùi ra sau. “Rốt cuộc các người là ai? Anh Lý không phải là người tầm thường đâu!” “ồn ào, bộ muốn tôi đánh chết các người sao?”

Một gã nhân viên bảo vệ còn lại không dám nói thêm câu nào nữa, lao thẳng đến cổng biệt thự, bấm máy bộ đàm. Sau khi bảo mẫu nói vài câu với nhân viên bảo vệ xong thì hốt hoảng đi báo cho Cố Thiệu Huy biết. Lúc này Huyền Vũ lạnh lùng hỏi: “Khi nào Lý Phàm đi ra? Nếu ba phút nữa mà Lý Phàm không đi ra thì tôi sẽ giết sạch nhà anh ta!”

“Chờ một chút, chúng tôi chỉ là nhân viên bảo vệ, không thể quyết định được, tôi đã thông báo rồi, anh Lý hẳn sẽ ra nhanh thôi.” Huyền Vũ hừ lạnh một tiếng, nhấc chân đạp một tảng đá cảnh khổng lồ bên đường bể tan tành. Hai gã bảo vệ sợ đến nỗi tè ra quần, cả người run như cầy sấy, lùi tít về sau. Cố Thiệu Dũng nhìn tảng đá khổng lồ bị Huyền Vũ đạp thành từng mảnh, âm thầm kinh ngạc trước năng lực của Huyền Vũ. Thoảng kinh ngạc xong, trong mắt Cổ Thiệu Dũng loé lên vẻ hưng phấn. “Đây đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. Một người lợi hại như vậy lại đến tìm Lý Phàm tính sổ, vậy mình nên khoanh tay ngồi xem gà ta giết thằng nhóc Lý Phàm kia mới được!” Cố Thiệu Dũng cười lạnh lùng lẩm bẩm nói.

Cổ Thiệu Dũng cười rạng rỡ đi về phía Huyền Vũ: “Thân thủ của người anh em đúng là không tệ, cái tên khốn kiếp Lý Phàm kia quả thật nên bị xử lý..” Huyền Vũ liếc mắt nhìn Cố Thiệu Dũng, mất kiên nhẫn giẫm mạnh xuống đất.

Ầm!

Sau một tiếng nổ lớn, trên lớp đá hoa cương cứng chắc xuất hiện một dấu chân thật sâu, đá hoa cương xung quanh vết chân dày đặc vết nứt. “Nếu ông còn nói nhảm nữa thì đây chính là kết cục của ông. Không phải ông là thân thích chó má gì của Lý Phàm sao? Mau bảo Lý Phàm lăn ra đây chịu chết đi!”

Huyền Vũ hoàn toàn không làm theo kế hoạch của Long Ba. Anh ta nghĩ làm vậy quả phiền, hơn nữa anh ta vô cùng tự tin vào thực lực của bản thân, cảm thấy mình tuyệt đối có thể giết chết Lý Phàm.

Cố Thiệu Dũng nuốt nước bọt, móc điện thoại di động ra gọi điện cho Lý Phàm. Lý Phàm thấy dãy số của Cổ Thiệu Dũng gọi tới thì nhướng mày nghe điện thoại.

Cố Thiệu Dũng gầm lên như sư tử rống: “Lý Phàm, cái đồ sao chổi, người muốn giết mày đã giết tới tận cổng rồi, mày còn không mau lăn ra đây chịu chết cho tao!”

Lý Phàm khẽ cười, nói với Có Thiệu Huy đang đứng trước mặt: “Ba vợ à, phỏng chừng người gây chuyện ngoài kia là do bác cả dẫn tới đây. Liệu con có nên cho bác cả một bài học không?”

“Con… cứ xem đó mà làm, nhưng tuyệt đối đừng tổn thương tới tính mạng của ông ấy, chỉ dạy một bài học nhỏ là được rồi.” Cố Thiệu Huy cau mày nói. Cuộc trò chuyện giữa Lý Phàm và Cố Thiệu Huy truyền tới tại Cổ Thiệu Dũng từ tín hiệu điện thoại di động, khiến cả người Cố Thiệu Dũng run bần bật. “Lý Phàm! Nếu trong vòng ba phút nữa mà mày không ra, Huyền Vũ sẽ xông vào. Đến lúc đó anh ta không phải chỉ giết một mình mày mà là giết sạch cả nhà mày! Mày mau ra đây cho tao!” Cố Thiệu Dũng hét vào điện thoại.

Cố Thiệu Dũng lau mồ hôi trên trán, nhảy cẫng lên quát, lâu lâu lại

mỉm cười với Huyền Vũ. Trên mặt Lý Phàm lộ ra nụ cười trêu tức, chậm rãi nói: “Thật là đáng tiếc. Tôi đúng là không thể ra ngoài trong ba phút nữa, chắc khoảng bốn phút nữa mới ra được. Hay là bác bảo anh ta giết vào đây thử xem.”

Chương 694

CHƯƠNG 694: KHÔNG NÓI THÌ SAO TÔI BIẾT

“Lý Phàm! Cậu muốn chết phải không? Thằng ranh con này cứ chờ chết đi!” Cố Thiệu Dũng tức giận quát qua điện thoại, rồi cười rạng rỡ nói với Huyền Vũ: “Người anh em Huyền Vũ cũng nghe rồi đó, Lý Phàm hoàn toàn không nể mặt tôi. Tiếp theo anh nhất định phải giúp tôi xử lý thằng oắt con đó, giết nó được là tốt nhất!”

Nhìn dáng vẻ chó vẫy đuôi mừng chủ của Cố Thiệu Dũng, trong mắt Huyền Vũ tràn đầy vẻ khinh thường. “Nếu anh ta muốn tôi đi vào thử một chút thì hẳn là phải vào rồi!”

Huyền Vũ hoàn toàn bị chọc giận, đi đến cửa của biệt thự, đá một cước văng cửa biệt thự đi. Nhìn kết cấu của kim loại bị Huyền Vũ đạp ngã trên đất, trong lòng Cố Thiệu Dũng lại lần nữa bị chấn động. Liên tục đạp bay mấy cánh cửa phía sau, Huyền Vũ đi tới sảnh lớn của biệt thự, nghênh ngang ngồi ở vị trí chủ nhà trên ghế sô pha.

Cố Thiệu Dũng đi theo vào, chủ động bừng trà rót nước cho Huyền Vũ. Âm thanh đạp cửa kinh động đến đám người trong nhà, Cổ Họa Y và Vương Cần Mai đi ra khỏi phòng, ánh mắt thăm dò nhìn Lý Phàm và Cố Thiệu Huy đứng trong hành lang.

“Cố Thiệu Dũng đúng là quá đáng, vậy mà lại dẫn người xông vào. Lý Phàm, ba thấy con vẫn đừng nên xúc động, để ba nói với hắn một chút trước đã.” Cổ Thiệu Huy ngăn cản Lý Phàm, muốn bản thân đi nói chuyện với Cố Thiệu Dũng đã.

“Ba vẫn đừng nên đi, người ta có thể đạp cửa đi vào thì chắc chắn không phải người bình thường, cứ để con xử lý. Họa Ý, em chăm sóc ba mẹ, chớ để bọn họ xuống dưới.”

Cố Họa Y gật đầu, nhỏ giọng nói: “Anh cũng phải cẩn thận một chút.” “Yên tâm đi, không có việc gì đâu, đều là vài con gà đất cho sành mà thôi.”

Lý Phàm nói xong thì đi xuống lầu, vội tới phòng khách gặp Cố Thiệu Dũng.

Nếu không nể mặt Cố Thiệu Dũng là họ hàng thân thích, Lý Phàm sớm đã xử lý ông ta rồi, đâu phải phiền phức như bây giờ.

Nhưng nếu xuống tay độc ác giết chết Cố Thiệu Dũng, bên ba chồng nhất định không thể tiếp nhận được. Hôm nay vẫn nên dạy dỗ Cố Thiệu Dũng một chút, cho ông ta biết thế nào là không được động đến ranh giới cuối cùng. Lý Phàm đi vào phòng khách, quét mắt nhìn Cố Thiệu Dũng đang bưng trà rót nước, sau đó lại liếc mắt nhìn Huyền Vũ đang nghênh ngang ngồi như núi Thái Sơn.

Nhìn thấy Lý Phàm đi tới, ánh mắt của Huyền Vũ và Cố Thiệu Dũng đều tập trung lên người Lý Phàm.

Cố Thiệu Dũng cười mỉa mai một tiếng, đắc ý ngẩng đầu nói: “Lý Phàm, bây giờ cậu ngang ngược lắm! Người của nhà họ Long mà cũng dám đắc tội, hôm nay tôi đưa anh Huyền Vũ của nhà họ Long tới đây tìm cậu, muốn nghe một lời giải thích!”

“Cố Thiệu Dũng, dáng vẻ này của ông là muốn ăn bên trong đào bên ngoài à?” Lý Phàm vừa cười, vừa bày ra gương mặt lạnh nhạt nhìn Cố Thiệu Dũng. “Sao tôi lại ăn cây táo rào cây sung được chứ! Tôi tốn công hòa giải với anh Huyền Vũ, mới có được kết quả là chỉ giết cậu mà không gây ảnh hưởng đến nhà họ Cố. Nếu không có tôi thì nhà họ Cố cũng phải gặp nạn theo cậu rồi!”

“Ha ha, ý ông là công lao của ông rất lớn à?” Lý Phàm trêu tức nói.

“Tôi nói là cậu không xứng đáng trở thành một thành viên trong nhà họ Cố của tôi! Cậu còn không nhanh chóng quỳ xuống, nhận trừng phạt của anh Huyền Vũ đi!”

Huyền Vũ khẽ híp mắt một cái, sát ý tỏa ra khắp người, đứng lên vận động lực, bắp thịt cả người căng ra làm rách áo ngoài, lộ ra một thân cơ bắp với vết sẹo chằng chịt.

Nhìn vết thương trên người Huyền Vũ kia, Cổ Thiệu Dũng không tự chủ được hít sâu một hơi. “Lý Phàm, mày dám đánh Long Ba và Long Hạo Thiên, hôm nay tôi sẽ đại diện cho nhà họ Long đánh

chết mày!" "Ha ha, chỉ dựa vào anh mà muốn ra mặt cho bọn họ à. Đúng là không biết tự lượng sức mình, muốn giết tôi thì anh thủ xuất ra bản lĩnh thực sự cho tôi nhìn xem nào"

Lý Phàm duỗi ngón út ra ngoắc ngoắc với Huyền Vũ, vẻ khinh thường lộ rõ trên mặt. "Được, tao sẽ cho mày thấy bản lĩnh thực sự cho tao!"

Hai chân Huyền Vũ giẫm trên mặt đất, tiếng răng rắc vang lên giòn giã, đá cẩm thạch trong phòng khách toàn bộ bị vỡ nát, thậm chí tường trụ đã bò đầy vết rạn nứt, cứ như Huyền Vũ chỉ cần dùng chút lực làm có thể làm cho tòa nhà này sụp đổ.

"Anh biết căn biệt thự này của tôi đắt cỡ nào không? Dám biển nhà của tôi thành thế này, anh chỉ có thể dùng mạng mà bồi thường thôi." Huyền Vũ cười dữ tợn, nhanh chân đi về phía Lý Phàm.

"Bảo tao dùng mạng bồi thường á? Ha ha ha, vậy mày phải có cái bản lĩnh kia mới được. Tao cho mày thấy bản lĩnh của tao rồi, bây giờ cho tao coi bản lĩnh của mày đi."

Huyền Vũ mang theo tiếng gào thét đánh một quyền về phía cổ của Lý Phàm. Lý Phàm không hề tránh né, nhẹ nhàng giơ tay lên cản nắm đấm đang phóng tới của Huyền Vũ.

Cổ Họa Y đứng ở lầu hai nhìn thấy thì kinh sợ hô lên một tiếng, hai mắt nhắm chặt lại, cảm thấy Lý Phàm đúng là quá khinh địch, sao có thể dùng một chiêu yếu ớt như vậy để đối phó với quyền mạnh như vũ bảo thế kia của Huyền Vũ chứ. Làm không tốt, trúng một quyền này của Huyền Vũ thì tay của Lý Phàm sẽ bị đứt mất.

Trong lòng Cổ Thiệu Huy cũng vì Lý Phàm mà lau mồ hôi, đôi mắt già nhíu lại, nhắn thành một cục. Trên mặt Cổ Thiệu Dũng nổi lên vẻ vui sướng, chờ được thấy cảnh Lý Phàm bị đánh lăn lộn trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Vẻ hung ác trong mắt Huyền Vũ nở rộ, nhìn Lý Phàm nâng lên bàn tay yếu ớt đánh tới, lại nghĩ đến một quyền của mình mà đánh xuống, tuyệt đối có thể làm cho toàn bộ xương cốt, gân guộc của Lý Phàm đều bị đánh gãy.

Âm!

Quyền cước va vào nhau phát ra một tiếng vang giòn, con mắt Huyền Vũ lập tức trợn tròn, cảm giác nắm đấm của mình như đáng phải một tấm thép.

Không, còn cứng hơn so với thép ấy chứ. Nếu như mặt thép mà trúng một quyền này của Huyền Vũ cũng sẽ lún ra một cái hố, mà bàn tay mềm, yếu ớt của Lý Phàm lại không hề hấn gì.

Lý Phàm bắt lấy nắm đấm của Huyền Vũ, khóe miệng nhếch lên nụ cười mỉa mai trêu tức.

“Đây chính là một chưởng toàn lực của anh à? Nhìn có vẻ hoàng tráng nhưng hiệu quả thực tế thì đúng là không mạnh hơn một đám của trẻ nhỏ bao nhiêu.”

Mặt Huyền Vũ đỏ lên, dùng hết sức bình sinh muốn rút nắm đấm về, nhưng không rút nổi. Bàn tay Lý Phàm như kìm nhổ đinh, kẹp chặt tay của Huyền Vũ.

Lý Phàm mỉm cười nói: “Sao, muốn rút lại nắm đấm của anh à? Vậy thì anh phải nói chứ, anh không nói thì sao tôi biết được.” Vừa nói, trên tay Lý Phàm lại dùng sức, nắm đấm của Huyền Vũ vang lên tiếng răng rắc, xương cốt nơi bàn tay bị Lý Phàm bóp vỡ nát.

Đau đớn làm cho trán của Huyền Vũ toát ra từng giọt mồ hơi lớn như hạt đậu, cố nén không phát ra tiếng kêu gào đau đớn, chỉ dùng ánh mắt sản độc nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Nhìn thấy một chiều của Lý Phàm khiển Huyền Vũ phải ăn trái đắng, trán Cổ Thiệu Dũng cũng lập tức đổ mồ hôi lạnh, trong lòng không tự chủ được thấp thỏm lo sợ.

Cố Thiệu Dũng thực sự không muốn tin tưởng cảnh tượng trước mặt. Cảnh tượng này cũng thực sự làm cho Cố Thiệu Dũng không thể tưởng tượng được, ông ta vốn không nghĩ Lý Phàm lại lợi hại thế.

Đây là cao thủ mà nhà họ Long phải ra đó! Cũng đâu phải hạng vô danh tiểu tốt gì! “Cái tên Huyền Vũ này thoạt nhìn cũng có bản

lĩnh, nếu không cũng sẽ không giẫm vỡ đá cẩm thạch trên sàn. Nhưng mà sao anh ta lại không thể một quyền đâm chết Lý Phàm được nhỉ, cho dù không đánh chết được thì cũng phải đánh thương được chứ."

Chương 695

CHƯƠNG 695: KHÔNG CAM LÒNG CHẾT ĐI

Mặt Huyền Vũ nóng lên, cảm thấy mất hết mặt mũi rồi, vừa rồi còn kêu gào báo thù vì Long Ba, Long Hạo Thiên, kết quả thù còn chưa báo đã bị đánh vào mặt rồi.

Thực lực của Lý Phàm này quá mạnh, Huyền Vũ tự nhận mình không đủ năng lực đánh thắng anh, trừ phi dùng thứ kia! Nỗi tức giận trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ, Huyền Vũ nghiến chặt răng, quyết định trước tiên bày ra vẻ yếu thế, đánh lạc hướng Lý Phàm đã. “Anh Lý quả là lợi hại, Huyền Vũ tôi xin phục, mong anh Lý tha cho tôi!”

Lý Phàm cười mỉa mai, buông tay Huyền Vũ ra, khinh thường vỗ vào gương mặt đỏ bừng của Huyền Vũ.

“Anh cũng rất biết mình biết ta đấy, vừa rồi không phải anh rất ngông cuồng sao, sức ngông cuồng đi đâu cả rồi. Tôi chỉ vừa mới làm nóng người mà anh đã cầu xin tha rồi”

Cố Thiệu Dũng ở một bên gấp đến độ tròng mắt đều đỏ rồi, nãy vừa mới tự an ủi bản thân, cho là Huyền Vũ còn chưa có ra tuyệt chiêu. Vậy mà chỉ một cái chớp mắt, Huyền Vũ lại trực tiếp xin tha. Tính thể trái ngược này làm cho Cố Thiệu Dũng có chút không tiếp nhận được. “Anh Huyền Vũ, sao anh có thể cầu xin tha thứ được!”

“Mẹ kiếp! Ông đây không xin tha thì chẳng lẽ phải chịu đánh chết à! Anh Lý đây lợi hại thế nào ông không thấy sao. Cho dù ông đây có dùng lực Hồng Hoang cũng không phải là đối thủ của anh Lý. Nếu không thì ông tới đánh một trận với anh Lý đi!” Huyền Vũ cao giọng gầm thét.

Trong lòng Cổ Thiệu Dũng run lên, đột nhiên cảm thấy lần này làm người dẫn đường có chút sai lầm.

Cổ Thiệu Dũng tuy hoảng loạn vô cùng cũng vẫn cứng rắn nặn ra

vẻ tươi cười, lúng túng nhìn Lý Phàm nói: “Cháu rể, bác chỉ là người dẫn đường cho anh ta thôi, mọi việc đều không liên quan đến bác, bác cũng là bất đắc dĩ”

Cố Thiệu Dũng vừa nói vừa lui về sau, đúng là không có dũng khí tiếp tục đứng ở chỗ này.

Huyền Vũ cũng xin tha rồi, Lý Phàm rảnh tay nhất định sẽ xử lý đến mình, đối với điểm này thì Cố Thiệu Dũng hoàn toàn khẳng định.

Lý Phàm cười mỉa mai nhìn Cố Thiệu Dũng đang lui lại phía sau: “Bác cả, bác đừng đi vội thế, cháu còn chuyện muốn nói rõ ràng với bác nữa, giữa chúng ta còn không ít sổ sách chưa tỉnh đầu. Hôm nay vừa hay gặp, chúng ta cùng nhau giải quyết luôn một thể đi.”

Huyền Vũ thấy Lý Phàm đã không chú ý tới mình nữa thì cười thầm trong lòng. Đúng là cơ hội trời cho, có con lợn ngốc Cố Thiệu Dũng này thu hút sự chú ý của Lý Phàm quả là không tệ, lần này có thể ám khí xử lý Lý Phàm rồi! Tay phải Huyền Vũ bị phế, hoàn toàn không cử động được, lúc này chỉ có thể dùng tay trái sờ về bên hông.

Một cái hộp tròn nhỏ được tay trái của Huyền Vũ lặng lẽ rút từ bên hông ra, cảm nhận được cái lạnh buốt từ cái hộp, Huyền Vũ cảm thấy ngày chết của Lý Phàm đã tới rồi.

Ngón tay ấn dưới đáy hộp một cái, âm thanh tạch tạch nhỏ xíu phát ra, rất nhiều chiếc kim nhỏ như mảnh nhỏ, đen nhánh bắn ra ngoài.

Đây là ám khí giả cổ do chính tay Huyền Vũ thiết kế.

Mặc dù là bắt chước kiểu cô, nhưng dùng nhiều loại công nghệ cao tiên tiến nhất, bắn ra trong khoảng cách gần thì uy lực còn mạnh hơn súng ống nhiều.

Với cả trên đầu những chiếc kim ngắn kia đều dính kịch độc, chỉ cần cứa vào da một chút là sẽ đưa người ta vào chỗ chết. Ha ha, Lý Phàm, mày ngồi đó mà chờ chết đi! Đây chính là ám khí có thể

phá vỡ áo chống đạn! Có phòng bị thì mày cũng không phòng nổi, huống chi bây giờ mày vốn không có đề phòng. Lần này mày chắc chắn phải chết! Huyền Vũ tao cũng không phải dễ đối phó đâu! Trong lòng Huyền Vũ dương dương tự đắc nghĩ.

Vào lúc Huyền Vũ âm thầm đắc ý, những chiếc kim ngắn mảnh nhỏ kia như một chùm sương mù bao phủ về phía Lý Phàm. Lý Phàm đột nhiên quay đầu nhìn về phía Huyền Vũ, lộ ra một nụ cười, cứ như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh vậy.

Trong lòng Huyền Vũ có hơi hồi hộp, nghĩ mãi không rõ vì sao Lý Phàm lại lộ ra nụ cười kia, cảm thấy chính mình có phải hiểu sai ý tứ trong nụ cười của Lý Phàm rồi không.

Nhưng một giây sau, Huyền Vũ liền hiểu ra vì sao Lý Phàm cười như thế. Chỉ thấy hai tay Lý Phàm nhanh chóng vung ra, vô số luồng khí dưới cái vung tay của Lý Phàm đã quét sạch nhưng cây kim châm kia. Luồng khí mạnh mẽ bao phủ, chùm sương kim mảnh nhỏ kia toàn bộ bị tụ lại với nhau, tạo thành một quả cầu trong không trung. Nhìn đám kim mảnh nhỏ kia bị luồng khí cản lại hình thành một quả cầu, tròng mắt Huyền Vũ trợn đến muốn lồi ra. “Cái này… không thể nào! Đây là ám khí có thể phá vỡ áo chống đạn đó, sao mày có thể dễ dàng cản lại như vậy!”

Huyền Vũ nghẹn ngào cất tiếng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi. Giờ phút này, thậm chí Huyền Vũ còn hoài nghi liệu có phải bản thân xuất hiện ảo giác hay không, bằng không thì sao có thể nhìn thấy cảnh tượng mà chỉ trong phim truyền hình mới có được.

Huyền Vũ thất thần lùi về sau hai bước, nhìn Lý Phàm trước mặt mà cảm thấy hoang mang, cứ như nhìn thấy thần tiên trong mây mù vậy.

“Không thể nào! Rốt cuộc thì mày có thực lực gì! Tuyệt đối không phải là võ giả nội kình đỉnh phong bình thường!” “Nội hình cái gì? Tôi nghe mà chẳng hiểu anh nói cái gì cả, tôi chỉ tùy tiện vung tay hai cái thôi mà.” Lý Phàm mỉm cười nói.

Sắc mặt Huyền Vũ thay đổi cực kỳ dữ tợn, điên cuồng gầm thét lên: “Mày bớt nói bậy đi! Có phải mày đã đột phát tới nội kình

đỉnh phong không? Mày đừng tưởng như vậy có thể hù dọa được tạo! Tao là người của Long Vương, mày căn bản không giết được tao đâu!"

Lý Phàm cũng chẳng quan tâm nhún vai, cực kỳ tùy ý nói: "Anh thẹn quá hóa giận à? Có điều sao anh dám chắc chắn là tôi không dám giết anh? Cái mạng nhỏ của anh chẳng đáng một xu, giết thì giết thôi chứ ngại cái gì.

Bàn tay nhẹ nhàng vung lên, những chiếc kim mảnh nhỏ bị luồng khí tụ lại trước mặt Lý Phàm bay ngược trở lại.

Kim mảnh nhỏ bay ngược về đột nhiên tán ra, bao phủ quanh người Huyền Vũ. Huyền Vũ nhìn kim mảnh nhỏ hất vào mặt mà trong lòng kinh hãi không thôi, cuống quít lui về sau, muốn vì mình tranh thủ hi vọng sống. Nhưng tốc độ của kim mảnh nhỏ quá nhanh, tốc độ còn nhanh hơn nhiều so với tốc độ của cơ quan trong hộp.

Huyền Vũ không tránh né được.

"Đừng mà! Cầu xin anh đừng giết tôi, nếu không Long Vương sẽ tìm anh báo thù đấy!"

Huyền Vũ khiếp sợ hô hào, nhưng anh ta có kêu to thì cũng không có ý nghĩa gì hết.

Một chùm kim mảnh nhỏ lặng lẽ không một tiếng động đâm vào trong cơ thể của Huyền Vũ. Độc dược vào máu là chết, làm cho Huyền Vũ thấy ngứa ngày cả người. Huyền Vũ biết đây là cảm giác khi độc phát tác. Bịch, Huyền Vũ vừa ngã xuống đất, trong miệng đã phun ra một ngụm máu đen. "Tôi, không cam tâm, Đại Long Vương, sẽ, sẽ.."

Lời trăn trối còn chưa nói xong, Huyền Vũ đã bị kịch độc giết chết, đến lúc chết rồi mà con mắt còn không nhắm lại. Nhìn cảnh tượng bỏ mình thê thảm của Huyền Vũ, cả người Cố Thiệu Dũng run lên bần bật, răng trên răng dưới và vào nhau, tạo ra tiếng lộc cộc.

Ánh mắt Lý Phàm lạnh như băng nhìn về phía Cố Thiệu Dũng, cả người ông ta run rẩy, sau đó đũng quần ướt đẫm, Cổ Thiệu Dũng

bị một cái nhìn của Lý Phàm làm cho sợ đến tè cả ra quần.

“Lý Phàm, cháu rể ơi, bác biết sai rồi. Cháu, cháu cho bác một cơ hội đi. Sau này bác tuyệt đối không đối đầu với cháu nữa!”

Chương 696

CHƯƠNG 696: LÀM DỊU TÂM TRẠNG

Lúc này Cố Thiệu Dũng thật sự sợ rồi, Lý Phàm chỉ tùy tiện ra tay đã giết được Huyền Vũ rồi.

Nhìn thi thể của Huyền Vũ, da đầu Cố Thiệu Dũng dựng đứng lên, vô cùng hối hận vì đã chạy ra tham dự vào chuyện này.

“Bác cả, đã cho bác không ít cơ hội rồi, bác nói xem sao bác lại không nhận được bài học nào thế nhỉ” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Cơ thể Cố Thiệu Dũng run rẩy, nói: “Tôi, lần này tôi chắc chắn đã học được rồi, xin cậu tha cho tôi, sau này tôi tuyệt đối sẽ không chống đối cậu nữa!”

“Sao tôi lại không tin chút nào thế nhỉ? Người ta đều nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, bác thật sự có thể thay đổi được sao?”

“Có thể, chắc chắn là có thể, nếu sau này tôi còn chống đối cậu, cậu có thể tùy ý xử lí tôi như thế nào cũng được!”

Cổ Thiệu Dũng sợ hãi nói xong, xông lên tầng hai hét: “Thiệu Huy, chú mau xuống nói đỡ anh, anh biết là anh sai rồi, sau này chắc chắn sẽ đối xử với gia đình mấy người thật tốt!”

Mấy người Cổ Thiệu Huy, Vương Cẩn Mai đi xuống, bốn người có chút thấp thỏm nhìn thi thể của Huyền Vũ, trong lòng đều cảm thấy có chút không thoải mái.

“Lý Phàm, cậu làm vậy là… giết người rồi sao?” Cố Thiệu Huy trắng bệch mặt nói. “Không giết anh ta, là anh ta không cẩn thận bị ám khí giết rồi, xem như là tự sát”

Lời giải thích mà Lý Phàm đưa ra khiến Cố Thiệu Huy cạn lời, có điều đối diện với người con rể hung hãn như vậy, Cố Thiệu Huy cũng không dám làm gì Lý Phàm.

“Anh cả, anh trở về đi, chỉ cần nhớ lời hôm nay đã nói là được rồi, sau này nếu anh còn chọc giận Lý Phàm, em sẽ không nói giúp anh nữa đâu.”

“Thiệu Huy, chú yên tâm, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, sau này tôi sẽ không bao giờ chọc giận người nhà mấy người nữa, tôi, tôi có thể đi được chưa?”

Cố Thiệu Dũng sợ hãi nhìn Lý Phàm, đợi Lý Phàm lên tiếng tha cho ông ta.

Lý Phàm chỉ vào thi thể Huyền Vũ nói: “Anh ta là do bác mang tới, bây giờ bác đưa về đi, thuận tiện nói với Long Ba, muốn gây phiền phức cho tôi thì cứ trực tiếp tới tìm tôi.

Đừng có sai hết người này đến người khác tới đây nội mạng nữa, tôi mệt lắm, tốt nhất là bọn họ tới đây hết một lượt để tôi xử lí luôn đi, như vậy thì tiết kiệm thời gian biết bao nhiêu, tốt cho tất cả mọi người, bác cả nói xem có đúng không?

“Đúng, đúng, cậu nói rất đúng, chắc chắn tôi sẽ chuyển lời lại”

Cố Thiệu Dũng hoảng sợ đi đến trước thi thể của Huyền Vũ, thấy thi thể đã biến thành màu tím đen, suýt chút nữa nôn khan tại chỗ.

Đè nén nỗi sợ trong lòng, hai tay Cố Thiệu Dũng kéo thi thể Huyền Vũ, dùng hết sức lực toàn thân kéo anh ta ra ngoài.

Lý Phàm an ủi mấy người Cố Thiệu Huy vài câu rồi gọi điện cho Khang Văn Hâm, bảo Khang Văn Hâm cho người đến sửa biệt thự. Biệt thự bị Huyền Vũ làm thành ra như này, ít nhất phòng khách cũng phải sửa lại.

Cố Thiệu Huy và Vương Cẩn Mai có chút thấp thỏm trở về phòng nghỉ ngơi, Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng vẫn chưa hết sợ hãi.

“Tôi cảm thấy trong nhà cứ u ám, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo đi, đi hát karaoke được không? Trần Hiểu Đồng đề nghị.

Cố Họa Y vội gật đầu, hùa theo nói: “Đi hát karaoke đi, làm dịu tâm trạng lại, tôi cũng thấy trong nhà có chút.”

Lý Phàm bất lực cười, rồi đưa Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng lái xe ra khỏi nhà, vào thành phố tìm nơi hát karaoke.

***

Karaoke Bách Lạc Hối là quán karaoke đỉnh cấp nhất Hán Thành, các người đẹp vóc dáng cao dáo, gương mặt xinh đẹp xếp thành hai hàng đứng tiếp đón ở cửa sơn son rực rỡ.

Bọn họ đi giày cao gót, mặc sườn xám xẻ cao, cổ chữ V hở sâu, chỗ xẻ ra cao đến tận đùi, để lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn.

Mà cổ áo chữ V sâu đến tận phần eo, đa số đàn ông nhìn thấy e là đều sẽ thèm nhỏ dãi.

Khi ba người Lý Phàm bước vào, hai hàng người đẹp đồng loạt cúi người xuống, khe núi trước ngực trông càng rõ ràng hơn: “Hoan nghênh quý khách đến với Bách Lạc Hội.”

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng nhìn trận thế đón tiếp này, không khỏi nhìn nhau, hai người đều cảm thấy mấy cô đón tiếp ở karaoke quá hở hang, nhìn thế nào cũng cảm thấy nơi này không được nghiêm chỉnh.

Một cô gái đi ra khỏi đội ngũ, nhiệt tình nhìn Lý Phàm, điệu đà nói: “Thưa anh, nhà mình đi mấy người, cần phòng lớn thế nào ạ?”

Trần Hiểu Đồng thấy vậy vội tiến tới kéo tay Lý Phàm, liếc nhìn cô gái tiếp tân đang chuẩn bị tiếp cận Lý Phàm, cướp lời: “Chúng tôi có ba người, một phòng nhỏ là được rồi.”

Cổ Họa Y nhìn dáng vẻ căng thẳng của Trần Hiểu Đồng, thầm cười, đi đến bên còn lại ôm cánh tay Lý Phàm. “Mời ba người đi theo tôi.” Cô tiếp tân giơ tay, dẫn ba người đi vào trong, đi đến cửa đại sảnh, vừa rẽ vào thì thấy một sảnh lớn hình tròn.

Chính giữa đại sảnh hình tròn là lối đi, hai bên lối đi có rất nhiều bậc thang, trên bậc thang có hơn trăm người đẹp ăn mặc đủ phong cách ngồi ở đó, phong cách công sở có, phong cách học sinh có, nữ hầu cũng có, vân vân, trang điểm có kiểu thanh thuần, kiểu lạnh lùng, kiểu quyến rũ, vân vân.

“Những người này đều là gái hầu rượu, nếu quý khách cần thì có thể.” Cô gái tiếp ân nhiệt tình giới thiệu.

“Không cần, không thấy đã có hai người chúng tôi tiếp anh ấy rồi sao.” Trần Hiểu Đồng không đợi cô gái tiếp tân nói xong đã lập tức ngắt lời.

Đùa à, không dễ gì mới ra ngoài hát karaoke với Lý Phàm được, nào cần người khác tiếp rượu chứ, cho dù có cần chọn gái tiếp rượu, Trần Hiểu Đồng tôi đây còn xinh hơn mấy người bọn họ.

Cô gái tiếp tân mỉm cười, tiếp tục dẫn đường, đưa bọn họ vào trong phòng bao.

Lúc đi qua một gian phòng, cửa phòng được mở ra, một người trẻ tuổi sắc mặt đỏ bừng bước ra, người trẻ tuổi vốn muốn đi vệ sinh, nhưng lúc nhìn thấy ba người Lý Phàm đang bước tới thì lại ngơ ra, ánh mắt tham lam nhìn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng.

Ba người Lý Phàm đi lướt qua người trẻ tuổi đang say rượu, người kia ra sức lắc đầu, như là đang cố khiến cho bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Nhìn bóng lưng ba người đi lướt qua mình, người trẻ tuổi say rượu lẩm bẩm: “Người đẹp kia sao giống Cổ Họa Y thế nhỉ? Người đàn ông kia trông cũng giống người mà cậu Chu muốn đối phó.”

Thấy ba người Lý Phàm đi vào một gian phòng bao cách đó không xa, người đàn ông trẻ tuổi không đi vệ sinh nữa, quay người trở về phòng bao.

Trong phòng bao có bốn người đàn ông trẻ trạc tuổi nhau đang ngồi đó, mỗi người đều ôm hai cô em giở trò này nọ, còn có hai cô em của người trẻ tuổi say rượu ban nãy lúc này đang nhảy múa ca hát trước màn hình.

Thấy người đàn ông trẻ tuổi quay lại, Chu Kiên Cường ngồi chính giữa cười vui vẻ nói: “Hàn Mãnh, sao cậu quay lại nhanh thế, không lẽ là giải quyết trước cửa luôn à?”

“Cậu Chu, tôi còn chưa đi vệ sinh, cậu đoán xem tôi nhìn thấy ai ở ngoài cửa” Hàn Mãnh đắc ý nói. “Nhìn thấy ai? Chẳng lẽ là có cô

em xinh đẹp nào mới tới à?" Chu Kiên Cường ôm chặt hai cô em trong lòng.

"Tôi vừa ra ngoài đã nhìn thấy Cố Họa Y rồi! Còn có cả tên Lý Phàm mà cậu muốn đối phó cũng tới rồi, chắc chắn là hai người họ không thể sai được, tên Lý Phàm kia một mình đi cùng hai người đẹp, hehe, hai người đó đều xinh đẹp như thần tiên vậy."

Chương 697

CHƯƠNG 697: GỌI THỬ XEM

Sắc mặt Hàn Mãnh đỏ bừng, gương mặt tràn đầy sắc xuân, muốn có bao nhiêu để tiện thì có bấy nhiêu đê tiện. Choang!

Một tiếng giòn giã vang lên, Chu Kiên Cường ném mạnh ly rượu ra ngoài, giận dữ hét lên: "Con khốn đó! Cả tên khốn Lý Phàm nữa!"

Từ lúc nhìn thấy Cố Họa Y, Chu Kiên Cường vô cùng say đắm cô nhưng lại bại trong tay Lý Phàm hết lần này đến lần khác, khiến anh ta mất sạch mặt mũi.

Chu Kiên Cường giận dữ không thôi, vì uống quá nhiều rượu mà máu xông lên não, anh ta cầm chai rượu đứng dậy, nói với mấy người Hàn Mãnh: "Mẹ nó cầm hết vũ khí đi, theo tôi đi xử lí tên khốn Lý Phàm! Đánh xong tên khốn đó, đưa hai con ả Cổ Họa Y va Trần Hiểu Đồng về biệt thự của tôi, chúng ta cùng vui vẻ một đêm"

"Rõ! Đi đi đi! Theo cậu Chu của chúng ta đi cướp người đẹp về nào!" "Vẫn là cậu Chu uy vũ, anh em cầm vũ khí theo" "Hihi, nếu thật sự là hai người đẹp, vậy chúng ta có thể vui vẻ một phen rồi"

"Hàn Mãnh, dẫn đường" Chu Kiên Cường nói một tiếng, đưa theo mấy tên đã bị rượu úng não ra khỏi phòng, đám thanh niên kia ai nấy cũng cầm một chai rượu coi như vũ khí.

Mấy gái hầu rượu trong phòng thấy nhóm người Chu Kiên Cường cầm chai rượu ra ngoài, nhất thời có chút ngờ ngác.

Một công chúa có kinh nghiệm phong phú nói: "Tôi đi gọi điện báo cho quản lý ca một tiếng rồi chúng ta qua đó xem xem sao nhé?"

Con người sinh ra đều thích hóng chuyện, thấy có chuyện náo nhiệt đáng xem, những người khác đều liên tiếp gật đầu.

Công chúa có kinh nghiệm phong phú gọi điện cho quản lý ca báo

cáo tình huống rồi cùng mấy cô công chúa khác đi theo qua đó.

Hàn Mãnh dẫn đường đến trước phòng bao của ba người Lý Phàm rồi đạp cửa phòng. Âm!

Cửa phòng bị Hàn Mãnh đá mạnh ra, sau đó Chu Kiên Cường cầm chai rượu đi vào phòng.

Chu Kiên Cường đỏ rực hai mắt nhìn Cố Họa Y, tay cầm chai rượu chỉ vào Cổ Họa Y, để tiện nói: "Chà, đây không phải nữ thần Cố Họa Y của chúng ta sao, nghe nói cô và bạn thân cô Cố Họa Y đang cùng nhau ôm một người đàn ông, thân là một người theo đuổi trung thành của cô, đến xem xem hai người chung chồng như thế nào?

"Chu Kiên Cường! Anh đang nói vớ vẩn cái gì đó, nơi này không hoan nghênh anh, mời anh đi mau cho!" Cổ Họa Y nhìn Chu Kiên Cường xông vào, lạnh lùng nói.

"Chà chà, đã làm gái… aa!" Chu Kiên Cường còn chưa nói xong đã bị Lý Phàm đập ly rượu lên đầu, vết rách khá to, máu tươi chảy ào xuống.

Chu Kiên Cường đau đớn kêu một tiếng, giơ tay sờ vết thương trên trán, rồi giận dữ nhìn Lý Phàm, người ném ly rượu vào mình.

"Mẹ nó tôi còn tưởng là ai cơ, hóa ra là cậu à Lý Phàm! Mọi người đều tới xem xem, đây là thánh bám váy nổi tiếng nhất Hàn Thành, dựa vào vợ để sống, Lý Phàm đó!"

Chu Kiên Cường nói xong thì quay sang nhìn Cố Họa Y nói: "Tôi thật sự nghi ngờ mắt cô có vấn đề đấy, loại bám váy như vậy mà cũng nhìn vừa mắt à, Cố Họa Y không phải cô bao nuôi đến nghiện rồi chứ, tôi thật sự không hiểu cô nhìn trúng tên này ở điểm nào?" Chu Kiên Cường lau máu nơi miệng vết thương trên trán, nhìn máu trên tay, cười dữ tợn, chỉ vào Lý Phàm hét lên: "Con mẹ nó xử thằng này cho tôi!"

Có được lời sai bảo của Chu Kiên Cường, bốn người Hàn Mãnh hét lên cầm chai rượu xông về phía Lý Phàm.

Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng ngồi ở góc trong cùng trên ghế sofa

trong phòng bao, lạnh lùng nhìn bốn người đang xông về phía Lý Phàm, trong lòng thầm nghĩ, mấy người không biết sự ghê gớm của Lý Phàm, một đám vô dụng cũng muốn đánh Lý Phàm, đợi bị Lý Phàm xử lại đi.

Các gái hầu rượu ở bên ngoài hóng chuyện thấy đã bắt đầu đánh nhau, đều tập trung ở cửa thích thú nhìn Lý Phàm đang bị bốn người Hàn Mãnh vây đánh. Hàn Mãnh xông lên trước, vung chai rượu đập xuống đầu Lý Phàm.

Lý Phàm bình tĩnh vung tay ra, tuy ra tay sau nhưng lại đánh trúng bụng của Hàn Mãnh trước.

Ngay lập tức, Hàn Mãnh cong người ngã bay ra ngoài như một con tôm, va Cầm" vào bức tường đối diện, rồi rơi vuông góc tường.

Hàn Mãnh va ngã dưới góc tường ôm ngực, cơ thể run rẩy vì đau đớn, miệng còn không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Ba người còn lại nhìn thấy Hàn Mãnh bị đánh bay ra thì đều ngơ ngác, rồi lại nhìn sắc mặt đau đớn của Hàn Mãnh, ba người lần lượt hít sâu một hơi.

Bốn người này chỉ là những thanh niên cùng ăn chơi với Chu Kiên Cường mà thôi, nếu thật sự nói về trình độ đánh nhau thì còn thua mấy tên lưu manh ngoài đường, bọn họ hoàn toàn chưa từng thấy cảnh tượng đánh bay một người chỉ với một nắm đấm ở ngoài đời thực.

Lúc này nhìn thấy Lý Phàm chỉ tùy tiện vung tay một cái đã giống như cao thủ trong phim điện ảnh, tim ba người thanh niên kia đập liên hồi như đánh trống.

Chu Kiên Cường không nhìn thấy Hàn Mãnh bị đánh bay ra ngoài như thế nào, chỉ thấy Hàn Mãnh nằm dưới góc tường, cho rằng Hàn Mãnh đã bị Lý Phàm đá bay đi.

Nhưng thấy ba người còn lại đều ngơ ra không dám tiến lên đánh Lý Phàm, Chu Kiên Cường lập tức nổi giận, hét lên: "Đám vô dụng này, bình thường ăn uống thì tích cực như thế, bây giờ bảo mấy người đánh mỗi tên này mà con mẹ nó cũng không dám à?"

Ba người nghe Chu Kiên Cường hét lên, nhìn nhau một hồi, nghĩ gần đây cũng đã ăn tiêu không ít của Chu Kiên Cường, lúc này mà sợ hãi thì có vẻ không nghĩa khí gì cả.

Thế nên ba người cắn răng, cầm chai rượu lại xông lên. Ầm ầm ầm! Lý Phàm đấm liên tiếp ba đấm, ba người giống hệt với Lý Phàm, đều bay ra ngoài với tư thế con tôm.

Mấy công chúa hóng chuyện ở ngoài nhìn thấy Lý Phàm đánh bay ba người liên tiếp, ánh mắt lập tức phát sáng, không kìm nén được bắt đầu bàn luận.

“Anh chàng đẹp trai này giỏi thật đó, đánh hay quá đi.” “Đẹp trai quá, làm người yêu anh ấy chắc chắn sẽ rất có cảm giác an toàn” “Sao nào, trái tim thiếu nữ của cô rung động rồi à? Có khi nào trong lòng đang nghĩ an toàn để làm chứ không phải cảm giác an toàn không?

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng nhìn Lý Phàm tràn đầy khí thế vương giả, ánh mắt chan chứa tình cảm.

Chỉ là nội tâm hai người có chút khác nhau, trong lòng Cổ Họa Y là tràn ngập tình yêu ngọt ngào, còn trong lòng Trần Hiểu Đồng là cảm giác ngưỡng mộ và ghen tị.

Lần này Chu Kiên Cường đã thấy rõ động tác của Lý Phàm, lập tức bị lực chiến đấu của Lý Phàm dọa sợ, tỉnh táo hơn vài phần, cơ thể không kìm được mà run rẩy.

Giơ chai rượu lên trước ngực, Chu Kiên Cường bày ra tư thế phòng thủ, nhìn Lý Phàm đang chậm rãi bước tới, hoảng loạn nói: “Lý Phàm, cậu đừng qua đây, có gì từ từ nói, nếu cậu đánh tôi, tôi sẽ gọi người tới đó!”

“Gọi người? Anh gọi thử xem, để tôi xem anh có thể gọi được ai tới.” Lý Phàm lạnh lùng nhìn Chu Kiên Cường, giọng nói lạnh lẽo không chút cảm xúc.

Chương 698

CHƯƠNG 698: ĐÁP LỄ HẬU TẠ

Chu Kiên Cường thấy Lý Phàm đang từng bước ép sát, cũng lùi lại từng bước theo tần suất bước chân của Lý Phàm, anh ta đã sợ hãi đến mức hồn bay khỏi xác rồi. Lúc này một quản lý của Bách Lạc Hồi tách đám đông hóng chuyện xung quanh ra, bước vào bên trong.

Lúc quản lý nhìn thấy Chu Kiên Cường thì ánh mắt sáng lên, trong lòng thầm nghĩ đây không phải cậu ấm nhà tiêu tiền như nước nhà họ Chu đây sao.

Nếu như có thể lôi kéo anh ta thành khách hàng của mình, sau này mỗi tháng sẽ thêm được không ít tiền hoa hồng! Quản lý nhìn thấy Chu Kiên Cường như nhìn thấy bạc trắng.

Nhìn gương mặt đầy lạ lẫm của Lý Phàm, ánh mắt quản lý lại hướng xuống dưới đất, nhìn bốn tên Hàn Mãnh đang ôm ngực và bụng.

Cuối cùng ánh mắt quản lý hướng về Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đang ngồi trên sofa, đoán rằng đây là một cuộc tranh cãi do ghen tuông.

Phán đoán tình huống trong phòng xong, quản lý nhìn Lý Phàm thật kĩ.

Sau khi xác nhận Lý Phàm không phải người có danh tiếng gì, quản lý quả quyết lựa chọn nịnh bợ Chu Kiên Cường.

Quản lý bước đến bên cạnh Chu Kiên Cường, chỉ vào Lý Phàm lạnh lùng nói: “Anh dám gây chuyện ở Bách Lạc Hối? Ai cho anh cái lá gan này!”

Quản lý Bách Lạc Hội vừa tới đã nói giúp cho Chu Kiên Cường, khiến Chu Kiên Cường lập tức cảm thấy đã có người chống lưng cho mình, khí thế lại dâng lên không ít: “Quản lý này, đối phó với

loại người côn đồ như vậy nên gọi bảo vệ của mấy người tới đuổi cậu ta ra mới đúng!”

Chu Kiên Cường nói, rồi ra hiệu ánh mắt cho quản lý hãy giết chết Lý Phàm đi. Quản lý hiểu ngay, cầm bộ đàm dắt eo ra, gọi người tới: “Bộ phận bảo vệ, bộ phận bảo vệ.” “Bộ phận bảo vệ đã nhận được, xin nói.”

“Phòng bao khu A có người hành hung, khiến bốn người khác bị thương, mong đội trưởng Hùng đội bảo vệ đưa người tới giải quyết.”

“Vãi, khiến bốn người bị thương? Anh đợi đó, chúng tôi tới ngay” Bộ đàm truyền ra tiếng kêu kinh ngạc của bảo vệ, sau đó mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Trần Hiểu Đồng tức giận đứng dậy, chỉ vào quản lý nói: “Là bọn họ xông vào phòng của chúng tôi ra tay trước, quản lý như anh làm vậy là không phân rõ trắng đen

“Bách Lạc Hội chúng tôi phải đảm bảo sự an toàn của mỗi một vị khách, bây giờ tôi chỉ nhìn thấy anh ta đã khiến bốn người bị thương, nếu đã đánh người ta, buộc phải đưa ra một lời xin lỗi cho người bị đánh chứ?

“Anh..”

Trần Hiểu Đồng còn muốn nói gì đó nữa, Lý Phàm dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ta không phải nóng vội, rồi đi tới ngồi xuống giữa hai người phụ nữ: “Chó cắn người rồi, chẳng lẽ còn phải cắn lại nó à? Phải dùng gậy đánh chó để đánh nó, dạy dỗ nó một bài học mới được.”

“Mẹ nó đã là lúc nào rồi còn tỏ vẻ! Đến lúc bảo vệ của Bách Lạc Hối tới, thì đó chính là lúc đen đủi của cậu!”

Chu Kiên Cường nhìn Lý Phàm với ánh mắt tàn độc, trong lòng mơ tưởng về cảnh tượng bảo vệ của Bách Lạc Hối tới đánh Lý Phàm một phen tơi tả.

Quản lý ung dung nhìn Lý Phàm, hơi híp mắt lại, cảm thấy sắc mặt của Lý Phàm quá đỗi bình tĩnh, chẳng lẽ còn có đường xoay sở

sao? Xem ra lát nữa đội bảo vệ tới phải bảo bọn họ ra tay trước.

Rất nhanh một đội bảo vệ tinh anh đã bước vào phòng bao của bọn họ, người bảo vệ dẫn đầu cao một mét chín, thân hình vạm vỡ, chính là đội trưởng Hùng của đội bảo vệ.

“Chuyện gì vậy?” Đội trưởng Hùng dẫn một đội bảo vệ đi vào, liếc nhìn bốn người nằm dưới đất, sau đó ánh mắt hướng về phía Lý Phàm đang ngồi trên sofa.

Sau khi thấy rõ vẻ mặt của Lý Phàm, mí mắt đội trưởng Hùng nhướng lên, cảm thấy da đầu tê rần, sao đại ca lại tới đây rồi!

“Đội trưởng Hùng tới rồi à” Quản lý nhìn thấy đội trưởng Hùng đưa đội bảo vệ tới, nhiệt tình chào hỏi.

Sau đó quản lý kéo đội trưởng Hùng đến trước mặt Chu Kiên Cường nói: “Đội trưởng Hùng, vị này là cậu Chu, khách hàng lớn của Bách Lạc Hội chúng ta, ban nãy bốn người bạn của cậu Chu đã bị tên côn đồ đánh trọng thương, cậu Chu cũng bị tên côn đồ uy hiếp.”

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên của Lý Phàm, Chu Kiên Cường giận dữ như sắp bùng nổ. Thấy đội bảo vệ của Bách Lạc Hồi tới, anh ta lập tức quyết định đập tiền để đội bảo vệ xử lí Lý Phàm.

“Đội trưởng Hùng, chỉ cần mấy người giúp tôi xử lí tên côn đồ Lý Phàm này, Chu Kiên Cường tôi nhất định sẽ đáp lễ hậu tạ” Chu Kiên Cường nhấn mạnh vào việc hậu tạ.

Lúc nghe thấy Chu Kiên Cường nhắc đến hai chữ Lý Phàm, cơ thể đội trưởng Hùng chợt run rẩy, gương mặt hiện lên nụ cười khổ sở, thật sự muốn chửi Chu Kiên Cường một câu.

Bọn họ chọc vào ai thì không chọc, lại đi chọc vị đại ca này, anh đang muốn kéo bọn tối đen đủi theo sao!

Đội trưởng Hùng hoàn toàn không để ý đến Chu Kiên Cường, nở một nụ cười nịnh bợ, đi thẳng đến chỗ Lý Phàm đứng ổn định.

Bich!

Đội trưởng Hùng kính lễ với Lý Phàm: “Cậu Lý, tôi là đàn em của ngài Thiên, Hùng, xin cậu chỉ thị!”

Phản ứng của đội trưởng Hùng nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, ai nấy cũng mắt chữ A mồm chữ O nhìn Lý Phàm và đội trưởng Hùng, nhất thời chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đội trưởng Hùng, hỏi xem cái người nói hậu tạ ban nãy chuẩn bị sẽ hậu tạ những gì cho mấy cậu sau khi xử lí tên côn đồ là tôi đây.”

“RÕ, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ”

Đội trưởng Hùng nói xong thì ra hiệu bằng ánh mắt với một tên cấp dưới, lập tức có hai tên bảo vệ xông tới, giữ hai tay Chu Kiên Cường lại rồi đá mạnh vào đầu gối Chu Kiên Cường.

Bich!

Chu Kiên Cường quỳ mạnh xuống đất, hai tên vệ sĩ giữ chặt lấy. Đội trưởng Hùng đi đến trước mặt Chu Kiên Cường rồi ngồi xuống, nắm tóc Chu Kiên Cường nói: “Nhóc con,

không nghe thấy cậu Lý hỏi gì sao, cậu chuẩn bị hậu tạ như thế nào?”

Hai cánh tay Chu Kiên Cường bị giữ chặt, tóc bị đội trưởng Hùng nắm lấy, nhất thời đau đớn đến chảy cả nước mắt, nói một cách thảm thiết: “Aa! Đau… quản lý! Bảo vệ của mấy người đang làm cái gì vậy, tôi là khách hàng lớn của mấy người đó, một tháng tiêu hàng hơn ba tỷ ở Bách Lạc Hội của mấy người, sao mấy người có thể đối xử với tôi như vậy!”

Quản lý vẫn còn đang ngơ ngác nghe giọng nói của Chu Kiên Cường mới tỉnh táo lại, không dám tin nhìn đội trưởng Hùng: “Đội trưởng Hùng, anh đang làm gì vậy?”

Đội trưởng Hùng ngẩng đầu trừng mắt nhìn quản lý: “Anh đừng nhiều lời nữa, nếu không không ai có thể bảo vệ nổi anh đâu.”

Quản lý nhìn ánh mắt hung dữ của đội trưởng Hùng, lập tức sợ hãi không nói thành lời. Đội trưởng Hùng nói xong thì cúi đầu

xuống, giơ tay ra tát thật mạnh lên mặt Chu Kiên Cường.

Chát!

Gương mặt Chu Kiên Cường hiện lên dấu năm ngón tay đỏ ửng: "Nhóc con, đang hỏi cậu đấy, chuẩn bị hậu tạ những gì?

Chu Kiên Cường bị đánh, đau đớn đến mức chảy hết nước mắt nước mũi, lắp bắp nói: "Chuẩn bị, hậu, hậu tạ ba, ba trăm triệu"

"Có mỗi ba trăm triệu, Chu Kiên Cường, anh cũng nhỏ nhen quá rồi đó" Lý Phàm khinh bỉ nhìn Chu Kiên Cường, rồi nói tiếp: "Nếu anh đã muốn dùng ba trăm triệu mua chuộc người ta để đánh tôi, vậy tôi sẽ trả lễ anh theo đúng tiêu chuẩn này nhé, đội trưởng Hùng, đánh gãy chân anh ta ra làm năm đoạn"

"Rõ, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ"

Đội trưởng Hùng đáp một tiếng, ra hiệu bằng ánh mắt cho mấy người bảo vệ, mấy người bảo vệ lần lượt bao vây, tiến tới kéo chân Chu Kiên Cường chuẩn bị đánh gãy.

"A! Không! Đừng, Lý Phàm, Lý Phàm, tha cho tôi đi, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi."

Chương 699

CHƯƠNG 699: TRẬN CHIẾN CUỐI

Chu Kiên Cường vừa ra sức vặn vẹo, giãy giụa cơ thể, vừa khóc lóc cầu xin Lý Phàm tha thứ. Giây phút này Chu Kiên Cường thật sự biết sợ rồi, sợ Lý Phàm sẽ ra tay giết anh ta.

Mỗi bên chân bị gãy năm chỗ, vậy chân sẽ bị đánh đến mức độ nào chứ? Như vậy sẽ đau đớn biết bao nhiêu chứ, Chu Kiên Cường còn không dám tưởng tượng nếu thật sự bị như vậy sẽ đau đớn đến mức độ nào.

“Sai rồi? Haha, lúc này mới biết sai thì cũng quá muộn rồi, các cụ đã nói rồi, quá tam ba bận, số lần anh chọc giận tôi đã quá ba lần rồi.”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Chu Kiên Cường.

Chu Kiên Cường như một con gián không chịu chết, không ngừng kiếm chuyện với Lý Phàm, hôm nay không dạy dỗ anh ta một bài học, e là Chu Kiên Cường còn không biết sự ghê gớm của anh.

“Không, cậu cho tôi thêm một cơ hội nữa, cho tôi cơ hội cuối cùng này, sau này chắc chắn tôi sẽ thay đổi! Chắc chắn sẽ không chọc giận cậu nữa, tôi xin thề!” Chu Kiên Cường lo sợ bất an nói.

“Hết cơ hội rồi, ra tay” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Bịch! Rắc!

“Aa!”

Một tên bảo vệ vững cây gậy thép, đập mạnh lên bắp chân Chu Kiên Cường, khiến bắp chân Chu Kiên Cường gãy ra.

Ngay sau đó một tên bảo vệ khác cầm cây gậy thép đập xuống đùi Chu Kiên Cường. Bịch! Rắc!

“Aa! Chân của tôi! Đau chết mất, Lý Phàm, xin cậu tha cho tôi, tôi

không ổn nữa rồi, đau đến mức không chịu nổi nữa rồi, đánh nữa thì tôi sẽ tàn phế mất!”

Gương mặt Chu Kiên Cường cau lại vì đau đớn, nước mắt tí tách không ngừng rơi xuống, mồ hôi lạnh chảy khắp toàn thân vì đau đớn, không chỉ quần áo của Chu Kiên Cường ướt đẫm mà còn có một vũng nước được tạo thành ở dưới mặt đất.

Lúc này Chu Kiên Cường vô cùng hối hận, hối hận ban nãy bản thân quá huênh hoang, chỉ là một con tép riu mà cứ phải khiêu khích trước một con rồng như Lý Phàm, lần này đã thật sự hại chết bản thân rồi. Có điều đám bảo vệ không hề dừng tay, vẫn không ngừng vung gậy lên, đập xuống chân Chu Kiên Cường.

Tiếng va chạm, tiếng xương gãy, tiếng kêu la đan xen lại với nhau như đang diễn tấu một bản hòa ca. Sau bốn lần bị đánh, Chu Kiên Cường đã đau đớn ngất đi. “Ngất rồi thì không hay đâu, đắc tội với cậu Lý, vậy thì phải bị giày vò một phen mới được!” Đội trưởng Hùng thấy Chu Kiên Cường ngất đi, bảo đàn em tạm thời dừng tay lại. Đội trưởng Hùng cầm rượu trên bàn lên, đổ ly rượu lạnh lẽo xuống mặt Chu Kiên Cường.

Chu Kiên Cường tỉnh dậy vì bị đổ rượu, mới tỉnh dậy đã cảm nhận được cơn đau đớn như xuyên tim truyền tới từ đôi chân, yếu ớt cầu xin: “Aa! Đau! Đau không chịu nổi nữa rồi, cậu Lý, không, ông nội Lý, tha cho tôi đi, sau này cậu là ông nội của tôi được rồi chứ?”

“Không được.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều quay đầu đi không nhìn vẻ thảm hại của Chu Kiên Cường, mà ngồi một góc thì thầm với nhau.

Đội trưởng Hùng bật cười, sau đó vung tay, đảm bảo vệ lại tiếp tục đập xuống chân Chu Kiên Cường. Bịch bịch bịch!

Rắc! Rắc! Rắc!

= = = =

Cơn đau ở chân truyền tới như một cơn sóng biển mãnh liệt tấn công vào thần kinh của Chu Kiên Cường, đau đến mức Chu Kiên

Cường vừa tỉnh dậy đã lại ngất đi một lần nữa.

Chu Kiên Cường ngất rồi lại bị đánh thức, tỉnh rồi lại bị đánh tiếp, mất một lúc hai chân của Chu Kiên Cường mới bị đánh gãy đủ mười chỗ.

Hai chân bị đánh gãy của Chu Kiên Cường cong thành hình chữ S, mồ hôi lạnh chảy ra tạo thành một vũng nước nhỏ.

Ánh mắt Chu Kiên Cường đờ đẫn, cơ thể run rẩy, miệng không ngừng rên rỉ đau đớn, có điều cổ họng đã bị khàn vì hét nhiều quá, nên tiếng rên rỉ Chu Kiên Cường phát ra không ai có thể hiểu được, chỉ biết cổ họng anh ta đang phát ra âm thanh khó nghe.

Mấy gái hầu rượu hóng chuyện ở bên ngoài ai nấy cũng đều sợ hãi đến trắng bệch mặt, tất cả đều dùng hai tay bịt chặt miệng, chỉ sợ sẽ phát ra một âm thanh nhỏ rồi bị trút giận lây.

Nhưng bọn họ không một ai rời đi, lúc này tâm lí của mấy gái hầu rượu e là cũng giống như tâm lí khi xem phim kinh dị, dù sợ hãi nhưng vẫn cảm thấy kích thích và muốn xem tiếp.

Quản lý đứng trong góc phòng, cơ thể cứng đờ dựa vào tường, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, nỗi sợ hãi trong lòng như những cơn sóng hết lần này đến lần khác giáng vào thần kinh anh ta.

Người trẻ tuổi này rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Mà lại có thể khiến đội trưởng Hùng nghe lời răm rắp như vậy, hơn nữa đối xử với cậu ấm nhà họ Chu cũng không khách khí, đây chắc chắn là người có lai lịch rất khủng khiếp!

Nhưng ban nãy anh ta lại giúp Chu Kiên Cường đắc tội với nhân vật lớn này, lát nữa có phải anh ta cũng sẽ bị trừng phạt gì đó hay không!

Quản lý càng nghĩ càng thấy sợ hãi, cơ thể như mềm nhũn đi, cho dù có dựa vào tường cũng không thể đứng vững, chậm rãi dựa vào bức tường trượt xuống mặt đất.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng nhìn sắc mặt u ám lạnh lẽo của Lý Phàm, đều cảm thấy cảm xúc của Lý Phàm không ổn, hai người

đồng thời xoa lưng Lý Phàm, muốn để Lý Phàm bình tĩnh hơn một chút.

Đội trưởng Hùng đếm kĩ những chỗ bị gãy trên hai chân Chu Kiên Cường, đứng dậy đi về phía Lý Phàm báo cáo: "Cậu Lý, hai chân mỗi bên bị đánh gãy năm chỗ, tổng cộng đã đánh gãy mười chỗ"

"Làm tốt lắm" Lý Phàm mỉm cười nói. Lý Phàm đứng dậy đi đến phía trước Chu Kiên Cường, giẫm chân lên mặt anh ta.

Hai mắt Chu Kiên Cường vốn đang đờ đẫn, nhìn thấy Lý Phàm đứng bên cạnh mình, cơ thể run rẩy mạnh mẽ, nói với giọng đã khản đặc: "Tôi sai rồi, tha cho tôi, tha cho tôi đi! Chỉ cần cậu tha cho tôi, bảo tôi làm gì cũng được, tôi sẽ làm nô bộc cho cậu, làm trâu làm ngựa cho cậu cũng được!"

Chu Kiên Cường thật sự sợ rồi, cho dù là bất cứ ai bị đánh thành như vậy e là cũng đều hối hận vì đã tới với thế giới này.

Lý Phàm giẫm mặt Chu Kiên Cường bằng đế giày: "Anh đừng sợ, chắc chắn sẽ tha cho anh một mạng, lần trước người anh mời tới đối phó tôi là Chân Trát Nam nhỉ, có phải anh rất thân với cậu ta không?"

"Quan hệ giữa tôi và cậu ta chỉ có thể xem là hơi tốt một chút tôi, không phải rất thân tôi, tôi trở về thu thập tin tức về cậu ta, bắt cậu ta cho cậu trút giận, tôi làm gián điệp có được không?"

Vì giữ mạng, vì muốn được rời đi sớm, Chu Kiên Cường đã bắt đầu bán đứng đồng đội rồi.

Lý Phàm sờ đầu Chu Kiên Cường như đang sờ một con thú cưng: "Anh cảm thấy tôi sẽ cần anh làm gián điệp sao, thật không hay, mấy ngày trước tôi đã xử lí Chân Trát Nam rồi, kết cục của cậu ta không tốt hơn anh mấy đâu."

Sờ đầu Chu Kiên Cường xong, Lý Phàm lạnh lùng nhìn anh ta bò dưới mặt đất, thầm nghĩ cũng sắp tới lúc lấy lại Long Môn rồi, sau đó, Đại Long Vương và anh sẽ có một trận chiến cuối cùng, trận chiến cứ bắt đầu từ bây giờ thôi.

Lý Phàm đã suy tính xong, nhìn đội trưởng Hùng lạnh lùng nói:

“Mấy người giám sát, để anh ta bò ra khỏi Bách Lạc Hội cho tôi.”

“Rõ thưa cậu Lý” Đội trưởng Hùng nhận lệnh, vội đáp một tiếng. Đội trưởng Hùng nhận được lời dặn dò của Lý Phàm, đi đến bên cạnh Chu Kiên Cường: “Tên họ Chu kia, mau bò đi, đừng để bọn tôi cưỡng chế”

Chương 700

CHƯƠNG 700: BÒ RA NGOÀI

Chu Kiên Cường cảm giác được có bóng đen đang bao phủ mình lại, anh ta chật vật nghiêng đầu, cố gắng ngẩng lên nhìn.

Đội trưởng Hùng cúi đầu nhìn xuống Chu Kiên Cường, thấy Chu Kiên Cường ra vẻ ngưỡng mộ nghiêng đầu nhìn lên trên thì cười nhạo nói:

“Cậu Chu, nên đi bệnh viện thôi. Tôi có thể giúp cậu gọi xe cứu thương, nhưng mà cậu phải bỏ ra Bách Lạc Hồi mới có thể lên xe cứu thương được.”

Chu Kiên Cường nghe đội trưởng Hùng nói xong, vẻ mặt đau khổ nhắm chặt mắt lại, đầu đang ngẩng lên đột như như mất đi trọng lực, cả người ngã rầm trên đất. Bò ra ngoài? Hai chân bị đánh gãy mười chỗ, động một cái là đau chết người..

Đừng nói là bò ra khỏi Bách Lạc Hồi, sợ là bò được đến cửa phòng bao riêng thì Chu Kiên Cường đã bị choáng vì đau rồi.

Chu Kiên Cường cảm thấy mình không chịu được tra tấn nữa rồi, hi vọng đối với sinh mệnh đã mất, người cũng trở nên bình tĩnh lại.

Trong lòng Chu Kiên Cường chỉ muốn trực tiếp chết đi, như vậy còn nhẹ nhõm sảng khoái hơn là so với việc kéo hai cái chân bị gãy mười chỗ ra ngoài.

Chu Kiên Cường từ từ nhắm hai mắt, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh: “Ông nội Lý Phàm! Sợ là tôi không bò ra nổi Bách Lạc Hối rồi, hay là anh trực tiếp giết chết tôi đi, đừng chơi tôi kiểu này nữa, tôi thực sự không chịu được cảm giác đau đớn này rồi. Anh cho tôi thoải mái chút đi.”

“Sao, lại cảm thấy chết thì sướng hơn hả? Lúc anh cho Chân Trát Nam tới nhục nhã tôi, có phải trong lòng cũng cực kỳ vui sướng

không. Lúc đó anh sung sướng bao nhiêu thì bây giờ tôi muốn lấy lại ngần đó!"

Giọng nói của Lý Phàm lạnh như cơn bão tuyết của mùa đông Tắc Bắc, tất cả mọi người ở đây không khỏi rùng mình một cái.

Cố Họa Y có hơi lo lắng nhìn về phía Lý Phàm, kéo bàn tay lạnh buốt của anh, thầm nghĩ bây giờ chắc trong lòng Lý Phàm cũng lạnh như vậy đi, vậy thì mình sẽ giúp anh sưởi ấm một chút.

Nghĩ vậy, Cố Họa Y dính sát cơ thể mình vào sau lưng Lý Phàm, hay tay ôm chặt bên hông anh, nhỏ giọng nói bên tay anh: "Trái tim của anh cũng lạnh lắm nhỉ? Em giúp anh ủ ấm nó."

Lý Phàm quay đầu nhìn Cố Họa Y đang kề sát sau lưng mình, nở nụ cười cưng chiều với cô, vuốt mái tóc cô, nói: "Có phải dọa đến em rồi không. Anh chỉ đang tạm biệt quá khứ của mình, có vài món nợ nên đi đòi lại thôi."

Cố Họa Y cười một tiếng, ranh mãnh nhìn Lý Phàm, làm mặt quỷ với anh rồi nhẹ nhàng nói: "Không có bị dọa, anh làm gì em đều ủng hộ anh, em chỉ sợ trong lòng anh thấy khó chịu thôi, cho dù thế nào em cũng muốn anh được hạnh phúc."

Lý Phàm dịu dàng xoa đầu Cổ Họa Y, kéo ôm cô vào trong lòng, sau đó Lý Phàm kéo Trần Hiểu Đồng đứng bên cạnh, cười thân thiện nói: "Hôm nay bị mất hứng, chúng ta đi ăn khuya thôi."

"Hùng, nếu anh ta không chịu bò ra thì để anh ta nằm đây chờ chết là được." Lý Phàm vừa đi vừa nói. "Rõ, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ" Đội trưởng Hùng cao giọng hô lên với bóng lưng của Lý Phàm.

Lý Phàm dẫn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đi ra khỏi phòng bao trong ánh mắt hâm mộ của nhóm bảo vệ, vẻ e ngại của trưởng phòng, và ánh mắt kích động của đám gái tiếp rượu đứng hóng chuyện.

Đưa mắt nhìn Lý Phàm rời đi rồi, đội trưởng Hùng vò đầu bứt tai nhìn Chu Kiên Cường như con chó nằm trên đất giả chết.

Nhiệm vụ mà anh Lý đưa ra thì nhất định phải hoàn thành, nhưng

mà dáng vẻ giả chết này của Chu Kiên cường, rõ ràng là không phối hợp, nên phải nghĩ cách để anh ta chủ động bò ra khỏi Bách Lạc Hồi mới được.

Đội trưởng Hùng quay đầu nhìn cấp dưới của mình: “Nghĩ cách đi, để con ba ba này tự mình bỏ ra. Nếu như có chút chuyện này cũng làm không xong thì sau này chúng ta còn mặt mũi nào gặp anh Lý!”

“Tôi sẽ không bò, có chết cũng không bò ra!” Chu Kiên Cường cực kỳ kiên định nói.

Con người của một bảo vệ nhỏ gầy đảo một vòng, quay qua đội trưởng Hùng làm khẩu hình, đồng thời đưa tay chỉ mình, lại chỉ Chu Kiên Cường, ý là để anh ta đi thử một chút.

Đội trưởng Hùng vui vẻ nhìn tên bảo vệ nhỏ gầy này, cái tên này có tiếng là một bụng đầy ý nghĩ xấu, thế là hất cằm về phía Chu Kiên Cường đang giả chết, ra hiệu cho bảo vệ gầy nhỏ đi xem thử.

Tên bảo vệ gầy nhỏ cười ha ha một cái, đi tới sau lưng Chu Kiên Cường, vươn tay tóm lấy quần Chu Kiên Cường. Động tác tuột quần Chu Kiên Cường của bảo vệ gầy nhỏ có hơi mạnh, ngay cả hai chân của Chu Kiên Cường cũng không ngừng lắc lư.

Sau đó một cơn đau xót xa truyền đến, lại cảm giác được một cơn lành lạnh, hoa cúc của Chu Kiên Cường lập tức xiết chặt, kinh hoàng nói: “Á! Đau! Các người muốn làm gì!”

“Làm gì? Đương nhiên là chơi mày, bọn tao ở bảo vệ ở đây, ngày ngày nhìn oanh oanh yến yến qua lại nhưng chẳng được chơi đứa nào, ai cũng nghẹn sắp chết rồi đây, Thấy mày trắng trẻo, nằm trên đất mà mông cũng mấy lắm, không thì để cho bọn tao dùng mày đi.”

Bảo vệ gầy nhỏ còn khoa trương xuýt xoa, sau đó để tiện nói: “Cậu Chu này, nghe nói ba cái đó không bằng một cái, không biết chơi kẻ da mịn thịt mềm như mày có phải cảm giác sẽ hưng phấn hơn không.”

Lúc này máu toàn thân của Chu Kiên Cường đều lạnh rồi, sợ hãi cộng thêm nỗi đau trên đùi, cảm giác sợ hãi pha trộn tràn ngập

trong tim.

“Chúng mày là lũ ác ma, chúng mày giết tạo đi, giết tao đi! Tao không muốn sống nữa, chúng mày để tạo chết đi! Tao muốn chết!” Chu Kiên Cường bị thương gầm rú lên.

Bị đánh gãy hai chân đã đủ khổ cực rồi, nếu như bị những tên bảo vệ này xâm phạm, Chu Kiên Cường cảm thấy sống không bằng chết, chết còn có thể thoải mái hơn, hoàn toàn xong hết mọi chuyện.

“Ha, yên tâm, chắc chắn sẽ không để cho mày chết. Sợ là bọn tao còn phải đưa mày về, kiếm tiền mua thuốc cho mày nữa. Chờ chân mày khỏi rồi thì lại đập gãy, bình thường còn có thể tìm mày xả giận, thấy tạo sắp xếp cho cuộc sống của mày phong phú không, tuyệt đối sẽ làm cho mày thấy không uổng công khi sống trên cuộc đời này”

Bảo vệ nhỏ gầy tiếp tục dùng từ ngữ uy hiếp đe dọa Chu Kiên Cường. Trong đầu Chu Kiên Cường đã thuận theo miêu tả của bảo vệ nhỏ gầy mà tưởng tượng đến cuộc sống sau này của mình.

Cảnh tượng như sống trong Địa ngục kia làm trong Chu Kiên Cường hoàn toàn sụp đổ.

Chu Kiên Cường suy sụp không dám tiếp tục suy nghĩ đến cuộc sống bị thảm mà tên bảo vệ nhỏ gầy vẽ ra cho mình nữa.

Lúc này làm thế nào mới có thể chết? Hình như cắn lưỡi có thể tự sát, nhưng mà vừa hơi cắn đầu lưỡi một chút, cảm giác đau đớn kịch liệt liền khiến Chu Kiên Cường mất đi dũng khí cắn lưỡi tự vẫn.

Bò ra có lẽ, có lẽ là cách tốt nhất rồi. Chu Kiên Cường thất thần nghĩ.

Tên bảo vệ nhỏ gầy liếc mắt ra hiệu với đội trưởng Hùng một cái, vừa nhìn về phía bốn người Hàn Mãnh đang run rẩy ngã trên đất giả chết.

Đội trưởng Hùng hiểu ý, phất tay với cấp dưới mình một cái, mấy tên bảo vệ liền cười ha ha tới kéo bốn người nhóm Hàn Mãnh, dẫn

tới bên cạnh Chu Kiên Cường.

Tên bảo vệ nhỏ gầy đã cởi quần của Chu Kiên Cường xuống, không ngờ Chu Kiên Cường lại mặc quần lót nam màu đỏ loại nhìn xuyên thấu.

Tên bảo vệ nhỏ gầy nhếch miệng cười một tiếng, dùng sức vỗ lên đùi Chu Kiên Cường một cái.

Bốp. Theo sau tiếng vỗ lanh lảnh truyền đến, tên bảo vệ nhỏ gầy nở một nụ cười xấu xa.

Chương 701

CHƯƠNG 701: ĐI TỚI CÙNG

“Không ngờ cậu Chu lại mặc mỏng manh thế, có phải đã sớm chuẩn bị chờ chúng tao tới sủng hạnh không. Bốn người chúng mày tới hầu hạ cậu Chu một chút, cũng coi như giúp bạn tạo mở đường” Tên bảo vệ gầy nhỏ chỉ vào bốn người Hàn Mãnh nói.

Tên bảo vệ nhỏ gầy đã phá nát sự kiên trì cuối cùng trong lòng Chu Kiên Cường, để đàn em của mình chơi mình thì sao này sao còn có mặt mũi lăn lộn bên ngoài!

Mặc dù bò ra từ nơi này cũng mất hết mặt mũi, nhưng còn tốt hơn so với việc bị đàn em của mình làm cái kia.

“Tôi bò!” Không còn lựa chọn nào khác, Chu Kiên Cường nghiến răng, căm hận nói, sau đó nhìn bảo vệ nhỏ gầy, dè dặt nói: “Phiền anh giúp tôi kéo quần lại.”

“Chỉ cần cậu Chu chịu phối hợp với chúng tôi, chúng tôi nhất định cũng sẽ phối hợp với cậu Chu” Tên bảo vệ nhỏ gầy cười kiểu để tiện, vươn tay kéo quần Chu Kiên Cường lên. Không còn cảm giác gió thổi lạnh mông nữa, cuối cùng Chu Kiên Cường cũng được thở phào một hơi. Như vậy cuối cùng cũng có thể giữ lại chút mặt mũi, mặc kệ mất mặt thế nào thì quần lót vẫn còn là được. Hai tay chống người đứng dậy, sau đó Chu Kiên Cường dùng sức kéo lê cơ thể mình bò về phía trước.

“Ôi! A! Đau quá!”

Mỗi một lần chuyển động là cơn đau thấu xương lại ập tới, tiếng hít vào một hơi lạnh cùng với tiếng la hét vì đau đớn đan xen vào nhau. Đội trưởng Hùng giơ ngón cái với bảo vệ nhỏ gầy. Bảo vệ nhỏ gầy cười đắc ý, sau đó giơ chân đạp Hàn Mãnh một cái, hét lên: “Chúng mày còn đứng ngốc ở đấy làm gì, còn không mau cổ vũ cậu Chu cố lên đi!”

Bốn người Hàn Mãnh bày ra vẻ mặt đau khổ liếc nhìn nhau, đều

nghĩ bây giờ hình thức mạnh hơn người, chỉ có thể có lỗi với Chu Kiên Cường thôi. Đây cũng không phải là do chúng tôi không coi nghĩa khí ra gì thực sự là không có điều kiện nói nghĩa khí

Bốn người Hàn Mãnh xê dịch bước chân đi theo bên cạnh Chu Kiên Cường, nhìn chằm chằm nhóm bảo vệ kế bên, sau đó nhỏ giọng nói: “Anh Kiên Cường, anh nhất định phải kiên cường, cố lên! Cố lên! Kiên trì bò ra đi!”

“Hừ, các người có biết cổ vũ không vậy, hô như vậy nếu lát nữa không gọi ra được khí thế của cậu Chu thì phải làm sao! Không thấy tiếng la của cậu Chu vừa nhiều vừa vang à, chúng mày theo tao hát bài ca lao động đi!”

Tên bảo vệ nhỏ gầy vừa nói vừa giựt tóc bốn người Hàn Mãnh một cái “Chúng mày học tập một chút, cùng tao hát bài ca lao động đi!”

Tên bảo vệ nhỏ gầy liếc mắt nhìn bốn người Hàn Mãnh một chút, thấy bốn kẻ đó đang nhìn mình thì nhấc tay làm tư thế cố lên: “Cậu Chu dùng sức bò đi, hey ho! Bò ra khỏi Bách Lạc Hối nào, hey yo! Cậu Chu đừng hộ đau, đau mới có sức được.”

Tên bảo vệ nhỏ gầy làm mẫu một lần, lại dẫn theo bốn người Hàn Mãnh hổ hai lần, sau đó ra hiệu bốn người đi theo Chu Kiên Cường động viên cố lên.

Trong âm thanh hô hào khàn giọng cổ vũ mình cố lên của bố người Hàn Mãnh, Chu Kiên Cường chậm rãi bò ra ngoài cửa phòng bao. Bò ra ngoài cửa phòng bao, cả người Chu Kiên Cường đều ướt đẫm mồ hôi, răng cắn chặt môi dưới đến chảy ra chút máu. Bốn người Hàn Mãnh vây quanh bên cạnh Chu Kiên Cường, trong lòng cực kỳ phức tạp nhìn anh ta, tiếng la theo thời gian nhỏ lại.

“Chúng mày chưa ăn cơm à, hô to bài ca lao động lên. Nếu vì chúng mày hô không tốt mà ảnh hưởng đến việc cậu Chu bò ra ngoài thì chúng tao sẽ đánh gãy mười chỗ trên chân chúng mày!” Giọng của đội trưởng Hùng vang như chuông đồng hồ.

Bốn người Hàn Mãnh run lên, lập tức cao giọng hô to bài ca lao động hơn, mà càng hộ càng hăng.

Tiếng hô càng lớn, trong lòng càng hưng phấn hơn, theo tiếng hô, bao nhiêu lần bị Chu Kiên Cường miệt thị khi xưa ùa về trong lòng bốn người Hàn Mãnh.

Nhìn cậu Chu khốn khổ bò trên đất, trong lòng bốn người Hàn Mãnh có cảm giác sảng khoái, bắt đầu dùng hết lực bình sinh hô hào bài ca lao động.

Thân phận thực của Lý Phàm đã vượt ra ngoài dự đoán của Chân Trát Nam. Lại nghĩ tới nhà mình dựa vào Đại Long Vương của Long Môn mới có được tài phú và quyền thế ngày hôm nay, Chân Trát Nam đột nhiên cảm thấy cả người lạnh đi.

“Ông nội, cháu không biết. Cháu thực sự không biết anh ta là thiếu chủ của Long Môn! Anh ta đường đường là thiếu chủ của Long Môn thì sao phải tới Hán Thành ở rể cho một nhà họ Cổ nho nhỏ chứ!”.

Chân Trát Nam từng gặp qua kẻ giả heo ăn thịt hổ, nhưng chưa từng thấy kiểu giả heo ăn thịt hổ như Lý Phàm. Mẹ nó anh là người thừa kế tương lai của Long Môn, không ở Long Môn làm đại gia đi, chạy tới Hán thành ở rể là tính trải nghiệm cuộc sống à!

Trong lòng Chân Trát Nam rối bời cực kỳ, bờ môi run rẩy nói tiếp: “Ông nội, vậy Lý Phàm bảo cháu cầm đi là có ý gì? Chúng ta phải làm thế nào đây!” Chân Hồng Tu nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường.

“Bây giờ tình thế của Long Môn phức tạp, mặc dù Lý Phàm là thiếu chủ trên danh nghĩa, nhưng chưa hẳn có thể thành công lên chức. Bây giờ Long Hậu và Đại Long Vương đều có mưu đồ của riêng mình, ý trong lời nói của Lý Phàm hẳn là muốn lợi dụng chúng ta nắm được điểm sơ hở của Đại Long Vương.

Hừ! Cậu ta đúng là mơ đẹp, chuyện này chắc chắn không làm theo. Gần đây Đại Long Vương đã ra tay, sợ là không được bao lâu thì tình thể sẽ sáng tỏ, chúng ta tạm thời án binh bất động chờ thời cơ. Đến lúc đó giúp Đại Long Vương diệt trừ Long Hậu và Lý Phàm, chúng ta sẽ làm công thần của Long Vương”

Chân Hồng Tu cũng sớm có chủ ý ổn thỏa, quyết định đi theo Đại

Long Vương tới cùng.

Chương 702

CHƯƠNG 702: BẠN CHƠI CHUNG TỪ BÉ

Một ngày mới lại bắt đầu.

Trần Hiểu Đồng lo lắng sốt ruột chạy vào văn phòng. Lý Phàm ngước nhìn Trần Hiểu Đồng, vỗ cái ghế bên cạnh nói: “Lại đây ngồi, xem cô lo lắng như thế, có phải có việc gì rồi không? Có việc gì thì nói, không có chuyện gì mà tôi không giải quyết được cả, cô có thể xem tôi là siêu nhân”

Trần Hiểu Đồng ráng gượng cười, ngồi xuống bên cạnh Lý Phàm, cúi đầu yếu đuối nói: “Có phải em là sao chổi không, toàn mang đến chuyện không tốt.”

“Sao cô lại nghĩ như thế, cuộc đời luôn có lúc lên lúc xuống, phải làm một người vui vẻ luôn tích cực hướng về phía trước, hướng mặt về phía biển khơi xuân về hoa nở” Lý Phàm vừa khuyên bảo Trần Hiểu Đồng đang chán chường, vừa xoa đầu Trần Hiểu Đồng.

Dưới sự an ủi của Lý Phàm, cuối cùng tâm trạng Trần Hiểu Đồng cũng thả lỏng lại, lấy điện thoại mở đoạn lịch sử trò chuyện với Triệu Minh Dương cho Lý Phàm xem.

“Đây là lịch sử trò chuyện của em và Triệu Minh Dương, Triệu Minh Dương và em… coi như là bạn chơi chung từ bé, nhưng sau đó em lại bị Trương Đức Võ dẫn đi, mà anh ta bị Trương Đức Võ đưa đến một căn cứ huấn luyện, nghe nói đó là nơi huấn luyện kỹ năng giết người, bây giờ Trương Đức Võ tiết lộ tin

tức của em cho Triệu Minh Dương, Triệu Minh Dương tuyên bố muốn đến giết anh”

Trần Hiểu Đồng cảm thấy mọi chuyện đều vì cô mà ra, cho nên cô chính là nguyên nhân của mọi sai lầm, là người mang đến tai họa xui xẻo.

Lý Phàm nhanh chóng xem xong lịch sử trò chuyện, cười nói: “Cô

buồn vì chuyện này à, nào, cười cho tôi xem nào, chuyện nhỏ này xử lý dễ dàng thôi, cô không cần lo”

“Sao lại không lo, nghe nói người trong căn cứ huấn luyện kia thường xuyên tham gia chiến đấu, sống chết chỉ trong nháy mắt, Triệu Minh Dương có thể

sống sót quay về, có nghĩa anh ta có tài năng không nhỏ” Trần Hiểu Đồng càng thêm lo lắng.

Tuy từng thấy thân thủ của Lý Phàm, biết Lý Phàm cũng rất giỏi, nhưng lúc này Trần Hiểu Đồng đã gánh hết mọi trách nhiệm, trong lòng đã rối loạn.

“Cho dù anh ta có giỏi cách mấy thì cũng chỉ là con khỉ, tôi là Phật Tổ Như Lai đây, yên tâm đi, tôi nhúc nhích tay là có thể bóp chết anh ta, anh ta không cùng một cấp bậc với tôi” Lý Phàm vô cùng tự tin nói.

Trần Hiểu Đồng thấy Lý Phàm không hề để tâm, hơi phát điên nói: “Anh nghiêm túc một chút được không, chuyện không đơn giản như thế, em lại cho anh xem thêm một thứ nữa.”

Lấy điện thoại lại, Trần Hiểu Đồng mở trang cá nhân của Triệu Minh Dương lên, bảo Lý Phàm xem.

Có ảnh Triệu Minh Dương xuống máy bay, trên hình là ảnh chụp chung của Triệu Minh Dương và ba người khác, ba người kia mặt đầy sát khí, vừa nhìn là biết ngay không phải người tốt.

Còn có ảnh Triệu Minh Dương dẫn ba người vào núi săn thú, trong đó săn được hai con sói, thợ săn thời nay cũng không có bao nhiêu người săn được sói.

Xuống chút nữa là ảnh ăn nhậu chơi bời của Triệu Minh Dương và ba người kia, bài đăng mới nhất trên trang cá nhân là Triệu Minh Dương dẫn theo ba người đến sân bắn bắn bia, caption là, ăn uống no đủ chơi bời xong, đã đến giờ trả thù, chờ chết đi.

“Anh có thấy chưa, Triệu Minh Dương chắc chắn là có ý đồ xấu, anh ta chắc chắn sẽ kiếm chuyện với anh, anh ta kiếm thêm ba tên đồng bọn, bốn người đánh một mình anh! Hơn nữa hình như ba

của Triệu Minh Dương nhận chức ở Hán Thành, không biết có phải là Trương Đức Võ cố ý sắp xếp hay không, nghe nói ba của anh ta là cảnh sát trưởng, quản lý cả sở điều tra!"

Trần Hiểu Đồng dùng ánh mắt đầy lo lắng mang theo chút áy náy nhìn Lý Phàm.

"Dương Minh, anh đừng giận, nếu muốn cuộc sống được suôn sẻ thì trên đầu phải có mấy cái sừng, cô em này cũng không tệ, đợi lát nữa mấy anh em chúng ta cùng nhau nếm thử, bây giờ chúng tôi giúp anh xử lý tên vô dụng kia" Mắt Hà Húc Minh vô cùng dâm dê, quan sát cơ thể Trần Hiểu Đồng. Trần Hiểu Đồng trốn sau lưng Lý Phàm, cảm thấy trong lòng lạnh căm, nếu như thật sự đi đến kết quả tệ nhất, cô thà tự tử cũng sẽ không để rơi vào tay bọn họ.

Lý Phàm ngồi bắt chéo chân, thản nhiên nhìn bốn người Triệu Minh Dương: "Mấy người đừng có ăn nói bậy bạ ở địa bàn của tôi, nếu không tôi sẽ không khách sáo với mấy người"

"Ha ha, còn không khách sáo với tôi, anh chỉ là một tên vô dụng nhỏ bé, sao có thể là đối thủ của những con chim ưng hùng tráng bay lượn trên trời như bọn tôi, anh cứ hưởng thụ những đau đớn mà chúng tôi ban cho anh đi" Hà Húc Minh lấy vòng tay gai ra đeo lên.

Gai ở vòng tay lóe lên ánh sáng sắc lạnh, trên mũi nhọn còn dính vết máu, đấy là thứ vòng tay gai bình thường không có.

"Để tôi đến dạy dỗ anh trước, nghe Triệu Minh Dương nói anh có thân thủ không tầm thường, để tôi xem thử anh giỏi đến mức nào" Hà Húc Minh lắc lắc cổ, nhảy bật vài cái tại chỗ, coi như vận động làm nóng người.

Triệu Minh Dương hơi nheo mắt lại nói: "Hà Húc Minh, nhất định đừng có khinh thường, tên vô dụng này thật sự rất giỏi, tôi đã điều tra hồ sơ của anh ta, sức chiến đấu rất mạnh."

"Úi cha, tôi nghe thấy cái gì thế này, một tên vô dụng có sức chiến đấu rất mạnh? Anh nói đùa à, tôi chính là khắc tinh của tất cả những tên vô dụng, để tôi cho anh xem tôi không chế anh ta trong một chiều thể nào, ha ha ha!"

Chương 703

CHƯƠNG 703: CHẠY LÀ THƯỢNG SÁCH

Hà Húc Minh điên cuồng cười, khinh miệt ngoắc ngón tay với Lý Phàm

Lý Phàm xoa cổ tay, vô cùng khinh thường nói: “Lại đây, tôi ngồi đánh với anh, nếu anh có thể làm mông của tôi xê dịch một chút thì coi như tôi thua, tôi thấy bốn người bọn anh lên hết một lượt đi, vậy thì tiết kiệm thời gian của tôi hơn.”

Trần Hiểu Đồng cảm thấy có phải cô bị ảo giác rồi không.

Những người nhìn rất không dễ chọc kia, vậy mà Lý Phàm lại bảo bốn người cùng lên một lượt, võ công có cao cũng không đấu lại dao, huống chi đối phương còn có nhiều người như thế, trong lòng Lý Phàm không hề sợ chút nào sao? Hà Húc Minh sa sầm mặt xuống, cảm thấy Lý Phàm nói thế là đang sỉ nhục anh: “Không cần mấy người kia cùng lên, nếu anh có thể thắng tôi, vậy coi như chúng tôi thua”

Vốn Triệu Minh Dương còn định cản Hà Húc Minh, nhưng nghĩ Lý Phàm nói ngồi đánh, nhúc nhích một chút là thua, thì không nói ra lời ngăn cản Hà Húc Minh nữa, yên lặng sửa lời thoại.

“Lý Phàm, thằng nhóc anh ngông cuồng thật, còn dám ngồi đó đánh với chúng tôi, anh không tưởng tượng được sự lợi hại của Hà Húc Minh, chờ thua quỳ xuống xin tha đi, đừng tưởng thắng được mấy tên cao thủ giang hồ biết được vài thế võ mèo ba chân thì tưởng anh hay lắm! Chúng tôi đều biết kỹ thuật giết người!”

Hai người đứng khoanh tay trước mặt còn lại trông cứ như đang đứng hóng chuyện, trong mắt hai người, Hà Húc Minh ra tay, trên cơ bản đã có thể 6.0 Lý Phàm ngay lập tức rồi.

“Hà Húc Minh, mau đánh đi, xử thằng nhóc này xong là chúng ta có thể dẫn cô em xinh đẹp kia ra ngoài chơi đùa, cũng không uổng công chúng ta từ xa chạy đến Hán Thành”

“Hì hì hì, đúng đó, chơi cô em này thì lần này coi như chúng ta đáng tiền vé đi về rồi, đúng là Triệu Minh Dương tinh mắt hơn, có thể để ý đến cô em đẹp

như thế, mấy cô em chỗ chúng ta còn đô con hơn bọn đàn ông, mẹ nó không thể nào quên nổi” Hà Húc Minh cong môi nở nụ cười lạnh lẽo, nhấc chân đi về phía Lý Phàm, đấm mạnh nắm đấm tay phải ra, mang theo quyền phong xe không khí, đánh vào cổ Lý Phàm.

Khí thể của nắm đấm mạnh mẽ, hơn nữa thêm tác dụng của vòng tay gai, nếu đổi thành người thường bị đánh, chỉ sợ sẽ gãy cổ ngay lập tức.

“A! Cẩn thận!” Trần Hiểu Đồng kinh ngạc hô to, nhắm chặt mắt lại, thật sự không có can đảm tiếp tục xem nữa.

Nếu nhìn thấy Lý Phàm bị thương nặng, nếu nhìn thấy Lý Phàm bị chảy máu giàn dụa, nếu… có quá nhiều quá nhiều hình ảnh không dám nhìn không dám tưởng tượng. Vẻ mặt Lý Phàm vẫn bình tĩnh, hình như thứ đang đối mặt không phải là một nắm đấm mạnh mẽ kèm theo vòng tay gai, mà là một con ruồi đang kêu vo ve.

“Cú đấm này của anh, nhìn thì mạnh đó, thật ra lại kém xa, cho anh xem thử Hướng quyền chân chính là như thế nào?

Lý Phàm lạnh nhạt nói, nắm đấm tay trái đấm về phía sườn nắm đấm tay phải của Hà Húc Minh.

Hà Húc Minh híp mắt, trong lòng thầm tính toán, tốc độ nắm đấm nhanh hơn, muốn đánh gãy cổ của Lý Phàm trước khi nắm đấm tay trái của Lý Phàm đánh đến.

“Chỉ dựa vào anh mà còn muốn đánh được Hưởng quyền chân chính, ông đây mới là chân chính… Sao lại thế này! A!” Đùng! Rắc!

Vào lúc Hà Húc Minh tăng tốc nắm đấm bên phải còn vài centimet nữa là chạm đến cổ của Lý Phàm, lại bị nắm đấm tay trái của Lý Phàm đập mạnh vào, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hà Húc Minh đối với trận chiến này. Vòng tay gai bằng kim loại vặn vẹo trong trận va chạm kịch liệt này, vòng tay gai kim loại

vốn có hình tròn bây giờ đã biến hình đè bẹp vào nhau, nghiền nát đè gãy bốn ngón tay của Hà Húc Minh.

Hà Húc Minh hoảng sợ nhìn bốn ngón tay vặn vẹo biến hình của anh, còn cả cái vòng tay gai không nỡ nhìn kia.

“Tại sao lại như thế? Sao anh lại có được sức lực như thế này! Đây chính là vòng tay gai làm từ Ô Kim, độ cứng lên đến cấp chín, không thể nào bị cơ thể bình thường đập biến dạng được, sao anh lại làm được.

Nét kiêu ngạo trên mặt Lý Phàm đã chói lòa, nhưng Lý Phàm có tư cách để kiêu ngạo.

Triệu Minh Dương giật mí mắt, tuy trong lòng không phục, nhưng lại cảm thấy có lẽ Lý Phàm nói thật, Hà Húc Minh đã là người có thể nằm trong top mười ở chỗ bọn họ, nhưng lúc nãy Hà Húc Minh thua ngay trong một chiều, hoàn toàn không có sức đánh trả khi ở trước mặt Lý Phàm.

“Hà Húc Minh, anh xem bây giờ chúng ta làm sao đây?” Trong lòng Triệu Minh Dương đã có ý định rút lui.

Hà Húc Minh phun nước bọt xuống đất, nhìn chằm chằm Lý Phàm nói: “Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta cứ chờ xem.”

“Muốn chạy à? Chỗ của tôi cũng không phải nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, chúng ta phải nói cho rõ ràng mọi chuyện”

“Nói rõ ràng con khỉ khô, biến, ông đây muốn đi! Anh cản được à”

Triệu Minh Dương cố giả bộ mạnh mẽ, dùng vẻ mặt kiêu ngạo, lời nói dơ bẩn để che giấu sự sợ hãi trong lòng.

Bây giờ nhiệt huyết đã lạnh, trong lòng Triệu Minh Dương chỉ nghĩ, tốt nhất có thể còn nguyên vẹn trốn khỏi nơi này, nếu không rơi vào tay Lý Phàm, không tránh được nỗi đau về thể xác.

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, sau khi ra ngoài có thể nghĩ cách đánh về lần nữa, chỉ cần còn sống thì sẽ còn cơ hội báo thù.

Chương 704

CHƯƠNG 704: KHÔNG THỂ ĐỂ MẤY NGƯỜI CHIẾM LỢI ĐƯỢC

Tuy ngoài miệng Triệu Minh Dương nói rất hay, chân cũng đã lùi ra sau.

“Vậy anh cứ đi thử xem, xem thử các anh có thể đi ra ngoài không, dạo gần đây đang huấn luyện bảo vệ trong công ty, nếu không tôi bảo bọn họ xem việc bắt giữa các anh trở thành huấn luyện, chắc là sẽ rất thú vị”

Lý Phàm nói xong cảm thấy bản thân anh giống như một người nổi bật cao lớn, đến cả lúc đánh nhau cũng không quên chăm sóc cho bảo vệ của công ty, cho bọn họ có cơ hội huấn luyện thực chiến.

“Lý Phàm, ba của tôi là cảnh sát trưởng! Tất cả sở điều tra ở Hán Thành đều là cấp dưới của ba tôi! Nếu anh không cho chúng tôi đi thì chính là đang giam giữ người phi pháp, ba tôi sẽ xử lý anh.”

Triệu Minh Dương rơi vào đường cùng đành mang danh tiếng của ba ra.

Nếu bình thường, Triệu Minh Dương khinh thường mấy người dùng danh nghĩa của ba mình ra nhất, nhưng bây giờ không dùng không được, dù sao đàn ông không cần chịu thiệt trước mắt, nhất là trước mắt cũng phải phải là thiệt thòi, mà là một cái bẫy rất lớn.

“Xí! Cảnh sát trưởng thì là cái thá gì, anh định chơi ba anh đúng không? Chỉ cần ba của anh bao che cho anh, hậu quả sẽ rất thê thảm” Lý Phàm không thèm để ý nói.

Triệu Minh Dương tức muốn méo mũi, mắt lóe lên vẻ hung ác, nháy mắt ra hiệu với hai đồng đội: “Xông ra ngoài!” Triệu Minh Dương dẫn đầu múa may dao găm, xông ra ngoài cửa, Lý Phàm nhấc chân đá, đá Triệu Minh Dương té xuống đất. Hai tên đồng đội của Triệu Minh Dương không hề nhúc nhích, không có ý định giúp đỡ nào, chỉ che chở cẩn thận cho Hà Húc Minh.

“Lý Phàm, chúng tôi được Triệu Minh Dương mời đến, anh ta đắc tội với anh, không có liên quan gì đến chúng tôi, thả chúng tôi đi, anh muốn xử lý Triệu Minh Dương như thế nào thì cứ xử lý” Hà Húc Minh quyết đoán bán đồng đội.

Lý Phàm cười lắc đầu: “Anh nói xem nếu anh đổi thành tội anh có đồng ý với điều kiện anh đưa ra không”

“Tôi, chuyện này.”

Mặt Hà Húc Minh lúc xanh lúc đó, nếu Hà Húc Minh đổi thành Lý Phàm, làm gì còn nói nhảm nhiều như thế, cứ đánh một trận tơi bời trước rồi tính, đánh xong lại vơ vét tài sản rồi mới bỏ qua

“Anh xem, đến cả anh cũng cảm thấy sẽ không đồng ý, vậy vì sao anh lại bảo tôi đồng ý chứ.” Lý Phàm hài hước nhìn Hà Húc Minh.

Hà Húc Minh trầm ngâm một lúc, nói: “Tôi có thể cho anh tiền, mỗi người chúng tôi sẽ cho ba trăm triệu để xin lỗi, sau này chúng tôi sẽ không xuất hiện Hán Thành, cũng không tìm người đến trả thù anh, thế nào?

“Chả thế nào cả” Lý Phàm lười biếng lắc đầu.

“Cùng xông lên đi! Không đoàn kết thì chúng ta không xông ra ngoài được!” Triệu Minh Dương mặt đầy dữ tợn từ dưới đất bò lên. Lúc này chỉ khi đoàn kết với ba người Hà Húc Minh thì mới có hy vọng chạy trốn, nếu như bị chia rẽ tan rã, chỉ có thể bị Lý Phàm tùy ý chà đạp.

Hà Húc Minh thấy không bán đồng đội được, cũng biết rõ bây giờ chỉ còn một con đường đoàn kết lại, cho nên nháy mắt ra dấu với hai người đồng đội, ý bảo cùng nhau liều mạng với Lý Phàm.

Bốn người đồng loạt cử động, cùng nhau xông về phía Lý Phàm. Lý Phàm vui vẻ nói: “Đã nói là bốn người cùng nhau xông lên ngay từ đầu rồi, lại cứ nhất quyết làm tôi tốn nhiều thời gian như thế, lần này phải để mấy người nằm dài dưới đất hết.”

Lý Phàm vừa hài hước nói, vừa đứng dậy đánh về phía bốn người Triệu Minh Dương, sau một loạt tiếng tay đấm chân đá, bốn người Triệu Minh Dương ngã dưới đất kêu gào liên tục.

Hà Húc Minh nằm trên đất, nhắm chặt mắt, khó chịu nói: “Anh đừng có vội mừng, làm chúng tôi bị thương sẽ bị trả thù, trả thù vĩnh viễn, Ổ Sói sẽ trả thù thay cho chúng tôi.”

CỐ Sói? Chẳng trách thấy mấy người rất quen, thì ra các anh là người của sói thảo nguyên à, ha ha, thú vị thú vị thật” Lý Phàm vuốt cằm, trong lòng nhớ lại những hồ sơ liên quan hiện lên nhanh như chớp.

Triệu Minh Dương tức muốn hộc máu, bị người ta ăn hiếp thảm thế này, vậy mà còn nói không để anh chiếm lời, phải ăn hiếp người ta như thế nào mới tính hết chứ!

Một đám xe cảnh sát chiếu đèn xanh đỏ ngừng trước cửa cao ốc văn phòng của tập đoàn Họa Vân Y, một đám cảnh sát phòng chống bạo lực có trang bị đầy đủ xuống xe, tay cầm đủ loại súng.

“Đội một, đội hai, lựa chọn địa hình thích hợp, bố trí chốt hỏa lực, đội ba, đội bốn phong tỏa giao thông, không được để bất cứ ai chạy thoát, đội năm trinh sát gần, cẩn thận không nên chọc tức tội phạm ở bên trong, đối phương có con tin”

Ba Triệu Minh Dương, cảnh sát trưởng Hán Thành Triệu Long Bân có đôi mày kiếm, cao gầy, trừng to mắt ngồi trên xe chỉ huy phát lệnh. Đám cảnh sát phòng chống bạo lực lập tức triển khai hành động, tản ra xung quanh, chấp hành mệnh lệnh theo đúng chỉ thị, Cảnh sát phòng chống bạo lực đội một tinh nhuệ, khom lưng, bước từng bước nhỏ về phía văn phòng.

Cảnh sát phòng chống bạo lực tinh nhuệ dựa theo huấn luyện mỗi ngày, khom lưng xông đến dưới cửa sổ văn phòng, dựa tường ngồi xổm xuống.

“Cảnh sát trưởng, đội năm đã vào vị trí, tiếp theo sẽ lắp đặt camera, quan sát tình hình bên trong, báo cáo hết”

Đội trưởng đội năm nói xong, lấy camera gắn lên trên song sắt, lặng lẽ hướng về phía trước, kéo đầu camera ra khỏi vách cửa sổ một chút, tình hình bên trong văn phòng theo tín hiệu camera phát ra, truyền vào trong xe chỉ huy ở bên ngoài tòa cao ốc.

Chương 705

CHƯƠNG 705: RỐT CUỘC LÀ AI

Trong xe chỉ huy, Triệu Long Bân nhìn chằm chằm màn hình.

Màn hình đang hiển thị tình hình trong văn phòng, thấy con trai ông mặt đầy máu nằm trên đất, Triệu Long Bân vô cùng tức giận đập mạnh lên ghế dựa.

Từ nhỏ đến lớn ông cũng chưa bao giờ đánh con của ông lần nào, bây giờ lại bị người khác đánh thê thảm như thế, sao mà nhịn nổi nữa, nhất định phải trút giận mới được! Lửa giận của Triệu Long Bân đã không thể ngăn cản được nữa.

“Đội năm, con tin bên trong không có nguy hiểm, bắt đầu đột kích, đội sáu sẽ chi viện cho các anh, lập tức hành động ngay!”

“Đã rõ, chuẩn bị đột kích, hết” Đội trưởng đội năm nhận được mệnh, giơ dấu tay đánh đột kích với cấp dưới, lúc định đứng lên, cửa sổ trên đầu đột nhiên bị mở ra.

Lý Phàm lủ đầu ra, nhìn mấy cảnh sát phòng chống bạo lực sắc mặt kinh ngạc ngồi dưới cửa sổ, cười nói: “Động tác chiến thuật của mấy anh không tiêu chuẩn gì cả, lúc nãy tôi có đến ba mươi hai cách để giải quyết các anh trong vòng mười giây, báo cảnh sát trưởng của anh đến gặp tôi đi, chỉ đánh con của ông ta mà đã làm trận thượng lớn thế này, đúng là lãng phí tiền thuế của người dân mà.” Đội trưởng đội năm trợn mắt há mồm, chưa từng thấy tên bắt cóc nào kiêu ngạo như thế, anh đã biết đó là con trai của cảnh sát trưởng bọn tôi, vậy mà cũng dám đi bắt cóc.

Mấy cảnh sát phòng chống bạo lực này cũng không biết tình hình thật sự, vì muốn điều động nhân lực, Triệu Long Bân đã ra lệnh xử lý dành cho các sự kiên bắt cóc đột xuất, cho nên đội trưởng đội năm mới hiểu lầm Lý Phàm là bắt cóc.

Lời Lý Phàm nói thông qua tín hiệu truyền vào xe chỉ huy, làm Triệu Long Bân nghe được rõ ràng.

Triệu Long Bân đập mạnh vào bàn chỉ huy, móc súng bước xuống xe chỉ huy.

“Tất cả các thành viên đi đột kích cùng tôi, bắt bọn bắt cóc kiêu ngạo kia!”

Một đám cảnh sát phòng chống bạo lực cũng xông lên vây quanh Triệu Long Bân đi vào cao ốc

Cảnh sát phòng chống bạo lực đã bao vây xung quanh văn phòng, súng phòng chống bạo lực cũng nhắm thẳng vào Lý Phàm ở bên trong. Nhưng mặt Lý Phàm không hề có chút hoảng sợ nào, ngược lại còn mỉm cười chơi điện thoại, chỉ có Trần Hiểu Đồng vẫn căng thẳng như cũ.

Triệu Long Bân xông vào văn phòng, bước nhanh đến bên cạnh Triệu Minh Dương, ngồi xổm xuống nói: “Minh Dương, con bị thương, ba đưa con đến bệnh viện, mấy người đánh con sẽ không chạy thoát được, sẽ bị xử lý sạch sẽ”

Mũi Triệu Minh Dương cay xè, rơi nước mắt như mưa: “Ba, con bị đánh cũng không sao, Trần Hiểu Đồng, cô ta vậy mà lại đi theo tên vô dụng khốn nạn này, đây là chuyện còn hận nhất, con thua kém gì tên vô dụng kia chứ!”

Triệu Long Bân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt tàn nhẫn, sau đó lại nhìn Trần Hiểu Đồng đang đứng cạnh Lý Phàm.

“Trần Hiểu Đồng, tại sao cô lại làm thế, cô không hiểu được tình cảm của Minh Dương nhà tôi dành cho cô sao? Tôi và ba cô cũng là bạn bè, khi xưa chúng ta còn nói đùa đính hôn từ bé, cô… cô thật sự làm tôi và Minh Dương quá thất vọng”

Trần Hiểu Đồng xoắn chặt hai tay vào nhau, cúi đầu nói: “Chú Triệu, tôi biết Triệu Minh Dương thích tôi, nhưng tôi không có bất cứ cảm giác nào với anh ta, cũng đã nói với anh ta hai chúng tôi không có bất cứ khả năng nào hết lần này đến lần khác, nhưng anh ta cứ…”

“Cứ cái gì? Con trai tôi si tình! Hừ! Chuyện này sau này tôi lại nói

rõ ràng với cô sau, hôm nay trước nói chuyện con trai tôi bị đánh, ai là người đánh con tôi ra nông nỗi này, đây là bị thương cấp độ nặng, nghi ngờ có liên quan đến tội giết người không thành công!"

Triệu Long Bân lập tức quy mọi việc theo tình huống nghiêm trọng nhất, định nhốt Lý Phàm vào tù, cho anh ở tù mọt gông.

"Cảnh sát trưởng Triệu có thủ đoạn giỏi thật, đổ tội danh nặng như thế, tôi cũng không gánh nổi" Lý Phàm sâu kín nói.

"Anh dám đánh con tôi nặng tay đến thế, còn sợ không gánh nổi tội sao!" Triệu Long Bân hung dữ nói.

"Cảnh sát trưởng Triệu, ông điều tra rõ ràng tình hình rồi nói có được không, nếu ông cứ tiếp tục phớt lờ sự thật đổ tội oan, tôi sẽ không khách sáo với ông nữa" Lý Phàm lộ ra vẻ mặt mất kiên nhẫn.

Lý Phàm cảm thấy rất khó chịu về cách làm của Triệu Long Bân, cái tên này đã làm việc thiên vị trái pháp luật đến mức đổi trắng thay đen, quá bao che cho con của ông ta rồi.

"Chân tướng sự việc sẽ được điều tra rõ ràng, dẫn bọn họ đi, người bị thương đưa đến bệnh viện chữa trị, tôi sẽ đích thân đốc thúc vụ án này."

Cảnh sát nghe lệnh, giơ súng định xông vào dẫn người đi, lúc này lại vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Mắt Triệu Long Bân giật giật, cắn răng nói: "Vậy cũng phải cho tôi dẫn người bị thương đi đi"

"Bọn họ là trong phạm, ông thấy thế nào?"

"Đây là chủ nghĩa nhân đạo, tội phạm quan trọng cũng có quyền được chữa thương" Triệu Long Bân cố gắng tranh thủ cơ hội, hy vọng có thể dẫn con trai đi.

"Chúng tôi sẽ có chuyên gia chữa trị cho bọn họ, không cần cảnh sát trưởng Triệu lo lắng, hơn nữa dựa theo điều tra cảnh sát trưởng Triệu có quan hệ ba con với Triệu Minh Dương, còn cần cảnh sát trưởng Triệu phối hợp điều tra" Đội trưởng đội hộ vệ lấy

lệnh bắt giữ ra, quơ quơ trước mặt Triệu Long Bân.

Khóe mắt Triệu Long Bân như muốn nứt ra, trong lòng đột nhiên hiểu rõ, tất cả những điều này đều có liên quan mật thiết đến thân phận của Lý Phàm.

Nếu Lý Phàm không có mối quan hệ rộng rãi và bối cảnh, chắc chắn sẽ không có mấy tên sát thần này bảo vệ anh.

“Lý Phàm! Rốt cuộc anh là ai, anh có thân phận như thế nào!”

Triệu Long Bân muốn biết cho rõ ràng.

Chương 706

CHƯƠNG 706: CỨU ÔNG BẰNG CÁCH NÀO

“Tôi chỉ là một người bình thường mà thôi, không thể so sánh với cảnh sát trưởng như ông.” Lý Phàm ngáp dài, lười biếng nói.

“Không thể nào! Cậu chắc chắn không phải người bình thường!”

Bây giờ cho dù có đánh chết Triệu Long Bân thì Triệu Long Bân cũng không tin Lý Phàm là người thường.

Người bình thường có thể đánh bại bốn người Triệu Minh Dương sao? Người bình thường có thể làm mấy tên sát thần này chủ động bảo vệ sao? Người bình thường có thể lấy ra loại lệnh bắt giữ ông sao?

Mỗi một điều đều không bình thường, không có bản lĩnh cao siêu và năng lực thì chắc chắn không thể làm được những thứ này.

Triệu Long Bân muốn biết rõ bối cảnh của Lý Phàm, như vậy nói không chừng còn có cơ hội xin tha, sợ nhất là đụng phải ván sát, mà còn không biết vị thần tiên nào đứng sau ván sắt kia, như vậy thì đến cả cơ hội thắp nhanh bái phật cũng không có.

“Hiểu Đồng, con năn nỉ giúp chú đi! Lần này chú và Minh Dương sai rồi, con năn nỉ giúp chú đi! Để Lý Phàm tha cho bọn chú một lần, chú cam đoan sau này Minh Dương sẽ không đến tìm con nữa, con nhớ lại khi xưa con đến nhà chú ăn cơm, chú đối xử với con rất tốt…”

Triệu Long Bân hạ mình, thay đổi mục tiêu, bắt đầu chơi trò tình cảm sướt mướt với Trần Hiểu Đồng, hy vọng Trần Hiểu Đồng có thể mềm lòng cứu ông.

Trần Hiểu Đồng mím chặt môi, không biết phải xử lý tình hình hiện tại như thế nào, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt bắt lực.

Lý Phàm xoa đầu Trần Hiểu Đồng, cười nói: “Bây giờ còn định

dùng tình cảm, đạo đức để ép buộc người ta, tôi nghĩ có lẽ cô đã nhìn rõ bản chất của ông ta rồi.”

Trần Hiểu Đồng như suy tư gì đó gật đầu, nhìn Triệu Long Bân, từ từ lắc đầu.

Mặt Triệu Long Bân lập tức trở nên hung dữ, đột nhiên giơ súng trong tay lên, không hề do dự bóp cò.

Chuyện đã đến nông nỗi không thể cứu vãn, Triệu Long Bân lựa chọn bí quá hóa liều, chỉ cần có thể giết Lý Phàm thì chắc chắn sẽ có người cứu ông ra! Nếu không thi chỉ bị trở thành một con chốt thí, để mặc ông chết đi.

Đùng!

Súng vang, vang lên đột ngột không kịp đề phòng như thế.

Đội trưởng đội hộ vệ bước lên bắt Triệu Long Bân lại, đắm mạnh đánh gãy tay phải của Triệu Long Bân, sau đó cướp súng trong tay ông ra.

Triệu Long Bân dại ra nhìn Lý Phàm, dùng ánh mắt không thể nào tin nổi nhìn Lý Phàm bình tĩnh không xảy ra bắt cứ việc gì.

Không lẽ lúc nãy ông bắn hụt sao? Không thể nào!

Triệu Long Bân không bắn hụt, mà ngay giây phút Triệu Long Bân giơ súng lên, Lý Phàm đã ôm Trần Hiểu Đồng rời khỏi chỗ đang ngồi khi nãy, cho nên phát súng lúc nãy Triệu Long Bân mới bắn hụt.

“Sao lại thế được, sao lại trốn được chứ! Từ lúc tôi giơ súng lên đến khi bắn ra không quá một giây, sao anh lại tránh được!” Triệu Long Bân bị vặn chéo hai tay ra sau lưng, đè trên đất lớn tiếng nói.

Cảnh sát xung quanh cũng choáng váng.

Đội trưởng đội năm nhìn Lý Phàm, không hiểu sao lại nhớ đến lúc nãy Lý Phàm nói có ba mươi hai cách để tiêu diệt toàn bộ tiểu đội của anh ta.

Hình như Lý Phàm không phải nói chơi, chỉ dựa vào bản lĩnh tránh đạn khi nãy của anh, có lẽ thật sự có thể tiêu diệt sạch tiểu đội của anh!

Lý Phàm an ủi Trần Hiểu Đồng bị giật mình, sau đó tức giận nhìn Triệu Long Bân nói: “Nếu không phải sợ viên đạn bắn ngược lại sẽ làm Trần Hiểu Đồng bị thương, ngay giây phút ông nỗ súng là tôi đã có thể giết ông ra, dẫn bọn họ về tra hỏi cho cẩn thận, đặc biệt là cảnh sát trưởng này, tra hỏi cẩn thận về chuyện Trương Đức Võ.”

Nghe Lý Phàm nhắc đến Trương Đức Võ, mặt Triệu Long Bân trắng bệch, cơ thể run nhẹ: “Anh, sao anh lại biết Trương Đức Võ, Trương Đức Võ không có liên quan gì đến tôi cả, tôi không có tội.”

“Chỉ cần nhìn bộ dáng của ông bây giờ thì ông chắc chắn không thể nào vô tội được.” Giọng Lý Phàm lạnh băng, làm Triệu Long Bân không rét mà run.

Đám Triệu Long Bân và Triệu Minh Dương bị áp giải đi, đám cảnh sát phòng chống bạo lực cũng xám xịt rời đi, văn phòng yên bình trở lại.

*Tôi muốn gọi điện thoại.” Triệu Long Bân cúi đầu nói.

Bây giờ chỉ còn con đường cuối cùng là cầu cứu Trương Đức Võ, Triệu Long Bân không muốn ngồi chờ chết.

Đội trưởng đội hộ vệ liếc nhìn Triệu Long Bân, lạnh lùng nói: “Ông muốn liên lạc với Trương Đức Võ?

Ông ta chỉ là một con chó của Long Môn mà thôi, thiếu chủ của chúng tôi có thể nghiền chết ông ta bất cứ lúc nào.”

“Thiếu chủ? Thiếu chủ!”

Tiếng “thiếu chủ” đầu tiên của Triệu Long Bân là nghi vấn, tiếng “thiếu chủ” thứ hai lại là khiếp sợ.

Lúc này Triệu Long Bân đột nhiên hiểu ra thân phận của Lý Phàm, thế mới biết Lý Phàm là thiếu chủ Long Môn!

“Anh ta! Sao anh ta là thiếu chủ Long Môn được!”

“Không có gì là không thể, ông muốn gọi điện thoại cho Trương Đức Võ thì cứ tự nhiên.”

Triệu Long Bân do dự, cuối cùng vẫn lấy điện thoại ra gọi.

“Anh Đức Võ, xin anh cứu tôi với, tôi bị người của Lý Phàm bắt, bọn họ còn muốn tra hỏi mối quan hệ giữa tôi với anh!” Triệu Long Bân bi thương nói.

Trương Đức Võ sửng sốt, sau đó lại lộ ra vẻ mặt tức giận: “Mẹ nó ông muốn chết đúng không? Ông bị bắt thì liên quan gì đến tôi, bảo tôi cứu ông bằng cách nào đây!”

“Ông có thể nói vài ba câu với Lý Phàm, chỉ có ông mới cứu được mạng tôi thôi, anh Đức Võ, anh nhất định phải cứu tôi, nếu không tôi chỉ có thể khai hết mọi việc ra.”

Triệu Long Bân cũng không có điểm yếu của Trương Đức Võ, nhiều lắm chỉ là Trương Đức Võ sai con của ông đi giết Lý Phàm mà thôi.

Hơn nữa việc này đã bại lộ, cũng không thể coi là điểm yếu.

Trương Đức Võ tức muốn tím người, hung dữ quát: “Ông nói đi, ông có thể nói cho Lý Phàm biết gì chứ?

Ông đây muốn giết chết Lý Phàm đó! Cậu ta cũng không phải không biết, có giỏi thì ông kêu cậu ta đến giết chết ông đây đi!”

Kế hoạch thất bại nhiều lần, làm Trương Đức Võ vô cùng bực bội, cảm thấy người ông sắp xếp đúng là quá vô dụng, không có ai có thể sử dụng được.

Trương Đức Võ tức đến phát điên, đi qua đi lại, tiếp tục nói với giọng căm hận: “Nếu ông nói ra mối quan hệ với tôi thì ông chỉ chết nhanh hơn thôi! Ông tự suy nghĩ xem muốn nói thế nào đi, bảo tôi cứu ông là chuyện không thể nào!”

Nói xong Trương Đức Võ cúp máy, tức giận đập điện thoại xuống đất.

“Khốn nạn! Toàn là một đám vô dụng không thể tin tưởng được! Sao lại không có ai có tác dụng hết vậy!

Mẹ nó cái tên Triệu Long Bân này đáng chết, còn dám uy hiếp ông đây!”

Trương Đức Võ rất bực mình ngồi trên ghế sofa, ánh sáng trong mắt lập lòe liên tục, trong lòng bắt đầu suy nghĩ xem phải đối phó với Lý Phàm như thế nào.

Bây giờ chỉ có đỗ dầu vào lửa mới được, còn phải đốt thêm một ngọn lửa bên phía Đại Long Vương, làm Đại Long Vương đối đầu trực diện với Lý Phàm, vậy mới có cơ hội đục nước béo cò đạt được lợi ích lớn nhát.

“Phải làm thế nào mới có thể làm Đại Long Vương ra tay với Lý Phàm đây? Hay là để Long Hậu tạm thời làm hòa với Lý Phàm một chút, có lẽ Đại Long Vương sẽ nhịn không nổi ra tay, nhưng chỉ sợ không thuyết phục Long Hậu được.”

Trương Đức Võ khẽ lầm bầm một mình, nhanh chóng động não, suy nghĩ xem phải nói như thế nào mới thuyết phục Long Hậu được.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Trương Đức Võ cong môi cười lạnh: “Có cách rồi, Lý Phàm cứ chờ chết đi”

Chương 707

CHƯƠNG 707: BÃI CÔNG

Đến gần giờ tan ca, Khang Văn Hân nhảy nhót vào văn phòng, cười tươi rói nói: “Sư phụ, mới có một nhà hàng nước JJ tên Cửu Đằng Cư mới khai trương, tôi mời mọi người đi ăn thử nha.”

Lý Phàm không có ý kiến gì, nhìn Cố Họa Y, định nghe ý kiến của Cố Họa Y.

Cố Họa Y híp mắt nói: “Vậy ăn thử đi, lâu lắm rồi không ăn đồ nước .J.”

“Nghe nói mời đầu bếp nước 4, trình độ chắc chắc rất tuyệt, chúng ta mau xuất phát đi.” Khang Văn Hân kích động nói.

Mọi người nhanh chóng ra khỏi văn phòng, lái xe đến Cửu Đằng Cư.

Cửu Đằng Cư nằm ở ngoại ô thành phố, xây dựng một khu nhà đầy phong cách nước J, nhà gỗ thủy tạ đều được xây dựng và sắp xếp theo hình thức nước J.

Đậu xe xong, hai nhân viên bước lên, cung kính hỏi có đặt trước không.

Khang Văn Hân lấy điện thoại ra, báo một dãy số, nhân viên vốn đã rất cung kính lại càng cung kính hơn nữa.

“Mời các quý khách vào trong.”

Nhân viên khom người dẫn đường, dẫn nhóm Lý Phàm vào trong sảnh.

Trong sảnh có mấy người đàn ông có gương mặt đậm chất nước .J, lúc này mấy người đàn ông nước J đang vây xung quanh một nhân viên nữ kêu gào.

“Sao chúng tôi lại không có chỗ, cái bàn lớn nhất đằng kia đang

trống, sao lại không cho chúng tôi dùng, Cửu Đẳng Cư của mấy người được xây dựng mô phỏng theo đất nước chúng tôi, phải cho chúng tôi đãi ngộ càng tốt mới đúng, phải đối xử với bọn tôi như đối xử với ba ruột mới được!"

Nhân viên cười khổ giải thích: "Bàn đó đã được đặt trước rồi, hơn nữa bên chúng tôi phục vụ theo quy tắc đặt trước, nếu không đặt trước sẽ không có chỗ, bây giờ mọi người chỉ có thể đặt chỗ cho ngày mai thôi."

"Ngu ngốc, không được! Chúng ta tổ chức tiệc tối cho ngài Điền Trung, đã quyết định ở nơi này, chúng tôi muốn cái bàn kia, đi!"

Máy người đàn ông không để ý đến lời khuyên của nhân viên, đi về phía cái bàn trồng kia.

Nhân viên dẫn nhóm Lý Phàm vào lập tức sốt ruột, chạy chậm bước lên cản trước bàn.

"Xin lỗi quý khách, các anh không thể làm thế, khách đặt bàn này đã đến rồi, mời quý khách hẹn trước, sau đó chờ ngày mai lại đến dùng bữa ạ." Nhân viên khách sáo nói.

"Khốn kiếp, tôi cũng muốn xem thử ai là người dám cướp chỗ với tôi."

Người đàn ông nước .J xoay người nhìn Lý Phàm, nhìn lướt qua mặt Lý Phàm, rồi nhìn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đang nắm tay nhau.

"Úi chà! Cô gái người nước H xinh đẹp, đây là người đẹp cực kỳ hiếm thấy nha, ha ha ha, xem ra đã có người uống rượu chung rồi, đúng là may mắn trời cho mà."

Mấy người đàn ông nước J lộ ra ánh mắt dâm dê, cùng nhau đi về phía Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng.

Lý Phàm bước lên, cản trước người Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mấy người đàn ông mang khí chất nước J này.

"Tên ăn mày, tránh ra, để hai người đẹp này lại, anh và thằng mập

chết tiệt kia biến đi được rồi, nếu không tôi sẽ cho hai người đẹp mặt."

"Anh Cao Kiều, nói nhảm với tên này làm gì, đối phó với máy tên đê tiện này, chỉ cần lấy tiền ra là được rồi, ha ha ha." Người đàn ông nói chuyện lấy một đống tiền xu ra, rải về phía Lý Phàm.

"Lụm tiền xong thì biến đi, chúng tôi thuộc công ty Sanyo Kabushiki Gaisha chỉ nhánh Hán Thành, nếu anh không chịu biến, tôi chỉ cần nói vài câu là có thể làm anh cửa nát nhà tan."

"Ui cha, vẫn là Sơn Bản hiểu biết nhiều thật, cảm giác dùng tiền đập vào mặt bọn họ cũng sướng thật, tôi cũng muốn chọi."

Cao Kiều móc tiền, lấy một đống tiền xu, nhếch miệng cười quăng về phía Lý Phàm.

Lý Phàm ra tay nhanh như chớp, đập thẳng một đắm lên mặt Cao Kiều, máu mũi đỏ tươi chảy ra khỏi lỗ mũi Cao Kiều.

Cao Kiều đờ đẫn giơ tay sờ lỗ mũi đang chảy máu, đưa lên trước mặt nhìn.

Nhìn vết máu đỏ tươi, Cao Kiều cảm thầy đầu óc quay cuồng, cơ thể mềm nhữn ngã bệch xuống.

Đám Sơn Bản cuống quít đỡ Cao Kiều lên, tức giận nhìn Lý Phàm.

"Cái, cái tên ăn mày khốn kiếp này, anh làm gì anh Cao Kiều thế?"

Khang Văn Hân từ phía sau Lý Phàm lú đầu ra, lầm bầm: "Đừng nói cái tên này sợ máu đó nha, có như thế thôi mà cũng dám đi ra ngoài chơi ngang ngược."

"Mấy người chờ đó, chúng tôi dẫn anh Cao Kiều đi bệnh viện, nếu anh Cao Kiều gặp vấn đề gì, máy người không ai thoát được đâu!"

Sơn Bản đe dọa, quyết định dẫn Cao Kiều đi bệnh viện, dù sao Cao Kiều có thân phận không tầm thường, nếu xảy ra vần đề gì, Sơn Bản không thể chịu trách nhiệm được.

"Xùy." Khang Văn Hân phỉ nhỏ: "Cái thứ gì thế này, tôi thấy Cửu

Đằng Cư máy người cũng nên quên tăng cường vấn đề an ninh không, mấy tên khốn nạn này mà cũng cho vào."

Nhân viên cười làm lành: "Đây là lần đầu tiên tôi gặp được, chúng tôi cũng không nghĩ đến."

Lý Phàm kéo Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng ngồi vào bàn, nói với Khang Văn Hân: "Cậu mau gọi đồ ăn lên đi, nhìn mấy tên người nước .J kia là tức giận, đúng là kiêu ngạo thật?"

"Đã chuẩn bị đồ ăn xong rồi, có thể bưng lên ngay lập tức."

Khang Văn Hân dặn dò nhân viên vài câu, sau đó ngồi xuống bàn.

Người xung quanh đều đang nhìn bàn của Lý Phàm, cuộc xung đột khi nãy đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người, các thực khách cảm thấy rất hả giận khi nhìn thấy Lý Phàm đối chọi gay gắt với đám Cao Kiều và Sơn Bản.

"Các anh làm hay lắm, không làm mắt mặt đàn ông."

"Phải làm thế, dám ngang ngược ở địa bàn của chúng ta, thật sự muốn đánh bọn họ đi về nhà bà nội luôn cho rồi."

Thực khách xung quanh khen tới tấp, đông thời giơ ngón cái với Lý Phàm.

Khang Văn Hân vui vẻ cười híp mắt đến mức sắp không thấy mắt đâu, ôm quyền chắp tay với xung quanh: "Hì hì, cảm ơn mọi người đã khen ngợi, chúng tôi chưa bao giờ làm mắt mặt đàn ông trong nước, bọn họ còn dám đến thì chúng tôi còn dám xử lý bọn họ."

"Đúng lắm, phải là đàn ông thế này, tôi mới bọn anh một ly, phục vụ, cho bàn bọn họ một bình rượu gạo, tính tiền cho tôi." Một người đàn ông hào sảng nói.

"Cảm ơn, đợi lát nữa tôi mời các anh em một ly, gặp nhau cũng là duyên." Khang Văn Hân chu đáo trò chuyện với mấy thực khách xung quanh.

Thức ăn xinh đẹp, sushi nhanh chóng được bưng lên.

Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng hưng phần chụp hình thức ăn, dù sao máy món ăn này thật sự rất đẹp.

Không quá hai phút, giám đốc sảnh đi đến với vẻ mặt khó xử, khẽ nói: “Xin lỗi, sashimi cá lóc mà quý khách đặt trước xảy ra một chút vấn đề, đầu bếp làm sashimi cá lóc vì… vì sự kiện ngoài ý muốn khi nãy mà bãi công rồi.

Khang Văn Hân lập tức trợn tròn mắt, xắn tay áo: “Cái thứ gì thế này, ông ta còn dám bãi công, xem ra lúc nãy bọn tôi xử lý đám người kia chưa đủ, muốn bọn tôi xử luôn ông ta đúng không.”

“Thật xin lỗi, chúng tôi cũng không thể cưỡng ép ông ta, nếu không tôi đổi món khác cho quý khách được không.” Giám đốc sảnh nói với vẻ mặt đau khổ.

Lý Phàm khó chịu nói: “Chúng tôi đến đây chủ yếu là vì món sashimi cá lóc, nếu không có sashimi cá lóc, ai thèm đến chỗ mấy người chứ, hôm nay nhất định phải ăn được món sashimi cá lóc, bảo đầu bếp người nước J kia ra đây.”

Chương 708

CHƯƠNG 708: KIÊU CĂNG

Giám đốc sảnh rất khó xử nói: “Nhưng lúc bọn tôi mời đầu bếp người nước .J đến đã ghi chú rõ ràng trên hợp đồng, dưới tình huống ông ta không hài lòng thì có thể bãi công, nếu chúng tôi cưỡng ép ông ta làm việc, không chỉ có thể nghỉ việc ngay, mà chúng tôi còn phải trả một số tiền bồi thường lớn cho ông ta.”

Thực khách xung quanh nghe giám đốc sảnh nói xong đều nóng nảy, bất bình cho mấy người Lý Phàm.

“Tôi nói này, mấy người một ông nội người nước .J về à, làm gì có ai mời đầu bếp kiểu này, làm như chúng ta không có đầu bếp vậy.”

“Ha ha, văn hóa ẩm thực của nước chúng ta bắt nguồn từ xa xưa, lịch sử rất dài, đám bắt chước bọn họ sao ó thể sánh bằng, sushi cũng bắt chước theo cơm nắm của chúng ta, sashimi cũng bắt chước cá lát sống của chúng ta, bây giờ bọn họ lại khoe khoang.”

“Kêu tên đầu bếp người nước J ra đây xin lỗi, nếu không chúng tôi sẽ xuống bếp ông ta, ông ta ăn hiếp người khác quá rồi.”

Lý Phàm khẽ nhíu mày, nói với giám đốc sảnh: “Không có đầu bếp nước .J thì không ăn được sashimi cá lóc đúng không? Đúng là nực cười, sashimi cá lóc của máy người hình như có kèm theo biểu diễn nữa đúng không.”

“Đúng, sashimi cá lóc được đầu bếp nước .J làm ngay trực tiếp trước mặt khách, bởi vì thích cá lóc có chứa chất kịch độc, hơn nữa làm sashimi trực tiếp yêu cầu đầu bếp có kỹ thuật cao, cho nên chúng tôi không còn cách nào khác phải mời đầu bếp nước J về.”

Lý Phàm mỉm cười nói: “Vậy lấy cá lóc và đao đến đây đi, tôi tự làm sashimi cá lóc.”

Giám đốc sảnh ngơ ngẩn một lúc, sau khi lấy lại tinh thần thì lắc

đầu lia lịa.

“Không được, cá lóc có chất kịch độc, không phải ai cũng xử lý được, nếu xảy ra vấn đề trúng độc, tôi không gánh vác nỗi trách nhiệm này.”

Khi xưa đã có câu nói liều mạng ăn cá lóc, bởi vì trong nội tạng và trong máu có chứa một lượng độc tố thần kinh, nếu như không xử lý sạch nội tạng và máu cá lóc, ăn xong chắc chắn sẽ bị trúng độc chết.

“Bảo ông đi thì ông cứ đi đi, sao ông biết sư phụ tôi không làm được.” Khang Văn Hân trừng mắt, cố gắng bày ra khí thế nếu không làm theo thì sẽ xốc bàn.

Thực khách xung quanh cũng ồn ào theo.

“Bảo ông đi làm thì cứ làm đi, khách của bàn đó không phải vì muốn ăn, chỉ muốn giết cá lóc cho hả giận, chỉ chút chuyện này mà mấy người cũng không thỏa mãn được khách hàng à? Nếu như làm không được, tôi thấy mấy người đừng mở cửa làm buôn bán nữa.”

“Cửu Đằng Cư mấy người nhát gan như thế từ khi nào vậy, một đầu bếp người nước .J cũng sợ, bây giờ khách hàng muốn tự giải quyết, máy người lại lưỡng lự, ông nói coi ông có thể làm gì, nếu không thì ông bảo đầu bếp nước .J kia ra đây làm.”

Giám đốc sảnh thấy tất cả thực khách đều khó chịu, bắt đắc dĩ nhìn Lý Phàm nói: “Cá lóc thật sự có kịch động, không thể làm bậy được, chúng tôi không gánh vác nổi trách nhiệm.”

“Không cần mấy người chịu trách nhiệm, không biết tôi đã ăn bao nhiêu con cá lóc rồi, tất cả đều là do tôi tự làm, mau đi lấy cho tôi đi.

Thực khách nhiều chuyện xung quanh càng thêm ầm ï, rèm bếp bị xốc lên, một đầu bếp mặc đồ đầu bếp nước J, mặt đầy kiêu căng đẩy xe đẩy đi ra.

Giám đốc sảnh nhìn đầu bếp nước .J, trong lòng căng thẳng, biết ông ta đang định chà làm hư thức ăn, vội vàng chạy châm đến đầu

bếp nước .J, định cản đầu bếp nước .J lại.

Nhưng đầu bếp nước J lại đẩy giám đốc sảnh ra, đẩy xe bước nhanh về phía bàn Lý Phàm.

Đầu bếp nước .J cao ngạo ngẩng đầu, đứng thẳng, lạnh lùng kiêu ngạo nói: “Lũ dốt nát kia, không phải ai cũng làm cá lóc được, cho dù ở chỗ chúng tôi, cũng chỉ có người vượt qua kiểm tra mới được phép làm sashimi cá lóc, mà người có thể thi đậu, đều là những đầu bếp tài năng.”

“Ui cha, ông định nói cái gì, nếu bàn về việc ăn uống thì chúng tôi hơn xa ông, ở mặt này chúng tôi là tổ tiên của mấy người.” Khang Văn Hân rất không phục nói.

Máy thực khách cười ầm lên, cảm thấy dùng từ tổ tiên này rất đúng.

Đầu bếp nước J cười khẩy nói: “Bây giờ nói đến cá lóc, không phải máy người định tự tay là sashimi cá lóc sao, đã đưa đồ đến cho mấy người rồi, nhưng tôi phải cảnh cáo mấy người, cá lóc có kịch động, chế biến không khéo ăn sẽ chết người.”

“Chậc! Ăn vào có chết hay không không cần ông lo, sư phụ, nguyên liệu đã đến đủ, có phải nên bắt đầu rồi không.” Khang Văn Hân nhìn cá lóc trong bể cá, trong lòng có hơi thấp thỏm.

Cố Họa Y lo lắng nói: “Nghe nói cá lóc có độc tố thần kinh, nếu như trúng độc sẽ chết rất nhanh.”

Trần Hiểu Đồng khẽ nói: “Chắc anh Lý Phàm sẽ xử lý được, nếu không giết cá lóc chơi chơi là được rồi, chỉ là một cá bình thường mà thôi, không ngon lành gì.”

Đầu bếp nước J nghe ba người nói nhỏ, cảm thầy Lý Phàm chỉ đang làm quá lên để người ta sợ mà thôi, ánh mắt càng trở nên khinh thường.

“Ha ha, sao mấy người biết được thịt cá lóc tươi ngon đến cỡ nào chứ, mấy người chưa nghe nói qua câu chuyện liều chết ăn cá lóc sao, nếu sợ thì tôi sẽ đẩy cá lóc về, đây là cá lóc bắt ngoài biển hiếm có đó.” Đầu bếp nước .J châm chọc nói.

“Hôm nay sẽ cho ông mở mang tầm mắt.” Lý Phàm đứng dậy đi về phía xe đầy, ra vẻ như nói không hợp nhau thì sẽ lập tức ra tay ngay.

Đầu bếp nước .J kiêu căng nhìn Lý Phàm, cười khẩy đứng bên cạnh.

Lý Phàm với tay vào bể cá, dùng một tay bắt cá lóc ra, Khang Văn Hân vỗ tay khen tới tấp: “Hay, cách sư phụ bắt cá đúng là không bình thường, chắc chắn là ổn, chính xác, nhanh.”

Thực khách xung quanh cũng khen ngợi liên tục, không ít người đều cầm điện thoại bước qua, mở chế độ quay phim lên.

“Cách người anh em bắt cá không bình thường, có phải cũng có luyện tập qua rồi không.”

“Tôi thấy người nh em này quen quen, hình như nhìn thấy ở video nào rồi, người anh em này là streamer đúng không.”

“Đây chính là hiện trường cảnh trai đẹp nước chúng ta đứng ra chiến đấu với đầu bếp nước J, tôi là streamer Trương Lệ Chắt, hiện tại xin được phép livestream cho mọi người, đầu tiên cho mọi người nhìn xem anh đẹp trai của chúng ta.”

Lý Phàm cạn lời nhìn mấy người xung quanh bu lại nhiều chuyện, có người quay đăng lên trang cá nhân, có người quay video ngắn, còn có người livestream ngay tại chỗ.

Nghe có người livestream, đầu bếp nước J chỉnh sửa quần áo lại, chiếm sạch camera của streamer Trương Lệ Chất.

Đầu bếp nước J đứng trước camera, vô cùng lạnh lùng nói: “Người đàn ông trong nước chân chính mà mấy người nói là một tên khốn nạn! Cách chế biến thức ăn nước .J chúng tôi không phải thứ mấy người có thể lĩnh ngộ được, kỹ thuật cắt tỉa mà đầu bếp máy người hay tự hào, trong mắt chúng tôi chỉ là một cục, shit!”

Streamer Trrương Lệ Chắt tức giận nhìn đầu bếp nước .J: “Ông mới là cục shit, ông mau biến đi, trông như trái bí đỏ, đừng làm bẩn livestream của tôi, tôi muốn quay anh đẹp trai kia.”

Trương Lệ Chất vòng qua đầu bếp nước .J, đi đến bên cạnh Lý Phàm, cười ngọt ngào, ỏng ẹo nói: “Anh trai, anh tên gì, chúng ta có thể kết bạn không, ủa, sao tôi càng nhìn càng nhìn càng thấy anh trai quen quen vậy?”

Cô nhìn chằm chằm Lý Phàm một lúc lâu, Trương Lệ Chất đột nhiên cảm thấy Lý Phàm giống như một nhân vật trong truyền thuyết.

Chương 709

CHƯƠNG 709: KỸ THUẬT DÙNG DAO THẦN KỲ

“AI A a a! Anh là Lý Phàm, anh là Lý Phàm phải không? Trời ạ! Tôi thế mà lại có thể gặp được Lý Phàm.”

Trương Lệ Chất hết sức hưng phấn, quay camera điện thoại di động về phía mình, cao giọng nói: “Tôi thế mà lại gặp được Lý Phàm, nhân vật truyền kỳ của Hán Thành chúng ta, tôi đã được nghe kể không ít truyền thuyết về anh ấy, tôi là fan ruột của anh ấy đấy.”

Bây giờ, Lý Phàm đã không còn là hạng người vô danh nữa, anh đã gây ra nhiều mưa to gió lớn như vậy ở Hán Thành, nên bắt cứ người Hán Thành nào dù chưa từng nhìn thấy anh, nhưng đều đã từng nghe về danh tiếng của anh.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng liếc nhau một cái, hai người đều cảm thấy hiện tại Lý Phàm càng ngày càng giống ngọn đèn lấp lánh trong đêm tối, đi tới đâu cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

Trần Hiểu Đồng mím môi một cái, dùng đũa chọc Khang Văn Hân đang nhếch miệng cười một cái, sau đó liếc mắt ra hiệu cho anh ta, rồi chỉ chỉ người đẹp dẫn chương trình đang hưng phấn vây quanh Lý Phàm, điên cuồng chụp quay chụp.

Khang Văn Hân lập tức hiểu ngay, vỗ ngực nói: “Hãy yên tâm giao cho tôi, hộ giá là chuyện tôi thuần thục nhất, bảo đảm người ta không thể sàm sỡ, cợt nhả được sư phụ tôi.”

Khang Văn Hân chen vào trong đám người, đứng giữa Trương Lệ Chất và Lý Phàm, nở nụ cười ngây thơ chân thành nói: “Người đẹp, tôi chính là bản sao của Lý Phàm, sau này cô muốn đi tìm hiểu Lý Phàm thì cứ tìm tôi là được rồi, Lý Phàm còn phải chế biến cá lóc gai, cô đừng quấy rầy anh ấy.”

Trương Lệ Chất trừng mắt, làm mặt quỷ với Khang Văn Hân: “Tên béo chết bầm tránh ra, đừng cản trở tôi ngắm Idol. Hiện giờ,

livestream của tôi đã có một trăm nghìn người xem rồi đấy, cẩn thận tôi bảo khán giả gửi dao lam cho anh đấy."

Trương Lệ Chất cảm tháy rất vui vẻ, số người xem kênh livestream vô danh tiểu tốt của cô ta vốn không quá mười nghìn, lúc này đột nhiên có trăm nghìn người xem, đây chính là cơ hội thẳng tiền đến hàng ngũ người dẫn chương trình hạng hai đấy.

Cô ta biết nguyên nhân dẫn đến lượng người xem đột ngột tăng vọt là nhờ Lý Phàm, cô ta còn thầm nghĩ tìm Lý Phàm hợp tác livestream.

Chỉ cần Lý Phàm có thể đồng ý, Trương Lệ Chất cảm thấy dù có bị quy tắc ngầm cũng được, dù sao Lý Phàm đẹp trai như vậy, quả thực là sự cám dỗ khó cưỡng.

Khang Văn Hân vỗ ngực nói: "Đừng nói gửi lưỡi dao, dù có gửi đạn tôi cũng không sợ. Tôi chính là sứ giả bảo vệ hòa bình và chính nghĩa."

"Anh tránh ra, đừng làm ảnh hưởng buổi livestream của tôi." Trương Lệ Chất không thèm quan tâm đến Khang Văn Hân, vòng qua bên khác quay Lý Phàm.

Lý Phàm tay trái cầm cá lóc, tay phải chọc chọc vào phần bụng cá, gãi gãi, cá lóc tức giận nhanh chóng phồng lên, thành một hình cầu tròn xoe.

Cá lóc hình cầu béo nhìn vô cùng đáng yêu, nhưng Trương Lệ Chất vừa nhìn một chút, đã lập tức thu hồi ánh mắt, cô ta cảm thấy sườn mặt Lý Phàm vẫn là đẹp nhất, đẹp trai đến mức cô ta muốn cắn một ngụm.

Lý Phàm lấy một con dao dài mỏng từ trên kệ dao xuống, dao dài trong tay Lý Phàm đột nhiên xoay tròn, lập tức nhận được sự tán thưởng nghiêm túc của quần chúng ăn dưa.

"Mẹ kiếp, đây là kỹ thuật dùng dao gì thế, nhìn có vẻ rất lợi hại."

"Hơi giống kỹ thuật dùng dao trong phim thực thần, xem ra thân phận người anh em đó không đơn giản."

Đầu bếp Nước J nhìn thủ pháp xoay dao của Lý Phàm, sắc mặt trở nên hơi khó coi: “Mánh khóe mà thôi, anh cho rằng xoay dao là có thể xử lý được cá lóc sao.”

“Có thể làm được hay không anh hãy tự nhìn đi.” Cổ tay Lý Phàm khẽ đảo một cái, ánh dao xẹt qua như tia chớp.

Mọi người đều không nhìn rõ Lý Phàm làm gì, còn đang nghỉ hoặc, chỉ thấy Lý Phàm một tay nắm vuốt đầu cá còn đang thở, một tay hơi dùng sức nhéo phía sau đầu, da cá lóc dày căng mịn dễ co giãn lập tức bị lột khỏi thân cá.

“Chà, làm… làm sao anh ta có thể làm được như vậy? Chẳng lẽ vừa nãy anh ta đã rạch da cá ra, quá nhanh đi.”

“Chết tiệt, người anh em kia là vua đầu bếp trong truyền thuyết phải không, nếu không làm sao có thể sử dụng dao lưu loát như thế.”

“Chết tiệt, mọi người hãy nhìn con cá đi, miệng cá vẫn đang động đậy đấy, cá còn chưa chết.”

Sắc mặt đầu bếp Nước .J đã tái mét, nhìn cá lóc bị lột da không thốt nên lời.

Tốc độ Lý Phàm còn nhanh hơn tốc độ của đầu bếp cao cấp nhất mà anh ta từng nhìn thấy, hiện hình ảnh ánh dao lóe lên vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu anh ta.

Lý Phàm cười nói: “Anh có thể thực hiện một dao kia của tôi hay không?”

“Cái này, cái này…” Đầu bếp Nước .J lúng túng nói không nên lời.

Lý Phàm không tiếp tục làm khó anh ta nữa, mà xoay dao trong tay nói: “Tiếp theo chính là xử lý cá lóc, gan và máu cá lóc có độc tố, cho nên khi xử lý không thể để cho gan bị vỡ vụn, cần lấy cả khối ra, đây là thời điểm khá khảo nghiệm thủ pháp.”

Sau khi giải thích máy câu, Lý Phàm giơ tay cắt xuống, mổ bụng cá lóc ra, ánh dao lại lóe lên, khối lớn nội tạng được lấy ra ngoài một cách hoàn chỉnh.

“Ái chà, vẫn là lâu quá không làm nên hơi ngượng tay, tốc độ tay chậm hơn thời kỳ đỉnh cao 0.5 giây, lần này chắc là mắt gần một giây, thất bại.” Lý Phàm lắc đầu nói.

Các thực khách ăn dưa vẻ mặt mờ mịt, tốc độ nhanh như điện xẹt này mà còn coi là thất bại, chắc anh trai có yêu cầu quá cao với bản thân rồi.

“Nếu như anh mà coi là thất bại thì bảo chúng tôi còn sống như thế nào, ở nhà tôi giết cá ít nhất cũng cần nửa giờ đấy.”

“Chỉ máy một giây đã có thể mổ bụng cá ra lây nội tạng, người anh em chắc là bác sĩ ngoại khoa hay là bác sĩ đã quen với kết cấu của cá.”

Trương Lệ Chất há hốc miệng thỏ dốc, nhìn đầu cá lóc với vẻ mặt không còn gì để lưu luyến: “Tôi rất muốn trở thành con cá này, như vậy có thể tiếp xúc thân mật với Lý Phàm.”

“Mẹ kiếp, tôi nói này, có phải tâm lý của cô có vấn đề không?” Khang Văn Hân nhìn Trương Lệ Chất, cảm thấy đáy lòng chua xót.

“Hừ! Anh căn bản không hiểu trái tim của chúng tôi, tên béo chất bầm, anh mau đi chết đi.” Trương Lệ Chất đắc ý nhìn điện thoại, trên màn hình đã tràn đầy mưa đạn và lễ vật khen thưởng.

Sắc mặt đầu bếp Nước J đã trở nên đen thui, vô cùng ngạc nhiên nhìn Lý Phàm: “Anh, sao anh có thể nhanh như vậy, điều này chắc chắn không thể làm được, sức người không thể làm được.”

“Cái gì mà sức người không làm được, sự thật đã bày ra trước mắt, chẳng lẽ anh vẫn chưa tin sao?” Lý Phàm nghiêng đầu nhìn đầu bếp nước J hỏi.

Lúc nói chuyện tay Lý Phàm cũng không hề nhàn rỗi, nhanh chóng xẻ hai dao, thịt hai bên cá lóc đã bị Lý Phàm cắt xuống.

Cá lóc không còn thịt, chỉ còn mỗi cái đầu hoàn hảo, cùng xương sống lưng và đuôi cá.

Không bị tay Lý Phàm áp xuống, xương sống lưng và đuôi cá lóc lại có thể đong đưa, nhìn hình ảnh khá quỷ dị.

“Trời ạ, đã lọc hết thịt cá rồi mà xương cá vẫn còn có thể động, thật quá kinh khủng.”

Xương sống lưng và đuôi cá lóc đong đưa, dẫn đến thực khách ăn dưa ngạc nhiên kêu lên, đây là lần đầu họ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Lý Phàm mỉm cười giải thích nói: “Cung phản xạ của cá tương đối dài, hơn nữa còn chưa chết hẳn, nên thần kinh vẫn có phản ứng, hiện đong đưa, chính là phản xạ của phản ứng thần kinh của nó.”

Chương 710

CHƯƠNG 710: KHÔNG DÙNG ĐƯỢC

“Anh biết thật nhiều thứ, em sắp thành fan ruột của anh rồi.” Trương Lệ Chất nắm lấy cơ hội tâng bốc, hi vọng lưu lại cho Lý Phàm một ấn tượng tốt.

Lý Phàm cần thận đặt hai khối thịt cá bằng phẳng xuống, sau đó nhìn về phía đầu bếp Nước J nói: “Chỗ các anh ăn thịt cá lóc gai thích cắt mỏng, cắt càng mỏng càng tốt có phải không?”

“Đúng, kỹ thuật cắt cá lóc gai tốt nhát là cắt hết gai phía sau, xuyên qua tia sáng có thể nhìn thấy chữ nhỏ trên mặt báo.” Đầu bếp Nước J mặt đen lại, thầm cảm thấy sụp đổ.

Từ thao tác thành thục của Lý Phàm, đầu bếp Nước J có thể cảm giác được sự chênh lệch giữa mình và Lý Phàm như trời và đất.

“Nhìn kỹ nhé.”

Lý Phàm khế xoay dao trong tay, nhanh chóng lát nghiêng thịt cá lóc.

Chưa đầy mấy giây, Lý Phàm đã nhanh chóng cắt xong một khối thịt cá, sau khi cắt xong, thịt cá vẫn còn nguyên một khối hoàn chỉnh, cứ như chưa từng bị cắt qua.

Trán đầu bếp nước J đã toát mồ hôi, chỉ nhìn một người giơ tay ra đã biết người đó có phải người trong nghề hay không, đầu bếp nước J đã hiểu kỹ thuật dùng dao của Lý Phàm tuyệt đối không tầm thường.

“Kỹ thuật dùng dao của anh là cái gì, sao lại có thể lợi hại hơn kỹ thuật dùng dao của sư phụ tôi, tại sao có thể có nhân vật như vậy, sư phụ tôi đã là người có kỹ thuật dùng dao lợi hại nhất nước J, sao cậu còn có thể mạnh hơn ông ấy?”

Khang Văn Hân cười nhạo một tiếng, đắc ý nói ra: “Sư phụ tôi là

người có khả năng nấu ăn giỏi nhất trong các tay đua xe, đánh nhau giỏi nhất trong các đầu bếp, có thể xưng là siêu nhân toàn năng thời đại mới, thần bảo vệ chính nghĩa và hòa bình."

"Câm miệng, tự đắc vừa thôi."

Lý Phàm gõ trán Khang Văn Hân một cái, dùng đũa kẹp một miếng thịt cá lóc lên đung đưa.

Miếng thịt cá lóc bị kẹp lên mỏng như cánh ve, xuyên thấu qua miếng thịt có thể mơ hồ nhìn thấy cảnh vật phía sau, dùng để xem chữ nhỏ trên mặt báo chắc chắn không thành vấn đề.

Các thực khách ăn dưa đồng loạt thốt lên, liên tiếp quay chụp miếng thịt đó.

"Đặc sắc, quá đặc sắc, e là không có mấy đầu bếp có thể thực hiện được kỹ thuật dùng dao này."

"Người anh em, cậu làm nghề gì thế? Con trai tôi học tập không giỏi, có thể theo cậu học đầu bếp hay không?"

"Đây chắc chắn là kỹ thuật dùng dao bậc thầy, chắc người anh em đã tốn không ít công sức để luyện tập nhỉ."

Khang Văn Hân đắc ý nhìn đầu bếp nước .J một chút, cao giọng nói: "Có phải các vị đang lạc đề hay không, bây giờ là lúc các vị nên xem vị đầu bếp nước .J này biểu diễn."

Sắc mặt đầu bếp nước J đỏ bừng, cúi gập người bái Lý Phàm, cao giọng nói: "Vừa nãy, tôi đã ngạo mạn rồi, không nghĩ tới kỹ thuật dùng dao của anh lại lợi hại như thế. Tôi chân thành xin lỗi anh, tôi sẽ từ chức về nước, sinh thời sẽ không bước ra khỏi nước J một bước, kiếp này chắc chắn siêng năng luyện tập kỹ thuật dùng dao, mong có thể dùng dao tới cảnh giới như anh đây."

Dứt lời, đầu bếp nước .J quay người rời đi, quản lý đại sảnh trợn tròn mắt, hết nhìn Lý Phàm, lại nhìn đầu bếp nước J rời đi, cuối cùng chạy ra khỏi đại sảnh.

Khang Văn Hân trợn trừng mắt nói: "Tên chó này, chỉ nói hai câu như vậy là coi như xong việc sao, người nước J bọn họ không phải

lưu hành thất bại mổ bụng tự vẫn ư."

"Ha ha, ăn thịt cá lóc của cậu đi, bê đĩa này về ăn đi." Lý Phàm đưa đĩa thịt cá lóc cho Khang Văn Hân.

Sau đó cắt một khối thịt cá lóc khác, sau khi sắp thành một đĩa đầy đặn, nói: "Mọi người hãy cùng nếm thử đĩa thịt cá lóc này, vừa nãy quấy rầy mọi người ăn cơm, đây coi như là quà tạ lỗi của tôi."

"Người anh em khách khí rồi, có thể nhìn thấy kỹ thuật dùng dao thần kỳ của cậu, đó là may mắn của chúng tôi."

"Người anh em có phải là đầu bếp không, anh mở quán ở đâu, chúng tôi sẽ đến ủng hộ."

"Đúng vậy, chỉ bằng kỹ thuật dùng dao của cậu, chắc chắn nhà hàng của cậu rất chuẩn chỉ, hãy nói địa chỉ chúng tôi sẽ đi đến đó."

Lý Phàm chắp tay hướng quần chúng ăn dưa xung quanh, mỉm cười trở về chỗ ngồi của mình.

Quần chúng ăn dưa thi nhau nếm thịt cá lóc mà Lý Phàm đã cắt, ai cũng giơ ngón tay cái tỏ vẻ tán thưởng với Lý Phàm.

Sau khi đảo mắt một vòng, Trương Lệ Chất cười tủm tỉm đi về phía Lý Phàm.

Trần Hiểu Đồng cảnh giác nhìn Trương Lệ Chất đang đi tới, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Cô muốn làm gì, không thấy chúng tôi đang dùng bữa sao, chúng tôi không đồng ý để cô livestream, xin cô đừng quấy rầy chúng tôi.

Trương Lệ Chất nhìn Trần Hiểu Đồng, sau đó lại nhìn Có Họa Y, thầm so sánh với nhan sắc của mình một chút, lập tức cảm thấy nhụt chí, hai cô gái này quá đẹp, cô ta căn bản không so được.

"Vậy, tôi muốn lưu phương thức liên lạc của Lý Phàm, sau này chúng ta có thể hợp tác livestream, tôi quay anh, tiện thể thuyết minh một chút, thu nhập chia 50/50, anh thầy thế nào?" Trương Lệ Chất cả gan nói ra suy nghĩ trong lòng.

Lý Phàm lắc đầu, nói với Khang Văn Hân: “Tôi không muốn nói chuyện, cậu đi khuyên cô ta lui đi.”

Khang Văn Hân nhếch miệng nở nụ cười, thân hình mập mạp núng nính đứng lên, liếc mắt đưa tình với Trương Lệ Chất: “Giờ cô tin tôi là bản sao của anh ấy rồi nhỉ, chúng ta có thể giao lưu thân mật nha.”

“Buồn nôn, tên béo chết bầm nhà anh, tránh xa tôi ra.” Trương Lệ Chất dậm chân một cái, thở phì phò rời đi.

Khang Văn Hân ai oán nhìn theo bóng lưng Trương Lệ Chát: “Sao không có ai tán thưởng vẻ đẹp nội tâm của tôi chứ, tôi thế nhưng đầy bụng thi thư đó, cô ấy không nhìn ra khí chất thanh cao của tôi sao?”

“Tôi chỉ nhìn thấy sự dung tục của cậu.” Lý Phàm phê bình một câu.

“Phụt phụt, ha ha ha, đánh giá thật chuẩn xác.” Cố Họa Y cười đến không ngậm được miệng.

“Sư phụ, sao tôi có thể dung tục được chứ, thôi đi, mọi người đều không hiểu tôi, cuối cùng rồi sẽ có người phát hiện được ánh sáng của tôi.”

Khi bốn người Lý Phàm sắp ăn cơm xong, quản lý đại sảnh dẫn theo một người đàn ông trung niên nho nhã đi tới.

Ông ta mặc đường trang, chắp tay với Lý Phàm, sau đó đưa đến một tắm thẻ đen.

“Tôi vừa được báo cáo, đầu bếp Nước J mà chúng tôi mời tới đã va chạm với các vị, tất cả đều là trách nhiệm của chúng tôi, tôi xin tặng các vị thẻ đen của Cửu Đằng Cư, mong các vị thông cảm.”

“Ông khách khí rồi, cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, đầu bếp Nước .J đó cũng đã từ chức rồi, sẽ không ảnh hưởng gì tới việc làm ăn của các ông chứ?”

Đưa tay không đánh mặt người tươi cười, Lý Phàm cũng không muốn khó xử người của Cửu Đằng Cư, hơn nữa nếu thật tính toán

ra, chuyện vừa rồi cũng chỉ xem như một bất ngờ nhỏ.

“Không có ảnh hưởng gì, chúng tôi đã sớm muốn sa thải đầu bếp Nước J này, nhưng vì nể mặt nên không tiện mở miệng, bây giờ thật ra lại rất vui mừng.”

“Vậy là được rồi, ông hãy cắt thẻ đen đi, tôi không cần thẻ này.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Thực khách ăn dưa xung quanh đều cảm thấy hết sức kinh ngạc, thẻ đen của Cửu Đẳng Cư cũng không phải thứ đồ chơi tầm thường.

Nó đại biểu cho bước vào một vòng tròn, nghe nói nắm giữ thẻ đen của Cửu Đẳng Cư có thể tiến vào câu lạc bộ của Cửu Đẳng Cư, đó như Thiên Đường thứ hai, người không đủ thân phận căn bản không vào được.

Người đàn ông nho nhã tưởng Lý Phàm không hiểu rõ ý nghĩa của thẻ đen, cười nhắc nhở: “Thẻ đen Cửu Đẳng Cư cũng không phải thẻ đen bình thường, nó đại biểu là thân phận, địa vị, có nó anh có thể tham dự hoạt động câu lạc bộ Cửu Đẳng Cư, kết giao nhân sĩ tầng lớp trên, phát triển các mối quan hệ.”

Chương 711

CHƯƠNG 711: CÓ CẦN DẪN ĐƯỜNG KHÔNG?

Lý Phàm lắc đầu nói: “Không cần đâu, tôi không muốn mở mộng mạng lưới giao thiệp.”

Đối mặt với lời từ chối quả quyết của Lý Phàm, chàng trai nho nhã bắt đầu hơi lúng túng, đây là lần đầu tiên có người từ chối thẻ đen hội viên của Cửu Đẳng Cư.

Khang Văn Hân đắc ý nói: “Anh mau thanh toán đi, đừng tưởng thẻ đen hội viên của mấy người là ngon, nếu sư phụ tôi tham gia vào đó, sẽ tự hạ thấp thân phận, mau đưa hóa đơn tính tiền đi, đừng quấy rầy sư phụ tôi nữa.”

Chàng trai nho nhã hoàn toàn mơ màng, lúng túng nói: “Xem ra là tôi lỗ mãng, bữa ăn này coi như lời xin lỗi của chúng tôi, mong các vị lượng thứ.”

“Chúng tôi không thiếu tiền, bữa ăn này bao nhiêu tiền, sư phụ tôi chưa từng chiếm của hời từ người khác.”

Khang Văn Hân cố chấp muốn trả tiền, chàng trai nho nhã đành phải cười khổ bảo quản lý đại sảnh tới thanh toán.

Bốn người Lý Phàm ra khỏi Cửu Đẳng Cư, Trần Hiểu Đồng đảo mắt nói: “Chúng ta đi ăn cũng có thể gặp nhiều chuyện như vậy, vốn tưởng rằng tới đây để giải sầu, ai dè càng buồn bực hơn, không bằng chúng ta tới thẳng núi Thanh Long chơi đi.”

Cố Họa Y cũng không muốn về sớm như vậy, vừa nghe Trần Hiểu Đồng nói thế liền gật đầu nói: “Cũng được, vậy chúng ta tới núi Thanh Long giải sầu đi, quả thật gần đây có quá nhiều chuyện, nên chúng ta phải giải sầu cho đã.

Hơn nữa nghe nói núi Thanh Long còn là vùng trồng thảo dược quan trọng trong nước, đúng lúc có thể tới đó tham quan, nếu dược liệu nơi đó có chất lượng tốt, sản lượng ổn định, thì sau này

có thể thu mua núi Thanh Long để sản xuất nguyên liệu."

Mặc dù nói đi giải sầu, nhưng trong lời nói của Có Họa Y vẫn suy nghĩ cho công việc, giờ cô ngày càng toát ra khí chất của người phụ nữ mạnh mẽ.

Bốn người ngồi lên xe, rồi lái tới núi Thanh Long ở gần đó.

Trong núi Thanh Long có rất nhiều thảo dược, toàn bộ đều mọc hoang dã, hiệu quả vượt xa thuốc Đông y được trồng theo quy mô.

Quanh năm đều có người ở các hiệu thuốc lớn, công ty thuốc Đông y tới mua dược liệu, nên nghề hái thuốc đã trở thành nghề chính của rất nhiều người trong thôn ở dưới chân núi.

Đường đi chỉ tới đầu thôn Thanh Long dưới chân núi, đi tiếp nữa sẽ là đường núi nên phải đi bộ.

Cửa thôn Thanh Long có một bãi đậu xe, bên trong đã đậu không ít xe với biển số vùng khác, đây đều là người từ các hiệu thuốc lái tới.

Đỗ xe vào bãi xong, mấy người Lý Phàm và Cố Họa Y cùng đi vào thôn.

Nhà ở thôn Thanh Long đều rất cũ kỹ, kiến trúc được kết hợp giữa đá và cọc gỗ, trông rất cổ kính.

Hai bên đường trong thôn cũng không rộng rãi, người trong thôn bày sạp hàng dài, trông chẳng khác gì cái chợ.

Trên mấy sạp hàng đó đều bày đủ loại dược liệu được hái xuống, rất nhiều người từ các hiệu thuốc đều tới nhìn, thỉnh thoảng còn mặc cả với chủ sạp.

Cố Họa Y hơi tò mò nhìn xung quanh, đã rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy cảnh tượng này, gần đây vì bận rộn cho tập đoàn Họa Vân Y, nên đã lâu rồi chưa đi dạo phố.

"Thật thoải mái, đã lâu rồi em chưa cảm thấy thả lỏng nhàn nhã thế này."

“Em vắt vả cả ngày như vậy, thì phải thả lỏng tâm trạng một cách vừa phải, bằng không sẽ lao lực thành bệnh.”

Lúc Lý Phàm nói, không biết tại sao người đàn ông cao lớn trước mặt Cố Họa Y bỗng lùi về sau.

Lý Phàm nhanh tay lẹ mắt ôm vai Cố Họa Y, rồi kéo cô vào lòng.

Người đàn ông cao lớn lảo đảo lùi về sau hai bước, va phải người đang đứng phía sau Cố Họa Y.

“Anh không có mắt à, lùi về sau cũng quay đầu nhìn xem phía sau có người không chứ?” Người bị va phải quát thẳng thừng.

Người đàn ông cao lớn lúng túng gãi đầu không ngừng xin lỗi.

Cố Họa Y nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh, rồi khẽ vỗ ngực, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Sau khi hết sợ hãi, cô mới cảm nhận được Lý Phàm đang ôm vai mình, hơn nữa hầu như cả người cô đều dựa vào lòng anh.

Cố Họa Y đỏ mặt bước lên nửa bước, rời khỏi ngực anh, vì ở đây có quá nhiều người, cô lại là người mặt mỏng nên hơi xấu hổ.

“Lúc nãy em suýt bị người khác va phải rồi.” Cố Họa Y nói nhỏ như muỗi kêu.

Lý Phàm xoa đầu ngón tay, nhớ lại cảm xúc mềm mại khi nãy: “Cảm ơn gì chứ, bảo vệ bà xã là điều anh nên làm mà.”

Cố Họa Y càng cúi đầu, không hiểu sao trái tim đang xấu hổ lại đập liên hồi.

Lý Phàm nhéo nhẹ cần cổ mảnh khảnh của Có Họa Y, dịu dàng nói: “Em cúi đầu làm gì? Vợ anh xinh đẹp như vậy nhất định phải ngẩng đầu ưỡn ngực mới được.”

Có Họa Y từ từ ngẩng đầu, nũng nịu lườm Lý Phàm, nhưng trong lòng lại không nói nên lời.

Thấy Có Họa Y nũng nịu, Lý Phàm nhất thời ngừng thở, thật sự đã

bị động lòng trước cử chỉ của cô.

Sau một hồi sửng sốt, Lý Phàm khẽ nắm tay Cố Họa Y: “Em đi theo anh, nếu đi xa quá anh sẽ không bảo vệ em được.”

Cố Họa Y để mặc Lý Phàm nắm tay, rồi đi sát bên anh, rải bước đi trên con phố nhỏ người qua kẻ lại, cảm thấy trong lòng hơi ngọt ngào, giờ trong ánh mắt của Có Họa Y đã không còn bóng dáng của người xung quanh, mà chỉ có mình Lý Phàm.

Trần Hiểu Đồng ngưỡng mộ đồ ky đến mức giậm chân, rất muốn để cho Lý Phàm nắm tay mình, nhưng cô biết mình chỉ có thể nhìn mà thèm, chứ không thể đi tới kéo anh, vì như vậy càng để lại án tượng xấu trong lòng anh.

Khang Văn Hân nhếch miệng cười nói: “Tiểu sư nương, xem ra cô vẫn còn một chặng đường dài đầy khó khăn, trông sư phụ có vẻ là người cực kỳ sỉ tình.”

“Cậu bớt nhiều chuyện lại đi, không có chậu hoa nào không đập được, sẽ có một ngày tôi thành công, cậu cứ chờ mà xem, hừ!”

Trần Hiểu Đồng tức giận phồng má, lúc quay ra nhìn Lý Phàm và Có Họa Y, thì hai người đã biến mắt.

*Ơ, sao anh Lý Phàm và chị Họa Y biến mắt rồi? Đều tại cậu nói chuyện với tôi đấy, chắc chắn bọn họ đi dạo riêng, không dẫn theo tôi rồi.” Trần Hiểu Đồng mặt như đưa đám nói.

“Sư phụ và sư nương cũng cần không gian riêng để thân mật, cô đừng đi tìm bọn họ, chúng ta cứ tìm một chỗ nghỉ chân là được.”

Khang Văn Hân không muốn đuổi theo làm bóng đèn, cảm thầy vẫn nên dẫn Trần Hiểu Đồng tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi là được.

Trần Hiểu Đồng xị mặt, bát đắc dĩ đi theo Khang Văn Hân tìm một quán trà để nghỉ ngơi.

Con phố nhỏ trong thôn không dài lắm, nên Lý Phàm và Cố Họa Y nhanh chóng ra khỏi đó, rồi men theo con đường trong thôn đi lên núi.

Có mấy thôn dân đang ngồi xổm ở ngã rẽ vào núi, tay cầm tấm bảng viết dẫn đường và người dẫn đường.

Lúc bọn họ nhìn thấy Cố Họa Y, thì ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc tham lam.

“Anh trai, người đẹp, hai người lên núi có cần dẫn đường không? Chúng tôi rất quen thuộc đường đi trong núi, có thể dẫn hai người tới chỗ mà hai người muốn đi.”

Một thôn dân gầy gò xấu xí đứng lên, liếc nhìn Cố Họa Y rồi dời mắt, cố gắng che giấu tia xấu xa trong mắt.

Lý Phàm liếc nhìn thôn dân, rồi lắc đầu rất quả quyết: “Tôi không cần người dẫn đường.”

Thấy Lý Phàm từ chối, mắt thôn dân gầy gò xấu xí đó lóe lên, trong lòng hơi không cam tâm.

Chương 712

CHƯƠNG 712: KHÔNG NGHE LỜI KHUYÊN

Thôn dân xấu xí đó cúi đầu quan sát vóc dáng hoàn hảo của Cố Họa Y, suýt chảy nước miếng ra ngoài, định nhìn cô thêm một lúc cho thỏa mãn trước khi cô rời đi.

Cố Họa Y cảm nhận được ánh mắt hơi thiếu đứng đắn của thôn dân, nên khẽ nhíu mày không vui.

Lý Phàm nắm tay Cố Họa Y, định dẫn cô lên núi, thì thôn dân gầy gò xấu xí đó lại lên tiếng.

“Gần đây trong núi đã xảy ra mấy chuyện kỳ quái, tốt nhất là hai người nên mời một người dẫn đường, bằng không đi nhầm vào nơi đó sẽ bỏ mạng.”

Lý Phàm không hề để tâm đến thôn dân đó, mà dẫn Cố Họa Y sải bước đi lên núi.

Thầy Lý Phàm phớt lờ mình, thôn dân đó quay đầu nhổ nước miếng xuống đất: “Phi, đồ không biết tốt xấu không nhìn ra lòng tốt của người khác, hai người cứ đợi lên núi chịu khổ đi.”

Máy thôn dân ngồi xổm bên cạnh đều phá lên cười.

“Cặp nam nữ này vừa nhìn là biết lên núi tìm kích thích, chắc chắn sẽ không cần chúng ta dẫn đường, nhưng cô gái đó thật xinh đẹp.”

“Đúng vậy, còn đẹp hơn goá phụ trong thôn lúc trước 100 lần, e rằng cả đời này tôi không thể ngủ với người phụ nữ như vậy.”

“Chưa chắc, mấy người anh Càn đang ở trong thôn đó, nói không chừng tiện tay có thể đưa máy cô gái xinh đẹp kia cho… khà khà.”

Mắy thôn dân nhất thời sáng mắt, ai cũng trở nên hưng phần.

Mắy thôn dân này đều là côn đồ hết ăn lại nằm trong thôn, thường làm những chuyện trộm cắp gian trá, giờ bắt đầu thảo luận, đa số

đều cảm thấy có lẽ đây là cơ hội tốt.

Thôn dân gầy gò xấu xí do dự một lát rồi nói: “Máy người đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, chúng ta không trêu nổi mấy người anh Càn đâu.”

Mấy thôn dân khác đều khinh bỉ nhìn tên gầy gò xấu xí.

“Khoáng, cậu nhát gan thì cút về nhà chơi đi, năm nào trong núi không có mấy người chết không rõ nguyên do, không dễ gì mới gặp cô gái cực phẩm như này, nên chúng ta phải nếm thử mùi vị.”

“Đúng đó, hơn nữa nếu làm anh Càn hài lòng, ôm được đùi anh ấy, thì nửa đời sau sẽ ăn ngon mặc đẹp.”

“Khoáng, cậu mau cút về đi, đừng chen mồm vào chuyện chúng tôi làm thế nào, nếu cậu dám đồn ra ngoài, thì cậu không có kết cục tốt đẹp đâu.”

Mấy thôn dân đều nhìn Khoáng bằng ánh mắt uy hiếp, Khoáng giậm chân, thở dài, rồi xoay người chạy về thôn.

Mấy thôn dân nhìn bóng lưng Khoáng, rồi cùng cười nhạo anh ta.

Sau một hồi cười nhạo, có người móc điện thoại ra, cực kỳ dứt khoát bấm một dãy só.

Điện thoại kết nối, sau khi bàn bạc máy câu thì mấy thôn dân cúp máy, bắt đầu xúm lại bàn tán.

Cuối cùng mấy thôn dân cùng đứng dậy, sải bước đi lên núi, giờ Khoáng cũng đang nhanh chóng chạy vào núi.

Lúc nãy Khoáng quay về thôn, thật ra là đi được nửa đường rồi đổi hướng, men theo con đường nhỏ khó đi, đi tắt đuổi theo Lý Phàm.

Mặc dù Khoáng có vẻ ngoài xấu xí, tính cách hơi lười biếng, nhưng tâm địa khá lương thiện, thật sự không đành lòng nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y rơi vào tay anh Càn, nên muốn đi báo tin cho họ.

“Hồng hộc, hồng hộc.”

Khoáng lao nhanh trên con đường nhỏ trong núi, động tác rất nhẹ nhàng, nhanh chóng, thật sự rất giống con khỉ đang chạy băng băng trong núi.

Khoáng xuyên qua bụi cỏ, cuối cùng cũng tới đường lên núi, thở hỗn hển nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y đang nhàn nhã đi lên núi.

Lý Phàm chỉ muốn dẫn Cố Họa Y đi dạo chơi, nên đi rất chậm.

Thấy Khoáng bỗng lao tới phía trước, trong lòng Cố Họa Y rất kinh ngạc, bàn tay đang nắm tay Lý Phàm không khỏi siết chặt, người cũng dựa vào anh, như thể chỉ như vậy mới làm cô cảm thấy an toàn.

“Lý Phàm, sao tên gầy gò xấu xí này lại chạy tới trước mặt chúng ta, có phải anh ta định làm chuyện xấu gì không?”

“Cậu ta nhỏ bé như thế thì có thể làm ra chuyện xấu gì, có anh ở đây rồi em đừng sợ.” Nói xong Lý Phàm dẫn Cố Họa Y tới chỗ Khoáng.

Khoáng thở hỗn hển, vẻ mặt hơi sốt ruột nhìn Lý Phàm rồi đi tới.

“Hai người mau đi đi, đừng lên núi nữa, lúc nãy có người báo tin cho anh Càn rồi, nếu hai người lên núi chắc chắn sẽ rơi vào tay anh ta.”

“Anh Càn? Đó là thứ gì vậy?” Lý Phàm khẽ cười hỏi.

“Thứ, thứ gì? Sao anh Càn lại là thứ gì? À, không đúng, anh Càn không phải thứ gì, phi, cũng không đúng…”

Khoáng nói xong thì trợn tròn mắt, giờ đã hoàn toàn mơ màng rồi.

Khoáng nói mấy câu vòng vo khó hiểu, rồi ra sức lắc đầu, xua tay nói: “Ây ya, không nói chuyện này nữa, anh Càn có phải thứ gì không thì tôi không biết, dù gì hai người cũng mau đi đi, đừng lên núi nữa.”

Lý Phàm rất hứng thú nhìn Khoáng.

Lý Phàm có thể cảm nhận được Khoáng thật lòng tới ngăn cản,

đồng thời cũng hơi hứng thú về anh Càn mà anh ta nói.

“Cậu tên gì? Cậu có thể nói cho tôi biết anh Càn đang làm gì không, sao cậu lại sợ anh ta đến thế?”

“Mọi người đều gọi tôi là Khoáng, nên anh cứ gọi Khoáng là được, anh Càn là người hung ác trong thôn chúng tôi, hồi nhỏ anh ta tới chùa học võ công, nên giờ thôn chúng tôi đều bị anh ta đánh phục, hái thuốc tốt về cũng giao hết cho anh ta, nếu không sẽ bị ánh ta đánh.

Dưới tay anh ta có mười máy tên đàn em, còn có súng săn nữa, mấy ngày nay không biết anh ta làm gì, mà dẫn người phong tỏa núi, chỉ cần bọn họ báo tin cho anh Càn, tôi dám bảo đảm chắc chắn anh sẽ gặp xui xẻo, nên hai người mau đi đi, bằng không e rằng cô gái xinh đẹp này sẽ…”

Khoáng không nói ra về sau, mà chỉ liếc mắt anh hiểu rồi đó với Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ gật đầu, cười nói: “Cảm ơn cậu, chúng ta vẫn muốn lên núi, nhưng sẽ cẩn thận hơn.”

“Anh… sao con người anh không nghe lời khuyên bảo thế? Bỏ đi bỏ đi, coi như tôi làm người tốt uổng công rồi, có lẽ người bên dưới sắp đuổi kịp rồi, tôi đi trước đây.”

Dứt lời, Khoáng chui vào trong bụi cỏ ven đường, rồi quay đầu nhìn Lý Phàm: “Tốt nhất anh nên đi theo tôi, bằng không sẽ thật sự nếm mùi đau khổ đấy.”

Lý Phàm xua tay với Khoáng, anh ta nhìn anh bắt lực, rồi men theo con đường nhỏ chạy xuống núi.

Cố Họa Y hơi lo lắng nhìn Lý Phàm: “Lý Phàm, nếu không thì chúng ta cũng xuống núi đi, rồi hôm khác lên núi cũng được.”

“Vậy sao được, không dễ gì anh mới ra ngoài dạo chơi cùng em, tất nhiên phải chơi cho thỏa thích mới được.”

“Nhưng em thấy Khoáng không giống như đang nói di, có lẽ chúng ta lên núi sẽ gặp nguy hiểm, chuyện ra ngoài chơi thì lúc nào

chẳng được, nhưng an toàn là trên hết.”

Cố Họa Y nắm tay Lý Phàm, tỏ ý quay về.

Nhưng Lý Phàm chưa kịp nói gì thì phía sau hai người không ngừng vang lên tiếng thở dốc hổn hển.

Mấy thôn dân đó đã đuổi kịp rồi.

*Ò, người đẹp đang ở trước mặt rồi, máy anh em mau xông lên, bắt được người đẹp về thì có thể vui vẻ rồi.

“Ha ha ha, ai bắt trước thì cho người đó trước, để xem trong chúng ta bản lĩnh ai cao hơn.”

Chương 713

CHƯƠNG 713: CHỈ LÀ CON RỆP THÔI

Mấy thôn dân gào lên rồi xông tới, Lý Phàm bước lên phía trước, che chở Cố Họa Y ở sau lưng.

Cố Họa Y căng thẳng nhìn mấy thôn dân đang xông tới, trong lòng cực kỳ sốt ruột: "Lý Phàm, anh đừng phô trương, nghe nói người trong núi rất đoàn kết, nếu trêu chọc bọn họ, sẽ chọc cả thôn làng, hay là chúng ta báo cảnh sát đi."

"Đợi cảnh sát tới thì trà hoa cúc đã nguội rồi, bà xã cứ yên tâm, chỉ là một đám lặt vặt thôi, anh sẽ xử lý xong ngay." Lý Phàm tùy ý nói.

Mấy thôn dân lực lưỡng đã xông tới trước mặt Lý Phàm, duỗi cánh tay cường tráng, định túm hoặc đánh anh.

Lý Phàm khẽ vung hai tay, sử dụng máy chiêu Thái Cực Quyền, mấy tên xông tới kêu gào thảm thiết rồi ngã xuống đất.

"Á, tay tôi đau quá, hình như sắp gãy rồi."

"Sao, sao tay tôi mất cảm giác rồi?"

Trong tiếng rên rỉ của mấy thôn dân xen lẫn sự sợ hãi, ai cũng ra sức dịch chuyển trên đất, định cách xa Lý Phàm một chút.

"Mấy người chỉ có chút bản lĩnh như vậy, cũng muốn học người khác cướp sắc?"

"Chúng tôi, không, không muốn cướp sắc, chúng tôi không muốn gì hết, mọi chuyện đều là hiểu lầm."

Bọn họ liên tục xin tha, nói là hiểu lầm.

"Hiểu lầm cũng có thể động tay động chân? Các cậu cứ nghĩ xem nên nhận sai thế nào đi, đợi tôi xuống núi quay về sẽ tìm các cậu, nếu thái độ các cậu không tốt, thì tự nghĩ hậu quả đi."

Dứt lời, Lý Phàm xoay người kéo Cố Họa Y vẫn còn ngơ ngác đi sâu vào núi.

Mấy thôn dân nhìn theo bóng lưng Lý Phàm, ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi, hoảng hốt và oán hận.

“Hừ, tên này xuống tay thật tàn nhẫn, chúng ta phải làm sao đây, nếu thật sự đợi anh ta xuống núi, e rằng sẽ tìm chúng ta gây sự.”

“Chúng ta không thể đợi anh ta xuống núi, mau gọi cho anh Càn đi, nói tên này lên núi phá hỏng chuyện tốt của anh ấy, chắc chắn anh Càn sẽ giết chết anh ta.”

“Ý kiến này hay đấy, mau gọi cho anh Càn đi, một khi anh ấy đã ra tay thì chúng ta sẽ không sao, nhưng tiếc là không còn cơ hội thưởng thức người đẹp kia.”

Lý Phàm và Cố Họa Y đã đi vào núi, càng lên cao thì nhiệt độ càng hạ xuống.

Cố Họa Y cảm thấy hơi lạnh, hai tay ôm trước ngực, như thể làm vậy sẽ ấm hơn một chút, Lý Phàm tự nhiên đặt tay lên vai cô.

“Vai em lạnh quá, có phải em cảm thấy hơi lạnh đúng không? Để anh truyền hơi ấm cho em.” Lý Phàm nói, rồi nhẹ nhàng ôm Cố Họa Y vào lòng.

Cảm nhận được hơi nóng trên người Lý Phàm đang truyền đến lưng, lúc này Cố Họa Y mới cảm thấy lạnh giá trên người dần biến mắt.

Nhưng lạnh giá chưa biến mất được bao lâu, thì cơn xấu hổ lại ập đến, Cố Họa Y đỏ mặt, nhìn Lý Phàm: “Anh có lạnh không?”

“Sao anh có thể lạnh được, em có cảm thầy vòng tay anh rất ấm áp không?”

Lý Phàm càng ôm chặt hơn, Cố Họa Y cũng tựa đầu lên vai anh, cảm giác ấm áp, dịu dàng, an toàn này.

làm cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có lẽ từ nhỏ đến lớn, đây là lúc Cố Họa Y cảm thấy hạnh phúc nhất, vì có Lý Phàm bầu bạn, có vòng tay anh, cô rất thích cảm giác hạnh phúc này.

Được ôm người đẹp vào lòng, Lý Phàm vui vẻ ôm Cố Họa Y lặng lẽ tiến về phía trước.

Hai người đều không nói gì, vì sợ tiếng nói sẽ phá vỡ cảm giác đẹp đẽ này.

Nhưng cuối cùng nó vẫn bị phá vỡ.

Trong núi xuất hiện tiếng bước chân xào xạc, mặc dù rất nhỏ, nhưng không thoát khỏi tai Lý Phàm.

Lý Phàm bắt đầu quan sát xung quanh.

Mấy bóng người cao lớn đã xuất hiện trong tầm mắt của Lý Phàm, vị trí bọn họ đứng rất đáng được chú ý, mơ hồ tạo thành một tấm lưới đang mở rộng, nếu anh tiếp tục đi tới, sẽ lọt vào tấm lưới đó.

Lý Phàm nhếch miệng cười nhạt, ôm Cố Họa Y từ tốn đi về phía tấm lưới đó, lúc anh đi vào, thì máy người tạo thành tấm lưới đó cũng chuyển động.

Từng bóng người cao lớn nhảy ra khỏi chỗ nắp phía sau đại thụ, rồi bao vây Lý Phàm và Cố Họa Y.

Giờ Cố Họa Y đang chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc, mới nhận ra điều bất thường.

“ÁI” Có Họa Y phát ra tiếng hét mềm mại Lý Phàm vỗ vai Cố Họa Y: “Bà xã đừng sợ, chỉ là máy con rệp thôi.”

Một tên đầu trọc có thân hình vạm vỡ hung ác lườm Lý Phàm: “Rệp? Không ngờ thằng nhãi này dám nói chúng ta là rệp?”

Mấy tên khác cười ồ lên, bắt đầu trêu chọc.

“Rệp thì rệp, có thể lên giường cùng cô gái xinh đẹp thế này, dù bị xem là rệp tôi cũng nhận.”

“Rệp và người đẹp vô cùng tương xứng, nên chúng ta cứ làm rệp đi, cướp người đẹp trước rồi hãng giết thằng nhãi này.”

Lý Phàm ôm chặt Cố Họa Y vào lòng, rồi vươn tay vỗ nhẹ vào lưng cô: “Em đừng sợ, mọi chuyện cứ giao cho anh.”

Lý Phàm an ủi Cố Họa Y, cô gật đầu ngay, rồi nhìn chằm chằm khuôn mặt điển trai của anh.

Tên đầu trọc siết chặt nắm đắm, ngón tay bỗng dùng lực, phát ra tiếng rắc rắc.

“Còn giao cho cậu? Đừng nói đùa nữa ranh con, mau giao người đẹp cho chúng tôi đi, như vậy cậu sẽ chết thoải mái hơn.”

Lý Phàm giơ tay trái, khẽ cười nhìn tên đầu trọc: “Tôi chỉ dùng một tay để đánh, anh tới thử xem có thể đánh thắng tôi không?”

“Mẹ kiếp, còn dùng một tay, tôi học võ từ nhỏ, dù là nhà vô địch quyền anh cũng bị tôi đánh đến mức gọi ba, thế mà thằng ranh này thật sự giả vờ là người lợi hại.” Dứt lời, tên đầu trọc vung nắm đắm về phía Lý Phàm.

Nắm đấm rất mạnh, kèm theo tiếng gió, tốc độ cực kỳ nhanh.

Điều này cho thấy tên đầu trọc rất có bản lĩnh, không hề nói suông.

Lý Phàm bình tĩnh đứng đó, không hề có hành động gì.

Cố Họa Y đã nhắm mắt lại, vùi đầu vào ngực Lý Phàm, thật sự không dám nhìn kết quả.

Trên mặt tên đầu trọc đã cười gần, tưởng Lý Phàm đã bị nắm đắm mạnh mẽ của mình dọa cho phát ngốc.

“Ha ha ha, giờ cậu đã biến thành tên ngốc rồi à, mau dùng nắm đắm của cậu đề đánh tôi đi.” Tên đầu trọc hét lên, tốc độ vung nắm đắm càng nhanh hơn.

Lúc nắm đắm tên đầu trọc sắp đụng trúng mặt Lý Phàm, thì anh bỗng ra tay.

Anh dựng lòng bàn tay ở trước mặt, hoàn toàn mang dang vẻ phòng ngự bị động.

“Bộp!”

Cú đấm của tên đầu ngọc nặng nề đâm vào lòng bàn tay của Lý Phàm, cảnh tượng anh bị đánh bay mà mọi người nghĩ không hề xuất hiện, ngược lại tên đầu trọc phát ra tiếng hét thảm thiết đau đớn.

Tên đầu trọc cảm thấy nắm đắm của mình như đụng phải tắm sắt, cơn đau dữ dội truyền tới từ nắm đắm.

Lý Phàm dần nắm chặt cú đấm của tên đầu trọc vào lòng bàn tay.

Rồi từ từ tăng sức lực, tiếng xương vỡ vụn vang lên, xương ngón tay, lòng bàn tay của tên đầu trọc đều bị Lý Phàm bóp nát.

“ÁIII?

Tên đầu trọc gào lên, mặt mày dữ tợn phát ra tiếng hét đau đớn thảm thiết.

Cơn đau đã kích thích tính hung hãn của tên đầu trọc, anh ta cố nén cơn đau dữ dội, tay còn lại vung nắm đắm về phía Lý Phàm: “Ông đây liều mạng với mày! Mày có tin tao đánh chết mày không?”

Chương 714

CHƯƠNG 714: CHỈ CÓ NƯỚC QUỲ XUỐNG

Thấy tên đầu trọc tiếp tục phát động tấn công, tay Lý Phàm bỗng dùng lực.

Nắm đấm của tên đầu trọc bị Lý Phàm bóp nát ngay, cơn đau dữ dội làm tên đầu trọc bỗng phát ra tiếng hét thảm thiết.

“ÁI Tay của tôi! Tay của tôi bị phế rồi.”

Sau khi bóp nát nắm đắm của tên đầu trọc, Lý Phàm khẽ cười nói: “Mới đau như vậy mà anh đã không chịu nỗi rồi?”

Sau khi chế giễu tên đầu trọc, Lý Phàm liền giơ một ngón tay chọt vào nắm đắm của anh ta.

*Phụt” tiếng vang rất khẽ vang lên.

Mặc dù tiếng động rất nhỏ, nhưng tên đầu trọc không thể vung nắm đấm được nữa.

Trên nắm đắm của tên đầu trọc bỗng xuất hiện một hố máu, là bị ngón tay của Lý Phàm chọt vào.

Hồ máu rất sâu, hiện ra xương trắng âm u.

Lý Phàm thu hồi ngón tay, chế giễu nhìn tên đầu trọc: “Anh còn muốn đánh nữa không? Nếu anh cảm thấy đánh không lại tôi, thì các anh có thể cùng xông lên.”

Mấy người bao vây Lý Phàm đều ngạc nhiên.

Tên đầu trọc là người giỏi nhất trong số họ, không ngờ lại thất bại nhanh như vậy, hơn nữa còn rất thảm hại.

Bọn họ liếc nhìn nhau, đều cảm thấy hơi sợ sệt, không khỏi từ từ lùi về sau mấy bước, bày tư thế sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào.

Tên đầu trọc tức giận nhìn Lý Phàm, nhưng trong lòng đã hoảng loạn, gào lên: “Mấy người, mấy người các cậu cùng xông lên đi, chắc chắn chúng ta có thể đối phó lại cậu ta.”

Nhưng không một ai bước lên, bọn họ đã liếm máu trên lưỡi dao một thời gian dài, nên trong lòng mọi người đều biết rõ, người nào có thể đối phó được người nào không.

Giờ trong mắt bọn họ, chắc chắn Lý Phàm thuộc hạng người không dễ đối phó.

Dù mấy người bọn họ cùng xông lên đánh thắng Lý Phàm, e rằng cũng sẽ gặp tình huống hai bên đều bị tổn hại, mà ở trên núi, một khi đã bị thương thì sẽ chết bắt cứ lúc nào.

Thầy đàn em không dám tiền lên, cổ họng tên đầu trọc trượt xuống, cũng từ từ lùi về sau.

“Đối thủ quá lợi hại, chúng ta chạy thôi!”

Không biết ai hét lên trước, rồi máy người đó hoảng loạn chạy tứ tung.

Lý Phàm khẽ cười lắc đầu, nhón chân đuổi theo, nháy mắt đã đuổi kịp máy tên chạy trồn, rồi xoay nắm đấm đánh vào lưng bọn họ.

Máy người đó chỉ lo chạy trốn, hoàn toàn không chú ý đến việc Lý Phàm đã đuổi kịp bọn họ, đến khi nắm đấm của anh đánh trúng giữa lưng, bọn họ mới kinh hãi nhận ra anh đã đuổi tới rồi.

Lúc Lý Phàm đánh trúng giữa lưng bọn họ, ám kinh trong nắm đấm đã tiến vào tâm mạch, chẳng mấy chốc tim họ sẽ nổ tung.

Mấy người bị Lý Phàm đánh trúng không hề cảm thấy bát thường chỗ nào, nên càng ra sức chạy nhanh hơn.

Thấy đàn em bỏ chạy, tên đầu trọc cũng không dám nán lại, nhưng tay anh ta bị thương nặng, ảnh hưởng đến tốc độ bỏ chạy.

Lúc chạy hai tay sẽ đong đưa, nhưng anh ta hoàn toàn không dám cử động, chỉ khẽ nhúc nhích đã đau đến thấu tim.

Nhưng dù hai tay đau thế nào, tên đầu trọc cũng nhẫn nhịn, vội vàng bỏ chạy với dáng vẻ kỳ lạ.

Lý Phàm nhìn dáng vẻ bỏ chạy kỳ lạ của tên đầu trọc, thì không khỏi bật cười thành tiếng: “Ha ha ha, chạy chậm quá, tôi phải đi bắt anh thôi.”

Cố Họa Y nghe tháy tiếng cười của Lý Phàm, thì khẽ ngẩng đầu, hơi mơ màng nhìn xung quanh.

Thấy ngoài tên đầu trọc đang chạy trốn, thì không còn ai nữa, lúc này trái tim đang treo lơ lửng của Cố Họa Y mới hạ xuống.

“Mấy người khác đâu? Bọn họ đều bị anh đánh bỏ chạy rồi à2”

“Không phải bị anh đánh bỏ chạy, mà là bị dọa cho bỏ chạy, bọn họ nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của tên đầu trọc, thì không dám đánh anh nữa, đi thôi, chúng ta đi hỏi anh ta mấy câu.”

Lý Phàm vươn tay ôm eo Có Họa Y, bước đi như gió, nháy mắt đã ôm cô đuổi kịp tên đầu trọc.

Cố Họa Y ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, không ngờ anh có thể chạy nhanh như vậy, hơn nữa còn ôm theo cô.

Dựa vào tốc độ này, Lý Phàm có thể tới Olympic nhận huy chương vàng môn chạy nước rút, không đúng, tốc độ nhanh như vậy, có khi nào là khinh công trong truyền thuyết không? Cố Họa Y không khỏi thầm nghĩ.

Chỉ thấy bóng người lóe lên, Lý Phàm đã ôm Cố Họa Y chặn đường tên đầu trọc.

Tên đầu trọc thấy Lý Phàm chặn đường mình, thì trong lòng cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng, muốn chiến đấu lần nữa, nhưng hai tay hoàn toàn không nhắc lên nổi, thậm chí khi đôi tay không thể duy trì thăng bằng, thì chân cũng hoàn toàn không phát huy được.

Lý Phàm dịu dàng nhìn tên đầu trọc: “Chỉ cần anh thành thật trả lời câu hỏi của tôi, thì tôi sẽ không tổn thương anh, có phải các anh là người anh Càn gì đó không?”

Tên đầu trọc xoắn xuýt, do dự một lát, thấy sắc mặt Lý Phàm bắt đầu trở nên không vui, thì vội ngẩng đầu lên.

“Đúng vậy, chúng tôi là do anh Càn phái tới, có thôn dân báo tin nói có người lên núi phá hỏng chuyện tốt của anh Càn, nên anh ấy phái chúng tôi tới xử lý.”

“Rốt cuộc anh Càn đó ở trong núi làm gì?” Lý Phàm tò mò hỏi.

“Chuyện này… mấy người anh Càn phát hiện linh dược ở trong núi, ừm, nghe nói là linh dược, còn cụ thể thì tôi không biết rõ, dù gì trong núi cũng có thể xảy ra mọi chuyện kỳ lạ.” Tên đầu trọc đau khổ nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm gật đầu, nói tiếp: “Anh Càn đó đang ở đâu? Anh dẫn tôi tới đó gặp anh ta đi.”

“Hả? Ò… được, được.”

Tên đầu trọc hơi sửng sốt, trong lòng bắt đầu trở lên thư thái, cảm thấy Lý Phàm thật to gan, nhưng với bản lĩnh Lý Phàm thể hiện khi nấy, thì anh thật sự có khả năng lấy một địch trăm.

Nhưng vậy cũng tốt, dẫn anh ta đi gặp anh Càn, đúng lúc để anh Càn báo thù giúp mình, bên anh ấy có súng, dù Lý Phàm giỏi võ đến đâu cũng bị súng quật ngã.

Tên đầu trọc thầm nghĩ đến chuyện báo thù, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười lấy lòng: “Anh Càn đang đóng trại trên đỉnh núi, để tôi dẫn hai người qua đó.”

Tên đầu trọc sải bước đi trước dẫn đường, Lý Phàm ôm Cố Họa Y từ tốn đi theo sau.

Cố Họa Y nhìn bóng lưng tên đầu trọc, khẽ nói: “Sao anh phải đi gặp anh Càn đó, đám người này đều côn đồ hung ác, chúng ta nên quay về thôi, yên n một chút sẽ tốt hơn.”

“Dù bọn họ là côn đồ hung ác anh cũng không sợ, họ chỉ có thể ăn hiếp người bình thường thôi, chứ đụng vào anh chỉ có nước quỳ xuống.” Lý Phàm cực kỳ ngang tàng nói.

Cố Họa Y nhíu mày lườm Lý Phàm: “Anh rất lợi hại, nhưng một người khó mà địch lại hai người, anh vẫn nên cần thận một chút, nếu anh bị thương chẳng phải em sẽ là người chăm sóc anh à?”

“Nếu bà xã có thể chăm sóc anh mỗi ngày, thì anh tình nguyện bị thương, nghĩ như vậy đã làm anh hơi kích động.”

“Anh nói lung tung gì đấy, em không muốn anh bị thương, mà phải sống khỏe mạnh cho em.” Cố Họa Y ra sức ôm Lý Phàm.

Lý Phàm và Cố Họa Y khẽ cười với nhau, nhưng trên mặt tên đầu trọc lại vô cùng đau khổ, vết thương thật sự rất đau, mỗi bước đi đều đau đến thấu tim.

Chương 715

CHƯƠNG 715: CHIẾM NÚI XƯNG VƯƠNG

Hừ, đôi cẩu nam nữ các ngươi còn có tâm tư liếc mắt đưa tình, đợi gặp anh Càn rồi, tôi phải đặt điều hai người, dám đánh tay tôi thành như vậy, tôi nhất định phải trả thù gấp bội, đánh gãy từng khúc xương trên người Lý Phàm.

Tên đầu trọc căm hận nghĩ, bước đi ngày càng lớn, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều, chỉ muốn nhanh chóng thực hiện mục tiêu báo thù của mình.

Thấy máy chiếc lều bạt màu lục ở phía xa xa, tên đầu trọc liền phấn chắn tinh thần.

Đến rồi, đã tới lều trại anh Càn rồi, thằng ranh này sắp chết chắc.

Tên đầu trọc gấp gáp chạy tới, lớn tiếng hô: “Anh Càn, người cướp linh dược tới rồi, võ công cậu ta rất lợi hại nên anh phải chuẩn bị kỹ càng.”

Tên đầu trọc vừa gào xong, không ít người bắt đầu chui ra từ trong lều trại phía xa xa.

Anh Càn mặc đồ rằn ri, dẫn đàn em chui ra khỏi lều trại, nhìn tên đầu trọc đang la hét chạy tới.

Anh Càn là người da ngăm đen cao 1m8 tướng mạo bình thường, nhưng đôi mắt lại cực kỳ sáng, hiện rõ điểm khác biệt giữa anh ta với người bình thường.

Lúc tên đầu trọc chạy được nửa đường, miệng bỗng phun ra một ngụm máu, rồi lảo đảo ngã ngửa xuống đất.

Anh Càn và đàn em sửng sốt, ai cũng không ngờ tên đầu trọc có vóc dáng vạm vỡ, bỗng hộc máu ngã xuống đất.

Anh Càn híp mắt nói: “Có lẽ chúng ta đụng phải kẻ khó chơi rồi,

các cậu lấy hết đồ ra đây, rồi cùng tôi đi xem đã xảy ra chuyện gì.”

Leng keng, leng keng.

Từng tiếng kim loại vang lên, đàn em của anh Càn cầm dao phát hoang và súng săn tới.

Hai mươi máy tên vác dao phát hoang cùng anh Càn hùng hổ đi tới chỗ Lý Phàm.

Giờ Cố Họa Y đang tràn đầy nghi ngờ nhìn thi thể tên đầu trọc: “Lý Phàm, tên đầu trọc này bị gì vậy, sao lại đột ngột ngã xuống thế, hình như lúc nãy anh ta còn hộc máu nữa.”

“Có lẽ anh ta bị bệnh gì đó, hoặc trong lúc chạy đã bị nội thương.” Lý Phàm thuận miệng nói bừa, anh không định nói chuyện dùng nội kình giết người ra.

Anh Càn đã dẫn người tới bên thi thể tên đầu trọc, có hai người ngồi xổm xuống, lật úp tên đầu trọc xuống đất.

Sau một hồi kiểm tra, hai người đó hơi nghi ngờ đứng dậy lắc đầu khó hiểu: “Tên đầu trọc chết rồi, hình như bị nội thương.”

“Nội thương?” Anh Càn khẽ lắm bẩm, ánh mắt nhìn Lý Phàm nhát thời trở nên cảnh giác, rất khó để đánh người cao lớn như tên đầu trọc bị nội thương.

“Chàng trai trẻ, cậu là người bên nào? Tốt nhất là chúng ta nước sông không phạm nước giếng.” Anh Càn không thể nhìn thấu con người Lý Phàm, định cung kính ba phần để thăm dò rõ ràng trước rồi hãng nói.

Lý Phàm vừa đi vừa nói: “Chắc tôi cũng được xem là chính đạo, nước sông nước giếng gì đó còn phải tùy thuộc anh làm thế nào?”

Chính đạo? Thằng nhãi này đang nói vớ vẩn gì thế, cậu ta đọc nhiều tiểu thuyết võ hiệp quá à, còn là chính đạo! Anh Càn nhìn Lý Phàm oán thầm, nhưng càng không hiểu nổi.

“Xem ra cậu không phải là giang hồ rồi? Cậu muốn chúng tôi làm thế nào, nói tôi nghe thử xem.”

“Giang hồ? Người như anh cũng được xem là giang hồ? Các anh quá đề cao bản thân rồi đó.” Lý Phàm vừa nói vừa lắc đầu, đáy lòng thật sự khinh thường với suy nghĩ tự xưng là người giang hồ của anh Càn.

Anh Càn chỉ là du côn bắt nạt người lương thiện thôi.

Đàn em đứng sau anh Càn đều bắt mãn với câu nói của Lý Phàm, bắt đầu ầm ĩ la hét.

“Ranh con, cậu dám ăn nói thế hả, cả ngọn núi này đều là địa bàn của chúng tôi, tại sao chúng tôi không phải là giang hồ?”

“Nếu quay về quá khứ, anh Càn có thể mở tông phái trở thành tông sư lập phái trong ngọn núi này, chúng tôi cũng có thể làm trưởng lão hộ pháp gì đó.”

Lý Phàm và Có Họa Y nghe xong thì không khỏi bật cười.

“Mấy người cứ dứt khoát chiếm núi xưng vương đi, làm sơn đại vương khí phách hơn làm trưởng lão hộ pháp gì đó nhiều.” Lý Phàm cười nói, nhìn anh Càn bằng ánh mắt khinh thường.

Anh Càn giơ tay phải lên, mấy tên đàn em phía sau đồng loạt ngậm miệng lại.

“Đàn em tôi không có văn hóa để cậu chê cười rồi, chúng ta vẫn nên nói về chuyện chính đi, chúng tôi có chuyện cần làm trong khu rừng này, nên hai người đi dạo chỗ khác đi.”

Thấy anh Càn lại nhượng bộ, trên mặt mấy tên đàn em đều hiện lên vẻ bắt bình, có hai tên lén giơ súng săn, đã không nhịn được định đánh lén Lý Phàm.

Lý Phàm lắc đầu nói: “Núi này không phải lãnh thổ riêng của máy người, tất nhiên tôi muốn đi đâu thì đi, huống hồ nghe nói ở đây còn có linh dược gì đó, nên tôi cũng muốn thử xem mình có duyên không.”

Anh Càn nhất thời trầm mặt: “Xem ra cậu không chịu rời đi rồi, chúng tôi vất vả mấy ngày trời mới phát hiện ra núi này có linh dược, cậu nhất định muốn đối đầu với chúng tôi?”

Dút lời, anh Càn đưa tay trái ra sau, lén ra ám hiệu.

Mấy tên đàn em thầy anh Càn ra động tác chuẩn bị hành động, thì ai nấy đều phần chắn tinh thần.

Bọn họ sớm đã chướng mắt với Lý Phàm rồi, cộng thêm sự có mặt của Cố Họa Y, trong lòng mọi người đều dự định giết chết Lý Phàm, rồi bắt cô giở trò đồi bại.

Lý Phàm buông bàn tay đang ôm eo Cố Họa Y ra, rồi nói nhỏ vào tai cô: "Bà xã đứng đây đừng nhúc nhích, anh xử lý xong mấy tên rác rưởi này sẽ đi hái linh dược sung vào công ty."

"Thôi bỏ đi, bọn họ nhiều người như vậy." Có Họa Y định khuyên Lý Phàm rời đi, nhưng thấy vẻ kiên định trong mắt anh, cô lại không nói gì nữa.

Lý Phàm nhắc chân đi về phía anh Càn, ngón tay đang đưa ra sau của anh ta khẽ nhúc nhích, đám đàn em đứng sau nhất thời kích động, đồng loạt vung dao phát hoang trong tay về phía Lý Phàm.

Dao phát hoang sáng bóng, lóe lên tia sáng lạnh lẽo, hai mươi mấy tên cùng chém tới, trông rất đồ sộ.

Cố Họa Y căng thẳng nhìn bóng lưng Lý Phàm, trong lòng hơi hối hận vì lúc nãy không cố gắng khuyên nhủ anh, nếu anh bị thương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì cô phải làm thế nào?

Đám đàn em vung dao phát hoang, trên mặt ai cũng hiện lên vẻ hưng phần dữ tợn.

"Mau chém chết thằng nhãi này, ai bảo cậu ta ăn nói ngông cuồng, còn muốn tranh linh dược với chúng ta.

"Linh dược đã được ông chủ Hoàng đặt trước rồi, còn đưa ra mức giá trên trời, cậu ta muốn tranh linh dược chẳng khác nào cắt đứt con đường tiền tài của chúng ta."

"Cậu nói nhiều với cậu ta như vậy làm gì, mau chém chết cậu ta, để chúng ta còn có thể giành lấy người đẹp vui vẻ một phen."

Đám đàn em hưng phần nói, dao phát hoang lạnh lẽo đã chém

xuống bả vai Lý Phàm.

Lý Phàm giơ hai tay lên, mười ngón tay khẽ chuyển động, lòng bàn tay xuyên qua ánh đao với một góc độ quỷ dị, đánh vào người mấy tên đàn em.

Á! Á! Á!

Tiếng hét thảm thiết vang lên, mấy tên đàn em xông lên trước nhất tay mềm nhũn thả dao xuống, không còn sức lực để cầm dao nữa.

Leng keng! Leng keng!

Tiếng dao phát hoang rơi xuống đất không ngừng vang lên, mấy tên đàn em đi sau đều nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt cực kỳ sợ hãi, như nhìn thấy ma.

Chương 716

CHƯƠNG 716: CỰC KỲ ĐÁNG SỢ

Sắc mặt anh Càn nhất thời đen như đít nồi.

Đây chắc chắn là một cao thủ, có lẽ cậu ta đã dùng thủ đoạn điểm huyệt từ xa? Chỉ có trình độ phóng nội kình ra ngoài mới có thể thi triển được.

Anh Càn chỉ luyện võ công ngoại gia, nên giờ trong lòng đã có suy nghĩ muốn chạy trốn, đối mặt với thực lực chênh lệch một trời một vực này, anh Càn đã không còn dũng khí để chiến đấu.

Nếu thật sự có dũng khí, anh Càn không chỉ chiếm ngọn núi này để xưng vương.

Anh Càn vừa lùi vừa quát hai tên đàn em cầm súng săn bên cạnh: "Hai cậu nỗ súng đi, mau bắn đi!"

Hai tên đàn em cầm súng săn hơi do dự, vì trước mặt đều là người bên mình.

Nếu nổ súng, chưa chắc Lý Phàm đã bị bắn trúng, nhưng chắc chắn người bên mình sẽ bị bắn trúng.

Đàn em phía trước nghe anh Càn kêu nổ súng, thì nhanh chóng tản ra hai bên, còn mấy người ở giữa thì dứt khoát nằm sắp xuống đất để nhường tầm nhìn bắn súng.

Tầm nhìn của hai tên đàn em cầm súng nhất thời trống trải, mắt bọn họ thoáng qua tia lạnh lẽo, cùng bóp cò.

Súng săn Ngũ Liên Phát phát ra tiếng đoàng đoàng, hai người một lần bắn hết năm phát đạn.

Vô số đạn chì nhỏ trong súng săn bay ra ngoài, lít nha lít nhít bay về phía Lý Phàm.

Đạn chì nhỏ không có tính sát thương cao, nhưng thắng ở số lượng

nhiều, nếu trúng, chắc chắn sẽ bị bắn đến thương tích đầy mình.

Vẻ mặt Lý Phàm vô cùng bình tĩnh, như thể hoàn toàn không chú ý đến máy viên đạn chì đang bay tới.

Lý Phàm vừa đẩy hai tay về phía trước, đã thi triển toàn bộ nội kình ra ngoài, rồi hai tay anh vẽ một đường cong huyền ảo, một luồng gió mạnh cuốn về phía đạn chì đang bay tới.

Đạn chì hoàn toàn không thể xuyên qua luồng gió mạnh này, ngược lại còn bị nó cuốn bay ngược lại.

Cảnh tượng trái ngược với suy nghĩ của mọi người đã xuất hiện, giờ tốc độ của đạn chì còn nhanh hơn lúc bắn đi, bay ngược lại về phía hai người đã nổ súng.

Phập! Phập!

Tiếng đạn chì xuyên qua quần áo, bắn vào người liên tục vang lên, hai người cầm súng săn mặt mày hoảng sợ cúi đầu, nhìn cơ thể mình.

Máu đang từ từ chảy ra, trên quần áo đã có những vết máu lắm tắm, cơn đau bỗng truyền đến, hai người nổ súng phát ra tiếng hét đau đớn xen lẫn sự sợ hãi.

Hai người không thể cầm chắc súng săn trong tay, lúc súng rơi xuống đất, hai người cũng hét thảm rồi ngã xuống, đau đớn vặn mình, như muốn hát đạn chì trong người ra ngoài.

Đám đàn em nhìn hai tên cầm súng, cảm thấy tam quan sắp bị lật đổ rồi, rõ ràng đạn đang bắn về phía Lý Phàm, sao lại trúng vào người hai tên cầm súng? Chuyện này thật phản khoa học.

Tia hy vọng cuối cùng ở trong lòng cũng tan biến, anh Càn dứt khoát từ bỏ toàn bộ đàn em, không hề do dự xoay người bỏ chạy, nhanh chóng chạy vào rừng sâu.

Cố Họa Y ngạc nhiên đến mức không khép miệng nhỏ lại được, lúc nỗ súng cô thật sự lo lắng muốn chết, nhưng kết quả cuối cùng lại làm cô suýt kinh ngạc đến chảy nước mắt.

Rốt cuộc Lý Phàm làm thế nào vậy? Chẳng lẽ anh biết ma pháp hay tiên thuật? Cố Họa Y cảm thấy anh ngày càng vượt xa sức tưởng tượng của cô, như dần hình thành một điều bí ẩn, buộc cô phải tự tay vạch ra tìm đáp án.

Mấy tên đàn em phân tán ở xung quanh thấy anh Càn điên cuồng bỏ chạy như kiến bò trên chảo, cũng cuống cuồng như chim muông, hoàn toàn không dám đối đầu trực diện với Lý Phàm.

Giờ mấy người nằm sắp dưới đất trước khi nổ súng cũng hơi hối hận vì lúc nãy đã nằm sắp, lãng phí quá nhiều thời gian để bò dậy, giờ thứ quan trọng nhát là tốc độ, chỉ cần có thể chạy nhanh hơn người bên cạnh, thì xác suất chạy thoát sẽ cao hơn.

Mấy người nằm dưới đất liên lục lăn lộn, nhanh chóng rời khỏi hiện trường, thậm chí không dám quay đầu lại, chỉ sợ vừa quay đầu đã nhìn thấy Lý Phàm đang đuổi theo.

Lý Phàm cười khẩy đuổi theo, cũng dồn nội kình vào lòng bàn tay, đánh vào giữa lưng máy người đang chạy trốn, dùng nội kình để phá vỡ tâm mạch của họ, như đối với máy tên đàn em của tên đầu trọc khi nấy, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ sẽ vỡ tâm mạch mà chết.

Anh Càn cắm đầu chạy vào rừng, anh hoạt động trong núi quanh năm, nên quen thuộc ngọn núi mênh mông này như nhà của mình.

Anh Càn chạy vào núi một lúc lâu, mới đến chỗ an toàn đã chuẩn bị từ trước.

Đây được gọi là lo trước tính sau, anh Càn có rất nhiều ẩn náu trong núi, mà đây là chỗ anh thường sử dụng nhất.

Rất nhanh, mấy tên đàn em chạy tán loạn khác cũng lần lượt chạy tới, đám người lại tụ họp lần nữa.

Đám người thở hồng hộc, lau mồ hôi, đến giờ vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Anh Càn, thằng nhãi đó có lai lịch gì vậy, thật đáng sợ.”

“Thật sự rất đáng sợ, tôi thấy võ công của cậu ta như được viết

trong tiểu thuyết tiên hiệp, không thể nào xuất hiện trong nhân gian được."

"Chẳng lẽ thằng ranh đó là thần tiên? Nhưng chuyện này hơi vô lý, thần tiên đều do con người tưởng tượng ra."

Đám đàn em bàn tán xôn xao, giờ mọi người đều phải nói ra chút gì đó, để giải tỏa áp lực trong lòng.

Sắc mặt anh Càn thâm trầm, như muốn nặn ra nước, bản lĩnh của Lý Phàm đã làm anh khiếp sợ.

Trong ấn tượng của anh Càn, cao thủ trong chùa nơi anh tập võ, cũng không đạt tới trình độ có thể làm đạn chỉ quay lại giết người đã nỗ súng, cùng lắm chỉ có thể phóng nội khí ra ngoài, để đạn chì không thể bắn trúng mình thôi.

Chẳng lẽ võ công của Lý Phàm còn cao hơn trưởng lão hộ pháp trong chùa? Nghĩ đến đây trong lòng anh Càn không khỏi run rẩy.

Trưởng lão hộ pháp trong chùa đều là đại cao thủ có tu vi trong truyền thuyết, chẳng lẽ Lý Phàm cũng là đại cao thủ? Nhưng cậu ta còn trẻ như thế, nhìn thế nào cũng không giống, hơn nữa thời đại này thật sự không có người tu hành.

Anh Càn đang nghĩ ngợi thì đám đàn em bỗng bắt đầu hỗn loạn.

"Lão bát, sao miệng cậu lại chảy máu thế? Cậu mau nằm xuống đi, để lão đại bắt mạch cho cậu."

Lão bát mơ màng, như hoàn toàn không biết miệng mình đã chảy máu, từ tốn giơ tay lên lau khóe miệng, rồi nhìn vết máu trên tay, bỗng bắt đầu thở gấp.

"Đây, đây là, phụt!"

Lão bát kích động nói nhưng chưa kịp nói hết đã hộc máu, anh ta phun rất nhiều máu, màu đỏ tươi, lão bát trợn mắt nhìn máu tươi mình phun ra, cả người không khỏi từ từ ngã ra sau, rồi nằm dưới đất không còn động tĩnh.

Mọi người đều hoảng sợ, trong lòng anh Càn càng chấn động.

Anh Càn thấy trong đám đàn em của mình đã có mấy người miệng từ từ chảy máu, đây là biểu hiện tổn thương nội tạng.

Chẳng lẽ chàng trai kia đã mạnh đến mức độ này, không những có thể tổn thương nội tạng từ xa, mà còn có thể khống chế thời gian bị thương?

Anh Càn lo sợ chợt nhớ ra điều gì đó, vội giơ tay sờ miệng mình, miệng anh rất khô ráo, không hề có chất lỏng gì, điều này đã làm anh Càn yên tâm hơn.

Anh Càn hơi vui mừng nghĩ, có lẽ anh chạy nhanh, nên chàng trai đó không thể tổn thương đền anh.

Giờ đám đàn em của anh Càn đã lảo đảo ngã xuống, ai cũng hộc máu không còn hơi thở.

Chương 717

CHƯƠNG 717: QUAN SÁT NHÂN PHẨM

Nhìn xác chết đầy đắt, rồi ngửi thấy mùi máu tanh trong không khí, anh Càn liền quyết định rời khỏi đây ngay, không để ở lại đây thêm nữa.

Trong núi có rất nhiều thú dữ, mặc dù không có hổ, nhưng vẫn có sói, thậm chí anh Càn còn nhìn thấy gấu đen trong núi, mùi máu tanh có thể thu hút mấy con thú dữ này, nếu giờ không đi, lát nữa thú dữ tới sẽ xong đời.

Anh Càn đứng dậy, cả người bỗng lảo đảo, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, rồi tim đau dữ dội, như muốn nổ tung.

Cái chết đã cận kề, anh Càn không ngừng hộc máu, cảm thấy sức lực toàn thân như bị vắt sạch.

Anh Càn cũng đứng không vững, lảo đảo rồi ngã xuống đất, cùng chết với mấy tên đàn em.

Mùi máu tanh dần lan ra, xa xa vang lên tiếng sói tru.

Sói hoang trong núi đã ngửi thấy mùi đồ ăn, cảnh giác xuất hiện trong núi, từ từ bao vây thi thể máy người anh Càn.

Sói đầu đàn không phát hiện ra nguy hiểm hú lên, rồi bầy sói bắt đầu bữa tiệc.

By sói lao vào đống thi thể, trông như địa ngục.

Thi thể máy người anh Càn nhất thời trở thành bữa ăn cho bẩy sói.

~k* Nhìn vẻ mặt đầy kinh ngạc của Cố Họa Y, Lý Phàm không khỏi xoa khuôn mặt đẹp của cô, xúc cảm mềm mịn bóng loáng làm người khác rung động.

“Em đang nghĩ gì mà ngạc nhiên vậy, có phải bị dáng vẻ uy mãnh lúc nãy của anh dọa sợ rồi không?”

Tim Cố Họa Y đập nhanh, như thiếu nữ mới biết yêu lần đầu, xấu hổ lườm Lý Phàm, rồi ôm chặt anh.

Lý Phàm vươn tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Cố Họa Y, hai người từ tốn tiến về phía trước, vừa nói cười vừa đi sâu vào núi.

Nhưng Lý Phàm ôm Cố Họa Y đi dạo một vòng, nhưng không thấy thứ được gọi là linh dược, cuối cùng đành phải trở về dưới sự thúc giục của cô.

Lúc hai người đi xuống chân núi, đúng lúc nhìn thấy Khoáng đang sốt sắng đi vòng vòng.

Lý Phàm hơi ngạc nhiên đi tới, định xem thử rốt cuộc Khoáng muốn làm gì?

Khoáng thầy Lý Phàm đi tới, thì quan sát kỹ lưỡng, rồi thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng anh cũng về rồi, làm tôi lo muốn chết, nếu anh vẫn chưa quay về, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Khoáng lo âu nói.

“Cậu luôn đứng đây đợi chúng tôi? Có chuyện gì à?” Lý Phàm hơi khó hiểu, rốt cuộc Khoáng muốn làm gì?

Khoáng gãi đầu, cười lúng túng.

“Tôi chỉ lo lắng thôi, mấy người trong thôn đó đã bị anh đánh, họ nói rằng anh Càn sẽ trừng trị hai người, tôi nghĩ dù gì mạng người cũng là chuyện quan trọng, nên không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Khoáng vừa có tính gian xảo lại vừa có tính chất phác của thôn dân, nên trước đó mới báo tin cho Lý Phàm, giờ còn đứng đây đợi anh.

Lý Phàm hơi cảm động, giữa người xa lạ với nhau mà có thể làm như vậy đã cực kỳ khó khăn rồi.

“Cảm ơn cậu, trước đó đã báo tin cho tôi, giờ còn đứng đây đợi chúng tôi nữa.”

“Hi hì, đây là điều tôi nên làm thôi, hai người lên núi lâu như vậy chắc đói rồi đúng không, nếu không thì đến nhà tôi ăn bữa cơm đi, hôm nay nhà tôi nấu gà rừng, ăn rất ngon.”

Khoáng nhiệt tình mời, Lý Phàm ngẫm nghĩ một lúc rồi nhận lời.

Nghĩ tới lúc nãy Khoáng đã báo tin cho anh, giờ lại đợi anh nữa, Lý Phàm cảm thấy Khoáng là người rất tốt, có lẽ anh nên báo đáp anh ta chút gì đó, người tốt luôn nhận được báo đáp tốt.

Nên Lý Phàm quyết định đến nhà Khoáng ăn cơm, tiện thể đi sâu quan sát Khoáng.

Nếu nhân phẩm Khoáng thật sự tốt, Lý Phàm định giao cho anh ta phụ trách bộ phận số lượng thu mua thuốc của tập đoàn Họa Vân Y, xem như báo đáp lòng tốt của anh ta.

“Được, vậy tới nhà cậu ăn cơm đi, nhưng tôi vẫn còn hai người bạn có lẽ vẫn đang ở trong thôn, đợi tôi gọi điện liên lạc với họ một lát.”

Lý Phàm móc điện thoại ra gọi cho Trần Hiểu Đồng, sau khi nói rõ vị trí, thì đợi cô và Khang Văn Hân tới.

Một lúc sau, Trần Hiểu Đồng tức giận cùng Khang Văn Hân tới tập hợp cùng Lý Phàm.

“Anh Lý Phàm, sao lúc nãy anh đi nhanh vậy, chẳng thèm đợi tụi em, hại tụi em còn tưởng anh và chị Họa Y đi lạc rồi.”

Lý Phàm chọt vào má đang phồng lên của Trần Hiểu Đồng, để cô thổi hơi ra.

“Ha ha, chúng tôi đi lên núi, nên không muốn dẫn theo con ghẻ như cô, cô và Văn Hân đi dạo thế nào?”

Lý Phàm cười hỏi.

“Anh đừng nhắc nữa, tên này làm biếng như heo vậy, chỉ lo tìm một quán trà rồi ngồi xuống không nhúc nhích, em cũng muốn đi lên núi, lần sau anh nhất định phải dẫn em theo.”

Trần Hiểu Đồng nắm tay Lý Phàm làm nũng ra vẻ đáng yêu, chọc anh dở khóc dở cười.

“Được rồi, lần sau tôi nhất định sẽ dẫn cô theo, chúng ta đi ăn thôi, Khoáng, cậu mau dẫn đường đi.” Lý Phàm không thể chịu nổi bộ dạng làm nũng ra vẻ đáng yêu của Trần Hiểu Đồng, nên vội chuyển đề tài.

Khoáng hâm mộ nhìn Lý Phàm, rồi dẫn anh và Có Họa Y tới nhà mình.

Nhà Khoáng rất cũ kỹ, còn là nhà gạch ngói kiểu cũ của thế kỷ trước, hơn nữa chỉ có một tầng.

Vợ Khoáng cũng là một người phụ nữ bé gầy, rất xứng đôi với Khoáng.

“Đây là Xuân Hoa – vợ tôi, Xuân Hoa, mau bưng cơm ra đây.” Khoáng ngẩng đầu hét về phía vợ mình.

Xuân Hoa đáp lại, rụt rè liếc nhìn mấy người Lý Phàm, rồi xoay người đi vào phòng bếp bưng cơm lên.

Một nồi gà rừng hầm, bên trong còn có khoai tây, củ cải và rau dại trong núi, trông rất giản dị tự nhiên.

Cháo nấu đến mức sệt lại, màn thầu hơi ngả vàng, còn có một dĩa dưa muối, tràn đầy hơi thở thôn quê.

Khoáng gãi đầu nói: “Hì hì, mấy món này đều là cơm canh đạm bạc, không thể so bì với món ăn xa xỉ trong thành phố, mong mọi người đừng chê bai, tôi đi đút cơm cho mẹ tôi trước.”

Xuân Hoa giữ Khoáng lại khẽ nói: “Anh cứ ở đây tiếp khách đi, để em đi đút mẹ cho.”

“Em biết rõ tính mẹ anh à, em cứ ngồi xuống ăn đi.” Khoáng đè vợ mình ngồi xuống ghé, rồi đi xuống phòng bếp bưng một bát cơm đi vào phòng chính.

Lý Phàm hơi tò mò hỏi: “Mẹ Khoáng bị gì vậy?”

“Haizz, mẹ Khoáng bị liệt mấy năm rồi, từ khi bị liệt tính tình mẹ chồng tôi bắt đầu trở nên kỳ lạ, mỗi bữa cơm đều phải do Khoáng hầu hạ đút bà ấy ăn.

Nếu tôi tới đút, mẹ chồng sẽ nổi nóng, mắng người đập chén, nên máy năm nay đều do Khoáng hầu hạ.”

Xuân Hoa nói xong thì thở dài, bày ra dáng vẻ mẹ chồng như vậy thật sự làm khó con dâu.

Lý Phàm khẽ gật đầu, cảm thấy Khoáng vẫn là người rất tốt, chí ít là có lòng hiếu thảo, con người cũng thật thà chất phác.

Không có con trai hiếu thảo đứng trước giường bệnh lâu năm, Khoáng có thể luôn hầu hạ người mẹ bị liệt, tất nhiên là chuyện rất đáng khen ngợi, có bao nhiêu người con không thể làm được chuyện này.

Một lúc sau, Khoáng bưng một bát không về, cười ha ha nói: “Tôi hầu hạ mẹ ăn xong rồi, mẹ tôi vừa nghe thấy có khách đến thì rất vui vẻ, ăn nhiều hơn ngày thường một chút.”

Khoáng đang nói thì cửa nhà phát ra tiếng cọt kẹt, có người đẩy cửa đi vào nhà.

Chương 718

CHƯƠNG 718: THÔN DÂN XIN LỖI

Mấy thôn dân bị Lý Phàm đánh bị thương thò đầu vào trong quan sát, lúc nhìn thấy bóng dáng anh, bọn họ đều khẽ run lên.

“Sao, sao anh lại không sao, sao anh có thể ra khỏi núi, có phải Khoáng đã bảo anh đi tới núi khác đúng không?”

Lý Phàm cười khẩy đứng dậy, sải bước đi ra cửa: “Sao nào, các cậu đang mong tôi không thể ra khỏi núi à? Xem ra lúc nãy tôi đánh hơi nhẹ, nên các cậu chưa hối lỗi sửa sai.”

Mấy thôn dân vội lùi về sau, ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

“Không… không phải, không phải, anh hiểu lầm rồi, thấy anh không sao chúng tôi yên tâm lắm.”

“Đúng đúng, chúng tôi tới đây là vì lo lắng anh có xảy ra chuyện không, nếu anh không sao thì chúng tôi đi trước.”

Dứt lời, mấy thôn dân định bỏ chạy, lúc nãy bọn họ thật sự bị Lý Phàm đánh thảm hại rồi, nên giờ thấy.

anh không hề nảy sinh ý định phản kháng.

Lý Phàm hừ lạnh, lạnh lùng nói: “Tôi cho các cậu đi chưa? Lúc nãy tôi định dạy các cậu một bài học, ai ngờ các cậu tự tìm đến cửa.”

Mấy thôn dân liếc nhìn nhau, mặt đầy đau khổ.

“Anh trai à, chúng tôi… chúng tôi nghĩ lại rồi, chúng tôi thú nhận mọi lỗi lầm mình đã gây ra, mong anh tha thứ, thả chúng tôi đi đi.”

“Cái đó, chúng tôi còn nhận lỗi nữa, chúng tôi đã thu thập rất nhiều thảo dược, đều là loại hảo hạng mọc hoang dã trên núi, tất cả đều tặng hết cho anh để nhận lỗi.”

Mấy thôn dân đồng loạt xin tha với Lý Phàm, ai cũng dè dặt nhìn chằm chằm anh, chỉ sợ anh không hài lòng.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn mấy thôn dân, không hề nói ra một chữ.

Ánh mắt lạnh lùng đó làm mấy thôn dân cực kỳ áp lực, trán ai cũng đổ mồ hôi hột, gió lạnh trong núi thổi qua, làm bọn họ cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Mấy thôn dân cảm thấy vô cùng áp lực, ánh mắt lạnh lẽo của Lý Phàm làm họ sắp tè ra quần.

“Anh trai, nhà tôi có thuốc lâu đời để lại cho người già trong gia đình, đây đều là thuốc đã gần trăm năm tuổi, tôi đều lấy ra hết để nhận lỗi với anh.”

“Đúng, đúng, tôi cũng tặng thuốc lâu đời nhà tôi cho anh trai, chúng tôi thật sự biết sai rồi, anh hãy tha cho chúng tôi lần này đi.”

Mấy thôn dân liên tục xin tha, Lý Phàm lạnh lùng xua tay, miệng thốt ra một chữ: “Cút!”

*Ò, chúng tôi cút về ngay.” Mấy thôn dân vừa đáp vừa nhanh chóng bỏ chạy.

Đến khi rẽ qua khúc cua, không còn nhìn thấy Lý Phàm nữa, bọn họ mới ngừng lại thở hổn hến.

“Mẹ kiếp, ánh mắt người này quá đáng sợ, ánh mắt khi nãy làm tim tôi sắp nhảy ra ngoài.”

“Tôi cũng cảm thấy thế, ánh mắt anh ta như dao găm vậy, có thể đâm thẳng vào tim.”

“Máy người bớt nói nhảm lại đi, để tôi gọi cho anh Càn, mời anh ấy xuống núi trừng trị tên này, không thể để anh ta tự dưng kiếm lời được.”

Dứt lời, một thôn dân móc điện thoại ra, bấm số của anh Càn.

Điện thoại đổ chuông mãi nhưng không có ai nghe máy, thôn dân

gọi điện nhíu mày nói: “Anh Càn không nghe, có lẽ anh ấy đang bận, để tôi gọi cho anh đầu trọc.”

Thôn dân lại gọi, nhưng vẫn không ai nghe máy.

Mấy thôn dân liếc nhìn nhau, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, trong lòng mơ hồ có một dự cảm không lành.

“Có khi nào anh Càn đã xảy ra chuyện rồi không, chẳng lẽ tên đó… đã trừng trị anh Càn?”

“Chết tiệt, thật sự có khả năng này, tôi… tôi không đợi nữa, tôi phải về nhà lấy thuốc nhận lỗi đây, đừng nên trêu chọc hạng người này.”

“Đợi tôi với, tôi cũng về nhà lấy thuốc lâu đời, ai thích tìm anh Càn thì tìm, tôi không xen vào đâu.”

Mấy thôn dân đồng loạt giải tán, tên gọi điện do dự một lát, rồi giậm mạnh chân, cũng chạy về nhà mình.

Tình thế cấp bách, anh vẫn nên cúi đầu nhận sai trước rồi hãng nói, để tránh suy đoán kia là đúng, nếu Lý Phàm thật sự tiêu diệt được anh Càn, chắc chắn mấy thôn dân nhỏ bé như anh không thể đối phó lại.

Mấy thôn dân vội vàng chạy về nhà, gom hết dược liệu trong nhà vào túi lớn túi nhỏ rồi kiêng ra ngoài, điên cuồng chạy tới nhà Khoáng ngay.

Bọn họ nhanh chóng chạm mặt trước cửa nhà Khoáng, một thôn dân to gan gõ cửa.

Khoáng chạy ra mở cửa, hơi ngạc nhiên nhìn máy thôn dân: “Mấy người đang làm gì vậy? Bị anh ấy dạy dỗ như vậy vẫn chưa đủ à?”

“Chúng tôi đang… đang tới nhận lỗi, chẳng phải chúng tôi mới đắc tội với anh trai trong nhà cậu à, cậu thân thiết với anh ta như vậy, thì nói đỡ giúp chúng tôi máy câu đi.”

Khoáng bĩu môi, lắc đầu: “Tôi làm sao nói chuyện với người ta được, lúc nãy anh ấy ăn xong thì đi ngay, giờ đang ở bãi đậu xe,

nói là đợi người tới, có lẽ là đợi các anh đó."

Nghe Khoáng nói thế, máy thôn dân nhát thời sửng sốt, rồi liếc nhìn nhau, ai cũng cảm thấy hơi khó hiểu.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ anh ta không cần dược liệu mà chúng ta nhận lỗi? Hay người ta hoàn toàn khinh thường chúng ta?"

"Khoáng, cậu nói thật cho chúng tôi biết, rốt cuộc anh trai đó có ý gì, bảo chúng tôi nhận lỗi mà giờ người lại đi mắt, anh ta đang đùa bốn chúng tôi à?"

Khoáng gãi đầu, cũng không hiểu Lý Phàm đang có ý gì: "Tôi thật sự không biết, tôi khuyên các anh tốt nhất nên tới bãi đậu xe xem thử, nếu người ta đi thật thì chuyện này xem như bỏ qua, còn nếu người ta chưa đi, thì các anh tới xin lỗi nhận sai đi."

"Anh ta đang đùa bỡn bắt chúng tôi chạy tới chạy lui đúng không, mẹ kiếp, ai trong các người muốn tới bãi đậu xe?" Một thôn dân buồn bực quát.

"Tôi thấy chúng ta vẫn nên đi xem thử đi, ngộ nhỡ có anh ta ở đấy thì sao?"

"Đúng, chúng ta đi xem thử đi, người ta thường nói người thành phố rất tâm cơ, nói không chừng anh ta cố ý đùa bỡn chúng ta, nếu chúng ta không tới có lẽ sẽ gặp xui xẻo."

Mấy thôn dân tụ tập bàn tán nửa ngày trời, cuối cùng vẫn quyết định cùng nhau tới bãi đậu xe xem thử.

Giờ mấy người Lý Phàm đang đứng trò chuyện ở bãi đậu xe, đợi mấy thôn dân tới xin lỗi.

Lý Phàm vừa dứt lời, đã thấy mấy thôn dân xuất hiện bên ngoài bãi đậu xe, đang thò đầu vào quan sát bên trong.

Lý Phàm vui vẻ nói: "Người mang đồ nhận lỗi tới rồi, chúng ta qua đó xem thử đi."

Bốn người Lý Phàm vừa bước xuống xe, mấy thôn dân đã vội vàng

xách đồ chạy tới.

“Anh trai, đây là đồ nhận lỗi của chúng tôi, đây là thuốc lâu đời, còn đây là thuốc mới chúng ta đã lên núi hái trong năm nay, anh xem thử đi.”

Lý Phàm tùy ý liếc nhìn đồ đạc dưới sàn, rồi phất tay.

“Được rồi, coi như tôi dạy cho các cậu một bài học, sau này làm người phải đi đường ngay lẽ phải, các cậu quay về hết đi.”

“Vâng, vâng, cảm ơn anh trai đã khoan hồng độ lượng, chúng tôi sẽ đi ngay.”

Mấy thôn dân tươi cười, cúi người nhanh chóng lùi về sau.

Chương 719

CHƯƠNG 719: BOM TRONG CHUYỂN PHÁT NHANH

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Họa Vân Y.

Lý Phàm và Cố Họa Y đang cùng mở túi, phân kiểm thuốc lâu đời ở bên trong, đây đều là thuốc do mấy thôn dân mang tới xin lỗi nhận sai hôm qua.

“Bên trong thật sự là dược liệu tốt, nhưng tiếc là số lượng quá ít, chỉ có thể tạm thời cất giữ.” Có Họa Y’ hơi tiếc nuối nói.

Đúng lúc này thư ký Giang Lan của Cố Họa Y đi vào, tay cầm một hộp chuyền phát nhanh.

“Chủ tịch, có đồ chuyển phát nhanh của cô, tôi sẽ để trên bàn, cô có cần tôi mở ra giúp cô không?” Giang Lan ân cần hỏi.

“Không cần đâu, tự tôi mở là được.”

Cố Họa Y đứng dậy đi tới trước bàn, cầm kéo trên bàn lên, định mở chiếc hộp chuyển phát nhanh.

Lý Phàm bỗng sải bước đi tới, vươn tay đè cây kéo trong tay Cố Họa Y.

“Sao thế?” Cố Họa Y nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Lý Phàm xoay cổ tay, cầm lấy cây kéo trong tay Có Họa Y.

“Anh cảm thầy hộp chuyền phát nhanh này hơi bất thường, chiếc hộp cỡ này có thể đặt vừa chất nỗ cao cấp đủ để nỗ tung văn phòng trong tích tắc.”

Giang Lan nghe Lý Phàm nói thế thì nhất thời cảm thấy ớn lạnh khắp người: “Anh Lý, anh xem phim nhiều quá rồi đúng không, tôi thấy chiếc hộp chuyển phát nhanh này rất bình thường.”

Lý Phàm phót lờ Giang Lan, rồi cúi đầu quan sát tỉ mỉ chiếc hộp trên bàn: “Hai người nhìn chỗ niêm phong trên chiếc hộp đi, có chú ý đến hai vết lồi ở đây không?

Đây là cảm biến điện tử, một khi cảm nhận được nắp hộp mở ra sẽ tạo ra dòng điện truyền đến thiết bị kích nổ trong hộp, hai người lại nhìn khe hở bên hông hộp đi.

Trên băng dính có một lượng rất nhỏ bột màu xám, đây là bột chất nổ cao cấp, nên hai điều này đã đủ chứng minh, đây thật sự là một quả bom chuyền phát nhanh.”

Sau khi nghe Lý Phàm chỉ bảo, Cố Họa Y và Giang Lan đã nhìn hộp chuyển phát nhanh bằng ánh mắt đầy sợ hãi.

Cả người Giang Lan khẽ run lên, không khỏi lùi về sau hai bước: “Anh nói thật không? Chủ tịch, nếu không thì chúng ta mau báo cảnh sát đi, để họ cử chuyên gia gỡ bom tới xem thử.”

Trong lòng Cố Họa Y cũng mắt bình tĩnh, hơi thở hơi gấp gáp, ngực cực kỳ phập phòng: “Lý Phàm, anh làm được không? Hay để em báo cảnh sát đi, để họ cử chuyên gia tới gỡ quả bom chuyển phát nhanh này.

Lý Phàm nhún vai, lộ vẻ mặt khinh thường nói: “Máy đồ chơi trẻ con này rất dễ giải quyết, trước đây anh còn từng xem mấy thứ này là đồ chơi.”

Dứt lời, cây kéo trong tay Lý Phàm đã cắm vào trong băng dính.

Cây kéo di chuyển khéo léo dọc theo khe hở hộp chuyền phát nhanh, Có Họa Y và Giang Lan đều nín thở, mở to mắt nhìn chằm chằm động tác tay của Lý Phàm.

“Hộp bom này quá đơn giản, 80% là chế tạo ra để thăm dò năng lực vệ sĩ bên cạnh em, nên manh mối đối phương để lại rất rõ ràng, đây là lời cảnh cáo, cũng có thể xem là tối hậu thư, anh thấy có mấy người không thể nhẫn nại được rồi.”

Lý Phàm hành động rất nhanh, nháy mắt đã cắt đứt dây kết nối của cảm biến.

Cắt xong Lý Phàm đặt kéo xuống bàn, khẽ cười với Cố Họa Y: “Em có muốn đập hộp không? Nghe nói lúc đập hộp tâm trạng sẽ rất vui vẻ.”

Cố Họa Y lườm Lý Phàm, rồi từ tốn lắc đầu, giờ cô chẳng còn tâm trạng để cười đùa nữa.

Lý Phàm lưu loát mở hộp ra, bên trong đặt một túi kín màu đen, mà thiết bị kích nổ đang nằm trên đó.

Trên thiết bị kích nổ hiện lên chữ số 1 Ả Rập, đang không ngừng nhấp nháy ánh sáng màu đỏ.

Giang Lan nhìn thấy thiết bị kích nổ, thì cả người run lẩy bẩy, sợ hãi lùi đến bên tường mới ngừng bước.

Cố Họa Y cũng bị dọa sợ đến ngây ngốc, lúc nãy cô vẫn còn may, cảm thấy Lý Phàm đang đoán bừa, nhưng giờ sự thật đã chứng minh, những gì anh nói đều hoàn toàn chính xác.

Sau một hồi kinh ngạc, Cố Họa Y đã thay đổi ánh nhìn về Lý Phàm, bắt đầu ngẫm nghĩ câu nói lúc nãy của anh.

Lý Phàm cầm kéo lên, dứt khoát cắt dây kết nối giữa thiết bị kích nổ và thuốc nổ.

“Được rồi, anh đã xử lý xong thiết bị kích nổ rồi, hay chúng ta gỡ bom ra xem, bên trong có thứ gì không?”

Lý Phàm lấy thiết bị kích nổ ra đặt trên bàn, rồi cầm kéo, cẩn thận cắt dọc mép xung quanh túi kín.

Sau khi mở túi kín, Lý Phàm đổ hết thuốc nổ trong túi vào hộp chuyển phát nhanh, bột màu xám rải khắp hộp, lộ ra một tờ giấy trắng ở bên trong.

“Quả nhiên anh đoán không sai, thật sự có bắt ngờ này.” Lý Phàm cầm tờ giấy trắng đó lên khẽ vung vẩy.

Tờ giấy phát ra tiếng vang lanh lảnh, làm Lý Phàm cảm thấy hơi quen thuộc.

Cố Họa Y thấy tờ giấy đã bị Lý Phàm cầm lên, thì trong lòng không khỏi căng thẳng, cảm giác bất an nhất thời chiếm giữ nội tâm, không nhịn được hỏi: “Trên tờ giấy viết gì thế?”

Lý Phàm mở tờ giấy gấp ra, đọc dòng chữ được cắt dán trên giấy.

“Trò chơi bắt đầu, thời gian tử vong đếm ngược trong vòng 24 tiếng, sau đó tôi sẽ bắt đầu hành động, lúc đây cô sẽ là một cỗ thi thể.”

Lý Phàm đọc xong, thì đặt tờ giấy xuống bàn, rồi đẩy tới trước mặt Cố Họa Y.

Cố Họa Y đọc xong nội dung trên tờ giấy thì sắc mặt càng trắng bệch, cả người đang khẽ run lên, không biết là vì bị dọa sợ, hay vì tức giận.

“Đối thủ rất thú vị, xem ra tên này vô cùng kiêu ngạo.” Lý Phàm nhận xét đối thủ đã gửi thư khủng bó.

Cố Họa Y ổn định cảm xúc, kiềm nén sự sợ hãi trong lòng hỏi: “Anh thầy thế nào?”

“Chúng ta đã có manh mối, nhưng người đe dọa chỉ là sát thủ, chúng ta phải tìm cho ra người đứng phía sau, mới có thể giải trừ toàn bộ nguy hiểm, anh thật sự muốn biết là ai to gan đến thế?”

Trong lòng Lý Phàm đã đoán ra mấy người, nhưng gần đây có rất nhiều người muốn nhắm vào anh, nên anh không chắc là ai.

Có lẽ là nhà họ Chân của Chân Trát Nam, hoặc Đại Long Vương thẹn quá hóa giận, rồi Trương Đức Võ, hay cũng có thể là Long Hậu.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Lý Phàm nhìn Cố Họa Y bằng ánh mắt em cứ yên tâm, rồi cầm tờ giấy lên.

“Em làm việc tiếp đi, để anh đi điều tra thứ này.”

“Vậy anh cẩn thận một chút, có chuyện gì thì tốt nhất nên báo cảnh sát.” Cố Họa Y căn dặn.

Lý Phàm sải bước rời khỏi văn phòng, lúc đi vào thang máy thì điện thoại đổ chuông, anh khẽ nhíu mày nhìn dãy số lạ trên màn hình.

Chẳng lẽ là cuộc gọi lừa đảo? Hoặc chào hàng?

Lý Phàm nhắn nút nghe rồi áp điện thoại vào tai, lạnh lùng nói: “A lô, đây là trung tâm marketing chống lừa đảo, số điện thoại của các bạn đã bị khóa, mong bạn mau đi đầu thú.”

“Phụt, ha ha ha.”

Trong điện thoại vang lên tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc, nghe rất thoải mái, nghe tháy tiếng cười này, Lý Phàm không khỏi gượng cười.

“Trần Hiểu Đồng, cô đang giở trò quỷ gì vậy, tôi đang bận làm việc đấy?”

Chương 720

CHƯƠNG 720: GIẤY IN TIỀN

“Ai giở trò quỷ, em đang nhàm chán, nên muốn nói chuyện với anh thôi, dù gì anh cũng ngồi trong văn phòng chơi game thôi mà.” Trần Hiểu Đồng bĩu môi nói.

Lý Phàm xoa trán, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi phải điều tra một chuyện, nên cô lái xe tới đây, lát nữa phối hợp với tôi một lát.”

Trần Hiểu Đồng phần chắn ngay, reo hò nói: “Ây ya, anh Lý Phàm đợi em một tý, giờ em lái xe qua đó ngay, chắc chắn sẽ tới nhanh thôi.

“Cô đừng vội, cứ từ từ mà lái, đừng lái xe thành sát thủ xa lộ.”

Lý Phàm cúp máy, rồi gọi cho đội trưởng Chương, bảo anh ta chuẩn bị hai giấy chứng nhận giả cho mình và Trần Hiểu Đồng.

Sau khi gọi cho đội trưởng Trương, Lý Phàm lại vầy tờ giấy lấy từ quả bom đã được tháo gỡ, tờ giấy liền phát ra tiếng vang lanh lảnh.

“Âm thanh này rất lanh lảnh dễ nghe, giống hệt tiếng tiền mới vung vấy, nồng nặc mùi tiền giấy.”

Lý Phàm lắm bẩm, trong lòng đã chắc chắn manh mối nằm ở xưởng in tiền giấy, vì ngoài xưởng in ở Hán Thành, thì mấy nơi khác khó mà tìm thấy tờ giấy đặc thù thế này.

Theo suy đoán của Lý Phàm, có lẽ đối phương đã vô tình tiện tay sử dụng máy in tiền mặt, nên rất có thể người đó đang ẩn náu trong xưởng in tiền mặt.

Đội trưởng Chương nhanh chóng chạy tới, cầm hai giấy hành nghề đưa cho Lý Phàm.

“Anh Lý, đây là giấy hành nghề mà anh cần, tôi đã nhờ quan hệ đặc thù bên đặc nhiệm điều tra đề làm ra giấy chứng nhận này, nên cũng miễn cưỡng xem là thật, hoàn toàn không sợ bị điều tra.”

“Cảm ơn anh.” Lý Phàm nhận lấy giấy chứng nhận khách sáo nói.

Đội trưởng Chương cười ha hả: “Anh cần gì phải khách sáo với tôi, không biết anh muốn điều tra chuyện gì? Có cần tôi giúp không?”

“Không cần đâu, tự tôi điều tra là được, nhưng công việc thu dọn cuối cùng vẫn phải nhờ anh, anh cứ về đợi điện thoại của tôi đi.”

“Được, vậy tôi về trước.” Đội trưởng Chương cũng không dây dưa, hoàn toàn làm theo ý của Lý Phàm.

Đội trưởng Chương mới đi chưa tới hai phút, một chiếc Mercedes-Benz đã ngừng ở gần đó, cửa xe ở ghế phụ hạ xuống, Trần Hiểu Đồng nằm nhoài lên đó huýt sáo với Lý Phàm.

“Em đẹp trai, có muốn chị chở cậu đi hóng mát không?” Dứt lời Trần Hiểu Đồng không khỏi ôm bụng cười lớn, thật sự rất thích giọng điệu chêu trọc Lý Phàm này.

Lý Phàm bắt đắc dĩ lườm cô, rồi sải bước đi tới mở cửa phụ ngồi lên xe.

Lý Phàm búng vào trán Trần Hiểu Đồng, rồi lườm cô nói: “Giờ cô học theo nữ lưu manh rồi đấy.”

“Hi hì, anh không động lòng với người ta, nên người ta chỉ có thể chủ động tấn công, cảm giác bị trêu chọc thế nào, ha ha ha.” Trần Hiểu Đồng cười đến mức chảy nước mắt.

“Chả thế nào cả, nếu cô còn nghịch ngợm như vậy, tôi sẽ đè cô xuống Ngũ Hành Sơn.”

Dứt lời, Lý Phàm lầy giấy hành nghề ném vào ngực Trần Hiểu Đồng: “Cô cầm lấy, lát nữa đến lúc cần thiết thì xuất trình giấy chứng nhận.”

“Cái gì?” Trần Hiểu Đồng tò mò mở giấy chứng nhận ra xem, rồi ngạc nhiên nói: “Không phải chứ, không ngờ anh Lý Phàm lại làm

giả giấy chứng nhận?”

“Đây không phải hàng giả, mà là giấy chứng nhận thật hoàn toàn không sợ bị điều tra, cô mau lái xe đến xưởng in tiền giấy đi.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Trần Hiểu Đồng mơ màng nhìn Lý Phàm, bỗng suy đoán có phải anh định cướp xưởng in tiền không?

“Có… có phải tiền tiêu vặt mà chị Họa Y cho anh không đủ xài đúng không? Nhưng anh cũng không thể đi cướp xưởng in tiền, chỗ em có tiền riêng, em sẽ đưa hết cho anh được không?”

“Cô nói lung tung gì đấy, tôi tới xưởng in tiền để bắt sát thủ, đầu óc cô đang nghĩ gì thế?” Lý Phàm trợn mắt rồi tựa vào lưng ghế, dáng vẻ rất gấp gáp.

*Ồ ồ.” Trần Hiểu Đồng bật bản đồ dẫn đường, định vị xong thì lái xe xuất phát đến xưởng in tiền.

“Vậy lát nữa em sẽ làm gì? Em không giúp anh bắt sát thủ được đâu.”

“Cô không cần làm gì cả, tôi dẫn cô theo chủ yếu là để thu hút sự chú ý.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Trần Hiểu Đồng bĩu môi, bất mãn với sắp xếp làm bình hoa này của anh.

Hai người nhanh chóng tới xưởng in tiền ở Hán Thành, sau khi ngừng xe thì bước xuống đi qua đó.

Cổng xưởng in tiền rất khí phách, bên cạnh có bảy tám bảo vệ đang ngồi trong phòng gác cổng, bọn họ đang xúm lại trò chuyện với nhau.

Thầy Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng đi tới, thì hai bảo vệ trẻ tuổi bước ra chặn đường hai người.

“Hai người làm gì đây? Ở đây người không phận sự miễn vào.”

Lý Phàm nở nụ cười ấm áp nói: “Chúng tôi tới đây để làm việc,

muốn hiểu rõ tình huống bên bộ phận bảo vệ các anh."

Hai bảo vệ nhíu mày nhìn nhau, rồi một người đi vào phòng bảo vệ.

Người còn lại hơi mắt kiên nhẫn nói: "Hiểu rõ tình huống? Hai người ở bộ phận nào? Có hẹn trước với lãnh đạo chúng tôi không? Nếu không có thì mau đi đi, xưởng in tiền là nơi quan trọng trong việc bảo vệ, không hẹn trước thì không được bước vào trong."

"Chúng tôi không hẹn trước, nhưng chuyện xảy ra quá đột ngột, lại rất cấp bách, nên chúng tôi đành phải tới thẳng đây, nếu không thì anh liên lạc với lãnh đạo các anh một lát?" Lý Phàm kiên nhẫn nói.

Cửa phòng bảo vệ mở ra, một người đàn ông hơn 40 tuổi bước ra.

"Cậu có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi là tổ trưởng tổ bảo vệ, hiểu rõ mọi tình huống ở đây, nếu cậu thật sự có chuyện đặc thù, thì tôi có thể giúp cậu liên lạc với trưởng bộ phận bảo vệ."

Lý Phàm quan sát kỹ lưỡng bảo vệ hơn 40 tuổi này, đối phương có khuôn mặt phổ thông, khá giống người hiền lành, trông rất dễ nói chuyện.

"Vậy cảm ơn ông trước, xin hỏi ông tên gì?"

"Tôi họ Lưu, cậu cứ gọi tôi là ông Lưu đi." Ông Lưu nở nụ cười rất ám áp, trông không hề giống khí thế của một bảo vệ.

Lý Phàm lấy tờ giấy ra đưa cho ông Lưu: "Tôi là trưởng bộ phận bảo vệ tập đoàn Họa Vân Y, đây là thư khủng bố mà chủ tịch chúng tôi nhận được, ông cứ đọc trước đi."

Ông Lưu nghi ngờ nhìn Lý Phàm, rồi nhận lấy thư khủng bố mở ra xem.

"Chuyện này cậu nên báo cảnh sát mới đúng, sao lại tới xưởng in tiền chúng tôi?"

Lý Phàm chỉ vào tờ giấy trong tay ông Lưu: "Tôi tìm các ông chủ yếu là vì tờ giấy này, ông nhìn kỹ xem đây có phải là giấy dùng để

in tiền không?”

Ông Lưu nghe vậy thì cầm tờ giấy trong tay lên, nhìn dưới ánh nắng, rồi vung vấy, sắc mặt nhát thời trở nên nghiêm túc.

“Quả thật đây là giấy in tiền, cậu nghỉ ngờ có người trong xưởng chúng tôi uy hiếp chủ tịch các cậu? E rằng nghỉ ngờ này của cậu hơi không đáng tin.”

Lý Phàm gật đầu nói: “Đây chỉ là suy đoán ban đầu của tôi, vì thời gian cấp bách, nên tôi muốn bộ phận bảo vệ các ông phối hợp một tý.”

Ông Lưu hơi khó xử gượng cười: “Tôi cũng muốn giúp cậu, nhưng thân phận của tôi không thích hợp, nếu cậu là cảnh sát thì tôi có thể báo lên cắp trên, nhưng cậu chỉ là viên chức trong công ty, hoàn toàn không có quyền lợi tiến vào điều tra xưởng in tiền chúng tôi.”

Dứt lời ông Lưu nhét tờ giấy trả lại Lý Phàm, bày ra dáng vẻ giải quyết việc chung: “Cậu hãy nghe lời khuyên của tôi, mau đi báo cảnh sát đi, chuyện này là một vũng nước đục, năm đó tôi quản chuyện không đâu, haizz… Bỏ đi, không nói mấy chuyện này nữa.”

Chương 721

CHƯƠNG 721: KHÁC THƯỜNG

Lý Phàm ra hiệu bằng ánh mắt với Trần Hiểu Đồng, khẽ nói: “Lấy giấy chứng nhận cho lão Lưu xem xem.

Trần Hiểu Đồng lấy giấy chứng nhận của mình ra, ngẩng đầu lên đưa cho lão Lưu: “Ông xem giấy chứng nhận của tôi xem, lúc này chắc không còn gì để nói nữa rồi nhỉ.”

Lão Lưu nhận giấy chứng nhận của Trần Hiểu Đồng xem qua một lượt, lập tức ngơ ngác, lật tới lật tui giấy chứng nhận xem lại vài lần, cuối cùng đập đập vào miệng rồi trả lại cho Trần Hiểu Đồng.

“Cái gì nhỉ… giờ tôi sẽ gọi điện cho lãnh đạo để xin chỉ thị, hai người đợi chút.”

Lão Lưu nói xong thì trở về phòng, cầm điện thoại trên bàn gọi đi.

Trần Hiểu Đồng lấy lại giấy chứng nhận, khẽ “hừ” một tiếng, kiêu ngạo như một con khổng tước.

Rất nhanh lão Lưu đã đặt điện thoại xuống, đi ra khỏi phòng: “Giờ tôi sẽ đưa hai người đi gặp chủ nhiệm Hồ, người phụ trách an ninh.”

“Cảm ơn ông, lão Lưu.” Lý Phàm vẫn rất biết ơn lão Lưu, nếu như không có lão Lưu, có thể sẽ phiền phức hơn rất nhiều.

Lão Lưu đưa Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng đi đến khu làm việc của nhà máy in tiền giấy, trên đường giới thiệu qua về tình huống của nhà máy.

Đến trước cửa phòng làm việc của bảo vệ nhà máy in tiền giấy, lão Lưu gõ cửa.

“Mời vào.”

Lão Lưu đẩy cửa ra đi vào: “Chủ nhiệm Hồ, chính là hai người này,

bảo vệ trưởng của tập đoàn Họa Vân Y, cậu Lý và cô Trần Hiểu Đồng của cơ quan điều tra mật vụ."

Chủ nhiệm Hồ ngẩng đầu lên, nhìn hai người: "Chuyện của hai người lão Lưu đã nói với tôi rồi, chuyện này cứ để lão Lưu hợp tác xử lí với hai người đi, trước đây lão Lưu ở đội tuần tra, có kinh nghiệm phá án, cũng đã quen thuộc với nhà máy, có điều hai người không thể đi vào khu vực sản xuất trong nhà máy."

Chủ nhiệm Hồ nói xong thì nhìn lão Lưu, khẽ xua tay, ra hiệu lão Lưu có thể đưa hai người họ rời đi.

"Vâng, chủ nhiệm Hồ, chắc chắn tôi sẽ dốc sức phối hợp, chủ nhiệm cứ bận việc của mình đi, chúng tôi ra ngoài trước đây."

Đưa Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt lão Lưu khổ sở, nói: "Người tốt khó làm thật đấy, hai người nói xem phải làm sao đi, tôi sẽ phối hợp với hai người, muốn xem camera giám sát hay đi phỏng vấn trong nhà máy?"

"Không cần, tìm một nơi yên tĩnh, tôi hỏi ông vài chuyện là được." Lý Phàm hoàn toàn không định làm mọi chuyện một cách phiền phức như vậy, hơn nữa thời gian cũng không cho phép.

Lần này đến nhà máy in tiền, mục đích của Lý Phàm chính là đánh rắn động cỏ, khiến tên sát thủ kia phải tự xuất hiện.

Lão Lưu nhìn Lý Phàm với ánh mắt khó hiểu, đi đến một gian phòng làm việc bên cạnh, lấy chìa khóa ra mở cửa: "Vậy chúng ta nói ở đây đi, đây là phòng làm việc của tôi, có điều bình thường cũng không dùng đến."

Có điều bình thường cũng không dùng đến? Lý Phàm cảm thấy câu nói cuối cùng này của lão Lưu có chút giấu đầu lòi đuôi, như là lão Lưu đang cố ý nhắn mạnh điều gì đó.

Lão Lưu mở cửa phòng làm việc ra, đi vào trong, bước về phía cửa sổ, kéo rèm ra, rồi mở cửa sổ ra.

"Trước giờ vẫn không hay dùng phòng làm việc ở đây, có tránh có mùi vị khác lạ, hai người đừng ghét bỏ, có cần tôi phun một ít chất làm sạch không khí không?"

Lão Lưu nói xong, không đợi Lý Phàm trả lời, ông ta đã lấy chất làm sạch không khí trên bàn lên, phun khắp phòng.

Lý Phàm nhìn vị trí cũ của chất làm sạch không khí.

Đó là vị trí dễ lấy được nhất ở trên bàn, bình thường những thứ như chất làm sạch không khí thường không được sử dụng thường xuyên, sẽ được cắt trong một góc nào đó.

Nhưng chất làm sạch không khí của lão Lưu lại được đặt ở một nơi chỉ cần với tay là có thể lầy được, xem ra là được sử dụng thường xuyên.

Lý Phàm ngồi xuống ghế, nhớ lại mùi hương ngửi được ban nãy lúc mới vào phòng.

Mùi hương đó vô cùng kì lạ, nhưng Lý Phàm có thể chắc chắn, đó không phải mùi hương được tạo ra do không khí lâu ngày không được lưu thông.

Lý Phàm quan sát kĩ càng, cẩn thận nhìn từng ngóc ngách trong phòng, những chỉ tiết ở mỗi góc càng khiến Lý Phàm cảm thấy căn phòng này vô cùng kì lạ.

Những đồ thường được sử dụng tới thì lại được đặt trong góc, mà ở những vị trí có thể dễ dàng lầy được thì toàn là những đồ bình thường không dùng tới.

Ví dụ như hòm đựng công cụ, bảng điện, còn có một số thứ đồ điện tử cổ như máy cát xét đã được tháo rời, MP3.

Trong thùng rác ở góc phòng, Lý Phàm nhìn thấy một số thứ như báo cũ bị ném trong đó, có một vài tờ báo đã ố vàng, nhìn có vẻ như là báo từ rất nhiều năm trước rồi.

Lão Lưu đặt chất làm sạch không khí xuống, cười có chút mắt tự nhiên.

“Chỗ này của tôi rất loạn, bình thường tôi hay mày mò một số thứ ở đây, tôi thích nhất là tháo dỡ những đồ điện tử nhỏ, nghiên cứu cấu tạo đường điện bên trong đó, hai người đừng lấy làm lạ.”

Rồi ông ta cong người lấy ba chai nước khoáng trong góc hộp rồi đặt lên bàn, cười khan nói: “Chỗ này của tôi bình thường không hay dùng tới, vậy nên cũng không chuẩn bị nước ấm, hai người dùng nước khoáng nhé.”

Đưa nước khoáng cho Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng xong, lão Lưu ngồi xuống ghế, nở một nụ cười hiền hòa: “Hai người muốn hỏi gì? Nếu biết tôi nhất định sẽ không giấu giếm điều gì.”

“Ban nãy nghe chủ nhiệm Hồ nói ông từng ở đội tuần tra, vậy sao ông lại tới đây làm bảo vệ?” Lý Phàm tò mò hỏi.

Thân phận của lão Lưu khiến Lý Phàm vô cùng tò mò, trong lòng Lý Phàm đã chắc chắn rằng lão Lưu là một trong những sát thủ.

Lý Phàm chắc chắn rằng lão Lưu không phải sát thủ đơn lẻ, mà là thành viên của một nhóm sát thủ, hơn nữa còn có địa vị không thấp.

Ánh mắt lão Lưu ngơ ra, như không ngờ Lý Phàm sẽ hỏi câu hỏi như vậy: “Chuyện này… có thể không trả lời không.”

Lý Phàm quả đoán lắc đầu, lão Lưu đang ngồi thẳng chợt gục xuống, sắc mặt thống khổ.

“Trước kia tôi từng là gián điệp, lúc đó đại ca của tổ chức mà tôi làm gián điệp bắt đầu nghi ngờ tôi, lúc đó tôi chỉ có hai con đường, một là chứng minh bản thân, hai là nghĩ cách chạy trốn.

Đối diện với tình huống như vậy tôi cũng không thể nào lựa chọn được, nên tôi đã thương lượng với cấp trên của tôi, muốn thoát thân khỏi tổ chức đó, nhưng cấp trên của tôi lại không muốn từ bỏ, dù sao tổ chức này chúng tôi cũng đã quan sát hai năm rồi, không dễ gì mới có thể trà trộn vào đó.

Tôi bị thuyết phục, vì chính nghĩa nực cười mà đã ở lại cái tổ chức đó, nhưng sau này, đại ca của tổ chức bắt cấp trên của tôi, cấp trên của tôi vì muốn giữ mạng mà định khai tôi ra, tôi hết cách, vì giữ mạng chỉ có thể giết ông ta.”

Đôi mắt lão Lưu đã ầng ậc nước, hai tay vò tóc, ra sức bứt tóc: “Mạng của tôi được giữ lại rồi, tổ chức kia cũng bị tiêu hủy rồi,

nhưng lương tâm của tôi không chịu nổi, vì vậy tôi đã xin rời khỏi đội tuần tra, đến đây làm bảo vệ."

Lão Lưu bắt lực dựa lưng vào ghé, hai tay che mắt, nước mắt len lỏi chảy xuống theo kẽ tay, nhìn có vẻ tâm trạng ông ta rất tệ.

*Xin lỗi, tôi không biết lại là một chuyện thương tâm như vậy." Lý Phàm an ủi nói, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm bàn tay đang che mắt và nửa bên má lộ ra bên ngoài của lão Lưu.

Ngón tay út của lão Lưu khẽ động đậy, bên má hơi nhấp nhô, như là đang nghiền răng nghiến lợi.

Nhìn biểu cảm nhỏ bé của lão Lưu, Lý Phàm khẽ cười, cầm hộp giấy trên bàn, rút vài tờ đưa cho lão Lưu.

Chương 722

CHƯƠNG 722: ĐỪNG SAY ĐẮM ANH

“Mau lau nước mắt đi, ông cũng chỉ tự bảo vệ bản thân, bị ép đến bắt lực mà thôi, chuyện đã qua rồi thì đừng đặt nặng trong lòng.” Lý Phàm đưa giấy qua đó.

Lão Lưu thả lỏng tay, nhận lấy tờ giấy mà Lý Phàm đưa cho, lau nước mắt trên mặt: “Nói nhiều rồi cũng chỉ có nước mắt, những năm nay tối đến tôi đều ngủ không được yên giấc, tôi có lỗi với ông ta, tâm trạng tôi có chút kích động, hai người đừng để ý, đề tôi bình tĩnh lại đã.”

Lão Lưu chống tay lên đầu, im lặng một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

Lý Phàm tháy lão Lưu đã bình tĩnh lại, hỏi: “Người trong nhà máy in tiền có thể tùy tiện tiếp xúc sao?”

“Đương nhiên là không thể rồi, vận chuyển tiền có quy trình nghiêm ngặt, về mặt lí thuyết thì mỗi một tờ tiền đều không thể nào bị tuồn ra ngoài.”

Lão Lưu nhìn Lý Phàm, lúc nói đến bốn chữ ‘về mặt lí thuyết, lão Lưu lại nhắn mạnh giọng.

Lý Phàm gật đầu: “Vậy có nghĩa là, có tồn tại sơ hở về việc bị tuồn ra ngoài sao? Không biết ông có hiểu rõ những sơ hở này không.”

Lão Lưu vặn chai nước khoáng ra uống một ngụm, khẽ lắc đầu: “Sao tôi biết được, trước đây cũng chưa từng xảy ra chuyện này, nhưng trong cái xã hội tình người này ai có thể đảm bảo rằng không có sai sót xảy ra chứ, mọi chế độ đều do con người hoàn thành, có tình người tồn tại thì cũng sẽ có sơ hở.”

Lời của lão Lưu rất khách quan, khách quan đến mức không thể chê vào đâu được.

“Vậy có những ai có thể tiếp xúc được đến tiền in?” Lý Phàm hỏi tiếp.

Lão Lưu nhíu mày suy nghĩ một lúc, chậm rã nói: “Người có thể tiếp xúc thì có bảo vệ, bên vận chuyển và công nhân đi đầu trong dây chuyền in ấn, chỉ có những người này mà thôi.”

Lý Phàm ngồi dựa lưng lên ghế, ánh mắt sắc bén nhìn lão Lưu, hỏi như đang thẩm vấn nạn nhân: “Bảo vệ phụ trách những quy trình nào?”

Lão Lưu nhìn Lý Phàm tràn đầy khí thế, có một phút chốc thát thần, sau khi tỉnh táo lại, ánh mắt lão Lưu có vẻ khác thường, ông ta cúi đầu xuống.

“Bảo vệ phụ trách nhập kho cai quản, xuất kho thẩm tra.”

“Có những ai phụ trách nhập kho cai quản, xuất kho thẩm tra? Người phụ trách là ai?”

Lão Lưu khẽ cười, ngước mắt lên nhìn Lý Phàm: “Cậu đang nghi ngờ người của bộ phận bảo vệ chúng tôi?”

“Sao có thể nói là hoài nghỉ được, tôi đang to gan giả thiết, cẩn thận tìm chứng cứ.” Lý Phàm nghiêm túc nói.

Lão Lưu bắt lực lắc đầu, ngồi dậy lầy một sắp giấy viết thư của nhà máy in tiền, bắt đầu viết tên những người đó.

Viết xong lão Lưu xé tờ giấy ra, đưa cho Lý Phàm: “Đây là danh sách tất cả nhân viên bảo vệ của tổ trông coi nhà kho tiền in, nếu cậu muốn điều tra tất cả bọn họ, tôi có thể liên lạc giúp cậu.”

Lý Phàm nhìn tên hơn mười người trên tờ giấy, xua tay với lão Lưu: “Không phiền ông liên lạc nữa, chúng tôi tự điều tra là được, hôm nay cảm hơn ông đã phối hợp với chúng tôi.”

Lý Phàm cắt tờ giấy danh sách nhân viên đi, đứng dậy nói với lão Lưu: “Chúng tôi xin phép trước, nếu có gì cần thì vẫn sẽ làm phiền đến ông.”

Lão Lưu vội đứng dậy: “Nào có phiền, lãnh đạo đã dặn dò rồi,

đương nhiên tôi sẽ dốc sức phối hợp với hai người, có gì cần giúp, hai người chỉ cần tìm đến tôi là được."

Lão Lưu tiễn Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng ra cửa, nhìn hai người rời đi, ánh mắt lão Lưu hiện lên vẻ lạnh lẽo u ám.

Đóng cửa phòng làm việc lại, lão Lưu cầm lên một bảng điện, thấp giọng lẩm bẩm: "Thú vị đấy, người của đội điều tra mật vụ cũng đã tới rồi, có điều như vậy thì trò chơi mới vui hơn, Lý Phàm à Lý Phàm, lần này xem như cậu đã mắc câu rồi."

Gương mặt lão Lưu hiện lên một nụ cười lạnh lùng, ông ta lấy một chiếc điện thoại cũ kĩ, kì lạ trong ngăn kéo ra.

Nói là cũ kĩ, kì lạ là vì chiếc điện thoại này hoàn toàn không giống với điện thoại được bán trên thị trường hiện nay, mà là điện thoại được chế bằng bảng điện.

Sau một hồi thao tác phức tạp, lão Lưu dùng điện thoại gửi đi một tin nhắn: Cá đã mắc câu, chuẩn bị thu lưới.

Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng ra khỏi nhà máy in tiền lên chiếc Mercedes Benz, lần này Lý Phàm ngồi ở vị trí lái xe, còn Trần Hiểu Đồng ngồi ở vị trí phó lái.

Trần Hiểu Đồng nhìn Lý Phàm lái xe, cười nhạt nói: "Anh có phát hiện gì không?"

Lý Phàm nói với giọng điệu trâu chọc: "Anh không có phát hiện gì cả, em thì sao?"

"Đồ đáng ghét." Trần Hiểu Đồng vung nắm đắm ra trước mặt Lý Phàm, dáng vẻ có chút hung dữ.

Có điều cùng với khí chất và dung mạo của Lý Phàm, dáng vẻ hung dữ này lại trở nên tràn đầy phong tình, quyến rũ.

Lý Phàm nhìn vẻ quyền rũ của Trần Hiểu Đồng, chợt có chút rung động, vội thu tầm mắt về nhìn con đường phía trước.

Thầy Lý Phàm như vậy, Trần Hiểu Đồng thầm vui trong lòng, gương mặt lại vẫn đang căng ra, giả vờ lạnh lùng.

Xem ra sau này phải mặc thật nhiều quần áo đẹp cho Lý Phàm nhìn, nếu không anh sẽ luôn cho rằng cô ta và anh chỉ là anh em.

Lý Phàm lái Mercedes Benz đi một vòng, rồi dừng lại ở một góc đối diện chéo với nhà máy in tiền.

“Lão Lưu kia có vấn đề, ông ta chắc là một trong những thành viên của nhóm sát thủ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì ông ta sẽ ra ngoài nhanh thôi, đưa chúng ta đi vào cái bẫy mà ông ta đã sắp đặt sẵn.”

Trần Hiểu Đồng mở lớn hai mắt nhìn Lý Phàm: “Lão Lưu có vấn đề thì em đã nhìn ra rồi, nhưng sao anh có thể chắc chắn lão Lưu sẽ đưa chúng ta vào bẫy?”

“Ông ta không thể chạy trốn sao? Ông ta không thể đi tìm thành viên nhóm thương lượng đối sách sao?

Ông ta không thể…”

Trần Hiểu Đồng nói mấy câu, thấy Lý Phàm không chú ý đến lời nói của mình, giận dữ phồng hai má lên.

Ánh mắt Lý Phàm nhìn chằm chằm vào cổng lớn nhà máy in tiền, nhìn kĩ từng người ra ra vào vào.

Trần Hiểu Đồng tức giận nghiêng người về phía Lý Phàm, một mùi hương thanh mát không ngừng len lỏi vào mũi Lý Phàm, ngửi mùi hương này vào khiến người ta cảm thấy thảnh thơi nhẹ lòng.

Lý Phàm khẽ khịt mũi, có chút tham lam ngửi mùi hương đó, không khí trong xe lập tức có chút mập mờ.

Trần Hiểu Đồng đưa tay ra khẽ nhéo mũi Lý Phàm, bật cười quyền rũ: “Anh đang ngửi cái gì thế, có phải thấy rất thơm không?”

Sắc mặt Lý Phàm hơi đỏ lên, ngại ngùng gật đầu: “Đúng là rất thơm, trước đây chưa từng ngửi qua, có phải là em đã dùng nước hoa không?”

Trần Hiểu Đồng giận dữ trừng mắt nhìn Lý Phàm, chu miệng ngồi về chỗ cũ.

Nước hoa có thể so sánh với hương thơm cơ thể người ta sao! Không phải trên sách đều nói, có thể ngửi được mùi hương của đối phương thì người đó sẽ vô cùng thích hợp với mình hay sao.

Ban nãy cô ta đã ngửi được mùi hương trên người Lý Phàm, cảm thấy cũng rất thơm, Trần Hiểu Đồng thầm nghĩ trong lòng, hai má cũng dần dần ửng đỏ.

“Hương thơm của nước hoa nào có tự nhiên như vậy, không nói với anh những chuyện này nữa, anh mau nói xem anh phán đoán như nào đi.”

“Rất dễ phán đoán mà, tinh thần lão Lưu có vấn đề, chắc chắn là tâm thần phân liệt rồi.” Lúc Lý Phàm nói ra phán đoán, vẻ mặt vô cùng tự tin.

Vẻ mặt tự tin của Lý Phàm khiến Trần Hiểu Đồng vô cùng say mê, Trần Hiểu Đồng rất thích dáng vẻ tự tin này của Lý Phàm.

Lý Phàm không nghe thầy Trần Hiểu Đồng nói gì, có chút nghi hoặc quay sang nhìn Trần Hiểu Đồng, thấy ánh mắt say mê của Trần Hiểu Đồng, Lý Phàm bắt lực cười khổ.

Chương 723

CHƯƠNG 723: RƠI VÀO BẪY

Trần Hiểu Đồng ngại ngùng, hoảng loạn cúi đầu xuống, khẽ nói: "À… chuyện đó, thần kinh lão Lưu có vấn đề sao?"

"Lúc lão Lưu làm gián điệp chắc đã chịu đả kích tâm lí nặng nề, nên tinh thần đã xảy ra vấn đề, anh đoán chắc ông ta bị tâm thần phân liệt, có một nhân cách xấu xa, giết người có lẽ đã trở thành thú vui của ông ta, ông ta giết người để chứng minh bản thân, cũng để giải tỏa áp lực trong lòng ông ta."

Lúc Lý Phàm giải thích suy đoán của mình cho Trần Hiểu Đồng, lão Lưu đi ra từ nhà máy in tiền.

Sau khi chào hỏi với mấy đồng nghiệp, lão Lưu vội vàng đi về phía chiếc Passat bên đường, mở cửa xe ra bước vào.

Passat chậm rãi khởi động, Lý Phàm lái xe theo đuôi chiếc Passat của lão Lưu.

Hai xe cách nhau không xa, thậm chí Lý Phàm có thể nhìn được lão Lưu đang lái xe thông qua cửa kính phía sau.

Trần Hiểu Đồng có chút căng thẳng nói: "Có phải anh đi sát quá rồi không? Em xem phim lúc theo dõi người ta không theo gần như vậy đâu."

Lý Phàm khẽ cười nói: "Đối phó với loại tép riu này sao phải cần đến kĩ thuật theo dõi, hơn nữa lão Lưu cũng cố ý để chúng ta đi theo, ban nãy đến phòng làm việc của ông ta, ông ta đã có ý để lộ ra sơ hở rồi."

Trần Hiểu Đồng nhíu mày suy nghĩ lời nói của Lý Phàm, trong lòng dần hiểu ra: "Anh phân tích từ tính cách của ông ta đúng không, lão Lưu có thể gửi thư uy hiếp mà không trực tiếp ám sát, chứng tỏ ông ta rất thích chơi đùa người khác.

Ông ta thích khiến người ta rơi vào nỗi sợ hãi, áp lực, dần dần giày vò đối phương, như vậy có thể khiến ông ta cảm thấy đây là trò chơi để giải tỏa áp lực! Anh Lý Phàm, anh giỏi quá, nếu anh mà ở đội tuần tra, nhát định có thể trở thành thám tử đó."

Ánh mắt Trần Hiểu Đồng nhìn Lý Phàm sáng lấp lánh như những vì sao.

Lý Phàm không tiếp lời Trần Hiểu Đồng mà tập trung vào việc lái xe, theo sát xe của lão Lưu.

Rất nhanh họ đã đi ra khỏi khu vực trung tâm thành phó, lão Lưu lái xe về phía bến cảng, bên đó là bến cảng Hán Giang của ngoại ô Hán Thành.

Bến cảng Hán Giang từng là bến cản lớn, tấp nập, có điều Hán Giang đang dần khô cạn, mực nước hạ thấp khiến thuyền bè khó lưu thông, giờ đây bến cảng Hán Giang đã bị bỏ phế rồi.

Lão Lưu nhìn kính chiếu hậu, thấy chiếc Mercedes đuổi theo sát phía sau, nhếch miệng nở một nụ cười đắc ý.

Lão Lưu lấy chiếc điện thoại tự chế kì lạ ra, gọi cho một số: "Cá đã vào gảng, đợi ăn thôi."

Lão Lưu nói xong thì đột nhiên đạp mạnh chân ga rồi đưa tay ra chạm vào phần điều khiển trung tâm.

Passat đã được lắp phần điều khiển trung tâm, có một cái nút màu xanh, lão Lưu ấn mạnh xuống đó.

Động cơ của chiếc Passat phát ra tiếng gầm rú, ống đuôi phun ra hai ngọn lửa.

Chiếc Passat của lão Lưu đã được cải trang, không chỉ thay đổi động cơ công suất lớn mà còn lắp thêm thiết bị tăng tốc nito lỏng.

Khi khởi động thiết bị tăng tốc nito lỏng, tốc độ của chiếc Passat lập tức bùng nổ, đạt tới 300km/h chỉ trong giây lát.

"Hahaha, đuổi theo tôi đi, trò chơi của chúng ta bắt đầu rồi." Lão Lưu thích thú hét lên, chiếc Passat nhanh như đang bay.

Lý Phàm bình tĩnh, không hề tăng tốc đuổi theo xe của lão Lưu, chỉ đuổi theo chiếc Passat của lão Lưu từ xa.

“Còn lắp cả nito lỏng nữa, cũng chịu chỉ đấy.” Lý Phàm lắc đầu, trong lòng vô cùng khinh bỉ lão Lưu.

Chiếc Passat trượt bánh xe một cách đẹp đẽ quành vào trong bến cảng, ba phút sau, chiếc Mercedes cũng đi vào trong đó Nhìn bến cảng trống trải phía trước, Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Cái bẫy của bọn họ chắc là ở đây rồi, lát nữa em cứ ở trên xe đợi.”

Trần Hiểu Đồng gật đầu, toàn thân trở nên căng cứng, thầm nghĩ bản thân không thể chỉ làm một bình hoa đợi trên xe được, phải khiến Lý Phàm nhìn thấy bản lĩnh của cô ta mới được.

Trần Hiểu Đồng đã từng được huấn luyện cũng biết vài công phu cơ bản, cảm thấy trước mắt chính là thời cơ thể thể hiện bản thân.

Thấy chiếc Passat dừng ở trong nhà kho chính giữa phía xa, Lý Phàm lái Mercedes Benz qua đó.

Sau khi chiếc Mercedes Benz vào trong nhà kho, dừng bên cạnh chiếc Passat, Lý Phàm mở cửa xe đi xuống.

Lúc Lý Phàm xuống xe, cửa nhà kho cũng chậm rãi đóng lại, bên trong dần trở nên tối tăm.

“Chúc mừng bạn đã tiến vào thế giới trò chơi của tôi, đây là cửa đầu tiên của bạn, tên là Gọi mọi người tới tìm kiếm.”

Tiếng điện tử vang lên từ những chiếc loa xung quanh nhà kho.

Lý Phàm híp mắt lại, khiến mắt anh có thể nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh tối tăm này.

“Trong nhà kho có đặt bom hẹn giờ, số lượng không xác định nhưng thời gian thì có, bom sẽ nổ vào mười phút sau.

Tất cả số bom được bố trí đều là thuốc nổ mạnh, bây giờ mời bạn hãy bắt đầu trò chơi, xem xem năng lực tìm kiếm của bạn có mạnh hay không, hahahaha.”

Sau một tràng cười điên cuồng, đèn của nhà kho chợt sáng lên, khiến Lý Phàm phải híp mắt lại một lúc.

Lý Phàm nhanh chóng quan sát bốn phía, nhà kho vô cùng trống trải, chỉ có vài cây cột và bốn bức tường, hoàn toàn không có một bóng người.

Trần Hiểu Đồng xuống xe, bước nhanh về phía Lý Phàm: “Chia nhau ra tìm đi, đông người sẽ tìm nhanh hơn.

Lý Phàm nặng nè gật đầu: “Chú ý an toàn.”

Ai người chia nhau ra tìm, cẩn thận kiểm tra mỗi một ngóc ngách trong nhà kho.

Trong một tòa tháp cao cách nhà kho không xa, lão Lưu đeo mặt nạ đang ngồi xem màn hình giám sát cùng ba người đàn ông đeo mặt nạ khác.

Trong màn hình chính là hình ảnh về Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng.

“Con hàng này nhìn cũng không tệ, nếu bị nỗ chết thì thật đáng tiếc.”

“Đúng thế, nhìn có vẻ rất mạnh mẽ, mấy con hàng chảnh chọe này là thích nhất, nếu cửa này cô ta có thể xông ra ngoài, nhất định phải bắt sống về đáy.”

Lão Lưu nở một nụ cười khinh bỉ dưới chiếc mặt nạ, như là có chút thất vọng vì biểu hiện của Lý Phàm.

“Hai kẻ ngốc này e là hết đường sống rồi, máy người đừng nghĩ nữa, chuẩn bị cho việc ngày mai đi, Cố Họa Y kia cũng không tệ, đủ để khiến cho máy người vui vẻ.”

Nghe thấy cái tên Cố Họa Y, ba tên kia lập tức trở nên thích thú.

“Hehe, đã chơi qua nhiều gái rồi, gái hàng không hay sinh viên gì đó cũng đã nếm cả, nhưng lại chưa từng chơi nữ tổng giám đốc bao giờ, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.”

“Bảo vệ của tập đoàn Họa Vân Y yếu ớt lắm, nào cần chuẩn bị gì,

ngày mai cứ tùy tiện tới cũng có thể chiến thắng trở về.”

Trong màn hình, Lý Phàm đã đi đến tận cùng nhà kho nhưng vẫn chưa phát hiện ra một quả bom hẹn giờ nào.

Lý Phàm căng thẳng, cảm thầy lão Lưu vô cùng giảo hoạt, những lời nói ban nãy đã dẫn dắt khiến anh dồn hết sự tập trung vào nhà kho mà làm ngơ một số thứ.

Thứ đó cũng chính là thứ mà người thường cũng không cho rằng bom hẹn giờ sẽ được giấu trong đó.

Đó chính là chiếc Passat lão Lưu lái tới!

Không ai sẽ cho rằng lão Lưu lại đặt bom hẹn giờ trong chiếc xe mà ông ta lái, nhưng đối với kẻ tinh thần có vấn đề, hành vi khác với người thường như lão Lưu mà nói, không bình thường mới là bình thường nhất.

Lý Phàm híp mắt nhìn chiếc Passat, đi nhanh qua phía đó.

Mà Trần Hiểu Đồng ở phía xa cũng đã hoàn thành việc tìm kiếm, có chút hoang mang xua tay với Trần Hiểu Đồng, bày tỏ rằng cô ta không phát hiện ra thứ gì.

Chương 724

CHƯƠNG 724: BOM HẸN GIỜ

Lý Phàm dùng tay ra hiệu cho Trần Hiểu Đồng tìm chỗ trốn đi.

Trần Hiểu Đồng hơi chần chừ nhưng vẫn trốn sau một cây cột, cảnh giác nhìn bốn phía.

Lý Phàm lấy hộp dụng cụ từ trong xe ra sau đó vội vàng đi về phía chiếc xe Volkswagen Passat.

Nhìn trên màn hình theo dõi, thấy Lý Phàm đang đi về phía Passat, lão Lưu kinh ngạc kêu nhỏ một tiếng.

“Thằng nhóc này khá thông minh, đầu óc thật nhanh nhạy, nhanh như vậy đã có thể nghĩ ra có bọm hẹn giờ ở trên xe mình. Nhưng nếu đã như vậy thì cứ coi như tăng độ khó cho trò chơi đi.”

Lão Lưu lôi chiếc điện thoại di động tự chế kỳ lạ của mình ra lướt lướt hai cái, chiếc xe Passat lập tức vang lên tiếng báo hiệu.

Đó là tiếng báo cửa xe đã bị khóa.

Lão Lưu đã gắn thêm một ổ khóa cơ lên trên xe Passat khiến cho cửa xe của nó trở nên càng khó mở hơn.

Nghe thấy tiếng báo xe đã khóa, Lý Phàm lại càng chắc chắn với suy đoán của mình, hiện giờ quả bom đang nằm trên xe Passat.

Lý Phàm vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, anh yên lặng tính toán không gian kho hàng. Nếu đối phương đã nói có thể cho nổ tung nhà kho này như vậy sẽ phải cần đủ số lượng thuốc nổ.

Chiếc xe này đã được cải tiến, hơn nữa bình thường lão Lưu vẫn còn sử dụng chiếc xe này cho nên bom nhất định không thể giấu ở khoang máy hay hàng ghề trước được. Như vậy có khả năng ông ta sẽ giấu bom trong cốp xe.

Lý Phàm cần thận phân tích một hồi sau đó nhanh tay mở hộp

dụng cụ ra.

Bên trong hộp dụng có đầy đủ mọi thứ, ngoài các loại công cụ phổ biến như kìm, tua-vít còn có cả máy cắt mini nữa.

Khi nghe được tiếng khóa cơ của cửa bị khóa, Lý Phàm đã từ bỏ ý định sẽ phá khóa mở cửa. Anh lắp đĩa cắt vào máy cắt mini rồi nhằn công tắc mở máy.

“Ong ong.” Máy cắt mini bắt đầu quay liên hồi.

Lý Phàm cầm máy cắt mini bắt đầu cắt nắp cốp sau của xe Passat.

Lão Lưu ngồi trước màn hình theo dõi tức giận đến nỗi bóp méo lon coca trong tay khiến chất lỏng màu nâu và bọt trắng văng tứ tung.

“Tên khốn kiếp này! Không ngờ cậu lại mang nhiều dụng cụ như vậy, thật gian xảo mài”

“Ò, lần đầu tiên tôi thấy lão Lưu nổi giận nha. Nghe nói người đạo mạo khi nổi giận đều rất đáng sợ.” Một tên sát thủ vui vẻ nhạo báng lão Lưu.

Hai người khác cũng bật cười. Thật ra bọn họ rất mong đợi Lý Phàm có thể tìm thấy bom hẹn giờ, như vậy bọn họ sẽ có cơ hội bắt sống Trần Hiểu Đồng rồi.

Nghĩ đến dáng người cao gầy mềm mại, vẻ đẹp lạnh lùng như núi băng của Trần Hiểu Đồng, ba tên sát thủ xoa tay cười ha ha, dường như sắp đợi không nổi nữa.

“Lão Lưu, ông cũng đừng nóng giận, lát nữa sẽ nhường cơ hội băm vằm thằng ranh kia thành trăm mảnh cho ông, để ông thoải mái hả giận. Chúng tôi chỉ cần người đẹp kia thôi.”

“Ha ha, nói không sai. Chúng tôi chỉ cần người đẹp tựa như núi băng kia thôi. Còn anh đẹp trai đó chúng tôi không có hứng thú, giao cho ông thoải mái xử lý.”

Lão Lưu đập mạnh xuống bàn.

“Cười cái khỉ! Còn không mau đi chuẩn bị trang bị cho bản thân đi. Lát nữa phải xuất toàn lực, không nên khinh địch.” Sau khi nói xong, lão Lưu cũng lập tức đứng lên đi tới một xó lôi ra một cái hộp.

Trong hộp đó đựng một chiếc máy bay không người lái do lão Lưu tự cải tiến, đã được trang bị thêm hệ thống tên lửa, có thể bắn đạn liên tục. Trong những lần ám sát trước, nó đã lập vô số công lao.

Ba tên sát thủ còn lại cũng tự lấy trang bị của mình: một tên mang bộ súng bắn tỉa, hai tên còn lại dùng súng trường.

Bốn người lão Lưu có thể xem là nhóm sát thủ được võ trang tận răng.

Ba người ngoài lão Lưu đều là lính đánh thuê có kinh nghiệm, đã từng chiến đấu ở chiến trường Châu Phi, còn từng giao chiến với lính đánh thuê nước ngoài mấy chục lần.

Sau khi bốn người bọn họ hợp lại tạo thành nhóm sát thủ, đã thực hiện gần trăm vụ ám sát nhưng chưa từng thất bại dù chỉ một lần.

Lúc này, Lý Phàm đã cắt xong nắp cốp sau, nhẹ nhàng tháo nó xuống đặt bên cạnh.

Thấy trong cốp sau đựng đầy thuốc nổ, con ngươi của Lý Phàm lập tức hơi co lại.

Lão Lưu thật sự quá biến thái, lại có thể chất đầy thuốc nổ tự chế trong cốp xe. Không những thế kíp nổ còn không đặt ở trên quả bom như bình thường mà lại bị vùi vào trong đống thuốc nổ.

“Tên điên này bị bệnh không nhẹ, nhưng loại bom khó tháo dỡ này cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi.” Lý Phàm nhẹ giọng tự nói.

Anh lấy bao tay tĩnh điện từ trong hộp dụng cụ ra đeo lên, sau đó bắt đầu cẩn thận di chuyển quả bom để kíp nổ dần dần lộ ra.

Kíp nổ đã được kích hoạt, thời gian chỉ còn một phút ba mươi giây, hơn nữa còn đang nhanh chóng trôi qua.

Lý Phàm cẩn thận quan sát dây nói của quả bom, các đường dây

được thiết kế rất phức tạp. Năm loại dây vàng, xanh lam, trắng, đỏ, đen chằng chịt được chia thành ba bó.

Mười lăm đường dây chằng chịt khiến người nhìn vào cảm thấy choáng váng, nhưng Lý Phàm tinh mặt lập tức có thể nhận ra ngay có đến mười hai dây dẫn giả nhằm gây rối cho người phán đoán.

Chỉ ba dây dẫn thực sự liên quan đến kíp nổ mà thôi.

“Quả nhiên người điên không thể suy nghĩ bình thường được, cho rằng làm nhiều dây dẫn giả như vậy là có thể qua mắt người khác sao, vốn chỉ cần cắt đứt dây này là được.”

Lý Phàm lôi ra một sợi dây màu đen từ trong mười lăm sợi dây.

Lão Lưu theo dõi từ nãy đến giờ, khi nhìn thấy Lý Phàm lôi cọng dây dẫn kia ra, ông ta lập tức vỗ mạnh xuống bàn: “Tên khốn kiếp này, vậy mà chỉ cần nhìn qua đã có thể tìm được. Thật may mắn mà.”

“Nhưng tiếp theo cậu sẽ không còn may mắn như vậy nữa đâu, hãy chuẩn bị nghênh chiến đi! Ớt Xanh, Nắm Rơm, Sơn Dược vào vị trí, trò chơi trốn tìm của chúng ta sắp bắt đầu rồi.”

Lão Lưu hơi điên cuồng phát tay, cũng cầm lấy bộ điều khiển của máy bay không người lái.

Ba tên sát thủ Ớt Xanh, Nắm Rơm, Sơn Dược cũng đã trang bị kỹ càng, đi theo hàng chỉnh tề bước ra ngoài.

Trong kho hàng.

Lý Phàm cầm kìm cắt dây không do dự chút nào.

Rắc Rắc!

Tiếng cắt đứt vang lên, dây dẫn đã bị cắt đứt, đồng hồ trên quả bom cũng bắt đầu phát ra tiếng tít tít dồn dập.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trên đồng hồ từ hiện thị con số sáu mươi lập tức biến thành một hàng số 0 đang nhấp nháy. Quả bom hẹn giờ cuối cùng đã im lặng, không còn dấu hiệu sẽ nổ tung nữa.

“Đúng là một tên điên nhàm chán, cứ thích chơi trò sắp đặt này mãi.” Lý Phàm nhỏ giọng lầm bầm, ném kìm và bao tay vào trong hộp dụng cụ.

Trần Hiểu Đồng thầy Lý Phàm đã xử lý xong bom hẹn giờ lập tức vội vàng chạy tới.

Khi thấy trong cốp chứa đầy bom và thuốc nổ, Trần Hiểu Đồng kinh ngạc đến mức không khép miệng được.

“Lão Lưu cũng điên quá rồi. Chất nhiều thuốc nổ lên xe mình như vậy, ông ta không sợ chúng đột nhiên nổ tung ư?”

Lý Phàm nhún vai, lạnh nhạt nói: “Vô cùng kiêu ngạo ngang ngược. Trong lòng lão Lưu, ông ta là kẻ toàn năng, tất cả mọi người đều phải bị ông ta đùa bỡn trong lòng bàn tay.”

Khi Lý Phàm vừa dứt lời, bốn phía trong kho hàng đều truyền đến một giọng nói máy móc.

“Khả năng của cậu vượt ngoài dự đoán của tôi. Nhưng trò chơi giờ mới bắt đầu. Bây giờ chúng ta chơi trò trốn tìm đi, chúng tôi đã trốn kỹ, chờ cậu tới bắt.”

Sau khi giọng nói máy móc kia dứt lời, cửa kho hàng cũng từ từ mở ra. Bên ngoài đã chìm trong bóng đêm, không lâu nữa trời sẽ tối hẳn.

Chương 725

CHƯƠNG 725: ĐỘT KÍCH

Trước khi đi ra ngoài, Lý Phàm dặn: “Chú ý an toàn, bọn họ chắc chắn cũng có súng, cô đi theo phía sau anh.”

“Vâng.” Trần Hiểu Đồng đáp một tiếng, đi theo sát phía sau Lý Phàm.

Lý Phàm đi tới trước cửa kho hàng, ánh mắt sắc bén quan sát địa hình bên ngoài kho hàng.

Bên ngoài kho hàng là một mảnh đất trống trải, không có bất kỳ vật che chắn hay chỗ ẩn núp, đi ra ngoài đồng nghĩa với việc tiến vào phạm vi hỏa lực của đối phương.

“Em đừng nhúc nhích đấy.” Lý Phàm thấp giọng nói một câu, đi tới ngồi xuống bên cửa kho hàng, chậm rãi lộ ra.

Lý Phàm vừa mới lộ ra nửa cái đầu, trong lòng đã dâng lên loại dự cảm xấu, vội vàng rụt đầu lại.

Tiếng súng bắn tỉa sắc bén truyền tới, sau đó một quả lựu đạn rơi xuống trước cửa kho hàng, làm cuộn lên một luồng khói xanh.

Trần Hiểu Đồng nghe được tiếng đạn bắn ra từ súng bắn tỉa, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

“Anh Lý Phàm, đây là tiếng súng bắn tỉa!”

“Đừng căng thẳng, không phải là chỉ súng bắn tỉa sao.” Lý Phàm mặt đầy tự tin an ủi Trần Hiểu Đồng.

Tay Trần Hiểu Đồng nắm thật chặt cánh tay Lý Phàm: “Đây là bọn chúng định liều mạng sao, hơn nữa bọn họ không phải một người, hay là chúng ta gọi điện cho đội trưởng Chương đi.”

“Chỉ súng bắn tỉa Kate hạng nhẹ mà thôi, uy lực không lớn, hơn nữa mỗi lần thay đạn chỉ bắn được năm phát, rất dễ đối phó. Em

yên tâm đợi ở đây đi, anh đi một lát sẽ trở lại, nếu như ngay cả đám cặn bã này cũng không đối phó được, sau này sao anh còn lăn lội được nữa."

Trên người Lý Phàm bỗng bộc phát ra khí thế mạnh mẽ, Trần Hiểu Đồng si mê nhìn anh, sau đó chẫm rãi buông lỏng tay.

"Vậy, vậy anh nhất định phải cẩn thận."

"Yên tâm đi, chờ anh trở lại." Lý Phàm vừa nói vừa nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé mịn màng lạnh lẽo của Trần Hiểu Đông, lắc nhẹ.

Cảm nhận được sức nóng trên tay Lý Phàm, gò má Trần Hiểu Đồng đỏ ửng, ngại ngùng cúi thấp đầu xuống.

Cảm giác khi được anh Lý Phàm nắm tay thật tuyệt, rất có cảm giác an toàn, rất hạnh phúc.

Khi Trần Hiểu Đồng nghĩ lung tung trong lòng, Lý Phàm đã nhanh chóng chạy ra cửa kho hàng.

Vừa rồi Lý Phàm đã xác định được phương hướng của tay súng bắn tỉa kia, ở trên nóc tòa tháp cao nhất cách đó không xa.

Lý Phàm chạy hình chữ S.

Sơn Dược trên nóc vẫn dán chặt mắt vào ống kính của súng bắn tỉa, nhìn Lý Phàm đang không ngừng chạy nhanh để thay đổi phương hướng ở bên dưới.

Sắc mặt Sơn Dược hơi khó coi, nhịp bước của Lý Phàm khiến cho anh ta cảm thấy rất khó chịu, hoàn toàn không thể nắm được phương hướng di chuyển của Lý Phàm, nên không thể nhắm trúng đề nỗ súng.

Giữ tai nghe trên lỗ tai, Sơn Dược không vui nói: "Hai thằng ngu các anh, mau bắn chéo nhau đề giữ chân anh ta đi, nếu không tôi không thể ngắm bắn được."

"Ha ha, còn tưởng tay súng thần cậu không cần chúng tôi hỗ trợ đấy."

“Nghe rồi, tay súng bắn tỉa Sơn Dược, cậu nên đổi tên thành khoai lang trứng thì mới trúng, ha ha ha.”

Ớt Xanh và Nắm Rơm giễu cợt Sơn Dược đôi câu, sau đó nhắc súng trường, đứng trên mái nhà ở cả hai bên của tòa tháp, bắn về phía Lý Phàm.

Hai người một trái một phải, tạo thành thế hỏa lực đan chéo, thu hẹp không gian hoạt động của Lý Phàm.

Pằng pằng pằng!

Súng trường phụt ra tia lửa, bắn ra từng phát đạn.

Trần Hiểu Đồng nghe mà kinh hồn bạt vía, trong lòng thầm cầu nguyện cho Lý Phàm.

Lúc này, lão Lưu đã đi vòng ra từ cửa sau của tòa tháp, cúi đầu nhìn bộ điều khiển máy bay không người lái trên tay rồi chậm rãi đi về phía nhà kho.

Khi nghe tiếng súng trường vang lên ở hai bên, Lý Phàm nở nụ cười: “Đang đợi các người thò mặt ra, bây giờ chính là lúc tiễn các người lên đường rồi.”

Lý Phàm lấy thân làm mục tiêu chính vì muốn dụ hỏa lực tiếp viện của đối phương ra, chỉ cần xử lý xong hai tay súng trường này, giết tay súng bắn tỉa kia chỉ là chuyện phút mốt mà thôi.

Lý Phàm vừa chạy vừa đổi phương hướng, đưa tay ra sau lưng rút súng lục ra, chĩa họng súng lên cao, ngay cả nhắm cũng không cần mà chỉ dựa vào cảm giác để bóp cò.

Pằng!

Súng lục phát ra âm thanh sắc bén, sau đó Lý Phàm không hề nhìn Nắm Rơm lâu hơn đã đổi hướng họng súng về phía Ớt Xanh.

Pằng!

Lại một tiếng vang sắc bén vang lên.

Mà lúc này cơ thể của Nám Rơm vừa mới rơi xuống từ trên nóc nhà, ở giữa mi tâm chỉ có một dấu đạn, đang không ngừng trào máu tươi ra ngoài. Phát súng sau đó Lý Phàm nhằm vào Ớt Xanh, cũng xuyên qua trán gã ta.

Ớt Xanh hấp hồi nhìn Lý Phàm đang đi về phía tòa tháp, mặt đầy không cam lòng ngửa đầu ngã về phía sau.

Hai phát súng, kết thúc mạng sống của hai tên lính đánh thuê dày dặn kinh nghiệm chiến đấu.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng súng dừng lại, Sơn Dược nhất thời hoảng sợ, đỡ tai nghe bluetooth trên tai, cao giọng gọi: "Ớt Xanh, Ớt Xanh! Nắm Rơm, Nắm Rơm! Hai người thế nào rồi? Nghe rõ trả lời, trả lời."

Nghe trong tai nghe bluetooth hoàn toàn yên lặng, Sơn Dược hơi hoảng hốt ôm lấy súng bắn tỉa, dùng ống nhòm nhằm về vị trí của Ớt Xanh và Nắm Rơm, đập vào mắt là hai thi thể chết không rõ lý do.

Sơn Dược vô cùng hoảng loạn, ôm súng bắn tỉa tìm kiếm bóng dáng Lý Phàm, nhưng bên ngoài đã trống không, hoàn toàn không thấy tung tích của Lý Phàm.

Lý Phàm đi vào tòa tháp, ánh mắt cảnh giác quan sát khắp nơi, bóng dáng mạnh mẽ thoát ẩn thoát hiện.

Lý Phàm tài cao gan lớn, chắc chắn muốn thực hiện đánh nhanh đánh bắt ngờ.

Mà kiểu đột nhập vào một môi trường xa lạ như thế này, quân đội và cảnh sát thường chọn tấn công theo kiểu tìm kiếm và tấn công theo nhóm, bởi vì đánh nhanh thắng nhanh sẽ nguy hiểm hơn, rất dễ lọt vào mai phục của đối phương.

Tầng 1, tầng 2… thoáng cái Lý Phàm đã lên tới tầng đám người Lão Lưu đã từng ở.

Nhìn đống đồ ăn nhanh, đồ uống, những thứ màn hình theo dõi trên bàn và những vật dụng khác nằm rải rác trên mặt đất, mi mắt Lý Phàm bỗng giật một cái.

Lý Phàm nhìn thấy một người trong màn hình, người đó chính là lão Lưu.

Lão Lưu đã đi vào kho hàng, đang chậm rãi đến gần Trần Hiểu Đồng, mà Trần Hiểu Đồng đang mặt đầy lo âu chờ Lý Phàm, nào có phát hiện lão Lưu đang đến gần.

Lý Phàm đưa tay lầm tìm điện thoại, lúc muốn liên lạc với Trần Hiểu Đồng, trên lầu lại truyền tới tiếng bước chân rất khẽ.

Sơn Dược lòng đầy căng thẳng cầm súng lục, đang chậm rãi xuống lầu.

Mỗi bước đi của anh ta vô cùng cẩn thận, họng súng vẫn luôn hướng xuống dưới, ngón tay giữ chặt cò súng, lúc nào cũng có thể nhắm bắn.

Sơn Dược biết Lý Phàm đã đi vào, hơn nữa còn biết Lý Phàm tuyệt đối là cao thủ, thậm chí còn lợi hại hơn những tên lính đánh thuê nước ngoài anh ta từng gặp trên chiến trường.

Trên trán đã toát mồ hôi lớn bằng hạt đậu, nhưng Sơn Dược không dám lau đi, chỉ có thể để mặc cho mồ hôi rơi xuống. Anh ta sợ bởi vì lau mồ hôi mà phân tâm, sợ bởi vì lau mồ hôi mà không bắn kịp, từ đó mắt luôn cái mạng nhỏ của mình.

Lý Phàm nghe được tiếng bước chân của Sơn Dược, biết không kịp nhắc nhở Trần Hiểu Đồng rồi, trước mắt chỉ có thể giải quyết người này đã, sau đó sẽ đi cứu Trần Hiểu Đồng.

Động tác của Lý Phàm nhẹ nhàng như một con khỉ thành tỉnh ở trên núi, lắc mình di chuyển mà không phát ra tiếng động, chỉ vài ba động tác, Lý Phàm đã dính chặt vào bức tường bên ngoài cầu thang.

Họng súng khẽ nâng lên, Lý Phàm kiên nhẫn chờ đợi con mồi xuất hiện.

Khi sắp đi tới cầu thang, Sơn Dược lau mồ hôi trên mặt, hít sâu một hơi, sau đó nhảy lên không trung, thực hiện một cú xoay người về phía trước vô cùng đẹp mắt.

Sau khi rơi xuống đất, Sơn Dược quỳ lên trên mặt đất, súng trong tay chỉ về phía Lý Phàm đang ẩn nấp.

Chương 726

CHƯƠNG 726: LẠI GẶP MẶT RÒI Đoàng!

Tiếng súng lanh lảnh vang lên, mi tâm Sơn Dược bị thủng một lỗ, máu hòa lẫn cùng não từ từ chảy ra.

Mắt Sơn Dược hiện lên vẻ không cam lòng, khiếp sợ và lưu luyến.

Sức mạnh cơ thể nhanh chóng tan biến, cả người Sơn Dược lảo đảo ngã xuống sàn, không còn một chút hơi thở.

“Động tác của anh rất tốt nhưng quá chậm.” Lý Phàm nhận xét về động tác của Sơn Dược, rồi sải bước đi tới phòng giám sát.

Trong nhà kho, ông Lưu đã chế ngự được Trần Hiểu Đồng, đang dùng dây thừng trói tay chân cô lại, để hạn chế hành động tự do của cô.

Làm xong mọi chuyện, ông Lưu lại nhìn camera trên cửa nhà kho, rồi từ từ gỡ mặt nạ ra, lộ nụ cười đắc ý.

“Ranh con, bạn gái cậu đang ở trong tay tôi, muốn cứu cô ta thì mau tới đây đi! Quả thật cậu rất mạnh, nhưng tôi thích khiêu chiến với kẻ mạnh, cậu làm tôi rất hưng phấn, trò chơi của chúng ta chỉ mới bắt thôi, ha ha ha.”

Giọng nói của ông Lưu truyền ra từ loa phát thanh, vì loa kém chất lượng nên nghe giọng nói ông Lưu hơi kỳ lạ.

Sắc mặt Lý Phàm hơi thâm trầm, nắm chặt súng lục, sải bước đi xuống tòa tháp.

Lý Phàm vừa bước ra ngoài, đã nghe thấy tiếng vù vù.

Một chiếc máy bay không người lái đang bay lượn gần đó, Lý Phàm khẽ híp mắt khi nhìn thấy nòng súng treo dưới máy bay.

Đoàng đoàng đoàng!

Máy bay không người lái đã nỗ súng trước, sức giật làm nó rung mãnh liệt trong không trung, trông giống như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Đồng thời sức giật còn ảnh hưởng đến độ chính xác khi bắn, đạn bắn ra làn khói mù vây quanh Lý Phàm, nhưng không có viên nào bắn trúng người anh.

“Fuck!” Ông Lưu điều khiển máy bay không người lái khẽ tức giận mắng.

Ông Lưu đầy cần điều khiển máy bay không người lái, định để nó bay về, rồi tìm cơ hội nỗ súng.

Nhưng Lý Phàm đã bắt đầu nổ súng, vừa lắc đầu vừa bóp cò.

“Mấy thứ này chỉ là đồ chơi trẻ con mà thôi, thật ra bom và máy bay không người lái của ông đều rất nghiệp dư.”

Lúc Lý Phàm lắm bẩm, đạn đã bay ra khỏi nòng súng.

Máy bay không người lái ở trên cao bỗng lắc lư, phát ra một loạt tiếng leng khen, rồi rơi xuống đất.

Lý Phàm liếc nhìn máy bay không người lái đang cháy hừng hực, rồi sải bước đi tới nhà kho.

Ông Lưu thấy màn hình đen kịt, thì ném mạnh bộ điều khiển xuống sàn.

“Chết tiệt, chắc chắn hôm nay ông đây không xem ngày khi ra khỏi nhà, không ngờ lại gặp chuyện xui xẻo như vậy, nhưng cũng may, mình vẫn còn một người đẹp làm con tin.

Giờ đã đến lúc kiểm tra tình cảm hai người, để xem tình cảm hai người có vững bền như vàng không, cô hãy cầu nguyện cậu ta yêu cô hơn bản thân đi.”

Ông Lưu hung ác nói, rồi vươn tay kéo Trần Hiểu Đồng tới trước mặt mình, dí súng vào huyệt Thái Dương của cô, sau đó kéo ra khỏi nhà kho.

Thầy Lý Phàm đang đi tới ở phía xa xa, ông Lưu lớn tiếng nói: “Cậu mau ném súng của cậu xuống, rồi để hai tay ôm đầu đi tới đây.”

Lý Phàm dứt khoát ném súng lục xuống, hai tay ôm đầu đi về phía ông Lưu.

Ông Lưu nắm chặt khẩu súng trong tay, cảm thấy căng thẳng đến mức lòng bàn tay cũng chảy mồ hôi.

Trần Hiểu Đồng thầy Lý Phàm sải bước đi tới, thì mắt đã ngắn nước, đều tại cô vô dụng, bị bắt làm con tin, giờ còn liên lụy anh nữa.

“Lý Phàm, anh đừng tới đây, anh đi đi, mau cầm súng lên chiến đấu với ông ta đi, đừng quan tâm eml”

Trần Hiểu Đồng chảy nước mắt, hét lớn.

Trần Hiểu Đồng không muốn trở thành gánh nặng cho Lý Phàm, càng không muốn anh bị thương vì cô.

Trần Hiểu Đồng thà chết để Lý Phàm báo thù cho cô, như vậy anh sẽ nhớ cô cả đời.

Ông Lưu dí mạnh súng vào huyệt thái dương Trần Hiểu Đồng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Con đàn bà này, mau ngậm miệng lại cho tôi, nếu cô dám nói thêm câu nào nữa, tôi sẽ giết cô ngay.”

“Ông giết đi, ông mau giết tôi đi, tôi đợi ông tới giết đây.” Trần Hiểu Đồng không hề sợ hãi nói.

“Mẹ kiếp!” Ông Lưu tức giận mắng, thấy Lý Phàm đã cách hai người khoảng bảy tám mét: “Ngừng lại, cậu đứng im chỗ đó cho tôi, bằng không tôi sẽ giết cô ta.”

Lý Phàm ngừng lại theo lời ông Lưu, dịu dàng nhìn Trần Hiểu Đồng, ra hiệu cô hãy bình tĩnh lại đừng kích động.

Ánh mắt Lý Phàm như có sức hấp dẫn, Trần Hiểu Đồng nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, trong lòng dần bình tĩnh lại.

Nếu giờ Trần Hiểu Đồng không bị bắt làm con tin, thì cô đã nhào thẳng vào lòng Lý Phàm, nói cô yêu anh sâu đậm đến nhường nào.

Lý Phàm thầy tâm trạng Trần Hiểu Đồng đã bình tĩnh lại, thì nhìn ông Lưu, cười híp mắt nói: “Ông Lưu, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

“Ha ha, đúng vậy, tôi vốn không muốn gặp mặt cậu thế này, cậu là người đầu tiên có thể ép tôi đến mức độ này.” Ông Lưu căm hận nói: “Nếu cậu muốn cứu con đàn bà này, thì mau làm theo lời tôi.”

Ông Lưu lấy dây thừng ra ném về phía Lý Phàm: “Cậu tự trói tay chân mình lại, hôm nay tôi phải chơi thật vui mới được.”

Trần Hiểu Đồng thầy Lý Phàm cúi người nhặt dây thừng thì ra sức hô đừng mà.

Nhưng Lý Phàm làm như không nghe thấy, vẫn cúi người cầm dây thừng lên, nhanh chóng trói tay chân mình.

Lý Phàm thường chơi trò này, thậm chí có thể chơi ra hoa, nhưng đây là lần đầu tiên trói tay chân mình.

Trói xong hai chân, Lý Phàm buộc dây thừng thành một nút thắt, rồi cho tay vào, dùng răng siết lại, thế là hai tay anh cũng bị trói chặt.

Ông Lưu thấy tay chân Lý Phàm đều bị trói lại thì nở nụ cười nham hiểm.

Giờ ông Lưu cảm thấy cuối cùng mọi thứ đã trở về quỹ đạo, nằm trong tầm kiểm soát của mình.

“Rất tốt, cậu trói bằng dây thừng rất thuần thục, xem ra cậu cũng là tay sành đời thường chơi trò này.”

Đây là dây thừng dùng trong quân sự, ông Lưu cảm tháy dù Lý Phàm là binh vương, cũng không thể cởi trói một cách nhanh chóng.

Chỉ cần Lý Phàm có hành động bắt thường, ông Lưu có thể bắn vỡ đầu anh bát cứ lúc nào.

Lý Phàm bỏ hai tay bị trói cùng nhau xuống, tử từ ngẳng đầu nhìn ông Lưu mỉm cười.

“Tôi đã làm theo lời ông rồi, giờ ông có thể thả cô ấy ra chưa, đừng kéo phụ nữ vào chuyện giữa đàn ông chúng ta.”

Ông Lưu dí nòng súng vào huyệt Thái Dương Trần Hiểu Đồng, mặt hơi méo mó nhìn Lý Phàm.

Nhắc đến phụ nữ đã làm ông Lưu nghĩ đến rất nhiều không vui, có thể nói hai chữ này là vảy ngược của ông.

Lúc ông Lưu đang làm nội ứng, thì người phụ nữ của ông đã lén lút qua lại với anh em thân nhất của ông, hơn nữa người đó còn là cấp trên của ông Lưu, sau khi phát hiện ra chuyện này, ông hoàn toàn thay đổi, tìm đủ mọi cách giết chết cấp trên của mình.

Trong quá trình giết cấp trên, ông Lưu cực kỳ thích chuyện này, nên bắt đầu thay đổi cách giết người.

Cuối cùng ông Lưu thành lập tổ chức sát thủ này, vừa có thể giết người để thỏa mãn nhu cầu tinh thần, vừa kiếm được tiền trang trải cuộc sống.

Chương 727

CHƯƠNG 727: CHẾT KHÔNG CAM LÒNG

Mặt ông Lưu méo mó, đẩy Trần Hiểu Đồng về phía trước.

Chân Trần Hiểu Đồng bị trói, cộng thêm ông Lưu từ phía sau đẩy tới, nhảy hai lần nhưng không giữ được thăng bằng, nên té xuống sàn.

Trần Hiểu Đồng té xuống sàn, làm bắp chân bị trầy, máu đang rỉ ra từ bắp chân trắng nõn mảnh mai.

Trần Hiểu Đồng cảm thầy chân mình nóng rát đau đớn, nhưng cô vẫn cắn chặt răng mím môi, không phát ra một tiếng nào, vì cô sợ mình phát ra tiếng sẽ ảnh hưởng đến Lý Phàm.

Giờ tình thế đang bát lợi, ông Lưu đang chiếm thế thượng phong, nên Trần Hiểu Đồng không muốn trở thành gánh nặng cho Lý Phàm nữa.

Thầy Lý Phàm bị trói cả tay chân, Trần Hiểu Đồng thật sự không nghĩ ra cách để anh tự cứu lầy mình.

Giờ trong lòng Trần Hiểu Đồng đã hơi tuyệt vọng.

Trong lúc tuyệt vọng Trần Hiểu Đồng bỗng mỉm cười, cảm thầy cô có thể chết cùng Lý Phàm cũng là chuyện rất tốt, cô không thể cùng giường với anh, nhưng ít nhất có thể chết cùng anh.

Hai người cùng xuống hoàng tuyền, như vậy kiếp sau cô sẽ được ở bên Lý Phàm, đến lúc đó cô sẽ theo đuổi anh từ nhỏ, kiếp sau nhất định phải để anh làm chồng cô.

Nghĩ như vậy, Trần Hiểu Đồng bỗng cảm thấy hơi hạnh phúc.

Thầy Trần Hiểu Đồng té xuống sàn, Lý Phàm đỏ mắt nhìn ông Lưu: "Ông làm vậy hơi quá đáng rồi đấy."

Thấy đôi mắt đỏ ngầu cùng vẻ mặt giận dữ của Lý Phàm, ông Lưu

liền đắc ý cười lớn.

“Ha ha ha, sao thế? Tôi đẩy ngã người phụ nữ của cậu nên cậu tức giận à? Vậy tôi sẽ càng chọc cậu tức giận hơn, để xem cậu làm thế nào?”

Ông Lưu lắc lắc khẩu súng trong tay, rồi sải bước đi tới chỗ Lý Phàm, dí mạnh vào trán anh.

“Nào, cậu tức giận hơn nữa đi, để tôi xem cậu có thể nóng giận đến đâu?”

Lý Phàm rũ mắt, dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh: “Là ai bảo ông đối phó với chúng tôi?”

“Ha ha, giờ cậu đã là cá nằm trong thớt rồi, cậu cảm thấy tôi sẽ nói cho cậu biết à? Đừng hòng, lát nữa tôi sẽ chơi trò mới với cậu, để cậu nếm trải mùi vị bị ngược đãi.”

Lý Phàm khẽ híp mắt, trầm giọng nói: “Ông chắc chắn muốn chơi với tôi? Tôi cảm thấy tôi không phải người chết cuối cùng.”

“Con khi!” Ông Lưu nhìn Lý Phàm chế giễu, như con mỗi mới bắt được chuẩn bị làm thịt.

“Đây vốn là bí mật khách hàng, không được nói ra ngoài, dù gì tôi cũng là người có đạo đức nghề nghiệp, nhưng nễ tình cậu sắp trở thành người chết, nên tôi sẽ nói cho cậu biết.

Tôi nhận nhiệm vụ từ Dương Tiền Tiến, chắc cậu cũng biết ông ta đúng không? Ông ta bảo tôi giết cậu, đợi lát nữa chơi xong, tôi có thể tới Vương Triều số 1 tìm ông Dương để bàn giao, ha ha ha.”

Ông Lưu bày ra vẻ mặt kích động hưng phần, lúc giơ tay định đầy Lý Phàm, thì anh bỗng nhúc nhích.

Lý Phàm há miệng, một kim thép ngắn nhỏ bay ra khỏi miệng anh, đâm thẳng vào mi tâm ông Lưu.

Cảm giác đau nhói truyền đến, ông Lưu đã cảm nhận được hơi thở chết chóc, ngón tay bỗng bóp cò, nhưng vừa bóp được một nửa, thì con ngươi ông Lưu bắt đầu mắt tiêu cự, tầm nhìn ngày càng

mờ.

Ngón tay đang bóp cò của ông Lưu càng mắt hết sức lực, chỉ bóp được một nửa rồi thôi.

“Chuyện này sao… sao có thể… tôi… tôi không cam lòng…”

Ông Lưu chưa kịp nói hết đã mềm nhữn ngã xuống sàn.

Trần Hiểu Đồng ngạc nhiên nhìn thi thể ông Lưu, không hiểu rốt cuộc mới xảy ra chuyện gì?

Hai tay đang bị trói của Lý Phàm bỗng dùng sức, dây thừng phát ra tiếng vang, rồi bị hai tay anh kéo đứt.

Lý Phàm cởi trói trên chân xong, thì sải bước đi tới trước mặt Trần Hiểu Đồng.

Anh cảm thấy hơi đau lòng, khi nhìn thấy vết trầy trên bắp chân trắng nõn của Trần Hiểu Đồng.

“Cô có sao không? Đừng sợ, có tôi ở đây rồi.” Lý Phàm dịu dàng nói, hai tay nhanh chóng cởi trói cho Trần Hiểu Đồng.

Câu nói dịu dàng của Lý Phàm đã làm Trần Hiểu Đồng không ngừng rơi nước mắt.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được sự dịu dàng của Lý Phàm.

Trần Hiểu Đồng giơ tay lau nước mắt trên mặt, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt dịu dàng ngọt ngào.

Ánh mắt dịu dàng của Trần Hiểu Đồng làm tim Lý Phàm đập loạn nhịp, cảm thấy dù là người đàn ông làm bằng sắt, cũng không chống đỡ nổi.

Lý Phàm vội quay đầu, có chút không biết nên ứng phó thế nào trong tình cảnh này.

Trần Hiểu Đồng chủ động phá vỡ bầu không khí lúng túng này: “Lúc nãy anh giết ông Lưu bằng cách nào?”

Lý Phàm quay mặt đi, không dám nhìn vẻ dịu dàng như nước của Trần Hiểu Đồng, chỉ sợ mình không nhịn được đắm chìm vào đó.

“Tôi giết bằng miệng.” Lý Phàm thâm trầm nói.

Một đôi tay ngọc ngà đặt lên mặt Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng khẽ dùng sức quay đầu anh lại, để mặt anh đối diện với cô.

Trần Hiểu Đồng nhìn chằm chằm miệng Lý Phàm, nghĩ thế nào cũng không ra anh giết người bằng lời nói như thế nào?”

Tháy Trần Hiểu Đồng nhìn chằm chằm miệng mình, trong lòng Lý Phàm rối như tơ vò, không biết nên đối phó thế nào với cục diện trước mắt.

Trần Hiểu Đồng nhìn nửa ngày trời, cũng không nghĩ ra nguyên do, nên vươn tay nhéo má Lý Phàm: “Anh mau nói rõ cho em biết, anh giết ông Lưu bằng miệng như thế nào?”

Nghe Trần Hiểu Đồng nói thế, Lý Phàm sửng sốt một lát rồi đáp: “Cô đang nói chuyện này, tôi còn tưởng cô định làm gì đó, hại tôi căng thẳng nửa ngày trời.”

Trần Hiểu Đồng nhất thời trợn tròn mắt, cảm thầy hình như lúc nãy mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó.

“Anh tưởng em định làm gì?”

Đối mặt với câu hỏi của Trần Hiểu Đồng, Lý Phàm đâu dám trả lời từ tận đáy lòng, vội chuyển đề tài nói: “Sao tôi biết cô định làm gì, lúc nãy tôi đã phun kim thép trong miệng ra, đâm vào mi tâm ông Lưu.”

Nói xong, Lý Phàm chỉ vào đầu ông Lưu, giữa mi tâm ông ta đã xuất hiện một chấm máu đỏ tươi.

Trần Hiểu Đồng nhìn mi tâm ông Lưu, trong lòng chợt vỡ lẽ.

“Tại sao trong miệng anh lại có kim thép? Thật đáng sợ, anh nói thử xem liệu kim thép có đâm vào đầu lưỡi khi anh hôn người khác không?”

“Hà… lúc nãy tình hình cấp bách, để đề phòng vạn nhất nên tôi mới chuẩn bị chiêu này, còn bình thường thì không ngậm kim thép trong miệng, chúng ta mau lên xe đi, để tôi băng bó vét thương cho cô.”

Lý Phàm nắm bàn tay ngọc ngà của Trần Hiểu Đồng, nhanh chóng đi ra nhà kho.

Trần Hiểu Đồng khẽ cúi đầu, nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình của Lý Phàm, trong lòng tràn ngập vui sướng và e thẹn.

Hai người đi tới trước xe, rồi Lý Phàm mở cửa phụ ra để Trần Hiểu Đồng ngồi vào.

“Cũng may trên xe có chuẩn bị túi sơ cứu, tôi sẽ cho cô trải nghiệm kỹ thuật băng bó thần cấp của tôi.” Lý Phàm mở túi sơ cứu ra, lấy bông y tế đã nhúng chút nước thuốc khử trùng: “Cô ráng nhịn đau một tý.”

Động tác của Lý Phàm cực kỷ nhẹ nhàng, khẽ lau sạch bắp chân bị trầy của Trần Hiểu Đồng.

“Hít!”

Bắp chân Trần Hiểu Đồng khẽ giật, Lý Phàm đặt tay lên đôi chân trần trắng trẻo đẹp đẽ, xúc cảm mềm mịn bóng bầy làm anh không khỏi nuốt nước miếng.

Chương 728

CHƯƠNG 728: PHẾ ANH TA ĐI

Trái tim Trần Hiểu Đồng cũng đập loạn thình thịch, cảm giác ý loạn tình mê, làm cho ánh mắt của cô ta cũng có hơi mơ màng.

Lúc Lý Phàm băng bó xong bắp chân cho Trần Hiểu Đồng, cả người đã toát đầy mồ hôi.

“Phù.” Lý Phàm thở dài một hơi, nhìn chỗ mình băng bó mà nở nụ cười hài lòng. Quả là có thể xưng là băng bó hoàn hảo, vì để đẹp mắt, Lý Phàm còn thắt thêm một cái nơ bướm xinh đẹp.

“Sao, tôi băng cho cô đẹp chứ, còn cố ý thắt nơ bướm cho cô này.” Lý Phàm cực kỳ đắc ý nói.

Trần Hiểu Đồng thì che miệng cười đến gập người lại, cảm giác như mình nhận được món quà tốt nhát, mặc dù chỉ là một lần băng bó, nhưng dù sao cũng là Lý Phàm tự tay băng.

“Ừ, nhìn đẹp đấy. Chuyện thay thuốc máy ngày này giao hết cho anh. Ngày nào cũng phải băng đẹp cho tôi như này nhé.” Trần Hiểu Đồng dịu dàng nói, trong lòng đã tràn ngập hương vị ngọt ngào.

“Vết thương của cô băng một lần là đủ rồi.” Lý Phàm quay người cầm điện thoại ra, bắt đầu gọi điện thoại cho đội trưởng Chương, liên hệ giải quyết để giải quyết hậu quả.

Sau khi nói rõ tình hình với đội trưởng Chương, Lý Phàm lên xe, theo hướng dẫn định vị vị trí của Vương Triều Số 1.

“Đi dạo một vòng ở hộp đêm, tìm cái tên Dương Tiền Tiến kia hỏi thăm tình hình một chút.” Lý Phàm vừa nói vừa khởi động xe.

Lúc đuổi đội trưởng Chương xuống để hỏi thăm tình hình, Lý Phàm nhân tiện bảo đội trưởng Chương tra xét tư liệu của Dương Tiền Tiến. Nghe đội trưởng Chương trả lời xong, đầu óc Lý Phàm

lại vẫn hoang mang không hiểu.

Dương Tiền Tiến là ông chủ của một công ty nhỏ ở Hán thành, không hề có giao tiếp gì với Lý Phàm, hay Có Họa Y, và thậm chí là nhà họ Có. Với cả Lý Phàm đoán Dương Tiền Tiến hẳn là cũng không qua lại với đám người Trương Đức Võ, Đại Long Vương.

Kết quả này có hơi vượt ngoài dự kiến của Lý Phàm, cho nên cũng không đoán ra được người đứng sau giở trò quỷ rốt cuộc là ai. Cho nên Lý Phàm mới chủ động đi tới Vương Triều Số 1 tìm Dương Tiền Tiến, để biết rõ ai là người đứng sau màn.

Rất nhanh đã tới ngoài cửa của Vương Triều Số 1, Lý Phàm ôm Trần Hiểu Đồng xuống xe, giả vờ làm một đôi tình nhân đi vào bên trong.

Bên trong Vương Triều Số 1 ồn ào tiếng nhạc, ánh đèn mê hoặc, làm cho Lý Phàm có hơi không thích ứng được.

Cách đó không xa, một DJ có dáng người mạnh mẽ đang làm nhạc rất say mê, không ít người đứng trong sàn nhảy, thoạt nhìn đám ma quỷ cuồng nhảy, trong hàng ghế dài bốn phía, nhiều nam nữ đang ngồi vây quanh uống rượu, lớn tiếng trò chuyện.

Có điều đôi tuần nam mỹ nữ như Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng xuất hiện lại hấp dẫn không ít ánh mắt của người ta. Đám đàn ông thì nhìn Trần Hiểu Đồng, đám phụ nữ thì nhìn Lý Phàm, trong mắt đều là vẻ háo SấU, Ở một hàng ghề dài trong chỗ hẻo lánh, có máy thanh niên ăn mặc như bọn đầu gấu, bọn họ là đám côn đồ nằm vùng ở Vương Triều Số 1.

Ngày thường việc bọn họ hay làm nhất chính là thông đồng với đám gái tiếp rượu, thậm chí mấy chuyện như kiếm gái say đưa đi chà đạp cũng làm không ít.

Lúc này nhìn thây gương mặt xinh đẹp và dáng người bốc lửa của Trần Hiểu Đồng, con mắt của đám thanh niên xấu này lập tức sáng lên.

“Mẹ kiếp, cô em gái này đẹp thế nhỉ, hơn nữa còn không có trang điểm, chắc chắn là người đẹp tự nhiên điểm tuyệt đối.”

“Tiếc là bên cạnh còn có một thằng đàn ông, ra tay hơi khó.”

“Thôi đi, mày đúng là đồ nhát cáy, kéo bọn chúng qua, nam quá chén nữ mang đi. Chuẩn bị xong thuốc bỏ vào rượu đi, bọn tao tới gọi hai đứa nó qua đây.”

Mấy thanh niên xấu này đang thương lượng, một thiếu phụ nhìn hơn ba mươi ở bàn trên, dáng vẻ thướt tha bước tới.

“Các người nhìn trúng em gái nào? Vừa hay, nữ cho các người mang đi, nam chúng tôi muốn.”

“Ôi, chị Thu lại coi trúng được anh chàng đẹp trai kia à? Không thành vấn đề, chúng tôi đánh ngã tên đẹp trai đó, rồi chị Thu muốn giày vò sao thì giày vò, chị Thu có cần vài viên thuốc không chúng tôi tặng cho?

Đảm bảo sướng!” Tên thanh niên xấu cười bỉ ổi nói.

“Thuốc của các người ấy à, tôi khinh. Làm xong chuyện đương nhiên không thiếu chỗ tốt cho các người.”

Chị Thu nhẹ nhàng nói một câu, rồi quay người ngồi lại hàng ghế dài của mình.

Mấy thanh niên xấu nhìn nhau, cùng lộ ra nụ cười bỉ ổi: “Chúng ta đi thôi, tối nay có thể vui vẻ thỏa thích rồi.

Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng đang ngồi ở trước quầy bar, mỗi người một ly cocktail, nhìn đám người xấu kia đi tới, Lý Phàm bắt đắc dĩ nở nụ cười.

“Có máy thanh niên xấu tới, quả nhiên người đẹp đi tới đâu cũng không được bình yên.”

“Không yên thì sao, chẳng phải có anh ở đây à. Phải làm sứ giả bảo vệ cục cưng nha.” Trần Hiểu Đồng cây ngay không sợ chết đứng nói, còn không thèm liếc mắt tới đám thanh niên xấu kia.

Đám người xấu nghênh ngang đi tới, huênh hoang cất bước, giống như đang nói cho tất cả mọi người biết bọn họ không phải là người tốt vậy.

“Người anh em, em gái đi cùng được đấy. Máy anh đây muốn làm quen với hai người một chút, cùng uống vài chén đi.”

Lý Phàm uể oải nhìn mấy thanh niên xấu: “Không có hứng, mấy người đi tìm người khác đi, chúng tôi còn chờ người.”

“Ôi ôi, còn chờ người à. Không biết anh em của các người là ai, không chừng mấy anh đây có quen biết đó.”

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Tôi đợi Dương Tiền Tiến.”

Mấy thanh niên xấu sửng sốt một chút, sau đó đều cười: “Thì ra người anh em đang nói tới tổng giám đốc Dương à. Chúng tôi từng giúp tổng giám đốc Dương không ít việc đấy. Bây giờ tổng giám đốc Dương ở ngay trên, người anh em cần gì phải chờ?”

“Đúng vậy. Nếu người anh em quen tổng giám đốc Dương thì cứ trực tiếp lên tìm là được, chẳng lẽ là người anh em đây tính cáo mượn oai hùm à.”

“Nếu người anh em không biết đường, chúng tôi có thể dẫn người anh em đi tìm tổng giám đốc Dương, để xem tổng giám đốc Dương liệu có quen hai người không.”

Lý Phàm lạnh lùng nhìn mấy thanh niên xấu: “Nếu các người đã nhiệt tình như vậy thì các người đi giúp tôi gọi Dương Tiền Tiến xuống đi.”

Mấy thanh niên xấu lập tức cười vang, cứ như là vừa nghe được một câu chuyện hài.

“Tổng giám đốc Dương là khách hàng lớn ở nơi này của chúng tôi đó. Chúng tôi mời không nỗi, xem ra người anh em đây có quan hệ không tốt với tổng giám đốc Dương rồi. Chẳng lẽ là dẫn em gái này tới đây lấy lòng tổng giám đốc Dương hả.”

“Ha ha ha, nếu anh uống với chúng tôi hai chén, để em gái bên cạnh đây cho chúng tôi chơi, chúng tôi có thể nói giúp anh vài câu tốt đẹp với tổng giám đốc Dương.”

Lúc đám thanh niên xấu đang chế giễu Lý Phàm, có hai tên cao to đi tới.

Nhìn thấy hai tên cao to này, trên mặt đám người xấu nở nụ cười tươi, khom người nói: “Anh Hoa, anh Phi.”

Anh Hoa và anh Phi đều tùy tiện gật đầu một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Phàm.

“Cái tên này đang hỏi thăm tổng giám đốc Dương hả?”

Một thanh niên xấu lập tức nói: “Chính là nó, vừa đến đã lén la lén lút, quanh co lòng vòng hỏi thăm tin tức của tổng giám đốc Dương, nhất định là không có ý tốt.”

Anh Hoa cẩn thận dò xét Lý Phàm một chút, nghiêm giọng nói: “Thằng ranh, biết điều thì mau cút, nơi này không phải chỗ mày có thể gây chuyện đâu.”

“Cút? Vẫn là mấy người cút lên gọi Dương Tiền Tiến xuống đây đi.” Lý Phàm cụp mắt nói.

“Xem ra thằng này muốn ăn đắm rồi, đều lên phế nó cho tao.” Anh Phi căm tức quát.

Chương 729

CHƯƠNG 729: HÌNH NHƯ LÀ GÂY CHUYỆN

Anh Phi vung tay lên, máy tên thanh niên xấu kia ào ào xông lên động tay động chân với Lý Phàm.

Đại ca đã lên tiếng rồi, đương nhiên phải biểu hiện thật tốt. Với cả nếu phề Lý Phàm đi thì người đẹp bên cạnh sẽ không chạy được, đám thanh niên xấu vốn nhìn trúng Trần Hiểu Đồng mà.

Nhìn thấy bên quầy bar có đánh nhau, không ít người ghé mắt vây xem, chị Thu đốt một điếu thuốc, nghiêng người trên ghế sô pha, lẳng lặng nhìn.

Trần Hiểu Đồng duyên dáng hô to một tiếng, giả bộ như bị hù sợ mà núp sau lưng Lý Phàm. Nửa người trên đầy đặn áp sát vào tắm lưng vững chắc của Lý Phàm.

Vẻ mặt Lý Phàm bình tĩnh với mấy nắm đấm vung tới trước mặt, chậm rãi vươn tay, cũng không thầy Lý Phàm hành động thế nào mà sau đó liền vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Mấy thanh niên xấu ôm bụng, ngồi sập xuống đất.

“Ôi, anh Hoa, gặp phải đứa mạnh rồi, tụi em đánh không lại.”

“Đau quá! Mẹ nó bụng đau quá, thằng này ra tay quá thâm rồi.”

Tất cả mọi người đều không thấy rõ được động tác của Lý Phàm.

Nhưng mà vì không ai thấy rõ cho nên mới làm cho mọi người cảm thấy thật lợi hại.

Đám người hóng chuyện còn không ngại lớn chuyện, nhao nhao hò reo gõ trống, có người vỗ tay khen được, có người huýt sáo, còn có cả âm thanh hô tiếp tục đánh đi.

Trong hộp đêm, chuyện đánh nhau là bình thường, chuyện càng làm lớn, đám người hóng chuyện càng thêm vui.

Con mắt của chị Thu trở nên óng ánh, nhìn về phía Lý Phàm như lang như hỗ, cứ như đã không đợi được mà muốn lột sạch Lý Phàm rồi ném lên giường vậy.

Ở chỗ hẻo lánh có máy cô gái trẻ mặt quần áo học sinh, cũng đang nhìn Lý Phàm mà xì xào bàn tán.

Trần Hiểu Đồng dính sát sau lưng Lý Phàm, nhỏ giọng rỉ tai nói: "Anh cố ý ra vẻ đúng không, tôi thấy ánh mắt của mấy bà cô với mấy em gái nhỏ kia nhìn anh đều phát sáng rồi."

"Đừng làm rộn, đi ra ngoài để làm chính sự." Sao Lý Phàm có thể không biết là Trần Hiểu Đồng đang ghen chứ.

Anh Hoa và anh Phi liếc nhau, đều cảm thấy thân thủ của Lý Phàm không tầm thường, nhất thời cũng không dám dùng sức mạnh với Lý Phàm.

"Người anh em là người bang nào, có thể báo danh không? Nơi này là địa bàn của chú Hải."

"Bang nào chứ? Tôi là người chính đạo, nhanh gọi Dương Tiền Tiến xuống đi." Lý Phàm lạnh mặt nói.

Anh Hoa và anh Phi đều ngắn người, chính đạo? Mẹ nó đọc tiểu thuyết võ hiệp nhiều quá à.

"Nếu người anh em đã không nễ mặt thì đừng trách chúng tôi không khách sáo."

Anh Hoa vòng tay đến bên hông, ánh sáng lóe lên, một con dao găm xuất hiện trong tay.

Anh Phi móc túi quần ra một thanh súy đao, cổ tay rung lên, lộ ra lưỡi dao sáng loáng.

Máy thanh niên xấu thấy hai vị đại ca lấy ra vũ khí, ánh mắt lập tức lộ vẻ vui sướng.

Anh Hoa và anh Phi cùng ra tay thì tên này chết chắc rồi."

"Chết? Thế thì lợi cho nó quá rồi. Trước phải cho nó nếm mùi ba

dao sáu lỗ mới được."

Khách trong quán đều đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lý Phàm.

Đám người đang nhảy múa trên sàn nhảy cũng có không ít người ngừng lại, tụ tập vào cách quầy bar không xa hóng chuyện vui.

"Ra tay đi, nhanh ra tay đi, nôn quá rồi!"

"Ha ha, lấy cả dao ra rồi, đúng là hiếm có. Nhiều năm rồi chưa thấy Vương Triều Số 1 động tới dao đâu."

Anh Hoa và anh Phi hít sâu một hơi, hai người liếc nhau xong thì cực kỳ ăn ý mà cùng ra tay.

Con dao găm đâm về phía cổ họng Lý Phàm, súy đao đâm vào tim Lý Phàm, tay trái ha người đồng thời vung lên, nện về phía phổi và bụng của Lý Phàm.

Kỹ năng của hai người cùng luyện nhiều năm, ngày trước lúc liên thủ công kích, cơ bản đều chưa gặp phải đối thủ.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn hai người, cánh tay như giao long nhô ra, tốc độ nhanh như chớp, đánh trúng tim anh Hoa và anh Phi trước một bước.

Bộp! Bộp!

Hai tiếng trầm đục vang lên, anh Hoa và anh Phi đều bay ngược về phía đám người vây xem. Có máy người hóng chuyện bị hai người dội người lại, cảnh tượng lập tức có chút hỗn loạn.

"Mẹ kiếp, hai vị đại ca trấn thủ ở Vương Triều Số 1 bị đáng bại ư, người trẻ tuổi kia là ai vậy chứ."

"Mẹ nó còn tay không đánh bại, này quá đỉnh rồi."

"Từ bao giờ mà Hán Thành xuất hiện một người khủng thế này, chẳng lẽ là đàn em của đại ca vùng khác phái tới, chuyển bị thay máu thế giới ngầm ở Hán Thành."

Đám người hóng hớt bàn tán ầm ĩ, đôi mắt xinh đẹp của chị Họa Y nhìn về phía Lý Phàm, ánh nhìn có chút thay đổi.

Anh Hoa và anh Phi ôm ngực đứng lên, vừa bò dậy nửa người đã cảm thầy cổ họng ngòn ngọt, mồm phun ra máu.

Hộc!

Máu tươi phun ra khỏi miệng, sắc mặt anh Hoa và anh Phi đều trở nên khó coi, hai người biết là đá trúng tắm sắt rồi, bọn họ hiểu năng lực của Lý Phàm có thể tùy thời giết chết bọn họ.

Anh Hoa và anh Phi được đám thanh niên xấu đỡ dậy, ánh mắt hai người nhìn về phía Lý Phàm đã có chút e ngại.

Người lăn lộn trong giới đều có cái nhìn độc đáo. Anh Hoa và anh Phi có thể trần thủ ở Vương Triều Số 1 thì đương nhiên phải là người có mắt nhìn.

Anh Hoa cố nén đau đớn, dựa theo cấp bậc lễ nghĩa mà chắp tay ôm quyền: “Người anh em, tôi nhận thua. Dựa theo quy định thì hôm nay hẳn là cho anh tùy tiện làm gì thì làm, nhưng mà chú Hải và tổng giám đốc Dương đang ở đây, xin người anh em giơ cao đánh khẽ, ra khỏi cửa của Vương Triều Số 1 rồi hãy tìm tổng giám đốc Dương.”

Đám người vây xem đều hít vào một hơi lạnh.

Vương Triều Số 1 có chỗ dựa là chú Hải, người trắng đen đều ăn sạch, chưa từng sợ qua ai.

Ngày trước chỉ cần có kẻ dám gây chuyện ở Vương Triều Số 1 thì chỉ có một kết quả, đó là bị đánh cho chết.

Nhưng mà hôm nay, anh Hoa trông coi Vương Triều Số 1 lại nhận thua, điều này mà truyền ra thì quả là một tin tức lớn.

Ánh mắt nhìn về phía Lý Phàm của chị Thu lại càng sáng, trong mắt chứa đựng vẻ hưng phần và chờ mong.

Mấy cô sinh viên kia cũng kích động trông theo Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười nhìn anh Hoa: “Nể mặt anh vừa đổ máu, tôi không làm khó dễ anh nữa.”

Trong lòng anh Hoa lập tức thở dài một hơi, chỉ sợ Lý Phàm không buông tha, dựa vào thân thủ của Lý Phàm, anh Hoa không có can đảm dám tiếp tục ngăn cản.

“Cảm ơn người anh em, sau này chỉ cần anh đến Vương Triều Số 1 thì sẽ giảm năm mươi phần trăm cho anh.” Anh Hoa vỗ ngực, gương mặt tràn đầy vẻ cảm kích.

Nhưng mà anh Hoa vui mừng chưa được hai giây, tiếng nói của Lý Phàm lại vang lên: “Giảm giá thì không cần, chỉ cần bây giờ anh đi lên gọi Dương Tiền Tiến xuống gặp tôi thôi.”

Anh Phi vội vàng nói: “Người anh em, chúng tôi đã nói tình hình với anh rồi. Chú Hải của chúng tôi và tổng giám đốc Dương đang nói chuyện, thực sự không tiện.”

“Ò, anh ta không tiện, tôi thì tiện à? Chú Hải của các người cũng gọi xuống luôn đi, tôi không ngại thêm một người đâu.” Lý Phàm ngang ngược nói.

Đám người vây xem cảm thấy da đầu mình tê dần, nghĩ thầm vị này rốt cuộc có bối cảnh gì lại dám không khách sáo với chú Hải như vậy chứ?

Ở Hán Thành này không có chuyện gì mà chú Hải không giải quyết được, từ quan lớn, nhà quyền quý tới đủ mọi hạng người, thấy chú Hải thì đều phải cung kính khom lưng chắp tay hành lễ.

“Người này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ cũng là một con rồng biển đi ngang qua?”

“Tôi thấy dáng vẻ này ấy à, tìm tổng giám đốc Dương là giả, gặp chú Hải mới là thật.”

Chương 730

CHƯƠNG 730: NGƯỜI KHÔNG BIẾT KHÔNG CÓ TỘI

Anh Hoa và anh Phi nghe đám người bàn tán, trong lòng đều có linh cảm xấu.

Hai người liếc nhìn nhau xong, anh Hoa nói: “Người anh em, chúng tôi chỉ có thể đi thông báo một tiếng, về phần chú Hải và tổng giám đốc Dương có xuống không thì không phải điều chúng tôi có thể quản được.”

Lý Phàm cũng không muốn làm cho người ta khó xử quá, thấy hai người đã nói đến mức này thì cũng gật đầu đồng ý, bảo hai người đi lên thông báo.

Anh Hoa và anh Phi như được đại xá, nhờ đám thanh niên xấu dìu đi lên lầu hai.

Đám người vây xem thấy thế thì cũng tản đi, nếu như chú Hải không ra, vậy thì không có gì đáng xem rồi.

Nếu như chú Hải ra, còn đứng gần mà xem thì coi như tìm cái chết.

Đám sinh viên nữ kích động nhìn chằm chằm Lý Phàm, thấy mọi người tản đi rồi, thì đẩy một nữ sinh ra.

Cô gái kia có gương mặt tươi sáng, dáng người mềm mại, quyến rũ, tóc cột đuôi ngựa, càng tỏa ra hương vị sức sống thanh xuân.

Cô gái hít sâu một hơi, tay phải nắm chặt thành quyền, như là dùng toàn bộ sức bình sinh, bước nhanh tới chỗ Lý Phàm.

Lúc cách Lý Phàm vài mét, bước chân của cô gái ấy chậm lại, không biết là do cô ấy hồi hộp, hay là vì Trần Hiểu Đồng đứng cạnh Lý Phàm đã mỉm cười với mình.

Cô gái dừng bước chân, trên mặt hiện vẻ chần chừ, lo lắng,

ngượng ngừng, biểu cảm có chút phức tạp.

“AI” Lý Phàm cảm nhận được bên hông bị Trần Hiểu Đồng cấu một cái, đau đến hít vào một hơi lạnh.

Trần Hiểu Đồng cười, vẫy tay với cô sinh viên đang do dự kia: “Em gái, tới đây, có phải em tìm chúng tôi có việc gì không.”

Cô gái kia nghe Trần Hiểu Đồng nói thì nét mặt càng thêm xoắn xuýt.

Nhìn Lý Phàm một chút, cô gái nhỏ nhẹ nói: “Em… em muốn làm quen với anh trai này một chút, không…

không có ý gì khác, chỉ là kết bạn thôi.”

Cô gái càng nói giọng càng nhỏ, dường như ngay cả bản thân cô cũng không nghe ra lời nói của chính mình.

Lý Phàm vỗ trán, anh không có kinh nghiệm với loại chuyện này mà.

Là báo tên cho nhau? Hay là cho nhau cách liên lạc? Chẳng lẽ lại ngồi xuống uống hai chén nói vài câu chuyện phiếm?

Lúc Lý Phàm đang suy nghĩ, Trần Hiểu Đồng nhẹ nhàng dùng bả vai huých Lý Phàm một cái: “Cô gái nhỏ muốn làm quen với anh kìa, anh còn không mau nói chuyện với người ta một chút, cho số điện thoại hoặc kết bạn Facebook gì đó.”

“À.” Lý Phàm lúng túng lên tiếng, sau đó nở nụ cười: “Chào em, anh là Lý Phàm, bây giờ chúng ta coi như quen biết rồi, em có muốn uống rượu không? Anh mời em ly cocktail, có cần để lại số điện thoại không.”

Lý Phàm nghĩ đến các cách làm quen trong đầu, lần lượt nói ra, Trần Hiểu Đồng ngồi cạnh đang nhám nháp cocktail, suýt thì phun hết rượu trong miệng ra ngoài.

Hay lắm Lý Phàm, lúc anh đi với tôi thì giả ngốc, đối mặt với mấy em gái nhỏ thì mượt như vậy. Làm còn mời uống rượu, lưu số điện thoại, chẳng lẽ anh muốn chuốc say người ta rồi làm một số

chuyện không thể cho ai biết à.

Trần Hiểu Đồng ngước mắt nhìn Lý Phàm, còn mặt của cô gái kia đã đỏ bừng, không ngờ nam thần trong lòng lại nhiệt tình như vậy, vui đến suýt thì không nhịn được mà hét lên.

Cô gái duỗi bàn tay trắng nõn ra, làm ra tư thế bắt tay: "Em là Nhạc Tĩnh Di, rất vui được làm quen với anh Lý Phàm."

Lý Phàm do dự một chút, vẫn là bắt tay với Nhạc Tĩnh Di.

"Anh cũng rất hân hạnh được quen biết em."

Tay của hai người nắm nhẹ một chút rồi tách ra.

Nhạc Tĩnh Di có chút kích động lấy điện thoại di động ra, cùng với Lý Phàm lưu số của nhau.

Nhìn thấy Lý Phàm và Nhạc Tĩnh Di đứng cùng nhau, mặt của Trần Hiểu Đồng tái cả rồi: "Này, các người xong chưa vậy, đã nói là phải làm chuyện chính rồi, anh tính vì tán gái mà từ bỏ chính sự à?"

"Làm gì có, tôi chẳng phải là…. A! Đừng cấu, đau đấy."

Lý Phàm nói được một nửa, Trần Hiểu Đồng liền xuất ra một trong trăm cách khống chế bạn trai tìm được trên mạng, véo vào phần thịt mềm ở eo.

Nhạc Tĩnh Di nhìn dáng vẻ xuýt xoa của Lý Phàm, trong lòng lập tức có hơi hoảng, như vừa làm sai chuyện gì lớn lắm.

"Vậy… anh Lý Phàm, anh cứ bận việc trước đi. Em… sẽ không quấy rầy nữa, sau này liên hệ nhé."

Nhạc Tĩnh Di nói xong thì vẫy vẫy tay nhỏ, như bé thỏ trắng vui sướng, lanh lợi trở về phía đám bạn.

Trần Hiểu Đồng thở phì phò phồng hai má, dữ dằn nhìn về phía Lý Phàm.

Lý Phàm ngửa đầu nhìn trần nha: "Không phải cô bảo tôi đi làm

quen à? Lúc đầu tôi đã tính giả vờ không nghe thấy rồi."

"Em chỉ bảo anh khách sáo một chút thôi, anh còn tưởng là thật. Nếu như em bảo anh… hừ, không thèm nói với anh nữa."

Lý Phàm sờ cằm, yên lặng nhìn lên lầu hai, nghĩ thầm quả nhiên lời phụ nữ nói không thể làm thật.

Giọng nói cực kỳ hùng hậu của chú Hải truyền ra từ giữa thang lầu: "Tôi thật muốn xem là vị nào không nể mặt tôi."

Âm thanh của chú Hải làm cho trái tim mọi người đều như bị bóp chặt, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lý Phàm, không ít người đang thầm cười trên nỗi đau của người khác.

Dương Tiền Tiến đi đầu trên cầu thang, muốn xem cái tên chỉ mặt gọi tên muốn gặp mình là ai.

Khi thấy Lý Phàm, Dương Tiền Tiến kinh ngạc chỉ vào anh, trong mắt lộ vẻ khủng hoảng: "Sao lại là cậu!"

Chú Hải thong thả đi tới: "Sao vậy, tổng giám đốc Dương thực sự quen với vị này à? Vậy thì giới thiệu cho tôi một chút đi."

Sau khi nói xong, chú Hải mới nhìn tới Lý Phàm.

Khi thấy gương mặt mỉm cười của Lý Phàm, chú Hải cảm thấy đầu óc ong ong, không có nỗi ý nghĩ gì cả, mà có thì cũng chỉ là sợ hãi.

Con mẹ nó đây là đại ca Thiên gia mài! Tính ra, Lý Phàm là chủ của đại cả Sở Trung Thiên của chú Hải!

Chú Hải chỉ có thể được coi là cấp dưới của cấp dưới Lý Phàm, hoàn toàn là đời con cháu!

Dương Tiền Tiến nghe chú Hải muốn làm quen với Lý Phàm, liền chỉ tay vào Lý Phàm nói: "Chú Hải, tôi giới thiệu cho ông một chút…"

Dương Tiền Tiến còn chưa nói xong, chú Hải đã nhanh chân đi tới trước người Lý Phàm, khom lưng vái chào thật sâu với Lý Phàm: "Chào anh Lý, không biết anh Lý đến, mong anh Lý thứ tội!"

Tất cả mọi người đều bị hành động vào lời nói của chú Hải làm cho hoang mang.

Trong lòng Dương Tiền Tiến càng thêm thấp thỏm không yên, không nhịn được lui về sau hai bước, trong lòng do dự không biết có nên trực tiếp cáo từ rời đi không.

Tất cả đều quá kỳ quái, lạ đến nỗi Dương Tiền Tiến cảm thấy sợ hãi.

Lý Phàm liếc mắt nhìn chú Hải, lạnh nhạt nói: “Người không biết không có tội.”

“Cảm ơn anh Lý đã khoan dung độ lượng.” Chú Hải đứng thẳng người dậy liền trợn mắt quát một tay đàn em: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh hành lễ với anh Lý đi.”

Anh Hoa, anh Phi, còn cả đám thanh niên xấu kia lúc này đều trợn mắt, há hốc mồm nhìn Lý Phàm. Thực sự không hiểu sao tình hình lại thành thế này.

“Chào anh Lý!”

Chần chờ một chút, đám người anh Hoa liền cúi đầu chào hỏi Lý Phàm.

Cảnh tượng máy chục người cúi đầu nhìn giống như lúc Hoàng đề lên triều, quần thần hành lễ. Khí thế, âm thanh vang dội làm cho đám người ở trong Vương Triều Số 1 khiếp sợ không thôi mà nhìn Lý Phàm.

Chương 731

CHƯƠNG 731: KÉO DÀI HƠI TÀN

Có thể khiến chú Hải kính sợ như vậy, vị họ Lý trẻ tuổi này nhất định phải có lại lịch, chẳng trách vừa rồi người ta lại cao ngạo như vậy, không xem chú Hải ra gì, đúng là nhà có cơ có khác!

Trán Dương Tiền Tiến lấm tấm mồ hôi tay che bụng, giả bộ không thoải mái.

“Ai u, đột nhiên bụng tôi hơi khó chịu, tôi phải đến bệnh viện, chú Hải, lần sau nói chuyện tiếp nhé.” Chú Hải là người từng trải sao có thể không nhận ra vấn đề trong đó, nếu thả cho Dương Tiền Tiển chạy mất thì sợ là người đối diện sẽ không tha cho chú.

Chú Hải nháy mắt với đám người của mình, mấy người của chú lập tức chặn đường Dương Tiền Tiến lại. Chú Hải cười tủm tỉm nói: “Tổng giám đốc Dương, anh Lý nói chuyện với anh là đã nể mặt anh rồi đó, sao anh có thể đi được chứ.”

Dương Tiền Tiến luống cuống, mặt mày tái mét nói: “Chú Hải, tôi thật sự không khoẻ mà, chắc là bị trào ngược dạ dày rồi, phải đi bệnh viện thôi.”

“Chữa bệnh à, chuyện đó không thành vấn đề, anh cứ trò chuyện với anh Lý đi, tôi sẽ bảo xe cứu thương đợi sẵn ở cửa, khi nào anh nói chuyện khiến anh Lý vừa lòng thì tôi sẽ đưa anh đi bệnh viện, mời tổng giám đốc Dương lên lầu cho tôi.” – Chú Hải phất phất tay, hai gã vệ sĩ liền nhấc bổng Dương Tiền Tiến đi lên lầu hai.

Sắc mặt Dương Tiền Tiển tái nhợt, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cả người run lẩy bẩy, có lẽ là tác dụng của thuốc rồi. Chú Hải cung kính đích nói với Lý Phàm: “Anh Lý, mời anh.”

“Được.” Lý Phàm nhẹ nhàng từ một tiếng rồi dắt tay Trần Hiểu Đồng đi lên lầu hai. Chú Hải đi theo, kè kè phía sau Lý Phàm, giống như quản gia của Lý Phàm vậy. Khi Lý Phàm và những người khác lên lầu, đám người đang hóng chuyện ở sảnh lầu một

liền xôn xao hết cả lên.

“Vãi chưởng, anh Lý đúng là đỉnh của chóp, có thể khiến chú Hải phải xun xoe nịnh bợ”

“Làm người là phải học hỏi từ anh Lý nha, tôi mà có được một nửa uy phong của anh Lý đây thì cho dù tổn thọ mười năm cũng vui vẻ”

“Anh Lý không chỉ có thân phận và địa vị không tầm thường mà ngay cả tướng mạo cũng ăn đứt người ta, tôi mà đẹp trai bằng được một góc của anh Lý thôi thì sợ gì không tán được gái chứ?” Hai mắt chị Lam sáng ngời nhìn về phía lầu hai, châm một điếu thuốc rồi khẽ rít một hơi, cũng không biết chị đang nghĩ đến điều gì.

Trong phòng riêng, chú Hải ngồi cùng Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng, còn Dương Tiền Tiến thì “bị hộ tống” bởi hai vệ sĩ và đang đứng trước mặt ba người. Lý Phàm liếc Dương Tiền Tiến một cái, sau đó nói với chú Hải: “Vừa rồi tổng giám đốc Dương tìm anh nói chuyện gì?”

“Tổng giám đốc Dương tìm tôi không phải để nói chuyện gì quan trọng mà chỉ muốn người của tôi giúp anh ta thu một số nợ cờ bạc” Lý Phàm không mảy may quan tâm đến việc đòi nợ cờ bạc, ai là người đã chỉ đạo cho Dương Tiền Tiến thuê sát thủ mới là chuyện Lý Phàm quan tâm.

Lý Phàm dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Dương Tiền Tiến: “Nói đi, anh đã làm chuyện gì trái với lương tâm?”

“Tôi thực không có làm cái gì hết..”.

Dương Tiền Tiến chưa kịp nói xong thì ánh mắt sắc bén như đại bàng của chú Hải lườm Dương Tiền Tiến: “Nói chuyện với anh Lý kiểu gì đấy hả, ăn nói cho đàng hoàng lại.”

“Ông.. Ông Lý, tôi thực sự không muốn tìm lão Lưu, có người đe dọa và yêu cầu tôi làm điều này, nếu không sẽ giết cả nhà tôi.” Dương Tiền Tiến bối rối giải thích, những hạt mồ hôi to như hạt đậu lăn trên trán, trượt xuống quần áo, ướt đẫm một mảng. Lý

Phàm dựa vào sô pha, bày ra bộ dáng lười biếng, nhưng lại nói những lời rất cay nghiệt: “Nói thêm một câu vô dụng sẽ đập gãy một khúc xương của anh, trước tiên bắt đầu bằng xương ngón tay của anh.” Giọng điệu lạnh lùng của Lý Phàm làm cho một lão già từng trải như chú Hải cũng cảm thấy không rét mà run.

Dương Tiền Tiến như bị sét đánh, cả người đổ ra, một lúc lâu sau, trưng ra khuôn mặt cười còn xấu hơn cả khóc, nhìn về phía chú Hải với ánh mắt cầu cứu.

Dương Tiền Tiến cảm thấy giờ phút này chỉ có chú Hải mới có thể giúp anh ta, chỉ cần chú Hải giúp anh ta cầu tình thì may ra còn một con đường sống.

“Chú Hải, chú hãy nể giao tình bấy lâu của chúng ta mà nói giúp tôi một câu đi”

Chú Hải lạnh lùng nói: “Tổng giám đốc Dương, giữa tôi và anh cũng chẳng có giao tình gì cho cam, khuyên anh tốt nhất là hãy nói những điều mà mình biết.”

Dương Tiền Tiến cảm thấy khổ sở trong lòng, khổ còn hơn cả khi phải nhai hoàng liên đắng nghét.

Không biết nói ra rồi liệu có còn sống không? Không biết thì sao mà nói ra đây? Chẳng lẽ Dương Tiền Tiến này phải gánh | hết mọi chuyện sao.

Nhưng nhìn vẻ mặt dứt khoát của chú Hải, Dương Tiền Tiến biết có cầu chú Hải cũng chẳng được gì.

Lý Phàm thản nhiên nhìn Dương Tiền Tiến đang sợ hãi: “Tôi cho anh ba giây, nếu anh không nói thì sẽ cho anh thử món khai vị trước”

“Đừng, đừng mà!” Dương Tiền Tiến hoảng sợ vội vàng xua tay: “Tôi nói, tôi nói hết, tôi chỉ trao đổi qua điện thoại thôi, tôi chưa từng gặp mặt kẻ sai mình, lúc bọn họ gọi điện cũng dùng máy thay đổi giọng nói”

Vợ con tôi đang ở trong tay họ, tôi không còn cách nào khác là liên lạc với sát thủ, dựa theo sự căn dặn của bọn họ mà liên | hệ với

lão Lưu, yêu cầu lão Lưu giết anh. Những chuyện khác tôi không biết gì cả"

Lý Phàm cau mày, chuyện có lẽ càng thêm phức tạp rồi, phía sau hẳn là còn một tầng nữa, thậm chí là nhiều tầng che giấu

| hơn nữa, kẻ thủ ác thật sự đã ẩn nấp rất kín kẽ.

Lý Phàm cười khẩy, ánh mắt lạnh lùng của anh như mũi tên nhọn nhìn thẳng vào mắt Dương Tiền Tiến. Dương Tiền Tiến rùng mình, anh ta nhìn thấy sát khí trong mắt Lý Phàm. Nội tâm dần dần sụp đổ, Dương Tiền Tiến chậm rãi nhắm mắt lại, xụi lơ trên mặt đất, nghển cổ lên chờ chết. Lý Phàm cầm ly rượu trên bàn thắt mạnh vào mặt Dương Tiền Tiến.

"Làm ra vẻ sẵn sàng chết làm gì, anh có biết người nhà anh bị bắt cóc đến nơi nào không? Chỉ cần anh nói thì tôi có thể đảm bảo người nhà anh không sao."

Mặt Dương Tiền Tiến xám như tro tàn, nội tâm tranh đấu một lúc mới thấp giọng nói: "Tôi cũng không biết bọn họ bị bắt cóc nơi nào, tôi chỉ nhận được video từ bọn họ, video nằm trong điện thoại của tôi, anh không tin thứ có thể xem"

"Coi như anh cũng phối hợp, về sau bọn họ lại có chỉ thị gì thì hãy trực tiếp nói cho tôi biết, tôi sẽ sai người thăm dò tung tích của người nhà anh và cũng sẽ nghĩ cách cứu họ ra." Lý Phàm thản nhiên nói.

Dương Tiền Tiến vốn tưởng rằng nói xong sẽ chết nhưng không ngờ Lý Phàm lại bỏ qua chính mình, tuy rằng về sau phải cung cấp tin tức cho Lý Phàm nhưng còn sống chung quy cũng là chuyện tốt rồi.

Dương Tiền Tiến nở nụ cười chua xót, cũng không biết nghe theo Lý Phàm là phúc hay họa, dù sao mọi chuyện đã thành ra thế này, vì kéo dài chút hơi tàn, Dương Tiền Tiến không chịu cũng phải chịu.

"Ông Lý cứ yên tâm, về sau phàm là có chút gió thổi cỏ lay, tôi sẽ lập tức báo tin cho ông Lý, nhất định ông Lý sẽ là người đầu tiên

biết tin”

“Cút đi, hy vọng anh sẽ ghi nhớ những gì đã nói hôm nay

“Tôi nhớ mà, tôi nhất định sẽ không quên đâu, ông Lý hãy chờ xem biểu hiện của tôi còn bây giờ tôi sẽ cút ngay lập tức.” Dương Tiền Tiến nói nhanh như tên bắn, rồi không màng đến việc lau rượu trên người đã bỏ chạy ra khỏi phòng mất tiêu.

Chương 732

CHƯƠNG 732: BÀN CHUYỆN LÀM ĂN

Lý Phàm và chú Hải trò chuyện đôi câu, rồi chào tạm biệt. Chú Hải tiễn Lý Phàm ra khỏi cửa phòng Vương Triều số 1 mới hoàn toàn nhẹ nhõm. Lý Phàm dẫn Trần Hiểu Đồng ra khỏi Vương Triều số 1, đi tới chỗ đậu xe, đến khi tới trước xe cả hai đều sửng sốt.

Chị Thu đang dựa vào chiếc Mercedes-Benz, động tác nghiêng người này đã hiện rõ vóc dáng thon thả, nét quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành trên người chị Thu.

Trần Hiểu Đồng thầm ghen tỵ, lại đặt tay lên eo Lý Phàm, định nhéo thịt mềm trên eo anh. Lần này Lý Phàm phản ứng nhanh nhẹn, túm được tay Trần Hiểu Đồng ngay: “Chí ít em cũng phải hiểu rõ tình huống trước đã, đừng ghen tuông vớ vẩn như thế được không?”

“Người ta đã chặn cửa xe rồi, mà anh còn muốn làm rõ tình huống gì nữa? Có phải anh lại định lên giường với người ta?” Trần Hiểu Đồng bĩu môi, lườm chị Thu.

“Phụ nữ nói chuyện phải chú ý lời ăn tiếng nói, đừng phỉ báng một cách trắng trợn như thế được không, anh là người có đạo đức, giới hạn”

Thấy Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng đấu võ mồm, chị Thu nhẹ nhàng bước tới, dáng người thon thả khẽ lắc lư, không ít người đi đường đều thất thần.

“Cậu em và em gái này thật xứng đôi, tôi tìm hai người là để bàn chuyện làm ăn”

“Làm ăn? Chúng tôi không làm ăn, dì có thể đi được rồi.” Lý Phàm vừa nói vừa xua tay. Chị Thu hơi ngỡ ngàng trước lời từ chối thẳng thừng của Lý Phàm. Đây là lần đầu tiên chị Thu bị đàn ông từ chối thẳng thừng, trước đây dù bị từ chối, cũng là lời cực kỳ uyển chuyển.

Chị Thu vốn đang bước về phía trước nhất thời khựng lại: “Cậu em cứ nghe tôi nói là làm ăn gì trước đã, tôi nghĩ có lẽ cậu sẽ cảm hứng thú với chuyện làm ăn của tôi.”

Lý Phàm ngửa đầu nhìn trời: “Tôi nói không hứng thú là không, dù dì nói nửa ngày trời tôi cũng không hứng thú, Hiểu Đồng, em tới đối phó bà dì này đi.”

Dứt lời, Lý Phàm nhàn nhã ngồi vào ghế phụ, hoàn toàn phớt lờ chị Thu. Để phụ nữ đối phó chuyện này sẽ tốt hơn. Chị Thu và Trần Hiểu Đồng mắt to trừng mắt nhỏ, rồi cùng nhìn Lý Phàm đang lười biếng ngồi trên ghế phụ. Lý Phàm thấy hai người cùng nhìn qua đây, thì từ tốn vặn cổ, dời mắt nhìn bầu trời ngoài cửa xe.

Chị Thu không nổi giận với Lý Phàm, mà khẽ cười với Trần Hiểu Đồng: “Em gái, chị thật sự có chuyện quan trọng muốn bàn với cậu ấy, liên quan đến Dương Tiền Tiến, em nên nói với cậu ấy một tiếng, rồi chúng ta cùng ngồi xuống bàn bạc chuyện này”

Trần Hiểu Đồng hơi nghi ngờ nhìn chị Thu: “Dì muốn nói chuyện ở đâu?”

“Ở đâu cũng được, trên xe cũng không sao? “Vậy dì lên xe đi, rồi chúng ta sẽ nói chuyện trên đường đi.Trần Hiểu Đồng rất hào phóng chỉ ghế sau. Chị Thu mở cửa xe ra, ngồi xuống ghế sau. Lý Phàm vẫn ngửa đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa xe. Trần Hiểu Đồng ngồi ghế lái, tức giận lườm Lý Phàm: “Dì này muốn bàn công việc với anh, anh nên nói chuyện với dì ấy đi” Lại gọi tôi là gì? Má chị Thu khẽ giật, cố kiềm nén cơn giận trong lòng. Lý Phàm lười biếng nói: “Anh đã giao hết quyền đại diện cho em rồi, nên mọi chuyện đều do em quyết định”

Thái độ quả quyết của Lý Phàm làm Trần Hiểu Đồng trợn mắt lườm anh.

“Lúc nãy Nhạc gì đó muốn làm quen anh, sao anh không giao hết quyền đại diện cho em đi, giờ muộn rồi, anh tự bàn bạc đi.”

Lý Phàm bất đắc dĩ quay đầu nhìn chị Thu.

“Dì à, dì muốn bàn chuyện làm ăn gì, tôi nói trước, tôi không có vốn, cũng không có thiên phú kinh doanh, nên tôi nghĩ chuyện làm ăn này đừng nên bàn bạc sẽ tốt hơn”

Chị Thu hơi tức giận nghiến răng nghiến lợi, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: “Chuyện này không cần vốn, cũng không cần thiên phú kinh doanh, mà chỉ cần nắm đấm của cậu.”

“Nắm đấm? Chẳng lẽ chồng dì ngoại tình, nên dì muốn tìm người dạy dỗ ông ta? Liệu có đánh Tuesday luôn không?” Lý Phàm hỏi ba câu liên tiếp, làm sắc mặt chị Thu lúc đỏ lúc trắng.

“Quả thật là tôi nhờ cậu đối phó một người phụ tình, nhưng tôi là Tuesday, nên cậu em đừng đánh tôi” Chị Thu nghiến răng trả lời câu hỏi của Lý Phàm.

“.” Lý Phàm trợn tròn mắt, cạn lời nhìn chị Thu. Trần Hiểu Đồng càng đạp mạnh phanh, ánh mắt tràn đầy ngọn lửa hóng chuyện.

Ở thời đại này, vợ trừng trị chồng và Tuesday là chuyện thường tình, nhưng Tuesday trừng trị người tình là chuyện hiếm có, | vô số kịch bản máu chó hiện lên trong đầu Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng rất hưng phấn nói: “Có phải người phụ tình mà dì nói là Dương Tiền Tiến đúng không, có cần đánh vợ ông ta không, chẳng lẽ vợ ông ta từng trừng trị hai người?”

Lý Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, sao anh có thể gặp phải chuyện mau chó này?

Chị Thu không ngờ Trần Hiểu Đồng bỗng hóng chuyện như thế, mắt chị ta lóe lên, khẽ cắn môi, như đang đưa ra sự lựa chọn khó khăn nào đó.

Chị Thu hít sâu một hơi, hơi oán hận nói: “Dương Tiền Tiến đã lấy đi hết thanh xuân của tôi, ông ta không những phụ tôi, mà còn bỏ thuốc mê, mang tôi tới chỗ dựa của ông ta.

Tình yêu, ước mộng, cuộc đời tôi đều bị ông ta phá hủy, ông ta định dùng mấy đồng tiền dơ bẩn để đuổi tôi, nhưng tôi không cam tâm, tôi muốn dùng tiền ông ta để báo thù”

Chuyện máu chó này làm Trần Hiểu Đồng rất kích động, siết thành nắm đấm rồi qua quào trong không khí: “Đàn ông đều không có ai tốt, dì cứ yên tâm, tôi sẽ giúp dù trừng trị Dương Tiền Tiến”

Lý Phàm che mặt trầm giọng nói: “Em đừng đồng ý lung tung”

“Đàn ông phải nghe lời phụ nữ, dù người nào cũng rất trăng hoa, bắt đầu từ bây giờ em phải thay chị Hoa Y quản lý anh”.

Sau khi bị kích thích từ việc Nhạc Tĩnh Di chủ động tới làm quen Lý Phàm, Trần Hiểu Đồng quyết định phải trông chừng anh, không để anh bị người phụ nữ khác lừa đi nữa.

Mặc dù cô không là gì với Lý Phàm, nhưng trong lòng Trần Hiểu Đồng đã ngầm thừa nhận cô là người phụ nữ của anh. Lý Phàm không nói gì, giờ im lặng mới là sự lựa chọn tốt nhất, bằng không nói gì cũng sai. Chị Thu thấy Lý Phàm không phản đối mới yên lòng.

“Võ công của cậu em vượt xa người thường, chỉ cần cậu có thể lấy mạng chó Dương Tiền Tiến, tôi sẽ trả thù lao 15 tỷ cho cậu”

Trần Hiểu Đồng sửng sốt khi nghe chị ta nói phải lấy mạng người khác, cô vốn tưởng chỉ tùy ý đánh thành đầu heo gì đó để hả giận, ai dè phải lấy mạng, hình như lúc nãy cô đồng ý hơi sớm.

Trần Hiểu Đồng hơi ngẩn người, không dám tiếp lời chị Thu, mà dời mắt nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm nhún vai nói: “Chị Thu, lúc nãy Hiểu Đồng đã đồng ý thay tôi rồi, giờ tôi cũng không tiện nuốt lời, chị để lại số điện thoại cho tôi đi, rồi chuyển 1,5 tỷ làm tiền đặt cọc, trong vòng một tháng tôi sẽ giải quyết Dương Tiền Tiến”

Từ lúc chị Thu xuất hiện, Lý Phàm đã cảm thấy chị ta hơi bất thường, giờ nghe chị ta nói nhờ mình giết Dương Tiền Tiến, trong lòng anh càng nghi ngờ hơn.

Chương 733

CHƯƠNG 733: QUÁ NGÂY THƠ

Giờ Lý Phàm muốn số điện thoại của chị Thu chỉ để lá mặt lá trái, thu thập càng nhiều tài liệu về chị ta. Chị Thu sảng khoái đồng ý, chuyển xong tiền đặt cọc, lại trao đổi số điện thoại với Lý Phàm.

Chị Thu vừa xuống xe, Trần Hiểu Đồng lại tiếp tục lên đường: "Anh Lý Phàm, hình như chuyện này hơi bất thường, chị Thu đó có vấn đề."

"Chắc chắn chị ta có vấn đề, chúng ta cứ giữ chị ta lại làm mồi nhử là được, nhưng anh cảm thấy bên Dương Tiền Tiến hoặc Hứa Huy đã xảy ra chuyện, có lẽ có người muốn chặt đứt manh mối"

"Hả? Vậy chúng ta phải làm sao đây?" Trần Hiểu Đồng hơi thấp thỏm hỏi.

"Anh sẽ đưa em về trước, rồi tới nhà Dương Tiền Tiến dạo một vòng, đúng lúc giết kẻ đâm ngược lại đồng đội"

Lý Phàm giục Trần Hiểu Đồng lái xe, đưa cô về biệt thự xong, anh tự lái xe đến nhà Dương Tiền Tiến. Lý Phàm đậu xe ở bên ngoài khu chung cư mà Dương Tiền Tiến đang ở, rồi đi vào tòa nhà, trên đường đi anh phát hiện ra hai chiếc xe khả nghi.

Một chiếc là xe container của công ty chuyển nhà, cửa sau mở hé, bên trong có mấy người đàn ông cao lớn đang đứng hoặc ngồi, còn có một thanh niên gầy gò, đang ngồi trên ghế lái bấm điện thoại.

Cách ăn mặc của mấy người này đều không có vấn đề, thậm chí khí chất cũng rất giống nhân viên chuyển nhà, nhưng vẻ mặt bọn họ lại quá ung dung.

Buổi tối đến chuyển nhà cho người khác, dù chủ nhà chưa đến, thì chí ít cũng điện thoại giục, hoặc xuống xe túm lại trò chuyện giải sầu, nhưng mấy người này đều ngoan ngoãn ngồi đợi trên xe, rõ ràng rất khác thường. Chiếc còn lại làm Lý Phàm nghi ngờ là một

chiếc xe van.

Trong chiếc xe van nội địa chỉ có một tài xế, nhưng độ cao của gầm xe làm Lý Phàm hơi nghi ngờ, gầm xe van này cao hơi kiểu xe bình thường, rõ ràng đã được sửa lại. Hai chiếc xe khả nghi cộng thêm người ngồi trong đó, làm Lý Phàm bắt đầu cảnh giác.

Giờ Lý Phàm nhất thời nảy sinh ý định, tất nhiên cũng không loại trừ khả năng đối phương đã phân tích tâm lý, tiến hành bày trận, mai phục anh.

Nhưng khả năng cao hơn là, đối phương muốn xuống tay với Dương Tiền Tiến, hoặc cảm thấy ông ta đã bị bại lộ, định chặt đứt manh mối.

Lý Phàm quyết định lên đó xem thử, giờ chắc vẫn còn cơ hội cứu Dương Tiền Tiến, dù cứu không được cũng phải tìm ra chút manh mối.

Lúc Lý Phàm nhấc chân bước vào tòa nhà, tài xế trong xe van từ tốn ngẩng đầu đang cúi thấp lên, giơ tay vịn tai nghe bluetooth bên tai.

“Vương Tạc, Vương Tạc, tôi là lão A, bốn hai đã vào tòa nhà, tôi nhắc lại, bốn hai đã vào tòa nhà “Tôi biết rồi, các ông cứ sẵn sàng tiếp ứng”

“Rõ” Tài xế xe van khởi động xe, mắt nhìn chằm chằm cửa tòa nhà. Tài xế xe container của công ty chuyển nhà cũng ngừng việc xem điện thoại, mà bấm một dãy số.

“Thợ săn, con mồi đã tiến vào, bọ xít ở phía đối diện cũng khởi động xe, xem ra bọn họ chuẩn bị ra tay rồi.” Điện thoại vang lên giọng nói khàn khàn: “Cứ để bọn họ làm bọ ngựa bắt ve trước, rồi chúng ta làm chim sẻ đứng sau” Tài xế xe container gật đầu: “Rõ, vậy tôi đợi chỉ thị của ông.” Dứt lời, tài xế xe container cúp máy, rồi mở cửa nhảy xuống xe, đi ra thùng hàng phía sau. Tài xế xe container liếc mắt ra hiệu với mấy người đàn ông cao lớn trong thùng hàng, rồi ngồi xổm bên đường hút thuốc.

Đèn hành lang trong tòa nhà bị hỏng, lúc sáng lúc tối, càng làm

không khí trong hành lang tĩnh mạch tràn đầy quỷ dị, Lý | Phàm đi tới thang máy rồi nhấn nút.. Nhưng rõ ràng hai thang máy đang dùng trên tầng cao nhất, không hề nhúc nhích, mà cứ dừng trên đó.

Lý Phàm khẳng định suy đoán lúc này, chắc chắn Dương Tiền Tiến đã xảy ra chuyện, nên dứt khoát đi về phía cầu thang bộ, | chạy lên lầu.

Lúc chạy đến tầng mười, trước mặt Lý Phàm bỗng xuất hiện một người đàn ông đeo mặt nạ siêu nhân điện quang.

Nhìn mặt nạ có đôi mắt to như trứng muối, Lý Phàm hơi bất đắc dĩ lắc đầu: "Người anh em, anh không thể chọn chọn mặt nạ chuyên nghiệp hơn một chút để đeo à?"

"Tôi đeo mặt nạ gì không cần cậu bận tâm" Người đàn ông đeo mặt nạ trầm giọng nói, rồi rút thanh đoản kiếm sau hông ra. Đoản kiếm dài bằng cánh tay, lưỡi kiếm phát ra ánh sáng lạnh lẽo, còn sáng hơn ánh đèn mờ ảo trên hành lang. Lý Phàm nhìn thanh đoản kiếm rồi cười hỏi: "Vậy tôi nên bận tâm điều gì?"

"Cậu nên bận tâm mạng của cậu!"

Đoản kiếm trong tay người đàn ông đeo mặt nạ bỗng đâm vào yết hầu Lý Phàm, anh liền nghiêng đầu né tránh, tay phải túm | lấy cổ tay đang cầm kiểm của người đàn ông.

Người đàn ông đeo mặt nạ nhanh chóng thay đổi chiêu thức, sau khi thất bại chiêu đầu tiên, thì đổi đâm thành chém, cầm nghiêng thanh đoản kiếm chém vào cổ Lý Phàm. Người đàn ông đeo mặt nạ cực kỳ tự tin, đoản kiếm có thể chém đứt cổ Lý Phàm, trước khi anh né tránh. Lý Phàm cũng rất tự tin, tốc độ của anh sẽ nhanh hơn người đàn ông đeo mặt nạ.

Cuối cùng người cười sau cùng là Lý Phàm, tay anh túm lấy cổ tay người đàn ông đeo mặt nạ nhanh như tia chớp, rồi xoay người, tay anh ta bị anh túm chặt, không thể cầm chắc đoàn kiểm trong tay.

Leng keng! Một tiếng vang lanh lảnh, đoản kiếm rơi xuống sàn.

Dù lúc này không nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông dưới lớp mặt

nạ, nhưng hình như đôi mắt to như trứng muối này sắp trừng đến mức ra ngoài vì bị võ công của Lý Phàm làm cho kinh ngạc, ngược lại có vẻ rất hợp với tình cảnh hiện tại. | Lý Phàm một kích thành công, không hề cho người đàn ông đeo mặt nạ có cơ hội phản ứng lại, vội túm lấy, anh ta kêu gào khi bị Lý Phàm giẫm dưới sàn.

Lý Phàm giẫm chân lên mặt người đàn ông, mặt nạ không thể chịu nổi cú giẫm của anh, bắt đầu vỡ tan tành.

Dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt thô kệch, trán người đàn ông thô kệch đã toát mồ hôi hột, vẻ mặt đau đớn, ngoan cố giấy giụa, trông rất dữ tợn.

“Ranh con, võ công cậu cao cường, tôi xin nhận thua”

“Nhận thua? Thuận miệng nói một câu nhận thua để tôi tha cho anh? Anh quá ngây thơ rồi đấy” Lý Phàm khẽ cười nói. Nhưng nụ cười của Lý Phàm làm người đàn ông thô kệch cảm thấy sợ hãi.

“Vậy cậu còn muốn thế nào, có gan thì giết tôi đi.”

“Giết anh? Trước khi giết anh tôi cần phải hỏi mấy câu, chắc anh cũng biết tôi định hỏi gì đúng không?” Lý Phàm càng cười tươi hơn.

Nhưng theo người đàn ông thô kệch thấy, nụ cười của Lý Phàm còn đáng sợ hơn ác ma.

“Phía trên còn có ba người, võ công của tôi là yếu nhất” Người đàn ông thô kệch sợ hãi, thật sự không có gan lấy cứng chọi cứng với Lý Phàm. Theo người đàn ông thô kệch thấy, không ai có bản lĩnh như Lý Phàm, chắc chắn sức chiến đấu của anh nằm ở top đầu.

Hơn nữa Lý Phàm còn trẻ như vậy đã có võ công cao cường, chí ít đã nói rõ sau lưng anh càng có nhân vật lớn mạnh hơn, mặc dù sống trong giang hồ đều là liếm máu trên lưỡi đao, nhưng cũng phải xem máu đó đáng hay không.

Lý Phàm khẽ gật đầu, rất hài lòng với sự phối hợp của người đàn ông thô kệch.

“Các anh tới đây vì điều gì? Ai sai các anh tới?”

Chương 734

CHƯƠNG 734: TRỐN KHÔNG THOÁT

“Tôi không biết ai là người thuê, tôi chỉ nghe lệnh làm việc thôi, người đó bảo chúng tôi bắt Dương Tiền Tiến đi”

“Các anh chỉ bắt đi thôi? Hay muốn giết ông ta?”

“Là giết, chúng tôi sẽ đưa ông ta đến bến đò bỏ hoang, giết xong thì ném xác xuống sông” Người đàn ông thô kệch thành thật nói hết những gì mình biết cho Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ cười giơ nắm đấm lên. Kình phong ập tới, nắm đấm đập vào lưng người đàn ông thô kệch, làm xương sống anh ta vỡ nát. Lý Phàm nhặt đoản kiếm lên, tiếp tục leo lên trên. Lần này Lý Phàm không gặp bất kỳ trở ngại nào, thuận lợi đến tầng Dương Tiền Tiến đang ở. Lý Phàm vừa nhấc chân ra khỏi cầu thang bộ, thì một bóng đen mang theo hình phong ập tới. Bóng đen là một cây trường côn đen tuyền, như được chế tạo từ thép không gỉ. Lý Phàm hạ thấp người, lướt qua trường côn từ bên dưới, đồng thời đâm đoản kiếm trong tay.

Ánh kiếm lạnh lẽo đâm vào bụng người đàn ông cầm côn, anh ta thầm kinh hãi, không ngờ Lý Phàm còn có năng lực phản kích, vội lùi về sau.

Một bước, hai bước, ba bước. Người đàn ông cầm côn lùi ba bước mới ngừng lại, không phải anh ta muốn ngừng lại, mà anh ta buộc phải ngừng lại. Vì đoản kiếm trong tay Lý Phàm đã kề sát cổ anh ta. Người đàn ông cầm con nuốt nước miếng: “Cậu em, có chuyện gì thì từ từ nói, chúng ta đều là người giang hồ, người một nhà mà”

Lúc nói, người đàn ông cầm côn ra sức nhìn xuống dưới, tầm mắt nhìn chằm chằm đoản kiếm đang kề sát cổ mình.

Đoản kiếm quen thuộc như vậy, vừa nhìn đã biết là vũ khí của đồng đội mình, nên người đàn ông cầm còn đang thầm mắng đồng

đội mình là đầu heo.

“Tôi không phải người giang hồ, nên chúng ta không phải người một nhà” Giọng nói Lý Phàm rất lạnh lẽo.

Lý Phàm dời mắt nhìn của nhà Dương Tiền Tiến, cửa đang đóng chặt, hai đồng đội khác của người đàn ông cầm côn vẫn đang làm việc ở bên trong.

Người đàn ông cầm còn thấy Lý Phàm không nhìn mình, thì cảm thấy có lẽ đây là cơ hội.

Thế là người đàn ông cầm côn nghiến chặt răng, ngả người ra sau, trường côn trong tay đâm vào ngực Lý Phàm, giáng đòn chí mạng.

Lý Phàm khẽ lắc đầu, đoản kiểm trong tay lắc lư, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, máu bắn tung tóe.

Người đàn ông cầm còn hét thảm, hai tay bị cắt đứt gân mạch, không còn sức để cầm trường còn được nữa. Leng keng. Trường côn rơi xuống sàn, phát ra tiếng kim loại lanh lảnh.

Lý Phàm chế giễu: “Sao anh lại không ngoan ngoãn như vậy? Thành thật một chút đã không thấy máu rồi, đồng đội của anh thông minh hơn anh nhiều.” Người đàn ông không còn côn trong tay nữa, chỉ còn đôi tay đang không ngừng nhỏ máu, vẻ mặt đau đớn, ánh mắt oán hận, cả người nhanh chóng lùi về sau, đến khi lưng chạm vào tường mới ngừng lại.

“Cậu là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là các ông phải phối hợp, bằng không, chắc mấy người giang hồ các ông cũng biết | rõ hậu quả rồi đấy.”

Lúc Lý Phàm định đá cửa nhà Dương Tiền Tiến, thì cánh cửa bỗng mở ra.

Một người đàn ông trung niên gầy gò đang cầm dao găm kề cổ Dương Tiền Tiến đi ra ngoài, theo sau là một ông lão nhỏ gầy.

Ông lão nhỏ gầy để râu kẽm, bộ dạng lấm la lấm lét, tay đang cầm

một chuỗi Phật, cảnh giác nhìn Lý Phàm.

“Cậu muốn đàm phán thế nào?”

“Mạng Dương Tiền Tiến thuộc về tôi” Lý Phàm lạnh nhạt nói. Dương Tiền Tiến nhìn thấy Lý Phàm thì nhất thời chảy nước mắt.

“Cậu Lý cứu tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết hết, chỉ xin cậu Lý có thể cứu mạng gia đình tôi… ô ô ô.”

Dương Tiền Tiến chưa nói được mấy câu, đã bị người đàn ông trung niên gầy gò nhét vải vào miệng, phát ra tiếng ồ ô, đành phải nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt đầy van xin.

Ông lão nhỏ gầy khẽ lắc đầu.

“Chàng trai, tôi không thể cho cậu thứ cậu muốn được, chúng tôi đã nhận tiền trừ khử thay người khác, nên ngày mai Dương Tiền Tiến không được nhìn thấy ánh mặt trời” | Lý Phàm tiến lên một bước, rút đoản kiếm trong tay: “Xem ra phải dùng nắm đấm nói chuyện rồi, lát nữa đừng trách tôi không cho ông cơ hội.”

“Cậu cho tôi cơ hội? Xem ra thanh niên này rất kiêu ngạo, lát nữa người phải hối hận là cậu”

Ông lão nhỏ gầy lao về phía Lý Phàm, không biết từ lúc nào trong tay ông ta đã xuất hiện một tẩu thuốc, tẩu thuốc kiểu cũ được làm bằng đồng tinh chất, với vẻ ngoài vàng óng, rất chói mắt. Tẩu thuốc đâm thẳng tới, đầu thuốc to bằng ngón tay cái đâm vào huyệt đản trung của Lý Phàm. Ông lão nhỏ gầy vừa ra tay đã thể hiện bản lĩnh bất phàm, chiêu thức này dùng tẩu thuốc điểm huyệt, nhưng rất lợi hại.

Lý Phàm khẽ híp mắt, đã có chút suy đoán về lai lịch ông lão nhỏ gầy, đối phương không phải người vô danh, mà ngược lại còn có chút tiếng tăm trên giang hồ.

“Hóa ra là cao thủ Đạo môn” Lý Phàm lên tiếng, đoàn kiểm trong tay đã chặn được tẩu thuốc. Không ngờ đoản kiếm inox và tẩu thuốc bằng đồng tinh chất và vào nhau, lại không phát ra một tiếng động nào. Cả hai đều dùng bình lực mềm mại, tiến hành so bì nội lực giữa kiếm và tẩu thuốc. Mặt ông lão nhỏ gầy đã đỏ ửng,

mắt cũng lồi ra, gân xanh trên trán cũng nhô lên, nghiến chặt răng, rít ra ha chữ: “Đúng vậy.”

Nhưng sắc mặt Lý Phàm vẫn như thường, trên mặt còn khẽ mỉm cười: “Nhưng Đạo môn chỉ trộm chứ không giết, giờ ông đang làm chuyện trái với môn quy.”

“Phi! Ông đây chưa từng làm chuyện trái với môn quy, tôi làm trộm cũng có đạo lý, chuyện giết người sẽ do người khác làm” Tư Không Minh nói được mấy câu, sắc mặt càng đỏ ửng, tẩu thuốc trong tay đã bị đoản kiếm đè tới phía trước.

“Ranh con, quả nhiên võ công cao cường” Tư Không Minh hơi sợ hãi, bản lĩnh Lý Phàm đã vượt xa ông, làm ông rất bất an.

Tên trộm nào cũng thận trọng dè dặt, mà người lão làng như Tư Không Minh thì càng cẩn thận hơn, giờ ông đã nhận ra thực lực của mình kém xa Lý Phàm, trong lòng nhất thời không còn suy nghĩ chiến đấu nữa.

Phải còn mạng mới kiếm được tiền, nếu có tiền mà mất mạng thì kiếm được cũng chẳng có tác dụng gì.

Tư Không Minh dồn hết nội kình trong người, rồi nhất thời bộc phát, định đẩy lùi Lý Phàm để vội vàng chạy trốn.

Lý Phàm khẽ cười tăng nội hình trong tay, như đã sớm dự đoán Tư Không Minh sẽ chạy trốn, điều này đã làm mưu đồ của ông ta trở nên công cốc.

“Ha ha, Tư Không Minh, ông định chạy trốn à? Nhưng ông trốn không thoát đâu” Đoản kiếm trong tay Lý Phàm đã đẩy Tư Không Minh đến vách tường, mũi kiếm lắc lư chĩa vào yết hầu ông ta. Trán Tư Không Minh không ngừng đổ mồ hôi, đã thấm ướt hết áo.

Người đàn ông trung niên gầy dò kéo Dương Tiền Tiến đi tới, mũi dao găm trong tay khẽ đâm vào cổ ông ta, máu rỉ ra từ vết thương, chảy xuống dao găm, tạo thành vết máu.

Mắt người đàn ông trung niên gầy gò hiện lên tia hung ác: “Ranh con, thả ông ấy ra, bằng không tôi sẽ giết Dương Tiền Tiến”

Chương 735

CHƯƠNG 735: MANH MỐI

“Ô ô ô!”

Dương Tiền Tiến ra sức lắc đầu, cố vùng vẫy, ánh mắt đầy hoảng sợ.

“Ông giết đi, Dương Tiền Tiến cũng chẳng có tác dụng gì với tôi, ông giết ông ta rồi, tôi có thể kiếm được một khoản không công, vì tôi cũng nhận được nhiệm vụ giết ông ta”

Lý Phàm bình tĩnh nói, như thể việc sống chết của Dương Tiền Tiến thật sự không liên quan đến anh. Nhưng mấy người khác đều không bình tĩnh, nhất là Dương Tiền Tiến.

Dương Tiền Tiến vốn tưởng Lý Phàm sẽ cứu mình, ai dè anh lại nói cũng nhận được nhiệm vụ giết mình, câu nói này đã làm tia hy vọng trong lòng ông ta hoàn toàn sụp đổ.

Dương Tiền Tiến từ bỏ việc vùng vẫy, cơ thể mềm nhũn dựa vào người đàn ông trung niên gầy gò, ánh mắt vô hồn, sắc mặt cũng xám xịt.

Giờ người đàn ông trung niên gầy gò định dùng Dương Tiền Tiến để uy hiếp Lý Phàm, cũng không còn chủ kiến, chỉ ngơi ngác nhìn anh, miệng mấp máy mấy lần nhưng không nói ra được câu nào.

Tư Không hít sâu một hơi, như đã chấp nhận số phận: “Ranh con, tôi nhận thua, cậu nói thử xem nên làm thế nào?”

“Rất tốt, ông nói cho tôi biết ai đã sai các ông tới đây giết Dương Tiền Tiến?”

“Tôi không thể trả lời câu hỏi này của cậu, người liên lạc với tôi dùng giọng giả, đeo mặt nạ, nên tôi thật sự không biết đối phương là ai?

Lúc trả lời, mặt Tư Không Minh đầy bất đắc dĩ âu sầu. Lý Phàm liếc nhìn Tư Không Minh, sau khi xác định ông ta không nói dối, mới hỏi tiếp: “Vậy Dương Tiền Tiến phải mang đến đâu, giao cho ai?”

“Chúng tôi sẽ đưa ông ta đến bến đò bỏ hoang, đối phương sẽ tiến hành nhận người ở đó, còn cụ thể bao nhiêu người thì tôi không biết”

Tư Không Minh nói rất lưu loát, hoàn toàn không có suy nghĩ giấu giếm. Lý Phàm hài lòng gật đầu: “Các ông giao người cho tôi thì có thể đi được rồi, tôi khuyên các ông ra ngoài rồi phải rời khỏi Hán Thành ngay, bằng không, tôi nghĩ ông cũng biết rõ hậu quả gì rồi”

“Sau này chỉ cần cậu ở chỗ nào, chắc chắn người trong Đạo môn chúng tôi sẽ nhún nhường” Tư Không Minh cực kỳ nghiêm túc nói.

“Được.” Lý Phàm thu hồi đoản kiếm, thả Tư Không Minh ra.

Người đàn ông trung niên gầy gò đẩy Dương Tiền Tiến cho Lý Phàm, rồi dẫn người đàn ông cầm côn bị thương ở cổ tay, nhanh chóng chạy vào cầu thang bộ.

Tư Không Minh chắp tay với Lý Phàm: “Cảm ơn cậu đã giơ cao đánh khẽ, giang hồ rộng lớn khó có thể gặp lại, tạm biệt” Dứt lời, Tư Không Minh nhón chân nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Dương Tiền Tiến mềm oặt dựa vào tường, từ từ giơ tay lấy miếng vải nhét trong miệng ra, hơi sợ hãi nói: “Cậu Lý, cậu thật sự tới đây để lấy mạng tôi à?”

“Tôi nói đùa thôi, nếu không nói thế liệu đối phương có dễ dàng thả ông ra không?”

“Ha ha ha, cậu Lý nói đúng, rất có lý” Dương Tiền Tiến như trút được gánh nặng, thở hổn hển. Sau khi thở mấy hơi, Dương Tiền Tiến đã bình ổn lại, đầu óc bắt đầu suy nghĩ rất nhiều thứ. Dương Tiền Tiến biết rõ người lợi dụng mình định trừ khử mình, nên giờ muốn giữ lại mạng chỉ có thể nhờ cậy Lý Phàm.

Nếu mấy người muốn giết tôi, vậy thì đừng trách Dương Tiền Tiến tôi không nghĩa khí, những gì tôi biết đều trở thành lá bài để Lý

Phàm giữ lại mạng tôi.

“Cậu Lý muốn biết người định giết tôi, nên cố ý tới đây ư?” Dương Tiền Tiến dò hỏi.

“Là ông tốt số, tôi nhất thời nảy sinh ý định muốn tới đây, ai ngờ lại gặp người định giết ông, nhưng đây chỉ là một trong những nhóm đó, vẫn còn một nhóm nữa chưa ra tay”

Nghe Lý Phàm nói vẫn còn một nhóm nữa, sắc mặt Dương Tiền Tiến nhất thời trở nên trắng bệch.

“Vẫn… vẫn còn nữa ư? Đám người này thật điên rồ! Cậu Lý, cậu mau dẫn tôi rời khỏi đây đi, chỉ cần cậu có thể giúp tôi giữ lại mạng đưa ra nước ngoài, tôi sẽ nói hết mọi chuyện cho cậu biết”

“Ồ, vậy chúng ta vào nhà ông nói chuyện trước đã” Lý Phàm bước vào nhà Dương Tiền Tiến trước. Trong lòng Dương Tiền Tiến đã căng thẳng đến mức không muốn nói gì nữa, ông thật sự chỉ muốn mọc cánh bay ra ngoài.

Nhưng Dương Tiền Tiến không có cánh, hơn nữa nghĩ tới Lý Phàm mới nói vẫn còn một nhóm sát thủ, ông bỗng rùng mình, vội đuổi theo anh.

Sau khi đóng chặt cửa nhà mười mấy năm, trong lòng Dương Tiền Tiến mới yên ổn được đôi chút.

Lý Phàm vỗ ghế sofa bên cạnh: “Ông tới đây ngồi xuống đi, nếu ông thành thật khai báo, thì tôi có thể nhờ Sở Trung Thiên giúp ông thu xếp ra nước ngoài trong đêm nay

Lý Phàm vẽ ra một chiếc bánh, mà nó lại là thứ Dương Tiền Tiến đang cần nhất. Vì lời hứa hẹn này của Lý Phàm, Dương Tiền Tiến vội đáp: “Cậu Lý yên tâm, tôi sẽ nói ra hết những gì tôi biết”

“Vậy ông nói về vợ con ông trước đi, bọn họ có thật sự là bị người khác bắt đi không?” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Má Dương Tiền Tiến khẽ giật, gượng cười nói: “Hôm trước bọn họ đã được đưa đi rồi, tôi cảm thấy tình hình không ổn, nên đưa bọn họ đi trước”

Dứt lời, Dương Tiền Tiến lấy hai tay che mặt, rồi chà mạnh: “Cậu Lý, chuyện đã đến nước này rồi, tôi cũng không còn gì để giấu giếm nữa, tôi làm việc cho hai phe, nhưng rốt cuộc bọn họ là ai, thì tôi không hề biết.

Một bên là người nước ngoài, bọn họ bảo thuê sát thủ đối phó cậu, chính là mấy người ông Lý đó, còn bên kia là người trong nước chúng tôi, muốn tôi bàn chuyện hợp tác với tập đoàn Họa Vân Y, có lẽ tiếp theo vẫn còn âm mưu nào đó, nhưng cụ thể thế | nào thì tôi không biết.”

| Lý Phàm khẽ híp mắt, đã đoán ra người nước ngoài là ai, nếu không có bất ngờ gì thì là mấy người Thompson, mấy tên nước ngoài đáng chết này vẫn chưa rút ra được bài học, có lẽ Trương Gia Đông và Trần Phú đã kích thích họ.

“Vậy ông có quen chị Thu không?” Dương Tiền Tiến ngạc nhiên nhìn Lý Phàm: “Sao cậu biết chị Thu? Cô ta là người bảo tôi bàn chuyện hợp tác với tập đoàn Họa Vân Y, gần đây tôi cũng tình cờ mới biết thân phận của cô ta.

Trước đây tôi còn tưởng chị Thu là người phụ nữ quyến rũ, nhưng cách đây không lâu trong một dịp nào đó, tôi vô tình nhìn vào điện thoại cô ta, mới nhận ra không ngờ cô ta lại là cấp trên của tôi.

Vì biết được thân phận của chị Thu, nên tôi mới cảm thấy có lẽ đã xảy ra chuyện không hay, mấy ngày nay tôi đều lên kế hoạch chạy trốn, ai ngờ vẫn quá muộn”

Lý Phàm gật đầu, khẽ nhíu mày, nếu tình hình như vậy thì việc chị Thu muốn giết Dương Tiền Tiến cũng có thể lý giải được.

“Có phải trên người ông vẫn còn thứ gì đó quan trọng, hoặc ông vẫn còn chuyện gì đó chưa nói ra đúng không? Chị Thu tới

tìm tôi, ra giá 15 tỷ bảo tôi đi giết ông.

Nhưng tôi chưa từng muốn giết ông, hơn nữa tối nay nhiều người cùng nhắm vào ông như vậy, ông nghĩ kỹ lại xem vấn đề nằm ở đâu?

Dương Tiền Tiến run cầm cập, nhíu mày bắt đầu suy nghĩ kỹ

lưỡng, một lúc sau, ông ta vẫn mơ màng lắc đầu.

“Tôi cũng không biết điểm mấu chốt nằm ở đâu, nếu không phải tôi vô tình biết được thân phận của chị Thu, thì tôi thậm chí còn không biết cô ta là cấp trên của mình.

Tôi chỉ biết bọn họ muốn nhắm vào cậu và tập đoàn Họa Vân Y, hơn nữa đã bố trí thiên la địa võng rồi, còn mấy chuyện khác thì tôi thật sự không biết.”

Chương 736

CHƯƠNG 736: CÓ CẦN TÔI DẠY ANH KHÔNG

Dương Tiền Tiến ra sức vò tóc, như thể làm vậy mới nghĩ ra nhiều chuyện hơn.

Lý Phàm tựa vào lưng sofa, vươn tay khẽ vuốt cằm.

Hình như mọi chuyện không đơn giản như vậy, chẳng lẽ trong tay Dương Tiền Tiến có thứ gì đó mà ngay cả ông ta cũng không biết? Ông ta thật sự vô tình biết được thân phận của chị Thu, hay chị ta cố ý để ông ta biết? Lý Phàm ngẫm nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra điểm mấu chốt, nên không nghĩ tiếp nữa, dù gì anh cũng có manh mối nên có rồi, giờ chỉ cần tìm chị Thu để tra tiếp là được. Hơn nữa còn phải nhờ Sở Trung Thiên sắp xếp người điều tra xem, mấy con rùa rụt cổ Thompson đang ở đâu, anh phải trừng trị mấy người này trước đã.

“Hôm nay cũng thu hoạch kha khá, tôi sẽ gọi cho Sở Trung Thiên, bảo ông ta sắp xếp đưa ông đi”

Dương Tiền Tiến vừa nghe Lý Phàm nói sẽ sắp xếp người đưa mình đi, thì nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống lạy anh ngay.

“Cảm ơn, cảm ơn cậu Lý cao thượng, cả đời này Dương Tiền Tiến tôi sẽ không quên ân tình của cậu.”

“Ông đừng khách sáo, ra ngoài rồi hãy sống yên ổn, đừng cuốn vào mấy chuyện vớ vẩn này nữa.”

“Không đâu, không đời nào, cả đời này tôi sẽ không dám nữa.”

Nếu giờ có thuốc hối hận, chắc chắn Dương Tiền Tiến sẽ cố gắng uống mấy chục viên, nếu có máy quay ngược thời gian, ông nhất định sẽ quay về không cho mình làm những chuyện này. Lý Phàm gọi cho Sở Trung Thiên, ông ta tỏ ý sẽ mau chóng sắp xếp, rất nhanh đã thu xếp ổn thỏa việc đưa Dương Tiền Tiến rời đi.

Sau khi cúp máy, Lý Phàm làm động tác tay với Dương Tiền Tiến, ông ta vội đứng dậy, ra khỏi nhà cùng anh.

Vừa ra khỏi nhà, đã gặp bốn người đàn ông cao lớn nhảy ra từ cầu thang bộ, bọn họ đều mặc đồ của nhân viên công ty chuyển nhà.

Giờ trên người mấy nhân viên chuyển nhà này đều tỏa ra hơi thở dũng mãnh, ai cũng mang vòng tay gai.

“Ranh con, mau để Dương Tiền Tiến lại, chúng tôi có thể thả cậu đi.” Dương Tiền Tiến trốn sát sau lưng Lý Phàm, đã bắt đầu hơi run rẩy: “Cậu Lý, cậu nhất định phải dẫn tôi theo” Lý Phàm rút đoản kiếm bên hông ra, cười chế giễu.

“Tôi không có thời gian, nên mấy người cùng xông lên đi, đánh từng người một phiền phức lắm” Bốn nhân viên chuyển nhà sửng sốt, rồi mặt mày giận dữ.

“Thằng nhãi này, chúng tôi cho cậu đường rộng thênh thang lại không đi, vậy thì xuống quỷ môn quan đi! Các anh em mau

xông lên, hôm nay phải dạy thằng ranh này một bài học Bốn tên chuyển nhà cùng ra tay, vòng tay gai lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, vung về phía Lý Phàm.

Thấy bốn nhân viên chuyển nhà vung nắm đấm tới, Lý Phàm không khỏi lắc đầu nói: “Mấy người quá yếu, yếu như gà mờ thế này cũng dám làm chuyện phóng hỏa giết người?”

Bốn nhân viên chuyển nhà càng tức giận, đấm mạnh về phía Lý Phạm.

“Mẹ kiếp, cậu nghĩ cậu có bao nhiêu bản lĩnh, chắc chắn lát nữa cậu sẽ bị đánh đến mức gọi ông nội”

“Gọi ông nội thôi sao đủ, phải đánh cậu ta đến mức sau này không thể tự lo liệu được.” Lý Phàm cười khẩy, đoản kiếm trong tay như rồng bay lượn qua bốn nắm đấm. Đoản kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, rồi bốn tiếng hét thảm thiết vang lên. Cổ tay bốn nhân viên chuyển nhà phun máu tươi, nhất thời nhiễm đỏ hai tay và quần áo bọn họ.

Giờ bốn nhân viên chuyển nhà nhìn Lý Phàm như nhìn thấy ma, điên cuồng chạy trốn vào lối đi cầu thang, hoàn toàn không dám chiến đấu tiếp với Lý Phàm.

“Dăm ba hạng người tép riu cũng có thể làm mưa làm gió, chẳng lẽ giờ ngưỡng cửa làm người xấu thấp đến thế cơ à?” Lý Phàm lắc đầu nói, rồi bước vào thang máy. Dương Tiền Tiến lau mồ hôi trên trán, nhanh chóng đuổi theo bước chân của Lý Phàm.

“Quả nhiên võ công cậu Lý cao cường, một chiêu đã giải quyết nhanh gọn bốn tên, giống hệt trong phim”

“Phim, ha ha, diễn trong phim là cái thá gì?” Lý Phàm cầm đoản kiếm, khinh thường nói. Dương Tiền Tiến mỉm cười, cố nịnh bợ Lý Phàm tiếp: “Đúng đó, chắc chắn trong phim không thể so bì với cậu Lý, nếu cậu Lý thời cổ đại, có lẽ sẽ là dũng tướng đánh bại tướng lĩnh hàng đầu mấy chục nghìn quân trước đây, giống hệt Quan Nhị Gia”

“Lời tâng bốc của ông hơi thô tục đấy, tôi không nghe nổi nữa đâu” Lý Phàm tùy ý nhận xét.

Theo Lý Phàm thấy, lời tâng bốc này của Dương Tiền Tiến không hề có trình độ, hoàn toàn không phù hợp với thân phận tổng giám đốc của ông ta, lẽ ra ông ta phải nịnh bợ thành thạo mới đúng, có lẽ là vì giữ lại mạng, nên ông ta cố ý tâng bốc một

cách trắng trợn. Cửa thang máy từ từ mở ra, một chiếc nó đang nhắm vào đầu Lý Phàm Mũi tên nhỏ phát ra ánh sáng lạnh lẽo ảm đạm.

Người cầm nó là một thanh niên gầy gò, chính là tài xế xe container công ty chuyển nhà kia: “Anh rất mạnh, nhưng mạnh đến đâu cũng không nhanh bằng nỏ”

Thanh niên gầy gò nói, ngón tay không hề do dự bóp lẫy nỏ. Lý Phàm khẽ mỉm cười, anh khá quen thuộc với chiếc nỏ trong tay thanh niên gầy gò, vì nó thuộc đồ anh chơi sành sỏi.

Vụt!

Cung tên phóng ra, tốc độ cực kỳ nhanh. Chưa tới nháy mắt, cung

tên đã bắn tới trước mi tâm của Lý Phàm.

Lý Phàm không hề né tránh, anh giơ tay phải lên nhẹ nhàng kẹp chặt mũi tên bằng hai đầu ngón tay, đuôi mũi tên khẽ đung đưa, không hề tiến thêm chút nào nữa.

“Nó săn chim dữ cỡ nhỏ này có tầm sát thương khoảng 300 mét, quả thật là đồ tốt, nhưng không phải dùng như anh, có cần tôi dạy anh cách dùng không?”

Câu nói của Lý Phàm làm thanh niên gầy gò lạnh sống lưng, vội vươn tay nhấn nút đóng cửa thang máy. Lý Phàm bước ra khỏi thang máy, khẽ mỉm cười, nhìn thanh niên gầy gò bằng ánh mắt chế giễu.

Trán thanh niên gầy gò đã toát mồ hôi hột, cả người rúc vào góc thang máy: “Anh… anh muốn làm gì, anh đừng tới đây, bằng không tôi sẽ la lên đó, tôi không sợ anh đâu.”

Lý Phàm bổ thẳng xuống động mạch trên cổ thanh niên gầy gò, cả người anh ta run lên, rồi trợn mắt bất tỉnh.

Kinh lạc ở cổ đã bị Lý Phàm đánh nát, sau này thanh niên gầy gò chỉ có thể nằm trên giường bệnh mà sống, vì từ cổ trở xuống đã bị bại liệt hoàn toàn.

Lưng Dương Tiền Tiến dính chặt lên vách thang máy, tưởng Lý Phàm đã giết thanh niên gầy gò, nên trong lòng đầy lo lắng bất an, nhắm chặt mắt lại không dám mở ra.

Lý Phàm nghiêng đầu nhìn Dương Tiền Tiến, khẽ cười nói: “Ông nhắm mắt làm gì, anh ta vẫn chưa chết, chỉ hôn mê thôi, mau ấn thang máy đi, người bên Sở Trung Thiên đã tới trước cửa khu chung cư đợi chúng ta rồi.”

“Hả? Ừm, ừm” Dương Tiền Tiến vội bấm nút thang máy.

“Cậu Lý, cậu, cậu không đi cùng tôi à, tôi hơi lo lắng chuyện gì đó.”

Dương Tiền Tiến hơi thấp thỏm bất an, nếu không có Lý Phàm che chở, Dương Tiền Tiến sợ mình sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chương 737

CHƯƠNG 737: LẤY MẠNG CỦA CẬU ĐI BÀN GIAO CÔNG VIỆC

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Dương Tiền Tiến: “Anh nghĩ gì thế, có thể tiện tay cứu anh đó là số mạng của anh, tôi đâu phải là vệ sĩ của anh, không có nghĩa vụ phải bảo vệ anh”

“Ông Lý à, tôi không phải ý đó, ý tôi là… là nói, ông Lý ông đưa tôi đi đi, tôi sẽ trả tiền cho ông. Tôi mời ông bảo vệ cho tôi được không?” Dương Tiền Tiến cực kỳ đáng thương cầu xin. Lý Phàm chầm chậm lắc đầu: “Không được, tôi còn có việc quan trọng hơn, anh đừng nghĩ vớ vẩn nữa, chắc sẽ không xảy ra việc gì nữa đâu.”

Dương Tiền Tiến thấy Lý Phàm từ chối dứt khoát như vậy cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là không ngừng thở dài. Đến một tầng, cửa thang máy từ từ mở ra. Bên ngoài không có gì khác thường Lý Phàm ra dấu tay với Dương Tiền Tiến, sau đó đi ra ngoài trước. Chiếc xe bánh mì bên ngoài tòa nhà đã không còn, chỉ còn chiếc xe container của công ty chuyển nhà. Bốn người giả dạng thành người chuyển nhà thấy Lý Phàm đi ra, lập tức hoảng sợ: “Đệch, tên này đã đi ra, vậy chẳng phải..”

“Nói nhảm gì nữa đấy, mau trốn vào container đi, nếu cậu sẽ bỏ mạng tại đây đấy” Bốn người hoang mang bò vào container, đóng chặt cửa container lại.

Lý Phàm liếc nhìn chiếc xe container, ngó lơ bốn người đang lẩn trốn, dắt Dương Tiền Tiến đi thẳng ra ngoài.

Đám đàn em của Sở Trung Thiên đã chờ ở sẵn ngoài cửa tiểu khu, thấy Lý Phàm đi ra tên đàn em kia chạy nhanh tới: “Anh Lý, Sở Trung Thiên bảo tôi đến đây đưa Dương Tiền Tiến đi.”

“Ừm, vậy tôi giao Dương Tiền Tiến cho các người.”

“Có thể phục vụ cho anh Lý là vinh hạnh của tôi. Chúng tôi sẽ đưa anh ta đi bằng đường thủy”

“Đi thôi” Lý Phàm Vỗ vai Dương Tiền Tiến, sau đó đi một mình về phía đầu đường.

Tên đàn em dẫn Dương Tiền Tiến lên chiếc xe thương vụ bên đường. Trong xe có mấy gã đàn ông vạm vỡ đang ngồi, thoạt nhìn ai cũng vô cùng khí phách.

Dương Tiền Tiến nhìn thấy khí thế của mấy người này cũng thoảng yên tâm. Có được mấy người như thế này bảo vệ, hẳn là không xảy ra việc gì đâu nhỉ?

Dương Tiền Tiến và gã đàn em lần lượt lên xe thương vụ, sau đó chiếc xe chạy về phía xa. Nhìn chiếc xe thương vụ đã đi xa, Lý Phàm khẽ lắc đầu.

“Dương Tiền Tiến chắc chắn phải chết, bỏ đi, mình cũng không có công sức đâu mà đi cứu anh ta.” Lý Phàm tự lẩm bẩm xong thì lấy điện thoại di động ra gọi điện cho chị Thu. Sau khi điện thoại được nối máy, đầu bên kia truyền tới giọng nói quyến rũ kèm theo tiếng nhạc chát chúa, dường như chị

Thu đang ở hộp đêm hoặc KTV gì đó.

“A lô, Lý Phàm, sao cậu lại rảnh rỗi gọi điện cho tôi thế? Có phải đã làm xong việc rồi không?”

“Đã làm xong việc rồi nhưng không làm tốt.”

“Hả? Không thể nào, với thân thủ của cậu muốn đối phó Dương Tiền Tiến dễ như trở bàn tay, không phải cậu muốn tăng giá đấy chứ?”

Lý Phàm ngước đầu nhìn bầu trời, thản nhiên nói: “Không phải tôi muốn tăng giá, mà là ngoài tôi ra còn có hai nhóm người khác cũng đến giết Dương Tiền Tiến, cho nên tôi muốn lời giải thích từ chị Thu.”

“Cái gì!” Giọng nói ngạc nhiên của chị Thu truyền đến, tiếp theo là tiếng cốc rơi xuống đất.

“Cậu muốn tôi giải thích thế nào với cậu? Bà đây chỉ tìm một mình cậu đi giết Dương Tiền Tiến mà thôi.” Lý Phàm cười khẽ, trong

đầu đã hiện ra dáng vẻ lúc này của chị Thu.

Dáng vẻ của chị Thu hiện lên trong đầu Lý Phàm lúc này không phải là dáng vẻ tức giận đùng đùng mà là nét mặt mang theo nụ cười rung động lòng người.

Lúc này, quả thực chị Thu đang cười, nhưng đó không phải là nụ cười quyến rũ như Lý Phàm tưởng tượng mà là nụ cười cực kỳ mếu máo.

Chị Thu không khỏi cười mếu máo là bởi vì Lý Phàm có thể gọi điện thoại cho cô ta chứng tỏ người cô ta phải đi làm việc hắn đã thất bại rồi.

Chị Thu vốn để Lý Phàm dính vào vũng bùn lầy này sau đó bị dìm chết trong đó, nhưng bây giờ cô ta bỗng cảm thấy mình đúng là khéo quá thành vụn.

“Chị Thu, chúng ta nói thẳng đi, rốt cuộc tại sao chị lại muốn tôi giết Dương Tiền Tiến?”

Chị Thu thoáng cau mày, do dự nói: “Cậu muốn biết sao? Muốn biết thì đến gặp tôi, chỉ cần cậu biểu hiện tốt thì chị đi sẽ cho cậu biết hết mọi việc.

Giọng nói mê hoặc của chị Thu có thể khiến người ta tan xương nát thịt, nhưng vẻ mặt của Lý Phàm lại vô cùng bình tĩnh. Không phải giọng nói của chị Thu không đủ hấp dẫn, mà là Lý Phàm đã phát hiện ra sự nguy hiểm từ giọng nói quyến rũ của chị Thu.

Đó là một cảm giác gần như trực giác khiến Lý Phàm biết chỗ của chị Thu chính là đầm rồng hang hổ. Lý Phàm sẽ sợ đầm rồng hang hổ sao? Đương nhiên anh sẽ không sợ.

“Ha ha, được rồi, tôi cũng muốn nói chuyện trực tiếp với chị Thu đây, nhưng có lẽ tôi sẽ đến muộn một chút.”

“Muộn cỡ nào? Đêm nay chị vẫn có thể chờ cậu đến hừng đông?” Chị Thu đưa đẩy nói.

“Không cần đến hừng đông đâu. Muộn nhất là mười hai giờ tôi sẽ đến đó tìm chị”

“Ha ha ha, cậu đúng là đồ hư hỏng, rất biết chọn thời gian đấy. Được rồi, chị đây sẽ tắm rửa sạch sẽ chờ cậu.”

“Cứ quyết định như vậy đi. Nhớ gửi địa chỉ của chị cho tôi đó.” Lý Phàm cúp điện thoại xong thì thở hắt ra. Anh cảm thấy giao tiếp với phụ nữ đúng là khó hơn lên trời. Sau khi cất điện thoại di động xong, Lý Phàm lái xe chạy về phía bến tàu bỏ hoang. Ngửi thấy mùi máu nhàn nhạt từ gió sông thổi tới, Lý Phàm khẽ lắc đầu. Lý Phàm dự đoán có lẽ bọn Tư Không Minh sau khi chạy thoát đã không nghe lời khuyên của anh mà vẫn chạy tới bến tàu. Bây giờ mùi máu tanh trong gió sông này chắc chắn là của bọn họ. Có lẽ đám người Tư Không Minh đã chết, Lý Phàm nghĩ suy đoán của anh chắc chắn đến tám mươi phần trăm.

Tay phải của Lý Phàm đang nắm chặt thanh kiếm ngắn, mà giữa các ngón tay của bàn tay trái đã kẹp sẵn bón lưỡi dao sắc bén.

Có thể diệt sạch đám người của Tư Không Minh, Lý Phàm thấy không thể xem thường đội hình của đối thủ, vì vậy anh đã lên một kế hoạch ứng phó thận trọng.

Bước nhanh về phía bến tàu bỏ hoàng, mùi máu tanh càng lúc càng nồng nặc. Vèo vèo!

Tiếng cung tên vang lên, Lý Phàm vọt thẳng người lên, né được hai mũi tên, sau đó vươn mình, đâm thẳng vào bụi cỏ bên đường.

Lý Phàm không trốn trong trong bụi cỏ, mà là nhanh chóng di chuyển trong bụi cỏ, đi nhanh về phía bến tàu bỏ hoang.. Càng đến gần bến tàu Lý Phàm càng thấy rõ một bóng người đứng trên bến tàu. Một đám tử sĩ mặc đồ đen đứng trên bến tàu, trên tay mỗi người đều là những thanh dao dài sáng loáng.

Đứng trước đội tử sĩ áo đen là một người đàn ông vạm vỡ mặc đồ tím, người đàn ông vạm vỡ để trần nửa người trên, trên tay không cầm bất kỳ vũ khí nào. Người sử dụng vũ khí là lợi hại hay không sử dụng vũ khí mới lợi hại hơn? Đa phần người thường đều sẽ nghĩ cầm vũ khí trong tay mới là người mạnh hơn.

Nhưng đã là cao thủ đa phần đều không muốn sử dụng vũ khí, trừ khi gặp phải đối thủ đáng giá để cầm vũ khí. Người đàn ông lực

lưỡng mặc đồ tím nghĩ rằng lần này mình sẽ không gặp phải đối thủ xứng tầm để ông ta cầm vũ khí, nên không hề rút vũ khí ra.

Trước mặt người đàn ông lực lưỡng mặc đồ tím là năm xác chết, chính xác là xác chế của nhóm năm người Tư Không Minh.

Người đàn ông vạm vỡ mặc đồ tím nhìn về phía Lý Phàm, trên mặt lộ ra nụ cười dữ dằn: “Thằng nhóc ra đây đi, để ông lấy mạng của mày đi bàn giao công việc!”

Chương 738

CHƯƠNG 738: BỊ KHINH BỈ

Lý Phàm bước từ trong bụi cỏ ra, đi về phía người đàn ông vạm vỡ mặc đồ tím. Khí thế của người đàn ông vạm vỡ mặc đồ tím rất mạnh, mạnh đến nỗi Lý Phàm phải thận trọng đối phó. Lý Phàm khẽ cau mày nhìn năm thi thể trước mặt người đàn ông vạm vỡ mặc đồ tím.

“Chính ông đã giết bọn họ? Cách làm của ông hình như hơi quá đáng thì phải? Chẳng qua bọn họ chỉ chưa hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.”

“Ha ha, chưa hoàn thành nhiệm vụ nên chết, vẫn là nên nói chuyện của chúng ta thôi.” Người đàn ông vạm vỡ mặc đồ tím nhướng mày nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, hoàn toàn xem thường anh.

Lý Phàm tùy tiện nhún nhún vai: “Cũng được, vậy thì nói thử xem ai sai khiến các người là được. Nói rõ rồi tôi sẽ tha mạng cho các người.”

“Ha ha ha, tha mạng cho chúng tôi sao? Đây chính là lời nói đùa nực cười nhất mà tôi đã từng nghe. Bây giờ chúng tôi là dao thớt, còn cậu chính là con cá. Cậu vẫn chưa hiểu rõ tình cảnh của mình sao?” Trên mặt người đàn ông vạm vỡ mặc đồ màu tím lộ ra nụ cười trêu tức, như thể ông ta thấy Lý Phàm đến đây chỉ để làm trò mua vui.

Lý Phàm cười lạnh lùng: “Tôi thấy các người mới là cá, vừa lúc tôi có thể đưa các người trở về sông lớn”

Tuy ông già vạm vỡ mặc đồ màu tím không nói gì, nhưng sắc mặt ông ta đã đanh lại, ngược lại một đám tử sĩ áo đen đều kích động, ai cũng muốn quát mắng Lý Phàm.

“Thằng nhóc to gan, mày lại dám nói chuyện với Hầu gia như thế à? Nếu chúng tao nói cho mày biết thân phận của Hầu gia, mày sẽ

sợ vỡ mật đấy.”

“Dám chống đối Hầu gia, mày chỉ còn đường chết. Mày chờ xuống suối vàng đi, chứ ở đó mà đòi lấy mạng của chúng tạo, mày bị thần kinh à?”

“Hầu gia, để chúng tôi ra tay giết chết thằng nhóc điếc không sợ súng này trước. Nếu không để cậu ta miệng phun đầy phân thế kia chỉ khiến Hầu gia tự dưng lại bẩn lỗ tai.”

Người đàn ông vạm vỡ mặc đồ tím được gọi là Hầu gia kia khoát khoát tay, đám tử sĩ mặc áo màu đen kia lập tức im bặt, không dám nói gì nữa.

Trên bến tàu vắng vẻ chỉ còn tiếng gió sông vi vu. Lý Phàm lẳng lặng nhìn vị Hầu gia này, trong lòng đại khái đã biết được thân phận của đối phương.

Hầu gia mỉm cười nhìn về Lý Phàm, cực kỳ khí thể nói: “Thằng nhóc, bây giờ hẳn cậu đã biết được thân phận của tôi rồi nhỉ? Chỉ cần giết chết thiếu chủ Long Môn bất tài vô dụng như cậu là tôi có thể trở về xin lập công với Đại Long Vương rồi.”

“Biết sơ sơ. Thế gia võ lâm, Hầu phủ tử y. Ông được gọi là Hầu gia, hẳn đích truyền của nhà họ Hầu nhỉ? Chỉ có điều đây vẫn là lần đầu tiên tôi biết được Hầu phủ tử y lại trở thành chó săn của Đại Long vương đấy”.

Sắc mặt Lý Phàm hơi lạnh lẽo. Lý Phàm không hoàn toàn tin hết lời nói của Hầu gia. Bởi vì khi ông ta nhắc tới Đại Long Vương, vẻ mặt cũng chẳng cung kính gì. Lời này nghe thế nào cũng thấy giống như giấu đầu hở đuôi.

Hầu phủ tử y, chỉ có con cháu nối dòng chính mới có thể mặc đồ màu tím. Chỉ cần con cháu nối dòng chính của Hầu phủ tử y đi ra ngoài, sẽ có vô số người nịnh bợ, nhưng đó cũng chỉ là đối với người bình thường mà thôi.

Hơn nữa từ trước tới nay Đại Long Vương cũng không qua lại thân thiết với người trong võ lâm. Bởi vì cái gọi là cao thủ võ lâm, thật đúng là chẳng ra sao cả. Các cao thủ do Long Môn tự tay bồi

dưỡng còn lợi hại hơn mấy cao thủ võ lâm kia nhiều.

“Ha ha ha, nhóc con không ngờ mày cũng nghe được tiếng tăm của bổn Hầu gia đấy. Bây giờ biết sợ rồi chứ gì? Nếu sợ thì hãy ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu ba cái với bổn Hầu gia, nói không chồng đây thấy vui vẻ sẽ tha cho mày một mạng.”

Hầu gia đắc ý, có thể khiến cho Thiếu chủ Long Môn quỳ gối với mình, chắc chắn đủ vốn để ông ta khoe khoang cả đời rồi.

Lý Phàm cười chế nhạo lắc đầu: “Tuy trời đã tối, nhưng vẫn chưa tới giờ đi ngủ, ông mơ cái gì? Tôi thấy ông hãy mau quỳ xuống xin tôi tha mạng thì đúng hơn.”

“Nhóc con, mày can đảm lắm. Thế mà lại dám nhại lại lời nói của tao. Nếu vậy tao đây chỉ đành lấy đầu mày làm banh đá thôi.”

Hầu gia mặc đồ tím, giậm chân bình bịch, nền xi măng nứt toác ra dưới cú cú giẫm chân của ông ta.

Các tiêu chuẩn xây dựng bến tàu vượt xa quy trình xây dựng đường bộ thông thường, phải có khả năng chịu được tần suất

lăn bánh cao của các phương tiện hạng nặng mà không bị hư hại.

Nhưng bây giờ, mặt đường có thể chịu được xe trọng tải lớn mà không bị hư hỏng lại bị rạn nứt dưới cú giẫm chân của Hầu gia.

Hầu gia rất hài lòng với cú giẫm chân của mình, cảm thấy khí thế đã đạt tới đỉnh phong của Hầu gia.

Hầu gia nở nụ cười hài lòng, rất muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Phàm. Nếu Lý Phàm lộ ra vẻ mặt kinh ngạc Hầu gia sẽ càng thấy sung sướng hơn.

Nhưng Hầu gia đã thất vọng rồi. Lý Phàm bình tĩnh như không, thậm chí còn khinh thường ném thanh kiếm ngắn xuống đất. Vẻ mặt Hầu gia thay đổi, nụ cười tắt ngúm, sắc mặt trở nên lạnh lẽo như nước, nếu vắt mạnh có thể sẽ vắt ra nước.

Hầu gia thấy mình bị Lý Phàm xem thường, bằng chứng tốt nhất chính là thanh kiếm ngắn Lý Phàm vừa ném xuống đất kia. Nếu Lý

Phàm tôn trọng Hầu gia, xem ông ta là kẻ địch mạnh thì anh không nên ném thanh kiếm xuống đất. Lý Phàm đúng là đang khinh thường Hầu gia, khinh thường trình độ giả vờ ta đây của ông ta quá kém, vì vậy anh dùng hành động thực tế để dạy Hầu gia làm thế nào để tỏ ra lợi hại.

Lý Phàm ngoắc ngoắc ngón tay với Hầu gia.

“Đến đây nào, để tôi xem thử ông – người nối dòng chính đã học được bao nhiêu bản lĩnh của Hầu phủ tử y rồi”

“Thằng nhóc, tao bảo đảm mày sẽ hối hận vì những lời vừa nói ra!” Hầu gia thẹn quá thành giận, cảm thấy toàn thân nóng ran liền tung cú đấm nặng như chì về phía Lý Phàm hòng xả giận. Nắm đấm của Hầu gia cực kỳ dữ tợn, trên các khớp của ngón tay đều có lớp da chai sần dầy cộm. Đó là dấu vết để lại khi Hầu gia luyện Thiết Tuyến Quyền gia truyền. Đây là kết quả của hàng chục năm trời chăm chỉ luyện đánh cát sát, ngâm trong nước thuốc, cuối cùng mới có được lớp da chai sần dầy cộm thế này.

Lớp da chết này có thể khiến cho cú đấm trở nên ác liệt hơn, càng khiến cho lực đấm của Hầu gia không cảm thấy đau đớn, tạo ra hiệu quả chiến đấu mạnh mẽ hơn.

Cách ra đòn của Thiết Tuyến Quyền rất khác so với các cú đấm thông thường khác. Nó không sử dụng mặt phẳng của năm đấm, mà sử dụng sức đám của phần nhỏ chỗ các khớp giữa hai lòng bàn tay.

Sức đấm của Hầu gia tạo ra tiếng kêu xé gió, càng tiếp thêm sức mạnh cho đòn tấn công của ông ta. Lý Phàm bình tĩnh nhìn đòn đánh tới của Hầu gia, khi cú đấm kia sắp tới gần, cơ thể của Lý Phàm hơi nhúc nhích. Lý Phàm không đỡ cú đấm kia của Hầu gia. Cú đấm kia dữ dội như vậy nếu anh đỡ đòn chẳng khác nào chịu tội. Lý Phàm muốn đánh vào kẽ hở trí mạng từ cú đấm của Hầu gia, nếu Hầu gia không chịu buông tay cứu lấy thì Lý Phàm có

thể lấy mạng của ông ta.

Nhìn thấy chỗ Lý Phàm tấn công, sắc mặt Hầu gia xám ngoét.

Lý Phàm dứt khoát tấn công vào điểm yếu duy nhất trên người Hầu gia, khiến ông ta cảm thấy dường như Lý Phàm rất rành về võ công của Hầu phủ tử y.

Sao thằng nhóc này lại biết kẽ hở của võ công Hầu như tử y. Không thể nào, hơn nữa tên này cũng chỉ là một thiếu chủ bị bỏ rơi của Long Môn mà thôi, càng không thể biết võ công gì mới phải!

Tuy Hầu gia đang lo nghĩ lung tung những động tác trên tay vẫn không dừng lại.

Hầu gia thu nắm tay lại, lui bước đổi đòn, ông ta thay đổi cách tấn công, một đòn vừa nhanh vừa mạnh đấm thẳng vào cổ họng Lý Phàm.

Chương 739

CHƯƠNG 739: NGƯỜI CỦA ĐẠI LONG VƯƠNG

Nếu như quyền này có thể đánh trúng, sẽ lập tức cắt đứt cổ Lý Phàm. Lý Phàm ngửa người về phía sau như một cây cầu sắt bật ra, nhưng đồng thời khi ngửa về phía sau, chân Lý Phàm đá chân ra, đạp về phía hai chân Hầu gia đang vọt tới.

Hầu gia đã dùng hết chiêu thức, muốn lui bước là không thể, dưới tình thế cấp bách, Hầu gia vặn eo sang một bên, tung một cú đá bằng nửa chân.

Phịch!

Cú đá của Lý Phàm đầy sức mạnh, thân dưới vững chắc của Hầu gia cũng không thể chống lại sức mạnh này, cho nên vừa nghiêng người đã bị Lý Phàm đá bay ra ngoài.

Bụp! Cơ thể to cao của Hầu gia rơi xuống đất, trượt trên đất bốn năm thước mới dừng lại, nửa người đều bị mặt đất mài trầy da.

“Xi!” Một loạt tiếng hít khí lạnh vang lên.

Một đám tử sĩ mặc áo đen cầm trường đao trong lòng vô cùng hoảng sợ. Trong mắt bọn họ, Hầu gia là vô địch, lại bị Lý Phàm dùng hai ba chiêu đã đá bay ra ngoài, vậy còn không phải nói võ công của Lý Phàm đã mạnh đến không tưởng sao.

Đám tử sĩ áo đen khiếp sợ trong lòng, muốn tiến lên ngăn cản Lý Phàm nhưng lại không dám, muốn nhanh chân lui lại phía sau cũng không dám, nên chỉ đành siết chặt trường đao trong tay, ra sức nuốt nước miếng.

“Đậu má! Ông nội mày!” Hầu gia đỏ mặt, hét lên một tiếng đầy xấu hổ.

Thật sự là mất hết thể diện, từ khi xuất đạo đến nay, Hầu gia chưa từng mất hết thể diện như vậy, nhất là còn mất thể diện trước

mặt thuộc hạ nữa, sau này sao ông ta có thể lăn lộn được nữa? Sao ông ta còn có thể khiến trách đám thuộc hạ này?

Hầu gia xấu hổ, nhảy bật lên từ dưới đất, tức giận gầm lên với Lý Phàm: “Mẹ kiếp, vừa rồi là tao khinh địch, ranh con, Hầu gia tao nghiêm túc rồi thì mày cứ chờ chết đi” Hầu gia tìm một cái cớ để che mắt, giơ hai nắm đấm lại xông về phía Lý Phàm.

Lý Phàm chậm rãi đi về phía trước, thoải mái ung dung lao về phía Hầu gia.

“Khinh địch? Tôi chỉ có thể cười ha ha, võ công của ông thật sự chẳng ra gì cả, ngay cả chút biểu hiện bên ngoài cũng chẳng có, sao ông xứng mặc bộ tử y này? Đúng là làm mất mặt Hầu phủ tử y”

“Mẹ nó, ông đây không xứng thì ai xứng! Mày chịu chết đi!”

Hầu gia giận dữ không hề nương tay, ra tay dồn hết sức lực, hai nắm đấm mang theo quyền phong gào thét, từng quyền đánh ra đều hướng thẳng đến những chỗ hiểm trên người Lý Phàm.

Lý Phàm lắc đầu, tựa như vô cùng coi thường mấy đòn nặng tay của Hầu gia: “Ông thật đúng là không xứng, Thiết Tuyến Quyền đâu phải dùng như như vậy, để tôi cho cho ông biết thế nào mới là Thiết Tuyến Quyền chân chính”

Lý Phàm siết tay thành nắm đấm, tung một quyền giáng trời về phía Hầu gia. Một quyền bình tĩnh không có quyền ảnh cũng không có quyền phong, chỉ giống như một quyền do người bình thường đánh ra.

Hầu gia nhìn quyền của Lý Phàm, nở nụ cười khinh miệt, ánh mắt vô cùng coi thường.

“Đánh ra một quyền thế này mà mày còn không biết xấu hổ nói là quyền, mày khoác lác như vậy đúng là khiến tao không chịu nổi… á!” Hầu gia còn chưa dứt lời, lại phát ra một tiếng hét thảm, cơ thể cao to của ông ta lại bay ra ngoài.

Hầu gia đang bay trên không trung cảm thấy vô cùng tức ngực và khó thở, lại không đè nén được khó chịu trong lòng, cổ họng dâng

lên mùi máu tanh, miệng bỗng phun ra một búng máu.

Bup! Cơ thể Hầu gia nặng nề rơi trên mặt đất, trên mặt, trên quần áo đấy vết máu, miệng còn không ngừng trào ra máu tươi.

“Mày, mày đây là, là quyền gì, sao có thể lợi hại như vậy” Hầu gia cố gắng nói, không hỏi cho rõ ràng, ông ta chết không nhắm mắt.

Đến bây giờ Hầu gia vẫn không nghĩ ra một quyền kia trông bình thường không có gì lạ, sao lại có thể phá quyền ảnh của ông ta, rõ ràng ông ta đã dùng võ công tuyệt học áp đáy hòm, người bị đánh bay phải là Lý Phàm mới đúng!

Càng làm cho Hầu gia không thể hiểu được là, rốt cuộc sao Lý Phàm lại đánh được mình hộc máu.

Lý Phàm cười híp mắt đi về phía Hầu gia: “Tôi đã nói là Thiết Tuyến Quyền rồi mà, tôi dùng là Thiết Tuyến Quyền của Hầu phủ tử y chân chính”

“Không thể nào! Thiết Tuyến Quyền nào có chiêu thức như vậy! Một quyền kia của mày tuyệt đối không phải Thiết Tuyến Quyền”

Hầu gia hoàn toàn không tin lời của Lý Phàm, võ công nhà mình như thế nào, sao ông ta có thể không biết, vừa rồi một quyền kia của Lý Phàm tuyệt đối không phải là chiêu thức của Thiết Tuyến Quyền.

“Có gì không thể chứ, võ công nhà các người mà ông cũng không nhận ra, đúng là bị ai! Đi về hỏi bậc bề trên nhà ông, ông sẽ biết đây có phải là quyền pháp của nhà các người hay không?” Lý Phàm đi tới trước mặt Hầu gia, ánh mắt nhìn về phía đám tử sĩ mặc quần áo đen đang run lẩy bẩy.

“Các người mặc áo đen còn cầm đao, trong giống xã hội đen vậy, sao vẫn còn run lẩy bẩy thế, không phải nên cầm đao chém tôi à?” Leng keng! Âm thanh sắc bén truyền tới, một tên tử sĩ áo đen bị Lý Phàm dọa sợ vỡ mật, trường đao trong tay rơi xuống mặt đất

Sau đó tiếng leng keng nối tiếp nhau không ngừng vang lên, những cán trường đao kia giống như khoai lang phỏng tay, không tên tử sĩ áo đen nào còn dám nắm trong tay.

Sau khi tất cả trường đao rơi xuống đất, đám tử sĩ áo đen không chỉ vứt bỏ trường đao, còn có người hét lên chạy mau, tất cả mọi người đều chạy tứ tung.

“Đúng là một đám ô hợp, thật là mất hết thể diện của Hầu phủ tử y” Lý Phàm lắc đầu nói.

Mỗi một chữ giống như một cây kéo, đâm vào lòng Hầu gia, ông ta rất muốn phun ra một búng máy nữa để biểu đạt tâm trạng buồn rầu của mình bây giờ.

Nhưng Hầu gia đã không thể phun ra máu nữa, còn phun nữa thì thật sự sẽ toi mạng.

Hầu gia chậm rãi nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ mặc cho người ức hiếp: “Tới đi, cái mạng già này của tao giao cho mày, tùy máy xử lý:

“Ông cũng rất thức thời đấy, nhưng tôi muốn mạng của ông làm gì, cũng không thể coi như thịt heo để bán, giữ lại cũng chỉ là một cái xác khô” Lý Phàm khinh thường nói.

“Tao… mày… haizz!” Hầu gia giận mà không dám nói gì, thật sự bị một quyền trời giáng của Lý Phàm dọa sợ. Lý Phàm dùng chân đá đá Hầu gia: “Đừng giả chết nữa, trả lời mấy câu hỏi của tôi, tôi sẽ để ông đi.”

“Thật không?” Hầu gia đột nhiên mở mắt ra, dùng ánh mắt khao khát nhìn về phía Lý Phàm.

Hầu gia sợ chết không? Dương nhiên là sợ chết rồi, giờ phút này nghe Lý Phàm nói vậy, ông ta như nghe thấy tiên âm vậy, chỉ cần có thể giữ lại tính mạng để hưởng thụ cuộc sống, ông ta tình nguyện trả giá.

“Coi là thật và không coi là thật, ông chọn đi?” Lý Phàm nhìn ông ta bằng ánh mắt chế giễu. Lý Phàm hiểu sâu sắc suy nghĩ trong lòng những kẻ như Hầu gia, chỉ cần cho bọn họ hy vọng sống, bọn họ có thể trả giá rất đắt, đến nỗi có thể bán đứng đồng đội của mình, như vậy sẽ giúp họ làm việc càng thêm dễ dàng thuận lợi hơn.

“Vậy hỏi đi, chỉ cần tôi biết, tôi có thể nói cho cậu” Hầu gia vừa nói vừa chật vật chống người ngồi dậy.

“Trước tiên nói thử xem ai sai ông tới đi”

“Chuyện này, tôi nói là Đại Long Vương sai tôi tới, cậu có tin không?” Hầu gia cẩn thận nhìn Lý Phàm.

“Ông nói tôi có tin hay không đây? Hoặc là ông có thể cược một lần tôi có tin hay không, nhưng hậu quả phải do ông gánh chịu” Lý Phàm sắc mặt lạnh lùng nói.

Chương 740

CHƯƠNG 740: HỘC MÁU

Hầu gia cười khan hai tiếng, không dám giở trò nữa: “Là Trương Đức Võ phái tôi tới, bảo tôi sau khi nhận được Dương Tiền Tiến thì giết, vứt xuống sống làm mồi cho cá, sau đó để tôi tìm cơ hội đi ám sát cậu. Không ngờ cậu lại anh minh thần võ như vậy, thẳng tay cứu Dương Tiền Tiến về, còn đuổi tới đây, nếu tôi biết cậu có bản lĩnh như vậy, mới vừa rồi tôi sẽ tránh đi, lui xa đến chín mươi dặm rồi.” Lý Phàm sờ cằm nói: “Trương Đức Võ còn sắp xếp gì nữa, hoặc là ông ta không chỉ sắp xếp một đội ngũ như ông, đúng không?”

“Chuyện này tôi cũng không biết, tôi chưa từng nghe có ai tới Hán Thành, Trương Đức Võ cũng không nói còn phải ai tới nữa.”

Hầu gia hoảng hốt nhìn Lý Phàm, nếu như có thuốc hối hận, bây giờ ông ta muốn ra sức uống mười mấy viên. Vừa rồi giết xong Tư Không Minh nên lập tức rời đi, nhưng bởi vì một câu của Tư Không Minh lại khiến cho Hầu gia có tâm tư há miệng chờ sung. Nhưng ông ta há miệng chờ sung lại chờ được một con thỏ có thể đụng gãy cây, đúng là khiến Hầu gia hối hận không kịp.

Lý Phàm nhìn vẻ mặt hối hận của Hầu gia thì không nhịn được bật cười, cảm thấy Hầu gia trước mặt vô cùng tức cười.

“Tội chết có thể miễn, nhưng tôi sống khó tha, phải cho ông chịu chút trừng phạt nho nhỏ”

“Chuyện này tôi… chỉ cần cậu không giết tôi, dù trừng phạt gì tôi cũng nhận!” Hầu gia cắn răng nghiến lợi nói.

Lúc này thật sự bởi vì cậu là dao thớt tôi là thịt cá, nên Lý Phàm nói gì ông ta sẽ làm cái đó, chỉ cần có thể giữ được mạng nhỏ, những vấn đề khác không quan trọng.

Lý Phàm giơ chân giẫm lên cánh tay của Hầu gia, hai chân di di đạp gãy xương cánh tay của Hầu gia. Lần này cho dù ông ta có nổi

xương rồi cũng khó mà động võ với người ta, nếu như ông ta không xử lý tốt, nói không chừng sau này hai cánh tay sẽ tàn phế.

“Đa tạ Thiếu chủ đã hạ thủ lưu tình, non xanh còn đó nước biếc còn dài, sau này chúng ta có duyên hay không có duyên cũng không mong gặp lại. Sau này người của Hầu phủ tử y gặp Thiếu chủ tất nhiên sẽ lui ra tránh xa chín mươi dặm”

Hầu gia chật vật bò dậy từ dưới đất, miệng nói những lời thẳng thắn trên giang hồ.

“Cút đi, nhìn thấy ông là phiền, còn dám nói nhiều thêm một câu, tôi sẽ phế cả hai chân của ông” Lý Phàm lạnh giọng nói.

“Á, á, tôi cút, tôi cút ngay đây.” Hầu gia thật sự chạy nhanh ra xa như điên, hoàn toàn không dám nói nhiều thêm, sợ chọc giận Lý Phàm thì sẽ không đi được nữa.

Chưa đầy mấy phút sau, hướng bờ sống truyền đến tiếng động cơ nổ máy, chắc đám người Hầu gia đã ngồi thuyên bỏ chạy. Lý Phàm không rời khỏi bến tàu bỏ hoang mà đi về phía thi thể của Tư Không Minh. Nhìn thi thể của Tư Không Minh, khóe miệng của Lý Phàm cong lên mỉm cười, anh dùng chân đá đá thi thể ông ta.

Thi thể không có bất kỳ phản ứng gì, xác chết vùng dậy trong mong đợi cũng không xuất hiện. Lý Phàm lập tức lạnh nhạt nói: “Tư Không Minh, ông còn không đứng lên nữa, tôi sẽ dùng kiếm đâm vào ngực ông đấy.” Lông mi của Tư Không Minh hơi chớp chớp, hai mắt mở ra một khe hở rất nhỏ. Lý Phàm cười nói: “Còn giả vờ cái gì nữa, mắt cũng mở ra rồi thì mau đứng lên đi, chẳng lẽ giả làm thi thể rất thú vị sao?”

“Haizz! Thật sự già rồi nên vô dụng. Sau này thế giới này là của người trẻ các cậu” Tư Không Minh đang giả chết bất ngờ nói một câu, sau đó bật dậy từ dưới đất.

Tư Không Minh bật dậy tò mò nhìn Lý Phàm: “Rốt cuộc thằng nhóc cậu là thần thánh phương nào? Không những có thể dễ dàng đánh bại tên họ Hầu kia, còn có thể nhìn ra tôi đang nín thở giả chết, tài năng của cậu cũng khá đó.”

Lý Phàm bất đắc dĩ nhún vai: “Hết cách rồi, xuất phát điểm của tôi vốn đã cao rồi. Những chiêu đó của các ông đều chỉ là trò trẻ con với tôi mà thôi.”

“Chậc chậc.” Tư Không Minh vỗ miệng, ra vẻ vô cùng kỳ lạ: “Cậu bé ngoan, nếu cậu không muốn nói về ông già kia tôi sẽ không hỏi nữa. Giang hồ rộng lớn, lần sau gặp lại”

Tư Không Minh là người dày dạn kinh nghiệm, biết thân phận của Lý Phàm nhất định không đơn giản. Lúc này ông ta rời đi là tốt nhất, tránh lại bị cuốn vào vũng nước đục Lý Phàm này. Vừa rồi vì giả chết, Tư Không Minh đã phong bế sáu giác quan cho nên ông ta không thể nghe được cuộc nói chuyện của Lý Phàm và Hầu gia. Mãi cho đến khi hai người giao đấu, Tư Không Minh mới giải phong bế cho nên ông ta không biết được thân

phận Thiếu chủ Long Môn của Lý Phàm.

Nhưng bây giờ thân phận của Lý Phàm là gì đã không còn quan trọng nữa, lúc này ông ta chỉ muốn bỏ chạy. Tư Không Minh vừa xoay người muốn đi, Lý Phàm đã tóm lấy gáy, nhấc cơ thể nhỏ bé gầy nhom của ông ta lên.

“Tôi để cho ông đi chưa?”

Tư Không Minh bày ra vẻ mặt đau khổ, nghiêng đầu nhìn Lý Phàm: “Đại ca à, cậu còn muốn thế nào nữa? Ông già tôi đây liên tiếp thua trận đã mất hết mặt mũi xông pha giang hồ, đang chuẩn bị trở về rửa tay gác kiếm, quy ẩn nơi rừng núi rồi. Cậu để tôi đi đi, sau này chúng ta núi cao đường xa vĩnh viễn không gặp lại”

“Nghĩ hay đó, ông có thể quy ẩn mới là chuyện lạ” Lý Phàm quả quyết nhấc Tư Không Minh cao, không hề có ý định để ông ta rời đi.

“Gần đây tôi đang thiếu người làm, lão tặc như ông đúng lúc có thể phụ giúp tôi một tay”

Gương mặt già nua của Tư Không Minh nhíu chặt lại: “Đại ca à, coi như ông già tôi đây cầu xin cậu. Bộ xương già này của tôi không thể chịu dày vò được nữa đâu. Chuyện này không đơn giản,

tôi thật sự không tham dự nổi.”

Tư Không Minh cảm thấy nếu giờ ông ta tham dự vào chuyện của Lý Phàm chính là đang tự tìm đường chết. Khó khăn lắm ông ta mới thoát chết trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Giờ ông ta rất không muốn nhảy xuống hố lần nữa đâu.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Tư Không Minh: “Tôi cho ông cơ hội nói lại một lần nữa, ba giây sau nếu ông vẫn nói không muốn đi cùng tôi, cũng đừng trách tôi không khách khí với ông.”

Tư Không Minh kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lùng của Lý Phàm, cảm thấy vô cùng đau răng. Mẹ kiếp, hình như nếu không giúp người trước mắt này, ông ta sẽ càng chết nhanh hơn.

Đối diện với tiền bạc, Tư Không Minh tuyệt đối sẽ không chậm nửa bước, nhưng đối diện với cái chết, Tư Không Minh sẽ chậm hơn người khác một bước. Trong thời khắc cầu xin sự sống này, Tư Không Minh vẫn muốn tự cứu lấy mình.

“Đại ca à, cậu xem tôi cũng không có bản lĩnh gì, bây giờ tôi ngay cả tường cũng không trèo nổi, đánh đấm cùng cậu lại càng không được, nhất định không những không giúp được còn liên lụy đến cậu. Lỡ như liên lụy làm hỏng kế hoạch của cậu thì sẽ không tốt lắm đâu.

“Cậu nhìn tôi xem, vừa rồi còn bị tên họ Hầu kia đánh đến nội thương. Bây giờ tôi chỉ cần cử động mạnh là sẽ hộc máu, thật sự không thể giúp được cậu đâu. Nếu cậu không tin, giờ tôi lập tức hộc máu cho cậu xem”

Tư Không Minh vội vàng nói xong thì máu màu đỏ thẫm cũng không ngừng chảy ra từ khóe miệng ông ta, hơn nữa càng chảy lại càng nhiều, giống như không thể hết được.

Tư Không Minh ôm ngực lộ vẻ đau đớn, trên trán cũng toát mồ hôi. Ông ta vô cùng chật vật nói: “Đại ca à, lão già tôi đây không gạt cậu đâu. Vừa rồi đều là tôi dùng nội lực khắc chế thôi, bây giờ vừa thu lại nội lực, máu do nội thương cũng lập tức chảy ra.

Tình trạng thân thể tôi như vậy thật sự không thể giúp được cậu

đâu. Đại ca à, tôi thấy cậu vẫn nên để tôi đi đi, sau đó tìm một cao thủ khác giúp cậu”

Chương 741

CHƯƠNG 741: ĐỆ TỬ CAO NHÂN

*Phì phò, không được rồi, tôi sắp không thở được rồi, tôi phải tới bệnh viện khám bệnh, bằng không thật sự sẽ chết mắt, tạm biệt cậu em."

Tư Không Minh cúi người, bộ dạng đau khổ từ từ xoay người, khó khăn tiến về phía trước.

Một bước, hai bước, ba bước…

Thầy Lý Phàm không nói gì, cũng không ngăn cản mình, cuối cùng tâm trạng căng thẳng của Tư Không Minh cũng được thả lỏng.

Ôi mẹ ơi, cuối cùng dáng vẻ giả vờ đáng thương bán thảm cũng lừa được thằng nhãi này rồi, thật không dễ dàng gì, ông vốn định kiếm chút tiền dưỡng già, kết quả lại bị mắt trắng.

Ngay cả mấy đồ đệ trong tay cũng chết sạch, sau này thậm chí một người đưa ma cũng không có, sao Tư Không Minh ông lại bi kịch như vậy, thật sự bi kịch đến tột đỉnh?

Tư Không Minh thầm mặc niệm ba giây cho mình, rồi vễnh tai nghe động tĩnh phía sau, không có âm thanh nào, điều này đã làm trái tim đang treo lơ lửng của ông hoàn toàn được thả lỏng.

Tư Không Minh chậm rãi, giả vờ khó khăn bước đi hơn 100 mét, sau khi ước tính khoảng cách đã đủ an toàn, ông không còn giả vờ nữa, mà sải bước, dùng công pháp khinh thân Đạo môn, bắt đầu chạy như bay ngay.

Vèo, Tư Không Minh chạy được một khoảng xa, bỗng có cảm giác tự do bay nhảy, thậm chí còn cảm thấy giờ mình đã chạy hết tốc độ rồi.

Lúc Tư Không Minh đang thầm mừng rỡ như điên, định tới nơi nào đó để ăn uống cho đỡ sợ, thì bên tai bỗng vang lên giọng nói của

Lý Phàm.

“Trông ông đâu giống người bị nội thương, ông giả vờ không hề thành tâm gì cả, tôi phải cho đánh giá một sao mới được.”

Tư Không Minh đang mừng rỡ như điên bỗng nghe thấy tiếng Lý Phàm, nên cả người lảo đảo, ngã thẳng xuống đất, dưới lực đẩy quán tính, ông trượt dài hơn mười mét.

“Ui da! Eo của tôi, lần này đụng trúng vật cứng rồi, tôi lăn lộn nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên ngã nhào trên đường trong lúc bỏ chạy, hôm nay tôi ra ngoài không xem ngay, nên gặp phải năm hạn xui xẻo rồi.”

Tư Không Minh nằm dưới đất ra sức xoa eo, nhưng ánh mắt lại lén nhìn Lý Phàm, cảm thấy mình thật sự đụng phải khắc tinh rồi.

Trong lòng Tư Không Minh đã sắp sụp đổ, Lý Phàm đuổi theo bằng cách nào, lúc nãy ông đã nghe kỹ động tĩnh phía sau rồi, hoàn toàn không có tiếng bước chân.

Chẳng lẽ Tư Không Minh ông bị lãng tai? Không thể nào, tai ông rất thính, nên ông dựa vào thính giác để kiếm cơm.

Tư Không Minh khó hiểu, bắt đầu nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt thận trọng: “Cậu em à, cậu có biết kính già yêu trẻ không, không ngờ cậu dám hù lão già như tôi, lần này tôi bị ngã đến mức suýt mắt nửa cái mạng, cậu nói thử xem tôi có nên ăn vạ cậu không?”

Lý Phàm cười khẩy: “Ha ha, ông nằm dưới đất không dậy nổi, là đợi tôi tới đỡ ông dậy à? Tôi thích nhất là dìu lão già ăn vạ đó, mấy người thường được tôi dìu đều có kết cục rất đẹp.”

Tư Không Minh trợn mắt nói: “Tư Không Minh tôi không phải người ăn vạ, nên không cần ai dìu cả, tôi thích nằm dưới đất, định cứ thế ngủ một đêm, cậu đừng bận tâm đến tôi, cậu thích làm gì thì làm đi.”

Tư Không Minh định mặt dày đến cùng, hôm nay dù mất hết mặt mũi, cũng không được giúp Lý Phàm, cho dù dùng vũ lực ông cũng không thể khuất phục.

Lý Phàm cười híp mắt nhìn Tư Không Minh, dịu dàng nói: “Xem ra tôi vẫn nên đưa ông đến bệnh viện sẽ tốt hơn, bằng không ông ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh.”

Lý Phàm vừa nói vừa sờ vào hông, một mảnh dao lam bỗng xuất hiện trong tay anh.

Nhìn thấy mảnh dao phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong tay Lý Phàm, rồi nhớ lại cách lấy mảnh dao gần như không nhìn thấy rõ của anh lúc nãy, Tư Không Minh đã hoàn toàn mắt bình tĩnh.

“Sao… sao cậu lại biết chiêu này, đây là phương thức thất truyền của Đạo môn, chẳng lẽ cậu là đệ tử của vị cao nhân kia? Nhưng cũng không phải.”

“Thất truyền? Ông không biết không có nghĩa nó bị thất truyền, từ nhỏ tôi đã thường chơi như vậy, ông mở to mắt mà nhìn cho kỹ.”

Mảnh dao nhảy múa trên đầu ngón tay Lý Phàm như vũ công, cảnh tượng quỷ dị này làm Tư Không Minh ra sức nuốt nước bọt.

Công pháp của Đạo môn cũng có thể điều khiển linh hoạt mảnh dao trên đầu ngón tay, hơn nữa phải cực kỳ cao thâm, chỉ có những tên trộm có tiếng trong giang hồ, trở thành vua trộm, mới có thể học được chiêu này.

Nhưng từ khi tứ đại vua trộm trên giang hồ chết, chiêu thức này cũng bị thất truyền, ba Tư Không Minh từng là một trong tứ đại vua trộm, hồi nhỏ ông đã nhìn thấy ba mình nghịch dao như thế, nên vẫn nhớ như in.

“Rốt, rốt cuộc cậu là ai? Cậu là đồ đệ của vua trộm nào?”

“Tôi không phải là đồ đệ của ai cả, ông chỉ cần nghe tôi nói, rồi làm theo lời căn dặn của tôi, thì tôi sẽ truyền phương thức Đạo môn bị thất truyền này cho ông, thế nào?”

Tư Không Minh nhất thời đau khổ: “Cậu em à, cậu không thể đổi người khác ư, sao cứ khăng khăng nhờ vả ông già này thế?”

“Vi ông là trộm, giờ tôi chỉ cần tên trộm giúp đỡ.” Lý Phàm quả quyết nói.

Tư Không Minh vươn tay ra sức dụi mắt, định chảy ra mấy giọt nước mắt làm bộ đáng thương.

“Cậu em à, cậu đừng trêu ông già này nữa, bản lĩnh của cậu còn nhanh nhẹn hơn vua trộm, cùng lắm tôi chỉ là tên trộm có tiếng, vẫn còn kém xa cậu, thật sự không thể giúp được cậu.”

“Nếu ông không giúp, vậy tôi không khách sáo nữa.”

Mảnh dao trong tay Lý Phàm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, vung về phía yết hầu Tư Không Minh, lần này anh hoàn toàn không nương tay, chỉ cần mảnh dao rơi xuống, chắc chắn có thể lầy mạng ông.

Mắt Tư Không Minh bỗng thu nhỏ, vội giơ hai tay lên, định ngăn cản mảnh dao trong tay Lý Phàm.

Tay Lý Phàm như cá chạch, luồn qua kẽ giữa hai cánh tay Tư Không Minh, kề mảnh dao lên yết hầu ông.

Tư Không Minh sửng sốt, vẻ mặt cứng ngắc nở nụ cười khó coi: “Hi… hì hì, quả nhiên hậu sinh khả úy, tôi thua rồi, tôi sẽ nghe lời cậu, cậu bảo tôi làm gì tôi sẽ làm thế đó.”

Trong tình thế cắp bách, giờ mạng ông đang nằm trong tay Lý Phàm, nên Tư Không Minh sợ rồi.

Lý Phàm vỗ vào cổ Tư Không Minh bằng mặt trái mảnh dao, xúc cảm lạnh lẽo làm cổ ông nhát thời nổi da gà.

Tư Không Minh tươi cười nói: “Cậu em, cậu cứ việc căn dặn, người trong giang hồ đều nói chắc như đỉnh đóng cột, tôi đã đồng ý giúp đỡ cậu, thì chắc chắn sẽ cố gắng làm đến mức tốt nhất, nhưng tôi nói trước, cậu không được bảo tôi làm những việc như lấy mạng người khác.”

“Ông theo tôi tới chỗ này rồi hãng nói.” Lý Phàm cất mảnh dao, rồi móc điện thoại ra xem giờ, đã 11 giờ đêm, gần tới giờ hẹn chị Thu rồi.

Tư Không Minh tươi cười bò dậy, nịnh bợ nhìn Lý Phàm: “Được thôi, tôi nhất định sẽ đi theo cậu em, cậu bảo tôi đi hướng Đông, chắc chắn tôi sẽ không đi hướng Tây.”

Chương 742

CHƯƠNG 742: NGÀY CHẾT CỦA CẬU!

Lý Phàm rút điện thoại ra, tìm chỗ ở của chị Thu, đồng thời quan sát kỹ lưỡng cảnh đường phố thực tế trên bản đồ.

Tư Không Minh rất muốn xem thử Lý Phàm đang xem gì, nhưng nghĩ tới sự chênh lệch về thực lực với người ta, ông đành phải bất đắc dĩ ngửa đầu nhìn trời.

Đúng là giảm thọ, không ngờ ông đây đã từng này tuổi, vẫn phải nghe lời một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, thật sự mắt hết số tuổi to tác này.

Tư Không Minh cảm thán, Lý Phàm đã thiết lập xong bảng dẫn đường, rồi dẫn ông lên xe.

Nửa tiếng sau, Lý Phàm ngừng xe trước cửa khách sạn kiểu cũ, địa chỉ mà chị Thu phát là ở đây.

Liếc nhìn khách sạn cũ kỹ ngột ngạt, Lý Phàm lắc đầu bắt đắc dĩ, chỉ nhìn bề ngoài khách sạn này đã không giống với nơi mà người như chị Thu ở.

Nhưng Lý Phàm cũng không nghĩ nhiều, anh cứ đi vào trước đã, giờ dù đối phương có âm mưu gì, anh cũng sẵn sàng đi hiên ngang, hoàn toàn không bận tâm quá nhiều.

Hơn nữa Lý Phàm dẫn Tư Không Minh tới, là để ông ta giẫm mìn giúp anh.

Quày lễ tân khách sạn không có một bóng người, Tư Không Minh đảo mắt, quan sát kỹ lưỡng tình huống xung quanh.

“Cậu em, hình như tình hình hơi bát ổn.”

“Ông nói thử xem sao lại bất ổn?” Lý Phàm lạnh nhạt hỏi.

“Hình như đối phương có sắp đặt, 80% là có cạm bẫy mai phục,

nếu cậu nghe lời khuyên của tôi, thì chúng ta mau rút lui, bằng không, e rằng… haizz, với bản lĩnh của cậu, e rằng bọn họ sẽ không chiếm được lợi lộc."

Tư Không Minh vốn định nói Lý Phàm sẽ không chiếm được lợi lộc, nhưng nghĩ tới tình trạng thê thảm của Hầu Gia Hầu phủ Tử Y, ông hoàn toàn không thể nói ra được, đành phải đổi thành đối phương không chiếm được lợi lộc.

Tư Không Minh rút tâu thuốc bên hông ra, nắm chặt trong tay, vẻ mặt hơi căng thẳng.

Lý Phàm vỗ vai Tư Không Minh, rồi sải bước đi vào khách sạn.

"Nếu đã tới đây rồi thì cứ yên tâm mà đi vào, chẳng phải Đạo môn các ông nói trộm không về tay trắng à, chúng ta không thể cứ thế quay về, dù sao cũng phải đi vào kiếm chác chút đỉnh."

Tư Không Minh rối bời, nghiền chặt răng, đi theo Lý Phàm.

Dù trời có sập xuống cũng có kẻ mạnh chống đỡ, nếu lát nữa tình hình bát ổn, Lý Phàm sẽ tự khắc chống đỡ, còn lão già như ông chỉ việc tìm cơ hội lẫn tránh.

Lý Phàm và Tư Không Minh men theo con đường đi vào sân khách sạn.

Lý Phàm tới giữa sân, thầy ba gian nhà giả cỗ ở hai bên trái phải và trước mặt, thì khẽ nhíu mày.

Lý Phàm có thể cảm nhận được trong khách sạn có sát khí.

Nơi này có thể phóng ra sát khí, một là có cao thủ, hai là đối phương có rất nhiều người nên hội tụ lại.

Tư Không Minh thầm căng thẳng, mặc dù ông không cảm nhận được sát khí, nhưng trực giác ông mách bảo, nơi này không an toàn.

"Cậu em, nơi này thật sự không thể nán lại, chúng ta mau đi thôi, nếu còn kéo dài sẽ không kịp mắt, hay là tôi đi trước một bước nhé."

Tư Không Minh vừa dứt lời, đèn trong khách sạn bỗng tắt ngóm, mà ở phía cửa chính khách sạn mới bước vào đã truyền đến tiếng khóa cửa rắc rắc.

Nghe thấy tiếng khóa cửa, Tư Không Minh bỗng giật mình, là người từng trải, tắt nhiên ông biết chuyện này có ý nghĩa gì, hai người đã rơi vào bẫy mai phục của đối phương, e rằng hôm nay bọn họ khó mà ra ngoài lành lặn.

Tư Không Minh thận trọng quan sát xung quanh, oán hận nói: “Tôi đã nói tôi không đi rồi, thế mà cậu cứ bảo tôi tới, giờ thì hay rồi, lọt thẳng vào bẫy đối phương, tay chân tôi già cả rồi, e rằng hôm nay phải bỏ mạng tại đây.”

Tư Không Minh như bà lão luyên thuyên, không ngừng lẫm bẩm.

Lý Phàm lườm ông rồi nhắc chân đi vào gian nhà chính giữa khách sạn.

Tư Không Minh thầy Lý Phàm tiến về phía trước, thì vội đuổi theo: “Cậu em à, cậu đi cũng phải nói một tiếng chứ, sao cậu có thể vứt bỏ ông lão như tôi ở chỗ đó?”

“Tôi chê ông phiền, ông bớt nói lại đi, bằng không tôi không khách sáo với ông đâu.”

*Xi!” Tư Không Minh khinh bỉ xì một tiếng, rồi ngậm chặt miệng, không nói gì nữa.

Vì Tư Không Minh nhìn thấy Lý Phàm đã giơ tay lên, hơn nữa còn kẹp mảnh dao, giờ anh không chỉ kẹp một mảnh, mà là ba mảnh.

Đúng lúc trong khách sạn tối tăm, có ba người đang bước ra, bọn họ đều không cao, vóc dáng cũng không vạm vỡ, nhưng bước đi rất khẽ, xem ra võ công của cả ba đều nhanh nhẹn linh hoạt.

Lý Phàm mỉm cười nhìn ba người: “Sao chị Thu không ra, chẳng lẽ đây là đạo tiếp khách của mấy người?”

“Cậu muốn gặp chị Thu thì đợi kiếp sau đi, hôm nay là ngày chết của cậu!”

Ba người cùng ra tay, ai cũng cầm vũ khí, đoản việt* kỳ lạ.

Đoản việt: một loại vũ khí như búa làm từ sắt hoặc đồng đen.

Họ cầm đoản việt trong tay, lưỡi việt ở hai bên, thuộc loại vũ khí có hình thù kỳ lạ.

Trong ba người, có hai người tắn công về phía Lý Phàm, người còn lại thì lao về phía Tư Không Minh.

Tư Không Minh cầm tẩu thuốc, đánh leng keng với đối phương, miệng không ngừng quát: "Tên lùn, cậu đánh tôi làm gì, tôi bị cậu ta kéo tới đây, chuyện này không liên quan đến tôi.

Cậu đi tìm tên gây rắc rối kia đi, cậu ta mới là nhân vật chính, chúng ta ngừng tay ngưng chiến làm bạn đi! Nếu cậu còn dây dưa với ông đây nữa tôi sẽ không tha cho cậu đâu, tôi sắp nổi giận rồi đấy, tôi mà nỗi giận đến tôi cũng phải sợ hãi."

Lúc Tư Không Minh luống cuống tay chân đối phó với đối thủ, thì Lý Phàm đã chế ngự được hai tên lao về phía mình rồi.

Hai tên đó đều bị Lý Phàm bổ vào gáy, nằm bắt tỉnh dưới sàn, tràn đầy khí phách cao thủ.

Lý Phàm nhàn nhã đứng bên cạnh, nhìn Tư Không Minh ra tay với đối phương, không hề có ý định đi tới giúp.

"Tư Không Minh cố lên, sao ông kém cỏi thế, mắt hết mặt mũi Đạo môn rồi, ông phải dùng chiêu Đồng tử bái Phật đó, chiêu này ông dùng không chuẩn xác, phải đâm nghiêng qua mới đánh trúng anh ta."

Thỉnh thoảng Lý Phàm sẽ đánh giá đôi câu về chiêu thức của Tư Không Minh, làm ông ta tức đến mức thở phì phò, cảm thấy anh là điển hình cho việc xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện.

"Cậu em, cậu mau tới giúp tôi đi, đừng đứng đó xem náo nhiệt nữa, tôi sắp không chống đỡ được rồi, thằng nhãi này quá lợi hại, cậu sẽ càng vất vả hơn."

Tư Không Minh không ngừng kêu khổ, muốn Lý Phàm tới giúp,

nhưng anh lại khoanh tay trước ngực, xem náo nhiệt.

“Chẳng phải lúc nãy ông nói không liên quan gì đến tôi à, vậy tôi dựa vào điều gì để giúp ông?”

“Tôi… cái đó… chẳng phải lúc nấy tôi chỉ thuận miệng nói thôi à, định để cậu ta dao động qua đó để cậu vất vả một lát, chúng ta cũng tiết kiệm thời gian hơn.”

Tư Không Minh vừa ấp úng nói, vừa nhanh chóng di chuyển né tránh đòn tân công của đối phương.

Giờ kẻ địch còn lại đang điên cuồng truy kích Tư Không Minh, định khống chế ông làm con tin, để uy hiếp Lý Phàm.

Lý Phàm lắc đầu cười híp mắt: “Ông đừng giỡn nữa, mau lấy bản lĩnh cất dưới đáy hòm ra đi, nếu còn giốn nữa, ông thật sự không thoát được đâu.”

Mắt Tư Không Minh thoáng qua tia sợ hãi, thầm nghĩ mình lại diễn dở, nên bị Lý Phàm nhìn thấu.

Chương 743

CHƯƠNG 743: NÓI THẲNG RA

Tư Không Minh không hề nương tay, tẩu thuốc trong tay không ngừng điểm huyệt phong bề đối phương, làm người đó xụi lơ dưới sàn.

“Phi phò, tôi già rồi nên không ổn, không đuổi kịp sức lực.”

Tư Không Minh làm bộ nói, rồi liếc nhìn Lý Phàm, cuối cùng ngửa đầu lên nhìn trời.

Thật xấu hổ, Tư Không Minh cảm thấy quá xấu hổ, từ khi gặp Lý Phàm, ông chưa từng thắng một lần, ngay cả diễn xuất mà ông lấy làm kiêu ngạo, cũng bị Lý Phàm vừa liếc mắt đã nhìn thấu.

Lý Phàm đi tới trước mặt đối thủ bị điểm huyệt: “Anh nói đi, chị Thu đang ở đâu?”

“Chị Thu đã sớm rời đi rồi, chỉ để lại điện thoại trong phòng số một tầng hai, anh có thể gọi video với chị ta, ba người chúng tôi chỉ phụng mệnh thăm dò võ công của anh, mong đại ca tha mạng.”

Lời cầu xin thức thời của đối phương làm Lý Phàm hơi ngạc nhiên: “Cậu nói rõ nội tình của chị Thu cho tôi nghe, thì tôi sẽ tha mạng cho các cậu.”

“Tôi cũng không biết rõ nội tình cụ thể của chị Thu, ba người chúng tôi được chị ta trả giá cao mời tới, bảo tối nay canh chừng ở đây, chúng tôi chỉ nhát thời nỗi lòng tham…”

Tư Không Minh đang sầu não ở bên cạnh bỗng sáp tới nói: “Hì hì, xem ra chị Thu đó cũng là người từng tải, làm việc rất trơn tru nhanh nhẹn.”

Lý Phàm gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy chị Thu làm việc rất thận trọng, anh vốn định bắt chị ta để truy hỏi người đứng sau, nhưng giờ xem ra lần này không dễ như vậy.

“Ông trông chừng ba người bọn họ, tôi lên tầng hai xem thử.” Lý Phàm căn dặn, rồi sải bước đi vào khách sạn.

Tư Không Minh đồ thuốc lá vào tẩu, rồi châm lên rít sâu một hơi.

Rít xong, Tư Không Minh phả ra làn khói trắng, thổi vào mặt đối thủ đang nằm dưới sàn: “Nào, cậu nói rõ cho tôi biết chị Thu là ai?”

“Ông chú à, tôi thật sự không biết, tôi đã nói hết những chuyện tôi biết rồi, không còn giấu giếm chuyện gì nữa.

“Cậu không chịu nói thật? Có phải cậu thấy tôi già nên dễ lừa đúng không?” Tư Không Minh ra sức trừng mắt.

“Tôi nói thật mà, tôi thật sự không biết, thậm chí tôi còn chưa nhìn thấy mặt mũi chị Thu, người phụ nữ đó đúng là người từng trải, chắc chắn không phải người tầm thường.”

Tư Không Minh híp mắt, lại rít một hơi: “Lúc nãy các cậu vừa xông lên đã hô chém giết, vậy sau khi giết chúng tôi, các cậu định làm gì?”

“Chúng tôi không muốn giết hai người, chỉ quen hô giết thôi, chị Thu chỉ bảo chúng tôi cố gắng bắt hai người, bắt xong thì bỏ thuốc mê ném vào phòng chị ta là được, chứ không làm gì nữa.”

“Ném vào phòng cô ta?” Tư Không Minh khẽ lắm bẩm, rồi cúi đầu hút thuốc bắt đầu suy tư.

Hình như chuyện này là một vòng xoáy lớn, giờ ông đã bị cuốn vào rồi, rốt cuộc tiếp theo nên làm thế nào? Chẳng lẽ phải theo Lý Phàm đến cùng?

Nếu đi tiếp cùng Lý Phàm, hình như không phải là lựa chọn tốt, hay ông rời khỏi đây quay về ngay, tránh hai năm sóng gió trước rồi hãng nói.

Tư Không Minh hạ quyết tâm, quan sát kỹ lưỡng xung quanh, rồi chuồn tới chỗ mà lúc nãy ông đã chọn.

Nhưng chưa đi được hai bước, tai Tư Không Minh bỗng nghe thấy

tiếng động, nhanh chóng lùi về sau hai bước.

Phập!

Một tiếng vang khe khẽ vang lên, mảnh dao cắm sâu vào sàn nhà trước mặt Tư Không Minh.

Thấy mảnh dao vẫn đang rung lên, Tư Không Minh thầm sợ hãi, nếu lúc nãy ông không nghe thấy tiếng động lùi về sau, e rằng mảnh dao này đã cắm sâu vào người ông.

Tư Không Minh khó khăn nuốt nước miếng, rồi quay đầu nhìn lên tầng hai khách sạn, nở nụ cười còn khó coi hơn khóc.

“Cậu em, tôi hơi mắc tiểu, định tìm chỗ nào đó để giải quyết, cậu đừng hiểu lầm được không?”

Tư Không Minh căng thẳng nhìn Lý Phàm đang đứng cúi đầu bấm điện thoại mới tìm thấy của chị Thu, trên hành lang tầng hai.

“Tư Không Minh, ông ngoan ngoãn đợi dưới đó cho tôi, bằng không, tôi không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu, nói không chừng vừa kích động đã tiễn ông xuống quỷ môn quan.”

“Thôi tôi, tôi sẽ ngồi im chờ đợi, chắc chắn sẽ không nhúc nhích, cậu em cứ yên tâm.”

Tư Không Minh hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ chạy trốn, thực lực quá chênh lệch, nên ông không thể chạy trốn được.

Tư Không Minh ngồi xếp bằng dưới sàn, buồn bực hút thuốc, rồi phả ra từng làn khói trắng lượn lờ khắp người, trông giống như sắp đắc đạo thăng thiên.

Lý Phàm mở điện thoại mà chị Thu để lại ra xem, bên trong không để lại bất kỳ thông tin gì, chỉ có một phần mềm video.

Anh nhấp vào phần mềm video, bên trong chỉ thiết lập kết nối video với một liên hệ duy nhát, video nhanh chóng được kết nối, khuôn mặt tươi cười của chị Thu xuất hiện trên màn hình điện thoại.

“Chậc chậc, võ công của cậu rất cao cường, không ngờ cả hai lần đều đánh bại người tôi để lại.”

Câu nói của chị Thu đề lộ rất nhiều thông tin, mà quan trọng nhát là chị ta có thể nhìn thấy video giám sát trong khách sạn.

Lý Phàm khẽ nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Chị Thu, chị thật sự không có lòng, đã nói là đợi tôi đến trời sáng, làm tôi vui vẻ lao tới, nhưng chị lại đi mắt.”

“Ha ha, em trai, cậu thật sự muốn gặp chị vào đêm hôm à? Cậu không sợ bạn gái cậu ghen ư, bộ dạng ghen tuông của bạn gái cậu hôm đó đã dọa chị giật mình.”

“Chị Thu, đừng vòng vo nữa, chị bảo tôi tới đây không phải là để xem bản lĩnh của tôi đúng không?” Lý Phàm lạnh lùng nói.

“Em trai, là cậu không cho chị cơ hội giải thích, chị thật sự không biết phải giải thích thế nào với cậu, đành phải đưa ra hạ sách này.”

Chị Thu nói xong thì vén tóc, cầm ly rượu vang lên uống.

Lý Phàm càng nhíu chặt mày, cảm giác không tự chủ này làm anh rất khó chịu, anh là người thích kiểm soát mọi thứ.

“Chị Thu, chị nói thẳng ra đi, rốt cuộc chị làm việc cho ai, chỉ cần chị nói ra, tôi có thể bảo đảm an toàn cho chị.”

*Tôi nghĩ chắc cậu cũng biết chị làm việc cho ai rồi, cậu cần gì phải hỏi thêm nữa?” Chị Thu che miệng cười duyên.

“Tôi thật sự không biết, không bằng chị Thu gợi ý một tý đi.” Lý Phàm lạnh lùng nói, trong lòng đã tính toán chị Thu sẽ ẩn núp ở đâu.

Lý Phàm có thể khẳng định, chị Thu không hề rời khỏi Hán Thành, thậm chí chị ta đang lên kế hoạch hành động lớn hơn, nguy hiểm hơn.

“Ha ha ha.” Chị Thu cười duyên uống cạn rượu vang trong ly, vì uống hơi gấp gáp nên chút rượu vang chảy xuống khóe miệng chị

Thu.

Rượu vang đỏ thẫm như máu chảy xuống đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của chị Thu.

“Em trai, sao cậu có thể hỏi chị như vậy, giờ chị không thể trả lời câu này được, trừ phi…”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi cậu giúp chị làm một chuyện, chỉ cần cậu làm xong, chị có thể nói cho cậu biết.”

Lý Phàm híp mắt nói: “Chị muốn tôi làm gì, để xem tôi có thể làm được không?”

Chương 744

CHƯƠNG 744: CỤC DIỆN LOẠN TRONG GIẶC NGOÀI

“Chắc chắn em trai có thể làm được, chị muốn cậu giết Long Hậu!” Dứt lời chị Thu liếc mắt đưa tình với Lý Phàm, dụ dỗ: “Chỉ cần cậu có thể hoàn thành nhiệm vụ này, chị sẽ cho cậu vinh hoa phú quý, thậm chí là thân xác của chị.”

Lý Phàm gãi đầu, hít sâu một hơi: “Là tôi nghe nhầm, hay chị điên rồi, sao tôi phải giết Long Hậu giúp chị?”

“Ha ha, vì cậu là Long Môn thiếu chủ, nếu cậu không giết Long Hậu thì bà ta cũng sẽ giết cậu, chỉ cần cậu giết bà ta trút giận giúp chị, chị có thể giúp cậu đối phó với mấy người Long Vương.”

Lý Phàm hơi sửng sốt, trong lòng anh đã sớm chuẩn bị tâm lý việc mình sẽ bị bại lộ thân phận, chỉ cần có chút thế lực tâm tư, thì có thể điều tra ra sự thật về Lý Phàm.

“Sao chị biết thân phận tôi?” Lý Phàm giả vờ ngạc nhiên hỏi.

“Sao thế, cậu tức rồi à? Chị phải điều tra chút tài liệu về cậu, mới biết được cậu có phù hợp để hợp tác hay không, giờ xem ra cậu là người thích hợp nhát.”

Chị Thu nháy mắt với Lý Phàm, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp.

Lý Phàm hơi trầm ngâm: “Nếu chị Thu đã điều tra tôi, thì chị có thể nói cho tôi biết bối cảnh lai lịch của chị, để tôi xem thử có thích hợp để hợp tác với chị không?”

“Em trai nghĩ nhiều rồi, nếu cậu muốn biết thì chị có thể nói cho cậu biết một chút, thế lực đứng sau chị đang ở nước ngoài, nó lớn mạnh ngoài sức tưởng tượng của cậu, thậm chí còn mạnh hơn Long Môn các cậu.

Lý Phàm lắc đầu nói: “Chị Thu không thể nói rõ hơn à, chị nói chung chung như thế thì tôi không thể suy nghĩ kỹ càng được.”

“Tôi chỉ có thể nói được từng ấy, cậu cứ suy nghĩ kỹ càng đi, khi nào nghĩ kỹ rồi thì dùng điện thoại này liên lạc với tôi, bye bye.” Dứt lời, chị Thu liền cúp video.

Lý Phàm cất điện thoại vào túi, rồi thong thả đi xuống sân, nhìn Tư Không Minh vẫn đang duy trì trạng thái thành tiên.

“Ông định dựa vào việc hút thuốc để bay lên tiên giới à?”

“Sao nào, chẳng phải cậu không cho lão già này nhúc nhích à, nên tôi đành phải hút thuốc giải sầu.” Tư Không Minh bắt mãn lườm anh, vẻ mặt mất hứng.

Lý Phàm lắc đầu, vươn tay chỉ về phía Tư Không Minh định chạy trốn khi nãy.

“Lúc nãy tôi đã cứu ông đấy, quả thật đó là hướng chạy trốn tốt nhất, nhưng vị trí đó có cạm bẫy, nếu ông không tin thì tới thử xem.”

Tư Không Minh sửng sốt, rồi gõ tẫu thuốc xuống sàn.

“Cậu em, mặc dù bản lĩnh cậu lợi hại, nhưng xét về mắt nhìn hay cạm bẫy chạy trốn, thì Đạo môn chúng tôi là số một.

Cậu tưởng ông già này thật sự mờ mắt rồi à, tôi đã sớm nhìn ra chỗ đó có vấn đề, nhưng mấy cạm bẫy đó không ngăn cản được tôi, vì tôi là người tài cao gan dạ.”

Dứt lời, Tư Không Minh liền quay đầu đi, dáng vẻ ngang tàng.

Lý Phàm bắt đắc dĩ vươn tay làm động tác mời: “Vậy mời ông bắt đầu biểu diễn, để tôi mở mang tầm mắt, xem thử ông né cạm bẫy thế nào?”

“Hừ! Cậu thật sự cho rằng tôi chỉ thuận miệng nói thôi à, nếu cậu muốn mở mang tầm mắt, thì hôm nay tôi sẽ cho cậu thấy.”

Tư Không Minh xoay tâu thuốc trong tay ra vẻ đẹp trai, rồi sải bước về phía mới chạy trốn.

Bước chân ông ngày càng lớn, tốc độ cũng nhanh dần, nháy mắt

Tư Không Minh đã nhảy qua tường rào hơn hai mét, rồi một loạt tiếng động kỳ lạ cùng tiếng rống giận của ông.

“ÁI Mẹ kiếp, không ngờ lại là liên hoàn bẫy, thật dồi trái”

Tư Không Minh thể hiện thành công thế nào là mắc bẫy, giờ ông đang bị treo ngược xuống dưới, trong lòng cực kỳ buồn bực, cảm thấy cả người đều không khỏe.

Khốn khiếp, xui xẻo gì thế này, sao ông có thể giẫm trúng bẫy chứ, ông mới khoác lác xong, chẳng khác nào tát thẳng vào mặt ông.

Trong lòng Tư Không Minh cực kỳ rối bời, đang nghĩ cách tự cứu mình, thì Lý Phàm đã đứng trên đầu tường.

Lý Phàm cười híp mắt nhìn Tư Không Minh: “Tư Không Minh, ông sao vậy, chẳng phải ông mới nói né bẫy là sở trường của ông à?”

Tư Không Minh thầm hỗ thẹn, vội giơ tay che khuôn mặt đỏ bừng, cảm thấy lần này thật sự mắt hết mặt mũi rồi.

“Tôi già rồi, tôi thừa nhận mình già rồi được chưa, tôi mờ mắt không nhìn thấy rõ, nên cứ thế bước đi, cậu em à, cậu mau giúp tôi thả xuống đi, nếu cứ bị treo máu dồn thẳng xuống đầu như này, chẳng máy chốc sẽ tụ máu não mắt.” Tư Không Minh mặt dày cầu cứu.

Lý Phàm mỉm cười nhảy xuống bức tường, giơ tay ném một mảnh đao, vụt, đầu Tư Không Minh cắm xuống đất.

Lúc đầu ông sắp chạm đất, Tư Không Minh vội chống hai tay xuống đắt, lộn một vòng về phía trước, để giảm bớt lực rơi xuống.

Tư Không Minh lộn hai vòng dưới đất, mời vững vàng đứng dậy.

Lý Phàm vỗ tay cười hớn hở như xem xiếc khỉ: “Ông lộn nhào hai vòng rưỡi rồi tiếp đất vững vàng, đứng thẳng tắp, không hổ là kiện tướng thể thao.”

Tư Không Minh cạn lời ngửa đầu nhìn trời đêm, cảm thấy hôm nay là ngày tối tăm nhất trong cuộc đời: “Cậu em, chuyện đã đến nước này rồi, tôi có thể đi được chưa?”

“Tất nhiên là được, chân mọc trên người ông, ông muốn đi đâu thì đi.”

“Không phải, ý tôi là, nếu tôi đi cậu sẽ không ngăn cản đúng không?” Tư Không Minh dè dặt nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm bắt đắc dĩ nói: “Tôi ngăn cản ông làm gì, tôi đâu có trách nhiệm và nghĩa vụ nuôi dưỡng ông, ông muốn đi thì mau đi đi, tôi cũng phải quay về ngủ một giấc.”

Dứt lời, Lý Phàm đi qua người Tư Không Minh, nhanh chóng biến mắt trong tầm mắt ông.

Tư Không Minh gãi đầu bằng tẩu thuốc: “Quái lạ, không ngờ cậu ta lại thả mình đi như thế? Bỏ đi, nếu cậu ta đã thả mình đi, thì mình mau đi thôi, nếu không lát nữa sẽ không đi được.”

Tư Không Minh không dám nán lại, xoay người chạy như điên về phía ngược hướng với Lý Phàm.

Lý Phàm quay về xe, nhắm mắt ngẫm nghĩ mọi chuyện, rồi suy đoán rốt cuộc là thế lực nước ngoài nào đứng sau chị Thu?

Chỉ có máy thế lực nước ngoài có thể đọ sức với Long Môn, ví dụ như Hội nghị Hắc Ám Châu Âu, Ky sĩ Thần Thánh vân vân, và kẻ điên nghiên cứu khoa học tạo ra đám người biến dị Trương Gia Đông và Trần Phú ở bên kia đại dương, đây đều là đối thủ máy trăm năm nay của Long Môn.

Lý Phàm loại trừ mấy kẻ điên nghiên cứu khoa học ở bên kia đại dương trước, anh nghĩ có lẽ hai tổ chức Châu Âu kia đang giở trò quỷ.

Có lẽ bọn họ đã nhìn ra giờ Long Môn đang lục đục nội bộ nghiêm trọng, ở trong giai đoạn thay đổi quyền lực không ổn định, nên muốn thêm dầu vào lửa để nội bộ Long Môn càng trở nên hỗn loạn, như vậy bọn họ sẽ có cơ hội lần át.

Mâu thuẫn tranh chấp trong nội bộ Long Môn đã dẫn đến sự thay đổi các yếu tố bên ngoài, Lý Phàm cảm thấy mình không còn nhiều thời gian nữa, anh phải mau chóng nắm giữ Long Môn mới được, bằng không sẽ tạo ra cục diện loạn trong giặc ngoài.

Chương 745

CHƯƠNG 745: VÔ KỶ LUẬT, KHÔNG BIẾT GIỚI HẠN

Giang Vương Phủ bên sông là sản nghiệp của Sở Trung Thiên, là một nhà hàng cao cấp chuyên về đặc sản đồ sông.

Giang Vương Phủ ở Hán Thành là một truyền thuyết, có rất nhiều người biết đến tên Giang Vương Phủ nhưng thật sự vào được đó thì lại rất ít, chỉ một nhóm nhỏ những người nằm ở hàng top của Hán Thành mới có thể trở thành khách ở đây.

Giờ phút này những kẻ có máu mặt nhất Hàn Thành đều bị giật mình bởi cảnh tượng trước mắt ngay trong Giang Vương Phủ.

Sở Trung Thiên thế mà lại rất khiêm tốn, dẫn đường cho một thanh niên ăn mặc bình thường.

Mà người thanh niên mặc quần áo bình thường đó chính là Lý Phàm.

Thuộc hạ của Sở Trung Thiên đã làm rối tung mọi chuyện, Dương Tiền Tiến bị người ta chặn giết giữa đường, vì thế Sở Trung Thiên đã đặc biệt tổ chức một bữa tiệc ở Giang Vương Phủ với ý định giải thích rõ ràng và hơn thế nữa là để chuộc lỗi.

Lập tức khách khứa trong Giang Vương Phủ đều sôi nổi bàn tán về Lý Phàm, hỏi nhau xem có ai biết gì về Lý Phàm không.

Nhưng sau khi hỏi nhau, không ai có thể đưa ra thông tin gì về Lý Phàm, khiến những người này vô cùng †ò mò.

Trong phòng riêng trên tầng hai của Giang Vương Phủ một vài cậu ấm con nhà giàu đang bàn luận về Lý Phàm.

Bên cạnh những cậu ấm này đều có các nữ sinh trẻ đẹp ngồi cùng, nhưng trong góc phòng lại có một nữ sinh đang co người, cúi gằm mặt, trông thật đáng thương.

“Có thể khiến cho Sở Trung Thiên như vậy, xem ra tên nhóc này không đơn giản đâu, chúng ta có nên đi kết giao không nhỉ?”

“Kết giao? Không dễ ăn như vậy đâu, người mà ông Thiên nịnh bợ sợ rằng chúng ta không có cơ hội làm quen.”

“Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng người thôi, chúng ta phải chớp lấy cơ hội thử càng sớm càng tốt, dựa hơi được những nhân vật lớn như vậy sau này sẽ thu được rất nhiều lợi ích đấy.

Một nữ sinh đảo mắt, nhìn về phía cô gái đang ngồi thu lu trong góc.

“Vũ khí tốt nhát để đối phó với đàn ông chính là phụ nữ. Mọi người thấy Nhạc Tĩnh Di thích hợp hay không, Nhạc Tĩnh Di của chúng ta không những là hoa khôi giảng đường mà đến bây giờ còn chưa có bạn trai, là một xử nữ đó.”

Nhạc Tĩnh Di run rẩy, cô nao núng ngẩng đầu, sợ hãi nhìn cô gái đang nói chuyện: “Tiểu Thiên, cô, sao cô có thể như vậy, tôi, tôi…”

“Nhạc Tĩnh Di, cô giả bộ gì chứ, cô thật sự tưởng mình là hoa khôi trong sáng à, tôi giới thiệu cô tới làm quen với anh Phong và mọi người là đã cho cô thể diện lắm rồi, bỏ cái dáng vẻ ngây thơ trong sáng đó đi!

Cô lại còn khóc, khóc cho ai xem đấy!”

Hầu hạ anh Phong cho tốt thì nửa đời sau của cô không cần phải lo nữa, bây giờ là cơ hội để cô chuộc lỗi đấy, chỉ cần cô có cách tiếp cận được người đàn ông đó để anh Phong làm quen được với người ta thì anh Phong sẽ không tính toán với cô nữa, còn không thì, chậc chậc…”

Tiểu Thiên nở một nụ cười xấu xa, Nhạc Tĩnh Di lại càng run rẩy, nước mắt rơi lã chã, đôi mắt xinh đẹp đã sưng tấy lên vì khóc.

Anh Phong vừa nhìn thấy Nhạc Tĩnh Di khóc liền nhíu mày không vui.

“Khóc đám tang hả! Chỉ cần làm theo những gì Tiểu Thiên nói, cô phải đi quyến rũ anh ta ngay bây giờ cho tôi, nếu hôm nay cô

không thể móc nồi với tên đó thì cô biết hậu quả rồi đó, cút đi làm đi!”

“Tôi, tôi…” Nhạc Tĩnh Di nức nở, nói không nên lời.

Tiểu Thiên cười xảo quyệt, đứng dậy túm áo Nhạc Tĩnh Di kéo lên rồi đẩy ra khỏi phòng bao.

“Nhạc Tĩnh Di, đừng nói là tôi không cho cô cơ hội đấy nhé, tôi đã trọn tình trọn nghĩa của một người bạn học rồi, hôm nay cô chọc tức anh Phong, khiến tôi cũng phải liên lụy theo cô, cô nhanh tìm cách khắc.

phục đi nếu không lát nữa chết bây giờ.”

Tiểu Thiên hung dữ nói vài câu, sau đó quay trở lại phòng bao, đóng cửa lại.

Nhạc Tĩnh Di dựa vào tường, hai tay bịt chặt miệng khóc, cảm thấy mình thật bất lực, thực sự mong muốn có một anh hùng từ trên trời rơi xuống và cứu mình ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng này.

Giọng của Sở Trung Thiên vọng ra từ hành lang: “Anh Lý, từng ngọn cây cọng cỏ ở đây đều được cẩn thận bố trí, hơn nữa đều do các chuyên gia phong thuỷ thiết kế, cực kỳ chú ý đến bố cục.”

Bố cục trang trí của Giang Vương Phủ rất có thẩm mỹ, Sở Trung Thiên giới thiệu cho Lý Phàm cực kỳ cẩn thận, cho nên hai người không trực tiếp đi thang máy.

Nhìn thấy bóng người đi cùng Sở Trung Thiên, Nhạc Tĩnh Di có cảm giác rất quen.

Sẽ không phải là ảo giác chứ? Chắc là khóc nhiều quá nên mắt mình đã nhoè đi, khiến mình nhìn gà hoá cuốc chăng.

Nhạc Tĩnh Di vội vàng đưa tay lên chà mạnh hai mắt.

Lý Phàm cũng nhìn thấy Nhạc Tĩnh Di, liếc mắt một cái liền nhận ra cô: “Lão Sở, tôi thấy một người bạn, qua đó xem thử nhé.”

“Ò? Đi xem xem, người đó đang khóc à?” Sở Trung Thiên cau mày, trong lòng thoáng có chút bắt an.

Nếu đây là bạn của Lý Phàm, lại còn xảy ra chuyện trong nhà hàng thì…

Sở Trung Thiên rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp, nếu Lý Phàm thực sự nỗi giận sợ rằng sẽ đập tan Giang Vương Phủ chỉ trong nháy mắt mắt.

Sở Trung Thiên lập tức nói: “Anh Lý, hình như bạn của anh bị người ta bắt nạt, tôi sẽ kiểm tra tình hình và nhất định sẽ xử lý những kẻ bắt nạt bạn của anh.”

Nhạc Tĩnh Di nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Lý Phàm, như thể nhìn thầy một anh hùng từ trên trời giáng xuống trông còn đẹp trai phong độ hơn cả hoàng tử cưỡi ngựa trắng mà đến nữa.

Hết thảy những ảo tưởng của Nhạc Tĩnh Di đối với tình yêu giờ phút này đều được Lý Phàm thỏa mãn.

Lý Phàm bước tới trước mặt Nhạc Tĩnh Di, nhẹ nhàng hỏi: “Sao em lại khóc ở đây, chuyện gì xảy ra vậy?

“Oa! Hu hu hu.” Nhạc Tĩnh Di rốt cuộc không nhịn được bắt bình trong lòng nữa, dang hai tay ôm chặt Lý Phàm, khóc lớn, nước mắt đã sớm thắm ướt quần áo của Lý Phàm.

Lý Phàm bắt đắc dĩ nhìn Sở Trung Thiên: “Tìm một chỗ ngồi đi, cô nhóc này chắc phải khóc một lúc nữa đó.”

“Anh Lý, mời sang bên này, chúng ta trực tiếp lên phòng bao trên tầng cao nhát, chỉ cần bạn của anh bị uất ức ở chỗ của tôi thì tôi sẽ chịu trách nhiệm mọi chuyện, và tôi hứa sẽ cho anh một câu trả lời thỏa đáng.”

Sở Trung Thiên vừa nói vừa dẫn hai người đi đến thang máy.

Lý Phàm trần an Nhạc Tĩnh Di, Nhạc Tĩnh Di nghẹn ngào, tiếng khóc của cô cũng dần nhỏ hẳn đi.

Ngồi trong căn phòng bao siêu xa hoa trên tầng cao nhất của toà nhà, Lý Phàm rút khăn tay ra đưa cho Nhạc Tĩnh Di: “Lau nước mắt đi rồi nói chuyện gì đã xảy ra, anh sẽ làm chủ cho em.”

Nhạc Tĩnh Di lau nước mắt, nhìn Lý Phàm với bộ dạng đáng thương.

“Anh Lý Phàm, em… Em tới cùng bạn học, nói là mời em ăn cơm, còn có thể làm quen với một vài người máu mặt, như vậy sau khi tốt nghiệp sẽ dễ tìm được công việc.

Tuy nhiên, sau khi đến đây, em mới biết là mấy tên con nhà giàu đó muốn bao nuôi em, em từ chối thì bọn họ liền chửi mắng, đánh đập em, hu hu hu…”

Nhạc Tĩnh Di càng nói càng cảm thấy uất ức, liền che mặt rồi lại oà khóc.

Lý Phàm nhướng mày, anh khá bắt mãn với cách hành xử của những tên con nhà giàu đó, cách hành xử như vậy đúng là vô kỷ luật và không biết giới hạn.

Chương 746

CHƯƠNG 746: CÓ PHẢI ĐÃ NHÀM RỒI KHÔNG

Sở Trung Thiên quan sát lời nói và biểu hiện thấy sắc mặt Lý Phàm khác lạ liền đập mạnh bàn: “Bọn khốn kiếp này, cả ngày chơi bời lêu lỗng, chẳng làm nên trò trống gì chỉ rành mấy chuyện đường ngang ngõ tắt! Anh Lý, việc này cứ yên tâm giao cho tôi xử lý, không thể để em Nhạc đây vô duyên vô cớ bị người ta chọc giận được!”

Sở Trung Thiên đang định gọi người vào xử lý, Lý Phàm đã xua tay ngăn cản hành động của Sở Trung Thiên.

“Lão Sở, đừng kích động, nghe Tĩnh Di nói xong rồi tính.” Lý Phàm trần an Nhạc Tĩnh Di hai câu, cô gái trẻ mới thôi khóc.

“Anh Lý Phàm, sau đó họ thấy anh đi vào cùng ông chú này thì cho rằng anh nhất định là người có gia thế không phải dạng vừa, nên muốn nịnh bợ anh, nhưng bọn họ lại nghĩ không ra cách, bạn học của em liền nói đàn ông đều háo sắc.

Và họ bắt em tới quyến rũ anh, em không muốn, khi khóc bên ngoài em đã nghĩ đến việc bỏ trốn nhưng lại sợ bọn chúng tìm đến trường, em thật sự không muốn dụ dỗ anh đâu, hu hu hu.”

Nhạc Tĩnh Di lo lắng trong lòng, sợ Lý Phàm hiểu lầm mà xem thường mình, nhưng càng nói càng không rõ ràng, càng nói không rõ thì lại càng sốt ruột nên cuối cùng cô lại lo đến phát khóc.

Lý Phàm nghe xong liền hoàn toàn hiểu rõ sự tình, vuốt cằm nghĩ kiểu gì cũng không thông, sao những người này lại nghĩ rằng mình là một người có gia thế hiển hách chứ.

Mình, Lý Phàm là một người chính trực như ánh mặt trời, không có một chút giống người có chỗ dựa bề thế, hơn nữa quần áo của mình còn thua xa mấy người đó.

Sở Trung Thiên thầy Lý Phàm đang suy nghĩ liền cẩn thận quan sát

vẻ mặt của Lý Phàm và cân nhắc ý nghĩ của anh.

Nhưng sau khi cân nhắc hồi lâu, Sở Trung Thiên tuyệt vọng phát hiện mình hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của Lý Phàm.

Lý Phàm bỏ tay xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ với đôi mắt u sầu: "Lão Sở, sao bọn họ lại nghĩ rằng tôi có lai lịch không tầm thường? Thần thái của tôi có chỗ nào giống người có gia thế chống lưng chứ? Rõ ràng là rất bình thường mà."

Sở Trung Thiên sững sờ, sau khi đơ một lúc, Sở Trung Thiên liền cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Chẳng lẽ vừa rồi người này nghĩ đến những chuyện này sao? Chuyện nhỏ như con thỏ mà cũng suy nghĩ nghiêm túc dữ vậy?

Tuy rằng trong lòng Sở Trung Thiên sững sờ, nhưng mồm mép vẫn lưu loát như cũ: "Anh Lý nói gì vậy, tuy rằng anh mặc quần áo bình thường nhưng điều đó sao có thể che giấu được sự sắc bén của anh.

Tướng mạo và khí chất của anh chói lọi như ánh mặt trời thì quần áo sao có thể che giấu được chứ, lần đầu gặp anh Lý, lão Sở này đã biết anh Lý là rồng phượng trong đám người rồi, sau này nhất định sẽ là người đàn ông rạng danh khắp thế giới Sở Trung Thiên nịnh hót một phen làm cho Lý Phàm lúng túng.

Đây là lần đầu tiên Lý Phàm nghe thầy một lời nịnh hót trắng trợn như vậy, nghe xong nỗi da gà da vịt khắp người.

Nhạc Tĩnh Di cũng ngừng khóc, si ngốc nhìn Lý Phàm, âm thầm so sánh với những lời Sở Trung Thiên nói, cô thấy Lý Phàm đúng như Sở Trung Thiên nói, đúng là chói mắt, hơn nữa không chỉ chói mắt, mà còn khiến cho người ta si mê.

"Ừ, chú Sở nói đúng đó, khí chất của anh Lý Phàm đúng là chói mắt, giống như ánh mặt trời vậy."

Lý Phàm lúng túng gãi gãi đầu, trong đầu tưởng tượng ra phía sau đầu mình đã xuất hiện một vòng hào quang giống như sắp thành Phật đến nơi vậy, chẳng lẽ mình có duyên với phật?

Lý Phàm suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nguầy nguậy, xem ra về sau không được để lộ mũi nhọn quá, làm người thì phải khiêm tốn một chút mới tốt.

“Tĩnh Di, bị bọn họ bắt nạt, vậy em có suy nghĩ gì, muốn dạy dỗ bọn họ và cả bạn học của em thế nào?”

“Hả? Em, em không biết.” Nhạc Tĩnh Di rụt người lại, hoảng sợ nói: “Hay là cứ nói chuyện với họ để sau này họ không tìm em kiếm chuyện nữa, em sợ họ sẽ dây dưa, trả thù em.”

Nhạc Tĩnh Di nói ra sự lo lắng trong lòng.

Sở Trung Thiên cười ha ha, vô cùng khí phách nói: “Cô Nhạc đừng lo lắng về điều đó, chỉ cần một câu nói của lão Sở này, sẽ không có ai ở Hán Thành dám tìm cô gây phiền toái đâu, từ lâu tôi đã chướng mắt mấy thằng nhãi con đó rồi, nhất định phải dạy cho bọn chúng một bài học mới được, anh Lý, anh thấy sao?”

Sở Trung Thiên nhìn Lý Phàm như thể đàn em đang chờ chỉ thị của đàn anh vậy.

Lý Phàm gõ nhẹ trên bàn hai lần: “Vậy trước tiên đưa bọn họ tới đây, phải dạy dỗ họ một chút.”

“Được, anh Lý.” Sở Trung Thiên đáp rồi quay ra khỏi phòng, yêu cầu thuộc hạ đi bắt mấy tên con nhà giàu đó lại đây.

Bưu, Dũng vâng lệnh, mang theo một đám người xông vào phòng của đám cậu ấm.

Tiểu Thiên đang gắp rau vào đĩa cho anh Phong thì lập tức biến sắc khi thấy có người xông vào.

“Các người là ai, phòng bao của anh Phong mà cũng dám…”

Tiểu Thiên còn chưa kịp nói hết câu, anh Phong đã tát vào mặt Tiểu Thiên một cái: “lm đi con chó cái, mày nói bậy bạ gì đấy!”

Tiểu Thiên che mặt, nước mắt lưng tròng nhìn anh Phong với vẻ mặt khó tin.

Anh Phong không thèm liếc nhìn Tiểu Thiên một cái mà chỉ cùng mấy gã con nhà giàu còn lại đứng dậy cung kính nhìn Bưu.

“Anh Bưu, anh Dũng, ngọn gió nào đã đưa hai anh đến đây vậy, cô ta chưa từng gặp mặt hai anh nên vừa rồi đã nói lời đắc tội với hai anh, hai anh đừng trách, đừng trách, để tôi rót rượu chịu tội với hai anh, rồi tự phạt mình ba ly.”

Biểu hiện của anh Phong khiến Tiểu Thiên sợ ngây người, giờ phút này Tiểu Thiên mới biết được vừa rồi mình đã chọc vào người không nên chọc.

Nhưng bình thường anh Phong rất oai, nói về anh ta thì ngoại trừ ông trời ra chẳng còn ai lợi hại qua anh ta, tại sao chỉ là hai gã trông cũng bình thường đi vào thôi mà lại doạ anh Phong thành ra bộ dáng này, Tiểu Thiên suy nghĩ lan man trong lòng.

Mà anh Phong thì đã tự phạt mình ba ly rượu.

“Anh Bưu, anh Dũng, tôi đã uống xong ba chén, hai đàn anh cùng ngồi xuống ăn chút đồ ăn đi, đã lâu không gặp hai anh, chúng tôi nhớ ghê lắm.”

Bưu nghiêm mặt lạnh lùng, cười khằng khặc hai tiếng: “Nhớ? Cậu đừng nhớ thì hơn, chúng tôi nhận không nổi sự nhớ nhung của các cậu đâu, các cậu đi theo chúng tôi đi, ông Thiên muốn gặp các cậu.”

Lời nói của Bưu khiến căn phòng lập tức chìm vào sự im lặng chết chóc, trong lòng mọi người đều có dự cảm không lành.

Chỉ cần nhìn vào biểu hiện của Bưu, Dũng cũng đủ biết lần này chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Vẻ mặt lãnh đạm của Bưu và Dũng dọa sợ những người trong phòng, có vài tên nhà giàu đã bị doạ cho hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế.

Chân của anh Phong đang run rẩy, anh ta chống tay xuống bàn, cố gắng ngăn bản thân lộ ra vẻ sợ hãi.

“Hai đàn anh cho hỏi sao ông Thiên lại muốn gặp chúng tôi, chúng

tôi chỉ là phận con cháu, làm gì có tư cách gặp ông Thiên, có phải có gì nhầm lẫn không?"

"Sao, cậu đang nghỉ ngờ tôi? Hay nói tôi không biết làm việc? Ông Thiên muốn gặp ai tôi còn lầm được sao?" Bưu nói giọng gay gắt.

Bàn tay đang chống bàn của anh Phong lại càng run rấy dữ hơn, cuối cùng vẫn không chống đỡ được toàn thân mà ngồi phịch xuống ghế.

Chương 747

CHƯƠNG 747: NÓI CHUYỆN BẰNG ĐẦU ÓC

Tiểu Thiên đã sợ đến nước mắt chảy ròng ròng, hai tay che kín miệng mình, lại không dám phát ra một chút âm thanh, chỉ sợ sẽ hấp dẫn sự chú ý của bọn Bưu và Dũng, rước họa vào thân.

Bưu nhìn đám người anh Phong chân đã mềm nhũn như tôm, cười lạnh nói: "Người đâu, đưa tất cả bọn chúng đi."

Một đám đàn em tràn vào, đỡ đám người anh Phong đi ra ngoài.

Bưu dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua người phụ nữ còn lại trong phòng riêng, thâm độc nói: "Tiểu Thiên là ai?"

Tiểu Thiên nghe Bưu gọi mình, cơ thể bỗng run lên, hốt hoảng muốn đứng dậy chạy ra bên ngoài, kết quả chân mềm nhũn vấp phải chân ghế, ngã thẳng xuống đất.

"Các người, các người muốn làm gì, tôi không hề làm gì cả, tôi… tôi, các người đừng tới đây." Tiểu Thiên hoảng sợ kêu khóc.

"Cô làm gi thì tự biết, đưa đi." Bưu vung tay lên, hai tên đàn em đi tới kéo Tiểu Thiên đi ra ngoài.

"Tôi không đi, tôi không muốn đi, các người buông tôi ra!" Tiểu Thiên liều mạng giãy giụa gào thét.

Một tên đàn em thụi vào bụng Tiểu Thiên hai đấm, cô ta thấy bụng quặn lên, rượu và thức ăn vừa ăn xong cũng phun ra ngoài, nên không thể khóc lóc nữa, chỉ có thể không ngừng nôn mửa.

Đám người anh Phong bị đưa tới phòng riêng ở tầng chót, thấy Lý Phàm đang nói đùa với Nhạc Tĩnh Di, đám người anh Phong lập tức sắc mặt xám ngắt như tro tàn.

Lúc này, anh Phong thầm kêu khổ một tiếng trong lòng, cảm thấy mình vừa rồi nhất định là đầu óc bị quỷ ám, lại nghe lời Tiểu

Thiên, để Nhạc Tĩnh Di đi quyến rũ cậu thanh niên thần bí này.

Nhìn tình hình bây giờ, Nhạc Tĩnh Di không chỉ móc nối được với người thanh niên thần bí này, hơn nữa còn nói xấu mình với đối phương, sợ là mình thật sự thảm rồi.

Anh Phong đầu óc suy nghĩ rất nhanh, khi tên đàn em đang giữ anh ta buông tay ra, anh Phong lập tức cúi người thật sâu về phía Lý Phàm.

“Đại ca, tôi có mắt không nhìn thấy Thái Son, tôi biết lỗi rồi, xin cậu hãy tha cho tôi đi.”

Mấy tên con nhà giàu cũng hoảng hốt vội vàng cùng cúi người xin lỗi.

“Ngài Thiên, còn cả vị đại ca này nữa, chúng tôi cũng biết lỗi rồi, chúng tôi có thể bồi thường.”

“Xin hai người không nể mặt tăng cũng nể mặt Phật, nể mặt mấy người cha chú của chúng tôi, tha cho chúng tôi một lần đi.”

Tiểu Thiên nhìn Nhạc Tĩnh Di hơi sửng sốt một chút, sau đó ánh mắt lộ ra tia oán độc, nhưng lại nhìn đám anh Phong không ngừng xin tha, ánh mắt oán độc của cô ta nháy mắt biến thành sợ hãi.

Nhạc Tĩnh Di kinh ngạc nhìn đám con nhà giàu trước mắt luôn miệng xin lỗi, kinh ngạc đến khóe miệng không khép lại được.

Nghiêng đầu nhìn về phía Lý Phàm, ánh mắt Nhạc Tĩnh Di lóe lên một tia khác lạ.

Sở Trung Thiên sầm mặt lại, nhìn về phía máy tên con nhà giàu: “Bọn mắt mù này lớn tiếng gọi gì vậy hả? Vị này là cậu Lý, các người phải gọi là ông nội Lý! Nhạc Tĩnh Di là em gái của ông nội Lý, các người phải gọi bà nội Nhạc!”

Đôi mắt Nhạc Tĩnh Di nhất thời trợn tròn, bị Sở Trung Thiên bảo gọi là bà nội Nhạc dọa sợ.

Cúi đầu xuống, Nhạc Tĩnh Di sờ khuôn mặt hơi nóng lên của mình, thầm nghĩ sao lại gọi người ta là bà nội Nhạc chứ, đúng là quá xấu

hỗ.

Mấy người anh Phong lại vô cùng dứt khoát, hướng về phía Lý Phàm và Nhạc Tĩnh Di gọi ông nội Lý, bà nội Nhạc, trông thật sự mang dáng vẻ cháu trai ngoan.

Lý Phàm cười khẽ nhìn về phía đám người anh Phong: “Các người luôn miệng nói biết lỗi rồi, vậy các người nói xem sai ở đâu đi?”

anh Phong quay lại nhìn nhau, sau đó đều hơi hoảng hốt nhìn Lý Phàm.

Sai nhất định là có quan hệ với Nhạc Tĩnh Di, nhưng vừa rồi bọn họ không hề là làm gì Nhạc Tĩnh Di, nên nói như thế nào đây?

Bọn họ cũng không hề đánh Nhạc Tĩnh Di, chỉ mắng mấy câu mà thôi, nếu nói sai ở chỗ mắng người, có thể khiến vị ông nội Lý này cảm thấy bọn họ tránh nặng tìm nhẹ không?

Đám người anh Phong càng nghĩ càng không nắm chắc, băn khoăn nửa ngày vẫn không dám nói lời nào.

Lý Phàm giơ ngón tay chỉ anh Phong, nói: “Anh nói thử đi, các người sai ở đâu?”

Anh Phong run rẩy đôi môi, thật lâu mới lên tiếng: “Chúng tôi… chúng tôi bắt nạt bà nội Nhạc, à thì chúng tôi, đều là Tiểu Thiên! Tiểu Thiên dẫn bà nội Nhạc tới, nói là trông xinh đẹp chơi rất vui.

Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, cảm thấy thêm một cô em nữa tới cùng chơi thì cũng không sao, nhưng sau khi bà nội Nhạc đến chúng tôi mới biết cô ấy kiên trinh bắt khuất giữ mình thật kỹ, sau đó chúng tôi không hề làm gì cả, chỉ mắng cô ấy vài câu thôi.”

Tiểu Thiên nghe được anh Phong đẩy tất cả mọi chuyện lên người mình, nhất thời cảm thấy tội danh lớn từ trên trời rơi xuống, suýt chút nữa đè chết mình.

Tiểu Thiên thấy mình không thể nhận nổi mối oan lớn như vậy được, nếu anh Phong muốn chối tội, cô ta thấy mình nên đáp trả.

“Anh Phong, anh không thể nói như vậy! Là anh coi trọng Nhạc

Tĩnh Di, sai tôi mang cô ấy tới cho anh, chuyện đề Nhạc Tĩnh Di quyến rũ Lý Phàm là do tôi nghĩ ra, nhưng cũng là anh đồng ý, nếu anh không đồng ý, sao tôi có thể đẩy Nhạc Tĩnh Di ra ngoài."

"Tiểu Thiên, con đàn bà đê tiện kia, câm miệng cho ông, nếu không ông đây không tha cho cô." Anh Phong tức giận quát Tiểu Thiên mấy câu, quay đầu dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Nhạc Tĩnh Di.

"Bà nội Nhạc, trăm sai ngàn trái đều là chúng tôi sai, nhưng tôi cũng không làm chuyện gì có lỗi, chỉ mắng cô hai câu thôi, hay là cô mắng lại đi, hoặc là phỉ nhổ chúng tôi cũng được!"

Nhạc Tĩnh Di bị anh Phong không ngừng gọi bà nội Nhạc thì sắc mặt xáu hổ đến đỏ bừng, cúi đầu cười nói: "Anh Lý Phàm, bọn họ không… không làm gì em cả, chỉ nói chuyện hơi khó nghe thôi, không phải chuyện lớn gì."

Lý Phàm vỗ nhẹ lên cánh tay Nhạc Tĩnh Di, tỏ ý cô không cần nhiều lời, sau đó dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía anh Phong.

"Cậu thật oai phong đấy, còn có gan tức giận gào thét, những lời Tiểu Thiên vừa nói kia, câu nào là thật, câu nào là giả?"

Giả Ca bị dọa sợ đến mắt hết cả khí lực, tê liệt ngồi dưới đất, cả người đổ mồ hôi như mưa, thoáng cái quần áo đã ướt đẫm.

"Tôi… chuyện này, Tiểu Thiên nói đều là thật, tôi chỉ nghĩ bỏ chút tiền mua vui một chút thôi, cũng không hề cưỡng ép gì, hơn nữa tôi… ông nội Lý, bà nội Nhạc, tôi sai rồi tha cho tôi đi, sau này tôi không dám nữa.

Lý Phàm cười khẽ lắc đầu: "Tha thì không thể nào rồi, làm sai thì phải chịu phạt. Lão Sở, nhờ ông giáo dục bọn họ một chút, mỗi người vả miệng ba mươi cái, sau này nói chuyện làm việc phải dùng đầu óc."

"Ừ." Sở Trung Thiên đáp một tiếng, sau đó nháy mắt với đàn em.

Bưu và Dũng dẫn người tới vả miệng đám người anh Phong một trận.

Sau những tiếng vả miệng bốp bốp bốp vang dội, miệng đám người anh Phong sưng vều lên, giống như hai cái xúc xích, còn rỉ ra chút máu.

“Cảm ơn ông nội Lý đã thưởng, sau này tôi tuyệt đối không dám nữa, không dám, hu hu hu.” Răng cửa của Gia Cả còn bị đánh rụng một cái, nói chuyện cũng không rõ ràng.

Lý Phàm phát tay, Bưu và Dũng cho đàn em kéo đám người anh Phong ra ngoài.

Sở Trung Thiên sắp xếp dạ tiệc, bắt đầu chiêu đãi Lý Phàm và Nhạc Tĩnh Di.

Chương 748

CHƯƠNG 748: GẤP KHÔNG NHỊN ĐƯỢC

Sau buổi tiệc tối, Lý Phàm bảo Sở Trung Thiên sắp xếp người đưa nhạc Tĩnh Di về trường học.

Nhạc Tĩnh Di lưu luyến không rời nhìn Lý Phàm: “Anh Lý Phàm, hôm nay thật sự cảm ơn anh. Hai ngày nữa em mời anh ăn cơm được không?”

“Ừm, được rồi, em về có gắng nghỉ ngơi. Sau này gặp chuyện như vậy nữa, cứ gọi cho anh là được.” Lý Phàm cười xoa đầu Nhạc Tĩnh Di.

Nhạc Tĩnh Di nở nụ cười ngọt ngào, khẽ hỏi: “Vậy khi không có việc gì em gọi cho anh được không?”

“Đương nhiên là được, cô bé ngốc này. Xe đến rồi mau về trường nghỉ ngơi đi.”

Nhạc Tĩnh Di cười tít mắt thoáng ngượng ngùng nhìn Lý Phàm, sau đó vui vẻ ngồi vào trong chiếc Mercedes.

Sở Trung Thiên cười híp mắt nói: “Tuổi trẻ thật tốt. Cô bé Nhạc này đúng là không tôi.”

Lý Phàm không nói gì chỉ nhìn Sở Trung Thiên: “Dương Tiền Tiến có chết hay không cũng chẳng sao.

Ông hãy điều tra chị Thu này thật kỹ. Tôi muốn biết chỗ ẩn nấp của cô ta.”

“Đã rõ, tôi sẽ cho người điều tra thật kỹ.” Sở Trung Thiên rất nghiêm túc nói.

Lý Phàm gật đầu khoát tay với Sở Trung Thiên, chuẩn bị đi dạo bờ sông một mình.

Lúc này chuông điện thoại di động vang lên, Lý Phàm lấy điện

thoại ra xem.

Thấy điện thoại là của Trần Thanh Mai gọi tới, Lý Phàm khẽ lắc đầu: “Ha ha, ngó lơ cô một lát.”

Lý Phàm lắc lư di động trong tay, đợi tiếng chuông reo lần thứ hai kéo dài hồi lâu mới nhận cuộc gọi.

Trần Thanh Mai vừa đi tới trước xe, nghe được tiếng nối máy, vừa mở cửa vừa hét lên: “Lý Phàm, tên khốn kiếp, lâu như vậy mới nghe điện thoại của tôi.”

“Tôi không nghe thấy, cô gọi điện thoại tôi có việc gì không?” Lý Phàm ngửa đầu nhìn trời.

“Đương nhiên là có rồi! Tôi phải mắng anh một trận cho hả giận mới được! Tôi muốn mắng anh ngóc đầu không nổi mới thôi!” Trần Thanh Mai cực kỳ tức giận hoàn toàn không phát hiện sự khác thường ở xung quanh.

Hai gã thanh niên ăn mặc kiểu du côn nhanh chóng đến gần Trần Thanh Mai.

Mà lúc này Trần Thanh Mai chỉ lo chửi cha mắng mẹ Lý Phàm ngay cả cửa xe cũng không đóng lại huống chỉ là phát hiện có người lén lút đến gần cô ta.

Hai gã du côn bắt chọt liếc mắt nhìn nhau, sau đó đột nhiên tăng tốc.

Một người ôm Trần Thanh Mai, còn người kia lấy khăn có tẩm thuốc mê ra bịt miệng và mũi Trần Thanh Mai lại.

Khi Trần Thanh Mai phát hiện khác thường liền hét lên: “Các người là ai! Các người định làm gì?”

Gã thanh niên cầm khăn không nói gì, lấy khăn che miệng và mũi của Trần Thanh Mai một cách gọn gàng.

“Aa al”

Trần Thanh Mai liều mạng giẫy giụa, cố gắng hét lên, dùng điện

thoại trong tay đập vào mặt gã thanh niên.

Gã thanh niên bị đập một cái, nổi điên lên nện mạnh vào cánh tay Trần Thanh Mai.

Cánh tay Trần Thanh Mai bị đau, nhất thời tê dại không nhúc nhích được.

Lúc này Trần Thanh Mai hiểu rõ, nếu cô ta bị bắt đi chắc chắn sẽ xong đời. Trong lòng thầm mong Lý Phàm ở bên kia đầu điện thoại có thể phát hiện ra khác thường, tới cứu cô ta.

Lý Phàm, anh nhất định phải tới cứu tôi! Nếu không tới cứu tôi, anh chính là một tên khốn kiếp.

Lý Phàm phát hiện khác thường từ điện thoại truyền tới, hơi chau mày. Nhưng thấy chết mà không cứu không phải là tác phong của anh.

Lý Phàm và Trần Thanh Mai có bắt hòa thì cũng là lục đục nội bộ, lúc này Trần Thanh Mai gặp nguy hiểm tính mạng anh vẫn là dốc hết sức đi cứu cô ta.

Lý Phàm gằn giọng nói với Sở Trung Thiên: “Giúp tôi định vị vị trí của đối phương.”

Sở Trung Thiên không dám chậm trễ, lập tức liên hệ với công ty truyền thông để nắm được vị trí của đối phương, nửa phút sau Sơ Trung Thiên ghé vào tai Lý Phàm nói nhỏ: “Tín hiệu của bên kia là ở trung tâm thương mại Tân Giang cách đây không xa lắm.”

Lý Phàm gật đầu, lên xe nổ máy lái đến trung tâm thương mại Tân Giang.

Khi Lý Phàm đến trung tâm thương mại Tân Giang, anh vừa lúc nhìn thấy xe của Trần Thanh Mai đang lái từ bãi đậu xe tầng hầm của trung tâm thương mại ra.

Lý Phàm đạp ga chạy theo chiếc BMW của Trần Thanh Mai.

Tốc độ của chiếc BMW rất nhanh, sau khi gã thanh niên lái chiếc xe ra ngoài không bao lâu sau liền quan sát kỹ kính chiều hậu thì

phát hiện Lý Phàm đang đuổi theo sau.

“Đệch, con đàn bà thối này đã làm bại lộ chúng ta qua cuộc điện thoại vừa rồi.”

“Ha hả, cậu là hung thần tốc độ ngầm của Hán Thành chúng ta đấy, cho gã ta hít khói đi!”

“Ngồi yên, anh đỡ ả đàn bà kia cho chắc vào!”

Gã thanh niên được mệnh danh là hung thần tốc độ ngầm của Hán Thành đạp chân ga, chiếc BMW gầm lên một tiếng, sau đó đột ngột lao về phía trước, lạng lách trên đường xe cộ tấp nập qua lại. Nhiều tài xế sợ hãi đã đạp phanh, bóp còi khiến đoạn đường bỗng trở nên nhốn nháo.

Đường xá hỗn loạn đột ngột cũng hơi ảnh hưởng đến việc lái xe Lý Phàm nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ với anh.

Cậu trai hung thần tốc độ mở nhạc ầm ĩ trong xe, cả người hưng phần tột độ, cảm thấy máu nóng và đam mê trên người đều bùng cháy.

Trong lúc vô tình, tốc độ của BMW đã đạt hai trăm dặm một giờ.

Gã hung thần tốc độ liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy chiếc xe đi sau mắt hút, hơi phấn khích lắc lư.

“Ah, anh chàng theo sau đã bị cắt đuôi rồi, chúng ta lượn một vòng thì có thể trở về bàn giao công việc rồi, đúng là một hành động hoàn hảo, ha ha.”

Gã thanh niên đang đỡ Trần Thanh Mai ngồi ở hàng ghế sau cười thầm, trong mắt tràn đầy chờ mong.

“Sau khi bàn giao công việc với cậu Long, chúng ta sẽ có tiền. Cậu cũng sẽ có được chiếc xe tân trang của mình, khi đó chúng ta có thể đi đua xe ở chợ đen, chỉ cần thắng hai trận, chúng ta sẽ nhận được vô số tiền mặt, xài hoài không hết.”

Gã hung thần tốc độ kia quay đầu lại liếc nhìn Trần Thanh Mai đang hôn mê bát tỉnh, tham lam nuốt một ngụm nước bọt.

“Cô em này nhìn cũng ngon lành phết. Là cô gái có vóc người nóng bỏng nhất mà tôi từng thấy, đáng tiếc lại bị dã thú Long Ba kia chấm rồi, chúng ta không có cơ hội nhúng tay vào.”

“Haiz, đàn bà thôi mà. Sau này khi chúng ta đã có tiền thì muốn kiểu đàn bà nào mà chẳng được.”

Gã thanh niên đang đỡ Trần Thanh Mai lại suy nghĩ rất thoáng, không hề bị hấp dẫn bởi ngoại hình và sắc đẹp của Trần Thanh Mai, vẫn đang chìm đắm trong giấc mộng giàu sang của mình.

Lý Phàm ung dung lái xe đuổi kịp BMW, nhưng lần này anh không đuổi theo quá sát, mà là tản ra xa, không để cho gã hung thần tốc độ kia chú ý.

Gã hung thần tốc độ lái xe dạo quanh đại lộ Tân Giang một vòng sau đó lái vào thành phố từ một hướng khác.

Không lâu sau chiếc BMW lái xe vào khách sạn Long Đình, khách sạn sáu sao duy nhất ở Hán Thành.

Khách sạn Long Đình là tài sản của nhà họ Long, lúc này Long Ba đang mặc đồ ngủ, ngồi thô lỗ trong phòng tổng thống trên tầng cao nhất của khách sạn.

“Ả đàn bà xấu xa Trần Thanh Mai này lại dám không nghe lời bố mày. Lần này bố mày sẽ thịt mày. Chỉ có điều nghĩ tới thân hình gợi cảm kia của cô ta, chậc chậc tối nay bố đây phải chơi cho đã nghiền.”

Long Ba vốn đã gấp không nhịn nổi, kéo quần áo ngủ, nhìn chằm chằm hai gã cao thủ gia tộc đứng cách đó không xa nói: “Sói Trắng, Gấu Đen, các ngươi mau đi liên lạc xem thế nào, tôi gấp lắm rồi!”

Sói Trắng đỡ tai nghe Bluetooth, cẩn thận lắng nghe tiếng nói của Gấu Đen trong tai nghe.

Nghe xong, Sói Trắng bước nhanh tới chỗ Long Ba, hơi cúi đầu nói: “Cậu Long, Gấu Đen đã nhận được người rồi, đang đưa tới đây.”

Chương 749

CHƯƠNG 749: NGƯỜI NHỆN PHIÊN BẢN ĐỜI THỰC

“Ha ha ha, được! Dù ông đây muốn trả thù thì hôm nay nhất định phải giữ vững tay súng, trước tiên phải giày vò Trần Thanh Mai này một phen đã, sau này bắt kỳ người phụ nữ bên cạnh Lý Phàm đều sẽ bị ông đây quất một lần, để cho đầu Lý Phàm trở thành thảo nguyên bát ngát!”

Long Ba cầm viên thuốc màu xanh lam trên bàn bỏ vào miệng, uống một ngụm nước rồi nuốt viên thuốc xuống, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa.

Sau khi gã du côn giao Trần Thanh Mai cho Gấu Đen xong, bọn họ mỉm cười đi về phía bãi đậu xe, vừa đến bãi đậu xe, tốc độ của hai gã du côn đột nhiên dần dần chậm lại.

Cách đó hơn chục mét, Lý Phàm đang nhìn hai gã du côn bằng đôi mắt lạnh lùng.

Hai gã du côn liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cúi đầu bước nhanh hơn, nhưng bọn họ chưa đi được bao xa đã bị Lý Phàm đè vai lại.

Hai gã du côn không nói gì, hết sức ăn ý cùng lúc chùng vai xuống, dùng húc khuỷu tay vào bụng Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ cười, chộp vai bọn họ hơi dùng sức, hai gã du côn đồng thời kêu rống lên như lợn bị chọc tiết.

“AI Đau, đau, anh hai à đừng bóp nữa, nếu bóp nữa sẽ gãy vai mắt.”

Hai tay Lý Phàm giống như một cái kẹp sắt, khiến hai vai của hai gã du côn phát ra tiếng kêu răng rắc.

Cơn đau dữ dội khiến trán bọn họ đổ mồ hôi hột, gương mặt vặn vẹo.

Lý Phàm nhìn hai người, lạnh lùng nói: “Các người đã đưa Trần Thanh Mai đi đâu rồi?”

“Chúng tôi đưa Trần Thanh Mai cho vệ sĩ của cậu Long, ở phòng tổng thống trên tầng cao nhất.”

“Đại ca à, việc này không liên quan đến chúng tôi. Là do cậu Long ép chúng tôi làm vậy, xin anh hãy tha cho chúng tôi.”

Lúc này hai gã du côn hoảng sợ tột độ, tóc gáy trên người đều dựng đứng cả lên.

“Xin tha sao? Nhỏ tuổi như vậy không chịu học điều hay, phải cho các người một bài học mới được.” Lý Phàm đè mạnh xuống, bả vai của hai gã du côn kêu răng rắc, là tiếng xương gãy.

Dựa vào sức hai tay, Lý Phàm bóp gãy bả vai của hai gã du côn, sau đó tiện tay đẩy xuống đất.

“Đây chỉ là cảnh cáo nhỏ, sau này nếu đề tôi thấy các người làm việc xấu nữa, tôi sẽ không xử lý nhẹ như hôm nay đâu.” Lý Phàm nói xong nhanh chân đi về cửa chính của khách sạn.

Hai gã du côn đau đến độ nước mắt giàn dụa, rên rỉ ôm bờ vai bị thương đứng lên.

“Ai ôi, tôi cảm thấy vai tôi sắp đứt lìa rồi, người này là ai vậy? Sao sức của đôi tay lại mạnh như vậy?”

“Đi mau, người này nhất định không phải là người hiền lành gì đâu. Chúng ta mau đi trốn đầu sóng ngọn gió này đi, nếu không sẽ vạ đến cá dưới ao.”

Hai gã du côn thấp tha thấp thỏm, gắng chịu đựng đau bước ra khỏi bãi đậu xe của khách sạn nhưng bọn họ cũng không dám lái xe đến bệnh viện, mà là đi thẳng đến thị trần gần đó để tránh tai vạ.

Lúc này Trần Thanh Mai được hai nhân viên phục vụ nữ dìu đến phòng tổng thống ở tầng cao nhất.

Nhìn Trần Thanh Mai nằm mê man trên giường, Long Ba cảm thấy

trong lòng nóng hừng hực.

“Các người ra ngoài hết đi. Không ai được phép vào đây khi không có lệnh của tôi. Dù có nghe thấy bắt kỳ tiếng động gì cũng không được hoảng sợ, hôm nay cậu chủ sẽ chơi trò chơi kích thích, ha ha ha.”

“Vâng, cậu Long.” Sói Trắng và Gấu Đen đáp lời, sau đó đưa hai cô phục vụ ra ngoài và đóng chặt cửa phòng tổng thống lại.

Long Ba cười xấu xa bước đến bên giường, nhìn thân hình bốc lửa của Trần Thanh Mai không nhịn được cười lớn lên.

“Ha ha ha, rốt cuộc ả đàn bà xấu xa này cũng rơi vào tay mình. Cuối cùng cũng có thể chơi được người phụ nữ của Lý Phàm, tuy việc này cũng không liên quan gì lắm tới Lý Phàm nhưng đây cũng là một khởi đầu tốt!”

Lẫm bẩm xong, trên mặt Long Ba hiện lên nụ cười bệnh hoạn: “Chơi xác chết thế này chẳng thú vị gì, tôi muốn nghe tiếng la hét của cô, xem dáng vẻ hoảng sợ của cô và thưởng thức sự giãy dụa, phản kháng của cô!”

Long Ba cầm lấy thuốc giải đã chuẩn bị sẵn trên giường, nhẹ nhàng phun tới trước mũi Trần Thanh Mai.

Chẳng lâu sau, lông mi của Trần Thanh Mai rung lên hai lần, sau đó từ từ mở mắt ra.

Cô ta mơ hồ nhìn xung quanh, bộ ga trải giường màu trắng, không gian xa lạ, và một người đàn ông mặc áo choàng tắm.

Đầu óc ngơ ngác của Trần Thanh Mai đột nhiên nhớ tới việc xảy ra lúc nãy cô ta bị người bắt cóc, đối phương đã dùng thuốc mê khiến cô ta bắt tỉnh.

Vậy bây giờ mình đang ở đâu? Giường này, người đàn ông mặc áo choàng tắm này…

Trần Thanh Mai lập tức hoảng sợ, hai mắt trợn tròn nhìn người đàn ông mặc áo choàng tắm.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông mặc áo choàng tắm, Trần Thanh Mai kinh hãi hét lên: “Long Ba! Tên khốn kiếp, anh định làm gì!”

“Ai ôi, người đẹp tỉnh rồi à? Tôi muốn làm gì cô không biết sao? Đương nhiên là việc khiến cô high rồi!

Thứ đàn bá thối tha, cho cô mặt mũi cô không chịu. Bảo cô giúp có tí việc mà cô lại dám hếch cằm lên mặt. Hôm nay tôi sẽ lấy lại cả vốn lẫn lãi, để cô tháy được kết cục khi dám xúc phạm tôi!”

Long Ba bước một chân lên giường, cúi xuống nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trần Thanh Mai: “Cô chờ hưởng thụ đi, đêm nay tôi nhất định sẽ khiến cô cả đời khó quên!”

Trần Thanh Mai hoảng sợ muốn giãy dụa chống cự nhưng cả người cô ta không còn chút sức lực nào.

Thuốc giải mà Long Ba phun lên người Trần Thanh Mai chỉ đủ khiến óc Trần Thanh Mai tỉnh lại, cơ thể cô ta vẫn còn bị ảnh hưởng bởi thuốc mê, không thể dùng sức được.

Trần Thanh Mai vốn muốn giãy dụa, nhưng chỉ có thể khẽ vung cánh tay, dáng vẻ mềm oặt kia lại càng thêm mê người.

Long Ba càng nhìn ngứa mắt, nhưng để thỏa mãn thú vui biến thái của mình anh ta cũng không vội tiền lên.

“Chặc chặc, Trần Thanh Mai, cô có biết bây giờ trông cô hấp dẫn thế nào không? Nhìn là ngứa ngáy. Nếu cô nhúc nhích thêm hai cái nữa tôi sẽ lên thật đấy. Ha ha.”

Trần Thanh Mai dừng tay ngay lập tức, hung hăng trừng mắt nhìn Long Ba.

Trong lòng Trần Thanh Mai vừa hồi hộp lại vừa sợ hãi, càng lúc càng mong chờ Lý Phàm. Cô ta thật sự hy vọng Lý Phàm có thể xuất hiện trước mặt cô ta ngay lập tức.

Nhưng rốt cuộc Lý Phàm đâu rồi? Rốt cuộc cái gã khốn kiếp này có đến hay không? Chẳng lẽ anh ta không định đến cứu mình thật sao?

Hu hu hu, tên khốn kiếp Lý Phàm kia xuất hiện nhanh đi. Nếu anh không tới cứu tôi, tôi sẽ bị tên khốn nạn này bắt nạt. Phật tổ phù hộ cho Lý Phàm nhất định sẽ đến cứu mình!

Trong lòng Trần Thanh Mai âm thầm cầu nguyện các vị bồ tát, các vị thần linh, mong cho Lý Phàm mau mau xuất hiện.

Mà lúc này Lý Phàm giống như người nhện, đang trèo lên bức tường kính của khách sạn.

Nhiều người đã nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm trèo lên bức tường kính, ai nấy đều dừng chân, căng thẳng theo dõi.

Một số người lấy điện thoại ra quay video ngắn, còn một số khác thì dứt khoát phát livestream luôn.

“Mọi người mau nhìn xem, đó là người nhện sao? Anh ta thế mà lại có thể trèo lên bức tường bằng kính của khách sạn, quá đỉnh!”

“My god, anh ta đang đóng phim sao? Nhưng tại sao lại không thấy máy quay?”

“Mọi người nhường chỗ để tôi livestream nào. Xin chào mọi người, có người đang leo lên bên ngoài bức tường kính của khách sạn sáu sao chỗ chúng tôi. Tốc độ của người đó khá nhanh, đây đúng là người nhện phiên bản đời thực, vô cùng sống động!”

Chương 750

CHƯƠNG 750: ẢO VÔ CÙNG!

Lý Phàm đang tập trung leo lên bức tường kính, mặc dù bức tường kính có vẻ được làm bằng kính trơn nhưng trên thực tế các cạnh của nó hơi nhô ra khỏi cấu trúc khung thép, và những phần nhô ra của cấu trúc khung thép này chính là nơi mà Lý Phàm mượn sức để leo lên.

Lúc này, Lý Phàm giống như một con thằn lằn nhanh nhẹn, đang trèo lên bức tường kính nhẵn nhụi, trơn trượt kia.

Càng leo lên cao càng có gió, quần áo Lý Phàm tung bay trong gió, có thể thấy gió khá lớn.

Những người vây xem bên dưới đổ mồ hôi thay Lý Phàm, mà cô gái xinh đẹp đang phát livestream thì càng kích động hét ầm lên.

Vi livestream Lý Phàm đang leo lên cao, nên cô gái này bỗng chốc trở nên nổi tiếng, lượng người xem đã vượt quá bốn trăm nghìn người.

Giờ phút này người không muốn Lý Phàm xảy ra việc nhất trong đám đông đang vây xem bên dưới chính là cô gái đang phát livestream kia. Bởi vì dù sau cô ta cũng phải dựa vào Lý Phàm để tăng lượng người hâm mộ đấy.

Vô số bạn bè hiển thị trên màn hình livestream đều đang gửi những dấu cảm thán bày tỏ sự khâm phục trước hành động mạnh mẽ của Lý Phàm.

Còn có mấy người thuộc nhóm kỹ thuật vẫn đang không ngừng tính ra kết quả.

“Theo tính toán biên độ đong đưa của quần áo, lúc này gió đang ở cấp bốn đến cấp năm, leo cao mà không có biện pháp an toàn dưới cơn gió như thế này đúng là đang đùa giỡn với mạng sống!”

“Sau khi quan sát kỹ tốc độ leo của anh người nhện này thì phát hiện ra anh ta chỉ mất chưa đến hai mươi giây để leo lên mỗi tầng. Nếu cứ tiếp duy trì tốc độ này không đổi, anh ta sẽ mất không quá mười lăm phút để lên đến đỉnh của tòa nhà. Đó là một tồn tại cấp thần!”

“Tôi đã kiểm tra thông tin trong và ngoài nước, chưa từng có ai có thể tay không leo lên bức tường kính mà không có biện pháp bảo hộ nào cả. Anh người nhện này đã tạo nên một kỳ tích!”

Sau khi những bình luận chuyên nghiệp này xuất hiện, chúng đã được chuyển tiếp bằng ảnh chụp màn hình, khiến buổi livestream đã hot lại càng hot hơn.

Theo độ nỗi tiếng của cô gái xinh đẹp đang phát livestream kia, một số MC nỗi tiếng sau khi trao đổi với cô ta xong cũng bắt đầu chia sẻ livestream của cô ta.

Còn nền tảng phát sóng trực tiếp đã đưa buổi phát livestream của cô gái xinh đẹp lên trang chủ được đề cử, chỉ trong một thời gian, Lý Phàm đã trở thành nhân vật hot nhát trên nền tảng phát sóng trực tiếp trên web.

Nhiều vô số kể, nhưng cuối cùng cũng đã tính được số lượng cư dân mạng đang xem Lý Phàm leo lên bức tường kính lần này đã vượt quá ba triệu người, con số này còn chưa tính số người đã xem đoạn video ngắn kia.

Đương nhiên Lý Phàm không biết điều này, bởi vì gió lớn, nên tốc độ leo của anh hơi chậm lại một chút.

Dù có chậm lại nhưng vẫn nhanh hơn tốc độ lên cầu thang của người bình thường.

Lý do khiến Lý Phàm leo lên bức tường kính là đề lên tầng cao nhất cứu người nhanh hơn, anh không ngờ sẽ có người qua đường quay những đoạn video ngắn để phục vụ hoạt động livestream trên web.

Điều mà Lý Phàm không ngờ là vài ngày tới anh sẽ trở thành nhân vật hot nhất trên mạng, trở thành anh người nhện trong miệng

mọi người.

Khách sạn Long Đình có bốn mươi tám tầng và cao hơn một trăm mét, Lý Phàm đã leo lên tầng cao nhất chỉ trong mười hai phút.

Nếu vào khách sạn theo cách thông thường, đợi thang máy rồi đi thang máy lên tầng cao nhất cũng mắt ngần ấy thời gian, nếu tính đến việc giao chiến với vệ sĩ của Long Ba, vậy sẽ kéo dài thêm thời gian vào phòng giải cứu Trần Thanh Mai.

Mà tình huống bây giờ chỉ chậm một giây Trần Thanh Mai rất có thể sẽ bị làm mồi cho Long Ba.

Lý Phàm trèo lên bức tường kính bên ngoài phòng tổng thống, sau đó nhìn thấy tình hình trong phòng qua bức tường kính.

Nhìn thấy Long Ba vẫn chưa làm gì Trần Thanh Mai, rốt cuộc Lý Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng coi như cũng không tới chậm, không uổng công anh leo lên bức tường kính của khách sạn.

Long Ba đang đợi viên thuốc màu xanh lam phát huy tác dụng.

Theo kinh nghiệm trước kia thì khoảng ba mươi phút nữa thuốc sẽ phát huy hết tác dụng, có thể khiến anh ta chiến đấu suốt đêm mà không thầy mệt, tuy lúc này chỉ mới hai mươi phút trôi qua nhưng Long Ba đã cảm thấy cực kỳ sung sức.

“Ha hả gặp được người đẹp đúng là có khác, tác dụng của thuốc còn nhanh hơn trước kia. Hôm nay tôi sẽ để cô hưởng thụ cảm giác lên đỉnh!”

Trần Thanh Mai nhìn dáng vẻ gắp không chịu nổi của Long Ba thì không khỏi thở dài. Lẽ nào cô ta sẽ mắt đi sự trong trắng trong tay Long Ba sao?

Tên khốn Lý Phàm này sao còn chưa tới cứu mình chứ? Nếu anh còn không tới cứu tôi, Trần Thanh Mai tôi có làm quỷ cũng không tha cho anh đâu!

Trần Thanh Mai tuyệt vọng bắt lực quay đầu đi, không muốn nhìn thấy bộ mặt xấu xí của Long Ba.

Trần Thanh Mai quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, bỗng nhìn thầy Lý Phàm đang ở bên ngoài, đầu óc cô ta đột nhiên trở nên trống rỗng, trong lòng cảm thấy không chân thật.

Lý Phàm, không ngờ lại là Lý Phàm!

Nhưng tại sao anh sẽ ở bên ngoài cửa sổ? Sao anh ta lại chạy ra ngoài cửa số chứ? Chẳng lẽ anh leo lên sao? Anh là người nhện hóa thân à?

Trong giây lát Trần Thanh Mai thấy mọi thứ quá khó tin, hẳn đây là ảo giác được sinh ra bởi sự căng thẳng tột độ của cô ta.

Nhắm chặt mắt rồi lại đột ngột mở ra, Trần Thanh Mai thấy Lý Phàm ở ngoài cửa số đang mỉm cười với mình, nước mắt của cô ta chợt lăn dài trên má.

Thầy dáng vẻ mềm yếu chảy nước mắt của Trần Thanh Mai, Long Ba lập tức nổi cơn thú tính, xé đồ ngủ của Trần Thanh Mai, gương mặt vặn vẹo cười to lên.

“Trần Thanh Mai, ông đến đây. Cô là người đầu tiên để ông đây cắm sừng Lý Phàm, ha ha ha.”

Trần Thanh Mai hoàn toàn không nghe tháy lời nói của Long Ba. Ánh mắt sáng rực nhìn Lý Phàm treo mình ngoài cửa sổ, trong lòng vừa lo lắng lại vừa vui mừng vô cớ.

Anh ấy cuối cùng đã đến, tiếng lòng của cô ta đã thành hiện thực rồi.

Cách anh ấy xuất hiện cũng khiến người khác ngạc nhiên, run sợ và ấn tượng khó phai.

Một người đàn ông bất chấp nguy hiểm bản thân, sẵn sàng leo lên tòa nhà cao hàng trăm mét để cứu bạn, điều này sao có thể không khiến phụ nữ rung động cho được?

Trần Thanh Mai xúc động không nói nên lời, rất muốn nhào vào lồng ngực Lý Phàm, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Đây là Lý Phàm ngửa người ra sau bên ngoài cửa sổ, tạo thành độ

ngửa lớn với bức tường kính.

Đám người xem ở dưới lầu kêu lên, ai cũng nghĩ Lý Phàm đã không chịu được, sắp té xuống.

“Trời ơi, anh nhện hãy giữ chặt, lỡ ngã xuống là chết tươi.”

“Chàng trai cố chịu thêm chút nữa, chúng tôi đã gọi điện cho đội phòng cháy chữa cháy rồi. Đợi sau khi lót đệm xong anh hãy buông tay.”

“AI Anh nhện, đừng mà, kiên trì, nhất định phải kiên trì tới cùng!”

Thậm chí cô gái xinh đẹp cũng chẳng quan tâm đến livestream, huơ hươ gậy tự sướng, lo lắng nhảy nhoi nhoi. Cô ta lo Lý Phàm sẽ xảy ra chuyện.

Trần Thanh Mai ở trên giường nhìn dáng vẻ ngửa người ra sau của Lý Phàm, trong lòng run lên, bỗng giơ tay về phía anh gào lên: “Đừng mài”

Long Ba đã cởi áo tắm, nghe được tiếng thét chói tai của Trần Thanh Mai, sắc mặt càng thêm đắc ý.

“Đồ đàn bà thối. Muốn hay không, không phải do cô quyết định. Hôm nay tôi mới là người quyết định, cô chỉ cần nói muốn là được.”

Nhưng Lý Phàm ngả người về sau vì muốn tạo khoảng trống để có thể đấm vỡ bức tường kính.

Ngay lúc mọi người đều nghĩ Lý Phàm sắp ngã xuống thì anh đã dùng sức đè thắt lưng lại, nhanh chóng dán sát lại bức tường kính, cùng lúc đó, giơ cánh tay phải lên đập mạnh vào vách tường kính.

Oành! Rầm!

Một mảng lớn của bức tường kính vỡ ra rơi xuống, gió lạnh phần phật thổi vào phòng tổng thống.

Chương 751

CHƯƠNG 751: BỊ DOẠ CHẠY RỒI

Long Ba đang nhào về phía Trần Thanh Mai thì bỗng sửng sốt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Lý Phàm đang đi vào qua bức tường kính vỡ.

Gió thổi quần áo tóc tai của Lý Phàm bay phấp phới, cộng với vẻ mặt nghiêm nghị của anh khiến cho Lý Phàm trông chẳng khác nào một chiến thần Long Ba cảm thấy hết thảy những chuyện này đều rất khó tin. Không! Đây là một chuyện không có khoa học chút nào!

Đây là toà nhà cao đến cả trăm mét, bên ngoài lại còn là vách kính thì sao Lý Phàm có thể xuất hiện chứ! Cảnh tượng khó tin này khiến Long Ba ngây ra như phỗng, thậm chí còn quên gọi cao thủ nhà mình vào bảo vệ mình. Mà Trần Thanh Mai thì đang tươi cười, nước mắt hòa với nụ cười, vẻ đẹp như hoa lê gặp mưa, mang đến cho Trần Thanh Mai một vẻ khác biệt.

“Hu hu hu, cuối cùng anh cũng tới rồi, em còn tưởng anh sẽ không tới cứu em.” Câu nói của Trần Thanh Mai khiến Long Ba tỉnh táo trở lại, Long Ba hốt hoảng chạy đến cạnh giường, chụp lấy con dao găm nằm trên đầu giường.

Chỉ cần có dao găm trong tay là sẽ bắt được Trần Thanh Mai làm con tin để uy hiếp Lý Phàm.

“Mày không được lại đây, tạo có dao, tạo có con tin, mày mà lại đây tạo sẽ rạch nát mặt Trần Thanh Mai!” Long Ba cầm dao găm, trong lòng đã có dự tính.

Chỉ cần tạm thời khống chế được cục diện thì các cao thủ trong nhà có thể xông vào, giờ phút này Long Ba rất hối hận khi vừa rồi để bọn họ ra ngoài, nếu để lại Sói Trắng và Gấu Đen thì bây giờ sẽ không bị động như vậy.

Long Ba vừa nghĩ vừa chĩa dao găm vào Trần Thanh Mai. Lý Phàm

nhảy ra như con báo săn, không đợi Long Ba kịp phản ứng đã xông tới trước mặt.

Thân là một cậu chủ con nhà giàu, Long Ba nổ còn được chứ nếu thật sự đánh nhau thì chẳng có chút sức chiến đấu nào cả, đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của Lý Phàm, anh ta chỉ biết vung dao bừa.

Lý Phàm đánh trái đánh phải rồi túm tóc Long Ba quật qua vai một cái.

Long Ba nằm trên mặt đất khóc lóc, rên rỉ, máu mũi máu mồm chảy tùm lum. Anh ta ngẩng đầu phun ra một ngụm nước bọt có pha máu kèm hai chiếc răng hàm. Cú đánh của Lý Phàm vốn đã rất nhẹ, chỉ cần dùng sức thêm một chút sẽ có thể lấy tính mạng của Long Ba. Lý Phàm liếc nhìn, không thèm để ý đến Long Ba đang kêu la, tiêu sái đến bên giường cúi xuống nhìn Trần Thanh Mai. Lý Phàm giơ hai ngón tay lắc lắc trước mặt Trần Thanh Mai: “Đây là mấy? Biết không” Sự cảm kích của Trần Thanh Mai đối với Lý Phàm đã sụp đổ ầm ầm, cô hung hăng trừng mắt Lý Phàm, bĩu môi nói: “Hai, hai, hai, ý của anh là em là đồ ngu hả.”

“Ồ, hình như não không sao, không bị tổn thương

Lý Phàm nói chuyện giống như một bác sĩ chẩn đoán bệnh cho bệnh nhân, sau đó nắm lấy bàn tay trắng như ngọc của Trần Thanh Mai và véo nhẹ vào vị trí hổ khẩu của Trần Thanh Mai.”

“Hơi đau đấy, em chịu một chút nhé.”

Lý Phàm véo mạnh một cái, Trần Thanh Mai chợt cảm thấy đau nhói.

“A!!”

Giọng nữ cao quãng tám hét vang thầu trời xanh, Sói Trắng cùng Gấu Đen đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng thét chói tai của Trần Thanh Mai liền nhún vai.

“Cậu Long thật biết chơi, có thể làm ra động tĩnh dữ dội như vậy.”

“Cô nàng Trần Thanh Mai này không chỉ có dáng người nóng bỏng

mà tiếng rên cũng quyến rũ như vậy, đúng là khiến cho người ta không nhịn được mà." Sói Trắng cùng Gấu Đen liếc nhau, cùng nhau lộ ra điệu cười vẻ thô tục. Trong phòng, Lý Phàm đã lấy tay bịt tai lại. Cảm giác như nếu không bịt tai lại thì sẽ bị tiếng thét của Trần Thanh Mai xuyên thủng màng nhĩ.

Trần Thanh Mai đau đớn ngồi dậy, trợn mắt trừng trừng nhìn Lý Phàm: "Lý Phàm, anh, anh đừng tưởng cứu em thì muốn làm gì em cũng được nhé."

"Này, cô gái, em nói có lý lẽ một chút được không, anh đối xử tuỳ tiện với em chỗ nào hả, anh đã làm gì em." Khí thế của Trần Thanh Mai lập tức yếu đi, cô cúi đầu xấu hổ nói: "Anh làm em đau." Giọng điệu và dáng vẻ của Trần Thanh Mai khiến Lý Phàm tức muốn ói máu. Đây là muốn vu hãm mình rồi sau đó lại dựa vào mình đây mà? Dáng vẻ, lời nói và hành động đều rất mập mờ.

"Anh làm thế là muốn giúp em hồi phục khỏi tác dụng của thuốc mê, có phải em đã cảm thấy tỉnh táo hơn chưa, thuốc giải độc hóa học rất hại thần kinh. Đúng là không thấy được lòng tốt của người ta mà."

"Hả? Ồ Ồ." Trần Thanh Mai rụt cổ lại, nhẹ nhàng thè lưỡi, giống như một cô bé làm sai chuyện.

Lý Phàm quay đầu nhìn Long Ba vẫn đang kêu gào như heo.

Long Ba hoảng sợ lui về phía sau: "Anh, anh đừng lại đây, vệ sĩ của tôi đều đang ở bên ngoài, tôi sẽ gọi người đến đấy."

"Gọi năm thằng lưu manh đi theo anh vào xem có thể cứu được anh không? Lý Phàm khinh thường nói.

"Sói Trắng, Gấu Đen, lăn vào đây cho tôi!" Long Ba hét lên như sợ hãi người bên ngoài sẽ không thể nghe thấy. Sói Trắng cùng Gấu Đen nghe thấy tiếng hét của Long Ba, lúc này mới cảm thấy có điều gì đó không ổn. Hai người đặt tay lên sóng ở thắt lưng, đẩy cửa vào phòng tổng thống. Khi nhìn thấy Lý Phàm đứng trong phòng tổng thống, cùng với Long Ba đang nằm thảm hại trên mặt đất, Sói Trắng cùng Gấu Đen trợn tròn mắt nhìn nhau, không hiểu sao Lý Phàm có thể tiến vào được.

Nhìn lên bức tường kính vỡ nát, Sói Trắng cùng Gấu Đen rùng mình, thấy tim gan phèo phổi cũng cùng run rẩy theo. Long Ba vừa nhìn thấy Sói Trắng cùng Gấu Đen xông vào, lập tức hét lớn: “Hai người lên cho tôi, giết chết anh ta đi!” Nhưng Sói Trắng cùng Gấu Đen không làm theo lời Long Ba nói, Sói Trắng cùng Gấu Đen biết thừa người đàn ông đối diện đáng sợ như thế nào. Trong suy nghĩ của Sói Trắng cùng Gấu Đen, Lý Phàm là một cao thủ tuyệt thế.

Trần Thanh Mai nhìn thấy người của Long Ba đi vào, lập tức nấp sau lưng Lý Phàm, nhìn động tác tay đặt sau eo của hai vệ sĩ, Trần Thanh Mai hiểu rằng họ có súng trên người.

“Cẩn thận, bọn họ có súng.” Lý Phàm thản nhiên nhún vai, cười nói: “Với lá gan đó của họ, anh nghĩ họ dám rút súng không.”

Sói Trắng cùng Gấu Đen lắc đầu nguầy nguậy: “Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, chúng tôi không biết gì hết, chúng tôi cũng chẳng thấy gì cả! Sao phòng tối vậy, chúng ta đi ra ngoài xem thử có phải mạch điện có vấn đề rồi không.”

Sói Trắng cùng Gấu Đen ngẩng đầu rồi thẳng lưng quay người nối đuôi bước ra ngoài. Long Ba liền thấy toàn thân mệt mỏi, có cảm giác như trong nháy mắt mình bị cả thế giới bỏ rơi. Đây là một cao thủ được Đại Long Vương huấn luyện cẩn thận, nhưng lúc này đối mặt với Lý Phàm, ngay cả lá gan để ra tay họ cũng không có. Long Ba hối hận, cực kỳ hối hận, nếu có thuốc hối hận, Long Ba nhất định sẽ uống hết lọ thuốc đó.

“Hai thằng khốn, quay lại giết nó cho tôi! Bằng không tôi sẽ dùng gia pháp để xử lý hai người!”

Long Ba không cam lòng rống giận. Hy vọng tiếng rống của mình có thể khơi dậy lòng can đảm của họ nhưng Sói Trắng cùng Gấu Đen không những không dừng lại, mà còn bước nhanh hơn. Long Ba đột nhiên suy sụp, thất thần nhìn hai người nhanh chóng rời đi.

“Anh, anh đã làm gì họ rồi? Sao bọn họ lại bị doạ chạy như vậy.” Trần Thanh Mai kinh ngạc hỏi.

Chương 752

CHƯƠNG 752: ĐÃ NGHÈO CÒN MẮC CÁI EO

“Có lẽ bọn họ nhất thời có việc gấp” Lý Phàm xòe tay nhún vai, làm bộ như không biết chuyện gì. Trần Thanh Mai trợn to hai mắt, loại câu trả lời thiểu năng này, e rằng chỉ có một đứa trẻ ba tuổi mới tin được. Tuy nhiên, cô vẫn rất cảm động vì Lý Phàm đã đến cứu cô như một bạch mã hoàng tử, quá đẹp trai.

Long Ba vẫn còn tức Sói Trắng cùng Gấu Đen, không ngờ mình lại nuôi hai thằng ăn cây táo rào cây sung. Tuy nhiên, Sói Trắng cùng Gấu Đen cũng coi như là kẻ thức thời, nếu hai người họ dám làm gì thì ngày mai nhất định sẽ không thấy mặt trời nữa. Sói Trắng cùng Gấu Đen liều mạng bỏ chạy, cho đến khi không còn người mới quay lại xem Lý Phàm có đuổi theo không rồi thở phào.

“Cũng may là chạy nhanh, nếu không chết chắc rồi” Sói Trắng vui mừng vỗ ngực, anh ta cũng đã nhìn ra được thực lực của Lý Phàm. Tuy rằng Long Ba cho bọn họ không ít tiền, nhưng tính mạng quan trọng hơn tiền bạc, bọn họ không dám dùng tính mạng để đổi tiền.

“Chúng ta nên rời khỏi Hán Thành đi, tôi thấy chúng ta đều sẽ không thoát khỏi cả hai đâu.” Lý Phàm đã để lại cho Gấu Đen một bóng ma tâm lý quá lớn, hiện tại Gấu Đen đã bắt đầu nghĩ về tương lai, mỉm cười chua chát.

Nghe Gấu Đen nói, Sói Trắng hết sức ủng hộ.

Long Ba dựa vào tường trong sự bất lực và lẻ loi, đây là lần đầu tiên anh ta trải qua cảm giác bất lực như thế này.

“Anh muốn làm gì, anh không được lại đây.” Long Ba điên cuồng hét lên, lui về phía sau, nhưng anh ta không còn đường lui nữa rồi.

Anh ta nhìn Lý Phàm chậm rãi đi về phía mình, khí thế như ác quỷ bước ra từ địa ngục khiến anh ta nổi da gà.

Đột nhiên, mặt anh ta đỏ bừng, sau khi cảm thấy toàn thân nóng

bừng thì sắc mặt của anh ta lập tức biến đổi, anh ta đã quên uống thuốc giải.

Mà thuốc giải thì chỉ có Sói Trắng cùng Gấu Đen mới có, nhưng hai kẻ ăn cây táo rào cây sung này đã biến mất không còn tung tích.

Lý Phàm đã trải qua không ít sóng to gió lớn nên vừa nhìn thấy bộ dạng của Long Ba như vậy thì lập tức hiểu ra, hoá ra tên này đã chuẩn bị từ trước, anh ta đến đây là vì Trần Thanh Mai.

Trần Thanh Mai nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của Long Ba liền trốn sau lưng Lý Phàm theo bản năng, giống như chỉ khi trốn sau lưng Lý Phàm mới có cảm giác an toàn.

Long Ba vô cùng áp lực, tuy rằng anh ta rất muốn làm chuyện đó với Trần Thanh Mai nhưng Lý Phàm ở đây, anh ta không dám hành động hấp tấp.

Tác dụng của loại thuốc nào khiến anh ta cảm thấy toàn thân như bốc cháy, cơ hồ không thể kiềm chế được, trong lòng bứt rứt, tiến không được mà lùi cũng không Xong.

“Lý Phàm, anh hãy thả tôi đi, cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ chết mất” Long Ba thầm nghĩ phải kêu người mang thuốc giải đến nên mới dùng giọng điệu cầu khẩn để xin xỏ Lý Phàm.

Anh ta thừa hiểu tác dụng của loại thuốc này, nếu không uống thuốc giải trong vòng mười phút hoặc không thể giải phóng ham muốn thì hậu quả sẽ rất thảm khốc. Trần Thanh Mai kéo Lý Phàm theo bản năng, lắc đầu, hiển nhiên là không muốn đổi phương mềm lòng.

Lý Phàm vốn muốn xử lý Long Ba một chút, nhưng khi thấy Long Ba có dáng vẻ như vậy thì hình như anh đã nghĩ ra một ý tưởng, nếu đối phương tự mình chuốc lấy | cực khổ thì cứ để cho đối phương nhận lấy hậu quả do chính mình gây ra.

“Anh muốn làm gì” Mặc dù tác dụng thuốc đã lên tới cực điểm, trong đầu ngập tràn ý nghĩ đó nhưng lý trí của anh ta cuối cùng cũng đánh bại bản thân, trước mặt hai người kia, anh ta tuyệt đối không thể hành động bừa bãi.

“Không phải là anh muốn chơi sao? Vậy thì sẽ cho anh chơi thật sướng” Lý Phàm nhếch mép trói Long Ba vào cây cột trên giường. Long Ba suýt nữa đã chửi *Shit, đây rõ ràng là chiêu trò mà anh ta muốn làm với Trần Thanh Mai tối nay, ai ngờ lại bị gậy ông đập lưng ông. Trần Thanh Mai miệng mở lớn, hoài nghi nhìn Lý Phàm, chẳng lẽ đối phương có đam mê với trò đó sao? “Anh mau thả tôi ra, nếu không Đại Long Vương mà đến anh nhất định sẽ không chịu nổi đâu.” Long Ba cố ý mang con bài chưa lật của mình ra để khè Lý Phàm, nhưng anh ta quá ngây thơ rồi, đối với Lý Phàm mà nói, thủ đoạn này hoàn toàn vô dụng.

“Anh cho rằng người ta sẽ vì một tên không có giá trị mà đích thân đến đây sao? Nhưng hôm nay tên đó đến cũng tốt, tôi còn đang nghĩ đến chuyện ngày nào đó tìm đến tận cửa” Lý Phàm không chút động lòng, thản nhiên nói.

Nếu như Đại Long Vương tới thì thật là tuyệt, anh còn tưởng rằng Đại Long Vương này ẩn thân như chạch, muốn tìm cũng tìm không thấy. Long Ba sửng sốt, không ngờ mang cả Đại Long Vương ra cũng không doạ được Lý Phàm.

“Anh vẫn nên câm miệng đi thì hơn.”

Lý Phàm không muốn nghe Long Ba dong dài vì vậy nhét một quả bóng đồ chơi vào miệng Long Ba.

Toàn thân Long Ba nóng rực, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ, nước miếng không ngừng chảy xuống.

“Đi thôi.” Lý Phàm vỗ tay, quay đầu nhìn Trần Thanh Mai. Về phần sống chết của Long Ba, anh cũng không quản, cứ để cho đối phương tự sinh tự diệt, vừa hay không cần anh đích thân ra tay. Trần Thanh Mai nhận ra cô đã suy nghĩ quá nhiều, liền vui vẻ đi theo Lý Phàm.

Đồng thời Lý Phàm khóa phòng ngừa Long Ba lên tiếng kêu cứu.

Không lâu sau khi Lý Phàm cùng Trần Thanh Mai rời đi, một người đàn ông mặc đồ đen xuất hiện trong phòng tổng thống nơi Long Ba đang ngồi, người đàn ông mặc | đồ đen lạnh lùng nhìn dáng vẻ đã chết của Long Ba và dùng bộ đàm để báo cáo điều gì đó.

“Anh đưa em trở về đi.” Trần Thanh Mai yếu ớt nói, trong lòng rất hồi hộp, cô muốn tiếp cận Lý Phàm thêm một chút.

“Được.” Lý Phàm thấy sắc trời cũng đã muộn, cộng thêm chuyện của Long Ba, nói không chừng Trần Thanh Mai bị người ta theo dõi, nên tạm thời anh phải bảo vệ an toàn cho người ta.

Sau khi Trần Thanh Mai nghe được lời này, liền kích động, cô hoàn toàn bất ngờ vì Lý Phàm đột nhiên đồng ý. Đột nhiên, Lý Phàm đi tới trước mặt Trần Thanh Mai, hơn nữa là càng ngày càng gần, loại khoảng cách thân mật này khiến Trần Thanh Mai cảm giác như đang nằm mơ, rất là mơ hồ. Cô xấu hổ cúi đầu, cho rằng Lý Phàm có ý với cô nên nhắm mắt chờ đợi, ai ngờ câu nói tiếp theo của Lý Phàm chẳng khác nào tạt gáo nước lạnh vào người.

“Nút thắt trên ngực áo em bị xé toạc rồi.”

“Đừng nhìn, có tin em móc mắt anh không?” Trần Thanh Mai đang mặc đồ đi làm, cô vô thức cúi đầu che ngực. Lúc này cô mới nhớ ra, đó là lúc Long Ba không thực hiện được hành vi xâm phạm, cô liền thắt lại.

“Dù sao của em cũng không tính là lớn, anh cũng chẳng hiếm lạ gì” Lý Phàm mỉm cười. Những lời này làm cho Trần Thanh Mai nghe như sét đánh ngang trại, người này rõ ràng là đang trắng trợn đả kích mình.

Cô tức giận dậm chân, nhưng vẫn không ngừng tự hỏi bản thân, cô thực sự thua kém Cố Họa Y sao?

Trần Thanh Mai đang ngồi bên ghế phụ nhìn Lý Phàm thì đột nhiên cười khúc khích Lý Phàm không khỏi tò mò hỏi: “Em cười cái gì?”

“Không ngờ anh sẽ đến cứu em” Trần Thanh Mai quay đầu, mỉm cười.

Chương 753

CHƯƠNG 753: NGƯỜI CHẾT KHÔNG ĐỦ TƯ CÁCH ĐỂ BIẾT

Lý Phàm không trả lời, đối phương vui vẻ chính là vì cái này sao?

Trần Thanh Mai nói đùa: “Nếu không tới, thì sẽ là một tên chúa khốn nạn”

Sau khi nhìn thấy bộ dạng nhàm chán của Lý Phàm, Trần Thanh Mai lúc này mới nói sang chuyện khác: “Đêm nay, anh đã cứu em, anh muốn gì em cũng đều thoả mãn cho anh hết.”

“Vậy sao?” Lý Phàm nói cho có lệ chứ không hề hứng thú chút nào.

Trần Thanh Mai vỗ ngực nói: “Đương nhiên, chỉ cần là chuyện em làm được, tất nhiên là không thể lấy thân báo đáp.”

“Anh không cần em trả ơn gì hết, tiễn em về đến nhà, hai chúng ta coi như hết chuyện” Lý Phàm chỉ là ra tay tương trợ mà thôi, không có ý gì khác.

Trần Thanh Mai nghi ngờ xu hướng tình dục của đối phương có phải là vấn đề hay không, mặc dù cô không nói rõ ràng rằng không thể lấy thân báo đáp nhưng nếu đối phương đề nghị, cô vẫn sẽ đồng ý.

Đột nhiên có mấy chiếc xe thương vụ bám theo xe của Lý Phàm. Những chiếc xe thương vụ đó gần như đi trên một đường thẳng, và bất kỳ người nhạy cảm nào cũng có thể nhận ra rằng có điều gì đó không ổn. Lý Phàm liếc mắt một cái liền nhận ra nhưng anh không sốt ruột tăng tốc, thật ra anh muốn xem những người đó định làm gì.

Trên ghế phụ của chiếc xe thương vụ màu đen có một người đàn ông phương Tây tóc vàng mắt xanh đang ngồi, hai má như được gọt bằng dao, ánh mắt sắc lẹm.

“Anh Mark, bây giờ chúng ta làm luôn hay là đợi tìm một nơi

không có ai?" Người đàn ông lái xe cung kính nói với người đàn ông phương Tây.

Anh ta sợ sẽ gây ảnh hưởng khi lấy xe trong khu vực trung tâm thành phố, lỡ như làm lớn chuyện thì sẽ không tốt lắm, dù sao Đại Long Vương cũng đã dặn dò anh ta cố gắng hoàn thành nhiệm vụ một cách âm thầm.

Mark cao ngạo nói: "Lớn chuyện thì cứ để cho nó lớn chuyện đi, ở phương Tây của chúng tôi, những chuyện như vậy rất phổ biến".

"Chuẩn bị hành động."

Mark cầm lấy bộ đàm và bắt đầu ra lệnh.

Ở phía sau mỗi chiếc xe thương vụ đều tung ra các thiết bị hoả lực được trang bị và lần lượt lên tầm ngắm. Lý Phàm không có một chút hoảng hốt, bắt đầu tăng ga phóng nhanh. Xe vụt qua nhanh như chớp, ngay cả đèn hậu phía sau cũng không nhìn thấy được.

"FUCK!"

Mắt thấy cục mỡ đến miệng cũng chạy đi, Mark gần như bộc phát cơn tức giận: "Đồ vô dụng, ra tay sớm chút nữa là được rồi." Những tên sát thủ ngoan ngoãn đó bị chửi thì không dám nói lại, nhưng trong lòng cũng bĩu môi, nếu anh làm được thì sao vừa rồi không làm đi? Trần Thanh Mai không thắt dây an toàn, có tăng tốc đột ngột này khiến cô trở tay không kịp, nếu không kịp thời nắm lấy tay vịn thì cô đã có thể bị văng ra ngoài.

Cô cho rằng Lý Phàm là cố ý giỡn, đang định nổi giận thì Lý Phàm liền lớn tiếng cắt ngang: "Phía sau có người theo dõi chúng ta, chuẩn bị tinh thần xuống xe bất cứ lúc nào."

Trần Thanh Mai nnhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lý Phàm thì biết đối phương không nói dối, cô ngoan ngoãn thắt dây an toàn, không phàn nàn nữa, hóa ra đối phương đang bảo vệ cô, sau khi biết được đã hiểu lầm đối phương trong lòng cô liền áy náy.

"Anh lại nhanh đi." Cho tới bây giờ còn chưa nhìn thấy đèn hậu của Lý Phàm, Mark tức giận hét lên. Người lái xe bất lực nói: "Kỹ năng lái xe của anh ấy quá tuyệt vời, tôi dốc toàn lực tăng tốc vẫn

không đuổi kịp anh ta.”

Mark sa sầm nét mặt, anh ta lại lấy máy bộ đàm ra: “Cá sắc mắc câu rồi, chuẩn bị sẵn sàng đi.”

May mắn thay, anh ta có một kế hoạch dự trù, nếu không thì công sức đổ sông đổ bể rồi. Tốt xấu cũng nhìn thấy đèn hậu ô tô của Lý Phàm, nhưng nó vẫn còn quá xa, người ngồi trong xe không thể nhắm được, vị trí của tấm da rắn khiến họ bị lóa mắt. Mark không thể chịu đựng được nữa, chộp lấy khẩu súng M70 từ một sát thủ ở ghế sau và bóp cò mà không nói một lời.

Đột nhiên tiếng đạn xé gió vang lên, Lý Phàm nghe thấy tiếng súng, sau khi phán đoán khoảng cách truyền đến, anh cúi đầu theo bản năng.

Viên đạn bay qua đỉnh đầu và xuyên thẳng vào tấm kính. Trần Thanh Mai sợ hãi đến ngẩn người, cô chưa từng thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy, cô hoảng sợ siết chặt bàn tay nhỏ bé của mình.

Trước mặt Lý Phàm xuất hiện ba bốn người, bốn người này trong lòng ngầm hiểu ném ra cây đinh gai, định gai lập tức văng xuống mặt đường.

Chiếc gai này được thiết kế để đâm thủng lốp xe, ngay cả những chiếc lốp tốt nhất cũng vô dụng.

Lý Phàm ở trên xe, cũng hiển nhiên là rất bị động, anh dừng xe không nói lời nào.

“Đi đường vòng thôi, những người đó không phải là kẻ tốt lành gì? Theo về tiếng súng vừa rồi mà phán đoán, Trần Thanh Mai nhận định kẻ muốn giết họ là một kẻ liều lĩnh.

Lý Phàm biết rằng những người này sẽ chưa đạt được mục đích sẽ chưa bỏ cuộc, trốn được mùng một, cũng tránh không khỏi mười lăm.

“Em ở trên xe chờ anh, đương nhiên nếu em thấy mình chạy thoát được thì cứ việc chạy” Lý Phàm quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, Trần Thanh Mai kinh ngạc khóa cửa xe, thay vì đi ra ngoài để chết, cô thà trốn vào trong chờ chết, cầu mong Lý Phàm nhất định phải bình an trở về, mạng sống của cô đang nằm trong tay đối phương.

Khi mọi người nhìn thấy Lý Phàm xuống xe, tất cả đều giật mình, có điều kết quả này đúng như ý muốn của bọn họ.

Mấy chiếc xe theo dõi Lý Phàm đã dừng lại và bao vây Lý Phàm ở chính giữa.

Mã Định bước xuống xe, mặc một bộ vest bảnh bao và đeo kính râm, khuôn mặt luôn nở một nụ cười hờ hững, nụ cười đó làm cho người ta cảm thấy rất nguy hiểm.

Soạt soạt, chưa đầy mười giây, hàng chục người đã chĩa súng vào Lý Phàm.

Trần Thanh Mai ở trên xe thấy cảnh tượng này, trong lòng rất căng thẳng, suy nghĩ xem có nên gọi cảnh sát đến xử lý hay không. | Mã Đinh giống như đang nhìn con mồi, liền cất giọng giễu cợt: “Thật quá ngu ngốc, nếu là tao, tao sẽ chạy vào phố xá sầm uất còn mày cố tình chạy vào con đường | nhỏ đi vào rừng, này không phải muốn chết là gì?”

“Đây là nghĩa trang tạo đặc biệt chọn riêng cho mày, nên mới cố ý dẫn tụi mày đến đây, Lý Phàm không muốn làm hại người khác nên lúc này mới chọn con đường nhỏ yên tĩnh.

Nếu không, với kỹ năng lái xe của anh ta, những người này đã sớm bị bỏ lại rất xa rồi. Nụ cười trên mặt Mã Định dần trở nên ảm đạm.

“Vậy thì sao, hiện tại mày chính là cá trong chậu, không có cách nào chạy trốn, ở nơi này, mày có mọc cánh cũng bay không thoát đâu.”

Mã Định kiêu hãnh chỉ tay về phía thuộc hạ của mình rồi quay lại, với hỏa lực như thế này, anh ta không tin Lý Phàm có thể chạy thoát.

“Các người là ai” Lý Phàm hờ hững hỏi.

Mã Định như đang nhìn một người chết chế nhạo: “Dù sao mày cũng sắp chết, ta nói cho mày biết cũng được, có người trả tiền cho tạo để giết mày.”

“Là ai?”

“Là… Hừ, người chết không có tư cách biết.”

Mã Định vô thức thốt ra, mới nói được một chữ anh ta đã lập tức sửa lời. Trong nghề của họ có một quy tắc đó là phải bảo vệ bí mật của khách hàng. Lý Phàm vốn dĩ muốn lấy một số thông tin hữu ích từ Mã Định nhưng đáng tiếc là Mã Định rất cẩn thận, không chịu nói, điều này khiến anh có chút thất vọng.

Chương 754

CHƯƠNG 754: KHOẢNG CÁCH TỪ THIÊN ĐƯỜNG XUỐNG ĐỊA NGỤC

“Hôm nay sẽ là ngày giỗ của cậu” Mỹ Đình chỉ muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ cầm tiền rời đi, nên vung tay lên ngay, chỉ cần anh hạ tay xuống, đối phương sẽ máu me be bét.

Nhất thời mấy sát thủ đứng sau anh ta đều giơ vũ khí trong tay lên nhắm vào Lý Phàm.

Mắt Mã Định hiện lên vẻ kỳ lạ, vì người đàn ông này quá tự tin, làm anh có ảo giác, chẳng lẽ đối phương có thể an toàn rời khỏi vòng vây nhiều người như vậy?

Nếu đổi thành người khác, e rằng đã bị dọa sợ khi đối mặt với tình cảnh này, sao anh ta lại bình tĩnh như thế?

Trần Thanh Mai ngồi trong xe nhìn thấy cảnh tượng này thì sợ đến mức che mắt lại, dù Lý Phàm lợi hại đến đâu, cũng không thể sống sót trong tay nhiều người như vậy.

“Cậu ta là tên ngốc à? Sao không phản kháng gì thế?”

“Tôi thấy cậu ta sợ đến mức không dám nhúc nhích luôn rồi.”

“Đến nước này rồi, nếu cậu ta dám phản kháng, chúng ta sẽ nổ súng ngay.”

Mấy sát thủ lầm tưởng Lý Phàm đã sợ đến mức chờ đợi cái chết. Lúc cánh tay Mã Đinh vung xuống, mọi người đều vô thức bóp cò. Đúng lúc này, thân hình Lý Phàm bỗng lóe lên, hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Đồng thời anh tiến lên một bước, bóp cổ Mã Đinh. Mọi người vừa thay đạn, tình thế đã đảo ngược.

Chiêu bắt giặc phải bắt vua trước này đã làm các sát thủ không kịp trở tay, bọn họ đều không ngờ Lý Phàm lại tùy cơ ứng biến nhanh như thế.

Mã Đinh cảm thấy có mình sắp bị bóp đến nghẹt thở, thì bắt đầu hoảng loạn, hơi thở chết chóc này làm anh rất bất an.

“Mấy cậu đang làm gì đấy, không được nổ súng” Mã Đinh vẫn chưa chuẩn bị chết cùng nhau, nên quát mắng mấy thuộc hạ đang nhắm vào mình. Mấy sát thủ đó không dám nhúc nhích, hai bên rơi vào tình thế giằng co lẫn nhau.

“Cậu Lý, cậu thả tôi ra đi, tôi bảo đảm sẽ để cậu an toàn rời đi.” Mã Đinh hít sâu một hơi, định thương lượng với Lý Phàm. Lý Phàm biết nếu thả đối phương, chắc chắn bọn họ sẽ lật lọng, nhưng chí ít cũng cho anh chuẩn bị phòng ngự đột xuất. Lúc Lý Phàm định buông tay, thì tiếng súng vang lên, mà mục tiêu là Mã Đinh.

Lý Phàm kéo Mã Định lùi về sau, nhưng vẫn bóp cổ đối phương, anh ta vừa phản ứng lại thì nổi giận ngay, rốt cuộc là ai dám lấy tính mạng anh ra để mạo hiểm? Mã Định giận dữ quát: “Là ai đã nổ súng?”. Lúc nãy anh đã hạ lệnh, nói không được nổ súng, nhưng giờ lại có người bắn, chẳng khác nào chống lại mệnh lệnh của anh? Mấy sát thủ đó nhìn nhau, ai cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Các anh em, thù lao lần này chỉ có 30 tỷ, sau khi thành công còn bị tên họ Mã nuốt một nửa, chúng ta chỉ có thể chia một nửa, không bằng mấy người chúng ta chia nhiều hơn đi.”

Trong đám sát thủ, một tên có hình xăm bọ cạp trên mặt cười khẩy. Câu nói của anh ta rất có tính dụ dỗ, đa số đều bị anh ta hấp dẫn.

Đúng vậy, nếu trừ khử Mã Định, bọn họ có thể chia nhau 30 tỷ, hơn nữa, đâu có ai cưỡng lại đồng tiền? Dù gì cũng không ai nhìn thấy, nên chẳng ai biết nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Lý Phàm hơi chế giễu nói: “Xem ra mấy thuộc hạ trung thành này của anh cũng không đáng tin cho lắm” Mã Đinh biến sắc, anh không ngờ trong đám thuộc hạ lại có một kẻ phản bội xúi bậy gây chuyện.

“Bọ Cạp, cậu ngậm miệng lại cho tôi, cậu có tin sau khi tôi về, sẽ nhờ Sát Thần trừng trị cậu không?” Mã Đinh nổi giận nói: “Còn

mấy người nữa, nếu các cậu dám nổ súng, thì ngay cả các cậu tôi cũng trừng trị"

"Chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta còn đợi gì nữa, không bằng bất chấp tất cả, đến lúc đó chết không đối chứng" Bọ Cạp cười hì hì. Chỉ cần Mã Đinh chết, anh không những chia 30 tỷ cùng mọi người, mà còn có thể thay thế vị trí của anh ta, trở thành đội trưởng sát thủ.

"Các cậu dám!" Mã Định tức giận nhìn mọi người.

Trong lòng mọi người đã sớm có suy nghĩ này, cộng thêm Bọ Cạp châm dầu vào lửa, nên bọn họ bắt đầu dao động.

"Anh Mã, đừng trách mấy anh em chúng tôi không tình nghĩa, mà là do anh cầm đầu quá tham lam."

Mấy sát thủ lần lượt giơ súng nhắm vào người Lý Phàm và Mã Định.

Bọ Cạp nở nụ cười đạt được mục đích, đây chính là kết quả mà anh mong đợi, anh không nói hai lời bóp cò.

Lý Phàm biết mấy người này đã lục đục, nên con tin trong tay anh không còn giá trị nữa. Các sát thủ đều bị Lý Phàm thu hút, nhất thời không chú ý đến Mã Đinh, anh ta liền nhân cơ hội này, vội trốn ra phía sau xe. Bước đi của Lý Phàm làm mọi người không thể nào nhắm được, có người điên cuồng bắn phá nhưng vô ích, trừ phi phán đoán được mới có thể bắn trúng. Ngoài năm bước thì súng nhanh, còn trong năm bước thì nắm đấm nhanh, Lý Phàm áp sát đánh, làm các sát thủ đều từ bỏ suy nghĩ bắn chết đối phương. Lý Phàm vung nắm đấm, một tên sát thủ bay ngược ra ngoài, ngã phịch xuống đất, mấy người còn lại đều kinh hồn bạt vía, bỗng hít một ngụm khí lạnh. Mã Đinh cũng trợn tròn mắt, vui mừng vì mình không ra tay, bằng không, kết cục của anh cũng chẳng khá khẩm hơn.

Các sát thủ vô thức bước vào chiến đấu cận chiến, lấy dao găm trong túi quần ra, dưới ánh trăng, dao găm phát ra ánh sáng lạnh lẽo, làm người khác không rét mà run.

Mã Định không ngừng vận não, dù bên nào thắng thì anh cũng không được bất kỳ lợi ích gì, anh chợt nghĩ ra nghĩ ra điều gì đó, nên vô thức ngồi vào ghế lái. Thời gian dần trôi qua, mấy sát thủ đó lần lượt phát ra tiếng hét thảm thiết, rồi mất hết sức lực nằm dưới đất.

Mã Định nuốt nước miếng, lúc anh nhìn thấy Lý Phàm đang đi tới đây, lưng anh bỗng toát mồ hôi lạnh, cũng may chiếc xe này chưa rút chìa khóa, anh khởi động xe ngay, định đâm chết Lý Phàm.

Trong lòng anh bắt đầu phấn chấn, thuộc hạ đi theo anh đã chết sạch, giờ chỉ còn lại một mình anh, chỉ cần anh giết chết Lý Phàm, thì có thể độc chiếm 30 tỷ.

“Ha ha, cậu chết đi cho tôi” Mã Đinh cười điên cuồng, xe lao nhanh như dã thú, anh đã ảo tưởng cuộc sống sau này của anh sẽ xa hoa đồi trụy, 30 tỷ, đủ để anh tiêu xài | một trận.

“Tôi sẽ không để anh tổn thương đến anh ấy” Ghế sau bỗng vang lên một giọng nói, dọa Mã Định giật mình.

Anh quay chiếc cổ cứng nhắc, từ khi nào ghế sau đã có thêm một người, mà anh lại không hề hay biết?

Trần Thanh Mai vốn đang nằm nhoài ở ghế sau xem kịch, đợi Mã Đinh chui vào, nên cô luôn im lặng, sau khi biết anh ta định đâm chết Lý Phàm, cô bắt đầu ngăn cản ngay.

Trần Thanh Mai che mắt Mã Định, anh ta gần như không nhìn thấy gì, nên đạp phanh ngay.

Lý Phàm quên mất Trần Thanh Mai cũng đang ở bên trong, Mã Đinh định chửi ầm lên, thì Lý Phàm đã mở cửa xe ra: “Người anh em, xảy ra chuyện gì thế?”

Mã Đinh khóc không ra nước mắt, giờ ảo tưởng 30 tỷ tiêu sài một trận lúc nãy đã rơi thẳng từ thiên đường xuống địa ngục, sự tương phản này làm tâm trạng anh suy sụp.

Chương 755

CHƯƠNG 755: XA THẦN NAM VỰC

“Anh phải cảm ơn tôi, vì tôi đã cứu anh một mạng, lần này tôi không còn nợ anh nữa” Trần Thanh Mai đắc ý bắt đầu tranh công.

Lý Phàm cười đáp: “Thật sự cảm ơn cô”

Trần Thanh Mai đâu biết rằng, dù cô không quấy nhiễu, Lý Phàm cũng có thể né được.

“Anh xuống xe đi” Lý Phàm lạnh nhạt nói. Mã Đinh giả vờ rất sợ sệt nói: “Tôi sẽ xuống xe ngay, nhưng cậu không được giết tôi.” Lúc anh ta cởi dây an toàn, bỗng rút dao găm trong thắt lưng ra, đâm thẳng vào người Lý Phàm. Lý Phàm khẽ híp mắt, lúc nãy anh luôn quan sát nhất cử nhất động của đối phương, tất nhiên chút mánh khóe này không thể làm gì được anh. Mã Định mừng như điên, tưởng thành công rồi, nhưng Lý Phàm đã giữ cổ tay anh ta, dao găm đó chỉ cách ngực Lý Phàm mấy chục centimet.

Dù Mã Định dùng lực thế nào, cũng không thể đâm tới được. Lý Phàm bẻ cổ tay đối phương, Mã Đinh đau đớn, dao găm trong tay rơi xuống chân, làm anh ta đau đến mức chảy nước mắt: “Ông nội, xin ông tha mạng”

“Là ai bảo anh tới đây?” Lý Phàm vẫn tăng thêm sức, lên tiếng chất vấn, muốn đối phó với hạng người này, nhất định phải cứng rắn.

“Là Sát Thần phái tôi tới” Mã Đinh đau đớn đáp.

“Sát Thần là ai?” Lý Phàm hơi sửng sốt, trong ấn tượng của anh, anh chưa từng nghe qua cái tên này.

“Ngay cả Sát Thần mà cậu cũng không biết?” Lý Phàm lại tăng thêm sức.

“Sát Thần là ông chủ công ty sát thủ chúng tôi, cậu mà bóp nữa thì tay tôi sẽ tàn phế mất” Mã Định vừa dứt lời, đã đau đến mức sắc

mặt trắng bệch.

“Sao anh lại giết tôi?” Lý Phàm lại dò hỏi.

“Là Sát Thần giao nhiệm vụ cho tôi, nên tôi cũng không rõ”

“Liệu anh ta có phải người lần nữa không?”

“Cũng có thể, hễ là người Dạ Bang chúng tôi nhận nhiệm vụ, chắc chắn sẽ không bỏ cuộc khi chưa hoàn thành nhiệm vụ.”

“Chúc mừng anh, anh có thể sống tiếp rồi.” Lý Phàm thấy đối phương không giống như đang nói dối, thì khẽ buông ra. Mã Đinh xoa cổ tay, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nếu lúc nãy anh nói sai một câu, vậy chẳng phải? Nghĩ đến kết quả, trán anh liền toát mồ hôi lạnh.

“Ông nội, cậu tha cho tôi đi, tôi không dám nữa.” Giờ Mã Đinh không còn bận tâm tôn nghiêm gì nữa, dù gì ở vùng hoang vu này, cũng chẳng có ai biết?

“Anh quay về nói với Sát Thần đó, bảo anh ta nếu còn nhúng tay vào chuyện này nữa, thì tự gánh lấy hậu quả” Lý do Lý Phàm không giết đối phương rất đơn giản, vì anh vẫn muốn giữ anh ta lại để chuyển lời.

“Vâng vâng vâng” Mã Đinh biết Sát Thần không thể thu tay về, nhưng nếu hôm nay anh không đồng ý, chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây. Lý Phàm xua tay nói: “Được rồi, anh có thể rời đi rồi.” Mã Đinh thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, cứ ba bước là ngoảnh đầu lại, lúc nhận ra Lý Phàm không lật lọng, mới ra sức chạy trốn.

“Hóa ra anh lợi hại như vậy, nhiều người như vậy cũng không phải là đối thủ của anh” Trần Thanh Mai lộ vẻ mặt sùng bái, lúc nãy anh như thiên thần hạ phàm, làm cô không ngừng ao ước.

Nếu cô biết mấy chuyện Lý Phàm từng trải qua lúc trước, e rằng sẽ ngạc nhiên đến mức rớt cằm xuống đất. Anh đưa Trần Thanh Mai về nhà, cô lưu luyến nhìn anh, khẽ nói: “Hôm khác tôi có thể Lý Phàm định từ chối, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Trần Thanh Mai, anh lại không nỡ tổn thương cô, đành phải gật đầu

đồng ý.

Trần Thanh Mai cực kỳ kích động, đứng tại chỗ Xoay mấy vòng, mới nhảy nhót vào nhà, Lý Phàm hơi mơ màng, chẳng lẽ anh thật sự hấp dẫn thể ư, anh không để tâm đến chuyện này, nhưng cô lại vui vẻ như vậy.

Lúc Lý Phàm định lái xe về, thì nhận được điện thoại của Khang Văn Hân.

“Sư phụ, hôm nay anh có rảnh không, câu lạc bộ của tôi đang tổ chức một cuộc thi.” Trong điện thoại, Khang Văn Hân rất khách sáo mời mọc, mong Lý Phàm có thể tới câu lạc bộ của anh một chuyến.

“Được thôi.” Đồ đệ mở câu lạc bộ đua xe, ít nhiều gì người làm sư phụ như anh cũng phải tới đó một chuyến.

“Vậy thì tốt quá, tôi sẽ đợi anh, anh tới sớm nhé!”

Khang Văn Hân vui vẻ cúp máy.

Đúng lúc Lý Phàm tiện đường, nên tùy ý tới đó xem thử câu lạc bộ mà đồ đệ mở như thế nào?

“Anh Văn Hân, có chuyện gì mà anh kích động như vậy?” Con ông cháu cha rất thân thiết với Khang Văn Hân tò mò hỏi. Khang Văn Hân rất tự hào nói: “Hôm nay sư phụ tôi sẽ tới đây tham quan câu lạc bộ đua xe của tôi, cậu nói thử xem tôi có thể không vui à?”

“Cái gì, anh Văn Hân có sư phụ, vậy chắc chắn kỹ thuật đua xe của người đó rất lợi hại” Mấy con ông cháu cha bắt đầu hóng chuyện.

Khang Văn Hân cũng không e dè lớn tiếng nói: “Tất nhiên rồi, mặc dù kỹ thuật đua xe của sư phụ tôi không đứng đầu thiên hạ, nhưng tôi dám bảo đảm, sư phụ tôi chiếm vị trí thứ nhất, thì không ai dám chiếm vị trí thứ hai.”

tưởng, có thể nói ở Hán Thành, Khang Văn Hân là hoàng tử đua xe, người có thể làm anh bải làm sư phụ, tất nhiên kỹ thuật đua xe phải nằm trong top đầu.

“Ha ha, thật bốc phét, đồ bại tướng dưới tay” Một giọng nói không hề dịu dàng bỗng vang lên, là một cậu chủ nhà giàu mặc đồ đua xe màu đỏ.

Nghe đối phương nhắc lại chuyện cũ, sắc mặt Khang Văn Hân nhất thời không nên được giận: “Võ Trí Dũng, thể sự biến đổi khôn lường, có giỏi thì chúng ta so tài lần nữa đi.”

Không phải anh ngu ngốc chủ động đưa ra lời khiêu chiến, mà anh rất tự tin, mặc dù anh vẫn chưa học được tinh túy của Lý Phàm, nhưng tốt xấu gì cũng học được đội chút.

“Được thôi, tôi sợ anh lại thua thôi, đừng nói là anh, dù sự phụ anh tới đây, anh cũng không thắng nổi tôi đâu.” Võ Trí Dũng không coi ai ra gì nói.

“Anh Văn Hân, anh bình tĩnh lại đi, anh ta là tay đua số một Hán Thành” Mấy con ông cháu cha bạn Khang Văn Hân bắt đầu khuyên nhủ.

Mặc dù Khang Văn Hân là hoàng tử đua xe, những danh tiếng vẫn còn kém xa tay đua số một Hán Thành.

Lý Phàm là vị thần cao cả vĩ đại, không được khinh nhờn trong lòng Khang Văn Hân, thế mà Võ Trí Dũng lại sỉ nhục sự phụ anh, mặt anh tối sầm, muốn trút giận thay Lý

Phàm: “Ai nói tôi không dám so tài với anh ta, tôi đầu với anh.”

“Được, vậy thì đầu một trận” Võ Trí Dũng khoanh tay, cười khẩy. Sau một trận đấu, Khang Văn Hân giành vị trí đầu, còn Võ Trí Dũng không còn đắc ý như trước nữa. Võ Trí Dũng không hiểu tại sao mình lại thua, rõ ràng mấy tháng trước đối phương còn thua anh, anh đoán từ năm đến mười năm anh ta không thể đuổi kịp anh. Nhưng chỉ mới mấy tháng, kỹ thuật đua xe của đối phương đã tăng vọt, chẳng lẽ anh ta thật sự đã bái một sự phụ giỏi?

Khang Văn Hân giành chiến thắng xong thì rất vui vẻ, như thể toàn bộ giận dữ khi thua đối phương mấy tháng trước đều tan biến: “Sao nào, lần này anh còn nổi nóng nữa không?”

“Anh!”

Không ai suôn sẻ thuận lợi cả đời, Võ Trí Dũng biết rõ điều này, anh nghiến chặt răng, bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nên mặt mày mừng rỡ: “Sư phụ? Sao người lại tới đây?”

Một người đàn ông trung niên hơn 30 tuổi sải bước đi tới, khuôn mặt khá điển trai, vẻ mặt ghét bỏ quát: “Cậu thật sự làm tôi mất hết mặt mũi!”

“Xa thần Nam Vực?” Mọi người kinh hô.

Chương 756

CHƯƠNG 756: KHAI MẠC

Mọi người có mặt tại đây đều hít một ngụm khí lạnh, không ngờ Xa thần Nam Vực trong truyền thuyết lại xuất hiện trong câu lạc bộ, nếu tin tức này truyền ra ngoài, có thể gây ra sóng gió. Khang Văn Hân bắt đầu nghiêm mặt, anh cũng có nghe nói về cái tên xa thần Nam Vực, đối phương gần như là vị thần ở Hán Thành, đến giờ vẫn chưa gặp đối thủ.

“Sư phụ, sao người tới đây mà không nói với con một tiếng?” Võ Trí Dũng tươi cười tiếp đón.

“Tôi thấy Hán Thành mới mở câu lạc bộ đua xe, nên cố ý tới đây chơi một chút” Xa thần Nam Vực chẳng thèm liếc nhìn Võ Trí Dũng, giọng điệu đầy ghét bỏ. Nếu Võ Trí Dũng thắng Khang Văn Hân, có lẽ ông sẽ cho anh ta chút mặt mũi, nhưng giờ, đồ đệ ông lại thua Khang Văn Hân, điều này đã làm thanh danh ông không biết để vào đâu? Khang Văn Hân cũng nghe ra hàm ý trong câu nói của Xa thần Nam Vực, rõ ràng đây là tiết tấu tới phá quán.

“Tôi nghe nói Xa thần Nam Vực tới Hán Thành để tìm kiếm đối thủ, không ít xa thần đã thua dưới tay ông ta.”

“Đúng đó, rất nhiều câu lạc bộ đều muốn mời Xa thần làm người đại diện”

“Xem ra lần này chắc chắn là tới phá quán rồi.”

Mọi người đều kiêng kỵ tên xa thần Nam Vực, bắt đầu xì xào to nhỏ, mặc dù kỹ thuật đua xe của Khang Văn Hân rất tốt, nhưng trong nhận thức của họ, vẫn không thể so bì với Xa thần Nam Vực. Võ Trí Dũng nghe vậy thì trong lòng mừng rỡ, anh biết sự phụ đang lấy lại thể diện cho mình.

Xa thần Nam Vực hất cằm, nói câu nói ngông cuồng bằng giọng điệu trong sáng thoát tục: “Kỹ thuật đua xe của cậu rất tốt, hay chúng ta đầu một trận đi, nếu cậu thắng, tôi có thể làm người đại

diện cho câu lạc bộ đua xe của cậu."

Ông tin rằng nếu đã bật đèn như vậy, chắc chắn Khang Văn Hân sẽ đồng ý, phải biết rằng không biết bao nhiêu người ở Hán Thành muốn mời ông làm người đại diện, nên ông tin lần này cũng không ngoại lệ.

"Xin lỗi, tôi đã tìm được người đại diện mới rồi" Mặc dù đây là chuyện tốt, nhưng Khang Văn Hân đã giữ vị trí này cho Lý Phàm rồi, tất nhiên không thể nhường cho xa thần Nam Vực được nữa. Trong mắt anh, sư phụ mới là bảng hiệu lớn nhất của câu lạc bộ anh. Lý Phàm đang lái xe bỗng hắt xì: "Không biết ai đang nói xấu sau lưng mình?" Anh đâu biết rằng, Khang Văn Hân đã tâng bốc anh tới trời.

Xa thần Nam Vực hơi nghi ngờ nhìn Khang Văn Hân, ông đường đường là Xa thần Nam Vực, tên tuổi lớn như vậy lại bị người khác từ chối làm người đại diện, đây là lần đầu tiên ông chứng kiến chuyện như vậy.

Mọi người cũng sửng sốt, mời Xa thần Nam Vực làm người đại diện, có thể nâng cao tên tuổi câu lạc bộ đua xe, nếu đổi thành người khác, chắc chắn sẽ đồng ý ngay.

"Này, cậu không nói đùa đúng không, đây là cơ hội ngàn năm có một đó" Bạn Khang Văn Hân không khỏi khuyên nhủ. Khang Văn Hân không hề giấu giếm, mà nói thẳng: "Lần này người đại diện cho câu lạc bộ đua xe là sư phụ tôi"

"Dù sư phụ anh nổi tiếng đến đâu, cũng không bằng sự phụ tôi" Võ Trí Dũng không quên nịnh bợ sư phụ. Xa thần Nam Vực nghe vậy thì rất hướng thụ, hài lòng gật đầu: "Cơ hội tốt như vậy không có lần thứ hai đầu, hy vọng cậu đừng hối hận" Ông cố ý cho Khang Văn Hân thời gian, để anh biết quý trọng ông. Khang Văn Hân không nói gì, anh đã ngầm thừa nhận sự phụ là người đại diện, hơn nữa Xa thần Nam Vực tới đây là để phá quán, nên anh càng không thể đồng ý. Xa thần Nam Vực híp mắt, ông rất bất ngờ khi anh bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

"Sư phụ, không bằng người thể hiện kỹ thuật đua xe làm người khác kinh ngạc của người đi, như vậy anh ta sẽ quỳ xuống cầu xin

sư phụ làm người đại diện" Võ Trí Dũng bắt đầu đứng bên cạnh quạt gió thổi lửa.

Xa thần Nam Vực khẽ cười: "Cậu là ông chủ nơi này đúng không, lúc nãy tôi thấy kỹ thuật đua xe của cậu rất tốt, hay là chúng ta so tài đi." Khang Văn Hân biết rõ mình vẫn còn kém xa xa thần Nam Vực, nhưng anh vẫn muốn đối mặt xem thử mình cách xa đối phương bao nhiêu. Võ Trí Dũng thấy Khang Văn Hân đồng ý, thì bật cười ngay, sư phụ anh là Xa thần Nam Vực, cũng có tiếng tăm vang dội ở Hán Thành. Vậy mà Khang Văn Hân dám tiếp nhận khiêu chiến, lần này anh ta thua chắc rồi.

"Tôi rất khâm phục lòng can đảm của cậu" Xa thần Nam Vực rất bất mãn với kết quả này, ông hy vọng đối phương thừa nhận không bằng ông. Xa thần Nam Vực và Khang Văn Hân cùng đi tới đường đua, quy tắc là một vòng quyết định thắng thua. Mặc dù Khang Văn Hân có chút tiếng tăm ở Hán Thành, nhưng đa số đều ủng hộ Xa thần Nam Vực, ông ta thắng nhưng cũng không dễ dàng. Ông ta như phát hiện ra hạt giống tốt, quyết định thu nhận Khang Văn Hân làm đồ đệ mình.

Đúng lúc này, Lý Phàm bị thanh niên bảo vệ ngoài của câu lạc bộ chặn đường. Thanh niên bảo vệ câu lạc bộ quan sát bộ đồ trên người Lý Phàm, rồi lộ vẻ mặt khinh thường: "Tên nghèo hèn này ở đâu ra vậy, mau cút đi, đây là chỗ anh có thể tới chơi à?"

"Sao tôi không thể chơi ở đây?"

Lý Phàm không ngờ bảo vệ câu lạc bộ đồ đệ mình lại mắt chó xem thường người khác, nên không khỏi nhíu mày.

Thanh niên bảo vệ cười chế giễu: "Hôm nay là ngày khai mạc câu lạc bộ, vé vào cửa đã sớm bán sạch rồi, chỉ có người có thân phận địa vị mới có thể tới những nơi như này, anh không nhìn thử xem anh là hạng người gì?"

Trong mắt anh, Lý Phàm chẳng khác gì tên ăn mày, nếu cho Lý Phàm vào, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng câu lạc bộ bọn họ. Đúng lúc này, đội trưởng đội bảo vệ thấy tình hình không ổn, nên lạnh nhạt hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

“Tên nghèo này muốn vào trong, anh ta có tư cách đó ư?” Bảo vệ nở nụ cười khinh thường, bắt đầu tố cáo. Đội trưởng đội bảo vệ vô thức liếc nhìn xe đua mà Lý Phàm lái, mặc dù nhìn nó hơi bẩn, chẳng khác gì xe bình thường. Ông đã tiếp đón không ít nhân vật nổi tiếng, cũng chứng kiến rất nhiều chuyện đời, nên cũng có mắt nhìn, vừa liếc mắt đã nhìn ra giá trị chiếc xe này không hề nhỏ.

Ông ngẫm nghĩ, rất nhiều người có tiền đều giả mạo làm người bình thường tham gia thi đấu, có thể nói tình huống này rất dễ thấy, nói không chừng Lý Phàm cũng là kiểu người như thế.

“Thưa cậu, đúng lúc bên trong đang trống ghế, nên cậu có thể đi vào trong Đội trưởng đội bảo vệ chỉ sợ ngộ nhỡ, nếu thật sự đắc tội với con ông cháu cha, ông sẽ mất công việc này.

“Đội trưởng, dù trống ghế cũng không thể cho anh ta vào” Thanh niên bảo vệ rất xem thường Lý Phàm, nên không bấm nút mở thanh chắn.

Lý Phàm khẽ nhíu mày, anh không có thù oán gì với bảo vệ này, nhưng đối phương luôn nhắm vào anh, quả nhiên trên đời này, dư thừa nhất là hạng người mắt chó mà xem thường người khác.

“Anh còn không mau cút đi, tôi gọi người tới đấy”

Thanh niên bảo vệ mất kiên nhẫn cầm bộ đàm, chủ yếu là vì anh ta nhìn thấy chiếc xe phía sau Lý Phàm. Là xe Lamborghini, nếu Lý Phàm cứ đứng đây chặn đường, anh sẽ tiếp đón không chu đáo, đến lúc đó lỡ chủ xe Lamborghini trách tội xuống, chẳng phải anh ta sẽ là người chịu trách nhiệm à?

Chương 757

CHƯƠNG 757: LỆNH ĐUỔI KHÁCH

Cuộc so tài giữa Khang Văn Hân và Xa thần Nam Vực đã có kết quả, những người có mặt tại đây đã sớm đoán được kết quả, nhưng vẫn vui mừng khi nhìn thấy kỹ thuật đua xe của Xa thần Nam Vực, mọi người bắt đầu xôn xao, cho rằng vé vào cửa này rất đáng giá.

“Kỹ thuật đua xe của cậu rất tốt, hay là cậu bái tôi làm sư phụ đi.” Xa thần Nam Vực cười đắc ý, ông tin ông đưa ra lời mời như vậy, chắc chắn sẽ không có ai từ chối ông. Phải biết người muốn bái ông làm sư phụ đã chen chúc đẩy cửa.

“Sư phụ, người thật sự muốn nhận anh ta là đồ đệ ư?” Võ Trí Dũng hơi hoảng loạn, ngộ nhỡ Khang Văn Hân thật sự trở thành đồ đệ của sư phụ, vậy chẳng phải kỹ thuật đua xe của anh ta sẽ nằm ở tầng dưới cùng à?

Anh ta không muốn bị Khang Văn Hân đè đầu, nên rất phản đối chuyện này.

“Xin lỗi, tôi đã bái sư rồi” Khang Văn Hân lắc đầu. Mặc dù lần này thua xa thần Nam Vực, nhưng anh không hề nổi nóng, kết quả như vậy cũng rất bình thường, vì anh đã chiến thắng Võ Trí Dũng, nên anh không hề sai lầm khi bái Lý Phàm làm sư phụ.

Trong mắt anh, sư phụ mới là Xa thần thật, tất nhiên anh biết nên chọn thể nào giữa hạt vừng và dưa hấu, cộng thêm việc Võ Trí Dũng bái Xa thần Nam Vực làm sư phụ, cũng không phải là đối thủ của anh, nên việc so tài này đã quá rõ ràng.

Sau khi xa thần Nam Vực bị từ chối lần nữa, thì trong lòng không khỏi buồn bực: “Chẳng lẽ sư phụ của cậu còn nổi tiếng hơn tôi?”

Ông là Xa thần Nam Vực, nổi tiếng toàn quốc, dù là Xa thần tiếng tăm đến đâu, cũng không thể so bì với ông. Khang Văn Hân không muốn tranh cãi, nhưng xa thần Nam Vực lại tưởng anh biết sự phụ

anh không bằng ông ta, nên mới im lặng.

“Này, cơ hội tốt như vậy mà anh không chịu nắm lấy, đúng là có mắt không tròng” Mặt Võ Trí Dũng hiện lên vẻ chế giễu, càng vui mừng hơn. Cũng may Khang Văn Hân không bái Xa thần Nam Vực làm sư phụ, bằng không, anh sẽ bị sư phụ ngó lơ. Khang Văn Hân nhìn đồng hồ, theo lý mà nói thì giờ sư phụ đã sớm tới rồi mới phải, chẳng lẽ sư phụ có chuyện gì nên tới trễ? Để chắc chắn, anh liền móc điện thoại ra gọi. Lý Phàm đang rơi vào tình thế giằng co, vừa thấy Khang Văn Hân gọi tới, thì khẽ cười.

“Anh còn không mau đi đi, muốn chết à?” Thanh niên bảo vệ đã gọi người tới bao vây xe Lý Phàm, định cưỡng ép đuổi anh đi.

“Sư phụ, sao bên sư phụ ồn vậy?”

“Nhảm nhí, còn có thể không ồn à, tôi đang bị bảo vệ chỗ cậu chặn bên ngoài đây.”

“Sao lại thế, tôi sẽ qua đó xử lý ngay” Sau khi Khang Văn Hân hiểu rõ tình huống, thì vội cúp máy, chắp tay nói: “Sư phụ tôi tới rồi, tôi đi đón anh ấy một lát”

Xa thần Nam Vực bĩu môi, cực kỳ xem thường sư phụ trong miệng Khang Văn Hân. Chủ xe Lamborghini phía sau Lý Phàm đã mất kiên nhẫn, mở cửa xe ra, một thanh niên công tử bột tức giận bước xuống xe: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, sao anh vẫn chưa chịu đi hả?” Anh ta không quên đi vào đèn đuôi xe của Lý Phàm, hùng hổ xông tới. Thanh niên bảo vệ biết chủ xe này sốt ruột chờ đợi, nên tới thẳng chỗ tài xế, mở cửa xe ra, định kéo Lý Phàm xuống xe. Lý Phàm vẫn ngồi trong xe không nhúc nhích, trên mặt còn nở nụ cười hờ hững. Không biết tại sao, bảo vệ đó lại cảm thấy hình như Lý Phàm đang chế giễu mình, điều này đã làm anh ta cực kỳ khó chịu.

“Tên nghèo hèn này ở đâu ra vậy, mau cút qua một bên, tôi còn phải vào trong xem thi đấu nữa.”

Chủ xe Lamborghini thấy Lý Phàm ăn mặc rất giản dị, thì ánh mắt đầy chế giễu, càng khinh thường anh hơn, đạp mạnh vào thân xe. Lý Phàm hờ hững nhìn thanh niên bảo vệ: “Tôi đã gọi cho ông chủ

các anh rồi, lát nữa cậu ta sẽ tới”

“Ha ha, anh biết ông chủ chúng tôi tên gì không, anh hù ai thế?” Thanh niên bảo vệ sửng sốt, rồi nghĩ là trò cười, tưởng Lý Phàm đang hù dọa mình.

“Cậu ta tên là Khang Văn Hân đúng không?” Lý Phàm cười đáp.

Thanh niên bảo vệ vẫn không tin Khang Văn Hân sẽ quen biết tên nghèo đói như Lý Phàm, nên tiếp tục khinh thường: “Dù anh biết thì sao, ông chủ chúng tôi sẽ đích thân à, anh tưởng anh là gì của ông chủ?”

Nói đến đây, anh ta liền giơ gậy cao su trong tay lên, định đập xuống.

“Ngừng tay!” Khang Văn Hân đang vội chạy tới bỗng quát một tiếng, quả nhiên chuyện anh lo lắng nhất vẫn xảy ra, sớm biết thế này anh đã nhắc nhở cấp dưới của mình trước, thì đâu đến nỗi xảy ra chuyện như vậy. Thanh niên bảo vệ nghe thấy tiếng ông chủ thì vội ngừng tay. Nhưng anh ta đâu biết, Khang Văn Hân đang bảo vệ anh ta, nếu không có tiếng quát của Khang Văn Hân, một khi anh ta đập xuống, thì không chết cũng bị thương.

“Cậu đang làm gì đấy?” Khang Văn Hân nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt thanh niên bảo vệ, lạnh lùng hỏi. Thanh niên bảo vệ giải thích: “Là tên nghèo hèn này không thức thời, khăng khăng muốn vào câu lạc bộ chúng ta, tôi không cho anh ta vào, thì anh ta chặn đường ở đây”

“Khốn khiếp, anh ấy tới câu lạc bộ chúng ta là niềm vinh hạnh của tôi, tôi tốn nhiều công sức mới mời anh ấy tới, thế mà cậu lại đuổi anh ấy đi?” Khang Văn Hân tức đến bật cười. Nếu hôm nay sư phụ tức giận rời đi, thì mặt mũi anh cũng không còn nữa. Thanh niên bảo vệ hóa đá, không ngờ Khang Văn Hân lại kích động như vậy, kết quả này làm anh hơi bất ngờ, vô thức nói: “Ông chủ, anh ta chỉ là tên nghèo kiết xác” Giờ anh vẫn chưa biết quan hệ giữa Khang Văn Hân và Lý Phàm, vì nếu anh biết sẽ không nói như vậy. Khang Văn Hân không nói hai lời tát vào mặt anh ta, mặt thanh niên bảo vệ nhất thời hiện lên một dấu tay, hơn nữa tiếng tát còn vọng lại, một lúc sau vẫn chưa biến mất. Mấy bảo vệ có mặt tại đây thấy

đồng nghiệp của mình bị tát mạnh như thế, cũng ôm mặt như cảm nhận được, bọn họ mơ màng, hoàn toàn không hiểu tại sao ông chủ lại thiên vị một người bình thường?

“Ông chủ Khang, tên này chặn đường không cho tôi vào xem thi đấu, nên tôi đề nghị anh đuổi anh ta đi.”

Chủ xe Lamborghini hằng giọng, tin rằng với bối cảnh của mình, chắc chắn Khang Văn Hân sẽ nể mặt anh. Khang Văn Hân cười hỏi: “Anh mới đá vào xe anh ấy?”

Thật ra anh đã nhìn thấy, nhưng vẫn muốn đợi đối phương tự nói ra.

Chủ xe Lamborghini gật đầu: “Đúng vậy, tôi không có kiên nhẫn đó, hơn nữa anh ta chỉ là tên nghèo hèn, ông chủ Khang, tôi mong anh đuổi anh ta ra ngoài, bằng không câu lạc bộ của anh sẽ giảm đi một khách VIP như tôi”

“Anh thích đi đâu thì đi, không ai ngăn cản anh, nhưng trước khi đi phải xin lỗi sự phụ tội”

Khang Văn Hân tức giận xua tay, anh ghét nhất là bị người khác uy hiếp, đặc biệt là lấy sự phụ anh ra. Anh có thừa khách hàng VIP, nên thêm hay bớt đối phương chẳng thành vấn đề. Chủ xe Lamborghini hóa đá, lẽ ra Khang Văn Hân phải tươi cười mới đúng, ai ngờ lại hạ lệnh đuổi khách.

Chương 758

CHƯƠNG 758: TÔI KHÔNG NUỐI TIẾC

Lúc chủ xe Lamborghini nghe Khang Văn Hân gọi Lý Phàm, thì vẻ mặt bắt đầu trở nên cực kỳ khoa trương, không ngờ ông chủ câu lạc bộ lại là đồ đệ một người bình thường, nếu chuyện này truyền ra ngoài, có lẽ sẽ không ai tin.

Nhưng chuyện này không quan trọng, mà quan trọng là anh mới đạp xe, còn nhục mạ Lý Phàm.

“Cái đó, là tôi có mắt không thấy núi Thái Sơn, anh đừng cho là thật” Chủ xe Lamborghini vội cười xòa với Lý Phàm và Khang Văn Hân.

“Sư phụ, anh nói thử xem nên giải quyết thế nào?” Khang Văn Hân cung kính nhìn Lý Phàm, hỏi thăm ý kiến của anh.

“Cậu tự xem rồi giải quyết đi!”

“Vâng sư phụ, chuyện này cứ để tôi lo liệu” Khang Văn Hân ra lệnh với mấy bảo vệ khác: “Các người mau đuổi anh ta ra ngoài” Ông chủ đã lên tiếng, mấy bảo vệ đó đâu dám không nghe lời, cưỡng ép đuổi chủ xe Lamborghini ra ngoài.

Chủ xe Lamborghini không dám hó hé, đành phải cam chịu, mặc dù anh là cậu chủ ở Hán Thành, nhưng nếu so với thân phận của Khang Văn Hân, thì hoàn toàn cách xa một trời một vực.

Đến giờ anh vẫn chưa hiểu, rốt cuộc Lý Phàm có tài cán gì, mà có thể khiến Khang Văn Hân cam tâm tình nguyện làm đồ đệ anh ta?

Trong lòng thanh niên bảo vệ hoảng sợ, ngộ nhỡ Khang Văn Hân vì thế mà nổi giận, thì anh sẽ mất công việc này, anh do dự một lát, rồi chịu thua trước: “Ông chủ, lúc nãy tôi có mắt không trọng, giờ tôi biết sai rồi, ông chủ hãy cho tôi một cơ hội đi.”

“Không được, nhân viên như cậu không thích hợp làm việc ở đây.”

Khang Văn Hân không hề cho đối phương một cơ hội nào.

Không dễ gì anh mới mời Lý Phàm tới, nhưng lại suýt bị nhân viên của mình đuổi đi, điều này làm anh rất khó xử, anh nhất định phải đuổi mấy người này, bằng không, chắc chắn đối phương sẽ tiếp tục gây rắc rối cho anh.

Thanh niên bảo vệ thầm hối hận đến xanh ruột, không dễ gì mới tìm được một công việc ngon lành, nhưng lại bị bản thân đánh mất.

“Đội trưởng đội bảo vệ, chuyện này ông cũng có trách nhiệm” Khang Văn Hân xoay người, chỉ trích đội trưởng đội bảo vệ. Lý Phàm không khỏi nói đỡ cho đội trưởng đội bảo vệ: “Ông ấy là người trung lập, thôi bỏ qua đi” Trong lòng đội trưởng đội bảo vệ vô cùng cảm động, vui mừng vì ban đầu ông không nhúng tay vào, bằng không, vị trí này của ông cũng khó mà giữ lại.

“Sư phụ tôi đã nói như thế, thì tôi tạm tha cho ông.” Lúc này Khang Văn Hân mới thôi.

Đội trưởng đội bảo vệ liên tục cảm kích gật đầu với Khang Văn Hân và Lý Phàm.

“Sư phụ, cuối cùng anh cũng tới rồi, hôm nay anh sẽ là tâm điểm ở đây” Khang Văn Hân không nói chuyện xảy ra hôm nay cho Lý Phàm biết, vì không muốn sư phụ lo lắng, nên chuyển đề tài.

Lý Phàm cảm thấy Khang Văn Hân hơi khác thường, nhưng khác chỗ nào thì anh tạm thời chưa nói ra được.

Võ Trí Dũng và Xa thần Nam Vực thấy bóng dáng Khang Văn Hân đã xuất hiện, hơn nữa bên cạnh còn có một thanh niên, thì biết đây là sự phụ trong lời nói của anh. Xa thần Nam Vực bị Khang Văn Hân từ chối hai lần, thì trong lòng rất khó chịu, nên phất tay áo đi tới: “Tôi muốn xem thử sư phụ cậu là thần thánh phương nào?”

“Tất nhiên người đó không thể so bì với sư phụ rồi” Võ Trí Dũng lại bắt đầu nịnh bợ. Xa thần Nam Vực gần như không từ chối lời nịnh bợ nào, mà tiếp nhận hết, giờ danh tiếng của ông ngày càng

cao, nên khó tránh khỏi việc thổi phồng lên.

“Sư phụ, anh cứ ngồi xuống đây trước đi, có người tới nói chuyện với tôi rồi.” Khang Văn Hân dẫn Lý Phàm ngồi xuống hàng ghế VIP, căn dặn xong mới vội vàng rời đi.

“Vị này là sư phụ của cậu?” Xa thần Nam Vực hất cằm vênh vang đắc ý, nhìn chằm chằm Lý Phàm bằng ánh mắt công kích.

Lý Phàm cảm nhận được ánh mắt của Xa thần Nam Vực, nên ngẩng đầu nhìn thẳng ông ta.

Xa thần Nam Vực vội thu hồi tầm mắt, không biết tại sao, khi nhìn thấy ánh mắt Lý Phàm, ông lại mất tự tin cúi đầu, ông cho rằng 80% đây là ảo giác.

“Hôm nay sư phụ tôi không rảnh so tài với mấy người.” Khang Văn Hân khéo léo từ chối.

“Tôi thấy anh ta sợ rồi đúng không?” Võ Trí Dũng cười khẩy. Khang Văn Hân sầm mặt, lớn tiếng quát: “Anh đừng ăn nói lung tung”

Xa thần Nam Vực vòng qua người Khang Văn Hân, tới thẳng trước mặt Lý Phàm, cười tấm tắc: “Tôi còn tưởng sư phụ Khang Văn Hân là một tay đua rất nổi tiếng, ai dè lại là người tầm thường.”

Trong trí nhớ về những tay đua nổi tiếng mà ông quen biết, không hề có nhân vật nào như Lý Phàm, nên ông khẳng định rằng anh không phải tay đua khét tiếng.

“Người như anh ta mà là sự phụ hoàng tử đua xe?”

“Không phải chứ, chỉ có như vậy?”

“Mấy người tin không? Còn tôi thì không?

Mặc dù giọng nói xa thần Nam Vực không lớn lắm, nhưng rất nhiều người đều nghe thấy rất rõ, bọn họ nhìn thấy Lý Phàm giống hệt người bình thường, thì đồng loạt nghi ngờ thực lực của anh.

“Ông có chuyện gì không?” Lý Phàm nhìn ra đối phương tới gây sự

nên mở miệng hỏi.

“Sư phụ tôi muốn khiêu chiến với anh.”

Võ Trí Dũng thổi phồng Xa thần Nam Vực: “Sư phụ tôi là Xa thần Nam Vực, anh có thể khiêu chiến với ông ấy, là phúc của anh.” Lý Phàm mỉm cười không nói gì trước tiêu chuẩn kép của Võ Trí Dũng.

Khang Văn Hân biết chuyện không thể che giấu được nữa, lúc này mới nói rõ đầu đuôi cho Lý Phàm biết.

Qua lời giải thích của Khang Văn Hân, giờ Lý Phàm mới hiểu rõ, Võ Trí Dũng và Xa thần Nam Vực tới đây để đập phá câu lạc bộ của đồ đệ mình, hơn nữa còn tới khiêu khích.

Nhất là khi anh biết được Xa thần Nam Vực muốn cướp đồ đệ của anh, anh nhướng mày, rõ ràng bọn họ đang khiêu khích.

“Sư phụ, tôi vốn định mời anh tới đây để xem thi đấu, chứ không hề muốn anh bị cuốn vào trong.” Khang Văn Hận cúi đầu, rất áy náy nói.

“Mấy chuyện này đơn giản thôi” Lý Phàm hiểu rõ ý tốt của Khang Văn Hân, nếu có người chủ động tới khiêu khích, tất nhiên anh sẽ không trốn tránh. Xa thần Nam Vực đắc ý châm một điếu thuốc, ông tin rằng đối phương đã sợ đến vỡ mật khi nghe thấy tên tuổi của ông.

Võ Trí Dũng lại chế giễu: “Cậu Khang, tôi còn tưởng sư phụ anh lợi hại thế nào, ai dè chỉ là một người bình thường, không ngờ sự phụ tội nổi tiếng như thế, mà anh lại đi từ chối lời mời của ông ấy, thật đáng tiếc.”

“Tôi không hề nuối tiếc” Khang Văn Hân trả lời chắc như đinh đóng cột.

Lý Phàm cười nói: “Ai nói nổi tiếng thì chắc chắn sẽ có lợi, chủ yếu là dựa vào kỹ thuật đua xe”

“Được, vậy cậu hãy chấp nhận lời khiêu chiến của tôi đi.” Xa thần Nam Vực nở nụ cười khiêu khích nói.

Lý Phàm gật đầu, bày tỏ câu trả lời của anh.

“Thế này đi, tôi cũng không muốn bắt nạt cậu, chúng ta đấu ba vòng, ai về đích trước thì người đó thắng” Xa thần Nam Vực đảo mắt, nói tiếp.

Võ Trí Dũng khó hiểu, nên gãi đầu, mơ màng nhìn xa thần Nam Vực: “Sư phụ, một vòng đã có thể phân thắng thua rồi, cần gì phải đấu ba vòng?”

Trong anh thấy, kỹ thuật đua xe của Lý Phàm còn thua anh và Khang Văn Hân, nên hoàn toàn không cần làm to chuyện như vậy.

Chương 759

CHƯƠNG 759: QUÁ ĐỈNH

“Cậu biết cái gì. Tôi đây là muốn cậu ta thua hết ba vòng, khiến cậu ta mất hết mặt mũi.”

Trên mặt Xa Thần Nam Vực hiện lên nụ cười đắc ý khó phát hiện.

Võ Trí Dũng nghe vậy không khỏi dựng ngón cái với sư phụ. Vẫn là chiêu này độc hơn. Anh ta có thể tưởng tượng được vẻ mặt đặc sắc của Khang Văn Hân khi thấy khoảng cách chênh lệch giữa Xa Thần Nam Vực và sư phụ anh ta.

“Thế nào, cậu dám chơi không?” Xa Thần Nam Vực kiêu ngạo ngẩng đầu. Thời gian đối phương chạy được một vòng, ông ta có thể chạy hết ba vòng. Đến lúc đó chẳng những Khang Văn Hân sẽ cầu xin nhận ông ta làm thầy, mà còn giao quyền đại diện cho ông ta nữa.

Khang Văn Hân rất phân vân. Nói thật, anh ta vẫn không muốn sư phụ ra tay, nhưng mặt khác lại rất mong chờ sự phụ ra trận. Bởi anh anh ta vẫn không biết rốt cuộc sư phụ và xa thần ai lợi hại hơn?

“Được.” Lý Phàm không hề từ chối, gật đầu cái rụp. Xa Thần Nam Vực nhếch miệng. Dám đua xe với ông ta, chẳng phải tự rước lấy nhục à?

Võ Trí Dũng trêu tức nhìn Khang Văn Hân: “Lát nữa sư phụ của cậu sẽ bị sư phụ tôi hành cho tới tả. Nói không chừng sư phụ tôi đã chạy xong ba vòng mà sư phụ cậu vẫn chưa chạy xong một vòng nữa ấy chứ.”

“Chưa chắc” Khang Văn Hân rất tin tưởng Lý Phàm. Anh ta tin Lý Phàm nhất định sẽ thắng.

“Chuyện gì vậy? Thằng nhãi kia là ai?”

“Thằng nhãi đó từ đầu xông ra thế?”

“Cỡ anh ta mà cùng dám thi đấu với Xa Thần Nam Vực à?”

“…”

Khi mọi người biết Lý Phàm sẽ thi đấu với Xa Thần Nam Vực, ai cũng đều nghi ngờ. Bọn họ đều cho rằng Lý Phàm không có tư cách thi đấu với Xa Thần Nam Vực.

Xe của Xa Thần Nam Vực là chiếc xe đã tân trang màu xanh lam. Lúc này ông ta đã đội mũ bảo hiểm, nhưng lại không mặc đồ đua xe chuyên nghiệp. Võ Trí Dũng thấy vậy, cười mỉa mai Khang Văn Hân: “Sư phụ cậu yếu đến nỗi sư phụ tôi chẳng thèm mặc đồ đua xe chuyên nghiệp nữa đấy.”

Khi Lý Phàm xuất hiện trên đường đua, tất cả mọi người đều choáng váng bởi anh ăn mặc rất thoải mái, gần như chẳng thay đổi gì, thậm chí còn không thèm đội mũ bảo hiểm nữa.

“Xem ra sư phụ của tôi càng khinh thường sư phụ của anh hơn.” Khang Văn Hân nhân cơ hội mỉa mai ngược lại.

Sắc mặt Võ Trí Dũng khó coi như nuốt phải ruồi, gần như nói không nên lời. Ngay cả mũ bảo hiểm cũng không đội, đến lúc đó nếu xảy ra tai nạn chắc chắn sẽ đi đời nhà ma.

Khi mọi người thấy chiếc xe đua của Lý Phàm là BMW thì bọn họ đều vô thức dụi mắt. Quá qua loa rồi. Sao anh ta lại chọn chiếc xe này để thi đấu chứ? Ngay cả Xa Thần Nam Vực luôn lạnh lùng kiêu ngạo cũng không nhịn được cười lớn lên: “Đúng là một kẻ ngoài nghề, thậm chí xe đua cũng là loại thấp kém như vậy.”

Dù là xuất phát hay chạy nước rút, chiếc BMW này về mọi mặt đều thua chiếc xe của sư phụ tôi” Võ Trí Dũng ôm bụng cười: “Chọn loại xe này để đua, đúng là mắc cười chết mất.”

Khang Văn Hân lại rất bình tĩnh, còn khẽ cười. Anh ta chắc chắn Xa Thần Nam Vực sẽ thua bởi chiếc BMW của sự phụ anh ta.

Nếu Lý Phàm chọn một chiếc xe đua tốt hơn thì anh ta mới lo. Bởi vì điều đó chứng tỏ sự phụ anh ta phải dốc hết sức ứng phó.

Lý Phàm quan sát đường đua một hồi. Đường đua này có kích thước to gần gấp ba lần sân vận động, hơn nữa còn có chướng ngại vật ở mọi đoạn đường, chẳng hạn như các ngã tư rẽ liên tục.

Ở những giao lộ như thế này, dù tài xế già dặn kinh nghiệm đến đâu cũng phải cẩn thận.

Trước khi bắt đầu cuộc đua, Lý Phàm và Xa Thần Nam Vực đều trở về xe của mình. Xa Thần Nam Vực tự mãn nói: "Tôi sẽ để cậu thấy khoảng cách giữa tôi và cậu xa đến đâu."

Lý Phàm không trả lời chỉ giơ ngón giữa lên.

Xa Thần Nam Vực tức giận cành hông. Đây rõ ràng là hành vi khiêu khích trần trụi mà. Ông ta giận sôi người, thề sẽ dùng hết sức lực, dùng thành tích của mình để sỉ nhục đối phương.

Sau khi bắt đầu cuộc đua, Xa Thần Nam Vực và Lý Phàm cùng nổ máy, rõ ràng chỉ là một chiếc BMW bình thường, nhưng lúc xuất phát lại có phần nhanh hơn Xa Thần Nam Vực.

Tất cả mọi người đều sững sờ, dù BMW có tân trang thể nào đi nữa thì cũng không thể chạy nhanh hơn chiếc xe đua xịn sò ngay lúc xuất phát được.

Bọn họ đều ngây người, không ai hiểu Lý Phàm đã làm được điều đó bằng cách nào. Chỉ có Khang Văn Hân biết, tốc độ này vẫn còn chậm, nếu sư phụ nghiêm túc thi đầu thì ít nhất cũng sẽ nhanh hơn lần này.

Trong lúc Lý Phàm và Xa Thần Nam Vực còn đang giằng co, chiếc trắng chiếc đỏ không ai nhường ai thì chiếc BMW của Lý Phàm đột nhiên chết máy.

"Ha ha, chết máy rồi, quá mất mặt."

Đây là tình huống hiếm gặp trong các cuộc đua xe. Bởi vì xét cho cùng trong một trận đấu nghiêm túc như vậy, sẽ không bao giờ có những sai sót nhỏ như thế này. Bầu không khí cả trường đua lặng đi trong vài giây, sau đó tiếng cười không ngừng vang lên trên khán đài.

Võ Trí Dũng cố nén cười, thông cảm vỗ vai Khang Văn Hân nói: “Cậu đã thật sự sai lầm khi nhận một người kỳ lạ như vậy làm sư phụ. Đúng là oan ức cho cậu.”

Không chỉ tất cả mọi người đều hoang mang mà ngay cả Khang Văn Hân cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Anh ta không tin sư phụ mình sẽ phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như vậy.

Lúc này đường đua đã bị phong tỏa, Khang Văn Hân không thể xông vào, chỉ đành lấy điện thoại ra hỏi thăm tình hình.

“Sư phụ, xe gặp sự cố sao?”

“Không có.”

“Chúng ta sẽ không xấu mặt đấy chứ?”

“Cậu không tin sư phụ của mình à? Tôi chỉ nhường ông ta một vòng tôi.”

“May quá, dọa chết tôi rồi? What? Nhường ông ta một vòng?”

Khang Văn Hân chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã lập tức nhảy cẫng lên. Tổng cộng có ba vòng, thế mà sự phụ lại nhường một vòng, chạy thế này thì có thắng được không?

Tuy trong lòng anh ta, Lý Phàm chẳng khác nào một vị thần, nhưng cũng không lợi hại tới mức ấy chứ? Xa Thần Nam Vực đã chạy xong một vòng. Ông ta cười đắc ý nghĩ mình thắng chắc rồi. Võ Trí Dũng cười khinh khỉnh: “Sư phụ cậu không thắng được đâu.”

“Nếu được thì sao?” Sau khi Khang Văn Hận biết ý của sự phụ, anh ta một lần nữa khôi phục sự tôn trọng đối với Lý Phàm.

“Không có cửa. Nếu anh ta thắng, tôi sẽ đi một vòng học tiếng chó sủa. Dường như Võ Trí Dũng đã thấy được kết quả trước mắt, anh ta hoàn toàn không tin Lý Phàm đã chậm một vòng mà có thể thắng được. Đột nhiên xe của Lý Phàm lại nổ máy, lướt nhanh qua như một tia chớp.

Xa Thần Nam Vực vốn vừa chạy xong một vòng, đang định vượt

qua Lý Phàm một lần nữa thì bỗng thấy Lý Phàm đột nhiên tăng tốc, không khỏi hít sâu một hơi, chẳng hiểu mô tê gì.

Khi Lý Phàm lái chiếc BMW vượt qua chướng ngại vật, anh cũng giống như đang lái xe trên đường bằng, không hề giảm tốc độ. Thậm chí ngay khúc cua rẽ liên tục khó nhằn nhất, nhanh nhất cũng tốn hơn mười mấy giây mới vượt qua thế mà Lý Phàm chỉ cần bốn năm giây đã lái qua.

Mọi người há hốc mồm, tiếng cười nhạo lập tức im bặt.

Xa Thần Nam Vực vừa đuổi theo vừa cảm thấy khó tin. Với tài đua xe của đối phương, chắc chắn có thể vượt qua ông ta chỉ trong một vòng. Lúc này trong đầu ông ta bỗng xuất hiện một ý nghĩ, lẽ nào lúc nãy xe của Lý Phàm chết máy là vì muốn nhường ông ta một vòng?

Chương 760

CHƯƠNG 760: LIÊN TIẾP TẠO KỲ TÍCH

Xa Thần Nam Vực càng nghĩ càng khiếp sợ, trong tình huống chạy trước đối phương một vòng mà lại để một kẻ đáng với đàn em không ai biết tên thắng thì bảng hiệu Xa Thần Nam Vực của ông ta coi như bị đập bể rồi.

Ông ta chưa bao giờ nghe nói có người đua xe đỉnh như vậy ở Hán Thành.

Võ Trí Dũng ngạc nhiên đến nỗi không khép mồm lại được, anh ta dụi mắt tưởng mình nhìn lầm, nhưng hiện thực chính là như vậy. Khi Xa Thần Nam Vực chưa đi hết nửa vòng thì Lý Phàm đã chạy xong một vòng.

Tất cả mọi người sôi sùng sục. Đây đúng là cú lội ngược dòng đỉnh nhất. Bọn họ lập tức bắt đầu phản chiến, cổ vũ cho Lý Phàm. Khi Xa Thần Nam Vực đến Hán Thành đã không ngừng chê bai tay đua của Hán Thành đều là gà mờ.

Nếu Lý Phàm thắng xa thần Nam Vực đó chính là vinh quang của Hán Thành,

Tuy Khang Văn Hân đã từng chứng kiến tài lái xe tuyệt đỉnh của Lý Phàm nhưng lúc này ít nhiều gì anh ta cũng giật mình.

Xa Thần Nam Vực càng lúc càng hoàng. Lý Phàm đã đuổi theo kịp một vòng rồi, lúc nãy còn vượt qua ông ta. Mồ hôi lạnh trên trán ông ta tuôn như mưa, nếu tiếp tục như vậy ông ta thua chắc.

Nghĩ đến tiếng tăm của mình có ngày bị hủy hoại, ông ta rất không cam lòng. Dù ông ta đuổi theo thế nào vẫn không đuổi kịp Lý Phàm. Lý Phàm đã dẫn trước một vòng, chạy xong ba vòng sẽ về đến đích. Khán giả vốn đang căng thẳng đến cổ họng, giờ phút này mọi người đều hưng phấn, vỗ tay khen ngợi Lý Phàm, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Bọn họ cũng dần hiểu ra lúc nãy xe Lý Phàm chết máy không phải là do sơ sót, mà là anh cố ý nhường Xa Thần Nam Vực một vòng. Đã nhường một vòng mà vẫn có thể thắng Xa Thần Nam Vực, Lý Phàm quả thật đã làm nên kỳ tích.

“Cái vé này không uổng tiền” Mọi người đều nghĩ tới đây xem thần xe Nam vực ngược gà cũng chẳng có gì vui. Nhưng khi Lý Phàm thắng Xa Thần Nam Vực bọn họ biết đây mới là một cuộc đua xe đáng giá nhất.

Nhiều người đã quay video lại cảnh tượng Lý Phàm thắng Xa Thần Nam Vực rồi tung lên mạng khiến không ít người xem xong đã tiếc hùi hụi tại sao mình lại không có mătatto

Nếu có mặt tại hiện trường, nói không chừng còn chân thật sống động hơn xem qua clip.

Lúc này Võ Trí Dũng như người câm. Vị sư phụ mà anh ta coi như xa thần lại thua một đứa đàn em không tiếng tăm gì, cứ như tượng thần sụp đổ, khiến anh ta ngây ngẩn rất lâu.

Khang Văn Hân vui mừng khôn xiết, may mắn là anh ta đã mời sự phụ tới. Lần này thì câu lạc bộ của anh ta sẽ nổi như cồn.

Xa Thần Nam Vực thất thần chán nản bước xuống xe. Rõ ràng là thắng lợi nên thuộc về mình nhưng lại bị Lý Phàm cướp đi, trong lòng ông ta mãi cũng không cần bằng lại được.

“Sư phụ, làm sao bây giờ.” Võ Trí Dũng chạy tới, dò hỏi.

“Đi nhanh lên.” Xa Thần Nam Vực cảm thấy mất sạch mặt mũi, rất muốn tìm một cái lỗ chui vào. Lúc đi còn không quên giải thích: “Tôi chỉ dùng năm mươi phần trăm thực lực.”

Khán giả ở đây ai mà không biết Xa Thần Nam Vực đang nói láo, bọn họ trăm miệng một lời giơ ngón giữa lên, xì một tiếng.

“Vị này là anh Lý – người đại diện của câu lạc bộ chúng tôi.”

Lúc này Khang Văn Hân mới vội vàng chạy tới, không quên tâng bốc danh tiếng cho sự phụ. Hôm nay sự phụ thắng Xa Thần Nam Vực, chắc chắn tiếng tăm sẽ vươn xa. Đến lúc đó câu lạc bộ của

anh ta nhất định sẽ trở thành câu lạc bộ hot nhất Hán Thành,

Lý Phạm cạn lời, khóe miệng giật giật, miễn cưỡng gật đầu

Có Lý Phàm làm người đại diện, cậu lạc bộ của Khang Văn Hân sẽ nổi tiếng kể từ đây. Khang Văn Hân thấy cũng sắp đến giờ nên cũng không ở lại lâu lập tức về nhà. Khi Lý Phàm về đến nhà, thấy đèn trong phòng ngủ của Cố Họa Y vẫn chưa tắt, anh lặng lẽ đi vào, bịt mắt cô từ phía sau, mỉm cười: “Đoán xem tôi là ai?”

“Em biết là anh mà.” Lúc đầu Cổ Họa Y cũng giật mình, sau khi nghe giọng nói cô đã biết là ai.

“Sao muộn rồi mà em còn chưa nghỉ ngơi?”

“Em chưa nghỉ ngơi được, phải xử lý xong đống tài liệu này mới đi ngủ được.” Cố Họa Y vươn vai, Lý Phàm đúng là không làm phiền cô nữa, chỉ là giúp cô bóp vai, có thể nói là tự tìm niềm vui. Sáng hôm sau, Lý Phòng đi từ phòng ngủ ra, vươn vai, Trần Hiểu Đồng cười tít mắt: “Anh Lý, sao anh dậy trễ vậy? Không giống anh chút nào?”

“Sao cô dậy sớm thế?” Lý Phàm hơi bất ngờ, bình thường cô nhóc này là người dậy trễ nhất.

“Ai, gần đây hết son môi rồi. Em không thể dậy sớm một chút sao?” Trần Hiểu Đồng thở dài nói.

“Hết son môi?” Lý Phàm liếc mắt. Son môi của cô ta ít nhất là trăm cây trở lên, cô ta gạt quỷ à? “Gần đây có một mẫu son môi mới tung ra thị trường. Vì vậy em lại mê mẫu son mới này rồi.” Nói tới đây Lý Phàm mới hiểu ý của Trần Hiểu Đồng, nói gần nói xa chẳng qua là muốn anh dẫn cô ta đi mua sắm.

“Ồ! Lý Mặc ỉu xìu ngáp một cái.

Trần Hiểu Đồng cúi đầu, cảm thấy hơi mất mát.

Vừa lúc Cố Họa Y bước ra, ánh mắt Trần Hiểu Đồng sáng lên, cô ta cười nói: “Chị Họa Y, nếu không chúng ta đi mua sắm ở trung tâm thương mại đi. Hôm nay sẽ có một mẫu son mới thượng hạng được tung ra thị trường, đi sớm mới mua được.”

“Được.”

Phụ nữ là không có sức đề kháng với son môi và túi xách, huống chi là Cổ Họa Y. Cô gật đầu cái rụp.

“Vậy chúng ta đi” Trần Hiểu Đồng vui vẻ. Cố Họa Y nhìn Lý Phàm, Lý Phàm cưng chiều thở dài:

“Anh cũng đi chung.”

Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y chia nhau dìu Lý Phàm, hai tay trái và phải của Lý Phàm trống trơn. Vì hôm qua xe bị bẩn nên Lý Phàm đã lái xe đến tiệm rửa xe để rửa, vì thế bọn họ đã bắt ta xi đi.

Sau khi đến trung tâm thương mại, đám người Lý Phàm xuống xe. Mọi người đều bị vẻ đẹp của Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng thu hút, nhất là những người đàn ông đã có bạn gái, ánh mắt như nam châm nhìn chằm chằm hai cô không rời đi được.

“Ai da đau” Mãi đến khi bị bạn gái nhéo cánh tay, bọn họ mới miễn cưỡng thu hồi tầm mắt.

Bọn họ đều ước ao và ghen tỵ với Lý Phàm. Bên cạnh anh thể mà lại có cô gái xinh như hoa đi cùng. Anh đã đạp trúng vận may gì? Bọn họ nghĩ mãi cũng không ra rất cuộc mình thua Lý Phàm ở chỗ nào?

Bọn họ thấy Lý Phàm ăn mặc rất bình thường, chẳng giống người giàu có tí nào thế mà tại sao hai người đẹp kia lại đi theo Lý Phàm?

Trần Hiểu Đồng và Cố Hoa Y kéo Lý Phàm vào trung tâm thương mại, Lý Phàm hết cách đánh liều mình đi theo bọn họ. Nói là mua son môi, nhưng khi Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng bước vào trung tâm mua sắm, bọn họ không bỏ sót một cửa hàng nào cả.

Cổ Họa Y thấy quần áo của Lý Phàm đã cũ. Cô nghĩ dù sao cũng đã đến trung tâm mua sắm rồi, không bằng giúp anh thay đổi cách ăn mặc một lần luôn: “Lý Phàm, hay để em mua đồ mới cho anh nhé?”

“Đúng đấy, nếu anh Lý Phàm đổi sang mặc đồ vest chắc chắn sẽ cực kỳ đẹp trai.” Trần Hiểu Đồng gật đầu lia lịa, rất muốn nhìn thấy dáng vẻ mặc đồ vest của Lý Phàm? Có lẽ sẽ mê hoặc hàng vạn cô gái.

“Thật sao?” Lý Phàm hơi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu.

Chương 761

CHƯƠNG 761: TIÊU CHUẨN KÉP CŨ

Các nhân viên phục vụ của hàng quần áo thương hiệu nổi tiếng nghĩ nhân vật chính ở đây là Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng. Bọn họ vô thức chỉ sang cửa hàng quần áo nữ bên cạnh.

“Hai vị, đây là cửa hàng thời trang nam. Cửa hàng thời trang nữ ngay bên cạnh.”

“Giúp anh ấy chọn một bộ đồ vest đi.” Cổ Họa Y giống như không nghe thấy, chỉ vào Lý Phàm nói. Lúc này đám nhân viên nữ mới chợt hiểu, thì ra bọn họ đã đoán sai nhân vật chính, liền mỉm cười đi về phía Lý Phàm. Bọn họ đánh giá Lý Phàm từ trên xuống dưới, thấy anh cũng khá đẹp trai.

Các cô vô thức xem Lý Phàm là đồ ăn bám, vậy mà lại được hai người phụ nữ bao nuôi. – Nhân viên phục vụ thấy đồ vest có sẵn trong cửa hàng không có bộ nào thích hợp với Lý Phàm, trừ khi phải đặt may.

“Anh này, mời anh cởi đồ ra để chúng tôi giúp anh đặt may một bộ đồ vest” Một nhân viên nữ đi lên trước, trong tay cầm thước dây, khẽ cười nói.

Tuy cô ta rất khinh thường mấy gã trai bao, nhưng khách hàng là thượng đế. Quan trọng hơn là cô ta không muốn chọc tới Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng.

Lý Phàm ừ một tiếng, cởi áo ra theo yêu cầu của đối phương. Lý Phàm đột ngột cởi áo mà không hề báo trước khiến Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng không kịp phản ứng. Tuy Cổ Họa Y đã thấy nhiều lần, nhưng ít nhiều vẫn đỏ mặt, ánh mắt ngượng ngùng nhìn cơ thể hoàn mỹ của Lý Phàm.

Cơ bắp màu đồng của Lý Phàm còn cân đối hơn huấn luyện thể hình nhiều, nhất là đường cơ bụng số 11 và cơ bụng sáu múi càng thêm mê người.

“Thật gợi cảm” Trần Hiểu Đồng bật thốt lên.

Lý Phàm liếc mắt, dùng từ gợi cảm để miêu tả một người đàn ông, nghe kiểu gì cũng thấy kỳ cục. Trần Hiểu Đồng thầm muốn sờ thử, nhất định sẽ rất rắn chắc lại còn đàn hồi nữa. Đương nhiên cuối cùng cô ta vẫn nhịn xuống, khoan hãy nói Lý Phàm đồng ý hay không nhưng chắc chắn Cố Họa Y sẽ không cho phép.

Cô ta chỉ đành tạm thời chôn giấu ý nghĩ này trong lòng.

Khi nhân viên phục vụ thấy được vóc dáng hoàn mỹ và cường tráng của Lý Phàm, cô ta nhịn không được há to miệng. Cuối cùng cô ta cũng hiểu được đạo lý mặc đồ trông gầy nhưng cởi đồ ra toàn cơ bắp. Lúc đầu cô ta nghĩ vóc dáng của Lý Phàm không được tốt lắm, đến bây giờ cô ta mới thay đổi ý nghĩ của mình. Sau gần hai mươi phút chờ đợi, bộ đồ đã được may xong, nhân viên phục vụ kính cẩn đưa bộ đồ cho Lý Phàm. Lý Phàm bước vào phòng thay đồ, Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều tràn đầy mong đợi. Hai cô vẫn hiếm khi thấy Lý Phàm mặc vest, nên bọn họ không biết sau khi khoác bộ đồ kia lên người anh sẽ đẹp trai cỡ nào?

Không lâu sau, Lý Phàm bước ra khỏi phòng thay đồ, giống như hoàng tử, đường nét rõ ràng, nhất là ánh mắt lạnh lùng, kiêu ngạo kia tất cả gần như là hoàn mỹ. . Hơn nữa đồ vest không phù hợp lắm với khung xương của người phương Đông, nhưng khi bộ đồ được mặc lên người Lý Phàm lại rất vừa vặn.

Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y cũng giật mình. Bọn họ thấy Lý Phàm giống như đã đổi thành một người khác, khí chất được thể hiện một cách hoàn hảo.

“Quả nhiên người đẹp nhờ lụa.” Nhân viên phục vũ nữ cảm thán: “Đây chắc chắn là người đàn ông mặc vest đẹp trai nhất mà tôi từng thấy trong số những người phương Đông mặc đồ vest”

Cô ta đang nói thật, Lý Phàm quả thật khiến cô ta ngạc nhiên ngoài sức tưởng tượng. Lý Phàm soi gương, thật ra anh cũng thấy bộ vest này rất hợp với mình, cũng không có chỗ nào không vừa lòng. Lý Phàm lấy thẻ ngân hàng ra: “Quẹt thẻ đi”

Nhân viên phục vụ nữ ngạc nhiên cầm lấy. Cô ta nghĩ là Cố Họa Y

sẽ trả tiền, kết quả lại là Lý Phàm. Lúc này cô ta mới vội vàng nhận lấy, đồng thời chợt nhận ra mình đúng là có mắt không tròng.

“Oa, anh Lý, anh đẹp trai quá đi!” Trần Hiểu Đồng dán lên người Lý Phàm như keo dính. Lý Phàm kéo tay Trần Hiểu Đồng ra, cô ta lè lưỡi, sau đó đi tới ôm Cổ Họa Y.

Bây giờ Cố Họa Y đối xử với Trần Hiểu Đồng cũng khác trước. Cô xem Trần Hiểu Đồng như em gái mình, nhưng còn quan hệ thân mật của Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng cô thấy nhiều nhiều cũng thành quen.

Đi dạo phố gần như là cơn ác mộng của đàn ông. Dù thể chất của Lý Phàm có tốt đến mấy nhưng tâm lý dạo phố của anh vẫn không hừng hực khí thế như Cố Hoa Y và Trần Hiểu Đồng được.

Khi đi ngang qua khu trang sức, đồ trang sức trong quầy vô cùng bắt mắt, Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng không khỏi dừng lại trầm trồ.

Suy cho cùng phụ nữ đều là những người thích trang sức, huống chi là hai người phụ nữ xinh đẹp như Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng.

Cô gái đứng quầy thấy vậy như ngộ ra điều gì đó, thái độ bỗng trở nên nhiệt tình: “Hai người đẹp, đây đều là những mẫu mới trong cửa hàng của tôi.”

Sau khi nghe nói đây là sản phẩm mới, Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều tò mò ngó tới ngó lui.

“Chị Họa Y, hay là hai chị em chúng ta mỗi người mua một đôi bông tai đi.” Trần Hiểu Đồng phát hiện có hai đôi bông tai rất đẹp, muốn đeo thử, chắc sẽ rất hợp.

“Được.” Cố Họa Y vui vẻ đồng ý. Cô gái đứng quầy khẽ cười, biết sắp bán được hàng nên vội lấy hai đôi bông tai trong quầy ra.

Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y đã chọn xong kiểu hoa tai mà họ muốn. Trần Hiểu Đồng tháo đôi bông tai cũ ra, mang đôi bông tai ngọc trai đỏ lên.

Khi mang đôi bông tai mới vào, soi mình trong gương Trần Hiểu Đồng cảm thấy mình đẹp rạng ngời. Cô ta cố ý thể hiện những mặt tốt nhất của mình cho Lý Phàm thấy.

“Như thế nào, đẹp không?” Trần Hiểu Đồng nở nụ cười xinh đẹp, muốn được Lý Phàm khen. Lý Phàm tùy ý nói một câu: “Được.” Trần Hiểu Đồng bĩu môi, cảm thấy Lý Phàm chỉ khen cô qua loa cho có lệ mà thôi. Khi Cố Họa Y đeo đôi bông tai ngọc trai màu trắng vào, càng khiến khí chất của cô nổi bật hơn.

Khí chất của Cố Hoa Y là kiểu rung động lòng người, còn Trần Hiểu Đồng lại thuộc kiểu người hoạt bát sôi nổi, ai cũng có ưu điểm của mình.

Có điều Lý Phàm vẫn tương đối yêu thích khí chất này của Cố Họa Y.

“Đẹp không?”

“Rất đẹp, em đeo gì cũng đẹp.”

Trần Hiểu Đồng phồng má. Rõ ràng là cùng một câu hỏi, nhưng đáp án khác nhau, nhưng cô ta không cam lòng. Cô ta sẽ cố gắng để có được một vị trí trong lòng Lý Phàm.

“Chúng ta mua đi!” Sau khi nói xong Trần Hiểu Đồng đáng thương nhìn Lý Phàm. Lý Phàm cười gượng, thì ra là muốn anh trả tiền. Nhưng anh cũng chẳng phải người keo kiệt gì, thế là bắt đầu quẹt thẻ. Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đã để đôi bông tai ngọc trai vào trong hộp, đợi khi nào có cơ hội sẽ đeo lần nữa. Đột nhiên, một bóng đen ập đến, nhanh đến nỗi khiến người ta gần như không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Lý Phàm thấy rõ bóng đen kia rõ ràng là một người.

“Đi nhanh như vậy, bộ gấp đi đầu thai à?” Trần Hiểu Đồng bị va trúng, tức giận hét lên. Tuy Cổ Họa Y cũng bực bội, nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh, có lẽ người bên kia thực sự rất vội.

“Người kia là tên trộm” Lý Phàm chậm rãi mở miệng nói.

“Kẻ trộm?”

Nghe vậy, Trần Hiểu Đồng và Cổ Họa Y vội vàng kiểm tra xem trên người bọn họ có mất thứ gì không, khi nhìn lại hộp quà thì mới phát hiện hai chiếc hộp đã biến mất.

Chương 762

CHƯƠNG 762: THẬT TRÙNG HỢP

“Xem ra tên trộm kia không đơn giản, có thể trộm đồ trong tích tắc như vậy cũng không phải là tay mơ” Lý Phàm bình tĩnh nói.

Anh vẫn chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của tên trộm, nhưng tên trộm không biết, gã ta đã ăn trộm đồ của một người không nên ăn trộm.

Trần Hiểu Đồng thở dài tiếc nuối: “Hôm nay đúng là xui xẻo. Vừa ra ngoài liền gặp ngay ăn trộm”

“Hai người ở chỗ này chờ anh một lát, anh sẽ đuổi theo tên trộm” Lý Phàm cười nói.

Lý Phàm đúng là không chịu được kẻ dám trộm đồ trong tay anh còn muốn bỏ trốn. Hơn nữa, anh cảm thấy cách trộm đồ của tên kia hình như đã gặp ở đâu rồi.

Để xác định suy nghĩ của mình, Lý Phàm quyết định đuổi theo.

“Anh phải cẩn thận đấy.” Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y cùng lo lắng thốt lên. Lý Phàm mỉm cười dịu dàng với hai người rồi đuổi theo như một cơn gió.

Những người có mặt ở đây đều ngơ ngác nhìn nhau, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì bọn họ cũng sẽ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khi Trần Hiểu Đồng nhớ lại nụ cười của Lý Phàm, cô ta không khỏi ngượng ngùng, anh cười với mình sao?

“Chúng ta đi dạo phố thôi” Cố Họa Y sống chung với Lý Phàm lâu như vậy, cũng biết rõ năng lực của anh nên không lo lắng lắm.

Trần Hiểu Đồng hoàn hồn, sau đó cùng đi dạo phố với Cố Họa Y. Tuy đang đi dạo nhưng cô ta vẫn luôn mong Lý Phàm trở về sớm

một chút.

“Ha ha, lại trộm được hai món trang sức quý.”

Tên trộm vội vàng dừng lại, gã ta lấy trong túi ra thứ vừa trộm được, gọi một cuộc điện thoại: “Sư phụ, hôm nay tôi có thể mời sư phụ đi quẩy một trận xả láng”

“Có muốn đi đồn cảnh sát quẩy một trận không?” Giọng nói của Lý Phàm bỗng vang lên bên tai tên trộm.

Tên trộm nghe được giọng nói này, lập tức đứng thẳng người, trên lưng toát mồ hôi lạnh, gã ta lắp bắp nói: “Sao anh lại đuổi kịp?”

Lý Phàm cười không đáp, đưa tay ra.

“Anh muốn, nhưng tôi cứ không đưa đấy.” Tên trộm cũng nhìn ra được ý của Lý Phàm, vô thức bảo vệ túi của mình. Lý Phàm đang muốn ra tay, tên trộm kia lại đột nhiên chạy đi. Lý Phàm híp mắt, không ai có thể chạy thoát khỏi tay anh.

Tên trộm càng chạy càng hoảng sợ, rõ ràng người kia có thể đuổi kịp gã ta nhưng lại không bắt gã ta. Gã ta thở hồng hộc, nếu tiếp tục như vậy nữa gã ta sẽ đuối sức mất.

Gã ta lau mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng dừng lại, sau khi thấy dáng vẻ thong dong của Lý Phàm, cả người ngớ ra. Bọn họ sắp

chạy ba vòng trung tâm mua sắm rồi nhưng đối phương lại chẳng mệt một chút nào.

“Đừng đuổi nữa, tôi trả hết đồ lại cho anh này.” Tên trộm kia đã biết chạy không thoát rồi. Vóc dáng của gã ta nhỏ như vậy, cho nên gã ta không nghĩ sẽ dùng cách đánh nhau để bỏ rơi Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ nói: “Không được, cậu đi theo một chuyến”

Anh nhìn tên trộm. Thoạt nhìn đối phương khoảng hai mươi mấy tuổi. Lý Phàm thật sự nghĩ không ra, tuổi này làm việc gì chẳng được, tại sao nhất định phải đi làm nghề này chứ? “Anh đừng quá đáng. Anh có tin tôi bảo sư phụ tôi đến trộm sạch nhà anh không?” Tên trộm thử đe dọa Lý Phàm. Lý Phàm cười hỏi: “Sư phụ của cậu

là ai?”

“Sư phụ của tôi là lão tặc Lưu.” Tên trộm kia liền bán đứng tên tuổi của sư phụ mình.

Lý Phàm nghe vậy, lúc này mới nhớ ra ngón nghề trộm đồ của đối phương quả thật giống hệt lão tặc Lưu. Anh thấy buồn cười, một vua trộm lại nhận một đống đệ tử, nói ra đúng là buồn cười.

“Như thế nào? Sợ rồi phải không ?” Tên trộm kia thấy Lý Phàm không nói lời nào, nhất thời kiêu ngạo ưỡn ngực ngẩng đầu, thầm nghĩ tiếng tăm của sư phụ mình đã dọa được Lý Phàm.

“Là lão tặc Lưu sao? Tôi với ông ta là bạn đấy. Không ngờ cậu là đệ tử của ông ta. Vậy thì không sao đâu, cậu mời ông ta tới đây, tôi sẽ mời ông ta ăn cơm.”

Lý Phàm nói vậy là cố ý muốn du lão tặc Lưu xuất hiện.

“Thật sao?” Suy nghĩ của tên trộm rất đơn giản, trong tiềm thức gà ta đã tin thật. Dù sao sư phụ chính là vua trộm, tuy cái nghề trộm cắp này ai thấy cũng muốn đánh muốn đuổi nhưng tốt xấu gì cũng có tiếng tăm.

Trong tiềm thức gã ta nghĩ Lý Phàm có quan hệ rất tốt với sự phụ, nếu thật sự mời được sư phụ đến đấy nói không chừng còn có thể quên được một người giàu có nữa đấy.

Lý Phàm lộ ra nụ cười vô hại. Tên trộm kia nhất thời bị lừa, bắt đầu gọi điện thoại cho lão tặc Lưu.

“A lô, đi đâu ăn cơm?”

“Sư phụ, người có một người bạn cũ nói muốn gặp người, còn nói sẽ mời chúng ta ăn cơm.”

“Bạn cũ nào?”

“Thì sư phụ cứ đến đây sẽ biết được ngay.” Tên trộm hoàn toàn không đề phòng Lý Phàm, tùy tiện nói một câu.

“Được.”

Lão tặc Lưu cúp máy xong vội sờ cằm. Ông ta đi từ Nam ra Bắc, cũng có rất nhiều người quen, nói không chừng còn có thể ôn chuyện xưa.

Lý Phàm đã đồng ý đợi lão tặc Lưu ở một nhà hàng gần đó, còn anh cũng đã gửi tin nhắn cho Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng nói lát nữa sẽ về.

Không lâu sau, lão tặc Lưu đã đến phòng Vip của Lý Phàm đặt sẵn, nhưng ông ta lại không biết, mình đã trúng bẫy của Lý Phàm.

Sau khi ông ta mở cửa ra nhìn thấy Lý Phàm thì sợ run người.

“Móa, sao cậu lại ở chỗ này?” Suýt chút nữa lão tặc Lưu đã chửi thề lớn lên. Ông ta nhịn không được nghi ngờ cuộc đời, người mà ông ta không muốn gặp nhất chính là Lý Phàm.

Lần trước nhờ may mắn nên ông ta mới thoát khỏi tay Lý Phàm. nhưng không ngờ lại gặp phải Lý Phàm ở chỗ này. Thử hỏi trên đời này có chuyện nào xui hơn chuyện này không?

Đệ tử của lão tặc Lưu đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không hiểu, tại sao tâm trạng của sư phụ lại kích động như vậy. Gã ta cười ngốc nghếch nói: “Sư phụ, đây chính là người bạn cũ con mà con đã nói trong điện thoại với sự phụ đó.”

“Bạn cũ cái đầu cậu. Cậu muốn hại chết tôi phải không?” Lão tặc Lưu khóc không ra nước mắt. Ông ta thật muốn cắt đứt quan hệ thầy trò với gã ngốc trước mặt này.

Vất vả lắm ông ta mới trốn khỏi tay Lý Phàm, vốn muốn rửa tay gác kiếm, đã qua mấy ngày bình yên vô sự, nhưng ai mà biết ông ta lại gặp phải Lý Phàm.

Lý Phàm này tuyệt đối không chơi được.

“Lão tặc Lưu, không ngờ chúng ta lại gặp mặt lần nữa.” Lý Phàm đốt điếu thuốc, cười hờ hững nói. Lão tặc Lưu tỏ ra hơi câu nệ, xoa tay cười khan nói: “Ừ, đúng rồi, thật là trùng hợp.”

“Đây là đệ tử của ông à?” Lý Phàm mỉm cười. Tên đệ tử của lão tặc Lưu cũng thấy bầu không khí gượng gạo, trong lòng thầm nghĩ,

chẳng lẽ chính gã ta đã hại sư phụ sao? Lão tặc Lưu nghe đến đó, ít nhiều gì cũng hiểu được ý của Lý Phàm, ông ta kết luận đệ tử của mình đã chọc tới Lý Phàm rồi.

“Câu nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải cậu đã chọc tới ông nội Lý rồi không?” Lão tặc Lưu nhịn không được đạp đệ tử của mình một cước.

Lý Phàm tức giận liếc mắt nhìn: “Nói chuyện kiểu gì vậy? Ông đang rủa tôi sao?”

Chương 763

CHƯƠNG 763: BẢO VẬT TRẤN TIỆM

Lão tặc Lưu ít nhất cũng hơn năm, sáu mươi tuổi, thế mà ông ta gọi Lý Phàm là ông nội, vậy Lý Phàm há chẳng phải hơn trăm tuổi sao?

Lão tặc Lưu không xấu hổ, Lý Phàm còn ngại mình lớn tuổi quá đấy. Lúc này Lão tặc Lưu mới ý thức được mình gọi sai rồi, nên ông ta mới vội vàng sửa lời: "Cậu Lý dạy phải"

Lúc này học trò của lão tặc Lưu mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, nên yếu ớt nói: "Con trộm đồ của bạn gái cậu Lý"

Lão tặc Lưu suýt nữa tức đến hôn mê bất tịch, lá gan này cũng quá lớn rồi, từ sau lần kia, ông ta cũng không dám có mưu đồ đen tối động vào Lý Phàm nữa.

Ai ngờ học trò của ông ta lại định ra tay với người của Lý Phàm. Trêu chọc ai không được, sao cứ phải chọc vào Sát Thần này, đây không phải là tự tìm khổ sao?

Học trò của lão tặc Lưu còn chưa hiểu chuyện gì, nghiêng đầu nói: "Sư phụ, thầy và cậu Lý không phải là bạn tốt sao?" Lão tặc Lưu thật sự muốn tát chết thằng ngu này, đậu má bạn tốt gì chứ, ông ta sợ Lý Phàm còn không kịp đây.

"Tôi sao có tư cách trở thành bạn với cậu Lý Phàm chứ" Lão tặc Lưu ho khan một tiếng, tức giận nói: "Cậu còn không mau xin lỗi cậu Lý đi."

Tên học trò ngu ngốc này ông ta không cần nữa, ông ta chỉ sợ Lý Phàm không chịu bỏ qua cho ông ta, dẫu sao ông ta lo nhất cũng chỉ một điểm này.

Lúc này, học trò của lão tặc Lưu mới thành thật xin lỗi Lý Phàm.

Lão tặc Lưu ngồi trên ghế như ngồi trên bàn chông, không dám nhìn ánh mắt Lý Phàm, mồ hôi lạnh trên trán ông ta không ngừng rơi xuống, cuối cùng ông ta không nhịn được tức giận, vô thức đứng bật dậy.

“Cậu Lý, nếu như không còn chuyện gì nữa, tôi xin đi trước” Lão tặc Lưu chỉ muốn chuồn sớm một chút, chắp tay nói với Lý Phàm.

Lý Phàm cũng không ngăn cản, lão tặc Lưu thầm thấy may mắn không thôi, cho là Lý Phàm sẽ không tới gây phiền toái cho ông ta. Nhưng đúng lúc ông ta chuẩn bị mở cửa rời đi, Lý Phàm đột nhiên lên tiếng: “Lão tặc Lưu, hay là ông đi theo tôi đi.”

“Cậu Lý, tôi đã tuổi này rồi, tay chân gầy khô, thật sự không giúp gì được cho cậu” Lão tặc Lưu lại tiếp tục dùng cách giả vờ đáng thương như trước đây. Lý Phàm nghe đến lỗ tai mọc kén rồi, anh lạnh nhạt nhìn lão tặc Lưu: “Ông đừng có nhiều lời vô ích với tôi như vậy, rốt cuộc có theo tôi hay không? Dù sao ông cũng có tài ăn trộm” Anh cảm thấy lão tặc Lưu vẫn còn giá trị lợi dụng, chỉ nguyên tài vặt ăn trộm này, lỡ như một ngày kia có lúc cần dùng đến thì sao. Đây mới là nguyên nhân chính anh muốn giữ lão tặc Lưu lại.

Lão tặc Lưu rơi vào trầm tư, Lý Phàm lại nói: “Nếu như ông không đồng ý, tôi sẽ đưa học trò của ông vào đại lao, trộm nhiều đồ như vậy, không biết phải bao nhiêu năm mới được ra ngoài.”

Lão tặc Lưu giật mình, tựa như bị nắm thóp vậy, ông ta vội vàng nói: “Cậu Lý, thật không dám giấu giếm, nó là cháu tôi, hay là thôi đi.” Lý Phàm nhếch miệng: “Cháu càng tốt”

Anh không thể không bội phục lão tặc Lưu, nhận học trò hay là nhận thân thích, thật đúng là logic. Lão tặc Lưu mới biết mình trúng bẫy của Lý Phàm rồi, ông ta ảo não vỗ đầu mình, biết không qua nổi cửa ải này rồi, không thể là gì khác hơn là nói: “Cậu Lý, tôi đồng ý với cậu” . Mặc dù ông ta rất sợ Lý Phàm, bởi vì hai người họ không chung một con đường, nếu như nghĩ theo hướng khác, ông ta và Lý Phàm chung đường cũng không có gì không tốt.

Đi theo Lý Phàm nguy hiểm rất lớn, nhưng vì cháu ông ta, ông ta chỉ có thể bất chấp tất cả. Lý Phàm rất hài lòng với câu trả lời của

lão tặc Lưu, có thể coi như con cáo già này đã đồng ý rồi. Lão tặc Lưu thở dài: “Tôi cũng biết nhận người nhà làm đồ đệ là không được, quả nhiên điều lo lắng nhất vẫn xảy ra”

“Bớt ở đây oán trời trách đất đi, đi theo tôi, ông cũng sẽ không thiệt đâu.”

Lão tặc Lưu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trong đầu nghĩ, mặc dù đi theo cậu không chịu thiệt, nhưng dễ toi mạng, nhiều nhân vật lớn đang nhắm vào cậu như vậy, ai dám đi chung đường với cậu?

Lý Phàm có phương thức liên lạc của lão tặc Lưu rồi, nói: “Ông đưa cháu mình về trước đi, sau này tôi sẽ liên lạc với ông sau”

Lúc này, lão tặc Lưu mới dẫn cháu rời đi. Lý Phàm nhìn thời gian, cũng đã qua nửa giờ rồi, theo thói quen đi dạo phố của Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, ít nhất bây giờ vẫn chưa đi dạo xong.

Lý Phàm cũng không ở lại lâu, trở lại tòa nhà trung tâm thương mại, nhưng anh thật sự không tìm được Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, anh không thể làm gì khác là gọi điện thoại cho Cố Họa Y.

Nhưng điện thoại của Cố Họa Y lại trong trạng thái tắt máy. Lý Phàm nhướng mày, chẳng lẽ gặp phải vấn đề gì sao? Anh lại gọi điện thoại cho Trần Hiểu Đồng.

Sau mấy giây chờ đợi, tiếng Trần Hiểu Đồng vang lên từ trong điện thoại.

“Anh Lý Phàm, anh trở lại rồi à? “Hai người đang ở đâu, Cố Họa Y đâu?” Lý Phàm nghe ra ngữ khí vội vàng của Trần Hiểu Đồng, điều đầu tiên là hỏi Cố Họa Y.

“Chúng em đang ở cửa hàng trang sức trên tầng năm, có một cửa hàng bán ngọc phỉ thúy. Anh tới đây trước đi, bên này xảy ra chút chuyện nhỏ”

“Được.” Lý Phàm cảm giác được chuyện không đơn giản, lúc này mới cúp điện thoại, tới đó trước mới là quan trọng nhất.

Trong một cửa hàng trang sức ở tầng năm, một chiếc vòng tay bị

vỡ nát trên mặt đất, mọi người đi qua đều không khỏi dừng bước.

“Cô làm vỡ bảo vật trấn tiệm của chúng tôi, đâu chính là vòng tay nhập khẩu từ Myanmar, cô có biết trị giá bao nhiêu tiền không?”

Cô nhân viên quầy bán hàng đau lòng nhìn chiếc vòng tay bị vỡ nát, tức giận chỉ tay về phía Cố Họa Y. Mặc dù vòng tay này rất đắt, nhưng quan trọng là cậu chủ đã nhìn trúng nó.

Lát nữa cậu chủ sẽ tới đây lấy vòng tay phỉ thúy này, nhưng bây giờ đã vỡ nát, nếu cậu chủ trở lại, cô ta nhất định sẽ bị mắng, nói không chừng còn bị trừ lương nữa.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi trượt tay, vô tình làm vỡ, vòng tay này bao nhiêu tiền, tôi sẽ bồi thường” Cổ Họa Y không ngừng nói xin lỗi. Vừa rồi, cô thấy vòng tay trong quầy rất đẹp, muốn nhờ nhân viên lấy ra xem, ai ngờ lại vô tình làm vỡ.

Cô nhân viên quái gở nói: “Nói cho cô biết, bao nhiêu tiền cô cũng không bồi thường nổi, đây là vòng tay cậu chủ của chúng tôi đã đặt trước, cậu ấy đã nói với chúng tôi, hôm nay sẽ tự tới lấy vòng tay này, cô bảo tôi phải nói với cậu chủ thế nào đây?” Mọi người không khỏi dễ dàng nghe ra ý của cô nhân viên, hiển nhiên hôm nay chủ nhân của quầy hàng này sẽ tới đây.

Sau khi biết dùng tiền cũng không thể giải quyết được, bọn họ đều nhìn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng bằng ánh mắt đồng tình.

Cố Họa Y lại không ngờ còn có chuyện như vậy, cô trầm mặc mấy giây, lại nói: “Như vậy đi, tôi bồi thường gấp đôi cho cô.”

“Hừ, giá gấp đôi tôi cũng bị đuổi, tất cả đều bởi vì cô” Nói xong, nhân viên kia lập tức vung tay tát một cái.

Chương 764

CHƯƠNG 764: ĐÁNH VỢ TÔI?

Gương mặt Cố Họa Y lập tức bị đánh đỏ bừng lên, tiếng bạt tai không ngừng vọng lại. Trần Hiểu Đồng nhìn mà sững sờ, cô ta coi Cố Họa Y như chị em gái và bạn thân, nên cô ta đương nhiên không thể nhìn chị Họa Y bị người ta bắt nạt như vậy. Nếu anh Lý Phàm trở lại, cô ta phải ăn nói sao đây.

“Sao cô động một chút là đánh người” Trần Hiểu Đồng không nhịn được bắt đầu đấu tranh đòi công bằng cho Cố Họa Y. Cô ta cho rằng nhân viên này thật quá đáng, có sao đi nữa cũng không thể ra tay đánh người.

Tất cả mọi người ở đây thấy Cô Họa Y xinh đẹp, hơn nữa lại hiền lành, đều cho là cách làm của cô nhân viên kia hơi quá đáng.

“Tôi đánh đó, thì sao nào? Cô ta hại tôi mất việc, tôi không nên đánh sao?” Cô nhân viên vẫn không hề ý thức được sai lầm của mình, còn kiêu ngạo ngang ngược nói.

Cố Họa Y cau mày: “Tôi có thể tìm một công việc giúp cô”

Cô nhân viên hơi sững sờ, hơi động lòng, nhưng nghĩ đánh cũng đánh rồi, cô ta cũng không thể không xuống đài được như vậy.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc vest đi ra. Anh ta có khuôn mặt khá đẹp trai, đi giày da, gần như là tiêu chuẩn của một quý ông, trên môi luôn treo nụ cười tà.

“Cậu chủ, cậu tới rồi.” Cô nhân viên bán hàng đó vô cùng sợ sệt đi lên nghênh đón, cung kính chào một câu.

Anh Lập nhận được điện thoại của nhân viên bán hàng, nói vòng tay của mình bị người ta vô tình làm vỡ, anh ta vô cùng khó chịu nên cố ý tới hỏi tội.

Sau khi thấy vòng tay vỡ nát thành từng mảnh vụn, tâm trạng của

anh ta càng vô cùng khó chịu.

“Là ai đập vỡ?” Anh Lập lạnh lùng hỏi. Cô nhân viên bán hàng vội vàng chĩa mũi dùi về phía Cố Họa Y, nói với Anh Lập: “Cậu chủ, là cô ta làm vỡ, tôi đã cho cô ta một bạt tai rồi” . Khi nhìn về phía Cố Họa Y, Anh Lập lập tức bị hút hồn, đối phương quá xinh đẹp, dường như có thể nói là như tiên giáng trần vậy. Từ khi nhìn thấy Cố Họa Y, tròng mắt của anh ta như nam châm dính chặt lên người cô không chịu rời đi. Sau khi cảm nhận được đối phương nhìn chằm chằm mình không có ý tốt, Cố Họa Y theo bản năng né tránh.

Anh Lập không ngờ Hán Thành lại có cô gái xinh đẹp như vậy, anh ta đã bị hấp dẫn. Thấy dáng vẻ né tránh của Cố Họa Ý, anh ta cho là cô xấu hổ, lập tức thầm vui mừng.

“Cậu chủ, cậu xem phải làm thế nào? Nhân viên bán hàng lên tiếng dò hỏi.

Lúc này, Anh Lập mới thu lại ánh mắt từ trên người Cố Họa , sau khi thấy cô đẹp như vậy, anh ta lập tức dẹp bỏ ý nghĩ trừng phạt đối phương, sau đó nở nụ cười đi tới trước mặt Cô Họa Y: “Cô gái này, vừa rồi nhân viên của tôi đánh cô, bây giờ tôi sẽ bảo

cô ta xin lỗi cô.”

Lúc này, cô nhân viên kia không còn bình tĩnh được nữa. Đây là đã xảy ra chuyện gì, với tính khí của cậu chủ, anh ta nhất định phải nổi giận lôi đình mới đúng, chuyện này làm cô ta nhất thời không hiểu gì cả.

Cố Họa Y thấy đối phương nhiệt tình như vậy, cô ngại ngùng cười một tiếng, lập tức đi vào chủ đề chính: “Tôi vô tình làm vỡ chiếc vòng đó, anh nói giá cả đi”

Ôi chao, không phải chỉ là một cái vòng tay thôi sao, cũng không đáng bao nhiêu tiền? Anh Lập hào phóng phất tay, từ khi thấy Cố Họa Y là mỹ nhân cực phẩm, anh ta đã vứt luôn chuyện chiếc vòng tay bị vỡ ra sau đầu.

Anh ta vốn định dùng chiếc vòng tay này để tặng bạn gái, từ khi

thấy Cố Họa Ý, anh ta mới phát hiện bạn gái mình thật sự không thể nào so với đối phương.

Nếu như chiếc vòng tay này có thể mua được tâm hồn thiếu nữ của Cố Họa Ý, anh ta thấy vẫn rất có giá trị.

Cố Họa Y cũng hơi ngơ ngác không biết đối phương có ý đồ gì, anh ta không cần cô bồi thường tiền, cũng không cần những thứ khác, hơn nữa thái độ lại lịch sự như vậy, càng khiến cho cô bất an.

“Nói như vậy, anh không truy cứu chuyện vòng tay nữa sao?” Trần Hiểu Đồng ngây thơ cho là đối phương hào phóng không truy cứu chuyện này, không nhịn được lau mồ hôi thay Cổ Họa Y.

“Không truy cứu”

Anh Lập đột nhiên thay đổi đề tài, khẽ mỉm cười với Cố Họa Y: “Người đẹp này, hôm nay em có rảnh không, tôi muốn làm quen với hai người một chút”

Nói tới đây, Cố Họa Y đã hiểu rõ ý của đối phương.

Cô nghĩ hôm nay còn phải đi dạo trung tâm thương mại cùng Trần Hiểu Đồng, bây giờ trung tâm thương mại còn chưa dạo xong. Hơn nữa, cô đã kết hôn với Lý Phàm, đương nhiên không thể nhận lời mời của người đàn ông khác.

“Xin lỗi anh, ông xã tôi lát nữa sẽ trở lại, buổi tối còn muốn tới nơi khác.” Cố Họa Y uyển chuyển từ chối lời mời của Anh Lập. Nghe đến đây, nụ cười trên mặt Anh Lập lập tức cứng lại, anh ta không ngờ Cổ Họa Y lại bị người ta nhanh chân giành trước.

Anh Lập thay đổi thái độ trở nên khác thường, giọng nói cũng trở nên xa lạ: “Nếu đã thế, vậy chúng ta bắt đầu thương lượng chuyện vòng tay đi”.

Anh ta chủ yến muốn nhằm vào hai người đẹp Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng, đương nhiên có thể cho qua chuyện vòng tay. Bây giờ Cố Họa Y từ chối, anh ta không thể làm gì khác phải áp dụng biện pháp mạnh.

Trần Hiểu Đồng thay đổi sắc mặt, sao đối phương đổi sắc mặt

nhanh như thay đổi thời tiết vậy? Cổ Họa Y đã sớm biết sẽ như vậy, bình tĩnh nói: “Anh ra giá đi”

“Tôi còn có chuyện quan trọng cần dùng chiếc vòng tay này, không thể dùng tiền mua được” Anh Lập cười hơi âm hiểm. Sắc mặt của Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y cũng trở nên không tốt lắm, rõ ràng đối phương cố ý muốn làm khó hai người.

“Nhưng chỉ cần hai người đi ăn tối cùng tôi, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra” Anh Lập nở nụ cười hài hước, mở miệng nói. Cố Họa Y sắc mặt lạnh như băng nói: “Xin lỗi, tôi không thể đồng ý với anh, nếu như hôm nay không thể giải quyết chuyện này, anh có thể đệ đơn kiện”

Nói xong, Cổ Họa Y kéo Trần Hiểu Đồng chuẩn bị rời khỏi đây, cô cũng nhìn ra rõ ràng Anh Lập muốn dùng thủ đoạn vô lại để giữ hai người lại.

Ánh mắt Anh Lập thoáng hiện lên tia thâm độc, cho đàn em của mình một ánh mắt.

Những tên đàn em kia đã đi theo Anh Lập như vậy, đương nhiên biết ý của anh ta, bọn họ không nói hai lời chặn lại đường đi của Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng.

“Hai người rượu mời không uống, vậy cũng đừng trách tôi không khách khí” Anh Lập lạnh lùng nói.

Mọi người thấy thủ đoạn ngang ngược của Anh Lập thì đều hít sâu một hơi. Anh ta gần như là Hoàng đế ở trung tâm thương mại, nên bọn họ chỉ có thể đứng nhìn, mà không thể giúp gì được. . Ngay khi Cố Họa Y tuyệt vọng, Lý Phàm bỗng xuất hiện trước mặt cô.

Anh Lập cho là Lý Phàm đi ngang qua, cau mày nói: “Cậu từ đâu tới, cút sang một bên, không thấy ở đây đang có chính sự sao?”

Lý Phàm nói: “Tôi là chồng của cô ấy” Nghe vậy, Anh Lập theo bản năng đánh giá Lý Phàm từ trên xuống dưới. Mặc dù Lý Phàm này trông không tồi, nhưng từ trước đến nay anh ta chưa từng nghe nói ở Hán Thành có nhân vật như vậy.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đang tuyệt vọng, sự xuất hiện của Lý

Phàm tựa như khiến cho họ nhìn thấy tia sáng trong đêm đen.

Chương 765

CHƯƠNG 765: ĐÂY LÀ CẬU ÉP TÔI ĐÓ NHA.

Sự xuất hiện của Lý Phàm không khác gì như bạch mã hoàng tử, khiến cho Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng như cảm thấy được hy vọng.

Hai người họ đưa tay vẫy Lý Phàm, giống như cho dù vấn đề có nan giải như thế nào đi nữa, chỉ cần Lý Phàm xuất hiện, mọi vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng. Làm thế nào Anh Lập cũng không hiểu được hai người phụ nữ xinh đẹp cực phẩm như Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng, sao lại có hứng thú với người bình thường như vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lý Phàm đi tới và lên tiếng hỏi. Trần Hiểu Đồng giống như tìm người để trút bầu nỗi khổ, cô liền đem câu chuyện kể từ đầu đến đuôi cho anh nghe.

Sau khi nghe được Cố Họa Y vì làm vỡ vòng cẩm thạch rồi bị nhân viên bán hàng đánh, bất chợt thần thái của anh trở nên lạnh băng.

Trong bộ dạng anh khiến cho những người có mặt có dự cảm không tốt lắm, Anh Lập tưởng rằng mình bị ảo giác, một người bình thường như anh ta sao lại có thể có khí thế áp đảo như vậy được?

Anh Lập nhìn thân phận Lý Phàm bình thường như vậy, liền lập tức lên tiếng khiêu khích: “Tôi cứ tưởng ông xã của hai cô gái xinh đẹp này là ai, kết quả chỉ là thằng rẻ rách”

Mọi người có mặt nghe được, bất giác nhìn Lý Phàm và không nhịn được phì cười, tất cả bọn họ đều cho rằng Lý Phàm không có tư cách xứng đối với Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng.

Sau khi Trần Hiểu Đồng nghe Anh Lập nói mình cũng là người phụ nữ của anh Lý Phàm, mặt cô bất chợt ửng đỏ lên, cô lén liếc nhìn xem mặt Lý Phàm có điều gì khác thường không, đồng thời trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào không khác gì như ăn phải một ngột.

“Chiếc vòng cẩm thạch này bao nhiêu tiền, tôi đền cho anh” Lý Phàm lên tiếng nói. Vừa nãy cô nhân viên đứng quầy ra tay tát Cố Họa Y, cái tát này, nhất định anh sẽ đòi lại giùm Cố Họa Y, nhưng trước mắt, anh phải xử lý chuyện chiếc vòng tay trước rồi mới tính đến chuyện cái tát. Trên mặt Anh Lập lúc này lộ ra nụ cười khinh miệt: “Ha ha, bao nhiêu tiền, tôi không nghe lầm chứ, cậu nhìn xem trên người cậu từ trên xuống dưới còn chưa đến ba triệu, cậu đền nổi sao?”

Tất cả mọi người đều lắc đầu, bọn họ còn tưởng thân thế của người đàn ông của Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng lớn mạnh cỡ nào, kết quả chỉ là một tên nghèo hèn.

Bọn họ có thể khẳng định rằng người nghèo hèn này chắc chắn không thể nào bảo vệ được hai người phụ nữ xinh đẹp cực phẩm như Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng.

Anh Lập đắc ý nhìn Lý Phàm, anh ta đã đoán được cảnh tượng tiếp theo, chắc chắn Lý Phàm sẽ quỳ xuống, lúc đó chắc chắn anh ta sẽ rất oai phong, đã vậy sẽ là người nổi bật nhất.

“Anh cứ ra giá đi” Lý Phàm cầm tấm thẻ ngân hàng đưa ra và nói:

Anh biết trong chuyện này, bên mình là người sai trước, nên anh không cãi lý. Anh Lập liếm liếm khóe miệng, anh cố ý đưa ra cái giá trên trời: “Vậy đi, ba mươi tỷ, thế nào?” Làm thế nào anh cũng không tin rằng Lý Phàm có thể lấy ra ba mươi tỷ đồng, anh làm vậy mục đích là muốn khiến cho Lý Phàm biết khó mà lui, nhưng anh không ngờ rằng mình đã xem thường Lý Phàm. Lý Phàm quẹt thẻ ngay tại hiện trường, tất cả mọi người đều nhìn Lý Phàm với ánh mắt khinh miệt, họ cho rằng Lý Phàm không có tiền mà còn giả vờ tỏ vẻ ta đây.

Sau khi máy quẹt thẻ vang lên tiếng bíp báo hiệu giao dịch thành công, cả người Anh Lập như muốn xiển niển, nếu như không phải chính tại anh nghe được, chắc chắn anh sẽ không tin đó là thật.

Riêng Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng lại không có gì là ngạc nhiên lắm, hai người họ đều biết ba mươi tỷ đối với Lý Phàm mà nói không đáng là gì, nếu như Lý Phàm không đưa ra được con số tiền này, đó mới khiến cho hai người họ bất ngờ.

“Anh từ đâu mà có tiền? Tôi nghi ngờ tiền của anh là từ trộm cắp mà có” Ngược lại, Anh Lập vu oan tiền của Lý Phàm là do trộm cắp mà có.

Những người vừa nãy cho rằng Lý Phàm trả không nổi số tiền, giây phút này đều há hốc miệng ú ớ không nên lời, họ chỉ còn biết ngậm miệng lại im lặng không dám lên tiếng, lúc này mặt bọn họ nóng rang như bị ai đó liên tục vả vào mặt.

Theo bản năng, Trần Hiểu Đồng liền lên tiếng bênh vực Lý Phàm: “Anh vừa rồi nói rồi mà, chỉ cần ba mươi tỷ, chuyện này coi như xong, sự thật ngay trước mắt, anh còn không tin sao?”

Sắc mặt Anh Lập lúc này bắt đầu trở nên khó coi, trong lòng anh cực kỳ không phục, trong mắt anh, rõ ràng câu chuyện sẽ thành công theo như dự đoán của anh, nhưng không ngờ cuối cùng lại xuất hiện kết quả như vậy.

Thực tế khác hoàn toàn với những gì anh tưởng tượng, như vậy thì kế hoạch của anh đã hoàn toàn bị Lý Phàm phá hủy.

“Không được, chuyện này không thể kết thúc như vậy được, chiếc vòng cẩm thạch này rất hữu dụng đối với tôi, này không phải dùng tiền có thể đo lường được”

Ngay lập tức, Anh Lập bắt đầu bộc lộ ra bản tính không biết xấu hổ của mình, anh thay đổi cách nói liên tục.

“Nói mà không giữ lời, thật đáng xấu hổ” Trần Hiểu Đồng không ngừng lấy ngón tay chỉ xoa xoa cằm mình.

Anh Lập biến sắc và cảm thấy xấu hổ.

Tất cả mọi người có mặt bắt đầu nhỏ to chỉ trỏ Anh Lập, dù sao thì Anh Lập cũng là nhân vật có danh tiếng, nếu như nói mà không giữ lời, thật sự không thể nào chấp nhận được.

Anh Lập tức giận trừng mắt liếc nhìn những người có mặt, những người đó sau khi nhìn thấy ánh mắt liếc nhìn của Anh Lập, tất cả bọn họ không ai dám hé môi lên tiếng, họ sợ sẽ đắc tội với Anh Lập.

“Anh muốn như thế nào?” Lý Phàm lên tiếng nói.

Khóe miệng Anh Lập khẽ nhếch, anh bắt đầu giở trò mưu mẹo: “Nhưng mà vẫn còn một cách, cậu mua trả cho tôi một chiếc vòng tay như vậy, bắt buộc phải giống như đúc với chiếc đã vỡ mới được.”

Cố Họa Y nhíu mày nói: “Anh như vậy không phải là gây khó dễ cho người khác sao?” Chiếc vòng tay giống nhau như đúc, sao lại có chuyện như thế này được.

Anh Lập mừng thầm trong lòng, nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ như không còn cách nào khác: “Tôi cũng hết cách, chỉ cần đưa cho tôi một cái giống y như đúc cái vòng tay bị vỡ, chuyện này coi như kết thúc.”

Sau khi Lý Phàm nhìn bộ dạng Anh Lập liên tục lật lọng, anh biết ngay là đối phương đang cố ý gây khó dễ cho mình.

“Nếu tôi không tìm ra được thì sao?” Lý Phàm hỏi ngược lại. Anh Lập cười nhạt: “Rất đơn giản, hai cô phụ nữ xinh đẹp cực phẩm này phải ở lại đây:

Mục đích chủ yếu của anh ta là nhắm đến Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, nếu như Lý Phàm không thực hiện được, vậy thì anh ta có thể tìm cớ để đưa Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đi.

Anh ta nháy mắt ra hiệu cho người của mình, người của anh ta liền hiểu ý, bắt đầu đi đến chỗ Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng, có ý định muốn cưỡng ép đưa đi.

Lý Phàm là người đầu tiên không đồng ý, anh liền nắm lấy người vệ sỹ vừa chuẩn bị đưa tay với Cố Họa Y.

“Chẳng lẽ cậu dám ra tay sao?” Anh Lập hơi sửng sốt, đồng thời lên tiếng đe dọa: “Biết điều thì lập tức cút đi, không thì cả cậu cũng phải ăn đòn”

“Tôi ra tay thì sao nào? Dứt lời, Lý Phàm liền tung ngay cú đấm vào trước mặt người vệ sỹ.

Tên vệ sỹ đó bị đánh bất ngờ nên trở tay không kịp, cả người anh

ta bị đánh bật ngửa mặt hướng lên trời, người ngã xuống đất.

Lý Phàm ra tay quá bất ngờ, hơn nữa chỉ một cú đấm đã khiến cho tên vệ sỹ nằm úp mặt, khiến cho Anh Lập kinh hoảng,

nhưng rất nhanh, anh ta đã lấy lại bình tĩnh, sắc mặt vô cùng tức giận và nói: “Đây là cậu ép tôi đó nha, đánh”

Những vệ sỹ sau lưng anh ra chỉ đợi mỗi câu lệnh này của cậu chủ, lập tức xông lên ra tay với Lý Phàm.

Tất cả những người có mặt đều thầm thở dài trong lòng, cảm giác như họ đã dự đoán được cảnh tượng Lý Phàm với bộ dạng bị đánh đến chết đi sống lại, bọn họ khẽ lắc đầu, chọc ai không chọc, lại đi chọc cậu chủ nhà giàu Anh Lập, này không phải là chán sống sao?

Tất cả bọn họ đều biết Anh Lập có một người anh ở Hán Thành, hơn nữa còn làm việc cho Sở Trung Thiên, vì vậy nên Anh Lập càng thêm liều lĩnh không coi ai ra gì, nên giờ mới bất chấp mọi thứ.

Những giây tiếp theo, tất cả mọi người đều kinh ngạc, thân thể Lý Phàm cực kỳ linh hoạt, len lỏi giữa đám vệ sỹ, không mất bao lâu thời gian, toàn bộ đám vệ sỹ đều ngã nhào nằm lê la trên sàn.

Chương 766

CHƯƠNG 766: GIỮ THỂ DIỆN

Anh Lập hóa đá, vô thức dụi mắt, tưởng mình nhìn lầm. “Mấy tên vô dụng các anh, mau đứng dậy cho tôi” Anh Lập tức giận gào lên, rất nhiều người đều đang nhìn anh ta, giờ anh ta không thể làm gì Lý Phàm, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ chọc người khác cười đến rụng răng à?

Vệ sĩ của Anh Lập đều nằm dưới sàn, không dám bò dậy, thà nằm giả chết dưới sàn còn tốt hơn.

Bọn họ cũng khá thông minh, biết giả chết sẽ không bị đánh nữa.

Cố Họa Y vô thức quan tâm đến Lý Phàm, không ngừng kiểm tra xem anh có bị thương không, mặc dù cô biết anh rất lợi hại, nhưng chuyện hôm nay không thể so với ngày thường.

Nếu Lý Phàm xảy ra chuyện, chắc chắn cô sẽ rất tự trách.

“Em yên tâm, anh không sao? Trong lòng Lý Phàm ấm áp, câu nói của anh đã làm Cố Họa Y hoàn toàn thả lỏng.

Trần Hiểu Đồng sùng bái nói: “Không hổ là anh Lý Phàm trong lòng em, hạng người tép riu này hoàn toàn không đáng đặt vào mắt”

Anh Lập nhất thời trầm mặt, cô nói vậy là sao? Rõ ràng bọn họ đang khiêu khích anh.

“Cậu chủ, chúng ta không phải là đối thủ của anh ta.” Mấy vệ sĩ cúi đầu nói, bộ dạng không thể làm gì được, bọn họ đã lấy ra hết bản lĩnh xuất chúng nhất rồi, nhưng Lý Phàm thật sự quá mạnh.

Trong lòng Anh Lập vốn đã khó chịu, nhất là khi nhìn thấy vệ sĩ của mình bị đánh đến mức mặt mũi sưng vù, toàn thân không ngừng run rẩy vì tức.

“Tên kia, anh biết tôi là ai không? Không ngờ anh dám đánh thuộc

hạ của tôi trước mặt tôi, được lắm, anh đã chọc giận tôi rồi, tôi cho anh hai cơ hội" Anh Lập lại đe dọa.

Anh tưởng làm vậy sẽ hù dọa được Lý Phàm, nhưng anh suy nghĩ quá ngây thơ rồi, Lý Phàm đâu dễ bị dọa như vậy.

"Hai cơ hội gì?" Lý Phàm vẫn nhìn anh ta như tên ngốc, cười hờ hững hỏi.

Anh Lập giơ một ngón tay nói: "Thứ nhất, anh phải quỳ xuống xin lỗi tôi ngay, bằng không tôi sẽ gọi cho anh tôi"

"Còn cơ hội thứ hai?" "Thứ hai là anh tôi tới bẻ gãy chân anh." Anh Lập ỷ anh mình đang làm việc cho Sở Trung Thiên, nên khinh thường Lý Phàm.

Dù Lý Phàm đánh giỏi đến đâu, cũng có thể đánh lại anh trai anh không? Anh trai anh là thuộc hạ tài giỏi đắc lực ngài Thiên, nên thực lực không hề thổi phồng lên.

Trong mắt anh, người ở tầng lớp dưới cùng trong tay Sở Trung Thiên, cũng có thể xử lý hạng người biết đánh đấm như Lý Phàm.

Lý Phàm hơi ngạc nhiên, không ngờ đối phương lại làm việc dưới tay Sở Trung Thiên, chuyện

này đã mang tới cảm giác gặp lại bạn cũ nơi đất khách cho anh.

Anh Lập khoanh tay trước ngực, nếu đổi thành bất kỳ ai khác, chắc chắn sẽ sợ đến mức quỳ xuống xin tha, khi nghe thấy anh trai anh đang làm việc cho Sở Trung Thiên, anh nghĩ chắc Lý Phàm cũng không ngoại lệ.

"Vậy tôi chọn cơ hội thứ ba" "Cơ hội thứ ba gì chứ?"

Anh Lập nhất thời rối bời, hình như anh chỉ nói có hai cơ hội, chứ đâu nhắc đến cơ hội thứ ba. "Cơ hội thứ ba mà tôi nói là tôi không quỳ xuống xin lỗi cậu, dù anh trai cậu tới, cũng không dám bẻ gãy chân tôi."

Anh Lập không chú ý đến trọng điểm mà Lý Phàm nhắc đến là không dám, chứ không phải là không đánh lại.

“Được, anh đợi đó cho tôi” Anh Lập tưởng mình gặp phải tên ngốc, đây là lần đầu tiên anh

nhìn thấy có người biết anh trai anh là thuộc hạ của ngài Thiên, mà vẫn ngông cuồng như vậy.

Anh không nói hai lời gọi cho anh trai mình. Bên này, trong văn phòng Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên đang ngậm xì gà, ngồi bệ vệ trên ghế ông chủ, rồi phả ra một làn khói, trước mặt ông là một thanh niên mặc đồ đen đang đứng khúm núm.

“Anh Túc, gần đây cậu biểu hiện rất tốt, cậu làm vệ sĩ thân cận cho tôi đi”

“Cảm ơn ngài Thiên đã tán thưởng, Anh Túc nhất định sẽ cố gắng báo đáp ân huệ của ngài Thiên”

Anh Túc vô cùng mừng rỡ, anh đã đợi ngày này rất lâu rồi, anh lăn lộn làm thuộc hạ ngài Thiên nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng trở thành vệ sĩ thân cận cho ông ta rồi.

Lát nữa sau khi ra khỏi đây, chắc chắn mặt mũi anh sẽ tăng lên gấp đôi. Bưu duỗi tay ra nói lời khách sáo tượng trưng: “Hoan nghênh cậu”

“Sao anh Bưu lại nói thế, em là người mới, sau này còn phải đi theo học hỏi anh nhiều” Anh Túc rất khiêm tốn, không dám láo xược, rất biết cách làm người.

Sở Trung Thiên thích cách cư xử của Anh Túc, hơn nữa anh ta còn biết đánh nhau. “Ngài Thiên, tôi đi nghe điện thoại”

Anh Túc đang cảm kích, thì điện thoại trong túi bỗng đổ chuông, anh trưng cầu ý kiến của ngài Thiên xong, mới ra ngoài nghe điện thoại.

“Anh, cuối cùng anh cũng nghe máy rồi”. “Anh đang họp, anh mới trở thành vệ sĩ thân cận của ngài Thiên, em gọi cho anh làm gì?”

Anh Túc nghe thấy tiếng khóc nức nở của em trai mình thì khẽ

nhíu mày, giọng điệu hơi khó chịu.

Lúc nãy anh vốn có cơ hội hàn huyên với ngài Thiên, để gần gũi hơn, nhưng giờ lại bị đối

phương gọi tới phá hỏng chuyện tốt.

Phải biết rằng, có rất ít cơ hội được gần gũi với ngài Thiên như thế. “Anh, em bị người ta đánh, người đó còn khinh thường anh nữa.” “Là ai mà to gan như thế, dám bắt nạt em trai anh?”

Anh Túc cũng không quan tâm cậu em trai này cho lắm, anh vốn không muốn bận tâm đến chuyện này, nhưng sau khi nghe có người mắng mình, anh liền nóng nảy.

Từ khi trở thành vệ sĩ thân cận của Sở Trung Thiên, trong lòng anh ta càng bành trướng, nuôi dưỡng tính cách bắt nạt kẻ yếu.

“Là một tên nghèo hèn, đánh đấm khá giỏi” “Được rồi, giờ ai cũng xài vũ khí nóng rồi”

Anh Túc cười khinh thường, bàn về đánh đấm, trừ Bưu và mấy thuộc hạ tài giỏi đắc lực của Sở Trung Thiên, thì anh không còn sợ ai nữa.

Sau khi biết chỉ là một tên nghèo hèn, anh càng khinh thường hơn, dù xảy ra chuyện gì, ngài Thiên cũng sẽ dọn dẹp giúp anh.

Để giữ thể diện, anh còn dẫn theo một đám đàn em. Bưu vừa ra ngoài thì nhìn thấy cảnh tượng này, nên cười hỏi: “Cậu định đi đâu thế?”

“Anh Bưu, để anh chê cười rồi, em trai tôi bị bắt nạt, nên tôi gọi người tới dạy cho anh ta một bài học” Anh Túc thành thật đáp, cũng không xem Bưu là người ngoài.

Bưu ngẫm nghĩ mấy giây, gần đây Anh Túc leo lên cao nhanh như vậy, có thể sẽ thay thế vị trí của anh, anh cũng nhìn ra Anh Túc là người có tài, nên quyết định hạ thấp bản thân đi xử lý cùng anh ta để có quan hệ thân thiết.

“Tôi sẽ đi cùng cậu, chúng ta đều là người của ngài Thiên, nên

giúp đỡ lẫn nhau” “Anh Bưu, anh thật tình nghĩa” Trong lòng Anh Túc cực kỳ cảm động nói.

Bưu thấy chiêu này có tác dụng thì bắt đầu khách sáo lần nữa: “Cậu và tôi là anh em còn nói nhiều như thế làm gì, chẳng phải em trai cậu cũng là em trai tôi à?”

Anh Túc cảm động đến chảy nước mắt, mời Bưu một điếu thuốc: “Anh Bưu, anh yên tâm, anh không cần phải ra tay, một mình em cũng có thể giải quyết ổn thỏa, anh chỉ cần đứng đó làm cảnh thôi”

Bưu sảng khoái đồng ý, nếu anh biết chuyện này liên quan đến Lý Phàm, thì có đánh chết anh cũng sẽ không nhận Anh Túc làm anh em.

Chương 767

CHƯƠNG 767: ĐỪNG KÉO TÔI XUỐNG NƯỚC

Anh Lập biết lát nữa anh mình sẽ tới, nên nhất thời đắc ý. “Anh chết chắc rồi, lát nữa anh tôi sẽ tới đây, giờ anh tôi đã là vệ sĩ thân cận của ngài Thiên rồi”

Nghe Anh Lập nói thế, mọi người đều nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt đồng tình, vệ sĩ thân cận của Sở Trung Thiên, thân phận này không hề đơn giản, sau này ở Hán Thành, gần như có thể nói là đi lại nghênh ngang.

Bọn họ đều ước có một anh trai xuất sắc như Anh Lập.

Rất nhiều người tốt bụng không quên khuyên nhủ Lý Phàm một câu: “Cậu mau đi đi, anh trai cậu ta là thuộc hạ của ngài Thiên – một nhân vật cực kỳ hung ác”

“Nếu anh dám đi, tôi sẽ tìm tới nhà anh” Anh Lập lạnh lùng nói.

Chuyện hôm nay đã làm anh mất hết mặt mũi, nếu cứ để Lý Phàm rời đi như thế, chắc chắn trong lòng anh sẽ không cam tâm.

Lý Phàm vốn không có ý định rời đi, mà ôm thái độ đùa giỡn với Anh Lập, rõ ràng lúc nãy giọng điệu anh ta hơi uy hiếp.

Anh biết, nếu không giải quyết ổn thỏa chuyện này, đối phương vẫn sẽ tiếp tục gây sự, vậy không bằng giải quyết trong hôm nay. Trần Hiểu Đồng cười chế giễu, Cố Họa Y nhìn đối phương bằng ánh mắt kỳ lạ, không hiểu tại sao trong tình cảnh này mà anh ta vẫn có thể cười?

Trần Hiểu Đồng khẽ nói: “Chú Sở có quan hệ rất tốt với anh Lý Phàm”

Cố Họa Y cũng biết Lý Phàm và Sở Trung Thiên là bạn bè, nhưng cô luôn cảm thấy mối quan hệ của họ chưa tốt đến mức độ đó.

Dù gì anh trai Anh Lập cũng là vệ sĩ thân cận của Sở Trung Thiên, chắc chắn rất được trọng dụng.

Đúng lúc này, không biết ai ở trong đám người nói người của Sở Trung Thiên tới rồi, mọi người vô thức xoay người, thấy Anh Túc là người bước xuống xe đầu tiên.

Anh Túc rất hưởng thụ cảm giác được mọi người chú ý này, anh ta nghênh ngang đi tới, phía sau còn có mười mấy tên đàn em.

Bưu chỉ tới đây làm cảnh, nên đeo kính đen, liếc nhìn xung quanh, lúc anh ta nhìn thấy Lý Phàm, suýt kinh ngạc đến mức làm rớt kính.

Sao cậu Lý Phàm cũng ở đây? Anh có một dự cảm không lành, chẳng lẽ chuyện này liên quan đến anh ấy?

Phải biết rằng ngay cả ngài Thiên cũng phải cung kính Lý Phàm như khách, nên anh vô thức đi sau cùng, quan sát tình hình trước đã.

“Anh, anh tới rồi” Anh Lập vội chạy tới, đưa một điếu thuốc cho Anh Túc.

Anh Túc nhận lấy điếu thuốc, ngậm trong miệng, tên đàn em phía sau cầm bật lửa châm thuốc cho anh ta.

Bưu vô thức gỡ kính xuống, định đi tới chào hỏi Lý Phàm.

Lý Phàm cũng nhận ra Bưu, nên từ tốn giơ tay lên, Bưu hiểu rõ cậu Lý không muốn bại lộ thân phận của mình, đành phải ngậm miệng lại.

Anh nhìn Anh Túc bằng ánh mắt đồng tình, chỉ có thể cầu mong anh ta tự cầu phúc cho mình.

Anh Túc lớn tiếng nói: “Là ai đã đánh em trai tôi?”

Anh Lập nóng lóng chỉ Lý Phàm nói: “Anh là anh ta, anh phải báo thù giúp em”

Lúc này Anh Túc mới dời tầm mắt nhìn Lý Phàm, anh nhìn từ trên

xuống dưới, trong lòng càng khinh thường hơn, đúng như những gì em trai anh nói, chỉ là một tên nghèo hèn không có bối cảnh chỉ biết đánh đấm.

Mọi người đều nhìn Lý Phàm, tưởng anh đã chết lặng, lúc nãy anh chạy sớm một tý là được rồi, giờ muốn chạy cũng không chạy được.

“Tôi nghe nói anh khinh thường tôi đúng không?” Anh Túc lạnh mặt chất vấn.

Lý Phàm nhíu mày, anh chưa từng nói câu này, sau khi nhìn thấy dáng vẻ đạt được mục đích của Anh Lập, anh liền hiểu rõ mọi chuyện.

Để chọc giận anh trai, Anh Lập đã vu khống Lý Phàm.

Bưu không nhịn được ngăn cản Anh Túc, ngầm nháy mắt ra hiệu: “Thôi bỏ đi, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, cậu đừng để tâm đến chuyện này.”

“Anh Bưu, sao em có thể bỏ qua chuyện này được, anh ta đang khinh thường em” Anh Túc tưởng Lý Phàm không nói gì là ngầm thừa nhận, anh cũng không muốn bỏ qua như thế, cứ nghĩ anh Bưu đang đóng vai phản diện, nên vô thức đỏ mặt.

Anh Lập cũng biết Bưu là vệ sĩ thân cận của ngài Thiên, nên đứng bên cạnh châm dầu vào lửa: “Anh Bưu, không ai nuốt trôi cơn giận này cả.”

Giờ Bưu thật sự muốn nói một câu, đợi tới khi hai người biết được thân phận của Lý Phàm, thì không muốn nuốt cũng phải nuốt.

Nhưng Lý Phàm bảo anh giữ bí mật, nên anh đành phải nhẫn nhịn. “Anh Bưu, mắt anh có bị gì không, sao cứ chớp luôn vậy?” Anh Túc còn bồi thêm một câu.

Bưu không còn gì để nói, cũng chẳng muốn cứu đối phương nữa, nếu anh ta muốn tìm đường chết thì cứ việc, anh đã ám chỉ rõ ràng như thế còn nhìn không ra, dù là thần tiên cũng chẳng cứu được anh ta.

Lúc này Anh Túc mới dời mắt nhìn Lý Phàm, tay anh ta viết thành nắm đấm phát ra tiếng răng rắc: “Giờ anh quỳ xuống vẫn còn kịp”

Bưu hóa đá tại chỗ, bảo cậu Lý quỳ xuống? Anh ta muốn lật trời à?

Anh không nói chuyện hôm nay cho Sở Trung Thiên biết, anh đi theo ông ta nhiều năm như vậy, nên cũng hiểu đôi chút về suy nghĩ của ngài Thiên, nếu anh nói cho ông ta biết, chắc chắn ông ta sẽ dạy cho người sỉ nhục cậu Lý một bài học.

“Em tới đây, đây là anh Bưu, anh em của anh” Anh Túc giới thiệu Bưu với Anh Lập. Bưu nhất thời trầm mặt: “Ai là anh em của cậu, đừng có đứng đây xưng hô gần gũi như thế?” Đối phương muốn chết nhưng anh thì không, anh vội cắt đứt rũ sạch quan hệ với Anh Túc. Vẻ mặt Anh Túc hơi lúng túng, nhưng không dám đối cứng với Bưu, dù gì thân phận và địa vị cũng bày ra đó.

Anh Lập bỗng lên tiếng: “Tên kia, nếu giờ anh vẫn không quỳ xuống, thì kết cục của anh sẽ không mấy tốt đẹp”

Anh Túc vênh vang đắc ý đứng tại chỗ, đợi Lý Phàm quỳ xuống. Lý Phàm cười hỏi: “Nếu tôi không quỳ thì sao?” “Vậy anh sẽ chết” Anh Túc hừ lạnh.

Anh vô thức tiến lên một bước, chỉ cần chế ngự Lý Phàm, đến lúc đó chắc chắn anh ta sẽ quỳ xuống gọi ông nội. Lý Phàm nhìn thấu động tác của đối phương, cũng tìm được cơ hội, vung nắm đấm.

Anh Túc cảm thấy ngực mình đau nhói, lùi về sau mấy bước, nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt không dám tin, sao anh ta có thể nhìn thấu động tác của anh?

Lý Phàm cười nói: “Xem ra Sở Trung Thiên rất tín nhiệm anh, bằng không đã không dạy quyền thuật của ông ta cho anh”

Anh Túc càng nghĩ càng cảm thấy sai sai, sao đối phương lại biết quyền thuật? Sau khi nghe thấy những lời nhận xét xung quanh, sắc mặt anh cực kỳ khó coi.

Anh vốn định huênh hoang, ai ngờ lại đổi thành Lý Phàm.

Giờ trong lòng anh đang bùng lên lửa giận, không còn nghĩ tới

chuyện gì khác, mà chỉ muốn trừ khử Lý Phàm.

Lúc Anh Túc định xông tới, thì nhận ra Lý Phàm bỗng biến mất, lưng anh nhất thời toát mồ hôi lạnh, quay chiếc cổ cứng nhắc, đúng lúc đối diện với nắm đấm to lớn như bao cát của Lý Phàm.

Cả người anh ta bay ra ngoài, vẽ một đường vòng cung.

Chương 768

CHƯƠNG 768: ĐÁNG ĐỜI

Tất cả mọi người đều hoang mang cả, tình huống này là sao? Anh Túc lại bị đáng bay, hơn nữa còn bị một tên vô danh tiểu tốt đánh bại. Nếu không phải được tận mắt chứng kiến thì bọn họ thật không dám tin là thật.

Bưu đã được chứng kiến bản lĩnh của anh Lý, nhưng khi anh ta thấy Lý Phàm đánh bay Anh Túc, anh ta vẫn rất khiếp sợ.

“Anh” Khi anh trai bị đánh bay, hình tượng vĩ đại của anh trai trong lòng Anh Lập sụp đổ, anh ta trợn mắt, há hốc mồm vì kinh ngạc. Nếu không phải có một đám người bên dưới đỡ được Anh Túc, thì Anh Túc sẽ bị gãy xương toàn thân tại chổ.

Anh Túc đau đến nghiên chặt răng: “Mày biết tao là ai không? Tao là vệ sĩ của ngài Thiên đấy.” “Thì làm sao?” Lý Phàm hỏi một câu làm cho Anh Túc ngây ngẩn cả người.

Đổi lại là người bình thường, khi nghe tới đó đều sẽ sợ run. Mà Lý Phàm lại bình tĩnh như vậy. “Anh Bưu, phiền anh ra tay giúp tôi dạy dỗ nó một chút.” Anh Túc đột nhiên nhớ tới Bưu. Công phu của đối phương cao hơn anh ta, nếu đối phương ra tay, nói không chừng sẽ giải quyết được vấn đề.

Bưu cười mỉa mai, từ từ bước ra. Trong lòng Anh Túc vui mừng hẳn lên, xem ra anh Bưu vẫn sẵn lòng giúp đỡ anh ta chuyện này. Đột nhiên, Bưu lại đá một cước vào người Anh Túc. Anh Túc liền lăn trên đất ra xa năm, sáu mét.

Đám đàn em mà Anh Túc dẫn tới đều không hiểu ra sao. Bọn họ đã từng là người của Bưu, cho nên không dám làm gì lỗ mãng với Bưu, chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy.

“Anh Bưu, anh đây là?” Anh Túc cực kỳ suy yếu, mặt mày nghi hoặc nhìn anh Bưu, hỏi.

Tới bây giờ, thái độ của anh Bưu đối với anh ta xem như không tệ. Sao lúc này anh Bưu lại ra chiêu tàn nhẫn với anh ta như vậy chứ?

“Anh Lý mà mày cũng dám động vào à, xem ra mày không muốn sống nữa rồi” Bưu lạnh lùng nói. Cho dù thế nào, anh ta đều sẽ đứng về phe Lý Phàm, cho dù có đánh Anh Túc, thì anh ta cũng sẽ nói rõ

ràng với ngài Thiên. Ngài Thiên nhất định sẽ không trách tội anh ta.

Còn nếu như anh ta dám ra tay với anh Lý, vậy cái mạng nhỏ này của anh ta liền mất rồi.

Anh Túc có hơi giật mình, trong đầu lập tức rối bời. Anh ta mới gia nhập vào tay Sở Trung Thiên gần đây, đương nhiên không biết quan hệ giữa Lý Phàm và Sở Trung Thiên.

Anh Túc nghiến răng, đành phải tố cáo với Sở Trung Thiên. Nhưng Bưu đã sớm nói cho Sở Trung Thiên chuyện này rồi.

“Ngài Thiên, tôi bị người ta đánh, anh Bưu còn ngăn cản tôi.”
“Đáng đời” Sở Trung Thiên cười mỉa mai, sau đó cúp máy.

Anh Túc nuốt một ngụm nước bọt. Một câu đáng đời của Sở Trung Thiên lập tức đẩy anh ta vào hầm băng. Chẳng lẽ anh ta thực sự đâm vào một cái sọt lớn rồi à?

Làm sao mà anh ta nghe không hiểu rằng ngài Thiên đang tức giận? Anh ta cũng không khỏi lo lắng cho tiền đồ của mình.

“Anh Lý, tôi và anh ta không có quan hệ gì cả.” Bưu vội vàng làm sáng tỏ. Lý Phàm khoát tay: “Không liên quan tới anh”

Bưu lúc này mới được thở phào nhẹ nhõm, vẫn may là không chọc giận đến anh Lý, nếu không anh ta liền xong đời, anh ta hận muốn róc xương lóc thịt Anh Túc ra.

Còn tưởng đối phương là một nhân tài, ai ngờ lại là một tên sao chổi. Anh Túc ý thức được chuyện không ổn, chần chờ xin lỗi Lý Phàm: “Anh Lý, thực sự xin lỗi.”

Ngay cả anh Bưu cũng khách sáo với Lý Phàm như vậy, có thể thấy được bối cảnh của Lý Phàm tuyệt đối vượt ngoài tưởng tượng của anh ta.

Anh Lập có hơi không phục: “Anh, sao anh phải xin lỗi với nó chứ.”

Ánh mắt Anh Túc hiện lên tia lạnh, tát cho thằng em mình một bạt tai. Mặt của Anh Lập lập tức giống như đầu heo.

Anh Lập bụm mặt, đến bây giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. “Nhanh xin lỗi anh Lý đi.” Anh Túc gần như muốn giết chết thằng em này, nếu không phải nó gọi điện thoại cho mình thì cũng sẽ không xảy ra việc như vậy.

Mặc dù Anh Lập không phục, nhưng nghe thấy tiếng quát lạnh lùng của Anh Túc, anh ta vẫn không chịu được áp lực mà cúi đầu xin lỗi đám người Lý Phàm.

“Anh Lý, vừa rồi tôi có mắt không tròng, anh muốn đánh muốn mắng tôi đều được. Chỉ cần anh nguôi giận thôi.” Anh Túc vội vàng nói.

Hiện tại anh ta chỉ muốn cứu vãn lỗi lầm của mình, nói không chừng còn có cơ hội. Anh Lập nhỏ giọng thầm nói: “Anh, chuyện cái vòng ngọc kia”

Anh Túc tức muốn chết. Đã đến lúc nào rồi, đối phương còn nhắc đến chuyện muốn lấy vòng ngọc. Cái thằng em ruột này rõ ràng đến để hãm hại anh nó mà.

Bưu cười gằn: “Anh Lý là bạn của ngài Thiên, mày muốn vòng tay thì có thể tới tìm ngài Thiên thanh toán.”

Anh Lập biết Lý Phàm là bạn của ngài Thiên xong thì lập tức không dám lên tiếng nữa. Tìm ngài Thiên thanh toán, anh ta làm gì có cái gan đó?

Anh Túc càng thêm hối hận không thôi, vậy mà lại đắc tội với bạn của ngài Thiên, chẳng trách ngài Thiên lại tức đến vậy.

“Ngài Thiên rất thất vọng với mày.” Một câu nói của Bưu làm cho

Anh Túc hoàn toàn tuyệt vọng. Anh Túc trút giận lên người em trai mình: “Mày chọc ai không chọc, sao lại đi chọc anh Lý chứ!” “Anh ơi, em cũng đâu biết” Anh Lập bị đánh vừa kêu đau đớn, vừa hô to.

Nếu như anh ta biết Lý Phàm là bạn của ngài Thiên thì có cho anh ta mười lá gan, anh ta cũng không dám đi chọc vào Lý Phàm.

Tất cả người ở đây đều nhìn đến ngây người, nhất là khi nghe thấy Lý Phàm là bạn của ngài Thiên, bọn họ không khỏi càng thêm coi trọng Lý Phàm.

Chẳng trách Lý Phàm không hề sợ hãi, hóa ra là bạn của ngài Thiên.

Nhân viên nữ ở quầy hàng lập tức thay đổi sắc mặt, chuẩn bị chạy trốn. Cô ta đâu ngốc, sau khi cảm nhận được ánh mắt của Lý Phàm thì liền biết là có chuyện xấu.

Vừa rồi cô ta đánh Cố Họa Y một bạt tai, đối phương nhất định rất tức giận.

Cuối cùng, không chịu được áp lực từ ánh mắt của Lý Phàm, nhân viên nữ kia vội vàng xin lỗi với Cố Họa Y: “Quý cô này, vừa rồi đều là lỗi của tôi, tôi không nên ra tay đánh người.”

Nói xong, cô ta không ngừng tát vào mặt mình, cái tát sau còn vang hơn cái trước.

“Cô bị đuổi việc. Từ nay trở đi, cô không cần làm ở đây nữa.” Anh Lập không quên biểu hiện một chút là mình thật lòng biết sai, trực tiếp đuổi việc nhân viên nữ ở quầy hàng.

Nhân viên nữ muốn chết rồi, cô ta tìm công việc này đã lâu, cô ta không ngừng nịnh bợ, hi vọng Anh Lập sẽ cho mình cơ hội lần nữa.

Anh Lập chẳng thèm nhìn đối phương một cái. Anh ta cho đối phương cơ hội thì ai sẽ cho anh ta cơ hội chứ?

Anh Túc vì lấy lòng Lý Phàm, xoa tay cười nói: “Anh Lý, anh nhìn trúng thứ gì, tôi đều có thể tặng miễn phí cho anh. Lấy toàn bộ

cũng không thành vấn đề.”

Chỉ cần có thể đảm bảo vị trí vệ sĩ thân cận, anh ta cũng không nghĩ được nhiều thế. Mà chút đồ này cũng chỉ như chín trâu mất sợi lông.

Lý Phàm lên tiếng: “Anh không biết rõ tình hình, cũng không trách anh.”

Lúc này Anh Túc mới được thở phào một hơi, xem ra anh Lý tha thứ cho mình rồi. “Anh Bưu, sao anh không nói sớm chứ.” Anh Túc nhìn thấy Lý Phàm đi xa rồi, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Nếu đối phương sớm nói thì mình cũng không dám bất kính với Lý Phàm. Bưu cười khinh thường một tiếng: “Vừa rồi tao có ám chỉ với mày, mày cũng đâu biết, có nói cũng vô ích”

Chương 769

CHƯƠNG 769: ƯU TÚ HƠN SO VỚI ANH

Anh Túc vô thức nhớ lại ám chỉ vừa rồi của anh Bưu, anh ta không nhịn được VỖ trán một cái, bây giờ mới hiểu ra ý của anh Bưu. Bưu cũng không muốn liên quan nhiều đến Anh Túc, ngay cả ý nghĩ ngồi chung xe của đối phương về cũng không có, anh ta không muốn dính líu gì đến đối phương.

Anh Túc lặng lẽ thở dài một hơi, chỉ có thể tự cầu phúc cho bản thân.

Sau khi đi dạo ở cửa hàng một lúc, Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng không có ở lại lâu, Lý Phàm xách túi quà lớn nhỏ, quan hệ của mấy người cũng vui vẻ hòa thuận.

Anh Lập theo bản năng cười nịnh nọt một tiếng, đi giúp Lý Phàm xách đồ.

Người ở đây đều trợn tròn mắt nhìn. Cậu cả nhà họ Anh sao lại giúp một người bình thường xách hành lý chứ? Đúng là sống bao lâu mới được gặp một lần.

Một chàng trai đẹp trai đi tới, anh ta mặc một bộ đồ nhàn nhã, tay cầm quạt, cười trêu tức: “Đây chẳng phải là cậu Anh Túc sao, thế nào lại trở thành đàn em rồi của người ta rồi?”

Anh Lập chẳng những không tức giận, mà còn thấy rất vinh hạnh. Kể từ khi biết Lý Phàm và ngài Thiên là bạn bè, đừng bảo xách đồ, cho dù có lau giày cho Lý Phàm, anh ta cũng sẽ không nói hai lời làm ngay.

Ngô Phồn thấy Anh Lập không buồn không bực thì như thấy được vùng đất mới. Trước giờ quan hệ của anh ta với nhà họ Anh không tốt lắm, nên nhân dịp này giễu cợt một phen: “Cậu Anh, cậu cũng tự làm bản thân ấm ức rồi.”

“Ngô Phồn, câm miệng cho tôi, nơi này không có chuyện của anh”

Anh Lập tức giận quát lớn.

Chuyện khó chịu nhất trong cuộc sống không gì sánh bằng khi bản thân đang trong cảnh chật vật thì gặp được kẻ thù.

Ngô Phồn thấy được Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, ánh mắt anh ta gần như phát sáng, còn tỏa ra một tia nóng bỏng. Đây quả là hai người đẹp cực phẩm.

Khi anh ta nhìn thấy Lý Phàm đứng cạnh hai người đẹp thì trên mặt lại hiện lên vẻ khinh bỉ.

Người đẹp cực phẩm thế này, sao có thể có người đàn ông thế kia chứ, dù sao cũng phải là loại người có thân phận như mình.

Ngô Phồn chặn đường của Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng lại, ra vẻ phong độ, nhẹ nhàng bắt chuyện: “Chào hai người đẹp, tôi là Ngô Phồn, có thể làm quen chút không.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều không thích bị người lạ bắt chuyện, với cả nụ cười của Ngô Phồn quá bỉ ổi, làm cho bọn họ cảm thấy anh ta không có ý tốt.

“Xin lỗi, chúng tôi có việc gấp nên không tiện.” Cố Họa Y uyển chuyển từ chối. Ngô Phồn vẫn không từ bỏ ý định, trực tiếp không thèm đếm xỉa gì tới Lý Phàm. Lý Phàm khẽ cau mày, dám đào góc tường trước mặt anh à?

Anh Lập biết Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng là người của anh Lý, cho nên anh ta không dám có cái chủ ý kia. Xách túi đi theo anh, vô tình thấy Lý Phàm tức giận, anh ta liền biết cơ hội để biểu hiện của mình tới rồi.

“Ngô Phồn, anh đừng có không biết xấu hổ như vậy có được không. Người ta đã không để ý tới anh rồi, anh đừng có mặt dày mày dạn như vậy” Anh Lập bực bội quát một câu.

Nói xong, anh ta liền có hơi hối hận, đây chẳng phải là tự mắng mình à, hình như mặt anh ta cũng đang dày lắm. Anh ta lắc đầu, dù sao cũng là quá khứ rồi, không quan trọng.

Bị người ta ngắt lời, Ngô Phồn bày ra vẻ mặt khó coi, nói: “Cậu

Anh, anh thấy tôi có đang khó chịu không?”

Anh Lập lộ ra nụ cười thiếu đòn: “Đương nhiên không.”

Lúc bình thường nhất định là anh ta sẽ không dám đối đầu với Ngô Phồn, nhưng hôm nay anh ta ra mặt cho Lý Phàm nên Lý Phàm nhất định sẽ giúp.

Ngô Phồn nhếch miệng, bắt đầu lấy hợp tác của hai nhà Ngô, Anh ra để bắt chẹt: “Anh có tin tôi sẽ xóa bỏ hợp tác của nhà họ Anh với nhà họ Ngô không?”

Sắc mặt Anh Lập lập tức thay đổi. Tình trạng nhà họ Anh bọn họ rất không ổn, chủ yếu dựa vào nhà họ Ngô để đứng được. Ngô Phồn lại là cậu cả nhà họ Ngô, chỉ bằng một câu của đối phương thì nhất định có thể hủy bỏ hợp tác được.

Một khi nhà họ Ngô và nhà họ Anh kết thúc việc hợp tác, nhà họ Anh bọn họ sẽ không gượng dậy nổi.

Anh ta bị ép vào thế bí, nhất thời không biết nên đứng về phía nào. Cuối cùng, anh ta nghiến răng, quyết được cược một bận, bây giờ cũng không nghĩ được nhiều như vậy.

Anh ta muốn bày tỏ lòng thành của mình với Lý Phàm thì nhất định phải biểu hiện một chút mới được.

“Hủy hợp tác thì hủy, anh tưởng tôi sợ anh đấy à?” Anh Lập nhắm mắt nói.

Anh ta đặt toàn bộ hi vọng lên người Lý Phàm. Nếu Lý Phàm hỗ trợ, vậy thì không còn gì tốt hơn, nếu Lý Phàm không giúp, thì phiền phức lớn rồi.

Ngô Phồn ngây người, cái tên Anh Lập này bị sao vậy, lá gan tự dưng lớn thế, chẳng nhẽ đối phương không sợ bị nhà họ Anh trách cứ sao?

Ngô Phồn quả quyết hủy bỏ hợp tác với nhà họ Anh. Anh Lập lập tức bị chất vấn, anh ta vội vàng giải thích, nhận hết tất cả trách nhiệm.

Ngay cả Anh Túc cũng không nhịn được hỏi thăm. Lúc biết em trai là vì giúp Lý Phàm, thì không nói gì, cũng tán dương đối phương làm đúng.

Ngô Phồn cười gần: “Không ngờ cậu Anh lại tình nguyện làm con chó của người khác.”

Mặc dù trong lòng Anh Lập rất khó chịu, nhưng có thể làm cho cho anh Lý, anh ta cũng không để ý, ngược lại rất vinh hạnh.

“Đúng vậy, tôi rất vui lòng.” Anh Lập nói ra lời làm cho người ta kinh ngạc.

Ngô Phồn trợn tròn mắt, đây là Anh Lập ư? Anh ta nhìn Lý Phàm thì thấy rất khó chịu, châm chọc nói: “Tôi khuyên anh vẫn nên cách xa hai người đẹp này một chút, bởi vì anh không xứng”

Lý Phàm không thèm cho đối phương một cái liếc mắt.

Trong lòng Ngô Phồn cực kỳ khó chịu, đây rõ ràng là có ý không xem mình ra gì mà. Anh ta lại tiếp tục trêu đùa Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng.

Anh Lập quyết định xả giận thay cho Lý Phàm, anh ta liền theo bản năng đẩy Ngô Phồn một cái.

Ngô Phồn sầm mặt lại, công phu của anh ta khá tốt, khí lực cũng lớn, đẩy Anh Lập một cái, Anh Lập liền bị đẩy ngã, hộp quà cầm trong tay cũng sắp rớt xuống.

Anh Lập thấy Lý Phàm ra tay, trong lòng mừng như điên, cho là Lý Phàm tới đỡ mình, ai ngờ, Lý Phàm lại quan tâm mấy hộp quà kia.

Ngô Phồn thản nhiên nói: “Không còn hợp tác với nhà họ Ngô tôi thì anh chẳng là cái thá gì cả”

Anh Lập không nói gì, lời nói của đối phương hoàn toàn có lý. Không hợp tác với nhà họ Ngô thì rất nghiêm trọng đối với nhà họ Anh Lập.

Ngô Phồn vươn tay ra tóm lấy Trần Hiểu Đồng, Lý Phàm không nói gì. Đối phương bắt ai không bắt, lại đi bắt Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng ít nhiều gì cũng biết chút công phu, một Phân cân thác cốt thủ của cô ta làm cho Ngô Phồn đau đến cổ tay cũng trật khớp.

“Rất cay, tôi rất thích” Ngô Phồn liếm môi, nói. So với Cố Họa Y thì anh ta càng thích Trần Hiểu Đồng hơn một chút. Trần Hiểu Đồng xì một tiếng đầy khinh miệt.

Ngô Phồn chậc chậc nói: “Hai người đẹp này làm gì phải đi theo một thằng nghèo rách chứ. Chẳng bằng đi theo anh đi, anh đảm bảo mỗi ngày đều dẫn các em ra ngoài chơi, túi xách quần áo gì đó, đều là hàng hiệu”

Câu nói này nếu mấy cô gái hám giàu nghe được có lẽ sẽ có hiệu quả. Nhưng đối với Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y lại chẳng có tác dụng gì.

Trần Hiểu Đồng bĩu môi: “Nằm mơ đi, anh Lý Phàm của tôi có không tốt thế nào thì cũng ưu tú hơn so với anh.”

Chương 770

CHƯƠNG 770: THEO ĐUÔI

Ngô Phồn cứ như vừa nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên đời. Anh ta đánh giá Lý Phàm từ trên xuống dưới một lượt, nhưng làm thế nào cũng không nhìn ra được Lý Phàm ưu tú hơn mình ở điểm nào.

Ngoại trừ nhan sắc thì gia thế của đối phương căn bản không thể nào so với anh ta được.

“Nếu như tôi đoán không sai thì anh hẳn là lái xe của hai người đẹp này nhỉ” Ngô Phồn đột nhiên phán một câu.

Anh ta quả quyết không tin hai người đẹp cực phẩm như Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y sẽ chọn ở bên Lý Phàm. Nếu như có một khả năng thì Lý Phàm chính là lái xe của hai người này.

Lý Phàm chỉ cười không nói. Ngô Phồn lại cho rằng đối phương chấp nhận, càng không thèm coi Lý Phàm ra gì, hoàn toàn không để mắt tới Lý Phàm, trên mặt nổi ý cười, nói: “Hai người đẹp đang muốn về à. Gần đây Hán Thành có cái lễ hội

rất náo nhiệt, hai người đẹp có rảnh đi chơi một chút không?”

“Lễ hội gì?” Chủ yếu là hôm nay Trần Hiểu Đồng thấy nhàm chán, dạo phố xong, cô ta cũng không có ý muốn về. Nghe nói có nơi có thể tới giết thời gian, đương nhiên là thấy tò mò.

Khóe miệng Ngô Phồn khẽ nhếch, cười nói: “Đó là chương trình lễ hội bia của Hán Thành.” “Đây chẳng phải là Thanh Thành mới tổ chức à?” Trần Hiểu Đồng nghi ngờ hỏi.

Lúc này Ngô Phồn mới giải thích: “Hán Thành chúng tôi cũng có, chẳng qua là thời gian tổ chức khác thôi.

Trần Hiểu Đồng vô thức dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Lý Phàm, ý muốn hỏi ý kiến Lý Phàm. Nếu anh Lý Phàm đi thì cô ta

đương nhiên sẽ đi.

Lý Phàm cười nói: “Có muốn đi không?” Dù sao anh không quan trọng, hôm nay chỉ là ra ngoài chơi, anh cũng có hơi hứng thú với lễ hội bia.

“Em không biết uống bia lắm” Cố Họa Y nhỏ giọng nói, cô cũng rất muốn đi, nhưng cô không biết uống bia, sợ đi lại không có gì hay.

Ngô Phồn cướp lời: “Cái này không sao, ở đó còn có tiệc đứng, bể bơi, trò gì hay cũng có”

“Cám ơn anh đã nói cho chúng tôi biết Hán Thành có hoạt động này.” Cố Họa Y lập tức cướp lấy chủ đề, để đối phương không có đường đi.

Đột nhiên bị cắt ngang làm Ngô Phồn ngây cả người. Thế này là sao, vốn là sau đó anh ta tính nói sẽ dẫn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng cùng đi.

Ngô Phồn vẫn không bỏ, cười khan một cái: “Có lẽ hai người không biết chỗ đó, tôi có thể đưa hai người đi.”

Chuyện Hán Thành có lễ hội bia là do chính anh ta nói ra, với cả anh ta cũng là một trong những người biết tin, muốn tìm tới nơi tổ chức lễ hội bia ở Hán Thành, thiếu anh ta là không được.

Anh Lập và Ngô Phồn có mẫu thuẫn, vì cố ý muốn làm khó Ngô Phồn, Anh Lập lập tức nói tiếp: “Tôi biết, anh Lý, tôi dẫn anh đi”

Lý Phàm gật đầu. Mặc dù Anh Lập chẳng ra sao, nhưng vẫn tốt hơn Ngô Phồn nhiều. Sắc mặt Ngô Phồn tối đi, anh ta lại quên mất Anh Lập. Ngô Phồn tức giận chỉ vào Anh Lập, nói: “Anh!” Anh Lập dựng lên ngón giữa, bắt đầu lên trước dẫn đường.

Ngô Phồn sầm mặt, anh ta không thể bỏ lỡ hai người đẹp này như vậy được. Anh ta gấp quạt lại, lặng lẽ đi theo.

“Hừ, mình nhất định phải có được.” Ngô Phồn ngồi trong xe, nở nụ cười gần.

Ở Hán Thành, không có người phụ nữ nào mà anh ta không có

được. Anh ta rất tự tin vào sức hút của mình, chắc chắn rằng không ai có thể từ chối anh ta.

Cộng thêm đối thủ cạnh tranh lần này là một người bình thường và một Anh Lập không có quyền thế, địa vị bằng mình. Giả dụ mà lựa chọn theo ưu, khuyết điểm, anh ta tin chắc hai người đẹp cực phẩm này sẽ chọn mình.

Anh Lập lấy xe mình ra lái, Lý Phàm đặc đồ ở cốp xe, sau đó ngồi ở ghế sau. “Nhà họ Anh các người hình như rất cần người hợp tác?” Lý Phàm tùy tiện hỏi.

Anh Lập đang lái xe nghe được, trong lòng vừa mừng vừa lo. Đối phương là bạn của ngài Thiên, lại đột nhiên quan tâm tới chuyện của mình, anh ta có thể không kích động à? “Đúng vậy, chuyện làm ăn của gia tộc nhà tôi gần đây không tốt lắm, rất cần người hợp tác cùng” Anh Lập cười nói, thật ra tâm trạng rất phức tạp.

Anh ta không biết làm vậy có đúng không, vì Lý Phàm mà đắc tội nhà họ Anh. Bây giờ việc hợp tác đang gấp rút, điều duy nhất anh ta lo lắng chính là làm sao trở về bàn giao lại với người trong gia tộc.

“Tôi có một đối tác này, anh có thể hợp tác với anh ta.” Lý Phàm từ tốn nói. Dù sao Anh Lập vì nói giúp mình nên mới hủy hợp tác với nhà họ Ngô, cho dù thế nào, anh cũng phải giúp đối phương một chút.

Nếu như là bạn thì anh sẽ vui lòng giúp đỡ. Còn nếu là địch, anh sẽ không thèm nhìn tới, coi như không khí.

Nhưng trong lòng anh rất rõ ràng, Anh Lập là bạn, không phải là kẻ thù. Nếu như giúp đỡ nhà họ Anh giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt thì thứ mà anh lấy được sẽ nhiều hơn việc này.

“Thật sao?” Anh Lập mừng rỡ, bạn của ngài Thiên nhất định sẽ giới thiệu đối tác không đơn giản. Anh ta kích động hỏi: “Là ai vậy?”

“Tạm thời giữ bí mật” Lý Phàm cười nói.

Mặc dù Anh Lập không kìm nén được nỗi kích động của mình,

nhưng anh ta tin đối tác mà anh Lý giới thiệu cho mình nhất định sẽ lợi hại hơn nhà họ Ngô.

Nếu là vậy thì anh ta chẳng khác gì ném đi hạt vừng mà lại nhặt được hạt dưa hấu.

Thời gian tổ chức lễ hội bia ở Hán Thành là bảy giờ, bây giờ đã là bày rưỡi, nói cách khác thì mới bắt đầu được nửa tiếng.

Lý Phàm nhìn qua kính chiếu hậu, lắc đầu cười một tiếng. Cái đuôi này đúng là đáng ghét. Anh Lập lấy ra vẻ mời, gác cổng lập tức cho đi. Lúc Lý Phàm xuống xe, nhìn xe sang đỗ chung quanh, gần như đều từ một tỷ rưỡi đổ lên. Có thể thấy được lễ hội bia này hấp dẫn không ít nhà giàu. Như vậy không chừng gặp được vài người quen.

“Anh Lý, nếu anh không ngại thì tôi đi trước.” Anh Lập rất biết làm người, vừa rồi anh ta có đùa giỡn với Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y, bây giờ sau khi biết hai người họ là người của Lý Phàm, anh ta liền không dám có ý nghĩ kia. Anh ta sợ Lý Phàm không tiện, lúc này mới nói ra.

“Chỗ lễ hội bia này cũng không phải của tôi, anh đi làm gì?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Đầu tiên, Anh Lập có hơi sửng sốt, sau đó trong lòng liền vui mừng. Anh ta cũng nhìn ra Lý Phàm không có ý trách tội mình.

Đây là lần đầu tiên Lý Phàm tới lễ hội bia ở Hán Thành. Nơi này gần như là tổ chức ngoài trời, còn sảnh lớn thì có đặt mười mấy căn biệt thự.

Mặc dù trong tay mỗi người đều cầm ly đế cao, nhưng trong toàn là bia. Bầu không khí rất sinh động, giăng đèn kết hoa.

“Nhà họ Khang là người đứng ra tổ chức lễ hội bia ở Hán Thành”
“Vì sao anh ta lại tổ chức lễ hội bia này?”

Lý Phàm có hơi kinh ngạc, chẳng lẽ là Khang Văn Hân của nhà họ Khang? Anh không biểu lộ ra tâm trạng của mình, làm bộ không biết Khang Văn Hân, dù sao nơi này cũng quá chói mắt.

“Nhà họ Khang muốn tìm thêm vài đối tác, cho nên tổ chức lễ hội bia, muốn làm quen với các nhân vật ở khắp Hán Thành, chuẩn bị thiết lập mối quan hệ” Anh Lập trả lời.

Lý Phàm sững sờ, xem ra nhà họ Khang là đang mua chuộc lòng người.

Chương 771

CHƯƠNG 771: TÔI CŨNG NHÌN ANH KHÔNG VỪA MẮT

Sau khi mấy người nhóm Lý Phàm đi vào, Ngô Phồn lập tức chạy tới. Anh ta lạnh lùng nhìn Lý Phàm và Anh Lập. Nếu như muốn thành công thì nhất định phải đuổi hai người kia đi mới được.

Sau khi mọi người thấy Lý Phàm thì đều lộ ra ánh mắt khinh thường. Trường hợp này cơ bản đều là người trong giới thượng lưu mới có thể tới được, còn Lý Phàm thì làm gì có tư cách xuất hiện chứ?

Điều làm cho bọn họ vừa hâm mộ lại vừa ghen tị nhất chính là bên cạnh Lý Phàm có Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y, hai người đẹp cực phẩm.

Có người cho rằng là Anh Lập được lợi, bọn họ theo bản năng chúc mừng cho Anh Lập.

Anh Lập hoang mang, sau khi anh ta hiểu được tình hình thực tế nên lập tức khoát tay: "Mọi người chớ nói nhảm, tôi không có tư cách xứng với cô Cố và cô Trần đâu"

Lòng ham sống của anh ta rất mạnh, đây là người của anh Lý, đừng nói là có cái ý kia, cho dù nhìn một cái anh ta cũng không dám nhìn. Những người này hiểu lầm như vậy chẳng phải là muốn hại anh ta sao?

"Cậu Anh, không ngờ lá gan của anh lại nhỏ vậy. Lúc bình thường anh chẳng phải là tay chơi gái cừ khôi sao, không ngờ hôm nay lại sợ như vậy, không bằng để tôi đến dạy anh đi."

Ngô Phồn bày ra vẻ mặt trêu tức lên tiếng.

Anh Lập sa sầm mặt mày, anh ta không ngờ Ngô Phồn lại đi theo sau, khẽ nói: "Tôi không cần anh tới dạy, tôi khuyên anh vẫn nên đừng có suy nghĩ gì tới cô Trần và cô Cố đây đi"

“Sao vậy?” Ngô Phồn một mặt khinh thường nhìn thoáng qua Lý Phàm, nói: “Chắc là anh sợ chồng của cô Cố đến đánh tôi nhỉ?”

“Cái gì? Anh ta là chồng của cô Cố?”

Ngô Phồn vừa dứt lời, giống như ném một viên đá xuống làm dậy ngàn cơn sóng. Tất cả mọi người đều ồ lên, nếu không phải chính tai nghe được, bọn họ thật không dám tin là thật.

Bọn họ nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Phàm, đối phương có tư cách gì mà dám ở bên cô Cố?

Tâm trạng Trần Hiểu Đồng có hơi không vui, bởi vì Ngô Phồn không nói tới mình, nhưng mà cô ta cũng chỉ nghĩ một chút thôi, bây giờ cô ta còn chưa có cùng với Lý Phàm phát triển đến cái tình trạng kia. Ngô Phần tiếp tục giễu cợt: “Anh này, đây là kẻ ở rể nổi tiếng ở Hán Thành của chúng ta, chẳng lẽ tất cả mọi người đều chưa nghe qua sao?”

Câu hỏi này làm cho đám người ngẩn ra mất mấy giây, sau đó ai nấy đều lộ ra nụ cười đùa cợt.

“Các người cười cái gì, im miệng hết cho tôi” Anh Lập mặc kệ Lý Phàm có phải ở rể hay không, nhưng thân phận của Lý Phàm để làm cho anh ta phải kiêng dè.

Tiếng cười nhạo của đám người vẫn không giảm. Đây là kết quả mà Ngô Phồn muốn, anh ta muốn làm cho Lý Phàm phải khó xử trước mặt mọi người.

Lý Phàm híp mắt nhìn Ngô Phồn, muốn coi đối phương tính chơi cái trò gì.

“Chuyện nhà chúng tôi không có liên quan đến người ngoài các người” Cố Họa Y thấy nhìn người nói Lý Phàm như vậy làm cho cô cũng không vui, liền tức giận nói.

Những người kia đều sững sờ, lúc Cố Họa Y tức giận, trong lòng họ ít nhiều cũng có hơi áy náy, đều im miệng lại. Cổ Họa Y đứng ra bênh vực làm Lý Phàm rất cảm động.

Ngô Phồn cố ý lên tiếng, nói: “Các vị, một mình anh ta ở đây đúng

là quá chướng mắt, tôi đề nghị đuổi anh ta đi, mọi người có ủng hộ không?"

Đám người có hơi sững sờ, bọn họ đều coi thường Lý Phàm, cộng thêm Ngô Phồn châm ngòi nổ, ai nấy lập tức xếp hàng, ủng hộ đuổi Lý Phàm đi.

2

Ngô Phồn thấy nhiều người đứng về phía mình như vậy, liền đắc ý đi tới trước mặt Lý Phàm, nói: "Thấy chưa, anh không xứng đứng ở đây, xéo đi nhanh lên"

"Chỗ này cũng đâu phải do nhà của anh mở" Lý Phàm cười.

Ngô Phồn nghe vậy, lập tức lúng túng, đúng lúc này anh ta thấy được Khang Văn Hân đang chuẩn bị ra sân. Lúc này Khang Văn Hân đang mặc một thân âu phục, trông rất nhẹ nhàng khoan khoái, tăng được thêm mấy phần đẹp trai, với cả đây là sân chơi của nhà họ Khang, anh ta rất có tự tin.

Đám người này là khách, chơi đùa vui vẻ ở đây cũng ít nhiều có hơi xấu hổ. Sau khi nhìn thấy Khang Văn Hân, bọn họ đều nhao nhao đứng lên mời rượu Khang Văn Hân.

Khang Văn Hân cười ha hả, nói: "Các vị, ba của tôi không thể tới nên để tôi tiếp mọi người chơi." Thật ra đây là ba của Khang Văn Hân cố ý tôi luyện Khang Văn Hân, để Khang Văn Hân có thể tự mình phát triển.

"Cậu Khang khách sáo quá" Tất cả mọi người cảm thấy tính cách của Khang Văn Hân rất hợp ý, đều nhường nhau một bước.

Khang Văn Hân liếc mắt liền thấy được Lý Phàm, ánh mắt anh ta sáng lên, không ngờ sư phụ cũng tới tham gia, anh ta không khỏi kích động bước xuống.

Ngô Phồn cho là Khang Văn Hân đến mời rượu mình, nói: "Cậu Khang, tôi mời cậu một ly"

Khang Văn Hân không nhìn Ngô Phồn làm Ngô Phồn cực kỳ khó xử. Cảm giác mình nhiệt tình mà vẫn bị hờ hững, anh ta cũng

nhanh chóng quen thuộc, dù sao thế này cũng là trạng thái bình thường.

Trong lòng anh ta không khỏi nghi hoặc, cậu Khang không tới tìm mình, chẳng lẽ tìm người khác? Anh ta vô thức nhìn xung quanh một cái, hình như cũng không có nhân vật quá nổi tiếng nào.

“Sư…” Khang Văn Hân vừa định lên tiếng, Lý Phàm liền lắc đầu. Khang Văn Hân lập tức hiểu ra điều gì, anh ta im lặng, rồi lập tức rời tầm mắt đi.

“Cậu Khang, có phải cậu tới tìm tôi không?” Ngô Phồn lại không biết xấu hổ đi tới lấy lòng Khang Văn Hân.

Nhà họ Khang có thể nói là số một, số hai ở Hán Thành, nếu bợ đỡ được thì cũng là một việc tốt. Anh ta muốn nhân dịp này để làm quen với Khang Văn Hân.

Khang Văn Hân không rõ tình huống nên cùng một ly với Ngô Phồn. Ngô Phồn nghĩ đến việc Khang Văn Hân là chủ nhà của nơi này, vừa hay

có thể mượn tay đối phương đuổi Lý Phàm đi. Việc này không thể chậm trễ nên vội nói: “Cậu Khang, lễ hội bia này có phải chỉ hoan nghênh những cậu ấm nhà quyền quý không?”

Khang Văn Hân trầm tư mấy giây: “Cũng không hẳn, chỉ cần là chưa đủ số lượng người thì người có cấp bậc nào cũng đều có thể tới tham gia”

Ngô Phồn không ngờ Khang Văn Hân sẽ trả lời như vậy, anh ta vô thức chỉ Lý Phàm rồi nói: “Người này quần áo không chỉnh tề, với cả cũng không phải là người có thân phận địa vị gì, ở đây chỉ sợ là quá chướng mắt, nói không chừng sẽ ảnh hưởng tới thân phận của chúng ta.”

Khang Văn Hân thấy Ngô Phồn chỉ sư phụ mình, một ngụm bia vừa uống lập tức phun sạch lên mặt Ngô Phồn. Bảo anh ta đuổi sư phụ đi, đây chẳng phải là đánh vào mặt anh ta hay sao? Ngô Phồn có hơi bực bội lau mặt, nhưng cũng không dám lên tiếng, cho rằng chỉ là ngoài ý muốn nên không để trong lòng.

“Anh bảo tôi đuổi người kia ra ngoài à?” Khang Văn Hân tức đến bật cười, anh ta không quên nịnh bợ Lý Phàm: “Áo quần người ta chỉnh tề

như vậy, anh lại nói là không ngay ngắn, có phải mắt anh có vấn đề không?”

Ngô Phồn vừa định gật đầu, nghe đến câu sau thì cũng hiểu là đối phương đang mắng mình. Chuyện này là sao, Khang Văn Hân nên đứng về một phe với anh ta chứ? Sao lại đi giúp đỡ Lý Phàm rồi?

Đám người vốn đang mong chờ Lý Phàm sẽ bị Khang Văn Hân đuổi ra khỏi lễ hội bia, ai ngờ kết quả lại có hơi khác so với tưởng tượng của bọn họ.

Chương 772

CHƯƠNG 772: CỤNG LY

“Cậu Khang, tôi thấy người này chướng mắt, không bằng anh thuận nước đẩy thuyền đi.” Ngô Phồn cực kỳ khó xử, lặng lẽ nói với Khang Văn Hân mấy câu.

Anh ta đã nói nhiều như vậy rồi mà Lý Phàm vẫn không bị đuổi ra ngoài thì chẳng phải sẽ thành trò hề sao. Với cả anh ta cũng không thích Lý Phàm, chỉ muốn có thể nhanh chóng đuổi Lý Phàm đi.

“Người anh không vừa mắt thì anh phải đuổi ra cho được, thế tôi nhìn anh không thuận mắt thì tôi có nên đuổi anh ra ngoài không?”

Khang Văn Hân nở nụ cười gằn, đối phương chọc ai không chọc, lại cứ trêu vào sự phụ của anh ta, đương nhiên anh ta sẽ đứng về phía sư phụ mình rồi. Anh ta liền bắt đầu gọi bảo vệ đứng ở cửa vào.

“Cậu Khang, cậu đừng nói chuyện đùa mà.” Ngô Phồn không ngờ Khang Văn Hân sẽ kích động như vậy, cho là Khang Văn Hân vẫn đang nói đùa với mình. Khang Văn Hân chỉ bảo vệ sau lưng Ngô Phồn, nói: “Tôi không có nói đùa, đúng là tôi nhìn anh thấy chướng mắt” Ngô Phồn quay đầu lại thì giật nảy mình, từ lúc nào mà sau lưng anh ta lại có nhiều người như vậy. Thế này là thực sự muốn đuổi mình ra ngoài à?

“Cậu Khang, không đến mức đó chứ, tôi chỉ nói đùa chút thôi mà.” Ngô Phồn cười khổ không thôi. Khang Văn Hân lại nói: “Anh nói đùa nhưng tôi nghiêm túc. Anh đừng có đi vào nữa, cút nhanh lên.” Tất cả mọi người đều như mất hồn, lúc này bọn họ chỉ nghĩ đơn giản là Khang Văn Hân chướng mắt Ngô Phồn mà thôi.

Ngô Phồn vốn muốn đáp lại câu gì, lại trực tiếp bị bảo vệ đỡ đi. Trong lòng anh ta cực kỳ không cam tâm, một kẻ bình thường như Lý Phàm

không bị đuổi ra, cớ làm sao anh ta lại bị đuổi ra ngoài chứ?

Nếu chuyện này mà truyền đi, đây chẳng phải là trò cười sao, anh ta rất ấm ức.

“Khiến các vị sợ hãi rồi, trước đó tôi chỉ có chút mâu thuẫn với anh ta mà thôi.” Khang Văn Hân cũng nhìn ra người ở chỗ này bắt đầu phòng

Đám người thở dài một hơi, thoải mái trở lại, bọn họ còn tưởng là Khang Văn Hân sẽ thấy ai không vừa mắt là sẽ đuổi đi chứ.

Khang Văn Hân cười ngây ngô nhìn Lý Phàm, dường như muốn nói: sư phụ, con làm đúng không ạ? “Chúng ta ngồi xuống trước đã. Lý Phàm cười nói.

Lúc đầu Khang Văn Hân muốn đi qua, nhưng anh ta nhìn ra sự phụ vẫn chưa muốn bị bại lộ thân phận nên cũng tránh tiếp xúc quá gần, miễn cho người ta nhìn ra cái gì.

Ngay lúc Lý Phàm dẫn theo Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y ngồi lên ghế sô pha được mấy giây thì có một cậu ấm nhà giàu bưng ly rượu đi về phía Cố Họa Y.

“Người đẹp, có thể vui lòng uống một chén không?” Cậu ấm này nói xong liền bày ra dáng pose tự cho là đẹp trai nhất.

Những tư thế của anh ta trong mắt Cố Họa Y lại giống như loại phát điên vì yêu bản thân quá. Cố Họa Y khóc lóc từ chối: “Xin lỗi, tôi không biết uống rượu.

Trong lòng tên kia lạnh một chút, nhưng không có được sự cho phép của Cổ Họa Y đã ngồi luôn lên ghế sô pha. Anh ta từ từ tới gần Cổ Họa Y, lộ ra vẻ mặt đầy tình ý, làm cho người ta liếc mắt cái liền biết không thích hợp.

Lý Phàm đứng lên đổi chỗ cho Cố Họa Y, che Có Họa Y lại, cho thấy năng lực siêu cường của bạn trai. Tên nhà giàu kia sầm mặt, anh ta phải xử lý Lý Phàm trước mới được. Khóe miệng của anh ta giương lên, cầm ly rượu của Lý Phàm lên, cười

dối trá một tiếng: “Anh là chồng của Cổ Họa Y nhỉ.”

Anh ta uống xong một ly, rồi nhìn thoáng qua Lý Phàm. Lý Phàm

cũng một hơi cạn sạch, thản nhiên nói: “Đúng vậy.”

“Anh quen cô ấy thế nào?” Tên nhà giàu lại rót rượu cho Lý Phàm, hỏi.

Anh ta rất có tự tin với tửu lượng của mình, chỉ cần làm cho Lý Phàm quá chén thì sẽ không còn chướng ngại vật nữa. Nếu như ý nghĩ này của anh ta mà để Lý Phàm biết được thì Lý Phàm nhất định sẽ cười đến rụng răng.

“Không tiền trả lời”

“Tửu lượng của anh thì sao. Nếu có một đám người mời rượu thì sợ là tửu lượng của anh không kiên trì nổi”

Sau khi uống không biết bao nhiêu chén, tên nhà giàu kia đỏ cả mặt, anh ta nhìn Lý Phàm có thể uống như vậy thì trong lòng thấy không chắc.

Lúc đầu muốn chuốc say Lý Phàm, ai ngờ chính mình lại bị Lý Phàm chuốc say. Anh ta muốn hỏi khéo về tửu lượng của Lý Phàm một chút, như vậy cũng dễ chuẩn bị tâm lý.

“Nếu không nhầm thì năm chai bia”

Người hiểu rõ Lý Phàm sẽ biết tửu lượng của anh nhất định không chỉ có chút ấy. Sở dĩ Lý Phàm nói vậy vì sợ nói thật làm cho người ta kinh hãi. Tửu lượng của anh có thể nói là loại hoa tuyết không bay, tôi không bay.

Trong lòng tên nhà giàu rất vui mừng, anh ta có thể uống tám chai. Bây giờ mới uống bốn chai, anh ta lại tiếp tục rót rượu. Sau khi hết năm chai bia, tên nhà giàu bất ngờ phát hiện sắc mặt Lý Phàm không thay đổi chút nào, hoàn toàn không có dáng vẻ đã say.

Sắc mặt anh ta trầm xuống, nháy mắt với đám bạn mình. Đám bạn kia nhanh chóng chạy tới, tình hình vừa rồi bọn họ cũng thấy được. Tửu

lượng của Lý Phàm có hơi vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ. Bọn họ biết tửu lượng của cậu Vương có thể thuộc tầm trung ở Hán Thành. Thế mà cụng rượu lại không đầu lại Lý Phàm. Bọn họ

không sợ

mới là lạ.

“Mấy người thay phiên rót rượu cho tôi.” Cậu Vương nhỏ giọng nói một câu.

Anh ta không tin Lý Phàm có thể uống hơn năm người. Anh Lập cũng không nhìn được, vội vàng cản rượu vì Lý Phàm. Nhưng sau khi đỡ được bảy chai thì không uống được nữa.

“Xin lỗi anh Lý” Anh Lập cực kỳ tự trách. Lý Phàm thản nhiên: “Không sao, anh đã cố hết sức rồi.” Có câu nói này của Lý Phàm, trong lòng Anh Lập rất cảm động. Cổ Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều rất lo lắng. Lý Phàm đã uống hết mười lăm chai bia rồi, nếu còn uống nữa thì sẽ xảy ra vấn đề lớn mất. Cổ Họa Y khuyên nhủ: “Đừng uống nữa, anh đã uống nhiều thế rồi”

“Không sao, anh có tính toán” Lý Phàm mỉm cười nói.

Cổ Họa Y thấy Lý Phàm nở nụ cười tự tin, trong lòng lập tức không còn lo lắng nữa.

Anh Lập âm thầm tặc lưỡi. Anh ta uống năm chai liền uống không nổi, cũng không ngờ Lý Phàm uống giỏi như vậy, hơn nữa còn chẳng có làm sao.

Người ở đây sau khi thấy Lý Phàm uống nhiều như vậy, đều không nhịn được bị thu hút. Thế này thì hơi quá rồi, bọn họ từng gặp qua người uống rượu giỏi, nhưng chưa từng thấy ai lợi hại thế này.

Cậu Vương cũng có hơi luống cuống, anh ta nghi ngờ liệu có phải kiếp trước Lý Phàm là thùng bia không, mà bây giờ uống nhiều thể rồi vẫn không việc gì.

Đám bạn của anh ta một người lại một người uống không nổi, ghé vào ghế sô pha. Họ cười khổ nói: “Anh ta đúng là uống được”. Ban đầu cậu Vương muốn làm Lý Phàm say, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng này thì biết mộng đẹp của mình bị ngâm nước nóng rồi. Anh ta căm tức nhìn thoáng qua Lý Phàm, cuối cùng quay đầu rời đi.

“Đám người vô dụng này, đúng là làm mình quá thất vọng” Cậu Vương khẽ nói.

Chương 773

CHƯƠNG 773: PHÂN BIỆT CHƠI ĂN GIAN

Nhóm bạn của cậu Vương đều uống quá nhiều, đổi lại là bình thường, bọn họ nhất định không dám khiêu khích như vậy, nhưng hôm nay, bọn họ ỷ vào men rượu mà mắng: “Anh ở đây đắc ý cái gì, đừng tưởng là bọn tôi không nhìn ra anh có ý định gì. Chẳng phải anh muốn chuốc say người ta sao? Anh được thì anh lên đi”

Cậu Vương tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng anh ta không muốn bị mất mặt, cũng không muốn bỏ đi như thế.

“Anh Lý, tôi chỉ muốn đùa chút với anh thôi, anh thấy sao?” Cậu Vương đột nhiên nảy ra một ý tưởng, trong tay xuất hiện một bộ bài poker, cười âm hiểm nói.

Lý Phàm cười: “Chơi gì đấy?”

“Rất đơn giản, lát nữa chúng ta chọn ba tấm, bài ai lớn hơn thì người đó sẽ thắng” Cậu Vương nói xong thì bày bài poker lên bàn.

“Vậy có đặt cược gì không?” Lý Phàm hỏi ngược lại một câu.

Cậu Vương vỗ tay một cái, vô thức nhìn về phía Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, nói: “Đương nhiên là có, tiền cược sẽ là hai người đẹp bên cạnh anh này.”

“Xin lỗi, tôi sẽ không đồng ý với anh.” Lý Phàm nhắm mắt lại, lập tức hết hứng thú chơi.

“Sao vậy, chẳng lẽ anh sợ rồi à?” Cậu Vương nắm lấy cơ hội, trên mặt lộ vẻ đùa cợt. Lý Phàm lắc đầu: “Tôi chỉ không muốn biến vợ và bạn tôi trở thành công cụ giải trí, cái này cũng không đại biểu cho việc tôi sợ, ngoại trừ điều này ra thì có thể chơi cái khác.” Cố Họa Y nghe xong thì cực kỳ cảm động. Cô không ngờ Lý Phàm lại nói vậy, kết quả đúng là vượt ngoài ý nghĩ.

Cậu Vương không khỏi đau đầu, vì lấy lại được mặt mũi, anh ta

chỉ đành lùi lại một bước, nói: “Thế này đi, một ván ba trăm triệu, thế nào?”

“Được.” Lý Phàm gật đầu.

Cậu Vương lập tức nhếch mép, đây chính là cơ hội tốt của anh ta. Thứ anh ta am hiểu nhất chính là chơi bài, anh ta tin có thể đánh cho đối phương thua tán gia bại sản.

Cậu Vương lựa ba tẩm bài, sau khi chọn xong, anh ta thấy ba tấm bài của mình cộng vào số quá thấp, cũng không hài lòng lắm, thế là móc từ trong túi ra ba tấm bài khác.

Tiểu xảo đó của đối phương đương nhiên không thoát được ánh mắt của Lý Phàm. Lý Phàm đã sớm chú ý tới quỷ kế ăn gian của đối phương, anh không hề bị lay động, đặt tay lên ba tấm bài trên bàn.

Cậu Vương tự tin điểm số lần này mình chọn nhất định có thể chơi chết Lý Phàm, anh ta không khỏi nhếch miệng cười, trong lòng tràn đầy tự tin.

Lý Phàm thấy vẻ mặt đắc ý này của cậu Vương thì lờ đi, anh cho rằng đối phương đắc ý quá sớm. ít nhiều gì anh cũng có hiểu về thuật chơi bài, ba tấm bài trong tay anh cũng đã bắt đầu đổi điểm số.

Cậu Vương tự tin cười một tiếng: “Lần này anh thua rồi, lật bài đi.” Dứt lời, anh ta lấy ba tấm bài của mình ra, cộng lại là hai mươi bốn điểm. Đám người giật mình, bọn họ không ngờ vận may của cậu Vương lại đó như vậy, liền không nhịn được vỗ tay cho cậu Vương. Cậu Vương cười mỉa mai: “Lần này anh thưa chắc rồi.”

Tất cả mọi người đều không quá coi trọng Lý Phàm, bởi vì bọn họ đều biết bài của cậu Vương là tiểu vương tử, gần như rất ít khi thua trận trong bài poker.

Lúc này Lý Phàm mới bỏ tay ra, khi anh lật ba tấm bài lần lượt theo thứ tự, vẻ mặt cậu Vương liền thay đổi, biểu cảm khó mà tin được.

Ba tẩm bài này rõ ràng đều là mười! Hơn nữa còn khác màu, nếu như chơi tính điểm thì số mười là lớn nhất. Anh ta không ngờ Lý Phàm lại may mắn đến vậy, có thể rút trúng ba cây mười trong một bộ bài poker.

Mọi người thấy cảnh tượng này thì lập tức hít sâu một hơi, không nhịn được giơ ngón cái về phía Lý Phàm. Vừa rồi bọn họ còn hâm mộ cậu Vương có vận may tốt, hôm nay mới biết được Lý Phàm mới là Âu Hoàng thực sự.

“Thế này cũng may quá rồi” Đám người cảm thán một tiếng.

Khang Văn Hân vẫn thường nhìn chăm chú Lý Phàm cũng phải tặc lưỡi. Anh ta không ngờ sự phụ không chỉ có kỹ năng lái xe lợi hại, mà đánh bài cũng giỏi vậy.

Cậu Vương lập tức thua sấp mặt, anh ta nghiến răng nói: “Nhất định là anh chơi ăn gian.” Lý Phàm cười không nói, danh hiệu của anh là Thiên Hoàng, nhưng thủ đoạn hôm nay anh dùng cũng không thuộc về gian lận, mà là một loại siêu năng lực.

Đương nhiên anh không thể nói ra chuyện này rồi. Đám người cũng cho là Lý Phàm chơi cũng khá giống ăn gian, dù sao vận may thế kia cũng quá tốt. Lúc mọi người ở đây chỉ trích Lý Phàm, anh từ tốn lên tiếng: “Anh nói tôi ăn gian, vậy anh có chứng cứ không?”

Câu nói này lập tức làm cậu Vương nghẹn lời. Đúng là anh ta không có chứng cứ, nhưng mà anh ta dựa vào cảm giác. Bởi vì một người không thể may đến thế được.

Nhưng mà bây giờ anh ta không có chứng cứ nên chỉ đành ngoan ngoãn im lặng.

“Không có chứng cứ thì đừng ở đây nói hươu nói vượn” Lý Phàm hờ hững nói.

Đám người xì một tiếng, bọn họ còn tưởng cậu Vương nắm được chứng cớ chứ. Trong mắt bọn họ, hình tượng của cậu Vương lập tức trở thành loại thua không dậy nổi.

“Tôi không phục, chơi lại” Cậu Vương cảm thấy quá mất mặt, gầm

nhẹ nói.

Ván tiếp theo, anh ta nhất định sẽ thắng, nhất định phải thắng được một ván vớt lại mặt mũi về. Lý Phàm cười nói: “Anh đưa tôi ba trăm triệu trước đã.”

Cậu Vương sầm mặt, đặt thẻ ngân hàng lên bàn: “Đến lúc đó trừ vào trong thẻ của tôi.” Tất cả mọi người đều nhìn ra cậu Vương là nghiêm túc, trên mặt ai cũng lộ vẻ mong chờ và hóng hớt. Khang Văn Hân không nhịn được cũng tới xem náo nhiệt, trong lòng âm thầm cổ vũ sư phụ cố lên.

“Ôi, trình độ chơi bài của anh Lý Phàm giỏi thế” Trần Hiểu Đồng lại hóa thành fan hâm mộ của Lý Phàm, cất tiếng kinh hô.

Cổ Họa Y dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn thoáng qua Lý Phàm. Vừa rồi Lý Phàm thắng ván đầu làm cho cô rất ngạc nhiên, hẳn là anh cũng rất quen thuộc với món này?

Dáng vẻ thần bí mà anh mang lại cho cô quá nhiều, làm cho cô có hơi nhìn không thấu. Lý Phàm không vội vàng, lần này anh cố ý không dùng năng lực Thiên Hoàng, đơn giản chỉ vận khí đã nhìn ra được cậu Vương đang mất lý trí. Nếu đã vậy thì trước tiên cho đối phương nếm mùi ngon ngọt trước.

Cậu Vương không biết mình bị Lý Phàm trêu đùa, lần này anh ta chọn ba tấm bài tương đối lớn, hai mươi sáu điểm.

Anh ta không dám trực tiếp làm ba cây mười, bởi vì như vậy rất dễ bị người ta nhìn ra là ăn gian. Chỉ cần anh ta duy trì điểm số trên hai mươi thì tuyệt đối sẽ không thua. Anh ta tự tin lật bài, Lý Phàm cũng mở bài ra, không kéo dài thời gian.

Đám người theo bản năng nhìn qua, khi thấy Lý Phàm chỉ được có mười sáu điểm, thì đều lộ vẻ khinh thường, bởi vì điểm số ấy quá chân thực.

Bọn họ còn tưởng Lý Phàm có thể giữ vững hai mươi trở lên, thì ra vận may đã dùng hết vào lần đầu tiên rồi. Khang Văn Hân cũng bị đơ luôn, chẳng lẽ sư phụ thực sự dựa vào vận may à? Anh ta biết trình độ chơi bài của cậu Vương rất lợi hại, lỡ như sư phụ bị làm

cho nhất thời xúc động, mất lý trí thì làm sao bây giờ?

Chương 774

CHƯƠNG 774: VẠCH TRẦN TRƯỚC MẶT

Cậu Vương thấy Lý Phàm ra có mười mấy điểm thì lập tức cười tươi như hoa. Anh ta còn tưởng Lý Phàm rất lợi hại chứ, ai ngờ cũng bình thường thôi.

Anh ta rất tự tin với bản lĩnh ăn gian của mình. Chơi ăn gian như vậy thì sẽ không có ai phát hiện ra được. Lý Phàm thấy dáng vẻ đắc ý của cậu Vương thì nhếch miệng đầy vẻ thần bí.

“Xem ra vận may của anh đã dùng hết rồi.” Cậu Vương kiêu ngạo nói.

Lý Phàm cũng ra vẻ bất đắc dĩ, nói: “Hết cách rồi, đâu phải ngày nào cũng có may mắn chứ” Cậu Vương lập tức bị kỹ năng diễn xuất của Lý Phàm lừa gạt, anh ta ngửa mặt lên trời cười phá lên. Trần Hiểu Đồng cố gắng bảo vệ, nói: “Anh Lý Phàm sẽ không thua đầu, nói không chừng là do anh ấy nhường anh mà thôi” Trán Lý Phàm nổi vạch đen, cô nhóc này đoán chuẩn quá.

Vừa rồi Khang Văn Hân lo muốn chết, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt, tự nhiên của sự phụ thì lập tức thả lỏng. Dựa vào tính tình của sư phụ, nếu thật sự rơi vào cảnh nguy nan chắc chắn sẽ không bình tĩnh như vậy.

Anh ta kết luận rằng chắc chắn sư phụ có giữ lại quần át chủ bài, cho nên không khỏi mong đợi. Đám người lại gửi gắm hi vọng lên người cậu Vương lần nữa. Bọn họ đều mong sao cậu Vương làm Lý Phàm thua đến táng gia bại sản. Lần này Lý Phàm không cần phải nhường đối phương nữa, anh bắt đầu dùng năng lực Thiên Hoàng của mình, nhẹ nhõm thắng cậu Vương năm ván liên tiếp.

Sau khi thua năm vấn, cậu Vương lập tức suy sụp, anh ta không dám tin rằng mình lại thất bại hoàn toàn như vậy. Cho tới giờ vẫn không rõ rốt cuộc mình thua kiểu gì.

“Sao anh thắng được tôi?” Cậu Vương không phục nói. Lý Phàm

buông tay: “Hết cách nữa rồi, ai bảo vận may của tôi tốt chứ”

Cậu Vương gần như bị chọc tức điên, anh ta dùng bao nhiêu thủ đoạn cũng không thắng nổi đối phương, thể là kết luận đối phương nhất định chơi ăn gian.

“Anh thắng tối năm lần liên tiếp, cho dù vận may có tốt đến đâu cũng không thể vậy được. Nhất định là anh chơi bẩn” Cậu Vương lại lần nữa khẳng định chắc chắn Lý Phàm gian lận.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tự anh đen đủi thì trách được ai, vận may tốt thì cũng đầy người thắng được mười ván.” Đám người nghe Lý Phàm nói xong vẫn tương đối đồng ý với anh. Trước đó cậu Vương thắng bọn họ nhiều vậy, bọn họ cũng đâu nói gì. Mà cậu Vương mới bị người ta thắng năm ván đã bắt đầu bôi đen người ta, thể này đúng là tiêu chuẩn kép quá.

Trong mắt bọn họ, cậu Vương hoàn toàn chứng thực cho cái danh thua là không chịu. Lý Phàm cũng không cần thiết giữ gìn gì cho cậu Vương, ở trước mặt vạch trần, nói: “Tôi không có gian lận, nhưng chắc chắn là anh gian lận”

“Anh nói cái gì?”

Trên trán cậu Vương đổ mồ hôi lạnh, từ khi anh ta gian lận đến nay, không có ai nghi ngờ vô căn cứ với mình cả. Điều làm cho anh ta không ngờ chính là Lý Phàm lại đoán ra được, kết quả này làm cho anh ta thấy cực kỳ ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Lúc anh gian lận, tôi đã sớm nhìn thấy rõ ràng rồi.” Lý Phàm đã tính trước mà nhìn cậu Vương. Cậu Vương cảm giác nhìn mình bị nhìn thấu, trong lòng anh ta bắt đầu thấp thỏm, nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh như cũ, nói: “Anh đang nói xấu tôi thôi”

Tất cả mọi người đều có quan hệ tương đối tốt với cậu Vương, nên bắt đầu giúp đỡ cậu Vương nói chuyện: “Anh chớ có nói hươu nói vượn, không có chứng cứ thì đừng nói lung tung”

“Ai bảo tôi không có chứng cứ?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Lời vừa dứt, người ở đây đều ngậm miệng, bọn họ vô thức nhìn

chằm chằm cậu Vương, chẳng lẽ cậu Vương thực sự gian lận? Cậu Vương thấy Lý Phàm từ từ bước tới gần mình, sắc mặt lập tức khó coi, trong lòng anh ta bắt đầu có ý ra tay với Lý Phàm. Lý Phàm sớm có đề phòng, nhanh chóng đỡ được.

Cậu Vương theo bản năng né nhanh đi. Lý Phàm tóm lấy quần áo đối phương, lôi xuống một phát. Cậu Vương thấy áo bị cướp đi thì sắc mặt lập tức thay đổi, anh ta cực kỳ lo lắng nhìn Lý Phàm. Lỡ Lý Phàm lục soát quần áo của mình thì phiền to rồi.

Lý Phàm cũng không có lục lọi bên trong quần áo, mà trực tiếp phẩy áo mấy lần, mấy chục tẩm bài poker lập tức bay phần phật xuống.

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy rõ ràng, trong quần áo giấu bài poker, thế này đúng là gian lận rồi còn gì. Cậu Vương nhìn những lá bài tẩy của mình bị vạch trần, sắc mặt lập tức xấu đi.

Những tên nhà giàu từng bị bại dưới tay của cậu Vương đều tức giận ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm anh ta. Nếu như bọn họ đoán không sai, đối phương nhất định đã lừa bọn họ không ít tiền.

Bọn họ mặt đầy tức tối nhìn cậu Vương, nghĩ tới việc mình thua nhiều tiền như vậy đều là do tên kia chơi bẩn thắng được, trong lòng làm sao dễ chịu nổi?

Cậu Vương cảm nhận được cái nhìn hằm hặp của đám người thì trong lòng hoảng hốt, anh ta lại quên mất đám người này rồi, thể là vội vàng khoát tay, nói: “Mọi người đừng kích động vội, tôi cũng không biết tại sao trong quần áo của tôi lại có nhiều bài poker như vậy.”

“Anh thừa nhận đây là quần áo của anh rồi?” Lý Phàm dùng một câu nói tương đối phổ biến trên mạnh, trêu chọc nói.

Đám người lập tức tóm lấy cậu Vương, hung hăng đánh, đồng thời nói: “Nhanh trả tiền thắng được lại cho chúng tôi, chơi bài như anh thể là gian lận rồi, anh còn là người không?”

Cậu Vương lập tức bị đánh cho mặt mũi bầm dập cả lên, anh ta nổi giận đùng đùng nhìn Lý Phàm. Nếu không vì Lý Phàm, thủ

đoạn gian lận của anh ta cũng sẽ không bị vạch trần.

Anh ta điên cuồng vọt tới trước mặt Lý Phàm, gầm nhẹ nói: “Đây đều là lỗi của mày!”

Lý Phàm hơ hững không nói gì, ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngu. Cậu Vương xông lên chuẩn bị cho Lý Phàm một quyền, Lý Phàm lui về sau một bước, một quyền này của cậu Vương lập tức đánh hụt. Anh ta vẫn không hết hi vọng, lại liều mạng ra tay.

Lý Phàm cứ tránh né, cậu Vương lại mất đi lý trí, quát lên: “Có bản lĩnh thì mày đừng tránh!”

“Được, lần đầu tiên tôi nghe được yêu cầu như vậy đấy” Lý Phàm ngáp một cái.

Khang Văn Hân bó tay lắc đầu nhìn cậu Vương. Anh ta biết sự phụ mình không ra tay mới là an toàn nhất, nếu để sư phụ ra tay thì cho dù là ai cũng không ngăn cản được.

Cậu Vương còn không nhìn thấy rõ Lý Phàm ra chiêu gì. Anh ta chỉ thấy một cái bóng đen đứng trước mặt mình, sau đó anh ta bay ngược ra ngoài, rơi uych trên đất, giọng nói lạnh lùng của anh ta cất lên: “Mày dám đánh tao à, mày nhất định phải chết.”

Đám người vô thức dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Lý Phàm. Bọn họ biết cậu Vương là một nhân vật hung ác, tên vô tích sự như Lý Phàm chọc vào cậu Vương đúng là tự chuốc lấy cực khổ.

“Anh nói ai chết chắc?” Khang Văn Hân không ngồi yên được, anh ta thấy chuyện càng ngày càng loạn thì quyết định đứng ra ngăn cản.

Cậu Vương vội vàng khách sáo nói với Khang Văn Hân: “Anh đừng hiểu lầm, tôi không nói anh, tôi nói anh ta kìa”.

“Người đó là sự phụ của tôi, anh nói người ta chết chắc thì chính là đối đầu với tôi” Khang Văn Hân cười mỉa mai nói. Lúc Khang Văn Hân vừa nói xong, sảnh lớn lặng ngắt như tờ, dường như tiếng cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

“Tôi không nghe nhầm chứ? Lý Phàm là sư phụ của Khang Văn

Hân?" Đám người nắm được điểm mấu chốt, sau đó nhao nhao hô to gọi nhỏ.

Chương 775

CHƯƠNG 775: SẮP XẾP

Trong lòng mọi người đều thắc mắc, Khang Văn Hân từ khi nào có thêm một sự phụ rồi, hơn nữa còn là kẻ ở rể nhà họ Cố. Điều này đúng là có hơi khó tin.

Cậu Vương nghe vậy, hít sâu một hơi, trợn mắt há hốc mồm nhìn Khang Văn Hân, cho là đối phương đang nói đùa. Anh ta xoa tay nói: "Cậu Khang, anh đừng đùa tôi, tên phế vật này sao có thể là sư phụ của anh được chứ?"

"Có liên quan gì tới anh à?" Khang Văn Hân lạnh lùng liếc một cái, nói: "Nếu như anh dám nói xấu sư phụ tôi nửa câu, tôi sẽ đuổi anh ra ngoài ngay!"

Khóe miệng cậu Vương có hơi run rẩy, điều làm cho anh ta giật mình là Khang Văn Hân có thể vì một tên vô dụng mà đuổi mình ra ngoài? Anh ta không khỏi nhớ lại Ngô Phồn ban nãy cũng bị đuổi ra.

Chẳng lẽ không phải do Khang Văn Hân thấy ngứa mắt nên mới đuổi Ngô Phồn đi à? Dần dà, anh ta hiểu được nguyên nhân Ngô Phồn bị đuổi đi.

"Cậu Khang, anh xem anh nói gì vậy chứ, việc này anh nên nói sớm mới phải" Thái độ của cậu Vương lập tức thay đổi một trăm tám chục độ, anh ta vội vàng đưa tay ra với Lý Phàm: "Anh Lý, vừa rồi thật xin lỗi, anh tuyệt đối đừng để trong lòng"

Anh ta biết tiến biết lùi, Khang Văn Hân nhận Lý Phàm là sự phụ thì cho dù có nguyên nhân gì anh ta cũng phải khách sáo với Lý Phàm một chút, nếu không thì anh ta sẽ bị đuổi ra ngoài ngay.

Dù sao nhiều người vẫn đang nhìn mình thế này, anh ta cũng không thể bị đuổi đi tại chỗ được. Lý Phàm không biết đối phương có ý định gì, cũng không để trong lòng. Khang Văn Hân không tiếp tục giả bộ nữa, anh ta cười ngây ngô nói thêm: "Sư phụ tới đây

sao không nói với con một tiếng để tôi đi đón người”

“Tôi cũng không biết việc này, là do Anh Lập nói với tôi” Lý Phàm liếc mắt một cái, bây giờ anh nghĩ tới cái tên này không có gửi thiệp mời cho mình.

Khang Văn Hân lại hoang mang, kinh ngạc nói: “Không đúng, tôi có phải người tới thông báo rồi mà. Nhất định là Tiểu Trương không báo đúng chỗ rồi, để con đi dạy dỗ lại”

Anh ta có hơi nhíu mày, ngay từ đầu anh ta đã cho người tới thông báo với Lý Phàm rồi. Điều anh ta không ngờ tới là người mà mình phải đi lại lừa dối mình.

Lý Phàm xua tay, nói: “Dù sao tôi cũng tới rồi, không cần thông báo.”

Khang Văn Hân cũng không nói thêm gì trong lòng anh ta âm thầm ghi hận tên Tiểu Trương, chờ tên thư ký này về, anh ta nhất định phạt một trận, sao lại không thông báo đúng chỗ chứ?

Cậu Vương thấy Khang Văn Hân và Lý Phàm nói chuyện vui vẻ như vậy liền biết quan hệ của hai người thực sự là thầy trò. Anh ta âm thầm thở phào một hơi, may mà mình không quá đáng, nếu không thế lực nhà họ Khang mà muốn diệt anh ta thì đúng là dễ như trở bàn tay.

Tất cả mọi người đều không còn dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn Lý Phàm nữa, mà quăng tới vẻ mặt tôn kính.

“Sư phụ, tôi đi xử lý nhiệm vụ mà ba tôi đã dặn trước đã.” Khang Văn Hân nói chuyện một hồi, thấy thời gian không còn sớm nữa thì áy náy cười một tiếng, lúc này mới rời đi.

Lý Phàm không ngăn cản, đối phương tổ chức lễ hội bia là muốn lôi kéo vào đối tác cho nhà họ Khang, nếu không thì tổ chức cái này cũng không có lời. Hay là, em cũng đi lôi kéo vài đối tác đi.” Lý Phàm quay đầu nhìn Cố Họa Y, cười nói.

Mặc dù tập đoàn Họa Vân Y có không ít đối tác, nhưng cũng không thể như vậy mà dừng bước, cần phải mở rộng công ty càng lớn càng tốt.

Cổ Họa Y không tự tin lắm nhìn một vòng, người ở đây trên cơ bản đều là nhân vật có máu mặt ở Hàn Thành, bọn họ sao chịu hợp tác được chứ? Cô chưa kịp được lên, đã có một người đàn ông trung niên mặc âu phục, gương mặt hiền hòa đi tới, nói: "Tổng giám đốc Cố, tôi là Hà Bằng bên tập đoàn vật liệu xây dựng Giang Sơn, gần đây tôi có một dự án, cảm thấy tập đoàn Họa Vân Y của cô là một công ty rất tốt, chúng ta liệu có thể hợp tác làm ăn không"

Đột nhiên nhận được lời mời hợp tác, điều này làm cho Cổ Họa Y trở tay không kịp. Cô cho là sẽ không ai hợp tác với mình, ai ngờ đối tác lại tự tới.

Mặc dù dựa vào mặt mũi của Khang Văn Hân, nhưng Cố Họa Y cũng hiểu chuyện này cũng có công lao rất lớn từ Lý Phàm. Hà Bằng không quan tâm đến đối tác lắm, chủ yếu là ông ta muốn làm quen với nhà họ Khang một chút, vì vậy cố ý đến nịnh bợ Họa Vân Y. Cứ vậy không chừng sẽ thân thiết với nhà họ Khang hơn một chút.

"Đương nhiên là được rồi" Cổ Họa Y không chút do dự, dự án hợp tác này kiểu gì cũng có lời, cho nên quả quyết đồng ý ngay.

Hà Bằng vui mừng trong lòng, lúc này mới bắt đầu thương lượng hợp tác với Cố Họa Y. Lý Phàm không ngắt lời, chỉ ngồi hút thuốc.

"Anh Lý Phàm, bên kia hình như có bể bơi, chúng ta đi bơi đi" Trần Hiểu Đồng chỉ về phía tiệc bơi cách đó không xa, cười xinh đẹp nói. Khóe miệng Lý Phàm co rúm, Cố Họa Y còn đang ở bên cạnh đấy, thế này chẳng phải cho anh một bài toán khó sao? Trần Hiểu Đồng đỏ mặt im lặng, liếc sắc mặt Cố Họa Y một cái. Cô ta cũng hối hận vì mình nóng vội mà nhanh mồm. Cổ Họa Y lúc đó đang uống nước, nghe được Trần Hiểu Đồng mời Lý Phàm đến bể bơi, cô lập tức phun hết nước trong miệng ra.

Bầu không khí lúng túng không bao lâu, Cố Họa Y lại như chị cả, cưng chiều nhìn Trần Hiểu Đồng, cảnh cáo liếc mắt với Lý Phàm, nói: "Anh đi với cô ấy đi, nhìn cô ấy một chút."

Lý Phàm cũng nghe ra lời nói bóng gió của Cố Họa Y. Trần Hiểu Đồng có thể chơi nhưng anh thì không.

“Được rồi.” Lý Phàm bất đắc đi cười một tiếng. Lúc đầu anh không muốn đi, nhưng bà xã đại nhân đã lên tiếng, anh chỉ đành theo là vệ sĩ cho Trần Hiểu Đồng.

Anh Lập nhất thời lúng túng, không biết nên đi nơi nào. Lý Phàm lại quên mất anh ta, lúc này đã đồng ý với đối phương mà còn chưa thực hiện nữa. Anh nói: “Tôi dẫn anh đi làm quen đối tác một chút.”

Tâm trạng Anh Lập cũng không tốt lắm, vì khoe khoang đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Ngô, người thân của anh ta đều không ngừng chỉ trích. Khi nghe Lý Phàm nói xong, ánh mắt anh ta liền tỏa sáng, như thấy được hi vọng.

“Thật sao?” Anh Lập cực kỳ kích động hỏi thăm. Anh ta rất tò mò người đối tác mà Lý Phàm nhắc đến là ai. Nhưng mà anh ta có thể kết luận là người đó nhất định lợi hại hơn nhà họ Ngô.

Khang Văn Hân nhìn thấy Lý Phàm tới thì chủ động tiến lên chào hỏi, nói: “Sư phụ muốn đi đâu, con đi cùng người?”

“Không cần, tôi giới thiệu cho cậu một đối tác làm ăn. Anh ta là cậu hai nhà họ Anh, Anh Lập, có nhu cầu cấp bách tìm nhà hợp tác” Lý Phàm thản nhiên nói.

Lúc Anh Lập đi tới, đã đoán rất nhiều lần, nhưng không bao giờ ngờ tới, Lý Phàm lại đề cử mình với Khang Văn Hân. Niềm vui ngoài ý muốn này làm cho anh ta kích động suýt thì quên phản ứng lại.

Thực sự anh ta cũng nghĩ tới Lý Phàm đề cử mình với Khang Văn Hân, nhưng vẫn cho là không có khả năng. Cục diện rối rắm này của nhà anh ta đoán chừng không có mấy người nguyện ý nhận lấy.

Khang Văn Hân liếc mắt liền hiểu ý của Lý Phàm, cười ha hả nói: “Cậu Anh, rất hân hạnh được biết anh.”

Lần này Lý Phàm ra tay đúng là đưa cho Anh Lập than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Trong lòng anh ta cảm động vô cùng, cũng càng ngày càng tò mò thân phận của Lý Phàm. Bạn của ngài Thiên,

sư phụ Khang Văn Hân, cho dù bất kỳ một cải xưng hô nào đều có thể hù chết phần lớn người ở Hán Thành.

Chương 776

CHƯƠNG 776: MỘT VÒNG PHÂN THẮNG THUA

Anh Lập lại giấu diếm tình hình của nhà họ Anh, cười khổ nói: "Cậu Khang, tình hình nhà họ Anh chúng tôi rất nguy cấp, nói ra đúng là có hơi làm trò cười cho người khác."

"Không sao. Sư phụ tôi đã lên tiếng, tôi đương nhiên phải giúp đến cùng" Khang Văn Hân cởi mở nói.

Trong lòng Anh Lập mừng điên, như thấy được hi vọng vậy.

Lý Phàm thấy Anh Lập và Khang Văn Hân từ tốn nói chuyện, cũng không có quấy rầy. Có điều lúc Khang Văn Hân nói chuyện hợp tác, trông tốt hơn dáng vẻ cà lơ phất phơ thường ngày rất nhiều.

Sau khi đi tới khu tiệc bể bơi, trong bể bơi có rất nhiều người đẹp đều mặc bikini, nhìn quá quả thực đẹp mắt. Có lẽ là vì thường xuyên ở cùng hai người đẹp như Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng rồi, sau khi nhìn thấy những người đẹp bên dưới kia, Lý Phàm lại không có chút thất thổ nào.

Vừa hay ở đây có bán đồ bơi, Trần Hiểu Đồng mua cho mình một bộ, cũng chọc cho Lý Phàm một bộ.

Lý Phàm nhận lấy quần bơi nhưng không mặc, chỉ tìm một cái ghế dài ngồi xuống. Trần Hiểu Đồng đi từ phòng thay đồ ra, lập tức làm cho mọi người đều kinh ngạc.

Lúc này Trần Hiểu Đồng mặc bộ đồ bơi bó sát màu tím, dáng người cực kỳ hoàn hảo, trước sau lồi lõm rõ ràng, làm cho người ta vừa nhìn là không rời được mắt.

Phần lớn ánh mắt ở đây đều bị Trần Hiểu Đồng hấp dẫn. Bọn họ đã từng gặp qua nhiều gái xinh, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp được cô gái đẹp đến vậy. Bọn họ thề, đây là cô gái mặc đồ tắm đẹp nhất mà họ được nhìn thấy. Trần Hiểu Đồng cũng to gan, không để ý tới những ánh mắt nóng bỏng của đám người kia.

Cô ta đi tới trước mặt Lý Phàm, khóe miệng nhếch lên, dạo một vòng trước mặt đối phương, làm ra một dáng vẻ quyến rũ, nói: "Thế nào, gợi cảm không?"

Lý Phàm thật cạn lời với việc này. Cô nhóc này cũng to gan quá, anh không có đả kích đối phương, cũng không ca ngợi quá mức, cực kỳ bình thản trả lời một câu: "Cũng được."

Trần Hiểu Đồng liếc mắt, rầu rĩ không vui. Cô ta đã thể này rồi đối phương vẫn không rung động. Điều này không giống trong tưởng tượng của cô ta lắm. Nhưng mà ít nhất lần này được khích lệ, tốt hơn so với bình thường nhiều.

Kỹ năng bơi lội của Trần Hiểu Đồng khá tốt, cô ta như cá nhảy vào nước, bọt nước văng lên rất ít, người không biết còn tưởng là vận động viên bơi lội ấy chứ.

Lúc Trần Hiểu Đồng xuống nước, giống như hoa sen mới nở. Cô ta vẫn cho là Lý Phàm sẽ luôn nhìn mình chằm chằm, ai ngờ đối phương lại đang xem điện thoại.

Cô ta không khỏi nghi ngờ dáng người mình kém vậy sao, thế nào mà không hấp dẫn được Lý Phàm chút nào vậy?

"Mẹ bà nó, đúng là người đẹp cực phẩm"

Một thanh niên đang nằm trên ghế dài tháo kính râm xuống, sau khi nhìn thấy dáng người của Trần Hiểu Đồng, nước miệng không nhịn được chảy xuống. Anh ta thật ước gì có thể xuống dưới cùng với đối phương

diễn cảnh uyên ương nghịch nước.

Trần Hiểu Đồng đang bơi, đột nhiên có một bóng đen lặn về phía trước cô ta, sau đó đột nhiên nhảy từ trong nước ra. Nếu không phải cô ta đã sớm chuẩn bị tâm lý xong thì nhất định sẽ bị hù dọa.

Cô ta mừng rỡ, tưởng là Lý Phàm, nhưng khi nhìn thấy một gương mặt xa lạ thì nụ cười liền biến mất.

Thanh niên mỉm cười: "Người đẹp, kỹ năng bơi lội của cô rất khá."

“Cũng tạm được. Nhìn thấy không phải là Lý Phàm, tâm trạng Trần Hiểu Đồng suy sụp, mặt ủ mày cau.

Thanh niên đi theo, không ngừng bắt chuyện, nhưng mỗi lần đều nhận được câu trả lời vô hồn của Trần Hiểu Đồng. Điều này làm cho anh ta thấy không thú vị.

Trần Hiểu Đồng cảm thấy một mình mất vui, liền trực tiếp lên bờ.

Sắc mặt thanh niên xấu hổ vô cùng, đối phương hoàn toàn không có ý gì với anh ta, anh ta cực kỳ phiền lòng. Khi anh ta thấy Trần Hiểu Đồng mang vẻ mặt tươi cười nhìn Lý Phàm, trong lòng lập tức thấy căm tức.

Cái tên này dựa vào cái gì mà đòi so với mình, anh ta đi lên bờ, nghênh ngang đi tới: “Người đẹp, đây là bạn trai của cô à?”

Trần Hiểu Đồng thích nhất là có người cho rằng cô ta là bạn gái của anh Lý Phàm. Cô ta vui vẻ gật đầu. Lý Phàm im lặng, cô vui vẻ cái gì, tôi còn chưa có đồng ý đâu.

“Có phải anh không biết bơi không?” Thanh niên thấy Lý Phàm không thay đồ bơi thì kết luận chắc chắn rằng đối phương không biết bơi, nhưng sợ mất mặt nên mới ở trên bờ không xuống.

Lý Phàm không trả lời, nhưng thanh niên cho rằng mình đoán chuẩn rồi.

Trần Hiểu Đồng cũng có hơi tin, chẳng lẽ anh Lý Phàm không biết bơi thật? Có điều cô cũng không có gì thất vọng, người không phải ai cũng hoàn hảo, đối phương không biết bơi cũng không sao, cô ta thích là được.

“Người đẹp, chúng ta cùng đi bơi đi” Thanh niên kia cười híp mắt nói.

Anh ta nghĩ kỹ rồi, nếu lần này có hi vọng, anh ta có thể ở dưới nước làm chút tiểu xảo.

“Không đi” Trần Hiểu Đồng nhìn người rất chuẩn, cô ta nhìn ra được kẻ trước mặt không phải hạng người tốt lành gì, quả quyết từ chối, nói.

Thanh niên kia có hơi xấu hổ, anh ta bắt đầu đổ vỏ lên người Lý Phàm, muốn thông qua Lý Phàm mà đề cao mình, chậc chậc nói: "Người tới đây đều biết bơi, anh đừng nói với tôi là chỉ đến nằm nhé!

"Thế thì sao?" Lý Phàm cười nói.

Thanh niên liền bị sặc tại chỗ, đối phương hoàn toàn không có dính chiếu theo lẽ thường, điều này khác xa với tưởng tượng của anh ta.

"Nếu như anh có gan thì nhận lời khiêu chiến của tôi đi. Cùng tôi tranh tài, nếu không thì anh chẳng xứng là đàn ông" Thanh niên kia bắt đầu dùng phép khích tướng.

Lông mày anh cau lại, lúc đầu anh không có ý nghĩ đó, nhưng đối phương đã nói vậy rồi, anh không đồng ý thì chắc chắn là không được.

"Anh Lý Phàm, chúng ta vẫn nên đi đi" Trần Hiểu Đồng lo Lý Phàm không biết bơi, lại sợ đối phương bị mắc lừa, theo bản năng muốn rời khỏi nơi này.

Lý Phàm cười nói: "Ai nói tôi không biết bơi, chỉ là tôi không có tâm trạng thôi"

"Được lắm, vậy có gan thi đấu với tôi không?" Thanh niên cho là đối phương thực sự bị mình chọc giận. Khóe miệng anh ta giương lên, dường như nhìn thấy được cảnh tượng Lý Phàm nhảy vào bể bơi như biến thành vị lên cạn.

Lý Phàm đi từ phòng thay đồ ra. Một thân cơ bắp làm cho không ít người đẹp ở đây đều há to miệng.

Trần Hiểu Đồng kinh ngạc vô cùng. Hôm nay cô ta chỉ được nhìn thấy dáng vẻ trần nửa thân trên của Lý Phàm, nhưng trần cả người thì là lần đầu tiên nhìn thấy. Dáng người đối phương quá đạt chuẩn, hoàn toàn không có thịt mỡ, đều là cơ bắp, hơn nữa nhìn cực kỳ có lực.

Cô ta không nhịn được bị hơi thở nam tính toát ra từ trên người Lý Phàm hấp dẫn.

“Hừ, cơ bắp không tệ, nhưng vẫn là vịt cạn như thường thôi.” Thanh niên thấy cơ thể đối phương được rèn luyện tốt hơn chính mình, lập tức bắt đầu ghen tức.

Lý Phàm mắt điếc tai ngơ, thản nhiên nói: “So mấy vòng?”

“Một vòng phân thắng thua, xem ai là người tới điểm cuối cùng trước.” Thanh niên nở nụ cười gần. Lý Phàm gật đầu, hai người đồng thời đứng trên bờ, sau đó ăn ý nhảy vào.

Lúc Lý Phàm nhảy xuống, giống như cá mập nhập vào đáy biển, nhưng tốc độ lại như cá cờ, làm bắn lên không ít bọt nước. Làm cho không ai thấy được anh đang ở nơi nào.

Chương 777

CHƯƠNG 777: LO LẮNG BẤT AN

Thanh niên không ngừng ngóc đầu lên hấp thụ khí oxi cho mình. Anh ta không thấy được bóng dáng Lý Phàm, lập tức cho rằng đối phương đang chết chìm, phá lên cười: “Nhân viên cứu sinh đầu đến đi, có người

chìm rồi.”

“Không cần tới, tôi ở chỗ này” Lý Phàm dừng ở điểm cuối cùng, cười nói.

Nụ cười của thanh niên lập tức cứng lại. Tình huống này là sao, đối phương chạy tới điểm cuối cùng từ khi nào, kết quả này làm cho anh ta có chút ngạc nhiên.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh ta cũng không dám tin tưởng đây là sự thật.

Vừa rồi lúc anh ta bơi, vốn không nghe thấy có âm thanh phía sau. Tâm trạng anh ta liền suy sụp, chẳng lẽ đối phương đang giả heo ăn thịt hổ?

Trần Hiểu Đồng hưng phấn chạy tới trước mặt Lý Phàm, nói: “Anh Lý Phàm, thì ra anh biết bơi.”

“Ai bảo tôi không biết. Cô nghe tên thiểu năng nào nói vậy?” Lý Phàm cười ha hả nói.

Thanh niên nghe xong câu này, suýt thì phun ra máu. Cái này chẳng lẽ là mắng anh ta, anh ta thở phì phò nhìn Lý Phàm nói: “Xem như anh lợi hại”

Tất cả mọi người đều nhìn mà trợn tròn mắt. Lý Phàm bơi như cá mập, mà bọt nước kia bắn lên như mô tơ, điều này gần như phá kỷ lục thế giới.

Lý Phàm không có tâm tư tranh luận với đối phương, dẫn theo Trần Hiểu Đồng đã chơi chán rồi rời đi. Khi anh trở về thì thấy quanh Cổ Họa Y có rất nhiều người vây quanh. Mà trên mặt bàn cũng có đủ loại hợp đồng.

Hiển nhiên những người này đều có chuẩn bị mà tới, đã mang theo sẵn hợp đồng, muốn tìm đối tác thích hợp, nhưng bọn họ không thể ngờ đều coi Cổ Họa Y trở thành đối tác.

Cố Họa Y nhìn nhiều hợp đồng trên bàn làm việc như vậy, rất có cảm giác thành công, cũng có nhiều chỗ tốt với tập đoàn Họa Vân Y.

Cố Họa Y đứng lên, mục đích đã đạt được, cô cũng có hơi buồn ngủ, nói với Lý Phàm: “Đi thôi.” Lý Phàm gật đầu, sau đó nói với Anh Lập và Khang Văn Hân một chút, Khang Văn Hân và Anh Lập nghe nói Lý Phàm muốn đi thì vội vàng đưa Lý Phàm ra ngoài.

Ngô Phồn bị đuổi ra vốn không cam lòng. Sớm đã gọi một đám người mai phục trên đường, chuẩn bị ra tay với Lý Phàm. Khi anh ta thấy Lý Phàm ra, lập tức vui mừng trong lòng.

Sau đó anh ta thấy có hai người đưa Lý Phàm ra thì vẻ mặt liền trở nên kỳ lạ. Anh Lập dẫn Lý Phàm ra ngoài rất bình thường, nhưng sao Khang Văn Hân cũng đưa ra?

Chẳng lẽ Lý Phàm có mặt mũi lớn thế à, có thể làm cho Khang Văn Hân tự mình đưa tiễn?

“Cậu Ngô, có muốn ra tay không?” Đám côn đồ được Ngô Phồn gọi tới nhìn thấy Ngô Phồn còn chưa có hành động gì, bọn họ cũng không mất kiên nhẫn.

“Khụ khụ, không ra tay, tiền lát nữa sẽ trả cho các người.” Ngô Phồn không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả Khang Văn Hân còn tự mình ra tiễn, có thể thấy được bối cảnh của Lý Phàm lớn cỡ nào.

Nếu dám ra tay trước mặt Khang Văn Hân, vậy thì chẳng khác nào động thổ trên đầu Thái Tuế”. Thái Tuế: Thái Tuế là một khái niệm đa nghĩa. Đây vừa là tên gọi của một vị thần theo tín ngưỡng dân

gian (Thái Tuế Tinh Quân) vừa là tên gọi của một sao trong phong thủy (Mộc tinh).

Những tên côn đồ kia đều có chút bất mãn, nhưng nghe đến việc không thành cũng vẫn nhận được tiền mới vui vẻ ra đi.

Ngô Phồn nghiến răng, bắt đầu cho người đi điều tra thân phận của Lý Phàm. Chờ điều tra xong, anh ta lại ra tay cũng không muộn. Không xả được cục tức này, cho dù thế nào anh ta cũng không chịu được.

“Để em lái xe.” Cố Họa Y nhớ là Lý Phàm uống rượu, có hơi lo đối phương uống nhiều quá, bỗng nói.

Lý Phàm biết cô không yên lòng, thật ra tửu lượng của anh rất lớn, chút rượu này không cách nào làm anh quá chén được. Nhưng mà anh vẫn gật đầu, lái xe cho đối phương.

Sau khi về tới nhà, Vương Phương vô tình ngửi thấy mùi rượu trên người Lý Phàm, châm chọc nói: “Không ngờ tên vô dụng cậu còn đi uống rượu.”

“Mẹ, đừng nói nữa” Cố Họa Y nhỏ giọng nói.

Phàm là người uống rượu bình thường đều không khống chế nổi tính tình. Cô sợ Lý Phàm kích động lên sẽ làm ra việc gì.

Vương Phương cười gằn: “Tên vô dụng này rước lấy phiền phức cho mẹ, con xem đi, đây là cái gì?” Lúc này, Vương Phương ném ra một phong thư. Lý Phàm bắt lấy, khi anh mở ra, lông mày không khỏi nhíu lại. Đây rõ ràng là thư đe dọa, anh hỏi theo bản năng: “Thư này từ đầu tới?”

“Từ đâu tới à? Tôi cũng không biết, tôi về nhà đã thấy nó trên bàn rồi.” Mẹ vợ Vương Phương bực bội nói: “Nhất định là do cái tên sao chổi nhà cậu ở bên ngoài chọc vào chuyện gì rồi”

Lý Phàm lên tiếng: “Mẹ yên tâm, bọn họ không dám tới đâu, nhiều lắm thì là có người nào đùa ác thôi.”

Vương Phương cũng bán tính bán nghi, nhưng dù sao trong lòng vẫn rất hoảng. Đây là lần đầu tiên bà ta nhận được thư đe dọa

kiểu này, sao có thể không sợ chứ?

Lý Phàm siết chặt lá thư trong lòng bàn tay, bóp thành một nắm. Dám uy hiếm người nhà của anh à, cái này không được. Người nhà là vảy ngược của anh, anh không cho phép ai được tổn thương đến người nhà của mình.

Lý Phàm và Cố Họa Y về tới phòng, Lý Phàm hỏi: “Em sợ à?”

“Sợ gì?” Cố Họa Y không hiểu ra ngay, nói. Lý Phàm lên tiếng: “Cái bức thư đe dọa kia kìa.”

“Em không thèm sợ. Dù sao chúng ta đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, có anh ở đây, em còn sợ cái

gì?” Cố Họa Y ôm lấy Lý Phàm từ phía sau, cảm giác ở bên đối phương rất có cảm giác an toàn. Lý Phàm mỉm cười, anh trở tay ôm lấy Cố Họa Y. Mặc dù hai người ở bên nhau lâu như vậy, nhưng rất ít khi có tiếp xúc thân mật. Xúc cảm của đối phương lập tức làm cho danh không cách nào quên.

Cổ Họa Y cảm nhận được hơi thở nam tính tỏa ra từ trên người Lý Phàm, mặt không khỏi đỏ lên.

“Mẹ em đang ở phòng khách ấy, anh chớ làm loạn.” Cố Họa Y cau mày nói.

“Yên tâm đi, anh đã khóa cửa rồi, sẽ không có ai tới quấy rầy đâu.” Lý Phàm cười, anh cũng nghe ra được ý của đối phương. Người ta bảo anh chớ làm loạn, ý chính là ám chỉ anh có thể làm loạn.

Hai người ôm nhau, hôn nhau, mãi không tách ra.

Lý Phàm ôm Cố Họa Y đặt trên giường. Anh nhìn gương mặt xinh đẹp của Cố Họa Y có nhiều thêm mấy phần ngượng ngùng, đột nhiên phát hiện đối phương rất quyến rũ. Tối này dường như là không thể nào quên. Sau một trận mây mưa, hai người ôm nhau cùng tiến vào mộng đẹp.

Ở một bên khác. Từ khi nhiệm vụ của Mã Định thất bại, anh ta vội vàng gọi một chiếc xe taxi về lại bang phái của mình,

trong lòng cực kỳ lo lắng, không biết nên đối mặt với đại ca thế nào.

“Đội trưởng Mã Định, vừa hay đại cả bảo tôi tới đây tìm anh. Mau vào thôi.” Một tên đàn ông cao to đi ra, sau khi chạm mặt Mã Đinh thì cười nói.

Mã Đinh cười đắng chát trong lòng một tiếng, anh ta biết cửa ải này không qua được. Anh ta kiên trì đi vào, lúc đến văn phòng, sát thần ngồi trên da trâu rời lên, đưa lưng về phía Mã Đinh, khói từ xì gà trong tay bay giữa không trung.

“Nhiệm vụ hoàn thành chưa?” Âm thanh của Sát thần ung dung vang lên, mang theo mấy phần từ tính, lại thêm mấy phần lạnh lẽo, làm cho người ta cứ như rơi vào trong động bằng.

Chương 778

CHƯƠNG 778: MẶC ÍT NHƯ VẬY KHÔNG LẠNH À?

Mã Đinh vừa nghe thấy giọng nói này thì rùng mình, vội quỳ xuống sàn nhận sai: “Lão đại, tôi xin lỗi, nhiệm vụ lần này thất bại rồi”

“Sao lại thất bại? Sát thần bỗng xoay ghế, căm hận dụi tắt xì gà trong tay vào gạt tàn.

“Tên đó quá lợi hại, dưới sự bao vây có vũ khí nóng của chúng tôi, mà vẫn có thể phản kích, cuối cùng chỉ còn mình tôi là trốn về đây Mã Định vội giải thích.

Giờ anh đành phải tự cầu phúc, nếu lão đại trừng trị anh, anh cũng chỉ có thể chấp nhận số phận, nhưng anh biết, anh không thể cao chạy xa bay. Mặt Sát thần trở nên dữ tợn, hừ lạnh: “Thật vô dụng, ngay cả chuyện nhỏ như thế cũng không thể hoàn thành”

Mã Đinh cúi đầu chịu đựng, nghe giọng điệu này lão đại, hình như đã không còn trách anh nữa, nên thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu tối nay cậu lại hành động thất bại, thì đừng trách tôi lòng dạ độc ác” Sát thần lại lên tiếng.

Hai chân Mã Định run rẩy, anh không muốn giao đấu với Lý Phàm nữa, nhưng lại không thể từ chối lão đại, nên nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

“Sao thế, tôi thấy bộ dạng cấu hình như hơi không tình nguyện” Sát thần thấy dáng vẻ sợ sệt của Mã Đinh thì lên tiếng chất vấn.

Mã Đinh sợ đến mức nói năng ú ớ, anh cứ đồng ý trước đã rồi hẵng nói: “Lão đại, anh yên tâm, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ”

“Lần này tôi đã sắp xếp một cao thủ cho cậu, bảo đảm sẽ thành công” Sát thần cũng nhìn ra anh ta mất tự tin, nên vỗ tay lên tiếng ngay.

Đúng lúc này, một người đàn ông tóc trắng, cơ bắp cuồn cuộn đi vào, nhưng chỉ có một điều làm người khác cảm thấy chướng mắt, đó là kiểu tóc HKT thịnh hành từ nhiều năm về trước.

“Anh là Lịch Tường Phi ở Tây Bắc năm đó?” Sau khi Mã Định nhìn thấy người này thì nhất thời hít ngụm khí lạnh, rồi kinh hô, anh cũng nghe nói đôi chút về danh tiếng đối phương.

Lịch Tường Phi – hổ Tây Bắc là một tên tội phạm vô cùng lợi hại, trước đây anh ta đã bình yên thoát khỏi

vòng vây mấy trăm người, hơn nữa còn gây chấn động vùng Tây Bắc.

Từ đó danh tiếng Lịch Tường Phi – hổ Tây Bắc được lan truyền rộng rãi, anh không ngờ người nguy hiểm như vậy lại ở trong bang phái, mà anh không hề hay biết.

Sát thần rất tự hào nói: “Tôi đã tổn không ít tin tức ngầm mới hỏi thăm được chỗ cậu ta ẩn náu, còn cố ý mời cậu ta tới đây, lần này cậu tự tin rồi đúng không?”

Mã Đinh nhất thời tràn đầy tự tin, có người lợi hại như vậy cùng hành động, chắc chắn sẽ không có sơ hở, nên anh bảo đảm ngay: “Lão đại cứ yên tâm, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ”

Lịch Tường Phi lạnh nhạt nói: “Thanh niên mà cậu nói lợi hại đến đâu?” Mã Định do dự rất lâu, nhất thời không thể nói rõ được.

Lịch Tường Phi bỗng nhào tới trước mặt Mã Đinh như mãnh hổ, rồi quật anh ta qua vai, Mã Định đau đến mức chết đi sống lại.

“Cậu ta có kết thúc chiến đấu nhanh như tôi không?” Lịch Tường Phi lạnh lùng hỏi.

Mã Đinh lắc đầu sợ hãi, gần như muốn chửi mẹ kiếp, dù thế nào cũng không thể lấy anh ra làm đơn vị đo, anh tức mà không dám nói, sợ đối phương lại quật ngã lần nữa.

Sát thần hài lòng gật đầu: “Nếu lần này thành công, thì mỗi người các cậu có thể nhận được 3 tỷ “Cảm ơn lão đại” Lịch Tường Phi vội quay đầu nói. Nhưng sau khi Lịch Tường Phi và Mã Đinh rời đi,

anh ta lại hừ lạnh: “Tôi muốn lấy hết 6 tỷ đó.” Sắc mặt Mã Định trở nên khó coi, tranh luận: “Chẳng phải lão đại nói mỗi người 3 tỷ à?”

“Cậu chỉ là tên bại tướng dưới tay, đến lúc đó chẳng phải vẫn nhờ tôi ra tay à?” Lịch Tường Phi khinh bỉ nói.

Mã Đinh lạnh mặt, nếu chơi xấu anh ta, chẳng khác nào đi tìm đường chết, anh đã hoàn toàn bị chọc giận, đợi đối phương thành công rồi, anh sẽ giết chết đối phương, đến lúc đó anh sẽ quay về nói hai người kéo nhau cùng chết.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi khen ngợi mình quá thông minh.

Lúc Lý Phàm thức dậy, thấy phòng tắm vẫn đang sáng đèn, đành phải đứng bên ngoài đợi một lát, chẳng mấy chốc, cửa phòng tắm đã được mở ra, hơi nước trong phòng bay ra ngoài.

Lúc này, Trần Hiểu Đồng đang mặc đồ ngủ mỏng tanh, thư thái lau tóc bước ra ngoài, lúc cô nhìn thấy Lý Phàm đang ở bên ngoài, thì trợn tròn mắt.

Lý Phàm hơi sửng sốt, tầm mắt vô thức nhìn xuống dưới.

Trần Hiểu Đồng định hét toáng lên theo bản năng, nhưng chợt nghĩ lại, đây là cơ hội tốt, nói không chừng có thể làm anh Lý Phàm thích cô.

“Em mặc ít như vậy không lạnh à?” Lý Phàm không khỏi nhắc nhở. Trần Hiểu Đồng đỏ mặt dịu dàng nói: “Anh Lý Phàm, em rất trống vắng, hiu quạnh”

Giọng nói của cô rất quyến rũ, làm người nghe không nhịn được nổi máu thú, ít nhiều gì Lý Phàm cũng trúng chiêu, nhưng anh nhanh chóng kiềm nén, không khỏi gượng cười, tiểu yêu tinh này thật biết dụ dỗ người khác.

Đúng lúc này, anh bỗng nghe thấy tiếng động bên ngoài, nên vô thức ôm chầm lấy Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng bỗng bị anh ôm chầm lấy thì tim đập thình thịch, chẳng lẽ lần này cô dụ dỗ thành công rồi, liệu anh Lý Phàm có thật

sự mất kiểm soát không?

Cô bỗng trở nên căng thẳng, trong lòng vừa mong đợi vừa kích động.

“Em đừng lên tiếng, có người tới” Lý Phàm khẽ nói. Trần Hiểu Đồng nhất thời bị giội nước lạnh, bĩu môi gật đầu.

Lý Phàm đang đè lên người Trần Hiểu Đồng, cảm giác đó rất mềm mại lại có tính đàn hồi, nên anh phải dồn hết tâm tư vào những kẻ đang đi tới với mục đích xấu.

Nhưng Trần Hiểu Đồng lại đỏ mặt, nghi ngờ có phải anh cố ý ăn đậu hũ của cô không, nhưng cô nghĩ anh Lý Phàm không phải hạng người đó, nên suy nghĩ này nhanh chóng biến mất.

Lúc hai người kia xông vào cực kỳ bạo lực, phá thẳng cửa sổ, cũng may ba mẹ vợ Vương Cẩn Mai và Cố Họa Y đều ngủ say như chết, bằng không sẽ bị đánh thức.

Lý Phàm không muốn Cố Họa Y và ba mẹ vợ lo lắng sợ hãi, nên quyết định lặng lẽ giải quyết mấy người này.

“Được rồi, nơi này rất dễ đột nhập, chúng ta chia ra hành động đi” Lịch Tường Phi cười khẩy, vẻ mặt kiên định.

Mã Đinh gật đầu, cố ý đi rất chậm, anh không muốn tìm đường chết, anh thừa nhận mình không phải là đối thủ của Lý Phàm, không bằng cứ duy trì vẻ bình tĩnh. Lý Phàm bỗng nhảy ra, đá Mã Đinh bay ra ngoài ngay.

Mã Đinh chưa kịp phản ứng lại, đã bị đá ra ngoài cửa sổ, anh thầm mắng mình thật xui xẻo, không ngờ lại bị đánh đầu tiên.

Đồng thời anh cũng cảm thấy kỳ lạ, sao đối phương lại phát hiện ra anh? Anh dứt khoát không suy nghĩ nữa, bắt đầu nằm nhoài lên cửa sổ xem kịch.

Lịch Tường Phi lộ ra vẻ mặt tán thưởng, vỗ tay nói: “Rất tốt, cậu rất mạnh.”

“Cảm ơn anh đã khen”

Chương 779

CHƯƠNG 779: TRẬN QUYẾT CHIẾN

“Nhưng cậu lợi hại đến đâu cũng phải chết trong tay tôi” Lịch Tường Phi nở nụ cười dữ tợn nói.

Anh chưa từng thua ai, dù là Lý Phàm mới thể hiện bản lĩnh, cũng chỉ làm anh hơi kinh ngạc, anh vẫn tự tin rằng anh có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Mã Đinh nằm trên cửa sổ bắt đầu xem đấu hổ, một khi xảy ra biến cố, anh sẽ tùy cơ ứng biến, không biết tại sao, anh lại mong Lý Phàm giành chiến thắng.

Anh đã sớm chướng mắt với Lịch Tường Phi rồi, nếu Lý Phàm có thể giúp anh dạy cho anh ta một bài học, thì anh sẽ hả hê lòng người, nhưng anh lại sợ lỡ anh ta thất bại, chắc chắn khi quay về anh sẽ bị lão đại răn dạy.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Anh được Sát thần phái tới đúng không?”

“Đúng vậy, trước khi chết, cậu phải nhớ kỹ tên tôi, tôi là Lịch Tường Phi – hổ Tây Bắc” Lịch Tường Phi cực kỳ đắc ý nói.

Nhưng anh ta lại không biết, vẻ mặt đắc ý này đã làm anh ta hối hận cả đời.

“Hổ Tây Bắc?” Lý Phàm hơi sửng sốt, cái tên này hơi kỳ lạ, hình như anh đã nghe qua ở đâu rồi.

Lịch Tường Phi kể chuyện năm đó của mình ra, trong mắt anh ta, đó là niềm vinh quang, nhưng trong mắt Lý Phàm, thì đó chỉ là lời tự bộc đơn thuần.

Lý Phàm nghe anh ta kể đã làm nhiều chuyện xấu ở Tây Bắc như vậy, thì sắc mặt không khỏi ảm đảm, có thể là vì hợp tác với đội trưởng Chương quá lâu, nên anh cũng có chút lòng chính nghĩa.

Anh không thể thả người này đi, mà phải giao cho đội trưởng Chương xử lý, bằng không, với tội ác ngập trời của anh ta, không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Lịch Tường Phi tung đòn đá cao, chân phải nhanh như tia chớp, gần như đạt tới tốc độ không thể ngăn cản được, anh rất tự tin đòn đá cao này có thể khiến Lý Phàm mất đi khả năng đi lại.

Lý Phàm đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, lúc đối phương vừa ra tay, anh liền tiến lên một bước, quật ngã đối phương, rồi đè xuống sàn, giữ chặt hai tay ngay.

Chiếu tóm lấy này làm Lịch Tường Phi không kịp trở tay, anh ta biến sắc, giờ mới biết mình quá sơ ý, nên ra sức vùng vẫy, nhưng sức lực Lý Phàm thật sự rất mạnh.

Lịch Tường Phi lạnh lùng nói: “Cậu có giỏi thì thả tôi ra”

Lý Phàm mỉm cười, anh biết đối phương không phục, nhưng anh không vội, nên thả anh ta ra đùa bỡn như mèo vờn chuột.

Dù Lịch Tường Phi dùng sức thế nào, cũng bị thuật tóm lấy của Lý Phàm chế ngự không ít lần, anh ta bắt đầu phát điên, khi liên tục chịu thiệt như thế, mặt mũi anh ta cũng sắp không giữ được, cảm thấy rất mất

mặt.

“Anh không phải là đối thủ của tôi.” Câu nói của Lý Phàm làm Lịch Tường Phi cực kỳ khó chịu.

Một khi đã dùng thuật tóm lấy này, thì kẻ địch không thể nào thoát ra được, Lịch Tường Phi cố kiềm nén không thể hiện vẻ mặt đau đớn, khi khớp xương phát ra tiếng răng rắc.

Giờ Lý Phàm mới cảm thấy đối phương hơi thú vị, mặc dù anh ta hơi kiên cường, nhưng tiếc rằng lại đi sai đường.

Lịch Tường Phi lao tới, định xô ngã Lý Phàm, tiếp theo sẽ là sân nhà của anh ta, mặc dù giấc mơ rất đẹp, nhưng hiện thực lại cực kỳ tàn khốc.

Lúc anh ta định xô ngã Lý Phàm, thì cả người Lý Phàm nhẹ như chim, đá ngược vào mặt anh ta.

Lịch Tường Phổ biến sắc, đau đến mức lùi về sau mấy bước, sợ hãi nhìn Lý Phàm, vẻ hống hách khi nãy bỗng tan thành mây khói.

Anh ta bắt đầu hoảng loạn, nhìn Lý Phàm như gặp phải kẻ địch mạnh, trong lòng đã bắt đầu đánh trống thu quân, định chạy trốn theo bản năng, thì bị Lý Phàm chán lối ra.

Lịch Tường Phi nghiến răng nghiến lợi, đành phải làm liều quyết chiến, không ngừng vung nắm đấm, tốc độ ngày càng nhanh, gần như chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Mã Đinh quan sát cuộc chiến đến thất thần, hai người này đánh quá kích thích, nếu đổi thành người khác, chưa tới mấy giây đã kết thúc rồi.

Anh thầm mừng rằng anh không tham gia vào đó, bằng không, anh không biết mình sẽ bị đánh thê thảm đến đâu, rồi anh nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt khiếp sợ. Tốc độ vung nắm đấm của Lịch Tường Phi đã làm Mã Định kinh ngạc rồi, nhưng điều làm anh kinh ngạc nhất là tốc độ né tránh của Lý Phàm, anh nhìn thấy rất rõ Lịch Tường Phi không hề đấm trúng Lý Phàm.

Lịch Tường Phi càng đánh càng mệt, không ngừng thở hổn hển, cả người đã chết lặng, chưa ai có thể né tránh quyền pháp nhanh như bão táp của anh, nhưng hôm nay, Lý Phàm đã phá vỡ thần thoại của anh.

Lý Phàm thấy đối phương hăng máu như thế, buộc phải để anh ta bình tĩnh lại: “Anh nên bình tĩnh lại đi”

Lịch Tường Phi hơi sửng sốt, hoàn toàn không hiểu Lý Phàm đang nói gì, anh chỉ nhìn thấy một bóng đen lóe lên, rồi huyệt Thái dương của anh bị đánh trúng, hai mắt nhất thời tối sầm, ngất xỉu.

Mã Đinh hít ngụm khí lạnh, anh ta đã hoàn toàn bị nghiền ép, nên sợ đến mức vội bỏ chạy, bằng không, anh cũng có kết cục như Lịch Tường Phi.

“Em về phòng trước đi” Lý Phàm nhìn Trần Hiểu Đồng nói. Lát

nữa sẽ có nhiều người tới đây hơn, anh phải tách Trần Hiểu Đồng ra trước mới được.

Trần Hiểu Đồng ngoan ngoãn gật đầu, lúc này mới lắc mông rời đi, Lý Phàm mỉm cười bất đắc dĩ, đến nước này rồi mà cô nhóc này vẫn muốn dụ dỗ anh.

Lý Phàm di chuyển sự chú ý lên người Lịch Tường Phi, anh lục soát người đối phương xem thử có đồ gì nguy hiểm không, kết quả lại tìm thấy một con dao và một chiếc điện thoại. Có lẽ là vì lúc hành động, Lịch Tường Phi đã quen để chế độ im lặng, Lý Phàm thấy túi quần anh ta có ánh sáng, nên vô thức lấy ra, ai dè là một số lạ.

“Thế nào, cậu đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?” Lý Phàm vừa nghe máy, bên kia đã đi thẳng vào vấn đề.

“Anh nói thử xem?” Lý Phàm cười chế giễu, cũng không vòng vo với đối phương.

“Sao giọng cậu lại thay đổi vậy? Không đúng! Rốt cuộc cậu là ai?” Rõ ràng tiếng của Lý Phàm đã làm người ở đầu bên kia mơ màng, giọng điệu cũng hơi cảnh giác.

“Chẳng phải anh muốn giết tôi à, anh không biết tôi?”

Lý Phàm cười khẩy. Bên kia rơi vào trầm mặc, Lý Phàm nói tiếp: “Nếu anh còn tới gây sự nữa, thì đừng trách tôi”

Anh không nhiều lời nữa, mà cúp máy ngay, hy vọng lời cảnh cáo này có thể răn đe đối phương, mặc dù không có tác dụng rõ rệt, nhưng cũng có đôi chút.

Trong văn phòng Sát thần.

Sát thần cũng không ngốc, từ lúc nghe thấy tiếng Lý Phàm, anh đã biết nhiệm vụ lần này thất bại rồi, anh tức giận ném thẳng điện thoại xuống đất.

Anh đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào Lịch Tường Phi, ai dè anh ta lại hành động thất bại, anh không thể chấp nhận kết quả này.

Anh nghiến chặt răng, không thể nuốt trôi cơn bực tức trong lòng.

“Ông chủ, anh đừng giận, để em tới hạ hỏa giúp anh” Dứt lời, thư ký Sát thần vô thức trượt xuống, giọng nói vô cùng quyến rũ.

Giờ Sát thần đang rất tức giận, nên hành động này của nữ thư ký càng châm dầu vào lửa, anh nổi giận đá cô ta ra ngoài quát: “Cô cút đi cho tôi!”

Nữ thư ký quần áo xốc xếch sợ đến mức chạy ra khỏi văn phòng Sát thần ngay.

Chương 780

CHƯƠNG 780: TRẢ LẠI ÂN TÌNH CHO ANH

Từ lúc Lịch Tường Phi tự bộc lộ thân phận, Lý Phàm đã nhận định chắc chắn người này cực kỳ hung ác, nên quyết định giao anh ta cho đội trưởng Chương xử lý.

“Anh Lý, sao đêm hôm khuya khoắt anh không ngủ, mà đột ngột gọi cho tôi thế?”

“Lần này tôi đã giúp anh một chuyện.”

“Anh đã giúp tôi một chuyện?” Đội trưởng Chương nằm trên giường, dụi đôi mắt lim dim, đã tỉnh táo hơn nhiều.

“Anh có biết Lịch Tường Phi – hổ Tây Bắc không?” Lý Phàm từ tốn nói, anh vừa dứt lời, rõ ràng bên đội trưởng Chương đã rơi vào trầm mặc, anh hơi sửng sốt, chẳng lẽ anh ta đã ngủ rồi?

“Anh Lý, anh biết tung tích anh ta à?” Lúc Lý Phàm định cúp máy, thì giọng điệu và lời nói cực kỳ kích động của đội trưởng Chương bỗng vang lên.

“Tôi không biết? “Thôi được rồi”

“Nhưng tôi đã bắt được anh ta rồi, giờ đang ở trong nhà tôi”

Lý Phàm nghe thấy rất rõ giọng điệu mất mát của đội trưởng Chương, anh cũng biết anh ta là người thành thật, nên không trêu chọc nữa, mà nói thẳng.

“Cái gì, Lịch Tường Phi đang ở nhà anh? Anh bắt anh ta rồi, chuyện gì thế này?”

Đội trưởng Chương đầy thắc mắc, sao hàng loạt chuyện đều liên quan đến Lý Phàm vậy, làm nghi ngờ có phải anh lại nằm mơ nữa không?

“Đội trưởng Chương, giờ anh tới đây đi, tôi sẽ giao anh ta cho

anh.”

Lý Phàm nghĩ đội trưởng Chương đã giúp anh rất nhiều chuyện, nếu giao Lịch Tường Phi có thể làm anh ta thăng chức, cũng là một chuyện tốt.

“Anh Lý, tôi sẽ qua đó ngay”

Giờ đội trưởng Chương mới nhìn ra Lý Phàm không nói đùa, anh vội trở nên nghiêm túc, dựa vào sự hiểu biết của anh về Lý Phàm, thì anh ấy không phải người biết nói dối, nói không chừng anh ấy thật sự đã bắt được Lịch Tường Phi.

Trong lòng anh không khỏi mừng rỡ, có thể nói Lịch Tường Phi là tội phạm truy nã gắt gao, nên công lao và tiền thưởng cực kỳ lớn, nếu chuyện này là thật, thì anh sẽ một bước lên mây.

Để phòng ngừa Lịch Tường Phi chạy trốn, lần này đội trưởng Chương đã gọi đội viên của mình tới.

“Đội trưởng, anh gọi chúng tôi tới đây làm gì?”

Mấy cảnh sát tuần tra bị cưỡng ép gọi tới thực thi nhiệm vụ đều dụi đôi mắt ngái ngủ, hơn nữa còn ngáp liên tục, ủ rũ đứng thành một hàng.

“Lịch Tường Phi bị bắt rồi” Đội trưởng Chương không thể kiềm nén nỗi kích động nói.

“Cái gì, Lịch Tường Phi, vậy chẳng phải là hổ Tây Bắc ư?”

“Nhiều năm như vậy, chúng ta không hề tìm thấy tung tích anh ta”

“Là ai mà lợi hại như vậy?”

Nhất thời mấy cảnh sát tuần tra đều sôi sục, vội phấn chấn tinh thần, đồng loạt hóng hớt, bọn họ cũng từng nghe nói về tiếng xấu của Lịch Tường Phi.

Điều làm bọn họ không ngờ là, Lịch Tường Phi đã bị bắt, tin tức tốt này tới quá đột ngột.

“Hổ Tây Bắc gì chứ, anh ta chỉ là một tên tội phạm, một con mèo hoang mà thôi.” Đội trưởng Chương hừ lạnh.

Dùng cái tên hổ Tây Bắc này đặt lên người một tên tội phạm, thật quá lãng phí, nên anh mới chống đối như thế, mọi người đều hơi sửng sốt, rồi tán thành.

Từ khi đội trưởng Chương nói ra câu đó, mọi người đều phấn chấn tinh thần ngay, đội trưởng Chương chạy tới công viên nhỏ theo lời Lý Phàm.

Lý Phàm đã sớm đợi ở công viên nhỏ, gió lạnh thổi qua, anh châm một điếu thuốc, đúng lúc này, lông mày Lịch Tường Phi khẽ nhúc nhích.

Tất nhiên hành động nhỏ này không thể thoát khỏi ánh mắt của Lý Phàm, anh giả vờ như không nhìn thấy, Lịch Tường Phi bỗng ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm giữ cổ tay anh ta lại ngay, lạnh nhạt nói: “Thật mất lịch sự, anh tỉnh lại cũng không nói với tôi một tiếng”

“Cậu thả tôi ra, bằng không, cậu không có kết cục tốt đẹp đâu.” Lịch Tường Phi sợ hãi nói. Lý Phàm hoàn toàn miễn dịch với chiêu này, cười khẩy nói: “Nếu tôi thả anh ra, mới chắc chắn là thả hổ về rừng, nên tôi không thể thả anh ra được.”

Lịch Tường Phi tức giận nhìn Lý Phàm, anh thấy anh ta không thành thật như vậy, thì dùng ngón tay lần lượt điểm huyệt tay chân anh ta ngay.

Lịch Tường Phi vốn định vùng vẫy, bỗng nhận ra tay mình không còn một chút sức lực, nên kinh hô: “Cậu đã làm gì tôi?”

“Nói thật tôi chỉ để cơ thể anh tạm thời mất hết sức lực thôi” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Lịch Tường Phi nổi giận đùng đùng, sau khi bị Lý Phàm bắt, trong lòng anh vô cùng khó chịu, anh thấy mình đang ở một nơi xa lạ, thì có dự cảm không lành.

“Cậu muốn làm gì tôi, sao cậu không ra tay với tôi?”

“Không cần tôi ra tay cũng sẽ có người dạy anh một bài học” Lý Phàm nói.

Thoáng chốc, mấy chiếc xe chớp nháy xanh đỏ đã dừng ở công viên, nếu hơn nửa đêm có người nhìn thấy cảnh tượng này, có lẽ sẽ lầm tưởng rằng đây là vụ án lớn.

Sắc mặt Lịch Tường Phi nhất thời trắng bệch, Lý Phàm trêu ghẹo: “Sao thế, anh có bất ngờ không?”

Giờ Lịch Tường Phi sợ đến mức không nói nên lời, bình thường anh không bị bắt mới không lo ngại gì, nhưng giờ anh đã mất hết sức chiến đấu, ngay cả sức để phản kháng cũng không có.

“Anh Lý” Đội trưởng Chương sải bước đi tới, đưa tay về phía Lý Phàm. Lý Phàm cũng bắt tay với đối phương.

Lúc này đội trưởng Chương mới dời mắt nhìn Lịch Tường Phi, rồi tấm tắc: “Anh Lý, bất ngờ mà anh đã mang tới cho tôi thật sự quá lớn, không ngờ anh đã bắt được Lịch Tường Phi”

Mấy cảnh sát tuần tra cũng sửng sốt, bọn họ cũng có nghe nói về sự tích của Lý Phàm, nhưng chuyện bắt giữ Lịch Tường Phi, thì họ hoàn toàn không ngờ có liên quan anh.

Giờ tận mắt nhìn thấy rồi, bọn họ không khỏi ngạc nhiên, cũng cực kỳ cung kính Lý Phàm.

Để xác nhận thân phận của Lịch Tường Phi, đội trưởng Chương đã đứng tại chỗ lật mấy bức ảnh và tài liệu, mới chắc chắn mình không bắt nhầm.

“Anh Lý, đây là công lao của anh, tôi thật sự không biết phải cảm ơn anh thế nào mới phải” Đội trưởng Chương cảm thán.

Lý Phàm xua tay nói: “Anh đừng nói thế, bình thường anh cũng giúp tôi rất nhiều chuyện, coi như tôi trả lại ân tình này cho anh.”

Đội trưởng Chương vô thức từ chối: “Anh Lý, vậy thì ngại quá, tôi không thể độc chiếm công lao của anh được”

“Tôi bắt anh ta cũng chẳng có công lao gì, cùng lắm chỉ nhận được

chút tiền, thế này đi, anh cho tôi 300 triệu mang tính tượng trưng, rồi tôi trả lại cho anh" Lý Phàm thấy anh ta khách sáo như thế, đành phải nói ngược theo lẽ thường.

Đội trưởng Chương bật cười, trong lòng vẫn rất cảm động.

"Lịch Tường Phi, không ngờ anh lại rơi vào tay tôi" Đội trưởng Chương hờ hững nhìn Lịch Tường Phi nói.

Lịch Tường Phi hận không thể tát mình một cái, sớm biết thế này, lúc nãy anh đã khoe khoang thân phận

của mình ra, như vậy sẽ không bị Lý Phàm nhìn chằm chằm.

Chương 781

CHƯƠNG 781: BẠN HỌC TỤ HỌP

Đội trưởng Chương ra lệnh cấp dưới: “Đưa đi” Lịch Tường Phi căm hận nhìn Lý Phàm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Sẽ có người giúp tạo báo thù”

Anh làm lơ không hề để tâm, nhưng đội trưởng Trương lại cảm thấy lo lắng: “Anh Lý, tuy rằng danh tiếng của Lịch Tường Phi không còn được như trước, nhưng tôi cảm thấy hắn ta vẫn có tay chân ở đâu đấy, có cần tôi phải người đến bảo vệ anh không?”

“Không cần đâu, tôi tự có cách giải quyết” Lý Phàm xua tay.

Đội trưởng Chương thấy anh kiên quyết như vậy nên cũng thôi, có thể khống chế được Lịch Tường Phi chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nói không chừng mình phải người đến còn gây thêm phiền phức cho anh nữa.

“Anh Lý, hãy nhớ bảo trọng. Đợi đến khi được thăng chức, tôi nhất định sẽ không quên ân tình này của anh” Đội trưởng Trương luôn ghi nhớ tình nghĩa trong lòng, nắm chặt tay lại và nói.

Lý Phàm mỉm cười vui vẻ, cũng không hối hận khi giao Lịch Tường Phi cho anh ta, anh tin rằng đội trưởng không phải người vong ân bội nghĩa.

Còn bên kia kể từ khi Mã Đinh nhìn thấy Lịch Tường Phi bị Lý Phàm khống chế, anh ta đã chạy hùng hục vào trong văn phòng của Sát Thần.

Vẻ mặt của ông ta lạnh lùng thờ ơ và hững hờ.

Mã Định vội vàng nói: “Đại ca không hay rồi, Lịch Tường Phi đã bị anh ta đánh ngất đi. Em vừa nghe ngóng được tin tức Lịch Tường Phi đã bị tóm gọn.”

“Tao đã biết rồi” Sát Thần lạnh lùng nói.

Mã Đinh bối rối ngẩng đầu lên, làm sao đại ca biết được, lẽ nào anh ấy đã phải người theo dõi sao? Tin tức này cũng không thể lan truyền nhanh như vậy được.

“Vừa rồi tao đã gọi điện thoại cho Lịch Tường Phi nhưng người nghe máy không phải anh ta mà là một người khác. Tao biết ngay là hành động đã thất bại rồi” Sát Thần nói dứt lời sắc mặt lạnh lùng nhìn Mã Định: “Nhiệm vụ thất bại mà mày còn mặt mũi quay trở lại ư.“

Sát khí toát ra từ trên người Sát Thần, ông ta lấy cây gậy bóng chày trên tường, trên đó còn có vết máu

nhuộm đỏ, đã được gió hong khô rất lâu rồi.

Hai chân Mã Định không ngừng run lên, đột nhiên chợt nhớ ra điều gì đó, lắp bắp nói: “Đại… đại ca, anh đừng vội, em… em có cách”

“Ồ, mày có cách gì?” Sát Thần hơi nheo mắt, muốn nghe lời trăn trối cuối cùng của anh ta.

Lúc này Mã Đinh mới nói: “Đại ca, không phải Lịch Tường Phi có một người anh trai sao? Anh ta là cao thủ đấy. Nếu anh trai Lịch Tường Phi biết em trai mình bị bắt chắc chắn sẽ rất sốt sắng”

“Mày không nói là tao đã quên chuyện này rồi” Sát Thần tạm thời tha cho Mã Định và lạnh lùng lên tiếng: “Nói tiếp đi”

“Chi bằng chúng ta hãy nói chuyện này cho anh trai của Mã Đinh, em tin chắc rằng anh ta sẽ trả thù cho em trai mình” Mã Định cười hi hi nói.

“Chiêu mượn dao giết người này cũng được lắm” Sát Thần khẽ mỉm cười.

Mã Đinh thở phào nhẹ nhõm, may mà đầu óc mình nhanh nhạy, nếu không thì chết chắc rồi.

“Chuyện này giao cho mày đấy, hãy liên hệ với anh ta đi” Sát Thần không muốn đích thân nhúng tay vào

mà tiếp tục giao cho anh ta.

Khóe miệng Mã Đinh khẽ co giật, nhưng không thể không đồng ý.

Sau khi đội trưởng Trường dẫn mọi người rời đi, Lý Phàm nhàn nhã hút một điếu thuốc rồi trở về phòng, xuyên qua màn đêm nhìn thấy dáng người thướt tha của Cổ Họa Y, trái tim không khỏi rung động.

Nhưng nghĩ rằng cô đã ngủ rồi nên cũng không trêu chọc nữa mà lập tức nhắm mắt lại.

Khi Lý Phàm đứng dậy, Cố Họa Y bám chặt lấy như con bạch tuộc khiến anh dở khóc dở cười. Anh hôn lên trán cô một cái rồi mới lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, Lý Phàm nằm ở trên sô pha lướt điện thoại một cách nhàm chán, đột nhiên điện thoại rung lên, anh vô thức bấm vào xem tin nhắn.

Người gửi tin nhắn là Gia Lạc, nội dung tin nhắn đại khái là chiều nay họp lớp cậu có muốn đến không.

Sau khi xem xong, Lý Phàm hơi sững sờ. Người tên là Gia Lạc này rốt cuộc làm sao vậy? Bình thường tính tình anh ta rất hướng nội không thích hòa đồng với bạn học. Sao đột nhiên lại muốn tham gia và còn mời anh nữa.

Đây là bạn học thời cấp 2 của anh, tên đầy đủ là Liễu Gia Lạc, gia cảnh bình thường. Ở trường thì chơi thân nhất với anh ta, có thể nói là như hình với bóng.

Từ khi tốt nghiệp rồi đi làm, anh đã không có thời gian để tham gia họp lớp. Nhưng chủ yếu là vì những buổi tụ tập như thế này đã biến chất.

Hình như anh chỉ từng tham gia một lần, lúc đó không thích cái bầu không khí đó lắm nên sau này không muốn đến nữa.

Khi Lý Phàm đang suy nghĩ thì Liễu Gia Lạc gọi điện thoại tới. Anh mỉm cười bất lực và đành phải nghe máy.

“Lý Phàm, vừa rồi tôi có gửi tin nhắn cậu đã xem chưa?”

“Tôi thấy rồi” Nghe thấy giọng nói thật thà chất phác của đối phương, anh vẫn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“Cậu có muốn tới tham gia không, chúng ta đi cùng nhau nhau”

“Được thôi, cậu đang ở đâu tôi sẽ tới tìm cậu”

“Cậu tới thẳng khách sạn Hưng Thịnh đi, tôi sẽ đợi cậu ở cửa”

Sau khi hẹn xong xuôi địa điểm gặp mặt, Lý Phàm mới cúp điện thoại, anh nói trước với Cố Họa Y một câu, lấy lí do là đi ra ngoài với bạn.

Cô không quan tâm nhiều đến vậy, khẽ mỉm cười nói: “Đi sớm về sớm”

“Được.” Lý Phàm gật đầu. Trần Hiểu Đồng cười nói: “Anh Lý Phàm, tôi đi cùng anh nha.”

“Cô ở nhà là được rồi” Lý Phàm trợn mắt nhìn một cái, sao đi đâu cô ta cũng muốn đi cùng thế. Hai má của Trần Hiểu Đồng căng phồng lên, nghịch ngợm lè lưỡi ra.

Lý Phàm nghĩ tới Liễu Gia Lạc đang đợi ở khách sạn Hưng Thịnh nên tạm thời cũng không tới tiệm rửa xe lấy xe về mà bắt taxi đi.

Trong một căn phòng được bao riêng sang trọng có mấy chục chiếc bàn, những người ngồi ở đây đa phần đều mặc vest và đi giày da với điếu xì gà ngâm trong miệng.

“Anh Long, một lát nữa Lý Phàm sẽ tới đây, anh có thể đưa cho tôi một trăm năm mươi triệu cứu nguy

trước không? Trong lúc Liễu Gia Lạc cúp điện thoại quay đầu lại nhìn người thanh niên đang mặc bộ đồ vest ngồi ở ngay chính giữa trung tâm rồi cười ngờ nghệch.

Anh Long mỉm cười xấu xa: “Tiền, đương nhiên tôi sẽ cho cậu, nhưng dĩ nhiên điều kiện là gặp Lý Phàm”

“Anh Long, không phải anh nói nếu tôi mới được Lý Phàm tới đây, anh sẽ cho tôi một trăm năm mươi | triệu hay sao?” Liễu Gia Lạc sốt sắng nói.

Vẻ mặt anh Long có vẻ không được vui vẻ nói: “Tôi đã nói lát nữa thì lát nữa sẽ đưa. Chẳng lẽ cậu còn sợ tôi quyt tiền chắc?”

“Hừ, anh nghĩ Lý Phàm là ai chứ? Cho dù anh không gọi điện thoại cho anh ta, thì chỉ một cú điện thoại của anh Long cũng khiến anh ta phả cun cút tới đây. Nếu không phải là chúng tôi không có cách thức liên | lạc của Lý Phàm thì cũng chẳng cần đến anh rồi”

Gã thanh niên ngồi bên cạnh anh Long bắt đầu xu nịnh. Liễu Gia Lạc cúi đầu thở dài thườn thượt, trong lòng cảm thấy rất có lỗi với Lý Phàm.

“Liễu Gia Lạc, không ngờ bao nhiêu năm rồi mà cậu cũng chẳng tiến bộ chút nào, chắc Lý Phàm cũng chẳng khá hơn là bao” Anh Long mỉm cười lạnh lùng.

Sắc mặt Liễu Gia Lạc vô cùng khó coi, móng tay cắm vào da thịt, máu chảy ròng ròng trên mặt đất, anh ta chỉ có thể kìm nén tức giận.

“Anh Long, Liễu Gia Lạc và Lý Phàm có thể coi là kẻ nghèo rớt mồng tơi gặp kẻ không một xu dính túi, nghèo nàn túng thiếu” Một người phụ nữ ăn mặc rất trang nhã cong môi nói.

“Câu này hay quá” Anh Long vỗ tay cười nói làm ra vẻ như một người có văn hóa.

Cô ta dựa sát vào ngực anh Long và nói: “Thật may là em đã không chọn Lý Phàm, nếu không sẽ phải hối hận cả đời mất thôi.”

Anh ta bật cười: “Lý Phàm là cái thá gì mà có thể so sánh với anh được cơ chứ?”

Chương 782

CHƯƠNG 782: ĐI NHẦM PHÒNG RIÊNG?

Là bạn thời cấp 2 của Lý Phàm, khi nghe những người này coi thường mình thì anh ta chẳng mấy quan tâm nhưng khinh rẻ Lý Phàm thì không nhịn được.

Nếu không phải cần dùng đến tiền gấp, anh ta sẽ không tới tham gia họp lớp, càng không liên lụy đến Lý Phàm.

Sau khi Lý Phàm bắt taxi đến cửa ra vào rồi mới gửi một tin nhắn cho Liễu Gia Lạc: "Tôi đến rồi, cậu đang ở đâu vậy"

Liễu Gia Lạc đứng dậy nói: "Tôi đi đón cậu ấy lên đây, mọi người ở đây đợi đi."

"Không cần phải chờ đợi nữa, chúng ta đi xuống dưới xem anh ta ra nông nỗi gì rồi" Anh Long nói bằng giọng điệu cổ quái.

Anh ta ép buộc kéo hai người bọn họ đến tham gia buổi họp lớp, nguyên nhân chính là để khoe khoang bản lĩnh của mình, đồng thời chế nhạo Lý Phàm và Liễu Gia Lạc làm trò đùa.

Tất cả mọi người có mặt đều đồng tình, bọn họ đã nghĩ ngợi xong xuôi tiếp theo sẽ chế giễu Lý Phàm như thế nào rồi.

"Lỡ như anh ta gây dựng được gì rồi thì phải làm sao?" Một người đàn ông lẩm bẩm tự nói với chính mình.

"Nếu Lý Phàm có thể gây dựng được gì to tát thì heo nái cũng có thể lên trời rồi." Anh Long khịt mũi đưa ra nghi hoặc đầu tiên.

Mọi người đều bật cười ha ha: "Làm sao có thể cơ chứ, cùng lắm thì cũng chỉ có tiền lương cơ bản mà thôi."

Liễu Gia Lạc miễn cưỡng cố nặn ra một nụ cười và nói: "Anh Long, bây giờ anh có thể cho tôi một trăm năm mươi triệu dùng cho việc gấp được chưa?"

“Cậu vội vàng gì chứ? Nhìn bộ dạng này của cậu chẳng trách mà không làm được trò trống gì, vì chút tiền cỏn con này mà sốt sắng hết cả lên” Anh Long khinh thường nói.

Sắc mặt của Liễu Gia Lạc hơi khó coi, chỉ đành phải hạ thấp sĩ diện nói tiếp: “Anh Long, anh xem anh đang nói gì vậy. Đối với một người bình thường như tôi thì một trăm năm mươi triệu đã là số tiền lớn rồi,

đầu giống như anh Long mỗi ngày đều có mấy trăm triệu tiền tiêu vặt”.

Anh Long phớt lờ anh ta, mọi người đều chèn ép Liễu Gia Lạc vào một góc tường.

“Ôi chà, đây không phải là Lý Phàm hay sao? Anh Long và những người khác đang đứng trên bậc thang của khách sạn, anh Long cố tình hét lớn lên một tiếng.

“Bao nhiêu năm không gặp cậu sống thế nào, xe đâu rồi?”

Mọi người đồng loạt hỏi câu này tới câu khác dồn dập, hầu như đều xoay quanh hoàn cảnh, đó hoàn toàn không phải là những câu nên xuất hiện trong buổi họp lớp.

Lý Phàm thờ ơ nói: “Tôi đi taxi tới”

“Không phải chứ, tôi nghe nhầm đúng không, cậu đi taxi tới à?” Anh Long đặt tay lên vành tai, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười giễu cợt: “Có nghèo khổ đến đâu cũng phải mua con xe ba gác chứ, ha ha ha..”

Mọi người đều hùa theo ôm bụng cười sảng khoái, như thể lấy người khác làm trò đùa như thế này thì trong lòng bọn họ sẽ hả hê hơn vậy.

“Không sao, cậu đừng để bụng làm gì, tôi cũng từng bị bọn họ cười nhạo” Liễu Gia Lạc nhỏ giọng an ủi

một câu.

Anh mỉm cười nói: “Chẳng có việc gì, tôi sẽ không tức giận với

mấy kẻ ngu ngốc này đâu.”

“Lý Phàm, hồi đó tôi còn thấy rằng lúc học cấp 2 cậu vô cùng đẹp trai nên có ý với cậu, không ngờ sự nghiệp của cậu lại tệ hại đến như vậy.” Người phụ nữ ăn mặc diêm dúa đứng bên cạnh anh Long lên tiếng. Lý Phàm cũng biết người này, cô ta tên là Kiều Diễm Diễm. Đúng là đã từng thích anh một thời gian, sau khi anh nhận ra cô ta đã bị vùi hoa dập liễu càng không có cảm giác gì.

Nhưng trong lòng anh rất chán nản, người phụ nữ này thầm thương trộm nhớ thì có liên quan gì đến mình cơ chứ.

“Diễm Diễm, may mà em đã lựa chọn anh chứ không phải là thứ vô tích sự này, nếu không sẽ phải hối hận cả đời đấy” Anh Long mỉm cười xấu xa.

Dáng vẻ của Kiều Diễm Diễm vô cùng hưởng thụ, khinh thường nhìn Lý Phàm và nói: “Em đã đoán được anh ta vẫn không có tiền đồ gì như trước đây rồi, hơn nữa làm sao có thể so sánh được với anh cơ chứ?”

Anh Long nghe thấy vậy trong lòng cảm thấy rất thoải mái, không quên đắc chí liếc nhìn Lý Phàm một cái.

Liễu Gia Lạc vô thức chuyển chủ đề: “Chúng ta vào trong nói chuyện đi, nếu không món ăn đều sẽ nguội mất.”

Anh Long và những người khác quay đầu bỏ đi mà không thèm nhìn Lý Phàm một cái.

Anh không hiểu tại sao Liễu Gia Lạc lại đồng ý đến buổi họp lớp làm gì, đang tính đi tìm thì đã thấy anh ta chạy theo sau lưng anh Long.

“Anh Long, bây giờ anh có thể đưa cho tôi một trăm năm mươi triệu cứu nguy rồi chứ? Anh ta năn nỉ cầu xin.

“Cậu không chịu thôi đi đúng không? Suốt ngày hỏi chuyện này vậy. Tâm trạng của tôi đang không được tốt, để sau hẵng nói” Anh Long giận dữ hét lên.

Sắc mặt Liễu Gia Lạc tối sầm, mọi người đều cười nhạo anh ta.

Chứng kiến cảnh này Lý Phàm mới dần dần hiểu ra tại sao Liễu Gia Lạc lại mời anh đến buổi họp lớp này, chắc chắn là đã gặp phải chuyện gì gấp gáp mới đồng ý yêu cầu của anh Long.

Anh Long nhếch miệng, chỉ tay vào Lý Phàm nói: “Cậu có thể tìm người anh em này của mình đi mượn tiền đi chứ, không phải là quan hệ của hai người rất tốt hay sao?”

Liễu Gia Lạc nhìn thấy Lý Phàm đi bằng taxi tới, nói không chừng người bạn này cũng khó khăn như mình, cho dù có nguy nan đến đâu cũng không muốn làm đối phương phải khó xử.

“Gia Lạc, có phải cậu đã gặp phải khó khăn gì không?” Lý Phàm hỏi. Bấy giờ anh ta mới kể hết đầu đuôi mọi chuyện.

Lý Phàm hiểu ra thì ra là mẹ của Gia Lạc bị bệnh nặng, đã gom góp hết tất cả những gì có giá trị trong nhà lại cộng thêm khoản vay nhưng vẫn thiếu một trăm năm mươi triệu. Cuối cùng bất lực không còn cách nào khác mới phải đi cầu xin anh Long.

Hôm nay là hạn cuối cùng để thanh toán tiền phẫu thuật, nếu hôm nay không xoay xở được thì mẹ của anh ta sẽ bị buộc phải rời khỏi bệnh viện.

Sắc mặt của Lý Phàm trầm xuống, anh Long này thật sự không phải là con người, Gia Lạc đã làm theo nhưng anh ta vẫn cứ trì hoãn dây dưa, đây rõ ràng là cố ý không muốn đưa tiền.

“Đừng lo lắng, tôi sẽ giúp cậu” Lý Phàm VỖ VỖ vai anh ta và an ủi.

Liễu Gia Lạc cảm thấy vô cùng ấm áp trong lòng và cảm kích gật đầu.

“Ha ha, các cậu không phải đang đùa tôi đấy chứ, Lý Phàm, cậu cũng chẳng nhìn xem mình đang mặc cái gì. Có bao nhiêu tiền tiết kiệm mà đòi cho mượn?” Anh Long nghe xong lập tức chế nhạo.

Lý Phàm hờ hững nói: “Liên quan gì đến anh sao?”

Sắc mặt của anh Long đanh lại, tất cả bạn học đều khách sáo lịch sự với anh ta, mà Lý Phàm lại dám nói những lời như vậy.

Anh đang tìm chỗ chết hay sao mà dám nói chuyện với anh Long như vậy? Tay sai vặt của anh Long bắt đầu quát Lý Phàm.

Anh ta giả vờ hào sảng nói: “Thôi bỏ đi, cứ để cậu ta ngạo nghễ, có hơn trăm triệu thôi mà, bình thường tiền tiêu vặt của tôi mỗi ngày đã mấy trăm triệu”

“Anh à, một trăm năm mươi triệu này là tiền mồ hôi nước mắt của anh, tôi không thể lấy được.” Liễu Gia Lạc đột nhiên cảm thấy xấu hổ nói nhỏ.

Lý Phàm cười nói: “Tôi không thiếu tiền đâu? Trong lòng anh ta vô cùng cảm kích chuẩn bị ôm chầm lấy anh đến nơi.

Đúng lúc này, cô gái ở quầy lễ tân nhìn thấy Lý Phàm, lần trước đã từng tiếp đón anh, Giám đốc nói rằng nếu người này đến khách sạn thì thứ đồ uống đắt tiền gì hãy cứ mang lên phục vụ.

Lần này, cô ta không hề xin ý kiến của Giám đốc mà vô thức thêm vào thực đơn kèm theo bốn chữ tặng thêm miễn phí.

Khi anh Long và những người khác trở lại phòng riêng, bọn họ cảm thấy sững sờ, chuyện này là gì đây? Tại sao trên mỗi bàn lại có thêm nhiều chai rượu như vậy?

Chẳng lẽ là đi nhầm phòng riêng rồi!

Chương 783

CHƯƠNG 783: ANH NGHĨ RẰNG MÌNH LÀ AI

Anh Long hơi hoảng hốt, nếu thật sự đi nhầm phòng thì sẽ gặp rắc rối, anh ta cũng có chút hiểu biết về rượu, những loại rượu này đều rất đắt đỏ, một chai rượu đã bằng nửa tháng tiền tiêu vặt của anh ta, huống hồ là từng này chai.

Lỡ như chủ nhân của căn phòng riêng này quay lại, vậy chẳng phải là anh ta sẽ bị hiểu nhầm là ăn trộm hay sao, anh ta không muốn đắc tội nhân vật tầm cỡ như vậy.

Có người vô thức nhìn lại số phòng và nói: "Kỳ lạ, đây chính là số phòng của chúng ta mà" Lúc này, tất cả mọi người đều không rõ chuyện gì đang xảy ra, Kiều Diễm Diễm bước tới hỏi người phục vụ: "Có phải các anh đưa nhầm số rượu này rồi không, chúng tôi không hề gọi mà"

Anh Long cũng gật đầu lia lịa, anh ta không hề gọi những thứ này ở trong thực đơn, tốt hơn hết nên nói rõ chuyện này, lỡ như tới lúc thanh toán mà không thể trả nổi thì phiền phức lắm.

Người phục vụ vừa hay nhìn thấy Lý Phàm mỉm cười nói: "Đương nhiên là không rồi, số rượu này dành tặng cho khách quý"

Không ai để ý ánh mắt của người phục vụ đang nhìn Lý Phàm, tất cả đều cho rằng chính là tiền của anh Long bỏ ra. Dù sao thì trong số đó, anh Long là người có gia cảnh tốt nhất.

"Tặng miễn phí?" Anh Long cũng vô thức cho rằng vị khách quý đó là mình, ngoài anh ta ra thì còn có ai nữa đây, bèn xác nhận lại lần nữa.

"Vâng ạ, dành tặng cho vị khách quý" Người phục vụ đáp.

Anh ta cũng không biết anh Long kích động như vậy làm cái gì, số rượu này đều là do nể mặt Lý Phàm mới tặng cho bọn họ mà. Mọi người không khỏi tán thưởng: "Anh Long, anh lợi hại quá rồi đấy,

không ngờ lại có máu mặt đến thế, ngay cả khách sạn này cũng nể mặt như vậy. Phải biết nơi đây là khách sạn năm sao ở cái đất Hán Thành này. Khách sạn này là khách sạn của vua thế giới ngầm đấy!

Kiều Diễm Diễm cũng hùa theo: "Đó là lẽ đương nhiên rồi, mọi người cũng không nghĩ mà xem anh Long là ai, chắc chắn phải giữ thể diện cho anh ấy rồi"

Anh Long được khen đến nỗi cảm thấy ngượng luôn rồi, anh cũng lầm tưởng rằng Sở Trung Thiên đã tặng cho mình, nhưng mối quan hệ của hai người bọn họ cũng không tốt đến như vậy.

Hơn nữa, địa vị của anh ta so với Sở Trung Thiên có thể nói là người trên trời kẻ dưới đất.

Anh ta cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nếu số rượu này đã được tặng thì cũng chẳng cần từ chối làm gì cả, nhân cơ hội này ra vẻ ta đây luôn cũng không sao.

Sau khi người phục vụ bước ra ngoài, mọi người đều lần lượt tìm chỗ ngồi xuống.

"Hai người nghèo rớt mồng tơi các cậu ngồi vào trong góc đi, đừng ngồi chung với chúng tôi, hai người không xứng" Khi Lý Phàm và Liễu Gia Lạc chuẩn bị ngồi xuống thì mấy người bạn học cũ tỏ vẻ chê bai và nói.

Lý Phàm chẳng hề bận tâm, anh tìm đại một chỗ rồi ngồi xuống.

"Nào nào nào, đây toàn là những loại rượu nổi tiếng đấy, một chai phải tiền tỷ đấy, có thể mua được một chiếc Mercedes-Benz rồi" Mọi người hào hứng khai loại rượu đắt nhất ra nhưng không chừa một ngụm cho hai người bọn họ.

"Mấy người đừng có tự uống một mình vậy chứ, rót cho hai người họ một ly đi, e rằng cả đời này họ cũng chưa từng được uống loại rượu nào ngon như vậy, phải không Lý Phàm" Anh Long đùa cợt.

Lũ bạn bè tồi tệ của anh ta vừa rót rượu cho Lý Phàm, vừa hừ lạnh: "Để cho cậu uống đúng là lãng phí

rồi."

“Chai rượu này cũng không đắt lắm, rượu Louis lựu, khoảng mấy tỉ” Lý Phàm hững hờ nói.

“Ôi chao, Lý Phàm, cậu chuyên nghiệp quá nhỉ. Nghe cậu nói vậy, chẳng lẽ đã từng uống rồi ư?”

Khi anh Long nghe thấy đối phương chuyên nghiệp như vậy thì sắc mặt trở nên khó coi, cho rằng anh đang muốn trở thành trung tâm của sự chú ý.

“Cũng không hẳn là từng uống, đây chẳng phải là loại rượu gì đặc biệt đắt tiền. Đời này vẫn có thể uống được.” Lý Phàm nói.

“Ước chừng muốn mua một chai chắc cậu phải phấn đấu mười năm, còn tôi thì khác, chỉ cần nửa tháng tiền tiêu vặt là có thể mua được rồi.” Anh Long không quên khoe mẽ một chút.

Hàm ý bên trong cũng rất đơn giản, cậu lăn lộn phấn đấu vất vả mười năm mới mua được một chai rượu, còn tôi chỉ cần nửa tháng là làm được điều đó.

Lý Phàm cũng không khó chịu mà chẳng thèm quan tâm.

“Lý Phàm, trước đây cậu là thành viên ban học tập, không ngờ bây giờ lại thành ra nông nỗi này. Xem ra

có học hành giỏi giang đến đâu đi chăng nữa cũng chẳng có ích lợi gì” Kiều Diễm Diễm cười đùa. Mọi người hùa theo chế giễu: “Đúng vậy, vẫn là lớp trưởng trâu bò. Cô giáo nói rất đúng, giữ chức lớp trưởng khi còn đang đi học thì sau này khi bước chân ra ngoài xã hội nhất định sẽ trở thành một ông chủ lớn. Anh Long của chúng ta chính là một ví dụ.”

“Lý Phàm, không phải bây giờ cậu chỉ là người đi làm thuê đấy chứ, gần đây đi làm ở đâu vậy, có cần tôi bố trí công việc cho không?”

Anh Long nhìn thấy mọi người chế giễu Lý Phàm thì trong lòng rất mãn nguyện, đây chính là điều anh ta muốn. Anh ta cố tình chọc tức Lý Phàm, khiến đối phương cảm thấy xấu hổ không có lỗ đi chui xuống mới thôi.

Làm vậy chủ yếu là để chứng tỏ mình không thua kém gì Lý Phàm, học hành giỏi giang thì có ích lợi gì, đương nhiên ở trường học được biết bao nhiêu người biết đến, nhưng bây giờ chẳng phải vẫn không bằng anh ta hay sao .

Lý Phàm khẽ mỉm cười: “Bây giờ tôi không có việc làm.”

“Không có việc làm, là một kẻ thất nghiệp à, ngay cả một công việc đảm bảo cho cuộc sống cũng không

có, cậu sống quá tệ hại rồi đấy.” Mặc dù ngoài mặt ai cũng tỏ ra đồng cảm, nhưng giọng điệu lại đầy sự mỉa mai giễu cợt.

Lý Phàm vốn dĩ định nói là: “Tuy rằng tôi không có việc làm, nhưng hằng ngày vẫn có thu nhập, ai mà ngờ lại bị người ta ngắt lời”

“Lý Phàm, cậu sống cũng tệ hại quá rồi đấy. Ngay cả một công việc cũng không tìm được, uổng công là sinh viên đại học cơ đấy.” Anh Long cười khinh thường: “Vừa hay chỗ tôi cần một bảo vệ, lương một tháng chín triệu. Nếu cậu muốn làm thì cứ sủa tiếng chó 3 lần tôi đảm bảo sẽ cho cậu công việc này.”

Mọi người đều bật cười, bọn họ chẳng ai thèm vào mức lương ít ỏi này, nhưng đối với Lý Phàm mà nói thì đó đã là một mức lương cao rồi. Bọn họ đoán rằng anh nhất định sẽ đồng ý mà không cần nói nhiều lời.

Liễu Gia Lạc không thể nhịn thêm được nữa cau mày nói: “Các người làm vậy là ức hiếp người ta quá đáng rồi đấy, dù anh em của tôi có như thế nào đi chăng nữa thì chắc chắn cũng sẽ dễ dàng tìm được một công việc lương tháng chín triệu”

Anh ta không tin Lý Phàm là một kẻ thất nghiệp, cho dù là vậy thì để đổi lại công việc lương tháng chín triệu mà phải của tiếng chó ba lần thì cũng nhục nhã quá đi mất.

“Ôi chao, ai bảo cậu nói chuyện vậy hả, tôi cho phép nói chưa?” Anh Long nheo mắt lạnh lùng nói.

Liễu Gia Lạc vốn dĩ muốn nói gì đó nhưng lại bị Lý Phàm ngăn lại: “Đừng tức giận với bọn họ làm gì, muốn nói gì cứ nói, chúng ta cứ

coi như không nghe thấy gì là được.”

Anh cũng nhận ra Gia Lạc muốn tốt cho mình, dựa vào điều này thì người bạn của anh cũng có chí khí.

“Lý Phàm, cậu to gan quá nhỉ, ngay cả lời nói của chúng tôi cũng xem như gió thoảng qua tai ư?” Mọi người lập tức cảm thấy không được vui.

Anh Long trầm giọng nói: “Lý Phàm, nói vậy là anh từ chối công việc mà tôi đề nghị sao?” Lý Phàm không nói gì nhưng cái gật đầu đã thể hiện rõ ý tứ của anh.

Chương 784

CHƯƠNG 784: CHỒNG VÓ LÊN TRỜI

“Lý Phàm, không ngờ rằng cậu giỏi thật đấy. Tôi có lòng tốt tìm việc cho cậu, cậu lại không cần” Anh Long thấy Lý Phàm không mắc bẫy thì tức khắc cảm thấy khó chịu.

Đàn em của anh ta quái gở nói: “Anh Long, anh đừng tức giận với tên đần độn này. Nó là cái thá gì, nó hoàn toàn không so được với anh. Rõ ràng là đã nể mặt mà lại không cần!”

Anh Long nghe vậy mới nguôi giận hơn. Có người mắng Lý Phàm lời khó nghe, trong lòng anh ta lại càng vui vẻ.

“Lý Phàm, không biết có phải não mày úng nước thật hay không, anh Long nhà tạo cho mày cơ hội tốt như vậy mày lại từ chối.”

“Cần gì phải vậy, đây là một cơ hội tốt đấy. Có khi dựa vào năng lực của mày, làm mấy năm có thể trở thành đội trưởng đội bảo vệ đấy?

“Đúng là không biết điều”

Mọi người không ngừng chỉ trỏ bàn tán. Nếu Lý Phàm đồng ý thì bọn họ có thể cười nhạo anh đủ kiểu, mà nếu anh không đồng ý thì bọn họ sẽ cho rằng anh không biết xấu hổ.

Lý Phàm không muốn so đo cùng mấy người này, dù anh có đồng ý hay không thì những người này vẫn cái tính đó thôi.

“Lý Phàm, tôi nghe nói cậu ở rể, cậu cũng may mắn thật đấy” Anh Long lại lái sang chuyện khác chọc ngoáy anh, lời nói hay giọng điệu đều vô cùng giả dối.

Kiều Diễm Diễm chép miệng: “Lý Phàm, không ngờ đó, anh lại là người thích ăn cơm mềm”

“Tao lại quên mất, không phải nó là tên ở rể nổi tiếng ở Hán

Thành sao. Haizz, làm bạn học của nó tạo thấy mất mặt quá" Đám người xung quanh mặt mày khinh thường, ai nấy đều coi thường Lý Phàm.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Tôi không phải bạn học của mấy người, mấy người cũng chẳng coi tôi là bạn học"

Lời anh nói đều là thật. Kể từ cấp hai, rõ ràng là mấy người này đều có tiền nhưng cứ phải mượn thẻ ăn của anh. Hơn nữa động cái là trêu chọc anh, gần như không hề ra dáng một bạn học nên có. Nói khó nghe

thì suýt thì thành kẻ thù.

Khi anh nghe thấy mấy người này nói xem anh là bạn học, tức đến bật cười. Đấy chẳng phải đám người này đang trợn mắt nói dối sao?

Anh Long cười lạnh: "Làm sao? Cậu giận rồi? Vậy chỉ có thể trách khi xưa cậu sống chẳng ra gì, không cùng đường với bọn này"

"Anh Long, anh đừng nói, em còn hơi hâm mộ Lý Phàm đây này. Hình như nó ở rể nhà họ Cố, Cố Hoa Y đẹp như vậy, nó nhìn còn chảy nước dãi đầy đất. Nhất là vóc người đó, khiến người khác thèm thuồng. Nếu như có cơ hội thật, em sẽ…"

Gã trẻ tuổi dung tục đó cười dâm dê.

Lý Phàm nhăn mày, rồng có vảy ngược, anh cũng có vảy ngược. Vảy ngược của anh là Cổ Họa Y, đối phương lại dám có ý dâm dê vợ anh trước mặt anh, rõ ràng là đang giẫm đạp tôn nghiêm của anh.

Anh nhẹ nhàng bắn ra một điếu thuốc, cái ghế gã dung tục đó ngồi đột nhiên vang lên ken két rồi gãy mất chân ghế. Gã hét thảm, cả người ngã ngược về phía sau.

"Sao chất lượng cái ghế này lại kém như vậy, hỏng nhanh quá!" Gã dung tục đó đau đến mức nhe răng

trợn mắt, bò dậy hùng hổ nói.

Sau đó gã gọi phục vụ đổi cái ghế khác. Lý Phàm lại tiếp tục bắn ra một cái đầu lọc, gã vừa mới đặt mông xuống ghế thì cái ghế lại gãy, lần này gã ngã chống bốn vó lên trời.

Tất cả người có mặt đều không đoán được là do Lý Phàm làm, bọn họ đều cho rằng gã kia quá xui xẻo, hai lần đều ngồi phải ghế hỏng.

Gã đàn ông dung tục kia vô cùng hậm hực, hận không thể tìm cái lỗ dưới đất chui xuống.

Anh Long cười hài hước: "Lý Phàm, cậu may mắn thật đấy. Không thể không nói, kẻ ngu có phúc của kẻ ngu, lời này nói không sai"

Những người xung quanh đều nhất trí gật đầu, tán thành lời nói của anh Long. Anh Long đốt một điếu xì gà, kiêu ngạo nói: "Liễu Gia Lạc, cậu ta có cho cậu vay 1,5 triệu không? "Anh ấy nói sẽ cho vay" Liễu Gia Lạc liếc Lý Phàm rồi nói.

Anh Long cười lạnh: "Nhìn cậu ta như vậy nào có tiền cho mày vay. Tao cho mày một cơ hội, mày uống hết rượu trên bàn, tao sẽ cho mày vay số tiền đó"

Liễu Gia Lạc liếc nhìn chai rượu trên bàn theo bản năng. Cậu ta nuốt nước miếng, chai rượu kia có nồng độ cồn rất cao, hơn nữa phải uống một hơi cạn sạch, sao có thể làm được.

Người xung quanh đều dùng ánh mắt khôi hài nhìn về phía Liễu Gia Lạc, bọn họ không nhịn được thầm than trong lòng, vẫn là anh Long biết cách chơi.

"Đừng uống" Lý Phàm hơi cau mày, ngăn cản.

Nếu là anh, uống hết chai này cũng không phải vấn đề gì lớn. Nhưng nếu là người khác thì uống xong nhất định sẽ chết không thể nghi ngờ, có khi còn gây ra tổn hại rất lớn cho cơ thể.

Là bạn của Liễu Gia Lạc, đương nhiên là anh không thể để bạn mình bị sỉ nhục như vậy.

"Anh Lý, em muốn cược một lần" Trước mắt, Liễu Gia Lạc chỉ có thể gửi nhờ hi vọng lên người anh Long. Tuy rằng Lý Phàm sẽ cho

cậu ta vay tiền, nhưng cậu ta không muốn nợ anh.

Lý Phàm im lặng không nói. Anh không nói gì, Liễu Gia Lạc dứt khoát cầm chai rượu bia lên uống. Còn chưa uống được nửa chai cậu ta đã không uống nổi nữa, cả mặt đỏ bừng lên.

“Haizz, cho mày cơ hội mày còn không biết nắm bắt” Anh Long đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy. Anh ta cảm thấy dày vò đối phương như vậy, trong lòng anh ta rất vui vẻ.

Lý Phàm thật sự không hiểu vì sao Liễu Gia Lạc lại phải làm chuyện vô nghĩa như vậy. Anh cũng nhìn ra rõ ràng anh Long không muốn giúp cậu ta, chỉ đùa bỡn cậu ta mà thôi.

Lý Phàm đen mặt, anh không thể để bạn bè của anh bị bắt nạt như vậy được. Anh lấy ra một cái thẻ ngân hàng, đặt vào tay Liễu Gia Lạc nói: “Trong thẻ có vài tỷ, không tin cậu có thể cầm máy POS kiểm tra”

“Lý Phàm, đây hẳn là tiền tiết kiệm ngân hàng của cậu nhỉ? Anh Long cười giễu cợt nói. Lý Phàm vô cảm nói: “Liên quan gì đến anh?”

Bị chặn họng câu này, vẻ mặt anh Long trở nên không mấy dễ nhìn. Ánh mắt anh ta dần dần bùng lên lửa giận, anh ta ghét nhất có người nói chuyện với anh ta bằng thái độ này.

Anh ta quyết định phải thu phục Lý Phàm, khiến anh phục anh ta sát đất mới được.

“Bọn mày chuốc rượu, chuốc đến mức nó không uống nổi nữa thì thôi” Anh Long nói với đám bạn lông bông của anh ta.

Đám bạn xấu của anh ta nghe vậy đều hiểu ngay ý anh ta, bắt đầu rối rít chuốc rượu Lý Phàm. Liễu Gia Lạc cảm động nói: “Anh Lý, cảm ơn anh, em sẽ nghĩ cách trả cho anh.”

“Anh em với nhau, còn nói những lời này làm gì, anh tin chú” Lý Phàm cười nói. Đám bạn xấu anh Long sai khiến đều không uống nổi nữa, nhưng Lý Phàm lại như không bị gì hết. Anh Long đen mặt, chuyện gì thế này, chuyện này hơi khác với những gì anh ta tưởng tượng.

“Lý Phàm, không ngờ rằng cậu lại uống rượu giỏi như vậy? Dù anh Long đang khen ngợi nhưng giọng nói lại rất lạnh lẽo.

Lý Phàm đi vào nhà vệ sinh, Kiều Diễm Diễm nói nhỏ bên tai anh Long điều gì đó. Anh Long mở cờ trong lòng, rất tán thưởng ý tưởng này của Kiều Diễm Diễm.

Chương 785

CHƯƠNG 785: VU OAN

Anh Long vỗ Kiều Diễm Diễm, cô ta mỉm cười yêu kiều rồi đi ra ngoài.

Đúng lúc Lý Phàm đi ra khỏi nhà vệ sinh, Kiều Diễm Diễm ngăn anh lại nói: “Có phải anh còn luyến tiếc tôi không?”

Lý Phàm không trả lời, anh vốn không có ý gì với cô ta. Anh thật sự không thể nào trả lời câu hỏi này.

“Cô đi theo tôi làm gì?” Lý Phàm đột nhiên ngoảnh đầu lại. Cô ta ra ngoài, không lẽ là vì nói với anh câu này?

Ai biết được Kiều Diễm Diễm đột ngột chạy vào trong phòng ăn.

Đợi Lý Phàm trở lại trong phòng rồi, thì Kiều Diễm Diễm bắt đầu diễn kịch, giả vờ rất tủi thân nói: “Anh Long, Lý Phàm này đùa bỡn em, có ý nghĩ không nên có. Lúc ở trong nhà vệ sinh đã muốn động tay động chân với em, cũng may là em chạy nhanh”

Anh Long đang muốn kiếm cớ dạy dỗ Lý Phàm một bài học, sau khi nghe vậy thì mở cờ trong lòng, phối

hợp nói: “Cái gì? Nó lại dám động tay động chân với em?”

Lý Phàm bước vào phòng rồi nên cũng nghe rất rõ ràng. Đúng là độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà, Kiều Diễm Diễm này giỏi thật đấy, vì muốn bêu xấu anh mà lại giở trò này.

“Lý Phàm, chuyện này là thế nào?” Anh Long hừ lạnh.

Mọi người đều tin theo bản năng, dù sao thì Kiều Diễm Diễm cũng đẹp như vậy, năm đó còn là hoa hậu lớp trong trường bọn họ. Cho dù là hiện tại thì cô ta vẫn là một cô gái xinh đẹp, giữ dáng rất tốt.

Bọn họ cũng không ngờ tới Lý Phàm lại to gan như vậy, dám ngấp nghé người phụ nữ của anh Long.

“Lý Phàm, mày đúng là đồ ngụy quân tử, lại dám làm ra chuyện như vậy? “Tao thấy nó uống say rồi nên mới dám làm vậy, uống say rồi đúng là chẳng ra làm sao?

“Đừng nói nữa, nó đùa bỡn người phụ nữ của anh Long. Các anh em, chúng mày nói xem nên xử lý thế nào đây?”

Vì anh Long và Kiều Diễm Diễm diễn quá tốt, lại thêm chuyện không thông báo trước, hơn nữa mấy

người này đều muốn dựa vào mạng giao thiệp của anh Long để bắt quàng làm họ với anh ta, đương nhiên đều sẽ nắm chắc cơ hội này, giúp anh ta xả giận.

“Lý Phàm, mày giải thích thế nào?” Anh Long cười lạnh nói.

Anh ta muốn kết quả như vậy, nhìn xem Lý Phàm sẽ trả lời như thế nào.

Liễu Gia Lạc cảm thấy hơi nghi ngờ. Trước đó cậu ta đã nghe Lý Phàm nói, anh không có bất cứ hứng thú gì với Kiều Diễm Diễm, nên không thể nào động tay động chân với cô ta được.

Lẽ nào là do anh uống say nên nhất thời nổi hứng thú? Nếu là vậy thật thì không hay rồi. Lý Phàm dửng dưng nói: “Tôi nói tôi bị vu oan, mấy người sẽ tin sao?”

“Mày bị vu oan, chẳng lẽ ý mày là chị dâu bọn này cố ý quyến rũ mày?”

“Cũng có thể nói là vậy.” Lý Phàm sờ cằm nói.

Vẻ mặt của Kiều Diễm Diễm trở nên rất khó coi. Cô ta có mặt dày tới đâu cũng không nén được giận.

“Lý Phàm, hôm nay mày quỳ xuống xin lỗi tao, tao sẽ bỏ qua chuyện này.” Anh Long bắt chéo chân, đắc ý nói.

Lý Phàm nghe vậy mới hiểu ra ý của anh ta. Hóa ra đối phương đều đang đợi chuyện này, chẳng trách, nhưng mà nước cờ này đi không tệ thật.

Tất cả mọi người đều nhìn anh chằm chằm, anh nói: “Cô ta quyến rũ tôi, không phải tôi quyến rũ cô ta, vì sao tôi phải xin lỗi?”

Liễu Gia Lạc không kìm được vô trán một cái rồi nói theo bản năng: “Anh Lý, anh ngốc quá. Rõ ràng là bọn họ đang gài bẫy anh, anh đừng chấp bọn họ, hay là nhẫn nhịn cho qua đi”

Bằng sự hiểu biết của cậu ta về tính xấu của đám người anh Long, cậu ta cũng nhìn ra Lý Phàm bị oan. Cậu ta nói vậy vì mong Lý Phàm có thể nhún nhường, nếu không sẽ bị đánh mất nửa cái mạng.

“Anh Long, nó không quỳ xin lỗi, làm sao đây?” Mấy người đó quay đầu lại nhìn về phía anh ta, đợi anh ta lên tiếng.

Anh Long đen mặt, anh ta không ngờ rằng Lý Phàm lại cứng miệng như vậy. Nhưng mà vậy cũng chẳng sao, dù sao Lý Phàm có nói xin lỗi hay không thì anh ta đều sẽ làm nhục anh như đã định.

“Nó không nể mặt tao, bọn mày biết nên làm gì chứ?” Anh Long híp mắt nhìn đám người đó. Tất cả mọi người đều hiểu tính của anh Long, bọn họ cũng hiểu ngay ý anh ta nói. Cả đám lập tức đứng

lên, một kẻ khá vô lại nói: “Đương nhiên là đánh một trận”

Liễu Gia Lạc thay đổi vẻ mày ngay tức khắc, cậu ta vội vàng chắn trước mặt Lý Phàm, nói: “Anh Long, anh đừng phạt Lý Phàm, em xin lỗi thay anh ấy”

Lý Phàm là bạn cậu ta, lại thêm việc anh cho cậu ta vay nhiều tiền như vậy, cậu ta bằng lòng thay anh làm chuyện này.

Ngay lúc cậu ta chuẩn bị quỳ xuống thì Lý Phàm lại tóm vai cậu ta, tóm chặt không để cậu ta quỳ xuống. Anh cau mày nói: “Cần gì phải quỳ đám chó này”

“Mày chửi bọn tao là chó, xem ra mày ngứa đòn lắm rồi!” Lần này đám chân chó của anh Long cũng bị chọc giận, không nói câu nào nữa lập tức xông lên.

Anh Long nhếch miệng, hình như anh ta đã mường tượng ra cảnh

Lý Phàm bị đánh thừa sống thiếu chết. Nghĩ vậy, anh ta không khỏi cảm thấy vui vẻ, thầm nghĩ, muốn đấu với anh ta, anh còn kém xa lắm, về

nhà tập luyện nhiều hơn đi. Nhưng tiếp sau đó nụ cười của anh ta cứng lại bên miệng. Lý Phàm bị mười mấy người vây đánh lại không hề bị thương, mà đảm chân chó của anh ta đều nằm rạp trên đất không ngừng kêu rên.

Anh Long không bình tĩnh nổi nữa, từ lúc nào mà tên này giỏi võ như vậy? Lẽ nào những năm sau tốt nghiệp đối phương đã tập võ không ít? Liễu Gia Lạc cũng nhìn ngu người, trước đó lúc còn đi học, cậu ta luôn cảm thấy anh Lý rất bình tĩnh, không phải kiểu người thích đánh nhau. Nhưng không ngờ rằng anh lại ra tay tàn nhẫn như vậy.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn Kiều Diễm Diễm, nói: “Cô nói đi, có phải cô quyến rũ tôi không?” Kiều Diễm Diễm bị dọa sợ, sau khi nhìn thấy ánh mắt của anh thì không tự chủ gật đầu.

“Mọi người đều thấy rồi nhỉ” Lý Phàm thản nhiên nói.

Thật ra bọn họ đều nghĩ tới từ sớm, chỉ là không vạch trần nó. Sau khi thấy Kiều Diễm Diễm gật đầu thừa nhận thì đã thay đổi kha khá cách nhìn về cô ta, thậm chí có người còn gán cho cô ta thêm hai từ đĩ thõa.

“Lý Phàm, mày làm gì vậy, mày lại dám dọa sợ bạn gái tao” Lúc này anh Long mới hồi phục lại tinh thần, quyết định phải giữ lại thể diện cho bản thân nên gầm lên.

“Tôi chỉ chứng minh tôi trong sạch mà thôi” Lý Phàm nói. Anh Long vốn định nổi giận, nhưng sau khi nghĩ tới bản lĩnh của Lý Phàm thì tức khắc bình tĩnh lại.

“Hừ, giỏi đánh nhau có tác dụng gì. Trong cái xã hội này, không có tiền nửa bước khó đi.” Anh Long lại cười giễu cợt.

Tất cả mọi người đều gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lý Phàm, ngoài tức giận ra còn có cả sợ hãi. Anh Long nói với người phục vụ ở bên cạnh: “Tính tiền” Lý Phàm đi đến trước mặt người phục

vụ đó, viết bốn chữ lên trên thực đơn, không cần miễn phí.

Người phục vụ đó cũng nhìn thấy tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối, cảm thấy bất công thay Lý Phàm, lập tức hiểu ý.

Đám người anh Long không đoán được Lý Phàm viết gì lên thực đơn, mà bọn họ cũng không đặt chi tiết nhỏ này vào trong mắt, phớt lờ luôn.

Chương 786

CHƯƠNG 786: TÔI MỜI

“Bao nhiêu tiền?” Anh Long lấy thẻ ngân hàng ra, khinh bỉ nói với Lý Phàm: “Tên nghèo, hôm nay tôi thanh toán, vì có lẽ cả đời anh cũng không trả nổi đâu.”

“Tổng cộng Ba mươi tỷ” Nhân viên phục vụ cũng chậm rãi báo giá, tính cả đống rượu được đưa lên kia.

“Cái gì, lặp lại lần nữa.” Thẻ ngân hàng trong tay anh Long rơi xuống đất, sau khi nghe thấy giá tiền, sắc mặt anh ta không khỏi biến thành màu trắng.

“Ba mươi tỷ? Đây là lợi nhuận năm năm của công ty đấy, tiền tiêu vặt của anh ta phải để dành ít nhất mười mấy năm mới đủ.

Anh ta có tính sơ qua rồi, những thứ này có đắt tiền hơn nữa cũng không thể có giá ba mươi tỷ được, anh ta nghi ngờ không biết mình có nghe lầm hay không.

Mọi người cũng ngây người, nhưng vẫn nịnh hót: “Anh Long quá hào phóng, không ngờ lại mời mọi người tận ba mươi tỷ, anh Long, anh có thiếu đàn em không?

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra trên trán anh Long, bây giờ anh ta không có đủ tiền, dù là bán xe đi cũng không đủ, hơn nữa lợi nhuận gần đây của công ty ba anh ta cũng không ra làm sao.

Nếu anh ta nói chuyện này với ba, chắc chắn ba sẽ nổi giận đoạn tuyệt quan hệ với anh ta. “Ba mươi tỷ, có nhiều quá không vậy, sao có thể nhiều như thể được” Anh Long nghi ngờ nhìn menu.

Sau khi xem menu xong, anh ta mới nhận ra đây là chuyện gì, sao lại tính tiền đống rượu được tặng kia chứ?

“Cái này… Cái này không phải được tặng à, sao còn tính tiền vậy?” Anh Long không nhịn được hỏi.

Những người khác đều bối rối, nhìn anh Long bằng ánh mắt nghi ngờ, tình hình gì vậy, sao rượu kia lại tính tiền, bọn họ còn tưởng là nể mặt anh Long nên mới tặng nữa.

“Vì anh đã đắc tội với khách quý kia, cho nên ngài Thiên tức giận, không trả tiền nữa” Nhân viên phục vụ thành thật trả lời.

“Cô đừng đùa tôi, tôi vẫn luôn ở trong phòng VIP này, làm gì đắc tội đến khách quý nào chứ? Anh Long cười khổ nói.

Trong phòng VIP này anh ta là người có thân phận nhất, sao khách quý có thể ở trong bọn họ được, dù là có cũng chỉ có Lý Phàm và Liễu Gia Lạc không hòa thuận với anh ta thôi.

Đương nhiên hai người kia đã hoàn toàn bị anh ta loại bỏ, anh ta không tin trong Lý Phàm và Liễu Gia Lạc có người có quan hệ tốt với ngài Thiên đến thế.

“Dù sao thì tôi cũng đã nhìn thấy” Nhân viên phục vụ sắc mặt không thay đổi nói.

Anh Long vô cùng sốt ruột: “Cô làm thế không phải là đang ép người khác tính tiền à, tôi không phục, tôi muốn nói với ông chủ của các người”

“Ông chủ của chúng tôi chính là ngài Thiên, anh có thể nói với ngài ấy”.

Anh Long lập tức hoảng sợ, khi nãy nghe nhân viên phục vụ nói anh ta chọc giận nhà họ Thiên, nếu anh ta thật sự nói chuyện này với Sở Trung Thiên thì không phải là tự đào mộ chôn mình à?

Anh ta có ngốc cũng sẽ không làm ra chuyện như thế, dù Sở Trung Thiên cố ý muốn trừng trị anh ta, anh ta cũng chỉ có thể chịu thua, anh ta hoàn toàn không trêu vào nổi nhân vật lớn như thế.

Đối phương giậm chân một cái ở Hán Thành thì anh ta đã chết rồi.

“Vậy vì sao khi nãy cô không nhắc nhở chúng tôi, nếu thế thì chúng tôi cũng đã không mở ra rồi” Anh Long bắt đầu thấy hối hận, không nhịn được oán trách.

“Ai bảo các người mở ra nhanh thế chứ? Anh Long lập tức cạn lời, ba mươi tỷ, bảo anh ta lấy ở đâu ra đây? “À, cô có thể cho tôi chút thời gian không, chúng tôi vẫn chưa ăn xong mà.” Anh Long ho khan một tiếng.

Nhân viên phục vụ lại quay trở về cửa một lần nữa, cầm bộ đàm trong tay, chỉ cần anh Long muốn quyt tiền, cô ta sẽ kịp thời thông báo với bảo vệ bên dưới.

Anh Long run rẩy đi về chỗ ngồi, Kiều Diễm Diễm oán trách: “Còn đợi cái gì nữa, chúng ta mau đi thôi”

Kiều Diễm Diễm cho rằng ba mươi tỷ với anh Long chỉ là con bò rụng lông, cây me rụng lá, cô ta đâu biết bây giờ trên người anh Long chỉ có mấy tỷ thôi.

“Câm miệng” Anh Long đang rất bực bội, anh ta ngẩng đầu lên: “Các vị, hôm nay tôi còn có việc, các người tự móc tiền túi ra giải quyết đi.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó, sắc mặt bọn họ đều thay đổi, đây rõ ràng là muốn bọn họ đến

gánh mà.

“Anh Long, không phải anh bảo hôm nay anh mời khách sao?” Tay sai của anh Long không nhịn được

hỏi.

Anh Long khẽ nói: “Bây giờ tôi đột nhiên không muốn mời nữa, các người cũng không muốn để tôi mời đúng không, mỗi người đưa ra một ít, gom khoảng mười lăm tỷ đi.”

Những người khác đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng hiểu là anh Long không có tiền. – Nhân viên phục vụ lại lên tiếng lần nữa: “Nếu trong vòng mười phút không tính tiền thì tôi sẽ gọi người”

Anh Long lau mồ hôi lạnh, anh ta cũng không muốn ăn cơm chùa ở chỗ Sở Trung Thiên, anh ta lạnh lùng quát lên: “Các người lập tức lấy tiền ra cho tôi, nếu không thì chúng ta đều xong đời đấy”

Lúc này những người khác mới nhận ra tính nghiêm trọng của chuyện này, miễn cưỡng đưa ra được sáu tỷ.

Anh Long vỗ trán một cái, cuối cùng nhìn về phía Lý Phàm và Liễu Gia Lạc , hừ lạnh: “Hai người các người cũng lấy ra ít nhất ba tỷ cho tôi.”

“Anh Long, không phải anh nói để anh mời à? Sao lại bảo chúng tôi đưa tiền ra rồi” Lý Phàm cười châm chọc.

Sau khi nghe thấy câu này, anh Long lập tức nổi giận.

Liễu Gia Lạc cũng hoảng hốt, bệnh của mẹ anh ta vẫn chưa chữa khỏi, bây giờ lại muốn anh ta đưa tiền, như thể chẳng phải là đang ép anh ta chết sao?

“Hừ, đừng nói ngay cả một đồng tiền anh cũng không lấy ra được nhé” Lúc này, anh Long vẫn không quên châm chọc.

Lý Phàm đứng dậy: “Cần gì phải phiền phức thế, bữa cơm hôm nay cứ để tôi mời” “Cái gì? Anh mời?”

Tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, bọn họ vô thức móc lỗ tay, cho rằng mình nghe nhầm, sau đó ai cũng cười to như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời.

Bọn họ đều nở nụ cười khinh thường nhìn Lý Phàm, không biết anh lấy đâu ra tự tin mà muốn mời nữa? Anh Long cười muốn rơi nước mắt, khinh bỉ nói: “Anh không cần phải khoác lác, tôi còn không trả nổi ba

mươi tỷ, anh nói anh mời? Anh bán cả người đi cũng không đủ đâu”

Kiều Diễm Diễm cũng châm chọc: “Không có bản lĩnh mà chỉ biết ba hoa”

Liễu Gia Lạc không hiểu rốt cuộc Lý Phàm bị làm sao, đừng nói đầu óc thật sự có vấn đề nhé, anh ta hơi hối hận vì đi mượn tiền của Lý Phàm.

“Anh, hay là chút tiền này anh để đi khám bệnh đi” Liễu Gia Lạc

ngượng ngùng nói.

Lý Phàm không nhịn được bùng lên trán đối phương một cái, bất đắc dĩ nói: “Cậu nghĩ cái gì vậy, cậu còn không tin tôi sao?”

“Không phải tụi tôi không tin anh, trừ khi anh cho tụi tôi nhìn thấy tận mắt ấy” Anh Long ôm bụng cười to nói.

“Đúng thế, khoác lác, tôi thấy anh chỉ biết khoác lác thôi, chẳng trách thất nghiệp, vì khoác lác mà mất hết rồi” Tất cả mọi người ở đây đều bật cười.

“Cô quẹt thẻ đi” Lý Phàm đi tới trước mặt nhân viên phục vụ. “Anh Lý, ngài Thiên nói chỉ cần là anh, dù anh xài bao nhiêu tiền, chúng tôi đều sẽ tự mình chi trả” Thái

độ của nhân viên phục vụ lập tức trở nên cung kính, không dám nhận tiền, nếu cô ta nhận để ngài Thiên biết, chắc chắn cô ta sẽ bị phạt.

Đám người anh Long đều há hốc mồm, không cười được nữa.

Chương 787

CHƯƠNG 787: ĐÒN CẢNH TỈNH

Thái độ khách sáo của nhân viên phục vụ với Lý Phàm khi nãy không khác nào một đòn cảnh tỉnh với mấy người anh Long, bọn họ hoàn toàn không ngờ Lý Phàm lại có mặt mũi như thế.

Đối phương vừa ra mắt đã được miễn phí hóa đơn chục tỷ, khiến người ta quá khó tin. Mấy người anh Long trợn tròn mắt, sao tên này lại có quen biết với ngài Thiên? Chẳng lẽ Lý Phàm thật sự phất rồi, thậm chí còn giàu hơn bọn họ nữa?

Nếu không phải chính tai nghe thấy, bọn họ cũng không thể tin đây là sự thật, khiến bọn họ khó mà chấp nhận được, vì nó quá khó tin.

“Mày mau véo tao một cái xem, đây không phải thật đúng không? Tay sai của anh Long nói với đồng bọn bên cạnh.

Tên đồng bọn véo một cái thật mạnh, khiến người kia đau đến mức la to. Sắc mặt anh Long cực kỳ khó coi, vốn dĩ hôm nay anh ta muốn nở mày nở mặt, ai ngờ tất cả ánh sáng

đều bị Lý Phàm cướp đi rồi. Liễu Gia Lạc cực kỳ khiếp sợ, anh ta đột nhiên thấy bóng dáng Lý Phàm trở nên cao lớn hơn, chẳng là người anh em này của anh ta thật sự phất lên rồi?

“Đừng nói là cô đang đùa đấy nhé, nó có tư cách gì trở thành bạn của ngài Thiên, với cái bộ dạng này của hắn có thể trở thành bạn bè với ngài Thiên thì lợn cái cũng biết leo cây”

Anh Long không muốn chấp nhận sự thật này, thậm chí anh ta còn nghi ngờ Lý Phàm đang thông đồng diễn kịch với nhân viên phục vụ này.

Nhân viên phục vụ kia xem thường nhìn anh Long: “Xin anh nói chuyện lịch sự một chút, nếu anh sỉ nhục anh Lý, tôi sẽ nói chuyện này với ngài Thiên”

“Đừng đừng đừng, tôi đùa thôi” Anh Long lập tức bị hù sợ, vội vàng xua tay nói.

Anh ta rất bực bội, chẳng lẽ là Lý Phàm chó ngáp phải ruồi ư?

Lúc nhìn về phía Lý Phàm, thái độ của mọi người đều thay đổi, bọn họ thầm nghĩ không biết có nên nịnh hót Lý Phàm không, ai cũng trở nên do dự.

Lỡ như nịnh bợ Lý Phàm chắc chắn sẽ bị anh Long ghi thù, hơn nữa trước đó bọ học còn từng đắc tội với Lý Phàm, bọn họ rùng mình một cái, lỡ như Lý Phàm lấy việc công trả thù riêng thì toang rồi.

“Thế thì thật ngại quá” Lý Phàm cười khổ một tiếng. Sở Trung Thiên khách sáo như vậy khiến anh cũng ngại đến chỗ của đối phương ăn cơm. “Ngài Thiên nói anh Lý cứ thoải mái, không cần khách sáo” Nhân viên phục vụ cười trả lời. Mấy người anh Long cực kỳ hâm mộ, hâm mộ trước vận may của Lý Phàm.

Có không ít người vô thức đến gần Lý Phàm: “Tại sao anh lại quen ngài Thiên, có thể chỉ chúng tôi chút bí quyết không?”

Bọn họ kết luận chắc chắn Lý Phàm sử dụng cách nào đó khiến ngài Thiên trở thành bạn tốt, nếu bọn họ học được thì sau này đã có thể tung hoành ở Hán Thành rồi.

Lý Phàm cười không nói, những người này chỉ nhìn mặt ngoài, không thể nhìn ra chân lý trong đó, dù thật sự có bí quyết thì cũng phải xem là ai nữa.

Nhìn thấy Lý Phàm thoáng chốc được mọi người vây quanh, anh Long cực kỳ khó chịu, anh ta hừ khẽ

một tiếng: “Tôi thấy chắc tên này là một tên chó giữ cửa của ngài Thiên”

Đám tay sai của anh Long thầm nghĩ, làm chó giữ cửa của ngài Thiên cũng không có gì không tốt, nếu ngài Thiên đồng ý, chắc chắn bọn họ cũng đi làm chó giữ cửa.

Nhân viên phục vụ lặng lẽ nói chuyện này với Sở Trung Thiên

Sở Trung Thiên vừa khéo đang bàn chuyện làm ăn ở gần đó, sau khi nghe thấy, ông ta nổi giận, không ngờ lại có người nói Lý Phàm là chó giữ cửa, đây rõ ràng là đang sỉ nhục cậu Lý.

Ngay cả ông ta cũng không dám nói như thế, ông ta bèn bất chấp tất cả, vô thức đứng dậy, quyết định phải đi trút giận giúp Lý Phàm.

Kiều Diễm Diễm thỉnh thoảng nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt quyến rũ.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt của Kiều Diễm Diễm, Lý Phàm chẳng thèm để tâm, anh đã nhìn thấy cô gái này rồi, một cô gái hám của.

Bây giờ sau khi phát hiện ra tiềm lực của mình lại bắt đầu muốn chân đạp hai thuyền, Lý Phàm cực kỳ không thích điều này, thậm chí là không có chút hứng thú nào.

Mọi người đều không biết rốt cuộc tại sao Lý Phàm lại quen ngài Thiên, nhưng nhìn thấy thái độ của nhân viên phục vụ với Lý Phàm, thái độ của bọn họ cũng thay đổi, trở nên khách sáo, cũng không ai dám tùy tiện giễu cợt nữa, chỉ lo ngài Thiên đến tìm bọn họ uống trà.

Sau khi rời khỏi khách sạn, anh Long lấy chìa khóa xe ra quơ quơ: "Hầy, xe này chạy hơi chán rồi, hôm nào phải đổi một chiếc xe khác mới được."

Đồng thời anh ta bấm xuống chìa khóa xe, chiếc Ferrari đỗ dưới nhà xe lập tức sáng lên.

Đám tay sai của anh Long vô cùng hâm mộ, đặc biệt là mấy câu anh Long nói, khiến bọn họ ghen tị muốn phun màu, không hổ là anh Long, cuộc sống của đại gia, bọn họ không hiểu được.

"Anh Long, chiếc siêu xe kia không tệ, đó là xe concept, đây là lần đầu tiên em thấy ở Hán Thành đó." Một tên tay sai của anh Long đột nhiên chỉ vào chiếc xe concept vừa đỗ lại.

"Xe concept, là xe gì?" Đây là lần đầu tiên người xung quanh nghe thấy từ này, đều tỏ vẻ khó hiểu.

Anh Long ho khan một tiếng, giải thích: “Cái này mà các người cũng không biết à, xe concept này rất không đơn giản, không phải người bình thường có thể chạy được, ít nhất là có tiền cũng không mua được”.

Lý Phàm đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, là Khang Văn Hân gọi đến.

“Sư phụ, em đã đưa chiếc xe concept đó tới rồi, chỉ cần anh nói tên mình ra thì người đó sẽ đưa chìa khóa cho anh”

“Sao cậu biết tôi ở đây?” Lý Phàm hơi ngạc nhiên, Khang Văn Hân này đúng là mang đến niềm vui bất ngờ cho anh khắp nơi. “Ha ha, không phải vì muốn khiến anh bất ngờ sao, cho nên mới liên lạc nhờ Đội trưởng Chương điều tra vị trí của anh”

“Cậu đưa tôi chiếc xe này làm gì, chói mắt quá” “Để chạy cho vui, chiếc xe này là em tốn nhiều sức lực lắm mới nhập khẩu về được đấy, tục ngữ nói bảo mã xứng với anh hung, em tin xe tốt chắc chắn xứng với sự phụ”

Lý Phàm thật sự cạn lời với trình độ nịnh hót của Khang Văn Hân, nhưng cái tên này vẫn còn có lương tâm, biết đưa một chiếc xe đến cho anh.

“Anh Long, không phải anh nói muốn đổi xe ư, hay anh cũng mua một chiếc đi” “Mày ngu à, mày có biết xe concept này đắt đến mức nào không, hơn nữa có tiền cũng không mua được,

tạo không mua nổi”

Anh Long không nhịn được đạp tên vừa đề nghị một cái, như thế không phải là cố ý khiến anh ta khó xử là, sau khi nhìn thấy bề ngoài của chiếc xe này, anh ta đã không hy vọng gì nữa rồi.

ít nhiều gì anh ta vẫn còn tự mình biết mình, hơn nữa nói ra, anh ta cũng không cảm thấy mất mặt.

Tất cả mọi người đều tò mò, không biết chủ của chiếc xe concept này là ai, đã có người đi tới bên cạnh xe bắt đầu chụp ảnh.

Một người đàn ông trung niên ăn mặc giống quản gia đứng một

bên không nói lời nào, chỉ cần những người này không động chạm lung tung là được.

Anh Long cười châm chọc: “Lý Phàm, xe của anh đâu, tiếc là xe của tôi không chở được nhiều người, nếu không tôi đã tiễn anh một đoạn rồi, anh vẫn nên gọi xe taxi về đi”

Mọi người cười khúc khích, dù quan hệ của Lý Phàm và ngài Thiên rất tốt, nhưng đối phương không có tiền là sự thật.

Chương 788

CHƯƠNG 788: QUÁ LỢI HẠI!

Lý Phàm cười khẽ: “Cái này không cần phiền anh quan tâm, tôi tự có cách”

“Ha ha, Lý Phàm, anh đúng là thích khoác lác, tiền của anh và Liễu Gia Lạc gộp lại còn không đủ mua một chiếc xe ấy chứ.” Anh Long giễu cợt.

Khi mọi người nhìn thấy Lý Phàm đi tới bên cạnh chiếc xe concept, ai cũng lên tiếng châm chọc, bọn họ cho rằng đối phương cũng muốn chụp ảnh sống ảo.

Những hành động tiếp theo lại khiến bọn họ thấy khó hiểu, không ngờ Lý Phàm lại đụng vào chiếc xe concept đó.

Người đàn ông trung niên trông như quản gia đứng bên cạnh xe lập tức không thể bình tĩnh nữa, ông ta đến để giao xe cho chủ xe, không ngờ bây giờ Lý Phàm lại đụng vào, lỡ như làm hỏng thì ông ta giải thích với cậu Khang kiểu gì đây?

“Cậu làm gì đó, ai cho cậu đụng chạm lung tung, đụng bị hỏng rồi cậu đền à?” Người đàn ông trung niên quát to.

“Tôi tên Lý Phàm” Lý Phàm ngẩng đầu lên, nói.

Người đàn ông trung niên hơi sửng sốt, sau đó cơn giận lập tức tan thành mây khói, vẻ mặt từ khiếp sợ biến thành kinh ngạc, sau đó lại trở nên kinh hãi, khi nãy ông ta vừa mới mắng khách quý của cậu Khang!

Ông ta thầm thấy hoảng hốt, vô thức định xin lỗi. “Ông không cần nói gì hết.” Lý Phàm khẽ nói.

Người đàn ông trung niên vội lau mồ hôi lạnh, cậu Khang đã bảo ông ta phải kính trọng Lý Phàm hơn cả mình, đương nhiên ông ta ghi nhớ trong lòng, lập tức không nói lời nào.

“Mọi người đứng xa Lý Phàm một chút, nếu không chủ xe ra ngoài thì chúng ta cũng bị liên lụy theo đấy” Anh Long nhìn Lý Phàm như đang nhìn một con quái vật, còn không quên hâm chọc.

Liễu Gia Lạc nhỏ giọng nói: “Anh Lý, em biết anh thích xe này, nhưng để chủ xe nhìn thấy sẽ không tốt đâu.”

“Lý Phàm, anh đúng là to gan, anh có biết xe concept này bao nhiêu tiền không, đợi chủ xe quay lại thì anh sẽ chết chắc” Anh Long nở nụ cười lạnh lùng.

Người có thể mua nổi xe concept chắc chắn không phải người bình thường, anh ta không dám kiếm chuyện với chủ xe, mà Lý Phàm lại to gan như thế, còn sờ tới sờ lui.

“Tạm được” Lý Phàm gật đầu, rất hài lòng với chiếc xe concept này.

Xe concept này có màu đen, giống nhiên chiến xa của dơi, trông cực kỳ khí thế, còn có cả biển số, nếu không chắc không thể chạy trên đường lớn được.

Lúc này, điện thoại của Lý Phàm reo lên, là xưởng sửa xe gọi tới, nói xe đã sửa xong, Lý Phàm gửi vị trí, bảo bọn họ chạy tới.

Anh Long cười khinh thường: “Lý Phàm, anh đúng là điếc không sợ súng”

Mọi người đều cho rằng đầu óc của Lý Phàm bị nước vào mới dám đụng vào chiếc xe như thế, có lẽ chết cũng không biết chết thế nào.

“Nào, Diễm Diễm, em ngồi xe anh đi” Anh Long mở cửa xe thể thao, cười mỉa mai: “Lý Phàm, anh gọi tôi một tiếng ông nội, tôi cho anh sờ xe mình một lát, thế nào?”

Vào lúc anh ta còn đang đắc ý, Lý Phàm đi về phía người đàn ông trung niên kia, sau đó giơ tay ra.

Một cảnh khiến người ta trợn mắt há mồm xuất hiện, người đàn ông trung niên kia vô cùng cung kính đưa chìa khóa xe cho Lý Phàm, sau đó Lý Phàm chui vào trong xe trước mặt tất cả mọi

người.

“Đây là chuyện gì vậy, tôi không nhìn lầm chứ?” “Sao anh ta lại có tư cách ngồi vào?” “Đừng nói ai cũng có thể ngồi vào chạy thử xe concept này một lát nhé?”

Mọi người vô thức cho rằng xe concept này có thể chạy thử miễn phí, nếu không một tên nghèo như Lý Phàm sao có thể không bị đuổi ra ngoài được?

Bọn họ theo bản năng muốn lên thử, nhưng lại bị người đàn ông trung niên ngăn cản. Mấy người anh Long khó hiểu, đây là chuyện gì vậy, sao Lý Phàm có thể đi vào còn bọn họ thì bị chặn lại.

“Chúng tôi cũng muốn thử một chút” Anh Long xoa tay nói. Người đàn ông trung nên khẽ nói: “Các người tưởng xe này có thể tùy tiện chạy thử à? Chỉ chủ xe mới có thể ngồi vào thôi.”

Sắc mặt mấy người anh Long lập tức cực kỳ khó coi, như thế không phải là tiêu chuẩn kép à? Nhưng sau khi nghe thấy vế sau, vẻ mặt bọn họ không được bình tĩnh nữa.

Bọn họ trợn mắt há mồm nhìn về phía Lý Phàm, khi nãy bọn họ nghe đối phương nói chỉ có chủ xe mới có thể đi vào, vậy chẳng phải là?

Lý Phàm là chủ của chiếc xe concept này! Mấy người anh Long há hốc mồm như có thể nhét vào một quả trứng, bọn họ bắt đầu nghi ngờ cuộc đời, chẳng lẽ tên nhóc nghèo Lý Phàm này thật sự trở mình rồi sao?

“Ông lái xe này về trước đi, đỗ ở nơi này là được.” Lý Phàm vẫn không thích xe hút mắt quá, bèn bảo đối phương chạy xe đến trước cửa nhà mình.

Người đàn ông trung niên hơi sững sờ, nhưng vẫn làm theo.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên nghe lời Lý Phàm như vậy, bọn họ càng tin việc Lý Phàm là chủ xe hơn.

Anh Long thì không cho là thế, ngược lại là suy đoán bằng logic của mình: “Tôi thấy xe concept này là anh ta dùng để khoe khoang

thôi, nói không chừng đã thương lượng với người kia rồi"

Mọi người sững sờ, dù câu nói này hơi có ý ghen tị, nhưng dù gì cũng hơi đáng nghi, nếu là xe mình vì sao không tự chạy về mà phải gọi taxi?

Anh Long bĩu môi: "Lý Phàm, tôi còn tưởng anh thật sự có tiền đồ, không ngờ anh vẫn là một tên vô dụng, lần này vì diễn kịch, anh đã tốn không ít tiền nhỉ?

Lý Phàm không trả lời, mọi người cho rằng Lý Phàm bị nói trúng tim đen, cho nên mới từ chối giải thích. "Giả vờ thì có tác dụng gì, có giỏi thì làm thật đi" Anh Long nhếch miệng cười.

Mọi người lại bắt đầu nịnh hót anh Long: "Anh Long vẫn lợi hại hơn, thực lực của anh Long bày ra đó, hoàn toàn không cần giả vờ, không giống người nào đó, ra vẻ còn bị người ta nhìn ta"

Kiều Diễm Diễm lập tức tỏ vẻ xem thường Lý Phàm: "Lý Phàm, anh làm tôi quá thất vọng, vẫn không có chút tiến bộ nào mà cứ thích thể hiện"

"Anh Lý, xe của anh đến rồi" Giám đốc của xưởng sửa xe đột nhiên chạy tới, vẫy tay nói với Lý Phàm.

Mọi người theo bản năng nhìn sang, đều bị chiếc Bugatti Veyron kia thu hút.

Anh Long hít vào một hơi khí lạnh, giá của chiếc xe này có thể mua mười chiếc Ferrari của anh ta, anh ta vô thức ngắm nhìn xung quanh, rốt cuộc là anh Lý nào mà có tiền thế.

Bugatti Veyron ở Hán Thành có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, chưa tới hai mươi chiếc, anh ta kết luận đây chắc chắn là một nhân vật lớn.

Bọn họ đều không nghĩ anh Lý là Lý Phàm, ai cũng đưa mắt tìm kiếm.

Lý Phàm đi qua nhận lấy chìa khóa xe, hành động đó khiến mọi người ngạc nhiên muốn rớt cằm, tình huống gì vậy?

Anh Long cau mày, rốt cuộc Lý Phàm này đang giở trò gì thế, thật lắm trò, dù có thuê xe này cũng tốn không ít tiền, có cần thiết không?

“Tôi đến bệnh viện thăm dì với cậu” Lý Phàm cười nói.

Dù Liễu Gia Lạc rất khiếp sợ, nhưng nghĩ tới mẹ còn đang ở trong phòng bệnh, anh ta vội lấy lại tinh thần, cũng không nghĩ nhiều mà ngồi lên tay lái phụ.

Chương 789

CHƯƠNG 789: CẬU ĐANG DẠY TÔI LÀM VIỆC À?

“Đây là chuyện gì vậy? Tất cả mọi người đều thấy khó hiểu, hoàn toàn không biết rốt cuộc Lý Phàm đang giở trò gì.

“Tôi thấy chắc chắn là tên này thuê, mấy chục triệu là có thể thuê được rồi” Anh Long lại nói.

Khóe miệng mọi người hơi giật giật, mấy chục triệu cũng là một khoảng tiền không nhỏ, nhưng vì làm ra vẻ thuê một chiếc xe thể thao, tính toán cũng thấy không hài lắm.

Sau khi Liễu Gia Lạc nói vị trí bệnh viện, Lý Phàm chuẩn bị khởi động xe. “Cái tên này làm gì vậy, đừng nói thật sự chạy đi nhé?” Mấy người anh Long giật mình thốt lên.

Anh Long đi tới trước mặt giám đốc kia, cười hì hì cho ông ta một khoản tiền: “Chiếc xe này có phải anh ta thuê tới không?”

“Không phải” Giám đốc sửa xe nhận tiền của đối phương, thẳng thắn đáp lời.

Anh Long cau mày nói: “Ông đừng có nhận tiền rồi nói láo đấy”

“Điều tôi nói là thật, xe này là của cậu ấy, còn do cậu ấy đứng tên” Giám đốc sửa xe mất kiên nhẫn nói.

Ông ta nghi ngờ đầu óc đối phương có vấn đề, nếu không cũng sẽ không hỏi ông ta câu hỏi ngớ ngẩn như vậy.

Mấy người anh Long hít vào một hơi khí lạnh, nếu khi nãy là giả, vậy cái này đừng nói là thật nhé?

Sau khi nhìn thấy chiếc xe có giá trị bất phàm của Lý Phàm, Kiều Diễm Diễm kết luận chắc chắn đối phương giàu hơn anh Long, cô ta lập tức từ trong lòng anh Long chạy tới bên cạnh xe của Lý Phàm.

“Lý Phàm, tôi có thể ngồi xe của anh một lát không” Kiều Diễm Diễm vuốt tóc làm dáng. “Hết chỗ rồi.” Lý Phàm khẽ nói. Liễu Gia Lạc hơi ngượng ngùng: “Vậy để em xuống xe” Anh ta cảm thấy mình hơi dư thừa, bèn muốn tháo dây an toàn. Kiều Diễm Diễm thầm thấy vui vẻ, cho rằng có cơ hội tiếp xúc với Lý Phàm.

Lý Phàm ngăn cản Liễu Gia Lạc, nói với Kiều Diễm Diễm: “Loại phụ nữ ham của như cô không phải gụ của tôi, lập tức cút ngay cho tôi, đừng làm bẩn xe của tôi.”

Tất cả mọi người đều bối rối, không ngờ đối phương lại từ chối Kiều Diễm Diễm, nếu là bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ không từ chối.

Liễu Gia Lạc thầm thấy khâm phục Lý Phàm, vẫn là anh Lý khí phách, câu nói khi nãy thật sự quá hay.

Không ít người đều không ưa tính hám của của Kiều Diễm Diễm, nhìn thấy Kiều Diễm Diễm bị từ chối, bọn họ lập tức bật cười.

Sắc mặt Kiều Diễm Diễm cực kỳ khó coi, cô ta không ngờ mình lại bị Lý Phàm từ chối, cả người cô ta như bị sấm sét đánh trúng, một lúc lâu vẫn không thể lấy lại tinh thần.

Kiều Diễm Diễm nhìn bóng xe Lý Phàm đi xa, vẻ mặt tràn đầy lưu luyến, trong lòng không khỏi hối hận, nếu sớm biết tiềm lực của Lý Phàm thì cô ta đã nhẫn nhịn rồi.

Nhưng cô ta vẫn có cơ hội, cô ta vội chạy tới bên cạnh anh Long: “Anh Long, vẫn là anh tốt nhất.”

Kiều Diễm Diễm vừa chạy tới quyến rũ anh Long, sắc mặt anh ta lập tức trở nên tái nhợt, anh ta cảm thấy mình như bị cắm sừng vậy.

Sắc mặt anh ta trở nên hờ hững, lạnh lùng nhìn Kiều Diễm Diễm.

“Anh Long, anh đừng nóng giận, em chỉ muốn lên xe của anh ta để sỉ nhục anh ta thôi” Kiều Diễm Diễm rất biết cách viện cớ, đến lúc này vẫn có thể bịa ra được một cái cớ.

Đương nhiên là anh Long không tin, anh ta chán ghét nhìn cô ta,

cho cô ta một bạt tai: “Cút, loại phụ nữ như cô tôi muốn bao nhiêu mà không có, ai thích thì cứ lấy đi”

Anh Long vừa dứt lời, những người khác đều tỏ vẻ thèm thuồng, bọn họ đã để ý dáng người của Kiều Diễm Diễm từ lâu rồi, dù là đồ chơi của người giàu có, nhưng cũng là một người đẹp với bọn họ.

Kiều Diễm Diễm hối hận không kịp, tự trách vì sự ngu xuẩn của mình, lần này thì hay rồi, bị cả hai bên vứt bỏ.

Liễu Gia Lạc ngồi trên xe, tò mò sờ đồ bên trong Bugatti Veyron. “Anh, xe này của anh là thuê sao, đắt lắm phải không?” Liễu Gia Lạc không nhịn được hỏi.

Lý Phàm cười nói: “Cậu đoán xem”

Liễu Gia Lạc cười khổ: “Anh Lý, thật ra anh không cần phải phí tiền như vậy, cứ coi lời bọn họ như gió thổi bên tai là được rồi.”

Lý Phàm cười khẽ, cũng không nói với Liễu Gia Lạc thân phận của mình, anh vẫn muốn giữ mối quan hệ bạn bè với đối phương, anh sợ để lộ thì đối phương sẽ trở nên dè dặt.

Sau khi đưa Liễu Gia Lạc đến bệnh viện, anh ta vội tới chỗ lễ tân trả tiền. “Anh là người thân của bệnh nhân phòng số 74 à? Nhưng giường bệnh đã nhường cho người khác rồi” Y tá kia khẽ nói.

“Cái gì, không phải cô nói đưa trước tám giờ là được à, sao lại nhường cho người khác rồi?” Sau khi nghe xong, Liễu Gia Lạc lập tức hoang mang, tức giận nói.

“Anh quá lâu không nộp tiền, còn chiếm phòng bệnh, đưa cho người khác cũng là chuyện bình thường thôi.” Y tá kia cũng sợ hết hồn, nói chuyện không có chút tình cảm nào.

Liễu Gia Lạc rất không phục nói: “Tôi muốn tìm viện trưởng của các người, các người như thế là đuổi bệnh nhân ra ngoài.”

Lúc này một người đàn ông trung niên bước ra, hừ một tiếng: “Ầmĩ cái gì vậy?” Y tá kia vội nói: “Chủ nhiệm, anh ta muốn gây chuyện, vì phòng bệnh số 74”

Chủ nhiệm bệnh viện kia lập tức hiểu ra, ho khan nói: “Phòng bệnh đã nhường cho người khác rồi, cậu. cũng biết đấy bệnh viện không được lớn lắm, cũng không có nhiều phòng bệnh”

“Bệnh tình của mẹ tôi rất nghiêm trọng, không thể kéo dài được nữa” Liễu Gia Lạc bắt đầu sốt ruột, khó khăn lắm anh ta mới gom được tiền, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Bác sĩ chủ nhiệm phải bỏ trách nhiệm: “Dù sao thì phòng bệnh cũng đã nhường ra, tôi cũng hết cách”

Một thanh niên ăn mặc sang trọng cười ha ha bắt tay với bác sĩ chủ nhiệm: “Chủ nhiệm, cảm ơn ông đã nhường lại phòng bệnh số 74, bệnh cảm của con trai tôi sắp khỏi rồi”. Liễu Gia Lạc cũng nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, anh ta cũng nhìn ta bác sĩ chủ nhiệm rất thân với người kia, hơn nữa còn lén lút nhường phòng bệnh lại, càng khiến anh ta tức giận là con trai của đối phương chỉ bị cảm lại đi giành phòng của mình, mà mẹ anh ta đang bị bệnh nặng lại bị đuổi ra ngoài, thật quá buồn cười!

“Chủ nhiệm, ông có nghe thấy lời tôi nói không vậy, mẹ tôi bị bệnh nặng, còn con trai anh ta chỉ bị cảm, đáng lẽ ông phải tránh nhẹ tìm nặng mới đúng chứ?

“Cậu đang dạy tôi làm việc à?” Bác sĩ kia lạnh lùng nhìn Liễu Gia Lạc .

Ông ta đã nhận tiền rồi, bây giờ bảo ông ta trả lại phòng, vậy chẳng phải ông ta không nhận được tiền đút lót sao? Nói không chừng còn trêu vào một người giàu có nữa. Chàng trai giàu có kia cười khẩy: “Nhìn dáng vẻ này của cậu là biết không trả nổi tiền rồi, thôi đừng trị nữa”

“Ai nói, tôi đã gom đủ tiền rồi” “Được rồi, dù sao cũng không còn phòng bệnh nữa, một là cậu chuyển viện, hai là chờ phòng bệnh trống đi” Bác sĩ chủ nhiệm rất thiên vị, đứng về phía tên nhà giàu kia.

Tên nhà giàu nở nụ cười khoe khoang, không hề có chút thương hại nào, đúng là đút lót tiền không uổng phí mà.

Nhìn thấy tên nhà giàu và câu trả lời tuyệt tình của bác sĩ chủ nhiệm, Liễu Gia Lạc siết chặt tay, giận đến mức cả người run rẩy.

Lý Phàm cũng không nhìn được nữa, thế này chẳng phải là đang bắt nạt người khác sao?

Chương 790

CHƯƠNG 790: CHUYỆN TỐT

“Bây giờ cậu còn có sự lựa chọn nào khác à, vậy thì chuyển sang bệnh viện khá đi” Bác sĩ chủ nhiệm cười khẩy.

Ông ta nhận nhiều tiền của tên nhà giàu như thế, đương nhiên là đứng về phía tên này rồi, hơn nữa Liễu Gia Lạc chỉ trả tiền viện phí, cũng không cho ông ta tiền. Dưa hấu và hạt vừng nên chọn lựa thế nào, đương nhiên là ông ta phải hiểu rồi.

“Bạn của tôi đặt phòng bệnh trước, các người lại đuổi bệnh nhân ra ngoài như vậy, không thấy quá đáng à?” Lý Phàm cất lời.

Anh từng nghe nói tới không ít bác sĩ chủ nhiệm xấu, không ngờ lần này lại tận mắt nhìn thấy, anh không nhịn được thấy không công bằng vì Liễu Gia Lạc .

“Tôi là bác sĩ chủ nhiệm, tôi quyết định, cậu có bản lĩnh thì khiếu nại tôi đi” Bác sĩ chủ nhiệm cười khẳng khác.

Ông ta không hề lo lắng sẽ có tin đồn, sau khi thấy cách ăn mặc của Lý Phàm và Liễu Gia Lạc , ông ta càng không để tâm hơn. Dù sao hai người này cũng không thể nào gây ra sóng to gió lớn được.

Tên nhà giàu kia ỷ mình có tiền, uy hiếp nói với Lý Phàm và Liễu Gia Lạc : “Tôi cho các người ba mươi triệu, các người lập tức cút cho tôi, nếu các người còn tiếp tục ầm ĩ thì các người không xong đâu”

Sau khi nghe, Liễu Gia Lạc cắn răng, lại không thể làm gì, anh ta thấy vẫn còn thời gian, biết rõ đạo lý nghèo không thể đấu với giàu, chỉ có thể nuốt cục tức này xuống.

“Bây giờ chuyển viện không còn kịp nữa” Lý Phàm cau mày nói.

Liễu Gia Lạc thở dài: “Anh Lý, vậy phải làm sao đây, bây giờ bệnh viện không còn phòng trống”

Lý Phàm hiểu rõ tâm trạng của Liễu Gia Lạc , là bạn của đối phương, anh nhất định phải giúp đối phương chuyện này, anh VỖ vai anh ta một cái: “Yên tâm, tôi sẽ không để cậu phải chịu thiệt thòi đâu.”

Anh từng hỏi Sở Trung Thiên rồi, bệnh viện này là bệnh viện chi nhánh của doanh nghiệp Hầu Đức Dương, anh bèn nói chuyện này với Hầu Đức Dương.

Sau khi nghe xong, Hầu Đức Dương lập tức mất bình tĩnh, không ngờ lại có người dám ức hiếp bạn của cậu Lý, đương nhiên ông ta không thể mặc kệ rồi.

“Tôi đã gọi điện thoại cho Viện trưởng Hầu rồi, nếu ông không chịu nhường lại phòng bệnh, e rằng cả chức vị cũng khó giữ đấy” Lý Phàm là cho bác sĩ chủ nhiệm một lời cảnh cáo cuối cùng.

“Ha ha, cậu đang hù dọa tôi ư? Cậu tương thân phận của mình là gì, cậu có số điện thoại của Thần y Hầu ư? Đúng là suy nghĩ viển vông” Bác sĩ chủ nhiệm khịt mũi coi thường. Ông ta như vừa nghe thấy một chuyện rất buồn cười vậy, bình thường đều là ông ta uy hiếp người khác, làm gì có ai dám uy hiếp ông ta.

Ông ta nghi ngờ Lý Phàm là một tên ngốc, cái kịch bản này, đương nhiên ông ta sẽ không mắc lừa. Lý Phàm không nói gì, kéo Liễu Gia Lạc bảo đối phương ở đây đừng đi đâu cả.

Bây giờ Liễu Gia Lạc tiến thoái lưỡng nan, nếu bây giờ chuyển viện nói không chừng còn có thể kịp phẫu thuật, nhưng lộ trình lại mất tới nửa ngày.

Anh ta biết tình huống của mẹ không được ổn, hơn nữa lúc nhận được thông báo bệnh tình nguy kịch, anh ta biết mẹ không chịu được mấy ngày nữa.

Anh ta không biết có nên tin Lý Phàm không, lỡ như đối phương thật sự quen biết Viện trưởng Hầu thì không cần phải chuyển viện nữa.

Tên nhà giàu kia bĩu môi nhìn Lý Phàm: “Chủ nhiệm, ông nghe anh ta nói hươu nói vượn làm gì, anh ta tưởng mình là ai chứ?

Bác sĩ chủ nhiệm vuốt râu, khinh thường nhìn Lý Phàm và Tra Ca Nhạc, cười ha ha với tên nhà giàu: “Cậu Vương, cậu xem cậu nói gì kìa.”

Có cậu Vương chống lưng, bác sĩ chủ nhiệm càng yên tâm là mình có chỗ dựa vững chắc hơn.

Liễu Gia Lạc rất lo lắng, một tên nhà giàu của Hán Thành, một bác sĩ chủ nhiệm, lỡ như đắc tội với bọn họ, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Bác sĩ chủ nhiệm híp mắt nói: “Nếu các người còn không cắt xéo, muốn tiếp tục quấy rối, thì tôi không ngại khiến bệnh viện của cả Hán Thành không nhận các người đâu.”

Dù ông ta nói năng ngông cuồng, nhưng vẫn có mạng lưới quan hệ, hơn nữa Lý Phàm và Liễu Gia Lạc chỉ là người bình thường, chỉ cần ông ta cho đồng nghiệp chút tiền, chuyện này coi như kết thúc.

Sau khi nghe thấy thế, Liễu Gia Lạc càng hoang mang hơn, khi nãy vẫn còn cơ hội chuyển viện, bây giờ đối phương lại muốn đưa anh ta vào trong danh sách đen, lỡ như đến bệnh viện khác, bệnh viện khác không chữa bệnh cho mẹ thì phải làm sao?

“Anh Lý, anh đừng làm ầm ĩ nữa, bây giờ mạng người quan trọng, em phải suy nghĩ vì mẹ của mình” Liễu Gia Lạc tưởng Lý Phàm muốn làm ầm ĩ, sau đó gượng cười, áy náy nói: “Xin lỗi, người anh em này của tôi nói chuyện hơi thẳng, hai người đừng để trong lòng, tôi xin lỗi hai người.”

“Muộn rồi” Bác sĩ chủ nhiệm đắc ý nói.

Ông ta đã không còn kiên nhẫn nữa, giằng co với hai tên nghèo này lãng phí không ít thời gian của ông ta, hơn nữa Lý Phàm còn dám uy hiếp ông ta, điều này khiến ông ta rất khó chịu.

Đúng lúc đó, điện thoại của bác sĩ chủ nhiệm vang lên, khi nhìn thấy người gọi đến, hai mắt ông ta lập tức tỏa sáng, cười tủm tỉm nghe máy.

“Viện trưởng Hầu, sao ông lại có thời gian gọi điện thoại cho tôi

thế. Có thể nhận được cuộc gọi của Viện trưởng Hầu, tôi thật sự thấy vinh hạnh"

"Vinh hạnh? Tôi cũng rất vinh hạnh nói với cậu một chuyện tốt"

Hầu Đức Dương cũng mỉm cười, cậu vinh hạnh đấy, nhưng cậu lại hại tôi rồi.

"Thật ư? Chuyện tốt gì, có phải có liên quan đến việc thăng chức không?"

Sau khi nghe thấy, bác sĩ chủ nhiệm lập tức trở nên kích động, nếu có liên quan đến việc thăng chức thì quá tốt, có lẽ vì ông ta quá kích động, nên không nghe ra sự lạnh lùng trong giọng nói của Hầu Đức Dương.

"Đương nhiên không phải, còn tốt hơn chuyện đó nữa, cậu bị cách chức "Thật sao? Cái gì?"

Bác sĩ chủ nhiệm vừa muốn ăn mừng lại nghe thấy vế sau, lập tức như bị dội một chậu nước lạnh, sự kích động trong lòng hoàn toàn biến mất, vẻ mặt vô cùng khó tin, bắp thịt trên mặt cũng bắt đầu run rẩy.

Ông ta không ngờ lần đầu tiên nhận được điện thoại của Hầu Đức Dương lại nghe phải tin tức xấu này.

Nhưng không đúng, ông ta cũng đâu có làm chuyện gì quá đáng, bình thường chỉ nhận chút tiền đút lót, đùa giỡn y tá nhỏ thôi, sao Hầu Đức Dương lại nhằm vào ông ta?

"Viện trưởng Hầu, ông đừng đùa, tim của tôi không được tốt lắm"

"Tôi không đùa với cậu, cậu lạm dụng tư quyền đưa phòng bệnh cho người khác, còn nhận tiền đút lót của bệnh nhân, chuyện này, cậu tưởng tôi không biết à? Cậu bị cách chức rồi!"

"Chuyện này."

Sau khi bị Hầu Đức Dương tránh mắng, bác sĩ chủ nhiệm hít vào một hơi khí lạnh, ông ta vô thức nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt tức giận, ông ta đảm bảo là Lý Phàm khiếu nại với Viện trưởng Hầu.

Ông ta biết Viện trưởng Hầu là một thần y chính trực, không muốn nhìn thấy chuyện như vậy, ông ta thật sự sắp tức chết rồi, không ngờ tương lai của mình lại bị hủy trong tay Lý Phàm.

“Bác sĩ, ông sắp thăng chức à? Chúc mừng, chúc mừng nhé” Cậu Vương chỉ nghe hai chữ thăng chức của đối phương, cho nên lập tức chúc mừng.

Chương 791

CHƯƠNG 791: TUYỆT ĐỐI ĐỪNG RA TAY

Bác sĩ chủ nhiệm gần như muốn chửi tục, ông đây bị từ chức cậu còn nói chúc mừng? Không phải là đang kiếm chuyện sao?

Nếu không bị sa thải, ông ta không sợ đắc tội với cậu Vương, nhưng bây giờ đã bị cách chức, ông ta thật sự không dám trêu vào cậu Vương, ông ta khóc không ra nước mắt, khiến người ta không thể nhìn ra đang vui hay buồn.

“Không ngờ cậu lại nói chuyện của tôi với Viện trưởng Hầu, hại tôi bị đuổi việc.”

Bác sĩ chủ nhiệm nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Phàm, nếu không phải Lý Phàm khiếu nại ông ta, ông ta cũng sẽ không bị sa thải. Chuyện đến nước này, ông ta vẫn không biết kiểm điểm, còn cho rằng tắt cả 1¬ đều là do Lý Phàm.

Sau khi nghe vậy, sắc mặt cậu Vương trở nên lạnh lẽo, bác sĩ chủ nhiệm bị đuổi cũng không phải chuyện tốt gì với hắn ta.

Dù chuyện này không liên quan lắm đến hắn ta, nhưng trong lòng hắn ta vẫn cực kỳ khó chịu, khi nãy hắn ta cảnh cáo Lý Phàm đã tỏ vẻ mình đứng về phía bác sĩ chủ nhiệm.

Bây giờ Lý Phàm khiếu nại bác sĩ chủ nhiệm, rõ ràng là không coi lời hắn ta nói ra gì.

“Anh chết chắc rồi, lời của tôi mà anh cũng không nghe, anh có biết tôi là ai không? Bồ tôi là Vương Hồ, của cải lên đến bạc tỷ, tôi đã từng là thuộc hạ của ngài Thiên, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh em lúc trước, bọn họ sẽ đến đây nhanh thôi, anh có tin không?”

Cậu Vương đắc ý khoe khoang thân phận của mình, hắn ta tin sau khi nghe xong, chắc chắn đối phương sẽ sợ tè ra quần.

“Ha”

Ai ngờ khiến cậu Vương ngạc nhiên là Lý Phàm lại chỉ hờ hững ha một tiếng.

Cậu Vương bắt đầu nỗi điên, Lý Phàm này thật quá kiêu ngạo, hoàn toàn không coi hắn ta ra gì.

Tranh thủ lúc chuyện mình bị sa thải chưa được nhiều người biết, bác sĩ chủ nhiệm lấy bộ đàm ra, gọi bảo vệ trước cửa lên.

Khó khăn lắm mới tìm được một công việc tốt lại bị Lý Phàm phá hoại, ông ta không thể nào nuốt xuống cục tức này được.

Dù có bị sa thải, ông ta cũng muốn xử lý Lý Phàm một trận.

Liễu Gia Lạc khiếp sợ nhìn Lý Phàm, anh ta không biết tại sao Lý Phàm có thể có số điện thoại của nhân vật lớn như Thần y Hầu, điều duy nhất khiến anh ta ngạc nhiên là đối phương thật sự dám khiếu nại bác sĩ chủ nhiệm, chẳng lẽ anh không sợ gặp họa lớn sao?

Có người bạn như Lý Phàm, anh ta không biết nên cười hay nên khóc nữa, nếu đối phương không làm thì đã không có chuyện gì rồi.

Nhưng đối phương làm thế đã kiếm chuyện với bọn họ rồi, anh ta đau lòng xoa trán, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Bảo vệ của bệnh viện vội chạy tới, bọ họ cung kính nói với bác sĩ chủ nhiệm: “Bác sĩ cần chúng tôi giúp đỡ những gì ạ?”

“Hai người kia gây sự ở đây, các người đánh bọn họ một trận cho tôi, chỉ cần đừng đánh chết là được.”

Bác sĩ chủ nhiệm lạnh lùng ra lệnh: “Dù có người truy cứu, tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

Đương nhiên ông ta sẽ không chịu trách nhiệm, đến lúc đó ông ta sẽ đi luôn, ông ta nghĩ sau khi Lý Phàm và Liễu Gia Lạc bị đánh cũng sẽ không dám đòi ông ta tiền viện phí nữa.

Ông ta rất hay sử dụng thủ đoạn như vậy, gần như không có ai dám làm loạn.

Ban đầu mấy bảo vệ kia còn hơi phân vân, nhưng sau khi nghe bác sĩ chủ nhiệm nói mình sẽ chịu trách nhiệm, bọn họ lập tức không kiêng dè gì nữa, tiếng rắc rắc khi siết chặt nắm đấm vang lên.

Đánh người còn có tiền, chuyện tốt như vậy, đương nhiên bọn họ sẵn sàng làm.

Trước đây đám bảo vệ này đều là lưu manh, sau đó thành thật một chút, nhưng tính cách của bọn họ vẫn không thay đổi.

Liễu Gia Lạc vô thức ngăn cản: “Có chuyện gì từ từ nói, tuyệt đối đừng ra tay.”

Lý Phàm ghi âm lại, sau đó gửi qua cho Hầu Đức Dương.

Hầu Đức Dương đang làm hội thảo y học, sau khi nghe xong, ông ta không nhịn được chạy ra ngoài, vội vã bắt xe đi đến bệnh viện nhân dân số 3 Hán Thành.

Viện trưởng bác sĩ đang quay hội thảo đều sửng sốt, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Viện trưởng Hầu luôn ung dung vội vã như thế.

Ông ta gần như muốn chửi tục với bác sĩ chủ nhiệm, đối phương tự mình tìm đường chết thì thôi đi, bây giờ còn hại cả ông ta, nếu

cậu Lý có chuyện gì, chắc chắn ông ta sẽ không bỏ qua cho những người kia.

“Cút, cậu nghĩ mình là ai?” Nhìn thấy có người cản đường, bảo vệ kia đạp Liễu Gia Lạc ra một bên, còn khinh bỉ nói.

Liễu Gia Lạc đau đớn nằm dưới đất, anh ta áy náy nhìn Lý Phàm, anh ta không biết đánh nhau, nếu anh ta biết đánh nhau thì còn có thể giúp đỡ được.

Lý Phàm cảm thấy rất cảm động, những chuyện anh làm khi nãy, dù là những người bạn khác của anh cũng sẽ mắng anh.

Nhưng Liễu Gia Lạc chẳng những tin tưởng anh còn nhắm mắt liều mạng với những người kia, có thể thấy đối phương tin tưởng anh đến mức nào.

Lý Phàm mỉm cười: “Trước đó tôi đã bảo học chút võ thuật, sau này còn có thể phòng thân, bây giờ hối hận chưa.”

Liễu Gia Lạc gượng cười quay đầu, trợn mắt một cái, đã lúc nào rồi mà đối phương còn đùa anh ta được.

Anh ta nhìn thấy Lý Phàm xông về phía đám bảo vệ kia, vô thức nhắm mắt lại, tựa như nhìn thấy cảnh Lý Phàm bị đánh ngã.

Anh ta chưa từng thấy Lý Phàm ra tay, nhưng trông đám bảo vệ

kia đều rất cường tráng, Lý Phàm có thể đánh một người đã tốt lắm rồi, sao có thể đánh nhiều người như vậy được.

Bác sĩ chủ nhiệm cười khinh thường: “Đúng là một tên lỗ mãng, một mình mà còn muốn thể hiện.”

Điện thoại của ông ta lại reo lên một lần nữa, nhìn thấy người gọi đến là Viện trưởng Hầu, hô hấp của ông ta trở nên dồn dập, chẳng lẽ Viện trưởng Hầu đổi ý sao?

Nghĩ vậy, ông ta lập tức nghe máy.

Mãi đến khi giọng nói của Viện trưởng Hầu vang lên, ông ta mới biết cái gì gọi là ảo tưởng tốt đẹp, hiện thực tàn khốc.

“Trương Quang Ba, rốt cuộc cậu đang làm cái trò gì đấy? Có phải cậu gọi bảo vệ ra tay với cậu Lý không, nếu cậu Lý có mệnh hệ gì, tôi sẽ cho cậu biết tay.”

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói tức giận của Viện trưởng Hầu, ngay cả tên của bác sĩ chủ nhiệm cũng gọi ra, Trương Quang Ba bị giọng nói vang dội này làm suýt điếc cả tai.

Ông ta hít vào một hơi khí lạnh, hoàn toàn không ngờ quan hệ giữa Viện trưởng Hầu và Lý Phàm lại tốt như vậy, bây giờ ông ta biết vì sao Lý Phàm chỉ gọi một cuộc điện thoại mà Viện trưởng Hầu đã đuổi mình, hơn nữa còn không hề báo trước rồi.

Phải biết rằng dù có sa thải cũng phải có đủ chứng cứ, trên trán ông ta dần có mồ hôi lạnh chảy xuống, Viện trưởng Hầu quan tâm Lý Phàm như vậy, lỡ như Lý Phàm thật sự bị thương thì ông ta chết chắc.

Ông ta bắt đầu thấy hồi hận: “Viện trưởng Hầu, sao ông không nói sớm, nếu ông nói sớm thì tôi đã không bảo người ta ra tay rồi.”

*“Ngu xuẩn, ngu không ai bằng, ngu hết thuốc chữa!” Hầu Đức Dương tức giận mắng một câu, sau đó cúp máy, chỉ hận không thể tát Trương Quang Ba một bạt tai, thiếu chủ của Long Môn cũng dám trêu vào, đúng là chán sống!

Trương Quang Ba hít vào một hơi khí lạnh, sau khi thấy trong đám người không còn bóng dáng của Lý Phàm, ông ta thầm tháy hồi hộp, xong rồi, xong rồi, nếu Lý Phàm bị thương thì ông ta cũng tiêu đời luôn, lần này nên ăn nói với Viện trưởng Hầu thế nào đây?

Chương 792

CHƯƠNG 792: THỜI GIAN LÀ VÀNG LÀ BẠC

“Các người làm gì vậy, dừng tay lại cho tôi!” Trương Quang Ba biết chuyện đã muộn, chỉ muốn làm chuyện nhỏ đi, vội vàng lên tiếng nói.

Lần này Cậu Vương bối rồi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trương Quang Ba, không hiểu đối phương đang đùa gì, nói: “Chủ nhiệm, ông nào vậy, sao phải sợ anh ta?”

“Cậu im miệng.”

Trương Quang Ba giận đến bật cười, nếu ông ta không sợ mới là lạ, viện trưởng Hầu cũng cho gọi điện thoại cảnh cáo ông lần cuối, ông ta không sợ mới là lạ.

Nếu không phải Cậu Vương, ông ta cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện này, trong lòng ông ta bây giờ hận Cậu Vương đến chết, sớm biết như vậy, ông ta cũng không tranh vũng nước đục này.

“Chủ nhiệm, ông sao thế?” Cậu Vương càng không hiểu, trước đó đối phương không dám nói chuyện với anh ta, làm sao chỉ chớp mắt thái độ đã thay đổi nhiều vậy.

Bị khiển trách một cách khó hiểu, trong lòng anh ta cũng không thoải mái.

Trương Quang Ba không có tâm trạng nói nhảm với đối phương, ông ta đẩy máy bảo vệ ra.

Nhưng ông ta vừa định đẩy người bảo vệ ra, chuyện xảy ra, khiến ông ta không bình tĩnh nổi. Giờ đây Lý Phàm đứng giữa, không xảy ra chuyện gì cả.

Mà những bảo vệ kia đột nhiên thân thể mềm nhũn, ngã thẳng xuống đất.

Trương Quang Ba nhìn ngây người, nhưng ngay khi ông ta thấy Lý Phàm không bị gì, lúc này mới lau mồ hôi lạnh, cũng may là đối phương không bị thương, nếu không ông ta nhất định phải chết.

Liễu Gia Lạc cũng ngây ngắn, cậu ta dù thế nào cũng không ngờ anh Lý đánh nhau giỏi vậy, đánh với nhiều người vậy mà không có chuyện gì.

“Anh Lý, anh lợi hại quá đi.” Liễu Gia Lạc không kìm được hóa thân thành em trai mê muội Lý Phàm, sùng bái nói.

Cậu Vương chau mày, ngay khi thấy Lý Phàm Nhất không có chút vấn đề gì, trong lòng anh ta đặc biệt không thoải mái.

Trương Quang Ba nghĩ đến Lý Phàm có quen viện trưởng Hầu, đối phương nhất định là một nhân vật lớn, thái độ ông ta nhất thời thay đổi không ít, nói: “Cậu Lý, cậu không sao là tốt rồi, tôi có mắt như mù, không nhận ra cậu Lý.”

Lý Phàm tự biết có chuyện gì, đối phương hẳn là bị Hầu Đức Dương dọa sợ rồi.

Cậu Vương không nhịn được tiến lên phía trước nói: “Chủ nhiệm, ông thế này là thế nào, ông khách khí với mấy người này làm gì.”

“Im miệng, tôi không quen cậu.” Trương Quang Ba lập tức phủi sạch quan hệ với Cậu Vương, nói.

Đối phương không biết Lý Phàm là ai, nhưng trong lòng ông ta biết rõ.

Lý Phàm là người ông ta không chọc nổi, đối phương muốn chết, ông ta thì không.

Vừa lúc đó, Hầu Đức Dương đã chạy đến, khi ông ta nhìn thấy cảnh tượng này, khẽ cau mày nói: “Trương Quang Ba.”

Trương Quang Ba nghe được giọng viện trưởng Hầu, theo bản năng cả người giật mình, quả nhiên không ra ngoài dự tính, Hầu Đức Dương tới thật.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ông ta cũng không dám tin đây là thật.

“Tôi ở đây, viện trưởng Hầu, sao ông lại tới vậy.” Trương Quang Ba vội vàng nghênh đón.

Hầu Đức Dương thấy dáng vẻ Trương Quang Ba cười đùa hí hửng, tâm trạng càng tệ hơn, ông ta đá một phát vào người đối phương.

Hầu Đức Dương đột nhiên đá, Trương Quang Ba nhát thời không phản ứng kịp, dù là ông ta kịp phản ứng, cũng không dám né tránh, dù sao đối phương cũng cấp trên của ông.

Trương Quang Ba đau lui về phía sau mấy bước, Cậu Vương cũng biết tiếng tăm Hầu Đức Dương, đối phương là thần y. Anh ta cũng muốn làm quen chút, nhỡ ngày nào đó anh ta bệnh nặng, nếu người ta giúp mình, vậy là không cần lo.

Dẫu sao phí xuất viện của Hầu Đức Dương một lần rất đắt, hơn nữa muốn mời được Hầu Đức Dương cũng phải xem đối phương là loại người nào.

Nếu không đủ tư cách, thì không có cách nào mời Hầu Đức Dương.

Cậu Vương cười hì hì đi tới đưa tay ra nói: “Thần y Hầu, không ngờ lại gặp được ông ở đây, ba tôi là bạn cũ của anh trai ông.”

Hầu Đức Dương coi thường đối phương, đi thẳng tới trước mặt Lý Phàm, nhiệt tình đưa tay ra nói: “Cậu Lý, lại gặp mặt, bệnh của con gái cậu bây giờ ra sao?”

“Ừm.” Lý Phàm khẽ mỉm cười: “Đã khỏi hẳn rồi, cũng là nhờ thần y Hầu.”

Hầu Đức Dương nghe được lời tán dương của Lý Phàm, trong lòng rất vui, có thể được Long Môn thiếu chủ khen đây là một vinh hạnh lớn, nếu là những người khác, chưa chắc đã may mắn như vậy.

Trương Quang Ba hít sâu một hơi, viện trưởng Hầu vì Lý Phàm mà tự mình đi tới chỉ nhánh, đã đủ để cho người kinh hãi. Ông ta càng không ngờ là viện trưởng Hầu lại thành khẩn với Lý Phàm vậy.

Trong lòng Cậu Vương càng không thoải mái, lẽ ra thân phận của anh ta cao hơn Lý Phàm nhiều, tại sao viện trưởng Hầu lại khách khí với Lý Phàm, còn anh ta thì như không thấy.

Cậu Vương để chứng minh cảm giác tồn tại của mình, theo bản năng ho khan một tiếng: “Thần y Hầu.”

“Cậu bị cảm thì đi mua ngay thuốc, đừng ở đây cản trở.” Hầu Đức Dương tức giận nhìn đối phương một cái, nói.

Ông ta đang nói chuyện với cậu Lý, không có tâm tư để ý tới Cậu Vương.

Sắc mặt Cậu Vương vô cùng lúng túng, nụ cười nhất thời cứng lại, nhưng cũng không dám nỗi giận.

“Trương Quang Ba, may là cậu Lý không sao, nếu không ông chứ chờ xem.” Giọng Hầu Đức Dương vô cùng lạnh lùng, bĩu môi nói.

Trương Quang Ba nghe đến chỗ này, âm thầm vỗ ngực một cái, may là cậu Lý đánh nhau giỏi. Nếu không, ông ta chết chắc.

“Bây giờ có thể chuyển viện chưa?” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Vừa rồi vì chuyện này thương lượng lâu như vậy, còn trì hoãn nữa, bệnh tình mẹ Liễu Gia Lạc nói không chừng càng nghiêm trọng hơn rồi.

Hầu Đức Dương quay đầu mắng Trương Quang Ba nói: “Tôi đã nói trước với ông như thế nào, phải cứu bệnh nhân bệnh nặng trước, có phải ông không để tâm đến lời tôi nói không?”

Trương Quang Ba giật mình, mặc dù ông ta bị sa thải, nhưng trong nội tâm lòng ông ta vẫn kính nể và sợ Hầu Đức Dương.

“Được rồi, ông không còn là chủ nhiệm của viện nữa, thu dọn đồ đạc đi đi.” Hầu Đức Dương phát tay nói.

Trương Quang Ba cảm thấy cuộc sống của mình trở nên đen tối, hoàn toàn khác với những gì ông ta tưởng tượng.

Cậu Vương lập tức mắt bình tĩnh, cậu ta nói với Hầu Đức Dương theo bản năng: “Thần y Hầu, con trai tôi vẫn còn ở phòng bệnh.”

“Tình huống con trai cậu, tôi cũng biết qua, là bị cảm thông thường, hơn nữa phòng bệnh này là do cậu cướp của người khác, bây giờ trả lại, cũng rất bình thường.” Hầu Đức Dương lạnh lùng nói.

Cậu Vương vốn đang muốn nói gì, khi anh ta thấy sắc mặt Hầu Đức Dương khó coi, nhất thời ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Sau khi Cậu Vương nhường phòng bệnh, Liễu Gia Lạc lúc này mới để cho mẹ tới phòng cấp cứu.

Liễu Gia Lạc rất lo, bây giờ thời gian là vàng là bạc, cậu ta lo lắng mẹ mình không sống qua hôm nay.

Lý Phàm nói với Hầu Đức Dương: “Phiền ông phải giúp tôi chuyện này.”

“Cậu Lý, cậu yên tâm, tôi biết ý cậu, tôi cũng sẽ vào phòng phẫu thuật với tư cách bác sĩ phẫu thuật chính.” Hầu Đức Dương mở miệng nói.

Chương 793

CHƯƠNG 793: ĐÒI NỢ

Nghe được lời Hầu Đức Dương nói, Lý Phàm an tâm.

Liễu Gia Lạc lại kích động không thôi, danh tiếng thần y Hầu cậu cũng từng nghe nói qua, cậu không ngờ mặt mũi Lý Phàm lớn như vậy, lại khiến thần y Hầu làm bác sĩ mổ chính.

Phải biết, thần y Hầu mỗi ngày chỉ tiếp một bệnh nhân, hơn nữa chỉ phí khám rất cao, có thần y Hầu ra tay, trừ bệnh rất nặng, thần y Hầu đều có thể chữa trị.

“Anh Lý, anh tốt với tôi quá, sau này tôi sẽ coi anh như anh ruột của mình.” Liễu Gia Lạc cảm động theo bản năng quỳ xuống với Lý Phàm.

Lý Phàm đưa tay ra, lúc này mới ngăn cản đối phương, trầm mặc nói: “Được rồi, lúc này còn nói mấy lời này với tôi gì.”

Liễu Gia Lạc rất vui vì ban đầu tin Lý Phàm, nếu không, chuyển viện đi bệnh viện khác, tỷ lệ chữa trị thành công chắc chắn thấp đi.

Đợi khoảng nửa tiếng, Hầu Đức Dương mới đi từ phòng cấp cứu

ra, xem ra bệnh tình đã rất nghiêm trọng, lúc này đầu ông đã đầy mồ hôi.

“Tình trạng bệnh nhân tốt.” Hầu Đức Dương thông báo với người thân bệnh nhân trước, nói.

Vẻ ưu sầu của Liễu Gia Lạc nhất thời tan thành mây khói, anh ta không ngừng cảm ơn Hầu Đức Dương.

Hầu Đức Dương lại không tức giận, dẫu sao cảm xúc bệnh nhân, ông cũng có thể hiểu, cũng là bình thương.

Liễu Gia Lạc và Lý Phàm đi vào, một người phụ nữ trung niên nằm trên giường bệnh. Chắc vì đã chữa thành công, sắc mặt bệnh nhân không tệ.

“Con trai, sao con tới đây.” Lúc bệnh nhân thấy Liễu Gia Lạc, vô cùng ngạc nhiên, dò hỏi.

Liễu Gia Lạc nói thêm: “Mẹ, mẹ bị bệnh, sao con lại không đến thăm?”

“Con không cần chữa bệnh cho mẹ, mẹ biết mẹ sống không được bao lâu.” Mẹ Liễu Gia Lạc thở dài một cái.

Liễu Gia Lạc không biết sao lại cười một tiếng: “Mẹ, mẹ nói bậy bạ gì đấy, bệnh của mẹ đã đỡ nhiều rồi.”

“Đỡ rồi?” Mẹ Liễu Gia Lạc giật mình, có chút lo lắng nói: “Tiền thuốc thang có phải rất đắt hay không.”

“Cũng không đắt, cũng chỉ mấy chục triệu thôi.” Liễu Gia Lạc sợ mẹ nghe được giá thật sẽ suy nghĩ nhiều, lúc này mới cố ý nói thấp giá đi, cũng không để mẹ nhìn ra mình đang nói dối.

Mẹ Liễu Gia Lạc khẽ cau mày, trong lòng hẳn đang tiếc chỗ tiền đó, Liễu Gia Lạc an ủi: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, chút tiền đó một thời gian thì lại kiếm được, chỉ cần mẹ không sao là được.”

Mẹ Liễu Gia Lạc vốn là tâm trạng cũng không vui, nhưng cũng may Liễu Gia Lạc thường làm trò, mẹ Liễu Gia Lạc lúc này mới cười.

Lý Phàm giới thiệu đơn giản một chút về mình với mẹ Liễu Gia Lạc, sau đó nói chuyện một hồi.

Bởi vì mẹ Liễu Gia Lạc mới ốm dậy, cũng không thể vội xuất viện, phải ở lại viện quan sát một thời gian mới được.

Liễu Gia Lạc vì cảm kích Lý Phàm, nói: “Anh Lý, em mời anh ăn bữa cơm, anh giúp em nhiều vậy, em nhất định phải cảm ơn anh mới được.”

Lý Phàm vốn là muốn từ chối, nhưng Liễu Gia Lạc cố ý muốn mời mình ăn cơm, Lý Phàm lúc này ngại phải từ chối.

Đi tới một tiệm cơm nhỏ, Liễu Gia Lạc quẫn bách nói: “Anh Lý, trên người em cũng không có bao nhiêu tiền, hy vọng anh không chê.”

Lý Phàm cười nói: “Đương nhiên tôi sẽ không chê, thật ra thì bầu không khí tiệm cơm này cũng không tệ lắm, tôi cũng không hình thức đến thế.”

Sau khi Liễu Gia Lạc nghe xong, cảm giác có lỗi trong lòng lúc này mới giảm bớt rất nhiều.

Ngay lúc hai người ăn cơm, có một đám người đi vào, những người đó quét một vòng xung quanh, cuối cùng đưa ánh mắt dán trên người Liễu Gia Lạc.

Những người đó sắc mặt lạnh như băng đi tiến tới, bọn họ ngồi ở bên cạnh Liễu Gia Lạc, quàng tay qua cổ Liễu Gia Lạc, cười lạnh nói: “Tìm thấy cậu rồi.”

“Các người là ai.” Liễu Gia Lạc hơi sững sờ, hỏi.

Người đàn ông kia hài hước cười một tiếng: “Cậu nhìn cái này thì biết.”

Liễu Gia Lạc theo bản năng nhận lấy tờ giấy, phía trên này có chữ kí cậu ta, chủ yếu là hai chữ to nổi bật, tiền vay, anh ta hít sâu

một hơi, lúc này mới nhớ ra đúng là mình có đi vay tiền.

Người đàn ông cười nói: “Lần này cậu hiểu chưa.”

Liễu Gia Lạc sắc mặt có chút lúng túng, cười khan nói: “Cái đó, không phải nói trễ nhất cuối tháng sao, bây giờ còn hai ngày.”

“Bọn tôi tới giục cậu, trả trước một nửa.” Người đàn ông kia liếm khóe miệng một cái, cầm lạc trên bàn cứ như là họ là người gọi món.

Lý Phàm không hiểu nói: “Cậu vay tiền sao không vay theo chính quy?”

Anh không khó nhìn ra, những người đó không khác gì lũ lưu manh, anh khá ưu tư, đối phương vay tiền cũng nên vay từ chỗ chính quy, vay tiền những người này, đúng là không nói nỗi.

“Tôi cũng không có cách nào.” Liễu Gia Lạc không biết làm sao cười một tiếng: “Ban đầu tôi bị ép điên rồi, ai biết lại còn nhiều tiền nợ thề.”

“Thằng nhãi, mày là ai, ai bảo bọn tao không chính quy? Bọn tao có hẳn công ty đầy.” Người đàn ông kia không vui, lấy ra một hợp đồng có dấu chính thức.

“Có phải ý mày là xem thường bọn tao không, nếu xem thường

bọn tao, bọn tao cũng không nói nhảm.

Đảm bảo cho mày một đấm là liệt nửa người ngay.”

Những tên to con khác cũng bắt đầu ồn ào.

“Anh à, cậu ta uống nhiều rồi, các anh chớ để ở trong lòng.” Liễu Gia Lạc thay Lý Phàm xin lỗi những người đó.

Những người đó đâu nễ mặt mũi Liễu Gia Lạc, lại dọa nạt: “Bây giờ không muốn cậu trả một nửa nữa, trả bảy mươi phần trăm đi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Liễu Gia Lạc thay đổi lớn, ngạc nhiên nói.

Đừng nói bảy mươi phần trăm, dù là năm mươi phần trăm, cậu ta cũng không trả nổi. Bây giờ tiền không có, cậu ta chỉ lo trước mắt, quên để lại cho mình đường lui.

“Bớt giở trò, số tiền này cũng không nhỏ, dù thiếu chút, cũng không được.” Tên vạm vỡ nghịch dao nói.

“Tôi không có tiề iễu Gia Lạc thở dài, nhỏ giọng nói: “Nhưng máy người có thể cho tôi thêm vài ngày không, ngày mốt tôi trả cho các người.”

“Gia hạn cho cậu? Vậy ai gia hạn cho chúng tôi?” Những người đó khịt mũi coi thường, thẳng thắn từ chối yêu cầu.

Liễu Gia Lạc như muốn điên lên, những người này rõ ràng hơi quá đáng, đây rõ ràng là bắt nạt người ta.

“Cái này, bây giờ tôi cũng không có cách nào khác.” Liễu Gia Lạc rất nhức đầu nói.

Tên to con kia cười gần một chút: “Cách thì vẫn có, nhưng cần tay cậu.”

Liễu Gia Lạc nhất thời toát mồ hôi lạnh, cuối cùng cắn răng nói: “Được.”

Bây giờ anh ta không có lựa chọn nào khác, nếu như vậy có thể để kéo dài thời gian, anh ta cảm thấy cũng đáng, còn hơn là mắt mạng.

Tên to lớn cười khinh miệt một tiếng: “Vậy thì đi theo bọn tôi.”

“Chờ một chút, cậu ta nợ các anh bao nhiêu, tôi trả giúp.” Lý Phàm đột nhiên mở miệng nói, vốn là anh muốn ngăn cản, nhưng Liễu Gia Lạc vay tiền người khác, trong chuyện này, cậu ta không có lý lẽ.

Chương 794

CHƯƠNG 794: LấY LẠI

“Cậu đến trả giúp cậu ta?” Những người đàn ông cao to đó dừng bước, ánh mặt bọn họ nhìn lên người Lý Phàm, có nhìn thế nào bọn họ cũng không nhìn ra Lý Phàm là người có tiền.

Sắc mặt Liễu Gia Lạc lúc xanh lúc trắng, anh ta nợ ơn đối phương không ít rồi, anh ta không muốn làm phiền người ta nữa: “Anh Lý à, chuyện này anh đừng để ý, tự em trả được.”

“Sao tôi có thể ngồi làm ngơ mà không để ý được.” Lý Phàm cười.

Liễu Gia Lạc cực kì cảm động nói: “Anh Lý, đời này em sẽ làm trâu làm ngựa cho anh.”

Người đàn ông cao to quái gở nói: “Có tình nghĩa lắm nhỉ, được, đây là giấy nợ, cậu tự xem đi.”

Liễu Gia Lạc theo bản năng xúm đến, nhíu mày nói: “Cái này không đúng, tôi chỉ mượn một trăm năm mươi triệu thôi, sao phải trả tận ba trăm sáu mươi triệu?”

Anh ta nghỉ ngờ tờ giấy nợ này có vấn đề, dù là tiền lãi thì cũng không đến mức cao đến mức đó chứ, anh ta không nhịn được mà

nói ra thắc mắc.

“Ở đây đừng có chơi trò này với anh, tờ giấy nợ này ghi rõ đó rồi, cậu muốn tin hay không thi tùy.” Người đàn ông cao to đó lạnh lùng nói.

Lý Phàm hơi sửng sốt, đây rõ ràng là vay nặng lãi, tiền lãi này cao quá mức rồi.

“Một câu thôi, rốt cuộc cậu có trả không.” Liễu Gia Lạc không muốn để Lý Phàm tiêu tiền uổng phí, anh ta không biết Lý Phàm có tiền thật hay giả vờ có tiền nữa.

Lỡ như thu nhập của người ta cũng bình thường, anh ta làm thế chẳng phải là liên lụy người ta hay sao.

“Anh Lý, anh đừng để ý đến em nữa.” Liễu Gia Lạc khuyên.

“Mẹ nó, xem ra mày không muốn trả, im mồm cho anh, đây không có chỗ cho mày nói chuyện.” Lần này, những người đàn ông cao to đó đều bắt đầu không nhịn được.

Bọn họ cũng không ngờ Liễu Gia Lạc lại to gan như thế, dám không nể mặt bọn họ, việc làm này khiến họ rất khó chịu.

Liễu Gia Lạc bị đẩy ra sau, lập tức bị mây người đánh một trận.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Máy anh đánh cậu ta một cái thì sẽ mắt ba mươi triệu.”

Vốn dĩ anh cảm thấy mình không có lí, nhưng bây giờ, những người này thu lãi cao thế, lại còn vô duyên vô cớ đánh người, anh không nhìn nổi nữa.

“Ái chà, bọn tao cứ đánh đó, đánh cho tao.” Những người đàn ông cao to đó chẳng cho là thật, trái lại còn làm trái với ý của Lý Phàm, hét lên.

Liễu Gia Lạc bị đánh sưng cả mặt, khi cú đấm của tên cao to sắp bay đến, cánh tay của anh ta bỗng bị người ta bắt được, hơn nữa không thể tiến lên trước một chút nào.

Lý Phàm bỗng kéo tay của tên cao to, tên cao to theo bản năng lui về sau, Lý Phàm ra đòn đá ngang, cả người tên cao to bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống, bàn ăn cũng bị đập vỡ.

“Vốn dĩ tôi định trả mấy anh ba trăm sáu mươi triệu, nhưng giờ đã muộn rồi, các anh đánh hơn hai mươi cái, chúng tôi không cần trả ba trăm sáu mươi triệu nữa, các anh chỉ cần trả chúng tôi hai trăm bốn mươi triệu là được.” Lý Phàm chậm rãi nói.

Mọi người ở đây đều sững sờ, gì thế này, sao đi đòi nợ mà lại thành con nợ vậy?

“Thằng nhóc, cậu nằm mơ đi.”

Những tên cao to đó xì một tiếng, cho rằng Lý Phàm đang mơ hão, bọn họ suýt cười vì tức. Bọn họ cũng không biết Lý Phàm lấy dũng khí từ đâu ra mà lại dám đòi bọn họ hai trăm bốn mươi triệu.

“Mấy anh em, nghe ý cậu ta, hình như là cậu ta không thiếu tiền, hay là…” Một tên cao to trong số đó liếm môi, lập tức bắt được trọng điểm.

Đám cao to ở đó trố mắt nhìn nhau, dù sao bọn họ hành sự có người bảo đảm, đương nhiên chẳng sợ xảy ra chuyện lớn gì, bọn họ không nhịn được mà nhớ lại nghề cũ của mình.

“Đánh cướp.” Những tên cao to đó lạnh lùng nói: “Đưa hết tiền trên người ra cho anh.”

“Tiền ở đây, các anh đến lấy, lây được thì tôi nói mật khẩu cho các anh.” Lý Phàm đặt thẻ ngân hàng trên bàn, nở nụ cười chế nhạo.

Những tên cao to đó cảm giác mình như bị coi thường, trong lòng họ cực kì khó chịu, bọn họ không nói gi thêm bắt đầu ra tay với Lý Phàm.

“Lên đi, cho cậu ta biết mặt.” Những tên cao to đó gào lên nói.

Vốn dĩ Lý Phàm chẳng muốn dây dưa với máy người này, nhưng

mấy người này tự tìm đường chết thôi, anh cũng hết cách.

Sau khi người ở đó thấy cảnh tượng này thì đều nhìn Lý Phàm với ánh mắt đồng tình, một mình đấu với mười mấy người, chuyện này gần như là không thể.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo hoàn toàn thay đổi tam quan của họ, bóng dáng Lý Phàm như tia chớp, hơn nữa tốc độ siêu nhanh, khiến người ta gần như không thể bắt được.

Hơn nữa cứ mấy giây lại có một tên cao to bị đánh bay ra người, những tên cao to đó không chỉ không thể đến gần người Lý Phàm, mà còn bị đánh mặt mũi bầm dập.

Tuy Liễu Gia Lạc nhìn rất là sướng mắt, nhưng điều duy nhất anh ta lo là những tên cao to này lại gọi người đến, dù sao thì kẻ làm việc này đều có người đứng sau, tránh được mùng một, chưa chắc tránh được hôm rằm.

“Anh Lý, cẩn thận sau lưng.” Liễu Gia Lạc thấy có người đánh lén từ phía sau, bất giác hô lên.

Lý Phàm chẳng hề quay đầu lại, duỗi chân ra sau, tên cao to đánh lén lập tức che thân dưới, đau đến mức phải nhét được cả quả trứng gà vào miệng.

Anh ta cứ nhảy lên rồi nhảy xuống, giống như con khỉ, không hề khác gì.

Sau khi những tên cao to khắc thấy bạn mình bị đánh thảm như thế, bọn họ theo bản năng nuốt nước miếng, đồng thời che kín thân dưới của mình, sợ gặp phải cảnh như bạn mình.

Chẳng bao lâu, những tên cao to đó đã bị đánh nằm trên đất không ngừng kêu rên.

“Ông à, xin tha mạng.” Những tên cao to đó không phách lối như trước nữa, lúc này đều lên tiếng kêu cha gọi mẹ xin tha.

Bọn họ cảm giác người mình như muốn đứt ra thành từng khúc, bọn họ chẳng thể nào ngờ được Lý Phàm lại ra tay tàn nhẫn như thế.

Lý Phàm cười nói: “Tôi giết các anh làm gì. Ban nãy tôi nói rồi, các anh đưa lại cho tôi hai trăm bốn mươi triệu, chuyện này các anh không quên chứ.”

Những tên cao to đó khóc không ra nước mắt trố mắt nhìn nhau, lần này bọn họ làm sao về gặp lão đại đây.

Cuối cùng, một tên cao to không nhịn được, biết không đưa tiền thì chẳng còn mạng, anh ta quay đầu nói: “Các anh em, đừng do dự nữa, hay chúng ta nhanh chóng đưa tiền cho cậu ta đi, nói không chừng chúng ta còn mạng sống tiếp đây.”

Sau khi những tên cao to khác nghe đến đây thì đều cắn răng, vội vàng lấy tiền của mình ra chung.

Lý Phàm cho người đếm, hai trăm bốn mươi triệu một đồng cũng không thiếu, anh đưa sang cho Liễu Gia Lạc . Anh không cần số tiền này, mà Liễu Gia Lạc càng cần hơn, nói không chừng người ta còn phải trả nợ những khoản khác đây, ít nhất số tiền này có thể giúp đối phương một hồi.

“Anh, anh cho em à?” Liễu Gia Lạc ngạc nhiên nói.

Lý Phàm gật đầu: “Một người một trăm hai mươi triệu đi.”

Không phải là anh tiếc một trăm hai mươi triệu, mà là anh sợ người ta ngại nhận lấy nên lúc này mới chia đôi.

“Việc này ngại quá ạ.” Liễu Gia Lạc cười ngượng.

“Khách sáo với anh làm gì, coi như là tiền nhặt được đi.” Lý Phàm cười nói.

Sau khi những tên cao to kia nghe đến đây thì suýt hộc máu, mẹ nó như tiền từ trên trời rơi xuống, đây là tiền của bọn họ đó.

“Ngài à, bọn em đi được chưa à?” Những tên cao to kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, thăm dò hỏi.

Chương 795

CHƯƠNG 795: LÀM BẬY NGAY TRÊN ĐẦU

“Được rồi.” Lý Phàm hững hờ phát tay, đối với anh, anh cũng không muốn dây dưa gì nhiều với người ta, nếu chuyện đã được giải quyết thì anh cũng không cần phải tiếp tục làm khó người ta nữa.

Sau khi những tên cao to nghe tháy thế thì trong lòng lập tức vui mừng, bọn họ vui vẻ vỗ ngực, lần đầu cảm thấy được sống đúng là quá tốt.

Tuy ngoài mặt bọn họ cảm kích Lý Phàm vì ơn huệ không giết mình, nhưng thực tế trong lòng hận chết Lý Phàm, vốn dĩ sau khi bọn họ lầy được tiền thì có thể lấy được không ít hoa hồng từ trong số đó.

Nhưng bị Lý Phàm ngăn cản thế này, bọn họ không chỉ không kiếm được một nghìn nào, mà còn chỉ tiền mình ra nữa.

Liễu Gia Lạc thở dài nói: “Anh Lý à, anh đúng là quá giỏi, chẳng những khiến đám cho vay nặng lãi đó không lấy được tiền mà còn khiến bọn họ lỗ vốn nữa.”

Anh ta càng ngày càng bái phục Lý Phàm, thủ đoạn của đối phương đúng là quá cao siêu.

Mọi người ở đây đều trợn tròn mắt trước hành động vô lại của Lý Phàm, người này chẳng hề hành động theo lế thường.

“Anh à, tôi tốt bụng khuyên anh một câu, anh sắp gặp xui rồi đó, anh biết những người đó là ai không?”

Lúc đó, một người bình thường đeo kính gọng vàng không khỏi thở dài nói.

Lý Phàm cười hỏi: “Tôi không biết, nhờ anh tóm tắt giúp tôi.”

Người đàn ông đeo kính gọng vàng cũng cạn lời luôn, giờ đã là lúc nào rồi mà còn bình tĩnh như thế. Vốn dĩ anh ta không muốn nói ra, dù sao thì chuyện này kín đáo quá, lỡ nói ra, anh ta lại chọc phải phiền toái.

Nhưng anh ta không đành lòng nhìn cảnh tượng hai người này đột tử đầu đường, lúc này anh ta mới nói hết về người chống lưng của đám người đòi nợ rốt cuộc lớn thế nào.

Thật ra thì từ khi bắt đầu Lý Phàm đã biết lại gây ra phiền phức nữa rồi, nhưng nếu chuyện đã xảy ra, anh cũng không có gì để hồi hận.

Dù có thế nào đi nữa thì anh cũng không thể nhìn bạn của mình bị người ta chém đứt một cánh tay.

Sau khi nghe được người chống lưng của công ty đòi nợ đó từ người đàn ông đeo kính gọng vàng, Liễu Gia Lạc không khỏi hít vào một hơi, anh ta không ngờ lai lịch của công ty đòi nợ đó lại lớn thế, đúng là chơi cả hợp pháp lẫn phi pháp.

Quan trọng nhất là nó còn có quan hệ với nha môn, hơn nữa trong thế giới ngầm còn quen biết Sở Trung Thiên.

Lý Phàm hơi ngạc nhiên, sắc mặt không thay đổi gì nhiều, anh cũng biết Sở Trung Thiên, có thể nói là rất quen.

Còn người của tuần tra, anh cũng biết, chỉ mỗi đội trưởng chương thôi là đủ rồi, phải biết rằng địa vị của đội trưởng chương ở Hán Thành này không phải bình thường.

Liễu Gia Lạc hơi lo lắng nhìn Lý Phàm, nói: “Anh à, lần này gay go rồi, bọn họ chắc chắn sẽ báo thù, có khi còn tìm đến tận cửa nữa đây.”

“Đừng sợ, có anh đây rồi.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Trong chuyện này, anh đúng là chẳng sợ gì cả, sóng to gió lớn gì anh cũng đã trải qua, huống chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể như hiện tại.

Nếu Liễu Gia Lạc biết Lý Phàm xem chuyện mà anh ta cho rằng là

chuyện lớn thành chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, chắc anh ta kinh hãi lắm.

“Được rồi, hai anh xem như tôi chưa nói, đừng có nói là tôi nói cho hai anh biết.” Vốn dĩ người đàn ông đeo kính gọng vàng định trò chuyện tiếp, nhưng anh ta sợ mình gần gũi hai người này quá lại bị nhằm vào, nên lúc này mới vội vàng nói xóa sạch quan hệ.

Lý Phàm rất thưởng thức dũng khí của người này, đối phương bất chấp nguy hiểm nói cho anh tin tức quan trọng như thế, anh đương nhiên không để cho đối phương chịu thiệt.

“Đây là ba mươi triệu, tôi biết anh không thiếu tiền, cứ coi là tắm lòng của tôi.” Lý Phàm nói.

Người đàn ông đeo kính gọng vàng hơi sửng sốt, xua tay cười gượng nói: “Hay thôi đi, số tiền này hai anh cầm đi mà tranh thủ hưởng thụ, chẳng còn sống được máy ngày nữa.”

Người tại đó đều nhìn Lý Phàm và Liễu Gia Lạc với ánh mắt đồng tình, nhưng không ai dám nói chen vào, đều chọn thờ ơ coi thường.

“Anh Lý, chúng ta đi đâu đây?” Trong lòng Liễu Gia Lạc cực kì căng thẳng, khi đi bộ cũng thấy rét run, người duy nhất mà anh ta không yên tâm là mẹ.

Nếu anh ta thật sự gặp chuyện bắt trắc thì ai chăm sóc mẹ đây, thế

nên trong lòng anh ta vẫn luôn lo lắng chuyện này.

Lý Phàm cũng nhìn ra sự sợ hãi trong lòng Liễu Gia Lạc , cười nói: “Đi đâu nữa, đi sung sướng một lúc GÌ”

“Anh, chẳng lẽ anh định đi sung sướng một thời gian thật sao?” Liễu Gia Lạc sững sờ, giờ đã là lúc nào rồi mà còn đi hưởng lạc trong cơn khổ nữa đây, anh ta không nhịn được giơ ngón cái cho trái tim rộng rãi của Lý Phàm.

Sau khi anh ta nhìn thấy nụ cười tự tin của Lý Phàm thì cũng không lo được nhiều thế nữa, dù sao anh ta cũng không chịu thiệt, cùng lắm thì coi như sung sướng một ngày thôi.

“Anh, em cùng anh chơi một ngày.” Liễu Gia Lạc làm ra vẻ như muốn nhảy giếng, kiên quyết nói.

Lý Phàm dở khóc dở cũng, cũng hết cách với đối phương.

Lý Phàm chọn một quán bar, chủ yếu là để thả lỏng tâm trạng.

Liễu Gia Lạc lần đầu đến nơi này nên hơi cẩn thận.

Những tên cao to đòi nợ thất bại đến phòng ở quán bar lão đại đang ngồi, lập tức nói chuyện này cho lão đại của mình là anh Tráng.

Anh Tráng nghe nói đàn em của mình không chỉ không đòi được nợ mà còn đỗ ra nhiều tiền như thế, sắc mặt anh ta lập tức tối đi, mắng: “Một đám vô dụng, đúng là làm mắt hết mặt mũi của tao, rốt cuộc đám vô dụng bọn mày có ích gì chứ?”

Những tên cao to đòi nợ thất bại đều cúi đầu, tuy chuyện này hơi mất mặt, nhưng nghĩ đến thực lực của Lý Phàm, bọn họ đòi nợ thất bại cũng bình thường mà.

“Lão đại à, chuyện này không phải do bọn em, chủ yếu là tên đó rất lợi hại.” Tên cao to đó không biết làm sao đành cười, bắt đầu đùn đẩy trách nhiệm của mình, nói.

Anh Tráng mặt không cảm xúc nói: “Không cần giải thích, mỗi người tự cắt đứt gân tay đi.”

Những tên cao to đó nghe đến đây thì cả người lập tức đỗ mồ hôi lạnh, bọn họ vội vàng liên tục lên tiếng xin tha.

Đột nhiên, một tên cao to ra khỏi nhà vệ sinh vội vàng chạy vào nói: “Hai tên lấy tiền của chúng ta đang ở trong quán bar này.”

“Gì cơ?” Những tên cao to đó ngạc nhiên, to gan quá rồi, chọc phải bọn họ mà còn dám đến sản nghiệp.

của bọn họ để ăn nhậu chơi bời?

Tên cao to cầm đầu đảo mắt, lập tức châm ngòi thổi gió anh Tráng: “Hai tên đó đúng là quá đáng, chẳng thèm xem lão đại anh ra gì, đây đúng là làm bậy ngay trên đầu anh.”

Sau khi anh Tráng nghe xong thì sắc mặt lập tức tối lại, tên cao to cầm đầu biết mình nói sai nên nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Lát nữa lại xử lí bọn mày.” Anh Tráng cũng bị chọc giận, tạm thời không phạt đàn em của mình, búng ngón tay nói: “Mấy người bọn mày đi bắt tên đó vào đây cho tao.”

“Dạ.” Sau khi người đàn ông mặc vest ở bên ngoài nhận được mệnh lệnh thì lập tức đồng ý, ngay lập tức đi làm theo lời đối phương.

Trong lòng những tên cao to đó âm thầm vui mừng, ít nhất tạm thời mình vẫn còn sống, bọn họ đều hận chết Lý Phàm, nếu Lý Phàm bị bắt vào đây, bọn họ nhất định sẽ cần thận trừng trị Lý Phàm.

Chương 796

CHƯƠNG 796: DĨ HÒA VI QUÝ

Liễu Gia Lạc mày mày ủ dột, dù có người đẹp kề bên nhưng tâm trạng anh ta vẫn không tốt lắm.

“Anh trai à, chúng ta chơi trò chơi kéo búa bao nhé, nếu anh thắng thì em hôn anh một cái, nếu anh thua thì anh hôn em một cái, thế nào?”

Người phụ nữ lẳng lơ ngồi trên sofa trêu chọc Liễu Gia Lạc, sau khi Lý Phàm thầy dáng vẻ ngu sỉ của Liễu Gia Lạc thì ầm thầm thấy vui vẻ.

Liễu Gia Lạc không nói nghiêng đầu nhìn Lý Phàm, sau khi thấy bên cạnh Lý Phàm chẳng có người đẹp nào thì anh ta mới biết mình mắc bẫy của anh Lý.

“Anh, em cứ có linh tính không lành, hay là bây giờ chúng ta rời khỏi Hán Thành đi, đi được bao xa thì đi.”

Liễu Gia Lạc không nhịn được nói.

“Đừng nghĩ nhiều, nếu không tránh được thì dũng cảm đối mặt với anh ta thôi.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Liễu Gia Lạc mới không nói gì thêm, anh ta âm thầm thở dài, cảm thấy đời người rất là mịt mờ, vốn dĩ khó khăn lắm mới bắt đầu lại cuộc sống.

Giờ thì hay rồi, từ thiên đường lao xuống địa ngục.

Lý Phàm thăm dò: “Có phải cậu rất hận tôi không?”

“Anh Lý, em không hiểu ý anh lắm.” Sau khi Liễu Gia Lạc nghe xong thì sững sờ ra đó, gãi đầu nói.

“Nếu ban nãy anh không ra tay thì cũng không xảy ra chuyện thế này.”

Lý Phàm không quên khảo nghiệm đối phương, thật ra trong lòng anh đã có dự tính rồi, nhưng để đối phương tin tưởng nên lúc này anh mới diễn giống thật một chút.

“Anh Lý à, anh đừng nói thế, nếu không nhờ anh Lý thì mẹ em qua đời từ lâu rồi, hơn nữa em không trả nợ nổi, đó cũng là chuyện sớm muộn thôi.” Liễu Gia Lạc vội vàng xua tay nói.

Anh ta biết Lý Phàm giúp đỡ anh ta nhiều thế nào, ví dụ như hôm nay đám người đến tìm anh ta đòi nợ, nếu Lý Phàm không ra tay thì mạng nhỏ của anh ta đã đi đời luôn rồi.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy sắc mặt cứng rắn của Liễu Gia Lạc, anh cũng biết đối phương không có bịa chuyện.

Cùng lúc đó, một đám đàn ông mặc vest đi vào, mỗi người trong số họ đều rất cao to, y như một ngọn núi to vậy đó, bọn họ đứng trước mặt Lý Phàm và Liễu Gia Lạc .

“Hai người các cậu đi theo tôi, lão đại của chúng tôi tìm hai người.” Giọng nói lạnh lùng vang lên từ trong miệng của người đàn ông mặc vest đẫn đầu, anh ta cười khinh, chẳng hề coi Lý Phàm và Liễu Gia Lạc ra gì.

“Có gì thì nói ở đây là được.” Lý Phàm cười.

“Này cậu, đã cho mặt mũi rồi thì đừng có không biết nễ mặt.” Những người đàn ông mặc vest khác cũng không kiên nhẫn được, nôn nóng muốn hoàn thành nhiệm vụ, nói: “Nói nhảm với cậu ta làm gì, đưa đi luôn đi.”

Ánh mắt của người đàn ông mặc vest dẫn đầu thoáng hiện sự lạnh lùng, bước lên một bước dài, muốn bắt Lý Phàm ngay tại chỗ.

Tuy động tác của đối phương khá là nhanh nhưng tốc độ phản ứng của Lý Phàm nhanh hơn, anh làm động tác xoay người, sau đó đã tránh được.

Đám người đàn ông mặc vest nhìn ngây người, bọn họ dễ dàng nhìn ra là đối phương biết võ, bọn họ lộ ra sắc mặt nghiêm trọng, không nói nhảm gì nhiều với Lý Phàm nữa mà vội vàng bắt đầu ra tay, Liễu Gia Lạc hoảng hốt, anh ta muốn giúp một tay nhưng lại

bị người ở đó đánh hôn mê bắt tỉnh.

Lý Phàm chỉ dùng chiêu đánh gần đơn giản đã nhẹ nhàng khống chế được những người đàn ông mặc vest đó, nói: “Lão đại của các anh ở đâu?”

“Ở trong phòng bao đó.” Tay của người đàn ông cầm đầu bị Lý Phàm bắt lại, anh ta không dám giận dữ với Lý Phàm, nếu không thì cánh tay anh ta sẽ tàn phế mất.

“Đưa tôi qua đó.” Lý Phàm nhìn rồi nói.

Người đàn ông mặc vest cầm đầu sững sờ, chuyện sao thế này? Anh ta hoàn toàn không đoán ra, theo lí mà nói lúc này Lý Phàm sẽ nhân cơ hội rời đi, sao đối phương lại bí quá hóa liều thế này.

Đây chẳng phải là biết rõ trong núi có hổ mà còn dám đi lên núi Hổ sao?

Người đàn ông mặc vest cầm đầu chỉ đành ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.

Sau khi anh Tráng thấy người mình trở lại, còn thấy Lý Phàm, anh ta không nói gì thêm mà vung tay: “Ra tay.

Những tên đàn ông mặc vest đều nhìn nhau, không ai dám ra tay, ban nãy bọn họ vừa bị Lý Phàm dạy dỗ, đương nhiên là bị sợ hãi, bọn họ cũng không ngu, nếu còn ra tay nữa thì người chịu thiệt vẫn là bọn họ.

“Bọn mày ngơ ra đó làm gì?” Anh Tráng thấy cảnh này thì nhíu mày mắng.

“Lão đại, bọn em không phải là đối thủ của anh ta.” Cuối cùng lúc này những người đàn ông mặc vest đó thật thà nói.

Lúc này anh Tráng mới bắt ngờ phát hiện trên mặt những người này đột nhiên nhiều thêm máy cục u, rõ ràng là bị đánh, anh ta không khỏi nhíu mày, theo bản năng nhìn lên người Lý Phàm, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ là tên này làm?

Sau khi những tên cao to đó thấy Lý Phàm thì lập tức cáo trạng với

anh Tráng, khóc y chang con nít: “Lão đại, chính là anh ta, anh ta bắt kính với anh đó.”

“Cậu biết tôi là ai không?” Vốn dĩ anh Tráng định cho người dạy dỗ Lý Phàm một trận để nâng cao uy tín của mình, bây giờ anh ta chỉ đành đổi sang một cách khác.

Lý Phàm lắc đầu, anh Tráng cười lạnh nói: “Cậu không biết tôi cũng bình thường, nhưng dẫu sao trong thế giới ngầm này lăn lộn đều biết tôi là ai. Hôm nay, cậu đưa tôi một tỷ rưỡi thì chuyện này coi như xong, nếu không cậu đừng mơ rời khỏi căn phòng này.”

Tuy vệ sĩ bên người của anh ta không phải là đối phủ của Lý Phàm, nhưng quán bar này là sân nhà của anh ta, chín phần mười số người trong quán bar này là đàn em của anh ta.

Coi như là chiến thuật biển người cũng đủ để Lý Phàm ăn đủ.

Lý Phàm vẫn không nói gì, anh Tráng lại cho rằng đối phương bị mình dọa cho sợ rồi, anh ta không nhịn được mà cười đắc ý: “Cậu phải cẩn thận suy nghĩ cho kĩ đó.”

Những tên cao to đó đều nhìn Lý Phàm với ánh mắt chế giễu và đắc ý, cứ như thấy được cảnh tượng Lý Phàm quỳ xuống tự dâng mình lên vậy.

“Đương nhiên, bên cạnh đó phải quỳ lạy tôi ba cái, cậu đánh người của tôi khiến tôi rất mất mặt.” Anh Tráng tiếp tục được voi đòi tiên nói.

Lý Phàm cười hỏi: “Nếu tôi không xin lỗi thì sao?”

Anh Tráng nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên giận giữ, dòng người bên ngoài ghế lô tràn vào.

“Anh, nhìn như em biết người này, hình như anh ta là bạn của ngài Thiên.” Bỗng vào lúc này, sau khi một người bên cạnh anh Tráng quan sát đi quan sát lại Lý Phàm mới nhắc nhở nói.

“Người bên cạnh ngài Thiên?” Mọi người ở đây đều nghe rất rõ, ngài Thiên là ai chứ? Là người mà ngài Thiên giậm chân ở Hán Thành thì cả Hán Thành đều run rẩy.

Bọn họ không thể nào liên hệ Lý Phàm và Sở Trung Thiên với nhau, bọn họ nhìn Lý Phàm lâu thế, cũng không phải là thương nhân giàu có, nhân vật tai to mặt lớn gì, còn ở chuyện đánh nhau, bọn họ cho rằng vẫn thiếu tính điêu luyện.

Nhưng anh Tráng không cho là thật, không để bụng nói: “Mày hoa mắt rồi đó, sao cậu ta có thể là người bên cành ngài Thiên được. Dù cậu ta có là người bên cạnh ngài Thiên thì ngài Thiên cũng không vì một người bình thường mà so đo với tao.”

Anh ta không tin ngài Thiên sẽ vì một người bình thường mà giáng tội anh ta, nhưng anh ta nào biết, cái sự bánh trướng của mình sẽ gây ra tai họa lớn đến mức nào cho mình.

Người đó nhỏ giọng nói: “Có cần nói qua với ngài Thiên không ạ, dù sao cũng nên dĩ hòa vi quý.”

“Không cần, người bên cạnh ngài Thiên nhiều như thế, mỗi ngày tao đều gửi cho ngài Thiên nhiều tiền biếu như vậy, ngài Thiên coi trọng tao lắm.” Nguyên nhân mà anh Tráng bành trướng là vì mỗi ngày anh ta đều gửi rất nhiều tiền biếu cho Sở Trung Thiên.

Chương 797

CHƯƠNG 797: NGÀI THIÊN CŨNG KHÔNG CỨU ĐƯỢC ANH TA

Dù anh có gây ra tai họa lớn, nhất định ngài Thiên sẽ không trách tội anh, ngược lại sẽ cho anh lập công chuộc tội, tuy rằng anh ta không ở bên cạnh ngài Thiên, nhưng anh ta rất rõ ngài Thiên coi trọng anh, không khác gì coi trọng người cùng một nhà.

“Chuyện này có hơi không ổn lắm, nếu không…”

Người kia vốn dĩ muốn nói cái gì đó nữa, nhưng anh Tráng lạnh lùng ngắt lời: “Anh câm miệng cho tôi, hôm nay anh ta sống không nỗi đâu, tôi nói rồi, ngài Thiên cũng không cứu được anh ta mà.”

Sau khi một vài đại lão nghe thấy thế thì đều không đồng tình với gì Lý Phàm, ngược lại nghĩ đến lúc nhìn thấy cảnh Lý Phàm bị giáo huấn đến chết đi sống lại.

Đúng lúc Bưu cũng ở đó, anh ta vô thức định nói ra thân phận của Lý Phàm, nhưng trong lòng anh ta lại vô cùng thấp thỏm, chỗ này là sân nhà của anh Tráng, nếu anh ta nói ra thân phận Lý Phàm thì chẳng phải là đang đối đầu với anh Tráng sao?

Anh ta lập tức lâm vào tình thế khó xử, đang do dự có nên nói ra hay không, nếu nói ra, đoán không chừng anh ta sẽ bị anh Tráng giết người diệt khẩu mắt.

Bưu do dự thật lâu, vội vàng kêu đàn em của mình lại đây, đồng thời âm thầm gửi tin nhắn cho Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên nhìn thấy tin nhắn xong thì lập tức giận dữ, ông ta cũng tán đồng với cách làm của Bưu, ngộ nhỡ mọi chuyện đến nước người chết tôi sống thì cũng không sao cả, quan trọng là nếu ngài Lý xảy ra chuyện, chắc chắn ông ta không thể tha thứ chính bản thân mình.

Sở Trung Thiên gọi đàn em thân cận lại, gần như dùng dốc hết sức lực để nói.

Bưu cũng không rảnh rỗi, anh ta gửi tin nhắn cho những người mà mình khá thân, bảo những người đó đưa thuộc hạ của mình đến trước.

Mà anh Tráng lại chẳng hay biết đầu đuôi tất cả chuyện này, anh ta không biết thanh đao kia đã dừng trên đỉnh đầu mình và nó sẽ rơi xuống bắt cứ lúc nào.

Bưu vô thức ho khan nói: “Nếu không thì thôi bỏ đi.”

“Anh Bưu, tôi biết anh mềm lòng, nhưng anh yên tâm, tôi sẽ xử lý thật tốt mà.” Anh Tráng cười nói ha hả.

Bưu trợn trắng mắt, trong lòng chửi má nó, tôi mềm lòng cái rắm, cậu đã từng thấy tôi mềm lòng khi nào chưa? Anh đây là đang giữ mạng cho cậu đấy.

Anh Tráng lạnh lùng nói: “Dọn dẹp đi.”

Tức khắc, người của anh Tráng bên ngoài phòng lập tức đuổi hết khách hàng đi, cho dù thiếu một bộ phận khách hàng, nhưng lượng người trong quán bar vẫn đông như cũ.

Bởi vì Liễu Gia Lạc nằm trên sô pha nên những người đó không chú ý trên sô pha còn có một người đang nằm.

“Cho anh một cơ hội cuối cùng, quỳ xuống cho tôi.” Anh Tráng chỉ một đầu ngón tay và nói.

“Anh đừng có hồi hận.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Anh Tráng cứ như nghe được câu chuyện khôi hài nhất thế gian này vậy, anh ta châm chọc: “Trước nay tôi làm ăn chưa từng hối hận.”

Lý Phàm quay đầu đi, sắc mặt anh Tráng xanh mét, đây rõ ràng là không cho anh ta mặt mũi, huống chỉ nhiều người đang nhìn anh ta như vậy.

Anh Tráng cười hung dữ, bảo đàn em mình ra tay trước, những tên đàn em đó lập tức nhắm về phía Lý Phàm.

Bưu lập tức đứng lên nói: “Người này là ngài Lý đó, tốt nhất cậu nên dừng tay ngay đi.”

“Cái gì?” Anh Tráng nghe đến đó xong, đầu óc vang lên một tiếng ầm, suýt nữa không phản ứng lại.

Nhưng anh ta biết Bưu là ai, Bưu là thuộc hạ đắc lực bên cạnh ngài Thiên, nếu Bưu đã nói như vậy thì tất nhiên không phải nói dối.

Cả người anh ta bắt đầu hoá thạch, một tin tức như thế đối với anh ta mà nói, không khác gì sét đánh giữa trời quang, ngộ nhỡ Lý Phàm thật sự là bạn bè của Sở Trung Thiên, vậy anh ta chết là cái chắc.

Anh ta nhìn Lý Phàm bị đám người của mình vây quanh, sắc mặt anh ta trầm xuống, quyết định không để ý nhiều như vậy, ít nhất ở đây đều là người của anh ta, có thể nói chỗ này khá kín kẽ hở tường.

Anh ta bắt đầu bí quá hoá liều, sắc mặt dần dần trở nên u ám, trong tay phóng ra một con dao găm, chậm rãi đi tới Bưu: “Thực sự xin lỗi, nhưng tôi không muốn chết.”

Bưu đã sớm biết đối phương sẽ làm như vậy, anh ta cười lạnh lùng nói: “Không còn kịp nữa rồi, ngài Thiên đã biết chuyện này, cậu chờ ngài Thiên tới trừng phạt cậu đi.”

Anh Tráng nghe thấy thế thì giật mình một cái, trong lòng càng hoảng loạn thêm, trước đó còn định diệt trừ Bưu, sau đó cấp bách chạy trốn khỏi Hán thành, nói không chừng còn có cơ hội.

Võ thuật của của Bưu cũng không tôi, đánh nhau với anh Tráng, cũng bị thương nhưng may đều là vết thương nhẹ.

Các đại lão ở đây đều xem đến ngây người, bọn họ cũng chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, bọn họ đều dựa vào vách tường, ai cũng đứng thành hàng, không dám gây loạn.

Ngay lúc này, Sở Trung Thiên mang theo người nghênh ngang đi đến, quán bar bị phong tỏa.

Những người đánh nhau với Lý Phàm đều bị khống chế hết, anh Tráng thấy mình đã hết hy vọng, anh ta ngạc nhiên nuốt một chút nước miếng.

Anh ta ngàn vạn lần không ngờ Sở Trung Thiên lại đích thân tới đây, phải biết rằng, đó là một người bình thường, một người bình thường thế nhưng có thể làm ngài Thiên tự mình lại đây một chuyến, mối quan hệ không tầm thường tí nào.

Sở Trung Thiên khí phách đè anh Tráng xuống, híp mắt nói: "Cậu muốn tạo phản à? Ngài Lý mà cũng dám động vào, còn đụng đến người của tôi nữa sao?"

"Ngài Thiên, tôi đây là sợ chết quá, cho nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn này."

"Không cần phải giải thích, cậu sợ chết như vậy, nói không chừng ngày nào đó, cậu cũng sẽ bị người ta chỉ mặt rồi tới giết tôi thôi." Sở Trung Thiên hừ lạnh nói.

Đổi từ vị trí tự hỏi thành trả lời như vậy, làm cả người anh Tráng không kịp phản ứng lại, anh ta không ngờ Sở Trung Thiên lại đưa ra quan điểm như thế.

"Ngài Thiên, tôi tuyệt đối không có lá gan đó, anh phải tin tưởng tôi." Anh Tráng sợ hãi cãi lại.

Sở Trung Thiên lạnh lùng nói: "Đừng giải thích, quay về nhận phạt đi, quán bar này giao cho Bưu."

Nhìn thấy Bưu bị thương, trong tâm cũng rất đau lòng, để bồi thường, bèn giao chuyện này cho Bưu xử lý.

Bưu vội vàng tiếp nhận nhiệm vụ quản lý quán bar.

"Ngài Lý, anh không sao chứ?" Sở Trung Thiên quan tâm thăm hỏi.

Lý Phàm lạnh lùng nói: "Ông được đó, lại đi cho vay nặng lãi."

"Đây không phải ý của tôi, anh ta nói đây là thu nhập của anh ta khi mở quán bar." Sở Trung Thiên cũng bối rối khi bị hỏi, lạnh lùng nhìn anh Tráng theo bản năng và nói: "Không phải tôi bảo

phải kinh doanh quán bar đàng hoàng, không được làm mấy chuyện lộn xộn sao?"

"Ngài Thiên, tôi chỉ là tiện tay thôi." Anh Tráng vội vàng giải thích.

Sở Trung Thiên lạnh lùng nói: "Câm mồm, tôi không muốn nhìn thấy cậu ở Hán thành nữa."

Anh Tráng đột nhiên cảm thấy như tự tát vào mặt mình, bây giờ anh ta thật sự hối hận, nếu anh ta sớm biết nên tin lời những người bên cạnh thì cũng không đến mức rơi vào tình thế như này.

Anh Tráng chợt nghĩ ra cái gì đó, anh ta còn con át chủ bài cuối cùng, nói: "Ngài Thiên, tôi có một yêu cầu, anh diệt trừ anh ta thì tôi sẽ bảo anh tôi xóa hết những lịch sử đen tối của anh trước kia, thế nào?"

Sở Trung Thiên hơi sửng sốt, ít nhiều cũng hơi động tâm, nhưng từ chối không do dự chút nào, hừ nói: "Cút! Tôi không giết cậu là may lắm rồi."

Chủ yếu là kiêng dè anh Tráng có một người anh trai làm việc ở đội tuần tra, cho nên cùng lắm ông chỉ trừng trị đối phương mà thôi.

Chương 798

CHƯƠNG 798: GIẰNG CO

Điều duy nhất làm Sở Trung Thiên bực mình chính là anh Tráng không những không tiếp thu lời ông ta nói, ngược lại còn khăng khăng phải đối phó với Lý Phàm.

Sau khi anh Tráng nhìn Sở Trung Thiên quyết đoán từ chối thì cả người ngây ra tại chỗ, chẳng lẽ đối phương tình nguyện đảm bảo cho đàn em vô danh này mà không cần lau chùi sạch sẽ quá khứ đen tối kia sao?

“Ngài Thiên, không phải anh thật sự vì đàn em vô danh này mà gây khó dễ tôi chứ?” Anh Tráng nhịn không được nữa, giọng điệu mềm hẳn, chợt cho Sở Trung Thiên một chút mặt mũi.

“Lịch sử đen tối của tôi thì có, nhưng không liên quan tới bất cứ thứ gì về cậu, tôi tự có cách giải quyết của mình, nhưng nếu cậu ra tay với ngài Lý, tôi tuyệt đối không đồng ý.” Sở Trung Thiên lạnh lùng nói.

Sau khi anh Tráng nghe thấy thế, sắc mặt trở nên xanh mét, thái độ cũng lập tức khác thường, trở mặt không biết người biết ta: “Ngài Thiên, nếu như vậy, tôi đây cũng không khách khí nữa, chuyện này tôi sẽ bảo anh tôi tới xử lý.”

Sở Trung Thiên ước gì có thể ra tay ngay lúc này, tuy rằng thế lực ông ta ở Hán thành cực lớn, nhưng xã hội đen và chính phủ khác nhau rất lớn, ông ta không dám dễ dàng mạo hiểm như vậy.

Hơn nữa nếu làm như vậy, ngược lại sẽ làm hại ngài Lý thảm hơn.

“Không sao, tôi tới xử lý là được.” Lý Phàm khẽ cười.

Anh Tráng có lai lịch, chẳng lẽ anh không có lai lịch sao?

Anh Tráng không nói hai lời mà gọi một cuộc gọi cho anh trai mình, bắt đầu kể khổ trong điện thoại, muốn mình thảm bao nhiêu

thì nói thảm bấy nhiêu.

Lý Phàm lặng lẽ gửi tin nhắn cho đội trưởng Chương, về phần đối phương có tới hay không, anh cũng không ép buộc.

Anh trai anh Tráng là Tiểu Phi đang kính rượu với đội trưởng Chương, sau khi anh ta nhận được cuộc gọi của em trai thì xin lỗi nhìn thoáng qua đội trưởng Chương.

Đội trưởng Chương không để ý, tiếp tục ăn uống, nửa tiếng sau, lúc này mới cầm lấy điện thoại, sau khi thấy tin nhắn Lý Phàm gửi tới xong thì sắc mặt thay đổi.

Ngài Lý gửi tin nhắn cho anh ta, thế mà anh ta không chú ý tới, đây chính là một chuyện quan trọng mà sao anh ta lại không thấy chứ?

“Đội trưởng Chương, à không, đại đội trưởng Chương, có việc gấp sao?” Mọi người thấy đội trưởng Chương đứng dậy, bọn họ cho rằng đối phương muốn rời tiệc nên hỏi theo bản năng.

Đội trưởng Chương cười nói: “Tôi còn có chuyện phải xử lý, mọi người cứ uống trước đi.”

Mọi người cùng kêu lên: “Đội trưởng Chương, bọn em cũng đi theo nữa, hôm nay là cơ hội tốt để thăng chức, bọn em không thể bỏ qua như vậy được.”

Đội trưởng Chương cũng không từ chối ý tốt của những người này, gật đầu nói: “Được, đừng đông quá, các cậu cứ đi theo là được.”

“Xuất phát, quán bar Thượng Minh.” Đội trưởng Chương mở miệng nói: “Đến lúc đó các cậu xem trò vui là được, còn lại để tôi xử lý.”

Mọi người gật đầu, ai cũng không ngờ rằng có một người máu mặt đến mức làm người có thể dậm chân một cái là Hán thành cũng phải run lên như đội trưởng Chương đây phải khách khí như thế.

Nếu được quay về quá khứ, chắc chắn bọn họ sẽ không không nịnh bợ đội trưởng Chương nữa.

Nhưng bây giờ thân phận của đội trưởng Chương đã khác mọi ngày, từ sau khi đội trưởng bắt được Lịch Tường Phi thì thăng chức, có thể nói là đại đội trưởng nỗi tiếng ở Hán thành.

Đừng nói là những nhân vật lớn đó ăn nói khép nép, bây giờ những nhân vật lớn đó có thể đang trèo cao đội trưởng Chương, bọn họ đều muốn nịnh bợ đội trưởng Chương, như vậy thì sau này có chuyện gì còn nhờ xử lý.

Đội trưởng Chương bắt đầu cấp bách chạy tới quán bar Thượng Minh, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hình như cái quán bar Thượng Minh là do em trai Tiểu Phi mở.

Nghĩ đến đây, ông ta vô thức gọi cho Tiểu Phi.

Tiểu Phi ngồi ở bên trong xe, giờ phút này anh ta đã tới quán bar Thượng Minh rồi, khi anh ta thấy cuộc gọi của đội trưởng Chương thì vội vàng nghe máy.

“Đội trưởng Chương, có chuyện gì sao?” Tiểu Phi ấn nghe máy xong, thái độ vô cùng khách khí.

“Tôi có một chuyện quan trọng muốn tìm cậu.”

Đội trưởng Chương lạnh lùng nói một câu.

“Chuyện gì? Anh yên tâm, chỉ cần anh nói một câu, em sẽ xử lý cho anh.”

Tiểu Phi nghe đến đó thì lập tức bắt đầu làm tắm gương tốt.

“Một người bạn của tôi gặp phiền phức ở quán bar của em cậu, cậu bảo em cậu ra tiếp đón một chút nhé.

Đội trưởng Chương nói một câu ngắn gọn trong điện thoại.

“Được, nghề của em mà, đúng rồi, anh ta tên là gì?”

Tiểu Phi không nói hai lời mà đồng ý ngay, đồng thời dò hỏi lại một lần nữa.

“Lý Phàm.”

Cúp máy xong, vẻ mặt Tiểu Phi mừng như điên, lần đầu tiên đội trưởng Chương giao nhiệm vụ cho anh ta, anh ta cần phải hoàn thành thỏa đáng mới được, âm thầm nhớ kỹ cái tên Lý Phàm.

Nói đến cũng thật trùng hợp, em trai nhà mình cũng xảy ra tranh chấp ở quán bar, trước sau cũng không nghĩ rằng Lý Phàm và em trai mình ở cùng một chỗ.

Rất nhanh, anh ta đã tới quán bar Thượng Minh, lúc anh ta đi vào thì thấy Sở Trung Thiên, khuôn mày anh ta không khỏi nhíu lại, chẳng lẽ em trai anh ta và Sở Trung Thiên xảy ra xích mích sao?

Nếu nói như vậy, sự tình xử lý không tốt, có thể nói Sở Trung Thiên có địa vị nhất định ở Hán thành, đặc biệt là ở giới xã hội.

Tiểu Phi không để mắt khí thế, lập tức bước vào, anh ta trừng mắt liếc em trai một cái rồi nói: "Đây chuyện gì, có phải mày lại chọc vào ngài Thiên không?"

Sở Trung Thiên có hơi nổi tiếng ở Hán thành, tuy rằng anh ta và Sở Trung Thiên không phải trên cùng một con đường, nhưng ít nhiều cũng phải cho Sở Trung Thiên mặt mũi, ngộ nhỡ mọi chuyện rắc rối, vậy.

thì không tốt.

Anh Tráng nhìn thầy anh trai Tiểu Phi tới thì vội vàng chạy lại, không quên khiêu khích nhìn thoáng qua Lý Phàm, anh ta tin anh trai mình đã tới thì khó khăn gì cũng sẽ được giải quyết dễ dàng.

Tựa như anh ta thấy được cảnh Lý Phàm bị anh mình đánh nửa chết nửa sống, nghĩ đến đây, trong lòng anh ta không khỏi vui mừng.

"Mày nói cái gì đi chứ?" Tiểu Phi thấy em trai không nói lời nào, nhịn không được bụp đầu đối phương một cái.

Anh Tráng cười gượng nói: "Em làm gì có lá gan đối đầu với ngài Thiên, là tên oắt con này đụng tới em, còn chặn ngang chuyện làm ăn của em."

Tiểu Phi nhìn theo hướng của em trai chỉ, anh ta dừng mắt trên

người Lý Phàm, nhìn qua cách ăn mặc của Lý Phàm thì anh ta nghĩ đây không phải là dáng vẻ của một kẻ có tiền, hơn nữa anh ta cũng chưa từng nghe nói qua nhân vật nào như thế ở Hán thành.

Tuy nhiên sau khi biết em trai và ngài Thiên không phát sinh xung đột xong, anh ta may mắn nhẹ nhàng thở ra, nếu đấu với ngài Thiên thì hai bên đều thiệt, một cái giá quá lớn.

Anh ta kết luận Lý Phàm là một người bình thường, càng không nên để trong lòng, một khi đã như vậy thì mọi chuyện dễ xử lý hơn rồi.

Sở Trung Thiên không quên đứng qua phía Lý Phàm, nói: “Anh Tiểu Phi, vị này chính là bạn tôi, hay là thôi bỏ qua chuyện này đi.”

Ông ta đã không truy cứu là nhượng bộ cuối cùng, giờ phút này chỉ muốn dĩ hòa vi quý, như vậy có thể bỏ bớt phiền toái không cần thiết.

Tiểu Phi hơi sửng sốt, nói: “Ngài Thiên, không phải tôi không cho anh mặt mũi, nhưng anh ta đụng tới em trai tôi, cùng lắm anh ta chỉ là một đàn em của anh mà thôi, anh đừng để mối quan hệ này bề tắc chỉ vì thiên vị một thằng đàn em chứ?”

Sắc mặt Sở Trung Thiên trầm xuống, làm sao không hiểu ý đối phương được, đây rõ ràng là đang uy hiếp ông, ông cũng nhìn ra đối phương đã định đoạt chuyện này rồi.

Chương 799

CHƯƠNG 799: LÊN NHƯ DIỀU GẶP GIÓ

Chẳng qua, Sở Trung Thiên cũng không sợ, cậu Lý là bạn của ông ta, cậu ấy sẽ không ngồi yên, hơn nữa thân phận thật sự của cậu Lý chính là thiếu chủ của Long Môn.

Sở Trung Thiên và Tiểu Phi đột nhiên rơi vào thế đối đầu, hai người nhìn nhau, không ai thuyết phục ai, đối với bọn họ mà nói, đều không muốn lùi bước.

Áp lực trên trán Tiểu Phi ngày càng nặng, anh ta không ngờ rằng sự nhẫn nại của Sở Trung Thiên lại lớn như vậy, vì một đứa đàn em mà làm thành thế này.

Anh ta dần dần bị yếu thế, vốn dĩ anh ta muốn chờ Sở Trung Thiên lùi lại một bước, nhưng bên kia không hề lùi bước, anh ta buộc phải lùi lại một bước vì áp lực.

Dù sao bây giờ anh ta cũng không có bất kỳ nhược điểm nào của Sở Trung Thiên, hơn nữa, mối quan hệ của Sở Trung Thiên ở Hán Thành mạnh hơn anh ta rất nhiều.

“Ngài Thiên, không thì như thế này đi? Tôi đánh anh ta một trận. Chủ yếu là để trút giận cho em tôi. Cũng không cần người khác xen vào.”

Để giúp em trai tìm lại thể diện, Tiểu Phi mới nảy ra ý tưởng này, nếu Sở Trung Thiên vẫn không chịu đồng ý thì anh ta sẽ liều mạng với đối phương.

Sở Trung Thiên sau khi nghe xong, rơi vào trầm tư, ông ta nghĩ đi nghĩ lại, biện pháp này cũng không quá đáng, ông ta suy nghĩ kỹ càng, đồng ý với đối phương cũng là chuyện tốt.

“Được.” Sở Trung Thiên gật đầu.

Ông ta rất tin tưởng vào kỹ năng quyền anh của Lý Phàm, trước đó

Lý Phàm đã từng đánh vài trận quyền anh ngầm, lúc đó không có đối thủ, cho đến bây giờ cũng chưa thầy có một đối thủ nào có thể so tài với Lý Phàm.

Ông ta đương nhiên không tin Tiểu Phi có thể đánh bại Lý Phàm, càng không thể yêu cầu Lý Phàm dạy cho anh ta một bài học.

Tiểu Phi liếm khóe miệng, nắm đấm phát ra tiếng răng rắc, khi nhìn thấy Lý Phàm thì giống như nhìn thầy con mỗi.

Đánh giá từ ánh mắt của anh ta, con mồi này sớm muộn gì cũng sẽ nằm trong lòng bàn tay anh ta, nên hoàn toàn không để Lý Phàm để vào mắt.

Lý Phàm cũng có suy nghĩ này, nếu nói chuyện không thể thống nhất được thì sẽ dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề.

Tiểu Phi đã từng giải ngũ, anh ta vẫn còn rất nhiều kinh nghiệm trong chiến đầu. Anh ta ra tay trước, chính là muốn chiếm thế thượng phong.

Mặc dù Lý Phàm chậm hơn vài giây, nhưng tốc độ anh ra tay còn nhanh hơn rất nhiều so với Tiểu Phi.

Khi nắm đấm của Tiểu Phi còn cách Lý Phàm máy tắc, thì nắm đám của Lý Phàm đã đánh vào mặt anh ta trước rồi, Tiểu Phi lui về phía sau mấy bước, mặt anh ta bỗng sưng đỏ lên.

Vừa mới bắt đầu đã chịu thiệt lớn như vậy, điều này khiến anh ta vô cùng suy sụp, anh ta gần như phát điên lên.

Ở đây có nhiều người đang theo dõi anh ta, anh ta không thể mất mặt như vậy được.

Anh Tráng nhìn thấy anh trai mình đã bị ăn một nắm đắm, không khỏi lo lắng, trước đó anh ta còn rất tin tưởng đối với anh trai mình, nhưng bây giờ, anh ta có chút không yên tâm.

Lỡ như anh trai bị Lý Phàm đánh bại thì sao? Anh ta không những không lấy lại được mặt mũi mũi mà lần sau cũng sẽ bị đánh vào mặt nữa? Anh ta theo bản năng lắc đầu, điều đó là không thể.

Anh trai anh ta từng là một tinh anh, cho dù Lý Phàm giỏi cỡ nào cũng không thể so với chuyên nghiệp của anh trai anh ta được, chuyện Lý Phàm bị đánh chết cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Tiểu Phi nuốt không trôi cơn tức này, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc, anh ta dùng củi chỏ đánh tới, một ngón tay của Lý Phàm chạm vào cánh tay của đối phương.

Cảnh tượng kỳ lạ tiếp theo xảy ra, khuôn mặt của Tiểu Phi đột nhiên vô cùng đau đớn, cảm thấy cánh tay không còn là của mình nữa, cảm giác đau đớn và tê dại truyền đến khiến anh ta gần như không có một chút sức lực nào.

“Đã xảy ra chuyện gì, anh đã làm gì tôi?” Sắc mặt Tiểu Phi thay đổi trong nháy mắt, trong mắt không chỉ có tức giận mà còn hơi sợ hãi.

Lý Phàm cười cười, không nói gì, chiêu này của anh là đánh vào cánh tay của đối phương, có thể khiến đối phương tạm thời không thể dùng sức.

Tiểu Phi nhịn đau chống đỡ, khẽ dùng chân đạp một cước, Lý Phàm dễ dàng chặn lại, tóm lấy chân đối phương, xoay người vài cái tại chỗ rồi ném ra ngoài.

Tiểu Phi bay lộn ngược khiến mọi người choáng váng, cho đền khi anh ta tiếp đất, anh Tráng mới phản ứng lại, nhanh chóng đỡ anh mình dậy và nói: “Anh, anh không sao chứ? Nếu không thì bắt người đi.”

Tiểu Phi lúc này mới nhớ tới cái gì, lần này anh ta cũng mang theo rất nhiều cận vệ, lập tức xua tay nói: “Còng tay anh ta lại cho tôi.”

“Anh Phi, chuyện này không được đâu, dù sao chúng ta cũng không có bằng chứng gì mà tùy tiện còng tay người ta.” Những người bên cạnh Tiểu Phi nhìn nhau thấp giọng nói.

Tiểu Phi hiện giờ thẹn quá hóa giận, không thể quan tâm nhiều chuyện như vậy, chỉ muốn bắt Lý Phàm đi, không quan tâm đến bắt kỳ quy tắc nào, giật một cái còng tay, còng Lý Phàm tại chỗ.

“Mang đi.” Tiểu Phi lạnh lùng nói.

Ngay khi những người đó chuẩn bị đưa Lý Phàm đi, Sở Trung Thiên không thể ngồi yên, ông ta thô bạo chặn trước mặt những người đó, đồng thời, đám người mà ông ta mang theo cũng chuẩn bị ra tay.

Sở Trung Thiên tát cho Tiểu Phi một cái, lạnh lùng nói: "Đưa chìa khóa ra đây."

Trước đây ông ta xem Tiểu Phi là người của nha môn nên mới cho đối phương chút mặt mũi, nhưng đối phương lại còng tay bắt người, bây giờ ông ta cũng không thể quan tâm nhiều như vậy được nữa, cái tát của ông ta cũng đồng nghĩa với việc đã trở mặt với đối phương.

Tiểu Phi ngắn người tại chỗ, sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: "Ông có ý gì? Dám đánh nhân viên thi hành công vụ."

"Đánh hay lắm."

Đúng lúc này, giọng nói lớn của đội trưởng Chương vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người có mặt ở đây, họ theo bản năng quay người lại.

Khi nhìn thấy đội trưởng Chương, tất cả mọi người đều sững sờ, đây là tình huống gì? Quán bar nhỏ này mà lại tụ tập nhiều nhân vật lớn như vậy.

Sở Trung Thiên, Tiểu Phi thì cũng thôi đi, ngay cả đội trưởng Chương giỏi nhất Hán Thành cũng ở đây, đặc biệt là đội trưởng Chương mới được thăng chức, có thể nói là sự nghiệp bay cao như diều gặp gió.

Những nhân vật lớn này, sao lại có thể đến đây?

Sở Trung Thiên lần đầu tiên gặp mặt đội trưởng Chương, dù sao hai người cũng không phải người cùng chí hướng, trước đây chỉ chào hỏi qua điện thoại, mục đích của bọn họ là vì cứu Lý Phàm.

Ông ta đoán, lần này đội trưởng Chương đến đây, 80% là đến vì Lý Phàm, ông ta không khỏi vỗ trán, sao lại quên chuyện đó được? Sớm biết vậy thì ông ta đã nói với đội trưởng Chương, nói không chừng việc này đã được giải quyết từ lâu rồi.

“Đội trưởng, sao anh đến đây.” Tiểu Phi sững sờ khi thầy sếp của mình đang đi tới, anh ta không để ý đến vẻ mặt không đúng của đội trưởng Chương, anh ta cười xoa xoa hai tay: “Đội trưởng, anh giao nhiệm vụ cho tôi, tôi đã giúp anh xử lý xong chuyện trước mắt rồi.”

Anh ta ngốc nghếch nghĩ rằng đội trưởng Chương đến đây để xem anh ta làm cách nào để hoàn thành nhiệm vụ.

Anh Tráng nghĩ đến việc anh trai mình từng làm việc dưới trướng của đội trưởng Chương, lần này đội trưởng Chương đến, Sở Trung Thiên chắc chắn sẽ không chạy thoát, Lý Phàm cũng sẽ không được cứu!

Chương 800

CHƯƠNG 800: BÀN THẮNG SẼ NGÃ VỀ PHÍA NÀO

Sở Trung Thiên và anh Tráng, bao gồm cả Tiểu Phi đều tin đội trưởng Chương sẽ đứng về phía họ, đội trưởng Chương đứng về phía nào, thì bàn thắng sẽ nghiêng về phía đó.

Tất cả đều đặt hy vọng vào người đội trưởng Chương, họ đều mong chờ không biết đội trưởng Chương sẽ đứng về phe nào.

Bầu không khí bỗng trở nên im lặng, mọi người đều nín thở, chuyện này cũng quá phiền phức, thật sự là một vấn đề nan giải.

Những kẻ to lớn phía sau đội trưởng Chương đều sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng này, sau khi nhìn thấy Tiểu Phi, trong tiềm thức kết luận rằng đội trưởng Chương nhất định sẽ đứng về phía Tiểu Phi.

Người bên cạnh đội trưởng Chương nói nhỏ: “Đội trưởng, Tiểu Phi là người của chúng ta. Sở Trung Thiên từng là ông trùm có tiếng ở Hán Thành. Tuy ông ta đã rửa tay gác kiếm, nhưng nói không chừng sẽ dẫm vào con đường cũ.”

Đội trưởng Chương cau mày, Sở Trung Thiên thế nào, ông ta không quan tâm, tóm lại, Sở Trung Thiên là bạn của Lý Phàm, cho nên ông ta đương nhiên sẽ không làm cho Sở Trung Thiên khó xử.

Ông ta vô thức quay đầu nhìn Lý Phàm, sau khi thầy Lý Phàm giả vờ như không quen biết ông ta, ông ta cũng đã biết được tình huống.

Đội trưởng Chương lúc này chuyển sự chú ý sang Tiểu Phi, lạnh lùng nói: “Chuyện tôi bảo cậu giải quyết sao rồi?”

“Vẫn chưa xử lý xong, nếu không, để tôi giúp ông xử lý.”

Tiểu Phi cho rằng đội trưởng Chương thực sự coi trọng nhiệm vụ này nên anh ta mới tạm gác lại.

Đội trưởng Chương gật đầu, giống như đang nhìn một tên ngốc.

Tiểu Phi quay đầu nhìn em trai của mình, nói: “Thời cơ đến rồi. Em là chủ quán bar này, em tìm người tên là Lý Phàm. Anh ta bị người ta chĩa vào, nếu như em xử lý phiền phức cho người tên Lý Phàm kia, nói không chừng có lợi cho hai chúng ta.”

“Hả?”

Anh Tráng nghe xong thì nghỉ ngờ nhìn anh trai mình, đồng thời liếc nhìn Lý Phàm, giọng điệu không quá chắc chắn: “Anh, hình như anh ta là Lý Phàm.”

Tiểu Phi vui mừng khôn xiết, nhưng khi thấy người mà em trai mình chỉ là Lý Phàm thì ngắn ra. Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ đây là bạn của đội trưởng Chương?

Anh ta bắt đầu hoài nghi nhân sinh, người bình thường kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, không chỉ Sở Trung Thiên khiêm nhường với anh ta, mà ngay cả đội trưởng Chương cũng vậy.

Anh ta không khỏi nuốt nước bọt, cảm thấy đời này tiêu rồi, cảm giác mình đã phạm phải sai lầm lớn.

Lần này chết chắc rồi, người mà đội trưởng Chương nhờ anh ta giúp lại là người mà em trai anh ta muốn anh ta xử lý, anh ta hoàn toàn ngây ngắn, Anh Tráng tự thì thầm: “Anh, có lẽ không phải anh ta, có lẽ là trùng tên thôi.”

Sau khi Tiểu Phi nghe xong chỉ có thể mong là suy đoán này, nếu người trước mặt là người bạn mà đội trưởng Chương nói, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nỗi, có lẽ địa vị của anh ta cũng khó được đảm bảo.

“Đội trưởng, tôi vẫn chưa tìm được.” Tiểu Phi chỉ có thể kéo đội trưởng Chương trước, đồng thời nói với đội trưởng Chương: “Đội trưởng, tôi gặp phải rắc rối. Sở Trung Thiên và tên này hợp lại bắt nạt anh em chúng tôi. Suýt chút nữa đã giết chết nhau rồi.”

Anh ta là cấp dưới của đội trưởng Chương, đối phương là cấp trên nên sẽ đứng về phía anh ta, hơn nữa nghe nói đội trưởng Chương là người rất ghét kẻ xấu, nhất định sẽ có thành kiến lớn với Sở

Trung Thiên.

“Thì sao?” Đội trưởng Chương thờ ơ nói.

Tiểu Phi sửng sốt trong chốc lát, còn chưa kịp nói tiếp, đội trưởng Chương đã nhiệt tình bắt tay Lý Phàm: “Cậu Lý, để cậu đợi lâu rồi, tôi cũng không đến muộn lắm.”

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc, đặc biệt là biểu cảm của Tiểu Phi và anh Tráng là khoa trương nhất, há hốc mồm suýt nữa ngã xuống đất.

Chuyện này hơi khác so với tưởng tượng của mọi người, ở Hán Thành rất ít người có thể khiến đội trưởng Chương chủ động bắt tay, thế mà Lý Phàm lại được? Khiến cho đội trưởng Chương đối đãi nhiệt tình như thế.

Toàn thân Tiểu Phi giống như bị sét đánh trúng, ngây ngốc đứng tại chỗ, một hồi lâu mới khôi phục lại.

Mí mắt anh Tráng không ngừng giật giật, anh ta cảm thấy linh cảm của mình càng ngày càng kém, xem ra với tình huống này thì không có lợi gì với mình.

“Đương nhiên không muộn. Anh đến là được rồi. Nhìn bộ dạng thế này, xem ra anh được thăng chức rồi?” Lý Phàm không tiếp tục giả bộ, khẽ cười nói.

Trước đó khi nhìn thấy đội trưởng Chương, quần áo làm việc người kia mặc cũng không máy khí khái như vậy, hơn nữa anh liếc nhìn mấy người đứng sau đội trưởng Chương, kết luận rằng người kia hẳn là đã được thăng chức.

“Haha, cảm ơn cậu Lý.” Đội trưởng Chương bật cười, đột nhiên cười nhìn Lý Phàm, khiến cho mọi người có mặt đều ngắn ra, từ thái độ này có thể thây quan hệ giữa hai người không hề đơn giản.

Tất cả đều không biết đội trưởng Chương và Lý Phàm đang nói chuyện gì, cũng không dám làm phiền hay lên tiếng.

Tim Tiểu Phi và anh Tráng hồi hộp đập loạn, cảm giác như kết thúc hết rồi, lần này chơi lớn như vậy, nếu biết Lý Phàm và đội

trưởng Chương có quan hệ tốt như vậy, bọn họ có chết cũng không dám thát lễ với Lý Phàm.

Tiểu Phi ngập ngừng nói: “Đội trưởng Chương, anh quen anh ta sao?”

Đội trưởng Trương thờ ơ nói: “Cậu ấy là bạn tôi, đến tôi cũng phải nể mặt cậu ấy.”

Sắc mặt Tiểu Phi khẽ biến, khóe miệng bắt đầu giật giật vài cái, đến đội trưởng Chương cũng phải nễ mặt Lý Phàm, vậy lai lịch của Lý Phàm nhát định không đơn giản.

Tiểu Phi trợn tròn mắt, tranh thủ lúc này xin lỗi vẫn còn kịp, thu hồi thái độ kiêu ngạo, cười cười với Lý Phàm: “Anh Lý, anh xem, đều là người quen cả mà, nếu lúc nãy anh nói anh là bạn của đội trưởng Chương, tôi có mười lá gan cũng không dám đối xử với anh như thế.”

Lý Phàm hỏi ngược lại: “Cho dù tôi nói, thì anh tin sao?”

Khuôn mặt Tiểu Phi bỗng trở nên lúng túng, lúc đầu đối phương nói ra nhưng anh ta nhất định không tin, anh ta cố cười, cố gắng lấy lòng Lý Phàm, nói: “Anh Lý, tất cả đều là lỗi của tôi. Tôi có mắt không tròng, anh đại nhân đại lượng, xin đừng để trong lòng.”

Lý Phàm khẽ cười: “Tôi nhận không nỗi, anh là tiểu đội trưởng, còn có thể tủy tiện còng tay người khác mà.

Đội trưởng Chương vô thức nhìn hai tay bị còng của Lý Phàm, sắc mặt tái xanh, nhìn bộ dạng giống như sắp ăn thịt Tiểu Phi.

Sau khi Tiểu Phi cảm nhận được ánh mắt dọa chết người của đội trưởng Chương, anh ta khẽ giật mình, hốt hoảng lấy trong túi một chùm chìa khóa ra, mắt một lúc lâu mới tìm được chìa khóa mở còng tay cho Lý Phàm.

Sau khi được mở ra, Lý Phàm nói với đội trưởng Chương: “Tôi không phạm tội. Người của anh tùy tiện còng tay tôi. Cho dù còng tay thì cũng phải có lý do.”

“Đều tại tôi quản không nghiêm.”

Đội trưởng Chương lau mồ hôi lạnh, biết Lý Phàm tức giận nên không ngừng tự trách, đồng thời lạnh lùng mắng Tiểu Phi: “Tiểu Phi, ai cho cậu quyền đó?”

Chương 801

CHƯƠNG 801: TRẢ THÙ

Đối mặt với lời mắng mỏ của đội trưởng Chương, mồ hôi lạnh trên trán Tiểu Phi không ngừng chảy ròng ròng, anh ta bắt đầu hoảng sợ, từ giọng điệu của đội trưởng Chương thì cho thấy đối phương rất tức giận.

“Đội trưởng Chương, là do tôi bốc đồng. Bây giờ tôi biết sai rồi.” Tiểu Phi vội vàng giải thích, anh ta hy vọng đội trưởng Chương có thể cho anh ta một cơ hội, nếu đội trưởng Chương cho anh ta một cơ hội thì thật quá tốt rồi.

Nhưng anh ta quá ngây thơ, từ khi đội trưởng Chương nhìn thấy tay Lý Phàm bị còng, ông ta không có ý định cho Tiểu Phi một cơ hội nào nữa.

Tiểu Phi hít sâu một hơi, cảm thầy khắp nơi đều lạnh, đội trưởng Chương thờ ơ nói: “Giờ cậu không còn cơ hội nào nữa. Từ nay về sau cậu không cần tới nha môn nữa. Tôi sẽ không bôi đen lý lịch của cậu, nhưng từ nay cậu đừng hòng bước vào nha môn nữa.”

Sau khi Tiểu Phi nghe xong, cả người chấn động, vốn tưởng rằng đội trưởng Chương sẽ trừng phạt mình, nhưng không ngờ lại phạt nặng như vậy.

“Đội trưởng Chương, tôi biết sai rồi, tôi không dám mắc lỗi nữa.” Tiểu Phi vội vàng nói.

Dù anh ta có cầu xin thế nào, đội trưởng Chương vẫn không thèm để ý đến Tiểu Phi, Tiểu Phi cảm thầy đời mình coi như xong rồi, anh ta lạnh lùng nhìn đứa em trai của mình.

Nếu không phải do nó, anh ta đã không gặp phải chuyện như vậy, hiện tại khỏi phải nói anh ta tức giận đến nhường nào.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt của anh trai, anh Tráng chủ động phản bác lại: “Anh, em không cố ý hại anh, nhưng em thật sự

không biết anh ta có quan hệ tốt với đội trưởng như vậy.”

Trong mắt Tiểu Phi lóe lên tia lạnh lẽo, anh ta theo bản năng muốn đạp anh Tráng, mắng: “Đều do mày.

Mày kêu tao đến làm gì? Mày tự xử lý không được sao.”

Anh ta thực sự hối hận vì đã can thiệp vào chuyện này, nếu có thể phủi sạch quan hệ mà không bị đuổi việc, anh ta nguyện ý cắt đứt quan hệ với em trai mình ngay bây giờ.

Nhưng anh ta biết chuyện này là không thể, trong lòng có oán giận, chỉ có thể trút lên người em trai mình, anh Tráng bị anh ta đánh đến chết đi sống lại, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Mọi người thở dài một tiếng, không có chút thương cảm nào, chỉ có thể nói là tự làm tự chịu.

*Xin chào.” Đội trưởng Chương duỗi tay ra cười nói với Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên do dự vài giây, nhanh chóng đưa tay ra, nếu là trước kia, địa vị của ông ta so với đội trưởng Chương cũng không khác mấy, nhưng hiện tại, vị trí của đội trưởng Chương đã vượt xa ông ta.

Thấy đối phương thực sự chủ động bắt tay với mình, Sở Trung Thiên khó tránh khỏi cảm giác bối rồi.

Lý do vì sao đội trưởng Chương bắt tay với Sở Trung Thiên cũng rất đơn giản, bởi vì Sở Trung Thiên là bạn của Lý Phàm, mà đối phương hết lần này đến lần khác cứu cậu Lý, ông ta cho rằng bạn như vậy mới đáng để kết giao.

Lý Phàm đột nhiên nghĩ tới cái gì, Sở Trung Thiên vẫn luôn đau đầu đối với quá khứ đen tối của mình, Sở Trung Thiên từng rửa tay gác kiếm cũng là vì muốn khiêm tốn một chút.

Anh cũng nhìn thấy khoảnh khắc Sở Trung Thiên kích động sau khi nghe yêu cầu của anh Tráng, Lý Phàm quyết định giúp Sơ Trung Thiên một tay.

“Đội trưởng Chương, tôi có chuyện muốn nhờ anh.” Lý Phàm nói.

Đội trưởng Chương vội hỏi: “Cậu Lý, nếu có chuyện gì cần giúp, cậu cứ nói với tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cậu.”

“Thật ra, chuyện tôi muốn anh giúp cũng rất đơn giản. Sở Trung Thiên trước đây có quá khứ khá đen tối, hiện tại cũng đã khiêm tốn lại rất nhiều. Phải nói là không còn nữa.” Lý Phàm bình tĩnh nói: “Cứ coi như là không thể bỏ đi hoàn toàn, nhưng bỏ một hai phần cũng được rồi.”

“Đương nhiên.” Đội trưởng Chương vẫn rất tán thưởng Sở Trung Thiên, cho dù cậu Lý không nói ra, tương lai ông ta cũng sẽ có quan hệ tốt với Sở Trung Thiên, nên ông ta cũng sẵn sàng giúp đỡ chuyện này.

Sở Trung Thiên rất cảm động, nếu không phải Lý Phàm giúp ông ta nói, ông ta thật sự không biết phải làm sao.

Thuộc hạ của anh Tráng đã giải tán, bây giờ chỉ còn lại những ông chủ lớn và những thuộc hạ do Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương mang đến.

Ngoại trừ Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương, tất cả mọi người có mặt đều bắt đầu bàn tán về thân thế của Lý Phàm, tất cả đều thắc mắc tại sao Lý Phàm lại có mối quan hệ tốt với đội trưởng Chương và Sở Trung Thiên như vậy.

“Anh ta là ai thế? Sao tôi chưa bao giờ nghe danh tiếng của anh ta ở Hán Thành.”

“Chẳng lẽ anh ta là người từ vùng khác đến sao?”

“Người này nhất định không đơn giản, sau này chúng ta tuyệt đối không được khiêu khích anh ta.”

Những người kia nghĩ đến chuyện hai người Tiểu Phi và anh Tráng kiêu ngạo như vậy mà cũng đều vì một câu nói của đội trưởng Chương mà dừng tay, nên tất cả bọn họ đều không dám khiêu khích Lý Phàm, vì sợ sẽ gặp rắc rồi.

“Mọi người, mọi người còn nhớ chuyện tôi được thăng chức

không?" Đội trưởng Chương nghe thấy những người kia suy đoán thì chậm rãi nói một câu.

Mọi người sửng sốt trong chốc lát, sau đó gật đầu nói: "Đương nhiên rồi, là chuyện đội trưởng Chương bắt được hỗ Lịch Tường Phi ở Tây bắc."

"Đúng vậy, trong chuyện này, cậu Lý cũng có giúp đỡ, cậu Lý có công rất lớn." Đội trưởng Chương không quên khen ngợi Lý Phàm.

Lý Phàm bắt lực mỉm cười, đội trưởng Chương này thật biết đùa, may mà đối phương không tiết lộ thân phận của anh ra, tin tức này cũng không có gì.

Mọi người sau khi nghe xong đều đưa ánh mắt ngưỡng mộ về phía Lý Phàm, lúc này cuối cùng cũng hiểu được vì sao đội trưởng Chương lại khách sáo với Lý Phàm như vậy.

Bọn họ nghĩ tới bản lĩnh trước đó của Lý Phàm, có lẽ Lý Phàm thật sự có thể đánh lui được hỗ Tây Bắc.

Từ tin tức mà người ngoài biết được, họ chỉ biết đội trưởng Chương đã tìm ra hang ổ của Lịch Tường Phi, sau đó cho người mang về, nhưng người trong cuộc đều biết chuyện này đều do một mình Lý Phàm làm.

Đội trưởng Chương xấu hổ khi một mình lấy cái công lao này, nên đành phải để lại tiếng tăm cho Lý Phàm.

Đội trưởng Chương để những người khác giải tán trước, muốn nói chuyện riêng với Lý Phàm.

Trong phòng riêng chỉ còn lại Lý Phàm, đội trưởng Chương và Sở Trung Thiên, đội trưởng Chương phá vỡ sự im lặng trước, đột nhiên đứng dậy quỳ xuống nói với Lý Phàm: "Cậu Lý, nếu không có cậu, tôi sẽ không có vị trí như ngày hôm nay."

Lý Phàm cười bắt lực, đỡ ông ta dậy, nói: "Đội trưởng Chương, anh việc gì phải khách khí với tôi như vậy?"

Đội trưởng Chương khẽ cười mỉa, Lý Phàm và Sở Trung Thiên ngồi hàn huyên một lúc rồi từ biệt, đội trưởng Chương đột nhiên nói:

“Cậu Lý, có một chuyện, tôi phải nói với cậu, cậu phải cẩn thận một người.”

“Ai?” Lý Phàm hỏi.

“Anh của Lịch Tường Phi.”

“Anh ta đến Hán Thành rồi?” Lý Phàm sững sờ, cũng đoán được đại khái, anh trai báo thù cho em trai là chuyện bình thường. Anh cũng sớm đoán được điều này, chỉ là anh không ngờ anh ta lại đến nhanh như vậy.

“Đúng vậy, cậu Lý, nếu cậu gặp nguy hiểm thì cứ gọi cho tôi. Dù tôi không giúp được gì nhiều nhưng cũng không phải là đồ trang trí.” Đội trưởng Chương chỉ muốn giúp đỡ Lý Phàm trong khả năng của mình.

CHƯƠNG 802: ĐIỆU HỔ LY SƠN

Lý Phàm cũng ngầm hiểu ý của đội trưởng Chương, anh nói khách sáo hai câu rồi tạm biệt với đội trưởng Chương, Sở Trung Thiên cười nói: “Anh Lý, tôi cũng xin phép cáo từ, hẹn ngày khác gặp.”

“Được.” Lý Phàm gật đầu, giờ trời đã nhá nhem tối, cũng không thể ở lại đây lâu được, nên phải tranh thủ trở về, anh về đến nhà thì lặng lẽ mò mẫm đèn đi vào, chủ yếu là sợ sẽ đánh thức Có Hoạ Y và Trần Hiểu Đồng.

“Anh Lý Phàm, anh cứ lén lén lút lút thế định bày trò gì vậy.”

Đột nhiên, giọng nói của Trần Hiểu Đồng vang lên ở ngay sau lưng Lý Phàm, khóe mắt thập thoáng ý cười như vầng trăng khuyết.

Lý Phàm tức giận gõ một cái lên chỏm đầu của đối phương, nói: “Sao giờ này mà em còn chưa ngủ.”

“Thì em vừa mới từ WC ra mà.” Trần Hiểu Đồng láu cá trề lưỡi.

Lý Phàm cũng chả hơi đâu mà luyên thuyên cùng Trần Hiểu Đồng, anh quay người bước vào phòng của Cố Họa Y, nhìn bóng dáng kiều diễm từ phía sau của cô mà anh cảm thấy vô cùng mãn nhãn.

Anh nằm lên giường, ôm lấy Cố Họa Y từ phía sau, cô chỉ lèm bèm một tiếng sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

Mà ở một nơi khác.

Mã Đinh buồn bực xông vào phòng của Lệ Quân, khi thấy Mã Đinh, anh ta chỉ nhìn thoáng qua một cái, thần sắc vô cùng lạnh lẽo: "Em trai tôi chết thế nào."

"Em trai của anh không chết mà chỉ là bị người ta bắt nhốt." Mã Đinh cười khan một tiếng, anh ta phát hiện tính tình hai anh em Lệ Quân và Lịch Tường Phi về cơ bản đều cùng một loại, hoàn toàn không dễ ứng phó.

"Hừ, ngồi chờ chết, thế thì có khác gì cái chết." Lệ Quân phẫn nộ nhìn Mã Đinh, hỏi vặn lại.

Mã Đinh bức xúc, nói: "Liên quan quái gì đến tôi, có giỏi thì anh đi mà tóm kẻ bắt em trai mình."

"Kẻ đó ở đâu."

Lệ Quân vỗ mạnh xuống bàn, chiếc bàn phát ra vài tiếng cọt kẹt, sau đó theo tiếng vang nát bươm xơ mướp, Mã Đinh nhìn mà trợn tròn mắt, anh ta nuốt xuống một ngụm nước bọt, lắp bắp nói: "Tôi có thể đưa anh đi."

"Dẫn tôi đi ngay lập tức." Lệ Quân lạnh giọng nói, anh ta hận không thể ngay lập tức báo thù giúp em trai mình, bước ra từ sự thương tâm bức bách, cả người anh ta toát ra sát khí bén nhọn.

Mã Đinh cảm nhận thấy luồng sát khí toát ra từ đối phương, không khỏi rùng mình một cái, luồng sát khí đó khiến anh ta hoảng sợ, quá khủng bố, dường như khó có thể chống cự.

"Thế này đi, chúng ta chia nhau ra hành động, anh chịu trách nhiệm ám sát hắn, còn tôi sẽ bắt cóc Cố Họa Y." Mã Đinh nói nhỏ.

“Tùy anh, tôi chỉ muốn báo thù.” Lệ Quân không kiên nhẫn khoát khoát tay, dường như không để lời nói của đối phương vào trong lòng.

Mã Đinh thấy thế cắn răng nghiền lợi, cũng không thèm quan tâm nữa, dù anh ta có thành công hay không nhưng bắt được Cố Họa Y thì ít ra cũng có cơ hội đàm phán.

Đúng lúc này, Lý Phàm nhạy cảm nghe thấy hình như có tiếng súng, theo bản năng né sang một bên, đồng thời bịt chặt tai của Cố Họa Y, phòng trừ cô bị dọa sợ khi còn trong giấc ngủ.

Đích thực dạng âm thanh như vậy mà vang lên trong giấc mộng sẽ lưu lại một bóng ma rất lớn, Cố Họa Y mơ màng tỉnh dậy, cô vò vò tóc lẫm bẩm: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có người đang nổ súng, em tìm một chỗ lánh tạm đi.” Lý Phàm mở miệng, anh không tỏ ra cợt nhả với Cố Họa Y, mà giờ phút này anh bắt buộc phải bình tĩnh mới được.

Cố Họa Y tin là thật, lúc này mới hoảng loạn mặc quần áo, Lý Phàm dựa theo tiếng súng phán đoán, đại khái đã tìm ra vị trí của kẻ địch ẩn náu.

Lệ Quân núp trong chỗ tối nỗ súng, rủa thầm: “Đáng chết, thê mà thát bại lần thứ nhát.”

Anh ta cứ nghĩ rằng chuyện này rất dễ thành công, ai ngờ lại bắn hụt, khiến anh ta tức lộn ruột, vì vậy.

không kiềm chế được lại bắt đầu chửi thề, kết quả này khác một trời một vực so với tưởng tượng của anh ta.

Anh ta tiếp tục mở ống ngắm, nhưng lại nhòm không thấy tung tích của Lý Phàm đâu, anh ta thấy thế cau mày, lẽ nào đối phương ẩn nắp rồi? Đúng lúc đang chuẩn bị bỏ súng xuống thì anh ta bỗng nhìn thấy một bóng đen đang chạy từ núi, mà tốc độ đó có thể sánh ngang với loài báo săn, khiến người khác không cách nào nắm bắt.

Mãi đến khi nhòm khoảng mười máy giây, Lệ Quân mới nhận ra đó là một con người, anh ta đơ ngay tại chỗ, đây đúng là lần đầu

tiên anh ta chứng kiến có người chạy nhanh đến vậy, có khi đột phá kỉ lục thế giới đến nơi rồi.

Anh ta cắn chặt răng, không tin có người có thể thoát khỏi súng đạn, Nhưng ngày hôm nay, đúng là Lý Phàm lại làm được, đối phương không những tránh thoát được mười mấy phát đạn mà còn từng bước áp sát đến chỗ của anh ta.

Sắc mặt Lệ Quân biến hóa rõ rệt, giờ phút này không thể ngồi im một chỗ chờ chết được, anh ta móc ở trong túi một thanh dao găm, sau đó lộ ra nụ cười tàn bạo nói: “Nghe nói em trai của tôi bị cậu bắt, đúng không?”

“Đó đơn thuần là vì em trai anh muốn tìm đường chết, hắn rảnh rỗi sinh nông nổi, bị bắt là lẽ đương nhiên, chơi dao sắc có ngày đứt tay.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

“Rắm thối, em trai tôi mà bị bắt cũng không đến lượt một thằng ẻo lả như cậu tóm.” Lệ Quân lập tức thét to, ngắt lời thẳng thừng, nếu em trai bị một cao thủ tóm thì anh ta còn chịu phục.

Anh ta nhìn bề ngoài của Lý Phàm chả có gì gọi là cao thủ, vì vậy nhận định Lý Phàm là một tên ẻo lả, không để Lý Phàm vào mắt.

Lý Phàm ngáp một hơi, nói: “Nếu anh đã có nhã hứng đấu cùng tôi như vậy, vậy ra tay đi, tôi tùy thời tiếp đãi.”

Nghe đến đây, Lệ Quân mặc kệ cơn tức đang ùn ùn kéo đến, ngay lập tức phóng ra dao găm không ngừng tấn công Lý Phàm, đối với thế tắn công của Lệ Quân, Lý Phàm chỉ cười không nói, căn bản là không hề để tâm.

“Chiêu này của anh đối với tôi mà nói, một chút tác dụng của không có.” Lý Phàm bĩu môi.

Về phương diện tâm lí phòng bị, Lệ Quân tương đối mỏng manh, điều anh ta không thích nghe nhất là có người gièm pha về mình, vì vậy khi ra tay rõ ràng anh ta đã có chút nỏng nảy, đồng thời lộ ra trăm chỗ sơ hở.

Đây chính là kết quả mà Lý Phàm muốn, anh thừa cơ cong đầu gồi thúc một phát vào bụng Lệ Quân, Lệ Quân bị đau đến say sẩm mặt

mày, nửa quỷ xuống đất, xém chút nữa mắt đi ý thức.

Lý Phàm nhân cơ hội đánh một quyền, khiến Lệ Quân bị văng xa mấy mét, anh ta nóng lòng bò dậy, liên tục xê dịch về phía sau, giờ phút này nhìn Lý Phàm giống như nhìn thấy ma quỷ.

“Cậu đừng đến đây.” Lệ Quân điên cuồng gào thét.

Lý Phàm thấy thế thì dở khóc dở cười, vừa nãy không phải vẫn cứng đầu không sợ trời không sợ đất đấy sao, ai ngờ lúc này lá gan biến thành nhỏ như vậy.

Rốt cuộc Lệ Quân đã bị Lý Phàm triệt hạ rồi, qua cuộc giao thủ vừa nãy, anh ta hiểu rõ mình không phải là đối thủ của Lý Phàm, cộng thêm cả việc anh ta lại đang bị thương nặng, Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Anh hãy vào chơi cùng em trai mình đi.”

“Từ từ đã, cậu tha cho tôi, tôi báo cho cậu một tin.” Trong lúc gấp rút, Lệ Quân giơ tay, sốt ruột nói, anh ta biết trước mắt chỉ còn cách này mới bảo toàn được tính mạng của bản thân.

“Tin gì?” Lý Phàm truy hỏi, anh cũng chả sợ đối phương sẽ tìm cơ hội đánh lén mình, nhìn dáng vẻ kinh hãi này của đối phương cũng chứng tỏ rằng anh ta không nói láo.

“Cậu trúng kế điệu hổ ly sơn rồi, người tên Mã Đinh đang bắt đầu hành động muốn bắt cóc bạn gái của cậu đó.” Lệ Quân nhanh nhẩu nói.

Đầu mày Lý Phàm khẽ chau lại, anh lập tức gọi điện thoại cho Cố Họa Y nhưng không thấy cô nghe máy thì anh biết ngay đối phương không hề gạt anh.

CHƯƠNG 803: CHẠY TRỐN

Lý Phàm cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nên tạm thời

bỏ qua Lệ Quân, cứu Cố Họa Y trước mới là cần thiết, đồng thời anh quay sang nói với Lệ Quân: “Có phương thức liên lạc của hắn không?”

“Tôi có.”

“Bây giờ anh liên lạc với hắn xong hỏi hắn đang ở đâu.” Lý Phàm nói với ngữ điệu ra lệnh.

Lệ Quân bị khí thế của Lý Phàm dọa sợ, anh ta rất sợ nếu mình không làm theo lời Lý Phàm nói thì đợi mình sẽ là kết cục thảm hại khôn lường.

“Tôi gọi cho anh ta liền đây.” Lúc này Lệ Quân mới gấp gáp lôi máy bộ đàm ra.

Sau đó, Lý Phàm biết được Mã Đinh hiện đang về tổ chức sát thủ, cung cấp vị trí cho Lý Phàm xong Lệ Quân thất tha thất thêu bỏ chạy mắt tăm.

Lý Phàm bắt một chiếc taxi, lúc đang chuẩn bị xuống xe, tên tài xế đó cứ lúc lúc lại nghiêng đầu đánh giá Lý Phàm, dường như đang có ý đồ gì đó, bất chợt người nọ cho xe dừng ở bên đường.

“Ranh con, mau lấy hết tiền trên người mày mang ra đây cho tao.” Lão tài xế đe dọa với sắc mặt hung ác.

Lý Phàm chính thức cạn lời, coi vẻ vận đen của người này chính là uống nước lạnh mà cũng bị giắt răng, trên thực tế xe taxi mà cũng bắt đầu có cướp rồi, anh bình tĩnh nói: “Tiền ở trên người tôi, ông tự đến lấy đi”

Tên tài xế mừng thầm trong lòng, cứ tưởng Lý Phàm đã bị mình dọa cho sợ hú vía, người nọ thoát cái mở dây an toàn, đúng lúc hắn đang chuẩn bị mở cửa xe thì Lý Phàm bắt thình lình đánh một quyền khiến người nọ lảo đảo lùi sau mấy bước.

“Bây giờ đến lượt tôi cướp của ông.” Lý Phàm đoạt lấy chìa khóa xe rồi nghênh ngang lái xe đi dưới cái nhìn ngơ ngác của tên tài xế.

“Tao f*.” Sau khi hoàn hồn, tên tài xế theo bản năng đập một phát lên mặt mình, cứ ngỡ hoa mắt chóng mặt xong xuất hiện ảo giác.

Đây là tình huống gì vậy, hắn đi cướp của người ta, ai dè ngược lại là bị người ta cướp.

Lý Phàm không có tâm trạng để ý cảm nhận của đối phương, mà phóng thẳng đến chỗ của tổ chức sát thủ, nơi đó là một tòa cao ốc, cùng một loại như cao ốc của công ty, hoàn toàn không phải địa phương cũ rích tàn tạ.

Lý Phàm còn tưởng máy tổ chức sát thủ thường sẽ chui rúc ở nhưng tòa lầu cũ nát, không ngờ ngay cả hang ổ sát thủ cũng được chú trọng như vậy.

Mã Đinh đẩy Có Họa Y cùng Trần Hiểu Đồng về phía trước, trong lòng sung sướng vạn phần, lần này coi như anh ta nở mày nở mặt được rồi, nếu lão đại biết được thế nào cũng khen anh ta tấm tắc, anh ta không khỏi bắt đầu chìm vào mộng đẹp.

Khi Lý Phàm xông vào, máy tên sát thủ mặc tây trang đứng canh gác ở ngoài cổng ngăn anh lại, chúng chỉ nhận người nhưng thấy Lý Phàm lạ mặt nên nhát thời đều lộ thần sắc phòng bị.

“Anh đến đây có việc gì.” Hai tên sát thủ lạnh lùng hỏi.

Lý Phàm cười nói: “Máy người lại gần đây, tôi có đồ tốt cho này.”

Hai tên sát thủ liếc mắt nhìn nhau, sau đó sáp lại gần, ngay lập tức Lý Phàm tặng cho mỗi người một quả đấm, hai tên bị đánh ngất ngay tại chỗ.

Đúng lúc Mã Đinh đang chuẩn bị đến văn phòng của Sát Thần, chợt anh ta nghe thấy có tiếng bước chân nặng nề trên hành lang, không nhịn được quay đầu nhìn, không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái anh ta đã bị dọa cho thót tim.

Anh ta không ngờ Lý Phàm vậy mà đuổi được đền tận đây, sắc mặt anh ta đại biến, vội vã gõ cửa văn phòng của lão đại trong sợ hãi.

Sát Thần đang hoạt động làm nóng người cùng thư kí, tự dưng lại bị làm phiền, tâm tình trở nên khó chịu, Ì ạch bước ra ngoài nhưng ngay sau đó tầm mắt của anh ta đã bị Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng thu hút.

Có thể nói dáng người của cả Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng phải nói là cực kì hoàn mỹ, đánh chết hắn cũng đâu ngờ Cố Họa Y cùng Trần Hiểu Đồng lại xinh đẹp như vậy, khiến anh ta không kiềm chế được rớt cả nước miếng.

“Ông chủ, ngày hãy trấn định lại một chút, thằng oắt đó đuổi đến đây rồi.” Mã Đinh nhận thấy lực chú ý của lão đại hình như để sai chỗ rồi, không nhịn được ho khan một tiếng.

Sát Thần nghe thấy vậy thì cau có mặt mày, anh ta nhìn về phía Lý Phàm đang rảo bước đi đến, trên mặt gọn lên ý cười khinh miệt, nói: “Đấy á?”

Mã Đinh ngay lập tức nịnh nọt: “Lão đại à, một năm nay ngài vẫn luôn ẩn nhẫn, hẳn là hôm nay sẽ xuất ra thực lực chân chính chứ ạ?”

Hồi trước anh ta đã từng chứng kiến cảnh lão đại lúc đầu chỉ lấy một mà chấp mười mấy người lận, cảnh tượng đó phải nói là vô cùng khốc liệt, giống như hôm nay, khi anh ta nhìn thấy dáng vẻ tự tin này của lão đại, phảng phát như đang tái hiện lại sự kiện hôm đó.

“Tôi chính là lão đại của tổ chức sát thủ, danh xưng Sát Thần, cậu đánh bại hai anh em Lịch Tường Phi khiến tôi hết sức tán thưởng, nên tôi cần phải học hỏi cậu nhiều.” Dứt lời, Sát Thần bày ra tư thế chiến đầu, xuất thủ toát ra ảo giác, khiến người khác không thể nhìn thấu.

Mã Đinh nhìn ngây người, một lần nữa hóa thân trở thành em fan bé bỏng của Sát Thần.

Sát Thần không nói hai lời xông lên, nhưng chưa đợi hắn ta ra tay, tiếp đến là một màn tự vả vào mặt, Lý Phàm chỉ tùy tiện quăng một cái tát đã khiến Sát Thần nằm lăn lội dưới đất.

Trán Mã Đinh tối sầm lại, cái quái gì vậy? Còn chưa đến ba giây mà, anh ta thấy lão đại nhà mình bày ra tư thế chất như vậy mà ngờ đâu lại bị đánh bại nhanh không tưởng.

Lý Phàm lãnh đạm nói: “Thế gọi là tốt gỗ hơn tốt nước sơn.”

Sát Thần ngượng thối mặt, tốt xấu gì anh ta cũng đứng đầu một tổ chức sát thủ, thế mà lại bị sỉ nhục như vậy, lúc anh ta nhìn về phía Lý Phàm không khỏi tăng thêm phòng bị.

Thực lực của Lý Phàm khiến anh ta hoàn toàn ngửi được mùi nguy hiểm, thế nên anh ta bắt đầu cảm thấy rầu rĩ, sao lại xuất hiện cao thủ như vậy, ở Hán Thành này, những người có thể trở thành đối thủ của anh ta dường như chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà Lý Phàm thì anh ta chỉ từng nghe nói qua.

“Thực lực của cậu rất mạnh, nhưng tôi còn lâu mới sợ cậu.” Sát Thần khẽ hừ: “Tôi còn có đòn sát thủ đây.

Lúc này, anh ta búng tay một cái, không biết từ lúc nào trong hành lang đã xuất hiện mười mấy tên mặc đồ dạ hành không dễ phát hiện.

Lý Phàm ngay từ đầu đã phát hiện ra sự tồn tại của đám người này, mặc dù khí tức ẩn náu của đám người này rất vi diệu nhưng cũng đừng hòng thoắt khỏi cặp mắt thần của anh.

Mã Đinh thấy vậy hít một ngụm khí lạnh, anh ta gia nhập tổ chức sát thủ suốt bao nhiêu năm mà lần đầu tiên được biết có người ẩn núp trong tổ chức sát thủ, một màn này hoàn toàn khiến anh ta được mở rộng tầm mắt.

Mã Đinh hỏi: “Lão đại, bọn họ là ai vậy.”

“Bọn họ là võ sĩ đến từ nước Anh Đào, thực lực của những võ sĩ này, mỗi người đều thuộc hạng võ sĩ cao thủ.” Sát Thần cười khẳng khặc: “Không ngờ, rốt cuộc hôm nay phải ra trận rồi.”

Lý Phàm cũng nghe được đoạn đối thoại của Sát Thần, anh quan sát một lượt đám người võ sĩ nước Anh Đào này, chúng mặc trên người là trang phục võ sĩ, đính một chữ Hồ, mặc giày gỗ, bên hông treo đao võ sĩ, đích thực là hình tượng võ sĩ chuẩn mực.

“Giao cho mấy người đấy.” Sát Thần ung dung nói, sau đó dứt khoát xoay người rời đi.

“Lão đại, anh không muốn xem bộ dạng hắn bị xử lí ra sao à?” Mã Đinh tò mò hỏi.

Sát Thần ho khan một tiếng: “Tôi không xem, tôi còn có việc.”

Nguyên nhân anh ta cho đám người này ra mặt chỉ đơn giản là vì muốn tranh thủ thời gian, sau đó nhân cơ hội tìm đường tẩu thoát rồi nói sau.

Mã Đinh nhất thời không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, vẫn đứng đực đó xem náo nhiệt, đám võ sĩ ngay lập tức rút đao xông về phía Lý Phàm, mà mỗi lần chém đến đều khiến người khác không cách nào tránh thoát, hơn nữa lực chém lại hết sức kinh người, cả mặt tường cũng bị chém cho nở hoa.

CHƯƠNG 804: MỖI NGƯỜI LÀ CHÚA

Lý Phàm ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Các người phóng ngựa lại đây đi.”

Đám võ sĩ sau khi nhìn thấy động tác khiêu khích của Lý Phàm, lại càng kinh hãi, không ngừng vung đao võ sĩ, có thể là phần lớn sức lực của bọn họ đều dùng trên thân của võ sĩ đao, nhưng tính linh hoạt của thân thể rõ ràng giảm xuống rất nhiều.

“Đồ ngu như bò! Rác rưởi!” Những võ sĩ kia cực kỳ tức giận, ngay lập tức mắng.

Lý Phàm cười lạnh nói: “Tên Giặc!”

Nhưng những võ sĩ kia bất kể tấn công thế nào, từ đầu đến cuối đều không làm gì được Lý Phàm, Mã Đinh lại không nhìn ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, cho rằng Lý Phàm không có năng lực trở tay.

Lý Phàm cũng không có tâm tư tiếp tục chơi đùa với những người này, sắc mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc, sau khi những võ sĩ kia

phát hiện ánh mắt Lý Phàm thay đổi rất lớn, bọn họ đều có một loại dự cảm không tốt.

Bọn họ đã trải qua huấn luyện rất nghiêm khắc, cho dù là ở trong đống người chết, bọn họ cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng ánh mắt của Lý Phàm, lại giống như từ trong đống người chết đi ra vậy.

“Mọi người cẩn thận một chút.” Những võ sĩ kia ngay lập tức bắt đầu dùng tiếng nước Anh Đào nhỏ giọng nói.

Các võ sĩ khác cũng gật gật đầu, bọn họ đều nhìn ra khí thế của Lý Phàm không thích hợp, Mã Đinh có một loại dự cảm không tốt, anh ta theo bản năng chạy đến phía sau Cố Họa Y, chẳng may tình huống có biến, đây chính là lá bài tẩy của anh.

Anh theo bản năng quay đầu lại, lại phát hiện không ngờ ông chủ lại ôm tiền rời đi, sắc mặt anh ta thay đổi, ngay cả ông chủ cũng muốn chạy trồn, anh ta còn đang ngây ngốc ở chỗ này làm cái gì?

Trong lúc một võ sĩ vung đao võ sĩ chuẩn bị chém lên trên người Lý Phàm, Một tay của Lý Phàm bắt lầy đao của võ sĩ kia, trong lòng võ sĩ kia mừng rỡ, cho rằng đã chém trúng Lý Phàm.

Nhưng kế tiếp, gã ta không bình tĩnh nổi, Lý Phàm một tay cầm đao của võ sĩ, hơi dùng sức, võ sĩ kia ngay lập tức cuốn theo lưỡi đao, thử hỏi, sức lực lớn như vậy, có mấy người sẽ làm được.

Gã võ sĩ kia giật mình, đao võ sĩ này của gã được chế tạo bằng sắt thép, cực kỳ sắc bén, thế nhưng tay của Lý Phàm lại không bị làm sao cả, ngược lại thanh đao lại bị đứt gãy, điều này cũng hơi khoa trương rồi.

Nếu không phải tận mắt nhìn tháy, đánh chết gã cũng không thể tin được đây là sự thật, các võ sĩ khác cũng đều bị dọa sợ, cảnh tượng này thật sự quá kinh khủng.

“Người nước H này thật lợi hại.” Những võ sĩ kia hít sâu một hơi, lần đầu tiên bắt đầu coi trọng võ công của nước H, bọn họ nghe nói công phu của mước H rất lợi hại, lúc trước bọn họ chỉ cho là thối phồng mà thôi, hiện tại đã hoàn toàn tin tưởng.

Lý Phàm nhìn lướt qua một vòng, những võ sĩ kia đều không dám nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Lý Phàm, đột nhiên nhao nhao tản đi, Lý Phàm cũng không ngăn cản, những người này nhiều lắm chỉ là lấy tiền bán mạng mà thôi.

“Anh không cần tới đây, nếu anh tới đây, tôi sẽ giết chết cô ta.” Mã Đinh nhìn thấy Lý Phàm đang từng bước đến gần, giống như nhìn thấy một ác ma, theo bản năng đe dọa nói.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi đã cho anh một cơ hội, không nghe lọt tai hay sao? “

Mã Đinh nghe vậy, trong lòng cũng hối hận không kịp, hai chân anh ta run rẩy nói: “Anh có thể cho tôi một cơ hội khác không?”

Nếu như Lý Phàm cho anh ta một cơ hội nữa, anh ta khẳng định sẽ thả người, anh chủ yếu là sợ Lý Phàm sẽ không tha cho anh ta, vừa rồi anh ta đã nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Lý Phàm đối với những võ sĩ kia, trong lòng anh ta khó tránh khỏi sinh ra bóng ma.

“Có thể.” Lý Phàm mỉm cười nói.

Mã Đinh bán tín bán nghỉ lúc này mới cởi bỏ sợi dây thừng của Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, Lý Phàm hỏi Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, nói: “Anh ta có ức hiếp hai người không?”

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều lắc đầu, Mã Đinh sợ hãi giải thích: “Tôi nhiều lắm chỉ là bắt bọn họ tới mà thôi, tôi tuyệt đối không hề động tay động chân, hơn nữa, lần trước đàn em của tôi làm phản, anh đã cứu tôi một mạng, tôi vẫn còn nhớ. “

Anh ta không dám ra tay với Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, đơn giản chỉ vì hai nguyên nhân, thứ nhất anh ta sợ Lý Phàm sẽ tìm tới cửa, thứ hai chính là Lý Phàm đã cứu anh ta, anh ta rất muốn báo đáp, nhưng lão đại lên tiếng, anh ta cũng không thể không nghe.

Lý Phàm ngược lại không nghĩ rằng đối phương vẫn có chút lương tâm, chẳng qua nhìn dáng vẻ của đối phương như vậy chắc không phải là nói dối, anh cũng không so đo với đối phương.

“Hiện tại anh để cho người của anh bắt lấy Sát Thần.” Lý Phàm thản nhiên nói.

“Được.” Mã Đinh chần chờ vài giây, cuối cùng cũng đáp ứng, hiện tại Sát Thần đã ngã xuống, anh ta không cần phải nghe theo lời Sát Thần nữa.

Anh ta không dám cự tuyệt mệnh lệnh của Lý Phàm, muốn tự chứng tỏ bản thân.

Lý Phàm còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi Sát Thần, anh và Sát Thần không thù không oán, đối phương không có khả năng tới tìm anh gây phiền toái, anh muốn hỏi rõ ràng là ai sai khiến anh ta.

Anh bảo Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng trở về trước, lúc này mới đuổi theo tuyến đường chạy trốn của Sát Thần.

Đám người Mã Đinh đuổi tới cửa sau, lập tức im lặng, ai cũng không dám thở dốc, bọn họ ngây ngốc như gà gỗ, đứng sững sờ tại chỗ, ngây ngốc nhìn thi thể của Sát Thần.

Giờ phút này Sát Thần đang nằm trong vũng máu, xem ra đã chết rất lâu rồi, khóe miệng Mã Đinh hơi co giật, chuyện như vậy hoàn toàn lật đổ tam quan của anh ta.

Ám sát lão đại của một tổ chức sát thủ, rốt cuộc là ai lại có lá gan lớn như vậy.

Lý Phàm khẽ nhíu mày, xem ra có người dùng súng giảm thanh giết chết Sát Thần, kết quả như vậy, khiến cho anh cực kỳ bất ngờ, hiển nhiên là Sát Thần đã bị người ta theo dõi từ lâu.

Lý Phàm mò mẫm trên người Sát Thần một hồi, không phát hiện ra cái gì cả, anh không khỏi đau đầu, một chút manh mối cũng không có, chẳng qua trước mắt, anh đã có thể phán đoán có máy nhân vật chủ yếu, Long hậu, cùng với Đại Long Vương vân vân.

Nhất là Long hậu và Đại Long Vương có thù hận lớn nhất với anh, về phần những người khác, trái lại uy hiếp nhỏ hơn một chút.

Lý Phàm xoay người rời đi, coi như chưa từng tới nơi này.

Máy người Mã Đinh đành phải xử lý thi thể, bọn họ nễ tình Sát Thần từng là lão đại của bọn họ, tổ chức cho đối phương một tang lễ đơn giản.

Trên đỉnh sân thượng, từ đây có thể nhìn thấy cảnh sắc phồn hoa của Hán Thành, dưới màn đêm Hán Thành đèn màu rực rỡ, trên sân thượng Long Hậu ngồi trên ghé dài giống như ở bãi biển.

Trương Đức Võ vừa xoa bóp cho Long Hậu, vừa nịnh nọt nói: "Long hậu, kỹ thuật massage như tôi như thế nào."

"Cũng tạm được." Long Hậu thờ ơ đánh giá một câu.

"Hiện tại chìa khóa bí mật vẫn không có tin tức, Trương Đức Võ, ông thật sự làm cho tôi càng ngày càng thất vọng."

"Long hậu, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ lấy được chìa khóa bí mật, nếu lần này không thành công, tôi lập tức sẽ bắt con khốn Trần Hiểu Đồng kia." Trương Đức Võ biến sắc, cam đoan nói.

Long Hậu lạnh lùng nói: "Được, kiên nhẫn của tôi cũng không có nhiều đâu."

Trương Đức Võ lau mồ hôi lạnh, trong lòng khỏi phải nói là có bao nhiêu khẩn trương, ông ta lại gọi điện thoại cho Trần Hiểu Đồng.

Lý Phàm trở về tìm Trần Hiểu Đồng và Có Họa Y, Trần Hiểu Đồng thầy điện thoại vang lên, cũng không nghe máy, mà đưa điện thoại cho Lý Phàm nhìn một cái.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy người gọi là Trương Đức Võ, anh lập tức hiểu được điều gì đó, anh ra hiệu cho Trần Hiểu Đồng nghe điện thoại.

"Về chuyện chìa khóa bí mật, cô có tin tức gì không? Lần này không thể phạm sai lầm nữa."

CHƯƠNG 805: THUỐC THẬT

Trần Hiểu Đồng nghe vậy, theo bản năng nhìn về phía Lý Phàm, Lý Phàm không nói gì, nếu không Trương Đức Võ nhất định sẽ nhận ra cái gì đó.

“Vẫn không có tin tức gì cả, ông cho tôi thêm thời gian vài ngày đi.”

Trần Hiểu Đồng cố gắng kéo dài thời gian một chút, cô ta vẫn không đặt tâm tư lên chìa khóa bí mật, hiện tại Trương Đức Võ đột nhiên hỏi như vậy, trong giây lát cô ta không biết nên tìm cớ gì cho có lệ.

“Cho cô thêm vài ngày nữa? Ai sẽ cho tôi thêm vài ngày?”

Trương Đức Võ cũng tức giận, tức giận quát lớn một câu.

“Ông cho tôi thêm vài ngày, tôi cam đoan sẽ cho ông một tin tức.”

Sau khi Trần Hiểu Đồng chẩn chờ vài giây, lúc này mới nói ra.

“Được, tôi cho cô thêm thời gian ba ngày, nếu như vẫn không có kết quả, vậy thì đừng trách tôi.”

Trương Đức Võ kêu lên một tiếng bực bội, sau đó cúp điện thoại.

Sắc mặt Trần Hiểu Đồng dần dần lộ vẻ mắt mát, cô ta cũng nghe ra đây là thời gian ba ngày cuối cùng mà Trương Đức Võ cho cô ta, nếu như ba ngày không tìm được chìa khóa bí mật, người nhà cô ta nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Cô ta không muốn phản bội Lý Phàm, nhưng người nhà của cô ta phải làm thế nào bây giờ.

“Người nhà của cô ở chỗ nào, hiện tại hãy cho người nhà của cô dời đi.”

Lý Phàm biết trốn được mùng một, không trốn được ngày rằm, sự tình đến nước này, anh cũng không thể ngồi chờ chết, anh nhất định phải bảo vệ thật tốt cha mẹ của Trần Hiểu Đồng mới được.

“Tôi cũng không rõ lắm, cha mẹ tôi bây giờ bị Trương Đức Võ mang đi, về phần ông ta nhốt cha mẹ tôi ở đâu, hầu như không có

tin tức nào cả.” Trần Hiểu Đồng lắc đầu nói.

Nếu như cô ta biết, cô ta khẳng định nghĩ biện pháp để điều tra.

Lý Phàm nhíu mày, xem ra chuyện này phải bắt đầu ra tay từ trương Đức Võ, Trương Đức Võ thường xuyên đi theo Long Hậu, bình thường ra vào cũng cực kỳ bí ẩn.

Muốn tìm được cha mẹ của Trần Hiểu Đồng và cứu ra, gần như khó như lên trời.

Đúng lúc này, Lý Phàm nghĩ đến một người, người kia từng là bạn tốt của Trương Đức Võ, anh có thể xuống tay từ trên người bạn tốt của Trương Đức Võ.

“Cô không cần lo lắng, cha mẹ cô sẽ không có việc gì, tôi có thể cam đoan với cô.” Lý Phàm không quên cam đoan với Trần Hiểu Đồng, hiện tại mà nói, cha mẹ của Trần Hiểu Đồng có lẽ vẫn rất an toàn, bởi vì Trương Đức Võ lợi dụng Trần Hiểu Đồng chủ yếu dựa vào nhược điểm này.

Trương Đức Võ khẳng định sẽ không tiêu diệt nhược điểm, mà sẽ phải giữ lại, cộng thêm việc Trương Đức Võ nói cho Trần Hiểu Đồng thêm ba ngày nữa.

Lý Phàm phải nhân cơ hội ba ngày này tìm được chỗ ở của cha mẹ Trần Hiểu Đồng.

“Tôi tin tưởng anh Lý Phàm.” Trần Hiểu Đồng cảm động ngẩng đầu lên, đối với lời nói của Lý Phàm, cô ta tin tưởng không hề nghi ngờ, đổi lại là người khác, cô ta khẳng định sẽ không tin, nếu như là Lý Phàm, cô ta sẽ tin tưởng mà không nghỉ ngờ gì.

Cô ta tin tưởng anh Phàm nhất định sẽ làm được.

Lý Phàm cười sờ đầu Trần Hiểu Đồng một chút, khi anh cảm nhận được ánh mắt Cố Họa Y muốn giết người, anh lúng túng cười, lúc này mới chuồn đi.

Lý Phàm bắt một chiếc xe, đi tới một căn nhà cho thuê, theo như anh biết, bạn tốt của Trương Đức Võ là một nhà kỹ thuật, đối phương một mực nghiên cứu một vài thứ kỳ lạ cổ quái.

Lý Phàm chỉ có thể từ nơi này xuống tay, nói không chừng sẽ nhận được tin tức có ích, khi Lý Phàm đi vào, anh lập tức thấy được cạm bẫy trên mặt đất, những cạm bẫy này bố trí rất vi diệu, nếu như không nhìn kỹ, nhất định sẽ trúng chiêu.

Cũng may anh đã phòng bị từ trước, cũng không đạp lên.

“Ông tới rồi à, nên gọi điện thoại trước cho tôi mới đúng, đồ đạc ông muốn tôi chuẩn bị cho ông, tôi đã chuẩn bị xong, vốn tôi còn đang định đưa qua cho ông.”

Lúc này, trong phòng truyền đến một giọng nói lười biếng, đồng thời một người đàn ông trung niên tóc tai bù xù đi ra từ trong phòng, hình tượng vô cùng lôi thôi.

Khi ông ta nhìn thấy Lý Phàm, đồng tử của ông ta lập tức mở to, ông ta cho rằng là Trương Đức Võ đến, ai mà biết lại là một người xa lạ.

“Anh là ai, tại sao anh lại đột nhiên tiến vào phòng tôi.” Người đàn ông trung niên kia nhìn Lý Phàm giống như gặp quỷ, khỏi phải nói có bao nhiêu kinh hoảng.

Khóe miệng Lý Phàm hơi giật, anh trái lại không nghĩ rằng cảm xúc của đối phương lại kích động như vậy.

Người đàn ông trung niên thường xuyên qua lại với Trương Đức Võ, cho nên ông ta đã nói những chỗ đặt bẫy cho Trương Đức Võ biết, bởi vì Lý Phàm thoải mái tránh thoát cạm bẫy, lúc này ông ta mới cho rằng Trương Đức Võ tới đây.

Ai biết được, người tới không phải là Trương Đức Võ, mà là một người xa lạ.

Lý Phàm cười nói: “Tôi là người do Trương Đức Võ phái tới.”

Anh đột nhiên đảo mắt, lập tức bắt đầu diễn kịch.

“Như vậy à, Trương Đức Võ này sao không nói trước cho tôi biết một tiếng, tôi sẽ đưa đồ cho anh.”

Người đàn ông trung niên kia ngay lập tức bị diễn xuất của Lý

Phàm khiến cho tin là thật, quay trở về phòng, khi ông ta đi ra lần thứ hai, trong tay xuất hiện thêm một đồ vật.

Lúc Lý Phàm nhìn thấy đồ vật kia, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thứ này, dường như là một quả bom xe hơi, anh cổ quái nhìn thoáng qua đối phương, tên này xem ra là một nhân vật nguy hiểm a.

Anh nhìn một chút bồ trí trong phòng của đối phương, gần như đều là những thứ đặc biệt nguy hiểm.

Trương Đức Võ muốn đồ vật này, dùng đề làm gì đây?

“Thứ này sử dụng như thế nào?” Lý Phàm nhịn không được nói.

“Rất đơn giản, ấn nút này một cái, đến lúc đó sẽ tính thời gian, không đến mười phút sẽ xảy ra chuyện.”

Người đàn ông trung niên kia thản nhiên nói.

Lý Phàm nghe vậy, không thể không tán thưởng kỹ thuật này của đối phương.

Người đàn ông trung niên kia nhíu mày nói: “Trương Đức Võ không phải nói muốn dùng thứ này để giết chết một người hay sao, anh sẽ không phải không biết đấy chứ.”

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của đối phương, lập tức cười nói: “Tôi đương nhiên biết, tôi chỉ là hỏi ông xem cái này sử dụng như thế nào, cũng không hỏi ông việc này.”

Người đàn ông trung niên bị lửa hơi sửng sốt, ông ta ngáp một cái rồi nói: “Được rồi, tôi còn muốn tiếp tục nghiên cứu, anh cầm lấy đồ rồi trở về đi.”

“Đúng rồi, đây là cái gì?” Lý Phàm nhìn thấy một đống hóa chất trên bàn, chỉ vào một lọ thuốc hỏi.

Người đàn ông trung niên chẳng những không tức giận, ngược lại cười hắc hắc: “Xem ra anh cũng có hứng thú với những vật thí nghiệm này của tôi, nếu đổi lại là Trương Đức Võ, ông ta khẳng định sẽ không hỏi tôi những thứ này là cái gì.”

Ông ta rất thích được nhiều người chú ý, hiện tại Lý Phàm hỏi như vậy, làm cho trong lòng ông ta không khỏi vui vẻ, nảy sinh cảm giác tự hào.

Lý Phàm lườm một cái, xem ra nhà kỹ thuật này có lẽ rất cô đơn, ngay cả những thứ phát minh ra cũng không có người thưởng thức.

“Đây là thuốc nói thật, chỉ cần dùng xong, người kia sẽ nói ra sự thật, sau đó người khác hỏi anh cái gì, anh sẽ nói cái đó, hơn nữa kéo dài mười phút, sau khi mười phút trôi qua, người uống thuốc nói thật kia, sẽ quên tất cả mọi việc phát sinh trong vòng mười phút trước.”

“Còn có công nghệ đen như vậy?” Lý Phàm kinh ngạc, không khỏi mừng rỡ, đây thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, anh đang muốn lấy thông tin của cha mẹ Trần Hiểu Đồng từ trong miệng của đối phương, chỉ là không biết nên mở miệng như thế nào.

Chương 802

CHƯƠNG 802: ĐIỆU HỔ LY SƠN

Lý Phàm cũng ngầm hiểu ý của đội trưởng Chương, anh nói khách sáo hai câu rồi tạm biệt với đội trưởng Chương, Sở Trung Thiên cười nói: “Anh Lý, tôi cũng xin phép cáo từ, hẹn ngày khác gặp.”

“Được.” Lý Phàm gật đầu, giờ trời đã nhá nhem tối, cũng không thể ở lại đây lâu được, nên phải tranh thủ trở về, anh về đến nhà thì lặng lẽ mò mẫm đèn đi vào, chủ yếu là sợ sẽ đánh thức Có Hoạ Y và Trần Hiểu Đồng.

“Anh Lý Phàm, anh cứ lén lén lút lút thế định bày trò gì vậy.”

Đột nhiên, giọng nói của Trần Hiểu Đồng vang lên ở ngay sau lưng Lý Phàm, khóe mắt thập thoáng ý cười như vầng trăng khuyết.

Lý Phàm tức giận gõ một cái lên chỏm đầu của đối phương, nói: “Sao giờ này mà em còn chưa ngủ.”

“Thì em vừa mới từ WC ra mà.” Trần Hiểu Đồng láu cá trề lưỡi.

Lý Phàm cũng chả hơi đâu mà luyên thuyên cùng Trần Hiểu Đồng, anh quay người bước vào phòng của Cố Họa Y, nhìn bóng dáng kiều diễm từ phía sau của cô mà anh cảm thấy vô cùng mãn nhãn.

Anh nằm lên giường, ôm lấy Cố Họa Y từ phía sau, cô chỉ lèm bèm một tiếng sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

Mà ở một nơi khác.

Mã Đinh buồn bực xông vào phòng của Lệ Quân, khi thấy Mã Đinh, anh ta chỉ nhìn thoáng qua một cái, thần sắc vô cùng lạnh lẽo: “Em trai tôi chết thế nào.”

“Em trai của anh không chết mà chỉ là bị người ta bắt nhốt.” Mã Đinh cười khan một tiếng, anh ta phát hiện tính tình hai anh em Lệ Quân và Lịch Tường Phi về cơ bản đều cùng một loại, hoàn toàn

không dễ ứng phó.

“Hừ, ngồi chờ chết, thế thì có khác gì cái chết.” Lệ Quân phẫn nộ nhìn Mã Đinh, hỏi vặn lại.

Mã Đinh bức xúc, nói: “Liên quan quái gì đến tôi, có giỏi thì anh đi mà tóm kẻ bắt em trai mình.”

“Kẻ đó ở đâu.”

Lệ Quân vỗ mạnh xuống bàn, chiếc bàn phát ra vài tiếng cọt kẹt, sau đó theo tiếng vang nát bươm xơ mướp, Mã Đinh nhìn mà trợn tròn mắt, anh ta nuốt xuống một ngụm nước bọt, lắp bắp nói: “Tôi có thể đưa anh đi.”

“Dẫn tôi đi ngay lập tức.” Lệ Quân lạnh giọng nói, anh ta hận không thể ngay lập tức báo thù giúp em trai mình, bước ra từ sự thương tâm bức bách, cả người anh ta toát ra sát khí bén nhọn.

Mã Đinh cảm nhận thấy luồng sát khí toát ra từ đối phương, không khỏi rùng mình một cái, luồng sát khí đó khiến anh ta hoảng sợ, quá khủng bố, dường như khó có thể chống cự.

“Thế này đi, chúng ta chia nhau ra hành động, anh chịu trách nhiệm ám sát hắn, còn tôi sẽ bắt cóc Cố Họa Y.” Mã Đinh nói nhỏ.

“Tùy anh, tôi chỉ muốn báo thù.” Lệ Quân không kiên nhẫn khoát khoát tay, dường như không để lời nói của đối phương vào trong lòng.

Mã Đinh thấy thế cắn răng nghiền lợi, cũng không thèm quan tâm nữa, dù anh ta có thành công hay không nhưng bắt được Cố Họa Y thì ít ra cũng có cơ hội đàm phán.

Đúng lúc này, Lý Phàm nhạy cảm nghe thấy hình như có tiếng súng, theo bản năng né sang một bên, đồng thời bịt chặt tai của Cố Họa Y, phòng trừ cô bị dọa sợ khi còn trong giấc ngủ.

Đích thực dạng âm thanh như vậy mà vang lên trong giấc mộng sẽ lưu lại một bóng ma rất lớn, Cố Họa Y mơ màng tỉnh dậy, cô vò vò tóc lẫm bẩm: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có người đang nổ súng, em tìm một chỗ lánh tạm đi.” Lý Phàm mở miệng, anh không tỏ ra cợt nhả với Cố Họa Y, mà giờ phút này anh bắt buộc phải bình tĩnh mới được.

Cố Họa Y tin là thật, lúc này mới hoảng loạn mặc quần áo, Lý Phàm dựa theo tiếng súng phán đoán, đại khái đã tìm ra vị trí của kẻ địch ẩn náu.

Lệ Quân núp trong chỗ tối nỗ súng, rủa thầm: “Đáng chết, thế mà thất bại lần thứ nhát.”

Anh ta cứ nghĩ rằng chuyện này rất dễ thành công, ai ngờ lại bắn hụt, khiến anh ta tức lộn ruột, vì vậy.

không kiềm chế được lại bắt đầu chửi thề, kết quả này khác một trời một vực so với tưởng tượng của anh ta.

Anh ta tiếp tục mở ống ngắm, nhưng lại nhòm không thấy tung tích của Lý Phàm đâu, anh ta thấy thế cau mày, lẽ nào đối phương ẩn nắp rồi? Đúng lúc đang chuẩn bị bỏ súng xuống thì anh ta bỗng nhìn thấy một bóng đen đang chạy từ núi, mà tốc độ đó có thể sánh ngang với loài báo săn, khiến người khác không cách nào nắm bắt.

Mãi đến khi nhòm khoảng mười máy giây, Lệ Quân mới nhận ra đó là một con người, anh ta đơ ngay tại chỗ, đây đúng là lần đầu tiên anh ta chứng kiến có người chạy nhanh đến vậy, có khi đột phá kỉ lục thế giới đến nơi rồi.

Anh ta cắn chặt răng, không tin có người có thể thoát khỏi súng đạn, Nhưng ngày hôm nay, đúng là Lý Phàm lại làm được, đối phương không những tránh thoát được mười mấy phát đạn mà còn từng bước áp sát đến chỗ của anh ta.

Sắc mặt Lệ Quân biến hóa rõ rệt, giờ phút này không thể ngồi im một chỗ chờ chết được, anh ta móc ở trong túi một thanh dao găm, sau đó lộ ra nụ cười tàn bạo nói: “Nghe nói em trai của tôi bị cậu bắt, đúng không?”

“Đó đơn thuần là vì em trai anh muốn tìm đường chết, hắn rảnh rỗi sinh nông nổi, bị bắt là lẽ đương nhiên, chơi dao sắc có ngày

đứt tay.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

“Rắm thối, em trai tôi mà bị bắt cũng không đến lượt một thằng ẻo lả như cậu tóm.” Lệ Quân lập tức thét to, ngắt lời thẳng thừng, nếu em trai bị một cao thủ tóm thì anh ta còn chịu phục.

Anh ta nhìn bề ngoài của Lý Phàm chả có gì gọi là cao thủ, vì vậy nhận định Lý Phàm là một tên ẻo lả, không để Lý Phàm vào mắt.

Lý Phàm ngáp một hơi, nói: “Nếu anh đã có nhã hứng đấu cùng tôi như vậy, vậy ra tay đi, tôi tùy thời tiếp đãi.”

Nghe đến đây, Lệ Quân mặc kệ cơn tức đang ùn ùn kéo đến, ngay lập tức phóng ra dao găm không ngừng tấn công Lý Phàm, đối với thế tấn công của Lệ Quân, Lý Phàm chỉ cười không nói, căn bản là không hề để tâm.

“Chiêu này của anh đối với tôi mà nói, một chút tác dụng của không có.” Lý Phàm bĩu môi.

Về phương diện tâm lí phòng bị, Lệ Quân tương đối mỏng manh, điều anh ta không thích nghe nhất là có người gièm pha về mình, vì vậy khi ra tay rõ ràng anh ta đã có chút nóng nảy, đồng thời lộ ra trăm chỗ sơ hở.

Đây chính là kết quả mà Lý Phàm muốn, anh thừa cơ cong đầu gối thúc một phát vào bụng Lệ Quân, Lệ Quân bị đau đến say sẩm mặt mày, nửa quỷ xuống đất, xém chút nữa mắt đi ý thức.

Lý Phàm nhân cơ hội đánh một quyền, khiến Lệ Quân bị văng xa mấy mét, anh ta nóng lòng bò dậy, liên tục xê dịch về phía sau, giờ phút này nhìn Lý Phàm giống như nhìn thấy ma quỷ.

“Cậu đừng đến đây.” Lệ Quân điên cuồng gào thét.

Lý Phàm thấy thế thì dở khóc dở cười, vừa nãy không phải vẫn cứng đầu không sợ trời không sợ đất đấy sao, ai ngờ lúc này lá gan biến thành nhỏ như vậy.

Rốt cuộc Lệ Quân đã bị Lý Phàm triệt hạ rồi, qua cuộc giao thủ vừa nãy, anh ta hiểu rõ mình không phải là đối thủ của Lý Phàm, cộng thêm cả việc anh ta lại đang bị thương nặng, Lý Phàm lạnh

nhạt nói: “Anh hãy vào chơi cùng em trai mình đi.”

“Từ từ đã, cậu tha cho tôi, tôi báo cho cậu một tin.” Trong lúc gấp rút, Lệ Quân giơ tay, sốt ruột nói, anh ta biết trước mắt chỉ còn cách này mới bảo toàn được tính mạng của bản thân.

“Tin gì?” Lý Phàm truy hỏi, anh cũng chả sợ đối phương sẽ tìm cơ hội đánh lén mình, nhìn dáng vẻ kinh hãi này của đối phương cũng chứng tỏ rằng anh ta không nói láo.

“Cậu trúng kế điệu hổ ly sơn rồi, người tên Mã Đinh đang bắt đầu hành động muốn bắt cóc bạn gái của cậu đó.” Lệ Quân nhanh nhẩu nói.

Đầu mày Lý Phàm khẽ chau lại, anh lập tức gọi điện thoại cho Cố Họa Y nhưng không thấy cô nghe máy thì anh biết ngay đối phương không hề gạt anh.

Chương 803

CHƯƠNG 803: CHẠY TRỐN

Lý Phàm cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nên tạm thời bỏ qua Lệ Quân, cứu Cố Họa Y trước mới là cần thiết, đồng thời anh quay sang nói với Lệ Quân: “Có phương thức liên lạc của hắn không?”

“Tôi có.”

“Bây giờ anh liên lạc với hắn xong hỏi hắn đang ở đâu.” Lý Phàm nói với ngữ điệu ra lệnh.

Lệ Quân bị khí thế của Lý Phàm dọa sợ, anh ta rất sợ nếu mình không làm theo lời Lý Phàm nói thì đợi mình sẽ là kết cục thảm hại khôn lường.

“Tôi gọi cho anh ta liền đây.” Lúc này Lệ Quân mới gấp gáp lôi máy bộ đàm ra.

Sau đó, Lý Phàm biết được Mã Đinh hiện đang về tổ chức sát thủ, cung cấp vị trí cho Lý Phàm xong Lệ Quân thất tha thất thêu bỏ chạy mắt tăm.

Lý Phàm bắt một chiếc taxi, lúc đang chuẩn bị xuống xe, tên tài xế đó cứ lúc lúc lại nghiêng đầu đánh giá Lý Phàm, dường như đang có ý đồ gì đó, bất chợt người nọ cho xe dừng ở bên đường.

“Ranh con, mau lấy hết tiền trên người mày mang ra đây cho tao.” Lão tài xế đe dọa với sắc mặt hung ác.

Lý Phàm chính thức cạn lời, coi vẻ vận đen của người này chính là uống nước lạnh mà cũng bị giắt răng, trên thực tế xe taxi mà cũng bắt đầu có cướp rồi, anh bình tĩnh nói: “Tiền ở trên người tôi, ông tự đến lấy đi”

Tên tài xế mừng thầm trong lòng, cứ tưởng Lý Phàm đã bị mình dọa cho sợ hú vía, người nọ thoát cái mở dây an toàn, đúng lúc

hắn đang chuẩn bị mở cửa xe thì Lý Phàm bắt thình lình đánh một quyền khiến người nọ lảo đảo lùi sau mấy bước.

“Bây giờ đến lượt tôi cướp của ông.” Lý Phàm đoạt lấy chìa khóa xe rồi nghênh ngang lái xe đi dưới cái nhìn ngơ ngác của tên tài xế.

“Tao f*.” Sau khi hoàn hồn, tên tài xế theo bản năng đập một phát lên mặt mình, cứ ngỡ hoa mắt chóng mặt xong xuất hiện ảo giác.

Đây là tình huống gì vậy, hắn đi cướp của người ta, ai dè ngược lại là bị người ta cướp.

Lý Phàm không có tâm trạng để ý cảm nhận của đối phương, mà phóng thẳng đến chỗ của tổ chức sát thủ, nơi đó là một tòa cao ốc, cùng một loại như cao ốc của công ty, hoàn toàn không phải địa phương cũ rích tàn tạ.

Lý Phàm còn tưởng máy tổ chức sát thủ thường sẽ chui rúc ở nhưng tòa lầu cũ nát, không ngờ ngay cả hang ổ sát thủ cũng được chú trọng như vậy.

Mã Đinh đẩy Có Họa Y cùng Trần Hiểu Đồng về phía trước, trong lòng sung sướng vạn phần, lần này coi như anh ta nở mày nở mặt được rồi, nếu lão đại biết được thế nào cũng khen anh ta tấm tắc, anh ta không khỏi bắt đầu chìm vào mộng đẹp.

Khi Lý Phàm xông vào, máy tên sát thủ mặc tây trang đứng canh gác ở ngoài cổng ngăn anh lại, chúng chỉ nhận người nhưng thấy Lý Phàm lạ mặt nên nhát thời đều lộ thần sắc phòng bị.

“Anh đến đây có việc gì.” Hai tên sát thủ lạnh lùng hỏi.

Lý Phàm cười nói: “Máy người lại gần đây, tôi có đồ tốt cho này.”

Hai tên sát thủ liếc mắt nhìn nhau, sau đó sáp lại gần, ngay lập tức Lý Phàm tặng cho mỗi người một quả đấm, hai tên bị đánh ngất ngay tại chỗ.

Đúng lúc Mã Đinh đang chuẩn bị đến văn phòng của Sát Thần, chợt anh ta nghe thấy có tiếng bước chân nặng nề trên hành lang, không nhịn được quay đầu nhìn, không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái anh ta đã bị dọa cho thót tim.

Anh ta không ngờ Lý Phàm vậy mà đuổi được đến tận đây, sắc mặt anh ta đại biến, vội vã gõ cửa văn phòng của lão đại trong sợ hãi.

Sát Thần đang hoạt động làm nóng người cùng thư kí, tự dưng lại bị làm phiền, tâm tình trở nên khó chịu, Ì ạch bước ra ngoài nhưng ngay sau đó tầm mắt của anh ta đã bị Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng thu hút.

Có thể nói dáng người của cả Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng phải nói là cực kì hoàn mỹ, đánh chết hắn cũng đâu ngờ Có Họa Y cùng Trần Hiểu Đồng lại xinh đẹp như vậy, khiến anh ta không kiềm chế được rớt cả nước miếng.

“Ông chủ, ngày hãy trấn định lại một chút, thằng oắt đó đuổi đến đây rồi.” Mã Đinh nhận thấy lực chú ý của lão đại hình như để sai chỗ rồi, không nhịn được ho khan một tiếng.

Sát Thần nghe thấy vậy thì cau có mặt mày, anh ta nhìn về phía Lý Phàm đang rảo bước đi đến, trên mặt gọn lên ý cười khinh miệt, nói: “Đấy á?”

Mã Đinh ngay lập tức nịnh nọt: “Lão đại à, một năm nay ngài vẫn luôn ẩn nhẫn, hẳn là hôm nay sẽ xuất ra thực lực chân chính chứ ạ?”

Hồi trước anh ta đã từng chứng kiến cảnh lão đại lúc đầu chỉ lấy một mà chấp mười mấy người lận, cảnh tượng đó phải nói là vô cùng khốc liệt, giống như hôm nay, khi anh ta nhìn thấy dáng vẻ tự tin này của lão đại, phảng phát như đang tái hiện lại sự kiện hôm đó.

“Tôi chính là lão đại của tổ chức sát thủ, danh xưng Sát Thần, cậu đánh bại hai anh em Lịch Tường Phi khiến tôi hết sức tán thưởng, nên tôi cần phải học hỏi cậu nhiều.” Dứt lời, Sát Thần bày ra tư thế chiến đầu, xuất thủ toát ra ảo giác, khiến người khác không thể nhìn thấu.

Mã Đinh nhìn ngây người, một lần nữa hóa thân trở thành em fan bé bỏng của Sát Thần.

Sát Thần không nói hai lời xông lên, nhưng chưa đợi hắn ta ra tay,

tiếp đến là một màn tự vả vào mặt, Lý Phàm chỉ tùy tiện quăng một cái tát đã khiến Sát Thần nằm lăn lội dưới đất.

Trán Mã Đinh tối sầm lại, cái quái gì vậy? Còn chưa đến ba giây mà, anh ta thấy lão đại nhà mình bày ra tư thế chất như vậy mà ngờ đâu lại bị đánh bại nhanh không tưởng.

Lý Phàm lãnh đạm nói: “Thế gọi là tốt gỗ hơn tốt nước sơn.”

Sát Thần ngượng thối mặt, tốt xấu gì anh ta cũng đứng đầu một tổ chức sát thủ, thế mà lại bị sỉ nhục như vậy, lúc anh ta nhìn về phía Lý Phàm không khỏi tăng thêm phòng bị.

Thực lực của Lý Phàm khiến anh ta hoàn toàn ngửi được mùi nguy hiểm, thế nên anh ta bắt đầu cảm thấy rầu rĩ, sao lại xuất hiện cao thủ như vậy, ở Hán Thành này, những người có thể trở thành đối thủ của anh ta dường như chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà Lý Phàm thì anh ta chỉ từng nghe nói qua.

“Thực lực của cậu rất mạnh, nhưng tôi còn lâu mới sợ cậu.” Sát Thần khẽ hừ: “Tôi còn có đòn sát thủ đây.

Lúc này, anh ta búng tay một cái, không biết từ lúc nào trong hành lang đã xuất hiện mười mấy tên mặc đồ dạ hành không dễ phát hiện.

Lý Phàm ngay từ đầu đã phát hiện ra sự tồn tại của đám người này, mặc dù khí tức ẩn náu của đám người này rất vi diệu nhưng cũng đừng hòng thoắt khỏi cặp mắt thần của anh.

Mã Đinh thấy vậy hít một ngụm khí lạnh, anh ta gia nhập tổ chức sát thủ suốt bao nhiêu năm mà lần đầu tiên được biết có người ẩn núp trong tổ chức sát thủ, một màn này hoàn toàn khiến anh ta được mở rộng tầm mắt.

Mã Đinh hỏi: “Lão đại, bọn họ là ai vậy.”

“Bọn họ là võ sĩ đến từ nước Anh Đào, thực lực của những võ sĩ này, mỗi người đều thuộc hạng võ sĩ cao thủ.” Sát Thần cười khằng khặc: “Không ngờ, rốt cuộc hôm nay phải ra trận rồi.”

Lý Phàm cũng nghe được đoạn đối thoại của Sát Thần, anh quan

sát một lượt đám người võ sĩ nước Anh Đào này, chúng mặc trên người là trang phục võ sĩ, đính một chữ Hồ, mặc giày gỗ, bên hông treo đao võ sĩ, đích thực là hình tượng võ sĩ chuẩn mực.

“Giao cho mấy người đấy.” Sát Thần ung dung nói, sau đó dứt khoát xoay người rời đi.

“Lão đại, anh không muốn xem bộ dạng hắn bị xử lí ra sao à?” Mã Đinh tò mò hỏi.

Sát Thần ho khan một tiếng: “Tôi không xem, tôi còn có việc.”

Nguyên nhân anh ta cho đám người này ra mặt chỉ đơn giản là vì muốn tranh thủ thời gian, sau đó nhân cơ hội tìm đường tẩu thoát rồi nói sau.

Mã Đinh nhất thời không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, vẫn đứng đực đó xem náo nhiệt, đám võ sĩ ngay lập tức rút đao xông về phía Lý Phàm, mà mỗi lần chém đến đều khiến người khác không cách nào tránh thoát, hơn nữa lực chém lại hết sức kinh người, cả mặt tường cũng bị chém cho nở hoa.

Chương 804

CHƯƠNG 804: MỖI NGƯỜI LÀ CHÚA

Lý Phàm ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Các người phóng ngựa lại đây đi.”

Đám võ sĩ sau khi nhìn thấy động tác khiêu khích của Lý Phàm, lại càng kinh hãi, không ngừng vung đao võ sĩ, có thể là phần lớn sức lực của bọn họ đều dùng trên thân của võ sĩ đao, nhưng tính linh hoạt của thân thể rõ ràng giảm xuống rất nhiều.

“Đồ ngu như bò! Rác rưởi!” Những võ sĩ kia cực kỳ tức giận, ngay lập tức mắng.

Lý Phàm cười lạnh nói: “Tên Giặc!”

Nhưng những võ sĩ kia bất kể tấn công thế nào, từ đầu đến cuối đều không làm gì được Lý Phàm, Mã Đinh lại không nhìn ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, cho rằng Lý Phàm không có năng lực trở tay.

Lý Phàm cũng không có tâm tư tiếp tục chơi đùa với những người này, sắc mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc, sau khi những võ sĩ kia phát hiện ánh mắt Lý Phàm thay đổi rất lớn, bọn họ đều có một loại dự cảm không tốt.

Bọn họ đã trải qua huấn luyện rất nghiêm khắc, cho dù là ở trong đống người chết, bọn họ cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng ánh mắt của Lý Phàm, lại giống như từ trong đống người chết đi ra vậy.

“Mọi người cẩn thận một chút.” Những võ sĩ kia ngay lập tức bắt đầu dùng tiếng nước Anh Đào nhỏ giọng nói.

Các võ sĩ khác cũng gật gật đầu, bọn họ đều nhìn ra khí thế của Lý Phàm không thích hợp, Mã Đinh có một loại dự cảm không tốt, anh ta theo bản năng chạy đến phía sau Cố Họa Y, chẳng may tình huống có biến, đây chính là lá bài tẩy của anh.

Anh theo bản năng quay đầu lại, lại phát hiện không ngờ ông chủ lại ôm tiền rời đi, sắc mặt anh ta thay đổi, ngay cả ông chủ cũng muốn chạy trồn, anh ta còn đang ngây ngốc ở chỗ này làm cái gì?

Trong lúc một võ sĩ vung đao võ sĩ chuẩn bị chém lên trên người Lý Phàm, Một tay của Lý Phàm bắt lầy đao của võ sĩ kia, trong lòng võ sĩ kia mừng rỡ, cho rằng đã chém trúng Lý Phàm.

Nhưng kế tiếp, gã ta không bình tĩnh nổi, Lý Phàm một tay cầm đao của võ sĩ, hơi dùng sức, võ sĩ kia ngay lập tức cuốn theo lưỡi đao, thử hỏi, sức lực lớn như vậy, có mấy người sẽ làm được.

Gã võ sĩ kia giật mình, đao võ sĩ này của gã được chế tạo bằng sắt thép, cực kỳ sắc bén, thế nhưng tay của Lý Phàm lại không bị làm sao cả, ngược lại thanh đao lại bị đứt gãy, điều này cũng hơi khoa trương rồi.

Nếu không phải tận mắt nhìn tháy, đánh chết gã cũng không thể tin được đây là sự thật, các võ sĩ khác cũng đều bị dọa sợ, cảnh tượng này thật sự quá kinh khủng.

“Người nước H này thật lợi hại.” Những võ sĩ kia hít sâu một hơi, lần đầu tiên bắt đầu coi trọng võ công của nước H, bọn họ nghe nói công phu của nước H rất lợi hại, lúc trước bọn họ chỉ cho là thối phồng mà thôi, hiện tại đã hoàn toàn tin tưởng.

Lý Phàm nhìn lướt qua một vòng, những võ sĩ kia đều không dám nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Lý Phàm, đột nhiên nhao nhao tản đi, Lý Phàm cũng không ngăn cản, những người này nhiều lắm chỉ là lấy tiền bán mạng mà thôi.

“Anh không cần tới đây, nếu anh tới đây, tôi sẽ giết chết cô ta.” Mã Đinh nhìn thấy Lý Phàm đang từng bước đến gần, giống như nhìn thấy một ác ma, theo bản năng đe dọa nói.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi đã cho anh một cơ hội, không nghe lọt tai hay sao? “

Mã Đinh nghe vậy, trong lòng cũng hối hận không kịp, hai chân anh ta run rẩy nói: “Anh có thể cho tôi một cơ hội khác không?”

Nếu như Lý Phàm cho anh ta một cơ hội nữa, anh ta khẳng định sẽ

thả người, anh chủ yếu là sợ Lý Phàm sẽ không tha cho anh ta, vừa rồi anh ta đã nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Lý Phàm đối với những võ sĩ kia, trong lòng anh ta khó tránh khỏi sinh ra bóng ma.

“Có thể.” Lý Phàm mỉm cười nói.

Mã Đinh bán tín bán nghỉ lúc này mới cởi bỏ sợi dây thừng của Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, Lý Phàm hỏi Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, nói: “Anh ta có ức hiếp hai người không?”

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đều lắc đầu, Mã Đinh sợ hãi giải thích: “Tôi nhiều lắm chỉ là bắt bọn họ tới mà thôi, tôi tuyệt đối không hề động tay động chân, hơn nữa, lần trước đàn em của tôi làm phản, anh đã cứu tôi một mạng, tôi vẫn còn nhớ. “

Anh ta không dám ra tay với Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, đơn giản chỉ vì hai nguyên nhân, thứ nhất anh ta sợ Lý Phàm sẽ tìm tới cửa, thứ hai chính là Lý Phàm đã cứu anh ta, anh ta rất muốn báo đáp, nhưng lão đại lên tiếng, anh ta cũng không thể không nghe.

Lý Phàm ngược lại không nghĩ rằng đối phương vẫn có chút lương tâm, chẳng qua nhìn dáng vẻ của đối phương như vậy chắc không phải là nói dối, anh cũng không so đo với đối phương.

“Hiện tại anh để cho người của anh bắt lấy Sát Thần.” Lý Phàm thản nhiên nói.

“Được.” Mã Đinh chần chờ vài giây, cuối cùng cũng đáp ứng, hiện tại Sát Thần đã ngã xuống, anh ta không cần phải nghe theo lời Sát Thần nữa.

Anh ta không dám cự tuyệt mệnh lệnh của Lý Phàm, muốn tự chứng tỏ bản thân.

Lý Phàm còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi Sát Thần, anh và Sát Thần không thù không oán, đối phương không có khả năng tới tìm anh gây phiền toái, anh muốn hỏi rõ ràng là ai sai khiến anh ta.

Anh bảo Có Họa Y và Trần Hiểu Đồng trở về trước, lúc này mới đuổi theo tuyến đường chạy trốn của Sát Thần.

Đám người Mã Đinh đuổi tới cửa sau, lập tức im lặng, ai cũng

không dám thở dốc, bọn họ ngây ngốc như gà gỗ, đứng sững sờ tại chỗ, ngây ngốc nhìn thi thể của Sát Thần.

Giờ phút này Sát Thần đang nằm trong vũng máu, xem ra đã chết rất lâu rồi, khóe miệng Mã Đinh hơi co giật, chuyện như vậy hoàn toàn lật đổ tam quan của anh ta.

Ám sát lão đại của một tổ chức sát thủ, rốt cuộc là ai lại có lá gan lớn như vậy.

Lý Phàm khẽ nhíu mày, xem ra có người dùng súng giảm thanh giết chết Sát Thần, kết quả như vậy, khiến cho anh cực kỳ bất ngờ, hiển nhiên là Sát Thần đã bị người ta theo dõi từ lâu.

Lý Phàm mò mẫm trên người Sát Thần một hồi, không phát hiện ra cái gì cả, anh không khỏi đau đầu, một chút manh mối cũng không có, chẳng qua trước mắt, anh đã có thể phán đoán có máy nhân vật chủ yếu, Long hậu, cùng với Đại Long Vương vân vân.

Nhất là Long hậu và Đại Long Vương có thù hận lớn nhất với anh, về phần những người khác, trái lại uy hiếp nhỏ hơn một chút.

Lý Phàm xoay người rời đi, coi như chưa từng tới nơi này.

Máy người Mã Đinh đành phải xử lý thi thể, bọn họ nể tình Sát Thần từng là lão đại của bọn họ, tổ chức cho đối phương một tang lễ đơn giản.

Trên đỉnh sân thượng, từ đây có thể nhìn thấy cảnh sắc phồn hoa của Hán Thành, dưới màn đêm Hán Thành đèn màu rực rỡ, trên sân thượng Long Hậu ngồi trên ghé dài giống như ở bãi biển.

Trương Đức Võ vừa xoa bóp cho Long Hậu, vừa nịnh nọt nói: “Long hậu, kỹ thuật massage như tôi như thế nào.”

“Cũng tạm được.” Long Hậu thờ ơ đánh giá một câu.

“Hiện tại chìa khóa bí mật vẫn không có tin tức, Trương Đức Võ, ông thật sự làm cho tôi càng ngày càng thất vọng.”

“Long hậu, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ lấy được chìa khóa bí mật, nếu lần này không thành công, tôi lập tức sẽ bắt con khốn

Trần Hiểu Đồng kia.” Trương Đức Võ biến sắc, cam đoan nói.

Long Hậu lạnh lùng nói: “Được, kiên nhẫn của tôi cũng không có nhiều đâu.”

Trương Đức Võ lau mồ hôi lạnh, trong lòng khỏi phải nói là có bao nhiêu khẩn trương, ông ta lại gọi điện thoại cho Trần Hiểu Đồng.

Lý Phàm trở về tìm Trần Hiểu Đồng và Có Họa Y, Trần Hiểu Đồng thầy điện thoại vang lên, cũng không nghe máy, mà đưa điện thoại cho Lý Phàm nhìn một cái.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy người gọi là Trương Đức Võ, anh lập tức hiểu được điều gì đó, anh ra hiệu cho Trần Hiểu Đồng nghe điện thoại.

“Về chuyện chìa khóa bí mật, cô có tin tức gì không? Lần này không thể phạm sai lầm nữa.”

Chương 805

CHƯƠNG 805: THUỐC THẬT

Trần Hiểu Đồng nghe vậy, theo bản năng nhìn về phía Lý Phàm, Lý Phàm không nói gì, nếu không Trương Đức Võ nhất định sẽ nhận ra cái gì đó.

“Vẫn không có tin tức gì cả, ông cho tôi thêm thời gian vài ngày đi.”

Trần Hiểu Đồng cố gắng kéo dài thời gian một chút, cô ta vẫn không đặt tâm tư lên chìa khóa bí mật, hiện tại Trương Đức Võ đột nhiên hỏi như vậy, trong giây lát cô ta không biết nên tìm cớ gì cho có lệ.

“Cho cô thêm vài ngày nữa? Ai sẽ cho tôi thêm vài ngày?”

Trương Đức Võ cũng tức giận, tức giận quát lớn một câu.

“Ông cho tôi thêm vài ngày, tôi cam đoan sẽ cho ông một tin tức.”

Sau khi Trần Hiểu Đồng chẩn chờ vài giây, lúc này mới nói ra.

“Được, tôi cho cô thêm thời gian ba ngày, nếu như vẫn không có kết quả, vậy thì đừng trách tôi.”

Trương Đức Võ kêu lên một tiếng bực bội, sau đó cúp điện thoại.

Sắc mặt Trần Hiểu Đồng dần dần lộ vẻ mắt mát, cô ta cũng nghe ra đây là thời gian ba ngày cuối cùng mà Trương Đức Võ cho cô ta, nếu như ba ngày không tìm được chìa khóa bí mật, người nhà cô ta nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Cô ta không muốn phản bội Lý Phàm, nhưng người nhà của cô ta phải làm thế nào bây giờ.

“Người nhà của cô ở chỗ nào, hiện tại hãy cho người nhà của cô dời đi.”

Lý Phàm biết trốn được mùng một, không trốn được ngày rằm, sự tình đến nước này, anh cũng không thể ngồi chờ chết, anh nhất định phải bảo vệ thật tốt cha mẹ của Trần Hiểu Đồng mới được.

“Tôi cũng không rõ lắm, cha mẹ tôi bây giờ bị Trương Đức Võ mang đi, về phần ông ta nhốt cha mẹ tôi ở đâu, hầu như không có tin tức nào cả.” Trần Hiểu Đồng lắc đầu nói.

Nếu như cô ta biết, cô ta khẳng định nghĩ biện pháp để điều tra.

Lý Phàm nhíu mày, xem ra chuyện này phải bắt đầu ra tay từ trương Đức Võ, Trương Đức Võ thường xuyên đi theo Long Hậu, bình thường ra vào cũng cực kỳ bí ẩn.

Muốn tìm được cha mẹ của Trần Hiểu Đồng và cứu ra, gần như khó như lên trời.

Đúng lúc này, Lý Phàm nghĩ đến một người, người kia từng là bạn tốt của Trương Đức Võ, anh có thể xuống tay từ trên người bạn tốt của Trương Đức Võ.

“Cô không cần lo lắng, cha mẹ cô sẽ không có việc gì, tôi có thể cam đoan với cô.” Lý Phàm không quên cam đoan với Trần Hiểu Đồng, hiện tại mà nói, cha mẹ của Trần Hiểu Đồng có lẽ vẫn rất an toàn, bởi vì Trương Đức Võ lợi dụng Trần Hiểu Đồng chủ yếu dựa vào nhược điểm này.

Trương Đức Võ khẳng định sẽ không tiêu diệt nhược điểm, mà sẽ phải giữ lại, cộng thêm việc Trương Đức Võ nói cho Trần Hiểu Đồng thêm ba ngày nữa.

Lý Phàm phải nhân cơ hội ba ngày này tìm được chỗ ở của cha mẹ Trần Hiểu Đồng.

“Tôi tin tưởng anh Lý Phàm.” Trần Hiểu Đồng cảm động ngẩng đầu lên, đối với lời nói của Lý Phàm, cô ta tin tưởng không hề nghi ngờ, đổi lại là người khác, cô ta khẳng định sẽ không tin, nếu như là Lý Phàm, cô ta sẽ tin tưởng mà không nghỉ ngờ gì.

Cô ta tin tưởng anh Phàm nhất định sẽ làm được.

Lý Phàm cười sờ đầu Trần Hiểu Đồng một chút, khi anh cảm nhận

được ánh mắt Cố Họa Y muốn giết người, anh lúng túng cười, lúc này mới chuồn đi.

Lý Phàm bắt một chiếc xe, đi tới một căn nhà cho thuê, theo như anh biết, bạn tốt của Trương Đức Võ là một nhà kỹ thuật, đối phương một mực nghiên cứu một vài thứ kỳ lạ cổ quái.

Lý Phàm chỉ có thể từ nơi này xuống tay, nói không chừng sẽ nhận được tin tức có ích, khi Lý Phàm đi vào, anh lập tức thấy được cạm bẫy trên mặt đất, những cạm bẫy này bố trí rất vi diệu, nếu như không nhìn kỹ, nhất định sẽ trúng chiêu.

Cũng may anh đã phòng bị từ trước, cũng không đạp lên.

“Ông tới rồi à, nên gọi điện thoại trước cho tôi mới đúng, đồ đạc ông muốn tôi chuẩn bị cho ông, tôi đã chuẩn bị xong, vốn tôi còn đang định đưa qua cho ông.”

Lúc này, trong phòng truyền đến một giọng nói lười biếng, đồng thời một người đàn ông trung niên tóc tai bù xù đi ra từ trong phòng, hình tượng vô cùng lôi thôi.

Khi ông ta nhìn thấy Lý Phàm, đồng tử của ông ta lập tức mở to, ông ta cho rằng là Trương Đức Võ đến, ai mà biết lại là một người xa lạ.

“Anh là ai, tại sao anh lại đột nhiên tiến vào phòng tôi.” Người đàn ông trung niên kia nhìn Lý Phàm giống như gặp quỷ, khỏi phải nói có bao nhiêu kinh hoảng.

Khóe miệng Lý Phàm hơi giật, anh trái lại không nghĩ rằng cảm xúc của đối phương lại kích động như vậy.

Người đàn ông trung niên thường xuyên qua lại với Trương Đức Võ, cho nên ông ta đã nói những chỗ đặt bẫy cho Trương Đức Võ biết, bởi vì Lý Phàm thoải mái tránh thoát cạm bẫy, lúc này ông ta mới cho rằng Trương Đức Võ tới đây.

Ai biết được, người tới không phải là Trương Đức Võ, mà là một người xa lạ.

Lý Phàm cười nói: “Tôi là người do Trương Đức Võ phái tới.”

Anh đột nhiên đảo mắt, lập tức bắt đầu diễn kịch.

“Như vậy à, Trương Đức Võ này sao không nói trước cho tôi biết một tiếng, tôi sẽ đưa đồ cho anh.”

Người đàn ông trung niên kia ngay lập tức bị diễn xuất của Lý Phàm khiến cho tin là thật, quay trở về phòng, khi ông ta đi ra lần thứ hai, trong tay xuất hiện thêm một đồ vật.

Lúc Lý Phàm nhìn thấy đồ vật kia, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thứ này, dường như là một quả bom xe hơi, anh cổ quái nhìn thoáng qua đối phương, tên này xem ra là một nhân vật nguy hiểm a.

Anh nhìn một chút bồ trí trong phòng của đối phương, gần như đều là những thứ đặc biệt nguy hiểm.

Trương Đức Võ muốn đồ vật này, dùng đề làm gì đây?

“Thứ này sử dụng như thế nào?” Lý Phàm nhịn không được nói.

“Rất đơn giản, ấn nút này một cái, đến lúc đó sẽ tính thời gian, không đến mười phút sẽ xảy ra chuyện.”

Người đàn ông trung niên kia thản nhiên nói.

Lý Phàm nghe vậy, không thể không tán thưởng kỹ thuật này của đối phương.

Người đàn ông trung niên kia nhíu mày nói: “Trương Đức Võ không phải nói muốn dùng thứ này để giết chết một người hay sao, anh sẽ không phải không biết đấy chứ.”

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của đối phương, lập tức cười nói: “Tôi đương nhiên biết, tôi chỉ là hỏi ông xem cái này sử dụng như thế nào, cũng không hỏi ông việc này.”

Người đàn ông trung niên bị lửa hơi sửng sốt, ông ta ngáp một cái rồi nói: “Được rồi, tôi còn muốn tiếp tục nghiên cứu, anh cầm lấy đồ rồi trở về đi.”

“Đúng rồi, đây là cái gì?” Lý Phàm nhìn thấy một đống hóa chất

trên bàn, chỉ vào một lọ thuốc hỏi.

Người đàn ông trung niên chẳng những không tức giận, ngược lại cười hắc hắc: “Xem ra anh cũng có hứng thú với những vật thí nghiệm này của tôi, nếu đổi lại là Trương Đức Võ, ông ta khẳng định sẽ không hỏi tôi những thứ này là cái gì.”

Ông ta rất thích được nhiều người chú ý, hiện tại Lý Phàm hỏi như vậy, làm cho trong lòng ông ta không khỏi vui vẻ, nảy sinh cảm giác tự hào.

Lý Phàm lườm một cái, xem ra nhà kỹ thuật này có lẽ rất cô đơn, ngay cả những thứ phát minh ra cũng không có người thưởng thức.

“Đây là thuốc nói thật, chỉ cần dùng xong, người kia sẽ nói ra sự thật, sau đó người khác hỏi anh cái gì, anh sẽ nói cái đó, hơn nữa kéo dài mười phút, sau khi mười phút trôi qua, người uống thuốc nói thật kia, sẽ quên tất cả mọi việc phát sinh trong vòng mười phút trước.”

“Còn có công nghệ đen như vậy?” Lý Phàm kinh ngạc, không khỏi mừng rỡ, đây thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, anh đang muốn lấy thông tin của cha mẹ Trần Hiểu Đồng từ trong miệng của đối phương, chỉ là không biết nên mở miệng như thế nào.

Chương 806

CHƯƠNG 806: NGUY HIỂM!

Hiện tại thì tốt rồi, có thuốc nói thật này, Lý Phàm cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Người đàn ông trung niên không nhận thấy sự thay đổi trong vẻ mặt của Lý Phàm, tiếp tục khoe khoang thành quả nghiên cứu của mình, nhất nhất giới thiệu tác dụng trong đó cho Lý Phàm.

Lý Phàm lấy được thuốc nói thật, sau đó phun lên mặt người đàn ông trung niên, tiếp theo người đàn ông trung niên đang thao thao bắt tuyệt đột nhiên trở nên trầm mặc, ánh mắt trở nên rất hoảng hốt.

Lý Phàm thăm dò nói: "Trương Đức Võ ở đâu?"

"Tôi không biết, hành tung của ông ta rất thần bí, ông ta vẫn chưa từng nói qua chuyện của mình."

"Vậy ông có biết Trương Đức Võ giấu cha mẹ của Trần Hiểu Đồng ở đâu không?"

Lý Phàm đành phải thay đổi một vấn đề khác.

"Không rõ lắm, nhưng tôi chỉ biết, Trương Đức Võ bình thường đều sẽ đưa người đến Mặc Thị."

"Mặc Thị là địa phương nào?"

Sau khi Lý Phàm nắm được trọng điểm, tiếp tục hỏi.

"Trương Đức Võ rất hiếm khi đề cập điều đó với tôi, ông ta nói Mặc Thị là mạng của ông ta, là thứ quan trọng nhất của ông ta."

"Vị trí cụ thể ở đâu."

Lý Phàm nghe vậy, cũng kết luận cha mẹ của Trần Hiểu Đồng tám mươi phần trăm sẽ ở Mặc Thị, chưa biết chừng còn bị Trương Đức

Võ cẩn thận trông coi, sau khi nhận được thông tin, anh không khỏi bắt đầu truy vấn.

“Cụ thể ở chỗ này.”

Người đàn ông trung niên tìm thấy một mảnh giấy và viết xuống.

Lý Phàm nhận lấy, nhìn thoáng qua hết lần này đến lần khác, xác định Hán Thành quả thật là có một chỗ như vậy, lúc này mới rời đi.

Mười phút sau, người đàn ông trung niên phục hồi lại tinh thần, ông ta xoa xoa trán nói: “Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người kia đi như thế nào? Quên đi, bất kể như thế nào, mình tiếp tục làm thí nghiệm.”

Ông cho rằng cũng không xảy ra chuyện gì, tiếp tục trở về phòng vùi đầu tiếp tục làm thí nghiệm.

Lúc này Lý Phàm không quên nói chuyện này cho đội trưởng Chương biết, có người đang làm những đồ vật nguy hiểm, giao cho đội trưởng Chương xử lý là tốt nhát.

Lý Phàm nhìn quả bom xe ở trong tay một chút, mặc kệ cái này dùng đề đối phó với ai, nếu Trương Đức Võ dùng trên người người khác, Lý Phàm khẳng định sẽ không để cho kế hoạch của đối phương thành công, về phần quả bom xe này, anh tạm thời giữ lại.

Đến lúc đó trả lại cho Trương Đức Võ, để đối phương nếm thử hậu quả xấu do mình gieo ra.

Lý Phàm dựa theo thông tin trên tờ giấy, đi tới vị trí Mặc Thị, khi anh đi tới Mặc Thị, anh lập tức phát hiện cái Mặc Thị này cũng không náo nhiệt như trong tưởng tượng của anh, trái lại vô cùng vắng vẻ.

Hơn nữa trên đường không có bất cứ một người nào, khắp nơi đều lộ vẻ âm trầm, Lý Phàm ngẫu nhiên nhìn thầy một ít người đang đi tới đi lui, giống như là đang đi tuần tra.

Lý Phàm nhìn thấy nơi này sâm nghiêm như vậy, nếu muốn lẻn vào, cũng không đơn giản như vậy, đúng lúc anh hết đường xoay

xở, anh thấy được những người đó trao đổi bằng ngôn ngữ dấu hiệu.

Anh hơi sửng sốt, thủ ngữ chẳng lẽ là ám hiệu hay sao? Anh theo bản năng bắt đầu học thủ ngữ, cũng chỉ vài bước.

Anh theo bản năng đi ra ngoài, vừa lúc đụng phải một nhóm người, những người đó ngay lập tức bắt đầu trao đổi bằng thủ ngữ, Lý Phàm cũng trả lời bằng thủ ngữ.

Nhưng mà cũng may, anh học rất nhanh, lập tức lừa dối được, nếu để Trương Đức Võ biết ngôn ngữ dấu hiệu của mình bị Lý Phàm dễ dàng học như vậy, đoán chừng ông ta sẽ hộc máu.

“Sao cậu lại đi một mình?” Sau khi thông qua ám ngữ, lúc này những người đó mới mở miệng nói.

Lý Phàm cười nói: “Tôi có một đồng nghiệp đi vệ sinh, anh ấy sẽ quay trở lại ngay bây giờ.”

“Như vậy à.” Những người đó cũng tin tưởng, thời điểm bọn họ đang chuẩn bị tiếp tục đi tuần tra, Lý Phàm gọi bọn họ lại.

“Các anh có biết cha mẹ của Trần Hiểu Đồng bị nhốt ở đâu không?”

“Cái này mà cậu cũng không biết, không phải cậu là người mới tới đấy chứ, cha mẹ của cô ấy bị nhốt ở một phòng có cửa sắt bên phải.”

Lý Phàm nghe vậy, khóe miệng nhếch lên, tin tức tới thật đúng là nhanh, những người này cũng quá ngốc, dễ dàng như thế mà đã nói chuyện quan trọng như vậy nói cho anh biết.

Anh cũng không hàn huyên cùng với những người đó, dọc đường đi thông qua ám ngữ học được, Lý Phàm cũng không bị ngăn trở, anh đi tới căn phòng có cửa sắt mà những người đó nói.

Anh theo bản năng nằm sắp ở cửa sắt, bên trong trống rỗng, gần như không thấy rõ bên trong rốt cuộc có cái gì.

Lý Phàm theo bản năng bật đèn pin lên, anh lập tức nhìn thấy một

đôi vợ chồng trung niên trốn ở một góc, quần áo gần như rách nát không chịu nổi, nhìn qua có vẻ vô cùng chật vật.

Lý Phàm nhìn thấy cảnh này, nhỏ giọng nói: “Hai người là cha mẹ của Trần Hiểu Đồng hay sao?”

Lúc đôi vợ chồng trung niên kia nghe được có người đang gọi bọn họ, bọn họ phòng bị nhìn Lý Phàm, khi Lý Phàm nhiều lần nói mình tới cứu bọn họ, lúc này bọn họ mới buông lỏng đề phòng.

“Đúng vậy, chúng tôi là cha mẹ của Trần Hiểu Đồng, anh tới cứu chúng tôi hay sao?” Những người đó vô cùng kích động hỏi.

Lý Phàm gật gật đầu, anh không nói hai lời, bắt đầu dùng tay nắm thành hình chưởng đao bổ lên cửa, cửa phòng kia cực kỳ yếu ớt, nhanh chóng bị Lý Phàm bổ ra.

Cha mẹ Trần Hiểu Đồng thấy thế, đều kinh ngạc, bọn họ đều không nghĩ rằng Lý Phàm lại có công phu như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin đây là sự thật.

“Hai người có thể đi ra.” Lý Phàm mở miệng nói.

Cha của Trần Hiểu Đồng vội vàng làm một động tác che miệng, nói: “Cậu nhỏ giọng một chút, ngàn vạn lần không được đánh thức cậu ta, con quái vật kia đang ngủ.”

Lý Phàm hơi sửng sốt, quái vật? Đây vẫn là lần đầu tiên anh nghe được từ này, anh theo bản năng cầm đèn pin chiếu vào căn phòng này một chút, quả nhiên, anh nhìn thấy một con quái vật cả người là lông thú đang nằm sắp ở đó, hơn nữa còn có âm thanh ngáy, anh bắt đầu hoài nghi, quái vật này có phải là loại động vật linh trưởng hay không.

Tuy nhiên, dáng vẻ này không khác gì một con người.

Tuy nhiên, vì tránh phiền toái không cần thiết, lúc này anh mới để cho cha mẹ Trần Hiểu Đồng chậm rãi đi ra, lúc cha mẹ Trần Hiểu Đồng đi lại, không cẩn thận đụng phải sợi dây xích trên người con quái vật kia.

Quái vật kia lập tức bừng tỉnh, ánh mắt của gã rất là thâm thúy,

dưới bóng đêm vô cùng thắm người, đột nhiên quái vật kia phát ra tiếng gầm giận dữ.

Tiếng gầm giận dữ như vậy, đã phá vỡ sự yên tĩnh của bóng đêm, những người tuần tra ở Mặc Thị đều bị kinh động, bọn họ lập tức đã biết xảy ra vấn đề gì, chỉ có căn phòng kia mới có quái vật!

Sắc mặt Lý Phàm trầm xuống, đây thật sự là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh nỗi, anh đã chuẩn bị tốt cho tình huống xấu nhát từ lâu, bại lộ so với không cứu được người còn tốt hơn nhiều.

Quái vật cả người toàn lông thú kia đột nhiên nhào tới, móng vuốt bén nhọn đến nỗi ngay cả xi măng trên vách tường cũng có thể cào ra dấu vết.

Lý Phàm lập tức kéo cha mẹ Trần Hiểu Đồng lại gần, anh lạnh lùng nhìn con quái vật kia.

Quái vật lông thú kia không ngừng gầm nhẹ, mặt đất gần như nứt ra, Lý Phàm không hề động đậy, ngay khi con quái vật lông thú kia xông lên, Lý Phàm dùng một quyền đánh tới.

Quái vật lông thú kia phát ra thanh âm ô ô, cứng rắn chịu đựng, chỉ lui ra phía sau ba bốn bước.

Chương 807

CHƯƠNG 807: CỨU NGƯỜI

Lý Phàm rất kinh ngạc, càng lúc càng tò mò về quái vật da lông này. Rốt cuộc Trương Đức Võ này kiếm những thứ yêu ma quỷ quái này ở đâu ra vậy?

Con quái vật da lông kia không ngừng giận dữ gầm lên, mỗi lần đều dùng hết sức, năng lực phá hoại rất mạnh mẽ.

Sau khi Lý Phàm phát hiện ra chỉ có một con quái vật da lông này, lúc này mới thấy yên tâm. Nếu mỗi phòng đều có quái vật da lông như vậy sẽ khiến người ta đau đầu đấy.

Để sớm rời khỏi đây, anh chỉ đành phải đánh nhanh thắng nhanh. Anh đá một phát vào trên người con quái vật da lông kia, nó lập tức bay ra ngoài với dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Con quái vật da lông kia phát ra một tiếng ngao, cuối cùng chẳng còn sức bò dậy nữa.

Ba mẹ Trần Hiểu Đồng kinh ngạc tới ngây người trước sức mạnh kỳ lạ của Lý Phàm, trong lòng bọn họ có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nhưng lúc này quá gấp rút, anh dẫn theo hai người chạy như điên.

Sau khi những người tuần tra phát hiện ra Lý Phàm thì biến sắc, rút vũ khí của từng người ra. Anh quay đầu lại nói: “Chú dì bám sát theo cháu, đừng chạy quá xa.”

Ba mẹ Trần Hiểu Đồng nghĩ đến vừa thực lực mà Lý Phàm thể hiện ra, bọn họ tin tưởng đối phương có thể dẫn bọn họ rời khỏi đây. Hơn nữa đối phương nhắc tới tên con gái của bọn họ, tám mươi phần trăm là bạn của con bé rồi.

Lý Phàm chỉ dùng vài chiêu đã đánh ngất những người kia, lúc này mới dẫn theo ba mẹ Trần Hiểu Đồng lên xe. Anh đột nhiên nhìn thấy một biển số xe đặc biệt.

Lý Phàm chộp lấy một người hỏi: “Chiếc xe này là của ai2”

“Đó là xe của Trương Đức Võ.” Người kia vội vàng trả lời.

Sau khi Lý Phàm biết được thì nhếch môi, chạy tới đặt quả bom lên trên chiếc xe kia. Loại này có hai cách để kích nổ, một là ấn nút, hai là khởi động xe thì bom sẽ nổ.

Đương nhiên anh chọn cách sau, cho khởi động luôn, nói không chừng cá không cắn câu mà mồi câu đã bị ăn trước.

Sau khi Lý Phàm làm xong tất cả những chuyện này, lúc này mới bảo ba mẹ Trần Hiểu Đồng lên xe. Ba mẹ Trần Hiểu Đồng nghĩ đến chuyện vừa rồi vẫn còn hoàng sợ. Bọn họ cảm giác như mình vừa nằm mơ vậy. Mấy ngày trước bọn họ còn bị người ta hành hạ không ra người, bây giờ lại trốn ra khỏi địa ngục được.

“Cậu là bạn của con gái tôi sao?” Ba của Trần Hiểu Đồng tò mò nói. Ông ta rất sợ lại rơi vào trong tay kẻ xấu lần nữa, cho nên lúc này muốn hỏi cho rõ ràng.

“Cháu là bạn của con gái chú, chú yên tâm đi, cháu sẽ không làm hại chú đâu.” Lý Phàm nói một câu làm ba mẹ Trần Hiểu Đồng hoàn toàn yên tâm.

Anh dẫn ba mẹ Trần Hiểu Đồng về thẳng nhà. Trần Hiểu Đồng ta đang ngồi trên sofa xem tỉ vi, trong lòng vẫn rầu rĩ không vui.

Lý Phàm dẫn theo ba mẹ Trần Hiểu Đồng vào trong nhà, đúng lúc cô ta vô thức nhìn về phía cửa. Khi thấy hai bóng người quen thuộc phía sau anh, cô ta lập tức rơi nước mắt, vội vàng nhào vào trong lòng ba mẹ mình.

Sau khi ba mẹ Trần Hiểu Đồng thấy con gái không sao cũng mừng đến chảy nước mắt. Ba người ôm nhau thật lâu mà không chịu tách ra. Nói thật, Lý Phàm nhìn thấy vậy cũng hơi xúc động.

Sau khi Cố Họa Y nhìn thấy cảnh đó, mỉm cười nói: “Không ngờ anh giải quyết nhanh như vậy, chẳng trách về muộn thế này.”

Lý Phàm thản nhiên nói: “Đó là chuyện đương nhiên rồi, anh là ai chứ?”

Cố Họa Y trợn mắt, cô nhiều lắm chỉ khen Lý Phàm một câu mà đối phương đã phiêu rồi. Cô trừng mắt với đối phương cũng không dông dài với anh nữa.

Trần Hiểu Đồng lau nước mắt, cảm động nhìn Lý Phàm, trong lòng có rất nhiều lời muốn cảm ơn nhưng không biết nên nói thế nào. Nói chung, bây giờ cô ta vô cùng kích động.

“Anh Lý Phàm, sau này anh có chuyện gì cần tôi làm, tôi đều sẽ làm cho anh.” Trần Hiểu Đồng nghiêm trang nói.

Nếu đổi lại thành người khác, chỉ ước gì được vậy, sẽ vui vẻ đồng ý nhưng Lý Phàm lại đen mặt. Có Họa Y vẫn còn ở bên cạnh nhìn đấy. Nếu anh đồng ý, chẳng phải sẽ làm cô ghen sao?

“Cô nói nhiều như vậy làm gì, lạc quan hơn đi.” Lý Phàm an ủi.

Sau khi Trần Hiểu Đồng hàn huyên với ba mẹ một lát mới nói: “Ba mẹ, mấy ngày tới ba mẹ tạm thời ở lại đây một thời gian nhé!”

“Làm này không tốt lắm đâu.” Sau khi ba mẹ Trần Hiểu Đồng nghe, hơi ngượng ngùng xua tay. Lý Phàm có thể cứu bọn họ ra đã khiến bọn họ rất cảm kích rồi, bây giờ còn ở lại nhà đối phương thêm mấy ngày, bọn họ thấy ngại quá.

“Chú dì đừng ngại, cứ xem ở đây như nhà mình là được rồi.” Lý Phàm mỉm cười nói.

“Lý Phàm, ai cho cậu can đảm nói vậy chứ? Cậu là chủ biệt thự này à?” Đúng lúc đó, Vương Cần Mai đi ra, giọng nói vô cùng chua ngoa.

Bà ta có thể cho phép Trần Hiểu Đồng vào đây ở đã không tệ rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm hai người nữa, điều này làm bà ta rất khó chịu. Bà ta cho rằng ba mẹ Trần Hiểu Đồng tới chiếm lợi, bà ta không thích để người khác tùy tiện vào ở trong nhà mình.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy? Trần Hiểu Đồng là bạn con, hơn nữa tình trạng của ba mẹ bạn con bây giờ như vậy, sao con có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?” Cố Họa Y khẽ nhíu mày, cũng cảm thấy Vương Cẩn Mai quá lạnh lùng.

Cô không ngờ mẹ mình sẽ cương quyết như vậy. Cô nhìn thấy dáng vẻ sa sút tinh thần của ba mẹ Trần Hiểu Đồng thì mềm lòng, quyết tâm phải giữ bọn họ lại.

Vương Cần Mai lập tức bắt đầu giở trò lăn lộn dưới đất, gào hét với vẻ ngang ngược: “Họa Y, con còn xem mẹ là mẹ con không? Rốt cuộc con nghe mẹ hay là nghe thằng vô dụng kia?”

“Mẹ, bắt kể thế nào thì biệt thự này là của Lý Phàm.” Cố Họa Y cũng hết cách với mẹ mình, nói.

Vương Cần Mai bắt đầu nhằm vào Lý Phàm: “Lý Phàm, nếu cậu để cho bọn họ vào, tôi sẽ dẫn con gái tôi rời khỏi đây.”

Lý Phàm nhíu mày. Anh không thích nhất là bị người ta uy hiếp.

“Hừ, hôm nay hai người bọn họ ra ngoài hoặc là tôi ra ngoài.” Vương Cần Mai hừ lạnh một tiếng.

Lý Phàm không ngăn cản mà đi về phía ba mẹ Trần Hiểu Đồng nói: “Chú dì, máy ngày tới hai người cứ tạm thời ở lại đây đã.”

Ba mẹ Trần Hiểu Đồng vốn đã ngại, bây giờ thấy gia đình bọn họ vì mình mà biến thành như vậy lại càng xấu hổ hơn.

Trần Hiểu Đồng và Có Họa Y lần lượt khuyên bảo mãi, lúc này mới giữ được ba mẹ Trần Hiểu Đồng ở lại.

Lúc Vương Cần Mai thấy Lý Phàm và Cố Họa Y không ngăn cản mình, bà ta rầu rĩ không vui. Sau chiêu trăm lần thử trăm lần linh này thất bại, bà ta tức giận nói: “Mặc kệ các người, tôi sẽ không quan tâm nữa.”

Bà ta không nỡ rời khỏi chỗ này, nếu bà ta đi như vậy thì quá thua thiệt, kẻ phải đi là hai người ngoài kia mới đúng.

Lý Phàm đi thu xếp phòng cho mẹ con Trần Hiểu Đồng. Cố Họa Y cũng nhìn ra mẹ mình thật sự tức giận, nói: “Mẹ, mẹ nghe con nói đi. Nếu bọn họ ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm đấy.”

“Nguy hiểm với không nguy hiểm gì chứ?”

Có Họa Y vốn muốn nói ra mọi chuyện nhưng sợ đối phương không tin. Hơn nữa, cô cũng biết không thể tùy tiện tiết lộ thân phận của Lý Phàm nên đành phải im lặng không nói nữa.

Chương 808

CHƯƠNG 808: KHỔ NHỤC KẾ

Cố Họa Y khuyên bảo mẹ mất mười máy phút, vì để cho mẹ đồng ý, cô hứa sẽ mua cho mẹ một chiếc túi xách hàng hiệu để mẹ bớt giận.

“Đúng rồi, con nói với Lý Phàm, bảo cậu ta thêm tên con vào giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà đi.”

Vương Cần Mai đột nhiên nói.

Sau khi Cố Họa Y nghe được chuyện này thì lập tức nhíu mày. Cô không nhịn được nói: “Mẹ, mẹ làm gì vậy?”

Cô thấy mẹ làm như vậy có hơi quá đáng. Cho dù cô và Lý Phàm là quan hệ vợ chồng nhưng biệt thự này ít nhiều cũng có quan hệ rất lớn với anh.

Cô không thể tay không bắt sói trắng được. Hơn nữa, dù Lý Phàm cho cô, cô cũng sẽ không đồng ý ký tên.

“Con nghe mẹ đi, sau khi con rời khỏi đây lại nói với Lý Phàm chuyện này.” Vương Cần Mai khuyên.

Cố Họa Y không nói một lời đứng dậy và cương quyết từ chối, “Mẹ, con sẽ không đồng ý đâu.”

Khi Vương Cần Mai nghe vậy thì khẽ nhíu mày. Bà ta không ngờ cô con gái của mình lại không nghe theo lời mình.

“Á à, có phải con không thèm để ý tới người mẹ này đúng không?” Vương Cần Mai lập tức bắt đầu giở trò ngang ngược, làm Cố Họa Y vô cùng đau đầu.

Cố Họa Y sợ nhất là mẹ dùng một chiêu này, nói: “Mẹ, mẹ đừng làm vậy nữa, để cho bọn họ nghe được sẽ không hay lắm đâu.”

“Con không thấy Lý Phàm bắt nạt mẹ sao? Nếu biệt thự này là của

con, cậu ta có mười lá gan cũng không dám nói chuyện với mẹ như vậy. Nếu biệt thự này đứng tên con, đến lúc đó con có thể đuổi cậu ta ra ngoài."

Cố Họa Y buồn rầu nhưng không đồng ý, nói: "Mẹ, con không thể làm như vậy được. Nói không chừng đây là tài sản cả một đời của Lý Phàm, anh ấy sẽ không đuổi mẹ ra ngoài đâu."

Sau khi Vương Cẩn Mai biết chiêu này không có tác dụng cũng thở dài, không tiếp tục làm ầm ĩ nữa.

Cố Họa Y khẽ xoa trán, lúc này mới ra khỏi phòng lại chạm mặt Lý Phàm. Anh cười nói: "Vợ, sao vậy?"

"Mẹ em làm ầm ĩ chuyện thêm tên em lên giấy chứng nhận sở hữu bắt động sản." Cố Họa Y rất đau đầu nói.

Lý Phàm thoáng ngây người rồi mỉm cười nói, "Chuyện này thì dễ thôi. Anh lại dẫn em đi ký tên bây giờ."

"Anh đừng làm loạn nữa." Cố Họa Y tưởng đối phương chỉ dỗ dành cô nên nói.

Lý Phàm nghiêm mặt nói: "Anh không đùa với em. Chỉ cần em muốn, anh có thể cho em tắt cả, cho dù là sao trên trời, anh cũng sẽ nghĩ cách hái xuống cho em."

Mặt Có Họa Y thoáng ửng đỏ, lập tức bị những lời này của Lý Phàm tán đổ. Ít nhất cô nhìn ra được anh đang nghiêm túc chứ không phải lừa mình.

"Được rồi, em về nghỉ ngơi một lát đi. Bên phía mẹ cứ để anh đối phó cho." Lý Phàm nói.

Anh cũng biết bây giờ Cố Họa Y rất mệt mỏi nên không muốn tạo ra gánh nặng quá lớn cho đối phương, bắt đầu đắm chân bóp vai cho đối phương. Anh không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc quả bom xe kia có tin tức không, sẽ không mắt tác dụng đấy chứ?

Mặc Thị Sau khi Trương Đức Võ nhận được điện thoại thì vội vàng chạy tới Mặc Thị. Anh ta không ngờ có người lẻn vào Mặc Thị còn dẫn cả người đi mắt.

Sau khi anh ta phát hiện hai người bị dẫn đi là ba mẹ Trần Hiểu Đồng thì biến sắc. Chẳng lẽ Trần Hiểu Đồng bảo người tới cứu đi? Điều này không đúng. Chỗ này vô cùng thần bí, không có bao nhiêu người biết được.

Khi nhìn thấy con quái vật da lông được mình nuôi trong chuồng sắt bị đánh cho hấp hối, Trương Đức Võ không khỏi hít sâu một hơi. Anh ta vốn định dùng con quái vật da lông này để đối phó với Lý Phàm, ai ngờ nó lại bị thương nặng sắp chết rồi.

Anh ta không hề liên tưởng tới Lý Phàm, kết luận là có cao thủ cứu người đi. Anh ta hối hận vì không lắp cameras giám sát. Nếu lắp cameras giám sát, cũng sẽ không đến mức chẳng có tung tích gì.

Trương Đức Võ khẽ xoa trán, cảm giác chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, sắc mặt anh ta phẫn nộ lại không hiểu nỗi, rốt cuộc là ai dám cứu người đi ngay trước mắt anh ta chứ?

“Đi, đỡ lên trên chuẩn bị cấp cứu.” Trương Đức Võ liếc nhìn con quái vật da lông với vẻ đau lòng, sau đó đưa chìa khóa xe của mình ở Mặc Thị cho một nhân viên an ninh.

Người nhân viên an ninh kia lập tức hành động, mười mấy người nghiến răng nghiền lợi mới nâng được con quái vật da lông lên trên xe.

Trương Đức Võ cảm thấy còn có hy vọng cứu được, cứ cấp cứu sẽ tốt thôi. Đúng lúc đó, những người này đặt con quái vật da lông lên trên xe, khi khởi động xe thì chiếc xe lập tức nổ mạnh, ánh lửa bốc thẳng lên trời.

Người Mặc Thị đều nhìn tới ngây người. Đây là tình huống gì vậy? Chỗ bọn họ đâu có vật gì dễ cháy nổ chứ? Trương Đức Võ cũng không thể bình tĩnh được nữa. Anh ta kinh ngạc đến ngây người, không khép cằm lại được, hai chân cũng bắt đầu run lên.

Nếu chẳng may anh ta ngồi ở trên chiếc xe đó, nói không chừng người chết chính là anh ta. Anh ta cảm thấy may mắn vì mình mạng lớn, không lên chiếc xe kia, nếu không đã chết thẳng cẳng rồi.

Lúc này Trương Đức Võ mới nhớ tới con quái vật da lông kia. Đúng lúc đó, bánh xe của chiếc xe vừa phát nổ lăn tới dưới chân anh ta. Anh ta sa sầm mặt, ngửa mặt lên trời hét lớn: “Bất kể mày là ai, tao đều sẽ bắt mày.”

Mọi người thầy Trương Đức Võ tức giận đều thốn thức, không ai dám nói gì.

Trương Đức Võ sai người đi điều tra lai lịch của quả bom, lập tức xác định được đó là sản phẩm của bạn mình, ánh mắt anh ta lạnh lùng, thở hồn hẳn tìm tới nhà bạn mình.

Người đàn ông trung niên đang nghiên cứu. Sau khi anh ta nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Trương Đức Võ thì cười ha hả nói: “Anh đừng giận, bom xe không nổ là chuyện rất bình thường.”

“Có phải anh cố ý hại chết tôi không? Anh bố trí bom xe thế nào mà lại lắp lên trên xe tôi?” Trương Đức Võ tay đắm chân đá một trận, không cho đối phương cơ hội giải thích gì.

Người đàn ông trung niên vội vàng nói: “Không phải anh nói người của anh tới lấy à? Sao lại trách tôi?

Chẳng lẽ không phải là bom tịt sao?”

Trương Đức Võ thoáng ngây người, chẳng thể hiểu nỗi. Anh ta cảm giác chuyện này càng lúc càng loạn, cẩn thận suy nghĩ mới biết là mình bị đùa bốn.

Người đàn ông trung niên thấy Trương Đức Võ tức giận rời đi thì gãi đầu, không nhịn được mắng: “Anh có bệnh à? Sao lại tới chỗ tôi làm loạn lên chứ?”

Trương Đức Võ thề nhất định phải điều tra ra nguyên nhân trong đó. Nhưng tình hình trước mắt của anh ta là làm sao ăn nói được với Long Hậu? Con quái vật da lông kia vốn định dùng để đối phó với Lý Phàm, đã tốn không ít tiền, cũng tiêm không ít thuốc.

Bây giờ con quái vật da lông không còn một cọng lông, Trương Đức Võ không dám tưởng tượng Long Hậu tức giận tới mức nào. Rơi vào đường cùng, anh ta đành phải diễn một trò khổ nhục kế. Anh ta cắt ngón tay của mình, sau đó xông vào phòng Long Hậu.

Long Hậu thấy vẻ mặt đau khổ của Trương Đức Võ, hơn nữa đối phương còn bị chặt đứt ngón tay thì không khỏi sửng sốt, thản nhiên nói: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Long Hậu, có người đánh lén Mặc Thị, không chỉ dẫn đi ba mẹ Trần Hiểu Đồng, còn giết chết Mao Mao.”

Mao Mao là tên của con quái vật da lông kia, do Long Hậu đặt biệt đặt cho. Trương Đức Võ rất phản cảm với cái tên buồn nôn này, lúc nói ra cảm giác đặc biệt khó chịu.

Chương 809

CHƯƠNG 809: KHÔNG CẦN TIỀN LƯƠNG NỮA SAO

“Đã điều tra rõ ràng mọi chuyện chưa?” Long Hậu lập tức tin tưởng vào kỹ năng diễn xuất của Trương Đức Võ, cho rằng đối phương nói thật. Cô ta nói.

“Chưa.” Trương Đức Võ lắc đầu nói.

Trên mặt Long Hậu khó giấu được vẻ giận dữ nói: “Chưa à? Anh làm tôi thật sự thất vọng đấy.”

Trương Đức Võ cắn răng nói: “Long Hậu, tôi chắc chắn sẽ điều tra ra được.”

“Chờ anh điều tra ra được thì thế nào? Bây giờ Mao Mao đã chết, anh làm tôi quá thất vọng rồi.” Long Hậu lạnh lùng liếc nhìn Trương Đức Võ.

Vẻ mặt Trương Đức Võ vô cùng khó xử, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Nhưng Mao Mao chết chứng tỏ nó quá yếu, vậy chúng ta có thể tiền cử con khác lợi hại hơn nó.” Long Hậu cười như điên.

Sau khi thấy nụ cười của Long Hậu, toàn thân Trương Đức Võ run rẩy, cũng ngốc nghếch cười theo. Thật may là cô ta không giận chó đánh mèo lên trên người anh ta.

Anh ta nghĩ đến ngón tay bị chặt đứt của mình còn có cơ hội nối lại, ít nhất dùng khổ nhục kế này giữ được một mạng.

Lý Phàm đang ngủ, đột nhiên không ngừng hắt xì. Cố Họa Y bị đánh thức, khẽ nói: “Có phải là cô gái nào đó nhớ anh không?”

“Làm gì có chứ! Chắn chắn là có thằng oắt nào mắng anh rồi.” Lý Phàm xua tay nói.

Sau một đêm trôi qua, Lý Phàm ra khỏi phòng lại nhìn thấy mẹ của

Trần Hiểu Đồng đang dọn dẹp vệ sinh buổi sáng, anh có hơi xấu hổ.

“Di, dì cứ ngồi xuống đi, chúng cháu sẽ tự quét dọn chỗ này.” Lý Phàm mỉm cười nói.

Mẹ của Trần Hiểu Đồng lắc đầu nói: “Vậy thì không được. Cậu đã cứu chúng tôi ra, chúng tôi không có gì để báo đáp các cậu nên muốn quét dọn nhà giúp cậu thôi.”

Lý Phàm thầy đối phương cố chấp như vậy thì cười bắt đắc dĩ. Vương Cần Mai ra khỏi phòng, nói với giọng điệu khó chịu: “Ôi, còn rất hiểu chuyện, biết quét dọn vệ sinh cơ đấy. Nhưng tôi cũng chỉ có thể để bà ở vài ngày thôi.”

Cố Họa Y thấy mới sáng sớm ra mà mẹ đã chỉ trích người ta thì trợn mắt, đành phải kéo mẹ đi, nói lảng sang chuyện khác.

Lý Phàm làm bữa sáng đơn giản. Về phần bồ trí cho ba mẹ Trần Hiểu Đồng, anh bảo đối phương đi lại ở trong sân, cố gắng đừng chạy loạn.

Chỗ này không dễ bị phát hiện, hơn nữa mục tiêu tương đối nhỏ, ít nhất phạm vi hoạt động như vậy là đủ rồi, Ba mẹ Trần Hiểu Đồng cũng biết mình bị kẻ nào đó để mắt tới nên nghe lọt tai không hề nghỉ ngờ.

Lý Phàm đưa Cố Họa Y đến công ty. Không ít người ở công ty đều nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ. Bọn họ buồn bực, không hiểu anh có tư cách gì mà có thể ở lại bên cạnh tổng giám đốc Có?

Cho dù là thư ký, tổng giám đốc Cố cũng cần phải lựa chọn người tốt hơn. Còn Lý Phàm là ai? Điều này làm bọn họ đoán mãi không ra. Bọn họ hâm mộ và ghen ty với anh, cho rằng anh chắn chắn đã dùng lời ngon tiếng ngọt gì đó.

Lúc này, một người thanh niên đi tới cửa công ty Họa Vân Y, trong tay đang cầm hoa hồng màu đỏ, lái xe chủ tịch Maserati, trên người mặc bộ vest hàng hiệu, gương mặt cương nghị, cao một mét tám.

Sau khi mọi người thấy tình hình như vậy, đều hâm mộ. Đây chính

là tiêu chuẩn cậu chủ con nhà giàu đây. Không ít cô gái đều mê mắn. Nếu cậu chủ kia mà theo đuổi bọn họ thì tốt biết mấy.

Người này quả thật chính là chàng hoàng tử cưỡi ngựa trắng trong lòng bọn họ đấy. Các cô không nhịn được bước tới bắt chuyện, nếu như có thể bắt chuyện được cậu chủ giàu có như vậy, các cô lại không cần lo lắng cho nửa đời sau nữa, có thể sung sướng hạnh phúc mỗi ngày rồi.

Người thanh niên cười khinh thường, không để ý tới những người phụ nữ kia. Sau khi bọn họ cảm thấy nhiệt tình của mình không được đáp lại thì đều rất khó chịu.

Các cô không ngờ đối phương sẽ phớt lờ mình như vậy, cũng không nhịn được nghỉ ngờ mình rốt cuộc kém chỗ nào mà không thể thu hút được đối phương?

Cậu chủ giàu đó kia vừa nhìn thấy bóng lưng của Có Họa Y đã bước nhanh tới, lập tức đẩy Lý Phàm ra, cười hì hì nói với cô: “Họa Y, hôm nay là lễ thất tịch, tôi muốn tặng hoa cho cô, hi vọng cô vui lòng nhận cho.

Cố Họa Y nhìn đối phương với vẻ đề phòng nhưng không nhận. Cho dù hôm nay là lễ tình nhân thì có liên quan gì đến đối phương chứ?

Những phụ nữ hám giàu nhìn thấy đối tượng được người thanh niên theo đuổi là Cố Họa Y thì lập tức xấu hổ cúi đầu. Đền bây giờ bọn họ mới biết mình thua ở đâu.

Người thanh niên mỉm cười nói: “Họa Y, sao vậy? Món quà này đặc biệt chứ? Tôi tin chắc cô sẽ nhận nó.”

“Xin lỗi, tôi không thích món quà như vậy, mong anh đừng tặng quà cho tôi nữa, tôi đã có chồng rồi.” Cố Họa Y lập tức từ chối.

Theo lẽ thường, bắt kỳ kẻ nào nghe được điều đó đều đều sẽ rút lui. Nhưng ai ngờ được người thanh niên kia lại nói: “Không sao đâu Họa Y, tôi vẫn thích cô. Tôi biết, chồng cô chính là kẻ vô dụng này nhỉ?”

Anh ta lập tức chỉ về phía Lý Phàm và cười khinh miệt. Anh ta

không biết anh có tư cách gì có thể sống cùng Cố Họa Y. Cho dù là cô có chồng, anh ta cũng không ngại. Chỉ cần chiếm được thân thể cô là anh ta thấy thỏa mãn rồi.

Nhân viên trong công ty vốn không biết quan hệ giữa Lý Phàm và Có Họa Y, sau khi nghe được thì không bình tĩnh được nữa. Lúc này, bọn họ cuối cùng đã hiểu vì sao anh đi lại gần gũi với cô như vậy.

“Chẳng trách gã thư sinh này có thể qua lại gần gũi với tổng giám đốc Cố như vậy, hóa ra là chồng của tổng giám đốc Có.”

“Tôi thấy người chồng như anh ta muốn tiền không có tiền, muốn thế lực không có thế lực, nhìn qua cũng không phải loại đánh đắm giỏi.”

“Người này đúng là số đạp phải cứt chó.”

Những nhân viên của công ty lập tức bàn tán, tất cả đều nhìn Lý Phàm với vẻ hâm mộ.

Sau khi Lý Phàm nghe được những tiếng bàn tán xung quanh lại không mấy xúc động, anh đã quá quen với điều này rồi. Cố Họa Y vô thức quan sát biểu cảm của anh.

“Tất cả câm miệng lại cho tôi.” Cố Họa Y tức giận nhìn những người này nói: “Các người đều không có việc gì làm à? Có phải các người không cần tiền lương hay không?”

Đám người buôn chuyện lập tức ngậm miệng lại. Bọn họ vô thức cho rằng Cố Họa Y không thích có người xem náo nhiệt, lúc này mới lần lượt rời đi.

Sau khi người thanh niên kia thấy thế, lập tức nhìn Lý Phàm giễu cợt: “Nhìn anh xem, tôi còn tưởng anh xuất sắc tới mức nào chứ, kết quả vẫn không thể bảo vệ nổi vợ mình. Nếu anh có danh tiếng lớn thì đã không tới mức như vậy.”

Lý Phàm ngẩng đầu, cười nói: “Anh có chuyện gì sao?”

“Tôi cho anh ba tỷ, anh chia tay với Có Họa Y cho tôi.” Người thanh niên kia đắc ý nói.

Đúng lúc đó, quản gia bên cạnh người thanh niên bước ra. Ông ta vừa quạt cho người thanh niên vừa nhìn Lý Phàm châm chọc khiêu khích: “Cậu có nghe rõ chưa? Cậu chủ cho cậu ba tỷ, bảo cậu cút xéo.

Ba tỷ này đủ cho cậu tiêu một thời gian rồi, còn không mau cút đi?”

Chương 810

CHƯƠNG 810: AI MÀ KHÔNG BIẾT LÀM MÀU

“Cậu chủ của ông là ai?” Lý Phàm thản nhiên nói.

Người đàn ông trung niên với dáng vẻ quản gia kia lập tức bắt đầu ho khan một tiếng để tạo thế: “Cậu chủ nhà tôi không thể nào là người bình thường được, nếu nói ra, bảo đảm có thể dọa chết cậu.”

Lý Phàm không hề động đậy, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương khoác lác.

Lúc này, người đàn ông với dáng vẻ quản gia kia mới bắt đầu giới thiệu: “Cậu chủ nhà chúng tôi là một trong những thanh niên xuất sắc nhất Hán Thành, Tông Tuấn Viễn phương diện nào cũng giỏi.”

Lý Phàm xem thường điều này. Một trong những thanh niên xuất sắc nhát Hán Thành chắc hẳn ai cũng có thể được chọn, hơn nữa người được chọn trên cơ bản đều là con nhà giàu.

Lại nói tiếp cũng thật nực cười, những thanh niên xuất sắc gia đình bình thường khác đều không được chọn, con nhà giàu lại được chọn, đúng là một chuyện châm chọc lớn.

Người thanh niên ho khan một tiếng nói: “Quản gia Trương, ông không biết tôi là người thế nào à? Tôi muốn khiêm tốn một chút.”

Quản gia Trương cười hì hì. Ông ta biết đây là cậu chủ thích, hai người một người hát mặt đỏ, một người hát mặt trắng, gần như là diễn Song Hoàng ở đây.

Người thanh niên mỉm cười nói với Lý Phàm mỉm: “Ông anh, chỉ phiếu ba tỷ ở đây, biết điều thì vẫn nên cầm tiền rời đi.”

“Không sai, cậu còn không mau cầm tiền rời đi.” Quản gia Trương cũng một xướng một họa nói.

Sau khi Lý Phàm nghe xong lại nhận lấy tờ chỉ phiếu ba tỷ. Tông Tuấn Viễn nhìn thấy vậy, trong lòng lập tức vui mừng. Anh ta kết luận anh chắc chắn cầm tiền rồi rời đi. Sau khi nghĩ tới đây, anh ta lại không khỏi mừng thầm.

Ngay cả Cố Họa Y cũng sửng sốt, nhìn Lý Phàm với vẻ mặt kỳ lạ, không biết anh rốt cuộc định làm gì. Lẽ nào đối phương thật sự cầm tiền rời đi sao?

Nhưng ý nghĩ này mới vừa xuất hiện trong đầu cô một giây đã biến mất. Nếu bây giờ Lý Phàm cầm tiền rời đi, vậy không phải là Lý Phàm mà cô quen biết.

Quản gia Trương cười trêu tức: "Cậu cầm tiền xong thì đi đi, lúc này mới xem như thức thời."

Đúng lúc đó, Lý Phàm đột nhiên nhất thời dùng sức, tờ chỉ phiếu ba tỷ lập tức trở thành mảnh giấy vụn.

Sau đó anh tiện tay lên, mảnh giấy vụn rơi xuống đất.

Có không ít người lén lút nhìn qua, thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng đều như rỉ máu. Đây là tờ chỉ phiếu ba tỷ đấy. Đối phương làm như vậy lại tương đương với xé nát ba tỷ. Bọn họ đều không ngờ Lý Phàm to gan như vậy, không ngờ lại xé nát tờ chỉ phiếu.

Tông Tuấn Viễn tức muốn nổ phổi. Người này xé tờ chỉ phiếu của anh ta ngay tại chỗ, điều này rõ ràng là đang tát vào mặt anh ta.

Quản gia Trương sa sầm mặt, lập tức trở nên lạnh lùng, nói: "Đúng là cho mặt mũi còn không biết xấu hổ.

Cậu đã chọc vào cậu Tông thì chắc chắn phải chết."

Lý Phàm cười mà không nói gì. Anh đã nghe những lời này không ít lần, hễ là người nào nói với anh như thế hoặc chính là không nói được nữa hoặc làm cháu chắt.

Tông Tuấn Viễn cố nén giận, đột nhiên cong môi lên nói: "Rất tốt, anh rất dũng cảm, dám xé chỉ phiếu của tôi. Nhưng anh có biết hậu quả của nó là gì không?"

“Hậu quả chính là cậu phải bồi thường cho cậu Tông ba tỷ.” Quản gia Trương ở với Tông Tuần Viễn lâu, lập tức đoán được suy nghĩ của cậu Tông lập tức tiếp lời.

Cố Họa Y nhíu mày. Mặc dù ba tỷ là một con số nhỏ nhưng dự án của cô còn chưa có lãi, nếu gom ba tỷ chắc hẳn rất rắc rồi.

Cô không khỏi nhíu mày. Lý Phàm cũng quá kích động rồi. Nếu anh bình tĩnh hơn sẽ không xuất hiện tình huống như vậy. Cho dù chỉ phiếu bị xé nát, đối phương cũng không chịu thua thiệt gì, nhưng bây giờ đối phương lại khăng khăng như vây, không biết còn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Mọi người nghe thấy Tông Tuấn Viễn đòi bồi thường ba tỷ đều nhìn Lý Phàm với ánh mắt thương hại.

Bọn họ chỉ có thể nói đối phương làm màu quá mức, đây chỉ là tự chuốc họa vào thân thôi.

Bọn họ đều buồn bực Lý Phàm rốt cuộc lấy dũng khí đâu ra, không ngờ lại xé nát chỉ phiếu ba tỷ. Ba tỷ, số tiền này tương đương tiền lương nửa đời người đấy.

Tông Tuần Viễn cũng không sợ Cố Họa Y sẽ bỏ tiền giúp Lý Phàm. Nếu cô bỏ tiền ra, anh ta có thể nắm lấy cơ hội giễu cợt anh là một thằng ăn bám. Đến lúc đó danh tiếng của anh sẽ càng thối hơn.

“Anh không trả cho tôi ba tỷ hôm nay thì đừng mong đi đâu được.” Tông Tuấn Viễn cười lạnh nói.

Lý Phàm mỉm cười nói: “Ba tỷ đang ở trong thẻ này, tôi sẽ chuyển cho anh ngay bây giờ.”

“Anh có số tiền đó sao?” Khi Tông Tuấn Viễn nghe vậy, cảm giác như nghe được chuyện nực cười nhất trên đời. Anh ta không ngờ tới lúc này rồi mà Lý Phàm vẫn còn nói đùa được.

Anh ta thấy bộ quần áo mà Lý Phàm mặc trên người cộng lại còn chưa tới ba triệu, lại kết luận đối phương là một tên nghèo mạt, nếu thật sự có ba tỷ, sợ rằng quần áo mặc trên người cũng phải rất đắt.

Lý Phàm lập tức chuyển khoản. Khi Tông Tuấn Viễn nhìn tin nhắn của ngân hàng được gửi tới thì sửng sốt, không ngờ anh thật sự chuyển khoản cho mình thật. Kết quả này làm anh ta hơi ngạc nhiên.

Anh ta bất giác dụi con mắt, nghi ngờ có phải mình bị hoa mắt hay thật sự là ba tỷ. Lẽ nào Lý Phàm có ba tỷ thật?

Tông Tuấn Viễn hừ lạnh một tiếng: “Chắc hẳn vợ anh cho anh số tiền này chứ gì.”

Mọi người vừa rồi cũng vô thức cho rằng Lý Phàm có tiền thật chuyển qua. Bọn họ bát giác liên tưởng đến anh là chồng của Cố Họa Y, chắc hẳn sẽ nhận được không ít lợi ích.

Lý Phàm biết bắt kể mình nói gì, những người này đều không tin lời anh nói.

Tông Tuấn Viễn cố ý đùa giỡn trước mặt Cố Họa Y, nói với cô: “Tối nay cô đi chơi với tôi chứ? Tôi có quen với một ông chủ quán bar, có thể bao cả quán.”

Cố Họa Y lập tức từ chối. Thứ nhất là cô không có hứng thú với Tông Tuấn Viễn, thứ hai là trong lòng cô chỉ có Lý Phàm. Quan trọng nhất là cô không thích những nơi như quán bar, cho dù đối phương có bao cả quán cũng vô dụng thôi.

Lý Phàm nhìn Tông Tuấn Viễn mặt dày mày dạn như vậy không khỏi nhíu mày. Người này rõ ràng muốn trồng cỏ xanh thành thảo nguyên lớn trên đầu anh mới thôi.

Tông Tuấn Viễn tặc lưỡi cười: “Tổng giám đốc Có, tôi tin cô sẽ không từ chối đâu. Cô phải biết là bạn cô đang ở trong tay tôi.”

Đột nhiên, Tông Tuấn Viễn lấy điện thoại ra mở video. Mà trong video có một người bị dây thừng trói chặt, vẻ mặt vô cùng đau khổ. Hơn nữa bên cạnh người phụ nữ kia còn có vài người đàn ông vạm vỡ đang như hổ đói rình mồi.

Sau khi Cố Họa Y thấy người phụ nữ trong video thì đầu óc chấn động. Sao Trương Linh lại ở đó? Cô ta là bạn thời đại học của cô, đến bây giờ hai người vẫn thường xuyên liên hệ chỉ là rất ít khi

gặp mặt.

Cô không ngờ Tông Tuần Viễn lại bắt Trương Linh tới uy hiếp cô. Lý Phàm từng gặp bạn gái của Cố Họa Y nhưng anh vừa nhìn thấy cô gái xa lạ trong video đồng thời nhìn sắc mặt của cô là biết được người này đúng là bạn thân của cô.

“Anh làm gì cô ấy?” Cố Họa Y nhíu mày nói.

Tông Tuần Viễn cười trêu tức nói: “Bây giờ cô ấy đang ở trong quán bar, nếu cô thật sự để ý tới bạn gái của mình thì đi theo tôi tới quán bar một chuyền, đến lúc đó hai người có thể gặp nhau.”

Sau khi Cố Họa Y nghe vậy thì hơi do dự. Lý Phàm nói: “Anh đi chung với em.”

“Anh đi theo tôi làm gì?” Tông Tuấn Viễn tức giận nói.

Chương 811

CHƯƠNG 811: DIỄN TRÒ

Dù thế nào Tông Tuấn Viễn cũng không ngờ Lý Phàm lại nói như vậy, điều này làm anh ta vô cùng bất ngờ, gần như muốn chửi ầm lên. Anh ta bảo Cố Họa Y đi theo, chủ yếu là muốn xuống tay với cô.

Mà Lý Phàm đi theo thì anh ta làm sao ra tay được? Hơn nữa làm vậy cũng chẳng có ích lợi gì cho anh ta cả.

Sau khi Lý Phàm nghe được giọng điệu trả lời của đối phương thì biết ngay đối phương không có ý tốt.

Cố Họa Y do dự, cô vô thức nhìn về phía Lý Phàm. Anh cũng không muốn làm cô khó xử nên mới nói: “Thế này đi, tôi sẽ đi cùng cô ấy.”

“Không được.” Tông Tuấn Viễn lạnh lùng nói. Anh ta chủ yếu mời Cố Họa Y qua là muốn đạt được mục đích của mình. Bây giờ Lý Phàm đi theo, vậy còn phát triển quan hệ thế nào được nữa?

Lý Phàm còn chưa kịp nói gì, Cố Họa Y đã tiếp lời: “Nếu Lý Phàm không đi, tôi cũng không đi.”

Cho dù tình hình của bạn học cô rất nguy cấp nhưng cô cũng là người có nguyên tắc, cô không muốn vì bạn gái mà bán cơ thể của mình.

Lý Phàm thầm cảm động, ít nhất Cố Họa Y vì anh mà từ bỏ bạn học của mình.

Tông Tuấn Viễn sa sầm mặt. Anh ta không ngờ chuyện này lại khó xử lý như vậy. Anh ta nghĩ Cố Họa Y không đi thì kế hoạch kế tiếp của mình không thể nào thực hiện được.

Anh ta sờ cằm sau đó chọt cười lạnh. Cho dù để cho đối phương đi theo cũng không sao. Dù sao anh ta cũng đã nắm chắc.

“Được, vậy hai người cùng qua đi.” Tông Tuấn Viễn nói. Dù sao Lý Phàm chỉ là một người bình thường, đến lúc đó anh ta gọi thêm mấy đàn em có thể tống cổ đối phương đi. Sau khi nghĩ vậy, sao anh ta không làm chứ?

“Không sao, có anh đây rồi.” Lý Phàm nắm tay Cố Họa Y, mỉm cười nói.

Cố Họa Y vốn còn hơi hối hận. Chủ yếu là cô sợ hại mình lại hại cả Lý Phàm. Bây giờ cô nhìn thấy nụ cười tự tin của anh, tất cả lo lắng trước đó lập tức tan thành mây khói.

Tông Tuấn Viễn nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì thầm cười lạnh. Có anh có đó thì làm được cái quái gì.

Đến lúc đó anh cứ xem tôi và vợ anh triền miên thế nào đi.

Các nhân viên trong công ty Họa Vân Y đều trốn gần đó nghe trộm nhưng không hiểu những người này nói gì.

Cố Họa Y và Lý Phàm cùng ngồi ở ghế sau. Tông Tuấn Viễn muốn tiếp cận cô nhưng bị anh ngăn cản.

Anh ta khẽ nói với anh: “Cút ngay.”

Lý Phàm xem như không nghe thấy, tiếp tục nghịch điện thoại. Lần này Tông Tuấn Viễn bắt đầu nổi giận.

Người này rõ ràng là phớt lờ anh ta.

Tông Tuấn Viễn vô thức kéo vai Lý Phàm, muốn hắt đối phương ra. Anh ta đã dùng chiêu này với những người khác, chắn chắn là trăm thử trăm trúng. Hơn nữa anh không đề phòng, anh ta kết luận mình chắc chắn sẽ thành công.

Khi anh ta nắm lấy vai Lý Phàm chuẩn bị dùng sức, lại phát hiện ra một chuyện đáng sợ. Không ngờ anh vẫn ngồi ở đó không hề lay động, dù anh ta làm thế nào anh cũng không nhúc nhích. Trái lại, tay anh ta bị chắn động tới mức vừa đau vừa tê dại.

Tông Tuấn Viễn nhìn Lý Phàm với vẻ mặt kỳ lạ, gần như là sốc. Anh ta không rõ anh làm sao có sức lực lớn như vậy.

Sau khi bị thiệt, lúc này Tông Tuần Viễn mới trở nên thành thật, nghĩ thầm, chờ sau khi đến quán bar lại xem tôi trừng trị anh thế nào.

Sau khi đến quán bar, gần đó hầu như không có một bóng người nào, rõ ràng đã được dọn sạch.

Tông Tuần Viễn nghênh ngang đi vào nhưng vẫn duy trì phong thái ga lăng trước mặt Cố Họa Y nói: “Mời.”

Cố Họa Y thấy nụ cười dối trá của đối phương thì lộ vẻ chán ghét, cho rằng đối phương làm màu thái quá.

Sau khi Cố Họa Y bước vào, cô ngay cả vội vàng nhìn lướt qua một lượt, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng của Trương Linh. Cô ta bị dây thừng trói khắp người, hơn nữa còn có mấy người đàn ông vạm vỡ ngồi bên cạnh.

Trong miệng Trương Linh nhét vải không có cách nào nói ra lời, chỉ có thể phát ra máy tiếng ô ô.

Tông Tuần Viễn cười ha hả nói: “Tổng giám đốc Có, cô tạm thời không cần gấp, chúng ta uống trà đã.”

“Anh muốn thế nào mới chịu thả cô ấy ra? Tôi có thể đưa tiền cho anh.” Cố Họa Y nói thẳng vào vần đề chính.

Tông Tuần Viễn cười ha ha: “Tổng giám đốc Có, cô thật sảng khoái nhưng tôi thích quyết định sảng khoái như vậy. Chẳng qua tiền đối với tôi có cũng được không có cũng chẳng sao. Tôi chỉ muốn cô thôi.”

“Anh nằm mơ đi.” Sắc mặt Cố Họa Y trầm xuống, nói. Cô cho rằng đối phương sẽ đổi điều kiện khác, ai ngờ anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Tổng giám đốc Cố, chuyện này không phải do cô quyết định.” Tông Tuần Viễn lập tức lộ ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa, cười ngả ngớn nói: “Tổng giám đốc Có, nếu đã tới thì không cần đi nữa. Ở đây đều là anh em của tôi, cô không ra được đâu.”

Sau khi Cố Họa Y nghe xong thì tức giận trừng mắt nhìn Tông

Tuần Viễn. Cô không ngờ đối phương lại quá đáng, dùng thủ đoạn như vậy.

“Anh thật quá đáng, bỉ ổi vô sỉ!”

“Tổng giám đốc Có, co thích mắng sao cũng được. Cô mắng tôi càng thấy đã nghiền, trong lòng lại càng sướng.” Tông Tuấn Viễn toét miệng cười, sau đó bước tới cởi dây thừng sau lưng Trương Linh. Anh ta hôn lên mặt cô ta một cái: “Em yêu, may mà có em diễn cùng với anh.”

Cảnh tượng làm người ta nghẹn họng nhìn trân trối xuất hiện, Trương Linh đột nhiên không giãy giụa, trái lại chủ động ôm Tông Tuần Viễn dịu dàng nói: “Cậu Tông, đó là chúng ta phối hợp tốt.”

Lần này, Cố Họa Y hoàn toàn không hiểu nổi. Đây là tình huống gì vậy? Nhìn qua video, đáng lẽ Trương Linh phải rất sợ Tông Tuần Viễn, cho dù không sợ cũng phải hận anh ta muốn chết, sao có thể nhiệt tình với anh ta như vậy?

Chẳng lẽ đúng như lời Tông Tuần Viễn và Trương Linh đã nói, cô bị đùa bỡn à?

“Có chuyện gì vậy?” Nguyên nhân chủ yếu khiến Cố Họa Y tức giận là Trương Linh không ngờ lại liên kết với một người ngoài lừa cô. Dù gì bọn họ cũng là bạn thân mấy năm. Cô lạnh lùng nói.

Trương Linh che miệng cười duyên nói: “Họa Y, bây giờ cô còn không hiểu sao? Tôi là thư ký bên cạnh cậu Tông, vì thăng chức nên tôi chỉ đành phải tiến cử cậu cho cậu Tông. Nếu cậu phục vụ cậu Tông tốt hon, tiền lương của tôi sẽ càng nhiều hơn.”

Cố Họa Y tức giận nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu làm tôi quá thất vọng rồi. Tôi vội vàng tới cứu cậu, không ngờ cậu lại đùa giỡn tôi.”

“Tôi hết cách rồi, ai bảo cậu Tông lại nhìn trúng cậu. Nếu tôi không làm vậy sẽ bị đuổi việc mắt.” Lúc này, Trương Linh bắt đầu giả vờ vô tội.

Không thể không nói kỹ năng diễn xuất của cô ta đặc biệt tốt, làm như cô ta bị ép buộc vậy.

Tông Tuần Viễn rất thỏa mãn, nói: “Tổng giám đốc Có, hôm nay cô đã vào đây thì không cần nghĩ tới chuyện ra ngoài nữa, vẫn nên ngoan ngoãn ở cùng tôi một đêm, theo tôi dù sao cũng tốt hơn là ở với thằng nhãi kia nhiều.”

Cố Họa Y vô thức lùi lại. Đúng lúc đó Lý Phàm xuất hiện. Sau khi cô nhìn thấy cánh tay rắn chắc của anh thì lập tức cảm thấy an toàn.

Tông Tuần Viễn cười lạnh nói: “Tôi quên mắt anh đấy. Anh yên tâm, tôi sẽ chiêu đãi anh thật tốt.”

Sau đó, anh ta vung tay lên, mười mấy người đàn ông vạm vỡ phía sau anh ta chợt đứng lên, ai nấy đều cười dữ tợn.

Chương 816

CHƯƠNG 816: TRỞ VỀ NHÀ HỌ CỐ

Sau khi cậu Lâm chịu một phát tát, toàn bộ cơ thể anh ta đều ngửa ra sau, trên mặt chọt lộ đầy giận dữ, muốn nhìn xem rốt cuộc người ra tay với anh ta là ai.

Khi anh ta nhìn thấy người ra tay, lửa giận lập tức tiêu tan, trái lại còn lộ ra biểu cảm hoảng sợ, ngượng ngập cười nói.

“Ba, sao ba lại đến đây, ba đánh con làm gì!”

Cậu Lâm vẫn rất kiêng dè ba mình, anh ta không ngờ ba lại vô duyên vô cớ ra tay, chuyện này khiến anh ta nhìn không thấu.

“Ba đánh con đấy.”

Người đàn ông trung niên gần như tức điên lên, vừa rồi ông ta nhận được điện thoại của ngài Thiên, trong điện thoại ngài Thiên trách mắng con trai ông ta đắc tội với người không nên dây vào.

Ông ta tự mình đến xem thử, thật sự trông thấy con trai mình xảy ra mâu thuẫn với Lý Phàm, còn kêu gào muốn Lý Phàm xin lỗi.

Mặc dù ông ta không biết Lý Phàm là ai, nhưng ngài Thiên đã dặn dò, thân phận của Lý Phàm không đơn giản, không thể hành động thiếu suy nghĩ, tất nhiên, ông ta cũng không có can đảm nói chuyện như vậy với Lý Phàm.

Ông ta cực kỳ thất vọng về con trai mình, ông ta không ngờ con trai mình lại chọc phải Lý Phàm, chọc vào ai không chọc, lại cứ phải chọc vào Lý Phàm, đây không phải là tự chuốc lấy khổ sao?

Lần này cậu Lâm thật sự không thể hiểu nổi, tình huống này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của anh ta, anh ta không ngờ ba lại răn dạy mình như vậy.

“Ba, sao vậy?” Cậu Lâm không nhịn được hỏi.

Người xem náo nhiệt ở đây cũng không hiểu là xảy ra chuyện gì, điều này có chút không thích hợp, bọn họ nghe nói ba của cậu Lâm rất sủng ái con trai mình.

Sao hôm nay ba của cậu Lâm lại đánh con trai mình, chẳng lẽ cậu Lâm gây ra chuyện gì rồi sao?

“Con còn nói sao vậy, con chọc phải người nào, trong lòng con nắm rõ.” Sau khi người đàn ông trung niên nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngắn của con trai mình, tức giận nói.

Cậu Lâm vẫn rất mơ hồ, cười khổ nói: “Ba, con không rõ ý của ba, con vẫn luôn rất chú ý đến chừng mực.

Mặc dù anh ta thường xuyên ức hiếp người khác, nhưng anh ta cũng sẽ chú ý đến chừng mực, nếu địa vị và thân phận lợi hại hơn anh ta, anh ta đều kính sợ tránh né nhanh hơn bắt kỳ ai, còn ngược lại, chính là anh ta ức hiếp người ta.

Anh ta cố gắng nhớ lại, hình như gần đây không đắc tội với nhân vật lớn nào.

Người đàn ông trung niên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn con trai, thứ cần ám chỉ ông ta đều đã ám chỉ rõ ràng, vậy mà con trai lại không đoán ra được chút ẩn ý nào trong đó.

“Ba, ba đến thật đúng lúc, người này không coi ai ra gì, không để con vào mắt, ba xem xử lý như thế nào?” Cậu Lâm xoa xoa đôi bàn tay, theo bản năng hỏi ý kiến của ba mình.

Sau khi người đàn ông trung niên nghe xong, suýt nữa tức đến ngất đi, ông ta phát hiện cậu con trai này của mình đúng là hết thuốc chữa, nếu không phải trước đó trong điện thoại ngài Thiên nói không thể để lộ thân phận của Lý Phàm, ông ta đã thật sự nói rõ ra rồi.

“Con còn nhắc đến chuyện này? Trở về với ba.” Người đàn ông trung niên quát lớn.

Cậu Lâm hơi không cam lòng, nói: “Ba, con mắt hết thể diện, con không muốn trở về như vậy đâu.”

“Con không trở về, ba lập tức đánh gãy chân con.” Giọng điệu người đàn ông trung niên lạnh lẽo, mặc dù là cảnh cáo cuối cùng, nhưng tuyệt đối không phải đang nói đùa.

Người cậu Lâm sợ nhất chính là ba mình, ngay cả ba cũng đã nói như vậy, dù anh ta bướng bỉnh thế nào cũng không dám không nghe lời, lúc này anh ta mới lên tiếng: “Ba, chẳng phải con trở về cùng ba là được rồi sao?”

Khi rời đi, sắc mặt anh ta đầy oán hận nhìn Lý Phàm, dù sao chắc chắn đối phương trở về cũng bị người nhà họ Cố trách mắng một trận, kết cục cũng không khá hơn anh ta.

Cố Bội Sam chỉ đơn thuần cho rằng cậu Lâm chọc phải cậu ấm nào đó, vì vậy cậu Lâm mới bị dẫn về, cô ta vui mừng thở phào nhẹ nhõm, còn rất cảm ơn cậu ấm kia đã chuyển dời mâu thuẫn.

Nếu Lý Phàm bị cuốn vào chuyện này, trong lòng cô ta cũng rất áy náy.

“Nhóc con, anh cứ đợi đấy, đến lúc đó anh quỳ xuống cầu xin tôi, đưa vợ anh đến tới cửa, có lẽ tôi sẽ thay đổi suy nghĩ.” Mặc dù cậu Lâm đã đi xa, nhưng trên mặt vẫn là châm chọc, đồng thời chế giễu: “Cố Bội Sam, tối nay cô tắm rửa sạch sẽ chờ tôi trên giường đi.”

Sau khi anh ta nói xong, người đàn ông trung niên nặng nề vỗ một cái lên đầu anh ta.

Lúc này cậu Lâm mới ôm đầu, trên mặt đều là vô tội, không rõ vì sao ba lại làm như vậy.

Khi trở lại trên xe, cậu Lâm bắt mãn phàn nàn: “Ba, cho dù có việc gấp, chờ con xử lý xong chuyện vừa rồi lại nói cũng không muộn, lần này hay rồi, con hoàn toàn mắt hết mặt mũi.”

“Mắt hết mặt mũi? Hừ!” Người đàn ông trung niên cười lạnh nói: “Nếu còn không gọi con về, đừng nói là mặt mũi, ngay cả cái mạng này của con cũng khó bảo toàn.”

“Con nghe không hiểu.” Cậu Lâm giật mình, cho rằng ba đang nói đùa với mình, lần nữa thăm dò hỏi thử: “Chẳng lẽ nhà họ Lâm

chúng ta sắp xong rồi? Chuyện này không đúng, gần đây con không động vào người nào có thân phận cao quý mà."

Cậu Lâm không khỏi toát đầy mồ hôi lạnh, lỡ như thật sự đắc tội với nhân vật lớn nào, vậy anh ta thật sự chết chắc rồi.

"Nhân vật lớn kia chính là ngài Lý vừa rồi." Nhân lúc trong xe chỉ có hai ba con bọn họ, người đàn ông trung niên mới chậm rãi nói ra.

"Hả?" Sau khi cậu Lâm nghe thấy vậy thì vô cùng khiếp sợ, tất nhiên anh ta không tin rồi, bĩu môi: "Ba, ba nghe ai nói vậy, chẳng phải cái người tên Lý Phàm kia là tên vô dụng ở rễ của Hán Thành sao? Ngay cả anh ta cũng là nhân vật lớn? Vậy con chính là cha của Thiên Vương."

"Người kia tên là Lý Phàm, là bạn của ngài Thiên, con cho rằng ba muốn đến à? Còn không phải là ngài Thiên gọi ba đến sao? Có thể thầy rõ chuyện này gây ra rắc rồi lớn rồi."

Người đàn ông trung niên tức giận nhìn về con trai không ra gì của mình, nếu không phải bởi vì con trai không biết rõ tình hình, ông ta đã thật sự không nhịn được xúc động muốn đánh chết cậu con trai ngu ngốc này rồi.

"Đích thân ngài Thiên dặn dò?" Lần này cậu Lâm không bình tĩnh được nữa, anh ta hít sâu một hơi, không khỏi nghĩ đến hành động ba kéo anh ta đi vừa rồi.

Vẫn may ba sớm ngăn cản anh ta, bằng không, một khi làm lớn chuyện này thì không cách nào thu dọn được.

"Vẫn may, hai người chỉ xảy ra tranh chấp mà thôi, may mắn ba thông minh, tìm cớ mang con đi." Người đàn ông trung niên nghĩ đến hành động nhanh trí của mình vừa rồi, không nhịn được khoe khoang.

"Ba… chuyện, chuyện kia còn chưa kết thúc." Cậu Lâm căng thẳng, trên trán đổ đầy mồ hôi, run rẩy nói.

Sau đó cậu Lâm nói chuyện mình gọi điện thoại cho ông cụ Cố tố cáo ra, mặc dù vấn đề trước mắt đã được giải quyết, nhưng bên

phía ông cụ Cố vẫn chưa được giải quyết.

Lỡ như ông cụ Cố răn dạy Lý Phàm, đến lúc đó Lý Phàm lại đến tìm anh ta gây sự, nghĩ đến đây, cậu Lâm không nhịn được mà sợ hãi.

“Sao con lại hồ đồ như vậy chứ, mau quay về nhà họ Cố!” Ba của cậu Lâm nhát thời không bình tĩnh được nữa, ông ta hận không thể cho con trai một phát tát nữa, quát to với lái xe.

“Ba, không khoa trương như vậy chứ.” Cậu Lâm cũng không quá coi trọng việc này, thấp giọng nói.

Chương 817

CHƯƠNG 817: QUÂN CỜ

“Không khoa trương như vậy sao, bằng không ba gọi điện thoại cho ngài Thiên, nói là không xử lý tốt được chuyện này, con xem ngài Thiên sẽ nói như thế nào?” Ba cậu Lâm nhìn anh ta cười mà như không cười nói.

Đối với ngài Thiên, ít nhiều ba của cậu Lâm vẫn ý thức được, ngài thiên kính nễ Lý Phàm ba phần, vậy ông ta nhất định phải kính nễ Lý Phàm ba mươi phần mới đủ!

Sau khi cậu Lâm nhìn thấy nụ cười kỳ lạ của ba mình, anh ta nuốt một ngụm nước miếng, cho dù Lý Phàm là đàn em của ngài Thiên, anh ta cũng không thể làm bậy, huống hồ ngay cả ngài Thiên cũng phải kính nễ Lý Phàm ba phần.

Có thể thầy được, nếu không xử lý tốt chuyện này, sẽ mang đến tai họa nhường nào cho nhà họ Lâm.

Tài xế lập tức quay đầu xe trở về nhà lớn nhà họ Có.

Khi Lý Phàm trở lại công ty, lập tức nhìn thấy Cố Họa Y đang lo lắng đi đến, đổi lại trước đó, nếu Lý Phàm gây ra chuyện gì, chắc chắn Cố Họa Y sẽ trách mắng một trận.

Nhưng ở cùng Lý Phàm lâu như vậy, Cố Họa Y cũng hiểu rõ tính tình Lý Phàm, anh sẽ không tùy tiện gây chuyện, chắc chắn là có người chủ động khiêu khích Lý Phàm.

“Ông nội gọi chúng ta trở về, nói là muốn tổ chức hội nghị gia tộc, đã xảy ra chuyện gì?” Cố Họa Y tò mò hỏi, cô không phải người trong cuộc, tất nhiên không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

“Lát nữa lên xe rồi giải thích.”

Lý Phàm đã sớm đoán được sẽ có kết quả như vậy, ông cụ Cố tổ chức hội nghị gia tộc, đơn giản chính là vì muốn bắt thóp chuyện

vừa rồi.

Mặc dù trong lòng Cố Họa Y rất hoang mang, nhưng cũng chỉ đành nhịn xuống, đồng thời cô cũng chú ý.

đến Có Bội Sam.

Khi Cố Bội Sam nhìn thấy Cố Họa Y, tâm trạng rất phức tạp, trong lúc nhất thời không biết phải đối mặt với Cố Họa Y như thế nào, trước đó cô ta bắt nạt đối phương như vậy, cô ta cũng khó tránh được việc sợ đối phương không tha thứ cho mình.

“Cùng đi đi.” Có Họa Y ngắn ra mấy giây, mỉm cười.

Cố Bội Sam nhìn thấy đối phương nở nụ cười, lúc này mới như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: “Chuyện lúc trước…”

“Chuyện lúc trước đều đã qua rồi, chúng ta là người một nhà.” Cố Họa Y cười cắt ngang: “Tôi cũng không để ý, lẽ nào cô còn để ý sao?”

Sau khi Cố Bội Sam nghe thầy vậy, cảm động nhìn Cố Họa Y, lần này cô ta đã hiểu rõ chênh lệch giữa mình và đối phương nằm ở đâu rồi, đối phương chẳng những đẹp người mà còn đẹp nết.

“Anh cứ lái xe đi, để tôi giải thích.” Cố Bội Sam sợ Lý Phàm lái sẽ sẽ phân tâm, cộng thêm Lý Phàm cũng không biết quá rõ về chuyện này, vì vậy chủ động lên tiếng.

Lý Phàm gật đầu, anh cũng không rõ rốt cuộc tình huống giữa Cố Bội Sam và cậu Lâm là như thế nào, coi như cho anh giải thích, anh cũng không giải thích hết được.

Cố Bội Sam nói mười mấy phút, nói nguyên nhân vì sao ông nội gả cô ta cho cậu Lâm, bao gồm cả cách nhìn của cô ta về cậu Lâm, cô ta đều nói hết ra.

Lý Phàm nhướng mày, ông cụ Cố này đúng là gió chiều nào theo chiều nấy, lần trước là Cố Họa Y, sau khi ông cụ Cố nhận ra đã không cách nào lợi dụng được Cố Họa Y, lại chuyển sang lợi dụng Có Bội Sam.

Sau khi Cố Họa Y nghe nói vậy, rất đồng tình với Cố Bội Sam, bởi vì lúc trước khi Cố Bội Sam chưa bị coi thành quân cờ của nhà họ Có, cô và Lý Phàm cũng gặp phải cảnh ngộ này.

Cô vô thức nhìn về phía Lý Phàm, cảm thấy rất may mắn, may mà có Lý Phàm, cô mới thoát khỏi sự khống chế của nhà họ Cố, nếu như không có Lý Phàm, đoán chừng bây giờ cô vẫn đang bị nhà họ Cố khống chế, trở thành một quân cờ có thể di chuyển đến bát kỳ vị trí nào.

Có điều, Lý Phàm cũng lấy được một tin tức từ trong đó, rõ ràng công ty nhà họ Cố đã ngày càng không xong rồi, nếu không cũng sẽ không ép Cố Bội Sam hi sinh sắc đẹp lôi kéo hợp tác.

Tâm trạng Có Bội Sam rất căng thẳng, cô ta sợ ông nội sẽ trách tội, dù sao chuyện này liên quan đến sống còn của nhà họ Có, trong lúc nhất thời cô ta rất mơ hồ, không biết phải làm như thế nào mới tốt.

“Cô đừng sợ, đến chỗ ông nội, tôi sẽ giải thích giúp cô.” Cố Họa Y cười an ủi.

Lúc này Cố Bội Sam mới dần dần thả lỏng, nhưng ít nhiều trong lòng vẫn còn căng thẳng.

Lúc này ông cụ Cố đang ngồi trong phòng khách, lông mày vẫn luôn nhíu chặt, nhìn chằm chằm cửa ra vào, suy nghĩ xem đợi sau khi Lý Phàm trở về sẽ trách mắng như thế nào.

Vợ chồng Có Thiệu Huy và Vương Cần Mai ngồi trên ghế bên cạnh, trong lòng không ngừng mắng chửi Lý Phàm, cái tên sao chổi này, sao cứ luôn gây thêm phiền phức cho bọn họ?

Nhất là Vương Cần Mai, với lại chuyện của ba mẹ Trần Hiểu Đồng sống ở trong biệt thự, cái nhìn của bà ta đối với Lý Phàm càng thêm không tốt.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong nhìn nhau, đề lộ ra nụ cười gian trá, Cố Thiệu Dũng nhỏ giọng đưa ra ý kiến cho ông cụ Cố: “Ba, chờ Cố Họa Y trở về, con cho rằng nên trách mắng một trận, ép cô ta nhượng một nửa cổ phần của tập đoàn Họa Vân Y coi như

đền bù tổn thất cho chúng ta."

"Có thể." Lần này ông cụ Cố cũng không do dự, hừ lạnh một tiếng, bây giờ công ty nhà họ Cố đã sắp xong đời rồi, ông ta còn nói chuyện tình nghĩa làm gì?

Hơn nữa, dù thế nào trong người Cố Họa Y cũng chảy xuôi dòng máu của nhà họ Cố bọn họ, ông ta tin rằng, chắc chắn Cố Họa Y sẽ trả cái giá thật lớn vì chuyện của Lý Phàm.

Lúc này, máy người Cố Họa Y và Lý Phàm đi vào, Vương Cần Mai không nhịn nổi đứng dậy, chỉ trích Lý Phàm: "Đều tại cậu, hại nhà chúng tôi, cậu chính là đồ sao chổi."

Cố Thiệu Huy cúi đầu, túm áo vợ mình, thấp giọng nói: "Nhỏ giọng chút, nhiều người đang nhìn như vậy, chú ý hình tượng."

Vương Cần Mai tức giận liếc Cố Thiệu Huy, lúc này Cố Thiệu Huy mới im lặng.

Cố Thiệu Dũng nói với giọng điệu không tốt: "Lý Phàm, có phải cậu có tình đối nghịch với tôi? Cho dù như thế nào, cậu cũng là một phần của nhà họ Cố, nếu cậu nhúng tay vào chuyện của người khác, chúng tôi cũng mặc kệ, nhưng cậu lại nhúng tay vào chuyện của người nhà, cậu làm vậy là có ý gì?"

"Khi bản thân các ông đưa ra quyết định, các ông có hỏi ý kiến của người trong cuộc không?" Lý Phàm cười hỏi.

Cố Thiệu Dũng và Có Thiệu Phong theo bản năng nhìn về phía Cố Bội Sam, nhất thời không biết phải nói như thế nào, Cố Thiệu Dũng cau mày nói: "Cố Bội Sam, cháu có tự nguyện không?"

Sau khi Cố Bội Sam nhìn thấy ánh mắt của Có Thiệu Dũng, trong lòng cô ta hơi sợ hãi, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, chần chừ thoáng nhìn Lý Phàm, Lý Phàm mỉm cười cổ vũ cô ta: "Yên tâm nói ra là được."

"Bác cả, cháu không tự nguyện, cháu không hề thích cậu Lâm kia, hi vọng bác cả có thể tôn trọng ý kiến của cháu, hơn nữa ông nội cũng biết rõ ràng." Lúc này Cố Bội Sam mới lấy hết can đảm, nói rõ từng câu từng chữ.

Sắc mặt Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong trở nên lúng túng, bọn họ cho rằng Cố Bội Sam sẽ bị động mà đồng ý, nào ngờ kết quả lại không như trong tưởng tượng của bọn họ.

Sắc mặt bọn họ lập tức trở nên khó coi, căm tức nhìn Lý Phàm, nếu không phải Lý Phàm làm chỗ dựa cho Cố Bội Sam, chuyện cũng sẽ không như này.

Ông cụ Cố nhướng mày, bắt đầu ra vẻ đạo đức nói: “Cố Bội Sam, ông nuôi cháu lớn như vậy, bây giờ nhà họ Cố gặp khó khăn, cháu không thể thờ ơ đứng ngoài quan sát.”

“Ông nội, ông giao việc cho cháu, cháu sẽ nghiêm túc xử lý, nhưng ông lại động đến hạnh phúc của cháu, cháu không thể đồng ý.” Những lời Cố Bội Sam nói ra đều là suy nghĩ trong lòng mình, rất thẳng thắn.

Chương 818

CHƯƠNG 818: TÔI CÓ BIỆN PHÁP!

Đối với lời nói của Cố Bội Sam, Cố Họa Y vô cùng đồng ý, cô phẳng phát như nhìn thấy chính mình lúc trước từ trên người Cố Bội Sam.

Sau khi ông cụ Cố nghe xong, nhất thời tức đến dựng râu trợn mắt, trong nháy mắt sắc mặt ông ta rất khó coi, ông ta không ngờ Cố Bội Sam lại dám cãi lời ông ta như vậy.

“Có Bội Sam, cháu có ý gì!” Ông cụ Cố không nhịn được nổi giận.

Cố Bội Sam lại càng hoảng sợ, không dám nói tiếp nữa, Cố Thiệu Dũng vội vàng vỗ lưng ông cụ Có, nói: “Ba, ba tuyệt đối đừng tức giận.”

Lúc này ông cụ Cố mới hơi nguôi giận, Cố Thiệu Phong cũng không nhàn rỗi, ông ta bước ra khỏi chỗ, quát mắng Lý Phàm: “Lý Phàm, cậu biết người cậu đắc tội là ai không? Đó là cậu Lâm giàu có ở Hán Thành, về sau công ty nhà họ Cố còn phải nịnh bợ đối phương đấy.”

“Cậu làm như vậy, chẳng phải là đang cố ý hãm hại nhà họ Cố chúng ta, lỡ như cậu Lâm nỗi giận, đến lúc đó nhà họ Cố chúng ta đều bị cậu hại chết.” Cố Thiệu Dũng cũng bắt đầu hùa theo.

Không thể không nói, lời nói của Cố Thiệu Dũng và Có Thiệu Phong gần như cùng một tính chất, giọng điệu hai người hùng hồn bức người, đâu đâu cũng nhắn mạnh trọng điểm.

Vương Cần Mai nghe xong cũng hơi hoảng hốt, nếu nhà họ Cố xong đời, chắc chắn bà ta sẽ bị ảnh hưởng, dưới lời nói phóng đại của Có Thiệu Dũng và Có Thiệu Phong, Vương Cần Mai rất sốt ruột.

Ông cụ Cố là một người theo chủ nghĩa lợi ích, ông ta không có lòng dạ đi trách mắng Lý Phàm, lạnh lùng nói: “Chuyện này là cậu

gây ra, cậu phải tự mình gánh chịu."

"Tôi thấy cậu vẫn nên dập đầu xin lỗi cậu Lâm, đi cầu xin cậu Lâm bỏ qua cho chúng ta, đây là biện pháp duy nhát rồi." Cố Thiệu Dũng khẽ nói.

Cố Thiệu Phong nói tiếp: "Như vậy vẫn chưa đủ, cậu Lâm nói muốn Cố Họa Y cùng đi đến, bác thấy, Họa Y, cháu cũng hi sinh bản thân một chút thôi."

Lời nói của Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong khiến Lý Phàm, Có Họa Y và cả Có Bội Sam đều nhíu mày, đây là đang nói tiếng người sao? Thật sự vô cùng tuyệt tình.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Chuyện đã đến nước này, chẳng những bác cả bác hai không nghĩ biện pháp đối phó, trái lại còn ngươi tranh ta đấu ở chỗ này."

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong sầm mặt lại, đồng thanh nói: "Ngoài biện pháp này ra, chẳng lẽ còn có biện pháp nào khác? Cậu Lâm là người có thù tất báo, nếu cậu muốn chết, cũng đừng liên lụy đến chúng tôi.

Cố Họa Y không ngờ bác cả bác hai lại đưa ra đề nghị ngu ngốc như vậy, cô lại càng thêm thất vọng, cô biết bác cả và bác hai sẽ thật sự làm như vậy.

Cố Bội Sam cắn chặt hàm răng, cuối cùng đưa ra quyết định, nói: "Là con không nghe lời ông nội, con đi nhận lỗi với cậu Lâm."

Đối mặt với hiện thực, cô ta không thể không cúi đầu, cô ta không muốn Có Họa Y bị liên lụy vào chuyện này.

Ông cụ Cố không nói gì, trong lòng rất tán thành, Có Thiệu Dũng lắc đầu nói: "Thế này không thể được, cậu Lâm không chỉ muốn cháu mà còn muốn Cố Họa Y nữa."

Ông ta vừa dứt lời, ánh mắt lạnh như băng của Lý Phàm bắn đến, Lý Phàm vô cùng chán ghét bác cả, động một chút là đối phương lại nhắc đến chuyện muốn Cố Họa Y hiến thân, anh không tức giận mới là lạ.

Ông cụ Cố không nhịn được lên tiếng: “Đừng ầm ĩ nữa, trước mắt vẫn nên xem phải lấy lòng cậu Lâm như thế nào mới được, Cố Họa Y, cháu không thể nhìn người nhà họ Cố chúng ta chết đói đầu đường.”

Không thể không nói, ông cụ Cố rất lợi hại trong việc đánh bài tình cảm, rất dễ dàng khiến người ta đồng tình, Cố Họa Y sầm mặt lại, đối với lựa chọn kiểu này, bây giờ cô còn chưa cân nhắc xong.

Lý Phàm lên tiếng: “Ông nội, ông cũng không cần ép Họa Y, chuyện này, cháu sẽ không đồng ý.”

Sắc mặt ông cụ Cố lập tức xanh mét, Cố Thiệu Dũng quát lên đầu tiên: “Lý Phàm, cậu cho rằng cậu là ai, cậu chỉ là tên ở rễ trong nhà chúng tôi mà thôi, cậu có thể làm cái gì, còn không câm miệng cho tôi.”

“Cậu còn ngại chuyện chưa đủ lớn à?” Vương Cần Mai hùng hùng hồ hỗ.

Cố Thiệu Phong cười âm hiểm: “Lý Phàm, xem ý tứ này của cậu, lẽ nào cậu có biện pháp? Nếu cậu có biện pháp thì nói ra đi, không có biện pháp thì câm miệng lại cho tôi.”

Cố Thiệu Dũng khinh bỉ nhìn Lý Phàm, ông ta đoán cho dù Lý Phàm nghĩ mãi cũng sẽ không nghĩ ra được biện pháp tốt nào.

*Tôi có biện pháp.” Dưới ánh mắt không tin tưởng của mọi người, Lý Phàm quả quyết lên tiếng.

“Cậu có biện pháp?” Cố Thiệu Dũng nghe thấy vậy, lập tức ôm bụng cười phá lên, ông ta nghỉ ngờ liệu có phải đầu óc Lý Phàm bị hỏng rồi không, lại còn nói có biện pháp?

Đến bây giờ ông ta cũng không biết đối phương lấy can đảm từ đâu ra mà lại dám nói lời ngông cuồng như vậy.

“Nếu cậu có biện pháp, tôi sẽ mang cổ phần của tôi ở công ty nhà họ Cố cho cậu.” Cố Thiệu Phong giễu cợt cười lên.

Cố Thiệu Dũng cũng khinh thường hùa theo: “Tôi giao chức chủ tịch tại tập đoàn nhà họ Cố của tôi cho cậu.

Hai người bọn họ đều vô cùng tự tin, bọn họ không tin Lý Phàm sẽ có biện pháp nào khác, cậu Lâm chính là người mềm không được cứng cũng không xong, nói muốn Cố Họa Y và Cố Bội Sam, nhất định sẽ nói được làm được, giở máy trò vặt đều vô dụng.

Lý Phàm nhếch mép cười nói: "Được."

Không biết vì sao, sau khi Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong nhìn thấy Lý Phàm nhếch mép cười, bọn họ đều có dự cảm không lành, chẳng lẽ đối phương thật sự có biện pháp xử lý tốt sao?

Trong lòng bọn họ liều mạng lắc đầu phủ nhận, cho rằng chuyện này là không thể nào, đối phương là một tên ở rễ, có thể có biện pháp tốt gì? Nhiều lắm là khoác lác mà thôi.

Sau khi Cố Họa Y nhìn thấy nụ cười tự tin của Lý Phàm, theo bản năng mà tin tưởng, cô nghĩ đến lúc trước Lý Phàm mang lại biết bao kỳ tích cho cô, cô tin chắc chắn không phải đối phương đang khoác lác.

Ông cụ Cố tức giận nói: "Cậu có biện pháp gì?"

Trái lại ông ta cũng muốn nghe thử xem Lý Phàm có thể có biện pháp tốt gì? Nhưng mà ông ta cũng không mong chờ gì nhiều.

"Tôi có thể để cho cậu Lâm đến hợp tác với chúng ta, cũng sẽ không đến gây phiền phức cho chúng ta."

Lý Phàm cười nói.

Sau khi Cố Thiệu Dũng nghe thấy vậy, khit mũi bật cười: "Tôi còn tưởng rằng cậu có biện pháp nào chứ?

Khiến cậu Lâm hợp tác với chúng ta, cậu khoác lác ít thôi."

Ông ta không biết Lý Phàm lấy tự tin từ đâu ra, ông ta biết rõ ràng xung đột chiều hôm nay, cậu Lâm nói sẽ không đề yên chuyện này.

Mà Lý Phàm lại nói là có thể xóa bỏ hiềm khích lúc trước, nói ra câu nói này, ai sẽ tin chứ?

"Cậu cho rằng cậu Lâm sẽ nể mặt cậu sao? Tôi thấy cậu đúng là

nằm mơ giữa ban ngày.” Cố Thiệu Phong khinh thường cười nói.

Cố Bội Sam ngây thơ cho rằng Lý Phàm có biện pháp khác, sau khi cô ta nghe thấy câu trả lời của Lý Phàm, ánh mắt lập tức ảm đạm, đây gần như là chuyện không thể nào.

Cô ta cũng nhìn ra cậu Lâm không phải loại người dễ dàng để yên, sao có thể bỏ qua chứ?

Cố Thiệu Dũng cười lạnh nói: “Lý Phàm, ngoài việc khoác lác thì cậu còn có thể làm cái gì?”

Ông ta đã tính toán xong, chờ giải quyết sóng gió cậu Lâm xong, ông ta sẽ bắt đầu dùng lý do này đòi hỏi cổ phần của tập đoàn Họa Vân Y, nghĩ đến đây, ông ta lập tức cảm thầy vô cùng tươi đẹp.

Chương 819

CHƯƠNG 819: QUAN NIỆM CỔ HỦ

Ông cụ Cố nhất thời không còn kiên nhẫn, ông ta nói với Cố Thiệu Dũng: "Dùng gia pháp, hôm nay chuyện này là bởi vì ba người các ngươi lên."

Cố Thiệu Dũng hơi sững sờ, ông ta âm thầm vui vẻ, ông ta đã sớm bắt mãn với Cố Họa Y, nếu Cố Họa Y bị đánh, vậy thì càng tốt rồi.

Ông ta vội vàng đưa cây gậy cho ông cụ Có, ông cụ Cố cầm cây gậy, ra tay với Cố Họa Y trước.

Sắc mặt Cố Họa Y trầm xuống, cũng không sợ hãi chút nào, ngược lại trong lòng rất không phục, Cố Bội Sam cũng như vậy, ông làm như vậy, có chút quá quá đáng rồi.

Ngay lúc gậy của ông cụ Cố đánh xuống, Lý Phàm quả quyết nâng tay lên cản lại.

Cây gậy trong tay ông cụ Cố nhất thời ken két một tiếng, bị gãy thành hai nửa, ông cụ Cố theo bản năng mắt đi thăng bằng, lui về sau mấy bước, đặt mông ngồi trên ghế sa lon.

Ông ta khiếp sợ nhìn gậy gia pháp gãy làm đôi trên đất, ông ta vừa đau lòng lại vừa căm tức, ông ta thở phì phò nhìn Lý Phàm, tức giận nửa ngày không nói ra một chữ.

Đám người Cố Thiệu Dũng thấy vậy, đều hít một hơi khí lạnh, đây chính là gậy gia pháp, dùng cành cây đặc thù làm ra, có thể nói so với sắt thép còn bền hơn, cứng rắn hơn.

Thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới gậy gia pháp lại dễ dàng bị gãy như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin tưởng đây là thật.

"Lý Phàm, anh biết gậy gia pháp này có ý nghĩa gì không? Anh lại làm gãy rồi?" Có Thiệu Dũng chất vấn lên tiếng, thật ra thì ông ta

cũng rất không thích gậy gia pháp, nhưng ông ta nói như vậy, cũng là vì làm ông cụ Cố vui vẻ.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Gậy gia pháp này vốn cũng không nên tồn tại.”

Anh cảm thấy bi ai khi ông cụ Cố hở ra là dùng gia pháp, cách làm như vậy cũng quá cổ hủ, nếu như là giáo sư, vậy có thể dùng thước, nhưng gậy gia pháp cũng không có bao nhiêu chỗ dùng.

Sắc mặt ông cụ Cố trầm xuống, đây rõ ràng là đang khiêu chiến quyền uy của ông ta, Cố Thiệu Dũng bắt đầu đổ dầu vào lửa: “Ba, trong mắt anh ta không có trưởng bối, con thầy vẫn nên đuổi anh ta ra khỏi nhà họ Cố.”

“Anh cả, điều này không thể được, nếu đuổi anh ta ra khỏi nhà họ Có, đến lúc đó cậu Lâm tới tìm phiền toái, há chẳng phải là tiện nghi anh ta.” Cố Thiệu Phong vội vàng khoát tay, sau đó lộ ra nụ cười gian trá nói: “Em thấy không bằng như vậy đi, còn không bằng giao anh ta cho cậu Lâm xử lý.”

Cố Thiệu Dũng cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng cho là đối phương nói không sai.

Vừa lúc đó, một tiểu bối trẻ tuổi của nhà họ Cố chạy vào nói: “Cậu Lâm tới, hơn nữa còn có ba của cậu Lâm.”

“Cái gì? Cậu Lâm tới?” Khi tin tức này rơi xuống, sắc mặt tất cả các thân thích nhà họ Cố ở đó đều trắng bệch, tin tức này làm cho bọn họ cũng không phản ứng kịp.

Bọn họ cũng không nghĩ tới cậu Lâm lại tới, hơn nữa còn có ông cụ Lâm, trong lòng bọn họ đều luống cuống, cho là nhà Lâm bắt đầu đến cửa tìm phiền toái.

Tất cả mọi người lập tức lâm vào trong tuyệt vọng, cho là nhà họ sắp xong đời.

Ông cụ Cố cũng không nghĩ được nhiều như vậy, vì bảo toàn nhà họ Cố và những người nhà họ Cố, ông ta phất tay nói: “Dạy dỗ Lý Phàm một trận, như vậy có thể chứng minh thành ý nhà họ Cố chúng ta.”

Bây giờ ông ta chỉ muốn hoàn toàn phủi sạch quan hệ với Cố Bội Sam và Cố Họa Y, chỉ có như vậy ông ta mới có thể giữ được nhà họ Cố.

Các bảo vệ nhà họ Có đều tôi nhìn anh anh nhìn tôi, ai cũng không ra tay, tình huống lúc đó bọn họ cũng thấy, Lý Phàm Nhát nâng tay, gậy gia pháp đã gãy.

Gậy gia pháp kia bền chắc thế nào, bọn họ vô cùng rõ ràng, nhỡ bọn họ ra tay với Lý Phàm, nếu tay họ cũng gãy xương thì sao?

Ông cụ Cố thấy dáng vẻ những người này còn do dự, không nhịn được mắng: "Rốt cuộc các người có động thủ hay không?"

Những bảo vệ nhà họ Cố cắn răng, lúc này mới nhắm mắt vây Lý Phàm lại, mà lúc này, cậu Lâm đúng lúc thấy cảnh này, sau khi anh ta thấy Lý Phàm gặp nguy hiểm, nụ cười trên mặt nhất thời ngưng lại, hô lớn: "Dừng tay cho tôi."

Ông cụ Cố xoa xoa mồ hôi lạnh, ông ta vội vàng chống gậy đi tới nói: "Cậu Lâm, con rễ nhà họ Cố vô lễ với anh, tôi đây là đang dạy dỗ anh ta, đồng thời, yêu cầu cậu Lâm nói ra, chúng tôi đều đồng ý, Cố Họa Y và Cố Bội Sam anh mang đi mới phải, chúng tôi sẽ không ngăn trở."

Ông ta biết Lý Phàm khó đối phó, không bằng đưa cục diện rối rắm giao cho cậu Lâm, chẳng những ông ta khỏi phải thu thập Lý Phàm, lại có thể vứt bỏ trách nhiệm.

Nếu đổi thành trước kia, cậu Lâm khẳng định có thể cười nở hoa, nhưng từ khi anh ta biết quan hệ giữa Lý Phàm và ông Thiên không đơn giản, anh ta nghe đến đây, nào còn dám cười, anh ta nhất thời luống cuống.

"Cút ngay, ai bảo các người không khách khí với ngài Lý?" Cậu Lâm vì lấy lòng Lý Phàm, nhanh chóng đẩy bảo vệ bên người Lý Phàm ra.

Sau khi những bảo vệ bị đẩy ra đều cạn lời, đều là anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ai cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đám người Cố Thiệu Dũng cũng bối rối, đây là tình huống gì? Bọn

họ không nghe lầm chứ, cậu Lâm lại gọi Lý Phàm là ngài Lý? Khách khí quá mức rồi.

Phải biết, ông cụ nhà họ Cố bọn họ đức cao vọng trọng nhất, còn bị cậu Lâm gọi là ông già nữa…

Ông cụ Cố không hiểu hỏi: "Cậu Lâm, cậu đây là?"

"Ông già, tránh sang một bên." Cậu Lâm tức giận đẩy ông cụ Có, nếu ai không khách khí với ngài Lý, đó chính là làm khó dễ anh ta.

Sau khi ông cụ Cố bị đẩy ra, Lý Phàm kéo ông cụ Có lại, nhàn nhạt nói với cậu Lâm: "Ba cậu dạy cậu thế nào? Tư chất thấp như vậy?"

Mặc dù thường ngày ông cụ Cố rất cay nghiệt, nhưng thế nào cũng là ông nội của Cố Họa Y, cũng là ông nội của anh, ông cụ Cố quá đáng hơn nữa, cũng không thể bị người ta bắt nạt như vậy.

Mọi người lại hít một hơi khí lạnh, đều nhìn Lý Phàm với ánh mắt đồng tình, phải biết ba cậu Lâm ở ngay phía sau, những lời này, chẳng những là mắng cậu Lâm, còn mắng cả ông cụ nhà họ Lâm.

"Thật xin lỗi, vừa rồi tôi có chút nóng lòng." Cậu Lâm không có cảm tình xin lỗi ông cụ Cố, quay đầu nhìn về phía Lý Phàm nói: "Ngài Lý, anh ngàn vạn lần đừng nóng giận."

Lý Phàm biết ý đồ của đối phương, tám thành là Sở Trung Thiên đã nói xong rồi, tất cả mọi người đưa ánh mắt chuyển hướng lên người ông cụ nhà họ Lâm, bọn họ kết luận Lý Phàm chết chắc.

Bọn họ rõ ràng nhìn ra sắc mặt ông cụ nhà họ Lâm cũng không dễ nhìn lắm, nhưng cảnh kế tiếp làm cho bọn họ đều thất kinh.

Ông cụ Lâm lại cười hì hì đưa tay với Lý Phàm nói: "Ngài Lý, chuyện hôm nay là con tôi không đúng, anh ngàn vạn lần đừng để trong lòng."

Đám người Cố Thiệu Dũng không nhịn được bấm bắp thịt, hoài nghỉ có nghe lầm không, bọn họ biết ông cụ Lâm là một người không nói phải trái, cho dù là ông ta đuối lý, cũng sẽ không thừa nhận ông ta sai, sao hôm nay lại không giống trong tưởng tượng của bọn họ.

Chương 820

CHƯƠNG 820: HỦY ƯỚC

“Chúng ta đều không nghe lầm chứ, đây là tình huống gì, ông cụ Lâm lại chủ động nói xin lỗi?” Bọn tiểu bối trẻ tuổi nhà họ Có đều anh một lời tôi một lời, đều cảm thấy giật mình.

Bọn họ cũng không nghĩ tới chuyện lại không như bọn họ tưởng tượng, đáng nhẽ ông cụ Lâm sẽ nổi giận mới đúng, hơn nữa khoa trương nhát là, ông cụ Lâm gọi Lý Phàm là ngài.

Mặt Có Thiệu Dũng lộ vẻ nghỉ hoặc hỏi: “Lão Lâm, đây là chuyện gì xảy ra, Lý Phàm hẳn nên bị trừng phạt mới đúng.”

“Sao ngài Lý phải bị trừng phạt?”

Sắc mặt ông cụ Lâm trầm xuống, hỏi ngược một câu, ngay cả ông ta cũng khách khí như vậy với Lý Phàm, ông cụ Cố lại muốn trừng phạt Lý Phàm, đây là điên rồi sao.

Ông ta đột nhiên nghĩ đến một câu nói nhà họ Thiên đề cập tới, nhà họ Thiên nói ngài Lý thích khiêm tốn, lúc này ông ta mới dần dần biết chút gì, xem ra ngài Lý rất thần bí, vẫn không nói ra thân phận.

Sau khi nghĩ tới đây, gia chủ nhà họ Lâm lúc này mới bình thường trở lại, ông ta nhịn không nói thân phận Lý Phàm ra.

Lý Phàm liếc một cái, gia chủ nhà họ Lâm này cũng quá không biết diễn trò, ở trước mặt mọi người gọi anh tôn kính như vậy, rất dễ để cho người ta nhìn ra sơ hở.

Sau khi ông cụ Cố nghe đến đây, nhất thời cười khanh khách, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, anh không ngờ tới gia chủ nhà họ Lâm sẽ thiên vị Lý Phàm như vậy.

Lần này, đám người Cố Thiệu Dũng cũng bắt đầu buồn bực, Lý Phàm quen biết gia chủ nhà họ Lâm lúc nào, bọn họ kết luận quan

hệ giữa Lý Phàm và gia chủ nhà họ Lâm khẳng định không sai.

Gia chủ nhà họ Lâm ho khan một tiếng nói: “Ngài Lý, lần trước tôi thiếu anh một ân huệ, lần này tôi trả anh một ân huệ.”

Khi những lời này của gia chủ nhà họ Lâm rơi xuống, tất cả mọi người sợ ngây người, có thể làm cho ông cụ Lâm thiếu ân huệ, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Cố Thiệu Dũng còn tưởng rằng quan hệ của Lý Phàm cùng Ông cụ Lâm rất tốt, khi ông ta nghe đến đây, băn khoăn trong lòng mới biến mắt.

Dù sao gia chủ nhà họ Lâm sẽ trả ân huệ một lần, không thể luôn giúp Lý Phàm, trước đó ông ta còn lo lắng có gia chủ nhà họ Lâm trợ giúp, ông ta muốn đối phó Cố Họa Y, nhất định sẽ khó lại càng khó hơn.

“Cảm ơn.” Lý Phàm cũng là dựa theo ý đối phương, nói.

Cậu Lâm thấy ba nhìn chằm chằm, sau khi anh ta ngắn máy giây mới phản ứng lại, lúc này mới bước vào đề tài chính: “Trước kia đều là tôi qua loa, tôi không cần bồi thường, hợp đồng này tôi đã đưa tới.”

Trong lòng đám người Cố Thiệu Dũng mừng rỡ, đồng thời cũng vì thế cảm thấy khiếp sợ, bọn họ biết cậu Lâm chỉ bị một trừng mắt cũng phải trả, ai nghĩ được, lần này cậu Lâm không những không cần bồi thường, còn chủ động mang theo hợp đồng.

Hòn đá trong lòng ông Cố cuối cùng cũng rơi xuống, trước đó ông ta còn lo lắng cậu Lâm sẽ đến nhà họ Cố gây phiền toái, đến lúc đó nhà họ Cố khẳng định chết chắc.

Bây giờ ông ta thấy thái độ cậu Lâm, ông ta cũng biết nguy nan của nhà họ Cố đã giải trừ.

Nhưng các thân thích nhà họ Cố ở đây không những không cảm ơn Lý Phàm, ngược lại cho rằng là chuyện đương nhiên, vốn là chuyện này chủ yếu là Lý Phàm đưa tới, bây giờ Lý Phàm chặn lại lỗ hổng, cũng rất bình thường.

Cố Bội Sam cũng không ngu, từ vừa rồi Lý Phàm đồng ý, cô ta cũng biết Lý Phàm không phải nói đùa, cộng thêm chuyện xảy ra hôm nay, trong lòng cô ta hối hận không thôi.

Cô ta không nghĩ tới mạng giao thiệp của Lý Phàm lại rộng như vậy, ngay cả gia chủ nhà họ Lâm cũng quen biết, cô ta hối hận tại sao trước đó phải đối nghịch với Lý Phàm, nếu như ban đầu đối tốt với Lý Phàm, cũng sẽ không rơi vào cảnh như vậy.

Có Thiệu Dũng chà xát tay, kích động chuẩn bị đưa tay ra nhận lấy hợp đồng, nói: "Vậy quá khách khí, cần gì phải tự mình đưa tới, chúng tôi đi lấy không được sao."

Vừa lúc đó, cậu Lâm lại thu hồi hợp đồng, cau mày nói: "Hợp đồng này hẳn là ngài Lý nhận lấy mới đúng."

"Anh ta? Anh ta chẳng qua là tới ở rể nhà họ Cố chúng tôi mà thôi, cho anh ta có ích lợi gì, không bằng cho chúng ta cho rồi." Mặt Cố Thiệu Dũng đầy khinh bỉ nhìn Lý Phàm, liếm mặt nói.

Sau khi cậu Lâm thấy Cố Thiệu Dũng vô lý với Lý Phàm như vậy, trong lòng ít nhiều khó chịu, hừ nói: "Trừ ngài Lý ra, ai cũng không có tư cách ký hợp đồng."

Lần này sắc mặt Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đều khó coi, đây là ý gì? Chẳng lẽ nói bọn họ còn không bằng một người ở rễ?

Đối phương tình nguyện giao hợp đồng cho một người ở rễ, cũng không cho bọn họ, điều này làm cho bọn họ rất căm tức, cảm giác mình bị vũ nhục vậy.

Ông cụ Cố lại không nghĩ tới cậu Lâm có chấp như vậy, ông ta tức giận nhìn Có Thiệu Huy, Cố Thiệu Huy cảm nhận được ánh mắt của ông cụ, từ nhỏ ông ta đã sợ ông cụ, rùng mình một cái.

Giờ phút này ông ta cũng lâm vào trong hai cái khó này, ít nhiều ông ta cũng có tư tâm, nếu hợp đồng này vào tay Lý Phàm, Lý Phàm chuyển tay cho con gái ông ta, cuối cùng chỗ tốt là của nhà bọn họ rồi.

Ngược lại, nếu như ông ta mở miệng, cơ hội tốt như vậy, há chẳng phải là tiện nghỉ anh cả và anh hai?

Nhưng ý của ông cụ, ông ta không thể không nghe, nhất thời lâm vào trong hai cái khó này.

Lý Phàm nhận lấy hợp đồng, Cố Thiệu Dũng nhất thời nóng nảy, không nghĩ tới Lý Phàm lại còn thật dám nhận, giọng ông ta uy hiếp đưa tay ra nói: "Lý Phàm, mau đưa hợp đồng cho tôi."

"Bác cả bác hai, hình như các người quên đánh cược trước đó của chúng ta." Lý Phàm cười hỏi.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong nhìn nhau một cái, lúc này mới nhớ tới vừa rồi đánh cược với Lý Phàm, vừa mới xảy ra nhiều chuyện ngoài dự liệu như vậy, bọn họ tạm thời quên mất, bây giờ bị Lý Phàm đột nhiên nói ra, sắc mặt bọn họ lập tức trắng bệch.

Chẳng lẽ thật sự để bọn họ thực hiện cam kết? Bọn họ xem trọng lợi ích công ty, nếu nhường toàn bộ cổ phần công ty nhà họ Cố cho Cố Họa Y, vậy bọn họ chỉ có thể nhịn đói.

"Lý Phàm, anh bớt nói chuyện này, đây vốn chính là tai họa anh gây ra, anh hẳn nên gánh vác." Cố Thiệu Dũng rất cơ trí, lập tức trách cứ lại.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: "Bác cả bác hai, xem ra, các người muốn hủy ước?"

Anh đã sớm biết Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong không giữ lời hứa, nhưng đối phó người không giữ lời hứa, anh vẫn có cách.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Huy vì có thể không buông tha cổ phần ở công ty nhà họ Cố, bọn họ cũng không nghĩ nhiều như vậy, chợt không biết xấu hổ gật đầu một cái.

Các thân thích nhà họ Cố ít nhiều cũng có không ít ý kiến với Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Huy, trong tâm khảm bọn họ, Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Huy đã bị liệt vào danh sách thắt tín.

Sau khi Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Huy thấy ánh mắt giễu cợt của thân thích nhà họ Cố chung quanh, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Vậy được, hợp đồng này cho ông." Lý Phàm giao hợp đồng cho Cố Thiệu Dũng, nói, đồng thời anh cho cậu Lâm một ánh mắt.

Cậu Lâm rất nhanh hiểu ý, quả quyết đoạt lấy hợp đồng.”

Chương 8221

CHƯƠNG 821: KHÔNG THẺ QUYT NỢ

Từ khi Lý Phàm trả hợp đồng cho ông ta, ánh mắt Cố Thiệu Dũng đều cơ hồ sáng lên, nhất thời trên mặt hiện lên nụ cười, ai biết một giây sau, lại có người cướp hợp đồng từ tay ông ta.

Bắp thịt trên mặt Cố Thiệu Dũng co rút, lập tức hiện lên lửa giận, khi ông ta thấy người cướp đi hợp đồng là cậu Lâm, nhát thời lửa giận bớt không ít, khóc không ra nước mắt nói: "Cậu Lâm, hợp đồng này không phải nói rõ, là muốn hợp tác cùng công ty nhà họ Cố sao?"

"Mặc dù viết trên hợp đồng là hợp tác cùng công ty nhà họ Cố, nhưng tôi không nói hợp tác với ông." Cậu Lâm tức giận nhìn một cái, sau đó lại đưa hợp đồng cho Lý Phàm, cười nói: "Trừ ngài Lý ra, hợp đồng này không ai có thể động."

Lần này đám người Cố Thiệu Dũng đều không hiểu, ngay cả ông cụ Cố cũng không bình tĩnh, nếu như hợp đồng ở trong tay Lý Phàm, nhỡ Lý Phàm sửa đổi nội dung trong đó, há chẳng phải là một nguy hiểm tiềm ấn sao?

Trong lúc nhất thời bọn họ mê mang, nói như vậy, hợp đồng này không liên quan gì đến bọn họ?

"Nếu như các người còn muốn cướp, vậy tôi hủy bỏ hợp tác." Cậu Lâm mở miệng nói.

Sắc mặt Cố Thiệu Dũng đại biến, cũng luống cuống, vội vàng nói: "Ngàn vạn lần đừng hủy bỏ, hủy bỏ rồi công ty nhà họ Cố chúng tôi sẽ xong đời."

Ông cụ Cố mắng Lý Phàm: "Lý Phàm, có phải anh thành tâm đối nghịch với chúng tôi không, phải hại chết chúng tôi, anh mới xong có phải không?"

"Là cậu Lâm cưỡng ép cho tôi, tôi cũng không có cách nào." Mặt Lý

Phàm Nhắt vô tội nhún vai nói.

Ông cụ Cố chau mày, vì công ty nhà họ Cố, ông cũng không nghĩ được nhiều như vậy, theo bản năng ông ta nói với Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong: “Hai người các người vẫn nên thực hiện cam kết đi, nhường cổ phần công ty cho Cố Họa Y.”

“Ba, cổ phần này là mạng chúng ta.” Mặt Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong bí bách nói.

Thần sắc ông cụ Cố nghiêm nghị nói: “Các người muốn mạng, hay là muốn nhà họ Cố cùng các người đều xong đời?”

Khi Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong nghe đến đây, nhất thời á khẩu không tiếng động, đối với bọn họ mà nói, mạng là quan trọng nhất, nhưng bọn họ đều không nỡ nhường lại cổ phần.

Nghĩ đến dù sao đều là chết, giao ra cỗ phần, nhiều chỉ là tổn thát lợi ích của bọn họ, bọn họ biết, nếu như giờ phút này không quyết định, khẳng định không được.

Bọn họ hết sức không cam lòng, cuối cùng dưới ánh mắt của ông cụ Có, Có Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt chuyển nhượng toàn bộ cỗ phần cho Cố Họa Y.

Cố Thiệu Huy và Vương Cần Mai thầy con gái lầy được nhiều cổ phần như vậy, trong lòng không kìm được vui mừng, phải biết cỗ phần của Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong ở công ty nhà họ Cố chiếm chín mươi phần trăm.

Bọn họ cũng không nghĩ tới vừa rồi còn ở địa ngục, bây giờ lại là thiên đường.

Cố Họa Y cũng không quá kích động, ngược lại đã thành thói quen, vốn chính là thuộc về cô, chỉ là bị bác cả bác hai cướp đi.

“Cố Họa Y, cô chờ cho tôi, cỗ phần này, sớm muộn chúng ta sẽ lấy lại.” Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong ăn ý hừ một tiếng.

Cố Họa Y làm như không nghe thấy, ký tên, lúc này cậu Lâm mới yên tâm giao hợp đồng cho Lý Phàm, Lý Phàm chuyển tay cho Cố Họa Y.

Sau khi Cố Thiệu Dũng bắt được điểm chính này, không nhịn được lên tiếng nói: “Không phải anh nói hợp đồng này chỉ có thể cho Lý Phàm sao? Bây giờ anh ta đưa hợp đồng cho người khác, anh không ngăn cản sao?”

“Tại sao tôi phải ngăn cản?” Ánh mắt cậu Lâm giống như nhìn kẻ ngu ngốc nhìn Cố Thiệu Dũng, bĩu môi nói: “Người ta là quan hệ vợ chồng, đây là rất bình thường, hơn nữa ông đó là cướp.”

Khóe miệng Cố Thiệu Dũng hơi co rút, tức giận cơ hồ không nói gì ra được, sự đối đãi chênh lệch này cũng thật quá đáng, đây rõ ràng là cố tình nhắm vào ông ta.

Giờ phút này ông ta cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, không dám quá tức giận.

“Lý Phàm, anh chờ cho tôi, chuyện này tôi sẽ không từ bỏ!” Cố Thiệu Dũng cắn răng nghiến lợi nói, vốn ông ta muốn từ trong đó mưu đồ cổ phần sản nghiệp của Có Họa Y, ai nghĩ được, cổ phần của ông ta lại thành của Có Họa Y.

Ăn trộm gà bắt thành lại mất nắm gạo làm cho trong lòng ông ta vô cùng khó chịu, khẩu khí này, ông ta nuốt không trôi.

Ông cụ Cố làm như không tháy gì, chỉ cần không ảnh hưởng đến ông ta, ông ta sẽ không quản quá nhiều, chỉ cần công ty nhà họ Cố không sao là tốt rồi.

Sau khi Cố Họa Y lấy được hợp đồng nhà họ Lâm, cô cảm thấy như nằm mơ vậy, tất cả quá mộng ảo, Cố Bội Sam chẳng qua cho là nhà họ Lâm mang hợp đồng tới đơn giản như vậy, làm cho cô ta không nghĩ tới là, nhà họ Lâm lại gián tiếp giúp Có Họa Y lấy được cỗ phần công ty nhà họ Có.

Cậu Lâm thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, anh ta nói với Lý Phàm: “Ngài Lý, tôi cáo từ trước, chuyện lúc trước, hy vọng anh đừng để trong lòng.”

Câu nói sau cùng, là dục vọng cầu sinh của anh ta, anh ta sợ giúp đối phương chuyện này, Lý Phàm vẫn sẽ thù dai.

Gia chủ nhà họ Lâm ít nhiều cũng rất lo lắng, nhỡ Lý Phàm đột

nhiên đổi ý, đến lúc đó tố cáo với nhà họ Thiên, chẳng phải là chết chắc sao, ông ta không kìm được lòng bàn tay khẩn trương toát mồ hôi.

Lý Phàm biết hai người đang nghĩ gì, anh mỉm cười nói: “Được.”

Khi cậu Lâm và gia chủ nhà họ Lâm nghe xong, lúc này mới như trút được gánh nặng trên người thở phào nhẹ nhõm, bọn họ cũng không khó nhìn ra Lý Phàm đã tha thứ cho bọn họ.

Một cơ hội tốt như vậy, bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, bọn họ theo bản năng chắp tay với Lý Phàm, lúc này mới rời khỏi nhà họ Có.

Mọi người đến bây giờ cũng không phản ứng kịp, từ đầu tới đuôi, thái độ của gia chủ nhà họ Lâm và cậu Lâm đối với Lý Phàm quá khách khí, bọn họ đều không đoán ra Lý Phàm rốt cuộc giúp nhà họ Cố chuyện gì, lại để ông cụ Cố đối đãi như vậy.

Các thân thích nhà họ Cố trước đó giễu cợt Lý Phàm, nhất thời một câu nói cũng không nói được, bọn họ nghĩ đến vừa rồi giễu cợt Lý Phàm không cách nào đề người nhà họ Cố nói xin lỗi, bây giờ tất cả trước mắt, hoàn toàn vả bôm bốp vào mặt bọn họ.

“Ba, chuyện cổ phần.” Cố Thiệu Dũng nhắm mắt, theo bản năng nhìn về phía ông cụ, hy vọng đối phương có thể làm chủ, nếu ông cụ mở miệng, ít nhiều ông ta cũng sẽ tranh thủ lây lại được chút cổ phần.

Sắc mặt ông cụ Cố trầm xuống, ông không muốn tranh nước đục này, càng không muốn làm người ác, ông ta khoát tay một cái.

Trong lòng Cố Thiệu Dũng nhất thời mắt mác không dứt, ông ta nào không nhìn ra ông cụ cũng không chịu giúp chuyện này, theo bản năng ông ta dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú Cố Thiệu Huy, chất vần: “Em ba, em làm như vậy có chút không đúng, em xem chuyện này làm thế nào?”

Cố Thiệu Huy không quá biết nói chuyện, cộng thêm lời nói Cố Thiệu Dũng sắc bén, làm cho Cố Thiệu Huy trong lúc nhất thời bị làm khó, Lý Phàm theo bản năng giúp đỡ ba vợ nói: “Bác cả, bác

không thể quyt nợ chứ, bác muốn lấy lại cỗ phần, vậy bác phải làm việc thật tốt ở công ty, nói không chừng vẫn có thể có một phần trăm cổ phần."

Chương 822

CHƯƠNG 822: NGUY HIỂM ẬP TỚI

Lời nói châm biếm của Lý Phàm giống như một thanh kiếm, đâm thẳng vào ngực Cố Thiệu Dũng. Vẻ mặt ông ta trở nên vô cùng âm u đáng sợ.

“Họa Y, trong mắt con còn có người bác cả tôi này không?” Cố Thiệu Dũng bắt đầu hỏi ngược lại Cố Họa Y không hề đồng tình một chút nào, cô chỉ dửng dưng nói: “Vậy trong mắt bác cả còn có cháu sao?”

Trước đây cô vẫn luôn kính trọng bác cả và bác hai, nhưng hai người này khiến cô thất vọng rất nhiều lần. Đối phương không những cướp cổ phần công ty của cô mà còn đuổi cô ra khỏi nhà.

Dù đã bị đuổi ra ngoài, bác cả và bác hai vẫn luôn tới gây phiền phức cho cô, giống như quỷ hút máu vậy, làm thế nào cũng không đuổi đi được. Cô thật sự không hiểu vì sao đối phương còn có thể không biết xấu hổ trách cô.

“Tốt lắm, coi như mấy người giỏi.” Cố Thiệu Dũng không chỉ không nhận ra sai lầm của bản thân mà vẫn luôn cảm thầy đây là điều đúng đắn. Ông ta hằn học buông một câu nói như vậy rồi rời khỏi cùng Cố Thiệu Phong.

Cố Thiệu Huy lo lắng nói: “Thôi xong, với tính cách của anh cả, anh ấy nhất định sẽ không chịu để yên như vậy, dẫu sao các con cũng nên nói chuyện nễ nang hơn.”

“Ba, ba không thấy bọn họ bắt nạt nhà chúng ta thế nào sao? Nếu chúng ta còn mềm yếu nữa thì sớm muộn gì cũng bị đuổi ra ngoài đường ngủ.” Cố Họa Y cau mày nói, cô đã trải qua sự đau khổ đó.

Lý Phàm rất tán thành quan điểm này, anh nói: “Ba mẹ, hai người không cần sợ hãi, có bọn con ở đây.”

“Có Họa Y là được, cậu thì bỏ đi.” Vương Cần Mai tức giận liếc

anh, bà ta cực kỳ không hài lòng về thằng con rễ này.

Cố Họa Y lắc đầu, cô thầm nghĩ, nếu bọn họ biết phần lớn cửa ải khó khăn đều nhờ có Lý Phàm giúp mới vượt qua được, không biết sẽ nghĩ như thế nào?

Buổi họp dòng họ kết thúc, họ hàng nhà họ Cố đều ra sức nịnh bợ Có Họa Y, vì cô là người có nhiều cổ phần nhất trong số người nhà họ Cố, hơn nữa cô còn là Chủ tịch của công ty nhà họ Có.

Bọn họ đều muốn lấy lòng cô, tạo mối quan hệ tốt với cô. Làm vậy có khi sẽ có được một chức vụ tốt ở trong công ty, hơn nữa còn được nhận không ít tiền lãi.

“Họa Y, cô nhìn cháu lớn lên từ nhỏ.”

“Ngoài ba mẹ cháu ra, khi cháu còn nhỏ dì ôm cháu nhiều nhất.”

“Họa Y, trước đó bác tặng cháu không ít quà, có vị trí tốt nào nhất định đừng quên bác nhé.”

Họ hàng nhà họ Cố bắt đầu lật “Nợ cũ” ra, nhưng phần lớn đều là chuyện vụn vặt không đáng nói. Bọn họ nhớ được máy chuyện này đúng là chẳng dễ gì.

Cố Họa Y mỉm cười ngượng ngùng mà không thiếu phần lễ phép đối phó từng người một. Cô day trán, oán trách nhìn về phía Lý Phàm, giống như muốn nói, anh xem chuyện tốt anh làm này.

Lý Phàm mỉm cười chịu thua, nhưng nhìn thầy cảnh này anh cũng coi như được mở mang tầm mắt, hiểu ra cái gọi là nghèo ở thành phố không ai biết, giàu ở rừng sâu có họ hàng xa.

Trước đây, đám họ hàng nhà họ Cố này từng đối xử không tốt với Cố Họa Y, hơn nữa còn cười nhạo cô khắp nơi. Hiện giờ, sau khi thấy cô trở thành tổng giám đốc công ty nhà họ Cố thì mới ra sức nịnh hót.

Lý Phàm chỉ có thể dùng một từ hình dung, dối trá!

Có Họa Y cũng chẳng hài lòng gì với đám họ hàng này, ngoài mặt thì đồng ý nhưng không hề để trong lòng.

Cố Bội Sam thì thấp thỏm trong lòng. Tuy rằng hiện giờ mọi chuyện đã kết thúc nhưng cô ta biết bản thân tránh được lúc này không tránh được lúc khác, do đó rất buồn phiền.

Cố Họa Y thấy cô ta trông không thoải mái lắm, cô cũng biết cô ta đang lo lắng điều gì nên mỉm cười nói: "Bội Sam, tôi nghe nói cô học kế toán không tệ, cô có thể tới công ty quản lý tài vụ không? Sau này tôi có thể chia cổ phần cho cô."

"Thật sao?" Có Bội Sam vui vẻ nói. Cô ta hiểu rất rõ cổ phần có tác dụng lớn thế nào. Nếu cô ta có được cổ phần thì sau này cô ta có thể sống yên ổn trong nhà họ Có, đây cũng là một loại bảo đảm.

Cố Họa Y mỉm cười gật đầu, sự buồn phiền của Cố Bội Sam tan biến trong nháy mắt, cô ta cảm động bật khóc: "Trước đây tôi đối xử với chị như vậy, mà chị vẫn đối xử tốt với tôi."

"Đừng khóc, nếu cô không làm tốt thì tôi sẽ không trả lương cho cô đâu." Cố Họa Y đùa cô ta.

Lúc này Cố Bội Sam mới tươi tỉnh hơn, cười nói: "Chị Họa Y, chị yên tâm, tôi nhất định sẽ làm thật tốt."

Lý Phàm đưa Cố Họa Y và đám người ba mẹ vợ về nhà. Đúng lúc anh xuống xe thì thấy một người đang lén lén lút lút quanh đó, anh tiếng lại gần theo bản năng.

Bóng đen đó cố ý để lại một lá thư, sau đó chạy mắt dạng. Lý Phàm nhướn mày, nhặt lá thư đó lên.

Sau khi mở thư ra, anh lập tức thấy được nội dung trong đó: Thiếu chủ Long Môn tôn quý, cậu rất tò mò tôi là ai, nhưng cậu không đoán ra được. Tối nay gặp nhau ở kho hàng ngoại ô phía đông, nếu cậu dám đến thì đến, không dám đến thì bọn tôi sẽ đến tìm cậu.

Lý Phàm liếc mắt coi thường, kẻ viết thư quá ngu si, hoàn toàn là râu ông nọ cắm cằm bà kia. Tuy là nhìn qua thì nội dung lá thư này rất bình thường nhưng anh lại có thể cảm nhận được vài phần sát khí ẩn giấu trong đó.

Nếu tối nay anh không đến kho hàng ngoại ô phía đông được nhắc đến trong thư, có khi tối nay đối phương sẽ hành động ngay. Dù

đây là phép khích tướng hay dụ hổ rời núi, anh đều phải cần thận đối phó mới được.

Lý Phàm quyết định, anh sẽ tới kho hàng ngoại ô phía đông trước. Anh cũng báo trước với Cố Họa Y, bịa lý do ra ngoài ăn cơm với bạn làm cớ rồi mới rời khỏi nhà.

Anh đã từng nghe nói tới kho hàng này, nó đã bị bỏ hoang mấy năm nay. Nơi như vậy ít người lui tới, cho dù là ăn mày cũng không chịu tới đó ở, vì nơi đó quá vắng vẻ.

Lúc Lý Phàm đi tới đó anh lập tức nghe thấy từng đợt tiếng gào to. Tuy là nghe thấy nhưng anh không hề sợ hãi, mà còn lộ ra vẻ nghỉ ngờ.

Kho hàng ngoại ô phía đông này không phải thảo nguyên ở châu Phi, không thể nào có thú dữ. Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên anh nghe thấy tiếng gầm của thú dữ.

Trong thư không hề nói địa chỉ cụ thể nên Lý Phàm chỉ có thể lọ mọ bước vào trong, tìm kiếm thử xem sao. Anh nhìn thấy một cái cửa sắt, mà rõ ràng là nó không hề khóa lại.

Anh loáng thoáng nghe được tiếng hít thở nặng nề bên trong, lập tức sa sầm mặt mày. Hình như tiếng hít thở này hơi quen tai, giống như đã nghe thấy ở nơi nào đó.

Đúng lúc này, anh nhớ tới chợ đen, lúc anh đi cứu ba mẹ Trần Hiểu Đồng ở chợ đen, con quái vật lông lá kia cũng hít thở như thế này.

Nhưng anh còn nghe ra vài phần điên cuồng trong tiếng hít thở này.

Chưa đợi anh mở cửa ra, bên trong đột nhiên vang lên một tiếng kêu quái lạ, sau đó hình như có tiếng vật nặng dẫm lên mặt đất, cánh cửa sắt lập tức văng ra ngoài.

Lý Phàm cảm thầy may mắn vì anh có chuẩn bị trước, kịp lui về sau mấy bước mới tránh khỏi việc bị thương. Nhưng khi anh thầy con quái vật khổng lồ trước mặt thì vẻ mặt hơi thay đổi.

Chương 823

CHƯƠNG 823: THỰC LỰC THẬT!

Bên ngoài, trên một ngọn núi cao cách đó không xa.

Một người đàn ông khôi ngô đang nằm trong bụi cỏ, phía trước chính là kho hàng ngoại ô phía đông. Sau khi anh ta thấy Lý Phàm bước vào kho hàng thì lập tức lấy bộ đàm ra: "Cậu ta đã tiến vào."

"Rất tốt, đợi thu dọn đi."

Giọng nói của Trương Đức Võ vang lên ở đầu bên kia.

Người đàn ông khôi ngô châm một điều thuốc, nói: "Chờ tôi hút xong điều thuốc này chúng ta sẽ vào đó nhặt xác."

"Được." Đám người ở bên cạnh người đàn ông đó gật đầu nói. Bọn họ không ngờ rằng nhiệm vụ ngày hôm nay lại nhẹ nhàng như vậy. Hơn nữa còn không cần bọn họ ra tay.

Người đàn ông khôi ngô kia cười lạnh nói: "Đó chính là tinh tinh lớn lưng bạc, hơn nữa nó từng được huấn luyện đặc biệt, có ham muốn tấn công con người. Tên kia chết chắc rồi."

"Nếu tên đó sống sót trở ra thì sao?" Một người trong số đó không nhịn được hỏi.

Người đàn ông kia nghe vậy thì lập tức lạnh mặt, trách mắng: "Câm miệng cho tôi, đó là tinh tinh to lưng bạc, không ai có thể sống sót trong tay nó. Dù là tốc độ hay sức mạnh thì nó đều mạnh hơn con người rất nhiều, cậu ta không trốn thoát được, cũng không đánh lại được."

Đám người đi cùng anh ta nghe nói vậy mới nhận ra sự đáng sợ của tinh tinh to lưng bạc. Bọn họ nghĩ đến mấy chục người bọn họ lôi xích sắt xích con tinh tinh to đó lại mới miễn cưỡng kéo được nó vào trong phòng. Sức lực to lớn đó khiến cả đời này bọn họ đều không quên được.

Sau khi Lý Phàm thấy con quái vật lông lá trước mặt thì cau mày. Con này và con lần trước anh gặp không giống nhau, con lần trước anh gặp có bộ lông màu nâu.

Mà con quái vật lông lá trước mặt lại có lông màu bạc, hơn nữa ngực nó, chắc là cơ ngực, cơ ngực cường tráng kia tràn ngập lực bùng nổ. Tiếp đó, chỉ tính bốn chỉ của nó thôi đã cao hai mét rồi.

Tuy Lý Phàm không đoán được con quái vật lông lá lần trước thuộc giống loài nào nhưng khi nhìn thầy con quái vật lông bạc trước mặt này, ít nhiều gì anh cũng nghĩ đến một loại sinh vật, tinh tinh lớn lưng bạc.

Phải biết rằng tinh tinh lớn lông bạc là một trong những giống loài được coi là mạnh mẽ trong chỉ tinh tinh, nhưng anh không ngờ rằng lại gặp phải nó ở đây.

Anh cho rằng nhất định là có người cố ý làm vậy, có người muốn anh bị tinh tinh lớn lưng bạc giết chết.

Anh nghĩ chuyện này có liên quan đến Trương Đức Võ.

Căn cứ chợ đen của Trương Đức Võ đã có tinh tinh như vậy, bây giờ lại có thêm một con tỉnh tinh lớn lông bạc, chuyện này nhất định không thể trùng hợp như vậy được.

Hình như con tinh tinh lớn lưng bạc này rất coi thường con người đứng trước mặt, lỗ mũi nó phun ra sương trắng, miệng có răng nanh rất dài khiến người khác liếc nhìn thôi cũng thấy sợ. Một khi bị nó cắn thì hẳn là cả cánh tay đều sẽ bị đứt.

Lý Phàm tiến vào trạng thái chiến đấu, anh có thể nhìn ra con tinh tinh này có sát ý rất rõ ràng. Nếu anh xoay người rời đi nhất định sẽ bị nó nhắm vào.

Con tỉnh tinh đó lại gào lên kỳ lạ, rồi xông lên giống như đạn đại bác. Lực va chạm này, nếu mà bị va phải thì hậu quả nhất định không dám tưởng tượng.

Lý Phàm không dám khinh thường, vọt sang một bên né tránh. Cũng may là con tinh tinh này hình thể to lớn nhưng sức lực không lớn lắm nên anh mới có thể nhẹ nhàng tránh thoát.

Nó thầy Lý Phàm tránh được thì hình như rất tức giận, gào lên đỉnh tai nhức óc. Mỗi bước nó di chuyển đều để lại vết nứt trên mặt đất.

Lý Phàm có thể nhìn ra con tinh tinh lớn lưng bạc trước mặt mạnh hơn con quái vật lông lá lần trước nhiều lắm. Anh đắm một đắm lên trên người nó.

Có lẽ là do da lông nó quá dày nên một đắm này của anh chỉ khiến nó lùi về sau vài bước. Đương nhiên, việc này cũng hoàn toàn chọc giận nó.

Trong mắt nó, Lý Phàm chỉ là một con người nhỏ bé, không thể nào làm nó bị thương. Lý Phàm thầy nó dám coi thường anh thì không khỏi cười khổ trong lòng, không ngờ rằng ngay cả động vật cũng biết coi thường con người.

Tuy tỉnh tinh lớn lưng bạc có sức lực lớn nhưng nó không hề đánh trúng Lý Phàm một lần nào, ngược lại còn bị đánh cho rồng lên không ngừng. Lý Phàm thì muốn so sánh thử sức lực của anh và nó xem ai mạnh hơn.

Tiếp đó là một khoảng thời gian giằng co, Lý Phàm chợt dùng sức đánh, con tinh tinh kia không ngừng lùi về sau, lảo đảo rồi ngã trên mặt đất.

Lúc này nó không kêu lên quái lạ nữa mà rên ư ử thảm thương. Tuy Lý Phàm không hiểu tiếng thú nhưng anh lại nhìn ra từ ánh mắt đáng thương của nó, nó sợ anh.

Cuối cùng anh vẫn mềm lòng. Nhưng ai ngờ rằng con tinh tinh đó đột nhiên rống lên một tiếng, lại tiếp tục kêu lên quái lạ. Lý Phàm sa sầm mặt, súc sinh đúng là súc sinh, không thể nào cảm hóa được.

Lần này Lý Phàm dốc toàn lực đánh, anh đắm một đắm mạnh lên người nó, đồng thời kích phát lực lượng ngầm. Nếu như vừa nãy anh không phá vỡ lớp phòng ngự da dày thịt béo của nó thì lực lượng ngầm bị kích phát đủ để nó ăn đau không ngớt.

Con tỉnh tinh đó không ngừng kêu lên thảm thiết, nó ngã xuống

đất, gần như không thể nào nhúc nhích nữa. Lý Phàm không hề nương tay, đề phòng nó lại đánh lén lần nữa. Anh giẫm một chân lên người nó.

“Không kêu nữa?”

Người đàn ông khôi ngô kia hút xong một điếu thuốc, đúng lúc này bên trong phát ra tiếng gào của tinh tinh lớn lưng bạc, anh ta tự động cho rằng Lý Phàm đã bị nó xé nát từng mảnh chết đi.

Nghĩ tới đó, anh ta vỗ mông, đứng lên từ trên mặt đất, nói với đám đệ bên cạnh: “Đi thôi, đi nhặt xác.”

Lúc này đám người đi theo anh ta mới dám theo lên. Bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý trước rồi, dù sau cảnh tượng đó, nhất định là khá máu me.

Nhưng sau khi bọn họ bước vào thì lập tức trợn tròn mắt vì thứ nằm rạp trên đất không phải Lý Phàm mà lại là tinh tỉnh. Hơn nữa lúc này Lý Phàm còn đang đi ra cửa.

Hai bên chạm mặt nhau ngay tại hiện trường, bầu không khí bỗng trở nên vô cùng lúng túng. Người đàn ông khôi ngô cảm nhận được hơi thở ngang ngược mà Lý Phàm để lộ ra ngoài thì không khống chế được đổ mồ hôi lạnh trên trán. Ánh mắt của Lý Phàm là ánh mắt đáng sợ nhất mà anh ta từng nhìn thấy.

Những người đang cười ha ha chuẩn bị đi nhặt xác nhìn thấy Lý Phàm lành lặn đứng đó, lại thấy tinh tinh lớn lưng bạc chết trên mặt đất thì đều trợn tròn mắt, ai nấy đều cảm thầy không thể tưởng tượng nỗi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì bọn họ đều không dám tin cảnh tượng trước mắt là thật.

“Chuyện gì thế này, chuyện này khoa trương thật đó, con tỉnh tinh lớn lưng bạc đó chết rồi.” Đám người đó nói với giọng không thể tin được. Vì trước đó bọn họ đã nghe người đàn ông khôi ngô kia nói tỉnh tinh lớn lưng bạc mạnh như thế nào.

Nhưng cảnh tượng trước mắt chẳng phải đã chứng minh Lý Phàm còn mạnh hơn nó sao? Phải biết rằng bọn họ dùng sức chín trâu

hai hỗ mới có thể kéo nó tới đây, bây giờ mới qua mấy phút mà trận chiến đã kết thúc, hơn nữa kết quả còn đi ngược lại dự đoán của bọn họ.

Người đàn ông khôi ngô lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng giống như nhìn thấy quái vật, anh ta run lẫy bẩy nói: “Rốt cuộc cậu là người hay quỷ.”

Chương 824

CHƯƠNG 824: MẠNH MẼ BÁT ĐI

“Tao đương nhiên là người.” Lý Phàm lạnh lùng nói, anh không nhớ nhìn ra những người này đến là để nhặt xác, đáng tiếc phải làm họ thất vọng rồi, phải nhặt xác cho Tỉnh tinh lớn lưng bạcchứ không phải nhặt xác cho anh.

Thanh niên anh tuấn nghĩ tới lời dặn qua bộ đàm, rằng nếu Lý Phàm còn sống đi ra, dù thế nào cũng phải giết Lý Phàm, hắn ta chậm nữa nhịp, lúc này mới lấy súng ra khỏi dây lưng.

Cho dù Lý Phàm có tài giỏi cỡ nào, đối mặt với vũ khí nóng cũng chỉ có một con đường chết.

“Mày rất giỏi, nhưng ở phương diện vũ khí nóng thì mày vẫn yếu thế.” Thanh niên anh tuấn ỷ mình có súng, lập tức có thêm dũng khí, hắn khinh thường nói.

Lý Phàm nhìn thấy đối phương có súng lục, khóe miệng anh lại nhếch lên thay vì lộ ra vẻ sợ hãi.

Đám đàn em tránh ra sau lưng thanh niên anh tuấn theo bản năng, dù sao đối phương cũng có súng, cho dù Lý Phàm đánh chết Tinh tinh lớn lưng bạc thì thế nào?

Dù nắm đắm có nhanh đến đâu cũng không thể nhanh hơn súng được.

“Bái bai.” Thanh niên anh tuấn khẽ cười lạnh.

“Chờ một chút.” Lý Phàm thản nhiên nói.

“Hả?”

Thanh niên anh tuấn nghĩ anh sợ, trên mặt hiện lên vẻ đùa cợt, hắn nói với Lý Phàm: “Mày có di ngôn nào muốn nói à?”

Đám đàn em lập tức lộ ra nụ cười khinh thường, bọn họ còn tưởng

rằng Lý Phàm không sợ chết, không ngờ người lợi hại như vậy cũng sẽ sợ chết.

Lý Phàm cười thần bí nói: “Mày có từng nghe đến câu này chưa?”

“Câu gì?” Thanh niên anh tuấn cũng bị thu hút sự chú ý, không khỏi lên tiếng hỏi, dù sao sớm muộn gì đối phương cũng chết, hắn không sợ đối phương có thể chạy thoát khỏi tay hắn.

“Trong vòng bảy bước, nắm đắm nhanh, ở ngoài bảy nước, súng nhanh.” Lý Phàm cười tủm tỉm nói.

Thanh niên anh tuấn suy tư vài giây, sau đó sắc mặt thay đổi rõ rệt, chờ khi hắn hồi thần, thân hình của Lý Phàm đã di chuyển, anh bước một bước, một nắm đấm tung thẳng ra.

Thanh niên anh tuấn muốn bóp cò, nhưng nắm tay của đối phương đắm bay khẩu súng, súng lục còn chưa rơi xuống, linh kiện đã rơi rụng toàn bộ.

Sắc mặt các đàn em hoàn toàn thay đổi, đây rõ ràng là một quyền có thể đánh tan khẩu súng, rốt cuộc sức lực ấy mạnh cỡ nào? Chẳng trách đối phương có thể đánh chết Tinh tinh lớn lưng bạc.

Thanh niên anh tuấn nhìn đống linh kiện của súng lục thì da đầu run lên, không còn súng lục, dũng khí của hắn lập tức tan thành mây khói.

Hắn nhìn Lý Phàm đang dần đuổi tới, biểu cảm của thanh niên anh tuấn còn hoảng sợ hơn cả khi nhìn thấy Tinh tinh lớn lưng bạc, Lý Phàm tung ra một đắm đánh bay thanh niên anh tuấn.

Những người khác thấy thế cũng không quan tâm nhiều nữa, lúc này bảo vệ tính mạng mới là quan trọng, bọn họ không quay đầu lại mà bắt đầu tháo chạy.

Thanh niên anh tuấn nhìn thấy đồng bọn của mình chạy nhanh như vậy, suýt nữa là hắn chửi má nó, lúc có chuyện tốt thì những người này tích cực hơn bắt cứ ai, bây giờ không hay thì những người này lại chạy nhanh không ai bằng, Hắn tức giận muốn nỗ tung, nếu biết trước sẽ thế này, hắn sẽ chạy đầu tiên ngay khi nhìn thấy Lý Phàm.

Lý Phàm cũng không đuổi những người đó, những người đó chạy đi đâu không có liên quan đến anh, chỉ cần có mấy người báo tin là được.

Lý Phàm đánh cho thanh niên anh tuấn mặt mũi bầm dập, cuối cùng anh dùng tay chặt cho đối phương ngất xỉu, anh và người này không có thù hận gì, không cần phải… Ra tay quá nặng làm gì.

Sau khi đám đàn em chạy đi, cả bọn đều may mắn vỗ vực, may mà bọn họ chạy nhanh, nếu không thì chết chắc.

“Chuyện hoàn thành thế nào rồi?”

Còn kinh hồn chưa định, các đàn em đã nghe thấy giọng nói của Trương Đức Võ truyền ra khỏi bộ đàm, bọn họ như chim sợ cành cong, lập tức bị dọa mềm chân.

“Nhiệm vụ thất bại, Tinh tinh lớn lưng bạc đã chết.”

“Cái gì?!”

Trương Đức Võ đang ngồi trên sofa ở trong phòng, nghe được lời này, sắc mặt ông ta lập tức xanh mét, ông ta không ngờ Tỉnh tinh lớn lưng bạc lại chết được.

Ông ta thở phì phò đập bộ đàm xuống đất, chẳng qua chát liệu của bộ đàm giống điệu đoại, rất là rắn chắc, bị ném xuống cũng không vỡ, trái lại còn bật ngược trở lại mặt ông ta.

“Ai u đụ má.” Trương Đức Võ bụm mặt, vừa tức vừa đau, tức giận la hét không ngừng.

“Trương Đức Võ, ông coi nơi này không có ai đúng không? Tôi đã nói tôi không thích bị người quấy rầy lúc đang tô son rồi.” Sau đó, một cánh cửa trượt đột nhiên bị đẩy ra, Long Hậu nhìn Trương Đức Võ, sắc mặt lạnh như băng.

Bởi vì Trương Đức Võ đột nhiên la hét giận giữ, son môi của bà ta không tô thành công mà lại bị tô lệch, trông rất buồn cười.

Trương Đức Võ nhìn thấy Long Hậu thì lập tức yên tĩnh lại, ông ta không dám nói thẳng Long Hậu tô son bị lệch, nói cách khác, lấy

tính cách của Long Hậu, bà ta chắc chắn sẽ trút giận lên ông ta.

Lúc này Long Hậu mới lấy gương ra soi, sau khi nhìn thấy mình tô son bị lệch, sắc mặt bà ta dần trầm xuống: “Trương Đức VõI”

Trương Đức Võ lập tức trốn đi mất tăm, đi ở hành lang, ông ta nghe được tiếng hét của Long Hậu cũng không khỏi giật mình, còn lau mồ hôi lạnh theo bản năng, may mà mình chạy nhanh.

Ông ta không dám trở về, ít nhất chờ vài ngày sau mới về được.

Kế hoạch thắt bại liên tiếp, làm cho Trương Đức Võ buồn bực không thôi, Long Hậu bên này lại luôn thúc giục, nếu ông ta không tiêu diệt Lý Phàm, dù ông ta có được Long Hậu yêu thích nhưng nếu có một ngày Lâu Hậu nóng nảy, ông ta sẽ chết không có chỗ chôn.

Hiện tại Trương Đức Võ vô cùng tức giận, muốn tìm phụ nữ để trút ra, nhưng phụ nữ khác ông ta lại không thích, ông ta đột nhiên nghĩ tới Trần Hiểu Đồng, ông ta vẫn luôn nhớ mãi không quên người phụ nữ này.

Dáng người kia gần như là cực phẩm trong cực phẩm, chỉ nghĩ lại thôi ông ta đã bắt đầu chảy nước miếng, ông ta lau nước miếng, bắt đầu nhắm đến Trần Hiểu Đồng.

Dù sao Trần Hiểu Đồng đã không còn giá trị lợi dụng, trái lại còn đứng cùng một phe với Lý Phàm, cho dù ông ta bắt Trần Hiểu Đồng đi, Long Hậu cũng sẽ không nói gì.

Trần Đức Võ mở định vị GPS ra, nhếch miệng hừ nói: “Trần Hiểu Đồng, cô tuyệt đối không ngờ rằng tôi đã gắn định vị theo dõi vào điện thoại của cô, cô trốn không thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu”.

Ông ta gọi máy tay chân thân tín lái xe đi thẳng đến một siêu thị hoa quả.

Cửa siêu thị, Trần Hiểu Động xách theo túi to túi nhỏ, hoàn toàn không nhận ra nguy hiểm đang tới gần, bỗng nhiên một chiếc xe thương vụ dừng lại, máy người đàn ông cao to nhanh chóng kéo Trần Hiểu Đồng lên xe, từ đầu đến cuối cũng chỉ trong thời gian năm giây.

Nhát thời, Trần Hiểu Đồng giấy dụa làm túi hoa quả rơi hết xuống đất.

Có Họa Y đang muốn đi ra siêu thị thì nhìn thấy toàn bộ tình huống vừa rồi, sắc mặt cô thay đổi lớn, lại nhanh chóng bình tĩnh, gọi điện thoại cho Lý Phàm.

Lý Phàm vừa vặn đang ở trên đường, anh lái xe thẳng đến cửa siêu thị đón Cố Họa Y, thản nhiên nói: “Anh gọi điện thoại cho đội trưởng Chương, em đừng lo.”

Cố Họa Y đang định nói gì đó, nhưng nghe được Lý Phàm nói như vậy, cô bỗng chốc an tâm lại.

Chương 825

CHƯƠNG 825: ÔM CÔNG CHÚA

Cố Họa Y tin tưởng có Lý Phàm sẽ không có chuyện gì.

Chẳng máy chốc Lý Phàm đã nhận được tin nhắn của đội trưởng Chương, tin nhắn có kèm vị trí động vị, có thể đồng bộ, cứ như vậy, hiện tại những người đó đi đâu, Lý Phàm đều biết rõ ràng.

Lúc này Lý Phàm mới nhanh chóng xuất phát, thật sự nếu không chóng thì có lẽ Trần Hiểu Đồng sẽ bị hại.

Trần Hiểu Đồng bị bắt lên xe, cô ta hận thù nhìn người đàn ông cao lớn này, nhưng phát hiện trong đó không có Trương Đức Võ, lúc này cô ta mới nhẹ nhàng thở ra, nếu Trương Đức Võ ở đây nhất định sẽ động tay động chân với cô ta.

“Đụ má, đây đúng là cực phẩm.” Đám đàn ông cao to đánh giá Trần Hiểu Đồng một lượt, gần như sắp chảy ra nước miếng, bọn họ cũng không ngờ Trần Hiểu Đồng lại xinh đẹp như vậy.

Vừa rồi bắt người rất vội vàng, bây giờ nhìn kỹ, ánh mắt bọn họ đều lộ vẻ nóng cháy, giống như nhìn thấy được con mồi ngon miệng.

Bọn họ không khỏi bắt đầu mơ ước Trần Hiểu Đồng, không vì cái gì khác, đơn giản là Trần Hiểu Đồng rất đẹp, trong lòng bọn họ không khỏi cảm thán.

Nếu có thể ngủ với một người đẹp như này, bọn họ cam tâm tình nguyện sống ít đi mười năm.

Người đàn ông trung niên ngồi ghế phụ nhìn thấy hành động của mấy người đàn ông này, lập tức quát lớn: “Chúng mày muốn chết à? Đây là người của ngài Trương, chúng mày thử dám động tôi xem.”

Đám người vừa định giở trò với Trần Hiểu Đồng nghe vậy thì

không dám hành động thiếu suy nghĩ với Trần Hiểu Đồng nữa, cả đám rụt cổ lại, trong lòng đặc biệt không cam lòng.

Người đẹp ngồi ngay trước mắt, bọn họ lại không thể đụng vào, trên thế giới này nào còn chuyện gì đau đớn hơn chuyện này, tuy rằng bọn họ có tâm làm bây, nhưng không có can đảm đó.

Dù sao bọn họ vẫn khá hiểu tính cách của Trương Đức Võ, một khi Trương Đức Võ tức giận, mạng nhỏ của bọn họ đều coi như kết thúc, đối với việc chết dưới hoa mẫu đơn, bọn họ càng hy vọngsống lâu dài một chút hơn.

Lý Phàm một đường theo đuôi, cuối cùng cũng đuổi tới, nhìn xe thương vụ trước mặt, anh cúi đầu nhìn định vị đội trưởng Chương gửi cho mình, sau khi xác định Trần Hiểu Đồng đang ngồi trên xe, anh mới bắt đầu hành động.

Lý Phàm tăng tốc, động cơ lập tức phát ra tiếng gầm rú, xe vượt qua xe thương vụ phía trước, sau đó hãm phanh dừng xe lại.

Lái xe thương vụ thấy thế, vội vàng đánh tay lai, miễn cưỡng tránh đụng phải, mọi người trong xe bị xóc nảy, suýt chút nữa là bay khỏi chỗ ngồi.

“Mẹ nó, ai vậy, có bệnh đúng không.” Người đàn ông cao lớn lập tức nỗi giận, hắn thở phi phì đi xuống khỏi xe, bình thường đều là bọn họ chặn đường người khác, chưa từng bị người khác chặn đường, trong lòng bọn họ đặc biệt khó chịu.

Bọn họ rất muốn nhìn xem là ai ăn gan hùm mật gấu, thế mà dám chặn xe của họ.

Lý Phàm bước xuống khỏi xe, anh thấy được Trần Hiểu Đồng qua cửa kính thủy tinh, Trần Hiểu Đồng cũng nhìn thấy Lý Phàm, cô ta tức khắc lòng tràn đầy mừng rỡ, vội vàng vẫy chào Lý Phàm.

Đối với cô mà nói, Lý Phàm xuất hiện chính là kỳ tích, cô không ngờ Lý Phàm lại xuất hiện ở đây, giờ khắc này, đừng nói trong lòng cô cảm động cỡ nào, cô chỉ biết anh Lý Phàm sẽ không bỏ mặc mình.

“Là anh ta.” Những người đàn ông này ít nhiều vẫn có chút ấn

tượng về Lý Phàm, sau khi bọn họ nhìn thấy Lý Phàm, ai nấy cũng không khỏi giật mình, khi bọn họ đi ra hành động, bọn họ đã nghe được lời nói tức giận của Trương Đức Võ, rằng Lý Phàm đã đánh chết tinh tinh lớn lưng bạc.

Đánh chết tinh tinh lưng bạc, người bình thường tuyệt đối không thể có được sức lực này, sau khi nhìn thấy Lý Phàm, bọn họ cảm giác như thấy ác ma, khỏi phải nói trong lòng kích động cỡ nào.

Dù thế nào bọn họ cũng không ngờ Lý Phàm lại xuất hiện ở chỗ này, bọn họ đã không còn xúc động muốn chỉnh Lý Phàm nữa mà chỉ muốn nhanh chóng quay xe lại.

Bọn họ biết sức lực của Lý Phàm, nếu lúc này còn lỗ mãng xông nên thì không khác gì tìm chết, bọn họ thành thạo mở cửa xe, muốn chui vào xe theo bản năng.

Lý Phàm hơi ngạc nhiên, nếu làm những người này chạy thoát, có lẽ còn phải phí một hồi sức lực, anh híp mắt lại, bước chân vọt lên.

Anh không nói hai lời, vươn tay mở cửa ra, những người khác hít một hơi khí lạnh, kiên trì ra tay với Lý Phàm, chẳng qua tốc độ này ở trong mắt Lý Phàm vẫn là quá chậm, liếc mắt một cái là có thể bị người nhìn ra.

Lý Phàm né tránh một cách vô cùng thoải mái, anh kéo người đàn ông cao lớn kia ra, Trần Hiểu Đồng sùng bái nhìn Lý Phàm, rất đẹp trai, sao người đàn ông này lại khiến người khác có cảm giác an toàn như thế.

Lúc trước cô ta vẫn luôn lo lắng mình bị rơi vào tay Trương Đức Võ sẽ thế nào, nhưng sau khi Lý Phàm xuất hiện, cô ta không còn tuyệt vọng nữa mà lại nhìn thấy hy vọng.

Người đàn ông ngồi cạnh Trần Hiểu Đồng lặng lẽ sờ soạng túi, cuối cùng lấy ra một cái súng, nhưng còn chưa kịp giơ lên nhắm vào Lý Phàm đã bị Lý Phàm đoạt mắt súng rồi dùng cách thức vô cùng nhanh biến cái súng kia thành mớ linh kiện.

Người đàn ông kia biến sắc, giống như nhìn thấy quỷ, hắn lấy một

thanh chủy thủ ra, cũng túm lấy cổ Trần Hiểu Đồng: “Nếu mày đến đây, tao sẽ giết cô ta.”

Tuy rằng Lý Phàm rất đáng sợ nhưng kẻ khiến lòng hắn e ngại chính là Trương Đức Võ, nếu nhiệm vụ thất bại, hắn nhất định sẽ bị Trương Đức Võ tra tấn đến chết, lúc này hắn mới muốn liều mạng hoàn thành nhiệm vụ.

Lý Phàm nao nao, thản nhiên nói: “Mày bỏ đao xuống, tao sẽ không động tới mày.”

Người đàn ông này thầm vui mừng, cũng nghĩ Lý Phàm không làm gì được mình, hắn mạnh miệng nói: “Hừ, không có cửa đâu, bây giờ mày lập tức cút đi cho tao, nếu không mạng cô ta sẽ nộp ở đây rồi.”

Lý Phàm thầm lắc đầu, anh đàm phán với đối phương là muốn bớt phiền toái mà thôi, tuy rằng cứu người thế này có hơi mạo hiểm nhưng ở khoảng cách gần, anh vẫn có tự tin.

“Được rồi.”

Sau khi nghe được Lý Phàm đồng ý, người đàn ông cao lớn thả lòng theo bản năng, Lý Phàm làm bộ lui về sau nửa bước rồi đột nhiên nắm lấy chủy thủ trong tay người đàn ông cao lớn, mạnh mẽ đoạt lấy.

Người đàn ông cao lớn kia thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ khủng hoảng, hắn mở cửa xe vội chạy trối chết, Lý Phàm lấy cái chủy thủ kia, anh cũng không định lấy mạng đối phương, bèn tùy tiện ném qua.

Cái chủy thủ kia lập tức đâm vào thận của đối phương, người đàn ông cao lớn kêu rên một tiếng, tức khắc quỳ rạp xuống đất, lại tự gọi xe cứu thương cho mình.

“Nhìn cái gì vậy?” Lý Phàm thản nhiên hỏi người lái xe thương vụ đang ngần người.

Người lái xe kia nuốt nước miếng, lúc này mới sợ hãi lắc đầu, nói: “Tôi không nhìn thấy gì cả.”

“Cái này, chân tôi bị tê rần rồi.” Trần Hiểu Đồng hít một hơi, dịu

ngoan nói.

Lý Phàm liếc mắt xem thường, đàng phải dùng cách ôm công chúa ôm cô ta về xe của mình, Trần Hiểu Đồng ôm lấy cổ Lý Phàm như con bạch tuộc.

Chương 826

CHƯƠNG 826: NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY ĐÚNG LÀ GHÊ GỚM!

Lý Phàm bề Trần Hiểu Đồng đến chỗ ghế phụ, sau đó mới quay trở lại xe, anh rút mấy tờ khăn giấy ra lau tay.

Sau khi Trần Hiểu Đồng nhìn thấy vết máu đỏ tươi trên tờ khăn giấy, cô ta hơi sửng sốt lo lắng kéo tay Lý Phàm qua, lòng bàn tay của anh chảy rất nhiều máu, rõ ràng có một vết sẹo.

Trần Hiểu Đồng đột nhiên nhớ ra lúc anh cứu mình ở trong xe đã dùng tay không nắm lấy lưỡi dao, cô không thể tưởng tượng được trong tình huống như vậy mà anh còn có thể cướp được con dao, chỉ nghĩ thôi cũng thấy đau rồi.

*Xin lỗi anh.” Cô ta lên tiếng xin lỗi.

Lý Phàm cười nói: “Không sao, một lát nữa sẽ ổn thôi, khả năng tự chữa lành của tôi vẫn rất tốt đấy.”

Dáng vẻ nghiêm túc như vậy của Trần Hiểu Đồng đúng là đã khiến cho Lý Phàm cảm thấy ngạc nhiên, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì anh còn nghỉ ngờ không biết có phải tính cách của cô ta đã thay đổi hay không.

Trước đây Trần Hiểu Đồng là một cô gái thích gây ồn ào, nhưng bây giờ thái độ của cô ta đã chín chắn hơn rất nhiều. Nói thật là Lý Phàm thực sự chưa thích ứng kịp.

“Này, ở đây có một hộp thuốc y tế, để tôi băng bó lại cho anh.” Trần Hiểu Đồng nói.

“Được.” Lý Phàm lái xe bằng một tay và duỗi bàn tay phải bị thương ra, may mà chiếc xe này có thể tự điều khiển, nếu không chắc chắn anh sẽ không thể làm như vậy được.

Trần Hiểu Đồng cần thận từng chút một phun rượu cồn lên bàn tay phải của Lý Phàm. Cùng lúc đó cô ta ngước mắt nhìn vẻ mặt

bình thản như thể không hề bị ảnh hưởng gì của anh.

Trần Hiểu Đồng thở phào nhẹ nhõm rồi mới yên tâm giúp Lý Phàm khử trùng và băng bó một cách đơn giản.

“Được rồi, băng bó xong rồi.” Cô ta lau mồ hôi rồi mỉm cười nhẹ nhàng, sau khi nhìn thấy thành quả băng bó của mình thì cảm thấy bản thân vô cùng thành công.

Lý Phàm vô thức thu tay về rồi liếc mắt nhìn một cái, khóe miệng hơi giật giật. Như thế này cũng làm quá rồi nhỉ, rõ ràng chỉ bị thương ở lòng bàn tay nhưng cô ta lại băng bó hết cả nửa cánh tay luôn rồi.

Ai không biết còn tưởng rằng cánh tay của anh cũng đã bị thương, đặc biệt là cái nơ bướm được thắt lại sau khi băng bó khiến anh không nói nên lời, sao không thắt cái nút sơn ca luôn đi.

Mặc dù hình thù của băng bó này trông có chút buồn cười nhưng ít nhất thì cũng được, không ảnh hưởng đến việc lái xe. Lý Phàm đậu xe ở trong sân nhà rồi lập tức tháo băng ra.

Trần Hiểu Đồng khuyên ngăn: “Chưa được bao lâu mà tháo băng ra nhanh quá rồi đấy.”

“Băng bó không cần lâu quá đâu, một lúc là được.” Thật ra câu nói này là sai, phải băng bó ít nhất một ngày mới có thể tháo ra. Chẳng qua anh không muốn làm Cố Họa Y lo lắng mà thôi.

Trần Hiểu Đồng hơi sửng sốt, cô ta không phải là bác sĩ khoa ngoại chắn thương chỉnh hình, nên khi nghe Lý Phàm nói có lý như vậy cũng vô thức tin là thật. Sau khi anh lừa được Trần Hiểu Đồng hai người mới cùng nhau đi vào.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng đưa mắt nhìn nhau rồi họ lập tức ôm chầm lấy. Lý Phàm bị gạt sang một bên không khỏi ho khan một tiếng: “À, còn anh thì sao.”

Cố Họa Y cũng ôm anh rồi cười nói: “Quên mất anh rồi.”

Sắc mặt của Lý Phàm bỗng nhiên trở nên đau đớn, trên trán toát mồ hôi lạnh. Anh vô thức cúi đầu xuống, phát hiện vết thương của

mình không ngờ đã biến thành màu đen. Anh là người có kinh nghiệm đầy mình lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Con dao găm đó thực sự có độc! Lý Phàm biết chất độc sắp phát tác nên anh vô thức kiếm cớ để đi ra ngoài.

Trần Hiểu Đồng và Cố Họa Y tưởng rằng anh có việc bận nên không quá lo lắng.

Lý Phàm đến bệnh viện nhanh nhất có thể, khi đến bệnh viện anh không nhìn thấy Hầu Đức Dương, cảm thấy trước mắt mình tối sầm lại, tầm nhìn bắt đầu trở nên mờ mịt. Anh gọi điện thoại cho Hầu Đức Dương trong vô thức.

Trong quá trình máy bận, giọng nói của Hầu Đức Dương lại vang lên từ điện thoại.

“Anh Lý, anh tìm tôi?”

“Tôi đang ở bệnh viện của các anh, tôi bị trúng độc rồi.”

Lý Phàm thốt lên một câu rồi ngồi trên ghế tựa, sau đó từ từ nhắm mắt lại. Anh chỉ nghe thấy tiếng bước chân vội vàng gấp gáp, hình như là tiếng giày cao gót.

Khi anh mở mắt ra lần nữa mới nhận ra mình đang nằm trên giường bệnh, anh vô thức liếc nhìn bàn tay phải đã được băng bó, qua những khe hở nhìn thấy màu sắc của làn da đã trở lại bình thường nên mới không còn lo lắng nữa.

Sau khi nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, Lý Phàm vô thức bắt đầu giả bộ ngủ say, sau đó trong phòng bệnh vang lên tiếng giày cao gót.

“Đừng giả bộ đang ngủ nữa, ai giả vờ ngủ tôi nhìn một cái là biết ngay, anh không lừa được tôi đâu.” Một giọng nữ thanh thoát vang lên có chút trêu chọc.

Lý Phàm hơi ngây người, không đúng, đây không phải là giọng của Hầu Đức Dương. Khi anh mở mắt ra sửng sốt vì trước mắt mình là một người phụ nữ mặc áo khoác trắng, dù vậy nhưng lại giống như một nàng tiên thánh thiện.

Người phụ nữ này buộc tóc đuôi ngựa năng động gọn gàng, đôi mắt rất sáng, khóe mắt có một nốt ruồi, cao khoảng một mét bảy mươi, thân hình quyến rũ và đeo cặp kính màu hồng.

Ánh mắt cộng thêm vóc dáng đó như thể là sự thuần khiết hòa lẫn cám dỗ, đặc biệt là chiếc áo khoác trắng kia. Lúc này anh mới hiểu sự cám dỗ của y tá như thế nào, quả nhiên là thật.

Lý Phàm dám khẳng định rằng người phụ nữ này nếu không đeo kính sẽ còn đẹp hơn.

“Cảm ơn cô đã cứu tôi.” Lý Phàm bắt đầu cảm kích, tuy rằng không phải là Hầu Đức Dương, nhưng chí ít cô ta cũng đã cứu mình một mạng.

“Chuyện nhỏ mà thôi, ông nội tôi bào tôi tới đây.” Cô nói nhỏ nhẹ.

“Cô là cháu gái của Hầu Đức Dương sao?” Lý Phàm kinh ngạc, không ngờ ông ta lại có một cô cháu gái xinh đẹp như vậy, sau đó anh lắc đầu ngay, mình đang nghĩ gì thế này?

“Đúng vậy, tôi tên là Hầu Linh.”

“Còn Hầu Đức Dương đâu?” Lý Phàm không khỏi cất tiếng hỏi.

“Ông tôi không đến kịp nên đã nhờ tôi, hơn nữa họ tên của ông nội tôi mà anh có thể gọi tùy tiện như vậy sao?” Hầu Linh lạnh lùng nói, người cô ta kính trọng nhất chính là ông nội, mà thái độ này của anh khiến cô ta rất khó chịu.

Nếu Hầu Đức Dương nghe được câu nói này chắc sẽ dở khóc dở cười, đừng nói là Long Môn thiếu chủ gọi cả họ tên mình, cho dù gọi là Tiểu Hầu, ông ta cũng không để tâm.

“Thành thật xin lỗi, tôi lỡ lời.” Lý Phàm đứng trên lập trường của người khác và suy nghĩ một chút biết vì sao Hầu Linh lại tức giận, anh mỉm cười xin lỗi.

Cô ta bĩu môi nói: “Thật không biết ông nội tôi nghĩ như thế nào mà còn bảo tôi đích thân đến đây nữa.”

Lý Phàm mỉm cười không nói lời nào, Hầu Linh lại nói tiếp: “Tôi

nhìn thấy vết dao trên người anh. Chắc anh là côn đồ đúng không, ngày nào bị chém chết cũng không chừng."

Lý Phàm nghe xong cảm thấy cạn lời, lời nói này đúng là đanh thép quá nhỉ. Anh không hề tức giận, dù sao đối phương cũng không hiểu gì, chỉ nói đôi ba câu mà thôi.

"Được rồi, bây giờ tôi có thể xuất viện chưa." Lý Phàm chuyển chủ đề.

"Có thể xuất viện, nhưng anh phải cố gắng hết sức không cử động tay quá nhiều, nếu không sẽ ảnh hưởng đến quá trình làm lành vết thương." Hầu Linh nói.

Chương 827

CHƯƠNG 827: ĐẤU CẢ TRÍ LÃN DŨNG

*Ừ.” Lý Phàm gật đầu, nhưng trong lòng lại thở dài thườn thượt. Mấy ngày không làm gì được quả thực là một cực hình. Chắc chắn anh sẽ không thể ngồi yên một chỗ được, cộng thêm Long Hậu và Đại Long Vương tất nhiên sẽ phái người đến gây rắc rối, không muốn cử động lại càng khó khăn hơn.

Lúc này Lý Phàm mới bước xuống khỏi giường bệnh, mỉm cười nói: “Tiền thuốc bao nhiêu.”

“Ông tôi nói rằng không lấy tiền thuốc của anh.” Hầu Linh hờ hững nói.

Lý Phàm hơi sửng sốt, Hầu Đức Dương cứu con gái và cả anh nữa, nếu còn không trả tiền thuốc men nữa thì đúng là không thỏa đáng.

“Tôi vẫn phải trả tiền thuốc men. Mật khẩu là tám số tám.” Lý Phàm nói dứt lời thì đưa thẻ ngân hàng cho Hầu Linh.

Cô ta trợn mắt lên vì nghĩ rằng trong thẻ này chẳng có bao nhiêu tiền.

Khi Lý Phàm chuẩn bị xuất viện thì lúc này cửa phòng bệnh bị đây ra, một cậu Cậu chủ quần áo lụa là nhoẻn miệng cười bước vào. Anh ta phớt lờ Lý Phàm, xoa tay nhìn Hầu Linh cười cười.

Khi Hầu Linh nhìn thấy người đàn ông đó, cô ta lập tức tỏ vẻ kinh tởm.

“Ai bảo anh tới đây?” Hầu Linh chán nản nói, người cô ta ghét nhất chính là cậu chủ quần áo lụa là trước mặt này, không ngờ anh ta lại đi theo mình đến tận bệnh viện.

“Cô Hầu, đừng sợ, tôi có hứng thú với cô, vì vậy muốn làm quen mà thôi, không hề có ý gì khác.” Anh ta cười nói.

Lý Phàm vô thức dừng bước rồi quay lại giường bệnh bắt đầu hóng chuyện. Anh cũng nhận ra Hầu Linh rất ghét người này, nếu không thì đã không nhìn thấy một cái là bài xích như vậy.

Bởi vì cậu chủ chải chuốt tập trung sự chú ý vào Hầu Linh, nên anh ta không để tâm đến Lý Phàm mà coi anh như là không khí, anh ta cười chế nhạo và nói: “Cô Hầu, không ngờ Hầu Đức Dương là ông nội của cô. Vừa hay ông nội của tôi cũng quen biết ông ấy, hai người họ là bạn bè đấy.”

“Vậy thì đã sao?” Hầu Linh cau mày, ông nội của người này là bạn của ông nội, nhưng không có nghĩa là hai người họ là bạn bè.

Cậu chủ chải chuốt kia mỉm cười nói: “Cô Hầu này, trước đây tôi đã bát lịch sự với cô, thành thật xin lỗi.

Như vậy đi, để bù đắp lỗi lầm của mình, đây là quà xin lỗi của tôi.”

Lúc này, người ở sau lưng anh ta lấy ra một chiếc hộp, anh ta lập tức mở ra, bên trong đó là một sợi dây chuyền màu bạc, hơn nữa còn là nhãn hiệu của tiệm vàng trăm năm Hán Thành.

Mặc dù Hầu Linh thích trang sức bằng vàng bạc nhưng còn phải xem là ai tặng nữa. Món đồ của người này tặng cô ta chắc chắn sẽ không nhận.

*Xin lỗi, tôi sẽ không nhận đâu, các anh hãy cầm về đi.” Hầu Linh kiên quyết từ chối, cô không muốn dính liu gì đến những người này.

Anh ta liếm khóe môi, nói với những người đi theo phía sau: “Các anh canh cửa cho cẩn thận.”

“Vâng ạ.” Những người đó cũng hiểu được ý của anh ta, tất cả đều cười rộ lên.

Anh ta phần khích xoa xoa hai tay, nhìn từ trên xuống dưới vóc dáng cũng như khuôn mặt của Hầu Linh, nếu chơi đùa ở đây chắc sẽ vô cùng kích thích.

Cộng thêm việc nơi này chỉ có mình Hầu Linh hơn nữa đàn em của

anh ta đang canh cửa nên không lo bị ai phát hiện.

“Anh đang làm gì vậy, tôi sẽ gọi điện thoại cho ông nội tôi ngay.” Sau khi Hầu Linh nhìn thấy ánh mắt háo sắc của anh ta lập tức cảm thấy có chuyện chẳng lành nên nói trong vô thức.

Cậu chủ chải chuốt bật cười hả hê: “Cô cứ việc gọi điện thoại tùy thích, ông nội của cô cũng chỉ là một bác sĩ nổi tiếng, cùng lắm thì sau này tôi không cho ông ta tới chữa bệnh nữa là xong.”

Sắc mặt của Hầu Linh trầm xuống, cô ta biết anh ta đã hạ quyết tâm nên vô thức lùi lại phía sau, khi kế hoạch của anh ta sắp thành công thì một tiếng ho đột nhiên vang lên.

“Anh là ai.” Cậu chủ quần áo lụa là quên mắt Lý Phàm cũng đang ở đây, khi nhìn thấy anh sắc mặt đanh lại và nói: “Bây giờ cút khỏi đây nhanh cho tôi.

Hầu Linh cũng chú ý tới Lý Phàm, cô không khỏi sửng sốt, không phải vừa rồi đã rời đi rồi ư? Sao lại quay trở lại rồi, mặc dù lúc này cô ta rất cần được cứu giúp, nhưng khi nhìn thấy thân hình của Lý Phàm thì lập tức từ bỏ hy vọng.

Cô thở dài, nếu bên kia còn lương tâm, cô có thể gọi người qua khi cô ra ngoài.

“Nếu tôi không rời đi thì sao?” Lý Phàm thản nhiên, nếu Hầu Linh đã là cháu gái của Hầu Đức Dương thì chuyện này anh nhất định phải quản. Hơn nữa món nợ ân tình của ông ta vừa hay hôm nay có thể đền đáp.

Vừa nghe xong, cậu chủ mặt mày xanh mét, hừ lạnh: “Giữ thể diện cho mà không chịu, đây là anh tự chuốc lấy đấy nha, A Võ, kêu người tới.”

Máy người đang ngồi xổm ở ngoài cửa lúc này mới bước vào, sau khi nhìn thấy Lý Phàm cũng mơ mơ màng màng. Bởi vì anh nằm trên giường bệnh khó mà nhìn thấy, bọn họ còn tưởng trong này chỉ có cậu chủ và Hầu Linh.

“Đánh tên nhãi ranh này ra ngoài cho tôi.” Anh ta cười khểnh nói, bây giờ anh ta nóng lòng làm chuyện đó với Hầu Linh lắm rồi. Bây

giờ Lý Phàm lại ở đây cản trở khiến anh ta rất khó chịu.

Mấy tên tay sai nghe thấy mệnh lệnh của cậu chủ lập tức thực hiện, không nói nhiều lời muốn động tay động chân với Lý Phàm, anh chỉ hờ hững nói: “Bọn chó các người đúng là nghe lời, bảo đánh người là đánh.”

Vẻ mặt bọn họ trầm xuống, lời nói của đối phương quá gai góc khiến không khỏi khó chịu tức giận.

Hầu Linh lắc đầu thất vọng, thật sự quá ngu ngốc. Ít ra cũng phải chạy ra ngoài gọi người tớ cứu cô chứ, có khi còn có cơ hội. Nhưng anh cứ nhất quyết muốn trổ tài, cô càng không hiểu tại sao ông lại kêu cô đến đích thân cứu một người điên rồ như vậy.

Cậu chủ quần áo lụa là cười nhẹ: “Dám chống đối với Hàn Tử Du thì chẳng máy ai có kết thúc tốt đẹp.”

Anh ta dường như đã nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm bị đàn em của mình đánh chết, nghĩ đến đây trong lòng không khỏi vui mừng.

Cho dù bọn họ có ra tay đánh đắm như thế nào cũng không đọ được Lý Phàm, bởi vì đối thủ quá nhanh nhẹn uyển chuyển, ra tay cố gắng hết sức cũng toàn đánh hụt mà thôi.

Anh cũng chẳng đùa giỡn với đám người này, vẻ mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc. Khi bọn họ nhìn thầy vẻ mặt của anh thay đổi, tất cả đều nuốt nước bọt và cảm thấy có gì đó không ổn.

Đúng lúc này, Lý Phàm đột nhiên bắt đầu ra tay, mỗi lần di chuyển đều đẻ lại bóng dáng, khiến người ta gần như không thể chắc chắn được rằng rốt cuộc anh đang ở đâu.

Một cảnh tượng nực cười đã xuất hiện, những tên đàn em kia liên tục khua tay múa chân, như thể đang đầu trí đầu dũng với không khí vậy, chẳng mấy chốc mà bọn họ đều bị vấp ngã, có người thảm hơn răng cửa bị gãy văng ra ngoài.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau và lộ ra vẻ kinh hoàng, tốc độ di chuyển của con người có thể nhanh đến như vậy sao? Họ vô thức vừa chạy vừa hét: “Ma đấy, mau chạy thôi.”

Lý Phàm cười khổ trong lòng, lẽ nào anh thật sự đáng sợ đến thế ư?

Hàn Tử Du nhìn đến ngây người ra, anh ta vẫn muốn nhìn thấy cảnh Lý Phàm bị đánh đến chết đi sống lại, ai mà ngờ rằng hiện thực khác xa với những gì mình tưởng tượng.

Chương 828

CHƯƠNG 828: VẪN CÓ MỘT THÂN PHẬN

Hàn Tử Du bắt đầu luống cuống, Lý Phàm có thể đánh nhau, cộng thêm tay sai của anh ta cũng đi rồi, một mình anh ta ở đây, đặc biệt lúng túng, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Nếu như không đi, lỡ như Lý Phàm dùng việc công để báo thù việc tư tới đánh anh ta thì làm thế nào.

Nếu rời đi, chẳng phải rất mất mặt à? Chuyện này truyền ra, anh ta làm sao lăn lộn được nữa?

Hầu Linh sau khi tỉnh táo lại, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn Lý Phàm, mới đầu cô còn tưởng Lý Phàm không giỏi đánh đấm, nhưng sau khi chính mắt nhìn thấy cô ta mới biết mình xem thường Lý Phàm rồi.

Hàn Tử Du vẫn chọn ở lại, cưỡng ép thêm can đảm nói: "Mày dám đánh người của tao, mày chán sống rồi à, biết tao là ai không? Bây giờ mày quỳ xuống thì tao còn tha cho mày."

Dẫu sao Hầu Linh vẫn ở đây nhìn, anh ta không cam lòng cứ thể rời đi, cơ hội lớn như vậy gần ngay trước mắt, đi như vậy, quá đáng tiếc, anh ta ỷ mình có bối cảnh mới tự tin thế.

Hầu Linh theo bản năng nói với Lý Phàm: "Anh nên đi thôi, sau khi rời khỏi đây gọi người giúp tôi, ba anh ta là Bộ trưởng bộ y tế ở Hán Thành."

"Bộ trưởng bộ y tế?" Lý Phàm hơi sững sờ, giờ anh mới hiểu được tại sao Hàn Tử Du không sợ Hầu Đức Dương, Hầu Đức Dương mặc dù ở Hán Thành mở rất nhiều bệnh viện, nổi tiếng cả nước, nhưng gặp phải Bộ trưởng bộ y tế, cũng phải lùi chín mươi dặm.

Hàn Tử Du cũng nghe được Lý Phàm và Hầu Linh nói chuyện, anh ta không kìm được nhếch miệng lên, dương dương đắc ý nói: "Như thế nào, có phải sợ hay không, nếu như sợ, lập tức quỳ xuống nói

xin lỗi tao, tao sẽ tha cho mày một mạng.”

“Cậu mơ tưởng quá đấy.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Hàn Tử Du hơi sững sờ, anh ta không nghĩ Lý Phàm lại dám nói chuyện như vậy với mình, anh ta thở phì phò nói: ” Được, đây là mày ép tao, mày ép tao! Tao nói với ba tao là mày đánh đám người này.”

Anh ta biết Lý Phàm không có tội, nhưng bây giờ anh ta chỉ có thể tùy tiện định một tội cho Lý Phàm, đến lúc đó bắt Lý Phàm trước rồi nói sau.

Đồng thời anh ta gọi cho ba một cú điện thoại, anh ta cũng không tin Lý Phàm thấy ba mình vẫn còn phách lối như vậy.

Lý Phàm biết đây là đối phương định cho mình cái tội mà không có chứng cứ, anh nhìn đối phương ngu si như thế, chính anh cũng phải nghỉ ngờ không biết tên kia có bị trúng gió không.

Mà lúc này, Hầu Đức Dương đi vào, sau khi ông thấy Lý Phàm, vội vàng lộ ra vẻ tôn kính, nói: “Cậu Lý, cậu không sao chứ.”

Hầu Linh ngây ngần, cô biết tính tình ông nội, ông nội không chịu thân ai, nhưng hôm nay sao lại khách khí với Lý Phàm như thế, lúc này làm cô càng bối rồi.

Cô vô thức nhìn Lý Phàm với ánh mắt kì quái, chẳng lẽ Lý Phàm là bạn của ông nội thật sao? Cô ấy rất tò mò ông nội và Lý Phàm quen nhau thế nào.

“Cậu Lý, cậu không sao chứ.” Hầu Đức Dương thấy Lý Phàm không trả lời lại quan tâm hỏi lại lần nữa.

Lý Phàm cười nói: “Không sao, chuyện đều đã kết thúc.”

Hầu Đức Dương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may Thiếu chủ Long Môn không sao, nếu không ông ta nhất định phải chết, ông thấy Hàn Tử Du cũng ở đây, chân mày không kìm được nhíu một cái.

Ông nghe cháu gái nhắc tới Hàn Tử Du, đối phương luôn tới trêu

đùa cháu gái mình, cho nên ông không có ấn tượng gì tốt với Hàn Tử Du.

Hàn Tử Du thầy Hầu Đức Dương khách khí với Lý Phàm như vậy, anh ta không kìm được ngây ngắn, đây là tình huống gì, thằng này biết Hầu Đức Dương sao? Sao lại khách sáo với một người bình thường như thế.

“Thầy Hầu, thầy quen nó à?” Hàn Tử Du tò mò hỏi một chút, dẫu sao tiếng tăm y học của Hầu Đức Dương ở Hán Thành có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy.

Lỡ Lý Phàm và Hầu Đức Dương là người thân, như vậy cũng không dễ xử lý, anh ta chủ yếu là muốn biết rõ Lý Phàm rốt cuộc có quan hệ thế nào với Hầu Đức Dương.

Nếu như chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, thì anh ta không cần để tâm.

Hầu Đức Dương vốn là muốn nói đến thân phận Lý Phàm là thiếu chủ Long Môn, ông lại nghe được tiếng ho ám thị của Lý Phàm, ông hiểu ngay, ông lại quên mắt Lý Phàm không muốn lộ thân phận.

Sau đó ông chỉ gật đầu một cái, Hàn Tử Du tưởng Hầu Đức Dương và Lý Phàm chẳng qua là biết nhau mà thôi, cứ như vậy, anh ta yên tâm nhiều, ít nhất lúc ba anh ta ra tay, Hầu Đức Dương sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

Hầu Đức Dương nhàn nhạt nói: “Cậu Hàn, nếu như cậu không còn chuyện gì, mời cậu rời khỏi đây.”

Hàn Tử Du cười khan nói: “Thầy Hầu, ông không nên gấp gáp thé, tôi vẫn có thứ trướng mắt cần giải quyết.”

Hầu Đức Dương hơi sững sờ, ông ta vô thức nhìn theo ngón tay Hàn Tử Du, lại phát hiện đối người cậu ta chỉ lại là Lý Phàm. Ông không hiểu chuyện gì xảy ra, tình huống gì đây, Hàn Tử Du sao lại không vừa mắt Thiếu chủ Long Môn?

Sắc mặt ông thay đổi hẳn, nếu không phải thân phận mình không đủ, không thì ông đã tát cho Hàn Tử Du một cái, lại dám gọi Thiếu

chủ Long Môn như vậy.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Hầu Đức Dương không thể hỏi thẳng Lý Phàm, đành phải hỏi cháu gái.

Hầu Linh cũng không giấu giếm, kể lại ngọn nguồn, cũng tự trách nói: “Đây đều cháu sai, nếu như không phải tại cháu thì anh ấy cũng không bị cuốn vào.”

Hầu Đức Dương nghe được chuyện này không liên quan đến cháu mình, nhất là sau khi ông nghe được Hàn Tử Du có suy nghĩ đó với cháu gái mình, phải biết ông bực tức thế nào.

“Cậu Hàn, cậu làm như vậy có chút không đúng nhỉ.”

Hầu Đức Dương sắc mặt lạnh băng, chất vấn đối phương tại sao phải làm thế với cháu mình, ông còn tưởng rằng Hàn Tử Du dù thế nào vẫn có chút phong độ lịch sự, nhưng ông không ngờ lại ngắm ngầm có loại tư tưởng xấu xa này.

Hàn Tử Du sắc mặt trở nên lúng túng, dẫu sao ở trong chuyện này mình đuối lý, anh ta nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, vội vàng cười mỉa nói: “Cái đó chẳng qua lúc đó tôi bị quỷ ám.”

“Cậu Hàn, tôi hy vọng cậu không làm khó cậu Lý, chuyện này coi như không có gì xảy ra.” Hầu Đức Dương hy vọng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, muốn đàm phán với đối phương.

Nhưng là Hàn Tử Du nhưng lắc đầu nói: “Thầy Hầu, chuyện này không liên quan đến ông, ông không nên nhúng tay, tôi chỉ nhằm vào một người.”

Anh cho là Hầu Đức Dương chẳng qua là đơn thuần cảm kích ơn cứu mạng của Lý Phàm, giờ phút này anh ta không những không lùi bước mà còn cứng rắn hơn.

Anh ta chỉ nhắm vào Lý Phàm, dù là Thiên vương lão tử tới đều vô dụng, hơn nữa, chỉ cần anh ta biểu hiện cương quyết một chút, Hầu Đức Dương sẽ không vì Lý Phàm mà xích mích với cha con anh ta.

Hầu Đức Dương sắc mặt trầm xuống, nếu Thiếu chủ Long Môn bị bắt vì tội danh không tồn tại, thời tiết cả Hán Thành có khi cũng phải thay đổi.

“Không có sao, ông không cần phải để ý đến, tôi có thể tự mình xử lý.” Lý Phàm nâng lên tay nói, anh biết ông cố hết sức rồi, không đề đối phương can thiệp vào chuyện này nữa.

Chương 829

CHƯƠNG 829: CUỐN GÓI RỜI ĐI

Hầu Đức Dương do dự vài giây, nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lý Phàm, ông ta mới ngừng nói, thầm vỗ trán, Lý Phàm là thiếu chủ của Long Môn, hô mưa gọi gió, nhất định sẽ không để tâm đến Hàn Tử Du.

Ngược lại Hầu Đức Dương nhìn Hàn Tử Du bằng ánh mắt đồng tình, đi chọc ai không chọc, lại chọc giận Lý Phàm, đây không phải muốn chết thì là gì, rõ ràng là ngại mạng không không đủ dài.

Hàn Tử Du kỳ lạ nhìn Lý Phàm nói: “Bây giờ anh có quỳ xuống xin lỗi tôi cũng vô dụng.”

Lý Phàm mỉm cười không nói lời nào, dửng dưng đứng chắp tay, Hàn Tử Du thấy anh như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, sắp chết đến nơi rồi mà còn giả vờ bình tĩnh.

Anh ta không tin sau khi ba anh ta đến cùng đoàn kiểm tra, để xem anh có còn bình tĩnh như vậy nữa không.

Đúng lúc này, ba của Hàn Tử Du bước vào, ba của anh ta gần năm mươi tuổi, mặc vest, đi theo phía sau người của đồn cảnh sát.

Khi anh ta nhìn thấy ba mình, hai mắt sáng lên, nhanh chóng than thở với ba mình: “Ba, anh ta không sợ luật pháp, không để ba và con vào trong mắt.”

Ba con Hàn Tử Du có thể nói là rất hiểu nhau, ba của Hàn Tử Du cũng hiểu rất rõ về con trai mình, có lẽ ông ta đã hiểu được điều gì đó. Ông ta theo bản năng quan sát Lý Phàm.

Khi ông ta đưa mắt nhìn Lý Phàm, ông ta cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì cảm giác mà Lý Phàm mang lại cho ông ta hơi khó lường, ông ta luôn cảm thấy hình như đã từng thấy ở đâu đó, nhưng lại không có chút ấn tượng nào.

“Viện trưởng Hầu, ông cũng ở đây à.” Ba Hàn Tử Du cũng chú ý đến Hầu Đức Dương và mỉm cười nói.

Dù sao, Hầu Đức Dương cũng là một bác sĩ thiên tài nổi tiếng, trước đây khi ônh ta mắc nhiều bệnh, Hầu Đức Dương đã chữa khỏi cho ông ta.

Nếu sau này ông ta có bị bệnh gì, mối quan hệ thân thiết với Hầu Đức Dương đó sẽ được sử dụng vào thời điểm quan trọng.

Hầu Đức Dương cũng khách khí nói: Bộ trưởng Hàn, ông từ nơi xa đến đây cũng cực khổ rồi, nếu không tôi nhất định sẽ ở lại uống trà với ông.”

Cho dù là lúc này, ông ta cũng vẫn phải dùng hết sức để giúp đỡ Lý Phàm, có thể giúp được đến đâu hay đến đó, ít nhất cũng là thể hiện lòng trung thành của ông ta đối với thiếu chủ của Long môn.

“Uống trà thì không cần đâu. Mang người đi cho tôi.” Ba của Hàn Tử Du khoát tay, sau đó đưa mắt nhìn Lý Phàm, rồi ra hiệu.

Người của đồn cảnh sát không có ý kiến gì, lập tức vây quanh Lý Phàm, Lý Phàm bình tĩnh nói: “Tôi phạm lỗi gì?”

“Cậu phạm lỗi gì? Cậu đánh đám người, đó là lỗi của cậu.” Ba của Hàn Tử Du ngạo mạn nói, chỉ cần ông ta kết tội gì thì đối phương cũng không làm được gì ông ta.

Ánh mắt Lý Phàm lạnh lùng, nói với cha con Hàn Tử Du: “Ông tùy tiện kết tội thế này, hẳn không phải là một hai lần.”

“Sao, cậu có ý kiến gì với tôi không?” Ba Hàn Tử Du ngang ngược bĩu môi nói.

Thấy cảnh này, Hàn Tử Du cảm thấy phần khích, anh ta nghĩ rằng Lý Phàm là một người tài giỏi, làm cách nào cũng không đánh bại được.

“Đưa người đi.” Ba của Hàn Tử Du thờ ơ nói.

Người đồn cảnh sát lập tức còng tay Lý Phàm. Khuôn mặt Hầu Đức Dương khẽ biến, ông ta không ngờ ba của Hàn Tử Du thực sự dám

làm như vậy.

“Bộ trưởng Hàn, ông nên thả cậu ấy ra đi.” Hầu Đức Dương lại cầu xin Lý Phàm, ông ta làm vậy không chỉ để bảo vệ Lý Phàm, mà còn vì tương lai của ba Hàn Tử Du.

Nếu Lý Phàm thực sự tức giận, đối phương sẽ khó mà bảo toàn được địa vị.

“Bác sĩ Hầu, ông hà tất phải làm vậy? Ông không cần phải thiên vị một người lạ.” Ba Hàn Tử Du không cho Hầu Đức Dương mặt mũi, khéo léo từ chối.

Lý Phàm cười nói: “Sau khi bắt tôi trở về, tôi sẽ bị giam mấy năm?”

“Hừ, bốn, năm năm trở lên.” Hàn Tử Du hăng hái nói, nếu có thể, anh ta muốn giam giữ Lý Phàm cả đời, để đối phương hiểu được cái giá của việc chống lại mình.

Lý Phàm cười nói: “Xin lỗi, tôi có điện thoại, ông lấy giúp tôi.”

Ba Hàn Tử Du không sợ Lý Phàm giở trò gì với mình, ông ta lấy điện thoại di động từ trong túi của Lý.

Phàm ra, khi nhìn thấy số liên lạc hiển thị trên màn hình, ông ta sững sờ.

Trạng thái điện thoại vẫn đang hiển thị kết nói, đã qua hai phút, nói cách khác, đoạn đối thoại vừa rồi, người bên kia đã nghe hết?

Sau khi ba Hàn Tử Du nhìn thầy số điện thoại thì thấy có chút quen thuộc, nhưng không thể nghĩ ra là của ai, đột nhiên có một giọng nói thô lỗ trong điện thoại truyền đến.

“Bộ trưởng Hàn, người dẫn đầu đơn vị của ông có phải chán sống rồi không?!” Giọng nói này là của đội trưởng Chương, ba Hàn Tử Du có chút ấn tượng đối với giọng nói này.

Điện thoại trong tay ông ta suýt chút nữa không nắm chắc, ông ta giật mình, vẻ mặt không thể tin được, cảm giác như đang mơ, đây là tình huống gì? Vì sao người thanh niên này lại có số điện thoại

của đội trưởng Chương?

Ông ta nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt kinh hãi, chẳng lẽ đối phương đã kết nối với đội trưởng Chương trước đó, nói vậy thì đội trưởng Chương hẳn là đã nghe rõ.

“Đội trưởng Chương, thật sao?” Ba Hàn Tử Du không thể không xác nhận lại lần nữa.

Đội trưởng Chương tức giận khi để ba con Hàn Tử Du nhậm chức, ông ta bao nhiêu tuổi rồi, mà còn bị ba con Hàn Tử Du thuyết phục không chút hoài nghi.

Ông ta nhậm chức khi nào, đây là bí mật, chỉ có người trong nội bộ mới có tin tức, hơn nữa giọng điệu này, quả thực là đội trưởng Chương nói đúng.

“Đội trưởng Chương, ông đừng tức giận, tôi chỉ đang nói đùa thôi.” Đến giờ, ba con Hàn Tử Du mới bắt đầu choáng váng, giả vờ như một kẻ ngốc.

Nhưng đội trưởng Chương cũng không dễ lừa như vậy, giọng nói lạnh lùng vang lên trong điện thoại.

“Ông cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Cậu Lý là bạn của tôi. Hôm nay ông dùng đến quyền tư. Bắt đầu từ hôm nay, ông không còn giữ chức vụ hiện tại nữa. Lập tức cuốn gói rời đi cho tôi.”

“Đội trưởng Chương, ông cho tôi một cơ…”

Không đợi ông ta nói xong, đội trưởng Chương đã cúp điện thoại, sau khi nghe thấy tiếng tắt máy, ba Hàn Tử Du đột nhiên tái mặt.

Vừa rồi đúng là giọng của đội trưởng Chương, ông ta cũng nghe ra đội trưởng Chương không phải đang nói đùa.

Có ai nghĩ tới, hôm nay bảo ông ta cuốn gói rời đi, trong lòng ông ta vô cùng hồi hận, nếu sớm biết Lý Phàm có quan hệ với đội trưởng Chương, ông ta dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

Ông ta lúc này mới nhớ ra. Lần trước đội trưởng Chương nói phải đến quán bar để cứu một người bạn.

Do quá tối, nên ông ta chỉ thấy lờ mờ, lần này, ông ta mới chắc chắn, đây không phải là người bạn mà đội trưởng Chương muốn cứu lần trước sao?!

Chương 830

CHƯƠNG 830: BỊ ĐUỔI VIỆC

Sau khi ba của Hàn Tử Du nghĩ tới đây thì không dám nghĩ tiếp nữa. Cuộc điện thoại vừa rồi của đội trưởng Chương cộng thêm bóng dáng quen thuộc của Lý Phàm khiến ông ta lập tức đoán được mối quan hệ giữa anh và đội trưởng Chương.

“Ba mau bắt anh ta lại đi.” Hàn Tử Du còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, trái lại ra sức thúc giục.

Sắc mặt ba của Hàn Tử Du lập tức khó coi, vì cố giữ thể diện nên ông ta muốn lặng lẽ dẫn người ra ngoài. Ông ta nhìn điện thoại rồi mượn cớ nói: “Con à, chúng ta về trước đi, ba còn có việc.”

“Ba, có việc gì thì chờ lát xử lý không được sao? Bây giờ chúng ta tiện thể dẫn anh ta đi luôn là được rồi.”

Hàn Tử Du vẫn tiếp tục nắm lấy đề tài Lý Phàm không tha.

Ba của Hàn Tử Du không nhịn được, tát con trai mình một cái cái nói: “Ai bảo con nói chuyện với ngài Lý như vậy hả?”

“Ba, ba đánh con làm gì chứ? Ngài Lý là ai vậy?” Hàn Tử Du sốc khi bị đánh. Anh ta không hiểu được tại sao ba mình lại đánh mình. Hơn nữa anh ta không hề liên hệ Lý Phàm với ngài Lý.

Ba của Hàn Tử Du tức gần chết. Ông ta đã ám chỉ nhiều lần như vậy mà thằng con trai ngốc của mình vẫn không hiểu nên quyết định mặc kệ, quay đầu lại nói với Lý Phàm: “Ngài Lý, vừa rồi tôi đã vô lễ rồi.

Các cậu còn không mau tháo còng tay ra?”

Ba của Hàn Tử Du đột nhiên trở nên khách sáo làm mọi người ở đó đều ngỡ ngàng, bọn họ không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Vừa rồi ông ta còn muốn bọn họ dẫn người về, sao bây giờ lại bảo

bọn họ thả người, hơn nữa thái độ thậm chí còn trở nên khách sáo như vậy?

Hầu Đức Dương lại không quá bất ngờ. Ông ta biết Long Môn thiếu chủ không phải là người tầm thường, chắc chắn phải có thân phận không đơn giản. Chuyện như hôm nay, anh tùy tiện gọi mấy người tới là có thể giải quyết được dễ dàng.

Người của đồn cảnh sát đều sửng sốt, mãi hồi lâu vẫn chưa kịp phản ứng, đứng yên tại chỗ không biết nên nói gì.

Sau khi ba của Hàn Tử Du thấy đám cấp dưới của mình đứng ngây ra đó thì, tức giận quát: "Các cậu không nghe được tôi nói gì sao? Còn không mau thả người ra cho tôi!"

Đám người đồn cảnh sát liếc nhìn nhau, lúc này mới vội vàng thi hành mệnh lệnh. Ba của Hàn Tử Du cố nặn ra một nụ cười, nói: "Ngài Lý, vừa rồi thật sự ngại quá, ngài đừng trách nhé! Tôi chỉ là vô ý thôi."

Cho dù có mắt chức nhưng ông ta càng không thể trêu chọc vào Lý Phàm được. Nếu bây giờ thể hiện tốt trước mặt anh, không chừng còn có thể bảo vệ được một mạng, quan trọng hơn là may mắn không chừng còn có khả năng lấy lại chức vụ ban đầu. Cho nên lúc này ông ta mới muốn tranh chủ lấy lòng Lý Phàm.

Hàn Tử Du lập tức há hốc mồm. Anh ta nghĩ mãi không thông, không hiểu được vì sao ba mình phải khách sáo với Lý Phàm. Anh ta không nhịn được nói: "Ba, ba cần gì phải làm vậy chứ? Ba đảm nhiệm chức vụ quan trọng, còn anh ta chỉ là người bình thường."

"Câm miệng, ở đây tới lượt con nói chuyện sao? Con còn không mau qua xin lỗi ngài Lý." Ba của Hàn Tử Du tức giận nói.

Ông ta đứng đây lấy lòng lâu như vậy, người sáng suốt đều nhìn ra được có chuyện gì xảy ra nhưng thằng con trai ngốc này vẫn không ngừng chất vấn, thật sự tưởng ông ta đang nói đùa sao?

Hàn Tử Du thấy ba mình có vẻ tức giận thì toàn thân ớn lạnh, do dự nhìn Lý Phàm. Dưới ánh mắt theo dõi của ba, anh ta rất không tình nguyện nói: "Ngài Lý, xin lỗi."

Lúc này ba của Hàn Tử Du mới cười thoải mái, xoa tay nói với Lý Phàm: “Ngài Lý, ngài thấy xử lý như vậy có hợp lý không? Nếu ngài vẫn chưa hả giận, chúng tôi quỳ xuống trước mặt ngài cũng được.”

Sau khi Hàn Tử Du nghe vậy, khóe miệng lập tức giật giật. Cái gì? Quỳ xuống xin lỗi Lý Phàm à? Vậy cũng quá hèn đi. Nếu không phải tự mình nghe được, anh ta sẽ không dám tin là thật đâu.

“Không cần.” Lý Phàm giơ tay lên nói. Cho dù hai ba con Hàn Tử Du lạm dụng quyền công vào việc riêng nhưng ít nhất ba của Hàn Tử Du đã bị đuổi việc, cũng chịu sự trừng phạt thích đáng.

Anh không phải là người nhỏ mọn, cũng không nhất thiết phải so đo vì chuyện này.

Ba của Hàn Tử Du lập tức thở phào nhẹ nhõm. Thật may là ngài Lý không tính toán với ông ta vì chuyện này. Lúc này ông ta mới lau mồ hôi lạnh, chuẩn bị dẫn theo con trai rời đi.

“Sếp, bọn em về đâu?” Đám cấp dưới đi theo Hàn Tử Du tới đây không hiểu nói.

Ba của Hàn Tử Du thở dài, nói: “Tôi đã bị đuổi việc rồi, các cậu cũng quay về đi, không cần đi theo tôi nữa.

Mãi đến sau khi bị đuổi việc, ông ta mới biết mình có được vị trí này khó đến mức nào. Bây giờ ông ta vô cùng hồi hận, chuyện nhỏ như vậy, ông ta vốn không cần phải tự mình đến đây.

Đều tại con trai mình nên ông ta mới mắt chén cơm ăn, vứt bỏ chén cơm như vậy, ông ta biết đi đâu tìm một chén cơm tốt hơn đây?

Bây giờ không cần nói cũng biết trong lòng ông ta hồi hận tới mức nào. Ông ta lạnh lùng nhìn con trai mình, hận không thể tát cho một phát.

Hàn Tử Du nhìn ba với vẻ sợ hãi, hoàn toàn không biết ông ta mắt bát cơm thì liên quan gì tới mình.

“Ba, rốt cuộc tên Lý Phàm kia có lai lịch thế nào vậy?” Hàn Tử Du

không nhịn được nói.

Ba của Hàn Tử Du vội vàng bịt miệng con, nhíu mày nói: “Con muốn chết à? Con phải tôn trọng gọi là ngài Lý, biết chưa? Chuyện ba bị đuổi việc là do đội trưởng Chương tự mình nói cho ba biết. Ngài ấy có quen biết với đội trưởng Chương, con hiểu chưa?”

Cho dù ông ta không biết Lý Phàm rốt cuộc là thần thánh phương nào nhưng có thể là bạn của đội trưởng Chương, hơn nữa còn được đội trưởng Chương tự mình quan tâm thì chắc chắn không phải là người bình thường.

Hàn Tử Du hít sâu một hơi. Anh ta biết đội trưởng Chương là nhân vật lớn thế nào. Đội trưởng Chương gần như được xem là người có thân phận cao nhất ở trong Hán Thành.

Dù thế nào anh ta cũng không ngờ một người bình thường như Lý Phàm lại có thể có quan hệ với đội trưởng Chương. Anh ta không khỏi hít sâu một hơi. May là ba ngăn cản mình đúng lúc, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng khó có thể giữ lại được cái mạng nhỏ của anh ta.

Anh ta nhớ lại vừa rồi nguy hiểm, đáng sợ như vậy mà vẫn còn thấy sợ.

Ba của Hàn Tử Du chỉ có thể oán giận nói với con: “Đều tại con hết. Con gọi ba tới làm gì? Chuyện nhỏ như vậy, con có thể tự mình xử lý, ba lại không nên quản con!”

Hàn Tử Du cúi đầu, cảm giác lần này đá phải tấm sắt cứng làm anh ta suy sụp nhưng bây giờ hối hận cũng vô ích. Anh ta nghĩ đến cảnh tượng nở mày nở mặt, diễu võ dương oai trước kia sẽ không quay lại nữa, lập tức khóc không ra nước mắt.

Sự chênh lệch từ thiên đường lập tức rơi xuống địa ngục làm anh ta gần như không thể tiếp nhận được.

Sau lần này, cách nhìn của Hầu Linh đối với Lý Phàm đã thay đổi không ít. Nếu không nhờ đối phương ra tay, cô ta đã bị Hàn Tử Du làm nhục rồi.

“Cám ơn anh, tôi cũng phải xin lỗi anh về chuyện vừa rồi.” Hầu

Linh xấu hỗ đi tới trước mặt Lý Phàm cảm ơn, sau đó cũng xin lỗi về chuyện lúc trước.

Lý Phàm cười nói: “Không sao, đây là chuyện tôi nên làm. Hơn nữa cô cũng đã cứu tôi, như vậy xem như hai bên hết nợ rồi.”

Chương 831

CHƯƠNG 831: NĂM THÊ BẢY THIẾP CÓ VẤN ĐỀ SAO?

Sau khi Hầu Đức Dương nhìn thấy quan hệ của Lý Phàm và cháu gái của mình hòa thuận như vậy, ông ta không kiềm chế được mà muốn gán ghép hai người, nhưng ông ta nhớ đến anh Lý đã lập gia đình.

Nhưng sau khi ông ta nghĩ đến thân phận của Lý Phàm, cũng cảm thấy thư thái, người tôn quý như anh Lý, năm thê bảy thiếp có lẽ cũng rất bình thường.

Hơn nữa cho dù là cháu gái của mình gả qua, cũng chưa chắc đã thiệt thòi, hơn nữa Lý Phàm là thiếu chủ của Long Môn, nhân vật lớn như vậy, nếu như có thể kết thành thông gia, vậy thì tốt biết bao.

“Cái kia, tôi không làm phiền mọi người nữa, tôi đi trước đây.” Mặc dù trong lòng Hầu Đức Dương rất vui sướng, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn giả vờ không nhìn thấy gì, muốn tạo cơ hội nói chuyện cho hai người.

Lý Phàm liếc nhìn thời gian, cũng không còn sớm nữa, anh nói với Hầu Đức Dương và Hầu Linh: “Tôi còn có việc, tôi đi trước đây, hi vọng lần sau lại gặp mặt.”

“Lần sau gặp.” Hầu Linh vốn dĩ muốn đưa ra đề nghị mời Lý Phàm ăn cơm để báo đáp đối phương, sau khi cô ta nghe đến đây, cô ta chỉ tạm thời giấu đi, vẫy tay nói.

Hầu Linh lưu luyến, không nỡ nhìn bóng lưng của Lý Phàm, càng nhìn mặt càng đỏ, giống như Lý Phàm chính là người đàn ông trong mộng của cô ta vậy.

Lão trung y cũng chú ý đến sắc mặt của cháu gái mình, ông ta ho nói: “Thế nào, anh Lý không tồi đúng không.”

“Vâng, rất tốt.” Hầu Linh ma xui quỷ khiến nói ra, giây tiếp theo

sắc mặt của cô ra dần hiện lên vệt đỏ ửng, lườm nói: “Ông nội, ông đang nói linh tinh cái gì vậy.”

“Haha, ông chỉ tùy tiện hỏi thôi, cháu và anh Lý, cũng có thể nói là trai tài nữ sắc, cháu phải tranh thủ.”

Hầu Đức Dương cười nói.

Lúc này Hầu Linh mới khôi phục lại vẻ mặt bình thường, nói: “Ông nội, ông đừng có mà cười cháu nữa, cháu còn có chuyện phải làm.”

Nói xong, Hầu Linh đỏ mặt chạy đi, Hầu Đức Dương dở khóc dở cười, ông ta vốn chỉ cho đối phương một chiêu, ai biết được đối phương lại chạy trước, ông ta cũng không gấp, dù sao chuyện này phải từ từ mới được.

Lý Phàm gọi xe rời khỏi bệnh viện, đột nhiên lúc này Khang Văn Hân gọi điện thoại cho anh, anh không có chút do dự, quả quyết nhận điện thoại.

“Sư phụ, bây giờ thầy có thời gian không?”

Lời nói thăm dò của Khang Văn Hân ở đầu bên kia điện thoại từ trong điện thoại truyền đến.

“Có thời gian, cậu gặp phiền phức gì sao?”

“Sư phụ, sao con có thể lại gây phiền phức cho thầy chứ, con có một người bạn thân, cậu ấy rất muốn hợp tác với thầy, hôm nay thầy có thể đến một chuyến không.”

Giọng điệu thử thăm dò của Khang Văn Hân vang lên ở trong điện thoại.

“Được.”

Lý Phàm nghĩ đến hôm nay cũng không có chuyện gì lớn, lập tức đồng ý với Khang Văn Hân, đúng lúc giúp đối phương một chút.

“Quá tốt rồi, sư phụ, con yêu thầy chết đi được.”

Khang Văn Hân cười haha một tiếng, hôn điên cuồng vào điện thoại, trên trán Lý Phàm xuất hiện một vạch đen, không còn lời nào để nói liền cúp điện thoại, nổi da gà.

“Anh Khang, thế nào rồi, sư phụ của anh có đồng ý không?” Trong một phòng bao xa hoa, chàng thanh niên ngồi bên cạnh Khang Văn Hân hỏi.

“Xem như cậu may mắn, đúng lúc hôm nay sư phụ của tôi có thời gian rảnh, thầy ấy đồng ý rồi.” Khang Văn Hân cười nói.

“Vậy thì quá tốt rồi, anh Khang, đến lúc đó anh phải nói giúp em đó, nếu như sư phụ anh làm người đại diện cho câu lạc bộ của em, nhân khí câu lạc bộ của em chắc chắn sẽ tăng rất mạnh.” Chàng thanh niên cười nói.

Khang Văn Hân nói: “Cậu nói gì vậy, chúng ta là bạn bè, đương nhiên tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp cậu, nhưng tất cả phải xem tâm trạng của sư phụ tôi.”

“Nếu như việc này thành công, Thôi Trí Minh em cam tâm tình nguyện nhận anh làm đại ca.”

“Được.” Khang Văn Hân cũng cầm ly rượu lên, chạm cốc với đối phương.

“Mọi người không biết, kỹ thuật lái xe của sư phụ tôi tuyệt đối hạng nhất, cho dù thần xe ở Nam Vực cũng không phải là đối thủ.” Lúc này Khang Văn Hân không quên ra sức tâng bốc Lý Phàm, gần như thổi Lý Phàm lên tận trời.

Mà Lý Phàm lại không biết Khang Văn Hân đã thổi mình lên tận trời, lúc anh lái xe, không ngừng hắt hơi.

“Wow, quá lợi hại rồi, ngay cả thần xe của Nam Vực cũng không phải là đối thủ.” Thôi Trí Minh khuôn mặt tràn đầy sự ngạc nhiên, cằm sắp rơi xuống đất, anh ta nghe thấy sự miêu tả của Khang Văn Hân, trong lòng cũng có hình tượng.

Những người khác lại có chút nửa tin nửa ngờ, cho là tâng bốc thái quá, cao thủ đua xe trên thế giới này có lẽ cũng không lợi hại như vậy.

“Em để quên một thứ ở trong xe quên không lấy ra rồi, lát nữa phải tặng cho sư phụ của anh.” Đột nhiên Thôi Trí Minh hơi say mới nhớ ra một chuyện, tạm thời rời đi.

Khang Văn Hân thúc giục: “Cậu nhanh lên, sư phụ tôi có lẽ sắp đến rồi.”

“Biết rồi.” Thôi Trí Minh vừa nói vừa đi đến chiếc Ferrari của mình, từ trong cốp xe lấy ra một chai rượu, bên trên viết hai chữ “trân tàng.”

Sau khi anh ta nhìn thấy chai rượu này, trong lòng rất không nỡ, đây là chai rượu anh ta tốn không ít tiền để mua, hơn nữa có thể nói là có giá nhưng khó mua được, nhưng vì để móc nối với nhân vật lớn như Lý Phàm, anh ta cảm thấy rất đáng giá.

Lúc này, đúng lúc Lý Phàm lái xe vào bãi đỗ xe, lúc Thôi Trí Minh nhìn thấy chiếc xe Lý Phàm lái là F1, có chút kinh ngạc, đây là xe đua dành riêng cho các tay đua.

Anh ta không khỏi bị thu hút, sau khi anh ta nhìn thấy Lý Phàm ăn mặc rất bình thường, đột nhiên lộ ra sự xem thường, anh ta còn tưởng là thần thánh phương nào, hóa ra là một người bình thường thuê xe để khoe khoang.

“Chiếc xe này là đi thuê đúng không, bao nhiêu tiền thế.” Tính khí tài trí hơn người của Thôi Trí Minh lại nổi lên, dáng vẻ tôi là một người chuyên nghiệp nói.

Lý Phàm thờ ơ nói: “Tôi cũng không rõ.”

“Đúng là đồ ngốc, ngay cả thuê xe một tiếng hết bao nhiêu tiền cũng không biết, đến lúc phá sản cũng không biết.” Thôi Trí Minh quái gở nói.

Cùng lúc đó, lời nói của Thôi Trí Minh cũng thu hút không ít người, những người kia sau khi nhìn thấy Thôi Trí Minh, ra vẻ nịnh bợ nói: “Anh Thôi, chuyện gì vậy.”

“Mấy người nhìn cái tên nhà quê ngu ngốc này, lái một chiếc F1 đến để khoe khoang, tôi hỏi anh ta thuê xe hết bao nhiêu tiền, anh ta lại nói là không biết.” Thôi Trí Minh cố ý nói rất lớn tiếng, hơn

nữa còn nói đặc biệt hài hước.

Những tên phú nhị đại kia đều là người ngạo mạn, nghĩ mình cao hơn người khác, ở sâu trong lòng bọn họ luôn xem thường những người có địa vị, thân phận thấp hơn mình, bọn họ lập tức cười đùa hùa theo.

Lý Phàm giống như đang nhìn thằng ngốc, Thôi Trí Minh rất không vui nói: “Mày lại dám nhìn tao với ánh mắt như vậy, mày nghĩ mình là ai.”

Anh ta không kiềm chế được vung nắm đấm lên, dựa vào cơn say xông lên, Lý Phàm tùy tiện đẩy một cái, Thôi Trí Minh lập tức bị đẩy ngã xuống đất, hơn nữa chai rượu trắng trân tàng mà anh ta cầm trong tay, lập tức vỡ xuống đất, không phí ngập tràn mùi rượu, nhưng mùi vị không đơn giản.

“Rượu của tôi, đây là chai rượu mà tôi tốn máy chục tỷ để mua đó!” Thôi Trí Minh đau lòng nhìn chai rượu ở trên mặt đất, vô cùng đau lòng, món quà này anh ta còn có tác dụng rất lớn, bây giờ lại bị vỡ rồi.

Vẻ mặt anh ta lập tức đỏ lên nhìn Lý Phàm, khuôn mặt dữ tợn: “Mày làm vỡ, mày bồi thường cho tao!”

Chương 832

CHƯƠNG 832: BỚI LÔNG TÌM VẾT

Mùi rượu bắt đầu lan tỏa, chỉ là ngửi mùi rượu này có thể đoán được rượu này chắc chắn đến máy chục tỷ, sau khi tất cả mọi người ở hiện trường nhìn thấy, mặc dù không phải là của mình nhưng ít nhiều cũng đau lòng.

Nếu như chai rượu này không vỡ, nói không chừng bọn họ còn có thể uống một ngụm, bây giờ còn chưa nếm thử, đã bị vỡ rồi, bọn họ đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Tất cả những người ở hiện trường lập tức nhìn về phía Lý Phàm, giống như đang nhìn kẻ địch vậy, làm vỡ rượu, bọn họ tuyệt đối không thể tha thứ.

Không ít người xem náo nhiệt quăng cho Lý Phàm một ánh mắt đồng cảm, làm vỡ một chai rượu ngon mấy chục tỷ, còn đắc tội với cậu Thôi, có bao nhiêu cái mạng cũng là một con đường chết.

Lý Phàm hơi sững sờ, loại rượu kia anh đã từng nhìn thấy, quả thật trị giá mấy chục tỷ, nhưng chuyện này, đúng là lỗi của anh.

Chuyện nào ra chuyện ấy, Lý Phàm nói: “Tôi đền cho cậu một chai mới.”

“Haha, mày cho rằng đây là loại rượu bán đầy đường ở đâu cũng có thể mua được sao? Mày biết đây là rượu gì không? Đây là rượu trân tàng, loại rượu này, tổng cộng chỉ có 10 chai, mày đi đâu để mua?”

Thôi Trí Minh giống như nghe thấy một câu chuyện cười lớn nhất trên thế gian, lập tức bật cười, chai rượu này có thể nói là Lafite năm 1982, không đúng còn hiếm hơn cả Lafite năm 1982.

Đồ đắt và quý cho dù là có, Lý Phàm cũng chưa chắc có thể mua được, chứ đừng nói đến là rượu trân tàng có giá trị nhưng ít người mua này, anh ta rất bực bội, dũng khí này của Lý Phàm từ đâu mà

có được.

“Loại rượu này cho dù mày có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, loại rượu này đều đã được người sưa tầm mua rồi.” Tất cả mọi người đều là những người biết về rượu, lập tức bắt đầu chế giễu Lý Phàm.

Trước tiên không nói đến có biện pháp mua được không, cho dù có cách, dựa vào một tên nghèo hèn như Lý Phàm, có thể bỏ ra 300 triệu có lẽ đã là nhiều lắm rồi, đừng nói đến là mấy chục tỷ.

“Nếu như tôi có thể đền cho cậu một chai mới thì sao?” Lý Phàm cười hỏi, loại rượu này quả thật không thể mua được, nhưng lúc trước anh có một tủ rượu dưới lòng đất, cất giữ không ít rượu, đúng lúc trong tủ rượu có một chai như thế này.

Thôi Trí Minh cười khẩy nói: “Nếu như mày đền được cho tao một chai mới, hơn nữa còn là thật, tao sẽ quỳ xuống gọi mày là ông nội, thế nào?”

Anh ta không tin Lý Phàm có thể lấy ra được chai rượu quý thứ hai, phải biết là chai rượu trân tàng này là một đại lão thưởng cho anh ta, cho dù là có, cũng ở trong tay những đại lão kia.

Anh ta nhìn cách ăn mặc của Lý Phàm, không hề giống cậu chủ nhà giàu, hơn nữa khuôn mặt xa lạ này, càng khiến anh ta không tin đối phương có thể lấy ra một chai mới.

“Được.” Lý Phàm gật đầu nói.

Thôi Trí Minh không khỏi nhếch miệng, nói: “Nếu như mày không lấy ra được, mày quỳ ở đây một ngày cho tao.”

Mặc dù rượu đã vỡ, nhưng có thể tìm một chai rượu khác để thay thế, chỉ cần có trọng lượng là đủ rồi, chủ yếu là đợi sau khi sư phụ của anh Khang đến, đến lúc đó anh ta có thể chỉ vào Lý Phàm đang quỳ đề giải thích.

Ngược lại Lý Phàm không nói câu nào, anh gọi điện cho quản gia riêng của mình, bảo đối phương lấy một chai rượu trân tàng ở trong tủ rượu dưới lòng đắt.

Mà ở kho rượu Long Môn.

Tiền Phúc mở khóa từng tầng mật khẩu, cuối cùng lấy ra một chùm chia khóa, sáu đó tra vào lỗ của cánh cửa chống đạn bằng thép dày và nặng, sau đó cánh cửa chống đạn bằng thép phát ra âm thanh ầm ầm.

Tiền Phúc đi vào bên trong, theo bức ảnh mà Lý Phàm gửi đến, ở trong kho rượu mấy trăm mét vuông tìm được chai rượu trân tàng giống với bức ảnh.

“Đưa đến cho thiếu chủ.” Tiền Phúc sợ mình hành động sẽ bị long hậu chú ý đến, bây giờ ông ta chủ yếu là phái hai mặt, ông ta nhất định phải làm việc bí mật.

Long hậu và thiếu chủ Long Môn, mục đích của ông ta là lây lòng hai bên, như vậy có thể có một hai tầng bảo đảm.

Tâm trạng của người đưa rượu rất thấp thỏm, từ lúc nhận lấy không dám buông ra, ngộ nhỡ bị vỡ, anh ta có chết vạn lần cũng không thể bồi thường.

“Vâng.”

Thôi Trí Minh nhìn vào chiếc đồng hồ Rolex của mình, anh ta nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng trở nên mắt kiên nhẫn, nói: “Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đến, có phải mày đang cố ý kéo dài thời gian không.”

Đồng thời anh ta cũng rất nghi hoặc, đúng ra lúc này, sư phụ của Khang Văn Hân cũng nên đến rồi, nhưng anh ta không nhìn bóng người nào.

Nhưng như vậy cũng rất tốt, cứ như vậy, anh ta có thể từ từ dây dưa với Lý Phàm, chỉ cần thuận lợi, tất cả đều không phải là vấn đề.

Lý Phàm không hề sốt ruột mà kiên nhẫn chờ đợi, Thôi Trí Minh lạnh lùng nói: “Nếu như 10 phút nữa vẫn không đến, mày phải lập tức quỳ xuống cho tao.”

Thôi Trí Minh bắt đếm ngược, lúc anh ta nhìn thấy vẫn còn một

phút cuối cùng, vẻ mặt anh ta sa sầm, chuẩn bị ép Lý Phàm quỳ xuống.

Mà lúc này, một chiếc xe thương vụ Santana bình thường đột nhiên xuất hiện ở khách sạn náo nhiệt, tài xế lái xe vội vàng đi xuống, trong tay cầm chính là chai rượu trân tàng giống hệt với chai rượu lúc nãy Thôi Trí Minh bị rơi vỡ.

Lý Phàm cũng có chút bắt ngờ, anh cứ nghĩ là lúc Tiền Phúc phái người đến sẽ phách lối một chút, không ngờ lại trở nên kiêm tốn như vậy, nhưng anh cũng có thể hiểu Tiền Phúc, dù sao phe hai mặt cũng không dễ làm.

Người kia sau khi đưa chai rượu trân tàng đến, mới quay người rời đi, giống như đã từng đến, nhưng lại giống như chưa từng đến.

Lý Phàm nói: “Cậu xem, đây có phải là giống hệt không.”

*Xi, nói không chừng chỉ có bình giống thôi.” Thôi Trí Minh vẫn không tin, anh ta không tin Lý Phàm cũng có loại rượu trị giá mấy chục tỷ như vậy.

Lý Phàm sớm đã biết đối phương sẽ nói như vậy, anh không quá bất ngờ, anh cười nói: “Nếu không tin, cậu có thể kiểm tra một chút.”

Lúc này Thôi Trí Minh mới nhận lấy, anh ta xem đi xem lại, may là đại lão đã từng giảng qua cho anh ta một chút kiến thức, có thể dùng để phân biệt rượu trân tàng thật giả, đúng lúc hôm nay có thể dùng.

Sau khi anh ta xem đi xem lại một lượt, lại phát hiện bên ngoài của chai rượu trân tàng này thật sự giống hệt, không, đúng là thật!

Thôi Trí Minh giật mình, trừ khi Lý Phàm thật sự quen biết một đại lão? Anh ta hừ một tiếng nói: “Nói không chừng chỉ có bình là thật, nhưng mùi vị tuyệt đối không phải là thật.”

Lý Phàm cười nói: “Cậu có thể ngửi một chút.”

Lúc này Thôi Trí Minh mới mở chai rượu ra, lúc anh ta mở chai rượu ra, mùi hương của rượu xộc thẳng vào mũi vào mặt, khiến

anh ta đột nhiên mụ mi.

Hương vị của chai rượu này giống hệt với chai rượu mà anh ta làm rơi, hơn nữa mùi hương còn nồng hơn, từ đó có thể thấy, chai rượu này được ủ nhiều năm hơn.

Thôi Trí Minh không khỏi hít một hơi khí lạnh, chai rượu mà anh ta làm rơi vỡ kia ít nhất cũng được cất giữ 5 năm, mà chai rượu này còn nồng hơn, chẳng lẽ còn nhiều hơn năm năm?

“Đây chắc chắn là giả, loại rượu này được bán ở trên thị trường mới được máy năm, sao mày có thể cất giữ nhiều năm như vậy?” Thôi Trí Minh Lại chất vấn, bắt đầu bới lông tìm vết.

Thực ra anh ta mơ hồ đoán được đây là thật, anh ta nói câu này, trừ khi là cố tình tìm cớ gây sự, nhưng anh ta không muốn mắt mặt, nên mới cố ý đưa ra ý kiến trái ngược.

Chương 833

CHƯƠNG 833: ANH QUẢN RỘNG NHƯ VẬY?

Lý Phàm giống như đang nhìn một thằng ngốc, anh thờ ơ nói: "Bình rượu này mặc dù bán ra thị trường chưa được bao lâu, nhưng lúc chưa có trên thị trường tôi đã có được rồi."

"Nói linh tỉnh, lúc chưa có trên thị trường mày đã có được, trừ khi nơi sản xuất chai rượu này là của nhà mày." Thôi Trí Minh vẫn không tin, phản bác lại nói.

Lý Phàm nói: "Chai rượu này là thật, tin hay không tùy cậu."

Nhưng đối phương nói không sai, nơi sản xuất chai rượu này vốn dĩ la một trong số sản nghiệp của Long Môn, hơn nữa chai rượu này của anh là chai rượu trân tàng đầu tiên, những chai rượu trân tàng khác đều là hai năm sau mới sản xuất.

Thôi Trí Minh sững sờ, nhưng lại không tìm được thóp để phản bác.

Tất cả mọi người đều sững sờ, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cậu Thôi túng quẫn, bọn họ còn cho rằng Lý Phàm sẽ quỳ một ngày, ai biết được, kết quả quá khác với tưởng tượng của bọn họ.

Lúc này Lý Phàm mới đi vào vấn đề chính, nói: "Lúc nãy không phải đã đánh cược với tôi sao, bây giờ nên gọi ông nội rồi."

Câu nói này vừa rơi xuống, tất cả những người ở hiện trường theo bản năng đều nhìn về phía Thôi Trí Minh, nếu như Thôi Trí Minh gọi ông nội, quả thật là quá bùng nổ, phải biết cậu Thôi là cậu ám nỗi tiếng trong Hán Thành.

Một khi tin tức này được truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến Hán Thành bùng nổ ngay lập tức.

Sau khi Thôi Trí Minh cảm nhận được ánh mắt xem náo nhiệt ở xung quanh, sắc mặt anh ta trở nên vô cùng khó coi, bảo anh ta xin

lỗi, chuyện này sao có thể chứ.

Nếu như anh ta xin lỗi, không phải là mắt hết thể diện sao? Cái thể diện này, anh ta tuyệt đối không thể mắt, hơn nữa cái sai này anh ta cũng không thể nhận!

“Hừ, đây là giả, là giả.” Thôi Trí Minh thét lên, nhưng tiếng hét bắt lực của anh ta vẫn ám chỉ anh ta chột dạ.

Tất cả những người ở hiện trường đều không dám lên tiếng, bọn họ cũng nhìn ra được cậu Thôi thật sự nổi giận, Thôi Trí Minh quay đầu nhìn những cậu chủ khác, nói: “Mấy người nói xem, chai rượu này là thật hay là giả?”

Những cậu chủ kia nhìn nhau, đây rõ ràng là muốn bọn họ đứng cùng chiến tuyến, bọn họ nghĩ đến thân phận của Lý Phàm và Thôi Trí Minh không phải cùng một đẳng cấp.

Hơn nữa, bọn họ cũng không tin Lý Phàm có thể lấy ra được một bình rượu trân tàng máy chục tỷ, rất nhanh bọn họ đã lựa chọn xong, lập tức đứng về phía cậu Thôi.

Thôi Trí Minh rất hài lòng với kết quả này, anh ta không quên đắc ý nhìn Lý Phàm, cho dù là rượu thật, anh ta cũng đổi trắng thay đen nói thành giả.

Hơn nữa chai rượu trân tàng này là thật hay giả, bây giờ vẫn chưa có bát kỳ chứng cứ gì, anh ta không cam lòng nhận thua.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên đi đến, mũi ông ta không giống với người bình thường, trên mũi của ông ta có hèm rượu, hơn nữa vô cùng đỏ.

Thôi Trí Minh chỉ nhìn qua đã nhận ra người đàn ông trung niên kia là nhân vật như thế nào, anh ta vội vàng kéo đối phương lại, nói: “Tửu vương, ngài đến xem một chút, rượu này là thật hay giả.”

Đối phương là tửu vương, rất hiểu về rượu, có thể nói là loại rượu nào cũng đã từng gặp qua, hơn nữa có một tuyệt kỹ là chỉ cần ngửi đã biết được thật giả.

Nếu như có đối phương làm chứng, vậy chắc chắc có uy tín.

“Đừng làm phiền tôi, không có rượu máy tỷ, tôi không hiếm thấy.” Người đàn ông trung niên được gọi là vua rượu dường như uống có chút nhiều, say bí tỉ hất tay Thôi Trí Minh ra.

Khuôn mặt Thôi Trí Minh có chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng lén thích thú, anh ta đùa cợt nói với Lý Phàm: “Mày nhìn đi, ngay cả vua rượu cũng không hiếm lạ, xem ra chai rượu này không đáng tiền, mày đang lừa gạt tao.”

Đúng lúc này, vua rượu vô tình ngửi thấy rượu trân tàng trong tay Thôi Trí Minh, hai mắt ông ta lập tức sáng lên, kích động nói: “Rượu này là rượu ngon.”

Thôi Trí Minh hơi sững sờ, vẻ mặt lại trở nên vô cùng khó coi, anh ta bảo đối phương nói mát chứ không phải nói lời khen ngợi, anh ta hận không thể bịt miệng đối phương lại.

Ai biết được, vua rượu sau khi nhìn thấy chai trân tàng kia, lại nhìn chằm chằm vào nó, từ đầu đến cuối đều không bỏ qua, Thôi Trí Minh đột nhiên cảm thấy đau đầu.

“Đây là hàng thật, đây là rượu đầu trong trân tàng rượu.” Vua rượu giành lấy, ngửi một cách cẩn thận, rồi đưa ra căn cứ của mình.

Sắc mặt Thôi Trí Minh càng trở nên khó coi, tất cả mọi người đều hiếu kỳ, hỏi: “Cái gì mà rượu đầu?”

“Rượu đầu chính là lượt sản xuất đầu tiên.” Vua rượu giải thích: “Rượu đầu như thế này có thể nói là rất hiếm gặp, cậu Thôi, không ngờ cậu còn cất giấu hàng lậu.”

Sau khi Thôi Trí Minh nghe đến đây, vẻ mặt từ tức giận chuyển thành kinh ngạc, chả trách chai rượu này của Lý Phàm có thời gian ủ lâu hơi chai rượu kia của anh ta, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Trong lòng anh ta không khỏi cảm thấy kinh ngạc, rượu đầu, cái này cũng có thể cất giữ, sao Lý Phàm có thể có được? Trừ khi Lý Phàm thật sự có người bạn đại lão gì đó?

Sau khi nghĩ đến đây, anh ta không khỏi giật mình, vậy không phải nói, anh ta phải gọi Lý Phàm là ông nội? Nhưng ở dưới đám đông, nếu anh ta gọi ra, vậy không phải rất mắt mặt sao.

“Ông vẫn đi qua một bên hóng mát đi.” Thôi Trí Minh đẩy vua rượu một cái, vốn dĩ muốn thông qua vua rượu để chế giễu Lý Phàm, ai biết được lại là tự lầy đá đập chân mình.

Vua rượu cũng không tức giận, vui vẻ rời đi.

“Hừ, ông ta uống nhiều rồi.” Thôi Trí Minh che giấu sự chột dạ nói.

Thực ra hầu hết mọi người đều biết chai rượu này là thật, nhưng bọn họ đều sợ đắc tội với Thôi Trí Minh, mới lựa chọn đứng về phía Thôi Trí Minh.

Lý Phàm thờ ơ nói: “Chai rượu này tôi vẫn cho cậu, bây giờ cậu nên thực hiện lời hứa của anh.”

“Mày nhắc đến một câu nữa thử xem.” Thôi Trí Minh lập tức nổi giận, anh ta không biết Lý Phàm lấy rượu trân tàng này từ đâu, nhưng thân phận của đối phương như vậy lại luôn ép hỏi anh ta khiến anh ta rất mắt giá.

Anh ta cảm thấy rõ ràng thân phận của mình thấp đi, hơn nữa rất nhiều người đang nhìn anh ta, đối phương còn nhắc đến chuyện không nên nhắc đến, đây rõ ràng là khiến anh ta mắt mặt mà.

“Một vừa hai phải thôi, nhân lúc cậu Thôi vẫn chưa tức giận, mày mau đi đi.”

“Cậu Thôi không lầy mạng của mày đã là tốt lắm rồi, còn ở đây quần lấy không thôi.”

“Mau cút đi, nếu không mày sẽ hối hận đó.”

Đám bạn xâu của Thôi Trí Minh cũng đuổi Lý Phàm đi, như vậy, bọn họ cũng có thể có mối quan hệ tốt với Thôi Trí Minh, đây là một cơ hội tốt, đương nhiên bọn họ không thể bỏ qua.

Thôi Trí Minh hài lòng gật đầu, thứ anh ta muốn thấy chính là kết

quả như thế này, một khi Lý Phàm bị đuổi đi, đối với anh ta mà nói là một chuyện vô cùng tốt.

Lý Phàm kiềm nén cơn tức giận, nói: “Tôi còn có một bữa tiệc phải tham gia.”

“Mày còn tham gia tiệc gì nữa, người như mày ăn cơm thừa cũng dễ dàng cho mày rồi, tao không muốn nhìn thấy mày nữa, mau cút đi.” Thôi Trí Minh ngang ngược, vô lý nhìn Lý Phàm, giọng điều tràn đầy sự chế nhạo.

Lông mày Lý Phàm nhướng lên, như này có chút quá đáng, từ đầu đến cuối đối phương vẫn luôn khiêu khích anh, bây giờ ngay cả đi đâu cũng muốn quản, lạnh lùng nói: “Cánh tay của cậu dài như vậy sao?

Quản rộng như vậy? Tôi đi đâu cậu cũng muốn quản?”

Chương 834

CHƯƠNG 834: MÀY GÂY HỌA LỚN RỒI!

Lý Phàm vẫn luôn ẩn nhẫn, nhưng hôm nay anh đang dần mất kiên nhẫn, vừa vào đã bị nhắm vào như vậy, tâm trạng của anh hoàn toàn bị phá hỏng.

Nhất thời tất cả mọi người ở đây đều bị lời nói của Lý Phàm làm cho sửng sốt, bầu không khí đột nhiên trở nên vô cùng xấu hổ, sắc mặt mọi người đều rất phức tạp, nhưng phần lớn đều là ánh mắt xem trò vui.

“Ái chà, mày còn dám nỗi giận với tao cơ, tay tao dài thế đấy, nói cho mày biết, khách sạn này là do bạn tốt của tao mở đấy.” Sau một hồi sửng sốt, Thôi Trí Minh cười nhạt một tiếng, tỏ vẻ mày không vừa mắt tao nhưng lại chẳng đánh được tao.

Lý Phàm mắt kiên nhẫn, nói: “Giờ tôi không muốn dây dưa với cậu, tránh ra ngay cho tôi.”

Trong mắt Thôi Trí Minh, đối phương chỉ là một tên nghèo túng, một tên nghèo túng dám thách thức uy quyền của hắn ta, điều này khiến hắn ta cực kỳ khó chịu.

Ngược lại, hắn ta cảm thấy mình chịu thiệt, sắc mặt dần trở nên u ám, đối phương làm hắn ta mắt mặt như vậy, hắn ta phải cho đối phương nếm thử sự lợi hại của mình.

“Thôi Trí Minh tao là một nhân vật có tiếng ở Hán Thành này, mày là ai mà dám nói chuyện với tao như thế, nói cho mày biết, kể cả tao có khạc một bãi đờm, mày cũng phải há mồm hứng cho tao.” Thôi Trí Minh ngạo nghễ chỉ vào Lý Phàm mà nói.

Mọi người cũng hùa theo: “Cậu Thôi bá lắm, không hổ là cậu Thôi, chúng tôi phải học theo cậu.”

Nghe thấy những lời khen ngợi, Thôi Trí Minh rất hưởng thụ vầng hào quang như vậy.

Lúc này, Khang Văn Hân cũng không đợi được nữa, anh ta thấy thời gian đã trôi qua nửa tiếng, không khỏi thở dài, xem ra hôm nay sư phụ sẽ không tới đâu.

Anh ta cũng không trách sư phụ cho anh ta leo cây, sư phụ có thể đồng ý đã là nể mặt anh ta lắm rồi, bất kể thế nào, anh ta vẫn muốn gọi điện thoại cho sư phụ hỏi một chút.

Sau khi chuông điện thoại của Lý Phàm vang lên, anh bấm nhận.

“Sư phụ, hôm nay thầy không đến được ạ?”

“Không phải, đã đến rồi, nhưng bị máy thằng ngu chặn lại.”

“Cái gì? Là ai to gan thế? Sư phụ, thầy chờ đó, con ra ngay.”

Khang Văn Hân lập tức đứng ngồi không yên, chẳng trách sư phụ vẫn chưa tới, hóa ra là vỉ chuyện này, không ngờ ngay trong công ty mình lại có máy thằng ngu dám gây sự với sư phụ, như vậy không phải đang cố ý chống lại anh ta sao?

Anh ta rất muốn nhìn xem rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám khiêu khích sư phụ của anh ta.

Khang Văn Hân đứng lên, nói: “Sư phụ của tôi bị mấy thằng ngu chặn đường, các cậu theo tôi ra ngoài.”

“Có chuyện như vậy sao? Anh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ xử máy thằng nhãi kia.” Máy kẻ con nhà giàu ở đó đều phẫn nộ lên tiếng, đều muốn nịnh bợ Khang Văn Hân và sư phụ chưa bao giờ gặp mặt của Khang Văn Hân nữa.

Sau khi Lý Phàm cúp điện thoại, Thôi Trí Minh cũng mặt lạnh như tiền, nói: “Mày vừa nói bọn tao là máy thằng ngu, phải không?”

Vừa rồi Thôi Trí Minh nghe rất rõ lời của Lý Phàm, khi biết Lý Phàm dám gọi bọn họ là đồ ngu thì rất phẫn nộ.

Hắn ta là ai chứ? Hắn ta chính là một cậu ấm ở Hán Thành, lại bị một kẻ tầm thường như Lý Phàm coi là đồ ngu, chuyện này làm sao có thể nhịn được, huống chỉ hắn, đừng nói là hắn ta, cả đám cậu ấm bên cạnh hắn ta cũng không bình tĩnh nỗi.

Bởi vì câu kia của Lý Phàm cũng gộp cả bọn họ vào nên bọn họ đều tức giận nhìn Lý Phàm, giống như muốn ăn thịt Lý Phàm vậy.

Nhất thời Lý Phàm đã đắc tội cả đám, đám người xem trò vui đều thở dài, một lúc chọc giận nhiều cậu ấm ở Hán Thành như vậy, lần này anh chết chắc rồi.

Thôi Trí Minh siết chặt nắm đắm phát ra tiếng rắc rắc, khi nhìn thấy vóc dáng gầy gò của Lý Phàm thì không coi ra gì, hơn nữa mình đã từng luyện tán đả, hắn ta vẫn khá tự tin vào bản thân.

“Tao phải đích thân dạy dỗ mày.” Thôi Trí Minh nhếch miệng cười, sau đó đắm một cú, khi nắm đắm của hắn ta đắm ra như mang theo tiếng gió vù vù, khiến người ta gần như không thể né tránh.

Lý Phàm dễ dàng tóm lấy nắm đấm của đối phương, cười nói: “Có tí sức thế này mà đòi múa rìu qua mắt thợ à?”

Thôi Trí Minh giận tím mặt, tức giận rút tay ra, nhưng tay của Lý Phàm như gọng kìm vậy, cho dù hắn ta có nhúc nhích thế nào cũng không có tác dụng.

Lý Phàm chẳng hề hắn gì, ngược lại Thôi Trí Minh đã mệt hét hơi, hắn ta quay đầu nhìn những người khác, nói: “Chúng mày đừng có ngây ra đấy nữa, mau giúp tao, tao không giữ được nữa.”

Đám hồ bằng cầu hữu của Thôi Trí Minh phản ứng chậm, lúc này mới chia ra hành động, tất cả xông đến chỗ Lý Phàm, Lý Phàm híp mắt lại, lập tức thả Thôi Trí Minh ra.

Theo quán tính, Thôi Trí Minh liên tục lùi về sau, ngã ngồi xuống đất, vừa khéo ngồi lên đống rượu quý bị rơi vỡ nát, nhất thời hắn ta đau đến hét lên như lợn bị chọc tiết vậy.

Cảnh tượng lập tức trở nên hỗn loạn, Thôi Trí Minh hét lên: “Đánh nó cho tao, đánh mạnh vào.”

Nhưng hình ảnh tiếp theo khiến Thôi Trí Minh không bình tĩnh được nữa, đám hồ bằng cầu hữu của hắn ta lần lượt bị đánh cho tơi tả, tình trạng của mỗi người đều không ổn.

Thôi Trí Minh nuốt một ngụm nước miếng, bắt đầu hoài nghi cuộc đời, hắn ta nghi ngờ có phải Lý Phàm bật hack không, sao lại đánh nhau giỏi vậy? Thế này thì biến thái quá rồi đấy.

Đúng lúc này, Khang Văn Hân dẫn theo những người khác ra ngoài, sau khi nhìn thấy Thôi Trí Minh bị thương, anh ta hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Đừng nói nữa, bị người ta đánh, anh mau giúp em đi." Thôi Trí Minh rên rỉ nói.

Khang Văn Hân tức giận nói: "Lúc nào rồi, mày còn ở đây bắt nạt người khác, sư phụ tao đến rồi, sư phụ tao nói bị mấy thằng ngu chặn đường."

"Hả? Ở đâu? em qua liền." Thôi Trí Minh nghe vậy, cầm lấy bình rượu quý, bộ dạng tao muốn đi đánh nhau.

Đúng lúc này, Khang Văn Hân giờ mới trông thấy Lý Phàm đang thoải mái giữa đám người, lập tức vui mừng nói: "Sư phụ của tao ngay đây nè."

Sau đó sắc mặt anh ta dần trở nên khó coi, nghi thức chào hỏi này có hơi quá đáng, anh ta tóm lấy Thôi Trí Minh tức giận nói: "Đừng nói với tao thằng ngu đó là mày nhé."

"Cái này… anh không hoa mắt chứ, sư phụ không phải là hơn bốn mươi tuổi sao?" Thôi Trí Minh nuốt nước miếng, vô cùng do dự.

Hắn ta nghĩ sư phụ của Khang Văn Hân hẳn rất lớn tuổi, ít nhất cũng phải lớn hơn thần xe phía nam một chút, cho nên hắn ta mới không liên tưởng đến Lý Phàm.

Khang Văn Hân lắc đầu, cảm thấy Thôi Trí Minh đúng là hết thuốc chữa, mắng: "Ai nói thầy ấy đã hơn bốn mươi tuổi? Mày đúng là gây họa lớn rồi!"

Thôi Trí Minh giật mình, hắn ta không nhịn được tự cho mình một cái tát, nếu hắn ta sớm biết Lý Phàm là sư phụ của Khang Văn Hân thì hắn ta sẽ không dùng thái độ như vậy để đối đãi với Lý Phàm.

Mà lúc này, cả đám cậu ấm đều nằm rạp trên mặt đất, Lý Phàm

khoanh tay đứng ở giữa.

Chương 835

CHƯƠNG 835: MÀY HẾT CƠ HỘI RỒI

Đám cậu ấm này đều đỏ mắt, không ai dám ra tay với Lý Phàm nữa, thực lực của Lý Phàm vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ đều không ngờ Lý Phàm lại đánh nhau giỏi như vậy, lúc này tất cả đều nằm bò trên mặt đất rên rỉ.

Vẫn còn vài cậu ấm tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đánh giỏi lắm đúng không? Để vệ sĩ của tao đến dạy dỗ mày."

Đúng lúc này, Khang Văn Hân lạnh mặt đi tới chỗ mấy cậu ấm đó, giật lấy điện thoại di động của đối phương, đập vỡ ngay tại chỗ.

Cậu ấm kia không tiếc di động, mà tức giận vì có người vô duyên vô cớ cướp mất điện thoại của hắn ta, khi hắn ta nhìn thấy là Khang Văn Hân thì lập tức không dám nói nữa.

Ít nhiều hắn ta cũng biết về Khang Văn Hân, đối phương chính là chủ ở đây, cũng vượt trội hơn hắn ta cả về địa vị và thân phận, hắn ta không chống lại Khang Văn Hân, lại tỏ vẻ bối rối, không hiểu tại sao Khang Văn Hân lại làm vậy.

"Sư phụ, thầy không sao chứ?" Khang Văn Hân quay sang nhìn Lý Phàm, lập tức nở nụ cười đi qua chào đón.

Khi lời nói của Khang Văn Hân nói ra, tắt cả những người có mặt đều nhìn nhau, há miệng to đến mức nhét được một quả trứng vào, thế này là thế nào? Sao Khang Văn Hân lại gọi Lý Phàm là sư phụ?

Bọn họ không khỏi nghĩ đến "chủ đề" của ngày hôm nay, vậy thì, Lý Phàm chính là sư phụ trong miệng Khang Văn Hân ư? Bọn họ hít một hơi khí lạnh, giờ mới biết mình đã gây ra bao nhiêu tai họa.

Kết quả như vậy quá bất ngờ, hoàn toàn khiến bọn họ trợn tròn

mắt, nghi ngờ không biết có phải mình đang nằm mơ hay không.

Tâm trạng của Thôi Trí Minh vô cùng phức tạp, trong lòng có cảm giác áy náy và hối hận, hiện giờ hắn ta rất muốn uống thuốc hồi hận, néếu có thể làm lại, hắn ta sẽ nhẫn nhịn, cũng sẽ không chọc giận Lý Phàm.

Hắn ta cảm thầy cuộc đời rất mờ mịt, vốn dĩ hắn ta muốn nhờ Lý Phàm làm biển hiệu cho câu lạc bộ của mình, để hắn ta có thể sống sót qua khó khăn.

Hiện tại hắn ta vô cùng hoang mang, giờ thì hay rồi, tắt cả những dự định trước đây đều tan thành mây khói cả rồi!

Lý Phàm thản nhiên nói: “Không sao.”

Sau khi Khang Văn Hân thấy giọng điệu bình thản của Lý Phàm, biết sư phụ vẫn còn tức giận vì chuyện này, anh ta nhìn Thôi Trí Minh với vẻ trách cứ: “Mày còn đơ ra đấy làm gì, còn không mau xin lỗi sư phụ tao đi!”

Thôi Trí Minh run lên, quỳ xuống rất thành thạo, nói với Lý Phàm: “Ông nội ơi, con sai rồi, con không biết ông là Khang sư phụ.”

Khóe miệng Lý Phàm giật giật, Khang sư phụ cái gì chứ? Sao nghe lạ vậy, dù có bị gọi là sư phụ của Khang Văn Hân thì cũng còn dễ nghe hơn chút, ít nhất cũng không kỳ quặc như vậy.

Lúc này Khang Văn Hân mới nói bên tai Lý Phàm: “Sư phụ, đây là bạn tốt mà con đã từng nói với thầy.”

Sau khi nghe đến đây, sắc mặt Lý Phàm hơi tối xuống, đột nhiên không còn hứng thú với lần hợp tác này nữa.

“Tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, coi như hôm nay chưa từng tới đây.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Lần này Thôi Trí Minh không bình tĩnh được nữa, đối phương chính là cọng rơm cứu mạng của hắn ta, lỡ đối phương bỏ hắn ta đi mắt thì hắn ta sẽ xong đời luôn.

Mọi người thấy Thôi Trí Minh hèn mọn xin lỗi như vậy, bọn họ

cũng bắt đầu hối hận vì hành động ra tay khi nãy của mình.

Thôi Trí Minh quỳ xuống, bò tới ôm đùi Lý Phàm nói: “Con thật sự không biết là ông, đây gọi là không đánh không quen biết, thật sự là hiểu lầm thôi.”

Lý Phàm nghe vậy, thản nhiên nói: “Tôi với cậu lại chẳng quen nhau.”

Lòng Thôi Trí Minh chùng xuống, hắn vô thức nhìn Khang Văn Hân với ánh mắt khẩn cầu, hy vọng Khang Văn Hân có thể giúp hắn ta nói máy lời.

Khang Văn Hân thờ ơ đứng nhìn, cho dù cha anh ta có đối đầu với sư phụ mình, anh ta cũng sẽ đứng về phía sư phụ, huống chỉ là bạn mình.

Thôi Trí Minh không ngừng cầu xin Khang Văn Hân, cuối cùng Khang Văn Hân cũng mềm lòng, dù sao Thôi Trí Minh cũng gặp rắc rối lớn, nếu lúc này anh ta mặc kệ thì khác nào thấy chết mà không cứu.

“Sư phụ, bọn họ cũng không cố ý, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra đi.” Khang Văn Hân thở dài, đành giúp Thôi Trí Minh cầu tình.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Cậu ta nói tôi thấp kém, không xứng ở đây, còn nói có khạc một bãi đờm, tôi cũng phải hứng lấy.”

Khang Văn Hân nghe xong thì rất tức giận, anh ta không ngờ Thôi Trí Minh lại nói khó nghe như vậy, lập tức đá một phát: “Mày vênh váo cái gì? Sư phụ tao giỏi như vậy cũng không vênh váo như mày, mày coi mình là ông trời đấy hả?”

Thôi Trí Minh liên tục tự tát mặt mình và nói: “Tôi sai rồi, tôi không dám làm vậy nữa đâu.”

Lý Phàm phắt tay: “Quên đi, tôi cũng không chấp nhặt với cậu, coi như tôi chưa từng gặp cậu, cậu đi đi.”

Thôi Trí Minh vẫn không quên cầu xin Khang Văn Hân và Lý Phàm, mong rằng hai người có thể cho mình một cơ hội nữa.

Lúc này Khang Văn Hân cũng không muốn giúp nữa, đây là đối phương tự tìm đường chết, anh ta nói với Lý Phàm: “Sư phụ, con đưa thầy về.”

Thôi Trí Minh suy sụp ngồi dưới đất, không cậu ấm nào muốn nói chuyện với Thôi Trí Minh, sợ mình có quan hệ với Thôi Trí Minh thì sẽ bị nhắm vào.

Hơn nữa, ít nhiều bọn họ cũng có chút thù hận Thôi Trí Minh, nếu không phải do đối phương xui khiến bọn họ ra tay, cùng lắm bọn họ cũng chỉ gây ra chút rắc rối nhỏ thôi.

“Sư phụ, hôm nay đúng là ngại quá.” Khang Văn Hân tỏ vẻ có lỗi, nói.

“Không sao, chuyện không liên quan đến cậu, đừng tự trách như vậy.” Lý Phàm cười nói.

Khang Văn Hân nhìn xe của sư phụ đi xa, tức giận nhìn Thôi Trí Minh, nói: “Mày nên chờ sư phụ tao nguôi giận đi.”

Thôi Trí Minh thở dài một hơi, không ngừng vỗ ngực giậm chân, đành phải trả giá cho sự kiêu ngạo của mình.

Trong khi quqay về, Lý Phàm tình cờ nhìn thấy ở ven đường có một cô gái đang bị bắt nạt, phía sau còn có mười mấy gã đàn ông đang đuổi theo.

Cảnh tượng như vậy rất lố, khóe miệng Lý Phàm giật giật, anh nghĩ đến cảnh tượng như vậy chỉ có trên phim truyền hình, không ngờ ngoài đời thật cũng có.

Những người đi xung quanh dường như không ai dám liều lĩnh giúp cô gái kia, rất nhanh cô gái kia không chạy được nữa, đột nhiên yếu ớt ngồi xuống đất, sợ hãi nhìn đám đàn ông đó.

Lý Phàm không nhìn nổi nữa, lập tức dừng xe bên cạnh, khi đám đàn ông kia nhìn thấy Lý Phàm xuống xe, khóe miệng khẽ nhếch lên, dường như đã đạt được nhất trí với cô gái.

“Cứu mạng.” Cô gái kia rơi nước mắt, bắt đầu khóc kêu.

Một gã đàn ông giơ con dao làm bếp lên, định chém xuống thì bàn tay đột nhiên đau đớn, con dao làm bếp trong tay đột nhiên văng ra ngoài.

Ngoài con dao làm bếp, trên mặt đất còn có một điều thuốc lá.

Gã đàn ông sững sờ, dùng thuốc lá hất bay con dao làm bếp trên tay gã, chỉ có cao thủ nhà nghề mới làm được.

Chương 836

CHƯƠNG 836: ĐỘC CÔ

“Là ai, mau ra đây đi.” Đám đàn ông kia vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, không ngừng gào thét tức giận.

Lý Phàm đi ra ngoài, lên tiếng: “Là tôi.”

“Mày cứng đấy!” Gã đàn ông kia nhặt con dao làm bếp lên chỉ vào Lý Phàm, nói: “Đừng có can thiệp vào chuyện của tao, cút ngay đi cho khuất mắt tao, nếu không tao sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ.”

Lý Phàm thản nhiên nói: “Giữa ban ngày ban mặt, các anh bắt nạt một cô gái như vậy thì có còn là con người nữa không?”

Đám đàn ông kia nghe vậy, khuôn mặt người nào người nấy sa sầm xuống, lạnh lùng nói: “Mày câm mồm đi cho tao.”

“Đại ca, anh phí lời với thằng đó nhiều như vậy làm gì, chém chết nó là xong.” Đám đi cùng đằng sau gã đàn ông kia cùng nhao nhao lên nói.

Gã đàn ông cầm đầu liếm môi, bắt đầu khoe khoang chiến tích của mình năm đó: “Lúc đó tao là Thái Đao Vương, dùng một con dao làm bếp này chém chết được mười máy thằng.”

“Đại ca ngầu lòi.” Đám đi cùng kia cũng rất ăn ý, bắt đầu nịnh bợ tên đại ca.

Cô gái kia nói với Lý Phàm: “Người anh hùng, hay là anh cứ đi trước đi.”

Trong lòng Lý Phàm cạn lời, đã là thời đại nào rồi mà cô ta còn gọi anh là như vậy, nhưng hiện giờ anh cũng không có tâm trạng để phàn nàn, phải xử lý tình huống trước mắt đã.

Tên đàn ông cầm đầu đối đầu với Lý Phàm, trên trán gã túa ra mấy

hạt mồ hôi, nói thật là gã cũng không muốn động tay lắm nhưng đề cho vở kịch này càng chân thực, gã cũng không quan tâm được đến quá nhiều chuyện.

Thái Đao Vương làm liều, nghiến răng lao về phía trước, Lý Phàm thấy vậy, anh đứng nguyên ở chỗ cũ, không hề động đậy. Tên Thái Đao Vương hơi bất ngờ, chẳng lẽ Lý Phàm này chỉ là hữu danh vô thực?

Mọi người sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, đều bắt đầu cảm thấy đáng tiếc cho Lý Phàm, vì cứu người mà phải đền cả tính mạng của mình như vậy, như vậy thật không xứng đáng. Hầu hết mọi người không cảm thầy Lý Phàm là anh hùng mà thấy anh là đồ ngốc.

Rõ ràng biết là sẽ chết, vậy mà vẫn nhất quyết muốn đứng ra, bây giờ thì hay rồi, đối mặt với tình huống thế này, sợ đến mức không dám chạy nữa.

Khi Thái Đao Vương còn cách Lý Phàm khoảng 1 mét, Lý Phàm lướt người qua, Thái Đao Vương không kịp phản ứng, con dao làm bếp trong tay rơi xuống đất, cả người anh ta ngã ra đất, trông không khác gì con rùa.

Khuôn mặt anh ta biến sắc, vừa nãy anh ta còn không nhìn rõ Lý Phàm đã ra tay thế nào, đối phương ra tay thật sự quá nhanh, dùng mắt thường chắc chắn không thể nắm bắt được.

Tiếp đó, Lý Phàm theo đà, giẫm một chân lên lưng của Thái Đao Vương, lưng anh ta đột nhiên phát ra âm thanh răng rắc, cho dù không phải là người chuyên nghiệp cũng có thể nghe ra đây là tiếng xương sườn gấy.

Đám đàn em phía sau Thái Đao Vương vô cùng kinh ngạc, thầm cảm thấy may vì mình không ra tay.

Lý Phàm uy phong như vậy khiến không ít người sợ hãi, Thái Đao Vương đau tới mức ứa cả nước mắt.

Chuyện này đúng là quá lỗ, tiền công sau khi làm xong việc này e rằng không đủ tiền đi khám bệnh.

Cô gái được cứu kia nhìn Lý Phàm vô cùng sùng bái, nhưng sự sùng bái đó không kéo dài quá lâu, ngay sau đó nó đã bị sát ý trong mắt cô ta thay thế.

“Đại ca, tha cho tôi, xin anh thả tôi đi, tôi sẽ dẫn người của tôi đi ngay.” Thái Đao Vương đầu hàng rất nhanh, anh ta vội vàng cầu xin tha mạng.

Nhỡ đâu đối phương dùng thêm một chút sức lực nữa, vậy thì cả phần đời còn lại của anh ta nhất định sẽ trải qua trên giường bệnh.

Lúc này Lý Phàm mới buông chân ra, Thái Đao Vương vội vàng chạy đi, đám đàn em bị đòn ra tay độc ác của Lý Phàm làm cho sợ hãi, tắt cả đều bỏ dao xuống, chạy đi bán sống bán chết.

Lý Phàm cười rồi nói: “Nhà ai cần dao làm bếp không, tôi tặng miễn phí.”

Quả nhiên một nhóm phụ nữ trong đám đông lập tức lao lên, dùng tốc độ khi chạy 100 m để ôm hết chỗ dao ấy về, làm cho người ăn xin bên đường cũng phải ngắn mặt ra nhìn.

Lúc này Lý Phàm mới đi về phía cô gái được cứu kia, lúc nhìn thấy cô gái kia, Lý Phàm vô cùng kinh ngạc về vẻ đẹp của cô gái này, không ngờ cô ta lại có một vẻ đẹp hoang dã như vậy.

“Chắc cô đến từ Tây Vực đúng không?” Lý Phàm tò mò hỏi, khuôn mặt của cô ta cùng cách ăn mặc trên người làm anh nhớ tới vùng đất đó.

Phần lớn con gái Tây Vực đều là mỹ nữ, nhưng rất ít khi nhìn thấy được bọn họ. Lý Phàm không ngờ mình lại nhìn thấy được một mĩ nữ Tây Vực.

“Đúng vậy.” Cô gái được cứu kia gật đầu rồi len lén sờ vào túi mình.

Lý Phàm quay người lại đi về phía trước, khuôn mặt cô gái kia dần dần trở nên âm u, cô ta từ từ đứng dậy, chậm rãi tiến gần đến phía Lý Phàm, con dao cong lóe lên, cô ta chuẩn bị lén tấn công từ phía sau lưng Lý Phàm.

Đám đông định nhắc nhở Lý Phàm nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của cô gái Tây Vực kia, tất cả đều lập tức im miệng.

Đúng lúc cô gái Tây Vực kia định đâm, Lý Phàm tự nhiên cong người xuống, khuôn mặt cô gái Tây Vực kia biến sắc, lúc này cô ta mới vội vàng thu dao lại, tất cả diễn ra vô cùng nhanh chóng, giống như được hoàn thành chỉ trong một giây.

Lý Phàm nhặt chiếc điện thoại lên trả cho cô gái Tây Vực, mỉm cười rồi nói: "Cô cầm lấy này."

Cô gái Tây Vực kia hơi bắt ngờ, hóa ra đối phương muốn nhặt điện thoại cho cô ta, cô ta suy nghĩ một lát, nhất thời chưa đưa được ra quyết định.

"Được rồi, tôi phải đi đây." Lý Phàm mỉm cười, rồi quay người đi.

Cô gái Tây Vực kia theo bản năng chạy tới bên cạnh Lý Phàm, nói: "Tôi vẫn chưa biết tên anh là gì, tôi tên Trúc Hoa Nguyệt."

"Lý Phàm."

Lý Phàm nói xong, anh nhìn về phía Trúc Hoa Nguyệt: "Vì sao bọn họ lại đuổi theo cô?"

"Bọn họ cứ nhìn tôi chằm chằm và cứ đi sau theo dõi tôi."

"Hóa ra là như vậy, có thể là đám người đó thấy sắc nên mới nổi lên ý đồ đó."

Sau khi Lý Phàm nghe xong, cũng hiểu được đại khái mọi chuyện.

Tự nhiên Trúc Hoa Nguyệt nhìn thấy người đàn ông áo đen đứng cách đó không xa, hình như đang thúc giục gì đó.

"Xin lỗi nhé." Đột nhiên Trúc Hoa Nguyệt lầy từ trong tay ra một cái bình nhỏ rồi lập tức đổ hết lên người Lý Phàm.

Lý Phàm hơi bất ngờ, anh tránh đi theo bản năng nhưng cánh tay vẫn dính một chút cái thứ chất lỏng nhớt nhớt màu xanh kia. Thứ chất lỏng này bắt đầu ăn mòn cánh tay của Lý Phàm, phần da bên

ngoài trông như một lớp vảy.

Lý Phàm nhìn đối phương, không nói gì cả, Trúc Hoa Nguyệt thờ ơ nói: “Xin lỗi nhé, tôi cũng chỉ là làm theo ý của người khác, đây là độc cổ của Tây Vực chúng tôi, trong một canh giờ, anh sẽ trúng độc và mắt mạng.”

“Một canh giờ, nhanh như vậy sao, ghê gớm quá, cũng ngang với Miêu Cương rồi.” Lý Phàm cười rồi nói.

Trúc Hoa Nguyệt xoa đầu, néu đổi lại là người khác, trong lòng nhát định rất hốt hoảng, còn thái độ của Lý Phàm lại vô cùng lạc quan.

Đúng lúc đó, Trúc Hoa Nguyệt nhìn về phía đằng xa, người đàn ông áo đen kia bỗng nhiên cầm súng lên nhắm thẳng vào một người đàn ông trung niên mặc đồ Tây Vực.

“Pằng” một tiếng, người đàn ông trung niên mặc đồ Tây Vực kia ngã xuống đất, Trúc Hoa Nguyệt trợn tròn hai mắt, trong lòng hốt hoảng, suýt chút nữa thì ngất đi.

Lý Phàm vội vàng đỡ lấy đối phương, anh nhanh chóng xác định được hướng phát ra tiếng súng.

“Không ngờ bọn chúng lại làm trái với những gì đã cam kết.” Trúc Hoa Nguyệt nghiền răng.

Đúng vào lúc này, người đàn ông mặc áo đen lại chĩa mũi súng nhắm thẳng vào người Trúc Hoa Nguyệt.

Lý Phàm ngắn người ra một lát, chuyện gì thế này, định giết người diệt khẩu sao?

Chương 837

CHƯƠNG 837: RA TAY

Lý Phàm không biết rốt cuộc người đàn ông áo đen và Trúc Hoa Nguyệt có mối quan hệ gì với nhau nhưng anh có thể nhìn ra được Trúc Hoa Nguyệt đã bị lợi dụng.

Lúc người đàn ông áo đen kia bóp cò, Lý Phàm bắt đầu hành động, tốc độ của anh rất nhanh, anh nhanh chóng lao sang, Trúc Hoa Nguyệt tránh được một pha tấn công chí mạng.

Lúc Trúc Hoa Nguyệt ngẩng đầu lên, cô ta phát hiện ra tay của Lý Phàm đang để ở ngay ngực mình, khuôn mặt cô ta lập tức đỏ ửng hơi tức giận nhìn về phía Lý Phàm.

Theo bản năng, cô ta nghĩ rằng Lý Phàm đang giở trò lưu manh, cô ta định giơ tay lên tát cho anh một cái bạt tai.

“Cô đừng làm loạn.” Lúc này Lý Phàm mới biết tay mình đang để vị trí hơi nhạy cảm, anh nhìn Trúc Hoa Nguyệt xin lỗi rồi ngồi dậy.

Trúc Hoa Nguyệt hơi ngắn người ra, chẳng lẽ đối phương đang bảo vệ cô ta sao? Tâm trạng cô ta vô cùng phức tạp, suýt chút nữa cô ta đã hại chết đối phương, vậy mà đối phương lại bảo vệ cho cô ta. Nếu Trúc Hoa Nguyệt không cảm động thì đúng là một chuyện lạ.

Chẳng bao lâu sau Lý Phàm đã xác định được cụ thể vị trí của người áo đen kia, sau khi người áo đen kia cảm nhận được ánh mắt của Lý Phàm, cả người anh lập tức rùng mình sợ hãi.

Nếu như Trúc Hoa Nguyệt là dê, vậy thì anh ta nhất định là thú dữ và Lý Phàm chính là người thợ săn sẽ khống chế anh ta. Trong lòng anh ta có một dự cảm không lành và suy nghĩ đầu tiên chính là phải làm sao để nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Đương nhiên Lý Phàm sẽ không cho người áo đen kia cơ hội đó, anh tiện tay nhặt một cành cây lên, cành cây giống như viên đạn,

nhẹ nhàng xuyên qua cánh tay của người anh ta.

Người áo đen kêu lên một tiếng thảm thiết, cố gắng dùng hết sức lực đề tháo chạy, anh ta không ngờ Lý Phàm lại lợi hại như vậy, kết quả thế này làm anh ta vô cùng bắt ngờ.

Khi người áo đen kia vừa quay đầu lại thì có một chiếc xe thương vụ xuất hiện, hai mắt anh ta sáng lên rồi nói: “Mau cứu tôi.”

Người trên xe thò phần nòng súng ra, sau đó người áo đen ngã xuống đất giữa một vũng máu, còn chiếc xe thương vụ kia như vẫn chưa từng xuất hiện, lặng lẽ biến mắt trong dòng xe cộ.

Tất cả những người có mặt ở đó đều ngơ ngác, bọn họ cùng xoa mắt, tất cả đều không thể tin được những việc đang xảy ra trước mắt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy những cảnh tượng này, bọn họ nhất định không dám tin rằng lại có chuyện đáng sợ như vậy xuất hiện trước mặt mình.

Bọn họ ngắn cả người ra, ai nấy đều mắt chữ O mồm chữ A, người nào cũng kinh hãi, cả đám đông lập tức rơi vào hoảng loạn.

Nhưng bọn họ không chú ý tới Lý Phàm, chỉ cho rằng đây là một vụ tấn công.

Lý Phàm cau mày lại, rõ ràng đám người này đang muốn giết người diệt khẩu, anh vô thức nhìn về phía người đàn ông trung niên kia, sau khi sờ thấy đối phương không còn thở nữa, anh đứng yên lặng.

Đúng vào lúc đó, Trúc Hoa Nguyệt vội vàng chạy qua, khóc lóc như mưa và ôm lấy người đàn ông trung niên kia: “Ba, ba mau tỉnh lại đi.”

Lý Phàm xong khi nghe thấy vậy đột nhiên ngắn ra, chẳng trách sau khi người đàn ông trung niên này chết đi, tâm trạng của Trúc Hoa Nguyệt lại thay đổi nhiều như vậy, hóa ra người đàn ông trung niên kia là ba của cô ta.

Vốn dĩ Lý Phàm định tới hỏi thuốc giải nhưng không ngờ Trúc Hoa Nguyệt đã quay thẳng người đi, thậm chí còn không thèm quay đầu nhìn lại. Khóe miệng Lý Phàm hơi giật giật, anh vô thức định

đi sang đó nhưng lại phát hiện ra trên đất có thêm một chiếc bình nữa.

“Hôm nay cảm ơn anh vì đã cứu tôi, đây là thuốc giải, từ nay về sau, hai người chúng ta không ai nợ ai.”

Sức lực của Trúc Hoa Nguyệt mạnh hơn những cô gái bình thường khác, cô ta ôm lấy người đàn ông trung niên, bỏ lại một câu đó.

Lý Phàm cười bắt lực, anh cũng không đi theo nữa, cũng coi như đây chỉ là một chuyện nhỏ. Anh uống thuốc, quả nhiên tất cả những tình trạng bắt ổn trên người đều biến mắt.

Lúc này Lý Phàm mới dám chắc là Trúc Hoa Nguyệt không lừa mình, nhưng chuyện hôm nay đúng là khiến anh đau đầu.

Lý Phàm tự nhiên chú ý tới một người phụ nữ, người phụ nữ đó mặc đồ của Cục cảnh sát. Mặc dù người này mặc quần áo đồng phục nhưng thân hình được ôm lấy rất nỗi bật, mái tóc bồng bềnh, khiến người khác không khỏi động lòng.

Hóa ra chuyện này lại làm kinh động đến Cục cảnh sát ở Hán Thành, bọn họ đặc biệt tới điều tra chuyện này, dù sao đây cũng là nước H, những chuyện thề này tuyệt đối không thể xảy ra, mà kể cả cho dù có xảy ra cũng phải theo tới tận cùng.

Hình như nữ cảnh sát kia đang tìm chứng cứ, định tìm kiếm manh mối ở hiện trường vụ án, nhưng hiện giờ cô ta vẫn chưa tìm được bắt cứ đầu mối nào.

Lý Phàm hơi ngắn người ra một chút rồi vẫn quyết định nhắc nhở đối phương một chút, dù sao anh và đội trưởng Chương cũng là bạn bè, nếu giúp cô cảnh sát xinh đẹp này cũng là gián tiếp giúp đỡ đội trưởng Chương.

“Chào cô, vừa nãy hiện trường xảy ra vụ án, tôi nhìn thấy rất rõ ràng, tôi có thể kể lại tỉ mỉ toàn bộ quá trình đó cho cô.” Sau khi Lý Phàm đi qua, anh cười rồi nói.

Cô cảnh sát xinh đẹp kia đánh giá Lý Phàm từ trên xuống dưới một lần, trong lòng cô ta nhìn anh kinh ngạc tới ngắn người vì trong lòng cho rằng anh chính là kẻ tình nghi, bởi vì nếu đổi lại là người

bình thường, nhất định sẽ không chạy tới nói với cô ta những lời như vậy mà sẽ giữ im lặng.

Nhưng thái độ của đối phương lại có vẻ bình thản như không, điều này còn không khiến cô ta cảm giác nghi ngờ sao? Nhưng cô ta không hề biết Lý Phàm không làm những chuyện trái với lương tâm nên cũng không việc gì phải sợ.

“Vậy làm phiền anh rồi.” Nữ cảnh sát xinh đẹp gật đầu nhưng cũng cảnh giác nhìn về phía Lý Phàm.

Lý Phàm kể hết lại đầu đuôi mọi chuyện, đương nhiên anh không hề kể tới chuyện mình đã ra tay, nếu không nhất định sẽ không giải thích rõ ràng được.

Cô cảnh sát xinh đẹp nói: “Những gì anh nói có vẻ có lý, tôi tin anh không nói dối.”

“Hy vọng những gì tôi làm có thể giúp cô trong việc phá án.” Lý Phàm cười rồi nói.

Đúng lúc đó, một nam cảnh sát cao lớn chạy đến, anh ta nhìn thấy Lý Phàm và nữ cảnh sát xinh đẹp kia đi gần với nhau như vậy, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Hơn nữa anh ta cũng đã nghe được những chuyện vừa nấy.

“Cậu thanh niên, tôi nhìn thấy lúc đầu cậu cũng ra tay đúng không?” Nam cảnh sát cao lớn tự nhiên lên tiếng chất vần: “Chỉ có ai là hung thủ thật sự mới vội vàng đi giải thích chân tướng, bởi vì làm như vậy mới khiến người khác tin tưởng vào anh ta.”

Nam cảnh sát cao lớn kia nói xong, khuôn mặt tỏ ra thái độ mình đã biết tỏng mọi chuyện từ lâu. Lý Phàm thấy vậy, lắc đầu không nói gì, anh không thể không bái phục não của đối phương đúng là to thật.

“Tùy anh muốn nói thế nào thì nói.” Lý Phàm nói rất thờ ơ.

Nam cảnh sát cao lớn kia hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Sao thế, bây giờ cậu không nói được gì nữa rồi đúng không, tôi thấy nhất định là tôi đã nói trúng tim đen của cậu rồi.”

Nữ cảnh sát xinh đẹp kia có vẻ không chịu nổi nữa, không buồn tức giận nhìn về phía đối phương: “Tô Xướng, không có chứng cứ xác thực thì anh đừng tùy tiện vu oan cho người khác.”

Mặc dù chuyện Lý Phàm có nói thật hay không vẫn còn nghỉ ngờ nhưng lúc này cô ta chưa có chứng cứ gì cả, nhỡ đâu Lý Phàm có lòng tốt thì sao. Nếu như cô ta cứ nghỉ ngờ Lý Phàm, không phải khiến đối phương cảm thấy đau lòng sao?

“Cô Hà Băng, cô nói đúng, là tôi đã quá vội vàng.” Nam cảnh sát cao lớn tên Tô Xướng kia lập tức mỉm cười, xát qua xát lại hai tay với nhau.

Hà Băng lại có vẻ khó chịu với thái độ nịnh nọt này, như thế này không những quá chiếu lệ mà còn phù phiếm.

“Báo cáo, chúng tôi phát hiện một cành cây dính máu bên trên có dấu vân tay có lẽ là một chứng cứ, hay là đem về kiểm tra thử?” Đột nhiên cấp dưới của Tô Xướng chạy tới báo cáo.

Chương 838

CHƯƠNG 838: HIỀM NGHI

“Nói không chừng là vân tay của cái thằng nhóc này, cậu đi giám định một chút đi.” Tô Xướng chỉ vào Lý Phàm, thuận miệng nói một câu.

Lý Phàm sa sầm mặt lại, nếu như lần này nghiệm chứng có kết quả, đúng là dù có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không thể tẩy sạch tội.

Ai ngờ là chàng trai mặc đồng phục của cục cảnh sát thật sự dùng dụng cụ chuyên nghiệp đến để kiểm tra Lý Phàm, lúc này thiết bị lại phát ra một tiếng đỉnh.

Lần này, Tô Xướng và Hà Băng lập tức đều trở nên cảnh giác, bọn họ đều đề phòng nhìn Lý Phàm, giống như là nhìn một tên tội phạm, đồng thời móc cây súng lục ra.

Nhất là Tô Xướng, anh ta nhịn không được mà giật hết cả mình, lúc nãy anh ta cũng chỉ nói đùa mà thôi, không ngờ đến đúng là do anh ta đánh bậy đánh bạ mà lại đánh trúng.

Anh ta nhớ đến hồi lúc nãy mình nói chuyện phiếm với hung thủ, da đầu không khỏi trở nên tê dại, may mắn là mình vẫn còn sống.

Ban đầu Hà Băng cũng không tin tưởng vào suy nghĩ của Tô Xướng, nhưng mà sau khi trên nhánh cây có vân tay của Lý Phàm, thiếu chút nữa là cô ta đã tin Tô Xướng nói là thật.

Hà Băng lạnh lùng nhìn Lý Phàm, cảm thầy giống như là mình bị đùa giỡn, uổng công cô ta còn tin tưởng đối phương là một người tốt, kết quả là cô ta lại bị một tên hung thủ gài bẫy.

“Không ngờ tới anh lại là người như vậy, vậy mà lại gài bẫy tôi.”

“Tôi cũng không biết phải giải thích chuyện này như thế nào, nhưng mà cô nhất định phải tin tưởng tôi, tôi không phải là loại

người như vậy.”

Sau khi nhìn thấy thái độ của Hà Băng, trong lòng của Lý Phàm cảm tháy rất bát đắc dĩ, cái này cũng thật sự quá xui xẻo rồi, nếu như sớm biết như vậy thì anh đã không làm người tốt. Mặc dù chuyện này xảy ra không phải là do anh, nhưng mà chuyện này quá mức phức tạp, không phải là chuyện có thể giải thích được hoàn toàn trong một cái chớp mắt.

Còn cái tên Tô Xướng tự cho là suy nghĩ của mình có hiệu quả, anh ta đắc ý nói: “Cô Hà Băng, tôi nói là cái tên này không có ý tốt gì rồi mà.”

Hà Băng chán ghét nhìn thoáng qua Tô Xướng, giống như là đang nhìn một kẻ ngu, đối phương nói câu nói này bao nhiêu lần rồi, đối phương không thấy phiền, cô ta ngại phiền.

*Xin lỗi, tôi nghi ngờ anh có hiềm nghi rất lớn, mong anh trở về cùng với chúng tôi.” Giọng điệu của Hà Băng trở nên lạnh lẽo như băng.

Dù sao thì trước tiên vẫn phải mang đối phương về thẩm vấn một phen mới là quan trọng nhất, về phần đối phương là hung thủ hay là bị hiểu lầm, chờ sau khi điều tra rồi thì sẽ có chân tướng rõ ràng.

“Được.” Lý Phàm cười khổ một tiếng, anh biết là lúc này mình không thể trốn tránh được nữa rồi, nhưng mà cũng không hề lo lắng chút nào, anh nhẹ gật đầu.

Hà Băng thở phào một hơi, cô ta còn tưởng là Lý Phàm sẽ từ chối, kết quả lại không giống như trong tưởng tượng, mà Tô Xướng lại nở nụ cười gằn: “Cũng coi như anh thức thời, ngoan ngoãn trở về với tôi đi.”

Lý Phàm lạnh nhạt không nói lời nào, bị người ta xem như là kẻ tình nghi mà mang trở về, Trúc Hoa Nguyệt mà biết chuyện này thì chắc chắn trong lòng lại cảm thấy rất có lỗi.

Nếu như không phải bởi vì cô ta, đối phương cũng sẽ không bị xem như là kẻ tình nghi, cô ta cảm thấy mình đã hại Lý Phàm,

trong lòng của cô ta cảm thấy vô cùng tự trách.

Sau khi Lý Phàm bị mang về, sau đó Hà Băng ngồi xuống đối diện anh, giọng nói lạnh lùng: “Rốt cuộc là ở phía trong đã xảy ra chuyện gì, anh giải thích đàng hoàng với tôi đi.”

Lý Phàm đành phải nói chuyện mình đã từng cứu người, Hà Băng nghe đến đó, cô ta lại nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm không giống như là đang nói dối, cô ta không khỏi rơi vào trầm tư.

Chẳng lẽ là Lý Phàm thật sự không lừa gạt cô ta, nhưng mà nhớ đến chuyện vân tay hồi lúc nãy, Hà Băng cũng không trực tiếp nhận định Lý Phàm vô tội.

Tô Xướng híp mắt nói: “Tôi thấy từ đầu đến đuôi anh đều đang nói dối, anh nói anh dùng nhánh cây đâm xuyên qua cánh tay của một người, một chuyện phi lý như thế, ngay cả phim ảnh cũng không dám diễn như vậy, anh còn dám nói phét như thế nữa hả.”

Lúc này, Hà Băng mới chú ý đến vấn đề này, sắc mặt của cô ta trầm xuống, cô ta lại theo bản năng mà coi là Lý Phàm lại lừa gạt cô ta, trên mặt của cô ta có vẻ bất mãn, uổng công cô ta tin tưởng đối phương nhiều như thế, nhưng mà đối phương lại không chịu nói thật.

Cô ta không tin Lý Phàm là một người bình thường mà có thể dùng nhánh cây đâm xuyên qua cánh tay của người khác, hơn nữa còn ở một khoảng cách xa như vậy, chuyện đó căn bản chính là chuyện không thể.

Lý Phàm biết là những người này không chịu tin mình, anh giang tay ra: “Dù sao thì chuyện này cũng là thật, các người muốn tin hay không thì tùy.”

“Anh nói đây là thật, nếu anh có bản lĩnh thì anh đâm tôi một lần xem.” Tô Xướng khinh thường giễu cợt nói: “Loại người khoác lác giống như anh, tôi đã gặp không ít lần rồi.”

“Anh nhìn tôi đâm được anh không là xong.” Lý Phàm cầm lấy cây bút mực nước dùng một lần ở trên bàn, trên mặt xuất hiện nụ cười, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy có người đưa ra một yêu

cầu ngu ngốc như thế.

Lúc Tô Xướng chú ý đến ánh mắt lạnh như băng của Lý Phàm, còn có độ cong trêu tức trên môi anh, anh ta có một loại dự cảm không tốt. Lúc Lý Phàm ra tay, anh ta ôm đầu ngồi xuống theo bản năng.

“Anh hù dọa ai vậy.” Tô Xướng lau mồ hôi lạnh, nhịn không được mà thầm mắng mình quá nhát gan, cây bút dùng một lần thì có thể tạo thành tổn thương như thế nào được chứ?

Sắc mặt của Hà Băng hoảng sợ chỉ đằng sau lưng của Tô Xướng, Tô Xướng nghiêng đầu sang, lúc anh ta quay người lại nhìn thấy vách tường bị xuyên thủng đằng sau lưng của mình, cả người anh ta đều trở nên hoảng hốt, anh ta vội vàng áp sát lại, cây bút đó với vách tường đã hòa làm một thể, hơn nữa còn đâm vào trong mấy phần.

Tô Xướng dụi dụi con mắt, cảm thấy chuyện này giống như là đang nằm mơ, anh ta không khỏi nghĩ đến tình cảnh lúc nãy, nếu như anh ta không ngồi xuống, nói không chừng là người của anh ta đã bị đâm thủng.

Anh ta âm thầm vỗ vỗ ngực, cho là mình may mắn tránh thoát một kích mắt mạng.

Hà Băng quan sát Lý Phàm, mặc dù cô ta không biết Lý Phàm làm được điều đó bằng cách nào, nhưng mà sự thật được phơi bày ở trước mắt, cô ta không tin cũng khó, chẳng lẽ nói lúc nãy những gì mà Lý Phàm nói đều là thật hả?

“Anh đây là đang tấn công cảnh sát đó, anh có biết không hả?” Tô Xướng đen mặt la hét với Lý Phàm, đối phương không chịu nhắc nhở để anh ta tránh né, nếu như không phải anh ta phản ứng nhanh thì anh ta đã chết từ lâu rồi.

Lý Phàm vô tội giang tay: “Đồng chí cảnh sát, hồi lúc nãy anh đã kêu tôi thử một lần, bây giờ tôi thử, tại sao anh lại nói tôi làm sai?”

Lúc Tô Xướng nghe thấy đến đó, anh ta lập tức nổi nóng mà mắng chửi: “Anh còn dám mạnh miệng với tôi nữa hả, tôi là cảnh sát,

anh có hiểu không?”

Lý Phàm ngáp một cái rồi nói: “Bây giờ các người đã tin tưởng tôi nói thật chưa?”

Tô Xướng cắn chặt hàm răng, anh ta nuốt không trôi cục tức này, ở trước mặt của người đẹp Hà Băng, anh ta chẳng những không bộc lộ ra khí chất anh hùng của mình mà còn bị mắt mặt, cái này làm cho anh ta cảm thấy rất mất mặt.

Anh ta nhìn chằm chằm vào Lý Phàm, nuốt không trôi cục tức này, anh ta muốn làm cho đối phương biết được sự lợi hại của mình.

“Người đẹp Hà Băng, tôi cho là con người này rất nguy hiểm, tôi đề nghị vẫn nên bắt anh ta lại nhốt một năm rưỡi mới tốt.” Tô Xướng lập tức lợi dụng lý do này để lầy việc công báo thù tư.

Hà Băng do dự một chút, cho rằng chuyện này đúng là có hơi quá, cô ta lắc đầu: “Không được, chúng ta không thể làm như vậy, trừ phi anh ta làm bị thương người khác.”

Tô Xướng đen mặt lại: “Nhưng mà lúc nãy thiếu chút nữa anh ta đã làm tôi bị thương.”

“Vậy tôi có làm anh bị thương chưa?” Giọng nói trêu chọc của Lý Phàm bỗng nhiên lại vang lên, làm cho Tô Xướng lập tức không có lời nào để nói.

Chương 839

CHƯƠNG 839: TỰ MÌNH THỬ TRƯỚC ĐI

“Cái này… không có.” Đối mặt với lời chất vấn của Lý Phàm, Tô Xướng nuốt nước bọt, nói thật thì đúng là đối phương không làm anh ta tổn thương, nhưng mà lại làm cho anh ta giật mình.

Hà Băng vuốt vuốt trán, cô ta cạn lời với Tô Xướng, anh ta bởi vì một chuyện nhỏ mà lại làm ầm lên thành bộ dạng này, cô ta hoài nghi rốt cuộc đối phương có phải là một người cảnh sát đủ tiêu chuẩn không vậy.

Nhưng mà cô ta nghĩ lại, dù sao thì người ta cũng thông qua nhờ đi cửa sau, đương nhiên không có đủ kinh nghiệm rồi.

Lý Phàm cười nói: “Nếu như đã không làm anh bị tổn thương, vậy thì sao anh phải nói vậy chứ, đồng chí cảnh sát?”

Sau khi nghe thấy lời nói của Lý Phàm, Tô Xướng tức giận nghiến răng nghiền lợi, anh ta không ngờ tới là đối phương lại suy nghĩ như vậy, kết quả như thế làm cho anh ta cảm thấy rất bát ngờ.

“Hừ, miệng lưỡi bén nhọn lắm.” Tô Xướng hừ một tiếng, anh ta vô cùng chán ghét Lý Phàm, anh ta hận không thể lập tức nhốt Lý Phàm lại, làm cho đối phương nhận sự trừng phạt thì mới biết được cái gì gọi là trời cao đất rộng.

Lý Phàm lên tiếng nói: “Dựa theo quy định của các người, nếu như nội trong vòng một tiếng đồng hồ không có chứng cứ, tôi đã có thể đi khỏi đây. Đương nhiên, nếu như các người có chứng cứ thì có thể bắt tôi lại, nhưng tôi không thẹn với lương tâm.”

Anh không làm việc gì trái với lương tâm, anh chỉ phòng vệ chính đáng mà thôi, về phần chứng cứ, chắc có lẽ là có một chút.

Tô Xướng sa sầm mặt, anh ta vô cùng tức Lý Phàm, nếu như thả đối phương đi như thế này thì thật sự quá tiện nghỉ cho anh rồi, nhưng mà bây giờ anh ta cũng không thể tìm được chứng cứ nào

khác.

Hà Băng cũng nửa tin nửa ngờ đối với chuyện Lý Phàm có phải là tội phạm không, cô ta nghĩ là không có chứng cứ gì, nếu cứ bắt giữ người ta như thế này thì cũng không được.

“Được rồi, anh có thể đi khỏi đây.” Cuối cùng, Hà Băng cảm thấy có lỗi, nhìn thoáng qua Lý Phàm rồi nói: “Tôi xin lỗi, làm lãng phí thời gian của anh rồi.”

“Không sao.” Lý Phàm nhìn thầy thái độ thành khẩn của đối phương, tâm trạng cũng trở nên vui hơn không ít, nhất là chuyện này là do hiểu lầm, anh cũng không để ý.

Đột nhiên Tô Xướng lại chuyển mắt vòng vòng, giống như là anh ta nghĩ đến một biện pháp vô cùng tốt, nếu nói như vậy, anh ta đã có thể tiền hành đề ra nghi vấn với Lý Phàm.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy ánh mắt của Tô Xướng, anh có thể nhìn ra được chắc chắn là đối phương không có ý tốt, anh đã làm xong phòng bị chờ đến lúc đối phương xuất ra chiêu trò gì đó.

“Anh Lý, để tôi đưa anh ra ngoài.” Thái độ của Tô Xướng trở nên rất nhiệt tình.

Lần này, Hà Băng đều phải nhìn đến trợn tròn cả mắt, cô ta dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn Tô Xướng, cảm thấy chuyện này không thích hợp, bình thường anh ta cũng sẽ không đi quan tâm mấy chuyện này, nói không chừng là sẽ trực tiếp đi khỏi.

Mà đối phương lại có thái độ nhiệt tình như thế, chắc chắn nói trong đó có vấn đề.

Lý Phàm cũng có thể nhìn ra được Tô Xướng bằng mặt không bằng lòng, anh cũng không vạch trần, xem như là mình không nghe thấy.

Sau khi Tô Xướng thấy Lý Phàm không nói gì, cho là đối phương không phòng bị, trong lòng của anh ta rất vui vẻ, đúng vậy, đây chính là một cơ hội tốt.

Anh ta lập tức chủ động đứng dậy bắt đầu đưa Lý Phàm đi ra

ngoài, Hà Băng lo lắng là Tô Xướng lại làm ra chuyện gì đó, cô ta đi ra ngoài theo bản năng.

Lúc Tô Xướng đang dẫn đường đi ở phía trước, anh ta chào hỏi với đám cấp dưới của mình, máy tên cấp dưới của Tô Xướng sửng sốt mấy giây, sau đó theo bản năng tiến lên.

“Đội trưởng.” Đám cảnh sát cấp dưới của anh ta lập tức chạy đến trước mặt của Tô Xướng, cung kính gọi một tiếng.

“Các người đưa anh Lý vào “phòng nghỉ” chiêu đãi anh ta một phen đi.” Lúc Tô Xướng nói tới hai chữ tiếp đón cuối cùng, anh ta còn cố ý nhấn mạnh.

Máy tên cấp dưới hơi sửng sờ, bọn họ đi theo Tô Xướng lâu như vậy, đương nhiên hiểu ý của Tô Xướng, sau khi bọn họ hiểu ý của anh ta rồi thì lập tức mời Lý Phàm đến phòng được gọi là phòng tiếp khách.

Mà đúng lúc này Hà Băng bước tới nghe thấy phòng nghỉ, cô ta hơi bất ngờ, cô ta làm việc ở đây lâu như thế nhưng mà không nghe thấy có căn phòng này.

Đúng lúc này, Lý Phàm được đưa đến một căn phòng, trong căn phòng có gậy cảnh sát, bao gồm cả còng tay, gần như là có đầy đủ hết mọi thứ.

Sau khi nhìn thấy cái được gọi là phòng nghỉ, Lý Phàm cười nói: “Nghỉ ngơi ở đây, có thể nghỉ ngơi tốt được à?”

Mà đúng lúc này Tô Xướng giữ cửa khóa lại không cho Hà Băng đi vào, sau khi Hà Băng nhìn thấy tình cảnh bên trong, cô ta nhíu mày, trong nháy mắt liền hiểu có chuyện gì.

Mỗi một lần mà Tô Xướng không vừa mắt ai thì đều sẽ dẫn người khác đến đây mà trừng trị một trận thật độc ác, mà người bị bắt lại đều rất thê thảm.

Cô ta không ngờ tới là Tô Xướng lại dẫn người đến đây, cái này khiến cho cô ta không khỏi tức giận, tốt xấu gì thì cô ta cũng có mặt ở đây, đối phương lại làm ra chuyện như vậy, không phải là tự cho mình là đúng à.

Hà Băng nghiền chặt hàm răng, cô theo bản năng lấy điện thoại ra gọi điện thoại chuẩn bị cáo trạng với ba của Tô Xướng, trong điện thoại, ba của Tô Xướng trả lời rất khách khí, cũng đảm bảo là sẽ xử lý nghiêm túc chuyện này.

Hiện tại Hà Băng cũng không biết phải ngăn cản Tô Xướng như thế nào, cô ta chỉ biết là Tô Xướng sợ nhất chính là ba mẹ của mình, cho nên cô ta mới có thể gọi cho ba của Tô Xướng một cuộc điện thoại.

Ba của Tô Xướng được xem như là người quản lý cục cảnh sát này, ông ta cách cục cảnh sát rất gần, sau khi ông ta nghe nói chuyện này thì vội vàng chạy đến đây, ông ta cũng không phải là vì đến đây để dạy dỗ con mình mà là vì thiên vị con trai mình.

Dù sao thì con trai xảy ra chuyện, người làm ba như ông ta cũng phải có trách nhiệm, ngược lại nếu như ông ta không đứng ra xử lý thì chắc chắn sẽ có người khác đến xử lý. Nếu như mình đến xử lý, nói không chừng còn có thể đè xuống chuyện này.

Hà Băng có làm như thế nào cũng không nghĩ tới ba con Tô Xướng lại bao che lẫn nhau, cô ta làm như vậy chẳng những không giúp đỡ được gì cho Lý Phàm, ngược lại còn gián tiếp cổ vũ cho sự hiếu thắng của Tô Xướng.

Tô Xướng lấy một cái dây xích sắt ra, bỗng nhiên kéo một cái, lạnh giọng nói: “Thằng nhóc kia, mày ở đây nghỉ ngơi, có thể hưởng thụ được một quá trình không bình thường, mày có muốn thử một lần không?”

“Vậy anh đã từng thử chưa?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Tô Xướng âm dương quái khí nói: “Đương nhiên phòng nghỉ này là để cho mày dùng rồi, mà không phải là cho tao dùng.”

“Xem ra là anh chưa từng dùng thử, vậy thì anh tự mình hưởng thụ lần đầu tiên đi.” Lý Phàm nhắm mắt lại, đối phương chơi trò này với anh không khỏi quá ngây thơ rồi, những việc thường xuyên rơi vào cạm bẫy, đối với anh mà nói chẳng qua chỉ là chuyện thường ngày.

Cho dù ngày hôm nay bị người ta ám sát, anh cũng không vì đó mà thay đổi, anh không có bắt cứ sự sợ hãi nào.

Sau khi Tô Xướng nghe nói đến đó, bắp thịt trên mặt bỗng nhiên khẽ giật một cái, đã đến lúc này rồi mà đối phương còn dám đắc ý như thế, cái này căn bản là không đặt anh ta vào trong mắt.

“Để cho nó ném thử 108 loại trừng phạt tuyệt vọng đi.” Tô Xướng âm tàn cười một tiếng, 108 loại trừng phạt tuyệt vọng này là do anh ta đã nghiên cứu đưa ra, cho dù là bất cứ ai đến, cuối cùng rồi cũng phải gọi anh ta là ba, là ông nội.

Những tên cấp dưới đó hiển nhiên đã làm chuyện này rất nhiều lần, bọn họ lộ ra nụ cười âm hiểm, sau đó bắt đầu đi đến gần Lý Phàm.

Đương nhiên là Lý Phàm không đưa tay chịu trói, lúc Tô Xướng chuẩn bị dùng dây xích sắt buộc Lý Phàm lại, Lý Phàm trực tiếp nắm lấy sợi dây xích, Tô Xướng còn chưa kịp phản ứng, dây xích đã bị Lý Phàm túm đi.

Chương 840

CHƯƠNG 840: NGƯỜI NÀY CÒN NGOAN ĐỘC HƠN NGƯỜI KIA

Sau khi Tô Xướng nhìn thấy nụ cười đùa cợt của Lý Phàm, anh ta nuốt một ngụm nước bọt, anh ta lùi về phía sau mấy bước theo bản năng. Lý Phàm trực tiếp vung sợi dây xích qua một cái, vừa vặn dừng ở trên cổ của Tô Xướng.

Tô Xướng bị đau vội vàng tránh khỏi sợi dây xích, nhưng mà không có tác dụng gì hết, Tô Xướng dùng khí lực lớn nhất để quát lên: "Bọn mày còn đứng đó ngớ người cái gì nữa, còn đứng ngây ra đó làm cái gì, nhanh chóng đến ngăn cản nó lại cho tao."

Máy tên cấp dưới đều ngơ ngác, Tô Xướng bại trận như thế này làm cho bọn họ cạn lời, bọn họ không ngờ tới là Tô Xướng bị người ta kiểm soát nhanh như thế.

Lúc này, bọn họ mới đi đối phó với Lý Phàm, một cái tay của Lý Phàm nắm lấy sợi dây xích sắt, một cánh tay khác thì ngăn cản đòn tấn công của mấy người còn lại.

Bởi vì tắm kính đã bị che lại cho nên Hà Băng không nhìn thấy được cảnh tượng ở bên trong, trong lòng của cô ta vô cùng lo lắng, nếu như làm lớn chuyện này thì phiền phức rồi.

Chủ yếu là cô ta lo lắng Tô Xướng ra tay không biết nặng không biết nhẹ, là một người cảnh sát chính nghĩa, cô ta không hy vọng Lý Phàm sẽ bị thương, cô ta chỉ nghe thấy tiếng kêu rên không ngừng phát ra ở bên trong.

Cô ta lập tức thở dài, mặc dù Lý Phàm có sát chiêu, nhưng mà dù sao thì hai tay cũng không đánh lại bốn tay. Mà lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra, Hà Băng tưởng rằng là Tô Xướng đi ra, cô ta vô thức muốn trách móc đối phương.

Nhưng mà cô ta nhìn thấy người đi ra không phải là Tô Xướng, mà là Lý Phàm, cô ta đều trợn to mắt mà nhìn, tình huống gì vậy chứ? Không phải là đối phương nên bị đánh chết đi sống lại mới đúng

hả.

Vậy tiếng kêu rên thảm thiết vang lên không ngừng hồi lúc nãy là có chuyện gì xảy ra, lần này cô ta đoán không ra, cô ta nhịn không được mà liếc nhìn bên trong.

Không nhìn thì còn được, vừa mới nhìn vào cô ta đều phải trố mắt, cô ta không ngờ tới là Tô Xướng lại bị đè trên mặt bàn, mà tên cấp dưới đáng tin tưởng nhất của Tô Xướng thì lại không ngừng dùng đủ loại thủ đoạn với Tô Xướng.

Tô Xướng vừa đau vừa sót, lại cảm thấy tuyệt vọng, anh ta không ngờ tới là mình cũng có tình trạng như ngày hôm nay, bình thường đều là do anh ta tính toán người khác, không ngờ tới 108 loại thủ đoạn tuyệt vọng này lại dùng trên người mình.

“Máy cái đồ mà anh nghiên cứu ra cũng không tồi đấy chứ, dựa vào biểu cảm trên gương mặt của anh, tôi đã có thể thấy được là anh đang rất hưởng thụ.” Lý Phàm trở về chỗ ngồi, bắt chéo chân lại rồi nói.

Lúc này có hai tên cấp dưới bị đánh sưng mặt mũi chạy đến đắm vai đắm lưng cho Lý Phàm, lúc này, Lý Phàm giống y như là người nhà giàu.

Hà Băng dụi dụi mắt cho là mình bị hoa mắt, hay là do phương thức mở cửa của mình không đúng lắm.

“Có chuyện gì vậy chứ?” Hà Băng nhịn không được mà hỏi, Tô Xướng cũng được coi là cao thủ nhất đẳng, với lại thực lực của những tên cấp dưới của Tô Xướng cũng không tệ, chẳng lẽ cộng lại cũng không phải là đối thủ của Lý Phàm hả.

Cô ta nhìn Lý Phàm với vẻ mặt nghỉ ngờ, cảm thấy Lý Phàm rất thần bí, trong lúc nhất thời cô ta đoán không được Lý Phàm làm chuyện này bằng cách nào, một người mà có thể đối phó với nhiều người như vậy, còn có thể giữ cho trên người của mình không có một vết thương nào.

“Đại ca, thả tôi đi, ông nội ơi.” Tô Xướng không ngừng cầu xin Lý Phàm tha thứ, anh ta gần như muốn điên lên rồi, lúc nãy anh ta

còn coi những gì Lý Phàm nói là một trò cười.

Đến bây giờ anh ta đã tin tưởng là thật, Lý Phàm đúng là nói được thì làm được. Sau khi anh ta cảm nhận được đồ vật mà mình đã từng nghiên cứu, anh ta biết sống không bằng chết là mùi vị gì.

Máy tên cấp dưới ấy đều không dám dừng tay lại, Lý Phàm chưa nói dừng lại, bọn họ vẫn phải tiếp tục làm như vậy, Lý Phàm tức giận thúc giục: "Có phải là các người không được ăn cơm không vậy hả, tăng lực lên đi!"

"Hà Băng, mau đến đây cứu tôi với, cái tên này bị điên rồi." Tô Xướng nhìn thấy Hà Băng, anh ta hi vọng là Hà Băng có thể đứng về phía của anh ta.

Hà Băng lạnh lùng nhìn thoáng qua rồi nói: "Cái này là do anh đã tự tìm."

Cô ta không đồng ý với cách nghĩ của Tô Xướng, đối phương như thế này là do tự làm tự chịu, bây giờ đối phương ném phải quả đắng, cũng chỉ có thể nói là đáng đời.

Tô Xướng đau đến độ khóc thành tiếng, mà lúc này ba của Tô Xướng đã đến đây, ông ta nghe thấy tiếng khóc lóc của con trai mình, ông ta liền vội vàng bước nhanh hơn.

Lúc ông ta chạy đến, ông ta liền ngây ngắn cả người, tình huống gì vậy chứ? Thế mà ông ta lại nhìn thấy con trai của mình đang bị trừng phạt, cái này không giống với sự tưởng tượng của ông ta.

Chẳng phải con trai của mình mới chính là người trừng phạt người khác hả? Ông ta phẫn nộ nhìn đám cấp dưới ở bên cạnh Tô Xướng.

Sau khi mấy tên cấp dưới đó nhìn thấy ba của Tô Xướng đã đến đây, trong lúc nhát thời liền lâm vào do dự, hai bên này, bọn họ đều không thể đắc tội với bên nào.

Sau khi Tô Xướng có cơ hội thở dốc, anh ta vội vàng nói với ba của mình: "Ba ơi, cái tên này khinh người quá đáng, ba xử lý nó cho con đi."

“Ở nơi làm việc của cục cảnh sát mà cậu lại dám làm ra những hành động này với cảnh sát, cậu biết tội của mình lớn bao nhiêu không hả?” Ba của Tô Xướng yêu thương con trai nên cũng sốt ruột, ông ta thở phì phò tức giận nhìn Lý Phàm, cũng không trực tiếp ra tay mà là vừa mới đi lên liền chụp mũ Lý Phàm.

Lý Phàm bình tĩnh nói: “Ông bình tĩnh lại, đây là con trai của ông lấy việc công báo thù riêng, bây giờ tôi trả lại cho con trai của ông, chuyện này rất bình thường mà, tôi như thế này là được xem như phòng vệ chính đáng.”

“Hừ, cậu không có tư cách đó, cậu không có tư cách so sánh với con trai của tôi, con trai của tôi vận dụng là hợp tình hợp lý.” Mà đúng lúc này, ba của Tô Xướng vẫn đứng về phía con trai của mình như cũ.

Từ lúc mới bắt đầu, Hà Băng cho rằng ba của Tô Xướng tức giận là rất bình thường, dù sao thì cũng thương yêu con trai, nhưng mà sau khi ba của Tô Xướng biết Tô Xướng dùng việc công báo thù tư, chẳng những không tức giận, ngược lại còn che chở cho Tô Xướng, cái này khiến cho cô ta cảm thấy vô cùng thất vọng.

“Quản sự Tô, ông thiên vị như thế này là không tốt lắm đâu, hai người bọn họ đều có lỗi, tôi đề nghị chuyện này cứ bỏ qua như thế đi.” Hà Băng cho rằng Lý Phàm làm đúng, cô ta mở miệng nói theo bản năng.

Ba của Tô Xướng lại không nghe lời khuyên bảo, đột nhiên phát tay rồi nói: “Không được, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được.”

Sau khi Tô Xướng nghe thấy lời nói của ba mình, trong lòng lại vui mừng, anh ta phách lối nhìn Lý Phàm, như là muốn nói thế nào, ông đây có quan hệ, anh có thể làm gì được tôi?

Lý Phàm cũng không cảm thấy bắt ngờ, vì dù sao thì tình trạng cấu kết với nhau làm việc xấu anh đã gặp không ít lần, đối phương thiên vị con trai của mình cũng là chuyện bình thường thôi.

Nhưng mà điều duy nhất không bình thường đó chính là thân phận của đối phương không đơn giản, nhưng mà lúc này chẳng những

không lấy thân phận của mình ra làm gương, ngược lại còn tiếp tục làm sai.

Lý Phàm gửi cho đội trưởng Chương một tin nhắn, anh kêu đối phương đến đây một chuyến, cũng gửi vị trí của mình qua.

Sau khi đội trưởng Chương nhìn thấy tin nhắn của Lý Phàm gửi qua, ông ta hơi sững sờ, có chuyện gì vậy chứ, vị trí này không phải là vị trí của cục cảnh sát hả?

Chẳng lẽ là anh Lý bị bắt vào đó, mặc kệ là nguyên nhân gì, ông ta đều phải đến đó một chuyền, anh Lý là ân nhân cứu mạng của ông ta, lại là quý nhân trong sự nghiệp của ông ta, ông ta không thể để anh Lý chịu bất cứ tổn thương gì.

Ông ta lập tức bắt đầu hành động, vì để làm việc kín đáo, ông ta cũng không thông báo cho người nào bên cạnh mình.

Sau khi Lý Phàm gửi tin nhắn xong, sắc mặt của ba Tô Xướng lại lạnh lùng nói: “Cậu hành hung quan chức quan trọng, bị phạt tù mười năm.”

Chương 841

CHƯƠNG 841: MỘT TRỜI MỘT VỰC

“Cái gì?” Hà Băng hít một ngụm khí lạnh, sự trừng phạt này so với cái mà Tô Xướng nói ra lại càng quá đáng hơn, cái này rõ ràng là đang lạm dụng tư quyền.

Trong lòng của Tô Xướng vô cùng vui mừng, anh ta muốn chính là kết quả như thế, vẫn là ba của mình có quyền hơn, trực tiếp quyết định tội danh 10 năm tù cho Lý Phàm.

Sắc mặt của Lý Phàm trầm xuống, hai ba con này người này còn ngoan độc hơn là người kia, chuyện này hình như đã có hơi quá đáng rồi, nếu như đổi lại là một người bình thường, thế thì tội danh này sẽ bị chứng thật.

Nhưng mà Lý Phàm không nhận, bởi vì cái này căn bản là một chuyện hoang đường.

“Làm như vậy cũng quá đáng rồi đó!” Hà Băng nhịn không được mà bênh vực kẻ yếu thay cho Lý Phàm, cô ta cho rằng ba của Tô Xướng xử lý không công bằng.

Ba của Tô Xướng lại là một lão hồ ly ăn nói rất đàng hoàng: “Chuyện này không quá đáng chút nào hết, nếu như đổi lại là nước Mỹ, nói không chừng là còn nghiêm trọng hơn nữa, tôi làm như vậy là nhẹ rồi.”

Lý Phàm biết là ba của Tô Xướng cố ý hãm hại mình, nhưng mà anh cũng không phải là người ăn chay.

Trong lúc nhất thời, Tô Xướng quên mắt cả cơn đau trên người, mặt mũi tràn đầy vẻ đắc ý khiêu khích nói với Lý Phàm: “Thế nào, không phải là mày rất ngầu hả, đến đây đánh tao đi.”

Lý Phàm nhìn anh ta giống như là đang nhìn một kẻ ngốc, thản nhiên nói: “Tôi không đánh mấy người ngu.

Tô Xướng tức giận muốn bùng nổ, sỉ nhục người khác quá đáng, anh ta âm hiểm cười nói: “Yên tâm đi, tao có thể nuốt xuống cục tức này, ngược lại là mày đó, mày phải ở trong đây mười năm.”

Lý Phàm không nói hai lời liền đánh một đánh lên trên mặt của đối phương, anh bình tĩnh nói: “Anh mà còn nói nữa thì tôi sẽ cho anh thêm một đấm.”

Bị đánh một đắm, Tô Xướng lập tức bị dọa đến nỗi không dám nói một chữ nào, che mặt lại phẫn nộ và sợ hãi nhìn Lý Phàm, chỉ muốn lúc đối phương bị nhốt vào bên trong, anh ta sẽ đứng ở ngoài chiếc lồng sắt mà sỉ nhục đối phương.

Sau khi nghĩ đến đây, anh ta không khỏi vui vẻ trong lòng, nếu là như vậy thì thật sự rất sướng.

Lý Phàm không để ý đến Tô Xướng đang nằm mơ giữa ban ngày, mà lại duỗi cái lưng mệt mỏi.

“Các người còn không chịu bắt cậu ta vào đi.” Ba của Tô Xướng cũng là vì muốn có mặt mũi, Lý Phàm tự đại như thế làm cho ông ta không có mặt mũi, ông ta lại quát lớn với những tên cấp dưới ấy.

Mấy cái tên cấp dưới đều anh nhìn tôi tôi nhìn anh, ai cũng không dám động đậy nửa bước, lúc nãy bọn họ đã chứng kiến sự lợi hại của Lý Phàm, nếu như bọn họ đến bắt Lý Phàm, tuyệt đối sẽ bị đánh một trận.

Bọn họ đều không muốn làm vật thế thân, vội vàng nuốt một ngụm nước bọt, không những không tiến về phía trước một bước, ngược lại còn không ngừng lui ra phía sau.

Ba của Tô Xướng nhìn thấy bộ dạng co đầu rụt cổ của mấy người này, sắc mặt lập tức đen xuống: “Có phải là muốn để tôi ra tay không hả?”

Mấy tên cấp dưới thở dài một hơi ở trong lòng, vẫn phải kiên trì đi đến gần Lý Phàm.

Đúng lúc này, có một tiếng quát lớn vang lên.

“Dừng tay!”

Tất cả mọi người đều bị tiếng quát như tiếng sắm vang rền dọa sợ, bọn họ quay đầu nhìn sang theo bản năng, lúc bọn họ nhìn thấy người đến, ai nây cũng đều trợn mắt há hốc mồm, đều không thể tin những gì mình thấy là sự thật.

“Tôi không nhìn lầm đó chứ, đó là đội trưởng Chương à?”

Mọi người đều kinh ngạc lên tiếng nói, trong mắt của bọn họ, có thể nói đội trưởng Chương là một người cực kỷ khó gặp, bọn họ đều không ngờ tới là đội trưởng Chương lại có thể xuất hiện ở đây.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì bọn họ cũng không dám tin tưởng là thật, ai cũng biết là lúc đội trưởng Chương muốn đi ra ngoài ít nhất cũng phải thông báo sớm một tiếng, khí thế đặc biệt vang dội.

Mà lúc này đội trưởng Chương lại đột nhiên đứng ở đây, bọn họ khó tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Đội trưởng Chương, sao ông lại đến đây, ông đến mà cũng không nói với tôi một tiếng.” Ba của Tô Xướng vội vàng nặn ra một gương mặt tươi cười chạy đến trước mặt của đội trưởng Chương, nịnh nọt nói.

Đội trưởng Chương liếc nhìn ông ta, cuối cùng lại đưa mắt đặt ở trên người của Lý Phàm, lơ đãng nói: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ai nha, đội trưởng Chương, ông đến đây thật đúng lúc, cái tên tội phạm này lại đánh con trai của tôi, ông nói xem có phải tội này rất lớn không?” Đầu tiên là ba của Tô Xướng sửng sốt máy giây, sau đó hai mắt sáng lên, ông ta bắt đầu làm kẻ ác cáo trạng trước.

Đội trưởng Chương nghe đến đó thì cũng không tin tưởng, mặc dù ông ta không biết nguyên nhân mà Lý Phàm gọi ông ta đến đây, nhưng mà ông ta biết là Lý Phàm gặp phải phiền phức lớn.

Hơn nữa, ông ta hiểu Lý Phàm rất rõ, cho đến bây giờ đều là người khác khiêu khích Lý Phàm mà không phải là Lý Phàm chủ động gây chuyện.

“Anh Lý, anh nói thử xem có chuyện gì xảy ra vậy.” Giọng điệu của đội trưởng Chương rất lễ phép và tôn kính, hoàn toàn khác một trời một vực so với thái độ lạnh lùng khi đối xử với ba của Tô Xướng.

Cái cằm của ba Tô Xướng sắp rơi xuống đất, đội trưởng Chương lại gọi Lý Phàm là anh? Phải biết là người có thể đề đội trưởng Chương gọi là anh chẳng có được máy người.

Cho dù đội trưởng Chương có lịch sự cỡ nào đi nữa thì cũng sẽ không tùy tiện gọi người khác là anh, hơn nữa, ông ta nhìn dáng vẻ của Lý Phàm và đội trưởng Chương, dường như là hai người đó quen biết với nhau.

Sau khi đoán được điểm này, ba của Tô Xướng rùng mình một cái, nếu như Lý Phàm và đội trưởng Chương thật sự quen biết với nhau, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Đến lúc đó Lý Phàm lại cáo trạng với đội trưởng Chương, thế thì tất cả những thứ mà con của ông ta và ông ta có được đều sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Người kinh ngạc như vậy còn có Hà Băng, cô ta dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, chẳng trách đối phương lại không sợ, hóa ra là có đội trưởng Chương làm chỗ dựa ở sau lưng.

Lý Phàm đành phải nói chân tướng, bao gồm cả chuyện mình bị Tô Xướng nghĩ oan, anh nói ra hết tất cả.

Sau khi đội trưởng Chương nghe xong, ông ta hiểu rõ cách làm người của Lý Phàm, cho nên ông ta tin tưởng không nghỉ ngờ gì đối với những lời mà Lý Phàm đã nói, nhất là khi ông ta nghe thấy Tô Xướng lại có hành động bạo lực với Lý Phàm dưới tình huống không có chứng cứ, sắc mặt của ông ta trở nên tái xanh.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của đội trưởng Chương, Tô Xướng giật mình, trong lòng vô cùng bất an, hình như là ánh mắt này ám chỉ cái gì đó.

*Đội trưởng Chương à, ông tuyệt đối không nên nghe cái thằng nhóc này nói tào lao.” Tô Xướng nhìn thấy mình yếu thế, ông ta

vội vàng cãi lại.

Ba của Tô Xướng vội vàng gật đầu: “Đúng vậy đó, đội trưởng Chương, ông tuyệt đối không nên nghe lời của cái tên này nói, chắc chắn là người này đang ăn không nói có.”

“Im miệng! Các người không biết anh Lý là anh hùng hả, lúc trước Tây Bắc chỉ hổ là do tôi và anh Lý bắt được, các người lại dám gọi anh Lý là thằng nhóc.”

Đội trưởng Chương nghe thấy đám người này mở miệng gọi Lý Phàm là thằng nhóc, ông ta lập tức gầm thét lên một tiếng, hơn nữa còn khen Lý Phàm rất nhiệt tình.

Lý Phàm cười khổ một tiếng trong lòng, sao mà đội trưởng Chương này lại không vừa mắt với Tây Bắc chỉ hổ.

Sau khi hai ba con Tô Xướng nghe đến đó, bọn họ đều kinh ngạc, bọn họ tò mò nhìn Lý Phàm, cũng không dám tin Lý Phàm và đội trưởng Chương đã khống chế Tây Bắc chỉ hổ.

Tô Xướng có phần tin hơn một chút, lúc nãy Lý Phàm có thực lực một mình mình đánh hết mười mấy người, anh ta cũng đã chứng kiến, nói không chừng là đối phương thật sự có thể có tư cách đối phó với Tây Bắc chỉ hổ.

Làm sao mà anh ta biết được cảnh tượng Tây Bắc chỉ hổ bị treo lên rồi bị Lý Phàm đánh, nếu như mà anh ta biết sự thật, chắc chắn là biểu cảm của anh ta sẽ càng thêm khoa trương hơn so với hiện tại.

Chương 842

CHƯƠNG 842: GẶP LẠI TRÚC HOA NGUYỆT

Hà Băng biết Tây Bắc chỉ hỗ nguy hiểm đến cỡ nào, cô ta không ngờ tới Lý Phàm lại có tham gia vào chuyện đó, cô ta không khỏi ném một ánh mắt tán thưởng về phía Lý Phàm.

Về phần trước đó Lý Phàm có phải là hung thủ không, bây giờ trong lòng của cô ta đã có kết luận chắc chắn, Lý Phàm có lòng tốt hỗ trợ, chẳng qua đó chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Đối phương chính là anh hùng đã bắt Tây Bắc chỉ hỗ cùng với đội trưởng Chương, đối phương có thể tiêu diệt một mối nguy lớn, làm sao có thể là hung thủ được chứ.

Những tên cấp dưới âm thầm cảm thấy may mắn là Lý Phàm đã không giết bọn họ, nếu như Lý Phàm thật sự muốn ra tay, không biết là bọn họ đã bị gãy bao nhiêu cái xương sườn.

“Đội trưởng Chương, chuyện này là thật à?” Đối với tin tức như thế này, ba của Tô Xướng vô cùng kinh ngạc, nhịn không được mà muốn xác nhận một lần nữa.

Cho dù là thật, ông ta cũng không muốn chấp nhận, bởi vì như vậy thì hành vi ngày hôm nay của ông ta chẳng khác nào là đưa mình vào mộ.

Đội trưởng Chương cười lạnh: “Ông cho rằng những gì tôi nói là nói dối?”

Lúc này, ba của Tô Xướng mới vội vàng khoát tay: “Không có không có.”

Cả nửa ngày sau, Tô Xướng mới phản ứng lại, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, ngay cả đội trưởng Chương cũng tôn kính Lý Phàm như thế, vậy mà anh ta lại cứ kiếm chuyện với Lý Phàm, anh ta vội vàng xin lỗi Lý Phàm, hi vọng là vẫn còn có thể có cơ hội.

“Anh Lý, lúc nãy tôi xin lỗi, là do tôi có mắt mà không biết thái sơn, anh đừng để ở trong lòng nha.”

Sau đó, ba của Tô Xướng cũng dùng một giọng điệu hèn mọn nói với Lý Phàm: “Anh Lý, anh đại nhân đại lượng, tuyệt đối đừng so đo với chúng tôi.”

Đội trưởng Chương lạnh lùng nói: “Các người đừng có ở đó mà giả vờ làm gì.”

Mặc dù ông ta không phải là người trong cuộc, nhưng mà ông ta là người đứng xem, ông ta cũng không thể nào tha thứ cho hành vi của hai ba con Tô Xướng, trong lòng của ông ta, ông ta không muốn chuyện này được bỏ qua như vậy.

Lý Phàm lạnh nhạt nhìn thoáng qua hai ba con Tô Xướng, anh không phải là thánh nhân, càng không phải là thánh mẫu, nếu như không phải đội trưởng Chương kịp thời chạy đến đây, nếu không thì chắc có lẽ là anh đã có tội danh rồi.

“Đội trưởng Chương, nếu như ngày hôm nay không phải là tôi mà là người khác, nói không chừng là bọn họ bị đánh một trận, hơn nữa còn bị giam vào, nếu như hai người đó tiếp tục làm việc ở cục cảnh sát, vậy thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh dự của cục cảnh sát.”

Lý Phàm cũng không nổi giận, mà lại uyển chuyển đưa ra một ví dụ, nhưng mà ví dụ này cũng có thể cường điệu, làm sáng tỏ trọng điểm.

Đội trưởng Chương nhíu mày, ông ta không thể không thừa nhận Lý Phàm nói không sai, lúc đầu ông ta cũng chỉ muốn trừng phạt hai ba con Tô Xướng bằng cách trừ một năm tiền lương, nhưng mà nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng như vậy, ông ta lập tức hiểu ra cái gì đó.

Hai ba con Tô Xướng không ngừng run rẩy, những lời lúc nãy của Lý Phàm thiếu chút nữa đã dọa bọn họ hôn mê bất tỉnh, bọn họ lại nhìn về phía đội trưởng Chương theo bản năng.

Quyền lực chủ yếu nằm trên tay của đội trưởng Chương, nếu như

đội trưởng Chương cũng nói như vậy thì chắc chắn bọn họ chết chắc, bọn họ suy nghĩ lại, chắc chắn là đội trưởng Chương sẽ không nghe theo lời của Lý Phàm.

Bọn họ thấp thỏm trong lòng, đúng lúc này đội trưởng Chương mở miệng nói.

“Kể từ hôm nay trở đi, hai người đừng đến đây làm việc nữa, liệt vào danh sách đen, mãi mãi không được đưa vào.”

Sau khi hai ba con Tô Xướng nghe đến đó thì giống như bị sét đánh ngang tai mà hóa đá tại chỗ, ánh mắt của hai người bọn họ trở nên đờ đẫn.

“Bây giờ các người cút ra ngoài đi!” Đội trưởng Chương thản nhiên nói.

Máy tên cấp dưới đó đã không vừa mắt với hai ba con Tô Xướng, ỷ thế hiếp người, bây giờ hai ba con Tô Xướng đều bị đuổi việc, bọn họ không hề lo lắng đối phương lại đông sơn tái khởi, bọn họ liền đuổi đối phương ra ngoài.

Lúc này đội trưởng Chương mới cười nói với Lý Phàm: “Anh Lý, thật ngại quá, tôi không ngờ tới là cục cảnh sát do tôi quản lý lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Không sao.” Lý Phàm lắc đầu, anh biết đội trưởng Chương cũng hữu tâm vô lực, dù sao thì cục cảnh sát Hán Thành to như vậy cũng không dễ quản lý.

Sau khi đội trưởng Chương nói xong thì lại nhận được một cuộc điện thoại, lúc này mới cười khổ nói: “Thật là, ngày hôm nay có cuộc xã giao, máy cái tên này bình thường đều không đến tìm tôi, bây giờ nhìn thấy tôi phát đạt lên rồi thì lại muốn cầu cạnh tôi.”

“Ông là người bận rộn.” Lý Phàm trêu chọc vài câu.

Đội trưởng Chương cười ha ha một tiếng: “Anh Lý, sao anh lại nói như vậy chứ, tôi đi trước đây, có việc gì thì cứ nói với tôi, chắc chắn tôi sẽ chạy đến ngay lập tức.”

Sau khi Hà Băng nhìn thấy bộ dạng vừa cười vừa nói của đội

trưởng Chương và Lý Phàm, trong lòng vô cùng nghỉ hoặc, cô ta rất tò mò Lý Phàm và đội trưởng Chương quen biết nhau như thế nào, tại sao mối quan hệ lại tốt như vậy, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản vì bắt Tây Bắc chỉ hổ.

“Chuyện ngày hôm nay thật sự xin lỗi, tôi hiểu lầm anh rồi.” Lúc Lý Phàm chuẩn bị đi ra ngoài, Hà Băng đi theo sau, sau đó lại nói xin lỗi.

Lý Phàm cười nói: “Hiểu lầm đã được giải trừ là tốt rồi.”

Đối với Hà Băng, anh cũng không cảm thầy phản cảm, ít nhất là đối phương làm việc công, có thể phân rõ sự thật, hơn nữa đối phương tốt hơn Tô Xướng nhiều.

Hà Băng tò mò nói: “Anh bắt Tây Bắc chỉ hổ bằng cách nào vậy, anh có thể nói tôi biết được không?”

Lý Phàm đành phải bịa ra một câu chuyện, chỉ kể chuyện anh với đội trưởng Chương cùng nhau đối phó với Tây Bắc chỉ hổ, mặc dù câu chuyện rất đơn giản, nhưng mà Hà Băng nghe thấy thì lại rất chắn động.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng này của Hà Băng, Lý Phàm biết đối phương đã bị xúc động.

“Lúc nãy làm phiền nhiều thời gian của anh như thế này, hôm nay anh có rảnh không, để tôi mời anh ăn một bữa cơm, coi như là tôi xin lỗi anh.” Hà Băng lên tiếng nói.

“Như vậy không tốt lắm đâu.”

“Cứ quyết định như thế đi.” Hà Băng cũng không cho Lý Phàm có cơ hội từ chối, trực tiếp lôi kéo Lý Phàm đi tìm quán ăn.

Lý Phàm bắt đắc dĩ đi theo, đúng lúc này anh chú ý đến một bóng người quen thuộc, nhưng mà anh không biết là mình đã gặp ở đâu.

Anh không đi qua, dù sao Hà Băng vẫn còn ở bên cạnh, nếu như ném đối phương không quan tâm, chắc có lẽ là không lịch sự cho lắm.

Lý Phàm và Hà Băng tùy tiện tìm một quán ăn, hai người gọi những món mà mình thích ăn.

Ở nhà vệ sinh cách đó không xa Trúc Hoa Nguyệt đang vẫy gọi Lý Phàm, Lý Phàm hơi giật mình, sao người phụ nữ này lại đến đây vậy chứ, chẳng trách anh cứ luôn cảm thầy có người nào đó đi theo anh, với lại còn quen mắt như thế, hóa ra đối phương đi theo sau lưng anh.

Lý Phàm lấy cớ muốn đi vệ sinh lúc này mới đi đến nhà vệ sinh, anh nhìn thấy gương mặt của Trúc Hoa Nguyệt đỏ bừng, hiển nhiên là đối phương đã đau lòng rất lâu.

“Sao cô lại đến đây.” Lý Phàm đột nhiên lại nói.

“Cái đó, tôi không có tiền ăn.” Sau khi Trúc Hoa Nguyệt nói xong, bụng lại kêu lên rột rột.

Khóe miệng của Lý Phàm co rúm lại, không phải nói là đã thanh toán xong rồi hả, anh nở nụ cười: “Ăn cơm chung đi.”

Trong quá trình trò chuyện ở nhà vệ sinh tiếp theo đó, Lý Phàm mới biết được đối phương đã dùng hết tất cả số tiền trên người mình để mua quan tài cho ba.

“Anh yên tâm đi, tôi sẽ trả lại cho anh.” Trúc Hoa Nguyệt cũng không khách khí, vỗ ngực cam đoan nói.

Lý Phàm nhìn nhìn, nhịn không được mà hai mắt phát sáng, anh vội vàng thu hồi tầm mắt, nói lảng sang chuyện khác: “Không cần phải nói trước đâu, đi ăn cơm trước đi.”

Mặc dù là có rất nhiều vấn đề muốn hỏi đối phương, nhưng mà Hà Băng vẫn còn đang chờ ở bên ngoài, như vậy cũng không tốt lắm, lúc này mới tạm thời nhịn xuống.

Chương 843

CHƯƠNG 843: SO TIỀN?

Lúc Hà Băng nhìn thấy Trúc Hoa Nguyệt và Lý Phàm đi đến cùng nhau, cô ta liền nghĩ rằng Lý Phàm với Trúc Hoa Nguyệt là mối quan hệ người yêu.

“Đây là bạn gái của anh hả?” Hà Băng tò mò hỏi một câu, cô ta cảm thấy trong lòng mình không dễ chịu cho lắm, cô ta chỉ đơn thuần mời Lý Phàm ăn cơm.

Nếu như Trúc Hoa Nguyệt thật sự là bạn gái của Lý Phàm, chắc chắn là cô ta sẽ bị xem như là kẻ thứ ba, sau khi nghĩ đến đây, trong lòng của cô ta không khỏi trở nên khó chịu.

“Không phải.” Lý Phàm và Trúc Hoa Nguyệt đồng thanh trả lời.

Ai biết như vậy Hà Băng lại càng thêm tin tưởng mối quan hệ của hai người bọn họ là người yêu, cô ta nói: “Hai người lại còn có thể lên tiếng ăn ý như thé, sao lại không phải chứ.”

Sau khi Lý Phàm nghe xong thì không biết phải nói cái gì, đối với anh mà nói đối phương nói như vậy đúng là không thích hợp lắm, anh cũng không hiểu rốt cuộc là đối phương nghĩ như thế nào.

“Hai người chúng tôi không phải là người yêu đâu, tôi chỉ là bạn của anh ta, đúng lúc đi ngang qua cho nên đến đây ăn chực một bữa.” Trúc Hoa Nguyệt cười nói rất tự nhiên.

Nhưng mà mục đích chủ yếu của cô ta là ăn chực, ngoài cái đó ra thì không có cái gì khác.

Lý Phàm nhịn không được mà khen Trúc Hoa Nguyệt thông minh, Hà Băng nói với Lý Phàm: “Anh ưu tú như thế, tại sao lại không gia nhập vào cục cảnh sát.”

Lúc Hà Băng biết Lý Phàm và đội trưởng Chương cùng nhau bắt Tây Bắc chỉ hổ, cô ta vẫn luôn có một nỗi nghỉ hoặc, nếu đối

phương đã lợi hại như thế thì tại sao lại không gia nhập vào cục cảnh sát.

Nếu như đối phương gia nhập vào cục cảnh sát, cho dù là khó có thể vượt qua đội trưởng Chương, nhưng mà địa vị cũng sẽ gần bằng với đội trưởng Chương.

“Chủ yếu là do tôi không có thời gian, tôi còn có công việc khác phải làm, không thể bỏ được.” Lý Phàm cười nói.

Mặc dù lời nói dối này không hợp lý cho lắm, nhưng mà EQ của Hà Băng rất cao, cô ta cũng nhìn ra được Lý Phàm không có suy nghĩ đó.

Lúc Lý Phàm, Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng dùng cơm, phần lớn mọi người đều bị hấp dẫn, trong lòng bọn họ đều ghen tị đối với Lý Phàm.

Ở bên cạnh lại có hai cô gái xinh đẹp ngồi ở đó, bọn họ bắt đầu buồn bực, bọn họ đều không hiểu rốt cuộc là Lý Phàm có bản lĩnh gì, vậy mà lại có thể ăn cơm cùng với hai cô gái xinh đẹp.

Có một phú nhị đại thấy vậy, trong lúc nhất thời trong lòng của anh ta không cân bằng, cho dù là thân phận hay là tiền tài, anh ta đều tự cho là mình mạnh hơn Lý Phàm nhiều, mà trước mặt của đối phương lại có hai cô gái xinh đẹp ngồi đó.

Mà anh ta đã ăn chơi rất nhiều, nhưng mà từ trước đến nay đều không gặp được mấy cô gái xinh đẹp cực phẩm như là Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng, anh ta lập tức không thể ngồi yên, chỉ là suy nghĩ có một đêm xuân với một trong hai cô gái cực phẩm giữa Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng, anh ta liền cảm thấy thỏa mãn trong lòng.

Phú nhị đại làm như rất quen thuộc mà ngồi xuống bên cạnh Lý Phàm, Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng cũng nhìn về phía đối phương, bọn họ không nhận ra phú nhị đại.

Bọn họ cho là Lý Phàm với người này quen biết nhau, nhưng mà sau khi phú nhị đại mở miệng, bọn họ đều biết mình nghĩ nhiều rồi.

“Chào hai cô gái xinh đẹp, ăn cơm với cái tên nghèo khổ như thế này không hay cho lắm, không bằng chúng ta đi ăn cùng nhau đi.” Cái tên phú nhị đại đó chỉ mặt gọi tên giềm pha Lý Phàm.

Lý Phàm ngẩng đầu lên, anh chậm rãi nói: “Anh không biết giữa người và người đều có khoảng cách hả?

Ba người chúng tôi đều không biết anh, anh lại tự nhiên ngồi ở chỗ này như thế?”

Anh không thể không thừa nhận là da mặt của đối phương dày đến độ khó lường, nếu như đổi lại là trường hợp khác, đối phương bắt chuyện ở trên đường thì cũng rất bình thường.

Nhưng mà đối phương lại bắt chuyện ở một nơi như thế này, da mặt của anh ta không phải là dày bình thường.

“Ôi chao, anh còn tự luyến nữa có đúng không hả? Hai cô gái xinh đẹp này có coi anh là bạn không, anh lại tự luyến như thế?” Cái tên phú nhị đại đó nở nụ cười gằn.

Trong nhận thức của anh ta, con gái càng đẹp thì càng lạnh lùng, hơn nữa cũng sẽ xem thường người có thân phận thấp, đương nhiên anh ta cũng đưa ra kết luận Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng không xem Lý Phàm như là bạn bè mà đối xử.

Trúc Hoa Nguyệt nghĩ tới Lý Phàm cứu mình một cái mạng, với lại cô ta còn cần sự giúp đỡ của Lý Phàm, hơn nữa cô ta cũng không thể nhìn phú nhị đại chỉ trỏ Lý Phàm như vậy.

“Anh là ai, chúng tôi không quen biết với anh, nếu như chúng tôi không phải bạn bè, vậy thì chúng tôi ngồi ở đây làm cái gỉ?” Trúc Hoa Nguyệt nói rất thẳng thắn, cô ta không cho cái tên phú nhị đại đó chút mặt mũi nào hết.

Sắc mặt của phú nhị đại có chút khó coi, anh ta không ngờ tới là Trúc Hoa Nguyệt lại không nễ nang mặt mũi của mình, anh ta nhìn về phía Hà Băng theo bản năng.

Chắc chắn là đầu của Trúc Hoa Nguyệt bị úng nước, anh ta tin tưởng Hà Băng sẽ đứng về phía mình, giúp đỡ cho mình, sau khi nghĩ đến đây, anh ta không khỏi yên tâm hơn.

Nhưng mà lời nói tiếp theo của Hà Băng cũng có thái độ giống y như là Trúc Hoa Nguyệt, cũng không cho phú nhị đại có thể diện.

Phú nhị đại vô cùng xấu hổ, anh ta không ngờ tới là Trúc Hoa Nguyệt với Hà Băng đều đứng về phía Lý Phàm, anh ta cũng không nhụt chí, anh ta cho rằng chắc chắn là hai cô gái này không nhìn ra sự chênh lệch giữa anh ta và Lý Phàm.

Anh ta lại để lộ tay áo, khoe khoang cái đồng hồ của mình, làm ra vẻ như là muốn bộc lộ thân phận của mình. Hà Băng là một người cảnh sát, cô ta không thích máy loại vật chất, cho nên dù đồng hồ của đối phương có quý giá như thế nào nữa thì cũng không thể háp dẫn cô ta.

Trúc Hoa Nguyệt cũng là như thế, ở bên phía Tây Vực, tướng mạo của cô ta có thể gả cho người giàu nhất ở Tây Vực, ngay cả nhà giàu Tây Vực mà cô ta cũng không thèm nghĩ tới chứ đừng nói chỉ là phú nhị đại ngồi trước mắt.

Sau khi phú nhị đại nhìn thấy Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng không có dao động, khóe miệng của anh ta co rúm lại, chẳng lẽ là sức quyền rũ của mình lại kém như vậy hả?

Sau khi anh ta biết cái chiêu này đã mắt đi hiệu lực, đành phải bắt đầu dùng chiêu tiếp theo, anh ta cũng có thể nhìn ra hai cô gái xinh đẹp này không phải là người ham mê vật chất, anh ta bắt đầu đi theo con đường hài hước, có lẽ là có thể chọc cho hai người vui vẻ.

Ở trong mắt của Lý Phàm, cái tên phú nhị đại trước mắt này giống y như là một con khỉ, anh nhìn màn biểu diễn từ đầu đến cuối của đối phương giống như là đang nhìn xiếc khi.

Sau khi kể một câu chuyện cười, Trúc Hoa Nguyệt với Hà Băng vẫn không có bát cứ biểu cảm gì, phú nhị đại thở dài, đành phải vận dụng biện pháp cuối cùng, anh ta gọi một cuộc điện thoại muốn tìm máy diễn viên đến đây để diễn với anh ta một vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân.

Cùng lúc đó, anh ta vẫn không quên trào phúng Lý Phàm: “Anh còn ở đây làm gì nữa, anh không thể với tới nổi hai cô gái xinh đẹp này

đâu.”

Lý Phàm cười cười: “Vậy thì làm sao?”

Bản thân anh không có cảm giác gì với Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng, nhưng mà đối phương cứ trào phúng anh như thế, lúc này anh mới không nhịn được nữa.

“Hai cô gái xinh đẹp, lời đầu tiên tôi xin tự giới thiệu tôi tên là Kiều Nha, hai người tên gì?” Sau khi Kiều Nha nói xong, anh ta lại lộ ra ánh mắt mong chờ nhìn Hà Băng và Trúc Hoa Nguyệt.

Hà Băng không có ý muốn nói chuyện với đối phương, bây giờ trong lòng của cô ta chỉ có báo thù cho ba mình, không có tâm tư suy nghĩ nói chuyện yêu đương.

Hà Băng chỉ tôn trọng Lý Phàm, cô ta không có bất cứ hứng thú gì đối với lời giới thiệu của Kiều Nha.

Kiều Nha nhìn thầy bầu không khí vô cùng xấu hổ, anh ta ho khan một tiếng theo bản năng: “Tiếng đàn piano ở đây không hay cho lắm, để tôi đến đàn một khúc cho hai cô gái xinh đẹp.”

Chương 844

CHƯƠNG 844: KỊCH HAY LÊN SÀN.

Đương nhiên là vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân phải được trình diễn phía sau, trước tiên Kiều Nha không nóng nảy, anh ta thừa cơ tranh thủ một chút để kéo gần quan hệ với Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng.

Sau khi anh ta nghe thấy tiếng đàn piano, anh ta mới quyết định bộc lộ sức quyến rũ của mình.

Đợi sau khi Kiều Nha đi khỏi, Hà Băng cười nói: "Anh Lý, đây là danh thiếp của tôi, sau này có cần tôi giúp đỡ thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào."

"Được đó." Lý Phàm cười cười nhận lấy danh thiếp, ngược lại cũng không có kẻ thù, thêm một người bạn cũng nhiều thêm một con đường, anh cũng không thể cứ làm phiền đội trưởng Chương mãi.

Lúc này, Hà Băng mới nói: "À anh Lý, tôi nói thật luôn, mặc dù tôi chưa từng nhìn thấy năng lực của anh, nhưng mà tôi cũng đã từng nghe nói, gần đây tôi gặp phải một bản án khó giải quyết, tôi vẫn luôn không thể xử lý tốt."

Mặc dù Hà Băng đột nhiên lại dừng lại nhưng mà Lý Phàm cũng hiểu được phần nào, anh biết là đối phương muốn nhờ anh giúp đỡ, chỉ là không nói rõ ra mà thôi.

"Cô gặp phải bản án khó khăn nào thì có thể tìm tôi, ít nhiều gì tôi cũng có chút hiểu biết đối với vụ án, có thể giúp đỡ cho cô." Lý Phàm cũng không khách khí mà nói.

Sau khi Hà Băng nghe xong, trong lòng lập tức trở nên vui vẻ, cô ta cảm kích cầm lấy tay của Lý Phàm rồi nói: "Cảm ơn anh Lý."

Kiều Nha vừa ngồi xuống đàn piano thì nhìn thấy cảnh tượng này, gần như là trái tim trở nên nát tan, lúc nãy anh ta có làm như thế

nào cũng đều không có tác dụng.

Ngược lại là chỉ trong một cái chớp mắt, nữ thần trong lòng trong mộng của anh ta lại chủ động nắm tay với Lý Phàm, hơn nữa nhìn có vẻ như là mối quan hệ rất mập mờ, trong lòng của anh ta tức giận muốn nổ tung.

Anh ta có chỗ nào không bằng Lý Phàm vậy chứ? Đến bây giờ anh ta vẫn không hiểu rõ, hơn nữa hai người Hà Băng và Trúc Hoa Nguyệt không liếc mắt nhìn anh ta một cái nào, cái này khiến cho anh ta cảm thấy rất khó xử, anh ta cảm thấy mình bị xem như là không khí.

“Cậu có muốn đàn không vậy hả?” Sau khi người ở phía dưới nhìn thấy Kiều Nha đang ngơ ngác, nhịn không được mà thúc giục.

Lúc này, Kiều Nha mới lấy lại tinh thần, anh ta suy nghĩ nếu như mình đánh đàn tốt, nói không chừng là còn có hy vọng, anh ta ảo tưởng ra cảnh tượng Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng đều lộ ra biểu cảm mê muội nhìn anh ta.

Sau khi nghĩ đến đây, Kiều Nha bắt đầu đánh đàn theo bản năng, kỹ thuật đánh đàn piano của anh ta không tệ, mặc dù không đạt đến trình độ kinh diễm nhưng mà cũng có thể nói là cao tay hơn người vừa mới đánh piano hồi lúc nãy.

Anh ta theo bản năng nhìn về phía Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng, lại phát hiện Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng cứ luôn nói chuyện phiếm với Lý Phàm, hoàn toàn không thèm chú ý đến anh ta.

Anh ta lập tức cảm thấy mình giống y như là một tên ngốc, đánh đàn cả nửa ngày, kết quả là đi may áo cưới cho người khác.

“Như thế nào, tôi đàn piano cấp tám, chắc chắn là anh không biết đánh đàn piano đâu nhỉ.” Kiều Nha cười lạnh.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Cũng được đó, nhưng mà anh chưa từng nhìn thấy tôi đánh đàn piano, làm sao anh có thể nói là tôi không biết?”

“Hừ, bớt có ngồi đây mà khoác lác đi, có bản lĩnh thì anh đến đàn một khúc, tôi cũng muốn xem xem anh có thể không.” Kiều Nha

lập tức bắt đầu khích tướng.

Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng đều cảm thấy kích động, rất mong chờ Lý Phàm có thể đàn một khúc.

Trong lúc nhất thời, Trúc Hoa Nguyệt liền mơ mộng một người đàn ông lạnh lùng như thế nếu như đàn piano chắc chắn sẽ quyến rũ chết người.

Hà Băng nghĩ thầm, một người đàn ông hoàn mỹ như thế, nếu như biết đánh đàn piano thì gần như là không thể hoàn mỹ hơn rồi.

Kiều Nha nhìn thấy dáng vẻ kích động của Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng, anh ta mới nhận ra mình không có cảm giác tồn tại đến cỡ nào, sự đối xử phân biệt như thế này làm tan nát con tim quá đi mắt.

Lý Phàm cũng không khiêm tốn, anh dứt khoát đứng dậy, nhanh chóng đi đến đàn piano ở trên sân khấu.

Sau khi mọi người nhìn thấy cách ăn mặc của Lý Phàm, bọn họ đều lộ ra vẻ khinh bỉ, ai nấy cũng không đặt Lý Phàm vào trong mắt.

Bọn họ cho rằng chắc chắn là Lý Phàm không biết đánh đàn piano, những người đánh đàn piano đều là những người giàu sang, hơn nữa bọn họ nhìn thấy Lý Phàm ăn mặc bình thường như thế, tuyệt đối sẽ không biết đàn.

Sau đó, bọn họ bị vả vào trong mặt, lúc nãy bọn họ nói là Lý Phàm không biết đánh đàn piano, kể từ khi ngón tay của Lý Phàm lướt trên những phím đàn, bọn họ không có cách nào bình tĩnh.

Nếu như không phải bọn họ tận mắt nhìn thấy, bọn họ đều không thể tin được đây là sự thật.

Nhất là chỉ vừa mới đàn có một chút, tâm tư của bọn họ đều đã bị háp dẫn, bọn họ không thể ngờ tới là Lý Phàm lại có thể đàn piano dễ nghe như thé, gần như là nói hay bằng tiếng trời cũng không phải là đang khoa trương.

Khóe miệng của Kiều Nha co rút lại, anh ta là bậc thầy piano,

đương nhiên cũng biết lần này mình với Lý Phàm chênh lệch bao nhiêu, anh ta đã hoàn toàn bị kinh ngạc.

Anh ta không ngờ tới là kỹ thuật piano của Lý Phàm lại cao như thế, anh ta lập tức cảm thấy trên mặt của mình đau rát.

Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng lại hóa thân thành dáng vẻ fan cuồng, hai người bọn họ chống cằm, ánh mắt mang theo ngôi sao nhỏ nhìn Lý Phàm, bọn họ nhận thấy Lý Phàm quá quyền rũ.

Lúc Lý Phàm dừng lại, những người ở dưới sân khấu đều vẫn còn chưa thỏa mãn mà thúc giục: “Lại đàn thêm một khúc nữa đi, thật là êm tai.”

Những người dưới sân khấu lập tức hóa thành fan hâm mộ của Lý Phàm, ai nấy đều không ngừng ủng hộ Lý Phàm lại đàn thêm một khúc, nếu như Lý Phàm có thể đàn thêm một khúc, vậy thì quá hoàn mỹ rồi, bọn họ ước gì Lý Phàm có thể đàn thêm một bài.

Sau khi Lý Phàm thấy vậy thì chỉ mỉm cười, anh nói: “Thật ngại quá, để mọi người chê cười rồi, do tôi nhớ nghề cho nên mới đến đây đàn một chút.”

Sau khi mấy người bọn họ nghe đến đó, bọn họ cũng không tức giận, bọn họ đều giơ ngón tay cái với thái độ khiêm tốn khách khí của Lý Phàm, đây mới chính là chân nhân bát lô tướng chân chính.

Mấy người cho là Lý Phàm không biết đàn piano, hiện tại bọn họ đều bị đánh vào mặt đau rát.

Lúc Lý Phàm trở về, Kiều Nha cảm nhận được ánh mắt trêu chọc của Lý Phàm, anh ta hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, lúc đầu anh ta nghĩ có thể thông qua đàn piano này đề dèm pha Lý Phàm, ai mà biết kết cục lại không giống như trong tưởng tượng của anh ta.

“Như thế nào.” Lý Phàm cười nói.

Câu nói này không chỉ là đang nói với Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng, anh cũng nói với Kiều Nha.

Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng hết lời khen ngợi: “Thật là hay quá

đi, so với những người đàn hồi lúc nãy còn hay hơn nhiều."

Sắc mặt của Kiều Nha lập tức trở nên khó coi, câu nói này rõ ràng là gộp chung anh ta vào cùng, anh ta không cam lòng: "Cái này thì có cái gì chứ, cũng bình thường mà thôi, có gì mà hiếm lạ."

Lý Phàm lại không thèm để ý, bởi vì ghen ghét quả thật sẽ làm cho người ta trở nên xấu xa.

Thông qua cửa kính pha lê, Kiều Nha nhìn thấy "diễn viên" mà mình gọi đã đến nơi, khóe miệng của anh ta nâng lên, sau khi nghĩ đến cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân, phải nói là anh ta vui vẻ biết bao.

Đương nhiên quan trọng nhất đó chính là trước tiên phải đánh Lý Phàm tàn phế mới được, anh ta âm thầm gửi một tin nhắn, sau khi anh ta gửi tin nhắn đi, có lẽ là anh ta không thể ngờ tới là tiếp theo đây anh ta sẽ phải hối hận vì mình đã gửi tin nhắn này.

Lúc bọn người Lý Phàm đứng dậy, mấy tên ở bên ngoài lập tức tiến vào trạng thái, nghênh ngang đi tới.

Chương 845

CHƯƠNG 845: ANH BƯU

Sau khi Lý Phàm thấy thì biết chuyện này đã không đơn giản, anh có thể nhìn ra được những người này không phải là trùng hợp đi ngang qua, mà là cố ý.

Về phần là ai, ít nhiều gì Lý Phàm cùng đã đoán được là ai làm, anh nhìn về phía Kiều Nha theo bản năng.

Sau khi Kiều Nha cảm nhận được ánh mắt của Lý Phàm, anh ta giật mình một cái, có một loại dự cảm không tốt, chột dạ nói: "Anh nhìn tôi làm cái gì."

Đúng lúc này, những tên lưu manh đó lại trực tiếp để mắt tới Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng, bọn họ bắt đầu táy máy tay chân với hai người này.

Lý Phàm im lặng lắc đầu, máy cái tên đó thật sự quá xui xẻo, trêu chọc ai không trêu, hết lần này đến lần khác lại đi trêu chọc hai cái người đó. Hai người đó một người là cao thủ thành thạo dùng cổ, một người khác là cảnh sát, đương nhiên biết cách đánh nhau.

Mấy tên lưu manh vừa mới duỗi bàn tay mập mập như heo ra thì lập tức bị Hà Băng và Trúc Hoa Nguyệt ngăn cản lại, Hà Băng trực tiếp bẻ tay, cái tên to lớn với bàn tay mập mạp đó kêu đau một tiếng.

Trúc Hoa Nguyệt trực tiếp bắt đầu hạ cổ, lúc đầu cái tên đó không cảm nhận được cái gì, một giây sau toàn thân liền trở nên ngứa ngáy.

Kiều Nha vốn định thừa cơ hội này để làm anh hùng cứu mỹ nhân, sau khi anh ta nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh ta nhịn không được mà hít một hơi thật sâu, đừng nói là anh hùng cứu mỹ nhân, nói là mỹ nhân cứu anh hùng thì còn được.

Có đánh chết anh ta cũng không ngờ tới là thân thủ của hai cô gái

này lại mạnh như thế, Kiều Nha đen mặt, kết quả hoàn toàn không giống như trong dự liệu của anh ta, anh ta dùng mắt ám chỉ nhìn Lý Phàm một chút.

Máy người kia liền hiểu là cái gì, lập tức bắt đầu ra tay với Lý Phàm, hai cô gái đó không dễ trêu trọc, nhưng mà người này nhìn tương đối gầy yếu, có lẽ là đánh dễ hơn.

“Lên đi.” Những người kia đồng loạt mở miệng.

Lý Phàm ngoắc ngoắc ngón tay: “Các người cứ việc vó ngựa đến đây đi.”

Những tên lưu manh đó không để Lý Phàm vào trong mắt, bọn họ nghĩ bọn họ không thể đối phó với hai cô gái cao thủ hồi lúc nãy, chẳng lẽ là còn không thể đối phó được với anh à?

Nhưng mà tiếp theo đó bọn họ liền không có cách nào bình tĩnh nữa, Lý Phàm vừa mới ra tay liền có mấy người bay ngược ra ngoài, những người đó mới biết là mình đã đánh giá thấp Lý Phàm rồi.

Bọn họ bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, đừng nói là trong lòng hốt hoảng bao nhiêu, bọn họ giống như là nhìn thấy quỷ, vô cùng hoảng sợ mà nhìn Lý Phàm.

Lúc đó, bọn họ mới biết người đứng trước mắt mình mới chính là cao thủ chân chính.

*Ai đã kêu các người đến đây.” Lý Phàm bình tĩnh hỏi.

Mấy tên lưu manh đó nhìn về phía Kiều Nha theo bản năng, đương nhiên Lý Phàm luôn quan sát tầm mắt của mấy người này, Kiều Nha lắc đầu, những tên lưu manh ấy cầm tiền, lúc này mới không nói ra.

*Do chúng tôi uống say quá, nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp cho nên mới có chút tâm tư.” Đám lưu manh lập tức bắt đầu viện lý do.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy những người này không có mùi rượu trên người, anh liền biết bọn họ nhận tiền của Kiều Nha, nên anh lại hỏi một lần nữa: “Nói thật!”

Đồng thời, anh âm thầm gia tăng lực đạo trên tay, cái tên lưu manh lập tức kêu đau thảm thiết, đau đến nỗi rơi cả nước mắt.

“Tôi nói, tôi nói, anh đừng có ra tay.” Tên đó vội vàng nói.

Lúc này, Lý Phàm mới buông đối phương ra, lạnh nhạt nhìn thoáng qua rồi nói: “Nói sớm một chút không được à.”

Cái tên lưu manh ấy bắt đầu bán đứng Kiều Nha, anh ta chỉ vào Kiều Nha rồi nói: “Là do anh ta đã sai bảo chúng tôi.”

Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng đều quay đầu nhìn về phía Kiều Nha, cái tên lưu manh ấy lại tiếp tục nói: “Anh ta kêu chúng tôi diễn một vở kịch, cho nên chúng tôi mới đến đây, cầu xin anh thả tôi đi đi, tôi không dám nữa đâu.”

Sắc mặt của Kiều Nha thay đổi, anh ta không ngờ tới là đối phương lại có thể bán đứng anh ta nhanh như thế, tốt xấu gì thì cũng nên tùy ý bịa ra tên của ai đó.

Bản thân của Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng đã không có bất cứ cảm giác tốt gì với Kiều Nha, lúc này nghe thấy Kiều Nha lại sắp xếp một màn kịch như thế, bọn họ lại càng chán ghét Kiều Nha hơn, cho rằng đối phương quá dối trá.

Sắc mặt của Kiều Nha có chút xấu hổ, sau khi bị vạch trần, anh ta liền nhìn chằm chằm vào Lý Phàm theo bản năng, nếu như không phải là đối phương, anh ta cũng sẽ không đánh mất cơ hội trở thành bạn với Trúc Hoa Nguyệt và Hà Băng.

“Cái tên kia, anh đừng có ngậm máu phun người, anh dùng bạo lực uy hiếp anh ta, nếu như anh lại đe dọa anh ta, tôi sẽ kêu anh trai của tôi đến đây để xử lý các anh, anh tôi đã từng là đàn em của anh Bưu.”

Đến lúc này, Kiều Nha vẫn không quên bắt đầu la hét như cũ.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Ò, vậy thì làm sao?”

Sau khi Kiều Nha nghe xong, anh ta liền bị túm lấy, anh ta không ngờ tới là chuyện này lại trở thành như vậy, kết quả này không giống như anh ta tưởng tượng.

Anh ta cho là Lý Phàm sẽ biết sợ ai, ngờ là Lý Phàm lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nếu như không phải chính tai nghe thấy thì anh ta cũng không dám tin là thật.

“Cái gì mà làm sao? Nếu biết thân phận của anh tôi, vậy thì anh còn không nhanh chóng thả tôi ra.” Kiều Nha kêu gào.

Lý Phàm cười nói: “Vậy thì tôi cũng quen biết với anh Bưu, nếu không thì chúng ta gọi điện thoại đi.”

“Hừ, anh mà quen biết với anh Bưu à? Anh nói phét à! Có bản lãnh thì anh đừng có đi.” Kiều Nha cho.

rằng chắc chắn là Lý Phàm đang nói khoác, anh ta cũng không hoảng sợ, nói không chừng là anh ta gọi điện thoại thì Lý Phàm sợ.

Bây giờ anh ta không thể của gái, anh ta cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn mạnh bạo, anh ta nhìn thầy Hà Băng với Trúc Hoa Nguyệt là hai cô gái cực phẩm, từ đầu đến cuối đều không thể quên được, cho dù dùng thủ đoạn mạnh bạo để có được thì cũng đáng.

Lý Phàm cũng đã nhìn thấu suy nghĩ của Kiều Nha, anh âm thầm gọi cho anh Bưu một cuộc điện thoại.

Kiều Nha cũng gọi điện thoại cho anh trai của mình, dựa vào việc anh trai của anh ta là cấp dưới của anh Bưu, thanh danh này đã đủ để hù dọa phần lớn người ở Hán Thành.

“Đến lúc đó, mày quỳ gối xuống mà cầu xin tha thứ đi.” Kiều Nha vừa nói vừa bắt đầu bấm số điện thoại, lúc gọi điện thoại thành công, anh ta lập tức kêu oan với người ở phía bên kia: “Anh ơi, em bị người ta bắt nạt, đang ở trung tâm đường phó, anh đến đây một chuyến đi. Đúng rồi, mang theo nhiều người một chút.”

Lúc anh ta cúp điện thoại, anh ta nhìn Lý Phàm với vẻ mặt đắc ý, dường như là đã nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm bị xử lý.

Mà ở một bên khác, trong phòng làm việc của anh Bưu.

Đừng thấy ngài Thiên chiếm hết một nửa bầu trời đen ở Hán Thành, nhưng mà phòng làm việc được trang trí rất đơn giản, có lẽ anh Bưu ở bên cạnh ngài Thiên cũng đã học được một vài thứ.

Anh ta đốt một điều thuốc, chân bắt chéo lại với nhau, mà trước mặt của anh ta có một người con trai đang quỳ ở đó. Người con trai mặc âu phục thắt cà vạt, nhìn qua có vẻ thân phận không đơn giản.

Nếu như Kiều Nha nhìn thấy cảnh tượng này thì chắc chắn có thể nhận ra được người đang quỳ gối chính là anh trai của anh ta.

“Anh Bưu, anh gọi em đến có chuyện gì không ạ?” Anh trai của Kiều Nha nhịn không được mà ngẩng đầu lên, giọng nói run rẩy, anh ta nhìn thấy sắc mặt của anh Bưu không đúng cho lắm, lúc này mới chủ động quỳ gối.

Sau khi anh Bưu nhìn thấy dáng vẻ quỳ xuống vô cùng thành thục của đối phương, anh ta vô cùng xem thường, trực tiếp đi vào chủ đề chính: “Không phải là lúc nãy em trai của cậu vừa mới gọi điện thoại cho cậu đến đó à?”

“Anh Bưu? Sao anh lại biết vậy?” Anh trai của Kiều Nha đột nhiên ngẩng đầu lên, vô cùng kinh ngạc, cho rằng anh Bưu gắn máy nghe lén ở bên người anh ta, nhưng mà chuyện đó có cần thiết à2 Với lại, đây cũng chỉ là một chuyện cỏn con mà thôi.

Chương 846

CHƯƠNG 846: ĐỤNG ĐỘ

“Cậu không cần phải quan tâm chuyện này, cậu chỉ cần trả lời tôi có đúng hay là không.” Anh Bưu mặt không đổi sắc nói, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo, bầu không khí trở nên vô cùng ngột ngạt.

Mặc dù trong lòng của anh trai Kiều Nha có 10 vạn câu hỏi vì sao, nhưng mà lúc này anh ta chỉ lo trả lời câu hỏi của đối phương, sợ là trả lời sai thì sẽ chọc giận đối phương.

“Vậy thì đã chứng minh tôi không tìm lầm người.” Anh Bưu nói tiếp: “Người mà em trai của cậu trêu chọc chính là một người bạn của ngài Thiên tôn kính, bây giờ cậu đi đến đó, cậu biết phải làm như thế nào chứ?”

Anh Bưu nói rất rõ ràng, đương nhiên anh trai của Kiều Nha có thể hiểu là có ý gì, anh ta gật đầu: “Anh Bưu, anh không cần phải nhiều lời đâu, em hiểu phải xử lý như thế nào mà.”

“Vậy thì được, người bạn của ngài Thiên tôn kính họ Lý, nếu như cậu đứng sai phía, vậy thì khó đảm bảo các mạng nhỏ này rồi.” Anh Bưu lạnh lùng nói: “Nếu không phải xét thấy cậu làm việc cho tôi nhiều năm, lúc này tôi mới ám chỉ với cậu một chút, nếu không thì tôi sẽ giả vờ như là không biết cái gì hết, liệu mà làm đi.”

Sau khi anh trai của Kiều Nha nghe xong thì lập tức lộ ra sắc mặt khủng hoảng, nếu như anh Bưu không ám chỉ anh ta, chắc có lẽ là anh ta sẽ chết chắc, anh ta vội vàng cảm kích nói với anh Bưu: “Cảm ơn anh Bưu đã cứu em một cái mạng, em có chết muôn lần cũng không thể tha thứ, em nhất định sẽ nghĩ biện pháp báo đáp anh Bưu.”

“Đừng có ra vẻ với tôi, đối với tôi mà nói cũng không có bắt cứ tác dụng gì đâu, cút nhanh lên đi.” Anh Bưu tức giận mắng chửi anh ta, biết nhiều một chuyện không bằng nhỏ một chuyện, chỉ cần có thể giải quyết chuyện này là được rồi, về phần quá trình thì không quan trọng.

Lúc này, anh trai của Kiều Nha mới vội vàng chạy chiếc Harley xuất phát, lần này anh ta đi một mình, cũng không mang theo bất cứ tên đàn em nào hết, anh ta chạy đến nhanh như một cơn gió.

Ngay cả anh Bưu đều gọi là anh Lý tôn kính như thế, nếu như em trai của anh ta thật sự đắc tội với anh Lý, đứa em trai này của anh ta coi như tiêu đời, chủ yếu là nó sẽ liên lụy đến mình.

“Mày tiêu đời rồi, chắc chắn là anh tao sẽ chạy đến đây trong nửa tiếng rồi đánh mày.” Kiều Nha cười hắc hắc, không ngừng nhìn thời gian, dựa vào tính tình của anh trai mình chắc chắn sẽ đến đây rất nhanh.

Lý Phàm vẫn nhìn anh ta giống như là nhìn một kẻ ngốc, không nói nhiều với anh ta.

Hà Băng nói với Lý Phàm: “Anh Lý, anh không cần phải lo lắng đâu, nếu như bọn họ dám dẫn người đến đây, tôi sẽ sắp xếp cho người của tôi ra mặt.”

Hóa ra hồi lúc nãy cô ta cũng không đứng im, cô ta đã gửi tin nhắn cho đồng nghiệp của mình, một khi Lý Phàm gặp nguy hiểm, cô ta sẽ để đồng nghiệp của mình ra tay.

Lý Phàm biết cô ta có ý tốt, anh ta cảm kích nhìn Hà Băng.

“Cô yên tâm đi, tôi biết cổ thuật, cho dù thiên quân vạn mã, cổ trùng của tôi cũng đã từng giết, có thể chết nhiều như thường.” Trúc Hoa Nguyệt cũng tiếp tục nói.

Khóe miệng của Lý Phàm co rúm lại, hai người phụ nữ này người này còn hung ác hơn người kia, nhưng mà ít nhiều gì anh cũng cảm thấy cảm động.

Mà đúng lúc này tiếng động cơ Harley vang lên vang dội, nghe thấy âm thanh xe Harley quen thuộc, Kiều Nha lập tức biết anh trai của mình đã đến, dường như anh ta có thể nhìn thấy được cảnh tượng lần này anh trai của mình mang theo hơn một trăm người chạy Harley đến đây.

Nghĩ tới cảnh tượng đó mà đã cảm thấy kích động, hơn nữa còn có thể tăng thể diện cho mình.

Anh của Kiều Nha bước xuống từ chiếc Harley, anh ta đi đến giữa đám người, đầu tiên là khách khí hỏi: “Ai là anh Lý.”

Lý Phàm mỉm cười nói: “Ở đây chỉ có một mình tôi họ Lý.”

“Anh Lý, chào anh, có lẽ là đứa em trai này của tôi đắc tội với anh rồi, tôi là người làm anh, tôi xin lỗi anh thay cho nó.” Anh trai của Kiều Nha vô cùng hèn mọn mà nói.

Sau khi Kiều Nha thầy vậy, anh ta đều ngơ ngắn cả người, anh ta nhịn không được mà kéo anh trai của mình qua: “Anh ơi, anh làm cái gì vậy, anh xin lỗi anh ta làm cái gì chứ, anh ta là ai, anh ta có tư cách gì mà nhận lời xin lỗi của anh.”

“Đắc tội với anh Lý, em còn ở đây nói hươu nói vượn.” Anh trai của Kiều Nha đánh một cái bàn tay lên trên mặt của Kiều Nha, chỉ cần đứa em trai này của anh ta kiên nhẫn một chút không nói lời nào, vậy thì không cần phải lo gì nhiều, coi như không có cái gì xảy ra.

Bây giờ đối phương lại lôi kéo anh ta, anh ta đã đoán được lần cầu xin tha thứ này sẽ không đơn giản như vậy.

“Anh, anh đánh em làm cái gì.” Kiều Nha vô tội che mặt, không hiểu nói.

“Trở về nói với em sau.” Anh trai của Kiều Nha cũng không có tâm tư để giải thích, phẫn nộ trừng mắt nhìn đối phương, lúc này mới quay đầu lại nặn ra một gương mặt tươi cười: “Anh Lý, anh đừng để ở trong lòng nha.”

Lý Phàm cũng biết là anh trai của Kiều Nha thương em trai, anh biết điểm này rất rõ ràng, anh nghĩ tới nghĩ lui, cũng nên khoan dung độ lượng, anh cũng không muốn làm lớn chuyện này lên.

Với lại chuyện lúc nãy Kiều Nha đã làm cũng không tạo thành bất cứ nguy hiểm gì với anh.

Trong đầu của Kiều Nha tràn đầy nghi hoặc, nhưng mà sau khi nghe thấy tiếng quát của anh trai mình, anh ta không thể không im miệng. Anh trai mình rất ít khi nghiêm túc như thế, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì lớn.

“Không có việc gì.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Cùng lúc đó, Hà Băng cũng giật mình, cô ta biết là những người ở bên cạnh ngài Thiên đều là những nhân vật mũi đao dính máu, hơn nữa người nào cũng có tính tình nóng nảy.

Nhất là Kiều Nha bị bắt nạt, đối phương là người làm anh, chẳng những không tìm Lý Phàm tính số mà ngược lại còn nói xin lỗi với Lý Phàm, cái này khiến cho cô ta không hiểu.

Cô ta đột nhiên nhớ đến những lời mà lúc nãy Lý Phàm đã nói, chẳng lẽ Lý Phàm thật sự có mối quan hệ tốt với anh Bưu, nếu như cô ta biết mối quan hệ của Lý Phàm với ngài Thiên, đoán chừng là cô ta sẽ còn kinh ngạc hơn nữa.

Anh trai của Kiều Nha lôi Kiều Nha qua một bên, mãi cho đến khi không có bóng người thì lúc này mới dừng lại, Kiều Nha cau mày nói: “Anh, anh làm như vậy em mắt mặt lắm đó.”

“Em mắt mặt hả, vậy chẳng lẽ là anh không có mặt mũi?” Anh trai của Kiều Nha hừ lạnh nói.

Kiều Nha nhịn không được mà hỏi: “Anh, tại sao anh lại đến đây có một mình vậy, anh có thái độ cung kính với anh ta như thế làm cái gì, em rất ít khi nhìn thấy anh đối xử như thế này với một người bình thường.”

“Em nhỏ tiếng một chút đi, đừng để anh Lý nghe thấy, lần này anh Bưu đã cố ý nói với anh ngay cả ngài Thiên đều phải đối xử cung kính với anh Lý, em cứ nói thử đi?”

“Không thể nào.” Kiều Nha lập tức kinh ngạc, lúc này anh ta theo bản năng cho là Lý Phàm quen biết với anh Bưu, nhưng mà khi nghe thấy anh trai nói như vậy anh ta mới biết mình đã xem thường Lý Phàm quá rồi.

Anh trai của Kiều Nha tức giận nói: “Nếu như không phải lần này anh Bưu đã nghĩ biện pháp giảng hòa cho anh thì cái mạng nhỏ của anh với em đều đã tiêu đời luôn rồi, sau này gặp lại anh ta, em phải khách khí một chút.”

“Anh, em biết rồi.” Kể từ khi biết thân phận của Lý Phàm không

đơn giản, Kiều Nha mới biết mình may mắn cỡ nào, thế mà còn có thể giữ được một cái mạng.

Về phần chuyện hồi lúc nãy bị mất mặt, anh ta liền xem thường, đừng nói là bị mắt mặt, nếu như mà lúc nấy tiếp tục gây chuyện, nói không chừng là mắt cả cái mạng.

Lý Phàm với Hà Băng nói lời tạm biệt nhau, lúc Lý Phàm chuẩn bị gọi xe trở về, anh liền cảm giác được sau lưng có người đi theo anh. Anh quay đầu lại theo bản năng, đúng lúc Trúc Hoa Nguyệt đụng phải ngực mình, bị đau kêu lên một tiếng.

Chương 847

CHƯƠNG 847: GHEN

*Đi theo tôi làm cái gì.” Lý Phàm dừng bước lại, nhìn chằm chằm vào Trúc Hoa Nguyệt, nói tới thì cũng buồn cười, lúc nãy đối phương còn nói là thanh toán xong rồi, bây giờ lại cứ quần lấy anh, cho dù có lật mặt thì cũng không thể nhanh như vậy.

Trúc Hoa Nguyệt có chút khó khăn mở miệng nói: “Gần đây tôi không có nơi để về.”

*Ò.” Lý Phàm lạnh nhạt nhìn thoáng qua, khổ nhục kế như thế này anh đã nhìn thầy không ít lần rồi, cho nên chiều nay đối với anh cũng không có tác dụng gì.

Sau khi Trúc Hoa Nguyệt nhìn thấy Lý Phàm hời hợt như thé, trong lòng cảm thấy mắt mát, cô ta đuổi theo Lý Phàm thật ra là vì đã báo thù cho ba mình, nhưng mà cô ta không biết hung thủ, cô ta đã có suy nghĩ nếu như không tìm thấy hung thủ thì không trở về.

“Anh có thể cho tôi ở ké máy ngày được không, trong máy ngày nay anh muốn tôi làm cái gi thì tôi làm cái đó.” Sau khi Trúc Hoa Nguyệt do dự máy giây, lúc này mới cắn răng nói.

Cô ta thấy nhân phẩm của Lý Phàm tốt, cho nên quá tin tưởng đối phương, nếu như đổi lại là người khác thì chắc chắn là cô ta sẽ không cầu xin như vậy.

Sau khi Lý Phàm nghe xong thì có chút kinh ngạc, sau khi anh nhìn ánh mắt đáng thương của đối phương, cuối cùng vẫn không đành lòng, nếu như ngồi yên trơ mắt mà nhìn, anh không có cách nào làm được.

“Được rồi.” Cuối cùng, Lý Phàm mới đáp lời.

Lúc Trúc Hoa Nguyệt còn chưa vui vẻ được máy giây, Lý Phàm đã nói tiếp: “Cô nhát định phải nói cho tôi biết trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Anh đang buồn bực vì không biết tại sao Trúc Hoa Nguyệt lại ám sát anh, anh vẫn luôn không nghĩ ra đáp án, giờ anh muốn nghe chính miệng đối phương nói đáp án ra.

Trúc Hoa Nguyệt nhận thầy đây chỉ là một chuyện nhỏ, cũng không có gì phải để trong lòng, sảng khoái gật đầu.

Lúc Lý Phàm đón xe trở về, Trúc Hoa Nguyệt mới nói sự thật cho Lý Phàm nghe, cuối cùng đưa ra kết luận là bị chơi xỏ.

Lý Phàm không ngờ tới "những người đó" lại hèn hạ như thế, những người đó dĩ nhiên là chỉ long hậu hoặc là bọn người đại long vương.

Vì ép buộc Trúc Hoa Nguyệt giết anh, thế mà những người đó lại bắt cóc ba của Trúc Hoa Nguyệt để uy hiếp, Trúc Hoa Nguyệt tâm địa lương thiện, sẽ không dễ dàng ra tay, nhưng mà vì ba của mình, lúc đó cô ta mới quả quyết phối hợp diễn kịch đến ám sát Lý Phàm.

Lúc Trúc Hoa Nguyệt nhìn thấy đám người đó lật lọng, lúc này cô ta mới hoảng loạn lập tức hóa giải độc cổ ở trên người của Lý Phàm.

Lý Phàm suy nghĩ cẩn thận lại, lúc này mới biết Trúc Hoa Nguyệt bị người ta lợi dụng, mình đột nhiên không còn chán ghét đối phương như vậy nữa, ngược lại còn cảm thấy đồng cảm với đối phương.

"Tôi nhất định sẽ tìm ra hung thủ!" Bàn tay trắng nốn của Trúc Hoa Nguyệt nắm chặt lại, vẻ mặt kiên quyết.

Lý Phàm đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, nói thật thì anh không muốn mang Trúc Hoa Nguyệt trở về là vì có một nguyên nhân quan trọng.

Biệt thự của mình đã đủ hỗn loạn rồi, hơn nữa phòng cũng không nhiều, với lại mẹ vợ mình là một người hay bắt bẻ, nếu như mang Trúc Hoa Nguyệt trở về chắc có lẽ là trong nhà sẽ loạn hơn.

Để cho an toàn, lúc này Lý Phàm đành phải thuê một căn phòng ở cho Trúc Hoa Nguyệt, về phần tiền thuê nhà của đối phương

đương nhiên là anh sẽ trả hết cho đối phương.

Trúc Hoa Nguyệt lại không để ý, chỉ cần có nhà ở là được rồi, Lý Phàm để lại cho Trúc Hoa Nguyệt chín triệu, xem như là tiền sinh hoạt của đối phương.

“Cảm ơn anh nha.” Trúc Hoa Nguyệt vô cùng cảm động, cô ta do giữ mấy giây, sau đó đưa một con dao cho Lý Phàm rồi nói: “Hi vọng là cái này có thể để cho anh phòng thân.”

“Tôi có mà, không cần đâu.” Lý Phàm khoát tay nói.

Trúc Hoa Nguyệt lại kiên quyết muốn Lý Phàm nhận lấy nó: “Đây không phải là một con dao bình thường đâu, đây chính là con dao có độc.”

Sau khi Lý Phàm nghe thấy từ ngữ quen thuộc này, anh đột nhiên nhớ đến một đoạn văn, thiếu chút nữa là đã liếm thân đao.

“Được rồi.” Lý Phàm cũng không tiện từ chối, cuối cùng đành phải nhận lấy nó, dù sao thì cũng là một bảo bối, không cần thì phí lắm.

Trúc Hoa Nguyệt nhìn thấy Lý Phàm nhận rồi, trong lòng lập tức vui vẻ, lúc này mới trở nên thoải mái không ít.

Sau khi Lý Phàm sắp xếp cho Trúc Hoa Nguyệt xong xuôi, lúc này mới trở về, đồng thời lưu lại phương thức liên lạc của nhau, như thế này có thể thuận tiện liên lạc.

Sau khi Lý Phàm về đến nhà, Có Họa Y đi đến giúp Lý Phàm cởi áo ra rồi đi giặt, đột nhiên sắc mặt của Cố Họa Y trầm xuống: “Có phải là anh lại đi cùng với những người phụ nữ khác không?”

Sau khi Lý Phàm nghe xong, anh liền đứng hình tại chỗ anh cố gắng giả vờ bình tĩnh rồi nói: “Đâu có đâu.”

“Được rồi, anh lại dám nói dối, anh đừng cho là em không biết trên đây toàn là mùi nước hoa.” Cố Họa Y cười lạnh một tiếng, sau đó hung hăng nhéo thịt bên hông của Lý Phàm.

Lý Phàm bị đau giật giật: “Anh nói thật với em còn không được à.”

Anh đã quên mắt trên người của Trúc Hoa Nguyệt có hương liệu đặc thù ở Tây Vực, nếu biết là như vậy, trước lúc trở về đây anh đã xử lý những chỉ tiết nhỏ này xong rồi, tránh có phiền phức.

Đối với lời nói của Lý Phàm, Cố Họa Y tin tưởng không nghỉ ngờ gì, sau khi cô nghe thấy Trúc Hoa Nguyệt gặp phải những chuyện bi thảm, chẳng những không tức giận với Lý Phàm mà ngược lại còn cảm thấy thương cảm cho Trúc Hoa Nguyệt, đôi mắt đỏ ửng, lần đầu tiên nói Lý Phàm làm không sai.

Lý Phàm lau mồ hôi lạnh, anh còn tưởng là Cố Họa Y sẽ trực tiếp bóp chết anh, vẫn may là Cố Họa Y mềm lòng.

“Có điều là anh có hiềm nghỉ kim ốc tàng kiều như thế này, anh vẫn nên dẫn cô ấy đến đây đi, em sẽ giữ bí mật này cho anh.” Cố Họa Y lên tiếng nói.

Sau khi Lý Phàm nghe xong thì lại phải gọi cho Trúc Hoa Nguyệt một cuộc điện thoại, Trúc Hoa Nguyệt nhanh chóng chuyền vào ở.

Lúc Cố Họa Y nhìn thấy nhan sắc phát sáng của Trúc Hoa Nguyệt, cô không khỏi ghen, đột nhiên lại nhéo Lý Phàm một cái, đưa ra một câu hỏi trí mạng: “Giữa em với cô ấy, anh chọn ai.”

“Đương nhiên là chọn em rồi.” Lý Phàm đau đến nỗi thiếu chút nữa rơi nước mắt, ham muốn sống sót nhanh chóng đưa ra câu trả lời, anh cũng rất phiền muộn, tại sao người không may cứ luôn luôn là anh.

*“Dối trá, cô ấy xinh đẹp như thế.” Cố Họa Y cảm thấy áp lực rất lớn, cô nhỏ giọng nói.

Lý Phàm cười nói: “Em không biết có một câu nói như thế này à, người tình trong mắt hóa Tây Thi, trừ em ra, những người khác đều là cá sấu .”

Đúng lúc này, Trần Hiểu Đồng vừa đi tới, nụ cười trên mặt của Lý Phàm đông cứng lại, cảm thấy hình như là mình đắc tội với hai người phụ nữ.

Trúc Hoa Nguyệt thì không có suy nghĩ gì hết, cô ta xem Lý Phàm như là bạn bè nhiều hơn, với lại toàn bộ mọi chuyện đều nhờ Lý

Phàm giúp đỡ, cô ta cũng không để ý bản thân, Trần Hiểu Đồng thi lại bắt đầu nghi ngờ chẳng lẽ mình như hoa thật hả "Cái đó, cô đừng đề ý nha." Lý Phàm cười khan một tiếng.

Trần Hiểu Đồng đột nhiên phát sáng: "Ôi chao, anh nói cái gì vậy, tôi nghe không được gì hết."

"Đừng có giả ngốc ở đây nữa." Cố Họa Y tức giận nhìn thoáng qua, sau đó nói với Trúc Hoa Nguyệt với giọng điệu như quen thuộc: "Để tôi dẫn cô đi vào xem phòng của cô."

Trúc Hoa Nguyệt hơi bất ngờ, lịch sự cười nói: "Cảm ơn chị gái xinh đẹp."

Cố Họa Y được khen lập tức đỏ mặt, trong lòng vô cùng đắc ý.

Sau khi quen biết với nhau một thời gian dài, Cố Họa Y phát hiện Trúc Hoa Nguyệt vẫn rất hiền lành, cũng buông lỏng tâm lý đề phòng đối với Trúc Hoa Nguyệt, nhất là khi cô biết Trúc Hoa Nguyệt đối với Lý Phàm chỉ là mối quan hệ bạn bè bình thường, cô càng không lo lắng gì nữa.

Chương 848

CHƯƠNG 848: THANH PHONG HUYẾT VŨ

Lý Phàm duỗi eo, lúc anh tỉnh lại, anh đã nhìn thấy Cố Họa Y ôm máy tính xách tay nằm trên giường, đột nhiên nụ cười của Cố Họa Y dần dần cứng lại.

Sau khi Lý Phàm nhìn thầy biểu cảm của đối phương, anh theo bản năng nhìn sang, sau khi anh nhìn thấy màn hình máy tính, anh mới biết Có Họa Y đang nhìn chằm chằm vào cỗ phiếu của Họa Vân Y.

Nhưng cổ phiếu bây giờ đột nhiên sụp đổ, gần như rơi vào cục diện sụp đổ, điều này rõ ràng là tình trạng không bình thường, nếu như cổ phiếu vẫn hạ như thế này, chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn.

“Chuyện gì vậy, máy tính hỏng rồi?” Cố Họa Y có chút không thể tiếp nhận sự thật, cho rằng cỗ phiếu này sụp đỗ quá dứt khoát, cô không khỏi cảm thấy bực bội.

Mỗi buổi sáng cô đều xem cổ phiếu của Họa Vân Y, vốn dĩ cô cho là cỗ phiếu ngày hôm sau sẽ khởi sắc hơn ngày hôm trước, ai biết được cỗ phiếu đã sụp đồ thành như thế này.

Lý Phàm khẽ nói: “Trước tiên em đừng lo lắng, lát nữa gọi điện thoại cho trợ lý hỏi xem, nói không chừng máy tính bị trục trặc.”

Cố Họa Y gật đầu, sau đó thư ký của cô gọi điện thoại đến cho cô, nói Họa Vân Y bị rất nhiều công ty tấn công, cổ phiếu của công ty bắt đầu sụp đổ, không hết buổi chiều, tập đoàn Họa Vân Y sẽ vì cổ phiếu sụt giảm mà dẫn đến tập đoàn giải thể.

Cố Họa Y không ngờ sự việc lại nghiêm trọng như vậy, kết quả như thế này khiến cô rất bất ngờ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô cũng không dám tin đây là sự thật.

“Chuyện này sao có thể chứ.” Cố Họa Y có chút không tin nói.

Lý Phàm nghĩ chắc chắn có người giở trò ở sau lưng, người có thể làm cho nhiều công ty tấn công như vậy, chỉ có hai người có thể làm được, một là Long Hậu, một là Đại Long Vương.

Cho dù là ai, Lý Phàm cũng không thể ngồi nhìn mà không quản, những người này muốn ngắm ngầm đạt được ý xấu, trước tiên phải vượt qua một ải của anh rồi nói.

Đồng thời, cổ phiếu của tập đoàn Họa Vân Y liên tục sụt giảm vào sáng sớm hôm nay đã thu hút sự chú ý của đài truyền hình, mà đúng lúc, có không ít người nhìn thấy tin tức này, biểu cảm đều không giống nhau.

Trong câu lạc bộ đua xe lớn nhất của Hán Thành, Khang Văn Hân đúng lúc chuyển đến kênh này, sau khi anh ta biết được tin tức này, khẽ cau mày, anh ta biết vô cùng rõ, tập đoàn Họa Vân Y là đại bản doanh của sư phụ.

Anh ta không ngờ đến tập đoàn Họa Vân Y lại xuất hiện nguy cơ như thế này, anh ta không gọi điện thoại cho sư phụ, mà chủ động đầu tư vào cổ phiếu của tập đoàn Họa Vân Y, thử xem có thể giúp được chút nào thì giúp.

Trong phòng làm việc xa hoa.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong sau khi nhìn thấy tin tức, đều vô cùng kinh ngạc, sau vài giây kinh ngạc, sau đó chính là vui mừng, đối với bọn họ mà nói đây không phải là một tin tức xấu, ngược lại là một tin tức vô cùng tốt.

Bọn họ dường như vô cùng vui mừng, bọn họ không ngờ tập đoàn Họa Vân Y lại có ngày này.

“Haha, Cố Họa Y à Cố Họa Y, không ngờ cô cũng có ngày hôm nay.” Sau khi Cố Thiệu Phong nghe nói có liên quan đến Cố Họa Y, ông ta lập tức cười lớn.

Cố Thiệu Dũng lại cau mày, Cố Thiệu Phong không kiềm chế được hỏi: “Anh cả, ngày tốt như thế này, anh u sầu cái gì.”

“Anh đang lo, ngộ nhỡ tập đoàn Họa Vân Y sập rồi có liên lụy đến công ty nhà họ Cố không?” Cố Thiệu Dũng không lo lắng cho Họa

Vân Y, điều duy nhất ông ta lo lắng là công ty của nhà họ Có.

Mặc dù công ty của nhà họ Cố không phải là của ông ta, nhưng mỗi ngày ông ta đều muốn có thể giành lại công ty của nhà họ Cố từ trong tay Cố Họa Y một lần nữa.

Tập đoàn Họa Vân Y sụp đổ thì không sao, điều duy nhất ông ta lo lắng là công ty nhà họ Cố cũng sụp đổ theo.

“Vậy thì phải làm sao?” Sắc mặt Có Thiệu Phong cũng thay đổi, sau khi nghe thấy công ty nhà họ Cố cũng tiêu đời, nụ cười của ông ta cũng lập tức cứng lại.

Cố Thiệu Dũng trầm giọng nói: “Bây giờ chỉ có một cách, đó chính là bảo ông cụ ép Cố Họa Y đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Cố, bảo Cố Họa Y giao ra quyền của công ty nhà họ Có.

“Như vậy có phải có chút quá đáng.” Cố Thiệu Phong có chút nghe không vào, mặc dù ông ta lòng dạ độc ác, nhưng không độc ác bằng anh cả, nhưng trên loại chuyện này ít nhiều ông ta vẫn có chút lương tri.

“Con người vì tiền tài mà chết, gà vì thức ăn mà vong.”

Có Thiệu Phong suy nghĩ cẩn thận, lương tri xuất hiện lúc nãy, đột nhiên biến mắt, tiêu tan thành mây khói, nóng lòng nói: “Anh, vẫn còn đợi cái gì nữa, bây giờ chúng ta đi tìm ông cụ thôi.”

Khóe miệng Cố Thiệu Dũng khẽ giật, lúc nãy ông ta còn cho là đối phương mềm lòng, kết quả đối phương còn là cái dáng vẻ kia.

Trên sân thượng, Long Hậu và Trương Đức Võ vừa làm trên sân thượng, vừa xem tỉ vi, sau khi Long Hậu nhìn thấy tin tức này, đột nhiên kích động nằm bò lên tỉ vi.

Trương Đức Võ không có chỗ nào phát tiết, cả người vô cùng khó chịu, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

“Quá tốt rồi, kế hoạch thành công rồi.” Long Hậu vô cùng vui mừng nói.

Trương Đức Võ vừa mới phát tiết, vẫn có gắng nặn ra một nụ

cười, giọng điệu yếu ớt: “Vẫn là Long Hậu sáng suốt như thánh, biết biện pháp này là tốt nhất.”

Long Hậu hờ hững liếc nhìn, nói: “Ông yếu ớt như vậy, thận không được rồi.”

Sắc mặt Trương Đức Võ vô cùng khó coi, đàn ông bị nói là thận không được, đây là điều vô cùng sỉ nhục, nhưng ông ta không thể không thừa nhận, mấy năm nay ông ta quả thật phóng túng quá nhiều.

Cộng thêm thân phận của Long Hậu, ông ta không dám lên tiếng.

Long Hậu cười khẩy nói: “Lý Phàm, xem cậu có cách nào có thể vượt qua nguy cơ lần này.”

Chuyện mà cổ phiếu của tập đoàn Họa Vân Y gặp phải sự cố đã lập tức gây nên ồn ào ở Hán Thành, không ít người không quá quan tâm đến chuyện này, có người không hề để tâm, có người lại cảm thầy tiếc nuối.

Nhưng có một số người, lại có thể từ trong đó cảm nhận được một trận thanh phong huyết vũ chân chính đã bắt đầu rồi.

Sở Trung Thiên chắp tay sau lưng, nhìn bầu trơi u ám ở bên ngoài, nghe tin tức liên quan đến tập đoàn Họa Vân Y xảy ra chuyện, trong lòng ông ta rất phức tạp, ông ta do dự có nên tham gia vào trong không, cũng do dự có nên ngồi nhìn mà không quản không.

Bắt luận là bên nào, đều là một lựa chọn khổng lồ, cho dù ông ta tham gia vào, ông ta cũng chưa chắc có năng lực làm được toàn bộ.

Nếu như đổi thành bình thường, đội trưởng Chương chắc chắn sẽ không quan tâm đến tin tức này, lúc ông biết được Lý Phàm có một người vợ tên là Cố Họa Y, cộng thêm sau khi ông ta nghe được tin tức này, ít nhiều cũng có chút mắt bình tĩnh.

Không ai biết đây là một vụ cá cược, là cuộc đọ sức chính thức trong âm thầm của Long Hậu và thiếu chủ Long Môn.

Người bên trong đều biết không dám dễ dàng xếp hàng, sợ đem

đến phiền phức cho mình, nhưng cũng sợ không xếp hàng sẽ bỏ qua cơ hội này.

Tất cả mọi người đều đang đánh cược, đang muốn xem xem bên nào cơ hội thắng lớn hơn.

Cố Họa Y ngược lại không hề lo lắng, chủ yếu là cô không muốn lại mắt đi tập đoàn Họa Vân Y, nếu như lại mắt đi tập đoàn Họa Vân Y, đối với cô mà nói là một đả kích vô cùng lớn.

Mà Lý Phàm lại không có động tĩnh gì, ngược lại vô cùng bình tĩnh châm một điều thuốc, nhìn bầu trời bên trời, sau khi Cố Họa Y nhìn thấy nụ cười tự tin của Lý Phàm, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Chương 849

CHƯƠNG 849: HÌNH XĂM ĐẦU SÓI

Đột nhiên Cố Họa Y cảm thấy Lý Phàm là toàn bộ thế giới của cô, cô theo bản năng ôm lấy Lý Phàm, Lý Phàm cười nói: “Đừng sợ, có anh ở đây, rất nhanh sẽ được giải quyết.”

Cố Họa Y thực ra cũng không có bao nhiêu lo lắng, tập đoàn Họa Vân Y có thể tro tàn lại cháy đã rất tốt rồi, chỉ là cô không muốn chịu đả kích một lần nữa.

Lý Phàm cũng biết Long Hậu đang phát động tấn công chính diện, anh không hề hoảng loạn, mà nghiêm túc đối phó, thông qua báo cáo của thư ký của Cố Họa Y hầu hết mọi người đều là doanh nhân có tiếng ở Hán Thành.

Đương nhiên, có không ít người Lý Phàm cũng quen biết, mặc dù không có cách nào khiến tất cả mọi người thay đổi chủ ý, nhưng thay đổi chủ ý một số người vẫn có khả năng.

Lý Phàm không chút do sự gọi một cuộc điện thoại, trong mười doanh nhân, có năm người đồng ý, còn năm người còn lại thì không quá kiên định.

Lý Phàm biết rất rõ, những người này cũng là bị ép, ngoại trừ những người rất khó thuyết phục, những người khác hầu hết vẫn không có uy hiếp, rất nhanh, Lý Phàm đã nhìn thầy công kích cổ phiếu mà tập đoàn Họa Vân Y gặp phải biến động ít hơn rất nhiều.

Bây giờ anh đang yên tĩnh quan sát những biến động khác, tiếp theo chủ yếu là phải xem Sở Trung Thiên và những thế lực khác, điều khiến anh vui vẻ và yên tâm là lúc nãy anh nhìn thấy tin nhắn mà Khang Văn Hân gửi đến.

“Sư phụ, con sẽ dốc toàn lực giúp đỡ thầy, con còn bảo bạn của con cũng đến để giúp đỡ thầy.”

Sau khi nhìn thấy tin nhắn này, Lý Phàm biết mình không nhận sai

đồ đệ.

Lý Phàm duỗi eo, sau đó anh nhận điện thoại của Sở Trung Thiên, khóe miệng của anh hơi cong lên, xem ra đối phương đã suy nghĩ xong rồi.

“Anh Lý, xảy ra chuyện như vậy, sao anh không nói với tôi chứ? Tôi sẽ dốc hết sức giúp đỡ anh.”

“Dù sao tôi cũng không muốn làm phiền ông.”

Lý Phàm giả vờ khách khí nói một câu.

“Anh Lý, anh còn khách khí với tôi làm gì.”

Sở Trung Thiên tin tưởng theo bản năng, ông ta càng thêm kiên định phải giúp Lý Phàm, từ lúc bắt đầu giúp đỡ Lý Phàm, bây giờ ông ta với đối phương vẫn luôn là con châu chấu trên cùng một chiến tuyến.

Cho dù sống dở chết dở, ít nhất cũng có anh Lý ở đây, ông ta không sợ.

Rất nhanh, Có Họa Y đã nhìn tháy cổ phiếu của công ty dần dần bắt đầu khôi phục trở lại, đường biến động quỹ cổ phiếu từ từ tăng lên.

Cố Họa Y dụi mắt, giống như nhìn thấy kỳ tích xuất hiện, lúc cô nhìn thấy Lý Phàm quay trở lại phòng, cô theo bản năng cho Lý Phàm một cái ôm.

Cô biết, chắc chắn là đối phương ở sau lưng âm thầm giúp đỡ cô.

Lúc này Lý Phàm mới phát hiện ra điều gì đó, anh phát hiện phòng của Trúc Hoa Nguyệt vẫn không có động tĩnh gì, điều này khiến anh không khỏi tò mò, nghĩ đi nghĩ lại, anh gõ cửa phòng của Trúc Hoa Nguyệt.

Lúc Lý Phàm nghĩ là Trúc Hoa Nguyệt đã ra ngoài, sau đó cửa mở ra, Trúc Hoa Nguyệt dụi đôi mắt vẫn còn ngái ngủ nói: “Tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Không có gì.”

“Đúng rồi, người phụ nữ tối hôm qua cùng gặp mặt rất nỗi tiếng ở Hán Thành, cô ta là Hà Băng của Hán Thành đúng không.” Trúc Hoa Nguyệt đột nhiên hỏi.

Lý Phàm sững sờ, không hiểu đối phương điều tra cái này làm gì, nhưng anh nghĩ thân phận của Hà Băng không được giữ bí mật, bị điều tra được cũng rất bình thường.

Dù sao lúc trước Hà Băng cũng đã từng lên top đầu của những người cảnh sát đẹp nhất của Hán Thành.

“Anh vẫn nên nói với tôi sớm hơn, tôi muốn làm quen với cô ấy, tôi có việc cần cô ấy giúp đỡ.” Trúc Hoa Nguyệt khuôn mặt toàn là sự kích động nói.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy dáng vẻ kích động của đối phương, không kiềm chế được mà bảo đối phương ngưng lại, nói: “Cô kích động như vậy làm gì, dọa đến người ta không tốt đâu.”

Anh day trán, anh không ngờ Trúc Hoa Nguyệt lại kích động như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy anh sẽ không tin là thật.

Trúc Hoa Nguyệt cười hì hì nói: “Lần trước lúc ba tôi bị giết chết, tôi chỉ biết hung thủ đứng sau bức màn có một hình săm đầu sói, vì vậy tôi muốn nhờ điều tra.”

“Cô xác định như vậy đã đủ để điều tra được?” Lý Phàm nói, không phải anh đang đả kích đối phương, chỉ dựa vào một hình săm đầu sói muốn tìm thấy một người ở trong Hán Thành mênh mông biển người, dường như rất khó.

Trúc Hoa Nguyệt thở dài nói: “Tôi cảm thầy hung thủ đứng đằng sau có hình săm đầu sói kia rất nỗi tiếng, cho dù thế nào, cũng phải thử.”

Lý Phàm thấy Trúc Hoa Nguyệt muốn báo thù cho ba như vậy, cuối cùng anh cũng mềm lòng, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn, lúc trước Trúc Hoa Nguyệt là kẻ địch của anh, nhưng bây giờ biết được nỗi khổ tâm của đối phương, cộng thêm người có hình săm đầu sói kia mới là kẻ địch chung của anh và Trúc Hoa Nguyệt.

Cho dù thế nào, Lý Phàm chắc chắn cố hết sức giúp đỡ Trúc Hoa Nguyệt.

“Cảm ơn anh.” Trong lòng Trúc Hoa Nguyệt vô cùng vui mừng, theo bản năng hôn Lý Phàm một cái.

Lý Phàm có chút giật mình, không ngờ đối phương lại nhiệt tình như vậy, anh day trán, nhất thời cũng không đoán ra được.

“Cái kia, trước tiên cô đừng kích động.” Lý Phàm ho khan một tiếng, anh không ngờ Trúc Hoa Nguyệt lại nhiệt tình như vậy, kết quả này khiến anh rất ngạc nhiên.

Đột nhiên anh cảm thầy có một trận gió lạnh từ phía sau thổi đến, trong lòng anh có một linh cảm không tốt, quả nhiên, lúc anh quay người lại, đúng lúc nhìn thấy Cố Họa Y đứng phía sau anh.

“Được lắm.” Cố Họa Y cười như không cười nói, cảnh tượng lúc nãy cô đã nhìn thấy vô cùng rõ ràng, trong lòng cô không khỏi ăn giấm, giọng điệu mang theo vài phần bắt bình.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy, trên trán xuất hiện một vạch đen, không vui lườm Trúc Hoa Nguyệt, dường như đang nói, xem đại họa mà cô gây ra đi.

Trúc Hoa Nguyệt xinh đẹp lè lưỡi, cô ta cũng biết lúc nãy mình làm như vậy không được hay, cô ta cúi đầu thành khẩn nói xin lỗi với Có Họa Y: “Xin lỗi, lúc nãy tôi quá kích động, ở Tây Vực chúng tôi đây là điều rất bình thường, hi vọng cô đừng tức giận.”

Cố Họa Y cũng bị sự lễ độ của Trúc Hoa Nguyệt làm cảm động, cơn giận của cô lúc này đã tan đi rất nhiều, dù sao ở nước ngoài còn có lễ nghỉ hôn tay, mặc dù như vậy, cô vẫn không vui véo Lý Phàm một cái nói: “Lúc nãy anh cũng không tránh.”

“Em đừng tức giận, nếu như anh có thể tránh anh đã tránh rồi, lúc nãy đầu óc anh cũng trống rỗng.” Lý Phàm mang theo ham muốn tìm đường sống mãnh liệt giải thích.

Sau khi Trúc Hoa Nguyệt nhìn thấy sự cãi lộn, vui đùa giữa hai vợ chồng Cố Họa Y và Lý Phàm, rất ngưỡng nộ, cô ta rất ngưỡng mộ tình cảm giữa Lý Phàm và Cố Họa Y lại tốt như vậy.

Lý Phàm cũng không quên giúp Trúc Hoa Nguyệt điều tra, rất nhanh anh đã điều tra ra được, bên phía Hà Băng làm việc rất nhanh nhẹn, lập tức dùng tin nhắn xử lý một văn kiện gửi cho Lý Phàm.

Sau khi Lý Phàm mở ra, đưa bức ảnh cho Trúc Hoa Nguyệt xem, nói: “Là người này sao?”

Sau khi Trúc Hoa Nguyệt nhìn thấy bức ảnh, lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Sau đó vẻ mặt cô ta lạnh lùng nhìn vào bức ảnh kia, khuôn mặt tràn đầy sự hận thù.

Lúc này Lý Phàm mới gửi bức ảnh và tư liệu về người đàn ông có hình xăm đầu sói kia cho Trúc Hoa Nguyệt, nói: “Cô muốn xử lý như thế nào?”

Trúc Hoa Nguyệt lạnh lùng nói: “Tôi muốn hành hạ anh ta đến chết.”

Lý Phàm không cảm thấy đối phương máu lạnh, người đàn ông xăm hình đầu sói kia có thù giết ba với Trúc Hoa Nguyệt, Trúc Hoa Nguyệt báo thù như vậy, cũng xem như là rất bình thường.

Chương 850

CHƯƠNG 850: TRÚNG CHIÊU

Lý Phàm với tư cách là người từng trải, không nhịn được mà nói với Trúc Hoa Nguyệt: “Nhưng tôi hỉ vọng cô vẫn nên bình tĩnh một chút, suy nghĩ kỹ rồi hãy làm.”

Anh biết Trúc Hoa Nguyệt có chút bản lĩnh, cộng thêm có cổ thuật, nhưng đối phương chưa chắc có thể đối phó được với người có dã tâm nham hiểm.

“Yên tâm đi, tôi có cách đối phó.” Trúc Hoa Nguyệt vỗ ngực nói.

Lý Phàm cười: “Tôi tin tưởng cô.”

Anh cũng không quan tâm quá nhiều, anh tin Trúc Hoa Nguyệt sẽ cần trọng.

Trúc Hoa Nguyệt lập tức bắt đầu hành động, Lý Phàm không ngăn cản, chuyện báo thù, hãy để một mình đối phương đi làm.

Mặc dù Cố Họa Y rất nghi hoặc, cô hỏi theo bản năng: “Chuyện gì vậy? Cô ấy muốn làm gì?”

Lý Phàm cười: “Không có gì, cô ấy chỉ đi dạo thôi, em bị sốt sao? Sao mặt lại đỏ như vậy, có cần anh tiêm cho em không?”

Sau khi Cố Họa Y nghe thấy, đột nhiên khuôn mặt đỏ lên, trợn mắt, ngượng ngùng nói: “Đã là lúc nào rồi, anh còn có tâm trạng đùa như vậy.”

Từ sau khi nguy cơ cổ phiếu của tập đoàn Họa Vân Y được giải quyết, các thế lực đều bắt đầu hành động.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong cho rằng tập đoàn Họa Y Vân xong đời rồi, dù sao tình thế lớn như vậy, sợ là rất khó chuyển mình, nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy tin tức về tập đoàn Họa Vân Y nói khủng hoảng đã được giải quyết, hai người bọn họ vui buồn

lẫn lộn.

Vui là ít nhất công ty nhà họ Cố sẽ không có trở ngại gì lớn, điều khiến bọn họ buồn rầu chính là Cố Họa Y lại một lần nữa vượt qua được.

Nhưng kết quả như vậy khiến tâm trạng của bọn họ hết sức phức tạp, nếu như Có Họa Y bị người khác nhắm vào, đối với bọn họ mà nói rất bắt lợi.

Bắt luận là bên nào, mu bàn tay lòng bàn tay đều là một miếng thịt.

Lúc này ở trên sân thượng, sau khi Long Hậu nhìn thấy cảnh này, nụ cười trên khuôn mặt vô cùng khoa trương, khuôn mặt bà ta lập tức tái mét, Trương Đức Võ thấy vậy, miệng cũng có thể nhét được một quả trứng gà.

Long Hậu không thể ngờ đến mình đã sắp đặt cục diện hoàn hảo như vậy, lại bị Lý Phàm dễ dàng hóa giải, bà ta cho rằng như vậy có thể khiến Lý Phàm sụp đỗ không ngượng được, thậm chí thắng Lý Phàm một nước.

Ai dè, cuối cùng vẫn để Lý Phàm thắng, bà ta không khỏi nghĩ đến một câu, Chu Lang diệu kế bình thiên hạ, đã mắt phu nhân còn thiệt quân.

Mặc dù bà ta không phải là Chu Lang, nhưng đã mắt phu nhân còn thiệt quân là thật.

Trương Đức Võ rất nhanh đã phản ứng lại, lựa ý hùa theo bầu không khí này mắng: “Cái này sao có thể chứ.”

Long Hậu nhìn Trương Đức Võ giống như nhìn một tên ngốc, nói: “Không phải ông nói chiêu này rất hữu dụng sao?”

Khóe miệng Trương Đức Võ khẽ giật, cái này liên quan gì đến ông ta, ông ta chỉ đưa ra chủ ý, thành hay bại không nằm trong dự đoán của ông ta.

Ông ta cũng cho rằng chuyện này sẽ thành công 100%, ai mà ngờ được kết quả không giống như ông ta tưởng tượng, ông ta gần

như phát điên, ông ta cho rằng trong đó đã xảy ra vấn đề gì đó.

“Long Hậu, trước tiên bà đừng tức giận, tôi đi hỏi máy người kia một chút.” Trương Đức Võ thử quăng cái nồi cho những người khác, nói là, đối diện với sự chỉ trích vô cớ của Long Hậu, ông ta chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Vẻ mặt Long Hậu sa sầm, nói: “Bớt nói mấy lời vô dụng ở đây đi, bây giờ anh ta đã thắng rồi, tôi thua rồi.”

“Long Hậu, bà sẽ không thua, anh ta chỉ giành chiến thắng với cách biệt nhỏ thôi.” Lúc này Trương Đức Võ vẫn không quên nịnh nọt Long Hậu, đổi lại là trước đây, lời nịnh nọt này chắc chắn có hiệu quả.

Nhưng bây giờ, Long Hậu không không hề dao động, ngược lại lạnh lùng nhìn Trương Đức Võ.

Sau khi Trương Đức Võ cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Long Hậu, ông ta đột nhiên giật mình, theo bản năng chuồn đi.

Sau khi Sở Trung Thiên nhìn thấy nguy cơ của tập đoàn Họa Vân Y đã được giải quyết, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bây giờ trong lòng ông ta rất băn khoăn, không biết rốt cuộc mình có làm đúng không.

Ông ta lo lắng một chiêu này của mình rõ ràng không nắm chắc phần thắng.

Đột nhiên, lúc này, ông ta nhận được một bức thư đe dọa, lúc ông ta nhìn thấy bức thư đe dọa này, trên trán ông ta đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Ông ta ở Hán Thành có thể nói tay che nửa bầu trời, lại có người lặng lẽ gửi cho ông ta một bức thư đe dọa, đây là đang khiêu khích ông ta, cả Hán Thành này, người dám đối địch với ông ta, dường như có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.

Sở Trung Thiên không khỏi tức giận, đồng thời ông ta cũng bình tĩnh lại, đối phương đã viết thư đe dọa, có nghĩa là thân phận của đối phương không hề đơn giản.

Sau khi ông ta nhìn thấy phần ký tên là Long Hậu, Sở Trung Thiên mới biết Long Hậu đã bắt đầu nhìn chằm chằm vào mình, sắc mặt Sở Trung Thiên sa sầm, do dự không biết có cần phải nói chuyện này với anh Lý không.

Lý Phàm vừa đi ra khỏi phòng ngủ, anh nằm trên sofa lười biếng xem tỉ vi, đột nhiên Trúc Hoa Nguyệt gọi điện thoại cho anh, sau khi anh nhận điện thoại của Trúc Hoa Nguyệt.

Lý Phàm không khỏi sững sờ, bởi vì Trúc Hoa Nguyệt ở bên trong dường như đang cầu cứu mình, Lý Phàm nhát thời không thể bình tĩnh, anh nhìn ra đối phương đang gặp nguy hiểm.

Anh day trán, anh biết đối phương chắc chắn đã trúng chiêu rồi, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của anh.

“Trúng mê cốt của tôi, cả người cô có phải đã mềm nhữn, không thể cử động được?” Sau khi nghe thầy.

ngoài giọng nói của Trúc Hoa Nguyệt còn có tiếng cười xấu xa của một người đàn ông, Lý Phàm đã biết được sự nghiêm trọng của sự việc.

Lý Phàm bảo Hà Băng bắt đầu định vị vị trí của Trúc Hoa Nguyệt, Lý Phàm nói trước với Cố Y một tiếng, lúc này mới lao ra ngoài, anh nhanh chóng ngồi lên xe, lập tức bắt đầu nỗ máy, đạp ga, tiếng gầm rú vang lên, chiếc xe giống như tia chớp lao ra ngoài.

Anh cũng phần nào thông thuộc đường đi của Hán Thành, cũng biết có một con đường nhỏ, có thể lựa chọn đi đường tắt, anh cố gắng đi đường tắt, như này đối với anh mà nói cũng là một chuyện tốt.

Nhờ vào việc đi đường tắt mà Lý Phàm tiết kiệm được không ít thời gian, Lý Phàm bắt đầu điên cuồng tăng tốc, sau đó, cuối cùng anh cũng đến bơi mục đích.

Trúc Hoa Nguyệt cố gắng để cho bản thân duy trì sự thanh tỉnh, cố gắng duy trì đến khi Lý Phàm đến, chỉ cần Lý Phàm đến kịp, cô ta sẽ được cứu, cô ta lạnh lùng nhìn hình bóng mờ ảo trước mặt, giọng nói mang theo sự thù hận: “Đúng là đồ bỉ ổi.”

“Haha, nếu như tôi không bỉ ổi, sao có thể thành công chứ, người đẹp, đã đến lúc này rồi, cô nên ngoan ngoan theo tôi đi.”

Trong lòng Trúc Hoa Nguyệt vô cùng hối hận, cô ta hối hận không nghe theo lời nói của Lý Phàm, nếu như cô ta nghe lời của Lý Phàm, cũng sẽ không rơi vào bước đường ngày hôm nay.

Bởi vì cô ta quá liều lĩnh mới gặp phải tình huống này.

Xung quanh phát ra tiếng cười không đàng hoàng, sau khi bọn họ nhìn thấy dáng người lồi lõm của Trúc Hoa Nguyệt đều rung động, đây gần như là dáng người cấp độ mỹ nữ, đúng là cực phẩm, bọn họ bắt đầu chảy nước dãi, bọn họ không ngờ dáng người này lại hoàn mỹ như vậy.

“Quá hoàn mỹ rồi.” Tắt cả mọi người đều hít một hơi thật sâu, đều nóng lòng muốn bắt đầu động chân động tay.

Mà lúc này, Lý Phàm đã kịp thời đến, anh lập tức đạp cửa ra, khiến cho tất cả những người ở đó đều kinh hãi.

Chương 851

P/S: Team truyện xin thông báo đến các tình yêu. Từ mai truyện sẽ được up trên trang mới: Truyen1.one

Chúng mình luôn mong các bạn sẽ luôn ủng hộ chúng mình!!

Chương 852

CHƯƠNG 852: NGƯỜI XẤU TỐ CÁO TRƯỚC

Ý tứ của người đàn ông có hình xăm đầu sói rất rõ ràng, nếu như bây giờ bọn họ đi đến, còn có thể đến kịp, nếu như bọn họ đến muộn một chút, nói không chừng người chưa chắc đã còn ở đó.

Trúc Hoa Nguyệt cũng nghe ra ý tứ trong đó, cô ta theo bản năng muốn đi đến Huy Hoàng KTV, sau khi người đàn ông có hình xăm đầu sói nhìn thấy cảnh này, anh ta lập tức mất bình tĩnh, đối phương cứ như vậy mà rời đi, sâu độc trên người anh ta ai giúp anh ta giải?

Anh ta rất hèn mọn chạy đến trước mặt Trúc Hoa Nguyệt, cười gượng một tiếng: “Cái kia, có phải cô đã quên một chuyện rất quan trọng rồi không.”

Trúc Hoa Nguyệt giả vờ không biết gì cả nói: “Tôi không hiểu ý của anh, nhưng tôi nói cho anh biết, một chút chuyện tôi cũng không quên.”

Điều này khiến khuôn mặt người đàn ông có hình xăm đầu sói trở nên u ám, anh ta không ngờ sự việc lại đột nhiên như vậy, kết quả này khiến anh ta không thể ngờ đến.

Anh ta đột nhiên trở nên lo lắng, ngộ nhỡ đối phương không giải độc cho anh ta, sâu độc của anh ta bộc phát, không phải là chết chắc sao? Sau khi nghĩ đến đây, anh ta cắn răng, liều mạng đi ngăn cản Trúc Hoa Nguyệt.

Trúc Hoa Nguyệt lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Cô ta đã không có suy nghĩ quá nhiều, đối với cô ta mà nói, hành hạ đối phương đến chết như thế này đã xem như khá tốt rồi, ít nhất đối phương có thêm mấy ngày để sống.

Người đàn ông có hình xăm đầu sói kia cười u ám: “Đã như vậy,

đừng trách tôi không khách khí.”

Nhưng anh ta lại quên mất Lý Phàm vẫn còn ở bên cạnh, lúc Lý Phàm ra tay, sau lưng anh ta đổ mồ hôi lạnh, anh ta cứng ngắc quay đầu lại.

Sau khi anh ta nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, không khỏi rùng mình, không dám nhìn vào mắt của Lý Phàm.

“Cái kia, làm phiền rồi.” Người đàn ông có hình xăm đầu sói nhụt chí, nếu như anh ta dám ra tay, Lý Phàm chắc chắn sẽ không ngồi yên mà không quản, cộng thêm đây chỉ là sâu độc mà thôi, nói không chừng sẽ có bác sĩ có cách ứng phó.

Mang theo hi vọng này, lúc này anh ta nhanh chóng đi tìm bác sĩ để khám bệnh, nếu như anh ta biết sâu độc này không thể giải được, không biết tâm trạng sẽ sụp đổ như thế nào.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy đối phương đã đi xa mới hỏi: “Cô cứ tha cho anh ta đi như vậy, không sợ có người có thể giải độc giúp anh ta sao?”

Trúc Hoa Nguyệt rất tự tin vỗ ngực mình, nói: “Đương nhiên không sợ anh ta có thể tìm được người giải được, nếu như anh ta có thể giải được, gần như là chuyện không thể làm được.”

“Tại sao?” Lý Phàm không khỏi tò mò.

Lúc này Trúc Hoa Nguyệt mới nói tiếp: “Người có thể giải được sâu độc này, trên thế giới này tổng cộng chỉ có ba người, một là ba tôi, một là độc vương, còn lại là tôi.”

Cô ta nghĩ trong biển người mênh mông, độc vương thần long thấy đầu không thấy đuôi, chắc chắn sẽ không trùng hợp gặp được người đàn ông có hình xăm đầu sói, hơn nữa yêu cầu giải độc của độc vương rất cao, giao dịch bình thường không thể nào thành công.

Nếu như người đàn ông có hình xăm đầu sói có thể giải được độc, sợ là chỉ có thể tìm độc vương.

Lý Phàm sững sờ, anh ta không ngờ cổ thuật này của đối phương

lại khó giải như vậy, anh không khỏi nghĩ đến sâu độc lần trước, nếu như đối phương khăng khăng không để lại thuốc giải cho anh, có lẽ anh đã chết từ lâu rồi.

May là, Trúc Hoa Nguyệt không phải là kẻ địch của anh, mà là bạn của anh.

Trúc Hoa Nguyệt cười ngọt ngào nói: “Yên tâm đi, anh là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi đương nhiên sẽ không ra tay với anh.”

Sau khi Lý Phàm nghe thấy vậy, trong lòng ít nhiều cũng rất cảm động.

Sau đó Lý Phàm và Trúc Hoa Nguyệt đi ra ngoài, bắt đầu đi đến Huy Hoàng KTV, lúc Trúc Hoa Nguyệt và Lý Phàm đến Huy Hoàng KTV, bảo vệ không hề ngăn cản Trúc Hoa Nguyệt, ngược lại hai mắt còn sáng lên.

“Cô gái, mời vào.” Những tên bảo vệ kia vội vàng khách khí mà cung kính làm một động tác mời, Trúc Hoa Nguyệt cảm thấy rất kinh ngạc, cũng đi vào theo.

Lúc Lý Phàm chuẩn bị đi vào, nhưng tên bảo vệ kia lập tức giống như trở mặt, thái độ vô cùng lạnh lùng, bọn họ trực tiếp đưa tay ra ngăn Lý Phàm lại.

Khuôn mặt Lý Phàm tràn đầy sự nghi hoặc nói: “Tại sao tôi không thể đi vào?”

Anh còn nghĩ nơi này không cần phải có bất kỳ thân phận nào cũng có thể đi vào, ai mà ngờ được, kết quả không giống với tưởng tượng của anh.

“Tại sao? Anh cũng không nghĩ xem đây là nơi nào, đây là câu lạc bộ cao cấp, không phải là nơi anh có thể chơi đùa, bộ đồng phục này của chúng ta cũng trên ba triệu, chúng tôi còn không có tư cách đi vào, anh cả người mới có mấy triệu, muốn đi vào? Tôi thấy anh đang nằm mơ giữa ban ngày.”

Những tên bảo vệ kia không cho Lý Phàm một chút thể diện và tình cảm nào, lời nói vô cùng chói tai, giống như đối chọi gay gắt.

“Vậy tại sao cô ấy có thể đi vào?” Lý Phàm hỏi ngược lại, Trúc Hoa Nguyệt ăn mặc không phải rất xa xỉ, điều này khiến anh ta có chút đoán không ra.

Những tên bảo vệ kia cười khẩy nói: “KTV này của chúng tôi sẽ trực tiếp cho người đẹp qua.”

Lúc này Lý Phàm mới hiểu, thì ra KTV này còn có trò như vậy, kết quả này quá khác so với tưởng tượng của anh.

“Tôi ở bên trong đợi anh.” Trúc Hoa Nguyệt thấy Lý Phàm nửa ngày vẫn chưa đi vào, lúc này với đi ra nói với Lý Phàm.

“Được.” Lý Phàm gật đầu, vốn dĩ anh muốn bảo đối phương trước tiên đừng hành động, đợi anh đi vào rồi hành động, nhưng Trúc Hoa Nguyệt trực tiếp rời đi.

Lý Phàm bị bỏ rơi đứng nguyên tại chỗ, cười khổ và không nói lên lời, người phụ nữ này thật là, ít nhất cũng đợi anh nói xong, ít nhất cũng kéo anh vào chứ.

“Mau cút đi, ở đây không hoan nghênh người nghèo.” Những tên bảo vệ kia dửng dưng cười.

Sau khi Lý Phàm nghe đến đây, ít nhiều cũng có chút mất kiên nhẫn, đây là quy tắc gì, đây rõ ràng là kỳ thị người nghèo, mặc dù anh không nghèo.

Nhưng mỗi lần đi đến đâu đều có người cao ngạo tự đại xem thường người khác, hoàn toàn là chuyện không thể tránh được.

Lý Phàm suy nghĩ một lúc, KTV này có lẽ là sản nghiệp của Sở Trung Thiên, Sở Trung Thiên đã từng nói với anh, 90% KTV ở Hán Thành đều là của Sở Trung Thiên.

Nếu như là KTV sản nghiệp của Sở Trung Thiên, vậy thì dễ rồi, Lý Phàm theo bản năng muốn gọi điện thoại cho Sở Trung Thiên, bảo đối phương nói một tiếng.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc đồ tây, anh tuấn đi đến, anh ta trực tiếp va vào Lý Phàm một cái, Lý Phàm không việc gì, ngược lại người đàn ông mặc đồ tây kia suýt bị ngã.

“Anh không mở mắt ra mà nhìn sao?” Người đàn ông khuôn mặt có chút không vui, kẻ xấu tố cáo trước mắng Lý Phàm.

Lý Phàm giống như đang nhìn một tên ngốc, rõ ràng đối phương động vào anh trước, nhưng đối phương lại nói anh không mở mắt ra nhìn, đây là cả vú lấp miệng em sao?

Lúc những tên bảo vệ kia nhìn thấy người đàn ông mặc đồ tây, lập tức xuất hiện nụ cười nịnh bợ, vội vàng đi đến nịnh bợ chàng trai trẻ mặc đồ tây nói: “Cậu chủ, sao cậu lại đến đây, cậu đến cũng không nói với chúng tôi một tiếng, người này giao cho chúng tôi, chúng tôi đuổi anh ta đi.”

“Được, lần sau tôi không muốn nhìn thấy tình huống như thế này nữa, nếu không tôi sẽ đuổi mấy người đi.” Người đàn ông mặc đồ vest kia sửa sang lại cổ áo, khuôn mặt lộ ra sự xem thường nói.

Chương 853

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 853: CỨNG DỄ BỊ ĐỨT GÃY

Những tên bảo vệ kia đều biết người đàn ông mặc đồ tây này chính là con trai của ông chủ của Huy Hoàng KTV, đối phương nói một câu, gần như có thể quyết định sống chết của bọn họ.

Bọn họ giật mình, sắc mặt lập tức tái mét, đồng thời bọn họ cũng lạnh lùng nhìn Lý Phàm, cho rằng đối phương mới là kẻ đầu sỏ.

Nếu như không phải đối phương gây chuyện ở đây, bọn họ cũng sẽ không bị cảnh cáo một lần.

Tóm lại, bọn họ đều biết đây là lần cảnh cáo cuối cùng, bọn họ hận không thể ăn tươi nuốt sống Lý Phàm.

Người đàn ông mặc đồ tây đột nhiên giơ tay lên: “Trước khi đuổi anh ta đi, để anh ta xin lỗi tôi trước.”

Sau khi mọi người nghe thấy lời nói của người đàn ông mặc đồ tây, đều nặn ra biểu cảm đồng tình với Lý Phàm, thầm nghĩ, anh chặn ai không chặn lại đi chặn vị cậu chủ này, sự may mắn này không khác gì vận may cứt chó.

Lúc nãy Lý Phàm còn cho rằng bối cảnh người đàn ông mặc đồ tây này là đến từ đâu, lại có tư cách khiến bảo vệ của Huy Hoàng KTV bị sa thải, bây giờ nghe thấy thái độ của tất cả mọi người, lập tức hiểu ra.

Chả trách lại ngang ngược như vậy, hóa ra là con của ông chủ KTV này, sau khi nghĩ đến đây, Lý Phàm cũng biết tính tình của đối phương tại sao nóng nảy như vậy.

Nếu như là một người bình thường, có thân phận như vậy, trong

mắt không có ai cũng là điều rất bình thường.

Người đàn ông mặc đồ tây kiêu ngạo ngẩng đầu lên, giống như đang đợi Lý Phàm xin lỗi anh ta, dường như anh ta đã nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm quỳ xuống cầu xin, sau khi nghĩ đến đây, khóe miệng anh ta không khỏi nhếch lên.

Những tên bảo vệ kia cũng nhìn ra cậu chủ đang nhắm vào Lý Phàm, khuôn mặt bọn họ tràn đầy sự dữ tợn nhìn Lý Phàm, lúc nãy vì đối phương mà bọn họ suýt bị mất việc.

Vì để biểu hiện tốt trước mặt một lần, bọn họ quyết định phải đuổi Lý Phàm đi, yêu cầu Lý Phàm xin lỗi cậu chủ.

“Anh còn không mau xin lỗi cậu chủ nhà chúng tôi, không muốn sống nữa sao?” Những tên bảo vệ kia lạnh lùng hét lên, nếu như đối phương không xin lỗi, bọn họ sẽ đến đến khi đối phương chịu xin lỗi.

Bọn họ biết rất rõ, một khi Lý Phàm không xin lỗi, vậy người xui xẻo chính là bọn họ.

Lý Phàm dửng dưng, bình tĩnh nói: “Tôi không sai, tại sao tôi phải xin lỗi, hơn nữa anh ta chủ động va vào người tôi, người mù mắt có lẽ là anh ta mới đúng.”

Sau khi mọi người nghe thấy vậy, mãnh mẽ hít một hơi, bọn họ âm thầm bật ngón tay cái cho Lý Phàm, lá gan này cũng quá lớn rồi, hoàn toàn không có chút EQ.

Bọn họ lắc đầu, cho rằng Lý Phàm hoàn toàn đang tìm cái chết, rõ ràng chuyện là chuyện xin lỗi, bây giờ lại bị Lý Phàm làm cho lớn như vậy, bọn họ cho rằng Lý Phàm không có đầu óc.

Mặc dù bọn họ nhìn thấy là người đàn ông mặc đồ tây cố ý đâm vào Lý Phàm, nhưng người đàn ông mặc đồ tây là con trai của ông chủ KTV này, thân phận cao quý, địa vị cũng không đơn giản, là người Lý Phàm có thể so được sao?

Bọn họ cho rằng Lý Phàm quá ngây thơ, bọn họ dường như đã nhìn thấy dáng vẻ chết rất thê thảm của Lý Phàm.

Người đàn ông mặc đồ tây nghe thấy vô cùng rõ ràng, khuôn mặt anh ta dần dần trở nên u ám, lời nói của anh ta chính là chân lý, ở trên địa bàn của anh ta, anh ta nói gì thì là cái đó, cho dù là sai, mọi người cũng cho là đúng.

Nhưng anh ta không ngờ, trên địa bàn của mình lại có người dám khiêu khích quyền uy của anh ta, đây không phải khiến anh ta rất mất mặt sao?

Anh ta quyết tâm phải cho Lý Phàm biết tay, nếu không, cái thể diện này của anh ta đặt ở đâu? Hơn nữa, bao nhiêu người ở đây đang nhìn anh ta như vậy, anh ta nhất định phải lấy lại thể diện.

“Rất tốt, anh không xin lỗi đúng không? Thật đáng tiếc, vậy sẽ đánh gãy hai chân của anh.” Đôi mắt người đàn ông mặc đồ tây hơi nheo lại, giọng điệu dần dần lạnh xuống.

Những tên bảo vệ kia cũng không ngốc, bọn họ biết cậu chủ đang ra lệnh cho bọn họ, bọn họ nghĩ đến Lý Phàm chỉ là một người bình thường, cho dù phế hai chân của đối phương, chuyện này cũng sẽ không quá ồn ào.

Sau khi nghĩ đến đây, bọn họ quả quyết ra tay với Lý Phàm, người đàn ông mặc đồ tây khẽ cười một tiếng: “Đây chính là kết cục của việc chống đối tôi.”

Người phụ nữ trang điểm đậm dựa vào lòng người anh ta nhân cơ hội nịnh hót: “Cậu chủ, cậu quá có khí phách nam nhân rồi, em rất thích.”

Sau khi người đàn ông mặc đồ tây nghe thấy, lập tức cười haha, cảm thấy rất có thể diện, nhưng mọi người lại cảm thấy buồn nôn, trong lòng vô cùng xem thường.

Bọn họ cho rằng người đàn ông mặc đồ tây chính là dựa vào mình là con trai của ông chủ KTV này, vì vậy mới mạnh mẽ như vậy, nếu như ngược lại anh ta không phải là con trai của ông chủ KTV này, dựa vào bản lĩnh ăn chơi đàng điếm này của anh ta, có lẽ không là gì cả, ngược lại sẽ trở thành loại phá gia chi tử.

Đúng lúc này, Bưu đúng lúc đi qua đây, anh ta thấy náo nhiệt như

vậy, châm một điếu xì gà, không thèm quan tâm, sau khi người đàn ông mặc đồ tây nhìn thấy Bưu, mắt sáng lên, vội vàng chào hỏi Bưu: “Aiya, anh Bưu, đã lâu không gặp, sao anh lại đến đây.”

Mặc dù anh ta là con trai của ông chủ KTV, cho dù đây là địa bàn của anh ta, anh ta cũng không dám bất kính với Bưu, đối phương là trợ thủ đắc lực của ngài Thiên, nếu như xu nịnh, nói không chừng tiền đồ rất lớn.

Nghĩ đến đây, nên người đàn ông mặc đồ tây mới ra sức nịnh bợ Bưu, Bưu quen biết không ít nhân vật lớn, sau khi anh ta nhìn thấy đối phương, không có nhiều biểu cảm, chỉ gật đầu giống như lấy lệ.

“Anh Bưu, anh đến chơi sao? Như này đi, lần này tôi sẽ miễn phí, đôi đặc biệt chọn cho anh mấy cô gái xinh đẹp.” Người đàn ông mặc đồ tây cười haha, muốn thử móc lối quan hệ với Bưu.

Ngược lại Bưu không vui liếc nhìn, rất thẳng thắn nói: “Lần nào tôi đến mà không được miễn phí? Hơn nữa tôi xem duyên phận, không cần anh chọn cho tôi.”

Vẻ mặt của người đàn ông mặc đồ tây vô cùng ngượng ngùng, những điều tốt nên nghĩ đến đều đã bị ba của anh ta hứa với người ta rồi, anh ta đột nhiên không biết nên nói gì.

Click để xem ảnh

bị đám người vây quanh rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu rồi.

Người đàn ông mặc đồ tây bắt đầu mong đợi, vừa nghĩ đến Lý Phàm bị đánh thảm như vậy, cả người anh ta đừng nhắc đến có bao nhiêu vui sướng, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến anh ta hoàn toàn kinh ngạc.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta không dám tin tất cả những gì nhìn thấy trước mắt là sự thật, điều khiến anh ta bất ngờ là, Lý Phàm vẫn bình an vô sự đứng ở giữa đám đông, hơn nữa không hề bị làm sao.

Chương 856

CHƯƠNG 856: TRẢ ÂN TÌNH

Lý Phàm cũng không làm phiền, góc độ của anh với Trúc Hoa Nguyệt khác nhau, anh quan sát sắc mặt của người chết để phán đoán, sắc mặt của người chết trở nên tái nhợt từ lúc nào.

Nếu như bị độc hại chết thì chắc chắn sẽ có triệu chứng, hồi lúc nãy Lý Phàm nhìn thấy người đàn ông trung niên này vẫn rất bình thường, hơn nữa sắc mặt cũng hồng hào, mà lúc này sắc mặt của người đàn ông trung niên lại trở nên tái nhợt không có bất kỳ sức sống.

Cuối cùng, Trúc Hoa Nguyệt lại lên tiếng nói: “Người này vừa mới chết không bao lâu, chắc chắn là hung thủ vẫn còn chưa chạy xa.”

Lý Phàm cũng cho là như vậy, anh nhìn quanh bốn phía muốn nhìn xem người nào đang lén lén lút lút, chắc chắn là hung thủ giết người sẽ làm một người làm việc lén lút, cái gì cũng sợ hãi.

Bởi vì chuyện này đã làm kinh động đến lực chú ý của cảnh sát ở Hán Thành, trong nhóm đó cũng có Hà Băng, trong tiềm thức của những tên cấp dưới đều biết Lý Phàm và lão đại có quan hệ với nhau.

Với lại Lý Phàm đã từng đánh bọn họ không nhẹ, trong lòng của bọn họ cũng bắt đầu mang thù, lúc bọn họ nhìn thấy Hà Băng đến đây, bọn họ hung hăng vu oan cho Lý Phàm.

Sau khi Hà Băng nghe xong, cô ta cũng không tùy ý cho qua, cô ta biết rằng chuyện này có điểm gì đó quái lạ, cô ta cũng không có suy đoán Lý Phàm là hung thủ.

Với lại cô ta cũng nhận ra người này, những người này bình thường đều ăn chơi lêu lổng, gần như đều là trộm cắp có tiền án tiền sự, mà Lý Phàm đã từng bắt giữ Tây Bắc chi hổ cùng với đội trưởng Chương, cho nên dù bàn về điểm nào Lý Phàm cũng không

có khả năng có liên quan đến hung thủ.

Sau khi Trúc Hoa Nguyệt nhìn thấy Hà Băng, cô ta trực tiếp nói đến điểm quan trọng: "Người chết là bị người khác bỏ độc, chúng tôi đang tìm hung thủ."

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Trúc Hoa Nguyệt, Hà Băng rất bất ngờ, cô ta cảm kích nhìn thoáng qua Trúc Hoa Nguyệt, ít nhiều gì lời nói của đối phương cũng cho cô ta chút dấu vết.

Cô ta nghĩ đến đây lại không nói hai lời liền đuổi theo ra ngoài, lúc chạy ra ngoài Hà Băng đột nhiên lại mông lung, bởi vì cô ta không tìm thấy rốt cuộc là hung thủ đi đâu, dù sao thì bất cứ dấu vết cụ thể gì cũng không có.

Lý Phàm đi xuyên qua đám người, anh quét mắt nhìn trên đường cái, anh nhìn thấy có một người đang bước đi nhanh có đội mũ lưỡi trai, Lý Phàm hơi bất ngờ, trong lòng khinh thường cười một tiếng.

Ăn mặc kín đáo như thế, hơn nữa giống y như là kẻ tình nghi, cái này để người ta không sinh lòng nghi ngờ mới lạ, hành động của đối phương kì quái như thế, Lý Phàm cho rằng chắc chắn là trong lòng của đối phương có quỷ.

Chỉ có người làm sai chuyện gì đó mới có thể nghỉ biện pháp chạy trốn, lợi dụng đòn tâm lý học, Lý Phàm cũng không do dự gì, anh kiên quyết nhất định phải bắt lấy người con trai đội mũ lưỡi trai.

"Đứng lại đó!" Lý Phàm lạnh lùng nói.

Chàng trai đội mũ giống như là con chim sợ càng cong, đầu cũng không quay lại, anh ta ném bột mì, tạm thời để Lý Phàm không nhìn thấy.

Lý Phàm nhắm mắt lại ho khan mấy lần, đồng thời lui về phía sau mấy bước, lúc anh tìm kiếm cậu trai đội mũ lưỡi trai thì đã không nhìn thấy bóng dáng của đối phương đâu.

Sắc mặt của anh trầm xuống, người đội mũ lưỡi trai chắc chắn có quỷ, tuyệt đối đã nghỉ sớm kế hoạch rút lui từ lâu, nếu không thì cũng sẽ không nhanh như thế.

Lý Phàm cố gắng nhớ kỹ hình dạng của người đội mũ lưỡi trai, sau đó lại gửi cho Hà Băng.

Sau khi Trúc Hoa Nguyệt đi ra nhìn thấy trên người của Lý Phàm có bột mì, cô ta tưởng là xảy ra chuyện gì đó, cô ta hỏi: “Anh không sao đó chứ.”

Lý Phàm lắc đầu, Hà Băng cười nói: “Cảm ơn anh đã cung cấp chứng cứ, tôi sẽ nhanh chóng tìm ra người đó.”

“Được, tôi tin tưởng cô.” Lý Phàm gật đầu, đối phương cũng không mang anh về thẩm vấn còn cho anh là người vô tội, điểm này thôi cũng đã có thể cho thấy đối phương rất thông minh.

Đám đàn em của người đàn ông trung niên vừa mới chết đi lại hung hăng chỉ trích Lý Phàm: “Đồng chí cảnh sát, chính là anh ta, anh ta đã giết chết đại ca của chúng tôi.”

Sắc mặt của Hà Băng lạnh như băng: “Đại ca của các người bị hạ độc mới chết, tình cảnh lúc nãy tôi cũng đã được xem qua camera giám sát rồi, anh ta không phải là kẻ tình nghi.”

Cái đám đàn em ấy cảm thấy có chút kinh ngạc đối với kết quả như thế này, nhưng mà bọn họ nghĩ tới mình không có chứng cứ gì hết, lúc này mới coi như bỏ đi, dù sao thì bọn họ cũng có không ít tiền án, sau khi bọn họ đã kịp thời phản ứng lại, lúc này mới lập tức rời khỏi.

Lý Phàm thấy thế thì lại nở nụ cười, những người này đúng là thật hài hước, cái này rõ ràng là cướp hô bắt trộm, giống như cười mà không phải cười rồi nói: “Đồng chí cảnh sát, những người này có mặt ở hiện trường đánh nhau, tôi đề nghị nên bắt lại mới tốt.”

Đám đàn em vừa mới chuẩn bị chạy trốn, lúc bọn họ nghe thấy lời nói của Lý Phàm, nụ cười may mắn lập tức đông cứng lại, bọn họ tức giận nhìn Lý Phàm: “Thằng nhóc kia, có phải là mày muốn chết rồi không hả, tốt nhất mày nên im lặng cho tao đi.”

Lý Phàm mặt không đổi sắc nhìn mấy tên to con, không bị hù dọa chút nào, lúc nãy ở bên trong anh đều không sợ hãi chứ đừng nói chi là ở đây, ở đây còn có người của Hà Băng vẫn còn đang nhìn

chằm chằm.

Những tên to con cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Hà Băng, bọn họ giật mình một cái, có một loại dự cảm không tốt, bọn họ gần như là phát điên, vô cùng bất mãn đối với kết quả như thế.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ đều không tin tưởng đây là thật, bọn họ không khỏi buồn bực tình huống gì vậy chứ, bọn họ nhớ đến lúc nãy Hà Băng không bắt bọn họ, lúc này bọn họ mới thả lỏng.

Làm sao mà bọn họ biết được đó là bởi vì Hà Băng vội vàng muốn bắt người hạ độc cho nên tạm thời không để ý tới bọn họ, bây giờ không bắt được người hạ độc, lúc này Hà Băng mới có thời gian dư thừa để xử lý đám người đó.

Cho dù Lý Phàm không nói thì, Hà Băng cũng sẽ không để cho những tên to con này chạy khỏi mí mắt của cô ta dễ dàng như thế, cô ta nói: “Bắt lại hết đi, những người này có tiền án, hơn nữa còn tụ tập đánh nhau.”

Thân phận của Hà Băng có thể tính là một đội trưởng nhỏ, những đồng nghiệp mà cô ta mang đến đây đều không có bất cứ lời nào phản bác lại Hà Băng, bọn họ chia ra bắt đầu hành động.

Chẳng mấy chốc những tên to con đều đã bị Hà Băng khống chế.

Hà Băng nói chuyện rất lạnh lùng: “Mang đi đi.”

Sắc mặt của mấy tên to con đều xấu hổ, một bộ dạng khóc không ra nước mắt, trong lòng cảm thấy hỏng bét, nếu biết như vậy thì bọn họ đã không cáo trạng rồi, còn không bằng đi ngay.

Lý Phàm biết Hà Băng mang những người kia đi ít nhiều gì cũng là nể mặt mũi anh.

Trúc Hoa Nguyệt biết trước mắt kẻ thù giết ba đã chết rồi, có điều tra sâu hơn nữa cũng là râu ria, cô ta biết những người đó bị sai xử.

Nhưng mà vẫn tương đối quan trọng là kẻ thù giết ba đã chết, Trúc Hoa Nguyệt cũng không lo lắng nhiều như vậy.

Lý Phàm và Hà Băng nói lời tạm biệt, trong lúc nhất thời Trúc Hoa Nguyệt đột nhiên trở nên mông lung, bây giờ đã giải quyết kẻ thù giết ba, cô ta nghĩ là mình có nên tiếp tục ở lại Hán Thành hay là lại trở về Tây Vực.

Cô ta nghĩ là chắc chắn mình không thể trở về Tây Vực được rồi, trên người của cô ta không có tiền, hơn nữa quan trọng là cô ta còn thiếu Lý Phàm rất nhiều ân tình, cô ta không thể đi một mạch như thế.

Trong lòng của cô ta có một suy nghĩ, đó chính là trước tiên cứ ở lại Hán Thành mấy ngày, chờ sau khi kiếm được tiền cô ta sẽ trả lại tiền cho Lý Phàm, như thế này là có thể thanh toán xong rồi.

Chương 857

CHƯƠNG 857: NGHĨ CÁCH CỨU VIỆN SỞ TRUNG THIÊN

Lúc này, Lý Phàm nhận được một cuộc điện thoại, điều làm cho anh bất ngờ đó chính là Sở Trung Thiên gọi cuộc điện thoại này cho anh, đối với việc Sở Trung Thiên gọi điện thoại tới Lý Phàm rất kinh ngạc.

Bình thường Sở Trung Thiên sẽ không gọi điện thoại cho anh, không biết là có phải Sở Trung Thiên có chuyện gì gấp hay không?

Sau khi nghỉ đến đây, Lý Phàm cũng không do dự mà dứt khoát nhận điện thoại.

“Xin chào, tìm tôi có chuyện gì không?”

“Anh Lý, bây giờ tôi đang gặp phải phiền phức, có người muốn tôi đi đến cuộc hẹn, mà bây giờ lại có một tay bắn tỉa đang quan sát tôi, nếu như mà tôi không đi thì sẽ gặp nguy hiểm, dù sao thì cũng phải chết.”

“Trước tiên ông không cần phải lo lắng, tôi sẽ cải trang ăn mặc đi với ông.”

Lý Phàm nhíu mày, ngay cả Sở Trung Thiên luôn bình tĩnh mà lại có thể trở nên sốt ruột như thế, ở Hán Thành người có thể làm được chuyện này tuyệt đối không vượt qua năm người.

Mặc kệ là Sở Trung Thiên đã trêu chọc phải người nào thì cũng đều là do anh mà ra, Lý Phàm còn phải đến đó một chuyến. Chỉ dựa vào Sở Trung Thiên ủng hộ anh toàn lực, dù sao thì anh cũng phải đi giúp Sở Trung Thiên mới được.

“Ông yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho tôi.” Lý Phàm nói.

Sở Trung Thiên cảm kích: “Anh Lý, vậy thì, vậy thì không thể tốt hơn rồi, anh Lý, tôi cảm ơn anh.”

“Được rồi, đừng có làm như vậy nữa, tôi là người như thế nào chắc chắn là trong lòng của ông cũng rõ ràng.” Lý Phàm cười nói.

Sau khi Sở Trung Thiên cúp điện thoại, lúc này áp lực để giảm bớt không ít, ông ta tin tưởng là có anh Lý chắc chắn sẽ không cần phải lo lắng.

Bưu nhịn không được mà nói: “Anh Lý có đến không?”

“Haiz, nếu như mà cậu ấy đến đây thì tội phải thắp nhang cầu nguyện tổ tiên, thật ra tôi hi vọng anh Lý có thể đến.” Sở Trung Thiên rất có lòng tin đối với Lý Phàm, một khi Lý Phàm đến đây vậy thì không còn có gì tốt hơn.

Bây giờ ông ta phó thác hết tất cả hy vọng ở trên người của Lý Phàm, nếu như Lý Phàm không thể đến cứu ông ta, vậy thì ông ta sẽ chết là điều không thể nghi ngờ, mặc dù ông ta rất hùng mạnh ở Hán Thành.

Nhưng mà so sánh với thân phận của Lý Phàm gần như là không có cách nào so sánh được, hơn nữa ông ta chỉ có thể coi như là quân cờ của Lý Phàm, cho dù bị chết đi ông ta cũng cảm thấy rất bình thường.

“Nếu như anh Lý không đến, vậy thì phiền phức hơn rồi.” Mặc dù là Bưu rất sợ anh Lý, nhưng mà làm việc ở bên cạnh ngài Thiên lâu dài rồi khó tránh khỏi cũng sẽ cảm thán.

“Đúng rồi, Vũ đâu.” Sở Trung Thiên đột nhiên lại nói.

Bưu trả lời: “Vũ đang chuẩn bị vệ sĩ.”

“Thôi bỏ đi, kêu cậu ta không cần phải chuẩn bị nữa.” Sở Trung Thiên khoát tay: “Kêu cậu ta tùy tiện sắp xếp mấy người là được rồi, có đến nhiều hay ít thì cũng vô dụng thôi, chỉ có anh Lý mới có thể cứu tôi.”

“Ngài Thiên, dù sao thì cũng phải chuẩn bị một chút, đề phòng vạn nhất.”

Sau khi Sở Trung Thiên nghe thấy lời thuyết phục của Bưu, ông ta nhẹ gật đầu.

Sau khi Lý Phàm biết được tin tức, anh muốn xuất phát ngay lập tức, Trúc Hoa Nguyệt lên tiếng nói: “Dẫn tôi đi cùng đi.”

“Ở nơi đó rất nguy hiểm.” Lý Phàm bình tĩnh nói, nói thật thì anh không muốn để Trúc Hoa Nguyệt đi cùng, đến khi xảy ra chuyện thì anh cũng không có cách nào rảnh tay bảo vệ cho đối phương.

“Yên tâm đi, tôi biết tự lượng sức mình mà, cho dù có nguy hiểm gì thì tôi cũng muốn đi.” Trúc Hoa Nguyệt lại lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Lý Phàm thấy vậy, cảm thấy không thể làm gì với đối phương, anh không nghĩ là Trúc Hoa Nguyệt sẽ suy nghĩ như thế, kết quả này làm anh có chút kinh ngạc, anh vốn muốn từ chối một lần nữa, Trúc Hoa Nguyệt lại nói rất kiên quyết: “Nếu như anh không cho tôi đi, thế thì tôi phải trả ân tình này bằng cách nào?”

Sau khi Lý Phàm nghe xong thì lập tức dở khóc dở cười, anh cũng không có cách nào với Trúc Hoa Nguyệt, lúc này anh mới lên tiếng nói: “Được rồi, nhưng mà tôi không thể đảm bảo là mình sẽ bảo vệ cho cô tốt.”

“Tôi tự có biện pháp để bảo vệ mình.” Trúc Hoa Nguyệt kiên cường nói.

Lúc này, Lý Phàm mới không nói gì nữa, nếu như đối phương đã muốn đi cùng thì anh cũng không ngại cho đối phương đi cùng, nếu như đối phương đi cùng thì cũng giải quyết nhanh hơn một chút.

Nghĩ đến đây, lúc này anh mới không từ chối Trúc Hoa Nguyệt nữa.

Trước tiên anh với Trúc Hoa Nguyệt đi vào trong một cửa hàng bán quần áo, nếu như trực tiếp mặc quần áo này đi thì sẽ dễ dàng bị nhận ra, Lý Phàm nhất định phải cải trang mới được.

Vẫn may là mùa đông, như vậy có quàng khăn cũng sẽ không dễ dàng bị nhận ra, Lý Phàm và Trúc Hoa Nguyệt đi đến một cửa hàng bán quần áo hiệu.

Lúc hai người đi vào, nhân viên phục vụ vừa mới định chào đón,

khi cô ta nhìn thấy Lý Phàm ăn mặc không phải là hàng đắt tiền, nụ cười của cô ta lập tức đông cứng lại.

Cô ta còn tưởng là một khách hàng rất giàu có, khi cô ta nhìn thấy Lý Phàm thì cô ta lập tức ngó lơ, trong lòng thì lại xem thường Lý Phàm.

Lý Phàm không trực tiếp hỏi giá cả mà lựa chọn một bộ quần áo có thể bao trùm cả thân thể, không dễ dàng bị người khác phát hiện, anh nói: “Những thứ này bao nhiêu tiền.”

Nhân viên phục vụ cho là Lý Phàm chỉ lấy xuống một bộ hỏi giá, ai biết được đối phương lại trực tiếp lấy một bộ nhiều tiền như thế đặt cùng một chỗ, trực tiếp hỏi cô ta giá cả, cái này hoàn toàn không đi theo con đường bình thường.

Nhân viên bán hàng nữ lộ ra vẻ khinh bỉ, nói: “Tôi khuyên là anh đừng có mua nhiều như thế.”

“Tại sao?” Lý Phàm hỏi.

Nhân viên bán hàng nữ xem thường thẳng mặt: “Quần áo này ít nhất cũng ba mươi triệu một cái, một bộ đồ này, chậc chậc…”

Cô ta cũng không tiếp tục nói nữa, nhưng mà Lý Phàm có thể hiểu được lời nói bóng gió của đối phương, câu nói mà cô ta muốn nói đó chính là dựa vào thân phận của anh thì không mua nổi đâu.

Lý Phàm cũng không cảm thấy bất ngờ, lúc anh vừa mới bước vào anh đã chuẩn bị tốt tâm lý bị trào phúng, anh cười nói: “Cô cứ trực tiếp nói giá cho tôi là được rồi, đừng có nói những thứ vô dụng.”

Sau khi nhân viên bán hàng nữ nghe xong, cô ta liền ngây ngẩn tại chỗ, cô ta vô cùng kinh ngạc đối với kết quả này, sau đó cô ta lại khinh bỉ nói: “Anh có tiền hả? Tôi khuyên anh vẫn đừng có cậy mạnh.”

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi có tiền hay không thì có liên quan gì đến cô.”

Nhân viên bán hàng nữ cười khẩy một tiếng rồi nói: “Bộ quần áo này có giá ít nhất là ba trăm triệu, anh có thể mua nổi không?”

Lúc đầu, Trúc Hoa Nguyệt đã chọn mấy bộ quần áo, khi cô ta nghe thấy quần áo đắt như vậy, cô ta lập tức xấu hổ, cảm thấy như thế này quá phung phí.

Cô ta cho rằng một bộ cũng chỉ hơn ba trăm nghìn, ai biết một bộ lại có giá ít nhất là ba mươi triệu.

Lúc nhân viên bán hàng nữ và Lý Phàm đang đôi co với nhau, đột nhiên lại có một tên nhà giàu mới nổi ôm một cô gái xinh đẹp trang điểm đậm mặc áo lông chồn đi vào.

Sau khi người phụ nữ xinh đẹp khoác lông chồn nhìn thấy Lý Phàm thì lập tức âm dương quái khí nói: “Ôi chao, cửa hàng này của các người có phải là cửa hàng hiệu không vậy.”

Nhân viên bán hàng nữ vội vàng nói lại: “Cửa hàng của chúng tôi đương nhiên là cửa hàng bán đồ hiệu rồi, cô nhìn tấm bảng này đi, tuyệt đối không phải là giả.”

Người phụ nữ đó cười nhạo rồi chỉ vào Lý Phàm: “Nếu như là cửa hàng bán đồ hiệu chính gốc, tại sao lại có một tên nhà quê trong đó vậy?”

Nhân viên bán hàng nữ mới phản ứng được người phụ nữ nói bóng nói gió, cô ta nhìn về phía Lý Phàm, mới biết được Lý Phàm đã ảnh hưởng đến nhãn hiệu cửa hàng của cô ta.

Chương 858

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 858: GƯƠNG MẶT CỦA TÊN NHÀ GIÀU MỚI NỔI

“Thưa quý khách, mong anh đi khỏi đây, nếu không thì tôi sẽ cho rằng anh đang ảnh hưởng đến hình tượng của cửa hàng chúng tôi.” Lúc này, nhân viên bán hàng nữ bắt đầu “ra lệnh đuổi khách” với Lý Phàm.

Cô ta biết bên nào là hạt vừng bên nào là hạt dưa hấu, cô ta không muốn bởi vì Lý Phàm mà đắc tội với kẻ có tiền, hơn nữa cô ta kết luận Lý Phàm sẽ không mua nổi cái gì.

Sau khi nghĩ đến đây, cô ta nhanh chóng đưa ra quyết định.

Dáng vẻ giễu võ dương oai như thế này, người phụ nữ rất là vui vẻ, cũng không có bất kỳ sự đồng cảm gì, ngược lại còn giễu cợt nói với Lý Phàm: “Đây không phải là nơi mà anh nên đến, anh vẫn nên cút xa ra đi.”

Lý Phàm cũng không hoang mang, đối phương muốn chơi với anh, anh cũng phải xem đối phương có tư cách đó hay không, trong mắt của anh, đối phương tuyệt đối không có tư cách.

Người phụ nữ nhìn thấy Lý Phàm vẫn còn chưa chịu đi, cô ta lập tức bắt đầu tạo áp lực đối với nhân viên bán hàng: “Tại sao cô vẫn còn chưa đuổi anh ta đi vậy chứ, nếu như không đuổi anh ta đi thì tôi đi.”

Trong mắt của cô ta, đối phương không có tư cách mua đồ trong cùng một cửa hàng hiệu với cô ta.

Tên nhà giàu mới nổi ở bên cạnh người phụ nữ lấy một xấp tiền mặt ra: “Đuổi cái tên này đi đi, tôi cho cô ba mươi triệu.”

Sau khi nhân viên bán hàng nữ đó nghe thấy vậy thì hai mắt của cô ta lập tức sáng lên, chỉ cần đổi Lý Phàm ra khỏi đây thì có thể cầm lấy ba mươi triệu, đây chính là một cơ hội tốt.

Nghĩ đến đây, cô ta không nói hai lời, quyết định đuổi Lý Phàm ra bên ngoài.

“Thưa quý khách, nếu như anh không đi, tôi sẽ lựa chọn báo cảnh sát.” Sắc mặt của nhân viên bán hàng đó lạnh như băng, gần như là trong lòng hận Lý Phàm muốn chết.

Nếu như bởi vì Lý Phàm mà mất đi hai người khách quý với lại số tiền bo ba mươi triệu, vậy thì đây là một chuyện không lời còn lỗ.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi cũng đến đây để mua đồ, tại sao cô lại đuổi tôi đi, như thế này là không công bằng.”

“Công bằng hả? Anh có thể mua nổi không, anh cũng không nhìn mấy bộ quần áo anh mua bao nhiêu tiền, nó có giá ba trăm chín mươi triệu, anh mua nổi không hả?” Nhân viên bán hàng nữ kết luận chắc chắn là Lý Phàm không mua nổi, cho nên mới dùng sức đã kích đối phương.

Dù sao thì cũng là một người bình thường mà thôi, không thể gây nên sóng gió gì, ngoài kẻ có tiền ra thì cô ta không để ai vào trong mắt.

Tên nhà giàu mới nổi lộ ra nụ cười với Lý Phàm: “Có phải là anh muốn có tiền mới đi không hả, cũng được thôi, đây là ba mươi triệu, lấy tiền rồi cút ngay đi.”

Anh ta hào phóng lấy ra ba mươi triệu, trực tiếp ném xuống đất giống như là đuổi một tên ăn mày.

Nhân viên bán hàng nữ ngơ người đứng nguyên tại chỗ, cô ta nhìn thấy tiền rơi xuống đất, hai mắt lập tức phát sáng, gần như muốn chui vào đống tiền trên đất, nhưng lại chỉ có thể mở to mắt mà nhìn, tức giận nói: “Còn không lấy tiền rồi cút đi.”

Tên nhà giàu mới nổi nhếch miệng, ngày hôm nay anh ta trúng số được mấy chục tỷ cho nên mới có thể phô trương như thế, lần đầu tiên hưởng thụ được loại cảm giác khi dễ người bình thường,

trong lòng của anh ta rất vui.

“Nhặt đi.” Tên nhà giàu mới nổi châm chọc nói.

Lý Phàm bình tĩnh nói: “Tại sao tôi phải nhặt?”

Tên nhà giàu mới nổi xem thường nói: “Anh không nhặt tiền, vậy thì bây giờ anh cút đi đi.”

Trúc Hoa Nguyệt cũng nhịn không được nữa, cô ta cố gắng nhẫn nhịn không ra tay với tên nhà giàu mới nổi, bộ mặt của cái tên nhà giàu mới nổi như thế này thật sự làm cho người ta chán ghét.

Nếu như không phải Lý Phàm dùng ánh mắt ngăn cản mình, cô ta đúng là muốn cho tên nhà giàu mới nổi này biết tay.

Người phụ nữ nhìn thấy Lý Phàm không biết điều, cũng không kiên nhẫn được nữa, cô ta tức giận nói: “Đúng là cho mặt mũi mà không cần, tôi thấy đầu óc của anh bị úng nước rồi.”

Lý Phàm khịt mũi coi thường: “Câu nói này là do tôi hỏi cô mới đúng, người giống như cô mới đúng là đầu óc bị nước vào đó.”

Người phụ nữ lập tức muốn nổ tung, cô ta không ngờ đến là một người bình thường lại dám khoa tay khoa chân với cô ta như thế, sắc mặt của tên nhà giàu mới nổi trở nên lạnh lẽo trong nháy mắt.

Nhân viên bán hàng nữ cũng không có cách nào với Lý Phàm, cô ta cầm lấy cái thẻ ngân hàng của Lý Phàm, giọng nói lạnh lùng: “Nếu như không thể quét cái thẻ này thành công, tôi sẽ báo cảnh sát đuổi anh ra ngoài!”

Cô ta cũng nổi giận, lúc đầu cô ta không muốn làm lớn chuyện, nhưng mà Lý Phàm cứ mặt dày đuổi mãi không chịu đi, lúc này cô ta mới đành phải dùng hạ sách.

Lúc cô ta đi quét thẻ, cô ta trợn tròn cả mắt, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì cô ta cũng không dám tin đây là sự thật, kết quả này làm cho cô ta vô cùng bất ngờ, đúng là quẹt thẻ thành công.

Lần này nhân viên bán hàng nữ sửng sờ đứng nguyên tại chỗ, cảm

thấy mặt của mình bị đánh bốp bốp.

Tên nhà giàu mới nổi và người phụ nữ cũng rất bất ngờ, bọn họ cho là Lý Phàm chỉ là một người bình thường, không ngờ tới là trên người của anh lại có nhiều tiền như thế.

Bọn họ đồng loạt mở to hai mắt, họ hoàn toàn không thể tưởng tượng là chuyện này lại xảy ra, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy bọn họ cũng không tin đó là sự thật.

Lúc nhân viên bán hàng nữ nhìn về phía Lý Phàm, cô ta lập tức nuốt một ngụm nước bọt, thái độ thay đổi không ít, cô ta khách khí nói với Lý Phàm: “Anh Lý, thật là ngại quá.”

Lý Phàm nhìn thấy thái độ của đối phương thay đổi một trăm tám mươi độ cũng không có biểu cảm gì, tình huống như thế này anh gặp không ít lần rồi.

“Cô cứ việc chọn đi, không cần phải sợ đâu.” Lý Phàm quay đầu lại cười nói với Trúc Hoa Nguyệt, anh cũng nhìn ra được lúc Trúc Hoa Nguyệt nghe thấy giá cả quần áo thì lập tức không có tâm tư chọn.

“Như vậy cũng không tốt đâu.” Trúc Hoa Nguyệt lúng túng nói một câu, cô ta thấy rất ngại, đối phương đối xử với cô ta tốt như thế, cô ta lại không biết phải báo đáp như thế nào mới tốt.

“Cái này có là gì đâu chứ, không cần phải khách khí với tôi đâu, đến lúc đó cô từ từ trả lại cho tôi là được.” Lý Phàm cười nói.

Trúc Hoa Nguyệt cảm động, lúc này mới lấy quần áo.

Sắc mặt của tên nhà giàu mới nổi và người phụ nữ đều vô cùng xấu hổ, cảm giác bị đánh vào trong mặt như thế này làm cho trong lòng của bọn họ rất không thoải mái, dường như là bọn họ quyết tâm muốn phân cao thấp với Lý Phàm.

Click để xem ảnh

“Một trăm bộ?” Nhân viên bán hàng nữ hít một hơi thật sâu, sau khi nhìn thấy tiền, cô ta liền phấn khích, một trăm bộ quần áo, thế thì đơn đặt hàng này ít nhất cũng có giá mấy tỷ, chia hoa hồng thì

cô ta cũng có thể cầm được một khoảng.

Tên nhà giàu mới nổi đắc ý nhìn Lý Phàm, như là đang nói như thế nào, tôi có biện pháp để trị anh.

Chương 901

CHƯƠNG 901: HÀN LINH CHI

Tên sát thủ bị đau, lui người về sau mấy bước, vẻ mặt khó tin nhìn Lý Phàm như nhìn thấy quỷ, anh ta hoàn toàn bị thực lực của Lý Phàm làm cho chấn động.

Lý Phàm không có hành động gì nữa, nếu tên sát thủ đó thức thời một chút thì không còn gì tốt hơn, trái lại, nếu anh ta không thức thời thì không thể trách anh.

Bất kể thế nào, anh cũng sẽ khiến tên sát thủ đó trả giá nặng nề, tên sát thủ đó tất nhiên chú ý tới ánh mắt Lý Phàm, anh ta nghĩ tới nhiệm vụ thất bại sẽ nhận trừng phạt lớn cỡ nào.

Trong lòng anh ta không cam tâm, anh ta đã quyết định, trước tiên tấn công tới tấp một lần nữa, anh ta dứt khoát ra tay với Lý Phàm.

Thấy thế, Lý Phàm dường như nhìn thấy một kẻ ngu, anh còn tưởng tên sát thủ này lợi hại cỡ nào, kết quả cũng chỉ đến vậy, chỉ bằng bản lĩnh của đối phương còn chưa có tư cách khiêu chiến với anh.

Tên sát thủ tiếp tục lấy cung tên ra, điên cuồng bóp lẫy cò, Lý Phàm cũng không kiên nhẫn được nữa, anh cũng nhìn ra đầu óc đối phương trúng gió rồi, anh không thèm phí lời, lập tức ra tay với anh ta.

Tất nhiên tên sát thủ đã nhận ra sự lợi hại của Lý Phàm, anh ta rất ngạc nhiên về điều đó, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta cũng không dám tin tất cả trước mắt là thật.

Mười mẩu thuốc lá lập tức bắn mạnh vào người sát thủ, tên sát thủ đó đau đớn không ngừng lăn lộn trên mặt đất, hắn ta bắt đầu buồn bực, những tàn thuốc này sao còn có lực sát thương hơn phi đao chứ?

Sau khi ra tay, Lý Phàm nhìn thấy sát thủ không thể động đậy, anh

không hề lưu tình, lạnh lùng nói với tên sát thủ: “Là ai sai mày làm như vậy?”

“Hừ, mày muốn hỏi người đứng phía sau tao là ai à, tao sẽ không nói cho mày biết.” Tên sát thủ nghiêng đầu sang chỗ khác, cười lạnh nói.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Nếu không nói thì mày chỉ có một con đường chết.”

“Mày dám giết tao à, nếu mày giết tao thì mày sẽ phải đi tù.”

Nghe vậy, Lý Phàm bật cười, tên sát thủ này biết sẽ ngồi tù mà còn nói như vậy, anh không nhịn được hỏi ngược lại: “Vậy sao mày không sợ à?”

“Tao sợ cái gì, đến lúc đó tao sẽ tìm người đến nộp tiền bảo lãnh, rồi nói tao là phòng vệ chính đáng, sau khi ra ngoài lại tiêu sái như thường.” Tên sát thủ vô cùng đắc ý nói.

Hắn ta cũng rất thật thà nói hết lý do cho Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười, xem ra tên sát thủ này chẳng những kỹ thuật kém, hơn nữa đầu óc còn ngu dốt.

“Rất tốt, xem ra đầu óc của mày đã bị hỏng rồi, tao cần phải giúp mày sửa một chút.” Lý Phàm hờ hững liếc mắt, nói.

Tên sát thủ khẽ nói: “Mày dám ra tay ư, nếu mày dám ra tay thì mày sẽ phải ngồi tù cả đời.”

“Có gì mà không dám ra tay, đội trưởng Chương là bạn tao, hơn nữa tao còn quen sir Hà, lợi hại hơn mày nhiều.” Lý Phàm cũng dùng giọng điệu y hệt đối phương để trả lời.

Lần này tên sát thủ không thể bình tĩnh được nữa, anh ta không ngờ Lý Phàm lại nói chuyện với mình như vậy, điều đó khiến anh ta không khỏi ảo não.

“Mày!” Tên sát thủ bực tức nói.

Lý Phàm cười hỏi: “Mày nhìn tao làm gì, mày nhìn tao cũng vô

dụng, tao khuyên mày đừng tới tìm tao gây phiền phức nữa, nếu không tao sẽ khiến mày biết thế nào là lễ độ."

Tên sát thủ hít sâu một hơi, không dám nổi nóng với Lý Phàm nữa, mặc kệ Lý Phàm nói có phải sự thật không, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của Lý Phàm, anh ta thấy không hề giống đang nói láo.

"Hôm nay mày rơi vào tay tao, coi như số mày không đỏ." Lý Phàm thản nhiên nói.

Tên sát thủ bắt đầu luống cuống, khi nhìn thấy Lý Phàm đang đến gần mình, anh ta lập tức có một loại dự cảm không tốt, anh ta vội xua tay nói: "Đại ca, tôi biết tôi sai rồi, anh hãy thả tôi đi."

"Bây giờ mày mới biết sai, không khỏi có chút quá muộn đi." Lý Phàm khẽ cười.

Tên sát thủ sợ hãi, anh ta không dám gào thét với Lý Phàm nữa, chỉ có thể không ngừng cầu xin tha thứ.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Bây giờ tốt nhất mày hãy nói cho tao là ai sai mày làm."

"Là hai người họ Cố sai khiến, là người của nhà họ Cố các người." Sát thủ vội vàng nói.

Sau khi sát thủ nói ra, Lý Phàm lập tức mang sát thủ đi tới đại sảnh, tiếp tục hỏi: "Bây giờ mày hãy lặp lại lời mày vừa nói một lần nữa."

Sau khi trầm ngâm mấy giây, hắn ta lại lặp lại một lần nữa, hắn ta cảm giác được đời này của mình cứ như vậy kết thúc rồi, trước nay toàn là hắn ta giết người khác, bây giờ lại rơi vào nguy hiểm.

Giống như trò chơi đi săn, rõ ràng hắn ta là thợ săn, nhưng bây giờ hắn ta mới là con mồi thật sự.

"Hai người họ Cố?" Ông cụ nhà họ Cố sầm mặt lại, nếu đối phương chỉ nói ra một người thì ông ta không dễ điều tra, nhưng sau khi nghe được là hai người họ Cố, trong lòng ông ta đã biết rõ đó là kẻ nào rồi.

Nếu như không phải Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong thì là ai nữa, hơn nữa hôm nay biểu hiện của hai người đó khiến ông cụ cực kì thất vọng.

Ông cụ nhà họ Cố lửa giận công tâm, nói: “Hai tên nghịch tử này, lại có thể vì quyền quản lý nhà họ Cố mà làm ra chuyện như vậy với tôi.”

Ông ta coi Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong là người thân cận nhất của mình, người duy nhất ông ta có thể tin tưởng, giờ đây, ông ta hoàn toàn thất vọng với bọn họ rồi.

Lý Phàm cũng không nói gì nữa, dù sao tất cả đều do ông cụ nhà họ Cố quá mức nuông chiều Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong, cho nên mới dẫn đến bi kịch như vậy.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Mày có thể đi về rồi.”

Anh cũng không sợ đối phương sẽ nói chuyện này cho Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong, nhưng, nếu sát thủ này nói cho hai người đó thì không còn gì tốt hơn.

Ít nhất có thể để hai người đó biết kế hoạch đã thất bại, cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Sau khi biết sự thật, ông cụ nhà họ Cố rất tức tối, gần như sắp té xỉu, Lý Phàm theo bản năng dìu ông ta đi tới ghế sô pha.

Lý Phàm hơi sững sờ, chuyện gì thế này, không phải Hầu Đức Dương nói đã chữa khỏi hoàn toàn rồi sao?

Anh vội bảo Cố Họa Y tới chăm sóc ông cụ Cố trước, còn bản thân đi tới phòng vệ sinh gọi điện thoại cho Hầu Đức Dương.

“Không phải ông nói bệnh tình của ông cụ đã khỏi rồi à, sao ông cụ vẫn phát bệnh?”

“Cậu Lý, có một việc tôi quên nói với cậu, dù ông cụ đã khỏi bệnh rồi, nhưng chức năng cơ thể cũng không chịu nổi, nhất định phải điều dưỡng cơ thể trước mới được.”

“Có cách gì có hiệu quả cao không?” Lý Phàm dò hỏi.

“Có, cần một loại linh chi, thảo dược này là Hàn Linh Chi.”

“Hàn Linh Chi, còn có loại linh chi này à?”

Lý Phàm biết linh chi có nhiều loại như linh chi núi, linh chi dại, nhưng anh chưa từng nghe nói về Hàn Linh Chi, anh cũng hoài nghi Hầu Đức Dương đang nói khoác với mình, để bản thân mình có một tia hy vọng thôi.

“Cậu Lý, cho nên tôi mới nói không có cách nào, Hàn Linh Chi cực kỳ hiếm thấy, có thể chặn được hỏa khí trong người ông cụ, tôi cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng tôi có ảnh chụp, hi vọng có thể giúp anh.”

“Vậy ông hãy gửi ảnh chụp tới đây.”

Chương 902

CHƯƠNG 902: BUỔI ĐẤU GIÁ

Lý Phàm bất đắc dĩ bật cười, cũng không khó xử Hầu Đức Dương nữa, nếu ông ta đã nói không có biện pháp, nói không chừng đúng là không có cách nào.

Hầu Đức Dương nhanh chóng gửi một bức ảnh tới, sau khi xem ảnh, Lý Phàm nhướng mày, linh chi này đúng là hiếm thấy.

Nhưng người luôn si mê thảo dược như Hầu Đức Dương mà cũng không có loại linh chi này, thì người nào có thể có? Lý Phàm thở dài, xem ra muốn tìm được Hàn Linh Chi cũng không đơn giản như tưởng tượng.

Lý Phàm cũng không từ bỏ, mặc kệ Hàn Linh Chi khó tìm cỡ nào, anh cũng phải nghĩ cách mới được.

Sau khi Lý Phàm đi ra, bệnh tình của ông cụ nhà họ Cố đã tốt hơn rất nhiều, Lý Phàm trầm giọng nói: “Ông, cháu biết trong lòng ông rất tức giận, nhưng trước mắt, cháu hi vọng ông giả vờ như cái gì cũng không biết, nếu xung đột nổ ra, cũng không có lợi gì.”

Ông cụ nhà họ Cố suy nghĩ một lúc, cũng cho rằng Lý Phàm nói có lý, ông ta thở dài, cực kì thất vọng với hai đứa con trai của mình.

Sau khi Lý Phàm và Cố Họa Y thăm ông cụ xong, Lý Phàm kết luận lần này Cố Thiệu Dũng cũng tốn không ít tiền để mời sát thủ, nên chắc trong thời gian ngắn sẽ không có hành động gì đáng kể nữa.

Nên Lý Phàm không kiêng dè nhiều nữa, mà sát thủ vừa bị Lý Phàm bắt chưa đi được bao xa, đã nhận được điện thoại của Cố Thiệu Dũng.

“Thế nào, hành động thành công không?” Qua điện thoại, Cố Thiệu Dũng vội hỏi tin tức tốt từ đối phương.

Sát thủ vẻ mặt không đổi: “Kế hoạch cũng không thành công,

nhưng tôi không hề tiết lộ tìn tức gì liên quan đến ông.”

Thật ra, anh ta suy nghĩ cho danh dự bản thân, dù sao làm lâu như vậy, anh ta vẫn hiểu được đạo lý gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Nghe xong, Cố Thiệu Dũng cảm thấy mất bình tĩnh, ông ta tưởng chờ được tin tức tốt, kết quả là một tin xấu.

“Vậy là anh đã không thành công, anh có thể trả lại tiền cho tôi hay không?” Cố Thiệu Dũng không kìm được nói, dù có không thành công thì ông ta cũng muốn lấy lại một khoản tiền.

“Ngại quá, một khi tôi đã tiếp đơn thành công, thì ông không có cơ hội hối hận nữa, nên ông hãy bỏ ý định này đi.”

“Anh!” Nghe vậy, Cố Thiệu Dũng không kìm được ném điện thoại, một phú ông đột ngột biến thành một kẻ nghèo mạt rệp, ông ta lập tức cảm thấy như muốn ngã ngựa.

“Anh cả, làm sao thế, có thành công không?” Mà lúc này, Cố Thiệu Phong không kìm được hỏi.

Cố Thiệu Dũng lập tức trút giận lên người Cố Thiệu Phong, tức giận nói: “Cậu xem thử xem thứ cậu tìm tới cả đám đều là đồ vô dụng, thành công cái gì, đây rõ ràng là thất bại!”

Đối mặt với thái độ quát lớn của anh trai, Cố Thiệu Phong cảm thấy rất uất ức, cảm thấy anh trai nói thế có hơi quá đáng, điều này thì có liên quan gì với mình chứ.

Ông ta nào đoán được tên sát thủ đó không làm được, nếu ông ta biết được thì đã không để chuyện này phát sinh.

“Anh cả, đã lúc này rồi mà anh còn trách tôi vô dụng.” Cố Thiệu Phong bất đắc dĩ cười nói.

Cố Thiệu Dũng tức giận nói: “Hừ, tôi không trách cậu thì trách ai, nếu không phải do cậu thì chuyện cũng sẽ không tới mức như thế này.”

Trong lòng Cố Thiệu Phong cảm thấy rất phiền muộn, ông ta nào

có chọc ai đâu mà người ta lại trút giận lên đầu ông ta, ông ta không khỏi tức giận, nhưng lúc này ông ta chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lý Phàm đang lo làm sao tìm được Hàn Linh Chi thì Hầu Đức Dương lại gửi tới cho anh tin nhắn với nội dung: Cậu Lý, cậu có thể đi tham gia buổi đấu giá đi xem xem, có lẽ với vận may của cậu có thể tìm thấy nó, gần đây Hán Thành có một buổi đấu giá lớn nhất.

Sau khi đọc được tin nhắn, Lý Phàm mới cảm thấy có chút hi vọng, xem ra Hán Thành có một buổi đấu giá lớn nhất, kết quả này không giống dự liệu của mình lắm.

Nhưng dù sao, Lý Phàm đã quyết định rồi, phải đi tìm thử xem, dù không thành công, anh cũng phải thử một lần.

Sau khi trở về, trước tiên Lý Phàm nghỉ ngơi một ngày, sáng hôm sau, anh mới đi buổi đấu giá lớn nhất Hán Thành tìm vận may, trước đó, Hầu Đức Dương đã giúp anh lấy được vé vào cửa, đang phái người đưa tới cho anh.

Lý Phàm đang chờ ở cửa buổi đấu giá, hiện mọi người đang xếp hàng rồng rắn trước buổi đấu giá, khi nhân viên an ninh nhìn thấy Lý Phàm gần buổi đấu giá, lập tức xua đuổi nói: “Nhóc con, mau rời khỏi đây cho tôi, nơi này đã phong tỏa rồi.”

Anh ta chủ yếu muốn đuổi Lý Phàm rời khỏi nơi này, phải biết đây chính là buổi đấu giá lớn nhất, gần như toàn bộ người giàu có Hán Thành đều sẽ tới tham gia.

Mà một người bình thường như Lý Phàm đứng ở đây, thật sự làm mất hình ảnh, làm ảnh hưởng thân phận của mọi người, nên hai nhân viên an ninh mới xua đuổi anh.

Lý Phàm trừng mắt, cảm thấy không còn gì để nói, những người này thật lắm chuyện, anh đâu có cản đường, những người này sao lại so đo với anh chứ.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi đâu có đứng ở cửa, chỗ này xa như vậy, anh đuổi tôi ra ngoài làm gì?”

“Không được, phong tỏa đã gia tăng khoảng cách rồi, đừng nói ở

chỗ này, dù nhà cậu có ở sát vách, thì cậu cũng phải tránh ra." Nhân viên an ninh cứng rắn nói.

Lý Phàm nhướng mày, thật quá bá đạo mà, nhưng anh không hề sợ sệt, thản nhiên nói: "Tôi cứ đứng ở chỗ này đấy, nếu anh có bản lĩnh thì đến đuổi tôi đi."

Nhân viên an ninh ồ một tiếng, lập tức bắt đầu xua đuổi Lý Phàm, anh ta cười lạnh nói: "Nhóc con, cho cậu cơ hội mà cậu không biết tận dụng, nếu đã như vậy, tôi sẽ cho cậu biết sự lợi hại của tôi."

Dứt lời, anh ta ra vẻ định ra tay.

Những người khác đều nhìn Lý Phàm như nhìn một kẻ ngốc, vẻ mặt người nào cũng đầy khinh thường, bọn họ đều coi thường anh.

Ban đầu, Lý Phàm không muốn ra tay, nhưng nhân viên an ninh lại từng bước ép sát, bất đắc dĩ anh mới chủ động ra tay.

Nhân viên an ninh còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã phát giác được tốc độ tay của Lý Phàm rất nhanh, giống như tàn ảnh, khiến không ai có thể bắt giữ.

Nhân viên an ninh đột ngột bay ngược ra ngoài, mọi người có mặt đều há hốc miệng, gần như có thể nhét vào một quả trứng gà.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Tôi vốn không muốn ra tay, nhưng là các người ép tôi, tôi cũng không có cách nào."

Chuyện này cũng kinh động đến không ít người, đội trưởng đội an ninh đi ra, khi nhìn thấy Lý Phàm, anh ta bắt đầu đánh giá Lý Phàm một lượt, thấy Lý Phàm ăn mặc bình thường thì lập tức coi thường.

Anh ta còn tưởng Lý Phàm lợi hại đến mức nào, kết quả là một người bình thường.

"Hừ, cái loại chó mèo gì cũng dám tới đây quấy rối, cậu biết đây là nơi nào không? Đây chính là buổi đấu giá lớn nhất Hán Thành, là nơi chỉ có con cháu nhà giàu có, lãnh đạo công ty Hán Thành mới có thể tới, cậu là cái thá gì, có thể cho cậu đi vào đã là không tệ

rồi, đuổi cậu ta ra ngoài cho tôi!" Đội trưởng đội an ninh coi thường nói.

Chương 903

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 903: THIÊN GIA GẶP CŨNG PHẢI CÚI ĐẦU

Đám thương nhân con cháu nhà giàu thấy thế, không hề cảm thấy thông cảm với Lý Phàm, mà cười khẩy nhìn Lý Phàm như đang xem trò cười.

Lúc này, một nam thanh niên giọng điệu kỳ quái nói với Lý Phàm: "Chà, tôi còn tưởng là ai chứ, đây không phải người ở rể nhà họ Cố sao?"

"Người ở rể nhà họ Cố à? Sao anh ta lại ở đây?"

"Tên này đúng là có phúc, lại có thể cưới được người đẹp Hán Thành, Cố Họa Y."

"Chà, mọi người đừng thấy anh ta thân phận thấp, dù là ở rể, nhưng anh ta đúng là đã cưới được một đại mỹ nhân."

"…"

Mọi người có mặt đều dùng giọng điệu quái gở châm chọc Lý Phàm, Cố Họa Y có thể nói là nữ thần trong mộng của bọn họ, thế nhưng Lý Phàm lại cưới được cô.

Điều này khiến bọn họ mất bình tĩnh, nên lúc này mới hùa vào giễu cợt Lý Phàm thậm tệ.

Nghe thấy mọi người giễu cợt mình, Lý Phàm cũng chẳng quan tâm, anh xem như không thấy gì cả.

Click để xem ảnh

"Ông chủ, cậu ta cứ dây dưa không chịu đi, tôi làm gì có cách nào,

hơn nữa người ở rể nhà họ Cố này rất giỏi đánh nhau.” Đội trưởng đội an ninh nhớ đến thực lực mà Lý Phàm vừa phô bày, không khỏi giật mình một cái.

Ông chủ buổi đấu giá tức giận nói: “Tôi không quan tâm, nếu cậu không xử lý được chuyện này thì cậu cũng không cần ở đây làm nữa, mau cuốn gói rời đi đi.”

Nghe vậy, sắc mặt đội trưởng đội an ninh lập tức thay đổi chóng mặt.

“Ông chủ, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa.” Đội trưởng đội an ninh nghiến răng, vì công việc, anh ta có thể trả bất cứ giá nào, anh ta nhìn người của mình một chút, nói: “Mấy người các cậu, lên cho tôi.”

Anh ta không dám một mình ra tay với Lý Phàm, nên mới kêu mọi người cùng lên.

Nam thanh niên giễu cợt Lý Phàm: “Như vậy mới đúng chứ, mau tống anh ta ra ngoài, không thì sẽ ảnh hưởng thân phận của mấy người chúng tôi.”

Đúng lúc đội trưởng Chương có mặt trong hàng người đang xếp hàng, sau khi nhìn thấy Lý Phàm bị người ta bắt nạt, không khỏi híp mắt lại.

Nhưng vì thân phận đặc thù, anh ta không tiện ra mặt.

Mà Sở Trung Thiên, cũng nhận được thư mời của ông chủ buổi đấu giá, sắc mặt anh ta trầm xuống, nhìn về phía anh Bưu.

Đi cùng Thiên gia lâu như vậy, vừa nhìn ánh mắt Thiên gia, anh Bưu đã biết Thiên gia nổi giận rồi, nên anh ta cũng không đứng đực ra đó nữa, chuẩn bị tìm cơ hội ra tay.

Đội trưởng đội an ninh nghĩ đến phía bên mình nhiều người, chắc chắn thừa khả năng đối phó Lý Phàm, nhưng khi nhìn thấy Lý Phàm ra tay, anh ta mới biết được mình đã suy nghĩ viển vông rồi.

Bóng dáng Lý Phàm như ma quỷ, bỗng chốc đám đội trưởng đội an ninh không biết rốt cuộc Lý Phàm đang ở vị trí nào, trái lại bọn họ

còn bị đánh cho mắt nổ đom đóm.

Đội trưởng đội an ninh thì bị đánh nằm rạp trên mặt đất, anh ta gần như sắp nổi giận rồi, vốn dĩ hầu hết mọi người tới tham gia buổi đấu giá, nhưng những chuyện đang xảy ra thu hút sự chú ý của không ít người.

Vẻ mặt ông chủ buổi đấu giá hết sức xấu hổ, thật là quá mất mặt mà, dù sao đây cũng là địa bàn của ông ta, địa bàn của mình lại bị một người xa lạ đập phá, ông ta không thể nào nuốt trôi cơn giận này.

“Đám phế vật các người, tôi còn cần các người làm gì.” Ông chủ buổi đấu giá tức giận mắng.

Sau khi bị đánh, đội trưởng đội an ninh tưởng ông chủ sẽ an ủi mình, không ngờ ngay cả ông chủ cũng răn dạy mình, tâm trạng bọn họ lập tức trở nên rất kém.

Ông chủ buổi đấu giá thở hổn hển đi đến trước mặt Lý Phàm, nghiến răng nói: “Cậu chờ đó cho tôi, tôi quen Thiên gia.”

Ông ta nhớ trong danh sách thư mời có tên Sở Trung Thiên, ông ta tin Sở Trung Thiên chắc chắn không ngại giúp ông ta một vấn đề nhỏ, ông ta dường như nhìn thấy cảnh sau khi nghe thấy tên của Sở Trung Thiên thì Lý Phàm sẽ bị dọa sợ tè ra quần.

Nghĩ vậy, ông ta không khỏi thầm cảm thấy hả hê.

Mà lúc này, sau khi nghe vậy, trán Sở Trung Thiên nhăn lại, ông biết tôi thì cứ nhận là quen tôi đi, nhưng tôi lại không quen ông, ông lôi kéo quan hệ với tôi làm gì?

Tất nhiên, Lý Phàm biết Sở Trung Thiên cũng ở trong đó, nhưng anh vẫn giả bộ làm như không nhìn thấy.

Lúc này, anh Bưu đi ra, vừa nhìn thấy anh Bưu, hai mắt ông chủ buổi đấu giá lập tức tỏa sáng, đúng là vừa nhắc đến Thiên gia, Thiên gia đã đến ngay rồi.

Ông ta biết anh Bưu là trợ thủ đắc lực của Thiên gia, lúc này chắc chắn anh Bưu ra mặt thay Thiên gia.

Ông chủ buổi đấu giá bắt đầu tự động tố cáo với anh Bưu, nói Lý Phàm vô lại cỡ nào, anh Bưu buồn bã ngáp một cái nói: “Thật xin lỗi, Thiên gia bảo tôi tới nói cho ông biết, không nên làm khó anh ta nữa, để anh ta đi vào đi.”

Lần này, anh ta nói rất khẽ, chỉ có anh ta và ông chủ buổi đấu giá nghe được.

Nghe vậy, ông chủ buổi đấu giá như bị sét đánh, nếu không phải chính tai nghe được, ông ta cũng không dám tin đây là sự thực, chuyện gì đang xảy ra thế? Sao Thiên gia lại đứng về phe người bình thường này chứ?

Ông ta hoàn toàn kinh hãi, cảm giác được tất cả không hề giống như tưởng tượng của mình.

“Anh Bưu, cậu không đùa tôi chứ, Thiên gia thật nói như vậy sao?” Ông chủ buổi đấu giá không khỏi hỏi lại để xác nhận một chút, Sở Trung Thiên tiếng tăm lừng lẫy ở Hán Thành, sao lại quen biết một người bình thường chứ?

anh Bưu thản nhiên nói: “Tất nhiên là thật, ông cho là tôi nói dối sao?”

Ông chủ buổi đấu giá không khỏi giật mình, cũng hoàn toàn tin tưởng anh Bưu không phải đang nói đùa, ông ta không kìm được quay đầu nhìn Lý Phàm vẻ mặt vô hại một chút.

Cả người ông ta lập tức đổ mồ hôi lạnh, đối phương quen thuộc Thiên gia như vậy, chắc chắn là người mà Thiên gia coi trọng, lần này là ông ta gây khó trước, nếu ông ta không tiếp tục so đo với Lý Phàm nữa thì sẽ mất hết mặt mũi.

Trái lại, nếu ông ta đối địch với Thiên gia thì ông ta đừng mong tổ chức buổi đấu giá này nữa, nói không chừng còn nguy hiểm cả tính mạng.

Sở Trung Thiên gần như đã rửa tay gác kiếm rồi, nếu anh ta biết đối phương tưởng tượng về mình tàn nhẫn như vậy, có lẽ sẽ tức tới hộc máu.

Chương 904

CHƯƠNG 904: KHÁ MAY MẮN

Mọi người hết sức bất ngờ với kết quả này, bọn họ đều không nghĩ tới anh Bưu lại giúp đỡ Lý Phàm, bọn họ biết anh Bưu là trợ thủ đắc lực của Thiên gia.

Lúc này, anh Bưu ra mặt chắc chắn không đơn giản, bọn họ bất giác nhìn về phía Lý Phàm, đều không đoán ra rốt cuộc Lý Phàm là ai, nhưng bọn họ có thể khẳng định thân phận Lý Phàm không hề đơn giản.

Ông chủ buổi đấu giá cũng giật mình, khi nhìn về phía Lý Phàm, ông ta vô thức hít sâu một cái, bắt đầu buồn bực với Lý Phàm.

Thân phận Lý Phàm hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của mình, nếu ông ta bình tĩnh được mới là lạ, lúc này ông chủ buổi đấu giá mới thu hồi ánh mắt xem thường.

“Anh Bưu, anh yên tâm, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.” Ông chủ buổi đấu giá cười gằn một cái, trước tiên cứ trấn an anh Bưu đã, nếu anh Bưu không bình tĩnh lại thì phiền phức lớn rồi.

Anh Bưu khẽ gật đầu, nếu đối phương lại tiếp tục ầm ĩ, anh ta sẽ ra mặt lần nữa.

Lúc đầu, đội trưởng Chương định cho người đi xử lý một chút, đúng lúc có thể bán cho Lý Phàm một ân tình, nhưng nhìn thấy người của Sở Trung Thiên ra tay, anh ta cảm thấy rất yên tâm.

Anh ta biết Sở Trung Thiên có địa vị rất cao ở Hán Thành, anh ta chắc chắn nếu Sở Trung Thiên ra tay thì nhất định sẽ mã đáo thành công.

Lúc này, ông chủ buổi đấu giá mới chạy đến bên cạnh Lý Phàm, nói: “Thế này, cậu Lý, cậu đi vào trước đi, tôi quên cậu cũng là khách của tôi, vừa rồi tôi chỉ đùa với cậu chút mà thôi.”

Nghe vậy, mọi người đều ngơ ngác, chuyện gì thế này, gây chuyện nửa ngày, kết quả là một trò đùa à?

Tất nhiên, Lý Phàm biết ông chủ buổi đấu giá chỉ tìm một cái cớ mà thôi, nhưng anh cũng không hề phản bác.

Trái lại, nam thanh niên và đội trưởng đội an ninh không bình tĩnh được nữa, bọn họ vốn cho rằng ông chủ buổi đấu giá sẽ lấy lại mặt mũi cho họ, ai ngờ, ông chủ buổi đấu giá lại khách khí với Lý Phàm như thế.

Hơn nữa có chút quá khách khí rồi, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không thể tin được là thật.

Đội trưởng đội an ninh không kìm được nói: "Ông chủ, cứ để anh ta đi vào như vậy thì không hay lắm, dù sao anh ta đã gây ầm ĩ ở buổi đấu giá của chúng ta, có thể để người như anh ta đi vào sao?"

Anh ta rất phản đối điểm này, anh ta cho rằng ông chủ khẳng định không muốn gây ầm ĩ quá lớn, sẽ ảnh hưởng đến thể diện, nhưng quan trọng là anh ta xem thường Lý Phàm.

Anh ta cho rằng người như Lý Phàm chắc chắn không có bất kỳ bối cảnh gì. Nghe vậy, ông chủ buổi đấu giá lập tức trừng mắt liếc đội trưởng đội an ninh, khẽ nói: "Cậu đang dạy tôi làm việc sao?"

Đội trưởng đội an ninh nuốt nước bọt, lập tức không dám nói gì nữa, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Người thanh niên ho khan một tiếng, cười hì hì với ông chủ buổi đấu giá: "Chú Vương, trước kia, ba tôi và ông có quen biết, ông xem, người có thân phận như tôi và anh ta đi cùng nhau, có phải ảnh hưởng thân phận của tôi hay không?"

"Đúng thế, nếu như vậy, cậu đừng đến tham gia nữa." Ông chủ buổi đấu giá lạnh lùng liếc mắt, chợt nói.

Lúc đầu, thanh niên tưởng ông chủ buổi đấu giá đứng về phe mình, sau khi nghe được lời phía sau của đối phương, anh ta nghĩ mình có nghe lầm hay không, nghe ý này, hình như là muốn đuổi anh ta đi?

“Không phải chứ, ông sẽ không thật muốn đuổi tôi đi chứ?” Nam thanh niên cho là mình nghe lầm, lần nữa xác nhận một chút.

Ông chủ buổi đấu giá không muốn phí lời với đối phương, anh Bưu thay mặt Thiên gia, nếu ông ta không giải quyết tốt chuyện này, nói không chừng Thiên gia sẽ trừng phạt ông ta.

Ông ta hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Cậu bớt ở chỗ này lải nhải với tôi đi, tôi nói cho cậu biết, hôm nay, cậu nhất định phải xử lý xong chuyện này cho tôi.” Ông chủ buổi đấu giá thản nhiên nói.

Cùng lúc, ông ta búng tay một cái, trực tiếp để người của mình đuổi nam thanh niên kia ra ngoài.

Sau khi nam thanh niên bị kéo rời khỏi đây, anh ta còn tưởng mình đang nằm mơ, lẽ ra người bị đuổi phải là Lý Phàm mới đúng, sao lại là anh ta chứ? Anh ta cảm thấy mờ mịt.

Khi nhìn thấy nam thanh niên bị đuổi ra ngoài, mọi người đều cảm thán một hồi, bọn họ cũng không cho rằng ông chủ buổi đấu giá lại đứng về phe Lý Phàm, mà tưởng nam thanh niên trêu chọc phải ông ta, cho nên mới gặp phải kết quả như vậy.

Ông chủ buổi đấu giá muốn tìm một kẻ thay mình chịu tội, nên ông ta dời mắt đến đội trưởng đội an ninh, nhưng anh ta vẫn tìm đường chết nói: “Ông chủ, có phải ông muốn tôi đuổi anh ta ra ngoài hay không, ông chỉ cần ra lệnh, tôi chắc chắn sẽ làm theo.”

“Cậu câm miệng cho tôi, nơi này không đến phiên cậu nói chuyện.” Ông chủ buổi đấu giá tức giận liếc mắt, nói tiếp: “Cậu Lý là bạn tôi, vừa rồi cậu vũ nhục bạn tôi cũng là đang vũ nhục tôi, từ giờ trở đi, cậu bị sa thải.”

Thật ra trong lòng ông ta đã rõ ràng, ông ta cũng nhìn ra quan hệ giữa Lý Phàm và Thiên gia không đơn giản, nếu nhân cơ hội này nịnh bợ Lý Phàm một chút, cũng là chuyện tốt.

Hơn nữa, đúng lúc đội trưởng đội an ninh còn dám mạnh miệng, nên ông ta lập tức bắt lấy cơ hội để đối phương giơ đầu chịu báng.

Đội trưởng đội an ninh gần như muốn chửi thề, điều này liên quan gì đến mình, trong lòng không khỏi thầm mắng, lúc nãy không phải ông sai tôi sao? Sao bây giờ lại đổ hết lỗi lên đầu người ta rồi?

Anh ta cảm thấy rất phiền muộn, nhưng hiện tại, anh ta cũng chỉ có thể kìm nén, không dám nói thêm gì nữa.

Ông chủ buổi đấu giá cười tủm tỉm đối với Lý Phàm rồi dùng tay làm dáng vẻ xin mời, nói: “Cậu Lý, mời cậu tới bên này.”

Lúc này, Lý Phàm mới tiến vào hàng ngũ xếp hàng, mọi người không biết thân phận Lý Phàm, nhưng cũng thu liễm một chút. Ông chủ buổi đấu giá khách khí với Lý Phàm như vậy, chắc chắn thân phận Lý Phàm không đơn giản.

Bọn họ không hề muốn bản thân chọc phải phiền phức, đều thông minh im lặng.

Sau khi xếp hàng lúc lâu, Lý Phàm mới đi vào buổi đấu giá, xem ra cũng khá may mắn, rút thăm rút được hàng thứ nhất.

Người ngồi ở hàng thứ nhất, hầu hết đều là vị trí đã được ấn định từ trước, căn bản là người có máu mặt hoặc thương nhân giàu có của Hán Thành, Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương cũng đã nhìn thấy Lý Phàm, bọn họ mỉm cười với anh thay lời chào hỏi.

Nhưng không ai tiến lên chào hỏi, bọn họ biết Lý Phàm lâu như vậy, nên ít nhiều cũng có một chút ăn ý, bọn họ đều rõ Lý Phàm không muốn phô trương.

Sau khi Lý Phàm ngồi xuống chưa bao lâu thì một người đàn ông trung niên mặc âu phục chợt đi về phía Lý Phàm, vẻ mặt khinh thường nhìn Lý Phàm, cười khinh bỉ nói: “Cậu là ai, có tư cách gì ngồi ở chỗ này?”

“Tại sao tôi không có tư cách, tôi rút thăm được.” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Ông ta giọng điệu quái gở nói: “Chà, cũng may mắn phải không, hãy lấy số chỗ ngồi của cậu ra, hai ta đổi một chút.”

Chương 905

CHƯƠNG 905: ĐƯỢC MỘT BƯỚC LẠI MUỐN LÊN ĐẾN TRỜI

Địa vị của ông ta ở Hán Thành khá cao, nhưng vẫn kém xa hai nhân vật danh tiếng lẫy lừng của Hán Thành là Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương.

Ông ta vốn định tìm một cơ hội lấy lòng Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương, dù sao đây cũng là chuyện tốt, nếu thành công, nói không chừng tiền đồ vô hạn.

Nên ông ta hiểu tầm quan trọng trong đó, ông ta quan sát một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Lý Phàm, ông ta nhìn thấy cách ăn mặc của Lý Phàm.

Dù vừa nãy khi xếp hàng, ông ta cũng nhìn ra quan hệ giữa Lý Phàm và ông chủ buổi đấu giá không tệ, nhưng ông ta không quan tâm nhiều như vậy, ở Hán Thành, địa vị của ông ta cũng là số một số hai.

Dù không thuận lợi, ông ta tin tưởng ông chủ buổi đấu giá cũng sẽ đứng về phía mình.

Lý Phàm cười nói: “Đổi với ông? Dựa vào cái gì, giữa ông và tôi có quan hệ tốt sao? Hơn nữa, nếu tôi đổi rồi, chẳng phải tôi sẽ chịu thiệt sao?”

Nghe vậy, mọi người đều bị lời của Lý Phàm chọc cười, một số ít cho rằng Lý Phàm nói có lý, nhưng hầu hết đều cho rằng Lý Phàm không biết điều.

Bậc thang tốt như vậy mà lại không bước xuống, nếu đổi lại là bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ đổi dãy số chỗ ngồi, dù sao thân phận người đàn ông này không đơn giản.

Nếu trao đổi số chỗ ngồi, có lẽ còn có thể trở thành bạn bè, trái lại, sẽ trở thành kẻ địch, bọn họ cho rằng Lý Phàm làm như vậy, chẳng khác gì dẫn lửa đốt mình.

Người đàn ông như nghe thấy chuyện cười lớn nhất trong đời, ông ta không ngờ Lý Phàm lại phách lối như thế, cơ hội tốt như vậy mà lại từ chối mình.

Nhưng đối phương từ chối khiến ông ta rất mất mặt, ông ta không khỏi híp mắt lại, dường như muốn giết chết Lý Phàm, trợ lý phía sau ông ta cười lạnh nói: “Không nghe thấy ông chủ của tôi nói gì sao? Mau lấy ra, đừng đã giữ mặt mũi cho còn chê.”

“Nếu như tôi không đưa, các ngươi sẽ làm gì?” Lý Phàm cười hỏi, anh biết dù lần này có ý tốt đổi với đối phương, thì người hàng thứ hai cũng sẽ bài xích mình.

Đã vậy, không bằng tỏ ra cứng rắn một chút, sau này cũng không tạo thành phiền phức.

Người đàn ông trung niên âu phục gần như sắp nổi giận, liếc mắt ra hiệu cho trợ lý, để anh ta tự xem xử lý, trợ lý nhanh tay nhanh mắt vươn tay, muốn cướp đoạt số chỗ ngồi trong tay Lý Phàm.

Lý Phàm kịp nhét số chỗ ngồi vào túi, cũng chặn tay của trợ lý, đồng thời nói: “Anh bớt chơi trò này với tôi đi.”

Trợ lý lần đầu tiên ra tay thất bại, vẻ mặt vô cùng xấu hổ, cảm giác rất mất mặt.

Lý Phàm tặc lưỡi nói: “Thế nào, tôi không cho, các ngươi còn muốn cướp sao? Làm như vậy khác gì bọn lưu manh và cường đạo chứ?”

Dù âm thanh Lý Phàm không lớn lắm, nhưng lời nói lại vô cùng sắc bén, sau khi nghe được, không ít người thầm chỉ trỏ người đàn ông trung niên âu phục.

“Cậu nói xem số chỗ ngồi này bao nhiêu tiền, tôi mua.” Ông ta mục đích chủ yếu vì lấy lòng Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương, hiện tại ông ta cũng không lo được nhiều như vậy, đành phải bắt đầu dịu giọng.

Lý Phàm ngáp một cái, nói: “Tôi cũng không cần nhiều, ba trăm tỷ thôi.”

Anh không muốn nhường ra, nên mới cố ý nói như vậy, chính vì khiến đối phương biết khó mà lui.

Nghe vậy, sắc mặt ông ta trầm xuống, lạnh lùng thốt: “Ba trăm tỷ? Cậu đang giở công phu sư tử ngoạm đấy à?”

“Nếu ông không bằng lòng bỏ ra thì tôi cũng hết cách.” Lý Phàm giang tay ra nói.

Ông ta nghiến răng, thầm có xúc động và ý nghĩ nhất định phải giết chết Lý Phàm, ông ta lại dùng ánh mắt ra hiệu cho trợ lý, bất kể như thế nào, ông ta cũng phải giành được số chỗ ngồi đó.

Lúc này, ông ta lập tức hạ quyết tâm, tất nhiên trợ lý cũng hiểu được ám chỉ trong ánh mắt của ông ta, không nói gì nữa, bắt đầu quyết định ra tay với Lý Phàm.

Anh ta cũng đã từng luyện tán đả, võ công rất cao, mỗi lần anh ta ra tay gần như đều đánh vào điểm yếu, hơn nữa mỗi lần ra tay đều vô cùng tàn nhẫn, gần như khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nếu anh ta đối phó những người khác thì được, nhưng gặp phải Lý Phàm, công phu của anh ta trở nên vô dụng.

Lý Phàm như đang chơi đùa cùng kẻ ngốc, trợ lý lập tức bị đùa cho xoay quanh, khiến vô số người cười vang.

Trợ lý lần nữa ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng đen, khi anh ta vừa nhìn rõ đó là nắm đấm của Lý Phàm thì cả người bay ngược ra ngoài, thuận tiện đè người đàn ông trung niên âu phục ngã nằm xuống.

Ông ta gần như không thở nổi, ông ta đẩy trợ lý của mình ra, sau khi nghe thấy xung quanh cười ầm về trò cười của mình thì sắc mặt u ám như sắp chảy ra nước.

Ông ta cũng là kẻ có máu mặt ở Hán Thành, vẫn luôn là ông ta ức hiếp người khác, giờ lại có có người dám giương oai ở trên đỉnh đầu ông ta, đây không phải rõ ràng muốn đối địch với mình sao?

Ông ta chợt nghĩ đến gì đó, sao ông ta lại quên mất Thiên gia nhỉ, lúc đó ông ta đưa ra chút lợi ích, không chừng Thiên gia nhất định

sẽ giúp mình xử lý chuyện này.

Nghĩ vậy, ông ta bất giác chạy về phía Sở Trung Thiên, nhưng lại bị anh Bưu cản lại, ông ta khách khí nói với anh Bưu: “Anh Bưu, thằng nhóc kia đang ức hiếp tôi, không bằng cậu nể tình tôi, giúp tôi một tay trừng trị cậu ta, sau khi thành công, tôi sẽ cho cậu không ít tiền.”

Dù ông ta không thể xin Sở Trung Thiên giúp đỡ, nhưng ông ta biết anh Bưu là trợ thủ đắc lực của Sở Trung Thiên, tại sao ông ta không để cho anh Bưu ra tay chứ?

Nghe vậy, anh Bưu cau mày, anh ta không muốn nhúng tay vào chuyện này nhất, dù có nhúng tay, ít nhất cũng phải đứng về phe cậu Lý chứ.

Nhưng rõ ràng ông ta đang nói như đang sai khiến anh ta, dù thế nào, anh ta cũng không thể đồng ý.

“Ông hãy tránh ra đi.” Anh Bưu tức giận nói.

Ông ta tưởng mình nghe lầm, ngạc nhiên nói: “Anh Bưu, cậu vừa nói cái gì?”

“Cậu Lý là bạn tôi, ông muốn ra tay với cậu ta, tôi là người đầu tiên không đồng ý.” anh Bưu lập tức tỏ thái độ rõ ràng với đối phương, nếu đối phương tiếp tục ầm ĩ, anh ta chắc chắn không ngồi yên không quan tâm.

Ông ta giật nảy mình, bị những lời này của anh Bưu dọa sợ, hoàn toàn không hiểu tại sao anh Bưu lại đứng cùng phe người bình thường.

Sau khi biết Lý Phàm và anh Bưu quan hệ không tệ, ông ta lau mồ hôi lạnh, rồi mới cười gượng liếc nhìn Lý Phàm, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, ủ rũ đi ra.

“Thiên gia, anh và người kia rất quen thuộc sao?” Mà lúc này, một tiếng nhạo báng vang lên, đồng thời người đàn ông đã có tuổi đi ra, cả người ông ta mặc hàng xa xỉ, phía sau cái mười mấy vệ sĩ người nước ngoài, nhìn rất có khí thế.

Cả nhà tham gia Group Facebook bên em để báo lỗi và nếu như web em có sập thì bên em sẽ thông báo nhé. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Group FaceBook

Chương 906

CHƯƠNG 906: ÔNG VÕ

Vừa nhìn thấy người đó, tâm trạng Sở Trung Thiên lập tức trở nên rất kém, bởi vì ông ta biết người đó là ai, ông không nghĩ tới lại gặp tên đó ở chỗ này.

“Sao ông lại tới đây?” Khi nhìn thấy ông ta, Sở Trung Thiên cũng không vui vẻ lắm mà mặt mày nhăn nhó.

Lý Phàm có thể nhìn ra, người đàn ông trung niên đó ít nhiều cũng có địa vị, nếu không với tính cách của Sở Trung Thiên, cũng sẽ không nói đùa với đối phương.

Lý Phàm bất giác hỏi anh Bưu một chút, nói: “Người đó là ai thế?”

Nghe Lý Phàm hỏi, anh Bưu nghiêm túc đáp lại: “Cậu Lý, lần này cậu hỏi đúng người rồi, tôi giới thiệu cho cậu một chút nhé, người đó đến từ Võ Thành, ở Võ Thành địa vị có thể nói là số một số hai.”

Nghe vậy, Lý Phàm mới bình thường trở lại, chẳng trách Sở Trung Thiên trả lời ông ta với thái độ bình đẳng.

Anh cũng khá hiểu về Võ Thành, Võ Thành rất gần Hán Thành, nói đúng ra, Võ Thành còn phát triển hơn Hán Thành.

Nhưng Võ Thành lại hỗn loạn hơn Hán Thành, có thể nói là vàng thau lẫn lộn, gần như không ai có thể can thiệp đến khu vực Võ Thành.

Lý Phàm không ngờ quy mô buổi đấu giá lần này lại lớn như thế, ngay cả những người có máu mặt của Võ Thành cũng tới, nhưng không sao, chỉ cần đối phương không tranh Hàn Linh Chi với anh thì đối phương cứ thoải mái tranh các vật phẩm đấu giá khác.

“Ông Võ, không ngờ ông cũng tới Hán Thành.” Sở Trung Thiên mỉm cười, thái độ rất khách khí.

Ông ta hiểu rõ, may mà nơi này là Hán Thành, nếu đang ở Võ Thành, nói không chừng ông ta gay go rồi.

Ông ta và đối phương cũng không quen thân lắm, nhiều lắm chỉ có quan hệ lợi ích mà thôi.

Ông Võ bật cười lớn: "Thiên gia, địa vị của cậu ở Hán Thành cũng không đơn giản, cậu không hổ như mặt trời ban trưa ở nơi này."

Lúc này, mặt Sở Trung Thiên tối sầm lại, đội trưởng Chương và Lý Phàm còn ở nơi này, ông ta nào dám tự xưng số một ở Hán Thành. Đây không phải muốn chết sao?

Sở Trung Thiên biết ông ta đang cố ý nâng mình lên để giết mình, Sở Trung Thiên cau mày nói: "Lời này của ông thật khiến người ta khó mà dự đoán, không biết, còn tưởng rằng đầu óc ông bị úng nước đấy."

Nghe vậy, Ông Võ cũng biết Sở Trung Thiên không hề bị mắc lừa, ông ta vốn muốn tâng bốc Sở Trung Thiên, đối phương cứ thế đắc tội với người ta, không có liên quan gì tới ông ta, đây là vẹn cả đôi đường.

Nhưng ai ngờ, Sở Trung Thiên đã lập tức nhìn thấu kế hoạch của ông ta.

"Ông Võ, nếu ông đã tới, trước hết ngồi xuống đi." Sở Trung Thiên thản nhiên nói, mặc dù ông ta không thể đối phó Ông Võ, nhưng ở nơi này, ít nhất ông ta cho đối phương chút mặt mũi.

Ngộ nhỡ có lúc ông ta đi Võ Thành, gặp tình huống như vậy, chẳng phải chọc phải đối phương rồi.

Lúc này, Ông Võ mới ngồi xuống, ông ta cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, dù sao ông ta đã đấu võ mồm thất bại, ông ta dời mắt đến Lý Phàm, giễu cợt: "Thiên gia, cậu đừng nói với tôi, người này là bạn của cậu nhé."

Sở Trung Thiên vốn định giấu diếm thân phận cho Lý Phàm, nghĩ có thể giấu bao lâu thì giấu bấy lâu, nhưng ai ngờ, Ông Võ lại để mắt tới Lý Phàm nhanh như vậy.

Sở Trung Thiên biết Ông Võ là ai, người bị Ông Võ để mắt tới, hầu như không có kết quả tốt, ông ta không muốn Lý Phàm gặp phiền phức, nên khẽ gật đầu.

Lần này, mọi người có mặt đều ồ lên, bọn họ đều mơ hồ biết quan hệ giữa Lý Phàm và Sở Trung Thiên không tệ, khi bọn họ nhìn thấy Sở Trung Thiên muốn bảo vệ Lý Phàm, bọn họ đều nhìn Lý Phàm với ánh mắt hâm mộ.

Ở Hán Thành, Sở Trung Thiên có thể tính là một nhân vật lớn, mà Lý Phàm chỉ là người ở rể nhà họ Cố, thế mà lại có quan hệ tốt như vậy với Sở Trung Thiên, kết quả này không giống tưởng tượng của bọn họ lắm.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều đầu óc mơ hồ lúc lâu, đều không đoán ra quan hệ giữa Sở Trung Thiên và Lý Phàm là như thế nào?

Bọn họ kết luận, 80% là có mối quan hệ thân thích.

Ông Võ cũng đánh hơi được hàm ý trong lời nói của Sở Trung Thiên, dường như muốn nói, nếu ông dám ra tay với Lý Phàm, đó chính là cùng đối địch.

“Chà, có thể có được Thiên gia thừa nhận, người này thật không đơn giản, tôi thật ra lại muốn tìm hiểu một chút.” Dứt lời, ông Võ làm ra vẻ giật mình nhìn Lý Phàm, châm chọc nói: “Chỉ bằng cậu mà có thể được Thiên gia coi trọng, thật là heo cái cũng có thể leo cây.”

Lý Phàm liếc nhìn ông Võ, coi đối phương như kẻ ngốc, căn bản không nghe vào.

Sắc mặt ông Võ hơi khó coi, dù sao ông ta cũng có chút địa vị, mà Lý Phàm lại dám coi thường ông ta như thế, khiến ông ta cảm thấy rất khó chịu.

“Người bạn nhỏ, rất hân hạnh được biết cậu.” Ông Võ mỉm cười, đưa tay ra.

Khi ông ta vươn tay, khóe mắt lộ ra độ cong giảo hoạt, Lý Phàm vẫn luôn chú ý sự thay đổi trong biểu hiện của đối phương, tất

nhiên cũng nhận ra ông ta chủ động bắt tay mình như vậy chắc chắn không có ý tốt.

Anh bất giác cúi xuống, mà chiếc nhẫn trên tay ông Võ đột nhiên phi ra một cây kim bạc, kim bạc đó rất sắc bén, nếu như bị đâm một cái, chắc chắn sẽ rất đau.

Quan trọng là, kim bạc đó có thể tự động rút về, dù tốc độ rút về của nó rất nhanh, trong mắt người bình thường thì dường như không hề xảy ra chuyện gì.

Nhưng Lý Phàm có thể nhìn thấy, đây là vấn đề rất lớn, kim bạc này rất nguy hiểm, nếu xử lý muộn, rất dễ xảy ra vấn đề lớn.

Ông Võ dường như đã nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của Lý Phàm, Lý Phàm nhếch miệng lên, chợt vươn tay, có lẽ đối phương có thể dùng chiêu này với người khác, nhưng lại chẳng có tác dụng gì với anh.

Khi nhìn thấy Lý Phàm không hề hấn gì, Ông Võ không khỏi sửng sốt, ông ta giật mình nhìn Lý Phàm, nghĩ thầm, chẳng lẽ tên này không sợ đau? Hay là đang giả vờ?

Ông ta vẻ mặt nghi hoặc thu tay lại, bất ngờ phát hiện trên tay Lý Phàm không hề có dấu hiệu bị thương, mà nhìn hoàn toàn bình yên vô sự.

Ông Võ cảm thấy kinh hãi, hoàn toàn bất ngờ với kết quả này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ông ta cũng không dám tin là thật.

“Sao cậu lại không hề hấn gì?” Ông Võ hít sâu một hơi, không khỏi kinh ngạc nói.

Lý Phàm cười không nói gì, trước khi anh bắt tay, anh đã sớm dồn nội lực cho lòng bàn tay, cho nên mới không hề hấn gì.

Ông Võ tự động nhìn chiếc nhẫn của mình một chút, phát hiện kim phóng trong nhẫn thế mà cong rồi.

Ban đầu, Sở Trung Thiên không hiểu ý của ông Võ, nhưng khi nhìn thấy kim phóng trên mặt nhẫn của ông Võ, sắc mặt ông ta chợt tối lại, ông ta không nghĩ tới Ông Võ lại hèn hạ như vậy, lại có thể

dùng chiêu này.

Trước đó, chính ông ta đã chịu thiệt lớn trong tay ông Võ, nên mới không dám bắt tay Ông Võ, giờ nhìn thấy Lý Phàm, ông ta như nhìn thấy bản thân lúc trước.

Chương 907

CHƯƠNG 907: CÓ MÁU MẶT

Sở Trung Thiên quát lớn: “Ông Võ, ông làm thế là có ý gì, chiêu này của ông không khỏi quá hèn hạ đi, dù thế nào cũng hãy quang mình chính đại, ông làm thế nghĩ là thế nào?”

Nghe vậy, ông Võ lại cười càn rỡ, nói: “Thế nào, cậu có thể làm gì tôi nào? Nói cho cậu biết, cậu tốt nhất ngoan ngoãn ngậm miệng lại cho tôi, đừng ở đây xen vào chuyện của tôi, nếu không tôi sẽ khiến cậu đẹp mặt.”

Sở Trung Thiên cười lạnh nói: “Ông Võ, đây cũng không phải là Võ Thành, ở Võ Thành, ông là ông nội, nhưng ở đây, ông là ông nội hay là cháu trai còn chưa chắc đâu.”

Át chủ bài của ông ta là Lý Phàm, nếu như Lý Phàm có biến, ông ta chắc chắn sẽ dốc toàn lực ủng hộ Lý Phàm, hiện nhìn thấy ông Võ lại có thể giở trò với Lý Phàm như thế thì ông ta liền không thể tiếp tục bình tĩnh được.

Ông ta cho rằng cách làm này của Ông Võ quá thất đức, nên mới kiên quyết trở mặt với Ông Võ.

Ông Võ sầm mặt lại, ông ta vốn sắp nổi giận, nhưng cuối cùng ông ta đã nhịn được, ông ta biết nơi này cũng bất lợi cho mình, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ là một chuyện xấu.

Ngay khi Ông Võ chuẩn bị xúc động, trợ lý bên cạnh ông ta đã nhỏ giọng nói: “Ông Võ, hay là bỏ đi, không bằng bản thân nhượng bộ, dù sao đây không phải Võ Thành.”

Những lời này của trợ lý khiến ông Võ không còn kích động nữa, ông ta tức giận nói: “Tôi đã mang sai chiếc nhẫn rồi.”

Thật ra, ông ta làm như vậy là đã rất nể mặt Sở Trung Thiên rồi, ông ta quan tâm nhất chính là thể diện, nếu mất thể diện, ông ta chắc chắn nghĩ cách lấy lại.

Nếu ở Võ Thành, ông ta chắc chắn không nhận, mà sẽ cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Sau khi nghe thấy câu trả lời của Ông Võ, Sở Trung Thiên lập tức trợn trừng mắt, thật không hề có chút chân thành nào, ông ta đúng là coi trời bằng vung.

Sở Trung Thiên rất bất mãn với thái độ của Ông Võ, ông ta cho rằng đầu óc ông Võ bị chuột rút rồi, nên anh ta lập tức tức giận nói với ông Võ: "Ông Võ, ông bớt nói nhảm nhiều như vậy ở chỗ này đi, hôm nay tôi chỉ hỏi ông một câu, ông cứ trả lời tôi là được rồi."

"Được, cậu cứ việc nói." Ông Võ hừ lạnh một tiếng.

Sở Trung Thiên trêu ghẹo nói: "Ông Võ, lần này ông đến Hán Thành, cũng không phải đơn giản chỉ để tham gia buổi đấu giá nhỉ."

"Tất nhiên không phải đơn giản như vậy, lần này tôi đến, còn có quan hệ rất lớn với cậu, lát nữa chúng ta sẽ bàn chuyện hợp tác, cậu có hứng thú không?" Lúc này Ông Võ mới tỏ ra nghiêm túc, nói.

Sở Trung Thiên hơi sững sờ, ông ta không ngờ lại liên quan đến mình, ông ta cảm thấy hơi mờ mịt, với kinh nghiệm nhiều năm qua lại với ông Võ, ông ta kết luận hợp tác mà Ông Võ đề xuất lần này chắc chắn bất lợi cho mình.

Bởi vì ở đây đông người, hơn nữa còn là buổi đấu giá, hoàn cảnh này không thích hợp bàn chuyện làm ăn, Ông Võ và Sở Trung Thiên đều ăn ý nói sang chuyện khác.

Ông Võ cho là tiếng tăm của mình ở Hán Thành quá nhỏ, vì có thể khiến người Hán Thành biết mình đã tới, ông ta quyết định bắt đầu gây ra mấy hành động ầm ĩ, hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Lý Phàm ngồi giữa ông Võ và Sở Trung Thiên, quan hệ của Sở Trung Thiên, Lý Phàm thì không cần phải nói, nhưng mà ông Võ, anh và đối phương đối đầu gắt gao, ngồi cùng một chỗ, khó tránh khỏi sẽ có giao phong ánh mắt.

Ông Võ nghĩ đến mình còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, nên không quan tâm đến Lý Phàm nữa, với ông ta thì Lý Phàm chẳng khác gì một người chết.

Lý Phàm chỉ nghĩ khi nào thì buổi đấu giá bắt đầu, như vậy có thể sớm lấy được Hàn Linh Chi cứu ông nội của Cố Họa Y, anh day day cái trán, sớm biết thế này thì anh đã sớm thương lượng với ông chủ buổi đấu giá một chút.

Như vậy có thể trực tiếp mang Hàn Linh Chi đi, nên không cần thiết phí nhiều thời giờ như vậy.

Lúc này, trên sàn bán đấu giá, một cô gái đi ra, cô gái này rất xinh đẹp, nhìn chừng hơn hai mươi tuổi, rất trẻ, hơn nữa dáng người có thể nói là hoàn mỹ, trước lồi sau lõm, gần như khiến người ta không tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào.

Tất cả mọi người dưới đài đều bị hấp dẫn, dù sao cô gái đó thật quá đẹp, nếu bọn họ nói không động tâm, vậy chắc chắn là giả.

Mà cô gái của buổi đấu giá đó lại mặc sườn xám, có thể nói là cực kì sexy, lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người có mặt, ánh mắt mọi người đều đặt trên người cô ta.

Lý Phàm chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, đơn thuần là dùng tâm thái thưởng thức, trái lại ông Võ bên cạnh anh thì nhìn đến chảy nước miếng, nước miếng gần như sắp rớt xuống rồi.

Thấy vậy, Lý Phàm cảm thấy không còn gì để nói, anh còn tưởng rằng ông Võ lớn tuổi như vậy sẽ đứng đắn một chút, ai ngờ đối phương lại không đứng đắn như vậy.

Nhìn ánh mắt này của ông Võ, dường như muốn biến cô gái trên đài buổi đấu giá thành đối tượng cho những suy nghĩ dâm loạn của mình.

Sở Trung Thiên lại tặc lưỡi nói: “Xem ra lão Triệu thật đúng là dốc hết vốn liếng, lại có thể để con gái mình tới làm chủ trò của buổi đấu giá, tên này đúng là thâm hiểm.”

Sở Trung Thiên vừa dứt lời, mọi người đều không khỏi bị hấp dẫn,

nhưng đều không hiểu được hàm ý trong lời nói của Sở Trung Thiên.

Ông Võ không kìm được nói: “Chẳng lẽ cậu biết cô gái đó là ai?”

Ông ta chủ yếu là bị cô gái trên buổi đấu giá hấp dẫn, ông ta đã tính toán xong, sau khi buổi đấu giá kết thúc, ông ta sẽ dùng một số tiền lớn mua chuộc đối phương.

Nghĩ vậy, trong lòng ông ta tràn đầy kích động.

Sở Trung Thiên biết lúc này ông Võ chỉ đơn giản có âm mưu với cô gái đó, ông ta chợt bắt đầu giả vờ ngu ngơ, nói: “Tôi mới vừa nói gì, tôi nào biết được mấy người ở đây.”

Ông Võ sầm mặt lại, ông ta biết Sở Trung Thiên không chịu nói với mình, ông ta đành kìm nén cơn giận, cố gắng nhẫn nhịn.

Lý Phàm ngồi bên cạnh, lắng lặng nghe anh Bưu giải thích, thì ra lão Triệu mà Sở Trung Thiên vừa nhắc tới chính là ông chủ buổi đấu giá, cô gái đứng trên đài kia chính là con gái của ông ta.

Nghe vậy, Lý Phàm không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, anh cũng đã nhìn thấy hình dáng ông chủ buổi đấu giá, gần như rất bình thường, nhưng lại sinh được cô con gái xinh đẹp như hoa.

Tất nhiên, Ông Võ đã nghe lén được, cảm thấy vui mừng ngoài ý muốn, ông ta chẳng hề coi ông chủ buổi đấu giá là gì cả.

Đến lúc đó chỉ cần ông ta chuyển lời, ông chủ buổi đấu giá chắc chắn sẽ quỳ xuống đất cầu xin ông ta tha thứ.

Nửa đầu buổi đấu giá đã kết thúc, mà cô gái trên đài, trong tay cầm micro, đứng ở bên cạnh, thỉnh thoảng liếc đôi mắt quyến rũ, gần như khiến người ta té xỉu ở dưới đài.

Lần đầu tiên chỉ mang lên một nhóm đồ cổ.

Sau khi nhìn thấy những đồ cổ đó, Lý Phàm cũng không khỏi tặc lưỡi, có thể nói ở bất kỳ buổi đấu giá nào, thì những đồ cổ này cũng để đến cuối, nhưng ở đây lại đưa lên sàn ngay từ đầu tiên.

Nhưng cũng phải, đây là buổi đấu giá lớn nhất Hán Thành, món đầu tiên chắc chắn phải là thứ đủ thể diện.

Chương 908

CHƯƠNG 908: NGỌA HỔ TÀNG LONG

Thấy thế, mọi người cũng không khỏi kêu lên kinh ngạc, lần đầu tiên bọn họ thấy sự phô trương lớn như thế, bọn họ cũng không nghĩ tới chuyện lại có thể long trọng như thế.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không thể tin là thật, nhất thời, tâm tư mọi người đều chuyển từ người đẹp sang đồ cổ.

Phải biết ở bất kỳ buổi đấu giá nào, những đồ cổ này cũng sẽ được ém đến cuối cùng, nhưng bây giờ, những đồ cổ này lại được đưa ra đầu tiên.

Bọn họ cũng không dám tưởng tượng món đồ cuối cùng của buổi đấu giá là cái gì, nói không chừng là bảo vật rất đáng tiền, cũng có thể là thứ bọn họ chưa từng nhìn thấy.

Chỉ nhóm đầu tiên đã hấp dẫn tâm tư của bọn họ, nên bọn họ vô cùng mong chờ món đồ cuối cùng.

Ông Võ vung tay lên nói: “Người đẹp, những món này bao nhiêu tiền, ông Võ tôi bao toàn bộ, tất nhiên, bao gồm cả cô.”

Lời của ông Võ rất trực tiếp, lập tức kinh động đến toàn bộ những người có máu mặt trong buổi đấu giá, sắc mặt bọn họ chợt biến đổi, đều nghiến chặt răng.

Nhưng khi thấy đó là ông Võ thì bọn họ không dám nổi giận nữa, bọn họ biết ông Võ là ai, mà lúc này đối phương ra tay, cũng không phải nói đùa.

“Ông Võ, ông đúng là biết nói đùa.” Mọi người cảm thán.

Mặc dù ông Võ muốn tiền có tiền, nhưng vừa vào sân đã bao hết, như vậy sẽ át hết danh tiếng bọn họ, khó tránh khỏi bọn họ trong lòng không thoải mái, dù đối phương lưu lại cho bọn họ một kiện

cũng được.

Ông Võ cười híp mắt nói: “Tôi không hề nói đùa, chẳng lẽ mọi người cũng có ý như tôi sao?”

Nghe vậy, mọi người liếc nhìn nhau, không ai nói gì nữa, bọn họ cũng biết lúc này mở miệng, khẳng định là đối địch với ông Võ.

Dù bọn họ có bản lĩnh lớn nữa, cũng không dám chống lạ ông Võ, bọn họ chỉ có thể nuốt cục tức này, xem như không thấy gì cả.

Thấy họ như vậy, ông Võ cảm thấy khá hài lòng, cái ông ta muốn chính là kết quả như vậy, may mà những người này ngoan ngoãn, nếu những người này không ngoan ngoãn, ông ta có rất nhiều cơ hội trừng trị.

Sở Trung Thiên cũng không có bất kỳ ý kiến gì, ông ta cũng không có hứng thú với đồ cổ lắm, ông ta chủ yếu đến tham gia náo nhiệt, giải sầu một chút mà thôi.

Ông chủ buổi đấu giá không khỏi cau mày, nếu là đổi lại là cậu ấm con nhà giàu khác, có lẽ ông ta còn nịnh bợ, nhưng là ông Võ, ông ta không yên tâm lắm.

Ông Võ này còn lớn tuổi hơn ông ta, nếu đối phương nhìn trúng con gái mình thì liền phiền phức lớn rồi, ông ta nghe nói ông Võ là kẻ đa tình, chắc chắn chưa đến mấy ngày sẽ vất bỏ con gái mình, hoặc địa vị rất hèn mọn.

Nên ông chủ buổi đấu giá mới có thể lo lắng như thế, ai ngờ sau khi nghe vậy, con gái lão Triệu lại cười quyến rũ với ông Võ, sau đó đi tới trước mặt ông ta.

“Ông Võ, ông thật đúng là người đàn ông tốt.” Cô gái nũng nịu.

Nghe vậy, xương cốt ông Võ gần như tê dại, ông ta nhếch miệng cười nói: “Vì có thể làm cho mỹ nhân cười một tiếng, đây có tính là gì?”

Nghe thấy cô gái nói với ông Võ như vậy, bọn họ đều nôn khan một trận, thật quá dối trá đi, bọn họ cũng biết ông Võ đã già, hơn nữa tướng mạo không ra hồn.

Dù đồ ngu cũng biết, cô gái đó đã nhìn trúng thân phận và tiền tài của Ông Võ, nên mới đi nịnh bợ.

“Chà, quả nhiên mỹ nhân đều là kẻ có tiền.” Mọi người cùng thở dài, hiện ông Võ nhìn trúng cô gái đó, bọn họ cũng đều biết mình không có hi vọng.

Nhìn thấy dáng vẻ ông Võ như vậy, đội trưởng Chương cũng nhíu mày, hỏi: “Ông Võ này là làm gì?”

Lúc này thư ký của đội trưởng Chương mới nói: “Tôi cũng không rõ lắm, dưới trướng ông ta có mười công ty, thu nhập gần như đều hợp pháp, nhưng thu nhập lại vượt xa tưởng tượng của chúng ta.”

Đội trưởng Chương biết ông Võ là kẻ khó chơi, nên cũng không hành động thiếu suy nghĩ, mà đang tìm cơ hội.

Ông Võ lại không biết mình đã bị đội trưởng Chương để mắt tới, nếu như ông ta biết đội trưởng Chương ở chỗ này, ông ta chắc chắn sẽ khiêm tốn một chút.

Bởi vì ông Võ đã mở miệng, nhóm đồ cổ đầu tiên chắc chắn đã thuộc về ông Võ, thấy vậy, con gái ông chủ buổi đấu giá lập tức tự mình mang đến cho ông Võ, còn khẽ hôn lên mặt Ông Võ.

Thấy thế, ông chủ buổi đấu giá lập tức không biết nói gì, ông ta cho rằng con gái quá ngây thơ rồi, làm sao nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể chứ, dù sao cũng phải tìm một cơ hội mới được.

Ông Võ nhếch miệng lên, một tay kéo cô ta lại, bắt đầu ở trên người cô ta giở trò, hoàn toàn không để ý ánh mắt của người khác.

Lúc này cô ta mới gắt giọng: “Ông Võ, ở đây đông người, hay là thôi đi.”

Ông Võ bật cười lớn: “Cô cứ ngồi bên cạnh tôi là được rồi, cái khác cũng không cần quan tâm.”

Lúc này cô ta mới khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Ông Võ muốn chính là thái độ như vậy, ông ta rất là hài lòng về

điều đó, vuốt ve cô gái một chút, rồi nói với cô ta: “Cô nói xem, tôi có phải người có quyền thế nhất ở đây hay không?”

Nghe vậy, cô ta liếc nhìn Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương, rồi rơi vào trầm tư.

Ông Võ tiếp tục ép hỏi, cuối cùng cô ta cũng gật đầu, ông Võ vui vẻ, lập tức lấy ra một khoản tiền đưa cho cô ta.

Cô ta lập tức nép vào trong ngực Ông Võ, cùng lúc đó, ông Võ không quên liếc nhìn Lý Phàm vẻ khiêu khích.

Tất nhiên Lý Phàm chú ý tới điểm này, nhưng anh xem như không thấy gì cả, không thèm nhìn lại.

Ông Võ sầm mặt lại, ông ta cho rằng Lý Phàm quá phách lối, không thèm nể mặt mình một chút nào.

Sau đó nhóm đồ cổ thứ hai được mang lên, ông Võ cũng không phải kẻ nhiều tiền ngu ngốc, hơn nữa mua nhiều đồ cổ như vậy cũng vô dụng, lần này ông ta không nhúng tay vào nữa, phía dưới lại tranh cãi ngất trời, từng người từng người bắt đầu đấu giá.

Cuối cùng nhóm đồ cổ thứ hai được một người dùng giá cao mua hết, mà lúc này, khi nhóm thứ ba mang lên, hai mắt Lý Phàm tỏa sáng.

Bởi vì trong nhóm thứ ba này, có một linh chi màu băng xanh, nếu anh đoán không sai, đây chính là Hàn Linh Chi mà Hầu Đức Dương đề cập tới.

Nếu thật là Hàn Linh Chi, vậy quá tốt rồi, Lý Phàm biết tác dụng của Hàn Linh Chi, nếu lấy được nó thì là một cơ hội cực tốt.

Nên tất nhiên Lý Phàm không thể từ bỏ, hai mắt anh lập tức tỏa sáng, chuẩn bị sẵn sàng đấu giá.

Khi đấu giá Hàn Linh Chi, cô gái trên đài mới giới thiệu nói: “Đây là thảo dược trong truyền thuyết, Hàn Linh Chi, là một loại linh chi, toàn bộ màu băng xanh, tinh xảo đặc sắc, nếu dùng vào có thể giảm huyết áp, tăng cường thân thể, bao gồm năng lực kia.”

Tất nhiên, ngoài câu nói sau cùng thì lời của cô gái trên đài đều đúng, câu nói sau cùng kia chủ yếu là muốn hấp dẫn sự chú ý của nhiều người hơn mà thôi.

Chương 909

CHƯƠNG 909: CẬU CHỦ LONG

Dù sao bất cứ người đàn ông nào cũng muốn tăng năng lực ở phương diện đó, nên cô gái trên đài mới khéo léo thêm công dụng đó vào, muốn thu hút nhiều người đấu giá hơn.

Cùng lúc đó, mọi người đều hít sâu một hơi, bắt đầu dời mắt đến Hàn Linh Chi.

“Đây là vật gì, đây là linh chi sao? Tôi lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Không phải dùng thuốc nhuộm nhuộm thành như vậy chứ, liệu có độc hay không?”

“Thật sự quý hiếm như thế sao? Còn có thể giảm huyết áp, mua mua mua!”

“…”

Những người có mặt, có người hoài nghi chất vấn Hàn Linh Chi là thật hay giả, có người lại hoàn toàn tin tưởng, nghĩ đến bảo vật tốt như vậy, dù không ăn, lấy về trang trí cũng không tệ.

Lý Phàm bất đắc dĩ cười một tiếng, anh không ngờ ít nhất có mười mấy người đấu giá Hàn Linh Chi, nhưng mà bàn về tài sản thì anh không thua bất cứ người nào ở đây.

“Chín trăm triệu.” Lý Phàm hiếm khi mở miệng, giơ bảng hiệu lên.

Lần này Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương đều sửng sốt, bọn họ đều không nghĩ tới Lý Phàm lại mở miệng vào lúc này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin tưởng là thật.

Bọn họ cho rằng Lý Phàm chắc chắn không phải đang nói đùa, nhất là ông Võ, lại nở nụ cười đầy hàm ý, muốn phá hỏng kế hoạch của Lý Phàm.

Tất nhiên, Lý Phàm cũng chú ý tới ánh mắt ông Võ, nhưng anh cũng không hề dao động, mà xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ông Võ giễu cợt: “Thế nào, cậu Lý vẫn luôn im lặng, thế mà bây giờ cũng đấu giá rồi, nhìn dáng vẻ của cậu, chắc là cũng không có bao nhiêu tiền nhỉ.”

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi có bao nhiêu tiền có liên quan tới ông sao?”

Câu nói của anh khiến ông Võ không còn gì để nói, ông ta cũng bắt đầu đi theo đấu giá, nói: “Nhóc con, tôi cũng nhìn trúng Hàn Linh Chi này, cậu tốt nhất thu tay lại cho tôi.”

Ông ta chủ yếu muốn khiến Lý Phàm mất mặt, cho nên mới kiên quyết ngăn cản.

Tất nhiên, Lý Phàm hiểu rõ cách làm của ông Võ, và anh vẫn luôn cảm thấy rất khinh thường cách làm đó của ông ta, ông ta làm như vậy là có chút quá đáng, dù thế nào, anh cũng sẽ không nhượng bộ.

Hàn Linh Chi này là dùng cứu ông cụ Cố, nên anh nhất định phải giành được.

Khi ông Võ báo giá, Lý Phàm đã biết ông ta muốn khiêu khích anh, cô gái ngồi trên người ông Võ nhìn Lý Phàm vẻ mặt khinh thường, nói: “Này, chỉ bằng anh mà muốn đấu với ông Võ, anh nên luyện thêm một chút đi, anh không phải đối thủ của ông Võ đâu.”

Cô ta lập tức nịnh bợ ông Võ, như vậy, cô ta sẽ càng được ông Võ coi trọng.

Ông Võ rất hài lòng với thái độ của cô ta, thấy Lý Phàm bị khinh thường, ông ta cảm thấy hết sức dễ chịu.

Lý Phàm tiếp tục báo giá, không thèm phí lời, giá của Hàn Linh Chi lập tức đạt đến ba tỷ, mọi người không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng, dù linh chi quý nhất cũng không đắt như vậy, cho dù đây là linh chi đặc biệt.

Bọn họ đều cho rằng ba tỷ quá thua lỗ, ông Võ hết lần này tới lần

khác không muốn để Lý Phàm đấu giá được, dù dùng tiền mua giáo huấn, ông ta cũng muốn để Lý Phàm mất mặt.

Sở Trung Thiên đã không kiềm chế được nữa, anh ta lích động đến mức muốn đi giúp Lý Phàm, nên bất giác lấy ra mấy thẻ ngân hàng, chuẩn bị muốn ra tay.

Đội trưởng Chương cũng chờ cơ hội, nếu Lý Phàm sắp không chống đỡ nổi nữa, anh ta cũng sẽ hỗ trợ kinh tế cho Lý Phàm.

Lý Phàm quả quyết nói: “Ba mươi tỷ.”

“Cậu điên rồi, để mua được Hàn Linh Chi này mà cậu phải tốn ba mươi tỷ sao?” ông Võ ngây người, nhìn Lý Phàm như nhìn một tên ngốc.

Ông ta không rõ tại sao anh lại cố chấp như thế, điều này còn nghiêm trọng hơn bản thân tưởng tượng, ông ta chắc chắn đầu óc Lý Phàm đã bị úng nước rồi.

Lý Phàm cười nói: “Giá trị của vật này nằm chính ở giá trị mà tôi nhìn ra từ nó chứ không phải giá trị mà ông nghĩ.”

Với người khác, dù linh chi này không giá trị nhiều tiền như vậy, nhưng với Lý Phàm, thứ này có thể nói là bảo vật vô giá.

Ông Võ sờ cằm một cái, ông ta kết luận Lý Phàm chắc chắn không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy, đến lúc đó, không phải Lý Phàm vẫn mất mặt sao, nghĩ vậy, ông ta không kìm được bật cười.

Dường như ông ta đã nhìn thấy cảnh Lý Phàm bị mất mặt, tất nhiên Lý Phàm cũng biết Ông Võ đang cười mình, anh lấy thẻ ngân hàng ra.

Khi thẻ ngân hàng quét thành công, ông Võ lập tức mất bình tĩnh, ông ta hít sâu một hơi, trong lòng vô cùng e ngại, ông ta không ngờ Lý Phàm lại giàu có như thế.

Ông Võ vô thức quan sát Lý Phàm, sao cũng không đoán được Hán Thành lại có nhân vật lợi hại như Lý Phàm.

“Đợi một chút, tôi còn chưa đấu giá mà, tôi trả Hàn Linh Chi này

60 tỷ.” Một âm thanh đột ngột vang lên, ngay sau đó một nam thanh niên đi đến, mang theo nụ cười khẩy, anh ta mặc bộ quần áo màu xanh thoải mái, chất liệu nhẹ nhàng, mỏng còn hơn cả cánh ve.

Nhưng vừa nhìn chất liệu quần áo, đã biết bộ quần áo này giá trị không nhỏ.

“Là cậu chủ Long.” Lúc này, đột nhiên có người kêu lên.

“Cậu chủ Long? Chắc là con trai của Thất Long Vương?”

“Cậu ta mà cũng sẽ xuất hiện ở đây, phải biết ba của cậu chủ Long là người của Long Môn.”

“Xem ra hôm nay Hán Thành thật là càng ngày càng náo nhiệt, rất nhiều nhân vật lớn cùng xuất hiện.”

“…”

Trong những người có mặt, có người đã nhận ra thân phận người thanh niên, nói chuyện hết sức rôm rả, cảm thán một hồi.

Biết được cậu chủ Long là người của Thất Long Vương, Lý Phàm không khỏi nhíu mày, trong bát đại Long Vương, ngoài Bát Long Vương đã chết, thì tất cả các Long Vương khác của Long Môn đều có thù với anh.

Lần này, cậu chủ Long đặc biệt vì Hàn Linh Chi mà đến, hơn nữa còn trả giá cao như thế, chắc chắn là đến gây phiền phức cho anh.

Cậu chủ Long mỉm cười với Lý Phàm, nhưng trong nụ cười ẩn giấu mấy phần sát khí.

Lý Phàm không hề xem thường người thanh niên này, anh ta là con trai của Thất Long Vương, cộng thêm khí thế hiên ngang, chắc chắn là nhân vật không đơn giản.

Nhân viên phục vụ lập tức hoàn lại tiền vào thẻ của Lý Phàm, dù sao giá cao chính là đạo lí quyết định.

Ông Võ hít sâu một hơi, lập tức co cụm lại, không dám làm chim

đầu đàn nữa, dù đối phương là người của Thất Long Vương, nhưng dù sao cũng là thuộc về Long Môn.

Ông ta lập tức trở nên ngoan ngõan, tránh để đối phương để mắt tới, bằng không, sẽ gặp phiền phức lớn.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi trả chín mươi tỷ.”

“Tôi trả 120 tỷ.” Sau khi lập tức cố tình nâng giá, cậu chủ Long nở nụ cười gợi đòn.

Mọi người cảm thấy không khí này có chút không thích hợp, nhất thời hai mặt nhìn nhau, không ai dám mở miệng, nếu đổi lại những người khác, Sở Trung Thiên có lẽ còn không sợ.

Nhưng là người của Long Môn, dù sao anh ta cũng vẫn kiêng kỵ, đội trưởng Chương nhướng mày, trừ phi đến lúc vạn bất đắc dĩ, anh ta hắn cũng không muốn đối đầu với Long Môn lắm.

Chương 910

CHƯƠNG 910: GHI HẬN TRONG LÒNG

Lý Phàm cũng nhìn ra đối phương đang rảnh rỗi nên đi gây sự. Anh cau mày nhìn đối phương, cho là đầu óc người này nhất định bị úng nước nên mới có thể như vậy.

“Anh muốn Hàn linh chi này thì có lợi ích gì?” Lý Phàm cười hỏi.

Anh biết đối phương cố ý chống đối mình, nhưng anh vẫn muốn nghe anh ta chính miệng nói ra.

“Đương nhiên là có tác dụng rồi, Hàn linh chi này đặc biệt như vậy, giá trị cất giữ nhất định rất cao.” Cậu chủ Long bật cười.

Lý Phàm biết đối phương không phải muốn Hàn Linh Chi, mà là nhằm vào anh.

Suy nghĩ của cậu chủ Long cũng rất đơn giản, anh ta muốn để Lý Phàm chịu khổ một chút, chỉ cần Lý Phàm ăn quả đắng, anh ta có thể thể hiện năng lực của mình.

Đây dường như là nước đi vẹn cả đôi đường, cho nên cậu chủ Long mới ngây thơ đi tranh với Lý Phàm.

Lý Phàm lại tăng giá, một lần trả giá đã tăng lên ba tỷ.

Người phụ nữ vừa rồi còn nằm trong lòng ông Võ cũng không nhịn được phải kinh ngạc. Cô ta không ngờ Lý Phàm lại có tiền như vậy, vừa rồi cô ta còn giễu cợt anh.

Bây giờ khỏi nói trong lòng cô ta hối hận đến mức nào. Lý Phàm đẹp trai như vậy, hơn nữa lại nhiều tiền, sao cô ta lại bỏ lỡ cơ hội như thế cơ chứ.

Cậu chủ Long lại chế giễu nói: “Hừ, anh cho là tôi không dám trả giá hơn sao, tôi cũng thêm ba tỷ.”

Lý Phàm cười nhạt một tiếng: “Nếu như anh muốn, vậy thì cầm

lấy đi.”

Cậu chủ Long thấy Lý Phàm bỗng nhiên dừng tay, anh ta ngẩn ra, nói ra anh ta vốn phải vui vẻ mới đúng, nhưng sau khi anh ta thấy dáng vẻ thản nhiên tự đắc kia của Lý Phàm, anh ta lại cảm thấy mình chịu thiệt rồi.

“Cậu chủ Long, cậu bị thằng ranh này đùa bỡn rồi, cây linh chi này có giá trị bao nhiêu đi nữa cũng không đáng nhiều tiền như vậy.”

“Cậu chủ Long, cây Hàn linh chi này nhất định không nên mua đâu, mua sẽ chịu thiệt lớn đấy.”

“Thằng ranh này cố ý nâng giá để lừa cậu đó.”

“…”

Tất cả mọi người đều cho là giá trị của Hàn linh chi không nhiều tiền như vậy, cũng có lòng tốt hi vọng cậu chủ Long mau rút lui.

Mặc dù Lý Phàm tỏ ra vô cùng tiếc nuối, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Nếu như vừa rồi anh tiếp tục đấu giá cùng cậu chủ Long, vậy giá tiền nhất định sẽ càng ngày càng cao. Không ngờ sau khi anh chủ động từ bỏ, những người đó lại không ngừng khuyên can cậu chủ Long không mua Hàn linh chi nữa.

Đối với Lý Phàm, đây là một chuyện tốt. Nếu như cậu chủ Long cũng hối hận từ bỏ, vậy anh sẽ đỡ mất thêm một chút tiền uổng phí.

Cậu chủ Long hít sâu một hơi, mặc dù anh ta không quan tâm chút tiền này, nhưng anh ta để ý đến thể diện, cười lạnh nói: “Nhưng lời tôi nói vừa rồi không tính.”

Cô gái trên sân khấu nhìn Lý Phàm, nói: “Anh này, giá tiền là hai mươi tư tỷ, anh thật sự muốn mua sao?”

Cậu chủ Long cười ha hả, anh ta cho rằng Lý Phàm nhất định sẽ hối hận, sau đó anh ta làm nhục đối phương một hồi, trong lòng anh ta sẽ vô cùng sảng khoái.

“Đương nhiên rồi, đừng nói là hai mươi tư tỷ, cho dù là hai trăm bốn mươi tỷ tôi cũng phải mua.” Lý Phàm lạnh nhạt nói. Cây Hàn linh chi này có tác dụng rất lớn với anh.

Cho nên dù thế nào, anh cũng phải mua bằng được. Mặc dù có biến cố là cậu chủ Long, nhưng may mắn là giá cả anh ta cạnh tranh không cao, cũng không tiếp tục đẩy giá cao lên nữa.

Sau khi nghe xong, cậu chủ Long thấy khóe miệng Lý Phàm dần dần cong lên, sắc mặt anh ta lại thay đổi. Chẳng lẽ Hàn linh chi này thật sự rất quan trọng với Lý Phàm?

Sau khi nghĩ tới đây, trong lòng anh ta vô cùng không phục, khi anh ta nhìn Lý Phàm, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Phàm vậy.

Anh ta cũng là cao thủ chơi chim, không ngờ hôm nay lại bị chim mổ mắt.

“Lần này không tính.” Cậu chủ Long lại lên tiếng.

Ông chủ của buổi đấu giá đã không nhìn nổi nữa. Vừa rồi, kể ra thì Hàn linh chi đã là của Lý Phàm rồi, ông ta có thể mở lại buổi đấu giá cũng coi như nể mặt cậu chủ Long rồi.

Bây giờ chuyện đã đến nước này, cậu chủ Long vẫn còn ở đây làm loạn. Đúng là quá coi thường quy định trong buổi đấu giá của ông ta.

Lại thêm ông ta còn rất nhiều vật quý còn chưa đưa ra đấu giá, nên không muốn kéo dài quá nhiều thời gian nữa.

“Cậu chủ Long, lời này của cậu hơi quá đáng rồi, lần này đã gõ búa quyết định, không thể đổi ý nữa.” Ông chủ buổi đấu giá điều chỉnh cảm xúc của mình, cười khan nói.

Thật ra ông ta vẫn rất e dè cậu chủ Long, nếu đổi thành người khác, ông ta đã sớm buông lời thô tục, cũng cho người đuổi ra ngoài rồi.

Cậu chủ Long hừ một tiếng, anh ta lấy ra một cây quạt, ngồi xuống ngay vị trí hàng đầu, sau đó không ít nhà quyền quý không nhịn

được tiến lên nịnh nọt anh ta.

Hơn nữa cậu chủ Long khá đẹp trai, ngay sau đó không ít phụ nữ cũng không ngừng lao tới ôm ấp yêu thương.

Lý Phàm quan sát hết tất cả, trong lòng vô cùng coi thường, xem ra con trai của Thất Long Vương cũng chẳng ra sao.

Sau đó, những thứ được đưa ra đấu giá hầu như không có thứ gì vừa mắt Lý Phàm. Anh không nhịn được muốn rời đi trước.

Thấy anh muốn rời đi trước, cậu chủ Long lại ngồi không yên. Anh ta tới đây là vì cố ý gây phiền toái cho Lý Phàm, bây giờ Lý Phàm đi như vậy, anh ta vẫn còn ở đây xem cái gì nữa?

Sau đó anh ta cũng đứng dậy đi theo, nhưng anh ta không biết động tác nhỏ của mình đã sớm bị Lý Phàm phát giác.

Sở Trung Thiên hơi buồn ngủ, không có bất kỳ suy nghĩ sâu xa gì cũng đứng lên.

Khi ông ta đứng dậy, ông Võ bỗng nói một câu: “Ngài Thiên, lần này tôi tới đây chủ yếu là muốn bàn chuyện hợp tác với ông, bạn hợp tác lần này chính là cậu chủ Long.”

Sở Trung Thiên hơi sửng sốt, kết quả như vậy khiến ông ta hơi bất ngờ. Ông ta không ngờ bạn hợp tác lần này lại là cậu chủ Long.

Ông ta biết cậu chủ Long là ai, muốn ông ta hợp tác với anh ta, đây há chẳng phải là muốn làm khó người khác hay sao?

Hơn nữa cậu chủ Long có thù oán với cậu Lý, cũng chính là có thù với ông ta. Ông ta cũng biết, một khi đồng ý chuyện hợp tác này, nhất định sẽ đứng ở phía đối lập với cậu Lý.

“Thôi đi, tôi không có ý đó.” Sở Trung Thiên lắc đầu, không nói hai lời đã từ chối.

Thấy Sở Trung Thiên từ chối, Ông Võ bỗng bật cười: “Ngài Thiên, ông cũng không cần che giấu nữa, tôi biết trong lòng ông vẫn rất đồng ý, chỉ là ông không bước qua được rào cản đó mà thôi.”

Sở Trung Thiên cười không nói. Mặc dù đối phương là một kẻ khôn lỏi, nhưng trong mắt ông ta, kiểu thông minh này không khác nào thiểu năng.

Cậu chủ Long vốn cho là Sở Trung Thiên sẽ quả quyết đồng ý, ai ngờ ông ta lại từ chối.

Sở Trung Thiên lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ hợp tác với cậu Lý, sẽ không hợp tác với các người.”

Thật ra ông ta đã đưa ra một lời ám chỉ, thẳng thắn thể hiện mình đã đứng về phía Lý Phàm.

Cậu chủ Long rất nhạy cảm với chữ cậu Lý này, sắc mặt anh ta sầm xuống, anh ta không ngờ lại là Lý Phàm. Mới vừa rồi, anh ta đã bị Lý Phàm đùa bỡn, nên bây giờ anh ta vẫn luôn ghi hận trong lòng.

Bây giờ ngay cả Sở Trung Thiên cũng như vậy, tình nguyện hợp tác cùng Lý Phàm cũng không muốn hợp tác với anh ta. Rốt cuộc là vì cái gì?

Cả nhà tham gia Group Facebook bên em để báo lỗi và nếu như web em có sập thì bên em sẽ thông báo nhé. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Group FaceBook

Chương 911

CHƯƠNG 911: CHỮ ‘CHẾT’ VIẾT NHƯ THẾ NÀO

Cậu chủ Long nhất thời bất mãn, anh ta biết Lý Phàm là tảng đá cản đường mình, cho dù thế nào, anh ta cũng phải dọn tảng đá này đi mới được.

Ông Võ khách khí nói với cậu chủ Long: “Cậu Long, làm sao đây? Ông ta không nể mặt cậu.”

“Ông hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?” Cậu chủ Long tức giận liếc ông ta. Anh ta đâu có ngu, Hán Thành là địa bàn của Sở Trung Thiên, cho dù anh ta có ngông cuồng hơn nữa cũng không dám gây xích mích quá lớn với Sở Trung Thiên.

Ông Võ bị mắng thì cúi đầu trước mặt cậu chủ Long như một đứa trẻ, không hề có một câu oán hận nào.

“Không sao, tôi phải từ từ nắm mạng lưới quan hệ ở Hán Thành trong tay. Bây giờ chỗ Sở Trung Thiên không gấp, tôi sẽ để ông ta biết, tôi càng có tư cách để ông ta bám vào hơn Lý Phàm.” Cậu chủ Long tự phụ cười nói.

Lúc này, ông Võ lại không ngừng nịnh bợ: “Cậu chủ, vẫn là cậu nhìn xa trông rộng! Lý Phàm này không phải là tới sớm hơn cậu một chút sao, cậu ta nhất định không bằng cậu.”

Cậu chủ Long đang trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, cho rằng Lý Phàm sẽ không chịu nổi một đòn.

“Nhưng mà, tôi muốn cho người thử sự lợi hại của anh ta trước đã.” Cậu chủ Long thu lại cây quạt, lộ ra nụ cười như có như không.

Mà đằng sau anh ta, bỗng xuất hiện một nhà sư đầu trọc. Nhà sư này mặc một bộ áo cà sa giản dị, trên đầu có một vài dấu sẹo tròn. Từ sau khi trung thành với cậu chủ Long, ông ta đã hoàn toàn phá giới, dường như thứ gì cũng dính vào.

Lúc này, nhà sư đầu trọc đang ngậm một điếu thuốc thơm, hừ lạnh nói: “Thằng ranh con kia chỉ cần trúng một chiêu Nhất dương chỉ của tôi là không đứng dậy nổi rồi.”

Cậu chủ Long rất hài lòng với khí thế của ông ta. Với anh ta khí thế như vậy là chuyện tốt, nếu đối phương làm sao cũng không đồng ý thì mới là chuyện xấu.

Vì bảo vệ Hàn linh chi, Lý Phàm cất nó ở trong ngực, lại bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân nặng nề truyền đến từ sau lưng. Tiếng bước chân này rất bình ổn, nhưng lại mang theo chút tiếng gió.

Giác quan thứ sáu của Lý Phàm nói với anh, đây nhất định là kẻ địch tới gây chuyện.

Quả nhiên, khi anh quay đầu lại, anh thấy một nắm đấm với sức mạnh kinh người đánh tới. Anh ung dung tránh đi, nhưng sau đó lại bị nắm đấm điên cuồng tấn công.

Lý Phàm lui về phía sau mấy bước, không hề mảy may bị thương, khi thấy người tới là một hòa thượng, anh không khỏi cau mày. Sư thầy này tuy rằng mặc áo cà sa, nhưng lại có ý muốn giết người.

“Ông là một hòa thượng mà lại có sát khí tàn nhẫn như vậy, xem ra ông đã phá giới không ít lần rồi.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Hòa thượng kia không nói lời nào lại tấn công, vừa ra chiêu vừa ra vẻ hiểu biết, nói: “Đây là tôi muốn siêu độ cho thí chủ.”

Lý Phàm liếc mắt khinh thường. Đây đâu phải là siêu độ, không phải là siêu độ vật lý sao?

Cậu chủ Long thấy Lý Phàm bị vệ sĩ hòa thượng của mình đánh lui, anh ta cười khinh thường, nói: “Thường thôi!”

Sắc mặt hòa thượng đột nhiên trở nên dữ tợn, sau đó tấn công Lý Phàm, khi ra đòn vô cùng tàn nhẫn, khiến cho người ta khó lòng đề phòng.

“Tiếp chiêu đi!” Hòa thượng cười lạnh một tiếng. Đây là tuyệt chiêu thanh danh của ông ta – Nhất dương chỉ. Chỉ một chiêu, đối

phương nhất định sẽ phải chết không thể nghi ngờ, ông ta như đã thấy được kết cục chết thảm của Lý Phàm.

Cậu chủ Long không có bất kỳ sự thương hại nào, còn ra vẻ không có gì thú vị nói: “Tôi còn tưởng rất lợi hại nữa, kết quả lại kém cỏi như vậy, thậm chí không xứng để trở thành đối thủ của tôi.”

Nhưng cảnh tượng xảy ra sau đó lại khiến tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi. Hòa Thượng kia lại ôm lấy đầu ngón tay đau đớn của mình.

Lý Phàm vẫn giữ vẻ dửng dưng như không có chuyện gì cả, mà ngón tay anh đang kẹp lấy Nhất dương chỉ của hòa thượng.

Cậu chủ Long hoàn toàn sững sờ, anh ta dụi dụi mắt. Chuyện này không đúng! Sao hai đầu ngón tay có thể tiếp được chứ?

Cho dù là anh ta cũng phải dùng nắm đấm mới có thể đỡ được.

Chẳng lẽ nội công của Lý Phàm còn lợi hại hơn cả mình? Nghĩ tới đây, sắc mặt cậu chủ Long không khỏi sầm xuống. Nếu như vậy thì không dễ xử lý rồi.

Sắc mặt hòa thượng bỗng chốc thay đổi, vì hoàn thành nhiệm vụ, ông ta lại liều mạng tấn công. Mỗi một chiêu đánh ra đều vô cùng tàn nhẫn, tựa như chiêu nào cũng nhằm vào chỗ hiểm.

Lý Phàm híp mắt nói: “Ông là hòa thượng mà cái gì cũng phạm phải, nếu đã như vậy, tôi sẽ thay Phương trượng dạy dỗ ông.”

Lần này Lý Phàm không nể tình nữa, tung một cước đá thẳng lên người hòa thượng. Hòa thượng kia đau đến mức điên cuồng lăn lộn trên mặt đất, vô cùng thê thảm.

Cậu chủ Long cũng thay đổi sắc mặt, anh ta nhất thời không bình tĩnh nổi nữa. Đây là người của anh ta, Lý Phàm đánh đàn em của anh ta ngay trước mặt mọi người, vậy há chẳng phải đang tát vào mặt anh ta?

“Dừng tay!” Cậu chủ Long mặt lạnh như băng, lên tiếng ngăn cản.

Lý Phàm nhếch mép, anh còn tưởng đối phương sẽ tiếp tục trơ

mắt nhìn không hề ngăn cản chứ. Hòa thượng kia vội vàng ôm lấy chân cậu chủ Long: “Cậu chủ Long, cậu nhất định phải ra tay dạy dỗ cậu ta giúp tôi!”

Khi cậu chủ Long nhìn hòa thượng kia, trong lòng anh ta vô cùng khinh bỉ, sau đó để đàn em của của mình lôi đối phương đi.

“Thì ra là chó của anh.” Lý Phàm cười khẽ.

Cậu chủ Long hừ lạnh nói: “Anh biết thì tốt. Đánh chó phải ngó mặt chủ! Tôi là chủ của nơi này, vậy mà anh còn dám tiếp tục đánh?”

Thật ra anh ta vốn muốn gây chuyện, ra oai phủ đầu với Lý Phàm, để cho Lý Phàm biết sự lợi hại của mình.

Lý Phàm biết cậu chủ Long muốn quấy rối cho nên vẫn tỏ ra vô cùng điềm nhiên.

Cậu chủ Long cười lạnh nói: “Vị trí Thiếu chủ Long Môn này của anh nên để người khác thay thế rồi. Đại Vương Long cũng đã nói ai có thể giết được anh, người đó sẽ là Thiếu chủ đời kế tiếp của Long Môn.”

“Chẳng lẽ anh không sợ Đồ Long sẽ biến thành rồng sao?” Lý Phàm cười hỏi.

Lần này cậu chủ Long bị hỏi bất ngờ, không khỏi giật mình, sau đó lập tức phản bác: “Chuyện này không thể xảy ra. Anh là quân cờ nhưng lại không nghe lời cho nên Đại Vương Long mới muốn người khác thay thế anh, tôi đây cư xử khéo léo hơn anh nhiều.”

Lý Phàm chợt nở nụ cười, anh còn tưởng đối phương có chỉ số thông minh rất cao, bây giờ xem ra cũng chẳng cao đến đâu, bị người ta bán còn ở đây đếm tiền giúp người ta.

Sắc mặt cậu chủ Long bỗng lạnh như băng, anh ta khẽ cười nói: “Tôi nghe nói nội công của anh không tệ, cho nên cố ý đến thử xem rốt cuộc lợi hại đến nhường nào. Nếu anh có bản lĩnh, vậy đấu với tôi một trận đi.”

Lý Phàm hơi sửng sốt, cảm thấy hơi nhàm chán. Bây giờ anh chỉ

muốn trở về, giao Hàn linh chi cho ông cụ Cố mà thôi. Anh quay người bước đi, nhưng ở trong mắt cậu chủ Long, anh ta lại cho rằng Lý Phàm đang sợ hãi.

“Xem ra anh sợ rồi.” Cậu chủ Long lên tiếng chế nhạo. Thấy Lý Phàm không phản ứng lại, anh ta càng thêm không chút kiêng dè nói với Lý Phàm: “Anh muốn đi sao? Được thôi, chui qua háng tôi đã, tôi sẽ để cho anh đi, thế nào?”

Lý Phàm ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập sát khí, lúc này mới khí thế ngất trời nói: “Anh biết chữ ‘Chết’ viết như thế nào không?”

Chương 912

CHƯƠNG 912: HẠ GỤC TRONG MỘT CHIÊU

Lý Phàm không muốn đối đầu với đối phương, không phải vì anh sợ anh ta, mà anh chỉ không muốn gây thêm rắc rối, nhưng anh ta cứ từng bước ép sát.

“Sao thế, anh cuống rồi à, có giỏi thì tới đánh tôi đi.” Cậu Long cười khiêu khích, anh đã theo sư phụ luyện không ít nội công, giờ thực lực còn lợi hại hơn mấy sư phụ mà anh đã bái sư.

Nên anh mới tự tin về bản thân, nhưng anh lại không biết, nội công của Lý Phàm đã mạnh hơn anh không biết bao nhiêu lần.

Lý Phàm nhìn cậu Long như một tên ngốc, anh sống như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy người khác đưa ra yêu cầu này.

Nếu đổi thành người khác cũng không thể nhẫn nhịn trước yêu cầu này, vì nó thật sự quá thiếu đánh.

Mấy tên đàn em của cậu Long đều bật cười ha hả: “Anh ta chỉ là một tên hàn nhát, đâu dám ra tay với cậu Long, nếu anh ta dám ra tay đã…”

Bọn họ chưa kịp nói hết, Lý Phàm đã vung nắm đấm với tốc độ cực kỳ nhanh, hơn nữa cậu Long gần như muốn áp sát vào mặt Lý Phàm.

Cậu Long nhìn thấy nắm đấm to như bao cát này thì con ngươi nhất thời thu nhỏ lại, vì mọi thứ diễn ra quá đột ngột, nên anh ta nhất thời không phản ứng kịp.

Lúc anh ta nhìn Lý Phàm, gần như muốn nổ tung, lạnh lùng nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Anh dám ra tay với tôi?” Cậu Long giận dữ chỉ vào Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn anh ta như một tên ngốc, rồi cười nói: “Sao thế, còn ai có thể ra tay với anh ngoài tôi nữa?”

Cậu Long lau máu mũi, nhanh chóng bày ra tư thế chiến đấu nói: “Giờ anh đã bị loại rồi.”

Lý Phàm ngoắc tay, cậu Long hoàn toàn không chịu đựng được phép khích tướng này, nhất thời bị chọc giận, lao về phía trước.

Lý Phàm không hề né tránh, anh và cậu Long cùng đánh vào ngực đối phương, vì cả hai đều dùng nội công nên mặt đất nơi hai người đứng nhất thời chấn động, rồi biến mất.

Hễ là người đứng gần đều bị chấn động đến mức lảo đảo, nếu không phải kết thúc trong mấy giây, e rằng bọn họ còn tưởng là động đất.

Cậu Long đắc ý nói: “Muốn so nắm đấm với tôi, tố chất cơ thể tôi mạnh hơn anh nhiều.”

“Anh bớt thể hiện lại đi.” Lý Phàm vừa liếc mắt đã nhìn thấu anh ta nên lạnh nhạt nói.

Sắc mặt cậu Long nhất thời đỏ bừng, cả người đau đến mức nằm dưới sàn không ngừng lăn lộn, khác hẳn hình tượng lúc nãy.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều cười khinh thường cậu Long, đúng là đẹp trai không quá ba giây.

Ngược lại Lý Phàm chẳng hề hấn gì, còn cậu Long thì đau đến mức chết đi sống lại, rốt cuộc ai lợi hại ai thì mọi người đều biết rõ.

Cậu Long vừa giận vừa sợ nhìn Lý Phàm, không ngờ nội công của đối phương đã đạt đến mức cực hạn, sau khi biết được thực lực của anh ta, chiếc đầu luôn kiêu ngạo của anh cũng không khỏi cúi xuống.

Thực lực giữa anh và anh ta khác biệt một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều ồ lên, không ngờ cậu Long lại thua thảm hại như vậy.

Lý Phàm nhìn Hàn Linh Chi trong lòng, cũng may Hàn Linh Chi không bị gì, đồng thời anh đã hỏi Hầu Đức Dương về cách sử dụng của nó.

Về đến nhà, để không thu hút sự chú ý của người khác, Lý Phàm đã cắt Hàn Linh Chi thành từng khúc, rồi mới bỏ một phần vào hộp mang tới cho ông cụ Cố.

Giờ trong lòng ông cụ Cố rất buồn bực, cảm giác này chẳng khác gì sống không bằng chết, cũng may có Cố Họa Y chăm sóc, nên ông mới có động lực sống tiếp.

Đúng lúc này, Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đi vào, hai người vừa vào, sắc mặt ông cụ Cố nhất thời ảm đạm quát: "Ai cho tụi mày vào, tụi mày đã không còn là người nhà họ Cố nữa rồi."

"Ba, sao ba có thể nói như thế, ít nhiều gì tụi con cũng mang máu mủ nhà họ Cố, ba, bệnh của ba đã có cách chữa tận gốc rồi, đó là lấy được Hàn Linh Chi." Cố Thiệu Dũng cười lúng túng nói.

Nhưng ông cụ Cố lại không nghĩ chuyện đơn giản như vậy, ông biết hai người này là ai, nói không chừng bọn họ tới đây để hai ông.

"Tụi mày đừng đứng đây giở trò với tao, tao nói cho tụi mày biết, tao biết tỏng suy nghĩ của tụi mày rồi." Ông cụ Cố lạnh lùng nói.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong giả vờ vô tội nói: "Ba, tụi con biết sai rồi, chẳng phải tụi con đang nghĩ cách báo đáp ba ư?"

Ông cụ Cố không biết bọn họ đang nói thật hay giả, nên không tin tưởng ngay, mà vẫn không cho sắc mặt tốt.

Cố Thiệu Dũng nhìn thấy kế hoạch đã thành công thì nói tiếp: "Hàn Linh Chi này đang đấu giá, nhưng trên người tụi con không có đủ tiền."

"Tụi mày tới đây để đòi tiền tao đúng không? Tao không có tiền." Ông cụ Cố cười khẩy, hóa ra lòng vòng một hồi, kết quả là tới đòi tiền ông, nên ông kiên quyết từ chối.

Cố Thiệu Dũng thở dài: "Ba, tụi con không tới đây đòi tiền ba, mà

tụi con dùng tiền của ba để chữa bệnh giúp ba.”

“Tao không có tiền.” Ông cụ Cố hừ lạnh, ông nói thật, giờ toàn bộ tiền bạc của ông đều bị hai tên phá của này tiêu sạch rồi.

Cố Thiệu Dũng trầm ngâm mấy giây rồi cười hì hì: “Chẳng phải công ty nhà họ Cố chúng ta có cổ phần à? Nếu bán ra, nói không chừng sẽ có không ít tiền.”

Ông cụ Cố cuống lên ngay, nhíu mày nói: “Không được động vào cổ phần này, hơn nữa công ty nhà họ Cố không phải do tao quyết định, mà là Họa Y.”

“Họa Y, cô xem ông nội cô bệnh nặng như vậy, mà cô không lo lắng à, tốt xấu gì cũng phải lấy ra mấy chục tỷ để giúp chứ?” Giờ Cố Thiệu Dũng mới chú ý đến Cố Họa Y, nên nhất thời quái gở châm biếm cô.

Cố Họa Y cực kỳ căm ghét thái độ bỏ đá xuống giếng của bác cả: “Bác cả, bác nói lấy ra mấy chục tỷ thật nhẹ nhàng, dù Hàn Linh Chi có thể cứu mạng ông, thì cháu cũng sẽ lấy tiền của mình ra đấu giá.”

Nhưng Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong lại sốt sắng, bắt đầu nói lời ngon ngọt: “Họa Y à, chút chuyện nhỏ này không cần cháu phải nhọc lòng, cháu đừng nên tới đó một mình, cứ để tụi bác đi là được rồi, nhưng phải đổi tên, ký tên của cháu.”

Lúc Cố Họa Y nghe đến câu cuối thì biết bác cả và bác hai đang dối trá, đã đến nước này rồi mà vẫn thèm muốn cổ phần công ty nhà họ Cố.

“Bác cả, bác hai, hai người nên tỉnh lại đi, buổi đấu giá đã kết thúc rồi, e rằng lần này hai người tới là để lừa lấy cổ phần nhà họ Cố.” Giọng nói của Lý Phàm bỗng vang lên, từng câu từng chữ gõ vào tim Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong nhất thời lộ vẻ mặt chột dạ, miệng như bị may lại: “Cậu đang nói bậy bạ gì đấy, mau ngậm miệng lại cho tôi.”

“Buổi đấu giá đã kết thúc rồi à?” Ông cụ Cố toàn thân run rẩy, nói

vậy là hai đứa con trai này lại lừa ông.

Chương 913

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 913: THẲNG THẮN

Lúc nãy Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong diễn quá chân thực, ông cụ Cố tưởng bọn họ đã biết sai rồi sửa đổi, nên suýt tin tưởng.

Nhưng sau khi nghe thấy câu nói đáp trả với Lý Phàm, ông lại bắt đầu thất vọng về Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong, ông không ngờ hai đứa con trai này vẫn chưa chịu sửa đổi.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong phản bác lại: "Cậu đừng ăn nói vớ vẩn, ngày mai mới bắt đầu buổi đấu giá, làm sao có thể kết thúc được?"

Nghe thấy cái cớ mà họ bịa ra, Lý Phàm không khỏi khó xử, đã đến nước này rồi mà hai người này vẫn không chịu thừa nhận.

"Tùy hai người, Hàn Linh Chi đó đã bị người khác mua mất rồi." Lý Phàm lạnh nhạt nói, anh không hề nói nó đã bị anh mua mất.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong lại bắt đầu diễn kịch, căng thẳng nói: "Cái gì, bị người khác đấu mất rồi, là ai, chúng tôi sẽ đi thương lượng với người đó."

Lý Phàm không có tâm trạng để ý đến hai người luôn miệng nói dối này, mà lấy phần Hàn Linh Chi mình đã cắt ra lúc trước cười nói: "Cũng may cháu đã sớm bỏ ra chút tiền, mua được mấy khúc Hàn Linh Chi."

Lý Phàm vừa dứt lời, Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong đều bị hấp dẫn, lúc bọn họ nhìn thấy Hàn Linh Chi thì nhất thời kinh hãi đến biến sắc.

Thứ này giống hệt với những gì bọn họ nhìn thấy trong TV, bọn họ không ngờ Lý Phàm lại thật sự mua được, kết quả này làm bọn họ

vô cùng bất ngờ.

Nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ không dám tin đây là sự thật.

Click để xem ảnh

“Thứ này đúng là bảo bối.” Ông cụ Cố không khỏi nhận xét.

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong bỗng đỏ mặt, rồi xong, bọn họ hoàn toàn bị gạt qua một bên rồi.

Lý Phàm không biết tác dụng phụ của Hàn Linh Chi này là gì, ngay cả Hầu Đức Dương cũng không biết, nên để an toàn, anh không khỏi nhắc nhở ông cụ: “Ông nội, ông vẫn nên ăn ít thôi, chỉ tầm một hai miếng là được, vì cháu không biết tác dụng phụ của nó.”

Ông cụ Cố nghe vậy mới sực nhớ, nên không ăn tiếp nữa, ông cảm thấy trong người mình không còn buồn bực nữa.

Ông cụ Cố tức giận nhìn Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong: “Lúc nãy hai đứa chúng mày nói không cho tao ăn, có phải muốn tao chết sớm đúng không?”

Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong xua tay cười lúng túng, lúc này mới ảo não rời đi.

Ông cụ Cố ăn xong Hàn Linh Chi thì sức khỏe bắt đầu chuyển biến tốt, có lẽ là vì lần này là hồi quang phản chiếu, cộng thêm cách đối xử của Cố Thiệu Dũng và Cố Thiệu Phong.

Nên ông cụ Cố càng coi trọng Cố Họa Y hơn, đúng lúc này, Lý Phàm nhận được điện thoại của Sở Trung Thiên, sau khi tới trang viên mà ông mời, thì Sở Trung Thiên cười nói: “Cậu Lý, tôi rất vui khi có thể quen biết cậu.”

“Tôi cũng rất vui.” Lý Phàm cười đáp, ông bỗng khách sáo như vậy, làm anh có chút không quen.

“Cậu hãy mang mấy món mà tôi mới gọi lên đây.” Sở Trung Thiên đặc biệt căn dặn.

Lý Phàm nhìn ra chắc chắn Sở Trung Thiên đang có chuyện, nên cười hỏi: “Ông tìm tôi là có chuyện đúng không, là tiệc Hồng Môn Yến hay là thứ gì khác?”

“Cậu Lý, cậu có cho tôi mười lá gan, tôi cũng không dám bày tiệc Hồng Môn Yến.” Sở Trung Thiên thở dài.

Lý Phàm cười nói: “Ông gặp khó khăn gì à, có cần tôi giúp không?”

Anh biết chắc rằng Sở Trung Thiên mời mình là có chuyện.

“Quả thật tôi đang gặp khó khăn.” Lúc này Sở Trung Thiên mới lẩm bẩm.

Lý Phàm tức giận nhìn Sở Trung Thiên, cạn lời nói: “Ông dài dòng như thế làm gì, ông gặp phải rắc rối gì thì cứ nói thẳng ra đi, ông lải nhải ở đây nửa ngày, mà tôi chẳng hiểu nổi ông đang nói gì.”

Sở Trung Thiên suýt sợ hết hồn, thấy Lý Phàm chỉ đang nói đùa, mới bắt đầu kể lể: “Cậu Long đó muốn lôi kéo tôi, nhưng bị tôi từ chối, thế là gây sự, ông Võ đang đứng về phía cậu ta.”

Lý Phàm hơi tò mò nói: “Ông cứ nói tiếp đi.”

Lúc này Sở Trung Thiên mới nói tiếp: “Trước đây tôi có đặt một đơn hàng lớn với ông Võ, là giao dịch bình thường, nhưng ông ta cố ý giữ tiền, không chịu phân phát.”

“Có chuyện như vậy à?” Lý Phàm không khỏi nhíu mày, quả thật anh đã nghĩ đến điều này, nhưng cách làm của ông Võ thật xấu xa.

“Hóa đơn đó có giá 300 tỷ, là tiền của công nhân mà tôi vẫn chưa phát xuống, tôi đang đợi nhận được số tiền đó để cứu mạng, giờ ông Võ giữ tiền như thế tôi cũng hết cách.” Sở Trung Thiên xoa tay, dù gì ông cũng chưa từng làm chuyện nhờ vả như này.

Nhưng lần này ông đã đến bước đường cùng rồi, nên mới tới tìm Lý Phàm để thương lượng.

Lý Phàm cũng thông cảm cho Sở Trung Thiên, dù gì tình huống hỗn loạn này cũng thật sự liên quan đến anh, nếu Sở Trung Thiên không đứng về phía anh, sẽ không gặp chuyện như vậy.

“Thế này đi, ông có thể ngoài mặt đồng ý hợp tác với họ, nhưng thực chất lại hợp tác với tôi.” Lý Phàm bỗng nói một câu.

Sở Trung Thiên không quá tự tin nói: “Cậu Lý, làm vậy có được không, tôi cảm thấy sẽ bị người khác nhìn ra sơ hở.”

“Không đâu, tôi bảo đảm sẽ thành công, tôi biết người đó có tính cách gì.” Lý Phàm cười nói, hôm nay kể từ lúc giao đấu với cậu Long, anh đã biết anh ta là hạng người gì.

Đó là người thẳng thắn, không có nhiều mưu mô như vậy.

Sở Trung Thiên ngẫm nghĩ, cũng cho rằng Lý Phàm nói có lý, rồi anh cười nói: “Tôi sẽ trả khoản tiền đó cho ông trước.”

Ban đầu Sở Trung Thiên tưởng Lý Phàm sẽ gạt ông qua một bên, hoặc đá ông đi, nhưng sau khi nghe thấy câu nói của anh, trong lòng ông vô cùng cảm động, thậm chí anh còn suy nghĩ cho ông.

Cứ như vậy, Sở Trung Thiên bắt đầu gọi cho cậu Long, giả vờ xin tha, còn nói mấy lời ngon ngọt.

Chương 914

CHƯƠNG 914: GẶP MẶT BẠN CŨ

Quả nhiên tính cách cậu Long giống hệt suy đoán của Lý Phàm, dễ dàng tin tưởng Sở Trung Thiên.

Lúc cúp máy, Sở Trung Thiên cảm thấy chuyện này khó mà tin nổi, vì mọi thứ đang diễn ra vượt xa tưởng tượng của ông.

“Cậu Lý, nhờ có cậu đưa ra ý kiến hay.” Sở Trung Thiên cảm thán, cực kỳ bái phục Lý Phàm, nếu không có anh đưa ra ý kiến hay, e rằng ông đã mất trắng số tiền đó rồi.

Lý Phàm cười nói: “Đợi ông lấy lại tiền rồi thì có thể phản kích ông Võ.”

“Tất nhiên rồi.” Sở Trung Thiên gật đầu, ông Võ bất nhân thì ông cũng phải bất nghĩa.

Lý Phàm giúp đỡ Sở Trung Thiên xong mới rời đi.

Bên này.

Bạch quân sư và một người đàn ông rụt rè đang đứng ở cửa phòng ngủ của Long Hậu.

Long Hậu cực kỳ quyến rũ bước ra, hất tóc ra sau, người đàn ông rụt rè nhất thời sáng mắt, bắt đầu có phản ứng.

Nhưng Bạch quân sư lại ghen tuông, đạp vào người anh ta.

Lúc này người đàn ông đó mới ôm bụng dưới bắt đầu rên rỉ.

Long Hậu khịt mũi khinh thường nói: “Tôi nghe nói cậu là bạn Lý Phàm.”

“Cậu không nghe thấy à, Long Hậu đang hỏi cậu đấy?” Bạch quân sư lôi người đàn ông đó dậy, tức giận hỏi.

Người đàn ông đó ra sức gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng tôi là bạn hồi tiểu học, nhưng đã lâu rồi chưa gặp mặt.”

“Chắc quan hệ cũng rất tốt đúng không, nếu đã như thế thì cậu giúp tôi một chuyện, tôi sẽ thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của cậu, bao gồm cả tôi.” Giọng nói quyến rũ của Long Hậu vang lên bên tai.

Trong lòng người đàn ông nhất thời mừng rỡ, lúc này Bạch quân sư mới nói ra kế hoạch của mình, anh ta không hề từ chối, ngược lại còn đồng ý rất sảng khoái.

Đứng trước lợi ích, ngay cả người thân anh còn dám bán, huống chi là bạn hồi tiểu học.

Long Hậu cười khẩy: “Hy vọng cậu có thể moi được sự tồn tại của chìa khóa Long Môn.”

“Bà cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành.” Người đàn ông vỗ ngực nói.

Bạch quân sư thấy người đàn ông đã rời đi, thì chạy tới trước mặt Long Hậu như chó giữ nhà: “Long Hậu, bà thấy cách này của tôi thế nào?”

Long Hậu nghe vậy thì khinh thường nhìn Bạch quân sư: “Hừ, chuyện vẫn chưa thành công thì đừng nói trước.”

Bạch quân sư cười lúng túng, đúng lúc này, Long Hậu bắt đầu quyến rũ anh, anh nuốt nước miếng, vội ôm chặt bình giữ nhiệt của mình, uống một hớp nước câu kỷ tử, rồi di chuyển đề tài: “Long Hậu, tôi có việc phải đi trước.”

Nhưng Long Hậu dứt khoát kéo Bạch quân sư vào trong, lúc anh ta ra ngoài, gần như là bò ra.

Người đàn ông kia vừa ra ngoài thì tìm kiếm nửa ngày mới tìm ra số điện thoại của Lý Phàm, sau khi tìm được số của Lý Phàm, anh ta không khỏi sửng sốt.

Vì số điện thoại của Lý Phàm rất thuận tiện.

Người đàn ông nói là làm, bắt đầu gọi ngay, Lý Phàm thấy có người gọi cho mình thì không khỏi sửng sốt, rồi nghe máy theo bản năng.

“Lý, cậu vẫn còn nhớ tôi chứ? Tôi là Chuột đây.”

Nghe thấy giọng nói hơi quen thuộc lại gần như xa lạ này, Lý Phàm nhất thời không phân biệt được, đến khi nghe thấy đối phương nói biệt danh của mình, anh mới chợt nhớ ra.

Anh nhớ hồi tiểu học, quả thật có một người bạn có biệt danh là Chuột, anh vẫn còn ấn tượng, vì bộ dạng người này lấm la lấm lét nên được gọi là Chuột.

“Bạn cũ, sao cậu lại đột ngột gọi cho tôi thế?” Lý Phàm cười hỏi, nói tới cũng kỳ lạ, anh chưa từng liên lạc với bạn nào hồi tiểu học.

Hơn nữa quan hệ giữa anh và Chuột cũng không tốt cho lắm, sao đối phương lại đột ngột gọi cho anh, thật kỳ lạ.

“Ha ha, tôi bỗng tìm thấy số của cậu trong danh bạ nên mới gọi thử, hay là chúng ta ra ngoài ăn một bữa đi.”

“Được thôi.” Lý Phàm cũng không từ chối, chỉ ra ngoài ăn cơm cùng bạn cũ thôi, nên anh chẳng suy nghĩ gì nhiều.

Sau khi tới quán cơm, Lý Phàm mới gặp lại Chuột, tên thật của Chuột là Trương Tiêu.

Trương Tiêu cười hì hì nói: “Cậu tới rồi à, hút một điếu Chunghwa không?”

“Gần đây cậu sống rất tốt nhỉ?” Lý Phàm tiếp lời cười hỏi.

Trương Tiêu xua tay nói: “Cậu đừng trêu tôi nữa, bình thường tôi không hút bao thuốc này, mà chỉ hút loại bình dân, dù gì cũng gặp mặt bạn cũ, nên cố ý mua cho cậu.”

Lý Phàm hàn huyên với đối phương một lát, lúc này Trương Tiêu mới nhớ ra nhiệm vụ của mình, nên liên tục trút rượu Lý Phàm, nhưng lại phát hiện ra tửu lượng của anh ấy còn cao hơn anh.

Anh hóa đá tại chỗ, vì tách ra từ hồi tiểu học, nên anh đâu ngờ tửu lượng của Lý Phàm lại cao đến thế, anh tưởng tửu lượng của anh là OK rồi.

Ai ngờ so với Lý Phàm, thì tửu lượng của anh chẳng là cái thá gì.

Lý Phàm khẽ cười hỏi: “Sao tôi cứ cảm thấy hình như cậu định chuốc say tôi, có phải cậu định hỏi tôi chuyện gì đúng không?”

“Cậu nhìn cậu xem, cậu còn nghi ngờ tôi đúng không?” Trương Tiêu bĩu môi nói, thật ra trong lòng anh rất chột dạ, nhưng nghĩ đến kỹ năng diễn xuất của mình sẽ không bị nhìn ra vấn đề gì, nên mới bắt đầu yên lòng.

Trương Tiêu nhức đầu nói: “Cậu, sao tửu lượng của cậu lại cao như vậy?”

“Hết cách rồi.” Lý Phàm nhún vai nói.

Trương Tiêu biết rõ chiêu này không có tác dụng, nên tính tiền, rồi mới cho nhau phương thức liên lạc, lúc đi trên đường, anh bỗng hỏi một câu: “Chúng ta vào tiệm internet chơi game một tý đi?”

“Được thôi.” Nghĩ đến việc gặp mặt bạn cũ, nên đối phương đưa ra yêu cầu gì, Lý Phàm cũng sẽ nghĩ cách hoàn thành.

Tiệm internet ngày nay gần như có thể nói là nơi ở của những thanh niên không nghề nghiệp, hai người vừa bước vào, khói thuốc bên trong đã làm người khác liên tục ho khan.

Lý Phàm và Trương Tiêu ngồi vào chỗ, bắt đầu chơi game đối kháng, có thể nói hai người lúc thắng lúc thua, gần như là hòa nhau.

Dù gì Lý Phàm cũng không quen tay, vì đã lâu rồi anh không chơi game.

Lúc Trương Tiêu đứng dậy, đã va phải một thanh niên, mà thể trạng người đó rất yếu, nhanh chóng bị va đến mức lùi về sau mấy bước, nhưng trong lòng không phục, cảm thấy rất mất mặt.

“Anh va vào tôi đúng không?” Tuổi 17 rất bốc đồng, chưa nói hai

câu đã vung nắm đấm.

Trương Tiêu vốn định xin lỗi, ai ngờ tự dưng bị ăn đấm, nên trầm mặt, bắt đầu đánh nhau với thanh niên đó.

Lý Phàm cực kỳ bất đắc dĩ về chuyện này, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy trong tiệm internet?

Thanh niên đó gọi một đám người tới bao vây Trương Tiêu, Trương Tiêu nhìn thấy tình thế này sợ đến mức tỉnh táo hơn rất nhiều, lúc này mới vội xin lỗi: “Các anh em, thật ngại quá, tôi thật sự không có mắt nhìn đường, mới va phải các cậu.”

“Anh bớt giở trò này với tôi đi, mỗi người ba triệu, tự mình xem rồi làm đi.” Thanh niên đó ỷ mình nhiều người nên cực kỳ hống hách, bắt đầu dọa nạt.

Chương 915

CHƯƠNG 915: AI VỀ NHÀ NẤY

Trên người Trương Tiêu không có nhiều tiền như vậy mà dù có anh ta cũng không dám lấy ra đưa cho mấy người đó. Một người ba triệu, nhiều người như vậy ít nhất cũng tốn mấy chục triệu.

Trương Tiêu nuốt nước bọt, anh ta không ngờ đám thanh niên này lại ngông cuồng như vậy.

“E hèm, tôi không mang theo nhiều tiền như vậy. Các cậu thấy ba chục triệu được không?” Trương Tiêu cắn răng nói. Ba chục triệu kia là tiền mồ hôi nước mắt của anh ta đấy.

Tuy nhiên khi anh ta nghĩ tới sau này nếu lấy được bí mật của chìa khóa Long Môn từ chỗ Lý Phàm, đến lúc đó số tiền anh ta nhận được sẽ nhiều gấp mấy lần ba chục triệu này.

Vì hiểu rõ tầm quan trọng của việc này, nên Trương Tiêu ta mới sẽ cam lòng bỏ ra nhiều tiền như vậy.

Đám thanh niên kia nghe Trương Tiêu nói vậy, sắc mặt ai cũng lạnh như băng nhìn anh ta. Tuy đối phương đưa bọn họ rất nhiều tiền nhưng thứ bọn họ cần không phải là chút tiền này của đối phương.

“Hừ, chỉ ba mươi triệu là không đủ.” Gã thanh niên kia cười khẩy nói. Gã tham lam nhìn Trương Tiêu, nghĩ rằng trên người đối phương có rất nhiều tiền, nên mới có ý đồ tống tiền Trương Tiêu.

Trương Tiêu nghe vậy thì ngây người. Anh ta không ngờ kết quả lại đột ngột như vậy.

Sau khi lục lọi một hồi, cuối cùng đám thanh niên kia cũng tìm được một số tiền trên người Trương Tiêu. Gã thanh niên kia lấy được tiền, lập tức mỉm cười đắc ý.

Trương Tiêu nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bất chợt hốt hoảng,

vội vàng bảo vệ số tiền kia.

Gã thanh niên kia thấy hành động của Trương Tiêu tức thì nổi đóa. Gã lập tức đá lên người Trương Tiêu, Trương Tiêu nhất thời không phản ứng kịp.

Trương Tiêu không ngờ đám nhóc này lại quá quắc như vậy. Anh ta nhất thời bị đánh nằm trên đất, không ngừng kêu rên.

Đương nhiên Lý Phàm nhìn rất chướng mắt. Trương Tiêu là bạn của anh, tất nhiên anh sẽ không thể nhìn đối phương bị bắt nạt.

Đám thanh niên kia gần như bắt đầu đổi thành đánh cướp, Lý Phàm nhìn không nổi nữa giơ tay lên nắm chặt cánh tay của một gã thanh niên.

Gã thanh niên thấy Lý Phàm dám ra tay, lập tức sa sầm mặt, nhìn chằm chằm Lý Phàm, lạnh lùng nói: “Thằng nhóc, nói cho mày biết, tốt nhất đừng quản chuyện này, nếu không tao sẽ cho mày biết tay.”

Lý Phàm nghe xong lập tức bật cười. Bây giờ là thời đại nào rồi thế mà vẫn còn một đám nhóc đã ngu mà còn tỏ ra lợi hại. Lý Phàm thấy, đám nhóc này chẳng khác nào một lũ vô học.

Gã thanh niên kia cố hết sức thoát khỏi cánh tay của Lý Phàm, nhưng ngay lập tức gã không còn bình tĩnh được nữa rồi. Bởi vì Lý Phàm quá mạnh.

Dù gã có vùng vẫy cỡ nào cũng vô dụng. Gã cảm thấy mình như bị gọng kìm siết chặt.

“Mau dừng tay, bằng không tao sẽ khiến mày đẹp mặt.” Gã thanh niên kia bắt đầu đe dọa.

Tốt xấu gì gã là đầu gấu có tiếng ở khu vực này, chưa từng chịu nhục nhã như vậy. Thế mà Lý Phàm lại dám tóm chặt gã. Đây chẳng phải tự chuốc khổ sao?

Lý Phàm khẽ nói: “Trả lại tiền cho bạn tôi, tôi sẽ tha cho các người.”

Lý Phàm không hề thông cảm với đám thanh niên này. Ngược lại còn muốn dạy dỗ bọn chúng thay Trương Tiêu.

Mấy gã thanh niên kia nghe xong liền bật cười, từ trước tới giờ chỉ có bọn họ bắt nạt người khác làm gì có chuyện bị người khác bắt nạt? Cùng lúc đó gã ta bắt đầu dùng ánh mắt ra hiệu với đồng bọn.

Lúc này mấy gã thanh niên còn lại mới dời sự chú ý về phía Lý Phàm, đột nhiên bọn họ bắt đầu ra tay.

Lý Phàm híp mắt. Anh vốn không muốn đối nghịch với đám giặc con này nhưng đây là bọn chúng tự tìm.

Lý Phàm biết đám người này là tự dưng kiếm chuyện. Một tay anh túm chặt gã thanh niên kia, cánh tay còn lại giơ ra đỡ đòn.

Gã thanh niên kia ngạc nhiên tột độ. Đối phương chỉ dùng một tay ấy thế mà có thể đánh hay như vậy.

Trương Tiêu thầm kêu không ổn. Lần này thì xong rồi. Anh ta nhớ rõ người bạn này của mình không giỏi đánh nhau, huống chi lúc này lại đối mặt với một đám người.

Lỡ như Lý Phàm không phải là đối thủ của bọn chúng thì việc anh muốn moi tin chiếc chìa khóa Long Môn từ chỗ Lý Phàm sẽ tan thành bọt biển, vì vậy anh ta hiểu việc này nghiêm trọng cỡ nào.

Trương Tiêu căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi nhưng ngay sau đó biểu hiện của Lý Phàm khiến anh ta không giữ được bình tĩnh nữa. Anh ta không ngờ Lý Phàm lại đánh nhau giỏi như vậy.

Chưa được bao lâu đám người kia đã không phải là đối thủ của Lý Phàm. Tất cả bọn chúng đều bị Lý Phàm đánh đến không phân biệt được đường đi.

Đám thanh niên kia hít thật sâu. Bọn họ thấy Lý Phàm giống như thấy quỷ, sắc mặt sợ hãi tột độ.

Lý Phàm nhìn gã thanh niên cầm đầu, chỉ một ánh mắt đã bùng nổ sát khí âm u lạnh lẽo. Đương nhiên gã thanh niên kia cũng nhận ra sát khí lạnh lẽo trong mắt Lý Phàm.

Gã thanh niên kia không khỏi rùng mình, vội vàng nói với Lý Phàm: “Tôi biết sai rồi, anh hãy tha cho tôi đi. Tôi trả hết tiền lại cho anh.”

Lúc này Lý Phàm mới thu hồi ánh mắt, khá hài lòng với biểu hiện của gã thanh niên kia. Nếu đối phương cứ dây dưa không dứt thì chịu thiệt vẫn là bọn họ.

Sau khi Lý Phàm cầm tiền xong, thì đưa cho Trương Tiêu nói: “Bây giờ tôi đã đòi tiền được cho cậu rồi.”

Thấy số tiền kia hai mắt Trương Tiêu sáng rực. Trước đó anh ta còn lo lắng số tiền của anh ta sẽ không đòi lại được. Bây giờ sau khi thấy được nụ cười hiền lành của Lý Phàm, anh ta yên tâm hơn rất nhiều.

Có Lý Phàm ở đây sao anh ta có thể mất trắng được?

“Gần đây cậu học võ à? Tại sao lại đánh nhau giỏi như vậy? Cả một đám người cũng không phải là đối thủ của cậu.” Trương Tiêu rất bất ngờ trước thực lực mà Lý Phàm đã thể hiện lúc nãy.

Anh ta nghĩ khả năng đánh nhau của Lý Phàm cùng lắm chỉ khá hơn anh ta chút đỉnh, thậm chí còn không bằng anh ta nữa. Dù sao anh ta cũng chưa từng thấy Lý Phàm đánh nhau.

Bây giờ sau khi thấy Lý Phàm ra tay, anh ta bỗng cảm thấy rất kỳ lạ, dường như Lý Phàm rất xa lạ.

Lý Phàm mỉm cười: “Bí mật.”

Suýt chút nữa Trương Tiêu đã muốn nói ra, cậu là thiếu chủ Long Môn, thực lực đương nhiên không tầm thường rồi.

Tất nhiên anh ta không thể nói ra trước mặt Lý Phàm, bằng không chẳng mấy chốc sẽ bị Lý Phàm phát hiện vấn đề.

“Chúng ta đều uống nhiều rồi, không bằng ai về nhà nấy đi.” Lý Phàm lên tiếng. Anh thật sự không uống nhiều, quan trọng là Trương Tiêu uống rất nhiều, chỉ vì nể mặt đối phương nên mới nói như vậy.

“Thật ra… tôi nói thật với cậu gần đây tôi thất nghiệp, không có nhà ở, không có gì cả…” Trương Tiêu đột nhiên thốt lên.

Lý Phàm nghe vậy thì nhìn Trương Tiêu bằng ánh mắt khác lạ.

Anh nghĩ Trương Tiêu lăn lộn cũng không tệ, ai ngờ đối phương lại kém như vậy. Nhưng việc này cũng không đúng lắm. Bởi vì gia đình của Trương Tiêu cũng thuộc dạng số một số hai mà.

Chương 916

CHƯƠNG 916: KHIẾN NGƯỜI KHÁC THẤT VỌNG

Nếu không phải chính miệng Trương Tiêu nói ra, Lý Phàm còn nghĩ mình đã nghe lầm. Bởi anh biết bối cảnh gia đình của Trương Tiêu rất không tệ.

Lý Phàm bỗng tò mò, nhịn không được hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải cậu đang gạt tôi đấy chứ? Sao gia đình cậu lại lưu lạc đến nông nỗi này?"

"Haiz, tôi đành nói thật với cậu vậy. Tôi biết nếu nói ra có lẽ cậu cũng không tin nhưng dù sau tôi vẫn phải nói cho cậu biết."

Trương Tiêu trịnh trọng nói.

Lý Phàm tôn trọng ý kiến của Trương Tiêu, gật đầu nói: "Cậu cứ nói ra đi, mặc kệ thế nào tôi cũng sẽ tin cậu."

Lúc này Trương Tiêu mới nói thật với Lý Phàm.

Gia đình của Trương Tiêu vốn rất khá giả, nhưng lúc học tiểu học, ba mẹ của Trong Tiêu thường xuyên cãi nhau, cãi cho đến khi Trương Tiêu học cấp ba thì cuối cùng bọn họ cũng bùng nổ dẫn đến ly hôn.

Trương Tiêu lựa chọn đi theo mẹ. Nhưng lương của mẹ Trương Tiêu không cao lắm, lại không có nhà, có xe nên cuộc sống của Trương Tiêu cực kỳ khó khăn.

Vì vậy, cuộc đời của Trương Tiêu có thể nói là đã phiêu bạt nửa đời người. Sau khi Lý Phàm biết chuyện của Trương Tiêu, anh rất thông cảm với anh ta.

Anh bỗng thấy bản thân mình còn tốt hơn Trương Tiêu nhiều. Ít nhất anh cũng không thê thảm như vậy.

Lý Phàm biết Trương Tiêu khó xử, chợt sửa lời nói: "Nếu không

cậu tới nhà tôi ở mấy ngày đi.”

“Được, được.” Trương Tiêu gật đầu lia lịa, khóe miệng nhếch lên, tất cả những gì anh ta vừa nói đều là bịa đặt, mục đích chính là muốn Lý Phàm thông cảm với anh ta.

Bởi vì nếu lần này chia tay, hẹn lần sau gặp lại, sợ là sẽ không có lý do nào tốt hơn. Vì vậy anh ta muốn ở bên cạnh Lý Phàm, nhân tiện muốn moi cho được chìa khóa bí mật của Long Môn từ chỗ Lý Phàm trong thời gian ngắn nhất.

Lý Phàm cũng không ghét bỏ Trương Tiêu. Anh và Trương Tiêu cùng là một loại người nhưng ít nhất anh đã vượt qua được.

Khi Lý Phàm trở về chung cư, Cố Họa Y khoanh tay trước ngực tức giận nhìn anh, hỏi tội nói: “Sao giờ này anh mới về, chắc không phải đi chơi mới về đấy chứ?”

Lý Phàm không khỏi ho khan, chỉ sợ Cố Họa Y nói nhiều. Dù sao Trương Tiêu cũng đang ở đây. Lỡ như để Trương Tiêu nghe thấy sẽ ảnh hưởng tới anh ta.

Ban đầu Cố Họa Y cũng không hiểu lắm nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đứng bên cạnh Lý Phàm, cô mới hiểu rõ. Cô kết luận người này chắc là bạn của Lý Phàm.

“Quên đi, không so đo với anh, em về phòng ngủ đây.” Cố Họa Y khoát tay, tìm lý do rời đi.

Khi Trương Tiêu thấy Cố Họa Y, hai mắt anh ta lập tức sáng lên. Ít nhiều gì anh ta cũng nhận ra Cố Họa Y. Cô không phải là một trong tứ đại nữ thần ở Hán Thành sao?

Nghĩ tới dáng vẻ liếc mắt đưa tình của Cố Họa Y và Lý Phàm, anh ta liền biết mối quan hệ của hai người.

Lúc này Trương Tiêu mới hiểu rõ, thì ra người bạn này của mình chính là người ở rể nổi tiếng mấy năm nay.

Trương Tiêu vốn nghĩ Lý Phàm đang phát đạt nhưng sau khi nghĩ tới việc Lý Phàm lại đi ở rể thì trong lòng anh ta cực kỳ xem thường Lý Phàm.

Lý Phàm cũng không ngờ người bạn của anh lại nghĩ anh như vậy. Anh cũng không suy nghĩ gì nhiều, bắt đầu rót trà cho Trương Tiêu.

Trương Tiêu cũng chú ý tới Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt. Đầu óc anh ta tắc nghẽn, máu cam chảy ròng ròng. Nhất là đôi chân thon dài thẳng tắp của Trần Hiểu Đồng và Hoa Trúc Nguyệt không ngừng lắc lắc lư trước mặt anh ta.

Nếu anh ta không động lòng thì đúng là kỳ lạ. Ba người đẹp vô song này đều ở trong nhà Lý Phàm. Anh ta không khỏi than thở, thằng nhóc này thật là có phúc.

Không biết tại sao Trương Tiêu bỗng ước ao mình được như Lý Phàm.

Đương nhiên Lý Phàm cũng chú ý tới bộ dáng buồn cười của Trương Tiêu Anh liếc mắt, chỉ có điều nể tình đối phương uống hơi nhiều nên tạm thời không để trong lòng.

“Đúng rồi, mấy ngày nay cậu cứ ngủ ở nhà tôi đi.” Lý Phàm đột nhiên nói.

Trương Tiêu lập tức bắt đầu nhập vai, tỏ vẻ cảm động nói: “Bạn học cũ, cậu tốt với tôi quá. Nếu tôi ở đây luôn cậu có đuổi tôi đi không?”

Bầu không khí đột nhiên trở nên lúng túng. Lý Phàm chậm nửa nhịp mới cười gượng, khiến Trương Tiêu không biết nói gì.

Lý Phàm khẽ mỉm cười nói: “Đương nhiên là được.”

Trương Tiêu biết trong lòng Lý Phàm chắc chắn là không muốn. Chỉ có điều anh ta biết nhiệm vụ chính của anh ta là thăm dò cho được chìa khóa bí mật của Long Môn, không cần phải suy nghĩ đến những việc khác.

Lúc này Trương Tiêu bỗng nói: “Không nói những thứ này nữa, tôi về phòng ngủ trước đây.”

Lý Phàm gật đầu, cũng không ngăn cản đối phương.

Sau khi Trương Tiêu về phòng ngủ, Trần Hiểu Đồng đột nhiên nói: "Tôi thấy bạn của anh chẳng phải người tốt lành gì. Anh phải sớm đề phòng anh ta đi. Người như vậy rất nguy hiểm."

Lý Phàm nghe vậy rất ngạc nhiên. Nhưng Trương Tiêu có nguy hiểm hay không trong lòng anh tự biết rõ.

"Yên tâm đi, cô không cần lo lắng việc này." Lý Phàm cười nói.

Trúc Hoa Nguyệt cũng nói ngay theo: "Người kia cứ nhìn tôi chằm chằm, vừa nhìn đã biết là kẻ lưu manh."

"Chậc, lần sau tôi sẽ chú ý." Lý Phàm thấy buồn cười. Dù sau Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt đều là những mỹ nhân tuyệt sắc, bất kỳ người đàn ông bình thường nào cũng sẽ rung động.

Chỉ có thánh nhân mới không rung động khi thấy người đẹp như vậy nhưng trên đời này chẳng có bao nhiêu thánh nhân.

Lý Phàm luôn cảm thấy Trương Tiêu có gì đó khác lạ, về phần khác lạ chỗ nào anh cũng không nói ra được. Anh thấy hình như Trương Tiêu đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lý Phàm nghĩ không ra nên theo bản năng gọi điện cho đội trưởng Chương, bảo đối phương đi điều tra gia đình của Trương Tiêu.

Nửa đêm, Lý Phàm nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

Anh lặng lẽ đứng dậy rời khỏi giường để tránh kinh động đến Cố Họa Y.

Trương Tiêu cầm đèn pin trong tay, rón rén lục tìm trong tủ đựng đồ. Quân sư Bạch gọi điện thoại bảo anh ta hành động vào ban đêm, nếu tìm không được thì hãy nghĩ tới cách moi tin.

Sáng nay anh ta đã thử qua. Nhưng tửu lượng của Lý Phàm có thể so sánh với tửu tiên. Anh ta biết nếu moi tin từ chỗ Lý Phàm còn khó hơn lên trời.

Vì vậy Trương Tiêu mới đổi cách hành động. Nếu có thể trực tiếp lấy được chìa khóa bí mật của Long Môn thì anh ta không cần phí nhiều công sức như vậy. Lấy xong thì rời đi luôn là được.

Nhưng dù anh ta có lục lọi thế nào cũng không có bất kỳ manh mối gì. Thậm chí ngay cả một đồ vật khác lạ cũng không có.

Anh ta không khỏi cảm thấy đau đầu. Vì không biết chìa khóa bí mật của Long Môn này có hình dáng thế nào nên khi tìm chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Trong lúc Trương Tiêu cúi đầu tìm kiếm cũng không nhìn đường, đột nhiên cảm thấy mình đụng phải một bức tường rất kiên cố, lập tức ngã sấp xuống.

Chương 917

CHƯƠNG 917: CÓ TẬT GIẬT MÌNH

Trương Tiêu sợ hãi đến mức ném điện thoại đi, chủ yếu là vì anh ta có tật giật mình, hơn nữa nửa đêm nửa hôm cũng sẽ không có người, ít nhiều anh ta cũng tin vào chuyện ma quỷ, nhất là, sau khi anh ta nhìn thấy Lý Phàm thì cho rằng bản thân đã bị lộ rồi.

“Cậu ở đây làm gì?” Lý Phàm nhìn Trương Tiêu với ánh mắt khó hiểu, trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ Trương Tiêu, anh cho rằng chắc chắn đối phương có chuyện gì đang giấu mình đó.

Nếu không cũng sẽ không tìm kiếm đồ đạc nửa đêm nửa hôm như vậy, may là thính lực của anh rất tốt nên mới nghe được tiếng động này, nếu đổi thành người khác, e rằng Trương Tiêu đã có thể tiếp tục làm vậy mà thần không biết quỷ không hay rồi.

Trương Tiêu thấy vậy bèn cả vú lấp miệng em, không vui nói: “Đồ của tôi rơi mất rồi, nên tôi mới ra đây tìm, cậu ra ngoài thì cũng phải nói một tiếng chứ, dọa tôi hết hồn.”

Lý Phàm tiếp tục híp mắt nói: “Đồ rơi rồi thì để trời sáng rồi tìm, tôi đi vệ sinh.”

Trương Tiêu trêu chọc nói: “Nửa đêm đi vệ sinh nhiều lần, e là thận có vấn đề rồi.”

Lý Phàm chỉ cười không nói, anh không vạch trần Trương Tiêu, anh muốn xem xem Trương Tiêu muốn chơi trò gì với mình, thật ra trong lòng anh cũng biết rất rõ.

Lúc học tiểu học, quan hệ của anh và Trương Tiêu không phải rất tốt, chỉ bình thường mà thôi, Trương Tiêu là người bạn tiểu học duy nhất tìm đến liên lạc với anh, hơn nữa hôm nay còn chủ động muốn ngủ ở nhà anh.

Lại thêm việc đối phương không ngừng chuốc rượu anh, Lý Phàm càng nghĩ, càng cảm thấy chuyện này không đơn giản như anh

nghĩ, anh cho rằng người bạn cũ này chắc chắn là có chuẩn bị mà tới.

Đối với kết quả như vậy, Lý Phàm rất thất vọng.

Trương Tiêu lại tưởng rằng Lý Phàm đã tin mình rồi, lặng lẽ vỗ lồng ngực, cho rằng khả năng đánh lừa của anh ta quá tài giỏi.

Anh ta tin tưởng tuyệt đối vào khả năng đánh lừa của mình, lúc này mới trở về phòng, tránh để Lý Phàm lại nhận ra có vấn đề gì trong đó.

Sau khi Lý Phàm trở về phòng, quả nhiên Trương Tiêu không có bất cứ động tĩnh gì nữa.

Lúc rời giường, Lý Phàm làm bữa sáng cho ba người, bao gồm cả bữa sáng của anh và Trương Tiêu.

Trương Tiêu ăn sáng xong, thì cùng Lý Phàm đi chạy buổi sáng, Trương Tiêu đột nhiên lấy một chiếc đồng hồ từ trong túi ra, nói: "Cái đồng hồ này là cho cậu, hôm qua ở nhà cậu cả tối, cũng thật ngại quá, trên người tôi không có bao nhiêu tiền cả."

"Không cần như vậy đâu." Lý Phàm vô thức xua tay, anh biết chiếc đồng hồ này đương nhiên là tốt, nhưng ít nhất đây là đồ của đối phương, anh không thể vô cớ nhận lấy như vậy được.

Trương Tiêu lại nói: "Có gì mà không được chứ, cậu cứ giữ lấy đi, nếu cậu không nhận lấy, thì tôi cũng áy náy lắm."

Lý Phàm thấy vậy, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, chỉ đành nhận lấy.

"Chiếc đồng hồ này bao nhiêu tiền?" Lý Phàm tò mò hỏi.

Thật sự anh không hiểu quá rõ về đồng hồ, nên mới tò mò hỏi thử, có điều thứ anh để ý không phải giá cả mà là phần tâm ý đó của đối phương.

"Chiếc đồng hồ này là ba mẹ tôi cho tôi, có thể nói là một vật kỉ niệm, nhưng bây giờ tôi có giữ vật kỉ niệm cũng vô dụng, vào lúc tôi khó khăn nhất thì cũng chỉ có cậu có quan hệ không tệ với tôi,

món đồ này cứ tặng cho cậu vậy."

Lời này Trương Tiêu nói ra rất cảm động, khiến người ta nghe vào cũng không khỏi thấy động lòng.

Khóe miệng Lý Phàm khẽ co giật, anh chỉ hỏi giá cả, sao đối phương lại nói đến mức thê lương như vậy chứ, nếu anh không biết nhất cử nhất động của Trương Tiêu tối qua, có lẽ anh còn bị cảm động bởi lời này của Trương Tiêu.

Nhưng bây giờ, anh có nghe thấy lời này của Trương Tiêu cũng chỉ cho rằng chắc chắn Trương Tiêu đang diễn kịch.

"Xem ra đúng thật là quý trọng, quý trọng đến vậy, cậu xác định là muốn cho tôi chứ?" Lý Phàm hỏi ngược lại, anh cho rằng món đồ quý trọng như vậy, đối phương chắc chắn sẽ giữ lại, sao có thể cho anh được.

Quả nhiên, Trương Tiêu gật đầu nói: "Anh Lý, anh không cần phải nói nhiều lời khách sáo với tôi như vậy, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ coi anh là anh trai của tôi, đồ của tôi cũng chính là đồ của anh."

Để phụ họa theo, Lý Phàm cũng đành phải gật đầu đồng ý.

Lúc Lý Phàm đồng ý, Trương Tiêu lập tức cười nói: "Anh Lý, anh có bảo bối gì có thể cho tôi không."

"Bảo bối? Cái này thì không có." Lý Phàm lắc đầu, rồi trực tiếp làm ngơ, không hề đặt trong lòng.

Trương Tiêu cảm thấy rất ngoài ý muốn, anh ta thở dài nói: "Ài, tôi coi anh Lý là anh em, nhưng anh Lý lại không coi tôi là bạn bè, không đủ nghĩa khí nhé."

Lý Phàm nghe thấy vậy, không khỏi trợn mắt, lý lẽ đạo đức của tên này cũng ghê thật đấy, cái gì gọi là không đủ nghĩa khí chứ?

Lý Phàm nhíu mày nói: "Quả thật là tôi không có bảo bối gì cả."

"Chẳng hạn như một số đồ cổ, có giá trị hay không cũng không sao cả, chủ yếu là để kỉ niệm thôi." Trương Tiêu không kiềm chế nổi nữa mà đưa ra gợi ý, suýt chút nữa đã nói thẳng là chìa khóa của

Long Môn ra.

Lúc này Lý Phàm mới ngẩng đầu lên nhìn Trương Tiêu, như là đã hiểu rõ ý của Trương Tiêu, anh híp mắt nói: “Chẳng trách cậu lại ở đây đợi tôi, thứ đồ đó, tôi quả thật không có.”

“Anh Lý, anh nói vậy là có ý gì, tôi có đòi anh món đồ gì đâu.” Trương Tiêu biến sắc, liền bắt đầu giả ngây giả ngốc.

Lý Phàm cười nói: “Cậu không phải nghe ngóng từ chỗ tôi nữa, là chìa khóa Long Môn đúng không, ngại quá, món đồ này, tôi quả thật không biết nó ở đâu.”

Nói thật, nếu anh biết chìa khóa Long Môn ở đâu, chắc chắn anh sẽ giữ nó lại, hoặc là đi tìm kho báu Long Môn để mở nó ra rồi chứ không phải cứ vướng mắc trong lòng cả đời này.

Vậy nên điều này, Lý Phàm hiểu rất rõ, anh vẫn luôn không có tung tích gì về chìa khóa Long Môn, nếu anh biết được chìa khóa Long Môn ở đâu thì anh đã dùng nó từ lâu rồi, hà cớ gì phải giữ lại bên mình chứ.

Dù sao giữ lại bên mình và mở kho báu Long Môn ra thì đều nguy hiểm, làm vậy không phải tốt hơn sao?

Sau khi Trương Tiêu nghe thấy vậy, anh ta choáng váng, anh ta cảm thấy vô cùng bất ngờ với kết quả như vậy, nếu không phải tận tai nghe thấy, anh ta còn không dám tin là thật.

Anh ta không ngờ mọi chuyện lại không giống với trong tưởng tượng của mình, anh ta cho rằng đối ta ở trong tối, địch ở ngoài sáng, nhưng bây giờ anh ta mới biết, đối phương đã phát hiện ra từ lâu rồi.

“À, hóa ra cậu đã phát hiện ra rồi à.” Trương Tiêu nở một nụ cười khổ sở, anh ta cho rằng mình còn có thể tiếp tục che giấu một đoạn thời gian nữa cơ.

Lý Phàm lắc đầu nói: “Tôi rất thất vọng về cậu, chuyện ngày hôm nay, tôi sẽ coi như chưa từng có gì xảy ra cả, mời cậu rời khỏi nơi này đi.”

“Cậu nhất định đừng đuổi tôi đi, nếu cậu đuổi tôi đi, tôi sẽ chết chắc.” Đột nhiên, Trương Tiêu trở nên hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy khắp lưng.

Lý Phàm nhìn Trương Tiêu với ánh mắt nghi ngờ, tưởng rằng Trương Tiêu đang nói dối, nhưng anh nhìn thấy, ngoài sự sợ hãi trong ánh mắt của Trương Tiêu ra, thì còn có sự chân thành.

Lúc này Lý Phàm mới biết không phải Trương Tiêu đang đùa giỡn với mình, anh nhíu mày hỏi: “Tại sao cậu lại chết chắc?”

Lúc này Trương Tiêu mới thành thật nói: “Bọn họ nói rồi, nếu như tôi không hoàn thành nhiệm vụ mà trở về, chắc chắn bọn họ sẽ không tha cho tôi.”

Chương 918

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 918: KẺ MẠNH LIÊN THỦ

Lý Phàm đương nhiên biết những người mà Trương Tiêu nói là ai, trước mắt những kẻ có ý đồ với chìa khóa Long Môn, thì cũng chỉ có Long Hậu mà thôi.

Còn về người xử lí chuyện này, chắc chắn là người mới thay thế cho Trương Đức Võ, Bạch quân sư.

Bạch quân sư này, tuy Lý Phàm chưa từng qua lại, nhưng Lý Phàm có thể khẳng định rằng, Bạch quân sư này chắc chắn là một người lòng dạ nham hiểm.

Nếu như nhiệm vụ lần này không hoàn thành, nói không chừng Bạch quân sư sẽ thật sự truy cứu Trương Tiêu.

Đến lúc đó, nói không chừng Bạch quân sư sẽ xử lí Trương Tiêu, nhưng mọi chuyện này thì có liên quan gì đến Lý Phàm chứ, cho dù đối phương có bị ép thì cũng chẳng liên quan gì đến anh.

“Tôi không giúp nổi cậu, cậu tự lo liệu cho bản thân đi.” Lý Phàm không phải thánh nhân, bây giờ trong biệt thự vẫn còn có rất nhiều người anh không thể chăm sóc được, anh không muốn lo liệu cho một người bạn từng ra tay với mình.

Nghe vậy, Trương Tiêu lập tức nổi giận, hét lên với Lý Phàm: “Cậu tuyệt tình quá rồi đó, tốt xấu gì cậu cũng phải cứu tôi một lần chứ, lần này tôi thật sự sẽ chết chắc đó.”

Lý Phàm làm như không nghe thấy gì, trực tiếp làm ngơ, Trương Tiêu sốt ruột, anh ta vô thức ôm lấy chân Lý Phàm, nói: “Tôi biết sai rồi, xin cậu nể tình chúng ta là bạn hồi tiểu học, cậu giữ cái mạng này cho tôi đi.”

Sau khi thấy dáng vẻ này của đối phương, trong lòng lại thấy không thoải mái, giúp cũng không được mà không giúp cũng không được, chủ yếu đối phương quả thật là không có lương tâm, gần như không có một lời nói thật lòng nào.

Đổi một cách nói khác, thì chính là miệng chó không mọc được ngà voi.

Trương Tiêu thấy Lý Phàm đồng ý, liền thấy vui mừng, vô thức ôm lấy Lý Phàm.

Click để xem ảnh

Bây giờ anh ta cảm thấy mọi chuyện vô cùng gay go, cho rằng mình đã chết chắc rồi, anh ta căng thẳng đến mức không thể ghe lọt lời của ai.

Lý Phàm gọi đối phương mấy tiếng liền, lúc này mới nói: “Cậu đừng ngơ ra đó nữa, đám người đó đi cả rồi.”

Trương Tiêu nhớ lại bản lĩnh ban nãy của Lý Phàm, anh ta liền biết Lý Phàm chính là hi vọng của mình, bèn gửi gắm hết mọi hi vọng cho Lý Phàm, nói: “Cậu Lý, tôi tin chắc chắn cậu có thể cứu tôi, cậu Lý, xin hãy cứu tôi một mạng.”

Lý Phàm nhíu mày, anh cũng nhìn ra được không phải Trương Tiêu đang lừa mình, anh cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, Trương Tiêu vừa nói nói sự thật với anh sao đã bị lộ ngay rồi?

Lúc này tầm mắt của Lý Phàm mới đặt lên người Trương Tiêu, đúng lúc này, anh mới phát giác ra vấn đề nằm ở đâu, hóa ra trên người đối phương đã bị lắp máy nghe lén.

Rất nhanh Lý Phàm đã gỡ máy nghe lén trên người đối phương xuống, sau khi Trương Tiêu nhìn thấy món đồ này thì thấy rất kì lạ, hiển nhiên là không biết món đồ này là cái gì.

“Cậu Lý, cái này?” Trương Tiêu không kìm được hỏi.

Lý Phàm giẫm nát máy nghe lén, nhàn nhạt nói: “Đây là máy nghe lén, hiển nhiên là những lời ban nãy cậu nói với tôi đã bị bọn họ

nghe thấy hết rồi, nên bọn họ mới muốn xử lí cậu."

Trương Tiêu nuốt nước miếng, bây giờ anh ta rất sợ hãi, vì những chuyện vừa mới xảy ra quá đỗi đáng sợ, vượt xa khỏi phạm vi có thể chấp nhận của anh ta.

"Được rồi, cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều, tôi sẽ sắp xếp người bảo vệ cậu." Lý Phàm nói, về Trương Tiêu, anh quyết định sẽ giao cho Sở Trung Thiên xử lí.

Bên cạnh Sở Trung Thiên có nhiều người, bảo vệ Trương Tiêu thì vẫn dư sức.

Lý Phàm không lo lắng sẽ để lộ Sở Trung Thiên, dù sao cậu Long và Long Hậu sẽ không đấu khẩu với nhau, hai người này sẽ không xảy ra xung đột gì cả.

Hơn nữa, chuyện bé như con kiến, Long Hậu cũng không rảnh rỗi gọi điện cho cậu Long.

Sắc mặt Bạch quân sư trầm xuống, kế hoạch thất bại một lần nữa khiến ông ta bị đả kích rất mạnh, ông ta đột nhiên trở nên suy sụp tinh thần, tại sao chiêu thức trăm trận trăm thắng của ông ta, tại sao áp dụng với Lý Phàm lại không hề có chút tác dụng nào?

Bạch quân sư nghiến răng, chuyện này tuyệt đối không thể nói với Long Hậu, ông ta đành phải nhịn, bắt đầu nghĩ một cách khác, ông ta đột nhiên nhớ đến cậu Long.

Ông ta có thể hợp tác với cậu Long một phen, nếu hợp tác với cậu Long, nói không chừng chỉ cần tốn ít sức đã có thể thành công rồi.

Nghĩ vậy, ông ta lập tức liên lạc với cậu Long.

Sau khi cậu Long biết được Bạch quân sư là người bên cạnh Long Hậu, ít nhiều cũng cho chút mặt mũi, lúc này mới đồng ý gặp mặt đối phương.

"Cậu Long, cậu không hổ là con trai của Thất Long Vương, tương lai sẽ thay thế cho thiếu chủ của Long Môn." Trước khi Bạch quân sư gặp cậu Long cũng đã chuẩn bị một ít tài liệu, vừa gặp mặt liền không ngừng nịnh nọt.

Cậu Long nghe vào, vô cùng hài lòng, cười như nở hoa, nói: “Haha, ánh mắt của Long Hậu thật không tệ, chọn trúng ông làm quân sư.”

Bạch quân sư khách sáo rót trà cho cậu Long, cậu Long nói thẳng: “Chúng ta vẫn nên nghĩ xem nên xử lí Lý Phàm thế nào đi.”

“Ài, Lý Phàm này, quả thực khó đối phó, có điều tôi cần một ít người, tôi nghe nói cậu Long thích nuôi một số sát thủ như nuôi cổ độc, để đám sát thủ này tự tàn sát lẫn nhau, kẻ cuối cùng sống sót được mới là sát thủ thật sự, có đúng như vậy không?”

Bạch quân sư xoa tay, làm như vô ý hỏi.

Cậu Long đột nhiên trở nên kiêu ngạo, nói: “Ông nói không sai, quả thực là như vậy.”

“Cậu Long, theo tôi thấy, hay là cậu để đám sát thủ kia của cậu ra tay đi, bên tôi có thể điều động một số cao thủ ra, chúng ta liên thủ, như vậy tỉ lệ thành công sẽ rất lớn.” Bạch quân sư cười nói.

Cậu Long cười nói: “Không biết người ông phái ra là sát thủ nào, nếu không có danh tiếng, tôi thấy không cần phải hợp tác nữa đâu.”

“Cậu Long, sát thủ mà tôi phái ra là chưởng môn của Bát Cực Quyền và Thái Cực Quyền, hai người này có thể nói là được truyền lại từ tông sư đời đầu, đều có nền tảng nhất định, nội lực thâm hậu, như vậy có đáng để hợp tác không?”

Bạch quân sư ít nhiều cũng có vài phần tự tin, nếu không ông ta cũng không dám bàn chuyện hợp tác với đối phương.

“Được, người của tôi tạm thời bảo mật, không thể nói cho ông, có điều, ông phải đi cùng tôi, thực lực của cậu ta, đảm bảo đủ tư cách.” Cậu Long nở một nụ cười tàn nhẫn, gửi lời mời đến Bạch quân sư.

Chương 919

CHƯƠNG 919: LÒNG DẠ NHAM HIỂM

Bạch quân sư nghe vậy, không khỏi run rẩy, ông ta cho rằng ông ta đã là một người lòng dạ nham hiểm rồi, nhưng ông ta không ngờ tới, cậu Long lòng dạ còn nham hiểm hơn cả so với ông ta.

Ngay lập tức, Bạch quân sư không dám xem thường cậu Long nữa, ông ta cũng nhìn ra được cậu Long không đơn giản, ông ta có chút hối hận vì đã hợp tác với cậu Long.

Có điều, ông ta cũng phải để tâm đến, lỡ như ngày nào đó ông ta đấu với cậu Long, đối với ông ta mà nói cũng không phải chuyện nhỏ.

Bạch quân sư là một người từng trải, nên ông ta cũng không thấy sợ hãi, quả quyết đồng ý, rồi xuất phát cùng cậu Long.

Cậu Long cười như không cười nói: “Bạch quân sư, tôi biết ông là một người từng trải, chứng kiến nhiều mặt của xã hội, nhưng đối với tôi mà nói, ông còn kém xa lắm, chuyện mà ông nhìn thấy sắp tới chắc chắn sẽ khiến ông phải trố mắt đứng nhìn.”

Bạch quân sư nghe vậy chỉ mỉm cười, coi như không nghe thấy gì, đối với ông ta mà nói, ông ta cho rằng mọi thứ trước mắt đều tốt hơn.

Bạch quân sư không tin đối phương có thể dọa được ông, ông ta cho rằng đối phương chắc chắn chỉ đang chém gió mà thôi.

Nhưng cảnh tượng sau đó đã khiến Bạch quân sư không thể nào bình tĩnh lại được, ông ta không ngờ cậu Long lại tạo ra một tổ chức ngầm như vậy.

Khi ông ta xuống dưới lòng đất, ông ta liền ngửi thấy một mùi máu tanh nồng trong không khí, hơn nữa xung quanh còn có những tiếng hét đinh tai nhức óc.

Bạch quân sư nhíu chặt mày, rõ ràng là tiếng hét của người, ông ta nghe vào lại như tiếng gầm của dã thú, lúc này ông ta đã hiểu cậu Long không phải đang đùa giỡn với ông ta.

Ông ta thấp thỏm bước tới, lúc đi vào, ông ta nhìn thấy một số người bị nhốt trong lồng, đám người này ai nấy đều là cao thủ đỉnh cấp, có cơ bắp cuồn cuộn, ánh mắt hiện lên sát khí.

Sau khi Bạch quân sư nhìn thấy cảnh này, ông ta liền ngơ ra, tình huống này là như thế nào, kết quả này không giống với những gì ông ta tưởng tượng.

Ông ta bắt đầu thấy hoảng loạn trong lòng, lúc ông ta nhìn thấy đám người kia thì lại không dám nhìn thẳng.

Bạch quân sư không kìm được hỏi: “Chẳng lẽ cậu muốn đám người này ra tay?”

“Đương nhiên không phải, đám người này chỉ có thể nói là có cấp bậc bình thường mà thôi, đối phó với Lý Phàm, đương nhiên tôi phải phái ra Cuồng Ma Chung Cực bên tôi rồi.” Đột nhiên, cậu Long để lộ ra vẻ mặt cao ngạo, điên cuồng.

Bạch quân sư hít một hơi thật sâu, đám người này đã tài giỏi đến vậy rồi, ông ta không dám tưởng tượng Cuồng Ma Chung Cực trong lời nói của cậu Long còn tài giỏi đến mức nào nữa.

Điều bây giờ ông ta có thể khẳng định đó là, chỉ cần Cuồng Ma Chung Cực của cậu Long cùng với cao thủ Thái Cực Quyền và Bát Cực Quyền của ông ta thì chắc chắn sẽ dư sức đối phó với Lý Phàm.

Bạch quân sư đành phải theo cậu Long đi vào trong, thỉnh thoảng, ông ta nhìn thấy có hai người đàn ông vạm vỡ đang tàn sát nhau trên võ đài, hai người đó dường như bị đánh rất thảm hại, hơn nữa cánh tay rõ ràng là đã trật khớp.

Nhưng hai người đàn ông đó vẫn đang liều mạng đánh nhau, khán giả bên ngoài điên cuồng hò hét, mọi thứ như một vũ điệu điên cuồng.

Bạch quân sư không khống chế được mà tái mét mặt mũi, sau khi

nhìn thấy cảnh tượng máu me này, ông ta mới biết những gì ông ta từng trải đúng là quá ít ỏi.

Ông ta không ngờ nơi này còn hỗn loạn đến vậy, hoàn toàn phá hoại tam quan của ông ta.

Cậu Long nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Bạch quân sư liền mỉm cười, anh ta rất hài lòng với kết quả như vậy, thứ anh ta muốn chính là kết quả này.

Bạch quân sư đi theo sau anh ta, cuối cùng, anh ta mới dừng lại trước một cánh cửa.

Bạch quân sư vô thức ngẩng đầu lên, ông ta nhìn thấy có một người đàn ông vạm vỡ đang ngồi trong một căn phòng hào hoa, người đàn ông đó bị trói bằng dây xích, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn.

Quan trọng nhất chính là, người đàn ông này không chỉ có vẻ bề ngoài mạnh mẽ mà cơ thể còn tỏa ra sát khí vô cùng đáng sợ.

Bên cạnh người đàn ông là một đám người hầu hạ anh ta, trông anh ta đang vô cùng thoải mái ăn hoa quả, lúc anh ta nhìn thấy Bạch quân sư và cậu Long đến còn chẳng nhìn lấy một cái, trực tiếp làm ngơ.

Cậu Long cảm thấy rất khó chịu, anh ta cũng được xem là sếp của đối phương, đối phương ăn đồ của anh ta, cầm tiền của anh ta mà lại dám làm ngơ anh ta.

Trong lòng anh ta cũng có một cảm giác vô cùng mất cân đối, nhưng anh ta nghĩ đến việc mình còn cần lợi dụng người đàn ông này nên mới không thấy khó hiểu nữa.

Người đàn ông kia không thoải mái, hừ giọng nói: “Cậu Long, cậu đến tìm tôi có chuyện gì sao, nếu không có chuyện gì khác, mời cậu đi cho.”

Cậu Long nghe vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống, anh ta biết người đàn ông này rất ngông cuồng tự đại, nhưng anh ta cũng không đặt trong lòng.

“Anh xem anh nói kìa, tôi đến tìm anh đương nhiên là có việc rồi.”

Cậu Long mỉm cười nói, thực lực của đối phương rất mạnh, anh ta muốn đánh cũng không thể đánh, cũng không thể đuổi đối phương ra ngoài, đây mới là mục đích thật sự khiến đối phương điên cuồng.

Nhưng anh ta nghĩ đến đây là lần cuối cùng dùng đối phương để làm việc cho bản thân, đợi Cuồng Ma Chung Cực giúp anh ta giải quyết Lý Phàm, anh ta sẽ tiêu diệt đối phương triệt để.

Cuồng Ma Chung Cực cười: "Muốn tôi giúp cậu thì cũng được thôi, nhưng phải xem xem cậu có bản lĩnh đó hay không đã, nếu cậu không có bản lĩnh đó, tôi đề nghị cậu nên bớt cái suy nghĩ đó lại đi."

"Bớt cái suy nghĩ đó lại à, anh nghĩ cũng hay thật đấy." Cậu Long không vui nhìn anh ta, nhàn nhạt nói: "Lần này tôi giao cho anh một nhiệm vụ, nếu anh hoàn thành, tôi sẽ cho anh ba tỉ."

Cuồng Ma Chung Cực nghe thấy vậy, lập tức thấy vui mừng, vô thức hỏi: "Cậu nói thật sao, cậu không thể lừa tôi, nếu cậu lừa tôi, tôi sẽ cho cậu đẹp mặt."

Khóe miệng cậu Long khẽ giật nhẹ, anh ta biết Cuồng Ma Chung Cực không phải đang nói đùa, anh ta cười nói: "Đương nhiên là thật rồi, hơn nữa tôi còn tìm cho anh một đối thủ rất mạnh, người đó là thiếu chủ của Long Môn bây giờ."

"Thiếu chủ Long Môn?" Cuồng Ma Chung Cực không chút sợ hãi mà lại ngơ ra, rồi cười đùa nói: "Đã là thiếu chủ Long Môn, nếu tôi mà giết chết cậu ta, chắc chắn sẽ rất có ý nghĩa nhỉ."

Bây giờ có thể nói là anh ta không thiếu tiền, chủ yếu là danh tiếng, anh ta chỉ cần gây dựng được tiếng tăm mà thôi, mà hôm nay chính là một cơ hội vô cùng tốt.

Lúc anh ta nghe thấy chính miệng cậu Long nói ra, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bạch quân sư vô thức hỏi: "À thì, tôi vẫn chưa thấy sự ghê gớm của cậu ta, hay là cậu bảo cậu ta ra tay cho tôi xem xem."

Sắc mặt cậu Long thay đổi, cười gằn nói: "Lần sau đi, nếu anh ta ra

tay, chúng ta sẽ gặp nạn đó.”

Bạch quân sư vò đầu, không hiểu ý của cậu Long, ông ta cho rằng đối phương đang miêu tả quá lố.

Cuồng Ma Chung Cực chợt đứng dậy, lời ban nãy của Bạch quân sư đương nhiên anh ta cũng nghe thấy, anh ta liền cảm thấy không phục.

Sắc mặt cậu Long thay đổi, anh ta biết Cuồng Ma Chung Cực muốn thể hiện bản lĩnh rồi.

Chương 920

CHƯƠNG 920: QUÁ MẠNH!

Cậu chủ Long và người của mình dần dần tránh đi, quân sư Bạch vẫn sửng sờ tại chỗ, hoàn toàn không hiểu nhóm người cậu Long vì sao lại đột ngột tránh đi như vậy.

Khi ông ta nhìn thấy Cuồng Ma Chung Cực tiến về hướng mình, bất chợt ông rùng mình, không hiểu vì sao ông lại tự nhiên cảm thấy luống cuống, điều này hoàn toàn khác xa với những gì ông ta tưởng tượng.

Đột nhiên ông ta có linh cảm không ổn lắm, ngay khi ông chuẩn bị chuồn, Cuồng Ma Chung Cực bất ngờ mở to miệng khi ông vẫn chưa kịp quay đầu.

Nhất thời âm thanh nhói tai vang ra từ miệng của Cuồng Ma Chung Cực, âm thanh không khác gì sóng âm, rất vang dội, có thể dùng từ đinh tai nhức óc để hình dung.

Quân sư Bạch bất thình lình bị âm thanh vang dội đó làm giật mình, ông hít hơi mạnh, cảm thấy vô cùng bất ngờ với kết quả diễn ra trước mắt.

Khuôn mặt quân sư Bạch bị bất ngờ trở nên tái xanh, có thể nói là không còn giọt máu nào, toàn thân ông toát mồ hôi lạnh.

Cuồng Ma Chung Cực kênh kiệu không để ý đến quân sư Bạch, ông đột nhiên tung mấy cú đấm vào không trung.

Quân sư Bạch hơi sửng sốt, khi đối phương tung cú đấm, trông hoàn toàn không có chút gì là phong thái của cao thủ, ngay cả đến cao thủ nghiệp dư cũng không bằng, ông đoán rằng đối phương chắc chắn chỉ là tạo dáng mà thôi.

Suy nghĩ này của ông chỉ vừa mới xuất hiện, nhưng những gì diễn ra ngay giây phút tiếp theo sau đó đã khiến cho suy nghĩ đó của ông hoàn toàn bị đánh gục.

Đột nhiên, đồ vật xung quanh trong phòng trong nháy mắt bất ngờ nổ tung, ngay cả bức tường cũng xuất hiện rõ dấu vết của cú đấm.

Không gian cả gian phòng trong tích tắc khói bụi mù mịt, khói bụi này là tàn tích của tấm vách ngăn bị nổ tung.

Quân sư Bạch hít hơi sâu, có đánh chết ông ta cũng không thể ngờ được cú đấm của Cuồng Ma Chung Cực lại có sức bộc phát mạnh và lợi hại đến như vậy.

Nếu không tận mắt nhìn thì ông cũng không dám tin đó là thật, lần này ông thật sự bắt đầu sợ, đây mới là cao thủ đích thực.

Nếu đối phương thật sự muốn ra tay với mình, chắc chắn ông sẽ chết không lối thoát.

Cuồng Ma Chung Cực nhìn quân sự Bạch với ánh mắt khinh thường, rồi bình thản nói: “Không ai có thể nghi ngờ năng lực của tôi, vì những ai nghi ngờ năng lực của tôi đều phải chết.”

Ông không giết quân sư Bạch, đó là vì ông nể mặt cậu chủ Long, dù sao thì một bữa cơm và một trăm bữa cơm, ông vẫn có thể phân biệt rất rõ ràng.

Lỡ như ông giết chết quân sư Bạch, đối với bản thân ông cũng không có ích lợi gì.

Sau khi quân sư Bạch biết đối phương nương tay, ông lau lau mồ hôi hột, nhìn Cuồng Ma Chung Cực nói: “Cám ơn ơn nghĩa nương tay của ông, cám ơn ông đã tha mạng.”

Cuồng Ma Chung Cực lạnh lùng lên tiếng: “Dù sao thì hiện tôi cũng là cao thủ Nội Ngoại Gia, trước mắt vẫn chưa gặp được đối thủ nào, bất cứ người nào so tài với tôi đều chỉ có một con đường chết.”

Quân sư Bạch không hề có chút nghi ngờ với lời nói của đối phương, vì với thực lực của đối phương, quả thật đối phương có quyền kiêu ngạo, ông rất rõ điều này.

Quân sư Bạch hoàn toàn không ngờ được mọi chuyện lại xảy ra đột ngột như vậy, ông hối hận vì sao không kịp thời tránh đi, nếu

như bản thân ông nhanh chân rời đi, không chừng sẽ không bị làm cho giật mình đến mức tệ hại khó coi như vậy.

Sau khi cậu chủ Long nhìn thấy bộ dạng tệ hại của quân sư Bạch, anh không hề có chút gì là cảm thấy áy náy, ngược lại còn vỗ tay cười và nói: "Cuồng Ma Chung Cực quả không hổ danh là Cuồng Ma Chung Cực, quả nhiên thực lực có phần lợi hại hơn, tôi tin có ông ra tay, chắc chắn sẽ mã đáo thành công."

Sau khi nịnh hót xong, bản thân anh cũng cảm thấy có chút ghê tởm, ngày thường đều là người khác nịnh nọt anh, nhưng lúc này đây, anh lại là người nịnh hót tâng bốc đối phương.

Cuồng Ma Chung Cực kiêu ngạo nói: "Đó là lẽ đương nhiên, những người có mặt ở đây, không ai có thể trở thành đối thủ của tôi."

Đột nhiên, hai người đàn ông khí chất, thần thái phi phàm từ sau lưng quân sư Bạch bước ra, hai người này phân biệt là hai vị khách do quân sư Bạch mời đến, cao thủ Bát Cực quyền và Thái Cực quyền.

Sau khi hai người họ nhìn thấy người thuê mình bị Cuồng Ma Chung Cực làm mất thể diện, vì bản thân họ đã nhận tiền của khách, đương nhiên họ phải giúp quân sư Bạch lấy lại thể diện.

"Hừ, ông như vậy có quá kiêu ngạo không." Vị đại sư Bát Cực quyền vốn là người rất nóng tính. Ông thẳng thắn lên tiếng, tính tình của ông có thể nói là thuộc hàng cực nóng tính, nhưng ông không ngờ rằng đối phương còn nóng tính hơn mình.

Khi Cuồng Ma Chung Cực nhìn người đàn ông xuất hiện, trông ông không khác gì là nhìn tên ngốc, ông khinh miệt cười nói: "Ông chỉ là con kiến cỏn con thôi, vậy mà dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi, tôi nghĩ chắc đầu của ông có vấn đề rồi."

Đại sư Bát Cực quyền nghe vậy, nhất thời cơn giận bùng nổ, ngày thường chỉ có ông coi thường người khác, chưa bao giờ có ai dám nói chuyện thách thức ông như vậy.

Ông đoán chắc là đối phương quá kiêu ngạo, nghĩ vậy nên ông cũng không nhiều lời nữa, bất ngờ ra tay tấn công Cuồng Ma

Chung Cực.

Khi Cuồng Ma Chung Cực nhìn thấy đại sư Bát Cực quyền ra tay, ông hoàn toàn không quan tâm, mà chỉ đứng yên tại chỗ.

Khí chất của đại sư Bát Cực quyền lan tỏa, ông bước một chân lên trước, trên mặt đất liền xuất hiện dấu vết rạn nứt.

Ngay lúc này, quân sư Bạch liền vội vàng bước lên ngăn cản và nói: "Khoan đã, dừng tay đã, các ông người hợp tác với nhau mà."

Đại sư Bát Cực quyền nghe vậy, lúc này ông mới chịu dừng tay lên.

Tuy rằng trong lòng quân sư Bạch vẫn còn ghi hận vì chuyện bị mất mặt, nhưng với tình hình trước mắt, ông bắt buộc phải lấy đại cục làm trọng.

Cuồng Ma Chung Cực lại kênh kiệu ngẩng cao đầu, ông xua tay lên tiếng nói với bộ dạng khinh thường: "Không phải chứ, không phải chứ, ông muốn tôi hợp tác với hai người họ sao."

Trong tích tắc, cơn giận của đại sư Bát Cực quyền lại bùng nổ, ông nhìn Cuồng Ma Chung Cực rồi nghiến răng lên tiếng: "Ông vậy là ý gì, ông cho rằng chúng tôi không đủ tư cách hợp tác với ông sao?"

"Ông thông minh lắm, có thể hiểu được ý nghĩa trong lời nói của tôi, không sai, ý của tôi là như vậy." Cuồng Ma Chung Cực thẳng thắn gật đầu.

Sắc mặt đại sư Bát Cực quyền trở nên lạnh như băng, ông lại lần nữa trở về tư thế chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, vẫn giống với trận thế như lúc nãy.

Quân sư Bạch nhìn hai người, ông cũng bắt đầu cảm thấy bất lực, bản thân ông cũng không ngờ hai người này lại nóng tính đến như vậy, ông cũng không cách nào khuyên can được, đặc biệt là Cuồng Ma Chung Cực.

Đối với người này, bản thân ông cũng có thù hận trong lòng, bởi vì đối phương quá kiêu ngạo, không coi ai ra gì, nếu đối phương không phải là người của cậu chủ Long, giờ thì ông đã trừ khử đối

phương rồi.

Mọi người đoán rằng hai người họ mà ra tay đánh nhau, trong thời gian ngắn chắc sẽ không phân biệt được thắng thua thuộc về ai, nhưng cảnh tượng tiếp theo xảy ra khiến cho họ kinh ngạc.

Cuồng Ma Chung Cực chỉ mất khoản thời gian là nữa phút, ông đã khống chế được đại sư Bát Cực quyền, đại sư Bát Cực quyền của lúc này đã hoàn toàn không còn khả năng phản kháng, ông chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ.

Lúc này sắc mặt của quân sư Bạch vô cùng khó coi, đại sư Bát Cực quyền bị khống chế lơ lửng ở không trung, hình ảnh đó đồng thời cũng ảnh hưởng đến thể diện của ông, cho dù đánh không lại, thì cũng không đến mức độ bị đánh thảm như vậy chứ.

Cuồng Ma Chung Cực thẳng tay ném đại sư Bát Cực quyền ra ngoài, giọng cười của ông càng kiêu căng hơn: “Bát cực quyền, cũng chỉ có vậy thôi, còn Thái Cực quyền đâu, tôi muốn thử xem Thái Cực quyền như thế nào.”

Ngược lại, đại sư Thái Cực quyền khá là bình tĩnh, ít ra ông cũng không chủ động ra tay, thái độ vừa nãy của Cuồng Ma Chung Cực, đến cả ông cũng không chịu nổi, nếu không phải vì muốn duy trì phong thái của đại sư, ông cũng muốn ra tay.

Cuồng Ma Chung Cực nhận ra ánh mắt đầy sát khí của đại sư Thái Cực quyền, vì vậy ông càng cố ý khiêu khích đại sư Thái Cực quyền.

Cậu chủ Long khá hài lòng đối với biểu hiện của Cuồng Ma Chung Cực, ít ra thì đối phương khiến cho anh cảm thấy rất hãnh diện.

Chương 921

CHƯƠNG 921: CAO THỦ NỘI GIA KHÔNG THÔNG MINH.

Điều mà đại sư Thái Cực quyền đợi chính là câu nói này của Cuồng Ma Chung Cực, nếu như Cuồng Ma Chung Cực không lên tiếng, ông tuyệt đối không tự tìm lấy rắc rối như vậy.

Dù sao thì đại sư Thái Cực quyền cũng rất tự tin với Thái Cực quyền của mình, vừa lúc nãy đại sư Bát Cực quyền thua Cuồng Ma Chung Cực, ông chứng kiến mà cũng ít nhiều có phần tự tin.

Ông nghĩ rằng sở dĩ đại sư Bát Cực quyền thua Cuồng Ma Chung Cực, đó là vì sức lực của đại sư Bát Cực quyền không bằng Cuồng Ma Chung Cực.

Nhưng ông lại tự tin bản thân mình, Thái Cực quyền vốn dĩ là lấy nhu thắng cương, ông rất tin tưởng Thái Cực quyền của mình, chắc chắn có thể thắng Cuồng Ma Chung Cực.

Đại sư Thái Cực quyền cười cười nói: “Vậy chúng ta so tài chút vậy, nếu tôi không phải là đối thủ của ông, vậy thì tự mình ông đi thực thi nhiệm vụ này.”

Cuồng Ma Chung Cực không những không sợ, ngược lại ông còn khá hài lòng với kết quả như vậy, ông ghét nhất là thực thi nhiệm vụ với người khác, hơn nữa nhiệm vụ lần này một mình ông đã có thể xử lý thành công.

Cho dù là kêu thêm những người khác, đối với ông mà nói thì điều đó chỉ khiến cho ông cảm thấy như bị sỉ nhục mà thôi.

Cao thủ lợi hại như ông mà còn cần phải người đến trợ giúp, đó không phải là chuyện nực cười lắm hay sao? Vì vậy nên đối với vấn đề này, trong lòng ông cảm thấy như bị khinh bỉ.

Đại sư Thái Cực quyền đã chuẩn bị sẵn tư thế sẵn sàng, lúc ông ra tay, Cuồng Ma Chung Cực cũng không đứng yên, ông nhanh chóng và dứt khoát phản kích.

Khi đòn phản kích của đối phương được tung ra, đại sư Thái Cực quyền khẽ nhếch mép, ông nghĩ rằng đối phương đã trúng chiêu của mình.

Nhưng mà khi đối phương tung cú đấm, ông lại có linh cảm không ổn, ông hoàn toàn không nghĩ rằng thực lực của đối phương lại lợi hại đến như vậy.

Đại sư Thái Cực quyền thoáng nhếch mép cười: “Cho dù thực lực của ông lợi hại hơn nữa, nhưng ông cũng chưa chắc là đối thủ của tôi, hôm nay tôi nói cho ông biết, ông đừng có tự chuốc lấy khổ.”

Nhưng khi ông đón nhận nắm đấm từ đối phương, ông bắt đầu cảm thấy bất lực, cú đấm đó của đối phương khiến cho ông cực kỳ khó chịu, ông chắc chắn trong cú đấm đó có vấn đề.

Đại sư Thái Cực quyền bất ngờ cảm nhận cú đấm đó của đối phương cơ bản là không cách nào hóa giải được, mặt ông biến sắc, trong lòng linh cảm càng ngày càng không ổn.

Kết quả này hoàn toàn khác xa với những gì ông tưởng tượng, nếu như không phải tận mắt chứng kiến, ông cũng không dám tin đó là thật.

Cuồng Ma Chung Cực cười hiểm, ông lần nữa bắt đầu dùng sức hơn.

Thái Cực quyền tuy rằng rất lợi hại, lấy nhu thắng cương quả thật không tồi, nhưng thực lực vẫn chưa đạt đến cấp độ cho phép, thực lực của đại sư Thái Cực quyền cơ bản là kém hẳn một cấp so với Cuồng Ma Chung Cực.

Đại sư Thái Cực quyền vô cùng tức giận, ông không ngờ rằng sự việc lại diễn biến như vậy, cuối cùng ông không cách nào bộc phát hết sức lực của mình ra ngoài, kết quả là bị đánh bay bật ra ngoài.

Quân sư Bạch sau khi nhìn thấy những gì diễn ra trước mặt, sắc mặt ông trở nên cực kỳ khó chịu, ông không ngờ hai cao thủ mà ông mời đến để hỗ trợ lại không phải là đối thủ của Cuồng Ma Chung Cực.

Lần này ông bắt đầu cảm thấy buồn bực và bất lực, giờ là như thế

nào, sự việc diễn ra hoàn toàn khác với những gì ông tưởng tượng.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, ông cũng không dám tin đó là thật.

Cuồng Ma Chung Cực lên tiếng với giọng khinh bỉ: “Ha ha, tôi còn tưởng các người lợi hại đến mức độ nào, kết quả thì đều chỉ là rác rưởi, theo tôi thì các người mau cút đi, đừng ở đây mà làm người khác chướng mắt.”

Sắc mặt của đại sư Thái Cực quyền và đại sư Bát Cực quyền đều trở nên tức giận cực độ, hai người họ chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy, cả hai người họ đều không ngờ rằng đối phương hoàn toàn không nể mặt chút nào.

Cuồng Ma Chung Cực cười nói: “Bây giờ thì nhiệm vụ là của mỗi mình tôi mà thôi.”

Cậu chủ Long gật đầu hài lòng nói: “Không hổ danh là cao thủ do tôi đào tạo ra, quả nhiên rất lợi hại, nhiệm vụ này giao cho mình ông vậy.”

Anh ta rất hài lòng đối với thực lực của Cuồng Ma Chung Cực, đối với đối phương, anh rất có niềm tin đối phương chắc chắn có thể xử lý thành công.

Cuồng Ma Chung Cực cười ngạo mạn: “Đó là chuyện đương nhiên, nếu như thực lực của tôi không đủ tư cách thì đó là chuyện không thể nào, tôi chắc chắn sẽ không tha cho anh ta đâu.”

Cậu chủ Long nghe vậy, bất chợt giật mình, về vấn đề này ít nhiều anh có chút bị bất ngờ, anh không ngờ rằng tính tình của đối phương lại nóng tính như vậy.

Anh không lên tiếng nói thêm gì nữa, anh nhận thấy đối phương đã cuồng vọng đến mức ngay cả anh cũng không coi anh ra gì rồi.

Cuồng Ma Chung Cực sau khi biết vị trí và hình dáng gương mặt của Lý Phàm, ông bắt đầu triển khai hành động.

Quân sư Bạch sau khi nhìn đại sư Thái Cực quyền và đại sư Bát Cực quyền, sắc mặt ông cực kỳ khó chịu, ông không ngờ hai người này lại khiến ông mất mặt đến mức độ như vậy, bị đối phương hạ

gục nhanh như vậy.

Đối với kết quả như vậy, trong lòng ông cực kỳ tức giận, ông nhíu mày nói: "Đúng là đồ rác rưởi vô tích sự, mau cút đi cho tôi."

Đại sư Thái Cực quyền và đại sư Bát Cực quyền nghe được, cả hai người đều không nói được lời nào, bản thân họ cũng rất bất ngờ với kết quả trước mắt, nếu như không phải tận mắt chứng kiến, họ hoàn toàn không dám tin đó là sự thật.

Ban đầu hai người họ còn tưởng rằng ít ra đối phương cũng sẽ an ủi họ chút, nhưng nào ngờ đối phương lại tuyệt tình đến mức độ như vậy.

Đại sư Thái Cực quyền và đại sư Bát Cực quyền chỉ còn biết cúi đầu, nhưng nỗi hận đối với quân sư Bạch đang dâng cao cực độ tận sâu trong lòng họ.

Cậu chủ Long cũng đoán được suy nghĩ trong lòng quân sư Bạch, anh vỗ vai quân sư Bạch và nói: "Được rồi, người của ông tạm thời không cần dùng đến, để tôi cho người tiễn ông ra ngoài."

Ẩn ý trong câu nói của anh ta chính là, ông ở đây đã không còn tác dụng gì rồi, cũng không có tư cách nói chuyện hợp tác với tôi, ông mau cuốn gói cút đi đi.

Nghe vậy quân sư Bạch cực kỳ tức giận, nhưng ông chỉ có thể nuốt ngược cơn giận này vào trong, vì dù sao thì đây cũng là địa bàn của cậu chủ Long, cho dù ông có mười cái gan thì ông cũng không dám ở đây gây chuyện.

Ngay khi Cuồng Ma Chung Cực hành động, ông đã chú ý đến Lý Phàm, giây phút này đây, Lý Phàm đang ở tiệm cà phê, anh đang đợi Cố Họa Y tan tầm, nên cũng khá là rãnh rỗi.

Bất ngờ anh cảm nhận được một luồng sát khí, giác quan thứ sáu của anh báo cho anh biết có cao thủ nặng cân xuất hiện ở khu vực xung quanh mình.

Khi anh xoay đầu lại nhìn, quả nhiên, anh nhìn thấy một người đang đi về phía mình, mà người đó không ai khác chính là Cuồng Ma Chung Cực.

Lý Phàm dựa vào bề ngoài đã có thể đoán được người này không dễ đối phó, khí chất nội công của đối phương không hề thu giảm, mà ngược lại còn được bộc phát với cấp độ cao.

Lý Phàm đã đoán được người đàn ông này không dễ đối phó, hơn nữa ánh mắt của đối phương nhìn chằm chằm vào anh, anh biết chắc mục tiêu của đối phương nhắm đến là mình.

Anh không biết vì sao đối phương lại nhắm vào mình, nhưng Lý Phàm có thể khẳng định đối phương là do người khác phái đến.

Nếu đối phương là cao thủ đủ thông minh, chắc chắn người đó sẽ không để mặc cho khí chất của mình bộc phát như vậy, mà ngược lại, người đó phải cố gắng kềm nén để che giấu, còn để mặc cho khí chất mình bộc phát như vậy, trường hợp này chỉ xảy ra khi đối phương đang ở trạng thái cực kỳ tức giận, tức giận đến mức mất đi lý trí.

Đối với Lý Phàm mà nói thì cao thủ nội gia như vậy, lại là người dễ đối phó nhất, ít ra thì đối phương chỉ là tứ chi phát triển mà thôi.

Cuồng Ma Chung Cực đi tới trước mặt Lý Phàm, bình thản nói: “Anh có phải là Lý Phàm không?”

“Ông tìm tôi có việc gì?”

Chương 922

CHƯƠNG 922: TREO LÊN ĐÁNH

Lý Phàm vừa dứt lời, sắc mặt của Cuồng Ma Chung Cực nhất thời trở nên lạnh lẽo, không ngờ Lý Phàm dám ăn nói với mình như thế.

“Hừ, tôi tới tìm cậu đấy.” Cuồng Ma Chung Cực chỉ muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ, nên dứt khoát ra tay với Lý Phàm, anh còn tưởng anh ta lợi hại thế nào.

Mà cần anh phải bắt tay với người khác cùng ra tay, lúc nhìn thấy vẻ ngoài không mấy uy hiếp của Lý Phàm, anh cực kỳ khinh thường.

Anh nghĩ chắc chắn đầu Lý Phàm bị úng nước rồi, Cuồng Ma Chung Cực hừ lạnh: “Tôi còn tưởng cậu lợi hại thế nào, ai ngờ chỉ có thế.”

Lúc nắm đấm của Cuồng Ma Chung Cực rơi xuống, thì trong mắt Lý Phàm, tốc độ ra đòn của đối phương cực kỳ chậm, y như bị tua chậm mấy lần.

Nên Lý Phàm hoàn toàn xem thường, dù đối phương ra tay, cũng chưa chắc đã là đối thủ của anh.

Cuồng Ma Chung Cực không ngờ Lý Phàm lại to gan đến thế, dám phản kích anh.

Lúc Lý Phàm vung nắm đấm, Cuồng Ma Chung Cực chẳng hề chặn lại, ngược lại còn lộ vẻ mặt khinh thường, nghĩ chắc chắn nắm đấm của đối phương không thể áp chế mình.

Anh đã luyện khí công, nên có thể nói tố chất cơ thể rất tốt, nghĩ chắc chắn Lý Phàm không thể làm gì được mình.

Anh đã tưởng tượng nắm đấm của Lý Phàm chẳng hề hấn gì với anh, đến lúc đó anh lại cười lớn, có thể nói chế nhạo đối thủ như

vậy là thú vui của anh.

Lý Phàm hơi sửng sốt, anh ta không hề né tránh, quả nhiên đúng như anh nghĩ.

Cuồng Ma Chung Cực không hề hay biết sự lợi hại của nắm đấm này, nếu anh ta biết, dù cho anh ta một cơ hội nữa, anh ta cũng sẽ không dám đỡ lấy.

Vẻ mặt của Cuồng Ma Chung Cực vốn rất bình tĩnh, nhưng rồi sắc mặt bỗng thay đổi, như nhìn thấy ma, ngơ ngác nhìn Lý Phàm.

Nếu không tận mắt chứng kiến, anh không dám tin đây là sự thật, sau khi bị Lý Phàm đấm trúng, bụng của Cuồng Ma Chung Cực nhất thời lõm xuống.

Vẻ mặt của Cuồng Ma Chung Cực ngày càng khoa trương, nhìn Lý Phàm như nhìn thấy ma, hít sâu một hơi, mắt điên cuồng trợn ngược.

Nếu không phải Lý Phàm bỗng ngừng tay, thì Cuồng Ma Chung Cực nhất định sẽ chết dưới nắm đấm của Lý Phàm.

Có đánh chết anh ta cũng không ngờ Lý Phàm cũng là cao thủ nội gia, chỉ có người như vậy mới uy hiếp được người có nội khí công như anh, còn cao thủ ngoại gia thì chẳng hề hấn gì với anh.

Nhưng Lý Phàm lại dùng thực lực để chứng minh thế nào là nội công thực thụ.

Ánh mắt hống hách của Cuồng Ma Chung Cực khi nhìn Lý Phàm lúc trước đã dần trở nên nghiêm túc, anh cũng biết Lý Phàm không dễ đối phó, nên không khỏi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Cuồng Ma Chung Cực không dám nhẹ nhàng ra tay với Lý Phàm nữa, mà muốn tìm cơ hội.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Ai đã sai anh tới đây giết tôi?”

“Hừ, không ai có thể điều khiển được tôi.” Cuồng Ma Chung Cực cười ngạo nghễ, từ lúc thực lực của anh ngày càng lợi hại, nổi tiếng, thì anh không để ai vào mắt cả.

Cậu Long trốn trong góc tối quan sát thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may anh ta có ưu điểm này, chí ít không tiết lộ thân phận của anh.

Lúc mới bắt đầu, anh rất tin tưởng Cuồng Ma Chung Cực, nhưng sau đó, anh dần mất tự tin.

Anh cũng sợ Cuồng Ma Chung Cực sẽ tiết lộ thân phận của mình, vì một khi anh ta thất bại, sẽ không phải là chuyện tốt với anh, bên cạnh anh gần như chẳng còn người nào có tác dụng nữa.

Lý Phàm hơi sửng sốt, nhưng cũng chẳng bất ngờ, đối phương là cao thủ nội gia, hơn nữa còn không đơn giản, nên kiêu ngạo như vậy cũng là chuyện thường tình.

Nhưng Lý Phàm không hề lo lắng, anh có cách để bào mòn lòng kiêu ngạo của đối phương.

Cuối cùng Cuồng Ma Chung Cực không thể chịu đựng được nữa, như người khổng lồ lao về phía trước, như Thái Sơn đè đầu.

Lý Phàm nhẹ nhàng tránh qua một bên, rồi vòng ra sau lưng, bỗng đạp vào người Cuồng Ma Chung Cực.

Cuồng Ma Chung Cực chưa kịp phản ứng lại, cả người đã ngã nhào về phía trước, anh ta suýt chửi mẹ nó, kết quả này trái ngược với suy nghĩ của anh.

Nếu không tận mắt chứng kiến, anh không dám tin rằng đây là sự thật, anh không khỏi buồn bực, sao Lý Phàm lại lợi hại như vậy?

Lý Phàm cười nói với Cuồng Ma Chung Cực: “Anh không phải là đối thủ của tôi, nên tôi hy vọng anh mau cút khỏi đây.”

Cuồng Ma Chung Cực đâu thể chịu nổi sự mỉa mai này, bình thường đều là anh chế giễu người khác, nhưng giờ lại có người chế giễu anh.

Cuồng Ma Chung Cực bỗng nghiến răng, cầm một chiếc ghế lên làm vũ khí.

Cuồng Ma Chung Cực cao gần hai mét, thân hình như một ngọn

núi, anh không ngờ Lý Phàm lại lợi hại như vậy.

Mỗi lần anh ra tay đều gần như dốc hết sức lực, vì trong mắt anh, thực lực của anh vẫn còn kém xa Lý Phàm.

Nhưng chiếc ghế trong tay Cuồng Ma Chung Cực lại giống như một món đồ chơi, mặc dù chẳng ai muốn chơi với thứ này.

Dù gì lực của món đồ chơi này cũng không nhẹ, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều sợ hết hồn, nếu không phải không có máy quay, bọn họ còn tưởng hai người đang quay phim.

Lý Phàm nhẹ nhàng chạy tới, đạp thẳng vào người Cuồng Ma Chung Cực, đúng lúc đá trúng cằm đối phương, có thể nói cằm là bộ phận khá yếu ớt.

Một khi bị đá trúng, thì không chết cũng ngất đi.

Tố chất cơ thể của Cuồng Ma Chung Cực vẫn rất tốt, bằng không sẽ uổng phí thân hình cao lớn đó, cuối cùng anh ta cũng ngã xuống, mọi người có mặt tại đây đều ồ lên, nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ sẽ không dám tin Cuồng Ma Chung Cực trong truyền thuyết lại thất bại.

“Đại ca, xin anh tha mạng cho em.” Cuối cùng Cuồng Ma Chung Cực ngông cuồng tự đại bắt đầu cầu xin Lý Phàm, liên tục chắp tay nói.

Cậu Long nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì tức đến mức thu quạt lại ngay, kết quả này hoàn toàn trái ngược so với những gì anh nghĩ, anh không ngờ Cuồng Ma Chung Cực lại thua nhanh như vậy.

Hơn nữa từ lúc bắt đầu đến giờ, Cuồng Ma Chung Cực luôn bị Lý Phàm treo lên đánh.

Sắc mặt Bạch quân sư ảm đạm, trong lòng rất khó chịu, hôm nay anh đã mất đi một người quan trọng như vậy, thậm chí còn kích động cậu Long ra đòn sát thủ.

Ai ngờ cuối cùng vẫn không thể làm gì Lý Phàm.

Bạch quân sư bắt đầu buồn bực, anh nghĩ chắc chắn bên trong có vấn đề.

“Mẹ kiếp, tôi còn tưởng anh lợi hại thế nào, hóa ra chỉ có thế.” Bạch quân sư nở nụ cười lạnh lẽo, cũng không nán lại lâu mà xoay người rời đi ngay.

Lý Phàm thấy Cuồng Ma Chung Cực van nài thì chẳng hề bất ngờ, ngược lại còn quá quen thuộc nói: “Trò này của anh không có tác dụng với tôi đâu.”

Cuồng Ma Chung Cực không nói gì, sắc mặt cực kỳ lúng túng, không biết nên nói gì mới phải.

Chương 923

CHƯƠNG 923: CHƠI ƯNG BỊ ƯNG MỔ MẮT

Cậu Long nổi giận, thấy Cuồng Ma Chung Cực cầu xin Lý Phàm thì nhất thời mất bình tĩnh, anh ta chưa từng khách sáo với anh như vậy.

Nhưng giờ Cuồng Ma Chung Cực lại bắt đầu cầu xin Lý Phàm, vậy là sao? Chẳng lẽ anh không đủ khiếp sợ bằng Lý Phàm?

“Tên khốn này, không ngờ anh ta lại quên ai mới là chủ của mình, mấy người các cậu còn không mau đi tiêm một liều để anh ta tỉnh táo lại.” Cậu Long cười nham hiểm.

Mấy người khác nghe xong đều sửng sốt, cần phải cho Cuồng Ma Chung Cực dùng kích thích tố ư? Có thể nói thể lực của anh ta đã đạt đến trình độ hàng đầu rồi.

Nếu cho Cuồng Ma Chung Cực dùng kích thích tố, không khỏi dùng dao trâu mổ gà.

Cậu Long vốn định đợi Cuồng Ma Chung Cực thất bại hay thành công rồi mới trừ khử, nhưng giờ anh đã nghĩ ra một ý hay hơn, muốn để anh ta và Lý Phàm cùng chết.

Nếu có thể thành công, thì đây là tin tức quá tốt với anh, nên anh cực kỳ mong đợi.

Mọi người liếc nhìn nhau, bọn họ đều biết cậu Long đã hạ quyết tâm rồi, nếu giờ họ còn do dự không làm, chắc chắn sẽ chọc giận anh ta.

Bọn họ đều không suy nghĩ nhiều, lúc này mới gấp gáp đi chuẩn bị, khi đã chuẩn bị ổn thỏa thì nhắm vào người Cuồng Ma Chung Cực.

Một tiếng xé gió vang lên, sau khi biết đối phương nhắm về phía Cuồng Ma Chung Cực, Lý Phàm không hề dao động, vì anh ta là kẻ

thù của anh, nếu anh ta chết cũng chẳng liên quan đến anh.

Rồi vẻ mặt của Cuồng Ma Chung Cực trở nên cực kỳ khoa trương, hơn nữa còn không ngừng gào thét, Lý Phàm thấy thế thì có dự cảm không lành.

Anh cũng không ngốc, tất nhiên đã nhìn ra vấn đề gì đó, anh không ngờ lại có người cho Cuồng Ma Chung Cực dùng kích thích tố.

Chắc chắn mấy người đó đang trốn trong bóng tối, thân hình của Cuồng Ma Chung Cực lại trở nên to lớn, giờ vóc dáng vốn đã cao to lực lưỡng lại càng giống hệt một ngọn núi lớn, làm người khác rất khiếp sợ.

Thể lực của Cuồng Ma Chung Cực cũng tăng lên đáng kể, giờ anh ta vô cùng phấn chấn, liếm môi nhìn Lý Phàm, rồi cười lớn: “Ha ha, tôi cảm thấy cả người đã tràn đầy sức sống, dù cậu lợi hại đến đâu cũng không phải là đối thủ của tôi.”

Lý Phàm nhìn anh ta như một tên ngốc, dùng thuốc để tăng thực lực thì có tài cán gì, trong mắt anh, đối phương làm vậy chẳng khác gì vẽ vời thêm chuyện, chứ không có tác dụng gì.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Anh muốn ra tay với tôi cũng phải xem thử anh có tư cách đó không, tiếp chiêu đi!”

Lần này Lý Phàm không đùa bỡn nữa, mỗi lần ra tay đều nhắm chuẩn vào chỗ hiểm của đối phương.

Nhưng Cuồng Ma Chung Cực lại cười khẩy: “Cậu đừng mơ mộng hão huyền nữa, tôi đã mất cảm giác đau rồi, mấy chiêu đó của cậu chẳng có tác dụng gì với tôi.”

Lý Phàm cũng cười, vậy thì chưa chắc, anh không tin đối phương có thể mất cảm giác đau ở khắp người, dưới sự công kích của Lý Phàm, cuối cùng hành động của Cuồng Ma Chung Cực cũng trở nên chậm chạp.

Cuồng Ma Chung Cực giận dữ bắt đầu ra tay với Lý Phàm, như muốn giết chết anh, nhưng mỗi lần anh ta tiếp cận anh, đều có sự chênh lệch rất lớn, như thể cách một bước nhưng lại khiến người khác không thể đến gần.

Cuồng Ma Chung Cực bắt đầu buồn bực, đối phương thật sự quá linh hoạt, khiến anh gần như không thể nào túm được, đành phải trơ mắt gào thét.

Sắc mặt cậu Long cũng thâm trầm, anh còn tưởng Cuồng Ma Chung Cực dùng kích thích tố xong sẽ giết chết Lý Phàm, ai ngờ vẫn không thể làm gì được.

Cuồng Ma Chung Cực nghĩ chắc chắn đầu Lý Phàm bị úng nước rồi, bỗng xuống tay với anh, mỗi lần ra đòn đều cực kỳ tàn nhẫn.

Rồi Cuồng Ma Chung Cực bỗng cảm thấy cơ thể đau đớn, gần như khiến anh không thể chịu đựng nổi, bắt đầu hoảng loạn.

Anh nghiến răng, chỉ muốn mau chóng kết thúc trận đấu.

Lý Phàm giữ chặt cánh tay của Cuồng Ma Chung Cực, về mặt sức lực, anh khoe mẽ rằng mình có ưu thế hơn, nhưng sau đó anh lại mất bình tĩnh, vì hai tay Lý Phàm như gọng kìm, giữ chặt cánh tay anh.

Dù anh dùng sức thế nào cũng không thể làm gì được Lý Phàm.

Lý Phàm cảm thấy kích thích tố này hơi quen, hình như anh đã nhìn thấy nó ở đâu rồi, nhưng lại quên mất, nhất thời chưa nhớ ra được.

Giờ bộ dạng của Cuồng Ma Chung Cực vô cùng chật vật, rõ ràng anh lớn gấp đôi Lý Phàm, nhưng lại không thoát ra được, anh cảm thấy cơn đau trong người ngày càng rõ ràng, bỗng có dự cảm không lành.

“Đây là kích thích tố liều lượng cực lớn?” Cuồng Ma Chung Cực chợt nhận ra vấn đề, giọng nói bỗng trở nên run rẩy giận dữ.

Anh biết kích thích tố liều lượng cực lớn nghiêm trọng đến mức nào, một khi đã sử dụng thì không phải là chuyện tốt lành gì với anh, anh không ngờ Lý Phàm cũng nghĩ như thế.

Sở dĩ Lý Phàm khống chế Cuồng Ma Chung Cực cũng vì lý do rất đơn giản, đó là anh đã nhìn ra kích thích tố có thời gian với đối phương, chỉ cần tiêu hao trong thời gian dài, thì nó sẽ biến mất.

Bằng không chắc chắn anh sẽ rất trắc trở để đối phó với Cuồng Ma Chung Cực.

Khi đã gần đến lúc, Lý Phàm mới buông tay ra, giờ Cuồng Ma Chung Cực bỗng trở nên đờ đẫn.

Lý Phàm im lặng, bắt đầu mặc niệm cho đối phương, trong lòng rất đồng tình với Cuồng Ma Chung Cực, anh cũng nhìn ra anh ta đã chết rồi.

Đây là hiện tượng sau khi cơn đau đạt đến một trình độ nhất định, thì cơ thể sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Không thể không nói, kiểu chết này còn đau khổ hơn chết vì đau nữa.

Sau khi sát thủ Chung Cực chết, mấy người khác bắt đầu mất bình tĩnh, nhất là cậu Long, anh không dám tin cao thủ mà mình đào tạo nhiều năm lại chết như vậy.

Cậu Long nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Phàm, bỗng thấy Lý Phàm đang nhìn qua đây thì có dự cảm không lành, nhất thời rùng mình, cảm thấy mình đang bị một con dã thú nhìn chằm chằm.

Anh lau mồ hôi lạnh, rồi mới vội vã rời khỏi đây.

Tất nhiên Lý Phàm cũng nhìn thấy cậu Long, nhưng chẳng hề bất ngờ, giờ chuyện đã được giải quyết rồi, nên anh không cần phải đuổi theo, chí ít như vậy có thể khiến anh ta khiếp sợ.

Lúc cậu Long đang bỏ chạy thì ông Võ vội chạy tới, anh nhíu mày hỏi: “Sao ông lại tới đây?”

“Cậu chủ, chúng ta bị Sở Trung Thiên chơi rồi, tên đó vừa nhận được tiền đã thế chấp đơn hàng rồi.” Ông Võ thở dài.

Ông không ngờ mình là cao thủ chơi ưng lại bị ưng mổ vào mắt, thật nhục nhã.

Chương 924

CHƯƠNG 924: BỐN NGƯỜI TUYỆT ĐỈNH VÔ SONG Ở VÕ THÀNH

Lúc nãy Cuồng Ma Chung Cực thua trong tay Lý Phàm, đã làm cậu Long tức giận đến giờ, giờ ông Võ lại báo cáo tin tức này, càng khiến anh ta nổi nóng hơn.

Anh không ngờ tin tức xấu lại liên tục kéo tới, nếu không tận mắt chứng kiến, anh không dám tin đây là sự thật.

Mặt cậu Long nhất thời đỏ ửng, tức giận tát vào mặt ông Võ mắng: "Tên vô dụng nhà ông, sao ông lại mắc bẫy ông ta?"

Ông Võ cực kỳ nổi nóng, tốt xấu gì ông cũng đại lão một phương ở Võ Thành, nhưng giờ lại bị cậu Long ở trước mặt tát vào mặt, tất nhiên không thể nuốt trôi cơn giận này rồi.

Nhưng nghĩ đến bối cảnh của cậu Long là Long Môn, hơn nữa nơi này là Hán Thành, hầu như chẳng ai dám khiêu chiến uy quyền của Long Môn, nên ông đành phải nhẫn nhịn.

"Xin lỗi cậu chủ, tại tôi thất trách, nhưng lúc trước cậu cũng cho ông ta gia nhập mà." Ông Võ bỗng lên tiếng nhắc nhở.

Cậu Long nghe vậy thì sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, anh không ngờ ông Võ lại nhắc nhở anh, khiến anh rất nổi nóng.

"Ông ngậm miệng lại cho tôi." Cậu Long quát, anh không thích có người bới móc mình, mà câu nói của ông Võ khiến anh hoàn toàn thất vọng.

Ông Võ cũng không thể làm gì cậu Long, vì ông biết tính khí của anh, nên cuối cùng đành phải nhẫn nhịn, đối phương chơi ông như vậy, nhưng ông chẳng còn cách nào khác.

Chủ yếu là cậu Long muốn tìm nơi để trút giận, mà chọn tới chọn lui thì ông Võ vẫn là người thích hợp nhất.

Tội nghiệp ông Võ, đến giờ vẫn chưa biết mình bị cậu Long chơi, chuyện đã đến nước này, ông cũng không còn sự lựa chọn nào khác, nếu không phải vì ông muốn để cậu Long giành được hợp tác thay Sở Trung Thiên, thì ông sẽ không chọn anh.

“Cậu chủ, đây là vấn đề của tôi, nên tôi sẽ phụ trách đến cùng, cậu chủ đừng nóng giận.” Lúc này ông Võ mới lên tiếng xin lỗi.

Cậu Long thấy ông Võ đã xin lỗi mới hơi hài lòng, anh đang cần chính là lời xin lỗi của ông ta, ngược lại, nếu ông Võ không xin lỗi, chắc chắn anh sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy.

Giờ trong lòng cậu Long đang cực kỳ hận Lý Phàm, nếu không tại anh ta, anh sẽ không mất đi một người quan trọng như vậy, rồi vô thức nhìn ông Võ, bắt đầu làm khó ông ta: “Tôi giao nhiệm vụ lần này cho ông, tôi mặc kệ ông dùng cách gì, cũng phải trừ khử Lý Phàm cho tôi, ông có thể làm được chuyện này không?”

Ông Võ nghe xong thì rùng mình, cực kỳ bất ngờ với kết quả này, ông không ngờ cậu Long lại nói như thế, khiến ông rơi vào trầm tư.

Cậu Long mất kiên nhẫn hừ lạnh: “Tôi biết ông cũng bó tay mà, tên vô dụng nhà ông còn mong tôi hợp tác với ông, vậy ông có thể giúp gì cho tôi?”

Ông Võ cũng không ngốc, cậu Long đang ra ám thị với ông, nếu ông không nghĩ ra cách, thì hợp tác giữa ông và cậu Long sẽ chấm dứt, ông rùng mình, không biết nên làm gì cho đúng.

“Cậu chủ, cậu đừng giận, cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không làm cậu Long thất vọng, để bù đắp cho cậu, tôi nhất định sẽ cố gắng.” Ông Võ bỗng lên tiếng.

Cậu Long nghe xong như nghe thấy chuyện buồn cười nhất thế giới, còn tưởng ông Võ lợi hại thế nào, ai dè chỉ khoác lác.

Cậu Long tức giận nói: “Ông bớt nói mấy lời ngon ngọt đó đi, chẳng có tác dụng gì đâu, mà hãy cho tôi một cái thiết thực, chẳng phải ông nói Võ Thành của ông có rất nhiều kỳ tài à?”

“Cậu Long, tôi đã nghĩ ra một cách, tôi có thể bỏ bùa ngải cậu ta.”

Ông Võ bỗng lên tiếng, nếu cậu Long không nhắc nhở, ông sẽ không nhớ đến chuyện này.

Mặc dù hèn hạ, cách làm cũng hơi đê tiện, nhưng ông cho rằng chỉ cần có thể trừ khử Lý Phàm, dù đê tiện đến cỡ nào ông cũng không quan tâm.

Chí ít cậu Long đã nói như thế rồi, nếu ông thờ ơ ngồi nhìn, chắc chắn sẽ không xong, ông biết chuyện trong đó nghiêm trọng đến cỡ nào.

Cậu Long lạnh nhạt nói: "Ông đừng giở trò này với tôi, chẳng lẽ trong lòng tôi còn chưa rõ ông là hạng người gì, cách này cũng được, nhưng vẫn phải gọi thêm một người nữa."

Cậu Long vẫn chưa yên tâm cho lắm, anh hận không thể bảo ông ta mời hết kỳ tài ở Võ Thành tới đây, như vậy anh mới thoáng yên lòng.

Ông Võ cũng nhìn ra cậu Long đang nghĩ gì, nên cười nói: "Cậu Long, lần này chắc chắn tôi sẽ gọi thêm bốn người tuyệt đỉnh ở Võ Thành."

"Hả, bốn người tuyệt đỉnh vô song nào?" Cậu Long nghe đến đây thì không khỏi tò mò hỏi, anh cũng biết khá rõ về Võ Thành, nhưng không tin ở đấy còn có bốn người tuyệt đỉnh vô song.

Lúc này ông Võ mới bắt đầu nói: "Bốn người tuyệt đỉnh vô song này lần lượt là kiếm thánh đại sư."

"Khoan đã, kiếm thánh đại sư?" Cậu Long nghe vậy thì nhíu mày: "Người đó lợi hại không?"

"Ha ha, tất nhiên là lợi hại rồi, có thể nói kiếm pháp của ông ta là sự tồn tại xuất chúng, một kiếm đứt cổ, trong vòng một giây có thể chém ra vô số nhát." Ông Võ thành thật nói.

Cậu Long vừa nghe thấy người này lợi hại như vậy thì nhất thời mừng rỡ, không khỏi mong đợi, truy hỏi tiếp: "Còn mấy người kia thì sao?"

"Còn có khí công đại sư."

“Không được, thuộc hạ Cuồng Ma Chung Cực của tôi cũng là khí công đại sư, nhưng vẫn không thể làm gì Lý Phàm.” Cậu Long vừa nghe thấy người này có liên quan đến khí công thì lắc đầu ngay.

Trong mắt anh, dù khí công lợi hại đến đâu cũng không bằng Cuồng Ma Chung Cực của anh.

“Cậu chủ đừng vội phủ định, khí công đại sư này không đơn giản, mà là sư phụ Cuồng Ma Chung Cực, hơn nữa theo tôi biết, anh ta chỉ mới học được một phần mười của ông ta.”

Cậu Long lại khiếp sợ, chỉ một nhân vật lợi hại như vậy cũng đủ đối phó Lý Phàm rồi.

“Còn hai người cuối cùng lần lượt là thần súng, bách phát bách trúng, chưa từng xảy ra ngoại lệ; và giáng thủ sư mà tôi đang nói, chỉ cần lấy được một sợi tóc của Lý Phàm, thì người đó có thể giày vò cậu ta sống không bằng chết, cậu muốn cậu ta chết thế nào cũng được hết, thậm chí còn có thể điều khiển cậu ta đi tự sát.”

Lúc nói đến vế cuối, ông Võ nhất thời nở nụ cười tàn nhẫn, cậu Long cũng cười lớn, nghĩ đến việc Lý Phàm đi tự sát, anh bỗng cảm thấy bốn người tuyệt đỉnh vô song này thật lợi hại.

“Tôi giao nhiệm vụ này cho ông đấy, bằng mọi giá phải mời được bọn họ tới đây cho tôi.” Cậu Long rất hài lòng, bắt đầu trọng dụng ngay.

Nhưng ông Võ lại thở dài: “Cậu chủ, không phải tôi không làm được, nhưng bọn họ đều cần lợi ích, dù là sư phụ Cuồng Ma Chung Cực cũng sẽ không dễ dàng ra tay vì đồ đệ, trong bốn người này, ngoài giáng thủ sư xinh đẹp, thì ba người còn lại đều thích người đẹp.”

“Người đẹp? Chuyện này đơn giản thôi, tôi không thiếu người đẹp.” Cậu Long hào phóng phất tay, chẳng hề để tâm.

Chương 925

CHƯƠNG 925: MỸ NAM KẾ

Ông Võ gượng cười nói: “Chuyện này không đơn giản như thế, người đẹp mà bọn họ thích không phải hạng tầm thường, mà phải tương tự như Cố Họa Y.”

Lúc này, cậu Long cũng không khỏi nhíu mày, tấm tắc: “Quả thật bọn họ đưa ra yêu cầu quá cao, ngay cả tôi cũng muốn có Cố Họa Y.”

Ông Võ lạnh nhạt nói: “Nếu không có người đẹp, bọn họ sẽ không đồng ý.”

Cậu Long trầm ngâm: “Chẳng lẽ không còn cách nào khác à?”

Có thể nói anh là người của Long Môn, bình thường hô mưa gọi gió, ngoài việc hái sao trên trời, thì chuyện gì anh cũng có thể làm được.

Nhưng yêu cầu này thật sự rất khó, tìm một người đẹp còn được, nhưng ba người thì không thể nào, làm anh không khỏi đau đầu.

Ông Võ thấy bộ dạng mặt mày ủ rũ của cậu Long thì cười nịnh nọt ngay: “Cậu chủ, cậu đừng sốt ruột, tôi vẫn còn một cách hay.”

“Cách hay gì?” Cậu Long sáng mắt ngay, thúc giục: “Ông có cách hay gì thì mau nói ra đi, đừng dài dòng nữa, bằng không tôi thật sự đánh ông đấy.”

Ông Võ hơi tức giận, rồi mới nói: “Tôi nghe nói trong biệt thự của Lý Phàm có ba người đẹp, lần lượt là Trần Hiểu Đồng, Trúc Hoa Nguyệt, một người là người đẹp Tây Vực, còn người kia là người đẹp ranh mãnh, cộng thêm hoa khôi Hán Thành Cố Họa Y.”

“Ồ, vừa khéo gọp đủ luôn.” Cậu Trần mừng rỡ, đồng thời trong lòng cũng hâm mộ Lý Phàm, không ngờ anh ta lại chiêu nạp được ba người đẹp, hơn nữa còn mỗi người một vẻ.

Cậu Long bỗng thở dài, nhưng ba người đẹp này đều đang ở trong biệt thự của Lý Phàm, đừng nói là bắt ba người, dù chỉ một người cũng khó như lên trời rồi.

Ông Võ nói tiếp: “Như vậy chúng ta có thể nhờ ba người đó ra tay, chỉ cần bọn họ kết hợp với nhau, chắc chắn sẽ thành công, cộng thêm tôi đứng ra bảo đảm, bọn họ sẽ xuống tay một cách trắng trợn với Lý Phàm.”

“Được, cách này rất hay, còn giáng thủ sư xinh đẹp cuối cùng thì mời thế nào?” Cậu Long tò mò hỏi.

Ông Võ cười đáp: “Chuyện này đơn giản thôi, giáng thủ sư xinh đẹp đó thích đàn ông, đến lúc đó tôi sẽ hy sinh thân mình.”

Dứt lời, ông Võ bày ra dáng vẻ hào hiệp hy sinh vì nghĩa, cậu Long thấy thế thì cực kỳ cạn lời, chợt nhận ra ông ta quá dối trá, gì mà hy sinh sắc đẹp của mình?

Cậu Long bắt đầu tò mò với giáng thủ sư xinh đẹp đó, chắc chắn là một người xinh đẹp tuyệt trần, nên hỏi ngay: “Ông có hình của giáng thủ sư xinh đẹp đó không?”

Ông Võ tìm hình của giáng thủ sư xinh đẹp, lúc cậu Long nhìn thấy tấm hình, hình như hồn anh đã bị lấy mất rồi.

Thậm chí ngay cả tên con anh cũng nghĩ xong rồi, anh bắt đầu thấy mà thèm, đúng là tuyệt phẩm.

Người phụ nữ trong bức ảnh rất đẹp, có thể nói là đẹp kiểu yêu nghiệt hại nước hại dân.

Cậu Long chợt nhận ra bốn người tuyệt đỉnh vô song này hơi kỳ lạ, nếu không thích gái đẹp, thì là thích trai đẹp.

Cậu Long ho khan nói: “Về chuyện hy sinh sắc đẹp này cứ để tôi đi, ông không làm được đâu.”

Ông Võ nghe xong thì hơi nổi nóng, rõ ràng anh đang giành người đẹp với ông, nhưng ông không tiện nói gì thêm, dù gì anh cũng đẹp trai lại có bối cảnh lớn hơn ông.

Cậu Long và ông Võ bắt đầu đi gặp giáng thủ sư xinh đẹp ngay, lúc cô nhìn thấy hai người nhất thời xị mặt.

Rõ ràng ngoại hình của cậu Long và ông Võ không hề lọt vào mắt cô, cô còn tưởng hai người đẹp đến mức nào, hóa ra chỉ có thế.

Cô nhất thời lộ ra vẻ mặt chán ghét, ông Võ định bắt chuyện thì bị giáng thủ sư xinh đẹp phớt lờ, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, tôi sẽ không nói chuyện với người xấu.”

Điều làm ông Võ nổi nóng là giáng thủ sư xinh đẹp vừa dứt lời đã kéo khẩu trang lên ngay, ông Võ nghiến răng, chẳng lẽ ông thật sự xấu đến thế à, chẳng qua chỉ có một vết sẹo thôi mà, chí ít vẫn có cảm giác an toàn hơn hung thần ác sát.

Cậu Long bắt đầu cười nhạo ông Võ một cách vô tình, rồi bày ra dáng vẻ mà mình tự cho là rất đẹp trai nói: “Người đẹp…”

“Thật ngại quá, anh cũng xấu như ông ta, tôi đi trước nhé!” Giáng thủ sư xinh đẹp bỗng đứng dậy, lạnh nhạt nói.

Cậu Long hóa đá tại chỗ, mặc dù anh không quá tự luyến, nhưng rất tự tin về ngoại hình của mình, anh không ngờ mình lại bị giáng thủ sư xinh đẹp khinh thường như thế.

Anh nhất thời chịu đả kích lớn, như bị sét đánh trúng.

Ông Võ thấy cậu Long cũng bị đối xử như mình thì cố nhịn để không bật cười thành tiếng, thầm nghĩ xem ra cậu cũng không thu hút được người ta.

Giáng thủ sư xinh đẹp lạnh nhạt nói: “Tôi biết hai người có ý với tôi, nhưng tôi nói cho hai người biết, tôi không hề có ý với hai người, nên hai người hãy gạt suy nghĩ đó đi.”

Ông Võ và cậu Long nghe xong thì sắc mặt vô cùng lúng túng, không ngờ giáng thủ sư xinh đẹp lại từ chối họ.

Lúc giáng thủ sư xinh đẹp đứng dậy, cô bỗng nhìn thấy tấm hình của Lý Phàm trên tấm phi tiêu, rồi bị thu hút ngay.

Cậu Long lạnh nhạt nói: “Đây là người tôi muốn cô giết, tôi sẽ cho

cô ba tỷ.”

“Thành giao.” Giáng thủ sư xinh đẹp bỗng đồng ý rất sảng khoái.

Cậu Long vô cùng ngạc nhiên, chuyện gì thế này, lúc nãy anh ra giá là bước cuối cùng, anh tưởng cô sẽ từ chối anh, ai ngờ giáng thủ sư xinh đẹp lại đồng ý.

Nếu không chính tai nghe thấy, anh không dám tin đây là sự thật, anh nghĩ chắc chắn trong chuyện này có chỗ kỳ lạ, nên không khỏi tò mò, chuyện gì thế này?

Ngay cả ông Võ cũng vô cùng khó hiểu, ông biết giáng thủ sư xinh đẹp chỉ đồng ý hành động khi nhìn thấy trai đẹp, mặc dù ông chưa từng nhìn thấy lần nào.

Nhưng lần này cô lại phá lệ đồng ý vì tiền.

Ông Võ cũng không nghĩ nhiều, chí ít cô đã đồng ý rồi, nên ông lấy chi phiếu ra ngay, rồi nói với giáng thủ sư xinh đẹp: “Cái đó, mời cô nhận tiền của chúng tôi.”

Chủ yếu là ông sợ giáng thủ sư xinh đẹp sẽ nuốt lời, lỡ cô nuốt lời thì chuyện này gần như có thể nói là không kịp hối tiếc.

Giáng thủ sư xinh đẹp đi tới, chẳng thèm liếc nhìn đã cất vào túi.

Trong lòng cậu Long mừng rỡ, không ngờ mọi chuyện lại đơn giản như thế.

Giáng thủ sư xinh đẹp quay đầu ngay, rồi nở nụ cười e thẹn nhìn Lý Phàm ở trong tấm ảnh.

Giáng thủ sư xinh đẹp vừa rời đi, ba người tuyệt đỉnh vô song khác cũng cùng xuất hiện.

Ba người tuyệt đỉnh vô song này đều là đàn ông, nên lần này cậu Long và ông Võ không dùng mỹ nam kế, mà bắt đầu quan sát từng người từ trên xuống dưới.

Quần áo trên người ba người này không giống nhau, trong đó có một người ăn mặc như đạo sĩ, chính là khí công đại sư, cũng là sư

phụ Cuồng Ma Chung Cực.

Chương 926

CHƯƠNG 926: TUYỆT CẢNH

Đại sư Khí công khinh thường nhìn ông Võ và cậu chủ Long sau đó ngồi xuống ghế, nhón tay làm pháp quyết của Đạo giáo, sắc mặt bình tĩnh như nước.

Người ở giữa cầm một thanh kiếm, mặc áo dài cổ phong, khoảng ba mươi mấy tuổi. Hai tay anh ta khoanh trước ngực, ánh mắt sắc lạnh khiến người khác run sợ.

Người kia chỉ đứng đó thôi cũng khiến người khác cả kinh. Ông Võ và cậu chủ Long hít thật sâu. Bọn họ thấy đối phương cầm một thanh kiếm, cộng thêm diện mạo bất phàm thì chắc chắn đối phương chính là Kiếm Thánh trong Tứ Tuyệt.

Người cuối cùng là một gã đàn ông vạm vỡ. Lúc này vẻ mặt gã vô cảm đang lau chùi khẩu súng bắn tỉa trong tay, như thể khẩu súng này là vợ của gã. Từ lúc vào cửa cho đến giờ gã chưa từng rời khỏi khẩu súng.

Cậu chủ Long đã từng thấy khẩu súng bắn tỉa này. Đây là loại tốt nhất trong số các loại súng bắn tỉa.

Người đàn ông mặc trang phục lính đánh thuê, trên người có rất nhiều đạn, trên trán cũng đeo một chiếc kính bảo hộ, có thể nói gã được trang bị tới tận răng. Gã chính là Thương Thần trong Tứ Tuyệt.

Cậu chủ Long và ông Võ một người là cậu chủ của Long, người còn lại là ông lớn của Võ Thành, nhưng khi đối mặt với ba người này, khí thế đột nhiên giảm xuống rất nhiều, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Cậu chủ Long ra hiệu với ông Võ, ý bảo đối phương đánh vỡ bầu không khí sượng sùng này. Lúc này ông Võ mới cười gượng nói: “Các vị đại lão, đã để các vị chờ lâu.”

“Hừ, bớt nói nhảm đi. Hôm nay các ngươi kêu chúng tôi đến đây làm gì?”

Thương Thần tức giận nói, sau đó Kiếm Thánh cũng lạnh lùng thốt lên: “Nếu không có người đẹp, tôi sẽ không ra tay đâu đấy, hơn nữa còn phải là người đẹp còn trinh mới được.”

“Tôi cũng vậy. Tuy đệ tử của tôi đã chết trong tay tên nhóc kia nhưng tôi vẫn đang cân nhắc, nếu có một cô em xinh đẹp, chắc chắn tôi sẽ đồng ý.”

Đại sư Khí Công không hề tức giận vì cái chết của đệ tử. Ông ta có vô số đệ tử, nên sẽ không làm lớn chuyện chỉ vì một đệ tử đã chết.

Cậu chủ Long nghe xong một loạt lời nói giễu cợt của ba người này thì ngớ người. Ba người này đều là một đám mê gái, mở miệng ra câu nào cũng nhắc tới gái đẹp.

Cậu chủ Long tự nhận bản thân cũng là người mê gái nhưng không ngờ ba người này còn mê gái hơn anh ta.

Đại sư Khí Công dẫn đầu hỏi: “Nơi này có gái đẹp không?”

Thương Thần và Kiếm Thánh đều nhìn về phía cậu chủ Long và ông Võ. Bọn họ ghét nhất chính là bị người khác chơi xỏ mình, lập tức bùng nổ luồng khí thế giết người lạnh lẽo.

Tuy cậu chủ Long và ông Võ cũng là người từng trải, nhưng gặp phải ba cao thủ hàng đầu này đương nhiên cũng nơm nớp lo sợ. Ông Võ run rẩy nói: “Các vị, gái đẹp đang ở đây chờ các vị. Đó là giảm giá cỡ nào. Cao thủ tuyệt thế chỉ xứng với người đẹp tuyệt thế, mà người đẹp tuyệt thế chắc chắn đang ở chỗ tuyệt thế.”

Ông Võ sợ đến nỗi nói năng lộn xộn. Ông ta cũng không quan tâm gì nữa, chỉ muốn lấp liếm cho qua chuyện. Dù sao việc này cũng không liên gì nhiều tới ông ta.

“Ông nói cũng có lý lắm. Vậy chỗ tuyệt thế kia ở đâu?”

Ba cao thủ tuyệt thế nghe vậy đều sững sờ, sau đó hỏi tới.

Ông Võ thấy mấy người này đã bị ông ta lay động, lập tức cười

nói: “Đương nhiên là nơi này rồi.”

Ba người nhìn về vị trí ông Võ chỉ, nhanh chóng ghi nhớ sau đó chia nhau ra hành động.

“Chờ đã, tôi còn chưa nói cho các người biết nên giết người nào mà.” Ông Võ không ngờ đám người này lại nóng lòng như vậy. Khi nhớ tới chuyện quan trọng thì bọn họ đã biến mất tăm.

Cậu chủ Long khẽ nói: “Đừng để ý, theo luật nhân quả, Lý Phàm chắc chắn sẽ ngăn cản. Một khi Lý Phàm ngăn cản chắc chắn sẽ xảy ra một trận chiến lớn, thật thú vị.”

Ông Võ nghe xong cũng sững sờ trước logic của cậu chủ Long, sau đó bắt đầu nịnh nọt anh ta.

Cậu chủ Long cũng từng gặp ba người lúc nãy. Bọn họ đặc biệt đến anh ta có linh cảm lần này chắc chắn sẽ thành công.

Cùng lúc đó.

Sau khi quân sư Bạch quay trở về, trong lúc ông ta còn đang do dự không biết nên giải thích với Long Hậu thế nào thì nghe được tin Tứ Tuyệt Võ Thành bắt đầu ra tay với Lý Phàm.

Ông ta mừng như điên. Đây là chuyện tốt. Ông ta biết năng lực của Tứ Tuyệt Võ Thành. Bất kỳ một người nào trong Tứ Tuyệt cũng có thể chống lại mười tên Cuồng Ma Chung Cực, huống chi lần này cả Tứ Tuyệt cùng ra tay.

Ông ta nghĩ Võ Thành chỉ cần phái ra một Tứ Tuyệt thôi cũng đủ thu phục Lý Phàm rồi. Điều khiến ông ta bất ngờ là lần này cả Tứ Tuyệt lại ra tay cùng một lúc. Ông ta thấy dù Lý Phàm có tài giỏi đến đâu cũng không vượt qua được cửa ải này.

Tuy không phải do ông ta sai người đi làm, nhưng kẻ thù của bạn chính là kẻ thù của mình. Ít nhất bọn họ cùng chung kẻ thù là Lý Phàm. Dù bên nào giết chết được Lý Phàm, bọn họ cũng đều có lợi.

Lúc này quân sư Bạch mới vội vàng đi tìm Long Hậu báo cáo. Ông ta chắp tay cười nói: “Long Hậu, tôi có tin vui muốn báo cho bà biết. Lần này Lý Phàm chết chắc rồi.”

Long Hậu nghe xong không khỏi sững sờ nhìn Bạch quân sư, tưởng đầu ông ta có vấn đề. Nhưng bà ta vẫn muốn nghe thử xem Quân sư Bạch muốn báo cáo chuyện gì.

“Có gì cứ nói ra, đừng dong dài nữa.” Long Hậu tức giận liếc nhìn quân sư Bạch.

Quân sư Bạch vội vàng có sao nói vậy: “Long Hậu, Tứ Tuyệt Võ Thành đã ra tay. Lần này Lý Phàm chết chắc rồi.”

“Cái gì? Tứ Tuyệt Võ Thành đã ra tay rồi sao?”

Lần đầu tiên Long Hậu lộ ra vẻ vui mừng. Bà ta cũng từng muốn mời Tứ Tuyệt Võ Thành nhưng vì ba người đàn ông trong Tứ Tuyệt Võ Thành có bệnh thích sạch sẽ, cho nên bà ta mới dụ dỗ không thành công, vì chuyện đó mà bà ta còn tức giận mấy ngày liền.

Sau khi nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Long Hậu, quân sự Bạch lập tức giúp Long Hậu khui chai rượu vang năm 82 để chúc mừng.

Long Hậu cười nói: “Đúng là chuyện vui.”

Lúc này Tứ Tuyệt Võ Thành cũng đã đi tới cổng biệt thự của Lý Phàm. Bốn người đứng thành một hàng, khí thế hiên ngang, đội hình rất hoành tráng, ai thấy cũng giật cả mình.

“Không ngờ lần này lại kinh động đến Tứ Tuyệt Võ Thành.” Lý Phàm ngồi trên ghế sô pha, bỗng lẩm ba lẩm bẩm.

“Hả? Tứ Tuyệt Võ Thành sao? Tại sao bọn họ lại đến? Lần này thì xong đời rồi.” Ngoài Cố Họa Y ra, Trần Hiểu Đồng và Hoa Trúc Nguyệt đều không ngờ Tứ Tuyệt Võ Thành sẽ đến đây.

Bọn họ biết Tứ Tuyệt Võ Thành lợi hại cỡ nào. Bọn họ tới rồi chắc chắn sẽ chạy không thoát.

Cố Họa Y ngạc nhiên nói: “Ông xã, võ công của anh giỏi vậy sao? Thế mà có thể cảm nhận được đấy.”

Lý Phàm bỗng rất nghiêm túc chỉ vào màn hình máy vi tính, cười nói: “Đương nhiên rồi, cũng may là đã gắn camera từ trước.”

Đám người Cố Họa Y cạn lời, liếc mắt nhìn anh.

Mặc dù ngoài mặt Lý Phàm rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại loạn cào cào. Anh đang nghĩ cách đối phó với Tứ Tuyệt Võ Thành. Đây là lần đầu tiên anh lộ ra vẻ lo lắng như vậy. Tứ Tuyệt Võ Thành khiến anh áp lực nặng nề.

Nếu một người thì còn dễ đối phó, đằng này lại là bốn người? Lý Phàm lắc đầu, không muốn suy nghĩ nữa.

Chương 927

CHƯƠNG 927: ĐÁNH BẠI TỪNG TÊN MỘT

Lý Phàm biết Tứ Tuyệt nhất định không dễ đối phó như vậy, nhưng anh vẫn tỏ vẻ bình thản, lúc này càng hoảng sợ càng dẫn tới nhiều vấn đề.

Lý Phàm nhướng mày, nói với đám Cố Hoạ Y: “Mọi người hãy về phòng chờ một lúc, nơi này cứ để tôi, nếu có chuyện thì cô hãy đưa họ rời đi.”

Cuối cùng Lý Phàm nhìn thoáng qua Trúc Hoa Nguyệt, anh vẫn dành cho Trúc Hoa Nguyệt một sự tin tưởng nhất định.

Dù sao Trúc Hoa Nguyệt cũng là cao thủ hạ độc, là người có năng lực tự bảo vệ tương đối mạnh trong số ba cô gái, nếu thực sự đến lúc vạn bất đắc dĩ, Trúc Hoa Nguyệt cũng sẽ ra tay.

Trúc Hoa Nguyệt nghe xong không khỏi nhíu mày, cô ta cũng nhận ra Lý Phàm đang gặp rắc rối lớn nên mới hành xử như vậy.

Trúc Hoa Nguyệt nói: “Được rồi, chuyện đã đến mức này thì tôi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, chuyện gì nên bình tĩnh thì phải bình tĩnh một chút đấy.”

Sau khi Trúc Hoa Nguyệt dẫn mọi người rời đi, Lý Phàm mới yên tâm ngồi trên ghế, điều khiến anh ngạc nhiên là Tứ Tuyệt không trực tiếp xông vào.

Lúc này, Tứ Tuyệt ở bên ngoài nhìn nhau, suy nghĩ xem ai sẽ vào trước.

Kiếm thánh ngạo nghễ cầm thanh kiếm dài trên tay, thản nhiên nói: “Hừ, Tứ Tuyệt đồng loạt ra tay để đối phó với thằng ranh đúng là mất giá mà.”

Đại sư khí công cùng Thương Thần cũng có ý nghĩ này trong lòng, bọn họ rất coi thường Lý Phàm và cho rằng chỉ cần một mình

mình là đủ rồi.

Kiếm thánh cười khẩy: “Hay là chúng ta cử ra một người đi.”

Đại sư khí công thản nhiên nói: “Để tôi, thằng ranh đó là hung thủ đã giết đồ đệ của tôi.”

Kỳ thật ông ta đã sớm muốn hoàn thành nhiệm vụ nên chẳng quản nhiều làm gì, cứ thế xông lên trước.

Mọi người đều rất là kinh ngạc khi thấy đại sư khí công đứng ra, nếu không tận mắt chứng kiến thì không dám tin chuyện trước mắt là thật.

Giáng thủ sư xinh đẹp đột nhiên lên tiếng: “Nhưng mà ông không được giết người đàn ông đó.”

Đại sư khí công nghe vậy thì lấy làm khó hiểu, ông ta nhìn giáng thủ sư xinh đẹp, không hiểu ý tứ trong lời nói của cô.

“Chẳng lẽ cô muốn giữ mạng thằng ranh đó?” Đại sư khí công đột nhiên hỏi một câu.

Ông ta kết luận giáng thủ sư xinh đẹp nhất định đã nảy sinh hứng thú với Lý Phàm, nếu không, làm sao một người phụ nữ mưu mô, tàn nhẫn như cô ta lại đề xuất ra một ý tưởng như vậy.

Giáng thủ sư xinh đẹp gật đầu nói: “Đúng vậy, cũng có thể nói như vậy đi.”

Đại sư khí công chau mày, nhưng nể mặt giáng thủ sư xinh đẹp, ông ta bỏ qua cho Lý Phàm, ông ta hiểu rõ sự lợi hại của giáng thủ sư xinh đẹp, nếu đã chính miệng đối phương nói như vậy mà ông ta vẫn còn khăng khăng ra tay thì không phải là chuyện tốt.

Đại sư khí công cũng bất đắc dĩ nên đành phải nói với giáng thủ sư xinh đẹp: “Được, tôi sẽ chừa cho cậu ta một con đường sống.”

Dù sao đến lúc đó chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, về phần Long thiếu gia cùng ông Võ trách tội thì ông ta không lo, đến lúc đó trực tiếp đổ trách nhiệm lên đầu giáng thủ sư xinh đẹp.

Giáng thủ sư xinh đẹp rất là vừa lòng với câu trả lời của đại sư khí công.

Lý Phàm cũng thở phào khi thấy trên màn hình chỉ có người đàn ông mặc đạo bào, anh còn tưởng sẽ có mấy người nhưng kết quả đối phương chỉ có một người.

Cứ như vậy, Lý Phàm mới an tâm, chỉ có một mình đối phương cũng không phải là uy hiếp lớn.

Điều mà anh lo lắng nhất là Tứ Tuyệt đồng loạt ra tay, nếu Tứ Tuyệt đồng loạt ra tay thì không phải là chuyện tốt đối với anh.

Lý Phàm đặt màn hình điều khiển xuống, mỉm cười nhìn về phía cửa. Đại sư khí công mạnh mẽ tung một cú vào cửa, đánh bay cánh cửa.

Lý Phàm cười nói: “Đập vỡ đồ thì phải đền tiền, ông không hiểu đạo lý này sao?”

“Tiền? Cái mạng hèn của cậu còn chưa chắc giữ được mà còn muốn đòi tiền sao?” Đại sư khí công khinh miệt liếc như đang liếc một thằng ngu.

Lý Phàm nhướng mày, xem ra đúng thật là đối phương đang nhắm vào mình, nếu như vậy, anh lại càng không thể chịu thua.

“Được lắm, nếu đã vậy thì hãy nói cho tôi biết vì sao ông lại đến đây giết tôi.” Lý Phàm hỏi, anh rất tò mò, Tứ Tuyệt Võ Thành luôn đưa ra những yêu cầu kỳ khôi.

Anh không biết những kẻ đã đã làm thế nào để thoả mãn được nguyện vọng của Tứ Tuyệt.

Nhưng vào lúc này, Lý Phàm biết đại sư khí công trước mặt không dễ đối phó như vậy.

Đại sư khí công cười khẩy nói: “Thằng ranh, chết đến nơi rồi thì tôi cũng sẽ báo cho cậu một tin, bởi vì cậu đã giết đồ đệ của tôi, đồ đệ của tôi là Cuồng Ma Chung Cực, tôi đến là để báo thù cho đồ đệ mình.”

“Theo tôi thấy thì không đơn giản như vậy.” Lý Phàm cũng không tin, anh cho rằng đại sư khí công nhất định là đang nói dối.

“Tin hay không thì tuỳ.” Đại sư khí công cười khẩy.

Lý Phàm để lộ vẻ mặt nặng nề, may là chỉ có Nhất Tuyệt chứ không phải Tứ Tuyệt cùng lên.

Đại sư khí công dứt khoát bắt đầu xuất chiêu, chiêu này giống như giết người ở khoảng cách xa, nếu không phải Lý Phàm phản ứng mau lẹ thì có lẽ anh đã không chống cự được rồi.

Lý Phàm không dám bất cẩn, sau khi đại sư khí công thấy Lý Phàm né về phía sau thì không khỏi khó chịu, ông ta lại đích bắt đầu ra tay, chiêu sau còn tàn nhẫn hơn chiêu trước.

Lý Phàm rất nhiều lần đều không kịp tiếp chiêu.

Lý Phàm lúc này mới biết đại sư khí công không đơn giản, nói cách khác là không giống với tên đồ đệ Cuồng Ma Chung Cực.

Nhưng bởi vì đại sư khí công đã lớn tuổi, tinh lực không theo kịp nên khi ra tay luôn chậm một nhịp.

Lý Phàm lợi dụng điểm yếu này và bắt đầu tấn công đại sư khí công.

Đại sư khí công không ngờ Lý Phàm lợi hại như thế, cuối cùng ông ta cũng bị Lý Phàm cho ăn quả đắng nên không dám tiếp tục đánh nhau với Lý Phàm nữa, ông ta sợ còn đánh tiếp thì sẽ không chiếm được ưu thế.

Cuối cùng đại sư khí công không kiên trì được nữa, buộc phải cầu xin tha thứ: “Tha mạng, tôi không phải đối thủ của cậu, tôi sai rồi.”

Lý Phàm cười: “Bớt giả bộ đi, ông là loại người nào chả lẽ trong lòng tôi còn không rõ sao?”

Đại sư khí công lập tức nghẹn lời, để ngăn cản đối phương hợp lực trả đũa, Lý Phàm trực tiếp phế bỏ tay chân của đối phương.

Đại sư khí công vô cùng tức giận, như vậy, chẳng khác nào phế bỏ võ công của ông ta, và ông ta sẽ không khác gì một tên phế vật.

Lý Phàm trực tiếp thả đại sư khí công chạy, anh biết đối phương không còn uy hiếp nữa, đã vậy chi bằng trực tiếp thả đối phương đi.

Khỏi phải nói cũng biết đại sư khí công đã tức giận đến mức nào khi nhìn thấy dáng vẻ đó của Lý Phàm, ông ta không ngờ Lý Phàm lại nói với mình những lời đó, ông ta vô cùng tức giận.

Đại sư khí công cũng không làm gì được Lý Phàm, rơi vào đường cùng nên mới phải bỏ chạy lấy người.

Khi đại sư khí công khập khiễng bước ra, Kiếm thánh cùng Thương Thần đều lộ ra vẻ khinh thường, không những không đồng cảm mà còn trêu chọc: “Ôi chao, đây chẳng phải là đại sư khí công sao, hoá ra là ở đây, thật đúng khiến người ta phải kinh ngạc.”

Đại sư khí công tức giận nói: “Các ngươi giỏi như vậy thì các ngươi lên đi.”

Chương 928

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 928: KẺ ĐỨNG ĐẦU TỨ TUYỆT

Thương Thần bĩu môi nói: “Việc gì phải dông dài, để tôi lên, tôi sẽ trực tiếp lấy mạng tên đó là được.”

Đại sư khí công gật đầu cái rụp nói: “Đúng, cách này không tồi, đơn giản lại gọn gàng.”

Nào ngờ giáng thủ sư xinh đẹp lại nói: “Không được, tôi không đồng ý, anh không thể giết chết anh ta, nếu anh giết chết anh ta, tôi sẽ khiến anh phải đẹp mặt.”

“Vậy thì tôi đánh gãy chân anh ta là được.” Thương Thần gượng cười, anh ta vẫn rất sợ giáng thủ sư xinh đẹp.

Giáng thủ sư xinh đẹp lại nói: “Như vậy cũng không được, đánh gãy chân thì anh ta không còn hoàn mỹ nữa.”

Đại sư khí công nghe thấy thế liền trợn tròn mắt, ông ta không hiểu rốt cuộc giáng thủ sư xinh đẹp có ý gì, cũng hết cách với đối phương.

Chỉ có thể giương mắt nhìn, cuối cùng ông ta đành nhụt chí vì ông ta biết giáng thủ sư xinh đẹp không phải dễ đối phó.

“Vậy để tôi lên.” Kiếm thánh tiến vào, đột nhiên nói.

Anh ta xông vào mà không nói một lời, giáng thủ sư xinh đẹp thầm siết chặt tay, nếu anh làm anh ta bị thương tôi sẽ cho anh biết tay.

Giáng thủ sư xinh đẹp đẹp đã nảy sinh tình cảm với Lý Phàm, từ khi gặp Lý Phàm cô ta đã bắt đầu có tình cảm với Lý Phàm, nếu lần này thành công thì đó là một điều tuyệt vời đối với cô ấy.

Sau khi vọt vào, Kiếm thánh lạnh lùng nhìn Lý Phàm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Phàm.

Lý Phàm chỉ cười khẩy khi nhìn thấy ánh mắt đó của đối phương, anh xem như chẳng có gì, nói: "Hừ, cho dù anh có lợi hại cỡ nào đi nữa thì cũng không phải là đối thủ của tôi."

Kiếm thánh đột nhiên khiêu khích Lý Phàm ra tay: "Đến đây, hãy cho tôi nhìn thấy sự lợi hại của anh."

Lý Phàm cười nói: "Kiếm thánh của Tứ Tuyệt vì sao lại đến đây?"

"Đương nhiên là vì ba người đẹp trong biệt thự của anh rồi." Kiếm thánh cười sằng sặc bằng một điệu cười đáng thương.

Lý Phàm nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, chẳng trách tại sao những Tam Tuyệt này lại đột nhiên phục vụ người khác, hóa ra là vì đám người Cố Hoạ Y mà tới.

Nhưng Lý Phàm rất là kỳ quái, tại sao chỉ có Kiếm thánh xông còn những người khác lại ở bên ngoài?

Chẳng lẽ mấy kẻ đó rất tự tin sao?

Lý Phàm không chút nghi ngờ ý tưởng này, đối với anh mà nói đây là một tin tức tốt và anh phải nắm chắc cơ hội này mới được.

Mỗi khi Kiếm thánh ra tay đều vô cùng tàn nhẫn, hầu như không thể đề phòng, đặc biệt là kiếm khí gần như không nhìn thấy được.

Quần áo của Lý Phàm nhanh chóng bị rạch nát, khiến anh rất bực mình, với bản lĩnh của Kiếm thánh thì lẽ ra nên làm anh bị thương, tại sao chiêu nào của đối phương cũng nương tay chứ.

Trong lòng Kiếm thánh chỉ muốn chế phục được Lý Phàm mà không khiến cho anh hao tổn lông tóc nhưng hiện tại xem ra Lý Phàm vượt xa tưởng tượng của anh ta.

Kiếm thánh đã ý thức được muốn chế phục Lý Phàm khó khăn cỡ nào, anh ta nghiến răng nhưng vẫn không làm được gì Lý Phàm.

Lý Phàm tiến lên một bước dài, đánh vào người Kiếm thánh, vũ khí

trong tay Kiếm thánh bất ngờ bị đánh rơi, anh ta không ngờ Lý Phàm lại lợi hại đến mức có thể đánh rơi trường kiếm trong mình.

Vũ khí chính của Kiếm thánh là một thanh trường kiếm, còn quyền cước công phu thì chẳng ra sao cả nên khi kiếm bị đánh rơi, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi, và anh ta nhặt kiếm lên theo bản năng.

Lý Phàm trực tiếp đá bay vũ khí của đối thủ, biết được điểm yếu của đối thủ nên lúc này anh mới chính thức ra tay, Kiếm thánh nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Phàm, trong lòng giận dữ không thôi, trong lòng lúc này đã kích động đến mức muốn giết chết Lý Phàm.

Kiếm thánh ở thế yếu khi so quyền cước công phu, vết thương chí mạng như vậy khiến anh ta rất đau đầu, cuối cùng Kiếm thánh cũng phát điên lên.

Lý Phàm thấy đối phương phát điên thì chỉ cười khẩy, thản nhiên nói: “Bây giờ tôi sẽ tha cho anh một con đường sống, lập tức biến khỏi đây.”

Kiếm thánh gần như tức điên, không còn kiếm nên giờ phút này anh ta giống như một tên mù không có gậy dò đường, chưa bao giờ anh ta phải chịu sự nhục nhã như vậy nên trong lòng tức banh chành, buộc phải ảo não rời đi.

Dù sao cũng là lần đầu bị bại dưới tay Lý Phàm nên anh ta không còn quá tự tin với chính mình nữa, anh ta sợ đánh tiếp vẫn sẽ bại bởi Lý Phàm, suy cho cùng anh ta đã thua đến không ngóc đầu lên nổi.

Khi Kiếm thánh đi ra ngoài, tâm lý của đại sư khí công lập tức lấy lại cân bằng, may là Kiếm thánh cũng bại bởi Lý Phàm, nếu Kiếm thánh thành công thì cái mặt già này của ông ta chẳng biết giấu đi đâu.

Sau khi Kiếm thánh bước ra, anh ta không quên ngụy biện: “Hừ, tôi không thua, tôi chỉ muốn nói cho các người biết là tôi vì nể mặt cô ta mà thôi.”

Lúc này, anh ta cố ý nhìn giáng thủ sư xinh đẹp, lúc nhìn cô ta, ánh mắt của anh ta đã bất giác rụt lại.

Giáng thủ sư xinh đẹp lúc này mới tức giận thu lại đôi mắt lạnh lùng, cô ta nhìn Kiếm thánh như đang nhìn một thằng ngốc.

“Ha ha, chẳng qua cũng chỉ có thế, tôi còn tưởng anh lợi hại thế nào, kết quả cũng chẳng ra gì.” Giáng thủ sư xinh đẹp khinh thường cười nói.

Tất cả mọi người đều không nói nên lời, thầm nghĩ, nếu không phải cô bắt chúng tôi phải nương tay thì con lâu chúng tôi mới ra nông nỗi này.

Click để xem ảnh

quyến rũ, đám người đại sư khí công lúc này mới dám liếc nhìn.

Bọn họ đều từng bị giáng thủ sư xinh đẹp tra tấn rất thảm, cho nên bọn họ đều bị chuyện đó ám ảnh rất lớn.

Lúc này giáng thủ sư xinh đẹp mới bắt đầu đi vào nhưng cô không trực tiếp đích xông vào, mà mỉm cười nói: “Xin lỗi, tôi có thể vào không?

Lý Phàm nghĩ người tiếp theo là Thương Thần, nhưng không ngờ lại là giáng thủ sư xinh đẹp, anh đã giật mình khi nghe thấy giọng nói quyến rũ khiến người ta phải tê dại này.

Anh biết giáng thủ sư xinh đẹp là nhân vật thế nào, đối phương chính là người đứng đầu Tứ Tuyệt.

Lý Phàm chau mày, theo bản năng mà phòng bị, anh cũng không hiểu về giáng thủ sư xinh đẹp, đối phương dịu dàng như vậy nhưng một khi ra ta nhất định sẽ không dịu dàng.

“Vào đi.” Lý Phàm không hề luống cuống, anh mỉm cười.

Giáng thủ sư xinh đẹp lúc này mới bước vào, có thể nói là đa tình quyến rũ, đúng là một vẻ đẹp hại nước hại dân làm cho Lý Phàm không che giấu nổi sự rung động.

Chương 929

CHƯƠNG 929: LẬT ĐỔ TAM QUAN

Lý Phàm lập tức khống chế tâm trạng của mình, anh có thế nhìn ra người đàn bà này nhất định có vấn đề. Anh vô thức dời tầm mắt, không nhìn dáng người của đối phương nữa.

Cùng lúc đó, Lý Phàm rất ngạc nhiên, sao vóc dáng của người này lại ưu tú như vậy chứ. Chuyện này khiến anh không thể đoán ra, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Nhưng lúc này anh cũng không quan tâm được nhiều như vậy nữa.

Giáng thủ sư xinh đẹp bật cười: "Đừng căng thẳng làm gì, nói thật, anh còn phải cảm kích tôi đấy, nếu như không phải là tôi, sợ rằng anh đã sớm chết rồi."

Nghe vậy, Lý Phàm nhìn Giáng thủ sư xinh đẹp bằng ánh nhìn kỳ lạ, không hiểu ý của đối phương.

Anh thấy đầu óc cô ta nhất định bị nước vào rồi. Tứ Tuyệt các người tới giết tôi, tôi còn phải cảm kích, các người nghĩ cũng quá ngây thơ rồi đấy.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Lý Phàm vẫn không khỏi hơi tò mò hỏi: "Ồ, tại sao lại như vậy?"

"Chẳng lẽ anh không có chút ấn tượng nào sao? Nếu như hôm nay không phải là tôi, e rằng anh sẽ chết trong tay Kiếm Thánh hoặc là Thương Thần." Giáng thủ sư xinh đẹp nói.

Lúc này, Lý Phàm mới như bừng hiểu ra, chẳng trách anh không thấy Thương Thần ra tay, bây giờ anh hiểu được nguyên nhân là gì rồi.

Lại thêm vừa rồi Kiếm Thánh thật sự đã nương tay, nên vừa rồi đánh với Kiếm Thánh, coi như anh có thể thắng, cũng sẽ bị thương nặng, đúng là không có lợi lắm.

“Nói như vậy tôi còn phải cảm ơn cô.” Lý Phàm ngẩng đầu lên, cười trêu đùa.

Giáng thủ sư xinh đẹp gật đầu nói: “Đương nhiên, nếu anh không cảm ơn tôi, anh còn còn thế cảm ơn ai đây? Nhưng anh có thể lựa chọn lấy thân báo đáp, cái gì cũng được.”

Nghe xong, Lý Phàm không khỏi chậc lưỡi.

Đúng lúc Cố Họa Y vẫn đang nghe ngóng ở cửa, nếu không phải bên ngoài nguy hiểm, cô đã sớm lao ra rồi.

Lý Phàm biết Cố Họa Y ở bên trong, cho nên anh mới không dám làm chuyện có lỗi với cô. Đối mặt với tình hình này, Lý Phàm quả quyết từ chối: “Vậy thì cảm ơn cô, hôm khác tôi sẽ mời cô ăn cơm, bây giờ cô có thể đi rồi chứ?”

“Chỉ mời một bữa cơm đơn giản như vậy sao? Hết rồi à?” Giáng thủ sư xinh đẹp hỏi ngược lại một câu.

Cô ta rất khó chịu trong lòng, rõ ràng cô ta giúp đối phương một việc lớn như vậy, anh lại đáp lại qua loa thế này.

Lý Phàm không biết phải làm sao, cười nói: “Người đẹp, cô cần gì phải như vậy chứ? Tôi cũng chỉ trêu đùa với cô một chút mà thôi, cô cũng đừng quá đáng.”

Giáng thủ sư xinh đẹp nghe Lý Phàm khen mình thì vô cùng hưng phấn, cô ta muốn chính là đối phương khen ngợi diện mạo của cô ta.

“Tôi thích thái độ này của anh, tôi rất vui vẻ.” Giáng thủ sư xinh đẹp vui vẻ đến lời nói cũng không rõ ràng mạch lạc.

Lúc này ở bên ngoài, mấy người Đại sư khí công đều liếc nhìn nhau, cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì. Nếu không phải Giáng thủ sư xinh đẹp không cho bọn họ đi vào, bọn họ thật sự phải vào xem thử.

Đại sư khí công ngạo nghễ nói: “Ha ha, tôi còn tưởng rằng thằng ranh đó rất lợi hại nữa, kết quả cũng chỉ có vậy mà thôi. Lần này có Giáng thủ sư xinh đẹp ra tay, nhất định sẽ thành công.”

Kiếm Thánh và Thương Thần lại không cho là như vậy. Bọn họ cũng cảm thấy rất kỳ lạ, cho là trong đó nhất định có mờ ám.

Trước đó, khi bọn họ muốn hạ đòn sát thủ với Lý Phàm, Giáng thủ sư xinh đẹp lại bảo bọn họ nương tay.

Nếu Giáng thủ sư xinh đẹp không nhịn được ra tay giết Lý Phàm, bọn họ sẽ không hiểu nổi.

Bọn họ cho là chuyện không đơn giản như vậy. Nếu Giáng thủ sư xinh đẹp ra chiêu giết người, vậy còn một khả năng rất đơn giản nữa, đó chính là Giáng thủ sư xinh đẹp có thù riêng với Lý Phàm, nên cô ta mới muốn tự báo thù.

Hiện giờ, đầu óc họ cũng chỉ có thể nghĩ đến điểm này, ngoài điều này ra, bọn họ thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác tốt hơn.

Bọn họ đều thổn thức, cho là tất cả mọi chuyện trước mắt hoàn toàn không quá giống trong tưởng tượng.

Nhưng tình cảnh tiếp theo lại khiến đám người Đại sư khí công đều không thể nào bình tĩnh nổi. Điều bọn họ không ngờ là, Lý Phàm lại đứng cùng Giáng thủ sư xinh đẹp.

Đại sư khí công thoáng cái đã tỉnh táo lại, lập tức nói: “Tôi thấy cậu ta nhất định đã bị Giáng thủ sư xinh đẹp của chúng ta khống chế rồi.”

Thương Thần và Kiếm Thánh nghe vậy cũng không hề phản bác. Bọn họ cũng cho rằng có khả năng này.

Lý Phàm quay đầu lại nói: “Bây giờ chúng ta sẽ xuất phát, tôi đưa cô đi.”

“Được.” Giáng thủ sư xinh đẹp nở nụ cười ngượng ngùng, gật đầu nói.

Đám người Đại sư khí công đều không thể ngồi yên được nữa. Chuyện gì xảy ra vậy? Kết quả khác xa với tưởng tượng của họ, đây đúng là vượt quá trí tưởng tượng của bọn họ mà.

Bình thường Giáng thủ sư xinh đẹp trong mặt bọn họ luôn lạnh như băng, nhưng hôm nay cô ta lại dịu dàng với Lý Phàm như vậy, khiến họ gần như không thể đoán trước được.

Lý Phàm ngồi trong xe, bắt đầu mở phần mềm chỉ đường, anh nói với Giáng thủ sư xinh đẹp: “Cô muốn đi đâu?”

“Đi đâu cũng được sao?” Giáng thủ sư xinh đẹp rất xấu hổ giao quyền quyết định cho Lý Phàm.

Lý Phàm giật mình, vì đuổi đối phương đi, anh cũng chỉ có thể hi sinh sắc đẹp của mình thôi. Mặc dù anh chưa giao đấu với đối phương, nhanh anh biết thủ đoạn của cô ta.

Đám người Đại sư khí Công cũng không thể nào bình tĩnh được nữa, nhéo thử khuôn mặt mình vì cho răng mình đang nằm mơ.

“Làm thế nào đây?” Đám người Đại sư khí công trợn mắt nhìn nhau, đều không biết phải làm sao.

Kiếm Thánh tức giận nói: “Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai? Hay là đi thôi.”

Dã tràng se cát, bọn họ cũng không có lá gan trêu vào Lý Phàm, nên đành rối rít rời đi.

Mà lúc này, cậu chủ Long đang cầm ống nhòm quan sát từ xa, khi thấy Lý Phàm bình yên không sao cả, sắc mặt anh ta trở nên vô cùng kỳ lạ.

Nhất là khi anh ta thấy Lý Phàm vừa nói vừa cười với Giáng thủ sư xinh đẹp, chuyện này càng làm anh ta thêm căm tức.

Chuyện gì đây? Hai người này sao lại ở cùng nhau.

Lúc này, cậu chủ Long mới nhớ tới thái độ của Giáng thủ sư xinh đẹp khi nhìn thấy ảnh của Lý Phàm, anh là đã biết được đại khái chuyện gì rồi. Chẳng lẽ cô ta coi trọng Lý Phàm?

Trong lòng anh ta dường như là muốn chửi tục rồi. Anh ta để Giáng thủ sư xinh đẹp đi giết Lý Phàm, chứ không phải để cô ta trở thành bạn của Lý Phàm.

Bây giờ kết quả này thật sự làm anh ta kinh ngạc. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta cũng không dám tin đây là sự thật.

Bởi vì tất cả mọi thứ khác xa so với tưởng tượng của anh ta.

Cậu chủ Long hừ một tiếng, bây giờ Tứ Tuyệt cũng xong đời rồi, anh ta đã không ôm hi vọng quá lớn nữa.

Con ngươi của Ông Võ cũng như sắp rớt xuống. Kết quả này khiến ông ta quá bất ngờ, ông ta không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ông Võ cảm nhận được ánh mắt của cậu chủ Long thì bày ra vẻ măt vô tội, thở dài nói: “Cậu chủ, chuyện này không thể trách tôi, tôi cũng không còn cách nào, đều do thằng ranh đó quá khó đối phó.”

Chương 930

CHƯƠNG 930: BẢN LĨNH CỦA GIÁNG THỦ SƯ

Nhưng cậu chủ Long lại không để ý nhiều như vậy. Bây giờ anh ta chỉ muốn tiêu diệt Lý Phàm, chỉ khi nào giết được Lý Phàm anh ta mới có thể yên tâm.

Bây giờ Lý Phàm còn sống sờ sờ ra đó, khiến anh ta rất khó chịu. Anh ta lạnh lùng nhìn ông Võ nói: “Chuyện này vẫn là giao cho ông xử lý, trong vòng nửa tháng phải giết được Lý Phàm cho tôi.”

Ông Võ muốn chửi thề. Ngay cả Tứ Tuyệt Võ Thành cũng bó tay, thì ông ta còn làm gì được nữa? Đương nhiên ông ta chỉ dám oán thầm chứ nào dám nói ra cho cậu Long nghe.

Ông ta sợ mình nói ra rồi chắc chắn cậu Long sẽ xử ông ta. Cho nên ông ta không có lá gan đó, cuối cùng cũng chịu thua nói: “Cậu chủ yên tâm đi, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Cậu Long rất hài lòng nhìn biểu hiện của đối phương, gật đầu nói: “Vậy là được rồi tôi đã biết ông sẽ không làm cho tôi thất vọng đâu.”

Cùng lúc đó.

Quân sư Bạch nghĩ Lý Phàm đã chết chắc rồi nên luôn tìm cơ hội xử lý Lý Phàm nhưng không ông ta không ngờ Lý Phàm lại khó đối phó như vậy.

Nếu không được tận mắt chứng kiến, ông ta sẽ không thể tin đó là sự thật. Ông ta nghĩ mọi thứ trước mắt đều vượt xa sức tưởng tượng của ông ta.

Nhất thời tâm trạng của quân sư Bạch trở nên ảm đạm. Vốn dĩ Long Hậu rất vui vẻ. Nhưng sau khi biết tin Lý Phàm chẳng những bình an vô sự mà còn kết giao với Giáng thủ sư xinh đẹp nóng bỏng như vậy thì bà ta giận sôi máu.

Đây là một tin xấu đối với bà ta. Bà ta đổ hết trách nhiệm lên đầu quân sự Bạch.

Quân sư Bạch cũng thấy rất bất đắc dĩ. Xảy ra chuyện như vậy ông ta cũng hết cách, nhưng Long Hậu nổi giận ông ta chỉ đành làm hình nhân thế mạng.

Quân sư Bạch đành cắn răng nhẫn nhịn, nhưng trong lòng lại hận chết Lý Phàm.

Lý Phàm và Giáng thủ sư xinh đẹp đi đến nhà hàng chuyên về món ăn nước Anh Đào, Lý Phàm cười nói: “Tôi cũng không biết cô có thích mấy món này không? Cô thử xem có ngon không?”

Anh chỉ muốn nếm thử ẩm thực của nước quả anh Đào, quan trọng hơn là anh cũng rất tò mò về Giáng thủ sư xinh đẹp này.

Lý Phàm chưa từng thấy cô ta ra tay, anh chỉ nghe danh tiếng của đối phương mà thôi.

Giáng thủ sư xinh đẹp cười nói: “Không sao, món nào tôi cũng thích.”

Khi Giáng thủ sư xinh đẹp đến nhà hàng, đã thu hút vô số người. Bởi vì dáng dấp của cô ta xinh đẹp tuyệt trần, khó trách bọn họ rung động.

Bọn họ đều sững sờ trước kết quả này. Nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ sẽ không tin đó là sự thật.

Lý Phàm nói với Giáng thủ sư xinh đẹp: “Vóc người của cô hấp dẫn nhiều quá nhiều người, cô sẽ không đánh bọn họ đấy chứ?”

Thật ra ẩn ý của anh là bảo cô mau ra tay đi để tôi còn nhìn thấy bản lĩnh của cô nữa.

Ai ngờ Giáng thủ sư xinh đẹp chỉ mỉm cười dịu dàng không lên tiếng.

Lúc này Lý Phàm cũng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Đáng lẽ ra Giáng thủ sư xinh đẹp nổi giận mới phải nhưng sao cô ta lại thờ ơ như không thế này? Điều này khiến Lý Phàm không sao hiểu

nổi.

Lý Phàm cũng không suy nghĩ nhiều. Giáng thủ sư xinh đẹp này đúng là rất quái gở, anh cũng bó tay.

Thật ra Giáng thủ sư xinh đẹp thích Lý Phàm, nên mới tỏ ra dịu dàng trước mặt người mình yêu.

Ai ngờ có một gã trai không e dè đứng dậy, cả gan đi tới đùa bỡn cô ta nói: "Người đẹp à, em có vẻ cô đơn nhỉ? Có cần anh đây giúp em giải khuây không?"

Giáng thủ sư xinh đẹp vừa nghe xong, sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn gã trai kia như nhìn một kẻ ngốc.

Khi gã trai kia cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Giáng thủ sư xinh đẹp, gã ta không khỏi rùng mình, hơi sợ hãi trước ánh mắt muốn giết người của đối phương.

Nếu không tận mắt chứng kiến, gã ta cũng không tin đó là sự thật. Mọi thứ trước mắt đã vượt khỏi tưởng tượng của gã ta.

Giáng thủ sư xinh đẹp khẽ nói: "Hừ, nếu anh còn đứng đây nói lảm nhảm nữa thì đừng trách tôi."

Gã trai kia nghe vậy, lập tức bật cười. Gã ta nghĩ Giáng thủ sư xinh đẹp này đang làm mình làm mẩy. Thế nên gã ta chẳng những không nao núng ngược lại còn nở nụ cười bỉ ổi.

"Người đẹp, em đừng sốt ruột, anh rất thích tính cách này của em." Gã trai kia nghĩ Giáng thủ sư xinh đẹp rất dễ chọc, lập tức xoa tay nói.

Giáng thủ sư xinh đẹp đanh mặt lại. Cô ta đã cho đối phương rất nhiều cơ hội nhưng hết lần này đến lần khác gã ta cứ chọc giận cô ta. Cô ta không nhịn được nữa.

"Anh phiền quá đi!" Giáng thủ sư xinh đẹp tức giận nói.

Gã trai kia lập tức sượng ngắt, cũng bị dọa sợ trước tính tình nóng nảy bất ngờ của cô ta.

Gã trai kia sa sầm mặt. Dù đối phương rất đẹp, nhưng vì cô ta đã nổi nóng với gã ta nên gã ta quyết định dạy dỗ cô ta một phen.

Gã ta dứt khoát duỗi bàn tay bẩn thỉu của mình về phía Giáng thủ sư xinh đẹp. Giáng thủ sư xinh xinh đẹp vờ như không thấy gì cả, ngó lơ gã ta.

Giáng thủ sư xinh đẹp khinh thường nói: “Anh muốn ra tay với tôi? Anh chưa đủ tư cách đâu.”

Gã trai kia vẫn chưa chạm đến người Giáng thủ sư xinh đẹp kia thì gã ta bỗng phát hiện có gì đó khác lạ.

Tay chân của gã ta đột nhiên không nhúc nhích được.

Trên trán gã ta túa mồ hôi lạnh. Khi gã ta nhìn thấy Giáng thủ sư xinh đẹp, trong lòng đã có linh cảm xấu, gã ta thấy người phụ nữ này không đơn giản.

Lý Phàm sửng sốt khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Anh muốn nhìn thấy Giáng thủ sư xinh đẹp ra tay từ lâu rồi. Nhưng đến bây giờ anh vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Lý Phàm chỉ thấy Giáng thủ sư xinh đẹp giơ tay lên sau đó nhanh chóng rụt tay lại. Hình như cô ta đã giật một sợi tóc của gã trai kia, sau đó gã ta liền trở nên như vậy.

Giáng thủ sư xinh đẹp cười hờ hững nhưng gã trai kia không thể bình tĩnh được nữa. Anh ta hít sâu một hơi, lúc này mới biết mình đã chọc đến tổ ong vò vẽ.

Giáng thủ sư xinh đẹp giống như điều khiển rối gỗ, bắt đầu cử động, lúc này gã trai kia chẳng khác nào búp bê, hoàn toàn không nhúc nhích được.

Gã ta hít thật sâu, cảm thấy mọi chuyện trước mắt đã vượt qua sức tưởng tượng của bản thân.

Gã trai kia không cách nào cử động cơ thể. Cả người gã ta đều bị Giáng thủ sư xinh đẹp điều khiển.

“Cô là người đứng đầu Tứ Tuyệt?” Gã trai kia cũng xem như là

người từng trải. Gã ta nghĩ tới thủ lĩnh của Tứ Tuyệt Võ Thành là một Giáng thủ sư, hơn nữa còn là một phụ nữ người đẹp.

Khi nhìn thấy hành động của Giáng thủ sư xinh đẹp trước mặt, gã ta mới sực nhớ ra.

Giáng thủ sư xinh đẹp khẽ cười: “Không ngờ anh cũng có kiến thức, thế mà lại nhận ra tôi. Tôi còn nghĩ anh không biết tôi là ai đấy.”

Miệng của gã trai kia méo xệch, tự trách bản thân hôm nay ra đường mà không chịu xem ngày.

Chương 931

CHƯƠNG 931: ANH CÓ THỂ THỬ XEM!

Nếu gã ta xem hoàng lịch trước khi ra cửa, cũng không đến nỗi xuất hiện chuyện như vậy, khi anh ta thấy giáng thủ sư xinh đẹp, nội tâm sợ hãi biết bao nhiêu.

Vì sợ đối phương trả thù, gã ta không dám ở lâu, vội vàng chạy, đồng thời trong lòng gã ta vẫn rất bội phục Lý Phàm, lại ngồi cùng giáng thủ sư xinh đẹp, vẫn bình yên vô sự.

Gã ta biết tính khí giáng thủ sư xinh đẹp rất nóng nảy, nếu đổi thành những người khác ngồi cùng giáng thủ sư xinh đẹp, chỉ sợ sớm đã chết chắc.

Nhưng Lý Phàm lại không sao, ngược lại nói chuyện vui vẻ với giáng thủ sư xinh đẹp như vậy.

Giáng thủ sư xinh đẹp không nghĩ nhiều như vậy, vào lúc này, giáng thủ sư xinh đẹp nói với Lý Phàm: “Vừa rồi có phải tôi có chút quá bạo lực rồi không.”

“Không không, tôi không nhìn ra bạo lực chỗ nào, tôi cảm thấy tất cả đều rất bình thường.” Lý Phàm khoát tay một cái, đây đâu chỉ là bạo lực, đây đúng là quá đáng sợ.

Giáng thủ sư xinh đẹp cười nói: “Nhưng anh không phải sợ, tôi sẽ không xuất thủ với anh, hơn nữa năng lực phản ứng của anh rất nhanh, sẽ không bị tôi thao túng.”

“Vậy cũng chưa chắc, cô chỉ cần một sợi tóc đã có thể khống chế người.” Lý Phàm không nhịn được nhìn thấu nói.

Cảnh vừa rồi, anh cũng thấy rõ ràng, đối phương thao túng người, cơ hồ có thể nói là vô cùng nhẹ nhàng, cho dù là anh, cũng không tránh được bị thao túng.

Anh bây giờ rốt cuộc rõ ràng tại sao tam tuyệt còn lại tuyệt đối

phục tùng giáng thủ sư xinh đẹp, thực lực đối phương bày ở đó, nào còn có người dám không phục?

Sau khi giáng thủ sư xinh đẹp thấy dáng vẻ của Lý Phàm, cười nói: "Được rồi anh Lý, tôi biết trong lòng anh nghĩ gì, nhưng trước mắt, anh và tôi vẫn phải bình tĩnh một chút."

Lý Phàm gật đầu một cái, đối với lần này cũng không chút bất ngờ, anh cảm thấy tất cả đều rất bình thường.

Giáng thủ sư xinh đẹp đột nhiên nói một câu: "Tôi muốn thao túng một người, chủ yếu là xem lực ý chí của anh ta có mạnh không, nếu lực ý chí của anh ta rất cường đại, tôi cũng không cách nào thao túng thành công."

Lý Phàm hơi sững sờ, sau khi anh thấy ánh mắt chân thành của giáng thủ sư xinh đẹp, anh cũng biết đối phương không phải đang nói dối.

"Ừ." Lý Phàm gật đầu một cái.

Giáng thủ sư xinh đẹp nhờ vậy mới không suy nghĩ nhiều như vậy, cô cười nói với Lý Phàm: "Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, nên bình tĩnh một chút vẫn phải bình tĩnh một chút đi."

Lý Phàm không nói nhảm, anh biết giáng thủ sư xinh đẹp là người nào.

Lúc món ăn lên tới, sau khi giáng thủ sư xinh đẹp ăn một miếng, lại cau mày.

Lý Phàm cũng nhìn thấu biểu cảm nhỏ của đối phương, tò mò hỏi: "Cô không sao chứ."

Anh có thể nhìn ra giáng thủ sư xinh đẹp rất không thích sushi như vậy.

Giáng thủ sư xinh đẹp cười khổ nói: "Cái đó, tôi ăn không ít sushi, nhưng ở đây thật sự là khó ăn nhất."

Mặc dù đầu bếp mang thức ăn lên là người nước J, nhưng gã ta làm ở đây lâu như vậy, dĩ nhiên là hiểu tiếng, gã ta nghe có người

chê bai tài nấu nướng của gã ta, liền bắt đầu khó chịu.

“Cô gái, cô có ý gì, cô không nên nói bậy nói bạ được không, tiệm sushi của tôi ở Hán Thành có thể nói là độc nhất độc nhị, cô lại còn nói tôi làm khó ăn?” Đầu bếp tức giận hừ một tiếng, chủ yếu là gã sợ giáng thủ sư xinh đẹp đánh bảng hiệu của gã.

Giáng thủ sư xinh đẹp lại là một người kích động, cô ta hận không được muốn lấy một sợi tóc, khống chế đối phương.

Lý Phàm thấy vậy, cười nói: “Không nên tức giận, kích động như vậy làm gì, nếu kích động như vậy, đối với ai mà nói cũng không phải chuyện tốt, cô nói có đúng không?”

Sau khi giáng thủ sư xinh đẹp nghe xong, liền không lời có thể nói, cô ta tin tưởng Lý Phàm không phải đang nói dối cô ta.

Đầu bếp nước J lại không phục nói: “Không được, cô phải nói xin lỗi tôi, cô đây là đang làm nhục tài nấu nướng của tôi.”

Giáng thủ sư xinh đẹp cắn chặt hàm răng, ngạo nghễ nghiêng đầu qua.

Khi đầu bếp đó chuẩn bị muốn động thủ, gã bị ánh mắt giáng thủ sư xinh đẹp đột nhiên nhìn qua dọa sợ, gã xoa xoa mồ hôi lạnh, trong thoáng chốc á khẩu không nói được gì.

Vẫn là lần đầu tiên gã bị một người phụ nữ dọa, trong thoáng chốc hốt hoảng không biết làm gì.

Giáng thủ sư xinh đẹp nhàn nhạt nói: “Bớt như vậy với tôi, anh đừng tưởng rằng tôi không biết trong lòng anh nghĩ gì sao? Nếu anh muốn động thủ, anh có thể thử một chút.”

Đầu bếp chợt không lời có thể nói, ít nhiều là bị dọa sợ, Lý Phàm cũng nếm một chút, nhàn nhạt nói: “Cái này đúng là khó ăn quá, quá sống rồi, nêm mù tạt ít, thêm vào đó chưa đủ độ sạch .”

Trước mắt giáng thủ sư xinh đẹp chợt sáng lên, giống như tìm được tri kỷ vậy, cười nói: “Không nghĩ tới anh còn hiểu sushi như vậy.”

Lý Phàm cười một tiếng, trước kia, vua sushi làm cho anh sushi chí tôn, cho nên đối với sushi, anh ít nhiều cũng có kinh nghiệm, dĩ nhiên, đều là nếm ra.

Sau khi đầu bếp đó nghe, cũng là nếm thử một miếng, sắc mặt gã lập tức khó nhìn, sushi lần này thật sự là một sự thất bại.

Nhưng nhiều người như vậy đều đang nhìn bên này, đầu bếp chợt không lời có thể nói, không biết nên nói gì cho phải, nếu gã trực tiếp nói xin lỗi, vậy há chẳng phải gã rất mất mặt?

Đối với mặt mũi, gã lại vô cùng quan tâm, cho nên gã không muốn phải nói xin lỗi chút nào.

“Hừ, tôi không tin, cậu hiểu sushi sao? Sushi khác nhau đương nhiên là có mùi vị khác nhau rồi.” Lúc này, khi đầu bếp nói chuyện, sắc mặt biểu tình chột dạ, rõ ràng không đủ khí thế.

Lý Phàm thấy vậy, nói với giáng thủ sư xinh đẹp: “Tôi vẫn có chút hiểu sushi, tôi làm cho cô ăn.”

“Được, được.” Giáng thủ sư xinh đẹp lập tức bị những lời này của Lý Phàm gây chú ý, mặt đỏ bừng, cô ta mong đợi nhìn Lý Phàm, muốn xem Lý Phàm mang đến cho cô ta bất ngờ lớn đến thế nào.

Sau khi Lý Phàm đứng dậy, trực tiếp thẳng tiến vào phòng bếp.

Đầu bếp lại khinh bỉ nói: “Nhóc con, biết làm sushi sao? Đến lúc đó nếu cậu làm còn khó ăn hơn tôi, tôi bắt cậu ăn mật đắng.”

Sau khi Lý Phàm nghe, cũng cười, để anh ăn mật đắng, chủ ý của đối phương thật thú vị, anh tự tin cười một tiếng: “Chỉ sợ người ăn mật đắng không phải tôi, mà là anh, tôi khuyên anh cũng không cần tự tìm khổ.”

Đầu bếp không để ở trong lòng, cho là Lý Phàm nhất định đang khoác lác.

Lý Phàm biết đầu bếp muốn cứng với anh rồi, nhưng anh không sợ hãi, nếu đối phương muốn chơi, anh cũng không ngại chơi một vố lớn với đối phương.

Anh trực tiếp tiến vào giữa phòng bếp, tất cả mọi người tại chỗ đều tràn đầy nghi ngờ với Lý Phàm, bọn họ đều cho rằng Lý Phàm nhất định là đang khoác lác.

Phải biết đầu bếp đó đã làm sushi mười mấy năm, một người trẻ tuổi như Lý Phàm, lợi hại hơn nữa, cũng không thể làm được sushi, cũng không sánh bằng một đầu bếp làm sushi mười năm.

Chương 932

CHƯƠNG 932: THÚ VỊ

Khi đầu bếp thấy Lý Phàm tham quan phòng bếp, gã cho là đối phương bối rối, chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, gã liền giễu cợt nói: “Nhóc con, nơi như vậy, tôi thấy cậu chưa từng nhìn thấy đâu nhỉ, như thế nào, có phải hết hồn rồi không?”

Lý Phàm dửng dưng bình thường nói: “Cũng không hết hồn gì, một phòng bếp rất bình thường mà thôi, lại không phải chưa từng thấy.”

Khi đầu bếp nghe xong, gã chợt cười lên, tựa như gã nghe được chuyện cười lớn nhất trên đời này vậy, cũng lúc này, Lý Phàm lại còn nói đây là tình cảnh nhỏ.

Lý Phàm nhìn cá hồi vẫn sống tươi ngon, anh trực tiếp bắt lấy, hết sức thuần thục, đầu bếp đứng ở một bên, chuẩn bị bắt đầu bới xương trong trứng.

Nhưng tiếp theo cách Lý Phàm xử lý cá hồi lại làm cho gã không thể bình tĩnh, cách đối phương xử lý cá hồi có chút thật lợi hại, hoàn toàn không như gã tưởng tượng.

“Nhóc con giỏi, không nghĩ tới cậu xử lý cá hồi điêu luyện như vậy.” Đây là lần đầu tiên đầu bếp cảm thán với Lý Phàm, gã không nghĩ tới Lý Phàm lại lợi hại như vậy.

Nếu không phải chính mắt thấy được, gã cũng không dám tin tưởng là thật, thậm chí gã hoài nghi Lý Phàm có phải là một cao thủ không, nếu không sao lại hiểu cách xử lý cá hồi như vậy.

Lý Phàm cười không nói, anh lấy ra một con dao nhọn, dao nhọn ở trong tay anh múa ra đao hoa.

Vừa vặn thủy tinh trong suốt, khi Lý Phàm đùa bỡn đao hoa, cũng làm rung động không ít người.

Đao hoa này cũng quá ngầu rồi, không có công phu nhất định không luyện được.

Đầu bếp nhìn ngây người, gã cũng sẽ chơi đao hoa, nhưng phương diện đao hoa gã đang chơi kém xa Lý Phàm, vì thế gã cảm thấy kinh ngạc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đao nhọn ở trong tay Lý Phàm giống như một đồ chơi linh hoạt vậy, cho dù Lý Phàm quơ múa thế nào, đao nhọn cũng đặc biệt linh hoạt, cơ hồ có thể nói là khéo tay hay làm.

Lý Phàm liền nhanh chóng bắt đầu xử lý vân cá, mỗi lần anh cắt ra vân cá đều vô cùng mỏng.

Cơ hồ có thể nói là dùng mỏng như cánh ve để miêu tả, đầu bếp thấy vậy, miệng vốn định giễu cợt vĩnh viễn đóng lại.

Đao công của đối phương làm gã kinh ngạc hoàn toàn, vì thế gã cảm thấy không tưởng tượng nổi, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, gã cũng không dám tin tưởng là thật.

Đầu bếp không nhịn được cảm thán, người này thật lợi hại, không giống như gã tưởng tượng.

Đầu bếp nhàn nhạt nói với Lý Phàm: “Nhóc con, tôi biết bản lĩnh của cậu, nhưng vào lúc này, tốt nhất cậu vẫn nên khiêm tốn một chút, nếu không, cậu sẽ không ăn được quả ngọt đâu.”

Lý Phàm cũng không ngu, anh cũng nghe được đây là đầu bếp uy hiếp anh, cười một chút: “Sao vậy, anh đang nóng nảy sao, lo lắng tôi làm món sushi nước J ngon hơn anh?”

Đầu bếp á khẩu không nói, trong lòng không biết nên nói cái gì, gã thật sự rất lo lắng Lý Phàm làm món ăn ngon hơn gã, nếu đối phương làm được món ăn ngon hơn gã, vậy gã còn lăn lộn thế nào?

Lý Phàm không để ý đến cảm nhận trong lòng đối phương, anh chỉ muốn làm xong món ăn là được, còn những điều khác, anh không suy nghĩ nhiều như vậy.

Lý Phàm cười nhạt, rất nhanh làm ra món sushi khác nhau, ví dụ

như sushi nigiri, còn có sushi cá hồi.

Khi những thứ này bưng ra, tất cả mọi người đều không dám tin tưởng đây là do Lý Phàm làm, bọn họ còn tưởng rằng Lý Phàm là một người bình thường, căn bản không hiểu gì về sushi, nhưng sau khi bọn họ thấy tài hoa của đối phương, lập tức á khẩu không nói được gì.

Khi giáng thủ sư xinh đẹp thấy cảnh này, lập tức bị cảm động, cô ta không nghĩ tới Lý Phàm sẽ vì cô ta làm sushi.

Lý Phàm cười nói: "Cô ăn thử một miếng đi."

Giáng thủ sư xinh đẹp gật đầu một cái, cô ta đã chuẩn bị tư tưởng rồi, bất kể ăn có ngon hay không, cô ta không thể để cho Lý Phàm xấu mặt.

Khi cô ta nếm thử một miếng, mùi vị đó chợt đầy miệng cô ta, làm cho cô ta cơ hồ không cách nào tự kềm chế, cô ta cho là Lý Phàm làm như thế nào đi nữa, cũng sẽ không quá mức nổi bật.

Nhưng sau khi cô ta ăn một miếng, cô ta hoàn toàn bị chinh phục, mùi vị này, cơ hồ có thể nói là cực phẩm, hoàn mỹ đến nỗi cô ta cơ hồ không biết nên miêu tả thế nào.

"Ngon lắm." Cuối cùng giáng thủ sư xinh đẹp đánh giá, gật đầu nói.

Mọi người thấy dáng vẻ hưởng thụ của giáng thủ sư xinh đẹp, hơn nữa Lý Phàm làm sushi đúng là ăn rất ngon, bọn họ không kiềm được ngây ngẩn, đối với lần này có chút kinh ngạc.

"Được rồi, cũng lúc này rồi, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, nên bình tĩnh một chút vẫn phải bình tĩnh một chút đi." Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Trong lòng đầu bếp cắn răng nghiến lợi, vô cùng căm tức Lý Phàm, vốn gã mới là đầu bếp ở đây, trên phương diện làm sushi, gã mới là ưu tú nhất, nhưng Lý Phàm làm như vậy, lập tức đoạt danh tiếng của gã đi.

Điều này làm cho trong lòng gã đặc biệt không thoải mái, trong

lòng gã cơ hồ hận chết Lý Phàm, gã hận không thể cho Lý Phàm chút giáo huấn.

“Hừ.” Lúc này đầu bếp cũng chỉ có thể phát ra tiếng hừ không phục.

Lý Phàm dĩ nhiên biết cảm nhận của đầu bếp, anh không để ở trong lòng.

Giáng thủ sư xinh đẹp thở dài nói: “Không nghĩ tới anh làm sushi lại lợi hại như vậy.”

Lý Phàm lắc đầu, khiêm tốn nói: “Nào có, bình thường mà thôi.”

Cuối cùng Lý Phàm quay đầu nhìn đầu bếp, trêu ghẹo nói: “Tôi nhớ người nào đó từng nói, nếu như tôi làm ngon hơn người nào đó, người nào đó sẽ ăn mật đắng.”

Sau khi đầu bếp nghe đến đây, gã chợt giật cả người, gã biết Lý Phàm nói với gã.

Gã liền có một dự cảm xấu, theo bản năng muốn chạy đi.

Lý Phàm liền ngăn cản đối phương, cũng bắt lấy bả vai của đối phương nói: “Anh phải bình tĩnh một chút.”

Khi đầu bếp nghe xong, chợt ngây ngẩn, đối với kết quả như vậy, gã vô cùng kinh ngạc, cảm thấy tất cả đều không như gã tưởng tượng.

Sắc mặt đầu bếp trầm xuống, hừ nói: “Bây giờ còn chưa phân thắng bại, thứ cậu làm tôi còn chưa ăn đâu?”

Đầu bếp đã nghĩ xong, đến lúc đó gã ta ăn thử một miếng, còn những thứ khác, gã ta không để ý nhiều như vậy, dù sao Lý Phàm lợi hại hơn nữa, cũng không phải đối thủ của gã ta.

Gã lập tức ăn một miếng sushi, khi gã ta ăn miếng đầu tiên, gã ta ngây ngẩn, gã ăn sushi lâu như vậy, cũng khinh thường với những sushi khác.

Duy nhất có thể làm cho gã bội phục, chỉ có sushi của vua sushi,

nhưng hôm nay, lại có sushi, có thể lần nữa hấp dẫn đến gã.

Gã theo bản năng toát ra cảm khái, nhưng rất nhanh, gã mới ý thức tới đánh cuộc của gã và Lý Phàm, gã không thể biểu hiện quá khoa trương.

Gã cưỡng ép làm bộ như chán ghét nói: “Hừ, cái thứ gì, khó ăn như vậy, không ăn nữa.”

Trong lúc bất chợt gã muốn xoay người, tiếp đó gã lại không thể động, Lý Phàm nhìn về phía giáng thủ sư xinh đẹp, không kiềm được cười một tiếng, quả nhiên là đối phương xuất thủ rồi.

Chương 933

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 933: ĐẾN LƯỢT TÔI RỒI!

Sau khi bị khống chế, đầu bếp liền không cách nào động nữa, gã không nghĩ tới đối phương lại sẽ xuất thủ, kết quả này làm cho gã rất kinh ngạc.

Gã muốn tự mình động, nhưng gã phát hiện thân thể gã giống như cứng lại vậy, không có cách nào cả.

Gã lập tức không thể làm gì, cảm giác được tất cả đều không giống như trong tưởng tượng.

“Bây giờ tốt nhất anh nên ăn mật đắng đi, tôi sẽ coi như không xảy ra chuyện gì.” Lý Phàm mở miệng nói, anh đánh cuộc với đối phương rồi, bây giờ đối phương nói không ăn mật đắng, anh nhất định không thể tiện nghi bỏ qua cho đối phương như vậy.

Khi đầu bếp nghe xong, chợt gã không còn gì để nói, gã không nghĩ tới Lý Phàm sẽ nóng nảy như vậy, kết quả này làm cho gã hết sức kinh ngạc.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh cũng không dám tin tưởng là thật.

“Được, tôi ăn.” Đầu bếp cũng sợ, gã không nghĩ tới Lý Phàm sẽ bá đạo như vậy, nhưng giờ phút này, gã cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo lời Lý Phàm.

Lúc này Lý Phàm mới bỏ qua cho đầu bếp, nhàn nhạt nói: “Như vậy thì tốt, nếu anh không nghe lời, vậy cũng không nên trách tôi không khách khí.”

Khi đầu bếp nghe xong, gã hít sâu một hơi, gã cầm một miếng mật đắng lên, chợt nuốt nước miếng một cái, mùi vị mật đắng này, gã

chưa từng nếm thử.

Nhưng gã có thể khẳng định, mùi vị của mặt đắng này không ra gì.

Một người đàn ông bên cạnh nhỏ giọng nói: “Cái này hình như là đắng nhất trong mật đắng rồi.”

Khóe miệng đầu bếp hơi co quắp, bắt đầu sợ hãi, mật đắng đắng nhất, vậy sẽ đắng thế nào đây, gã bắt đầu luống cuống, theo bản năng muốn lùi.

Click để xem ảnh

Lý Phàm biết đầu bếp này nhất định là đang khoác lác, chợt nói: “Được rồi, cũng đến nước này, anh vẫn không nên do dự nữa.”

Đồng thời anh đẩy đẩy đầu bếp, đầu bếp đang chuẩn bị há miệng ra, gã chợt bị hù dọa, mật đắng trong tay liền trực tiếp tiến vào cổ họng, gã trực tiếp nuốt xuống.

Khi vừa nuốt xuống, gã cho là không có chuyện gì, nhưng tiếp theo bụng của gã bắt đầu đau.

Một trợ lý của đầu bếp không nhịn được nhắc nhở: “Sư phụ, anh ăn mật đắng cá nóc.”

“A?” Đầu bếp thiếu chút nữa phải mắng mẹ, mật đắng cá nóc có thể nói là bộ vị độc nhất, gã còn tưởng rằng là mật đắng những con vật khác.

Ai nghĩ được chính là, lại là mật đắng cá nóc.

Gã thở phì phò nhìn Lý Phàm, cắn răng nói: “Cậu lại để tôi ăn mật đắng cá nóc.”

Lý Phàm lại buông tay, bất đắc dĩ nói: “Anh cũng không nên ngậm máu phun người, tôi cũng không để anh ăn mật đắng cá nóc, là anh không thấy rõ đã cầm lên ăn.”

“Đúng vậy, dũng khí như anh, thật là làm người ta kính nể.” Giáng thủ sư xinh đẹp cũng là ngay sau đó vỗ tay nói, mọi người nghe

đến đây, đều không nhịn được cười trộm, cũng không quên vỗ tay.

Đầu bếp cơ hồ bị giận nổ tung, gã vội vàng hô: “Mau gọi xe cứu thương cho tôi.”

Lúc này trợ lý của đầu bếp mới vội vàng bấm gọi xe cứu thương.

Đầu bếp lạnh lùng nhìn Lý Phàm và giáng thủ sư xinh đẹp, nói: “Nếu như tôi chết, các người cũng đừng nghĩ sống tốt, người đâu, giết chết bọn họ cho tôi.”

Lúc này, một người đàn ông như núi đi ra, anh ta phụ trách công việc sau bếp, là một tên đấu vật.

Đầu bếp chỉ Lý Phàm nói: “Đi, giết chết cậu ta cho tôi, bất luận anh dùng phương pháp gì.”

Sau khi tên đấu vật đó nghe xong, liền đưa ánh mắt đặt trên người Lý Phàm, như muốn ăn Lý Phàm vậy.

Lý Phàm không chút sợ hãi, ngược lại làm như không thấy gì vậy, anh quả quyết ngoắc tay với tên đấu vật nói: “Anh có bản lĩnh gì, phóng ngựa đến đây đi.”

Tên đấu vật liền không còn lời gì để nói, đối với kết quả như vậy, gã hết sức bất ngờ, quả quyết bắt đầu ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm như đang nhìn một người ngu ngốc vậy, trong lúc bất chợt anh ra tay với tên đấu vật nói: “Để tôi xem xem anh có bản lĩnh gì, anh phóng ngựa tới đi.”

Khi tên đấu vật thấy Lý Phàm, lộ ra nụ cười khinh thường, gã cho là Lý Phàm nhất định không chịu nổi một kích, gã quả quyết bắt đầu ra tay với Lý Phàm.

Khi gã chuẩn bị bắt được Lý Phàm, nhưng sự linh hoạt của thân thể Lý Phàm vượt xa tưởng tượng của gã.

Cho dù thế nào, gã cũng không làm gì được đối phương.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Tôi còn tưởng rằng anh lợi hại thế nào, kết quả cũng chỉ như vậy.”

Tên đấu vật muốn ôm Lý Phàm, chuẩn bị ôm ngã, nhưng Lý Phàm đứng tại chỗ, cũng không nhúc nhích, đây cũng làm cho gã đau đầu.

Lần này gã phát điên, sắc mặt gã liền lạnh như băng.

Tên đấu vật cắn răng nhìn Lý Phàm, một quyền đánh ra.

Mọi người lại hít một hơi khí, sau khi bọn họ thấy thể trạng của tên đấu vật, ít nhiều cũng bị kinh ngạc, bọn họ không dám tin tưởng Lý Phàm bị đánh một quyền này sẽ có hậu quả gì Nhưng bọn họ có thể khẳng định, nếu Lý Phàm bị đánh một quyền này, tuyệt đối phải chết không thể nghi ngờ.

Trong lòng bọn họ đều thổn thức, cho là Lý Phàm sắp xong đời.

Sau khi Lý Phàm thấy một quyền trí mạng của đối phương, làm như không thấy gì vậy, cứng rắn nhận.

Trong lòng tên đấu vật đó mừng rỡ, nhưng một quyền này của gã đánh lên người Lý Phàm giống như đánh vào bông vậy.

Trong lòng gã rất kinh ngạc, vì thế cảm thấy không tưởng tượng nổi, cả người gã cũng bắt đầu hoài nghi cuộc sống, đây là chuyện gì, sao đối phương không bị sao hết?

Lý Phàm cười không nói, đây là do anh đã kiềm lại khí lực, nếu không thì tên kia đã không thể chịu được.

Dù sao đối phương cũng không phải là tay đánh đấm gì, chẳng qua là so với người bình thường lợi hại một chút mà thôi.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Tới tôi.”

Tên đấu vật rất là kinh ngạc, bởi vì gã không hiểu tiếng, không biết Lý Phàm nói ý gì.

Còn không chờ tên đấu vật kịp phản ứng, Lý Phàm bước dài xông tới, sau đó bắt được bả vai của đối phương.

Chương 934

CHƯƠNG 934: NGÀI THIÊN TỚI RỒI!

Tên đấu vật như đang nhìn một người ngu ngốc vậy, bả vai gã đều là mỡ, nếu đối phương có thể bắt được, cơ hồ là ý nghĩ hão huyền rồi.

Nhưng một màn kế tiếp, hoàn toàn điên đảo tam quan gã.

Sau khi Lý Phàm bắt được bả vai gã, cho dù gã dùng sức thế nào cũng không làm gì được Lý Phàm.

Gã giống như thấy ma quỷ vậy nhìn Lý Phàm, hít sâu một hơi.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Anh cho là tôi không bắt được sao?”

Tên đấu vật hít sâu một hơi, có một dự cảm xấu, nhất là ánh mắt đối phương làm cho gã cảm thấy sợ hãi.

Sau khi Lý Phàm bắt lấy đối phương, ném qua vai.

Tên đấu vật căn bản không phản ứng kịp, gã không nghĩ tới khí lực Lý Phàm sẽ lớn như vậy, khí lực của đối phương hoàn toàn lật đổ sự nhận biết của gã.

Lý Phàm khinh thường nói: “Tôi còn tưởng rằng anh lợi hại thế nào, kết quả cũng chỉ như vậy.”

Cả người tên đấu vật bay ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất, ngay cả mặt cũng run run.

Tất cả mọi người tại chỗ thấy vậy đều vì thế cảm thấy không tưởng tượng nổi, bởi vì tất cả trước mắt, hoàn toàn lật đổ tam quan bọn họ.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin tưởng là thật.

Khi bọn họ nhìn Lý Phàm như nhìn ác ma vậy, bọn họ vui mừng

bản thân không trêu chọc Lý Phàm, nếu không bọn họ tuyệt đối không có quả ngon gì ăn.

Khi đầu bếp thấy người duy nhất trong tiệm có thể đánh cũng không phải đối thủ của Lý Phàm, gã khiếp sợ cằm cũng rớt xuống.

Giáng thủ sư xinh đẹp nhìn về phía Lý Phàm càng nhìn càng thưởng thức, cô ta rất thích người như Lý Phàm, đừng nói cô ta vui vẻ biết bao.

Lý Phàm dĩ nhiên chú ý tới ánh mắt đặc biệt của giáng thủ sư xinh đẹp , anh làm như không thấy gì cả vậy, lựa chọn bỏ qua.

Giáng thủ sư xinh đẹp hờn dỗi một tiếng, cho là đối phương không hiểu phong tình.

Khi tên đấu vật thấy Lý Phàm, giống như chuột thấy mèo vậy, không ngừng lui về phía sau, thậm chí cầu xin tha thứ.

Lý Phàm cười nói: “Cút đi.”

Tên đấu vật không nghe hiểu lời Lý Phàm, nhưng gã nghe hiểu ngữ khí của đối phương, lúc này mới lăn một vòng rời đi, giống như quả cầu thịt vậy, hết sức khoa trương.

Mọi người thấy vậy đều kinh ngạc, dở khóc dở cười, không biết nên đánh giá thế nào.

Bọn họ cho là đầu bếp quá xui xẻo, trêu chọc ai không tốt, hết lần này tới lần khác đi trêu chọc Lý Phàm, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Đầu bếp vẫn không phục, gã mở miệng nói: “Anh đừng quá kiêu ngạo, tiệm này của tôi là Sở Trung Thiên ăn cũng nói ăn ngon, nếu anh đập nát đây, Ngài Thiên nhất định không ăn được đồ ăn ngon như vậy, anh ấy nhất định sẽ nổi giận.”

Lý Phàm cười, Sở Trung Thiên sẽ vì đồ ăn ngon đắc tội anh?

“Được, vậy anh gọi điện thoại thử xem.” Lý Phàm không ngại cho đối phương một cơ hội, để đối phương hoàn toàn từ bỏ ý định, để đối phương trải qua một chút cái gì gọi là chân chính tuyệt vọng.

Sau khi đầu bếp nghe xong, không hiểu nhìn Lý Phàm, đáng nhẽ Lý Phàm sẽ sợ chạy thoát thân mới đúng, tại sao có thể có dũng khí lớn như vậy?

Gã không hiểu chuyện gì xảy ra, vì lấy lại thể diện, anh vẫn lục tìm rất lâu mới tìm được số của Sở Trung Thiên.

“Chào Ngài Thiên, tôi là chủ tiệm sushi ngon miệng, lần trước anh ăn sushi thấy thế nào, hôm nay có cơ hội tới nếm một chút không, tôi có thể miễn phí làm cho anh một phần.”

“Ồ, còn có chỗ tốt như vậy, có phải có chuyện gì nhờ tôi không?” Sở Trung Thiên sau khi nghe xong, lại không sảng khoái đáp ứng, ngược lại hỏi một câu.

Ông ta cũng là một kẻ lão làng, cảnh đời gì ông ta cũng đã từng gặp, bây giờ đối phương lại nói có sushi ăn ngon để ông ta thưởng thức, ông ta cho là chuyện không có dễ dàng như trong tưởng tượng.

Sở Trung Thiên nhàn nhạt nói: “Anh chờ tôi, tôi lập tức đến.”

“Vậy thì tốt, Ngài Thiên, chúng tôi đợi anh đại giá đến chơi.” Sau khi đầu bếp nói xong, lúc này mới hưng phấn.

Gã khịt mũi coi thường nói với Lý Phàm: “Lần này mày xong đời rồi, Ngài Thiên sắp đến rồi.”

Lý Phàm còn tưởng rằng là chuyện gì, kết quả chỉ có vậy.

Khi mọi người nhìn về phía Lý Phàm đều là ánh mắt thương hại mà đồng tình, bọn họ cho là Lý Phàm chắc chắn chết chắc rồi, cả Ngài Thiên cũng tới, đối phương còn không chạy, đây là còn chờ tới khi nào.

Sở Trung Thiên vừa vặn cũng đói, lúc này mới đến tiệm sushi, đồng thời ông ta cũng mang theo mấy người Bưu, nói: “Tiệm sushi này có thể nói là khá ngon ở Hán Thành, các người cũng đi nếm một chút đi.”

Sau khi mấy người Bưu nghe, trong lòng đều cảm động, bọn họ đều không nghĩ tới Ngài Thiên lại sẽ để bọn họ đi ăn sushi, nếu

không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin tưởng là thật.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: "Được rồi, chuyện đến hôm nay mức này, tôi cũng không nói nhiều với mọi người nữa, tôi chỉ muốn nói là, nếu có người đối nghịch với tôi, dĩ nhiên tôi tùy thời phụng bồi."

Những người khác cũng không dám nói lời nào, mỗi người đều á khẩu không nói nữa.

Đầu bếp hừ nói: "Tôi để anh phách lối thêm một lát, đến lúc đó xem anh làm thế nào."

Gã chịu đựng không đi bệnh viện, bây giờ gã chỉ muốn nhìn dáng vẻ Lý Phàm bị dọn dẹp, cho nên tạm thời quên gã ăn mật đắng cá nóc.

Mà lúc này, Sở Trung Thiên đến, sau khi ông ta vào cửa, liền mang theo khí thế ngang ngược, cộng thêm đám người ra Bưu mắt thấy không phải là hạng người tầm thường, tự mang khí tức, vẫn dọa sợ người khác.

Đầu bếp thấy Sở Trung Thiên, chợt trong lòng mừng rỡ, gã cũng biết Sở Trung Thiên nhất định sẽ tới, vội vàng chạy đến trước mặt Sở Trung Thiên.

"Ngài Thiên, anh đã tới rồi." Đầu bếp cười ha ha một tiếng nói.

Sở Trung Thiên khoát tay nói: "Bớt như vậy với tôi, trong tiệm anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

"Có người nói sushi của tôi khó ăn, làm sushi cũng không ngon bằng tôi làm, anh ta còn ép tôi ăn mật đắng." Đầu bếp lập tức bắt đầu nói ngược, không ngừng oán trách.

Mọi người nghe đến đấy, đều cạn lời, bọn họ đều không nghĩ tới đầu bếp lại sẽ nói như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin tưởng là thật.

Bọn họ theo bản năng đưa ánh mắt đặt trên người đầu bếp, trong thoáng chốc không biết nên nói cái gì, bọn họ cho là đầu bếp nhất định là đang khoác lác, cái này há chẳng phải là đảo lộn trắng đen

sao?

Sau khi Lý Phàm nghe xong cũng không nhịn được khinh bỉ nhìn đầu bếp, người này thật đúng là sẽ nói tốt cho bản thân.

Sở Trung Thiên nhìn đầu bếp, nói: “Còn có chuyện như vậy sao, người kia là ai?”

Ông ta cũng không biết những lời của đầu bếp là thật hay giả, dù sao, ông ta cũng chưa từng thấy người tìm chết như vậy.

Đầu bếp chợt chỉ Lý Phàm nói: “Ngài Thiên, chính là nhóc con này, nhóc con này cố ý tới quấy rối, làm cho tôi xấu mặt.”

Khi Sở Trung Thiên nghe xong, ông ta ngây ngẩn, khi ông ta thấy Lý Phàm rất giật mình, ông ta không nghĩ tới Lý Phàm lại cũng sẽ ở đây.

Chương 935

CHƯƠNG 935: ĐÁNG THƯƠNG

Lý Phàm cười nói với Sở Trung Thiên: “Là ông à.”

Khi đầu bếp đang ảo tưởng Ngài Thiên ra tay với Lý Phàm, nhưng những lời này của Lý Phàm làm cho gã ngây ngẩn, lập tức giễu cợt nói: “Nhóc con, anh cho là anh là ai, Ngài Thiên là người anh có thể biết sao, anh lại dám chào hỏi với Ngài Thiên bằng giọng điệu này hả?”

Khi này Lý Phàm nhìn đầu bếp như nhìn một người ngu ngốc vậy, cười nói: “Việc này liên quan gì đến anh sao?”

Lần này đầu bếp chợt không có lời gì để nói, tiếp tục khinh bỉ nói: “A a, dù sao Ngài Thiên sẽ không biết người như anh.”

Sở Trung Thiên lạnh lùng nhìn đầu bếp nói: “Những lời này của anh rốt cuộc là ý gì, chẳng lẽ anh cho là tôi không có tư cách biết ngài Lý sao?”

Sau khi đầu bếp nghe xong, gã lập tức ngây ngẩn, cổ quái nhìn Sở Trung Thiên, cho là mình nghe lầm, không nhịn được hỏi lần nữa: “Ngài Thiên, anh không nói sai chứ, anh gọi anh ta là ngài Lý ?”

“Nói nhảm, chẳng lẽ lời tôi nói, còn cần lặp lại lần thứ hai sao?” Thái độ của Sở Trung Thiên lập tức lạnh như băng, tức giận mắng một câu.

Nếu là đổi thành những người khác, chuyện này ông ta khẳng định làm, nhưng liên quan đến Lý Phàm, ông ta nhất định phải đứng bên Lý Phàm.

Đừng nói là một tiệm sushi không thể ăn, cho dù là tất cả sushi không thể ăn, ông ta cũng sẽ không bị chết ngộp.

Sau khi đầu bếp kia bị mắng, không dám hít thở mẹnh, nhất là gã thấy Sở Trung Thiên tôn kính Lý Phàm như vậy, càng làm cho gã

không cách nào bình tĩnh được.

“Ngài Thiên, không phải anh đang nói đùa chứ.” Đầu bếp luôn cảm giác không tưởng tượng nổi, Ngài Thiên là người nào, làm sao có thể quen biết Lý Phàm được.

Gã cảm thấy tất cả trước mắt quá phù khoa rồi, hoàn toàn không giống tưởng tượng.

Sở Trung Thiên thấy vậy, chợt hừ nói: “Bớt như vậy với tôi, có tin tôi đánh anh không.”

Đầu bếp đó không còn lời gì để nói, biểu cảm của gã lập tức khóc không ra nước mắt, vốn là muốn để Sở Trung Thiên xử Lý Phàm, như vậy cũng có thể tìm mặt mũi về.

Nhưng là ai biết chính là, Sở Trung Thiên lại khách khí với Lý Phàm như thế, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, gã cũng không dám tin tưởng là thật.

Tất cả quá phóng đại, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng.

Sở Trung Thiên vội vàng đi tới cạnh Lý Phàm, nhẹ giọng hỏi: “Ngài Lý, anh không sao chứ.”

Ông ta chủ yếu là lo lắng Lý Phàm sẽ xảy ra chuyện, nếu Lý Phàm xảy ra chuyện, ông ta nhất định sẽ không tha cho đầu bếp này.

Lý Phàm lắc đầu một cái, Sở Trung Thiên thở phào nhẹ nhõm, tán dương: “Cũng đúng, ngài Lý là người nào, bọn họ căn bản là không đả thương được anh.”

Lúc này, Bưu đột nhiên đẩy đẩy Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên có chút tức giận nhìn Bưu một cái, ông ta đang nói chuyện với ngài Lý, đối phương lúc này đụng ông ta làm gì, ông ta quay đầu thấy ánh mắt ám thị của Bưu.

Lúc này Sở Trung Thiên mới nhìn đến giáng thủ sư xinh đẹp, sắc mặt ông ta không kiềm được đại biến, đây chính là giáng thủ sư xinh đẹp đứng đầu tứ tuyệt Võ Thành.

Ông ta không nghĩ tới bên người ngài Lý lại có cao nhân như thế, trong lúc bất chợt ông ta biết được tin đồn, hình như tứ tuyệt muốn ra tay với ngài Lý.

Ông ta theo bản năng coi giáng thủ sư xinh đẹp thành kẻ địch hãm hại ngài Lý, ông ta phòng bị, nhắc nhở Lý Phàm: "Ngài Lý, anh phải cẩn thận một chút, người phụ nữ này là người đứng đầu tứ tuyệt."

Vừa rồi Lý Phàm còn kỳ quái sao biểu cảm của Sở Trung Thiên thay đổi lớn như vậy chứ, khi anh thấy cảnh này, liền dở khóc dở cười, hóa ra Sở Trung Thiên cũng là vì tốt cho anh.

Lý Phàm khoát tay nói: "Việc này tôi đương nhiên biết rõ, anh yên tâm đi, cô ấy sẽ không ra tay với tôi."

Sở Trung Thiên không biết làm sao cười một tiếng, ông ta cũng không biết nên nói cái gì mới phải, ông ta cho là ngài Lý quá đơn thuần, ông ta biết đứng đầu tứ tuyệt lợi hại thế nào.

Nhất là giáng thủ sư xinh đẹp gian trá, ông ta cũng là đã nghe nói qua.

Giáng thủ sư xinh đẹp nghe được Sở Trung Thiên đang nói xấu cô ta, cô ta trực tiếp thẳng thắn nói: "Xin chào, tôi là bạn của Lý Phàm, rất hân hạnh được biết ông."

Sở Trung Thiên kinh ngạc, nếu không phải chính tai nghe được, ông ta cũng không dám tin tưởng là thật, đây là chuyện gì, kết quả này không giống với tưởng tượng của ông ta.

Ông ta cổ quái nhìn giáng thủ sư xinh đẹp, trong lòng lại nói không ra lời.

"Xin chào xin chào, tôi là Sở Trung Thiên." Sở Trung Thiên có chút sợ mà kích động bắt tay với đối phương, đồng thời ông ta nhìn Lý Phàm, nhỏ giọng nói: "Ngài Lý, đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Tôi cũng không rõ lắm, có thể là cô ấy vừa ý tôi." Lý Phàm thở dài, bất đắc dĩ nói một câu.

Khi Sở Trung Thiên nghe xong, liền tặc lưỡi, nếu không phải tận

mắt nhìn thấy, ông ta cũng không dám tin tưởng là thật.

Nhưng cùng lúc đó, ông ta không nhịn được giơ ngón tay cái cho Lý Phàm, trong lòng ông ta hoàn toàn bội phục, vẫn là ngài Lý lợi hại, lại thu phục được một giáng thủ sư xinh đẹp như vậy.

Bây giờ trong lòng ông ta bội phục Lý Phàm không thôi, trong lòng không biết đang nói gì.

Đồng thời Lý Phàm cũng thấy được ý nghĩ trong lòng Sở Trung Thiên, dẫu sao chuyện này làm người khác quá khó tin, đối phương không tin cũng là rất bình thường.

Đầu bếp ngây tại chỗ, cả người giống như bị thiên lôi bổ ra vậy, gã cảm giác được gã ở chỗ này chẳng khác gì không khí cả.

Đầu bếp bắt đầu hối hận, sớm biết quan hệ của Lý Phàm và Sở Trung Thiên tốt như vậy, gã cũng không nên kêu Sở Trung Thiên tới, bây giờ hay rồi, trước có chó sói sau có hổ, trong lòng không hoảng hốt mới là lạ.

Sở Trung Thiên hỏi thăm một chút: “Ngài Lý, vừa rồi anh ta nói có phải là thật không?”

“Tôi nói không phải, anh tin không?” Lý Phàm hỏi ngược một câu.

Sở Trung Thiên ngây ngẩn mấy giây, chợt kiên quyết lắc đầu nói: “Ngài Lý, anh xem anh nói gì vậy, anh nói không phải, đó là đương nhiên không phải, tôi tin tưởng anh.”

Lý Phàm cười một tiếng: “Tin tưởng tôi là được, nếu anh không tin tôi, tôi thiếu chút nữa không tin rồi.”

Sở Trung Thiên đối với chuyện này cũng không còn lời gì để nói, ông ta không nghĩ tới Lý Phàm sẽ nói như vậy, ông ta lại bắt đầu nói với Lý Phàm: “Ngài Lý, chuyện này tính trên người tôi, để tôi xử lý là được.”

Lý Phàm thấy Sở Trung Thiên kích động muốn xử lý như vậy, anh cũng không từ chối, chợt anh gật đầu một cái, để đối phương toàn quyền xử lý chuyện này.

Sở Trung Thiên theo bản năng đi tới trước mặt đầu bếp, khi đầu bếp đó thấy Sở Trung Thiên, trong lòng đừng nói hốt hoảng bao nhiêu, gã không nghĩ tới Sở Trung Thiên lại muốn nhắm vào gã.

Còn không chờ Sở Trung Thiên lên tiếng, đầu bếp bắt đầu tự tát, làm bộ đáng thương nói: “Ngài Thiên, xin anh tha cho tôi một mạng đi, tôi cũng không dám nữa, nếu tôi biết anh ấy là bạn anh, chắc chắn tôi không dám đắc tội anh ấy đâu.”

Chương 936

CHƯƠNG 936: CÚT CHO TÔI!

Sau khi Sở Trung Thiên nhìn thấy đối phương cầu xin tha thứ thành khẩn như vậy, ông ta cũng không mềm lòng chút nào, ông ta biết đối phương là người thế nào, nếu lúc này buông tha cho đối phương thì quá tiện nghi cho đối phương.

Sở Trung Thiên tức giận nói: “Bớt ở chỗ này chơi đùa giả dối với tôi đi, cậu xin lỗi ai, trong lòng cậu còn không rõ sao?”

Đầu bếp làm sao mà không hiểu ý trong lời nói của Sở Trung Thiên, lúc này gã mới biết mình dùng sai cách, lúc này mới điên cuồng chạy tới trước mặt Lý Phàm.

Giờ phút này gã không còn kiêu ngạo như lúc trước, hèn mọn nhìn lý Phàm chỉ hy vọng lý Phàm có thể bỏ qua cho mình một mạng.

Sau khi Lý Phàm thấy vậy, trong lòng cực kỳ cạn lời, cũng không có cách nào với đầu bếp này, nhưng thành thật mà nói đầu bếp này đúng thật là tự mình chuốc lấy.

Nếu đối phương không tìm đến gây rắc rối cho anh, anh cũng sẽ không so đo với đối phương, nhưng mà lúc này, ai đúng ai sai cũng không còn quan trọng, tất cả việc này cũng đã qua.

“Hừ, anh còn biết xin lỗi tôi, hóa ra da mặt anh vẫn đủ dày.” Lý Phàm nhàn nhạt nói, trước đây đầu bếp nhục nhã mình như thế nào, bây giờ anh muốn nhục nhã lại đối phương.

Sở Trung Thiên cười lạnh một cái: “Tôi không muốn lại nhìn thấy cậu ở Hán Thành nữa, bây giờ cậu biến khỏi Hán Thành cho tôi, cửa hàng cũng không phải mở nữa.”

Sau khi đầu bếp nghe thấy vậy, cả người gã đều luống cuống, ở chỗ này mở nhà hàng, chính là một cái bánh thơm, không ngờ một câu của Sở Trung Thiên lại không cho gã làm ở chỗ này.

Trong lòng rất là buồn bực, cảm thấy Sở Trung Thiên làm như vậy là quá độc tài.

Sở Trung Thiên cũng nhìn ra sự không phục trong mắt đối phương, cười tủm tỉm nói: “Thế nào, dường như cậu đối với những lời này của tôi có chút không hài lòng hả, không có vấn đề gì, cậu cứ việc nói ra.”

“Còn không mau cảm ơn Thiên gia, Thiên gia không khiến anh biến mất coi như đã không tồi rồi.” Bưu trực tiếp nói.

Đầu bếp giật mình một cái, lúc này mới cút đi, nhịn không được nói lầm bầm: “Tôi chỉ là một đầu bếp mà thôi, cũng không phải là ông chủ.”

Sau khi ông chủ nhà hàng nghe nói sự tình ồn ào lớn như vậy, ông ta răn dạy đầu bếp một trận, lúc này mới nói với Lý Phàm và Sở Trung Thiên: “Thật là ngại quá, tôi sẽ đuổi anh ta đi.”

Mặc dù trong tiệm đã không còn một đầu bếp như vậy nhưng dù sao so với việc không còn cửa hàng thì vẫn tốt hơn.

Sau khi đầu bếp rời đi, Bưu thở dài nói: “Lần này không có gì có thể ăn rồi.”

Sở Trung Thiên tức giận trừng mắt liếc nhìn Bưu một cái nói: “Nghe ý này của cậu, dường như có ý trách ngài Lý.”

“Không phải không phải, tôi không có ý đó.” Sau khi Bưu nghe xong, vội vàng xua tay.

Khi Lý Phàm thấy vậy, cũng nở nụ cười, nói thật, đối phương đã giúp anh rất nhiều, ít nhiều anh cũng phải báo đáp đối phương một chút.

“Như vậy đi, tôi đến làm cho các anh một ít món.” Lý Phàm cười nói.

Sở Trung Thiên cảm giác được sủng mà kinh sợ, ông ta không ngờ ngài Lý lại có thể tự mình đi làm sushi, trong lòng ông ta vừa cảm động, lại vừa kích động, nhưng kích động nhiều hơn.

“Ngài Lý, ngài đừng vậy, chúng tôi không dám làm phiền ngài.” Sở Trung Thiên vội vàng nói.

Lý Phàm liếc mắt nhìn ông ta một cái, nói: “Đây đã là lúc nào rồi, ông còn khách sáo với tôi làm gì, ông đừng làm như người xa lạ.”

Sở Trung Thiên lúc này mới biết Lý Phàm không có tức giận, thật ra ông ta cảm thấy có chút xấu hổ, ông ta đúng là biết rõ thân phận của Lý Phàm, đó chính là thiếu chủ Long Môn đấy.

Khiến ông ta cảm động rơi nước mắt chính là đối phương đối xử với ông ta như bạn bè.

Lý Phàm lại lần nữa đi vào phòng bếp, ông chủ cũng không ngăn cản Lý Phàm mà là yên tâm để cho Lý Phàm sử dụng nguyên liệu nấu ăn, hơn nữa không cần một trả một đồng nào.

Khi mấy người Sở Trung Thiên ăn xong món sushi Lý Phàm làm, đều sợ ngây người, bọn họ đều không nghĩ tới Lý Phàm lại có thể làm ngon như vậy.

Bưu nhịn không được khen ngợi nói: “Ngài Lý, nhìn không ra ngài còn nghiên cứu về sushi, thật giỏi, nếu tôi là con gái tôi chắc chắn sẽ thích ngài.”

Sau khi anh ta nói xong, anh ta liền cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của giáng thủ sư xinh đẹp, cả người anh ta bị dọa toát mồ hôi lạnh, anh ta cũng không ngốc, anh ta nhìn ra giáng thủ sư xinh đẹp đang tức giận.

Lúc này Bưu mới vội vàng sửa lời nói: “Cái này, đương nhiên tôi là nam không phải nữ.”

Lúc này người đẹp giáng thủ sư mới thu hồi ánh mắt, Lý Phàm đốt một điếu thuốc, thản nhiên nói: “Gần đây thế nào, lấy lại tiền rồi sao?”

Sau khi Sở Trung Thiên nghe được những lời này của Lý Phàm, ông ta theo bản năng vươn ngón tay cái ra cảm thán nói với Lý Phàm: “Ngài Lý, ngài thật sự quá thần thông, một chiêu này thật cao minh, quả thực chính là trăm thử trăm linh, đúng thật là lấy lại được tiền.”

Khi Lý Phàm nghe thấy vậy, cũng rất ngạc nhiên, anh không ngờ có thể lấy lại tiền, kết quả như vậy khiến anh rất bất ngờ.

“Xem ra biện pháp này của tôi không tệ.” Lý Phàm tự khen mình nói.

Sở Trung Thiên cười nói: “Ngài Lý, ngài quá lợi hại, lúc trước tôi bởi vì chuyện này hận muốn giết chết lão Võ đó, bây giờ mặc dù tôi không thể nhìn thấy bộ dạng nhớn nhác của lão ấy, nhưng mà tôi đã nghĩ tới rồi, thật sự là sảng khoái.”

Lý Phàm sau khi nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của Sở Trung Thiên, cũng không ngăn cản, anh biết bây giờ Sở Trung Thiên đang rất hưng phấn, chẳng qua đây cũng rất bình thường, đổi lại thành ai cũng sẽ vui vẻ.

Sở Trung Thiên trầm ngâm nói: “Ngài Lý, bây giờ giữa Võ Thành và Hàn Thành chắc chắn phải kết hợp, tôi vẫn luôn muốn cùng ông Võ bàn bạc một chút, đáng tiếc, ông ta đã đi theo cậu chủ Long, cũng đứng ở phía đối lập với tôi.”

“Như vậy hả, nếu đã như vậy thì ứng phó cẩn thận một chút đi.” Lý Phàm mở miệng nói.

Sở Trung Thiên gật gật đầu, vì thế cũng không có cái gì bất ngờ.

Lý Phàm cũng muốn xuống tay từ Võ Thành và Hán Thành, nhưng anh không biết bắt đầu từ đâu tốt hơn.

Đột nhiên mắt anh sáng ngời, anh có thể mở rộng quy mô của tập đoàn Họa Vân Y đến Võ Thành bên kia.

Về phần ông Võ bên kia, sau này anh sẽ từ từ xử lý.

Ít nhất ông Võ bây giờ còn chưa coi trọng tập đoàn Họa Vân Y.

Lý Phàm cảm nhận được ánh mắt lo lắng của giáng thủ sư xinh đẹp, ý dường như muốn anh nhanh chóng chấm dứt đề tài này đi.

Lý Phàm bất đắc dĩ cười, anh tạm biệt với mấy người Sở Trung Thiên, lúc này mới mang theo giáng thủ sư xinh đẹp rời đi.

Dù sao đây là cuộc đàm phán giữa anh với Sở Trung Thiên, nếu để người đẹp giáng thủ sư luôn chờ ở đây, cũng không phải chuyện gì tốt.

“Ngại quá, để cho cô phải đợi lâu.” Lý Phàm nói bù thêm.

Giáng thủ sư xinh đẹp tức giận nói: “Đừng nói lời này với tôi, anh mời tôi đi xem phim đi.”

Nhưng khi mọi người nghe vậy, đều sợ choáng váng, bọn họ cổ quái nhìn Lý Phàm, không rõ lắm tình huống của Lý Phàm rốt cuộc là gì, người đẹp chủ động nói muốn đi xem phim, chuyện tốt như vậy bọn họ chưa từng gặp được đâu.

Khi bọn họ theo đuổi con gái, đều là cầu đối phương đi xem phim, đương nhiên phần lớn ra lời mời đều là chàng trai, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy người đẹp chủ động mở lời mời đi xem phim.

Chương 937

CHƯƠNG 937: LÊN THUYỀN GIẶC

Khóe miệng Lý Phàm hơi run rẩy một chút, anh không nói gì chỉ cười: “Tôi cũng không có tiền mời cô đi xem phim.”

Bây giờ anh chỉ thầm nghĩ làm sao để bỏ rơi đối phương, anh sợ hãi Cố Họa Y sẽ tức giận cho nên mới nghĩ nhanh chóng quăng đối phương đi.

Ai biết được giáng thủ sư xinh đẹp này lại cười nói: “Cái này anh không cần quan tâm, đến cả vé xem phim tôi cũng đã mua xong rồi.”

Khi Lý Phàm nhìn thấy vé xem phim trong tay của đối phương, anh liền kinh ngạc, đây là tình huống gì, ngay cả vé xem phim đối phương cũng đã mua xong rồi.

Giáng thủ sư xinh đẹp cười nói: “Được rồi, anh cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đi theo tôi đi, một lát liền xong việc.”

Lý Phàm không biết nên nói như thế nào, anh không ngờ tới một người đẹp lại động lòng đối với mình như vậy, anh bắt đầu phiên muộn, rốt cuộc mình có chỗ nào thu hút đối phương.

Nếu toàn bộ đàn ông trên thế giới nghe được lời này của Lý Phàm, chắc chắn sẽ ghen tị hộc máu, đây cũng quá chọc giận đi, quả thực là đang ở trong phúc mà không biết hưởng.

Không ít thanh niên bên đường thấy vậy, đều chép miệng, trong lòng không biết nên làm thế nào cho phải, bọn họ hận không thể bỏ tay bạn gái mình ra để đến bắt chuyện với giáng thủ sư xinh đẹp.

Nhưng mà bọn họ đều không có lá gan bỏ tay bạn gái ra, bọn họ đều biết rõ, nếu bỏ tay bạn gái mình ra thì sẽ có hậu quả gì, cho nên điểm này, bọn họ đều suy xét rất rõ ràng.

Bây giờ trong lòng bọn họ đều ghen tị với Lý Phàm, không biết giáng thủ sư xinh đẹp nhìn trúng điểm nào của Lý Phàm.

Lý Phàm cũng đành phải liều mình theo người đẹp, chỉ có thể cùng đối phương đi xem phim một chút.

Mà phim giáng thủ sư xinh đẹp lựa chọn vừa vặn là phim tình yêu, trong lòng Lý Phàm biết rõ, anh cũng biết được rốt cuộc ý tưởng của giáng thủ sư xinh đẹp là gì.

Anh cũng không suy nghĩ nhiều, anh trực tiếp lựa chọn xem nhẹ, nói với giáng thủ sư xinh đẹp: "Được rồi, vào lúc này bình tĩnh một chút, không nên nghĩ ngợi lung tung."

Người đẹp giáng thủ sư ngoan ngoãn nằm trong ngực Lý Phàm, Lý Phạm lập tức không biết nên làm sao, kết quả này không giống như mình tưởng tượng.

Anh thật sự có một loại xúc động muốn đẩy đối phương ra, nhưng mà anh nhịn xuống, ngộ nhỡ nếu mình bị đối phương khống chế vậy thì không tốt.

Nếu có người nhìn thấy một màn như vậy, chắc chắn sẽ khiếp sợ, giáng thủ sư xinh đẹp đứng đầu tứ tuyệt trong truyền thuyết, một người tồn tại giống như cọp cái, lại có thể ngoan ngoãn để đầu ở trên vai, nghiêng người về Lý Phàm.

Sau khi xem phim xong, giáng thủ sư xinh đẹp nói với Lý Phàm: "Tôi mệt mỏi quá, nếu không chúng ta đi khách sạn đi."

Người đi đường xung quanh thấy một màn sau như vậy, đều kinh ngạc, đây là tình huống gì?

Vừa nãy bọn họ còn muốn làm sao để đi thuê phòng với bạn gái, tìm cớ gì để cho thích hợp.

Kết quả giáng thủ sư xinh đẹp lại chủ động khẩn cầu với Lý Phàm như vậy, bọn họ đột nhiên phát hiện mình quá vô dụng, cái gì gọi là đàn ông đích thực, như Lý Phàm vậy không cần mở miệng mà đã khiến cho người đẹp một bộ không thể chờ được mới chính là đàn ông đích thực.

Trong lòng Lý Phàm không còn lời nào để nói, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, anh không suy nghĩ nhiều như vậy, đối với anh mà nói, tất cả chuyện xảy ra, cũng chỉ là chuyện bình thường.

Anh tin rằng mình có thể chủ động đối phó dễ dàng.

Đột nhiên giáng thủ sư xinh đẹp nói với Lý Phàm: "Được rồi, tôi không nói nhiều lời vô nghĩa với anh, nhưng mà hôm nay, anh phải cho tôi một lời giải thích."

"Cái này, cô trước chờ một chút, này cũng quá nóng vội đi, tôi còn chưa suy xét tốt đâu." Lý Phàm cười khổ nói.

Lần này, tất cả đàn ông đều dùng ánh mắt kính nể nhìn về phía Lý Phàm, đồng thời bọn họ đều khinh thường một trận, bọn họ cho rằng Lý Phàm chắc chắn là không được, cho nên mới muốn rời đi.

Làm sao mà Lý Phàm không hiểu những người này đang nghĩ gì, anh bất đắc dĩ cười khổ.

Chẳng qua phần lớn mọi người đều nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt hâm mộ, bọn họ đều rất tò mò rốt cuộc Lý Phàm đã làm như thế nào lại có thể khiến một người đẹp mở lời mời mà không bị từ chối.

Bọn họ cho rằng chắc chắn Lý Phàm không phải là người bình thường.

Sau khi Lý Phàm cảm nhận được ánh mắt xung quanh, anh đối với cái này rất bất ngờ, những người này thật đúng là bà tám, thích nhiều chuyện, anh còn phát hiện ra rằng những người này rất sùng bái mình.

Lý Phàm ngay lập tức hết chỗ nói, khi nào mà xuất hiện nhiều người hâm mộ anh như vậy.

Giáng thủ sư xinh đẹp lại năn nỉ nói: "Anh đi với tôi đi, tôi bảo đảm sẽ không động tay động chân với anh."

Lý Phàm trả lại một cái liếc mắt xem thường, nghĩ thầm, cô nói cô đảm bảo không động tay động chân thì sẽ không động tay động chân hả.

Những người đàn ông có mặt ở đây nghe đến lời đó, máu mũi đều chảy xuống, trong lòng bọn họ thật sự muốn nói một câu, người đẹp, đến đây đi, động tay động chân với tôi là được, không cần làm khó dễ anh ta.

Bọn họ thật sự rất hy vọng mình chính là Lý Phàm, có người đẹp như vậy theo đuổi, đối với bọn họ mà nói thật sự bọn họ ước gì cảm nhận được.

Giáng thủ sư xinh đẹp lại không nghĩ như vậy, cô ta mỉm cười xem Lý Phàm nói, chủ yếu là cô ta nhìn xem ý kiến của Lý Phàm, nếu Lý Phàm không đồng ý, cô ta cũng sẽ không làm khó dễ.

“Thật ra, cho dù anh không đồng ý tôi cũng sẽ không làm khó dễ anh.” Giáng thủ sư xinh đẹp thở dài nói.

Trong lòng Lý Phàm không biết nên nói cái gì, anh rất bất ngờ đối với kết luận của người đẹp giáng thủ sư.

“Tôi sẽ đưa cô đi vào.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Mọi người cảm thán một trận, vì sao bọn họ lại không gặp được chuyện tốt như vậy chứ.

Giáng thủ sư xinh đẹp hết sức phấn khởi bắt đầu lôi kéo Lý Phàm đi vào, khi cô ta lôi kéo Lý Phàm đi vào, cô ta liền nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ không để anh phải khó xử.”

Những người khác cũng có khuông có dạng mà học tập giáng thủ sư xinh đẹp, nhưng mà không ít nam đồng bào đều bị bạn gái mình quả quyết từ chối.

Bọn họ rất bất ngờ đối với kết quả như vậy, sự thật và ảo tưởng là hai cái hoàn toàn khác biệt, bọn họ cũng chưa từng nghĩ đến tất cả sẽ bất ngờ như vậy.

Khi Lý Phàm và giáng thủ sư xinh đẹp vào khách sạn, giáng thủ sư xinh đẹp nhiệt tình nói với ông chủ khách sạn: “Ông chủ lấy một phòng.”

“Vâng.” Ông chủ khách sạn sợ ngớ người, tình huống gì đây, lấy phòng không phải đều là con trai nói sao, sao lại thành con gái chủ

động rồi?

Trong lòng ông ta một cách khó hiểu, cảm giác giống như sự hiểu biết của mình đã bị lật đổ.

Ông ta lắc lắc đầu, cũng không suy nghĩ nhiều, có thể mọi chuyện biến đổi thất thường, không giống như những gì ông ta nghĩ cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

Ông chủ khách sạn dứt khoát lấy ra một thẻ phòng, nói: “Hai vị, các ngài vào đi.”

Sau khi Lý Phàm giúp đối phương tìm được số phòng, nói: “Được rồi, tôi đi về trước.”

Giáng thủ sư xinh đẹp đột nhiên giữ lại Lý Phàm, cười nói: “Không thể được, cơ hội tốt như vậy, tôi cũng không muốn bỏ qua.”

Lý Phàm liếc mắt nhìn một cái, anh thật sự là lên thuyền giặc.

“Chờ một chút, tôi với cô cũng chỉ mới gặp mặt một lần đi, không thể nói là vừa gặp đã yêu.” Lý Phàm ho khan nói.

Chương 938

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 938: ANH ĐANG NÓI DỐI!

Nếu đổi lại là trước kia, Lý Phàm chắc chắn sẽ động lòng, nhưng mà bây giờ, sau khi anh có Cố Họa Y, anh đã không muốn hái hoa ngắt cỏ.

Cho dù là Cố Họa Y không nhìn thấy, trong lòng anh cũng áy náy.

Vì vậy đối với việc này anh cũng hơi kháng cự, giáng thủ sư xinh đẹp lại không ngờ Lý Phàm sẽ nói như vậy.

Giáng thủ sư xinh đẹp thản nhiên ngồi xuống, nói: “Khi anh còn nhỏ có phải đã cứu một cô gái không?”

“Một cô gái, này đều là chuyện khi còn bé, tôi cũng đã quên.” Lý Phạm bù thêm, nói: “Cô đừng nói với tôi là tôi cứu cô chứ, cho dù là như vậy, thay đổi so với lúc trước nhiều như vậy, làm sao cô biết người đó cứu cô là tôi.”

“Hừ, anh không nhớ rõ tôi nhưng mà tôi nhớ rõ anh, lúc trước khi anh đi, anh từng nói với tôi về tên của anh.” Khi Lý Phàm nghe vậy, đối với việc này rất bất ngờ, anh không ngờ khi còn nhỏ mình lại có thể làm chuyện tốt như vậy.

“Lại có chuyện như vậy, tại sao tôi lại không biết chứ?” Lần này Lý Phàm thật sự đã quên.

Giáng thủ sư xinh đẹp bĩu môi nói: “Anh đã quên, tôi thì không quên.”

“À, vậy thì cô nói với tôi một chút đi.” Nếu thật là như vậy thì thực sự quá trùng hợp, Lý Phàm nhịn không được tự hỏi, chẳng lẽ trái đất thật sự nhỏ như vậy sao?

Lúc này giáng thủ sư xinh đẹp như đã nhìn thấu anh ta đang nghĩ gì, nói: “Trái đất đương nhiên nhỏ như vậy, bỏ đi, không nói nhiều với anh những điều này, nói những thứ này cũng không có quá nhiều tác dụng.”

Lý Phàm cũng sốt ruột, “Cô cứ nói cho tôi biết đi, dù sao coi như là tôi nghe một câu chuyện xưa, nếu như cô không nói cho tôi biết, tôi đây liền cho rằng cô đang lừa tôi.”

Click để xem ảnh

Sau khi biết nguyên nhân, ít nhiều anh cũng có chút thất vọng, anh còn cho rằng mình đẹp trai nên đã thu hút đối phương, anh còn bởi vì vậy mà tự luyến cả buổi nữa chứ.

Kết quả sự thật này lại vả mặt mình.

Giáng thủ sư xinh đẹp lắc đầu nói: “Thật ra tôi rất tán thưởng nghị lực của anh, tôi cũng biết mấy năm này anh đã trải qua những chuyện gì, nếu không phải nghị lực của anh làm tôi cảm động, tôi cũng sẽ không thích anh, công thêm ngoại hình của anh, cũng là người đẹp trai nhất mà tôi từng gặp, không phải có câu nói rất đúng, người tình trong mắt là Tây Thi, không phải, là đẹp trai.”

Lý Phàm im lặng không còn lời gì để nói, lập tức đứng dậy nói: “Tôi không cần cái gì mà lấy thân báo đáp, chỉ cần cô đừng tới tìm tôi gây phiền phức là được.”

“Vậy không thể được.” Giáng thủ sư xinh đẹp cũng không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp bắt đầu muốn đẩy Lý Phàm xuống giường, định cởi ra áo của anh… Sau khi Lý Phàm ngửi thấy được hơi thở của đối phương, cộng thêm thân hình duyên dáng, nóng bỏng của đối phương, dần dần cũng bắt đầu không kiểm soát được, anh theo bản năng muốn ôm lấy đối phương.

Nhưng cuối cùng, dưới ý chí mạnh mẽ của mình, Lý Phàm vẫn nhịn xuống ham muốn của mình, anh lập tức đứng lên, mỉm cười nói: “Vẫn là thôi đi.”

Giáng thủ sư xinh đẹp không thất vọng, ngược lại còn tán thưởng

nhìn về Lý Phàm, tạm thời cô ta không nóng nảy, hơn nữa con mồi dễ dàng đạt được như vậy cũng không có ý nghĩa.

Sau khi Lý Phàm rời khỏi, trong lòng hơi tiếc nuối sao, vì sao ý chí của mình không thể yếu hơn một chút chứ, dù có hơi tiếc nuối anh ta vẫn bội phục chính mình, vậy mà lại có thể gắng gượng qua một cửa này.

Lý Phàm cảm thấy tất cả những chuyện này xảy ra quá đột nhiên, thật giống như là đang nằm mơ, không quá chân thật, nhưng lại có chút kỳ lạ, khiến cho người ta khó nắm bắt.

Dù nó thế nào, tất cả những thứ này, quả nhiên là có chút hoang đường.

Sau khi về tới nhà, mấy người Cố Họa Y nhìn chằm chằm vào Lý Phàm từ khi anh bước vào cửa, những ánh mặt kia có người là chất vấn, có người là trêu tức, có người là hóng chuyện.

Cố Họa Y hơi chút tức giận nhìn Lý Phàm, một bộ chuẩn bị muốn , cuối cùng chỉ trách anh, nhưng cuối cùng vẫn mềm giọng nói: “Anh đi đâu vậy.”

“Anh nói với em một chuyện vô cùng kỳ diệu, anh đột nhiên phát hiện trái đất nhỏ như vậy, hóa ra trước kia anh đã từng người giáng thủ sự một lần.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Khi Cố Họa Y nghe đến đó, ngây ngẩn cả người, trong lòng cô không biết nên nói cái gì, cô theo bản năng hỏi Lý Phàm: “Vì vậy anh là ân nhân cứu mạng của cô ta?”

“Đúng vậy.” Lý Phàm gật đầu nói.

Lúc đầu Cố Họa Y cho rằng Lý Phàm đang lừa mình, nhưng khi cô nhìn đến ánh mắt chân thành của đối phương, cô liền ngây ngẩn cả người, cô biết đối phương không phải đang nói đùa.

“Vậy sao anh về muộn như vậy?” Cố Họa Y hỏi ngược lại.

Lần này Lý Phàm giải thích nói: “Theo cô ta đi xem phim một chút, cô ta chủ động nói muốn đi thuê một phòng, nên anh đã đưa cô đến khách sạn và giúp cô thuê phòng rồi mới về nhà.”

Sau khi Lý Phàm nói những lời này xong, Cố Họa Y ánh mắt lạnh như băng, rõ ràng bắt đầu ghen tuông.

Lý Phàm cũng chú ý tới vẻ mặt vi diệu này của Cố Họa Y, anh xoa mồ hôi lạnh, lúc này mới giải thích: "Đương nhiên, đây đều là quá khứ, anh đương nhiên không đồng ý với cô ta bất cứ điều gì."

"Là thật sao? Tôi cũng không tin là thật, tôi xem ra chắc chắn là anh đang nói dối." Cố Họa Y tức giận nói.

Sau khi Lý Phàm nghe vậy cũng không còn lời nào để nói, anh cũng không biết nên nói thế nào cho được, sự thật liền bày ra trước mắt, đối phương không tin, anh cũng không có cách nào.

"Haizz, em tin anh lần này đi, anh không có nói dối đâu, anh đã có em rồi sao còn dám có người phụ nữ khác." Lý Phàm thản nhiên nói.

Cố Họa Y lúc này mới nói: "Vậy anh nói tỉ mỉ một chút."

Lý Phàm bất đắc dĩ, cũng đem chi tiết nói cho Cố Họa Y, chẳng qua anh nói ra nguyên nhân cũng chủ yếu là khiến Cố Họa Y biết tấm lòng của anh không thay đổi.

Khi Cố Họa Y nghe vậy, cô đối với cái này rất tin tưởng không nghi ngờ gì, cô tin tưởng Lý Phàm sẽ không lừa mình.

"Thật xin lỗi, em hiểu lầm anh." Cố Họa Y xin lỗi nhìn thoáng qua Lý Phàm, cô phát hiện mình hình như có chút quá đáng.

Lý Phàm cười nói: "Anh với em không cần phải nói xin lỗi, anh là người như thế nào, trong lòng em cũng biết rõ."

Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng đều bị làm cảm động, các cô đều không ngờ quan hệ giữa Lý Phàm và Cố Họa Y lại tốt như vậy.

Trần Hiểu Đồng tự nhủ, cô ta quả nhiên không nhìn sai người, Lý Phàm quả nhiên là một người tốt.

"Anh Lý Phàm, anh ưu tú như vậy, con gái yêu thích chắc chắn rất nhiều." Trần Hiểu Đồng sùng bái nói.

Chương 939

CHƯƠNG 939: KHÔNG NGHE KHUYÊN CAN

Sau khi Lý Phàm nghe đến đó, nhịn không được đảo một cái măts, cô gái nhỏ này lại làm ra bộ dáng này, đối với khen ngợi của Trần Hiểu Đồng, anh cảm giác cực kỳ cạn lời, mấy lời này cũng thật khiến người cảm thấy ngượng ngùng quá trước mặt mọi người.

Cuối cùng Cố Họa Y cũng nguôi giận, cô biết Lý Phàm sẽ không lừa cô.

“Thật xin lỗi, em hiểu lầm anh.” Cố Họa Y xin lỗi nhìn Lý Phàm một cái nói.

Lý Phàm lắc đầu nói: “Không có gì, anh biết em đối xử với anh rất tốt, em yên tâm, anh sẽ không để em thất vọng.”

Cố Họa Y cười ngọt ngào, lúc này mới không suy nghĩ nhiều.

“Được rồi, em cũng không nhiều lời với anh nữa, bây giờ em chỉ muốn nói cho anh biết, trong chuyện này, anh phải đề phòng không được có lần sau.” Cố Họa Y mở miệng nói.

Mặc dù Lý Phàm đã đồng ý với cô, nhưng cô ít nhiều vẫn có chút ghen tuông, không muốn để người đàn ông mình thích bị người khác chiếm giữ.

Lúc này Lý Phàm mới cưng chiều xoa xoa đầu Cố Họa Y, sau khi Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng thấy một màn như vậy, đều thấy no quá vì bị đút cẩu lượng, trong lòng hâm mộ muốn chết.

Bọn họ cũng không khó để nhận ra Lý Phàm rất có sức hấp dẫn của đàn ông.

Lý Phàm ngáp một cái, cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Lý Phàm biết bây giờ mọi chuyện ngoài sức tưởng tượng của mình đang xảy ra trước mắt, anh nhất định phải nghiêm túc đối phó mới

được, nếu không tất cả mọi thứ sẽ càng ngày càng hỏng bét.

Chẳng qua, có một việc Lý Phàm nhất định phải đi giải quyết, đó chính là cậu chủ Long.

Giáng thủ sư xinh đẹp nói với anh, tứ tuyệt là do cậu chủ Long và ông Võ mời tới, anh biết cậu chủ Long và ông Võ có sự uy hiếp rất lớn đối với mình, anh phải nhanh chóng diệt trừ bọn họ mới được.

Một Long Hậu cũng đủ khiến anh đau đầu rồi, lần này lại xuất hiện thêm một cậu chủ Long nữa, anh phải giải quyết rớt một người trước mới được.

Cậu chủ Long và ông Võ còn không biết nguy hiểm đang tới gần, bọn họ uống rượu với nhau, hy vọng có thể lại xuất hiện linh cảm, có thể suy nghĩ ra một cách hoàn hảo để đối phó Lý Phàm.

Nhưng mà bọn họ suy nghĩ đến mức vỡ đầu cũng không nghĩ ra được cách đối phó với Lý Phàm.

Ngay cả tứ tuyệt cũng thất bại, hơn nữa giáng thủ sư xinh đẹp còn có quan hệ tốt với Lý Phàm như vậy, bọn họ tạm thời có chút đau đầu.

Cậu chủ Long chợt đem mũi nhọn nhìn về phía ông Võ, muốn đối phương cho anh ta một tin tức.

Sau khi ông Võ nhìn thấy ánh mắt của cậu chủ Long, ông ta giật mình một cái, không dám nhìn ánh mắt của cậu chủ Long, nói thật ít nhiều ông ta cũng có chút sợ hãi.

Sau lưng ông Võ toát ra mồ hôi lạnh, kỳ thật nói thật ra ông ta cũng không có cách nào đối phó với Lý Phàm, nếu ông ta có biện pháp đối phó với Lý Phàm, cũng sẽ không đứng ở chỗ này mà đã ra tay luôn rồi.

Bây giờ ông ta vô cùng buồn rầu, đang suy nghĩ làm thế nào để đối phó với Lý Phàm tốt hơn một chút.

Cuối cùng ông ta thở dài nói: “Cậu chủ, tôi cảm thấy chuyện này còn nghiêm trọng hơn so với chúng ta tưởng tượng.”

Cậu chủ Long tức giận liếc mắt một cái nói: “Ông không phải đang nói lời thừa sao, nếu không nghiêm trọng, tôi còn có thể hỏi ông? Rốt cuộc ông đã nghĩ ra biện pháp gì chưa?”

ông Võ áp lực như núi, đột nhiên khóe miệng ông ta nhếch lên nói: “Tôi có một biện pháp, cậu chủ, không phải ở đây cậu có một cái bẫy sao, một khi ngồi xuống, người chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ, hơn nữa dưới tình huống không hề đề phòng, gần như trăm phần trăm không sống được.”

“Biện pháp này thật ra không tệ, nhưng mà làm sao để mời Lý Phàm tới vẫn còn là một vấn đề.” Cậu chủ Long liếc mắt nhìn qua.

ông Võ giật mình một cái, hít sâu một hơi, trong chốc lát không biết nên nói cái gì.

Biện pháp này là ông ta tạm thời nghĩ tới, về phần có thể thành công hay không, trong lòng ông ta cũng không có lòng tin bao nhiêu, nhưng mà trong lòng ông ta tự nhủ với mình rằng, biện pháp này hẳn là có thể thành công.

“Cậu chủ, bây giờ chúng ta không có chuẩn bị cái khác, không bằng buông tay đọ một trận đi.” Ông Võ đột nhiên nói một câu: “Hơn nữa, biện pháp trước sau gì cũng sẽ có.”

Cậu chủ Long cân nhắc vài giây, sau đó gõ gõ ngón tay nói: “Đi, mời Lý Phàm đến cho tôi, nói là tôi mời anh ta tới, nói cho anh ta, tôi muốn bắt tay giảng hòa với anh ta, nhớ kỹ thái độ phải tốt một chút.”

Sau khi thư ký của cậu chủ Long nghe xong, cổ quái nhìn thoáng qua cậu chủ Long.

Cậu chủ Long nhìn thấy thư ký còn chưa đi chấp hành nhiệm vụ, chợt tức giận nhìn thoáng qua, nói: “Tôi bảo cậu đi chấp hành nhiệm vụ sao cậu còn chưa đi chấp hành nhiệm vụ, có phải muốn tôi tự mình ra tay hay không?”

Lúc này thư ký của cậu chủ Long giật mình một cái, vội vàng dựa theo yêu cầu của đối phương đi làm.

Sau khi cậu chủ Long nhìn thấy thư ký của mình mới phản ứng lại,

trong lòng cực kỳ cạn lời, đã từ khi nào, phản ứng của thư ký này lại chậm nửa nhịp như vậy.

Chẳng qua đối với kết quả như vậy, anh ta cũng không có gì bất ngờ, dù sao kế hoạch có tỉ mỉ hơn nữa, anh ta cũng đã suy xét tốt rồi, anh ta không tin Lý Phàm sẽ không mắc bẫy của mình.

Đối với anh ta mà nói, cho dù Lý Phàm cẩn thận cả đời thì sớm muộn gì cũng sẽ trúng chiêu.

Cậu chủ Long đã tưởng tượng ra Lý Phàm chết dưới mưu kế của mình, đương nhiên, nếu Lý Phàm không dám tới vậy thì tốt nhất.

Ông Võ nhịn không được nói: "Nếu như anh ta không đến thì sao?"

"Nếu như anh ta không đến, vậy thì không có gì tốt hơn, như vậy tôi còn có cách trừng trị anh ta." Cậu chủ Long nói vô cùng tự tin.

Ông Võ thở dài: "Nếu không coi như bỏ đi."

Thật ra trong lòng ông ta đã bắt đầu đánh trống rút lui, cục diện bây giờ rất là xấu hổ, tiến cũng không thể tiến, lùi cũng không thể lùi, trong thoáng chốc ông ta không biết phải làm cái gì cho đúng.

Ông ta xoa trán, rất là đau đầu.

"Không được, không thể bỏ qua như vậy." Cậu chủ Long cũng không thuận theo buông tha nói, đồng thời trong lòng anh ta lại vô cùng xem thường ông Võ, lá gan đối phương cũng quá nhỏ.

Sau khi ông Võ cảm nhận được ánh mắt xem thường của cậu chủ Long, trong lòng ông ta đặc biệt khó chịu, ông ta tức giận gần như muốn bùng nổ, người này cũng quá không nghe khuyên can.

Ông ta đã cho đối phương một cơ hội, để cho đối phương không nên tự chuốc lấy phiền toái, nhưng mà đối phương lại khăng khăng như thế.

Ông Võ cũng không làm gì được cậu chủ Long, nếu đối phương cứ khăng khăng phải làm như vậy, ông ta cũng sẽ không ngăn cản.

Ông ta cho rằng cách làm của cậu chủ Long này quá ngây thơ rồi,

hoàn toàn là ý nghĩ viển vông.

“Cậu chủ, tôi chỉ có thể nói một câu, vào lúc này, thu tay lại vẫn tương đối thích hợp.” Ông Võ vốn định nói ra, nhưng ông ta biết sau khi nói ra, cậu chủ Long chẳng những sẽ không nghe vào, ngược lại sẽ tức giận, cuối cùng những lời này ông ta vẫn nhịn xuống giấu ở trong lòng không nói ra.

Lý Phàm đang muốn tìm cậu chủ Long gây phiền toái, thuận tiện giải quyết ông Võ.

Ai biết được là thư ký của cậu chủ Long lại chủ động tới cửa.

“Có chuyện gì sao?” Lý Phàm thản nhiên nói, sau khi anh nhìn thấy nụ cười hiền lành của thư ký, từ ánh mắt đầu tiên anh liền cảm thấy rất giả dối.

Trước kia anh với đối phương gặp qua vài lần, nhưng vẻ mặt của đối phương đối với anh vẫn luôn lạnh như băng, bây giờ nụ cười này của đối phương giống như bị ép buộc để bày ra vậy.

Nếu Lý Phàm không xem thường, chắc chắn là giả.

Thư ký cố nén ý nghĩ khinh thường trong lòng mình, lúc này mới từng câu từng chữ đem lời của cậu chủ Long dặn dò mình nói hết.

Chương 940

CHƯƠNG 940: GIẢ VỜ CẦU HÒA

Sau khi Lý Phàm nghe xong, anh cảm thấy rất nghi hoặc với kết quả thế này. Tình huống gì đây chứ, cậu chủ Long lại chủ động cầu hòa, nếu không phải tận mắt chứng kiến.

Anh không thể tin đó là sự thật. Anh day day lỗ tai. Sau khi bắt gặp ánh mắt xảo trá của thư ký, anh dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Tên thư ký này chắc chắn đang che giấu âm mưu gì đó, nếu không đã không nói ra những lời vô lý như vậy.

Lý Phàm nheo mắt, như muốn nhìn thấu suy nghĩ của người kia.

Khi thư ký cảm nhận được ánh mắt của Lý Phàm, anh ta giật mình một cái, trong lòng có dự cảm xấu, anh ta né tránh ánh mắt đi chỗ khác.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy ánh mắt chột dạ của đối phương, anh cười nói: “Được, giờ thì đi thôi.”

Thư ký hơi sửng sốt một, anh ta còn tưởng Lý Phàm nhìn ra điều gì bất thường. Nhưng đối phương chỉ hù dọa anh ta mà thôi. Anh ta nghĩ mình đã đánh giá quá cao Lý Phàm.

Sau khi Lý Phàm lên xe, thư ký bắt đầu đưa một điếu xì gà cho Lý Phàm.

Lý Phàm từ chối: “Xin lỗi, tôi không thích loại này cho lắm.”

Đồng thời, anh lấy ra một điếu thuốc trị giá hơn mấy chục ngàn rồi tự châm lửa.

Thư ký hơi sửng sốt trước thái độ của Lý Phàm, anh ta tưởng rằng Lý Phàm sẽ hút loại thuốc lá cao cấp nào đó, nhưng chỉ thấy anh lấy ra điếu thuốc lá bình thường.

Anh ta chợt bật cười, tên này đúng là biết giả vờ, lại đi hút điếu thuốc giá mấy chục ngàn.

Lý Phàm không cảm thấy có vấn đề gì, thuốc lá cũng chỉ ổn là được, không nhất thiết phải dùng loại cao cấp nhiều tiền làm gì.

Sau khi đến tòa nhà thương mại do cậu chủ Long mời, thư ký cười nói: “Anh Lý, mời anh.”

Khi Lý Phàm xuống xe, trước mặt đột nhiên xuất hiện một ảo giác. Tòa nhà thương mại này dường như bập bềnh trong sương máu, xem ra không đơn giản chút nào.

Anh lắc đầu, tuy là ảo ảnh nhưng anh biết tòa nhà thương mại này nhất định là nơi tồn tại chuyện người chèn ép người.

Thư ký bắt đầu dẫn đường, đồng thời âm thầm gửi tin nhắn đi.

Sau khi cậu chủ Long nhận được tin nhắn, anh ta cười lạnh lùng nói: “Có vẻ như tên kia đang đến, và ngày chết của anh ta cũng đến rồi.”

Ông Võ sau khi nghe xong đột nhiên không còn gì để nói. Ông ta vẫn có chút thông cảm với Lý Phàm.

Chọc giận ai không chọc lại đi chọc vào cậu chủ Long, đây không phải là tự đi tìm phiền phức sao?

Ông ta cho rằng Lý Phàm nhất định điên rồi, nên anh ta mới nói ra lời thế này.

Trước khi đi lên cầu thang, Lý Phàm vô thức hắt hơi một cái, thản nhiên nói: “Hẳn là có người đang mắng tôi.”

Lúc này, thư ký mới quay đầu lại cười: “Anh Lý, anh nói gì vậy chứ, sao lại có người mắng anh được?

Chắc anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Lý Phàm không nói gì, anh nhìn thư ký như nhìn một tên ngốc. Đã lúc nào rồi mà anh ta vẫn còn nói nhảm như vậy.

Sau khi thư ký thấy ánh mắt của Lý Phàm, anh ta hơi giật mình, không dám nói gì nữa.

Khi anh ta đi đến bậc thềm, ông Võ và cậu chủ Long bước ra.

Khi nhìn thấy Lý Phàm, trong lòng bọn họ đã đằng đằng sát khí, nhưng ngoài mặt vẫn vui vẻ.

“Anh Lý, xin chào, xin chào.” Khi hai người nhìn thấy Lý Phàm, lập tức ddưa tay ra chào hỏi.

Lý Phàm cười nói: “Còn chào hỏi gì nữa, chúng ta đã quen nhau lâu như vậy, cũng coi như là không đánh không quen.”

Vẻ mặt cậu chủ Long rất gượng gạo. Anh ta chỉ muốn bóp chết Lý Phàm ngay lập tức, vì lời nói của anh vừa rồi đã nhằm trúng anh ta.

Câu nói đó khiến anh ta cảm thấy xấu hổ. Bởi lẽ anh ta luôn mất mặt trước Lý Phàm. Câu nói đó khiến anh ta nghĩ về những lần bại trận.

Cậu chủ Long cố nén giận, dù sao anh ta cho rằng Lý Phàm nhất định sẽ không vượt qua được cửa ải này, anh ta chỉ đành nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Phàm như muốn giết người ngay lúc đó.

Lý Phàm nhìn thấy vậy thì lập tức mỉm cười. Đã lúc nào rồi mà đối phương vẫn nằm mơ giữa ban ngày.

Lý Phàm thản nhiên cười: “Xin mời.”

Cậu chủ Long biết ở đây nói chuyện không tiện nên gật đầu, sau đó bắt đầu dẫn đường.

Sau khi đến văn phòng của cậu chủ Long, Lý Phàm trầm trồ một hồi. Đối với anh, anh không ngờ văn phòng của anh ta lại lớn như vậy. Những thứ trước mắt khiến anh rất kinh ngạc.

Nếu không được tận mắt chứng kiến, anh không thể tin đó là sự thật.

Anh cho rằng mọi chuyện trước mắt nhất định không đơn giản, Lý

Phàm liếc nhìn cậu chủ Long, đột nhiên nở nụ cười: “Cậu chủ Long, lúc này rồi thì anh với tôi cũng không cần phải thừa nước đục thả câu nữa.”

Cậu chủ Long nghe xong có linh cảm không tốt, anh ta cũng nhìn ra Lý Phàm không phải người tầm thường. Lúc này nếu nói anh ta không sợ là nói dối.

“Anh Lý, có chuyện gì sao?” Cậu chủ Long xoa tay.

Lý Phàm lãnh đạm nói: “Lần này tìm tới tôi, sẽ không chỉ đơn giản là bắt tay làm hòa chứ.”

Anh biết đối phương là ai, lúc này bắt tay làm hòa hẳn là có vấn đề. Lý Phàm rõ đối phương, anh nghĩ mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Cậu chủ Long cười nói: “Anh Lý, anh nghĩ nhiều rồi. Trong lòng tôi rất kính nể anh, hơn nữa mấy hôm nay tôi cũng nhận ra mình không phải đối thủ của anh.”

Sau khi Lý Phàm nghe thấy giọng điệu đùa cợt của anh ta, anh lại càng không tin, ngược lại càng thận trọng hơn.

Cậu chủ Long nhìn thấy sự cảnh giác của Lý Phàm, anh ta không khỏi nhíu mày. Đối phương không lơi là chút nào khiến anh ta không thể ra tay.

Cậu chủ Long ra hiệu mời với Lý Phàm, hướng chỉ tay của anh ta chính là nơi anh ta đang ngồi.

Vị trí này bình thường anh ta không ngồi, dù sao vị trí này cũng rất nguy hiểm, anh ta chỉ để vậy để đối phó với người khác.

Lý Phàm cười nói: “Cậu chủ Long, anh là chủ nhà ở đây. Anh phải ngồi vào vị trí chủ nhà mới phải.”

Cậu chủ Long xua tay nói: “Anh Lý, anh đừng nói vậy. Anh nói vậy thì khách khí quá. Mặc dù tôi là chủ nơi này nhưng anh mới là người thắng cuộc thật sự.”

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy ánh mắt thâm sâu kỳ quái của đối

phương, anh lập tức bước tới ghế chính.

Anh nhìn thấy trên ghế có chút bụi, không khỏi nghi hoặc.

Nếu có người ngồi trên đó, hẳn là không có bụi, nhưng bụi trên đó dường như là do lâu ngày không có ai ngồi lên.

Lý Phàm nhìn về phía cậu chủ Long cùng ông Võ, bọn họ quá nhiệt tình, anh lập tức chuyển chủ đề: “Cậu chủ Long, anh muốn bắt tay làm hòa như thế nào.”

“Anh Lý, yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần chúng ta không xen vào chuyện của nhau, tôi sẽ không làm phiền anh, và anh đừng kiếm chuyện với tôi.” Nói xong anh ta đỡ Lý Phàm ngồi vào cái ghế.

Cả nhà tham gia Group Facebook THÍCH TRUYỆN bên em để báo lỗi và giao lưu nhé. Chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ!

Group FaceBook

Chương 941

CHƯƠNG 941: CHÓ VẪY ĐUÔI MỪNG CHỦ

Thời điểm nghe đến đó, Lý Phàm đã tin tưởng hơn phân nửa. Anh nhìn cậu chủ Long một cách cổ quái, không nghĩ tới cậu chủ Long lại thẳng thắn như vậy.

Cậu chủ Long chà xát hai tay: “Anh Lý, anh thấy như vậy thế nào?”

Sau khi nghe đến đó, Lý Phàm không khỏi trầm tư.

Theo bản năng cậu chủ Long móc ra nút ấn rồi quyết đoán ấn vào cái nút màu đỏ.

Lý Phàm cũng chú ý thấy điểm này của đối phương, anh vô thức đứng lên.

Trong lúc bất chợt, mặt đất trở nên trống rỗng, toàn bộ gạch ở dưới đất đều biến mất.

Cho dù tốc độ phản ứng của Lý Phàm có nhanh hơn nữa thì cũng không thể không rơi xuống.

Thấy Lý Phàm rơi xuống, cậu chủ Long và ông Võ lập tức lộ ra một nụ cười vui vẻ.

“Ha ha, người này chết chắc rồi.” Cậu chủ Long cực kỳ vui mừng, trừ khử được một mối hoạ lớn, khỏi phải nói anh ta phấn khởi đến mức nào. Anh ta không nghĩ rằng sẽ nghiêm trọng như vậy.

Mà lúc này, ông Võ cũng cười ha hả, cũng không ngờ sự tình lại thay đổi đến mức phức tạp như vậy.

Nhưng đối với ông ta mà nói, Lý Phàm chết cũng là một chuyện tốt.

Nếu cứ như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc cậu chủ Long sẽ đồng ý hợp tác với mình sao?

Ông Võ nghĩ tới đây, lập tức kích động xoa hai tay vào nhau, nhìn về phía cậu chủ Long nói: “Cậu chủ, vậy thì chúng ta có thể hợp tác rồi sao?”

Sắc mặt cậu chủ Long bất chợt biến đổi, anh ta hừ lạnh mở miệng: “Ai nói chúng ta có thể hợp tác? Tôi muốn hợp tác với Võ Thành thì đương nhiên là cần người thân tín, còn ông thì ngay cả tư cách xách dép cho tôi cũng không có.”

Anh ta trở mặt ngay tức khắc. Trước đó anh ta cho rằng ông Võ vẫn có tác dụng, hiện tại đã không còn bất cứ tác dụng nào nữa, chỉ là một con chó mà thôi. Vì thế nên anh ta không thèm để ở trong mắt.

Sau khi nghe xong, ông Võ gần như bị chọc giận đến mức sắp nổ tung. Anh ta chưa từng bị khuất nhục như vậy bao giờ, đối với chuyện lần này anh ta vô cùng phẫn nộ, gắt gao nhìn cậu chủ Long, ngực như muốn bùng nổ.

“Cậu chủ Long, anh nói thế là có chút quá đáng rồi đó, có cần thiết phải như vậy không?” ông Võ tức giận nói.

Cậu chủ Long khinh thường nhìn thoáng qua nói: “Cần gì à? Tôi nói ông không có tư cách thì chính là không có tư cách.”

Lúc ông Võ vừa định động thủ, thư kí của cậu chủ Long đã đá văng ông Võ.

Vì vậy mà ông Võ bị thương, ông ta nổi giận đùng đùng nhìn cậu chủ Long. Tốt xấu gì ông ta cũng là một đại nhân vật ở Võ Thành, ai ngờ lại bị cậu chủ Long hạ nhục như vậy.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng đó của ông Võ, cậu chủ Long chắc lưỡi nói: “Ha hả, còn muốn đánh tôi?

Chẳng qua chỉ là một con chó mà thôi. Tôi khuyên ông tốt nhất là nên thu đuôi lại đi.”

Ông Võ hít một ngụm khí lạnh, cũng không biết phải nói gì cho đúng. Ông ta biết đối phương không phải nhân vật bình thường.

Thế nhưng ông ta cũng không cam lòng cầu xin cậu chủ Long tha

thứ, bởi vì như vậy quá mất mặt. Tuy nhiên, ở thời điểm này lại không có lựa chọn nào tốt hơn.

Ngoại trừ chỗ dựa vững chắc như cậu chủ Long, ông ta không thể nghĩ ra người nào có khả năng làm chỗ dựa cho chính mình.

Trong lúc bất chợt nhìn về phía cái động tối om, nhưng ngay sau đó lại bỏ qua ngay lập tức.

Ông ta biết lúc này khẳng định là Lý Phàm không có sức phản kháng, chắc chắn là anh sẽ không còn cách nào.

“Các người vui vẻ hơi sớm rồi.” Bỗng nhiên, giọng nói của Lý Phàm vang lên từ dưới lòng đất, tuy nhiên lại có tiếng vọng. Giọng điệu vô cùng lạnh lẽo, nặng nề gõ vào lòng đám người cậu chủ Long.

Cậu chủ Long quá sợ hãi, cảm thấy không thể nào tin nổi. Tình huống này là gì đây? Anh ta cho rằng tất cả những chuyện xảy ra trước mắt quá mức khoa trương, có thể nói là hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của anh ta.

Mà anh ta cũng không biết rõ rốt cuộc là ở bên dưới đã xảy ra chuyện gì, cho rằng trong này chắc chắn có nguyên nhân nào đó.

Sắc mặt cậu chủ Long âm trầm, nếu như Lý Phàm vẫn không chết, đối với anh ta mà nói đây là một chuyện xấu.

Anh ta trừng mắt nhìn trợ lý một cái, bảo trợ lý đi kiểm tra một chút xem đã có chuyện gì xảy ra.

Tên trợ lý nuốt nước bọt, lúc này mới cưỡng ép lấy được một chút can đảm đi tới đáy hang động. Thời điểm anh ta vừa đi tới đáy động, thoạt đầu vẫn chưa nhìn thấy gì, anh ta định mở đèn pin cầm tay thì bất thình lình bị một bàn tay bắt lấy.

Trợ lý còn chưa kịp phản ứng thì đã trực tiếp bị lôi xuống dưới.

Ngược lai là một bóng đen chui ra, sau khi cậu chủ Long nhìn thấy bóng lưng của Lý Phàm, hai chân anh ta hầu như đều phát run, trong lòng là mười vạn câu hỏi vì sao.

Chuyện gì xảy ra vậy? Đáng lẽ là ai té xuống đều sẽ cửu tử vô sinh, hơn nữa độ cao còn là ba mươi mét, một khi ngã thì nhất định sẽ biến thành cái bánh thịt.

Nhưng làm thế nào mà Lý Phàm lại chẳng sao cả?

“Vì sao mà anh lại không có việc gì?” Cậu chủ Long kinh hãi bật thốt một tiếng, câu hỏi đầu tiên là chất vấn đối phương vì sao chưa chết.

Lý Phàm xoay người, giễu cợt nói: “Xem ra anh rất mong chờ tôi chết ở chỗ này nhỉ?”

Cậu chủ Long không nói gì, lúc này anh ta vừa phiền muộn vừa khiếp sợ.

Mà giờ đây Lý Phàm lại lấy ra một vật bằng sắt, đột nhiên thứ này dài ra, giống như một thanh trường kiếm vậy, dài khoảng nửa mét.

“May mà có nó.” Lý Phàm cười nói, nếu như không có vật này, khẳng định là anh sẽ té ngã. Dù sao thì cái hang cũng rất rộng, chắc chắn là anh không thể bám vào thành hang được.

Cũng nhờ đầu ốc của anh tỉnh táo, vận hành cực kỳ nhanh cho nên lúc này mới kịp thời nghĩ tới biện pháp như vậy.

Lý Phàm không ngờ lúc tách nhau ra giáng thủ sư xinh đẹp lại cho mình một món bảo bối tốt như thế.

Cậu chủ Long thấy thế thì lập tức hiểu ra. Thời điểm biết được chuyện Lý Phàm là nhờ vật này thì mới có thể thoát được, khỏi phải nói nội tâm anh ta sụp đổ đến mức nào.

Chuyện này không giống với tưởng tượng của anh ta lắm.

Cậu chủ Long gần như tức đến mức sắp nổ, anh ta lạnh lùng nhìn thoáng qua Lý Phàm, sau cùng lạnh giọng nói: “Hừ, không ngờ thứ này lại cứu anh một mạng.”

“Sao nào? Có phải khiến anh thất vọng rồi không?” Lý Phàm cười hỏi.

Cậu chủ Long thấy Lý Phàm bước tới gần, hơn nữa giọng nói của đối phương còn vô cùng băng lãnh, anh ta bắt đầu luống cuống, người này có chút khác biệt với người mà anh ta nghĩ tới.

Lý Phàm quả quyết đánh tới một quyền, ngay cả cậu chủ Long cũng không phải là đối thủ của Lý Phàm, thời điểm bị đánh anh ta trở tay không kịp.

Lý Phàm cười lạnh cất lời: “Với bản lĩnh như vậy mà còn muốn xuất thủ đối phó với tôi? Tôi thấy anh có chút suy nghĩ viển vông rồi đó.”

Cậu chủ Long nuốt nước bọt thật mạnh, trong lòng không biết nên nói cái gì. Anh ta bắt đầu sợ, thực lực của đối phương vượt quá tưởng tượng của anh ta.

Lý Phàm lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ anh đừng nên đối nghịch với tôi, nếu không thì tôi sẽ khiến anh đẹp mặt.”

Lần này cậu chủ Long cuống quýt cầu xin tha thứ: “Tôi sai rồi, tôi cũng không dám nữa.”

Thấy cậu chủ Long đột nhiên quỳ xuống, Lý Phàm căn bản là coi thường. Chiêu chó vẫy đuôi mừng chủ này thực sự là quá mất mặt, khiến anh cực kỳ chán ghét.

Cậu chủ Long cầu khẩn: “Tôi không dám nữa, tôi xin thề, tôi sẽ không tới tìm anh gây phiền phức nữa.”

Lý Phàm ngáp một cái nói: “Đừng có bày ra cái bộ dạng đó với tôi, anh là ai tôi còn không rõ ràng sao?”

Chương 942

CHƯƠNG 942: UY HIẾP TÔI?

Lý Phàm không có kiên nhẫn với cậu chủ Long. Đã đến lúc này rồi, đối phương còn suy nghĩ ngây thơ như thế.

Vừa nãy bọn họ còn muốn giết chết anh, hiện tại nếu như anh mềm lòng đối với cậu chủ Long thì cũng tương đương với việc tàn nhẫn đối với chính mình.

Đối phó với một người thay đổi thất thường như cậu chủ Long, nhất định Lý Phàm phải hạ thủ tàn nhẫn một chút mới được.

Cậu chủ Long cho rằng cầu xin tha thứ có tác dụng, nhưng nhìn vào mắt của Lý Phàm lại khiến lòng anh ta trở nên lo lắng. Cậu chủ Long bắt đầu sử dụng lá bài tẩy của mình: "Lý Phàm, nếu như anh giết chết tôi, ba tôi là Thất Long Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho anh."

"Thất Long Vương thì sao? Bát Long Vương cũng đã chết trong tay tôi." Lý Phàm mỉm cười, dùng những lời này để hù doạ anh, đối phương cũng thật đơn thuần.

Cậu chủ Long nuốt nước bọt, nội tâm cực kỳ sợ hãi, anh ta không nghĩ Lý Phàm vậy mà lại ra tay đối với mình.

"Nhưng mà tôi nói cho anh biết, nếu như anh xuất thủ đối với tôi, anh cũng không có kết quả tốt đẹp gì đâu." Lúc này cậu chủ Long không quên đe doạ: "Anh sẽ hối hận."

Lý Phàm cũng không bị hù doạ, ngược lại còn cho rằng cậu chủ Long là một người ngu ngốc. Đột nhiên một tay anh tóm lấy cậu chủ Long đi tới chỗ cái miệng hang.

Cả người cậu chủ Long run rẩy, đối phương muốn làm gì đây? Chẳng lẽ muốn ném anh ta xuống đó?

Trong khoảnh khắc nội tâm anh ta rối loạn, chợt phát giác tử vong

lại cách bản thân mình gần như vậy.

Âm thanh cầu xin tha thứ của cậu chủ Long càng lúc càng nhỏ, cuối cùng thì không còn nữa.

Chuyện này khiến ông Võ trợn tròn mắt, không ngờ Lý Phàm lại sát phạt và quả đoán như thế, dám đối phó với cậu chủ Long mà không hề do dự chút nào, quả đúng là ném xuống thật.

Trong phút chốc không biết nên nói cái gì, chuyện này quá khoa trương rồi, hoàn toàn đảo loạn tam quan của ông ta.

Ông ta hít một hơi thật sâu, cảm thấy khó mà tin nổi.

Lúc nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, ông Võ bắt đầu trở nên tuyệt vọng. Không lẽ người này muốn ra tay với mình sao? Nếu thật sự là vậy thì mình hoàn toàn xong đời.

“Chuyện đó, trước tiên anh chờ một lát đã, anh cho qua cho tôi đi, tôi chỉ bị ép buộc mà thôi.” Ông Võ khoát tay nói, sắc mặt hoảng sợ tột cùng. Ông ta sợ ông ta cũng sẽ biến thành một người chết giống như cậu chủ Long.

Ông ta cũng không muốn mình rơi xuống đó, ông ta bắt đầu khóc không ra nước mắt. Ông ta chỉ là một người qua đường lướt qua mà thôi, tại sao lại liên luỵ đến trên người ông ta?

Lý Phàm tức giận nói: “Bớt ở đây nói nhảm với tôi, anh cũng bắt đầu đi xuống đi, dù sao thì anh cũng đã thấy rồi.”

“Cậu đừng giết tôi, tôi sẽ không nói gì cả. Tôi không nhìn thấy gì cả, nếu như cậu không giết tôi, tôi có thể khiến cho tất cả những công ty mà tôi có ở Võ Thành hợp tác với tập đoàn Hoạ Vân Y.” Ông Võ cầu xin một lần nữa.

Lý Phàm nghe xong cũng ngây ngẩn cả người, anh trầm tư. Không thể không nói những lời này của ông Võ đã bắt được tâm tư của anh, anh không thể không bội phục.

“Được.” Lý Phàm gật đầu nói, cũng không nói nhiều lời vô ích, đột nhiên không còn suy nghĩ muốn diệt trừ đối phương nữa.

Anh chỉ muốn hù doạ ông Võ một chút, đối thủ chính của anh là cậu chủ Long. Hiện tại cậu chủ Long đã bị diệt trừ, ông Võ cũng không có tác dụng gì quá lớn.

Ông Võ nghe xong thì cũng sững sờ. Đối với kết quả này ông ta cảm thấy vô cùng ký quái, có cảm giác như hết thảy những gì trước mắt đều vượt quá tưởng tượng của bản thân.

“Cảm ơn cậu Lý.” Lúc này ông Võ mới vội vàng cầu xin Lý Phàm tha thứ, sợ nếu như bây giờ không cầu thì về sau cũng sẽ không có cơ hội nữa.

Lý Phàm bình thản nói: “Được rồi, đứng lên đi. Ông nói sẽ khiến cho tất cả các công ty ở Võ Thành hợp tác với tập đoàn Hoạ Vân Y, chuyện này là thật sao?”

Ông Võ liên tục gật đầu nói: “Đương nhiên là thật rồi, nếu không thì bất cứ lúc nào cậu cũng có thể xử lý tôi.”

“Ông cũng không cần sợ tôi như vậy, hiện tại chúng ta là bạn bè. Chỉ cần không làm ra chuyện gây bất lợi cho tôi thì tôi sẽ không hại ông.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Anh chủ yếu chỉ muốn mượn hơi ông Võ một chút, vừa rồi nếu đã cho ông Võ một cái tát, vậy thì đương nhiên anh sẽ cho đối phương một quả táo ngọt.

Sau đó anh bồi thêm một câu.

“Nếu như ông hợp tác, tôi bảo đảm ông cũng sẽ có một vị trí trong Long Môn.”

Dĩ nhiên, Lý Phàm không phải đại Long Vương, cũng không phải Long Hậu, không có quyền lợi như thế.

Nhưng mà anh là thiếu chủ của Long Môn. Thân phận của anh vẫn còn bày ra ở chỗ này.

Cho nên đối với kết quả như vậy, Lý Phàm cũng không quá ngoài ý muốn.

Ông Võ nghe xong, lập tức gật đầu nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, cảm

ơn cậu Lý.”

Khỏi phải nói trong lòng ông ta vui vẻ biết chừng nào, thật sự không ngờ hạnh phúc lại đến nhanh như vậy. Nếu không phải chính tai nghe được, sẽ không hề tin là thật.

Ông ta vội vã cảm kích nhìn Lý Phàm, Lý Phàm thản nhiên nói: “Đừng có ra vẻ với tôi, ông là ai trong lòng tôi còn không rõ sao?”

Ông Võ thầm chắc lưỡi không ngớt, lúc này mới cười thêm một cái.

Sau khi Lý Phàm rời khỏi, lúc này mới giải tán. Nhưng hiện tại việt muốn làm được, là phải khiến tập đoàn Hoạ Vân Y ở Hán Thành phát triển đến quy mô lớn một chút.

Mà trong lúc Lý Phàm không có ở đây, Cố Hoạ Y hẹn một số đối tác làm ăn nói chuyện, định một mình bàn bạc chuyện hợp tác với đối phương. Lúc này, cô chỉ dẫn theo Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt.

Cô tin tưởng có hai người này ở đây, khẳng định là sẽ không có chuyện gì.

Hơn nữa, cô cũng không muốn lần nào cũng làm phiền Lý Phàm. Huống chi, theo như những gì cô biết, nhân phẩm của vị đối tác này không tồi, không phải loại người có suy nghĩ không an phận.

Đó là một người khá trẻ tuổi. Khi nhìn thấy Cố Hoạ Y, hai mắt anh ta lập tức sáng lên. Mà lúc nhìn thấy Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt, anh ta lại càng động tâm.

Anh ta lập tức nảy sinh suy nghĩ, xoa xoa hai tay nhiệt tình nói: “Tổng giám đốc Cố, để cô chờ lâu rồi. Tôi là Đông Hào, nghe nói Tổng giám đốc Cố muốn mua đất của tôi phải không?”

“Đúng vậy.” Cố Hoạ Y gật đầu nói.

Đông Hào cười ha ha một tiếng, sau đó lập tức khoác lác: “Tổng giám đốc Cố, ánh mắt của cô thật sự rất tốt. Đổi lại là những người khác như chưa chắc đã có được mắt nhìn như cô.”

Cố Hoạ Y để lộ nụ cười ngượng ngùng mà không lúng túng, lúc này Đông Hào mới thở dài nói: “Tổng giám đốc Cố, tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, vào trước rồi nói.”

Cố Hoạ Y gật đầu tiến vào trong phòng, Đông Hào cười nói: “Tổng giám đốc Cố, có muốn uống rượu hay không?”

Cố Hoạ Y nghe vậy thì khoát tay nói: “Hay là thôi vậy.”

Đông Hào thoáng có chút thất vọng, giả vờ giận nói: “Tổng giám đốc Cố, cô như vậy quá không nể tình rồi, ít nhiều gì cũng phải nể mặt tôi một chút chứ.”

Trần Hiểu Đồng tính tình nóng nảy, bèn mở miệng nói: “Đây là bàn chuyện hợp tác, cũng không phải nói chuyện phiếm. Nếu như anh đã muốn uống rượu, cũng có thể thấy anh không có ý tốt đối với Tổng giám đốc Cố của chúng tôi.”

Đông Hào lập tức á khẩu không trả lời được, trong lòng tức Trần Hiểu Đồng muốn chết.

Chương 943

CHƯƠNG 943: NGƯỜI NÊN CÚT LÀ ANH

Cố Hoạ Y cũng không tức giận, đây là những lời trong lòng cô muốn nói, nếu không vì e ngại mặt mũi thì cô đã nói ra rồi.

“Thật ngại quá, để anh chê cười rồi.” Cố Hoạ Y mỉm cười nhìn Đông Hào một chút, giả vờ trừng mắt nhìn Trần Hiểu Đồng một cái.

Đông Hào bỏ qua khoát tay nói: “Tổng giám đốc Cố, không sao cả, chuyện này rất bình thường. Cái đó Tổng giám đốc Cố à, cô tuyệt đối đừng để ý nhé, tôi chỉ đùa một chút mà thôi.”

Cố Hoạ Y không nói gì nữa, cô biết suy nghĩ của đối phương, đột nhiên cô cất lời: “Tổng giám đốc Đông, tôi cũng không nói những chuyện khác nữa, chúng ta bàn bạc một chút đi.”

Đông Hào biết uống rượu là không thể, rơi vào đường cùng, anh ta không thể làm gì khác hơn là chọn giúp mấy người Cố Hoạ Y một chai nước suối.”

“Tổng giám đốc Cố, thư ký bên cạnh cô là gì của cô vậy?” Đông Hào tò mò hỏi một câu.

Đối với anh ta, anh ta cho rằng mỗi một người ở bên cạnh Cố Hoạ Y đều không đơn giản cho nên mới tò mò hỏi một câu.

Lúc này, Cố Hoạ Y mới giải thích một chút: “Những người này đều là bạn bè của tôi.”

Đông Hào nghe xong, trong thoáng chốc nảy sinh ý nghĩ muốn tiếp cận với Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt, bởi vì hai người này quá xinh đẹp. Nếu có thể thành đôi với một trong hai, anh ta cảm thấy có chết cũng không tiếc.

Cố Hoạ Y cũng nhìn ra Đông Hào có hứng thú đối với Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt, tuy nhiên cô cũng không muốn mai mối.

Từ ánh mắt của đối phương, cô có thể nhìn ra Đông Hào không phải một người tốt.

Tiếp theo Đông Hào lại chủ động đứng lên nói với Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng: “Hai người đẹp, các cô là người ở đâu?”

Trần Hiểu Đồng tức giận nói: “Liên quan gì đến anh?”

Còn Trúc Hoa Nguyệt thì lại không nóng nảy như Trần Hiểu Đồng, cô ta thản nhiên nói: “Tôi là người Tây Vực.”

Đông Hào thấy Trần Hiểu Đồng không nể mặt như thế, không thèm đếm xỉa đến Trần Hiểu Đồng nữa mà vô thức lựa chọn Trúc Hoa Nguyệt.

Trúc Hoa Nguyệt vốn chỉ định lễ phép trả lời, cũng không muốn tiếp xúc nhiều với đối phương.

Đông Hào thấy cô ta dần dần trầm mặc, bắp thịt trên mặt hơi co rúm, có cảm giác vô cùng xấu hổ. Anh ta không ngờ mọi chuyện lại như vậy, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của chính mình.

Lúc này Đông Hào mới không thể làm gì khác hơn là bắt đầu nói chuyện làm ăn. Trong khoảng thời gian đó, anh ta lặng lẽ sờ soạng túi áo một chút rồi bóp nát một viên thuốc, thuốc lập tức hoá thành bột phấn.

Lúc anh ta mở nắp chai nước, thần không biết quỷ không hay bỏ vào.

Bởi vì động tác này vô cùng tỉ mỉ, cũng không ai chú ý tới.

Rất nhanh sau đó, mấy người Cố Hoạ Y đã uống vào.

Thấy bọn họ uống xong, trong lòng Đông Hào lập tức vui vẻ không xiết. Nghĩ đến cảnh tượng tiếp theo, anh ta hầu như sảng khoái đến mức méo mó, đây chính là một chuyện quá tốt.

Khỏi phải nói trong lòng anh ta vui vẻ biết chừng nào, đối với kết quả như vậy, anh ta cũng không quá ngoài ý muốn.

Đông Hào cố tình chuyển chủ đề câu chuyện, cố ý làm bộ không đứng đắn.

Mấy người Cố Hoạ Y đều cảm giác được có chút khô nóng, sắc mặt bọn họ trầm xuống, cảm thấy không đúng lắm.

Cố Hoạ Y vô cùng rõ ràng đối với tình huống này, rất nhanh sau đó cô đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Cô lặng lẽ gửi định vị của mình cho Lý Phàm, đồng thời dùng ánh mắt chất vấn nhìn về phía Đông Hào, mở miệng nói: “Không ngờ anh lại là người như vậy.”

Đông Hào tưởng rằng một lát nữa mấy người Cố Hoạ Y mới phát hiện, điều này khiến anh ta hết sức bất ngờ, vậy mà hiện tại bọn họ đã phát hiện ra rồi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta sẽ không thể tin được. Anh ta cảm thấy hết thảy những gì xảy ra trước mắt đã vượt xa sự tưởng tượng của bản thân.

Đông Hào có chút chột dạ, làm bộ như không hiểu gì nhìn Cố Hoạ Y nói: “Cái đó, tôi không hiểu ý của cô.”

Cố Hoạ Y thấy đến lúc này rồi mà đối phương vẫn còn giả vờ, cô lập tức nghĩ rằng người này quá giả dối.

Tiếp sau đó Trần Hiểu Đồng cũng phát hiện điểm bất thường, trước đây cô ta đã từng lăn lộn dưới trướng Trương Đức Võ, cũng quen biết nhiều, cho nên biết rất rõ tình huống hiện tại là do thứ gì gây ra.

“Anh vậy mà lại đê tiện như thế.” Trần Hiểu Đồng chuẩn bị xuất thủ đối với Đông Hào, cũng phát giác được cả người mềm nhũn, hầu như không thể nào nhúc nhích được dù chỉ là nửa phần.

Đông Hào thấy vậy lập tức nở nụ cười. Đối với anh ta, đây quả là một chuyện cực kỳ tốt, điều anh ta muốn chính là kết quả này.

Lý Phàm đang lái xe, chợt thấy được Cố Hoạ Y gửi tin nhắn đến. Anh cũng đoán được đại khái, nếu như anh không nhầm, chắc chắn cô đã gặp phiền phức cho nên mới gửi tin nhắn cho anh.

Nghĩ tới đây, Lý Phàm không thể nào bình tĩnh được nữa. Mặc kệ như thế nào, anh vẫn phải đi xử lý chuyện này. Dù sao thì tình huống trước mắt cũng đã vượt quá tưởng tượng của anh.

Anh cho là có Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt ở đó, Cố Hoạ Y sẽ không có việc gì, ai ngờ lại khó mà phòng bị.

Đông Hào ở trong phòng nhất thời thả lỏng, anh ta nghĩ chắc là những người này không thể nào làm gì được mình, sau đó hoàn toàn quay ngoắt một trăm tám mươi độ không còn dè chừng nữa, mở miệng cười nói: "Ha ha, các người nên bỏ cái ý định đó đi. Ở chỗ này, các người trốn không thoát lòng bàn tay của tôi đâu."

Mấy người Cố Hoạ Y nghe vậy thì đều tức giận nhìn Đông Hào.

Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt đều cảm thấy tuyệt vọng, lúc nghĩ đến chính mình cũng bị đối phương vấy bẩn, khỏi phải nói bọn họ có bao nhiêu căm tức.

Bọn họ cho rằng kết quả trước mắt phải khác với những gì mà bọn họ tưởng tượng.

Khoảnh khắc Đông Hào chuẩn bị hành động, đột nhiên cửa phòng bị đạp ra.

Cả người Đông Hào giật nảy mình, khi nhìn thấy người tới có một khuôn mặt xa lạ, anh ta liền không đặt vào trong mắt, tức giận măng chửi: "Có phải mày uống say đi nhầm phòng không? Nếu như đi nhầm thì mau cút ra ngoài cho tao, bằng không tao sẽ khiến mày đẹp mặt."

Mấy người Cố Hoạ Y nhìn về phía Lý Phàm theo bản năng, trong lòng lập tức mừng rỡ. Các cô không ngờ Lý Phàm sẽ tới cứu mình. Sau khi nhìn thấy anh, các cô đều lập tức cảm thấy yên lòng, cũng giống như khi nhìn thấy tia hy vọng vậy.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Trong số bọn họ có một người là vợ của tôi, hai người khác là bạn bè của tôi, anh nói xem tôi là người đi ngang qua đây sao? Tôi thấy anh mới chính là người đi ngang qua."

Nghe Lý Phàm nói, cả người Đông Hào đều ngây ngẩn. Tình huống

gì đây? Trong số ba người đẹp ở đây có một người là người yêu của Lý Phàm sao?

Trong khoảnh khắc, anh ta chợt nghĩ tới điều gì đó. Đối với Cố Hoạ Y anh ta vẫn có chút hiểu biết, chồng của đối phương là một người ở rể. Sau khi nhìn thấy Lý Phàm ăn mặc bình thường, anh ta lập tức không đặt vào mắt.

“Ha ha, hoá ra mày là cái người ở rể kia à? Một thằng ở rể như mày thì tới nơi này làm gì? Còn không mau cút ra ngoài cho tao.” Đông Hào khinh bỉ nhìn thoáng qua, coi thường nói.

Anh ta cho rằng một tên ở rể như Lý Phàm vốn chẳng thể nào làm gì được anh ta, cho nên anh ta không thèm để Lý Phàm vào mắt.

Lý Phàm cười nói: “Người phải cút chính là anh.”

Sau khi nhìn thấy tình trạng của mấy người Cố Hoạ Y, anh không nán lại làm chậm trễ thời gian nữa, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng. Anh đánh mạnh một quyền vào mặt Đông Hào.

Chương 944

CHƯƠNG 944: CHI TRẢ VIỆN PHÍ

Khi nhìn thấy cú đấm của đối thủ, Đông Hào đã trở tay không kịp, cảm thấy mọi thứ đều nằm ngoài sức tưởng tượng của mình.

Nếu không được tận mắt chứng kiến, Đông Hào không thể tin đó là sự thật.

Đông Hào bay ra ngoài, suýt nữa không gượng dậy được, anh ta sửng sốt trước điều này, cho rằng kết cục ngoài sức tưởng tượng của mình.

“Hừ, dám ra tay với ông đây, mày chắc chắn là thần kinh bất thường rồi.” giọng Đông Hào lạnh như băng.

Lý Phàm cười cười không nói gì. Ngược lại, anh làm như không thấy gì, như đang nhìn một tên ngốc, lúc này rồi mà Đông Hào vẫn ngây ngô như vậy.

Anh nghi ngờ đầu óc đối phương có vấn đề. Lúc Đông Hào nhìn thấy ánh mắt đằng đằng sát khí của Lý Phàm, anh ta bắt đầu hoảng sợ.

Anh thừa nhận mình không phải đối thủ của Lý Phàm, sau đó nhanh chóng nói: “Tôi không dám, đại ca, xin tha mạng.”

Thấy đối phương cầu xin tha thứ nhanh như vậy, Lý Phàm rất khinh thường.

“Hừm, ra tay với ông đây, còn tùy thuộc vào việc mày có khả năng đó không.” Đông Hào chế nhạo.

Nghe vậy, Lý Phàm nở nụ cười, giống như đang nhìn thấy một tên ngốc. Anh không biết đối phương lấy đâu ra tự tin để nói như vậy.

Tuy nhiên, Lý Phàm rất có niềm tin với bản thân. Nếu đối phương đã muốn đấu thì anh sẽ cho hắn biết mình lợi hại tới đâu.

Đông Hào hoàn toàn sợ hãi, nói: “Đại ca, rốt cuộc anh định làm gì vậy, em sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của anh.”

Lý Phàm nói thẳng: “Đưa thuốc giải đây.”

Đông Hào biết thuốc giải mà Lý Phàm là ý gì, nên anh ta không chần chừ, dứt khoát lấy thuốc giải ra.

Thật ra, trong lòng anh ta vẫn rất sợ hãi Lý Phàm, anh ta sợ Lý Phàm sẽ đột nhiên tấn công mình.

Dù sao anh ta cũng đã nhìn ra được thực lực của đối phương, tận mắt thấy nên anh ta mới sợ hãi như vậy.

Sau đó Lý Phàm mới đưa thuốc giải cho Cố Họa Y và những người khác, khi nhìn Đông Hào, anh tỏ ra rất khinh thường.

Đông Hào vô cùng oán hận Lý Phàm, muốn dạy cho anh một bài học.

“Hừm, ra tay với tôi ư, xem anh có bản lĩnh đó không đã. Nếu đã không có, tôi sẽ cho anh biết thế nào là lợi hại.” Đông Hào cười trong lòng, anh ta đã nghĩ xong cách xử lý Lý Phàm.

Sau khi Lý Phàm thấy Đông Hào không còn giá trị gì nữa, anh để anh ta đi và nói, “Tôi hy vọng anh có thể thành thật chút.”

Đông Hào vừa chạy như điên ra ngoài, vừa chạy ra ngoài trong lòng anh ta vừa tràn đầy ý nghĩ muốn giết chết Lý Phàm.

Trong mắt anh ta, đối thủ dù có mạnh cỡ nào cũng không phải là đối thủ của anh ta. Anh ta luống cuống chạy ra ngoài.

Thấy bộ dạng thảm hại của anh ta, Lý Phàm chỉ biết cười.

Bộ dạng vầy vẫn muốn ra tay với anh. Chuyện này có hơi trái đạo lý thì phải.

Đông Hào gọi một người phục vụ đến với vẻ mặt không mấy vui vẻ, người phục vụ biết Đông Hào là một nhân vật lớn nên vội vàng chạy đến và nói: “Thưa anh, anh cần phục vụ gì ạ?”

“Hừ, dịch vụ khỉ gì. Trải nghiệm của tôi rất tệ, vì có người đã đột nhập và làm hỏng việc tốt của tôi.” Đông Hào nói một cách ngạo mạn.

Người phục vụ lau mồ hôi lạnh, anh ta biết khách hàng lớn như vậy không thể kích động, hơn nữa lại là thành viên VIP.

“Thưa anh, xin chờ một chút, tôi sẽ gọi bảo vệ lo liệu.” Người phục vụ rất bình tĩnh, để giúp Đông Hào xử lý chuyện này, anh ta trực tiếp gọi bảo vệ đi lên.

Qua những lời nói đơn giản của Đông Hào, anh ta chỉ nghe được là ai đó đang gây rắc rối.

Đông Hào rất hài lòng với hành động của người phục vụ, vậy nên đã đưa tiền boa cho anh ta.

Người phục vụ vui mừng khôn xiết, anh ta lén giấu tiền đi.

Lúc Lý Phàm vừa đi ra đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Đông Hào lập tức chỉ vào Lý Phàm nói: “Là anh ta, anh tìm người giải quyết anh ta đi, càng nặng càng tốt, tôi chịu tiền bệnh viện. “

Khi người phục vụ nghe vậy, anh ta vẫn đang do dự. Dù sao thì họ cũng sợ phải bồi thường, khi nghe Đông Hào nói sẽ đích thân đến bồi thường, anh ta mới yên tâm hơn.

“Haha, số tiền này là của anh.” Nghe xong, người phục vụ lập tức đồng ý, không nói thêm gì nữa.

Đông Hào gật đầu, vỗ vai người kia và ra hiệu cho bên kia đi làm việc.

Một đám bảo vệ đi đến trước cửa cầu thang, tất cả đều mang dáng vẻ uy hiếp, bọn họ hung hăng đi tới trước người phục vụ, nói: “Gọi chúng ta lên có chuyện gì?”

Trước đây bọn họ đi làm rất nhàn rỗi, hôm nay nghe nói có chuyện, lòng bọn họ rất kích động.

Vừa khéo đang ngứa nghề, đang muốn tìm người để luyện tay chân.

Người phục vụ có phần sợ những tên to xác đó, dù sao cũng biết những tên to xác đó không dễ đụng vào, liền chỉ tay về phía xa nói: "Người kia, ở đằng kia, mấy người qua đó đi."

Nghe xong mấy tên kia xoa xoa tay, lập tức đi tới, vừa nhìn thấy Lý Phàm đã bày vẻ khinh thường. Bọn họ tưởng thế nào, hóa ra cũng chỉ có vậy.

Cả đám bỗng cười rộ lên, tỏ vẻ khinh thường, cái tên gầy yếu này có thể là đối thủ của bọn họ sao?

Khi Lý Phàm nhìn thấy đám người to lớn đang đi về phía mình, anh cũng nhìn Đông Hào đang giễu cợt.

Dường như anh đã biết điều gì đó, Xem ra là Đông Hào đang cố ý.

Nhưng nếu đã như vậy, Lý Phàm đương nhiên sẽ không bỏ qua nữa. Đông Hào muốn xem trò vui ư, vậy phải xem anh ta có đủ tư cách hay không.

Những tên bảo vệ kia nhìn thấy Lý Phàm giống như nhìn thấy một con cừu non, người phục vụ nói nhỏ: "Mấy ngươi xử lý hắn đi, cậu Đông Hào sẽ trả viện phí."

Mấy tên kia tặc lưỡi, nhất loạt gật đầu. Không có gì bất ngờ, đây cũng là điều chúng muốn.

"Được." Mấy tên kia đồng ý, đi đến nhắm vào Lý Phàm.

Nhìn thấy đám bảo vệ đó, Lý Phàm chỉ cười cười. Chỉ mấy tên này mà đòi làm đối thủ của anh, vậy thì cũng quá ngây thơ.

Có điều Lý Phàm cũng tỏ ra không quan tâm lắm, coi như không thấy.

Đám bảo vệ thấy Lý Phàm thật sự không để ý tới mình thì nhốn nháo hết cả lên, bắt đầu tấn công Lý Phàm.

Lý Phàm vô thức bóp vai một tên trong đó, thờ ơ nói: "Không phải đối thủ của tôi đâu nên đừng tự làm mất thể diện. Thực tế chút đi."

Mấy tên kia đau đến mức suýt chút nữa hét lên, không ngờ Lý Phàm lại ra tay mạnh như vậy. Nếu không phải bản thân trải qua, bọn họ không thể tin đó là sự thật.

Lý Phàm giễu cợt: “Vốn tưởng mấy người thế nào, nhưng hóa ra cũng chỉ có vậy.”

Cả đám gần như phát điên, đây là sỉ nhục lớn nhất đối với bọn họ. Cả đám người bắt đầu tấn công Lý Phàm: “Thằng nhãi, mày đừng có ngông cuồng!”

Chương 945

CHƯƠNG 945: CHỌC VÀO ANH TA LÀM GÌ

Những tên kia biết mình không phải là đối thủ của Lý Phàm, nhưng đều là một đám sĩ diện. Lý Phàm đối phó với bọn họ thế này là hoàn toàn không cho bọn họ chút mặt mũi nào.

Sắc mặt cả đám người trở nên lạnh lẽo, tất cả đều nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt tức giận.

Lý Phàm thấy vậy nhưng vẫn coi như không. Đối với anh mà nói, cho dù những người này ra tay với mình, anh vẫn nắm chắc phần thắng.

“Hay là xông lên một lần đi.” Lý Phàm ngoắc ngoắc ngón tay nói.

Đột nhiên mấy tên đó không nói nên lời. Về phần này bọn họ hoàn toàn bị thuyết phục, vì ai cũng rõ thực lực của Lý Phàm.

Về điểm này, cả đám phải thừa nhận rằng mình không phải là đối thủ của Lý Phàm.

Sau khi Đông Hào nhìn thấy những kẻ đó không phải là đối thủ của Lý Phàm thì không khỏi nhíu mày, đối với anh ta mà nói, đây không phải là chuyện tốt.

Anh ta lạnh lùng nhìn Lý Phàm, như muốn ăn tươi nuốt sống.

Ở trong mắt anh ta, Lý Phàm quá khó đối phó.

“Hừm, tao biết thực lực mày mạnh, nhưng muốn ra tay với tao ư, còn phải xem mày có năng lực như thế nào.” Lúc này Đông Hào khinh thường nói.

Lý Phàm thấy vậy cũng bật cười. Anh biết mình và đối phương có quan hệ rất lớn.

Thuốc giải đó có hiệu quả với Cố Họa Y và những người khác, khi nhìn thấy Đông Hào, tất cả đều lộ ra vẻ kinh tởm. Cũng may mà

đối phương không thực hiện được, nếu không bọn họ sẽ hối hận đến chết.

Lý Phàm bình tĩnh nói: “Chuyện này không liên quan đến các người.”

Đám bảo vệ nghe xong, sắc mặt sa sầm. Suy nghĩ kỹ càng, nếu phải đấu với nhau thì sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cả đám đành từ bỏ.

Đối với bọn họ, bọn họ đều thừa nhận mình không phải đối thủ của Lý Phàm, nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự không có lợi ích gì cho tất cả, vậy nên cuối cùng bọn họ đành rút lui.

“Mau rút.” Đám người kia đều lo lắng, bọn họ đều biết Lý Phàm không phải người thường.

Lúc nhìn thấy Lý Phàm, ai cũng đều vội vàng chạy đi.

Đông Hào theo phản xạ nhìn về phía người phục vụ, đối người phục vụ nói: “Chuyện này giao cho anh xử lý. Nếu không xử lý tốt, đừng trách tôi không khách sáo.”

Người phục vụ nghe vậy, khóe miệng giật giật vài cái, chuyện này liên quan gì đến anh ta? Anh ta nghĩ tới chuyện mình đã lấy được tiền, quyết định giúp đối phương đến cùng.

“Anh có biết đây là địa bàn của ai không? Đây là địa bàn của ngài Thiên. Muốn gây rắc rối ở đây ư, cứ thử xem.” Lúc đe dọa người phục vụ nhắc tới ngài Thiên.

Lý Phàm cũng cười, nếu đây không phải là địa bàn của Sở Trung Thiên thì sẽ khó đối phó. Còn nếu đã là địa bàn của Sở Trung Thiên, thì chuyện lại càng dễ dàng hơn.

Người phục vụ thấy Lý Phàm không lên tiếng, nghĩ thầm anh sợ hãi, dù sao ngài Thiên cũng rất nổi tiếng ở Hán Thành.

Đông Hào được nước lấn tới, cười khẩy nói: “Sao, không phải rất lợi hại à? Sao biết đây là địa bàn của ngài Thiên rồi thì lại câm như hến thế?”

Lúc này anh ta mới chú ý tới ánh mắt của Lý Phàm, lúc nhìn thấy ánh mắt của anh, anh đã có dự cảm không tốt lành gì.

Đột nhiên anh ta giật thót, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, đây không phải là điềm lành cho anh ta.

“Vậy anh gọi ông ta tới đây đi.” Lý Phàm nói.

Người phục vụ ra vẻ như đang nhìn một tên ngốc, không biết Lý Phàm lấy tự tin ở đâu ra, anh ta không sợ hãi khi biết rằng đây là địa bàn của Ngài Thiên.

Đông Hào lại nhìn người phục vụ, cười nói: “Nếu anh ta đã muốn chết đến vậy, hay anh cứ gọi cho Ngài Thiên đi.”

Người phục vụ không hề do dự, anh ta là bồi bàn, nên đương nhiên không đủ tư cách để gọi Ngài Thiên.

Nhưng anh ta đã báo cáo vấn đề với quản lý của mình.

Quản lý tiền sảnh đi tới, anh ta rất quen thuộc với Lý Phàm, vừa nhìn thấy anh thì ngẩn người tại chỗ, đây không phải là bạn của Ngài Thiên sao? Anh ta xoa xoa tay, chuẩn bị nên nói như thế nào.

Người phục vụ chỉ vào Lý Phàm nói với quản lý tiền sảnh: “Quản lý, tên này quá hung hãn, tôi đề nghị anh dạy anh ta một bài học.”

Người quản lý sảnh sững sờ ngay tại chỗ. Yêu cầu ông ta dạy dỗ Lý Phàm ư, đây là điều mà chỉ những người thần kinh mới dám làm.

“Rốt cuộc đã gì xảy ra chuyện gì vậy, các người có phải chọc giận anh ta rồi không?” Quản lý sảnh cau mày, nếu người của anh ta chọc phải anh Lý, đó sẽ là một rắc rối lớn.

Điều anh ta chắc chắn là ngài Thiên nhất định sẽ giúp anh Lý trút giận.

Người phục vụ hoàn toàn không hiểu lời của quản lý sảnh, thay vào đó anh ta cong môi nói: “Quản lý, anh đang nói cái gì vậy, bọn tôi sao có thể chọc vào anh ta được, tên này rõ ràng là bị điên rồi.”

“Tôi nghĩ cậu mới điên đấy.” Quản lý sảnh nói xong liền tát vào mặt người phục vụ một cái.

Người phục vụ sững sờ tại chỗ, chuyện gì vậy, liên quan gì đến anh ta. Anh ta đâu làm gì đối phương, sao lại bị đánh?

“Ông chủ, thế này là sao?” Người phục vụ hỏi với vẻ khó hiểu, thậm chí anh ta còn không biết chuyện gì đang xảy ra. Rốt cuộc là anh ta đã chọc phải ai, bỗng dưng quản lý lại tát anh ta mà không có lý do gì.

Người quản lý tiền sảnh bực bội nói: “Cậu im đi, cậu có biết anh Lý là ai không? Anh Lý là bạn của ngài Thiên. Nhưng cậu lại muốn ngài Thiên ra tay với anh Lý ư. Cậu có uống nhầm thuốc không mà dám tìm ngài Thiên. “

Ông ta thấy may mắn là đã đến kịp thời và xử lý sự việc này nhanh chóng. Nếu không cứ để tên nhân viên đầu bò này làm việc, ông ta chắc chắn sẽ không toàn mạng.

Ông ta hận không thể tát thêm người phục vụ, đánh cho anh ta ngu hẳn thì thôi.

Người phục vụ ngây ra tại chỗ, anh ta vô cùng bất ngờ trước thông tin này, nếu không phải tận tai nghe thấy thì anh ta cũng không thể tin đây là sự thật.

Anh ta hít một hơi thật sâu, khi nhìn Lý Phàm, ánh mắt anh ta chuyển từ khinh thường sang tôn trọng và nghi ngờ. Mặc dù anh ta không biết Lý Phàm và Ngài Thiên quen biết nhau như thế nào.

Nhưng ngay cả người quản lý tiền sảnh cũng đã nói như vậy, anh ta đương nhiên tin vào điều đó.

“Tôi thực sự đã có mắt như mù.” Người phục vụ giải thích, giả vờ vô tội.

Quản lý sảnh tức giận liếc mắt nhìn anh ta, cảm thấy đối phương rất hèn hạ, ông ta tức giận nói: “Ít nói năng ngu đần ở đây đi, bây giờ anh lập tức xin lỗi anh Lý.”

Người phục vụ cũng biết anh đang gặp rắc rối nghiêm trọng nên

chạy đến gần Lý Phàm và nói: “Anh Lý, em thực sự không biết anh và ngài Thiên là bạn. Vừa rồi tất cả là lỗi của em. Em không có mắt, mong anh không chấp nhặt mà bỏ qua. “

Đông Hào chết lặng, anh ta đứng ngây ra đó, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Chương 946

CHƯƠNG 946: LONG VƯƠNG XUẤT HIỆN

Chuyện quái quỷ gì vậy, điều này không đúng. Theo hiểu biết của Đông Hào, Lý Phàm chỉ là một đứa đi ở rể bình thường, sao có thể là bạn của ngài Thiên?

Đột nhiên, Đông Hào nảy ra một ý nghĩ trong lòng, chẳng lẽ Lý Phàm là hổ đội lốt heo, chỉ giả bộ để đánh lừa người khác? Nghĩ xong, anh ta cũng không phủ nhận.

Anh ta cho rằng bên trong ít nhiều có nguyên do như thế này, mặc dù anh ta không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng điều anh ta có thể biết là Lý Phàm chắc chắn không phải là một người bình thường.

Đông Hào bắt đầu hoảng sợ, ngay cả quản lý sảnh cũng rất khúm núm và lịch sự với Lý Phàm.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn một cái, cảm thấy mọi thứ khác xa với những gì anh tưởng tượng.

Anh tức giận liếc nhìn người phục vụ, không còn để anh ta vào mắt nữa.

Người phục vụ cũng là một người thức thời, anh ta đứng sang một bên, và ngay lập tức bắt đổ hết lỗi cho Đông Hào: “Anh Lý, chuyện này không thể đổ lỗi cho tôi, tất cả đều là anh ta, anh ta ép buộc tôi, nếu không phải vậy, tôi cũng sẽ không rơi vào bước đường này. “

Khi Lý Phàm nhìn thấy người phục vụ, anh không nói nên lời. Người phục vụ có cần phóng đại tới vậy không?

Nhưng Lý Phàm cũng không nói nhiều, chỉ nhìn về phía Đông Hào. Đông Hào vốn đã hoảng sợ, hiện tại lại bị người phục vụ phản bội, anh ta càng hoảng hơn.

Anh ta không ngờ rằng mình sẽ bị phản bội nhanh như vậy, tức giận nhìn người phục vụ.

Anh ta biết nơi này không nên ở lâu, trong tiềm thức đã chuẩn bị chạy trốn.

Đương nhiên điều này đã bị quản lý sảnh để ý, khi quản lý sảnh biết chuyện này có liên quan đến Đông Hào, ông ta quyết định phải giải quyết anh ta.

“Anh Đông Hào, cảm phiền anh xin lỗi anh Lý.” Quản lý sảnh vô cảm liếc nhìn Đông Hào. Đứng trước sự lựa chọn giữa Lý Phàm và Đông Hào, ông ta đã chọn Lý Phàm.

Lý Phàm là ai chứ, anh ta chính là bạn của ngài Thiên.

Sắc mặt Đông Hào gượng gạo, anh ta ho khan một tiếng: “Tôi là hội viên ở đây.”

“Anh Đông Hào, tuy anh là hội viên ở đây, nhưng nếu phải so với anh Lý, anh chỉ là khách mà thôi, anh Lý mới là hội viên thực sự.” Quản lý sảnh cười nói, không hề giữ chút mặt mũi nào cho anh ta.

Ông ta làm vậy đơn giản là chỉ để giữ thể diện cho Lý Phàm. Vả lại ông ta cũng không hài lòng với Đông Hào, nhà hàng của ông ta có rất nhiều hội viên nên dù có thiếu Đông Hào cũng không phải là vấn đề lớn.

Đông Hào nghe xong thì sững sờ tại chỗ, anh ta không ngờ quản lý lại nói như vậy, nếu không phải tận tai nghe thấy thì anh ta không thể tin đó là sự thật.

Đến lúc này, anh ta không còn gì để nói, cuối cùng chìm vào im lặng.

Quản lý đại sảnh quay đầu lại, chân thành nói với Lý Phàm: “Anh Lý, anh yên tâm, chuyện này để tôi lo liệu.”

Đông Hào giật mình, anh ta biết rằng chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy. Quản lý sảnh đã nhấc máy bộ đàm, chặn lối ra không cho Đông Hào đi.

Đông Hào cuối cùng cũng hoảng sợ, nghiến răng nghiến lợi bước đến gần Lý Phàm và nói: “Tôi xin lỗi.”

Lý Phàm cho rằng kế hoạch của bên kia không thực hiện được, anh cũng không muốn làm khó người ta, chỉ để quản lý giải quyết.

Khi quản lý sảnh nhìn thấy Lý Phàm chuẩn bị thanh toán, ông ta nhanh chóng nói: “Anh Lý, hôm nay phục vụ bên tôi không tốt, nên xin miễn phí bữa này.”

“Đúng đúng, miễn phí.” Người phục vụ cũng gật đầu lia lịa.

Lúc này, quản lý sảnh tức giận liếc nhìn người phục vụ nói: “Liên quan gì đến cậu, câm miệng đi.”

Người phục vụ đột nhiên không còn gì để nói, không ngờ ông ta lại không giữ mặt mũi cho mình như vậy, nhưng anh ta cũng không tiện nói thêm.

Bây giờ anh ta rất hối hận, nếu không hứa sẽ giúp Đông Hào giải quyết chuyện này thì anh ta đã không phải từ chức.

Chút tiền boa mà Đông Hào đã đưa cho anh ta so với việc phải từ chức thì chẳng là cái đinh gì cả.

Lý Phàm không mảy may thương cảm, rời đi cùng Cố Họa Y và vài người khác.

“Cũng may là em gọi cho anh kịp thời, nếu không đã xảy ra chuyện lớn rồi.” Lý Phàm nói.

Cố Họa Y vẫn nghiến răng nói với Đông Hào như trước: “Không ngờ hắn ta lại xấu xa như vậy, có suy nghĩ như vậy, coi như em đã nhìn nhầm người.”

Lý Phàm nghe xong liền nói: “Không thể đánh giá con người bằng vẻ ngoài, về sau phải cẩn thận một chút.”

Cố Họa Y nghe xong lời này, cũng không phủ nhận. Cô cho rằng Lý Phàm nói có lý, gật đầu nói: “Em tin tưởng anh không nói dối.”

“Được rồi, anh cũng sẽ không nói những chuyện khác. Những

chuyện thế này, lần sau em nên chú ý.” Lý Phàm bình tĩnh nói.

Cố Họa Y khẽ mỉm cười, mặc dù những lời của Lý Phàm là đang trách, nhưng cô có thể nghe ra được sự quan tâm của anh.

Lý Phàm cười nói: “Hôm nay anh sẽ cho em một bất ngờ. Một lát nữa em có thể hợp tác với ông Võ.”

“Ông Võ? Là ông Võ ở Võ Thành sao?” Khi Cố Họa Y nghe anh nói vậy, cô rất ngạc nhiên, cô biết rằng ông Võ là một nhân vật lớn ở Võ thành.

Nếu hợp tác với ông Võ, quy mô của Tập đoàn Họa Vân Y chắc chắn sẽ ngày càng mở rộng.

“Đúng vậy.” Lý Phàm gật đầu.

Mấy ngày nay anh biết tin tức của ông Võ, hiện tại ông ta đã trở về Võ Thành, sẵn sàng tập hợp các doanh nghiệp lớn nhỏ để hợp tác.

Lý Phàm có thể nhìn ra ông Võ rất quan tâm đến vấn đề này. Dù sao lần trước giết gà dọa khỉ cũng không phải để đùa vui, nếu ông ta không nghiêm túc, anh cũng sẽ không để ông ta sống yên.

Kể từ lần đó, ông Võ cũng đã biết rõ thực lực của Lý Phàm. Từ lần đó ông ta không dám có ý đồ gì nữa, hiện tại ông ta chỉ ngưỡng mộ và kính trọng Lý Phàm, ngoài ra không có chuyện gì khác.

Lý Phàm chủ yếu quan tâm đến tình hình bên Long Môn, bây giờ cậu chủ Long đã chết, Thất Long Vương sẽ có hành động.

Đúng lúc này, trong phòng làm việc cũ của cậu chủ Long.

Thất Long Vương nhìn thấy tình cảnh thê thảm của con trai, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lùng, vẻ mặt rất đau buồn và phẫn nộ trước mọi chuyện.

Anh ta là một đứa con trai đáng quý như vậy, nhưng bây giờ lại chết thê thảm như vậy, ông ta vô cùng đau đớn suy sụp.

“Điều tra xong chưa, là ai làm?” Thất Long Vương lạnh lùng nói.

Phía sau ông ta là mười mấy người mặc đồ đen, tất cả đều cúi đầu, một người mặc đồ đen báo cáo: “Báo cáo Thất Long Vương, vẫn chưa tra ra ai là người giết, nhưng dựa vào những người cậu chủ tiếp xúc thì 80% có liên quan tới Lý Phàm. “

“Lý Phàm, cũng là thiếu chủ Long Môn?” Vừa nghe xong, sắc mặt Thất Long Vương lập tức trở nên hung tợn.

Ông ta nhớ rằng con trai mình đã từng nói với mình lần này đối phương tới là dựa vào vị trí thiếu chủ Long Môn. Ông ta không ngu, có thể nhìn ra chuyện này có liên quan rất nhiều với Lý Phàm.

Chương 947

CHƯƠNG 947: GIAO CHO NGƯỜI ÁO ĐEN

“Phải.” Người mặc đồ đen gật đầu không phủ nhận. Về chuyện này, bọn họ đều thành thật trả lời yêu cầu của đối phương.

Thất Long Vương nghe xong lập tức cuộn chặt tay. Ông ta không phải kẻ ngốc, có thể thấy chuyện này có liên quan tới Lý Phàm, thậm chí là liên quan rất nhiều.

“Tên Lý Phàm này, nhất định phải tìm cách thủ tiêu hắn!” Thất Long Vương lúc này chỉ có một ý niệm chính là bằng mọi giá phải loại bỏ Lý Phàm.

Ông ta không ngờ rằng con trai mình lại chết trong tay Lý Phàm, ông ta vô cùng căm phẫn.

Thất Long Vương nghiến răng nói: “Nhất định phải loại bỏ hắn.”

Người mặc đồ đen nghe xong đều vô cùng nghiêm túc, chờ Thất Long Vương hạ lệnh.

Thất Long Vương lạnh lùng nói: “Hắc Vũ Vệ, chuyện này giao cho các người xử lý.”

“Rõ.” Những người áo đen lần lượt gật đầu.

Hắc Vũ Vệ là một tổ chức đặc biệt được bí mật thành lập bởi Thất Long Vương, ý chí hơn người thường rất nhiều, ai ai cũng được chọn lọc từ địa ngục của quỷ dữ.

Tất cả bọn họ đều máu lạnh và tàn nhẫn, có thể nói là một người là một đội quân.

Thất Long Vương tin rằng Hắc Vũ Vệ đồng thời ra tay nhất định sẽ thành công. Nghĩ vậy, trong lòng ông ta mới yên tâm để bọn họ đi xử lý.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Thất Long Vương, đám người

Hắc Vũ lần lượt tản ra và bắt đầu giải quyết các nhiệm vụ của từng người.

Đối với họ, họ tin rằng nhiệm vụ này sẽ thành công tốt đẹp.

Thất Long Vương quay lại nói với một người đàn ông: “Có ý kiến gì với chuyện này không?”

Người đàn ông nghe xong lập tức lắc đầu, đương nhiên, cá nhân gã ta không có ý kiến gì, dù sao chuyện này cũng là bình thường.

Thất Long Vương nói với người đàn ông: “Hắc Vũ, cậu là đội trưởng ở đây, nếu không nắm chắc thì không ổn đâu.”

“Đừng lo lắng, tôi sẽ giải quyết gọn lẹ.” Hắc Vũ gật đầu.

Điều mà Thất Long Vương muốn là một câu trả lời như vậy, ông ta gật đầu hài lòng, không có chút ngạc nhiên nào về điều đó.

Với ông ta, nếu đối phương có thể hành động được, ông ta rất hài lòng.

Lý Phàm đưa Cố Họa Y và những người khác quay về. Lúc này, anh nhìn thấy một lá thư trên bàn.

Anh thừa dịp Cố Họa Y không để ý, nhanh chóng nhặt bức thư. Khi xé phong bì ra và đọc nó, anh hơi sững sờ, bức thư lại là lời đe dọa giết người.

Nó lại đang đe dọa chính anh, mà trên phong bao có một tiếc lông vũ màu đen.

Khi Lý Phàm nhìn thấy nhánh lông vũ đó, đã đại khái nghĩ tới một tổ chức. Biểu tượng lông vũ đen ư, thường là người của Hắc Vũ Vệ.

Về Hắc Vũ Vệ, hiện tại Lý Phàm chỉ biết Thất Long Vương có một đội quân, về phần những điều khác, anh cũng không biết gì thêm.

Anh không ngờ mình sẽ nhận được một lá thư như vậy.

Lý Phàm dở khóc dở cười, liền không biết nên nói gì. Không biết là

xui xẻo hay là gì, tóm lại là không thể diễn tả được.

Nhưng bây giờ cũng không nghĩ quá nhiều.

Điều mà anh có thể kết luận là Thất Long Vương hẳn đã lệnh cho Hắc Vũ Vệ ra tay với mình, nhưng anh không ngờ Thất Long Vương lại ra tay nhanh như vậy.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Lý Phàm không thể tin đó là sự thật. Anh biết trong chuyện này nhất định có ẩn tình, nhưng rốt cuộc là gì thì liền không nói được.

Anh nhìn xung quanh một cách cẩn thận. Không biết bao giờ chúng sẽ hành động mà lại gửi cho anh lời đe dọa lúc này.

Lý Phàm biết đây là một chiến thuật tâm lý Hắc Vũ Vệ rất giỏi, chủ yếu là làm cho đối phương suy sụp tâm lý.

Tuy nhiên, có thể sử dụng chiến thuật này với người khác, nhưng sử dụng trên Lý Phàm thì có vẻ hơi xem thường anh.

Lý Phàm đã chuẩn bị đầy đủ từ lâu. Nếu Hắc Vũ Vệ ra tay với mình, vậy phải xem Hắc Vũ Vệ có khả năng đó hay không.

Tuy nhiên, anh không lo lắng về bản thân, điều duy nhất anh lo lắng là Cố Họa Y và những người khác.

Anh có thể đối phó với Hắc Vũ Vệ, nhưng Cố Họa Y và những người khác e rằng không phải đối thủ của chúng, nghĩ đến đây Lý Phàm không khỏi đau đầu.

Nếu trường hợp này xảy ra, thì đó sẽ là một rắc rối lớn.

Lý Phàm hít sâu một hơi, anh nhìn về hướng khác.

Cùng lúc đó, Lý Phàm nhận thấy bên ngoài có mấy bóng đen, tuy rằng thoáng qua nhưng đã bị anh nhìn thấy.

Lý Phàm có thể xác định đây hẳn là người của Hắc Vũ Vệ, không ngờ người của Hắc Vũ Vệ lại tới nhanh như vậy.

Lý Phàm không hề ngạc nhiên, lúc này anh đã chuẩn bị đầy đủ,

ngay cả khi Hắc Vũ Vệ kết hợp nhắm vào anh, anh cũng có thể cân được.

Vậy này chuyện này không khiến Lý Phàm sợ hãi, mà khiến anh sẵn sàng để đối phó.

Khi Hắc Vũ Vệ nhìn thấy Lý Phàm, tất cả đều nở một nụ cười lạnh lùng. Chúng đã tìm được cơ hội tốt để tấn công Lý Phàm.

Khi nhìn thấy Lý Phàm, tất cả đều nở nụ cười ma quái.

Chúng không biết hành động của mình đã bị Lý Phàm để ý từ lâu, cho rằng hành động của mình không có sai sót gì.

Lúc cả đám chuẩn bị tới gần Lý Phàm, Lý Phàm đột nhiên quay đầu lại nói với chúng: "Đừng trốn nữa, tôi biết các người là ai. Nếu các người đến để tìm phiền phức thì nên nghĩ lại chút đi."

Sau khi nghe điều này, cả đám Hắc Vũ Vệ đều sững sờ, như một con chim bị dọa một phen, không ngờ Huyền Thiên lại thông minh đến vậy, lại biết danh tính bọn hắn sớm đến vậy.

Tình huống này khiến đám người vô cùng khó hiểu. Cả đám hít một hơi dài, mất một lúc không biết phải nói gì.

"Cứ ra tay trươc đi." Đám Hắc Vũ Vệ không biết Lý Phàm có thật sự đoán được hay không, liếc nhau một cái rồi lên tiếng.

Không nói thêm gì nữa, cả đám người bắt đầu tấn công Lý Phàm. Thực lực Lý Phàm không hề kém, nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ cũng không dám tin là thật.

Khi Lý Phàm thấy những người đó ra tay, cũng không có gì ngạc nhiên, anh chỉ đợi tới lúc này.

Lý Phàm không nói lời nào, đấm một phát vào mặt một tên Hắc Vũ Vệ.

Cố Họa Y và những người khác đều sợ hãi, họ ẩn nấp sau lưng Lý Phàm, đám người tin tưởng Lý Phàm, có anh sẽ không có vấn đề gì.

Đám Hắc Vũ Vệ thấy võ nghệ của Lý Phàm quá cao, vẻ mặt chúng trở nên nghiêm trọng, bắt đầu luân phiên tấn công.

Lý Phàm đã nhìn ra thứ tự tấn công của đám người đó. Mỗi lần tấn công đều rất có tổ chức.

Đương nhiên, Lý Phàm chỉ trầm trồ với chiến thuật, còn về võ công của đám Hắc vũ, anh cảm thấy không đáng để nhắc tới.

Lý Phàm có thể nhận ra võ công của đám người này không ra gì.

Chương 948

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 948: NGHĨ MÌNH LÀ ÔNG GIÀ NOEL Ư

Sau khi Hắc Vũ Vệ và Lý Phàm đánh nhau, chúng đã biết được Lý Phàm mạnh như thế nào, cả đám người gần như phát điên. Sắc mặt ai nấy đều lạnh như băng, không còn chút kiên nhẫn nào với Lý Phàm.

Chúng đều là những tên to xác nhưng ngu ngốc, chỉ cảm thấy rằng quá khó để đối phó.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy biểu hiện rối loạn của đám Hắc Vũ Vệ nhưng không có chút bị động nào. Nếu chúng đã muốn tiếp tục ra tay, vậy phải xem có khả năng đó không đã.

Sau khi thấy được thực lực của Lý Phàm, sắc mặt đám Hắc Vũ Vệ vô cùng nghiêm trọng.

Chưa đầy một chốc, Lý Phàm giải quyết hai ba người Hắc Vũ liên tiếp. Cho dù Hắc Vũ có là tinh anh trong đám tinh anh thì bây giờ cũng không ai trong số họ là đối thủ của Lý Phàm.

Sau khi đã hạ được đám Hắc Vũ Vệ, Lý Phàm hỏi: “Ai phái các người tới đây?”

Hắc Vũ Vệ ngạo nghễ ngẩng cao đầu, không trả lời Lý Phàm câu hỏi.

Cho dù những người này không trả lời câu hỏi đó, Lý Phàm cũng đã đoán được là ai, nếu không phải là Thất Long Vương, còn có thể có ai?

Lý Phàm không bất ngờ về chuyện này, anh ngáp một cái, cười nói: “Là do Thất Long Vương phái tới nhỉ.”

Hắc Vũ Vệ vẫn không lên tiếng, vào lúc này, đám Hắc Vũ Vệ tự kết liễu ngay tại chỗ.

Lý Phàm không ngăn cản, anh cảm thấy mọi chuyện rất bình thường. Nếu đám Hắc Vũ Vệ này không tự kết liễu, anh cũng sẽ không thả người dễ dàng.

Lý Phàm đã gọi cho Đội trưởng Chương, nói rằng có một vụ giết người.

Khi đội trưởng Chương nghe về sự việc, xoa trán bất lực, giao cho Hà Băng xử lý.

Sau khi Hà Băng tới, nhìn thấy cảnh này, cô ta không khỏi nhíu mày ngẩng đầu nhìn Lý Phàm, quan tâm hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Không sao.” Lý Phàm lắc đầu nói: “Những người này là sát thủ.”

“Tôi hiểu.” Hà Băng mỉm cười, sau đó đi dọn dẹp đám thi thể.

Hà Băng và Lý Phàm nói chuyện một lúc rồi đưa người rời đi.

Tin tức này đã đến tai của Thất Long Vương.

Khi ông ta biết tin đã vô cùng tức giận, không ngờ rằng đám sát thủ mà ông ta cử đến lại thất bại, kết quả như vậy khiến ông ta vô cùng tức giận.

“Hắc Vũ, tại sao thuộc hạ của cậu lại tầm thường như vậy?” Thất Long Vương quát tháo, đổ trách nhiệm lên người Hắc Vũ.

Ông ta rất tin tưởng Hắc Vũ, bây giờ Hắc Vũ Vệ thất bại là do Hắc Vũ huấn luyện thành, ông ta trách phạt cũng là chuyện bình thường.

Hắc Vũ im lặng và không biết phải nói gì trong một lúc, cảm thấy chuyện này quá kỳ lạ nhưng kỳ lạ ở đâu thì khó có thể nói ra.

Anh cảm thấy chắc chắn có điều gì đó không ổn xảy ra. Hắc Vũ nghĩ rằng Lý Phàm rất dễ đối phó, không cần gã ta ra tay cũng sẽ thành công, ai mà biết đám Hắc Vũ Vệ lại thất bại.

“Chủ nhân, ngài đừng lo lắng, lần này tôi nhất định sẽ thành công. Dù thằng nhãi kia có mạnh thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay tôi.” Hắc Vũ đắc ý nói.

Lần này Thất Long Vương không có nhiều hy vọng, Hắc Vũ Vệ đã thất bại, một mình gã ta làm sao có thể thành công?

Hắc Vũ cũng thấy ông chủ không có tin tưởng mình, trầm ngâm vài giây sau đó nói với Thất Long Vương: “Chủ nhân, tôi nhất định sẽ thành công.”

Đột nhiên gã ta đi đến trước một cây cột, gã ta duỗi một ngón tay ra và thọc mạnh vào, trên cây cột đột nhiên xuất hiện một cái lỗ.

Khi Thất Long Vương nhìn thấy năng lực của Hắc Vũ, ông ta hài lòng gật đầu. Ông ta không kinh ngạc với kết quả như vậy, đây là điều ông ta muốn.

“Được rồi, tôi rất coi trọng cậu, tin tưởng cậu có thể thành công.” Lúc này Thất Long Vương mới tin tưởng vào khả năng của Hắc Vũ.

Khóe miệng Hắc Vũ nhếch lên, đối với gã ta đây chính là cơ hội để thể hiện bản thân.

Hắc Vũ giả vờ rất biết nghĩa khí: “Chủ nhân, lần này tôi không cần thù lao, tôi chỉ muốn báo thù cho anh em của mình.”

“Được.” Thất Long Vương nghe vậy thì rất tán thưởng.

Hắc Vũ thấy chủ nhân thực sự không cho mình một xu nào, trong lòng gã ta vô cùng hối hận, nếu sớm biết như vậy gã ta sẽ không nói ra câu đó.

Lòng gã ta suy sụp, nhưng giờ phút này gã ta chỉ có thể chịu đựng.

“Chủ nhân. tôi chỉ muốn nói một điều, lần này, tôi hoàn toàn nắm phần thắng.” Hắc Vũ nói.

Thất Long Vương thấy gã ta vẫn không hành động gì thì hơi khó hiểu. Từ lúc nhìn ra Hắc Vũ đang băn khoăn về thù lao thì ông ta mới hiểu ra.

Click để xem ảnh

Nghĩ đến đó, Hắc Vũ không khỏi tự khen chỉ số IQ của mình.

Hắc Vũ không nghĩ nhiều, gã ta lập tức tới bên cửa sổ trên mái nhà, lặng lẽ đi xuống.

Hắc Vũ thấy Lý Phàm đang xem TV nhưng không để ý đến sự tồn tại gã ta, trong lòng không khỏi vui mừng, xem ra kế hoạch của gã ta rất hoàn hảo.

Theo bản năng gã ta lấy ra một con dao gắm, từ từ tới gần Lý Phàm, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào cổ Lý Phàm.

“Nếu đã tới rồi thì cũng phải chào hỏi nhau một cây chứ, sao lại lẻn vào bằng cửa sổ trên mái, nghĩ mình là ông già Noel sao?” Giọng nói của Lý Phàm mang theo ý chế giễu.

Sắc mặt Hắc Vũ thay đổi, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, thái độ của Lý Phàm khiến gã ta vô cùng kinh ngạc, nếu không phải tận mắt chứng kiến, gã ta cũng không thể tin đây là sự thật.

Gã ta không quan tâm Lý Phàm có phải đang nói chuyện với chính mình hay không, nhưng hiện tại, gã ta bắt buộc phải ra tay trước để dành được lợi thế.

Nghĩ vậy, Hắc Vũ quả quyết bắt đầu hành động.

Lý Phàm để ý đến hành động của Hắc Vũ liền mỉm cười, nghĩ rằng tên này hẳn là điên rồi. Đột nhiên anh né sang, tránh được một cú chí mạng của Hắc Vũ.

Sắc mặt Hắc Vũ kinh ngạc, nếu không phải tận mắt chứng kiến, gã ta không thể tin được đó là sự thật, không ngờ khả năng né tránh của Lý Phàm lại kinh khủng đến vậy.

“Thật là một kĩ năng tránh đòn tuyệt vời.” Hắc Vũ không thể không bình luận.

Lý Phàm cười nói: “Cảm ơn lời khen, kỹ năng trốn của tôi còn kém xa anh.”

Hắc Vũ vẫn chưa hiểu chuyện gì thì một bóng đen đã nhắm vào gã ta đánh tới.

Chương 949

CHƯƠNG 949: KẺ THÙ CHUNG

Sau khi Hắc Vũ nhìn thấy bóng đen kia, trong lòng có dự cảm không lành, gã ta theo bản năng trốn tránh, trong lòng gần như muốn nổ tung.

Dù có né tránh bằng cách nào đi nữa, vẫn sẽ bị trúng một phát. gã ta tưởng bản thân chắc chắn sẽ chết, sau đó lại cảm thấy không khí yên tĩnh vài giây.

Hắc Vũ theo bản năng cúi đầu, lúc này mới phát hiện cái bóng đen kia hóa ra cũng chỉ là một đầu mẩu thuốc lá mà thôi.

Hắc Vũ cảm thấy bản thân vô cùng nhục nhã, chuyện này có nghĩa là gì chứ, Lý Phàm vậy mà lại dùng đầu mẩu thuốc lá để tấn công gã ta.

“Mày!” Hắc Vũ cắn răng nói, giọng nói tức giận trở nên cuồng loạn.

Lý Phàm trêu ghẹo nói: “Mày cái gì mà mày, mày nên cảm ơn tao mới đúng, may mắn đây chỉ là đầu mẩu thuốc lá, nếu như nó là viên đạn thật sự thì cái mạng nhỏ của mày chắc đã xong đời rồi.”

Vừa rồi anh không dùng chút sức lực nào, nếu không cái đầu mẩu thuốc lá kia cũng sẽ có lực xuyên thấu như viên đạn vậy, nhưng anh chỉ muốn cùng đối phương chơi đùa một chút.

Mặt mày Hắc Vũ trở nên tái mét, cho rằng Lý Phàm không cho gã ta chút mặt mũi nào, giọng nói Hắc Vũ trở nên lạnh lùng: “Hừ, một khi đã như vậy thì chớ có trách tao.”

Lúc này, Hắc Vũ cũng không nói lời vô nghĩa nữa, một lần nữa vung con dao găm lên, dao găm gần như có thể xé rách không khí, khi xuyên qua không trung phát ra tiếng xé rách của không khí.

Lý Phàm sửng sốt một chút, xem ra đối phương rất quen thuộc

trong việc sử dụng dao găm, một khi đã vậy, vậy thì đây là cách tốt nhất rồi, anh cũng không có làm chuyện vô nghĩa nữa, dứt khoắc ra tay tấn công Hắc Vũ.

Mỗi lần Hắc Vũ đấu với Lý Phàm, gã ta đều cảm thấy có gì đó không ổn, thấy mọi thứ trước mắt lại vượt ngoài sức tưởng tượng.

Hắc Vũ hoảng hốt khi thấy năng lực ứng biến và tránh né nhanh chóng của Lý Phàm, mặc dù gã cũng là người đứng đầu Hắc Vũ Vệ, cũng từng bố trí sắp xếp phương thức huấn luyện ma quỷ nhất.

Bản thân gã nhận ra cho dù có bố trí phương thức huấn luyện ma quỷ mạnh mẽ tới đâu thì kết quả cuối cùng cũng không thể đả động tới Lý Phàm.

Lý Phàm tránh thoát con dao găm trong tay Hắc Vũ, dùng chiêu cầm nã thủ bắt lấy tay Hắc Vũ, Hắc Vũ phản công chiêu cầm nã thủ cũng rất được, ít ra gã còn có thể phản kháng, nhưng trong giây tiếp theo lại không cách nào phản kháng được nữa.

Xương cốt trên người Hắc Vũ phát ra tiếng răng rắc, gã không khỏi kinh ngạc, nếu không tận mắt nhìn thấy, bản thân gã cũng không dám tin tưởng đó là sự thật.

Giọng nói lạnh lùng của Hắc Vũ vang lên: “Tao biết mày là cao thủ, nếu muốn giải quyết tao thì cứ giải quyết đi.”

“Mày có công phu tốt như vậy, vì sao không thành lập một công ty vệ sĩ, mà lại bị người khác điều khiển như vậy chứ.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Giọng điệu lúc này của Hắc Vũ có hơi mềm xuống, gã đáp: “Nếu như tao có thể thành lập công ty vệ sĩ thì tao đã thành lập nó, mắc mớ gì chờ tới bây giờ chứ.”

Lý Phàm nghe xong cũng bật cười, anh cũng không ngờ Hắc Vũ sẽ nói như vậy, nhưng cũng chỉ có vậy, lúc này mới buông đối phương ra, nói: “Mày đi đi.”

Hắc Vũ nghe thấy lời này thì sững sờ tại chỗ, gã không ngờ rằng Lý Phàm lại tha cho gã, gã khó hiểu hỏi: “Mày chịu thả tao đi à?”

Gã có hơi khó tin, lúc trước gã chỉ muốn giết chết đối phương, nhưng bây giờ, đối phương lại buông tha cho gã rời đi, chuyện này khiến gã hơi bối rối khó hiểu.

Lý Phàm gật đầu nói: “Nếu lại giết mày thì tao lại phải gọi người đến giải quyết, còn không bằng trực tiếp thả mày đi, dù sao thì kế hoạch của mày cũng không thành công.”

Sắc mặt Hắc Vũ vô cùng khó coi, khi nảy gã còn có tí cảm động, nhưng sau khi nghe hết mấy lời này, sắc mặt từ trên xuống dưới không có chỗ nào tốt, tên này đúng là không cho gã mặt mũi gì cả, mấy lời này nói ra có mức sát thương vô cùng lớn.

Lý Phàm cũng không nói lời vô nghĩa với Hắc Vũ nữa, anh chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua Hắc Vũ, nói với gã: “Nếu không thể thành công, vậy thì bỏ đi.”

Hắc Vũ biết trước khi thả gã đi Lý Phàm cho gã một cái cớ, gã cũng không tiếp tục dây dưa nữa, cảm kích cười với Lý Phàm, lúc này mới chịu rời khỏi.

Sau khi Lý Phàm nhìn Hắc Vũ rời đi, cũng không có ngăn cản đối phương, ít nhất sau khi đối phương trở về, có thể nói tin tức cho Thất Long Vương nghe, khiến Long Vương hoàn toàn mất hết hy vọng.

Đúng như dự đoán, sau khi Hắc Vũ trở về thì lập tức nói chuyện này cho Thất Long Vương biết.

Nhưng từ trong điện thoại, Hắc Vũ không dám đối mặt với Long Vương, chỉ nói một tiếng xin lỗi, sau đó ôm thù lao của mình chạy trốn.

Thất Long Vương biết Hắc Vũ không chỉ thất bại, mà còn cầm lấy tiền của ông ta bỏ chạy thì suýt chút nữa tức giận đến mức nổ tung, ông ta không ngờ Hắc Vũ theo ông ta lâu như vậy lại có thể phản bội ông ta.

Đến bây giờ Thất Long Vương mới biết đạo lý chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn, ông ta nghiến răng nghiến lợi bắt đầu hận tất cả.

Lúc này Thất Long Vương rất tức giận, biết Hắc Vũ lần này sẽ

không trở lại, vẻ mặt sa sầm, hiện tại Hắc Vũ và Hắc Vũ Vệ đều đi hết cả rồi, trong đám thủ hạ của ông ta trong nhất thời không có người nào là đáng dùng hết.

Thất Long Vương trầm mặc ngồi xuống ghế, dường như chuyện muốn báo thù cho con trai còn khó như lên trời.

Thất Long Vương thở dài, lúc này đột nhiên vang lên một giọng nói: “Tôi có thể giúp ông đạt được nguyện vọng, nhưng phải trả một cái giá rất đắt.”

“Mày là ai, cái giá phải trả như thế nào? Đừng giả thần giả quỷ ở đây” Thất Long Vương nghe xong thanh âm đột ngột này thì có phần kinh hãi, sững sờ tại chỗ, không ngờ mọi chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy.

Nếu không được tận mắt chứng kiến, ông ta có chết cũng không thể tin đó là sự thật.

“Tôi là ai cũng không quan trọng, nhưng tôi có thể giúp ông hoàn thành tâm nguyện.” Lúc này, một người đàn ông hệt như ma quỷ bước ra từ bóng tối.

Sau khi nhìn thấy người áo đen trước mặt, Thất Long Vương ngẩng đầu đánh giá, bởi vì trời quá tối, ông ta không nhìn rõ mặt của đối phương, thậm chí còn không biết được tuổi tác của đối phương là bao nhiêu.

Thất Long Vương cảm thấy đối phương rất thần bí, đặc biệt là thủ đoạn của đối phương lại khiến ông khiếp sợ, thực lực mạnh như vậy hẳn là cao thủ, không biết chừng còn mạnh hơn Hắc Vũ nhiều lần.

“Mày thật sự có thể giúp tao, nhưng trả cái giá đắt là như thế nào?” Thất Long Vương tò mò hỏi.

“Cái giá phải trả rất đơn giản, bản thân ông là người bình thường, nhưng vị trí của ông phải là của tôi.”

Người áo đen mỉm cười thần bí, tiếng cười vang vọng.

Khi Thất Long Vương nghe được yêu cầu và tiếng cười của đối

phương thì bị dọa cho giật mình, ông ta thậm chí còn nghi ngờ đối phương có bị bệnh thần kinh hay không.

“Mày bị bệnh thần kinh à?” Thất Long Vương nói dứt khoát: “Cho dù con tao có chết đi nữa, tao cũng sẽ không từ bỏ địa vị của Thất Long Vương đâu.”

Trong lòng ông ta biết con mình không thể nào sống lại, tuy rằng bản thân phải báo thù, nhưng lại mất đi địa vị, đó mới là chuyện phiền phức nhất.

Nói trắng ra, trong mắt ông ta, con trai của ông còn không quan trọng bằng vị trí Thất Long Vương.

Người áo đen cười nói: “Tôi không muốn vị trí của ông, nhưng yêu cầu của tôi là gì, là muốn mượn danh tiếng của Thất Long Vương ông giúp tôi.”

Thất Long Vương nghe xong lời này, trong lòng ít nhiều gì cũng bị dụ dỗ, ông ta nghĩ kỹ, yêu cầu này kỳ thực cũng không quá đáng, ngược lại là vô cùng hợp lý.

Chương 950

CHƯƠNG 950: NGƯỜI ÁO ĐEN

“Được rồi, tao hứa với mày.” Thất Long Vương gật đầu, dù sao thì chuyện tốt tự đến, sao ông ta nở lòng cự tuyệt được cơ chứ.

Trong phút chốc, ông ta như quên mất đối phương yêu cầu gì, nhưng giờ ông ta không thể quan tâm được nhiều như vậy, ông ta thầm nghĩ trong lòng, chỉ muốn hoàn thành ý tưởng và nhiệm vụ của đối phương.

Người áo đen hài lòng gật đầu, cái gã muốn chính là kết quả như vậy.

Lúc này Thất Long Vương nhìn đối phương với vẻ mặt khó hiểu, không hiểu tại sao đối phương lại làm như vậy, lập tức tò mò hỏi: “Mày là ai, bộ có thù với Lý Phàm sao?”

“Đương nhiên.” Người áo đen mỉm cười: “Chẳng phải mấy người có câu nói, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè với nhau hay sao.”

“Thì ra là vậy.” Lúc này Thất Long Vương mới giật mình, sau đó sửa lại: “Chúng ta không phải kẻ thù, chúng ta có chung kẻ thù không đội trời chung.”

“Tôi hiểu được.” Người áo đen nói xong, lúc này bắt đầu hành động.

Vừa rồi, sau khi Thất Long Vương nhìn thấy sức mạnh thực sự của người áo đen thể hiện, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm. Lần này, có người áo đen ra tay, Lý Phàm nhất định phải chịu chết.

Để tận mắt chứng kiến Lý Phàm chết, trong đầu Thất Long Vương hiện ra một ý nghĩ, đó là đi cùng với đối phương.

Người áo đen kia cũng không từ chối, chỉ cần đối phương không để lộ hành tung là được.

Lý Phàm tắt TV, lầm bầm: “Không biết Thất Long Vương tiếp theo sẽ giở trò gì nữa.”

Anh không hề hoảng sợ, đối với anh mà nói, cho dù Thất Long Vương có làm chuyện lớn gì nữa thì cũng vô dụng cả. Với anh, đó cũng chỉ là chút chuyện nho nhỏ không đáng nhắc tới.

Khi Thất Long Vương nhìn thấy Lý Phàm như vậy, ông ta cảm thấy rất kỳ lạ, ông ta cho rằng trong đó nhất định có cái gì đó mờ ám, nhưng lúc này ông ta lại không nghĩ ra được điều đó là gì.

Bởi vì Lý Phàm quá mức bình tĩnh, hay bởi vì đối phương không có sợ hãi?

Ngược lại, người áo đen nở một nụ cười trêu tức, nói: “Tên này không có chút phòng bị nào cả, xem ra lần này tôi sẽ thành công thôi.”

Thất Long Vương thấy thế, nhịn không được giơ ngón tay cái về phía người áo đen, ông ta tin tưởng cái người áo đen này nhất định sẽ không làm ông ta thất vọng, nếu người áo đen ra tay thì ông ta tin tưởng nhất định sẽ thành công.

Bây giờ, người áo đen cũng không có quan tâm nhiều như vậy, mục đích của gã rất đơn giản, nhất định phải diệt trừ Lý Phàm, giờ phút này gã chuẩn bị đầy đủ để ra tay rồi.

Theo như gã đánh giá, cho dù đối phương có lợi hại tới đâu đi nữa, cũng không cách nào thoát khỏi lòng bàn tay của gã.

Khi Thất Long Vương nhìn thấy người áo đen như vậy, trong lòng cũng tràn đầy tự tin, đối với kết quả như vậy, ông ta cũng không có gì ngạc nhiên, ông ta vẫn luôn tin tưởng người áo đen.

“Cố lên, tao tin tưởng mày có thể làm được.” Người áo đen liếc mắt xem thường, không để ý tới Thất Long Vương.

Mà lúc này Lý Phàm đột nhiên phát hiện ra tia sát ý, khi nhận thấy được tia sát ý, sắc mặt không khỏi trầm xuống, xem ra những người đó đã chuẩn bị bắt đầu hành động.

Nhưng Lý Phàm cũng không sợ, anh cũng đã chuẩn bị tốt rồi,

những người đó muốn động thủ, anh tự nhiên sẽ không để những người đó thành công.

Thất Long Vương thấy Lý Phàm thận trọng như vậy thì không khỏi nhíu mày, đối với ông ta mà nói, thận trọng như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Ông ta bắt đầu cảm thấy buồn bực, đối với thực lực của Lý Phàm rất kinh ngạc, ông ta cho rằng Lý Phàm khẳng định không đơn giản như vậy.

Lúc này, người áo đen đột nhiên nói: “Ranh con này sống không qua hôm nay rồi.”

Sau khi Lý Phàm nghe thấy mấy lời nhỏ xíu ấy, khóe miệng lập tức nhếch lên, đối phương nói bản thân anh không thể sống qua được ngày hôm nay, anh cũng bật cười, không biết dũng khí của người áo đen này là đến từ đâu.

Nhưng không sao cả, nếu người đàn ông mặc áo choàng đen này đã muốn đấu với anh thì anh cũng chỉ có thể đấu với tên đó đến cùng.

Bây giờ Lý Phàm đã chuẩn bị xong hết, anh cũng không sợ người nào đó tới tìm phiền phức với anh.

Người áo đen không lựa chọn phương thức khác, mà chọn biện pháp trực tiếp nhất, từ cửa bước vào, vừa nhìn thấy Lý Phàm, gã đột nhiên nở một nụ cười lạnh lùng.

Lúc này Lý Phàm cũng nhìn thấy người áo đen, nhưng anh cũng không quá hoảng sợ, đối phương xuất hiện ở chỗ này, cũng không gây cho anh quá nhiều bất ngờ.

“Mày tới đây muốn giết tao à?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Người áo đen không nói nhiều lời vô nghĩa, đi thẳng vào đề tài, cả người giống như ma quỷ vậy, không thể bắt được, tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức ngay cả ánh mắt cũng không thể bắt lấy thân ảnh người nọ.

Lý Phàm cũng không ngốc, anh biết được người áo đen chính là

một cao thủ, cũng không dễ đối phó như trong tưởng tượng.

Nhưng Lý Phàm anh lại không hề hoảng sợ, anh biết người áo đen không dễ đối phó, nhưng bản thân anh cũng đã chuẩn bị từ lâu, nếu đối phương tự ra tay đấu với anh, anh vẫn có thể kiên trì trụ vững.

Khi người áo đen giao chiến với Lý Phàm, gã ta cũng ngây ngẩn cả người, không ngờ thực lực của Lý Phàm lại mạnh đến vậy, nếu không tận mắt chứng kiến thì gã ta cũng không dám tin đó là sự thật.

Thực lực của đối phương vượt xa tưởng tượng của gã, nếu không phải tận mắt chứng kiến, gã cũng không dám tin đó là sự thật.

Gã ta lộ ra ánh mắt khó tin, liên tục nhìn Lý Phàm, như thể đang nhìn thấy một tên ma quỷ vậy.

Đương nhiên Lý Phàm cũng chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc của người áo đen, anh bình tĩnh nói: “Nếu như mày tìm tao gây phiền phức, vậy thì mày cứ việc nhào tới đây đi, nhưng tao lại nói cho mày biết, mày nhất định cũng không ăn được quả ngọt gì đâu nhé.”

Người áo đen không tin có chuyện này, càng không tin Lý Phàm lại lợi hại như vậy.

Chiêu cầm nã thủ của Lý Phàm không có bất kỳ tác dụng nào đối với người áo đen, bởi vì người áo đen là một cao thủ của nội gia, có thể cởi bỏ sức lực, khiến cho thân thể không bị người bắt lấy khống chế.

Sau khi Lý Phàm biết đối phương là cao thủ nội gia, anh ta không còn cách nào khác đành phải dùng công phu của mình để chơi với đối thủ, nói: “Mày là một cao thủ rất mạnh, nhưng mày lại không phải là đối thủ của tao đâu.”

Người áo đen nghe xong, hệt như nghe được chuyện hề nhất thế gian, hiếm khi mở miệng nói: “Nhóc con, người tài có người tài hơn, đạo lý này, tao hy vọng mày có thể hiểu, nếu mày còn không hiểu, tao cũng không còn cách nào khác đâu.”

Sắc mặt Lý Phàm trầm xuống, anh kỳ quái liếc người áo đen,

không biết đối phương đang suy nghĩ gì, liền không lo lắng nhiều lắm.

“Vậy cứ đến đây đi.” Lý Phàm nhanh chóng bắt đầu tấn công người áo đen, chiêu sau so với chiêu trước trở nên dữ dội hơn bao giờ hết.

Khi người áo đen nhận ra điều này, gã ta không khỏi tức giận, vì thế kinh ngạc không thôi, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bản thân gã cũng không dám tin tưởng đây là sự thật.

Một quyền của Lý Phàm có trộn lẫn nội lực, người áo đen muốn loại bỏ cỗ nội lực này, nhưng lại không có tác dụng gì.

Người áo đen hít sâu một hơi, bị nội thương, bắt đầu ôm ngực lùi về phía sau, khuôn mặt dưới áo choàng đen lần đầu tiên lộ ra vẻ sợ hãi.

Lý Phàm liếc mắt một cái nói: “Tao nghe ra tiếng sứt sẹo của mày, biết mày không phải là người nước tao đúng chứ.”

“Mày đoán đúng rồi, tao không phải, tao là người nước ngoài đó.”

Chương 951

CHƯƠNG 951: LONG MÔN KHIẾP SỢ

“Nước ngoài?” Lý Phàm lúc này mới khó hiểu, đây là tình huống gì chứ, anh với người nước ngoài cũng xem như không có mâu thuẫn gì nhiều, đối phương lại còn nói bản thân là một người nước ngoài.

Lần này, Lý Phàm thật sự không hiểu, anh cho rằng cái người áo đen này nhất định là một người không đơn giản, Lý Phàm nghĩ tới đây thì bắt đầu tấn công người áo đen, nói: “Nếu mày là người nước ngoài, vậy thì dễ đối phó rồi.”

Bởi vì nước H là một đất nước luyện nội công, cho dù nội công của nước ngoài có lợi hại tới đâu cũng không thể nào so với Nước H được, cho nên về căn bản mà nói, đối phương nhất định sẽ thua.

Cho nên Lý Phàm mới tự tin được như vậy.

Sau khi người áo đen nhìn thấy nụ cười tự tin của Lý Phàm, trong lòng dâng lên một loại dự cảm xấu, thậm chí gã còn tự hỏi bản thân, chẳng lẽ gã đã xem thường đối phương, để bản thân phải thua cuộc ư?

Bây giờ nội tâm gã rất mê mang, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lý Phàm cũng không đi quấy rầy đối phương làm gì, cho dù đối phương nhận thua, anh vẫn tự tin ứng phó.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Là ai phái mày tới đây.”

“Đương nhiên là Thất Long Vương rồi.” Người áo đen cười lạnh nói.

Lý Phàm thấy đối phương vẫn không chịu nói sự thật, anh lắc đầu, đối với kết quả này vô cùng thất vọng, nói thật, anh cũng không thích kết quả này chút nào.

“Mày đang nói dối.” Lý Phàm cậm rãi nói.

Người áo đen nghe xong liền giả bộ như không nghe thấy, bĩu môi nói: “Mày có tin hay không thì tùy, nhưng tao quả thực là do Thất Long Vương phái tới.”

“Khi nãy mày ra tay, tao có thấy hình xăm trên người mày, giải thích đi chứ.” Lý Phàm nhìn thấy ký hiệu hình xăm trên người đối phương, anh ta lập tức nghĩ tới một người.

Nếu như anh không có đoán sai, thì người kia chắc hẳn là Tom, đối với kết quả như vậy, anh cũng không có ngạc nhiên tí nào.

Nhưng mà, anh vẫn muốn đợi người áo đen tự mình nói ra.

Giọng nói của người áo đen rõ ràng có hơi chần chừ, rơi vào im lặng, thật lâu sau không lên tiếng.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Là Tom phái mày tới à.”

“Sao mày biết được?” Người áo đen nghe xong, theo bản năng hít sâu một hơi, nhịn không được ngẩn đầu, thẳng tới khi gã nói xong mới nhận ra được bản thân gã quá nóng nảy, lúc này mới theo bản năng im lặng không nói gì.

Lý Phàm bình tĩnh nói: “Nếu đã như vậy thì bỏ đi, cần gì phải bận tâm mấy thứ vô dụng như vậy chứ.”

Người áo đen cuối cùng cũng thừa nhận: “Đúng vậy, đúng thật là boss Tom phái tao tới đó.”

“Ngoài mày ra thì còn có ai nữa không?”

Lý Phàm tò mò hỏi, dù sao thì người nước ngoài cũng đã nhúng tay vào chuyện này, Lý Phàm làm sao có thể bình tĩnh được chứ, nên anh nhất định phải xử lý nghiêm túc mới được.

Người áo đen nghe xong trực tiếp nói: “Chuyện này tao cũng không biết, dù sao thì trước mắt tao được boss Tom phái tới.”

Sau khi Lý Phàm nghe xong, cũng không còn gì để nói, anh cũng không biết người áo đen rốt cuộc thì đang nghĩ cái gì, nếu đối

phương thật sự có cái ý nghĩ đó, vậy thì quên đi.

Người áo đen lạnh lùng nói: “Cậu Lý, tôi biết cậu là ai. Hoặc là thả tôi đi, hoặc là tôi sẽ tìm cơ hội giết chết cậu, nếu không, sau khi trở về, tôi nhất định sẽ chết.”

Lý Phàm có chút kinh ngạc, không ngờ đối phương lại trung thành như vậy, sắp chết rồi, cũng không quên nghĩ đến ông chủ của mình.

Lý Phàm không biết phải nói gì, nói đối phương thông minh, nhưng đối phương lại quá ngốc, nói đối phương quá ngốc, có khi đối phương lại khá thông minh.

“Tôi không giết anh, mà anh cũng không giết được tôi.” Lý Phàm cười tự tin, là do anh không muốn thấy huyết tinh nhuộm đỏ, không thôi anh đã động thủ từ lâu rồi.

Hơn nữa, mấy người Cố Họa Y nhất định sẽ rất sợ hãi, mà anh lại không muốn khiến cho mấy người họ lo lắng sợ hãi.

Điều quan trọng là căn biệt thự này rất đắt tiền, nếu có người chết thì căn biệt thự này biến thành nhà ma không ai ở thì phải làm sao bây giờ? Cho nên xét theo góc độ nào thì anh cũng không có lời.

Người áo đen không có bất kỳ ý nghĩ cảm kích Lý Phàm gì cả, ngược lại hừ lạnh nói: “Sớm muộn gì tôi cũng sẽ thành công, đừng nghĩ chuyện này sẽ khiến cho tôi cảm động, không có cửa đâu.”

Lý Phàm cười khổ không thôi, đối với người áo đen cũng không có cách nào khác, có lúc cảm thấy người áo đen giống như một tên ngốc, cũng không làm được gì nhiều.

Sau khi người áo đen rời đi, Thất Long Vương nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng vô cùng sửng sốt, tưởng đối phương sẽ thành công, nhưng ai biết nửa chừng sẽ thất bại.

Thất Long Vương theo bản năng truy hỏi: “Mày làm sao vậy, sao lại vô dụng như vậy.”

Người áo đen thoạt nhìn rất khó chịu, Thất Long Vương chỉ là đối tác của gã, không đủ tư cách trỉ trích gã, gã lạnh lùng nhìn Thất

Long Vương một cái.

Sau khi Thất Long Vương nhìn thấy ánh mắt đằng đằng sát khí của người áo đen, ông ta giật mình hốt hoảng, có một loại dự cảm không tốt, ông ta dường như cũng nhận ra đối phương muốn giết chết ông.

“Mày làm sao vậy?” Thất Long Vương sửng sốt liếc mắt một cái, có chút sợ hãi.

Người áo đen đột nhiên duỗi tay túm lấy cái cổ của Thất Long Vương, lạnh lùng nói: “Ông đừng có mà ở không xía vào chuyện của tôi, không thôi tôi sẽ cho ông biết thế nào là lễ độ.”

Thất Long Vương nhíu mày, ông ta không nghĩ ra nên nói cái gì cho phải, cảm thấy không ổn, nhất thời không nói ra được.

Thất Long Vương cười lạnh: “Ở đây đừng giở trò với tao nữa. Đừng tưởng rằng tao không biết mày đang nghĩ gì, tao đến từ Long Môn đó, nếu mày dám làm ra chuyện gì với tao, hẳn là không có quả tốt.”

“Thật xin lỗi, tôi không phải người của Long Môn, cho nên tôi không sợ ông uy hiếp đâu.” Ai mà biết người áo đen lại đột nhiên nói ra một câu như vậy chứ.

Thất Long Vương giật mình, đối phương nói như vậy, ngược lại có dáng vẻ rất kinh khủng, ông ta biết tên này khó chơi nên mới bắt đầu mềm nhuyễn xuống, cười gượng nói: “Ầy, mày đừng có tức giận chứ, mày cho tao…Một cơ hội nữa đi, khi nảy tao chỉ nói đùa cho vui ấy mà.”

Ông ta sao nghĩ tới đối phương lại có tính tình xấu đến như vậy cơ chứ, sớm biết như vậy, ông ta đã không nên nói lời nào rồi, bây giờ trong lòng có biết bao nhiêu hối hận.

Kế hoạch thất bại, Thất Long Vương không còn giá trị sử dụng nữa, vừa hay gã áo đen có thể giết chết đối phương để phát tiết lửa giận của gã.

Nhịp tim Thất Long Vương không ngừng đập mạnh, cuối cùng chết đi, người áo đen phủi phủi tay, lúc này mới rời đi.

Gã áo đen mới vừa rời đi không lâu, có một người đàn ông mặc vest, trên tay cầm định vị và hệ thống GPS, khi gã ta thấy được thi thể của Thất Long Vương gần chỗ ở của Lý Phàm như thế.

Gã ta ngay lập tức biết hung thủ giết người là ai, gã ta bắt đầu mang chuyện này báo cáo cho Long Môn.

Mà giờ phút này, toàn thể Long Môn đang kinh hãi không thôi.

Dù là Long Hậu ở Hán Thành, hay Đại Long Vương tránh ở chỗ tối.

Long Hậu và Đại Long Vương về cơ bản đều có chung ý tưởng, đó là muốn loại bỏ Lý Phàm, bởi vì Lý Phàm quá nguy hiểm, bọn họ không thể không có chung ý tưởng muốn diệt trừ Lý Phàm.

Sau khi Bát Long Vương của Long Môn chết, Long Môn hoàn toàn ầm ĩ với Lý Phàm, bây giờ Thất Long Vương cũng đã chết, bọn họ rốt cuộc cũng không thể bình tĩnh được nữa, lỡ như sau này đến lượt bọn họ thì biết phải làm sao đây?

Chương 952

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 952: HỘI NGHỊ

Đại Long Vương ngồi trên chiếc xe Lincoln đến, bây giờ Hán Thành hoàn toàn bị giới nghiêm, trận thế như vậy, vốn là để nghênh đón lãnh đạo đến.

Nhưng bây giờ thế trận ấy lại dùng nghênh đón Đại Long Vương và Long Hậu, có thể thấy được địa vị của Long Môn ở Hán Thành không bình thường chút nào.

Khi Đại Long Vương nhìn Long Hậu, trong lòng không khỏi khinh thường cười, cho rằng lòng dạ của đối phương chẳng những dơ bẩn mà ngay cả thân thể cũng như thế.

“Không ngờ tới đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, Long Hậu vẫn không thay đổi gì cả.” Đại Long Vương cười nói.

Long Hậu nghe vậy cũng cươi đáp trả, nói: “Ông cũng rừng càng già càng cay.”

Trong mắt của người ngoài, quan hệ của Đại Long Vương và Long Hậu rất hài hòa, nhưng trong lòng hai người bọn họ thì khác, đều có suy nghĩ muốn diệt trừ đối phương cho bằng được.

Nhưng vì chuyện ầm ĩ của Lý Phàm, hai người họ mới tạm thời buông bỏ ân oán, ngồi xuống ghế đàm phán đưa ra lựa chọn.

Đại Long Vương và Long Hậu đợi sáu Long Vương còn lại rồi cùng nhau ngồi xuống.

“Thất Long Vương đã chết, chuyện này mấy người các người đã biết hết chưa.” Đại Long Vương dẫn đầu mở miệng trước, trực tiếp di vào đề tài chính.

Mọi người nghe xong đều gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Về cái chết của Thất Long Vương, bọn họ đều rất rõ ràng, đối với cái kết quả này, bọn họ không muốn tiếp nhận chút nào.

Nhưng hiện tại, bọn họ không thể nào đưa ra lựa chọn khác được, ngoại trừ việc chấp nhận, họ không còn cách nào khác.

“Xem chừng các người đều đã biết hết rồi.” Đại Long Vương nhìn sắc mặt của từng người trong hội nghị, hơi gật đầu, cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng người khác đều im lặng không nói, biểu cảm rất hờ hững, tám vị Long Vương tuy rằng là anh em với nhau, nhưng vì tranh giành quyền lực trong Long Môn mà đầu đá ngày càng nghiêm trọng, tình cảm huynh đệ sớm đã không còn.

Nói trắng ra, bọn họ còn vui mừng không kịp thì lấy đâu ra bi thương chứ.

Sau khi bọn họ biết được tin tức, cũng không có bất kỳ dao động gì, thậm chí còn có loại suy nghĩ muốn cười thật to, cứ như vậy mà bọn họ mất đi một người cạnh tranh.

Đại Long Vương nhìn thấy dáng vẻ của mấy người này, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không còn cách nào khác bắt những người này phải đau buồn.

Click để xem ảnh

Mặc dù lão Long Vương không quản chuyện Long Môn nữa, nhưng hai mắt của ông luôn nhìn chằm vào động tác của Long Môn.

Hơn nữa, lão Long Vương cũng cực kỳ cố chấp, một khi đã lựa chọn đúng người thì sẽ không có ai dám cãi lại mệnh lệnh của ông ta, nếu không để cho lão Long Vương biết được thì sẽ trực tiếp đuổi người đó ra khỏi Long Môn, khẳng định là không thể thực hiện được.

Đại Long Vương im lặng vài giây, thản nhiên nói: “Hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy, lão Long Vương hẳn là sẽ ủng hộ cách làm của

tôi. Cho dù có chuyện gì, chúng ta đều cùng nhau gánh chịu."

Thực ra trong lòng ông ta cũng không có tự tin đó, lão Long vương tuy không còn là Long Vương nhưng uy quyền vẫn còn, ông ta cũng sợ lão Long vương sẽ trách tội ông ta, cho nên ông ta mới giở một chút thủ đoạn nhỏ, lôi kéo mọi người ghánh tội chung.

Như vậy, ông ta sẽ không đứng ra hứng tội một mình.

Mọi người nghe xong, trong lòng thầm chửi mẹ nó, cái chủ ý này của ông là khiến tất cả đều chết chung, ông ta đúng là kẻ giỏi tính toán mà.

Trong lòng tất cả mọi người đều mắng Đại Long Vương đê tiện, lại dám tính kế bọn họ, bọn họ còn chưa có đồng ý đâu đó.

Đại Long Vương nhìn quanh bốn phía, cũng thấy được có người bất mãn với chủ ý của ông, nở nụ cười che dấu sát ý nói: "Nếu như ai có ý kiến gì thì cứ trực tiếp nói thẳng ra, tôi tôn trọng người đó."

Long Hậu và các Long Vương khác cũng nhìn nhau, sắc mặt bọn họ trầm xuống, cái này đúng là uy hiếp một cách trần trụi đây mà, trong lòng bọn họ đương nhiên có thể phân biệt rõ ràng.

Bọn họ oán giận nhìn chằm về phía Đại Long Vương, trong nhất thời không biết nên làm sao mới đúng, kết quả này với bọn họ mà nói cũng không phải cơ hội tốt gì.

Trong lòng mọi người muốn chửi một câu má nó, nhưng lại không biết làm sao cho phải, chuyện này bọn họ không thể lên tiếng phản đối, nếu ai dám phản đối thì chính là đứng về phe đối lập với Đại Long Vương.

Bọn họ không muốn người trong nhà phải đấu đá lẫn nhau, lại càng không muốn nảy sinh mâu thuẫn gì với Đại Long Vương, cuối cùng bọn họ đành phải nhịn xuống tất cả.

"Cái đó, chúng tôi không có ý kiến gì cả." Những người khác đều đồng loạt lắc đầu, đột nhiên nói một câu như vậy.

Sau khi thấy mọi người không có ý kiến gì, ông ta hài lòng nói:

“Không có ý kiến gì thì tốt rồi, nếu đã không có ý kiến thì tôi có thể tận lòng đưa ra chủ ý của tôi.”

Long Hậu không nghĩ có chuyện gì, mọi người cùng nhau chết chùm là tốt nhất, lão Long Vương cũng sẽ không vì một Lý Phàm mà trách tội hết đám người bọn họ.

Đại Long Vương mở miệng nói: “Ai giết chết được Lý Phàm, thì tất cả của Lý Phàm, người khác cũng không được động tới.”

Nhị Long Vương cùng những người khác nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của Đại Long Vương.

Sắc mặt của Long Hậu cũng trở nên khó coi, tuy rằng người khác không hiểu, nhưng Long Hậu bà ta biết rõ ý của Đại Long Vương nói là gì.

Thứ duy nhất bà ta coi trọng ở trên người Lý Phàm chính là chiếc chìa khóa bí mật có thể mở được kho báu Long Môn trong truyền thuyết kia.

Hơn nữa, điều quan trọng chính là ai lấy được chiếc chìa khóa Long Môn kia thì người đó sẽ là người kế thừa toàn bộ Long Môn, mà lão Long Vương nhất định sẽ ủng hộ người đó.

Những người duy nhất biết đến chiếc chìa khóa Long Môn là Đại Long Vương và Long Hậu bà, vì vậy Long Hậu bà và Đại Long Vương luôn tranh đấu gay gắt với nhau, nguyên nhân chủ yếu là vì chiếc chìa khóa Long Môn kia.

Long Hậu vẫn luôn im lặng, lúc này mới không nhịn được mở miệng nói: “Chuyện này có chút không thỏa đáng, tôi phản đối.”

Bà ta không ngờ trong chuyện này, Đại Long Vương vẫn còn nhớ nhung tới chiếc chìa khóa Long Môn kia.

“Bà nói thì không tính, bà nên hỏi ý kiến của những người khác xem sao.” Đại Long Vương bắt lấy ý nghĩ của người khác, cho nên mới nói ra mấy lời như vậy, sau đó tiếp lời: “Nếu như người của bà giết chết được Lý Phàm, đương nhiên tôi sẽ không quản tới chuyện này.”

Nhị Long Vương và những người khác không chút do dự gật đầu ủng hộ cách làm của Đại Long Vương.

Long Hậu cắn chặt răng, bà ta không nghĩ tới Đại Long Vương lại có dã tâm như vậy.

Lúc này, Long Hậu nản chí nói: “Được rồi, chủ ý này rất không tồi.”

Đại Long Vương tươi cười, cái ông ta muốn chính là kết quả như vậy.

Khi Long Hậu nhìn Đại Long Vương, trong lòng vô cùng chán ghét.

Đại Long Vương nói tiếp: “Mọi người nhất định phải đồng tâm hiệp lực cùng nhau đối phó với Lý Phàm.”

Ông ta từng giao thủ qua với Lý Phàm, nhưng vẫn không thành công, cho nên ông ta muốn mượn sức người khác diệt trừ Lý Phàm.

Chương 953

CHƯƠNG 953: MANG Ý XẤU

Hơn nữa, cho dù thủ hạ của chính ông ta không có giết chết được Lý Phàm, mà để người khác giết chết Lý Phàm thì ông ta cũng sẽ dùng hết thảy thủ đoạn đoạt chiếc chìa khóa Long Môn kia vào tay.

Nghĩ tới đây, ông ta cảm thấy bản thân thật quá cơ trí, lại còn nghĩ ra một ý tưởng như vậy.

Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, Đại Long Vương và Long Hậu cùng cáo biệt mọi người rời đi, có thể nói, lần này bọn họ đều lưu lại cái tâm nhãn cho nhau, đều dấu diếm kế hoạch nham hiểm.

Lúc này, thi thể của Thất Long Vương bị người thấy được, trong nhất thời không ít người hoảng sợ, bọn họ không dám nghĩ tới thi thể của Thất Long Vương lại ở chỗ này.

Đồng thời Lý Phàm cũng biết chuyện này, không khỏi cảm thấy kỳ quái, đây là tình huống gì đây, tại sao lại có thi thể của Thất Long Vương ở đây?

Chuyện này đối với anh có chút khó lường, chẳng lẽ Thất Long Vương bị người khác giết chết? Chết thì chết đi, còn chết ở trước của biệt thự của anh làm gì, cái này cũng quá kỳ lại.

Lý Phàm lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều, anh cho rằng kết quả khác với trong tưởng tượng rất hiều, gần như nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

Đúng lúc này, anh nhận được một cuộc gọi.

Sau đó, ánh mắt Lý Phàm hơi híp lại, cái chết của Thất Long Vương, lại có thể quy chụp lên đầu anh, Long Môn này thật sự càng ngày càng cố tình gây sự.

Thì ra người vừa rồi gọi cho anh ta là mật thám của Lý Phàm, kết

quả này Lý Phàm rất khiếp sợ rồi lâm vào kinh ngạc.

Nếu không được tận mắt chứng kiến, anh không thể tin đó là sự thật.

Tuy nhiên, như vậy cũng tốt, anh bị Long Môn khai trừ cũng không có gì không tốt cả, anh ở Long Môn không có thực quyền, vào thời khắc nguy cấp cũng do anh tự mình vượt qua.

Long Môn này, không có cũng không sao.

Vào lúc này, Lý Phàm nhận được cuộc gọi từ phía ông Võ, trong điện thoại ông Võ nói ngắn gọn mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, chờ Lý Phàm và Cố Họa Y qua đó một chuyến.

Sau khi Lý Phàm nhận được tin tức thì rất vui mừng, hiện giờ tập đoàn Họa Vân Y cũng đã nằm trong số mười doanh nghiệp hàng đầu ở Hán Thành, nếu anh ta kết giao với doanh nghiệp ở Võ Thành, mức độ nổi tiếng của tập đoàn Họa Vân nhất định sẽ rất được tăng lên.

Nghĩ đến đây Lý Phàm không khỏi nở nụ cười.

Mà ông Võ đã định trước thời gian, trước mười hai giờ trưa ngày mai, địa điểm là tửu lâu Võ Thành Đế Đỉnh.

Bây giờ, là thời khắc Lý Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu đi máy bay sẽ mất một hoặc hai tiếng để đến Võ Thành, nếu là tàu hỏa thì phải mất một buổi chiều.

Lý Phàm nói tin tức này cho Cố Họa Y biết, cơ hội này, về phần Cố Họa Y có muốn hợp tác hay không thì phải xem ý kiến của đối phương.

Dựa trên sự hiểu biết của Lý Phàm về Cố Họa Y, anh tin rằng Cố Họa Y nhất định sẽ đồng ý.

Lý Phàm nói xong, Cố Họa Y im lặng vài giây, sau đó ngây ngẩn cả người, vô thức ôm Lý Phàm nói: “Ông xã, anh thật ưu tú, chuyện như vậy mà anh lại làm vì em.”

Sau khi được Cố Họa Y khen ngợi một hồi, trong lòng Lý Phàm vẫn

còn chút đắc ý, dù sao cũng là vợ khen anh, làm sao mà anh có thể không vui được chứ.

“Ha ha, sao em lại nói vậy chứ, anh là chồng của em, anh không giúp em thì giúp ai chứ.” Lý Phàm cười nói, sau đó cưng chiều sờ sờ đầu của Cố Họa Y.

Cố Họa Y cảm thấy ở bên Lý Phàm rất vui vẻ hạnh phúc, cũng thay đổi cái nhìn về Lý Phàm.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt có phần hơi khó chịu, hai người họ nhìn Lý Phàm và Cố Họa Y mỗi ngày đều phát thức ăn chó, trong lòng làm sao mà vui cho được.

Vì vậy, đối với bọn họ mà nói, bây giờ trong lòng vô cùng ghen tị và hâm mộ Lý Phàm và Cố Họa Y nhìn thấy dáng vẻ ghen tị của Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt thì không khỏi bật cười, dù sao thì dáng vẻ ghen tị của hai người họ cũng có tí đáng yêu.

Lý Phàm nhìn Cố Họa Y cười nói: “Em nghĩ như thế nào, tùy em quyết định.”

Cố Họa Y nghe xong thì trong lòng rất vui, suy nghĩ vài giây rồi nói: “Rất đơn giản. Ý tưởng của em là chúng ta sẽ cùng nhau đến Võ Thành. Đi bằng máy bay đi, còn anh phải trả tiền. “

Lý Phàm nghe xong không khỏi cười khổ: “Dù sao anh cũng là ông chủ của tập đoàn Họa Vân Y đấy, sao lại keo kiệt như vậy chứ? Hơn nữa chuyện này anh cũng giúp em rất nhiều.”

“Quên đi, nhìn thấy anh khó xử như vậy, em cũng không so đo nữa, nhưng mà anh yên tâm, em cũng sẽ không để anh quá khó xử đâu.” Cố Họa Y nhớ tới Lý Phàm thật sự không có tiền, lúc này mới thì thầm một câu: “Em đây là đang thử xem anh có giấu quỹ đen hay không thôi.”

Lý Phàm mới lấy ra thẻ ngân hàng, Cố Họa Y lập tức tịch thu nó.

Lý Phàm khóc không ra nước mắt, biết sớm như vậy, anh lấy nó ra trễ tí là được rồi.

Tuy nhiên, anh cũng không hề hối hận, ngược lại cảm thấy rất hạnh phúc, ít nhất ở cùng một chỗ với đối phương cũng rất vui vẻ, hơn nữa đây cũng chính là chuyện tốt.

Làm sao mà Lý Phàm có thể từ chối cho được.

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ thức thời của Lý Phàm, Cố Họa Y hài lòng gật đầu nói: “Cái này còn được, em rất vừa lòng.”

Lý Phàm bất đắc dĩ cười cười, anh cũng không biết nói gì, thậm chí anh còn hoài nghi đối phương có phải đang cố ý nhắm vào anh hay không nữa.

Lý Phàm cười nói: “Đi thôi, thu dọn đồ đạc, cùng nhau đi Võ Thành.”

“Thôi bỏ đi, hai người các người cùng đi đi. Chúng tôi ở nhà xem TV, không muốn làm bóng đèn phát sáng đâu.” Trần Hiểu Đồng bĩu môi.

Trúc Hoa Nguyệt cũng nói: “Tôi cũng vậy, ai lại ở không đi làm cái bóng đèn sáng chói ngàn KW chứ.”

“Đâu có khoa trương như vậy chứ, một ngàn KW còn ít ấy chứ.” Lý Phàm trêu ghẹo nói.

Cả Trần Hiểu và Trúc Hoa Nguyệt cay đắng nhìn Lý Phàm, thật ra trong lòng bọn họ muốn đi, nhưng không biết tìm cớ gì cho phải nên mới nói không có cái ý kia.

Lý Phàm lúc này mới nói: “Thôi, hai người đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, bình tĩnh một chút đi, tóm lại có đi hay không hả.”

Cố Họa Y tức giận nhéo lấy bắp chân Lý Phàm một cái, sau đó nở nụ cười: “Nghe nói ở Võ Thành có nhiều chỗ để chơi lắm, hai người các cậu cũng nên đi theo chơi cho biết, nếu không ở nhà sẽ rất là nhàm chán, đi với hai người tụi tui sẽ náo nhiệt hơn.”

Cô coi Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt là bạn tốt, tuy rằng cùng Lý Phàm đến Võ Thành thì tốt hơn, nhưng nếu có thêm người thì sẽ náo nhiệt hơn.

Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt chỉ đợi một lời này, nghe đến đây thì hưng phấn gật đầu, cho rằng những gì đối phương nói không sai.

Khi Lý Phàm nghe được kết quả này, trong lòng rối rắm một hồi không biết nên nói gì, cuối cùng đành phải từ bỏ ý định, nở nụ cười bất lực.

Dường như mọi thứ trước mắt đều nằm ngoài sức tưởng tượng của anh, nhưng vì đó là chủ ý của Cố Họa Y nên anh ta đương nhiên sẽ không từ chối, cộng thêm những gì anh ta nói vừa rồi, đó cũng chỉ là mấy câu bông đùa với Chu Hoa Đình và Trần Hiểu Đồng thôi.

Chương 954

CHƯƠNG 954: NGẠO MẠN VÀ NGANG NGƯỢC

“Phải đấy, hay là hai người cũng cùng đi đi, nếu không có hai người theo cùng thì thật nhàm chán.” Lý Phàm cười nói.

Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng ít nhiều cũng xao động, bây giờ ngay cả Lý Phàm cũng đã nói như vậy, nên họ cũng đồng ý mà không có ý kiến khác.

Lý Phàm đặt bốn vé máy bay và bắt đầu đến Võ Thành.

Tất nhiên, Lý Phàm biết sẽ có người theo dõi mình, nhưng anh không hề hoảng sợ chút nào.

Để đề phòng gặp nguy hiểm, anh đã gọi điện cho lão Lưu yêu cầu ông ta làm bảo vệ bên ngoài biệt thự của mình, chăm chú theo dõi mọi động thái.

Lão Lưu lúc đầu không muốn đồng ý, nhưng sau khi nghe Lý Phàm đề ra ba trăm triệu tiền thù lao thì ông ta đã vui mừng khôn xiết. Chỉ là báo tin vài ngày đã có thể nhận được ba trăm triệu, đây là một chuyện tốt.

Lúc này, lão Lưu mới dứt khoát đồng ý.

Sau khi Lý Phàm thấy mấy người Cố Họa Y đã thu dọn hành lý cả bảy tám tiếng, anh thật không nói nên lời. Chẳng qua là đi tham gia một buổi tiệc chiêu đãi hợp tác, cũng đâu phải đi du lịch, đến mức đó sao?

Cố Họa Y đỏ mặt sau khi nhìn thấy đôi mắt đờ đẫn của Lý Phàm, lúc này mới giải thích: “Em chỉ chuẩn bị trước, ngộ nhỡ ở lại Võ Thành thời gian lâu, có rất nhiều thứ cần phải mua nữa, cũng là giúp anh tiết kiệm tiền mà.”

“Nhưng kem chống nắng này để làm gì, gần đây Võ Thành cũng đâu có nóng lắm.” Lý Phàm không khỏi phân trần.

Cố Họa Y cười hì hì: “Em vô tình cầm nhầm, anh đừng hỏi nữa, anh cũng nên chuẩn bị một số thứ đi.”

“Chi bằng mình đi chuẩn bị một ít bao cao su.” Lý Phàm lẩm bẩm.

Cố Họa Y đã nghe thấy, cô tức giận liếc nhìn Lý Phàm nói: “Ý anh là gì, anh nói lại lần nữa xem.”

Lý Phàm giật bắn lên, rồi cười khan nói: “Em nghe nhầm rồi, em cứ coi như anh nói đùa đi.”

Cố Họa Y bĩu môi, tiếp tục đi thu dọn đồ đạc.

Lý Phàm mỉm cười bất lực, cũng hết cách với Cố Họa Y, nhưng như vậy cũng khá tốt.

Sau khi mấy người Lý Phàm lên máy bay, họ ngồi vào chỗ.

Lý Phàm đang lướt điện thoại, đột nhiên Cố Họa Y thì thào: “Chồng à, em phát hiện có người cứ luôn nhìn chằm chằm vào em suốt.”

Sau khi Lý Phàm nghe vậy, anh lướt nhìn một vòng theo bản năng, thật đúng là nhìn thấy có người cứ luôn nhìn vào Cố Họa Y.

Đối phương muốn nhìn thì cứ len lén nhìn cũng được đi, ai ngờ đối phương còn nhìn ngang nhiên như vậy.

Lúc này Lý Phàm không thể bình tĩnh, dám nhìn vợ anh, có từng hỏi qua anh chưa?

Anh vô thức vẫy vẫy tay với thanh niên nọ, chuyển dời sự chú ý của đối phương.

Sau khi thanh niên đó nhận ra thì nét mặt sa sầm lại.

Ngay lúc này, thanh niên đi thẳng về phía Lý Phàm, cười nói: “Thưa anh, tôi có thể đổi chỗ ngồi với anh không?”

Anh ta chẳng những nhìn trúng Cố Họa Y, mà còn nhìn trúng cả Trần Hiểu Đông và Trúc Hoa Nguyệt. Anh ta rất buồn bực rằng tại sao ba người đẹp này lại ngồi cùng Lý Phàm.

Anh ta cho rằng Lý Phàm nhất định là khá may mắn nên mới vậy, sau khi nghĩ đến đây, anh ta vô thức bắt đầu đứng dậy.

Lý Phàm hờ hững nói: “Xin lỗi, tại sao tôi phải đổi với anh. Với cả, vợ tôi đang ở ngay phía trước.”

Anh nói ra như vậy cũng là trực tiếp bộc bạch để đối phương biết Cố Họa Y là vợ mình và biết khó mà lui.

Nhưng ai biết được thanh niên này lại giả bộ như không nghe thấy, ngược lại còn chế nhạo Lý Phàm: “Haha, anh này, anh đừng có nói giỡn nữa, một cô gái xinh đẹp như vậy sao có thể là vợ anh được?”

Lý Phàm nghe xong thì ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông, nói: “Bớt ở đây nói xằng bậy với tôi, tôi sẽ không đổi đâu.”

Nếu đổi lại là người khác thì đã sớm nổi đóa lên, Lý Phàm cho là tính khí của mình vẫn còn rất tốt, nhưng đối phương chẳng hề buông tha lại còn nghi ngờ mình, Lý Phàm giỏi nhịn đến đâu, dĩ nhiên cũng không nhịn được.

Sau khi Cố Họa Y nghe thấy đối phương xúc phạm chồng mình, trong lòng cô cũng cảm thấy rất khó chịu, cô cau mày nhìn người thanh niên và nói: “Xin lỗi, mời anh rời khỏi đây. Tôi không chào đón anh.”

Thanh niên nghe xong vô cùng kinh ngạc trước kết quả này, nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh ta cũng không dám tin đó là sự thật.

Anh ta sững sờ tại chỗ, lúc này trong lòng anh ta rất ngưỡng mộ Lý Phàm, anh ta không ngờ đối phương lại có cô vợ xinh đẹp như hoa như vậy.

Nam thanh niên không cam lòng, anh ta cố ý khoe đồng hồ và chìa khóa ô tô hạng sang của mình, muốn chứng minh thân thế của bản thân.

“Máy bay vẫn chưa cất cánh, tôi sẽ từ từ giảng giải cho anh. Để tôi nói cho anh biết, ba tôi làm việc ở sân bay, tôi rất thân thiết với người ở sân bay, tốt nhất là anh nên tránh ra, nếu không tôi sẽ

khiến anh xuống máy bay ngay bây giờ.” Thanh niên ỷ vào bối cảnh có ba là người làm ở sân bay, đột nhiên trở nên cực kỳ kiêu ngạo nói.

Khi mọi người nhìn thấy bộ dạng phách lối của thanh niên này, trong lòng đều rất bất mãn, họ vô cùng bực bội đối với việc này, họ không ngờ nam thanh niên lại có thể nói những lời như vậy.

Kết quả này khiến họ rất kinh ngạc, nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ còn không dám tin đó là thật.

Trong lòng họ ít nhiều có phần bất mãn với tên thanh niên, nhưng vẫn không ít người dùng ánh mắt sôi nổi nhìn Lý Phàm.

Họ nhận định rằng chắc Lý Phàm phải xui xẻo lắm mới dây vào nhân vật như vậy, và có thể không có kết cục tốt.

Sau khi Lý Phàm nghe đến đây thì bật cười, anh nghi ngờ não của đối phương bị chấn động nên mới nói ra những lời như vậy.

Sắc mặt Lý Phàm trầm xuống, ánh mắt anh dán trên mặt thanh niên.

Thanh niên thấy Lý Phàm không nói gì, tưởng là đối phương đã kinh sợ. Anh ta thấy đối phương lại dám nhìn thẳng mình, lập tức cười chế nhạo: “Ô hô, anh còn dám trừng mắt nhìn tôi, anh tới đây, anh hù dọa ai đó, anh cho là anh ghê gớm lắm à.”

Thanh niên lập tức bật cười, anh ta nghĩ rằng đối phương nhất định không có gan ra tay với mình, nếu đối phương dám ra tay thì sẽ chết chắc.

“Tuy anh ngứa đòn nhưng tôi sẽ không vô cớ đánh người. Tôi khuyên anh đừng nên gây sự vô cớ.” Lý Phàm thờ ơ nói, anh không muốn gây sự, nhưng cũng không sợ phiền phức.

Nếu đối phương cứ dây dưa không dứt với anh, anh sẽ khiến đối phương phải hối hận.

Thanh niên trở nên kiêu ngạo, không biết lấy đâu ra tự tin mà chế giễu: “Haha, mày chỉ là một thằng nhà quê có gì mà hống hách. Mày không tin phải không? Tao thấy mày là không thấy quan tài

không đổ lệ.”

Ngay lúc này, anh ta gọi một nữ tiếp hàng không viên đến.

Lập tức, một nữ tiếp viên hàng không sắc xảo, cao một mét bảy đi tới. Cô ta khẽ mỉm cười nói: “Xin chào, tôi có thể giúp gì được anh?”

“Đuổi người này xuống máy bay cho tôi, ba tôi là Giám đốc của sân bay.” Thanh niên chỉ vào Lý Phàm mà vênh váo lên mặt.

Đổi lại là ngày thường, khi xảy ra mâu thuẫn giữa các hành khách, chắc chắn tiếp viên hàng không sẽ nói: “Thật xin lỗi, máy bay sắp cất cánh, để tránh xảy ra sự cố trên chuyến bay, xin hãy hòa giải như mọi khi.”

Nhưng bây giờ, khi nữ tiếp viên nghe ba của thanh niên là Giám đốc của sân bay, cô ta rất kinh ngạc.

Chương 955

CHƯƠNG 955: CUỖM MẤT NHÂN PHẨM

Từ trên mặt của cô ta có thể nhìn ra được sự kính sợ và nịnh nọt đối với thanh niên. Dù sao ba của đối phương là Giám đốc của sân bay, Giám đốc sân bay có thân phận gì chứ, đây là một công việc đóng vai trò nhất định ở nhiều nơi.

Nữ tiếp viên dĩ nhiên vô cùng hiểu rõ. Cô ta liếc nhìn Lý Phàm, quan sát khắp người Lý Phàm từ trên xuống dưới. Khi nhìn thấy bộ quần áo Lý Phàm đang mặc, cô ta biết là thân phận của Lý Phàm rất tầm thường.

Thanh niên có chút không kiên nhẫn, nói: “Mau đuổi cổ tên này ra ngoài, tôi không có nhiều kiên nhẫn.”

Nữ tiếp viên nghe xong liền biết thanh niên không phải đang nói đùa, một khi xử lý tốt nói không chừng còn có cơ hội thăng chức, cô ta đương nhiên hiểu rõ tính nghiêm trọng trong chuyện này.

Nữ tiếp viên suy nghĩ vài giây, nghĩ là tất nhiên phải nắm chắc quan hệ. Sau đó, nữ tiếp viên nhanh chóng đưa ra quyết định, và cô ta hoàn toàn không đứng về phía Lý Phàm.

“Vâng ạ, tôi sẽ mau sớm xử lý.” Nữ tiếp viên gật đầu, sau đó nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt khinh bỉ, nói: “Anh đã nghe thấy vị này nói gì rồi chứ, mời anh xuống cho.”

Lý Phàm nghe xong cũng bật cười, nữ tiếp viên này đúng thật là biết đùa, cho dù muốn đuổi anh xuống thì ít nhất cũng phải có lý do chứ.

Lý Phàm cười nói: “Xin hỏi, cớ gì?”

Nữ tiếp viên nghe vậy, sửng sốt vài giây, sau đó nói: “Bởi vì anh quấy rối hành khách khác, để tránh đường bay, anh buộc phải xuống máy bay.”

Sau khi nghe thấy những lời nữ tiếp viên nói, trong lòng thanh niên được một phen hả hê, rất hài lòng với biểu hiện của nữ tiếp viên, đồng thời anh ta đắc ý nhìn vẻ mặt của Lý Phàm, muốn xem biểu cảm của đối phương khi muốn đánh anh ta mà không có cách nào.

Lý Phàm không khỏi lắc đầu bất lực, lợi ích và đồng tiền quả nhiên có tác dụng ở bất cứ nơi đâu.

“Cô có nhầm lẫn gì không? Là anh ta quấy rối đó chứ.” Cố Họa Y không chịu nổi nữa. Từ đầu đến cuối vẫn luôn là thanh niên quấy rối, sao có thể là vấn đề ở Lý Phàm.

Vào lúc này, cô không nhịn được mà bắt đầu cải chính.

Nào ngờ, nữ tiếp viên lại nghiêm túc nói: “Vị hành khách này, tôi không có nhầm, tôi nghiêm túc.”

Thanh niên cười haha, nói với Lý Phàm: “Không phải mày muốn đấu với tao sao? Đây chính là kết cục khi đấu với tao, tao sẽ cho mày biết sự lợi hại của tao.”

Lý Phàm chỉ biết cười, nói: “Xin lỗi, tôi không chấp nhận yêu cầu xuống máy bay như thế này.”

Vào lúc này, cơ trưởng đi tới, ông ta bóp mông nữ tiếp viên một cái, nói: “Hôm nay đến lượt cô bay cùng tôi, đi thôi.”

“Cơ trưởng, anh tới thật đúng lúc. Người này gây sự ở đây, tôi đề nghị đuổi anh ta xuống máy bay.” Nữ tiếp viên nói: “Vả lại, anh ta đang quấy rối tôi.”

Để có thể lấy lòng thanh niên, cô ta đã trực tiếp gán cho Lý Phàm một tội danh vô cớ.

Cơ trưởng nghe xong, vô thức nhìn về phía Lý Phàm. Sau khi nhìn thấy Lý Phàm ăn mặc bình thường, ông ta lập tức cho rằng đối phương có ý nghĩ bẩn thỉu, hừ nói: “Theo luật bay, anh buộc lòng phải xuống máy bay.”

Nữ tiếp viên là người của ông ta, đối phương lại muốn lợi dụng, ông ta hiển nhiên không thể nhịn được.

Lý Phàm nghe vậy chỉ mỉm cười, làm như không có nghe thấy.

Sau khi cơ trưởng nhìn thấy Lý Phàm như vậy thì vô cớ tức giận, ông ta cho rằng đối phương nhất định là không tôn trọng ông.

“Anh này, có phải anh không tôn trọng tôi không?” Cơ trưởng lạnh lùng nói.

Lý Phàm hờ hững nói: “Là anh ta đến đổi chỗ ngồi với tôi, liên quan gì đến tôi.”

Cơ trưởng lập tức ngây người, lúc này nữ tiếp viên mới nói sự thật cho ông ta biết.

Sau khi cơ trưởng nghe nói ba của thanh niên là Giám đốc của sân bay, ông ta lập tức đứng về phía thanh niên, thái độ xua đuổi Lý Phàm lại trở nên nóng nảy: “Nếu anh vẫn không xuống thì tôi sẽ cho người đuổi anh xuống.”

Lúc này, nữ tiếp viên nói theo: “Nếu anh không xuống, sẽ làm chậm giờ bay của chúng tôi.”

Khi các hành khách nghe đến đây, họ không thể nào bình tĩnh được nữa, mặc dù họ rất đồng tình với Lý Phàm, nhưng lúc này cũng không có ai đứng ra nói giúp Lý Phàm.

Đối với họ mà nói, Lý Phàm sớm muộn gì cũng phải xuống máy bay, họ còn có chuyện quan trọng cần giải quyết, cũng không muốn dây dưa nhiều chuyện với một người như vậy.

“Anh mau xuống máy bay đi, đừng ở đây dài dòng như vậy.”

“Dù sao, sớm muộn gì anh cũng phải xuống máy bay.”

“Thời gian của chúng tôi rất quý giá, nếu làm chậm trễ thì chính là trách nhiệm của anh.”

“…”

Toàn bộ hành khách đều bị cuốn mất nhân phẩm, chỉ chỉ trỏ trỏ vào Lý Phàm. Bọn họ biết thanh niên không dễ chọc nên mới chĩa mũi nhọn vào Lý Phàm.

Trong lòng thanh niên rất phấn khích, nghĩ thầm: “Đã kêu mày sớm nhường chỗ ngồi đi rồi. Sao hả?

Chọc nhiều người nổi giận như vậy. Đáng đời! Đây là kết cục khi chống đối lại tao.”

Cơ trưởng thấy chuyện này giằng co như vậy, ông ta cũng lo lắng và yêu cầu an ninh dưới sân bay tới giải quyết chuyện này.

Nhân viên an ninh phía dưới sân bay nghe thấy có người gây chuyện, họ lập tức đi vào máy bay.

“Đuổi anh ta ra ngoài cho tôi.” Cơ trưởng ra lệnh.

Các nhân viên an ninh sững người vài giây mới bắt đầu đi về phía Lý Phàm, định đuổi Lý Phàm xuống máy bay.

Lý Phàm cau mày, nhìn về phía thanh niên nói: “Hà tất phải đuổi cùng giết tận như vậy? Anh tên là gì?”

“Tao tên Kim Cường, ba tao là Kim Cương. Thì sao?” Thanh niên cười ngạo mạn, thứ anh ta muốn thấy là dáng vẻ tuyệt vọng của Lý Phàm.

Sau khi anh nhìn thấy Lý Phàm đứng lên, thuận thế muốn ngồi xuống.

Ánh mắt Lý Phàm lóe lên tia lạnh lẽo, anh chỉ tùy tiện đẩy một cái, cả người Kim Cường đã lùi về sau vài bước và ngã xuống như chó táp phân.

Sắc mặt cơ trưởng thay đổi rõ rệt. Đây là con trai của Giám đốc sân bay, lỡ như đối phương bị thương sẽ gặp phiền phức lớn. Ông ta vỗ đùi một cái sau đó quát về phía Lý Phàm: “Mấy người các người còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đuổi anh ta khỏi máy bay.”

Các nhân viên bảo vệ chậm nửa nhịp trong mấy giây, lúc này mới ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm dùng tán thủ, những nhân viên bảo vệ này đều không phải là đối thủ của anh, rất nhanh đã bị anh chế ngự.

Cơ trưởng sững sờ, ông ta chợt nhận ra mình đã chọc phải một người không chọc nổi.

Cơ trưởng nuốt nước miếng, trong lòng hoàn toàn rối loạn, không biết nên làm gì.

Chẳng mấy chốc, mấy người kia đều bị Lý Phàm dễ dàng đánh gục, dường như không còn chút sức lực phản kháng.

“Anh lại dám ở đây gây chuyện. Mau, thông báo cho quầy lễ tân của sân bay.” Cơ trưởng rống lên.

Lý Phàm thấy đối phương gọi điện thoại, anh cũng không quên gọi điện cho Đội trưởng Chương.

Đội trưởng Chương là Đại đội trưởng ở Hán Thành, hễ là chuyện lớn chuyện nhỏ đều sẽ có mặt anh ta.

Sau khi biết tình trạng của Lý Phàm, sắc mặt anh ta sa sầm lại. Anh ta không ngờ trên máy bay lại xảy ra chuyện như vậy.

“Anh Lý, anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ giúp anh xử lý. Đám người đó, tôi sẽ khiển trách bọn họ đàng hoàng.”

Chương 956

CHƯƠNG 956: CHA HIỀN TỪ CON HIẾU THUẬN

Đội trưởng Chương cúp máy. Anh ta kêu thư ký của mình tìm số điện thoại của Giám đốc sân bay là Kim Cương.

Sau khi Kim Cương nghe nói con trai mình gặp chuyện, thêm nữa là vừa lúc đang làm việc ở sân bay, ông ta vừa mừng vừa lo khi thấy cuộc gọi từ Đội trưởng Chương.

“Chào Đội trưởng Chương, thật làm phiền anh gọi điện đến. Sao anh lại đột nhiên nhớ đến tôi vậy? Hôm khác tôi mời anh ăn cơm…”

“Chớ nói nhiều lời vô bổ như vậy với tôi. Còn ăn cơm, ông không có tư cách đó. Tôi cho ông hay, con trai ông đã chọc phải một người bạn của tôi. Ông tốt nhất là xử lý xong cho tôi. Nếu người bạn đó của tôi chịu uất ức gì thì ông sẽ đẹp mặt. Với lại, lát nữa tôi sẽ gọi cho cấp trên của ông.”

Mới đầu, Kim Cương điên cuồng tìm chủ đề nịnh hót, nhưng những lời sau đó khiến ông ta hết sức kinh hãi, ông ta cũng có thể nghe thấy sự tức giận trong giọng nói của Đội trưởng Chương.

“A lô? Mẹ kiếp!”

Kim Cương vốn dĩ còn muốn nói gì đó nhưng bên kia đã cúp máy, ông ta đứng sững người một lát, không khỏi phát ra một tiếng thô tục, ông ta không phải đang mắng Đội trưởng Chương mà là đang mắng đứa con trai vô tích sự của mình, chọc ai không chọc, sao lại chọc đến Đội trưởng Chương cơ chứ?

Nghĩ đến sự việc kinh động đến cả Đội trưởng Chương, ông ta biết nó nghiêm trọng đến mức nào, sau lưng ông ta toát đầy mồ hôi lạnh.

Không lâu sau đó, ông ta nhận được điện thoại từ cấp trên, lạm dụng chức quyền đuổi việc ông ta.

Sự tức giận tích tụ trong lòng Kim Cương đối với con trai mình ngày càng lớn dần lên, ông ta đã nghĩ, khi gặp đứa con trai phá của này của mình, ông ta sẽ tát cậu ta một cái.

Kim Cương tức tốc chạy lên máy bay, mà lúc này Kim Cường hoàn toàn không nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, ngược lại còn ngẩng đầu cao ngạo nói: “Mày chết chắc rồi, lần này mày sẽ bị đưa vào danh sách đen. Đến chừng đó, đừng nghĩ đến việc đi máy bay hay tàu hỏa, và thậm chí đừng hòng xuất cảnh.”

Lý Phàm nghe vậy cũng chỉ nở nụ cười, giống như đang nhìn một tên ngốc vậy.

Sau khi Kim Cường nhìn thấy ba vội vàng chạy tới, trong lòng anh ta mừng rỡ, giống như nhìn thấy hy vọng. Anh ta nhanh chóng kêu lên: “Ba, ba đến thật là đúng lúc, mau tới chỉnh đốn tên này, chính hắn đã đánh con trai cưng của ba.”

Sau khi Kim Cương nhìn thấy đứa con trai không tiền đồ, còn dám kiện cáo với mình, ông ta gần như bùng nổ cơn tức giận, lập tức tiến tới tát cho người nọ một cái nói: “Đốn mạt, mày còn không biết xấu hổ nói ra điều này?”

Kim Cường lúc này hoàn toàn sững sờ. Tình huống gì đây? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta cũng không dám tin đó là sự thật. Làm sao mà ba anh ta lại có thể đánh anh ta được?

“Ba, ba có ý gì đây?” Kim Cường hoàn toàn bối rối. Bị ăn tát một cách khó hiểu tất nhiên là mông lung và bức bối.

Mọi người cũng sững sờ, khi họ biết hai người là quan hệ ba con, mặt lại càng tỏ vẻ khó hiểu. Đáng lẽ ra, quan hệ ba con cũng không cần phải oán giận nhiều như vậy.

Họ đều không hiểu nổi, họ nghĩ rằng chắc chắn là có vấn đề trong đó, còn vấn đề ở đâu thì họ không thể biết được.

Họ vô thức nhìn về phía Kim Cường và Kim Cương, không thể hiểu được hai người này rốt cuộc đang chơi trò gì.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Lý Phàm cũng không quá kinh ngạc. Nhìn dáng vẻ này, hẳn là Đội trưởng Chương đã xử lý xong giúp

mình.

Điều mà Lý Phàm mong muốn là một kết quả như vậy, và anh cũng không quá bất ngờ về điều đó.

Anh ngáp một cái và nhìn đối phương với biểu hiện giống như Kim Cường vừa nhìn anh.

Sau khi Kim Cường vô tình nhìn thấy vẻ mặt của Lý Phàm, sắc mặt anh ta hơi thay đổi. Anh ta có một loại linh cảm, anh ta kết luận rằng chuyện này chắc chắc là có liên quan nhiều đến Lý Phàm.

“Có phải mày đã làm?” Vẻ mặt của Kim Cường lập tức sững sờ, sau đó bắt đầu chất vấn Lý Phàm.

Lý Phàm bất lực nói: “Anh không nên đổ oan cho người tốt, cái gì mà tôi làm, anh đừng có nói bậy nói bạ.”

Kim Cường nghe xong những lời này thì sững sờ tại chỗ, anh ta rất kinh ngạc trước kết quả như thế này.

Kim Cương nhéo tai con trai mình, sau đó đi tới chỗ Lý Phàm.

“Ba, đừng kéo con, đau quá.” Kim Cường đau ra nước mắt, van nài.

Kim Cương làm như không nghe thấy, ông ta nói lời xin lỗi Lý Phàm với thái độ thành khẩn: “Tôi xin lỗi cậu Lý, đứa con trai này của tôi không nghe lời lắm, có thể là nó đã có chỗ đắc tội đến cậu, xin cậu tuyệt đối đừng để bụng.”

Tuy rằng chức vị của ông ta đã không giữ được, nhưng ông ta không muốn lại bị Đội trưởng Chương nhằm vào, cùng lắm là ông ta sẽ đổi một nơi khác, tuy rằng không được làm Giám đốc nhưng ít nhất cũng có thể kiếm được chút ít tiền.

Vì lo nghĩ cho sau này, Kim Cương lúc này mới chọn cách xin lỗi Lý Phàm.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Dừng lại. Ông xin lỗi tôi làm gì? Ông đừng có xin lỗi tôi, có xin lỗi cũng vô ích.”

Vẻ mặt của Kim Cương khá lúng túng, ông ta biết Lý Phàm thực sự

tức giận. Ông ta bực bội liếc nhìn con trai mình, ông ta cho rằng vấn đề của tất cả chuyện này đều nằm ở con trai mình.

Nếu không phải vì đứa con trai này của mình, Lý Phàm cũng sẽ không tức giận đến vậy.

Kim Cường mặc dù rất đau, nhưng vẫn không chịu, nói: “Ba, ba xin lỗi hắn làm gì? Hắn chỉ là một kẻ tầm thường.”

Chuyện cho tới bây giờ, anh ta từ đầu đến cuối vẫn không biết mình sai ở đâu, ngược lại vẫn giữ thái độ chê bai Lý Phàm.

Kim Cương nghe đến đây, lập tức bùng phát sự tức giận đã tích tụ, đã tới lúc này rồi, đứa con trai này của mình vẫn còn nói nhiều lời thừa thãi như vậy.

“Mày im mồm cho tao.” Kim Cương lại lần nữa tát người nọ một cái, cả giận nói: “Còn không mau xin lỗi cậu Lý, mày không muốn sống nhưng tao vẫn còn muốn sống?

Sắc mặt Kim Cường thay đổi đáng kể, anh ta vô thức nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ba mình, liền biết ba mình hoàn toàn không nói đùa, anh ta bắt đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đây là tình huống gì vậy? Mọi chuyện hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của bản thân, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì anh ta cũng không dám tin đó là sự thật.

“Ba, ba đang không gạt con?” Trước đó Kim Cường còn cho rằng ba mình đang đùa giỡn với mình, nhưng bây giờ, anh ta không thể không xác nhận lại lần nữa.

Kim Cương lạnh lùng nói: “Mày cho rằng tao đang đùa giỡn sao?”

Kim Cường giật mình, anh ta cũng nhìn ra được ba mình đang rất nghiêm túc. Lúc anh ta nhìn Lý Phàm, trong lòng hoảng sợ ra sao thì khỏi phải nói, anh ta lau mồ hôi lạnh, lúc này mới nói với Lý Phàm: “Anh Lý, tôi xin lỗi, tôi đã biết sai rồi.”

Sau khi Lý Phàm thấy dáng vẻ đối phương xin lỗi thuần thục như vậy, liền không biết nói gì. Trông dáng vẻ đối phương thế này, chắc đã từng đắc tội không ít người.

Kim Cương thấy Lý Phàm không lên tiếng, cũng bắt đầu nói sang chuyện khác: “Cậu Lý, giờ tôi sẽ đưa nó về dạy dỗ lại đàng hoàng.”

“Không dạy dỗ tốt thì đừng nên dẫn ra ngoài, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm chết rồi.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Kim Cường ấm ức trong lòng, nhưng Kim Cương thì cả người toát mồ hôi lạnh, vẫn giữ thái độ thấp bé: “Vâng, vâng, cậu Lý dạy phải.”

Chương 957

CHƯƠNG 957: SỰ KIỆN CƯỚP MÁY BAY

Mọi người hoàn toàn trợn tròn mắt, dù gì đối phương cũng là Giám đốc sân bay, nhưng lúc này, thái độ đối với Lý Phàm lại khiêm nhường muốn bao nhiêu có bấy nhiêu như vậy.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ đều không dám tin đây là sự thật. Lần này bọn họ hoàn toàn sững sờ, cảm thấy mọi thứ khác xa với những gì họ tưởng tượng.

Chuyện này cũng quá không thực tế, hoàn toàn đảo lộn ba giác quan của bọn họ. Từ trong đó, bọn cũng có thể đoán ra được Lý Phàm là một nhân vật lớn, nếu không, cũng sẽ không khiến Giám đốc sân bay khiêm nhường như vậy.

Cơ trưởng và nữ tiếp viên có chút hoảng sợ, hôm nay họ mới biết mình đã bám nhầm chỗ, họ bắt đầu mắng mẹ kiếp, sớm biết như vậy họ đã không nên quản chuyện vớ vẩn này, bây giờ đừng nhắc đến họ có bao nhiêu hối hận.

Lý Phàm đột nhiên gọi Kim Cương lại, Kim Cương giật nảy lên, quay đầu xoa xoa tay nói: “Cậu Lý, cậu có chuyện gì sao?”

Lý Phàm tức giận nói: “Tôi còn có chuyện gì, bớt bày ra bộ mặt đó với tôi, hai người này ông vẫn chưa xử lý đâu đó.”

Lúc này, Kim Cương mới quay đầu lại nhìn về phía cơ trưởng và nữ tiếp viên. Cơ trưởng và nữ tiếp viên giật bắn lên, mồ hôi từ trên mặt chảy ròng ròng xuống. Bọn họ cho rằng lần này xong đời, bản thân nhất định đã bị để mắt tới.

“Hai người các người, chuyện ra làm sao, có phải đã chọc giận tới cậu Lý? Hai người từ chức đi, đổi một cơ trưởng khác.” Kim Cương lạnh lùng liếc nhìn.

Sau khi cơ trưởng và nữ tiếp viên nghe thấy kết quả này, họ như bị sét đánh, hồi lâu không thể tiếp nhận sự thật. Nếu không phải

tận mắt chứng kiến, họ không dám tin đây là sự thật.

Công việc mức lương thu hút như vậy, họ đã phải gắng sức ra sao mới có thể leo lên được, giờ lại bị đuổi việc, trong lòng họ có biết bao nhiêu là sụp đổ.

“Chúng tôi biết sai rồi.” Cơ trưởng và nữ tiếp viên giật mình, lúc này mới cầu xin bỏ qua.

Kim Cương tức giận, liếc nhìn một cái rồi nói: “Chuyện này là hai người tự chuốc lấy, cầu xin tôi cũng vô ích.”

Dù sao ông ta đã bị thôi việc, nhưng chuyện đó vẫn chưa để mọi người biết, nhưng dựa vào danh tiếng của mình ông ta vẫn có thể xử lý xong chuyện này.

Cơ trưởng và nữ tiếp viên nhìn về phía Lý Phàm theo bản năng. Cơ trưởng bắt đầu đổ tai họa sang nữ tiếp viên, nói: “Chuyện này không liên quan đến tôi, tôi đã bị bọn họ lừa gạt.”

Lý Phàm tức giận cũng bật cười, những lời thì thầm vừa rồi nữ tiếp viên và cơ trưởng nói với nhau anh đều nghe thấy, thật sự coi anh là kẻ ngốc hay sao? Người nọ còn không biết xấu hổ nói mình bị lừa.

Lý Phàm hoàn toàn không có bất kỳ cảm tình nào với một người như vậy, và trực tiếp coi khinh.

Nữ tiếp viên thể hiện mánh khóe của mình theo bản năng, ngồi lên đùi Lý Phàm quyến rũ: “Anh đẹp trai, chỉ cần anh không đuổi việc tôi, tôi sẽ đem lại cho anh một số quyền lợi.”

Khi những người ở đây nghe vậy, máu mũi đều chảy ra. Sau khi họ nghe nói có lợi ích, đừng nói là phấn khích ra sao, trong lòng họ có biết bao nhiêu ngưỡng mộ với Lý Phàm. Lại còn có lợi ích hưởng thụ, vận may cũng thật là tốt.

Cố Họa Y vô thức nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt lạnh như băng. Trán Lý Phàm hiện lên một vạch đen. Nếu chuyện này xử lý không êm đẹp, đoán chừng Cố Họa Y sẽ nổi giận.

Lý Phàm lạnh lùng liếc nhìn nữ tiếp viên, ghét bỏ đẩy ra nói: “Ha,

tôi có một cô vợ xinh đẹp như vậy, tôi sẽ ưa thích phúc lợi của cô sao?"

Mọi người nghe vậy đều không khỏi giơ ngón tay cái ra với Lý Phàm. Điều này quá tuyệt vời, không chỉ làm xấu mặt nữ tiếp viên, mà còn làm bạn gái vui lòng.

Cố Họa Y lập tức đỏ mặt lên, cô cũng bị Lý Phàm làm cho cảm động, ngay sau đó cô đột nhiên hỏi: "Nếu cô ta đẹp hơn em thì sao?"

Khóe miệng Lý Phàm khẽ giật giật, đây rõ ràng là tiết tấu muốn chỉnh chết anh, Lý Phàm ho khan nói: "Ngốc ạ, trong mắt anh, em là người đẹp nhất."

Cố Họa Y nghe vậy thì mỉm cười hài lòng.

Những người xung quanh nghe thấy, vừa ngưỡng mộ vừa nổi da gà.

Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt cười không biết làm sao, họ đột nhiên có chút hối hận khi đến đây làm kỳ đà cản mũi, thật không dễ làm.

Kim Cường bước ra khỏi máy bay với vẻ mặt vô cùng thảm hại. Vốn là anh ta đuổi Lý Phàm ra ngoài, nhưng bây giờ lại là bản thân bị đuổi ra ngoài, trong lòng anh ta lúc này rất là sụp đổ, nóng lòng muốn tìm một cái lỗ chui vào.

"Ba, rốt cuộc hắn có lai lịch gì mà ba phải đến mức đó?" Kim Cường không nhịn được hỏi.

Kim Cương hừ nói: "Mày đúng là được việc thì ít mà làm hư việc thì nhiều. Tốt xấu gì mày lôi kéo vài người bạn giàu có đến cho tao cũng được, mày ngược lại thì hay rồi, cả ngày đi khắp nơi chọc ghẹo người ta, bây giờ tốt rồi, mày chọc đến bạn của Đội trưởng Chương."

Sau khi Kim Cường nghe xong thì vô cùng sửng sốt, anh ta vô cùng bất ngờ trước kết quả này, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì anh ta cũng không dám tin đó là sự thật.

Kết quả này khiến anh ta hoang mang, đây là tình huống gì vậy, kết quả này có chút quá bất ngờ.

“Hả, gã đó lại quen biết Đội trưởng Chương?” Kim Cường kinh ngạc hỏi, anh ta tưởng Lý Phàm chỉ là một người tầm thường, ai biết được lại quen biết nhân vật ghê gớm và máu mặt như Đội trưởng Chương.

“Sau này mày tự thu xếp ổn thỏa đi. Lại xảy ra chuyện như vậy lần nữa, tao cũng không thể bảo vệ được mày nữa đâu.” Kim Cương thất vọng liếc nhìn con trai mình, lắc đầu nói.

Sau chuyện này qua đi, Lý Phàm mệt mỏi nằm trên ghế máy bay, cảm thấy mọi thứ thật nhạt nhẽo, nhưng thế này cũng tốt, thế này cũng khá ung dung tự tại.

Máy bay bắt đầu cất cánh, đã có ví dụ là Kim Cường, người trên máy bay cũng chỉ có thể len lén ngắm nhìn Cố Họa Y, không dám nhìn chằm chằm, càng không dám tìm Lý Phàm gây phiền phức.

Lỗ tai của Lý Phàm rất nhạy bén, mặc dù đang trong trạng thái ngủ nhưng anh vẫn nghe thấy tiếng trò chuyện ở phía sau.

“Lát nữa chúng ta sẽ làm một chuyến.”

“Trên máy bay này đều là cá lớn, có người đẹp, có con nhà giàu có. Chúng ta nhất định sẽ thu được một mẻ lớn.”

“Đó là tất nhiên. Sau khi đến Võ Thành, chúng ta vừa hay đi chơi thỏa thích.”

“…”

Những tiếng bàn bạc này rất nhỏ, người bình thường không thể phát hiện ra, nhưng Lý Phàm lại nghe thấy rõ mồn một, từ giọng điệu nói chuyện của những người này, anh hiểu đại khái một chuyện, những người này sắp dự định cướp máy bay!

Lý Phàm không khỏi đau đầu, những người này cướp gì không cướp, lại cứ đi cướp máy bay, anh cũng nghi ngờ có phải não của bọn cướp này có vấn đề không, mặc dù việc này có thể kiếm được nhiều tiền nhưng rủi ro rất cao.

Ngoài ra, đây là thời đại Internet, một khi xảy ra sự cố không tặc, chắc chắn sẽ cùng đường bí lối, thậm chí sẽ bị nhắm đến ở bất cứ nơi đâu.

Lý Phàm quay đầu nhìn lại, quả nhiên có một số người đang nhìn ngó xung quanh. Điều khiến Lý Phàm kinh ngạc là những người này không biết lấy đâu ra một chiếc lược, sau đó còn dấu một con dao găm trong chiếc lược.

Lý Phàm nhíu mày, xem ra những người này đã có chuẩn bị từ trước.

“Lát nữa có người cướp máy bay, mọi người tuyệt đối đừng quá hốt hoảng.” Lý Phàm nói nhỏ.

Ngay khi mấy người Cố Họa Y vừa định hét lớn, đã bị Lý Phàm suỵt ngăn lại.

Chương 958

CHƯƠNG 958: NHÂN TÍNH XIÊU VẸO

“Hả, lại có không tặc ư, có chuyện gì thế này.” Cố Họa Y rất hoang mang về chuyện này, cô còn đang nghi ngờ có phải bản thân ra đường không nhìn giờ hoàng đạo hay không, mà sao lại gặp phải đủ thứ chuyện.

“Oa, chuyện cướp máy bay như này chỉ có thể nhìn thấy trên tin tức thôi.” Trần Hiểu Đồng lại mang dáng vẻ kích động, nhìn biểu cảm của cô ta có vẻ như cô ta khá mong chờ chuyện này xảy ra.

Lý Phàm không nói gì mà cũng không biết nên nói thế nào cho hay, tâm tư của cô nàng này cũng lớn quá rồi, mạch não hoàn toàn khác với những người con gái còn lại.

Những tên không tặc kia ngang nhiên như không có chuyện gì đi về phía Lý Phàm, chuẩn bị tiến vào phòng cơ trưởng.

Đột nhiên Lý Phàm nói một câu: “Có cướp máy bay.”

Sắc mặt mấy tên không tặc kia thay đổi, đều trở nên hoảng loạn, tất cả mọi người ngó nghiêng xung quanh, bởi vì trên đường đi có nhóm không tặc đang lén lén lút lút đi đến.

Sắc mặt nhóm không tặc biến đổi, tưởng rằng có người phản bội nên ngay lập tức bắt đầu nổi lên sóng ngầm.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào, có phải các người bán đứng tôi hay không, tôi tin tưởng mấy người như thế mà mấy người lại bán đứng tôi, các người khiến tôi quá thất vọng.”

“Cái rắm, tất cả mọi người đều ngồi trên một thuyền, ai bán đứng ai được.”

Sau khi mọi người nghe thấy những lời nói đám cướp lớn tiếng thảo luận với nhau thì thay đổi sắc mặt, họ không ngờ thật sự có không tặc.

Nhóm cướp kia biết được mọi chuyện đã bị bại lộ, sắc mặt trở nên khó coi, trong nháy mắt rút dao của mình ra.

Khi mọi người nhìn thấy con dao găm trong tay đám cướp, ai nấy đều hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng bắt đầu có dự cảm không tốt.

Vẻ mặt đám cướp lạnh như băng, nói: “Anh em chúng tôi đến đây chẳng qua chỉ vì tiền mà thôi, hy vọng mọi người có thể bình tĩnh, đừng làm chúng tôi khó xử, nếu không ai cũng không dễ chịu đâu.”

“Đúng rồi, vừa nãy ai mới hô lên, đứng ra đây cho tôi.” Một tên cướp trong nhóm bắt được trọng điểm, anh ta quát lạnh một tiếng.

Nếu vừa rồi không có người hô lên cướp máy bay thì đám bọn chúng sẽ không bị bại lộ nhanh như vậy, bây giờ anh ta đang hận muốn chết người dám mở miệng khi nãy.

Tất cả mọi người quay lại, tôi nhìn anh, anh lại nhìn tôi, không có một ai nói ra.

Ngay lúc này, một tên cướp tóm lấy một người phụ nữ, tra hỏi: “Trả lời cho tôi, nếu cô không trả lời thì đừng trách tôi không có tình người.”

Người phụ nữ nghe thấy vậy thì giật mình, không ngờ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế, nếu như không tận mắt nhìn thấy chắc cô ta không thể nào tin đây là thật.

“Tôi nói tôi nói, là anh ta.” Người phụ nữ ngay lập tức bán đứng Lý Phàm.

Lý Phàm chỉ cười bất đắc dĩ, anh có lòng tốt nhắc nhở đám người kia, ai mà ngờ những người này chẳng cảm kích mình thì thôi ngược lại còn coi mình thành tai họa.

Tên cướp kia lập tức bước đến trước mặt Lý Phàm, khi nhìn thấy ba cô gái xinh đẹp Cố Họa Y đang ngồi ở quanh chỗ của Lý Phàm, chợt hai mắt anh ta sáng lên.

“Nhóc con này diễm phúc không tồi, có được hai người đẹp như vậy, không bằng mày tặng hai mỹ nữ này cho tao đi, thế nào?” Tên

cướp kia lộ ra nụ cười ti tiện lỗ mãng, giọng nói vô cùng đáng khinh.

Đám người Cố Họa Y đều xì một tiếng khinh miệt.

Tên cướp kia chẳng những không tức giận, ngược lại còn chế nhạo: “Ha ha ha, tao rất thích những người con gái có tính cách như vậy, hôm nay coi như tao đến đây hưởng phúc rồi.”

Tên cướp kia nói xong, rồi lập tức duỗi móng heo của mình ra sờ tới người Cố Họa Y, trong tay anh ta còn cầm dao găm, anh ta dám chắc rằng Lý Phàm không có gan dám phá hư chuyện tốt của mình.

Tất nhiên là Lý Phàm không thể ngồi yên không màng đến, mặc kệ người ngồi đối diện anh có phải là Cố Họa Y hay không, cho dù là một người con gái xa lạ anh cũng không thể mặc kệ.

Lúc móng heo của tên cướp kia sắp chạm phải Cố Họa Y, cánh tay của anh ta bị giữ chặt lại giữa không trung không thể nào động đậy dù chỉ một phân, sắc mặt anh ta lập tức lạnh hẳn xuống.

Theo bản năng anh ta lướt ánh mắt lạnh như băng của mình nhìn về phía Lý Phàm, cho rằng đối phương phá đám mình nên lập tức nổi nóng.

“Mày buông ra cho tao.” Tên cướp muốn hất tay của Lý Phàm ra, nhưng dù anh ta có làm như thế nào cũng không làm gì được Lý Phàm, anh ta bắt đầu thấy nhức đầu, vô cùng kinh ngạc với kết quả này, cảm giác cực kỳ mất mặt và tức giận.

Lý Phàm cười híp mắt nhìn về phía đối phương, nói: “Bảo tôi thả anh ra à, có bản lĩnh thì quỳ xuống cầu xin tôi đi.”

“Thằng khốn, mày muốn chết à.” Sau khi nghe những lời đó xong tên cướp lập tức nổi giận, anh ta cho rằng chắc chắn đầu óc Lý Phàm bị úng nước rồi, dám nói với anh ta những lời như vậy.

Sau khi thấy tên cướp giận giữ, Lý Phàm coi như không thấy gì, đột nhiên đá một phát lên đầu gối của đối phương.

Tên cướp còn chưa kịp phản ứng lại thì đầu gối anh ta đã tê rần, toàn bộ hai chân anh ta cong lại, anh ta chưa từng nghĩ đến kết

quả bất ngờ như này.

Nếu không tận mắt nhìn thấy anh ta cũng không dám tin đây là thật, anh ta cực kỳ tức giận nhìn Lý Phàm, nghiến răng nói: “Mày dám!”

Quỳ gối với Lý Phàm ngay trước mặt mọi người, điều này khiến anh ta rất mất mặt, lúc nhìn vào Lý Phàm, dường như trong lòng anh ta muốn nổ tung, có một cảm giác xúc động chỉ muốn giết chết đối phương.

Lý Phàm trêu tức: “Ôi, anh quỳ với tôi làm gì, đại lễ thế này tôi không chịu nổi đâu.”

Ban đầu bầu không khí rất nghiêm túc khẩn trương, nhưng vì những lời nói hài hước này của Lý Phàm mà trở nên vô cùng náo nhiệt, tất cả mọi người lập tức cười vang.

Sắc mặt tên cướp vô cùng giận dữ, anh ta nghe thấy tiếng cười phá lên ở xung quanh thì dường như tức đến nỗi muốn bùng nổ, theo bản năng anh ta đâm dao găm về phía ngực Lý Phàm.

Lý Phàm hơi né ra một chút, con dao găm kia đâm lên ghế, mà Lý Phàm không hề hấn một chút gì, sau đó Lý Phàm tung một quyền qua cạnh sườn.

Tên đàn ông lập tức bị đánh đến nỗi bắn nước miếng ra bên ngoài, ngã thẳng xuống mặt đất, lúc bò dậy, dường như anh ta không thể đứng vững nổi, thậm chí còn không phân biệt nổi đông tây nam bắc.

Đồng bọn của tên cướp nhìn thấy người của mình gặp phải phiền phức, tất cả đều sầm mặt xuống, vô thức muốn tiến lên hỗ trợ.

Thấy Lý Phàm không nghe lời như thế chúng càng bắt đầu có ý muốn giết người.

Mọi người không tin Lý Phàm có thể là đối thủ của những tên cướp kia, dù sao thì trong tay đám cướp còn có dao găm, cho dù Lý Phàm có lợi hại hơn nữa chắc chắn cũng vô dụng.

Họ cho rằng Lý Phàm chết chắc rồi, đối mặt với tình huống như

vậy đám người chỉ thấy thương tiếc thay cho Lý Phàm, họ cho rằng Lý Phàm không biết nhìn nhận thời cơ.

Nếu như anh thành thật hơn một chút, thì có lẽ sẽ không có chuyện thế này.

Thế nhưng một loạt tình huống tiếp theo khiến cho tất cả mọi người sợ chết đứng, khi những tên cướp kia đối mặt với Lý Phàm, tất cả giống như không có bất cứ lực phản kháng nào, đều bị Lý Phàm đánh cho chết đi sống lại.

Lý Phàm ngáp một cái, lười biếng nói: “Chẳng lẽ mấy người chỉ có chút thực lực ấy thôi à, tôi còn tưởng rằng mấy người lợi hại lắm chứ.”

Những tên cướp nghe thấy lời nói của anh thì đều tái xanh mặt, giống hệt như màu gan heo, bọn chúng đều không ngờ Lý Phàm lại dám châm biếm mình như thế.

Điều này khiến cho bọn chúng rất mất mặt, đột nhiên một tên trong nhóm cướp lấy ra một thứ giống như ống tiêm.

Chương 959

CHƯƠNG 959: ĐẾN VÕ THÀNH

Tên cướp thổi ống tiêm, sau đó một vũ khí bằng sắt bắn ra từ trong ống tiêm.

Lý Phàm nhìn thấy thế thì hơi sững sờ, anh không ngờ nhóm cướp này lại lợi hại như vậy, ngay cả thứ đáng sợ như vũ khí lạnh mà cũng mang theo lên đây được, anh lắc đầu bất đắc dĩ, cảm thấy đội kiểm tra an ninh vẫn còn nhiều thiếu sót.

Lý Phàm không hề tránh né, ngược lại còn vươn tay bắt lấy mũi tên.

Sau khi tên cướp nhìn thấy cảnh này, anh ta kinh ngạc đến mức cái cằm suýt nữa rơi xuống mặt đất, tình huống này là thế nào đây, sao kết quả hoàn toàn không giống như trong đầu mình tưởng tượng.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, anh ta cũng không dám tin đó là sự thật.

Trên máy bay có không ít người đẹp, sau khi nhìn thấy những hành động của Lý Phàm thì đều si mê anh, người đàn ông này quá đẹp trai, họ không ngờ Lý Phàm lại có khí chất như vậy, khi đối mặt với trường hợp này còn không sợ hãi chút nào.

Tên cướp kia kích động lại bắn ra một cái mũi tên, nhưng cái này cũng bị Lý Phàm bắt được, tên cướp bắt đầu thấy nghi ngờ cuộc đời, anh ta không ngờ trên máy bay lại có một cao thủ tầm cỡ này.

Nếu anh ta biết trên máy bay có người như Lý Phàm, chắc chắn anh ta sẽ không có gan đi cướp máy bay đâu.

Lý Phàm vừa cười vừa nói: “Nên trả lại hết cho cậu nhỉ.”

Sắc mặt tên cướp thay đổi lớn, anh ta vội vàng xoay người chạy trốn, Lý Phàm ném mấy thứ vừa bắt được vào thân dưới của đối

phương, lúc này tên cướp đang xoay người nên toàn bộ mũi tên đều đâm vào phía sau mông của anh ta.

Tên cướp la lên một tiếng đau đớn, mọi người được chứng kiến màn tấu hài này đều không nhịn được che miệng lén cười, họ đều cảm thấy thông cảm với tên cướp kia, người này quá xui xẻo rồi, bị trúng nhiều mũi tên như vậy.

Trong lòng tên cướp kia chỉ muốn chửi mẹ nó, lúc nhìn vào Lý Phàm, ánh mắt anh ta bốc lên lửa giận ngùn ngụt nhưng lại không dám phát cáu, anh ta có thể nhận ra Lý Phàm không phải người dễ đối phó.

Lý Phàm từ từ bước đến gần tên cướp, lúc thấy Lý Phàm đến gần mình tên cướp giật nảy người lên, bắt đầu luống cuống, đối phương đã để lại cho anh ta bóng ma, còn là bóng ma cực kỳ lớn.

“Mày, mày không được qua đây.” Tên cướp không nhịn được nói.

Lý Phàm nhìn thấy dáng vẻ này của đối phương thì cười châm biếm, anh thản nhiên nói: “Không phải cậu muốn cướp máy bay sao?”

Tên cướp sao còn dám cướp máy bay nữa, bây giờ anh ta chỉ muốn mạng sống mình mà thôi.

“Đại ca, em không dám, em không dám nữa đâu.” Tên cướp kia vội vàng trả lời.

Dĩ nhiên chuyện này đã truyền đến nhóm nhân viên bảo vệ của sân bay, sau khi nhân viên bảo vệ sân bay nhìn thấy nhóm cướp bị một mình Lý Phàm khống chế đều sợ đến ngây người, khi nghe được những chuyện đã xảy ra thì đồng loạt giơ ngón tay cái với Lý Phàm.

Lập tức tất cả hành khách ở đây đều ca ngợi Lý Phàm.

Lý Phàm thẳng thừng lựa chọn không nhìn thấy, vừa rồi những người này còn hung hăng chỉ trích anh, nói anh vạch trần quá sớm rước lấy phiền phức.

Bây giờ họ lại nói mình là anh hùng, đột nhiên Lý Phàm nhận ra,

tâm tư con người đúng là dễ thay đổi.

Lý Phàm cũng không để ý quá nhiều, anh cảm thấy tất cả mọi thứ không hề giống như trong tưởng tượng của mình lắm.

Người phụ nữ kia đi đến trước mặt Lý Phàm, nói với anh: “Chàng trai, thật xin lỗi, vừa rồi tôi không nên khai ra anh, tôi cũng không nên chỉ trích anh.”

“Không có việc gì, do cô khẩn trương quá nên mới nói ra thôi.” Lý Phàm thản nhiên nói, còn không quên cho đối phương chút mặt mũi.

Người phụ nữ rất cảm động, cô ta không ngờ Lý Phàm thế mà lại suy nghĩ về mình như thế, đột nhiên cô ta nhận ra Lý Phàm là một người tốt.

Nếu biết người phụ nữ này vừa phát thẻ người tốt cho mình ở trong lòng, thì có lẽ Lý Phàm đã há hốc mồm, cái thẻ người tốt này đối với anh mà nói cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Đương nhiên sau một loạt chuyện xảy ra, máy bay đã tiếp đất an toàn, những tên cướp kia đều không dám nhìn vào mắt của Lý Phàm, lúc bị đưa vào trong xe cảnh sát mới tỉnh lại.

Đây là lần đầu tiên Lý Phàm đến Võ Thành, anh thấy rất lạ lẫm với tất cả mọi thứ ở đây.

Anh nhìn bốn phía xung quanh một lượt, ông Võ không sai người đến đón mình sao? Sao lại không thấy bất kỳ ai?

Đúng lúc này anh nhìn thấy một tấm bảng, ở trên ghi hoan nghênh tổng giám đốc xinh đẹp của tập đoàn Họa Vân Y, ở dưới còn có chữ ký của ông Võ.

Lý Phàm ngạc nhiên, cái cách thức chào đón này cũng quá cũ rồi.

Nhưng mà người tới không phải ông Võ mà là một người trợ lý của ông Võ.

Mấy người Lý Phàm đi đến, lúc trợ lý của ông Võ nhìn thấy đám người Cố Họa Y thì bị nhan sắc đẹp như tiên của họ hấp dẫn, các

cô gái này quá xinh đẹp rồi.

Theo bản năng anh ta bắt đầu tiến lên nịnh nọt, xách hành lý giúp Cố Họa Y, nói: “Để tôi giúp mọi người xách hành lý, đi theo tôi.”

Cố Họa Y nghe thế thì khẽ gật đầu.

Người trợ lý đột nhiên bắt đầu nhằm vào Lý Phàm, anh ta muốn gạt Lý Phàm ra xa.

Lần này Lý Phàm không thể hiểu được, anh nhìn thoáng qua người trợ lý kì quặc, cảm thấy tên này có vấn đề, đang yên đang lành không có việc gì tự nhiên đẩy mình ra làm gì?

Lý Phàm cũng lười suy nghĩ nhiều, người trợ lý kia không ngừng cười đùa bày ra vẻ nịnh nọt Cố Họa Y, anh ta cũng kiêm luôn chức hướng dẫn viên du lịch đi giới thiệu các địa điểm du lịch linh tinh ở Võ Thành.

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ thường xuyên thể hiện của đối phương, anh đã hiểu được, xem ra tên trợ lý này có tâm tư với Cố Họa Y, nếu không thì đã không hao tốn nhiều tâm tư như thế.

Sau khi đến khách sạn, người trợ lý nhìn thoáng qua Lý Phàm, nói: “Anh đi theo tôi sang một phòng khác.”

Lý Phàm cười nói: “Tôi sang phòng khác làm gì.”

“Anh là một trợ lý, anh không đi sang phòng khác chẳng lẽ anh lại muốn ở cùng một chỗ với tổng giám đốc Cố hay sao?” Người trợ lý kia cho rằng Lý Phàm là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, khịt mũi khinh thường nói.

Sau khi nghe xong Lý Phàm cười cười: “Tôi ở lại chỗ này, hơn nữa tổng giám đốc Cố cũng không nói là không đồng ý.”

Người trợ lý sửng sốt mấy giây, anh ta nhìn về phía Cố Họa Y muốn nhìn ra ý kiến của Cố Họa Y, Cố Họa Y thản nhiên nói: “Anh ấy muốn ở đây thì cứ để anh ấy ở đây, anh không cần nói gì đâu.”

Sắc mặt người trợ lý vô cùng xấu hổ, hơn nữa còn cực kỳ bất ngờ, khóe miệng anh ta co rút lại mấy lần, lúc này mới không nói gì

nữa.

“Được rồi.” Lúc này trợ lý mới thở dài nói, anh ta cũng biết sự việc đã vượt xa những gì mình tưởng tượng.

Sau khi người trợ lý rời đi, anh ta gọi điện cho ông Võ báo cáo đã sắp xếp xong, đồng thời anh ta cũng gọi thêm một cuộc điện thoại.

Nửa tiếng trôi qua, có một đám đàn ông cao lớn đi đến cửa khách sạn, những tên này nói với người trợ lý: “Tên kia, anh thiếu nợ tiền chúng tôi, không biết bây giờ có trả được hay không?”

“Chuyện đó, đương nhiên là tôi sẽ trả, nhưng mà tôi có thể đổi sang phương thức khác hay không?”

Người trợ lý nhỏ giọng hỏi.

“Đổi phương thức gì?” Lần đầu tiên những tên đàn ông cao lớn thấy việc trả nợ còn có thể đổi bằng cách thức khác, không khỏi tò mò hỏi.

Người trợ lý chỉ vào bên trong, nói: “Vừa rồi ông Võ mới mời một tổng giám đốc xinh đẹp từ Hán Thành tới, mà có tận ba người đẹp, vô cùng xinh đẹp, đều là cực phẩm trong cực phẩm, nếu các anh thành công, còn giá trị lớn hơn ba tỷ.”

Chương 960

CHƯƠNG 960: NẾU ĐÃ KHÔNG THÍCH THÌ ĐỪNG ÁP ĐẶT LÊN NGƯỜI KHÁC

“Thật sự khoa trương như cậu nói sao?” Người đàn ông cao lớn cầm đầu ngây ngẩn cả người, anh ta đã từng đi qua không ít nơi, nhưng chơi đùa cũng chỉ mấy trăm triệu, còn mức ba Tỷ anh ta chưa từng thử qua.

Bây giờ nghe thấy người đối diện phóng đại như vậy, anh ta cũng thấy nghi ngờ có phải đối phương đang lừa gạt mình hay không.

“Đó là điều đương nhiên, tôi chắc chắn ba cô gái đó là người không phải người tiền bạc có thể so sánh được, đừng nói ba tỷ, nếu là người có tiền, ba trăm tỷ cũng muốn tiêu.” Người trợ lý kia nói với vẻ mặt gian xảo.

Những người đàn ông cao lớn nghe đến đó thì cũng hơi rung động, nếu thật sự lợi hại như lời đối phương vừa nói, vậy thì coi như họ quá lời rồi.

Người trợ lý lại nói thêm: “Đây chính là cơ hội tốt nghìn năm mới có một lần, tin tức tôi nói với các anh đều là do tôi liều lĩnh tự chuốc lấy nguy hiểm đấy.”

“Hừ, coi như cậu không tệ, tôi có thể hoãn cho cậu một chút.” Người đàn ông to lớn thản nhiên nói.

Ý định ban đầu của người trợ lý là có thể miễn toàn bộ, nhưng điều anh ta không ngờ là đối phương chỉ có thể giảm cho anh ta một ít, điều này không giống những gì anh ta dự đoán.

“Nếu cậu còn tiếp tục lắm miệng thì đừng trách tôi không nể tình.” Người đàn ông tức giận liếc nhìn, kèm thêm mấy phần không kiên nhẫn.

Trợ lý nghe thấy vậy thì giật mình, không dám nói thêm bất cứ lời nào.

“Đúng rồi, bên người họ có vệ sĩ không, mấy người?” Để đảm bảo an toàn, người đàn ông cao lớn không nhịn được hỏi lại.

Trợ lý suy nghĩ mấy giây mới nói: “Chắc hẳn là không có, có thì cũng chỉ có một người trợ lý thôi.”

Sau khi nghe xong, người đàn ông cao lớn cười một tiếng coi thường, anh ta nghĩ rằng ba người đẹp thì sẽ có rất nhiều vệ sĩ, cuối cùng chỉ có một tên trợ lý mà thôi, anh ta lập tức yên tâm.

Mấy người đàn ông cao lớn lập tức bắt đầu hành động, còn người trợ lý thì coi như không hề hay biết điều gì, bắt đầu chạy trốn.

Lúc mấy người Cố Họa Y đang ngủ, tiếng đập cửa từ người đàn ông cao lớn vang lên.

Bởi vì cửa không có mắt mèo nên Lý Phàm đành mở cửa, anh nhìn thấy một đám đàn ông cao lớn xa lạ đứng đó, ánh mắt của những người này, vừa nhìn đã biết họ có vấn đề.

Người đàn ông cầm đầu định đẩy Lý Phàm ra, nhưng lúc anh ta vươn tay ra, Lý Phàm vẫn không nhúc nhích một tí nào, lúc bấy giờ người đàn ông cao lớn mới sững sờ, nếu không tận mắt nhìn thấy, anh ta đã không dám tin là thật.

Từ điều này Lý Phàm có thể đoán ra được chắc chắn đối phương đến đây để làm loạn, Lý Phàm thản nhiên nói: “Mời anh rời khỏi nơi này, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Người đàn ông cao lớn nghe thấy thế thì cảm thấy dường như mình vừa được nghe câu chuyện buồn cười nhất trên thế giới, đối phương chỉ có một người mà còn dám khiêu chiến với họ, anh ta cũng tự nghi ngờ không biết có phải đầu óc người của đối diện đã bị rút gân hay không.

Những người còn lại nghe xong cũng cười lên ầm ĩ, họ cho rằng chắc chắn đầu óc Lý Phàm có vấn đề.

Sau khi thấy dáng vẻ của đám đàn ông này, anh chỉ cười một tiếng đầy khinh thường, người đầu óc có vấn đề hẳn là mấy người này mới đúng.

Sau khi mấy người đàn ông cao lớn nhìn thấy đám người Cố Họa Y ở trong phòng thì lập tức động lòng, quả nhiên người trợ lý vừa rồi không hề lừa gạt họ, Lý Phàm thật sự là một cao thủ.

Nếu như không tận mắt chứng kiến, nhóm đàn ông này cũng không dám tin, họ rất kinh ngạc với kết quả như vậy.

Bọn họ lập tức rục rịch, Lý Phàm thấy những người đàn ông này muốn xông vào trong, tất nhiên anh không thể chấp nhận, anh vươn tay ra cảnh cáo lần cuối: "Lập tức rời đi, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

Người đàn ông cầm đầu khinh thường nhìn thoáng qua rồi trực tiếp đẩy Lý Phàm ra, ở trong mắt anh ta dù đối phương có lợi hại hơn nữa cũng chỉ có như thế mà thôi.

Lý Phàm bị đẩy lùi về sau thì nhướng mày, anh đã nhìn ra người đàn ông này có vấn đề, ngay lập tức nện một quyền vào người đàn ông kia, người đàn ông sững sờ tại chỗ.

Cả người anh ta không ngừng lui về đằng sau, suýt nữa là không thể đứng vững, anh ta sợ đến ngây người, thực lực của người này đã vượt xa tưởng tượng của anh ta.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Tôi hy vọng các vị có thể bình tĩnh một chút."

"Bình tĩnh con mẹ mày." Sau khi đã nhìn thấy người đẹp rồi, nhóm đàn ông này sao thể bình tĩnh nổi nữa, bây giờ đối phương chỉ có một người, họ có gì phải sợ?

Lý Phàm đành phải dùng phương pháp vật lý để đám người này tỉnh táo lại, cuối cùng những tên đàn ông kia ngay cả cửa cũng không thể vào nổi nửa bước, đều bị Lý Phàm đánh văng ra ngoài, từng người ngã xuống với tư thế khác nhau.

Lý Phàm phát hiện ra những tên đàn ông này tìm được phòng mình tuyệt đối không thể nào là trùng hợp, chắc chắn có người đã báo cho họ, anh túm lấy áo của tên cầm đầu, nói: "Ai bảo các người đến đây."

Người đàn ông nghe thấy giọng điệu của Lý Phàm, anh ta hít sâu

một hơi, cũng bị dọa không hề ít, giọng của đối phương quá đáng sợ, cuối cùng người đàn ông sợ hãi kể đúng sự thật: “Là Trương Hòa báo cho tôi biết.”

“Trương Hòa là ai?” Lý Phàm cau mày hỏi lại.

Bấy giờ người đàn ông kia mới miêu tả diện mạo của vị trợ lý, lúc này Lý Phàm mới có chút ấn tượng, quả nhiên vẫn là giặc nhà khó phòng, không ngờ cái tên Trương Hòa kia lại có thể hèn hạ như vậy, dám gọi người đến giúp đỡ.

Nhưng Lý Phàm cũng không thấy bất ngờ, một khi đã như vậy, đã vậy thì anh phải trừng phạt tên kia một chút, anh nói: “Mấy người gọi anh ta đến cho tôi.”

“Được được được.” Những tên đàn ông này biết nếu họ không làm theo lời đối phương nói, thì sợ rằng họ sẽ không thể sống qua hôm nay.

Người trợ lý thong dong chuẩn bị đi vào trong khách sạn để nhìn xem tình hình thế nào, sau khi nhận điện thoại lập tức lầm bầm: “Ha ha ha, tao còn tưởng lợi hại đến mức nào, cuối cùng cũng chỉ là tên đàn ông ba giây.”

Anh ta tưởng rằng phía bên kia đã thuận lợi, anh ta nhìn qua thời gian rồi lập tức nở nụ cười giễu cợt.

Mà nhóm đàn ông cao lớn đang ở chỗ sâu trong hành lang thì sầm mặt xuống, thứ họ không thích nhất chính là bị người ta nói mình không được, ngay lập tức vẻ mặt cả đám người đều lạnh như băng, bắt đầu nhìn tên trợ lý kia.

Sau khi người trợ lý nhìn thấy người đàn ông cao lớn, thì cả người anh ta đều sững lại, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt, anh ta cảm thấy mọi chuyện không giống như những gì bản thân tưởng tượng.

Tên trợ lý nhận ra bầu không khí xung quanh không đúng lắm, lại thêm Lý Phàm cũng có mặt ở chỗ này, anh ta không chịu được rùng mình một cái, theo bản năng định quay người bỏ chạy.

Người đàn ông cao lớn thấy đối phương muốn chạy trốn, anh ta

nhanh chóng chạy theo cứng rắn kéo đối phương quay về.

“Các vị, có chuyện gì thế?” Đến tận lúc này tên trợ lý vẫn giả vờ vô tội như cũ.

Người đàn ông dẫn đầu nói với Lý Phàm: “Chính cậu ta đã bảo chúng tôi làm, người này nợ tiền chúng tôi nên mới nói cho chúng tôi biết tin tức này.”

Lý Phàm nói với người trợ lý: “Cậu có biết câu nói này không?”

Người trợ lý ngây ngẩn cả người lắc đầu, anh nói tiếp: “Hãy đối xử với người khác theo cách bạn muốn họ đối xử với bạn, đạo lý này giờ cậu đã rõ chưa?”

Đầu óc của tên trợ lý chợt trở nên trống rỗng, Lý Phàm không nói lời vô nghĩa, anh gọi cho ông Võ một cuộc điện thoại, rốt cuộc ông Võ dùng loại người nào đây, anh phải cho đối phương một báo cáo nhỏ mới được.

“Alo.”

Lý Phàm cố ý mở loa ngoài.

“Cậu Lý, sao lại đột nhiên lại gọi điện thoại cho tôi vậy.”

Người trợ lý nghe thấy giọng điệu khách khí của ông Võ với Lý Phàm, lòng anh ta lập tức như tro tàn.

Chương 961

CHƯƠNG 961: TỰ CHUỐC LẤY KHỔ

Sau khi nhìn thấy thái độ của ông Võ đối với Lý Phàm thì trợ lý lại luống cuống. Nhìn tư thái này, anh ta cũng biết Lý Phàm không phải người bình thường, bằng không thì ông Võ cũng sẽ không khách khí với Lý Phàm như vậy.

Thế nhưng mặc kệ nhìn kiểu gì, anh ta đều có cảm giác Lý Phàm là một người bình thường, vậy thì làm sao đối phương lại quen biết ông Võ được chứ?

Lần này anh ta trở nên rối bời, nuốt nước bọt ực một cái, cảm giác được chính mình đã chọc phải một nhân vật không nên chọc.

Sắc mặt của đám đàn ông vạm vỡ biến đổi kịch liệt, cũng không khó để bọn họ có thể nghe ra, đó là giọng nói của ông Võ. Tất cả đều hít một ngụm khí lạnh, nhìn về phía trợ lý với sắc mặt băng lãnh.

Bọn họ cho rằng nhất định là trợ lý đã đem mình ra mà đùa giỡn, nếu biết trước quan hệ giữa Lý Phàm và ông Võ tốt như vậy, đánh chết bọn họ cũng không dám nhúng vào vũng nước đục này.

Khỏi phải nói hiện tại trong lòng bọn họ có bao nhiêu hối hận, có thể nói bây giờ bọn họ đã tức giận đến mức gần như sắp nổ.

Lý Phàm nói chân tướng chuyện này cho ông Võ.

“Cái gì? Lại có chuyện như vậy sao?”

Giọng nói của ông Võ run rẩy phẫn nộ: “Cậu để cậu ta nghe điện thoại.”

Lý Phàm đưa điện thoại cho trợ lý cười nói: “Để anh nghe điện thoại này.”

Trợ lý rùng mình một cái, tay run lẩy bẩy không dám nghe điện

thoại.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Ông cứ nói đi, anh ta ở sát bên cạnh tôi.”

Âm thanh tức giận của ông Võ lập tức vang lên từ trong điện thoại: “Trợ lý Trương, lá gan của cậu lớn thật đấy nhỉ? Ngay cả cậu Lý mà cũng dám đắc tội? Những người đó đều là bạn bè của tôi.”

Trợ lý Trương lau mồ hôi lạnh, không nghĩ tới ông Võ lại coi trọng người này như vậy. Anh ta cho là chuyện này quá bình thường, kết quả lại khiến anh ta vô cùng ngoài ý muốn.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, trợ lý Trương cũng không thể tin được là sự thật.

“Ông Võ, tôi biết sai rồi, tôi cũng không dám nữa.”

“Lại còn không dám nữa? Tôi nói cho cậu biết, bây giờ cậu không có cơ hội lần sau đâu. Ngày hôm nay nếu cậu không giải quyết xong, tôi sẽ khiến cậu lãnh đủ.” ông Võ phẫn nộ nói.

Trợ lý Trương biết ông Võ đã tức giận thật, nếu không tận mắt nhìn thấy, anh ta sẽ không thể tin được.

Hiện tại trợ lý Trương sợ rồi, đâu có phải anh ta nghe không hiểu ý tứ của ông Võ.

Trợ lý Trương biết mình chết chắc, mặt mày anh ta xám như tro tàn.

Sau khi đám đàn ông vạm vỡ kia biết được quan hệ giữa Lý Phàm và ông Võ tốt như vậy thì bắt đầu ra sức cầu xin đối phương tha thứ cho bọn họ.

Đột nhiên Lý Phàm nghĩ ra một chủ ý, anh chỉ vào trợ lý Trương nói: “Người này giao cho các anh xử lý.”

Bọn họ cũng không ngốc, tất nhiên là nghe hiểu Lý Phàm nói vậy là để bọn họ tới trừng trị trợ lý Trương một chút.

Bọn họ cũng không chần chừ, tất cả đều nhìn về phía trợ lý

Trương với sắc mặt lạnh như băng.

Nếu không vì anh ta thì bọn họ cũng đấu có rơi vào tình cảnh này, ai ai cũng bắt đầu điên cuồng ra tay với trợ lý Trương.

Trợ lý Trương bị đánh đến mức kêu cha gọi mẹ, bộ dạng muốn có bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu.

Lý Phàm trực tiếp lựa chọn không nhìn, anh về phòng ngủ trưa một giấc.

Đến buổi tối, Lý Phàm dẫn mấy người Cố Hoạ Y đi du ngoạn Võ Thành một vòng.

Đây cũng là lần đầu tiên Lý Phàm đến Võ Thành, anh vẫn rất tò mò đối với nơi này.

Buổi tối Võ Thành có chợ đêm, vô cùng náo nhiệt, mùi thịt nướng xộc vào trong mũi.

Lý Phàm và đám người Cố Hoạ Y dạo chơi ở chợ đêm cực kỳ vui vẻ, đến lúc bọn họ chuẩn bị trở về thì có một đám đàn ông cường tráng uống nhiều rượu đi tới.

Bọn họ lung lay lắc lư đi tới trước mặt Lý Phàm, đúng lúc này cả đám lại nhìn thấy mấy người Cố Hoạ Y.

Trong mắt bọn họ, Cố Hoạ Y là một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Cả đám đều không ngờ lại có thể nhìn thấy người đẹp ở chỗ này.

Có thể nói rượu làm con người ta cả gan hơn, đám đàn ông cường tráng này rượu vào gan to, uống đến mức say khướt thì lại càng không coi ai ra gì.

Bọn họ nhìn thấy ở bên cạnh người đẹp Cố Hoạ Y chỉ có mỗi một người đàn ông là Lý Phàm, quan sát thì có vẻ thể trạng Lý Phàm cũng không quá mạnh mẽ, bọn họ lập tức không để vào mắt.

Cả đám bắt đầu trêu chọc Cố Hoạ Y, Cố Hoạ Y thấy bọn họ chọc mình, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng đều lộ ra vẻ mặt chán ghét, cho rằng đầu óc của đám đàn ông cường tráng này bị động kinh.

Lý Phàm nhíu mày, anh là chồng của Cố Hoạ Y. Vợ mình bị người khác khi dễ, anh có thể ngồi yên không quan tâm được sao? Chuyện này tất nhiên là không thể nào.

Rồng có vảy ngược, vảy ngược của Lý Phàm chính là Cố Hoạ Y.

Sau khi nghe được mấy câu nói khó nghe của đám đàn ông thì anh trở nên không vui.

“Mời các người tự tát vào miệng cho tỉnh rượu, đừng có ở đây mượn rượu làm càn.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Đám đàn ông cường tráng nghe đến đó thì lập tức cười lớn, bọn họ khinh bỉ nhìn Lý Phàm.

“Thằng nhóc, mày ngông cuồng nhỉ? Đã vậy thì mấy người bọn tao sẽ cho mày nhìn một chút, để mày biết được bọn tao lợi hại thế nào.” Đám đàn ông cường tráng nói xong, bóp nắm đấm phát ra âm thanh răng rắc.

Ở trong mắt bọn họ, Lý Phàm là một con kiến, bọn họ chỉ cần dùng một quyền là đã có thể khiến đối phương nằm xuống.

Ngay sau đó có một tên xuất thủ đối với Lý Phàm, khí lực rất lớn hơn nữa còn chứa quyền phong khiến người khác khó lòng phòng bị.

Sắc mặt Lý Phàm trầm xuống, anh cầm lấy cánh tay của tên nọ, đột nhiên hất một cái.

Tên đàn ông cường tráng vừa ra tay kia còn chưa kịp phản ứng nhiều thì đã bị văng ra ngoài, trực tiếp ngã gục theo tư thế chụp ếch, mặt úp xuống dưới đất.

Sau khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng này thì đều không nhịn được phá lên cười.

Đám đàn ông cường tráng thấy đồng bọn của mình bị trừng trị thành bộ dạng đó thì trở nên phẫn nộ, bọn họ tuyệt đối sẽ không

bỏ qua một cách dễ dàng, ai cũng không ngờ Lý Phàm lại dám ra tay đối với người của mình.

Bọn họ quả quyết cho rằng đầu óc Lý Phàm bị hỏng rồi, tất cả quyết định liên hợp lại đánh về phía Lý Phàm.

Lý Phàm thấy thế thì nở nụ cười, chỉ bằng những người này cũng xứng để anh tự mình ra tay sao? Như vậy cũng quá ngây thơ rồi, anh không nói hai lời đánh ra một quyền.

Sau khi chứng kiến sự lợi hại của Lý Phàm, tất cả đều vô cùng khiếp sợ. Nếu không tận mắt nhìn thấy, ai cũng sẽ không tin tưởng.

Không bao lâu sau, đám đàn ông cường tráng đều bị Lý Phàm đánh đến mức không còn sức để chống trả, hầu như một chút khí lực cũng không có. Tất cả đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Thằng nhóc này được đấy, dám đánh bọn tao, mày có biết bọn tao là ai không?” Người đàn ông cầm đầu lảo đảo bò dậy, vô cùng tức giận nhìn Lý Phàm nói.

Lý Phàm thấy thế thì nở nụ cười.

“Tất cả những gì trên con đường này đều do tao quản, anh tao là trợ thủ đắc lực của ông Võ.”

Sau khi Lý Phàm nghe được lời này của đối phương thì cảm giác có chút quen tai, hình như mình đã gặp qua tình cảnh tương tự ở đâu rồi.

Anh cười bất đắc dĩ, những lời này nghe vào tai này rồi lại đi ra khỏi tai khác.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều biết người đàn ông cường tráng kia là nhân vật hung ác cỡ nào, bọn họ rối rít nhìn về phía Lý Phàm với ánh mắt đồng tình. Chọc ai không chọc, hết lần này tới lần khác lại chọc phải cái tên đó, đây chẳng phải là tự mình chuốc lấy khổ sao?

Tất cả bọn họ đều cho rằng Lý Phàm chán sống rồi, ai ai cũng lộ ra biểu tình thương hại đối với Lý Phàm.

Người đàn ông cường tráng chính là muốn như vậy, dường như anh ta đã nhìn thấy tình cảnh Lý Phàm quỳ xuống xin lỗi anh ta.

Chương 962

CHƯƠNG 962: TÊN HỀ NHẢY NHÓT!

Lý Phàm không định diễn kịch với cái tên hề này, đột nhiên anh kéo tay Cố Hoạ Y định rời đi.

Người đàn ông kia thấy thế thì cho rằng Lý Phàm sợ hãi nên mới dẫn người bỏ đi. Nghĩ tới đây anh ta càng thêm không chút kiêng kỵ.

Anh ta kết luận Lý Phàm sợ hãi, tuỳ ý cười to nói: “Ha ha, xem ra mày sợ rồi, tao biết ngay mày không có lá gan đó.”

Lý Phàm quay đầu nhìn thoáng qua, phảng phất như thể đang nhìn một kẻ ngốc. Người đàn ông vạm vỡ có một loại dự cảm xấu, ánh mắt của đối phương khiến trong lòng anh ta dâng lên một trận sợ hãi.

“Người này không đơn giản.” Nội tâm tên đàn ông cường tráng nghĩ như vậy, tuy nhiên suy nghĩ này vừa xuất hiện thì anh ta đã lắc đầu bỏ qua, nói không chừng đối phương chỉ đánh nhau lợi hại một chút mà thôi.

Tên đàn ông chặn đường Lý Phàm nói: “Thằng nhóc, muốn chạy trốn cũng không có cửa đâu. Mày đánh tao thì phải xin lỗi tao, hơn nữa còn phải lạy mà xin lỗi.”

Lý Phàm cũng tức tới mức bật cười, rõ ràng là đối phương trêu chọc anh trước, anh chỉ phòng vệ mà thôi. Đối phương lại bảo anh xin lỗi, đây là kiểu xin lỗi gì chứ? Đúng là quá mức làm khó người khác.

Tên đàn ông cường tráng kia cao ngạo hiên ngang ngẩng đầu, đàn em bên cạnh anh ta cũng ồn ào: “Nhanh xin lỗi đại ca của tụi tao, đại ca sẽ tha cho mày một mạng.”

Sau khi nghe Lý Phàm cũng mỉm cười, những người này thật đúng là mạnh miệng. Bảo anh nói xin lỗi?

Đây căn bản là chuyện không thể nào, anh tuyệt đối sẽ không xin lỗi.

Tên đàn ông cường tráng vươn tay đang định nói gì đó thì Lý Phàm trực tiếp bẻ ngón tay của anh ta khiến anh ta đau đến mức nước mắt cũng rơi xuống.

“Mày chờ đó, tao gọi điện thoại cho anh tao. Mày nhất định phải chết.” Người đàn ông cường tráng kia gầm nhẹ.

Lý Phàm lập tức thả đối phương ra, thản nhiên nói: “Hả? Vậy anh gọi đi.”

Tên đàn ông cường tráng sững người, anh ta cho rằng đối phương sẽ buông mình ra sau đó liên tục nhận sai, làm sao lại còn hy vọng anh ta gọi viện binh chứ? Anh ta nhìn thoáng qua Lý Phàm với vẻ cổ quái, hoài nghi không biết liệu đầu óc của đối phương có bình thường hay không.

Đàn em của anh ta nói: “Đại ca, em thấy chắc chắn là nó nghĩ anh nói giỡn, anh gọi điện thoại cho anh của anh đi, như vậy thì nó mới không cho rằng anh chỉ hù doạ.”

Nghe đến đó cũng thấy có lý, tên đàn ông cường tráng lại trở nên đắc ý: “Đây là mày tự nói đấy nhé.”

Tên đàn ông cường tráng quả quyết gọi điện thoại cho anh trai của mình.

“Anh, em bị người khác đánh, anh mau tới giúp xem lấy lại mặt mũi.”

“Lại còn có chuyện như vậy?”

“Đừng nói nhiều, anh mau tới giúp em là được.”

“Được, lát nữa anh qua.”

Anh trai tên đàn ông cường tráng cúp điện thoại, sau đó mới trở lại phòng làm việc của ông Võ nói: “Ông Võ, em trai tôi bị người ta đánh, tôi qua đó một chuyến.”

“Đi đi, hay là tôi giúp cậu một chút?” Ông Võ vô cùng săn sóc thuộc hạ, nghe vậy thì cười nói.

Anh trai tên đàn ông cường tráng thoáng cái đã quấn băng xung quanh quả đấm, gương mặt đắc ý: “Ông Võ, anh đang nói gì vậy? Tôi là trợ thủ đắc lực của anh, chẳng phải là dựa vào nắm đấm này sao?”

Ông Võ cười ha hả một tiếng, điều ông ta muốn chính là sự tự tin của đối phương, sau đó nói: “Được rồi, lát nữa cậu đem thư mời này đến khách sạn trên đường số 73 để đưa cho cậu Lý, khi đó tôi sẽ gọi điện thoại để anh ấy ra ngoài.”

“Được.” Anh trai tên đàn ông cường tráng nhận thư, cũng ghi nhớ địa chỉ khách sạn.

Anh ta nghĩ mình ghé chợ đêm rồi sau đó sẽ đến khách sạn trên đường 73, giải quyết chuyện của em trai trước đã.

Đột nhiên ông Võ gọi anh trai tên đàn ông cường tráng lại, nói một cách bình thản: “Lát nữa gặp cậu Lý, cậu phải khách sáo một chút, bình thường cậu ấy rất điệu thấp.”

Ông ta sợ thuộc hạ của mình sẽ lặp lại sai lầm tương tự, vì để tránh cho thuộc hạ mang đến phiền phức cho mình, ông ta không quên nhắc nhở một chút, nhằm đề phòng chuyện không may.

“Được.” Anh trai tên đàn ông cường tráng gật đầu, sau đó mới xuất phát đến chợt đêm.

Tên đàn ông cường tráng nghe nói anh trai mình đến thì trên mặt gần như viết đầy chữ kiêu ngạo. Anh ta đắc ý ngồi xuống băng ghế nhấc chân bắt chéo, cười khẩy nói với Lý Phàm: “Tao khuyên mày nên lập tức quỳ xuống xin lỗi tao ngay đi, còn không thì lúc anh tao tới, mày có xin lỗi cũng muộn rồi.”

Lý Phàm thì lại làm như cái gì cũng không nghe thấy, anh biết nếu đối phương chưa nhìn thấy quan tài thì chắc chắn sẽ chưa đổ lệ.

Tên đàn ông cường tráng thấy anh trai mình đến thì vội chạy tới: “Anh, cuối cùng cũng tới rồi.”

“Hừ, em lại chọc phải phiền phức gì đây?” Anh trai tên đàn ông cường tráng tức giận đẩy đối phương ra, nói với vẻ mặt ghét bỏ.

Lúc này anh ta mới chỉ về phía Lý Phàm nhỏ giọng nói: “Anh, chính là nó. Nó đã khi dễ em, thằng nhóc này đánh nhau rất lợi hại, một mình nó có thể đánh ngã mười người.”

“Thật à? Anh đang lo không có đối thủ đây.” Anh trai tên đàn ông cường tráng là một người cuồng chiến đấu, sau khi nghe đến đó anh ta liếm môi một cái theo bản năng, trong đầu cũng động ý niệm.

Tên đàn ông cường tráng không ngừng gật đầu, phảng phất như anh ta đã nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm bị anh trai mình đánh cho chết đi sống lại.

Anh trai tên đàn ông đốt một điếu thuốc, cười lạnh nói: “Anh đánh em trai tôi bị thương phải không?”

Lý Phàm cũng không phủ nhận: “Đúng, là anh ta trêu chọc tôi trước.”

“Tôi mặc kệ ai trêu chọc ai, thế nhưng anh đánh em trai tôi, tôi là người đầu tiên không đồng ý. Em trai tôi nói anh rất lợi hại, có muốn luyện quyền một chút không?” Anh trai tên đàn ông pha trò nói.

Lý Phàm đã sớm biết đối phương sẽ ra tay, đây chỉ là đang mượn cớ mà thôi, có chút đặc biệt. Tuy nhiên anh cũng đang ngứa tay, vừa rồi ngay cả làm nóng người cũng không tính.

“Anh là bạn bè của ông Võ, tôi sẽ ra tay lưu tình.” Đột nhiên Lý Phàm nói một câu.

Anh trai tên đàn ông chẳng những không cảm kích mà còn tức giận: “Anh ở nơi này đùa với ai? Dám dùng anh ấy để giáo huấn tôi sao?”

Anh ta cho rằng Lý Phàm đang chỉ trích mình, anh ta lập tức trở nên khinh thường.

Lý Phàm không nghĩ đối phương sẽ hiểu nhầm lớn như vậy, vì để

anh ta tỉnh táo lại, anh không thể làm gì khác hơn là vung nắm tay lên dập tắt lửa giận của anh ta.

Tên đàn ông cường tráng tin tưởng thực lực của anh trai mình, phải biết anh trai anh ta bắt đầu luyện võ từ khi còn nhỏ, đối mặt với mười mấy người anh trai anh ta vẫn có thể ung dung đối phó.

Thế nhưng những gì xảy ra tiếp theo khiến anh ta không bình tĩnh nổi nữa, thời điểm anh trai anh ta giao thủ cùng với Lý Phàm dường như đã rơi vào thế hạ phong.

Lúc anh trai anh ta xuất thủ, Lý Phàm sẽ né sang bên cạnh hoặc chặn lại. Đối với tốc độ ra quyền của bản thân anh ta cảm thấy rất tự tin, tự xưng là không có mấy người có thể tránh khỏi.

Thế nhưng Lý Phàm lại nhẹ nhàng né tránh. Lý Phàm ngáp một cái, đột nhiên trở nên nghiêm túc. Nhân cơ hội đối phương sấn tới, anh lập tức tìm được sơ hở của đối phương.

Anh đá vào ngực đối phương một cái, nếu như anh dùng thêm một chút lực nữa, xương sườn của đối phương sẽ bị gãy. Nếu như anh tiếp tục gia tăng thêm khí lực lần thứ hai, đối phương sẽ hoàn toàn tắt thở.

Anh trai tên đàn ông cường tráng lùi lại mấy bước, trong lòng không phục, cho rằng Lý Phàm chỉ gặp may mắn mà thôi.

Chương 963

CHƯƠNG 963: ÔNG VÕ

Thời điểm giao thủ với Lý Phàm, anh trai tên đàn ông cường tráng mới phát giác Lý Phàm không hề đơn giản. Anh ta có một loại dự cảm, rằng đối phương không phải người bình thường. Anh ta hít một hơi thật sâu, bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Anh ta cho rằng vừa nãy mình đã khinh thường, nên lúc này đây nếu như không còn khinh thường đối phương nữa, chắc chắn anh ta sẽ không có chuyện gì.

Nghĩ tới đây, anh trai tên đàn ông bắt đầu xuất thủ đối với Lý Phàm.

Lý Phàm thấy đối phương tiến tới thì giống như nhìn thấy một trò hề vậy. Đối với kết quả này anh cũng không có chút ngoài ý muốn nào.

Lý Phàm ấn lấy cánh tay của anh trai tên đàn ông cường tráng: "Nếu còn tiếp tục, đối với anh mà nói đây cũng không phải chuyện tốt."

Đối phương nghe vậy thì phẫn nộ bật người dậy, nói vậy là có ý gì? Đây là đang khinh thường anh ta sao?

"Anh, cẩn thận một chút." Tên đàn ông cường tráng mở miệng nhắc nhở.

Anh trai anh ta hừ lạnh nói: "Yên tâm đi, Khang Văn anh tung hoành lâu như vậy, còn chưa từng thất bại lần nào."

Lý Phàm không thể không bội phục sự tự tin và dũng khí của đối phương. Thế nhưng hiện tại, anh cũng không muốn nói nhiều với anh ta mà bắt đầu động thủ.

Anh trai tên đàn ông cường tráng nhìn thấy bộ dạng này của Lý Phàm thì ngây ngẩn cả người, cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì anh ta sẽ không thể tin được đây là sự thật.

Lý Phàm đá bay Khang Văn chỉ với một cước. Anh ta lùi về phía sau mấy bước rồi lảo đảo nhìn Lý Phàm.

Mà sau đó, chuông điện thoại của Khang Văn reo lên.

Lý Phàm bắt đầu dừng tay, để cho đối phương có cơ hội nghe điện thoại.

Sau khi nhận điện thoại, Khang Văn ngây ngẩn cả người, anh ta không ngờ ông Võ lại gọi điện thoại tới cho mình, bèn vội vã nghe máy.

“Khang Văn, chuyện xử lý sao rồi? Có đưa qua cho cậu Lý chưa?”

“Gặp phải chút phiền phức, người này không dễ đối phó, tôi sợ rằng sẽ đưa qua chỗ cậu Lý muộn một chút.”

“Để tôi nói chuyện với người kia, nói không chừng anh ta sẽ nể tình tôi là nói lời xin lỗi.”

“Được thưa ông Võ.”

Khang Văn nghe lời này thì lập tức treo máy, tiếp theo nói với ông Võ câu nói đó.

Lúc này Khang Văn mới đắc ý đưa điện thoại cho Lý Phàm nói : “Đây là điện thoại của ông Võ, nếu như anh không dám nghe, anh sẽ lãnh đủ.”

Lý Phàm nghe đến đây thì cũng nở nụ cười, phảng phất như nghe được một câu chuyện vô cùng buồn cười. Đã đến lúc này rồi mà đối phương vẫn còn muốn uy hiếp mình, vậy cũng quá ngây thơ rồi.

Anh cũng không do dự chút nào, quả quyết nhận điện thoại.

ông Võ ở trong điện thoại nói: “Xin chào, tôi là ông Võ.”

“Xin chào.” Lý Phàm bình thản đáp lại.

“Cậu là cậu Lý?”

Giọng nói của ông Võ bên kia trở nên kích động khẩn trương, ông ta không ngờ người nghe điện thoại là lại Lý Phàm.

Nếu như ông ta cũng đi đến dó thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này.

Khỏi phải nói trong lòng ông ta có bao nhiêu hối hận.

“Cái đó cậu Lý à, tôi không ngờ người đó là cậu. Tôi sẽ dạy dỗ tên kia một chút.”

“Vậy thì không cần, ông khiến tôi vô cùng thất vọng, gần đây đều là do thuộc hạ của ông gây rối.”

“Cậu Lý, tôi thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện này, tôi sẽ cảnh cáo bọn họ cẩn thận.”

Ông Võ đâu thể nghe không hiểu Lý Phàm thật sự tức giận, nếu như ông ta không làm đúng, chỉ sợ cũng sẽ trêu chọc Lý Phàm. ông ta biết tính nghiêm trọng trong chuyện này.

Lý Phàm lắc đầu, không biết nên đánh giá ông Võ thế nào. Đã đến lúc này rồi, miệng lưỡi đối phương còn rất trơn tru, hoàn toàn không đi theo đạo lý đúng đắn, điều này khiến anh ta vô cùng thất vọng.

Tuy nhiên hiện tại, anh ta cũng không muốn nhiều lời với ông Võ.

“Được rồi, tôi đã biết tấm lòng của ông, lần sau chú ý một chút.”

Khang Văn sững sờ, đây là tình huống gì? Anh ta nghe Lý Phàm nói chuyện với giọng điệu này, dường như không chừa chút mặt mũi nào cho ông Võ, anh ta có chút không thể đoán được.

Anh ta tưởng rằng trong chuyện này nhất định là có vấn đề gì đó. Đầu đầy mồ hôi, anh ta không hiểu nổi tình huống gì đang diễn ra.

“Điện thoại của anh, ông Võ có chuyện muốn nói với anh.” Lý Phàm cười nói.

Khang Văn thấy dáng vẻ tươi cười của Lý Phàm, chợt có dự cảm xấu. Anh ta nhận lấy điện thoại theo bản năng.

“Khang Văn, cậu mau xin lỗi cậu Lý cho tôi.”

Khang Văn nhận lấy điện thoại, lại nghe được mệnh lệnh lạnh như băng của ông Võ.

Sắc mặt Khang Văn biến đổi mãnh liệt, bất chợt nhìn về phía Lý Phàm, anh ta làm thế nào cũng không ngờ tới người trước mặt lại là cậu Lý ở trong miệng ông Võ.

Anh ta có cảm giác lòng như tro tàn, ngẩn người thật lâu rồi mới vâng một tiếng và cúp điện thoại.

“Anh là cậu Lý?” Khang Văn ngơ ngác nhìn Lý Phàm, sau đó tự tát chính mình một cái nói: “Cậu Lý, tôi có mắt mà như mù, tôi không biết lại là anh. Nếu như tôi biết, tôi cũng không dám nhắm vào anh.”

Lý Phàm thấy thế, không nói gì chỉ cười cười. Đối với Khang Văn, anh không biết nên miêu tả thế nào, chỉ có thể nói đối phương đã tự chuốc lấy phiền phức.

“Được rồi, hiểu lầm đã được hoá giải là được.” Lý Phàm lãnh đạm nói.

Thật ra anh không bất mãn gì nhiều đối với Khang Văn, chủ yếu là em trai anh ta.

Lúc này đây em trai Khang Văn trợn tròn mắt, anh ta dụi dụi mắt, không thể tin hết thảy những gì đang diễn ra trước mắt là sự thật.

“Anh, sao anh phải xin lỗi nó?” Em trai Khang Văn không nhịn được hỏi.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Khang Văn không khỏi trầm xuonsg, trở tay tát đối phương một cái nói: “Đây là bạn của ông Võ, mày ăn gan hùm mật gấu hả? Mày thật sự hại chết tao rồi.”

Em trai Khang Văn nghe đến đây thì hoàn toàn ngơ ngác. Bạn của ông Võ? Đột nhiên anh ta hồi tưởng lại dáng vẻ bình thản ung

dung của Lý Phàm, chẳng trách khi đối phương nghe thấy anh ta là người của ông Võ thì lại không sợ chút nào, hoá ra người ta có bối cảnh như thế.

“Mày mau xin lỗi cậu Lý nhanh lên.” Khang Văn tức giận nhìn thoáng qua em trai của mình rồi nói. Từ cảnh tượng vừa rồi, anh ta có thể nhìn ra cậu Lý không phải loại người so đo.

Hơn nữa đây chỉ là một hiểu lầm, xin lỗi cậu Lý Phàmt chút, có lẽ sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

Em trai Khang Văn nghe đến đây, trong thoáng chốc không biết nên nói cái gì. Đối với kết quả này anh ta cũng rất ngơ ngác, không nghĩ tới Lý Phàm lại là người có bối cảnh như vậy.

“Chuyện đó, cậu Lý, tôi biết sai rồi.” Em trai Khang Văn biết anh trai sẽ không lừa mình, anh ta đột nhiên nói xin lỗi.

Lý Phàm mở miệng nói: “Thôi vậy, nếu đã là hiểu lần thì cũng không cần phải thế.”

“Chuyện đó cậu Lý à, đây là thư mời anh ông Võ sai tôi đưa cho anh.” Khang Văn sợ Lý Phàm lật lòng, lúc này vội vã nói sang chuyện khác, lấy thư mời từ trong ngực ra cung kính đưa lên.

Lý Phàm nhận lấy, địa chỉ trên thư là trang viên Đế Hào, thời gian mười hai giờ trưa mai.

“Làm phiền anh rồi.” Lý Phàm gật đầu nói.

Khang Văn có chút thụ sủng nhược khinh, dù sao đối phương cũng là bạn bè của ông Võ, vậy mà lại khách sáo với mình như thế, khó tránh khỏi anh ta có chút sợ hãi, bèn vội vàng cất lời: “Cậu Lý, sao anh lại nói như vậy, đây là chuyện mà tôi phải làm.”

Chương 964

CHƯƠNG 964: TRANG VIÊN ĐẾ HÀO

Hiểu lầm đã được hoá giải, Lý Phàm cũng không so đo những chuyện đó, anh và mấy người Cố Hoạ Y cùng nhau trở về khách sạn.

Nghĩ ngơi một đêm, Lý Phàm tỉnh dậy đi rửa mặt. Theo bản năng anh đi chạy bộ một vòng vào buổi sáng sớm, lại phát hiện ở cửa có hai người xuất hiện.

“Hai người là?” Lý Phàm tò mò nói.

Hai người nọ cung kính nói: “Xin chào cậu Lý, chúng tôi là người ông Võ phái tới để bảo vệ anh.”

“Bảo vệ?” Lý Phàm hết nói nổi, anh còn cần người bảo vệ sao? Anh cũng nghi ngờ có khi nào ông Võ đang giám thị mình không.

Lúc này một người trong số đó mới giải thích: “Ông Võ nói đêm qua có người quấy rầy anh, cho nên mới cố ý sai chúng tôi tới đây, đề phòng có người không có mắt gây phiền phức cho anh.”

Lý Phàm nghe vậy thì cũng tin tưởng.

Thời điểm Lý Phàm chạy bộ xong, hai người nọ đem đến bốn phần ăn sáng.

“Cậu Lý, mời dùng bữa sáng.” Hai người mở miệng.

Lý Phàm kinh ngạc, ông Võ này còn rất chu đáo.

Anh cầm bữa sáng đi vào, ăn sáng cùng với mấy người Cố Hoạ Y.

Lý Phàm cười nói: “Bây giờ chúng ta đến trang viên Đế Hào đi.”

“Được,” Cố Hoạ Y gật đầu, cô vẫn tương đối để ý đến chuyện hợp tác.

Bọn họ bắt đầu xuất phát đến trang viên Đế Hào, hai người kia kiêm luôn nhiệm vụ làm tài xế.

Sau khi đến trang viên Đế Hào, Lý Phàm lấy thư mời ra, lúc này bảo vệ ở cửa mới cho vào.

Trang viên Đế Hào thoạt nhìn đã biết là một nơi sang trọng. Sau khi nhìn thấy nơi này, Lý Phàm vô cùng ngoài ý muốn.

Anh cảm giác được kết quả trước mắt hoàn toàn khác biệt, rõ ràng nơi đây lựa chọn phong cách châu Âu.

Hơn nữa, hai con sư tử bằng đá ở trước mắt lộ vẻ vô cùng khí phách.

Trong bãi đỗ xe ở tràng viên Đế Hào có rất nhiều xe hơi sang trọng.

Lý Phàm nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cũng không ngoài ý muốn chút nào. Dù sao đây cũng là trang viên, đậu nhiều xe hơi sang trọng là chuyện bình thường.

Hầu như người của trang viên Đế Hào đều đã trình diện từ lâu, suy cho cùng cũng là mặt mũi của ông Võ, bọn họ không dám không nể.

Đám người bắt đầu trò chuyện, thảo luận xem quý khách mà ông Võ xem trọng như vậy là ai.

“Tôi thấy vị khách này nhất định là không đơn giản, phải biết rằng ông Võ không phải người thường, ngày thường cũng sẽ không đón tiếp khách nào long trọng như vậy.” Những người khác đều nhỏ giọng nghị luận ầm ĩ.

“Tôi cũng nghĩ vậy, ai cũng biết rõ thân phận của ông Võ mà, chắc chắn là người tới đây không phú thì cũng quý, nói không chừng còn là nhà họ Thiên ở Hán Thành nữa đó.”

“Nếu như là ngài Thiên ở Hán Thành vậy thì thật khó lường. Hai người kia mà liên thủ thì gần như có thể nói là cực mạnh.”

Lúc nhóm người Cố Hoạ Y tiến vào đã lập tức thu hút không ít sự

chú ý.

“Ôi ôi, vậy mà lại xinh đẹp như thế.”

“Quả nhiên ở Hán Thành người đẹp như mây, thoáng cái đã tới rồi.”

“Mà cô ấy cũng quá đẹp rồi, bình thường chưa thấy ai đẹp như cô ấy, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người đẹp đến mức này, thậm chí còn có cảm giác mấy người đẹp mà tôi nhìn thấy trước đây đều xấu xí hết.”

“…”

Tất cả những nhà giàu có và các chủ công ty đồng loạt ồ lên, bọn hắn thổn thức một trận, trong thoáng chốc đã bị gương mặt xinh đẹp của Cố Hoạ Y hấp dẫn.

Mà nghe xong những lời ngợi khen này, mấy người Cố Hoạ Y mỉm cười. Dù sao bọn họ cũng đã từng nghe lời khen rất nhiều lần, cho nên cũng không quá mức ngoài ý muốn.

Lúc này đang ở trong tình huống nào, bọn họ đều vô cùng rõ ràng.

Lý Phàm ngáp một cái, đối với kết quả như vậy cũng không ngoài ý muốn.

Đương nhiên cũng có nhiều người nhìn thấy Lý Phàm. Khi thấy anh vậy mà lại đứng giữa ba cô gái xinh đẹp, bọn họ đều hơi bất mãn. Bọn họ cho rằng Lý Phàm quá thấp kém, căn bản không xứng đi cùng với ba cô gái xinh đẹp.

Lý Phàm lựa chọn điệu thấp, anh nói: “Mọi người lên sân khấu trước đi, anh tìm một chỗ ngồi xuống.”

“Tôi cùng anh.” Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt đồng thời lên tiếng.

Hai cô không muốn bị nhiều người chú ý như vậy, hơn nữa hai người còn có chứng sợ xã hội. Đối mặt với trường hợp như vậy, các cô có chút không biết làm sao.

Lý Phàm tìm một vị trí ngồi xuống, vừa mới ngồi không bao lâu thì đã có một thanh niên công tử nhà giàu đi tới, ánh mắt anh ta vẫn luôn đặt trên người Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt.

“Người đẹp, xin chào.” Thanh niên nhà giàu kia cười híp mắt nói.

Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt thấy có người đàn ông xa lạ đến gần, các cô đều lựa chọn không nhìn. Hai người không biết đối phương, mà cũng không muốn biết.

“Xem ra hai người đẹp có chút thành kiến với tôi rồi, có phải là tôi đã làm gì sai không?” Thanh niên nhà giàu cười ha hả.

Ai ngờ, Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt không thèm nói gì, điều này khiến thanh niên vô cùng xấu hổ.

Anh ta muốn ngồi gần hai người Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt nhưng lại phát hiện không có chỗ trống. Anh ta đi tới trước mặt Lý Phàm tức giận nói: “Còn không mau tránh ra cho tôi? Một trợ lý như anh thì ngồi gần sếp như thế làm gì?”

Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt nghe đến đây thì bật cười, chủ yếu là hai cô không ngờ Lý Phàm lại bị khinh thường.

Thanh niên nhà giàu kia thì lại cho rằng Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng đang cười Lý Phàm, đột nhiên anh ta nghĩ ra một chủ ý. Anh ta tiếp tục hạ nhục Lý Phàm, muốn so sánh với đối phương để làm nổi bật sự xuất sắc của bản thân.

Lý Phàm bình thản nói: “Nếu tôi không tránh thì sao?”

Anh cũng không có tức giận, cá nhân anh chỉ không thích phách lối mà thích điệu thấp một chút. Nếu đối phương vẫn cứ ép hỏi như thế, anh cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Mà thật ra anh cũng muốn quan sát một chút xem rốt cuộc đối phương muốn giở trò gì.

Thanh niên nhà giàu thấy Lý Phàm cười như không cười thì sững sờ, anh ta không ngờ đối phương vậy mà lại không chừa chút mặt mũi nào cho mình.

Đổi thành người thức thời thì họ cũng sẽ tránh ra.

“Ha, nếu như mày không tránh, tao sẽ khiến mày đẹp mặt.” Thanh niên nhà giàu bắt đầu uy hiếp.

Lý Phàm không thèm đếm xỉa ngáp một cái, hoàn toàn chọc giận thanh niên nhà giàu. Sắc mặt anh ta trầm xuống, người này không hề nể mặt anh ta chút nào.

“Được, nếu mày không chừa chút mặt mũi nào cho tao thì cũng đừng trách tao không khách khí.” Thanh niên nhà giàu nói xong, quả quyết ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn anh ta như thể nhìn một thằng ngốc, đá một cước vào đầu gối của đối phương. Thanh niên nhà giàu lập tức mất thăng bằng, suýt chút nữa đã đứng không vững.

Anh ta đứng tại chỗ trợn tròn mắt, đây là tình huống gì vậy? Kết quả này không giống trong tưởng tượng lắm thì phải.

Thanh niên nhà giàu lập tức quỳ xuống tại chỗ, đúng lúc có không ít người nhìn thấy cảnh tượng này, bọn họ đều phá lên cười.

ông Võ ở trên sân khấu thấy được cảnh này thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh ta tạm thời yên tâm về cậu Lý bên kia, tin rằng cậu Lý có nắm chắc.

Đồng thời, anh ta mong muốn những người này đừng nên đùa với lửa.

“Đây là tổng giám đốc Cố của tập đoàn Hoạ Vân Y, mọi người hoan nghênh một chút.” ông Võ mở lời giới thiệu Cố Hoạ Y một chút.

Chương 965

CHƯƠNG 965: LẤY THÂN THỬ ĐỘC

Người ở dưới sân khấu lập tức vỗ tay.

Cố Hoạ Y cũng không luống cuống, tình huống lớn hơn thế này cô cũng đã từng gặp qua, cho nên không hề có chút mất tự nhiên nào, cô nói: “Thật vui vì khi đứng đây để làm quen với mọi người, về sau hợp tác mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

“Tổng giám đốc Cố khách khí rồi, Tổng giám đốc Cố không chỉ đẹp mà còn khách khí như thế.” Ngay lập tức ở dưới sâu khấu có một đám người nịnh bợ mở miệng nói.

ông Võ hài lòng gật đầu, anh ta đã sớm tìm một đám người chuyển tâng bốc để đề phòng tình huống xấu hổ.

Trọng tâm câu chuyện chuyển tới Lý Phàm bên này, sau khi thanh niên nhà giàu chịu thiệt thòi ở trong tay Lý Phàm thì trong lòng vô cùng tức tối. Anh ta nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Phàm.

Anh ta không ngờ mình lại thua thiệt lớn như vậy, bèn đổi sang một phương thức khác. Anh ta móc ra một xấp tiền mặt, quay qua nói với Lý Phàm: “Thằng nhóc này, cho mày số tiền này, mày tránh ra cho tao.”

Lý Phàm nhìn thoáng qua, khinh thường thu hồi ánh mắt.

Thanh niên thấy thế thì trong ngực lại càng khó chịu, không ngờ Lý Phàm lại hành xử như thế, kết quả này khiến anh ta vô cùng ngoài ý muốn.

Anh ta không thể làm gì khác hơn là bắt đầu cứng rắn, tay đánh tách một cái, gọi mười mấy người đàn ông cao to vạm vỡ đi tới.

“Cậu chủ, có gì cần dặn dò sao?” Đám đàn ông vạm vỡ biết mục đích cậu chủ gọi bọn họ tới, vẫn không quên chừa chút mặt mũi cho đối phương.

Thanh niên nhà giàu chỉ vào Lý Phàm nói với đám đàn ông: “Đuổi người này ra ngoài cho tôi.”

“Như vậy không hay lắm đâu.” Đám đàn ông đưa mắt nhìn nhau, dù sao thì đây cũng là địa điểm ông Võ tổ chức buổi lễ, muốn bọn họ đuổi người khác, lỡ như ông Võ trách tội thì làm sao bây giờ?

“Bảo các người làm thì các người làm đi, sao nói nhiều vậy chứ?” Thanh niên nhà giàu tức giận nhìn thoáng qua, sau đó nói tiếp: “Dù sao thì ông Võ cũng sẽ không quá để ý đến mấy người râu ria này đâu.”

Đám đàn ông to lớn vạm vỡ nghe xong, nhìn thoáng qua Lý Phàm một lần nữa. Bọn họ thấy quần áo trên người anh cộng lại cùng lắm cũng chỉ là sáu con số, mà những người ở đây ăn mặc ít nhất cũng phải bảy tám con số, thậm chí có người chín mười con số cũng có.

Bọn họ bắt đầu khinh thường Lý Phàm, quả quyết giơ tay bắt anh đứng lên.

Thấy thế, Lý Phàm cũng không chút ngoài ý muốn. Anh cũng không rêu rao làm ầm ĩ, chỉ bình thản bắt lấy vai người đàn ông cường tráng. Anh ta hoàn toàn không có nhiều phản ứng, sau đó lập tức ngất xỉu.

Những người khác thấy đồng bạn ngất đi thì đều sợ ngây người, không thể tin được hết thảy trước mắt là sự thật. Bọn họ đã bị thủ đoạn của Lý Phàm doạ sợ.

“Như vậy là sao?” Những người khác liếc nhìn nhau, tất cả đều không hiểu, chậm chạp không dám ra tay bắt Lý Phàm đứng lên nữa.

Thanh niên nhà giàu tức giận nói: “Còn sao trăng cái gì? Chắc chắn là anh ta bị huyết áp thấp cho nên mới té xỉu thôi.”

Bọn họ nghe vậy thì cũng tin, một lần nữa dời mắt nhìn Lý Phàm, không ngừng ra tay bắt Lý Phàm đứng lên.

Lý Phàm mỉm cười, chỉ ngồi trên ghế nhưng cũng đủ khiến đám đàn ông vạm vỡ không còn cách nào khác.

Đối với chuyện này đám đàn ông cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, ai ai cũng không ngờ Lý Phàm lại lợi hại như vậy. Bọn họ gần như sắp phát điện, trong thoáng chốc không thể làm gì được Lý Phàm.

Chỉ chốc lát sau, Lý Phàm liền buông lỏng đám đàn ông này ra.

Bọn họ hầu như là không có bất kỳ lực phản kích nào. Thời điểm đối mặt với Lý Phàm, bọn họ có cảm giác như đang đối mặt với một ác ma.

“Người này khá mạnh.” Mọi người hít một hơi thật sâu, rối rít lùi về phía sau một bước.

Thanh niên nhà giàu thấy vậy cũng trợn tròn mắt, anh ta không ngờ Lý Phàm lại lợi hại như thế. Anh ta lùi về phía sau mấy bước, cũng cảm thấy vô cùng cuống quýt, trong thoáng chốc không thể làm gì đối phương.

Anh ta cắn răng một cái, nhanh chóng xoay người rời đi. Dù sao ở đây cũng quá mất mặt, vậy mà lại liên tục chịu thiệt trong tay đối phương.

Thời điểm lùi ra phía sau, anh ta đụng phải một người. Chịu thiệt thòi ở trong tay Lý Phàm, anh ta vốn dĩ đã rất khó chịu, lúc đang định nổi giận thì khi nhìn thấy người tới, anh ta vội vã ngậm miệng.

Người tới cũng là một thanh niên nhưng khôi ngô và anh tuấn hơn, anh ta mặc một bộ đồ Tây, khoé môi ẩn chứa nụ cười tà mị. Ngón tay anh ta đeo một chiếc nhẫn, bên trên có khắc chữ “Văn”.

“Cậu Văn.” Thanh niên nhà giàu kia lập tức kinh hãi, không dám nhìn thẳng vào đối phương.

Cậu Văn hừ lạnh nói: “Đúng là đồ vô dụng, đồ vô dụng chịu thiệt thòi trong tay đồ vô dụng khác cũng không có gì lạ.”

Thanh niên nhà giàu nghe thấy đối phương nói chuyện khó nghe thì tức giận đến mức như sắp nổ tung, thế nhưng anh ta lại không dám tranh luận, chỉ nở một nụ cười lúng túng hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào.

Lý Phàm nhìn thấy cậu Văn này thì cũng ngây ngẩn cả người. Quả thật người này nói năng vô cùng thận trọng nhưng thực ra ngôn ngữ lại rất sắc bén.

Cậu Văn trực tiếp đi tới trước mặt Trúc Hoa Nguyệt, vô thức vươn tay bắt lấy tay của Trúc Hoa Nguyệt hôn một cái.

Lý Phàm định ngăn cản, lại thấy Trúc Hoa Nguyệt mỉm cười lắc đầu.

Lý Phàm không hiểu lắm, sau đó Trúc Hoa Nguyệt lén lút nói với anh: “Trên tay tôi hạ độc.”

Lý Phàm nghe đến đó thì ngẩn người, anh không nhịn được tán thưởng Trúc Hoa Nguyệt, chiêu này cũng quá độc ác rồi, nhưng mà anh thích.

Cậu Văn cho rằng Trúc Hoa Nguyệt cũng không phản cảm gì đối với mình, bèn mở miệng giới thiệu về mình: “Chào cô, tôi là cậu hai của nhà họ Văn ở Võ Thành, thật vui khi được biết cô, xin hỏi cô…”

Anh ta còn chưa nói hết thì bờ môi đã bắt đầu tím bầm, đột nhiên trở nên im bặt.

“Ô ô…” Cậu Văn lập tức nhìn ngó bốn phía trông mất hết cả hình tượng, không hiểu rõ đang có chuyện gì xảy ra.

Vệ sĩ của cậu Văn cũng sửng sốt, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tình huống như vậy.

Cậu Văn cho rằng Trúc Hoa Nguyệt có vấn đề, tức giận chỉ vào Trúc Hoa Nguyệt.

Trúc Hoa Nguyệt cười nói: “Về sau anh đừng nên tuỳ tiện hôn tay người khác, phải biết rằng tay người khác có khi sẽ có độc.”

Đám vệ sĩ nghe vậy thì đều chấn động, bọn họ lập tức mắng chửi: “To gan, lại dám hạ độc cậu chủ của chúng tôi, cô chán sống rồi phải không?”

“Đây cũng không phải chuyện của tôi, là cậu chủ của các người

không biết tốt xấu, muốn hôn tay của tôi, tôi cũng không còn cách nào khác.”

Sắc mặt đám vệ sĩ trầm xuống, bật người bắt đầu động thủ với Trúc Hoa Nguyệt.

Ít nhiều gì Trúc Hoa Nguyệt cũng có một chút võ công, hơn nữa cô còn là đại sư về cổ thuật, cho nên đối phó với những người này đương nhiên chỉ là chuyện nhỏ. Cô không nói hai lời mà ra tay ngay lập tức, rất nhanh thì những người đó đã thua trong tay Trúc Hoa Nguyệt.

Những người khác của nhà họ Văn cũng đi tới, sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó tất cả đều ngẩn người, bọn họ lập tức nói với Trúc Hoa Nguyệt: “Cô thả anh ấy ra mau.”

Trúc Hoa Nguyệt bình thản nói: “Đây là anh ta tự chuốc lấy, tôi phải dạy dỗ anh ta, trừ khi anh ta xin lỗi tôi.”

Khoé môi cậu Văn co quắp, hiện tại anh ta không thể nào nói được, làm sao có thể xin lỗi đây? Anh ta chỉ có thể dùng hai tay tạo thành hình chữ thập, sử dụng động tác để nói xin lỗi.

Chương 966

CHƯƠNG 966: ĐÀN ÔNG XẤU XA!

Thấy bộ dạng cậu Văn như vậy, Trúc Hoa Nguyệt dở khóc dở cười, chợt lấy ra một ít thuốc giải đưa cho cậu Văn nói: “Đây là lần đầu nên tôi cảnh cáo, mong rằng lần sau anh thành thật một chút, bằng không thì đừng trách tôi không khách sáo.”

Nghe đến đó cậu Văn giật mình một cái, vội vàng ôm quyền về phía Trúc Hoa Nguyệt. Anh ta biết đối phương lợi hại, cho nên anh ta sẽ không dám trêu chọc nữa.

Sau khi khôi phục bình thường, anh ta quay sang những người khác nói: “Cái đám vô dụng các người.”

Người của nhà họ Văn đều không còn lời nào để nói, tốt xấu gì bọn họ cũng đã cứu đối phương, vậy mà đối phương lại không hề cảm kích, trái lại còn mắng chửi, điều này khiến trong lòng bọn hắn vô cùng khó chịu.

Thế nhưng lúc này bọn họ cũng không muốn so đo với cậu Văn.

Cậu Văn biết Trúc Hoa Nguyệt lợi hại cho nên không dám chọc vào Trúc Hoa Nguyệt, anh ta giật mình một cái, không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Sau đó cậu Văn rời khỏi hiện trường, trở về vị trí của mình.

Mọi người cũng bị chiêu này của Trúc Hoa Nguyệt doạ sợ, dù sao hành vi đó cũng quá doạ người, nói bọn họ không sợ thì khẳng định là giả.

Trúc Hoa Nguyệt ưỡn lưng một chút, quay sang nói với những người khác: “Các người thành thật một chút cho tôi, nếu như dám không thành thật, đừng trách tôi không khách khí.”

Tất cả mọi người đều rùng mình một cái, Lý Phàm thấy thế thì bất đắc dĩ mỉm cười. Trúc Hoa Nguyệt này thật là, chiêu thức đó của

cô thật sự không tệ, đã khiến không ít người sợ hãi.

“Được rồi, đừng chấp nhặt với bọn họ nữa.” Lý Phàm mở miệng nói.

Ông Võ giới thiệu Cố Hoạ Y xong thì nhìn xuống đám người ở dưới sân khấu nói: “Các vị, mọi người hợp tác với tập đoàn Hoạ Vân Y thì chính là hợp tác với tôi, mong rằng mọi người hãy phối hợp một chút.”

Đám người bên dưới đều sợ ngây người, bọn họ không ngờ ông Võ vậy mà lại coi trọng Cố Hoạ Y như thế. Trong thoáng chốc bọn họ đều sững sờ, hoàn toàn không hiểu tình huống gì đang xảy ra.

Bọn họ khó hiểu nhìn về phía Cố Hoạ Y, không rõ tại sao ông Võ lại muốn lấy lòng Cố Hoạ Y đến mức này, kết quả như vậy bọn họ hoàn toàn không thể đoán nổi.

Nhưng mà hiện tại bọn họ cũng không tiện nói gì, nếu ông Võ đã nói như vậy, đương nhiên bọn họ sẽ không có bất cứ ý kiến nào.

“Ông Võ, chúng tôi nghe lời ngài.” Những người đó rối rít mở miệng nói.

Ông Võ thấy thái độ của bọn họ thì trong lòng rất thoả mãn, kết quả ông ta muốn chính là như vậy.

Ngay sau đó đám người bên dưới bắt đầu đút lót Cố Hoạ Y, cũng chủ động lấy hợp đồng ra.

Cố Hoạ Y giật mình, tuy rằng cô biết ông Võ đang giúp cô nhưng trong lòng cô rõ ràng, chủ yếu là Lý Phàm trợ lực. Nếu không có Lý Phàm, ông Võ cũng sẽ không giúp cô.

Lúc này Cố Hoạ Y liên tục ký tên hợp tác.

Hầu như phần lớn mọi người đều lựa chọn Cố Hoạ Y để hợp tác. Hơn nữa, cả đám người còn bắt đầu tặng quà cho Cố Hoạ Y.

“Tổng giám đốc Cố, thành ý của chúng tôi mong cô đừng xem như người xa lạ, cô hãy cất đi.” Một người đàn ông trung niên cầm quà tặng đưa cho Cố Hoạ Y nói.

“Cảm ơn ông.” Cố Hoạ Y nhận lấy, sau đó mở miệng nói.

Một doanh nhân trung niên nói với Cố Hoạ Y: “Tổng giám đốc Cố, dưới tình huống như thế này, mong cô có thể thứ lỗi.”

Nói xong, doanh nhân trung niên mở hộp quà ra, bên trong là một chiếc đồng hồ dành cho phái nữ, còn là đồng hồ hàng hiệu.

Thời điểm nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo tay này, Cố Hoạ Y cũng ngây người. Tuy nhiên cô cũng không động lòng, lúc này nhận quà sẽ khiến người khác bắt được nhược điểm.

Cố Hoạ Y biết tính nghiêm trọng trong chuyện này, cô suy nghĩ một lát rồi từ chối: “Thật ngại quá, ý tốt của ông tôi xin nhận, nhưng món quà này tôi sẽ không lấy.”

Doanh nhân trung niên kia vô cùng xấu hổ, đành phải thu lại món quà. Dù sao cũng không mất đồng nào, ông ta vẫn có thể trả hàng.

Cố Hoạ Y nhìn thấy nhiều người bắt đầu tặng quà như vậy thì không nhịn được nói: “Các vị, tôi chỉ tới đây để hợp tác, thực ra mọi người không cần phải… tặng quà cho tôi.”

Những người khác cười nói: “Tổng giám đốc Cố, không phải từ chuyện hợp tác mà chúng tôi tặng quà cho cô, chẳng qua chúng tôi chỉ muốn làm quen với Tổng giám đốc Cố mà thôi.”

Cố Hoạ Y khẽ nhíu mày, làm quen còn không đơn giản, tặng quà như thế này để làm quen cũng thật quá đặc biệt rồi. Trong thoáng chốc cô không biết nên làm thế nào cho phải.

“Yên tâm đi, quà tặng của mọi người tôi sẽ nhận.” Cố Hoạ Y bất đắc dĩ thu vào.

Mà lúc này, cậu Văn cũng tiến lên, không quên nịnh bợ Cố Hoạ Y. Quà tặng của anh ta là đặc biệt nhất, trực tiếp tặng hoa tươi.

Cố Hoạ Y nhìn thấy có người tặng hoa cho mình, nụ cười của cô lập tức cứng lại. Cô đã có chồng, hơn nữa người tặng hoa còn là một tên đàn ông xa lạ, làm sao cô có thể nhận được đây.

“Thật ngại quá, quà này tôi không thể nhận, tôi đã có chồng.” Cố

Hoạ Y từ chối.

Lời Cố Hoạ Y vừa rơi xuống, tất cả mọi người đang có mặt ở hiện trường đều tan nát cõi lòng. Bọn họ không nghĩ tới Cố Hoạ Y vậy mà lại đã có chồng.

Nếu không phải chính tai nghe được, bọn họ còn không tin đây là sự thật.

Cậu Văn sững sờ tại chỗ, lập tức giống như bị sét đánh, một lúc lâu chưa lấy lại tinh thần.

Cố Hoạ Y đẹp như thế, hơn nữa còn là Tổng giám đốc của tập đoàn Hoạ Vân Y, nói không chừng chồng của người ta rất lợi hại, cũng có thể địa vị vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ.

Cậu Văn không thể không rút lui, bỏ qua xúc động và ý nghĩ muốn theo đuổi Cố Hoạ Y, trong phút chốc anh ta chuyển ánh mắt về phía Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt.

Từ kinh nghiệm tung hoành tình trường của bản thân, anh ta kết luận chắc chắn là Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng còn độc thân. Mà anh ta nghĩ như vậy chủ yếu là dựa vào trực giác của chính mình.

Trực giác nói với anh ta, Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng chắc chắn là độc thân, cho nên lúc này anh ta mới dời mắt nhìn về phía Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng.

Sau đó cậu Văn cầm hoa tươi đi về phía hai người bọn họ.

Cảnh tượng vừa rồi cả hai cô gái đều nhìn rõ mồn một, ngay cả khi bọn họ có hứng thú với cậu Văn thì vừa rồi khi anh ta tặng hoa cho Cố Hoạ Y, chút hảo cảm đó cũng đã bị mài mòn hết sạch.

Hai người cho rằng cậu Văn là một công tử đào hoa, ấn tượng đối với anh ta thấp đến cực điểm.

Cậu Văn xoa xoa hai tay nói: “Hai người đẹp, hoa tươi này rất thích hợp với các cô. Các cô không ngại khi nhận lấy bó hoa này chứ?”

“Thật ngại quá, chúng tôi sẽ không nhận.” Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt nói.

Lúc này cậu Văn mới phát giác được mình đã phạm phải một sai lầm lớn, đối phương có hai người mà anh ta chỉ có một bó hoa. Anh ta suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn hạ thấp người nói với Trần Hiểu Đồng.

Vừa nãy chịu thua thiệt lớn ở trong tay Trúc Hoa Nguyệt khiến anh ta không biết phải làm sao, nếu như lại trêu chọc Trúc Hoa Nguyệt, mặt mũi của anh ta sẽ hoàn toàn mất sạch.

“Người đẹp, cô nhìn một chút xem bên trong hoa này có cái gì?” Cậu Văn cố ý tỏ ra bí ẩn nói.

Chương 967

CHƯƠNG 967: LẤY CỚ

Cậu Văn đã phán đoán rồi, anh ta cho rằng sau khi đối phương nhìn thấy bên trong hoa tươi chắc chắn sẽ kinh ngạc, sau khi nghĩ đến đây trong lòng anh ta miễn bàn có bao nhiêu kích động.

Nhưng mà giây tiếp theo, anh ta không thể bình tĩnh, Trần Hiểu Đồng chỉ nhìn thoáng qua thì đã trực tiếp thu hồi ánh mắt, không nói một câu.

Vẻ mặt của cậu Văn vô cùng xấu hổ, tốt xấu gì đối phương phối hợp với mình một chút cũng được, anh ta suy nghĩ một chút, cuối cùng từ trong đống hoa tươi lấy ra một cái nhẫn kim cương, nói: "Người đẹp, chiếc nhẫn kim cương này thuộc về em."

Trần Hiểu Đồng thản nhiên nói: "Ngại quá, tôi không thích."

Khóe miệng cậu Văn hơi run rẩy, những vật phát sáng gì đó đều rất có lực hấp dẫn đối với phụ nữ, nhưng mà đối phương lại nói không thích, anh ta sao mà nghe không hiểu ý tứ trong đó chứ, đây rõ ràng là biến tướng từ chối mình.

Trong lòng cậu Văn bắt đầu khó chịu, anh ta không ngờ tới mình sẽ bị người ta từ chối, anh ta lạnh lùng liếc mắt nhìn Trần Hiểu Đồng.

"Cô nhận lấy cho tôi." Cậu Văn bắt đầu thay đổi phong cách, bá đạo với Trần Hiểu Đồng.

Tính tình Trần Hiểu Đồng là nóng nảy nhất trong mấy người Cố Họa Y, cô ta không muốn gì đó, đối phương lại cố tình đụng vào điểm mấu chốt của mình, một chiêu này rõ ràng là giẫm lên bãi mìn.

Trần Hiểu Đồng trực tiếp đem nhẫn kim cương ném ra ngoài, vẻ mặt cậu Văn biến đổi, cảm thấy giống như bị đánh một cái tát vang dội.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, đối với chuyện này cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh ta cũng không dám tin tưởng đây là thật, tất cả cái này cũng quá phóng đại đi.

Bọn họ đều trêu tức nở nụ cười với cậu Văn, sau khi bọn họ nhìn thấy cậu Văn ăn mệt, không biết vì sao trong lòng bọn họ cũng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Bọn họ cũng không vừa mắt với cậu Văn, bây giờ sau khi nhìn thấy cậu Văn rơi xuống nông nỗi này, bọn họ cũng nhịn không được châm chọc.

Cậu Văn đương nhiên chú ý tới ánh mắt của những người khác, sau khi anh ta nhìn thấy ánh mắt xung quanh, anh ta hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Cậu Văn tức giận, cũng không có bất kỳ ý nghĩ thương hương tiếc ngọc gì, liền giơ tay lên chuẩn bị cho Trần Hiểu Đồng một cái tát.

Trần Hiểu Đồng cũng đã từng luyện tập, cô ta nhanh chóng chế ngự cậu Văn.

Cậu Văn nhìn thấy cánh tay mình bị khống chế, anh ta nửa quỳ trên mặt đất, cánh tay anh ta phát ra tiếng cọ xát của các khớp xương, cậu Văn cực kỳ bất đắc dĩ.

Anh ta không nghĩ tới kết quả sẽ bất ngờ như vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh ta cũng không dám tin đây là thật.

“Thật giỏi.” Cậu Văn hít sâu một hơi nói: “Cô thả tôi ra.”

Trần Hiểu Đồng tức giận liếc mắt nhìn một cái, trực tiếp đẩy đối phương ra.

Cậu Văn lăn một cái, cả người vô cùng nhếch nhác, sau khi người xung quanh thấy một màn sau như vậy, đều hài hước bật cười, đều không cho cậu Văn một chút thể diện nào.

Sắc mặt cậu Văn vô cùng xấu hổ, anh ta chưa từng chịu sỉ nhục như vậy.

“Hừ, không biết tốt xấu.” Cậu Văn tận lực giữ gìn thể diện của mình, khi anh ta nhìn thấy Lý Phàm đang cười nhạo mình, trong lòng anh ta lại càng khó chịu, giống như nhặt được một quả hồng mềm vậy, châm chọc ra tiếng: “Anh nhìn cái gì mà nhìn, có tin bây giờ tôi cho anh một cái tát không.”

“Nếu như anh muốn ra tay với tôi, tôi đề nghị anh vẫn nên bình tĩnh một chút.” Lý Phàm chỉ cho cậu Văn một cái cảnh cáo, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt.

Sau khi cậu Văn thấy thế, sắc mặt anh ta trầm xuống, cho rằng Lý Phàm không biết tốt xấu gì, nói tiếp: “Anh có tư cách gì ở chỗ này, nhanh chóng cút ra ngoài cho tôi, bảo vệ đâu?”

Anh ta biết mình không phải là đối thủ của Lý Phàm, nhưng mà anh ta còn có biện pháp khác để đuổi Lý Phàm ra ngoài.

Ngay lập tức có một đám bảo vệ chạy tới, bọn họ tôn kính nhìn về phía cậu Văn chờ đợi đối phương lên tiếng.

“Đem người này đuổi ra ngoài cho tôi.” Cậu Văn hừ lạnh nói.

Lúc này bảo vệ mới đem ánh mắt đặt lên trên người Lý Phàm, mà ông Võ ở trên sân khấu chứng kiến toàn bộ đã không có cách nào bình tĩnh nữa, những bảo vệ này là người của mình.

Ngộ nhỡ nếu người của mình đuổi Lý Phàm ra, vậy chẳng phải trở thành trò cười sao, ông ta không tiếp tục bình tĩnh được, ông ta không thể để chuyện này xảy ra, ông ta phải ngăn cản mới được.

Sau khi nghĩ tới điểm này, ông Võ không có tiếp tục bắt đầu xem náo nhiệt, dứt khoát đứng lên, quát lớn: “Dừng tay cho tôi, ai bảo các người ra tay, không muốn sống nữa hay sao?”

Sau khi những bảo vệ này nhìn thấy ông Võ mệnh lệnh, bọn họ đều giật mình một cái, vội vàng thu tay lại, bọn họ lộ ra vẻ khó hiểu không biết vì sao đột nhiên ông Võ nổi giận.

“Ông Võ, tôi biết ông đã sớm lập ra quy tắc ở chỗ này, nhưng mà tên nhóc này có thù oán với tôi, ông Võ ông coi như không nhìn thấy cái gì là được.” Cậu Văn ho khan một cái, ý đồ muốn lấy lòng ông Võ.

Trên mặt ông Võ hiện ra nụ cười lạnh lùng, nói: “Anh nghĩ ngược lại rất đẹp, tôi nói cho anh biết, đây là chuyện không thể nào.”

Cậu Văn rất bất đắc dĩ, anh ta không ngờ ông Võ lại không nể mặt như vậy.

“Được rồi.” Cậu Văn cũng thỏa hiệp, anh ta biết ông Võ là ai, anh ta cũng không muốn đi trêu chọc ông Võ, nói cách khác, đối với mình thật không có lợi.

Sau khi ông Võ nhìn thấy bộ dạng thức thời của đối phương, tiếp tục hừ nói: “Tôi nói cho cậu biết, cậu tốt nhất an phận một chút cho tôi, nếu cậu lại làm ra chuyện gì thì đừng trách tôi.”

Cậu Văn cũng không có dừng lại, anh ta đợi đến khi ông Võ xoay người, lúc này mới nháy mắt ra hiệu với mấy tên bảo vệ kia.

Những người bảo vệ kia chậm chạp không ra tay với Lý Phàm, trong thoáng chốc bọn họ không biết phải làm gì cho đúng, kết quả này không giống như bọn họ tưởng tượng, vượt xa dự đoán của bọn họ.

Mà lúc này, ông Võ đột nhiên xoay người, ông ta nói với cậu Văn: “Xem ra cậu vẫn không biết tốt xấu như vậy, hôm nay không cho cậu kiến thức tới một chút sự lợi hại của tôi, cậu sẽ không biết sai.”

Cậu Văn sững sờ cả người, vội vàng nói: “Ông Võ, ông hẳn là đứng về phía tôi mới đúng.”

Ông Võ vốn dĩ muốn nói ra Lý Phàm là bạn của mình, nhưng mà sau khi ông ta nhìn thấy Lý Phàm lắc đầu, ông ta biết đối phương muốn khiêm tốn.

Cuối cùng ông Võ nghĩ tới một biện pháp, đó chính là tìm một cái cớ đem cậu Văn đuổi đi.

“Tôi đã nói rồi, ai cũng không thể phá hư quy tắc của tôi, cậu đã phá hủy quy tắc của tôi, tôi tự nhiên không thể giữ cậu lại, xin cứ tự nhiên đi.” ông Võ làm một động tác mời, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách với cậu Văn.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, nếu không phải ông Võ không có chào hỏi với Lý Phàm, bọn họ còn tưởng rằng quan hệ giữa ông Võ và Lý Phàm còn đặc biệt tốt.

Bọn họ không nhịn được hít sâu một hơi, thu hồi ý tưởng và xúc động muốn gây sự.

Lý Phàm biết ông Võ đang giúp mình, trong lòng cậu Văn rất không cam lòng, nhưng mà bây giờ anh ta hối hận, nếu anh ta biết ông Võ nói quy tắc như vậy, anh ta sẽ không ra tay với Lý Phàm, bây giờ trong lòng anh ta miễn bàn có bao nhiêu hối hận, anh ta thở dài, bây giờ hối hận thì có tác dụng gì, còn không phải không có một chút tác dụng gì.

Chương 968

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 968: GIẾT GÀ DỌA KHỈ

Sau khi mọi người thấy một chiêu giết gà dọa khỉ này của ông Võ, đều hít một ngụm khí lạnh không dám nhiều lời.

Ở đây mọi người ít nhiều đều bị dọa sợ, bọn họ cũng sợ mình bởi vì gây rối mà bị đuổi ra.

Lúc này, ông Võ nhận được một món quà, sau khi ông ta thấy tên ngươi tặng quà cho mình thì sắc mặt ông ta mạnh mẽ biến đổi, giống như đang nhìn thấy một quái vật vậy.

Lý Phàm tự nhiên chú ý tới vẻ mặt biến hóa của đối phương, có thể khiến ông Võ khiếp sợ vậy, hoặc không phải là quà tặng quá kinh người thì là người tặng quà quá mức cao quý.

Tên người tặng quà trên món quà này chỉ có ba chữ, nhà họ Đế.

Lý Phàm không rõ nhà họ Đế rốt cuộc là cái gì, vì sao lại khiến ông Võ khiếp sợ như vậy.

Lúc này ông Võ mới mở quà tặng ra, quà tặng là một cái đồng hồ nổi tiếng, nhưng phía dưới có một tờ giấy, sau khi ông ta nhìn thấy tờ giấy liền thở dài.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Để cho tôi xem một chút đi.”

ông Võ cũng không từ chối, đưa tờ giấy lại cho Lý Phàm, nói: “Cậu Lý, tờ giấy này không đơn giản.”

Sau khi Lý Phàm xem xong, từ nội dung của tờ giấy này, anh cũng đã nhìn ra vài phần miêu nị, trên tờ giấy này có cảm giác uy hiếp nồng đậm.

Click để xem ảnh

Lý Phàm nhúng tay vào, nếu đổi lại thành trước kia, ông ta chắc chắn ước gì Lý Phàm xảy ra mâu thuẫn với nhà họ Đế.

Nhưng mà bây giờ, ông ta đang có quan hệ hợp tác với Lý Phàm, tại thời điểm mấu chốt này, ông ta không thể hãm hại đối phương.

“Cậu Lý, tôi nói thật cho cậu biết, nhà họ Đế kia không đơn giản, thực lực vô cùng mạnh, nếu ai trêu chọc đến nhà họ Đế, đều không có trái cây tốt để ăn.”

Sau khi Lý Phàm nghe vậy, cũng ngây ngẩn cả người, anh nhìn thấy đối phương không muốn nói cho mình, anh cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

“Quà tặng này là giả, ông vẫn nên ném đi.” Lý Phàm đột nhiên nói một câu.

“Đây không thể nào.” Ông Võ có chút không quá tin tưởng lời nói của Lý Phàm, cho dù là người thạo nghề, cũng không thể liếc mắt một cái thì đã nhìn ra, mà Lý Phàm cũng không phải là người chuyên nghiệp.

Hơn nữa, đây là nhà họ Đế đưa tới, sao có thể đưa hàng giả chứ.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Ông có thể tìm người giám định thử xem.”

Ông Võ cũng dựa theo yêu cầu của Lý Phàm đi làm, mà người nhà họ Đế ở gần đó, bọn họ cũng nghe được lời đối thoại đó, đều đối với cái này rất khó chịu.

Bọn họ quả thật chính là đưa đồ giả, nhưng chủ yếu là để cho ông Võ mất mặt, có thể truyền ra một ít tin đồn, nói đối phương là mang đồng hồ giả.

Nhưng bọn họ không ngờ tới là lúc này Lý Phàm lại một đòn chặn ngang, nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin là thật, kết quả này vượt xa tưởng tưởng tượng của bọn họ.

Ông Võ dứt khoát bắt đầu tìm người giám định, ngay lập tức có một đám người xuất hiện, sau khi bọn họ nghe thấy ông Võ gọi, lúc này bọn họ mới điên cuồng chạy tới.

“Ông Võ, ngài có gì nói sao?” Những người đó tò mò hỏi một chút.

Ông Võ trực tiếp đưa cái đồng hồ nổi tiếng này cho những thẩm định viên kia, nói: “Các người nhanh tới xem một chút đây là thật hay là giả.”

Sau khi những thẩm định viên này nhìn thoáng qua nhau, lúc này mới tiếp nhận, khoảng năm phút trôi qua, cuối cùng những thẩm định viên kia mở miệng nói: “Ông Võ, đây là giả.”

Sau khi ông Võ nghe thấy vậy, sắc mặt ông ta trầm xuống dưới, đưa ông ta thư uy hiếp, còn dùng hàng giả đến uy hiếp mình, cũng quá coi trời bằng vung rồi.

Ông Võ cho rằng chuyện này không đơn giản, ông ta cảm kích nhìn thoáng qua Lý Phàm nói: “Cậu Lý, cũng là nhờ cậu tinh mắt lập tức đã nhìn ra, nếu không thì phiền toái.”

Lý Phàm xua tay nói: “Không có gì.”

Người nhà họ Đế ẩn núp ở gần đó đối với kết quả như vậy rất khó chịu, bọn họ đều không ngờ Lý Phàm lại nhìn thấu kế hoạch của bọn.

Lập tức có một đám người bắt đầu chú ý tới Lý Phàm, bọn họ phát hiện Lý Phàm vừa nói vừa cười với ông Võ, dường như là quen biết.

Cũng có người cho rằng Lý Phàm trêu chọc phải ông Võ, đang bị dạy dỗ.

Có một ít người cố tình đi tới, cố ý đến xem Lý Phàm, nói lời châm chọc: “Ôi, có phải anh đã trêu chọc ông Võ hay không, ông Võ, để chúng tôi tới giúp ngài trừng trị anh ta một chút đi.”

Bọn họ lập tức bắt đầu lấy lòng nhìn về phía ông Võ, chỉ cần một câu của ông Võ, bọn họ ngay lập tức ra tay với Lý Phàm.

Sau khi ông Võ nhìn thấy những người đó, trong lòng rất khó chịu, ông ta tức giận nói: “Chuyện này không có bất kỳ liên quan gì tới mấy người, mấy người câm miệng cho tôi, nếu không, tôi cho mấy người đẹp mặt.”

Khi những người đó nghe thấy vậy đều sững sờ cả người, bọn họ mới biết được mình hiểu lầm ý tứ trong đó.

“Cậu Lý, chuyện này là lỗi của tôi, tôi xin lỗi cậu.” Ông Võ nói xin lỗi.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy đối phương như vậy, cũng không biết nên nói cái gì, xua tay nói: “Không sao đâu đều là chuyện nhỏ mà.”

Mọi người thấy ông Võ khách sáo với Lý Phàm như vậy, bọn họ đều là sợ ngu người, nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ đều không thể tin là thật, kết quả như vậy hoàn toàn khiến bọn họ sợ ngớ người.

Ông Võ không để ý những người đó cũng không cho những người đó sắc mặt tốt, ông ta cười tủm tỉm xoa tay nói: “Cậu Lý, tiếp theo cậu muốn đi đâu?”

“Kế tiếp tôi cũng không có chỗ muốn đi, chính là sẽ về Hán Thành.” Lý Phàm buông tay nói.

Sau khi ông Võ và Lý Phàm chào hỏi một hồi, hợp đồng bên Cố Họa Y cũng đã xử lý xong.

Cố Họa Y nhìn thấy hợp đồng gần như chất chồng thành núi nhỏ, cô rất hài lòng, có những hợp đồng này, cô yên tâm hơn nhiều, nói như vậy tập đoàn Họa Vân Y chắc chắn có thể trổ hết tài năng ở Hán Thành.

Cố Họa Y duỗi thân một chút, mọi người đều sôi nổi tạm biệt.

Khi đám người Lý Phàm và Cố Họa Y ngồi ở trên xe, Cố Họa Y rất hưng phấn nói hôm nay hợp tác câu được mấy con cá lớn.

Vốn dĩ Lý Phàm muốn chợp mắt một chút, đột nhiên anh nghe thấy âm thanh của một thiết bị, âm thanh này rất nhỏ, người bình thường là không thể nghe được.

Nhưng thính lực của Lý Phàm vượt qua người bình thường, anh đột nhiên nói một câu: “Dừng xe.”

Ngay lúc này, tài xế mới quả quyết dừng xe, làm theo ý của đối phương.

Sau khi Lý Phàm xuống xe, liền bắt đầu kiểm tra một vòng, anh bất ngờ phát hiện chiếc xe này có vấn đề.

Chương 969

CHƯƠNG 969: KHO BÁU TRONG TRUYỀN THUYẾT

Lý Phàm nằm sấp dưới gầm xe, bắt đầu kiểm tra, nhân viên bảo vệ kia chợt sờ không tới ý gì, không rõ ý tứ đối phương làm như vậy để làm gì.

Dưới sự tìm kiếm của Lý Phàm, anh quả thật là tìm được một thiết bị, khi nhìn thấy thiết bị này, sắc mặt của anh trầm xuống, anh không ngờ còn có người làm ra chuyện hèn hạ như vậy.

Kết quả như vậy khiến anh vô cùng tức giận, anh không cho phép chuyện này xảy ra trên đầu của mình, anh lập tức không bình tĩnh nói với tài xế: "Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì."

Tài xế kia cũng ngớ người, anh ta cũng không ngốc, anh ta nhìn ra đây là một cái máy định vị, dùng để theo dõi, anh ta vội vàng xua tay nói: "Cậu Lý, chúng tôi tuyệt đối không có lá gan giở trò với cậu như vậy."

"Tôi biết các người sẽ không giở trò với tôi như vậy, nhưng mà chuyện này các người phải điều tra rõ cho tôi." Lý Phàm tức giận nói, anh mới tới Võ Thành không có bao lâu, cho dù đắc tội với một ít người, nhưng phần lớn đều là người của ông Võ.

Theo lý thuyết sẽ không có ai theo dõi mình, nhưng mà lúc này lại xuất hiện một thiết bị định vị, Lý Phàm kết luận chắc chắn có kẻ thù tìm ẩn đang theo dõi mình.

Chuyện như vậy là thuộc về chuyện riêng tư của mình, Lý Phàm không thể để chuyện này ảnh hưởng đến chính mình.

Sau khi tài xế kia nghe hiểu được điểm này, anh ta gọi cho ông Võ một cuộc điện thoại.

Sau khi ông Võ nghe nói chuyện này, sắc mặt ông ta bỗng nhiên thay đổi, ông ta đến là để bảo vệ cậu Lý, bây giờ lại xuất hiện chuyện như vậy, chẳng khác nào có người đánh vào mặt ông ta.

Lúc này ông Võ mới nghiêm túc hơn một chút, muốn đi giúp Lý Phàm xử lý chuyện này.

Khi Lý Phàm thấy ông Võ để bụng, lúc này mới yên tâm.

Ông Võ cuối cùng cũng sai người đi tìm rốt cuộc là ai làm, đương nhiên có một chút manh mối, ông ta đều sững sờ, đối với kết quả được phát hiện rất bất ngờ.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, ông ta cũng không dám tin tất cả trước mắt đều là thật.

Cuối cùng sau khi ông Võ biết manh mối đã gọi cho Lý Phàm một cuộc điện thoại.

“Điều tra ra chưa?” Lý Phàm mở miệng nói.

“Cậu Lý, tôi đã điều tra ra rồi, là người nhà họ Đế làm, bọn họ có thể đã theo dõi cậu.”

Ông Võ vội vàng trả lời, ông ta phán định chắc chắn là lúc nãy khi ở trang viên đế hào, chắc là Lý Phàm nhìn thấu kế hoạch của nhà họ Đế, lúc này mới chọc giận nhà họ Đế.

Đối với kết quả như vậy, ông ta vô cùng bất ngờ, ông ta quyết định nhanh chóng đem tin tức này nói cho Lý Phàm.

Sau khi Lý Phàm biết được chân tướng sự việc, thản nhiên nói: “Người của nhà họ Đế thật sự không biết tốt xấu gì, lại có thể đến trêu chọc gây phiền phức cho tôi.”

“Cậu Lý, trước tiên cậu đừng tức giận, cậu yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ giúp cậu xử lý xong.” ông Võ rất nghiêm túc nói.

“Việc này không cần ông lo, tôi biết ông cũng rất khó xử.” Lý Phàm xua tay nói.

Đối với suy nghĩ của ông Võ, ít nhiều anh cũng rất rõ ràng, anh biết ông Võ vô cùng kiêng kỵ với nhà họ Đế, vì vậy anh không muốn để đối phương đi vào vũng nước đục này, đối phương có thể tự bảo vệ mình hay không vẫn là một chuyện.

Lý Phàm tạm thời không để ý tới nhà họ Đế, bây giờ anh chỉ muốn quay về Hán Thành, không muốn trì hoãn quá nhiều thời gian ở Võ Thành.

Sau khi về tới khách sạn, mấy người Cố Họa Y thu dọn hành lý, sau đó ngồi máy bay rời đi.

Khi tới Hán Thành, Lý Phàm luôn cảm thấy Trần Hiểu Đồng có chuyện muốn nói với mình, anh cười nói: "Không phải cô có gì muốn nói với tôi chứ?"

Trần Hiểu Đồng sửng sốt vài giây sau đó xua tay nói: "Không có không có, tôi không có gì muốn nói với anh."

Sau khi nhìn thấy Trần Hiểu Đồng như vậy, Lý Phàm không biết nói cái gì, đều là lúc nào rồi mà đối phương vẫn như vậy.

Chẳng qua Lý Phàm cũng không bởi vì vậy mà tức giận, anh biết Trần Hiểu Đồng lo lắng cái gì, xem ra đối phương chắc chắn có chuyện muốn trộm nói cho mình, lúc này anh mới không truy hỏi nữa.

Sau khi mấy người Cố Họa Y trở về, Trần Hiểu Đồng đột nhiên lôi kéo Lý Phàm đi ra ngoài, đồng thời hô: "Tôi với anh Lý Phàm đi siêu thị mua một chút đồ ăn vặt."

Lý Phàm đi theo ra ngoài, anh nói với Trần Hiểu Đồng: "Bây giờ cô có thể nói đi."

Trần Hiểu Đồng nhìn xung quanh, sau đó hỏi: "Anh Lý Phàm, anh có chìa khóa bí mật của Long Môn chẳng lẽ anh không muốn mở kho báu của Long Môn sao?"

Sau khi Lý Phàm nghe thấy có liên quan đến chìa khóa bí mật của Long Môn, anh rơi vào im lặng.

Trần Hiểu Đồng cho rằng đối phương động lòng, nói tiếp: "Nếu mở ra kho báu Long Môn, tiền bạc châu báu trong đó có thể nói là nhiều vô số kể."

"Hay là bỏ đi, tôi đối với kho báu của Long Môn không có một chút hứng thú nào, huống chi là tôi không có chìa khóa bí mật của Long

Môn.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Sau khi Trần Hiểu Đồng nghe vậy, cô ta ngẩn người tại chỗ, cô ta không ngờ đối phương không có chìa khóa bí mật của Long Môn.

“Không thể nào, anh thật sự không có chìa khóa bí mật của Long Môn?” Sau khi Trần Hiểu Đồng nghe thấy dạng kết quả này, đương nhiên không tin, cằm cô ta suýt nữa cũng rớt xuống, vì thế cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Lý Phàm gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi đúng là không có chìa khóa bí mật của Long Môn, nếu tôi có chìa khóa bí mật của Long Môn thì tôi đã sớm mở kho báu của Long Môn rồi.”

Nếu như anh có chìa khóa bí mật của Long Môn, cần gì phải ở bên cạnh mình, còn không bằng đi mở kho báu Long Môn.

Đương nhiên anh biết trong kho báu của Long Môn có rất nhiều bảo vật, nhưng mà anh cũng không đi tìm tung tích của chìa khóa bí mật của Long Môn, cũng không có nghĩ nhiều.

“Như vậy hả, vậy anh có biết kho báu của Long Môn có cái gì không?”Sau khi Trần Hiểu Đồng nói xong, cô ta mới biết mình nói hơi nhiều, cô ta theo bản năng ngậm miệng lại, lo lắng đối phương sẽ tức giận.

Lý Phàm cười nói: “Tôi đương nhiên biết trong kho báu Long Môn có cái gì, thứ bên trong, cơ hồ mỗi cái đều là cấp bậc bảo bối tồn tại, cô nói xem tôi nói có đúng hay không?”

Khi Trần Hiểu Đồng nghe tới đây, cô ta cũng không phủ nhận bất cứ điều gì, lập tức gật đầu nói: “Anh Lý Phàm anh nói đúng, nhưng mà mấy thứ kia đều là cái gì.”

“Tôi cũng không rõ lắm.” Lý Phàm buông tay, cũng không ngại kể cho đối phương nghe một chút chuyện cũ về kho báu Long Môn, nói: “Kho báu Long Môn này hẳn là đã lưu truyền từ rất lâu, trong truyền thuyết cất dấu rất nhiều bảo vật, vô số cơ quan, hơn nữa dùng biện pháp gì đều không thể đục để mở cửa chính được.”

“Hả, đục không được? Tôi không tin, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, sao có thể đục không ra được chứ.” Tiếp theo

Trần Hiểu Đồng cũng không tin.

Sau khi Lý Phàm thấy thế, cũng không có biện pháp với đối phương, nói: “Nếu tôi có thể đục ra, chỉ sợ tôi đã sớm đục, cần gì phải nói nhiều lời vô nghĩa với cô như vậy, cô nói có đúng không?”

Khi Trần Hiểu Đồng nghe đến đây, cô ta liền mặt đỏ, cẩn thận suy nghĩ, cô ta cũng cho rằng đó là thật.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Đục ra có lẽ có thể đục được, nhưng một khi đục ra, toàn bộ những gì bên trong cũng sẽ bị phá hủy, vì vậy không ai dám tùy tiện đục ra.”

“Vậy anh biết chìa khóa bí mật của Long Môn ở đâu không?”

“Không biết.”

Chương 970

CHƯƠNG 970: LONG QUYỀN

Sau khi Trần Hiểu Đồng hỏi nửa ngày cũng không phát hiện tin tức của chìa khóa bí mật Long Môn, cô ta cũng buông tha, cô ta biết nếu còn tiếp tục hỏi như vậy cũng không có tác dụng gì.

Đối với tình huống như vậy, trong lòng cô ta cũng không rõ lắm, cô ta cũng không hỏi tiếp nữa.

“Được rồi, tôi cho rằng, nếu như lời anh nói, thật ra cũng không có vấn đề, đối với tin tức như vậy, tôi cũng rất chờ mong.” Trần Hiểu Đồng thở dài nói.

Lý Phàm bất đắc dĩ buông tay nói: “Nếu tôi biết tôi chắc chắn sẽ nói cho cô, nhưng mà bây giờ, tôi thật sự không biết gì cả.”

Lúc này Trần Hiểu Đồng mới không hỏi tiếp.

Lý Phàm cảm giác được có người luôn đi theo phía sau mình, theo bản năng anh nhìn lại, quả nhiên phát hiện ra một đám người, anh nói với những người đó: “Mấy người các anh, tôi hy vọng các anh có thể bình tĩnh một chút, đừng tự chuốc lấy phiền toái.”

Sau khi những người đó nghe đến đây, đều giả bộ như không có việc gì bước đi.

Trần Hiểu Đồng cho rằng Lý Phàm quát mắng những người đó, chắc chắn là có nguyên nhân, cô ta không khỏi tò mò.

Ngay khi những người đó chuẩn bị lướt qua, bọn họ đột nhiên bắt đầu ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm biết những người đó đến vì mình, đối với kết quả như vậy, anh cũng không bất ngờ gì, nếu những người đó vì mình mà tới, anh tự nhiên muốn cho những người đó biết sự lợi hại của mình.

“Hừ, đây chính là các người tự chuốt lấy phiền toái.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Những người đó làm như không nghe thấy gì, trực tiếp lựa chọn bỏ qua.

Vẻ mặt của Lý Phàm cũng không kiên nhẫn, anh đã cho những người đó cơ hội, nhưng mà những người đó không nắm bắt, cái này không thể đổ lỗi cho mình.

Những người đó ra tay cực kỳ tàn nhẫn, gần như hướng về chỗ hiểm, Lý Phàm cười khinh thường, dễ dàng đoạt lấy con dao trên người đối phương, sau đó nói: “Mấy người các anh, tôi hy vọng các anh phải bình tĩnh một chút.”

Sau khi những người đó phát hiện dao găm của mình rơi trên mặt đất, bọn họ cũng không dừng tay, ngược lại còn lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Lý Phàm nhướng mày chợt không kiên nhẫn, anh đã cho những người đó một cơ hội, nhưng mà những người đó cố tình không dùng.

Không đến một lúc sau, những người đó đều ngã trên mặt đất.

Lý Phàm cho rằng những người đó chắc chắn là có người sai sử, vẻ mặt anh lạnh lùng nói: “Nói đi, rốt cuộc là ai phái mấy người tới.”

Sau khi những người đó nghe thấy Lý Phàm đe dọa, đều hừ một tiếng, sau đó tiếp tục không nói lời nào, Lý Phàm biết những người này không đến thời điểm mấu chốt sẽ không mở miệng.

Anh bỗng nhiên đánh một đấm vào người của một trong những người đó, người kia ngay lập tức đau đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Lý Phàm cũng không nương tay chút nào, đối với anh mà nói, những người này hoàn toàn tự mình chuốc lấy cực khổ, rõ ràng biết không phải là đối thủ, còn muốn tới tìm phiền phức.

“Tôi cũng sẽ không cho mấy người cơ hội thứ hai, tôi hy vọng các anh có thể tự mình nói ra.” Lý Phàm cười nói.

Khi những người đó nhìn thấy nụ cười của Lý Phàm, đều có dự cảm xấu, bọn họ biết nếu bây giờ không nhanh nói ra, sợ rằng mạng mình khó có thể giữ.

“Anh đừng đánh chúng tôi, chúng tôi nói.” Những người đó vội vàng nói.

Một người trong đó nói: “Là người Long Môn sai chúng tôi làm, anh đã bị đuổi ra khỏi Long Môn rồi.”

Sau khi Lý Phàm nghe thấy kết quả như vậy thì có chút bất ngờ, chẳng qua nhanh chóng bình thường trở lại, anh đã sớm dự đoán được mình sẽ bị đuổi ra Long Môn.

Anh trực tiếp lựa chọn xem nhẹ, thản nhiên nói: “Việc này tôi biết, không cần các người nói.”

Khi những người đó nhìn thấy bộ dạng kiêu ngạo của Lý Phàm như vậy, đều rất tức giận, nhưng lại không làm gì được đối phương.

Bọn họ đều biết Lý Phàm không phải là người bình thường, càng vào lúc này, bọn họ càng sợ.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Nếu mấy người tiếp tục nữa, tôi sẽ cho mấy người biết sự lợi hại của tôi.”

Những người đó giật mình một cái, lúc này mới xám xịt rời đi.

Mặc dù những người đó không nói ra là ai, nhưng Lý Phàm ít nhiều cũng rõ ràng, không phải Đại Long Vương, mà là đám người Long Hậu kia.

Khi Lý Phàm đi vào siêu thị, anh phát hiện ra người theo dõi càng ngày càng nhiều, từ Võ Thành về tới Hán Thành, anh vẫn luôn bị theo dõi.

Cái gọi là bắt giặc thì phải bắt vua trước, để giải quyết phiền phức trước mắt, anh nhất định phải chấn nhiếp những người đó mới được.

Vào lúc này, Lý Phàm đột nhiên thấy được ba bóng người quen

thuộc.

Ba người kia đều khoảng bốn năm mươi tuổi, bên người đi theo một đám vệ sĩ.

Lý Phàm cũng không xa lạ gì với ba người kia, anh có thể nhìn ra, ba người này là ba Long Vương của Long Môn, phân biệt là Tứ Long Vương, Ngũ Long Vương, Lục Long Vương.

Lập tức xuất hiện ba Long Vương, ít nhiều Lý Phàm có chút giật mình.

“Anh Tư, tên nhóc kia trốn ở đâu chứ?”

“Trước mặc kệ, chắc chắn ở trong đó, chúng ta chia ra hành động, một khi phát hiện tên nhóc kia thì lập tức dùng bộ đàm thông báo cho tôi.”

“Được.”

Ba Long Vương lập tức bắt đầu chia nhau ra hành động.

Lý Phàm biết nơi này không có cửa sau, cho dù anh chạy ra, những người đó vẫn sẽ đuổi theo, thay vì như vậy còn không bằng anh đánh bại từng tên.

Anh bảo Trần Hiểu Đồng tìm một chỗ trốn trước đi, lúc này anh mới bắt đầu hành động, mục tiêu của anh là Lục Long Vương, anh biết thực lực của Lục Long Vương không đơn giản, nếu đối phó với Lục Long Vương, là tốt hơn nhiều.

Anh đột nhiên lao vào, sau đó bắt đầu ra tay với Lục Long Vương.

Cả người Lục Long Vương đều bị dọa sợ, ông ta không ngờ Lý Phàm đột nhiên xuất hiện bên cạnh ông ta, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ông ta cũng không dám tin là thật.

Cả người ông ta đều bị thủ đoạn xuất quỷ nhập thần của Lý Phàm dọa sợ.

“Hừ, hóa ra tên nhóc cậu ở chỗ này, lần này cậu không trốn thoát được đâu.” Lục Long Vương nhếch miệng cười.

Khí Lý Phàm nghe đến đó, anh trêu tức ngược lại nói: “Ai nói tôi muốn trốn, đối phó với mấy người các ông tôi vốn dĩ không cần chạy trốn.”

Lục Long Vương hoàn toàn bị chọc giận, ông ta không ngờ Lý Phàm lại dám khinh thường mình, ngay lập tức ông ta bày ra tư thế chiến đấu, cũng lấy bộ đàm ra nói: “Tên nhóc này ở cửa khu thương mại B.”

Lý Phàm cũng không lo lắng, chờ đến khi hai Long Vương kia đến, trong thời gian ngắn cũng đủ anh giải quyết Lục Long Vương.

Sở trường của Lục Long Vương là long quyền, long quyền là võ học của Long Môn, chỉ truyền cho người thân cận trong Long Môn, ví dụ như Bát Long Vương.

Đương nhiên, Lý Phàm cũng biết long quyền.

Sau khi Lý Phàm thấy Lục Long Vương sử dụng long quyền, khóe miệng anh không nhịn được nhếch lên, anh ngược lại muốn xem long quyền của mình và long quyền của đối phương ai lợi hại hơn.

Khi Lục Long Vương thấy được thực lực của Lý Phàm, ông ta không khỏi sợ choáng váng, thực lực của đối phương hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của mình.

“Cậu lại biết sử dụng long quyền.” Lục Long Vương hừ lạnh một tiếng: “Chẳng qua cậu luyện không lâu bằng tôi luyện, tôi vẫn luôn long quyền.”

Lý Phàm cười mà không nói, nhưng mà lần này, Lục Long Vương lại cho rằng Lý Phàm đang khinh thường mình.

Chương 971

CHƯƠNG 971: BA ĐẠI LONG VƯƠNG

Lục Long Vương thấy vậy thì buồn bực trong lòng. Ông ta cho rằng Lý Phàm nhất định là ngang ngược không kiêng nể, lại dám nói với mình như vậy.

Lúc ông ta ra tay thì vô cùng tàn nhẫn, dường như khiến người khác không thể né tránh. Ông ta tin rằng dưới sức tấn công dữ dội của mình, đối thủ chắc chắn sẽ không thể chống trả.

Nhưng ngay sau đó, Lục Long Vương đã bị kinh ngạc đến ngây người, thực lực của đối phương vượt xa tưởng tượng của bản thân, bất kể mình có tấn công như thế nào cũng không thể làm gì được đối phương.

“Lợi hại đấy.” Lục Long Vương ngạc nhiên nói.

Lý Phàm hờ hững nói: “Long quyền của ông cũng vẫn vậy, cũng không có ghê gớm đến vậy.”

Lục Long Vương thấy vậy thì cảm thấy rất khó chịu trong lòng. Ông ta cho là đối phương quá kiêu ngạo, lại dám chỉ điểm mình.

Long quyền Lý Phàm đánh ra thỉnh thoảng có tiếng rồng gầm, Lục Long Vương lúc này mới kinh hãi, ông ta không ngờ Lý Phàm lại lợi hại như vậy.

Lục Long Vương bắt đầu hoảng sợ, nắm đấm của đối phương quá mạnh mẽ, hoàn toàn đạt đến cấp độ lên đến tột đỉnh.

Lý Phàm cười nói: “Hôm nay sẽ cho ông mở mang một chút cảnh giới cao nhất của Long quyền.”

Lục Long Vương nghe đến đây thì đột nhiên có linh tính không lành, trong lòng ông ta đang nghĩ lúc này là khi nào thì Tứ ca và Ngũ ca mới tới được.

Khi Lý Phàm sử dụng chiêu cuối, Lục Long Vương dường như nhìn thấy bóng dáng của rồng, ông ta tưởng là ảo giác, nhưng chưa kịp nhìn rõ thì đã bị đánh bay ra ngoài.

Tứ Long Vương và Ngũ Long Vương đã đến, sắc mặt của họ thay đổi rất nhiều, lúc này mới dìu đỡ đối phương.

Tứ Long Vương vô cùng kinh ngạc nói: “Long quyền này của cậu lại luyện đến lợi hại như vậy.”

Ngũ Long Vương cũng kinh ngạc giống vậy, ông ta tự cho là bản thân có thiên bẩm cao, nhưng ai ngờ lại vẫn không bằng Lý Phàm.

“Hừm, cho dù công phủ của cậu tốt thì thế nào, ngoài Long quyền ra tôi còn có Long trảo thủ.” Trong lòng Ngũ Long Vương không phục, ông ta là Long Vương, mà đối phương chỉ là thiếu chủ Long Môn.

Ông ta tin rằng công phu của bản thân cao hơn thì chắc chắn sẽ lợi hại hơn đối phương.

Lý Phàm né tránh theo bản năng, nhưng quần áo của bản thân lại bị móng vuốt của Ngũ Long Vương xé nát.

Lý Phàm khẽ cau mày, kết quả này quả thực vượt ngoài dự tính của bản thân. Anh biết Long trảo thủ rất hóc búa, nhưng anh không hề hoảng sợ, mặc dù anh không bằng đối phương về mặt Long trảo thủ.

Nhưng anh biết sơ hở của Long trảo thủ nằm ở đâu.

Ngũ Long Vương thấy Lý Phàm không đánh trả, tưởng rằng bị mình đánh không cách nào đánh trả, ông ta chợt cười to nói: “Haha, không phải cậu rất lợi hại sao? Có bản lĩnh thì cậu đánh trả đi. Ta ngược lại muốn xem xem cậu lợi hại đến đâu.”

Lý Phàm nghe xong lập tức nở nụ cười. Trong mắt anh, anh cho là Ngũ Long Vương nhất định đang chiến đấu đến cùng.

Ngũ Long Vương biết Long trảo thủ là khắc tinh của Long quyền, vì vậy ông ta mới sử dụng Long trảo thủ.

Nhưng trong giây tiếp theo, ông ta không thể bình tĩnh được nữa, ông ta không ngờ tất cả những thứ này lại quá mức đến vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ông ta cũng không dám tin đó là sự thật.

Kết quả này vượt quá xa dự tính trước của bản thân, ông ta hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

“Cậu!” Khi Ngũ Long Vương nhận ra Long trảo thủ của mình bị Lý Phàm tìm ra được chỗ sơ hở, sắc mặt ông ta thay đổi rõ rệt, cả người bị đánh trọng thương.

Lý Phàm hờ hững nói: “Xem ra, Long trảo thủ của ông cũng chẳng có gì ghê gớm.”

“Không hổ là thiếu chủ của Long Môn. Với tư cách của cậu, quả thực có thể làm người thừa kế tương lai của Long Môn.” Tứ Long Vương nheo mắt, tuy là khen ngợi nhưng cũng không có nở nụ cười.

Sau khi Lý Phàm nhìn thấy dáng vẻ tươi cười không nhếch môi của Tứ Long Vương, anh cũng không có chút bất ngờ. Anh biết Ngũ Long Vương là người như thế nào, đối phương chẳng qua chỉ là một kẻ tiểu nhân nham hiểu.

Còn về Tứ Long Vương, anh cũng đã từng quen biết đối phương, anh biết Tứ Long Vương không phải người rất dễ đối phó.

Gặp phải tình huống như vậy, Lý Phàm cũng không lơ là. Anh biết thực lực của Tứ Long Vương còn ghê gớm hơn Ngũ Long Vương và Lục Long Vương.

Tứ Long Vương cười nói: “Nội lực rồng của ta có thể nói là nổi trội. Ta đã tu luyện nhiều năm, về nội lực thì ít ai là đối thủ của ta.”

“Đó là bởi vì ông chưa gặp phải tôi.” Lý Phàm đột nhiên đáp lại.

Tứ Long Vương vốn là muốn khoác lác, nhưng sau khi nghe đến đây thì sắc mặt ông ta lập tức lạnh đi. Câu nói này của đối phương rõ ràng là không nể mặt ông ta chút nào, điều này khiến ông ta cực kỳ khó chịu trong lòng.

“Khá lắm, nhóc con, đây là cậu tự chuốc lấy.” Tứ Long Vương khịt mũi.

Lý Phàm ngoắc ngoắc ngón tay về phía Tứ Long Vương nói: “Không phải ông rất ghê gớm sao? Có bản lĩnh thì đến đây đi.”

Tứ Long Vương sa sầm nét mặt, lập tức bắt đầu sử dụng nội lực của bản thân.

Nội lực của Lý Phàm và Tứ Long Vương phân cao thấp. Nhưng tiếp đó, Tứ Long Vương không thể bình tĩnh được nữa, nội lực của đối phương vượt xa sức tưởng tượng của ông ta.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta không dám tin đây là thật. Ông ta hít sâu một hơi nói: “Nội lực thật là mạnh mẽ, ta đã đánh giá thấp cậu rồi.”

Lý Phàm không nói gì, chỉ nghiêm túc ứng phó.

Ngũ Long Vương thấy tình thế bất lợi cho phe mình, ông ta cũng không còn bình tĩnh, vô thức lấy ra một phi đao, dự định đánh lén Lý Phàm.

Sau khi nắm bắt thời cơ, ông ta bất ngờ ném phi đao ra ngoài. Ông ta không tin Lý Phàm có thể né được phi đao của mình.

Khi Lý Phàm nhìn thấy phi đao, anh nhanh chóng né tránh nó, ngược lại là Tứ Long Vương khá thảm.

Tứ Long Vương còn chưa kịp phản ứng thì tức khắc liền trúng phi đao, ông ta lập tức hét lên đau đớn và mắng chửi: “Lão Ngũ, cái đồ đồng đội heo.”

Vẻ mặt Ngũ Long Vương vô cùng lúng túng. Ông ta vốn là muốn giúp, ai biết lại gây ra tình huống như vậy. Ông ta đã làm rối ren thêm, chợt không biết nên nói gì.

“Đại ca, em cũng không còn cách nào, kỹ năng né tránh của thằng nhóc đó quá giỏi.” Ngũ Long Vương cười khổ.

Tứ Long Vương tức giận trừng mắt nhìn Ngũ Long Vương, cho rằng đối phương luôn gây thêm phiền phức cho mình, nói: “cậu im

miệng cho tôi, ở đây không đến lượt cậu nói. cậu làm tôi quá thất vọng.”

Ngũ Long Vương thờ ơ không nói gì, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lý Phàm hờ hững nói: “Tôi tha cho các người một lần, các người cút đi.”

Sắc mặt của mấy người Tứ Long Vương chìm xuống, họ chưa từng bị sỉ nhục như vậy. Tuy nhiên, dù nuốt không trôi cục tức này, nhưng cũng không chống đỡ thêm được nữa, chỉ có thể thỏa hiệp.

Suy cho cùng, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, đối với họ mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Nhóc con, coi như cậu giỏi đấy, bọn ta thừa nhận không phải là đối thủ của cậu. Chúng ta rút lui.” Mấy người Tứ Long Vương liếc nhìn nhau rồi mới lần lượt rời đi.

Lý Phàm biết những người này là người của Đại Long Vương, anh có thể kết luận rằng Đại Long Vương và Long Hậu đã bắt tay với nhau.

“Chờ một chút.” Lý Phàm đột nhiên gọi mấy người Tứ Long Vương lại, mấy người Tứ Long Vương dừng lại, ai nấy cả người toát mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ tên này đột nhiên đổi ý, muốn giết bọn họ bịt miệng? Họ đều không dám quay đầu lại, căng thẳng đến lòng bàn tay gần như sắp đổ mồ hôi.

Chương 972

CHƯƠNG 972: HÀNH ĐỘNG CỦA NHÀ HỌ ĐẾ

Đám người Tứ Long Vương nuốt nước miếng. Họ quay đầu lại nhìn về phía Lý Phàm, sắc mặt rất gượng gạo. Tất cả đều sợ rằng Lý Phàm sẽ nhắm vào họ.

“Cái đó, cậu có chuyện gì sao?” Đám người Tứ Long Vương không khỏi hỏi.

Thực ra, trong lòng bọn họ rất hoảng sợ, họ đều rất lo lắng Lý Phàm sẽ gây rắc rối cho họ, nhưng trong lòng bọn họ biết rõ, họ không phải là đối thủ của Lý Phàm.

Lúc này, họ bắt đầu hoang mang, càng là tình huống như vậy, trong thoáng chốc họ càng không biết nên làm thế nào cho phải.

Và đối với họ mà nói, điều này ngược lại là một chuyện tốt.

“Tôi muốn hỏi các người một vấn đề, các người nhất định phải trả lời tôi. Nếu các người không trả lời cũng không sao, nhưng các người sẽ phải hối hận.” Lý Phàm đột nhiên mở lời.

Đám người Tứ Long Vương nghe đến đây, họ đều giật mình. Bọn họ cũng không ngốc, họ đều là nghe ra được Lý Phàm cố ý muốn chống đối bọn họ.

Lý Phàm mỉm cười nói: “Được rồi, đã đến lúc này rồi, càng bình tĩnh một chút thì tốt hơn, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Lúc này, đám người Tứ Long Vương mới thả lỏng, bọn họ đều biết đối phương cũng không không phải hạng tầm thường, càng là lúc này thì càng phải bình tĩnh hơn.

Lý Phàm nói: “Ngoài các người ra, có phải Long Hậu và Đại Long Vương cũng muốn ra tay không?”

“Phải.” Mọi người gật đầu, cũng không bất ngờ trước chuyện này.

Lý Phàm lại nói: “Có thể nói cho tôi biết một chút nguyên nhân trong đó không?”

Sau khi đám người Tứ Long Vương nghe xong, họ đều liếc mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải. Bọn họ cũng rất bối rối trước câu hỏi như vậy.

Nếu sớm biết tình hình thế này thì bọn họ sẽ không lựa chọn như vậy, nhưng giờ đây, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

“Lẽ nào bản thân cậu đã làm gì, trong lòng cậu không rõ sao?” Đám người Tứ Long Vương hỏi ngược lại.

Sau khi nghe đến đây, Lý Phàm lập tức bật cười khanh khách. Lần này, anh thực sự mông lung, cảm thấy mọi thứ khác xa với những gì mình tưởng tượng.

Tứ Long Vương lại nói: “Bớt bày ra bộ mặt đó với bọn ta. Cậu còn không rõ cậu là người thế nào sao?”

Sắc mặt Lý Phàm sau đó trở nên lạnh như băng, Tứ Long Vương vừa mới kiêu ngạo lập tức không dám nói lời nào. Ông ta biết sự lợi hại của Lý Phàm, lỡ như chọc giận đến đối phương, đối với bản thân mà nói, cũng không phải là chuyện tốt gì lớn.

Trong lòng bọn họ đều biết rất rõ điều này, họ nhanh chóng cảm tạ Lý Phàm.

Lý Phàm cười nói: “Được rồi, bớt giở trò lừa bịp với tôi nữa. Hôm nay tôi nói cho các người biết, nếu các người không trả lời được câu hỏi của tôi, tôi sẽ khiến các người đẹp mặt.”

Đám người Tứ Long Vương đều rất kinh ngạc vì điều này. Họ đều không ngờ Lý Phàm lại gay gắt như vậy. Kết quả này khiến bọn họ vô cùng nhẹ nhõm.

“Được rồi, ta nói cho cậu biết. Thất Long Vương chết trong tay cậu, cho nên Long Vương và Long Hậu mới đối xử với cậu như kẻ thù nguy hiểm nhất.” Tứ Long Vương nói thật.

Ông ta cũng không sợ Lý Phàm sẽ tức giận, dù sao đằng nào cũng chết.

Lý Phàm nói đùa: “Thế sao? Các người có lợi hại hơn nữa, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của tôi sao?”

Đám người Tứ Long Vương đều vô cùng kinh ngạc trước điều này, nếu không tận mắt chứng kiến thì họ cũng không dám tin đó là thật.

Sau khi Lý Phàm hiểu ra chân tướng sự việc, trong lòng anh rất tức giận, anh không ngờ kết quả lại như thế này.

“Rất tốt, coi như tôi đã đánh giá thấp các người.” Lý Phàm cười nói.

Đám người Tứ Long Vương xuống tay điên cuồng với Lý Phàm, mỗi lần xuống tay thì càng ác liệt hơn.

Lý Phàm lùi về sau mấy bước, nhưng ngay sau đó, mấy người Tứ Long Vương liền quay đầu bỏ chạy.

Lý Phàm không nói không rằng, cũng không để ý đến những người này.

Cái chết của Thất Long Vương không mảy may liên quan gì đến anh, sao Đại Long Vương và Long Hậu lại có thể hiểu lầm là do anh? Chẳng lẽ Thất Long Vương chết trước cửa nhà anh, vậy nên liền có liên quan đến anh?

Nếu là như vậy thì quá không thiết thực rồi.

Lý Phàm tạm thời không suy nghĩ nhiều, lúc này anh mới tìm đến Trần Hiểu Đồng, Trần Hiểu Đồng nghe vậy liền sửng sốt, cảm thấy không thể tin được.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trần Hiểu Đồng khó hiểu, hỏi.

Lý Phàm không muốn làm đối phương lo lắng quá, chỉ bịa ra một cái cớ: “Cái gì mà xảy ra chuyện gì, tôi đang chơi trò ú òa với cô đó.”

Trần Hiểu Đồng trợn tròn mắt, lầm bầm: “Nếu anh muốn chơi trò ú òa, dù gì cũng nói trước với em một tiếng, hiện giờ em chẳng biết gì cả.”

“Được rồi, chúng ta về thôi.” Lý Phàm đã mua xong đồ, sau đó nói.

Trần Hiểu Đồng sửng sốt gật đầu, không quên trêu ghẹo: “Anh Lý Phàm, em chợt nhận ra anh là người đàn ông của gia đình.”

Lý Phàm cười nói: “Đã đến lúc này rồi, em còn tâng bốc tôi.”

Sau khi đám người Tứ Long Vương rời khỏi, họ lập tức nói chuyện này với Long Hậu và Đại Long Vương.

Sau khi Long Hậu và Đại Long Vương nghe đám người Tứ Long Vương báo cáo, họ đều trầm ngâm, nhất là sau khi nghe nói chuyện này không liên quan đến Lý Phàm, họ cảm thấy có nhiều điều ám muội.

Nếu không phải người của Lý Phàm, vậy còn có thể là ai?

Sau khi Lý Phàm trở về, anh nấu một bữa tối đơn giản.

Mà vào lúc này, anh chợt nhận được cuộc gọi đến của ông Võ, bình thường ông Võ sẽ không tìm anh nhưng lúc này ông Võ lại tìm đến, điều này khiến anh rất ngạc nhiên.

Lý Phàm nhận cuộc gọi của ông Võ, trong điện thoại ông Võ nói với anh, có thể sẽ gặp phải trở ngại trong việc hợp tác.

Lý Phàm cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, anh không kiềm được mà chất vất ông Võ, anh thấy rất lạ, trường hợp của ông Võ là thế nào, hợp tác tốt như vậy sao lại thành ra như vậy?

Lý Phàm không thể hiểu, anh bắt đầu tra hỏi ông Võ.

Cuối cùng, ông Võ nói với anh, nguyên nhân là nhà họ Đế ở Võ Thành đã để mắt đến ông ta. Sau khi Lý Phàm biết ông Võ có quan hệ với nhà họ Đế ở Võ Thành, nét mặt anh không khỏi sa sầm xuống.

Đối với nhà họ Đế ở Võ Thành, Lý Phàm ít nhiều cũng hiểu rõ, anh không ngờ nhà họ Đế ở Võ Thành lại hành động vào lúc này, anh không hiểu vì sao nhà họ Đế lại phải đối nghịch với mình.

Mang theo thắc mắc này, Lý Phàm bắt đầu hỏi ông Võ.

Ông Võ cuối cùng nói với Lý Phàm: “Nguyên nhân có thể là do hôm đó nhà họ Đế đã tặng quà cho tôi.”

Sau khi Lý Phàm nghe vậy thì sửng sốt. Hóa ra là nguyên nhân này, anh còn tưởng là chuyện lớn gì. Không ngờ nhà họ Đế lại nhỏ mọn như vậy, vì một chuyện nhỏ như vậy mà làm to chuyện.

“Cậu Lý, tôi đề nghị chúng ta vẫn nên cẩn thận đối phó thì hơn. Dù sao người của nhà họ Đế không phải dễ chọc.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ giải quyết giúp ông. Không phải nhà họ Đế đó có thù oán với ông sao, tôi sẽ xử lý hắn giúp ông.” Lý Phàm đưa ra đảm bảo với đối phương qua điện thoại.

“Thật sao, cậu Lý?” Ông Võ vô cùng kích động, ngay sau đó ông ta lại nói: “Cậu Lý, nhưng bối cảnh của những người đó rất lớn, dù sao cũng là nhà họ Đế.”

“Vài ngày nữa tôi sẽ đến Võ Thành, trực tiếp đến gặp người của nhà họ Đế một chuyến.” Lý Phàm nói.

Chương 973

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 973: VÕ THÀNH KHÔNG CHO PHÉP!

Sau khi ông Võ nghe đến đây thì trong lòng vô cùng cảm động, ông ta không ngờ cậu Lý lại có thể xử lý đám người đó vì mình, kết quả này khiến ông ta vô cùng ngạc nhiên.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta cũng không dám tin điều đó là thật. Ông cho là kết quả trước mắt nhất định vượt ngoài sức tưởng tượng của ông ta.

Mối quan tâm chính của Lý Phàm là mấy người Cố Họa Y, hiện giờ mấy người họ đang ở Hán Thành, rất dễ bị đám người Đại Long Vương nhắm tới, anh không khỏi thở than.

Trường hợp trước có chó sói và sau có hổ, đúng thật là khiến người ta đau đầu.

Nhưng Lý Phàm đã chuẩn bị đầy đủ, nếu đã như vậy, anh hiển nhiên là đi từng bước một.

Anh tạm thời để ngài Thiên bảo vệ tốt cho đám người Cố Họa Y, cho dù tìm một chỗ ẩn trốn cũng được.

Sau khi Lý Phàm chia tay đám người Cố Họa Y, lúc này anh mới đến Võ Thành một chuyến.

Đối với Võ Thành, anh ít nhiều cũng có hiểu biết, anh nhất định phải dùng thời gian ngắn nhất để giải quyết hết những chuyện trước mắt và nhanh chóng trở về. Đây là cách tốt nhất.

Sau khi Lý Phàm đến Võ Thành, ông Võ đã tới trước chào đón, haha nói: “Cậu Lý, cậu đến thật đúng hẹn, tôi không nghĩ là cậu sẽ tới nơi này.”

“Bớt chơi trò xã giao này với tôi nữa. Tôi là ai trong lòng ông còn không rõ sao.” Lý Phàm mỉm cười nói.

Ông Võ sững sờ tại chỗ, vô cùng ngạc nhiên trước kết quả này, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta cũng không dám tin đây là thật.

“Trời ơi, cậu Lý, tôi không biết nên nói gì cho phải. Thực ra, tôi không hy vọng cậu đến lắm, bởi vì nơi này quá nguy hiểm. Nếu cậu đến, ngược lại là nguy hiểm sẽ khắp nơi.” Ông Võ đột nhiên nói.

Lý Phàm biết ông Võ lo lắng cho mình, anh cười nói: “Cho dù tôi không tới, bọn họ cũng sẽ xông tới chỗ tôi.”

ông Võ hoàn toàn không phủ nhận điều này, nghĩ kỹ lại, những gì đối phương nói đúng là rất có lý.

“Cậu Lý, không ngờ cậu lại giỏi giang như vậy.” Ông Võ nói.

Lý Phàm hờ hững nói: “Tôi còn chưa hành động mà ông đã tâng bốc tôi rồi.”

Ông Võ cười haha, cũng không tiếp tục trêu đùa, ông ta biết có cậu Lý thì mọi chuyện đều không thành vấn đề.

“Cậu Lý, tôi tin cậu. Có cậu ở đây thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết dễ dàng.” ông Võ nói.

Lý Phàm xua tay nói: “Đã đến lúc này rồi, ông cũng không cần phải nói những chuyện vô ích đó với tôi. Ông nói qua một chút về nhà họ Đế đi, tôi còn chưa biết chuyện về nhà họ Đế ra sao.”

Thực ra, anh hoàn toàn không biết gì về nhà họ Đế, anh chủ yếu muốn nghe ông Võ kể để hiểu qua một chút.

Lúc này ông Võ mới thành thật nói: “Cậu Lý, thực ra nhà họ Đế rất đáng sợ, là một gia tộc cực kỳ lớn, rất có danh tiếng ở Võ Thành, có thể nói là giống như Long Môn.”

Sau khi Lý Phàm nghe xong thì hít sâu một hơi, trong lòng anh vô cùng nắm rõ thế lực của Long Môn lớn đến cỡ nào, nhưng ông Võ

lại nói nhà họ Đế giống như Long Môn, có thể thấy nhà họ Đế rốt cuộc không đơn giản ra sao.

Lý Phàm rất kinh ngạc đối với chuyện này, có điều trong lòng anh hiểu rõ nhà họ Đế này phải khó đối phó hơn Long Môn, muốn giải quyết xong trong thời gian ngắn dường như là chuyện khó như lên trời.

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ lo âu của Lý Phàm, lúc này ông Võ mới nói: "Cậu Lý, tôi biết cậu là thiếu chủ của Long Môn, nhưng cậu không cần phải bàn cãi với nhà họ Đế vì những điều này."

"Tôi đã không còn là thiếu chủ của Long Môn, tôi là một người thường." Lý Phàm nói.

Khi Lý Phàm vừa dứt lời, ông Võ đã há hốc mồm, nếu không phải chính tai nghe thấy, ông ta cũng không dám tin điều đó là thật, có chút kinh ngạc nói: "Cậu Lý, nếu cậu không phải là thiếu chủ của Long Môn, vậy thì càng không thể trở thành kẻ thù với nhà họ Đế. Tôi biết rất rõ nhà họ Đế, hắn chỉ gây rối một trận rồi sẽ cho qua thôi."

"Được rồi, ông cũng không cần nói nhiều lời vô nghĩa với tôi như vậy. Tôi tự biết bản thân nặng nhẹ bao nhiêu, tôi sẽ lượng sức mà làm." Lý Phàm tức giận nói.

Lúc này ông Võ mới giải thích: "nhà họ Đế có hoạt động kinh doanh kinh tế lớn nhất thế giới. Hầu như tất cả các môn phái võ lâm ở Võ Thành đều nghe theo mệnh lệnh của nhà họ Đế. Một câu nói của nhà họ Đế có thể tiêu diệt cả một gia tộc chỉ trong một giây".

Lý Phàm đã thấy qua nhiều cảnh đời, cho nên cũng không sợ hãi, cho dù nhà họ Đế có đáng sợ hơn thế nữa anh cũng chẳng coi ra gì. Anh nói với ông Võ: "Bớt nói những điều vô bổ với tôi. Ông nói thẳng cho tôi biết, ai là chủ của nhà họ Đế? Ai mới là người đối phó tôi."

"Nhà họ Đế có ngũ đế làm chủ."

Click để xem ảnh

Ông Võ giải thích: “Quan hệ giữa Ngũ đế bọn họ cũng không ra làm sao. Có thể nói họ là kẻ thù của nhau.”

Sau khi Lý Phàm nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, anh không ngờ ông Võ lại có cách đánh giá như vậy đối với nhà họ Đế.

“Vậy thì dễ xử lý.” Lý Phàm cũng hiện ra nụ cười tự tin. Nếu quá đoàn kết thì đúng thật là không dễ đối phó, nhưng nếu không đoàn kết thì có thể đánh bại từng người một.

ông Võ ngạc nhiên nói: “Cậu Lý, không phải là cậu thật muốn đấu với nhà họ Đế đó chứ?”

“Không chỉ là đấu với nhà họ Đế, mà tôi còn muốn khiến bọn họ phục tự đáy lòng chứ không phải chỉ nói ngoài miệng.” Lời nói của Lý Phàm hoàn toàn khiến ông Võ kinh hãi, phải tự tin biết bao nhiêu mới có thể nói ra những lời hùng hồn như vậy.

“Cậu Lý thật đáng kinh ngạc, tôi vô cùng khâm phục.” ông Võ giơ ngón tay cái ra và nói.

Lý Phàm cười nói: “Đã đến lúc này rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Lúc ông Võ xoay người, Lý Phàm đột nhiên tháo máy nghe lén sau lưng đối phương xuống, anh dứt khoát giẫm lên, ông Võ hoàn toàn không phát giác ra hành động bí mật này.

Sắc mặt của tất cả những người đang nghe lén ông Võ đều thay đổi rõ rệt sau khi nghe được tin tức này, bọn họ đều vô cùng tức giận và lập tức báo cho Thanh Đế biết tin này.

Sắc mặt Thanh Đế trầm xuống, ngay sau đó đã khôi phục lại vẻ mặt, nói: “Tên đó từ đâu tới? Võ Thành tuyệt đối không thể có nhân vật ngạo mạn như vậy.”

“Hắn từng là thiếu chủ của Long Môn.” Một thuộc hạ trong đó báo cáo.

Thanh Đế sửng sốt vài giây rồi hừ nói: “Vậy thì thế nào, cho dù là Đại Long Vương gặp ta cũng phải nhún nhường ba phần. Thế lực

của Long Môn hiện giờ càng ngày càng ghê gớm, nhất định phải trừ khử gã đó! Nếu không uy hiếp rất lớn. Các ngươi lập tức hành động cho ta, không tiếc bất cứ giá nào."

Chương 974

CHƯƠNG 974: CHẶN ĐỨT ĐƯỜNG TIỀN TÀI

Không phải Thanh Đế lo lắng về việc Lý Phàm sẽ mang đến mối đe dọa gì cho mình, ông ta chủ yếu lo lắng Lý Phàm quá nguy hiểm, nếu để mặc cho Lý Phàm tiếp tục như vậy, ngược lại không phải là chuyện tốt cho bản thân.

Vì vậy, bất kể thế nào, ông ta đều phải ngăn chặn những điều này xảy ra mới được.

Trong mắt ông ta, Lý Phàm đã trở thành mối đe dọa cho bản thân, ông ta muốn Lý Phàm phải trả giá lớn cho những gì anh nói vừa rồi.

Những người phía sau Thanh Đế đều sững sờ, bọn họ cũng không ngốc, bọn họ nhìn ra được Thanh Đế đang tức giận, vì thế đều vô cùng kinh ngạc về chuyện này.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ không thể tin đó là sự thật.

Và lúc này, Lý Phàm đã đến chỗ làm việc của ông Võ. Phòng làm việc của ông Võ rất sang trọng, hơn nữa còn có độ xa hoa nhất định, chẳng khác gì một ông chủ lớn.

Lý Phàm còn tưởng phòng của đối phương ít nhất cũng phải có vài khẩu súng, dù xấu đến đâu cũng phải đặt một pho tượng Quan Công hoặc một vài con dao phay lớn.

Sau khi ông Võ nghe thấy lời chế giễu của Lý Phàm, ông ta đột nhiên nói thêm: “Cậu Lý, cậu nói đi đâu vậy. Tôi là người thế nào, trong lòng cậu hẳn cũng hiểu rõ.”

“Được rồi, đừng nói mấy chuyện vô ích này nữa. Tôi còn không hiểu rõ con người ông sao?” Lý Phàm tức giận nói.

Ông Võ lập tức không còn gì để nói, ông ta cũng không phủ nhận

điều này.

Ông Võ cười khan nói: “Cậu Lý, uất ức cho cậu rồi, cậu ngồi ở đây một lát trước. Về phía nhà họ Đế, có thể cố gắng tránh xung đột thì cố gắng đừng để xảy ra xung đột. Tôi đã gọi điện cho Thanh Đế, ông ta nói sẽ đến đây.”

Thực ra, ông ta hy vọng có thể gặp mặt thương lượng sẽ tốt hơn, như vậy có thể không để xảy ra vấn đề. Nhưng ông ta chủ yếu lo lắng, thương lượng lần này không đơn giản như ông ta nghĩ.

Ông ta biết tính chất nghiêm trọng của sự việc, nếu muốn thương lượng trực tiếp tốt đẹp, đoán chừng là rất khó. Ông ta vô thức tập trung sự chú ý vào Lý Phàm.

Bây giờ ông ta chủ yếu phải xem suy nghĩ của Lý Phàm, nếu Lý Phàm không đồng ý, ông ta cũng không còn cách nào khác.

Ngược lại, nếu đối phương đồng ý thì cực kỳ tốt.

Lý Phàm cười nói: “Tôi còn không biết cách nghĩ của ông thế nào sao, lần này ông không cần nhọc lòng đến.”

Ông Võ lúc này thở dài, ông ta xuống dưới lầu trước đợi Thanh Đế tới.

Thanh Đế bước xuống từ đầu chiếc xe thương mại kéo dài, ông ta nói với ông Võ: “Hừ, hôm nay gọi tôi tới là có chuyện gì?”

Ông Võ xoa xoa tay không biết nên trả lời như thế nào. Đối mặt với nhân vật lớn như Thanh Đế, nếu nói trong lòng ông ta không hoảng sợ, chắc chắn là không thể.

“Thanh Đế, lần này tôi tới, thật ra là có một chuyện lớn muốn nói với ông, nếu ông không bằng lòng đáp ứng thì tôi cũng hết cách.” Ông Võ ho khan.

Thanh Đế tức giận nói: “Bớt dài dòng. Có phải thằng nhóc ở Võ Thành đã đến?”

Thực ra, trong lòng ông ta biết rõ, chỉ là không bóc trần, lần này nhìn thấy ông Võ lải nhải nhiều như vậy, ông ta cũng thấy buồn

cười.

Ông Võ biết không dối gạt được nữa, ông ta cũng biết thằng nhóc mà Thanh Đế đang nói đến là ai.

Ông ta tuy là đứng về phía Lý Phàm, đổi lại là người khác đánh giá cậu Lý như vậy, ông ta đã sớm nổi giận, nhưng người này là Thanh Đế, có đánh chết ông ta cũng không dám nổi giận với Thanh Đế.

“Đúng vậy, cậu ấy đang ở trong phòng làm việc đợi ông. Thanh Đế, cố gắng đừng có nổi giận, có thể nói chuyện thì hãy nói chuyện.” Thực ra, ông Võ biết chuyện này không dễ dàng được giải quyết như vậy.

Thanh Đế liếc nhìn giận dữ, trực tiếp coi thường, dường như không xem lời nói của ông Võ ra gì.

Ông Võ sững sờ tại chỗ, ông ta cắn chặt răng, cảm thấy vô cùng bực dọc, nhưng đang ở trước mặt ông ta cũng không dám nổi giận với Thanh Đế, ông ta biết Thanh Đế là người như thế nào.

Đối phương là người của nhà họ Đế, nếu ông ta nổi giận với Thanh Đế thì dù có mười cái mạng cũng không đủ để đùa.

Thanh Đế đi thẳng đến phòng làm việc của ông Võ, lúc này ông ta vừa nhìn đã thấy Lý Phàm, ánh mắt lập tức sắc bén hẳn lên, ngẩng đầu ngạo nghễ, khí thế vô cùng bức người.

Lý Phàm đã thấy qua không ít cảnh tượng như thế này, anh nhìn Thanh Đế dửng dưng như thường, ánh mắt của người nào cũng không hề nao núng.

Đột nhiên, Thanh Đế nhận thấy trong mắt Lý Phàm có loại sát khí đáng sợ, loại sát khí này khiến ông ta không khỏi rùng mình, lúc này ông ta mới vội vàng thu hồi tầm mắt.

Lý Phàm mở miệng nói: “Người tới là khách, ngồi đi.”

Thanh Đế vừa định tìm một chỗ ngồi xuống nhưng chợt nhận ra có gì đó không đúng, đây là phòng làm việc của ông Võ, lẽ ra cũng là do ông Võ nói, điều này càng sai hơn, những nơi ông ta đến, hết

thảy đều là vai em, ông ta muốn ngồi thì ngồi, muốn đi thì đi, sao có thể nghe theo khuôn phép của đối phương.

Thanh Đế sa sầm nét mặt, nói: “Cậu có tư cách gì được phép nói chuyện với ta.”

Mặc dù Thanh Đế nói như vậy, nhưng cơ thể vẫn rất thành thực mà tìm một chỗ ngồi xuống.

Ông Võ thấy vậy thì chen vào, không biết rốt cuộc giữa Lý Phàm và Thanh Đế đã xảy ra chuyện gì.

Ông ta hoàn toàn bối rối, ông ta không nghĩ tới nhiều như vậy, đây chẳng qua chỉ là một cuộc gặp mặt mà đã có hành động như vậy, có thể thấy nhất định sẽ càng hơn thế nữa sau đó.

Ông Võ thở dài, càng nghĩ càng thấy không ổn.

Thanh Đế chợt chuyển ánh mắt về phía Lý Phàm, nói: “Cậu đến Võ Thành, có phải là cố ý đến tìm ta?”

“Vậy ông tới Hán Thành, cũng không phải là tới tìm tôi chống đối đó sao?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Thanh Đế á khẩu lặng câm, rất là bất ngờ trước kết quả này. Ông ta không ngờ bản thân lại bị Lý Phàm chiếu tướng ngược, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Bớt ở đây mồm mép lanh lảu với ta. Cậu chắc là biết rõ ta là người như thế nào. Người đã gặp ta đều biết ta đáng sợ ra sao.”

Thanh Đế bắt đầu tự khoe mẽ.

Kỳ thực những gì ông ta khoe khoang đều là bản lĩnh thực, nếu đổi lại là người khác nhất định sẽ bị lời nói của Thanh Đế làm cho sợ hãi, và ông ta có tư cách nói ra bản lĩnh của mình.

Lý Phàm cười không nói gì, nhưng lại xem như không nghe thấy, anh nói với Thanh Đế: “Ồ, vậy thì thế nào? Nhưng mà, chuyện này phải giảng đạo lý, ông chặn đứt con đường tiền tài của tôi, như vậy không được đâu.”

“Đạo lý? Lời ta nói chính là đạo lý.” Thanh Đế nói một cách ngông cuồng.

Lý Phàm cười: “Được lắm. Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cũng không phải vòng vo. Ông nói đi, ông muốn thế nào.”

Thanh Đế cười lạnh lùng nói: “Rất đơn giản. Ta muốn cậu quỳ xuống trước ta, đồng thời cút khỏi nơi này.”

Lý Phàm ngẩng đầu nhìn Thanh Đế, nói đùa: “Vậy cũng phải xem xem ông có tư cách đó không.”

Thanh Đế đang lúc chuẩn bị nổi giận, lúc này ông Võ thấy tình hình không ổn, phản ứng theo bản năng làm người hòa giải, ho khan nói: “Hà tất phải vậy? Đâu đến mức đó.”

“Ông nói không đến mức đó là không đến mức đó sao.” Thanh Đế lạnh lùng liếc nhìn ông Võ một cái, không chút nể mặt đối phương, cho dù ông Võ cũng rất ghê gớm ở Võ Thành.

Nhưng trong mắt Thanh Đế, ông ta chẳng là cái thá gì.

Chương 975

CHƯƠNG 975: VẢ MẶT THANH ĐẾ!

Sau khi nghe lời nói của Thanh Đế, sắc mặt ông Võ lập tức trở nên lúng túng, tốt xấu gì ông ta cũng có tiếng tăm ở Võ Thành, nhưng giờ phút này, ông ta cũng không dám mạnh miệng.

Thanh Đế hứng thú nhìn Lý Phàm, coi đối phương như một con chuột, trong mắt ông ta, đối phương có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có như thế, ông ta có rất nhiều cơ hội dạy dỗ đối phương.

Ông ta muốn Lý Phàm biết đắc tội mình thì sẽ gặp hậu quả như thế nào, ông ta còn muốn đến Hán Thành tìm Lý Phàm, bây giờ Lý Phàm chủ động đến Võ Thành, chẳng khác gì đang muốn chết.

“Cho dù cậu mạnh mẽ thế nào ở Hán Thành, nhưng một khi cậu đã đến Võ Thành, thì cũng chỉ như một con chuột phải cung kính tôi.” Thanh Đế khẽ nói.

Sau khi nghe xong, Lý Phàm cũng mỉm cười, anh cho rằng sự khẳng định của Thanh Đế là ý nghĩ hão huyền, nói với Thanh Đế: “Vậy ông đấu với tôi đi, phải xem thực lực của ông lợi hại bao nhiêu chứ.”

Thanh Đế chắc chắn rằng đầu óc Lý Phàm có vấn đề, dường như ông ta đang nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên đời này.

Lúc đến đây, Lý Phàm đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, anh nghĩ chuyện này có thể giải quyết trong hòa bình, nhưng hôm nay, Thanh Đế lại nói chuyện với mình như thế.

Anh biết chuyện này không thể giải quyết trong hòa bình nữa, đã vậy thì anh không cần thiết phải nói nhảm với Thanh Đế nhiều như vậy, không bằng trực tiếp vào vấn đề chính cho rồi.

Thanh Đế cũng nhận ra ý nghĩ của Lý Phàm, sắc mặt ông ta lạnh như băng, lạnh lùng nhìn Lý Phàm, cảm thấy đối phương rất thú vị.

Ông ta đã ở Võ Thành nhiều năm, có rất ít người dám khiêu chiến uy quyền của ông ta, thế nhưng Lý Phàm lại dám đối nghịch với ông ta.

“Rất tốt, bản lĩnh của cậu không tệ, nhưng cậu cần nghĩ kĩ đi, cậu không có can đảm đâu.” Trong lời nói của Thanh Đế ẩn chứa sự uy hiếp.

Nếu như đối phương không sợ chết, ông ta sẽ cho đối phương biết sự lợi hại của mình.

Lý Phàm híp mắt, cho rằng Thanh Đế suy nghĩ quá đơn giản, vậy thì anh nói nhảm với đối phương nhiều như vậy làm gì.

Thanh Đế búng tay một cái, vệ sĩ ở sau ông ta dứt khoát bước lên, không cần Thanh Đế mở miệng, họ đã nhìn Lý Phàm với sắc mặt lạnh như băng, quả quyết bắt đầu ra tay.

Lý Phàm thấy thế thì không bất ngờ chút nào, anh cũng bày ra tư thế chiến đấu.

Hiển nhiên những vệ sĩ kia đều là cao thủ, họ ra tay đều vô cùng tàn nhẫn, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Lý Phàm hầu như không kịp phản ứng, nhưng may là anh vẫn có thể ứng phó.

Lúc chiến đấu với Lý Phàm, những vệ sĩ bắt đầu cố hết sức, họ luôn cảm thấy thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi làm cho họ gần như không làm được gì đối phương.

Trong lòng những vệ sĩ kia rất khó hiểu, đối phương chỉ có một mình mà sao lúc họ giao đấu với đối phương, dường như còn mệt mỏi hơn đối phó với một trăm người bình thường.

Thanh Đế móc một điếu thuốc ra, một vệ sĩ bên cạnh ông ta lập tức thức thời tiến lên đốt thuốc, rồi nói: “Thanh Đế, tên nhóc đó nhất định sẽ chết chắc.”

“Đó là đương nhiên, những vệ sĩ này đều là người có thể một mình đánh bại trăm người.” Thanh Đế cười ngạo nghễ, ông ta vẫn rất tự tin với vệ sĩ của mình.

Những vệ sĩ này đều là những người được ông ta chọn lựa từ trong tinh anh của tinh anh, nếu những vệ sĩ này không phải là đối thủ của Lý Phàm thì sẽ không hay.

Khi đối mặt với những người đó, Lý Phàm lộ ra vẻ lạnh lùng..

Thanh Đế vừa bắt đầu tự tin về người của mình, thế nhưng khi nhìn xuống, ông ta lập tức không thể bình tĩnh được, thực lực của Lý Phàm hoàn toàn là vượt quá tưởng tượng của ông ta.

Ông ta cho rằng mình đã đánh giá cao Lý Phàm, bây giờ ông ta mới biết được, mình đã đánh giá cao vệ sĩ của mình.

Mười vệ sĩ ở trong tay Lý Phàm gần như chiếm thế hạ phong, bị đánh ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Thanh Đế kinh ngạc tại chỗ, sắc mặt vô cùng khó xử, vốn dĩ ông ta định cho người của mình cho Lý Phàm một trận ra oai phủ đầu, ai ngờ Lý Phàm lại đánh giỏi như thế.

Những vệ sĩ của Thanh Đế đều bị Lý Phàm đánh chết đi sống lại, đau đớn không ngừng kêu rên.

Lý Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Đế nói: “Tôi hi vọng ông có thể thận trọng suy tính lựa chọn của mình, nếu không, đối với ông mà nói, đó không phải một chuyện tốt.”

“Cậu đang uy hiếp tôi sao?” Thanh Đế không thuận theo đối phương bước xuống bậc thang, ngược lại lạnh lùng nhìn Lý Phàm, vô cùng phẫn nộ.

Lý Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, tên này đúng là điếc không sợ súng, anh đã nể mặt đối phương như thế, đối phương còn nói chuyện với mình như vậy.

Nếu không tận tai nghe được thì Lý Phàm đã nghi ngờ có phải mình nghe lầm hay không, anh rất xem thường Thanh Đế, đồng thời nói ra: “Ông đã không nghe lời khuyên như thế, vậy thì đừng trách tôi.”

Thanh Đế lại khinh thường nói: “Có bản lĩnh thì đấu với tôi một trận đi, tôi là người nhà họ Đế đấy.”

Sở dĩ ông ta ngang ngược như vậy cũng là do bối cảnh nhà họ Đế của mình, nhà họ Đế có tiếng tăm lừng lẫy không chỉ ở Võ Thành mà là cả nước, không có ai dám đi trêu chọc nhà họ Đế.

Ông ta nghĩ Lý Phàm biết mình là người nhà họ Đế, thì chắc chắn sẽ cầu xin tha thứ.

Sau khi thấy cảnh tượng này, ông Võ sợ ngây người, trong thoáng chốc không biết nên nói gì, khí chất của hai người quá dữ dội, ông ta hoàn toàn không thể tham gia vào.

Ông ta nuốt nước bọt, chuyện cho tới bây giờ, ông ta chỉ có thể giữ thái độ xem náo nhiệt, không dám tùy tiện xen vào.

Lý Phàm móc móc lỗ tai, đột nhiên tát vào mặt Thanh Đế một cái, rồi nói: “Đúng không, ông cho rằng tôi sẽ nghe lọt tai sao?”

Sau khi Thanh Đế nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, ông ta có một dự cảm không tốt, cảm thấy dường như Lý Phàm đang cảnh cáo mình, trong lòng ông ta rất không thoải mái.

“Lá gan của cậu quá lớn rồi, dám nói chuyện với tôi như thế.” Cho dù bên ngoài Thanh Đế rất mạnh mẽ, nhưng giờ phút này ông ta không quên lùi lại, rất kiêng kị Lý Phàm.

Lý Phàm lại cho Thanh Đế một bạt tai, cái tát vừa rồi làm cho Thanh Đế trở tay không kịp, lần này lại chịu một bạt tai nữa, Thanh Đế lập tức không thể bình tĩnh nữa, nhưng Thanh Đế chưa từng bị sỉ nhục như vậy.

Ông ta phẫn nộ, từ nhỏ đến lớn chưa có ai làm nhục mình như thế, mà một người bình thường như đối phương mà dám tát mình hai cái.

“Cậu thật to gan, dám đánh tôi, cậu không sợ rằng mình sẽ chết sao!” Thanh Đế gần như gào lên.

Lý Phàm hơi sững sờ mỉm cười, đến lúc này rồi mà đối phương còn ngây thơ như thế, nếu không tận mắt nhìn thấy, anh sẽ nghi ngờ có phải đầu óc đối phương bị nước vào hay không.

Anh lại đánh Thanh Đế lần nữa, nói: “Xem ra ông vẫn chưa tỉnh

táo lại, đã như vậy thì tôi sẽ thưởng cho ông một đòn.”

Ông Võ ngây người nhìn, cậu Lý quá dữ dội rồi, vậy mà cũng đánh Thanh Đế đến nỗi không động đậy được chút nào.

Chương 976

Chương 976

Tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, nếu không tận mắt chứng kiến thì họ sẽ không dám tin đây là thật, kết quả này đã vượt quá tưởng tượng và hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ.

Thanh Để bắt đầu sợ hãi, ông ta nghĩ chiêu này sẽ gây bất lợi cho Lý Phàm, và nghĩ Lý Phàm sẽ dính chiêu này, ai ngờ đối phương lại đầu sắt như thế.

“Tha cho tôi đi, tôi sẽ không dám nữa.” Lần đầu tiên Thanh Để cảm thấy mình cách cái chết gần như vậy, ông ta sợ rằng mình không chịu thua thì đối phương sẽ giết chết mình.

ông ta không thể nào đoán trước được cảm giác này. Lý Phàm hừ một tiếng: “Thật không, bảo tôi tha cho ông à, suy nghĩ của ông vẫn rất ngây thơ đấy”

Thanh Đế hít sâu một hơi, đồng thời nói với Lý Phàm: “Tha cho tôi đi, tôi cam đoan sẽ tiếp tục hợp tác, tôi sẽ không ngăn cản cậu nữa.”

Lúc nghe đến đây, Lý Phàm luôn cảm thấy Thanh Để đang lừa dối mình. Dựa theo sự hiểu biết của anh về Thanh Đế, đối phương sẽ không dễ dàng thu tay lại như thế. Lý Phàm quay đầu nhìn về phía ông Võ, giễu cợt nói: “Ông có tin không?”

Khóe miệng ông Võ hơi run rẩy, lúc này ông ta có thể trả lời thế nào chứ, nếu ông ta nói không tin thì chắc chắn Thanh Để sẽ không tha cho ông ta, nếu ông ta nói tin thì có nghĩa là không nể mặt cậu Lý.

Nhưng trong lòng ông ta hiểu rõ, Thanh Đế sẽ không cầu xin tha thứ đơn giản như vậy, chắc chắn trong chuyện này có vấn đề. Ông Võ lắc đầu nói: “Đương nhiên tôi không tin.”

Lúc này Lý Phàm mới nói: “Không tin thì tốt, nếu ông tin thì sẽ

không xong đâu.”

Ông Võ cười ha ha một tiếng, không còn lại gì để nói, ông ta không ngờ Lý Phàm sẽ nói như thế với mình. Thật ra trong lòng ông ta có xúc động muốn nói ra, nhưng giờ phút này, ông ta chỉ có thể kìm nén. Thanh Đế vốn cho rằng Lý Phàm sẽ tìm cái cớ để thả mình, ai ngờ anh lại phủ đầu mình, nụ cười trên mặt ông ta lập tức cứng lại.

“Những gì nên nói tôi đã nói hết rồi, nói như thế nào cậu mới tin chứ” Thanh Để kìm nén cơn giận đang bộc phát của mình, cố gắng điều chỉnh biểu cảm hòa hoãn hơn.

Lúc này Lý Phàm mới nói: “Làm thế nào tôi mới tin, thật ra rất đơn giản, ông viết giấy cam kết cho tôi là được.”

Thanh Đế tỉ mỉ nghĩ lại, dù sao giấy cam kết cũng chỉ là một tờ giấy trắng mà thôi, không có gì làm chứng, mà ông ta lại là người nhà họ Đế, ai dám dùng tờ giấy cam kết này đến chỉ trích ông ta chứ?

“Được, tôi viết.” Để làm cho thật, Thanh Để bắt đầu giả vờ bày ra dáng vẻ miễn cưỡng, sau đó gật đầu đồng ý. Lý Phàm đưa giấy cam kết cho đối phương, nói: “Vậy thì tốt”

Lúc này Thanh Đế mới đàng hoàng viết lên giấy cam kết, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Lý Phàm, thật ra ông ta chủ yếu là sợ Lý Phàm không buông tha cho mình, hoặc là đột nhiên đối phương hạ độc với mình thì sẽ gặp phải phiền phức lớn rồi.

Sau khi Thanh Đế thấp thỏm viết xong, lúc này mới cung kính đưa giấy cam kết cho Lý Phàm. Lý Phàm nhìn qua, hài lòng gật đầu, sau đó vung tay lên, trực tiếp thả Thanh Đề ra.

Thanh Đế cảm thấy hôm nay mình đã mất hết mặt mũi, nếu người ở đây không ít, nếu tất cả mọi người đều ở đây, thì chắc chắn ông ta sẽ tìm cái hang chui vào.

Ông ta lo rằng chuyện này sẽ bị truyền ra ngoài nhất, đến lúc đó không biết mấy người anh trai của ông ta sẽ cười nhạo ông ta như thế nào.

Sau khi nghĩ đến đây, nội tâm của ông ta trở nên sụp đổ, vô cùng bất ngờ với chuyện này. Lý Phàm nói với Thanh Đế: “Không phải ông rất lợi hại sao, đã vậy thì tôi cũng muốn nhìn xem ông lợi hại đến mức nào.” Thanh Đế tắc lưỡi tại chỗ, xám xịt đi ra ngoài.

Những vệ sĩ khác đều cúi đầu xuống, không dám nhìn vào ánh mắt của Thanh Đế, bọn họ đều hiểu rõ, chắc chắn bây giờ trong lòng đại ca đang rất tức giận, bọn họ đều đang suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi cơn giận dữ ấy.

Sau khi nhìn thấy Thanh Đế đã đi xa, lúc này ông Võ mới tò mò nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, có chuyện gì vậy, giấy cam kết đó không có tác dụng đâu.”

“Sau này cái này sẽ có tác dụng, ít ra cũng tốt hơn không có gì” Lời nói của Lý Phàm làm cho ông Võ ngây ngẩn cả người, ông Võ cẩn thận nghĩ lại, rồi cảm thấy bội phục Lý Phàm.

ông Võ cười nói: “Cậu Lý, cậu vẫn suy nghĩ chu đáo như vậy, nhưng chắc chắn Thanh Đế sẽ gây phiền một lần nữa, nói không chừng sẽ gọi những người khác tới.”

“Vậy thì để ông ta gọi người tới đi, ông ta muốn làm lớn chuyện thì cứ để ông ta làm lớn chuyện, tôi sẽ từ từ chơi với ông ta.” Lý Phàm mỉm cười nói.

Ông Võ lập tức không còn lời nào để nói, ông ta không quá bất ngờ về chuyện này, giờ phút này ông ta nhịn không được duỗi ngón tay cái với lời nói hùng hồn của Lý Phàm, rồi nói: “Cậu Lý, cậu quá lợi hại”

“Ha ha, lợi hại là được” Lý Phàm mỉm cười nói.

Sau khi trở về, Thanh Để nuốt không trôi cục tức này, bây giờ trong lòng ông ta chỉ nghĩ đến cách báo thù như thế nào, ông ta rất hận Lý Phàm, ông ta không ngờ Lý Phàm lại dám đối nghịch với mình như thế.

Thanh Đế cắn răng, người của mình chắc chắn sẽ không đánh lại được, ông ta chỉ có thể đi xin mấy người anh trai của mình, nhưng quan hệ giữa

ông ta và mấy người anh của mình chẳng ra sao cả. Ông ta suy nghĩ, cuối cùng chọn đi xin một người anh có quan hệ tương đối tốt với mình.

“Anh Tư, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.” Thanh Để đi đến một nơi đầy tiếng chim và hương hoa, xung quanh chỗ này đều là lồng chim, sau khi nhìn thấy một người đàn ông đang chơi vẹt ở giữa, ông ta hấp tấp chạy tới nịnh nọt: “Anh Tư, đã lâu không gặp, gần đây thế nào rồi.”

“Cái gì mà thế nào, tôi là người như thế nào, cậu còn không rõ sao?”

Người được gọi là Anh Tư khinh thường cười nói. Thanh Đế càng thêm lúng túng, thật ra ông ta cũng không ngờ sẽ có tình huống như vậy, nhưng ông ta đã sớm suy nghĩ kỹ càng, nói ra với Anh Tư: “Anh Tư, hút điếu thuốc đi”

Người đàn ông lắc đầu nói: “Nơi này không thể hút thuốc, nếu không các bảo bối của tôi sẽ bị nghẹt thở”

“Đúng đúng đúng, thật ra em chưa nghĩ đến điểm này.” Thanh Để vỗ trán một cái, thật ra trong lòng đang cực kì xem thường, không phải chỉ là một đám vẹt thôi sao, có gì quý báu đâu chứ

Người đàn ông khẽ nói: “Cậu không phải chim, làm sao cậu có thể biết được hạnh phúc của loài chim”

Sắc mặt Thanh Đế hơi xấu hổ, nhưng nghĩ tới việc mình muốn cầu xin đổi phương, lúc này ông ta cũng không suy nghĩ nhiều, cười nói: “Anh Tư, cần gì chứ, đã lâu như vậy rồi”

“Là vì đã trôi qua lâu rồi nên tôi mới suy nghĩ nhiều như vậy” Anh Tư thản nhiên nói.

“Anh Tư không hổ là Anh Tư, nếu không thì sao có thể làm một Điểu Đế chứ.” Thanh Để vuốt mông ngựa nói. Mà lúc này, vẹt đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Nịnh hót, nịnh hót.”

Thanh Để hơi tức giận, lúc đầu tâm trạng của ông ta đã không tốt lắm, bây giờ ngay cả một con vẹt cũng nói chuyện với mình như thế, ông ta gần như đã bị chọc cho tức điên.

Điểu Đế cười nói với vẹt: “Ngoan, cậu ta là em của tôi, không phải nịnh hót, cậu ta còn kém xa nịnh hót”

Trong lòng Thanh Đế vừa bắt đầu cảm động vì đối phương nói về mình như thế, nhưng khi nghe đến câu sau, sắc mặt ông ta càng khiếp sợ hơn, đây là ý gì? Không phải nói mình ngay cả nịnh hót cũng không bằng chứ?

Chương 977

Chương 977

Thanh Để biết đối phương đang sỉ nhục mình, nhưng ông ta vẫn giả bộ như chưa nghe thấy gì.

Điểu Để không tiếp tục nói móc Thanh Để nữa, sau khi nhìn thấy dáng vẻ này của Thanh Đế, ông ta đã biết đối phương đang gặp khó khăn, nếu không thì sẽ không tới tìm mình.

“Cậu nói đi, tìm tôi có chuyện gì” Điểu Đế thản nhiên nói, ông ta biết mỗi lần đối phương đến đây chắc chắn là không có chuyện tốt lành gì, cho nên ông ta không có tâm tư để ý tới đối phương.

Lúc này Thanh Đế mới nói thật, sau khi nghe xong Điểu Để không bình tĩnh được nữa, nếu không chính tai nghe được ông ta sẽ không thể tin đó là sự thật, kết quả này hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của ông ta.

ông ta nghi ngờ có phải đối phương đang lừa dối mình hay không, sắc mặt ông ta trở nên kì quái, cho rằng trong chuyện này chắc chắn có gì mờ ám.

“Không phải chứ, Hán Thành mà cũng có một cao thủ lợi hại như thế à, cậu còn không xử lý được, đến tìm tôi thì làm được gì” Điểu Đế ngáp một cái, ý trong lời nói của ông ta rất rõ ràng, chính là không muốn giúp chuyện này cho đối phương.

Thanh Đế cười khan nói: “Anh, anh không thể bỏ mặc em, em biết anh đối xử với em tốt nhất, bây giờ em đã đến thời điểm khó khăn nhất rồi.”

Điểu Đế cũng không để ý nhiều như vậy, với ông ta mà nói, mạng sống của đối phương không liên quan gì đến mình, ngược lại ông ta cho rằng đối phương giống như một tên ngốc.

Thanh Đế cười khổ nói: “Anh, em biết trong lòng anh có thành kiến với em, nhưng vào lúc này, chúng ta nên đoàn kết mới được,

không phải gia tộc chúng ta phát triển vì điều đó sao?"

"Vậy à, bây giờ gia tộc đã phát triển, nên không cần thiết phải đoàn kết"

Điểu Đế nói một câu vả mặt Thanh Đế.

Đột nhiên trong mắt Thanh Để đảo quanh, ông ta búng tay một cái, sau đó vệ sĩ của ông ta lập tức mang lên một thứ, bởi vì đang đắp một miếng vải đen, nên không thể thấy rõ thứ bên trong rốt cuộc là gì.

Điểu Đế lộ ra vẻ tò mò, không hiểu dò hỏi: "Đây là?"

Thanh Đề cười không nói, chỉ ra hiệu cho người của mình xốc miếng vải đen lên.

Lúc miếng vải đen được dở lên, hai mắt Thanh Để lập tức tỏa sáng, nếu không tận mắt nhìn thấy, ông ta cũng không dám tin thứ trước mắt là thật, lần này ông ta thật sự ồ lên.

Thứ này làm ông ta khiếp sợ không gì sánh nổi, Điểu Để kinh ngạc nói: "Đây là chim bảy màu, sao cậu có được?"

Thanh Để cười ha ha rồi nói: "Em nghe nói Anh Tư thích cái này, nên cố ý tìm cho anh, cuối cùng cũng tìm được chim bảy màu, loại chim này không được ghi lại, em phải bỏ ra số tiền rất lớn mới mua được."

"Chắc là tốn không ít tiền" Điểu Đế bị đối phương làm cho cảm động, có xúc động muốn cho đối phương tiền. Thanh Để khoát tay nói: "Anh Tư, chúng ta là anh em, nói về tiền bạc nhiều sẽ tổn thương tình cảm đó, có phải không"

Lúc nhìn thấy con chim bảy màu, Điểu Để càng nhìn càng thích, ông ta không ngờ lại có thể thấy được chim bảy màu Torii ở chỗ này, ông ta rất bất ngờ về chuyện này.

"Cậu nói đi, cậu muốn gì, tôi sẽ cố hết sức thỏa mãn." Điểu Đế mở miệng nói.

Sau khi nghe thấy câu trả lời của đối phương, Thanh Đế lập tức

vui mừng trong lòng, ông ta muốn thái độ như vậy của đối phương, ngược lại, nếu đối phương không có thái độ như vậy, chưa chắc ông ta sẽ đồng ý.

Lúc này Thanh Đế mới nói: “Yêu cầu của em rất đơn giản, em muốn anh ra tay”

“Tôi có thể nuôi chim, nhưng đánh nhau thì không được, tôi không thể giúp cậu.” Điểu Đế lắc đầu, ý nghĩ đầu tiên là từ chối, ông ta cũng muốn giúp đối phương, nhưng ông ta không biết nên giúp đối phương như thế nào.

Lúc nhìn thấy chim bảy màu, ông ta càng nhìn càng thích, ông ta biết, nếu như mình không giúp đối phương, thì con chim bảy màu này sẽ không thuộc về mình.

Thanh Đế cười ha ha rồi nói: “Anh Tư, chúng ta đều là người một nhà, anh không cần phải cố ý che giấu, em biết anh có một bảo bối”

Điểu Đế sững sờ, giả vờ tỏ vẻ không hiểu rõ. Thanh Đế nói thẳng: “Anh Tư, con chim này là giống tốt, anh cần phải nắm chắc đó.”

Điểu Đế cũng chần chờ, cẩn thận nghĩ lại, ông ta cũng rung động, không ngờ còn có chuyện tốt như vậy, ông ta nhịn không được xoa xoa hai bàn tay nói: “Vậy rốt cuộc tôi có bảo bối gì.”

Thật ra ông ta đang lựa chọn, đúng là ông ta là có một bảo bối, nhưng ông ta không muốn để bảo bối của mình đi xử lý chuyện này. Thanh Đế đành phải ngả bài nói: “Anh Tư, không phải có một con đại bàng sao? Anh có thể để con đại bàng đó đi.”

Sau khi nghe xong, sắc mặt Điểu Đế lập tức trở nên khó coi, nói với Thanh Để: “Đừng cầu xin tôi, đó là bảo bối của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để nó ra ngoài.”

“Anh Tư, vì con chim bảy màu này, anh nên cân nhắc cho kĩ” Thanh Để bắt đầu sử dụng phép khích tướng, cố ý làm cho đối phương động lòng.

Điểu Đế trầm ngâm nói: “Được thôi, tôi sẽ giúp cậu một lần, nhưng cho dù có thành công hay không, cậu cũng đừng tới tìm tôi

gây phiền phức nữa đấy."

"Anh Tư, anh cứ yên tâm, em là người như thế nào chứ, em tuyệt đối sẽ không làm như vậy." Lúc này Thanh Để đảm bảo.

Trong lòng Điểu Đế không nghĩ gì, nhưng cuối cùng, ông ta không nhịn được quyết định giúp đối phương chuyện này, lúc này mới thở dài nói: "Được, tôi sẽ thả đại bàng ra."

"Anh Tư, đại bàng của anh là đại bàng biển, ra chiêu rất lưu loát rất đó" Thanh Đế cười nói.

Điểu Để liếc mắt, tức giận nói: "Bớt ở đây nói hươu nói vượn với tôi đi."

Mà lúc này, Điểu Để mở một cái lồng ra, một con đại bàng đầu to lập tức bay ra, con đại bàng này có một cái cánh lớn, ánh mắt rất hung ác, bất cứ ai nhìn vào nó cũng nhịn không được sợ hãi.

Nhất là khí thế kia, dường như có thể nói là không ai ngăn cản được. Điểu Đế thản nhiên nói: "Cậu có thứ gì trên người cậu ta không?"

"Có, tóc có tính không?" Thanh Để đột nhiên hỏi một câu.

Sau khi nghe xong Điểu Để nhịn không được liếc ông ta, nghi ngờ có phải đối đang đùa với mình hay không. Thanh Để ho khan một tiếng: "Có ảnh chụp không?"

"Ảnh cũng được, nhưng phải biết cậu ta đang ở đâu mới được" Điểu Để khẽ gật đầu.

Lúc này Thanh Đế mới dẫn Điểu Đế tới văn phòng của ông Võ. Thanh Đế chỉ vào tòa nhà cao tầng nhất rồi nói: "Em nghĩ là ở đó."

Điểu Đế đành phải để đại bàng biển hành động, ông ta đã huấn luyện con đại bàng biển này tầm năm tháng, ông ta tin đại bàng nhất định sẽ thành công.

Đại bàng biển nhìn bức ảnh của Lý Phàm, rồi lập tức bay đi theo phương hướng Điểu Đế chỉ dẫn.

Mà giờ phút này Lý Phàm đang uống trà với ông Võ, thủy tinh đột nhiên bị vỡ nát, một bóng đen chợt lướt nhanh qua, làm cho người ta gần như không thể bắt giữ. Lý Phàm theo bản năng cúi đầu xuống tránh né, lúc này anh mới thấy rõ đó là một con đại bàng, là một giống loài rất kì lạ, không thể xuất hiện ở đây được.

Chương 978

Chương 978

Sau khi thất bại lần đầu tiên, đại bàng biển dồn sức phi lên, bổ nhào về phía Lý Phàm, móng vuốt vô cùng bén nhọn, có thể xé rách da thịt con người một cách dễ dàng.

Lý Phàm không ngờ con đại bàng này lại tấn công mình, anh đưa kết luận rằng con đại bàng này chắc chắn có ý thức, nếu không đã không một mực vây hãm mình như vậy.

Ông Võ sửng sốt tại chỗ, một lúc lâu không nói ra lời, mãi sau mới lên tiếng: “Cậu Lý, cẩn thận chút, con đại bàng này là vật nuôi của Điểu Đế, cực kỳ hung dữ.” Lý Phàm nghe xong không biết Điểu Đế là ai, nhưng anh biết chắc một điều là con đại bàng này thuộc về nhà họ Đế.

Anh không ngờ người của nhà họ Đế lại nhắm vào mình nhanh như vậy, nhưng anh không hề hoảng sợ, chuyện trước mắt là phải quy phục con đại bàng này đã.

Đòn công kích tiếp theo của đại bàng lại bị Lý Phàm tránh được, ghế sô pha trực tiếp bị móng vuốt của nó đâm thủng. Lý Phàm theo bản năng cầm tách trà ném vào con đại bàng. Sau khi tách trà và trúng con đại bàng, nó hét lên một tiếng đầy thảm thiết rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Lý Phàm biết con đại bàng chỉ là rơi vào tình trạng hôn mê, dù sao khả năng sinh tồn của đại bàng tương đối mạnh.

Ông Võ trợn tròn mắt, cực kỳ ngưỡng mộ thủ pháp của Lý Phàm, trong lòng cũng hết sức kính nể, chiêu thức này thật sự quả kinh người, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta sẽ không tin đây là thật.

Lý Phàm cầm con đại bàng lên, sau đó nhìn về phía ông Võ, cười nói: “Hay là chúng ta nướng nó lên ăn đi.”

Ông Võ sửng sốt một lát, nếu không phải nhìn thấy tận mắt, ông ta cũng không dám tin những gì mình nghe thấy là thật. ông Võ ho khan một tiếng: “Cậu Lý, hay là thôi đi, với cả đây cũng không phải thứ có thể ăn.”

“Ha ha ha, tôi đùa thôi.” Lý Phàm cười.

Mà ở bên kia.

Thanh Đế và Điểu Đế cùng nhìn thời gian, đã mấy chục phút trôi qua mà vẫn không có động tĩnh gì, Thanh Để nuốt nước miếng, ông ta cũng không có ngu, chắc hẳn con đại bàng toi đời rồi.

Sắc mặt của Điểu Để cực kỳ xấu, ông ta vô thức nhìn về phía Thanh Đế, muốn đối phương cho mình một lời giải thích, con đại bàng này là vật nuôi bảo bối của ông ta, nếu đại bàng xảy ra chuyện gì, ông ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Thanh Để nhìn thấy ánh mắt của Điểu Đế thì giật thót mình, xua xua tay nói: “Anh, hay em đi trước đây.”

“Đứng lại đó, nếu đại bàng chết, tôi sẽ cho cậu biết tay” Điểu Để tức giận gầm lên.

Thanh Đế rùng mình một cái, lập tức chuyển sang đề tài khác: “Anh Tư, chuyện này đấu thể trách em, em cũng không còn cách nào khác, cũng không phải là do em gây ra.”

Điểu Đế không có tâm trạng nói với đối phương mấy lời vô dụng này, bây giờ ông ta chỉ muốn tìm con đại bàng của mình về. Ông ta không thèm để ý đến đối phương nữa, trực tiếp đi đến tòa nhà của ông Võ.

Thanh Đế cũng không ngăn cản, nhưng ông ta nhìn ra được Lý Phàm là một tay lợi hại, nếu ông ta gặp mặt Lý Phàm, đối phương chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy.

Ông Võ nhìn con đại bàng, không kiềm chế được hỏi: “Cậu Lý, nên xử lý con đại bàng này thế nào đây?”

“Tôi sẽ tự mình nuôi nó, dù sao con đại bàng này đã được huấn luyện đặc biệt” Lý Phàm nói, thật ra anh cũng khá thích con đại

bàng này.

Ông Võ sửng sốt, chợt không biết nên đáp gì trước câu nói của Lý Phàm, nếu không phải chính tai nghe thấy, ông ta sẽ không dám tin đây là thật. Vào lúc này, ông ta không kìm lòng được mà giơ ngón tay cái ra trước mặt Lý Phàm.

Nếu đổi lại là ông ta, ông ta nhất định sẽ không làm thế, loại trí tuệ này tuyệt đối không thể tùy tiện lấy ra so sánh được.

Lúc này, phòng làm việc của ông Võ có tiếng gõ cửa.

ông Võ lầm bầm: "Chuyện gì thể không biết, đã bảo là không cho ai đến phòng làm việc của tôi rồi mà."

"Tám mươi phần trăm là chủ nhân của con đại bàng này." Lý Phàm bình tĩnh nói.

Ông Võ lúc đầu còn bán tín bán nghi, nhưng vừa mở cửa ra thì kinh ngạc vì thấy Điểu Đế đang đứng trước cửa, cậu Lý quả là lợi hại mà, ngay cả chuyện này cũng có thể đoán ra được.

Điểu Đế đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn ông Võ một cái, nói: "Con đại bàng của tôi sao rồi." Ông Võ không nói gì, chỉ dịch người, nhường lối đi, lúc này Điểu Đế mới đi thẳng vào, ông ta nhìn Lý Phàm một cái, sau đó ánh mắt rơi vào con đại bàng đang hôn mê.

Thời điểm nhìn thấy con đại bàng, mặt ông ta lập tức sa sầm lại. Ông ta cho là con đại bàng đã chết, liền nắm chặt quả đấm, cặp mắt như bắn ra tia lửa.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì, sao các người phải giết con đại bàng của tôi."

Lý Phàm hờ hững nói: "Ông phái con đại bàng đến tấn công tôi, tôi giết chết nó cũng là chuyện đương nhiên, đây gọi là tự vệ"

Điểu Đế nghe đến đây thì chợt không thốt nên lời, nhưng trong mắt của ông ta, con đại bàng và ông ta đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, cũng phải có một thứ tình cảm nhất định.

Nghe Lý Phàm nói vậy, ông ta lập tức không vui.

Ông Võ thấy vẻ mặt tức giận của Điểu Đế, cộng thêm cậu Lý lại không nói sự thật cho Điểu Để biết, vì để tránh làm lớn chuyện này, ông Võ họ khan một tiếng, nói: “Điểu Đế, thật ra con đại bàng chưa chết.”

Điểu Đế nghe xong thì sững sờ ngay tại chỗ, lập tức kích động nhìn về phía ông Võ, nói: “Cậu nói thật chứ?” Ông Võ gật đầu lia lịa.

Điểu Để theo bản năng đi về phía con đại bàng nhưng bị Lý Phàm chặn lại, Điểu Đế trong lòng đã khó chịu từ lâu, giờ thấy đối phương cản đường mình thì lập tức nổi giận: “Cậu muốn chết đúng không? Nếu không muốn chết thì lập tức tránh ra cho tôi.”

Lý Phàm cười, làm như đây là chuyện buồn cười nhất mà anh từng nghe thấy trong đời, đến nước này mà Điểu Để vẫn còn ngây thơ như vậy.

“Tôi không giết tâm can bảo bối của ông, có phải ông nên nói cảm ơn tôi một tiếng không?” Lý Phàm cười híp mắt nói. Điểu Đế ngẩn người, không ngờ Lý Phàm lại nói ra những lời này, ông ta rơi vào trầm tư, không biết nên đáp lại thế nào cho phải.

“Chuyện này, cậu Lý, tôi chỉ đùa chút cho vui, cậu ngàn vạn lần đừng để trong lòng” Điểu Đế cũng biết là mình đuối lý, thái độ cũng lập tức dịu đi.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Hôm nay dù thế nào đi chăng nữa, ông cũng phải cho tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không giải thích được thì chuyện này tôi sẽ không cho qua.”

Mặt Điểu Đế sa sầm lại, vừa rồi ông ta ra điều xin lỗi đối phương đã là ủy khuất thân phận của mình lắm rồi, thế mà đối phương lại không chịu cho ông ta chút mặt mũi.

“Cậu Lý, cậu cố ý muốn chống đối lại tôi đúng không?” Điểu Để thờ phì phò quát lên.

Lý Phàm buông tay nói: “Tôi cố ý chống đối ông làm gì, ông ngây thơ quá rồi đấy.”

Điểu Để biết Lý Phàm đang cố ý khiến ông ta khó chịu, ông ta thực

sự không thể nuốt trôi cơn tức này, đột nhiên xuất thủ với Lý Phàm.

Khoảng khắc Lý Phàm nhìn thấy ánh mắt đối phương biến hóa, anh đã có chút đề phòng, chiêu thức này của đối phương, với anh mà nói, đơn giản chỉ là kẻ ngốc nằm mơ giữa ban ngày

Anh dùng tay trái siết chặt cổ tay của Điểu Đế, chỉ một chiêu thức đã chế ngự được ông ta. Điểu Đế đau đến mức không phản kháng lại được, cũng không biết phải làm thế nào cho phải.

“Cậu Lý, tôi biết lỗi rồi, tôi không dám nữa.” Điểu Đế lập tức lên tiếng cầu xin tha thứ.

Lý Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, Điểu Đế này thật đúng là không thấy quan tài không đổ lệ, phải tới lúc này mới nghĩ đến việc cầu xin tha thứ.

Chương 979

Chương 979

“Được rồi, ông đừng nói mấy lời này với tôi nữa. Trong lòng ông muốn gì chẳng lẽ tôi còn không rõ sao? Nói cho ông biết, tôi sẽ không để ông sống yên đâu.” Lý Phàm mở miệng nói.

Điểu Đế tức giận tới tột độ, tên này không để cho ông ta chút mặt mũi nào, điều này khiến ông ta mất hết thể diện nhưng bản thân lại đang nằm trong tay đối phương, ông ta chỉ có thể chịu thua: “Vậy cậu muốn thế nào? Tôi có thể đáp ứng với cậu bất kì điều gì?

“Từ nay về sau, ông không được nhúng tay vào chuyện này nữa. Nói cách khác, tôi sẽ khiến đại bàng của ông hôn mê một lần nữa, hơn nữa còn là hôn mê vĩnh viễn.” Lý Phàm chậm rãi nói, trong giọng nói ẩn chứa vài phần đe dọa.

Anh cũng không sợ đối phương, anh chỉ muốn đối phương suy nghĩ kỹ càng.

Điểu Để nghĩ đại bàng mạnh nhất của bản thân còn không thành công thì ông ta còn có thể làm gì khác được, không bằng cử nương theo bậc thang của đối phương mà đi xuống.

“Được, tôi đáp ứng cậu là được chứ gì. Tôi sẽ không gây phiền phức cho cậu nữa.” Lúc này Điểu Để mới chắp tay cầu xin tha thứ.

Lý Phàm gật đầu nói: “Được rồi, ông có thể mang con đại bàng của ông rời đi được rồi.”

Vào lúc Điểu Đế mang đại bàng rời đi, ông ta vô cùng oán hận Thanh Đế. Nếu không phải Thanh Để nhờ ông ta hỗ trợ thì ông ta cũng không mất hết mặt mũi, hơn nữa đại bàng của ông ta cũng sẽ không suýt chút nữa chết trong tay Lý Phàm.

“Cậu Lý, cậu yên tâm đi, phi vụ lần này tôi sẽ giúp cậu làm dễ một chút.” Lý Phàm cười nói: “Bớt ra vẻ với tôi đi, ông là người như thế nào trong lòng tôi còn không rõ sao? Sau khi Điểu Để nghe vậy

thì liền ngậm miệng lại, không biết nên đáp lại Lý Phàm như thế nào.

Sau khi ông ta trở về, ông ta muốn tắm cho chim bảy màu, kết quả một màn tiếp theo lại khiến ông ta không thể bình tĩnh được nữa.

Đột nhiên trên người con chim bảy màu kia chảy xuống rất nhiều thuốc màu, cơ hồ đủ loại màu sắc khác nhau. Sau khi khôi phục lại trạng thái ban đầu thì lại là một con ma tước.

Điểu Để biết bản thân đã bị đùa bỡn thì lại càng hận Thanh Để hơn.

Ông Võ ngẩng đầu nhìn Lý Phàm, thở dài nói: "Cậu Lý, lúc này e là muốn chơi lớn rồi. Ngay cả Điểu Đế mà Thanh Đế cũng kinh động tới, nói không chừng ông ta còn mời thêm người khác giúp đỡ."

"Vẫn là câu nói kia, ông ta phải bao nhiêu người tới thì tôi đều tiếp được, nước tới thì đất chặn" Lý Phàm mặt không đổi sắc nói.

Ông Võ không nghĩ tới Lý Phàm lại bình tĩnh đến như vậy, ông ta không nhịn được mà giơ ngón tay cái. Thanh Để biết hiện giờ anh tư đang hạn chết bản thân, ông ta chẳng có mặt mũi nào đi gặp anh tư. Ông ta nghĩ ngợi một hồi, đành phải đi tìm anh ba.

Anh ba của ông ta là Võ Để có ngoại công lợi hại nhất, cơ hồ là cao thủ mạnh nhất hiện nay. Về mặt ngoài công thì không ai là đối thủ của anh ba.

Thanh Đế theo thói quen đi vào trong nhà anh ba. Lúc này Võ Đế đang tu luyện, khi ông ta nhìn thấy em trai thì sắc mặt liền trở nên âm trầm.

Ông ta cho rằng bây giờ không phải là thời điểm em trai nên tới. Võ Đế không thèm để ý tới đối phương mà tập trung đánh bao cát.

"Anh ba" Thanh Đề cười ha hả đến bắt chuyện, muốn chứng minh sự tồn tại của bản thân.

Võ Đế dừng đánh bao cát, vào lúc ông ta xoay người thì những thứ được bỏ thêm vào bao cát đều rơi hết xuống đất, những thứ đó vậy mà lại là sắt thép.

Sau khi Thanh Để nghe thấy thanh âm sắt thép rơi xuống đất thì không nhịn được mà giật mình một cái. Điều này cũng không khỏi quá đáng sợ

rồi chứ, ông ta không ngờ anh ba của mình lại lợi hại như vậy.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ông ta cũng không dám tin đây là sự thật. Ông ta nuốt nuốt nước bọt không dám nhìn vào mắt đối phương phương, giống như đang sợ đối phương sẽ ăn thịt chính mình vậy.

Võ Đế tức giận nói: “Cậu tìm đến tôi có việc gì sao?”

Lúc này Thanh Để mới ăn ngay nói thật: “Anh ba, kỳ thực em tới tìm anh cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn nhờ anh một chuyện. Em nghe nói nhà họ Đế đang tuyển chọn đương gia, em cảm thấy anh ba rất thích hợp”

Ông ta vẫn khá là thông minh, không trực tiếp thỉnh cầu đối phương giúp bản thân mà lại chụp một cái mũ cho đối phương. Võ Đế cười lạnh nói: “Vậy cậu nói xem ai có thể làm đường gia?”

Thanh Để cũng không ngốc, ông ta biết đối phương đang ra câu hỏi gây khó dễ với bản thân, muốn xem xem thái độ của ông ta. Thanh Để ra vẻ do dự, trầm ngâm nói: “Tuy rằng anh cả trầm ổn tàn nhẫn nhưng thực lực của bản thân lại không ổn, luôn phải dựa vào thủ hạ. Anh hai là cao thủ trong

nội gia nhưng tầm nhìn không được tốt. Ngược lại anh ba, anh là cao thủ hiếm có đối thủ ở ngoại gia”

“Sai rồi, không phải hiểm có đối thủ mà là hoàn toàn không có” Võ Để cuồng vọng nói. Nghe thấy thanh âm của Võ Để bất chợt lớn hơn, Thanh Đế run rẩy một cái, ông ta không ngờ tới anh ba sẽ nói như vậy, kết quả này vô cùng ngoài dự liệu của ông.

Nhưng ông ta cũng không phủ nhận, quả thực đối phương có tư cách kiêu ngạo.

“Đúng vậy, em cảm thấy anh ba có cơ hội lớn nhất. Thanh Để bắt đầu vuốt đuôi ngựa.

Sắc mặt Võ Đế trầm xuống, thanh âm lạnh lùng nói: “Em năm, cậu cũng quá dối trá rồi. Tôi ở ngoại gia, anh hai ở nội gia, cho dù đúng thực là như vậy thì cũng không tới phiên tôi”

“Anh ba, anh không nên nói như vậy. Anh quên rồi sao, nhà họ Để chúng ta không phải là ngoại gia của đại tộc, hơn nữa mỗi lần tuyển chọn

đương gia đều là cao thủ ở ngoại gia mà trong chúng ta chỉ có anh ba anh mới là cao thủ thực sự của ngoại gia” Thanh Đế đã kiếm được một cái cớ từ lâu, lấy cớ này là vô cùng thích hợp, hơn nữa còn vô cùng thực tế. Võ Để nghe vậy thì thoảng sửng sốt rồi cũng tin tưởng.

“Haha, cậu nói như vậy quả thực cũng có lý Võ Đế hài lòng gật đầu, cười nói: “Nếu đã như vậy thì cậu ủng hộ tôi à?”

“Tất nhiên rồi anh ba, anh có biết trong các anh em thì anh với em coi như có quan hệ khá tốt” Thanh Để tiếp tục châm ngòi thổi gió: “Nếu em không ủng hộ anh thì còn ủng hộ ai được chứ?”

“Sau khi Võ Để nghe vậy thì vô cùng vui mừng, thái độ cũng trở nên nhiệt tình hơn, nói: “Cậu tới đúng lúc lắm, ngồi xuống uống trà đi”

“Anh ba, em không uống trà đâu, em đi trước đây.” Thanh Để khoát tay, sau đó đột nhiên thở dài. Tuy đang lầm bầm lầu bầu những lời nói ra vẫn đủ để người khác nghe thấy: “Vốn dĩ muốn nhờ vả anh ba một chút nhưng…”

“Cậu gặp rắc rối sao?” Đột nhiên Võ Đế hỏi.

Thanh Đế vội vàng xua tay nói: “Anh ba, anh yên tâm đi. Tuy em có chút rắc rối nhưng em không sao, không phải không phiền nhưng… Ai nha đầu lưỡi em líu cả lại rồi”

“Giữa anh em với nhau mà cậu còn giấu diếm gì chứ, có rắc rối gì thì cứ nói, anh giúp cậu giải quyết” Võ Đế vô cùng trường nghĩa nói.

Trong lòng Thanh Để mừng rỡ, đây chính là kết quả mà ông ta muốn. Hành động của ông ta khiến bản thân giống như một người

bị hại.

Ý tưởng của Võ Để rất đơn thuần, ông ta không hề nhận ra bản thân đã bị đùa bỡn mà còn cho rằng Thanh Đế thật lòng ủng hộ cho bản thân.

“Rốt cuộc cậu đã chịu nỗi tủi nhục gì? Cậu nói cho anh biết, anh giải quyết giúp cậu” Võ Để ngẩng đầu nhìn Thanh Đế, ông ta rất tôn trọng ý kiến của đối phương.

Chương 980

Chương 980

Nếu đối phương có thể mạnh mẽ ủng hộ bản thân thì ông ta cũng hiểu được điểm mấu chốt ở trong đó, nếu ông ta giúp đối phương thì nói không chừng đối phương sẽ cảm kích ông ta.

Sau khi nghĩ đến đây, Võ Đế vô cùng kích động.

Thanh Để nghe vậy thì trong lòng mừng rỡ, ông ta biết chắc chắn đối phương rất để bụng. Đối với kết quả như vậy thì ông ta rất hài lòng, thứ mà ông ta muốn chính là thái độ này của đối phương.

Lúc này Thanh Đế mới nói rõ chân tướng ra, sau khi Võ Đế nghe xong thì sắc mặt ông ta trở nên lạnh lẽo như băng. Ông ta không ngờ tới lại xuất hiện tình huống như vậy, điều này khiến ông ta vô cùng căm tức.

“Người kia là ai? Tôi muốn đánh chết gã ta” Võ Để bắt đầu bênh vực kẻ yếu.

Lúc này Thanh Để mới nói: “Tên đó là Lý Phàm, là người của Hán Thành, thực lực vô cùng lợi hại”

“Người của Hán Thành à. Thoạt nhìn tên đó thật càn rỡ, thế mà dám đối nghịch với cậu. Cậu yên tâm đi, anh sẽ giúp cậu làm chủ” Võ Đế hào phóng nói.

Trong lòng Thanh Để mừng rỡ, ông ta cần thái độ như vậy. Nếu đối phương không giúp ông ta làm chủ thì ông ta thực sự không xong rồi, trong lòng ông ta vô cùng cảm động.

“Em thực sự rất cảm động, em nhất định sẽ không khiến anh ba phải thất vọng” Thanh Để kích động nói.

Võ Đế cười nói: “Haha, không có gì đâu, chỉ là một việc nhỏ mà thôi. Mọi việc cứ trông chờ vào anh, tên nhóc kia thì lợi hại cỡ nào được chứ, một mình anh tới ứng phó”

Thanh Đế cố ý kích tướng: “Anh ba, anh có thể không là đối thủ của tên nhóc kia đâu, tên nhóc đó vô cùng lợi hại” Sau khi Võ Đế nghe vậy thì xua tay nói: “Cậu không cần nói nhiều như vậy. Cậu cứ an tâm đi, anh sẽ không khiến cậu thất vọng đâu.” Thanh Đế vô cùng cảm động, thứ ông ta muốn chính là thái độ này của đối phương. Võ Đế vươn vai một cái, khởi động thân thể rồi cùng Thanh Đế đi đến biệt thự của ông Võ.

Ông Võ cảm giác như bản thân đang bị vây trong trạng thái nước sôi lửa bỏng vậy. Trạng thái này khiến ông ta vô cùng mơ màng, ông ta không biết bản thân đã làm đúng hay sai.

Dù sao thì Lý Phàm đang phải một mình đối mặt với cả nhà họ Đế, chỉ có một mình thực sự có ổn không? Ông ta không có chút lo lắng nhưng sau đó lại lâm vào trầm mặc.

Nhưng hiện giờ ông ta có lo lắng những thứ này cũng không có tác dụng gì, cứ như vậy thì không bằng cứ quên hết đi.

Tất nhiên Lý Phàm cũng nhìn ra dáng vẻ lo lắng của ông Võ, anh nhìn một cái là đoán được đại khái tình huống, chợt cười nói: “Được rồi, tôi biết ông đang nghĩ gì nhưng sau này tôi hy vọng ông có thể bình tĩnh một chút.”

Ông Võ thở dài, cười nói: “Cậu Lý, cậu không cần nghĩ nhiều, tôi không có ý đó đâu”

Lý Phàm nâng tay lên, ý bảo đối phương không cần nói tiếp, sau đó anh nói sang chuyện khác: “Tôi cảm nhận được một luồng sát khí rất cường đại, xem ra Thanh Để lại đi cầu xin sự giúp đỡ đến rồi.”

Khóe miệng ông Võ khẽ co giật, Thanh Để lại cầu xin sự giúp đỡ đến. Lúc này sẽ không phải là Võ Đế chứ? Lòng ông ta lại càng bất an nôn nóng. Nếu thực sự là Thanh Đế đến thì phiền phức to rồi.

Ông Võ kinh ngạc nói: “Cậu Lý, cậu không nói giỡn chứ? Tôi hy vọng bọn họ tới càng trễ càng tốt”

Lý Phàm không có tâm trạng nói nhảm nhiều, chỉ nói: “Tôi biết trong lòng ông đang nghĩ gì nhưng trước mắt ông đừng đi theo tôi, tôi không chịu nổi bộ dạng đó của ông đâu.”

Trong thoáng chốc, ông Võ không biết nên nói gì.

Thanh Đế lên tiếng trước: “Anh ba, tên nhóc kia vô cùng lợi hại, ngay cả hải điều của anh tư cũng không làm gì được”

“Hừ, cậu đang so sánh anh với tên súc sinh kia sao?” Sắc mặt Võ Đế trầm xuống trong nháy mắt, nhắc nhở ông ta như vậy lại chọc giận ông ta.

Người ông ta khinh thường nhất chính là Điểu Đế và Thanh Đế, nhất là hải điều của Điểu Đế. Ông ta hoàn toàn không đặt trong mắt, vậy mà Thanh Đế lại so sánh ông ta với hải điêu, đây chẳng phải là cố ý đối nghịch với ông ta sao.

Sau khí Thanh Để nghe vậy thì mới biết bản thân nói sai rồi, ông ta vội vàng sửa lời: “Anh, em không có ý đó, em chỉ đùa một chút mà thôi.”

“Được rồi, bớt trưng vẻ mặt đó ra đi, đúng nói mấy thứ vô dụng đó nữa.” Võ Đế thản nhiên nói: “Cậu chỉ cần dẫn đường cho anh là được rồi.”

Lúc này Thanh Đế mới dẫn đường cho đối phương, trong lòng cực kì hèn mọn.

Ông nghĩ ông là cái thá gì chứ, không phải đánh nhau giỏi một chút thôi sau, bất quá cũng chỉ là một tên vạm vỡ đầu óc đơn giản.

Đương nhiên ông ta không dám nói những lời này ra trước mặt Võ Đế. Nếu không thì ông ta chắc chắn sẽ bị Võ Để đánh đến chết đi sống lại.

Võ Đế liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lý Phàm, vào lúc ông ta nhìn đến Lý Phàm thì ánh mắt liền trở nên lạnh như băng.

Sau khi ông Võ thấy một màn như vậy liền giật mình một cái, cậu Lý thực sự đoán đúng rồi, người này thực sự tìm tới cửa rồi. Điều này khiến ông ta cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Đối với kết quả như thế này, ông ta vẫn vô cùng kinh ngạc.

Ông Võ làm bộ như không có việc gì cả rồi lui ra sau vài bước, hận

sao bản thân không tàng hình luôn đi.

Lý Phàm không chút sợ hãi châm một điếu thuốc, vô cùng bình tĩnh tự nhiên.

Nhìn thấy thần sắc Lý Phàm như vậy thì Võ Đế có chút khó hiểu, sao người này lại bình tĩnh như vậy chứ.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ông ta cũng không dám tin tưởng, ông ta cho rằng nhất định Lý Phàm đang giả vờ.

“Tên nhóc kia, tôi nghe nói cậu bắt nạt em trai của tôi phải không?” Võ Để mang dáng vẻ cuồng em trai khí phách vỗ bàn, cái bàn kia lập tức gãy tan tành.

Lý Phàm cũng không hề dao động mà còn cười nhạt. Ngược lại, ông Võ trợn trừng mắt lên, ông ta không những bị dọa rồi mà còn đau lòng cái bàn gỗ hoa lệ của bản thân.

Lý Phàm cười nói: “Em trai của ông đối nghịch tôi khắp nơi, còn quấy nhiễu công ty đối tác của tôi. Tôi còn có thể làm gì chứ? Tôi nói đạo lý với ông ta thì ông ta lại dùng nắm đấm để nói chuyện, tôi cũng không còn cách nào khác.

“Vậy để tôi nói đạo lý với cậu” Võ Đế còn chưa thấy rõ ai đúng ai sai mà đã đứng về phía ông Võ, muốn giúp em trai của mình xả giận.

Lý Phàm nhướng mày, quả nhiên là cá mè một lứa, em trai như vậy thì anh trai còn khác được sao, người của nhà họ Đế thật đúng là vô lý.

“Vậy được thôi” Cho dù là nói đạo lý hay dùng quyền cước thì Lý Phàm đều không sợ mà còn mỉm cười nói.

Võ Đế ngây ngẩn cả người, ông ta nhìn Lý Phàm với ánh mắt kì quái. Ông ta đang nghĩ có phải đầu óc của đối phương bị rút gân rồi hay không? Đã là lúc nào rồi mà đối phương lại còn bình tĩnh như vậy.

Chương 981

CHƯƠNG 981: ĐÁNH VÕ ĐẾ SẤP MẶT

Ai cũng biết, đổi lại là người khác thì đã bị dọa sợ chết khiếp lâu rồi, Võ Đế siết chặt nắm đấm, phát ra tiếng kêu răng rắc, ông ta biết mình không khiến đối phương biến sắc chút nào.

Chắc chắn là người kia chẳng biết tốt xấu gì, nếu đã như vậy thì ông ta sẽ khiến cho đối phương phải trả giá đắt bằng cách bất ngờ tấn công Lý Phàm.

Tuy không ai có thể tránh được một quyền của Võ Đế nhưng với Lý Phàm mà nói cú đấm đó chẳng khác gì một pha quay chậm.

Sau khi đánh trượt, Võ Đế liền tức giận, đánh lại lần nữa hòng cứu vãn thể diện.

Lý Phàm chỉ cười chứ không nói gì, anh xem đối phương như một tên ngốc mà trêu chọc.

Sau hai lần ba lượt đánh trượt, sắc mặt của Võ Đế khó coi vô cùng, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Thanh Đế thấy thế thì cũng có một linh cảm không tốt, thầm nghĩ nhìn bộ dạng này chắc hẳn anh ba cũng không phải là đối thủ của Lý Phàm, có điều suy nghĩ ấy chỉ loé lên trong đầu ông ta vài giây ngắn ngủi rồi bị ông ta lắc đầu quầy quậy xua đi.

Ông ta cho rằng chuyện này tuyệt đối không có khả năng, chuyện đang diễn ra nhất định đã vượt quá sức tưởng tượng của ông ta.

Dường như ông ta đã mường tượng được cảnh Lý Phàm bị anh ba đánh chết, nghĩ đến đó là ông ta lại không khỏi kích động và vui sướng.

Lý Phàm ngoắc ngón tay nói: “Tôi biết sự lợi hại của ông nhưng tôi chỉ muốn nói, theo quan điểm của tôi thì không ai là đối thủ của tôi cả.”

Võ Đế lúc này cũng không biết phải đối đáp thế nào, ông ta cũng không phủ nhận điều này nhưng ông ta không ngờ Lý Phàm lại nghĩ như vậy, đây là kết quả khiến ông ta sợ hãi tột độ.

Ông ta như thể đã chịu đựng sự chế nhạo lớn nhất trần đời, nếu ông ta không đánh đối phương một trận nhớ đời thì nói không chừng người ta sẽ không coi ai ra gì.

“Nhóc con được lắm, tôi biết sự lợi hại của cậu nhưng trong mắt tôi, cậu chẳng là cái thá gì hết.” Võ Đế lạnh lùng thốt.

Ông ta tin rằng việc giải quyết đối thủ chỉ là vấn đề thời gian nhưng Lý Phàm vẫn tránh được từng đòn tấn công của đối thủ ngay khi bên kia ra tay.

Lý Phàm ngáp một cái, nói: “Sao, ông chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?”

Võ Đế nhìn thấy bộ dạng khinh khỉnh của đối phương, trong lòng càng thêm cáu kỉnh, chẳng lẽ đối phương không có cảm giác căng thẳng và nghiêm trọng khi đối đầu với kẻ địch mạnh sao.

Hay bên kia giả vờ? Càng nghĩ càng thấy được sự đáng sợ của Lý Phàm.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Ông đã không muốn ra tay thì để tôi.”

Võ Đế hầu như chưa kịp phản ứng thì đã bị Lý Phàm đá bay ra ngoài.

Lý Phàm phóng ra xa một bước, đón lấy Võ Đế đang bay ra, thân hình đối phương liền đứng khựng lại, Võ Đế chỉ thấy một bóng người đi tới, còn chưa kịp chuẩn bị thì đã bị tay không chém tới.

Thể lực của ông ta rất tốt, dù gì cũng đã luyện tập với cường độ cao nên dù có đánh vào huyệt thái dương của mình thì ông ta cũng chẳng sợ.

Ông ta khẳng định một quyền này của Lý Phàm sẽ không làm được gì mình và ông ta quyết tâm sẽ cho đối phương biết sự lợi hại của mình.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Bớt làm ra vẻ đi, tôi biết ông như thế nào rồi nhưng những thứ đó vô dụng đối với tôi.”

Võ Đế sửng sốt tại chỗ, cảm thấy mọi thứ đều ngoài sức tưởng tượng của mình.

Ông ta trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Phàm, như là nhìn thấy quỷ, phương diện nào của đối phương cũng khiến người ta phải ngạc nhiên và sợ hãi.

Ngài Võ hoảng hốt đến mức cằm cũng sắp rớt xuống đất rồi, ông ta biết sự lợi hại của Lý Phàm nhưng không ngờ đối phương lại dễ dàng đánh bại Võ Đế như vậy.

Còn Võ Đế lúc này, sau khi ngậm đắng nuốt cay nhiều lần thì vẫn không chịu thỏa hiệp, trong lòng ông ta lúc này hận Lý Phàm muốn chết vì không thể đánh đối phương đo ván.

Nhưng ông ta lại không dám ra tay, vẻ mặt ngưng trọng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lý Phàm nhìn thấy bộ dáng rón rén của Võ Đế liền biết ông ta đang sợ hãi nên mới như vậy.

Võ Đế đành phải nghiêm túc trở lại, Thanh Đế ở bên cạnh cổ vũ khản cổ cho anh ba: “Anh ba cố lên, em tin anh có thể đánh tên đó chết đi sống lại.”

Lý Phàm cố ý để lộ sơ hở cho Võ Đế, Võ Đế tưởng rằng cơ hội đã đến nên xông lên theo bản năng nhưng ai ngờ lúc ông ta xông lên.

Lý Phàm đột nhiên đá Võ Đế một cước, chiêu này triệt để khiến Võ Đế trở thành trò cười.

Võ Đế hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh, ông ta mới là người chơi đùa người khác vậy mà lúc này đây lại trở thành đối tượng bị đùa bỡn.

Võ Đế lúc này đã mất lý trí, điên cuồng đánh đấm về phía Lý Phàm.

Lý Phàm không hề sợ hãi, ngược lại còn vui vẻ, đối phương mất lý trí lại càng dễ đối phó, lẽ hiển nhiên là một con bò điên không bao

giờ đánh bại được đấu sĩ.

Nếu Võ Đế biết Lý Phàm xem mình như con bò điên thì chắc hẳn sẽ tức điên người.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Ông không phải là đối thủ của tôi, tôi đề nghị ông nên ngừng tay và mau chóng cút khỏi nơi này.

Võ Đế thấy Lý Phàm bực dọc xua tay thì trong lòng càng không nuốt trôi cục tức này, ngược lại ông ta còn nghĩ rằng đối phương sợ mình nên mới muốn mình rời đi.

Nhưng tiếp theo là ông ta không sao bình tĩnh được nữa, mãi đến khi Lý Phàm đánh ông ta thì ông ta mới biết suy nghĩ của mình đúng là viển vông.

Trước sự kinh ngạc của Thanh Đế và ngài Võ, Võ Đế bất ngờ bị đá bay ra ngoài.

Ngài Võ dụi dụi mắt, ông ta đột nhiên phát giác, nịnh bợ anh chàng Lý Phàm này không phải là hạ sách.

Còn Thanh Đế lúc này cũng khiếp sợ y chang, ông ta biết có điều gì đó không ổn, vì vậy đã bỏ chạy từ thuở nào rồi.

Lý Phàm không thèm ngó ngàng đến Thanh Đế, mặc kệ cho ông ta chạy, còn mình chậm rãi tiến về phía Võ Đế, Võ Đế nhìn thấy Lý Phàm đi về phía mình như vậy thì trong lòng chỉ biết hoảng sợ.

Đối phương mạnh vượt xa tưởng tượng của ông ta, không sợ mới la.

Lý Phàm nói với Võ Đế: "Ông có cơ hội tốt như vậy sao phải làm loại chuyện này chứ?"

Võ Đế đang chửi thề trong lòng, nếu biết sẽ có kết quả như vậy thì còn lâu ông ta mới làm ra chuyện ngu xuẩn thế này.

Khỏi nói cũng biết bây giờ ông ta đang hối hận cỡ nào.

"Cậu Lý, tôi sai rồi, tôi không dám như vậy nữa, xin cậu hãy tha cho tôi một mạng đi mà." Võ Đế vội vội vàng vàng cầu xin.

Ngài Võ bắt đầu bội phục Lý Phàm một chút rồi, chỉ một mình anh mà cũng có thể khiến cho ba người trong Ngũ Đế quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Ông ta mà có được đãi ngộ như vậy thì có chết cũng đáng.

Lý Phàm cười: “Bây giờ mới biết sợ à, sao lúc trước không sợ?”

“Cậu Lý, tôi thừa nhận là trong chuyện này tôi không có mặt mũi nào mà nhìn cậu nhưng tôi thề, sau này sẽ không gây phiền phức cho cậu nữa.” Võ Đế vội vàng cam đoan.

Chương 982

CHƯƠNG 982: THANH ĐẾ MỜ MỊT

Lý Phàm không nhìn ngài Võ, cũng không muốn làm cho đối phương khó xử, xem ra trò anh hát tôi bè này là do một mình ông ta tự biên tự diễn nên anh lạnh lùng nhìn Võ Đế, nói: “Muốn tôi thả ông đi à, tôi thấy ông đang nằm mơ giữa ban ngày rồi, sao tôi có thể thả ông đi chứ?”

Võ Đế bắt đầu cảm thấy không ổn, sau khi nhìn thấy ánh mắt của người kia, ông ta giật mình một cái, nói: “Phải làm sao thì cậu mới thả tôi đi, nếu cậu chịu thả tôi thì tôi cam đoan sẽ không tới tìm cậu gây rắc rối nữa.”

“Không cần, thả ông đi cũng được, chỉ cần bẻ gãy đôi tay của ông là xong.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Võ Đế chết trân tại chỗ, kết quả này quá sức kinh ngạc, ông ta vội vàng lắc đầu, sợ muốn khóc: “Cậu Lý, cầu xin cậu thả tôi đi mà, cậu mà bẻ gãy một tay của tôi thì tôi sẽ mất tư cách tranh giành vị trí người thừa kế của nhà họ Đế.”

Ông ta biết đôi tay này quan trọng như thế nào đối với mình, nếu đối phương muốn bẻ gãy nó, thì ông ta sẽ sụp đổ, ông ta không ngờ đối phương lại nói như vậy, kết quả này khiến bản thân ông ta vô cùng bất ngờ.

Lý Phàm tức giận liếc ông ta nói: “Được rồi, đừng ở đây nói những lời vô dụng nữa, tôi chỉ muốn nói cho ông biết rằng muốn tôi thả ông đi là chuyện tuyệt đối không thể.”

Võ Đế hít sâu một hơi, ông ta kinh ngạc quá mức đối với kết quả này, nếu không chính tai nghe thấy thì ông ta không dám tin đây là thật.

“Cậu Lý ơi, tôi biết sai rồi, tôi không dám nữa đâu.” Võ Đế cầu xin tha thứ, khóc gần như không ra nước mắt, không nói cũng biết trong lòng ông ta đang hối hận nhường nào.

Ông ta ngoảnh lại theo bản năng thì phát hiện ông em trai của mình đã bỏ chạy từ đời nào rồi, trái tim ông ta gần như tan nát, tên khốn kiếp ấy sao lại bỏ rơi ông mà chạy nhanh như vậy chứ.

Lý Phàm lập tức túm lấy hai cánh tay của đối phương bẻ một phát, xương tay của Võ Đế liền gãy, hơn nữa không cách nào chữa lành được lần gãy xương này.

Bởi vì Lý Phàm âm thầm sử dụng nội lực, muốn chữa khỏi thì phải chữa trong vòng một phút nhưng nội trong một phút mà chữa lành hai cánh tay còn khó hơn lên trời.

Lý Phàm ngáp một cái, thản nhiên nói: “Bay giờ thì ông cút được rồi.”

Võ Đế đau đến nghiến răng nghiến lợi, bây giờ trong lòng đang hận đối phương muốn chết, thằng khóc này đúng là quá đáng, không để cho ông ta chút mặt mũi nào.

Tốt xấu gì ông ta cũng là người nhà họ Đế, đây rõ ràng là người ta không nể mặt nhà họ Đế mà.

Võ Đế căm hận nhìn Lý Phàm như đang muốn dùng ánh mắt để giết người vậy.

Lý Phàm hoàn toàn không để ý tới, nếu như ánh mắt của anh có thể giết người thì anh cũng đã giết chết đối phương từ lâu rồi.

Dù hận đối phương muốn chết nhưng Võ Đế lúc này chỉ có thể nhịn.

Lý Phàm cười nói: “Nếu còn không đi thì không chỉ bẻ gãy hai cánh tay thôi đâu.”

Nguyên nhân anh bẻ hai tay của người ta rất đơn giản, chủ yếu là vì anh lo đối phương sẽ lại đến tìm mình gây rắc rối, nếu đã kết thù thì chi bằng chặt đứt ý định đó của đối phương cũng là để giảm bớt phiền toái.

Cho nên Lý Phàm mới hành động như vậy.

Võ Đế nghe đến đó liền giật mình, ít nhiều gì cũng bị doạ một

trận, ông ta không ngờ Lý Phàm lại độc ác đến thế, chuyện như vậy mà cũng làm được.

Võ Đế lúc này mới vội vàng đứng dậy, chạy té khói, sau khi nhìn thấy Thanh Đế thì Võ Đế hung hăng chạy tới, tuy rằng hai tay bị phế, nhưng chỉ không dùng được nội lực thôi, còn dùng sức thì vẫn ngon lành cành đào.

Ông ta đổ tại Thanh Đế tất tần tật, nếu không phải do Thanh Đế thì ông ta đã không sa sút đến bực này nên phải cho đối phương nếm sự lợi hại của mình.

Ông ta đột nhiên đá một cú, lạnh lùng nói: "Có phải chú cố ý chống đối tôi không? Đã vậy thì tôi sẽ cho chú biết sự lợi hại của tôi."

Thanh Đế hít sâu một hơi, sửng sốt đứng tại chỗ, ông không ngờ đối phương lại báo thù nhanh như vậy.

"Anh không thể đánh em được, anh mà đánh em thì anh sẽ hối hận." Thanh Đế vội vàng thốt lên.

Võ Đế dốc toàn lực đá một cước rồi gằn giọng chất vấn Thanh Đế: "Chú nói sao, tôi sẽ hối hận à?"

"Đúng vậy, anh nên biết chính em là người đã giữ phiếu bầu cho anh trong buổi bỏ phiếu." Thanh Đế tự cho mình nói như vậy thì có thể lừa được đối phương nên lúc này không hề tỏ vẻ sợ hãi, ông ấy chắc chắn đối phương sẽ không tự tiện ra tay đánh mình.

Võ Đế vốn dĩ đang tức giận vì cánh tay của mình bị phế nên nghe Võ Đế dương oai diễu võ như vậy thì ông ta lại càng tức, bây giờ trong đầu ông ta chỉ có suy nghĩ muốn giết chết đối phương.

"Chú nghĩ chú là cái thá gì mà dám lấy chuyện đó ra để dọa tôi hả, bây giờ tay tôi đã gãy thì tôi quan tâm đến phiếu bầu làm gì nữa?" Võ Đế giận dữ vô cùng.

Thanh Đế sững sờ tại chỗ, ông ấy hít sâu một hơi vì bất ngờ trước sự tàn độc của Lý Phàm.

"Anh, em thật sự không biết tên nhóc kia lại đáng sợ như vậy, anh

cứ yên tâm, em sẽ báo thù cho anh, em sẽ đánh thằng nhóc đó một trận rồi bắt nó phải quỳ xuống cầu xin anh tha thứ.”

Thanh Đế lúc này mới giả bộ làm ra vẻ bênh vực cho anh trai mình.

Nếu lúc nãy mà ông ấy làm vậy thì Võ Đế nhất định sẽ bị cảm động nhưng hiện tại, hai cánh tay của ông ta bị phế gián tiếp có quan hệ rất lớn với đối phương.

Ông ta cảm thấy đối phương quá đạo đức giả, lúc này rồi mà còn có thể nói ra những lời như vậy nên tức giận đấm vào mặt người ta rồi lạnh lùng thốt: “Chú còn bày đặt ra vẻ sao?”

Thanh Đế che mặt, ngơ ngác không hiểu, ông ấy thấy anh mình làm vậy có hơi quá đáng nên lại bắt đầu giả bộ vô tội: “Anh ba, chuyện này đâu thể trách em chứ.”

“Không trách chú thì trách ai?” Võ Đế cười gằn.

Thanh Đế biết đối phương đang tức giận nên không dám ở lâu với ông ta mà vội vàng quay đầu bước đi, ông ấy sợ mình mà còn chần chừ thì nhất định sẽ bị đối phương đánh chết.

Võ Đế nhìn thấy đối phương bỏ chạy cũng định đuổi theo nhưng đuổi không kịp, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, trong lòng ông ta cũng vì vậy mà rất nghẹn khuất.

Thanh Đế sa sầm mặt thở dài, tự hỏi phải chăng mình đã sai rồi, lẽ ra từ đầu không nên đắc tội với Lý Phàm.

Lúc này, trong lòng ông ấy hiểu rõ Võ Đế đang rất muốn giết mình nên thở dài, đột nhiên nhận ra mình thật bất lực và tuyệt vọng.

Ông ấy nghiến răng, nghĩ rằng mình không thể tiếp tục như thế này nữa, đã đến lúc này rồi thì mặc kệ giá nào đi nữa, ông ấy biết những người đó không phải dễ chọc, trước mắt ông ta phải chuẩn bị thật ổn thoả mới được.

Ông ấy đột nhiên nhớ ra anh hai, anh hai của ông ấy là đại sư nội công và tin chắc rằng, công phu ngoại gia của Lý Phàm tuy lợi hại nhưng nội gia thì nhất định là không ra gì.

Ông ấy có thể mời anh hai đến giúp, và thế là ông ấy đi tìm anh hai.

Chương 983

CHƯƠNG 983: XUẤT PHÁT!

Sau khi Thanh Đế nghe nói anh hai của mình đang ở quán bar, ông ta mới chạy đến đây.

Mà sau khi ông ta đến quán bar thì liền nghe thấy tiếng đàn piano du dương.

Thanh Đế vừa nhìn đã nhận ra đó là anh hai của mình, Cầm Đế, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ông ta cũng không ngờ anh hai mình lại xuất hiện ở một nơi như thế này.

Anh ta không dám tin đây là thật, đối với kết quả như vậy, ông ta cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Cả người ông ta đều ngơ ra, vô thức nhìn về phía anh hai mình.

Cầm Đế đang đánh đàn, sau khi thấy em năm của mình tới, ông ta không có chút thiện cảm nào với việc này, nói thật, trong lòng ông ta vẫn thấy rất phản cảm khi đối phương đến đây.

Đối phương đến đây, chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Cầm Đế lạnh lùng nhìn em năm, rồi nói một câu: “Sao chú lại đến đây.”

Thanh Đế vò đầu, ông ta biết anh hai rất có ý kiến với mình, ông ta vô thức xoa hai tay với nhau, lúc này mới chạy qua.

“Anh hai, anh đừng giận, lần này em đến đây là muốn thăm anh thôi.” Thanh Đế rất biết nói chuyện, lập tức ra vẻ nịnh nọt.

Cầm Đế lại không cho rằng như vậy, ông ta cho rằng đối phương đến đây chắc chắn là có chuyện gây phiền phức cho ông ta.

Cầm Đế đàn xong, tất cả mọi người đều vỗ tay ủng hộ cho tiếng đàn của Cầm Đế, Cầm Đế hài lòng gật đầu, rất cảm động với chuyện này.

Mà đúng lúc này, Cầm Đế lập tức lạnh băng mặt nhìn về phía Thanh Đế, không có chút thiện cảm nào với người em trai này.

Khi Thanh Đế nhìn thấy ánh mắt của anh hai mình, ông ta thấy rất bất lực, ông ta biết anh hai đang cố ý đùa với mình, càng vào lúc này thì ông ta càng phải bình tĩnh hơn mới được.

Cầm Đế khó chịu nhìn em năm, rồi nói một câu: “Nói đi, chú đến đây tìm tôi có chuyện gì.”

Thanh Đế biết tính cách của đối phương khá thẳng thắn, ông ta cũng không vòng vo, lúc này mới nói thật: “Anh hai, em bị bắt nạt, anh phải trả thù cho em.”

“Ồ, chú là Thanh Đế của nhà họ Đế, chú mà bị bắt nạt á, định lừa ai thế, chú lừa người khác chứ sao lừa được tôi.” Cầm Đế bắt đầu nói với vẻ không tin.

Khóe miệng Thanh Đế khẽ co giật, thấy rất bất lực với chuyện này, ông ta không ngờ kết quả lại là như vậy.

Thanh Đế cười khổ nói: “Anh hai, anh đừng trêu em, em có thể bị anh em trong nhà bắt nạt, nhưng bị người ngoài bắt nạt thì sao mà để yên được chứ, anh, em tin anh cũng không muốn nhìn thấy em trai anh bị bắt nạt đâu đúng không.”

Ông ta bắt đầu giở trò khích tướng, không thể không nói, chiêu khích tướng này rất hữu dụng, Cầm Đế nghe thấy vậy thì suy nghĩ kĩ lại, em mình bị người ta bắt nạt, ông ta cũng không thể ngồi yên làm ngơ.

“Là ai làm, chú nói ra, tôi xem xem có thể trả thù cho chú hay không.” Cầm Đế lạnh nhạt nói.

Ông ta biết chuyện này vượt xa khỏi tưởng tượng của ông ta, càng vào lúc này, ông ta buộc phải càng bình tĩnh hơn mới được.

Thanh Đế nghe thấy vậy liền mừng thầm, ông ta biết đối phương đã đồng ý rồi, nếu là như vậy thì đúng là tốt không còn gì bằng.

Cầm Đế nhìn ông ta, rồi nói: “Chú tìm tôi làm gì, sao không đi tìm người khác?”

Ông ta cũng cho rằng chuyện này có chút kì lạ, theo như tính cách của đối phương thì nên đi tìm lão tam, lão tứ mới đúng, ông ta đoán chắc rằng lão tam, lão tứ cũng không có cách gì.

Thanh Đế cười gượng: "Anh hai, mấy anh đó đều không thể giúp em, luận về thực lực, thực lực của anh hai là mạnh nhất rồi, em tin rằng chỉ cần có anh ở đây thì sẽ không có vấn đề gì cả."

Cầm Đế nghe thấy vậy, lập tức trợn mắt lên, ông ta đột nhiên cảm thấy đối phương thật ghê tởm, chủ đề như vậy mà cũng có thể nói ra cho được.

Ông ta vô cùng khinh thường điều này, có điều ít nhều ông ta cũng bị mấy lời nịnh nọt này của đối phương tác động.

Thanh Đế thấy anh hai có vẻ đồng ý rồi, ông ta lại lần nữa thêm mắm dặm muối: "Anh hai, anh đồng ý đi, nếu anh đồng ý thì đúng thật là không còn gì tốt hơn nữa."

Cầm Đế trầm ngâm vài giây, rồi nói: "Muốn tôi đồng ý thì cũng được, có điều tôi có lợi gì trong việc này?"

Thanh Đế lập tức thầm mừng trong lòng, lúc này ông ta mới ném ra một cành ô liu: "Anh hai, anh có thể đồng ý thì là tốt nhất rồi, nếu anh đồng ý, em sẽ bỏ phiếu cho anh."

"E rằng chú cũng đã dùng chiêu này với những người khác rồi nhỉ." Cầm Đế cười khẩy hỏi ngược lại.

Thanh Đế gãi gãi đầu, ngơ ra, không biết nên làm thế nào mới tốt, nói thật, ông ta cũng rất kinh ngạc bởi lời này của đối phương, thật ra ông ta có thể hiểu được nhưng vẫn cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

"Anh hai, anh yên tâm, trước mắt chỉ có anh mới có thể giúp em, hơn nữa anh ba cũng đã thành phế nhân rồi, điều này anh không cần lo lắng nữa, phiếu này chắc chắn là của anh rồi." Thanh Đế vô ý bắt đầu tiết lộ một tin tức không ngờ.

Ánh mắt Cầm Đế sáng lên, kẻ địch trước mắt của ông ta chỉ có em ba và anh cả, bây giờ nghe nói em ba đã thành phế nhân, ông ta đã yên tâm hơn nhiều rồi.

Nếu như vậy, ông ta không cần lo lắng có quá nhiều người là đối thủ của mình nữa, ông ta tin rằng chỉ cần có người dám đi ngược lại ông ta thì chỉ có một con đường chết.

Ông ta không tin ai lại có lá gan lớn đến vậy, lại giám huênh hoang với ông ta.

Thanh Đế cười nói: “Anh hai, anh cứ yên tâm mà làm đi, em tin ở phương diện này, anh là mạnh nhất.”

Cầm Đế hít sâu một hơi, rồi nói: “Được rồi, bớt mồm mép với tôi, chú là người như thế nào chẳng lẽ tôi còn không rõ à.”

“Anh hai, anh phải cẩn thận một chút, có điều trên phương diện này, em vẫn tin là sẽ có thể.” Thanh Đế không quên cổ vũ trước.

Cầm Đế nghe thấy vậy, ông ta lại không nghĩ thế, ông ta cho rằng mọi thứ hiện giờ chắc chắn đã vượt ra khỏi tưởng tượng của ông ta, trước mắt ông ta buộc phải duy trì sự bình tĩnh mới được, lỡ như lại bị đối phương trêu đùa một lần nữa thì phải làm sao?

Ông ta đã có không ít giao dịch với Thanh Đế, cũng biết tính quan trọng của chuyện này, trên phương diện đánh nhau, ông ta vẫn rất tán thưởng em ba, bây giờ đến cả em ba cũng đã bại trận, ít nhiều ông ta cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Có điều ông ta nghĩ tới việc, bản thân ông ta cũng là cao thủ nội công, trên phương diện thực lực, ông ta lợi hại hơn em ba rất nhiều, em ba là em ba, ông ta là ông ta, hoàn toàn không thể so sánh với nhau được.

Nên ông ta cảm thấy vô cùng tự tin, ông ta tin rằng thắng lợi lần này chắc chắn sẽ thuộc về mình.

“Hừ, tôi sẽ không giống chú ấy đâu.” Cầm Đế rất ngông cuồng tự đại nói.

Thanh Đế cũng ra sức gật đầu, thứ ông ta muốn chính là kết quả như thế này, nếu đối phương không đồng ý thì đó sẽ là một chuyện xấu, bây giờ đối phương đã đồng ý rồi, đúng là tốt không còn gì bằng.

Ông ta tin rằng chỉ cần đối phương ra tay thì chắc chắn sẽ mã đáo thành công, về chuyện này ông ta đã hoàn toàn thấy yên tâm rồi.

“Anh hai, nếu đã như vậy, thì chúng ta xuất phát luôn thôi.” Thanh Đế kích động bắt đầu lôi anh hai chuẩn bị xuất phát.

Chương 984

CHƯƠNG 984: MÚA RÌU QUA MẮT THỢ

Lúc này Cầm Đế ngơ ra, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta cũng không dám tin đây là thật, kết quả như vậy khiến ông ta vô cùng ngỡ ngàng.

Ông ta nhìn qua, lập tức ngơ ra, kết quả này khiến ông ta có chút mơ hồ.

Ông ta biết đối phương muốn ông ta trả thù nhanh một chút, ông ta cũng không ngăn cản đối phương.

Mà đúng lúc này, Thanh Đế lại đột nhiên dừng lại, Cầm Đế không hiểu, hỏi: "Sao không đi tiếp nữa?"

"Anh hai, tên đó tới rồi." Thanh Đế vừa nhìn đã thấy Lý Phàm và ngài Võ, ông ta chợt run người, trong lòng ông ta vẫn rất ám ảnh về Lý Phàm.

Ông ta không ngờ lại có thể gặp được Lý Phàm và ngài Võ ở đây, đối diện với đối phương, ông ta nhất thời không biết lên làm thế nào.

Lúc này Cầm Đế mới nhìn ra cửa, ông ta cũng nhìn thấy Lý Phàm và ngài Võ.

Cầm Đế đột nhiên nghĩ đến một cách, ông ta thờ ơ nói: "Chuyện này dễ thôi, nếu đã như vậy, tôi sẽ cho cậu ta một điều bất ngờ, chú bảo người khác rời khỏi đây trước đi, chỉ để lại hai người bọn họ thôi."

Thanh Đế hơi ngơ ra, ông ta cũng hiểu ý của anh hai mình, ông ta lập tức làm theo, bắt đầu sơ tán những người khác, trong quá trình sơ tán, ông ta ngơ ngác, kết quả này khiến ông ta không thể ngờ tới.

Nếu không tận mắt chứng kiến, ông ta cũng không tin đây là thật.

Thanh Đế bắt đầu sai nhân viên sơ tán những người khác, lúc Lý Phàm và ngài Võ đến, bọn họ không chú ý đến hiện tượng kì lạ này.

Rất nhanh, khi bọn họ nhận ra càng lúc càng ít người, bọn họ ngơ ra, cảm thấy không khí có gì đó không ổn.

Ngài Võ không kìm được ngẩng đầu lên, nói: “Cậu Lý, cậu có cảm thấy bầu không khí này có chút vấn đề gì đó không.”

“Không cần ông nói tôi đã biết là có vấn đề rồi, xem ra là có người đến gây chuyện với chúng ta rồi.” Lý Phàm trầm ngâm nói.

Đối với kết quả như vậy, anh vẫn cảm thấy rất bất ngờ, nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh cũng không dám tin là thật, kết quả này quả thực vượt xa tầm tưởng tượng của anh.

Ngài Võ kinh ngạc nói: “Không phải chứ, có vẻ có chút phiền phức rồi đây.”

Lý Phàm chậm rãi nói: “Chúng ta rời khỏi đây trước đi.”

Anh cũng thấy tình hình có chút không ổn, vô thức định đứng dậy.

Lúc Thanh Đế thấy mấy người kia muốn rời đi, ông ta vội liên tục ra hiệu cho anh hai, ý bảo đối phương có thể ra tay rồi, sau khi Cầm Đế nhận ra điều này, ông ta lập tức đánh đàn.

Lý Phàm nghe thấy tiếng đàn vang lên, anh dần dần hiểu ra điều gì đó, xem ra thật sự có người đang muốn gây chuyện với anh, anh cảm thấy rất bất ngờ với kết quả này.

Mọi thứ đều nằm ngoài sức tưởng tượng của anh, ngài Võ nghe thấy tiếng đàn, lập tức sợ hãi kinh hồn bạt vía, cả người bắt đầu cảm thấy đau đớn, lúc này ông ta mới nói: “Không hay rồi, xong đời rồi, cậu Lý, chúng ta bị Cầm Đế nhắm vào rồi, đây là sóng âm tấn công sở trường của Cầm Đế, bên trong có chứa nội công rất mạnh mẽ.”

Ông ta đau khổ bịt tai lại, bán sống bán chết nhìn Lý Phàm, lúc ông ta nhìn thấy sắc mặt Lý Phàm không có chút thay đổi, ông ta ngơ ra, chuyện này là như thế nào, sao đối phương lại không bị làm

sao chứ.

Lý Phàm chậm rãi nói: “Tôi đưa ông ra ngoài trước.”

Tuy sóng âm tấn công rất đáng sợ, nhưng cũng chẳng qua là cao thủ sử dụng tốt, chủ yếu là dựa vào nội lực thâm hậu.

Có điều Lý Phàm đã sớm dự liệu được, cho dù nội lực thâm hậu thì có làm sao, anh vẫn còn có sự tự tin nhất định để ra tay.

Lý Phàm duỗi eo, lúc này, anh đưa ngài Võ ra ngoài.

Thanh Đế và Cầm Đế mắt chữ A miệng chữ O, nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ cũng không dám tin là thật, kết quả này vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ nhìn nhau, cảm thấy mọi thứ khác xa trong tưởng tượng của mình.

“Tên này cũng lợi hại thật đó.” Cầm Đế vô cùng kinh ngạc.

Ông ta rất tự tin với sự công kích sóng âm của mình, không ai có thể chịu được sóng âm của ông ta mà vẫn có thể bình chân như vại cả, nhưng mọi thứ trước mắt quả thật đã vượt xa sức tưởng tượng của ông ta.

Sau khi Lý Phàm đưa ngài Võ ra ngoài, anh lại trở về, lúc Cầm Đế thấy Lý Phàm không bị ảnh hưởng dù chỉ một chút, ông ta nhíu chặt mày, sắc mặt càng lúc càng trầm xuống.

Đối phương càng khó đối phó thì càng không tốt với ông ta, ông ta không ngờ đến lúc này mà Lý Phàm vẫn có thể kiên trì được.

Ông ta đoán chắc rằng có thể đối phương có nội lực thâm hậu, nếu không cũng không thể chịu nổi sự công kích sóng âm của ông ta.

“Được lắm, tôi xem thường cậu rồi, có điều cậu có bản lĩnh lớn như vậy cũng chưa chắc đã ra khỏi nơi này được.” Cầm Đế gần như dùng toàn bộ sức lực, lạnh lùng nói.

Lý Phàm thấy vậy cũng bật cười, anh như đang nhìn thấy một tên đần, đến lúc này rồi mà đối phương còn có suy nghĩ xa vời như

vậy.

Trên phương diện nội lực, anh mà đứng thứ hai thì không ai đứng thứ nhất, nếu nội công của đối phương thâm hậu thì anh đã bị ảnh hưởng rồi.

Nhưng nội công của đối phương cũng chỉ bình thường, nên anh hoàn toàn không đặt vào mắt, cho dù đối phương có dùng thủ đoạn như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không có bất cứ tác dụng nào cả.

Đối với Lý Phàm mà nói cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi.

Mồ hôi lạnh trên trán Cầm Đế càng lúc càng nhiều, ông ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, như là nằm ngoài sức tưởng tượng của ông ta, ông ta ngơ ngác, cho rằng chuyện này chắc chắn có gì đó không đúng.

Thanh Đế cũng bắt đầu thấy căng thẳng, sau khi ông ta thấy được Lý Phàm khó đối phó như vậy, ông ta cũng có dự cảm không tốt, Lý Phàm càng khó đối phó thì càng không tốt cho ông ta.

Nên ông ta rất kinh ngạc về điều này, Thanh Đế bắt đầu dời sự chú ý lên đầu Lý Phàm, ông ta cười nói: “Nhóc con, tôi biết bản lĩnh của cậu, nhưng ở phương diện này, cậu vẫn còn non lắm.”

Lý Phàm nghe vậy cũng bật cười, dựa vào chút bản lĩnh đó của đối phương mà còn muốn ra tay với anh.

Anh không nói lời nào bước đến trước mặt Cầm Đế, Cầm Đế hoảng sợ, theo lý mà nói đối phương đến càng gần ông ta thì sẽ càng bị ảnh hưởng bởi nội công, nhưng đối phương lại không hề hấn gì, có thể thấy được nội công của đối phương ghê gớm đến mức nào.

Cầm Đế kinh ngạc nói: “Không ngờ nội công của cậu lại ghê gớm đến vậy, tôi thật sự đã xem thường cậu rồi.”

Lý Phàm thấy vậy, bật cười, như đang nhìn một kẻ đần, nội công của anh không cần đối phương đánh giá.

“Tôi khuyên ông, lúc này vẫn lên bình tĩnh lại thì tốt hơn, đừng có

tự chuốc lấy phiền phức.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Cầm Đế biết chiêu này của mình không hề có tác dụng, ông ta cắn răng, dứt khoát ném đàn của mình đi, cho dù đối phương có tài giỏi như thế nào đi chăng nữa thì cũng không phải đối thủ của ông ta.

Ông ta vẫn rất tự tin về bản thân mình, ông ta tin rằng mình có thể giết chết đối phương ngay lập tức, ông ta đột ngôt ra tay, nhân lúc đối phương không kịp phòng bị để có thể thấy rõ được sự lợi hại của ông ta.

Lý Phàm thấy vậy thì bật cười, vô cùng khinh thường.

Chương 985

CHƯƠNG 985: BIỂU HIỆN TÀI NGHỆ

Có thể nói Cầm Đế đã hết đường lùi rồi, càng vào lúc này, ông ta càng phải bình tĩnh hơn mới được, ông ta chợt ra tay, muốn để đối phương biết được sự lợi hại của ông ta.

Ông ta không quan tâm đối phương có lợi hại như thế nào nên ông ta vẫn vô cùng tự tin với bản thân mình, ông ta quả quyết ra tay, lần ra tay này còn tàn độc hơn so với lần trước.

Lý Phàm thấy vậy thì bật cười, anh cho rằng đối phương nghĩ quá đơn giản rồi, chỉ dựa vào ông ta mà còn muốn ra tay với anh, đúng là tự chuốc lấy khổ.

Lý Phàm trực tiếp giữ lấy vai của đối phương, Cầm Đế cảm nhận được một cơn đau nhức ở vai, sắc mặt ông ta thay đổi, ông ta nhìn đối phương như nhìn thấy quỷ Satan.

Ông ta không ngờ thực lực của đối phương lại mạnh đến vậy, ông ta bắt đầu trở nên điên cuồng, dốc hết sức đối phó với Lý Phàm.

Lý Phàm thấy lúc này đối phương ngoan cố chống cự, anh bật cười, lại tăng thêm sức mạnh một lần nữa, có thể nói là trên phương diện nội công Cầm Đế vẫn rất mạnh.

Sau khi ông ta cảm nhận được sự lợi hại của đối phương, ông ta ngơ ra, cảm giác mọi thứ vượt xa sức tưởng tượng của mình.

Ông ta không ngờ nội công của mình lại bị đối phương phá giải dễ dàng đến vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta cũng không tin mọi thứ là thật.

Ông ta nhìn Lý Phàm, sắc mặt càng lúc càng trở nên kì lạ, ông ta vẫn chảy đầy mồ hôi lạnh như đối diện với đại địch, có thể nói ông ta đã sử dụng hết mọi thủ đoạn rồi nhưng vẫn không có chút tác dụng nào cả.

Ông ta cảm thấy rất ngỡ ngàng về điều này, cảm thấy như Lý Phàm không phải người bình thường.

Sau khi Thanh Đế nhìn thấy một màn này, ông ta lập tức hiểu ra chân tướng, ông ta biết nếu còn kéo dài như vậy sẽ càng bất lợi cho ông ta, thay vì như thế, ông ta mau chóng chạy đi còn hơn.

Nếu chạy đi, nói không chừng còn có cơ hội nhất định, nếu bây giờ không chạy, e là sẽ không còn cơ hội nữa.

Lý Phàm đương nhiên cũng đã nhìn thấy Thanh Đế, anh nói với ngài Võ đã ra thoát ra từ ban nãy: “Mau chóng cản ông ta lại cho tôi.”

Ngài Võ gật đầu, lập tức cản Thanh Đế lại.

Thanh Đế đánh nhau không giỏi, thậm chí còn không bằng Điểu Đế, ông ta giao chiến với ngài Võ chưa được bao lâu thì đã bị ngài Võ chế ngự một cách dễ dàng.

Ông ta như nhìn thấy quỷ, vô cùng bất ngờ với kết quả này, ông ta bắt đầu trở nên điên cuồng, cảm giác kết quả này vượt xa sức tưởng tượng của ông ta.

“Chuyện đó, tôi biết sai rồi, tôi không phải đối thủ của ông, nhưng vào lúc này, tôi vẫn hi vọng ông bình tĩnh một chút thì tốt hơn.”

Thanh Đế vội cầu xin.

Ngài Võ coi như không nghe thấy, về phía ông ta, ông ta hoàn toàn không đặt Thanh Đế vào trong mắt, ông ta chỉ trông chừng đối phương, tránh để đối phương chuồn đi một lần nữa.

Thanh Đế liền khóc lóc thút thít, ông ta nào từng chịu sự sỉ nhục lớn đến vậy, nhưng giờ đây, ông ta cũng chỉ có thể cam chịu, nếu không ta không thể chịu nổi nữa thì kết quả sẽ rất tồi tệ.

Lúc này Lý Phàm mới nhìn Cầm Đế, sau khi Cầm Đế nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, ông ta lập tức run người, ông ta xin thề, đây là ánh mắt đáng sợ nhất ông ta từng nhìn thấy.

Cuối cùng ông ta cũng hiểu tại sao ánh mắt có thể giết người rồi,

bây giờ ông ta hiểu rõ hơn bao giờ hết.

Nội tâm của ông ta nói với ông ta, người trước mắt này chắc chắn không dễ dây vào, nếu nhanh chóng xin tha, nói không chừng còn có cơ hội.

Nghĩ đến đây, Cầm Đế vội nói với Lý Phàm: "Đại ca, tôi biết tôi không phải đối thủ của cậu, nhưng vào lúc này, hai ta vẫn nên bình tĩnh một chút thì tốt hơn."

Lý Phàm không phủ nhận, anh biết Cầm Đế không phải đang đùa với mình, anh cũng nhìn ra được đối phương đã không còn ý tấn công nữa, nếu còn tiếp tục làm khó, đối với ai mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Lúc này Lý Phàm mới nói: "Được, tôi có thể tha cho ông, nhưng tôi có một yêu cầu, nếu nhưng ông không đồng ý, tôi cũng hết cách."

Cầm Đế nghe thấy vậy, ông ta như nhìn thấy hi vọng, vội hỏi: "Cậu Lý, cậu có chuyện gì, cậu cứ việc nói ra, tôi sẽ giúp cậu giải quyết."

Lúc này Lý Phàm mới nói: "E là nếu tôi nói ra, chưa chắc ông đã giúp được."

Cầm Đế ngơ ra, nhưng lại vỗ ngực nói: "Cậu Lý, cậu xem xem cậu nói gì vậy chứ, sao tôi có thể không giúp được gì cho cậu được, tôi không phải người bình thường đâu."

"Vậy sao, theo tôi thấy, ông chỉ là một con gà non mà thôi." Lý Phàm khinh thường nói.

Cầm Đế lập tức cúi đầu, không nói gì nữa, ông ta biết đối phương không phải đang dọa mình, ông ta không khỏi cảm thấy nhức đầu, lúc nhìn Lý Phàm, ông ta hít sâu một hơi như đang nhìn đại địch.

Lúc này Lý Phàm mới nói: "Có điều, điều tôi có thể nói với ông là, chuyện ngày hôm nay ông buộc phải có một lời giải thích với tôi, mới nghe xong khúc đàn khó nghe của ông, giờ tôi chẳng có chút hứng thú nào nữa."

Cầm Đế lập tức thấy mơ hồ, nhất thời không biết nên làm như thế

nào mới tốt, thật ra ông ta cũng không ngờ Lý Phàm lại nói như vậy.

“Đúng rồi cậu Lý, hay là như vậy, tôi khiến cậu mất hứng như vậy, tôi có một cách hay hơn có thể giúp cậu.” Cầm Đế chợt kích động nói.

Lý Phàm ngơ ra, rồi hỏi: “Cách gì hay hơn?”

“Cậu Lý, cậu yên tâm đi, kĩ thuật đàn của tôi không tệ đâu, tôi đảm bảo có thể khiến cậu vui lên.” Cầm Đế biết làm như vậy là rất mất mặt, nhưng để thoát hiểm, ông ta cũng không quan tâm được nhiều thứ nữa.

Lỡ như Lý Phàm lại nổi giận, đối với ông ta mà nói không phải chuyện tốt, nên ông ta vẫn luôn cố kị chuyện này, lúc này mới dám hỏi Lý Phàm.

Nếu Lý Phàm không đồng ý, ông ta cũng không còn lựa chọn nào khác.

Lý Phàm hài lòng gật đầu, anh cũng cho rằng cách làm này của đối phương không tệ, dứt khoát để đối phương thử xem sao.

Cầm Đế nhìn thấy hi vọng, lúc này mới thể hiện kĩ thuật đàn của mình, nếu như vậy có thể khiến đối phương tha thứ cho ông ta, ông ta cảm thấy làm như vậy cũng rất thích hợp.

Ông ta lập tức hành động, thể hiện kĩ năng đàn của mình.

Tuy nói kĩ năng đàn của Cầm Đế đều là nội công, nhưng nếu đàn thật thì vẫn rất dễ nghe, Lý Phàm cũng có hiểu biết về nhạc khí, đối với kĩ năng đàn của đối phương, cũng có thể xem như là hạng A.

Lý Phàm cười nói: “Hay, ông có thể rời đi rồi.”

Cầm Đế vui thầm trong lòng, vô cùng cảm kích với Lý Phàm, lúc ông ta rời đi, ông ta còn trừng mắt nhìn Thanh Đế, nếu không phải đối phương bảo ông ta đi làm chuyện này, ông ta cũng không rơi đến bước đường này.

Bây giờ ông ta gần như sắp tức điên lên, vô cùng thất vọng với Thanh Đế, hận không thể tát đối phương một cái.

Thanh Đế ngơ ra vài giây, ông ta thấy anh hai đã rời đi, lúc này ông ta chợt có cảm giác kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay.

Trong lòng ông ta cảm thấy vô cùng sụp đổ và tuyệt vọng, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

Chương 986

CHƯƠNG 986: VÂY ĐÁNH THANH ĐẾ

“Cậu Lý, cái đó, anh hai của tôi đi rồi, có phải tôi cũng nên đi rồi không?” Thanh Đế cũng trở nên căng thẳng, ông thấy chỉ còn một mình ông thì rùng mình, rồi không nhịn được hỏi.

Lý Phàm lạnh nhạt hỏi: “Ông muốn làm gì?”

Thanh Đế nghe thấy câu hỏi của Lý Phàm thì sắc mặt hơi lúng túng, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, nói thật ông cũng không dám trò chuyện với anh.

Chủ yếu là vì ông sợ Lý Phàm, dù gì anh cũng tạo bóng ma quá lớn cho ông, ông đã nhiều lần trêu chọc anh, ông cũng không ngốc nên khẳng định rằng Lý Phàm sẽ không bỏ qua cho ông.

Càng nghĩ thế ông càng trở nên càng hoảng hốt, ông chắc chắn mọi thứ ở trước mắt đã nằm ngoài sức tưởng tượng của ông.

Thanh Đế ho khan nói: “Nếu cậu thả tôi ra, tôi bảo đảm bọn họ sẽ tiếp tục lựa chọn hợp tác với cậu.”

Lý Phàm nghe đến đây thì như nghe thấy câu chuyện rất buồn cười, đến nước này rồi mà đối phương vẫn nói đùa với mình, đúng là suy nghĩ viển vông.

Lý Phàm khẳng định chuyện này không đơn giản như anh nghĩ, anh đã sớm biết kết cục cuối cùng sẽ thế này, nên rất khinh bỉ Thanh Đế.

Đối phương dùng chiêu này một lần còn được, nhưng nếu dùng hai lần thì không còn linh nghiệm nữa, Lý Phàm cực kỳ xem thường Thanh Đế, anh cho rằng ông ta đang rảnh rỗi gây sự.

Nếu đã như thế, anh sẽ cho ông ta mở mang tầm mắt về sự lợi hại của anh.

Thanh Đế nghe vậy thì hóa đá ngay, cực kỳ bất ngờ với kết quả này, nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin đây là sự thật, kết quả này khiến ông hoàn toàn bất ngờ.

Lý Phàm hờ hững nói: “Nhưng ông cũng còn một cách, anh hai ông có tài nghệ, vậy thì ông cũng có thể biểu diễn tài nghệ của mình.”

Thanh Đế nghe vậy thì hít sâu một hơi, bảo ông biểu diễn tài nghệ của mình chẳng khác nào đang làm khó ông, nếu ông có tài nghệ còn đỡ, nhưng chủ yếu là giờ ông chẳng biết làm gì cả.

Ông nhất thời do dự, không biết nên làm gì mới phải, lúc nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, trong lòng ông vô cùng sợ hãi.

“Cái đó, tôi không biết biểu diễn tài nghệ.” Thanh Đế do dự mấy giây rồi bất đắc dĩ nói.

Nếu ông biết thì đâu cần đứng đây nói nhảm nhiều như thế, mà chủ động đi biểu diễn tài nghệ của mình như anh hai mới đúng.

Lý Phàm tức giận nói: “Ông bớt đứng đây ăn nói vớ vẩn với tôi đi, tôi còn không biết ông đang nghĩ gì à? Tôi nói cho ông biết, hôm nay tốt nhất là ông nên ăn ngay nói thật với tôi, thì tôi mới thả ông đi.”

Thanh Đế bỗng nhìn thấy một ống thép, mắt ông sáng lên ngay, như nghĩ đến chuyện gì đó, ông có thể sử dụng thứ này, nếu được thì đây là chuyện tốt.

“Cậu Lý, tôi có cách để biểu diễn rồi.” Thanh Đế quả quyết nói.

Lý Phàm gật đầu, ra hiệu đối phương nói đi, cuối cùng Thanh Đế đi tới trước ống thép nói: “Cậu Lý, tôi có thể múa cột cho cậu xem.”

Ngài Võ nghe vậy thì phun hết ngụm nước vừa mới uống, mặt ông tràn đầy kinh ngạc, nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin đây là sự thật.

Điều này đã làm ông choáng váng, ông không dám tin Lý Phàm lại nói những lời này với mình.

“Cái đó, cậu có nghiêm túc không thế?” Ngài Võ bỗng mở miệng hỏi.

Lý Phàm thờ ơ nói: “Tất nhiên là tôi nghiêm túc rồi, bằng không ông tưởng tôi đang nói đùa với ông à?”

Ngài Võ cũng không nhiều lời nữa, dù gì người múa cột cũng không phải là ông.

“Được.” Lý Phàm khẽ cười đáp.

Thanh Đế nuốt nước miếng, để có thể sống tiếp, ông đành phải mặc kệ mặt mũi, nhất thời bất chấp bắt đầu múa cột.

Ngài Võ nhìn thấy cảnh tượng này thì cười nghiêng ngả ngay.

Sắc mặt Thanh Đế vô cùng khó coi, đành phải ra sức biểu diễn.

Lý Phàm nhìn thấy cảnh tượng cay mắt này thì trong lòng cực kỳ cạn lời, Thanh Đế này thật sự bán mạng, sau khi nhìn thấy bộ dạng này của đối phương, anh chẳng muốn so đo với ông ta nữa.

“Ông đi được rồi đấy.” Lý Phàm tùy ý xua tay nói.

Nghe xong, trong lòng Thanh Đế nhất thời mừng rỡ, ông vội cảm ơn lia lịa với Lý Phàm, không ngờ anh lại thả ông đi, làm ông rất bất ngờ.

Nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin đây là sự thật, ông vội cảm ơn Lý Phàm.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Nhưng ông phải thực hiện lời hứa của mình, bằng không tôi sẽ cho ông đẹp mặt.”

Thanh Đế chết lặng, vô cùng ngạc nhiên, cho rằng kết quả trước mặt đã nằm ngoài sức tưởng tượng của ông nên vội nói: “Cậu Lý, nếu được vậy thì quá tốt rồi.”

Lý Phàm phớt lờ đối phương, anh không muốn đối đầu với ông ta, nếu ông ta thức thời, hy vọng ông ta có thể nhớ kỹ bài học này, đừng tới gây sự với anh nữa.

Bằng không anh sẽ cho ông ta biết sự lợi hại của mình.

Thanh Đế hít sâu một hơi, cực kỳ ngạc nhiên với kết quả này, nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin đây là sự thật.

Ngài Võ bật ngón tay cái với Lý Phàm: "Cậu Lý, quả thật chỉ có cậu mới làm được như vậy, e rằng lão già đó không phải là đối thủ của cậu."

"Ha ha, chỉ dựa vào ông ta cũng muốn làm đối thủ của tôi, đúng là mơ mộng hão huyền."

Lý Phàm chẳng hề bất ngờ với kết cục này, nếu mấy người này muốn đối đầu với anh, thì phải xem lại bọn họ có bản lĩnh đó hay không?

Trong mắt Lý Phàm, anh chắc chắn có thể cho mấy người này mở mang tầm mắt về sự lợi hại của anh.

Ngài Võ vô cùng khâm phục Lý Phàm, ngay cả Cầm Đế và Thanh Đế cũng chịu thua, giờ gần như có thể nói không ai trong nhà Đế có thể làm gì được anh.

Ngài Võ lạnh nhạt nói: "Cậu Lý, càng là lúc này thì cậu và tôi càng phải bình tĩnh, trước mắt nhà họ Đế vẫn còn một người cuối cùng chưa xuất hiện."

Lý Phàm hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, anh biết kẻ thù mà mình sắp đối mặt nguy hiểm đến cỡ nào.

Thanh Đế vừa rời đi, đã bị ba người lần lượt là Cầm Đế, Võ Đế và Điểu Đế bao vây tại chỗ.

Lúc bọn họ nhìn thấy Thanh Đế đều lộ vẻ mặt giận dữ, như muốn giết chết ông ta.

Thanh Đế thấy thế cũng sợ hết hồn, nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin đây là sự thật, trong lòng ông rất bất ngờ về chuyện này.

"Cái đó, các anh à, các anh nhìn em làm gì?" Thanh Đế bắt đầu giả vờ vô tội nói.

Võ Đế là người nóng nảy nhất, đạp thẳng vào bụng Thanh Đế, làm ông ta đau đến mức chết đi sống lại, không ngừng rên rỉ.

Điểu Đế lạnh lùng nói: “Chú năm, chú được lắm, dám cầm con chim nhuộm màu đến lừa chúng tôi?”

Chương 987

CHƯƠNG 987: LONG ĐẾ

Giờ trong lòng Thanh Đế sắp sụp đổ rồi, ông không ngờ ba người này lại tới tìm mình tính sổ, nếu không tận mắt chứng kiến, ông thật sự không dám tin.

Giờ ông bắt đầu hoảng loạn, không biết nên nói gì mới phải, ông gãi đầu, chẳng hề tức giận, mà trong lòng đang rất sợ hãi.

Cầm Đề cười khẩy: "Nếu không thì tôi cũng không mất mặt đến thế."

Bình thường đều là ông chủ động đánh đàn, vì đó là mong ước của ông, nhưng giờ ông lại bị ép buộc, điều này đã khiến ông cực kỳ khó chịu, ông quyết định phải cho đối phương đẹp mặt, để ông ta biết sự lợi hại của ông.

Đến nước này rồi, Cầm Đế nhất thời không biết nên nói gì mới phải, mà chỉ muốn giết chết đối phương.

Thanh Đế vội xua tay nói: "Mấy anh à, em cũng rất vô tội, vì không còn cách nào khác, nếu em có cách đã không làm như vậy, mấy anh tha mạng cho em đi, mấy anh có đánh em cũng vô dụng, không bằng nghĩ cách trừng trị thằng nhãi đó đi."

Mấy người Cầm Đế nghe vậy cũng bắt đầu im lặng, họ buộc phải thừa nhận, Thanh Đế nói cũng có lý, bọn họ chỉ có chút sức lực này, không bằng nghĩ cách trừng trị Lý Phàm.

Dù gì bọn họ cũng biết trước mắt Lý Phàm mới là kẻ địch có tính uy hiếp nhất, nếu không đối phó anh sẽ là chuyện xấu với họ.

Đúng lúc này, Cầm Đế mới lên tiếng: "Được rồi, mọi người ngừng tay lại hết đi, tôi thấy không bằng chúng ta hãy bàn bạc cách để trừng trị thằng nhãi đó đi."

Lúc này mấy người khác mới ngừng tay, bọn họ đều không có

manh mối gì, ai cũng dùng hết cách có thể sử dụng rồi, nhưng Lý Phàm chẳng hề mắc bẫy.

“Đúng rồi, chúng ta có thể nhờ anh cả ra tay.” Đúng lúc này, Võ Đế bỗng thốt ra một câu.

Nhưng Cầm Đế lại lắc đầu nói: “Không được, các chú cũng biết tính khí anh cả mà, anh ấy là người hiền lành, chắc chắn không nhờ anh ấy ra tay được.”

Mọi người đều sửng sốt, ai cũng bất ngờ về chuyện này, nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ không dám tin đây là sự thật, bọn họ khẳng định trong chuyện này có điều bất ổn.

Võ Đế trầm giọng nói: “Em thật sự đã lãng quên chuyện này, anh cả sẽ không vô duyên vô cớ chủ động trêu chọc người khác, nên chuyện hơi khó giải quyết.”

Trong đám người này, Thanh Đế cũng được xem là người có đầu óc lanh lợi, bỗng lên tiếng: “Được rồi, đã đến nước này rồi, chúng ta phải thay đổi mạch tư duy, để thằng nhãi đó chủ động đi trêu chọc anh cả.”

Thanh Đế vừa dứt lời, mấy người Cầm Đế đều bị thu hút, vẻ mặt bọn họ đều khác nhau, ai cũng nhìn Thanh Đế bằng ánh mắt kỳ lạ, không hiểu tại sao ông ta lại nói như vậy.

Cuối cùng Thanh Đế mới giải thích: “Cách của em rất đơn giản, nhưng phải xem thử các anh có đồng ý hay không, nếu các anh đồng ý, thì chuyện càng dễ xử lý hơn.”

Mấy người kia nghe vậy thì rất ngạc nhiên, bọn họ đều không ngờ Thanh Đế lại nói thế.

“Nếu chú có cách thì nói ra đi, làm thế nào để cậu ta kết thù với anh cả?” Mấy người Cầm Đế tò mò hỏi.

Lúc này Thanh Đế mới nói cách của mình ra, đồng thời ông cũng dò hỏi ý kiến của người khác, ông cảm thấy cách của mình không được ổn thỏa cho lắm, nên muốn nghe xem người khác sẽ nhận xét thế nào.

Mấy người Võ Đế nghe xong thì trong lòng mừng rỡ, rất hài lòng về ý tưởng này của Thanh Đế.

Cầm Đế cười nói: “Tôi biết chú nhiều mưu mô mà.”

Thanh Đế nghe vậy thì hơi tức giận, ông luôn cảm thấy mấy người này đang mắng ông.

Cầm Đế cười khẩy nói: “Được rồi, chú bớt giở mấy trò bịp bợm này với tôi, tôi nói cho chú biết, nếu chú không thành công thì đừng trách chúng tôi không khách sáo.”

Thanh Đế nhất thời gật đầu như giã tỏi, ông cũng bị dọa sợ, biết rõ nếu mình không thể hoàn thành nhiệm vụ sẽ nghiêm trọng đến cỡ nào.

Thanh Đế nuốt nước miếng, cách của ông rất đơn giản, ông biết mọi thứ ở trước mắt rất quan trọng với ông, nên giờ ông cần phải giữ bình tĩnh.

Nếu ông không thể giữ bình tĩnh, ngược lại sẽ gây ra chuyện xấu.

Cách của Thanh Đế rất đơn giản, vào ngày sinh nhật của anh cả, ông sẽ cố ý sắp xếp một người giả mạo làm Lý Phàm gửi thư cho ông ta, như vậy chắc chắn sẽ chọc anh cả nổi giận.

Dù gì ông cũng biết rõ anh cả là người ưa sĩ diện, hơn nữa Lý Phàm hoàn toàn không hay biết có người đang hắt nước bẩn lên người mình, mà có biết cậu ta cũng chẳng để tâm, vì với cậu ta, mấy chuyện hắt nước bẩn này đều là thủ đoạn bỉ ổi.

Cậu ta cực kỳ xem thường những trò này, trong mắt cậu ta, đây chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Lúc này trong trang viên sơn trang, mọi người đều có mặt đông đủ, chứng kiến cảnh tượng này, ai cũng sửng sốt, nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ sẽ không tin đây là sự thật.

Bọn họ cực kỳ bất ngờ về chuyện này, nếu không tận mắt nhìn thấy, sẽ không ai tin đây là sự thật, bởi vì chuyện này thật sự đã vượt xa tưởng tượng của họ.

Bọn họ đều ngây người, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gần như tất cả ông trùm ở Võ Thành đều có mặt ở đây, để dự tiệc sinh nhật của Long Đế.

Tất nhiên, mấy người Thanh Đế cũng đang ở đây, dù gì cũng là sinh nhật anh cả, nên bọn họ không thể vắng mặt trong dịp quan trọng thế này.

Đúng lúc này, Thanh Đế ngáp một cái, ông khẳng định kết quả trước mắt sẽ nằm ngoài sức tưởng tượng của ông.

Ông vội búng tay, một người chạy tới ngay, mà lúc này mấy người kia cũng bắt đầu mang quà tới tặng.

Lúc này, một người đàn ông toát ra khí khái hào hùng bước ra ngoài, ông ta vừa xuất hiện đã bộc lộ khí chất bất phàm, nhất là khuôn mặt điển trai, làm nhiều phụ nữ say đắm.

Mọi người đều vô cùng bất ngờ về chuyện này, nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ không dám tin đây là thật, mọi người nhất thời hỗn loạn, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Bọn họ cho rằng chắc chắn trong chuyện này có vấn đề, đúng lúc này, Lý Phàm ngáp một cái, anh biết tình hình trước mắt đã khác hẳn so với những gì anh nghĩ.

Long Đế cười nói: “Cảm ơn mọi người đã tới tham dự buổi tiệc của tôi, tôi xin cảm ơn mọi người.”

Mọi người nghe thấy lời nói khách sáo của ông ta thì nhất thời sôi trào, không ngờ Long Đế lại nể mặt mình như vậy, làm bọn họ cực kỳ cảm động.

Long Đế lại nói tiếp: “Tôi biết hôm nay mọi người tới đây với mục đích gì, mọi người mau ngồi xuống đi, đừng đứng mãi như thế.”

Long Đế rất biết cách làm dịu bầu không khí, không khí vốn đang rất nghiêm túc nhất thời thay đổi không ít.

Chương 988

CHƯƠNG 988: TỐNG CHUNG (TẶNG ĐỒNG HỒ)!

Mọi người nghe Long Đế nói thế thì nhất thời cảm động, đây chính là điều mà họ mong muốn, mọi người đều không ngờ Long Đế lại dịu dàng như vậy.

Long Đế nhìn món quà mà mọi người mang tới tặng, rồi gật đầu mãn nguyện, đúng lúc này, Thanh Đế bắt đầu dụ dỗ: “Anh cả, anh không ngại khui quà ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng chứ?”

*Tặng đồng hồ: từ hán việt là Chung, phát âm chữ chung(ý đồng hồ) giống với chữ chung(ý cuối cùng) trong tiếng Quảng Đông, nên người dân QĐĐ thường không tặng quà đồng hồ(nhất là đồng hồ treo tường) vào ngày lành như tiệc sinh nhật, tiệc mừng thọ. Tống chung có ý nghĩa ở tiếng Quảng Đông là đưa đám ma. Ở đây chỉ là lấy từ đồng âm để viết truyện nhé.

Long Đế nghe vậy thì gật đầu ngay, rồi mới ra hiệu cho người khác khui quà.

Lúc ông nhìn thấy trong những phần quà có một chiếc đồng hồ thì sắc mặt nhất thời khó coi, trong lòng cực kỳ khó chịu, không ngờ lại có người tặng đồng hồ cho ông vào dịp này, điều này có nghĩa là gì, chẳng khác nào đang ám chỉ ông lo ma chay cho người thân?

Đa số người nhìn thấy cảnh tượng này đều sửng sốt, cực kỳ bất ngờ về chuyện này, nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ không dám tin đây là sự thật.

Cảnh tượng này đã làm mọi người trở nên hỗn loạn, ai cũng cảm thấy chuyện này đã vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Đúng lúc này, Long Đế quả quyết lên tiếng: “Được rồi, mọi người bình tĩnh lại cho tôi, càng vào lúc này thì càng phải bình tĩnh, bằng không tôi sẽ cho mấy người đẹp mặt.”

Mọi người nghe thấy giọng điệu của Long Đế thì ngẩn người, rất

bất ngờ trước lời nói của ông.

Sắc mặt Long Đế dần trở nên thâm trầm, trong lòng cực kỳ khó chịu về tình huống xảy ra trong hôm nay, ông biết chắc rằng có người đang cố ý đối đầu với ông.

Ông muốn nhìn xem rốt cuộc là ai to gan như thế, không ngờ lại dám đối đầu với ông, nhưng ông đã chuẩn bị sẵn sàng để dốc hết sức ứng phó rồi.

Long Đế nói với người bên cạnh: “Cậu đã điều tra rõ chưa?”

“Tôi đã điều tra rõ rồi, người tặng đồng hồ chỉ để lại họ tên.” Người đó thành thật đáp.

Long Đế cười khinh bỉ: “Xem ra lá gan người đó bé tý, nên mới không dám đối đầu trực diện với tôi, nhưng vậy cũng tốt, tôi muốn xem thử rốt cuộc là ai to gan như thế?”

Lúc này người kia mới nói tên Lý Phàm ra, Long Đế nghe thấy cái tên hơi xa lạ này thì không khỏi nghi ngờ, không đúng, ông đâu có thù hận gì với Lý Phàm.

Chuyện này nằm ngoài sức tưởng tượng của ông, làm ông vô cùng bất ngờ, nếu không tận mắt chứng kiến, ông sẽ không tin đây là sự thật.

Long Đế hờ hững hỏi: “Người này là ai?”

Người kia lắc đầu, dù sao anh cũng không thể điều tra rõ trong khoảng thời gian ngắn như thế, nhất là thân phận của Lý Phàm quá ngắn gọn, dù cho anh một ngày cũng không thể điều tra rõ.

Đúng lúc này, Thanh Đế thừa cơ bước ra nói: “Anh cả, em biết người đó là ai.”

Long Đế nghe vậy thì rất bất ngờ, nếu không chính tai nghe thấy, ông sẽ không tin những lời này là thật, ông vô thức nhìn về phía Thanh Đế cười hỏi: “Người đó là ai?”

Mặc dù ông không hài lòng về Thanh Đế cho lắm, nhưng lúc này ông ta có thể tiết lộ tin tức cho ông cũng khá giỏi rồi.

Lúc này Thanh Đế mới nói: “Đó là một người bình thường, gần đây mới tới Võ Thành, có quan hệ khá tốt với ngài Võ, cậu ta là Long Môn thiếu chủ, nên bình thường không coi ai ra gì.”

“Long Môn thiếu chủ.” Không phải Long Đế sợ, mà là cảm thấy kỳ lạ, chuyện này đã nằm ngoài sức tưởng tượng của ông, làm ông hơi mơ màng, ông không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng ông chắc chắn trong chuyện này có vấn đề.

Nếu đối phương là Long Môn thiếu chủ, ít nhiều gì cũng có chút lý trí, biết nên và không nên làm gì, nhưng lại phạm phải điều tối kỵ thế này.

Đến giờ ông vẫn không hiểu rõ tại sao Long Môn thiếu chủ lại phạm phải sai lâm rõ rành rành lại đơn giản như thế?

Ông vô thức nhìn về phía Thanh Đế, rồi sắc mặt trở nên nghiêm túc nói: “Chú nói thật?”

Thanh Đế biết giờ ông tuyệt đối không được nói thật, nên ra sức gật đầu.

Long Đế vô thức tin tưởng, ông nhìn mọi người đang có mặt ở đây, làm ai cũng sợ hãi cúi đầu.

Long Đế khẽ híp mắt, tặng đồng hồ vào dịp sinh nhật ông, chẳng khác nào muốn đối đầu với ông, ông không quan tâm mình sẽ trở mặt thế nào với Lý Phàm.

Ông nhất định phải cho người tên Lý Phàm kia biết sự lợi hại của ông.

Long Đế nhìn mấy món quà khác, tất cả đều rất bình thường, chỉ có phần quà của Lý Phàm là khác thường, ông mặc kệ Lý Phàm tặng đồng hồ cho ông với mục đích gì.

Giờ ông không quan tâm nhiều như thế, nếu ông không thể nuốt trôi cơn giận này, thì ông sẽ không bao giờ nhẫn nhịn, vì ông hoàn toàn mất bình tĩnh trong chuyện này.

Long Đế hít sâu một hơi, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo, đây là chuyện xấu với ông, ông nhất định phải ngăn cản chuyện này mới

được.

Ông quyết định đi gặp Lý Phàm, được Thanh Đế dẫn đường, ông đã đi tới tòa nhà của ngài Võ.

Thực lực của Long Đế chẳng ra sao cả, nhưng thuộc hạ của ông ta đều là cao thủ hàng đầu.

Lúc này, ngài Võ nhìn thấy cảnh tượng này thì ngẩn người, nếu không tận mắt chứng kiến, ông sẽ không tin mọi chuyện là thật, ông nhất thời không thể bình tĩnh lại được.

Ông không ngờ Lý Phàm lại khó đối phó như thế, làm ông cực kỳ đau đầu, ông bắt đầu buồn bực xoa trán, suy nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Ngài Võ sốt sắng nói: “Xong rồi, năm nhân vật lợi hại trong nhà họ Đế đều tới đây rồi.”

Nhưng Lý Phàm lại bắt đầu mong đợi, bọn họ tới thật đúng lúc, anh đang đợi bọn họ chủ động tìm tới đây, dù gì bọn họ tới cũng là chuyện tốt.

Lúc này, Long Đế đang đứng sóng đôi với Lý Phàm, ánh mắt ông ta vô cùng lạnh lẽo, như muốn ăn thịt anh.

Long Đế cười khẩy: “Cậu thật ngông cuồng.”

Lý Phàm hờ hững đáp: “Thì sao?”

Thấy anh hỏi lại, Long Đế vô cùng ngạc nhiên, nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin đây là sự thật, khỏi phải nói ông khâm phục Lý Phàm đến nhường nào.

Ông nhìn Lý Phàm như một tên ngốc, thề rằng nhất định phải khiến anh đẹp mặt, để anh biết sự lợi hại của ông.

“Dù cậu lợi hại thì sao chứ, trong mắt tôi, cậu chỉ là tên rác rưởi.” Long Đế hờ hững nói.

Ông không ngờ Lý Phàm lại tặng đồng hồ cho mình, hơn nữa còn ngông cuồng như thế.

Mấy người Thanh Đế đều thở phào nhẹ nhõm, bọn họ còn lo hiểu lầm sẽ được hóa giải, giờ thấy hai bên đối đầu như vậy, bọn họ rất thỏa mãn, đây chính là kết quả mà họ mong muốn, nên bọn họ không mấy bất ngờ.

Lý Phàm ngẩng đầu nhìn Long Đế, cảm thấy chắc chắn đầu óc ông ta có vấn đề.

Ngài Võ thở dài, lần này toang thật rồi, chuyện ngày càng ầm ĩ, e rằng cứ tiếp tục thế này Võ Thành sẽ thay trời đổi đất.

Chương 989

CHƯƠNG 989: QUAY LẠI THÌ TỐT

Ngài Võ không dám nghĩ nữa, ông cho rằng nếu hai người này xung đột, chắc chắn sẽ như thần tiên đánh nhau, ông thở dài, bắt đầu xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, tránh qua một bên như người không liên quan.

Long Đế không đích thân ra tay, mà sai thuộc hạ của mình, lúc người đó xuất chiêu, ông nhất thời ngẩn người, nếu không tận mắt nhìn thấy, ông sẽ không tin chuyện này là thật.

Có thể nói thuộc hạ của ông được ông tự mệnh danh là Long ky sĩ, thực lực vô cùng lợi hại.

Nhưng ông nhận ra không ngờ Long kỵ sĩ của mình lại đánh bất phân cao thấp với Lý Phàm, làm ông nhất thời hoảng loạn, điều này hoàn toàn trái ngược so với những gì ông nghĩ.

Lúc ông nhìn Lý Phàm, trong lòng vô cùng cảm khái, không ngờ anh lại lợi hại đến thế, ông thở dài, khỏi phải nói ông ngạc nhiên đến nhường nào.

“Thật lợi hại.” Long Để kinh ngạc thốt lên.

Lý Phàm cũng rất ngạc nhiên về Long ky sĩ, anh cho rằng thực lực của mình đã thuộc cấp bậc cao thủ, nhưng so với Long kỵ sĩ vẫn còn kém xa.

Lý Phàm rất bất ngờ về điều này, nếu không tận mắt nhìn thấy, anh không dám tin đây là sự thật, anh biết lần này mình đã gặp phải đối thủ thực thụ rồi.

Đúng lúc này, Long kỵ sĩ đó bỗng rút vũ khí của mình ra, là hai móng vuốt, anh ta chém liên tiếp về phía Lý Phàm ngay, chiêu nào cũng trí mạng, khiến người khác gân như không thể né tránh.

Lý Phàm thấy Long kỵ sĩ đó tấn công thì rất bất ngờ, nên nhất thời

ngẩn người, biết mình đã khinh thường đối thủ rồi.

Anh theo bản năng tránh qua một bên, nhưng vẫn bị thương, anh nhìn vết cào trên cánh tay mình, vẻ mặt nghiêm túc lại.

Long Đế nhìn thấy cảnh tượng này thì rất hài lòng về Long kỵ sĩ của mình, tiếp tục cử ra một Long kỵ sĩ nữa.

Mấy người Thanh Đế thấy Lý Phàm đang ở thế hạ phong thì trong lòng mừng rỡ, đây chính là kết quả mà họ mong muốn, bọn họ nghĩ lần này Lý Phàm chết chắc rồi.

Bọn họ như đã nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm bị giết chết ngay trước mặt họ, vừa nghĩ đến điều này, bọn họ đều vô cùng vui vẻ.

Nếu Lý Phàm biết trong lòng mấy người này đang nghĩ gì, chắc chắn sẽ mỉm cười không nói gì.

Bọn họ giở chút mánh khóe như vậy, mà vẫn còn mặt mũi nói ra chuyện này, quả thật quá ngây thơ rồi.

Lý Phàm hờ hững nói: “Được rồi, giờ tôi phải bình tĩnh lại, không được nghĩ nhiều, càng là lúc này thì tôi càng phải bình tĩnh mới tốt.”

Mấy người Thanh Đế nghe vậy thì rất bất ngờ, bọn họ không ngờ Lý Phàm lại nói ra những lời này, nếu không chính tai nghe thấy, bọn họ sẽ không tin chuyện này là thật.

Mặc dù Lý Phàm đang ở thế hạ phong, nhưng anh biết, mình không được thua, giờ anh càng phải nghiêm túc ứng phó mới được.

Không thể không nói, quả thật hai Long kỵ sĩ này quá mạnh mẽ, Lý Phàm rất khó tin hai người này là người trẻ.

Lý Phàm nhận ra hình như hai Long kỵ sĩ này chưa từng nói một câu, hình như là không cảm thấy đau đớn, anh bắt đầu buồn bực, chuyện gì thế này?

Trong lòng Long Đế thâm cười khẩy, hai Long kỵ sĩ này là con rối của ông, tất nhiên sẽ không thể nào cảm nhận được cơn đau,

nhưng bọn họ đã được cấy vào ý thức chiến đấu.

Lý Phàm ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng vang kỳ lạ trên người hai Long kỵ sĩ này, anh nhất thời sửng sốt, tiếng vang khác thường này thật lạ.

Hình như nó đã nằm ngoài sức tưởng tượng của anh, Lý Phàm khẳng định chắc chắn chuyện này đã vượt xa những gì anh nghĩ.

Nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ có tiếng tim đập, Lý Phàm đành phải theo bản năng đánh vào ngực hai Long kỵ sĩ này.

Cảnh tượng kế tiếp đã làm mọi người khiếp sợ, hai Long kỵ sĩ đó bỗng ngã xuống sàn.

Lý Phàm nhìn thấy cảnh tượng này cũng ngẩn người, gần như không hiểu chuyện gì đang diễn ra, mà lúc này, tròng mắt của Long Đế cũng sắp rơi ra ngoài rồi, chíp trên ngực là điểm yếu của Long kỵ sĩ, điều ông không ngờ là Lý Phàm đã phá giải được nó.

Nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin đây là sự thật, ông vô cùng kinh ngạc nhìn Lý Phàm.

Sắc mặt mấy người Thanh Đế cũng cực kỳ lúng túng, liếc nhìn nhau, không biết phải nói gì, bọn họ đã gửi gắm toàn bộ hy vọng vào người Long kỵ sĩ và Long Đế.

Ai ngờ ngay cả Long Đế và Long kỵ sĩ cũng không phải là đối thủ của Lý Phàm.

Lúc này Lý Phàm hờ hững nói: “Được rồi, giờ mấy người nên bình tĩnh lại đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Long Đế không còn kiêu ngạo như trước nữa, mà lạnh mặt nhìn Lý Phàm.

Ngược lại mấy người Thanh Đế đều chật vật bỏ chạy, sợ mình sẽ bị Lý Phàm tóm lấy.

Long Đế thấy mấy người đó bỏ chạy thì khó hiểu, chuyện này là sao, đối phương đâu phải ác ma, làm gì sợ đến mức như đòi mạng thế?

Lý Phàm nhíu mày hỏi: “Tại sao ông lại tới đây gây sự với tôi?”

Long Đế khẽ cười nói: “Cậu còn không biết xấu hổ hỏi tôi à, nếu không tại cậu tặng đồng hồ vào dịp sinh nhật tôi, thì tôi sẽ tới đây tìm cậu ư, cậu bớt giả vờ lại đi?”

“Tôi không tặng đồng hồ cho ông, có phải ông đã hiểu lầm chuyện gì rồi không?” Lý Phàm mở miệng hỏi.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt của Long Đế, anh liên biết ông ta không nói dối, nên rất bất ngờ trước lời nói của ông ta, nếu không tận mắt nhìn thấy, anh sẽ không tin chuyện này là thật.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh, làm anh hơi mơ màng, cảm thấy mọi chuyện hơi sai sai.

Lúc này Lý Phàm mới lạnh nhạt nói: “Được rồi, tôi biết ông đang nghĩ gì, nhưng trước mắt tôi khuyên ông nên bình tĩnh lại sẽ tốt hơn”

Long Đế sâu não nói: “Nếu không phải cậu thì còn ai vào đây?”

Lần này ông bắt đầu khó hiểu, ông nghĩ chắc chắn trong chuyện này có vấn đề.

Giờ Lý Phàm mới giải thích: “Không phải tôi làm nhưng có thể là người khác, chẳng hạn như mấy người em của ông.”

“Chuyện này không thể nào.” Long Đế không tin, ông tưởng Lý Phàm đang cố ý gây chia rẽ quan hệ giữa ông và các em trai.

Lý Phàm xua tay nói: “Những lời tôi nói đều là sự thật, ông tin hay không thì tùy, nhưng tôi đã nói hết những lời nên nói rồi, nếu ông vẫn không tin thì tôi cũng bó tay.”

Long Đế không khỏi nhớ lại, mấy em trai ông chuồn lẹ như vậy, chắc chắn đã chịu thua thiệt trong tay Lý Phàm, cộng thêm việc Thanh Đế bảo ông khui quà.

Ông dần hiểu rõ mình bị đùa bỡn rồi.

“Thật ngại quá, hóa ra đây chỉ là hiểu lầm, cậu Lý, chúng ta giới

thiệu lại đi, tôi là Long Đế.” Long Đế nhanh chóng phản ứng lại, rồi tươi cười nói.

Lý Phàm chợt nhận ra đối phương rất nhiệt tình, không cực kỳ giả dối như mấy người kia, nên cũng vươn tay ra nói: “Được, chào ông, tôi cũng rất muốn làm quen ông.”

Nhất thời hiềm khích giữa Lý Phàm và Long Đế đã tan biến, rồi cả hai cùng cười lớn.

Chương 990

CHƯƠNG 990: LỢI DỤNG

Long Đế rất tán thưởng Lý Phàm, cũng rất hy vọng có thể trở thành bạn tốt của anh.
Long Đế không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nghe Lý Phàm giải thích xong, ông mới vỡ lẽ, giờ ông mới biết, hóa ra là do mấy em trai của ông giở trò quỷ.
“Không ngờ mấy tên này lại bắt tay nhau hãm hại tôi.” Long Đế rất bất mãn về chuyện này, cực kỳ bất bình nói.
Lý Phàm cười đáp: “Ha ha, chuyện này cũng bình thường thôi, nếu ông là người thật thà, e rằng ông sẽ không giúp bọn họ trong vụ này.”
Sau khi Lý Phàm dứt lời, Long Đế chẳng hề phủ nhận, ông cũng cho rằng anh nói chí phải, dù sao thì hầu hết mọi người đều biết tính ông.
Nhưng ít nhiều gì ông cũng bất ngờ về chuyện này, ông không ngờ mình lại bị anh khinh thường.
Lúc ông nhìn Lý Phàm, tâm trạng rất phức tạp, ông biết anh là người thế nào, thay vì như vậy, không bằng làm thân với anh.
“Cậu Lý, tôi thật sự đã trách lầm cậu rồi.” Long Đế cười nói.
Lý Phàm thờ ơ đáp: “Không sao.”
Giờ Long Đế mới dò hỏi Lý Phàm tại sao lại nảy sinh mâu thuẫn với em trai mình, anh liền kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho ông nghe.
Long Đế nghe xong thì hóa đá tại chỗ, nếu không chính tai nghe thấy, ông không dám tin đây là sự thật, nên cực kỳ ngạc nhiên về chuyện này.
Long Đế nhất thời bất bình thay Lý Phàm: “Mấy em trai này của tôi thật quá đáng, không ngờ lại đối xử với cậu như thế, cậu Lý, cậu cứ yên tâm, tôi sẽ trừng trị bọn họ thích đáng.”
Lý Phàm nghe xong thì rất ngạc nhiên, anh không ngờ Long Đế lại kích động như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến, anh sẽ không tin chuyện này là thật.
Anh cảm thấy rất bất ngờ về điều này.
Lý Phàm cười đáp: “Được rồi, giờ ông nên bình tĩnh lại đi, bằng không đây sẽ là chuyện xấu cho cả ông và tôi.”

Long Đế nghe xong thì không hề phủ nhận, ông quyết định bắt đầu giúp Lý Phàm giải quyết chuyện này.
Lý Phàm không ngờ Long Đế lại để tâm đến thế, nên rất cảm động.
“Cảm ơn ông.” Lý Phàm gật đầu nói.
Long Đế xua tay nói: “Chuyện này có gì đâu mà cậu phải cảm ơn, hôm nay là do tôi hiểu lầm cậu nên giúp cậu là chuyện thường tình, coi như chúng ta hòa nhau.”
Lý Phàm buộc phải khen ngợi Long Đế quá rộng lượng, anh cũng chẳng bất ngờ gì mấy khi thấy ông vẫn có thể giữ bình tĩnh như vậy trong tình huống này.
“Cậu Lý, tôi biết cậu đang nghĩ gì, nhưng giờ tôi mong hai chúng ta hãy bình tĩnh lại.” Long Đế biết anh đang thay trời hành đạo, nên rất lo lắng, dù gì cũng xảy ra chuyện như vậy, nếu đổi thành người khác đã bó tay.
Nhưng anh đã gặp được ông, nên ông có thể dùng mọi cách để giúp đỡ anh.
Lý Phàm nghe ông nói vậy thì ngẩn người, anh rất bất ngờ trước câu trả lời của Long Đế, anh tưởng giờ ông sẽ ủng hộ anh.
Ai ngờ ông lại bài xích ngược lại.
Lý Phàm rất ngạc nhiên về điều này, nhưng anh cũng không mong đợi gì mấy.
Đúng lúc này, Long Đế bắt đầu dẫn Lý Phàm đến nhà họ Đế, lúc mấy người Thanh Đế gặp lại anh lần nữa, ai cũng sửng sốt, nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ sẽ không tin chuyện này là thật.
Nhất là lúc nhìn thấy Lý Phàm bình an vô sự, cằm bọn họ suýt rớt xuống sàn, chuyện này hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của họ.
Bọn họ không ngờ Lý Phàm lại có mối quan hệ tốt với anh cả mình như vậy.
Toàn bộ người nhà họ Đế đều nhìn về phía Lý Phàm, bọn họ đều rất tò mò kinh ngạc, không ngờ chuyện này lại khác hẳn so với những gì họ nghĩ.
Long Đế nhìn về phía Thanh Đế ngay, rồi lạnh nhạt nói: “Chú qua đây!”
Lúc Thanh Đế nghe thấy anh cả gọi mình thì có dự cảm không lành, ông rùng mình, rồi mới run rẩy đi qua đó.
“Anh cả, anh tìm em có việc gì không?” Thanh Đế khó hiểu gãi đầu, nói thật ông rất sợ anh cả, nếu ông ta thật sự muốn trừng phạt ông, ông cũng chẳng dám phản kháng.

Long Đế lạnh lùng nói: “Tôi nghe nói chú gây khó dễ cho cậu Lý đúng không?”
“Hả, anh cả, sao anh lại đứng về phía cậu ta?” Thanh Đế gượng cười, cảm thấy khó hiểu.
Long Đế tức giận nhìn ông ta: “Chú bớt giở trò này với tôi đi, tôi còn không biết rõ chú là ai à? Mau xin lỗi cậu Lý đi!”
Mặc dù trong lòng Thanh Đế cực kỳ không cam lòng, nhưng giờ ông chỉ có thể nhẫn nhịn, ông biết chuyện này đã nằm ngoài sức tưởng tượng của ông.
“Cậu Lý, tôi xin lỗi.” Cuối cùng Thanh Đế cũng thỏa hiệp.
Sau nhiều lần thất bại trong tay Lý Phàm, trong lòng ông đã mất hết tự tin, giờ anh cả đã đứng về phía Lý Phàm rồi, ông còn gì để nói đây chứ?
Long Đế lên tiếng: “Kể từ bây giờ, chú không được gây khó dễ cho cậu Lý nữa, bằng không tôi sẽ cho chú đẹp mặt.”
“Anh cả, em đâu có lá gan đó.” Thanh Đế gãi đầu, gượng cười nói.
Lý Phàm cảm thấy chuyện này không đơn giản như anh nghĩ, dù lòng dạ Long Đế tốt đến đâu cũng không thể nào đứng về phía mình, anh chắc chắn trong chuyện này có vấn đề.
Nhưng trước mắt, anh không thể nào đoán ra được, đành phải lặng lẽ quan sát diễn biến vụ việc.
Đúng lúc này, Long Đế bỗng lên tiếng: “Mọi người, đây là Lý Phàm – Long Môn thiếu chủ, mọi người không được xem thường cậu ấy, chắc mọi người cũng nghe qua về Long Môn rồi đúng không?”
Giờ mọi người đều sửng sốt, trợn tròn mắt nhìn Lý Phàm, vẻ mặt khó hiểu, nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ sẽ không tin đây là sự thật.
Bọn họ bắt đầu khiếp sợ, cảm thấy mọi thứ ở trước mắt đã nằm ngoài sức tưởng tượng của mình, ai cũng hít sâu một hơi, nhất thời không biết nên làm gì mới phải.
“Thằng nhãi này là Long Môn thiếu chủ thật ư?” Lúc này, mọi người đều hít sâu một hơi nói.
“Thảo nào Long Đế lại khách sáo với Lý Phàm như thế.”
Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, cực kỳ kinh ngạc về thân phận của Lý Phàm, bọn họ đều tưởng anh là người bình thường, ai ngờ lại là Long Môn thiếu chủ.
Sắc mặt Lý Phàm rất lúng túng, giờ anh đã sớm không còn là Long Môn thiếu chủ nữa rồi, nên Long Đế nói ra chuyện này, chẳng khác nào đang tốn công vô ích.

Nhưng anh lại lười giải thích, chuyện đã đến nước này rồi, nhưng anh suy nghĩ rất đơn giản, đi đến đâu hay đến đó.
Long Đế lại nói tiếp: “Cậu Lý đã nói với tôi rồi, khi nào người thừa kế đời tiếp theo của nhà họ Đế nhận quyền thừa kế, cậu ấy sẽ đứng về phía tôi.”
Long Đế vừa dứt lời, mọi người đều ồ lên.
Bọn họ đều biết lần này Long Đế có thể nắm chắc 100% vị trí người thừa kế đời tiếp theo của nhà họ Đế, giờ lại có thêm sự ủng hộ của Long Môn thiếu chủ nữa, chắc chắn sẽ càng mạnh hơn.

Chương 991

CHƯƠNG 991: NÓI TRỞ MẶT LIỀN TRỞ MẶT

Lý Phàm đã hiểu được vì sao Long Đế khách sáo với mình như thế, hoá ra đối phương đang lợi dụng mình, đây là điều khiến anh rất bất ngờ.

Nếu không được tận mắt chứng kiến, anh cũng không dám tin đó là sự thật.

Lý Phàm bất đắc dĩ cười, xem ra nơi nơi đều là cạm bẫy dụ anh nhảy vào, nhưng anh cũng không ngoài ý muốn cho lắm, dù anh có phải là cậu chủ của Long Môn hay không thì cũng sẽ hết lòng ủng hộ Long Đế.

Mà lúc này ông cụ nhà họ Đế đã đi ra, vừa thấy mọi chuyện náo nhiệt như vậy thì không khỏi nhíu mày nói: “Sao lại rộn ràng thế này.”

Ông ta thích sự yên tĩnh, không thích những nơi ồn ào, cho nên với ông ta mà nói thì những chuyện này rất bình thường.

Sau khi ông cụ nhà họ Đế đi ra thì tất cả mọi người đều ồ lên rồi không một ai dám lên tiếng nữa, họ đều biết ông cụ là nhân vật thế nào.

Nếu ông cụ nhà họ Đế lên tiếng vào lúc này thì không phải là chuyện tốt đẹp gì với bọn họ, bọn họ cũng rất bất ngờ trước kết quả này.

Tất cả đều sững sờ, hồi lâu cũng không thể nghĩ ra được nên chắc mẩm là trong chuyện này có vấn đề.

Lúc này, ông cụ nhà họ Đế mới nói: “Các vị đều đã đã đến đông đủ rồi, giờ đây tôi đã có tuổi, nhà họ Đế cũng nên có người thay tôi gánh vác.”

Ông cụ nhà họ Đế vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sửng sốt và

bất giác nhìn ông cụ, họ cho rằng ông cụ nhà họ Đế nhất định không đơn giản.

Càng là lúc này họ càng hỗn loạn, không biết nên làm gì mới tốt.

Nhất là đám người Thanh Đế, họ không được tự tin cho lắm.

Long Đế đi tới, cười nói: "Ông nội, sao ông lại ra đây."

"Đương nhiên là ra để hít thở không khí rồi, à, cháu nói đây là cậu chủ của Long Môn phải không?" Ông cụ nhà họ Đế hỏi xong liền nhìn Lý Phàm chăm chú.

Lý Phàm nghe ra được trong lời nói của ông cụ nhà họ Đế như có châm chích khiến anh cảm thấy khó lường.

Anh nghĩ trong này nhất định có vấn đề nên nhìn ông cụ ý muốn ông ta giải thích.

Nhưng lúc này ông cụ nhà họ Đế lại nói: "Cậu trai trẻ này không phải là cậu chủ Long Môn."

Ông ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sững sờ, chuyện này quá kỳ quái.

Sắc mặt Long Đế trở nên khó coi. Cho dù Lý Phàm không phải cậu chủ Long Môn đi nữa thì sao ông nội lại có thể vạch trần đúng lúc này chứ, như vậy chẳng phải là muốn khiến ông khó xử sao?

Ông cụ nhà họ Đế nói: "Nếu ai giết được Lý Phàm thì người đó sẽ là người thừa kế tiếp theo của nhà họ Đế."

Tất cả mọi người đều sững sờ, bọn họ không ngờ ông cụ là đột ngột ra lệnh như thế, hơn nữa mục tiêu là giết Lý Phàm càng khiến bọn họ khó hiểu.

Họ nghĩ bên trong nhất định có giở trò nhưng trò gì thì họ không nghĩ ra được.

Ông cụ nhà họ Đế híp mắt nói: "Lệnh ông đã ra rồi, các cháu còn chưa ra tay sao?"

Đám người phe Long Đế nhìn nhau, trong lòng đều thèm muốn vị trí người thừa kế, họ biết đây là cơ hội lớn, nếu bỏ lỡ sẽ hối hận cả đời.

Bọn họ cũng biết rất rõ tính chất nghiêm trọng của vấn đề, lúc này họ đều đang ngổn ngang và bất giác nhìn về phía Lý Phàm, sắc mặt cũng lạnh lẽo hơn.

Nhìn thấy họ như vậy, Lý Phàm cũng chẳng mảy may dao động.

Anh không ngờ ông cụ lại nhìn ra thân phận của anh nhưng anh không hiểu một điều, ông cụ nhà họ Đế và mình không oán không cừu, tại sao đối phương lại muốn xử lý mình như vậy.

Long Đế là người ở gần Lý Phàm nhất, đã bất ngờ rút dao, vì vị trí người thừa kế nên ông ta không đắn đo nhiều đã dứt khoát ra tay giết anh.

Lý Phàm đương nhiên chú ý tới hành động nhỏ này của đối phương, anh giơ tay chụp được dao của đối phương trong tích tắc rồi thản nhiên nói: “Ông đúng là đồ dối trá.”

Lý Phàm còn tưởng rằng đối phương là người thành thật nhưng giờ đây anh đã nhận ra đối phương quá xảo trá.

Long Đế nghe xong câu đó thì sắc mặt càng khó coi hơn và tiếp tục sai khiến con rối của mình tấn công Lý Phàm.

Đám người phe Thanh Đế thấy anh cả ra tay thì cũng hùa nhau đánh tới.

Ông cụ nhà họ Đế tủm tỉm quan sát cảnh tượng trước mắt, cho rằng Lý Phàm nhất định sẽ dở sống dở chết, còn người đàn ông đứng bên cạnh ông cụ lúc này thì cười nói: “Ông đúng là sáng suốt, nếu ông bắt được tên đó giao cho Long Môn chúng tôi xử lý thì chúng tôi nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt.”

Ông cụ nhà họ Đế cười ha ha nói: “Nói gì vậy, tôi có biện pháp để xử lý nên cậu cứ yên tâm.”

Lý Phàm tuy đang đánh nhau với đám người Long Đế nhưng vẫn nghe rất rõ những gì ông cụ và người kia nói.

Lý Phàm hết sức bất ngờ trước chuyện này, nó quá mức tưởng tượng của anh nhưng nó cũng không khiến anh lo lắng chút nào.

Chỉ trong chốc lát, đám người Long Đế đều bị Lý Phàm đánh cho không bò dậy nổi.

Cả ông cụ nhà họ Đế lẫn người đàn ông trung niên đều không giữ nổi bình tĩnh khi chứng kiến cảnh tượng ấy, nếu không tận mắt nhìn thấy thì họ cũng không dám tin Lý Phàm mạnh như vậy.

Một kết quả vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ, khiến họ phải sửng sốt và cảm thấy thật khó tin.

Cả hai cùng nhìn Lý Phàm với vẻ mặt không thể kinh ngạc hơn nữa, họ bắt đầu kích động như thể đang nhìn thấy một con quỷ bước ra từ địa ngục.

Ông cụ nhà họ Đế lui về phía sau vài bước theo bản năng, run rẩy nói: “Cậu muốn làm gì, cậu hãy bình tĩnh lại, cậu mà dám làm gì tôi thì tôi sẽ không để cậu được sống yên ổn đâu.”

Lý Phàm nghe xong những lời này thì lập tức bật cười, như thể vừa nghe được một câu chuyện tiếu lâm, đến lúc này rồi mà ông cụ nhà họ Đế còn ngây thơ như vậy.

“Ông cụ, ông bớt tưởng bở đi, ông là ai tôi còn không rõ sao?” Lý Phàm hỏi lại một câu.

Ông cụ nhà họ Đế run run, không dám nhìn vào mắt Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn thẳng vào người đàn ông trung niên bên cạnh ông cụ, anh không phải là đồ ngốc, anh nghĩ hết thảy những chuyện này đều có liên hệ với gã.

Nếu đã như vậy thì anh sẽ cho đối phương biết sự lợi hại của mình.

Người đàn ông trung niên cũng sợ hãi, thốt lên: “Cậu muốn làm gì, tốt nhất là cậu hãy bình tĩnh một chút, cậu mà dám động tới tôi thì sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Lý Phàm nghe xong thì lập tức cười, giờ là lúc nào rồi mà đối

phương vẫn còn làm trò cười chứ, thật là ngây thơ quá đi.

“Ha ha, ông bớt nói lại đi.” Lý Phàm khinh thường cười nói.

Chương 992

CHƯƠNG 992: CHẠY VỀ HÁN THÀNH

Với Lý Phàm mà nói, đối phương có làm gì cũng vô dụng, vì mục đích của anh chỉ đơn giản là muốn cho đối phương biết sự lợi hại của mình.

Anh bất ngờ đấm vào mặt người đàn ông trung niên khiến ông ta phải bịt mũi kêu oái oái vì đau, người đàn ông không ngờ Lý Phàm lại ra tay ác như vậy.

“Cậu dám đánh tôi, chán sống rồi!” Người đàn ông trung niên giận dữ chỉ vào mặt Lý Phàm nói.

Lý Phàm gạt tay nói: “Nói, là ai phái ông tới đây, là tên đó của Long Môn?

Người đàn ông trung niên sững sờ, ông ta không ngờ anh có thể nghe được những gì mình và ông cụ nhà họ Đế nói với nhau.

Lý Phàm híp mắt, không chút lưu tình với đối phương, vẻ mặt anh dần trở nên mất kiên nhẫn.

Người đàn ông trung niên nghe thấy vậy thì ngây người, chuyện này đã nằm ngoài tưởng tượng của ông ta rồi.

Ông ta trợn mắt há mồm nhìn Lý Phàm như nhìn ác ma.

“Tôi nói, là Đại Long Vương và Long Hậu sai tôi làm.” Lúc này, người đàn ông trung niên cũng hoảng sợ, luống cuống mở miệng.

Lý Phàm chọc tức: “Biết ngay là Đại Long Vương và Long Hậu mà.”

Người đàn ông trung niên không nhịn được thầm mắng, biết rồi còn đánh tôi làm gì chứ, bệnh à?

Nhưng trong lòng ông ta rất kiêng kỵ thực lực của Lý Phàm nên chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không dám nói ra.

Lý Phàm hờ hững nói: “Bớt giả vờ đi, tôi là người thần bí, trong lòng ông chắc cũng rõ, tôi nói cho ông biết, ông tốt nhất là tránh xa chuyện này ra.”

Người đàn ông trung niên lúc này mới gật đầu, tránh sang một bên.

Kế tiếp Lý Phàm quay đầu nhìn ông cụ nhà họ Đế, đám người Long Đế đều không dám tiến lên, vừa rồi họ đã bị Lý Phàm đánh không nhẹ, giờ mà ăn thêm trận đòn nữa thì sao mà họ chịu nổi.

Bọn họ hít sâu một hơi, lúc này đang hỗn loạn, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Ông cụ nhà họ Đế lên tiếng: “Cậu đi được rồi đấy, hà cớ gì cứ phải ở lại đây đối đầu với tôi chứ.”

Lý Phàm nghe vậy bật cười, ông già này lấy đâu ra mặt mũi mà dám nói câu này, già đầu mà còn ngây thơ vậy đúng là kỳ quái.

“Từ hôm nay trở đi, nhà họ Đế hoàn toàn đích giải tán.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Ông cụ nhà họ Đế tức run người, đối phương là ai mà nghiễm nhiên thay ông làm chủ chứ, ông ta phẫn nộ trừng Lý Phàm nói: “Cậu nói gì, cậu nói nhà họ Đế giải tán thì chúng tôi phải giải tán sao, nói cho cậu biết không có chuyện đó đâu!”

Các thành viên khác của nhà họ Đế gật đầu lia lịa, họ cũng cho rằng suy nghĩ của Lý Phàm quá ngây thơ.

Lý Phàm cười nói: “Nếu không giải tán thì ông vĩnh viễn câm miệng đi.”

Ông cụ nhà họ Đế rùng mình một cái, nhất thời không biết phải làm sao, không ngờ Lý Phàm lại ăn nói với mình như vậy.

“Cậu!” Ông cụ nhà họ Đế không khỏi tức giận.

Lý Phàm không nói quá nhiều chuyện vô nghĩa mà chỉ chứng minh điều đó bằng hành động, anh đi đến trước mặt ông cụ, nói: “Cậu cái gì mà cậu.”

Ông cụ nhà họ Đế ngẩn ra, ông ta rất kinh ngạc vì chuyện trước mắt, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì không thể tin được là sự thật hắn bắt đầu hỗn độn, chuyện này làm ông ta rối rắm và cảm thấy mọi chuyện đã vượt xa tưởng tượng của mình.

Đúng là không tai nghe mắt thấy thì không dám tin là thật mà, ông ta nghĩ trong chuyện này nhất định là có vấn đề, có điều hiện tại ông ta không tìm ra được mấu chốt mà chỉ biết là có vấn đề mà thôi.

Tất cả mọi người đều sững sờ, một nhân vật như ông cụ nhà họ Đế mà cũng bị uy hiếp khiến mọi người phải quay lại nhìn Lý Phàm và cho rằng đối phương hơi lớn gan.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Sao rồi ông già, bây giờ ông không còn sự lựa chọn nào khác đâu.”

Ông cụ nhà họ Đế hít vào một ngụm khí lạnh, ít nhiều gì thì ông ta cũng đã bị những lời này của Lý Phàm dọa sợ rồi, không thể phủ nhận một điều đó là thực lực của Lý Phàm trên cơ ông ta.

Lý Phàm mỉm cười: “Thế nào, bây giờ ông chỉ có một sự lựa chọn mà thôi.”

Đột nhiên, ông cụ nhà họ Đế ngoắt tay một cái, một bóng người thoăn thoắt nhảy ra và mang ông cụ đi mất trong nháy mắt.

“Ông nội, ông không sao chứ.” Cứu ông ta là một cô gái trẻ, thân hình cong cong hình chữ S kỳ quyến rũ, cô ta lo lắng hỏi han.

Ông cụ nhà họ Đế hài lòng gật đầu nói: “May là còn có con.”

Lý Phàm có chút kinh ngạc, cướp được người trong tay anh thì xem ra đây là một cô gái không đơn giản.

Cô gái đó nghểnh đầu, kiêu ngạo nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười khi biết mình bị người ta nhìn chòng chọc.

Cô gái biết Lý Phàm không dễ đối phó, lập tức nói: “Mong anh sẽ dừng tay tại đây, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”

Lý Phàm cũng biết gia nghiệp nhà họ Đế lâu đời nên không dễ gì sụp đổ, nếu có bị đánh bại đi nữa thì hiện tại cũng chưa phải là lúc.

Ông cụ nhà họ Đế hoảng hốt nên đã nói ra một thông tin mà mình biết: "Nếu cậu chịu thả tôi thì tôi có thể nói cho cậu biết một thông tin hữu dụng, đó là chuyện liên quan đến Cố Hoạ Y."

Lý Phàm nghe xong thì lập tức biến sắc, chuyện của Cố Hoạ Y? Chẳng lẽ Cố Hoạ Y đã xảy ra chuyện?

Nghĩ đến đây, anh cũng bất giác lo lắng theo.

Thấy Lý Phàm sốt ruột như vậy, ông cụ nhà họ Đế liền biết đây là một thông tin quan trọng.

"Được." Lý Phàm gật đầu, vốn dĩ anh cũng muốn thả ông ta rồi nhưng bây giờ lại nghe được thêm một tin tức thì sao có thể không vui chứ.

Lúc này ông cụ nhà họ Đế mới nói rõ mọi chuyện.

Lý Phàm mới biết được, hoá ra khi anh đi thì người của Long Môn đã bắt đầu chĩa mũi dùi về phía Cố Hoạ Y và mọi người.

Nhưng do có Sở Trung Thiên nên có lẽ không có vấn đề gì, nghĩ đến đây, Lý Phàm không kịp nghĩ ngợi đã gọi điện thoại cho Sở Trung Thiên để hỏi tình hình bên phía ông.

"Cậu Lý, cuối cùng cậu cũng gọi cho tôi rồi, sao thế, nhớ tôi à." Sở Trung Thiên cười ha hả nói.

Lý Phàm nghe đối phương vẫn nói chuyện hài hước như vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nghe điệu bộ thì có lẽ Cố Hoạ Y không sao.

"Cố Hoạ Y và mọi người vẫn ổn chứ?" Lý Phàm trực tiếp đi vào chuyện chính.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây rồi, các cô ấy không sao đâu." Sở Trung Thiên nói chắc như đinh đóng cột qua điện thoại.

Lúc này Lý Phàm mới yên tâm, xem ra người của Long môn vẫn

chưa bắt đầu hạnh động, mặc cho ông cụ nhà họ Đế nói thật hay nói láo đi nữa thì anh cũng phải trở về một chuyến.

“Nếu còn có người cản đường tôi thì tôi sẽ không để yên đâu.” Lý Phàm thản nhiên nói, ý tứ trong giọng nói đã rất rõ ràng rồi.

Chương 993

CHƯƠNG 993: TRÌ HOÃN THỜI GIAN CHO ANH LÝ!

Đám người Long Đế hiểu rõ lời này của Lý Phàm là đang cảnh cáo bọn họ.

Sau khi Lý Phàm rời đi bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, chí ít bây giờ vẫn còn giữ được mạng, nếu không thì chỉ còn đường chết.

Trong khi không đối phó với Lý Phàm, Thanh Đế không dám hành động thiếu suy nghĩ, lúc này ông ta đành phải từ bỏ ý định nhắm vào Lý Phàm.

Ông cụ nhà họ Đế thở phì phò, ông ta từ trước đến nay chưa từng bị sỉ nhục như thế này, chuyện hôm nay đối với ông ta mà nói là cực kỳ nhức đầu.

Hiện tại ông ta chỉ có một suy nghĩ đó là phải loại bỏ Lý Phàm, chỉ có giết Lý Phàm mới là biện pháp tốt nhất.

Nếu không diệt trừ đối phương thì ông ta không sao nuốt trôi cục tức này.

“Mấy đứa đúng là vô dụng mà, hôm nay nhà họ Đế chúng ta đúng là mất hết mặt mũi.” Ông cụ nhà họ Đế cực kỳ phẫn nộ nhìn năm thằng cháu của mình.

Đám người Long Đế xấu hổ cúi đầu, nhất là Long Đế, sắc mặt của ông ấy khó coi vô cùng, rõ ràng là hôm nay ông ấy đã có thể trở thành người thừa kế nhà họ Đế vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy.

Long Đế hiện tại hận Lý Phàm muốn chết, nếu không có Lý Phàm thì vị trí này của nhà họ Đế đã là của ông ấy rồi.

Và tin tức này đã bị chặn, không ai phát tán ra ngoài được, dù sao thì đây cũng là chuyện riêng tư của nhà họ Đế, nếu có kẻ nào dám truyền ra ngoài thì chẳng khác nào đối đầu với nhà họ Đế, thậm chí là muốn rước khổ vào thân.

Vì vậy, rất ít người dám làm điều này, họ đều biết mình không có lớn gan như vậy.

Lý Phàm rời khỏi nhà họ Đế thì gặp ngài Võ, ngài Võ thấy Lý Phàm bình yên vô sự tiêu sái đi ra thì như nhìn thấy quỷ, không nhịn nổi liền hỏi: “Cậu vẫn chưa chết à.”

Lý Phàm nghe vậy không khỏi trợn to hai mắt, còn tưởng rằng ngài Võ sẽ nói lời hay ý đẹp gì nào ngờ vừa thấy mình người ta đã phun ra một câu như vậy.

Anh đang nghi ngờ liệu có phải đầu óc đối phương bị chuột rút rồi không, đây chẳng phải là đang mong anh chết ở trong đó sao?

“Nhìn cái mặt của ông thì hình như rất mong tôi chết ở trong đó nhỉ?” Lý Phàm tức giận hỏi lại một câu.

Ngài Võ nghe xong, vội vàng xua tay: “Cậu Lý, cậu nói gì vậy chứ, tôi làm gì có lá gan đó, nếu cậu chết tôi cũng không giữ được mạng.”

Ông ta về phe của Lý Phàm, nếu Lý Phàm toi mạng thì chẳng còn ai làm chỗ dựa cho ông ta nữa, có điều ông ta không ngờ Lý Phàm lại có thể bước ra khỏi hang ổ của nhà họ Đế.

Ông biết hang ổ của nhà họ Đế khó nhằn thế nào, lúc trước ông cho rằng đối phương cầm chắc cái chết rồi ai ngờ Lý Phàm lại bước ra ngoài mà không mất một cọng tóc.

“Cậu Lý, đừng nói những chuyện khác nữa, cậu không sao là tốt rồi.” Ngài Võ cười nói.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi phải quay lại Hán Thành một chuyến, có chuyện phải xử lý.”

“A, cậu muốn về Hán Thành?” Ngài Võ cũng luống cuống, đối phương mà đi thì ông cũng không còn an toàn nữa nên ông vội vàng nói: “Cậu Lý, tôi cũng đi cùng cậu.”

Lý Phàm nghe vậy liền kỳ quái liếc nhìn ngài Võ, không hiểu đối phương nghĩ gì nữa.

“Tôi đi Hán Thành, ông theo làm gì?” Lý Phàm hỏi lại.

Lúc này ngài Võ mới bất đắc dĩ cười nói: “Cậu Lý mà đi thì tôi chết chắc, bây giờ người nhà họ Đế bắt đầu nhìn tôi chằm chằm rồi, dù gì ở Võ Thành, tôi cũng thân với cậu nhất.”

Lý Phàm ngẫm nghĩ thật kỹ, thấy ngài Võ nói cũng có lý, nhưng anh đã không nghĩ đến điều này nên sau đó đã nói với ngài Võ: “Được, vậy ông cũng đi cùng đi.”

“Thật chứ, vậy thì tốt quá.” Ngài Võ kích động vô cùng, vui muốn phát điên.

Lý Phàm đặt hai vé máy bay, chuẩn bị trở về Hán Thành thì đột nhiên nhận được một cú điện thoại, thấy là cuộc gọi của Sở Trung Thiên, anh liền ngây ngẩn cả người, không khỏi nhíu mày.

Sở Trung Thiên bình thường sẽ không gọi cho anh trừ phi đối phương gặp chuyện gì đó nên anh không thể không nhớ lại những lời ông cụ nhà họ Đế nhắc nhở mình.

Hay người của Long Môn bắt đầu hành động rồi?

Lý Phàm không nói hai lời, dứt khoát bắt điện thoại, mặc kệ có phải Long Môn đã hành động hay không thì chuyện này cũng liên quan đến an nguy của Cố Hoạ Y.

“Không xong rồi cậu Lý, không hiểu tại sao bên ngoài lại có bắn súng, tôi đã bị tấn công, chỉ sợ là không thể hoàn thành nhiệm vụ của cậu.” Sở Trung Thiên cất giọng khàn khàn báo cáo qua điện thoại.

Lý Phàm sa sầm mặt, một người lúc nào cũng tự tin như Sở Trung Thiên mà lúc này lại mất tự tin cũng đủ biết ông ta đang gặp phải phiền toái lớn cỡ nào.

“Tạm thời ông chống đỡ được bao lâu thì cứ chống đỡ, phải giữ cho mình an toàn đấy, tôi sẽ lập tức quay về.” Lý Phàm rất muốn trong nháy mắt có mặt ở nơi đó, nhưng máy bay dù có chạy nhanh cỡ nào cũng mất nửa tiếng nữa mới tới nơi.

“Tôi tạm thời giấu các cô ấy để tranh thủ thời gian cho cậu.”

Sở Trung Thiên biết lúc này chỉ có thể giao phó hết thảy hy vọng cho Lý Phàm, chỉ cần Lý Phàm trở về, sẽ không có chuyện gì.

Mà ở bên kia.

Đám đàn em của Sở Trung Thiên vừa chết vừa bị thương, gần như bị tổn thất rất nặng nề.

Sở Trung Thiên tức đỏ mắt, liều mạng dẫn theo người đi sống mái với bọn chúng.

Chẳng mấy chốc, Sở Trung Thiên đã bị vây quanh, Sở Trung Thiên chế nhạo nói: "Ở Hán Thành này tôi cũng được xem là người có tiếng tăm, dù tụi bay có là người của Long Môn đi nữa thì tôi cũng không sợ."

Nếu là lúc trước thì ông nhất định sẽ sợ muốn chết, nhưng sau khi kết giao với Lý Phàm, ông đã xem Lý Phàm là anh em nên đã lãng quên sống chết từ lâu rồi.

Ngũ Long Vương phun nước miếng, nói: "Xem ra ông cũng có khí phách đấy nhỉ nhưng mà ông bớt nói nhảm đi, tên Lý Phàm không phải là chỗ dựa đáng tin cậy đâu, tôi đề nghị ông vẫn nên thành thật nói cho tôi biết Lý Phàm rốt cuộc đang ở đâu."

"Nằm mơ đi, tôi sẽ không nói cho ông biết đâu." Sở Trung Thiên nghe xong lập tức bật cười khinh thường.

Ngũ Long vương nghe xong liền mất kiên nhẫn, ông ta đã cho đối phương cơ hội rồi, nhưng đối phương lại ngu dốt không chịu nhận, ông ta liếm khoé miệng rồi hung ác đấm vào mặt Sở Trung Thiên một đấm.

"Ông mau giao đám người Cố Hoạ Y ra đây cho tôi." Ngũ Long Vương tức giận nói.

Sở Trung Thiên thản nhiên nói: "Tôi không hiểu ông nói gì cả, Cố Hoạ Y nào, tôi không quen, ông tìm lộn người rồi."

"Đừng giả vờ giả vịt nữa, thiết bị nghe lén của Long Môn chúng tôi là số một, nhất cử nhất động của ông và Lý Phàm đều bị chúng tôi theo dõi." Ngũ Long Vương gằn giọng nói.

Sở Trung Thiên đột nhiên nhếch mép, trêu tức: “Vậy tức là ông cũng nghe được chuyện tôi nôi với cậu Lý rằng ông bị liệt dương à?”

Sắc mặt Ngũ Long Vương dần trở nên ảm đạm, thấy dáng vẻ mềm không ưa, rắn không chịu của đối phương, ông ta như muốn nổi điên, liền phất tay với đám người đứng sau nói: “Các người đi lục soát cho tôi.”

Ông ta không tin không tìm thấy đám người Cố Hoạ Y, Sở Trung Thiên nhìn đồng hồ, từ lúc gọi điện thoại đến giờ, đã kéo dài dài được hơn mười phút rồi.

Chương 994

CHƯƠNG 994: MƠ MỘNG HÃO HUYỀN

Sắc mặt của Lý Phàm vô cùng nặng nề, nếu sớm biết chuyện này sẽ xảy ra thì anh đã không đến cái chỗ này rồi, bây giờ anh hối hận muốn chết.

Nhưng bây giờ có hối hận cũng vô ích, nếu có thuốc hối hận anh nhất định sẽ uống vài viên, anh thật sự chán mình, không ngờ mình lại hồ đồ như vậy.

Sớm biết thì anh đã giải quyết chuyện của Long Môn trước rồi mới tính, hiện tại còn năm phút nữa là đến giờ, tính theo thời gian, Lý Phàm không dám tưởng tượng đám người Cố Hoạ Y mà bị bọn chúng bắt được thì sẽ có hậu quả gì nữa.

Ngài Võ nhìn thấy vẻ mặt phẫn bách của Lý Phàm thì ngập ngừng vài giây rồi nói: “Cậu Lý đừng tức giận, tôi có một cách, có thể giúp cậu.”

Lý Phàm nghe thấy thế liền lộ ra vẻ mặt chờ mong, vô thức nhìn về phía ngài Võ, muốn xem đối phương có thể mang đến tin tức tốt cho mình hay không.

“Cậu Lý, tôi hiểu sự lo âu của cậu nhưng hiện tại, tôi có một cách có thể giúp cậu.” ngài Võ nghiêm trang nói.

“Thật vậy sao?” Lý Phàm cười hỏi.

Nếu đây là thật thì quá tuyệt, hiện tại anh đang rất đau đầu, anh chỉ muốn báo thù, nếu như ngài Võ có thể giúp anh thì chẳng còn gì tốt hơn.

Ngài Võ lúc này mới nói: “Cậu Lý sao lại nói thế, cậu gặp chuyện tôi đương nhiên phải giúp rồi.”

Điều mà Lý Phàm muốn chính là thái độ đó của ngài Võ, anh vỗ vai ngài Võ nói: “Ông có thể giúp tôi thế nào?”

“Tôi cũng có vài đàn em ở Hán Thành, chí ít cũng có thể giúp cậu.” Ngài Võ nói.

Lý Phàm nghĩ nghĩ, tuy là như muối bỏ biển, nhưng ít ra cũng có hiệu quả.

“Được, vậy bảo người của ông đến cứu người đi.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Ngài Võ lúc này mới gọi điện thoại cho người mình, bảo họ đi giúp Sở Trung Thiên và nghe theo sai bảo của Sở Trung Thiên.

Ngũ Long Vương là một cao thủ của Long Môn, khi thấy người khác tới, thì gãi tai, mất kiên nhẫn nói: “Đúng là lũ ruồi bọ đánh không chết mà, đuổi kiểu gì cũng không đi.”

Ngũ Long Vương bắt đầu điên cuồng tấn công những người đó mà những người đó cũng không phải là đối thủ của Ngũ Long Vương, hết kẻ này đến kẻ khác bị đánh gục.

Lúc này Ngũ Long Vương cũng tìm được đám người Cố Hoạ Y, lúc nhìn thấy họ, mắt ông ta sáng rực vì kinh ngạc.

Có thể nói đám người Cố Hoạ Y đã nằm trong lòng bàn tay của ông ta rồi, Ngũ Long Vương cười khẩy nói: “Các người không thoát được lòng bàn tay của tôi đâu.”

Sắc mặt của đám người Cố Hoạ Y đều rất khó coi khi nhìn thấy Ngũ Long Vương, họ không ngờ mình lại bị đối phương tìm ra.

Ngũ Long Vương nói với người của mình: “Đưa người đi cho tôi.”

Lúc này, trợ lý bên cạnh Ngũ Long Vương lên tiếng: “Ông chủ, ba người này đều là những người đẹp tuyệt sắc, cứ buông tha như vậy thì tiếc quá.”

Ngũ Long Vương lúc này mới chú ý tới đám người Cố Hoạ Y, lúc nhìn họ mắt ông ta sáng rỡ, ba người này đúng là người đẹp cực phẩm mà.

Ông ta xoa xoa tay, trong lòng không khỏi rung động, dù gì cũng là người đẹp nếu không rung động là giả.

Dù sao Đại Long Vương và Long Hậu cũng không gấp, cho dù có về muộn một chút cũng không phải chuyện gì to tát.

“Các người mau ra ngoài đi.” Ngũ Long Vương liếm liếm khóe miệng, bắt đầu động tay động chân với đám người Cố Hoạ Y.

Nếu đánh tay đôi thì Trúc Hoa Nguyệt nhất định không phải là đối thủ của Ngũ Long Vương, vì cô ta hoàn toàn không biết phải ra tay chỗ nào nên cô ta lợi dụng lúc Ngũ Long Vương còn chưa chuẩn bị, liền bắt đầu hạ độc Ngũ Long Vương.

Ngũ Long Vương sững sờ tại chỗ, nếu không phải đối phương trông yếu đuối vậy bản thân ông cũng sẽ không trúng chiêu luôn, ông ta đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Ông ta giáng cho Trúc Hoa Nguyệt một cái tát tai rồi chế nhạo: “Dám hạ độc tôi, xem ra cô chán sống rồi, mau đưa thuốc giải đây.”

Trúc Hoa Nguyệt hừ một tiếng: “Bảo tôi giao thuốc giải à, tôi thấy ông đang nằm mơ giữa ban ngày rồi.”

Ngũ Long Vương nghe vậy lập tức nổi điên, ông ta không ngờ đối phương dám từ chối mình, Trần Hiểu Đồng cũng bất ngờ đánh lén Ngũ Long Vương.

Tuy lực đánh không mạnh nhưng cũng khiến Ngũ Long Vương thê thảm, Ngũ Long Vương cũng không gọi cứu binh, với ông ta mà nói, gọi người tới cứu là một chuyện quá sức mất mặt.

Dù sao họ cũng đều là phụ nữ, những chuyện này mà truyền ra ngoài thì ông ta nhất định sẽ mất hết thể diện.

Ngũ Long Vương lạnh lùng thốt: “Mạnh mẽ lắm, nhưng mà tôi thích.”

Lúc này, Lý Phàm cùng ngài Võ đã đến được địa bàn của Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên nhìn thấy Lý Phàm chẳng khác nào thấy được hy vọng, ông ta vội vàng nói với Lý Phàm: “Cậu mau vào đi.”

Sắc mặt của Lý Phàm nặng nề, hiển nhiên anh biết tính nghiêm trọng của vấn đề, vệ sĩ của Ngũ Long Vương ngăn Lý Phàm lại theo bản năng.

Hiện tại trong lòng Lý Phàm chỉ có phẫn nộ, nếu đám người Cố Hoạ Y gặp chuyện không may thì anh sẽ không để tên nào còn sống, anh bất ngờ ra tay với chúng.

Chỉ chốc lát, đám bảo vệ của Ngũ Long Vương đều bị Lý Phàm đánh ngã rạp, không đứng dậy nổi.

Lý Phàm cười khẩy: "Chỉ dựa vào các người mà cũng muốn đánh lại tôi, tôi thấy đầu óc các người bị úng thuỷ rồi."

Ngũ Long Vương thấy đám người Cố Hoạ Y không còn chút sức lực nào liền lập tức lau mồ hôi, chuẩn bị bắt đầu cởi quần nhưng đột nhiên cửa bị đá bay.

Ngũ Long Vương bị cánh cửa đè lên người ngay tại chỗ, ông ta gần như nổi điên nhưng tình huống này ngoài sức tưởng tượng của ông ta, nếu không tận mắt chứng kiến, ông ta không dám tin chuyện này là thật.

"Cậu to gan lắm, dám đánh cả tôi." Ngũ Long Vương đau đến nghiến răng nghiến lợi nói.

Lý Phàm mặc kệ Ngũ Long Vương, chỉ lo để ý đám người Cố Hoạ Y nhưng Cố Hoạ Y không sao, chỉ có Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt là mặt bị sưng đỏ.

Lý Phàm cũng không ngốc, anh cũng nhận ra Ngũ Long Vương nhất định đã đánh đám người Trúc Hoa Nguyệt, nên lạnh lùng lườm ông ta.

Ngũ Long Vương nhìn thấy Lý Phàm thì lập tức rùng mình, kinh ngạc không dám nói ra lời, ông ta không ngờ người xông vào đây là Lý Phàm, nếu biết là Lý Phàm.

Ông ta có mười lá gan cũng không dám kêu gào với Lý Phàm.

Ngũ Long Vương chết lặng, Lý Phàm về sớm quá, ông ta đã lợi dụng lúc Lý Phàm không có ở Hán Thành mới dám làm càn.

Hiện tại nhìn thấy Lý Phàm giống như mèo nhìn thấy chuột, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Bớt dài dòng văn tự đi, ông tưởng tôi không biết ông đang nghĩ gì à.”

Ngũ Long Vương lập tức chột dạ cúi đầu, lúc này không biết nên nói gì nữa.

“Cậu Lý, tôi sai rồi.” Ngũ Long Vương vội vàng giải thích, ông ta chủ yếu là muốn bảo vệ tính mạng nên cũng bất chấp mặt mũi.

Chương 995

CHƯƠNG 995: HỘI MINH

Lý Phàm thấy Ngũ Long Vương nhận thua thì không hề dao động, anh đã sớm nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ông ta rồi, ông ta chỉ muốn gây sự thôi.

Nếu đã như thế, anh cũng muốn xem thử rốt cuộc đối phương muốn giở trò gì.

Ngũ Long Vương nhìn thấy Lý Phàm thì nhất thời không biết phải nói gì, yêu cầu trong lòng ông rất đơn giản, đó là mong anh tha cho ông một mạng.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: "Ông làm những chuyện như vậy mà vẫn muốn tôi tha cho ông, ông suy nghĩ quá ngây thơ rồi đấy."

Ngũ Long Vương nghe vậy thì á khẩu tại chỗ, ông rất mơ màng, không ngờ Lý Phàm lại nói thế, nên nhất thời lạnh mặt nhìn anh.

Tất nhiên Lý Phàm sẽ không dễ dàng tha cho Ngũ Long Vương, Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt đều bị Ngũ Long Vương đánh, nên anh không thể để ông ta sống tốt.

Ngũ Long Vương rất bất ngờ, ông hít sâu một hơi, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm thì trong lòng có dự cảm không lành, ông rất lo lắng anh sẽ không tha cho mình.

Lý Phàm không nói câu nào đã tát vào mặt Ngũ Long Vương, ông ta gần như không kịp phản ứng lại, chỉ có thể giương mắt nhìn Lý Phàm.

Ngũ Long Vương chưa từng chịu sỉ nhục thế này, nên quát lên ngay: "Cậu dám đánh tôi?"

Lý Phàm cười nói: "Thì sao, tôi có gì mà không dám đánh ông, đừng nói là ông, dù là Đại Long Vương hay Long Hậu ở đây, tôi cũng sẽ đánh như thế."

Giờ Lý Phàm không hề băn khoăn kiêng dè, nếu ông ta cố chấp muốn chơi với anh, tất nhiên anh sẽ không dễ dàng tha cho ông ta như vậy.

Ngũ Long Vương hóa đá tại chỗ, cảm thấy rất bất ngờ, rồi cười khinh thường nói: “Ha ha, tôi còn tưởng cậu lợi hại đến đâu, hóa ra chỉ có thế.”

Lý Phàm thấy thế cũng cười, như đang nhìn một tên ngốc.

Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt thấy Lý Phàm trút giận thay mình thì cảm động, cả hai đều rất bất ngờ.

Bọn họ thấy Ngũ Long Vương bị đánh thì trong lòng vô cùng sảng khoái.

Sắc mặt Ngũ Long Vương ảm đạm, nhưng giờ ông không dám nói gì nữa, ông biết Lý Phàm là người thế nào nên chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lý Phàm dạy dỗ Ngũ Long Vương xong thì thả ông ta rời đi ngay.

Ngũ Long Vương thở phào nhẹ nhõm, chợt nhận ra cảm giác còn sống sót thật sự quá tốt, bằng không sẽ hỏng bét.

Ngoài mặt ông vẫn không quên cảm ơn Lý Phàm rối rít, nhưng vừa quay người lại, sắc mặt ông đã thay đổi, giờ ông chỉ có một suy nghĩ, đó là bán đứng Lý Phàm.

Lý Phàm biết rõ Ngũ Long Vương đang nghĩ gì, anh thả ông ta đi chẳng qua là để quay về báo tin cho Đại Long Vương và Long Hậu, chí ít như vậy sẽ làm bọn họ khiếp sợ.

Lý Phàm ân cần hỏi han Cố Họa Y, rồi áy náy nói: “Xin lỗi, anh đã tới trễ, để em đợi lâu như vậy.”

Cố Họa Y nghe vậy thì lắc đầu ngay: “Không, anh không hề tới trễ, mà tới rất đúng lúc.”

Lý Phàm nghe xong thì trong lòng vô cùng cảm động, chí ít là giờ Cố Họa Y không trách anh.

Giờ anh mới nhớ ra một chuyện quan trọng, đó là trong chuyện này, chủ yếu là nhờ Sở Trung Thiên đã góp sức.

Anh vừa ra ngoài đã nhìn thấy Sở Trung Thiên đang bị thương, nên áy náy nói: “Tôi thật sự đã làm phiền ông rồi, ông không sao chứ, đây là 30 tỷ, xem như là thù lao của tôi.”

Sở Trung Thiên ngẩn người, vội xua tay với Lý Phàm: “Cậu Lý, cậu đang nói gì thế, chúng ta là bạn bè, tôi còn cần tiền của cậu làm gì?”

Lý Phàm biết Sở Trung Thiên nhận lấy sẽ ngại, nên nhét tiền vào tay ông ta ngay: “Được rồi, đã đến nước này rồi, ông còn khách sáo với tôi làm gì.”

Lúc này Sở Trung Thiên mới gãi đầu, không nói gì nữa.

Nói thật Lý Phàm rất cảm kích Sở Trung Thiên, nếu ông không dũng cảm đứng ra, thì vụ việc đã trở nên ngày càng phức tạp.

Anh nhất định phải lôi kéo nắm chặt kiểu người như vậy mới được.

Sở Trung Thiên ngạc nhiên nhìn ngài Võ, ông không ngờ ông ta lại đi cùng Lý Phàm, điều này đã làm trong lòng ông rất thắc mắc, chuyện gì thế này?

Chẳng phải ngài Võ đang ở bên phe đối đầu với cậu Lý à, sao giờ lại đứng về phía Lý Phàm?

Điều này đã làm Sở Trung Thiên cảm thấy rất kỳ lạ, ông khẳng định trong chuyện này có vấn đề.

Cuối cùng Sở Trung Thiên không nhịn được hỏi: “Cậu Lý, sao ông ta lại ở đây?”

Nghe Sở Trung Thiên hỏi vậy, Lý Phàm mới giải thích: “À đúng rồi, để tôi giới thiệu lại với ông, ông ta là ngài Võ, giờ tôi và ông ta đã hòa giải rồi, hy vọng hai người có thể trở thành bạn tốt của nhau.”

Sở Trung Thiên hơi ngạc nhiên, chuyện này thật qua loa, nhưng cậu Lý đã nói thế rồi, tất nhiên ông sẽ không có ý kiến gì.

“Hóa ra là thế.” Sở Trung Thiên ồ lên, giờ mới nể mặt Lý Phàm bắt tay giảng hòa với ngài Võ.

Ngài Võ rất khiêm tốn nói: “Ngài Thiên, hy vọng chúng ta có thể kết hợp hai bên mạnh với nhau, tôi rất mong đợi được hợp tác với ông.”

Sở Trung Thiên bất giác gật đầu, ông cũng biết ngài Võ là ai, nếu ông ta muốn kết hợp với nhau, thì đây cũng là chuyện tốt.

Ông nở nụ cười vui mừng ngay, nói thật, ông rất mong đợi được hợp tác với ngài Võ, một khi hợp tác với ông ta, thì đó là chuyện cực kỳ tốt với ông.

Cơ hội tốt như vậy, sao ông có thể bỏ lỡ chứ?

Lý Phàm thấy Sở Trung Thiên và ngài Võ bắt tay giảng hòa, cũng yên tâm hơn, chí ít anh sẽ có thêm hai người bạn lớn mạnh.

Đúng lúc này, Cố Họa Y tò mò hỏi: “Sau khi anh tới Võ Thành đã hoàn thành nhiệm vụ đó chưa?”

Lý Phàm nghe vậy thì không chắc chắn đáp: “Anh cũng không rõ lắm, bọn họ nói sẽ không xen vào chuyện vô bổ này, có lẽ sẽ không thành vấn đề.”

Cố Họa Y không nói gì nữa, ngay cả Lý Phàm cũng không dám chắc, cô có thể nhìn ra mấy thế lực ở Võ Thành khó đối phó đến nhường nào.

Ngũ Long Vương vừa được Lý Phàm thả đi, đã chạy tới cáo trạng với Đại Long Vương và Long Hậu ngay.

Đại Long Vương và Long Hậu vừa nhìn thấy Ngũ Long Vương thì sắc mặt đều trở nên khó coi, bọn họ không ngờ ông ta vẫn còn mặt mũi quay về đây.

“Ngũ Long Vương, chẳng phải chúng ta đã nói với ông rồi à, nếu ông không hoàn thành nhiệm vụ thì đừng quay về đây, giờ ông làm vậy là sao?” Đại Long Vương và Long Hậu đồng thanh quát.

Ngũ Long Vương rất vô tội bất đắc dĩ, có thể nói ông đã cố gắng

hết sức rồi, ai ngờ mấy người đó hoàn toàn không nghĩ như vậy, làm ông cực kỳ bất ngờ.

Ông cũng rất đau đầu về chuyện này, ông cảm thấy mọi thứ đã nằm ngoài sức tưởng tượng của ông.

Chương 996

CHƯƠNG 996: HỔ LẠC ĐỒNG BẰNG BỊ CHÓ KHINH

Đại Long Vương và Long Hậu không quan tâm nhiều như vậy, mục đích của họ rất đơn giản, bọn họ chỉ muốn nhìn thấy kết quả, còn quá trình chẳng hề quan trọng với họ.

Ngũ Long Vương cảm thấy mình rất oan uổng, ông có thể làm được gì chứ?

Lúc này Đại Long Vương cười khẩy: "Ngũ Long Vương, lẽ ra khoảng thời gian này ông đã dẫn người quay về rồi, nhưng ông lại kéo dài đến khi cậu ta tới."

Ngũ Long Vương nghe thấy câu chất vấn của Đại Long Vương thì hít sâu một hơi, ông không ngờ ông ta lại đoán ra, ông lau mồ hôi lạnh, nhất thời không biết phải giải thích thế nào.

"Cái đó, quả thật tôi có công việc khác nên đã kéo dài thời gian." Giờ Ngũ Long Vương vẫn không quên viện cớ.

Đại Long Vương không hề cho Ngũ Long Vương cơ hội này, trong mắt ông, ông ta đã không còn giá trị nào nữa, nên phất tay ngay.

Nhất thời có người dẫn Ngũ Long Vương đi, ông ta biết rõ tiếp theo mình sẽ gặp chuyện gì, nên rất bất ngờ hít sâu một hơi.

Nếu không tận mắt chứng kiến, ông sẽ không tin chuyện này là thật.

"Cái đó, tôi biết sai rồi, tôi không dám làm thế nữa." Ngũ Long Vương vội cầu xin Đại Long Vương.

Nhưng Đại Long Vương làm như không nghe thấy, thẳng thừng phớt lờ ông ta.

Đây chính là kết quả mà Long Hậu mong muốn, Ngũ Long Vương chết rồi, ngược lại là chuyện vô cùng tốt với bà, bà muốn ông ta

chết không được mà sống cũng chẳng xong.

Trong lòng Ngũ Long Vương bắt đầu suy sụp, rồi tắt thở.

Đại Long Vương và Long Hậu nhìn nhau, bọn họ đều cực kỳ đau đầu, Lý Phàm ngày càng khó đối phó, mà đây chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì với họ.

Long Hậu quay đầu nói với Bạch quân sư: "Cậu có cách gì không?"

Bạch quân sư nhất thời nghẹn họng không nói nên lời, trước mắt anh có thể nghĩ ra cách gì chứ, giờ anh giữ được mạng đã tốt lắm rồi.

"Cái đó, tôi không còn cách nào cả." Bạch quân sư gượng cười đáp.

Anh đã hết bản lĩnh rồi, hoàn toàn không nghĩ cách để đối phó với Lý Phàm.

Đúng lúc này, Đại Long Vương chợt nhớ ra một kế, rồi cười khẩy nói: "Chúng ta có thể bố trí Long Môn đại trận pháp, đến lúc đó chắc chắn cậu ta sẽ hết đường trốn."

"Long Môn đại trận pháp?" Mấy người Long Hậu nghe xong đều hít ngụm khí lạnh, bọn họ biết rõ Long Môn đại trận mạnh đến cỡ nào, không ngờ Đại Long Vương lại đưa ra ý tưởng dùng nó để đối phó với Lý Phàm.

Nếu không chính tai nghe thấy, bọn họ sẽ không tin chuyện này là thật.

Bạch quân sư tò mò hỏi: "Long Hậu, Long Môn đại trận là gì?"

"Long Môn đại trận là trận pháp cực kỳ mạnh của Long Môn, chủ yếu là dựa vào sự duy trì của mấy người Đại Long Vương." Long Hậu cũng biết về thứ này nên giải thích ngay.

Giờ Đại Long Vương mới vỡ trán, Long Môn đại trận chủ yếu là dựa vào mấy người Long Vương cùng ra sức, càng nhiều người thì uy lực càng mạnh.

Nhưng ông mới xử trí Ngũ Long Vương rồi, giờ trong lòng ông hối

hận đến xanh ruột, sớm biết thế này ông đã đợi một lát hẵng xử trí.

“Bạch quân sư, tôi giao nhiệm vụ dụ Lý Phàm đến đây cho cậu đấy.” Đại Long Vương bỗng lên tiếng.

Bạch quân sư nhất thời khiếp sợ, nếu không chính tai nghe thấy, anh không dám tin những lời này là thật, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

Bạch quân sư bắt đầu sợ sệt, anh biết Lý Phàm là người thế nào, bảo anh đi nói chuyện với anh ta, chẳng khác nào đẩy anh vào hố lửa.

“Chuyện này thật sự quá mạo hiểm.” Bạch quân sư vô thức từ chối khéo léo, giờ chắc chắn trong lòng Lý Phàm rất muốn giết chết anh, nếu anh đi mạo hiểm vào lúc này, chẳng khác gì đi tìm cái chết.

Đại Long Vương lạnh lùng nhìn Bạch quân sư, đồng thời Long Hậu cũng tạo áp lực cho anh ta, Bạch quân sư hít ngụm khí lạnh, hóa đá tại chỗ, rồi xoa trán, bộ dạng vô cùng chán nản.

“Được rồi, tôi đi.” Bạch quân sư biết nếu mình không đồng ý, chắc chắn sẽ gặp cảnh ngộ như Ngũ Long Vương, nên anh đành phải bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Bên này.

Lý Phàm đưa mấy người Cố Họa Y về nhà, anh biết Long Môn đã bắt đầu coi trọng mình, có thể nói đã xem anh thành cái gai trong mắt.

Càng là lúc này, Lý Phàm càng phải bình tĩnh, anh biết anh cần phải xử lý chuyện hôm nay, bằng không sẽ để lại hậu hoạn khôn lường.

Lý Phàm bắt đầu nghĩ tới bí mật của chìa khóa Long Môn, nếu mấy người Đại Long Vương để tâm đến nó như thế, vậy thì chứng tỏ nó cực kỳ quan trọng với đám người đó.

Nếu anh lấy được chìa khóa và mở kho báu Long Môn ra trước, nói

không chừng có thể thoát khỏi hiện trạng này.

Nghĩ đến đây, anh bắt đầu chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, nhưng chỉ có một vấn đề nan giải là giờ anh không có bất kỳ manh mối gì về chìa khóa Long Môn.

Đúng lúc này, Lý Phàm nghĩ đến một người, anh tin chắc rằng người đó có thể làm được, đó không phải ai khác mà chính là Trương Đức Võ.

Giờ Trương Đức Võ đã bị Long Hậu đuổi ra ngoài, có lẽ sẽ không liên lạc với bà ta nữa.

Nói không chừng Trương Đức Võ sẽ biết chút manh mối về chìa khóa Long Môn, thế là Lý Phàm gọi cho đội trưởng Chương, bảo anh ta giúp mình tìm địa chỉ mà ông ta đang ở.

Đội trưởng Chương nghe thấy Lý Phàm nhờ mình tìm người, thì không hiểu gì cả, anh biết Lý Phàm có thù oán với Trương Đức Võ, nhưng anh ấy lại nhờ anh tìm kiếm ông ta, chuyện này có vẻ hơi sai sai.

“Anh Lý, có phải anh đang nói đùa với tôi đúng không, chẳng phải Trương Đức Võ có thù oán với anh à?”

Đội trưởng Chương không nhịn được nói ra thắc mắc trong lòng.

“Tôi biết chuyện này, tôi tìm ông ta là để dụ ông ta nói ra một số chuyện.” Lúc này Lý Phàm mới thành thật nói.

Giờ đội trưởng Chương mới làm theo lời Lý Phàm, dứt khoát sử dụng giao thiệp mà mình quen biết, nếu ông ta đang ở Hán Thành, chắc chắn anh sẽ tìm ra.

Nửa tiếng sau, đội trưởng Chương lại gọi cho Lý Phàm.

“Anh Lý, tôi đã làm xong chuyện anh nhờ vả rồi, trước mắt Trương Đức Võ đó đang sống ở xóm nghèo khu A, cả ngày nhặt rác để kiếm sống, hơn nữa còn bị đám lưu manh ở nơi đó bắt nạt.”

“Ồ, làm phiền anh rồi.” Lý Phàm rất ngạc nhiên về tin tức mà đội trưởng Chương báo cáo, anh không ngờ Trương Đức Võ lại rơi

xuống mức thảm thương như thế.

Trước đây Trương Đức Võ diễu võ dương oai, ai ngờ giờ lại nhặt rác để kiếm sống, hơn nữa còn là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, làm Lý Phàm không khỏi cảm thán.

Nhưng Lý Phàm nghĩ kỹ lại, Trương Đức Võ chỉ dựa hơi của Long Hậu, giờ rời khỏi bà ta rồi, nên toàn bộ bối cảnh đều mất hết, còn phải đề phòng bị bà ta truy sát nữa.

Nói thật, Trương Đức Võ có thể sống đến hôm nay cũng xem như có bản lĩnh rồi.

Lý Phàm nhận được thông tin xác thực thì xuất phát đến xóm nghèo khu A ngay.

Chương 997

CHƯƠNG 997: LẠI GẶP NHAU RỒI

Xóm nghèo khu A.

Một người đàn ông mặc đồ ăn mày đang nhặt rác để kiếm sống, nếu để người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra đây chính là Trương Đức Võ.

Giờ Trương Đức Võ đâu còn dáng vẻ hống hách như trước nữa, ngược lại trông rất cô độc, làm người khác phải cảm thán.

Trương Đức Võ thầm gượng cười, ông từng là người bên cạnh Long Hậu, ai ngờ giờ lại rơi xuống mức này, so với hào quang ngày xưa thì hiện tại ông vô cùng hối hận, nếu vẫn còn cơ hội, ông hy vọng mình có thể bắt đầu lại.

Nhưng giờ trong lòng ông đã hối hận đến xanh ruột, ông có rất nhiều ý tưởng nhưng giờ chẳng nói ra được, chỉ cảm thấy mọi thứ khác xa những gì ông nghĩ.

Đúng lúc này, một đám người đi về phía Trương Đức Võ, lúc ông nhìn thấy bọn họ bỗng biến sắc, như nhìn thấy đám quái vật.

Ông bắt đầu lùi về sau, như sợ đám người kia phát hiện ra mình, nhưng bọn họ vừa liếc mắt đã nhìn thấy Trương Đức Võ, lúc thấy ông định bỏ chạy thì nở nụ cười lạnh lùng ngay.

Thoáng chốc, Trương Đức Võ đã bị bao vây, ông thấy bọn họ đang nhìn mình chế giễu thì cực kỳ phiền muộn.

Cả người ông ngây ngốc, chuyện gì thế này, chuyện này khác hẳn so với những gì ông nghĩ.

“Mấy vị đại ca, các cậu tới rồi à?” Trương Đức Võ cố gắng nở nụ cười, ra vẻ lấy lòng.

Nếu đổi thành lúc trước, hễ ai dám bất kính với ông, ông sẽ sai

người bên cạnh đánh người đấy ngay, nhưng giờ ông đã mất hết uy phong ngày đó rồi.

Có thể nói giờ ông gần như không thể sai khiến được ai.

“Trương Đức Võ, đến nước này rồi mà ông vẫn ngây thơ như vậy à, xem ra ông không muốn sống nữa.”

Mấy người đó nở nụ cười thâm trầm lạnh lẽo.

Trương Đức Võ không dám nổi nóng, đành phải tươi cười nhìn đám người kia.

Trong đó có một người đàn ông cao lớn tát thẳng vào mặt Trương Đức Võ, ông bị tát đến mức gần như không phân biệt được phương hướng, nên nhất thời bùng lửa giận.

Ông lạnh lùng nhìn đám người kia, cho rằng bọn họ thật quá đáng, ông chưa từng mất mặt như vậy, nên thề rằng nhất định phải khiến bọn họ nếm mùi đau khổ của mình.

“Ui cha, Trương Đức Võ, ông dám trừng mắt với chúng tôi à, ông chán sống rồi đúng không?” Đám người cao lớn đó thấy Trương Đức Võ nổi nóng thì không những không sợ, mà ngược lại còn khịt mũi xem thường.

Giờ Trương Đức Võ mới biết mình đã chọc giận đám người kia, nên vội xua tay cầu xin: “Các đại ca, tôi sai rồi, tôi làm gì có lá gan đó.”

“Được rồi Trương Đức Võ, ông đừng đối chọi với chúng tôi, nhiều ngày như vậy mà ông vẫn không có một tý quy tắc, có phải đợi chúng tôi dạy cho ông một bài học, thì ông mới biết quy tắc đúng không?”

Đám người kia lạnh lùng nói.

Trương Đức Võ nghe xong thì da đầu nhất thời tê dại, nói thật ông đã bị đám người kia dọa sợ, nên lau mồ hôi lạnh, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

“Các vị đại ca, tôi thật sự không biết các cậu tìm tôi có chuyện gì.”

Trương Đức Võ gượng cười nói.

Mấy người cao lớn đó thấy Trương Đức Võ vẫn đang giả ngốc, thì tát thêm một cái nữa.

Trương Đức Võ vừa tức vừa sợ, nhưng giờ ông chỉ có thể nhẫn nhịn rồi nói: “Các đại ca, tôi biết sai rồi, xin các cậu hãy tha cho tôi.”

“Ông biết sai rồi? Ông biết sai rồi thì tốt.” Lúc này mấy người cao lớn đó mới giơ tay ra.

Trương Đức Võ nghiến răng, rồi mới đau lòng giao số tiền mình đã nhặt rác để đổi lấy ra, chỉ là những tờ tiền nhiều màu sắc, nhưng gộp lại cũng đủ 600 nghìn.

Đám người đó trầm mặt, lạnh lùng nói với Trương Đức Võ: “Cái gì, hôm nay ông nhặt rác chỉ có từng này?”

Trương Đức Võ ra sức gật đầu: “Đúng đúng, tôi cũng hết cách rồi, trước mắt tôi nhặt rác chỉ kiếm được chút tiền này.”

“Ông đừng giở trò này với tôi, tôi còn không biết ông đang nghĩ gì à, tôi nói cho ông biết, trong mắt tôi, ông chỉ là đồ bỏ đi.” Một tên trong đó cười khinh thường nói: “Bình thường ông nhặt rác được 900 nghìn, ông mau nói thật đi, có phải ông đã lén giấu đi rồi đúng không?”

Trương Đức Võ hơi ngạc nhiên, yếu ớt phản bác: “Tôi thật sự không có giấu, đây là toàn bộ tiền lương hôm nay của tôi.”

Tên cầm đầu không tin, anh ta ra hiệu cho đàn em mình, đàn em bên cạnh anh ta đi tới lục soát người Trương Đức Võ ngay.

Bọn họ lục soát người Trương Đức Võ một lượt, cuối cùng cũng tìm thấy một tờ tiền, lúc nhìn thấy tờ tiền này, bọn họ nhất thời sáng mắt.

Trương Đức Võ biến sắc, ông không ngờ mình đã giấu kỹ như thế mà vẫn bị mấy người này tìm thấy.

Tất nhiên vì ông đã ‘nói dối’ nên bị dạy dỗ một trận nữa.

“Tất cả xông lên đánh cho tôi, lần này phải đánh 10 phút.” Tên cầm đầu cười khẩy: “Đây là hình phạt khi ông lừa tôi, ông nhặt rác ở chỗ tôi, tất nhiên phải nộp phí bảo hộ.”

Trương Đức Võ bị đánh nên không ngừng rên rỉ, Lý Phàm vừa chạy tới thì chứng kiến cảnh tượng trước mắt, anh khẽ lắc đầu, bình thường anh thấy ông ta rất đáng ghét.

Nhưng giờ Trương Đức Võ lại chật vật như vậy, chỉ có thể dùng một chữ thảm để miêu tả, tất nhiên, Lý Phàm không có suy nghĩ của thánh mẫu.

Anh biết Trương Đức Võ bị như vậy là do ông ta tự chuốc lấy, giờ anh đã hiểu thế nào là người đáng thương ắt có chỗ đáng hận rồi.

Trương Đức Võ rơi xuống mức này, là do bình thường ông ta đã làm nhiều chuyện ác, nên bị ức hiếp như vậy cũng là chuyện thường tình.

Ngược lại Lý Phàm rất ủng hộ mấy người đã đánh Trương Đức Võ.

Trương Đức Võ bị đánh đến mức thừa sống thiếu chết, dù ông cầu xin thế nào cũng vô ích, giờ trong lòng hối hận muốn chết, nhưng ông đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Lý Phàm nghĩ anh tìm Trương Đức Võ là vì có chuyện quan trọng cần phải thương lượng, nếu giờ ông ta bị đánh chết, hoặc bị đánh đến mức không thể nói được nữa, vậy chẳng phải anh đã tới đây vô ích rồi ư?

“Mấy người một vừa hai phải thôi, mau ngừng tay lại đi!” Giọng nói lạnh lùng của Lý Phàm bỗng vang lên, đồng thời túm lấy nắm đấm của một tên trong đó.

Mắt thấy cú đấm đó sắp đánh trúng đầu mình, Trương Đức Võ suýt sợ chết khiếp, vội nhắm tịt mắt lại, nếu nó giáng xuống thì ít nhất ông cũng phải bị chấn động não.

Nhưng mấy giây sau, ông lại nghe thấy giọng nói quen thuộc, cộng thêm việc đám người kia bỗng ngừng tay lại, nên ông mở mắt ra theo bản năng.

Ông không nhìn thấy chính mặt Lý Phàm, tưởng người cứu mình là một cao thủ, nên vô thức bò tới ôm đùi anh, cầu xin: “Cao nhân cứu tôi với, tôi sai rồi, xin cậu tha mạng cho tôi.”

Lý Phàm quay đầu, khinh bỉ nhìn Trương Đức Võ nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, nhưng lần này tình trạng của ông còn thảm hại hơn tôi nghĩ.”

Chương 998

CHƯƠNG 998: ĐÒI LẠI CÔNG BẰNG

Trương Đức Võ nghe xong thì nhất thời đỏ mặt, tên này đúng là khinh người quá đáng, rõ ràng Lý Phàm không hề nể mặt mình.

Ông cực kỳ tức giận nhìn Lý Phàm, cho rằng anh thật quá đáng.

Nhưng ông vội ngẫm lại, chí ít anh đã cứu ông, ông bắt đầu không hiểu chuyện gì đang diễn ra, ông không biết Lý Phàm đang cứu ông hay muốn gây rắc rối cho ông.

Dù ông nghĩ thế nào cũng cảm thấy mình đang gặp bất lợi.

Đám người kia thấy có người dám đứng ra đối đầu với mình thì không khỏi nổi giận, bọn họ tưởng đầu óc Lý Phàm có vấn đề.

Bọn họ không nghĩ ra Lý Phàm lấy đâu ra can đảm mà dám đứng ra bảo vệ Trương Đức Võ, chẳng khác nào tự chuốc khổ mình.

Bọn họ khẳng định đầu Lý Phàm đã bị úng nước.

Trương Đức Võ bất chấp tất cả, chí ít chết trong tay còn đỡ hơn bị đánh chết nhiều, nên ông tiếp tục ôm đùi anh nói: “Cậu Lý, xin cậu hãy cứu mạng tôi, tôi bảo đảm sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp cậu.”

Lý Phàm nghe vậy thì quay đầu nhìn Trương Đức Võ, rồi híp mắt hỏi: “Ông nói thật?”

Trương Đức Võ gật gù lia lịa để bày tỏ lòng trung thành của mình.

Lý Phàm cũng tin tưởng ông ta, nếu ông ta dám nói dối, anh sẽ có cách trừng trị ông ta.

“Tốt lắm, ông đã lựa chọn rất đúng đắn.” Lý Phàm khẽ cười nói.

Trương Đức Võ không hiểu ẩn ý của anh, nên gãi đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Mấy người cao lớn đó thấy Lý Phàm chỉ lo nói chuyện với Trương Đức Võ, hoàn toàn phớt lờ bọn họ thì không khỏi nổi giận, thằng nhãi này đúng là coi trời bằng vung.

Bọn họ khẳng định Lý Phàm đang cố ý đối đầu với họ, nên sắc mặt không khỏi lạnh lẽo.

“Ranh con, nếu cậu đã tìm tới cửa thì mấy người chúng tôi sẽ cho cậu biết sự lợi hại của chúng tôi.” Dứt lời, đám người cao lớn đồng loạt bẻ tay, định đánh Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của mấy người đó thì không hề nhúc nhích, anh đã chứng kiến cảnh tượng này nhiều lần rồi, chỉ dựa vào đám người đó cũng muốn uy hiếp anh.

Anh không biết bọn họ lấy đâu ra tự tin, nhưng vậy cũng tốt, nếu mấy người đó muốn đấu với anh, thì anh sẽ từ từ chơi đùa với họ.

Lý Phàm nhẹ nhàng vung nắm đấm, nhất thời có một người đàn ông cao lớn bay ngược ra ngoài theo đường vòng cung, lúc rơi xuống bộ dạng vô cùng thê thảm, mọi người đều nghe thấy rất rõ tiếng xương gãy.

Chiêu này của Lý Phàm đã đánh phủ đầu, làm nhiều người sợ hãi, đám người đó đều hít ngụm khí lạnh, nhìn Lý Phàm như nhìn thấy ma, vì trên người anh tràn đầy sát khí.

Nếu bọn họ không tận mắt chứng kiến sẽ không dám tin đây là sự thật.

Tất cả đều nhìn liếc nhìn nhau, mới đầu bọn họ còn tự tin rằng mình có thể dễ dàng đánh chết Lý Phàm, nhưng giờ trong lòng họ chẳng còn bao nhiêu tự tin nữa.

Bọn họ vô cùng đau đầu, không biết nên nói gì mới tốt.

Tên cầm đầu nuốt nước miếng, vì mặt mũi của mình, anh ta không thể nhận thua như vậy, nên lườm đàn em đang đứng cạnh mình: “Các cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau ra tay đi.”

Đám người kia vốn rất do dự, nhưng đại ca đã ra lệnh rồi, bọn họ không dám không nghe theo, đánh phải làm liều xông lên đánh Lý

Phàm.

Trương Đức Võ biết Lý Phàm lợi hại đến cỡ nào, phải biết rằng ngay cả bốn người tuyệt đỉnh ở Võ Thành cũng không phải là đối thủ của anh, hơn nữa không ít nhà vô địch quyền anh mà ông mời tới đều thất bại trong tay anh.

Huống chi là mấy tên côn đồ này, mặc dù ông biết Lý Phàm rất lợi hại, nhưng sau khi chiêm ngưỡng bản lĩnh của anh, ông vẫn sửng sốt.

Lý Phàm đã cho đám người kia một cơ hội, nhưng bọn họ không chịu nắm bắt, anh cũng không phí lời nữa, mà quả quyết ra tay.

Mỗi lần anh ra tay lại càng tàn nhẫn, làm người khác gần như không thể đề phòng.

Thoáng chốc, mấy người cao lớn đó đều nằm la liệt dưới đất, không ngừng rên rỉ, không còn kiêu ngạo như trước, giờ trong lòng bọn họ vô cùng hối hận.

Sớm biết thế này, có đánh chết bọn họ cũng không dám đối đầu với Lý Phàm, khỏi phải nói trong lòng bọn họ đang hối hận đến nhường nào.

Lý Phàm nhìn đám người kia, chẳng muốn so đo nhiều với họ, anh biết bọn họ cũng có bản lĩnh, nếu đã như thế, anh sẽ chơi đùa cùng bọn họ.

Rất nhanh, mấy người đó không phải là đối thủ của Lý Phàm, ai cũng bị anh đánh đến mức tè ra quần.

Tên cầm đầu chết lặng, sau lưng nhất thời toát mồ hôi lạnh, anh ta không dám nhìn vào mắt Lý Phàm, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Lý Phàm hờ hững nói: “Các người không phải là đối thủ của tôi, tôi khuyên các người đừng nên tự chuốc khổ nữa.”

Tên cầm đầm đã ngoan ngoãn hơn nhiều, gật đầu lia lịa nói: “Đại ca, anh nói chí phải, tôi không nên làm thế.”

Lý Phàm nghe đối phương gọi mình là đại ca thì dở khóc dở cười,

anh đâu phải giang hồ, anh ta gọi anh là đại ca làm gì, nghe thế nào cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Được rồi, cậu bớt nói nhảm lại đi, cậu có thù oán với ông ta à?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Nếu tên cầm đầu có thù oán với Trương Đức Võ, thì anh sẽ cố gắng làm chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, tất nhiên nếu không có gì thì quá tốt rồi.

Người đàn ông cao lớn đó nghe vậy thì vội xua tay.

Lần này Lý Phàm lại cảm thấy tò mò, nếu không có thù oán gì, tại sao anh ta lại nói thế, điều này làm anh không thể hiểu nổi.

“Nếu không có thù oán gì, vậy cậu còn đối đầu với ông ta nữa không?” Lý Phàm lạnh nhạt hỏi.

Trương Đức Võ nghe đến đây thì ngẩn người, ông cảm kích nhìn Lý Phàm, ông cũng không ngốc nên nhìn ra anh đang làm chủ giúp ông.

Nếu không chính tai nghe thấy, ông không dám tin đây là sự thật, ông không ngờ cậu Lý lại rộng lượng như vậy, giờ vẫn không quên đòi lại công bằng cho ông.

Người đàn ông cao lớn đó bị hỏi đến á khẩu không nói nên lời, không biết phải trả lời thế nào nên lắp bắp hỏi: “Chẳng lẽ anh là bạn ông ta?”

Thấy Lý Phàm dũng cảm đứng ra bảo vệ Trương Đức Võ, nên anh ta vô thức cho rằng anh có quan hệ rất tốt với ông ta.

“Không phải.” Lý Phàm cười đáp.

Người đàn ông cao lớn đó suýt chửi thề, nếu không phải, vậy anh không thấy xấu hổ khi hỏi tôi à? Tất nhiên anh chỉ có thể kìm nén câu này ở trong lòng, chứ không dám nói ra.

Lý Phàm hờ hững nói: “Cậu đừng giở trò này với tôi, tôi biết cậu đang nghĩ gì, dù tôi không phải là bạn ông ta, nhưng tôi cũng không thể đứng nhìn cậu tùy ý bắt nạt người khác.”

Người đàn ông cao lớn nghe xong logic của Lý Phàm thì cạn lời, anh cũng không ngốc nên có thể nhìn ra đối phương đang cố ý bận tâm đến chuyện vô bổ này.

Chương 999

CHƯƠNG 999: CHÌA KHÓA LONG MÔN

Người đàn ông cao lớn nhất thời khóc không ra nước mắt, chuyện gì thế này, logic này quá qua loa rồi đấy, chẳng khác nào chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn.

Anh chẳng còn lời nào để nói nữa, đành phải ngoan ngoãn nghe dạy dỗ.

“Mấy người mau cút đi!” Lý Phàm hờ hững nói.

Người đàn ông cao lớn nghe xong không những không tức giận, ngược lại trong lòng như trút được gánh nặng, hận không thể rời khỏi nơi này, vì anh biết đây không phải nơi người ở.

Nếu có thể rời khỏi đây thì quá tốt rồi, lúc này anh ta mới ra sức cúi đầu khom lưng với Lý Phàm, rồi chạy thục mạng.

Lý Phàm thấy bộ dạng của anh ta thì cực kỳ cạn lời, nhưng không nói gì nhiều, đến nước này rồi, anh cũng muốn xem thử đối phương định giở trò gì.

Nhưng anh biết rõ anh ta là ai, nếu anh ta muốn đấu với anh, quả thật quá ngây thơ rồi.

Giờ Lý Phàm mới quay đầu nhìn Trương Đức Võ, ông ta vừa nhìn thấy ánh mắt của anh thì vô thức sợ hãi, nói thật, anh vẫn để lại bóng ma rất lớn cho ông.

Lý Phàm cứ nhìn ông như thế làm ông hơi xấu hổ, ông gãi đầu, không hiểu hàm ý của anh.

Lý Phàm cười nói: “Giờ tôi đã cứu ông rồi, những lời ông mới nói đều là thật đúng không?”

Trương Đức Võ nghe vậy thì sửng sốt, ông rất bất ngờ về chuyện này, không ngờ Lý Phàm lại nói thế, nên giải thích: “Cậu Lý, những

lời tôi nói đều là thật.”

“Nếu là thật thì tốt.” Lý Phàm khẽ gật đầu nói.

Trương Đức Võ nghe xong thì có dự cảm không lành, ông cảm thấy hình như anh đang gài bẫy ông, cuối cùng ông không nhịn được lên tiếng hỏi: “Cậu Lý, có phải cậu cần tôi giúp chuyện gì đúng không, nếu cậu cần thì cứ việc nói ra, tôi sẽ giúp đỡ cậu.”

“Ông đi theo tôi trước đã.” Lý Phàm biết đây không phải là nơi để trò chuyện nên nói ngay.

Trương Đức Võ gật đầu, lúc này mới đi theo anh.

“Ông lên xe đi.” Lý Phàm không hề chê bai ông ta.

Trương Đức Võ hơi do dự nói: “Như vậy không tốt cho lắm, lỡ tôi làm bẩn thì sao?”

Trước đây chắc chắn ông sẽ khinh thường khi nhìn thấy chiếc xe sang trọng này, nhưng giờ ông đã biết kiếm tiền không hề dễ dàng như thế, nên trong lòng cảm thấy tự ti tiết kiệm.

Lý Phàm tức giận nói: “Ông mau lên xe đi, tôi sẽ dẫn ông đi mua đồ, rồi ông đi theo tôi làm việc.”

Trương Đức Võ nghe đến đây thì trong lòng nhất thời mừng rỡ, ông liên tục xác nhận mới biết anh đang nói thật, chứ không lừa gạt ông.

Trong lòng ông vô cùng kinh ngạc, rất kích động khi Lý Phàm nói những lời như vậy với mình, không nói hai lời với anh: “Cậu Lý, kể từ hôm nay, dù lên núi đao hay xuống biển lửa, chỉ cần cậu nói một câu, chắc chắn tôi sẽ không từ chối.”

Lý Phàm nhìn bộ dạng nghiêm túc của ông ta thì vừa tức vừa buồn cười, với lá gan của ông ta mà cũng không biết xấu hổ nói ra những lời này, nhưng anh không vạch trần ông ta, coi như giữ lại chút mặt mũi cho ông ta.

“Ông đừng nghiêm trọng như thế.” Lý Phàm thờ ơ nói.

Anh dẫn Trương Đức Võ đi thay một bộ đồ vest trước, rồi mới chở tới một tiệm nướng.

“Cậu Lý, cậu muốn ăn ở đây ư?” Trương Đức Võ khó hiểu hỏi.

Lý Phàm cười khẩy: “Sao nào, ông đang xem thường tôi?”

Trương Đức Võ im bặt ngay, ông không ngờ Lý Phàm bỗng hỏi câu này, nên vội xua tay nói: “Cậu Lý, cậu đang nói gì thế, tôi làm gì có lá gan đó.”

“Nếu ông không có lá gan đó thì tốt, ngược lại nếu ông có thì tôi sẽ cho ông đẹp mặt.” Lý Phàm hừ lạnh.

Trương Đức Võ lau mồ hôi lạnh, lúc này mới không suy nghĩ nhiều, vì ông biết Lý Phàm là ai.

Thật ra ông rất khó hiểu, Lý Phàm giàu như vậy, tại sao lại tới đây ăn đồ nướng.

Đợi đồ nướng được mang hết lên, Lý Phàm mới cười nói: “Chúng ta có thể ăn rồi, ông có muốn uống chút bia không?”

“Muốn muốn.” Trương Đức Võ cũng không khách sáo, đã lâu rồi ông không được ăn đồ ngon, giờ nhìn thấy đồ nướng, ông còn cảm thấy cực kỳ rung động hơn cả hải sản.

Trương Đức Võ ăn no rồi mới vỗ bụng, gấp gáp hỏi: “Cậu Lý, cậu nói đi, chỉ cần là chuyện tôi có thể làm được, chắc chắn sẽ hoàn thành giúp cậu.”

Lý Phàm hờ hững nói: “Ông nghĩ giờ ông có thể giúp tôi chuyện gì?”

Trương Đức Võ nghe vậy thì sắc mặt vô cùng lúng túng, nhưng ông không hề phủ nhận, quả thật giờ ông không thể nào giúp đỡ Lý Phàm, nên gãi đầu, nhất thời không biết phải làm gì.

Lý Phàm lảng qua chuyện khác: “Được rồi, ông đừng bày bộ dạng đó với tôi, trong lòng tôi còn không biết rõ con người ông à, tôi chỉ muốn hỏi một câu, ông biết chìa khóa Long Môn đang ở đâu không?”

Trương Đức Võ nghe xong thì hóa đá tại chỗ, nếu không chính tai nghe thấy, ông không dám tin chuyện này là thật, ông ngạc nhiên nói: “Cậu Lý, cậu đang nói đùa với tôi đúng không, lẽ ra cậu phải biết rõ về chìa khóa Long Môn hơn tôi chứ?”

Ông không ngờ Lý Phàm lại hỏi câu này, ông tưởng anh đã sớm biết chìa khóa Long Môn đang ở đâu rồi, ông không hiểu tại sao anh đã biết rõ còn cố hỏi nữa.

Lý Phàm thờ ơ nói: “Tôi biết rõ hơn ông mới là lạ đó, ông mau nói cho tôi biết đi, nếu tôi biết đã không tới đây hỏi ông rồi.”

“Không đời nào, lẽ ra chìa khóa Long Môn đang ở trong tay cậu chứ, vì Long Môn có tin tức nội bộ, nói chìa khóa đang nằm trong tay người thuộc tầng lớp cao, nhưng hiện tại chỉ còn lại mình cậu.” Trương Đức Võ giải thích.

Mới đầu Lý Phàm còn tưởng Trương Đức Võ nói đùa, nên nhìn về phía ông ta theo bản năng, rồi nhận ra ông ta không hề lừa mình.

“Xem ra ông không nói dối.” Lý Phàm thờ ơ nói.

Trương Đức Võ gượng cười gãi đầu: “Cậu Lý đang nói gì thế, giờ tôi đâu dám lừa cậu, nếu tôi biết tin tức về chìa khóa Long Môn, chắc chắn sẽ nói cho cậu biết ngay.”

“Nhưng giờ tôi chỉ muốn biết bí mật của chìa khóa Long Môn, còn mấy thứ khác tôi không muốn để tâm đến.” Lý Phàm nhíu mày nói.

Từ thái độ của Đại Long Vương và Long Hậu, anh có thể đoán ra chìa khóa Long Môn quan trọng đến nhường nào, nếu lấy được nó sẽ là chuyện tốt.

Lý Phàm vô thức nhìn Trương Đức Võ, anh chỉ mong ông ta có thể nói rõ cho mình biết.

Trương Đức Võ nghe xong thì im lặng, trong lòng ông rất nghi ngờ về điều này, cuối cùng mới lên tiếng hỏi: “Cậu Lý, chìa khóa Long Môn thật sự không ở trên người cậu ư?”

Lý Phàm nhìn Trương Đức Võ như một tên ngốc ngay, ông ta lộ ra vẻ mặt nghi ngờ nói: “Không đúng, nếu nó không ở trên người cậu,

thì đang nằm trong tay ai chứ?”

Chương 1000

CHƯƠNG 1000: CHỦ TRÌ HỐNG HÁCH

“Ông hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai, giờ chuyện quan trọng không phải là chìa khóa Long Môn đang nằm trong tay ai, ông phải điều tra rõ cho tôi, bằng không tôi sẽ cho ông đẹp mặt.” Lý Phàm tức giận lườm ông ta.

Trương Đức Võ bắt đầu đau đầu, ông cũng rất bất đắc dĩ, muốn giúp đỡ anh nhưng giờ ông thật sự không có một tý manh mối.

Trương Đức Võ vô thức nói: “Cậu Lý, trước tiên cậu đừng sốt ruột, tôi biết cậu đang nghĩ gì, nên cậu đừng nóng.”

Lý Phàm cho ông ta cơ hội và thời gian để suy nghĩ, cuối cùng Trương Đức Võ cũng lên tiếng: “Cậu Lý, tôi biết rồi, có lẽ chìa khóa Long Môn vẫn đang ở trong nội bộ Long Môn, nhưng tôi lại không biết nó đang nằm trong tay ai.”

“Vậy ông từng nhìn thấy chìa khóa Long Môn đó chưa?” Vừa dứt lời, Lý Phàm liền biết mình đang hỏi vô ích.

Ban đầu để đùa bỡn Trương Đức Võ, anh đã làm ra một chiếc chìa khóa Long Môn giả, mà ông ta vẫn lấy trộm như thường, có thể thấy ông ta cũng chưa nhìn thấy hình dạng của nó.

Trương Đức Võ thở dài: “Chắc chắn chìa khóa Long Môn không phải là chiếc chìa khóa tầm thường, mà nó sẽ có hình thù kỳ quái giống như hình tròn.”

Lý Phàm nghe vậy thì sửng sốt, thảo nào ban đầu Trương Đức Võ tưởng chìa khóa Long Môn mà anh làm giả là thật, hóa ra là vì ông ta đã tình cờ nhìn thấy nên đoán ra hình dạng của nó.

Nhưng mấy thứ này chỉ là vẻ bề ngoài, gần như không có tác dụng gì mấy, Lý Phàm không biết chìa khóa Long Môn là vật quý báu gì, nên rất đau đầu bất lực.

Trương Đức Võ nói: “Cậu Lý, cậu tuyệt đối đừng sốt ruột, tôi biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, nhưng giờ chúng ta cần phải bình tĩnh.”

Lý Phàm lạnh nhạt đáp: “Đến nước này rồi thì ông bảo tôi phải bình tĩnh thế nào?”

Trương Đức Võ thầm thở dài, ông cũng muốn báo đáp Lý Phàm, nhưng ông thật sự không giúp gì được trong chuyện chìa khóa Long Môn.

Trương Đức Võ chợt nhớ ra điều gì đó nên vội nói: “Cậu Lý, cậu đừng sốt sắng, tôi đã nghĩ ra một cách, chắc chắn có thể giúp cậu tìm thấy chìa khóa Long Môn.”

Lý Phàm nghe xong thì tinh thần cũng phấn chấn, vô thức nhìn về phía Trương Đức Võ, muốn nghe ý kiến của ông ta.

Lúc này Trương Đức Võ mới giải thích: “Trước đây tôi đã nhìn thấy chìa khóa Long Môn rồi, có lẽ nó đang ở trên một hội chùa.”

“Ông đang đùa bỡn tôi đúng không?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Anh nghĩ chắc chắn đầu óc Trương Đức Võ bị úng nước rồi, nếu ông ta thật sự đã nhìn thấy nó đã sớm lấy về rồi, anh còn tưởng mình đã bỏ ra không ít tiền, đồng thời cứu ông ta một mạng, thì ông ta sẽ báo đáp anh.

Ai ngờ Trương Đức Võ lại gài bẫy anh ở khắp nơi, điều này đã khiến Lý Phàm hơi mất bình tĩnh.

Trương Đức Võ lau mồ hôi lạnh, ông không ngờ tâm trạng anh lại kích động đến thế, nên vội giải thích: “Cậu Lý, tôi nói thật đó, tôi thật sự đã nhìn thấy nó ở trên hội chùa, nhưng chỉ liếc mắt, giờ mới chợt nhớ ra.”

“Tại sao chìa khóa Long Môn đó lại ở trên hội chùa, rồi hội chùa đó ở đâu?” Lý Phàm nhíu mày hỏi.

Mặc dù thông tin Trương Đức Võ đưa ra không mấy quan trọng, nhưng chí ít đã có manh mối về chìa khóa Long Môn, dù sao cũng có thông tin về nó rồi, ít nhiều gì cũng là chuyện tốt.

Giờ Trương Đức Võ mới giải thích: “Chuyện này đã trôi qua rất lâu rồi, có lẽ thứ đó đã sớm không còn ở đấy nữa, nhưng tôi chắc chắn đã nhìn thấy chìa khóa Long Môn, hội chùa đó nằm ở Hán Thành, tên là Ngũ Trang Miếu.”

“Vậy giờ chúng ta tới đó xem thử đi.” Dù chuyện này là thật hay giả thì Lý Phàm cũng quyết định đi xem thử, lỡ anh thành công thì sao?

Rồi Trương Đức Võ nói cho anh biết bí mật của chìa khóa Long Môn trong hội chùa đó, hóa ra ban đầu rất nhiều người đều không biết nó là gì, cho đến nhiều năm về trước, có một bức thư phong thủy được gửi cho người trong nội bộ Long Môn, nên mới giao nộp chìa khóa Long Môn.

Ai ngờ mọi chuyện lại phát sinh đến mức độ này.

Nói thật, nếu Trương Đức Võ biết, chắc chắn ông sẽ lấy về, giờ ông mới biết mình đã hối hận muộn màng, nhưng cũng may ông đang đứng về phía Lý Phàm, nên cũng tốt lắm rồi.

“Cậu Lý, tôi sẽ đi theo cậu, nhưng cậu phải bảo đảm an toàn cho tôi.” Trương Đức Võ bỗng xung phong bước ra nói một câu.

Thật ra ông biết mình đã bị Long Hậu theo dõi, nên giờ ông chỉ lo lắng một điều, đó là Long Hậu sẽ gây rắc rối cho ông, nên vô thức nhìn Lý Phàm, hy vọng anh có thể giúp ông chuyện này.

Lý Phàm hờ hững đáp: “Được, tôi nhất định sẽ giúp ông trong chuyện này.”

Trương Đức Võ nghe xong thì nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đây chính là điều mà ông mong muốn, ông tin rằng có Lý Phàm bảo vệ mình, chắc chắn ông sẽ không sao.

“Cậu Lý, vậy thì quá tốt rồi, tôi biết cậu Lý sẽ không bỏ mặc tôi mà.” Trương Đức Võ rất cảm kích nói.

Lý Phàm tức giận lườm Trương Đức Võ, chẳng muốn nói nhảm nhiều với ông ta, anh chợt cảm thấy ông ta quá thận trọng, hơn nữa có hơi dây dưa.

Sau đó Lý Phàm và Trương Đức Võ cùng tới hội chùa, vừa đến nơi, ông ta đã đi thẳng vào trong hỏi chủ trì.

Chủ trì lạnh nhạt nói: “Thật ngại quá, món đồ đó đã bị người khác mua mất rồi.”

Trương Đức Võ nghe xong thì sắc mặt nhất thời mất bình tĩnh, ông tức giận nhìn chủ trì đó, không ngờ ông ta lại nói một câu như vậy với ông.

Ông túm chặt chủ trì theo bản năng, rồi nghiến răng nói: “Ông nói vậy là sao, đó là đồ của Long Môn, vậy mà ông dám tự ý bán đi?”

Thật ra ông không phải là người Long Môn, cũng không muốn dính líu quá nhiều đến nơi đó, nhưng ông đã đồng ý với Lý Phàm, phải báo đáp anh, giờ đồ không còn ở đây nữa, ông nổi giận cũng là điều dễ hiểu, nên những lời lúc nãy chỉ là viện cớ thôi.

Chủ trì đó cũng có chút võ công, nhất thời điểm Nhất Chỉ, Trương Đức Võ cảm thấy mình sắp không thở nổi, nhưng vẫn tức giận nhìn chủ trì, muốn ông ta giải thích rõ ràng với mình.

“Thật ngại quá, tôi là chủ trì nơi này, nên tôi nói thứ gì là thứ nấy.” Chủ trì đó tức giận nói.

Lý Phàm và Trương Đức Võ đều sửng sốt, đối phương ăn mặc rất chính trực, ai ngờ giọng điệu và thái độ nói chuyện lại ra vẻ đạo mạo, hoàn toàn giống hệt kẻ cướp.

Trương Đức Võ bùng lửa giận, nhưng vẫn kiêng dè thực lực của ông ta, nên do dự không dám ra tay.

Lý Phàm nhíu mày, khẽ cười nói: “Chào ông, ông có biết thứ đó đã bán cho ai không?”

Nhưng chủ trì lại lạnh lùng đáp: “Xin lỗi, đây là chuyện riêng tư của người mua, nên tôi không thể nói cho cậu biết.”

“Vậy tôi phải làm thế nào ông mới có thể nói cho tôi biết?” Lý Phàm tò mò hỏi.

Chương 1001: Đánh Chủ Trì Còn Muốn Chạy

Ai ngờ chủ trì lại im lặng, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười khinh thường, Lý Phàm thấy thái độ của ông ta thì ít nhiều gì cũng hiểu rõ, anh cũng không ngốc, nên có thể nhìn ra chủ trì này đang rảnh rỗi gây sự.

Đã như vậy anh sẽ không ngại lấy cứng đối cứng, để xem ông ta định giở trò gì với anh.

Ngoài mặt chủ trì ra vẻ bình thản ung dung nói: "Hai vị, tôi không muốn ra tay đánh nhau, nếu hai người còn không chịu đi, vậy thì đừng trách tôi không khách sáo."
Lý Phàm nghe thấy lời nói giả dối của ông ta thì không khỏi sửng sốt, lão già này thật dối trá, nói một đằng làm một nẻo.

Nhưng Lý Phàm xem thường nhất là hạng người này, ví dụ kiểu người ngoài mặt thì lịch sự nhã nhặn, nhưng thực chất lại là kẻ bại hoại, tất nhiên, chủ trì này cũng nằm trong số đó.

Lý Phàm cười nói: "Nếu đã như thế thì chúng tôi cũng không ngại giao đấu, nếu tôi thắng, ông phải nói cho tôi biết, thế nào?"
Thật ra anh đang nể mặt ông ta, bằng không anh đã sớm không nói câu nào mà ra tay đánh nhau rồi, cần gì phải nói nhảm nhiều với ông ta.

Lúc này chủ trì mới hừ lạnh: "Được, chàng trai trẻ, cậu rất can đảm, nhưng tôi sẽ cho cậu mở mang tầm mắt về sự lợi hại của tôi."

Lý Phàm thấy giờ này mà ông ta vẫn còn ra vẻ thì mỉm cười, giữa người với người nên thành thật một chút được không, anh ngoắc ngón tay, ra hiệu ông ta hãy xuất chiêu.

Sắc mặt chủ trì ảm đạm, như đang bị khiêu khích, trước giờ đều là ông đi gây sự với người khác, làm gì có ai dám tới đây gây sự với ông?
Nên ông rất nổi nóng, sử dụng chiêu "Nhất Dương Chỉ' của mình theo bản năng.

Ông tin rằng không người bình thường nào có thể tiếp nổi chiêu này của ông, vì nó có thể làm cho đối phương biết khó mà rút lui.

Nhưng tiếp theo ông không thể nào bình tĩnh lại được, nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin chuyện này là thật, Lý Phàm không những không bị gì, mà ngược lại còn tươi cười nhìn ông.

"Chuyện gì thế này?" Chủ trì cực kỳ ngạc nhiên.

Ông tưởng một chiêu của mình có thể giết chết Lý Phàm trong tích tắc, ai ngờ anh lại có thể ngăn cản được, lần này ông đã mất bình tĩnh, nếu không nhìn thấy ngay trước mắt, ông sẽ không tin đây là sự thật.

Ông hít sâu một hơi, vô cùng kinh ngạc về thực lực mà Lý Phàm đã thể hiện.

"Sao cậu lại mạnh đến thế?" Chủ trì kinh ngạc thốt lên.

Lý Phàm thấy dáng vẻ của ông ta thì nhất thời mỉm cười không nói gì, ông ta tưởng mình là chủ trì nơi này thì không ai có thể làm gì được à, nhưng ông ta đâu biết đến câu núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi ắt có người giỏi hơn.

Trương Đức Võ thấy chủ trì bị dạy cho một bài học thì bật cười ha hả ngay, đây chính là kết quả mà ông mong muốn, ông cười chế giễu mỉa mai chủ trì: "Lão già kia, chẳng phải ông rất lợi hại à, sao không ngông cuồng nữa đi, dù ông ngông cuồng đến đâu cũng không bằng cậu Lý."
Sau khi thấy chủ trì thất bại thì trong lòng ông vô cùng hả hê, đây chính là kết quả mà ông mong muốn, ông cố ý muốn nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của đối phương.

Chủ trì cực kỳ tức giận, ông định nổi nóng nhưng cuối cùng lại nhẫn nhịn, vì ông biết giờ mình không được bùng lửa giận, mà phải học cách nhẫn nhịn mới được.

Chủ trì lại bắt đầu dốc hết sức, Lý Phàm thấy ông ta nổi lên sát khí thì không nhiều lời với ông ta nữa, mà vung tay đấm vào người chủ trì.

Mặc dù chủ trì là người ra tay trước, nhưng nắm đấm của Lý Phàm lại theo sát phía sau, nên chủ trì gần như không kịp phòng bị.

Cả người chủ trì lùi về sau mấy bước, tràn đầy khiếp sợ nhìn Lý Phàm, không dám tin đây là sức mạnh do con người nắm giữ.

“Cậu là cao thủ nội ngoại gia?” Đúng lúc này, chủ trì bỗng kinh ngạc thốt lên.

Ông biết cao thủ ngoại gia nhiều vô kể, còn nội gia thì phân tán ở khắp nơi trên thế giới, nhưng muốn tu luyện thành nội ngoại gia thì khó khăn đến cỡ nào, huống chi là có thể tinh thông.

Nhưng Lý Phàm lại làm được, ông không khỏi hơi khiếp sợ, anh mới bây lớn chứ, còn ông sắp gần đất xa trời rồi, thế mà không bằng Lý Phàm, ông không khỏi lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Lý Phàm thấy ông ta mặc cảm tự ti thì chế giễu: “Xem ra ông cũng khá lắm, cũng là một cao thủ.”
Mặc dù đây là lời khen, nhưng chủ trì có nghe thế nào cũng cảm thấy câu nói của Lý Phàm mang theo gai nhọn, làm ông rất chán nản.

“Ranh con, tôi thấy cậu chán sống rồi!” Chủ trì giận dữ, tiếp tục ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm đấm vào người ông ta, chủ trì không khỏi lùi về sau mấy bước, nhìn thấy chiếc chuông ở sau lưng thì trong lòng nảy ra sáng kiến, vô thức rung chuông gọi người.

Nhất thời một đám hòa thượng xuất hiện, bọn họ đều ở trần, lộ ra cơ bắp mang tính bùng nổ.

“Chủ trì.” Mấy hòa thượng đó rất kính trọng gọi.

Chủ trì chỉ tay vào Lý Phàm rồi cười khẩy: “Các cậu mau đánh cậu ta một trận cho tôi, rồi đuổi ra ngoài.”
“Vâng.” Mấy hòa thượng đồng thanh đáp, rồi rất có hứng thú nhìn Lý Phàm nói: “Cậu đã đắc tội với chủ trì còn muốn rời đi, tiếp chiêu đi.”
Mấy hòa thượng bắt đầu kết hợp bày trận pháp ngay, trông rất lợi hại, làm người khác gần như không thể nhìn thấu.

Lý Phàm thấy trận pháp của họ thì không khỏi bật cười thành tiếng, đến nước này rồi mà mấy hòa thượng này vẫn muốn đánh nhau với mình, thật sự quá ngây thơ rồi.

Trương Đức Võ không khỏi lo lắng, sợ Lý Phàm không phải là đối thủ của mấy hòa thượng này, dù gì đối phương cũng có nhiều người, nếu cứ đánh nhau như thế, chắc chắn sẽ hoàn toàn bất lợi.

Ông bắt đầu lo lắng, không biết phải làm thế nào, giờ trong lòng ông đang rất hỗn loạn, chuyện đã đến nước này, ông đành phải cầu khẩn Lý Phàm có thể đánh mấy người chủ trì tè ra quần.

Lý Phàm chứng kiến cảnh tượng này thì ngẩn người, hình như là Thập Bát Đồng Nhân Trận, anh nhất thời dở khóc dở cười, trước đây anh chỉ nhìn thấy cảnh tượng này trong phim ảnh, ai ngờ lại xuất hiện ở đây.

Nếu không tận mắt chiêm ngưỡng, anh không dám tin đây là sự thật.

Lý Phàm vô cùng bất ngờ về chuyện này, anh đã hạ quyết tâm rồi, anh phải cho mấy hòa thượng này thấy sự lợi hại của anh.

.

truyện xuyên nhanh
Sau khi hợp thành Thập Bát Đồng Nhân Trận, mấy hòa thượng cực kỳ tự tin về mình, cho rằng Lý Phàm không thể vượt qua được cửa ải này.

Chủ trì nở nụ cười lạnh lùng: “Tôi đã bảo hai người hãy đi đi nhưng hai người không chịu nghe, cứ muốn trầy da tróc vảy mới chịu rời đi, xem ra hai người thật sự không biết tự lượng sức mình.”
Lý Phàm nghe xong thì mỉm cười ngay, giờ này mà chủ trì vẫn suy nghĩ ngây thơ như thế.

Mặc dù trận pháp Thập Bát Đồng Nhân này không dễ phá vỡ, nhưng Lý Phàm vẫn rất tự tin về bản thân, anh vung tay đấm vào người mấy hòa thượng..

Chương 1002: Cuộc Gọi Của Bạn Cũ

Dù trận pháp của mấy người này hoa hòe đến mức nào, cũng chẳng có tác dụng gì với Lý Phàm, anh cho rằng mấy người này suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

“Ha ha, chẳng phải mấy người muốn đánh tôi à, tôi sẽ cho các người mở mang tầm mắt về sự lợi hại của tôi.” Lý Phàm hờ hững nói.

Mười tám người đồng đó đều sửng sốt, bọn họ mới bị anh đánh trúng nên trong lòng hơi khó chịu.

Lý Phàm biết, đối mặt với tình huống này, chỉ có sức mạnh tuyệt đối mới giành được thắng lợi.

Anh lại ra tay điên cuồng, chỉ trong chốc lát, mười tám người đồng đó đã đau đến mức không thể chịu nổi, vội cầu xin Lý Phàm: “Đại ca, anh nhẹ tay một chút được không?”
Lý Phàm làm như không nghe thấy, giờ này mà bọn họ vẫn suy nghĩ ngây thơ như thế, anh lại vung nắm đấm nói: “Mấy người bớt nói mấy lời này với tôi đi, chẳng lẽ trong lòng tôi còn không rõ mấy người là ai à?”
Bọn họ đều vô cùng đau đớn, cảm thấy kinh ngạc, sửng sốt, mọi thứ ở trước mắt đã nằm ngoài sức tưởng tượng của họ.

Lý Phàm hờ hững nói: “Mấy người không phải là đối thủ của tôi, nên đừng đấu với tôi làm gì.”

Mười tám người đồng đó bắt đầu do dự, lúc nãy khi giao đấu, bọn họ cũng nhận ra sự lợi hại của Lý Phàm, biết chắc rằng dù mình có đấu tiếp cũng thua thôi.

Bọn họ liếc nhìn nhau, không ai dám phản đối Lý Phàm, đành phải bắt đầu giải tán.

Đây chính là kết quả mà Lý Phàm mong muốn, nếu mấy người này không thành thật, anh sẽ cho họ biết sự lợi hại của anh, anh bỗng ra tay, mỗi lần đều ngày càng tàn nhẫn.

Mấy người đó khiếp sợ, cảm thấy khó mà tin nổi, nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ sẽ không tin chuyện này là thật.

Chủ trì thấy mười tám người đồng mà mình luôn tự hào đã bại trận, thì cả người hóa đá chết đứng tại chỗ.

Mười tám người đồng đều thức thời giải tán, xem như chưa nhìn thấy gì.

Lúc chủ trì thấy Lý Phàm đang đi tới thì trong lòng có dự cảm không lành, lần này ông mới biết mình đã chọc phải một nhân vật đáng sợ.

“Cái đó, trước tiên cậu đừng nóng giận, tôi biết cậu rất có ý kiến với tôi, nhưng có gì thì cứ từ từ mà nói được không?” Chủ trì ho khan nói.

Lý Phàm cười đáp: “Nếu đã có gì thì cứ từ từ mà nói, vậy ông có thể nói cho tôi biết thông tin về người mua kia được không?”
Chủ trì hít sâu một hơi, rất bất ngờ về chuyện này, ông do dự mấy giây rồi mới nói: “Cái đó, tất nhiên là được rồi, người mua kia họ Vương, cũng rất có tiếng tăm ở Hán Thành.”
“Là nhà họ Vương à?” Trương Đức Võ đã đi theo Long Hậu nhiều năm, không phải chỉ cho có, hễ là nhân vật lớn nhỏ ở Hán Thành, ông đều đã nghe qua, nên đoán ra ngay.

Chủ trì vội gật đầu lia lịa.

Lý Phàm biết được tin tức thì không nán lại đây nữa, mà rời đi ngay.

“Nhà họ Vương đó có lai lịch thế nào?” Lý Phàm tò mò hỏi.

Lúc này Trương Đức Võ mới thành thật khai báo: “Nhà họ Vương kia không hề đơn giản, ở Hán Thành, thế lực của ông ta chỉ đứng

sau Sở Trung Thiên và đội trưởng Chương, là một gia tộc kinh doanh lớn."

Lý Phàm nghe xong thì không hề xem thường nhà họ Vương, Sở Trung Thiên thuộc thế giới ngầm, đội trưởng Chương thì đi theo con đường chính nghĩa, còn doanh nghiệp lớn nhất Hán Thành thì anh không biết.

Vì anh không để tâm đến nó, không ngờ nhà họ Vương lại trộn lẫn cả hai con đường, hơn nữa còn khiêm tốn như thế, xem ra nhà họ Vương kia không hề đơn giản.

"Nếu nhà họ Vương kia lợi hại như vậy, thì tôi đã xem thường bọn họ rồi." Lý Phàm trầm ngâm nói.

Anh tưởng nhà họ Vương kia rất bình thường, nhưng giờ nghe Trương Đức Võ nói thế, anh mới biết mình đã xem thường bọn họ.

Trương Đức Võ cười đáp: "Cậu Lý, cậu đừng lo, dù nhà họ Vương lợi hại đến đâu thì chẳng có tác dụng gì khi đứng trước mặt cậu, vì cậu là Long Môn thiếu chủ mà."
Lý Phàm lạnh nhạt đáp: "Giờ tôi không còn là Long Môn thiếu chủ nữa, hơn nữa tôi cũng không thích cái tên này."
Anh đã sớm thất vọng với Long Môn rồi, giờ anh đã thoát khỏi sự khống chế ở nơi đó, nên không muốn dùng danh hiệu Long Môn thiếu chủ này nữa.

Trương Đức Võ nghe vậy thì sửng sốt, ông rất bất ngờ khi anh bị đuổi ra khỏi Long Môn, nếu không chính tai nghe thấy, ông dám tin đây là sự thật.

Nếu không có át chủ bài Long Môn, e rằng chuyện này sẽ khó giải quyết.

"Cậu Lý, chuyện này hơi khó giải quyết, nhà họ Vương chỉ thích ăn cứng không ăn mềm." Trương Đức Võ vốn định bảo Lý Phàm mượn bối cảnh Long Môn để uy hiếp nhà họ Vương, như vậy mới có thể thành công trong một lần.

Nhưng giờ anh không còn là Long Môn thiếu chủ nữa, chắc chắn

chiêu này sẽ không có tác dụng.

Lý Phàm nở nụ cười thần bí nói: “Chẳng lẽ tôi rời khỏi Long Môn thì không thể sống tiếp à?”
Trương Đức Võ ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, sau khi nhìn thấy nụ cười tự tin của anh, ông liền biết chắc rằng anh đã có át chủ bài rồi, nên không khỏi mong đợi.

Ông muốn xem thử át chủ bài của anh là gì, cuối cùng Lý Phàm cũng lên tiếng: “Dù nhà họ Vương lợi hại đến đâu, thì trong mắt tôi, bọn họ chỉ là đồ tép riu, sớm muộn gì tôi cũng sẽ cho bọn họ thấy sự lợi hại của tôi.”
Trương Đức Võ không hề phủ nhận điều này, ông không ngờ Lý Phàm lại nghĩ như vậy, điều này đã làm ông ngẩn người, cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Cậu Lý, vậy cậu có cách gì không?” Trương Đức Võ không nhịn được hỏi, ông rất tò mò về chuyện này, nếu anh đã rời khỏi Long Môn, thì còn có thể nhờ sự trợ giúp của ai đây?

Giờ Lý Phàm mới nói: “Tôi quen đội trưởng Chương và Sở Trung Thiên.”
Lý Phàm chỉ nói một câu ngắn gọn đã làm Trương Đức Võ chấn động, ông biết đội trưởng Chương và Sở Trung Thiên là hai nhân vật mạnh đến cỡ nào.

Quả thật ông đã quên mất Lý Phàm có quan hệ rất tốt với đội trưởng Chương và Sở Trung Thiên, nếu gộp hai người này lại, ít nhất cũng uy hiếp hơn cả Long Môn.

“Cậu Lý, cậu thật lợi hại, tôi phải bật ngón cái cho cậu.” Trương Đức Võ không khỏi bật ngón cái nói.

Lý Phàm cười đáp: “Tất nhiên rồi, tôi cũng quen ngài Võ ở Võ Thành.”
Trương Đức Võ lại hít ngụm khí lạnh, ông cũng không ngốc, nên có thể nhìn ra lần này thắng chắc rồi.

“Cậu Lý, cậu thật sự quá lợi hại.” Trương Đức Võ cảm thán.

Lý Phàm mỉm cười bất đắc dĩ, chẳng muốn nhiều lời với Trương Đức Võ nữa, vì anh biết có giải thích nhiều như vậy cũng vô ích.

Đúng lúc này, Lý Phàm nhận được điện thoại, là bạn cũ của anh gọi tới.

“Cứu tôi với Lý Phàm, tôi bị người khác truy sát rồi.”
“Cậu nói rõ ra xem nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”
Lý Phàm có thể nghe ra, đây là tiếng của bạn cũ Lý Dũng, sau khi nghe thấy sự sợ hãi và cầu cứu trong giọng nói anh ta, anh liền không nhịn được hỏi.

“Tôi đang đánh bạc ở sòng bạc, rồi vay tiền, cuối cùng vẫn đánh thua, bọn họ nói nếu không trả nổi tiền, bọn họ sẽ giết tôi, trong những bạn học mà tôi biết, chỉ có cậu là người có bản lĩnh nhất.”.

Chương 1003: Mỡ Nó Rán Nó

Lý Phàm nghe vậy cũng cạn lời.

Ít nhiều gì anh cũng có ấn tượng với Lý Dũng này.

Lúc đó khi anh tham gia buổi họp lớp, đối phương cứ không ngừng chế giễu anh mãi đến sau khi anh ngả bài, đối phương liền quay ngược lại nịnh nọt anh.

Tuy đã lâu đối phương không liên lạc khiến anh nghĩ đối phương đã từ bỏ rồi ai ngờ lúc này đối phương lại gọi điện thoại cho anh.

Lý Phàm cũng không nói gì.

Anh không phải người làm từ thiện, trong khi anh cũng chẳng thân thiết gì với đối phương, bọn họ chẳng qua chỉ là bạn học bình thường, anh dựa vào đâu giúp đỡ đối phương?
Bởi vì anh mở loa ngoài nên sau khi Trương Đức Võ ở bên cạnh nghe xong cũng liên tục lắc đầu, không tán thành việc Lý Phàm giúp đỡ Lý Dũng.

“Xin lỗi, đây là chuyện của cậu, tôi không cách nào giúp được.” Lý Phàm khẽ nói.

Nếu bên kia ốm đau gì đó, anh còn có thể giúp đỡ nhưng nếu đối phương đi đánh bạc thì đương nhiên anh không tài nào chấp nhận được chứ đừng nói chi thông cảm.

“Cậu hãy giúp tôi lần này đi.

Cậu cho tôi ba trăm triệu tôi hứa sẽ không bám riết cậu nữa.”
Lý Phàm tức đến bật cười, nghe ý của đối phương hình như sẽ bám riết không tha.

Anh không chặn số của đối phương đã tốt lắm rồi.

“Đừng giở trò mánh lới với tôi.

Tôi sẽ không giúp cậu đâu, cậu tự lo thân mình đi.”
Nhưng khi Lý Phàm vừa muốn cúp điện thoại thì đầu bên kia lại vang lên giọng nói của người đàn ông.

“Mày đúng là chán sống, dám đến địa bàn của Đại Long Vương, bây giờ thua sạch tiền còn không chịu trả?”
Lý Phàm thoáng đơ người.

Là địa bàn của Đại Long Vương à? Thú vị đấy! Anh sờ cằm, đột nhiên đổi ý.

Sòng bạc của Đại Long Vương chắc chơi vui lắm?
Anh cũng đúng dịp muốn tìm cơ hội ra tay với Đại Long Vương.

Bây giờ cơ hội cũng đã tới.

Lý Phàm vươn vai, chuẩn bị ra tay.

Trương Đức Võ ngơ ngác nhìn điệu bộ của Lý Phàm.

“Cậu Lý, có lời này không biết tôi có nên nói không.

Bởi vì tôi sợ nói ra anh sẽ giận.” Trương Đức Võ thoáng chần chờ sau đó nhịn không được tò mò nói.

Lý Phàm cười nói: “Có phải ông thấy tôi quá nhân từ khi muốn giúp đỡ người bạn học này đúng không?”
Trương Đức Võ sửng sốt.

Ông ta không ngờ Lý Phàm lại đoán được suy nghĩ của mình.

Nhưng sau khi đoán xong, ông ta chẳng những không phản đối mà còn gật đầu thật mạnh.

Lý Phàm khẽ mỉm cười: “Yên tâm đi.

Tôi không phải vì việc này mà là vì việc khác.”
Trương Đức Võ càng mơ màng.

Mãi đến sau khi biết được ý nghĩ của Lý Phàm, ông ta nhịn không được hít sâu một hơi.

Nếu không tận tai nghe thấy, chắc ông ta sẽ không dám tin đây là sự thật.

Ông ta không ngờ đối phương lại to gan như vậy.

Anh thế mà dám ra tay trên địa bàn của Đại Long Vương.

“Việc này hình như hơi liều thì phải?” Trương Đức Võ ngạc nhiên nói.

Ông ta biết rất rõ Đại Long Vương là người thế nào.

Lý Phàm làm vậy chẳng khác nào nhổ râu hùm, thậm chí có thể nói là tát thẳng mặt Đại Long Vương.

Ông ta không bao giờ dám nghĩ như vậy.

Thế mà Lý Phàm này lại dám chủ động đến địa bàn Đại Long Vương gây chuyện.

Nếu đổi thành người khác, Trương Đức Võ dám chắc đầu óc của người đó bị đứt dây thần kinh, nhưng đổi lại là Lý Phàm, ông ta không thể không suy nghĩ lại.

Ông ta thấy chắc chắn Lý Phàm nói được làm được.

Dù sao Lý Phàm đã khiến ông ta tận mắt chứng kiến vô số kỳ tích, gần như lần nào cũng vậy.

Vì vậy ông thấy lần này cũng không ngoại lệ.

“Cậu Lý, chắc không phải cậu đang nói đùa đấy chứ?” Trương Đức

Võ kinh ngạc nói.

Lý Phàm cười nói: “Sao nào? Ông dám đi không?”
Trương Đức Võ thoáng do dự.

Ông ta nghĩ mạng sống của mình là do Lý Phàm cứu, nếu lùi bước, chắc chắn Lý Phàm sẽ không trọng dụng ông ta.

Ông ta có linh cảm nếu đi theo Lý Phàm nhất định sẽ cơm no rượu say, đúng là không gì tốt bằng.

Cuối cùng Trương Đức Võ cũng dứt khoát đồng ý.

Thay vì làm cá khô, không bằng nghĩ cách vươn mình thế là ông ta lập tức gật đầu nói: “Được, cậu Lý, tôi tán thành suy nghĩ của anh.”
Lý Phàm chính là muốn câu nói này của Trương Đức Võ.

Nếu đối phương đồng ý thì không gì tốt bằng.

Lý Phàm lập tức chuẩn bị hành động, đồng thời nói với Trương Đức Võ: “Được, hy vọng ông sẽ không khiến tôi thất vọng.”
Lý Phàm và Trương Đức Võ nói chuyện xong mới đến chợ đêm của Đại Long Vương.

Đây là mạch máu kinh tế của Đại Long Vương.

Phần lớn thu nhập của Đại Long Vương đều đến từ chợ đêm này.

Vì vậy Đại Long Vương vô cùng quan tâm đến nơi này.

Ông ta gần như sắp xếp toàn bộ nhân tài bên cạnh mình đến đây.

Lý Phàm cũng không muốn làm quá đáng, chỉ là muốn cho Đại Long Vương biết mặt chút thôi.

Anh muốn để đối phương biết hậu quả khi đối nghịch với anh.

Lúc bình thường, Lý Phàm không cách nào ra tay đối phó Đại Long Vương mà lúc này đúng là một cơ hội tốt.

Cùng lúc đó Đại Long Vương đang huấn luyện đại trận Long Môn, hoàn toàn không biết mạch máu kinh tế của mình đã lọt vào tầm ngắm của Lý Phàm.

Sau khi Lý Phàm và Trương Đức Võ bước vào, lập tức bị một đám nữ phục vụ xinh đẹp vây quanh, khiến Trương Đức Võ rất muốn vùi đầu vào.

Lý Phàm thấy dáng vẻ mất mặt của Trương Đức Võ thì liếc ông ta một cái.

Anh còn tưởng Trương Đức Võ này ít nhiều cũng là người nghiêm chỉnh, chút ai ngờ đối phương lại mất bình tĩnh đến vậy.

“Ông đứng đắn một chút.” Lý Phàm tức giận liếc mắt nhìn.

Trương Đức Võ bị mắng một trận mới gãi đầu, thu lại dáng vẻ không đứng đắn của mình.

Dù sau nếu ông ta muốn đi theo Lý Phàm thì không thể khiến đối phương mất mặt được.

Lý Phàm đi thẳng đến sòng bạc.

Sau khi vào trong liền có rất nhiều người bước tới chèo kéo anh.

Lý Phàm biết những kẻ này đều mồi chài muốn lừa gạt khách hàng đánh bạc.

Đợi sau khi bạn không còn tiền, bọn họ sẽ lập tức vứt bạn như vứt rác.

Nhưng có một nhà cái chuyên lắc xúc xắc sau khi thấy Lý Phàm ăn mặc làng nhàng thì khinh ra mặt.

Ông ta nghĩ chắc chắn Lý Phàm là kẻ nghèo kiết xác.

Nhưng lúc này Lý Phàm lại móc ra một xấp tiền dày cộm nói: “Tôi

muốn chơi với ông một ván, cứ chơi xúc xắc to nhỏ là được.

Ai thắng thì đưa tiền cho người đó.”
Nhà cái lắc xúc xắc thấy vậy đờ người.

Nếu không tận mắt nhìn thấy có đánh chết ông ta cũng không tin đây là sự thật.

“Được.” Nhà cái lắc xúc xắc nhếc mép cười, nghĩ thầm mình sắp câu được con cá lớn.

Ông ta còn nghĩ trên người Lý Phàm không có một đồng xu nhưng bây giờ ông ta đã đổi ý, lập tức xoa tay, cười hi ha nói.

Ông ta là Thiên Thủ ở đây.

Ông ta tin bản thân có thể thắng sạch tiền của đối phương.

Ông ta kết luận đối phương chính là gà mới hơn nữa trên người chỉ có mớ tiền này..

Chương 1004: Táng Gia Bại Sản

Thiên Thủ kia tin rằng sau khi ông ta thắng ván này, chắc chắn sẽ khiến đối phương táng gia bại sản.

Dù đây là địa bàn của Đại Long Vương nhưng anh ta cũng phải tém tém lại một chút, dầu gì ông ta cũng phải suy nghĩ vì danh dự của Đại Long Vương.

Nếu lỡ ông ta thắng nhiều quá, ngược lại sẽ bị người ta coi là cờ gian bạc lận, ảnh hưởng tới danh dự của Đại Long Vương.

Ông ta nhìn Lý Phàm một lượt, hẳn là người không có tiền.

Biết đâu thắng một ván có lẽ bớt rất nhiều phiền phức.

Nhưng ông ta lại không biết, trong khi ông ta coi Lý Phàm là miếng thịt mỡ thì Lý Phàm lại xem ông ta là kẻ thiểu năng.

Thiên Thủ kia cười nói: "Được, vậy để tôi chơi trước."
Lập tức ông ta bắt đầu lắc xúc xắc.

Ông ta lắc được năm điểm.

Đây là do ông ta tự lắc được, không hề dựa vào cơ quan.

Ông ta đã thành công bởi cách này, cho nên rất tự tin lần này Lý Phàm sẽ thua chắc.

Ông ta rất có lòng tin đối phương sẽ không lắc được sáu điểm.

"Tới lượt cậu." Sau khi ông ta mở tay ra, cười nói: "Có muốn tôi giúp cậu không?"
"Đương nhiên là không." Lý Phàm chậm rãi nói.

Khi Thiên Thủ nghe vậy, chỉ tặc lưỡi nhưng không hề tỏ ra bất ngờ.

Nếu không phải chính tai nghe được, ông ta cũng không dám tin đây là sự thật.

Có điều như vậy cũng tốt, để đối phương tự lắc xúc xắc cũng không tệ.

Lý Phàm cầm lấy xúc xắc và bắt đầu lắc.

Trương Đức Võ hơi khó hiểu.

Tốt xấu gì thì đối phương cũng nên tìm một kẻ kém một chút mới phải, ai ngờ bọn họ gặp phải cao thủ.

Trương Đức Võ biết Thiên Vương rất lợi hại, nếu Thiên Vương ra tay, Lý Phàm sẽ thua chắc.

Ông ta bất đắc dĩ thở dài, cũng không biết nói gì.

Chuyện đến nước này, ông ta chỉ đành cầu trời khẩn phật cho Lý Phàm thắng.

Khi Lý Phàm bắt đầu lắc xúc xắc, Thiên Vương gần như ngạc nhiên đến ngây người.

Dù xúc xắc có nhanh hơn nữa ông ta vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Nhưng xúc xắc trong tay Lý Phàm lại khiến ông ta cảm thấy hoa cả mắt.

Bên trong chỉ có một con xúc xắc nên rất đơn giản.

Lý Phàm lấy xúc xắc ra, sau đó dứt khoát lắc.

Sau khi lắc xong, anh mới chậm rãi mở nắp ra.

Sau khi Thiên Vương thấy nắp được mở ra.

Ông ta không hề sợ hãi, bởi vì ông ta tin chắc đối phương sẽ không đổ ra được sáu điểm.

Ông ta nghĩ trò kia của đối phương cũng chỉ lừa người.

Nhưng chẳng mấy chốc ông ta liền không thể nào bình tĩnh được nữa.

Ông ta hoàn hồn nhìn lại.

Không ngờ Lý Phàm lại lắc được sáu điểm.

Lần này đến lượt Thiên Vương cả kinh.

Ông ta nghĩ Lý Phàm lắc đến hoa mắt chóng mặt chỉ để lòe thiên hạ chứ chẳng có tác dụng gì nhưng lúc này ông ta lại hốt hoảng không thôi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ông ta cũng không dám tin đây là sự thật.

Ông ta ngạc nhiên đến độ hít sâu một hơi, nghĩ nửa ngày cũng không hiểu nổi.

Ông ta không ngờ tuyệt chiêu của mình lại bị đối phương phá giải.

Việc này khiến ông ta không khỏi đau đầu, ngạc nhiên hồi lâu cũng chẳng biết tại sao.

Thiên Vương hít sâu một hơi rồi nói với Lý Phàm: “Sao cậu làm được?”
“Thứ này không phải dựa vào vận may sao?” Lý Phàm hỏi ngược lại, giả vờ không biết.

Thiên Vương thấy thế cũng tin.

Ông ta vô thức coi Lý Phàm là người ngoài nghề, lập tức yên tâm, ông ta nghĩ lần này thua chỉ vì đối phương gặp may mà thôi.

Ông ta tin lần này đối phương chắc chắn sẽ thua mình.

Nghĩa vậy, ông ta lại trở nên tự tin, dù sao ông ta cũng không thể thua được.

Những người có mặt ở đây đều ngạc nhiên, ai cũng không ngờ Thiên Vương lại thua.

Mà đồng bọn của Thiên Vương cũng ngạc nhiên không kém.

Bọn họ đoán hẳn là Thiên Vương đang muốn giỡn với Lý Phàm một lát, nên mới không chơi hết mình.

Thiên Vương cười nói: “Cậu muốn thêm tiền không?”
Thật ra ông ta là muốn lừa Lý Phàm đặt hết tiền cược vào, như vậy ông ta mới có thể chơi một ván thì có thể thắng hết tiền về.

Đương nhiên Lý Phàm hiểu rõ ý của Thiên Vương, lúc này anh chỉ cười khinh khỉnh: “Bảo tôi đặt thêm cũng chẳng sao, chẳng qua tôi sợ ông thua không nổi mà thôi.”
Thiên Vương nghe vậy cười ha ha.

Ông ta thua không nổi sao? Bây giờ tiền lợi nhuận hàng năm của ông ta đã hơn mấy chục tỷ, sao ông ta có thể thua không nổi?
Mọi người cũng cười rộ lên.

Dù Thiên Vương có thua sạch tiền thì bọn họ cũng còn tiền.

Khi Lý Phàm thấy đám người này tự tin như vậy, anh đã biết tuy số tiền này rất nhiều nhưng vẫn chẳng là cái đinh gì với bọn họ.

Trương Đức Võ sùng bái nhìn Lý Phàm, một lần lắc được sáu điểm, quả là cao thủ.

Ông ta nghĩ không phải Lý Phàm gặp may.

Đối phương khiến ông ta đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Ông ta đoán chắc chắn đối phương rất rành môn này, cho nên cũng yên tâm hơn nhiều.

Vì muốn những kẻ kia thua liểng xiểng, Lý Phàm dứt khoát đặt thêm ba trăm tỷ: “Lần này chúng ta chơi ba xúc xắc một lượt đi, một con chơi không đủ.”
Khi Thiên Vương thấy Lý Phàm ung dung đặt thêm ba trăm tỷ, ông ta không bình tĩnh được nữa.

Ông ta sững sờ nhìn Lý Phàm, lúc nãy ông ta nghĩ đối phương chỉ là tay mơ, ai ngờ người ta lại là cao thủ.

Ông ta lập tức vui vẻ.

Đúng là không còn gì tốt bằng.

Ông ta xoa xoa tay, chuẩn bị chiến thắng đối phương.

“Cậu nhóc, sợ là cậu sẽ thua tôi rồi.

Hôm nay tôi sẽ để cậu nhìn thấy cái gì gọi là vận may bùng nổ.”
Thiên Vương quyết định bất kể dùng thủ đoạn gì miễn sao một lần thắng sạch đối phương là được.

Để được an toàn, ông ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc sử dụng cơ quan, bởi làm vậy mới tránh được việc không may.

Thiên Vương bắt đầu lắc xúc xắc, khi gần đến lúc cuối, ông ta nhấn công tắc phía sau bàn, đột nhiên một tiếng kêu khác lạ vang lên.

Tiếng kêu này rất khẽ, người bình thường sẽ không nghe được nhưng Lý Phàm lại lập tức nghe được, đây là Thiên Vương bắt đầu giở trò gian lận rồi.

Anh còn nghĩ đối phương rất lợi hại, ai ngờ cũng chỉ dựa vào máy móc mà thôi.

“Đến lượt cậu rồi.” Thiên Vương cười hi hì, cơ quan vừa hoạt

động, đương nhiên xúc xắc của ông ta sẽ trở thành sáu điểm, ba con sáu điểm mới là cao nhất.

Ông ta không tin Lý Phàm có thể lắc thắng.

Ông ta bỗng mở xúc xắc ra, lập tức ba con xúc xắc sáu điểm xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người đều không nghĩ Thiên Vương gian lận, ngược lại đều cho rằng ông ta có khả năng đặc biệt, dù sao đây cũng là cần cầu cơm của ông ta.

Khóe miệng Trương Đức Võ khẽ giật.

Ông ta không ngốc, bắt đầu cảm thấy hơi mất lòng tin với Lý Phàm.

Ba con xúc xắc này đều là sáu điểm, còn chơi gì nữa?
Mọi người đều cả kinh, ai cũng khen Thiên Vương.

Đồng thời cảm thấy tội nghiệp cho Lý Phàm.

Kết quả đã như vậy còn so sánh thế nào đây? Có so thế nào cũng đều thua thôi.

Dù có lắc được ba con sáu điểm cùng lắm cũng là hòa nhau.

Thiên Vương cười chế giễu: “Tôi thấy cậu vẫn nên nhận thua đi.”
Lý Phàm không nói gì, nhận lấy ba con xúc xắc, lúc mới lắc tiếng lắc rất dồn dập nhưng đến lúc cuối tiếng lắc càng lúc càng nhỏ..

Chương 1005: Anh Có Thể Thắng Tôi Sao

Thiên Vương cười nhạt, anh ta nghĩ chắc đầu óc đối phương có vấn đề, anh ta đã lắc ra được sáu điểm rồi, đối phương còn muốn thắng, tuy vậy nhưng anh ta cũng không tỏ ra khinh thường đối phương.

Dù sao thì con người có ước mơ vẫn rất tốt, chỉ có điều thực tế thì lại rất tàn khốc.

Anh ta không hề sốt ruột, đợi ta xem Lý Phàm sẽ thua như thế nào.

Nghĩ vậy, Thiên Vương khẽ nhếch mép, dáng vẻ như rất hài lòng với suy nghĩ của mình.

Tất cả mọi người đều im lặng lắc đầu, bọn họ đều cho rằng Lý Phàm quá tự tin, sự thật đã rõ như đinh đóng cột, rõ ràng là anh sẽ thua rất thê thảm, nhưng mà Lý Phàm vẫn nhất định muốn cược, vậy không phải tự tìm đường chết thì là gì?
Mọi người đều nghĩ rằng Lý Phàm tưởng tượng quá mức ngây thơ, nghĩ vậy nên vẻ cười khinh thường dần dần lộ ra trên gương mặt họ.

Trương Đức Võ thở dài, nếu đổi lại là ông, chắc chắn ông sẽ không tiếp tục chơi, đơn giản vì không cách nào tiếp tục được nữa, nhìn đã biết chắc là thua rồi.

Nhưng Lý Phàm lại không nghĩ vậy, đây chỉ mới được nửa đoạn đường, sao lại có thể coi như là thua được chứ.

Theo quán tính, Thiên Vương ngước nhìn Lý Phàm, nhưng không hiểu vì sao, bất ngờ anh có linh cảm không tốt, giống như bản thân anh sẽ thua đối phương.

Khi suy nghĩ đó vừa xuất hiện trong đầu, anh liền lắc đầu xua tan đi, anh tự nhủ chuyện đó tuyệt đối không thể nào xảy ra được, đối phương sẽ không thể nào thắng ván này được, và bản thân anh chắc chắn sẽ không thể thua được.

Anh nghĩ rằng chắc là đối phương đang suy nghĩ theo lối kỳ quặc, đoán vậy nên anh thôi không suy nghĩ tiếp nữa.

Lý Phàm sau khi nhìn Thiên Vương, anh bèn cười, trong lòng nghĩ rằng Thiên Vương thật không biết sợ là gì, đã đến lúc này rồi, mà đối phương vẫn còn suy nghĩ như vậy, thật sự anh cũng không hiểu do đâu mà đối phương lại tự tin đến như vậy.

Lý Phàm vẫn bình thản nói: “Nếu đã vậy thì tôi sẽ chơi với anh một chút.”
Thiên Vương hít một hơi sâu, anh hơi bất ngờ với thực lực mà Lý Phàm vừa bộc phát ra.

Sau khi Lý Phàm dừng lại, Thiên Vương nói với giọng châm biếm: “Sao, còn chưa chịu mở ra sao, hay là không dám mở ra?”
Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Lý Phàm không có gì trong tay, nên mới không dám mở ra.

Ngay đúng lúc này, Lý Phàm đưa tay làm động tác ra dấu hiệu xin mời, đồng thời lên tiếng nói: “Thực sự đúng là tôi không dám mở ra, vì bên trong đó thật sự rất bất ngờ, bằng không thì anh mở ra đi.”
Khi Thiên Vương nghe Lý Phàm nói vậy, anh liền bất ngờ, với những gì diễn ra trước mắt thì dù tốn thêm thời gian, anh cũng không thể nào lường trước được, nếu như không tận mắt chứng kiến, anh cũng không dám tin Lý Phàm sẽ nói như vậy.

Lúc này anh đoán chắc đối phương đang chơi đòn tâm lý, nhưng không dọa được anh đâu, anh hoàn toàn không để tâm đến, nghĩ vậy anh nhìn Lý Phàm cười nhạo và lên tiếng: “Anh muốn chơi với tôi, vậy cũng phải coi anh có cái bản lĩnh đó không đã.”
Lý Phàm khẽ cười nói: “Tôi có bản lĩnh đó không, đúng là chưa biết được, nhưng tôi chắc chắn anh không phải là đối thủ của tôi.”
Nghe vậy, Thiên Vương trong tức thời không nói được lời nào.

Sau khi Thiên Vương mở ra, anh thật sự bị bất ngờ, điều mà anh không thể ngờ tới chính là cả ba con xúc xắc đều là sáu điểm, thấy vậy, Thiên Vương đành cười nhạt: “Vậy cùng lắm là chúng ta ngang nhau thôi.”
Lần này anh cũng hồi hộp nuốt một ngụm nước miếng, bản thân anh cũng không ngốc, anh có thể nhìn ra được đối phương thật sự có bản lĩnh, anh cảm thấy may mắn khi không dùng đến tiểu xảo gian lận, không thì chắc chắn anh nắm chắc phần thua trong tay.

Lý Phàm thấy phản ứng của đối phương, trên mặt anh cũng để lộ ra vẻ mặt khinh thường, trong mắt anh, đối phương không khác gì là tự tìm đến cái chết.

“Anh muốn giở trò với tôi, vậy thì cũng còn phải coi anh có bản lĩnh đó không đã.” Lý Phàm cười cười và nói.

Nghe vậy Thiên Vương liền giật mình, đồng thời cũng cảm thấy thật không thể tin nổi, anh không ngờ rằng Lý Phàm sẽ nói như vậy, trong lòng anh cũng cảm thấy thắc mắc kỳ lạ.

Bất ngờ Lý Phàm đập mạnh xuống bàn, một con xúc xắc bất ngờ nứt ra, mà mặt bị nứt ra là mặt một điểm, nếu tính luôn điểm số đó thì đồng nghĩa Lý Phàm nhiều hơn một điểm.

Mọi người xung quanh liền dụi dụi mắt theo quán tính, họ không tin vào mắt mình, sau khi nhìn thấy phần xúc xắc của Lý Phàm nhiều hơn một điểm, mỗi người bọn họ đều tặc lưỡi, đồng thời cảm thấy kỳ lạ không thể nào tin được.

Tất cả bọn họ đều không nhịn được đồng loạt đưa ngón tay cái về phía Lý Phàm, chiêu này của anh quá lợi hại, chỉ với chiêu này của anh, bọn họ tin Lý Phàm thực sự là cao thủ.

Tất cả mọi người đều bị giật mình, ban đầu họ đều nghĩ rằng Lý Phàm chỉ là một tay chơi mới không kinh nghiệm, nhưng ai ngờ, đối phương lại thật sự là một cao thủ.

Thiên Vương chết trân ngay tại chỗ, anh không tin vào mắt mình, sau khi anh kiểm tra qua lại nhiều lần, tức thời nghiến răng nói:

“Đây không thể nào là thật được, kết quả này không được tính, không được tính.”
“Chỗ của các anh không có quy định như vậy.” Lý Phàm cười và nói.

Thiên Vương sửng sốt, anh không ngờ Lý Phàm sẽ nói như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh cũng không dám tin là thật, anh nhất thời tức đến nỗi không nói thêm được lời nào.

Thiên Vương không ngờ Lý Phàm lại có thể suy đoán chuẩn xác đến như vậy, điều này khiến cho anh không còn biết đường nào mà lường, nghĩ đến nghĩ lui, cả buổi anh vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Mọi người xung quanh sau khi nghe Lý Phàm nói, tất cả mọi người đều theo quán tính nhìn về phía Thiên Vương, tựa hồ như đang muốn nói, có phải là anh thua không nổi không hả.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Thiên Vương theo thói quen đưa tay quẹt mồ hôi hột đang lấm tấm trên trán, điều anh sợ nhất chính là bị người khác chỉ trích, khi anh nhìn thấy nhiều người chỉ trích mình như vậy, phút chốc anh không cách nào bình tĩnh được nữa.

Đối với anh đây hoàn toàn không thuận lợi, điều này khiến cho anh cảm thấy đầu óc như quay cuồng, lúc này anh đang không biết phải làm thế nào, anh hoàn toàn không biết phải xử lý như thế nào.

Lý Phàm nhìn Thiên Vương và nói: “Tôi biết ý định của anh là gì, nhưng với tình hình trước mắt, tôi kiến nghị anh nên nhìn nhận rõ thực tế đi.”
Thiên Vương biết lúc này tuyệt đối không thể nhận thua được, một khi đã nhận thua, không biết những người khác sẽ nghĩ như thế nào, tuy nghĩ vậy, nhưng Thiên Vương đành nghiến răng chấp nhận bỏ cuộc.

Anh biết đối phương không phải tay vừa, nếu đã như vậy, thôi thì chỉ còn biết nhận thua, dù sao thì bản thân anh cũng đuối lý.

Thiên Vương nhìn thoáng qua đồng bọn của anh, hiện trên người anh không có nhiều tiền như vậy, giờ chỉ còn cách đụng đến tiền của Đại Long Vương mới được, bản thân anh cũng biết Đại Long Vương vốn không khác gì con tỳ hưu, tiền chỉ có vào chứ không có ra.

Nếu anh muốn lấy tiền, thì đồng nghĩa với việc đối nghịch với Đại Long Vương, nhưng hiện anh lại không còn tiền, đột nhiên anh nghĩ ra một cách, đó chính là đi cầu cứu chị của anh.

Theo quán tính, anh liền chạy đến trước mặt người phụ nữ có sức hấp dẫn vô hạn, ngay khi anh vừa mở miệng định nói, người phụ nữ đó đột nhiên lên tiếng: “Em thật đúng là vô dụng, người như vậy mà em còn không thắng nổi.”
Lúc này sắc mặt của Thiên Vương vô cùng ngượng ngùng, anh cũng chỉ muốn giúp, nhưng anh có thể làm gì được, chủ yếu là vì Lý Phàm thật sự quá lợi hại.

“Chị, em gặp phải cao thủ rồi, chị giúp em xử lý đi.” Thiên Vương vội vàng lên tiếng nói.

Người phụ nữ nghe được bất ngờ sửng sốt vài giây, sau đó lạnh lùng nói: “Gặp được đối thủ thì gặp được đối thủ đi, còn vòng vo cái gì nữa.”
Thiên Vương cười trừ, anh không ngờ sự việc lại diễn biến thành thê thảm như vậy, anh rối bù hoàn toàn không biết phải làm như thế nào.

Anh vốn biết tính người chị này của mình, nếu chọc giận đối phương thì anh hoàn toàn không có khả năng ứng phó, nên anh đành nói nhỏ nhẹ mềm mỏng, với hy vọng đối phương có thể cứu anh một lần.

Khi người phụ nữ nghe anh nói xong, bèn đứng dậy và nói: “Được, chị có thể cứu em lần này.”
Nghe được phút chốc mắt Thiên Vương sáng ngời, anh phấn khích không gì diễn tả được, đối với anh mà nói, chỉ cần chị anh ra tay, chắc chắn sẽ thành công..

Chương 1006: Chị Gái Ra Tay

Cái mà Thiên Vương muốn chính là kết quả như vậy, chị anh chịu ra mặt thì thật sự không gì tốt hơn nữa, anh liền nhanh chóng dẫn đường cho chị đi.

Khi mọi người nhìn thấy Thiên Vương quay trở lại, lần này lại có thêm một người phụ nữ bên cạnh, mọi người đều ngây người ra, khi mọi người nhìn thấy người phụ nữ đó, biểu cảm trên gương mặt họ bọn có phần hơi khoa trương.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin là thật.

Bọn họ đều cảm thấy bất ngờ với thứ mà họ nhìn thấy.

Lần này bọn họ thật sự hoàn toàn bất ngờ, mọi người không khỏi cảm thấy hụt hững, chuyện gì đang xảy ra, tất cả mọi người đều không ngờ rằng Thiên Vương lại mời một cao thủ tới.

Lúc này khi nhìn về phía Lý Phàm, ánh mắt của những người theo dõi chỉ còn lại đồng cảm tội nghiệp mà thôi, tất cả bọn họ đều nhận định Lý Phàm thua chắc.

Tất cả mọi người đều biết người phụ nữ đó là ai, người mà được cả sòng bạc coi như thần, hầu như chưa bao giờ thua.

Nhưng thông thường người chơi với người phụ nữ đó, đa phần đều là những người nhà giàu, những người nhà giàu đó chủ yếu là do bị sắc đẹp của đối phương cuốn hút, họ thà thua tiền cũng phải được nhìn thấy đối phương.

Thiên Vương lạnh lùng nhìn Lý Phàm, lúc này anh đã chắc nịch lần này Lý Phàm sẽ xong đời, dù sao thì anh cũng rất tin tưởng vào bản thân mình, anh tin rằng khi mình ra mặt, chắc chắn sẽ khiến

cho đối phương không lối thoát.

Vừa nghĩ đến đây, anh không khỏi cảm thấy mừng thầm, sau đó dứt khoát bắt đầu ra tay với đối phương.

Lý Phàm chứng kiến những gì vừa xảy ra, anh cũng chỉ cười cười, đã lúc nào rồi, đối phương vẫn còn muốn ra tay với mình, đây không phải là tự chuốc khổ vào thân sao?
Khi Thiên Vương nhìn thấy đối phương thấy chị mình đến rồi mà vẫn không bỏ đi, anh đoán ngay chắc chắn đây là lần đầu tiên đối phương đến đây, nếu như người nào biết chị của anh thì chắc chắn sẽ nhanh chân rời đi, tuyệt đối không ở lại đây.

Lúc này anh nhìn Lý Phàm với vẻ mặt trêu chọc khinh thường, giống như anh đã nhìn thấy trước kết quả và bộ dạng thê thảm của đối phương.

Sau khi Lý Phàm thấy biểu cảm của Thiên Vương, anh đã phần lớn đoán được điều gì rồi, anh nhìn biểu cảm của đối phương, rõ ràng là đối phương tin tưởng tuyệt đối vào người phụ nữ bên cạnh mình.

Trương Đức Võ hít hơi sâu, lời nói trở nên lắp bắp không còn lưu loát như trước đó: “Anh Lý, xong đời rồi, người này là cao thủ, là tay Thiên Thủ lợi hại nhất.”
“Thiên Thủ lợi hại nhất à, vậy tôi cũng muốn so tài thử xem.” Lý Phàm cười cười.

Sở dĩ anh đến đây chủ yếu là để dằn mặt Đại Long Vương, nếu giờ anh bỏ đi thì ngược lại sẽ khiến cho Đại Long Vương nghĩ rằng anh sợ ông ta.

Vì vậy nên càng như lúc này thì Lý Phàm càng không thể lùi bước.

Trương Đức Võ nghe được, ông không khỏi trợn tròn mắt bất ngờ, nếu như đổi lại là ông thì ông sẽ ngay lập tức rút lui, cầm số tiền đó rồi đi ngay.

Đơn giản vì ông biết chắc một khi người phụ nữ đó ra tay, điều đó có nghĩa là thắng thua đã được định trước.

“Anh thật là to gan, dám khinh thường chị tôi, tôi nghĩ chắc đầu óc anh có vấn đề rồi.” Đúng lúc này, Thiên Vương đã bắt đầu mất bình tĩnh, lời nói vừa rồi của Lý Phàm đã bị anh nghe được, anh không ngờ đối phương lại kiêu ngạo đến như vậy.

Mọi người xung quanh cũng bắt đầu nhìn Lý Phàm với ánh mắt khác, tất cả bọn họ đều nghĩ rằng chắc đối phương không hề lường trước được tính nghiêm trọng của sự việc, bọn họ không khỏi ngao ngán lắc đầu, thầm nghĩ đối phương nghĩ quá đơn giản.

Đúng lúc này, người phụ nữ kia bất ngờ lên tiếng: “Thôi đi em à, chị biết anh ta đang nghĩ gì, em không cần cưỡng ép anh ta như vậy.”
Lý Phàm nghe hai người họ nói chuyện, phút chốc anh cũng cảm thấy buồn cười, anh đang tự hỏi hai người này đang diễn kịch sao, một người đóng vai người tốt, một người đóng vai ác.

Cả buổi trời, Lý Phàm vẫn chưa hiểu được rốt cuộc hai người họ đang nghĩ gì, nhưng giờ thì anh cũng không cần phải đắn đo suy nghĩ quá nhiều, với tình hình trước mặt thì bình tĩnh một chút vẫn là hơn.

Người phụ nữ đó bước tới trước mặt Lý Phàm, mỉm cười nhìn anh và lên tiếng: “Tôi nghe nói kỹ thuật lắc xúc xắc của anh rất giỏi, em trai tôi không phải là đối thủ của anh, vậy nên tôi cố tình muốn qua đây xem thử thế nào.”
Lý Phàm biết rõ, đối phương tuy ngoài mặt thái độ khách sáo mềm mỏng, nhưng chắc chắn trong lòng đối phương đang nghĩ cách để hạ gục mình.

Nghĩ vậy, Lý Phàm từ tốn nói: “Đương nhiên là được rồi.”
Thiên Vương biết chị mình như vậy chỉ là muốn cho đối phương mở đầu bằng chút vị ngọt, anh dường như đã nhìn thấy thấp thoáng hình ảnh thê thảm lúc thua của Lý Phàm, trong đầu anh đã tưởng tượng ra viễn cảnh đó, bất chợt anh không kìm được cơn hả hê đang dâng lên trong lòng.

“Anh chết chắc rồi, chắc chắn anh không phải là đối thủ của chị

tôi.” Thiên Vương lớn tiếng cười và nói.

Nhưng ngược lại, Lý Phàm nhìn Thiên Vương không khác gì nhìn tên ngốc, anh cười cười rồi nói: “Cho dù là thắng hay thua, thì liên quan gì đến anh hả, dù sao thì anh cũng đã là kẻ thua cuộc dưới tay tôi.”
Vì chuyện thua Lý Phàm, Thiên Vương luôn cảm thấy như mình mất hết danh dự, anh còn vì vậy mà cảm thấy đau đầu, anh nghiến răng tức giận không nói nên lời, về vấn đề này thì anh không hề phủ nhận.

Thực tế thì anh thừa nhận, trong trò lắc xúc xắc này, anh thật sự không so được với đối phương.

“Hừ, thực tế thì tôi không bằng anh.” Thiên Vương tức giận nói.

Lý Phàm từ tốn nói tiếp: “Biết vậy là tốt, nếu như anh biết mà còn vẫn tiếp tục chơi với tôi, đó mới thật sự là không biết chết là gì.”
Nghe xong, sắc mặt Thiên Vương trở nên vô cùng khó chịu, anh bèn quay qua chị mình và nhỏ tiếng thì thầm: “Chị, thằng ranh này quá tự đại, chị phải giúp em cho nó một bài học mới được.”
Hiện giờ thì anh cũng chỉ còn trông chờ mỗi người chị này có thể giúp anh lấy lại chút danh dự.

Người phụ nữ nghe vậy bèn mỉm cười, nụ cười của cô sắc như dao nhọn, cô nhìn Lý Phàm và nói: “Anh đây muốn chơi như thế nào, tôi đều có thể thuận theo anh.”
Lý Phàm nghe vậy, trong lòng anh biết ngay là đối phương đang khiêu chiến với mình, nếu anh không nhận lời, như vậy đúng là không hay lắm, dù sao thì đối phương cũng đã lên tiếng, vậy thì anh đành coi tình hình rồi tính tiếp vậy.

Nghĩ vậy Lý Phàm bèn cười cười rồi nói: “Đương nhiên là được.”
Người phụ nữ lúc này mới vung tay, sau đó trải ra một loạt các lá bài rồi nói: “Hay là chúng ta chọn bài, xem bài ai lớn hơn, chúng ta sẽ bắt đầu từ trò đơn giản trước.”
Lý Phàm cười cười và nói: “Được, nhưng mà số tiền mà em cô thua lúc nãy, có phải là cô nên đưa cho tôi trước không?”
Sau khi người phụ nữ biết em trai mình thua hơn ba trăm tỷ, mặt

cô liền biến sắc, không thể nào giữ được bình tĩnh như trước đó nữa, cô tức giận đảo mắt liếc nhìn em trai mình, cô không ngờ em trai mình lại tệ như vậy, có thể thua hơn ba trăm tỷ cho đối phương.

Lúc này sắc mặt của Thiên Vương trở nên ngượng ngùng, nhất thời anh cũng không biết nên nói gì, trong lòng anh hiện tại hối hận tột độ, nhưng hối hận thì cũng đã muộn rồi, nên anh chỉ còn biết ngậm ngùi im lặng chịu đựng.

“Chị, em cũng hết cách.” Thiên Vương cười trừ và biện minh.

Người phụ nữ cũng không tiếp tục trách móc em trai mình nữa, cô rất tự tin về bản thân mình, cô tin rằng rất nhanh cô sẽ thắng lại được số tiền đó, nhưng với sự bất cẩn của em trai mình, ít nhiều thì cô cũng có chút không hài lòng.

Thiên Vương nhỏ giọng thì thầm: “Chị, em tin là có chị ra tay, chắc chắn sẽ thắng.”
Lý Phàm và người phụ nữ bắt đầu chọn những lá bài lớn, chủ yếu là xem ai may mắn hơn.

Mọi người xung quanh thấy Lý Phàm được chơi với Thần Bài của nơi này, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, vì bọn họ cũng muốn được chơi với Thần Bài, nhưng thực tế thì bọn họ không đủ tư cách.

Nhưng mà, họ cũng đã nhìn thấy trước bộ dạng thua cuộc thê thảm của Lý Phàm..

Chương 1007: Thần Bài Chịu Thua

“Tốt nhất anh nên suy nghĩ kỹ nhé, trong ván này anh tuyệt đối không phải là đối thủ của tôi.” Thần Bài rất tự tin về bản thân mình.

Lý Phàm cười cười và nói: “Vậy thì chưa chắc.”
Ngay lúc này, bất ngờ Thần Bài để lộ ra phần đùi của mình, cô muốn khiến Lý Phàm mất tập trung, toàn bộ những người xung quanh nhìn thấy đùi của cô, liền bị cuốn hút lấy, tất cả bọn họ đều không ngờ đùi của cô lại cuốn hút ma mị đến như vậy.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin đó là thật, họ tỏ ra rất ngạc nhiên với hình ảnh đập vào mắt họ.

Thần Bài khá là tự tin về khả năng cuốn hút của mình, hành động này của cô chủ yếu chỉ là thủ thuật che mắt, để khiến cho đối phương mất tập trung, ảnh hưởng đến khả năng phát huy thực lực của đối phương.

Theo bản năng, cô ngước nhìn Lý Phàm, nhưng không ngờ những gì xảy ra tiếp theo, khiến cho cô không tài nào lường trước được, điều khiến cô bất ngờ nhất chính là, Lý Phàm không hề có chút gì là bị phân tâm mất tập trung.

Kết quả nhận được khiến cô vô cùng bất ngờ, nếu như không tận mắt chứng kiến, cô cũng không dám tin đó là thật, có thể nói cô gần như bắt đầu nghi ngờ mọi thứ xung quanh.

Cô nghĩ rằng Lý Phàm chắc chắn không phải là người đơn giản, không bị ảnh hưởng phân tâm bởi hành động của cô.

Lý Phàm từ tốn lên tiếng: “Cô không phải là đối thủ của tôi đâu, tôi nghĩ cô nên bình tĩnh tập trung sẽ tốt hơn.”

Thần Bài cười cười rồi nói: “Không ngờ khả năng tập trung của anh lại tốt đến như vậy.”
Lý Phàm cười cười mà không nói gì, chiêu này đối với người khác có thể có tác dụng, nhưng với anh thì hầu như vô dụng.

Lý Phàm biết khả năng của mình, nếu đối phương muốn giở trò với anh, điều đó không khác chi là dã tràng se cát biển đông, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần, không thiếu gì cách để đối phó với đối phương.

Anh đã gặp qua không ít người đẹp, ví dụ mấy người như Cố Họa Y, với những thủ đoạn như vậy của Thần Bài, đương nhiên không thể nào gây được chú ý từ nơi anh rồi.

Thần Bài bắt đầu trở nên buồn bực hơn, chuyện gì đang xảy ra, cô nghĩ rằng bản thân cô có thể mê hoặc tất cả mọi người, nhưng nào ngờ Lý Phàm lại không hề có chút gì là bị ảnh hưởng.

Cô thậm chí còn nghi ngờ đối phương có phải là có vấn đề về giới tính, vì thông thường thì bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cô đều bị cô cuốn hút.

Lý Phàm bình tĩnh bắt đầu chọn bài, sau đó lên tiếng nói: “Tới lượt cô rồi.”
Thần Bài sau khi biết chiêu trò của mình không hiệu quả, phút chốc không khỏi có chút hụt hẫng.

Khi hai người bắt đầu lật bài của mình ra, tất cả mọi người xung quanh đều ngây người, mặt bài của cả hai người đều rất lớn, so sánh hai bên thì mặt bài của Thần Bài vẫn nhỏ hơn bài của Lý Phàm một chút.

Lý Phàm bình thản nói: “Có vẻ như chiêu này của cô không có chút tác dụng nào với tôi, tôi khuyên cô hãy ngoan ngoan đừng giở trò nữa.”
Thần Bài cảm thấy rất bực mình, cô chưa bao giờ bị thua dù chỉ một lần, lần này sao có thể như vậy được.

Để giữ thể diện cho chị mình, lúc này Thiên Vương mới lên tiếng: “Đây chẳng qua chỉ là chị tôi nhường anh, muốn từ từ chơi với

anh mà thôi.”
Mọi người nghe vậy đều răm rắp tin theo, vì dù sao thì đây cũng là nghề chính của Thần Bài, Lý Phàm cho dù có lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là nghiệp dư mà thôi.

Thần Bài biết chiêu này không hữu dụng, nên đành chỉ còn cách chọn chơi trò mà cô giỏi nhất, đó chính là phát ba lá bài cào coi ai lớn hơn.

“Anh còn dám chơi tiếp với tôi không.” Thần Bài cố ý hỏi khích anh.

Lý Phàm cười nói: “Tôi có gì mà không dám, tôi chỉ sợ là đến cuối cùng thì cô lại không dám chơi với tôi thôi.”

Thần Bài nghe được, bất chợt cô có linh cảm không tốt, không hiểu vì sao cô cảm giác câu nói đó của đối phương như có ẩn ý gì đó, cô hoàn toàn không nắm bắt được, phản ứng của anh hoàn toàn khác với những gì cô tưởng tượng, vì thế mà cô không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Đối phương sao lại có thể giỏi như vậy được, điều này khiến cho cô bắt đầu mất đi sự tự tin.

Thần Bài hít hơi sâu trấn tĩnh, bản thân cô cũng không ngốc, cô biết mình gặp phải đối thủ rồi, đây là điều nằm ngoài suy tính của cô.

Cô quyết định phải cho đối phương nếm mùi mới được, nghĩ là làm, cô cho người phát bài.

Khi nhân viên phát bài bắt đầu chia bài, tất cả mọi người xung quanh đều hồi hộp theo dõi, bọn họ đều không ngờ hai người này lại thú vị đến như vậy, chắc chắn họ sẽ rất phấn khích sau khi theo dõi xong ván này.

Thần Bài bắt đầu có chút nghi ngờ trong lòng, cô cho rằng những gì diễn ra khác hoàn toàn với suy đoán của cô, nên bất chợt cô bắt đầu có chút hoảng loạn.

Thiên Vương cũng không khá hơn bao nhiêu, anh vốn biết chị anh chưa bao giờ nương tay với ai, đây là lần đầu tiên chị anh nhận thua, điều này có thể chứng tỏ Lý Phàm không phải là người bình thường.

Anh cảm thấy may mắn khi mình không tiếp tục chơi với Lý Phàm, nếu không thì ngay cả vì sao thua anh cũng không biết.

Thần Bài tỏ vẻ châm chọc nói: “Quả thật anh cũng có chút bản lĩnh, nhưng trò này thì chắc chắn anh sẽ không thắng được tôi.”
“Vậy thì chưa chắc.” Lý Phàm điềm tĩnh nói.

Thần Bài vốn muốn dùng đòn tâm lý để gây ảnh hưởng đến tâm trạng của đối phương, nhưng nào ngờ đối phương không hề bị lung lay, vẫn bình tĩnh như không gì xảy ra.

Cô bắt đầu cảm thấy bực, cô không ngờ đối phương lại lợi hại đến như vậy.

“Coi như tôi đã đánh giá thấp anh rồi, không ngờ anh lại giỏi như vậy.” Thần Bài hừ nhẹ, cô lầm bầm tự an ủi mình, đồng thời cũng tin chắc lần này cô sẽ thắng.

Lý Phàm và Thần Bài lần lượt lật bài, bài của cả hai đều là bài đồng chất, nhưng khi Thần Bài nhìn bài của Lý Phàm sau khi được lật ra, cô không khỏi ngây người và hoàn toàn bất ngờ.

Nếu không phải tận mắt cô nhìn thấy, cô cũng không dám tin là thật, cô không ngờ bài của anh cũng là bài đồng chất.

Lúc nãy khi cô nhìn thấy hai lá bài của đối phương, một lá là J, một lá là K, bất chợt cô buông giọng cười khinh bỉ.

Lá bài cuối cùng chắc chắn sẽ là con lớn, nếu đối phương muốn thắng cô, trừ khi lá bài còn lại là con.

qĐương nhiên Thần Bài nghĩ chuyện đó không thể nào xảy ra, vì vậy nên cô tin rằng mình nắm chắc phần thắng trong tay, nghĩ vậy cô bèn lật toàn bộ bài ra.

Mọi người xung quanh thấy bài của Thần Bài là bài đồng chất, toàn bộ đều nghệt ra, họ biết chắc cô sẽ không thua lần hai, hoặc không chừng thì ván đầu tiên chỉ là do cô cố ý nhường đối phương thôi.

Lúc này Lý Phàm chỉ cười cười mà không nói gì, nếu đối phương đã muốn chơi với mình, vậy thì anh sẽ tiễn đối phương một đoạn, anh mở lá bài còn lại với động tác dứt khoát, lá bài sau cùng của anh là con.

qLúc này, mọi người lại ngạc nhiên thêm lần nữa, tất cả mọi người đều đoán đủ hết các kiểu kết quả, nhưng họ lại không ai đoán được lá bài sau cùng của Lý Phàm lại là con Q, lần này, bọn họ không khỏi bất ngờ giật mình.

Tất cả mọi người không nhịn được vỗ tay mừng cho Lý Phàm, chiêu này của anh đúng là quá chất, bọn họ hoàn toàn ngạc nhiên không đoán trước được.

Lý Phàm nghe tiếng vỗ tay của mọi người, anh cũng không nhịn được cười, đã lúc nào rồi mà những người này còn không tin rằng anh sẽ thắng hay sao?
Thần Bài sau khi nhìn thấy mặt bài của anh, cô hít hơi sâu và không khỏi bất ngờ, những gì hiện ra trước mắt hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của cô.

“Thật lợi hại.” Thần Bài không nhịn được hít một hơi sâu, ánh mắt cô có phần ngây dại ra, cô không ngờ mình liên tục thua hai ván, điều này đối với cô không khác gì là nỗi nhục quá lớn.

Nếu không tận mắt thấy, cô cũng không tin là thật.

Trương Đức Võ cũng bất chợt phấn khích hơn, anh Lý thật quá giỏi, đúng là không gì không làm được..

Chương 1008: Biến Thành Fan Cuồng

Ngay lúc này, Trương Đức Võ nhịn không được trở thành fan cuồng của Lý Phàm, chiêu này của anh quá tuyệt vời, ông nhịn không được phải giơ ngón cái khen ngợi Lý Phàm.

“Cậu Lý, cậu cũng giỏi thật, tôi vô cùng bội phục cậu.” Trương Đức Võ cười to nói.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Ha ha, chỉ là chút tài vặt, không có gì lợi hại cả.”
Sau khi Trương Đức Võ nghe thấy, ông cũng không phủ nhận, trong lòng ông hiểu rất rõ, cậu Lý chỉ là đang khiêm tốn mà thôi.

Môi Thiên Vương run run, anh vốn chỉ muốn để chị của anh dạy dỗ Lý Phàm, ai mà ngờ kết quả lại nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, anh cũng không dám tin đây là sự thật, anh theo bản năng nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt quái dị, anh nghĩ thân phận của Lý Phàm chắc chắn không phải dạng vừa.

Vào thời điểm này, Thiên Vương nhịn không được bắt đầu lo lắng, theo bản năng quay sang nhìn Thần Bài hỏi: “Chị, thằng nhóc này khó chơi quá, xử lý thế nào đây?”
Thần Bài lạnh lùng nói: “Em hỏi chị thì chị đi hỏi ai, xem ra tên này không phải loại người tầm thường, chị đành phải dùng đến chiêu đó.”

Sau khi Thiên Vương nghe được, anh không khỏi kích động, anh biết chị của anh có một chiêu sát thủ có tên là di hình đổi ảnh, có nghĩa là có thể đổi bài của đối thủ thành bài nát.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thiên Vương không khỏi vui vẻ.

Lý Phàm cũng không quá vui vẻ, anh cũng nhận ra Thần Bài vẫn còn một chiêu sát thủ chưa sử dụng đến, dù sao lăn lộn ở chỗ này thì ít nhiều gì cũng có chiêu sát thủ, nếu đối phương không có chiêu sát thủ thì đó chắc chắn là chuyện không thể nào.

Thần Bài cắn răng nhịn đau cho Lý Phàm vài trăm tỷ, đây là toàn bộ của cải của cô, nếu lại thua thêm lần nữa, chắc chắn Đại Long Vương sẽ nổi giận.

Sau khi mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều ngẩn ra, bọn họ vô cùng kinh ngạc trước kết quả này, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin đây là sự thật.

Kết quả này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, bọn họ bắt đầu quan sát Lý Phàm từ trên xuống dưới, đưa ra kết luận Lý Phàm chắc chắn là cao thủ.

Lúc này Trương Đức Võ cũng đã biến thành fan cuồng của Lý Phàm, liên tục lẩm bẩm: “Cậu Lý, cậu dạy cho tôi chiêu này đi, giỏi thật.”
Ông học chiêu này chủ yếu là vì muốn sau này chơi bài đều sẽ thắng, sẽ sung sướng đến cỡ nào.

Khi Lý Phàm nghe ông nói thế, anh cũng bật cười, đã đến lúc này rồi mà Trương Đức Võ còn dùng chiêu này với anh, không phải là mơ tưởng viển vông sao?
Nhưng anh cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Trương Đức Võ, anh cũng không nói nhảm nhiều, nói với Trương Đức Võ: “Được rồi, tôi biết trong lòng ông nghĩ gì, nếu ông muốn học đua xe với tôi thì được, nhưng tôi sẽ không dạy ông cái này.”
Trương Đức Võ nghe xong, lập tức không hiểu ra sao, ông không hiểu rõ ý của cậu Lý, ông cho rằng trong đó chắc chắn có vấn đề.

“Cậu Lý, cậu đang đùa với tôi à.” Trương Đức Võ cười khổ nói.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Đương nhiên là không, tôi không dạy cho ông chủ yếu là vì đây không phải là con đường ngay thẳng, nếu học không đến nơi đến chốn, lỡ gặp phải cao thủ thì phải làm sao? Ví dụ như giống người kia.”
Nói đến đây, anh theo bản năng nhìn lướt qua Thần Bài.

Thần Bài cũng nghe được những lời Lý Phàm vừa mới nói, mặt của cô lập tức lạnh như băng, cô cũng không ngu ngốc, cô có thể nghe ra được trong lời nói của Lý Phàm có kèm theo dao găm, luôn đâm vào cô.

Cho nên cô cực kỳ bực bội, cô cảm thấy Lý Phàm rất quá đáng, lại dám ăn nói như thế với cô.

“Anh!” Thần Bài tức giận nói.

Lý Phàm buông tay nói: “Ha ha, mấy chuyện này không đáng là gì, trong mắt của tôi cũng chỉ là mấy chuyện cỏn con, cô nên xử lý chuyện của cô trước đi.”
Thần Bài sa sầm mặt, sao cô lại không hiểu đối phương đang mắng cô chứ, nhưng không thể không nói, anh nói rất đúng, ở điểm này, cô không phải là đối thủ của Lý Phàm.

Nhưng anh chỉ chó mắng mèo làm cô cảm thấy rất khó chịu, cô quyết định phải thắng một ván, ít nhất phải lấy lại chút mặt mũi cho bản thân.

“Anh rất quá đáng, nếu thế thì cứ tới luôn đi, lần này tôi chắc chắn sẽ không thua.” Thần Bài nghiến răng nghiến lợi nói, cô chưa bao giờ thua, càng chưa bao giờ thua một người đến hai lần.

Nếu lần này cô lại thua thì cô sẽ bị mất hết mặt mũi.

Sau khi đám người thích bám đuôi tâng bốc, xem Thần Bài là nữ thần nhìn thấy cảnh Thần Bài tức giận, đột nhiên lại không thích cô đến thế nữa, đối với bọn họ mà nó, bọn họ cảm thấy cô quá hung dữ rồi.

Tần Tuyên lạnh nhạt nói: “Cô biết các cô muốn đối phó với tôi, tôi cũng không để ý chơi với cô thêm một lần.”
“Được.” Thần Bài hừ lạnh.

Một lúc lâu sau Trương Đức Võ mới hiểu được ý tốt của Lý Phàm, trong lòng ông vô cùng cảm động, may mà ông không học, nếu

không ít nhiều gì ông cũng sẽ bị lún sâu vào.

Lúc này, Thần Bài và Lý Phàm đều có ba lá bài poker, vào thời điểm này, Thần Bài cực kỳ tin tưởng vào bản thân, cô tin chắc cô sẽ thắng.

Lý Phàm chỉ cười mà không nói, anh cũng có đủ tự tin, cho dù đối phương có dùng chiêu nào thì anh cũng không hề sợ hãi.

Đợi đến khi Thần Bài nhìn thấy Lý Phàm ra tay, cô không khỏi ngẩn ra, cô nghĩ chắc chắn có gì đó mờ ám.

Lúc này, Lý Phàm cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, ngay lúc Lý Phàm nhìn thoáng qua thấy bài poker của anh là K, anh đã rất hài lòng.

Đột nhiên, động tác của Thần Bài đột nhiên rất kỳ lạ, sau đó nhắm mắt lại, lầm bà lầm bầm.

Lý Phàm không rõ cô đang làm cái quái gì, đợi đến khi anh nhìn thấy là bài poker vốn là quân K của anh đột nhiên biến thành lá mười.

Anh không khỏi ngẩn ra, rất nhanh, anh cũng đã hiểu được đây là chuyện thế này, người đó là Thần Bài, có được bản lĩnh như thế cũng là chuyện bình thường.

Bản lĩnh thế này, đây là chuyện chỉ có Thần Bài mới có thể làm được, Thiên Vương cũng chỉ có thể nhìn thấu bài của đối phương nhưng lại không thể thay đổi, mà Thần Bài lại làm được.

Lý Phàm cũng hiểu ra vì sao lần này cô lại tự tin đấu với anh thêm lần nữa, như thế cũng tốt, nếu đã thế, anh sẽ làm đối phương thua đến rõ ràng.

Thần Bài thấy Lý Phàm lộ ra dáng vẻ như thế, cô không khỏi thầm hưng phấn, cô cho rằng anh chắc chắn đã mất hết tự tin.

Lúc này cô mới khẽ mỉm cười: “Anh xác định muốn lật bài sao?”
“Đương nhiên rồi.” Lý Phàm gật đầu nói.

Lúc Thần Bài chuẩn bị lật bài, cô lại phát hiện ba lá bài của cô không ngờ lại là ba lá bài rác mà cô mới lén đổi cho đối phương, cô kinh ngạc ngẩn ra, giống như bị sét đánh, một lúc lâu vẫn chưa có phản ứng gì.

Cô cảm thấy rất kinh ngạc, cô không hiểu được trong giai đoạn này đã xảy ra chuyện gì, những kết quả hiện tại đã vượt quá sức tưởng tượng của cô.

Không chỉ cô, ngay Thiên Vương, kể cả những người khác cũng đều trợn tròn mắt há to miệng, bọn họ thề, đây là ba lá bài tệ nhất của Thần Bài mà bọn họ từng thấy..

Chương 1009: Giao Dịch Dơ Bẩn

Thần Bài tức giận một lúc lâu sau vẫn không lấy lại tinh thần, cô không ngờ đối phương lại giỏi đến mức này, cô cảm thấy rất khó hiểu trước kết quả này.

Cô theo bản năng nhìn về phía Lý Phàm, trong lòng cảm thấy có điềm xấu, ba lá bài này chính là ba lá bài cô đã đổi cho đối phương, như vậy thì ba lá bài của đối phương chắc chắn là… Nghĩ đến đây, Thần Bài không dám nghĩ tiếp nữa, mặt cô trắng bệch không còn chút máu, bị dọa sững sờ, mỗi một lần thua đều đại biểu cho việc thu gấp đôi.

Cho dù cô có giàu hơn nữa thì cũng không chịu nổi sự tra tấn thế này, cô vô cùng đau đầu và chán chường về việc này, không biết nên làm như thế nào.

Cô lạnh lùng nhìn Lý Phàm, giống như muốn nuốt Lý Phàm.

Đợi đến khi Lý Phàm nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, cô đã không còn bất cứ dao động gì nữa, đã đến lúc này mà đối phương vẫn còn mơ tưởng viễn vông thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Khi Lý Phàm lật bài, Thần Bài cảm thấy đầu óc choáng váng, nếu không có em trai đỡ cô, cô đã ngất xỉu.

Kết quả này giống hệt những gì cô tưởng tượng, đối phương đúng là cực kỳ tự tin, cho nên cô rất khiếp sợ, cô nghĩ mãi mà vẫn không ra.

Cô không ngờ đối phương lại giỏi như thế, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì cô cũng không dám tin đây là sự thật.

Lý Phàm cười tủm tỉm nhìn đối phương, như có hàm ý gì đó mà nói: “Chiêu này của cô chắc là trộm gà không được còn mất cả nắm gạo nhỉ.”
Khi Thần Bài nghe thấy câu này, cô lập tức á khẩu không nói nên lời, không biết nên làm gì, câu nói này của đối phương làm cô hoàn toàn sụp đổ.

Cô không ngờ đến tận lúc này mà Lý Phàm vẫn không còn không trào phúng cô, chuyện này làm cô phát điên, cô cảm thấy đối phương quá kiêu ngạo, không thèm chừa cho người khác chút mặt mũi nào cả.

“Anh!” Thần Bài phát điên nhìn Lý Phàm, nghiến răng nói.

Lý Phàm buông tay nói: “Anh cái gì mà anh, cô thua rồi, chuyện này không cần phải nói, mọi người ngồi đây đều thấy được.”
Tất cả mọi người đều hít sâu, hình tượng Thần Bài vĩnh viễn không bao giờ thua trong lòng mọi người lập tức sụp đổ vào khoảnh khắc này, bọn họ đều vô cùng ngạc nhiên trước kết quả này.

Nếu không phải chính mắt bọn họ nhìn thấy, bọn họ cũng không thể tin đây là sự thật, bọn họ đều sợ ngây ra, một lúc lâu sau vẫn không thể nào hiểu nổi.

Trương Đức Võ cũng ngẩn người, ngay lúc này, ông nhịn không được bội phục Lý Phàm, trâu bò thật, lần này thật sự là vả mặt Đại Long Vương.

Thần Bài nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt như đang nhìn ma quỷ, đến bây giờ cô mới biết cô đã gặp phải loại cao thủ như thế nào, lúc nãy đối phương không có bất cứ động tác nào, gần như chỉ trong nháy mắt đã đổi toàn bộ bài của cô.

Kết quả này làm cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, cô cũng không dám tin đây là thật.

Thần Bài hít sâu, nếu cô không đoán sai thì đối phương có lẽ là người thuộc cấp Thiên Thánh, Thiên Thánh, cũng có nghĩa là rất rất giỏi.

Cô không ngờ lại có thể gặp được Thiên Thánh ở Hán Thành, phải biết là trên cả thế giới này có được một người Thiên Thánh cũng đã rất ghê gớm rồi.

Lúc Thiên Vương nhìn Lý Phàm cũng lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, lúc nãy anh càng nghĩ thì lại càng cảm thấy king khủng, đến cả một Thần Bài giỏi như chị của anh cũng đã thua.

Có thể thấy được bản lĩnh của Lý Phàm cũng không phải dạng vừa.

Thiên Vương nuốt nước bọt, không dám tưởng tượng Lý Phàm giỏi đến cỡ nào.

Thiên Vương theo bản năng nói với chị: “Chị, đừng nói người này là Thiên Thánh trong truyền thuyết đó nha.”
Thần Bài cũng gật đầu nói: “Không sai, người này chắc chắn là Thiên Thánh.”
“Chị, vậy tiếp theo phải là sao đây?” Lúc này Thiên Vương mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lần thua này, gần như có thể nói là làm tài chính ở nơi này co rút lại rất nhiều, hơn nữa bọn họ còn mất sạch mặt mũi.

Thần Bài cắn răng, vì muốn trốn tránh hạ thấp tổn thất, cô mỉm cười nhìn Lý Phàm: “Mời anh đi sang bên này.”
Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Đi sang bên đó làm gì?”
“Anh à, thiên thuật của anh thật sự rất giỏi, nhưng số tiền quá lớn, tôi cần dẫn anh đến kho bạc để nhận.”
Thần Bài cười tủm tỉm nói.

Sau khi mọi người nghe thấy đều ngẩn ra, nói thật, trong lòng bọn họ vẫn rất hâm mộ Lý Phàm, bọn họ vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên trước kết quả như thế này.

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy thì bọn họ cũng không dám tin đây là sự thật, bọn họ cho rằng kết quả hiện tại chắc chắn đã vượt xa sức tưởng tượng của chính họ.

Trương Đức Võ lại rất thông minh, ông biết việc này sẽ có gian dối, theo bản năng nhắc nhở: “Cậu Lý, cậu phải cẩn thận, tôi cứ có cảm giác bọn họ sẽ không có lòng tốt đến thế.”
“Yên tâm, tôi có cách đối phó.” Lý Phàm cười nói.

Trương Đức Võ nghe đến đây, lúc này mới yên tâm, ông không ngờ đối phương sẽ nói như thế, nhưng ông cũng không quá lo lắng.

Lúc trước ông đã từng qua lại với đối phương không ít lần, ông dùng đủ mọi cách nhưng vẫn không thể thành công, chỉ dựa vào những người này thì chắc chắn cũng không thể nào thành công được.

Nghĩ đến đây, ông cũng yên tâm hơn nhiều.

Mọi người đều cảm thán, cực kỳ hâm mộ Lý Phàm, lúc này chỉ mới trong chốc lát, gần như đã kiếm được toàn bộ tiền lời, còn may hơn cả trúng vé số nữa.

Lý Phàm đi theo Thần Bài đến một căn phòng riêng, khi Lý Phàm bước vào căn phòng này, anh đã ngửi được trong phòng có một mùi hương đặc biệt, mùi hương này có thể nói là làm chính anh như si như say.

Một lúc lâu sau Lý Phàm vẫn chưa lấy lại tinh thần, cho nên anh cảm thấy rất kinh ngạc.

“Đây là phòng của cô?” Vào lúc này, Lý Phàm lại hỏi.

Thần Bài gật đầu, vô cùng bình thản nói: “Thế này đi, chúng ta làm một cuộc giao dịch công bằng, được không?”
Lý Phàm nghe thấy cũng rất khó hiểu, anh theo bản năng nhìn Thần Bài, không hiểu rõ ý của đối phương, hỏi: “Giao dịch gì, giao dịch rất đơn giản, tôi chỉ sợ cô không muốn.”
Khi Lý Phàm nghe được câu này, anh lập tức phì cười, còn có giao dịch anh không dám làm, không phải là đang nói đùa sao? Anh cho rằng đầu óc đối phương có vấn đề rồi.

“Không phải là làm giao dịch thôi sao, có gì mà không dám, không

lẽ tôi lại sợ cô à?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Thần Bài hít sâu, cũng hoảng sợ trước những lời của Lý Phàm, cô không ngờ đối phương lại ngông cuồng đến thế.

“Vậy thì tốt, tôi bội phục lòng can đảm của anh.” Thần Bài cười nói.

Lý Phàm lập tức vào chủ đề chính: “Nói đi, giao dịch gì.”
Lúc này Thần Bài mới thành thật nói: “Giao dịch này rất đơn giản, chỉ cần anh không lấy số tiền kia, tôi sẵn lòng chủ động hiến thân cho anh.”
“Con đường mà tôi muốn đi đến đã bị vô số người thăm dò.” Lý Phàm đột nhiên nói.

Lần này Thần Bài lập tức trợn tròn mắt, cho nên cô cảm thấy không thể tin nổi, cô không ngờ Lý Phàm sẽ nói như thế, cô cảm giác bản thân cô đã phải chịu nỗi sỉ nhục rất lớn..

Chương 1010: Không Quăng Đi Được

Lý Phàm thừa nhận kết quả hiện tại chắc chắn đã nằm ngoài dự đoán của anh, nhưng như thế cũng tốt, nếu mấy người đó nhất quyết muốn chơi với anh, anh cũng không ngại chơi tới bến với bọn họ.

Thần Bài cảm giác bản thân bị sỉ nhục nặng nề, nhưng để không cần đưa tiền, cô vẫn nhịn, cô làm bộ không hiểu, cười hỏi: "Anh Lý, nếu nói vậy, tôi xin hỏi anh, anh có đồng ý hay không?"
Cô cảm thấy rất lạ, chắc là không có ai có thể từ chối yêu cầu này mới đúng, nhưng Lý Phàm lại từ chối, chuyện này làm cô vô cùng bực bội, không lẽ thật sự giống như những gì cô đoán, phương hướng của đối phương có vấn đề gì sao?
Nếu Lý Phàm biết được suy nghĩ của cô, chắc chắn sẽ tức quá hóa cười, không ngờ đối phương lại dùng đến chiêu này để quyến rũ anh.

Lý Phàm đương nhiên sẽ không mắc câu, anh từ chối một cách dứt khoát: "Xin lỗi, tôi không đồng ý."
Sắc mặt Thần Bài tệ đi, đây là có ý gì? Cô hiếm khi đưa ra yêu cầu như thế, không ngờ đối phương lại từ chối, không phải là đang khinh thường cô sao?
"Tôi không có nhiều tiền như thế, bây giờ anh chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đồng ý với điều kiện của tôi, hoặc là không ra khỏi nơi này."
Lúc Thần Bài gọi anh đến nơi này thì cô đã chuẩn bị xong xuôi, nếu anh muốn chơi với cô thì cô cũng sẵn lòng chơi tới bến với anh.

Đối với cô, cô cảm thấy cách làm của đối phương thật sự quá ngu ngốc, cô vẫn rất tự tin vào bản thân.

Cho dù đối phương bày ra thái độ như thế này thì cô cũng không

thèm để tâm đến.

Lý Phàm nghe đến đây, cũng bật cười, suy nghĩ của đối phương cũng ngây thơ thật, dùng chiêu này để đối phó anh, đúng là mơ tưởng viễn vông.

“Xin lỗi, tôi không đồng ý.” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Anh biết đối phương không chơi nổi, quyết đoán đi ra ngoài.

Thần Bài sa sầm mặt, cô biết sau khi anh rời khỏi, chắc chắn sẽ kể chuyện này ra ngoài, cô không thể để chuyện này xảy ra.

Đợi Lý Phàm rời khỏi đây rồi, Thiên Vương đang dẫn theo người chờ sẵn ngoài cửa, Thiên Vương theo bản năng nhìn về phía Thần Bài, Thần Bài hơi lắc đầu.

Thiên Vương lập tức hiểu gì đó, anh quyết đoán gọi mọi người ra tay, đối phương rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt, vậy thì anh sẽ cho đối phương biết sự lợi hại của anh.

Khi Lý Phàm nhìn thấy dáng vẻ của anh ta, cũng bật cười, đã đến nước này rồi mà anh ta vẫn còn nghĩ đến vấn đề ngu ngốc này.

Đối với Lý Phàm, anh biết rõ suy nghĩ của đối phương, trong mắt anh, anh biết rõ kết quả hiện tại, càng vào thời điểm này thì lại càng phải bình tĩnh mới được.

Những người đó dứt khoát ra tay với Lý Phàm, Lý Phàm đã sớm biết sẽ có chuyện thế này, anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, giơ tay đánh một đấm vào một người trong số đó.

Lập tức có một người nằm bò ra đất, sau khi mọi người nhìn thấy kết quả này đều vô cùng ngạc nhiên, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, bọn họ không thể nào tin được đây là sự thật.

Bọn họ nhìn thoáng qua nhau, đều vô cùng kinh ngạc.

Không bao lâu sau, người Thiên Vương gọi đến đều bị Lý Phàm đánh đến mức không còn sức bò dậy.

“Anh!” Thiên Vương vừa sợ vừa giận, giận đến mức sắp bùng nổ.

Lý Phàm thấy vậy nói: “Bây giờ các anh thua rồi, tốt nhất là đưa tiền ra đây cho tôi.”
Thần Bài trầm mặt xuống, nhưng vì muốn bảo vệ danh dự, cô theo bản năng lấy thân phận Đại Long Vương ra, nói: “Anh cũng biết đây chính là địa bàn của Đại Long Vương, anh làm vậy chẳng khác nào phá rối lợi ích của Đại Long Vương.”
“Đừng nói là Đại Long Vương, cho dù địa bàn này là của Long Vương Long Hậu thì tôi cũng không sợ, việc nào ra việc đó, các cô đã thua.” Lý Phàm dửng dưng nói.

Thần Bài và Thiên Vương nhìn nhau, đều ngẩn người, tình hình gì thế này, nghe ý của anh thì hình như anh biết đây là địa bàn của Đại Long Vương, sao đối phương còn muốn tiếp tục quấy rối chứ? Chuyện này làm bọn họ không thể hiểu nổi, bọn họ kết luận chắc chắn là có vấn đề gì.

Lý Phàm cười cười: “Các người muốn đối phó tôi thì cũng phải xem lại các người có bản lĩnh đó hay không.”
Thiên Vương và Thần Bài vừa mới lấy lại tinh thần, bọn họ lập tức phát hiện Lý Phàm đã chạy vào giữa đám người, hai người đều ngẩn ra, một lúc lâu sau vẫn không thể nào hiểu nổi.

Bọn họ thay đổi sắc mặt kịch liệt, nếu Lý Phàm nói tin tức này cho người khác thì không phải là chuyện tốt lành gì đối với bọn họ, bọn họ không bình tĩnh nổi nữa, lập tức đuổi theo.

“Anh Lý, có việc gì đều có thể bàn lại, nhất định đừng xúc động.” Thiên Vương dùng thái độ hèn mọn cầu xin.

Nếu không phải vì danh dự của Đại Long Vương, nếu Đại Long Vương trách tội, anh chắc chắn là sẽ không chịu đựng nổi.

Cho dù anh ta có đưa ra điều kiện gì thì Lý Phàm cũng không đồng ý, điều này làm anh ta cảm thấy rất bất đắc dĩ, anh ta cho rằng việc này chắc chắn có vấn đề lớn gì đó.

Lý Phàm mỉm cười nói: “Anh mơ đẹp thật, nói cho anh biết, đây là chuyện không thể nào.”
Thiên Vương nhức đầu, anh lau trán.

Khi mọi người nhìn thấy Lý Phàm lại bước ra, lập tức đặt toàn bộ lực chú ý lên người Lý Phàm.

Lý Phàm chậc lưỡi: “Xem ra địa bàn của Đại Long Vương cũng không có bao nhiêu tiền, bây giờ đến cả vài trăm tỷ cũng không thua nổi.”
Mọi người nghe được câu nói này đều hít sâu, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin là sự thật.

Bọn họ nhìn thoáng qua nhau, một lúc lâu sau vẫn không thể hiểu được mọi chuyện là như thế nào.

Mọi người đều thổn thức, tin tức này sẽ âm thầm mang đến không ít ảnh hưởng cho Đại Long Vương.

Thiên Vương và Thần Bài cũng thay đổi sắc mặt kịch liệt, bọn họ cũng không ngờ đối phương lại dám nói ra thật, chuyện này làm bọn họ cảm thấy rất bất ngờ.

Bọn họ bất giác nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt lạnh như băng, gần như muốn phát điên, chiêu này của anh hoàn toàn không thèm để lại chút tình cảm nào, không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào cả.

Lý Phàm cười cười: “Tôi đề nghị các người đừng tự rước phiền phức vào người thì hơn.”
Thiên Vương và Thần Bài hít thở sâu, vô cùng kinh ngạc vì kết quả này, trong lòng họ vô cùng buồn bực, cho rằng chuyện này không đơn giản như những gì họ đã nghĩ.

Vì đè ép những lời bàn tán xung quanh, Thần Bài cắn răng, bắt đầu sử dụng tài chính của Đại Long Vương.

Bởi vì tài chính này có liên kết với thẻ ngân hàng của Đại Long Vương.

Từ trước đến nay, Thần Bài không dám dòm ngó gì đến cái thẻ ngân hàng đó, nhưng hiện tại cô cũng chỉ có thể nhịn, ít nhất tổn thất tiền thì cũng tốt hơn là bị tổn thất cả tiền và danh dự.

Thần Bài lập tức chuyển khoản vào tài khoản của Lý Phàm, lúc này, Thần Bài tức giận nói: “Anh mau đi đi.”
Lý Phàm cười nói: “Bây giờ tôi vẫn chưa chơi đã, đương nhiên không thể đi rồi.”
Thần Bài hơi sửng sốt, cô không ngờ đối phương lại dai như đỉa, không thể nào đuổi đi được..

Chương 1011: Giúp Đỡ

Thần Bài luống cuống, cô cảm giác kết quả hiện tại vượt xa dự đoán của cô, nếu cứ tiếp tục như thế chỉ sợ sẽ rắc rối to.

Nếu đối phương ăn vạ không chịu đi, hôm nay cô sẽ không làm ăn gì được.

Cô vốn định nhanh chóng thắng một số tiền lớn từ trong tay những người khác, như thế thì cũng kịp thời ngăn chặn tổn thất.

Nhưng Lý Phàm lại ăn vạ không chịu đi, chuyện này làm cô thấy đau đầu.

Lý Phàm thấy đối phương lộ ra vẻ đau đầu thì cũng không hề dao động, càng không hề có chút đồng tình nào, vào lúc đối phương thắng đến người khác tán gia bại sản, trong lòng đối phương chắc chắn cũng rất lạnh nhạt.

Đối với người như vậy, anh nhất định phải đối phó bằng thái độ càng lạnh nhạt hơn.

Đại Long Vương đang họp nhìn thấy tin nhắn thông báo mất vài trăm tỷ, ông không khỏi nhíu mày, âm thầm bảo người của ông đi điều tra, điều tra xem khoản chi này rốt cuộc là chuyện như thế nào.

Không bao lâu sau, thư ký của Đại Long Vương ghé sát vào tai ông báo cáo: “Là Thần Bài dùng thẻ của ông, chuyển cho những người khác dùng.”
Đại Long Vương sa sầm mặt, tuy Thần Bài là một trong những cấp dưới của ông, nhưng dưới tình huống chưa hề xin phép ông mà đã dám sử dụng số tiền đó, đây là có ý gì, không phải là cố ý muốn đối nghịch với ông sao?

“Rốt cuộc cô ta muốn làm gì?” Đại Long Vương bực bội nói.

Thư ký lắc đầu, anh chỉ điều tra chuyện cần điều tra, không điều tra quá nhiều.

Đại Long Vương đành phải dừng họp, dứt khoát gọi điện thoại cho Thần Bài.

Thần Bài đang đứng ở thời khác nguy nan, cô nhìn thấy cuộc gọi của Đại Long Vương, lập tức giật mình, đối với cô mà nói, người này chẳng khác nào một cơn ác mộng.

Cô không ngờ Đại Long Vương sẽ gọi cho cô vào lúc này, cô trầm mặt xuống, lần này tiêu rồi, Đại Long Vương chắc chắn đã biết được chuyện cô vận dụng tài chính.

“Đại Long Vương.”
“Tại sao tài chính của tôi lại bị sử dụng, rốt cuộc là chuyện như thế nào.”
“Đại Long Vương, chỗ chúng tôi có một cao thủ đến, tôi và em trai của tôi đều thua anh ta, cuối cùng suýt chút nữa còn thua lỗ một chút.” Lúc này, Thần Bài vội vàng nói.

Đại Long Vương nghe đến đó, giọng điệu trong điện thoại cũng có chút chần chừ.

“Cô nói thật sao?”
“Đương nhiên là thật, người này chắc chắn là cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ trong cao thủ.”
Thần Bài bất dắc dĩ giải thích.

“Không ngờ lại có chuyện như thế, cô đưa cho tên đó chút tiền, đuổi đi đi.”
Đại Long Vương nhíu mày, bởi vì để ý đến vấn đề mặt mũi, để tiện sau này thả dây dài câu cá lớn, ông không thể phạm sai lầm nhỏ vào lúc này.

Nói cách khác, chỗ này ông chắc chắn sẽ không có lời, những người khác còn tưởng là ông không thể thua nổi nữa.

“Tôi đã nói rồi, nhưng anh ta lại từ chối.”
Thần Bài trả lời đúng sự thật.

“Để tôi nói chuyện với cậu ta.”
Lúc này Thần Bài mới đưa điện thoại cho Lý Phàm, cũng cười lạnh nói: “Đây là Đại Long Vương gọi điện thoại đến, tôi khuyên anh nên dừng lại đúng lúc đi, nếu không chọc giận Đại Long Vương thì anh cứ chờ mà coi.”
Lý Phàm cười không nói gì nhận điện thoại, đợi đến khi anh nhận cuộc gọi điện thoại của Đại Long Vương, anh lập tức nghe được giọng điệu uy hiếp của Đại Long Vương trong điện thoại.

“Tôi khuyên cậu nên dừng lại ngay lập tức đi, nếu không tôi sẽ cho cậu biết tay.”
“Tôi là Lý Phàm, chắc ông cũng biết tôi là ai nhỉ, vì muốn để ông có ấn tượng sâu sắc một chút, tôi ra tay với địa bàn của ông trước.”
Giọng điệu như cười như không của Lý Phàm lập tức đập mạnh vào tim Đại Long Vương, Đại Long Vương cảm thấy rất bất ngờ, nếu không phải chính tai nghe thấy, ông cũng không dám tin đây là sự thật.

Đại Long Vương nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được, ông hít sâu, không thể tin nổi người đang nói chuyện với ông lại là Lý Phàm.

“Cậu muốn làm gì?”
Đại Long Vương hơi luống cuống, lúc nãy ông nghe trong điện thoại nói đối phương muốn ra tay với địa bàn của ông, lần này ông không bình tĩnh nổi nữa, ông không thể nào chịu đựng nổi việc đối phương kiếm chuyện ở địa bàn của ông.

Còn không chờ ông nói xong, Lý Phàm đã cúp máy.

Thần Bài tin tưởng có Đại Long Vương ra mặt, chắc chắn sẽ thành công, cô nhìn thoáng qua Lý Phàm, nói với Lý Phàm: “Đáng đời, có Đại Long Vương ra tay, anh tiêu đời rồi.”
Lý Phàm nghe vậy cũng cười, giống như nghe được câu chuyện hài hước nhất trên đời, liếc mắt nhìn, đã đến nước này mà đối phương còn muốn đối phó anh, anh cũng không biết bọn họ lấy can đảm từ

đâu ra.

“Còn ai muốn cá cược với tôi không?” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Thần Bài và Thiên Vương đều thay đổi sắc mặt, không lẽ đến cả Đại Long Vương nói chuyện mà cũng không có tác dụng gì sao? Vốn Đại Long Vương định tìm cơ hội tổ hợp đại trận Long Môn để đối phó với Lý Phàm, hiện tại đúng là một cơ hội rất tốt, ông lập tức bảo đám Nhị Long Vương tập hợp chuẩn bị xuất phát.

Lý Phàm cố ý khiêu khích nói: “Sao nào, ở bên cô không có ai dám ra cá cược vài ván sao, không lẽ sợ hết rồi?”
Lý Phàm vừa nói dứt lời, mọi người đều nhìn đám Thần Bài bằng ánh mắt hóng chuyện, muốn xem thử mấy người Thần Bài sẽ giải quyết như thế nào.

“Thật là nhàm chán, chẳng có tính khiêu chiến gì cả.” Lý Phàm buông tay, giả ngầu xong rồi đột nhiên bỏ đi.

Trương Đức Võ vội vàng đuổi kịp, ông sợ ông chạy chậm sẽ bị mấy người kia đánh chết, nói thật, cái kiểu giả ngầu xong rồi bỏ chạy này làm ông thấy rất kích thích.

Ông không ngờ sẽ có kết quả thế này, theo bản năng nhìn về phía Lý Phàm, nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, kích thích thật, cậu trâu bò ghê, sòng bạc này gần như không có ai là đối thủ của cậu cả.”
Mà lúc này, Lý Phàm đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông bị đánh bầm dập, sau khi người đàn ông kia nhìn thấy Lý Phàm, hai mắt đột nhiên sáng rực, vội vàng hô to: “Lý Phàm, mau cứu tôi.”
Lý Phàm nghe được giọng nói quen thuộc, cũng cảm thấy khó hiểu, tình hình gì thế này, sao nghe giọng nói này lại quen tai đến thế, lúc này anh mới nhớ ra, đây không phải là bạn học cũ đã gọi điện thoại cho anh sao?
Nếu không phải đối phương bị đánh đến mặt mũi bầm dập thì anh cũng không thể nào nhận ra được.

“Anh làm sao thế, thiếu nợ bao nhiêu tiền.” Lý Phàm cạn lời nói.

Dù sao hôm nay anh rất vui, nếu anh gặp được chuyện này thì

cũng không ngại giúp đỡ một chút.

Mà mấy người đàn ông cao to đứng bên cạnh bạn học cũ lại nói: “Thằng này thua chín mươi tỷ.”
Lý Phàm nghe đến đây cũng nhịn không được tấm tắc, không ngờ tên này lại thua đến chín mươi tỷ, làm Lý Phàm sợ ngây người.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Đây là chín mươi tỷ, các anh thả anh ta đi.”
Mấy người đàn ông kia nhìn thấy tiền, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Bạn học cũ còn tưởng Lý Phàm đến đây để cứu anh ta, vô cùng biết ơn Lý Phàm.

Lý Phàm tức giận nói: “Được rồi, anh cứ coi như tôi chưa từng đến, anh đi được rồi.”
Bạn học cũ còn định đi theo, nhưng lại bị ánh mắt của Lý Phàm dọa sợ.

“Nếu còn không đi thì đừng trách tôi không khách sáo.” Lý Phàm tức giận trừng mắt nhìn..

Chương 1012: Không Chịu Nổi Một Chiêu

Chủ yếu là Lý Phàm không muốn kéo đối phương vào, anh biết nếu đối phương dính vào chuyện này thì sẽ có hại cho anh ta, cho nên anh cố gắng không cho đối phương dính líu đến.

Nếu không, mấy người đó còn tưởng anh ta cùng một bọn với anh.

Bạn học cũ cũng không nghĩ quá nhiều, lập tức xoay người bỏ chạy mấy.

Lý Phàm cũng muốn gặp mặt Đại Long Vương, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc, anh biết sau này sẽ có rất nhiều cơ hội để gặp Đại Long Vương, nhưng bây giờ chắc chắn không phải là thời điểm tốt nhất.

Cho nên Lý Phàm cũng không ở lại đây, mà định rời khỏi nơi này.

Những người đó cũng không dám cản Lý Phàm, bởi vì bọn họ đều đã nhìn thấy thực lực của Lý Phàm, cho nên đều không dám cản, bởi vì bọn họ biết, bây giờ mà cản Lý Phàm thì chỉ có đường chết.

Lý Phàm nhìn thấy mấy người đó như thế, cũng bật cười, cái này coi như là quà gặp mặt tặng cho Đại Long Vương.

Lý Phàm và Trương Đức Võ rời đi không bao lâu, Đại Long Vương đã dẫn theo người chạy đến, ông nhìn thấy địa bàn của ông lộn xộn như thế, sắc mặt lập tức trở nên lạnh như băng.

Đối với ông mà nói, đây là chuyện làm ông cảm thấy đau đầu nhất, ông không ngờ lại có người dám đối đầu với ông, chuyện này làm ông cảm thấy rất bực bội Ông bắt đầu phát điên, tên Lý Phàm này lại dám kiếm chuyện trên địa bàn của ông, còn dám vả mặt ông, làm ông phải để mặt mũi ở chỗ nào đây?

Sau khi mọi người nhìn thấy Đại Long Vương đến thì đều ngẩn ra, bọn họ không biết phải đối mặt với Đại Long Vương như thế nào.

“Cái đám vô dụng này, mặt mũi của tôi đều bị các cô cậu làm mất sạch rồi.” Đại Long Vương tức giận mắng.

Những người đó bị mắng, mặt đều lộ vẻ xấu hổ, không biết phải làm gì, bọn họ lau trán, cảm thấy rất bất ngờ.

Nếu không phải chính tai nghe thấy, bọn họ cũng không dám tin là thật, kết quả này thật sự quá mờ ảo, bọn họ cũng không dám tin.

Bọn họ đều hít ngược khí lạnh, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Đại Long Vương lạnh lùng nói: “Được rồi, các cô cậu không cần giải thích quá nhiều với tôi, tôi nói cho các cô các cậu biết, ở sự việc lần này, các người nhất định phải suy ngẫm cẩn thận lại cho tôi, nếu không tôi sẽ cho các người biết tay.”
Mọi người nghe thế, đều hít ngược khí lạnh, cũng không dám nói gì, bọn họ lau mồ hôi lạnh, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Đại Long Vương hận Lý Phàm muốn chết, bây giờ ông hận không thể giết chết Lý Phàm ngay.

Nhưng lúc này ông cũng chỉ có thể nhịn.

Mà đám Nhị Long Vương nhìn thấy Đại Long Vương bị mất mặt như thế, bọn họ cũng cười nhạo, đối với bọn họ, đối phương bị mất mặt thì lại là chuyện tốt.

Như vậy bọn họ có thể nói móc ông ta thỏa thích.

Sắc mặt Đại Long Vương cũng không tốt lắm, trong lòng ông rất tức giận, ông cho rằng chắc chắn là do những người này rảnh rỗi sinh nông nổi.

“Hừ, nếu thế, tôi sẽ cho cậu ta biết được sự lợi hai của đại trận Long Môn.” Đại Long Vương cắn răng nói.

Ông vốn định đợi sau này mới ra tay với Lý Phàm, nhưng bây giờ ông cũng chỉ có thể ra tay trước, ông nhất định phải tiêu diệt tên Lý Phàm này.

Đối với ông, Lý Phàm chính là mối họa lớn làm ông đau đầu, nếu không tiêu diệt tên này sẽ là chuyện xấu đối với ông.

Ông nhất định phải ngăn chặn những chuyện này xảy ra mới được.

Đại Long Vương lập tức tập hợp những người khác đuổi theo Lý Phàm.

Lý Phàm về đến nhà, anh cảm nhận được sát khí, sau khi nhìn ra ngoài cửa sổ rồi cũng trở lại bình thường, đúng là giống hệt như những gì anh nghĩ, Đại Long Vương đã đến tính sổ.

Lý Phàm cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên, cho dù là Đại Long Vương đến kiếm chuyện thì anh cũng chắc chắn có thể ứng phó được, cho dù đối phương dám đến anh cũng phải làm cho đối phương có đến mà không có về.

Nếu Đại Long Vương biết được suy nghĩ của Lý Phàm, trong lòng ông chắc chắn sẽ phát điên, ông cho rằng bây giờ Lý Phàm phải sợ hãi mới đúng, ai ngờ đối phương lại tùy ý trước đòn tấn công của ông.

“Lý Phàm, cậu chết chắc rồi!” Đại Long Vương la hét ở trong lòng.

Lý Phàm nói với Trương Đức Võ: “Ông đừng đi ra ngoài, nếu không ông sẽ chẳng tốt lành gì đâu.”
Trương Đức Võ nghe thế, ông lập tức rùng mình, ít nhiều gì cũng có hơi sợ hãi, ông không ngờ Lý Phàm lại uy hiếp ông như thế, chuyện này làm ông cảm thấy rất bất ngờ.

Một lúc lâu sau ông vẫn không hiểu được, không biết tình hình như thế nào.

“Cậu Lý, cậu đang đùa với tôi sao, người ở bên ngoài chính là Đại Long Vương, bây giờ cậu mà đi ra ngoài là sẽ chết chắc.” Trương

Đức Võ nhìn thấy tình hình này, ông nhịn không được rùng mình.

Ông biết Lý Phàm rất mạnh, nhưng ông lại càng biết đối thủ ở bên ngoài mạnh như thế nào.

Cho nên ông cảm thấy rất khó tin, ông nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu được rốt cuộc là chuyện như thế nào.

Lý Phàm không giải thích nhiều với Trương Đức Võ, anh đi thẳng ra ngoài.

Trương Đức Võ lắc đầu, ông cho rằng cách làm của anh quá xúc động, đến cả Đại Long Vương mà cũng dám chọc, nếu đổi thành ông, cho dù cho ông mười lá gan ông cũng không dám.

Khi đám Đại Long Vương nhìn thấy Lý Phàm bước ra, mắt bọn họ lập tức lạnh như băng, đối với bọn họ mà nói, Lý Phàm chính là kẻ thù của bọn họ.

Bọn họ cũng không ngờ lúc này mà anh còn dám tùy ý đi ra như thế, này chẳng phải là tự chuốc khổ vào người sao?
Bọn họ đã chuẩn bi sẵn sàng, nhất định phải cho đối phương biết tay, bọn họ đột nhiên bắt đầu ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm thấy thế cũng cười, sau khi anh nhìn thấy đám Đại Long Vương tạo thành đại trận Long Môn, anh cũng hiểu được đôi chút, chẳng trách đối phương lại có can đảm dám đến khiêu chiến với anh, thì ra là vì nguyên nhân này.

Nhưng nếu những người này nhất quyết muốn tìm đường chết, anh cũng sẽ để mấy người này biết được sự lợi hại của anh.

Anh quyết đoán bắt đầu ra tay với đám Đại Long Vương, lần ra tay sau lại càng tàn nhẫn hơn lần ra tay trước, gần như làm người ta không thể nào tránh khỏi.

Đám Đại Long Vương đều vô cùng tin tưởng vào đại trận Long Môn của bọn họ, Đại Long Vương đứng ở vị trí trung tâm, có thể xuất chiêu.

Đám Đại Long Vương lập tức bao vây Lý Phàm lại, bọn họ nhanh chóng ra tay với Lý Phàm, lần ra tay sau lại ác hơn lần ra tay trước.

Khi Lý Phàm nhìn thấy đám Đại Long Vương ra tay thì lập tức bật cười, chỉ có chiêu này mà còn muốn làm anh bị thương, suy nghĩ của mấy người này hơi bị ngây thơ rồi.

Lý Phàm sải bước dài, sau đó đánh ra một đấm, đám Đại Long Vương không nhìn thấy rõ nắm tay của anh ở nơi nào, bọn họ chỉ thấy được một loạt tàn ảnh.

Cho dù bọn họ ra tay như thế nào vẫn không thể làm gì được đối phương, bọn họ đều vô cùng ngạc nhiên.

Lý Phàm cười đầy khinh thường: “Mấy người chỉ có chút thực lực này thôi, tôi còn tưởng mấy người mạnh lắm chứ.”
Đám Đại Long Vương hít sâu, không ngờ đại trận Long Môn mà bọn họ vô cùng tự hào ở trước mặt Lý Phàm lại không chịu nổi một chiêu thế này.

Mục tiêu chính của Lý Phàm là Đại Long Vương, anh nhìn chằm chằm vào Đại Long Vương..

Chương 1013: Hành Hạ

Sau khi Đại Long Vương phát hiện đối phương đang nhìn mình, ông ta rùng mình, có dự cảm không may.

Ông ta có thể nhìn thấy đối phương đang nhìn chằm chằm mình.

Ông ta vô thức lùi về sau một bước, lỡ như đối phương thật thật sự lao về phía mình thì phiền to.

Đại Long Vương lau mồ hôi lạnh, quát lớn Lý Phàm nói: “Cậu muốn làm gì? Cậu không thể ra tay với tôi, nếu không cậu sẽ gánh hậu quả không nổi đâu.”
Lý Phàm nghe vậy lập tức mỉm cười.

Đã đến lúc này rồi mà đối phương còn đe dọa anh, đúng là lạ đời.

Đương nhiên Lý Phàm không cho bọn người kia nghỉ xả hơi.

Anh biết chỗ hở của đại trận Long Môn, nên trò này hoàn toàn vô dụng với anh.

Mà anh có thể đối phó dễ dàng.

Khi Đại Long Vương biết Lý Phàm có thể dễ dàng phá đại trận Long Môn thì hốt hoảng không thôi.

Trong lòng ông ta bắt đầu hối hận, đối phương càng lớn mạnh, ông ta càng bất lợi.

Đại Long Vương lau mồ hôi lạnh, ú ớ nửa buổi cũng không biết nói gì.

Chẳng mấy chốc đám người của Đại Long Vương thương tích đầy

mình, bị thương cực kỳ nặng.

Lý Phàm chặc lưỡi nói: “Không phải các ngươi rất lợi hại sao? Thế mà trình độ cũng đến thế mà thôi.”
Đám người Đại Long Vương bị chê không còn mặt mũi.

Gã này có ý gì? Đúng là chẳng chừa sĩ chút sĩ diện nào cho bọn họ cả!
Thoáng chốc, đại trận Long Môn đã bị Lý Phàm phá dễ như trở bàn tay.

Đám người Đại Long Vương thở hổn hển nhìn Lý Phàm như nhìn thấy quỷ.

Bọn họ không ngờ bản thân lại thua trong tay Lý Phàm, ai cũng không cam lòng.

Lý Phàm thấy dáng vẻ của bọn họ, cũng lười châm chọc, ai bảo bọn họ tự tìm.

“Nếu các ngươi đã chán sống, tôi sẽ để các ngươi được toại nguyện.” Lý Phàm hừ một tiếng.

Đám người Đại Long Vương hốt hoảng, không biết nên làm gì cho phải.

Lý Phàm trở tay đánh một đòn lên người Đại Long Vương đồng thời nói: “Tại sao ông muốn gây chuyện với tôi?”
Thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Lý Phàm, Đại Long Vương nuốt nước bọt, không rõ suy nghĩ của anh.

Đại Long Vương nói tiếp: “Được rồi, đã đến lúc này rồi, ai cũng nên bình tĩnh lại, tôi biết sai rồi.”
“Ông nghĩ chỉ cần một câu xin lỗi là xong à?” Lý Phàm hỏi ngược lại.

Anh thấy đối phương suy nghĩ quá ngây thơ.

Chỉ bằng một câu xin lỗi mà muốn yên chuyện à? Trên đời này làm gì có chuyện dễ như vậy.

Đại Long Vương nhất thời không biết làm sao, ông ta vò đầu bứt tóc hồi lâu cũng không đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Lý Phàm cũng chẳng muốn nói nhiều với đối phương, anh nói với Đại Long Vương: “Tôi vẫn chờ ông tự mình nói cho tôi biết.”
Đại Long Vương nghe xong thì sững sờ, ngẩng đầu ngơ ngẩn hồi lâu cũng không đoán được bên kia đang nghĩ gì, lúc này là lúc nào rồi mà đối phương lại còn có suy nghĩ kỳ cục như vậy.

“Không phải cậu đang nói đùa đấy chứ? Đây đâu phải là lúc nói đùa.

Cậu muốn tôi nói thế nào đây?” Đại Long Vương bất đắc dĩ cười.

Nhị Long Vương cười khinh khỉnh Lý Phàm: “Cậu đã làm gì thì tự biết.

Bây giờ còn trách ngược lại chúng tôi.

Nếu không phải cậu giết Thất Long Vương, thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.”
“Đúng, cậu là kẻ phản bội của Long Môn.

Ngay cả Thất Long Vương mà cậu cũng giết.

Sao chúng tôi không cảm thấy bàng hoàng cho được?” Những Long Vương khác cũng gật đầu phụ họa.

Lý Phàm nghe vậy cũng cạn lời.

Đã đến lúc này rồi mà bọn họ vẫn không chịu điều tra rõ ràng mọi việc.

“Tôi không giết Thất Long Vương.” Lý Phàm khẽ nói.

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Bọn họ ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, không hiểu ý của đối phương.

“Thất Long Vương chết ngay cửa nhà cậu, chẳng lẽ không phải cậu giết sao?” Đại Long Vương không nhịn được nghi ngờ hỏi.

Lý Phàm hờ hững nói: “Xem ra các người cũng nghĩ là tôi giết, nhưng tôi muốn hỏi ngược lại một câu lẽ nào Thất Long Vương chết ở cửa nhà tôi thì do tôi giết sao? Các người có bằng chứng không?”
Mọi người nghe vậy đều sửng sốt, ai cũng bất ngờ.

Nếu không chính tai nghe được, bọn họ cũng không dám tin đây là sự thật.

Kết quả này đều nằm ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Họ liếc nhìn nhau, không khỏi im lặng suy nghĩ.

Từ từ bọn họ cũng phát hiện đối phương nói không sai, bọn họ đúng là không có bằng chứng gì cả.

Lần này, tất cả mọi người đều ngậm miệng, nhất thời không biết phải làm gì.

Lý Phàm thấy mấy người đều không trả lời được, cũng không thờ ơ.

Anh đã biết sẽ có cục diện này từ lâu, anh nói với bọn họ: “Nếu Thất Long Vương không phải do tôi giết, hiểu lầm cũng đã được hóa giải, ít nhất các người cũng phải cho tôi một lời giải thích chứ.”
Đại Long Vương cùng những người khác nghe vậy đều cứng họng, nhất thời không biết nên nói gì, vừa rồi bọn họ còn rất tự tin.

Nhưng bây giờ bọn họ đã mất quyền lên tiếng rồi.

Lý Phàm cười nói: “Bảo tôi thả các ông cũng được, chẳng qua các người phải làm theo yêu cầu của tôi mới được.”

Khi đám người Đại Long Vương nghe được đối phương sẽ thả bọn họ, ai cũng mừng như điên.

Bọn họ vẫn còn cơ hội.

Nghĩ vậy, ai cũng sốt ruột không biết Lý Phàm sẽ yêu cầu bọn họ làm gì?
“Yêu cầu gì? Chỉ cần không quá đáng chúng tôi đều sẽ đồng ý.”
Mọi người vội vàng hỏi dò.

Vì mạng sống, bọn họ chẳng cố kỵ điều gì nữa.

Dù sao hôm nay cũng có cơ hội tốt để sống sót.

Lý Phàm cười nói: “Chỉ là việc nhỏ thôi, nhưng nếu các người không đồng ý thì sẽ trở thành việc lớn.”
Đám người kia nghe vậy thì cả kinh, không thể tin nổi.

Cuối cùng, bọn họ mới biết yêu cầu của Lý Phàm.

“Cậu nói gì? Bảo chúng tôi cởi sạch quần áo đi về?” Sắc mặt của đám người Đại Long Vương như đưa đám.

Bây giờ đang là mùa đông, thế mà Lý Phàm lại bảo bọn họ cởi sạch đi về? Chẳng phải khiến bọn họ chết cóng sao?
Quan trọng nhất là nếu lỡ bị người khác nhìn thấy bọn họ còn có thể ngẩng đầu nhìn đời được nữa không?
Lúc nghe đến đó bọn họ nhất thời muốn phản đối.

Đương nhiên Lý Phàm hiểu rõ ý của bọn họ, chỉ hờ hững nói:
“Nhất định phải làm theo yêu cầu của tôi.

Nếu không, tôi sẽ khiến các người đẹp mặt.”
Đám người Đại Long Vương thở dài ngao ngán.

Bọn họ biết nếu không đồng ý yêu cầu này, nói không chừng chắc đối phương sẽ càng làm ra những việc hành hạ bọn họ hơn.

Cuối cùng bọn họ đành nhắm mắt đưa chân làm theo ý của đối phương.

Mất mặt thì mất mặt, miễn sao còn sống là được.

Một cơn gió lạnh thổi tới, bọn họ nhịn không được rùng mình..

Chương 1014: Oan Gia Ngõ Hẹp

Sau khi giật mình một cái, lúc lâu sau, mấy người đó cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, bọn họ ra sức nuốt nước bọt, vội vã chạy lên xe, hi vọng có thể được cứu một mạng.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của bọn họ, Lý Phàm không hề cảm thấy thông cảm, tất cả những gì xảy ra đều do bọn họ tự chuốc lấy, sự trừng phạt như bây giờ chẳng qua chỉ là mở đầu mà thôi.

Sau khi chứng kiến tất cả những gì xảy ra, Trương Đức Võ không thể bình tĩnh được nữa, ông ta cảm thấy rất khó tin, nếu không phải chính tai nghe được thì ông ta cũng không thể tin vào những gì đang diễn ra.

Trương Đức Võ bỗng hít sâu một hơi, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào, kết quả này khiến ông ta rất bất ngờ.

Ông ta day huyệt thái dương, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lần này, Trương Đức Võ hoàn toàn yên tâm rồi, Lý Phàm càng lợi hại, ông ta càng cảm thấy an toàn, ông ta tin có Lý Phàm ở đây thì mọi việc đều sẽ được giải quyết.

Ông ta nhanh chóng thả lỏng tinh thần, hà ra từng hơi, tâm trạng vô cùng kích động.

Sau khi trở về, Đại Long Vương đã bị đám lãnh đạo cao cấp của Long Môn xem như chuyện cười.

Nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của mấy người Đại Long Vương, Long Hậu lập tức cười nói: “Ái chà, các ông làm sao thế, sao lại rơi vào tình trạng thảm hại như thế này chứ?”
Sắc mặt mấy người Đại Long Vương đều vô cùng khó coi, trong

lòng bọn họ vốn đã không cảm thấy dễ chịu lắm, giờ lại nghe được những lời lẽ châm chọc khiêu khích từ đối phương, bọn họ càng tức giận.

Bọn họ phẫn nộ nhìn Long Hậu, nhưng cũng không dám bộc lộ sự tức giận, dù sao đối phương cũng chỉ là một phụ nữ, bọn họ chẳng thèm so đo với lời của một phụ nữ.

Nhưng Đại Long Vương cho rằng vào lúc này mà Long Hậu nói như vậy thì chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, ông ta tức giận liếc nhìn Long Hậu, nhưng cũng chẳng buồn nói thêm gì.

“Đã đến nước này rồi mà cô còn nói những lời châm chọc đó sao, tôi còn tưởng cô sẽ thông cảm cho chúng tôi đấy.” Đại Long Vương tức giận nói.

Long Hậu lập tức im lặng, cô ta và mấy người Đại Long Vương vốn không hòa thuận, hiện tại có thể cùng nhau hợp tác, cũng chỉ dừng lại ở hợp tác mà thôi.

Cho nên sau khi nhìn thấy dáng vẻ chật vật đó của Đại Long Vương, cô ta ít nhiều cảm thấy rất khinh thường.

Long Hậu duỗi cái lưng mỏi một chút, cũng không suy nghĩ quá nhiều, cô ta biết kết quả này đã sớm nằm trong dự liệu của mình.

Đại Long Vương lạnh lùng nói: “Long Hậu, cô cũng đừng đắc ý, Trương Đức Võ, quân sư trước kia của cô, hiện đang ở cùng Lý Phàm đấy.”
Nghe vậy, Long Hậu lập tức mất bình tĩnh, cô ta không nghĩ tới Trương Đức Võ lại có thể về cùng phe với Lý Phàm, cô ta nghiến răng, cảm thấy hết sức tức giận.

Cô ta không ngờ Trương Đức Võ lại quá đáng như thế, cô ta rất bất ngờ vì điều này.

Cô ta nghiến răng, Trương Đức Võ ở bên cạnh cô ta lâu như vậy, nhất định biết không ít bí mật của cô ta, ngộ nhỡ Trương Đức Võ tiết lộ những điều đó ra ngoài, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Long Hậu nảy ra ý muốn giết người, cô ta quyết định phải loại trừ tất cả những hậu hoạn như Trương Đức Võ, chỉ có diệt trừ hậu hoạn như Trương Đức Võ mới là biện pháp tốt nhất.

“Trương Đức Võ này đúng là tự tìm đường chết, lại dám phản bội tôi.” Long Hậu vô cùng tức giận nói.

Nhìn thấy dáng vẻ nổi giận đó của Long Hậu, mọi người đều không khỏi cảm thán, bọn họ cho rằng Long Hậu lâm vào tình trạng này là đáng đời, nhưng lại không khỏi nghĩ đến câu nói phong thủy luân chuyển.

Lúc này, mấy người Đại Long Vương cũng chẳng buồn nói gì nữa, Long Hậu rơi vào tình trạng này thì họ cũng chẳng có lợi gì.

Long Hậu cảm thấy vô cùng căm hận Trương Đức Võ, cô ta lập tức phái những người giỏi nhất của mình đi bắt Trương Đức Võ trở về.

Mà nơi khác.

Sau khi Lý Phàm trở về, Trương Đức Võ thở dài nói: “Anh Lý, anh quá lợi hại, ngay cả Đại Long Vương cũng không phải là đối thủ của anh.”
Lý Phàm biết đối phương đang nịnh hót, nên cũng chẳng thèm dông dài, anh thản nhiên nói: “Ông bớt tỏ vẻ với tôi đi, chẳng nhẽ trong lòng tôi còn không rõ ông là ai sao, tốt nhất ông hãy ngoan ngoãn một chút cho tôi.”
Trương Đức Võ gãi đầu, cũng không biết nên làm gì nữa, ông ta cảm thấy rất bất ngờ về điều này.

Lý Phàm nở nụ cười: “Càng vào những lúc như thế này, tôi hi vọng ông càng phải bình tĩnh một chút.”
Trương Đức Võ khẽ gật đầu, ông ta nói tiếp: “Anh Lý, tôi nên làm cái gì, bây giờ tôi nên ở lại đây một thời gian phải không?”
Nghe vậy, Lý Phàm hơi sững sờ, nhưng cũng không hề phủ nhận, anh hiểu Trương Đức Võ đang nghĩ gì.

Nhưng lúc này, anh cũng không cần phải nói quá nhiều với đối

phương.

“Yên tâm đi, ở đây ông vẫn rất an toàn, tất nhiên ông đừng đi ra ngoài.” Lý Phàm có ý tốt nhắc nhở một chút.

Anh còn phải dựa vào Trương Đức Võ tìm được chìa khóa Long Môn, nên lúc này, không thể xảy ra chuyện gì với Trương Đức Võ được.

Nghe vậy, Trương Đức Võ giật mình, nếu không thể đi ra ngoài nửa bước thì cũng quá thảm rồi, ông ta là một người năng động, nếu cứ ở lỳ một chỗ, ông ta cảm thấy không quen lắm.

Tất nhiên, Lý Phàm hiểu suy nghĩ của anh ta, nên tiếp tục nói: “Nếu ông muốn đi ra ngoài thì ông có thể thử một chút, có lẽ bọn họ đều đang ngó chừng ông đấy.”
Trương Đức Võ nuốt nước bọt, không còn dám tiếp tục nghĩ nữa.

Đúng lúc này, Trần Hiểu Đồng từ trên tầng đi xuống, vừa nhìn thấy Trương Đức Võ, sắc mặt cô ta lập tức trở nên lạnh như băng, người mà cô ta hận nhất chính là Trương Đức Võ.

Nên vừa nhìn thấy Trương Đức Võ xuất hiện ở đây, cô ta không thể bình tĩnh được, cô ta bất ngờ ra tay với Trương Đức Võ.

Trương Đức Võ nào nghĩ đến lại gặp phải Trần Hiểu Đồng ở đây, ông ta giật nảy mình, hiện ông ta không dám đi trêu chọc Trần Hiểu Đồng, ông ta biết đối phương là ai.

Ông ta giật mình một cái, rồi vội vàng núp sau lưng Lý Phàm.

Thật ra thực lực của Trương Đức Võ và Trần Hiểu Đồng là ngang ngửa nhau, nhưng ông ta biết Trần Hiểu Đồng là người của Lý Phàm, nên ông ta rất thông minh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lý Phàm khoanh tay nói: “Đây là ông tự chuốc lấy, cởi chuông phải do người buộc chuông.”
Nghe vậy, Trương Đức Võ lập tức khóc không ra nước mắt, ông ta

hiểu ý của đối phương, đây rõ ràng là thấy chết không cứu mà.

Nhưng bây giờ, ông ta cũng không dám nói quá nhiều, trước mắt ông ta cũng chỉ có thể ngoan ngoãn một chút.

“Việc đó, tôi sai rồi.” Trương Đức Võ vội nói một mạch: “Tôi không nên bắt nạt cô, lợi dụng cô, nếu cô muốn đánh thì cứ đánh tôi đi.”
Nghe vậy, Trần Hiểu Đồng cũng không hề mềm lòng, cô ta dứt khoát ra tay, đánh cho Trương Đức Võ không ngừng hô to gọi nhỏ.

Trương Đức Võ ngây thơ tưởng chiêu này có thể khiến Trần Hiểu Đồng mềm lòng, ai ngờ, không hề có chút tác dụng nào, ông ta day day cái trán, lúc lâu sau vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trần Hiểu Đồng tức giận nói: “Muốn tôi tha mạng cho ông hả, đây vốn là chuyện không thể xảy ra.”
Lý Phàm cũng có chút không nhìn được nữa, nhưng những việc mà trước kia Trương Đức Võ làm đúng là quá đáng, nên anh đành nhịn xuống, chỉ cần Trương Đức Võ không bị đánh chết là được rồi..

Chương 1015: Ngủ Như Chết

Trong lòng Trương Đức Võ sụp đổ, ông ta cũng không ngốc, ông ta nhìn ra anh Lý không hề đứng về phía mình, nên cảm thấy rất bất ngờ.

Ông ta vừa bất giác ra tay với Trần Hiểu Đồng, vừa nói: "Được rồi, đã đến nước này rồi, hãy tỉnh táo và bình tĩnh một chút đi."
Trần Hiểu Đồng nghiến răng nghiến lợi nói: "Đều tại ông, tôi đâu có trêu chọc ông thế mà ông lại bắt cóc tôi và người nhà tôi."
Trương Đức Võ vốn còn định nói gì đó, nhưng sau khi nghe Trần Hiểu Đồng nói vậy, ông ta trở nên trầm mặc, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy.

Đến tận hôm nay, ông ta mới biết được tại sao đối phương lại căm hận mình như thế, nếu như đổi lại là ông ta, ông ta cũng sẽ không tha thứ cho hành vi của mình.

"Tôi, thật xin lỗi cô." Trương Đức Võ thở dài.

Sau khi đánh mệt rồi, Trần Hiểu Đồng mới nhìn về phía Lý Phàm, nở nụ cười: "Anh Lý Phàm, sao anh lại mang ông ta đến đây?"
Khóe miệng Trương Đức Võ có chút run rẩy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta cũng không dám tin là thật, chuyện gì xảy ra thế, thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi.

Ông ta cảm thấy sụp đổ, nhưng vào lúc này ông ta cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Lý Phàm thản nhiên nói: "Ông ta còn có tác dụng với anh, nên anh muốn giữ anh ta lại."
Nghe vậy, Trần Hiểu Đồng ồ lên một tiếng, rồi không nói gì nữa, cô ta cũng không hề phủ nhận điều này, đối phương làm như thế, nhất định là lý do của mình.

Mà lúc này, Lý Phàm đang bố trí một phòng cho Trương Đức Võ.

Mẹ vợ đi ra, sau khi thấy cảnh này, mẹ vợ nhất thời ngơ ngác, sau đó bà ta chợt trở nên nhiệt tình: "Con rể tốt, để mẹ giúp con."
Đúng lúc đó, Cố Họa Y đi xuống nhà, nghe vậy thì lảo đảo một cái, suýt nữa thì đứng không vững, chuyện gì đang xảy ra thế, nếu không phải tự mình nghe thấy, cô cũng không thể tin những gì đang diễn ra.

Đây là lần đầu tiên mẹ gọi Lý Phàm một tiếng con rể tốt.

Cô không khỏi nhìn mặt trời bên ngoài một chút, điều này không đúng, mặt trời đâu có mọc ra từ Phía Tây, nên cô không hiểu được tại sao mẹ lại có thái độ nhiệt tình với Lý Phàm như vậy.

Đừng nói là Cố Họa Y, ngay cả Lý Phàm cũng cảm thấy khó hiểu, anh day day cái trán, cảm giác có chút mờ mịt.

Bình thường, Vương Cẩn Mai đối với mình rất lạnh lùng, sao lại đột ngột nhiệt tình với mình như vậy, lần này Lý Phàm có một dự cảm không tốt, chuyện khác thường tất có trá, trong đó chắn chắn có vấn đề.

Lý Phàm hít sâu một hơi, quyết định phải tranh thủ một chút, dù thế nào, anh cũng muốn thử một lần, nói không chừng có thể thành công đấy, nếu thành công, cũng có thể nói là một chuyện tốt.

Mà lúc này, Cố Họa Y cũng không kìm chế được, cô bất giác đi tới trước mặt Vương Cẩn Mai, nói: "Mẹ, mẹ làm sao thế, sao đột nhiên lại như vậy?"
Vương Cẩn Mai sửng sốt mấy giây, cười khan nói: "Mẹ không sao, mẹ vốn dĩ không phải như vậy sao?"
Nghe vậy, Cố Họa Y không khỏi trợn trừng mắt, lấy cớ như này cũng quá qua loa đi, cô thế nhưng hiểu rõ tính cách của mẹ mình, mẹ cô không thể đột ngột trở nên như vậy, ở trong đó khẳng định là có vấn đề.

Nhưng cô không nhìn rõ được là vấn đề nằm ở đâu, cô day day cái

trán.

Vương Cẩn Mai bỗng đi tới trước mặt Lý Phàm, nói: “Con rể tốt, mẹ có một chuyện muốn làm phiền con, con có thể giúp mẹ một chút hay không?”
Nghe vậy, Lý Phàm lập tức sững người, chẳng trách đối phương lại đối với anh khác thường như thế, thì là là vì việc này.

“Mẹ, mẹ nói như vậy là có chút khách khí rồi, mẹ cứ nói, con sẽ giúp mẹ.” Lý Phàm mỉm cười nói.

Nghe vậy, Vương Cẩn Mai hơi kinh ngạc, bà ta không ngờ đối phương sẽ nói như vậy, điều này khiến bà ta thật bất ngờ.

“Thật sao? Con rể tốt, mẹ biết con sẽ không để cho mẹ thất vọng mà.” Vương Cẩn Mai vô cùng kích động nói.

Cuối cùng, Vương Cẩn Mai đã nói ra ý nghĩ của mình, thì ra thân thích nhà mẹ đẻ Vương Cẩn Mai muốn tới, nên Vương Cẩn Mai muốn giữ thể diện, muốn mượn xe Lý Phàm dùng một chút.

Nghe bà ta nói vậy, Lý Phàm cười nói: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, đến lúc đó con và Cố Họa Y sẽ cùng đi.”
Nghe Lý Phàm nói vậy, Vương Cẩn Mai cảm thấy hết sức vui mừng, đây chính là điều bà ta muốn, nếu Lý Phàm và Cố Họa Y cùng đi thì không còn gì tốt hơn.

“Quá tốt rồi, mẹ biết con sẽ không khiến mẹ thất vọng mà.” Vương Cẩn Mai vui mừng nói.

Điều này không hề khiến Lý Phàm dao động, bởi anh đã sớm đoán được rồi, anh duỗi lưng một chút.

Ít nhất ngày mai, người nhà mẹ đẻ Vương Cẩn Mai sẽ đến, Vương Cẩn Mai không muốn để người của nhà mẹ đẻ mình xem thường, nên mới muốn ra oai như vậy.

Lúc này, mà đêm đã buông xuống.

Mọi người đã bắt đầu ngủ say, Trương Đức Võ cũng đã tiến vào mộng đẹp, nhưng ông ta lại không biết nguy hiểm đang đến gần mình.

Sau khi nghe được biến động nhỏ, Lý Phàm lập tức bò dậy, lại có thể có người dám đối ra tay với Trương Đức Võ, thật quá ngang ngược rồi, anh không thể chịu đựng được điều đó.

Anh nhất định phải ngăn cản chuyện này xảy ra mới được, bằng không, mọi công sức của anh đều đổ sông đổ biển hết rồi.

Đám người đó quyết định bắt đầu ra tay với Trương Đức Võ, sau khi nhìn thấy Trương Đức Võ ngủ say, bọn họ lập tức cười lạnh, đây đúng là cơ hội cực tốt cho bọn họ, nếu ra tay vào lúc này thì chắc chắn mã đáo thành công.

Tất nhiên, Lý Phàm cũng chú ý tới suy nghĩ của những người đó, dù thế nào, anh cũng không thể để bọn họ toại nguyện được.

Anh vừa vọt vào, đã nhìn thấy trong tay bọn họ cầm dao găm, mà có người đã đi tới cạnh giường Trương Đức Võ, chuẩn bị đâm dao găm xuống.

Thấy thế, Lý Phàm không khỏi nhíu mày, may mà anh tới kịp lúc, bằng không phiền phức lớn rồi, nếu còn đến trễ một chút, e là Trương Đức Võ đã nguy hiểm tính mạng.

Lý Phàm đá tên đó một cái, cả người tên đó lập tức đập vào tường, gần như đã bất tỉnh.

Sắc mặt những người còn lại đều đại biến, quyết định phải ra tay trước giành ưu thế, bọn họ đánh Lý Phàm tới tấp, mỗi lần ra tay lại tàn nhẫn hơn lần trước.

Thấy vậy, Lý Phàm mỉm cười, anh vô cùng khinh thường, chỉ như vậy mà cũng đòi khiến anh bị thương, thật quá ngây thơ rồi.

Anh điên cuồng ra tay, đám người kia nhanh chóng luống cuống, đều bị đánh tè ra quần, bọn họ đều cảm thấy kinh ngạc, đều không

thể tin được vào những gì đang diễn ra.

Sau khi Lý Phàm giải quyết hết những kẻ đó, Trương Đức Võ vẫn còn đang ngáy o o, ông ta theo bản năng mở mắt ra: “Chuyện gì thế?”
Lý Phàm trừng mắt, tên này đúng là ngủ như chết, cũng sắp chết đến nơi rồi mà còn không biết đã xảy ra chuyện gì..

Chương 1016: Châm Chọc

Lý Phàm cũng chẳng thèm nhiều lời, nhưng cũng tốt, đối phương không sao là được rồi.

Anh lập tức rời khỏi phòng, không dông dài với Trương Đức Võ quá nhiều.

Dù hôm nay anh có nói ra, có lẽ sẽ khiến đối phương ác mộng cả đêm, mà lúc này anh đã giải quyết hết đám sát thủ đó rồi.

Không thể không nói, mấy tên sát thủ này đúng là có quy củ, lại cùng nhau xông tới, Lý Phàm nhất định phải ngăn chuyện này xảy ra mới được.

Sáng hôm sau, sau khi tỉnh lại, Trương Đức Võ mới nhớ tới chuyện này, ông ta vô thức đi tìm Lý Phàm hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ mơ hồ đó của Trương Đức Võ, Lý Phàm chả còn gì để nói, anh cũng chẳng biết nên nói với đối phương cái gì, nên anh nhanh chóng kể hết tất cả chuyện xảy ra ngày hôm qua cho ông ta nghe.

Sau khi biết đêm qua thiếu chút nữa mình đã toi đời, Trương Đức Võ không bình tĩnh được nữa, ông ta hít sâu một hơi, anh ta cảm thấy rất bất ngờ, cả người ngây ra, cảm thấy khó tin.

Ông ta day day cái trán, bắt đầu cảm thấy sụp đổ, sau khi biết mình sống sót, ông ta bất giác cảm kích Lý Phàm, nếu như không phải đối phương ra tay giúp đỡ thì ông ta đã chết chắc rồi.

Thật ra có đánh chết ông ta cũng không nghĩ tới, trước kia ông ta cứ luôn đối nghịch với Lý Phàm, nhưng mà đối phương vẫn không

hề từ chối mình, điều này khiến ông ta rất bất ngờ.

Ông ta cảm thấy tất cả những điều này đều quá ảo rồi, bây giờ, ông ta cảm thấy hết sức cảm kích Lý Phàm.

Lý Phàm hiểu suy nghĩ của Trương Đức Võ, nhưng vào lúc này, anh cũng chẳng buồn giải thích.

Trương Đức Võ không sao là tốt rồi, mà đúng lúc này, Vương Cẩn Mai vội vã từ trên tầng đi xuống, nói: “Chúng ta lập tức lên đường thôi.”
Mấy người Lý Phàm lập tức cùng nhau tiến đến, mặc dù chiếc xe này của anh không phải xe thể thao, nhưng có thể nói là cực phẩm trong xe đua, dư sức giữ thể diện.

Khi đến nơi, người nhà mẹ đẻ Vương Cẩn Mai từ nhà ga đi xuống.

Vương Ngọc, em gái Vương Cẩn Mai nói với những người khác: “Lát nữa, đừng làm tôi mất mặt, hãy để lộ hết tất cả nhãn hiệu của mình ra cho tôi, đến lúc đó hãy nói chúng ta đã sống tốt cỡ nào.”
“Mẹ, yên tâm đi, con hiểu rõ.” Lúc này, một nam thanh niên nói ra: “Dù nhãn hiệu này đều mua từ hàng vỉa hè, nhưng chắc chắn sẽ không bị bại lộ đâu, trừ phi gặp phải chuyên gia.”
“Đúng vậy đúng vậy.” Vương Ngọc hài lòng gật đầu, đây chính là thứ bà ta muốn.

Vương Cẩn Mai đang đợi người thì thấy mấy người Vương Ngọc ngạo nghễ ngẩng đầu đi tới, dường như đang tỏ ra hơn người.

Sau khi nhìn thấy em gái, Vương Cẩn Mai cười nói: “Em gái, thật sự là làm phiền mọi người từ xa đến đây.”
Vương Ngọc lại tặc lưỡi nói: “Không cần, bọn em chỉ tới đây chơi, cũng không phải đặc biệt tới thăm chị.”
Nghe vậy, khóe miêng Vương Cẩn Mai hơi co lại, bình thường đây đều lời mà bà ta nói với người khác, thế mà bây giờ, người khác lại nói với bà như vậy.

Điều này khiến bà ta cảm thấy rất không thoải mái, nhưng lúc này, bà ta cũng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhịn.

“Em, hãy đi sang bên này.” Vương Cẩn Mai ra dáng đàn chị, giữ lễ nói.

Sau khi đi theo, vừ đảo mắt nhìn, mấy người Vương Ngọc đã sửng sốt, nếu không phải tự mình chứng kiến, bọn họ cũng không thể tin là thật.

Bọn họ đều cảm thấy rất bất ngờ, vừa nhìn thấy xe đua, bọn họ đều ngây người, liếc nhìn nhau, lập tức có vẻ tự ti xấu hổ.

Vương Ngọc kinh ngạc nói: “Xe này thật đắt nhỉ.”
Vương Cẩn Mai gật đầu nói: “Đúng vậy.”
Nhìn thấy em gái luôn kiêu ngạo cúi phải cúi đầu, bà ta không khỏi đắc ý.

Lúc này, Vương Ngọc mới ý thức được thái độ của mình có chút lạ, bà ta bất giác ho khan một tiếng: “Xe này, không phải do chị thuê chứ?”
Nghe vậy, Vương Cẩn Mai không vui, bà ta bắt đầu khoe khoang về Cố Họa Y và Lý Phàm, nói: “Xe này không phải xe thuê, mà xe của con gái và con rể chị cùng cố gắng, hơn nữa xe đua này cũng chẳng tính là gì, chỉ cần con gái và con rể chị muốn thì mua một trăm chiếc cũng không có vấn đề.”
Mấy người Vương Ngọc nghe vậy đều hít sâu một hơi, khi nhìn về phía Lý Phàm bọn họ đều tỏ vẻ khinh bỉ.

Vương Ngọc cười khẩy nói: “Chị, chị cũng đừng bốc phét, bọn em đều biết, con gái chị tìm một con rể ở rể, mà một con rể ở rể có thể có tiền đồ gì chứ?”
Vương Cẩn Mai sầm mặt lại, bà ta định phản bác nhưng lại không phản bác được, dù bà ta có chứng minh được Lý Phàm có tiền, thì vẫn không thể vứt bỏ cái danh con rể ở rể này.

Điều này khiến bà ta cảm thấy rất đau đầu, nên nhất thời không biết nên nói cái gì.

Thấy vậy, mấy người Vương Ngọc cảm thấy rất vui mừng, bọn họ ngây thơ cho là mình chiếm thượng phong, nên đều không khỏi thầm hân hoan.

Trong lòng Vương Cẩn Mai hết sức khó chịu, bà ta không nghĩ tới mình lại thua một bước.

Dù mấy người Vương Ngọc ngoài miệng đắc ý, nhưng trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái lắm, bọn họ cũng biết công ty của Cố Họa Y càng ngày càng phát triển, bọn họ đều rất hâm mộ, chỉ là không biểu hiện ra ngoài thôi.

Sau đó, một vấn đề khó xử xuất hiện, chiếc xe này chỉ có thể chở bốn người.

Mà ở đây có tất cả tám người, trừ phi kêu thêm một chiếc xe mới được.

Nắm lấy cơ hội này, Vương Ngọc lập tức giễu cợt nói: “Chà chà, mọi người chỉ có một chiếc xe thôi à, chúng tôi vậy chứ cũng có mười mấy cái xe đấy.”
Sau khi nghe thấy những lời châm chọc của hai bên, Cố Họa Y cảm thấy chẳng còn gì để nói, cô không thể nghe tiếp nữa, nên không kìm được nói: “Chỉ sợ xe của mọi người đều là xe tải nhỉ.”
Nghe vậy, mặt mấy người Vương Ngọc đều hơi đỏ lên, dáng vẻ bị nói trúng.

“Sao con gái chị lại nói như thế chứ?” Vương Ngọc có chút tức giận nói.

Vương Cẩn Mai vẫn tương đối chiều Cố Họa Y, hơn nữa mấy lời của Cố Họa Y vừa rồi đều là nói thật, còn lấy lại mặt mũi cho mình, nên tất nhiên trong lòng cảm thấy hết sức vui vẻ.

“Em cũng đừng để ý, để chị nghĩ cách một chút.” Vương Cẩn Mai nói lảng sang chuyện khác, bà ta bất giác nhìn về phía Lý Phàm, hi vọng Lý Phàm có thể nghĩ ra cách gì đó.

Lúc này, vừa hay Sở Trung Thiên phải đi ra ngoài một chuyến, vừa nhìn thấy Sở Trung Thiên, nam thanh niên không khỏi hít sâu một hơi, thốt lên kinh ngạc: “Trời ạ, tôi thật là quá may mắn rồi, lại có thể gặp được Sở Trung Thiên.

Trời đất ơi.”
Mấy người Vương Ngọc không kìm được hỏi một chút: “Ồ, chẳng lẽ ông ta là minh tinh ư?”
Nam thanh niên bĩu môi nói: “Dĩ nhiên không phải, ông ta là ông trời của Hán Thành, tiếng tăm lừng lẫy ở Hán Thành, còn oách hơn minh tinh, minh tinh căn bản không xứng xách giày cho ông ta.”.

Chương 1017: Diễn Hỏng Rồi

Nghe vậy, mấy người Vương Ngọc đều trở nên yên lặng, bọn họ đều rất bất ngờ về điều này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin là thật.

Nhìn thấy Sở Trung Thiên, Lý Phàm lại nhớ ra, Sở Trung Thiên có không ít xe, đúng lúc có thể phát huy được tác dụng.

“Anh đi làm gì thế?” Nhìn thấy hành động kỳ lạ của Lý Phàm, đám người nam thanh niên đều ngây người, lúc lâu sau cũng không hiểu được rốt cuộc Lý Phàm định làm gì.

Lý Phàm cười nói: “Tôi đi mượn xe.”
Nghe vậy, mấy người Vương Ngọc đều rất xem thường, mượn xe? Cậu là một con rể ở rể, có ai sẽ bằng lòng cho cậu mượn xe chứ? Cảnh xuất hiện sau đó càng khiến bọn họ kinh hãi, Lý Phàm lại đi về phía Sở Trung Thiên, điều này khiến bọn họ vô cùng khiếp sợ, nếu không phải tự mình chứng kiến, bọn họ cũng không thể tin vào những gì đang diễn ra.

Chuyện gì đang xảy ra thế, điều này khiến bọn họ rất ngạc nhiên, bọn họ dụi dụi mắt, tưởng là mình nhìn lầm nữa đấy.

Nhất là nam thanh niên, anh ta tỏ vẻ khinh thường nhất, anh ta còn tưởng Lý Phàm đi tìm ai mượn xe cơ, cuối cùng tìm ai không tìm lại đi tìm Sở Trung Thiên.

Anh ta cũng hoài nghi có phải đầu óc Lý Phàm bị úng nước hay không, anh ta biết Sở Trung Thiên là ai, Sở Trung Thiên thế nhưng là người có máu mặt ở Hán Thành, thế mà đối phương lại đi tìm Sở Trung Thiên mượn xe, như vậy chẳng phải đầu óc có vấn đề sao?
Dường như anh ta đã nhìn thấy cảnh Lý Phàm bị vệ sĩ bên cạnh Sở

Trung Thiên đuổi ra ngoài, nghĩ đến cảnh đó, anh ta không khỏi cảm thấy xấu hổ cho Lý Phàm.

“Con rể nhà chị làm sao thế, có phải nơi này có vấn đề hay không?” Vương Ngọc vừa nói, vừa cố ý chỉ vào đầu mình một chút.

Nghe vậy, Cố Họa Y không chịu nổi nữa, khẽ nói với Vương Ngọc: “Đầu óc bà mới có vấn đề ấy.”
Vương Ngọc vẻ mặt có chút xấu hổ, nhưng vì duy trì dáng vẻ “cao quý” của mình, bà ta đành nhịn xuống, giả vờ như không thèm so đo.

Vương Cẩn Mai cũng hoang mang, vở kịch vốn rất tốt, nhưng bây giờ toàn bộ đã diễn hỏng rồi, bà ta không biết rốt cuộc Lý Phàm định làm gì, lại có thể liều lĩnh như thế.

Bà ta nghĩ một lúc lâu mà vẫn không hiểu được, bà ta cho rằng ở trong đó chắc chắn có vấn đề.

Khi mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng xem trò cười của Lý Phàm, bao gồm cả một số người qua đường, cũng đều cho rằng Lý Phàm đang tìm cái chết.

Lý Phàm vừa đi tới thì đã có người cản anh lại.

Bắt lấy cơ hội này, nam thanh niên lập tức giễu cợt nói: “Ha ha, tôi đã biết tên này chắc chắn không được, đây không phải bị đuổi ra ngoài rồi.”
Lý Phàm gọi Sở Trung Thiên một tiếng, Sở Trung Thiên nhìn lại, nghe thấy âm thanh này rất quen thuộc, ông ta gãi đầu, điều này không đúng lắm, hôm nay không thể trùng hợp gặp được anh Lý như thế chứ.

Ông ta bất giác quay đầu lại, quả nhiên đúng là Lý Phàm đang gọi mình.

Cùng lúc, anh Bưu cũng đã nhìn thấy Lý Phàm, vừa nhìn thấy Lý Phàm bị người ta ngăn cản, sắc mặt anh ta lập tức trầm xuống.

Sắc mặt Sở Trung Thiên cũng trở nên u ám như sắp chảy mực.

Anh Bưu nổi giận đùng đùng đi tới, mấy người Vương Ngọc đã nghĩ đến cảnh Lý Phàm sắp bị đánh, bọn họ chẳng những không tiến lên ngăn lại, mà đều dáng vẻ xem náo nhiệt, vẻ mặt hết sức lạnh lùng.

Nhưng cảnh tiếp theo khiến bọn họ sợ ngây người, bọn họ không hề ngờ người mà anh Bưu đánh không phải Lý Phàm, mà là tên đàn em đang chặn Lý Phàm lại.

Anh Bưu lập tức tát cho tên đàn em đang chặn Lý Phàm ba tát, mọi người đều nghe rất rõ ràng.

Tên đàn em đó bụm mặt, rất mờ mịt, cảm giác những gì đang xảy ra không hề giống mình tưởng tượng.

Xảy ra chuyện gì vậy?
Anh Bưu lạnh giọng quát: “Anh Lý là người cậu có thể cản lại sao? Anh Lý là khách của ông chủ chúng ta, dù gì cậu cũng đã đi theo ông chủ nhiều năm như vậy, mà một chút năng lực phân biệt cũng không có.”
Tên đàn em đó vô tội nói: “Tôi chỉ mới được nghe nói, nhưng chưa từng được gặp.”
“Cậu còn dám mạnh miệng?” Anh Bưu chuẩn bị tiếp tục giơ tay lên.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Được rồi, cậu ta không biết thì không biết thôi, anh lớn tiếng như thế làm gì, mọi người đều biết thân phận của tôi rồi đấy.”
Nghe Lý Phàm nói đùa như vậy, anh Bưu gãi đầu, bật cười lớn, sau đó tức giận nhìn thoáng qua tên đàn em đó: “Hừ, còn không nói cảm ơn anh Lý à?”
“Cảm ơn anh Lý, tôi có mắt mà không biết Thái Sơn, xin anh đừng tức giận, tha cho tôi đi.” Tên đàn em đó cúi gập người xin lỗi Lý Phàm, thái độ muốn bao nhiêu hèn mọn thì có bấy nhiêu hèn mọn.

Mấy người Vương Ngọc trợn tròn mắt, chuyện gì đang xảy ra thế, điều này không giống với tưởng tượng của bọn họ lắm, bọn họ

còn nghĩ là Lý Phàm sẽ bị đánh cho ngấp ngoải, ai ngờ, Lý Phàm chẳng những không bị đánh, mà còn được gọi là anh Lý.

Mặt nam thanh nhiên đỏ bừng, cảm thấy rất mất mặt, nhưng trong lòng vẫn lầm bầm điều này không thể là thật.

Không chỉ đám Vương Ngọc sững sờ, ngay cả Vương Cẩn Mai cũng trợn tròn mắt, bà ta không biết chuyện gì đã xảy ra, bà ta lập tức lấy lại thể diện: "Mọi người đừng quá lo lắng, con rể tôi bối cảnh lớn, nó thế nhưng là bạn tốt của ngài Thiên đấy."
Dù mấy lời này là do bà ta bịa ra, nhưng mà bà ta lại đoán đúng rồi.

Vẻ mặt Vương Ngọc vô cùng xấu hổ, bà ta vốn muốn xem trò cười, ai ngờ, lại nhìn thấy đối phương ngầu như vậy, điều này khiến bà ta hết sức bất ngờ.

Mà lúc này, Sở Trung Thiên cười hì hì đi tới nghênh đón, nhìn thấy cảnh này, mọi người đều bắt đầu hoài nghi đôi mắt mình, Sở Trung Thiên, nhân vật lớn trong truyền thuyết lại có thể khách sáo với một người bình thường như Lý Phàm như thế, thế này thì quá mức rồi.

"Anh Lý, thật là trùng hợp, sao anh lại tới đây." Sở Trung Thiên bật cười lớn nói.

Lý Phàm thở dài nói: "Tôi tới đây đón người, nhưng xe lại không đủ."
Nghe vậy, Sở Trung Thiên đã hiểu ngay ý của đối phương, ông ta nói với anh Bưu: "Đưa chìa khóa chiếc Lincoln của tôi cho anh Lý."
Anh Bưu lập tức móc chìa khoá ra, đưa cho Lý Phàm.

Mọi người đều sợ ngây người, bọn họ đều hâm mộ Lý Phàm mặt mũi quá lớn, lại có thể ngay ở đây mượn xe Sở Trung Thiên.

"Xong việc anh đến lấy xe nhé." Lý Phàm cười nói.

Nhưng Sở Trung Thiên lại vung tay lên nói: "Anh Lý, anh thế này là khách sáo với tôi rồi, xe này đâu có là gì với anh, anh trả lại tôi

như vậy có phải xem thường tôi hay không?”
Lý Phàm hơi sững sờ, nhìn thấy dáng vẻ hào phóng đó của đối phương, ít nhiều anh cũng cảm thấy ngượng ngùng, anh đưa cho đối phương một điếu thuốc, hai người cùng hút thuốc nói chuyện.

Mấy người Vương Ngọc hít sâu một hơi, những lời vừa rồi bọn họ nghe rất rõ, chiếc xe con Lincoln hơn ba tỷ, cứ như vậy nói đưa liền đưa, quá nể mặt rồi.

Nhất là nam thanh niên, lúc lâu sau, anh ta vẫn không hiểu được sao quan hệ giữa Lý Phàm và Sở Trung Thiên lại khắng khít như thế.

Lý Phàm nói với anh Bưu: “Đây chìa khoá xe đua của tôi, anh cho người lái xe về nhà đi.”
“Được.” Anh Bưu lập tức sắp xếp người làm theo..

Chương 1018: Để Sự Thật Nói Chuyện!

Sau khi thấy cảnh tượng đó, mọi người đều ngây ra.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ sẽ không dám tin tưởng là thật.

Kết quả này làm cho bọn họ kinh ngạc quá mức, bọn họ lau trán, nhìn hồi lâu mà không rõ tình huống như thế nào.

Nhưng mà trong lòng họ đều hiểu rõ, Lý Phàm nhất định có quan hệ tốt với Sở Trung Thiên.

Vương Cẩn Mai thấy vậy, lập tức khen ngợi Lý Phàm: “Vẫn là con rể tôi ưu tú, ngay cả Sở Trung Thiên cũng là bạn của nó.”
Đám người Vương Ngọc nghe đến đó, sắc mặt đều vô cùng xấu hổ.

Bọn họ chỉ muốn tìm một cái hố mà chui vào.

Nói thật, trong lòng Vương Ngọc ghen ghét cực kỳ.

Nhưng vào giờ phút này, bà ta chỉ có thể giả vờ không quan tâm.

“Để tôi tới lái coi.” Lúc đến bên cạnh xe Lincold, chàng thanh niên lập tức không thể chờ đợi được nữa.

Anh ta xoa hai tay, không nhịn được hỏi dò một lần.

Vương Ngọc không nhịn được ho khan một tiếng, cho rằng đối phương khiến mình quá mất mặt.

Chàng thanh niên cũng ý thức được hành động của mình làm mất thể diện, anh ta đành phải hắng giọng một tiếng: “Chỉ là một chiếc xe thôi mà, có gì hiếm lạ chứ, tôi cũng có.”

Lúc này, anh ta lại bắt đầu khoác lác như ban đầu, nhưng mà trong lòng anh ta cực kỳ ấm ức.

Lý Phàm nghe đến đó, cũng không nói gì.

Anh biết ý nghĩ trong lòng đối phương, đối với việc đối phương cứ giả bộ ta đây, anh cũng hết cách.

Vương Ngọc cũng gật đầu, nói: “Đúng vậy, lái xe có gì hay, chẳng phải là làm lái xe hay sao.”
Vương Cẩn Mai sầm mặt, nếu như bảo Lý Phàm lái xe, vậy khác nào cho người ta coi thường?
Lý Phàm từng nghe những lời khó nghe hơn thế này, cho nên anh cũng không bất ngờ gì.

Anh ngáp một cái, giả bộ không thèm để ý tới.

Đối với anh, kết quả này anh đã sớm đoán được, cũng không có phủ nhận bất cứ điều gì.

Nhưng mà, anh nể mặt họ là người nhà bên ngoại của Vương Cẩn Mai nên lúc này mới không tranh cãi.

Nếu là người một nhà, thì không cần quan tâm đến những thứ này.

Lý Phàm lái xe, trực tiếp về tới biệt thự.

Mấy người Vương Ngọc vừa nhìn thấy biệt thự thì đều thèm đến chảy nước miếng.

Nhưng trên mặt vẫn giả vờ giả vịt như không thèm để ý.

Trong lòng bà ta cực kỳ hâm mộ, nhưng mà giờ phút này chỉ có thể kìm nén không nói ra.

Vương Cẩn Mai cũng đoán được trong lòng em gái mình bây giờ cực kỳ ghen tị.

Đến lúc này rồi, bà vẫn tự hào như cũ, nói: “Đây chính là do con rể tôi mua đấy.

Biệt thự này vốn cực kỳ đắt, nhưng con rể tôi có quen biết nên mua được với giá cực rẻ."
Bây giờ, Vương Cẩn Mai cực kỳ hài lòng với Lý Phàm, mở miệng một tiếng con rể, hai tiếng con rể, ngay cả Lý Phàm cũng có hơi ngượng.

Vương Ngọc nở nụ cười gằn: "Mua được biệt thự với giá hời vậy sao, không chừng chẳng phải mặt hàng gì tốt đi."
Vương Cẩn Mai nghe thế, sắc mặt lập tức lạnh như băng.

Bà không ngờ đối phương sẽ nói vậy, cho nên cực kỳ không vui.

Bà nghiến răng nói: "Em gái, sao em có thể nói vậy chứ?"
Lời nói của đối phương khó nghe cỡ nào bà cũng nhịn, nhưng đối phương cố tình buông lời làm giảm giá trị làm cho trong lòng bà cực kỳ không thoải mái.

Chàng thanh niên cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, biệt thự dễ dàng mua lại như vậy chỉ sợ là có người chết."
"Các người đừng có mà ăn nói lung tung." Vẻ mặt Vương Cẩn Mai cực kỳ tức giận nói.

Vương Ngọc cười: "Chị, chị không thể không thừa nhận được, hay phải để bọn em nói sự thật ra."
"Nếu như các người không tin, tôi có thể gọi điện cho người bán biệt thự, để anh ta giải thích cho các người." Lý Phàm đột nhiên lên tiếng.

Đám người Vương Ngọc nghe đến đó, cứ như nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế giới vậy.

Bọn họ sớm biết là có kết quả như vậy, cho nên trong lòng cũng không có bất ngờ gì.

"Cậu tới chứng minh à?" Vương Ngọc nói úp mở một câu, bà ta vốn coi thường Lý Phàm, đã đến lúc này rồi mà đối phương còn dám đứng ra.

Bà ta không hiểu, đối phương là một đứa ở rể thì có vốn liếng từ đâu ra.

Lý Phàm nghe vậy thì cũng biết ý nghĩ những người kia thế nào.

Anh ngáp một cái, không có để trong lòng.

“Các người có tin hay không thì tùy, nhưng lời tôi nói đều là sự thật.” Lý Phàm nói xong thì quả quyết gọi cho Khang Văn Hân một cuộc điện thoại.

Bởi vì căn biệt thự này nằm dưới chướng xí nghiệp của đối phương.

Nếu để Khang Văn Hân ra mặt, những người này nhất định sẽ không còn gì để nói.

“Tôi nghe nói căn biệt thự này thuộc xí nghiệp của nhà họ Khang, nếu cậu muốn chứng minh căn biệt thự này không có người chết, trừ phi để Khang Văn Hân giải thích, chúng tôi mới tin.”
Nói thật, chàng thanh niên ít nhiều cũng có chút lòng tin.

Anh ta nghĩ để Khang Văn Hân tới, nói không chừng không còn gì tốt hơn.

Lý Phàm nghe đến đó, cũng cười, những người này đúng là không thấy quan tài thì chưa đổ lệ mà.

Nếu vậy, anh sẽ cho đối phương được chết rõ ràng.

“Tốt, đã vậy, tôi gọi cho Khang Văn Hân đây.” Lý Phàm nói được làm được, anh lập tức gọi cho Khang Văn Hân.

Khang Văn Hân vừa nhìn thấy điện thoại của sư phụ, anh ta vội vàng nhận.

“Sư phụ, sao đột nhiên tìm con?” Giọng điệu của Khang Văn Hân cực kỳ kích động: “Sư phụ ở đâu, con muốn mời sư phụ ăn bữa cơm.”

Lý Phàm liếc mắt một cái, cực kỳ cạn lời với Khang Văn Hân.

Đến lúc này rồi mà Khang Văn Hân còn không biết xấu hổ nói như vậy.

Nhưng mà anh lười tranh cãi nhiều với Khang Văn Hân, lập tức nói ra đầu đuôi câu chuyện.

Bởi vì đang mở loa ngoài, cho nên mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng.

Nhưng đám người Vương Ngọc chưa từng gặp Khang Văn Hân, bọn họ cứ cho rằng Lý Phàm đang nói đùa, liếc nhìn nhau, suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không thông.

Ai cũng ngây cả ra, đều cảm thấy chuyện này kỳ quái.

Tình huống này là sao, chẳng lẽ Lý Phàm thực sự quen với Khang Văn Hân à?
Nếu thế thì phiền phức rồi.

Dự cảm không tốt dấy lên trong lòng bọn họ, nhưng suy nghĩ này với mới nảy lên đã bị bọn họ nhanh chóng bài trừ đi.

Bọn họ cho rằng chuyện này là không thể nào, Khang Văn Hân là cậu cả nhà họ Khang, là xí nghiệp nổi tiếng ở Hán Thành, chỉ bằng Lý Phàm thì sao có thể quen Khang Văn Hân chứ?
Bọn họ đều không ngừng lắc đầu, cho rằng đây là giả.

“Cái gì, còn có chuyện như vậy sao?” Khang Văn Hầm sầm mặt, lập tức mất bình tĩnh: “Sư phụ, những kẻ đó ở đâu, con tới liền.”
Anh ta thở hồng hộc cúp máy, không ngờ còn có người nghi ngờ biệt thự mình bán cho sư phụ có người từng chết ở đó.

Nghi ngờ này chẳng phải là đang tát vào mặt anh ta sao.

Anh ta dám nói căn biệt thự này có thể không phải đứng nhất ở Hán Thành nhưng ít nhất cũng phải đứng thứ hai.

Anh ta cực kỳ nổi nóng, muốn giải thích với đám người kia ngay.

Thế là lập tức lái một chiếc xe thể thao, kỹ thuật lái của anh ta đã học khá lâu với Lý Phàm rồi, cũng coi như có tiếng là thần xe..

Chương 1019: Phong Thủy Tốt Nhất

Kỹ thuật lái xe của Khang Văn Hân lập tức làm người tham gia giao thông kinh sợ.

Lúc Vương Băng nhìn thấy cảnh này không khỏi nhíu mày.

Trong lúc vô tình, cô ta biết được một tin.

Cô ta phát hiện kỹ thuật lái xe của đối phương là do học từ Lý Phàm.

Cô ta vô thức cho là Khang Văn Hân là đồ đệ của Lý Phàm.

Nghĩ tới đó, cô ta lại xoa trán, quả nhiên sư phụ thế nào sẽ có đồ đệ thế ấy.

Đối với kết quả này, cô ta cũng không phủ nhận quá nhiều, nghĩ nữa ngày không có manh mối, nhất thời cô ta không biết nên làm sao cho phải.

Cô ta cho rằng kết quả này nhất định không giống lắm so với tưởng tượng của mình, nể mặt Lý Phàm, lúc này cô ta mới không có so đo, đành phải bình tĩnh lại, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Sau khi thấy Lý Phàm cúp máy, đám người Vương Ngọc bắt đầu cười nhạo, bọn họ cho rằng đầu óc đối phương bị chuột rút rồi.

“Có phải cậu gọi một cuộc điện thoại giả để lừa chúng tôi không.

Không thể phủ nhận, kỹ năng diễn của cậu tốt lắm đấy.” Những người kia hung hăng giễu cợt, tỏ vẻ khinh thường với Lý Phàm.

Nghe vậy, Lý Phàm cũng không có cãi lại gì.

Anh sớm biết bọn họ sẽ nghĩ thế, đã vậy thì để đối phương cứ nghĩ thế đi.

Dù sao anh cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị, cũng tính trước cả rồi.

Vương Cẩn Mai cũng không chắc chắn lắm về việc Khang Văn Hân có tới giúp đỡ hay không.

Bà ta chỉ nghĩ đơn giản là Lý Phàm có ơn lớn với Khang Văn Hân, nhưng mà chuyện này vẫn phải mời đến.

Bà ta theo bản năng cho rằng Khang Văn Hân sẽ không đến giúp đỡ.

Chuyện đến nước này, bà ta day trán, chỉ hi vọng đối phương đừng có chiêu trò gì.

Đương nhiên Lý Phàm hiểu rõ ý nghĩ của Vương Cẩn Mai, anh không giải thích nhiều, chỉ muốn dùng hành động để nói, hành động mới là cách tốt nhất.

Lúc Khang Văn Hân tới, tất cả mọi người ở chỗ bán cao ốc đều ngây người, bởi vì bọn họ tới đột ngột quá, bọn họ còn chưa chuẩn bị gì.

Bọn họ không ngờ Khang Văn Hân lại đột nhiên đi tới nơi này, nếu không nhìn tận mắt, bọn họ đều không tin là thật.

Bọn họ cho rằng bên trong nhất định có vấn đề, ai cũng khó hiểu nhìn về phía Khang Văn Hân, theo bản năng đi nịnh bợ.

Khang Văn Hân không thèm để ý tới ý nghĩ của những người kia, trực tiếp vào vấn đề chính: “Lấy cho tôi tư liệu liên quan tới biệt thự số một, bao gồm cả tài liệu của thầy phong thủy.”
Nghe đến đó, mọi người đều ngơ ngác.

Bởi vì kết quả này hoàn toàn nằm ngoài ý muốn của bọn họ.

Bọn họ nhất thời không hiểu thấu, nhưng mà thấy dáng vẻ lo lắng của Khang Văn Hân thì cũng nhanh chóng đi làm theo dặn dò của đối phương.

Bọn họ cũng không ngốc, Khang Văn Hân lo như vậy, nhất định là chuyện quan trọng.

Không bao lâu sau, những người kia liền lấy ra tư liệu về biệt thự và tư liệu về phong thủy mà Khang Văn Hân cần.

Lúc này Khang Văn Hân mới lái xe tới khu biệt thự.

Khi anh ta tới biệt thự số một liền nhìn thấy đám người sư phụ đứng ở cửa.

Mọi người trông thấy xe đua của Khang Văn Hân thì đều sững sờ, lại là một cái xe đua.

Bọn họ đều hiểu rõ xe đua có giá trị không nhỏ, còn đắt hơn cả xe thể thao.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ai dám tin là thật.

Kết quả này vượt quá dự liệu của bọn họ.

Mà lúc này đây, Khang Văn Hân xuống xe, trực tiếp đi tới trước mặt Lý Phàm.

Đám người Vương Ngọc có một dự cảm chẳng lành, không lẽ Lý Phàm quen đối phương.

Bọn họ lập tức cảm thấy tiêu rồi, rốt cuộc tình huống này là sao.

Sao người nào Lý Phàm cũng biết thế.

Bọn họ không dám đoán bừa nữa, trong lòng không khỏi hâm mộ Lý Phàm.

Thế mà quen được nhiều nhân vật khủng bố như vậy.

Chàng thanh niên cảm thấy không thể tượng tượng nổi, trong hiểu biết của anh ta, Lý Phàm chỉ là một tên ở rể mà thôi, không có năng lực lớn gì, sao có thể quen biết với nhiều người đến vậy?
Khang Văn Hân hô lên: “Tôi tới trễ rồi, không có vấn đề gì chứ.”
Anh ta chủ yếu nhìn tới sắc mặt của Lý Phàm.

Nếu Lý Phàm tức thì phiền rồi.

Anh ta rất lo Lý Phàm sẽ tức giận.

Lý Phàm khoát tay nói: “Không sao, cậu tới đúng lúc lắm, cũng không tính là muộn.

Tôi cũng có một việc muốn nhờ cậu xử lý giúp tôi.”
Khang Văn Hân nghe vậy thì lập tức hiểu ra.

“Vừa rồi ai nói căn biệt thự này từng có người chết?” Khang Văn Hân nhìn bốn phía chung quanh một lượt, lạnh lùng thốt lên.

Lúc này, Vương Ngọc chủ động bước ra, nói: “Tôi.”
“Khoan kích động đã, bà ta là người nhà của mẹ vợ tôi.” Lý Phàm đột nhiên nhắc một câu.

Khang Văn Hân nhướng mày, ban đầu anh ta muốn trực tiếp cho Vương Ngọc một bạt tai, nhưng nghe vậy thì nể mặt Lý Phàm mà nhịn xuống.

“Ồ, bà có chứng cứ gì không?” Khang Văn Hân cười lạnh lùng, anh ta thật muốn nghe xem đối phương sẽ nói gì.

Lúc này Vương Ngọc mới nói dựa theo suy nghĩ của mình: “Đương nhiên tôi có chứng cứ, sao tôi lại không có chứng cứ được?
Biệt thư này mua lại với giá rẻ thế thì nhất định là có vấn đề.”
“Tôi thấy bà là tâm lý có vấn đề đó.” Khang Văn Hân nói trúng tim đen.

Vương Ngọc nghe vậy, gần như bị chọc tức điên.

Bà ta không ngờ đối phương lại nói thế.

Bà ta thở phì phò nhìn Khang Văn Hân, nghĩ hồi lâu mà không nói ra được gì.

Khang Văn Hân lập tức không nhìn tới nữa, đối với loại đàn bà chua ngoa này, anh ta khinh.

Vì để đánh vào mặt của đối phương, anh ta quả quyết lấy ra giấy chứng nhận liên quan đến biệt thự, lúc tất cả giấy chứng nhận của biệt thự được lấy ra.

Đám người Vương Ngọc đều trợn tròn mắt.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ đều không thể tin được, kết quả này đúng là vượt quá dự liệu của bọn họ!
Ban đầu họ không hiểu biệt thự phong thủy là có ý gì, nhưng khi nhìn thấy phần miêu tả phong thủy thì sợ đến ngây người.

Phong thủy của căn biệt thự này tốt vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Ví dụ như phong thủy quan trọng nhất là tụ bảo nhập thự, cũng chính là nếu có căn biệt thự này thì tất cả báu vật hay may mắn đều sẽ thu vào trong nhà hết.

Nhất là phần giá gốc của căn biệt thự này, làm cho đám người Vương Ngọc lại kinh hãi lần nữa.

Bọn họ biết nó rất đắt, nhưng không ngờ lại đắt đến mức này.

Chưa đợi Vương Ngọc lên tiếng, Khang Văn Hân đã nói tiếp: “Tôi là Khang Văn Hân, nếu các ngươi còn chỗ nào chưa tin thì tôi có thể lấy thêm chứng cứ.”
“Cái gì, cậu là Khang Văn Hân?” Đám người Vương Ngọc nghe vậy đều ngây ra.

Não bọn họ nửa ngày không hoạt động lại được.

Kết quả này đúng là vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Bọn họ đều trợn mắt, há hốc mồm, cảm giác mọi thứ đều khó mà tin nổi.

Khang Văn Hân thản nhiên nói: “Các người có tin không.”
Tất cả đều xôn xao, thổn thức một trận, đều không biết nên nói gì mới tốt..

Chương 1020: Thăm Dò

Ban đầu Vương Ngọc vẫn nghĩ có thể phản bác, nhưng Khang Văn Hân cũng tới rồi, bà ta có phản bác nữa cũng vô ích.

Bởi vì vừa rồi bà ta nghe được con mình nhắc tới, Khang Văn Hân là cậu cả nhà họ Khang, có mở một câu lạc bộ xe đua và chỗ bán cao ốc.

Bây giờ ngay cả Khang Văn Hân cũng chủ động tới để chứng minh, bọn họ còn có thể nói gì.

Chàng thanh niên đứng tại chỗ sợ ngây người.

Nếu Lý Phàm mời tới một quản lý của chỗ bán cao ốc, anh ta có lẽ còn có thể tiếp nhận được, nhưng đối phương lại mời Khang Văn Hân tới.

Với cả điều làm cho anh ta không thể tin được chính là, Lý Phàm còn là sư phụ của Khang Văn Hân!
Tin tức này cũng cháy quá rồi, chàng thanh niên nuốt một ngụm nước bọt, không biết vì sao, anh ta bắt đầu hối hận.

Vương Cẩn Mai cũng kinh ngạc.

Lúc trước bà ta chỉ biết căn biệt thự này rất rẻ, sao mà biết được nó từng đắt như vậy, với cả phong thủy cũng là hạng nhất ở Hán Thành.

Khang Văn Hân thản nhiên nói: “Lời tôi nói bây giờ đều là thật, các người có tin không.”
Ai cũng gật đầu lia lịa, ngay cả Khang Văn Hân cũng nói vậy rồi, bọn họ nào dám phủ nhận nữa.

“Vất vả cho cậu đi một chuyến rồi.

Tôi xử lý xong việc sẽ liên lạc cho cậu.” Lý Phàm cười nói.

Khang Văn Hân lại không hề tức giận, anh ta biết sư phụ bề bộn nhiều việc.

Hôm nay có thể giúp đối phương một việc, anh ta cũng cảm thấy vinh hạnh rồi.

Đám người Vương Ngọc trợn tròn mắt, bọn họ đều không ngờ một cậu chủ nhà họ Khang như Khang Văn Hân lại khách sáo với Lý Phàm thế.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ sẽ không dám tin là thật, bởi vì kết quả này hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của bọn họ.

Bọn họ không nhịn được mà giơ ngón cái cho Lý Phàm, thế này thì ưu tú quá rồi.

Lý Phàm duỗi cái lưng mỏi, nói với đám người Vương Ngọc: “Mời vào.”
Đám người Vương Ngọc như ăn phải mướp đắng, biểu cảm cực kỳ khó coi.

Chuyện tới nước này, bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, bọn họ không ngờ mình lại quăng đi một người tai to mặt lớn đến thế.

Bọn họ nghiến răng, coi như không có gì xảy ra, thoải mái ung dung đi vào.

Khi bọn họ bước vào thì liền coi như nhà mình, khỏi phải nói tự giác cỡ nào.

Lý Phàm thấy hành động đó của họ thì không nhịn được cười.

Anh cho rằng ý nghĩ của mấy người này quá là ngây thơ.

Đã đến nước này rồi những người kia còn nghĩ ngợi lung tung.

Mà hiện tại, Trần Hiểu Đồng và Trúc Hoa Nguyệt đang ngồi trên ghế sô pha xem ti vi, lúc thấy hai người họ, ánh mắt của chàng thanh niên lập tức tỏa sáng.

Anh ta không ngờ Trúc Hoa Nguyệt và Trần Hiểu Đồng lại xinh đẹp thế, thế là không nhịn được mà rung động trong lòng.

Anh ta theo bản năng tới bắt chuyện với hai người họ.

Ai ngờ, bọn họ không thèm nhìn chàng thanh niên, trực tiếp coi anh ta như không khí.

Sắc mặt chàng thanh niên cực kỳ xấu hổ, anh ta không ngờ kết quả lại bất ngờ như vậy.

Anh ta lập tức ngây ra, nghĩ hồi lâu mà không biết rốt cuộc nơi nào của mình có vấn đề.

Giá trị nhan sắc của anh ta có thể nói là tương đối cao.

Ai ngờ, khi so ra với những người này thì lại kém xa đến thế.

Vương Ngọc nhìn thấy bày trí trong biệt thự cũng kinh ngạc đến há hốc mồm.

Vì để ra vẻ mình là người có kiến thức, bà ta bắt đầu soi mói: “Chỉ thế này à, ở chỗ chúng tôi đồ trang trí còn nhiều hơn vậy, tôi còn tưởng là tốt cỡ nào.”
Vương Cẩn Mai không nghe nổi nữa rồi, đối phương cứ đặt điều hạ thấp làm cho bà ta cực kỳ không thoải mái.

Bà ta quyết định phải cho đối phương biết được sự lợi hại của mình.

Vương Ngọc thản nhiên nói: “Tôi thấy đối diện có cái trung tâm thương mại, không bằng đi shopping đi.”
Vương Cẩn Mai cũng không có hứng thú với shopping lắm, nhưng khi nghe đối phương nói muốn đi, bà ta cũng đồng ý theo: “Được.”
Vương Cẩn Mai theo bản năng nhìn về phía Cố Họa Y và Lý Phàm.

Cố Họa Y và Lý Phàm cũng hiểu, chợt chủ động nói: “Chúng ta cùng đi đi.”
Đám người bắt đầu đi về phía trung tâm thương mại.

.

||||| Truyện đề cử: Nhẹ Nhàng Câu Dẫn |||||
Đối với đám người Vương Ngọc, Lý Phàm cực kỳ không hiểu.

Nhưng nghe giọng điệu của đối phương, chẳng lẽ chỗ đối phương ở cũng rất giàu có.

Ôm lấy sự nghi ngờ này, anh liền hỏi thăm Cố Họa Y.

Lúc này Cố Họa Y mới nói: “Nhà họ làm gì có tiền, đều là giả vờ thôi chứ thật ra một xu cũng không có.”
Lý Phàm nghe vậy thì cực kỳ ngạc nhiên.

Nếu thế sao đám Vương Ngọc lại giả bộ làm nhà giàu mới nổi chứ, đây chẳng phải là nói khoác sao?
Sau đó Cố Họa Y mới giải thích: “Mẹ và cô em tính tình không hợp, từ nhỏ tới lớn đều ganh đua so sánh.

Bây giờ cô thấy mẹ em sống tốt vậy nên đương nhiên là không thoải mái.”
Lý Phàm nghe vậy, đại khái cũng hiểu ra có ý gì.

Thì ra là vậy, anh còn tưởng có nguyên nhân khác chứ.

Tất cả đều là giả vờ thôi.

“Thế à.” Lý Phàm ồ một tiếng.

Đi tới trung tâm thương mại, đám người Vương Ngọc mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Ở chỗ bọn họ chưa từng thấy chỗ nào phát đạt như này.

Chỗ này có nhiều đồ quá, đều là thứ bọn họ không thấy được ở bên kia.

Mấy người Vương Ngọc cố thẳng sống lưng, biến mình thành dáng vẻ của người có tiền.

Lý Phàm cũng biết rõ bọn họ đều giả vờ nhưng không đi vạch trần.

“Mẹ, mẹ có thấy ánh mắt của những người kia nhìn chúng ta có gì là lạ không.

Bọn họ hình như đang nhìn đến quần áo của chúng ta ấy.” Chàng thanh niên phát hiện ánh mắt kỳ quái xung quanh thì không nhịn được nói một câu.

Vương Ngọc nghe vậy, bà ta theo bản năng nhìn sang, đương nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của những người kia.

Bà ta suy nghĩ mấy giây, đột nhiên nói ra một câu.

“Có thể do trên người mình mặc hàng hiệu cho nên hâm mộ chúng ta.”
“Đúng đúng đúng.” Chàng thanh niên gật đầu.

May mà mình thông minh, chọn được phương pháp như vậy.

Vương Ngọc mỉm cười: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều, nên tỉnh táo, bình tĩnh một chút.”
Sau khi đi vào một cửa tiệm bán quần áo hàng hiệu, Vương Ngọc đột nhiên phát hiện những nhãn hàng này không tầm thường, chất lượng cực kỳ tốt, tốt hơn rất nhiều so với hàng giả mình mặc.

Vương Cẩn Mai cũng là lần đầu tiên tới chỗ hàng xa xỉ như này, bà ta có chút không biết làm sao cho phải.

“Mẹ, yên tâm đi vào đi.

Mẹ muốn mua gì thì mua.” Cố Họa Y đọc được ý nghĩ của Vương Cẩn Mai, chợt nói vậy để bắt đầu động viên đối phương.

Vương Cẩn Mai có hơi sững sờ, cười nói: “Thật sao?”
Cố Họa Y gật đầu, lúc này Vương Cẩn Mai mới tự tin đi vào, bắt đầu lựa chọn.

Vương Ngọc hung hăng chế giễu Vương Cẩn Mai: “Chị, đồ đắt lắm đấy, chị phải cẩn thận mà lựa.”
Vương Cẩn Mai nghe vậy, trong lòng cực kỳ không thoải mái, nhưng không có để trong lòng.

Vương Ngọc đột nhiên lại bảo: “Chị, chị giàu thế, không bằng mua cho em một bộ đi.”.

Chương 1021: Bồi Thường Bốn Mươi Lăm Tỷ!

Nghe vậy, Vương Ngọc nhất thời choáng váng, vì thể diện, bà ta bất giác đồng ý, sau khi thấy giá cả quần áo mà Vương Cẩn Mai nhìn trúng, bà ta hít sâu một hơi.

Giá tiền này tối thiểu có năm số không, tức là từ ba trăm triệu trở lên.

Sau khi nhìn thấy giá niêm yết, Vương Ngọc không khỏi hít sâu một hơi, thật quá phô trương rồi, điều này không hề giống tưởng tượng của mình.

Sắc mặt Vương Ngọc biến đổi, đừng nói ba trăm triệu, bà ta còn chẳng nỡ mua món đồ đắt tầm ba triệu, bình thường bà ta chỉ mua món đồ giá ba trăm nghìn mà thôi.

Vương Cẩn Mai cũng biết đối phương khó xử, bà ta vốn muốn mượn cớ nói sang chuyện khác cho đối phương chút thể diện.

Nào ngờ, Vương Ngọc lại thay đổi sắc mặt, lập tức trở mặt nói: “Chị là ai, dựa vào cái gì mà tôi phải mua giúp chị những thứ này thế?”
Nghe vậy, sắc mặt Vương Cẩn Mai lập tức trầm xuống, câu này của đối phương đúng là chẳng thèm nể mặt mình gì cả, đây không phải cố tình khiến mình khó xử sao?
Đối phương không mua nổi thì thôi đi, chỉ cần giải thích là được, nhưng đối phương lại thẳng thừng phủi sạch quan hệ với bà ta, dù sao cũng là người thân thích, mà đối phương lại rũ sạch như vậy, vậy cũng quá dứt khoát rồi.

Trong lòng Vương Cẩn Mai rất thất vọng, bà ta cũng không trông

chờ quá nhiều vào cô em gái này.

Lúc này, Cố Họa Y không chịu nổi nữa, bắt nạt mẹ cô, cô là người đầu tiên không đồng ý, dù thế nào, cô cũng phải duy trì mặt mũi đối phương.

“Gói chỗ quần áo này lại giúp tôi.” Cố Họa Y quả quyết mở miệng nói.

Nghe Cố Họa Y nói vậy, mấy người này đều cảm thấy choáng váng, nhưng tận mắt nhìn thấy nên họ không thể không tin là thật, bọn họ đều cảm thấy rất bất ngờ, nhất thời không biết nên làm như thế nào.

Nghe vậy, trong lòng mấy nhân viên phục vụ đều rất hồ hởi, dù là ai đi nữa thì tất nhiên kiếm được tiền đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ngược lại mấy người Vương Ngọc không thể bình tĩnh được nữa, Vương Cẩn Mai thì không nói gì, bởi dù sao không liên quan đến mình lắm.

Sau khi mặc quần áo mới, Vương Cẩn Mai cảm thấy rất vui vẻ, đồng thời không quên khoe khoang với em gái mình.

Thấy đối phương khoe khoang với mình, Vương Ngọc cảm thấy rất khó chịu, bà ta cũng muốn mua một món đồ, để vớt vát chút thể diện.

“Lấy cái này đi, tôi muốn chiếc thắt lưng này.” Vương Ngọc mở miệng nói.

Sắc mặt các nhân viên phục vụ đều trở nên kỳ lạ, thi nhau nhìn về phía Vương Ngọc.

Cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ xung quanh, Vương Ngọc cảm thấy rất mờ mịt, bà ta bất ngờ nhìn thấy con trai kinh ngạc chỉ vào giá niêm yết.

Sau khi nhìn sang, Vương Ngọc không khỏi hít sâu một hơi, bà ta

không ngờ, cái thắt lưng này mà lại có giá chừng ba tỷ.

Bà ta tưởng thắt lưng này là món rẻ nhất, nào ngờ, giá còn đắt hơn quần áo.

Nhân viên phục vụ nghĩ rằng mấy người Vương Ngọc và Cố Họa Y là một nhà, nên theo bản năng bắt đầu gói lại.

Vương Ngọc vội xua tay nói: “Đừng gói nữa, tôi bỗng dưng không thích thắt lưng này nữa.”
Nghe vậy, mọi người đều gãi đầu, bọn họ bắt đầu không ngừng thuyết minh rốt cuộc chất liệu của thắt lưng này tốt cỡ nào.

Nghe vậy, Vương Ngọc cũng cảm thấy dao động, nhưng mà giá cả đắt đỏ khiến bà ta hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ này, bà ta tuyệt đối không mua nổi món đồ có giá đắt như thế.

Nhân viên bán hàng nói đến sắp khàn cả giọng mà bất ngờ là Vương Ngọc không hề dao động, khiến cô ta rất đau đầu.

Vẻ mặt cô ta dần trở nên mất kiên nhẫn, cô ta nghĩ rằng Vương Ngọc chắc chắn không có tiền.

Nên nhân viên bán hàng không không tiếp tục lãng phí nước bọt nữa, khi mấy người Vương Ngọc đi ra, các nhân viên bán hàng mới bàn luận sôi nổi, nói: “Thắt lưng tốt như thế này, có cái gì mà không đẹp, tôi thấy bà ấy chắc chắn không mua nổi, nhìn mấy món quần áo trên người bà ấy mà xem, đều là hàng fake đấy.”
Thính lực của Vương Ngọc khá tốt, nên tất nhiên bà ta nghe được lời bình luận của các nhân viên bán hàng, sắc mặt bà ta lúc xanh lúc đỏ, suýt chút nữa lảo đảo ngã nhào trên đất, thật quá xấu hổ mà.

Ngay sau đó, Vương Ngọc đi vào khu vực đồng hồ nổi tiếng, bà ta vô thức nhìn về phía con trai mình nói: “Không phải con cần đồng hồ nổi tiếng sao, hay là vào xem thử chút, có chiếc nào thích, cứ việc nói.”
Khóe miệng nam thanh niên hơi co lại, dù con có thích, mẹ cũng chưa chắc có thể mua cho con đâu.

Nhưng để ra oai, anh ta chỉ đành khẽ gật đầu, giả vờ tỏ vẻ muốn mua đồ.

Mà lúc này, sau khi thấy vậy, nhân viên bán hàng khu vực đồng hồ nổi tiếng đều tưởng mối làm ăn sắp tới rồi, nên không khỏi kích động.

Sau khi nhìn thấy giá của đồng hồ nổi tiếng, nam thanh niên không khỏi hít sâu một hơi, anh ta nào dám mua chứ, chỉ riêng giá tiền này đã khiến anh ta không dám tưởng tượng rồi.

Lúc này, một cô gái cầm một chiếc đồng hồ nổi tiếng nói với anh ta: “Thưa anh, chiếc đồng hồ nổi tiếng này rất phù hợp khí chất của anh, anh đến xem một chút đi.”
Nghe thấy âm thanh ngọt ngào ấy, cộng thêm đối phương lại xinh đẹp như vậy, anh ta không khỏi dao động, theo bản năng nhận lấy, bật thốt lên: “Bao nhiêu tiền vậy?”
“Bốn mươi lăm tỷ.” Người đẹp bán hàng mỉm cười nói.

Sau khi nghe giá tiền, nam thanh niên lập tức mất bình tĩnh, hai tay anh ta run lên, khiến đồng hồ lắc lư theo, anh ta hít sâu một hơi.

Ngay lúc này, đồng hồ mà anh ta cầm trong tay rơi xuống đất.

Vì đồng hồ này là đồng hồ cơ, rất dễ vỡ, nên vừa rơi xuống mặt đất, mặt đồng hồ đã lập tức vỡ ra.

Khoảnh khắc đó, trái tim anh ta gần như ngừng đập, anh ta biết đồng hồ đó đắt cỡ nào, nhưng mà anh ta còn chưa kịp phản ứng thì nó đã rơi xuống đất rồi.

Mặt đồng hồ lập tức vỡ ra, nam thanh niên bỗng hít sâu một hơi.

Mọi người bất giác đổ dồn ánh mắt lên người nam thanh niên, dáng vẻ xem náo nhiệt của đối phương.

Nam thanh niên bắt đầu hoảng hốt, ngay cả Vương Ngọc cũng trợn

tròn mắt, vội cầm đồng hồ lên nói: “Cái này, có lẽ không sao nhỉ?”
Nhìn thấy mặt đồng hồ đã vỡ, sắc mặt người đẹp bán hàng lập tức trở nên lạnh như băng, nói: “Bà nói xem sao hay không sao?”
Vương Ngọc không kìm được hỏi: “Bao nhiêu tiền?”
“Bốn mươi lăm tỷ.” Người đẹp bán hàng lặp lại lần nữa.

Nghe vậy, Vương Ngọc lập tức trừng mắt, suýt thì té xỉu, bốn mươi lăm tỷ, điều này đã vượt quá tưởng tượng của mình.

Bà ta chợt hít sâu một hơi, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Vương Ngọc lại hỏi: “Vậy, cô xem chuyện này có thể thương lượng một chút hay không, nó chỉ bị nứt ra mấy vết nứt mà thôi.”
“Ngại quá, đã nứt ra thì sẽ thành phế phẩm, sẽ không ai mua, cho nên nhất định phải bồi thường bằng giá của một cái thật.”
Người đẹp bán hàng thẳng thắn nói.

Vương Ngọc gần như không đứng vững, bốn mươi lăm tỷ, đây là một con số trên trời, dù có dùng hết tài sản của cả nhà bà ta cũng không đủ..

Chương 1022: Việc Nào Ra Việc Đấy

Sau khi nghe thấy giá tiền, Vương Cẩn Mai cũng không khỏi tặc lưỡi, bốn mươi lăm tỷ, giá này đúng là con số trên trời.

Bà ta cũng không hề cười trên nỗi đau của người khác mà còn cảm thấy có chút lo lắng, dù đối phương có thế nào đi nữa thì cũng là em gái bà ta.

“Vậy cũng không cần bồi thường hẳn cái mới chứ nhỉ?” Vương Cẩn Mai không kìm được nói một câu.

Người đẹp bán hàng thản nhiên nói: “Xin lỗi, chuyện này không có cơ hội thương lượng.”
Vương Ngọc lại cho rằng chị gái là mèo khóc con chuột, giả từ bi, bà ta khẽ nói với Vương Cẩn Mai: “Có phải chị đang cố ý cười nhạo tôi không, tôi nói chị biết, chị sẽ không được như ý đâu.”
Nghe vậy, Vương Cẩn Mai không khỏi cau mày, bà ta không ngờ đối phương lại có thể nói với mình như vậy, nên lập tức cảm thấy mất mát.

Cố Họa Y quay sang nói với Vương Cẩn Mai: “Mẹ, đừng quan tâm chuyện của bọn họ nữa, để bọn họ tự sinh tự diệt đi.”

Lúc này, nam thanh niên bỗng dưng nhớ ra gì đó, sao anh lại quên mất mình còn có một người thân thích giàu có chứ, anh ta bất giác túm Vương Ngọc một cái nói: “Mẹ, bây giờ, không bằng chúng ta chịu thua đi đi, để bọn họ giúp chúng ta một chút, nếu không chúng ta thật không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy đâu.”
Nghe vậy, Vương Ngọc cũng rơi vào trong trầm tư, đúng là bà ta cũng nghĩ như vậy, nếu không giải quyết ổn thỏa chuyện này thì sẽ là phiền phức lớn.

Nhưng bà ta vẫn cảm thấy có chút không cam tâm, nếu bà ta nhận thua, chẳng phải chứng minh bà ta thất bại rồi, nhưng bây giờ bà

ta không thể chần chừ nữa, nếu bà ta còn không quyết định thì chắc chắn người hối hận chính là bà ta.

Người đẹp bán hàng bắt đầu không kiên nhẫn được nữa, nói: “Mọi người nhanh lên, đừng để chúng tôi chờ sốt suột, mau gom tiền đi, tôi đã báo chuyện này cho ông chủ rồi.”
Vương Ngọc bắt đầu hoảng hốt, ngộ nhỡ làm lớn chuyện, vậy thì bà ta sẽ mất hết mặt mũi, bà ta lập tức nghiến răng một cái, bắt đầu cúi đầu nói với Vương Cẩn Mai: “Chị, em sắp toi đời rồi, bọn họ muốn em bồi thường bốn mươi lăm tỷ, nhưng mà em không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy.”
Khi Vương Cẩn Mai định nói gì đó thì Cố Họa Y hỏi ngược một câu: “Ngại quá, khi các người nói chuyện với mẹ tôi như vậy, các người có nghĩ tới chuyện này hay không?”
Nghe vậy, mấy người Vương Ngọc đều cảm giác đang hỏi mình, bây giờ, trong lòng bọn họ đang hối hận muốn chết, nếu sớm biết sẽ đến bước đường hôm nay thì bọn họ cũng sẽ không vì sĩ diện mà làm việc quá khả năng nữa.

“Chúng em biết sai rồi.” Vương Ngọc nhìn Vương Cẩn Mai khẩn cầu nói: “Chị, chị không thể nhìn thấy tất cả chúng em không trả nổi tiền bị người ta đòi nợ chứ.”
Cuối cùng, Vương Cẩn Mai cũng mềm lòng, bà ta bất giác nhìn về phía Lý Phàm, trên người bà ta cũng không có nhiều tiền như vậy, nhưng bà ta cũng không chắc Lý Phàm và Cố Họa Y có thể bỏ ra chừng đó tiền hay không.

Nói thật, Lý Phàm vẫn luôn cảm thấy gai mắt với mấy người Vương Ngọc, nhưng dù bọn họ có quá đáng nữa thì vẫn là người một nhà.

Đối phương xảy ra chuyện như vậy, anh cũng không tiện ngồi yên không quan tâm.

Lúc này, ông chủ cửa hàng đã đi ra, khi nhìn thấy Lý Phàm, ông ta rất ngạc nhiên, thật ra trong lòng ông ta cảm thấy vui mừng nhiều hơn, ông ta không ngờ Lý Phàm lại xuất hiện ở nơi này.

Ông ta biết Lý Phàm là bạn của Sở Trung Thiên, nếu có thể kết giao một phen thì không còn gì tốt bằng.

Nhìn thấy ông chủ cửa hàng xuất hiện, nam thanh niên giật nảy mình, lập tức trở mặt với mấy người Lý Phàm, nói: “Thật uổng là người chị em họ hàng, thấy chết mà không thèm cứu.”
Vương Ngọc cũng gật đầu, chửi mắng thậm tệ, khỏi bàn âm thanh khó nghe cỡ nào.

Dù Vương Cẩn Mai đã mềm lòng, cũng mất hết kiên nhẫn.

Sắc mặt ông chủ cửa hàng lập tức trầm xuống, ông ta không ngờ đám người đó lại đối với Lý Phàm không khách khí như thế.

Để nịnh bợ ông chủ cửa hàng, nam thanh niên lấy ra một bao thuốc lá đưa cho ông ta, cười khan nói: “Thế này, chúng tôi chỉ trượt tay một cái thôi, ai ngờ chất lượng của món đồ này lại kém thế, vừa rơi đã nứt rồi.”
Nghe vậy, ông chủ cửa hàng càng tức giận, cau mày nói: “Nghe cậu nói như vậy, có phải có ý nói chất lượng đồng hồ của chúng tôi không tốt hay không? Tôi nói cho cậu biết, đây chính là đồng hồ cơ làm từ thạch anh, vô cùng quý giá, giá thành hết sức đắt đỏ, cũng không phải làm từ kim cương.”
Nam thanh niên vốn tưởng nói chút lời ngon ngọt, với sự rộng lượng của đối phương chắc chắn sẽ không so đo, nhưng anh ta không ngờ mình lại giẫm phải mìn rồi, bây giờ khỏi nói anh ta cảm thấy hoảng hốt cỡ nào, anh ta lau mồ hôi lạnh, bị dọa đến không nói ra lời.

“Nếu mấy người không bỏ nổi tiền thì cũng không cần đi nữa.” Ông chủ cửa hàng lạnh lùng nói.

Sắc mặt Vương Ngọc và nam thanh niên lập tức trắng bệch, không bỏ nổi bốn mươi lăm tỷ thì không thể đi, như vậy rõ ràng có nghĩa là sẽ xong đời ở đây.

Vương Ngọc và nam thanh niên vô cùng tuyệt vọng, suýt nữa thì bật khóc.

Ông chủ cửa hàng cũng không hề cảm thấy thương hại, đám người này lại có thể sỉ nhục anh Lý, dù thế nào, ông ta cũng phải lấy lại

thể diện cho anh Lý.

“Anh Lý, sao anh lại tới đây, thật quá bất ngờ rồi, nếu anh tới, có thể nói trước với tôi một tiếng.” Ông chủ cửa hàng rất kích động vươn tay ra, nói.

Lý Phàm cũng không hề làm mất mặt đối phương, dù thế nào, đối phương đã vẻ mặt tươi cười chào hỏi mình, nên anh cũng không thể giơ tay đánh mặt người đang cười.

Nhìn thấy quan hệ giữa ông chủ cửa hàng và Lý Phàm tốt như vậy, nam thanh niên và Vương Cẩn Mai đều choáng váng, hai người đó quan hệ tốt thế, chắc là sẽ giúp bọn họ cầu tình nhỉ.

Nhưng vừa nghĩ đến điều này, bọn họ lập tức không tiếp tục hi vọng xa vời nữa, vừa rồi bọn họ đã nói xấu Lý Phàm nhiều như vậy, dù có là Nê Bồ Tát thì cũng cảm thấy tức giận.

Dù da mặt bọn họ dày, nhưng cũng ngại đi cầu Lý Phàm.

Lý Phàm cười nói: “Chuyện này coi như đã giải quyết xong đi, đồng hồ cứ để tôi bồi thường.”
“Không không không, anh Lý, nếu anh bồi thường, tôi sẽ không đồng ý, tôi làm sao có thể để anh Lý bồi thường chứ.” Ông chủ cửa hàng vội xua tay, ngộ nhỡ để ngài Thiên biết chuyện này, có lẽ nhất định sẽ răn dạy ông ta một trận.

Nhưng ông ta hiểu tính nghiêm trọng trong đó, vì thế, ông ta cũng không bất ngờ lắm.

Lý Phàm trợn tròn mắt, nói ra: “Được rồi, ông cũng không cần lo lắng như vậy, tôi hiểu ông đang lo lắng điều gì, phía Sở Trung Thiên, tôi sẽ nói với ông ta, ông ta sẽ hiểu, việc nào ra việc đó, tiền này ông hãy nhận lấy.”
Nghe vậy, ông chủ cửa hàng cảm thấy vừa mừng lại vừa lo, sau khi quẹt thẻ thành công, ông ta mới cho người thả đám Vương Ngọc ra.

Mấy người Vương Ngọc cảm giác mọi việc giống như nằm mơ,

bọn họ xấu hổ nhìn Lý Phàm, nhưng không thốt nên lời.

Mấy người Lý Phàm và Cố Họa Y lập tức rời đi, bỏ mặc đám Vương Ngọc đang đứng đần người ở đó.

Nam thanh niên thở dài nói: “Mẹ, có phải chúng ta làm không đúng lắm hay không?”
Vương Ngọc không nói gì, hận không thể tìm cái lỗ chui vào, xấu hổ đi theo những người khác rời khỏi Hán Thành..

Chương 1023: Kho Số 6

Tâm trạng của Vương Cẩn Mai hôm nay cực kỳ vui vẻ, với bà ta mà nói thì hôm nay Lý Phàm đã cho bà thể diện, bà vẫn còn nghĩ Lý Phàm giống trước, là một tên vô dụng, chẳng làm được tích sự gì.

Nào ngờ người ta đã thay đổi lớn như vậy, đây là chuyện khiến bà hết sức bất ngờ.

“Con rể ngoan, hôm nay đúng là đã làm phiền con rồi.” Vương Cẩn Mai cười nói.

Lý Phàm lắc đầu nói: “Không sao đâu mẹ, đây là chuyện mà con nên làm.”
Trương Đức Võ về đến nhà liền nhìn quanh quẩn một lúc rồi đi tới trước mặt Lý Phàm.

Lý Phàm lấy làm khó hiểu khi thấy đối phương co rúm, sợ hãi liền hỏi: “Ông sao vậy, đi đường có ổn không.”
Trương Đức Võ lúc này mới kể chi tiết: “Cậu Lý, gần đầy tôi hơi hoang mang, hình như tôi đã cảm nhận được cái chết đang đến gần rồi.”
Lý Phàm nghe vậy không khỏi nhíu mày, mấy ngày trước, Trương Đức Võ suýt chút nữa bị người ta ám sát nên lúc này anh biết đối phương sẽ không lừa mình khi nói ông ta đang kề cận cái chết.

Xem ra đối phương nhất định đã bị uy hiếp tính mạng nếu không sẽ không đích thân đến nói với anh.

“Sao ông biết?” Lý Phàm tò mò hỏi.

Trương Đức Võ lúc này mới lấy ra một tờ giấy, nói: “Trong tờ giấy này bảo tôi đến kho số 6 một mình, hay nói cách khác không chỉ

tôi mà ngay cả người nhà của tôi cũng sẽ bị nguy hiểm.”
Đây là chiêu mà trước kia ông ta thường dùng nhưng không ngờ, chiêu mà ông ta thường dùng với người khác giờ cũng có hiệu quả với mình.

Lý Phàm nhướng mày, anh biết đám người của Long Môn, anh quá hiểu tính cách bọn họ, nói không chừng đúng thật là họ sẽ làm vậy.

“Tôi sẽ cùng ông đến kho số 6, tiện thể cứu người nhà ông luôn.” Lý Phàm nói.

Trương Đức Võ nghe thấy thế thì ngẩn người, ông ta vội nói:
“Nhưng bọn chúng bảo tôi đến đó một mình.”
“Chuyện này chỉ có ông biết, tôi biết chứ còn ai biết nữa?” Lý Phàm tức giận liếc ông ta.

Với trí thông minh này của ông ta bảo sao trước kia giao đấu với anh lại không thua chứ.

Trương Đức Võ nghe xong liền bừng tỉnh và không kìm được mà giơ ngón cái lên với Lý Phàm, có vậy mà ông ta cũng nghĩ không ra.

Lý Phàm chán chẳng muốn nói nhiều với Trương Đức Võ, anh và ông ta cùng lên xe đi đến kho số 6.

Nơi gọi là kho số 6 thực chất là một khu vực không người, đó là một kho hàng bị bỏ hoang chỉ còn lại là một mảnh thê lương, hầu như không có ai đến đây, thậm chí sóng điện thoại ở nơi đây cũng chập chờn nên có gọi điện thoại ở đây đi nữa thì cũng không chắc gọi được.

Trương Đức Võ tới kho số 6 rồi liền kiên quyết bước vào trong một cách tiêu sái.

Lý Phàm không xuống xe ngay mà chờ cơ hội, chí ít cũng phải để Trương Đức Võ dẫn dụ những kẻ khác xong đã.

Sát thủ thấy Trương Đức Võ đến một mình liền lấy bộ đàm ra báo cáo với Bạch quân sư.

Bạch quân sư lúc này đang ngồi trên một chiếc ghế đặt ở nóc sân thượng, tay đang bóc cam, rất nhàn nhã, bên cạnh anh ta là một hàng người đang bị dây thừng trói vào nhau.

Trương Đức Võ lên đến nơi liền thấy người nhà mình đang bị trói, ông ta nôn nóng xông lên, Bạch quân sư lập tức vung tay lên, liền có người ngăn Trương Đức Võ lại.

Bạch quân sư lạnh lùng nhìn thoáng qua Trương Đức Võ, cười nhạo: "Tên phản bội này đúng là đã phản bội Long Hậu."
"Phản bội gì chứ, tôi hiện tại đã không còn bất cứ giá trị nào với Long Hậu nữa, có thể nói tôi không nợ gì Long Hậu hết."
Trương Đức Võ đẩy tay ra.

Bạch quân sư vỗ tay nói: "Ha ha, những lời này nói rất đúng, về điểm này thì tôi đồng ý suy nghĩ của ông."
Trương Đức Võ cắn chặt răng, đến lúc này rồi mà đối phương vẫn còn nói mát, ông trầm giọng nói: "Tốt hơn hết là cậu thả họ ra nếu không cậu sẽ hối hận."
Bạch quân sư nghe xong chỉ thấy như đang xem trò hề, anh ta không biết Trương Đức Võ lấy đâu ra tự tin mà dám nói với mình như vậy.

"Dạy dỗ ông ta một chút đi." Bạch quân sư búng tay đánh phủ đầu đối phương.

Bọn đàn em nghe xong đều sững sờ nhìn nhau, dù sao Trương Đức Võ cũng từng là lão đại của bọn họ, bây giờ kêu họ đánh ông ta, họ đều cảm thấy ngại ngùng.

Bạch quân sư nhìn thấy bọn họ chần chừ liền mất kiên nhẫn, quát lớn: "Các người không đánh chẳng lẽ kêu tôi đánh?"
Những tên đàn em nghe xong đều ngẩn người, họ đâu phải kẻ ngốc, họ đều nhận ra Bạch quân sư đã nổi giận rồi nên đành phải nghiến răng, dứt khoát ra tay đánh Trương Đức Võ.

Bọn họ xuống tay vô cùng tàn nhẫn, Trương Đức Võ nhanh chóng

bị thương, thấy thế đám đàn em cũng mềm lòng, đánh đấm cũng nương tay một chút, nhưng họ đều dùng thủ thuật để che mắt Bạch quân sư.

Tuy rằng Trương Đức Võ lúc trước luôn ra lệnh cho họ nhưng so với Bạch quân sư thì Trương Đức Võ còn có lương tâm hơn chút, chí ít cũng không hô hét bọn họ ở khắp mọi nơi.

Lý Phàm hút hết điếu thuốc thì không chờ nữa, thời gian trôi qua cũng đã lâu, anh cũng nên bắt đầu hành động rồi, lúc này anh đã nắm rõ địa hình nơi đây.

Anh bắt đầu nhảy lên một cách dứt khoát, di chuyển cực nhanh, trông còn lưu loát hơn cả Spider Man, những người đó đều sợ ngây người, nếu không tận mắt nhìn thấy, họ sẽ không dám tin có người làm được như vậy.

Đương nhiên bởi vì Lý Phàm hành động quá mức thần bí, không có ai để ý đến điểm này nếu không Lý Phàm đã trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người rồi.

Lý Phàm hiển nhiên cũng thấy những người xung quanh đang nhìn mình chằm chằm nhưng anh vẫn không chút dao động, ngược lại còn cảm thấy như vậy rất bình thường.

Mất một lúc những kẻ đó mới sực tỉnh, rút dao ra xông tới chỗ Lý Phàm.

Lý Phàm thấy bọn họ xông lên nhưng không chút chột dạ, chỉ là bọn tép riu nên anh không việc gì phải sợ, anh còn thuận tay đấm một quyền vào đám người.

Những tên đó đều sợ hãi đồng thời cũng bắt đầu điên lên và ra tay ác hơn.

Lý Phàm thầm nghĩ phải nhanh chóng dứt điểm nên chỉ chốc lát sau, bọn chúng đều bị Lý Phàm đánh gục.

Còn Trương Đức Võ giờ phút này đang bị đánh bầm dập mặt mũi

trên sân thượng, dáng vẻ cực kỳ chật vật.

Lý Phàm đi vòng qua phía sau Bạch quân sư, Trương Đức Võ vẫn luôn trông chờ Lý Phàm tới cứu mình nên vừa nhìn thấy bóng anh, hai mắt ông ta sáng rỡ.

Ông ta không tin vào mắt mình, không ngờ Lý Phàm thật sự xuất hiện khiến ông ta mừng như được mùa..

Chương 1024: Đối Đầu Với Bạch Quân Sư

Trương Đức Võ nhìn thấy Lý Phàm xuất hiện cũng yên tâm hơn, chỉ cần Lý Phàm có mặt thì không còn vấn đề gì to tát, ông ta tin rằng có Lý Phàm, mọi chuyện đều dễ dàng giải quyết.

Hiện tại có thể nói Trương Đức Võ đã xem Lý Phàm là anh hùng.

Bạch quân sư không hề hay biết nguy hiểm đang cận kề mà vẫn thảnh thơi hút xì gà, đồng thời nói: "Trương Đức Võ, xem ra xương cốt của ông vẫn còn cứng lắm, lúc này rồi mà còn cười được."
Bạch quân sư không ngờ Trương Đức Võ lúc này còn cười được, chuyện này khiến anh ta bất ngờ tột cùng, nếu là người khác thì đã khóc lâu rồi.

Anh ta không đoán ra được rốt cuộc đầu óc Trương Đức Võ có vấn đề gì nữa, nhưng có thể kết luận một điều là não đối phương bị úng thuỷ rồi.

Nghĩ đến đây, Bạch quân sư khó chịu lắm, anh ta tưởng Trương Đức Võ không phục nên muốn phá nát sự kiêu ngạo của ông ta.

Anh ta lại phất tay nói: "Mấy người các cậu đánh tiếp cho tôi."

Trương Đức Võ hơi run run khoé miệng, chẳng qua ông ta nhìn thấy Lý Phàm đến nên mới vui mừng, chuyện này thì liên quan gì tới anh ta chứ, ông ta hận Bạch quân sư muốn chết, có phải tên nhóc này đang cố đối đầu với ông không.

Lý Phàm thấy vậy liền dứt khoát không xem náo nhiệt nữa mà co chân đá vào ghế của Bạch quân sư một cái.

Bạch quân sư hoàn toàn không để ý, cái ghế mà anh ta đang ngồi đột nhiên vỡ vụn, Bạch quân sư sợ ngây người đứng lên.

Anh ta hít sâu một ngụm khí lạnh, ngàn vạn lần cũng không dám tin vào những gì trước mắt.

Bạch quân sư sợ hãi cứng cả người, sau khi nhìn thấy Lý Phàm, vẻ mặt tức giận của anh ta đã tan tành mây khói, bố bảo anh ta cũng không dám tin Lý Phàm lại xuất hiện ở đây.

Bạch quân sư lắp bắp kinh hãi nói: “Sao anh lại ở đây.”
Lý Phàm trông thấy bộ dạng đó của Bạch quân sư thì cười: “Sao, bất ngờ à?”
Bạch quân sư ngây ngốc, nhất thời không biết phải làm gì.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi biết thừa anh là ai rồi, bây giờ chúng ta hãy nói chuyện thẳng thắn nào.”
Bạch quân sư hít sâu một hơi, anh ta hiện tại sợ nhất là gặp Lý Phàm, anh ta nuốt nước miếng, bắt đầu bủn rủn tay chân đồng thời không kìm được mà liếc mắt nhìn sang đám đàn em.

Đám đàn em của Bạch quân sư đương nhiên hiểu ý anh ta, bọn họ vốn cũng không có hảo cảm với Bạch quân sư, cũng không muốn phục tùng mệnh lệnh của đối phương nhưng họ đều không còn sự lựa chọn nào khác.

Bởi vì Bạch quân sư là tâm phúc bên cạnh Long Hậu, bọn họ không thể không nghe.

Bọn họ đều đã từng nghe đến sự lợi hại của Lý Phàm nhưng hiện tại cũng chỉ có thể cắn răng xông lên đánh Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn thấy những người này xông lên thì chỉ nở nụ cười lạnh lùng chứ không dao động gì nhiều, anh dễ dàng né tránh, trong mắt anh, động tác của đám người đó không có khác biệt lớn so với những pha quay chậm.

Lý Phàm cười nói: “Chẳng phải các người rất lợi hại à, nếu lợi hại thật thì cứ tung hết sức đi, tôi rất muốn thưởng thức năng lực của các người.”
Lúc này những người đó như chết lặng, nếu không phải tận mắt

chứng kiến thì không thể tin được đó là sự thật, cả đám đều kinh ngạc, họ không phải là đối thủ của Lý Phàm và bị đánh cho thừa sống thiếu chết.

Lý Phàm cười tủm tỉm nói: “Còn tưởng lũ các người lợi hại thế nào, kết cục cũng chỉ thế này, nếu đã vậy thì tôi sẽ chơi đùa với các người thật vui.”
Những người đó chẳng vật lộn được bao lâu thì đã bị Lý Phàm đánh nằm bẹp trên mặt đất.

Đương nhiên, Trương Đức Võ vẫn nhắc nhở Lý Phàm đánh nhẹ một chút nên Lý Phàm mới không đánh vào chỗ hiểm mà chỉ khiến những người đó tạm thời mất đi khả năng hành động.

Bạch quân sư nhìn thấy Lý Phàm chậm rãi tiến về phía mình thì trong lòng liền sinh ra một dự cảm không tốt, ánh mắt của đối phương quá đáng sợ, nếu anh ta không hoảng hốt là giả.

“Anh đừng lại đây, anh mà lại đây tôi sẽ nói với Long Hậu, Long Hậu nhất định sẽ không tha cho anh.” Bạch quân sư không ngừng lui về phía sau, đồng thời uy hiếp.

Anh ta ấu trĩ đến mức cho rằng nói ra cái tên Long Hậu sẽ dọa được Lý Phàm, nhưng anh ta nào ngờ Lý Phàm hoàn toàn bỏ ngoài tai.

Lý Phàm không xem Long Hậu ra gì cả, dù đối phương có gọi Long Hậu đến thì anh cũng không chút chột dạ.

Bạch quân sự không ngờ Lý Phàm lại không xi nhê gì với sự uy hiếp của mình nên bắt đầu luống cuống, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

“Anh hai ơi, anh thả tôi đi đi, tôi trên còn có mẹ già dưới còn có con thơ, tôi mà chết, họ biết làm sao.” Bạch quân sư biết lúc này mà cứng thì không được nên phải giả bộ đáng thương, nói một cách thảm thiết.

Lý Phàm nghe xong chỉ thấy đúng là trò hề, lúc này rồi mà đối phương còn diễn trò với anh, thật đáng khinh.

“Vậy sao anh không thương cảm cho cả nhà Trương Đức Võ sao anh không nghĩ đến hậu quả này?” Lý Phàm hỏi lại một câu.

Sau khi nghe được lời nói của Bạch quân sư, anh cảm thấy anh ta chẳng khác nào tên ngốc, lúc nào rồi mà còn không biết xấu hổ, nói ra những lời như vậy khiến anh rất khinh thường.

Trương Đức Võ nghe Lý Phàm nói giúp cho mình mà cảm động theo.

Bạch quân sư nghe xong lập tức ngậm miệng không dám hó hé một lời, anh ta không ngờ Lý Phàm lại hỏi một câu bất ngờ như vậy khiến anh ta nghĩ mãi cũng không biết trả lời sao.

“Chuyện đó.” Bạch quân sư nhất thời không biết đáp thế nào.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Chẳng phải anh muốn đánh tôi à, hãy cho tôi xem anh lợi hại thế nào đi.”
“Đó là tôi nói giỡn thôi, tôi nào có gan đánh anh chứ.” Bạch quân sư gượng cười.

Hiện tại bên cạnh anh ta chẳng có lấy một người giúp đỡ, lúc này mà còn dám đánh Lý Phàm thì chẳng khác nào muốn chết nên anh ta chỉ có thể giả vờ sợ hãi.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Thả hết mọi người ra cho tôi.”
Bạch quân sư vội vàng làm theo ý đối phương, thúc giục đàn em: “Các ngươi điếc hết rồi hả, còn không thả họ ra.”
Đám đàn em lúc này mới làm theo, Bạch quân sư xoa tay: “Anh Lý xem kìa, tôi đã làm theo ý anh rồi, anh có thể thả tôi đi được rồi.”
Lý Phàm: “Thả anh đi, anh suy nghĩ ngây thơ thật đấy.”
Bạch quân sư lúc này cũng không biết nên làm gì, anh ta rối rắm đến mức một lúc lâu vẫn không nói được lời nào.

“Vậy anh Lý muốn thế nào.” Bạch quân sư cũng bắt đầu luống cuống, không biết đối phương rốt cuộc muốn làm gì mình nên rúm ró hỏi..

Chương 1025: Cổ Vương

Lý Phàm cười như có như không: “Thả anh cũng được thôi nhưng cái miệng của anh chính là sự uy hiếp lớn nhất.”
Bạch quân sư nghe xong lập tức che miệng theo bản năng, anh ta tưởng đối phương muốn xé miệng mình ra, dù đây là một suy nghĩ hơi khoa trương nhưng cũng khó tránh khỏi nó không xảy ra.

Lỡ như đối phương làm vậy thật thì cuộc đời anh ta coi như xong, triệt để mất đi giá trị lợi dụng.

Lý Phàm đã từng hỏi thăm Trúc Hoa Nguyệt về một loại độc mà sau khi hạ độc có thể khiến người ta biến thành câm điếc, đương nhiên là chỉ câm điếc thôi chứ không chết.

Nếu muốn giải độc thì phải lấy được thuốc giải.

Mà Lý Phàm biết đọc này chỉ có Trúc Hoa Nguyệt mới giải được còn không phải tìm được Cổ Vương, mà muốn tìm Cổ Vương là chuyện khó hơn lên trời.

Khi nhìn thấy Lý Phàm lấy ra thứ gì đó, Bạch quân Sư liền sững người, không dám tin cũng phải tin chuyện chuyện đang diễn ra không phải là mơ, anh ta đau đầu suy nghĩ vẫn nghĩ không ra đó là thứ gì.

“Đây là cái gì?” Bạch quân sư tò mò dò hỏi.

Lý Phàm lúc này mới giải thích: “Thứ này không đơn giản đâu, nó có thể khiến người ta mất hết hy vọng.”
Bạch quân sư giật bắn mình, anh ta tuyệt vọng tột cùng khi nhìn vào thứ đó và nghe Lý Phàm đánh giá về nó.

“Tôi có thể không uống thứ đó được không.” Bạch quân sư chần

chờ nói.

Lý Phàm híp mắt nhìn Bạch quân sư, lạnh lùng thốt: “Hiện tại anh không có cơ hội để mặc cả đâu, ăn thì ăn không ăn thì cũng phải ăn.”
Bạch quân sư hoảng hốt, không dám tin đây là thật nhưng đó là hiện thực và anh ta đã do dự.

Khi Bạch quân sư nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Lý Phàm thì biết mình không thoát được thảm cảnh, chỉ có thể thở dài, lòng dạ tan nát.

“Anh không thật sự muốn tôi uống thứ đó đấy chứ.” Bạch quân sư nhịn không được lại dò hỏi.

Anh ta không biết đây là gì, lỡ như có độc thì sao.

Lý Phàm cười nói: “Uống thứ này vào thì tôi sẽ thả anh đi, đương nhiên là nó không có đọc rồi, anh cứ yên tâm mà uống.”
Bạch quân sư nghe Lý Phàm nói xong câu cuối thì trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều và lúc này anh ta mới bất chấp uống nó, uống xong anh ta nhận ra thân thể chẳng có gì thay đổi, hơn nữa còn vô cùng bình thường.

Anh ta cảm thấy chuyện này rất khó tin, không ngờ mình lại được ưu đãi như vậy nên anh ta bắt đầu kích động.

“Ha ha, quả nhiên là thuốc tốt.” Bạch quân sư vô cùng hưng phấn nói.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tốt là được.”
Bạch quân sư lại mở miệng nói lần nữa thì phát hiện mình nói không ra tiếng, lần này anh ta còn kích động hơn, chỉ vào cổ họng, như đang hỏi rốt cuộc anh đã làm gì tôi.

Lý Phàm cười nói: “Tuy rằng thứ này không có độc, cũng sẽ không khiến anh phải chết nhưng nó có thể làm cho anh cả đời này không nói được.”
Vẻ mặt của Bạch quân sư trở nên thảm thiết, không nói được sẽ là một chuyện vô cùng tồi tệ, anh ta tức giận trừng Lý Phàm, không

biết tại sao đối phương lại làm như vậy.

Bạch quân sư nổi điên gầm lên nhưng bây giờ anh ta có gầm cũng không ra tiếng và điều đó khiến anh ta tuyệt vọng vô cùng.

Anh ta được làm tâm phúc bên cạnh Long Hậu chủ yếu là vì tài ăn nói, dựa vào nó mới thuyết phục được Long Hậu, không ngừng đưa ra những lời khuyên trợ giúp cho Long Hậu vậy mà giờ đây lại không cách nào nói chuyện được tương đồng với việc anh ta không thể đưa ra kiến nghị của mình.

Đến lúc đó anh ta nhất định sẽ bị Long Hậu vứt bỏ như một tên phế vật.

Anh ta biết tầm quan trọng của chuyện này và cũng vì thế mà suy sụp, phẫn nộ nhìn Lý Phàm, không hiểu tại sao đối phương lại làm như vậy.

Đương nhiên, Lý Phàm cũng hiểu được suy nghĩ của Bạch quân sư nhưng anh không hề thương cảm mà ngược lại còn thấy đây là quả báo mà đối phương tự gặt.

Khi những người xung quanh biết Bạch quân sư không nói được lời nào thì đều âm thầm tán thưởng vì họ đã bất mãn với anh từ lâu rồi, bây giờ đối phương sa vào nông nỗi này là đáng.

Bạch quân sư muốn muốn gọi những người đó lại nhưng bọn họ đã cố ý nói: “Anh nói gì vậy, chúng tôi không hiểu ý anh, anh câm rồi à?”
Bạch quân sư tức điên người, thở phì phì quay đi.

Một tên trong đó vì muốn chọc tức Bạch quân sư nên nói: “A, tôi hiểu ý quân sư rồi.”
Hai mắt Bạch quân sư lập tức sáng rỡ, tâm trạng cực kỳ kích động.

Giây tiếp theo, tên đó nói: “Có lẽ Bạch quân sư muốn chúng ta về trước, để anh ta ở lại đây chơi một mình, chắc là ý này.”
Mọi người gật đầu rồi cứ thế bỏ anh ta ở lại một mình.

Bạch quân sư triệt để sụp đổ, mặt mày đen xì, đành phải thở phì phò đi gọi taxi, tốn không ít công sức cuối cùng cũng trở lại tổng bộ Long Môn.

Lý Phàm giờ phút này đã dẫn đám người Trương Đức Võ trở về.

Trương Đức Võ cũng bắt đầu tin tưởng Lý Phàm hoàn toàn, trong lòng rất cảm kích Lý Phàm, nghĩ nếu có cơ hội báo đáp đối phương.

Còn Bạch quân sư giờ phút này đang khổ sở đi vào.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ của Bạch quân sư như vậy, Long Hậu liền khoanh ta tự hiểu nhất định là Bạch quân sư đã thất bại.

Long Hậu lạnh lùng quát lớn: “Tên vô dụng, ngay cả chuyện như vậy cũng xử lý không xong, cút.”
Bạch quân sư run run khóe miệng, đang định nói mình đã biến thành kẻ câm, không nói chuyện được thì sững sờ.

Long Hậu tức giận nói: “Còn mặt mũi trở về sao, vẫn chưa chịu cút đi cho tôi!”
Bạch quân sư muốn khóc đến nơi nhưng vì Lông Hậu tức giận với anh ta nên anh ta cũng đành phải lui ra trước.

Hắn hiện anh ta vô cùng oán hận Lý Phàm, nếu không vì đối phương thì anh sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Bây giờ anh ta chỉ có thể dùng bút giấy đi cầu xin người khác đồng thời trả giá cao để mời cao thủ nhưng không một ai biết cách chữa trị.

Bạch quân sư bắt đầu phát điên lên, vì căm tức mà giận dữ cho rằng những người đó nhất định muốn đối nghịch với mình, anh ta như muốn bùng nổ nhưng những người đó chỉ cười khẩy khi nhìn thấy anh ta như vậy chứ không hề để trong lòng, ngược lại họ còn cho rằng Bạch quân sư suy nghĩ quá mức đơn giản.

Đúng lúc này, một ông lão bước vào, Bạch quân sư thấy ông lão lôi

thôi quá, nếu không phải vì bị câm thì anh ta rất muốn chửi.

“Cút!” Bạch quân sư lấy giấy bút ra,l phẫn nộ viết một chữ.

Ông lão xem xong chỉ cười: “Nếu không cần tiền gấp thì tôi sẽ không tới chỗ này đâu, cậu có trả cả ngàn cả vạn tỷ đi nữa thì cũng không mời được tôi.”
Bạch quân sư bĩu môi, ông lão lại nói tiếp: “Cậu bị trúng cổ thuật và tôi có thể giúp cậu giải nó.”.

Chương 1026: Lại Phải Chịu Tội

Bạch quân sư nghe thấy thế liền vui vẻ, kích động cầm tay đối phương.

Ông lão nói tiếp: “Tôi cần nhiều tiền lắm, 300 triệu chưa đủ.

”
Bạch quân sư sa sầm mặt, 300 triệu mà còn chưa đủ, lão già này tham lam quá, nhưng vì mình không thể nói được nên anh ta nhịn chẳng qua là bỏ ra một ít tiền thôi mà, anh ta vẫn cảm thấy như vậy là đáng.

Anh ta cắn răng, lấy ra tờ giấy viết lên đó 3 tỷ.

Ông lão nhìn giá xong lập tức tươi cười, hài lòng còn sắc mặt của Bạch quân sư thì lạnh tanh, anh ta không ngờ đối phương lại thâm hiểm như vậy, nhưng lúc này chỉ có thể nhin mà thôi.

Anh ta biết đối phương tham lam nhưng đây là lúc anh ta cần người ta.

Anh ta thầm nghĩ khi nào đối phương chữa bệnh cho mình xong thì sẽ sai người xử lão, lúc nhìn ông lão yếu ớt, anh ta đã cười như thể đang nhìn một ông già ngu ngốc.

Ông lão lúc này mới lấy ra một bình thuốc nói: “Uống đi, cậu sẽ hồi phục.

”

Bạch quân sư liền lấy uống và quả nhiên là anh ta có thể mở miệng nói chuyện: “Ồ, không ngờ khôi phục nhanh như vậy.

”

Ông lão lúc này mới vuốt chòm râu, ngạo nghễ nói: “Không sai, nhanh lắm.

”
Bạch quân sư sững sờ vì bất ngờ trước kết quả này, anh ta không nghề bệnh tình của mình lại khỏi nhanh như vậy nên lập tức vui sướng tự nhủ đây đúng là một điều tuyệt vời.

“Rất tốt, tôi rất vừa lòng.

” Bạch quân sư mãn nguyện gật đầu nói.

Ông lão mỉm cười nói: “Bây giờ cậu có thể đưa tiền cho tôi rồi.

”
Bạch quân sư nghe vậy lập tức cười ha hả như đang xem một trò hề, anh ta chế nhạo ông lão: “Tôi còn tưởng ông lợi hại thế nào, không ngờ chỉ có vậy, bây giờ trong mắt tôi ông chẳng qua chỉ là một tên vô dụng mà thôi.

”
Sắc mặt ông lão liền khó coi, ông ta sao lại không biết anh ta muốn trở mặt chứ, vì vậy ông lão sa sầm mặt nói: “Được, đây là cậu tự gây nghiệt, đã vậy thì đừng trách tôi không khách khí.

”
Bạch quân sư tưởng đối phương chỉ mạnh miệng nên vung tay lên liền có một đám người xông vào, vừa vào những người đó liền tấn công ông lão.

Ông lão bình tĩnh lấy ra một thứ gì đó rồi rắc vào đám người khiến bọn họ như phát điên kêu gào ầm ĩ.

Bạch quân sư trợn tròn mắt, không dám tin vào sự thật đang diễn ra.

Anh ta cũng không ngốc, biết mình đã chọc phải một người không nên chọc, vì thế anh ta hít sâu một hơi, không biết phải làm gì.

Ông lão bắt đầu nhìn Bạch quân sư, Bạch quân sư vội vàng nói:

“Tôi sai rồi, ông ngàn vạn lần đừng làm gì hết, tôi đi lấy tiền cho ông.

”
Ông lão dừng tay, sau khi nhận thấy số tiền nhiều hơn thoả thuận, ông ta liếc nhìn Bạch quân sư, ông ta không phải là người tham lam nên vừa nhìn thấy số tiền dư ra thì không bình tĩnh được nữa.

Bạch quân sư mỉm cười nói: “Đây là số tiền mà tôi hiếu kính ông vì tôi cần sự giúp đỡ của ông.

”
“Hừ, tôi biết cậu không tốt bụng như vậy, nói đi giúp gì, chuyện mà tôi có thể giúp được thì tôi sẽ giúp.

”
Ông lão thản nhiên nói.

Bạch quân sư vui vẻ nói ra ý định của mình, nghe xong, ông lão nói tiếp: “Cậu có biết Trúc Hoa Nguyệt không?”
“Biết chứ, cô ta ở chung với thằng đó.

” Bạch quân sư vội vàng đáp.

Ông lão nghe xong liền hừ một tiếng: “Thằng nhóc đó không xứng với Trúc Hoa Nguyệt, chỉ có cháu của tôi mới xứng.

”
Bạch quân sư không ngờ ông lão cũng biết Trúc Hoa Nguyệt, nhưng anh ta cũng đồng thời nhận ra đối phương chắc chắn sẽ đồng ý, nếu được vậy thì không còn gì hơn.

Ông lão mỉm cười: “Đó là chuyện đương nhiên, cho dù cậu không đưa tiền thì tôi cũng sẽ giúp,”
Bạch quân sư cười he he, đó là kết quả mà anh ta muốn, nếu đối phương đồng ý thì quá tốt.

Bạch quân sư lúc này nhịn không được hỏi: “Xin hỏi một chút, ông tên là gì.

”
Anh ta quen biết rất nhiều người tài giỏi ở Hán Thành nhưng đây là lần đầu gặp một ông lão lợi hại như vậy nên không kìm được mà hỏi thăm thân phận của ông ta.

Ông lão nghe xong liền nói: “Muốn biết à, có thể cậu không biết tên thật của tôi nhưng danh xưng Cổ Vương thì chắc là đã nghe đến.

”
Ông ta không khỏi ngẩng đầu kiêu ngạo, nghĩ rằng thân phận của mình đã được nhiều người biết đến.

Bạch quân sư hít sâu một hơi, nếu không chính tai nghe được anh ta sẽ không dám tin đối phương là Cổ Vương, anh ta biết Cố Vương là người mà dù có bỏ tiền ra mời về làm việc cũng chưa chắc mời được.

Nhưng không ngờ, Cổ Vương lại chủ động đồng ý.

Cổ Vương lập tức bắt đầu hành động, sau khi biết được nơi ở của Lý Phàm liền dẫn theo người đi gây rối.

Bạch quân sư mừng thầm trong lòng, cho rằng Lý Phàm chết chắc rồi, có Cổ Vương ra tay, nhất định sẽ thành công.

Trúc Hoa Nguyệt đang định ra ngoài thì ánh mắt bất ngờ rụt lại, cẩn thận nhìn về phía biệt thự.

Lý Phàm thấy đối phương quay lại thì bất ngờ, nghĩ mãi không ra đã có chuyện gì nên hỏi: “Sao em lại quay về.

”
“Tên đó đến rồi.

” Trúc Hoa Nguyệt nghiến răng nói.

Lý Phàm ất khó hiểu, sau đó Trúc Hoa Nguyệt rằng cháu trai của

Cổ Vương đã theo đuổi cô nhưng cô không thích cháu của Cổ Vương chút nào, nên vẫn luôn trốn tránh đối phương, ai ngờ hôm nay xui xẻo như vậy, đụng phải hai ông cháu họ.

Lý Phàm sững sờ, nghe Trúc Hoa Nguyệt nói thì hiển nhiên là cô không thích cháu của Cô Vương, lúc này, Cổ Vương cùng người theo đuổi Trúc Hoa Nguyệt đến tận đây có ý đồ gì đã rõ.

“Không sao, không việt gì phải lo, binh đến tướng chặn, nên đến đất ngăn.

” Lý Phàm mỉm cười.

Trúc Hoa Nguyệt gật đầu, cô không phủ nhận chuyện này, cô hiểu ý đồ của đối phương cho nên cũng không lo sợ.

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lý Phàm lập tức ra mở cửa.

Bên ngoài là một già một trẻ, người trẻ tuổi xấp xỉ hai mươi, cũng khá là đẹp trai nhưng ánh mắt lại gian tà.

Từ sự gian tà này, Lý Phàm liền nhìn ra anh chàng nhất định có vấn đề.

Chàng trẻ vừa nhìn thấy Trúc Hoa Nguyệt thì hai mắt sáng rỡ, nhìn chằm chằm.

Trúc Hoa Nguyệt cực kỳ chán ghét nên ngoảnh mặt làm ngơ.

Lúc này chàng trai mới quay sang nhìn Lý Phàm và xem anh là tình địch.

.

Chương 1027: Giao Đấu Với Cổ Vương

Lý Phàm nhìn thấy ánh mắt của đối phương thì trong lòng rất bất đắc dĩ, anh cũng nhìn ra anh ta cố ý đối đầu với mình, nhưng giờ anh chẳng hề hoảng loạn, ngược lại còn cười khinh bỉ.

Chàng trai trẻ thấy Lý Phàm lại nở nụ cười đó với mình thì không khỏi nổi giận, cho rằng đối phương quá hống hách, không ngờ anh ta không hề nể mặt anh.

“Ranh con, cậu thật hống hách.

” Chàng trai trẻ bỗng lên tiếng.

Lý Phàm nghe vậy thì xua tay nói ngay: “Tôi đâu nói gì với anh thì hống hách chỗ nào?”
Chàng trai trẻ phớt lờ Lý Phàm ngay, bắt đầu nhìn về phía Trúc Hoa Nguyệt, rồi nở nụ cười lấy lòng nói: “Nguyệt Nguyệt, đã lâu không gặp, em đã trở nên xinh đẹp như vậy rồi, không hổ là hoa khôi số một của Tây Vực chúng ta.

”
Ánh mắt anh ta luôn đặt trên người Trúc Hoa Nguyệt, gần như nhìn ngây ngốc, suýt chảy nước miếng.

Lý Phàm nhìn thấy bộ dạng này của chàng trai trẻ thì biết chuyện gì đó, quả nhiên anh ta có cảm tình với Trúc Hoa Nguyệt, nhưng nếu đổi thành người phụ nữ bình thường nào khác, chắc chắn sẽ từ chối lời chào hỏi này.

Tất nhiên, nếu là người thích chàng trai trẻ này thì sẽ không ghét bỏ anh ta, vì 80% họ sẽ có hai suy nghĩ, đó là thích vẻ ngoài và của cải của anh ta.

Nhưng Trúc Hoa Nguyệt không phải hạng người đó, đối với cô, cô phản cảm nhất là mẫu người như chàng trai trẻ đó, việc anh ta xuất hiện ở đây đã làm cô cực kỳ đau đầu.

Cô thề rằng nhất định phải dạy cho chàng trai trẻ một bài học, cô tưởng đối phương sẽ không bao giờ tìm thấy mình nữa, ai ngờ cô vẫn bị tìm được.

Chàng trai trẻ khẽ cười nói: “Được rồi, Nguyệt Nguyệt, em quay về cùng anh đi, rồi anh sẽ để em làm người phụ nữ của anh, sau đó ông nội anh sẽ truyền hết cổ thuật cho em.

”
“Xin lỗi, tôi sẽ không quay về cùng anh.

” Trúc Hoa Nguyệt nghe xong thì quả quyết lựa chọn từ chối, cô rất phản cảm chàng trai trẻ này, giờ anh ta còn muốn dẫn cô về, chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày.

Sau khi biết được suy nghĩ của Trúc Hoa Nguyệt, sắc mặt chàng trai trẻ không khỏi ảm đạm, vô thức nhìn về phía Lý Phàm, cho rằng chuyện này rất liên quan đến anh ta.

“Ranh con, tôi thấy cậu đang cố ý đối đầu với tôi đúng không?” Chàng trai trẻ hơi tức giận nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm hơi sửng sốt, anh chỉ đứng xem náo nhiệt thôi, đâu liên quan gì đến chuyện này, việc nằm không cũng trúng đạn này làm anh cảm thấy rất khó chịu.

“Có phải là vì cậu ta nên em mới không muốn quay về?” Chàng trai trẻ chỉ vào Lý Phàm rồi nói với Trúc Hoa Nguyệt.

Trúc Hoa Nguyệt vô thức nhìn về phía Lý Phàm, nhất thời do dự, cô sợ mình nói ra sẽ hại anh, nên đáp ngay: “Không phải vì anh ấy, mà là vì tôi chán ghét anh.

”
Nhưng chàng trai trẻ lại không tin, anh chắc chắn là vì Lý Phàm, anh cũng muốn nhìn xem anh ta có gì ưu tú, mà có thể khiến Trúc

Hoa Nguyệt si mê đến thế, nên lạnh lùng nhìn Lý Phàm: “Thằng nhãi kia, xem ra cậu rất ngông cuồng, nếu đã như thế thì tôi cho cậu mở mang tầm mắt về sự lợi hại của tôi.

”

Lý Phàm bật cười, cho rằng suy nghĩ của chàng trai trẻ quá ngây thơ.

Ai ngờ chàng trai trẻ không nói câu nào đã bắt đầu đánh Lý Phàm.

Sắc mặt Lý Phàm trầm xuống ngay, anh chỉ tới đây xem náo nhiệt, nhưng anh ta lại đánh anh, vậy chẳng phải anh ta đang cố ý đối đầu với anh ư?
Lý Phàm đùa bỡn để chàng trai trẻ xoay vòng vòng bằng một tay, chàng trai trẻ nghĩ nữ thần của mình đang ở đây, nếu anh đấu không lại thằng nhãi vắt mũi chưa sạch này, sẽ khiến anh rất mất mặt.

Chàng trai trẻ không thể nhịn được nữa, dứt khoát dùng cổ thuật, trên tay anh ta bỗng xuất hiện một luồng khí màu đen, Lý Phàm biết đây là cổ thuật của anh ta, nên tránh qua một bên theo bản năng.

Đồng thời đạp vào người anh ta, chàng trai trẻ bay ngược ra ngoài.

Lý Phàm bất ngờ nhận ra giày mình đang mục nát, anh nhanh chóng cởi giày ra, rồi chuyện kế tiếp làm anh sửng sốt, bằng mắt thường có thể nhìn thấy chiếc giày đó đang dần tan biến.

Lý Phàm không khỏi nhíu mày, quả nhiên cổ thuật này rất lợi hại, thế giới rộng lớn không thiếu chuyện hiếm lạ, nếu anh không phản ứng nhanh, đã thật sự bỏ mạng ở đây rồi.

Chàng trai trẻ bị đánh rất thảm hại, suýt không đứng vững, anh ta nhìn Cổ Vương bằng ánh mắt cầu xin, muốn nhờ ông nội vớt lại mặt mũi cho mình.

Cổ Vương nhìn thấy cảnh tượng này thì vừa hận vừa tức, ông hận cháu trai mình quá yếu ớt, để bị đánh thảm thương như thế, đồng

thời cũng bực tức vì Lý Phàm dám đánh cháu mình.

Ông nhất thời mất bình tĩnh, sắc mặt thâm trầm.

Chàng trai trẻ vội cáo trạng: “Ông nội, ông mau dạy cậu ta một bài học giúp cháu với, không ngờ cậu ta dám đánh cháu.

”
“Thì sao, anh tưởng anh là ông trời nên tôi không dám đánh à?” Trên mặt Lý Phàm hiện lên vẻ trêu tức, anh ta đã lớn như thế mà còn chơi trò mách lẻo.

Chàng trai trẻ cực kỳ giận dữ, Lý Phàm không hề giữ thể diện cho anh ta.

Lúc Cổ Vương nhìn về phía Lý Phàm cũng rất khó chịu, anh đã đánh cháu ông còn ăn nói hùng hổ như thế, ông cũng muốn xem thử anh có bản lĩnh đến đâu.

Lúc Trúc Hoa Nguyệt nhìn thấy Lý Phàm đối đầu với Cổ Vương, thì lòng bàn tay không khỏi toát mồ hôi, cô biết Cổ Vương là ai, lỡ Lý Phàm nảy sinh mâu thuẫn với ông ta sẽ rất phiền phức.

Cô không khỏi lo lắng, nhưng cô đã sớm đề phòng kỹ càng rồi, nếu Cổ Vương ra tay, cô đành phải tung ra hết át chủ bài của mình.

“Tôi là Cổ Vương, tiếp chiêu đi!” Dứt lời, Cổ Vương ra tay ngay.

Vì lúc nãy đã giao đấu với chàng trai trẻ, nên Lý Phàm cũng chú tâm hơn, cố gắng không chạm vào người đối phương, nhưng quá khó.

Lý Phàm chợt nghĩ ra một cách, anh quả quyết lấy đầu thuốc lá ra, bắn thẳng vào người đối phương, Cổ Vương nhất thời không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy hình như mình đã bị trúng đạn, làm ông đau đến mức lùi về sau mấy bước.

Ông nhìn Lý Phàm bằng vẻ mặt đầy khó tin, không dám tin anh lại có bản lĩnh đến thế.

“Được lắm nhóc con, xem ra tôi đã xem thường cậu rồi, không ngờ cậu lại rất có bản lĩnh.

” Cổ Vương rất ngạc nhiên nói.

Lý Phàm nghe đến đây thì gãi đầu, không biết phải nói gì, Cổ Vương này không phải người tầm thường, nếu cứ đánh tiếp, chắc chắn mình sẽ gặp nhiều bất lợi.

Cổ Vương hừ lạnh, trong lòng rất khó chịu, quyết định phải trừng trị Lý Phàm, bằng không anh sẽ coi trời bằng vung, đúng lúc này, ông bỗng lấy ra một bình thuốc.

.

Chương 1028: Tìm Kiếm Chìa Khóa Long Môn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sắc mặt Lý Phàm không khỏi nghiêm túc, anh biết rõ sự lợi hại của Cổ Vương, chắc chắn đây là đòn sát thủ của ông ta, anh phải ngăn cản mọi thứ đang diễn ra mới được, anh lại lấy đầu thuốc ra, bắn thẳng vào tay Cổ Vương.

Tay Cổ Vương nhất thời đau đớn, vẻ mặt cũng trở nên đau khổ.

Đồng thời chiếc bình đó cũng rơi xuống sàn, Cổ Vương biến sắc, vô thức kéo cháu trai mình chạy ra ngoài.

Lý Phàm cũng dễ dàng nhìn ra bình thuốc này rất đáng sợ, bằng không bọn họ sẽ không bỏ của chạy lấy người.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát, đã có một mùi gay mũi bắt đầu bốc lên, hơn nữa còn ngày càng nồng nặc.

Lý Phàm vội kêu mấy người khác chạy ra ngoài, anh cũng không ngốc, nên đã nhìn ra luồng khí này có độc.

Lý Phàm không ngờ Cổ Vương lại tàn nhẫn như thế, muốn đẩy bọn anh vào chỗ chết.

Lúc Cổ Vương và chàng trai trẻ nhìn thấy ánh mắt của mấy người Lý Phàm thì trán toát mồ hôi lạnh, hơi hoảng sợ, như đứa trẻ đã làm sai chuyện, nhất thời không biết phải làm thế nào mới tốt.

Nhất là Cổ Vương, vẻ mặt ông cực kỳ khoa trương, trong lòng ông

sợ nhất là Lý Phàm sẽ tới gây sự với mình.

Lý Phàm cười khẩy: “Nếu khách đã tới đây rồi thì tôi cũng không ngại chơi đùa cùng hai người.

”
Cổ Vương nghe vậy thì nhất thời có dự cảm không lành, đúng lúc này, Lý Phàm rút ra mười mấy đầu thuốc, rồi bắn hết lên người Cổ Vương, làm ông ta đau đến mức nhảy cẫng lên.

Ông bắt đầu chửi thề, nghi ngờ có phải Lý Phàm là truyền nhân của Tiểu Lý phi đao hay không, tại sao lại ném chuẩn đến thế, đầu óc ông bắt đầu hỗn loạn, nhất thời không biết phải làm thế nào mới tốt.

Lý Phàm cười nói: “Chẳng phải hai người muốn chơi à, vậy thì tôi sẽ chơi với hai người đến cùng.

”
Sau khi chứng kiến sự lợi hại của Lý Phàm, Cổ Vương bắt đầu hoảng loạn, thừa nhận mình không phải là đối thủ của Lý Phàm trong phương diện này, đành phải nhận thua, vội xua tay nói với anh: “Tôi biết sai rồi, tôi sẽ không dám nữa.

”
Lý Phàm vẫn không buông lỏng cảnh giác, anh biết Cổ Vương sẽ không dễ dàng nhận thua như thế, với tính cách của ông ta, muốn ông ta nhận thua còn khó hơn lên trời.

Cổ Vương thấy Lý Phàm tới gần thì nở nụ cười quỷ dị ngay, bỗng lấy bình thuốc ra lần nữa, định hắt về phía anh.

Lý Phàm thấy thế thì vô thức tránh qua một bên, nhưng sau khi quần áo anh bị hắt trúng thì nhanh chóng trở nên mục nát, sắc mặt anh thâm trầm, nếu đổ hết lên người anh thì hậu quả nghiêm trọng đến cỡ nào.

Cổ Vương thấy Lý Phàm tránh qua một bên thì nhất thời mất bình tĩnh, trong lòng ông chỉ có một suy nghĩ, đó là mau chóng rời khỏi đây, bằng không chỉ có con đường chết.

Lý Phàm khẽ cười nói: “Chẳng phải ông muốn chơi với tôi à, vậy thì tôi sẽ chơi với ông đến cùng.

”
Cổ Vương hít ngụm khí lạnh, không dám quay đầu lại, sợ bị Lý Phàm tóm lấy.

Lý Phàm ném một viên đá qua đó, Cổ Vương nhất thời lảo đảo, ngã sấp xuống sàn.

Lý Phàm không quên ném lại một câu: “Đây là bài học dành cho các ngươi, nếu hai người còn dám tới nữa, thì không chỉ đơn giản là một viên đá này đâu.

”
Chàng trai trẻ vội dìu ông nội đứng dậy, Cổ Vương đau đớn gào lên: “Cháu mau đưa ông đến bệnh viện đi, đau chết ông rồi.

”
Chàng trai trẻ ngẩn người, chỉ một viên đá có thể làm gãy chân người khác, rốt cuộc uy lực này đáng sợ đến cỡ nào, anh không dám tưởng tượng nếu mình bị ném trúng sẽ có kết cục gì.

Tất nhiên, anh không dám nghĩ tới chuyện này nữa, anh lau mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Giờ chàng trai trẻ mới dẫn ông nội đi bệnh viện, nhưng trên đường đi lại bị một nhóm người ngăn cản, mà người cầm đầu là Bạch quân sư.

Lúc Cổ Vương nhìn thấy Bạch quân sư thì rùng mình, ông không ngờ anh ta lại xuất hiện ở đây, làm ông có dự cảm không lành.

“Sao cậu lại tới đây?” Cổ Vương đang đau muốn chết chỉ muốn đi bệnh viện, nhưng giờ anh ta lại cản đường mình, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Click để xem ảnh

Trong lòng Cổ Vương hận Lý Phàm muốn chết, thầm nghĩ nếu có cơ hội, ông nhất định sẽ báo thù.

Lý Phàm hắt xì, tức giận nói: “Là tên ngốc nào đang mắng mình vậy?”

“Cái đó cậu Lý, có phải chúng ta nên hành động rồi không?” Trương Đức Võ bỗng lên tiếng hỏi.

Lý Phàm nghe vậy thì hiểu rõ hàm ý của Trương Đức Võ, chuyện về chìa khóa Long Môn đã gác lại lâu như vậy, giờ đã đến lúc hành động rồi, anh phải lấy được nó trước Long Hậu và Đại Long Vương.

Mặc dù anh không biết rốt cuộc kho báu Long Môn có những gì, nhưng anh có thể chắc chắn một điều, đồ vật ở trong đó sẽ cực kỳ giá trị, nghĩ đến đây, Lý Phàm không khỏi mong đợi.

Lý Phàm và Trương Đức Võ cùng đi tới nhà họ Vương, có thể nói nhà họ Vương giàu nhất Hán Thành, ngay cả biệt thự cũng thuộc loại xa hoa hàng đầu, hơn nữa còn là một gia tộc, hầu như toàn bộ thân thích hoặc họ hàng xa đến mức đại bác bắn không tới cũng dọn vào sống trong khu biệt thự.

Dựa vào tài liệu mà Sở Trung Thiên cung cấp, Lý Phàm mới biết ông cụ nhà họ Vương đang ở số 001 khu biệt thự số.

Không hổ là ông cụ nhà họ Vương, ngay cả khu số cũng chọn vị trí đầu tiên.

Ông cụ nhà họ Vương vừa nhận được cuộc gọi của Sở Trung Thiên, trong điện thoại Sở Trung Thiên nói cho ông biết, có nhân vật lớn sắp tới đây, bảo ông dù thế nào cũng phải tiếp đón chu đáo.

Ông cụ nhà họ Vương vừa nghe xong chuyện này thì bắt đầu chú tâm ngay, sắp có nhân vật lớn tới nhà họ Vương, ông không kích động mới là lạ, giờ nhà ông luôn nằm trong trạng thái trì trệ.

Vị trí của đội trưởng Chương quá cao, nên bọn họ không thể nào với tới, nhưng giờ Sở Trung Thiên lại chủ động cung cấp cơ hội tốt như vậy cho họ, sao ông cụ nhà họ Vương có thể bỏ lỡ chứ?
Ông cụ Vương có dự cảm, nói không chừng đây là cách hay để nịnh bợ Sở Trung Thiên, nghĩ đến đây, ông không khỏi thầm vui mừng.

.

Chương 1029: Là Đây Sao

Ông cụ Vương vội gọi thân thích trong gia tộc của mình tới mở cuộc họp.

Mấy thân thích nhà họ Vương vừa nghe nói sắp có nhân vật lớn tới, thì nhất thời sáng mắt, trong lòng vô cùng kích động, vì bọn họ luôn chú ý đến tài sản nhà họ Vương.

Nếu ai có thể tiếp đãi chu đáo, thì người đó sẽ được ông cụ coi trọng, nói không chừng còn có thể trở thành người thừa kế đời tiếp theo của nhà họ Vương.

Nghĩ đến điều này, mọi người đều hận không thể lên kế hoạch tiếp đón chu đáo cho mình.

Đúng lúc này, ông cụ nhà họ Vương mở miệng nói: “Đây là bước đầu tiên để chúng ta xây dựng cầu nối hữu nghị với ngài Thiên, nên tôi hy vọng mọi người không được gây ra sự cố gì, bằng không tôi sẽ cho các người đẹp mặt.

”
Mọi người đều nghe ra tính nghiêm trọng ở trong đó, nên cũng căng thẳng nghiêm túc hơn, quả thật tiếp theo bọn họ cần phải chuẩn bị chu toàn mới được, bằng không sẽ cực kỳ tiếc nuối.

Ông cụ nhà họ Vương nói tiếp: “Được rồi, tôi cũng không nhiều lời nữa, giờ cứ trông vào vận may thôi.

”

Đám người lần lượt ra về.

Lý Phàm thấy trước cổng biệt thự đứng đầy người thì sửng sốt, bọn họ đều ăn mặc rất cao quý, từ trang phục có thể thấy mấy

người đó đều chi tiêu xa xỉ.

Trương Đức Võ không nhịn được hỏi: “Cậu Lý, cậu nói thử xem có phải bọn họ ra đây đón chúng ta không?”
Lý Phàm lắc đầu, chuyện anh đến đây chỉ có một mình Sở Trung Thiên biết, chẳng lẽ ông ta đã nói với ông cụ nhà họ Vương, nếu quả thật là vậy thì cũng có khả năng này.

Mấy người đó liên tục nhìn đồng hồ, ai cũng chờ đợi nhân vật lớn mà ông cụ đã nhắc tới.

Đúng lúc này, toàn bộ biệt thự bỗng bị phong tỏa, Lý Phàm nhìn thấy cảnh tượng này cũng ngẩn người, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, hình như chuyện này khác hẳn so với những gì anh nghĩ.

Chẳng lẽ nhà họ Vương đã xảy ra chuyện hệ trọng gì chứ? Bằng không sao lại long trọng như vậy?
Lúc mấy bảo vệ đó nhìn thấy Lý Phàm đang tới gần thì bước tới theo bản năng, đồng thời đánh giá quần áo anh đang mặc rất bình thường, nên nở nụ cười khinh bỉ ngay.

Bọn họ còn tưởng là nhân vật lớn nào tới, ai ngờ chỉ là chàng trai trẻ.

“Cút ngay, nơi này không được tham quan.

” Bảo vệ đó diễu võ dương oai, giọng điệu và lời nói cực kỳ khó nghe.

Lý Phàm nghe xong thì nhất thời nhíu mày, người này hơi quá đáng rồi đấy.

Trương Đức Võ không thể nghe nổi nữa, ông thì cảm thấy không sao, nhưng đối phương lại quát cậu Lý nên ông mới mất bình tĩnh, hừ lạnh: “Mấy người ăn nói kiểu gì thế hả, tôi thấy miệng các người đang muốn ăn đòn đúng không?”
Mấy bảo vệ đó nhìn Trương Đức Võ như con giun đế đang kêu gào, rồi lạnh mặt nói: “Nếu hai người còn không cút, vậy thì chúng tôi sẽ đuổi hai người ra ngoài, để xem sau này hai người còn dám gây gỗ nữa không?”

Trương Đức Võ nghe đến đây thì giật mình ngay, cực kỳ bất ngờ về chuyện này, nếu không chính tai nghe thấy, ông không tin chuyện này là thật, ông xoa trán, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Lúc mấy bảo vệ đó nhìn thấy Lý Phàm và Trương Đức Võ vẫn không chịu rời đi, thì bắt đầu mất kiên nhẫn, hung hăng xua đuổi, thậm chí còn động tay động chân.

Mấy bảo vệ đó cầm gậy lên đánh ngay, Lý Phàm không ngờ nhà họ Vương lại gian xảo như vậy, anh vốn định đi đường vòng, hoặc lát nữa mới tiến vào, ai ngờ đám người này lại mất lịch sự như vậy.

Lý Phàm túm lấy cây gậy của một bảo vệ nói: “Tôi không tới đây để gây sự, mà tới tìm người.

”
“Cậu còn dám phản kháng, cậu tưởng cậu là ai, có tư cách gì mà tới đây tìm người, đây là địa bàn nhà họ Vương.

” Bảo vệ đó hừ lạnh.

Lý Phàm vốn mềm lòng, không muốn xuống tay độc ác, nhưng nghe xong câu này, anh cũng cảm thấy phiền chán, nên vung nắm đấm về phía bảo vệ đó, anh ta suýt không đứng vững, cả người lùi về sau mấy bước.

Mấy bảo vệ khác thấy thế thì sắc mặt thâm trầm, đồng loạt lao về phía Lý Phàm.

Lý Phàm biết đám bảo vệ này rất khó chơi, nhưng không ngờ lại vô lý đến thế.

Thoáng chốc, mấy chiếc gậy đó đã bị gãy làm đôi, ngay cả đám người đó cũng nằm la liệt dưới đất, không còn sức để phản kháng nữa.

Lý Phàm khẽ cười nói: “Chuyện này là do mấy người tự chuốc lấy, tôi hy vọng các người đừng tới gây sự nữa, bằng không tôi sẽ cho

các người đẹp mặt.

”
Mấy bảo vệ đó nhìn Lý Phàm như nhìn thấy ma, đội trưởng đội bảo vệ ở trong đó rút bộ đàm ra, bắt đầu báo cáo chuyện này.

Một nam thanh niên nhanh chóng bước ra, bộ dạng bất cần đời, nghênh ngang đi tới, rồi ung dung châm một điếu xì gà.

Đám bảo vệ đó nhìn thấy người tới thì vội nói: “Cậu hai, cậu tới thật đúng lúc, không ngờ tên này dám tự tiện xông vào đây, cậu hai, cậu mau cho bọn họ biết tay đi.

”
Nam thanh niên nghe xong thì khinh thường liếc nhìn Lý Phàm, chẳng hề để anh vào mắt, mà cười khẩy nói: “Ranh con, còn không mau cút khỏi đây, đây không phải là nơi cậu nên tới, bằng không cậu sẽ hối hận.

”
Lý Phàm nghe anh ta nói vậy cũng bật cười, anh cũng không ngốc, nên có thể nhìn ra đối phương đang cố ý nhắm vào anh, hạng người này vừa nhìn đã biết là người không nói lý lẽ, dù anh nói ra, chưa chắc gì anh ta đã nhường đường.

Cậu hai nhà họ Vương thấy Lý Phàm vẫn làm thinh, thì sắc mặt dần trở nên khó coi, anh chưa từng bị người khác xem thường như thế, anh ta chỉ là người bình thường, mà dám xem thường anh, chẳng khác nào đang cố ý khiêu khích anh.

Cậu hai nhà họ Vương nhất thời mất bình tĩnh, quyết định phải cho Lý Phàm thấy sự lợi hại của mình.

Anh bước ra, khởi động tay chân, rồi vặn cổ.

Đám người xung quanh nhìn thấy dáng vẻ này của cậu hai nhà họ Vương, thì trong lòng thầm mừng rỡ, cho rằng lần này Lý Phàm chết chắc rồi.

Bọn họ đều nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt thương hại, thầm nghĩ chúng tôi đã bảo cậu mau rời khỏi đây rồi, giờ thì hay rồi, gặp phải kết cục chẳng mấy tốt đẹp.

Lý Phàm chứng kiến cảnh tượng này thì không hề dao động.

“Lần này thằng nhãi đó chết chắc rồi, cậu chủ nhà chúng ta là đai đen Taekwondo đó.

”
“Đâu chỉ là đai đen, một mình cậu hai có thể đánh với mười cao thủ đeo đai đen.

”
“Đúng vậy, tôi đoán thằng nhãi đó sẽ bị cậu hai quật ngã trong một hiệp.

”
“…”
Đám người xung quanh không ngừng chửi rủa Lý Phàm thua mấy hiệp, hơn nữa còn bàn tán rất sôi nổi.

Bọn họ rất tự tin về thực lực của cậu hai nhà họ Vương, tin chắc rằng anh ta mà ra tay, Lý Phàm chỉ có một con đường chết.

Lý Phàm nghe thấy những lời bàn tán của mấy người xung quanh, thì châm điếu thuốc, lạnh lùng ngoắc tay về phía cậu hai nhà họ Vương, thể hiện rất rõ hành động khiêu khích.

.

Chương 1030: Gọi Điện Liên Lạc

Cậu hai nhà họ Vương nhìn thấy hành động khiêu khích của Lý Phàm thì nhất thời mất bình tĩnh, không ngờ mình lại bị khiêu khích, nóng lòng muốn xông lên đánh, mỗi lần ra tay lại càng trở nên tàn nhẫn.

Đây chính là kết quả mà Lý Phàm mong muốn, anh muốn nhìn thấy dáng vẻ tức đến nổ phổi của anh ta, từ lúc cậu hai nhà họ Vương bắt đầu ra tay, anh đã nắm được rất nhiều chỗ sơ hở.

Mặc dù Taekwondo rất lợi hại, nhưng nếu dùng trong thực chiến thì hơi thừa thãi.

Lý Phàm đấm vào người cậu hai nhà họ Vương, anh ta lùi về sau mấy bước, không ngờ lại như vậy, cả người anh bắt đầu điên cuồng.

Anh tức giận nhìn Lý Phàm, như muốn ăn thịt đối phương.

“Không ngờ cậu dám đánh tôi?” Cậu hai nhà họ Vương cực kỳ giận dữ nói.

Lý Phàm nhún vai như đang nhìn một tên ngốc, giờ này mà anh ta vẫn khiêu khích anh, chẳng khác nào tự chuốc lấy đau khổ, anh lại vung nắm đấm về phía anh ta.

Cậu hai nhà họ Vương gần như không kịp phản ứng, vô thức lùi về sau mấy bước, cảm thấy khó mà tin nổi.

Anh không ngờ mình tấn công linh hoạt như vậy mà vẫn bị anh ta dễ dàng phá giải.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều chết lặng, rồi

liếc nhìn nhau, không dám tin mọi thứ là thật, bọn họ vốn rất có lòng tin về cậu hai nhà họ Vương, nhưng giờ lại nghẹn họng không nói nên lời.

Cậu hai nhà họ Vương chưa từng nhục nhã như vậy, anh cho rằng Lý Phàm đã làm mình mất hết mặt mũi, nên nổi trận lôi đình rút dao găm ra, dứt khoát xuống tay tàn nhẫn với Lý Phàm.

Lý Phàm thấy đối phương xuống tay tàn nhẫn thì không hề hoảng loạn, mà chỉ bình tĩnh ứng phó.

Mà lúc này, mọi người đều kinh ngạc thốt lên, mặc dù nhà họ Vương bọn họ là gia tộc lớn, nhưng nếu giết người ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng, nên ai cũng cho rằng cậu hai nhà họ Vương quá kích động.

Nếu đánh đuổi Lý Phàm thì dùng cách gì chẳng được, nhưng anh ta lại dùng chiêu ngu xuẩn nhất.

Lý Phàm tay không cướp lấy dao găm từ tay đối phương, đồng thời đá vào bụng cậu hai nhà họ Vương.

Cậu hai nhà họ Vương đau đến mức quỳ một chân xuống đất, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Mọi người đều hít sâu một hơi, sau khi nhìn thấy dáng vẻ này của cậu hai nhà họ Vương, bọn họ liền biết anh đau đến nhường nào, ai cũng cảm thán, không biết phải làm thế nào.

Cũng có mấy người nhận ra tình hình không ổn cho lắm, vội thông báo chuyện này cho mấy người khác.

Đúng lúc này, cậu cả và cậu ba nhà họ Vương cũng đi tới, cậu cả đeo kính trông rất nho nhã, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh ta không khỏi nhíu mày.

Cậu ba nhà họ Vương thấy anh hai mình bị đánh cho một trận, thì lộ vẻ mặt chế giễu, không hề bận tâm một tý nào.

Sắc mặt cậu hai nhà họ Vương cực kỳ lúng túng, anh không ngờ

anh cả và em trai thứ ba của mình lại tới đây, chẳng phải họ tới để xem trò cười của anh à?
“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cậu cả nhà họ Vương từ tốn hỏi.

Cậu hai nhà họ Vương bắt đầu cáo trạng với anh ta ngay: “Anh cả, thằng nhãi này thật quá đáng, rõ ràng cậu ta đang đối đầu với em.

”
“Được rồi, chú bớt làm bộ làm tịch với tôi đi, trong lòng tôi còn không biết rõ chú là ai à?” Cậu cả nhà họ Vương lạnh lùng nhìn anh ta, rồi hỏi tiếp: “Tôi muốn biết chân tướng vụ việc.

”
Cậu hai nhà họ Vương bị khiển trách thì sắc mặt rất lúng túng, đành phải thành thật kể lại chân tướng vụ việc.

Cậu cả nhà họ Vương nghe xong thì nhất thời trợn mắt, rõ ràng anh không hề ủng hộ em trai mình trong chuyện này, anh vội ngẩng đầu nhìn Lý Phàm, rồi bước tới, lễ phép nói: “Chào anh, thật ngại quá, chúng tôi đang đón tiếp một nhân vật lớn nên mong anh quay về đường cũ được không?”
“Tôi muốn gặp ông cụ nhà họ Vương một lát, tôi có chuyện phải thương lượng với ông ta.

” Lý Phàm mở miệng nói.

Cậu cả nhà họ Vương nghi ngờ liếc nhìn Lý Phàm, trong lòng có một thắc mắc, chẳng lẽ đối phương là khách quý mà ông cụ đã nói?
Trong đầu anh vừa nảy ra suy nghĩ này, đã lắc đầu xua tan ngay, chắc chắn khách quý mà ông cụ đón tiếp là nhân vật vô cùng lợi hại, ít nhất cũng phải mặc đồ hiệu, đồng thời đã lớn tuổi có danh tiếng.

Nhưng anh thấy Lý Phàm còn trẻ như vậy, cộng thêm cách ăn mặc của anh quá bình thường, thật sự không thể nào liên tưởng được Lý Phàm và nhân vật lớn đó là một.

Dù thế nào cậu cả nhà họ Vương cũng phải dò hỏi mục đích của

Lý Phàm nên nói: “Anh muốn gặp ông cụ nhà chúng tôi có chuyện gì không?”
“Tôi muốn lấy một thứ.

” Lý Phàm hờ hững đáp.

Giờ cậu hai nhà họ Vương mới lên tiếng: “Anh cả, anh đừng phí lời với cậu ta nữa, cậu ta còn muốn lấy đồ của ông nội chúng ta nữa, chẳng khác nào đang tự chuốc khổ.

”
Cậu ba nhà họ Vương là người có tính khí khá nóng nảy, thầm nghĩ nếu mình trừng trị Lý Phàm, nói không chừng có thể để lại ấn tượng tốt cho ông nội, nghĩ như vậy, anh liền hừ lạnh: “Ranh con, tôi thấy cậu đang suy nghĩ viển vông, nằm mơ giữa ban ngày.

”
Lý Phàm nghe vậy thì khẽ cười, anh chỉ muốn tập kích bất ngờ, ai ngờ lại bị chặn đường.

Nhưng cũng phải thôi, đối phương xem anh là người bình thường, nên muốn gặp mặt ông cụ nhà họ Vương là chuyện rất khó.

Lý Phàm đành phải bất đắc dĩ gọi cho Sở Trung Thiên.

Ai ngờ lúc anh gọi qua đấy, lời nói sau đó của Sở Trung Thiên đã làm anh bất ngờ.

Anh không ngờ Sở Trung Thiên lại suy xét chu đáo như vậy, đã sớm nói chuyện này cho ông cụ nhà họ Vương biết rồi.

Lần này Lý Phàm đã hiểu rõ tại sao nhà họ Vương lại làm long trọng như vậy, hóa ra là đang tiếp đón mình.

Giờ Lý Phàm mới cảm thấy yên tâm, khá yên lòng về cách làm việc của Sở Trung Thiên.

Lúc này, Lý Phàm vươn người, đã sớm nghĩ ra cách để ứng phó rồi.

Cậu cả nhà họ Vương đang nghĩ, mình có nên nói chuyện này cho ông cụ biết không.

Ông cụ nhà họ Vương mới nhận được điện thoại của Sở Trung Thiên, nghe nói người đã tới rồi thì sửng sốt, nếu đã tới rồi thì tại sao không ai báo cho ông biết.

Ông vừa cúp máy thì nhận được một cuộc nữa.

Cậu cả nhà họ Vương dò hỏi: “Ông nội, chúng cháu đã đợi nửa ngày nhưng chỉ có hai người, hơn nữa bọn họ còn rất trẻ, lại ăn mặc bình thường.

”
“Cháu đừng bận tâm đến mấy thứ đó, cứ dẫn họ vào trong trước đã.

”
Ông cụ nhà họ Vương cũng không chắc chắn cho lắm, vì Sở Trung Thiên không nói cho ông biết diện mạo và độ tuổi của hai người đó, nên ông khó mà xác định được.

Cậu cả nhà họ Vương khẽ cười với Lý Phàm: “Mời anh vào trong!”
Lý Phàm biết bên kia đã gọi điện liên lạc rồi, nên gật đầu.

.

Chương 1031: Chó Ngáp Phải Ruồi

Lý Phàm vừa định bước ra một bước thì có người chặn đường anh lại, người cản đường anh chính là cậu ba nhà họ Vương, anh ta đã nhìn Lý Phàm không vừa mắt từ lâu, định nhân cơ hội này trừng trị Lý Phàm một phen.

“Nhãi con, muốn gặp ông cụ nhà chúng tôi á, cậu nhìn lại xem bản thân mình là ai nào?” Cậu ba nhà họ Vương tức giận liếc nhìn anh, nói.

Lý Phàm ngẩng đầu lên, mỉm cười nhưng không nói gì.

Nhưng thấy anh cười như vậy, cậu ba nhà họ Vương lại tưởng anh đang khiêu khích mình, tính cách anh ta vốn nóng nảy nên tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua, anh ta siết nắm tay, phát ra âm thanh răng rắc.

Nhìn thấy vậy, sắc mặt cậu cả nhà họ Vương bất giác trầm xuống, quát lớn: “Ông nội nói mang cậu ta đến, cậu làm thế này là có ý gì?”
“Anh Cả, em chỉ muốn so tài với cậu ta một chút, cũng không có ý gì khác.

” Cậu ba nhà họ Vương bật cười lớn, đồng thời liếc nhìn Lý Phàm khiêu khích, nói: “E là, cậu không dám phải không nhỉ?”
Lý Phàm am hiểu nhất chính là đánh nhau, nên nếu đối phương muốn so tài với mình thì tất nhiên anh sẽ không từ chối, anh còn cầu mà không được đấy.

Cậu cả nhà họ Vương cũng hết cách với em trai mình, nên cũng chẳng thèm quan tâm đến chuyện vớ vẩn này nữa, cũng nói: “Cậu ra tay nhẹ một chút.

”

Thật ra chủ yếu là anh ta suy nghĩ cho em trai mình, nếu đối phương quá xúc động thì không phải chuyện tốt, anh ta thật hi vọng đối phương có thể bình tĩnh một chút.

Nếu Lý Phàm thật là nhân vật lớn gì đó, mà đối phương lại ra tay quá nặng thì kết quả không hay lắm.

Cậu ba nhà họ Vương lập tức bắt đầu bày ra tư thế chiến đấu, anh ta ra tay càng ngày càng tàn nhẫn, khiến người ta gần như khó lòng phòng bị.

Lý Phàm cũng không dám khinh thường, cẩn thận đối phó.

Cậu ba nhà họ Vương rất am hiểu thuật cận chiến, nắm đấm vung ra hừng hực khí thế, là một cao thủ ngoại gia rất mạnh, thực lực đủ để anh ta kiêu ngạo ở Hán Thành.

Đáng tiếc, đối thủ mà anh ta gặp phải lại là Lý Phàm.

Cậu ba nhà họ Vương rất tự tin vào bản thân, anh ta chưa bao giờ thua trận, lần này anh ta nhất định phải đánh cho đối phương răng rơi đầy đất, tất nhiên, 80% nguyên nhân khiến anh ta ra tay là do được anh Hai cho không ít lợi ích.

Lý Phàm trực tiếp cứng đối cứng với đối phương, anh cũng vung nắm đấm ra, khi nắm đấm hai người chạm vào nhau, nụ cười tự tin trên mặt cậu ba nhà họ Vương lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ đau đớn.

Sau đó một loạt tiếng cọ xát vang lên, từ vẻ mặt khác biệt của hai người, mọi người đã nhìn ra là ai xui xẻo rồi.

Lý Phàm thản nhiên, bình tĩnh, còn cậu ba nhà họ Vương thì vô cùng đau đớn, do không nhịn được nữa, cậu ba nhà họ Vương chẳng buồn quan tâm đến thể diện gì nữa, lập tức ôm tay hét lên thảm thiết.

Nắm đấm của anh ta trở nên cong queo một cách hết sức kỳ lạ, không có bất kỳ sức nặng nào.

Mọi người đều trợn tròn mắt, bọn họ đều tưởng người xui xẻo là Lý Phàm, ai ngờ lại chính là cậu ba nhà họ Vương, nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ không thể tin được vào chuyện này.

Khi nhìn về phía Lý Phàm, ánh mắt cậu cả nhà họ Vương càng tràn đầy tán thưởng, nếu Lý Phàm không phải nhận vật lớn mà ông cụ đã nhắc đến thì anh ta cũng sẽ bảo vệ đối phương, thu đối phương làm vệ sĩ cho mình.

Đúng lúc, anh ta đang thiếu một vệ sĩ như vậy, nhưng tất nhiên, anh ta không thể nói ra suy nghĩ đó vào lúc này, vì anh ta còn chưa biết Lý Phàm là ai, ngộ nhỡ Lý Phàm chính là nhân vật lớn mà ông cụ đề cập đến, mà anh ta lại nói như vậy, chẳng phải đã mạo phạm rồi sao?
Mà lúc này, cậu ba nhà họ Vương lại thở dốc nhìn Lý Phàm, dường như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Nếu ánh mắt có thể giết người, anh ta chắc chắn sẽ giết chết đối phương.

Cậu cả nhà họ Vương vẻ mặt nghiêm túc nói: “Được rồi, trò đùa nên kết thúc rồi.

”
Đồng thời anh ta mỉm cười ra dấu tay ra hiệu mời Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ gật đầu, rồi mới đi theo cậu cả nhà họ Vương tới biệt thự số 001.

Trương Đức Võ cảm thấy mọi việc cứ như nằm mơ, tất cả diễn ra quá nhanh rồi.

Lúc này ông cụ nhà họ Vương đang ở cổng chờ đợi, vừa nhìn thấy Lý Phàm, ông ta hơi sững sờ, gương mặt hồ hởi lập tức trầm xuống.

Ông ta còn tưởng là nhân vật lớn gì, hóa ra lại là một thằng nhóc bắt mũi chưa sạch.

“Sao chỉ có hai người bọn họ? Còn có người khác không?” Nói ra lời này, có nghĩa ông cụ nhà họ Vương không có hứng thú với Lý Phàm, cũng không thừa nhận Lý Phàm là nhân vật lớn mà Sở Trung Thiên đã nhắc đến.

Cậu cả nhà họ Vương lắc đầu.

Ông cụ nhà họ Vương dò hỏi: “Hai vị, hai người và Sở Trung Thiên có quan hệ như thế nào?”
“Tôi là bạn của Sở Trung Thiên.

” Lý Phàm cười nói.

Nghe vậy, ông cụ nhà họ Vương lập tức cười mỉa, giễu cợt: “Ha ha, tên nhóc nhà cậu quá phách lối rồi, cậu nói cậu là bạn của Sở Trung Thiên, cậu có bằng chứng gì không, quan trọng là cậu phải đưa ra được chứng cứ, nếu không đưa ra được thì bớt tỏ vẻ với tôi đi.

”
Lý Phàm cười nói: “Ông tin hay không là việc của ông, lần này tôi tới tìm ông là cần một món đồ.

”
“Muốn đồ gì?” Ông cụ nhà họ Vương tức giận bật cười, kìm nén cơn giận của mình, nói.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Một cái chìa khóa, tôi nghe nói ông đã lấy từ ngôi chùa một cái chìa khóa.

”
“Tại sao tôi phải nói với cậu chứ?” Ông cụ nhà họ Vương bĩu môi, nói.

Nghe vậy, Lý Phàm cảm thấy rất buồn cười, nói: “Ông không nói cho tôi cũng không quan trọng, nhưng tôi nhất định phải lấy được chìa khóa này.

”
Sắc mặt ông cụ nhà họ Vương lập tức tái đi, trước nay, chưa từng có ai dám nói với ông ta như vậy, ông ta phẫn nộ quát: “Đuổi cậu ta đi cho tôi.

”
Cậu cả nhà họ Vương vội khuyên can: “Ông nội, nói không chừng cậu ta thật là bạn của Sở Trung Thiên thì sao?”
“Dáng vẻ cậu ta làm sao có thể là bạn của Sở Trung Thiên chứ, ông thấy cháu suy nghĩ nhiều quá rồi.

”
Ông cụ nhà họ Vương nhìn Lý Phàm, vẻ mặt khinh bỉ.

Đúng lúc này, ngài Võ đi ra ngoài, vừa nhìn thấy ông ta, ánh mắt ông cụ nhà họ Vương lập tức sáng lên, ông cụ nhà họ Vương rất quen thuộc ngài Võ, nên vội vàng chạy tới nghênh đón ông ta.

Chủ yếu ông cụ nhà họ Vương biết ngài Võ là người bên cạnh Sở Trung Thiên, nên ông ta muốn tỏ ra khách sáo một chút, ngộ nhỡ ngài Võ nói xấu ông ta với Sở Trung Thiên thì phiền phức rồi.

Ngài Võ hừ một tiếng: “Đừng có làm ra vẻ đó với tôi.

”
Sắc mặt ông cụ nhà họ Vương trở nên hết sức khó coi, ông ta cảm thấy rất mất mặt, đành lảng sang chuyện khác: “Ngài Võ, sao nhân vật lớn mà ngài Thiên nhắc tới còn chưa đến, chẳng lẽ là ngài Võ ngài sao?”
Nghe vậy, ngài Võ cười gằn: “Có phải đầu óc ông bị rút gân không, nhân vật lớn mà ngài Thiên nói đến đang đứng trước mặt ông đấy.

”
Ông cụ nhà họ Vương cảm thấy khó hiểu, ông ta day day cái trán, không biết chuyện gì đang xảy ra, ông ta không khỏi liếc nhìn Lý Phàm, có dự cảm không tốt.

.

Chương 1032: Kỳ Vọng Càng Lớn Thất Vọng Càng Nhiều

Ông cụ nhà họ Vương thầm có dự cảm xấu.

Nhân vật lớn mà ngài Võ nói tới chắc không phải là người thanh niên trước mặt này chứ? Ông ta bỗng ngây người, không biết nên làm thế nào mới đúng.

Khi biết được tin này, ông ta cảm thấy choáng váng, cảm giác sự thật khác xa mình tưởng tượng.

Ngài Võ cười lạnh nói: “Cậu ấy chính là cậu Lý, chuyện này không cần tôi phải nói cho ông chứ nhỉ?”
Ông cụ nhà họ Vương lau mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng hoảng hốt, vội nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, tôi sai rồi, tôi không ngờ là cậu.

”
Lý Phàm mỉm cười không nói, anh nhìn ông ta như nhìn một kẻ ngốc, cũng chẳng buồn để ý.

Lý Phàm cười nói: “Với số tuổi này của ông thì tôi nên gọi ông một tiếng ngài Vương mới đúng, chứ không phải ông gọi tôi như vậy.

”
Nghe vậy, ông cụ nhà họ Vương cảm thấy lo lắng, vội xua tay với Lý Phàm: “Cậu Lý, cậu tuyệt đối đừng nói như vậy, vừa nãy tôi chỉ khách sáo với cậu mà thôi.

”

Nhìn thấy ông cụ nhà họ Vương thay đổi thái độ, mọi người đều sửng sốt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ nào có thể tin là thật, bọn họ cảm thấy rất bất ngờ về điều này.

Bọn họ thầm cho rằng lần này xong đời rồi, lần này nhà họ Vương hoàn toàn khổ cực rồi.

Nhất thời, bọn họ đều thấy lúng túng, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào cho phải.

Bọn họ đều hiểu, kết quả này khác hẳn tưởng tượng của bọn họ, nếu không tự mình chứng kiến, họ sẽ không tin là thật.

Ông cụ nhà họ Vương lau mồ hôi lạnh, ông ta sợ Lý Phàm sẽ trách cứ mình, nên không khỏi lo lắng.

Tất nhiên, Lý Phàm hiểu ông ta đang nghĩ gì, anh cũng không phải loại người hẹp hòi đó, nên sẽ không vì việc này mà trở mặt với ông ta.

“Yên tâm đi, ông cụ nhà họ Vương, tôi không phải người mang thù, ông đừng lo lắng.

” Lý Phàm cười nói.

Nghe vậy, ông cụ nhà họ Vương lập tức thở phào nhẹ nhõm, may mà đối phương không so đo với mình, bằng không, đây sẽ thành trò cười lớn rồi.

Lý Phàm ngáp một cái, không nhìn ông cụ nhà họ Vương nữa.

Lý Phàm khiến ông cụ nhà họ Vương cảm động đến rơi nước mắt, cảm giác đó như là từ Thiên Đường xuống Địa Ngục, lại từ Địa Ngục trở lại Thiên Đường, sự thay đổi chóng mặt như vậy khiến suýt nữa thì trái tim ông ta không chịu nổi.

Ngài Võ khách khí ôm quyền với Lý Phàm: “Cậu Lý, tôi còn có việc, tôi đi trước nhé.

”
Lý Phàm khẽ gật đầu, cũng không ngăn cản, anh đưa cho ông ta một điếu thuốc, xem như phí cảm tạ.

Dù sao anh biết ông ta là Sở Trung Thiên phái tới, nói thật, Sở Trung Thiên đúng là quá nghĩa khí rồi, giúp anh thì giúp thôi, hà tất phải gọi nhiều người đến như vậy.

Lý Phàm cũng không quan tâm lắm vì điều này đã nằm trong dự đoán của anh.

Anh cũng không để ý, sau khi ngài Võ rời đi, ông cụ nhà họ Vương mới tôn kính dùng tay ra dấu mời Lý Phàm.

Sau khi tới biệt thự của mình, ông cụ nhà họ Vương cũng không hề lên mặt kẻ cả, mà nhường vị trí chủ tọa cho Lý Phàm, đồng thời xoắn tay nói: “Cậu Lý, lần này cậu đến đây là muốn tìm chìa khoá gì thế?”
Vừa nãy, ông ta có nghe thấy Lý Phàm nói muốn tìm chìa khoá gì đó, nên mới không khỏi bất giác hỏi một câu.

Lý Phàm nói: “Chìa khoá tôi muốn tìm không đơn giản, nếu ông không có chiếc chìa khóa đó, tôi sẽ cho ông biết thế nào là lễ độ.

”
Ông cụ nhà họ Vương giật mình, không dám nói nhiều nữa, ông ta không nghĩ tới Lý Phàm lại nói như vậy, bất giác lau mồ hôi lạnh, rồi mới như gà con mổ thóc nói: “Cậu Lý, cậu cần cái gì, chỉ cần chỗ này của tôi có thì tôi chắc chắn lấy ra.

”
Lần này, ông ta đã suy nghĩ kỹ rồi, dù như thế nào, ông ta cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào lấy lòng Lý Phàm, nói không chừng anh sẽ nói mấy lời tốt đẹp về ông ta với Sở Trung Thiên, như vậy thì ông ta có lợi rồi.

Tất nhiên, Lý Phàm biết ông cụ nhà họ Vương muốn dựa vào mình, nhưng như vậy cũng tốt, nếu có lợi ích thì dễ làm rồi, nếu không có lợi ích, e là ông cụ nhà họ Vương cũng sẽ không đồng ý.

“Cậu Lý, cậu yên tâm đi, tôi rất chắc chắn về chuyện này, tôi chắc chắn sẽ nghĩ cách giúp cậu.

” Ông cụ nhà họ Vương nói.

Lý Phàm liền kể cho ông ta chuyện ngôi chùa, tất nhiên anh cũng không ngốc đến mức nói thẳng là chìa khoá Long Môn, dù ông cụ nhà họ Vương không nói ra, e là khi có người đến hỏi, đối phương chắc cũng sẽ nói ra.

Ông cụ nhà họ Vương lập tức cảm thấy bối rối, ông ta còn tưởng Lý Phàm muốn tìm món đồ quý giá nào đó, kết quả lại là một chiếc chìa khoá bình thường, ông ta gần như không thể hiểu được.

Nhưng ông ta biết suy nghĩ của đối phương, nếu đối phương cần chiếc chìa khóa đó thì ông ta sẽ thỏa mãn đối phương.

“Cậu Lý, cậu yên tâm đi, nếu cậu cần chiếc chìa khóa đó thì dù có phải dùng cách gì tôi cũng sẽ giúp cậu.

” Ông cụ nhà họ Vương lập tức tự mình đi tìm chiếc chìa khóa đó.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy chiếc chìa khóa mà ông ta mang ra, sắc mặt Lý Phàm liền trở nên khó coi, anh còn tưởng ông ta sẽ lấy ra một chiếc chìa khoá rất xuất sắc, nào ngờ lại là chiếc chìa khóa cũ nát như thế.

Khoa trương nhất chính là, chìa khóa này không hề nguyên vẹn mà đã bị vỡ rồi.

Nếu đối chiếu với chiếc chìa khóa nguyên vẹn thì có lẽ chiếc chìa khóa này chỉ được một phần ba.

Lý Phàm cảm thấy mờ mịt, kết quả này không giống như anh tưởng tượng lắm, anh cảm thấy rất thất vọng, cảm giác chờ mong gần như mất hết.

“Ông sẽ không cầm đồ giả đến lừa tôi chứ?” Lý Phàm không khỏi cau mày nói.

Ông cụ nhà họ Vương vội xua tay nói: “Cậu Lý, cậu nói vậy là có ý gì chứ, tôi có mười lá gan, cũng không dám trêu cậu.

”
Lý Phàm lập tức nhìn về phía Trương Đức Võ, chắc ông ta biết hình thù của chìa khoá Long Môn, nói không chừng ông ta có thể phân biệt được.

Khi nhìn thấy chiếc chìa khóa Long Môn đó, Trương Đức Võ cũng có vẻ lưỡng lự.

“Tôi cũng không nhận ra.

” Trương Đức Võ bất đắc dĩ cười một tiếng.

Nếu ông ta có thể phân biệt được thì lần trước chắc chắn sẽ không hao tâm tổn trí đi trộm một chiếc chìa khóa giả.

Lý Phàm nhíu chặt mày, dù sao anh vẫn phải nhận lấy, ngộ nhỡ có ngày có thể dùng tới thì sao, ít nhất có còn hơn không.

“Sao chìa khoá lại biến thành như thế này?” Lý Phàm hiếu kì hỏi.

Anh không tin chìa khoá Long Môn lại sứt sẹo như thế, anh tin chắc trong đó có vấn đề.

Ông cụ nhà họ Vương lập tức thành thật trả lời: “Cậu Lý, tôi không hề lừa cậu.

Đây đúng là chìa khoá Long Môn, còn về tại sao nó lại biến thành như thế này, tôi cũng không rõ lắm.

”
Lý Phàm cảm thấy bất đắc dĩ, cũng không có cách nào với ông cụ nhà họ Vương, anh còn tưởng đối phương sẽ nói thật, nào ngờ lại toàn nói dối.

Vì vậy anh cảm thấy rất thất vọng, mất kiên nhẫn lắc đầu với ông cụ nhà họ Vương.

Tất nhiên ông cụ nhà họ Vương cảm nhận được giọng điệu của Lý Phàm, ông ta day day cái trán, cũng không biết nên làm gì mới

đúng.

.

Chương 1033: Khua Môi Múa Mép

Nếu biết đây là chìa khóa Long Môn, có lẽ ông cụ nhà họ Vương sẽ chấn kinh, nhưng lúc này, ông ta chỉ có thể nghĩ làm sao để Lý Phàm không nổi giận.

Lý Phàm cũng chẳng muốn dọa đối phương nữa, dù sao chìa khoá Long Môn đúng là không liên quan gì đến ông ta, nếu cứ tiếp tục dây dưa cũng không phải cách hay.

Do đó, anh không so đo với ông cụ nhà họ Vương nữa.

Thấy Lý Phàm không so đo với mình nữa, ông cụ nhà họ Vương mới cảm thấy yên tâm.

Mà lúc này, ông cụ nhà họ Vương chợt nhìn về phía cháu trai thứ Hai và thứ Ba của mình, quát lớn: “Hai đứa các cháu, còn không mau xin lỗi cậu Lý đi.

”
Trong ba đứa cháu của ông ta, chỉ có cháu trai cả là ánh mắt tinh tường, không gây chuyện, còn hai đứa cháu trai này lại trêu chọc tới Lý Phàm.

Khóe miệng cậu hai và cậu ba nhà họ Vương đều có chút co quắp, trong lòng có dự cảm không tốt.

Bọn họ có thể nhận ra ông nội đang tức giận, nên bọn họ đều như đứa trẻ mắc lỗi, cúi đầu không dám lên tiếng.

Thấy hai người kia trầm mặc không nói, ông cụ nhà họ Vương lập tức trừng mắt, tức giận nói: “Ông bảo hai cháu mau xin lỗi cậu Lý, các cháu còn đứng ngây đó làm gì?”

Lúc này, cậu hai và cậu ba nhà họ Vương mới lấy lại tinh thần,

bọn họ nhìn Lý Phàm như chuột nhìn thấy mèo, lau mồ hôi lạnh, ra sức xin lỗi Lý Phàm.

Lý Phàm không hề so đo chuyện này, dù sao chuyện này không liên quan đến hai người đó lắm.

“Được rồi, tôi không so đo nữa.

” Lý Phàm xua tay nói.

Cậu hai và cậu ba cảm kích liếc nhìn Lý Phàm.

Ông cụ nhà họ Vương không kìm được mở miệng nói: “Cậu Lý, khi nào gặp ngài Thiên, cậu hãy nói tốt giúp tôi vài câu nhé.

”
Nghe vậy, Lý Phàm cảm thấy câu nói này khá quen thuộc, không phải là lời thoại thường xuyên xuất hiện trong phim cổ trang chứ, kiểu như một tên thái giám nói với một nhân vật lớn vậy.

Lý Phàm không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra ở thời đại này.

Anh cũng không vì vậy mà so đo, nếu đã như vậy, anh cũng không dông dài với đối phương nữa.

“Ừm.

” Lý Phàm khẽ gật đầu.

Thấy thái độ đó của anh, ông cụ nhà họ Vương cảm thấy vô cùng kích động, hiện tại, ông ta cảm thấy vui vẻ đến mức gần như muốn nhảy dựng lên.

Xử lý xong chuyện này, Lý Phàm mới từ biệt ông cụ nhà họ Vương.

Lúc này, cậu cả nhà họ Vương tự mình tiễn Lý Phàm rời đi.

Lý Phàm khá có cảm tình với cậu cả nhà họ Vương, ít nhất trong ba cậu chủ nhà họ Vương thì chỉ có mình anh ta không nhúng tay

vào chuyện này, điều đó khiến anh rất hài lòng.

Anh vẫn khá cảm kích anh ta.

Cậu cả nhà họ Vương cười nói: “Cậu Lý, tôi đã biết cậu không phải người bình thường, may mà tôi không đi làm phiền cậu.

”
Lý Phàm mỉm cười, cũng không nói gì.

Cậu cả nhà họ Vương mặt vẻ chần chừ, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại nhịn xuống không nói ra.

Lý Phàm đã nhìn ra điều đó, nên nói: “Anh có lời gì thì cứ nói đi, nếu tôi có thể giúp anh thì tôi sẽ cố hết sức giúp.

”
Nghe vậy, ánh mắt cậu cả nhà họ Vương lập tức sáng lên, anh ta muốn chính là câu nói này của Lý Phàm, anh ta không còn cảm thấy lo lắng nữa, một mạch nói ra hết suy nghĩ của mình.

“Cậu Lý, dù tôi là cậu cả nhà họ Vương, nhưng ông nội tôi không hề ưu ái tôi, hơn nữa còn thường chỉ trỏ tôi, nhưng lại rất quan tâm em Hai và em Ba của tôi, tuy nhiên hiện tại, ông nội tôi chẳng quan tâm chuyện này, tôi chỉ lo lắng, ngộ nhỡ em Hai và em Ba giành được quyền quản lý, vậy thì tôi sẽ gặp phiền phức lớn.

” Cậu cả nhà họ Vương thở dài nói.

Anh ta luôn giấu chuyện này ở trong lòng, không dám nói với bất kỳ ai, nhưng anh ta lại nói hết với Lý Phàm, anh ta biết Lý Phàm là ai, nếu anh ta nói với Lý Phàm thì lại là một chuyện tốt.

Nghe vậy, Lý Phàm cũng cảm thấy sững sờ, anh rất bất ngờ về điều này, anh không ngờ cậu cả nhà họ Vương lại nói ra lời như vậy.

Nhưng anh có thể khẳng định, chắc chắn vì tin tưởng mình nên đối phương mới nói hết với mình như vậy.

Lý Phàm nghĩ đến mình còn thiếu đối phương một nhân tình, không bằng nhân cơ hội này trả cho đối phương, cũng không tệ, nghĩ vậy, anh quyết định chủ trì công đạo cho đối phương.

“Yên tâm đi, tôi sẽ ủng hộ anh chuyện này, tôi biết nên làm như thế nào rồi.

” Lý Phàm mỉm cười nói.

Nghe Lý Phàm nói vậy, cậu cả nhà họ Vương vừa cảm động lại cảm kích, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Lý Phàm đã đồng ý thì tất nhiên sẽ không làm cho đối phương thất vọng.

“Nhưng anh đừng ôm hi vọng quá lớn, dù sao đây là việc riêng nhà các anh.

” Lý Phàm thản nhiên nói.

Cậu cả nhà họ Vương xua tay nói: “Không sao, dù có thất bại, ít nhất tôi cũng có thể làm bạn với cậu Lý.

”
Thái độ thản nhiên của đối phương khiến Lý Phàm rất tán thưởng, thật ra anh cũng không hiểu tại sao ông cụ nhà họ Vương lại bất mãn với cháu trai trưởng của mình như vậy.

Lúc này, cậu hai và cậu ba nhà họ Vương bắt đầu khua môi múa mép.

“Ông nội, ông tuyệt đối đừng nhường vị trí lại cho anh Cả, nếu ông thật để cho anh ấy thì hai đứa chúng cháu sẽ xong đời mất.

”
“Đúng vậy, ông nội, với tính cách của anh Cả, anh ấy chắc chắn không bỏ qua cho chúng cháu.

”

Nghe vậy, ông cụ nhà họ Vương cũng không khỏi suy nghĩ, nhất thời ông ta không biết nên lựa chọn như thế nào là tốt, dù sao lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nhưng mà ông ta đã đồng ý lại đột nhiên đổi giọng thì cũng không tốt lắm.

“Các cháu không cần nói chuyện này nữa, ý của ông đã quyết rồi.

” Ông cụ nhà họ Vương tức giận nói.

Lúc này, cậu hai và cậu ba nhà họ Vương đột nhiên khóc rống lên, ông cụ nhà họ Vương cũng đã tin, cho là nếu cháu trai trưởng của mình nắm quyền quản lý thì sẽ bắt nạt hai đứa trẻ này.

“Được rồi, để ông suy nghĩ lại một chút đã.

” Ông cụ nhà họ Vương thở dài, thật ra ông ta rất phiền muộn, ông ta không ngờ hai đứa cháu này của mình lại không có tiền đồ thế, khiến mọi việc dây dưa lâu như vậy.

Vừa đi vào, cậu cả nhà họ Vương đã nghe được đối thoại bên trong, anh ta vừa cảm thấy tức giận vừa thất vọng, anh ta không ngờ hai người anh em của mình lại nói xấu sau lưng mình như vậy.

Anh ta tự khoe là bình thường không chọc tới đối phương, nhưng mà hai người em này lại nói xấu mình thậm tệ như thế.

Quan trọng nhất là, ông nội lại thật sự tin tưởng bọn họ.

Mới đầu, Lý Phàm không hiểu tại sao ông cụ nhà họ Vương lại làm như vậy, nhưng hiện tại, xem như anh đã hiểu được một chút, thì ra là có người giở trò ở sau lưng.

Lý Phàm ho khan một tiếng, lập tức hấp dẫn ánh mắt đám người ông cụ nhà họ Vương.

.

Chương 1034: Ngài Võ Bị Đánh

Ông cụ nhà họ Vương quay người lại thì nhìn thấy Lý Phàm, ông ta tưởng Lý Phàm đã sớm đi rồi, nào ngờ anh lại quay lại, vẻ mặt lạnh lùng lập tức xuất hiện nụ cười lấy lòng, nói: “Ồ, cậu Lý, cậu lại tới rồi, lần này cậu cần gì, tôi có thể giúp không?”
Nhìn thấy dáng vẻ này của ông nội, cậu hai và cậu ba nhà họ Vương không còn biết nói gì, thay đổi sắc mặt như thế này thì cũng quá nhanh đi, khác hẳn trong tưởng tượng của bọn họ.

Nếu không phải tự mình chứng kiến thì bọn họ sao có thể tin vào chuyện này, do đó, bọn họ cảm thấy rất bất ngờ.

Lần này, bọn họ đều sững sờ, lúc lâu sau vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lý Phàm cũng chẳng dông dài mà đi thẳng vào vấn đề chính, anh đã đồng ý giúp cậu cả nhà họ Vương thì tất nhiên sẽ giúp đến cùng, anh thản nhiên nói: “Lần này tôi đến cũng không có chuyện gì quá lớn, tôi chỉ muốn nói một chút, nếu ông định rút lui thì có thể để cháu trai lớn của ông thay ông đảm đương trọng trách này.

”
Nghe vậy, ông cụ nhà họ Vương sững người, ông ta vốn đang do dự không quyết nên để cháu trai lớn của mình làm người thừa kế tương lai của gia tộc mình hay không, nhưng bây giờ ngay cả cậu Lý cũng đã lên tiếng, ông ta lập tức dao động.

“Cậu Lý, cậu nói đúng, tôi cũng đang có ý định đó.

” Ông cụ nhà họ Vương gật mạnh đầu nói.

Cậu hai và cậu ba nhà họ Vương đều cảm thấy mất bình tĩnh, chuyện gì đang xảy ra thế này, điều này không giống tưởng tượng

của bọn họ lắm, bọn họ hết sức mờ mịt, không hiểu được chuyện gì đã phát sinh.

Bọn họ biến sắc, nếu để cho anh Cả ngồi lên vị trí này thì phiền phức rồi.

Lúc này, cậu cả nhà họ Vương không kìm được đứng ra nói mấy câu: “Em Hai, em Ba, tất cả những gì các em vừa nói anh đều đã nghe thấy.

”
Cậu hai và cậu ba nhà họ Vương càng khiếp sợ, cái gì, đối phương đã nghe hết những gì vừa nãy, vậy lần này bọn họ toi rồi, nếu anh Cả để bụng chuyện này thì chắc chắn bọn họ chỉ có con đường chết.

Bọn họ hít sâu một hơi, ngộ nhỡ sau khi lên nắm quyền, đối phương bắt đầu trả thù thì bọn họ phải làm thế nào.

Bây giờ, bọn họ giống như người mắc chứng vọng tưởng bị hại, đều rất hoảng hốt.

Tất nhiên, cậu cả nhà họ Vương hiểu được suy nghĩ của hai người em, chợt nói: “Yên tâm đi, anh sẽ không tức giận, anh biết các em có thành kiến với anh, nhưng anh có thể cam đoan anh sẽ không tổn thương các em.

”
Cậu hai và cậu ba nhà họ Vương bất giác cảm thấy tin tưởng, nhưng chưa được mấy giây, bọn họ lại cho là anh Cả đang lừa mình, anh Cả cũng coi như là người tốt, anh ấy sẽ không dùng việc công trả thù riêng chứ.

Ông cụ nhà họ Vương tức giận lừ mắt với hai cháu trai mình, nói: “Cũng đã đến nước này rồi, hai đứa còn băn khoăn cái gì, đều là người một nhà, có gì có thể lo lắng.

”
Cậu hai và cậu ba nhà họ Vương liếc nhìn nhau, cũng không biết phải làm gì cho đúng, rõ ràng bọn họ cũng đã thỏa hiệp, suy cho

cùng bây giờ bọn họ cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

Thấy hai đứa cháu trai của mình đã ngoan ngoãn, ông cụ nhà họ Vương không nói gì nữa, lập tức giao biểu tượng tượng trưng thân phận người thừa kế nhà họ Vương cho Cậu cả nhà họ Vương.

Cậu cả nhà họ Vương cảm động đến rơi nước mắt nhận lấy, trong lòng anh ta vô cùng hưng phấn, anh ta chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi, không ngờ rốt cuộc ngày này cũng đã đến.

Nhìn thấy dáng vẻ như ý nguyện của cậu cả nhà họ Vương, Lý Phàm cũng có thể nhìn ra chắc chắn đối phương đã đợi rất lâu rồi.

Trái lại cậu hai và cậu ba nhà họ Vương thì không vui vẻ lắm, chuyện đến nước này thì họ cũng chỉ có thể hâm mộ anh Cả, lấy lòng anh Cả nên bọn họ cũng cố nặn ra nụ cười.

Lý Phàm cười nói: “Tôi sẽ nói lại chuyện này cho Sở Trung Thiên biết.

”
Nghe vậy, ông cụ nhà họ Vương hết sức vui mừng, may mà bản thân ông ta đã lựa chọn chính xác.

Trong tình hình này, Lý Phàm cũng không nói quá nhiều, chuyện xảy ra đột ngột như vậy, đổi lại là ai, cũng không thể bình tĩnh được.

Nhưng Lý Phàm có đủ biện pháp ứng phó.

Sau khi rời khỏi nhà họ Vương, Lý Phàm thở dài một hơi, lần này đến, cũng không lấy được chìa khóa Long Môn như mong muốn, nói thật, trong lòng anh vẫn cảm thấy hơi thất vọng.

Nhưng giờ đây, anh cũng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhịn, không có chìa khoá Long Môn, chí ít cũng có thể có vật gì khác chống đỡ mình, dù thế nào, đây cũng là một một chuyện tốt.

Trương Đức Võ cũng đã nhìn ra suy nghĩ của anh, an ủi: “Cậu Lý,

cậu đừng lo lắng, tôi sẽ ủng hộ lựa chọn của cậu về chuyện này.

”
Lý Phàm mỉm cười, cũng không nói quá nhiều.

Tất nhiên, Lý Phàm sẽ không quên nói với Sở Trung Thiên về chuyện này, kéo gần đối phương và ông cụ nhà họ Vương một chút, anh chỉ chuyển lời, còn Sở Trung Thiên có làm hay không, cũng không thành vấn đề.

Sau khi về tới biệt thự, Lý Phàm nhìn thấy ngài Võ bị trọng thương, thấy vậy, anh cảm thấy khá mờ mịt, điều này thật vượt quá dự liệu của anh.

Thấy dáng vẻ này của ngài Võ, Lý Phàm cũng đau lòng, đối phương đang yên đang lành lại biến thành bộ dạng này, có lẽ dù là ai cũng không cách nào chịu được.

“Ông làm sao thế?” Lý Phàm không kìm được hỏi.

Ngài Võ thở dài nói: “Cậu Lý, đều là người nhà họ Đế, bọn họ cho là tôi cấu kết với cậu nên cũng đối phó tôi.

”
Nghe ngài Võ nói vậy, sắc mặt Lý Phàm liền trở nên khó coi, cách làm này của nhà họ Đế thật quá đáng, anh còn tưởng rằng nhà họ Đế rất thấu tình đạt lý, không ngờ cũng làm ra hành vi lưu manh như thế.

Lần này, Lý Phàm không thể bình tĩnh được nữa, quyết định phải giúp ngài Võ đòi lại công bằng, thật ra anh cảm thấy rất xấu hổ, nếu không phải do mình, thì đối phương cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này.

“Ông yên tâm đi, tôi sẽ thay ông giải quyết chuyện này.

” Lý Phàm mở miệng nói.

Nghe vậy, ngài Võ cảm thấy rất vui mừng, nhưng đồng thời lại lo

lắng nói: “Cậu Lý, thế này không tốt lắm đâu, tôi biết cậu Lý muốn giúp tôi, nhưng người nhà họ Đế quá lợi hại, Võ Thành đều là người nhà họ Đế.

Lý Phàm trầm giọng nói: “Vậy ông không còn cách nào trở lại Võ Thành rồi?”
“Hết cách rồi, có thể giữ được mạng cũng xem như không tệ rồi, tôi nghe nói người nhà họ Đế chuẩn bị phái sát thủ đến Hán Thành, cậu Lý, cậu phải cẩn thận một chút.

” Ngài Võ chợt nói.

Biết đối phương đang nhắc nhở mình, Lý Phàm hiểu nếu chưa đạt được mục đích người nhà họ Đế sẽ không dừng lại, nên tất nhiên anh không thể ngồi chờ chết.

Đột nhiên, một tiếng súng vang lên, Lý Phàm còn chưa kịp phản ứng, anh hoàn toàn ngây người, điều này khiến anh cảm thấy rất bất ngờ.

Nếu đã như vậy, anh cũng đành dốc hết sức đối phó.

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ người nhà họ Đế tìm đến cửa.

Anh không cần đoán cũng biết, đây là sát thủ nhà họ Đế phái tới.

.

Chương 1035: Sóng Gió Ở Sân Bay

May mà, phát súng vừa nãy chỉ là cảnh cáo mà thôi, cũng không khiến ai bị thương.

Nhưng Lý Phàm sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn nữa, nếu vừa nãy bọn họ thật muốn giết người, e là đã có người ngã xuống rồi.

Lý Phàm để Trương Đức Võ đi sơ tán những người khác, để bọn họ trốn đi.

Lý Phàm bắt đầu đơn độc hành động, nhìn thấy dáng vẻ sấm rền gió cuốn này của anh, ngài Võ cũng sửng sốt.

Vì thế ông ta cảm thấy rất bất ngờ, lúc lâu sau đầu óc vẫn mơ hồ, không nghĩ tới cậu Lý lại ra tay mạnh mẽ như thế.

Mà lúc này, Lý Phàm đã tìm ra chỗ của các sát thủ kia, sau khi phát hiện, anh dứt khoát ném ra mấy tàn thuốc.

Các sát thủ lập tức chửi thề một tràng, sau đó thi nhau nổ súng về phía Lý Phàm.

Nhưng mà sau đó, bọn họ đều choáng váng, bởi vì công phu tránh né của Lý Phàm quá lợi hại, đạn bọn họ bắn ra hầu như không phát nào trúng, nếu bản thân không chứng kiến thì bọn họ sẽ không tin đây là sự thật.

Điều này đúng là vượt quá tưởng tượng của bọn họ, vì thế bọn họ rất kinh hãi, lúc lâu sau vẫn cảm thấy mờ mịt.

Mấy tên sát thủ hít sâu một hơi, cảm thấy rất bất ngờ vì điều này.

“Tên này quá mạnh.

” Mấy sát thủ thầm nghĩ, bọn họ đều không nghĩ tới công phu tránh né của Lý Phàm lại nhanh như vậy.

Mấy người bỗng cảm giác được tính nghiêm trọng của nhiệm vụ này, bọn họ vốn rất tự tin vào bản thân, khi bọn họ nhìn thấy Lý Phàm, đều bất giác trở nên buồn bã, không biết nên nói gì.

“Thằng nhóc, mày sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng tao, xem chiêu.

” Đám sát thủ điên cuồng tấn công, bọn họ cũng không tin Lý Phàm lợi hại đến mức nào, bọn họ đồng thời tiến lên, còn không tin không bắt được Lý Phàm.

Lý Phàm linh hoạt né tránh, cũng cầm lấy cục đá phản kích, gan bàn tay mấy tên sát thủ run lên, súng trong tay rơi ngay xuống mặt đất.

Lý Phàm cũng không bất ngờ lắm, điều này đã sớm nằm trong dự đoán của anh, mấy tên sát thủ này muốn chơi cùng mình, đúng là không biết lượng sức.

Mỗi đòn của Lý Phàm đều khiến mấy tên sát thủ đó khó lòng phòng bị.

Mấy tên sát thủ đều choáng váng, tên nào tên đó trợn tròn hai mắt, cảm thấy khó tin.

ngôn tình sủng
Đánh nhau một lúc, Lý Phàm đã tới trước mặt mấy tên sát thủ, lúc này đứng trước mặt Lý Phàm, từ mấy chục người, biến thành mười mấy người.

Mấy tên sát thủ quả quyết móc dao găm ra, chuẩn bị cận chiến.

Bọn họ tấn công điên cuồng khiến không khí gần như bị xé toạc ra, Lý Phàm không thể phủ nhận sự tấn công của mấy tên sát thủ này rất lợi hại, khiến người ta căn bản chẳng thể đề phòng.

Nếu mấy tên sát thủ đó gặp được những người khác, thì chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách gọn gẽ, nhưng mà bọn họ lại gặp phải Lý Phàm, Lý Phàm không phải người bình thường, bọn họ gặp phải Lý Phàm thì chỉ có nước chạy trốn.

Lý Phàm khẽ cười một tiếng: “Các người không phải đối thủ của tôi, nên đừng tự rước lấy phiền phức nữa.

”
Mấy tên sát thủ đều sợ ngây người, lục tục lui về phía sau mấy bước, bây giờ bọn họ chỉ có một ý nghĩ là thoát khỏi nơi này.

Tất nhiên, Lý Phàm sẽ không cho bọn họ cơ hội chạy trốn, đã đến nơi này thì đừng nghĩ đến chuyện rời đi.

Anh chỉ phế bỏ tay chân mà không lấy mạng bọn họ thì cũng đã xem như nương tay với bọn họ rồi.

Mấy tên sát thủ tuyệt vọng gào thét, ngã rạp hết xuống đất.

Mà lúc này, Lý Phàm hít sâu một hơi, quay người trực tiếp rời đi.

Không thể nói mấy tên sát thủ hối hận cỡ nào, nếu bọn họ sớm biết Lý Phàm đáng sợ như vậy thì đánh chết bọn họ cũng không dám tới, nếu có cỗ máy thời gian, chắc chắn bọn họ đều sẽ lập tức tát mình một tát, làm sao lại vì chút tiền mà bị quỷ ám nữa.

Lần này thì tốt rồi, suýt chút nữa thì mất mạng rồi.

Lý Phàm đột nhiên xoay người lại, mấy tên sát thủ đều không dám động đậy, trán đổ mồ hôi lạnh.

Lý Phàm hỏi: “Ngoài các người thì còn có ai đến nữa không?”
“Không có.

” Mấy tên sát thủ rối rít lắc đầu.

Lý Phàm cũng không chấp nhặt với bọn họ, sau khi trở về, anh nói với đám ngài Võ: “Tôi phải chuẩn bị đi Võ Thành một chuyến.

”

Nghe vậy, ngài Võ giật nảy mình, ông ta bất giác xua tay từ chối nói: “Nếu cậu muốn đi thì cứ đi, tôi không đi được.

”

Nghe vậy, Lý Phàm cũng không tức giận, anh hiểu suy nghĩ của ngài Võ lúc này, nên nếu đối phương đã không muốn đi, anh cũng không ép buộc.

Hơn nữa, anh cũng nhìn ra Võ Thành đã khiến đối phương bị ám ảnh tâm lý, bằng không, cũng sẽ không cự tuyệt.

“Được, lần này tôi không đưa ông đi theo.

” Lý Phàm khẽ gật đầu.

Một mình anh mua vé máy bay đến Võ Thành, trên máy bay mọi việc rất thuận lợi, không hề xảy ra chuyện gì.

Nhưng ngay từ đầu anh đã bị người nhà họ Đế theo dõi, toàn bộ người của máy bay đã bị nhà họ Đế mua chuộc rồi.

Sau khi người nhà họ Đế nhìn thấy Lý Phàm đi máy bay, cậu cả nhà họ Đế lập tức phái mười mấy cao thủ vây Lý Phàm ở sân bay.

Sau khi xuống sân bay, Lý Phàm đã nhìn thấy mười mấy cao thủ đang theo dõi mình, dù mấy cao thủ đó che giấu như không có việc gì, nhưng Lý Phàm có thể cảm nhận rõ ràng bọn họ đang nhằm vào mình.

Nếu đã như vậy, anh sẽ chơi với bọn họ tới bến.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Các người không cần ẩn núp nữa, tôi biết các người đang tìm tôi.

”

Các cao thủ đó hơi do dự một chút, bọn họ đều không ngờ mình đã che giấu kỹ như vậy, mà vẫn bị đối phương nhận ra.

Bởi vì ở sân bay, bọn họ không dễ ra tay nên cũng không lộ diện.

Lý Phàm đành phải đi ra khỏi sân bay, sau khi ra khỏi sân bay, mấy người đó vây chặt Lý Phàm, bắt đầu dứt khoát ra tay với anh, khi ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Đây chính là kết quả Lý Phàm muốn, anh cố ý ra khỏi sân bay, là đang chờ cơ hội trừng trị đám người đó một chút, hôm nay cơ hội này đến cũng không tệ, anh nắm nắm đấm phát ra âm thanh răng rắc, quyết định phải trừng trị đám người này một chút.

Đám người hít sâu một hơi, đều cảm thấy choáng váng, bọn họ đều cảm thấy khó tin vào điều này, đúng là nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Dù bọn họ ra tay như thế nào, cũng không thể đánh bại Lý Phàm.

Lý Phàm nhếch miệng lên, chỉ ra mấy chiêu đối phó với những người đó, bọn họ lập tức bị đánh răng rơi đầy đất, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Giải quyết xong bọn họ, Lý Phàm phủi tay, rời khỏi nơi này.

Sau khi thấy cảnh này, không ít người đẹp đều ngây người, bọn họ đều không nghĩ tới đẹp trai như Lý Phàm mà lại đánh nhau thuần thục như thế, đúng là quá ngầu rồi.

Các cô đều âm thầm coi Lý Phàm thành mục tiêu bạn trai tương lai của mình, có bạn trai như thế này, các cô sẽ cảm thấy rất an toàn.

.

Chương 1036: Mấy Người Chưa Ăn Cơm À

Lý Phàm mới đi được một lúc, đã có một số người đẹp muốn xin số điện thoại của anh.

Lý Phàm mỉm cười từ chối, anh biết mấy người đẹp này xin số điện thoại của anh để làm gì, nếu đã như thế, thì anh không có tâm trạng trò chuyện với họ, anh vươn người, xoay người rời khỏi đây ngay.

Mọi người đều cảm thấy bóng lưng của Lý Phàm rất đẹp mắt, nhất là mấy người đẹp đó, đều bị anh mê hoặc.

Không ít nam sinh chứng kiến cảnh tượng này đều thầm ngưỡng mộ và đố kỵ, đồng thời bọn họ cũng không hiểu rõ tại sao Lý Phàm lại không cho mấy người đẹp kia số điện thoại của mình.

Nếu là bọn họ, chắc chắn sẽ cho hết.

Nếu để Lý Phàm lên tiếng thì anh chỉ có thể nói, trong biệt thự của anh đã có nhiều người đẹp rồi, tất nhiên mấy cô gái kia rất xinh đẹp, nhưng vẫn còn kém xa người đẹp ở biệt thự của anh.

Hơn nữa ngộ nhỡ để Cố Họa Y biết được chuyện này, có lẽ cô sẽ đánh chết anh.

Lý Phàm vừa nghĩ đến đây đã không dám nghĩ tiếp nữa.

Đám người nhà họ Đế biết mấy người kia đã hành động thất bại, thì trong lòng bắt đầu lo sợ, liếc nhìn nhau, không biết phải làm thế nào, bọn họ đều có dự cảm không lành.

Lần này Lý Phàm muốn nhắm vào họ, thì họ cũng không còn cách nào khác, chẳng lẽ bọn họ thật sự phải đợi anh tìm đến tận nơi ư,

bọn họ nhất thời mơ màng, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Bọn họ nuốt nước miếng, rất đau đầu với kết quả này, nhất thời phải làm thế nào mới tốt, bọn họ liếc nhìn nhau, rồi lần lượt thở dài.

Đúng lúc này, cậu cả nhà họ Đế bỗng nảy ra một ý tưởng, rồi dứt khoát nói ra ngay.

Người nhà họ Đế nghe xong ý tưởng của cậu cả thì gật đầu, ai cũng ủng hộ cách làm này của đối phương.

Hóa ra ý tưởng của cậu cả nhà họ Đế là muốn sử dụng người bên cục cảnh sát để bắt nhốt Lý Phàm.

Người bạn ở cục cảnh sát mà cậu cả nhà họ Đế quen biết, có cấp bậc tiểu đội trưởng, nếu đối phương ra tay, thì dễ dàng bắt nhốt Lý Phàm mấy năm, rồi tùy ý kết một tội danh là được.

Anh quả quyết liên lạc với người bạn ở cục cảnh sát của mình ngay, đồng thời cũng cho đối phương một lợi ích.

Lúc người bạn ở cục cảnh sát đó biết cậu cả nhà họ Đế có chuyện nhờ vả mình, thì trong lòng nhất thời mừng rỡ, đây là chuyện tốt, anh không ngờ cơ hội lại đến đột ngột như thế, đây chính là kết quả mà anh mong muốn.

Nhưng người bạn ở cục cảnh sát đó đã chuẩn bị xong xuôi rồi, anh không dao động quá nhiều về chuyện này, mà dẫn người của mình hành động ngay.

Vì cảnh sát dễ dàng điều tra hành tung của một người, gần như chỉ trong mấy giây.

Trương Binh nhanh chóng dẫn cấp dưới của mình bắt đầu hành động.

Lý Phàm tìm một tiệm lẩu để lót dạ trước, thì Trương Binh bỗng dẫn người của mình xông vào.

Trương Binh đi thẳng về phía Lý Phàm, hờ hững nói: “Cậu còn ngồi đây ăn nữa hả, cậu có biết cậu đã phạm phải sai lầm gì không, mau đi theo tôi.”

Mấy cấp dưới bên cạnh anh ta nhất thời giữ chặt Lý Phàm, dứt khoát lấy còng tay ra còng anh lại.

Lý Phàm sửng sốt, trong lòng cực kỳ cạn lời, chuyện này là sao, anh đang ăn lẩu hát ca, sao đang yên đang lành lại bị người khác bắt lại như tội phạm thế này?
Lý Phàm gượng cười nói: “Có phải anh bắt nhầm người rồi không, tôi là người tốt.”
“Cậu mà là người tốt gì, bớt nói nhảm lại với tôi đi, tôi còn không biết trong lòng cậu đang nghĩ gì à, tôi nói cho cậu biết, dù cậu có bản lĩnh bằng trời, cũng không thoát nổi lòng bàn tay của tôi đâu.” Trương Binh tức giận nhìn Lý Phàm nói.

Lý Phàm bắt đầu đau đầu, đành phải đi theo đối phương một chuyến.

Sau khi tới cục cảnh sát, Trương Binh đích thân thẩm vấn Lý Phàm.

Lúc này, anh ta cố ý tắt hết máy ghi âm xung quanh.

.

Truyện Thám Hiểm
“Hôm nay coi như cậu xui xẻo, tôi không biết cậu đã làm gì trêu chọc cậu cả nhà họ Đế, nhưng nếu tôi đã tiết lộ mọi chuyện cho cậu biết, thì cậu đừng hòng có thể thoát ra ngoài.” Trương Binh khịt mũi khinh thường Lý Phàm, cười trên nỗi đau của người khác.

Lý Phàm nghe đến đây thì cũng biết đại khái là chuyện gì rồi, thảo nào Trương Binh lại dẫn người tới bắt anh, hóa ra là vì chuyện này, cậu cả nhà họ Đế thật sự đã tốn nhiều công sức để đối phó với anh, còn nhờ Trương Binh dẫn người tới nữa.

Kết quả này gần như nằm ngoài dự đoán của anh, nhưng Lý Phàm chẳng hề dao động, nếu đã như thế, thì anh sẽ từ từ chơi đùa với

mấy người đó.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Lý Phàm cũng ngả bài nói.

Trương Binh cười khẩy: “Cũng đơn giản thôi, chỉ cần nhốt cậu mấy năm là được.”
“Vậy cho tôi hỏi, tôi đã phạm tội gì mà nhốt tôi mấy năm?” Lý Phàm không hề nổi giận, mà cười híp mắt hỏi.

Trương Binh hừ lạnh: “Cậu ăn cắp, trộm đồ, giết người vân vân.”
“Anh đang bịa chuyện à?” Lý Phàm không hề phủ nhận vế cuối, nhưng hai vế đầu thì hoàn toàn vô căn cứ, nên anh không bao giờ thừa nhận.

Nhưng Trương Binh lại khoanh tay, chế giễu: “Cậu hãy nhận tội đi, tôi nói cậu có phạm tội gì, thì cậu phạm tội nấy, cậu không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi đâu.”
Lý Phàm nghe xong thì mất bình tĩnh, rõ ràng anh ta đang muốn đối đầu với anh, anh không khỏi nhức đầu, rốt cuộc anh đã trêu chọc gì đối phương, mà bọn họ luôn đối đầu với anh vậy?
Anh cũng mất hết kiên nhẫn rồi, khẳng định đối phương đang cố ý nhắm vào mình.

“Xem ra cậu không muốn thừa nhận, nếu đã như thế, thì tôi phải đánh đến khi cậu thừa nhận mới thôi.”
Đúng lúc này, Trương Binh búng tay, nhất thời có hai người xông vào, dẫn Lý Phàm vào một phòng trống ngay.

Trương Binh siết chặt nắm đấm phát ra tiếng răng rắc, cười nham hiểm nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm cũng chẳng lo sợ, mặc dù đang bị còng tay, nhưng không hề ảnh hưởng đến anh.

Trương Binh sải bước đi tới, đấm vào mũi Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn thấy nắm đấm của đối phương, thì nhẹ nhàng tránh qua một bên, rồi đạp vào bụng Trương Binh.

Trương Binh đau đến nghiến chặt răng, không ngừng rên rỉ, anh bắt đầu chửi thề, sao tên này lại lợi hại như vậy, làm anh không thể nhìn thấu, anh gần như phát nổ, quyết định ra tay với Lý Phàm lần nữa.

Lý Phàm đạp xuống bên dưới một chút, bộ phận nào đó của Trương Binh nhất thời bị thương, anh ta đau đến mức trợn trắng mắt, nhảy dựng lên, giận dữ gào thét: “Mấy người các cậu còn không mau giữ cậu ta lại.”
Anh chưa từng bị người khác đánh, nên muốn đích thân trừng trị Lý Phàm.

Mấy người kia định giữ Lý Phàm lại, nhưng anh dễ dàng thoát khỏi bọn họ, mặc dù sức bọn họ khá lớn, nhưng vẫn yếu hơn anh.

Lý Phàm nhún vai nói: “Mấy người chưa ăn cơm à, lấy thêm chút sức nữa đi.”.

Chương 1037: Gọi Cứu Viện

Mấy người Trương Binh nghe Lý Phàm nói vậy, thì gần như muốn phát nổ, thái độ của anh hoàn toàn khinh thường bọn họ, nên bọn họ quyết định phải trừng trị anh, để anh biết sự lợi hại của họ.

Nhưng dù mấy người này làm thế nào, cũng không thể làm gì được Lý Phàm, ai cũng bị anh đùa bỡn xoay vòng vòng.

Lý Phàm bỗng cảm thấy rất mất hứng, nên mặc kệ đám người này ngay: "Mấy người quá yếu, chưa đủ tư cách để đối phó với tôi đâu."
Anh đã chứng kiến cảnh tượng như vậy quá nhiều lần, nhưng không hề có tác dụng gì với anh.

"Tất cả dùng dùi cui cho tôi." Trương Binh không tin mình không đánh được Lý Phàm, anh nhất định phải dạy cậu ta một bài học, để cậu ta biết sự lợi hại của anh.

Bọn họ bắt đầu ra tay điên cuồng với Lý Phàm, hơn nữa còn cực kỳ tàn nhẫn, khiến người khác gần như không thể đoán trước.

Lý Phàm di chuyển quá nhanh, dù bọn họ làm thế nào cũng không thể đánh trúng anh.

Lý Phàm đấm vào một người trong số đó, người kia bay ngược ra ngoài, cực kỳ thảm hại rơi xuống sàn.

Mấy người khác thấy đồng bọn của mình bị đánh ra như vậy, thì không thể nào bình tĩnh được nữa, bọn họ hít sâu một hơi, nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ không dám tin đây là sự thật.

Kết quả này thật sự đã nằm ngoài dự đoán của họ.

Bọn họ không dám bước tới đối phó với Lý Phàm, ai cũng lộ vẻ mặt sợ sệt.

Nhưng Trương Binh lại một lòng muốn trừng trị Lý Phàm, ra sức giục cấp dưới của mình.

Mấy cấp dưới đó không dám làm trái ý của Trương Binh, đành phải liều mạng bắt đầu ra tay với Lý Phàm.

Hơn nữa bọn họ ra tay cực kỳ tàn nhẫn, gần như khiến người khác chẳng thể đề phòng.

Lý Phàm thấy thế cũng mỉm cười, đến giờ mà đám người đó vẫn tùy ý ra tay với mình, chẳng khác nào tự chuốc lấy khổ.

Nhưng anh không hề sợ hãi, mà nhẹ nhàng hạ gục đám người đó.

Trương Binh thấy cấp dưới của mình đều bị hạ gục, thì sắc mặt nhất thời giận dữ.

Lý Phàm đánh người trước mặt anh, chẳng khác gì không nể mặt anh.

“Cậu tiêu đời rồi, cậu đợi đó cho tôi.” Trương Binh nổi giận đùng đùng nói.

Lý Phàm mỉm cười không nói gì, nhìn anh ta như một tên ngốc.

Trương Binh vừa ra ngoài đã gọi một người đàn ông cao lớn tới.

Người đàn ông cao lớn đó nghe thấy Trương Binh gọi mình, thì vội vàng chạy tới: “Đội trưởng Trương, anh cần em giúp chuyện gì à?” Thái độ của anh cực kỳ khách sáo với Trương Binh, vì trước đây anh từng bị bắt vì tội ẩu đả, nếu không có Trương Binh thả anh ra, rồi cho anh công việc này.

Thì đến giờ anh vẫn bị nhốt ở trong đó.

Anh luôn muốn tìm cơ hội để nịnh bợ Trương Binh, ai ngờ hôm nay cơ hội đã tới rồi.

“Nuôi binh ngàn ngày dụng binh một giờ, mấy ngày nay tôi luôn không cho cậu giúp tôi, giờ đã đến lúc dùng đến cậu rồi.” Trương Binh cười híp mắt nói.

Người đàn ông cao lớn đó nhất thời vỗ ngực nói: “Anh Trương, em nhất định sẽ đồng ý ngay.”
“Tốt lắm, đúng lúc tôi có một chuyện làm phiền cậu, nếu cậu không làm được, thì tôi sẽ cho cậu đẹp mặt.”

Trương Binh cười khẩy.

Người đàn ông cao lớn đó biết đối phương đang nhờ anh trừng trị người khác, trong lòng anh mừng rỡ, mấy ngày nay anh luôn ngứa tay ngứa chân, muốn rèn luyện một tý, ai ngờ Trương Binh lại tạo cơ hội cho anh.

“Cái đó, lỡ em đánh quá nặng thì sao?” Người đàn ông cao lớn không nhịn được hỏi.

“Cậu đánh càng nặng càng tốt, thằng ranh đó làm tôi mất hết mặt mũi, nếu xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ bảo đảm cho cậu.” Trương Binh tức giận xua tay nói.

Người đàn ông cao lớn nghe xong thì trong lòng mừng rỡ, giờ mới không còn băn khoăn gì nữa.

Lúc Trương Binh quay về, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sửng sốt, mấy cấp dưới của anh đang hèn mọn bóp vai đấm chân cho Lý Phàm.

Phải biết rằng, chỉ có anh mới được hưởng thụ đãi ngộ này, mắt anh bùng lên lửa giận, như muốn ăn thịt Lý Phàm.

Thằng nhãi này này không hề nể mặt anh, chẳng phải cậu ta đang cố ý đối đầu với anh à?
Anh quyết định phải cho Lý Phàm biết mình lợi hại đến đâu, nên ra hiệu cho người đàn ông cao lớn.

Người đàn ông cao lớn nhanh chóng hiểu rõ, người mà Trương

Binh nhờ anh đối phó là ai, anh lộ vẻ mặt hung dữ đi về phía Lý Phàm.

Anh đã từng giết người, tất nhiên trên người sẽ có sát khí.

Ai ngờ Lý Phàm chẳng hề nhúc nhích.

Người đàn ông cao lớn vô tình nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, hình như anh đã nhìn thấy một biển thi thể trong mắt đối phương.

Anh nhất thời kinh ngạc, điều này đã làm anh bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.

Đợi anh hoàn hồn lại, Lý Phàm đã đấm trúng bụng anh rồi.

Người đàn ông cao lớn rên rỉ, đau đến mức ôm bụng, không ngừng lăn lộn dưới sàn.

Trương Binh xoa trán, mặt mày u ám, thằng ranh này thật mất mặt, anh vốn định nhờ cậu ta dạy Lý Phàm một bài học, để trút giận thay mình, ai ngờ cậu ta lại yếu ớt như vậy, bị Lý Phàm chiếm thế thượng phong trước.

Sau khi bớt đau, người đàn ông cao lớn nghiến chặt răng, giận dữ nhìn Lý Phàm, tốc độ ra tay cực kỳ nhanh như quạt gió lớn.

Lý Phàm mỉm cười không nói gì, hoàn toàn không để trong lòng, đúng lúc này, anh vươn tay đấm vào người anh ta.

Mặc dù người đàn ông cao lớn nhìn thấy rất rõ, nhưng Lý Phàm ra tay quá nhanh, khiến anh hoàn toàn không thể ngăn cản được.

Anh đau đến mức lùi về sau mấy bước, suýt không đứng vững.

Lý Phàm hờ hững nói: “Thực lực như vậy cũng muốn múa rìu qua mắt thợ với tôi?”
Bị đánh trúng hai lần liên tiếp, toàn thân người đàn ông cao lớn đã vô cùng đau đớn, không nhịn được muốn rời khỏi đây, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Trương Binh, anh lại từ bỏ suy

nghĩ này.

Nếu anh cầu xin Lý Phàm, chắc chắn Trương Binh sẽ không tha cho anh, anh biết rõ lòng dạ anh ta độc ác đến cỡ nào.

Người đàn ông cao lớn như phát điên, dốc hết sức lao về phía Lý Phàm.

Lý Phàm túm cổ anh ta, rồi bẻ tay ra sau, vật ngã người đàn ông cao lớn ngay.

Người đàn ông cao lớn cảm thấy xung quanh đầu đều là sao, trời đất quay cuồng rồi ngất xỉu.

Trương Binh chứng kiến cảnh tượng này thì sợ đến ngây người, không ngờ Lý Phàm lại nhẹ nhàng hạ gục người đàn ông cao lớn như vậy, phải biết rằng một mình cậu ta có thể đánh với mấy chục người, ban đầu anh thấy cậu ta đánh đấm khá tốt.

Nên mới thả đối phương ra ngoài làm đàn em của mình, ai ngờ người mà anh lấy làm kiêu ngạo lại không đỡ nổi một đòn trước mặt Lý Phàm.

Lý Phàm từng bước áp sát Trương Binh, anh ta bỗng có dự cảm không lành, lùi về sau mấy bước, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Anh nhìn Lý Phàm như nhìn thấy ma, vì đối phương quá đáng sợ, nếu nói anh không sợ thì chắc chắn đó là giả.

“Cậu đừng tới đây, nếu cậu còn bước tới, cậu sẽ hối hận.” Trương Binh liên tục lùi về sau, giọng nói bắt đầu run rẩy.

Trương Binh chỉ nhìn thấy một bóng đen, rồi trong phòng vang lên tiếng tát lanh lảnh..

Chương 1038: Uy Hiếp

Mọi người có mặt tại đây đều trợn tròn mắt, nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ không dám tin đây là sự thật, mọi thứ diễn ra ở trước mắt đã nằm ngoài sức tưởng tượng của họ, khiến bọn họ khó mà tin nổi.

Trên mặt Trương Binh hiện lên dấu tay đỏ ửng, anh đau đến mức suýt phát khóc, rồi ôm mặt, vừa giận vừa sợ nhìn Lý Phàm, từ nhỏ đến lớn, chưa ai dám đánh anh như vậy.

Không ngờ thằng nhãi này dám tát anh, cậu ta cố ý để anh lúng túng đúng không?
"Cậu!" Trương Binh tức giận chỉ mặt Lý Phàm, gần như nói không nên lời.

Lý Phàm hờ hững nói: "Đây là do anh tự chuốc lấy, được rồi, tôi nên ra ngoài thôi."
Trương Binh vô thức quát: "Các cậu nghĩ cách chặn cậu ta lại cho tôi, mau chặn cậu ta lại."
Mọi người nghe vậy thì nhìn nhau, ai cũng không dám ngăn cản Lý Phàm, bọn họ đâu có lá gan chặn đường anh, đến giờ bọn họ vẫn còn thấy đau từ vết thương ban nãy đây.

Mà lúc này, Lý Phàm vừa bước ra ngoài thì va phải một người đàn ông trung niên.

Đôi mắt của người đàn ông trung niên này rất đặc biệt, cực kỳ sắc bén như diều hâu, dường như có thể nhìn thấu người khác.

Lý Phàm thấy thế thì nhíu mày, lúc nãy khi đụng trúng đối phương, anh đã bị nội lực của ông ta phản ngược lại.

Cũng may nội lực của anh thâm hậu, bằng không sẽ giống đối

phương rồi.

Người đàn ông trung niên đó lùi về sau mấy bước, ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, ông là cao thủ nội gia, hiếm khi gặp phải đối thủ, nhưng sau khi nhìn thấy Lý Phàm còn trẻ như vậy, thì không thể nào bình tĩnh lại được.

Ông không khỏi tán thưởng nhìn Lý Phàm, ở Võ Thành, rất ít cao thủ trẻ tuổi như vậy, trong ấn tượng của ông, ông nghĩ rằng chỉ có các cậu chủ nhà họ Đế mới có nội lực thâm hậu như vậy.

Không ngờ trên người chàng trai bình thường cũng có thực lực mạnh mẽ đến thế.

Lúc Trương Binh đuổi ra ngoài, nhìn thấy người đàn ông trung niên, thì như chuột nhìn thấy mèo, rồi rùng mình, cúi đầu khẽ nói: “Ba, sao ba lại tới đây?”
“Ba tới thăm con, ba đã sai người đi nghe ngóng rồi, ba nghe nói ở cục cảnh sát thành tích của con rất tốt, hơn nữa còn thường xuyên giúp người khác giải quyết mọi chuyện, chuyện này có thật không?”
Người đàn ông trung niên cười hỏi.

Trương Binh không khỏi chột dạ, cười lúng túng, thật ra đó đều tin vịt do anh sai người đồn ra ngoài, để làm biểu tượng thôi, như vậy ba anh sẽ không cho rằng anh chỉ chơi bời lêu lổng.

Ai ngờ ba anh lại đích thân tới tận đây, anh không thể nào bình tĩnh lại được, vội lau mồ hôi lạnh, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Ngược lại đây là chuyện xấu đối với anh.

Anh cực kỳ đau đầu, nhất thời không biết phải làm gì.

Người đàn ông trung niên bỗng nhìn thấy dấu tay trên mặt Trương Binh, nên sắc mặt trở nên lạnh lẽo, hình như nhiệt độ xung quanh đang giảm nhanh chóng.

Ông không bao giờ tha thứ cho người đã tát con trai ông.

Ông nhất thời mất bình tĩnh, rất buồn bực, rốt cuộc là ai lại to gan đến thế, dám đánh con trai ông.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mặt con bị sao thế, ai đã đánh con?” Giọng điệu người đàn ông trung niên trở nên nghiêm khắc, đồng thời cũng mang theo vẻ lo lắng của người cha.

Dám đánh con trai ông, ông nhất định phải khiến người đó trả giá đắt.

“Cái đó…” Trương Binh nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói: “Con cứ nói ra đi, ba sẽ làm chủ cho con.”
Trương Binh vô thức nhìn Lý Phàm, anh vẫn không nuốt trôi cơn tức đó, giờ ba anh không hề hay biết về tình hình nơi này, nên đây là cơ hội tốt, anh quả quyết chỉ tay về phía Lý Phàm.

“Ba, là cậu ta, chính cậu ta đã đánh con.” Trương Binh nói.

Người đàn ông trung niên nghe xong mới nhìn về phía Lý Phàm, trong lòng ông rất nghi ngờ, chuyện này không đúng, lúc nãy khi đối phương đụng trúng ông, còn đích thân xin lỗi ông nữa.

Sao đối phương có thể là hạng người đó?
“Con nói rõ tình huống ra xem nào.” Người đàn ông trung niên không khỏi nổi giận, muốn nghe lời giải thích con trai.

“Ba, thật ra là thế này, thằng nhãi này phạm tội ăn cắp, ai ngờ lúc con thẩm vấn cậu ta, cậu ta lại không thừa nhận, nên con mới bất đắc dĩ dẫn cậu ta đến đây, ai ngờ lại bị cậu ta tát vào mặt.”
Trương Binh bắt đầu đổi trắng thay đen, đồng thời giả vờ vô tội.

Người đàn ông trung niên không khỏi nhíu mày: “Con không nên lạm dụng tư quyền.”
Trương Binh do dự, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

“Ba, con hứa con sẽ không làm như vậy nữa.” Trương Binh than

thở.

Lúc này người đàn ông trung niên mới bỏ qua chi tiết nhỏ nhặt này, ông nhìn về phía Lý Phàm nói: “Cậu phạm tội còn đánh người là sai rồi.”
Lý Phàm nghe giọng điệu của đối phương thì biết ông vẫn có thể nói lý lẽ, nên khẽ cười nói: “Thật ra là thế này, nói tới có lẽ ông cũng không dám tin, nhưng ông phải nghe tôi giải thích.”

Người đàn ông trung niên cũng muốn nghe xem anh sẽ nói gì.

Lúc Lý Phàm kể lại đầu đuôi mọi chuyện, sắc mặt người đàn ông trung niên ngày càng ảm đạm, ông không ngờ con trai mình lại làm chuyện như vậy, làm ông cực kỳ tức giận.

Trương Binh càng nghe càng kinh hồn bạt vía, anh không ngờ Lý Phàm lại kể hết mọi chuyện, lưng anh toát mồ hôi lạnh, lần này xong rồi, nếu để ba biết, chắc chắn sẽ vì đại nghĩa diệt thân.

Trong lòng anh đang hận Lý Phàm muốn chết, cậu ta cố ý hãm hại anh đúng không?
Lý Phàm chẳng thèm bận tâm đến suy nghĩ của Trương Binh, lúc đối phương che giấu sự thật, cũng đâu nghĩ đến cảm nhận của anh, tất nhiên anh cũng chẳng cần nghĩ đến cảm nhận của anh ta.

Sắc mặt người đàn ông trung niên lạnh lẽo, quay đầu nói: “Những gì cậu ta nói là thật à?”
“Ba, ba đừng nghe cậu ta nói lung tung, con là con trai ruột của ba, dù thế nào ba cũng không được tin người ngoài.” Trương Binh vô thức ngả bài tình cảm, đồng thời nháy mắt với mấy cấp dưới của mình.

Mấy cấp dưới đó cũng vội nói: “Đúng đó, đại đội trưởng Trương, gần đây anh Trương luôn làm việc tốt, sao có thể là hạng người đó, hơn nữa ngày nào cũng có người tặng hoa hồng cho anh Trương.”
Người đàn ông trung niên nghe Trương Binh nói thế, cộng thêm lời tâng bốc của đám bạn xấu anh ta, nên vô thức xem con trai mình là chiến sĩ thi đua.

“Xem ra ba đã hiểu lầm con rồi.” Người đàn ông trung niên không hề nghi ngờ tin tưởng con trai mình, ông tin Trương Binh sẽ không làm chuyện như vậy.

Trương Binh thở phào nhẹ nhõm, cũng may chuyện này đã vòng lại rồi.

“Tôi chỉ cần lời xin lỗi.” Yêu cầu của người đàn ông trung niên rất đơn giản, chỉ muốn đối phương xin lỗi con trai ông.

Nếu đúng như lời con trai ông nói, đối phương vẫn phải bị nhốt mấy năm, thì mới là hành hạ..

Chương 1039: Bắt Nhầm Người Tốt Rồi

Nếu đối phương xin lỗi con trai ông, thì người đàn ông trung niên sẽ không so đo chuyện này nữa, ngược lại nếu đối phương không làm thế thì ông sẽ không tha cho cậu ta.

Lý Phàm ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên, mặc dù yêu cầu của đối phương rất thấp, nhưng anh không làm gì sai, dù xin lỗi thì cũng phải là Trương Binh xin lỗi anh mới đúng.

Trương Binh cũng không phục, anh cho rằng làm như vậy quá hời cho đối phương, anh không chỉ bắt Lý Phàm phải xin lỗi, mà còn muốn cậu ta phải trả giá đắt, nên trong lòng cực kỳ không cam lòng.

Anh đã nghĩ xong rồi, phải cho đối phương biết sự lợi hại của anh.

“Tôi sẽ không xin lỗi.” Lý Phàm lắc đầu nói.

Lý Phàm vừa dứt lời, sắc mặt người đàn ông trung niên đã trở nên lạnh lẽo, ông cho rằng anh quá hống hách, không ngờ anh dám nói thế với ông, ông cảm thấy mình đã rất dễ chịu với anh rồi.

Ai ngờ anh lại không biết cảm kích.

“Nếu cậu không xin lỗi thì tôi sẽ tát cậu lại, để lấy lại mặt mũi cho con trai tôi.” Người đàn ông trung niên hừ lạnh, đối phương không nể mặt ông thì ông cũng không cần làm thế với anh.

Giờ ông đã nổi sát khí rồi, muốn cho đối phương thấy ông lợi hại thế nào.

Lý Phàm nghe vậy thì mỉm cười không nói gì, ngược lại còn xem đây là chuyện cười.

Người đàn ông trung niên không khỏi nổi giận, thằng nhãi này đang tỏ thái độ gì thế?
Trương Binh thầm mừng rỡ, đây đúng là cơ hội tốt với anh, anh nóng lòng hy vọng ba mình có thể dạy dỗ Lý Phàm, nên nhìn ông không chớp mắt.

Sắc mặt người đàn ông trung niên trở nên lạnh lẽo, từ tốn đi về phía Lý Phàm, rồi tát thẳng vào mặt anh, lúc ông sắp đánh trúng đối phương, thì bắt đầu mất bình tĩnh.

Ông kinh ngạc phát hiện thực lực của đối phương không hề đơn giản, dù ông đánh thế nào cũng không thể làm gì được anh, điều này làm ông không khỏi nhức đầu, chuyện này là sao, kết quả này hoàn toàn trái ngược so với những gì ông nghĩ.

Ông không ngờ mình vừa giơ tay lên, đã bị đối phương chặn lại rồi.

Lý Phàm hờ hững nói: “Tôi khuyên ông tốt nhất đừng ra tay với tôi, bằng không ông sẽ nhận lấy quả đắng.”
Người đàn ông trung niên tức đến bật cười ngay, thằng nhãi này thật ngông cuồng, ông đã nghĩ xong rồi, phải trừng trị Lý Phàm thích đáng, nhưng dù ông ra tay thế nào, cũng bị anh nhẹ nhàng chống đỡ.

Sắc mặt người đàn ông trung niên không nén được giận, tốt xấu gì ông cũng là người có máu mặt, ai ngờ lại không làm được gì Lý Phàm, ông nghiến chặt răng, vội phất tay nói: “Các cậu nhốt cậu ta lại cho tôi.”
Ông cũng bắt đầu mất kiên nhẫn rồi, ông không biết Lý Phàm lấy đâu ra can đảm, mà dám lớn tiếng với ông, ông muốn để anh nếm thử sự lợi hại của ông, bằng không chắc chắn anh sẽ không biết trời cao đất rộng.

Lý Phàm nghe xong thì không hề lo sợ, sau khi bị nhốt, anh khẽ cười nhìn người đàn ông trung niên: “Tôi cá ông nhất định sẽ hối hận.”

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì sửng sốt, không ngờ thằng

nhãi này lại nói ông sẽ hối hận, suy nghĩ này của cậu ta thật ngây thơ.

Ông không biết Lý Phàm lấy đâu ra tự tin, mà ăn nói mạnh miệng với mình như vậy.

“Thế à, vậy cậu nói thử xem tại sao tôi lại hối hận?” Người đàn ông trung niên tức đến bật cười, ông ngược lại muốn nghe xem rốt cuộc anh muốn làm gì.

Lý Phàm vội nói: “Cũng đơn giản thôi, chỉ cần ông cho tôi cơ hội gọi điện là được.”
Người đàn ông trung niên khoanh tay, cũng mỉm cười, hoàn toàn không để trong lòng.

Nhưng lúc này, Trương Binh lại kỳ lạ chế giễu: “Tôi thấy cậu nên từ bỏ suy nghĩ này đi, giao thiệp của ba tôi vượt xa sức tưởng tượng của cậu, cậu muốn gọi cứu viện tới cũng vô ích thôi.”
Anh biết thân phận của ba mình ở Võ Thành, chỉ có mấy người mới có thể khiến ba anh nể mặt.

Anh không tin Lý Phàm có thể quen biết mấy nhân vật máu mặt đó.

Nhưng người đàn ông trung niên lại khẽ nhíu mày, nhìn dáng vẻ tự tin của Lý Phàm thì luôn có dự cảm không lành, lỡ đối phương thật sự quen biết nhân vật lớn thì sao?
Rồi ông lắc đầu, Lý Phàm chỉ là người bình thường, sao có thể quen biết nhân vật lớn chứ, dù có thì ông cũng sẽ công tư phân minh, không vì thế mà thả người.

Lý Phàm gọi thẳng cho đội trưởng Chương, anh biết với tình hình trước mắt, chỉ có đội trưởng Chương mới có thể giúp đỡ anh.

Đội trưởng Chương nghe xong chuyện này, thì sắc mặt trở nên lạnh lẽo ngay, anh biết rõ Lý Phàm là ai, anh ấy là người tốt, còn giúp anh bắt Tây Bắc Chi Hổ.

Giờ lại bị cục cảnh sát ở Võ Thành bắt giữ, thật nực cười, chẳng khác gì câu chuyện trào phúng.

“Anh đưa điện thoại cho ông ta đi, để tôi với ông ta đôi lời.”
Đội trưởng Chương quen rất nhiều người ở cục cảnh sát Võ Thành, anh quyết định, dù thế nào cũng phải giải cứu Lý Phàm.

Lý Phàm nói với người đàn ông trung niên: “Đây là điện thoại của ông, nên ông nghe máy đi.”
Người đàn ông trung niên nghe vậy thì cả người mất bình tĩnh, chuyện gì thế này, chuyện này đâu liên quan đến ông, kết quả này đã nằm ngoài dự đoán của ông.

Nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin đây là sự thật.

Người đàn ông trung niên vừa nghe thấy tiếng và giọng điệu của đội trưởng Chương, thì cả người chấn động, rồi trợn mắt há mồm nhìn Lý Phàm, ông không ngờ anh lại quen biết đội trưởng Chương.

Ông nghiêm mặt, đội trưởng Chương là người có tiếng ở Hán Thành, nếu đối phương cáo trạng ông thì phiền to rồi.

“Đội trưởng Chương, sao lại là cậu, chẳng lẽ cậu muốn bênh vực thằng nhóc này?” Người đàn ông trung niên luôn cho rằng Lý Phàm là kẻ đầu têu thói xấu, nên vô thức xem đội trưởng Chương là đồng lõa.

Mặc dù ông không đấu lại đội trưởng Chương, nhưng ông có thể dùng sự thật để chứng minh, dù chuyện này ầm ĩ đến mức đó, thì ông cũng có thể nắm chắc.

“Ông Trương, ông đang làm gì vậy, ông bắt Lý Phàm làm gì, trước đây anh ấy đã cùng tôi bắt Tây Bắc Chi Hổ, huống chi anh ấy là người giàu có, cần gì phải ăn cắp?”
“Hả, đội trưởng Chương, Tây Bắc Chi Hổ là do cậu và cậu ta cùng bắt à, cậu ta chỉ là người bình thường thôi mà, lấy đâu ra nhiều tiền như thế?” Người đàn ông trung niên nghe xong thì sửng sốt, chuyện này là sao, chẳng lẽ ông thật sự đã bắt nhầm người tốt? Trán ông không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nếu đúng là như vậy thì thật sự phiền to rồi.

Trong điện thoại, đội trưởng Chương rất bất đắc dĩ và cạn lời: “Sao ông vẫn hồ đồ như vậy, chuyện này ông nên hỏi rõ con trai ông đi, lúc nãy tôi đã điều tra chuyện của anh ta rồi, con trai ông chơi bời lêu lổng, còn…”.

Chương 1040: Đừng Tìm Đường Chết!

Người đàn ông trung niên càng nghe, sắc mặt càng khó coi, nhất là khi biết con trai mình chơi bời lêu lổng, ông gần như muốn chửi thề, không ngờ con trai mình lại mất mặt như thế, làm ông rất thất vọng.

Trương Binh không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu anh biết, chắc chắn sẽ sợ hết hồn, anh thấy thái độ ba mình nghiêm túc như thế, thì càng nghĩ càng cảm thấy hơi kỳ lạ.

.

truyện ngôn tình
Người đàn ông trung niên vội nói được được, sau khi bảo đảm với đội trưởng Chương sẽ xử lý chuyện này, mới cúp máy.

Trương Binh cười hỏi: “Ba, sao rồi ạ, có phải nhân vật lớn đó không có tác dụng gì đúng không?”
“Con có biết là ai gọi cho ba không hả?” Người đàn ông trung niên lạnh lùng hỏi.

Trương Binh không quan sát kỹ vẻ mặt giận dữ của người đàn ông trung niên, ngược lại còn bĩu môi nói: “Có thể là ai được chứ, hạng người như cậu ta làm sao mời được nhân vật lớn giúp đỡ?”
Người đàn ông trung niên nghe vậy thì cực kỳ thất vọng về con trai mình, đúng lúc này, ông bỗng tát vào mặt Trương Binh.

Lần này Trương Binh suýt không đứng vững.

“Ba, sao ba lại đánh con, con đã làm sai chuyện gì chứ?” Trương Binh rất khó hiểu nhìn người đàn ông trung niên, không hiểu rốt cuộc ba anh nổi điên vì chuyện gì.

Người đàn ông trung niên cười khẩy: “Lúc nãy là đội trưởng Chương đã gọi cho ba, cậu ấy đã biết chuyện này rồi, hơn nữa còn cố ý điều tra con, cuối cùng cậu ấy nói là do con ngụy tạo, bình thường con chơi bời lêu lổng, thường xuyên nhận lợi ích của người khác, rồi thả người ra đúng không?”
Trương Binh tặc lưỡi, anh luôn che giấu không dám nói chuyện này ra ngoài, ai ngờ đội trưởng Chương lại vì một tên tầm thường, mà bỏ nhiều công sức điều tra mọi chuyện về anh như vậy.

Anh không bao giờ ngờ tới kết quả này, nhất thời có tật giật mình, không biết phải nói gì.

Người đàn ông trung niên thấy con trai có tật giật mình, thì hiểu rõ mọi chuyện, ông thất vọng nhìn Trương Binh nói: “Con làm ba quá thất vọng, ba còn tưởng con có thể làm việc chăm chỉ, ai ngờ con lại làm ra chuyện như vậy.”
Trương Binh bị khiển trách thì không nói nên lời, trong lòng anh hận Lý Phàm muốn chết, nếu không phải cậu ta gọi cho đội trưởng Chương, thì anh sẽ không bị ba quát tháo.

“Ba, giờ chúng ta đã là người cùng thuyền rồi, không bằng ba nhốt cậu ta lại, rồi nói với đội trưởng Chương rằng, chúng ta thả người rồi, dù gì anh ta cũng chẳng biết được chuyện này, anh ta đang ở Hán Thành, còn chúng ta thì ở Võ Thành.” Trương Binh xoa tay cười nói.

Người đàn ông trung niên còn tưởng con trai đã biết sai rồi sửa đổi, ai ngờ lại càng đi càng sai, ông cười khẩy nói: “Làm người biết sai thì phải sửa, con còn không biết xấu hổ nói ra những lời đó, mau ngậm miệng lại cho ba.”
Sắc mặt Trương Binh cực kỳ khó coi, nhất thời không biết nên nói gì, anh lầu bầu một lát, rồi bắt đầu ngoan ngoãn.

Người đàn ông trung niên cực kỳ thất vọng về cách làm của con trai, lạnh lùng quát: “Con còn không mau thả người ra, bằng không chúng ta sẽ tiêu đời.”
“Ba có cần khoa trương thế không?” Trương Binh không cho là thế, anh nghĩ rằng ba mình đã chuyện bé xé ra to.

Người đàn ông trung niên lại giơ tay lên, định tát Trương Binh lần nữa, anh lau mồ hôi lạnh, giờ mới không dám ý kiến, dứt khoát thả người, thật ra trong lòng anh rất khó chịu, nếu thả Lý Phàm ra ngoài, sẽ là chuyện xấu với anh.

Nhưng trước mắt, anh cũng không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải thỏa hiệp.

Cuối cùng Trương Binh nghiến răng, thả Lý Phàm ra ngoài.

Lý Phàm cười nói: “Anh thả tôi ra làm gì, tôi muốn ở trong đây một lát.”
Mà lúc này, điện thoại của người đàn ông trung niên lại đổ chuông.

Trong điện thoại đội trưởng Chương căn dặn, nếu trong vòng 10 phút không thấy Lý Phàm gọi cho anh ta, thì người đàn ông trung niên khó mà giữ được vị trí của mình.

Người đàn ông trung niên hít sâu một hơi, đội trưởng Chương để tâm như vậy, càng làm ông không dám thất lễ, ông gần như cung kính Lý Phàm thành ông nội: “Cậu Lý, cậu hãy thương cho tôi mà mau ra ngoài đi, đừng sinh sự nữa.”
Đồng thời ông cũng đạp vào người con trai không có tiền đồ của mình, Trương Binh giật mình, nhất thời không biết phải nói gì, anh nuốt nước miếng, nửa ngày vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Chuyện đã đến nước này, anh đành phải bình tĩnh lại, dù gì việc anh mất bình tĩnh cũng là chuyện xấu.

Lý Phàm thờ ơ nói: “Được rồi, ông bớt nói những lời này với tôi đi, tôi sẽ không ra ngoài, chẳng phải mấy người nói tôi đã làm sai à?”
Trương Binh đành phải vả mặt mình nói: “Cậu Lý, đây đều là lỗi của tôi, tôi không nên nghe lời nhà họ Đế đối đầu với cậu.”
“Nhưng anh đã làm lỡ nhiều thời gian của tôi, nên tôi cảm thấy rất thua thiệt.” Lý Phàm khẽ cười nói.

Trương Binh cũng không ngốc, anh cũng nhìn ra Lý Phàm đang muốn đưa ra yêu cầu, anh đã chuẩn bị ổn thỏa rồi, dù đối phương

đưa ra yêu cầu quá đáng thế nào, anh cũng sẽ nghĩ cách đồng ý.

“Cậu Lý, đây đều là lỗi của tôi, cậu muốn đưa ra yêu cầu gì thì cứ việc nói ra, chắc chắn tôi sẽ hoàn thành giúp cậu.” Trương Binh ra sức nịnh bợ.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy dáng vẻ này của con trai, thì rất bất ngờ, đồng thời cũng thầm khinh thường, ông không ngờ con trai còn không có tiền đồ hơn ông nghĩ.

“Nếu đã như thế thì anh bắt cậu cả nhà họ Đế đến đây, nhốt mấy ngày đi.” Lý Phàm hờ hững nói.

Nếu cậu cả nhà họ Đế muốn chơi chiêu này với anh, không bằng dùng gậy ông đập lưng ông, tiện thể để anh ta biết hậu quả của việc đắc tội với anh.

Trương Binh nghe xong thì bắt đầu mất bình tĩnh, anh bỗng hít ngụm khí lạnh, mặc dù anh là cảnh sát, nhưng cực kỳ kiêng dè cậu cả nhà họ Đế.

Nếu giờ anh bắt cậu cả nhà họ Đế đến đây, chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Hơn nữa anh cũng không có lá gan đó, anh lau mồ hôi lạnh, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Lý Phàm không có tâm trạng để ý đến cảm nhận của đối phương: “Anh có đi không, nếu anh không đi thì tôi sẽ không ra ngoài, sau khi quay về chắc chắn tôi sẽ thêm mắm thêm muối kể lại chuyện này với đội trưởng Chương.”
Trương Binh sửng sốt, rõ ràng đây là lời uy hiếp trắng trợn, anh không ngờ Lý Phàm lại đùa bỡn như thế, nên nhất thời hoảng loạn.

Người đàn ông trung niên thấy con trai do dự như thế, thì tức giận đạp vào người anh ta: “Con còn không mau làm theo lời của cậu Lý đi, con muốn chết chứ ba thì chưa đâu.”.

Chương 1041: Giận Mà Không Dám Nói

Một lúc sau Trương Binh mới vỡ lẽ, anh vội làm theo ý của ba mình, thật ra anh cũng rất luống cuống, anh biết nếu không giải quyết chuyện này ổn thỏa, chắc chắn ba anh sẽ cho anh một bạt tai.

Anh cũng không do dự gì nhiều, mà bắt đầu hành động ngay.

Người đàn ông trung niên kia thấy con trai đã đồng ý, thì nhất thời tức giận trợn mắt, nếu ông không dạy dỗ anh ta, e rằng anh ta sẽ không bước ra.

Trương Binh đành phải bắt đầu hành động, anh đang nghĩ cách bắt cậu cả nhà họ Đế tới đây, dù gì anh ta cũng là nhân vật có tiếng ở Võ Thành, nên anh không có lá gan đối đầu với anh ta.

Giờ anh cũng không do dự gì nhiều, chuyện đã đến nước này, anh đành phải hít sâu một hơi, không nghĩ ngợi thêm nữa, anh biết trước mắt anh cần phải bình tĩnh mới được, bằng không mọi chuyện đều là vấn đề to tát.

Kết quả này không hề bất ngờ với Trương Binh, rồi anh nghĩ ra một cách hay, có thể dụ cậu cả nhà họ Đế đến đây.

Nghĩ như vậy, Trương Binh dứt khoát gọi cho cậu cả nhà họ Đế.

Cậu cả nhà họ Đế nhận được điện thoại của Trương Binh, thì cả người cảm thấy khó mà tin nổi, nhất là lúc biết Lý Phàm sẽ bị nhốt mấy năm, thì trong lòng vô cùng vui sướng.

“Ha ha, tôi sẽ mời anh một bữa để báo đáp anh.” Cậu cả nhà họ Đế rất vui vẻ, quyết định phải mời Trương Binh đi ăn.

Trương Binh nghe xong thì trong lòng nhất thời mừng rỡ, đây đúng là cơ hội tốt, nếu giờ đối phương tự tìm đến đây, thì đâu còn gì bằng.

“Được, vậy anh mau tới đây đi.” Trương Binh nở nụ cười đáp.

Đây chính là kết quả mà anh mong muốn, anh còn lo đối phương sẽ không tới, giờ xem ra anh đã nghĩ nhiều rồi, anh ta không tới mới là lạ đó.

Cậu cả nhà họ Đế bắt đầu xuất phát ngay, vừa đến điểm hẹn đã nhìn thấy Trương Binh, anh ta vội đi tới cười ha hả: “Anh Trương, anh thật xuất sắc, tôi biết anh làm được mà, anh muốn ăn hay chơi gì, thì cứ việc nói với tôi, tôi sẽ thỏa mãn cho anh hết.”
Trong lòng Trương Binh tràn đầy khinh thường, còn muốn ăn chơi cái gì, đến thân mình còn khó mà giữ được đây.

Trương Binh lạnh lùng phất tay, một đám cảnh sát bỗng nhảy ra từ trong góc.

Cậu cả nhà họ Đế ngẩn người, nếu không tận mắt chứng kiến, anh không dám tin đây là sự thật, anh khó hiểu nhìn Trương Binh, không biết đối phương đang có ý gì.

Anh nhất thời mơ màng, chuyện này khác hẳn so với những gì anh nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh vò đầu, nửa ngày vẫn không hiểu rõ Trương Binh bị gì.

“Anh làm vậy là có ý gì, tại sao tại bắt tôi?” Cậu cả nhà họ Đế gãi đầu, cảm thấy rất khó hiểu, anh không biết tại sao đối phương lại làm thế.

Trương Binh khẽ cười nói: “Ý gì ư, chẳng phải tôi đang bắt anh về đồn à?”
Sắc mặt cậu cả nhà họ Đế trở nên khó coi, là cậu cả nhà họ Đế, anh ta chưa từng chịu sỉ nhục như này, nên bắt đầu đe dọa Trương Binh: “Anh thật to gan, anh biết tôi là ai không, nếu anh dám bắt tôi, tôi sẽ cho anh đẹp mặt.”
Ai ngờ Trương Binh lại giả vờ sợ hãi, tấm tắc: “Tôi sợ quá đi mất,

hôm nay anh không thoát khỏi tay tôi đâu, dẫn người đi.”
Mấy người đó liếc nhìn nhau, không ai nói lời thừa thãi nào, dứt khoát dẫn cậu cả nhà họ Đế rời khỏi nơi này.

Cả người cậu cả nhà họ Đế mơ màng, thật sự rất bất ngờ về chuyện này, anh giận dữ nhìn Trương Binh, như muốn ăn thịt đối phương.

Anh không hiểu tại sao anh ta lại làm thế.

Trương Binh nhìn thấy ánh mắt của cậu cả nhà họ Đế, thì không hề sợ hãi, ngược lại còn nhìn anh ta như một tên ngốc.

Cậu cả nhà họ Đế bắt đầu khó hiểu, lẽ ra đối phương nên thả anh đi mới đúng, nhưng anh ta lại dám bất kính với mình, làm anh cảm thấy vô cùng khó chịu, hận không thể đánh Trương Binh một trận.

Nhưng Trương Binh chẳng hề để tâm đến chuyện này, dù gì cũng có ba anh chống đỡ, nên anh không sợ nhà họ Đế tới sinh sự.

Cứ thế cậu cả nhà họ Đế bị dẫn đến cục cảnh sát.

Giờ cậu cả nhà họ Đế mới biết Trương Binh không hề hù dọa mình, anh nuốt nước miếng, rất sợ tiếp theo sẽ có chuyện gì đó đang đợi mình.

Cùng lúc đó, cậu cả nhà họ Đế nhìn thấy Lý Phàm, thấy anh ta bình an vô sự, thậm chí còn không bị nhốt, thì nhất thời mất bình tĩnh, anh hít ngụm khí lạnh, hoàn toàn bất ngờ trước chuyện này.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, anh không dám tin đây là sự thật, chuyện gì thế này, sao thằng nhãi này chẳng hề hấn gì?
Lý Phàm nhìn thấy cậu cả nhà họ Đế thì mỉm cười nói: “Là ai đây ta, chẳng phải là cậu cả nhà họ Đế ư, hóa ra anh cũng ở đây à, thật trùng hợp.”
Cậu cả nhà họ Đế nghe thấy lời châm chọc của Lý Phàm thì liên tục biến sắc, rõ ràng là anh nhờ Trương Binh trừng trị Lý Phàm, ai ngờ anh lại là người bị trừng trị.

“Trương Binh, anh làm vậy là sao?” Cậu cả nhà họ Đế nhìn Trương Binh, như đang chất vấn đối phương.

Trương Binh cười khẩy đáp: “Anh có tư cách gì mà dám ăn nói như vậy với tôi, tôi thấy đầu óc anh có vấn đề rồi đó, tôi nói cho anh biết, đây là do anh tự chuốc lấy, tốt nhất là anh nên khách sáo với cậu Lý một chút, bằng không, không ai bảo đảm được anh đâu.”
Cậu cả nhà họ Đế nghe xong thì hít sâu một hơi, anh cũng không ngốc, nên nhìn ra Trương Binh không nói đùa với mình.

Ba Trương Binh hờ hững nhìn cậu cả nhà họ Đế, rồi hừ lạnh: “Là cậu bảo con trai tôi ra tay với cậu Lý đúng không?”
Giờ cậu cả nhà họ Đế mới phát hiện ngoài Trương Binh và Lý Phàm thì vẫn còn một người nữa, anh vô thức quan sát người này, giờ trong đầu mới có ấn tượng, chẳng phải người này là đội trưởng chính nghĩa nhất Võ Thành à?
Anh rùng mình, bỗng có dự cảm không lành, cộng thêm thái độ của ông ta đối với Lý Phàm, anh có thể nhìn ra quan hệ giữa ông ta và Lý Phàm không hề đơn giản.

Anh hít sâu một hơi, nửa ngày vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Cậu cả nhà họ Đế gãi đầu nói: “Cái đó, đúng đúng, là tôi đã nhờ anh ta.”
“Cậu ra tay với cậu Lý là bất kính với tôi, nếu đã như thế, tôi sẽ trừng phạt cho cậu biết.” Ba Trương Binh lạnh lùng nhìn anh ta, rồi nở nụ cười khinh thường.

Lúc này, ông đã lấy dùi cui ra, dứt khoát đánh vào người cậu cả nhà họ Đế, anh ta đau đến mức hít ngụm khí lạnh, giận mà không dám nói, bị đánh đến nỗi liên tục la hét.

“Khoan đã, tôi biết sai rồi, xin ông tha mạng cho tôi.” Cậu cả nhà họ Đế vội xua tay, anh chẳng hề có võ công, nên đối phương chỉ đánh một lát đã suýt lấy mạng anh..

Chương 1042: Âm Mưu Nhà Họ Đế

Giờ người đàn ông trung niên mới ngừng tay, nếu không tại anh ta, ông sẽ không trêu chọc Lý Phàm, thậm chí còn suýt bắt oan người tốt, trong lòng ông cực kỳ căm hận đối phương, quyết định phải cho anh ta nếm mùi lợi hại của ông.

Giờ cậu cả nhà họ Đế không dám phản kháng, đành phải ngoan ngoãn chịu phạt, nói thật, trong lòng anh rất khiếp sợ, không ngờ tới kết cục này.

Sau khi người đàn ông trung niên ngừng tay, cậu cả nhà họ Đế mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, nếu đối phương còn đánh tiếp thì anh sẽ toi đời.

Cậu cả nhà họ Đế căm hận nhìn Lý Phàm, anh ta đẩy hết mọi trách nhiệm lên người anh, nếu không tại anh ta, anh sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nên giờ anh đang hận anh ta muốn chết.

Lý Phàm nhìn cậu cả nhà họ Đế, trong lòng chẳng hề dao động, anh cảm thấy đối phương rất buồn cười, đến nước này rồi mà anh ta vẫn còn đứng đây nói đùa, thật sự quá ngây thơ rồi.

Lý Phàm không hiểu rõ đối phương lấy đâu ra dũng khí, mà dám hống hách với mình như vậy.

“Anh đang hống hách với tôi à, tốt lắm, tôi sẽ khiến anh phải trả giá đắt.” Lý Phàm lạnh lùng nói.

Cậu cả nhà họ Đế rất nổi nóng, đợi anh ra khỏi đây rồi, thì không nuốt trôi cơn giận này, anh vừa quay về đã nói lại chuyện này với ông cụ nhà họ Đế.

Ông cụ nhà họ Đế nghe xong thì nhíu mày, ông không ngờ Lý

Phàm lại quen biết đội trưởng Chương ở Võ Thành, như vậy chuyện này hơi khó giải quyết.

Mấy người nắm quyền nhà họ Đế liếc nhìn nhau, nửa ngày vẫn không nghĩ ra cách hay để đối phó với Lý Phàm.

Bọn họ đều rất buồn bực, tốt xấu gì bọn họ cũng là nhà họ Đế tiếng tăm lừng lẫy, có thể nói là gia tộc không ai có thể trêu chọc ở Võ Thành, nhưng hôm nay lại gặp người bốc đồng như Lý Phàm.

Ông cụ nhà họ Đế nhìn cháu trai của mình, rồi lạnh nhạt hỏi: "Vậy cháu có cách gì không?"
"Ông nội, cháu đã nghĩ ra một cách rồi, nhưng cách này sẽ hơi uất ức cho em tư." Cậu cả nhà họ Đế bỗng lên tiếng.

Ông cụ nhà họ Đế nghe vậy thì nhìn cháu trai mình bằng ánh mắt kỳ lạ.

"Uất ức là sao?"
Ông cụ nhà họ Đế đã biết đại khái mọi chuyện, nhưng không hề nói ra chân tướng vụ việc, ông lạnh lùng nhìn cháu trai mình, muốn xem đối phương giải thích thế nào.

Lúc này cậu cả nhà họ Đế mới nói cách của mình ra: "Ở nước ngoài em tư đã học được không ít võ công, nên cháu muốn em ấy quyến rũ thằng nhãi đó, rồi thừa cơ anh ta không chú ý, mà trừ khử anh ta."

Ông cụ nhà họ Đế nghe xong thì bắt đầu mất bình tĩnh, chuyện này thật sự đã vượt quá sức tưởng tượng của ông, ông tức giận lườm cháu trai mình, cho rằng cách làm của đối phương quá mất mặt.

"Không được, ông tuyệt đối không đồng ý, đó là em tư của con, cũng là cháu gái bảo bối của ông, lỡ tên Lý Phàm đó thật sự chạm vào con bé thì sao?" Ông cụ nhà họ Đế dứt khoát bác bỏ.

Cậu cả nhà họ Đế thấy ông nội nổi giận, thì tiếp tục an ủi: "Ông nội, chúng ta phải lấy đại cục làm trọng, với tình thế hiện nay, nếu chúng ta không trừ khử thằng nhãi đó, e rằng anh ta sẽ tới gây sự

với chúng ta.”
Ông cụ nhà họ Đế ngẫm kỹ lại, cảm thấy anh nói cũng có lý, ông thở dài nói: “Cách làm này hơi bất ổn, tốt xấu gì chúng ta cũng là nhà họ Đế ở Võ Thành, cần gì phải làm như vậy để trừ khử một thằng oắt con chứ?”
Chủ yếu là ông không bỏ thể diện nhà họ Đế xuống, ông chỉ lo chuyện này mà truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người cười nhạo.

Cậu cả nhà họ Đế cười ha hả: “Ông nội, ông đừng lo lắng nhiều như thế, chỉ có người nhà chúng ta mới biết chuyện này thôi, không ai kể chuyện này ra ngoài đâu, hơn nữa sau khi em tư hành động, chúng ta sẽ tiêu hủy thi thể, đến lúc đó bọn họ hoàn toàn không tìm ra được.”
Mọi người nghe cậu cả nhà họ Đế nói thế thì hít ngụm khí lạnh, không thể không nói, lòng dạ anh ta quá độc ác, ngay cả suy nghĩ như vậy cũng có thể nói ra.

Lúc này ông cụ nhà họ Đế mới yên lòng, đồng thời giao chuyện này cho anh ta giải quyết.

Giờ cậu cả nhà họ Đế mới tới phòng của em tư, trong phòng, một cô gái có dáng người cao ráo đang trang điểm, trông cực kỳ xinh đẹp, mang tới cảm giác ngây thơ trong sáng.

Ở Võ Thành, có thể nói ngoại hình của Đế Vân thuộc cấp bậc hoa khôi, mái tóc óng ả, gương mặt gần như không tìm ra một chút khuyết điểm.

“Anh cả, sao anh lại tới đây?” Đế Vân thông qua gương trang điểm, nhìn thấy bóng dáng người tới, nên khách sáo hỏi.

Sắc mặt cậu cả nhà họ Đế rất lúng túng, nhất thời không biết phải nói gì, anh chỉ lo lắng một điều là cô sẽ không đồng ý, nhưng anh không bận tâm nhiều như thế, đành phải thuyết phục đối phương.

“Em tư, em có biết gần đây đã xảy ra chuyện gì không?” Cậu cả nhà họ Đế bỗng hỏi một câu.

Đế Vân nghe vậy thì khẽ lắc đầu: “Em không biết rõ chuyện này, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện rồi ư?”
Giờ cậu cả nhà họ Đế mới gật đầu, thành thật nói: “Đúng vậy, quả thật gần đây đã xảy ra chuyện.”
“Vậy em có thể giúp gì được không?” Đế Vân tò mò hỏi.

Cậu cả nhà họ Đế nghe xong thì nhất thời biết rõ đối phương đã mắc bẫy, nên vội đáp: “Tất nhiên là em có thể giúp được rồi, nhưng anh sợ làm vậy sẽ ủy khuất cho em.”
Nhưng Đế Vân lại không để bụng xua tay: “Anh, giờ đã là lúc nào mà anh còn khách sáo với em như thế, em cũng là người nhà họ Đế, giờ nhà chúng ta xảy ra chuyện lớn như vậy, tất nhiên em thể không làm ngơ được.”
Cậu cả nhà họ Đế thầm mừng rỡ, lúc này mới nói suy nghĩ của mình ra.

Đế Vân nghe xong thì nhìn anh cả bằng ánh mắt kỳ lạ, ngạc nhiên nói: “Anh cả, nhất định phải làm thế ư, em thấy cách này có hơi hèn hạ.”
“Anh cũng không còn cách nào khác, chúng ta nhất định phải làm thế mới được, thằng nhãi đó không hề đơn giản, nếu em không làm theo, có lẽ anh ta sẽ tới nhà họ Đế sinh sự.”
Để cô đồng ý, cậu cả nhà họ Đế đã nói quá tính nghiêm trọng và hậu quả của vụ việc.

Đế Vân nghe xong cũng tưởng là thật, cô do dự một hồi lâu, rồi mới lên tiếng: “Được rồi anh cả, em sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.”
Trong lòng cậu cả nhà họ Đế rất vui vẻ, nhưng giờ anh phải giả vờ thương tiếc: “Em tư, để em chịu ủy khuất rồi, em nhất định phải giải quyết thằng nhãi đó trước khi anh ta chạm vào người em, làm anh cả, anh thật sự không muốn để em chịu ủy khuất, nhưng anh không còn cách nào khác.”
Đế Vân trợn mắt, cô biết rõ anh là người máu lạnh chỉ muốn đạt được mục đích, nên vừa liếc mắt đã nhìn ra anh đang giả vờ..

Chương 1043: Đùa Với Lửa

Chuyện đã đến nước này, Đế Vân cũng bắt đầu diễn kịch theo anh, giả vờ cảm động nói: “Cảm ơn anh cả đã quan tâm, em nhất định sẽ không để anh ta chạm vào người em.”
Cậu cả nhà họ Đế hàn huyên một lát, rồi mới đưa ảnh của Lý Phàm cho cô và rời khỏi phòng.

Lúc Đế Vân nhìn thấy ảnh của Lý Phàm, cũng sửng sốt, từ ảnh chụp có thể nhìn ra, người tên Lý Phàm này rất đẹp trai, hơn nữa cũng rất hiền lành, hoàn toàn không giống người xấu như anh cả đã nói.

Nhưng cô nghĩ tới mối thù giữa Lý Phàm và nhà họ Đế, nên không băn khoăn gì nhiều, nếu đã như thế, tất nhiên cô sẽ không cho phép chuyện này xảy ra trên người anh, dù thế nào, cô cũng phải cố gắng ngăn cản mọi chuyện xảy ra mới được.

Lý Phàm chào tạm biệt Trương Binh và đội trưởng Trương, rồi mới rời khỏi cục cảnh sát.

Trên đường tới nhà họ Đế, anh nhìn thấy một người phụ nữ say khướt đi về phía mình, rồi tự dưng ngã vào lòng anh.

Lý Phàm hơi ngẩn người, chẳng lẽ hoàng đạo hôm nay nói với anh rằng, anh sẽ có số đào hoa?
Anh vô thức cúi đầu, từ bóng dáng say khướt của cô gái này có thể thấy, cô rất xinh đẹp, gần như thuộc người đẹp cực phẩm ở Võ Thành.

Anh không ngờ mình lại may mắn đến thế, không ngờ lại có người đẹp chủ động vào lòng anh.

“Sao cô lại uống nhiều như vậy, cô thất tình à?”

Lý Phàm ngạc nhiên nhìn đối phương, không nhịn được hỏi.

Anh có thể nhìn ra chắc chắn người phụ nữ này đã uống say, bằng không sẽ không làm thế, nên không khỏi tò mò.

Người phụ nữ đó gật đầu nói: “Đúng vậy, quả thật tôi đã thất tình.”
Lý Phàm nghe vậy thì không hề có bất ngờ gì.

Đế Vân cười nói: “Anh có thể đưa tôi đến khách sạn không, tôi hơi buồn ngủ.”
“Được thôi, cô không sợ tôi là người xấu à?” Lý Phàm cười hỏi.

Đế Vân không khỏi nghi ngờ có phải đối phương là thẳng nam kiên cường đúng không, cô đã ám thị nhiều như vậy, chẳng lẽ anh vẫn chưa hiểu hàm ý của cô ư, cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, nên vò đầu nói tiếp: “Tất nhiên là không rồi, tôi có thể nhìn ra anh là người tốt.”
“Vậy thì ánh mắt của cô rất chuẩn xác.” Lý Phàm hờ hững đáp.

Tất nhiên anh sẽ làm theo yêu cầu cô, là đưa cô tới khách sạn.

Sau khi đi vào khách sạn, Đế Vân nằm trên giường, Lý Phàm thấy dáng vẻ này của cô, thì ít nhiều gì cũng hơi động lòng, người phụ nữ này rất xinh đẹp, nếu đổi thành người nào khác, cũng sẽ động lòng thôi.

Lý Phàm lắc đầu, anh là chính nhân quân tử, sao có thể làm ra chuyện như vậy, nhất là trong tình trạng đối phương đã say khướt, nên anh càng không được có suy nghĩ đó mới đúng.

Anh không nghĩ ngợi gì nhiều, mà xoay người rời đi ngay.

Đế Vân nhắm chặt mắt, lấy dao găm ở sau lưng ra, đợi Lý Phàm tiến tới sẽ ra tay, nhưng cô phát hiện một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì, nên không nhịn được mở mắt ra, ai ngờ trong phòng chỉ có mình cô, rất trống trải.

Đế Vân sửng sốt, chuyện này là sao, với khuôn mặt xinh đẹp của cô, bất kỳ người bình thường nào cũng sẽ động lòng, nhưng anh

lại nhẫn nhịn, chẳng lẽ anh là người đàn ông tốt, hay xu hướng tình dục có vấn đề?

Lý Phàm đang đi trên hành lang bỗng hắt xì, rồi lẩm bẩm: “Là thằng nhãi nào đang mắng mình thế?”
Đế Vân nghiến răng, đành phải tiếp tục giả vờ say khướt đi ra ngoài.

Lý Phàm thấy có người ôm mình từ phía sau thì quay đầu lại nhìn, ai ngờ là Đế Vân, anh trợn mắt, sao người phụ nữ này lại không thành thật như vậy, sao không ngoan ngoãn ở trong phòng đi, chạy ra đây làm gì?
Đế Vân yếu ớt nói: “Tôi sợ lắm, tôi muốn có người bầu bạn với tôi.”
“Vậy thì gọi ba mẹ cô tới là được.” Lý Phàm tức giận nói.

Trong lòng anh rất buồn bực, anh đang định tới nhà họ Đế để tính sổ, nhưng lại bị người phụ nữ này trì hoãn việc chính.

Nếu Đế Vân biết suy nghĩ trong lòng Lý Phàm, có lẽ cả người sẽ suy sụp.

Lý Phàm đành phải ở lại khách sạn một lát để bầu bạn với cô, lúc anh định đứng dậy, Đế Vân bỗng ôm chầm lấy anh.

Dù trong lòng Lý Phàm chịu đựng đến cỡ nào, cũng khó mà chống lại vẻ mê hoặc này, chuyệt tốt như vậy rơi xuống đầu mình, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc.

Anh dứt khoát ôm lại Đế Vân, nếu đã như thế, thì anh sẽ trừng trị cô một phen.

Đế Vân biến sắc, cô không ngờ đã đùa với lửa rồi, trong lòng cô bắt đầu hoảng loạn, vô thức rút dao găm sau lưng mình.

Lý Phàm nhìn thấy dao găm, cộng thêm ánh mắt hoảng loạn của cô, thì bật cười ngay: “Cô bị ép buộc đúng không, tại sao cô muốn giết tôi?”
Đế Vân sầm mặt, nghiến răng, dứt khoát đâm tới.

Lý Phàm bắt được dao găm bằng hai ngón tay, rồi giật lấy ngay: "Có phải cô là người do nhà họ Đế phái tới đúng không?"
Đế Vân không ngờ anh lại đoán ra, thì chột dạ gật đầu.

Lý Phàm cũng chẳng bất ngờ, anh đã sớm biết rõ chuyện này rồi, quả nhiên nhà họ Đế này rất quá đáng, đến giờ vẫn muốn sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

Lý Phàm cực kỳ khinh thường, vội nói: "Bỏ đi, nếu cô là người do nhà họ Đế phái tới, thì tôi sẽ không làm khó cô nữa, cô có thể đi được rồi."
Đế Vân nghe xong thì ngẩn người.

Lý Phàm không muốn ra tay với phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp.

Trong lòng Đế Vân bỗng yêu người đàn ông này, anh quá có nguyên tắc, làm cô không khỏi động lòng.

Sau khi Đế Vân nhìn thấy bóng lưng của Lý Phàm thì chợt biến sắc, giờ cô mới nhớ ra một chuyện, 80% anh đang tìm nhà họ Đế để tính sổ, nếu vậy thì phiền phức rồi.

"Tôi phải làm thế nào thì anh mới không đối đầu với nhà họ Đế?"
Đế Vân tưởng mọi chuyện là lỗi của Lý Phàm nên hỏi ngay.

Lý Phàm cười đáp: "Không phải tôi đối đầu với nhà họ Đế, mà là ngược lại, bọn họ không cho tôi hợp tác với các đối tác ở Võ Thành, còn tìm mọi cách giết chết tôi."
Toàn bộ thế giới quan của Đế Vân đều thay đổi, chẳng lẽ những gì anh cả nói với cô đều là giả, cô còn ngây thơ tưởng nhà họ Đế là người bị hại, giờ nghe Lý Phàm nói thế, cô mới biết mình đã bị lừa.

Lý Phàm cũng không giải thích gì nhiều, Đế Vân bỗng đi tới hỏi: "Anh có thể tha cho bọn họ được không?"
Lý Phàm nhìn Đế Vân bằng ánh mắt kỳ lạ: "Cô có quan hệ gì với họ?"
"Tôi là đứa cháu thứ tư của nhà họ Đế." Đế Vân thành thật nói ra thân phận của mình.

Lý Phàm cười nói: “Hóa ra là thế, chuyện này không liên quan đến cô.”
“Không được, anh phải hứa với tôi, không được xuống tay với ông nội tôi.” Đế Vân lại nói.

Lý Phàm trợn mắt nói: “Cô xem tôi là ai vậy, tôi đâu phải là ác quỷ, cũng chẳng tùy tiện giết người, tôi chỉ tới đó thương lượng với ông nội cô thôi.”.

Chương 1044: Nhượng Một Nửa Cổ Phần

Đế Vân nghe Lý Phàm nói thế thì yên tâm hơn nhiều, cô chỉ sợ anh sẽ nảy sinh mâu thuẫn với ông nội cô thôi, giờ xem ra cô đã lo lắng quá nhiều rồi.

Lý Phàm phớt lờ Đế Vân, rồi tới thẳng nhà họ Đế.

Giờ ông cụ nhà họ Đế đang cực kỳ sốt ruột, ông lạnh lùng nhìn cháu cả của mình, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì, làm ông không khỏi lo lắng cháu gái mình sẽ xảy ra chuyện, nên muốn cậu cả nhà họ Đế giải thích.

Cậu cả nhà họ Đế cảm nhận được ánh mắt của ông cụ, thì lạnh sống lưng, nói thật, anh cũng rất đau đầu, không biết giờ phải làm thế nào.

Anh vò đầu, nửa ngày vẫn không biết nên giải thích thế nào.

Ông cụ nhà họ Đế chỉ lo cháu gái mình đã xảy ra chuyện, nếu con bé có mệnh hệ gì, thì toàn bộ đều là lỗi của cậu cả nhà họ Đế.

Cậu cả nhà họ Đế ho khan: “Ông nội, chắc chắn sẽ không sao đâu, giờ con sẽ gọi cho con bé.”
Ông cụ nhà họ Đế hừ lạnh: “Mấy chuyện này đều là mưu ma chước quỷ của cháu đấy.”
Từ giờ, sự kỳ vọng của ông dành cho cháu cả này đã tuột dốc không phanh.

Cậu hai và cậu ba nhà họ Đế thấy thế thì cười trên nỗi đau của người khác.

Đúng lúc này, bảo vệ nhà họ Đế chạy vào báo cáo: “Ông cụ, cái tên Lý Phàm đó tới rồi.”

Ông cụ nhà họ Đế nghe xong thì giật mình, anh vẫn rất sợ Lý Phàm, không ngờ anh lại tới đây nhanh như vậy.

Ông cực kỳ bất ngờ về chuyện này, ông hít ngụm khí lạnh, nhất thời không biết phải làm sao mới tốt.

“Cậu mau mời thằng nhãi đó vào đây.” Ông cụ nhà họ Đế quát.

Mọi người nghe vậy thì nhất thời không biết nên nói gì, ai cũng liếc nhìn nhau, rồi lộ vẻ mặt sợ hãi, ít nhiều gì Lý Phàm cũng để lại bóng ma trong lòng họ.

Bọn họ khẳng định Lý Phàm tới gây sự với họ, nếu vậy thì nhà họ Đế tiêu đời rồi.

Ông cụ nhà họ Đế thấy con cháu nhà mình hoảng loạn, thì chỉ tiếc rèn sắt thành thép quát: “Tất cả đều giữ bình tĩnh cho tôi, nhìn bộ dạng mấy người đi, thật sự mất hết mặt mũi nhà họ Đế chúng ta.” Giờ mọi người mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhưng trong lòng cực kỳ lo sợ.

Cậu cả nhà họ Đế cúp máy, rồi nói với ông cụ: “Ông nội, em tư không sao, thằng ranh đó không hề làm gì em ấy cả.”
“Ý cháu là cậu ta phải làm gì con bé mới tốt à?” Ông cụ nhà họ Đế tức giận lườm anh.

Cậu cả nhà họ Đế bị câu hỏi này chặn họng, suy nghĩ nửa ngày vẫn không biết nên trả lời thế nào.

“Ông nội, cháu hiểu rõ hàm ý của ông, chẳng phải giờ chúng ta nên bình tĩnh lại mới tốt sao ạ?” Lúc này, cậu cả nhà họ Đế vẫn không quên nói đạo lý này.

Ông cụ nhà họ Đế chẳng thèm liếc nhìn anh ta, ông biết ý đồ xấu của anh ta đã vô ích rồi.

Lý Phàm vừa bước vào, ông cụ nhà họ Đế đã tức giận nhìn anh, rồi ngồi xuống ghế, nhìn anh đầy ngạo nghễ, trong mắt ông, Lý Phàm quá hống hách, hoàn toàn xem thường ông.

Lý Phàm cười nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”
Ông cụ nhà họ Đế hừ lạnh: “Đúng vậy, chúng ta lại gặp nhau rồi, không ngờ cậu vẫn không thay đổi, nói đi, lần này cậu tới đây với mục đích gì?”
“Ông cụ, nhà họ Đế các ông quá nhỏ nhen rồi đấy, cần gì phải bám mãi theo tôi thế?” Lý Phàm cười nói.

Đám người nhà họ Đế đều im lặng, nếu Lý Phàm rơi vào bước đường cùng, có lẽ bọn họ sẽ châm chọc, nhưng anh đã vượt qua rồi, hơn nữa còn một mình xông vào nhà họ Đế.

Bọn họ hoàn toàn rơi vào thế yếu, nên nhất thời không biết nên làm gì mới phải.

Ông cụ nhà họ Đế cũng thỏa hiệp, giờ trên người ông chẳng còn át chủ bài nào cả, đành phải chịu thua: “Cậu muốn làm thế nào?”
“Để bồi thường tổn thất, các ông phải chuyển nhượng một nửa cổ phần cho tập đoàn Họa Vân Y của Cố Họa Y.”
Đám người ông cụ nhà họ Đế nghe xong thì nhíu chặt mày, bảo bọn họ chuyển nhượng một nửa cổ phần, gần như đang rút máu bọn họ, sao bọn họ có thể đồng ý chứ?
“Cậu đừng có mơ, tôi nói cho cậu biết, chúng tôi sẽ không đồng ý đâu.” Dù ông cụ nhà họ Đế không lên tiếng, thì mấy người khác cũng kiên quyết không đồng ý, tin tức này không hề có lợi với họ.

Hơn nữa trong lòng bọn họ cũng coi thường Lý Phàm, dù họ không thể làm gì được anh, nhưng địa vị của họ cao quý hơn anh nhiều.

Lý Phàm đã sớm biết sẽ có hiệu quả này nên nói: “Ông cụ, ông có còn nhớ hợp đồng chúng ta đã ký lần trước không?”
Ông cụ nhà họ Đế nghe xong thì nhíu mày, bỗng có dự cảm không lành, chẳng lẽ anh đã giở trong bản hợp đồng đó, nếu vậy thì rắc rối rồi.

“Tôi vẫn còn nhớ.” Ông cụ nhà họ Đế gật đầu.

Mà lúc này, Lý Phàm thật sự lấy bản hợp đồng ra, đồng thời tim của ông cụ nhà họ Đế cũng đập mạnh, chẳng lẽ ông thật sự đã

mắc bẫy đối phương rồi?
Lý Phàm cười nói: “Trong bản hợp đồng này có một điều khoản, có lẽ ông vẫn chưa xem rõ, nên tôi sẽ chỉ cho ông.”
Ông cụ nhà họ Đế vô thức nhìn qua đó, lúc đọc được điều khoản mà Lý Phàm chỉ, ông bỗng mất bình tĩnh, trên đó viết nếu nhà họ Đế lại nhúng tay vào, phải tự nguyện chuyển nhượng một nửa cổ phần cho tập đoàn Họa Vân Y.

Ông cụ nhà họ Đế bỗng biến sắc, không dám tin đây là sự thật, rồi quát lớn: “Thứ này là giả, chắc chắn cậu đã làm giả nó.”
Lý Phàm cười đáp: “Tôi chẳng hề làm giả, những gì tôi nói đều là sự thật, còn ông muốn tin hay không tùy.”
Dứt lời, Lý Phàm lật đến trang cuối cùng trong bản hợp đồng, trên đó có chữ ký của ông cụ nhà họ Đế.

Ông cụ nhà họ Đế nhìn thấy tên do mình tự tay ký thì cả người lảo đảo, ban đầu ông không kiểm tra kỹ hợp đồng, nên mới ký vào, ai ngờ đối phương lại giở mánh khóe này.

“Cậu lừa tôi, tôi không thừa nhận.” Ông cụ nhà họ Đế nhất thời trở mặt, ra sức lắc đầu phủ nhận.

Lý Phàm nhún vai nói: “Giấy trắng mực đen rõ ràng rành thế này, ông không chối cãi được đâu.”
Ông cụ nhà họ Đế rất nổi nóng, suýt kích động đến mức muốn giết chết Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ cười nói: “Nếu các ông không phục cũng được, tôi sẽ nộp nó lên tòa án, bản hợp đồng này rất hữu hiệu đấy.”
Ông cụ nhà họ Đế muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, đành phải từ bỏ sĩ diện nói: “Cậu nói đi, cậu muốn thế nào, ngoài việc chuyển nhượng một nửa cổ phần, mấy chuyện khác tôi đều có thể đồng ý với cậu.”.

Chương 1045: Ông Lão Kỳ Quái

Suy nghĩ của ông cụ nhà họ Đế rất đơn giản, ông biết lần này ông đã gặp trở ngại rồi, nhưng ông hy vọng đối phương đừng đối đầu với mình, dù phải trả giá thế nào ông cũng bằng lòng.

Dù gì việc chuyển nhượng một nửa cổ phần, đừng nói là ông, nếu đổi là người khác cũng sẽ không đồng ý với yêu cầu này.

Lý Phàm biết ông cụ nhà họ Đế đang nghĩ gì, chẳng qua ông ta không muốn đồng ý với yêu cầu này.

Nhưng anh không hề chừa đường lui cho ông cụ nhà họ Đế, trước đây đối phương đối đầu với anh ở khắp nơi, giờ gặp phải tình trạng này, chỉ có thể nói là do ông ta đáng đời.

Nên trong chuyện này, Lý Phàm chẳng hề đồng tình với suy nghĩ của ông cụ nhà họ Đế, ngược lại còn cho rằng là do ông ta tự làm tự chịu.

“Thật ngại quá, tôi sẽ không đồng ý với ông về chuyện này.” Lý Phàm mở miệng nói.

Ông cụ nhà họ Đế nghe xong thì trong lòng cực kỳ giận dữ, ông không ngờ Lý Phàm dám ăn nói với mình như vậy, ông cho rằng anh quá bành trướng, thật sự không để ông vào mắt.

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào?” Ông cụ nhà họ Đế cực kỳ giận dữ nói.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Ông hãy nhượng một nửa cổ phần, bằng không chuyện này không còn gì để thương lượng nữa.”
Sắc mặt đám người nhà họ Đế đều trở nên khó coi, rõ ràng anh đang ép bọn họ, bọn họ không ngờ Lý Phàm lại quá đáng như vậy.

“Cậu đừng có mà quá đáng, cậu muốn há miệng chờ sung ư, làm gì dễ như vậy?” Mọi người đều rất tức giận, hận không thể ăn tươi nuốt sống Lý Phàm.

Lý Phàm mỉm cười không nói gì, theo anh thấy đám người này đang cố ý làm thế, vậy thì anh sẽ không nói thừa thãi với họ nữa.

“Nếu đã như thế thì tôi cũng hết cách rồi, các người tự xem mà làm đi.” Lý Phàm xua tay nói.

Đám người nhà họ Đế nghe xong thì mặt mày ảm đạm.

Cuối cùng ông cụ nhà họ Đế đã nghĩ ra một cách, chủ động giảm tổn thất xuống mức thấp nhất: “Thế này đi, tôi có một cách hay hơn, sau này tôi sẽ không can thiệp vào chuyện của cậu nữa, hơn nữa sẽ dùng tài nguyên nhà họ Đế hợp tác với Họa Vân Y, đây là lợi nhuận lâu dài, tốt hơn một nửa cổ phần nhiều.”
Đây là sự nhượng bộ lớn nhất của ông từ trước đến nay, nói thật, dù hợp tác với tập đoàn Họa Vân Y, thì trong lòng ông cũng mất thăng bằng, dù sao cảm giác này cũng giống như bị áp chế, làm ông rất khó chịu.

Lý Phàm mỉm cười, suy nghĩ này của ông cụ nhà họ Đế thật sự quá ngây thơ, đến giờ mà ông ta vẫn mê muội không chịu tỉnh.

Lý Phàm khẽ cười nói: “Chuyện này là do ông nói đấy nhé.”
Ông cụ nhà họ Đế gật đầu, nở nụ cười miễn cưỡng.

Trong lòng mọi người đều rất khó chịu, cho rằng Lý Phàm đang uy hiếp bọn họ.

Lý Phàm biết ông cụ nhà họ Đế là người nói được làm được, nên nghĩ ông ta sẽ không dễ làng thất hứa.

Ông cụ nhà họ Đế nhìn cháu cả của mình, rồi giao cho anh ta toàn quyền xử lý chuyện này.

Cậu cả nhà họ Đế sửng sốt, bảo anh giải quyết chuyện của Lý

Phàm, chẳng khác nào cưỡng ép đẩy anh vào trong hố lửa, trong lòng anh cực kỳ khó chịu.

Bản thân anh vốn có thù với Lý Phàm, giờ bảo anh hợp tác với anh ta, ông cụ đang cố ý gây khó dễ cho anh đúng không? Nhưng nếu ông cụ đã nói thế, thì anh buộc phải chấp hành, anh chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ.

Dù gì trong tình huống này, anh cũng không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải hợp tác với Lý Phàm.

Lý Phàm thấy người nhà họ Đế không đối đầu với mình nữa, mới yên lòng hơn, anh còn lo bọn họ sẽ tới gây sự với anh, giờ xem ra anh đã suy nghĩ dư thừa rồi.

Xử lý xong chuyện nhà họ Đế, Lý Phàm mới ngồi máy bay về Hán Thành.

Điều duy nhất làm Lý Phàm bất ngờ là, anh phát hiện gần đây không ai tới làm phiền anh, tình huống này làm anh cảm thấy rất hiếm có, hình như có điều bất ổn, lẽ ra mấy người đó nên tới quấy rối, chứ không phải im lặng thế này.

Lý Phàm khẳng định Long Môn đang có động thái lớn nào đó.

Ngài Võ thấy Lý Phàm quay về thì vội chào đón: “Cậu Lý, cuối cùng cậu cũng về rồi, tôi còn lo cậu sẽ không quay về được.” Ông rất hài lòng về Lý Phàm, không ngờ anh lại có thể quay về, kết quả này đã nằm ngoài sức tưởng tượng của ông, nếu không tận mắt nhìn thấy, ông không dám tin đây là sự thật.

Lý Phàm trợn mắt, nghe ý của đối phương như thể không mong anh quay về, nhưng giờ anh chẳng muốn so đo với ngài Võ.

“Nhà họ Đế đã hứa rồi, sau này sẽ không gây sự nữa, chuyện này ông cứ yên tâm, ông có thể nhẹ lòng quay về rồi.” Lý Phàm hờ hững nói.

Ngài Võ nghe xong thì cảm thấy mọi thứ như đang nằm mơ, hơi khó tin, ông ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, tưởng anh đang nói đùa với

mình.

“Cậu Lý, cậu đang lừa tôi đúng không, sao đám người nhà họ Đế có thể dễ dàng chịu để yên như vậy?”

Ngài Võ rất nghi ngờ về chuyện này, ông đã chứng kiến thái độ lật lọng của nhà họ Đế rồi.

Dù đã có lời hứa của đối phương, nhưng ông không dám quay về Võ Thành, sợ nhà họ Đế sẽ tới trả thù mình.

Lý Phàm cười đáp: “Nếu ông không tin cũng chẳng sao, ông có thể ở lại Hán Thành thêm một khoảng thời gian rồi hẵng quay về.”
Ngài Võ ngẫm nghĩ, thấy anh nói cũng có lý, không bằng ông ở lại Hán Thành một khoảng thời gian, để xem liệu bên nhà họ Đế có giở trò gì không?
Rồi Lý Phàm chào tạm biệt ngài Võ, giờ anh chỉ để tâm đến chìa khóa Long Môn, nó vẫn đang nằm trong tay anh, nhưng không trọn vẹn, nên chẳng có tác dụng gì.

Anh rất nghi hoặc, không biết chìa khóa Long Môn này có tác dụng gì, về cơ bản nó là một thứ không trọn vẹn.

Đúng lúc này, Trương Đức Võ bỗng chạy tới nói: “Cậu Lý, khoảng thời gian này tôi đã đi nghe ngóng khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được thợ mở khóa hàng đầu, chúng ta có thể đưa chìa khóa Long Môn cho ông ta xem thử, nói không chừng ông ta có thể sửa lại nguyên vẹn.”
“Có chuyện như vậy nữa à?” Trong lúc Lý Phàm đang lúng túng, thì lời nói của Trương Đức Võ đã mang tới nhiều hy vọng cho anh.

Lý Phàm không khỏi mưng rỡ, không ngờ chuyện tốt như vậy lại rơi xuống đầu mình, anh rất hài lòng nhìn Trương Đức Võ, thông tin này của ông ta tới rất đúng lúc.

Lý Phàm và Trương Đức Võ nhanh chóng xuất phát đến nơi ở của thợ sửa khóa.

Trương Đức Võ bỗng lên tiếng: “Cậu Lý, cậu phải chuẩn bị tâm lý trước, tính khí người thợ này rất kỳ lạ, gần như không bị lay động

trước mọi điều kiện.”
Lý Phàm nghe xong thì chẳng hề để tâm, anh cũng biết hễ là người có năng lực, thì đều có tính khí khác thường.

Lý Phàm gật đầu, giờ Trương Đức Võ mới đi gõ cửa, một lúc sau, một ông lão hơn 60 tuổi bước ra ngoài..

Chương 1046: Người Đánh Chìa Khóa Long Môn

Ông lão đó thận trọng quan sát Lý Phàm và Trương Đức Võ, rồi lộ ra vẻ địch ý, rất khó chịu nói: “Hai người là ai, tôi không quen hai người, hai người mau rời khỏi nơi này cho tôi, đừng đứng đây cản trở tôi.

”
Trương Đức Võ trầm mặt, ông đã sớm biết tính khí người này khác thường, nhưng không ngờ thái độ ông ta lại hống hách như vậy, nên không nhịn được bênh vực Lý Phàm.

Lý Phàm vô thức giữ chặt bả vai Trương Đức Võ, ra hiệu ông hãy bình tĩnh lại.

Lý Phàm mỉm cười nói: “Chào ông, chúng tôi chỉ tới hỏi thăm thôi, lần này chúng tôi có hơi đường đột nên ông đừng để bụng.

”
Ông lão đó hừ lạnh: “Cậu đừng giở trò này với tôi, tôi còn không biết rõ hai người là ai à? Chẳng qua là hai người muốn tới chỗ của tôi để nghe ngóng thông tin thôi, tôi nói cho hai người biết, đừng có mơ.

”
Trương Đức Võ nóng nảy nói: “Ông đừng có mà ngang ngược, chúng tôi còn chưa nói ra mục đích đến đây, mà ông đã từ chối rồi, chẳng phải bình thường ông dựa vào việc đánh chìa khóa để kiếm tiền à?”
Sắc mặt ông lão nhất thời trở nên lạnh lẽo: “Mặc dù tôi làm nghề đánh chìa khóa, nhưng con trai tôi là chủ tịch tập đoàn, nên tôi hoàn toàn không cần mấy đồng tiền này để trang trải chi phí sinh hoạt cho bản thân.

”
Lần này Trương Đức Võ đã nghẹn họng, không biết phải nói gì, ông cực kỳ bất ngờ về chuyện này, không ngờ đối phương lại cậy thế bắt nạt người khác như vậy.

Lý Phàm khách sáo nói: “Chào ông, gần đây ông đang làm gì thế?”
“Cậu hỏi làm gì? Cậu đang điều tra nhân khẩu à?” Ông lão lộ vẻ cảnh giác, hừ lạnh.

Lý Phàm nhíu mày, nếu đối phương là chàng trai hơn 20 tuổi, mà ăn nói như vậy thì đúng là muốn ăn đòn, nhưng ông ta là một ông lão, hơn nữa cũng có trình độ về chìa khóa, nên thật sự có thể ngang ngược.

“Tất nhiên là không rồi, tôi chỉ muốn hỏi một chút, chẳng lẽ ông không đánh chìa khóa nữa ư?” Lý Phàm cười hỏi.

Ông lão thờ ơ đáp: “Đương nhiên là có rồi, nhưng tôi không hề hứng thú với chìa khóa có độ khó thấp, chỉ có chìa khóa có độ khó cao mới làm tôi hứng thú thôi, nếu cửa nhà cậu không mở được thì cậu đi tìm thợ khác đi.

”
Giờ Lý Phàm mới biết đại khái tâm lý của ông lão này, anh đoán 80% đối phương đang cho rằng đánh chìa khóa quá đơn giản, nên mới có suy nghĩ muốn đánh chìa khóa có độ khó cao.

Lý Phàm đã hiểu được ít nhiều rồi, đây đúng là cơ hội tốt, có thể nói độ khó của chìa khóa Long Môn là số một, nếu anh đề xuất, chắc chắn đối phương sẽ khó mà từ chối.

“Ông à, tôi dám chắc rằng lời đề nghị của tôi sẽ khiến ông động lòng.

” Lý Phàm cười nói.

Nhưng ông lão lại khịt mũi khinh thường: “Ồ, chẳng lẽ cậu có chìa khóa có độ khó cao à?”

Lý Phàm thừa cơ đáp: “Tất nhiên rồi, tôi chỉ sợ ông không thể khôi phục nguyên vẹn hình dáng ban đầu của nó thôi.

”
“Nực cười, dù là chìa khóa gì, chỉ cần tôi xem qua là có thể khôi phục hoàn hảo y như mới, huống chi là chiếc chìa khóa của cậu.

” Ông lão cười khinh thường.

Lý Phàm thấy đối phương trúng kế khích tướng của mình thì cười đáp: “Được, vậy ông có thể khôi phục hoàn hảo chiếc chìa khóa này không?”
Anh dứt khoát lấy chìa khóa Long Môn ra, lúc ông lão nhìn thấy nó thì cực kỳ mất bình tĩnh, nếu không tận mắt chứng kiến, ông không dám tin đây là sự thật.

Ông lão nhận lấy chìa khóa Long Môn, rồi bắt đầu tặc lưỡi, ông từng nhìn thấy không ít đồ, nhưng kiểu như chìa khóa Long Môn thì rất hiếm, nếu không chính mắt nhìn thấy, ông sẽ không tin chuyện này là thật.

Nên ông cực kỳ bất ngờ, hóa đá tại chỗ.

“Chiếc chìa khóa này hơi đặc biệt, hình như tôi đã nhìn thấy nó ở đâu rồi thì phải.

” Sau khi nhìn thấy chìa khóa Long Môn, ông lão bỗng lẩm bẩm một câu.

Trương Đức Võ kỳ lạ hỏi: “Ý ông là, có lẽ ông đã đánh chìa khóa này?”
Ai ngờ ông lão lại quả quyết gật đầu đáp: “Đúng vậy, quả thật tôi đã đánh chìa khóa này.

”
Trương Đức Võ nghe xong thì suýt rớt cằm xuống đất, ông nghi ngờ có phải mình đã nghe nhầm rồi không?
Nhưng Lý Phàm lại thầm mừng rỡ, nếu đúng là vậy thì quá tốt rồi.

Nếu đối phương là người đã đánh chìa khóa Long Môn, nói không chừng ông ta thật sự có thể khôi phục lại hình dáng ban đầu của nó.

Lý Phàm cười nói: “Ông lão, nếu đã như vậy thì làm phiền ông rồi.

”
Từ khi biết thân phận của đối phương, Lý Phàm buộc phải khách sáo với ông lão này một chút.

Ông lão gật đầu nói: “Quả thật tôi đã đánh chìa khóa này một lần, nhưng tôi đã quên hết trình tự rồi, dù gì cũng nhiều năm như vậy.

”
Trương Đức Võ vốn định mỉa mai lần nữa, thì bị ánh mắt của Lý Phàm ngăn cản, anh biết ông muốn nói gì, nên phải ngăn cản lại ngay.

Trương Đức Võ nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, mới bắt đầu thành thật.

Lý Phàm cười nói với ông lão: “Ông lão, ông còn giữ bản phác thảo tạo ra chìa khóa lúc trước không?”
Ông lão ngẫm nghĩ, rồi xoay người đi tìm ngay, nhưng lại lắc đầu nói: “Thật ngại quá, có lẽ bản phác thảo này đã bị vứt rồi, rất khó tìm lại được.

”
Lý Phàm nhíu mày, biết được thông tin này thì thở dài, không ngờ kết quả này khác hẳn so với những gì anh nghĩ, nhưng anh không hề từ bỏ, nếu vậy thì anh không cần phải lải nhải với đối phương nữa.

“Ngoài bản phác thảo thì có còn cách nào nữa không?” Lý Phàm lại hỏi.

Anh biết rất rõ tầm quan trọng của chìa khóa Long Môn, nếu đối phương đã quên mất thì thật sự phiền to rồi.

Ông lão nghe xong thì nhận lấy chìa khóa Long Môn, xem xét nhiều lần rồi nói: “Để tôi thử xem sao.

”
“Ừm.

” Bất kể thế nào thì chuyện này vẫn còn cơ hội, giờ Lý Phàm mới thôi quấy rầy ông lão.

Trương Đức Võ không nhịn được khẽ lầu bầu: “Tôi thấy ông lão này đang khoác lác, lỡ ông ta không đánh được thì sao?”
“Dù gì ông ta cũng không biết tác dụng của chiếc khóa này, hơn nữa ngộ nhỡ ông ta nghe thấy câu nói này của ông, đến lúc đó ông ta không chịu giúp nữa, thì tôi sẽ cho ông đẹp mặt.

” Lúc nói đến vế cuối, giọng điệu Lý Phàm bỗng trở nên lạnh lẽo.

Trương Đức Võ rùng mình, ông cũng biết anh không nói đùa với mình, nên ngậm miệng lại ngay, để anh khỏi cho ông đẹp mặt, ông vội bảo đảm mình sẽ không nói xấu nữa.

Lý Phàm chẳng thèm so đo với Trương Đức Võ, vì anh biết ông ta đang nghĩ gì.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lý Phàm hờ hững nói: “Để tôi đi xem giúp ông.

”
Ông lão gật đầu, lúc Lý Phàm nhìn qua mắt mèo ở cửa thì sửng sốt, người tới chẳng phải ai khác, mà chính là Bạch quân sư.

Lý Phàm cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao anh ta lại tới đây?.

Chương 1047: Trùng Hợp

Lý Phàm cho rằng lần này Bạch quân sư đến đây, chắc chẳng có chuyện gì tốt lành.

Trước tiên, Lý Phàm giật chìa khoá lại, khiến tay ông lão khựng lại.

“Đại sư, ông có khách tới thăm, vậy tôi tránh đi trước một chút.

” Chìa khóa Long Môn là chuyện rất quan trọng, tuyệt đối không thể để Bạch quân sư nhìn thấy.

Lý Phàm cũng không rõ tại sao Bạch quân sư lại tới đây.

Dù thế nào thì anh cứ tránh đi trước đã rồi nói, tránh một chút sẽ giảm thiểu hết sức những phiền phức không cần thiết.

Ông lão khẽ gật đầu, bảo Lý Phàm và Trương Đức Võ tới một gian phòng chờ một lát.

Sau khi ông lão mở cửa, Bạch quân sư chẳng thèm hỏi ý kiến ông ta mà dẫn luôn người của mình đi thẳng vào.

Ông lão cảm thấy rất tức giận, ông ta ghét nhất là chưa được phép của mình mà người ta đã tự tiện xông vào, sắc mặt ông ta trở nên lạnh lùng, nói: “Các người đi nhầm chỗ rồi, các người hãy rời khỏi đây.

”
Bạch quân sư chẳng thèm để ý, cười lạnh, đồng thời búng tay một cái, đàn em phía sau anh ta lập tức lấy ra một cái hòm, trong hòm chứa đầy tiền mặt.

Bạch quân sư tưởng dùng chiêu này đối phó với ông lão sẽ rất hữu dụng, anh ta cho là sau khi nhìn thấy nhiều tiền như vậy, đối phương chắc chắn sẽ thay đổi thái độ của mình, nhưng mà anh ta nghĩ quá ngây thơ rồi.

Ông lão lạnh lùng liếc mắt, cũng không thèm nhìn số tiền kia.

Bạch quân sư chẳng thèm quan tâm đến sắc mặt của ông lão, thái độ ngạo nghễ nói: “Hôm nay, tôi đây giao cho ông một nhiệm vụ, tôi là người của Long Hậu, chắc ông biết Long Hậu rồi, cũng chính là Long Môn, tôi nghe nói mấy năm trước, ông đã làm cho Long Môn một cái chìa khóa, bây giờ tôi cần ông làm lại nó cho tôi.

”
Lý Phàm và Trương Đức Võ trốn ở trong phòng, nghe rõ mồn một, bọn họ đều cảm thấy rất ngạc nhiên, bọn họ không ngờ đối phương cũng tới vì chìa khoá Long Môn, nếu không phải chính tai nghe được, bọn họ cũng không thể tin vào điều này.

Bọn họ đều ngây người, lúc lâu sau cũng không biết nên nói cái gì mới đúng, chuyện này thật quá trùng hợp rồi.

Thì ra, Bạch quân sư đã âm thầm điều tra, phát hiện ông lão trước mặt chính là người đã tạo ra chìa khoá Long Môn, nên anh ta mới cố ý tới.

Sau khi nghe vậy, ông lão thản nhiên nói: “Tôi không hề biết gì về Long Môn gì đó, bây giờ tôi không thiếu tiền, hơn nữa phương pháp chế tạo chìa khóa đã bị mất rồi.

”
Sắc mặt Bạch quân sư lập tức trở nên lạnh như băng, đối phương từ chối nhanh như vậy, khiến anh ta bất giác cho rằng đối phương đang nói láo, anh ta lạnh lùng lừ mắt với ông lão nói: “Ông đang đùa tôi phải không? Tôi cho ông biết, ông nhất định phải chế tạo chiếc chìa khoá này cho tôi, nếu không tôi sẽ cho ông biết tay.

”
Tính cách ông lão khá ngay thẳng, nên tất nhiên không hề bị điều này mê hoặc, ông ta không hề sợ sệt nói: “Tôi sẽ không giúp anh.

”
Bạch quân sư sầm mặt lại, anh ta biết, nếu không lấy được chìa khoá Long Môn thì hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào, anh ta không ngờ ông lão này lạo không biết điều như thế.

“Rất tốt, đây là tự ông chuốc lấy, xem ra tôi phải cho ông biết thế nào là lễ độ rồi.

” Bạch quân sư chợt vung tay lên, nếu đã không thể mềm dẻo thì ông ta đành phải cứng rắn.

Mười đàn em phía sau lập tức vây ông lão lại.

Tất nhiên, Lý Phàm đã nhìn thấy điểm này, anh rất khinh thường cách làm của Bạch quân sư, anh ta thật không biết xấu hổ, rõ ràng anh ta đang ép người.

Ông lão tức tối nói: “Các người muốn làm gì?”
“Tôi khuyên ông tốt nhất hãy đáp ứng yêu cầu của tôi, bằng không đừng nói ông, ngay cả con ông cũng sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai.

” Bạch quân sư cười lạnh một tiếng.

Đổi lại dù là ai cũng có thể nghe ra Bạch quân sư đang trần trụi uy hiếp.

Nghe vậy, ông lão không thể chịu nổi nữa, ông ta không ngờ đối phương lại hèn hạ như thế, ông ta nghiến chặt hàm răng, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Lý Phàm nhướng mày, ngộ nhỡ Bạch quân sư lấy được chìa khóa Long Môn trước thì phiền phức lớn rồi, hơn nữa nhỡ ông lão bị đối phương sát hại thì chuyện anh muốn cho người phục chế chìa khoá Long Môn gần như khó như lên trời.

Bạch quân sư cười châm chọc: “Thế nào, cuối cùng ông có đáp ứng yêu cầu của tôi hay không, dù sao bây giờ, ông cũng không có lựa

chọn khác, tôi khuyên ông tốt nhất hãy tỉnh táo một chút mới tốt.

”
Ông lão lưỡng lự một chút rồi cuối cùng thở dài nói: “Tôi thật không có bản vẽ phác thảo chìa khoá, nên bây giờ tôi thật không có cách nào chế ra được, anh làm như thế này không phải khiến người ta khó xử sao?”
Bạch quân sư cố tình gây sự, nói: “Tôi không quan tâm, dù sao chìa khoá là do ông chế tạo ra, bây giờ làm lại một chiếc, chẳng qua là chuyện rất đơn giản với ông mà thôi.

”
Ông lão gần như suy sụp, những gì nên nói ông ta đã nói hết rồi, nhưng đối phương chẳng thèm nghe, điều này khiến ông ta cảm thấy rất bất đắc dĩ, ông ta hoài nghi có phải đối phương nghe không hiểu lời ông ta nói không.

Ông lão cau mày nói: “Được, vậy tôi sẽ cố hết sức thử một lần vậy.

”
Bạch quân sư bật cười lớn, ngay khi anh ta quay người rời đi, Lý Phàm liền đi ra, nói: “Không ngờ thân là người Long Môn, mà anh lại ỷ vào thân phận của Long Môn diễu võ giương oai khắp nơi, thật khiến Long Môn mất mặt.

”
Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Bạch quân sư giật mình một cái, theo bản năng xoay người sang chỗ khác, nếu không phải tự mình nhìn thấy, anh ta cũng cảm thấy khó tin, anh ta cảm thấy rất bất ngờ vì điều này.

Âm thanh này có thể nói là nỗi ám ảnh của anh ta, anh ta tưởng mình nghe nhầm rồi, nhưng anh ta vẫn không khỏi quay người lại, vừa nhìn thấy Lý Phàm, nụ cười của ông ta lập tức cứng lại.

“Sao cậu lại ở đây?” Bạch quân sư vô cùng kinh ngạc nhìn Lý Phàm, anh ta lập tức bị dọa cho giật mình, hít sâu một hơi, cảm thấy khó tin.

Lý Phàm cười nói: “Thế nào, việc tôi xuất hiện ở đây, không phải rất bình thường sao.

”
Bạch quân sư không kìm được nói: “Cậu đã nghe thấy tất cả lời tôi vừa nói rồi phải không?”
Có thể nói chuyện liên quan chìa khóa Long Môn là một cơ mật, ngộ nhỡ Lý Phàm cũng bắt đầu nhằm vào cái này thì phiền phức rồi.

Lý Phàm không hề phủ nhận, khẽ gật đầu.

Anh hiểu tại sao mấy ngày gần đây Long Môn không có động tĩnh gì, thì ra là ra tay từ những nơi khác.

Nhìn thấy Lý Phàm, Bạch quân sư nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải, anh ta biết đối phương lợi hại, chỉ bằng mấy người anh ta mang tới chẳng thấm tháp gì.

“Lý Phàm, cậu đã không phải người Long Môn nữa, nên chìa khóa Long Môn không có liên quan gì tới cậu, tôi khuyên cậu đừng nhúng tay vào chuyện này, bằng không, cậu nhất định sẽ phải trả giá đắt.

” Bạch quân sư trầm giọng nói.

Lý Phàm cười nhạt một tiếng, nói: “Dù tôi không phải người Long Môn, nhưng tôi hiểu rõ tác dụng của chìa khóa Long Môn, e là sau khi các người mở ra được kho báu của Long Môn thì chuyện đầu tiên các người làm chính là tới đối phó tôi đấy.

”
Anh không biết rốt cuộc trong kho báu của Long Môn có đồ vật gì, nhưng anh biết tuyệt đối không thể để cho người Long Môn lấy được kho báu này, nếu không anh sẽ gặp uy hiếp cực lớn.

.

Chương 1048: Khó Mà Tu Bổ

Nghe vậy, Bạch quân sư chợt hít sâu một hơi, anh ta không ngờ đối phương lại đoán được hết suy nghĩ của mình, nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh ta cũng không dám tin là thật, nên anh ta bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

“Đúng thế.

” Bạch quân sư nuốt xuống một ngụm nước bọt, miễn cưỡng khẽ gật đầu.

Nhưng vừa dứt lời, anh ta đã bắt đầu hối hận, anh ta day day cái trán, sao anh ta có thể nói ra chuyện này chứ, bây giờ anh ta cảm thấy hết sức hối hận, ân hận chết mất, sớm biết như vậy thì anh ta cứ giả vờ như cái gì cũng không biết.

Nghe thấy mấy lời Bạch quân sư vô ý thốt ra, sắc mặt Lý Phàm liền trở nên lạnh lùng.

Bạch quân sư giật nảy mình, anh ta cũng không phải kẻ ngốc, anh ta nhận ra đối phương sắp nổi giận rồi, anh ta cảm thấy không khỏi đau đầu, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải.

Người đàn ông cao lớn khác nhỏ giọng nói: “Làm sao bây giờ, cần ra tay hay không?”
Nghe vậy, Bạch quân sư gần như xúc động đến chửi thề, anh ta biết sự lợi hại của Lý Phàm, nếu những người này dám ra tay với Lý Phàm chẳng khác nào tự chuốc lấy đau khổ? Bọn họ có lá gan đó nhưng anh ta thì không.

Anh ta chợt nảy ra một ý, anh ta có thể để những người đó đi chịu chết.

“Được, các người lên đi.

” Bạch quân sư nở nụ cười.

Những người đàn ông vạm vỡ đó không hề biết sự lợi hại của Lý Phàm, bằng không bọn họ cũng chẳng có gan làm ầm ĩ với Lý Phàm.

Sau khi nhận được lệnh của Bạch quân sư, sắc mặt của bọn họ chợt trở nên lạnh lùng, áp sát lại gần Lý Phàm, tư thế có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Những người đàn ông vạm vỡ nhanh chóng bắt đầu ra tay, định cậy mạnh, dù sao bọn họ cũng đông người.

Bạch quân sư chẳng thèm quan tâm đến kết quả, mà lập tức rời đi, nếu không rời đi ngay thì anh ta không biết mình còn có cơ hội sống sót rời khỏi nơi này hay không.

Những người đàn ông vạm vỡ nhanh chóng bị đánh cho thê thảm, nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ.

Lý Phàm ngẩng đầu lên, phát hiện Bạch quân sư đã biến mất, nhưng anh cũng không đuổi theo, nếu đối phương chạy trốn thì cứ để đối phương trốn đi, với anh đối phương cũng chẳng có uy hiếp gì lớn.

Ông lão lập tức sững sờ, ông ta hết sức cảm kích nắm tay Lý Phàm, anh chẳng những cứu ông ta một mạng, mà còn cứu vãn thể diện cho ông ta.

Bạch quân sư bắt ông ta làm chuyện không muốn làm, ông ta vẫn không bằng lòng lắm, nhưng bây giờ Lý Phàm đã cứu mình, ông ta cảm thấy rất yên tâm.

Lý Phàm cũng không nói thêm gì, chỉ đưa chìa khóa Long Môn đã bị hỏng cho ông ta, bảo ông ta tiếp tục đi hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này ông lão mới nhận lấy chìa khoá, tập trung tinh thần làm việc.

Lý Phàm chỉ quan tâm ông ta có thể tạo ra chìa khóa Long Môn hay không, nếu ông ta có thể tạo ra chìa khóa hoàn chỉnh thì không còn gì tốt bằng, anh vô thức ngồi xuống, chơi điện thoại để giết thời gian.

Nửa tiếng sau, ông lão đột nhiên đứng lên, sau đó nói: “Cái này quá thiếu rồi, tôi đã quên mất trình tự trước kia, nếu quên mất trình tự một bước thì sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ.

”
Nghe vậy, Lý Phàm không khỏi cúi đầu, trong lòng cảm thấy mất mát, anh cũng nhìn ra ý của đối phương là không thể khôi phục chìa khoá này về hình thù như ban đầu, anh còn tưởng rằng chìa khóa này có thể khôi phục dáng vẻ như cũ.

Nào ngờ, kết quả khác hẳn tưởng tượng của mình.

“Vậy còn cách nào khác không?” Lý Phàm tò mò hỏi.

Lý Phàm rất quan tâm đến kết quả của việc này, nếu có biện pháp khác thì cũng được, anh chỉ lo là hết cách rồi.

Ông lão thở dài nói: “Ngay cả tôi cũng không thể làm được thì những người khác làm làm sao được, trừ phi cậu có thể tìm được chiếc chìa khoá không hoàn chỉnh khác, nói không chừng tôi có thể thành công.

”
Trương Đức Võ lập tức mất bình tĩnh mà nổi giận, ông ta hoài nghi có phải đối phương đang đùa mình không, đã là lúc nào rồi mà đối phương còn đùa giỡn với ông ta như vậy.

“Có phải ông cố ý hay không, lão già này, tôi thấy ông đang cố ý lãng phí thời gian của chúng tôi thì có.

”
Trương Đức Võ rất tức tối trừng mắt lừ ông lão.

Ông lão không thèm nhìn Trương Đức Võ, sắc mặt lạnh lùng không nói gì nữa.

Lý Phàm cau mày nói: “Trương Đức Võ, ông câm miệng lại cho tôi, đừng làm khó dễ ông ấy, dù sao chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy.

”
Thấy Lý Phàm thái độ ôn hòa, ông lão vô cùng cảm động, gật đầu nói: “Cậu này, tôi có thể giúp cậu, nhưng tôi cũng không có lòng tin lắm, nên trước mắt, chuyện này cậu cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

”
Nghe vậy, Lý Phàm không hề phủ nhận, anh hiểu suy nghĩ của đối phương, gật đầu nói: “Yên tâm đi, tôi rất tự tin.

”
Lúc này, ông lão im lặng, ngáp một cái, sau đó liếc nhìn Lý Phàm, nói với anh: “Nhưng sau này tôi rất vui lòng giúp cậu.

”
“Được, chờ tôi tìm được chiếc chìa khóa bị hỏng khác rồi sẽ lại tới tìm ông.

” Lý Phàm không quên nói mấy câu khách khí.

Sau khi hàn huyên với ông lão một lúc, Lý Phàm mới cùng Trương Đức Võ rời khỏi nơi này.

Trương Đức Võ bất đắc dĩ nói: “Xem ra thật không thể sao chép chìa khoá Long Môn được, cậu Lý, tôi thấy hay là quên chuyện này đi thôi.

”
Lý Phàm suy nghĩ một chút, cũng không cần thiết tốn công tốn sức đi mở kho báu Long Môn ra, ngộ nhỡ mở ra rồi, cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Cộng thêm bản nhái của chìa khóa Long Môn khó tìm như thế, dù

có là người Long Môn thì chắc cũng không thể làm được.

Mà lúc này, sau khi trở về, Bạch quân sư lập tức tố cáo với Long Hậu.

Sau khi chỉ thấy mình Bạch quân sư trở về, Long Hậu biết ngay kế hoạch của đối phương đã thất bại, bà ta tức giận nói: “Đại sư kia đâu, sao anh không mời ông ta đến đây, không phải tôi đã nói với anh muốn anh không tiếc bất cứ thủ đoạn hay trả giá thế nào hay sao?”
“Tôi thật muốn mời ông ta đến, nhưng mà Lý Phàm cũng ở đó.

” Bạch quân sư cười khổ một tiếng.

Long Hậu sửng sốt mấy giây sau, có vẻ không tin lắm nói: “Ông đừng nói linh tinh, sao Lý Phàm lại ở chỗ đó?”
Thấy Long Hậu không tin, Bạch quân sư đành kể hết đầu đuôi sự việc ra.

Sau khi biết được sự thật, Long Hậu rơi vào trầm tư, nỉ non: “Ông chắc Lý Phàm cũng vì chìa khoá Long Môn mà tới chứ?”
“80% là như vậy.

” Bạch quân sư khẽ gật đầu.

Long Hậu âm thanh lạnh lùng nói: “Vậy ông quay về làm gì, tuyệt đối không thể để cậu ta lấy được chìa khóa Long Môn, ông hãy đi một chuyến nữa, mang đại sư đó đến cho tôi.

”
Bạch quân sư hơi do dự nói: “Nhỡ tên đó cũng ở đó thì làm thế nào.

”
Nếu Lý Phàm ở đó, ông ta cũng không dám giở bất kỳ trò gì.

Long Hậu nhìn ông ta như nhìn kẻ ngu, lạnh lùng nói: “Chuyện này còn cần tôi dạy ông sao? Ông không biết chờ tên đó đi rồi hành động cũng không muộn sao? Thật là một kẻ ngu ngốc.

”

Lúc này, Bạch quân sư mới vội vàng khởi hành.

.

Chương 1049: Đại Ca Tôi Sai Rồi!

Bạch quân sư vỗ trán một cái, rồi mới lấy lại tinh thần, sau đó lập tức đi làm theo ý của Long Hậu đã nói, giờ ông ta chỉ có suy nghĩ duy nhất đó là mang người về.

Trong lòng Long Hậu rất khẩn trương, bà ta không ngờ Lý Phàm cũng bắt đầu nhằm vào chìa khoá Long Môn, nếu như vậy thì phiền phức rồi, đây chính là lo lắng duy nhất của bà ta.

Bà ta cực kì đau đầu, ngộ nhỡ Lý Phàm mở được kho báu của Long Môn, nói không chừng anh sẽ trở thành thừa kế Long Môn.

Dù sao lão Long Vương đã từng nói, bất kể ai mở được kho báu Long Môn thì người đó đều trở thành người thừa kế Long Môn, bất kể đó là người trong hay ngoài Long Môn.

Trong lòng Long Hậu bắt đầu có dự cảm không tốt, nên bà ta mới tốn công tốn sức đi quấy nhiễu Lý Phàm, dù có dốc hết tâm sức cũng không thể để Lý Phàm lấy được chìa khóa, bằng không, hậu quả sẽ hết sức nghiêm trọng.

Khi đang chuẩn bị lên xe, Lý Phàm chợt nghĩ đến gì đó, anh quay người nói với Trương Đức Võ: “Không được, chúng ta phải trở về một chuyến, e là đại sư sẽ gặp phiền phức.

”
Nghe vậy, Trương Đức Võ sững sờ, lúc lâu sau vẫn không hiểu được ý của Lý Phàm.

“Cậu Lý, cậu nói thế nào có ý gì?” Trương Đức Võ không khỏi tò mò, hỏi.

Lý Phàm không nói gì, chỉ quay lại chỗ ở của đại sư một chuyến.

Quả nhiên đúng như anh dự đoán, anh vừa đi tới nơi này thì Bạch quân sư đã mang theo người đi hai xe van tới.

Bạch quân sư không hề phát hiện ra Lý Phàm, anh ta ngây thơ tưởng Lý Phàm đã đi rồi.

Đam Mỹ Hài
Sau khi đến gần, Trương Đức Võ mới nhìn thấy đám Bạch quân sư, ông ta lập tức cảm thấy rất mờ mịt.

“Tôi đã biết Bạch quân sư sẽ không từ bỏ ý đồ.

” Lý Phàm lạnh giọng nói.

Trương Đức Võ không khỏi duỗi ra một ngón tay cái bắt đầu nịnh bợ: “Cậu Lý, vẫn là cậu tính toán như thần.

”
Lý Phàm trừng mắt, anh cũng chẳng có có tâm tư phí lời với Trương Đức Võ, đã lúc nào rồi mà đối phương còn lấy lòng mình, đầu óc không bị rút gân chứ?
Bạch quân sư vừa vung tay lên, lập tức có hai người đàn ông vạm vỡ đá văng cửa, vừa nhìn thấy đám Bạch quân sư, sắc mặt ông lão không khỏi trầm xuống: “Tôi sẽ báo cảnh sát, các người đang tự tiện xông vào nhà riêng.

”
Nghe vậy, Bạch quân sư lập tức bật cười, tự tiện xông vào chỗ ở ư? Mệt cho lão già này còn không biết xấu hổ nói ra chuyện này, ông ta thật quá ngây thơ rồi, Bạch quân sư cũng không biết đối phương lấy đâu ra tự tin, lại dám nói với mình như thế.

“Hừ, lão già, lần trước ông không đi theo chúng tôi, bây giờ cũng đừng trách chúng tôi không khách khí.

”
Bạch quân sư sai người trực tiếp bắt ông lão đi, hoàn toàn không để ý tới cảm nhận của ông lão.

Ông lão cảm thấy rất bực mình, ông ta không ngờ bọn họ lại giở trò này với mình, ông ta không khỏi không cam lòng nhìn bọn họ, ông ta không thích nhất là bị người ta uy hiếp.

Nhưng mà ông ta không có cách nào phản kháng, nên đành để cho người mang đi.

Bạch quân sư chợt cười gằn: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, sớm như thế này chẳng phải tốt sao?”
Anh ta vung tay lên, mang theo người của mình rời khỏi nơi này, nhưng anh ta vừa rời đi thì bất ngờ đụng phải Lý Phàm, khi nhìn thấy Lý Phàm, anh ta lập tức choáng váng, nếu không phải tự mình chứng kiến, anh ta cũng không thể tin là thật.

Anh ta vẫn cảm thấy khá sợ Lý Phàm, nên anh ta không khỏi run lên một cái, giả vờ như mình chỉ đi ngang qua mà thôi.

Nhìn thấy anh ta như vậy, Lý Phàm bật cười, hành động đó của anh ta có thể lừa được ai chứ? Anh trực tiếp bắt lấy bả vai của đối phương, lạnh lùng thốt lên: “Hãy ngoan ngoãn một chút cho tôi, đừng tưởng tôi không biết anh đang nghĩ gì.

”
Bạch quân sư ngượng ngùng mỉm cười, vặn tay nói: “Chà chà, không nghĩ tới lại đụng độ cậu trong chuyện này, thật ngại quá, hôm nay là lỗi của tôi, cậu tuyệt đối đừng để ở trong lòng, cậu cứ lơ tôi đi là được.

”
“Anh cảm thấy có thể ư?” Lý Phàm cười hỏi một chút.

Bạch quân sư gần như sắp quỳ xuống trước mặt Lý Phàm, cầu xin tha thứ: “Đại ca, tôi biết tôi sai rồi, xin cậu đừng làm phiền chuyện của tôi nữa, nếu như tôi không làm theo, bọn họ sẽ đòi mạng tôi đấy.

”
Lý Phàm chẳng hề cảm thấy thương hại, anh thấy anh ta chẳng qua chỉ đang ra vẻ, anh hiểu rõ anh ta là người như thế nào.

“Thật sao?” Lý Phàm híp mắt nói.

Khóe miệng Bạch quân sư hơi co lại, không biết nói gì nữa, anh ta nghiến răng một cái, trong tay chợt xuất hiện một con dao găm, anh ta dứt khoát thọc lên một cái vì ông ta biết nếu lần này không hoàn thành nhiệm vụ thì Long Hậu chắc chắn sẽ lấy mạng anh ta.

Dù thế nào, anh ta cũng phải lựa chọn liều mạng cùng đối phương.

Thấy vậy, Lý Phàm khinh thường cười một tiếng, tất nhiên trò mèo này chẳng thoát khỏi ánh mắt của mình, anh nhẹ nhàng giữ cổ tay đối phương lại, cười nói: “Đừng tỏ vẻ với tôi, anh không chơi lại tôi đâu.

”
Bạch quân sư suýt nữa thì chửi thề, anh ta đành trở nên ngoan ngoãn, không dám lỗ mãng nữa, trong lòng anh ta rất hoảng loạn, anh ta sợ Lý Phàm sẽ không tha cho mình.

“Cậu đừng có quá đáng, tôi nói cho cậu biết, tôi không phải là người dễ bị bắt nạt, nếu cậu dám ra tay với tôi, tôi cam đoan sẽ cho cậu biết tay.

” Lúc này, Bạch quân sư cũng không quên kêu gào cuồng loạn.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Cút.

”

Khóe miệng Bạch quân sư hơi co rút mấy cái, dù anh ta có to gan nữa thì cũng không dám tiếp tục ở lại đây, nên đành ủ rũ rời đi, dáng vẻ vô cùng chật vật.

Nhưng trong lòng anh ta vô cùng hận Lý Phàm, nếu có cơ hội, anh ta chắc chắn sẽ không để cho đối phương dễ chịu.

Bạch quân sư không có lựa chọn khác, hiện chuyện khiến anh ta đau đầu là nên nói lại với Long Hậu như thế nào, với tính cách của Long Hậu, nếu Long Hậu biết chuyện này, chắc chắn sẽ muốn cái

mạng nhỏ của mình.

Nghĩ tới đây, Bạch quân sư không dám tiếp tục nghĩ nữa, điều này quả thực rất đáng sợ.

Nhìn thấy Lý Phàm quay lại, ông lão cảm thấy yên tâm hơn, ông ta tò mò hỏi: “Có phải cậu đánh rơi đồ gì hay không?”
“Tôi không đánh rơi gì, tôi sợ bọn họ sẽ tìm ông gây sự nên mới cố ý quay lại, không nghĩ tới đúng như dự đoán của tôi, hay là ông đến chỗ tôi ở vài ngày, ít nhất an toàn hơn chút.

” Lý Phàm nở nụ cười.

Nghe vậy, ông lão khẽ gật đầu, cũng không bác bỏ, về điểm này, ông ta vẫn tin Lý Phàm sẽ không lừa gạt mình: “Được.

”
Ít nhất so tính cách Lý Phàm tốt hơn Bạch quân sư nhiều, hơn nữa ông ta cũng đã nhìn ra Bạch quân sư sẽ không từ bỏ ý đồ, tránh đối phương mấy ngày, cũng là chuyện không tồi.

“Cậu Lý, tôi còn có chuyện phải làm phiền cậu, cháu gái tôi là tổng giám đốc một tập đoàn, tôi sợ chuyện này sẽ liên lụy đến nó, cậu xem có phải không.

” Nói đến đây, ông lão dừng lại, không biết nên mở miệng như thế nào.

Dù sao lần nào cũng làm phiền đối phương thì không hay lắm, ông ta cũng không phải người không biết xấu hổ như vậy.

Tất nhiên Lý Phàm hiểu suy nghĩ của ông ta, chợt nói: “Chuyện này đương nhiên là có thể, tôi sẽ chịu trách nhiệm.

”.

Chương 1050: Anh Giúp Tôi Hay Là Hại Tôi

Nghe vậy, ông lão đã cảm thấy yên tâm hơn, có lời này của Lý Phàm, ông ta không do dự nữa, lập tức nói ra tên và nơi làm việc của cháu gái mình cho Lý Phàm.

Nhưng ông lão không quen dùng điện thoại, cho nên chỉ nói cho Lý Phàm địa chỉ.

Lý Phàm để Trương Đức Võ đưa ông lão trở về biệt thự, còn anh thì đi công ty khoa học kỹ thuật Vạn Thịnh.

Nhưng khi đến công ty khoa học kỹ thuật Vạn Thịnh, Lý Phàm liền bị ngăn cản.

“Dừng lại, cậu là ai, sao dám đi lại ở chỗ này, còn không cút đi cho tôi, nếu không muốn chết thì hãy dạt sang một bên.

” Nhìn thấy Lý Phàm, các nhân viên an ninh đều lộ ra vẻ mặt lạnh lùng.

Bọn họ chán ghét liếc nhìn Lý Phàm, cho rằng đối phương không có tư cách tới đây.

Nghe vậy, Lý Phàm không khỏi cười khổ một tiếng, quả nhiên nơi nào cũng mang theo thành kiến nhìn người, nhưng Lý Phàm chẳng dao động, sự mỉa mai của những người này chẳng có tác dụng gì với anh.

Lý Phàm không hề quan tâm, mà nói với bọn họ: “Tôi tới tìm người, xin các anh tránh ra.

”
“Tìm người, tìm ai, nhất định phải có số điện thoại mới được.

” Các nhân viên an ninh thản nhiên nói.

Lý Phàm cười khổ nói: “Tôi không có số điện thoại, nhưng người tôi muốn tìm chính là bà chủ của các anh, anh có thể gọi điện thoại cho bà chủ của mình.

”
Sắc mặt các nhân viên an ninh trở nên kỳ lạ, bọn họ vốn không tin Lý Phàm là nhân vật lớn gì, bây giờ lại nghe thấy ngay cả điện thoại đối phương cũng không có thì càng coi thường.

“Cút đi, đừng ở đây cản trở.

” Các nhân viên an ninh tức giận xua tay, xua đuổi Lý Phàm như đuổi ruồi.

Lý Phàm nhướng mày, cũng chỉ có thể tôn trọng công việc của bọn họ, anh nhất thời khó xử, chẳng lẽ lại phải gọi ông lão tự mình tới đây mới được.

Nhưng như vậy có vẻ không ổn lắm.

Mà lúc này, một người đẹp cao gầy bước xuống từ Mercedes, cô chỉnh lại góc áo một chút, sau đó mới đi vào, vừa đi vào, cô đã nhìn thấy Lý Phàm, vẻ mặt nghi hoặc: “Anh ta là ai?”
Hai nhân viên ban ninh cung kính nói với người đẹp cao gầy: “Bà chủ, anh ta là người ngoài, để tôi đuổi anh ta đi.

”
Người đẹp cao gầy thản nhiên nói: “Tuyệt đối không thể để người như này ở công ty chúng ta, hãy đuổi anh ta đi.

”
Nghe cách hai nhân viên an ninh xưng hô, Lý Phàm đã biết thân phận của người đẹp cao gầy, anh cười nói: “Chào cô, ba cô bảo tôi tới đây một chuyến, nói muốn dẫn cô tránh đi một chút.

”

Nghe vậy, người đẹp cao gầy cảm thấy hết sức buồn cười, cô ta khinh bỉ liếc nhìn Lý Phàm: “Anh tưởng tôi là đứa trẻ ba tuổi hả, tôi thấy anh là muốn mang tôi đi một nơi không người, sau đó cướp của tôi đúng không?”
Khỏe miệng Lý Phàm hơi co rút, anh không thể không thừa nhận, đối phương thật giỏi tưởng tượng.

Hai nhân viên an ninh bất giác coi Lý Phàm thành người có khả năng uy hiếp bà chủ, bọn họ vặn vặn đôi bàn tay, hôm nay cơ hội lập công tới rồi, bọn họ tức đưa tay ra nói: “Mời anh lập tức rời khỏi đây.

”

Lý Phàm thản nhiên nói: “Tôi không hề gạt cô, cô thật đang nguy hiểm tính mạng, cô hãy đi theo tôi.

”

Người đẹp cao gầy lập tức bật cười, cô ta không biết sao Lý Phàm lại tự tin như vậy, dám nói như thế với mình, cô ta nhìn anh như nhìn đồ ngốc, nói: “Tôi không phải chưa từng gặp phải chuyện như thế này, tôi có thể có nguy hiểm gì chứ?”
Lý Phàm biết chuyện này quá dây dưa rồi, có lẽ làm cho đối phương tin tưởng cũng không phải dễ như vậy.

Hai nhân viên an ninh lập tức xô Lý Phàm đi, nhưng mà khi bọn họ xô đẩy, Lý Phàm vẫn đứng thẳng tại chỗ, không hề động đậy và bị ảnh hưởng.

Hai nhân viên an ninh đều sững sờ, bọn họ rất ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn thoáng qua, cảm thấy hết sức kỳ lại, điều này hoàn toàn khác tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ không khỏi nổi nóng, bà chủ xinh đẹp vẫn còn đang đứng xem, nếu ngay cả một tên nhãi bắt mũi chưa sạch mà bọn họ cũng không đuổi đi được, vậy chẳng phải bọn họ muốn vứt bỏ chén cơm sao.

Bọn họ bắt đầu dứt khoát ra tay với Lý Phàm, Lý Phàm trở tay giữ

cổ tay hai nhân viên an ninh lại.

Sau khi cổ tay bị chế trụ, nét mặt bọn họ dần trở nên đau khổ, không ngừng kêu lên đau đớn.

Lúc này, Lý Phàm mới buông bọn họ ra, nhìn thấy Lý Phàm mạnh như vậy, người đẹp cao gầy bất giác coi anh trở thành người xấu.

Lý Phàm từ từ tới gần đối phương, nhưng đối phương không đồng ý, vậy anh đành cưỡng ép mang đối phương rời đi.

Thấy Lý Phàm vô lễ đối với mình như thế, người đẹp cao gầy không khỏi cảm thấy xấu hổ, giận dữ.

Hai nhân viên an ninh tự động lôi kéo, khiến Lý Phàm bất đắc dĩ buông tay.

Đột nhiên, một chiếc xe MiniBus ngừng lại, một đám côn đồ từ trên xe đi xuống, trên tay mỗi người đều cầm một con dao, xông thẳng về phía người đẹp cao gầy.

Bởi vì bị hai nhân viên an ninh cản lại, Lý Phàm thể nào rút tay ra, Lý Phàm trừng mắt, nói: “Bà chủ của các người đã bị mang đi rồi, còn không đuổi theo?”
Khi hai nhân viên an ninh nhìn lại, thấy đúng như Lý Phàm nói, nên bọ họ lập tức đuổi theo, nhưng lại bị đám côn đồ chém cho bị thương, bọn họ sợ mất mạng, không biết nên làm gì.

Người đẹp cao gầy gần như trợn tròn mắt, chuyện gì xảy ra thế này, sao trong vòng một ngày có tới hai người đến tìm mình gây sự, trên phương diện làm ăn cô đâu có trêu chọc ai đâu.

Ngay khi đám côn đồ đang định mang người đẹp cao gầy lên xe, Lý Phàm đã tiến lên đá ra hai đá, người đẹp cao gầy lập tức thoát khỏi uy hiếp, theo bản năng núp ở sau lưng Lý Phàm.

Đám côn đồ kia là do Long Môn sai tới, bọn họ cũng không biết Lý Phàm là ai, bọn họ tưởng anh chỉ là người qua đường, muốn anh hùng cứu mỹ nhân, bọn họ liếm liếm khóe miệng, cười nham hiểm

nói: “Thằng nhãi, mày muốn anh hùng cứu mỹ nhân đúng không, vậy phải xem mày có tư cách đó hay không, xem chiêu.

”
Đám côn đồ thi nhau rút vũ khí ra, chém tới.

Lý Phàm bảo vệ người đẹp cao gầy ở sau lưng, không ngừng tránh né, sự tấn công của đám côn đồ này không hề có hiệu quả với anh.

“Chỉ như thế này thì chưa uy hiếp được tôi.

” Lý Phàm cười lạnh nói.

Đám côn đồ cảm thấy cực kỳ bị sỉ nhục, trong lòng nuốt không trôi cơn giận này, bọn họ liều mạng ra tay với Lý Phàm, sự ra tay của bọ họ càng ngày càng lợi hại.

Trước tiên, Lý Phàm đánh rớt vũ khí của đám côn đồ, sau đó lại đánh gãy tay chân bọn họ.

Đám côn đồ lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt như gặp quỷ.

Một tên côn đồ trong đó nói ra: “Đại ca, làm sao bây giờ? Còn tiếp tục đánh không?”
“Đánh cái con khỉ, đi nhanh lên.

” Một tên côn đồ khác tức giận lừ mắt, đã đến mức này rồi, còn tiếp tục đánh nữa thì bọn họ càng bất lợi.

“Cuối cùng anh hại tôi hay là giúp tôi?” Người đẹp cao gầy không hiểu liếc nhìn Lý Phàm, hỏi.

.

Chương 1051: Tổn Thất Kinh Tế

Cô liếc nhìn Lý Phàm, đến bây giờ, cô cũng không biết đối phương là đến giúp mình hay là cố ý diễn kịch cho cô nhìn?
Hiện cô chưa hiểu được suy nghĩ của Lý Phàm, nhưng cô có thể chắc chắn 80 % là Lý Phàm đến giúp mình.

Nhưng mà nhất thời cô cảm thấy mờ mịt.

Lý Phàm hiểu được suy nghĩ của đối phương, chợt mỉm cười nói: "Tất nhiên là tôi tới giúp cô rồi."
Nghe vậy, cô bất giác liếc nhìn Lý Phàm, cho là anh chắc đang nói dối.

Lý Phàm giang tay ra, tỏ vẻ bất đắc dĩ với chuyện này, cho dù đối phương hoài nghi mình, anh cũng không thể nói gì hơn, anh biết đối phương chắc chắn không tin mình.

"Dù cô có tin hay không thì tôi cũng đã nói ra rồi." Lý Phàm thản nhiên nói.

Nhìn thấy nụ cười vô hại của Lý Phàm, cô lại nửa tin nửa ngờ.

Xe của Trương Đức Võ chợt ngừng lại.

Khi Trương Đức Võ đi xuống, ông lão cũng xuống theo.

Vừa nhìn thấy ông lão, sắc mặt người đẹp cao gầy lập tức trở nên kích động, cô rảo bước qua, oán trách một câu: "Ông nội, sao ông lại đến nơi này, sức khỏe ông không tốt, ở trong nhà nghỉ ngơi dưỡng lão không được sao."
"Cháu gái, cháu hãy đi theo ông, tạm thời gác chuyện công ty lại, có người đang nhằm vào chúng ta, cậu ấy là đến bảo vệ chúng ta." Ông lão mở miệng nói.

Ông ta biết tính cách của cháu gái, nên không yên tâm lắm, do đó mới tự mình đến đây.

Nghe vậy, người đẹp cao gầy cũng sửng sốt, cô tin ông nội sẽ không lừa mình.

Cô áy náy liếc nhìn Lý Phàm, giờ đây cô mới biết mình đã hiểu lầm Lý Phàm, điều này khiến cô cảm thấy rất có lỗi, nhìn thoáng qua Lý Phàm.

“Ngại quá, tôi tưởng anh là người xấu, anh tuyệt đối đừng để ý.” Người đẹp cao gầy xin lỗi.

Lý Phàm mỉm cười nói: “Giải trừ hiểu lầm thì không sao rồi, dù sao người như tôi rất dễ bị hiểu lầm, cũng là chuyện rất bình thường.”
Nghe vậy, người đẹp cao gầy không khỏi bật cười, cô không ngờ Lý Phàm lại rộng lượng như thế.

Bàn giao xong công việc của công ty cho Phó giám đốc, người đẹp cao gầy mới lên xe, sau khi lên xe, cô ta không kìm được hỏi: “Ông nội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”
Ông lão lập tức nói rõ chân tướng, người đẹp cao gầy sầm mặt lại: “Người Long Môn vậy mà lại nhằm vào chúng ta.”
Cô không ngờ việc ông nội chế tạo cho cho Long Môn một cái chìa khóa lại có thể mang đến phiền phức lớn như thế.

Cô không khỏi cảm thấy lo lắng, cô biết sự lợi hại của Long Môn, ở Hán Thành, Long Môn tiếng tăm lừng lẫy, không ai dám trêu chọc Long Môn.

Cô bất giác nhìn về phía Lý Phàm, cô không biết mình Lý Phàm thì có thể giúp đỡ được gì.

Nói trắng ra cô không tin vào Lý Phàm lắm.

Tất nhiên, Lý Phàm đã thấy được ánh mắt của cô, anh hiểu cô đang nghĩ gì, nhưng anh cũng không giải thích quá nhiều.

Sau khi đi tới biệt thự, mấy người mới từ trên xe đi xuống.

Nhìn thấy biệt thự của Lý Phàm, người đẹp cao gầy hít sâu một hơi, phong thủy cũng như diện tích căn biệt thự này có thể nói là số một số hai ở Hán Thành, cô bắt đầu cảm thấy tò mò về thân phận Lý Phàm.

Cô có thể khẳng định là, Lý Phàm chắc chắn không phải người bình thường.

Ông lão và người đẹp cao gầy bắt đầu vào biệt thự ở.

Thấy Lý Phàm mang về một phụ nữ, Cố Họa Y không khỏi choáng váng, cô lấy làm lạ nhìn Lý Phàm, cho rằng Lý Phàm đang cố tình đối nghịch với mình.

“Lý Phàm, anh đây là có ý gì?” Cố Họa Y tức giận nhìn thoáng qua, chất vấn.

Lý Phàm chột dạ cúi đầu, ho khan nói: “Gần đây cô ấy gặp chút phiền phức, cho nên mới đến ở chỗ chúng ta vài ngày.”
“Được thôi.” Cố Họa Y cũng không có hỏi nhiều, cô chủ yếu lo lắng người đẹp cao gầy và Lý Phàm có quan hệ, chẳng qua trong lòng cô ít nhiều không cảm thấy thoải mái lắm.

Lý Phàm xoa đầu Cố Họa Y một chút, cưng chiều nói: “Đồ ngốc, anh sẽ không vứt bỏ em.”
Cố Họa Y trừng mắt, lẩm bẩm: “Đã là vợ chồng già rồi mà còn buồn nôn như thế.”
“Anh già rồi, nhưng em không hề già, em mãi mãi là đệ nhất mỹ nhân Hán Thành.” Lý Phàm cười hì hì nói.

Nghe vậy, Cố Họa Y cảm thấy hết sức dễ chịu, ít nhất câu này của anh không hề nói dối, nghe xong cô thấy trong lòng ngọt ngào như ăn mật.

“Được rồi, em không tranh cãi với anh nữa.”
Nghe vậy, Lý Phàm mới thở phào nhẹ nhõm, may mà cô ấy không so đo với mình, nhỡ cô ấy so đo với mình vậy thì phiền phức lớn

rồi, Lý Phàm vỗ ngực một cái, rồi đi sắp xếp phòng cho ông lão và người đẹp cao gầy.

Người đẹp cao gầy nhìn về phía Lý Phàm, nói: “Khoảng bao lâu tôi mới có thể trở về?”
Cô không yên tâm về chuyện của công ty lắm.

Mấy ngày không trở về, cô còn có thể tiếp nhận, nếu nửa tháng hoặc một tháng không quay về thì công ty sẽ xảy ra hỗn loạn lớn.

Nên hiện tại cô vẫn chưa buông chuyện của công ty xuống được.

Lý Phàm trầm ngâm nói: “Có lẽ cần nghỉ ngơi mấy ngày, không cần lâu như vậy.”
Lúc này, người đẹp cao gầy mới khẽ gật đầu, đồng thời nhìn về phía Cố Họa Y, đây chính là đệ nhất mỹ nhân Hán Thành, cô càng ngày càng tò mò về Lý Phàm, cuối cùng đối phương là ai?
Rất nhiều lần, cô muốn tìm hiểu bí mật của đối phương, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn được, bởi vì cô biết làm như vậy không ổn lắm.

Người đẹp cao gầy nói với Lý Phàm: “Được rồi, tôi không tranh luận với anh nữa, những lúc như thế này, vẫn cần bình tĩnh một chút thì tốt hơn.”
Lý Phàm khẽ gật đầu, cũng không phản bác, anh hiểu suy nghĩ trong lòng cô lúc này, anh nói với cô: “Được rồi, cũng đã lúc này rồi, vẫn cần bình tĩnh một chút đi, đừng đi suy nghĩ nhiều quá.”
Người đẹp cao gầy đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, màn hình báo là thư ký của mình, cô theo bản năng nghe điện thoại, sắc mặt của cô dần trở nên khó coi.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Lý Phàm biết ngay công ty đối phương chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

“Đã xảy ra chuyện gì thế?” Sau khi cô cúp điện thoại, Lý Phàm tò mò hỏi thăm một chút.

Anh cho rằng công ty của cô chắc chắn đã xảy ra vấn đề, nếu không cô sẽ không có vẻ mặt như vậy.

Người đẹp cao gầy lập tức thành thật nói: “Công ty đã xảy ra chuyện lớn rồi, tôi phải lập tức quay về.”
Nghe vậy, Lý Phàm sửng sốt, anh rất bất ngờ về điều này, anh cau mày nói: “Rất khẩn cấp sao, tôi đi cùng với cô nhé.”
Người đẹp cao gầy mở miệng nói: “Không biết tại sao, công ty của chúng tôi lại bị chèn ép, gần đây doanh thu hết sức thảm hại, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì tháng này chúng tôi sẽ không có lãi, sẽ tổn thất.”
Nghe vậy, Lý Phàm đã đại khái hiểu được vấn đề, chuyện này sẽ không trùng hợp như thế, 80% là do Long Môn bắt đầu giở trò..

Chương 1052: Thủ Đoạn Hèn Hạ

Lý Phàm biết rõ đây là thủ đoạn quen dùng của Long Môn.

Anh không ngờ Long Môn lại quá quắt như vậy, lại dám làm ra việc này, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Dù thế nào anh cũng phải ngăn cản việc này xảy ra mới được.

“Cô yên tâm, là Long Môn đang giở trò, tôi rất có lòng tin sẽ đối phó được người của Long Môn.” Sắc mặt Lý Phàm bình tĩnh nói.

Người đẹp cao gầy nghi ngờ liếc nhìn Lý Phàm.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, cô ta sẽ nghi ngờ đối phương đang nói đùa cô ta.

Bởi vì cô ta biết rõ địa vị của Long Môn ở Hán Thành.

Nhưng đối phương lại dám cam đoan như thế, nếu đổi thành người khác sợ là sẽ hốt hoảng không thôi rồi Cô ta không hiểu tại sao đối phương lại can đảm như vậy?
Lúc này người đẹp cao gầy tươi cười nói: “Anh đừng đùa tôi nữa, tôi rất hiểu thủ đoạn của Long Môn, với bản lĩnh của anh chắc chắn không phải là đối thủ của Long Môn.”
Cô ta nghĩ nhất định đối phương đang an ủi cô ta, nhưng cô ta vẫn nhận lấy tấm lòng này của đối phương.

Người đẹp cao gầy rất muốn nhanh chóng trở về một chuyến.

Lý Phàm khuyên không được chỉ đành đi cùng với cô ta.

Bây giờ đang là lúc dầu sôi lửa bỏng, nếu đối phương trở về lúc này chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Ai ngờ người đẹp kia lại bắt taxi rời đi luôn.

Lý Phàm thấy cô ta đi vội vã như vậy cũng bó tay.

Người phụ nữ này quá lỗ mãng, rõ ràng biết đây là cái bẫy của Long Môn thế mà còn đâm đầu vào.

Không đúng! Lý Phàm bỗng phát hiện việc này rất khác thường.

Bên ngoài biệt thự của anh chắc chắn sẽ không có taxi, nhưng tại sao hôm nay lại trùng hợp xuất hiện một chiếc taxi thế này?
Sắc mặt của Lý Phàm thay đổi, anh phát hiện việc này rất nghiêm trọng.

Nếu vậy anh nhất định phải ngăn cản mới được nếu không mọi thứ sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Bất kể thế nào Lý Phàm cũng phải ngăn cản.

Anh lập tức lái xe của mình đuổi theo.

Chiếc taxi kia không hề phát hiện có người đi theo xe mình nhưng gương mặt của tài xế có vết sẹo, lộ ra vẻ cực kỳ hung ác.

Hơn nửa tiếng sau, người đẹp cao gầy mới sững sờ phát hiện có gì đó không đúng.

Tại sao tài xế không đưa cô ta đến công ty, đáng lẽ ra lúc này cô ta đã đến công ty rồi mới phải.

“Bác tài, có phải anh đi nhầm chỗ rồi không? Đây không phải là đường đến công ty.” Người đẹp kia lập tức nhịn không được hỏi.

Tài xế đột nhiên nở nụ cười nham hiểm: “Đương nhiên đây không phải là đường đến công ty, mà là đường đến nhà máy bỏ hoang.”
Người đẹp kia nghe vậy lập tức có linh cảm chẳng lành.

Cô ta phát hiện người tài xế này có vấn đề.

Cô ta nhíu mày: “Rốt cuộc anh là ai? Anh mau dừng xe lại cho tôi, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát.”
“Tùy cô.

Bên trong xe của tôi đã chặn hết tín hiệu rồi.” Tài xế xe taxi cười chế giễu nói.

Người đẹp cao gầy ngẩn ra.

Cô ta vô thức bấm nút gọi điện thoại, kết quả đúng là không thể nào gọi được.

Cuối cùng tài xế taxi lái xe đến một nhà máy bỏ hoang, người đẹp cao gầy không khỏi hoảng sợ.

Lúc này cô ta cực kỳ hối hận, nếu sớm biết như vậy lúc nãy cô nên nghe lời Lý Phàm, không nên tự ý hành động.

Nếu có Lý Phàm ở đây nói không chừng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Lúc này trong lòng cô ta cực kỳ hối hận.

Có vô số tên côn đồ đang đứng trong nhà máy bỏ hoang, thấy người đẹp cao gầy này bọn họ chẳng khác nào sói đói nhìn thấy miếng mồi ngon, thèm nhỏ dãi.

Bọn họ không ngờ người phụ nữ lại xinh đẹp như vậy.

Cả đám đều ngây ra như phỗng, nhịn không được liếm môi, vô thức nhìn chằm chằm về phía người đẹp kia.

Người đẹp cao gầy kia thấy những cặp mắt nóng rực kia cứ nhìn chằm chằm mình, trong lòng cô ta vừa căm ghét lại vừa sợ hãi.

Bạch quân sư đi tới, anh ta móc tiền ra, vứt lên người tài xế taxi kia nói: “Cút đi.”
Người tài xế kia không những không tức giận, ngược lại còn cười ha ha nhận lấy số tiền kia, sau đó đi nhanh như chớp.

“Được được được.” Tài xế taxi sướng rơn, tiền nhiều như vậy lần này gã ta trúng mánh rồi.

Bạch quân sư khinh thường liếc mắt nhìn người tài xế kia, theo anh ta thấy tài xế kia quá mức bảo thủ, anh ta cười khinh bỉ, không để trong lòng.

“Anh là ai?” Người đẹp cao gầy kia không biết Bạch quân sư, lạnh lùng nói.

Bạch quân sư mỉm cười nói: “Tôi chính là tâm phúc bên cạnh Long Hậu, Bạch quân sư, cũng là người của Long Môn.”
Người đẹp cao gầy kia hoảng sợ, quả nhiên giống như Lý Phàm đã nói.

Hết thảy mọi việc không phải là trùng hợp, mà là Long Môn đang giở trò.

“Yên tâm, cô chỉ cần thành thật một chút là được.

Tôi sẽ gọi điện thoại cho ông nội của cô, bảo ông ta đến đổi cô.

Nếu ông ta không đến, tôi sẽ chơi cô trước mặt mọi người đàn em của tôi.” Bạch quân sư nói xong, tầm mắt dừng trên người người đẹp cao gầy kia rất lâu.

Người đẹp cao gầy tức giận tát đối phương một bạt tai.

Bạch quân sư không phải là người luyện võ.

Sau khi ăn một cái tát như trời giáng, anh ta cũng ngớ người, sắc mặt cũng từ từ trở nên khó coi.

Anh ta là Bạch quân sư, chưa có ai dám đối xử với anh ta như vậy.

Điều khiến anh ta tức giận là người phụ nữ lại dám đánh anh ta, anh ta không khỏi xù lông.

Bây giờ anh ta chỉ muốn xử lý đối phương.

Bạch quân sư giận dữ hét: “Rất tốt, không bằng tôi bắt cô lại sau đó gọi điện thoại sau.”
Lúc này Bạch quân sư đã thay đổi ý định, liếm khóe miệng, bắt đầu tới gần người đẹp cao gầy.

Người đẹp cao gầy sa sầm mặt.

Cô ta không ngờ đối phương lại ngang ngược như vậy.

Nhưng ở một nơi hoàng tàn vắng vẻ như thế này, dù cô ta có kêu cứu đến rách cả họng cũng chẳng có ai đến cứu cô ta.

Đúng lúc này xe của Lý Phàm dừng lại, anh vừa nhìn đã thấy cảnh tượng này, liền trêu chọc Bạch quân sư: “Ái dà, đây không phải là Bạch quân sư sao? Tại sao anh lại ở đây?”
Khi Bạch quân sư nghe được tiếng của Lý Phàm, anh ta không khỏi rùng mình.

Bởi vì Lý Phàm là nỗi bóng ma trong lòng anh ta.

Anh ta vô thức ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy được Lý Phàm.

Anh ta run người, đứng lảo đảo.

Cả người ngơ ngác.

Sao thằng nhãi này lại có mặt ở đây? Nếu không phải anh ta cũng có mặt tại hiện trường thì anh ta tuyệt đối không tin.

Người đẹp cao gầy kích động quay đầu lại, như thể đã thấy được hy vọng, sau đó hai mắt cô ta nhòe đi.

Tuy đối phương giỏi đánh nhau, nhưng bên kia lại có quá nhiều người, một mình anh làm sao có thể đối phó với nhiều người như vậy?
“Anh đi mau! Dù anh tới cứu tôi tốt xấu gì cũng phải kêu cảnh sát tới chứ?” Người đẹp cao gầy vừa cạn lời lại vừa bất đắc dĩ.

Cô ta nghĩ Lý Phàm đúng là làm việc không biết suy nghĩ, ngay cả việc này cũng không suy nghĩ tới.

Lý Phàm nghe vậy chỉ thấy buồn cười.

Đã đến lúc nào rồi mà cô ta còn không biết xấu hổ chỉ trích anh.

“Yên tâm đi, một mình tôi cũng dư sức đối phó bọn chúng.” Lý Phàm mỉm cười nói..

Chương 1053: Cái Chết Của Bạch Quân Sư

Bạch quân sư vẫn còn ám ảnh bởi Lý Phàm.

Anh ta giật mình hồi lâu cũng không biết nên nói gì.

Anh ta không ngờ mọi việc lại vượt quá sức tưởng tượng của mình.

Anh ta nhìn đám tay chân sau lưng.

Anh ta cũng không biết rõ mấy người này có thể đánh bại Lý Phàm không?
Lúc này anh ta có ảo giác hình như anh ta đã bị một mình Lý Phàm bao vây toàn bộ rồi.

Đám tay chân kia đều đang xoa tay, nóng lòng muốn đánh nhau với Lý Phàm.

Bạch quân sư cau mày nói: “Lý Phàm, sao lần nào cậu cũng đối chọi với tôi hết vậy? Tôi đâu có trêu chọc cậu!”
Anh ta điên tiết vì việc này.

Anh ta không ngờ Lý Phàm lại đối chọi với mình khắp nơi như vậy.

Lý Phàm nghe vậy mỉm cười.

Đến lúc nào rồi mà Bạch quân sư vẫn còn ngây thơ như vậy?
“Bạch quân sư, anh tưởng tôi không biết gì hết sao? Anh đúng là quá ngây thơ.” Lý Phàm cười khinh khỉnh.

Bạch quân sư khẽ nhếch miệng nhưng hồi lâu cũng không biết nói gì.

Anh ta không ngờ kết quả lại như vậy.

Anh ta cực kỳ đau đầu, không biết nên làm gì mới phải.

“Bây giờ anh có thể cút được rồi.” Lý Phàm khẽ nói.

Bạch quân sư nghe vậy, giận tím người.

Chuyện đã đến nước này, anh ta chỉ đành chật vật chạy thoát thân.

Nói thật, đối phương làm như vậy đã tha mạng cho anh ta, nhưng điều anh ta lo lắng duy nhất đó là anh ta phải giải thích với Long Hậu thế nào?
Trong vòng một ngày thất bại ba lần, phỏng chừng lúc này Long Hậu là đang nổi trận lôi đình rồi.

Đám tay chân kia liếc mắt nhìn Bạch quân sư, ai cũng đang đợi lệnh của đối phương.

Bọn họ không hiểu tại sao Bạch quân sư lại vô dụng như vậy, trong khi đối phương chỉ có một người?
Bạch quân sư tức giận nói: “Đừng nhìn tôi, nếu các người có thể đánh thắng cậu ta, tôi sẽ cho các người ba tỷ.”
Có tiền thưởng nhiều sẽ có kẻ làm liều.

Sau khi đám ác ôn kia nghe được số tiền thưởng là ba tỷ, ai cũng động lòng.

Bọn họ không nói lời nào liền bao vây Lý Phàm, còn liếm khóe miệng như thể Lý Phàm là con mồi đã ở sẵn trong tay bọn họ rồi.

Lý Phàm cười không nói, ngoắc ngoắc ngón tay.

Bọn côn đồ tức điên, quyết định ra tay với Lý Phàm, tuy lúc ra tay rất lộn xộn nhưng dù sau bọn họ cũng đông người hơn.

Lý Phàm ung dung né tránh, đồng thời cũng trả đòn đám người kia.

Sau đó đám người kia không ngừng ngã xuống.

Rốt cuộc bọn họ cũng không biết tại sao mình lại thua.

Nhưng kết quả trước mặt khiến bọn họ kinh ngạc tột độ, suy nghĩ nát óc cũng không biết tại sao?
Lý Phàm khẽ nói: “Các người không phải là đối thủ của tôi, tôi đề nghị các người nên bình tĩnh lại, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”
Đám côn đồ nghe vậy đều bất ngờ, ai cũng ngơ ngác không hiểu tại sao.

Bọn họ đều công nhận đối phương nói rất có lý.

Chẳng mấy chốc đối phương đã bị Lý Phàm đánh tơi tả.

Có lẽ bọn họ cũng không ngờ bản thân lại thua liểng xiểng như vậy.

Bạch quân sư thấy cảnh tượng này bắt đắc dĩ lắc đầu.

Anh ta còn nghĩ sẽ có kỳ tích xuất hiện, nhưng kết quả cuối cùng lại giống hệt với suy đoán của anh ta.

Anh ta cũng không ôm hy vọng quá nhiều, chuẩn bị xoay người bỏ đi.

“Chờ đã.” Lý Phàm lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch quân sư.

Giọng nói lạnh như băng vang bên tai Bạch quân sư khiến anh ta cảm thấy bất an.

Anh ta cứng ngắc quay đầu lại, cố rặn ra nụ cười nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm khẽ nói: “Bạch quân sư, tôi biết bản lĩnh của anh, nhưng lúc này anh đừng hòng rời khỏi đây dễ dàng như vậy.

Anh nhất định phải qua khỏi cửa ải của tôi mới được.”
Bạch quân sư rất muốn chửi thề.

Rốt cuộc anh ta đã chọc tới ai chứ? Sao số anh ta lại khổ thế này?
“Cậu Lý, cậu đừng chọc vui tôi nữa.

Tôi không phải là đối thủ của cậu đâu.” Bạch quân sư cười khan.

.

Truyện Xuyên Không
Lý Phàm híp mắt nói: “Bây giờ tôi đã đổi ý rồi, anh không thể đi.”
Bạch quân sư hơi giật mình, linh cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ đối phương sẽ ra tay với anh ta thật sao?
Anh ta không dám tưởng tượng mình sẽ bị đánh thành hình dạng gì?
Lý Phàm lạnh lùng thốt: “Đây là lần cảnh cáo cuối cùng, nếu còn có lần sau, tôi cam đoan anh sẽ chết không có chỗ chôn.”
Bạch quân sư nghe vậy hai chân không ngừng run rẩy, cuối cùng ngồi phịch xuống đất.

Anh ta không ngốc, đương nhiên biết Lý Phàm không phải đang đe dọa anh ta.

Anh ta vô cùng bất ngờ vì việc này.

Nếu không tận mắt chứng kiến, anh ta cũng không tin đó là sự thật, anh ta ngồi ngây ra không biết nên làm gì.

Lúc này Lý Phàm mới khoát tay ra hiệu cho đối phương rời đi.

Lý Phàm biết nếu không cảnh cáo Bạch quân sư như vậy, chắc chắn anh ta sẽ vẫn còn làm việc cho Long Hậu.

Trên đường trở về, lòng Bạch quân sư rối như tơ vò.

Anh ta đang suy ngẫm có nên phản bội lại Long Hậu không? Nếu không phản bội, với tính tình của Lý Phàm, chắn chắn sẽ lấy mạng của anh ta.

Anh ta không dám nghĩ đến kết cục này.

Anh ta rùng mình, nghĩ cả buổi cũng không biết nên làm thế nào cho ổn thỏa.

Cuối cùng anh ta quyết định từ bỏ đi theo Long Hậu, lập tập tức mua vé đi đến thành phố khác, cao chạy xa bay.

Đương nhiên Long Hậu biết rõ hành tung của Bạch quân sư như lòng bàn tay.

Bạch quân sư nghĩ anh ta rời đi như vậy sẽ chẳng ai hay biết.

Nhưng anh ta vừa tới sân bay đã chết trong sân bay.

Tin tức này chẳng mấy chốc đã được đưa lên bản tin.

Lý Phàm lắc đầu nhìn thi thể trong tin tức trên ti vi, anh biết thi thể đó chính là Bạch quân sư!
Tuy nhiên anh cũng chẳng mảy may thương xót, khi đối thủ quyết định cùng hội cùng thuyền với Long Hậu thì cũng nên nghĩ tới hậu quả.

Bây giờ đối phương đã chết, việc này cũng chẳng có gì là lạ.

Người đẹp cao gầy vẫn đau đầu vì chuyện của công ty.

Nếu không có sự hỗ trợ của thế lực có thể sánh ngang với thế lực của Long Môn thì công ty của cô ta nhất định sẽ phá sản.

Đương nhiên Lý Phàm cũng không muốn nhìn thấy kết quả như vậy.

Dù sao việc này cũng coi như anh gián tiếp gây ra.

Lý Phàm để tập đoàn Họa Vân Y hỗ trợ đối phương, đồng thời còn gọi điện cho cậu cả nhà họ Đế ở Võ Thành.

Khi cậu cả nhà họ Đế nghe nói muốn đối phó Long Môn, trong lòng vốn muốn từ chối nhưng anh ta lại nghĩ tới hậu quả khi mình từ chối.

Lỡ như đối phương đến Võ Thành lần nữa thì sao?
Để tránh Lý Phàm gây phiền phức cho mình, cuối cùng anh ta chỉ đành thỏa hiệp, đồng ý giúp việc này.

Sau khi biết cậu cả nhà họ Đế đồng ý giúp đỡ, Lý Phàm hài lòng gật đầu.

Ít nhất đối phương cũng biết điều.

Nếu đối phương không thức thời anh sẽ có cách khiến đối phương đẹp mặt.

Khi người đẹp cao gầy đột nhiên phát hiện công ty của mình được vực dậy thì không khỏi sững sờ.

Càng bất ngờ hơn là nhà họ Đế cũng gia nhập vào.

Cô ta hoàn toàn không có quan hệ gì với nhà họ Đế, tại sao bọn họ lại giúp đỡ cô ta?.

Chương 1054: Tâm Phúc Mới Của Long Hậu

Người đẹp cao gầy nghĩ trong chuyện này chắc chắn có vấn đề nhưng vấn đề ở đâu thì cô ta cũng không rõ.

Nhưng điều duy nhất cô ta có thể nghĩ tới đó là đối phương tuyệt đối không phải là người tầm thường.

Cô ta bắt đầu nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt khác lạ, muốn tìm được đầu mối hữu dụng từ chỗ anh.

Cô ta có linh cảm, chắc chắn việc này có liên quan rất lớn đến Lý Phàm.

Nghĩ vậy cô ta bất chợt nhìn chằm chằm Lý Phàm, muốn Lý Phàm cho cô ta một câu trả lời.

Lý Phàm sửng sốt khi thấy dáng vẻ này của người đẹp cao gầy.

Anh cũng không biết tại sao cô ta lại nhìn mình, nhưng anh có thể khẳng định chắc chắn cô ta đã suy nghĩ tới việc gì đó rồi.

“Cô nhìn tôi làm gì? Cô muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.” Lý Phàm khẽ nói.

Nói thật anh cũng rất nghi ngờ người đẹp cao gầy này.

Rốt cuộc anh cũng không biết đối phương nhìn mình như vậy là có ý gì?
Người đẹp cao gầy nói: “Được rồi, tôi chỉ trêu anh thôi.

Anh đừng để trong lòng, tôi rất ủng hộ anh về chuyện này.”

Lý Phàm hơi sững sờ, càng không hiểu suy nghĩ của đối phương lúc này.

Nhưng bây giờ anh cũng không cần thiết phải dông dài với đối phương.

“Ừm, tôi rất hiểu suy nghĩ của cô, đúng là chuyện này do tôi làm.

Tôi cũng không muốn nhìn thấy đám người kia ra tay với cô.

Chắc cô cũng hiểu đúng không?” Lý Phàm giải thích.

Dù sao ít nhiều gì việc này cũng có liên quan đến anh.

Vì vậy anh mới muốn giải thích với cô ta.

Người đẹp cao gầy tò mò nói: “Sao anh lại có quan hệ với nhà họ Đế? Phải biết rằng nhà họ Đế là gia tộc có máu mặt ở Võ Thành, đáng lẽ ra anh không biết nhà họ Đế mới phải.”
Lý Phàm cũng không muốn giải thích với đối phương quá nhiều, chỉ nói: “Tôi và nhà họ Đế cũng chỉ quen sơ.

Hơn nữa, tôi và Long Môn cũng có mối thù, cho nên giúp đỡ cô cũng là đang giúp tôi.”
Người đẹp cao gầy nghe vậy cũng ngạc nhiên.

Không ngờ Lý Phàm lại có mối thù với Long Môn.

Nhưng nếu đối phương đã cùng chiến tuyến với cô ta thì không còn gì tốt bằng.

Người đẹp cao gầy cũng không nói nhiều, chỉ cười nói: “Cũng may có anh ở đây, nếu không cũng không biết mọi việc sẽ thế nào? Nhưng anh phải suy nghĩ cho kỹ, chắc chắn Long Môn sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.”
Cô ta vẫn hiểu rõ Long Môn.

Cho nên cô ta không tin Long Môn sẽ dễ dàng bỏ qua việc này.

Cô ta chắc chắn Long Môn sẽ còn tiếp tục trả thù.

Lý Phàm dửng dưng nghe người đẹp cao gầy nói.

Anh ta giao đấu với Long Môn không ít lần, bây giờ lại nghe được người đẹp kia nói vậy anh cũng chẳng có ý kiến khác.

Lý Phàm gật đầu.

Lúc này Long Hậu đang giận sôi người.

Bà ta không ngờ Bạch quân sư lại dám phản bội bà ta.

Bà ta thất vọng đến tức điên.

Bà ta cực kỳ căm tức đối với sự phản bội của Bạch quân sư.

Nhưng bên cạnh bà ta không thể không có người lắm mưu nhiều kế.

Lúc này bà ta lại tìm một người khác làm quân sư bên cạnh mình một lần nữa.

Mà người lúc này là một người đàn ông mặc đồ vest, nhìn bề ngoài có thể thấy người này cũng rất ưu tú.

Từ cái nhìn đầu tiên Long Hậu đã nhận định người này có thể làm quân sư của bà ta.

Sau đó Long Hậu bắt đầu đưa ra điều kiện của mình.

Người đàn ông mặc đồ vest kia đồng ý ngay lập tức.

Anh ta cũng biết rõ suy nghĩ của Long Hậu.

Vì vậy lúc này anh ta cũng không có quá nhiều dao động, anh ta vẫn rất ủng hộ Long Hậu về chuyện này.

Long Hậu thấy thái độ của đối phương thì sửng sốt, cười nói tiếp: “Nếu đã gia nhập thì cậu phải thể hiện bản lĩnh hơn người của

mình.

Tôi muốn Lý Phàm phải trả giá đắt, cậu làm được không?”
Lúc này Long Hậu hận chết Lý Phàm, vì vậy bà ta bất chấp thủ đoạn, bà ta chỉ muốn Lý Phàm trả giá đắt.

Suy nghĩ của bà ta rất đơn giản, chính là muốn trả thù Lý Phàm mà thôi.

Người đàn ông mặc đồ vest nghe vậy như thể nghe thấy chuyện buồn cười lớn nhất trên đời, anh ta mỉm cười nói: “Chuyện nhỏ ấy mà.

Chỉ cần tôi muốn, không có chuyện gì là tôi làm không được.”
Thấy đối phương tự tin như vậy Long Hậu cũng yên tâm.

Đồng thời bà ta cũng rất tò mò không biết đối phương có bản lĩnh cỡ nào mà dám hống hách như vậy?
Lúc này người đàn ông mặc đồ vest mới chậm rãi nói: “Long Hậu, về chuyện này tôi chỉ muốn nói một câu, bất kể là ai, khi đối mặt với tôi chỉ có một con đường chết.

Tôi sẽ khiến thằng nhóc kia trả giá đắt.”
Long Hậu hài lòng gật đầu, nghĩ đối phương tự tin như vậy chắc chắn sẽ không khiến bà ta thất vọng.

Long Hậu bắt đầu tò mò muốn biết rốt cuộc đối phương có bản lĩnh gì, lập tức nói: “Bây giờ cậu có thể đi đối phó Lý Phàm rồi.

Nhớ rõ, bằng mọi giá cậu phải xử lý cho được Lý Phàm.

Nếu thất bại đồng nghĩa với lần này thất bại tôi sẽ không bao giờ thuê cậu nữa.”
Long Hậu chỉ muốn khiến Lý Phàm trả giá đắt, nếu đối phương cũng vô dụng giống hệt Bạch quân sư và Trương Đức Võ thì bà tà sẽ không bao giờ giữ lại bên người.

Người đàn ông mặc vest sửng sốt, anh ta biết đây là cơ hội biểu diễn đầu tiên và cũng có thể là cơ hội cuối cùng của mình.

Đương nhiên anh ta sẽ cố gắng nắm bắt cơ hội này thật tốt.

“Yên tâm đi Long Hậu.

Chuyện này hãy giao cho tôi.

Tôi sẽ khiến Lý Phàm trả giá đắt.” Lúc này đối phương mở túi hồ sơ của mình ra.

Long Hậu thấy dáng vẻ chuyên nghiệp của đối phương thì trong lòng có linh cảm, có lẽ đối phương sẽ mang đến kỳ tích cho mình.

Người đàn ông mặc đồ vest lấy thuốc ra sau đó nói: “Long Hậu, thuốc này là do tôi đặc biệt nghiên cứu ra, một khi chuốc thuốc này lên người, người đó chắc chắn sẽ hôn mê.”
“Không được, cách này quá tệ.

Cậu ta chắc chắn sẽ tránh được, bởi vì ngay cả đạn mà cậu ta còn né được nói chi là thứ thuốc mê này.” Long Hậu lắc đầu.

Bà ta đã giao đấu với Lý Phàm rất nhiều lần, nên hiểu rõ sự lợi hại của anh.

Cho nên bà ta nghĩ cách này chắc chắn sẽ không thành công, thế là thẳng thừng phản bác.

Người đàn ông mặc đồ vest nghe vậy thì rất bất ngờ.

Nhưng tiếp đó anh ta lấy một lọ thuốc ra nói: “Long Hậu, cách này chắc chắn được.

Tôi có thể bỏ độc cậu ta.”
Long Hậu nghe xong không khỏi dựng ngón cái khen thưởng anh ta.

Đúng là từ trước tới giờ bọn họ vẫn chưa thử qua cách này, biết đâu sẽ thành công thì sao?
Nghĩ vậy bà ta liền tỏ ý đồng ý cho đối phương thử một lần.

Người đàn ông mặc đồ vest khẽ mỉm cười.

Anh ta đã điều tra tin tức và cả hành tung của người bên cạnh Lý Phàm.

Sau khi biết Trần Hiểu Đồng đến quán bar, anh ta lập tức bắt đầu dời tầm mắt lên người Trần Hiểu Đồng..

Chương 1055: Bị Từ Chối

Nhưng Trần Hiểu Đồng lại không biết nguy hiểm đang rình rập.

Cô ta đang nhàn nhã uống rượu, không để ý đến mọi thứ xung quanh.

Lúc này cô ta chỉ muốn thư giãn mà thôi.

Đúng lúc này, một đám đàn ông to xác say rượu đang nhìn chằm chằm Trần Hiểu Đồng.

Đây là lần đầu tiên mấy gã này nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như Trần Hiểu Đồng.

Nhất thời bị vẻ đẹp của cô ta hấp dẫn.

Đám đàn ông to xác kia vô thức đi tới trước mặt Trần Hiểu Đồng.

Khi Trần Hiểu Đồng thấy bọn họ, cô ta cũng không ngu.

Cô ta biết chắc mấy gã này có ý đồ xấu với cô ta.

Cô ta cảnh giác nhìn đám đàn ông to xác kia nói: “Các người muốn làm gì?”.

Truyện Ngược
Đám đàn ông kia nghe vậy liền cười xấu xa.

Bọn họ nghĩ đối phương rất ngây thơ.

Đây là cơ hội tốt đối với bọn họ, cũng là kết quả mà bọn họ mong muốn.

Bọn họ xoa tay, sau đó đi về phía Trần Hiểu Đông cười nói: “Đừng sợ, chúng tôi biết cô em lo sợ điều gì, nhưng cô em yên tâm đi chúng tôi sẽ không tùy tiện làm gì cô em đâu.”
Đám đàn ông to xác kia khẽ cười.

Trần Hiểu Đồng nghe vậy chỉ cười khinh thường.

Cô nghĩ mấy người kia suy nghĩ quá đơn giản.

Đúng lúc cô ta chuẩn bị ra tay thì người đàn ông mặc đồ vest bất ngờ nắm lấy tay mấy gã to xác kia nói: “Các anh bắt nạt một cô gái mà không thấy xấu hổ à?”
Đám đàn ông to xác kia thấy người đàn ông mặc đồ vest lại dám xen vào chuyện của bọn họ, không khỏi đanh mặt lại.

Bọn họ rất bực bội với thái độ phách lối của đối phương.

Bọn họ thề nhất định sẽ khiến người đàn ông mặc đồ vest kia đẹp mặt.

Bằng không, đối phương chắc chắn sẽ coi trời bằng vung.

Nghĩ vậy, bọn họ dứt khoát ra tay với người đàn ông mặc đồ vest.

Người đàn ông mặc đồ vest thấy đám người kia không khỏi cười khinh thường.

Anh ta gần như đã chuẩn bị mọi thứ chu toàn.

Võ công của anh ta rất cao, đám đàn ông to xác kia gần như không phải là đối thủ của anh ta.

Mấy người đàn ông kia đều sững sờ.

Kết quả này vượt khỏi sức tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ liếc mắt nhìn người đàn ông mặc đồ vest, quyết định liều mạng với anh ta.

Người đàn ông mặc đồ vest trở tay đánh lên người một gã to xác,

gã kia lập tức bay ngược ra ngoài.

Gã ta không dám tin người đàn ông mặc đồ vest kia lại mạnh như vậy.

Người đàn ông mặc đồ vest lạnh lùng nói: “Chỉ với công phu mèo cào của các ngươi mà cũng dám đấu với tôi.

Đúng là nực cười.”
Chưa đầy một lúc, những gã to xác kia đã bị người đàn ông mặc vest đánh bò lê bò càng.

Trần Hiểu Đồng thấy cảnh tượng này khẽ cười nói: “Cảm ơn anh.”
Thật ra nếu đối phương không ra tay, một mình cô ta vẫn có thể đối phó, nhưng cô ta không thể làm vậy bằng không sẽ rất quá đáng.

Người đàn ông mặc đồ vest cười nói: “Việc nhỏ ấy mà.

Thật ra cô không cần để trong lòng, tôi biết cô đang nghĩ gì, cô yên tâm đi tôi sẽ không khiến cô lúng túng đâu.”
Xảy ra việc này mà biểu hiện của anh ta vẫn rất dửng dưng.

Bởi vì mục đích chính của anh ta chính là tạo được lòng tin đối với Trần Hiểu Đồng.

Anh ta biết, một khi có được sự tin tưởng của Trần Hiểu Đồng như vậy mới có thể ra tay với Lý Phàm được.

Anh ta hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc này.

“Đây là thù lao của anh.

Cảm ơn anh.” Trần Hiểu Tiền móc ra một sấp tiền đưa cho đối phương nói.

Người đàn ông mặc đồ vest kia thấy cảnh tượng này thì vô cùng sửng sốt.

Anh ta không ngờ mọi thứ trước mắt lại vượt khỏi suy đoán của mình.

Anh ta nghĩ đối phương sẽ hôn anh ta hoặc tương tự như vậy.

Ai ngờ kết quả đối phương lại móc tiền ra trả công cho anh ta.

Người đàn ông mặc đồ vest còn muốn nói gì đó nhưng Trần Hiểu Đồng đã khoát tay chào tạm biệt.

Rõ ràng cô ta không có suy nghĩ muốn ở lại tiếp tục tán gẫu với anh ta.

Người đàn ông mặc đồ vest sa sầm mặt.

Kết quả bất ngờ này khiến anh ta cực kỳ tức giận.

Nhưng anh ta không biểu hiện ra ngoài, chỉ vô thức đi theo nói: "Cô đã uống nhiều rồi nếu bây giờ đi về một mình sẽ rất nguy hiểm.

Tôi đưa cô nhé!"
"Không cần, tôi có thể về một mình." Trần Hiểu Đồng lắc đầu nói.

Nhưng người đàn ông mặc đồ vest lại nghiêm mặt nói: "Lỡ như lại xảy ra chuyện giống lúc nãy thì sao?
Nếu có tôi đi cùng cô, chắc chắn những người kia sẽ không dám đến nữa đâu."
Trần Hiểu Đồng hơi nhíu mày, mặc dù người kia đứng ra bảo vệ mình, nhưng cùng lắm cô ta đã cảm ơn đối phương cũng coi như xong rồi.

Bây giờ hai bên đã thanh toán xong, cô không muốn để đối phương tiếp tục theo đuôi mình nữa.

Một người dễ tính như cô ta cũng có lúc mất kiên nhẫn.

"Vẫn nên để tôi đi cùng cô thôi." Người đàn ông mặc đồ vest không để ý đến suy nghĩ của Trần Hiểu Đồng, dứt khoát đi theo cô.

Trần Hiểu Đồng cực kỳ bất đắc dĩ.

Không biết nên nói thế nào cho phải.

Cô ta cũng cạn lời với kết quả này, cô ta không ngờ người đàn ông mặc đồ vest này lại nghĩ như vậy.

“Được.” Cuối cùng Trần Hiểu Đồng cũng gật đầu, không từ chối người đàn ông mặc đồ vest kia.

Người đàn ông mặc đồ vest mừng rỡ, tưởng mình còn cơ hội nên vội vàng đi theo.

Đúng lúc này Trần Hiểu Đồng ngoắc một chiếc taxi, leo thẳng lên xe cũng không để ý tới đối phương cười nói: “Được rồi, anh không cần đưa tôi nữa, tôi đi đây.”
Người đàn ông mặc đồ vest vốn là muốn lên xe, ai biết, cửa xe đã bị người kia khóa chặt.

Anh ta cực kỳ lúng túng.

Tuy anh ta không đẹp trai như minh tinh nhưng cũng khá ưa nhìn.

Nhưng anh ta không ngờ Trần Hiểu Đồng lại không nể mặt anh ta như vậy.

Điều này khiến anh ta cảm thấy rất mất mặt, nhất thời cũng không biết nên làm gì, nói gì cho phải.

“Cô đúng là rất vô tình.” Người đàn ông mặc đồ vest bất đắc dĩ nói.

Anh ta vốn lợi dụng cơ hội này để phát triển với Trần Hiểu Đồng, kết quả lại bị cô ta từ chối thẳng thừng.

Trần Hiểu Đồng cười nói: “Diễn xuất lúc nãy của anh cũng khá lắm.

Hoa hòe hoa sói, rất đẹp.”

“Nào có.” Người đàn ông mặc đồ vest được khen, theo bản năng mỉm cười tự hào nhưng sau đó anh ta bỗng ngây ra, nhìn Trần Hiểu Đồng với ánh mắt kì quặc.

Lúc này mới phát hiện ra mình lỡ lời.

Cái gì thế này? Lẽ nào đối phương đã nhìn rõ màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân của anh ta rồi sao? Anh ta còn chưa kịp nói gì thì chiếc xe taxi kia đã chạy mất hút.

Người đàn ông mặc đồ vest tối sầm mặt mày, cảm thấy chỉ số IQ của mình tuột dốc.

Anh ta nghĩ kế hoạch này của mình hoàn hảo không chê vào đâu được, nói không chừng còn tán được Trần Hiểu Đồng, ai ngờ đối phương lại thông minh như vậy, vừa nhìn đã vạch trần được âm mưu của anh ta.

Người đàn ông mặc đồ vest chỉ đành thực hiện kế hoạch tiếp theo.

Bắt đầu chuyển mục tiêu sang Trúc Hoa Nguyệt, chỉ cần dụ được một người coi như đã thành công một nửa..

Chương 1056: Hồi Tâm Chuyển Ý

Mà đúng lúc này, Trần Hiểu Đồng trở về, kể lại một lượt chuyện này cho mấy người Lý Phàm nghe.

Lý Phàm nghe xong, không kiềm lòng được mà giơ ngón tay cái với Trần Hiểu Đồng, may là đối phương nhanh nhạy, chỉ cần nhìn qua đã thấy rõ bản chất, nếu đổi lại là người khác e là đã mắc bẫy rồi.

Có điều Lý Phàm lại cho rằng ẩn tình không đơn giản đến vậy, anh cho rằng chắc chắn còn có vấn đề gì đó nữa, còn về việc vấn đề ở đâu anh cũng không nói rõ được, nhưng anh có thể khẳng định là có.

Trong chuyện này, anh buộc phải bình tĩnh xử lí mới được, nếu không, mọi chuyện đều là phiền phức lớn, nên anh vô cùng hiểu rõ điều này.

Lý Phàm nói với đám người Trần Hiểu Đồng: “Còn gặp phải chuyện như vậy nữa thì mấy người cẩn thận hơn một chút.” Trúc Hoa Nguyệt không có mặt ở đây, Lý Phàm muốn đợi Trúc Hoa Nguyệt trở về rồi nói chuyện này cho cô ta, bảo cô ta phải cảnh giác một chút.

Đúng lúc này, người đàn ông mặc vest bắt đầu nhìn chằm chằm vào Trúc Hoa Nguyệt, đối với anh ta mà nói, từ sau khi anh ta thấy được dáng vẻ lương thiện, đơn thuần của Trúc Hoa Nguyệt, anh ta đã biết mình sẽ dễ dàng có được đối phương.

Nghĩ vậy người đàn ông trong bộ vest không khỏi xoa xoa tay.

Trúc Hoa Nguyệt lúc này đang uống café, nghe hát.

Người đàn ông mặc vest ngồi xuống vị trí đối diện với Trúc Hoa

Nguyệt, mỉm cười nói: “Người đẹp, tôi có thể ngồi đây không, đã không còn chỗ trống nữa rồi.”
Trúc Hoa Nguyệt nhàn nhạt nói: “Anh muốn ngồi ở đây, đương nhiên là được, anh có thể ngồi tùy ý.”
Người đàn ông mặc vest gật đầu, tưởng rằng mình đã có cơ hội rồi.

Trúc Hoa Nguyệt nhìn xung quanh, đột nhiên nhíu mày, cô ta cho rằng người đàn ông mặc đồ vest này đến phía cô ngồi thật sự chỉ vì nơi này quá đông người.

Nhưng khiến cô thấy bất ngờ là, chỗ ngồi nơi này rõ ràng còn rất nhiều, nhưng đối phương lại nhất quyết muốn ngồi ở đây, cô ta ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt của đối phương thì liền đoán ra được chút gì đó.

Cô ta cũng nhìn ra được, chắc chắn là đối phương có ý với cô ta, nếu không cũng không đưa ra yêu cầu như vậy.

Có điều Trúc Hoa Nguyệt rất phản cảm với chuyện này, cô ta không thích những người như người đàn ông mặc vest này, đối phương ngồi ở đây lại khiến cô ta không thấy thoải mái.

Người đàn ông mặc vest đột nhiên nói: “Bài hát cô đang nghe là của Lưu Đức Hoa nhỉ.” Khả năng nghe của người đàn ông mặc vest rất tốt, có thể nghe ra được âm thanh trong tai nghe của đối phương, anh ta mỉm cười nói.

Trúc Hoa Nguyệt nghe vậy thì gật đầu, không phủ nhận, đối với cô ta mà nói, cô ta không quá thích việc đối phương cứ liên tục nghe ngóng từ phía cô ta như vậy, đối phương càng làm vậy, càng khiến cô ta trở nên phòng bị.

“Đúng vậy.” Vì phép lịch sự, Trúc Hoa Nguyệt đáp một câu vô thưởng vô phạt.

Người đàn ông mặc vest bắt đầu thể hiện khả năng diễn xuất của mình, cười nói: “Tốt quá rồi, tôi cũng thích nhạc của ông ấy, nhất là bài Vong Tình Thủy của ông ấy.”
Trúc Hoa Nguyệt nhíu mày, vì bài cô đang nghe lúc này chính là

Vong Tình Thủy, sự tán tỉnh với cường độ cao như này khiến cô cảm thấy rất khó chịu, cô dứt khoát không nói gì nữa, chỉ ngồi uống café.

Người đàn ông mặc vest thấy chiêu này không có tác dụng, bèn nói tiếp: “Người đẹp này, tôi nghe nói gần đây có một khu vui chơi vừa mới khai trương, cô có muốn đi cùng tôi một chuyến không?”
Trúc Hoa Nguyệt nghe vậy, lắc đầu nói: “Ngại quá, tôi phải về công ty một chuyến.”
Người đàn ông mặc vest đã điều tra ra được hiện giờ Trúc Hoa Nguyệt không có công việc, nhưng đối phương từ chối như vậy khiến anh ta rất đau đầu, anh ta nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt, anh ta rơi vào trầm tư, sắc mặt vô cùng gượng gạo.

“Người đẹp này, cô thật sự muốn từ chối tôi sao?” Người đàn ông mặc vest không kìm được mà hỏi.

Trúc Hoa Nguyệt gật đầu nói: “Ngại quá, nhưng tôi không biết suy nghĩ trong lòng của anh, nhưng lúc này tôi sẽ không đi cùng anh đâu.”
Cô ta cảm thấy đối phương rất phiền phức, cô ta muốn rời khỏi nơi này, bèn dứt khoát cầm túi xách lên, chuẩn bị rời đi.

Người đàn ông mặc vest thấy vậy không thể bình tĩnh nổi nữa, anh ta bắt đầu nghi ngờ cuộc đời, rốt cuộc anh ta đã làm sai cái gì, tại sao tất cả những người đẹp lại không đáp lại anh ta, điều này khiến anh ta rất bất lực, vò đầu bứt tai.

“Người đẹp, cô đừng kích động, tôi biết cô đang nghĩ gì, tôi là người tốt, chỉ là tôi thấy cô rất giống một người bạn của tôi nên muốn làm quen một chút mà thôi.” Người đàn ông mặc vest xoa tay nói.

Trúc Hoa Nguyệt nghe thấy vậy nhưng không tin, cô ta cho rằng đối phương đang vận dụng hết công suất não, đã đến lúc này rồi mà đối phương còn suy nghĩ lung tung, không phải tự mình chuốc lấy sao?
Có điều suy nghĩ của cô ta rất đơn giản, cô ta không muốn ở đây thêm nữa, chuẩn bị đứng dậy rồi rời đi.

Người đàn ông mặc vest thấy kết quả là như vậy thì vô cùng ngỡ ngàng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta cũng không dám tin là thật, anh ta vô thức đuổi theo, kéo tay đối phương lại.

Lúc anh ta chợt chạm vào, tay anh ta lập tức bị bật lại như phản xạ có điều kiện, anh ta vội rút tay về, đối với kết quả như vậy anh ta vô cùng ngạc nhiên.

Việc này khiến anh ta không khỏi ngây ra, chuyện này là như thế nào, kết quả như vậy khiến anh ta nhất thời không thể hiểu nổi, anh ta sờ trán, một lúc lâu sau cũng không biết là có chuyện gì xảy ra.

Sau đó, anh ta nhìn thấy sự thay đổi trong lòng bàn tay của mình, cảm thấy vô cùng chấn động, anh ta hít sâu một hơi, một lúc lâu cũng không hiểu ra làm sao, lúc này anh ta mới biết mình đã bị trúng độc!
Anh ta vô thức nhìn Trúc Hoa Nguyệt, muốn đối phương cho mình một lời giải thích.

Trúc Hoa Nguyệt lạnh lùng nhìn đối phương, trực tiếp làm ngơ anh ta.

Sắc mặt người đàn ông mặc vest đầy gượng gạo, nói: “À thì, cô có thể giải độc giúp tôi không.”
Anh ta bắt đầu hối hận rồi, chuyện này là như thế nào chứ, sao mấy người phụ nữ này cứ người sau lại khó đối phó hơn người trước vậy, IQ 180 của anh ta cũng không đủ dùng, còn anh ta cũng đang nghĩ xem về sau nên giải thích với Long Hậu như thế nào.

Nếu mà để Long Hậu biết được chuyện này, e rằng anh ta sẽ bị rút hết gân cốt ra mất.

Nghĩ đến đây, anh ta không khỏi rùng mình.

Trúc Hoa Nguyệt nhàn nhạt nói: “Sau này đừng tùy tiện chạm vào một người phụ nữ.”
Cảnh cáo xong cô ta mới đưa thuốc giải cho đối phương.

Người đàn ông mặc vest nuốt thuốc xuống, rồi ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Trúc Hoa Nguyệt đã đi xa, anh ta hít sâu một hơi, không khỏi ngỡ ngàng, đúng thật là kì lạ, bất cứ người phụ nữ nào xung quanh Lý Phàm đều khó đối phó như vậy.

Kế hoạch thất bại, anh ta cũng không ở lại đây thêm nữa, anh ta đang nghĩ xem nên giải thích với Long Hậu như thế nào.

Nghĩ đến đây, anh ta cảm thấy đau đầu, có điều trước khi đến đây anh ta đã chuẩn bị sẵn, cho dù Trúc Hoa Nguyệt có muốn ra tay với anh ta, anh ta cũng có thể khống chế được, nghĩ vậy, anh ta chạy nhanh đuổi theo Trúc Hoa Nguyệt.

“Người đẹp, có thể để lại phương thức liên lạc không.” Lúc này người đàn ông mặc vest vẫn không quên tiếp tục bắt chuyện, muốn đối phương hồi tâm chuyển ý..

Chương 1057: Tôi Đánh Người Long Môn Đấy!

Trúc Hoa Nguyệt nghe vậy, cô ta lập tức từ chối, đối với cô ta, cô ta không hề thích đối phương chút nào cả, người đàn ông này cứ không ngừng bắt chuyện như vậy khiến cô ta thấy rất phản cảm.

“Xin lỗi, tôi không thích anh, anh hiểu ý của tôi chứ?” Trúc Hoa Nguyệt mất kiên nhẫn nói.

Cô ta đã rất phản cảm với đối phương rồi, đối phương lại cứ dây dưa không dứt khiến cô ta đau đầu không thôi.

Khóe miệng người đàn ông mấp máy, anh ta không ngờ mình lại thảm hại đến vậy, chỉ việc bắt chuyện thôi mà cũng thất bại đến hai lần, đến bây giờ anh ta cũng không biết mình đã sai ở đâu, anh ta cho rằng chắc chắn là đối phương cố ý làm như vậy.

Anh ta nói với Trúc Hoa Nguyệt: “Được, là cô ép tôi đó.”
Trúc Hoa Nguyệt coi đối phương như kẻ ngốc, trực tiếp làm ngơ anh ta.

Người đàn ông mặc vest không ngờ Trúc Hoa Nguyệt lại khó đối phó đến vậy, có điều may là anh ta đã chuẩn bị sẵn từ trước, trước khi đến đây, anh ta đã gọi tới một đám người giúp đỡ, anh ta tin rằng, có bọn họ ở đây thì chẳng lẽ anh ta còn sợ không đối phó nổi một cô gái nữa sao?
Sau khi Trúc Hoa Nguyệt đi ra ngoài, người đàn ông mặc vest bảo đồng bọn của mình tìm một nơi không người để ra tay.

Người đàn ông mặc vest nhìn thấy dáng người của Trúc Hoa Nguyệt thì lập tức nuốt nước miếng, trong lòng đã nghĩ lung tung, nếu anh ta có được người phụ nữ như này, coi như đời này anh ta

không sống uổng.

Nếu để Long Hậu biết được suy nghĩ trong lòng của anh ta, e rằng Long Hậu sẽ cảm thấy cạn lời lắm, bà ta còn tưởng rằng đối phương tài giỏi cỡ nào, kếu quả lại trở thành như vậy chỉ vì một người phụ nữ.

Người đàn ông mặc vest đã nghĩ thông suốt, anh ta muốn Trúc Hoa Nguyệt biết được sự lợi hại của mình, anh ta xoa tay, bắt đầu quan sát Trúc Hoa Nguyệt từ trên xuống, đối với anh ta mà nói, thứ anh ta cần chính là kết quả như thế này, anh ta đã nghĩ xong cách để đối phương phải trả giá rồi.

Trúc Hoa Nguyệt cảm thấy được suy nghĩ xấu xa của đối phương, cô ta không ngờ đến lúc này rồi mà tên ngốc này còn có suy nghĩ xa vời thực tế như vậy, cô ta vô cùng khinh thường.

Người đàn ông mặc vest vẫy tay với đám đàn em của mình, đám đàn em của anh ta lập tức ra tay với Trúc Hoa Nguyệt, lúc Trúc Hoa Nguyệt nhìn thấy đám người này thì cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Chỉ đám người này thì hoàn toàn không phải đối thủ của cô ta, Trúc Hoa Nguyệt vẫn rất tự tin với bản thân mình, cô ta bắt đầu ra tay với đám người kia, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước.

Tuy cô ta không biết võ công, nhưng trên người cô ta lại toàn là thuốc độc, cô ta tin rằng đám người đó không dám tới gần.

Sau khi trúng chiêu, không ít người đau đớn đến chết đi sống lại, nội tâm bọn họ gần như sụp đổ, người phụ nữ này cũng khó đối phó thật đó, bọn họ không ngờ đến người ăn quả đắng chính là bản thân mình.

Bọn họ hít sâu một hơi, không dám tin mọi thứ trước mắt là thật, bọn họ đều bắt đầu chùn bước, đến lúc này rồi, bọn họ cũng không dám hành động khinh suất nữa, vì người phụ nữ này quá đáng sợ.

Nếu bọn họ nói Trúc Hoa Nguyệt không lợi hại thì chắc chắn là giả, bọn họ cũng không ngờ đến Trúc Hoa Nguyệt lại lợi hại đến mức độ này.

Người đàn ông mặc vest thấy đám đàn em của mình đều không dám tiến lên trước nữa thì không khỏi nhíu mày: "Đám phế vật mấy người còn ngơ ra đó làm gì, mau ra tay đi."
Đám người kia nghe thấy vậy thì đều nghiến răng nghiến lợi, đối phương đã lên tiếng rồi, bọn họ mà còn không ra tay e là sẽ không còn mạng để sống nữa, bọn họ biết rất rõ thủ đoạn của người đàn ông mặc vest.

Lúc này bọn họ mới dốc hết can đảm để ra tay với Trúc Hoa Nguyệt, động tác càng lúc càng cay độc hơn, hơn nữa lúc ra tay lại vô cùng ghê gớm, gần như khiến người ta không thể nào kháng cự lại.

Trúc Hoa Nguyệt thấy vậy cũng vẫn bình tĩnh, có điều hai tay địch không lại bốn tay, đối phương quá nhiều người, cô ta dần dần ở thế hạ phong, nếu bây giờ gọi người nhưng cũng không kịp nữa.

Đột nhiên, cô ta nhìn thấy Lý Phàm, lúc thấy Lý Phàm cô ta liền thấy vui thầm trong lòng, lên tiếng cầu cứu Lý Phàm.

Hóa ra lúc Lý Phàm thấy Trúc Hoa Nguyệt không ở đó, anh đã cố ý đến quán café mà đối phương thường đến để tìm người, kết quả anh lại không thấy cô ta đâu, trong lòng liền có dự cảm không hay.

Đôi tai anh nhạy bén nghe thấy tiếng hét của Trúc Hoa Nguyệt, sau khi nghe thấy tiếng hét của Trúc Hoa Nguyệt, anh vô thức chạy đến đây, lúc này mới nhìn thấy Trúc Hoa Nguyệt đang bị bao vây.

Khi nhìn thấy tình cảnh như vậy, anh không thể bình tĩnh nổi nữa, bất kể như thế nào anh cũng phải ngăn cản mọi chuyện này lại mới được, nếu không, mọi chuyện nhất định sẽ vượt xa ra khỏi tưởng tượng của anh, nghĩ đến đây, anh bắt đầu ra tay với đám người kia.

Người đàn ông mặc vest không biết Lý Phàm, thấy Lý Phàm dám ngăn cản chuyện này, anh ta khinh thường, chắn trước mặt Lý

Phàm, cười một cách xấu xa nói: “Nhóc con, muốn anh hùng cứu mỹ nhân à, nếu đã như vậy, tôi sẽ cho cậu thấy sự lợi hại của tôi.” Lý Phàm thấy vậy, anh cười nhưng không nói, coi như không có chuyện gì xảy ra, đã đến lúc này rồi mà đối phương còn dám ngăn cản anh, không phải đang tìm chết thì là gì chứ, anh đã nghĩ ra cái giá đắt đỏ nhất cho đối phương rồi.

Anh đánh mạnh một quyền lên người người đàn ông mặc vest, anh ta ngơ ra, nếu không phải tận mắt nhìn thấy anh ta cũng không dám tin là thật.

Anh ta đã luyện tán thủ mấy năm, nhưng ai ngờ được anh ta lại bị đối phương đánh bại một cách dễ dàng đến vậy, tâm trạng anh ta gần như sụp đổ, anh ta chỉ có một suy nghĩ đó chính là khiến Lý Phàm phải trả cái giá nặng nề nhất.

Anh ta đột nhiên ra tay với Lý Phàm, nhưng động tác nhanh nhẹn của anh ta trong mắt Lý Phàm lại như được tua chậm lại, Lý Phàm nhẹ nhàng né sang một bên, giữ cánh tay của đối phương rồi vặn lại.

Người đàn ông mặc vest kêu lên thảm thiết, cánh tay của anh ta bị uốn quanh thành một góc vặn vẹo, anh ta bắt đầu trở nên điên cuồng, kết quả này khiến anh ta vô cùng ngạc nhiên, nếu không phải tận mắt nhìn thấy anh ta cũng không dám tin là thật.

Anh ta chợt ra tay với Lý Phàm, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước.

Lý Phàm chỉ muốn đi cứu Trúc Hoa Nguyệt, không muốn dây dưa với đối phương nữa, anh đạp đối phương một cái, người đàn ông mặc vest không kịp phản ứng lại, anh ta nằm úp xuống mặt đất, trông không khác gì một tên khốn.

Lúc thấy Lý Phàm tới, Trúc Hoa Nguyệt như nhìn thấy bạch mã hoàng tử của mình, cô ta biết đối phương sẽ tới cứu mình nên không quá ngạc nhiên về điều này, cô ta vội vẫy tay với Lý Phàm.

Lúc này Lý Phàm mới vội bước tới, bước đến trước mặt Trúc Hoa Nguyệt, anh nói: “Cô không sao chứ.”

Đám đồng bọn của người đàn ông mặc vest thấy Lý Phàm đột nhiên xuất hiện thì đều nhíu mày lại, nhìn Lý Phàm với sắc mặt không chút thiện cảm, nói: “Nhóc con, có phải cậu đang muốn chết hay không, không thấy Long Môn đang hành sự sao?”
Không nhắc đến còn tốt, vừa nhắc Lý Phàm lại cảm thấy bực bội, khí thế hừng hực, lạnh lùng nói: “Tôi muốn dạy dỗ đám người Long Môn đấy, chết hết đi.”.

Chương 1058: Thuốc!

Mấy gã đàn ông nghe xong đều gần như phát điên, không dám tin vào tai mình, còn có người dám khiêu khích với Long Môn đúng là không biết sống chết.

Nếu đổi thành người khác, nghe thấy tên Long Môn, hẳn là đã trốn càng xa càng tốt, nhưng bọn họ ngạc nhiên khi thấy Lý Phàm vẫn bình chân như vậy sau khi nghe thấy cái tên Long Môn, sự bình tĩnh ấy khiến họ ngạc nhiên cực độ.

Tất cả đều sững sờ, nhìn Lý Phàm, rồi nói: "Rốt cuộc thì mày là kẻ nào mà lại muốn đối đầu với chúng tao."
Lý Phàm cười nói: "Tao là Lý Phàm."
Nghe tên xong, đám đàn ông đứng xung quanh lại hít một hơi khí lạnh, bọn họ đã nghe đến tên Lý Phàm từ lâu rồi, tên của đối phương đã khiến Long Môn phải nháo nhào, ngay cả Long Hậu cũng phải kiêng kỵ cái tên này.

Bọn họ đều chưa từng gặp mặt, chỉ nghe nói đến danh tiếng của Lý Phàm nên ai cũng ngạc nhiên, bọn họ tự hỏi hôm nay có phải ra khỏi cửa quên xem ngày hay không mà lại gặp phải một tên quái vật có thể khiến cho Long Hậu cũng phải bó tay chịu trói như vậy.

Người đàn ông mặc vest bị Lý Phàm đánh ngã đang lồm cồm bò dậy thì nghe thấy câu trả lời khiến anh ta phải nghi ngờ cái định mệnh này, anh ta trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Phàm, hai con mắt trợn muốn lòi ra ngoài.

"Hoá ra mày là Lý Phàm?!" Người đàn ông mặc vest hét vang trời, có vắt óc thế nào đi nữa cũng không đoán ra được đối phương là Lý Phàm.

Người mà Long Hậu yêu cầu anh ta xử lý đang ở ngay trước mặt,

vừa rồi còn đánh anh ta ngã sóng soài, anh ta vẫn còn ghim nó trong bụng, anh ta không sao nuốt nổi cục tức này nên quyết định phải dạy dỗ Lý Phàm một phen để đối phương biết được sự lợi hại của mình.

Người đàn ông mặc vest cười khẩy nói: “Anh tới cũng đúng lúc lắm, tôi đang muốn tìm anh để tính sổ đây.”
“Xem ra anh là cánh tay phải của Long Hậu nhỉ.” Lý Phàm nghe người đàn ông mặc vest nói chuyện và quan sát thái độ của anh ta với những gã khác thì đại khái cũng đoán ra được phần nào thân phận của anh ta.

Anh cũng chẳng việc gì phải kiêng kị, anh đã đánh gục hai kẻ bên cạnh Long Hậu, một người là Trương Đức Võ, người còn lại là Bạch quân sư, cả hai đều không phải là đối thủ của anh.

Nhưng anh lại bị bất ngờ bởi việc Long Hậu vẫn cắn anh không tha, bà ta cố chấp đến mức mời cả người ngoài đến để viện trợ, có điều như vậy cũng hay, bà ta đã chơi khô máu thì anh cũng sẽ chơi đùa với đối phương một chút cho vui, tiện thể cho đối phương biết được sự lợi hại của mình.

Người đàn ông mặc vest trông thấy thái độ của Lý Phàm liền nảy sinh một dự cảm không tốt, chuyện quái gì đang xảy ra vậy, đáng lẽ lúc này đối phương phải sợ hãi anh ta mới đúng nhưng tại sao người ta lại không kiêng nể gì hết.

Người đàn ông mặc vest tiếp tục nói để thể hiện sự mạnh bạo của mình: “Tao không giống mấy tên bỏ đi kia đâu, hôm nay tao sẽ cho mày biết sự lợi hại của tao.”
Anh ta đương nhiên biết Lý Phàm đang nói đến ai, anh ta cũng đã nghe nói đến những chuyện đó và cực kỳ khinh thường Trương Đức Võ cùng Bạch quân sư, anh ta tin chắc rằng mình sẽ không mắc bị hạ gục như hai người đó.

Lý Phàm nghe vậy cũng hơi sững sờ, xem ra bên kia cũng đã chuẩn bị từ trước, chắc là đã điều tra xong, biết là vậy nhưng Lý Phàm cũng không xao động lắm bởi anh hiểu rõ nguyên nhân bên trong.

“Được rồi, đừng giả vờ giả vịt nữa, tôi còn lạ gì suy nghĩ của các người chứ, muốn đối phó với tôi à, các người còn chưa đủ tuổi đâu.” Những lời này của Lý Phàm đã khiến người đàn ông mặc vest nổi cơn thịnh nộ.

Người đàn ông mặc vest nói với những gã đang đứng ngơ ngẩn: “Lúc ngốc các người còn đứng đực ra đó làm gì, còn không mau đập tên đó cho tôi.”
Mấy gã đàn ông thiểu não vì dây vào ai không dây lại dây vào hai tên trâu bò này, bọn họ bất đắc dĩ vô cùng nhưng giờ phút này, họ chỉ biết xị mặt đứng đó chứ chẳng biết phải nói gì.

Mấy gã đàn ông cuối cùng cũng nghiến răng và dứt khoát bắt đầu ra tay đánh Lý Phàm, đương nhiên Lý Phàm sẽ không để mấy tên đó thành công, nếu những người đó muốn chơi với anh thì anh sẽ vờn họ một trận ra trò, lúc này anh cũng hạ quyết tâm sẽ đánh mấy gã đó, càng đánh càng tàn nhẫn.

Những gã đó gần như không chống đỡ được, họ không ngờ Lý Phàm lại khó chơi như vậy, kết quả này khiến bọn họ đều rất bất ngờ, nhất thời không thể hình dung ra được, có cho họ mọc thêm một cái đầu đi nữa thì cũng hiểu không nổi.

“Thằng ranh, lợi hại lắm, nếu mày đã muốn chơi khô máu thì ông đây sẽ cho mày thưởng thức sự lợi hại của tao.” Mấy gã đàn ông điên cuồng tấn công, bọn họ tin nhiều người thì có thể đánh bại được Lý Phàm.

Nhưng bọn họ không ngờ đã từng có nhiều người suy nghĩ như vậy vào cũng đã thử nhưng đều không có hiệu quả, bởi vì bọn họ đều biết Lý Phàm lợi hại cỡ nào.

Lý Phàm nhìn thấy bọn họ tấn công mình như vậy thì vẫn bình tĩnh, trong mắt anh họ chẳng khác nào một lũ ngốc, lúc này những gã đó còn muốn ra tay với anh.

Về phần người đàn ông mặc vest, anh ta cũng không nhàn rỗi, vì biết Lý Phàm lợi hại, nên vẫn luôn xoa tay suy nghĩ xem nên thu thập Lý Phàm bằng cách nào, anh ta chỉ suy nghĩ đơn giản là muốn để cho Lý Phàm biết mình lợi hại ra sao.

Anh ta lấy túi ra rồi lấy ra một lọ thuốc từ trong túi nhắm ngay hướng Lý Phàm mà búng.

Tuy rằng thuốc không gây ra tiếng động nhưng Lý Phàm có mắt, anh vẫn luôn đề phòng người đàn ông mặc vest, thấy anh ta búng thuốc về phía mình, anh liền né theo bản năng.

Thuốc trúng thẳng vào mông một gã nào đó khiến tên đó muốn chửi thề, tên đó quay đầu lại liếc một cái, giận mà không dám chửi bởi vì người ta là cánh tay phải của Long Hậu.

Và rồi tên đó gục xuống đất, bắt đầu ngủ say, người đàn ông mặc vest thấy có lỗi vô cùng, vẻ mặt anh ta xấu hổ vì không ngờ mánh khoé này của mình thất bại, anh ta lại bắt đầu sử dụng chiêu khác và tin chắc lần này nhất định sẽ thành công.

Anh ta lại búng thuốc một lần nữa và lần này nó cũng bắn trúng mông một tên khác, tên đó cũng muốn chửi cha mắng mẹ kẻ đã "tập kích" mình, kết quả lần này hoàn toàn khác với những gì anh ta tưởng tượng, thật không ngờ lần này cũng thất bại tiếp.

"Rốt cuộc là anh đang giúp hay đang phá vậy." Tên kia không nhịn được mắng một câu, anh ta hoài nghi liệu đối phương có phải là bè lũ của Lý Phàm không nữa.

Người đàn ông mặc vest khẽ nhíu mày, chuyện quái quỷ gì thế này, sao lúc nào Lý Phàm cũng phát hiện ra đòn tấn công của mình vậy, lại còn né ngay chóc nữa chứ, chuyện này khiến anh ta rất bất ngờ nhưng cũng đồng thời làm anh ta hiểu rõ, Lý Phàm không dễ đối phó như trong tưởng tượng.

Anh ta nghiến răng nghiến lợi tin tưởng lần này sẽ thành công và lại lấy ra một viên thuốc, trong thời gian ngắn có thể tăng cường sức bật của một người, hơn nữa còn không có tác dụng phụ..

Chương 1059: Thả Hổ Về Rừng

Người đàn ông mặc vest có một niềm tin vững chắc rằng lần này có thể thành công, Lý Phàm né giỏi như vậy chính cơ hội của anh ta.

Lý Phàm nghĩ rằng người đàn ông mặc vest sẽ không còn lén búng mấy thứ quái dị nữa cho nên thả lỏng cảnh giác, còn tên đang đánh nhau với Lý Phàm thì tưởng người đàn ông mặc vest đang định ra tay với mình nên né sang một bên đúng lúc thuốc bắn vào người Lý Phàm.

Mấy gã đàn ông nhìn thấy cảnh tượng này suýt chút nữa là ôm nhau khóc rống lên, cuối cùng thì họ cũng tránh được tình huống hôn mê bất tỉnh, bọn họ cho rằng Lý Phàm nhất định sẽ té xỉu liền kích động bắt tay người đàn ông mặc vest nói: “Ha ha, vẫn là chiêu này của anh có tác dụng, thật sự thành công rồi.”
“Lũ ngốc các người còn không mau chạy đi, ai bảo anh né hả.”
Người đàn ông mặc vest tức giận liếc một cái, anh ta không ngờ những người này lại ngu ngốc như thế, lúc nào rồi mà còn né tránh chứ, bọn họ né tránh là chuyện mà anh ta không ngờ tới, nếu không tận mắt chứng kiến, anh ta sẽ không tin là trên đời này lại có kẻ ngu ngốc như vậy.

Chỉ cần liếc mắt sơ sơ anh ta cũng biết là mình sắp xong đời rồi, tác dụng của thuốc thế nào anh ta là người hiểu rõ nhất nhưng trăm triệu lần không ngờ, thứ thuốc đó lại bắn trúng Lý Phàm.

Anh ta sắp đột quỵ đến nơi rồi, chuyện xấu không đi, chuyện tốt không tới, hết lần này đến lần khác đều bắn không trúng vậy mà lần này lại bắn trúng Lý Phàm.

Lý Phàm thầm mắng không xong, anh không cam lòng khi mình bị hôn mê, nhưng tình huống xảy ra tiếp theo đó khiến anh ta ngây

ngẩn cả người, anh ta nhận ra toàn thân ngập tràn sức mạnh, hơn nữa cơ bắp còn nổi lên cồm cộm.

Thể chất của anh cũng đã bắt đầu đột phá, giống như bộ phim Captain America, Lý Phàm lấy làm kỳ quái, cảm nhận tình trạng cơ thể mình, đây là tình huống gì vậy, sự thay đổi này khiến anh có chút ngu người.

Mấy gã đàn ông thoạt trông thì chẳng hiểu mô tê răng rứa gì, sau khi để ý phát hiện ra sự thay đổi của Lý Phàm thì bọn họ liền sợ ngây người, mặt mũi xanh mét chất vấn người đàn ông mặc vest: "Anh không phải kẻ địch đấy chứ?"
Người đàn ông mặc vest ho khan nói: "Tôi định giúp các người ai ngờ các người lại né."
"Cái này mà gọi là giúp à, cái này là hại chúng tôi đấy." Mấy gã đàn ông gần như muốn chửi thề, bọn họ điên cuồng đánh người đàn ông mặc vest, càng đánh càng tàn nhẫn.

Bọn họ không còn quan tâm đối phương có phải là người của Long Hậu hay không, nếu không đánh một trận thì không hả giận.

Người đàn ông mặc vest bị đánh liên tục kêu rên: "Các ngươi hãy để giành sức mà đánh tên kia kìa."
Mấy gã đó vô thức ngoảnh lại, đột nhiên thấy Lý Phàm đã đứng sờ sờ trước mặt, trong thâm tâm họ lúc này đã hoàn toàn sụp đổ mất rồi, như vầy thì sao mà đánh đây, đánh sao mà lại chứ.

Trong lòng họ hận người đàn ông mặc vest muốn chết, nếu không có người đàn ông mặc vest thì họ sẽ không rơi vào kết cục thế này, họ chỉ nghĩ ra một cách duy nhất đó là chạy trốn khỏi đây.

Lý Phàm tung một đấm liền có một tên bay ra xa, những tên khác thấy thế lại càng ba chân bốn cẳng chạy trốn.

Sau khi người mặc vest đứng dậy thì bị ánh mắt của Lý Phàm khoá chặt, anh ta muốn bỏ chạy theo bản năng nhưng lại bị Lý Phàm nắm bả vai, thản nhiên nói: "Nếu không muốn chết thì đừng bán mạng cho Long Hậu bán mạng, nếu không tôi sẽ cho anh biết tay."
Người đàn ông mặc vest ngây thơ nghĩ rằng đối phương sợ Long

Hậu, anh ta không ý thức được chuyện gì nên nói chuyện gì không nên nói, anh ta không nên đem Long Hậu ra làm lá bài tẩy của mình mà thốt ra những câu ngu ngốc: “Sao nào, mày dám đánh tao sao? Dám thì tới đi, tao cũng muốn xem xem mày lợi hại thế nào, trong mắt tao mày chỉ là một thằng rác rưởi.”
Lý Phàm nghe vậy lập tức cười khinh thường, lúc này rồi mà đối phương vẫn còn nói khoác như vậy, thế chẳng phải là đang tự chuốc lấy cực khổ sao? Anh quyết định phải khiến đối phương trả giá.

Anh siết chặt vai đối phương, người mặc vest nhận ra vai càng ngày càng đau, thậm chí còn nghe thấy tiếng lách cách, trong lòng bắt đầu lo sợ, anh ta linh cảm rằng người kia nhất thể sẽ dồn mình vào chỗ chết.

Giờ phút này người đàn ông mặc vest bắt đầu luống cuống, anh ta cũng không ngốc đến mức không nhận ra đối phương định làm thật nên vội vàng cầu xin Lý Phàm tha thứ: “Đại ca, xin anh hãy tha mạng cho tôi đi mà, tôi biết tôi không phải là đối thủ của anh, bây giờ tôi thật sự biết sai rồi.”
“Bớt làm bộ làm tịch đi, vừa rồi có nghe lọt tai những gì tôi nói không hả? Nếu anh còn tiếp tục kiếm chuyện với tôi nữa thì tôi sẽ cho anh đi gặp Diên La Vương!” Lý Phàm trầm giọng nói.

Lúc này, người đàn ông mặc vest đành phải lựa chọn giữ cái mạng quèn của mình lại nên liên tục gật đầu, dù gì cũng phải sống qua hôm nay rồi mới nói tiếp được, anh ta chẳng quản được những chuyện khác và cũng không ngờ là Lý Phàm sẽ nói như vậy.

Lý Phàm thấy người đàn ông mặc vest chật vật chạy trốn thì cũng không ngăn cản, đối phương chạy cũng mau lẹ lắm, nếu đối phương không nhanh chân một chút thì anh sẽ xử đẹp anh ta.

“Hừ, coi như anh chạy nhanh, cút càng nhanh càng tốt đi.” Lý Phàm hừ lạnh một tiếng.

Người đàn ông mặc vest vô cùng xấu hổ, anh ta không ngờ người ta lại nói với mình những lời như vậy nên gần như muốn nổi điên khi nghe thấy.

Trúc Hoa Nguyệt lúc này mới chạy tới ôm Lý Phàm, lúc cô rơi vào tình huống nguy hiểm nhất, đối phương lại xuất hiện trước mặt cô, đây khiến cô vô cùng cảm động, không ngờ Lý Phàm lại đến tận đây.

Lý Phàm sững sờ khi nhìn thấy Trúc Hoa Nguyệt ôm mình, nhưng mới được cứu nên kích động chút cũng không lạ gì, anh nói với Trúc Hoa Nguyệt: "Được rồi, đều đã xong hết rồi, em cũng đừng nghĩ nhiều nữa, đây là lúc cần phải bình tĩnh."
Trúc Hoa Nguyệt nhịn không được hỏi: "Anh thả anh ta đi như vậy chẳng phải là thả hổ về rừng ư, người sáng mắt đều có thể thấy được là anh ta nhất định sẽ không từ bỏ mục đích."
Cô vẫn không hiểu tại sao Lý Phàm lại thả người đàn ông mặc vest, đổi lại là cô nhất định sẽ không để cho tên đó rời khỏi đây.

Lý Phàm mỉm cười: "Để anh ta đi cũng tốt, dù sao kế hoạch của anh ta cũng sẽ không thành công, thả cho anh ta về chỗ Long Hậu phỏng chừng cũng không yên lành đâu.

Anh cũng không vội trấn áp Long Hậu, hiện tại vẫn chưa đến lúc khai chiến toàn diện với Long Hậu, trước mắt cùng lắm là cấu xé lẫn nhau mà thôi, nếu Long Hậu thật sự ra tay thì Lý Phàm sẽ khó mà chống đỡ được.

Nhưng lúc này chính là thời cơ tốt nhất, Lý Phàm phải ngăn cản chuyện này xảy ra với mình nếu không sẽ gặp vô vàn phiền phức, cho nên Lý Phàm rất rõ tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trúc Hoa Nguyệt lắc đầu quầy quậy, cô hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của Lý Phàm, lúc này chỉ có thể ủng hộ đối phương mà thôi, cô tin tưởng đối phương sẽ không đùa bỡn trong chuyện này.

"Em tin anh sẽ không gạt em." Trúc Hoa Nguyệt cười nói.

Lý Phàm cũng cười nói: "Được rồi, giờ đừng suy nghĩ nhiều nữa, nên bình tĩnh một chút.".

Chương 1060: Có Phải Tinh Lực Cạn Kiệt Rồi Không

Trúc Hoa Nguyệt vẫn không biết tại sao những rắc rối như vậy lại xảy ra với mình, khi Lý Phàm biết đối phương đang nghĩ gì thì chỉ cười nói: “Không riêng gì em mới gặp vấn đề như vậy, Trần Hiểu Đồng cũng giống em có điều em và bọn anh không bị mắc mưu.”
“A, người này thật là đáng sợ.” Trúc Hoa Nguyệt may mắn không để ý đến người đàn ông mặc vest, nếu không bản thân sẽ chuốc lấy bao nhiêu nguy hiểm còn không biết.

Lý Phàm cười nói: “Anh đã định kể cho em nghe chuyện này nhưng không ngờ em lại gặp chuyện trước.”
Trúc Hoa Nguyệt nghe vậy thì biết vậy.

Lý Phàm đưa Trúc Hoa Nguyệt về và kể lại chuyện này với bọn Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng và mọi người nghe xong đều nhịn không được bật cười, bọn họ không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế này.

Lúc này bọn họ đều rất vui vẻ, trong lòng vô cùng kích thích, cả bọn đều đang cười nhạo thủ đoạn cũ rích và ti tiện của người đàn ông mặc vest.

Lúc đi trên đường, người đàn ông mặc vest hắt hơi liên tục, anh ta còn tưởng mình bị cảm, anh ta cũng không nói chuyện này cho Long Hậu, mà ém đi, vì anh ta biết, một khi nói cho Long Hậu, anh ta sẽ không giữ được chỗ đứng của mình.

Vị trí hiện tại của anh ta vô cùng quan trọng, nếu không giữ được thì rắc rối sẽ lớn, vì vậy người đàn ông mặc vest rất rõ tầm quan trọng của nó.

“Long Hậu, bà yên tâm đi, tôi sẽ giúp bà xử lý mọi chuyện, về chuyện này bà chỉ việc ngồi chơi xơi nước là được.” Người đàn ông mặc vest kích động nói.

Long Hậu xua tay: “Bớt khua môi múa mép đi, tôi còn lạ gì suy nghĩ của cậu nói cho cậu biết, trong chuyện này, không ai có thể ngăn cản được tôi, bao gồm cả cậu.”
Người đàn ông mặc vest nghe xong liền biến sắc, anh ta có dự cảm không hay, hay là Long Hậu đã đoán ra được chuyện không thành? Nếu như vậy thì phiền toái lớn rồi.

Anh ta vô cùng kinh ngạc với kết quả này, đánh chết anh ta cũng không nghĩ đây là thật, anh ta cúi rạp người trước Long Hậu: “Long Hậu, tôi biết tôi sai rồi, lần này chỉ là sai lầm.”
“Tôi không hy vọng sẽ có thêm sai lầm thứ hai, lần này cậu không được gây ra sai lầm nào nữa.” Long Hậu lạnh như băng, nói.

Người đàn ông mặc vest biết Long Hậu đang mất bình tĩnh nên nhanh chóng cam đoan với Long Hậu, anh ta không ngờ kết quả lại khác với những gì mình tưởng tượng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta cũng không dám tin là thật.

Lúc này, anh ta bất giác giơ ngón cái với Long Hậu nói: “Long Hậu cứ yên tâm đi, tôi sẽ lo liệu ổn thoả tất cả.”
Long Hậu sốt ruột liếc mắt, bà ta cho rằng ý nghĩ của đối phương quá đơn giản, quá viển vông, nếu không phải thiếu người, bà ta cũng sẽ không lợi dụng đối phương.

Người đàn ông mặc vest nghĩ rằng Long Hậu thật sự cho mình một cơ hội thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó ủ rũ rời khỏi nơi này.

Lúc này là sáng ngày hôm sau cái đêm Lý Phàm ngủ cùng Cố Hoạ Y, sáng sớm thức dậy, anh vặn eo rồi đi ra ngoài, lúc Trần Hiểu Đồng đi ra liền trông thấy cảnh tượng ấy, cô nở nụ cười xấu xa rồi chọt vào eo đối phương: “Có phải tinh lực cạn kiệt rồi không, còn muốn…”

Lý Phàm nghe được đối phương cố ý nhại lại quảng cáo để giễu cợt mình liền trừng mắt, tức giận nói: “Có tin anh xử em không

hả.”
“Chơi luôn, tuy ở đây em không phải là đối thủ của anh nhưng trên giường, anh không phải là đối thủ của em.” Trần Hiểu Đồng cười hì hì nói.

Lý Phàm cũng bó tay với Trần Hiểu Đồng, anh không ngờ cô ấy lại ăn nói linh tinh như vậy, lỡ như bị Cố Họa Y nghe đến chắc tháng nay anh cũng không thể vào cửa phòng rồi, nhưng còn chuyện quan trọng hơn phải xử lý nên anh cũng không nói nhiều với cô ấy.

Lý Phàm gọi Trương Đức Võ, Trương Đức Võ thấy bộ dạng của Lý Phàm như vậy thì ngây thơ nghĩ rằng anh bị thương, nhịn không được nói: “Anh, anh bị làm sao vậy, có phải đêm qua đã gặp cao thủ không.”
“Huh.” Lý Phàm trừng mắt nhưng không tiện giải thích, chỉ có thể gật đầu.

“Có cần thoa thuốc không.” Trương Đức Võ hỏi.

Lý Phàm xua tay nói: “Không cần, cậu đã hỏi thăm rõ ràng chỗ những mảnh vỡ của chìa khóa Long Môn rơi chưa?”
“Hỏi rõ rồi, một trong những mảnh vỡ của chìa khóa Long Môn ở Hán Thành, nhưng nó nằm trên người một cậu ấm.” Trương Đức Võ báo cáo tình hình mà mình thăm dò được suốt mấy ngày qua cho Lý Phàm.

Lý Phàm nghe xong, nhíu mày nói: “Còn có chuyện này nữa à, thứ này cũng không phải đồ quý giá gì, tại sao anh ta lại đeo trên người.”
“Tôi không rõ lắm, nghe nói cậu ấm đó là một tên ngốc.” Trương Đức Võ nhỏ giọng nói.

Lý Phàm hơi sửng sốt, nói vậy thì dễ hiểu rồi, người bình thường ai lại đeo cái thứ đó.

“Chúng ta có cần phải hành động ngay không?” Trương Đức Võ cũng đọc được suy nghĩ của Lý Phàm nên tò mò hỏi.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Được, lập tức hành động đi.”

Anh vẫn luôn quan tâm đến chìa khoá Long Môn, vì vậy anh phải bắt đầu hành động ngay lập tức, nếu không, lỡ bị người ta nhanh chân đến cướp trước thì không hay.

Trương Đức Võ nghe xong liền đi theo Lý Phàm ra khỏi nhà.

Trương Đức Võ cùng Lý Phàm đến một quán bar, Trương Đức Võ giải thích: “Quán bar này là nơi mà cậu ấm ngốc đó thường lui tới, bạn bè xung quanh đều là những kẻ bình thường và chơi với cậu ta vì tiền.

Lý Phàm a một tiếng, anh cũng chẳng lạ gì mấy chuyện này, những kẻ thấy người giàu đương nhiên sẽ la liếm, đây là chuyện hết sức bình thường.

Thực ra Lý Phàm không để tâm nhiều, đối với anh mà nói, những người này có la liếm hay không không thành vấn đề, chuyện anh quan tâm là lấy được đồ của mình.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Được, đây là lúc cậu phải bình tĩnh đấy.” Trương Đức Võ hiểu anh muốn nói gì, anh ta biết đối phương không muốn đánh cỏ động rắn, đi theo đối phương lâu như vậy, anh ta cũng dần biết cách nghe lời đoán ý.

Lúc này, một người thanh niên toàn thân hàng hiệu đi vào, ánh mắt rất đờ đẫn, vừa nhìn đã biết đây là một tên ngốc, hơn nữa lúc bước vào ánh mắt của anh ta cực kỳ đáng khinh, không ngừng liếc nhìn các cô gái xinh đẹp xung quanh, nhìn chòng chọc thân hình của họ.

Lý Phàm nhìn thấy vậy thì chỉ lắc đầu, anh chàng này đúng là đáng khinh mà, lúc này rồi mà vẫn còn nhởn nhơ địa gái, Lý Phàm rất khinh thường hành động ấy.

Phía sau anh chàng đó còn có một đám lưu manh, những tên lưu manh này đều đang đon đả xử lý những chuyện vặt vãnh cho anh chàng ví dụ như mời anh chàng ngồi hoặc là đưa ly rượu cho đối phương, xun xoe nịnh bợ hết cỡ..

Chương 1061

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt Lý Phàm và Trương Đức Võ đều cực kỳ cạn lời, cả hai đều tỏ vẻ không còn gì để nói trong tình huống này, bọn họ không ngờ để nịnh bợ tên nhà giàu, mà đám côn đồ đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Điều này đã làm bọn họ rất bất ngờ, nhất thời không biết chuyện gì đang diễn ra.

Trương Đức Võ vô thức nhìn Lý Phàm, rồi dò hỏi: “Cậu Lý, giờ chúng ta có cần đi qua đó không?”
“Trước tiên đừng vội” Lý Phàm lắc đầu đáp.

Lần này, anh không hề nóng lòng, ra tay trễ một chút cũng chẳng muộn, chủ yếu là vì anh nhìn thấy tên nhà giàu quá ngu ngốc, gần như bị đám côn đồ Xoay vòng vòng.

Nếu anh hấp tấp đi qua đó, chắc chắn sẽ bị xem thành kẻ thù, nên giờ anh cần phải tìm cơ hội tốt để ra tay mới được.

Lý Phàm đang tìm vị trí của mảnh chìa khóa đó trên người đối phương, anh đã đoán được đại khái rồi, nếu anh đoán không nhầm, có lẽ anh ta đang đeo nó ở trên cổ.

Lý Phàm rất bất ngờ về chuyện này, nếu không tận mắt nhìn thấy, anh sẽ không tin đây là sự thật, cảm thấy khó mà tin nổi, anh còn tưởng tên nhà giàu đó đeo ở đâu, ai dè lại đeo trên cổ.

Đám côn đồ bắt đầu rót rượu giúp tên nhà giàu, sau khi rót khoảng hai chai, một tên trong số đó cười hì hì nói: “Cái đó anh, tụi em đã giúp anh lâu như vậy, anh xem có thể cho tụi em ít tiền không?”
Tên nhà giàu nghe xong thì cực kỳ khinh bỉ liếc nhìn anh ta, anh còn tưởng đám người này muốn làm gì, giờ thấy bọn họ như vậy

thì rất coi thường.

“Các cậu bớt trở giở trò này với tôi đi, đừng tưởng tôi không biết trong lòng các cậu đang nghĩ gì, tôi nói cho các cậu biết, giờ các cậu phải hầu hạ tôi cho tốt” Tên nhà giàu lạnh nhạt nói.

Đám côn đồ nghe xong thì cười lúng túng.

Tên nhà giàu lấy ra mấy tờ tiền ngay, đám côn đồ thấy thế thì nhất thời nhíu mày, như thể không hề hài lòng về số tiền này, bọn họ tưởng đối phương sẽ cho rất nhiều tiền, ai dè chỉ có thể.

Trong lòng bọn họ hơi không vui, rồi tên côn đồ kia lại lên tiếng: “Thế này thì quá ít rồi” Tên nhà giàu bất đắc dĩ nói: “Ba tôi chỉ cho tôi chừng ấy, các cậu có lấy hay không thì tùy các cậu, nếu không cần thì tôi sẽ lấy lại”
Tên nhà giàu tức giận nhìn bọn họ, đám côn đồ nghe vậy thì sắc mặt trở nên khó coi, đành phải nhận lấy.

Rồi đám côn đồ viện cớ tới nhà vệ sinh.

Tất nhiên Lý Phàm và Trương Đức Võ cũng đi theo, rồi hai người nghe trộm được cuộc trò chuyện của đám côn đồ ở trong nhà vệ sinh.

“Đại ca, chút tiền này thật sự quá ít, bình thường tên đó cho chúng ta rất nhiều tiền?
“Em cũng cảm thấy thế, nếu không thì chúng ta lại dùng cách cũ đi”
“Cách đó được không?”
“Tất nhiên là được rồi, tên đó là một thằng ngốc, sẽ không đoán ra là do chúng ta làm, lần này các cậu cứ gọi mấy anh em tới giả vờ gây sự với anh ta đi” Tên côn đồ kia nói.

Một tên trong đó nghe vậy thì bất ngón cái với đại cả mình, cho rằng đối phương quá thông minh.

Đám côn đồ vừa rời đi, Trương Đức Võ đã cười khẩy: “Đám người

này thật bỉ ổi, không ngờ lại dùng thủ đoạn như vậy, tôi thật sự không biết bọn họ đang nghĩ gì nữa”
“Chuyện này cũng bình thường thôi, dù gì tên đó cũng là tên ngốc, chỉ cần là người hơi tâm cơ, đều sẽ nghĩ cách lừa anh ta một khoản tiền, được rồi, giờ ông bớt lải nhải với tôi đi, mau đuổi theo bọn họ, chúng ta phải phá hỏng kế hoạch của họ” Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Lần này xem như anh đã nắm được cơ hội rồi.

Mặc dù làm vậy là phá hỏng đường tiền tài của đám côn đồ, nhưng Lý Phàm không quan tâm nhiều đến thế, anh tới để lấy mảnh chìa khóa Long Môn, nếu đám người đó thức thời thì không nên chặn trước mặt anh.

.

Chương 1062

Trương Đức Võ nghe xong thì hơi sửng sốt, ông không ngờ Lý Phàm lại nghĩ ra cách đó, làm ông rất bất ngờ, nếu không chính tại nghe thấy, ông không dám tin đây là sự thật.
Trương Đức Võ bội phục: "Lão đại, cậu thật lợi hại, ngay cả cách như vậy cũng nghĩ ra được" Lý Phàm xua tay, chuyện này thật sự chỉ là chuyện vặt vãnh, chẳng đáng là gì với anh, chỉ cần anh muốn hành động, thì không ai có thể ngăn cản anh.

Trương Đức Võ cảm thán, rất sùng bái Lý Phàm.
Giờ Lý Phàm và Trương Đức Võ đã đi ra ngoài, lúc hai người nhìn thấy đám người đó thì tâm linh tương thông liếc nhìn nhau, chuyện đã đến nước này, bọn họ đều biết nên làm gì rồi.

Lúc đám côn đồ đi tới trước mặt tên nhà giàu, thì bắt đầu ra tay với anh ta, anh ta nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì ngẩn người, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.
Tên nhà giàu mắc chứng mù mặt, lúc nhìn thấy có người ra tay với mình thì bắt đầu hoảng loạn, liên tục cầu cứu, hy vọng có người tới cứu mình.

Mấy tên côn đồ khác thấy thể thì mỉm cười ngay, bắt đầu triển khai theo kế hoạch ban đầu.
Nhưng một giây sau, bọn họ đã sửng sốt, bọn họ nhìn thấy Lý Phàm bỗng xuất hiện thì lộ vẻ mặt kỳ quái, nhất thời mơ màng, chuyện này là sao, sao đối phương lại có mặt ở đây?
Nếu không chính mắt nhìn thấy, bọn họ không dám tin đây là sự thật, sắc mặt bọn họ trở nên lạnh lẽo, nhìn Lý Phàm và Trương Đức Võ bằng ánh mắt kỳ lạ.
Đám côn đồ bắt nạt tên nhà giàu vốn chỉ muốn ra vẻ, đợi người của họ tới đây rồi, bọn họ sẽ rút lui, ai ngờ hai người này lại xuất hiện ở đây.
Đám côn đồ nhất thời mơ màng.
"Hai người là ai? Đám côn đồ đều ngẩn người, kết quả này khác

hẳn so với những gì họ nghĩ, nên bắt đầu chất vấn Lý Phàm.
Lý Phàm cười nói: “Lúc nãy ở trong nhà vệ sinh, tôi đã nghe thấy rất rõ đoạn đối thoại của các cậu, chút mánh khóe này của các cậu không lừa được tôi đâu.”

Đám người đó nghe xong đều á khẩu không nói nên lời, cực kỳ bất ngờ về chuyện này, nửa ngày vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.
Sau khi nhìn thấy đồng bọn nháy mắt ra hiệu, sắc mặt bọn họ bỗng trở nên lạnh lẽo, dứt khoát ra tay với Lý Phàm.
Lý Phàm thấy đám người đó định đánh mình thì bật cười, muốn ra tay với anh, cũng phải xem bọn họ có thực lực đó không đã.
Lý Phàm vung nắm đấm, tên côn đồ bị đâm trúng đều ôm mũi, vẻ mặt rất đau đớn.
Sắc mặt của mấy tên khác nhất thời trở nên khó coi, đối phương chỉ có hai người cũng muốn sinh sự với họ, chẳng khác nào đang tìm đường chết.
Việc Lý Phàm tự tiện ra tay đã hoàn toàn chọc giận bọn họ.
Bọn họ thề rằng phải cho Lý Phàm đẹp mặt, rồi đồng loạt rút gậy, thậm chí có người còn cầm chai bia lên.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ai cũng sửng sốt, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mấy người có mặt tại đây cũng ngơ ngác, chuyện này trái ngược với những gì họ nghĩ, sao lại đánh nhau rồi? Một lúc sau, đám người đó vẫn còn mơ màng, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng bọn họ khẳng định bên trong đã xảy ra chuyện gì đó.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn đám người đó, ra tay rất nhanh gọn.
Trong quán bar có rất nhiều người đẹp, bọn họ nhìn thấy Lý Phàm ra tay nhanh gọn như thế thì hít sâu một hơi, ai cũng vô cùng ngạc nhiên, không khỏi bị anh thu hút.
Lý Phàm không hề dao động, chẳng mấy chốc, đám côn đồ đã bị đánh đến mức nằm la liệt dưới sàn.
Tên nhà giàu ngồi trên sofa nhìn thấy cảnh tượng này, thì ngơ ngác vỗ tay nói: “Thật lợi hại, hoàn toàn giống hệt trong phim”
Lý Phàm nghe vậy thì cực kỳ cạn lời, không ngờ tên nhà giàu này lại nói thế, anh gãi đầu nghĩ mãi không ra, nhưng giờ anh cũng không dài dòng gì nhiều, dù gì tên nhà giàu này cũng có chút bản

lĩnh..

Chương 1063

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lý Phàm cười nói: “Được rồi, cậu bớt nói những lời này với tôi đi, trong lòng tôi biết rõ cậu là người thế nào? Đám côn đồ bị đánh đến mức nằm la liệt, thì suýt chửi thề, bắt đầu nghi ngờ cuộc đời, rốt cuộc tên này là ai, mà đánh đấm giỏi như vậy?
Sắc mặt đảm côn đồ mới nịnh bợ tên nhà giàu trở nên khó coi, bọn họ tưởng sự xuất hiện của Lý Phàm là chuyện ngoài ý muốn, nên chỉ cần hạ gục anh là xong.
Ai ngờ Lý Phàm lại giỏi võ như thế, vượt xa sức tưởng tượng của họ, làm bọn họ không khỏi cảm thán, cực kỳ khâm phục anh.

Lý Phàm nói với đám người đó: “Cút!”
Giờ đám côn đồ mới ảo não rời đi, đồng thời cũng tức giận nhìn đồng bọn của mình, sớm biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện như vậy, bọn họ đã không cực khổ thế này.
Để che giấu, giờ đám côn đồ nịnh bợ tên nhà giàu mới bước tới vỗ tay khen Lý Phàm: “Người anh em, anh thật lợi hại.”
Tên nhà giàu khinh thường nhìn đám côn đồ lấy lòng mình: “Tôi bị ức hiếp như thế, mà mấy tên vô dụng các cậu chẳng thèm chạy tới, tôi còn cần các cậu làm gì nữa?”
Đám côn đồ nịnh bợ tên nhà giàu nghe xong thì sắc mặt cực kỳ lúng túng, bọn họ không ngờ công trạng của mình lại bị Lý Phàm cướp mất, nên rất tức tối.
Bọn họ đều có kích động và suy nghĩ muốn giết chết Lý Phàm, nhưng giờ bọn họ phải nhẫn nhịn, vì biết Lý Phàm không phải người dễ đối phó.

Lý Phàm chẳng thèm để tâm, mà ngồi xuống sofa, tên nhà giàu cười nói: “Anh đã cứu tôi một mạng, nên số tiền này tôi cho anh hết.”

Click để xem ảnh

biết được thân phận của cậu Lý, chắc chắn sẽ không có gan nói ra câu đó.
Chỉ có người có IQ thấp như đối phương mới ăn nói như thế.

Tên nhà giàu nghe xong thì không đồng ý, hờ hững đáp: “Nếu anh không làm thuộc hạ của tôi thì dẹp đi”.
Lý Phàm dở khóc dở cười, anh không ngờ đối phương lại khó chơi như thế, làm anh rất ngạc nhiên.

Nhưng anh vẫn còn rất nhiều cách để ứng phó với đối phương, nếu đã như thế thì anh chuẩn bị xong xuôi hết rồi.
“Được, đây là do cậu nói đấy nhé, nếu vậy thì tôi sẽ nói ra suy nghĩ của mình”
Lý Phàm lạnh nhạt nói.

Tên nhà giàu cười đáp: “Tôi mặc kệ, tôi không nghe, tôi chỉ muốn anh làm vệ sĩ cho tôi” Mấy tên côn đồ khác nghe xong thì không khỏi ngưỡng mộ Lý Phàm.
Nếu đổi thành bọn họ, chắc chắn họ sẽ không nói hai lời mà đồng ý ngay, đây đúng là chuyện tốt, trước đây để lấy lòng tên nhà giàu, họ đã tốn rất nhiều công sức.
Bọn họ đều không ngờ tên nhà giàu lại cố chấp muốn Lý Phàm đồng ý.

Điều khiến bọn họ tặc lưỡi nhất là không ngờ Lý Phàm lại không đồng ý, thậm chí còn từ chối..

Chương 1064

Lần này bọn họ nghĩ mãi không ra, dù là lạc mềm buộc chặt cũng không thể đùa giỡn như vậy, đây đúng là cơ hội trời cho, vậy mà đối phương lại từ chổi.

Lý Phàm chẳng hề có suy nghĩ nhỏ nhặt đó, anh chỉ tới đây vì mảnh chìa khóa Long Môn, nên nhìn tên nhà giàu, rồi cười nói: "Xin lỗi, ngoài chuyện này ra, thì mấy chuyện khác tôi đều có thể đồng ý với cậu"
Tên nhà giàu nghe xong thì không thể làm gì được Lý Phàm, đành phải tháo đồ trên cổ mình xuống nói: "Nhưng anh đã cứu tôi một mạng, nên tôi tặng món đồ này cho anh"
Lý Phàm hơi sửng sốt, mặc dù đầu óc đối phương hơi bất thường, nhưng anh ta vẫn biết ơn báo đáp, làm anh hơi bất ngờ.

"Được.

"
Lý Phàm nhận lấy rồi dẫn người rời đi.

Mấy tên côn đồ khác liên quyết cầm số tiền trên bàn nhét vào tay Lý Phàm.

Lý Phàm không hiểu mấy người này đang nghĩ gì, từ khi nào bọn họ lại tốt bụng như thế?
Anh và Trương Đức Võ vừa đi ra ngoài, thì phát hiện có người luôn theo dõi hai người, lúc anh quay đầu lại nhìn thì thấy là đám côn đồ đó, anh đã hiểu được đại khái rồi, anh biết mấy người này chẳng có ý tốt gì mà.

"Các cậu đi theo tôi làm gì?" Lý Phàm tức giận hỏi.

Đám côn đồ nghe Lý Phàm hỏi vậy thì nở nụ cười lạnh lẽo đáp:

“Chúng tôi muốn lấy lại khoản tiền trên người anh”
Lý Phàm nghe xong còn tưởng là chuyện gì, ai dè đám côn đồ vẫn không thay đổi, nếu đã như thế thì anh dứt khoát tặng cho họ là được.

Anh ném lại số tiền mà đám người đó đã nhét vào tay anh cho họ.

Đám côn đồ ngẩn người, không ngờ Lý Phàm lại dứt khoát như thế, nên kết luận anh là người chỉ phát triển cơ bắp, chứ không có lá gan đó.

Nhưng bọn họ đâu biết, Lý Phàm hoàn toàn không cần số tiền đó.

Một tên côn đồ trong số đó nói: “Lão đại, em cảm thấy thằng nhãi này xem tiền như rác, chắc chắn nó cũng là người giàu có, chúng ta có nên xuống tay không?”
Tên lão đại nghe xong thì rơi vào trầm tư, anh quan sát Lý Phàm từ trên xuống dưới, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy đối phương là tên nghèo hèn.

Nhưng anh nghĩ, nếu đã lấy được tiền nhiều như vậy, thì anh không ngại lấy thêm lãi từ trên người đối phương, dù chỉ là mấy chục nghìn cũng được.

Tất nhiên Lý Phàm cũng nghe thấy đoạn đối thoại của họ, anh lắc đầu, cực kỳ cạn lời, còn tưởng đám côn đồ vẫn còn chút lương tâm, ai dè bọn họ vẫn suy nghĩ bậy bạ.

Lý Phàm thật sự không còn gì để nói với suy nghĩ này, anh không hiểu rốt cuộc trong đầu bọn họ đang nghĩ gì nữa? “Nếu đã như thế thì đừng trách tôi không khách sáo” Lý Phàm hờ hững nói.

Đám côn đồ liếm môi nói: “Tôi khuyên anh tốt nhất nên giao hết tiền trên người ra đây, như vậy chúng tôi có thể tha mạng cho anh”
Lý Phàm cười đáp: “Xem ra các cậu hơi có lòng tham không đáy rồi đấy, tôi nói cho các cậu biết, tôi sẽ không giao hết tiền trên người cho các cậu đâu, nếu các cậu muốn tới lấy thì cứ việc.

”

Dứt lời, anh bày ra tư thế chiến đấu, Trương Đức Võ vô thức lùi về sau mấy bước, chủ yếu là vì ông là Kill Stealing, nhưng đối mặt với tình huống này, thì ông đành phải trốn sau lưng Lý Phàm.

Lý Phàm cũng chẳng nói gì, nếu Trương Đức Võ cũng gia nhập, ngược lại sẽ kéo chân sau anh, nên ông ta không tham gia vào là cách tốt nhất.

Trương Đức Võ gãi đầu, cũng hết cách với Lý Phàm, ông không ngờ anh lại nói thế, làm ông rất kinh ngạc, nghĩ mãi không ra, chẳng thể hiểu nổi mạch suy nghĩ của anh.

Lý Phàm hờ hững nói với Trương Đức Võ: “Ông tránh ra đi”
Trương Đức Võ gật đầu, cố ý lùi về sau mấy bước.

Đám côn đồ nhìn thấy tư thế của Lý Phàm thì trong lòng hơi sợ hãi, bọn họ đều có dự cảm không lành, từ tư thế của đối phương có thể thấy, Lý Phàm gần như không sợ bọn họ.

.

Chương 1065

Bọn họ liếc nhìn nhau, không ai biết phải làm thế nào, kết quả này đã làm bọn họ sửng sốt, cảm thấy rất bất ngờ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Tên kia, nếu anh muốn chết như thế thì đừng trách chúng tôi, tiếp chiêu đi.

”
Dứt lời, đám côn đồ bắt đầu ra tay với Lý Phàm, bọn họ tin rằng bên mình nhiều người, thì chắc chắn sẽ chiếm ưu thế, nên mới nảy ra suy nghĩ xuống tay với Lý Phàm.

Lý Phàm thấy thế cũng bật cười, chỉ dựa vào mấy người này cũng muốn ra tay với anh, thật sự quá ngây thơ rồi.

Lý Phàm đã nghĩ ra cách để đám người đó ăn quả đắng rồi, anh bỗng ra tay với họ, càng đánh càng hung, đám người đó gần như không thể phòng bị, toàn bộ bị ngã xuống đất luôn.

Trương Đức Võ bắt đầu hô hào cổ vũ cho Lý Phàm, ông tin rằng anh có thừa thực lực đối phó với đám người đó.

Đám người đó thấy Lý Phàm lợi hại như thế thì bắt đầu điên cuồng, bọn họ nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt quái dị, cực kỳ nhức đầu.

“Tên kia, anh đừng có mà hống hách, anh sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu” Đến giờ mà đám côn đồ vẫn còn kêu gào.

Lý Phàm khinh bỉ nói: “Muốn đấu với tôi thì cũng phải xem mấy người có tư cách đó hay không?”
Đám côn đồ đều hít ngụm khí lạnh trong lòng bỗng chắc chắn hơn,

bọn họ đã thề rằng sẽ không thể tha cho đối phương.

Trước giờ bọn họ còn chưa từng mất mặt thế này.

Tên lão đại trong đám người đó đe dọa Lý Phàm: “Cậu tiêu đời rồi, anh tôi là thuộc hạ của ngài Thiên, nếu anh dám đánh tôi, thì tôi sẽ cho anh đẹp mặt”
Lý Phàm nghe xong thì ngoáy ngoáy lỗ tai, chẳng hề sợ hãi, anh cũng không biết mình đã nghe câu này bao nhiêu lần rồi, với bộ dạng này của đối phương cũng muốn ra tay với anh, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

LỒ” Giọng điệu của Lý Phàm vô cùng bình tĩnh, như thể đối phương có nói gì anh cũng không nghe thấy.

Đám người đó nghe xong thì sắc mặt cực kỳ khó coi, bọn họ đều rất bất ngờ, lần này bọn họ đều không hiểu, rốt cuộc Lý Phàm bị gì nữa?
Nếu đổi thành người bình thường, lẽ ra nghe xong phải bị dọa mới đúng, nhưng Lý Phàm lại chẳng hoang mang, mà cực kỳ bình tĩnh, làm bọn họ cảm thấy khó hiểu.

Trong lòng bọn họ chỉ có một suy nghĩ, đối phương bình tĩnh như vậy thì chắc chắn có hai nguyên nhân, một là có lại lịch không đơn giản, nên không hề sợ hãi về chuyện này, hai là căn bản không biết ngài Thiên là ai.

Nhưng phần lớn tên côn đồ đều tin vào vế sau, bọn họ nhìn thấy Lý Phàm ăn mặc tầm thường, thì hoàn toàn xem thường, cho rằng anh chỉ là kẻ ngu ngốc.

Đến giờ mà đối phương vẫn không biết sống chết, thì chẳng phải là kẻ ngu ngốc à, đám người đó đã nghĩ xong rồi, bọn họ phải cho Lý Phàm biết sự lợi hại của mình, nên dứt khoát ra tay với anh, càng đánh càng hung.

Lý Phàm thấy thế cũng mỉm cười, như đang nhìn một đám ngu ngốc, anh tát vào mặt bọn họ, làm đám người đó không kịp phòng bị.

Tên lão đại xù lông tại chỗ, vội gọi cho anh mình, thề rằng nhất định phải khiến Lý Phàm trả giá đắt.

Trong lòng Trương Đức Võ thầm vui mừng, cảm thấy cực kỳ cảm thông cho đám người đó, ông biết mối quan hệ giữa Lý Phàm và Sở Trung Thiên, đối phương nhờ người của ngài Thiên đối phó với cậu Lý, chẳng khác nào tự lấy đá đập vào chân mình.

Tên lão đại dứt khoát gọi cho anh mình.

Anh ta kể rõ mọi chuyện ở đây, rồi mới hung hăng cúp máy, khinh thường nhìn Lý Phàm nói: “Tên kia, mày cứ đợi đó, lát nữa anh toi sẽ tới đây.

Lý Phàm ngáp một cái, làm như không nghe thấy.

.

Chương 1066

“Ồ, thế à, vậy thì quá tốt rồi”
Lý Phàm tiếp lời.

Đám côn đồ nghe vậy thì ngẩn người, lúc này càng bực tức hơn.

Bọn họ không ngờ Lý Phàm lại hống hách đến thế, đến giờ mà anh vẫn ra vẻ không sợ trời không sợ đất.

Mấy tên côn đồ khác khẽ lẩm bẩm: “Em thấy chắc chắn anh ta không biết người của ngài Thiên, bằng không sẽ không hống hách như thế
“Ha ha, anh ta cũng không nhìn xem mình là hạng người gì, dựa vào cách ăn mặc của anh ta, có thể quen biết người của ngài Thiên mới là lạ đó.

Tên lão đại quái gở nói.

Mấy tên côn đồ khác gật gù lia lịa, không hề phủ nhận lời của lão đại.

Lý Phàm nhìn đồng hồ, đã đợi đến mức hơi mất kiên nhẫn rồi:
“Rốt cuộc các cậu xong chưa vậy, sao anh cậu vẫn chưa tới, nếu còn không tới thì tôi đi đây”
“Hừ, tôi đã từng gặp người chán sống, nhưng chưa thấy ai như anh, anh tôi đã tới đây rồi, để tôi xem anh có nóng lòng đi đầu thai nữa không?”
Tên lão đại quay đầu nhìn, sau khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, thì trong lòng nhất thời mừng rỡ, anh biết anh mình sẽ tới mà.

Đúng lúc này, một thanh niên cao lớn ở trần đi tới, người đầy gân guốc, cơ bắp cuồn cuộn, như gymer trong phòng tập thể hình.

Lý Phàm cười nói: “Không ngờ tên này lại tới nhanh như vậy?”
Thanh niên cao lớn nghe xong thì suýt lảo đảo không đứng vững, anh nghi ngờ nhìn Lý Phàm, có phải đầu óc anh ta bị úng nước rồi đúng không, anh là người của ngài Thiên, vậy mà đối phương lại dám ăn nói với anh như thế.

Phải biết rằng không tới mấy người dám ăn nói với anh như vậy, anh không biết Lý Phàm lấy đâu ra tự tin đó, nhưng trong lòng có thể khẳng định, lát nữa đối phương sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của anh.

“Là anh bắt nạt em trai tôi đúng không? Thanh niên cao lớn lạnh lẽo hỏi.

Lý Phàm cười đáp: “Đây là em trai ruột của cậu?”
“Không phải”
Thanh niên cao lớn phủ nhận ngay, rồi kỳ lạ nhìn Lý Phàm, sao tự dưng anh ta lại hỏi anh vấn đề này?
Lý Phàm nói tiếp: “Nếu không phải là em trai ruột của cậu, thì cậu đừng nên lo chuyện bao đồng”
Thanh niên cao lớn hơi tức giận, anh cũng không ngốc, sao có thể không nghe ra Lý Phàm đang uy hiếp mình, ánh mắt anh không khỏi lạnh lẽo, đã nghĩ xong cách bắt đối phương phải trả giá rồi.

“Được lắm, tôi thấy anh đang cố ý chơi trò lặp lại với tôi đúng không? Thanh niên cao lớn tức giận hỏi.

Lý Phàm chỉ lặng lẽ cười, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, anh cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, nhưng anh có thể chắc chắn đối phương không hiểu gì cả.

Tên lão đại chạy tới trước mặt thanh niên cao lớn, cố gắng tỏ vẻ thương hại nói: “Anh, cuối cùng anh cũng tới rồi, nếu anh còn không tới, em chết chắc.”
Thanh niên cao lớn nghe vậy thì chán ghét nhìn em trai mình, anh không ngờ anh ta lại mất mặt đến thế, giờ còn tỏ vẻ thương hại với anh nữa, nên tức giận nhìn tên đó: “Cút, em không thấy mất

mặt chứ thì anh thì có, đừng đứng đây làm anh chướng mắt nữa” Anh không ngờ em trai mình lại mất mặt đến thế, nên không muốn nhìn thấy nữa.

Sắc mặt tên lão đại rất lúng túng, gãi đầu, nhất thời không biết phải nói gì, thật sự hơi bất ngờ về điều này, nghĩ mãi vẫn không hiểu chuyện này là sao?.

Chương 1067

Nhưng anh có thể kết luận, Lý Phàm không phải người bình thường, anh lạnh lùng nhìn anh ta, thề rằng phải khiến anh ta đẹp mặt.

Thanh niên cao lớn nhìn Lý Phàm nói: “Tôi nghe nói anh bắt nạt em trai tôi, nên tôi không thể mặc kệ chuyện này được.”
Lý Phàm không nói gì, thanh niên cao lớn cũng không nhiều lời bắt đầu ra tay với Lý Phàm, hơn nữa càng đáng càng hung, gần như khiến người khác không thể né tránh.

Anh ta đấm vào người Lý Phàm, rồi nói với anh: “Tên kia, tôi thấy mày thật sự không biết sự lợi hại của tôi, nếu đã như thế thì anh tự tìm phiền toái cho

mình rồi.”
Đây là tình huống gì vậy? Sao tên này lại có thể tránh ra được?.

Hãy tìm đọc trang chính ở { TRUMtru yen.

ME }
Bọn họ còn tưởng sức chiến đấu của Lý Phàm chỉ tầm thường, ai dè lúc đối đầu với thanh niên cao lớn, anh hoàn toàn không cần dùng nhiều sức, mà nhẹ nhàng đùa bỡn thanh niên cao lớn xoay vòng vòng.

Thanh niên cao lớn trợn tròn mắt không dám tin, cảm thấy mọi chuyện đã nằm ngoài sức tưởng tượng của mình.

Anh đã nghĩ ra cách để cho đối phương biết mình lợi hại đến đâu, nên lại định ra tay với Lý Phàm, và nói: “Tên kia, đây là do mày tự chuốc lấy, nếu đã như thế thì đừng trách tôi”
Đúng lúc này, thanh niên cao lớn lấy ra một dao găm, rõ ràng đã nổi sát khí.

Lý Phàm thấy anh ta rút dao găm thì khẽ lắc đầu, chẳng hề sợ hãi, mà túm chặt cổ tay anh ta ngay, thanh niên cao lớn cảm thấy cổ tay nhói đau, rồi dao găm trong tay rơi thẳng xuống sàn.

Anh bắt đầu điên cuồng, chuyện này hoàn toàn trái ngược với những gì anh nghĩ, anh hít sâu một hơi, cực kỳ khâm phục Lý Phàm.

“Rốt cuộc anh là ai, tại sao lại lợi hại như vậy?”
Sau khi chịu thiệt, thanh niên cao lớn không dám coi thường Lý Phàm nữa, trong lòng anh bỗng có dự cảm, anh chỉ có thể chịu thua khi đối mặt với Lý Phàm.

Anh không ngờ Lý Phàm lại lợi hại như vậy, làm anh rất đau đầu.

Anh vò tóc, nửa ngày vẫn không hiểu chuyện này là sao.

Lý Phàm hờ hững đáp: “Tôi biết cậu đang nghĩ gì, nhưng giờ cậu nên dừng tay lại sẽ tốt hơn.”
Đúng lúc này, thanh niên cao lớn bỗng thừa cơ anh không phòng bị mà đánh lén.

Lý phàm hừ lạnh: “Đánh lén à.

thật hèn hạ.” Anh đập mạnh vào người thanh niên cao lớn.

Thanh niên cao lớn đau đến mức ôm bụng, cực kỳ ngạc nhiên, nếu không tận mắt chứng kiến, anh không dám tin đây là sự thật, làm anh cảm thấy rất mơ màng, không ngờ thực lực của Lý Phàm lại lợi hại đến thế.

Anh ôm bụng, rất kinh ngạc, gần như hóa đá, kết quả này đã nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

Lý Phàm không có tâm trạng đùa bỡn với anh ta, nên vung nắm đấm về phía anh ta nói: “Cậu đừng tự chuốc khổ nữa, bằng không cậu sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.”

Thanh niên cao lớn sợ hãi nhìn Lý Phàm, giờ trong lòng đang cực kỳ hoang mang, chuyện gì thế này, sao anh ta lại lợi hại như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến, anh sẽ không ngờ tới kết quả này..

Chương 1068

Anh có thể hiểu rõ, nếu lúc nãy đổi phương giáng đòn trị mạng, chắc chắn anh sẽ xong phim, anh không ngờ Lý Phàm lại nhẹ tay với mình, điều này đã làm anh rất bất ngờ, nghĩ mãi không ra, cũng không dám tin mọi thứ là thật.

“Thật lợi hại”
Thanh niên cao lớn hít sâu một hơi, cực kỳ khoa trương nói.

Nếu không bị Lý Phàm đạp vào người, anh còn tưởng đối phương là kẻ yếu ớt, giờ anh mới biết, đối phương chỉ đang đùa bỡn anh, nếu Lý Phàm dùng hết sức, thì có thể thấy đối phương mạnh đến cỡ nào.

Nghĩ đến đây, anh khó mà tưởng tượng nổi, giờ anh chỉ còn một cách, đó là các trạng với ngài Thiên.

Trước mắt anh chỉ có thể gọi cho anh Bưu, nhờ anh ta tới đây xử lý chuyện này.

Anh Bưu rất trọng tình trọng nghĩa, anh tin rằng có anh ta ở đây rồi, chắc chắn mọi chuyện sẽ được xử lý êm đẹp.

Nên anh dứt khoát gọi cho anh Bưu.

Anh Bưu tưởng là chuyện rất bình thường, nên chẳng hề để tâm, sau khi nhận được điện thoại thì nói mình sẽ qua đó ngay, nhưng lúc chạy tới mới biết người đó là Lý Phàm.

Thanh niên cao lớn thấy anh Bưu đã tới thì nhất thời mỉm cười nói với Lý Phàm: “Anh chết chắc rồi, anh Bưu đã tới, anh ấy là cánh tay đắc lực của ngài Thiên, nên lần này anh tiêu đời rồi”

Đám côn đồ nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi hít ngụm khí lạnh, bọn họ không ngờ chuyện này lại ầm ĩ đến thế.

Bọn họ không nhịn được nở nụ cười khinh bỉ với Lý Phàm, khẳng định đầu óc anh có vấn đề, có anh Bưu ở đây rồi, Lý Phàm chết là cái chắc.

Lý Phàm thấy thế thì không hề có biểu hiện gì.

Thanh niên cao lớn chạy hùng hục tới trước mặt anh Bưu, rồi đưa một điếu thuốc cho anh ta nịnh nọt: "Ôi cha anh Bưu, em thật sự rất cảm động, khi anh đã chạy quãng đường xa như vậy."
Anh Bưu thấy vẻ mặt và giọng điệu của đối phương thì cực kỳ cạn lời, chợt cảm thấy anh ta quá dối trá, vậy sao cậu còn gọi tôi tới đây, giờ cậu lại nói những lời này là có ý gì?
Anh chẳng thèm nói nhảm với đối phương, mà đi thẳng vào vấn đề.

"Người đang ở đâu?"
Thanh niên cao lớn chỉ về phía Lý Phàm: "Anh Bưu, là tên không có mắt kia."

Anh Bưu vô thức nhìn về phía mà đối phương đã chỉ, vừa nhìn qua đó, trong lòng anh suýt sụp đổ, tức giận lườm thanh niên cao lớn, không ngờ anh ta lại không biết xấu hổ đến thế, đến giờ mà vẫn còn ăn nói lung tung với mình.

Nhưng trước mắt, anh chẳng muốn nói thừa thãi với thanh niên cao lớn, anh chắc chắn đầu óc anh ta bị úng nước rồi.

"Cậu bớt nói những lời này với tôi đi, tôi còn không biết rõ cậu là ai à, tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ không giúp cậu trong chuyện này đâu"
Thanh niên cao lớn thay thế thì suýt chửi thề, chuyện này là sao?
Anh Bưu vừa biết là Lý Phàm thì vô thức hít ngụm khí lạnh, giờ trong lòng đã sụp đổ rồi, không ngờ người của mình lại trêu chọc cậu Lý.

"Cậu mới là kẻ không có mắt đấy."
Anh Bưu lạnh lùng nói..

Chương 1069

Thanh niên cao lớn rất mơ màng, rốt cuộc anh đã đắc tội đối phương ở chỗ nào, sao anh Bưu lại vô cớ nổi nóng với mình thế, anh gãi đầu, nghĩ mãi không ra.

“Đây là cậu Lý, bạn của ngài Thiên, thế mà cậu dám nói cậu ấy là kẻ không có mắt, cậu chán sống rồi à?”
Anh Bưu nói rất lớn tiếng, rõ ràng muốn phải sạch quan hệ với đối phương.

Thanh niên cao lớn thấy thế thì hít sâu một hơi, cảm thấy khó mà tin nổi, nếu không chính tai nghe thấy, anh sẽ không tin đây là sự thật, cực kỳ kinh ngạc với kết quả này.

“Hả?”
Thanh niên cao lớn ngạc nhiên, có đánh chết anh cũng không đoán ra chuyện này, nếu anh biết Lý Phàm lợi hại đến thế, anh sẽ không dám hống hách với đối phương, giờ trong lòng anh đang cực kỳ hối hận.

Anh Bưu chẳng còn gì để nói với thanh niên cao lớn, đến giờ mà anh ta vẫn còn đứng đây dài dòng với mình như vậy, làm anh nghi ngờ có phải đầu óc anh ta có vấn đề đúng không, anh tức giận tát vào mặt thanh niên cao lớn: “Cậu còn đứng ngây ra đây làm gì, mau qua đó xin lỗi cậu ấy đi”
Thanh niên cao lớn thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh Bưu, thì biết anh ta không nói đùa với mình, anh nuốt nước miếng, cuối cùng dưới sự áp lực, anh đành phải đi tới trước mặt Lý Phàm.

Anh ngẫm nghĩ mấy giây, rồi nhất thời quỳ xuống nói với Lý Phàm: “Anh Lý, tôi thật sự không biết là anh, nếu tôi biết thì có đánh chết tôi cũng không dám đối đầu với anh, giờ tôi đã biết sai rồi, mong anh bỏ qua cho tôi

Lý Phàm nhìn thấy bộ dạng không có tiền đồ của anh ta thì chẳng còn gì để nói, tên này thật không biết xấu hổ, anh cũng không ngốc nên nhìn ra anh ta đã quen rồi.

Anh Bưu gãi đầu, áy náy nhìn Lý Phàm: “Cậu Lý, thật xin lỗi, tôi không biết tên này lại càn rỡ đến thế, sớm biết thế này, tôi đã đích thân đánh cậu ta một trận rồi”
Lý Phàm biết trong lòng anh Bưu đang rất hối hận, nên xua tay nói: “Không sao, dù gì cũng nhiều lần rồi, nên tôi không trách anh, thậm chí còn phải cảm kích anh, nếu anh không tới, e rằng mọi chuyện sẽ càng ầm ĩ hơn”
Anh Bưu nghe xong thì trong lòng mới nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đám côn đồ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì sửng sốt, cái quái gì thế này, chuyện này khác hẳn với những gì họ nghĩ, nên ai cũng mơ màng, rất ngạc nhiên về chuyện này.

Bọn họ đều không biết rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Lý Phàm nói với đám côn đồ: “Các cậu bớt giở trò này với tôi đi, tôi còn không biết trong lòng các cậu đang nghĩ gì à?”
Thanh niên cao lớn quay đầu lạnh lùng nhìn đám côn đồ, nếu không tại bọn họ gọi cho anh thì anh sẽ không làm ra những chuyện như vậy, giờ anh không nhịn được muốn đánh bọn họ một trận.

Đám côn đồ thấy thanh niên cao lớn giận dữ, thì nuốt nước miếng, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Thanh niên cao lớn đo tới, đấm vào mặt mỗi tên: “Mẹ kiếp, đều tại các cậu đã liên lụy tôi.”
Đám côn đồ đành phải đứng im chịu trận, không dám oán hận một câu, vì bọn họ đều hiểu rõ thanh niên cao lớn, nên nhất thời không biết nên làm gì mới tốt.

Bọn họ ôm mặt, trong lòng rất uất ức..

Chương 1070

Đám côn đồ rất uất ức, nếu họ sớm biết thân phận của Lý Phàm, thì có đánh chết họ cũng không dám đối đầu với anh, giờ trong lòng họ đang hối hận đến xanh ruột, nhưng trước mắt, bọn họ không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải thuận theo vậy.
Lý Phàm thấy bộ dạng của đám người đó thì không hề có cảm xúc gì, kẻ ác tất có kẻ ác hơn trị, là do bản thân bọn họ tự chuốc lấy, nên bọn họ bị đánh một trận cũng là chuyện tốt.
Lý Phàm hờ hững nói: "Các cậu đi đi." Mấy người thanh niên cao lớn nghe vậy thì thầm mừng rỡ, vội cảm kích Lý Phàm không ngớt, nếu anh vẫn tiếp tục truy cứu, thì bọn họ xong phim rồi, vì bọn họ biết rõ tính nghiêm trọng trong chuyện này.

Lý Phàm không có tâm trạng để ý đến họ, không bằng thả bọn họ rời đi vào lúc này, hơn nữa anh còn có chuyện cần phải giải quyết, nên chẳng có tâm tự nói nhảm với họ.

Lý Phàm gọi anh Bưu đã xoay người rời đi lại, tò mò hỏi: "Gần đây Sở Trung Thiên đã xảy ra chuyện gì mà chìm nghỉm vậy?"
Anh Bưu nghe xong thì rơi vào trầm tư, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, muốn nói lại thôi.

Lý Phàm lạnh nhạt hỏi tiếp: "Chuyện này cần phải che giấu tôi à?"
Anh có thể nhìn ra từ ánh mắt của anh Bưu, chắc chắn anh ta đang giấu anh chuyện gì đó, lần này Lý Phàm không thể nhìn thấu, anh khẳng định đối phương có lời muốn nói với mình.
Anh Bưu nghe vậy đành phải nói ra: "Thật ra ngài Thiên đang gặp rắc rối, con gái ông ấy bị người khác bắt đi rồi"
Lý Phàm nhíu mày hỏi: "Tại sao anh lại không nói chuyện này với tôi?"

Sở Trung Thiên giúp anh nhiều chuyện như vậy, nên anh nghĩ sau này mình cũng có thể giúp đỡ ông ta, nhưng sau khi nghe đến đây,

anh lại cực kỳ cạn lời, không ngờ ông ta lại xảy ra chuyện lớn như vậy.
Anh Bưu than thở: “Ngài Thiên không cho tôi nói chuyện này cho cậu biết, sợ cậu lo lắng” “Rốt cuộc chuyện này là sao, cậu nói rõ ra xem nào” Lý Phàm cũng từng nghe nói về con gái Sở Trung Thiên rồi, nhưng chưa hề gặp mặt.

Anh Bưu tin vào mối quan hệ giữa cậu Lý và ngài Thiên, nên nói cho Lý Phàm biết ngay.
Giờ Lý Phàm mới biết đầu đuôi mọi chuyện, hóa ra con gái Sở Trung Thiên đang du học ở nước Anh Đào, sau đó không biết tại sao, thân phận của con gái ông ta bị bại lộ, nên mấy người ở nước đó định con gái ông ta để uy hiếp, tống tiền Sở Trung Thiên.
Lý Phàm nghe đến đây thì hiểu rõ tại sao gần đây Sở Trung Thiên lại mất dạng.

“Giờ ông ta vẫn chưa quay về à?” Lý Phàm lạnh nhạt hỏi.
Lúc này anh Bưu mới đáp: “Đúng vậy, giờ ngài Thiên vẫn chưa quay về, vì yêu cầu mà mấy người trong tổ chức Anh Đào đó đưa ra rất quá đáng, nên ngài Thiên nhất thời không thể rút ra nhiều tiền như vậy.” Lý Phàm lên tiếng hỏi: “Giờ tôi sẽ đi qua Anh Đào, anh có muốn đi cùng tôi không?”

Anh Bưu nhất thời hoảng sợ, vội ngăn cản: “Cậu Lý, cậu đừng nên qua đó, nếu cậu đi, chắc chắn ngài Thiên sẽ trách cứ tôi”
Lý Phàm nghe vậy thì trợn mắt, anh không ngờ anh Bưu lại nói như thế, nhưng anh cũng có thể hiểu rõ tâm trạng hiện tại của anh ta, nên an ủi ngay: “Anh cứ yên tâm, tôi sẽ nói với Sở Trung Thiên một tiếng, ông ta sẽ không trách anh đâu, nếu có thì ông ta cũng sẽ trách cứ tôi”
Anh Bưu do dự, rồi hối hận vì mình đã nói ra câu này, nhưng ngài Thiên có ơn với anh, nên anh luôn muốn bảo ôn, anh nghĩ cậu Lý có bản lĩnh như vậy, nếu cậu ấy đi qua đó, nói không chừng thật sự có thể giúp được ngài Thiên.
Nghĩ đến đây, anh mới yên lòng, anh tin rằng ngài Thiên sẽ không vì chuyện này mà trách cứ anh.
Giờ Lý Phàm và anh Bưu mới đặt vé máy bay tới Anh Đào, sau khi đến nơi, anh liền gọi cho Sở Trung Thiên, ông rất bất ngờ khi nhận được điện thoại của Lý Phàm, lần này ông đã hóa đá tại chỗ.
Sở Trung Thiên vội hẹn nơi gặp mặt, lúc ông nhìn thấy Lý Phàm,

còn tưởng anh không hề hay biết nên giả ngốc nói: “Cậu Lý, thật trùng hợp, cậu cũng tới đây chơi à?”.

Chương 1071

“Ông đừng giả vờ giả vịt với tôi, anh Bưu đã nói hết cho tôi biết rồi”
Lý Phàm hờ hững nói.

Ngài Thiên nghe xong thì hơi ngạc nhiên, rồi tức giận lườm anh Bưu, muốn đối phương giải thích với mình.

Anh Bưu thấy thế thì lúng túng gãi đầu, không biết nên nói gì.

“Ngài Thiên, tôi cũng hết cách rồi, cậu Lý cứ đòi tới đây, tôi không thể ngăn nổi cậu ấy” Anh Bưu gượng cười đáp.

Sở Trung Thiên cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng anh Bưu, quả thật nếu Lý Phàm muốn tới, thì chẳng ai cản nổi.

Sở Trung Thiên ho khan nói: “Cậu Lý, xảy ra chuyện như vậy, thật sự để cậu phải chê cười rồi” Lý Phàm nghiêm túc hỏi: “Giờ ông đã thương lượng đến đâu rồi, có kết quả gì chưa?”
Ngài Thiên nghe xong mới thành thật nói: “Dã tâm của mấy tên quá lớn, thật sự quá tham lam, tôi cũng muốn đàm phán với họ, nhưng bọn họ không hề cho tôi cơ hội, làm tôi rất đau đầu.

”
Lý Phàm hiểu rõ suy nghĩ của ngài Thiên, nên hỏi tiếp: “Bọn họ đòi bao nhiêu?
“Khoảng 1500 tỷ” Sở Trung Thiên thở dài.

Lý Phàm nhíu mày, 1500 tỷ, thật ngây thơ, rồi anh nói với Sở Trung Thiên: “Quả thật dã tâm của đám người này quá lớn, ông cứ yên tâm, tôi sẽ giúp ông xử lý êm đẹp chuyện này.

”

Ngài Thiên nghe vậy thì cực kỳ kích động, ông không ngờ Lý Phàm lại nói thế, giờ ông đã yên tâm hơn nhiều, ông tin rằng có anh ở đây rồi, mọi chuyện sẽ không thành vấn đề.

“Cậu Lý, nếu đã như thế thì tôi yên tâm rồi” Ngài Thiên cực kỳ phấn khởi nói.

Lý Phàm cười đáp: “Được rồi, ông đừng vội cảm kích tôi, ông thật sự chẳng có thành ý khi không nói chuyện này cho tôi biết” Ngài Thiên nghe xong thì cười lúng túng, ông không ngờ Lý Phàm lại nói thế, làm ông rất bất ngờ.

“Cậu Lý, thật ngại quá, để cậu chê cười rồi” Ngài Thiên gãi đầu nói.

Lý Phàm hờ hững nói: “Được rồi, chuyện này không chỉ là vấn đề của ông, mà còn là vấn đề của tôi, nếu tôi đã tới đây rồi, tất nhiên phải giúp đỡ ông”
“Cậu Lý, 1500 tỷ thật sự quá nhiều, nên tôi không trả nổi” Sở Trung Thiên tưởng Lý Phàm muốn trả tiền giúp ông, nên hơi xấu hổ nói.

Lý Phàm cười đáp: “Ngoài việc đưa tiền cho họ thì vẫn còn cách khác hay hơn.

”
“Cách gì hay hơn?” Sở Trung Thiên hỏi.

Giờ Lý Phàm mới nói cách của mình ra, sau khi biết được cách của anh là cướp lại, Sở Trung Thiên nhất thời mất bình tĩnh, rồi ho khan: “Cậu Lý, cậu đừng đùa nữa, chúng ta không bao giờ cướp được đâu, vì đây là địa bàn của họ.

”
Sở Trung Thiên không ngờ Lý Phàm to gan như vậy, lại có thể cướp người ở địa bàn của tổ chức Anh Đào, ông ta không khỏi bộ phục sự can đảm này, nếu đổi lại là mình, ông ta chắc không dám làm như vậy.

Ông ta biết ở nước Anh Đào, thế lực tổ chức Anh Đào này lớn cỡ nào, dù ở Hán Thành, ông ta hô mưa gọi gió, nhưng ở đây thì cũng là nước xa không cứu được lửa gần, nếu có thể, ông ta đã sớm làm như vậy rồi.

“Cậu Lý, làm như vậy có chút quá mạo hiểm nhỉ.

” Sở Trung Thiên ho khan một tiếng.

Nghe đối phương nói ra ý kiến vậy, còn không bằng ông ta nghĩ cách kiếm tiền đổi con gái ra.

Tất nhiên, Lý Phàm hiểu Sở Trung Thiên đang nghĩ gì, anh thản nhiên nói: “Dù biện pháp này có chút mạo hiểm, nhưng ông yên tâm, tôi nắm chắc nên mới nói như vậy.

”
“Cậu Lý, cậu nói thật sao?” Sở Trung Thiên vô cùng kích động, nếu như vậy thì không còn gì tốt hơn.

Sở Trung Thiên tin Lý Phàm sẽ mang đến kỳ tích cho mình, nếu đối phương ra tay, chắc chắn mã đáo thành công.

.

Chương 1072

Sau khi biết suy nghĩ của Sở Trung Thiên, Lý Phàm cũng đã hiểu ý của đối phương, cười nói: “Ông không cần lo lắng về chuyện này, tôi hoàn toàn nắm chắc có thể khống chế được.

”
Lúc này Sở Trung Thiên mới yên tâm, ông ta không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phàm, ông ta tin bản lĩnh của Lý Phàm chắc chắn sẽ không khiến mình thất vọng.

Sở Trung Thiên suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Cậu Lý, nếu đã nói như vậy, vậy bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho người bên đó ra gặp mặt.

” “Được.

” Lý Phàm gật đầu nói.

Sở Trung Thiên đành phải gọi một cuộc điện thoại, ông ta cũng không biết mình làm thế đúng hay không, nhưng hiện tại, ông ta cũng chỉ có thể đặt hệ vọng lên người Lý Phàm.

Sau khi biết được Sở Trung Thiên đã gom được tiền, thủ lĩnh Anh Đào đã mắc lừa, lập tức hẹn địa điểm gặp mặt.

Nơi hẹn gặp mặt chính là một nhà hàng của Anh Đào.

Sở Trung Thiên chỉ dẫn Lý Phàm và anh Bưu, đồng thời mang mười mấy người theo, ông ta biết đối phương không cho mang quá nhiều người, nếu không thì ông ta đã sớm mang hết người của mình tới rồi.

Thủ lĩnh Anh Đào đã chờ được lúc lâu rồi, vừa nhìn thấy Sở Trung

Thiên, ông ta lập tức tỏ vẻ giễu cợt, ông ta cũng biết rõ địa vị của Sở Trung Thiên ở Hán Thành, nhưng đối phương thua trong tay mình khiến ông ta cảm thấy hết sức sung sướng.

Đến lúc đó, sau khi lấy được tiền, trả người về, ông ta lại rêu rao một hồi, còn có thể nâng cao danh tiếng của mình.

Nghĩ vậy, thủ lĩnh Anh Đào hết sức kích động.

Khi ba người Sở Trung Thiên và Lý Phàm còn có anh Bưu đi đến nơi hẹn, Sở Trung Thiên phát hiện không nhìn thấy bóng dáng con gái mình đâu, ông ta có vẻ nghi hoặc, nhìn về phía thủ lĩnh Anh Đào.

Tất nhiên thủ lĩnh Anh Đào hiểu được suy nghĩ của Sở Trung Thiên, ông ta búng tay một cái, lập tức một cô gái xinh đẹp bị trói gô cổ và chéo cánh tay ra sau được mang ra ngoài.

Lý Phàm nhìn về phía cô gái, cô gái đó đúng là khá xinh đẹp, hơn nữa dáng người rất quyến rũ, có thể nói là ngực tấn công công phòng thủ.

Anh không ngờ một lão già thô kệch như Sở Trung Thiên lại có một cô con gái xinh đẹp như vậy.

Nhìn thấy con gái mình không có việc gì, Sở Trung Thiên cảm thấy yên tâm rồi, khi nhìn thấy con gái, ông ta hết sức kích động.

Lúc này thủ lĩnh Anh Đào mới nói vào vấn đề chính: “Bây giờ ông có thể giao tiền ra rồi.

”
“Nếu con gái tôi có việc gì, tôi sẽ không để cho các người sống yên ổn đâu”
Sắc mặt Sở Trung Thiên lạnh như băng nói.

Ông ta không hề nói đùa với thủ lĩnh Anh Đào, lời của ông ta đều là thật, nếu con gái ông ta xảy ra chuyện, ông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đám người Anh Đào đó.

Nghe vậy, đám thủ lĩnh Anh Đào giật nảy mình, bọn họ ít nhiều đã bị lời của Sở Trung Thiên dọa sợ, bọn họ hơi sững người, lúc lâu sau cũng không thốt nên lời.

“Yên tâm, con gái ông sẽ không xảy ra chuyện gì.

”
Thủ lĩnh Anh Đào mở miệng nói: “Tôi chỉ vì tiền, nên tôi sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

”
Nghe vậy, Sở Trung Thiên mới cảm thấy yên tâm.

Thủ lĩnh Anh Đào thản nhiên nói: “Giờ tiền đang ở đâu?”
Lúc này Sở Trung Thiên mới lấy ra một thẻ ngân hàng, nói: “Đều ở đây”
Nghe vậy, thủ lĩnh Anh Đào lập tức kích động, mắt dán vào thẻ ngân hàng để trên bàn, không khỏi dao động.

Ông ta không ngờ đối phương lại có một thẻ ngân hàng, điều này khiến ông ta rất bất ngờ, ông ta không kìm được vặn vặn hai bàn tay, trong lòng hết sức kích động.

.

Chương 1073

Thủ lĩnh Anh Đào bật cười lớn nói: “Ông đúng là không khiến tôi thất vọng, nếu đã như vậy thì tôi rất yên tâm, vật này cứ giao tôi bảo quản đi.

” Sở Trung Thiên nhìn về phía Lý Phàm, Lý Phàm giật thẻ ngân hàng lại khiến đàm thủ lĩnh Anh Đào giận tím mặt.

Thủ lĩnh Anh Đào lạnh lùng nhìn Lý Phàm, ông ta lấy làm lạ không biết đối phương lấy dũng khí từ đầu mà dám ngăn cản bọn họ, điều này khiến ông ta vô cùng bất ngờ.

“Mày hãy đưa đồ lại cho tao”
Thủ lĩnh Anh Đào lạnh giọng quát.

Ngay cả Sở Trung Thiên còn chẳng dám làm gì ông ta, mà một thằng nhóc bắt mũi chưa sạch lại dám phá hỏng chuyện tốt của mình.

Thấy Lý Phàm không nói gì, thủ lĩnh Anh Đào bất giác vung tay lên.

Mười mấy người đàn ông quỳ ngồi phía sau ông ta đột nhiên đứng lên, sau đó rút đao võ sĩ của mình ra, bọn họ giận dữ nhìn Lý Phàm, rồi lao vào tấn công anh.

Thấy vậy, Lý Phàm không nói gì, chỉ mỉm cười, coi như một chuyện cười, đã đến lúc này rồi mà mấy thủ lĩnh Anh Đào này còn suy nghĩ viển vông như thế, chẳng khác nào đang tìm chết.

Lúc này, Lý Phàm lập tức đối phó với đám người kia, cũng nhân dịp hỗn loạn cướp con gái của Sở Trung Thiên tới.

Thấy vậy, mọi người đều ngơ ngác, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin là thật, bọn họ lập tức sững sờ, lúc lâu sau vẫn chưa lấy lại tinh thần, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

“Sao thằng nhóc này lại lợi hại như vậy.

”
Đám người hít sâu một hơi, cảm thấy hết sức khó tin.

Đám người đó đều không ngờ Lý Phàm lại lợi hại như thế, rất nhiều võ sĩ cao thủ bị Lý Phàm đánh ngã trên mặt đất, gần như không có khả năng chống trả.

Sở Linh con gái của Sở Trung Thiên vô thức núp ở sau lưng Lý Phàm, cô cảm thấy rất sợ hãi, cô tưởng mình chết chắc rồi, nào ngờ Lý Phàm lại có thể dễ dàng đối phó với những người đó.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Lý Phàm, cô chợt cảm thấy đối phương mang đến cảm giác rất an toàn, hơn nữa nhìn sườn mặt thì hình như đối phương còn rất đẹp trai.

“Sở Trung Thiên, ông làm thế này là có ý gì?”
Thấy thế, thủ lĩnh Anh Đào bất giác quát lớn Sở Trung Thiên, đến tận bây giờ, ông ta mới biết mình đã bị chơi xỏ, ông ta cực kì phẫn nộ, muốn Sở Trung Thiên cho mình một lời giải thích.

Nghe vậy, Sở Trung Thiên lập tức bật cười lớn một tiếng, ông ta lạnh lùng nhìn đối phương, đã đến lúc này rồi mà đối phương còn không biết xấu hổ nói với ông ta như vậy, ông ta cũng không biết sao đối phương lại can đảm thế.

Theo như Sở Trung Thiên thấy thì chắc chắn đối phương đang tự chuốc lấy đau khổ, Sở Trung Thiên cười lạnh với thủ lĩnh Anh Đào, nói: “Ông bất nhân thì cũng đừng trách tôi bất nghĩa.

”
Câu này của Sở Trung Thiên đã chọc thủ lĩnh Anh Đào nổi giận, ông ta lập tức lấy ra một chiếc điện thoại, nhanh chóng gọi đi.

“Sở Trung Thiên, đây là ông tự chuốc lấy, đây thế nhưng là địa bàn của tôi, nếu ông muốn chống đối tôi thì tôi sẽ khiến ông không thể rời khỏi nước Anh Đào.

” Sắc mặt thủ lĩnh Anh Đào lạnh như băng nói.

Nhưng lời này của ông ta chẳng hề khiến Sở Trung Thiên dao động, từ khi nhìn thấy thủ lĩnh Anh Đào, Sở Trung Thiên đã tính toán xong tất cả, dù có không thể sống sót rời khỏi nơi này thì Sở Trung Thiên cũng không hề sợ hãi.

Dù sao đi nữa cũng chết thì ông ta còn lo lắng nhiều như vậy làm gì?
Thấy Sở Trung Thiên không hề bị dao động, thủ lĩnh Anh Đào cảm thấy rất buồn bực, Sở Trung thiên như vậy khiến ông ta cảm thấy khó hiểu, ông ta không ngờ Sở Trung Thiên lại cố chấp như thế, điều này khiến ông ta rất bất ngờ.

Lúc lâu sau, ông ta vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vào thời điểm như thế này, trước mắt ông ta cũng chỉ có thể giữ bình tĩnh mới được, nói thật, kết quả này khiến ông ta cảm thấy rất kinh hãi.

.

Chương 1074

“Khá lắm, đây là do ông tự chuốc lấy.

” Thủ lĩnh Anh Đào lạnh lùng thốt lên.

Cứu binh ông ta mang đến sẽ tới ngay, nên sau khi nhìn thấy cảnh trước mắt, Sở Trung Thiên cũng không hề dao động mà còn nhìn bọn họ như nhìn đám ngốc.

Ông ta bất giác nhìn về phía Lý Phàm, ông ta chỉ có thể gửi gắm tất cả hi vọng vào Lý Phàm, chỉ có Lý Phàm, nói không chừng có thể giúp ông ta thoát khỏi tình cảnh nan giải trước mắt.

Thủ lĩnh Anh Đào biết người quan trọng nhất là Lý Phàm, nếu giải quyết xong Lý Phàm thì tất cả chỉ còn là chuyện vặt.

Sau khi võ sĩ nước Anh Đào chạy đến, bọn họ vây kín cửa ra vào đến con kiến chui cũng không lọt.

Sở Trung Thiên và Trương Đức Võ nhướng mày, bọn họ đều không nghĩ tới thủ lĩnh Anh Đào lại mai phục nhiều người như vậy.

“Giết cậu ta.

” Thủ lĩnh Anh Đào chỉ vào Lý Phàm, tức giận nói.

Nếu không phải do Lý Phàm thì chuyện của ông ta cũng không bị phá hư, bây giờ ông ta chỉ có một ý nghĩ chính là diệt trừ Lý Phàm.

Nghe vậy, mọi người đều sững sờ, bọn họ lập tức quay sang nhìn Lý Phàm, đều cảm thấy vô cùng căm hận, xúc động đến mức đã nghĩ xong nên giết Lý Phàm như thế nào.

Thấy thế, Lý Phàm cũng không quan tâm lắm, những người này muốn ra tay với mình, đúng là không khỏi quá viển vông, nhưng mà Lý Phàm biết điều đó quan trọng như thế nào.

Tuy nhiên, Lý Phàm cũng không hề sợ hãi, nếu đám người đó muốn chơi với mình thì anh cũng chẳng ngại chơi khô máu với bọn họ.

“Được, nếu các người muốn ra tay với tôi thì cứ lên hết đi.

” Lý Phàm ngoắc ngón tay nói.

Thấy Lý Phàm như vậy, đám người đó đều nổi giận, đã đến nước này mà đối phương còn phách lối như thế, rõ ràng không coi bọn họ ra gì, bọn họ cũng không biết Lý Phàm lấy đâu ra sự tự tin đó, mà dám nói với bọn họ như thế.

Nhưng bọn họ lại rất nắm chắc, bọn họ điên cuồng tấn công Lý Phàm, đao trong tay võ sĩ phát ra ánh sáng lấp lánh, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Lý Phàm nhanh chóng né được, đồng thời giễu cợt nói: “Thì ra các người chỉ có chút thực lực này, chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi, tôi còn tưởng các người lợi hại cỡ nào chứ?”.

truyện đam mỹ
Nghe thấy lời châm chọc của Lý Phàm, sắc mặt các võ sĩ đều trở nên khó coi, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, tên này rõ ràng đang cố ý giễu cợt bọn họ mà.

Các võ sĩ bắt đầu điên cuồng tấn công Lý Phàm, Lý Phàm cũng chẳng hề dao động, anh chỉ coi đây như trò hề, anh trở tay đấm ra một đấm, nói: “Ha ha, đây là do các người tự chuốc lấy nhé.

”
Nhất thời, các võ sĩ không làm gì được Lý Phàm, đều cảm thấy nhức đầu, bọn họ đều không ngờ Lý Phàm lại khó đối phó như thế, điều này đúng là vượt quá tưởng tượng của mình.

“Nhãi con, có vẻ chúng tôi đã xem thường cậu, nhưng cậu đừng quá huênh hoang, cậu sẽ không chạy thoát được đâu.

” Lúc này, dù biết Lý Phàm khó đối phó, nhưng thủ lĩnh Anh Đào vẫn không quên buông lời đe dọa.

Lý Phàm vẫn bình tĩnh, hơn nữa còn thản nhiên nhìn đám người đó, anh hiểu đạo lý bắt giặc phải bắt vua trước, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thể lực của anh cũng sẽ nhanh chóng không chống đỡ nổi nữa.

Thủ lĩnh Anh Đào sững sờ, sau khi nhìn thấy ánh mắt Lý Phàm, ông ta chợt có dự cảm xấu, chẳng lẽ đối phương định ra tay với minh sao? Nếu vậy thì coi như phiền phức lớn rồi.

Thủ lĩnh Anh Đào theo bản năng lui về phía sau mấy bước, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Chẳng lẽ cậu định ra tay với tôi?” Thủ lĩnh Anh Đào khiếp sợ lui về phía sau mấy bước.

.

Chương 1075

Lý Phàm trực tiếp bắt lấy cổ thủ lĩnh Anh Đào, sau đó nói với người chung quanh: “Nếu các người còn tới gần, thủ lĩnh các người sẽ gặp nguy hiểm.

”

Nghe vậy, các võ sĩ nước Anh Đào liếc nhìn nhau, không ai dám tùy tiện ra tay, ngộ nhỡ Lý Phàm ra tay với thủ lĩnh bọn họ thì xong đời rồi, bọn họ biết điều đó nguy hiểm cỡ nào.

Bọn họ nhất thời nhốn nháo, không biết nên làm gì.

Nhìn thấy dáng vẻ chần chờ của bọn họ, thủ lĩnh tức giận quát lớn: “Rốt cuộc, các người có nghe thấy hay không, mau nghe lời cậu ta.

Thả tôi ra, nếu không tôi sẽ cho cậu biết tay.

”

Mọi người đều ồ lên, bọn họ đều cảm thấy bất ngờ về điều này, nếu không phải tự mình chứng kiến, bọn họ cũng không dám tin là thật, lúc lâu sau bọn họ cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Thủ lĩnh Anh Đào hít sâu một hơi, ông ta lạnh lùng nhìn Lý Phàm, cau mày nói: “Cậu tốt nhất hãy thả tôi ra, bằng không, cậu sẽ biết thế nào là lễ độ, cậu chắc chắn sẽ không thể sống sót rời khỏi đây.

”

Lý Phàm cười nói: “Yên tâm đi, tôi đã sớm nghĩ kỹ chuyện này rồi, khỏi nhọc công ông lo lắng.

”

Thủ lĩnh Anh Đào lập tức cảm thấy mờ mịt, đã đến nước này rồi

mà đối phương còn bình tĩnh như thế, thật quá can đảm đi, không phải người bình thường có thể làm được.

Lý Phàm thản nhiên nói với thủ lĩnh Anh Đào: “Ông không phải đối thủ của tôi, tôi hi vọng tốt nhất ông đừng tự tìm phiền phức.

”
Thủ lĩnh Anh Đào trợn tròn mắt, cảm thấy hết sức khó hiểu, không biết nên làm như thế nào cho phải, chợt mở miệng nói: “Cậu muốn thế nào mới có thể thả tôi ra.

”
“Sau khi đưa chúng tôi đến sân bay, tôi sẽ lập tức thả ông ta.

” Lý Phàm cười nói.

Thủ lĩnh Anh Đào biến sắc, rõ ràng không đồng ý lắm, ông ta vô cùng căm hận mấy người Lý Phàm thì làm sao có thể thả người, hơn nữa nếu ông ta bị ép đến sân bay thì ông ta làm sao giữ được thể diện chứ?
Nghĩ vậy, trong lòng ông ta hết sức phản đối.

Nhưng hiện tại, Lý Phàm cũng không có lựa chọn khác, nếu thủ lĩnh Anh Đào đã muốn đấu với mình, thì anh sẽ chơi đùa với ông ta một chút.

“Tốt, tôi biết ông sẽ không dễ dàng thả người, nhưng ông cũng đừng quên, nếu ông không thả người thì e là ông cũng không ra được khỏi nơi này.

” Lý Phàm mở miệng nói.

Thủ lĩnh Anh Đào trầm giọng nói: “Chỉ sợ cậu sẽ không rời được khỏi đây.

”
“Vậy chúng ta có thể đánh cược một lần, hiện tôi đã không quan tâm đến sống chết, nên tôi cũng không quan tâm đến điều đó.

” Lý Phàm mỉm cười.

Nhìn thấy nụ cười nguy hiểm của Lý Phàm, thủ lĩnh Anh Đào không khỏi nuốt nước bọt, nếu đồng quy vu tận với đối phương thì ông ta chắc chắn không qua được cửa ải này, vì vậy dù thế nào, ông ta cũng phải nghĩ cách từ chối mới được.

“Không được, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý với cậu.

” Thủ lĩnh Anh Đào bực tức nói.

Lý Phàm buông tay nói: “Nếu đã như vậy thì cũng đừng trách tôi không khách khí, đây là do ông nói nhé.

”
Thủ lĩnh Anh Đào hít sâu một hơi, cảm thấy rất bất ngờ về điều này, ông ta cảm thấy rất mờ mịt, rốt cuộc tên này là ai, sao lại bình tĩnh như thế.

Thấy cảnh này, Sở Trung Thiên và anh Bưu không khỏi duỗi ngón tay cái vì Lý Phàm, cậu ấy thật thông minh, biết dùng chiêu này để uy hiếp, nếu cứ như vậy thì sẽ an toàn hơn nhiều.

Thủ lĩnh Anh Đào biết bây giờ mình cũng không có lựa chọn nào khác, ông ta đành nói: “Được, tôi có thể đồng ý yêu cầu của cậu.

”
Lý Phàm để mấy người Sở Trung Thiên bắt đầu đặt vé máy bay.

.

Chương 1076

Lý Phàm mang theo thủ lĩnh Anh Đào ngồi trên một chiếc xe, đám đàn em của ông ta đều không dám ra tay, dù sao thủ lĩnh là chén vàng của bọn họ, nếu bọn họ khiến thủ lĩnh bị đánh chết thì bọn họ biết đi đâu lĩnh tiền chứ?
Vì vậy, đám đàn em thủ lĩnh Anh Đào đã chuẩn bị sẵn sàng, nên điều này chẳng làm bọn họ dao động nhiều.

Lý Phàm nói với thủ lĩnh Anh Đào: "Được rồi, đến nước này rồi, ông cũng không cần nói nhiều như vậy, tôi hiểu ông đang nghĩ gì, nên bình tĩnh thì vẫn phải bình tĩnh một chút.

"
Thủ lĩnh Anh Đào sầm mặt lại, cảm giác hết sức uất ức, nhưng ông ta là thủ lĩnh Anh Đào, chưa từng rơi vào hoàn cảnh như thế này, ông ta cảm thấy vô cùng phiền muộn, nhưng lúc này ông ta cũng chẳng biết nói gì.

Đám đàm em của ông ta đi theo chiếc xe này đến tận sân bay.

Thủ lĩnh Anh Đào tin tưởng người của mình đã bố trí sát thủ mai phục sẵn sàng, ông ta tin chỉ cần vừa xuống xe, Lý Phàm chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Sau khi xuống xe, Lý Phàm đã cảm nhận được sát khí xung quanh, rõ ràng đám người này định công khai ra tay ở nơi này, nhưng vì anh đang uy hiếp thủ lĩnh Anh Đào nên bọn họ mới chần chừ chưa ra tay.

Thủ lĩnh Anh Đào cảm thấy hết sức buồn bực, ông ta khó hiểu nhìn Lý Phàm, không hiểu rốt cuộc Lý Phàm muốn làm gì, không nhịn được nói: "Bây giờ cậu có thể thả tôi ra được rồi nhỉ?"
Lý Phàm nói với anh Bưu và cha con Sở Trung Thiên: "Mọi người

cứ lên trước đi, lát nữa tôi sẽ đến.

”
Sở Trung Thiên và anh Bưu liếc nhìn nhau, đều hết sức khó xử, nhất là Sở Trung Thiên, đối phương đã giúp ông ta một việc lớn, hiện tại Lý Phàm lại để bọn họ đi trước, một mình ở lại nơi này, ít nhiều trong lòng bọn họ đều cảm thấy rất xấu hổ.

Sở Trung Thiên không khỏi cảm động nói: “Cậu Lý, tôi không thể đi, nếu tôi đi thì cậu phải làm thế nào?”
Lý Phàm trừng mắt: “Tôi tự có cách.

”
Trong lòng thủ lĩnh Anh Đào cười gằn, ông ta cho rằng Lý Phàm chắc chắn không thể thoát khỏi nơi này, chắc chắn tự mình chuốc lấy khổ, ông ta đã nghĩ xong cách làm sao để Lý Phàm biết mình lợi hại.

Ông ta nghĩ rất đơn giản, chính là muốn để Lý Phàm chứng kiến sự lợi hại của bản thân, nên ông ta dứt khoát ra tay với Lý Phàm.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt của thủ lĩnh Anh Đào, Lý Phàm đã có thể đoán ra suy nghĩ của đối phương, anh chợt thả đối phương ra, nhưng anh vừa buông tay thì lập tức có mấy tiếng súng vang lên.

Anh theo bản năng tránh né, nên người cũng không hề bị tương, nhanh đến mức khiến các sát thủ đang nhắm vào mình không khỏi hoảng hốt.

Các sát thủ đó rất tự tin vào khả năng bắn súng của mình, bọn họ tưởng rằng bách phát bách trúng, nào ngờ Lý Phàm lại né được.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin là thật.

Bọn họ hít sâu một hơi, không thể tin công phu tránh né của Lý Phàm lại lợi hại như thế.

Nhất thời, thủ lĩnh Anh Đào cảm thấy mờ mịt, không hiểu đang xảy ra chuyện gì, hiện ông ta chỉ có suy nghĩ phải giết chết Lý Phàm, ông ta lạnh lùng nhìn Lý Phàm nói: “Nhóc con, tôi thấy cậu đang tự chuốc lấy khổ, tôi khuyên cậu đừng tự tìm phiền phức nữa.

”

Nghe vậy, Lý Phàm chỉ cười không nói gì, anh coi như mình đang nghe chuyện cười, đã đến nước này rồi mà thủ lĩnh Anh Đào còn tự tin như thế.

Lúc này, rất nhiều người xông ra, định ngăn Lý Phàm lên máy bay.

Lý Phàm vừa ra tay vừa trốn tránh, khiến đám sát thủ luống cuống tay chân, mà không tóm được bóng dáng Lý Phàm.

Bởi vì bóng dáng Lý Phàm quá nhanh, bọn họ căn bản cũng không biết Lý Phàm ở nơi nào, sau đó thủ lĩnh Anh Đào chợt trợn tròn mắt, ông ta không nghĩ tới Lý Phàm lại khó đối phó như thế.

.

Chương 1077

Lần này ông ta cảm thấy mờ mịt, tên này mạnh quá, hoàn toàn là vượt quá tưởng tượng của mình.

Sắc mặt ông ta trầm xuống, mắt thấy Lý Phàm cách máy bay càng ngày càng gần, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ đối phương sẽ chạy mất, ông ta rất tức giận.

Nhưng trước mắt, điều duy nhất ông ta có thể làm là đứng nhìn mà không làm được gì, bởi vì tốc độ hành động của Lý Phàm quá nhanh, đám người đó căn bản không cản được Lý Phàm, thậm chí không phải là đối thủ của Lý Phàm.

Không bao lâu, đám người đó đều thất bại, đều không khỏi bội phục Lý Phàm.

Sau khi lên máy bay, Lý Phàm cười nói với thủ lĩnh Anh Đào: “Quá tham lam cũng không tốt, nếu ông đưa ra ba trăm tỷ, có lẽ còn có chút tiền, bây giờ thì xôi hỏng bỏng không, thật thông cảm cho ông.

”
Thủ lĩnh Anh Đào bị chọc giận gần như tức điên, ông ta hận không thể lấy súng ra, nhưng đàn em bên cạnh đã lắc đầu nói: “Thủ lĩnh, xin hết sức bình tĩnh.

”
Thủ lĩnh Anh Đào âm thầm ghi nhớ gương mặt Lý Phàm, ông ta thề nhất định phải đòi lại sỉ nhục hôm nay.

Chuyện thủ lĩnh Anh Đào bị người ta cưỡng ép nhanh chóng truyền khắp nước Anh Đào, mọi người đều xem chuyện này như trò cười.

Thủ lĩnh Anh Đào không thể ngờ được, ông ta vốn định ám toán Lý Phàm, nào ngờ hôm nay ông ta lại bị chính Lý Phàm ám toán, bây giờ ông ta cảm thấy hết sức không thoải mái, ông ta chỉ có một ý nghĩ, đó chính là diệt trừ Lý Phàm, không quan tâm phải dùng phương pháp gì.

Ông ta gần như tức đến điên rồi, ông ta không ngờ Lý Phàm lại khó y đối phó như vậy, điều này khiến ông ta rất đau đầu.

“Thằng nhóc này quá phách lối!” Thủ lĩnh Anh Đào bực tức nói.

Đàn em của ông ta vội an ủi, muốn thủ lĩnh bình tĩnh lại.

Sắc mặt thủ lĩnh Anh Đào lạnh lùng, phân phó đàn em của mình đi điều tra những người bên cạnh liên quan tới Lý Phàm bao gồm tư liệu và thân phận của Lý Phàm, ông ta không tiếc bất cứ giá nào diệt trừ Lý Phàm.

Thủ lĩnh Anh Đào chưa từng phải chịu khuất nhục như vậy, ông ta thề nhất định phải khiến cho Lý Phàm trả giá nặng nề, nếu như không khiến Lý Phàm trả giá nặng nề, thì tất cả những gì ông ta làm đều phí công vô ích rồi.

Bây giờ ông ta vô cùng căm hận Lý Phàm, ông ta chỉ muốn giết chết Lý Phàm, vào lúc này, ông ta lạnh lùng nhìn tên đàn em khác một chút.

Nhìn thấy ánh mắt đầy sát ý của đại ca mình, đám đàn em đều giật nảy mình, nói thật, bọn họ đều bị hù dọa rồi.

Lúc này Lý Phàm đã quay về đến máy bay, thấy anh không có chuyện gì, Sở Trung Thiên mới cảm thấy an tâm, ông ta đã rất lo lắng sợ Lý Phàm xảy ra chuyện gì, bây giờ thấy Lý Phàm không hề hấn gì thì cảm thán nói: “Cậu Lý, tôi tưởng cậu sẽ không trở về.

”
Lý Phàm trừng mắt, chuyện gì đã xảy ra với Sở Trung Thiên thế, anh có ý tốt giúp đối phương, còn đối phương thì hay rồi, lại ở chỗ

này nguyền rủa mình.

Nhưng anh biết đối phương cũng là vì lo lắng cho mình, nên mới vô tình nói lời như vậy.

Lý Phàm xua tay nói: “Được rồi, chuyện đã qua thì cứ cho qua đi, quan trọng nhất là đám người kia sẽ còn tiếp tục đến gây sự, nên tôi khuyên mọi người hãy cẩn thận một chút thì hơn.

”

Sở Trung Thiên khẽ gật đầu, nói: “Nếu là ở nước Anh Đào, tôi chắc chắn không hề có phần thắng nào, nếu về tới Hán Thành rồi, e là ông ta cũng phải dè dặt một chút, đến lúc đó ông ta chắc chắn rất khó thành công.

”

Lý Phàm thì không cho là vậy, anh cảm giác được thủ lĩnh Anh Đào chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, dù Sở Trung Thiên rất bình tĩnh tự tin, nhưng Lý Phàm biết chuyện này phải chuẩn bị sẵn sàng mọi mặt mới được.

.

Chương 1078

Sở Trung Thiên cũng giới thiệu để con gái mình quen biết Lý Phàm một chút.

Con gái Sở Trung Thiên lập tức cười nói với Lý Phàm: “Xin chào anh, tôi tên Sở Linh.

”
Nghe thấy cái tên này, Lý Phàm cười nói: “Tên nghe rất êm tai, tôi tên Lý Phàm.

”
“Cám ơn anh đã cứu mạng tôi, nếu như không ngại, sau khi bay về, tôi có thể mời anh ăn một bữa cơm không?”
Sở Linh tò mò hỏi một câu.

Lý Phàm hơi sững sờ, sau khi nhìn thấy biểu lộ của đối phương, anh cũng không đành lòng cự tuyệt, nếu từ chối như vậy, không biết sẽ khiến đối phương đả kích lớn cỡ nào, anh nghĩ một chút, cuối cùng không cự tuyệt.

“Tất nhiên là có thể rồi.

” Lúc này, Lý Phàm mới lên tiếng.

Nghe vậy, Sở Linh cảm thấy hết sức vui mừng.

Thấy con gái mình và Lý Phàm trò chuyện thoải mái như vậy, Sở Trung Thiên cũng rất vui vẻ, nhưng sau khi nhìn thấy tình cảm tốt đẹp giữa con gái mình và Lý Phàm, ông ta lại khẽ nhíu mày.

Chỉ có điều cậu Lý đã có vợ rồi, Sở Trung Thiên lắc đầu, cũng

không suy nghĩ quá nhiều, nếu cậu Lý bằng lòng thì với thân phận của cậu Lý, có bao nhiêu vợ cũng không thành vấn đề gì.

Nếu Lý Phàm biết được suy nghĩ của Sở Trung Thiên lúc này, anh chắc chắn sẽ không còn gì để nói, đây chẳng qua là làm quen một chút, không cần phải đến mức đó chứ.

Lý Phàm cũng chẳng buồn vạch trần suy nghĩ lung tung của Sở Trung Thiên, nếu Sở Trung Thiên nghĩ như vậy, anh cũng không cần thiết dông dài quá nhiều với ông ta.

Sau khi máy bay hạ cánh, Sở Trung Thiên cười nói: “Hai người đi ăn cơm đi, tôi đi trước.

”
Lý Phàm hơi sững sờ, anh cũng nhìn ra Sở Trung Thiên đang tạo cơ hội cho mình và con gái ông ta.

Lý Phàm cảm thấy rất bất đắc dĩ, anh vốn chỉ khách sáo đáp ứng, nào ngờ Sở Trung Thiên và Sở Linh lại coi là thật.

“Cậu Lý, cậu phải bảo vệ tốt con gái tôi đấy, có chuyện gì, có thể kịp thời gọi điện thoại cho tôi.

” Sở Trung Thiên rất yên tâm về Lý Phàm, nếu có Lý Phàm bên cạnh con gái mình, ông ta tin con gái mình sẽ không có việc gì đâu.

Lý Phàm lập tức cam đoan với ông ta.

Sở Linh có thể tỉnh là một nhà ẩm thực, cô hiểu rất rõ về các món ngon Hán Thành, máy bay vừa hạ cánh, Sở Linh đã kéo Lý Phàm đi tới một trung tâm thương mại.

Sau khi tiến vào trung tâm thương mại, Lý Phàm đành phải cùng Sở Linh shopping, nói thật, anh không hề hứng thú với việc mua sắm, không biết tại sao sau khi tới cửa hàng, con gái lại dồi dào tinh lực như thế chứ?
Sau khi vào trung tâm thương mại, Sở Linh chỉ đi tham quan một vòng, chứ cũng không muốn mua đồ vật gì, khi đi tới cửa hàng đồ

trang sức, Sở Linh liền bị một món trang sức hấp dẫn, đó chính là một sợi dây chuyền sapphire.

Lý Phàm có thể nhìn ra Sở Linh rất thích dây chuyền sapphire này, sau khi nhìn thấy nó, Sở Linh liền hỏi cô gái bán hàng: “Chào cô, tôi có thể đeo thử một chút hay không?”.

Chương 1079

Nhìn thấy cách ăn mặc của Sở Linh, cô gái bán hàng biết đối phương là một đại tiểu thư, cô ta khẽ gật đầu, nói với Sở Linh: “Được.

”
Đeo dây chuyền sapphire lên, Sở Linh rất vui vẻ, nhưng sau khi nhìn thấy giá cả, cô lại không mua, dù cô xem như là một thiên kim đại tiểu thư, nhưng cô không muốn tiêu quá nhiều tiền cho đồ trang sức.

Lý Phàm không kìm được nói: “Tôi thấy dây chuyền này rất hợp với cô, hay là mua đeo đi.

”
Sở Linh cao hứng ngẩng đầu nói: “Thật sao?”
Cô gái bán hàng cười tủm tỉm nhìn Lý Phàm nói: “Thưa anh, anh muốn mua cho cô đây sao?”
Trong giọng nói của cô ta mang theo mấy phần chất vấn, rõ ràng cô ta không tin Lý Phàm có thể mua nổi dây chuyền này.

Nghe vậy, Lý Phàm cũng chẳng thèm quan tâm, đã đến lúc này rồi mà đối phương còn nói chuyện với mình như thế, đây không phải ý nghĩ hão huyền sao? Lý Phàm cũng không để ý lời cô gái bán hàng lắm, chỉ cho rằng cô ta quá đơn thuần.

“Có thể nói như vậy.

” Lý Phàm thản nhiên nói.

Lúc này, một người đàn ông quần là áo lượt đi tới, thấy cảnh này, anh ta quyết định châm chọc Lý Phàm một chút, chủ yếu do anh ta

coi trọng Sở Linh, sau khi nhìn thấy sự xinh đẹp của Sở Linh, anh ta muốn tiến lên bắt chuyện.

Cho nên anh ta mới muốn ra tay với Lý Phàm, chợt giễu cợt Lý Phàm: “Anh này, nhìn dáng vẻ này của anh, có lẽ trên người chẳng thể có nhiều tiền như vậy đâu nhỉ, dây chuyền sapphire này có giá là ba tỷ đấy.

”
Sở Linh hoàn toàn không nghĩ tới cô gái bán hàng và người đàn ông ăn mặc là lượt đều nhằm vào Lý Phàm, cô cũng không có ý nghĩ xem thường Lý Phàm, huống hồ Lý Phàm cứu mình, bây giờ đối phương lại bị người ta nhằm vào, cô không thể chịu được, cau mày nói: “Có quan hệ gì với các người, tôi không cần sợ dây chuyền sapphire này nữa.

”
Lý Phàm cảm thấy rất cảm động, thực ra anh mang theo khá nhiều tiền, có thể mua được, anh đã nhìn ra Sở Linh rất hiểu lòng người, nhưng vào thời điểm như thế này, Lý Phàm cũng không có so đo quá nhiều.

Lúc này, cô gái bán hàng châm chọc Lý Phàm: “Không có tiền cũng không cần mua, anh không thể giả nổi công tử Bạc Liêu đâu.

”
Lý Phàm cười hỏi: “Sao cô biết tôi không mua nổi chứ?”
Người đàn ông ăn mặc là lượt châm chọc nói: “Thế nào, anh định tỏ vẻ khí phách sao, anh có số tiền đó không, nếu không có tiền cũng không cần ở chỗ này cắm hành tây đóng vai con voi nữa.

”.

Chương 1080

Nghe vậy, Lý Phàm cũng chẳng hề dao động, anh ngẩng đầu nhìn người đàn ông quần áo là lượt, anh không biết đối phương có thù hận gì với mình mà cứ cố tình gây sự với mình thế?
Lý Phàm biết, nếu như mình không thể hiện ra chút bản lĩnh thật sự, thì đối phương chắc chắn sẽ không tin tưởng, nghĩ vậy, Lý Phàm quyết định phải để đám người đó biết được sự lợi hại của mình.

“Tốt, tôi muốn mua dây chuyền sapphire này.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Nghe vậy, cô gái bán hàng lập tức ngây người, cô ta lấy làm lạ liếc nhìn Lý Phàm, không hiểu Lý Phàm lấy đâu ra sự tự tin này.

Nhưng cô ta có thể khẳng định 80% đầu óc đối phương đã bị úng nước rồi, nên mới nói ra suy nghĩ như vậy.

Cô gái bán hàng không chắc chắn hỏi: “Thưa anh, anh chắc chắn mua sao? Anh không thử nhìn giá tiền một chút sao?”
Cô cũng không tin Lý Phàm có thể mua nổi dây chuyền sapphire này, cô ta cho rằng Lý Phàm đang khoác lác, nếu là như vậy, cô ta rất coi thường đối phương.

Nghe vậy, Lý Phàm hiểu đối phương đang giễu cợt mình, anh nở nụ cười: “Cô đừng để ý tới nhiều như vậy, tôi nói có thể mua thì có thể mua.”
Cô gái bán hàng nở nụ cười khinh bỉ, cô ta cho là Lý Phàm đang khoác lác, cô ta cảm thấy xem thường anh, nói lời giễu cợt anh: “Thưa anh, tôi thấy anh đừng suy nghĩ viển vông nữa, giá của món đồ này vượt quá khả năng của anh đấy.”
Người đàn ông ăn mặc là lượt cũng hùa theo bắt đầu giễu cợt: “Nếu anh có thể mua thì tôi sẽ lập tức gọi anh một tiếng ông nội.”

“Đây chính là anh nói nhé, anh đừng có đổi ý.” Đây là lần đầu tiên Lý Phàm nghe được yêu cầu như vậy, anh quay đầu liếc nhìn người đàn ông ăn mặc là lượt, cười gằn.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt Lý Phàm, người đàn ông ăn mặc là lượt chợt có dự cảm không tốt, chẳng lẽ tên nhóc này nói thật ư? Ngộ nhỡ đối phương thật có chừng đó tiền để mua thì làm thế nào? Anh ta bắt đầu cảm thấy hơi mất bình tĩnh, anh ta thật rất lo Lý Phàm sẽ mua được món đồ đó, điều này khiến anh ta cảm thấy hết sức đau đầu.

Ở thời điểm này, Lý Phàm cũng không quan tâm quá nhiều, với anh, đối phương chẳng qua đang suy nghĩ viển vông.

Người đàn ông ăn mặc là lượt giễu cợt Lý Phàm: “Anh hù dọa ai chứ, anh cho rằng anh là ai, anh nói có thể mua thì có thể mua sao?”
Anh ta không biết tại sao Lý Phàm lại tự tin như vậy, anh ta có thể khẳng định Lý Phàm không thể có nhiều tiền như vậy mà mua.

Sở Linh cũng không biết nên làm như thế nào mới tốt, nếu cô lại tiếp tục ngăn cản Lý Phàm, có phải sẽ khiến Lý Phàm rất mất mặt hay không.

Lý Phàm lấy thẻ ngân hàng ra, thản nhiên nói: “Quét thẻ đi.”
Cô gái bán hàng khinh thường nhận lấy, cô ta lấy máy POS ra, cô ta biết trong thẻ này chắc chắn là không có tiền, đối phương chắc đang tỏ vẻ ngầu lòi mà thôi, cô ta thản nhiên nói: “Ha ha, tôi không tin anh có thể mua.”
Lý Phàm cười không nói, anh cảm thấy không còn gì buồn cười hơn, đã lúc này rồi mà đối phương vẫn ngây thơ như vậy.

Sau khi quẹt thẻ vào máy POS, cô gái bán hàng lập tức không bình tĩnh được nữa, cô ta hoàn toàn bất ngờ, máy POS lại quét thẻ thành công.

Lần này không khí trở nên yên tĩnh, vẻ mặt cô gái bán hàng và người đàn ông ăn mặc là lượt đều vô cùng phức tạp, họ họ không

thể ngờ được kết quả lại như thế này, bọn họ cũng hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không, chuyện thật quá hoang đường rồi, không hề giống tưởng tượng của bọn họ..

Chương 1081

Người đàn ông ăn mặc là lượt lại làm ầm lên: “Không thể như vậy, đây nhất định là giả, nhóc con, cậu chắc chắn đang chơi tôi phải không, tôi nói cậu biết, tôi sẽ không bị dọa đâu.”
Lý Phàm chẳng còn gì để nói, nhìn người đàn ông ăn mặc là lượt, thản nhiên nói: “Sự thật cũng đã bày ra trước mặt rồi, anh tin hay không tin thì tùy.”
Cô gái bán hàng trợn tròn mắt, cô ta ngạc nhiên nhìn Lý Phàm, cảm thấy hơi băn khoăn, đối phương đã lấy ra ngay một ba tỷ mua một dây chuyền sapphire, chắc chắn có vị trí số một số hai ở Hán Thành.

Cô ta cảm thấy hối hận, hối hận vì đã trêu chọc Lý Phàm, nếu như không trêu chọc Lý Phàm, nói không chừng không có chuyện như vậy.

Nhất thời, cô gái bán hàng không biết nên làm như thế nào cho phải, cô ta đành nhún nhường, mỉm cười với Lý Phàm: “Ngại quá thưa anh, để tôi gói lại cho anh.”
Lý Phàm cố ý nhìn người đàn ông ăn mặc là lượt một cái, cười híp mắt nói: “Bây giờ anh thua cược rồi, anh hãy thực hiện lời hứa vừa nãy đi.”
Người đàn ông ăn mặc là lượt biến sắc, anh ta biết đối phương nói tới hứa hẹn là có ý gì, anh ta nuốt xuống một ngụm nước bọt, lập tức bắt đầu giả vờ ngây ngốc: “Tôi không biết cậu nói thế là là có ý gì.”
“Xem ra anh nói mà không giữ lời rồi.” Lý Phàm chậc chậc cười một tiếng: “Không giữ lời như thế, thật rất đáng ghét.”
Sắc mặt người đàn ông ăn mặc là lượt lập tức trở nên khó coi, nhưng bây giờ, anh ta đang đuối lý, rất bị động.

Đột nhiên, một cô gái trang điểm đậm chạy ra, ôm lấy anh ta, hôn cổ anh ta một cái: “Ông xã, anh đi nhanh như vậy làm gì, chờ em

một chút.”
Người đàn ông ăn mặc là lượt đã bị Sở Linh hút hồn, nên anh ta chẳng thèm để ý đến người phụ nữ đó, cô ta cũng đã nhìn ra ánh mắt anh ta luôn nhìn về phía Sở Linh, cô ta chợt cảm thấy không dễ chịu lắm.

Cô ta không kìm được bấm đùi người đàn ông ăn mặc là lượt một cái, anh ta thét lên một tiếng thảm thiết như tiếng heo bị làm thịt, oán hận lừ mắt, sau khi thấy rõ người tới, anh ta lúng túng cười: “Ái chà, sao em lại tới đây.”
Nói thật, anh ta là kiêng dè bối cảnh gia đình đối phương, lúc đầu anh ta rất thích đối phương, nhưng sau khi nhìn thấy Sở Linh, anh ta đã thay đổi suy nghĩ của mình, cô gái này dù xinh đẹp, nhưng lại kém xa Sở Linh.

Anh ta đã nghĩ kỹ, trước tiên đẩy đối phương ra, rồi lại theo đuổi Sở Linh.

“Anh lại tới đây, có phải để mua đồ trang sức cho em hay không, em quá cảm động.” Cô gái trang điểm đậm chợt trở nên hưng phấn.

Người đàn ông ăn mặc là lượt trợn trừng mắt, anh ta không ngờ đối phương lại có thể nghĩ như vậy, điều này vượt quá tưởng tượng của mình.

Anh ta ho khan một tiếng, mà cô gái trang điểm đậm lại tưởng thật.

Sau khi nhìn thấy cô gái bán hàng đang gói dây chuyền sapphire cho Sở Linh, cô ta lập tức động tâm, kinh ngạc nói: “Dây chuyền shappire này rất đẹp, em lần đầu tiên nhìn thấy đấy.”
Cô gái bán hàng nói: “Dây chuyền sapphire này chỉ có một cái, cô gái này đã mua rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt cô gái trang điểm đậm trầm xuống, trong lòng cô ta rất thích dây chuyền sapphire đó, nhưng cô ra không ngờ dây chuyền đó lại bị Sở Linh mua mất, nên cô ta cảm thấy rất không thoải mái, cô ta lập tức bắt đầu nũng nịu với người đàn ông ăn

mặc là lượt.

“Ông xã, em thích sợi dây chuyền này, hay là anh mua giúp em đi.”Cô gái trang điểm đậm chợt nói.

Nghe vậy, khóe miệng người đàn ông ăn mặc là lượt có chút co rúm: “Vật này đã bị người ta mua rồi.”
“Anh hãy mặc cả với anh ta đi, em thích dây chuyền sapphire này.” Cô gái trang điểm đậm hết sức nũng nịu nói.

Thấy thế, nhất thời người đàn ông ăn mặc là lượt không biết nên làm như thế nào cho phải, anh ta không nghĩ tới đối phương lại dây dưa như thế, anh ta cảm thấy rất đau đầu, anh ta day day cái trán, không biết nên làm gì..

Chương 1082

“Được, anh sẽ giúp em chuyện này.” Cuối cùng người đàn ông ăn mặc là lượt bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, cô gái trang điểm đậm lập tức cảm thấy vui mừng, cô ta cảm động ôm lấy anh ta.

Lúc này, anh ta lại cảm thấy hết sức chán ghét, nhưng anh ta cũng không tiện đẩy đối phương ra, trong lòng anh ta cũng muốn làm mất mặt Lý Phàm, mà đây là một cơ hội tốt để lấy lại thể diện cho mình.

Người phụ nữ anh ta đã không có được thì đối phương cũng đừng hòng có được.

Anh ta không tin một tên nhãi nghèo lại có thể đấu giá vượt được anh ta.

“Dây chuyền sapphire này có giá bao nhiêu, tôi sẽ trả thêm ba trăm triệu, tôi muốn lấy.” Người đàn ông ăn mặc là lượt mở miệng nói.

Cô gái trang điểm đậm lập tức ôm lấy anh ta, cho rằng đối phương cực giỏi.

Cô gái bán hàng nhất thời ngơ ngác, không biết nên như thế nào cho phải, cô ta vẻ mặt khó xử, bởi vì món này người ta đã mua rồi, giờ người đàn ông ăn mặc là lượt lại nói như vậy, khiến cô ta rất đau đầu.

Nhất thời, cô ta không biết nên làm như thế nào.

Thấy dáng vẻ khó xử của cô gái bán hàng, người đàn ông ăn mặc

là lượt biết chắc chắn đối phương đã ngầm đồng ý, nhưng chưa tìm được cơ hội ra tay thôi, anh ta nói tiếp: “Tôi trả thêm ba trăm triệu nữa.”
Cô gái bán hàng hít sâu một hơi, sau khi bán được cô ta sẽ kiếm được một khoản chênh lệch, bây giờ đối phương trả thêm sáu trăm triệu, cô ta có thể chiếm làm của riêng, đây đúng là một cơ hội tốt.

Nhất thời cô ta không biết nên từ chối như thế nào, cô ta thấy không có gì có thể tốt hơn, cô ta suýt không kiềm chế được nữa.

Người đàn ông ăn mặc là lượt đắc ý nhìn Lý Phàm, nói ra: “Nhóc con, nếu cậu cũng muốn lấy, cậu cũng có thể trả thêm tiền.”
Cô gái bán hàng cũng tìm được một bậc thang, có tiền không kiếm thì là đồ đần, cô ta cũng hùa theo người đàn ông ăn mặc là lượt nói: “Thưa anh, nếu anh đã nói như vậy, tự nhiên tôi sẽ ủng hộ anh, dây chuyền sapphire này là của anh.”
Lý Phàm nhướng mày, anh đã sớm biết cô gái bán hàng sẽ chuyển tay cho đối phương, nhưng anh không nghĩ tới đối phương lại trở mặt nhanh như vậy, anh lần nữa nói: “Tôi trả bốn tỷ hai.”
Thấy vậy, người đàn ông ăn mặc là lượt trợn tròn mắt, nếu không phải tự mình chứng kiến, anh ta cũng không tin là thật, anh ta cảm thấy rất bất ngờ về điều này, anh ta hít sâu một hơi, lúc lâu sau vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Anh ta không nghĩ tới Lý Phàm lại có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy, anh ta cũng bắt đầu hoài nghi nhân sinh, anh ta giật mình nhìn Lý Phàm, không thể tin được đây là sự thực, anh ta có vẻ ngờ vực, không hiểu tại sao Lý Phàm lại có dũng khí như vậy, lại còn nói muốn trả bốn tỷ hai.”
“Thưa anh, anh nói thật sao?” Cô gái bán hàng không kìm được hỏi.

Đây là lần đầu tiên cô ta thấy một người ăn mặc như Lý Phàm có thể xuất ra ba tỷ, cô không tin đối phương còn có thể xuất ra nhiều tiền như vậy.

Sắc mặt người đàn ông ăn mặc là lượt trở nên lạnh như băng, anh ta biết dây chuyền sapphire này là dây chuyền rất tốt, nhưng anh ta cũng không muốn tiêu tiền nhiều và lãng phí như vậy, anh ta uy

hiếp Lý Phàm: “Nhóc con, tôi khuyên cậu tốt nhất hãy đưa đồ cho tôi, bằng không, tôi sẽ cho cậu biết thế nào là lễ độ.”
Nghe vậy, Lý Phàm chỉ cười không nói gì, anh nhìn anh ta như nhìn kẻ ngốc, nói: “Vừa rồi không phải anh nói muốn đấu giá sao, hiện tại cũng không thể đổi ý.”
Sắc mặt người đàn ông ăn mặc là lượt rất khó coi, anh ta không ngờ Lý Phàm lại nói như vậy, điều này đúng là nằm ngoài sự tưởng tượng của mình, giờ đây anh ta vô cùng hận Lý Phàm, muốn ra oai với Lý Phàm..

Chương 1083

“Rất tốt, đây là cậu tự chuốc lấy, nếu đã nói như vậy, thì cũng đừng trách tôi không khách khí.” Người đàn ông ăn mặc là lượt tức giận nói.

Lý Phàm lại là xem như làm như không nghe thấy, trực tiếp lựa chọn không nhìn, với anh, đối phương chẳng khác gì kẻ ngốc, bây giờ đối phương dùng thủ đoạn như vậy, càng khiến anh cảm thấy buồn nôn.

Sở Linh cảm thấy rất chán ghét người đàn ông ăn mặc là lượt, cô và anh ta không hề có thù hận gì, thế nhưng đối phương lại hết lần này đến lần khác gây phiền phức cho cô.

Người đàn ông ăn mặc là lượt nhất thời im lặng, anh ta không nuốt được cơn tức này, lạnh lùng nhìn thoáng qua nói: “Được, đã như vậy, thì cũng đừng trách tôi.”
Đồng thời, anh ta đột nhiên ra tay với Lý Phàm.

Anh ta không sợ trêu chọc Lý Phàm, với anh ta, việc trừng trị đối phương có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Dù có làm lớn chuyện, anh ta cũng có thể dùng thân phận của mình nhẹ nhàng áp chế xuống.

Thấy đối phương đấm ra một đấm, Lý Phàm theo bản năng đón lấy, cũng nói ra: “Tốc độ của anh quá chậm.”
Thấy Lý Phàm nhẹ nhàng đón lấy cú đấm của mình, người đàn ông ăn mặc là lượt rất xấu hổ, nhất là sự châm chọc của đối phương càng khiến anh ta không khỏi tức giận.

Thấy người đàn ông ăn mặc là lượt rơi vào thế hạ phong, cô gái trang điểm đậm bất giác cầm túi xách hàng hiệu trong tay, như mụ

đàn bà đanh đá không ngừng đánh vào Lý Phàm, nhưng không hề có tác dụng.

Lý Phàm nhướng mày, cặp nam nữ này đúng là xứng đôi, đều là người không nói đạo lý, anh không nhịn được đẩy cô ta một cái, cô ta lập tức ngã xuống đất, cô ta gào thét với Lý Phàm: “Anh chờ đó cho tôi, anh chọc tôi thì ba tôi sẽ không tha cho anh.”
Lúc này, người đàn ông ăn mặc là lượt lại tỏ vẻ thông cảm với Lý Phàm: “Nhóc con, lần này cậu xong đời rồi, ba cô ấy là quản lý trung tâm thương mại này.”
Lý Phàm lại chẳng thèm để ý, chỉ đè cổ tay người đàn ông ăn mặc là lượt xuống, bắt đầu từ từ dùng thêm sức.

Người đàn ông ăn mặc là lượt có vẻ đau đớn, cổ tay rất đau, anh ta nghiến răng nói với Lý Phàm: “Tốt nhất cậu hãy thả tôi ra, nếu không cậu sẽ gặp phiền phức lớn đấy.”
Lý Phàm thản nhiên nói: “Anh hãy thực hiện lời hứa vừa nãy đi.”
Người đàn ông ăn mặc là lượt cảm thấy mờ mịt, anh ta không biết Lý Phàm đang nói về điều gì, anh ta có vẻ khó xử, nghiến răng nhìn chằm chằm đối phương.

Lý Phàm lại dùng thêm sức, cuối cùng người đàn ông ăn mặc là không chịu nổi, đau đớn hét lên: “Ông nội, tôi sai rồi, cậu thả tôi ra đi.”
Cầm nã thủ của đối phương quá lợi hại, nếu cứ tiếp tục như vậy, cổ tay anh ta sẽ gãy mất, nên lúc này anh ta không thể không cầu xin tha thứ.

Thấy dáng vẻ đó của anh ta, Lý Phàm mới thả anh ta ra.

Lúc này, cô gái trang điểm đậm chỉ vào Lý Phàm trêu chọc nói: “Anh xong đời rồi, tôi đã gọi điện thoại cho ba tôi, lát nữa sẽ có người tới trừng trị anh.”
Lý Phàm ồ một tiếng, cũng không dao động lắm, lần này, chính cô gái trang điểm đậm mới bị chọc giận, cô ta cho rằng Lý Phàm không nể mặt mình, đây là ý gì, đây rõ ràng có nghĩa là đang xem thường cô ta.

Cô ta rất tức tối, cô ta chỉ có một ý nghĩ, đó là để Lý Phàm biết sự lợi hại của mình.

Lúc này, có một số vệ sĩ áo đen đi tới, vừa nhìn thấy bọn họ, trong lòng cô ta lập tức lập tức rất vui mừng như là thấy được hi vọng.

Lần này chính là một cơ hội tốt, nếu những vệ sĩ áo đen đó tới thì không còn gì tốt hơn..

Chương 1084

Cô ta cảm thấy rất tự tin về kết quả trước mắt, cô ta đã nghĩ xong phải trừng trị Lý Phàm như thế nào rồi.

Vừa đến, các vệ sĩ áo đen đã lập tức kính cẩn gọi cô gái trang điểm đậm: “Thưa cô chủ, chúng tôi đã tới.”
Các vệ sĩ đến kịp thời khiến cô gái trang điểm đậm rất hài lòng, cô ta chỉ vào Lý Phàm nói: “Lên, trừng trị tên này cho tôi.”
Người đàn ông ăn mặc là lượt tỏ vẻ thông cảm cho Lý Phàm, cậu dám đấu với tôi à, lần này thì cậu chết chắc rồi.

Anh ta dường như đã nhìn thấy cảnh Lý Phàm bị đánh chết đi sống lại, sau khi nghĩ đến cảnh kia, anh ta không khỏi mừng thầm, theo anh ta thấy thì chắc chắn là do Lý Phàm tự mình chuốc lấy khổ.

Lý Phàm lại xem như không nghe thấy gì, lập tức ra tay.

Cô gái trang điểm đậm không ngờ Lý Phàm lại ra tay tàn nhẫn như thế, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô ta cũng không thể tin là thật.

Sau khi nhận được lệnh của cô chủ, các vệ sĩ áo đen lập tức sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía Lý Phàm, vừa nhìn thấy thân thể Lý Phàm, bọn họ bật cười kinh miệt, bọn họ còn tưởng rằng Lý Phàm lợi hại cỡ nào.

Không ngờ cũng chỉ có vậy, vừa nhìn thấy thân thể đối phương, bọn họ tin mình chỉ cần đấm một đấm đã có thể khiến Lý Phàm không đứng dậy được.

Lý Phàm cười nói: “Nếu các người ra tay thì cần phải suy nghĩ kỹ, tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ.”
Đám vệ sĩ áo đen cảm thấy hết sức buồn cười, đã đến lúc này rồi

mà đối phương còn châm chọc bọn họ, bọ họ không biết Lý Phàm lấy đâu ra tự tin và dũng khí đó.

Bọn họ cho rằng chắc chắn đầu óc Lý Phàm đã bị úng nước rồi, bọn họ đột nhiên ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm đã từng gặp rất nhiều trường hợp như vậy, nên anh không hề hoảng hốt mà bình tĩnh ứng phó.

Nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên của Lý Phàm, những người đàn ông cao lớn đó đều hơi nhíu mày, bởi vì thực lực của Lý Phàm đúng là vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ đều không thể tin được bản lĩnh của Lý Phàm lại lợi hại như vậy, bọn họ gãi đầu, lúc lâu sau vẫn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“Tên này điên rồi à?” Các vệ sĩ áo đen đều thầm nghĩ như vậy.

Bọn họ không biết Lý Phàm lấy đâu ra dũng khí, mà dám khiêu chiến với bọn họ, bọn họ đã nghĩ xong làm thế nào trừng trị đối phương rồi.

Mỗi lần tấn công bọn họ đều nhằm vào điểm yếu mà đánh tới.

Lý Phàm nhanh chóng né về phía sau, rồi đưa tay ra lập tức tóm lấy một tên vệ sĩ áo đen.

Sau khi nhìn thấy cánh tay của đồng nghiệp mình bị trật khớp, các vệ sĩ áo đen xung quanh lập tức nuốt một ngụm nước bọt, bọn họ không khỏi liên tưởng đến mình, đều bị hù dọa, nhất thời không ai dám ra tay.

“Mọi người cùng nhau xông lên.” Không biết là ai lên tiếng trước, sau đó những người còn lại thi nhau ra tay với Lý Phàm.

Bọn họ không tin nhiều người mà không đánh lại một người bình thường, bọn họ ra tay càng ngày càng tàn nhẫn, khiến người ta

chẳng thể đề phòng.

Nhưng sự tấn công của họ chẳng có tác dụng gì với Lý Phàm.

Lý Phàm trở tay đấm một đấm vào người vệ sĩ áo đen khiến người đó lập tức bay ngược ra ngoài.

Rất nhiều người ngạc nhiên về kết quả này, bọn họ đều choáng váng, chuyện gì đang xảy ra thế này, bọn họ cảm thấy rất mờ mịt và hoang mang.

Khi nhìn thấy Lý Phàm, nhiều người đều lui về phía sau mấy bước..

Chương 1085

Thấy người của mình nhanh như vậy đã bị Lý Phàm đánh cho quy phục, sắc dmặt cô gái trang điểm đậm trở nên khó coi, cô ta vốn định để người của mình trừng trị Lý Phàm một chút.

Nhưng ai ngờ được Lý Phàm lại khó đối phó như vậy.

Bọn họ cảm thấy hết sức khó hiểu, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải.

Sau khi Lý Phàm giải quyết xong đám vệ sĩ áo đen, người đàn ông ăn mặc là lượt và cô gái trang điểm đậm hít sâu một hơi, không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Nhất là cô gái trang điểm đậm, khi nhìn Lý Phàm cô ta như có tật giật mình, nên không dám nhìn thẳng anh.

“Anh lại dám đánh người của tôi, có phải anh không không muốn sống nữa hay không, anh xong đời rồi, tôi báo cho ba tôi chuyện này, tôi xem anh sẽ làm thế nào.” Đến tận bây giờ, cô gái trang điểm đậm cũng không quên lên tiếng uy hiếp Lý Phàm.

Nghe vậy, Lý Phàm lập tức bật cười, cô ta suy nghĩa quá ngây thơ rồi, anh còn tưởng cô ta lợi hại cỡ náo, hóa ra cũng chỉ như vậy mà thôi, anh trở tay đấm một cái vào người cô gái.

Cô ta bụm mặt, vẻ mặt đầy khó tin: “Anh lại dám đánh tôi hả?” Khi thấy Lý Phàm ra tay đánh phụ nữ, mọi người chẳng những không có chỉ trích, mà còn cảm thấy vui vẻ, bọn họ đều cảm thấy cô ta quá đáng, rõ ràng tất cả chuyện này là do cô ta tự chuốc lấy.

Bọn họ đều khinh bỉ liếc nhìn cô ta, đều cho rằng cô ta đáng đời.

Cô ta lập tức bật khóc, sau đó gọi điện thoại cho ba mình.

Để lấy lòng cô ta, người đàn ông ăn mặc là lượt đe dọa Lý Phàm: "Cậu dám ra tay, xem ra cậu chán sống rồi, cậu xong đời rồi, tôi sẽ cho cậu biết thế nào là lễ độ, cậu cứ chờ đó cho tôi."

Anh ta cũng gọi đàn em của mình đến, hầu hết đều là lưu manh, có một số còn là người dưới trướng Sở Trung Thiên.

Thấy vậy, Sở Linh không khỏi lo lắng, cô ta nhìn về phía Lý Phàm, nói: "Hay là để tôi gọi điện cho ba tôi nhé."
"Cũng được." Lý Phàm khẽ gật đầu.

Anh không sợ những người đó, dù đến bao nhiêu người, anh vẫn có thể đối phó, nhưng nếu cứ tiếp tục đánh như vậy cũng không phải là cách, nếu Sở Trung Thiên có thể tới, thì có thể ổn định tình hình.

Người đàn ông ăn mặc là lượt liếm liếm khóe miệng, nở nụ cười xấu xa nhìn Sở Linh: "Em gái, hay là em hãy đi theo anh đi, nếu không người tiếp theo gặp họa lại là em đấy."
Anh ta đã nghĩ kỹ, sau khi trừng trị xong Lý Phàm, anh ta sẽ không buông tha Sở Linh.

Cô gái này là một cực phẩm, để có được Sở Linh thì anh ta sẵn lòng vứt bỏ cô gái trang điểm đậm.

Sở Linh xì một tiếng khinh miệt, cô cảm thấy cực kỳ chán ghét và rất không vui về thái độ của anh ta.

Nhưng anh ta lại chẳng hề cảm thấy gì, anh ta lại cho rằng Sở Linh rất đanh đá, trong lòng càng vui vẻ, chinh phục phụ nữ bình thường thì quá đơn giản rồi, nếu là Sở Linh thì mới có tính khiêu chiến.

Lúc này những người được cậu ấm kia gọi đến đều đã tới, đa số đều là người làm việc dưới trướng của Sở Trung Thiên.

Vì Sở Linh vẫn luôn du học ở nước ngoài nên những người kia

không biết đây là con gái của Sở Trung Thiên.

Nếu bọn họ biết Sở Linh là con gái của Sở Trung Thiên, dù có bị đánh chết bọn họ cũng không dám có ý nghĩ này.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest bước tới, khi ông ta bước ra liền vội vàng chạy tới: “Con gái à, con không sao chứ?”
Cô gái trang điểm đậm thấy ông ta như tìm được chỗ dựa, lập tức chỉ vào Lý Phàm nói: “Ba, là anh ta.

Anh ta dám đánh con.”.

Chương 1086

Người đàn ông trung niên mặc vest nhìn sang, quả nhiên phát hiện trên mặt con gái mình có dấu tay đỏ hồng, lập tức sa sầm mặt.

Ông ta giận không chỉ vì thương con mà còn vì có người không nể mặt ông ta, dám đánh con gái ông ta.

Đây chẳng phải tự tìm đường chết sao? Ông ta rất muốn biết kẻ nào lại to gan như vậy?
Khi thấy Lý Phàm, ông ta quan sát anh từ đầu đến chân.

Ông ta còn nghĩ Lý Phàm là một người đáng gờm thế này nhưng ai ngờ cũng chỉ là một kẻ bình thường.

Người đàn ông trung niên mặc vest đột nhiên nở nụ cười khinh khỉnh.

“Cậu chính là người đã đánh con gái tôi?” Người đàn ông trung niên ngạo nghễ ngẩng đầu, khinh bỉ nói.

Ông ta tự thấy mình cao hơn người khác một bậc, ông ta nghĩ Lý Phàm là người không có gốc gác, vì vậy rất coi thường anh.

“Nếu cậu đã dám đánh con gái tôi, tôi sẽ khiến cậu trả giá đắt.”
Người đàn ông trung niên mặc đồ vest cười lạnh lùng: “Cậu nói xem món nợ này nên tính thế nào?”
“Tại con gái ông tự tìm, cô ta đáng bị đánh.” Lý Phàm khẽ nói.

Sắc mặt của người đàn ông trung niên mặc đồ vest thoáng chốc trở nên âm trầm.

Đối phương chẳng những không xin lỗi con gái ông ta, ngược lại còn nói tại con gái ông ta đáng bị đánh.

Đúng là quá ngây thơ.

Ông ta cũng không biết tại sao đối phương to gan như vậy, lại dám nói chuyện kiểu đó với ông ta.

Người đàn ông trung niên mặc đồ vest thề nhất định sẽ xử đẹp Lý Phàm.

Bằng không đối phương sẽ chẳng xem ông ta ra gì.

Ông ta lạnh lùng nói: “Tôi là giám đốc của trung tâm thương mại này.

Tôi bảo cậu cút thì cậu phải cút ngay, nhưng bây giờ tôi đổi ý rồi, tôi muốn đánh đến khi nào cậu cút đi mới thôi.”
Lúc này cậu ấm kia biết cơ hội khoe mẽ đã tới.

Gã ta vội vàng nói với người đàn ông trung niên mặc đồ vest: “Bác à, bác đừng giận, để cháu dạy cho anh ta một bài học.”
“Được.” Người đàn ông trung niên mặc đồ vest gật đầu.

Gã trai nhà giàu kia hét lên với đám người mình gọi tới: “Chỉ cần các ngươi tẩn cho anh ta một trận nhớ đời, tôi sẽ thưởng cho các ngươi một khoản tiền kếch xù.”
Những người này nghe vậy trong lòng sướng rơn.

Cơ hội tốt tới rồi, bọn họ phải nắm bắt cho bằng được.

Thấy được vóc dáng kia của Lý Phàm, bọn họ lập tức cười chế giễu, ai cũng nghĩ lần này thắng chắc rồi.

Chỉ đối phó với một người bình thường mà có thể nhận được một món tiền kếch xù, quả là cơ hội kiếm tiền có một không hai.

Khi Lý Phàm thấy đám người kia đến gần anh cũng bày ra dáng vẻ nghênh chiến.

“Dừng tay.”

Lúc này một tiếng quát lạnh lẽo vang lên.

Đám côn đồ đang muốn ra tay nghe được giọng quát này giật cả mình.

Bởi bọn họ biết chủ nhân của giọng quát này.

Bọn họ đồng loạt quay đầu lại, sau khi thấy anh Bưu ai cũng vội vàng cung kính nói: “Anh Bưu, sao anh lại đến đây?”
Anh Bưu không để ý bọn họ mà là đi thẳng tới trước mặt Lý Phàm nói: “Anh Lý, anh không sao chứ? Tôi đến chậm rồi.”
Tất cả mọi người có mặt ở đó đều sững sờ, đây là tình huống gì? Sao anh Bưu lại khách sáo với Lý Phàm như vậy? Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy mà.

Đám người kia đều gãi đầu khó hiểu, ai cũng hít sâu một hơi, hoang moang cực độ.

Chẳng có mấy người được anh Bưu của bọn họ gọi là “Anh”.

Thế mà anh Bưu lại gọi một người bình thường là “anh”, chứng tỏ Lý Phàm này là nhân vật đáng gờm cỡ nào..

Chương 1087

Bọn họ có linh cảm Lý Phàm nhất định không phải người bình thường hơn nữa lai lịch cũng không đơn giản.

Ai cũng thấy bất an, cũng may bọn họ vẫn chưa ra tay, nếu không xong phim rồi.

“Không sao.” Lý Phàm lắc đầu nói.

Cậu ấm kia thuỗn mặt, thầm nghĩ tiêu rồi.

Sao anh Bưu lại tới đây, hơn nữa lại còn quen biết Lý Phàm nữa chứ.

Gã ta ngây ra một lúc cũng không biết tại sao.

Gã ta hít sâu một hơi.

Kết quả này hoàn nằm ngoài suy đoán của gã ta.

Lúc này anh Bưu mới quay đầu lại, nhìn những người kia, tức giận nói: “Các người to gan thật, lại dám ra tay với anh Lý.

Anh Lý đây chính là bạn của ngài Thiên đấy!”
“Anh Bưu, bọn em biết sai rồi.

Nếu biết cậu ta là anh Lý chắc chắn chúng em sẽ không ra tay.”
Đám người kia sợ xanh mặt.

Bọn họ nào ngờ người bình thường như Lý Phàm lại là bạn của ngài Thiên.

Bọn họ sợ hãi, hít thở thật sâu.

Anh Bưu hừ lạnh: “Các người còn muốn đánh nhau với anh Lý? Nói thật cho các người biết, dù các người có xông lên một lượt cũng không phải là đối thủ của anh Lý.”
Đám tay chân kia nghe vậy đều giật mình.

Dù bọn họ có đánh hội đồng cũng không phải là đối thủ của Lý Phàm sao? Nếu người khác nói vậy chắc chắn bọn họ sẽ không phục nhưng lời của anh Bưu bọn họ không dám nghi ngờ.

Bọn họ không tin anh Bưu sẽ vin cớ để lừa gạt bọn họ.

Đám tay chân kia không khỏi nhìn Lý Phàm bằng cặp mắt khác.

Nếu Lý Phàm thật sự mạnh như vậy, bọn họ đúng là gặp may vì chưa ra tay với anh.

Lúc này lúng túng nhất chính là đám người cậu ấm.

Những tên côn đồ đó đều nhìn về phía cậu ấm kia.

Nếu không phải gã ta kêu bọn họ đến thì sẽ không xảy ra việc này.

Bọn họ cực kỳ tức giận, ai cũng muốn dạy cho gã ta một bài học để xả cơn tức.

Cậu ấm kia thấy vậy thì ngây người, kết quả này quả thực nằm ngoài dự đoán gã ta.

Đám côn đồ kia lạnh lùng lên tiếng: “Là mày gọi chúng tao đến đúng không?”

“E hèm, bây giờ tôi sẽ tiền cho các người.” Cậu ấm kia thấy đám côn đồ đằng đằng sát khí vội nói.

Nhưng lúc này đám người kia không muốn tiền nữa mà chỉ muốn tẫn cho gã ta một trận nhớ đời.

Nhất thời cậu ấm kia bị đánh rên la thảm thiết, tiếng rên sau càng

thảm thiết hơn tiếng rên trước.

Lúc này cô gái trang điểm dày cộm và người đàn ông trung niên mặc đồ vest kia hoàn toàn mất đi sự tự tin kiêu ngạo.

Nếu đổi thành trước đó, chắc chắn bọn họ sẽ nghênh mặt hất cằm, nhưng bây giờ bọn họ như quả bóng xì hơi, không ai dám khiêu khích, chỉ đành im lặng đứng sang một bên.

Anh Bưu phát hiện Sở Linh cũng ở phía sau, kính cẩn nói: “Cô chủ, sao cô lại ở đây?”
“Cô chủ?”
Khi anh Bưu vừa nói xong câu này đám người ở đây đều trợn mắt khó tin.

Bọn họ cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nghi ngờ liệu mình có nghe nhầm không? Tình huống gì thế này?.

Chương 1088

Anh Bưu lại gọi Sở Linh là cô chủ.

Bọn họ đều đoán lẽ nào đây là con gái của Sở Trung Thiên?
Bọn họ đều biết Sở Trung Thiên có một cô con gái tên là Sở Linh nhưng bọn chỉ nghe nói tên chứ chưa bao giờ gặp mặt.

Lúc này người đàn ông mặc đồ vest thử hỏi thăm: “Anh Bưu, anh nói cô ta là con gái của ngài Thiên?”
Anh Bưu gật đầu.

Người đàn ông mặc đồ vest nghe được câu trả lời, đứng ngây như trời trồng, cả buổi cũng chưa phản ứng lại.

Ông ta lau mồ hôi lạnh, giật nẩy mình trước kết quả này.

Sao mọi thứ cứ đi chệch đường ray thế này? Rốt cuộc là chuyện gì đây? Người đàn ông trung niên mặc vest ngẫm nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được gì.

Có đánh chết ông ta cũng không tin hết thảy mọi thứ đều là sự thật, ông ta cực kỳ nghi ngờ những việc này.

Lúc này cô gái trang điểm như đi hát kia hoàn toàn mất hết tự tin.

Sở Linh là con gái của ngài Thiên, thế mà lúc nãy cô ta lại dám tranh giành châu báu với con gái của ngài Thiên, cũng may đối phương rộng lượng, bằng không chắc chắn cô ta sẽ không sống đến lúc này.

Cô gái kia cũng mất hết bộ dáng hống hách lúc nãy, cô ta “bụp” một tiếng quỳ xuống đất, tát bôm bốp vào mặt mình nói: “Cô Sở Linh, đều là lỗi của tôi, tôi không nên giành đồ với cô, tôi sai rồi.”

Sở Linh đúng là không để bụng việc này.

Cô ta ngó lơ, hờ hững nói: “Không liên quan gì đến tôi, cô xin lỗi tôi cũng vô dụng thôi.”
Cô gái trang điểm đậm kia đúng là không nghĩ xa như vậy, nhưng cô ta biết, tuyệt đối không thể đắc tội với người trước mặt này.

Cô ta hối hận rồi.

Hối hận tại sao lại đi trêu chọc đối phương, đồng thời cô ta cũng hối hận vì trước khi ra khỏi cửa không chịu coi ngày.

Tại sao hôm nay cô ta gặp toàn tai to mặt lớn thế này?
Xấu hổ nhất là cô gái ở quầy hàng, cô ta ngạc nhiên muốn rớt tròng mắt.

Một người là bạn của ngài Thiên, một người là con gái của ngài Thiên.

Cô ta ngượng đỏ mặt nhớ lại thái độ đối với hai người bọn họ lúc nãy.

Lúc này người đàn ông trung niên mặc đồ vest rất thức thời, ông ta không hề đứng bên phía Lý Phàm, ngược lại còn chủ động nhận lỗi với anh nói: “Anh Lý, đây là lỗi của tôi, tại tôi không biết dạy con.”
Lý Phàm không để ý mà bảo anh Bưu đi xử lý.

Đương nhiên anh Bưu muốn giúp Lý Phàm xả giận.

Anh ta nhàn nhạt nói: “Ông vô lễ với anh Lý như vậy chắc chắn tôi sẽ không bao che cho anh được.

Anh tự lo thân mình đi.”
Sắc mặt của người đàn ông trung niên mặc vest cực kỳ khó xử.

Ông ta không ngờ kết quả lại bết bát như vậy.

Lúc này ông cũng rất hối hận.

Không ngờ anh Bưu lại giận dữ như vậy.

Ông ta lau mồ hôi, không dám nói thêm gì nữa.

Anh Bưu xử lý mọi việc rất dứt khoát, trực tiếp rút lại vị trí giám đốc của người đàn ông trung niên, bởi vì khu trung tâm thương mại này là công ty con của Sở Trung Thiên, vì vậy anh Bưu không cần xin phép Sở Trung Thiên cũng có thể làm trước báo sau.

Người đàn ông trung niên mặc vest ngồi phịch xuống đất, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng.

Ông ta không ngờ bản thân quá xui xẻo.

Sớm biết như vậy, ông ta không nên đi trêu chọc Lý Phàm.

Lúc này ông ta hối hận đến xanh cả ruột.

Nhưng lúc này ông ta ta cũng hết đường lựa chọn, chỉ đành nhận mệnh.

Thật ra ông ta hối hận lắm rồi, rất muốn tự vả mình mấy bạt tai, cũng trách ông ta không biết dạy con.

Sau khi sóng gió qua đi, anh Bưu cũng chào tạm biệt rời đi trước, Sở Linh thấy dáng vẻ của Lý Phàm, lập tức kéo cánh tay anh, chòng ghẹo nói: “Tôi vẫn còn chưa mời anh ăn cơm đấy?”.

Chương 1089

“Tô cũng hơi đói rồi.” Lý Phàm cười nói.

Sở Linh cười khúc khích, thấy đối phương rất thú vị, cô ta kéo tay Lý Phàm vào một tiệm hải sản.

Sau khi vào trong, Sở Linh gọi một con tôm và con cua cỡ bự, ngoài ra còn gọi thêm một ít susi.

Sau khi ăn xong, Lý Phàm vốn muốn trả tiền nhưng Sở Linh nhất định đòi trả cho bằng được.

Lý Phàm hết cách cũng không giành trả tiền nữa.

Anh đúng là rất bất ngờ vì Sở Linh lại lựa chọn như vậy.

Nhưng nếu đối phương cứ nằng nặc đòi trả tiền thì anh cũng phải nghe theo.

Khi Lý Phàm và Sở Linh chuẩn bị chào tạm biệt thì một đám đàn ông to xác say khướt nhìn trúng Sở Linh, nhất là sau khi bọn họ nhìn thấy Sở Linh mặc tất chân, lập tức ngứa ngáy trong lòng.

Bọn họ xoa xoa tay sau đó vô tức duỗi bàn tay bẩn thỉu ra.

Đương nhiền Lý Phàm cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Anh trực tiếp ngăn đám người kia nói: “Các người tốt nhất đừng làm vậy, nếu không sẽ chuốc họa vào thân.”
Những người đó nghe xong đều vô cùng kinh ngạc, nếu không chính tai nghe thấy bọn họ còn tưởng mình nghe lầm nữa đấy.

Quả thật kết quả này không nằm trong suy nghĩ của bọn họ.

Bọn họ nghệt mặt cả buổi cũng không hiểu tại sao.

Lý Phàm khẽ nói: “Các người nên đứng đắn lại cho tôi, bằng không tôi sẽ la lên cho thiên hạ biết, đến lúc đó để xem các người còn mặt mũi gặp người khác nữa không?”
Đám đàn ông to xác kia nghe vậy sa sầm mặt, theo bản năng nhìn xung quanh.

Bọn họ cũng là người ưa sĩ diện, lỡ như việc này bị truyền ra ngoài, bọn họ sẽ mất sạch mặt mũi.

“E hèm, chúng tôi biết sai rồi.” Đám to xác kia liên tục khoát tay nói.

Nhưng bọn họ không nuốt trôi cơn tức này, ngược lại vẫn luôn đi theo suốt một đường.

Sở Linh ngẩng đầu lên biết ơn nói: “Cảm ơn anh đã giúp tôi chặn được đám đàn ông xấu xa kia.”
Lý Phàm lắc đầu nói: “Đám người xấu xa kia vẫn chưa rời đi, ngược lại vẫn luôn đi theo chúng ta.”
Sở Linh thoáng sửng sốt, cô ta vô thức xoay người lại, quả nhiên đám người kia vẫn đi theo sau bọn họ.

Sở Linh nhăn mặt, cô không ngờ đám người này lại quá đáng như vậy.

Lý Phàm cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Nếu đám người đó dám ra tay anh sẽ khiến bọn họ biết hai chữ hối hận viết thế nào.

Ngược lại đám đàn ông to xác kia cũng không vội ra tay, rõ ràng là đang đợi cơ hội.

Lý Phàm biết rõ mấy người đó đang đợi bọn họ đi đến chỗ thưa người, vì vậy Lý Phàm cố ý dẫn bọn họ đi tới một ngõ cụt.

Đám đàn ông to xác kia thấy vậy cười chế nhạo: “Ha ha, oắt con này lại đi vào ngõ cụt.

Lúc nãy bọn tao cố ý thả mày đi, bây giờ mày hết đường đi rồi, khôn hồn thì bó tay chịu trói đi.”
Lý Phàm nghe vậy cũng chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn nhìn bọn họ như nhìn mấy gã hề đang làm xiếc.

Lúc này bọn họ đã khó bảo vệ bản thân thế mà lại còn ngây thơ cho rằng Lý Phàm sợ bọn họ?
Lý Phàm nhìn dáng vẻ tự tin của mấy gã này, hờ hững nói: “Tôi cố ý chọn cái ngõ cụt này, không ngờ các người vẫn cứ theo vào.

Không bằng tôi để các người nghỉ ngơi một lúc nhỉ?”.

Chương 1090

Đám đàn ông kia nghe vậy thì ngẩn người.

Nếu không tận mắt nhìn thấy bọn họ sẽ không tin đây là sự thật.

Bọn họ nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt kinh ngạc, trên mặt ngập tràn vẻ khó tin.

Bọn họ nghĩ đối phương bất cẩn đi vào ngõ cụt, kết quả bây giờ bọn họ mới biết là do bọn họ suy nghĩ quá nông cạn, thì ra đối phương cố ý dụ bọn họ vào ngõ cụt này để trừng trị bọn họ.

“Oắt con, mày đừng quá đáng, mày nghĩ mày là vô địch thiên hạ chắc?” Đám người kia lạnh lùng nói.

Bọn họ rất tự tin vào bản thân.

Bọn họ tin mình có thể xử đẹp Lý Phàm.

“Oắt con đừng khoác lác nữa.” Những gã đàn ông khác vẫn cứ nghĩ do Lý Phàm bất cẩn đi vào ngõ cụt này, nên cố ý nói vậy để hù dọa bọn họ.

Ai cũng khinh thường nhìn Lý Phàm.

Lý Phàm nghe vậy cũng dửng dưng, ngược lại những gì cần nói anh đã nói rồi, tin hay không tùy bọn họ, không liên quan gì đến anh.

Nếu vậy cứ để bọn họ biết cái gì gọi là trăm nghe không bằng mắt thấy đi.

“Được, nếu các người không tin, tôi sẽ để các người xem cho đã

mắt.” Lý Phàm khẽ nói.

Đám đàn ông to xác nghe vậy liền có linh cảm xấu.

Bọn họ có thể nhìn ra đối phương không phải đang nói đùa bọn họ.

Bọn họ nghiến răng, sau khi liếc mắt nhìn nhau liền đồng loạt ra tay.

Sau khi thấy Sở Linh xinh đẹp như vậy bọn họ kìm lòng không đặng.

Bọn họ xoa tay, quyết định giải quyết Lý Phàm trước, chỉ cần xử lý xong Lý Phàm chắc chắn bọn họ sẽ ôm được mỹ nhân tuyệt đẹp này.

Đương nhiên Lý Phàm biết suy nghĩ bẩn thỉu của đám người này, anh sẽ không để cho đám người kia toại nguyện.

Đám đàn ông to xác kia hít một hơi thật sâu, sau đó dứt khoát lao vào đánh Lý Phàm, đòn sau tàn nhẫn hơn đòn trước.

Bọn họ tin bản thân sẽ thắng chắc Lý Phàm.

Khi Lý Phàm thấy đám người kia hành động, anh cũng chẳng vội vàng, dễ dàng tránh thoát.

Khiến đám người kia không làm gì được Lý Phàm.

Sở Linh rất tin tưởng Lý Phàm.

Cô ta đã từng chứng kiến sự lợi hại của Lý Phàm, nên cô tin anh sẽ đối phó được đám người kia.

Chớp mắt, đám đàn ông to xác kia bị đánh nằm la liệt trên mặt đất, khóc la thảm thiết.

Lý Phàm khẽ nói: “Mời các người cút ngay, nếu không, đừng trách

tôi nặng tay.”
Đám người này nghe vậy không khỏi thở hắt ra, bọn họ lập tức vừa lăn vừa bò rời khỏi ngõ cụt.

Ngược lại Lý Phàm cũng không cản bọn họ lại, lúc này anh mới đi về phía Sở Linh cười nói: “Tôi đưa cô về nhà thôi.”
Sở Linh vui vẻ khi thấy nụ cười dịu dàng của Lý Phàm.

Lý Phàm đối với kẻ thù thì trưng ra dáng vẻ lạnh như băng nhưng đối với cô thì lại dịu dàng ấm áp như gió xuân.

Điều này khiến trong lòng Sở Linh vui như nở hoa.

Sau khi đưa Sở Linh về đến nhà Sở Trung Thiên, Lý Phàm cũng ngạc nhiên không thôi.

Đây vẫn là lần đầu tiên anh đến chỗ ở của Sở Trung Thiên nên anh cũng rất bất ngờ về chỗ ở này.

Anh không ngờ Sở Trung Thiên lại ở trong lầu các như thời xưa, điều này khiến Lý Phàm trong lòng thầm tán thưởng ông ta.

Anh không ngờ Sở Trung Thiên lại còn theo đuổi phong cách này.

Sở Linh bỗng đưa ra đề nghị mời Lý Phàm tới nhà mình.

Nếu câu nói này để những người khác nghe được, phỏng chừng tất cả mọi người đều sẽ ghen tị với Lý Phàm.

Đây là cơ hội ngàn năm có một đấy.

Tuy Lý Phàm được mời nhưng không biết tại sao có rất nhiều người đều ghen ghét anh.

Nghe được Sở Linh mời mình, Lý Phàm thấy hơi ngại.

Nhưng khi thấy dáng vẻ đáng yêu của Sở Linh, anh cũng khó lòng từ chối, chỉ đành đồng ý.

Sở Linh rất vui vẻ, lúc này mới lôi kéo Lý Phàm vào lầu các của cô ta.

Bây giờ Sở Trung Thiên vẫn chưa về, lầu các này ngoài ít bảo mẫu ra cũng không còn ai khác.

Khi Lý Phàm và Sở Linh bước vào, quản gia khách sáo nói với Sở Linh: “Cô chủ, cô về rồi.”
Khi quản gia thấy Lý Phàm, ông ta cực kỳ ghét bỏ.

Sau khi đánh giá cách ăn mặc của Lý Phàm, ông ta nghĩ đối phương chỉ là một người bình thường.

Ông ta rất buồn bực, không hiểu tại sao cô chủ lại có thể chấm được kiểu người này.

Đương nhiên Lý Phàm cũng phát hiện ra điều này.

Nhưng anh cũng không bất ngờ, bởi vì anh đã đoán được kết quả này từ lâu.

Bị khinh thường cũng là chuyện bình thường.

Ngược lại Sở Linh cũng không phát hiện bầu không khí có gì khác thường.

Cô ta kéo tay Lý Phàm đến phòng mình.

Khi cô ta kéo Lý Phàm đến phòng mình, cô ta liền sững lại.

Bởi vì phòng của cô ta bình thường không có người đàn ông nào bước vào, dù đó là ba của cô ta, thì cũng có phải có đồng ý của cô ta mới được vào..

Chương 1091

Cô ta đỏ mặt, lẽ nào cô ta đã phải lòng đối phương rồi sao? Cho nên mới đối xử với đối phương như người của mình?
Nghĩ vậy Sở Linh cũng thấy bối rối, không biết nên làm gì mới phải.

Lý Phàm cũng không ít lần vào phòng cô gái.

Khi anh thấy trang trí màu hồng trong phòng Sở Linh, anh mới biết thì ra tâm hồn của Sở Linh chẳng khác nào bé gái.

Lý Phàm cười nói: "Căn phòng này rất đẹp."
Sở Linh nghe được lời khen của Lý Phàm, trong lòng càng ngọt ngào như được ăn mật.

Lý Phàm xuống lầu ngồi một lát, quản gia kia thấy Lý Phàm táy máy tay chân, lập tức hừ lạnh nói: "Những thứ kia là đồ cậu có thể chạm vào à? Tôi khuyên cậu tốt nhất hãy rời khỏi nơi này, cậu và cô chủ không phải là người cùng một đẳng cấp."
Lý Phàm nghe vậy thoáng đơ người.

Anh rất bất ngờ với kết quả này.

Anh không nghĩ quản gia kia lại nói như vậy.

Nhưng Lý Phàm chỉ khẽ cười, không trả lời.

Khi Sở Linh xuống lầu, Lý Phàm như hóa đá.

Lúc này cô ta đã thay bộ đồ mới mua.

Bởi vì đồ Sở Linh mua hơi gợi cảm, nên Lý Phàm bất chợt nhìn thêm vài lần.

Nhưng cuối cùng anh cũng rất lịch sự thu hồi tầm mắt.

Phát hiện ánh mắt Lý Phàm nhình mình, Sở Linh rất đắc ý.

Sở Linh cau mày nói với quản gia: “Nhà có khách sao ông không rót trà cho khách?”
Quản gia kia nghi ngờ nhìn Lý Phàm sau đó nói với Sở Linh: “Cô chủ, ông chủ có quy định, người lạ không được vào nhà càng không được vào phòng của cô.”
Rõ ràng từ ban đầu quản gia kia đã coi thường Lý Phàm.

Ông ta nghĩ Lý Phàm chỉ đơn giản ngồi một hồi rồi đi.

Sở Linh nghe vậy hơi khó chịu, không hài lòng với lời nói của quản gia.

Cô ta nhìn quản gia nói: “Quản gia, ông nói vậy có phần không đúng, là tôi mời anh ấy vào phòng tôi, lẽ nào ông thấy tôi không có cái quyền đó sao?”
Quản gia biết rõ cô chủ đang nổi nóng, vội vàng lau mồ hôi lạnh, sau đó đi rót trà cho Lý Phàm nhưng ông ta vẫn hậm hực không vui.

Tuy quản gia biết thân phận của mình cũng rất thấp kém nhưng tốt xấu gì ông ta cũng là quản gia trong nhà Sở Trung Thiên, cho nên ông ta luôn nghĩ mình cao hơn người khác.

Vì thế ông ta xem thường Lý Phàm, cho rằng Lý Phàm chỉ là một người bình thường, chẳng đáng quan tâm.

Lý Phàm thấy quản gia như vậy cũng không nói gì, kết quả này đều nằm trong dự doán của anh.

Cuối cùng quản gia cũng không dám cãi lời Sở Linh, đi châm trà cho Lý Phàm.

Khi châm trà cho anh, ông ta không ngừng khinh bỉ.

Lý Phàm cũng không để ý, sau khi hớp một ngụm trà cười nói: “Trà ngon, phỏng chừng là phổ nhĩ đúng không?”
“Hừ, hóa ra cậu cũng biết là trà phổ nhĩ à? Tôi còn nghĩ cậu chưa từng uống loại trà này nữa đấy.” Quản gia kia quái gở nói.

Lý Phàm mỉm cười ngó lơ.

Nhưng Sở Linh lại sa sầm mặt.

Cô ta hơi tức giận nhìn quản gia kia nói: “Anh ấy là khách của tôi.

Ông có ý gì? Gần đây ông rất lắm lời, nếu ông còn mất lịch sự với anh Lý như vậy nữa, tôi sẽ đuổi việc ông.”.

Chương 1092

Quản gia kia hết hồn.

Ông ta không dám phủ nhận lời của Sở Linh bởi vì ông ta tin Sở Linh có bản lĩnh đó.

Cả người ông ta cứng ngắc.

Chuyện quái gì thế này?
Sở Linh vì một người bình thường mà đuổi việc ông ta.

Lẽ nào ông ta còn không bằng một người bình thường nữa sao? Hay là Lý Phàm này có thân phận không đơn giản? Ông ta càng nghĩ càng rối rắm, luôn cảm thấy chỗ nào đó có vấn đề.

Sơ Linh cũng lười quan tâm đến suy nghĩ của quản gia.

Cô thấy quản gia này ăn no rửng mỡ, tự chuốc khổ vào mình.

Cô ta cực kỳ chán ghét người quản gia này.

“Được rồi, ông nên câm miệng đi.

Ở đây không tới lượt ông lên tiếng.” Sở Linh nhàn nhạt nói.

Lúc này quản gia kia mới câm miệng lại.

Vừa lúc đó Sở Trung Thiên trở về.

Quản gia mừng rơn.

Nếu ông chủ thấy cô chủ ở cùng một người bình thường, với tính tình của ông chủ chắc chắc sẽ đuổi Lý Phàm ra khỏi cửa.

Ông ta phảng phất thấy được hình ảnh Lý Phàm bị đuổi ra ngoài.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến ông ta ngây ra như phỗng.

Ông ta thừ người.

Đây là tình huống gì?
Sở Trung Thiên chẳng những không tức giận ngược lại còn mỉm cười.

“Ha ha, cậu Lý, cậu đúng là khách quý.

Không ngờ cậu lại tới nhà tôi đấy.” Sau khi thấy Lý Phàm, Sở Trung Thiên như thể được thương mà sợ, vội nói.

Lý Phàm cũng bất đắc dĩ trước bộ dáng ân cần của Sở Trung Thiên, đành nói: “Ông khách sáo như vậy làm gì? Cứ xem tôi như người bạn bình thường là được.”
Sở Trung Thiên nghe xong lời này, trong lòng rất cảm động.

Lý Phàm từng là cậu chủ Long Môn, hơn nữa ông ta đoán chắn chắn thân phận của Lý Phàm cũng không tầm thường.

“Quản gia, mau đi lấy rượu vang đỏ tôi cất kỹ nhiều năm và xì gà thơm nhất ra đây.” Sở Trung Thiên nói.

Quản gia kia nghệch mặt.

Tình huống gì thế này? Sao Sở Trung Thiên lại lịch sự với một người bình thường như vậy? Nếu không tận mắt chứng kiến, ông ta còn tưởng mình nằm mơ.

Ông ta gãi đầu, cảm thấy mọi việc khác xa với suy đoán của mình.

Quản gia kia bắt đầu bực bội nhưng việc đã đến nước này, ông ta cũng không dám nói nhiều chỉ đành làm theo.

Sở Trung Thiên hơi khát, tự rót trà cho mình chuẩn bị uống.

Quản gia kia lấy đồ xong trở về, thấy cảnh tượng trước mắt sắc mặt xanh mét, vội ngăn lại nói: “Đợi đã, đừng uống.”
Nhưng Sở Trung Thiên đã uống xong, sau khi uống một ngụm ông ta đanh mặt lại.

Quản gia ấp úng nói: “Trà kia hơi nguội, nên mùi cũng thay đổi.”
Sở Trung Thiên ném thẳng ly trà xuống đất, lạnh lùng nhìn quản gia nói: “Ông pha trà kiểu gì vậy? Sao không pha bằng trà Mao Tiêm mà pha trà thường?”
Loại trà này là loại kém nhất trong biệt thự của ông ta.

Cậu Lý là khách quý, đương nhiên ông ta phải tiếp đãi anh bằng trà thượng hạng.

Nhưng ông ta không ngờ quản gia lại châm loại trà này tiếp đón khách quý, điều này khiến ông ta cực kỳ khó chịu.

Quản gia nghe vậy sắc mặt cực kỳ lúng túng, đứng yên cả buổi cũng không biết làm thế nào chỉ đành gãi đầu nói: “Có thể trong lúc vội vã tôi đã bưng nhầm trà.”
Nhưng Sở Linh lại mất bình tĩnh, cô ta không khỏi nhìn Lý Phàm hỏi: “Không phải anh nói đây là trà phổ nhĩ sao?”
Lý Phàm xòe tay: “Tôi làm vậy chẳng phải vì nể mặt người nào đó sao?”.

Chương 1093

Quản gia càng thêm quẫn.

Thật ra ông ta rất coi thường Lý Phàm, vì vậy mới có ý lấy loại trà kém nhất pha cho anh.

Nếu ông ta biết Lý Phàm có quan hệ với ông chủ tốt như vậy, có đánh chết ông ta cũng không dám.

Sở Trung Thiên lạnh lùng nói: “Bắt đầu từ hôm nay ông không cần làm việc ở đây nữa, nghỉ việc luôn đi.”
Quản gia nghe xong lời này cả người như bị sét đánh, hồi lâu không nói nên lời.

Ông ta không ngờ mình lại gặp phải kết cục này.

Ông ta nghi ngờ liệu mình có nghe lầm không.

Sở Trung Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn quản gia kia, không muốn phí lời với ông ta.

Quản gia kia thở hắt ra.

Ông ta biết Sở Trung Thiên giận thật rồi, không phải đang nói đùa.

Lúc này ông ta cực kỳ hối hận, công việc ngon lành thế này lại bị ông ta tự tay đạp đổ rồi.

Sau khi sa thải quản gia xong, lúc này Sở Trung Thiên mới đích thân pha trà ngon nhất cho Lý Phàm, sau đó nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, thật ngại quá, tại tôi không tiếp đón chu đáo.”
“Không sao.” Lý Phàm khoát tay nói.

Lý Phàm cũng không quá để ý việc này.

Anh biết Sở Trung Thiên không cố ý, việc này cũng không liên quan nhiều đến ông ta.

Hơn nữa Lý Phàm cũng không theo đuổi cuộc sống cao sang như vậy.

Dù có uống trà dở nhất anh cũng không chê bai.

Sở Trung Thiên nói với Sở Linh: “Con về phòng trước đi, ba có việc muốn nói với cậu Lý.”
Sở Linh ngoan ngoãn le lưỡi sau đó mới rời đi.

Lúc này Sở Trung Thiên mới nghiêm túc nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, tôi có một việc muốn hỏi cậu, cậu có thể trả lời tôi không?”
Lý Phàm nghe vậy thoáng sững sờ, anh cũng phản đối Sở Trung Thiên lập tức nói: “Đương nhiên là được, tôi có thể trả lời ông.”
Sở Trung Thiên nghe vậy rất vui vẻ.

Lúc này ông ta mới nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

“Điều tôi lo lắng duy nhất là thủ lĩnh Anh Đào sẽ tới gây rối nữa, nói không chừng bọn họ đã đến bên cạnh chúng ta rồi cũng nên.”
Sở Trung Thiên thở dài, đột nhiên nói.

Đối với mọi điều lo lắng trong lòng Sở Trung Thiên, Lý Phàm cũng hiểu rất rõ, anh biết đối phương cũng chỉ lo lắng thủ lĩnh nước Anh Đào sẽ đến gây phiền phức lần nữa, thật ra đây cũng là chuyện rất bình thường.

Nếu đổi lại là người khác thì cũng sẽ lo lắng chuyện như vậy chứ đừng nói đến Sở Trung Thiên.

Lý Phàm không phải quá thân với thủ lĩnh nước Anh Đào, nhưng anh có thể nhìn ra được, thủ lĩnh nước Anh Đào chắc chắn là một người hẹp hòi, Sở Trung Thiên có thể có suy nghĩ này, vậy chứng tỏ là chuyện tốt.

Nếu là như vậy, Sở Trung Thiên sẽ luôn ở trong trạng thái phòng bị.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, lúc này, ông có thể sắp xếp một vài vệ sĩ ở gần biệt thự, tránh để đám người đó đến gây phiền phức.”
Sở Trung Thiên nghe vậy, bèn nói: “Về việc này tôi đã nghĩ xong rồi, chủ yếu là tôi lo lắng phía mình sẽ luôn trong trạng thái bị động.”
Lý Phàm rơi vào trầm tư, nếu muốn kết thúc thì buộc phải khiến thủ lĩnh nước Anh Đào tâm phục khẩu phục mới được, nếu không, thủ lĩnh nước Anh Đào chắc chắn sẽ đến gây phiền phức lần nữa.

Anh cũng không thể đặt một tấm vé máy bay đến nước Anh Đào chỉ để uy hiếp thủ lĩnh nước Anh Đào chứ?
Như vậy đương nhiên là không được, nếu là vậy thì lại là một chuyện xấu rồi.

Lúc Lý Phàm và Sở Trung Thiên đang suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên có tiếng súng vang lên..

Chương 1094

Sắc mặt Sở Trung Thiên thay đổi, ông ta vô thức cho rằng là sát thủ do thủ lĩnh nước Anh Đào phái tới đã đến, ông ta trầm ngâm nói: “Xong đời rồi, chắc chắn đám người đó đã bắt đầu hành động rồi.”
Lý Phàm bảo Sở Trung Thiên bình tĩnh lại rồi nhìn xung quanh, anh chợt nhìn thấy một bức thư trên bàn.

“Ngài Sở tôn kính, tôi hi vọng ông có thể giao đám đàn em của ông ra, nếu không, người nhà của ông sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa còn phải bỏ ra một tỉ rưỡi coi như bồi thường.”
Chữ tiếng quốc ngữ phía trên viết xiêu xiêu vẹo vẹo, hiển nhiên là bắt chước từng nét chữ.

Lý Phàm và Sở Trung Thiên nhìn thấy bức thư này thì lập tức nghĩ ra là do người của nước Anh Đào làm.

Lý Phàm thấy bức thư uy hiếp này cũng không quá ngạc nhiên, tình huống như thế này anh đã gặp qua không ít lần, nhưng đối với anh mà nói, nó chẳng có chút tác dụng nào cả.

Sở Trung Thiên thấy bức thư uy hiếp mình thì rất giận dữ, đồng thời cũng có chút hoảng sợ trong lòng.

“Tôi ra ngoài một chuyến.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Anh biết đám người nước Anh Đào nhằm vào anh mà tới, nếu đã như vậy, anh ra ngoài một chuyến, nói không chừng có thể khiến gia đình Sở Trung Thiên tránh khỏi nguy hiểm.

Sở Trung Thiên nghe thấy vậy thì vội nói: “Cậu Lý, chuyện này chắc chắn có gì đó không ổn, cậu nhất định đừng ra ngoài.”
Lý Phàm cười nói: “Cho dù tôi không ra ngoài, chúng ta cứ ở mãi

trong đây cũng không phải chuyện tốt, ông yên tâm, tôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”
Sở Trung Thiên thấy ánh mắt tự tin của Lý Phàm, ông ta thở dài, lúc này mới tôn trọng lựa chọn của đối phương.

Ông ta tin rằng Lý Phàm xuất hiện chắc chắn có thể thành công, nên lúc này ông ta không nói gì nữa.

“Cậu Lý, cậu nhất định phải bảo trọng, đừng để xảy ra bất cứ chuyện gì.” Sở Trung Thiên nói.

Lý Phàm cười nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”
Lúc này Lý Phàm mới ra ngoài.

Anh muốn xem xem đám sát thủ mà nước Anh Đào phái tới như thế nào.

Sau khi ra ngoài, Lý Phàm liền nghe thấy tiếng thì thầm xung quanh.

Tuy đám người này nói chuyện với nhau bằng tiếng nước Anh Đào, nhưng ít nhiều Lý Phàm cũng có thể hiểu được.

Cuộc nói chuyện của đám người này đa phần đều là đang cười nhạo anh ra ngoài tìm cái chết.

“Các vị trốn trốn nấp nấp như vậy cũng có chút bỉ ổi quá đấy, chẳng trách người của nước Anh Đào toàn là đám tiểu nhân chuyên đánh lén.” Lý Phàm biết nói lời khách sáo cũng vô dụng, thà bóc phốt thẳng thừng còn hơn.

Đám thích khách nước Anh Đào đang ẩn nấp kia nghe thấy vậy, sắc mặt đều trở nên khó coi, bọn họ không ngờ Lý Phàm lại sỉ nhục bọn họ như vậy.

Đột nhiên, hơn chục bóng đen xuất hiện.

Đám người này đều mặc đồ đi đêm, đeo mặt nạ màu đen, ngoài

vóc dáng ra thì hoàn toàn không thể thấy rõ bọn họ trông như thế nào.

Trong tay của mỗi người đều cầm một con dao găm, bọn họ bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu với Lý Phàm.

Lý Phàm cảm thấy cách ăn mặc của đám người này có chút quen thuộc, anh nghe nói nước Anh Đào có Ninja, anh cho rằng chỉ có thể thấy được ở trong phim hoặc hoạt hình, có điều đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Ninja trong hiện thực..

Chương 1095

“Hóa ra là một đám Ninja à.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Đám Ninja kia nghe thấy vậy, sắc mặt đều trầm xuống, bọn họ cho rằng đối phương đang chế giễu bọn họ, bọn họ đã quyết định xong rồi, phải cho đối phương đẹp mặt, nếu không, đối phương chắc chắn sẽ vô pháp vô thiên.

Lúc Lý Phàm nhìn thấy dáng vẻ của đám Ninja kia, cảm xúc của anh không quá dao động, anh đã sớm hiểu rõ điều này, nếu đã có một trận đại chiến, vậy thì không thể tránh khỏi có một trận đại chiến khác.

“Tới đi, tôi muốn xem xem bản lĩnh của mấy người như thế nào.” Lý Phàm cười khẩy nói, đồng thời còn móc ngón tay về phía đám Ninja.

Sở Trung Thiên nhìn thấy tình hình ở ngoài này, ông ta căng thẳng lau mồ hôi trên trán, có điều trong lòng ông ta vẫn rất kính phục cậu Lý, đối diện với tình huống như vậy mà còn khiêu khích đám Ninja nước Anh Đào, lá gan cũng lớn thật đó.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ không có gan làm ra chuyện như vậy.

Cách tấn công của đám Ninja kia rất có trật tự, chẳng mấy chốc bọn họ đã bao vây Lý Phàm lại thành một vòng tròn lớn.

“Lên.” Một Ninja nước Anh Đào trong số đó lên tiếng.

Ngay lập tức những người khác đều xông về phía Lý Phàm, Lý Phàm thấy vậy lập tức nhảy bật ra ngoài, thoát khỏi vòng bao vây.

Đám Ninja nước Anh Đào thấy vậy đều hít sâu một hơi, không dám tin những gì xảy ra trước mắt là thật, đám Ninja nước Anh Đào ngơ hết ra, giống như bọn họ vừa nhìn thấy một chuyện không thể tin nổi vậy.

“Chuyện này là như thế nào?” Đám Ninja nước Anh Đào ai nấy đều vô cùng chấn động, sức bật này vượt xa khỏi tưởng tượng của bọn họ.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Thực lực của mấy người chỉ có vậy thôi sao, cứ dốc hết sức ra xem nào.”
Đối với điều này anh cũng không quá ngjac nhiên, nếu đám người đó đã muốn ra tay với anh thì anh cũng không sợ.

Đám Ninnja nước Anh Đào kia không ngừng vung con dao găm trong tay, nhưng không thể làm gì được Lý Phàm.

Lý Phàm giành được một con dao găm, lập tức chém vào một Ninja nước Anh Đào, tên Ninja đó ngay lập tức ngã xuống đất, những Ninja khác thấy vậy thì đều kinh ngạc đến ngơ ra, bọn họ chần chừ không dám ra tay.

Đột nhiên có một Ninja lấy ra cây kiếm trong tay, chuẩn bị đánh lén Lý Phàm.

Lý Phàm vô thức tránh sang một bên, cây kiếm đó lại chém trúng một Ninja khác.

.

Truyện mới cập nhật

Trên cây kiếm đó có độc, sắc mặt tên Ninja bị chém trúc ngay lập tức trở nên xanh xao, đôi môi tím tái, rồi tên đó phun ra máu, ngã xuống đất, gần như không còn sức lực phản kháng nữa.

Lý Phàm nhìn thấy một màn trước mắt không khỏi nhíu mày lại, anh không ngờ trên cây kiếm này lại có độc, sắc mặt anh dần trở nên nặng nề, xem ra đám người này nhất quyết muốn anh chết đây

mà.

Vốn Lý Phàm còn cảm thấy có chút thương xót, nhưng từ khi anh thấy trên những cây kiếm trong tay đám người này có độc, anh không thể bình tĩnh nổi nữa, bất kể có như thế nào anh cũng phải khiến đám người này trả giá.

Lý Phàm quyết đoán ra tay với đám người này, chiêu sau nguy hiểm hơn chiêu trước, gần như khiến người ta không thể phòng bị được.

Đám người đó thấy sự tấn công của Lý Phàm thì đều ngây ra, nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ cũng không dám tin là thật, đám Ninja nước Anh Đào nhất thời không thể làm gì Lý Phàm.

Chẳng mấy chốc, Lý Phàm đã tiêu diệt sạch đám Ninja nước Anh Đào..

Chương 1096

Sở Trung Thiên nhìn thấy màn này thì không khỏi hít sâu một hơi, Sở Trung Thiên cảm thấy vô cùng bất ngờ với kết quả này, ông ta nhìn đối phương, sắc mặt ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu tình huống gì đã xảy ra.

Sở Trung Thiên không kìm được mà giơ ngón cái với Lý Phàm, đối với kết quả này, Sở Trung Thiên cảm thấy vô cùng bất ngờ, ông ta không ngờ kết quả này lại khiến ông ta ngạc nhiên đến vậy.

Sở Trung Thiên cảm thán nói: “Không hổ là cậu Lý, nhanh như vậy đã kết thúc trận chiến rồi.”

Lý Phàm nghe thấy vậy thì cảm thấy rất cạn lời, không biết Sở Trung Thiên đang khen anh hay mắng anh nữa, nhưng lúc này anh cũng không dài dòng với Sở Trung Thiên, cười nói: “Được rồi, đã đến lúc này rồi, nên bình tĩnh thì vẫn cần phải bình tĩnh chút.”
Sở Trung Thiên gật đầu nói: “Không ngờ sát thủ của nước Anh Đào nhanh như vậy đã đến rồi, đám thuộc hạ của tôi cũng thật là vô dụng, còn không xứng làm đối thủ của sát thủ nước Anh Đào nữa.”
Lý Phàm thấy vệ sĩ của Sở Trung Thiên đã chết hết, anh bất lực lắc đầu, quả thực đám vệ sĩ của Sở Trung Thiên toàn làm hỏng chuyện, không giúp được chút việc gì.

Lý Phàm cũng không thể nhìn nổi, anh không ngờ kết quả này lại vượt qua sức tưởng tượng của mình, khác hoàn toàn với những gì anh nghĩ.

Lý Phàm cười nói: “Được rồi, đã đến lúc này rồi cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, nên bình tĩnh thì vẫn phải bình tĩnh.”
Sở Trung Thiên đột nhiên hỏi một câu: “Cậu Lý, mới chưa được bao lâu mà người của nước Anh Đào đã đến trả thù rồi, tôi thì không sợ, chủ yếu là tôi lo cho con gái tôi.”

Sở Trung Thiên chủ yếu là lo lắng cho sự an nguy của Sở Linh, ông ta biết nước Anh Đào có vô vàn các thủ đoạn, hơn nữa hành sự cũng không từ thủ đoạn, lỡ như con gái ông ta gặp phải phiền phức gì đó, ông ta đương nhiên sẽ rất không cam lòng.

Lý Phàm đương nhiên có thể hiểu được tâm trạng của Lý Phàm, anh an ủi Sở Trung Thiên: “Chuyện này tôi có thể giúp ông, có điều tôi cũng không quá tự tin để giúp ông việc này, tốt nhất là ông tự thu xếp ổn thỏa đi.”

Sở Trung Thiên nghe vậy thì vội gật đầu, ông ta rất tin vào lời Lý Phàm nói, ông ta tin rằng đối phương sẽ không khiến mình thất vọng, nghĩ vậy, Sở Trung Thiên vội nói: “Cậu Lý, chẳng lẽ cậu đồng ý bảo vệ con gái của tôi sao?”
“Mấy ngày này có thể tôi sẽ tạm thời ở lại nhà ông.” Lý Phàm nói.

Sở Trung Thiên nghe vậy, không những không thấy bài xích mà còn vui vẻ đồng ý, kích động nói: “Cậu Lý, vậy thì tốt quá, nếu cậu đồng ý giúp tôi, tôi rất biết ơn cậu.”
Lý Phàm cười bất lực, anh cũng nhìn ra được người của nước Anh Đào chức chắn sẽ đến để gây phiền phức lần nữa, vì sự an nguy của Sở Trung Thiên và Sở Linh, anh đồng ý bảo vệ đối phương cũng không có gì to tát cả.

Mà anh cũng nợ Sở Trung Thiên nhiều ân tình, vừa hay bây giờ có thể trả lại cho ông ta.

Sở Trung Thiên rất mừng vì Lý Phàm đồng ý bảo vệ ông ta và con gái ông ta, ông ta rất vui vì kết quả như vậy.

Sở Trung Thiên cười: “Cậu Lý, giờ tôi sẽ đi chuẩn bị phòng cho cậu.”
Lúc Sở Linh nghe Lý Phàm nói anh đồng ý ở lại, cô ta cảm thấy rất vui, sau đó cô ta đưa Lý Phàm đi tham quan biệt thự của mình.

Lý Phàm cũng không tiện từ chối, dù sao anh cũng đã ở lại rồi, chỉ làm vệ sĩ thôi sẽ rất nhàm chán, có một người vui vẻ, lạc quan như Sở Linh ở đây, mỗi ngày trôi qua cũng sẽ không thấy buồn tẻ.

Phía bên Cố Họa Y, Lý Phàm cũng đã nghĩ xong lời giải thích.

Sở Trung Thiên nói: “Tôi còn có việc, tôi ra ngoài trước đây.”.

Chương 1097

Lý Phàm gật đầu rồi nằm xuống sofa bắt đầu xem TV, lúc xem TV, thỉnh thoảng anh nhìn thấy Sở Linh lướt qua, không thể không nói, vóc dáng của đối phương rất đẹp.

Lý Phàm ngay lập tức bị thu hút, sau đó anh nghĩ đến Cố Họa Y thì lắc đầu, lúc này anh mới quên đi chuyện này.

Lý Phàm cho rằng đám sát thủ của nước Anh Đào chắc chắn sẽ đến gây phiền phức một lần nữa, tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại đây.

Đúng lúc này, Lý Phàm chợt thấy có cảm giác nguy hiểm.

Đúng lúc Sở Linh đang lấy cốc, Lý Phàm nghe thấy tiếng súng, vội đè Sở Linh xuống.

Sở Linh giãy giụa, đỏ ửng mặt nhìn Lý Phàm, nói: “Không ngờ anh là loại người này.”
Lý Phàm cười khổ nói: “Cô nhất định đừng hiểu nhầm, tôi đang bảo vệ cô, lúc nãy viên đạn kia suýt bắn trúng người cô rồi.”
Sở Linh chỉ nghĩ đến việc làm trước đó mà quên đi điều này, sau khi nghe câu trả lời của Lý Phàm, cô ta lập tức ngơ ra, ngại ngùng nhìn đối phương: “Ngại quá, tôi trách nhầm anh rồi.”
Lý Phàm không nói gì, anh biết Sở Linh nghĩ gì.

“Cô về phòng trước đi.” Lý Phàm nhàn nhạt nói.

Phòng khách này quả thực là có quá nhiều mục tiêu, xác suất bị nhắm trúng rất cao, hơn nữa mục tiêu cũng rất lớn.

Lý Phàm nói rồi chuẩn bị đưa Sở Linh về phòng.

Sở Linh gật đầu, cô ta cũng tin lời Lý Phàm nói, lúc này mới trở về phòng.

“Nhất định không được ra ngoài.” Lý Phàm dặn dò.

Sở Linh lè lưỡi nói: “Yên tâm đi, tôi cũng đâu phải con nít.”
Lúc Lý Phàm ra ngoài, có một vài tên sát thủ cầm súng xuất hiện, bọn họ nhàn nhạt nói: “Nhóc con, tôi khuyên cậu tốt nhất giơ hai tay lên đầu hàng đi.”
Lý Phàm cười nói: “Vậy cũng phải xem xem mấy người có bản lĩnh để tôi giơ tay đầu hàng hay không đã.”
Đám sát thủ kia nghe thấy vậy, ánh mắt hiện lên sát ý, rồi lập tức bóp cò.

Giây phút đám người kia bóp cò, Lý Phàm lập tức lăn xuống đất, rồi xuất hiện ở đằng sau một tên sát thủ cầm súng, lúc đám người kia thấy Lý Phàm tránh sau lưng đồng đội mình, bọn họ nhìn nhau, không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Dù sao bọn họ cũng sợ bắn chết người của mình, lỡ như người của bọn họ bị chết, bọn họ sẽ không thể nào giải thích với phía trên được, nhất thời, bọn họ rơi vào trầm tư.

Cuối cùng bọn họ nghiến răng, quả quyết ra tay với đồng đội của mình, chỉ cần giết chết Lý Phàm, chết một đồng đội có tính là gì chứ.

Lý Phàm đã sớm biết được kết quả sẽ là như vậy, anh nhẹ nhàng tránh qua một bên, đám người kia thấy vậy thì đều cảm thấy không thể tin nổi, nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ cũng không dám tin là thật.

Với kết quả như vậy, bọn họ cảm thấy vô cùng kì lạ.

Bọn họ ai nấy cũng đều ngơ ra, kinh ngạc nhìn Lý Phàm, một lúc lâu không nói thành lời.

Sau khi người đồng đội kia chết đi, ánh mắt đầy sự căm phẫn và không cam lòng, anh ta không ngờ đồng đội của mình lại bán đứng

mình, anh ta càng không thể ngờ, đồng đội của mình lại giết chết mình..

Chương 1098

Đám sát thủ cầm súng thấy vậy sắc mặt đều trầm xuống, bọn họ không ngờ công phu né tránh của Lý Phàm lại giỏi đến vậy.

Lý Phàm đã tìm được cơ hội, chia nhỏ hành động, khiến đám người kia phải trả giá.

Lúc đám người kia nhìn thấy Lý Phàm, bọn họ đều cảm thấy khó mà tin nổi, bọn họ kinh ngạc không thôi, vô cùng ngỡ ngàng, bọn họ lạnh lùng nhìn Lý Phàm, như muốn giết chết Lý Phàm.

Lý Phàm đối diện với sự tấn công của đám người này, cảm xúc không hề dao động, anh bắt đầu hành động nhanh chóng, mỗi lần hành động đều để lại những tàn ảnh, khiến đám người đó không kịp phòng bị.

Đám người đó kinh ngạc, đây chắc chắn là tốc độ nhanh nhất mà bọn họ từng thấy, bọn họ dụi mắt, sắc mặt khó tin.

Đám sát thủ cầm súng kia còn chưa biết tình hình là như thế nào, Lý Phàm đã đến trước mặt bọn họ rồi tiêu diệt bọn họ.

Lúc thấy thi thể của đám sát thủ kia, Lý Phàm trực tiếp làm ngơ.

Lúc này, Lý Phàm mới đi vào biệt thự.

Trước khi vào biệt thự, anh nghe thấy tiếng cầu cứu truyền đến từ cửa sổ trên phòng.

Giọng nói này rất quen thuộc, không phải Sở Linh thì còn ai vào đây?
Lý Phàm không thể bình tĩnh nổi nữa, anh quyết đoán lên tầng cứu

người, anh không ngờ Sở Linh lại gặp nguy hiểm đến tính mạng, kết quả này anh không thể nào dự đoán được, nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh cũng không dám tin là thật.

Lý Phàm nhanh chóng đi cứu người, tiếng cầu cứu của Sở Linh khiến Cố Họa Y chạy đến cứu viện, đám người kia đều trở nên sốt ruột, phía trên có mệnh lệnh, bảo bọn họ đưa người sống về.

Nhưng Sở Linh cứ không ngừng cầu cứu cũng không phải chuyện tốt.

Sắc mặt bọn họ dần trở nên khó coi, không biết nên làm như thế nào mới tốt, nhất thời không thể làm gì được Sở Linh.

Lúc Lý Phàm chạy đến thì anh liền nhìn thấy một màn trước mắt, sau khi thấy vậy, anh không hề dao động mà mọi chuyện đã nằm hết trong dự tính của anh.

Đám người này hoàn toàn không ngờ đến Lý Phàm lại đến đây, lúc bọn họ nhìn Lý Phàm, sắc mặt đều lạnh băng, có một người trong đó nói: “Mấy người đưa cô ta đi, để tôi cản tên này lại.”

Hiển nhiên, đám người kia đành phải đi xuống từ cửa sổ, Lý Phàm thấy vậy, anh đương nhiên sẽ không để đám người kia được như ý nguyện, nếu đám người đó đã đến đây, đương nhiên anh sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Công phu của đám sát thủ kia rất tốt, là Karate, Karate là một công phu rất lợi hại, hơn nữa có thể nói là vừa tấn công vừa phòng thủ cũng được, nhưng người bọn họ đang đối diện với là Lý Phàm, đừng nói đến Karate, cho dù có là Triệt Quyền Đạo cũng vô dụng.

Sát thủ không ngừng ra tay với Lý Phàm, gần như chiêu nào chiêu ấy cũng toàn là chiêu hiểm.

Lý Phàm thấy vậy, nhẹ nhàng tránh qua một bên, đám người này muốn ra tay với anh, vậy cũng phải xem xem đám người đó có bản lĩnh này hay không đã, trong mắt Lý Phàm, động tác của đám người đó quá yếu ớt, anh có thể cản được một cách nhẹ nhàng.

Người kia hoàn toàn không thể ngờ được, cho dù anh ta có ra tay như thế nào cũng không thể làm gì được Lý Phàm, bọn họ ngơ ngác, gần như đã dùng hết toàn sức lực nhưng lại không có chút tác dụng nào..

Chương 1099

Lý Phàm giải quyết xong người kia, đám người muốn bắt Sở Linh đi đều ngơ ra, bọn họ liều mạng ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm đương nhiên không để ý đến, mỗi lần ra tay đều khiến người khác không kịp phòng bị, rất nhanh đám người kia đã không kiên trì nổi nữa, lúc đám người đó nhìn thấy Lý Phàm, sắc mặt đều lộ ra vẻ giận dữ.

Hiện nhiên là đang oán giận đối phương cản trở bọn họ.

Nếu đối phương không cản trở bọn họ, có lẽ bọn họ đã chẳng có chuyện gì rồi.

Lý Phàm không chút dao động, như là đang nhìn một đám ngu ngốc.

Sở Linh thấy Lý Phàm, trong lòng lập tức cảm thấy an toàn, cô ta tin rằng chỉ cần có Lý Phàm ở đây, cô ta sẽ không xảy ra chuyện gì hết.

Giải quyết xong đám người kia, Lý Phàm cười nói: “Cô không sao chứ.”
Lý Phàm lắc đầu.

Đột nhiên, một tên bị Lý Phàm đánh gục lấy súng ra, chuẩn bị nhắm bắn Lý Phàm.

Lý Phàm đương nhiên phát giác được điều này, nếu đã như vậy, đương nhiên anh sẽ không để đám người kia đắc thế, anh vòng tay lại đánh tên kia, khiến anh ta ngất đi.

Mà đúng lúc này, quản gia đi tới, ông ta biết nhiệm vụ mà Sở Trung Thiên giao cho mình, nhanh chóng khiêng đám người kia ra ngoài.

Lúc Sở Trung Thiên quay về, nhìn thấy một màn trước mắt, ông ta ngơ ra, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta cũng không dám tin là thật, ông ta cảm thấy vô cùng bất ngờ với kết quả này.

Một lúc lâu sau ông ta cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, cảm giác mọi thứ đều vượt quá sức tưởng tượng của mình.

“Lợi hại thật đó.” Sở Trung Thiên vô cùng kinh ngạc.

Ông ta cho rằng Lý Phàm rất bình thường, ai ngờ được, Lý Phàm lại lợi hại đến vậy.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta cũng không dám tin là thật, ông ta mới chỉ rời đi một lúc mà đã xảy ra chuyện như vậy rồi.

Sở Trung Thiên nhàn nhạt nói: “Cậu muốn ra tay với tôi, vậy cũng phải xem cậu có cái bản lĩnh này hay không, có điều trong mắt tôi, tôi tin rằng cậu chắc chắn có thể.”
Lý Phàm lại làm như không nhìn thấy, trực tiếp làm ngơ, nói với Sở Trung Thiên: “Được rồi, đã đến lúc này rồi, vẫn nên bình tĩnh chút, nếu không mọi chuyện sẽ đều trở thành vấn đề.”
Lý Phàm lựa chọn làm ngơ, anh biết trong lòng Lý Phàm đang nghĩ điều gì, anh nhàn nhạt nói: “Được rồi, nên bình tĩnh thì vẫn phải bình tĩnh, nếu không chuyện này sẽ càng nghiêm trọng hơn.”
Sở Trung Thiên gật đầu, không phủ nhận, ông ta tin rằng Lý Phàm đến đây chắc chắn là một chuyện tốt, quả nhiên ông ta đoán không nhầm, có Lý Phàm ở đây, cho dù có xảy ra chuyện gì ông ta cũng không cảm thấy sợ hãi.

Sở Trung Thiên thở dài nói: “Không ngờ người của nước Anh Đào lại đến trả thù nhanh như vậy, có điều cứ như vậy thì cũng là một cách tốt.”
Lý Phàm cũng không phủ nhận, anh cũng biết người của nước Anh Đào đến trả thù rất nhanh, nhưng anh đã nghĩ ra được một cách

tốt hơn, nói: “Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, nếu đã như vậy, thì khiến bọn họ không còn đường lùi.”
Sở Trung Thiên nghe vậy, không kìm được mà cảm thấy kính phục bởi dũng khí của Lý Phàm, ông ta không ngờ Lý Phàm lại đoán đúng.”.

Chương 1100

Sở Trung Thiên thở dài nói: “Cậu Lý, cách này cảu cậu thì không có vấn đề gì, chủ yếu là người nước Anh Đào khí thế hừng hực, e là bọn họ sẽ không dễ dàng bị dọa sợ đâu.

”
Lý Phàm nghe thấy vậy thì ngơ ra, anh cũng không ngờ Sở Trung Thiên lại nghĩ như vậy, anh nói với Sở Trung Thiên: “Được rồi, đã đến lúc này rồi, vẫn nên bình tĩnh một chút thì tốt hơn.

”
Sở Trung Thiên không phủ nhận, gật đầu, ông ta tin lời Lý Phàm nói là thật.

Lúc này hai đám người thất bại kể lại mọi chuyện cho thủ lĩnh nước Anh Đào.

Truyện Truyện Teen
Thủ lĩnh nước Anh Đào nghe được chuyện này, không thể nào bình tĩnh nổi nữa, ông ta không ngơ người mình phái đi lại vô dụng như thế, nhanh như vậy đã trở về rồi, ông ta cảm thấy vô cùng thất vọng với điều này.

Ông ta còn cho rằng người mình phái đi là vô địch thiên hạ, bây giờ xem ra, là ông ta nghĩ nhiều rồi.

Sắc mặt thủ lĩnh nước Anh Đào trở nên nặng nề, ông ta rơi vào trầm tư.

Sau đó có một cậu thanh niên bước tới, anh ta chắp tay nói với thủ lĩnh nước Anh Đào: “Thủ lĩnh, lúc này, ông và tôi vẫn nên bình tĩnh một chút thì tốt hơn, tên nhóc đó đã dám đến thì tôi sẽ khiến cho cậu ta không có đường nào mà trở về.

”
Thủ lĩnh nước Anh Đào nghe thấy vậy, vô thức ngẩng đầu nên, ông ta cũng khá quen thuộc người này, biết đối phương là ai, nếu đối phương đã mở lời, có lẽ là vẫn còn cơ hội.

“Rất tốt, tôi rất tán thưởng cậu, tôi tin rằng có cậu ở đây, mọi vấn đề đều có thể giải quyết.

” Thủ lĩnh nước Anh Đào hài lòng gật đầu nói.

Người thanh niên kia cười hihi nói: “Thủ lĩnh, ông cứ giao chuyện này cho tôi giải quyết, tôi tin nếu tôi giải quyết thì chắc chắn không có chuyện gì đáng lo nữa.

”
Thủ lĩnh nước Anh Đào hài lòng gật đầu, ông ta tin rằng có đối phương ở đây, mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió.

Ông ta biết đối phương là người như thế nào, đó là tinh anh trong đám Ninja, chỉ cần có đối phương ra trận, nói không chừng thật sự sẽ thành công.

Lúc này, người thanh niên mới lên máy bay, bắt đầu đi hành động.

Lý Phàm nghe Cố Họa Y xảy ra chuyện, anh tạm thời cáo biệt với Sở Trung Thiên và Sở Linh.

Sở Linh rất không nỡ, cô ta muốn ở với Lý Phàm lâu hơn nữa, nhưng đối phương muốn đi, cô ta cũng hết cách.

Sở Trung Thiên thấy cảnh tượng như vậy cũng ngơ ra, nhất thời không biết nên nói gì, nhưng đối phương muốn đi, ông ta cũng không tiện ngăn cản, hơn nữa, bây giờ ông ta cũng không còn bất cứ lí do gì.

Đối phương có thể bảo vệ bọn họ một ngày thì đã là không tệ rồi.

Điều duy nhất mà Sở Trung Thiên lo lắng chính là, lỡ như đối phương rời đi, đám sát thủ nước Anh Đào lại đến gây phiền phức lần nữa thì phải làm sao, nghĩ đến đây, ông ta lại đau đầu không thôi, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nhưng trước mắt, Sở Trung Thiên cũng không còn lựa chọn nào khác, ông ta thở dài, nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, nếu cậu đã muốn rời đi, tôi cũng không cản cậu nữa, tôi hi vọng nếu có cơ hội thì còn có thể gặp lại cậu.

”
Lý Phàm nghe thấy vậy, ít nhiều cũng rất cảm động, anh không ngờ Sở Trung Thiên lại nói như vậy, anh cảm thấy rất bất ngờ về điều này, nhưng trước mắt, anh cũng không nói quá nhiều.

Trước khi rời đi, Lý Phàm cũng đã nghĩ xong, anh bảo ngài Võ đến một chuyến.

Với thực lực của ngài Võ, bảo vệ Sở Trung Thiên và Sở Linh chắc là không có vấn đề gì.

.

Chương 1101

Lúc này, Lý Phàm không khỏi ưu phiền xoa trán, sớm biết như vậy anh đã nhận vài tên thuộc hạ rồi, nếu nhận vài tên thì cũng không đến mức ngượng ngùng như vậy.

Nhưng trước mắt, Lý Phàm cũng không dài dòng, anh biết suy nghĩ của ngài Võ.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Được rồi, chuyện đến nước này, tôi đi trước đây, lát nữa ngài Võ sẽ tới.

”
Lúc Sở Trung Thiên nghe thấy ngài Võ sẽ tới, ông ta rất cảm kích Lý Phàm, ông ta không ngờ đối phương lại mời đến một cứu binh như vậy cho ông ta, ông ta rất hài lòng với kết quả này.

Lý Phàm rời đi, đến nơi cần đến.

Anh vừa nhận được điện thoại của Cố Họa Y, giọng của Cố Họa Y trong điện thoại rất sốt ruột, như đã xảy ra chuyện gì đó, lúc này Lý Phàm mới cố ý chạy qua đó, lúc tới nơi anh liền nhìn thấy xe của Cố Họa Y, hơn nữa còn dừng ngay ở giữa đường.

Lúc Lý Phàm nhìn thấy chiếc xe bị tổn hại, sắc mặt anh liền thay đổi, không khỏi thấy lo lắng, anh có một dự cảm không tốt, chẳng lẽ Cố Họa Y đã xảy ra tai nạn sao?
Lúc anh tiến đến gần, thấy Cố Họa Y không xảy ra chuyện gì thì mới yên tâm hơn, may mà đối phương không bị làm sao, nếu không anh sẽ đau lòng chết mất.

Lúc này ngoài Cố Họa Y ra, trước mặt cô còn có ba người đàn ông, mà xung quanh là một đám người qua đường hóng chuyện.

Lý Phàm vô thức chen vào đó, đám người kia thấy Lý Phàm chen vào thì bực dọc nói: “Không nhìn thấy đã chật đầy người rồi sao, chen cái gì mà chen?”
Lý Phàm nghe thấy vậy thì xin lỗi: “Ngại quá, vợ tôi ở trong đó.

”
Đám người hóng chuyện kia nghe thấy vậy thì lập tức nhìn sang Lý Phàm.

Bọn họ không khỏi nhìn Lý Phàm với ánh mắt kì lạ, nghi ngờ Lý Phàm đang đùa giỡn.

Trước mắt người xảy ra chuyện chỉ có một, đó chính là Cố Họa Y.

Bọn họ đều nhìn thấy diện mạo của Cố Họa Y rồi, bọn họ đoán chắc với một người đẹp như Cố Họa Y, chồng cô chắc chắn không phải người bình thường.

Mấy người đứng bên trong cũng vô thức quay đầu nhìn về phía Lý Phàm, thấy Lý Phàm ăn vận trông rất bình thường thì tỏ vẻ không coi anh ra gì, còn coi anh là kẻ lừa đảo.

Bọn họ không biết Lý Phàm lấy đâu ra tự tin mà dám nhận mình là chồng Cố Họa Y.

“Về nhà soi gương đi, mày mà đòi xứng với người đẹp này à.

”
Đám người kia giọng điệu khinh thường, chế giễu Lý Phàm.

Lý Phàm nghe thấy vậy, anh chỉ cười chứ không nói gì, như là đang nghe một câu chuyện cười vậy, đã đến lúc này rồi mà đối phương còn ngây thơ như vậy.

Lúc này Lý Phàm cũng lười giải thích với đám người đó, anh đi thẳng vào trong.

Cố Họa Y thấy Lý Phàm xuất hiện, mắt cô lập tức sáng lên như

nhìn thấy cứu tinh, thấy Lý Phàm khiến cô yên tâm hơn nhiều.

Những người xảy ra xung đột với Cố Họa Y trước đó, lúc này đều ngơ ra, bọn họ tưởng rằng Lý Phàm bị đẩy vào trong này.

Nhưng điều khiến bọn họ ngạc nhiên là, Cố Họa Y lại lập tức ôm lấy Lý Phàm.

Ngay lập tức, mấy người đàn ông gây ra tai nạn với Cố Họa Y nhìn thấy cảnh này thì đều vô cùng ngưỡng mộ Lý Phàm, trong lòng bọn họ vô cùng đố kị với Lý Phàm.

Bọn họ bắt đầu cảm thấy bực bội, tình huống này là như thế nào đây, sao hoa nhài lại cắm vào bãi phân trâu như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin là thật.

Vô số người đều lập tức tỏ vẻ như tan nát con tim, Lý Phàm ngay lập tức trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

.

Chương 1102

Lý Phàm thấy biểu cảm của đám người xung quanh, cảm xúc cũng không quá dao động, anh đã sớm nhìn thấu được kết quả này, anh lựa chọn làm ngơ, không để ý đám người đó.

Đám người đó lại tỏ vẻ khinh thường, ghét bỏ.

“Người như cậu mà cũng là chồng cô ấy, đúng là xa vời thực tế.

”
“Đúng là một bãi hoa nhài… hai”

”
“Tại sao chuyện tốt như vậy lại không xảy ra với tôi cơ chứ.

”
“…”
Đám người oán giận đều là vì ghen tỵ với Lý Phàm.

Nhất là đám cậu ấm đã có xảy ra va chạm với Cố Họa Y, sắc mặt bọn họ đều trở nên khó coi, bọn họ lạnh lùng nhìn Lý Phàm, cảm thấy rất ngạc nhiên về chuyện này.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ cũng không dám tin là thật, bọn họ ngơ ra, cảm giác mọi thứ trước mắt vượt xa tưởng tượng của mình.

Đám người đó cảm thấy rất bất ngờ với kết quả này, vô thức nhìn về phía Lý Phàm.

Lý Phàm quan tâm hỏi han Cố Họa Y: “Em không sao chứ.

”

Cố Họa Y nghe vậy, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, cô lắc đầu nói: “Em không sao, anh phải cẩn thận đám người đó, bọn họ không phải người bình thường đâu.

”

Lý Phàm gật đầu, anh cũng hiểu rất rõ nỗi lo của Cố Họa Y, anh nói với cô: “Chuyện này là như thế nào?”
Lúc này Cố Họa Y mới kể lại đầu đuôi câu chuyện, hóa ra lúc Cố Họa Y ra khỏi trung tâm thương mại thì bị mấy tên cậu ấm này nhìn trúng, đám người này cố ý chặn Cố Họa Y lại nên mới gây ra chuyện này.

Lý Phàm nhíu mày, anh lạnh lùng nhìn đám công tử kia, không ngờ đám người này lại bỉ ổi đến thế, dám giở thủ đoạn như vậy.

Đám cậu ấm kia nghe thấy vậy thì nhún vai, tỏ vẻ như không liên quan đến mình.

Lý Phàm thấy dáng vẻ rong chơi lười nhác của đám cậu ấm thì càng tức giận hơn.

Có điều chuyện như vậy anh cũng đã gặp không ít lần, nên với tình huống này, anh vẫn nên kiềm chế cơn giận của mình.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Các vị, cần gì phải vậy nhỉ, chúng tôi cũng không có thù oán gì với mấy anh.

”

Một tên cậu ấm trong số đó nói: “Xe của tôi bị đâm hỏng rồi, ít nhất cậu cũng phải bồi thường tiền cho tôi chứ.

”

Cố Họa Y tức giận phản bác: “Rõ ràng là mấy người cản đường của tôi, cố ý phanh xe, mấy người làm vậy là ăn vạ đó.

”

Người có mặt ở hiện trường đều không thấy rõ ban đầu đã xảy ra chuyện gì, bọn họ bàn tán đủ kiểu, xem xem vấn đề là từ bên nào.

Lý Phàm vẫn đang rất kiềm chế cảm xúc của mình, anh biết cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không có lợi cho ai cả, bèn dứt khoát nói: “Như vậy đi, chúng ta gọi người đến xử lí.

”

Tên cậu ấm kia cười nói: “Điều này thì cậu yên tâm đi, tôi đã gọi người đến rồi.

”

Lý Phàm thấy nụ cười đắc ý của đối phương thì liền cảm thấy có điều gì đó không ổn, nếu thật sự trích camera ra thì có lẽ là lỗi của đối phương, nhưng sao đối phương lại vui mừng đến vậy?.

Chương 1103

Trong lòng tên cậu ấm kia nghĩ, nhóc con, đấu với tôi à, cậu còn non lắm, tôi quen với người của cục cảnh sát đó, bọn họ nhất định sẽ đứng về phía tôi.

Lúc Lý Phàm đang nghĩ không biết đám người kia lấy sự tự tin ở đâu ra, thì những gì xảy ra sau đó đã khiến anh hiểu rõ.

Lúc này, một nhóm cảnh sát mặc đồng phục đi tới, bọn họ giản tán đám đông, vừa đi tới đã bắt tay với tên cậu ấm, như là rất thân quen với nhau vậy.

Người của cục cảnh sát không ngừng gật đầu ôm eo tên cậu ấm nói: “Cậu Trương, có chuyện gì vậy, không sao chứ.

”
“Tôi không sao, gặp chút phiền phức mà thôi, anh xem xem chuyện này nên xử lí thế nào.

” Tên cậu ấm kia cười nói, anh ta đã ra hiệu rất rõ ràng rồi.

Đội trưởng đội giao thông ngơ ra, cũng nghe ra được ý của đối phương, trước khi đến đây anh ta đã điều tra xong camera giám sát rồi, rõ ràng là trách nhiệm của tên cậu ấm, nhưng anh ta cũng không dám chọc giận đối phương.

Anh ta biết rõ tên cậu ấm là người như thế nào, thêm cả đám bạn xung quanh tên cậu ấm nữa, nếu chọc phải đám người đó, e là không phải chuyện tốt đối với anh ta.

Chuyện đến nước này, anh ta cũng chỉ có thể đứng về phía tên cậu ấm.

Lý Phàm thấy vậy thì liền hiểu rõ, chẳng trách tên cậu ấm lại tự tin đến vậy, hóa ra là đã có chỗ dựa chắc chắn, chẳng trách lại gọi người tới, ra là vì nguyên nhân này.

Người của cục cảnh sát nói với Lý Phàm và Cố Họa Y: “Tôi đã xem camera giám sát rồi, không liên quan gì đến cậu Trương cả, trách nhiệm của chuyện này chủ yếu là ở phía hai người.

”
Cố Họa Y nghe vậy thì cảm thấy vô cùng giận dữ, rõ ràng là vu khống, cô cũng nhìn ra rồi, người của cục cảnh sát và tên cậu Trương kia là cùng một phe.

Tên cậu ấm kia không khỏi đắc ý, anh ta bước đến trước mặt Lý Phàm, nhỏ giọng nói: “Nhóc con, tôi nói thật với cậu nhé, tôi nhìn trúng bạn gái của cậu rồi, cậu thức thời một chút, nhanh chóng nhường bạn gái của cậu cho tôi, nếu không, tôi sẽ khiến cậu đẹp mặt.

”
Lý Phàm nghe xong anh cảm tưởng như mình nghe được một câu chuyện nực cười nhất trên đời, đã đến lúc này rồi mà đối phương còn đùa với anh, anh không biết đối phương lấy đâu ra dũng khí nữa.

“Ngại quá, tôi không biết nói chuyện thế nào với con chó.

” Lý Phàm cười híp mắt nói.

Cậu Trương này nói chuyện quá khó nghe, nếu đối phương muốn tiền, anh có thể chịu phần thiệt này, nhưng đối phương lại có ý đồ với Cố Họa Y, anh sẽ không đồng ý.

Cậu Trương không ngờ Lý Phàm lại cứng rắn đến vậy, sắc mặt anh ta hơi trầm xuống, vô thức nhìn tên đội trưởng kia.

Tên đội trưởng kia lập tức hiểu ra gì đó, anh ta nói với Lý Phàm và Cố Họa Y: “Hai người này, hai người vẫn nên đền tiền đi, bồi thường theo giá cả thì ít nhất cũng phải bảy tỉ.

”

Lúc mọi người nghe thấy phải bồi thường bảy tỉ thì đều ngơ ra, đối với không ít người mà nói, đây là một con số trên trời, bọn họ đều không khỏi hít sâu một hơi.

Cậu Trương không khỏi kiêu ngạo ngẩng đầu lên, anh ta tin rằng bảy tỉ này đủ khiến Cố Họa Y và Lý Phàm đau đầu rồi.

Tuy bảy tỉ rất lớn, nhưng với Cố Họa Y, cô vẫn có thể lấy ra được, nhưng phần thiệt thòi này, cô không thể nuốt trôi, rõ ràng không phải lỗi của cô, dựa vào đâu mà bắt cô phải chịu trách nhiệm chứ.

Lý Phàm biết chuyện này chẳng khác gì quan văn mà gặp quan võ cả, có lí cũng không thể nói rõ, nếu đã như vậy, anh cũng đành phải gọi cho Vương Băng một cuộc, vừa hay là Vương Băng làm trong ngành này, bảo cô ta đến giải quyết cũng không tệ.

Vương Băng nghe nói xảy ra chuyện như vậy thì rất giận dữ, cô ta ghét nhất loại người không làm chính sự, nên cô ta rất để ý đến chuyện này, bèn đem người qua đó.

Cậu Trương cười nói: “Không lấy ra nổi bảy tỉ thì người đẹp có thể đi ăn một bữa với tôi, coi như là kết thêm một người bạn mới.

Cố Họa Y nhìn đối phương với ánh mắt ghét bỏ, lựa chọn làm ngơ.

.

Chương 1104

Cậu Trương thấy vậy, sắc mặt trở nên rất kì lạ, anh ta không ngờ Cố Họa Y lại không cho anh ta mặt mũi như vậy, anh ta cảm thấy rất ngại ngùng vì điều này.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh ta cũng không dám tin là thật, một lúc lâu sau anh ta cũng không hiểu ra là vì sao.

Cố Họa Y nhàn nhạt nói: “Bảy tỉ này, tôi lấy ra được, nhưng tôi thấy không phục, đây không phải lỗi của tôi, dựa vào đâu bắt tôi bỏ ra bảy tỉ.

”
Nếu là lỗi của cô, cô sẽ thoải mái đền người ta, nhưng đây không phải lỗi của cô, sao cô phải làm vậy chứ.

Hơn nữa tiền này không phải cô in ra mà có, cô cũng phải trải qua bao nhiêu khó khăn, vất vả mới kiếm được, nên bảy tỉ này cô không thể dễ dàng bỏ ra được.

Lúc này, sắc mặt cậu Trương trầm xuống, anh ta tặc lưỡi nói: “Xem ra cô không chịu nhận, nếu đã như vậy thì bắt lại thôi, nhốt lại mấy ngày, đợi có kết quả là được rồi.

”
Cố Họa Y cười khẩy: “Ngại quá, tôi muốn tự gọi điện, để bọn họ xác minh lại.

”
Cậu Trương lại cười: “Haha, tôi nói thật với cậu, cậu có tìm ai đến cũng vô dụng thôi, bọn họ đều biết tôi.

”

Cố Họa Y không ngờ đối phương lại nói như vậy, việc này khiến cô cảm thấy đau đầu.

Lý Phàm an ủi Cố Họa Y, cho đối phương một nụ cười tự tin: “Yên tâm đi, còn có anh ở đây.

”
Cố Họa Y nghe Lý Phàm nói vậy thì ngơ ra, cô nhìn nụ cười tự tin của Cố Họa Y cũng cảm thấy có thêm sự tự tin, cô tin rằng chỉ cần có Lý Phàm ở đây thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Cô lập tức ôm Lý Phàm một cái thật chặt.

Đám người cậu Trương thấy vậy thì hận Lý Phàm nghiến răng nghiến lợi, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhất là cậu Trương, anh ta không biết rốt cuộc mình thua kém Lý Phàm ở điểm nào, tại sao Cố Họa Y lại không có ý gì với anh ta, việc này khiến anh ta thấy rất tức giận.

Anh ta cho rằng mình tốt hơn Lý Phàm nhiều, có quan sát thế nào đi chăng nữa cũng cảm thấy Lý Phàm là một tên nghèo kiết xác, hoàn toàn không xứng với Cố Họa Y, hơn nữa với dáng vẻ của Lý Phàm cũng không giống một tên trai bao.

Cậu Trương thấy chán nản, một lúc lâu cũng không hiểu là tại sao.

Lúc này cậu Trương khinh thường chế giễu Lý Phàm: “Cậu ta thì có thể giúp gì được cho cô chứ, cùng lắm chỉ an ủi về mặt tâm lí cho cô thôi, chắc cũng chỉ nói suông thế là cùng.

”
Bất kể như thế nào, anh ta đã xác định sẽ khiến Cố Họa Y chịu phần thiệt này rồi, cho dù đối phương có đưa tiền cho anh ta, anh ta cũng sẽ vẫn quấy rối đối phương.

Mọi người thầm tán đồng, câu nói này của cậu Trương cũng nói ra suy nghĩ trong lòng của bọn họ.

Cậu Trương nói với Cố Họa Y: “Người đẹp, tôi nhìn trúng cô rồi, chỉ cần cô đi ăn một bữa với tôi, tôi sẽ tha cho cậu ta lần này, thế nào?”
Cố Họa Y làm ngơ anh ta, cô thấy, đối phương đang vô cớ gây sự, cố ý đến để gây phiền phức cho cô, Cố Họa Y cảm thấy rất đau đầu với việc này, cô nhìn cậu Trương với ánh mắt chán ghét, nói với anh ta: “Xin lỗi, tôi đã có chồng rồi, mong anh đừng quấy rối tôi nữa.

”
Cậu Trương nghe vậy, sắc mặt trở nên vô cùng gượng gạo, anh ta cũng nghe ra được, rõ ràng đối phương đang từ chối mình, anh ta cảm thấy rất không vui, rốt cuộc là anh ta thua kém ở điểm nào, tại sao đối phương lại từ chối mình.

Một lúc lâu sau anh ta cũng không thể hiểu ra được, lạnh lùng nhìn Lý Phàm.

.

Chương 1105

“Cậu có tài có đức gì mà có thể ở bên một người đẹp như vậy.

” Cậu Trương nhíu mày nhìn Lý Phàm, trong lòng vô cùng không thoải mái.

Anh ta không thể hiểu rõ Cố Họa Y nhìn trúng Lý Phàm ở điểm nào, nếu đổi lại là anh ta, chắc chắn anh ta sẽ không thèm đặt Lý Phàm vào mắt, nhưng kiểu người như Lý Phàm sao lại được Cố Họa Y yêu thích nhỉ.

Việc này khiến anh ta không thể hiểu nổi, làm anh ta đau đầu không thôi.

Lý Phàm nghe thấy lời cậu Trương nói, cảm xúc cũng không quá dao động, anh cũng biết cậu Trương muốn nói gì, lúc này anh cũng không phản bác, chỉ cười không nói.

Cậu Trương thấy nụ cười của Lý Phàm, trong lòng vô cùng khó chịu, anh ta cho rằng Lý Phàm đang chế giễu mình, bèn không khỏi nổi giận, đối phương lấy đâu ra lá gan lớn vậy mà dám chế giễu anh ta.

“Nhóc con, cậu có ý gì, đang chế giễu tôi sao, nhìn có vẻ là cậu xem thường tôi?” Cậu Trương bực bội nói.

Lý Phàm xua tay: “Tôi không nói như vậy, là anh nghĩ như vậy thôi, không liên quan gì đến tôi hết.

”
Cậu Trương giận dữ nhìn đối phương, tên đội trưởng kia rất biết quan sát tình hình, thấy cậu Trương giận, anh ta biết cơ hội thể hiện của mình đã đến rồi, bèn nói với cậu Trương: “Cậu Trương,

cậu đừng nổi giận, tên này cứ giao cho tôi, tôi sẽ cho cậu ta biết sự lợi hại của tôi.

”
Lúc này cậu Trương mới hài lòng gật đầu, bảo đối phương dạy dỗ Lý Phàm.

Tên đội trưởng kia đi về phía Lý Phàm, chuẩn bị tát Lý Phàm một cái.

Dù sao anh ta cũng là đội trưởng ở đây, anh ta có làm gì Lý Phàm cũng không dám chống lại anh ta, lúc tay anh ta vung qua đó, Lý Phàm giơ tay lên cản lại.

Lúc này, tên đội trưởng kia ngơ ra, anh ta không ngờ Lý Phàm lại dám cản mình, sắc mặt anh ta trở nên khó coi, anh ta chợt nghĩ đến một tội danh, bèn trách mắng Lý Phàm: “Cậu dám tấn công người của cục cảnh sát?”
Tên đội trưởng vừa dứt lời, cậu Trương nghe vậy liền thấy vô cùng thoải mái, cái anh ta muốn chính là kết quả như vậy, lời này nói quá đúng, anh ta như đã nhìn thấy dáng vẻ kêu oan của Lý Phàm.

Tên đội trưởng kia cho rằng như vậy đã có thể dọa được Lý Phàm, liền ra tay với Lý Phàm.

Lý Phàm nhíu mày, anh không đánh trả đã là không tệ rồi, đối phương còn muốn tiếp tục ra tay, đang ép anh phải đánh trả lại hay sao? Lý Phàm đương nhiên không thể chấp nhận được, anh vung tay đấm một cái lên mũi tên đội trưởng.

Mũi của tên đội trưởng lập tức chảy máu, anh ta mắt chữ A miệng chữ O nhìn Lý Phàm, không dám tin đối phương lại dám ra tay, mấy tên cấp dưới của anh ta vội đưa khăn giấy qua.

Sắc mặt tên đội trưởng tối sầm xuống, nếu anh ta không giải quyết đối phương, đối phương sẽ không thể nào biết được sự lợi hại của anh ta, trước kia anh ta từng lăn lộn trong giang hồ, tuy đã cải chính nhưng trong xương máu ít nhiều vẫn còn chút tính khí đó.

Anh ta nổi giận, không ai có thể ngăn cản nội, anh ta bực bội nhìn đám cấp dưới nói: “Mấy người còn làm gì đó, ra tay đi.

”

Đám đàn em hiểu rõ ý của đội trưởng, bọn họ lập tức siết chặt tay thành nắm đấm phát ra tiếng rắc rắc nhìn Lý Phàm, nở nụ cười khinh thường, chỉ là một tên loi choi, bọn họ hoàn toàn không đặt trong mắt.

Trong mắt bọn họ, Lý Phàm cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, bọn họ hoàn toàn không đặt vào mắt.

Bọn họ không chút do dự ra tay với Lý Phàm, bao vây anh lại.

.

Chương 1106

Cậu Trương thấy vậy liền thấy vui trong lòng, cái anh ta muốn chính là kết quả như vậy, anh ta như nhìn thấy cảnh tượng Lý Phàm bị đánh chết đi sống lại, nghĩ đến cảnh tượng đó, anh ta không khỏi mừng thầm.

Cậu Trương thấy rất khinh thường, anh ta cho rằng Lý Phàm chết chắc rồi, dám chống đối lại anh ta, không phải tự chuốc lấy khổ rồi sao?
“Nhóc con, đây là cậu tự chuốc lấy, nếu đã vậy thì đừng trách tôi.

” Cậu Trương cười khẩy.

Tuy anh ta có chỗ dựa, nhưng cũng không dám vô duyên vô cớ thật sự quá đáng với tên đội trưởng kia, anh ta biết rõ công phu đám đàn em tên đội trưởng, anh ta cho rằng lần này Lý Phàm chết chắc rồi.

Tất cả mọi người ở hiện trường được một phen hò hét, cho rằng Lý Phàm đã quá kích động, nếu Lý Phàm bình tĩnh hơn một chút cũng không đến mức rơi vào cục diện này, bọn họ lắc lắc đầu, không muốn phí lời với Lý Phàm.

Đại đa số bọn họ đều nhìn Lý Phàm với ánh mắt đồng tình.

Nhưng Cố Họa Y rất có niềm tin vào Lý Phàm, cô biết sự lợi hại của Lý Phàm, mấy chục người cũng không thể làm gì anh chứ đừng nói đến mấy người này.

Chẳng mấy chốc, những người ra tay với Lý Phàm đều lần lượt ngã xuống đất, gần như không có sức phản công.

Mọi người xung quanh thấy vậy thì đều ngơ ra, chuyện này là như

thế nào, kết cục này hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Không ngờ Lý Phàm lại không bị làm sao, còn đám người kia lại bị đánh đến không có sức phản kháng?
Tên đội trưởng kia dụi dụi mắt, nghi ngờ mình đã nhìn nhầm, kết quả này vượt xa suy nghĩ của anh ta, anh ta cảm thấy không thể nào mà tin nổi, cũng lố quá rồi đó, đám cấp dưới của anh ta cộng lại cũng không phải đối thủ của Lý Phàm sao.

Anh ta cảm thấy rất đau đầu với kết quả này.

Anh ta lạnh lùng nhìn Lý Phàm, như là muốn ăn tươi nuốt sống Lý Phàm.

“Cậu dám ra tay với người của tôi?” Tên đội trưởng lạnh lùng nói.

Lý Phàm nhàn nhạt nói: “Sao nào, tôi không những ra tay với người của anh mà còn ra tay với anh nữa đấy.

”
Tên đội trưởng kia nghe thấy vậy thì liền rùng mình, anh ta nhất thời không dám nói gì nữa, anh ta sợ Lý Phàm lại cho anh ta thêm một quyền.

Dù sao một quyền vừa nãy khiến mũi anh ta đến bây giờ vẫn còn đau, anh ta bắt đầu cảm thấy ám ảnh với Lý Phàm.

Lý Phàm không để ý đến tên đội trưởng, trong mắt anh, tên đội trưởng kia tự mình chuốc lấy khổ mà thôi, nên anh lựa chọn làm ngơ.

Tên đội trưởng cảm thấy vô cùng không thoải mái trong lòng, anh ta cho rằng Lý Phàm quá huênh hoang, không hề coi trọng anh ta chút nào.

Tên đội trưởng chuẩn bị gọi thêm người để xử lí Lý Phàm, nhưng ngay sau đó, anh ta nhìn thấy một người rồi liền ngơ ra.

Hoá ra người đến chính là Vương Băng, lần này Vương Băng đưa hơn mười người của cục cảnh sát đến.

Lúc tên đội trưởng kia nhìn thấy Vương Băng thì liền thấy chột dạ, anh ta biết Vương Băng là người như thế nào, đối phương là đối thần lạnh lùng, làm việc vẫn luôn công bằng.

Lỡ như chuyện ngày hôm nay truyền đến tai Vương Băng, vị trí của anh ta e là không giữ nổi nữa.

Vương Băng vừa nhìn đã thấy Lý Phàm, cô ta cất bước nhanh hơn.

.

Chương 1107

Sắc mặt tên đội trưởng thay đổi, anh ta lau mồ hôi lạnh, lúc này mới chạy đến trước mặt Vương Băng, định chào hỏi làm di dời sự chú ý của cô ta: “Đội trưởng Vương, sao cô lại tới rồi, chuyện bên này để tôi giải quyết là được, tôi nghe nói ở ngã tư có một vụ án, hay là đội trưởng Vương qua đó thay tôi đi.

”
Vương Băng rất thông minh, nào lại không hiểu rõ suy nghĩ của tên đội trưởng kia, cô nghe vậy thì nhìn đối phương như nhìn một kẻ ngu ngốc.

“Nếu phải đi giải quyết, anh đi là được.

” Sắc mặt Vương Băng lạnh lùng, trực tiếp làm ngơ đối phương, đi về phía Lý Phàm.

Lý Phàm thấy Vương Băng thì nở nụ cười vui mừng, đối phương cuối cùng cũng tới rồi, nếu không, chuyện này chắc sẽ còn loạn hơn.

Đến lúc này tên đội trưởng kia vẫn đứng về phía cậu Trương, kể lại chuyện này một lượt nhưng vẫn cố ý bôi đen Lý Phàm.

Vương Băng nghe thấy vậy, đương nhiên không tin, cô ta lạnh nhạt nói: “Người này tôi có biết.

”
Tên đội trưởng nhất thời không nghe hiểu ý của Vương Băng, anh ta cho rằng cái “biết” mà Vương Băng nói là cô ta có thù với Lý Phàm, anh ta vô thức nói: “Đội trưởng Vương, hóa ra cô biết à, tên này rõ ràng phạm tội quen tay rồi, cô yên tâm, để tôi giải quyết.

”
“Anh ấy là bạn của tôi, tôi tin anh ấy không làm ra chuyện như vậy.

” Vương Băng chậm rãi nói.

Vương Băng vừa dứt lời, tên đội trưởng kia lập tức á khẩu, lúc này tên đội trưởng ngơ ngác không nói thành lời, đối với anh ta, đây là một tin tức vô cùng xấu.

Vậy mà Vương Băng lại quen Lý Phàm, chuyện này cũng trùng hợp quá rồi đó, tên đội trưởng kia lau mồ hôi lạnh, trong lòng có dự cảm không tốt, Vương Băng đến đúng lúc như vậy, không phải là vì tên này đó chứ?
Nếu là như vậy thì thật không hay rồi.

“Đội trưởng Vương, cô không đùa với tôi đó chứ, tên này là một người bình thường, cô là đội trưởng có danh tiếng ở Hán Thành chúng ta, cậu ta có tư cách gì mà quen biết cô chứ.

” Lúc này tên đội trưởng kia vẫn không quên nịnh hót Vương Băng.

Vương Băng không thích vậy, lập tức cho người trích camera, nói: “Camera ghi hình đã được trích ra, không liên quan gì đến anh ấy.

”
Tên đội trưởng hóa đá tại chỗ, anh ta nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Vương Băng mới biết đối phương không hề đùa giỡn mà làm thật.

Đám người hóng chuyện xung quanh lúc mới bắt đầu còn chỉ trích hai vợ chồng Lý Phàm và Cố Họa Y lừa gạt, nhưng sau khi xem đoạn băng ghi hình, bọn họ đều im lặng, trong lòng thấy áy náy không thôi, không ngờ bọn họ lại vu oan cho đối phương.

Vương Băng lạnh nhạt nói: “Bây giờ băng ghi hình đã được trích ra, sự thật chứng minh, chuyện này không liên quan gì đến anh ấy, nếu muốn bồi thường thì cũng phải là tên Trương-gì-đó bồi thường.

”

Cậu Trương mấp máy khóe môi, Trương-gì-đó đương nhiên là đang chỉ anh ta, tình huống này là như thế nào đây, người đẹp duy nhất trong cục cảnh sát của Hán Thành lại đứng về phía Lý Phàm.

Anh ta có một dự cảm không tốt, chẳng lẽ lai lịch của tên này lại thật sự lớn đến vậy? Nếu là vậy thì phiền phức to rồi.

Tên đội trưởng kia cũng biết mình xong đời rồi, lúc này cũng rất biết xem xét tình hình, không đứng về phía cậu Trương, mà nói với Vương Băng: “Đội trưởng Vương, vẫn là cô nhìn xa trông rộng, nếu đã tìm ra chứng cứ, vậy thì tôi đúng thật là ngu ngốc quá, không ngờ lại không chú ý đến, đây đều là lỗi của tôi, tôi nhất thời sai sót.

”

Mọi người nghe vậy thì đều cảm thấy khinh bỉ tên đội trưởng đó, nếu tên này mà ở cổ đại thì chắc chắn là gian tế, lật mặt cũng nhanh quá rồi đó.

.

Chương 1108

Cậu Trương ngạc nhiên vô cùng, anh ấy không ngờ tên đội trưởng kia lại phản bội mình, cũng không thèm nói giúp mình lời nào.

Anh ấy hụt hẫng trong lòng, với tình hình này, có nói gì đi nữa cũng vô ích.

Tên đội trưởng kia thì nghĩ thầm mình xong đời rồi, xem ra Vương Băng nhất định đã hiểu rõ chân tướng trong đó, bây giờ anh ta vô cùng hối hận, nếu sớm biết sẽ thành ra thế này thì anh ta đã không giúp cậu Trương, trực tiếp xin nghỉ phép luôn.

Ai mà ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như thế này chứ.

Lý Phàm liếc nhìn Vương Băng với ánh mắt cảm kích, nếu không phải đối phương giúp anh làm sáng tỏ chân tướng, thì đã thật sự để cho cậu Trương đó hời to rồi.

Vương Băng tức giận liếc nhìn tên đội trưởng, thản nhiên nói: “Tôi đã biết chuyện hôm nay rồi, anh không những che giấu mọi chuyện mà còn đổi trắng thay đen, anh không cần tiếp tục công việc này nữa.

”
Khoé miệng tên đội trưởng co rút, đây đúng là tin sét đánh dành cho anh ta mà, có chết anh ta cũng không ngờ mình sẽ rơi vào kết cục này, bây giờ có hối hận cỡ nào đi nữa thì cũng vô dụng.

Vương Băng trực tiếp sai người đưa đối phương đi để đối phương nhận ra sai lầm của mình.

Còn cậu Trương lúc này thì ngơ ngác, kẻ chống lưng duy nhất của anh ấy là tên đội trưởng kia đã rớt đài rồi, nên anh ta cũng bắt đầu

hoảng loạn.

Nhưng cậu Trương cũng là kẻ thức thời, anh ấy biết bây giờ chỉ có thể thí tốt giữ xe nên nói với Vương Băng: “Chị Vương, nếu chị đã nói là em sai thì em nhận là em sai, em đồng ý bồi thường.

”
Vương Băng thấy đối phương lúc này mới nói vuốt đuôi như vậy thì chán ghét vô cùng.

Lúc này, người của công ty bảo hiểm tới báo giá, tùy theo tình hình mà yêu cầu cậu Trương bồi thường một khoản tiền.

Cậu Trương bồi thường xong mới thất thểu rời đi, cuối cùng anh ấy cũng biết mình đã động vào ổ kiến lửa rồi.

Nhưng anh ấy vẫn nuốt được cục tức này vì anh ấy chắc chắn rằng Lý Phàm quen biết Vương Băng, ngoại trừ cô ta ra thì chẳng quen biết tai to mặt lớn nào khác, nghĩ đến đây, cậu Trương lại càng không buông tha cho Cố Hoạ Y.

Anh ấy quyết định về đến nhà sẽ kể hết mọi chuyện cho anh trai mình nghe.

Lý Phàm thấy Vương Băng xử lý mọi chuyện nhanh chóng, gọn gàng thì không khỏi cảm thán, năng lực làm việc này đúng là quá nhanh quá nguy hiểm.

Có điều anh vẫn phải cảm ơn Vương Băng một tiếng vì chuyện này.

“Tôi lại nợ cô một ân tình rồi, hôm khác sẽ mời cô ăn một bữa.

” Lý Phàm vừa dứt lời, Cố Hoạ Y liền nhéo anh một cái.

Lý Phàm ui cha một tiếng vì đau, Cố Hoạ Y nói nhỏ vào tai anh: “Không được, anh không được ăn cơm cùng người phụ nữ khác.

”

Lý Phàm thực sự quên mất Cố Hoạ Y sẽ ghen nên nhịn không được mà than: “Nhưng không làm vậy thì không được lịch sự cho lắm.

”

“Anh cứ yên tâm đi, em sẽ cảm ơn chị ấy thay anh.

” Cố Hoạ Y nói.

Lý Phàm nghe xong mới không nói gì nữa.

Vương Băng thấy quan hệ của Lý Phàm cùng Cố Hoạ Y ngọt ngào như vậy thì rất hâm mộ, nói thật, cô ấy thực sự rất thích Lý Phàm, dù từ sau khi gặp bạn gái của Lý Phàm, cô ấy đã từ bỏ suy nghĩ đó nhưng chung quy mà nói thì vẫn cảm thấy tiếc hùi hụi.

Cố Hoạ Y cười nói: “Hôm nay chị có thời gian không, chúng ta đi ăn cơm nhé, em muốn kết bạn cùng chị.

”
Vương Băng nghe xong thì gật đầu đồng ý với lời mời của Cố Hoạ Y.

.

Chương 1109

Lý Phàm thấy quan hệ giữa Vương Băng và Cố Hoạ Y hoà hợp như vậy thì cũng không nói gì nữa, nhưng anh vẫn cứ có cảm giác, hai người họ mà đi ăn cơm chung thì nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Tuy nhiên anh đã nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó, có Vương Băng đi cùng thì Cố Hoạ Y có thể xảy ra chuyện gì được chứ.

Nghĩ vậy khiến Lý Phàm yên tâm hơn.

Lý Phàm tranh thủ lúc này đi đến biệt thự của Sở Trung Thiên, mục đích chính của anh là bảo vệ Sở Trung Thiên cùng Sở Linh, bây giờ chuyện ngoài ý muốn đã được giải quyết nên anh không cần phải ở lại đây nữa.

Lúc này, Sở Trung Thiên cùng Sở Linh thấy Lý Phàm về thì vô cùng vui vẻ.

Nhất là Sở Trung Thiên, từ khi Lý Phàm rời đi, ông ta luôn lo sợ sợ Lý Phàm về trễ, lỡ nước Anh Đào lại phái sát thủ đến sẽ phiền toái.

Cho nên Sở Trung Thiên không ngừng suy nghĩ về kết quả đó.

Bây giờ thấy Lý Phàm về, ông ta đã yên tâm rồi, ông ta tin có Lý Phàm ở đây sẽ không có vấn đề gì đáng ngại.

Lý Phàm hiển nhiên cũng hiểu được Sở Trung Thiên và Sở Linh đang lo lắng điều gì nên anh cũng không đi quá lâu.

Lý Phàm lúc này mới thản nhiên nói với Sở Trung Thiên “Được rồi, bây giờ là lúc phải bình tĩnh, đừng suy nghĩ nhiều quá làm gì…” Mọi người nghe xong cũng không phủ nhận, họ đều không ngờ

mọi chuyện lại đi đến kết cục như vậy và điều đó khiến họ chưa thể hiểu ngay trong phút chốc.

Cậu Trương từ sau khi trở về, đã luôn nghĩ đến chuyện phải báo thù, anh ta quyết định kể lại hết mọi chuyện cho anh trai mình nghe.

Anh trai của cậu Trương nghe xong thì trong tiềm thức của anh ta đã bắt đầu bênh vực em trai mình rồi, anh ta không ngờ em trai của mình lại gặp phải chuyện như vậy nên anh ta rất ngạc nhiên.

“Cái gì, lại có kẻ dám ức hiếp em à, rốt cuộc là kẻ nào, em yên tâm đi, cứ nói cho anh biết, anh sẽ giúp em báo thù.

” Anh trai cậu Trương vỗ ngực, cam đoan.

Cậu Trương nghe xong, lập tức mồm năm miệng mười tố cáo: “Là Lý Phàm, đều tại cái tên Lý Phàm đó đến phá rối.

”
Trước đó, anh ta đã điều tra lai lịch của Lý Phàm cùng những tin tức liên quan nên liền nói rõ ràng chi tiết cho anh trai của mình biết.

Anh trai cậu Trương nghe xong thì lẩm bẩm: “Sao anh cứ thấy cái tên này quen quen, hình như đã từng nghe qua ở đâu rồi.

”
Cậu Trương cũng bĩu môi nói: “Anh, anh không cần đoán già đoán non nữa đâu, tên đó chỉ là một người bình thường, chẳng có gì lợi hại cả.

”
Anh trai cậu Trương chợt nhớ ra gì đó liền nói với anh ta: “Em trai, anh biết cái người mà em nói là ai rồi, anh ta là bạn của Sở Trung Thiên.

”

Cậu Trương nghe xong thì trợn tròn mắt, không thể tin được, anh ta cũng không ngờ Lý Phàm lại có quan hệ với Sở Trung Thiên, nếu không phải chính tai nghe được, thì anh ta cũng không dám tin những gì mình nghe thấy là thật, có khi anh ta còn nghi ngờ liệu đối phương có đang lừa mình không nữa.

“Anh, anh không gạt em đấy chứ.

” Cậu Trương nhịn không được dò hỏi.

Anh trai cậu Trương lúc này mới nói: “Anh lừa em làm gì, anh đâu có bị ấm đầu đâu, người đó đúng thật là bạn của Sở Trung Thiên, anh cũng từng gặp qua rồi.

”
Cậu Trương nghe nói thế thì ngạc nhiên vô cùng, có đánh chết anh ta cũng không dám tin anh trai mình lại biết Lý Phàm.

Nhưng điều bất ngờ nhất vẫn là mối quan hệ của Lý Phàm lại rộng như vậy, đây là chuyện khiến anh ta không cách nào hiểu được.

Chương 1110

Cậu Trương nghe xong thì ngồi phệt xuống đất, kết quả này với anh ta mà nói là quá đau đầu, không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy, nếu không phải mắt thấy tai nghe thì anh ta không dám tin đó là lời nói thật.

Cậu Trương buồn bực nghĩ, chuyện quái quỷ gì thế này, sao kết quả lại khác một trời một vực với tưởng tượng của anh ta chứ.

Anh ta vẫn tưởng Lý Phàm chỉ là một kẻ bình thường, vậy mà không ngờ đối phương lại có năng lực như vậy, nếu anh trai không nói cho anh ta biết thì anh ta đã ngu ngốc đi tìm Lý Phàm để gây chuyện rồi.

Chỉ sợ đến lúc đó, có thêm vài cái mạng cũng không đủ chết nữa.

Anh trai cậu Trương tức giận liếc đối phương, anh ấy thực sự rất chán đối phương, lúc này rồi mà thằng em trai của mình vẫn còn khờ dại như vậy, anh ấy không hiểu nổi em trai mình lấy đâu ra dũng khí nữa.

Cậu Trương biết mình suýt chút nữa là gặp rắc rối rồi, anh ta muốn mua một vài thứ để tặng Lý Phàm, anh ta lo lắng nhất lúc này là Lý Phàm sẽ không bỏ qua cho mình.

Cậu Trương nói: “Anh, em biết rồi, em sẽ không gây chuyện nữa đâu, em sẽ đi xin lỗi anh ta.”
Anh trai cậu Trương nghe xong thì rất hài lòng với sự giác ngộ của em trai mình, đồng thời nói: “Đừng quên nịnh bợ anh Lý vài câu đấy, phải nịnh bợ cho đàng hoàng vào và cũng đừng quên nhắc tới anh.”
Cậu Trương gật đầu rồi cũng không nói gì thêm.

Lúc này Lý Phàm đang đi trên đường, anh vừa đi ngang qua một cửa hàng trang sức và nhìn thấy một món trang sức trong cửa hàng nên bất giác ngừng lại, mua cái này tặng cho Cố Hoạ Y cũng không tồi.

Lý Phàm nghĩ Cố Hoạ Y mấy ngày này vẫn luôn đợi mình nên trong lòng có chút áy náy, anh muốn làm gì đó để bù đắp cho Cố Hoạ Y.

Nghĩ vậy, Lý Phàm liền bước vào cửa hàng trang sức.

Khi các nhân viên trong cửa hàng trang sức nhìn thấy Lý Phàm thì đều tỏ vẻ khinh thường, ai nấy đều không ưa gì Lý Phàm.

Lý Phàm nhận ra điều này không cũng không nghĩ gì, vì anh sớm đã biết được sẽ có màn này diễn ra.

Một cô nhân viên trong số họ đi tới mỉm cười nói với Lý Phàm:
“Anh ơi, không phải là anh đi nhầm chỗ đấy chứ?”
“Tôi không đi nhầm?” Lý Phàm ngẩn người, trong lúc nhất thời anh chưa hiểu được ý tứ trong câu hỏi của cô ta.”
Lúc này, nhân viên bán hàng mới lên tiếng: “Chỗ chúng tôi là cửa hàng trang sức nổi tiếng ở Hán Thành, những thứ được bán ở đây đều có giá khởi điểm từ 300.000.000.”
Cô nhân viên này hiển nhiên là đang khinh thường Lý Phàm, sau khi quan sát cách ăn mặc của Lý Phàm cô ta đã ấn định rằng Lý Phàm vô tình vào nhầm chỗ chứ không tin anh là kẻ có tiền.

Lý Phàm nghe đến đó cũng đại khái hiểu được ý tứ trong lời nói của cô nhân viên, tuy người ta coi thường mình nhưng anh vẫn không lấy làm bận lòng mà chỉ hỏi: “Tôi vào xem thôi cũng không được sao?”
Cô nhân viên bán hàng bĩu môi, cô ta đã nói rõ ràng vậy rồi mà không ngờ Lý Phàm lại không thức thời mà rời đi nên cô ta chán chả thèm nói nữa, dù gì trong cửa hàng cũng không có quy định đuổi khách.

“Vậy thì không được sờ linh tinh, chỉ được nhìn thôi.” Cô nhân

viên bán hàng nói tiếp: “Chỉ được nhìn trong năm phút thôi, hết năm phút phải đi khỏi đây.”
Lý Phàm nghe xong thì hết biết nói gì, chẳng phải chỉ là một cửa hàng bình thường thôi sao, có gì đặc biệt hơn người đâu chứ, nhưng anh cũng lười chửi, cô nhân viên này đúng là mồm mép tép nhảy.

Lý Phàm nhìn một vòng xong thì chú ý vào một chiếc nhẫn kim cương, anh suy nghĩ một hồi, hình như sau khi kết hôn, anh chưa bao giờ tặng cho Cố Hoạ Y chiếc nhẫn kim cương nào giống vậy.

Lúc đó anh đã mượn nhẫn, dù mọi chuyện đều suôn sẻ nhưng tình hình khi ấy rất là xấu hổ, Lý Phàm vẫn luôn ôm ấp hy vọng sẽ bồi thường cho Cố Hoạ Y một hôn lễ hoàn mỹ..

Chương 1111

Lý Phàm xem qua giá của chiếc nhẫn kim cương, trên đó không có con số chính xác, hơn nữa viên kim cương trên chiếc nhẫn to bằng quả trứng chim bồ câu.

Thêm vào đó đây là cửa hàng chính hãng nên tặng nó cho Cố Hoạ Y cũng không mất giá.

“Nhẫn kim cương này bao nhiêu tiền?” Lý Phàm tò mò nói.

Cô nhân viên đứng quầy nghe xong liền nghĩ sắp bán được hàng rồi đây nhưng khi khi ngẩng đầu lên thấy Lý Phàm, cô ta liền tỏ vẻ khinh ra mặt, còn tưởng là đại gia ai ngờ là một tên nghèo rớt mồng tơi, ánh mắt của cô ta hiện rõ tia khinh bỉ.

Đương nhiên là Lý Phàm đã nhìn thấy ánh mắt đó của cô ta nhưng anh không thèm để ý.

Cô nhân viên đứng quầy thấy Lý Phàm ăn mặc như vậy liền kết luận đối phương chỉ hỏi giá, dù có muốn mua đi nữa thì cũng không đủ tiền để mua nên cô ta không thèm ngó ngàng gì tới anh, làm như không nghe thấy.

Lý Phàm lại dò hỏi: “Chiếc nhẫn kim cương này bao nhiêu tiền?”
Cô gái đứng quầy vẫn không chịu nói giá cả chính xác mà còn châm chọc: “Anh hỏi cái gì mà hỏi, anh có mua nổi không mà hỏi?”
Lý Phàm nghe xong, khoé miệng liền giật giật, có phải cô ta lại tới tháng rồi không, sao lại khó chịu như vậy chứ?”
Lý Phàm đã hơi tưng tức rồi: “Tôi muốn mua chiếc nhẫn kim cương này nên mới hỏi giá, thái độ phục vụ của cô đúng là tệ.”
Cô nhân viên đứng quầy liền nói thẳng: “Cái loại như anh mà cũng muốn mua à, anh mua nổi không hả?
Cho anh ngắm là nể mặt anh lắm rồi.”

Lý Phàm cạn lời, không hiểu nổi suy nghĩ của cô nhân viên đứng quầy.

Đúng lúc này, một anh chàng nhà giàu bước vào, cười nhạo: "Không phải tôi nghe lầm đấy chứ, anh muốn mua cái này à, này người anh em, anh cũng to gan quá nhỉ, là thiên vương lão tử cho anh lá gan này à? Đây là chiếc nhẫn quý giá nhất cả cái cửa hàng này, chỉ riêng giá thôi cũng đã đủ để hù chết anh rồi."
Cô nhân viên đứng quầy vừa nhìn thấy: anh chàng nhà giàu thì lập tức cười lấy lòng: "Anh Vương sao lại đến đây, anh muốn mua quà tặng bạn gái sao?"
Cô gái ở quầy chuyển từ thái độ lạnh nhạt với Lý Phàm sang thái độ nhiệt tình chỉ trong cái chớp mắt, chỉ cần nhìn cách ăn mặc của anh ta, cô ta liền biết đối phương giàu có, hơn nữa mỗi lần đến đây, anh ta đều tiêu ít nhất là mấy trăm triệu.

Khách quen như vậy, cô đương nhiên phải nịnh rồi.

Sau một thời gian làm ở đây, cô ta đã luyện được khả năng nghe lời đón ý, thấy đối phương dẫn theo một cô gái, tuy rằng không giống với mười mấy cô gái trước đây anh ta đưa đến nhưng lúc này cô ta vẫn không quên nói hùa theo anh ta.

Người được gọi là anh Vương đó hiển nhiên là một anh chàng nhà giàu, anh chàng nhà giàu nghe xong thì trong lòng vô cùng thoải mái, anh ta nói với cô gái có dáng người quyến rũ mà mình đang ôm: "Nào, em muốn mua gì anh sẽ mua hết cho em."
Theo thang điểm mười thì vẻ ngoài của cô gái được bảy điểm, nếu tính luôn dáng người hấp dẫn thì phải tám điểm.

"Thật vậy sao, cảm ơn anh Vương." Cô gái đó đã nhìn trúng ví tiền của anh ta nên sau khi nghe cậu Vương hùng hồn nói mua cho mình thì cô ta rất là vui vẻ, nũng nịu ậm ừ khiến lòng người ta phải tê dại.

Trong lòng cậu Vương rất hài lòng, đây chính là kết quả mà anh mong muốn.

Người phụ nữ ngắm nghía một lát, cuối cùng chọn sợi dây chuyền kim cương mấy trăm triệu.

.

||||| Truyện đề cử: Vợ Nhỏ Gả Thay Được Sủng Lên Mây |||||
Cậu Vương chẳng hề đau lòng, để cua được đối phương, anh sẵn sàng bỏ ra mấy trăm triệu, nên dứt khoát lấy thẻ ngân hàng ra..

Chương 1112

Cô gái bán hàng và người đẹp được cậu Vương ôm nhìn thấy cảnh tượng này, thì không khỏi sùng bái nói: “Cậu Vương, dáng vẻ rút thẻ ngân hàng của anh rất đẹp trai.”
Lý Phàm nghe vậy thì trong lòng chẳng còn gì để nói, không khỏi nổi da gà khắp người, chuyện quái quỷ gì thế này, gì mà dáng vẻ rút thẻ ngân hàng rất đẹp trai, rõ ràng đang thèm tiền của người ta.

Nhưng Lý Phàm không nói gì, một người vì vóc dáng, một người vì tiền, nên chuyện giao dịch như vậy rất phổ biến.

Cô gái bán hàng nhận lấy bằng hai tay, sau khi quẹt thẻ thành công, thì đóng gói cho cậu Vương.

Giờ cậu Vương vẫn không quên khiêu khích nhìn Lý Phàm, rồi mỉa mai: “Thế nào, anh có hâm mộ bạn gái tôi không?”
Lý Phàm khẽ cười, xem như không nghe thấy.

Đúng lúc này, bỗng có người ôm chầm lấy Lý Phàm.

Lý Phàm ngửi thấy mùi nước hoa xộc vào mũi, thì đã đoán ra được là ai rồi: “Sao em lại tới đây?”
Hóa ra người tới là Trần Hiểu Đồng, Lý Phàm rất bất ngờ trước sự xuất hiện của cô, không khỏi cảm thán thế giới này quá nhỏ.

Trần Hiểu Đồng nở nụ cười tinh nghịch: “Đúng lúc em ra ngoài mua đồ, thì nhìn thấy bóng lưng rất quen thuộc, quả nhiên đúng là anh rồi.”

Lý Phàm không ngờ ánh mắt của cô lại tốt như thế, trong tình huống này mà vẫn có thể nhận ra anh.

Cậu Vương sửng sốt, anh mới tự hào về bạn gái của mình, giờ nhìn thấy người đẹp tinh nghịch cực phẩm như Trần Hiểu Đồng nhào vào lòng Lý Phàm, thì cảm thấy mặt mình đau rát.

Có đánh chết anh cũng không ngờ, mình lại bị vả vào mặt, hơn nữa còn là tên nghèo hèn như Lý Phàm, trong lòng cậu Vương cực kỳ không cam lòng, không biết rốt cuộc mình thua ở chỗ nào, tại sao anh ta lại được người đẹp như vậy nhào vào lòng chứ?
Lý Phàm không quên chế nhạo: “Thật ngại quá, lúc nãy tôi không nghe rõ anh nói gì, anh có thể nói lại lần nữa không?”
Cậu Vương tức giận hừ lạnh, không làm mình bẽ mặt thêm nữa.

Nói thật, trong lòng anh rất ngưỡng mộ Lý Phàm, người đẹp tinh nghịch như vậy, đừng nói là ở Hán Thành, dù ở toàn thế giới này cũng khó mà tìm ra người thứ hai, nhất là đôi tai giống hệt yêu tinh đó, hơn nữa giá trị nhan sắc cũng đạt điểm tối đa.

Anh chợt nhận ra người đẹp mình đang ôm không còn ngon nữa, anh thèm thuồng nhìn Trần Hiểu Đồng đang đứng bên cạnh Lý Phàm, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, sao chuyện tốt như vậy không rơi xuống đầu anh chứ?

Cậu Vương cảm thấy rất nuối tiếc, giờ anh vẫn không biết mình thua ở chỗ nào.

EQ của Trần Hiểu Đồng rất cao, nên cô không hề nói Lý Phàm mua cho mình, mà nói: “Anh Lý Phàm, anh đang mua cho chị Cố đúng không?”
Lý Phàm hơi sửng sốt, cô rất thông minh, có thể đoán ra được điều này.

Trần Hiểu Đồng đáng yêu le lưỡi, cô cũng không ngốc, nên nhìn ra bình thường chỉ có tình nhân mới tới cửa hàng trang sức này, cũng biết rõ Lý Phàm sẽ không mua cho mình, nên rất có khả năng anh đang chọn quà cho Cố Họa Y.

Cậu Vương nghe xong thì loáng thoáng đoán ra mối quan hệ giữa hai người, anh theo bản năng xem Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng là hai anh em, nghĩ đến đây, anh bỗng cảm thấy yên tâm, nói vậy là anh vẫn còn hy vọng..

Chương 1113

Người đẹp bên cạnh cậu Vương thấy anh ta nhìn chằm chằm Trần Hiểu Đồng, thì không khỏi ghen tuông, dù cô lắc tay anh ta thế nào, anh ta cũng không có phản ứng gì.

Lý Phàm ngẩng đầu nhìn cô gái bán hàng, hờ hững nói: “Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy.”
“Cô cứ nói thẳng giá cho anh ta biết đi, để anh từ bỏ hy vọng.”
Cậu Vương đứng bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa.”
Cô gái bán hàng cũng mất kiên nhẫn với câu hỏi của Lý Phàm, nếu anh là giàu có, có lẽ cô sẽ nói cho anh biết, nhưng cô có nhìn thế nào cũng chẳng ra anh là có tiền, cả người anh có thể lấy ra mấy chục triệu là gồng mình lắm rồi.

Cô gái bán hàng tức giận nói: “Nhẫn kim cương này có giá xấp xỉ 300 tỷ.”
Giờ cậu Vương cũng không khỏi hít sâu một hơi, anh biết nhẫn kim cương này là bảo vật của cửa hàng, nên tưởng nó chỉ tầm mấy chục tỷ, ai dè nhẫn kim cương này lại gần 300 tỷ.

Nhưng người bình thường không thể mua nổi mức giá này, dù sao ở Hán Thành cũng không có nhiều tỷ phú.

Dù là cậu Vương thì tài sản ròng cũng chỉ có mấy chục tỷ, dù anh tán gia bại sản cũng không mua nổi nhẫn kim cương này.

Cô gái bán hàng vô thức nhìn về phía Lý Phàm, cô muốn xem Lý Phàm sẽ có thái độ và biểu hiện gì sau khi nghe thấy mức giá này.

Nhưng một giây sau cô đã ngẩn người, nhất thời không hiểu chuyện gì đang diễn ra, vì lúc này Lý Phàm rất bình tĩnh, như chẳng hề có cảm xúc gì.

Lý Phàm cười đáp: “Vậy cô gói lại đi, chiếc nhẫn này được sản xuất ở đâu?”

Cô gái bán hàng hơi sửng sốt, cô nghi ngờ có phải mình đã nghe nhầm rồi không, không ngờ anh lại bảo cô gói lại? Chẳng lẽ anh không nghe rõ hàm ý của cô?
“Anh này, có phải anh không hiểu ý của tôi đúng không, nếu anh không hiểu thì tôi có thể giải thích lần nữa.” Cô gái bán hàng nói tiếp.

Lý Phàm giơ tay lên nói: “Tôi biết rồi, chỉ 300 tỷ thôi mà.”
“Chỉ 300 tỷ?”
Cô gái bán hàng sửng sốt, nghe giọng điệu của Lý Phàm, như thể chẳng để tâm đến chuyện này.

Ngay cả cậu Vương cũng mơ màng, anh không biết Lý Phàm lấy đâu ra can đảm, mà nói ra những lời như thế, anh cho rằng đầu óc Lý Phàm bị úng nước rồi.

“Anh thật sự không hiểu hay giả vơ thế, đây là 300 tỷ, với bộ dạng này của anh có thể lấy ra 300 triệu đã tốt lắm rồi.” Cậu Vương khinh thường nói.

Lý Phàm chẳng hề đáp lại, mà lấy thẻ ngân hàng ra.

Cô gái bán hàng không nhận lấy, ngược lại còn tức giận nói: “Anh này, có phải anh cố ý tới đây quấy rối đúng không, công việc của tôi rất bận rộn, nên không có tâm trạng ầm ĩ với anh.”
Lý Phàm cười đáp: “Tôi không ầm ĩ với cô, mà những gì tôi nói đều là sự thật, chẳng lẽ cô muốn tôi tiếp tục lặp lại câu cô hãy gói nó lại đi?”
Cô gái bán hàng nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt kỳ lạ, không hiểu rốt cuộc anh muốn làm gì.

Cậu Vương bĩu môi nói: “Cô cứ gói lại cho anh ta đi, chắc chắn anh ta đang giả vờ giả vịt thôi, nếu đã như thế, không bằng chúng ta cứ thỏa mãn anh ta.”
Nhưng cậu Vương lại cho rằng Lý Phàm đang giả vờ, không tin anh lại có nhiều tiền như vậy.

Giờ cô gái bán hàng mới nhận lấy thẻ ngân hàng của Lý Phàm, rồi lấy máy pos ra, rất khinh thường quẹt thẻ..

Chương 1114

Cậu Vương như đã nhìn thấy dáng vẻ bẽ mặt của Lý Phàm, nghĩ vậy anh không khỏi mừng thầm, nếu anh ta mất mặt, thì anh sẽ có cơ hội chế giễu anh ta.

Nghĩ đến đây, anh như đã nhìn thấy bộ dạng mất mặt của Lý Phàm, anh khẳng định trong thẻ anh ta không hề có tiền, đến lúc đó để xem anh ta thu dọn tàn cuộc thế nào.

Cô gái bán hàng quẹt thẻ xong thì không hề có gì khác thường, ngược lại còn quẹt thẻ thành công, nên hóa đá tại chỗ, nếu không tận mắt chứng kiến, cô không dám tin đây là sự thật.

Chuyện này là sao, kết quả này khác hẳn với những gì cô nghĩ, nếu không chính mắt nhìn thấy, cô sẽ không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nên rất kinh ngạc.

Cô chẳng thể ngờ rằng, lần này lại quẹt thẻ thành công, nên cả người ngây ngốc.

Giờ cậu Vương và người phụ nữ bên cạnh cũng hóa đá, kết quả này gần như đã nằm ngoài dự đoán của họ.

Lúc nhìn Lý Phàm, người phụ nữ khá xinh đẹp kia không quên ra sức nháy mắt, như muốn quyến rũ anh.

Nhưng Lý Phàm nhìn thấy cảnh tượng này thì phớt lờ ngay, xem như không nhìn thấy gì.

Giờ người phụ nữ khá xinh đẹp kia rất bất ngờ, cô sửng sốt, cực kỳ kinh ngạc về điều này.

Cậu Vương không nhịn được hỏi cô gái bán hàng để xác nhận lại:

“Chuyện này là sao, chẳng lẽ cô thật sự quẹt thẻ thành công à?”

Cô gái bán hàng gật đầu, giờ cô cũng ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời, cô không ngờ Lý Phàm lại giàu như thế.

Vừa nghĩ tới thái độ của mình đối với Lý Phàm ban nãy, cô bỗng cảm thấy hối hận, không ngờ mình suýt chọc phải người có tiền, nghĩ đến đây, cô hận không thể tát mình một cái.

Cô gái bán hàng vừa hoàn hồn, đã lên tiếng xin lỗi Lý Phàm: “Xin lỗi anh, là tôi có mắt không mà thấy núi Thái Sơn, không nhận ra anh là khách VIP, mong anh đừng để bụng.”
Lý Phàm nghe xong thì trợn mắt nói: “Cô nói những lời vô dụng này làm gì?”
Cô gái bán hàng vội gói nhẫn kim cương lại cho Lý Phàm.

Mọi người xung quanh chứng kiến cảnh tượng này đều vô cùng kinh ngạc, ban nãy họ cũng coi thường Lý Phàm, ai dè anh lại nhiều tiền như thế, giờ họ mới biết anh là con nhà giàu có ẩn mình.

Sắc mặt cậu Vương rất lúng túng, vội kéo bạn gái mình rời khỏi đây.

Lý Phàm chẳng hề để tâm, mà phớt lờ ngay, việc anh ta bỏ đi không liên quan gì đến anh, nên anh ta đi hay ở cũng chẳng có gì to tát.

Giờ cậu Vương rất đau đầu, khỏi phải nói trong lòng hối hận đến nhường nào, sớm biết thế này, anh đã không trêu chọc Lý Phàm.

“Em đừng nói chuyện này cho cô ấy biết.” Lý Phàm nhìn Trần Hiểu Đồng nói.

Tạm thời anh chưa muốn cho Cố Họa Y biết chuyện này, nếu để cô biết, chắc chắn cô sẽ trách anh tốn nhiều tiền như vậy, hơn nữa nếu cho cô biết trước, thì chuyện này chẳng còn bất ngờ nữa.

Trần Hiểu Đồng nghe xong thì gật đầu lia lịa, cô cũng hiểu rõ

không được nói chuyện này ra ngoài, nhưng đồng thời, trong lòng cô cũng rất ngưỡng mộ tình yêu này, cô không ngờ người bình thường khô khan như anh lại trở nên lãng mạn như thế.

Lúc Lý Phàm và Trần Hiểu Đồng rời khỏi cửa hàng trang sức, thì có không ít du côn nhìn chằm chằm anh, bọn họ rất chuyên nghiệp, cố ý ngồi xổm gần cửa hàng trang sức nổi tiếng, đợi người mua đồ ra ngoài, sẽ bắt đầu ra tay..

Chương 1115

Bọn họ nhìn thấy Lý Phàm mua đồ ra ngoài, hơn nữa bên cạnh lại không có vệ sĩ, nên không khỏi mừng thầm, đây đúng là cơ hội tốt để xuống tay, chắc chắn sẽ thành công 100%.

Mấy tên đó bắt đầu bao vây Lý Phàm ngay, ai cũng nhìn anh bằng ánh mắt quái gở.

Lý Phàm chú ý đến vẻ mặt của đám người này, trong lòng chẳng hề lo sợ, ngược lại còn hờ hững hỏi: “Các người có chuyện gì không?”
Đám người đó nghe xong thì nhất thời bật cười thành tiếng, tên mặt sẹo ở trong đó hung ác nói: “Ranh con, thức thời thì giao đồ trong tay cậu ra đây, rồi chúng tôi sẽ tha mạng cho cậu, bằng không đừng trách chúng tôi không khách sáo.”

Lý Phàm nghe xong thì bật cười, đám người này thật ngây thơ, giờ còn muốn ra tay với anh, chẳng khác nào tự chuốc lấy khổ.

Lý Phàm rất tự tin về chuyện này, nên nở nụ cười lạnh nhạt: “Các người cứ việc ra tay đi.”
Anh biết đám người này có ý đồ xấu, nếu đã như thế, thì anh không cần phải nói nhảm với họ thêm nữa.

Mấy người đó sầm mặt, không ngờ Lý Phàm lại ngang ngược như thế, chẳng hề sợ hãi bọn họ.

Nhưng bọn họ không lo lắng, Lý Phàm chỉ có một mình thì có thể uy hiếp gì được?
Đúng lúc cậu chủ Trương chạy tới nhìn thấy có người dám đánh Lý Phàm, thì nhất thời mất bình tĩnh, anh tới để tạ tội với anh ấy, nhưng giờ lại thấy có người dám nhắm vào anh ấy, nhưng anh ngẫm lại thì đây đúng là cơ hội tốt.

.

truyện teen hay
Như vậy anh có thể biểu hiện thật tốt trước mặt anh Lý, nghĩ đến đây, anh vội ra lệnh cho người của mình xông lên.

Lý Phàm nhìn thấy lại có một đám khác chạy tới, thì khẽ nhíu mày, sau khi nhìn thấy tên cầm đầu là cậu chủ Trương, thì sửng sốt, chẳng lẽ tên này tới đây để báo thù?
Nhưng vậy cũng tốt, anh sẽ trừng trị luôn một thể.

Cậu chủ Trương lên tiếng: “Anh Lý, tôi tới để giúp anh đây, các cậu đi dạy mấy tên không có mắt này một bài học cho tôi.”
Dứt lời, cậu chủ Trương bỗng phất tay, mấy tên vệ sĩ phía sau bỗng ngăn cản đám du côn kia.

Lý Phàm rất bất ngờ về chuyện cậu chủ Trương bỗng chạy tới giúp đỡ anh, anh tưởng anh ta sẽ không giúp mình, nên rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của anh ta.

“Sao cậu lại tới đây?” Lý Phàm thấy đối phương tới giúp mình, thì không còn vẻ thù địch nữa, mà hờ hững hỏi.

Cậu chủ Trương xoa tay đáp: “Anh Lý, trước đây đều là lỗi của tôi, nên lần này tôi cố ý tới đây để xin lỗi anh, đây là mấy hộp thuốc lá và rượu Mao Đài mà tôi mua cho anh.”
Lý Phàm nhìn thấy quà cáp chất đầy xe anh ta thì nhướng mày, xem ra anh ta đang muốn hối lộ mình.

Lý Phàm cười đáp: “Cái này thì không cần đâu, tôi đã không còn so đo chuyện kia nữa rồi.”
“Anh Lý, nếu anh không nhận thì tôi sẽ cho rằng anh đang giận tôi, hơn nữa chút đồ này chẳng đáng là bao, nếu anh Lý không chê thì đừng nên từ chối.”
Cậu chủ Trương chỉ sợ Lý Phàm không nhận món quà này, nên ra sức khuyên nhủ.

Lý Phàm mỉm cười bất đắc dĩ, giờ mới không từ chối anh ta mà

nói: “Cậu mang hết lên xe tôi đi.”
Cậu chủ Trương nghe xong thì nhất thời mừng thầm, anh cũng nghe ra, Lý Phàm đã tha thứ cho anh, nên trong lòng vô cùng hưng phấn..

Chương 1116

Cậu chủ Trương làm xong mọi chuyện, thì thành thục lấy tấm danh thiếp trong túi ra, không biết vì căng thẳng hay kích động, mà bàn tay cầm danh thiếp bỗng run rẩy, nhất thời không biết nên nói gì.

“Cái đó anh Lý, đây là danh thiếp của tôi, nếu anh cần gì thì cứ việc tới tìm tôi, hơn nữa tôi có một tập đoàn tài vụ, có thể ký hợp đồng với mọi tài vụ, nếu tuyển người từ chỗ của tôi, bảo đảm sẽ không làm chuyện xấu.” Cậu chủ Trương gần như nói liền một mạch.

Anh chỉ sợ một điều, Lý Phàm không kiên nhẫn nghe hết đã rời đi luôn, nếu vậy thì anh sẽ rất lúng túng, nhưng điều làm anh hưng phấn là Lý Phàm không hề rời đi, mà nhận lấy danh thiếp của mình.

Thật ra Lý Phàm chẳng muốn nhận lấy danh thiếp của đối phương, nhưng vế cuối cùng của cậu chủ Trương đã thu hút sự chú ý của anh, mỗi công ty, ngoài cổ đông và chủ tịch chiếm vị trí khá quan trọng, thì bộ phận quan trọng nhất là tài vụ.

Nếu tài vụ xảy ra vấn đề, thì toàn bộ công ty cũng sẽ tiêu tan, nên phải chọn tài vụ trung thành, hơn nữa còn không làm chuyện xấu mới là cách tốt nhất.

Cậu chủ Trương nói tài vụ bên anh ta sẽ không xảy ra vấn đề này, nên Lý Phàm mới có hứng thú với tài vụ bên anh ta.

Lý Phàm xem tấm danh thiếp của cậu chủ Trương, đã biết được tên của anh ta là Trương Lĩnh.

“Được rồi, Trương Lĩnh, tôi sẽ nhận lấy tấm danh thiếp này.” Lý

Phàm hờ hững nói.

Cậu chủ Trương nghe xong thì gật đầu, giờ mới không nói gì nữa.

Lý Phàm chào tạm biệt Trương Lĩnh trước, rồi mới tới Trần Hiểu Đồng.

Lúc chào tạm biệt, Lý Phàm vẫn không quên dặn cô không được nói chuyện này ra ngoài.

Lúc Lý Phàm quay về biệt thự của Sở Trung Thiên, thì ông ta đã ngồi ở bên trong được một lúc.

Sở Trung Thiên nói: “Cậu Lý, đây là thư đe dọa tôi mới nhận được.”
“Trong lá thư có nội dung gì khác không?” Lý Phàm hờ hững hỏi.

Sở Trung Thiên nghe vậy thì lắc đầu ngay: “Không có, trong lá thư chỉ có mấy nội dung rất bình thường.”
Lý Phàm nghe xong thì mỉm cười, chẳng hề để tâm mà xé thẳng lá thư đe dọa đó, nếu đã là mấy thông tin vô dụng, thì giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì.

Sở Trung Thiên thấy thế thì không khỏi bật ngón cái với Lý Phàm, anh thật dũng cảm, nếu đổi thành ông, chắc chắn ông sẽ không có can đảm và lá gan đó, nên chuyện này, ông rất khâm phục Lý Phàm.

Lý Phàm chẳng nói gì, lá thư đe dọa này chỉ là chuyện vặt vãnh, chẳng có gì to tát, hơn nữa cũng không đáng tin, vì chẳng có thông tin nào có ích.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Nếu đã là thứ vô ích thì đừng để trong lòng, cứ phớt lờ nó đi là được.”
Sở Trung Thiên gật đầu.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng xuất hiện một nam thanh niên.

Sở Trung Thiên nhìn thấy nam thanh niên đột ngột xuất hiện này, thì biết đối phương tới với mục đích xấu, nên sợ hết hồn, theo bản năng nhắc nhở Lý Phàm.

Giờ Lý Phàm mới quay đầu nhìn vào mắt nam thanh niên đó, từ ánh mắt của đối phương, anh có thể nhìn ra bên trong đều là sát khí.

Người này còn trẻ như vậy đã có sát khí như thế, quả thật không đơn giản.

Nam thanh niên ngoắc ngón tay khiêu khích Lý Phàm: “Anh ra đây.”
Lý Phàm nghe xong thì mỉm cười, anh ta bảo anh ra ngoài, anh ta cũng hơi to gan đấy, tất nhiên anh sẽ không để tâm đến chuyện này, nên nói với nam thanh niên: “Ha ha, anh vẫn chưa đủ tư cách bảo tôi ra ngoài đâu.”.

Chương 1117

Nam thanh niên cũng không mắc bẫy, mà từ tốn đi tới, đồng thời mặt đất chỗ anh đi cũng xuất hiện vết nứt.

Lý Phàm nhất thời không biết rõ đối phương là cao thủ nội gia hay ngoại gia, nhưng anh đoán, có lẽ anh ta là cao thủ nội ngoại gia.

Sở Trung Thiên vô thức nhìn về phía Lý Phàm, ông biết trong chuyện này, chỉ có anh mới có thể cứu được ông.

Lý Phàm không ngờ Sở Trung Thiên lại nhát gan như thế, nhưng anh cũng hiểu rõ trong lòng ông đang sợ điều gì, nên không nói gì nhiều.

Để khỏi làm hỏng đồ đạc trong nhà Sở Trung Thiên, Lý Phàm vội đi ra ngoài.

Nam thanh niên quan sát Lý Phàm, rồi hờ hững nói: “Anh là Lý Phàm, người đã uy hiếp thủ lĩnh của chúng tôi ở nước Anh Đào.”
“Đây đều là chuyện xưa rồi.” Lý Phàm cười đáp.

Nam thanh niên cười khẩy: “Tôi thật sự không biết anh uy hiếp thủ lĩnh của chúng tôi bằng cách nào, tôi thấy anh giống hệt tên tay trói gà không chặt, chẳng hề có chút sức lực.”
Lý Phàm vừa liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của đối phương: “Anh muốn dùng phép khích tướng để khiêu khích tôi, khiến tôi mất lý trí, rồi anh mới ra tay đúng không?”
Nam thanh niên nghe xong thì nhất thời mất bình tĩnh, có đánh chết anh cũng không ngờ Lý Phàm lại đoán chính xác như vậy, nên rất ngạc nhiên về điều này, nhất thời không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Quả thật anh cái gì cũng biết.” Nam thanh niên bỗng đổi giọng.

Lý Phàm bĩu môi nói: “Tôi đã chứng kiến thủ đoạn như này không ít lần rồi, nên biết cũng là chuyện thường tình.”
Nam thanh niên lạnh lùng nói: “Nếu anh đã biết rồi, tất nhiên tôi sẽ không chừa lại con đường sống cho anh, tiếp chiêu đi.”

Dứt lời, nam thanh niên bỗng lao về phía Lý Phàm, mặc dù anh ta dùng hai tay, nhưng đó chỉ trong mắt người bình thường.

Còn trong mắt Lý Phàm, hai tay anh ta cực kỳ sắc bén như dao, khiến người khác gần như không thể phòng bị.

Lý Phàm lạnh lùng nhìn nam thanh niên, rồi từ tốn nói: “Thực lực cũng mạnh đấy, nhưng dù anh mạnh đến đâu cũng chưa phải là đối thủ của tôi.”
Nam thanh niên rất bất ngờ về điều này, anh không ngờ Lý Phàm lại dễ dàng tránh qua một bên.

Điều này càng tăng thêm sát ý trong lòng anh, anh bắt đầu trở nên nghiêm túc.

“Tốt lắm, anh là đối thủ rất mạnh mẽ, nhưng lúc tôi dốc toàn lực, sẽ không có ai làm đối thủ của tôi.” Nam thanh niên cười thâm trầm.

Lý Phàm làm như không nghe thấy lời nói sắc bén của đối phương.

Nam thanh niên thấy áo Lý Phàm bị mình chém rách vài đường, thì rất vui vẻ, cười ha hả nói: “Ồ, anh chỉ như thế thôi à, tôi còn tưởng anh lợi hại đến cỡ nào.”

Anh tưởng mình đã giành chiến thắng rồi, nên không khỏi đắc ý.

Lý Phàm nhìn anh ta như một tên ngốc, hời hợt nói: “Anh có phần thắng ư, anh kiêu ngạo như thế làm gì, anh đắc ý hơi sớm rồi đấy?”
Sắc mặt nam thanh niên nhất thời ảm đạm, khẳng định Lý Phàm đang giả vờ bình tĩnh, nên lùi về sau một bước, bỗng phóng ám khí về phía Lý Phàm.

Mắt Lý Phàm nhất thời thu nhỏ lại, rồi ôm bụng ngồi thụp xuống.

.

Truyện Hot
Nam thanh niên nhướng mày, trong lòng mừng rỡ, cho rằng chắc chắn Lý Phàm đã trúng chiêu rồi, nên vô cùng phấn khích..

Chương 1118

Nam thanh niên vừa nói vừa từ tốn đi tới bên cạnh Lý Phàm: “Anh không phải là đối thủ của tôi, hễ là người đối đầu với tôi, đều không có kết cục tốt đẹp.”
Anh đã bôi thuốc độc lên trên ám khí rồi, nên kết luận Lý Phàm sẽ không còn sống bao lâu nữa, theo anh biết, trước mắt kẻ thù mạnh nhất là Lý Phàm, chỉ cần giải quyết anh ta thì những người còn lại chẳng thành vấn đề.

Nam thanh niên lạnh mặt đi tới, rồi rút dao găm samurai của mình ra, định đâm nhát cuối cùng vào người Lý Phàm.

Lý Phàm bỗng thừa cơ đấm cơ đấm vào bụng nam thanh niên.

Nam thanh niên nhất thời mất bình tĩnh, nếu không tận mắt chứng kiến, anh không dám tin đây là sự thật, chuyện này đã làm anh rất mơ màng, không thể ngờ rằng chuyện này lại xảy ra.

Sau khi bị trúng một đấm, nam thanh niên bỗng lùi về sau mấy bước, cú đấm này đã làm anh nôn hết cơm đã ăn trong hôm nay ra ngoài, anh nổi giận đùng đùng nhìn Lý Phàm, như muốn giết chết đối phương.

“Không ngờ anh lại giả chết, ám khí đó không hề bắn trúng anh!”
Nam thanh niên rất tức giận, không ngờ ám khí đó lại không bắn trúng Lý Phàm, nếu không tận mắt chứng kiến, anh không dám tin đây là sự thật.

Lý Phàm nghe thấy câu nói của nam thanh niên thì khẽ cười, rồi quơ ám khí trong tay: “Anh đang nói cái này à, tôi chỉ giả vờ mà thôi, ai bảo anh không chịu đề phòng.”
Nam thanh niên biết mình đã bị lừa, thì sắc mặt nhất thời trở nên lạnh lẽo, tên này thật hống hách, hoàn toàn không để anh vào mắt,

chọc anh bùng lửa giận, thề rằng nhất định phải cho Lý Phàm đẹp mặt.

Nam thanh niên bỗng tiến lên một bước: “Đi chết đi!”

Lý Phàm sớm đã nhìn thấy hành động của đối phương rồi, đồng thời cũng đã tìm ra sơ hở của anh ta, anh đấm vào người nam thanh niên rồi nói: “Thực lực của anh vẫn chưa đủ trình độ đâu.”
Nam thanh niên bị đấm trúng, thì hoàn toàn không thể đứng vững, anh giận dữ nhìn Lý Phàm, như muốn giết chết đối phương.

“Anh!” Nam thanh niên cực kỳ nổi nóng.

Lý Phàm bẻ tay nam thanh niên, anh ta nhất thời không thể động đậy được nữa, vẻ mặt cực kỳ đau khổ nói: “Anh cứ giết thẳng tôi đi.”
“Anh rất can đảm, không ngờ lại không sợ chết.” Lý Phàm chế giễu.

.

Đam Mỹ Hài

Nam thanh niên nghe xong thì cảm thấy mình đang bị sỉ nhục.

Tất nhiên Lý Phàm sẽ không trừ khử đối phương, vì anh ta vẫn còn tác dụng, rồi hờ hững nói: “Tôi có thể tha cho anh, nhưng anh phải chuyển đôi lời đến thủ lĩnh của anh.”
Nam thanh niên vốn định tự sát, nhưng sau khi nghe thấy câu nói này của Lý Phàm thì trong lòng bỗng dao động, nói vậy là anh vẫn còn hy vọng sống sót, nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy yên tâm.

Lý Phàm lạnh nhạt nói: “Trước tiên anh đừng kích động, tôi vẫn chưa nói xong mà.”
Nam thanh niên nói: “Rốt cuộc anh muốn nói gì thì cứ việc nói ra đi.”
Lý Phàm thấy đến giờ mà đối phương vẫn còn ngang ngược như thế, thì bất đắc dĩ lắc đầu, tên này thật khó chơi..

Chương 1119

Giờ Lý Phàm mới trịnh trọng nói: “Anh quay về nói với thủ lĩnh các anh rằng, tự lo lấy thân mình đi, nếu anh ta vẫn tiếp tục phái người đến đây, thì tôi không ngại tới thẳng Anh Đào đâu.”
Lúc này nam thanh niên đã ngạc nhiên đến mức không nói nên lời, ít ai dám ăn nói với thủ lĩnh như vậy, nhưng Lý Phàm lại nói ra.

“Được.” Nam thanh niên bị vướng bởi áp lực, cộng thêm việc vì tính mạng, nên đồng ý ngay.

Lý Phàm thấy đối phương đã đồng ý, mới yên tâm hơn nhiều, nếu anh ta không đồng ý, thì anh cũng không còn cách nào khác.

“Được, anh có thể rời khỏi đây rồi.” Lý Phàm buông tay ra nói.

Nam thanh niên không dám tin rằng mình lại rời đi dễ dàng như thế, chẳng lẽ đối phương thật sự tha cho mình?
Nam thanh niên cúi đầu rời đi, trong lòng rất buồn bực, không ngờ kế hoạch của mình lại thất bại nhanh như thế.

Giờ anh chỉ lo một điều, đó là anh phải giải thích ra sao với thủ lĩnh đây, anh đã không dám tưởng tượng tiếp theo phải đối mặt với anh ta thế nào, nếu để anh ta biết chuyện này, chắc chắn sẽ không tha cho anh.

Sở Trung Thiên cũng nhìn thấy rất rõ cảnh tượng ban nãy, từ lúc Lý Phàm giả vờ trúng ám khí, làm ông tưởng anh đã bị thương, đến khi trận đấu kết thúc, ông mới cảm thấy yên lòng.

“Cậu Lý, cũng may có cậu ở đây, bằng không thì phiền to rồi, tên kia thật sự không dễ đối phó.” Sở Trung Thiên cảm thán.

Lý Phàm cười đáp: “Có lẽ khoảng thời gian này bọn họ sẽ không

tới gây sự với ông nữa, nếu ông có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi, tôi có việc nên đi trước."
Sở Trung Thiên vẫn muốn nói gì đó, nhưng chỉ có thể nói hai tiếng cảm ơn, ông rất cảm động khi Lý Phàm đã tới giúp đỡ lúc ông gặp nguy cấp như vậy.

Nếu Lý Phàm đã muốn rời đi, thì ông cũng không tiện ngăn cản, anh muốn đi đâu là quyền của anh, hơn nữa ông cũng ngại khi bảo đối phương tiếp tục ở lại bảo vệ mình.

Lý Phàm vẫn còn chuyện khác cần phải giải quyết, anh muốn tổ chức lại lễ kết hôn cho Cố Họa Y, nên trước đó bận rộn rất nhiều chuyện.

Nam thanh niên được Lý Phàm thả đi đã ngồi máy bay quay về nước Anh Đào.

Từ khi đến nước Anh Đào, mọi hành động cử chỉ của anh đều nằm trong tầm quan sát của thủ lĩnh.

Sau khi nam thanh niên đến văn phòng thủ lĩnh Anh Đào, thì thủ lĩnh luôn nhìn anh ta bằng vẻ mặt lạnh nhạt, rất mong chờ tin tức tốt mà anh ta mang tới cho mình.

"Sao rồi, lần này cậu có mang tới tin tức tốt cho tôi không?"
Thủ lĩnh Anh Đào cười híp mắt hỏi.

Giờ nam thanh niên nhất thời không biết nên nói gì, đối mặt với tình huống này, anh cũng không còn cách nào giải thích với thủ lĩnh.

Chuyện đã đến nước này, anh đành phải thành thật nói ra hết.

Thủ lĩnh Anh Đào nghe xong thì sắc mặt dần trở nên khó coi, còn tưởng đối phương mang tới tin tức tốt cho mình, ai dè anh ta lại làm mình thất vọng.

"Cậu làm tôi rất thất vọng." Thủ lĩnh Anh Đào lạnh mặt nói.

Nam thanh niên khẽ đáp: “Thủ lĩnh, tôi đã cố gắng hết sức rồi, tên đó thật sự rất khó đối phó.”
Thủ lĩnh Anh Đào thở dài: “Bỏ đi, chuyện này cũng không thể trách cậu.”
Sau khi biết Lý Phàm khó chơi như thế, anh nhất thời đánh mất tự tin, anh đã phái hết tinh anh mà mình có đi rồi, nhưng chẳng có động tĩnh gì, chỉ có nam thanh niên này là người duy nhất có thể sống sót trở về.

Thủ lĩnh Anh Đào dẫn hiểu rõ Lý Phàm không phải người dễ đối phó.

Lúc này, nam thanh niên bắt đầu nói lại những lời mà trước đó Lý Phàm đã nói với mình, cho thủ lĩnh Anh Đào biết, chẳng hề thêm bớt câu nào.

Nếu đổi thành bình thường, sau khi nghe thấy có người uy hiếp mình, chắc chắn thủ lĩnh Anh Đào sẽ nổi giận, nhưng giờ anh lại nhẫn nhịn, vì anh biết rõ sự lợi hại của Lý Phàm, nên không còn nổi nóng nữa.

Thủ lĩnh Anh Đào đành phải nuốt cơn giận này ngay, ngoài ra anh cũng không cách nào tốt hơn..

Chương 1120

Giờ Lý Phàm đã sử dụng giao thiệp của Sở Trung Thiên bao trọn Thiên Hải Chi Lữ.

Thiên Hải Chi Lữ là khách sạn duy nhất ở Hán Thành đạt tiêu chuẩn năm sao.

Sở Trung Thiên không biết tại sao Lý Phàm lại làm thế, nhưng ông cũng không hỏi, mà giúp thẳng luôn.

Từ khi Thiên Hải Chi Lữ bị bao trọn, cả Hán Thành bỗng xôn xao.

Mọi người đều đang suy đoán chắc chắn người bao trọn Thiên Hải Chi Lữ là một nhân vật nổi tiếng.

Bọn họ suy đoán một hồi lâu, nhưng không đoán ra là ai, bởi vì tin tức đã bị phong tỏa.

Nhưng điều duy nhất là người Hán Thành có thể đoán ra là, có người bao trọn Thiên Hải Chi Lữ để tổ chức tiệc cưới.

Không ít người cảm thấy hâm mộ vì điều này, tin tức lãng mạn này đã làm nhiều cô chủ nhà giàu ở Hán Thành đều có chung một mục tiêu, đó là sau này nếu bọn họ kết hôn, cũng phải bao trọn Thiên Hải Chi Lữ.

Nhưng giờ bên nhà họ Cố, lại có người bắt đầu nói móc.

Lúc Cố Họa Y tới thăm ông cụ nhà họ Cố, thì mấy thân thích nhà họ Cố cố ý nói chuyện Thiên Hải Chi Lữ ra.

“Mấy người đã nghe thấy gì chưa, có một nhà giàu thần bí bao

trọn Thiên Hải Chi Lữ đấy, hình như định tổ chức hôn lễ."
"Ôi cha, chuyện này phải nói là chấn động cả Hán Thành, gần như ai ai cũng biết rõ."
"Đâu giống như người nào đó, lúc kết hôn còn mượn váy cưới các kiểu, hơn nữa còn làm trò cười khắp Hán Thành."
"…"
Mấy thân thích nhà họ Cố bắt đầu nói móc, rõ ràng đang nhắm vào Cố Họa Y.

Cố Họa Y nghe xong thì bàn tay đang bưng trà khẽ run lên, rồi cố gắng nở nụ cười miễn cưỡng đưa cho ông cụ Cố: "Ông nội, ông uống trà đi."
Kể từ sóng gió lần trước, ông cụ Cố không còn châm chọc Cố Họa Y nữa, ngược lại càng cưng chiều cháu gái ruột của mình, tất nhiên ông cũng nghe ra hàm ý của đám người đó, nên trừng mắt nói: "Có phải mấy người nói mát rất sảng khoái đúng không, nếu vậy thì mấy người cũng đi đi."
Giờ đám thân thích nhà họ Cố đều không dám lên tiếng, bọn họ đều biết ông cụ Cố không vừa ý với họ, nhưng giờ bọn họ đành phải ngậm miệng lại.

Ông cụ Cố thở dài: "Quả thật tiệc rượu lần đó các cháu hơi mất mặt, giờ các cháu cũng có tiền rồi, nên tổ chức lại cũng chẳng có gì to tát."
"Ông nội, đó đã là chuyện của quá khứ rồi." Cố Họa Y khẽ cười đáp.

Thật ra cô cũng muốn tổ chức lại, nhưng lại cảm thấy vừa không có ý nghĩa, vừa không ổn thỏa khi mình tự đề ra.

Đúng lúc này, mấy thân thích nhà họ Cố kia lại tiếp tục nói kháy: "Cháu cũng bảo Lý Phàm tổ chức lại đi?
Hay là thôi đi, giờ danh tiếng đều dồn về Thiên Hải Chi Lữ, nếu tổ chức ở đó, mới đúng là hôn lễ, còn mấy nơi nhỏ khác thì mất giá quá."
Ông cụ Cố lạnh nhạt hỏi: "Có phải mấy người cảm thấy rất hứng thú đúng không?"
Đám thân thích nhà họ Cố liếc nhìn nhau, ai cũng không dám lên tiếng nữa, vì biết ông cụ nổi giận rồi.

Cố Họa Y ngồi chơi một lát, rồi quay về biệt thự, nhưng tâm trí luôn lơ đãng.

Lý Phàm thấy dáng vẻ mất tập trung của Cố Họa Y thì tò mò hỏi: “Sao thế, có ai chọc em giận à, để anh đi đánh người đó.”.

Chương 1121

Cố Họa Y nghe vậy thì nhất thời trợn mắt, hời hợt đáp: “Không ai trêu chọc em cả.”
“Vậy sao em lại có tâm sự, em cứ nói cho anh biết, để anh giải quyết giúp em.” Lý Phàm cười nói.

Cố Họa Y im lặng, nếu cô nói ra, chẳng phải sẽ thể hiện rõ ý đồ à?
Lý Phàm mỉm cười hỏi tiếp: “Em đã nghe chuyện ở Thiên Hải Chi Lữ chưa?”
Cố Họa Y gật đầu.

Lý Phàm cười hỏi: “Hay là chúng ta cũng tổ chức ở Thiên Hải Chi Lữ đi?”

“Tất nhiên là… hay là thôi đi, không cần phải làm thế đâu.” Cố Họa Y ngẫm nghĩ, dáng vẻ hơi lo được lo mất.

Lý Phàm gãi đầu, anh cũng không hiểu rõ Cố Họa Y đang nghĩ gì.

Mà trước đó, anh đã đi tìm Trần Hiểu Đồng.

Trần Hiểu Đồng thấy Lý Phàm tìm mình thì sửng sốt, không hiểu rõ anh đang có ý gì.

“Anh tìm em có chuyện gì không?” Trần Hiểu Đồng tò mò hỏi.

Giờ Lý Phàm mới nói suy nghĩ của mình ra, mục đích của anh rất đơn giản, đó là muốn nhờ Trần Hiểu Đồng giúp anh một chuyện.

Trần Hiểu Đồng nghe xong thì vỗ ngực đảm bảo ngay: “Chuyện này cứ giao cho em, em bảo đảm sẽ không xảy ra vấn đề gì.”
Lý Phàm cười đáp: “Vậy thì tốt.”
Lý Phàm rất yên tâm về năng lực làm việc của Trần Hiểu Đồng, chí ít cô sẽ không gây ra rắc rối gì.

“Anh có việc nên phải ra ngoài một chuyến.” Lý Phàm cười nói.

Cố Họa Y nói: “Vậy anh về sớm nhé!”
Lý Phàm vừa ra ngoài chưa được bao lâu, thì Trần Hiểu Đồng nhận được điện thoại, giờ cô mới tiến hành theo kế hoạch.

“Chị Cố, chúng ta ra ngoài chơi đi.” Trần Hiểu Đồng kéo tay Cố Họa Y, bắt đầu mời mọc.

Cố Họa Y cũng muốn thả lỏng bản thân một chút, nên không từ chối.

Cố Họa Y rất bất ngờ khi thấy Trần Hiểu Đồng chủ động lái xe, bình thường cô ấy luôn ngồi ở ghế phụ, ai ngờ hôm nay lại chủ động ngồi vào ghế lái.

Cố Họa Y ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, tò mò hỏi: “Em định dẫn chị đi đâu thế?”
“Lát nữa chị sẽ biết thôi, nơi đó chơi rất vui.” Trần Hiểu Đồng cười hì hì nói.

Cố Họa Y không hiểu Trần Hiểu Đồng đang nghĩ gì, mà cũng chẳng muốn hỏi nữa, dù gì cũng là nơi chơi rất vui, làm cô không khỏi tò mò.

Giờ Trần Hiểu Đồng đã dừng xe trước Thiên Hải Chi Lữ.

Cố Họa Y chưa từng tới đây, lúc cô nhìn thấy cái tên Thiên Hải Chi Lữ thì sửng sốt, chẳng phải đây là nơi đang gây náo động khắp Hán Thành à?.

Tiên Hiệp Hay
Nhưng cô nghe nói nơi này đã bị phong tỏa rồi, chỉ có người nhận được thư mời mới có thể tiến vào.

“Chúng ta đừng nên vào trong chi, có lẽ đã có người đi tới đây rồi.” Cố Họa Y nói.

Cô không muốn mình bị đuổi ra ngoài, nên mới nói câu này.

Trần Hiểu Đồng cười đáp: “Chị cứ yên tâm, em có vé vào cửa, nên chúng ta có thể vào trong ngắm một tý.”
Cố Họa Y rất bất ngờ khi nhìn thấy Trần Hiểu Đồng lấy đâu hai vé vào cửa, đành phải mơ màng đi vào Thiên Hải Chi Lữ.

Trần Hiểu Đồng nói tên của mình cho bảo vệ, người đó nghe thấy tên của cô, mới cho hai người đi vào.

Hai người vừa bước xuống xe, Trần Hiểu Đồng đã nắm tay Cố Họa Y đi vào trong..

Chương 1122

Đây là lần đầu tiên Cố Họa Y nhìn thấy một nơi tráng lệ như vậy, bình thường Thiên Hải Chi Lữ luôn đông nghẹt, hơn nữa mỗi tháng chỉ mở cửa một lần, dù là đặt trước cũng rất khó.

Mà phần lớn người muốn đặt trước đều thuộc dạng có tiếng.

Cố Họa Y không hiểu tại sao Trần Hiểu Đồng lại muốn dẫn mình đến đây, nhưng cô cũng bị cách trang trí và thiết bị xa hoa ở xung quanh Thiên Hải Chi Lữ thu hút, như thể cô đang bước vào một lâu đài.

Có thể tổ chức hôn lễ ở khách sạn như Thiên Hải Chi Lữ, đã chứng tỏ người đó rất tài giỏi, nên Cố Họa Y rất tò mò không biết người ấy là ai.

“Chúng ta đi tới đây thôi, đừng đi vào trong nữa.”
Cố Họa Y kéo Trần Hiểu Đồng lại nói.

Cô biết Thiên Hải Chi Lữ không phải là nơi người bình thường có thể tiến vào, nên vô thức kéo Trần Hiểu Đồng lại, định bảo cô ấy bình tĩnh lại.

Dù sao cô có thể ngắm nhìn một nơi như vậy cũng tốt lắm rồi.

Hơn nữa cô nghe nói, chỉ có mấy người mới được tiến vào Thiên Hải Chi Lữ.

Trần Hiểu Đồng nghĩ đến chuyện mình đã đồng ý với Lý Phàm, giờ cô đã đến đây rồi, tất nhiên không thể rút lui như vậy, nên tiếp tục kéo Cố Họa Y tiến về phía trước.

Cố Họa Y cũng bó tay với Trần Hiểu Đồng rồi.

Cô không ngờ cô ấy lại cố chấp đến thế, nhưng cô cũng không tiện nói gì thêm, mà cùng Trần Hiểu Đồng đi vào Thiên Hải Chi Lữ ngay.

Lúc bước vào Thiên Hải Chi Lữ, Cố Họa Y đã bị cách bài trí ở bên trong thu hút, nơi này giống hệt một cung điện, thiên đường.

Cô rất tò mò không biết cặp đôi mới ở nơi này là ai, chắc chắn bọn họ sẽ rất lãng mạn.

Giờ Trần Hiểu Đồng mới lặng lẽ gửi tin nhắn cho Lý Phàm.

Lý Phàm nhận được tin nhắn của Trần Hiểu Đồng, thì biết cơ hội để mình biểu diễn đã tới rồi.

Đúng lúc này, ánh đèn bỗng tắt ngúm, phía cuối cung điện xuất hiện một bóng người.

Mới đầu Cố Họa Y còn tưởng là bị cúp điện, nhưng lúc cô nhìn thấy bóng người đó thì càng nhìn càng thấy quen, cảm thấy hơi khó tin, nên vô thức dụi mắt.

Lúc cô nhìn thấy người đi tới, thì không khỏi cảm động đến mức che miệng lại, nếu không tận mắt chứng kiến, cô không dám tin mọi thứ ở trước mắt là thật.

Người tới không phải ai khác, mà chính là Lý Phàm.

Trong lòng Cố Họa Y rất thắc mắc, tại sao Lý Phàm lại xuất hiện ở đây, chuyện này có vẻ không đúng cho lắm, làm cô nhất thời khó hiểu, khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Cố Họa Y đi tới theo bản năng, rồi hỏi Lý Phàm: “Sao lại là anh?”
Lý Phàm cười nói: “Đây là hôn lễ anh cố ý tổ chức vì em, anh muốn bù đắp lại nỗi tiếc nuối năm đó cho em.”
Cố Họa Y nghe xong thì hóa đá tại chỗ, cô không ngờ hôn lễ ở Thiên Hải Chi Lữ lan truyền xôn xao khắp Hán Thành, lại do Lý

Phàm đứng sau tổ chức cho mình.

Nếu không chính tai nghe thấy, cô không dám tin đây là sự thật.

Giờ trong lòng Cố Họa Y rất cảm động, cô không ngờ Lý Phàm lại để tâm đến chuyện này như thế.

Lý Phàm thấy Cố Họa Y đã bị cảm động đến phát khóc, mới bắt đầu nghiêm túc: “Em đừng khóc, ở đây em là người đẹp nhất, lại là nữ chính, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người ta lại tưởng anh bắt nạt em.”.

Chương 1123

Cố Họa Y bật cười, giờ mới nở nụ cười hạnh phúc.

Trần Hiểu Đồng chứng kiến cảnh tượng này thì trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, không ngờ tình cảm giữa anh Lý Phàm và chị Cố Họa Y lại tốt đến thế.

Trong cung điện, ngoài ban nhạc thì gần như chỉ có Lý Phàm, Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng.

Lý Phàm không muốn chuyện này truyền ra ngoài, mà mục đích của anh là chỉ tạo bất ngờ cho một mình Cố Họa Y.

Cố Họa Y cười nói: “Em không ngờ anh lại là người tổ chức ở Thiên Hải Chi Lữ.”
Lý Phàm khẽ cười, rồi lấy nhẫn kim cương mà mình đã mua ra, vừa khéo lúc này có thể phát huy tác dụng, giờ anh mới chính thức quỳ một chân xuống, rồi ngẩng đầu nhìn Cố Họa Y.

Lần này anh không còn hồ đồ và nhu nhược như trước kia nữa, mà ngược lại rất tự tin Trước đây anh không thể nào bảo đảm hạnh phúc cho Cố Họa Y, nhưng giờ anh có thể làm được rồi.

“Cô Cố Họa Y, em có đồng ý gả cho anh không?” Giờ Lý Phàm mới lên tiếng hỏi.

Cố Họa Y bĩu môi nói: “Em chẳng đồng ý đâu.”
Lý Phàm ngạc nhiên, nhưng chẳng mấy chốc anh ta cũng lấy lại tinh thần, anh ta tất nhiên là biết vừa nãy Cố Họa Y cố ý đùa giỡn, nhưng giờ cô cũng trở nên nghiêm túc, gật đầu, chủ động đưa tay ra.

Lúc này Lý Phàm mới đeo nhẫn kim cương vào tay Cố Họa Y.

Rồi anh đi tới chỗ ngồi đàn piano.

Mới đầu Cố Họa Y còn chưa hiểu cho lắm, đến khi Lý Phàm bắt đầu đánh đàn, cô mới nhất thời rung động, chợt nhận ra anh vẫn còn một tuyệt kỹ như vậy, nên rất vui vẻ nhìn Lý Phàm.

Giờ cô cảm thấy mình rất hạnh phúc, như thể mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.

Giờ ban nhạc cũng bắt đầu biểu diễn.

Mà lúc này, có người mua chuộc người của Thiên Hải Chi Lữ, nên trà trộn vào trong xem náo nhiệt.

Nhưng đa số đều là phụ nữ, hơn nữa bọn họ đều quen biết Cố Họa Y.

.

Đam Mỹ Sắc
Lúc bọn họ nhìn thấy Cố Họa Y cũng ở đây, thì nhất thời không thể liên tưởng cô và Thiên Hải Chi Lữ cùng với nhau, ngược lại còn cho rằng Cố Họa Y cũng tới xem náo nhiệt.

“Thế giới này thật nhỏ, không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở đây.” Mấy người đó theo bản năng chào hỏi Cố Họa Y.

Cố Họa Y chỉ mỉm cười đáp lại.

Mấy người phụ nữ đó ngồi xuống, tò mò hỏi: “Chẳng lẽ hôn lễ đã kết thúc rồi ư?”

Cố Họa Y cũng không thích chuyện quá náo nhiệt, nên không hề trả lời câu hỏi của bọn họ, mà giả vờ không biết nói: “Có lẽ đã sớm kết thúc rồi, lúc tôi tới đã thế này rồi.”
Đám người phụ nữ đó nghe xong thì vẻ mặt hơi thất vọng, bọn họ đều không ngờ mình lại bỏ lỡ một vở kịch hay như thế.

Dần dần, bọn họ bắt đầu bị tiếng đàn của Lý Phàm thu hút.

Vì chỉ nhìn thấy bóng lưng, cộng thêm ánh sáng quá mờ ảo, nên bọn họ đều không nhìn ra Lý Phàm, nếu bọn họ biết người đánh đàn là anh, có lẽ họ sẽ ngạc nhiên đến nỗi rơi cằm xuống sàn.

“Tiếng đàn nghe hay quá, chắc chắn đây là tiếng đàn dễ nghe nhất.”
Đám cô chủ đó cũng nhiều lần nghe đánh đàn rồi, nhưng sau khi nghe thấy tiếng đàn êm tai này, hầu như ai cũng động lòng, rất bất ngờ về điều này, nếu không chính tai nghe thấy, bọn họ sẽ không tin chuyện này là thật.

Cố Họa Y nghe thấy những lời nhận xét của đám cô chủ dành cho Lý Phàm, thì trong lòng vô cùng vui vẻ, dù gì anh cũng là chồng cô, nên cô rất nở mày nở mặt khi nghe thấy đám người đó khen chồng mình.

Mọi người có mặt tại đây đều bị tiếng đàn của Lý Phàm thu hút..

Chương 1124

Nhất là ban nhạc bè đệm, bọn họ đều rất cảm thán, bọn họ vốn định cứu vớt Lý Phàm, ai dè anh lại kéo cả hội trường, làm bọn họ vô cùng xấu hổ, giờ bọn họ mới bắt đầu ngoan ngoãn làm nền cho anh.

Sau khi tiếng đàn của Lý Phàm kết thúc, Cố Họa Y, Trần Hiểu Đồng, kể cả đám cô chủ nhà giàu mới hoàn hồn lại.

Đám cô chủ nhà giàu nhìn thấy bóng lưng của Lý Phàm, thì khẳng định đối phương rất đẹp trai, làm bọn họ không nhịn được muốn tới bắt chuyện với anh.

Lý Phàm quay đầu lại nhìn, anh vốn định đứng dậy đi về phía Cố Họa Y, ai dè chỉ trong chốc lát, đã có mười mấy người đi qua đây.

Lý Phàm rất mơ màng, chuyện này khác hẳn so với những gì anh nghĩ, anh gãi đầu, giờ anh cũng rất bất đắc dĩ, nhất thời không biết phải thu dọn tàn cuộc thế nào.

Đúng lúc này, Cố Họa Y lặng lẽ gửi tin nhắn cho Lý Phàm, trong nội dung hiển thị là anh đừng tới đây nữa.

Lý Phàm mỉm cười, vẫn là Cố Họa Y hiểu ý anh.

Nếu anh đi qua đó, có lẽ đám nữ sinh kia sẽ nhanh chóng lan truyền tin đồn này ra khắp Hán Thành.

Dù gì việc anh bao trọn Thiên Hải Chi Lữ đã gây chấn động ở Hán Thành rồi, nên anh không muốn thu hút quá nhiều sự chú ý.

“Được.” Giờ Lý Phàm mới đứng dậy, rời khỏi đây ngay.

Mà lúc này, đám cô chủ nhà giàu kia đều sửng sốt, bọn họ mới tới chưa được bao lâu đã kết thúc rồi.

Ai cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng vẫn có một số cô chủ đã sớm quay video lại, rồi đăng lên mạng, vì chuyện Lý Phàm đánh đàn ở Thiên Hải Chi Lữ đã nhanh chóng trở thành đề tài hot trên mạng, chủ yếu là vì tiếng đàn quá êm tai, nên giờ thêm chút tin hot nữa là có thể ai ai cũng biết.

Nếu Lý Phàm biết mình nổi tiếng trong tích tắc như vậy, chắc chắn trong lòng sẽ mơ màng, chuyện này quá nhanh rồi đó, đã nằm ngoài sự suy đoán của anh.

Nhưng Lý Phàm cũng không để tâm cho lắm.

Cố Họa Y từ tốn đứng dậy, mặc dù không có ai biết, nhưng chỉ cần trong lòng cô biết là được rồi, hơn nữa cô rất mãn nguyện về hôn lễ lần này.

Chí ít Lý Phàm không hề làm cô thất vọng, Cố Họa Y vừa rời đi, mấy cô chủ khác cũng ra ngoài theo.

Đám cô chủ đó bắt đầu dùng đề tài này để mỉa mai Cố Họa Y: “Cô nhìn người ta đi, tổ chức hôn lễ ở một nơi như này, còn tên phế vật nhà cô định khi nào sẽ tổ chức?”
Cố Họa Y nghe xong thì khẽ nhíu mày, trong lòng hơi khó chịu đáp: “Anh ấy đã tổ chức cho tôi rồi.”
Đám cô chủ đó đều sửng sốt, như nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất thế giới, rồi nói với Cố Họa Y: “Họa Y, cô đừng lừa chúng tôi nữa, nếu anh ta đã tổ chức rồi, tại sao tôi lại không hay biết, hơn nữa, nơi đó cũng không phải ở Thiên Hải Chi Lữ, dù sao cũng tổ chức bù, phải chọn như nơi như này mới lấy lại thể diện chứ.”
Cố Họa Y nghe xong thì mỉm cười không nói gì, xem như mình chưa nghe thấy.

Trần Hiểu Đồng ghét nhất là người khác khoa tay múa chân với Lý Phàm, lúc cô nghe thấy đám người phụ nữ này nói anh là kẻ nhu

nhược, thì nhất thời không vui nói: “Có phải các cô ra ngoài chưa súc miệng đúng không, sao miệng lại thối như vậy, anh Lý Phàm của tôi không phải tên phế vật, mà là do ánh mắt của mấy người quá kém, nên mới không nhìn ra.”
Trần Hiểu Đồng vừa dứt lời, đám cô chủ đó đều sửng sốt, nghĩ mãi không ra, không ngờ Trần Hiểu Đồng lại ăn nói với họ như vậy.

Đám cô chủ đều không hiểu rốt cuộc Trần Hiểu Đồng đang có ý gì, nên nói: “Cô đừng trêu chọc tôi, tên Lý Phàm đó có thể có tiền đồ gì chứ?”.

Chương 1125

Trần Hiểu Đồng hờ hững đáp: “Chí ít anh Lý Phàm không có tiền đồ của tôi cũng tốt hơn các cô nhiều.”
Các cô chủ đều mơ màng, nhìn Trần Hiểu Đồng bằng ánh mắt kỳ lạ, lần này bọn họ rối bời rồi, không ngờ Trần Hiểu Đồng lại nói giúp cho Lý Phàm như vậy.

“Bỏ đi, tôi chẳng muốn so đo với cô nữa, dù gì cô cũng chẳng biết.” Mấy cô chủ đó bĩu môi nói.

Trần Hiểu Đồng vốn định nói gì đó, nhưng lại bị Cố Họa Y ngăn cản, rồi lắc đầu nói: “Bỏ đi, em đừng chấp nhặt với họ, bọn họ không hiểu thì thôi.”

Trần Hiểu Đồng nghe xong mới không nói gì nữa, cô cho rằng chị Cố Họa Y quá mềm lòng, nếu đổi thành cô, cô nhất định sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Đám cô chủ kỳ lạ nói: “Với thân phận vô tích sự của Lý Phàm, thì có thể gây ra sóng gió gì chứ?”
Giờ Cố Họa Y cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, điều cô không muốn nghe nhất là có người nói xấu Lý Phàm, nên cô không nhịn nữa mà đi tới, tát vào mặt cô chủ đó.

Cô chủ bị tát ngẩn người, rất tức tối khi Cố Họa Y đã tát mình.

“Cố Họa Y, cô làm vậy là sao, cô dám đánh tôi?” Cô chủ bị tát rất uất ức nhìn Cố Họa Y, cảm thấy Cố Họa Y quá vô duyên vô cớ.

Cố Họa Y nói: “Thật ngại quá, là do cô đáng bị đánh.”
Cô chủ đó nhất thời buồn bực, cô nhớ bình thường cô ấy rất bình tĩnh, sao giờ lại không kiềm chế được tính khí của mình thế?
Lần này cô chủ đó nghĩ mãi không ra, nhưng cô cũng không nghĩ gì nhiều, mà khẳng định Cố Họa Y đang nói đùa với mình.

Cô chủ đó không nuốt trôi cơn giận này, mà muốn cho Cố Họa Y biết rõ sự lợi hại của mình, nên nổi giận đùng đùng nhìn cô ấy, theo bản năng định tát vào mặt cô ấy.

Trần Hiểu Đồng không thể nhìn tiếp được nữa, cô vô thức giữ chặt cánh tay người phụ nữ đó.

Cô chủ đó trợn tròn mắt, không tin rằng Trần Hiểu Đồng lại dám ngăn cản mình, nên hỏi: "Cô đang có ý gì?"
Trần Hiểu Đồng hờ hững đáp: "Nếu cô không đối xử khách sáo với chị Cố Họa Y, thì tôi cũng chẳng cần làm thế với cô."
Nói thật, cô chủ đó ít nhiều gì cũng bị dọa sợ, không ngờ Trần Hiểu Đồng lại nói thế, làm cô ta rất ngạc nhiên, nhất thời chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Cố Họa Y rất cảm động khi thấy Trần Hiểu Đồng ra mặt vì mình như thế, nên nói với cô ta: "Bỏ đi, chuyện này cứ mặc kệ bọn họ, em đừng chấp nhặt với họ nữa."
Trần Hiểu Đồng gật đầu.

Đúng lúc này, Lý Phàm cũng đi xuống, nhìn thấy đám cô chủ đứng đối diện với Cố Họa Y, thì luôn cảm thấy không ổn cho lắm, anh đang nghĩ, mình có nên tới đó giúp cô không?
Đám cô chủ khẽ hừ một tiếng, rồi mới rời đi.

Giờ bọn họ không nuốt trôi cơn giận này, nên âm thầm gọi vệ sĩ tới chặn đường Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng, muốn cho hai người đẹp mặt.

Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng vừa đi ra ngoài, đã nhìn thấy đám cô chủ dẫn mấy vệ sĩ tới, hai người vừa thấy tình thế này thì biết có chuyện bất ổn, rồi cả hai đều lộ vẻ mặt khó hiểu.

Hai người đều không hiểu đám cô chủ muốn làm gì, rồi một cô chủ ở trong đó cười nói: "Cố Họa Y, mặt tôi không phải là thứ mà ai cũng có thể tát, hôm nay tôi phải cho cô nếm mùi bị vả vào mặt."

Trần Hiểu Đồng hơi lo lắng, một mình cô không phải là đối thủ của đám người này, nên đang nghĩ liệu mình có nên gọi cho anh Lý Phàm không, dù gì chuyện này cũng làm người khác rất đau đầu..

Chương 1126

Trần Hiểu Đồng hờ hững nói: “Nếu các cô dám tới đây thì cứ thử xem.”
Mấy người đó nghe xong đều mơ màng, cảm thấy rất bất ngờ.

Bọn họ không ngờ Trần Hiểu Đồng lại dám hống hách với họ như thế, nên trong lòng vô cùng khó chịu.

Giờ Trần Hiểu Đồng không quên gọi cho Lý Phàm, cô biết trước mắt chỉ có thể gọi cho anh ấy mới có cơ hội.

Nghĩ đến đây, cô liền gửi tin nhắn cho Lý Phàm.

Đúng lúc Lý Phàm đang ở gần đó, sau khi đọc được tin nhắn mà Trần Hiểu Đồng gửi tới, anh đã biết được đại khái là chuyện gì rồi, xem ra bên Trần Hiểu Đồng đang gặp nguy hiểm.

Đối mặt với tình huống này, tất nhiên Lý Phàm sẽ không ngó lơ hai người.

Đám cô chủ đắc ý ngẩng đầu, như đã nhìn thấy dáng vẻ Cố Họa Y bị đánh rồi.

Nhất là cô chủ đã bị Cố Họa Y tát, cô ta đắc ý ngẩng đầu, thầm nghĩ Cố Họa Y, đây chính là kết cục khi cô đối đầu với tôi.

Mấy vệ sĩ siết chặt nắm đấm phát ra răng rắc, rồi một người đàn ông cao lớn lên tiếng: “Cái đó, chúng tôi thật sự phải ra tay ư?”
Nói thật, không phải bọn họ không dám ra tay, mà là bọn họ không muốn đánh phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp thế này.

Nên mấy người đàn ông cao lớn đó bắt đầu do dự.

Cô chủ đó thờ ơ nói: “Các anh muốn xử lý thế nào cũng được, không liên quan gì đến tôi.”

Đám người đó nghe xong thì trong lòng mừng rỡ, bọn họ cũng không ngốc, nên có thể nghe ra hàm ý của cô chủ đó, nói cách khác, cô ta sẽ không để tâm đến chuyện này.

Nghĩ như vậy, đám người đàn ông cao lớn đó không khỏi kích động.

Tất nhiên Cố Họa Y cũng nghe ra, cô bỗng có dự cảm không lành, nếu cứ tiếp tục thế này, ngược lại không phải là chuyện tốt lành gì.

Mấy tên đàn ông cao lớn liếm môi, nhìn Cố Họa Y từ trên xuống dưới, ai cũng bị ngoại hình của cô hấp dẫn.

Nhất là khi bọn họ nghe thấy rất rõ lời nói của cô chủ đó, nói vậy là, bọn họ muốn làm gì thì làm cũng được.

Mấy tên đàn ông cao lớn đó xoa tay, không khỏi kích động.

Đám người đó cho rằng dù gì Cố Họa Y cũng không tìm được bọn họ, nên chẳng hề kiêng kỵ, vô thức đi tới trước mặt Cố Họa Y, định ra tay với cô.

Cố Họa Y thấy thế thì mặt mày u ám, vô thức lùi về sau mấy bước, đám người này vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện, nên cô chỉ muốn cách xa bọn họ.

Mấy tên đàn ông cao lớn cười híp mắt nói: “Người đẹp, cô đừng căng thẳng, chúng tôi sẽ đối tốt với cô.”
Cố Họa Y chán ghét nhìn bọn họ, trong lòng cực kỳ phản cảm, cô không hề có thiện cảm với đám người này, vì bọn họ thật sự quá chán ghét, làm cô cảm thấy buồn nôn.

“Mời các người ra khỏi đây.” Cố Họa Y nhíu mày nói.

Nhưng đám người đó chẳng hề nghe lọt, ngược lại còn từ tốn áp át

Cố Họa Y.

Mấy cô chủ đều tràn đầy chế giễu, như đang xem vở kịch hay.

Lý Phàm thấy thế thì nhất thời mất bình tĩnh, quả quyết đi tới trước mặt đám người đàn ông cao lớn, rồi túm lấy cánh tay người đó.

Người đàn ông cao lớn đó định vươn tay, thì nhận ra có người ngăn cản mình, nên mất bình tĩnh, anh không hề quen Lý Phàm, sau khi nhìn thấy cách ăn mặc của đối phương, thì cho rằng đối phương chỉ là người bình thường, nên chẳng hề để tâm..

Chương 1127

“Ranh con, định làm anh hùng cứu mỹ nhân à, sao không xem thử mình có bản lĩnh đó hay không?” Một người đàn ông cao lớn ở trong đó cười khẩy.

Cố Họa Y nhìn thấy Lý Phàm tới thì thầm mừng rỡ, như nhìn thấy tia hy vọng.

Sắc mặt đám người đàn ông cao lớn đó trở nên lạnh lẽo, thấy Lý Phàm không biết tốt xấu như thế, thì chẳng muốn nói nhảm nữa, mà ra tay ngay.

Tất nhiên Lý Phàm sẽ không cho đối phương toại nguyện, anh túm lấy cổ tay người đàn ông cao lớn, rồi từ từ dùng sức.

Người đàn ông cao lớn cảm nhận được sức lực của Lý Phàm, thì đau đến mức sắc mặt cũng trở nên đau khổ.

“Ranh con, cậu đang làm gì đấy, tốt nhất là cậu nên thả tôi ra, bằng không tôi sẽ cho cậu đẹp mặt.” Người đàn ông cao lớn đau đến mức nghiến răng nghiến lợi, bỗng hít ngụm khí lạnh.

Anh không ngờ sức lực của Lý Phàm lại lớn đến thế, mọi thứ đều nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

Tất nhiên Lý Phàm sẽ không cho đối phương được lợi như thế, nên khẽ cười nói: “Anh bảo tôi phải thu tay, thật ngây thơ.”
Người đàn ông cao lớn bỗng có dự cảm không lành, vô thức nhìn mấy đàn em đang đứng bên cạnh, định nhờ bọn họ tới giúp.

Mấy tên đàn em bên cạnh thấy thế cũng trợn tròn mắt, không ngờ Lý Phàm dám đánh lão đại của họ, nên kết luận đối phương chán sống rồi.

Lý Phàm thấy người đàn ông cao lớn sợ hãi như thế, thì buông tay anh ta ra ngay, rồi hờ hững nói: “Tôi cảnh cáo anh, đừng tự chuốc lấy khổ, bằng không anh không có kết cục tốt đẹp đâu.”
“Cậu đang uy hiếp tôi? Cậu có biết tôi là ai không mà dám ra tay với tôi?” Người đàn ông cao lớn xoa cổ tay đỏ ửng của mình, kiêu ngạo ngẩng đầu lên nói: “Tôi quen với ngài Thiên, từng là thuộc hạ của ông ta, nếu cậu dám ra tay với tôi, ngài Thiên sẽ không tha cho cậu.”
Lý Phàm nghe xong thì trong lòng cực kỳ cạn lời, thế giới này thật sự quá nhỏ, ở đâu cũng có thể gặp phải người của Sở Trung Thiên, đối phương không nhắc tới chuyện này thì thôi, nhưng một khi đã nhắc tới…
Thì vừa hay trúng với ý muốn của Lý Phàm.

“Ồ, hóa ra anh là người của Sở Trung Thiên, thật trùng hợp.” Lý Phàm cười híp mắt nói.

Không biết tại sao, người đàn ông cao lớn nhìn thấy nụ cười của Lý Phàm, thì có dự cảm không lành, nếu đổi thành người bình thường, lẽ ra phải bị dọa sợ mới đúng, nhưng Lý Phàm không những không sợ, ngược lại còn rất ung dung.

Anh ta quá bình tĩnh rồi đấy, người đàn ông cao lớn nhất thời khó hiểu.

Đúng lúc này, mấy tên đàn em nhân lúc Lý Phàm thất thần, bỗng bắt đầu ra tay đánh anh, Lý Phàm thấy bọn họ đánh lén thì vô thức tránh qua một bên, rồi cười nói: “Đánh lén không phải là chuyện tốt.”
Mấy tên đàn em sửng sốt, chuyện gì thế này, bọn họ đều nghi ngờ có phải Lý Phàm đã mọc thêm một đôi mắt, bằng không làm sao anh có thể tránh qua một bên? Nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ không dám tin đây là sự thật.

Người đàn ông cao lớn nhìn thấy đàn em của mình vô dụng như thế, thì trong lòng cực kỳ thất vọng.

Lý Phàm quay đầu nhìn, mấy tên đàn em định ra tay với Lý Phàm đều bị ánh mắt của anh dọa sợ, ánh mắt của anh đã làm bọn họ cực kỳ khiếp sợ, nếu bọn họ nói không sợ, thì chắc chắn đó là giả.

Đám đàn em đều trở nên do dự, ai cũng không dám tùy tiện ra tay với Lý Phàm.

“Mấy người muốn ra tay với tôi cũng được, tôi sẽ đứng đây đợi các người.” Lý Phàm cười nói.

Mấy tên đàn em nhìn nhau, nghĩ tới đàn kiến cũng có thể cắn chết con voi, nên mới không băn khoăn nữa..

Chương 1128

Mấy tên đàn em nghe xong đều sửng sốt, bọn họ không ngờ Lý Phàm lại hống hách như thế, ai cũng nghiến chặt răng, nếu không trừng trị anh, có lẽ anh sẽ coi trời bằng vung.

Nghĩ đến đây mấy tên đàn em đều nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

Lý Phàm chẳng hề sợ hãi, anh ngoắc tay, nói với đám người đó: "Nếu mấy người muốn ra tay thì cứ việc tới đây."
Đám đàn em như nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất thế giới, bọn họ không biết Lý Phàm lấy đâu ra can đảm, mà dám hống hách với họ.

Bọn họ kết luận rằng Lý Phàm không biết tự lượng sức mình, nên siết chặt nắm đấm phát ra tiếng răng rắc.

Lý Phàm thấy thế thì mỉm cười không nói gì.

Chỉ trong chốc lát, đám đàn em đó đều bị Lý Phàm đánh đến mức nằm la liệt dưới sàn.

Mấy cô chủ đều trợn tròn mắt, bọn họ đều nghe nói chồng Cố Họa Y là tên ở rể ăn hại nổi tiếng nhất Hán Thành, chẳng hề có tác dụng gì, sao lại đánh nhau giỏi như thế?
Đám đàn ông cao lớn như nhìn thấy quái vật, bọn họ tưởng thể trạng Lý Phàm yếu ớt, ai dè lại đánh giỏi như thế, nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ không dám tin đây là sự thật.

Mấy người đàn ông cao lớn đều sửng sốt, nghĩ mãi không ra.

Sau khi nhìn thấy Lý Phàm, bọn họ đều hoảng loạn, vội lùi về sau mấy bước, không dám hành động gì nữa.

Giờ Lý Phàm mới quay đầu nhìn đám cô chủ, sau khi cảm nhận được ánh mắt của anh, bọn họ đều chột dạ dời mắt đi chỗ khác, vì ánh mắt của Lý Phàm làm trong lòng bọn họ cực kỳ khó chịu.

Lý Phàm gai mắt nhất là đám cô chủ này đi tới đâu nói kháy tới đó.

Một cô chủ ở trong đó chế giễu: “Cố Họa Y, không ngờ ông chồng vô dụng này của cô cũng có chút tác dụng đấy.”
Đúng lúc này, một người đàn ông đi vào, anh ta ăn mặc rất sang trọng, vừa nhìn đã biết là người có địa vị.

“Doanh Nhi.” Người đàn ông ngọt ngào gọi cô chủ nhà giàu kia.

Cô chủ được gọi là Doanh Nhi kia chạy tới, rất tự nhiên ôm chầm lấy người đàn ông.

“Anh tới thật đúng lúc, em đang bị người khác bắt nạt đây này.” Cô chủ tên Doanh Nhi đó bắt đầu tỏ vẻ đáng thương một cách thuần thục.

“Cái gì, là ai mà lại to gan như thế, dám bắt nạt em, xem ra anh ta chán sống rồi.” Sắc mặt người đàn ông bỗng trở nên lạnh lẽo.

Đây chính là kết quả mà cô chủ tên Doanh Nhi kia mong muốn, cô ta nở nụ cười nham hiểm nhìn Lý Phàm, rồi chỉ trích: “Là hai vợ chồng bọn họ.”
Giờ người đàn ông mới nhìn qua đó, lúc nhìn thấy Cố Họa Y, anh nhất thời động lòng, anh đã từng gặp không ít người đẹp, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người đẹp như này.

Anh không khỏi rung động, nhưng lúc nhìn thấy Lý Phàm, sắc mặt anh lại trở nên lạnh lẽo, trong lòng rất buồn bực, sao người đẹp cực phẩm như Cố Họa Y lại ở bên Lý Phàm, chuyện này đã làm anh không thể nhìn thấu.

Nói thật, người đàn ông rất xem thường Lý Phàm, anh cho rằng

anh ta không có tư cách đứng cùng Cố Họa Y.

Giờ người đàn ông bỗng kỳ lạ hỏi: “Tôi nghe nói ở Hán Thành có một tên ở rể vô dụng, liệu có phải là anh không?”
Rõ ràng câu nói này đang ám chỉ Lý Phàm..

Chương 1129

Cố Họa Y vô thức nhìn Lý Phàm, cô lo lòng tự tôn của anh sẽ bị đả kích.

Lý Phàm khẽ cười, chẳng hề để bụng, anh cũng không biết mình đã nghe những lời này bao nhiêu lần rồi, nên chiêu này hoàn toàn không có tác dụng với anh.

“Có thể nói là như vậy.” Lý Phàm từ tốn nói.

Người đàn ông cười khẩy: “Quả nhiên là anh, tôi thật sự đoán không sai mà, một tên nghèo hèn như anh thì có tư cách gì đối đầu với bạn gái tôi, còn không mau xin lỗi cô ấy đi.”

“Tôi không sai, người nên xin lỗi là bạn gái anh mới đúng, chứ không phải là tôi.” Lý Phàm chậm rãi nói.

Anh không phủ nhận chuyện bảo anh xin lỗi, nhưng mọi chuyện đều do Doanh Nhi tự chuốc lấy, chứ đâu liên quan đến anh.

Người đàn ông không ngờ Lý Phàm lại mạnh miệng như thế, thì híp mắt lại nói: “Hừ, tôi thấy đầu anh bị úng nước rồi.”
Doanh Nhi kéo áo người đàn ông, bắt đầu nũng nịu: “Ông xã, anh đừng nói nhảm với anh ta nữa, cứ dạy thẳng cho anh ta một bài học là được.”
Cô biết chồng mình là tuyển thủ quyền anh, đánh nhau rất giỏi, nên mới muốn anh ta trừng trị Lý Phàm.

“Em cứ yên tâm, chuyện này cứ giao cho anh.” Người đàn ông nhếch miệng cười, anh đã sớm muốn trừng trị Lý Phàm rồi, nên nắm tay lại phát ra tiếng răng rắc.

Lý Phàm thấy đối phương ra tay thì chẳng hề để tâm, rồi bày ra tư thế chiến đấu.

Người đàn ông khinh thường liếc nhìn, anh là tuyển thủ quyền anh, hơn nữa còn người chuyên nghiệp, nên tên nghiệp dư như Lý Phàm hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.

“Tên kia, hôm nay tôi sẽ cho anh mở mang tầm mắt, thế nào là chuyên nghiệp.” Dứt lời, người đàn ông nhún vai, thâm trầm nói.

Nhưng Lý Phàm chẳng hề sợ hãi, người đàn ông khẳng định Lý Phàm đã sợ đến phát ngốc rồi.

Giờ Lý Phàm đã biết anh ta định làm gì, nếu đối phương muốn ra tay với anh, tất nhiên anh không thể từ chối được rồi.

Người đàn ông tiến lên một bước, định vung nắm đấm về phía Lý Phàm.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này, đều cho rằng Lý Phàm chết chắc rồi, dựa theo tình hình này, thì người bình thường không thể chống đỡ nổi.

Doanh Nhi rất tự tin về bạn trai mình, cô tin rằng anh ta có thể đối phó với Lý Phàm, nghĩ đến đây, cô không khỏi yên tâm.

Lý Phàm khẽ híp mắt nhìn người đàn ông, anh ta nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm thì trong lòng cực kỳ khó chịu, cho rằng Lý Phàm đang coi thường mình.

Anh siết chặt nắm đấm phát ra tiếng răng rắc, cũng muốn xem thử đối phương có bản lĩnh đến đâu.

Lý Phàm tránh qua một bên, người đàn ông nhìn thấy cảnh tượng này thì vô cùng kinh ngạc, nếu không tận mắt chứng kiến, anh không dám tin đây là sự thật, hoàn toàn bất ngờ về điều này.

Người đàn ông hít sâu một hơi, rồi nhíu mày nhìn Lý Phàm, quả thật tên này không dễ đối phó.

Dường như mỗi cú đấm của người đàn ông đều nằm trong tầm kiểm soát của Lý Phàm, dù anh ta đánh thế nào, cũng không thể làm gì Lý Phàm.

Điều này đã làm người đàn ông cực kỳ đau đầu, anh ta bắt đầu điên cuồng, đúng là không coi ai ra gì.

Doanh Nhi chết lặng, chuyện này không đúng cho lắm, với thực lực của bạn trai cô, lẽ ra phải cực kỳ dễ dàng đối phó với Lý Phàm mới đúng, tại sao đến nửa ngày vẫn chưa phân thắng bại thế? Điều này đã làm Doanh Nhi cảm thấy khó hiểu, cô khẳng định bên trong có vấn đề, lúc này cô mới biết mình đã coi thường Lý Phàm rồi.

Lý Phàm cười nói: “Muốn ra tay với tôi, thì trước đó mấy người phải cân nhắc thử xem mình có đủ tư cách đó không đã?”
Người đàn ông ôm chầm lấy Lý Phàm, rõ ràng định quật ngã anh..

Chương 1130

Lúc người đàn ông định quật ngã Lý Phàm, thì sửng sốt, không ngờ anh ta lại mạnh như thế, nên quyết định liều mạng với anh ta, nhưng mặc kệ anh dùng cách nào, cũng không có tác dụng.

Anh nhận ra sức của mình quá yếu, như đá chìm đáy biển.

Người đàn ông rất ngạc nhiên, chuyện này không đúng cho lắm, sao sức của anh ta lại mạnh đến thế, vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Dù anh làm thế nào cũng không thể lay động Lý Phàm.

Lý Phàm nhìn anh ta như một tên ngốc, rồi nhẹ nhàng thoát khỏi đàn ông, anh ta cảm thấy hổ khẩu của mình tê cứng, thì cực kỳ kinh ngạc nhìn Lý Phàm, như đang nhìn thấy quái vật.

Sức của anh cũng khá là mạnh, nhưng Lý Phàm càng mạnh hơn, thậm chí còn nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

“Được lắm ranh con, xem ra tôi đã xem thường anh rồi.” Người đàn ông hừ lạnh.

Lý Phàm không nói gì, mà bỗng vung nắm đấm về phía người đàn ông.

Người đàn ông định giơ tay lên đỡ theo bản năng, nhưng sau đó anh đã mất bình tĩnh, vì cú đấm này của Lý Phàm quá mạnh, nên anh vừa đỡ lấy nó đã nhanh chóng lùi về sau mấy bước.

Từ đó, người đàn ông đã nhận ra mình cách quá xa Lý Phàm, nên hít sâu một hơi, biết dù mình có đánh tiếp thì chắc chắn cũng sẽ thua.

“Tôi nhận thua.” Giờ người đàn ông đành phải giơ tay lên nói.

Lý Phàm cười đáp: “Anh nhận thua thì tốt, nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì cần gì phải như thế.”
Doanh Nhi chứng kiến cảnh tượng này thì nhất thời mất bình tĩnh, cô rất có lòng tin về bạn trai mình, vốn định nhờ anh ta dạy cho Lý Phàm một bài học, ai dè bạn trai cô lại chẳng thể làm gì Lý Phàm.

Sau khi quay lại, người đàn ông áy náy nói: “Xin lỗi, tên này quá lợi hại, nên anh cũng bó tay.”
Nhưng Doanh Nhi lại không muốn nghe lời giải thích của anh ta, mà hừ lạnh: “Anh đừng giải thích với em nữa, em biết anh đang cố ý nhường anh ta.”
Người đàn ông nghe vậy thì cười cay đắng, không biết nên giải thích thế nào.

Thật ra trong lòng anh biết rất rõ, anh không phải là đối thủ của Lý Phàm, nếu đánh tiếp, e rằng anh mới là người thua cuộc.

Sau khi vượt qua sóng gió này, Lý Phàm mới dẫn Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng rời khỏi Thiên Hải Chi Lữ.

Ba người Lý Phàm vừa ra khỏi Thiên Hải Chi Lữ, đã bị người khác nhận ra, người tới là một tên theo đuổi Cố Họa Y, anh ta thấy Lý Phàm đi cạnh cô thì trong lòng rất tức tối.

Trong mắt anh, Cố Họa Y là nữ thần của anh, nhưng anh không ngờ cô lại đứng cạnh Lý Phàm.

Trong lòng anh gần như đã dấy lên nỗi kích động và suy nghĩ muốn giết chết Lý Phàm.

“Anh là ai, tại sao lại đứng cạnh Cố Họa Y?” Tên theo đuổi Cố Họa Y lên tiếng chất vấn ngay.

Lý Phàm nhíu mày nhìn tên theo đuổi Cố Họa Y, chuyện này liên quan gì đến anh ta? Anh không hiểu tại sao đối phương lại đột

ngột hỏi như thế.

“Xin lỗi, tôi không hiểu ý của anh cho lắm.” Lý Phàm từ tốn đáp.

Tên theo đuổi Cố Họa Y cười khẩy: “Anh hoàn toàn không xứng với Cố Họa Y, tôi khuyên anh tốt nhất nên cách xa cô ấy một chút, vì cô ấy là của tôi.”
Dù Lý Phàm bình tĩnh đến đâu, cũng nhíu mày khi nghe xong câu này, rồng cũng có vảy ngược, mà Cố Họa Y chính là vảy ngược của anh, nhưng anh ta lại nói như thế, làm Lý Phàm cảm thấy cực kỳ khó chịu..

Chương 1131

Nhưng tên theo đuổi đó chẳng hề để tâm, mà vẫn ngang ngược với Lý Phàm: “Anh tới từ đâu thì cút về chỗ đó cho tôi, đừng để tôi nhìn thấy anh nữa, bằng không tôi sẽ cho anh đẹp mặt.”
“Thế à?” Lý Phàm cười híp mắt hỏi.

Tên theo đuổi đó nhìn thấy ánh mắt của Lý Phàm, thì có dự cảm không lành, không hiểu sao ánh mắt đó lại khiến anh sợ hãi.

Nhưng tên theo đuổi đó nghĩ Lý Phàm chỉ là tên vô dụng, nên chẳng hề để bụng, trong lòng không khỏi đắc ý.

“Thế nào, chẳng lẽ tôi nói sai à? Với bộ dạng này của anh thì làm sao có thể xứng với Cố Họa Y, tôi khuyên anh nên rời ra cô ấy đi, đây là 300 triệu.” Tên theo đuổi cười khẩy, rồi lấy một khoản tiền ra, ném thẳng xuống đất.

Anh cho rằng chắc chắn Lý Phàm sẽ nhặt tiền lên rồi rời đi, nên nghĩ đến đây, anh không khỏi đắc ý, đây chính là kết quả mà anh mong muốn.

Tên theo đuổi nhìn thấy Lý Phàm hoàn toàn không có hành động gì, thì tiếp tục ném ra 300 triệu nữa, rồi giễu cợt: “Sao thế, có phải anh nhìn thấy nhiều tiền như thế, nên sợ hết hồn rồi đúng không, đừng lo, chỗ tôi vẫn còn một khoản nữa.”
Ánh mắt Lý Phàm bỗng trở nên lạnh lẽo.

Tên theo đuổi đó cảm nhận được ánh mắt của Lý Phàm thì rùng mình, đây là ánh mắt gì, nó khiến anh có dự cảm không lành, làm ông không khỏi lùi về sau mấy bước.

Mọi người xung quanh đều lộ vẻ mặt chế giễu, khẳng định Lý Phàm sẽ không dám ra tay.

“Sao thế, anh định đánh tôi à, nếu anh đấm tôi một cái, thì tôi sẽ bắt anh bồi thường 3 tỷ, rồi đe dọa anh đến mức tán gia bại sản.” Giờ tên theo đuổi vẫn không thu liễm, ngược lại càng vênh váo hung hăng, cười thách thức.

Đừng nói là Lý Phàm, dù là Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng cũng không thể nghe nổi nữa.

Cố Họa Y tin rằng Lý Phàm có thể giải quyết tốt chuyện này, anh nhặt tiền ở dưới sàn lên, rồi nắm thẳng vào mặt tên theo đuổi đó: “Tôi chẳng thèm khát gì chút tiền này của anh, anh tới từ đâu thì cút về đó đi, việc tôi có xứng với cô ấy hay không thì chưa đến lượt anh lên tiếng đâu.”
Tên theo đuổi trợn tròn mắt, không ngờ tên này lại dám ăn nói với mình như thế, thật hống hách.

“Anh!” Tên theo đuổi nổi nóng quát.

Lý Phàm giả vờ như không nghe thấy, rồi dứt khoát phớt lờ, trong mắt anh, đối phương chẳng khác gì một tên ngốc.

Mọi người đều sửng sốt, ai cũng không ngờ Lý Phàm lại lớn lối như thế, đúng là chẳng coi ai ra gì, tên theo đuổi không thể nuốt trôi cơn tức này, mà muốn Lý Phàm phải trả giá đắt.

“Được lắm, anh dám đánh tôi, anh xong rồi, giờ mặt tôi đã bị thương, anh phải bồi thường ba tỷ cho tôi, bảo vệ đâu, mau tới đây cho tôi.” Tên theo đuổi đó bắt đầu ầm ĩ.

Đúng lúc này, một bảo vệ đi tới, anh ta cũng nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng anh ta biết thân phận thật của Lý Phàm, nên không dám trêu chọc anh.

Rồi anh ta nhìn bộ dạng tên theo đuổi như đang nhìn một tên ngốc.

“Anh không nhìn thấy à.

anh ta đánh tôi rồi, anh nói thử xem chuyện này nên giải quyết thế nào?” Tên theo đuổi bỗng mở miệng hỏi.

Nếu đổi thành bình thường, tất nhiên bảo vệ đó sẽ đứng về phía tên theo đuổi, nhưng giờ anh ta không hề đứng về phía đối phương, mà từ tốn nói: “Thật ngại quá, chuyện này là do anh tự chuốc lấy, chẳng liên quan gì đến anh ấy.”
“Anh có biết tôi là ai không hả? Anh có tin tôi cho anh cuốn gói khỏi đây không, tôi quen với quản lý Thiên Hải Chi Lữ đấy.” Giờ tên theo đuổi vẫn không quên hống hách..

Chương 1132

Lúc này, nhân viên bảo vệ bắt đầu làm khó, thật ra anh ta cũng không biết nên xử lý như thế nào là tốt, dù sao cả hai bên đều không phải người anh ta có thể chọc vào, anh ta sợ nếu vì Lý Phàm mà đắc tội người đuổi theo đó thì anh ta cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Người đuổi theo tức giận liếc nhìn nhân viên bảo vệ, thản nhiên nói: "Có nghe thấy hay không, nếu không nghe được, đừng trách tôi không khách khí."
Nhân viên bảo vệ kia cười khổ nói: "Thật xin lỗi, chuyện này tôi cũng không có cách nào thực hiện."
Lúc này, quản lý Thiên Hải Chi Lữ đi ra, vừa liếc mắt ông ta đã nhận ra người đuổi theo, ông ta biết thân phận người đuổi theo không đơn giản, đồng thời ông ta cũng nhìn thấy Lý Phàm.

Sau khi nhìn thấy quản lý của Thiên Hải Chi Lữ, nhân viên bảo vệ vội nói chuyện này cho ông ta biết, nghe xong, quản lý lập tức khẽ híp mắt lại.

Ông ta không ngờ cậu ấm đó và Lý Phàm lại xảy ra mâu thuẫn, điều này khiến ông ta phải suy nghĩ, ông ta sợ nếu mình xử lý không đủ chu đáo thì chắc chắn sẽ đắc tội với người ta.

Nhưng nghĩ tới Lý Phàm là bạn của Sở Trung Thiên, nên cuối cùng ông ta quyết định đứng về phía Lý Phàm.

"Xin chào anh, liên quan tới chuyện này, là trách nhiệm của anh, không liên quan gì tới vị này." Quản lý Thiên Hải Chi Lữ chậm rãi nói.

Nghe vậy, cậu ấm lấy làm lạ liếc nhìn quản lý Thiên Hải Chi Lữ, cảm thấy hết sức buồn cười, anh ta rất nổi tiếng ở nơi này thế mà

đối phương lại không nể mặt mình như thế.

“Ông hãy lặp lại lần nữa?” Cậu ấm nghĩ mình có nghe lầm hay không, lần này giọng điệu của anh ta trở nên khá uy hiếp.

Quản lý Thiên Hải Chi Lữ vẫn nói: “Anh đây và Sở Trung Thiên quan hệ không đơn giản.”
Cứ như vậy, ông ta chẳng những có thể cho đối phương một lời khuyên, cũng hóa giải vấn đề một cách hoàn mỹ.

Nào ngờ, cậu ấm chẳng những không tin mà còn cười nhạo nói: “Ha ha, chuyện này mà ông cũng tin, anh ta là người ở rể vô dụng nổi tiếng Hán Thành chúng ta, anh ta có gì có thể tự hào chứ?”
Sắc mặt quản lý Thiên Hải Chi Lữ dần trở nên khó coi, ông ta đã nói đủ nhiều rồi, nhưng mà đối phương không tin, ông ta cũng không có cách nào.

“Thưa anh, nếu như anh cứ tiếp tục cố tình gây sự, thì tôi cũng hết cách.” Quản lý Thiên Hải Chi Lữ thản nhiên nói.

Cậu ấm hừ lạnh nói: “Nói cho ông biết, nếu ông đuổi anh ta ra ngoài thì tôi sẽ cho ông một khoản tiền, bằng không, ông sẽ biết hậu quả.”
Quản lý Thiên Hải Chi Lữ chẳng thèm nhìn anh ta mà đi thẳng đến trước mặt Lý Phàm, rất khách khí nói: “Cậu Lý, chuyện này nên xử lý như thế nào?”

Ông ta chủ yếu xem tâm trạng Lý Phàm, nếu như Lý Phàm yêu cầu, ông ta sẽ lập tức đuổi cậu ấm đó ra.

Thấy vậy, cậu ấm lập tức choáng váng, đối phương thật không thèm nể mặt mình chút nào, anh ta lập tức cảm thấy khó chịu.

Lý Phàm cười nói: “Nên xử lý như thế nào thì cứ xử lý như thế đó đi.”
Cậu ấm châm chọc: “Anh cho rằng anh là ai chứ, chỉ cần anh nói là ông ta sẽ tin anh sao, anh quá ngây thơ rồi.”
Cậu ấm vừa dứt lời, sắc mặt quản lý Thiên Hải Chi Lữ trở nên nghiêm túc nói: “Thưa anh, mời anh rời khỏi nơi này.”

Mọi người đều trợn tròn mắt, bọn họ đều biết thân phận cậu ấm, ở Hán Thành, đối phương cũng coi là có chút thành tựu, nào ngờ người bị đuổi ra chính là cậu ấm, mà không phải Lý Phàm..

Chương 1133

Kết cục này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ, nếu không phải tự mình chứng kiến, bọn họ cũng không dám tin là thật, bởi kết quả này khiến người ta khó mà tiếp nhận.

“Cái gì, ông thế mà đứng về phe anh ta sao?” Cậu ấm vô cùng tức giận nói.

Quản lý Thiên Hải Chi Lữ cũng chẳng phí lời, trực tiếp cho người đuổi ra.

Lúc này, cậu ấm mới biết ông ta không hề nói đùa, anh ta cảm thấy rất không cam lòng, nuốt không trôi cục tức này, anh ta lạnh lùng nhìn Lý Phàm, âm thầm ghi nhớ.

Lý Phàm vừa đưa Cố Họa Y và Trần Hiểu Đồng về tới biệt thự, thì Trương Đức Võ chợt ngoắc tay với anh.

Thấy dáng vẻ đó của ông ta, Lý Phàm đã hiểu ngay ông ta định nói gì, ông ta gọi anh tới, 80% là chuyện chìa khoá Long Môn có tiến triển.

Trương Đức Võ nhăn nhó nhìn Lý Phàm, chợt thở dài một hơi, dường như đang do dự nên nói ra hay không.

.

ngôn tình hoàn
Lý Phàm nhướng mày, điều này không thích hợp, bình thường Trương Đức Võ sẽ không như vậy, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì hay sao? Nghĩ vậy, Lý Phàm dò hỏi: “Trương Đức Võ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”
Anh nhìn ra, lần này Trương Đức Võ không mang cho anh tin tốt,

điều này khiến Lý Phàm không khỏi nhức đầu.

Lúc này, Trương Đức Võ đành kể hết đầu đuôi câu chuyện ra: “Cậu Lý, xảy ra chuyện lớn rồi, ông lão sửa chìa khoá đó mất tích rồi.” Nghe vậy, Lý Phàm cảm thấy rất kỳ quái, điều này không đúng, gần đây, không phải ông lão sửa chìa khoá ở biệt thự ở sao, sao lại đột nhiên mất tích chứ?

“Rốt cuộc, chuyện này là như thế nào, chuyện xảy ra bao lâu rồi, không phải tôi đã bảo ông canh chừng cẩn thận sao?” Lý Phàm rất thất vọng nhìn Trương Đức Võ, nói.

Anh rất tin tưởng Trương Đức Võ, nên mới giao nhiệm vụ khó khăn như vậy cho đối phương, nào ngờ, bây giờ Trương Đức Võ mới báo cáo với mình.

“Chuyện xảy ra từ sáng nay.” Sau khi bị trách mắng, Trương Đức Võ lập tức cúi đầu xuống, yếu ớt nói.

Lý Phàm day day cái trán, hiện cũng đã xế chiều, có lẽ một buổi chiều, chỉ sợ tính mạng ông lão sửa chìa khoá ngàn cân treo sợi tóc.

“Cậu Lý, đây đều là lỗi của tôi, tôi không canh chừng cẩn thận, tôi sẵn lòng nhận trừng phạt.” Lúc này, Trương Đức Võ tỏ vẻ xấu hổ, chủ động nhắc đến sai lầm của mình.

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ đó của Trương Đức Võ, Lý Phàm cũng hết cách với đối phương, anh nói với Trương Đức Võ: “Được rồi, chuyện này không liên quan gì tới ông.”
Nhưng Lý Phàm đã đoán được 80% chuyện này có liên quan đến Long Hậu, lúc này, anh xem camera của biệt thự một chút thì bất ngờ phát hiện ông lão sửa chìa khóa tự ra khỏi biệt thự, chứ không phải bị bắt đi.

Lý Phàm đã quên mất, anh không thể can thiệp tự do của đối phương, anh đoán khi ông lão ra khỏi đã bị người ta bắt.

Lý Phàm trước tiên bình tĩnh, anh gọi cho ông lão một cuộc điện

thoại, sau đó mười mấy giây, bên kia mới nghe điện thoại.

Bất ngờ là đầu bên kia không phải tiếng của ông lão mà là một âm thanh cổ quái.

Lý Phàm đã từng gặp chủ nhân của âm thanh này nên lập tức nhận ra.

“Thì ra là ông, ông lão kia thế nào rồi?”
Âm thanh của đối phương, không phải người đàn ông mặc âu phục bên cạnh Long Hậu thì còn có thể là ai chứ, giọng điệu Lý Phàm lạnh lùng, trực tiếp chất vấn.

“Ha ha, ông ta không sao cả, dù sao ông ta cũng là người chế tạo chìa khóa Long Môn, tôi cũng không thể làm ông ta bị thương, nhưng tôi khuyên cậu, tốt nhất hãy giao nốt mảnh vỡ còn lại của chìa khóa Long Môn ra.” Người đàn ông mặc âu phục khẽ cười một tiếng..

Chương 1134

Nghe vậy, Lý Phàm cảm thấy hết sức buồn cười, đã đến nước này rồi mà đối phương còn suy nghĩ hão huyền như thế, anh cũng không biết đối phương lấy đâu ra dũng khí.

“Ha ha, tôi thấy ông đang nằm mơ thì có, nói cho ông biết, không bao giờ có chuyện đó.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Người đàn ông âu phục không hề hoang mang nói: “Nếu cậu không giao ra thì ông ta chắc phải chết không nghi ngờ.”

Lý Phàm cười hỏi ngược lại: “Ông ta và tôi chẳng có quan hệ gì, hơn nữa chắc chắn các người còn muốn mở kho báu Long Môn ra hơn tôi, dựa vào cái gì mà tôi phải cứu ông ta, hơn nữa không quen không biết.”
Lý Phàm hỏi vặn lại người đàn ông mặc âu phục, khiến ông ta phải trầm mặc mấy giây, nói tiếp: “Đúng vậy, nhưng bây giờ ông ta đang ở trong tay tôi, khi nào chế tạo ra chìa khóa Long Môn thì cũng là ngày tận thế của cậu.”
Lý Phàm cười không nói, trực tiếp cúp điện thoại.

Dù anh có giao ra mảnh vỡ, đối phương cũng sẽ không thả người, đối phương nghĩ thì hay lắm, anh tất nhiên sẽ không đồng ý yêu cầu như vậy.

Người đàn ông âu phục cau mày, ông ta không ngờ Lý Phàm không mắc bẫy mình, điều này khiến ông ta cảm thấy rất đau đầu, ông ta vốn muốn dùng ông lão để uy hiếp Lý Phàm, nhưng giờ ông ta mới biết được, mình suy nghĩ có chút quá ngây thơ rồi.

Chẳng qua trước mắt, ông ta đã khống chế được ông lão, dù như thế nào, cũng không thể để Lý Phàm chế tạo được chìa khoá Long Môn, bằng không, ông ta sẽ gặp xui xẻo.

Sau khi Lý Phàm cúp điện thoại, Trương Đức Võ tò mò nói: “Cậu Lý, lần này phải làm thế nào, hiện người ở trong tay bọn họ.”
Lý Phàm xua tay nói: “Trước tiên đừng nóng nảy, từ cuộc điện thoại vừa rồi thì tôi có thể chắc bọn họ sẽ không ra tay với ông lão, dù sao ông lão vẫn có ích với bọn họ.”

Trương Đức Võ ồ một tiếng, đúng lúc này, người đẹp cao gầy từ trong phòng đi ra, hiện tại cô mặt mày ủ rũ, vẫn đang lo công chuyện của công ty.

Trải qua mấy ngày quen biết, Lý Phàm cũng đã biết tên của cô là Tần Tuyết Hàn, là nữ tổng giám đốc nằm trong Top 10 của Hán Thành.

Lý Phàm nghĩ một chút, dù thế nào, tạm thời anh không thể để Tần Tuyết Hàn biết chuyện ông lão đã bị người ta bắt đi, bằng không, với tính cách Tần Tuyết Hàn, chắc chắn sẽ đi cứu ông lão.

Lý Phàm mỉm cười: “Cô đang lo lắng chuyện công ty sao?”
Tần Tuyết Hàn khẽ gật đầu, cũng không hề phủ nhận.

Sau khi đoán được, Lý Phàm lập tức nói: “Như vậy đi, tôi sẽ đi cùng cô đến công ty một chuyến.”
Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn sững sờ, cô cảm thấy rất bất ngờ, sau đó hai mắt tỏa sáng, kích động hỏi: “Thật sao?”

Cô vẫn luôn lo lắng chuyện của công ty, cô sợ lần này công ty gặp chuyện phiền toái, nên nghe thấy Lý Phàm nói như vậy, cô không khỏi cảm động.

Lý Phàm khẽ gật đầu, anh nói là làm ngay, lập tức mang theo Tần Tuyết Hàn đi công ty một chuyến.

Thực tế, trong lòng Tần Tuyết Hàn rất cảm kích Lý Phàm, cô chợt hỏi: “Bây giờ đi công ty, chẳng phải là quá nguy hiểm sao, đám thế lực độc ác đó còn đang ngó chừng đấy.”
Tất nhiên, Lý Phàm biết thế lực độc ác mà Tần Tuyết Hàn nhắc tới là ai, chính là những người Long Môn đó.

Lý Phàm thầm dở khóc dở cười, Long Môn thế mà lại biến thành

thế lực độc ác, nói đến cũng đúng là mỉa mai..

Chương 1135

Nhưng mà cũng đúng, mấy năm nay Long Môn hoành hành quá bá đạo không coi ai ra gì, nên bị coi như thế lực độc ác cũng không có gì là lạ.

Lý Phàm cười nói: “Cho nên chúng ta phải lén đi, thỉnh thoảng đi một lần, có lẽ sẽ không bị phát hiện.”
Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn cũng cảm thấy Lý Phàm nói có lý.

Khi Tần Tuyết Hàn trở lại công ty, cô phát hiện không ai ở công ty nhận ra cô, thậm chí còn chẳng chào hỏi cô, coi cô như người xa lạ.

Lúc bình thường, những người này đều gọi mình là tổng giám đốc Tần, sao giờ mới chưa được mấy ngày mà đã biến thành như thế này chứ?
Tần Tuyết Hàn hoài nghi có phải mình đến nhầm chỗ rồi không, hơn nữa cô còn phát hiện hầu hết người trong công ty đều là khuôn mặt mới, công nhân trước kia gần như còn lại rất ít.

Lúc này, dù sao cũng có một công nhân già nhận ra Tần Tuyết Hàn, đó là một ông lão quét rác.

“Tổng giám đốc Tần, cô trở về rồi.” Ông lão quét rác kính cẩn nói.

Tần Tuyết Hàn hỏi: “Chú Vương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế, sao tôi phát hiện công ty đều là khuôn mặt mới, tôi chẳng nhận ra ai cả.”
Ông lão quét rác bất đắc dĩ nói: “Điều này tôi cũng không rõ, từ khi cô giao lại vị trí cho trợ lý, cô ta lập tức bắt đầu thay người khắp nơi, bao gồm người của công ty cũng đã bị thanh lọc, một số cổ đông cũng bị đuổi ra ngoài.”
Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn mới hiểu ra, đúng vậy, ngoài trợ lý của

cô thì còn ai có quyền lực như vậy nữa, mấy ngày nay, trước khi ra ngoài cô đã giao quyền này cho trợ lý của mình.

Cô không ngờ trợ lý lại khiến mình thất vọng như thế, lại có thể làm rối tinh rối mù hết sự giao phó của mình như thế.

Tần Tuyết Hàn cảm thấy rất tức giận, thất vọng lắc đầu.

Tần Tuyết Hàn tức giận, nghĩ đến công ty của mình bị người ta làm thành bộ dạng này, cô cảm thấy không thoải mái, định đi tìm ngay trợ lý của mình để hưng sư vấn tội, yêu cầu đối phương cho cô câu trả lời hợp lý.

Tần Tuyết Hàn giận dữ đi thang máy tới tầng cao nhất, khi cô chuẩn bị tiến vào phòng mình đã làm việc, cô lập tức bị nhân viên canh cửa cản lại.

“Dừng lại, tổng giám đốc Lăng ở bên trong, cô không thể đi vào.”
“Tổng giám đốc Lăng?”
Sắc mặt Tần Tuyết Hàn trầm xuống, cô chỉ để trợ lý thay mặt mình quản lý chứ không để cô ta trở thành quản lý chân chính, nhưng khiến cô thất vọng nhất là không một nhân viên bảo vệ nào nhận ra cô mà còn ngăn cản cô.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Tần Tuyết Hàn cũng không thể tin vào điều này.

“Lăng Băng, cô đi ra cho tôi.” Tần Tuyết Hàn ở cửa ra vào hét lên.

Hai bảo vệ định đuổi Tần Tuyết Hàn đi thì bị Lý Phàm chặn lại, anh cản ở phía trước, hai bảo vệ muốn đánh Lý Phàm, nào ngờ lại bị Lý Phàm đánh cho một trận.

“Các người tới quấy rối.” Các nhân viên bảo vệ lập tức làm người ác tố cáo trước.

Lúc này, cửa văn phòng mở ra, một cô gái hết sức xinh đẹp đi ra, cho người ta một cảm giác rất quyến rũ, hơn nữa dáng người ngực

tấn công mông phòng thủ đó đúng là một người đẹp tuyệt trần.

Lý Phàm không ngờ, Tần Tuyết Hàn đã đủ đẹp, ngay cả một trợ lý của Tần Tuyết Hàn cũng xinh đẹp như vậy.

Nhưng cô ta không chỉ xinh đẹp mà còn rất có tâm cơ, quả nhiên người càng xinh đẹp càng gạt người, câu nói đó quả nhiên không sai.

“Tổng giám đốc Lăng.”
Vừa nhìn thấy Lăng Băng, nhân viên gác cửa vội vàng kính cẩn gọi một tiếng..

Chương 1136

Lăng Băng có chút tự hào khẽ gật đầu, sau đó kỳ quái liếc nhìn Tần Tuyết Hàn nói ra: “Ồ, cô đã trở về, tôi còn tưởng rằng cô sẽ không trở về đây nữa chứ.”
“Lăng Băng, cô đây là có ý gì, không phải tôi bảo cô làm chủ tịch đại diện sao, sao cô lại đuổi việc công nhân cũ, hơn nữa còn làm chuyện gây tổn hại cho công ty.” Tần Tuyết Hàn nhíu mày hỏi.

Lăng Băng ngáp một cái, nói: “Ồ, cô đến vì chuyện này à, nói thật thì, chuyện cho tới nước này, tôi cũng không gạt cô nữa, hiện tôi đã là người của Long Môn, mọi chuyện đều do Long Hậu bảo tôi làm, giờ tôi mới là chủ tịch công ty này, còn cô đã không phải rồi.”

Tần Tuyết Hàn nhất thời chưa kịp phản ứng, cô hoài nghi có phải đối phương đang gạt mình hay không: “Cái gì?”
Lăng Băng cười nói: “Tần Tuyết Hàn, chẳng lẽ cô muốn tôi nhắc lại lần nữa sao, tôi đã nói đủ rõ ràng, đây không phải là công ty của cô nữa, mà là công ty của tôi, tôi khuyên cô đừng có suy nghĩ viển vông nữa.”
Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn hết sức tức giận, cô không nghĩ tới Lăng Băng lại nói như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô không thể tin là thật, điều này khiến cô rất giận dữ.

Cô nói với Lăng Băng: “Cô làm tôi quá là thất vọng, tôi còn tưởng rằng cô không phải loại người như vậy, không ngờ cô lại bị Long Môn thu mua.”
Tần Tuyết Hàn cũng tin Lăng Băng không hề gạt mình, nếu chỉ có mình cô ta thì chắc chắn không thể gây ra chuyện lớn như vậy, sau khi biết cô ta đã cấu kết với Long Môn, cô đã hiểu tất cả.

Chăng trách đối phương có thể khiến mọi người trong công ty ngoan ngoãn, thì ra vì có người Long Môn trợ giúp.

Lăng Băng cười nói: “Tần Tuyết Hàn, tôi thấy cô đừng phí công vô

ích nữa, nhân lúc tôi còn đang vui vẻ, cô vẫn còn cơ hội hãy lập tức rời khỏi nơi này, bằng không, cũng đừng trách tôi trở mặt không quen biết."

Tần Tuyết Hàn tức giận chỉ vào Lăng Băng, trong lòng rất thất vọng về cô ta.

Lý Phàm cũng biết chuyện này bất lợi cho Tần Tuyết Hàn, anh theo bản năng kéo Tần Tuyết Hàn lại nói: "Lúc này cô phải bình tĩnh mới được, tuyệt đối đừng mắc lừa, cô ta có người Long Môn chống lưng, chuyện này sau này hãy nói."
Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn cảm thấy rất không cam tâm, cô một lòng tạo dựng lên công ty, thế mà bị tu hú chiếm tổ, nên tất nhiên trong lòng cô không hề dễ chịu.

Bây giờ cô hối hận rồi, sớm biết thế này, cô sẽ không giao quyền lại cho Lăng Băng, nói không chừng mọi chuyện sẽ không nghiêm trọng tới mức này.

Sau khi Tần Tuyết Hàn và Lý Phàm rời khỏi đây, tâm trạng Tần Tuyết Hàn rất buồn bã, rõ ràng cô vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này.

Lý Phàm khuyên cô: "Cô đừng vội, chúng ta vẫn có hi vọng."

Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn chỉ miễn cưỡng mỉm cười, rõ ràng, cô cũng không thấy Lý Phàm nói có lý, cô không tin Lý Phàm, cô cho là đối phương đang an ủi mình.

Lý Phàm nói tiếp: "Công ty vẫn có thể đoạt lại, chỉ cần mấy bước này là được rồi, hiện trong công ty, còn có mấy người tâm phúc của cô phải không?"
Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn lấy làm lạ liếc nhìn Lý Phàm, cô không hiểu ý của Lý Phàm lắm, nhưng vẫn ví dụ mấy chức vị.

Sau khi biết ở công ty Tần Tuyết Hàn còn có một tài vụ tâm phúc, Lý Phàm lập tức nhếch miệng, nói với Tần Tuyết Hàn: "Chúng ta có thể ra tay từ chỗ tài vụ, chỉ cần ông ta làm giả sổ sách thì Lăng Băng sẽ không gánh vác được."
Nghe vậy, hai mắt Tần Tuyết Hàn lập tức tỏa sáng, bắt đầu cảm

thấy có chút hi vọng, cô không nghĩ tới Lý Phàm lại có nhiều ý tưởng như vậy, cô cảm thấy rất bất ngờ..

Chương 1137

Cô cảm kích liếc nhìn Lý Phàm, đối phương đã đưa cho cô một chủ ý rất có ích.

“Thật sao, nếu vậy thì quá tốt rồi.” Lúc này, Tần Tuyết Hàn mới có chút động lực.

Sau đó Tần Tuyết Hàn chợt suy sụp, nói: “Nhưng chưa chắc ông ta đã nghe theo, có lẽ ông ta sẽ không dám chống lại Long Môn.”
“Cô hãy đi thử một lần, nếu ông ta không đồng ý, thì có thể hẹn riêng ông ta đàm phán một chút.” Lý Phàm thản nhiên nói.

Tần Tuyết Hàn quyết định sẽ thử một chút, cô gọi điện cho tài vụ công ty, quả nhiên giống như cô đã dự đoán, ông ta sợ Long Môn nên không đồng ý.

Sau đó, Tần Tuyết Hàn bắt đầu dùng kế hoạch tiếp theo, đó chính là hẹn đối phương ra bàn một chút, nghĩ tới đây, cô không khỏi yên tâm, cô tin ông ta sẽ chấp nhận cuộc hẹn này.

Nghĩ vậy, Tần Tuyết Hàn cảm thấy an tâm.

Lý Phàm cũng không nói quá nhiều, anh vẫn rất tán thành suy nghĩ của Tần Tuyết Hàn.

Quả nhiên, tài vụ đó đã đồng ý gặp mặt bàn bạc.

Lý Phàm và Tần Tuyết Hàn đi tới chỗ hẹn, tài vụ là một người đàn ông trung niên, từ bề ngoài có thể thấy đó là một lão cáo già.

Khi thấy Tần Tuyết Hàn, tài vụ bắt đầu giả vờ diễn kịch nói: “Tổng giám đốc Tần, tôi cũng không có cách nào, dù sao bối cảnh Long Môn quá lớn.”

Tần Tuyết Hàn trừng mắt, thản nhiên nói: “Lần này tôi đến, không phải bàn với ông cái này, nhưng nếu ông đã nhắc đến, vậy tôi có thể nói cho ông, tôi chắc chắn có thể đối phó Long Môn, hơn nữa ông cũng sẽ không phải chịu liên luỵ, chờ sau khi chuyện thành công, tiền lương của ông có thể tăng gấp đôi.”
Cô nói một mạch tất cả những lời mà Lý Phàm dạy cho mình ra.

Nghe vậy, tài vụ thầm cảm thấy vui mừng, ông ta không nghĩ tới lại được lợi như thế, ông ta thật bị dao đông, nhưng ông ta vẫn do dự, ông ta không chắc lời Tần Tuyết Hàn có phải thật hay không.

Ông ta chủ yếu kiêng kị Long Môn, nếu không phải Long Môn có bối cảnh mạnh mẽ như vậy, ông ta chắc chắn sẽ lập tức đồng ý.

Tần Tuyết Hàn lại nói: “Cậu Lý đây là bạn của Sở Trung Thiên, hơn nữa Ngài Võ của Võ Thành cũng là bạn anh ấy, hai điểm này chắc cũng đủ tranh cao thấp với Long Môn rồi chứ.”
Tài vụ theo bản năng nhìn về phía Lý Phàm, sắc mặt trở nên cổ quái, ông ta hiếu kì đánh giá Lý Phàm, nhưng mà đối phương ăn mặc quá bình thường, khiến ông ta có chút bán tín bán nghi.

Nhưng sau khi nghĩ tới rất nhiều nhân vật lớn đều khiêm tốn thì ông ta mới không nghĩ nữa.

Tài vụ chần chờ, thở dài nói: “Ăn ngay nói thật đi, mặc dù Ngài Thiên của Hán Thành và Ngài Võ của Võ Thành đều có thể đại biểu nửa bầu trời, nhưng mà Long Môn lại chẳng khác nào bầu trời, chuyện không nắm chắc, tôi sẽ không làm.”

Lúc này, Tần Tuyết Hàn mới tiếp tục đưa ra con át chủ bài, nói: “Lần này có nhà họ Đế trợ giúp.”
“Nhà họ Đế?” Tài vụ biến sắc, sau đó cẩn thận hỏi: “Không phải là nhà họ Đế ở Võ thành chứ?”
Thấy dáng vẻ đó của đối phương, Tần Tuyết Hàn biết là có hi vọng rồi, cô hờ hững gật đầu nói: “Ông nói không sai, chính là nhà họ Võ của Võ Thành.”
Tài vụ lập tức trợn tròn mắt, nếu không tự mình chứng kiến, ông ta nào có thể tin vào chuyện này, ông ta biết nhà họ Đế ở Võ Thành là nhân vật lớn như thế nào, ông ta không thể ngờ Tần

Tuyết Hàn lại có thể quen người nhà họ Đế.

Ông ta biết rõ nhà họ Đế ở Võ Thành mạnh cỡ nào, có thể nói là hô mưa gọi gió ở Võ Thành, dù có ở Hán Thành, cũng có thể chiếm nửa bầu trời, hơn nữa ngay cả nhà quyền thế và quan chức Hán Thành đều phải nể mặt nhà họ Đế.

Tài vụ do dự, ông ta nửa tin nửa ngờ lời của Tần Tuyết Hàn, nhưng ông ta vẫn chưa quyết định, dù sao nhà họ Đế của Võ Thành cũng không phải nhân vật lớn bình thường, ông ta không trêu chọc nổi.

Lúc này, tài vụ có vẻ lưỡng lự, Tần Tuyết Hàn cũng nhìn ra tài vụ vẫn không tin mình lắm, cô liếc nhìn Lý Phàm, cô không biết tiếp theo nên làm cái gì..

Chương 1138

Cô không biết có phải Lý Phàm thật có liên hệ với nhà họ Đế hay không, nếu đối phương thật có liên hệ với nhà họ Đế của Võ Thành thì chuyện này vẫn có hi vọng rất lớn.

Lúc này, Lý Phàm mới lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho cậu chủ nhà họ Đế.

Ước chừng chưa đến mấy giây đồng hồ, âm thanh cậu chủ nhà họ Đế lập tức từ trong điện thoại vang lên.

“Cậu Lý, sao cậu lại đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì cần tôi làm giúp sao?”

Giọng điệu cậu chủ nhà họ Đế trong điện thoại hết sức khách sáo.

Nghe xong, tài vụ không khỏi liếc nhìn Lý Phàm, ngay cả người nhà họ Đế cũng khách khí với Lý Phàm như vậy, có thể thấy được thân phận Lý Phàm không đơn giản đến mức nào.

Để chứng thực thân phận cậu chủ nhà họ Đế cho tài vụ, Lý Phàm nói với cậu chủ nhà họ Đế: “Làm sao anh có thể chứng minh anh là cậu chủ nhà họ Đế chứ?”
“Cậu Lý, không phải cậu đang nói đùa với tôi đấy chứ.” Cậu chủ nhà họ Đế lập tức sửng sốt, nếu không phải chính tai nghe được, anh ta cũng không dám tin là thật.

Chuyện anh ta là cậu chủ nhà họ Đế mà còn cần chứng minh sao? Nhưng Lý Phàm cũng đã nói như vậy rồi, anh ta cũng không thể không bắt đầu chứng minh bản thân.

Sau khi đầu điện thoại bên kia trầm mặc hồi lâu, âm thanh cậu chủ nhà họ Đế mới tiếp tục vang lên.

“Cậu Lý, tôi có một cách có thể chứng minh, đó chính là để Ngài Võ điện thoại cho anh.”
Cậu chủ nhà họ Đế chợt mở miệng.

Nghe vậy, Lý Phàm không khỏi tán thưởng cậu chủ nhà họ Đế đúng là thông minh, sao anh lại không nghĩ tới điểm này chứ.

Ngài Võ nổi tiếng ở Võ Thành, hơn nữa cũng có ảnh chụp.

Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, Lý Phàm cũng không thể để Ngài Võ ra roi thúc ngựa chạy tới, như vậy cũng không hay lắm.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Được rồi, cứ gọi video đi.”
Lúc này cậu chủ nhà họ Đế mới tiếp nhận cuộc gọi video.

Sau khi nhìn thấy hình dạng cậu chủ nhà họ Đế trong điện thoại di động và ảnh chụp trên mạng giống nhau như đúc, tài vụ lập tức hoàn toàn tin tưởng.

Đây đúng là khuôn mặt của cậu chủ nhà họ Đế rồi.

Lần này tài vụ đã hoàn toàn tin lời Lý Phàm và Tần Tuyết Hàn nói đều là thật.

“Tôi tin mọi người.” Cậu chủ nhà họ Đế lên tiếng nói.

Lý Phàm mỉm cười, dài dòng nhiều như vậy, đối phương xem như đã tin tưởng, anh còn tưởng đối phương sẽ không tin tưởng mình, nhưng cũng tốt, đã như vậy thì anh cũng không cần phí sức như thế.

Lý Phàm và cậu chủ nhà họ Đế nói chuyện phiếm một lúc rồi mới cúp điện thoại.

Cậu chủ nhà họ Đế cảm thấy rất khó hiểu, không rõ rốt cuộc Lý Phàm có ý gì, sao đột nhiên đối phương lại hàn huyên với mình chứ, điều này khiến anh ta cảm thấy rất mờ mịt.

Cậu chủ nhà họ Đế biết chắc chắn có vấn đề gì đó, còn vấn đề nằm ở chỗ nào thì anh ta cũng không biết được.

Cậu chủ nhà họ Đế cũng không suy nghĩ nhiều, mà lúc này, mấy người Thanh Đế tò mò vây quanh anh ta: “Đại ca, có chuyện gì xảy ra thế, chắc phải có lý do gì đó thì cậu Lý mới gọi điện thoại tới chứ?”
“Tôi cũng không rõ lắm, 80 % không phải tin tức tốt, được rồi, lát nữa xem cậu Lý nói như thế nào đi.”
Cậu chủ nhà họ Đế lo lắng, có dự cảm không tốt..

Chương 1139

Lúc này, Lý Phàm mới nhìn về phía tài vụ, cười nói: “Bây giờ ông đã tin rồi chứ?”
Tài vụ gật đầu như gà mổ thóc, vừa nãy bắt đầu ông ta không nhìn thấu thân phận Lý Phàm, ông ta còn tưởng Lý Phàm là vật làm nền do Tần Tuyết Hàn mời tới, nhưng bây giờ ông ta hoàn toàn tin Lý Phàm không phải vật làm nền.

Ông ta không ngờ thân phận Lý Phàm lại lớn như thế, lần này ông ta mới biết được mình đã xem thường Lý Phàm, ông ta cảm thấy may mắn mình không trêu chọc phải nhân vật lớn như vậy, bằng không, mình chết cũng không biết chết như thế nào.

“Cậu họ Lý phải không? Sao ở Hán Thành tôi chưa từng nghe về cậu nhỉ?” Lúc này, tài vụ không khỏi nhìn về phía Lý Phàm, ông ta đã chắc chắn Lý Phàm là một nhân vật lớn, nên mới không kìm được muốn đi nịnh bợ một chút.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Đây đều là hư danh, tôi không hề quan tâm.”
Tài vụ cảm thấy choáng váng, sau khi nghe được những lời này của Lý Phàm, ông ta không khỏi sùng bái, câu nói này của đối phương khiến ông ta có cảm giác như một nhân vật lớn mai danh ẩn thế, đột nhiên xuất hiện khiến người đời khiếp sợ, nhưng lại nói cho người khác cảm giác bản thân là một nhân vật nhỏ.

Giờ đây tài vụ hết sức tôn kính Lý Phàm, Tần Tuyết Hàn mới nói sang chuyện khác: “Bây giờ ông đã suy nghĩ kỹ chưa, muốn gia nhập hay không, tất cả đều do lựa chọn của ông, nếu ông gia nhập vào thì hãy gia nhập ngay.”
Nghe vậy, tài vụ bắt đầu do dự, nói: “Được, tôi bằng lòng gia nhập vào.”
Tài vụ biết, nếu giờ còn không gia nhập vào thì thật là bỏ qua một

cơ hội tốt, nên dù như thế nào, ông ta cũng phải gia nhập vào.

Nghe được câu trả lời của tài vụ, Lý Phàm mới hài lòng khẽ gật đầu, cuối cùng đã diễn kịch thành công.

Còn lại, anh cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy, chỉ cần tài vụ ra tay, đến lúc đó Long Môn chắc chắn không làm gì được, sau khi thoát khỏi khống chế của Long Môn, Lăng Băng chắc chắn sẽ buộc phải trả lại công ty cho Tần Tuyết Hàn.

Nghĩ vậy, Lý Phàm không khỏi yên tâm.

Trong lòng Tần Tuyết Hàn rất cảm kích Lý Phàm, nếu không phải nhờ anh, cô thật không biết nên làm như thế nào.

Cô cảm thấy rất cảm động, cô không ngờ Lý Phàm lại có thể thật làm được.

Sau khi tiễn tài vụ về, Tần Tuyết Hàn cảm kích nói với Lý Phàm: "Cảm ơn anh, nếu không nhờ anh, tôi thật chẳng biết nên làm thế nào."
Lý Phàm xua tay nói: "Được rồi, đã đến lúc này rồi, cô cũng không cần cảm kích tôi, chúng ta là cùng một trận tuyến, hơn nữa chúng ta cùng chung kẻ địch là Long Môn."
Tần Tuyết Hàn khẽ gật đầu, sau khi biết tổ chức Long Môn mà mình đối mặt khổng lồ như thế, cô không khỏi lo lắng, cô lo bản thân không phải đối thủ của Long Môn.

Lý Phàm có thể nhìn ra Tần Tuyết Hàn đang nghĩ gì, anh nói với cô: "Yên tâm, chúng ta cùng nhau đối phó thì chuyện đối phó Long Môn chỉ là chuyện rất đơn giản mà thôi.".

Chương 1140

Tần Tuyết Hàn tin Lý Phàm là sẽ không lừa gạt mình, nhưng lúc này, Tần Tuyết Hàn bỗng cảm thấy hoang mang, cô thầm lo lần này sẽ thất bại, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười tự tin của Lý Phàm, cô lại cảm thấy an tâm.

Nếu có Lý Phàm ủng hộ thì không giống, cô tin có Lý Phàm ở đây thì mọi việc đều sẽ được giải quyết.

Lý Phàm hiểu suy nghĩ của Tần Tuyết Hàn, anh cũng không nói quá nhiều, tất cả cứ dựa vào thực lực để chứng minh, còn về cái khác, anh cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Hiện tại điều quan trọng nhất là ông nội Tần Tuyết Hàn vẫn còn trong tay người đàn ông âu phục, nói không chừng đang ở đại bản doanh của Long Môn.

Lý Phàm nhướng mày, dù thế nào, trước tiên anh cũng phải cứu ông nội Tần Tuyết Hàn ra mới được, ai biết người đàn ông âu phục có thể thay đổi chủ ý, đột nhiên ra tay với ông nội của Tần Tuyết Hàn hay không.

Dù sao nghĩ như vậy cũng rất bình thường, không thể không có lòng phòng bị người.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Lý Phàm mới tìm người điều tra vị trí ông nội Tần Tuyết Hàn một chút.

Mà tất nhiên người đó không ai thích hợp hơn Trương Đức Võ.

Trước kia, công việc của Trương Đức Võ ở Long Môn là người bên cạnh Long Hậu, đừng thấy Trương Đức Võ đã rời khỏi Long Môn, hơn nữa còn đắc tội không ít người Long Môn, nhưng cũng may có

mấy đàn em trung thành.

Nghe vậy, Trương Đức Võ không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, đây chính là chuyện tốt với ông ta, nếu muốn như vậy thì không thể tốt hơn.

Nghe thấy Lý Phàm giao nhiệm vụ cho mình, Trương Đức Võ lập tức cam đoan với Lý Phàm: “Cậu yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ chịu trách nhiệm, tôi có thể ứng phó.

”
Nghe vậy, những người khác đều cảm thấy rất bất ngờ, nếu không phải chính tai nghe được, bọn họ cũng không dám tin là thật, bọn họ lấy làm lạ nhìn Trương Đức Võ, cảm thấy hết sức mờ mịt.

Sau khi nhìn thấy Trương Đức Võ, người Long Môn lập tức cười nói: “Lão Trương, sao ông lại tới đây.

”
Trương Đức Võ thở dài nói: “Tất nhiên là vì tôi nhớ mọi người rồi”
Nghe Trương Đức Võ nói vậy, mọi người đều toàn thân nổi da gà, bọn họ đều cảm thấy không còn gì để nói với Trương Đức Võ, dù sao cũng đều là đàn ông, sao ông ta có thể nói ra lời buồn nôn như vậy chứ.

Nhưng lúc này, đám người đó cũng không dông dài quá nhiều, bọn họ đều hiểu Trương Đức Võ, nên chẳng buồn quan tâm.

Trương Đức Võ thản nhiên nói: “Được rồi, tôi cũng không nói linh tinh với mọi người nữa, hiện tôi sẽ bàn chuyện chính với mọi người, mọi người biết ông lão đó ở đâu không, nếu biết hãy nói cho tôi.

”
Đám người đều sững sờ, bọn họ ngập ngừng, không biết trả lời như thế nào, bọn họ cảm thấy hết sức mờ mịt, vì đây là chuyện cấm kỵ, bọn họ không thể nói ra được.

Bọn họ bất đắc dĩ nhìn về phía Trương Đức Võ, nói với ông ta:
“Anh, không phải chúng tôi không nói, chúng tôi thật không có cách nào, anh cũng biết quy định của Long Môn, nếu chúng tôi nói ra, chúng tôi sẽ bị liên lụy”
“Trước kia tôi chưa từng bạc đãi các cậu, bây giờ từng người các cậu đều từ nhân vật nhỏ mà trở thành thủ lĩnh ở Long Môn, tôi vẫn chưa từng xin các cậu giúp đỡ” Sắc mặt Trương Đức Vẽ trở nên nghiêm túc, lẩm bẩm.

Mấy người đó đều hiểu Trương Đức Võ ám chỉ điều gì, bọn họ đều ngơ ngác, cảm thấy hết sức khó hiểu, nếu không phải tự mình chứng kiến, bọn họ cũng không dám tin là thật, bọn họ cảm thấy rất lúng túng.

Mấy người đó còn đang lưỡng lự, do dự không biết có nên nói cho Trương Đức Võ hay không, nhưng bọn họ lại sợ người Long Môn sẽ đến tìm mình gây phiền phức.

.

Chương 1141

Nhìn vẻ mặt bọn họ, Trương Đức Võ đã hiểu được gì đó, ông ta nói: “Tôi nói thật cho mọi người biết nhé, đối với chuyện này, tôi cũng chẳng còn lựa chọn khác, tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết, chuyện này mọi người hãy tự xem mà xử lý, hơn nữa chuyện này các cậu không nói tôi không nói, thì có ai biết được chứ?” Bọn họ hơi ngây người, chợt cảm thấy Trương Đức Võ nói có lý, nếu bọn họ nói ra cũng có thể báo ân, hơn nữa
cùng lắm thì bọn họ giữ bí mật là được rồi, sẽ không có ai biết được.

Lúc này, mấy người đó mới hạ quyết tâm, nói với Trương Đức Võ: “Anh, chúng tôi sẽ nói cho anh biết.

” Bọn họ lập tức nói nơi ông nội Tần Tuyết Hàn bị giam cho Trương Đức Võ.

Sau khi biết vị trí, Trương Đức Võ cười nói: “Cảm ơn các cậu, tôi biết mình chưa từng bạc đãi các cậu, các cậu khiến tôi rất hài lòng.

”
Một người trong đó cười nói: “Anh Trương, anh xem anh đang nói gì vậy, tất nhiên chúng tôi ủng hộ anh” Lúc này, Trương Đức Võ mới nói: “Được rồi, bây giờ cũng không cần quan tâm nhiều chuyện vô dụng như vậy, hãy bình tĩnh một chút, mọi người hãy trở về đi, sau này chúng ta bớt thời gian ra ăn một bữa cơm.

”
Những người khác khẽ gật đầu, sau đó mới lục tục rời đi.

Sau khi trở về, Trương Đức Võ mới nói nơi ông nội Tần Tuyết Hàn bị giam cho Lý Phàm, Lý Phàm tán dương: “Không ngờ ông còn có

bản lĩnh như thế, xem ra là tôi đánh giá thấp ông rồi, ông đúng là không khiến tôi thất vọng.

”
Sau khi được Lý Phàm khích lệ, Trương Đức Võ cảm thấy rất vui vẻ, gãi đầu nói: “Ha ha, có thể giúp được cậu Lý là vinh hạnh của tôi”
Lúc này, Lý Phàm mới bắt đầu hành động.

Bởi vì người đàn ông âu phục tưởng Lý Phàm sẽ không tới cứu ông nội của Tần Tuyết Hàn, nên cũng không phải quá nhiều người canh giữ, chỉ lưu lại mấy người.

Dù có đoán thế nào, người đàn ông âu phục cũng không thể nghĩ tới Lý Phàm sẽ cứu người vào lúc này.

Sau khi đi tới nơi ông lão bị giữ, Lý Phàm lập tức bắt đầu hành động.

Thấy Lý Phàm đột ngột xuất hiện, mấy người này đều trợn tròn mắt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn hắn cũng không dám tin là thật, nơi này gần như rất ít người tới.

Khiến bọn họ bất ngờ là, Lý Phàm lại dám tự tiện xông tới, đây không phải muốn chết thì là gì, bọn họ cho rằng Lý Phàm quá ngây thơ rồi, lại dám tới đây một mình.

Một người đàn ông vạm vỡ trong số họ cười lạnh nói: “Nhóc con, tao thấy mày chắc não bị úng nước rồi, lại dám một mình tới đây, đã như vậy, tao sẽ tiến mày xuống Địa ngục.

”
Dứt lời, ông ta móc ra một con dao găm, hung ác nhìn chằm chằm Lý Phàm.

Mấy người khác cũng làm như thế, bọn họ cho là mình có thể đối phó Lý Phàm, nên cũng không thông báo cho những người khác.

Bọn họ sao biết được, đây chính là Lý Phàm mà Long Môn coi trọng, nếu bọn họ biết người đến là Lý Phàm, chắc chắn sẽ bị dọa sợ đến mức kéo còi báo động.

Lý Phàm mỉm cười, đã có người canh giữ, có nghĩa là anh đã đến đúng chỗ rồi.

Mấy người đó bắt đầu dứt khoát ra tay với Lý Phàm, mỗi lần ra tay đều vô cùng tàn nhẫn, gần như khiến người ta khó lòng phòng bị.

Bọn họ cũng không tin, nhiều người như vậy mà không giải quyết được một Lý Phàm, nhưng mà Lý Phàm không ngừng trốn tránh, khiến bọn họ gần như không nhìn thấu, lần này sắc mặt bọn họ trở nên nghiêm túc.

Những người đó không ngốc, tốc độ phản ứng nhanh đến mức gần như không thể nắm bắt, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì bọn họ không dám tin đó là sự thật, cả đám trở nên nhốn nháo, gần như hoa mắt.

.

Chương 1142

Bọn họ khó có thể tìm ra vị trí của Lý Phàm, bởi vì tốc độ của anh quá nhanh, vượt qua sức tưởng tượng của họ.

“Sao tên này mạnh vậy?”
Lòng những người này chùng xuống, bọn họ cực kỳ khiếp sợ.

Trong số đó có một người nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, tên này không đơn giản, chúng ta phải nghiêm túc ứng phó mới được”
Những người khác gật đầu, đều lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, bọn họ quyết định sẽ xử Lý Phàm.

Lý Phàm cũng nghe được cuộc nói chuyện của những người đó, điều này cho thấy họ đã hoảng sợ, vậy thì cơ hội của anh đã đến.

Những người đó ngây ngốc đứng tại chỗ, rõ ràng là họ đã sắp thành công, nhưng lại luôn cách thành công một bước.

Đột nhiên một người trong số họ ngã xuống.

Những người khác nhìn vẻ mặt đau đớn sau khi ngất đi của đồng đội mà nuốt nước miếng, không ai dám hành động hấp tấp, bọn họ không ngờ Lý Phàm lại ra tay độc ác như vậy.

Lúc này những người đó mới biết mình đã gặp phải nhân vật tàn nhẫn, nếu đổi thành người khác thì làm gì có dũng khí lớn như vậy mà tới đây, bọn họ tin chắc Lý Phàm phải có đủ tự tin thì mới dám tới nơi này.

Số người bị hạ gục sau đó càng lúc càng nhiều, những người này biết mọi chuyện không đơn giản, một người trong số đó đã vô thức lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho người đàn ông mặc vest để xin hỗ trợ.

Sau khi thấy vậy, đương nhiên Lý Phàm sẽ không cho những người này được như ý muốn, anh dứt khoát bắt đầu tấn công bọn họ.

Chỉ trong chốc lát, những người này thậm chí còn chưa kịp kêu cứu đã ngã xuống đất, cực kỳ thê thảm.

Lý Phàm bước nhanh vào phòng, sau khi nhìn thấy ông già trong phòng, anh liền biết đây là ông nội của Tần Tuyết Hàn.

Ông nội Tần Tuyết Hàn thấy có người đến thì ngẩng đầu lên, sau khi thấy là Lý Phàm, ông như nhìn thấy hy vọng, có thể nào ông cũng không ngờ lại gặp được Lý Phàm ở đây.

Nếu không được tận mắt chứng kiến, ông cũng không tin đây là sự thật.

Ông nội của Tần Tuyết Hàn ngạc nhiên nói: “Sao cậu lại tới đây? Những người đó rất nguy hiểm, cậu mau đi đi, đừng lo cho tôi.

”
Ông cụ đã được thấy thủ đoạn đáng sợ của Long Môn, đến lúc này rồi mà ông vẫn lo lắng sẽ liên luỵ đến Lý Phàm.

Lý Phàm rất cảm động, không ngờ ông chẳng lo cho bản thân mà lại lo cho anh, anh nói: “Cháu đã đến đương nhiên sẽ không cứ thế rời đi, chi bằng đã sai thì sai đến cùng, vả lại bọn họ cũng không làm gì được cháu đầu”

Nói xong Lý Phàm liền dẫn ông cụ rời khỏi đây.

Có vẻ ông cụ đã chịu rất nhiều sự tra tấn, trên cánh tay lộ rõ vết sẹo, vẻ mặt Lý Phàm trở nên lạnh lẽo, Long Môn để đạt được mục đích đúng là không từ thủ đoạn, không ngờ lại dám tra tay với người già như thế này.

Lý Phàm rất thất vọng, may mà anh không gia nhập Long Môn, anh khinh thường trở thành một giuộc với bọn chúng.

Sau khi đưa ông nội Tần Tuyết Hàn về, Lý Phàm mới đưa hai mảnh chìa khoá cho ông, anh hy vọng ông có thể làm cho anh chìa khoá của Long Môn hoàn hảo từ hai mảnh chìa khoá này.

Sau khi nhận được hai mảnh chìa khoá, ông cụ sững người, ông rất bất ngờ với kết quả này, không ngờ Lý Phàm lại tìm được mảnh tiếp theo nhanh như thế.

.

Chương 1143

“Được, tôi sẽ thử” Ông nội của Tần Tuyết Hàn cũng không chắc chắn lắm, nhưng Lý Phàm đã đưa chìa khó cho ông, dù thế nào ông cũng phải thử, biết đâu lại có thể thành công?
Lý Phàm hỏi: “Cần khoảng bao lâu ạ?” Ông cụ đáp: “Có lẽ cần khoảng ba ngày.”
Lý Phàm gật đầu, lúc này anh mới thấy yên tâm, dù thế nào đi nữa, ít nhất anh còn có ba ngày.

Anh tiếp tục yêu cầu Trương Đức Võ đi điều tra tung tích của những mảnh vỡ chìa khoá khác của Long Môn.

Lúc này Trương Đức Võ đi vào, nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, sắp tới có một buổi đấu giá”
“Ồ, không phải chỉ là một buổi đấu giá thôi sao? Có gì kỳ lạ?” Lý Phàm nghe xong cũng không có cảm xúc gì, anh lạnh nhạt nói.
Trương Đức Võ trả lời: “Buổi đấu giá này không đơn giản, có liên quan rất nhiều đến chìa khoá của Long Môn”
Lý Phàm nghe vậy thì hai mắt sáng lên, anh không ngờ nhắc Tào Tháo, Tào Tháo thật sự tới.

Anh không ngờ Trương Đức Võ lại mang đến cho mình tin tức tốt.
“Có liên quan rất nhiều?”
Lý Phàm tò mò hỏi.

Trương Đức Võ gật đầu: “Đúng thế, đúng là có liên quan rất nhiều.”

Lý Phàm truy hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đi ngay đi, cần đấu giá mới có được à?”
“Vâng, đó là một món đồ cổ, nhưng phía trên món đồ cổ ấy có khảm một mảnh chìa khoá” Trương Đức Võ trả lời.

Lý Phàm cau mày: “Khảm trên đồ cổ? Trò gì vậy?” Lý Phàm không

hiểu lắm hành vi này.
Trương Đức Võ đáp: “Tôi điều tra rồi, vì món đồ cổ đó có vết nứt nên người bán đấu giá mới khảm mảnh vỡ của chìa khoá Long Môn lên”.

Truyện Đô Thị
Sau khi nghe xong, Lý Phàm rất bất ngờ, kết quả này thực sự khiến anh không ngờ tới.
Dù thế nào thì cũng đã có tung tích của mảnh chìa khoá, Lý Phàm biết càng có nhiều mảnh chìa khoá Long Môn sẽ càng có lợi, biết đâu có thể tạo ra chìa khoá khác, vẫn có khả năng rất lớn.
Nghĩ đến đây, Lý Phàm đặt mua vé vào buổi đấu giá.

Mà lúc này, ở một nơi khác.
Từ sau khi ông nội của Tần Tuyết Hàn được cứu, người đàn ông mặc vest luôn bực bội, lần này anh ta đã bối rối, tình huống này hơi khác với những gì anh ta tưởng tượng.
Vẻ mặt anh ta trở nên lạnh lùng, anh ta lập tức hạ lệnh cho người đi điều tra vụ việc này.

Anh ta nghĩ nội bộ Long Môn chắc chắn có nội gián, vì thế bèn gọi một nhóm người tới đây.
Sau khi biết anh ta đang điều tra người làm rò rỉ tin tức thì những người đã báo tin cho Trương Đức Võ lúc trước đều sững sờ, lòng họ hoang mang, lo lắng.
Kết quả này khiến bọn họ rất hoang mang, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ai nấy đều choáng váng, sững sờ..

Chương 1144

Mà lúc này, những người đó đều đang bối rối, lòng cực kỳ hoảng.

Người đàn ông mặc vest hờ hững lên tiếng: “Tôi nghi ngờ trong số chúng ta có nội gián.”
Khi người ấy vừa cất lời, những người có mặt đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, thoáng chốc đều mờ mịt, với bọn họ mà nói điều này khiến họ hết sức bất ngờ.

Nếu không phải tận tai nghe thấy, bọn họ cũng không dám tin là thật, bọn họ sững sờ hồi lâu, không biết người đàn ông mặc vest có ý gì.

“Có nội gián? Sao có thể?”
“Ai lại ngu ngốc phản bội Long Môn như thế chứ! Đây là tội chết đấy.”
“Đúng thế, nếu có nội gián thì sẽ là ai đây?”
“…”
Những người của Long Môn được gọi tới đều nhìn nhau, ai cũng lộ vẻ phòng bị.

Bọn họ không tin là sự thật, họ cho rằng Long Môn không thể có nội gián, dù sao lai lịch của Long Môn cũng rất lớn, dù là ai cũng không dám chế nhạo Long Môn, họ kết luận rằng chắc chắn có người nói linh tinh.

Người đàn ông mặc vest không nói gì, bởi vì sự việc đã xảy ra.

Anh ta lạnh lùng nhìn lướt qua một lượt những người đang có mặt, có thể xác định những người này đều có thể là nội gián.

Dù ai là nội gián, anh ta sẽ không để những người đó sống sót đi ra.

Những người nói vị trí cho Trương Đức Võ đều hoảng sợ, bọn họ hết sức lo lắng, dù sao nếu tìm ra bọn họ thì sẽ rắc rối lớn, bọn họ vô cùng sợ hãi trước kết quả ấy.

Bọn họ đột nhiên hoảng sợ, không biết nên làm thế nào, bởi vì đây không phải là tin tức tốt, lòng bọn họ ngổn ngang, vô thức nhìn người đàn ông mặc vest với ánh mắt hơi né tránh.

Người mặc vest cười bảo: “Tôi hy vọng mọi người hãy chủ động đứng ra thừa nhận, nếu không đến khi tôi phát hiện ra ai là người tung tin, tôi sẽ cho người đó biết tay đấy.”
Những lời này của anh ta đã doạ rất nhiều người, đặc biệt là những tinh nhuệ của Long Môn đã thông báo cho Trương Đức Võ, mặt họ trầm xuống, trong lòng đều có dự cảm không lành.

Bọn họ bắt đầu đau đầu, nhưng đều không dám nói, bọn họ tin chỉ cần mình không nói thì sẽ không bị ai phát hiện.

Nghĩ như vậy nên họ không còn lo lắng nữa.

Người mặc vest thấy không ai nói gì, vẻ mặt dần trở nên lạnh lùng, anh ta chậm rãi nói: “Xem ra các người rượu mời không uống, thích uống rượu phạt, nếu đã vậy thì người đâu, mang tài liệu những ai ra ngoài buổi tối mấy hôm trước lên cho tôi.”

Lập tức có người đi ra, trên bảng có ghi lại lịch sử người ra vào Long Môn, bao gồm cả thông tin họ đi đâu.

Khi người mặc vest lật ra đọc còn nhìn những người đang đứng phía đối diện: “Đến khi tôi tìm ra được thì dù các người có chủ động đứng ra cũng đã muộn, ai báo cáo thì tôi cũng có thể tha cho người đó một mạng.”
Lời này vừa dứt, nhóm tinh nhuệ của Long Môn đều biến sắc, lúc này họ đã không còn lựa chọn nào khác nữa rồi, họ biết người kia không phải đang nói đùa với mình.

Nhưng lúc này họ lại không dám đứng ra nói là ai làm, dù sao tin tức này quá lớn, họ sợ người kia sẽ không tha cho mình.

Dù sao họ cũng đã qua lại với người ấy khá nhiều, với tính của anh ta chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua như vậy, vì thế họ quyết định ngậm chặt miệng.

Giờ phút này, một người tinh nhuệ của Long Môn đã đứng ra, ông ta sợ rồi, chủ yếu là vì tâm lý ông ta kém, không chịu nổi, ông ta sợ nếu bị phát hiện thì mình sẽ gặp rắc rối lớn..

Chương 1145

Những người khác vô thức ngăn ông ta lại, nhưng ông ta lại như không nghe thấy, giơ tay lên nói với người mặc âu phục: “Chuyện này tôi biết.”
Người đàn ông mặc vest nhìn lên, nở nụ cười đùa giỡn, gật đầu bảo: “Được, chỉ cần ông nói ra thì tôi có thể cho rằng chuyện này không liên quan đến ông, ngược lại, nếu ông không nói ra thì ông biết hậu quả rồi đấy.”
Người kia chợt sững người, không biết nên làm thế nào, ông ta rất đau đầu, không ngờ người mặc vest lại đoán ra nhiều như thế.

Ông ta lau mồ hôi lạnh, mặc kệ lời khuyên can của những người khác, nói ra sự thật.

Vẻ mặt nhóm tinh nhuệ của Long Môn sầm xuống, bọn họ đều nhìn đồng bọn bán đứng mình với ánh mắt căm tức, họ không ngờ ông ta lại vì mạng sống của mình mà bán đứng họ.

“Ông nói ra làm gì? Ông không nói thì cũng không tra được ra chúng ta ngay.” Những người kia quát mắng.

Người vừa đứng ra báo cáo bắt đầu nịnh nọt người mặc vest; “Hừ, các ông nghĩ ông không nói, tôi không nói là có thể che giấu được quân sư đại nhân tài giỏi sao?”
Người đàn ông mặc vest không có chút phản kháng nào trước sự xu nịnh này, gật đầu hài lòng.

Thật ra anh ta cũng không chắc có thể tìm được ai, tất cả chỉ là chiến thuật tâm lý mà thôi, nhưng cũng may có người chủ động đứng ra thừa nhận, như vậy lại vừa đúng ý anh ta.

Những người tiết lộ tin tức đều mang vẻ mặt khó coi, họ cảm thấy người kia quá đáng khinh, không ngờ lại phản bội mình, bọn họ

thề nhất định phải xử lý ông ta.

Nhưng sau đó họ lại có dự cảm không lành, bây giờ người mặc vest đã biết chuyện, chắc chắn anh ta sẽ không tha cho họ, nghĩ tới đây họ lại thấy đau đầu.

.

Tìm truyện hay tại * t rumtruyen.м e *
Không biết phải làm sao mới phải, với họ mà nói đây là một tin xấu.

Người mặc vest phớt lờ người kia, chỉ lạnh lùng nói: “Bắt họ lại cho tôi.”
Lúc này các đệ tử của Long Môn mới bắt đầu ra tay, những người kia vốn muốn phản kháng nhưng rồi nhanh chóng bị xử lý.

Người mặc vest thờ ơ nói: “Thôi, cứ giải quyết tại chỗ luôn đi, không cần phiền phức đâu.”
Những người tiết lộ bí mật vô thức muốn bỏ chạy, nhưng rất nhiều người đã chết ngay tại chỗ.

Nhưng trong lúc hỗn loạn, vẫn có một người trốn thoát.

Người đàn ông mặc vest không đuổi theo mà chỉ nở một nụ cười lạnh lùng.

Người báo tin xoa xoa tay, mong đợi nhìn người đàn ông mặc vest, ông ta hy vọng anh ta có thể tha thứ cho mình.

Người đàn ông mặc vest thờ ơ nói: “Đừng giở chiêu này với tôi, ông là ai tôi còn không biết sao? Nói cho ông biết, tốt nhất hãy bình tĩnh, đừng hành động hấp tấp.”
Người kia lập tức gật đầu, không dám làm bất cứ động tác nào dù là nhỏ nhất.

“Đại nhân, có phải tôi không sao rồi không?” Người bán đứng đồng đội không nhịn được hỏi.

Người mặc vest mỉm cười: “Đâu có dễ như vậy! Ông là đồng bọn của họ, đương nhiên tôi không thể tha cho ông, hơn nữa ông không nói trước cho tôi, bây giờ ông không còn cơ hội chuộc tội nữa.”
Vẻ mặt người kia lập tức thay đổi rõ rệt, ông ta không ngốc, đương nhiên nghe ra được ý của người đàn ông, ông ta vô cùng khó chịu, mình đã có lòng tốt nói cho anh ta rồi, ông ta vốn có thể sống sót.

Ai ngờ dù tới giờ, đối phương vẫn không quên gài bẫy mình, điều này khiến ông ta vô cùng tức giận, nhưng chỉ dám giận chứ không dám nói..

Chương 1146

Sau khi giải quyết xong, người mặc vest cất lời: “Còn ai để rò rỉ bí mật một lần nữa thì cũng sẽ có kết cục như bọn họ.”
Thủ đoạn giết gà doạ khỉ này cũng khiến rất nhiều tinh nhuệ và đệ tử của Long Môn khiếp sợ, họ nuốt nước miếng ừng ực, may mà mình không tiết lộ thông tin, nếu không thì coi như xong.

Bây giờ bọn họ đang hối hận lắm rồi, biết trước thì đã không tiết lộ, giờ họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tuân theo.

Người tinh nhuệ duy nhất còn sống sót của Long Môn bắt đầu liên lạc với Trương Đức Võ.

Trương Đức Võ nghe xong thì báo chuyện này cho Lý Phàm:
“Người bạn nói cho tôi biết vị trí ông nội của Tần Tuyết Hàn gọi tới, tôi muốn đi chúc mừng người đó.”
Lý Phàm nhẹ giọng nói: “Tôi đi cùng ông.”
Anh mơ hồ cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy nên mới muốn đi cùng.

Trương Đức Võ do dự: “Vạy không hay lắm, dù sao buổi đấu giá cũng sắp bắt đầu rồi.

Không sao đâu, tôi sẽ qua đó gặp trước.”
Trương Đức Võ không nói gì nữa, nói thật ông đi một mình cũng không tự tin, dù sao bây giờ người của Long Môn cũng đang theo dõi ông, mỗi lần hành động ông đều phải thật cẩn thận.

Nếu ngày nào đó bị bại lộ thì quả là một rắc rối lớn, nếu Lý Phàm sẵn sàng giúp đỡ thì là tốt nhất.

Trương Đức Võ mỉm cười: “Được rồi, tôi tin cậu vẫn tự tin có thể làm được, nhưng đến lúc đó đừng suy nghĩ lung tung.”

Lý Phàm gật đầu, anh biết suy nghĩ trong lòng Trương Đức Võ.

Tới địa điểm đã hẹn, Trương Đức Võ phát hiện đối phương bị thương bèn khó hiểu hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Người kia thở dài: “Sự việc bại lộ rồi, có người tiết lộ thông tin.”
Trương Đức Võ sầm mặt, không ngờ lại có người nói ra bí mật, ông ta nghĩ chuyện này sẽ không dễ bị người mặc vest biết được, nhưng nào ngờ mới một ngày người kia đã tra ra được.

Trong lòng Trương Đức Võ thấy rất áy náy, dù sao cũng là ông cầu xin đối phương, bây giờ đối phương bị liên luỵ, trong lòng ông đương nhiên không thoải mái, vì thế ông nói với người kia: “Thế này đi, ông tìm một chỗ để ổn định trước đi đã.”
“Được.” Người kia gật đầu rồi rời đi.

Ông ta đến đây cũng chỉ để báo tin cho Trương Đức Võ thôi.

Lý Phàm đưa cho Trương Đức Võ một khoản tiền, nhìn thấy ánh mắt anh, ông ta hiểu ra, vô thức kéo người kia lại: “Tôi có lỗi với ông, khoản tiền này coi như tôi đền bù cho ông.”
“Cảm ơn, thật ra tôi cũng không rách ông, nếu lúc ấy ông không giúp tôi, có lẽ tôi cũng không sống được đến ngày hôm nay.”
Người đàn ông rất cảm động.

Sau khi người đàn ông rời đi, Trương Đức Võ kể cho Lý Phàm mối quan hệ của mình với người kia.

Hoá ra khi ấy người đàn ông này nợ rất nhiều tiền, cần tiền gấp để trả nợ, sau này Trương Đức Võ lựa chọn ông ta, để ông ta gia nhập Long Môn, đồng thời trả nợ cho ông ta.

Lý Phàm không ngờ Trương Đức Võ khi ấy còn có một mặt tốt như vậy.

Tuy nhiên dù người đàn ông mặc vest tìm ra thủ phạm thực sự thì cũng vô ích, vì dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi.

Lý Phàm và Trương Đức Võ tới buổi đấu giá.

Hội trường tổ chức buổi đấu giá lúc này có thể mô tả là người đông như nêm.

Khó khăn lắm mới tới Lý Phàm và Trương Đức Võ, đột nhiên có người chen ngang.

“Cút ra.”
Sau khi nam thanh niên đó chen vào thì mắng chửi Lý Phàm, vẻ mặt đầy kiêu ngạo và khinh thường..

Chương 1147

Lý Phàm không bận tâm, dù sao anh cũng đã thấy rất nhiều chuyện như này.

“Hừ, coi như mày biết điều, nếu không ông đây sẽ cho mày một trận.” Nam thanh niên thấy Lý Phàm nhường chỗ cho thì tưởng anh sợ, hắn bắt đầu chế giễu.

Hắn nào biết đây là Lý Phàm chỉ là không thèm chấp mình mà thôi.

Trương Đức Võ nghe vậy trong lòng cảm thấy khó chịu, ông ta không ngờ người này lại hống hách như thế: “Người ta đã nhường chỗ cho cậu rồi, cậu không cảm ơn thì thôi còn mắng chửi người ta.”

Người thanh niên dừng lại, quay đầu nhìn Trương Đức Võ, lạnh lùng nói: “Ông từ đâu ra mà dám nói chuyện với tôi hả?”
Hắn cực kỳ coi thường Trương Đức Võ, hắn còn tưởng là người nào có máu mặt lắm, hắn đã kết luận rằng Lý Phàm và Trương Đức Võ là một giuộc, vì thế bất giác bĩu môi.

Trương Đức Võ cũng nhìn ra vẻ mặt khinh thường của đối phương, lúc trước khi ông đi theo Long Hậu, không có ai dám nói với ông như vậy, mặc dù bây giờ địa vị của ông không còn bằng trước kia.

Nhưng ông cũng cực kỳ khó chịu với người thanh niên, cảm thấy hắn ta quá phách lối, không để mình vào mắt, hơn nữa thấy Lý Phàm bị người khác bắt nạt, ông lại càng không vui.

Đặc biệt là dáng vẻ hung hăng bức người của hắn, Trương Đức Võ không thể không tỏ ra bất bình thay Lý Phàm.

Những người đang xếp hàng đều nhìn Lý Phàm và Trương Đức Võ

bằng ánh mắt xem kịch hay, bọn họ cho rằng hai người họ đi đời rồi, không ngờ lại đi chọc tức cậu chủ nhà giàu.

Bọn họ đều biết cậu chủ nhà giàu này là ai.

Hắn ta là người nổi tiếng ở Hán Thành, Lý Phàm và Trương Đức Võ chỉ là người bình thường, đấu với hắn chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?
Họ kết luận rằng Lý Phàm và Trương Đức Võ chết chắc rồi.

Người thanh niên chế nhạo: “Ông đã làm chậm trễ rất nhiều thời gian của tôi rồi đấy, nếu bây giờ ông xin lỗi thì tôi có thể tha cho ông một lần, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”
Trương Đức Võ nghe đến đây suýt thì tức bật cười, rõ ràng hắn gây chuyện trước, dựa vào đâu mà bắt ông xin lỗi? Có phải quá nực cười rồi không?
Trương Đức Võ hờ hững nói: “Tôi sẽ không xin lỗi cậu, cậu chen ngang, cậu nên xin lỗi chúng tôi mới đúng.”
Người thanh niên sầm mặt, đối phương dám không nể mặt hắn chẳng phải là đang tự tìm khổ sao? Hắn từ từ bước tới, chuẩn bị cho Trương Đức Võ một cái tát.

Lý Phàm thấy thế đương nhiên không thể bình tĩnh được nữa, hắn muốn ra tay với Trương Đức Võ thì phải hỏi ý kiến anh trước đã.

Khi cái tát của thanh niên kia sắp hạ xuống thì bị Lý Phàm tóm được.

Thanh niên kia thấy Lý Phàm chặn lại thì khịt mũi, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này, một người đàn ông trung niên trông có vẻ như quản gia chạy tới, chỉ vào Lý Phàm nói: “Buông tay ra, cậu chủ của chúng tôi là người mà cậu có thể động đến sao?”
Lý Phàm lãnh đạm bảo: “Động vào cậu ta, tôi còn chê bẩn tay mình đây này.”
Người thanh niên kia nghe xong, vẻ mặt lập tức lạnh đi, quá mặt mất, ở Hán Thành này hắn luôn ngông nghênh, nhưng chưa bao giờ có ai dám nói với hắn như thế.

Lý Phàm hất tay người thanh niên ra, quản gia đứng chắn trước mặt người thanh niên, tự tâng bốc mình: “Tên nhóc, tốt nhất cuậ hãy mau xin lỗi cậu chủ nhà tôi đi, cậu chủ nhà tôi là cháu trai của ông chủ nhà đấu giá, nếu cậu không xin lỗi thì đừng mong được vào.”
Sau khi cậu trai kia nghe quản gia nói ra thân phận mình, hắn khổn khỏi ngẩng cao đầu, tựa như đang chờ Lý Phàm xin lỗi mình.

Lý Phàm nhẹ giọng cất lời: “Vậy tôi cũng không xin lỗi.”
Lý Phàm vừa dứt lời, những người khác đều sững sờ, đây là tình huống gì? Họ tưởng rằng Lý Phàm sẽ ngoan ngoãn xin lỗi, ai người anh lại nói sẽ không xin lỗi?
Bọn họ nhìn Lý Phàm với ánh mắt kỳ quái, cho rằng đầu Lý Phàm úng nước rồi, nếu không xin lỗi thì anh sẽ không thể vào buổi đấu giá, cái giá này rất lớn.

Thanh niên kia sững sờ, hắn còn tưởng mình nghe nhầm, hắn híp mắt, lạnh lùng nhìn Lý Phàm: “Được lắm, không ngờ mày lại không xin lỗi tao, xem ra mày không nể mặt tao rồi.”
Lý Phàm mở miệng: “Mặt mũi là do tự mày tìm lấy.”
“Được lắm, mày chết chắc rồi.” Người thanh niên híp mắt, sau đó nói với quản gia: “Đi, thông báo cho nhân viên bảo vệ ở cửa không cho hắn vào.”
Quản gia gật đầu, sau đó nhìn Lý Phàm với vẻ thương hại..

Chương 1148

“Những người này đúng là chó cậy gần chủ, nghĩ mình có tiền thì ghê gớm lắm.” Trương Đức Võ khó chịu, thở dài bảo: “Cậu Lý, bây giờ phải làm sao đây? Đoán chừng chúng ta không vào được nữa rồi.”
Lý Phàm không hề hoảng loạn, bình tĩnh nói: “Hoảng cái gì, buổi đấu giá này cũng không phải do nhà hắn tổ chức.”
Trương Đức Võ nghe xong mới chợt nhớ ra buổi đấu giá này là một trong những buổi đấu giá dưới quyền của doanh nghiệp Sở Trung Thiên, dường như ông đã hiểu ra ý của cậu Lý, vì thế bất giác nở nụ cười, cậu Lý vẫn rất anh minh.

Thảo nào cậu Lý lại bình tĩnh vậy, thì ra cậu ấy đã chắc chắn.

Sau khi người thanh niên và bảo vệ lấy vé ra, bảo vệ lập tức cho vào.

Nhưng bọn họ không đi luôn mà ở lại nhìn Lý Phàm và Trương Đức Võ như xem kịch hay, họ muốn xem hai người bị đuổi ra ngoài như thế nào.

Nhân viên bảo vệ ngăn Lý Phàm và Trương Đức Võ lại: “Hai người các anh không được vào.”
“Chúng tôi có vé.” Trương Đức Võ lấy vé ra.

Nhân viên bảo vệ cũng đã nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, mà quản gia cũng đã dặn dò vì vậy dù thế nào anh ta cũng không thể cho Lý Phàm vào.

Lý Phàm cười nói: “Ông chủ các anh là ai? Tôi muốn gặp người đó.”
Nhân viên bảo vệ đột nhiên nhìn Lý Phàm bằng ánh mắt khinh thường, châm chọc nói: “Ông chủ chúng tôi là người mà anh có thể

gặp sao? Anh không tự nhìn lại xem mình là ai, anh có tư cách gì mà gặp ông chủ chúng tôi?"
Khi người thanh niên biết Lý Phàm muốn gặp cậu mình thì lập tức bật cười, hắn như nghe thấy câu chuyện nực cười nhất trên đời, còn nghi ngờ có phải đầu Lý Phàm úng nước hay không.

Cho dù gây chuyện cũng phải xem mình là ai, hắn nhìn cách ăn mặc của Lý Phàm, cho rằng anh không phải người có thân phận gì nên bỏ qua.

Lý Phàm không quan tâm, nếu đã vậy thì anh chỉ đành gọi cho Sở Trung Thiên, đồng thời nói với bảo vệ: "Tôi mong anh sẽ cho tôi vào trong vòng ba phút nữa, nếu không anh sẽ bị đuổi việc."
Nhân viên bảo vệ bĩu môi, anh ta không hề để vào mắt, dứt khoát mặc kệ Lý Phàm.

Sau khi Lý Phàm gọi được thì kể lại sự việc cho Sở Trung Thiên, Sở Trung Thiên nghe xong vẻ mặt lập tức trở nên u ám, ở địa bàn của ông ta mà lại có người dám đối xử với cậu Lý như vậy, chán sống rồi à?
Ông ta còn không dám có thái độ như vậy với cậu Lý, vì thế ông ta lập tức gọi cho ông chủ buổi đấu giá.

Ông chủ buổi đấu giá biết là Sở Trung Thiên gọi tới thì không hề hoảng sợ, rất bình tĩnh nghe máy.

Bởi vì ông ta cứ nghĩ mình không chọc giận Sở Trung Thiên, làm việc lại rất tốt, có thể Sở Trung Thiên sẽ khen mình.

"Ông có đứa cháu trai ngoan đấy…"
Cuộc gọi vừa kết nối, Sở Trung Thiên đã nói một câu như vậy.

"Dạ?"
Ông chủ buổi đấu giá sửng sốt, đây là tình huống gì? Khi nghe xong câu mày, mí mắt bên phải của ông ta không khỏi nhảy lên: "Ngài Thiên, có chuyện gì vậy ạ?"
Có lẽ ông ta đã đoán ra được điều gì đó, vừa rồi ngài Thiên nhắc đến cháu trai ông ta, chẳng lẽ có liên quan đến cháu trai ông ta?
Thậm chí ông chủ buổi đấu giá còn tưởng Sở Trung Thiên đang

khen cháu trai mình, vì thế cười bảo: “Ngài Thiên, cháu trai tôi gặp được ngài như fan gặp được thần tượng, đương nhiên sẽ tiếp đón ngài chu đáo.”
“Tôi không nói chuyện này.

Cháu trai ông gây sự với bạn tôi, bạn tôi đang ở ngoài buổi đấu giá, tôi cho ông hai phút để giải quyết chuyện này.”
Sở Trung Thiên cũng không vòng vo nữa, ông ta không muốn để Lý Phàm chờ lâu nên đi thẳng vào vấn đề.

Ông chủ buổi đấu giá biến sắc, vừa định nói gì đó thì Sở Trung Thiên đã cúp máy.

.

truyện ngôn tình
Ông ta rùng mình, chợt có dự cảm không lành, đầu ông ta rối tung lên.

Chuyện gì thế này? Bạn của Sở Trung Thiên bị chặn ngoài buổi đấu giá, mà lại còn là do cháu trai ông ta làm, quan trọng nhất là ngài Thiên chỉ cho ông ta hai phút để giải quyết.

Ông chủ buổi đấu giá không biết hậu quả của việc quá giờ sẽ là gì, bây giờ ông ta không dám nghĩ tới, đang nằm trên ghế sofa hưởng thụ cuộc sống cũng vội vàng bật dậy, nhanh chóng xuống lầu, đồng thời gọi cho cháu trai.

Tất cả mọi người trong và ngoài buổi đấu giá đều ngớ người khi thấy ông chủ chạy hồng hộc tới, đây là lần đầu tiên họ thấy ông ta nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?
Mọi người đều thích hóng hớt, họ vô thức đi theo.

Lúc này, sau khi nam thanh niên thấy cậu mình chạy tới thì vội vàng vẫy tay..

Chương 1149

“Sao cậu lại tới đây thế?”
Người thanh niên kích động nói, hắn tưởng cậu tới đây để thăm mình.

Dù gì đối phương cũng là cậu mình, ít nhiều hắn cũng phải nịnh bợ đôi chút.

Ông chủ buổi đấu giá vừa tới đã tát hắn ta một phát.

Người thanh niên không phản ứng kịp, hắn rất bất ngờ với việc này, gãi đầu, không hiểu tại sao cậu lại đánh mình.

Cái tát giòn tan, thanh niên kia bị đòn mà choáng váng, những người khác nghe thấy âm thanh bạt tai cũng nuốt nước miếng, cái tát này bọn họ cũng không ngờ tới.

Bọn họ cũng không đoán ra được là thế nào.

Không phải hai người này là cậu cháu ư? Sao vừa gặp đã ra tay tàn nhẫn như vậy? “Cậu làm gì vậy?” Hắn ta ôm mặt, khó hiểu hỏi.

Ông chủ buổi đấu giá sầm mặt, nếu ngài Thiên không nói cháu trai ông ta đã động đến bạn của ngài Thiên thì ông ta cũng không đánh hắn, ông ta tức giận nói: “Mày đã chọc tức ai? Mau xin lỗi người mày đã đắc tội đi.”
“Cậu à, cháu có động đến ai đâu?” Thanh niên kia khó hiểu, không biết cậu mình đang nói gì.

Ông chủ kia nghe xong, vẻ mặt dần trở nên khó coi, lúc này rồi mà hắn vẫn phản bác khiến ông ta vô cùng thất vọng.

“Lúc này rồi mà mày vẫn không chịu nói thật với cậu, xem ra cậu phải cho mày một bài học mày mới nghe đúng không?” Ông chủ buổi đấu giá cho rằng hắn đang lừa mình nên nghiêm túc hơn.

Đây là chuyện liên quan đến mạng sống, nếu không giải quyết tốt, ông ta không biết phải ăn nói thế nào với ngài Thiên.

Người thanh niên cười khổ: “Cháu thật sự không hiểu ý cậu”
Nếu là người có lại lịch thì chắc chắn hắn sẽ không động vào, hơn nữa hắn cũng không ngốc, đúng là có một người, chính là Lý Phàm, nhưng hắn không tin chuyện này liên quan đến Lý Phàm.

Người như Lý Phàm, sao có thể quên được nhân vật tại to mặt lớn như Sở Trung Thiên vậy? Hắn ta không tin.

Ông chủ buổi đấu giá không làm gì được cháu mình bèn nói: “Bớt nói vậy với cậu đi, màu đừng tưởng cậu không biết ý mày, mau nói đi.”
Thanh niên kia thử thăm dò: “Đúng là có một người, nhưng đó là người bình thường thôi ạ.” Ông chủ kia bảo: “Mau đưa cậu đi gặp”
Thanh niên kia thấy cậu mình nghiêm túc như vậy thì trong lòng dâng lên dự cảm không lành, chẳng lẽ hắn thật sự gặp rắc rối sao? Nếu như vậy thì sẽ rắc rối lớn.

Hắn đau đầu, kết quả này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Người thanh niên không còn cách nào khác, đành chỉ vào Lý Phàm, ông chủ buổi đấu giá nhìn thấy Lý Phàm cũng sửng sốt, đây là tình huống gì? Sao lại là người thường?
Ông ta còn tưởng là một người cực kỳ giàu có hoặc là người rất nổi tiếng ở Hán Thành, ông ta quan sát Lý Phàm, nhìn thế nào cũng không thấy giống bạn của ngài Thiên.

“Cậu tên gì vậy?”
Ông ta tò mò hỏi, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lỡ như Lý Phàm thật sự là bạn của Sở Trung Thiên thì phiền phức lớn, vậy nên ông ta phải hỏi cho rõ.

Lý Phàm nói ra tên thật của mình.

Anh vừa nói tên mình ra, ông chủ buổi đấu giá sửng sốt, cái tên này đúng là cái tên ngài Thiên đã nói, không thể giả được..

Chương 1150

Sau khi xác định, ông ta vội đưa tay về phía Lý Phàm, khiêm tốn xin lỗi: “Cậu Lý, xin lỗi cậu, cháu trai tôi có thể đã đắc tội cậu, xin cậu đừng để bụng”
Lý Phàm nghe xong thì cười khẩy: “Ông bớt đi, cháu trai ông không cho tôi vào, ông không biết chuyện này sao?”
Ông ta nghe xong mà lau mồ hôi lạnh, ông ta không ngốc, đương nhiên nhìn ra được Lý Phàm đã giận.

Người thanh niên sững sờ, đây là tình huống gì? Sao cậu lại có thể khách sáo với một người bình thường như Lý Phàm vậy? Lòng hắn dâng lên dự cảm không lành, chẳng lẽ hắn thực sự động đến nhân vật lớn sao?
Hắn bất giác nhớ lại những lời cậu vừa nói, bạn của ngài Thiên chẳng lẽ là Lý Phàm?

Hắn nuốt nước miếng, càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không ổn, lần này hắn chết chắc rồi.

Hắn biết rõ ngài Thiên là ai, không ngờ hắn lại động đến bạn của ngài Thiên, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Ông chủ buổi đấu giá dưới tình thế cấp bách vô thức nhìn về phía thanh niên kia, việc đã đến nước này, ông ta chỉ đành bán cháu mình, ông ta không dám tưởng tượng hậu quả của việc động đến ngài Thiên, vì thế tức giận mắng cháu mình: “Có phải có chuyện như vậy không?”
Thanh niên kia giật mình, sợ hãi không nói nên lời, ấp úng gật đầu bảo: “Vâng, đúng là như vậy ạ?
Ông chủ kia lại cho hắn một cái tát nữa, lần này hắn không phàn nàn gì, đừng nói là một cái, cho dù mười cái thì hắn cũng chịu.

Dù sao hắn đã động đến ngài Thiên, các bộ phận trên cơ thể bị cắt bỏ cũng không phải không có khả năng, bị tát là còn nhẹ.

“Cậu Lý, tôi sai rồi, tôi có mắt không tròng, cậu nên nói sớm chứ” Người thanh niên gãi đầu cười gượng.

Lý Phàm lườm hắn, nhìn hắn như đang nhìn tên ngốc, anh nói: “Dù tôi nói cũng chưa chắc cậu đã tin.” Thanh niên kia cười gượng, nhất thời không nói nên lời, anh nói có lý, cho dù anh nói cũng chưa chắc hẳn đã tin.

Mà nhân viên bảo vệ vừa chế giễu Lý Phàm thấy vậy cũng bất giác toát mồ hôi lạnh, xong rồi, ngay cả cháu trai ông chủ cũng bị cho một bài học, anh ta chỉ là bảo vệ quèn, lần này chết chắc rồi.

Lý Phàm nhìn ông chủ buổi đấu giá, lãnh đạm bảo: “Ông xử lý chuyện này đi.”
Ông chủ buổi đấu giá sững người, ông ta biết Lý Phàm đang xem biểu hiện của mình, nếu ông ta biểu hiện không tốt có lẽ bản thân ông ta cũng bị liên luy:
Ông ta không còn cách nào khác, đành phải đẩy cháu trai của mình ra, ông ta lạnh lùng nói với hắn: “Bắt đầu từ hôm nay, mày không được tới buổi đấu giá nữa, lập tức rời khỏi đây ngay”.

Ông ta làm vậy cũng là để bảo vệ cháu trai mình.

Người thanh niên nghe thấy điều này thì rất cảm động, hắn cũng nhìn ra được cậu đang bảo vệ mình.

Lý Phàm thấy vậy cũng không có phản ứng gì, anh cũng biết chuyên người phải có lòng khoan dung, nếu đã vậy anh cũng không so đo nhiều nữa.

“Cậu Lý, nếu cậu thấy xử lý vẫn chưa ổn thoả thì tôi sẽ trừng phạt nó lần nữa.”
Ông chủ không quên xin ý kiến của Lý Phàm.

Lý Phàm thờ ơ đáp: “Vậy là được rồi”
Ông chủ buổi đấu giá và người thanh niên nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, bọn họ đã nhận ra rằng Lý Phàm không muốn so đo với

mình nên cũng đã yên tâm, nếu anh thật sự muốn làm cho ra nhẽ thì bọn họ cũng tiêu đời.

Nhất là người thanh niên kia, anh ta cảm thấy như mình vừa được tại qua nạn khỏi vậy, cảm giác ấy khiến Lý Phàm thấy thoải mái vô cùng.

Lý Phàm thấy thế cũng không nhiều lời nữa, anh quay qua nhìn tên bảo vệ kia rồi nói với vẻ thản nhiên: “Lúc này chẳng phải anh không tin sao? Giờ thì đã tin chưa?”
Khuôn mặt tên bảo vệ kia run run, quả nhiên anh ta không thể thoát khỏi vụ này, anh ta luống cuống nói: “Tôi biết sai rồi, tôi có mắt mà không có trong, ngài quyền cao chức trọng xin đừng so đo với kẻ thấp hèn như tôi, xin đừng chấp nhặt với tôi.”.

Chương 1151

Lý Phàm thờ ơ nói: “Tôi chẳng có quyền cao chức trọng gì, cậu cũng chẳng phải kẻ thấp kém.”
Ông chủ buổi đấu giá nghe vậy thì biết Lý Phàm đang ám chỉ muốn mình phạt tên bảo vệ, vậy là ông ta vội hét vào mặt tên đó: “Từ hôm nay trở đi đừng tới đây làm nữa, mau cút ngay đi.”
Tên bảo vệ kia nghe vậy thì ngây ra như phỗng, đây là một công việc rất béo bở, nếu bây giờ bị đuổi thì biết đi đâu tìm được một công việc tốt như vậy đây.

Anh ta còn muốn nói thêm điều gì, song khi trông thấy vẻ mặt của ông chủ thì bèn ngậm miệng.

Tên bảo vệ hít một hơi thật sâu, không dám ho he gì, đoạn anh ra thở dài, nghĩ đành phải chấp nhận sự thật này thôi.

Giờ trong lòng anh ta đang vô cùng hối hận, nếu thời gian có thể quay ngược lại thì anh ta sẽ không bao giờ đi gây sự với Lý Phàm, tiếc là trên đời này làm gì có thuốc hối hận chứ.

Sau khi tên bảo vệ kia biến đi, Lý Phàm và Trương Đức Võ cuối cùng cũng đã bước được vào trong hội trường buổi đấu giá, một màn hài kịch thế là kết thúc.

Tất cả mọi người vẫn đang ngơ ngác, không ai ngờ được rằng chuyện này sẽ có kết quả như vậy, họ tự nhủ lòng rằng tuyệt đối không bao giờ được đi gây sự với Lý Phàm.

Khi đã bước vào hội trường đấu giá, Trương Đức Võ tấm tắc đánh giá: “Buổi đấu giá nổi tiếng cũng chỉ đến vậy thôi, tôi đã từng tham gia nhiều buổi đấu giá rồi, tất cả đều được tổ chức trong hội trường VIP chỗ này đúng là chẳng ra sao.”
“Thế nào? Ông thấy ấm ức sao?” Lý Phàm hỏi lại.

Trương Đức Võ gãi đầu, ban nãy ông ta quên rằng mình đã không còn là người hầu cận bên cạnh Long Hậu nắm trong tay quyền lực to lớn nữa, ông ta đáp lời Lý Phàm: “Không có gì, tôi chỉ nhận xét thế thôi.”
Lý Phàm thản nhiên nói: “Đúng là điều kiện ở đây không được tốt lắm, dù sao thì đây cũng là một buổi đấu giá, việc gì phải trang trí rườm rà lòe loẹt, quan trọng là những món hàng được bán hôm nay kìa.”
Lý Phàm cũng không mấy thích thú gì với những buổi đấu giá như vậy, dù sao anh cũng chẳng hiểu gì về đồ cổ, lý do duy nhất khiến anh đến đây là vì chìa khóa Long Môn, nếu không thì sẽ chẳng đời nào anh đặt chân tới đây.

Khách mời của buổi tiệc dẫn đến đông đủ.

Ông chủ tổ chức buổi đấu giá này vốn định xếp ghế hàng đầu tiên cho Lý Phàm, nhưng anh lại từ chối.

Lý Phàm không muốn bản thân có vẻ quá nổi bật, đối với anh thì ngồi ở đâu cũng như vậy thôi.

Ông chủ thấy anh từ chối thì lẳng lặng quay lại chỗ ngồi, khi ông ta bước vào hàng ghế đầu tiên thì có một vị đại gia ngồi cùng hàng tò mò hỏi: “Ông Trương à, ông đi đâu vậy?”
“Hôm nay gặp một người rất có máu mặt, là bạn của Thiên gia, tôi muốn xếp cho người nọ ngồi hàng đầu, ai ngờ anh ta lại không chịu.”

Ông chủ nói, Ông Trương là cách mà mọi người hay dùng để gọi ông ta.

Vị đại gia kia lắc đầu: “Chỗ này rất tốt mà, bao nhiêu người muốn mà không được ấy chứ, vậy mà người đó lại từ chối, chắc đầu óc có vấn đề rồi.”
Ông Trương nghe vậy thì mặt mày tái mét, ông ta nhìn quanh bốn phía, sau khi nhận ra cách xa như vậy Lý Phàm không nghe thấy thì mới đưa tay lên lau mồ hôi lạnh, ông ta quay đầu nhìn thoáng qua vị đại gia kia rồi nói: “Ông muốn chết nhưng tôi thì chưa

muốn đâu, ăn nói cẩn thận đó.”
Vị đại gia kia thấy ông Trương căng thẳng như vậy thì không nói thêm gì nữa.

“Ông Trương, tôi ưng một món đồ sứ, vừa hay nó nằm trong danh sách đấu giá hôm nay, hay ông nể mặt tôi bán nó cho tôi luôn đi, ông cứ việc ra giá, đảm bảo sẽ khiến ông hài lòng.

Vị đại gia kia đột nhiên nói..

Chương 1152

Ông Trương nghe vậy thì chần chừ đáp: “Như vậy có ổn không đây? Dù sao cũng là món đồ đấu giá hôm nay.” “Ông Trương à, ông cứ phá lệ một lần đi, dù sao nó cũng là một món đồ gốm, chẳng có mấy người tới vì nó đâu.” Vị đại gia kia cười nói.

Ông Trương ngẫm nghĩ, dù sao đem bán cho người nọ ông có thể kiếm được một khoản tiền không nhỏ, đây là chuyện tốt mà, không bán mới là đáng tiếc.

“Vậy được, bán cho ông đó.” Ông Trương nói.

Vị đại gia kia nghe vậy thì mừng rỡ cười to, rất lấy làm hài lòng, đây là kết quả mà ông ta mong muốn, lúc đầu còn lo rằng ông Trương
sẽ không bán cho mình, bây giờ khi mọi chuyện đã chắc ăn ông ta mới thấy an lòng.

Ông Trương cũng hết cách với ông ta, đành phải nói: “Chờ kết thúc tôi sẽ lặng lẽ đưa cho ông.” “Phiền ông quá.” Vị đại gia kia cười gật đầu.

Lúc này buổi đấu giá đã bắt đầu, Lý Phàm cũng không thích nhìn chăm chú vào những món hàng trên sân khấu, có lẽ là do người dẫn chương trình giới thiệu quá nhàm chán, Lý Phàm vô thức ngáp một cái, anh híp mắt nói: “Tôi ngủ một lúc đây, ông canh chừng cho tôi, khi nào bắt đầu thì nhớ kêu tôi đậy, nếu không kêu được thì cũng phải ra giá trước.”
“Được.”
Trương Đức Võ tập trung hết sức, không dám lơ là một giây.

Các món hàng lần lượt được đưa lên sân khấu, nhưng mãi vẫn không đến lượt món đồ sứ kia.

Điều này khiến Trương Đức Vẽ rất khó hiểu, đã sắp đến lượt món hàng cuối cùng cùng rồi, sao vẫn chưa thấy nó lên sân khấu nữa?

Chẳng lẽ người ta để đến cuối cùng mới mang lên? Không thể như vậy được, nhẽ ra món đồ sứ ấy phải được đưa ra vào giữa buổi đấu giá rồi, không thể nào là món đặc biệt được mang ra cuối cùng.

Thậm chí Trương Đức Võ còn nghĩ rằng mình không để ý nên món đồ đó đã được người khác mua mất rồi.

Nếu đó là sự thật thì phiền to, ông ta biết phải ăn nói với Lý Phàm thế nào đây?
Lý Phàm ngẩng đầu nói: "Buổi đấu giá này có nhiều thứ thật, đến giờ còn chưa tới nữa." Anh đã ngủ nửa tiếng rồi, vậy mà vẫn chưa đến lượt món mà anh đang đợi.

Trương Đức Võ nhíu mày nói: "Lạ thật, hôm nay hắn nó sẽ được đem ra đấu giá mà, nhưng tôi canh nãy giờ mà không thấy."
"Ông không để ý à?".

Truyện Quan Trường
Giọng điệu của Lý Phàm chợt trở nên lạnh băng.

Trương Đức Võ rầu rĩ nói: "Tôi cũng không biết nữa, có lẽ là do tôi không để ý nên đã lỡ mất."
Lý Phàm bực bội đưa tay lên vuốt trán, nếu biết trước thì anh đã không nhờ Trương Đức Võ canh chừng trong lúc quan trọng như vậy rồi, anh cứ tin chắc rằng Trương Đức Võ sẽ không bất cẩn như vậy, ai ngờ.

Lý Phàm bảo Trương Đức Võ đi tìm ông chủ buổi đấu giá.

Ông Trương ngẩng đầu lên thì trông thấy Trương Đức Võ, ông cũng có nhớ mang máng về ông ta, đó là người đứng bên cạnh anh Lý, có khi là bạn của anh Lý không chừng, ông ta không thể sơ suất được.

Trương Đức Võ nói: “Anh Lý muốn gặp ông một lát”.

Chương 1153

Ông Trương nghe vậy thì rất lấy làm vui vẻ, anh Lý là bạn của Thiên Gia, nếu có thể lấy lòng được người nọ thì còn gì bằng, thế là ông ta vội đứng dậy.

Trương Đức Võ nhìn thoáng qua vị đại gia kia, ông cảm thấy người nọ có hơi quen quen, đến khi Trương Đức Võ đưa ông Trương đến chỗ Lý Phàm thì ông mới nhớ ra đó chính là vị đại gia từng tranh miếng đất với công ty Họa Vân Y song lại thất bại.

Ông không nói cho Lý Phàm biết chuyện này, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, có nói cho anh biết thì cũng chỉ tổ khiến anh bực bội thêm thôi.

Ông Trương xoa xoa tay, miệng cười tủm tỉm nhìn Lý Phàm đợi anh lên tiếng.

Lý Phàm thấy vậy thì nói thẳng: “Tôi nghe nói hôm nay chỗ ông có một món đồ bằng sứ Thanh Hoa được mang ra đấu giá? Có phải đã có người mua rồi không?”
Ông Trương nghe anh nói vậy thì lòng chợt căng thẳng, lẽ nào Lý Phàm đến đây vì món đồ sứ đó, nếu thật là như vậy thì to chuyện rồi! “Anh Lý, anh cần món đồ đó sao?” Ông Trương hỏi lại.

Lý Phàm gật đầu.

Ông Trương ngẫm nghĩ, nhất định không thể để ai biết chuyện ông lén bán món đồ sứ ấy cho người khác được, nếu không thì sẽ phiền toái lắm, thế là ông nói với Lý Phàm: “Anh Lý, món đồ đó để tôi bán riêng cho anh, tôi sợ đồ sứ thanh hoa không bán được nên mới không mang ra”
Lý Phàm nghe vậy thì thoáng sửng sốt, anh vô thức tin vào lời ông Trương nói.

Ông Trương thấy đã Lý Phàm tin lời mình thì mới đưa tay lau mồ hôi lạnh, ông ta vội quay về hàng ghế đầu nói thẳng với vị đại gia kia: “Món đồ sứ kia không thể bán cho ông được, tôi có việc cần dùng.”

Vị đại gia kia nghe vậy thì rất bực bội, ông ta nhíu mày nhìn ông Trương: “Ông làm vậy là không đúng rồi, không phải đã nói là sẽ bán cho tôi sao, ông không giữ chữ tín gì cả.”
“Tôi cũng muốn bán cho ông, nhưng người nọ cũng muốn mua.” Ông Trương cười khổ nói.

Vị đại gia kia nhíu mày nói: “Không được, món đồ sứ thanh hoa này tôi rất ưng, tôi đã tìm khắp các tiệm đồ cổ ở Hán Thành này rồi nhưng chỉ ưng mỗi cái này thôi, tôi không thể đưa cho người khác được, tôi muốn đấu giá với người kia.”
“Ông đừng gây thêm phiền toái cho tôi, cứ nhường đi rồi tôi sẽ kiếm cái khác tốt hơn cho ông” Mặt ông Trương tái mét đi, nếu theo ý người nọ thì mọi chuyện loạn cào cào rồi, đây là nhiệm vụ đầu tiên mà anh Lý giao cho ông ta, ông ta không muốn thất bại.

Vị đại gia kia vẫn cố chấp khiến ông Trương rất đau đầu.

Ông Trương nói: “Được rồi, tôi sẽ đưa ông tới gặp người đó một lần, nhưng mà sẽ đấu giá công bằng đó.”
Ông Trương bảo vị đại gia đến phòng VIP ngồi đợi trước, sau đó ông bước đến chỗ Lý Phàm ngượng ngùng nói chuyện này cho anh biết.

Lúc nãy Lý Phàm đã cảm thấy chuyện này có gì đó sai sai rồi, sau khi biết kết quả thì anh vẫn rất ngạc nhiên, nhưng Lý Phàm cũng biết ông ta rất khó xử nên cũng không trách móc gì.

Ông Trương thấy anh rộng lượng như vậy thì mới yên tâm.

Vị đại gia kia trông thấy Lý Phàm thì nở một nụ cười khinh bỉ, ông ta cứ tưởng là người nào ghê gớm lắm, hóa ra là một tên nghèo rách mồng tơi, nhìn kiểu ăn mặc này là biết ngay Lý Phàm cũng chẳng giàu có gì rồi.

Ở Hán Thành này thì tài sản của ông ta cũng được xếp trong TOP 100, thằng oắt này muốn đấu với ông ta thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Vị đại gia kia cười khinh nói: “Món đồ này tôi mua với giá gấp đôi, nếu cậu có thể trả một tỷ rưỡi thì tôi sẽ bán lại cho cậu ngay.” Ông ta cho rằng Lý Phàm sẽ không thể trả một số tiền lớn như vậy được, là bạn của Thiên Gia thì sao chứ, chỉ là bạn bè thôi mà, nếu anh ta không có năng lực thì ông cũng chả xem ra gì..

Chương 1154

Lý Phàm nghe vậy liền đáp: “Được, là ông nói đó nhé”
Ông Trương cạn lời nhìn vị đại gia kia, đã dặn ông ta phải lễ độ với anh rồi, vậy mà vừa gặp ông ta đã gây sự với anh Lý.

Lý Phàm lấy một tấm thẻ ngân hàng ra: “Dùng thẻ này thanh toán đi.” Ông Trương cười gượng nói: “Anh Lý à, đừng nói vậy mà, nếu anh muốn thì tôi có thể miễn phí cho anh.”
“Nguyên tắc là nguyên tắc, nếu không sẽ có người không cam lòng.” Lý Phàm cười nói.

Ông Trương nghe Lý Phàm nói vậy thì mới lấy tấm thẻ ngân hàng của anh, vị đại gia kia không tin Lý Phàm lại có nhiều tiền như vậy, ông ta nói với giọng nhạo báng: “Cậu có đủ tiền không vậy, nếu không có nhiều tiền thì đừng có thể hiện làm gì.”

Lý Phàm chỉ cười mà không nói gì, xem như không nghe ông ta nói gì hết.

Ông Trương cà thẻ xong thì thấy giao dịch đã thành công, ông ta thấy rất ngạc nhiên, lúc đầu cứ tưởng Lý Phàm không có tiền, chẳng qua chỉ là bạn của Thiên Gia mà thôi, ai ngờ anh lại giàu ngầm như vậy.

Vị đại gia kia thiếu điều muốn trợn trắng mắt, ông ta bắt đầu thấy hối hận vì sự sơ suất của bản thân, tại sao lại nói như vậy chứ.

Thế là ông ta đổi ý ngay lập tức: “Không được, tôi bỏ thêm một tỷ rưỡi nữa, chúng ta cạnh tranh công bằng.”
Lý Phàm thản nhiên nói: “Chúng ta đã từng cạnh tranh một lần rồi, và khi đó ông đã thua tôi.”
Vị đại gia kia nghe anh nói vậy thì ngớ cả người ra, không hiểu ý anh là gì.

Lý Phàm chậm rãi nói: “Lúc trước ông tranh một miếng đất với tập đoàn Họa Vân Y, cuối cùng ông đã thua”
“Sao cậu biết?”
Vị đại gia kia mặt mày tái mét đi, rõ rằng Lý Phàm chỉ là một người bình thường, sao lại biết được chuyện đó chứ?”
Lý Phàm nói rõ: “Tôi là người đại diện đầu tiên của tập đoàn Họa Vân Y, còn Cố Họa Y là vợ của tôi.”
“Cậu! Tôi không ngờ mình lại thua dưới tay cậu.”
Vị đại gia kia bỗng trở nên buồn rầu, sau khi biết địa vị của Lý Phàm thì ông ta đã dẹp ngay ý muốn cạnh tranh đến cũng với anh, ông ta biết tập đoàn Họa Vân Y hùng mạnh đến mức nào.

Tập đoàn Họa Vân Y hiện nay đang có những bước tiến vượt bậc, cũng đã bước vào bảng xếp hạng mười cái tên đứng đầu ở Hán Thành, ông ta không thể nào chống lại được.

Lý Phàm cười nói: “Tôi chỉ lấy một thứ bên trong món đồ sứ này, còn lại tôi sẽ tặng cho ông.”
Vị đại gia kia nhìn thoáng qua Lý Phàm, có vẻ rất khó hiểu.

Còn ông Trương thì vội vàng lấy món đồ sứ kia đưa cho Lý Phàm.

Lý Phàm cũng đã thấy một mảnh của chìa khóa Long Môn, may mà nó cũng không được đính quá chặt, chẳng mấy chốc đã lấy ra được, cũng không ảnh hưởng gì mấy đến vẻ ngoài của chiếc bình.

Cả vị đại gia kia và ông Trương đề không thể hiểu được anh đang làm gì.

Lý Phàm trả lại món đồ sứ cho vị đại gia kia rồi nói: “Coi như là chúng ta đã trở thành bạn bè đi, dù sao bớt một kẻ thù cũng là một chuyện tốt.”
Anh có thể nhận ra tuy cách làm việc của ông ta có hơi cổ hủ như dù gì thì cũng là một người tốt.

Vị đại gia kia cảm thấy vô cùng cảm động, ông ta không hề thấy thù ghét Lý Phàm mà chỉ thấy biết ơn Lý Phàm, trong lòng cũng rất xấu hổ, ông ta âm thầm quyết định sau này phải hợp tác với tập

đoàn Họa Vân Y, thứ nhất là báo đáp ơn nghĩa này, tiếp theo và cũng là lý do chủ
yếu, là cử đi theo tập đoàn Họa Vân Y thì đảm bảo sẽ có lợi.

Lý Phàm lấy được thứ mình muốn thì cũng chẳng ở lại làm gì, anh và Trương Đức Võ cùng rời khỏi đây.

Sau khi đã lấy được chìa khóa thì Lý Phàm cũng không còn lý do gì ở lại đây nữa, bây giờ anh lại thu thập được một mảnh ghép của chìa khóa Long Môn, càng lúc càng tiến gần đến kho báu Long Môn.

Đợi đến khi lấy được kho báu Long Môn thì Lý Phàm sẽ chẳng còn gì phải băn khoăn nữa.

Bây giờ điều khiến anh lo lắng chính là phải làm cách nào để tìm được kho báu Long Môn.

Nói gì thì nói, kho báu Long Môn chính là bí mật quan trọng nhất ở Long Môn, rất ít người biết được kho báu ấy nằm ở nơi nào..

Chương 1155

Dù Lý Phàm đã ở trong Long Môn lâu như vậy, nhưng anh vẫn không hề biết gì về chuyện kho báu Long Môn cả.

Lý Phàm lắc đầu, không suy nghĩ quá nhiều, việc lấy được chìa khóa Long Môn bây giờ vẫn có khả thi, còn về kho báu Long Môn thì để bàn sau cũng không muộn.

Lý Phàm về tới biệt thự thì liền lấy mảnh ghép của chìa khóa Long Môn đưa cho ông nội của Tần Tuyết Hàn.

Thứ ông nội Tần Tuyết Hàn cần chính là mảnh ghép của chiếc chìa khóa Long Môn này, ông cười nói: "Về đúng lúc lắm, nếu có mảnh ghép này thì tỉ lệ thành công sẽ tăng lên nhiều."

Lý Phàm cười hỏi: "Vậy còn bao lâu đến khi chiếc chìa khóa này hoàn chỉnh?"
Ông nội Tần Tuyết Hàn trầm ngâm một lúc rồi cười khổ nói: "Tôi chỉ có thể hồi phục, nhưng cũng không biết có thể hồi phục lại như lúc đầu hay không, tóm lại là chỉ cần thiếu mất một phần nhỏ thôi thì cũng xem như vô dụng"
Lý Phàm nghe vậy thì khẽ nhíu mày, anh không ngờ chỉ một chiếc chìa khóa nhỏ vậy thôi mà phải khó khăn đến mức này.

Lý Phàm cũng bắt đầu cảm thấy không chắc chắn, nhưng nếu ông nội của Tần Tuyết Hàn thật sự có thể khôi phục thì anh chắc chắn sẽ thử một lần.

Lý Phàm không quấy rầy ông nội của Tần Tuyết Hàn nữa, để ông ấy đi xử lý chiếc chìa khóa.

Ông bắt đầu tập trung vào công việc của mình.

Ở một nơi khác.

Vị đại gia kia sau khi lấy được món đồ sứ thì cũng ra về, lúc ông ta định lên xe thì bỗng có một đám người vọt vào trong, mặt ông ta tái mét, cứ tưởng có người muốn cướp đồ.

Ông ta thấy vô cùng hoảng hốt, bảo vệ của ông ta cũng chẳng làm gì được đám người nọ, tất cả đều bị đánh bất tỉnh.

Người đàn ông mặc tây trang mỉm cười mở cửa xe, đoạn anh ta cười tít mắt nhìn món đồ sứ thanh hoa trên tay ông: “Có thể cho tôi món đồ này được không?”
Vị đại gia kia trông thấy nụ cười nguy hiểm của người đàn ông mặc tây trang kia thì cũng biết người nọ không phải dạng hiền lành gì, lúc nguy hiểm như vậy thì ông ta đành phải đưa món đồ sứ trong tay mình cho anh ta.

Ông ta cảm thấy vô cùng bực bội, đây chỉ là một món đồ sứ thanh hoa bình thường thôi mà, sao lại có nhiều người dòm ngó như vậy chứ? Có cần phải như vậy không? Lúc này vị đại gia kia bắt đầu thấy hoang mang, không tài nào hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Sau khi lấy được món đồ sứ kia thì người đàn ông mặc tây trang bắt đầu kiểm tra một lúc, nhưng vẫn không thể kiếm được thứ mà mình muốn, mặt anh ta tối sầm lại: “Thứ gắn ở bên trên đâu rồi?”
Vị đại gia kia nhìn tên mặc tây trang với ánh mắt khó hiểu, không hiểu anh ta đang hỏi về thứ gì.

Tên nọ tức giận túm lấy cổ áo ông ta rồi hỏi với giọng điệu lạnh tanh: “Tôi đang hỏi ông đó.”
“Thứ gắn ở trên này đã bị lấy đi mất rồi.”
Vị đại gia kia nghe vậy thì cũng lờ mờ đoản ra được điều gì, chẳng lẽ thứ mà anh ta nói đến chính là thứ mà Lý Phàm đã lấy đi lúc này? Nghĩ vậy ông ta kêu lên một tiếng.

Khuôn mặt tên kia tối sầm đi, tiếp tục tra hỏi: “Là ai?”
“Lý Phàm.” Vị đại gia kia trả lời.

Ông ta sợ rằng nếu còn không nói ra thì tên này sẽ giết chết mình.

Tên mặc tây trang nghe vậy thì mặt mày tối sầm xuống, anh ta không ngờ rằng món đồ đó đã nằm trong tay Lý Phàm, anh ta không tài nào đoán được điều đó, tên mặc tây trang tức muốn nổi điên.

.

ngôn tình ngược
Lúc nãy khó khăn lắm anh ta mới nghe ngóng được tin tức về mảnh ghép của chiếc chìa khóa, cứ ngỡ là bây giờ đến đây thì chắc chắn sẽ lấy được, ai ngờ Lý Phàm lại nhanh hơn anh ta một bước và lấy được mảnh ghép chiếc chìa khóa.

Sau khi biết vị đại gia kia đã không còn giá trị lợi dụng thì tên mặc tây trang liền dẫn theo đám người kia rời khỏi đó..

Chương 1156

Anh ta vuốt cằm một lúc rồi bất chợt nhếch mép cười.

Vị đại gia gặp tên mặc tây trang nắng mưa thất thường kia cũng chẳng hiểu anh ta rốt cuộc đang làm trò gì, ông ta nghĩ thầm chắc hôm nay mình ra đường quên coi giờ hoàng đạo, nếu không thì sao lại gặp những người kì cục và những chuyện quái lạ như vậy.

Sau khi tên mặc tây trang kia quay về, Long Hậu thấy anh ta không lấy được mảnh ghép chìa khóa Long Môn thì mặt bà ta lạnh tanh, nếp nhăn cũng hiện lên rõ hơn.

Lúc này đây trông Long Hậu có đôi chút già nua, phải nhờ đến trang điểm thì mới giữ được nhan sắc của mình.

Nhưng vì bà ta vốn có nét đẹp trời phú nên dù đã hơn năm mươi tuổi thì vẫn giữ được dáng người đẹp.

Tên mặc tây trang bị Long Hậu quở trách bèn nói ngay: “Long Hậu, tôi có một tin tốt muốn nói.”
Long Hậu nghe vậy thì liền nhìn về phía anh ta, có vẻ rất tò mò không biết anh ta có tin tốt gì muốn nói cho mình.

“Cậu nói đi, tin tốt gì cơ.” Long Hậu thản nhiên nói.

.

ngôn tình sủng
Tên mặc tây trang cười nói: “Tên Lý Phàm kia cũng đang tìm kiếm các mảnh ghép của chìa khóa Long Môn.”

“Đó là tin xấu chứ đâu phải tin tốt lành gì, nếu để tên đó mở được kho báu Long Môn thì sẽ đe dọa đến chúng ta.” Long Hậu nói,

giọng lạnh bằng.

Tên mặc tây trang lắc đầu đáp: “Không hẳn đâu, cứ để tên đó tìm được hết các mảnh ghép và khôi phục lại chiếc chìa khóa Long Môn, sau đó chúng ta lại cướp về, như vậy thì chẳng cần phải tốn quá nhiều sức lực.”
Long Hậu cười khẩy nói: “Lúc đó cậu định cướp về bằng cách nào? Bây giờ đến một mảnh của chìa khóa Long Môn cậu còn chả lấy được.”
Câu hỏi chí mạng của Long Hậu khiến tên mặc tây trang kia ngậm miệng không biết nói gì, thật sự thì anh ta cũng chẳng biết phải trả lời câu hỏi của Long Hậu như thế nào, vì đúng là với thực lực của anh ta bây giờ thì không thể làm gì được Lý Phàm.

Ánh mắt Long Hậu nhìn về phía tên mặc tây trang như thể đang nhìn một tên đần, trong đầu bà ta đã bắt đầu suy nghĩ về những cách để trừng phạt anh ta.

Bỗng tên mặc tây trang nghiêm nghị nói: “Long Hậu, chúng ta vẫn còn hi vọng, tên kia tuy là đáng gờm thật, nhưng tôi quen biết vài vị dị nhân, người nào trong đó cũng thuộc hàng cao thủ đứng đầu, nhất định là bọn họ sẽ làm được.”
Long Hậu nghe vậy thì nở nụ cười khinh bỉ: “Cậu nói mình quen biết vài vị dị nhân à? Định lừa tôi sao?”
Năng lực của tên này còn chẳng bằng cố vấn trước kia của bà ta nữa, vậy nên bà ta cho rằng tên này chỉ là một kẻ yếu đuối vô dụng.

Long Hậu suy nghĩ như vậy cũng là chuyện dễ hiểu, dù trí tuệ của tên mặc tây trang kia có thể xem là thuộc hàng đầu.

Nhưng đối thủ của anh ta lại là Lý Phàm, vậy nên khi đặt lên bàn cân với Lý Phàm thì hành vi của anh ta tự nhiên sẽ có vẻ ngu ngốc.

Tên đó không ngờ Long Hậu lại khinh thường mình như vậy, anh ta nở một nụ cười đầy cay đắng: “Long Hậu, xin cứ yên tâm đi, chuyện này tôi dám cam đoan sẽ không khiến bà thất vọng, giờ tôi sẽ đi mời bọn họ ra tay”
“Vậy thì mau đi đi.” Long Hậu thờ ơ nói.

Tên mặc tây trang bỗng có vẻ chần chờ, đoạn anh ta nói: “Long Hậu, tôi cần một khoản tiền để có thể mời bọ họ ra tay.”
“Bao nhiêu tiền”
Long Hậu khẽ nhíu mày, nếu là bình thường thì bà ta chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng bây giờ tình hình kinh tế của Long Môn đang không ngừng suy sút, đến cả Long Hậu cũng có lúc túng thiếu, nếu không phải vậy thì bình thường bà ta vẫn dùng mỹ phẩm mấy chục tỷ, bây giờ chỉ có thể dùng mỹ phẩm vài trăm triệu..

Chương 1157

Tên mặc tây trang đưa tay ra hiệu số một và năm rồi nói: “Tầm bao nhiêu đây.”
Long Hậu tưởng ý anh ta là một tỷ rưỡi nên cũng chẳng để tâm lắm: “Được rồi, trong thẻ này có ba tỷ”
Tên mặc tây trang thấy Long Hậu hiểu sai ý mình thì nở nụ cười ngượng: “Là mười lăm tỷ cơ” “Cái gì? Mười lăm tỷ?”
Khuôn mặt Long Hậu tối sầm đi, dường như đang muốn hỏi có phải anh ta đang giỡn với mình không.

“Không giỡn với bà, bọn họ đòi mười lăm tỷ, nếu muốn nhờ những người đó ra tay thì ít nhất phải có bấy nhiêu, nhưng tôi đảm bảo rằng họ sẽ thành công, Long Hậu, bà phải nghĩ kỹ đó, lần này có thể nói là không bao giờ thất bại, mà nếu có thể thành công xử tên Lý Phàm kia thì mười lăm tỷ cũng có đáng là bao”

Tên mặc tây trang rất ít khi thấy Long Hậu nổi giận, vừa nhìn thấy Long Hậu tức giận thì anh ta liền giải thích ngay.

Tuy những lời anh ta nói rất có lý, nhưng mười lăm tỷ cũng đâu phải một con số nhỏ, Long Hậu lại nghĩ đến việc nếu lấy được chìa khóa Long Môn thì số tài sản đó sẽ thuộc về mình, hơn nửa cả Long Môn này đều sẽ nằm trong tay bà ta.

Ngẫm kỹ lại thì tuy mười lăm tỷ này có nhiều thật, nhưng cũng vô cùng xứng đáng.

“Được, vậy tôi giao chuyện này cho cậu, nếu lại hỏng việc thì đừng trách sao tôi ác” Long Hậu ra lệnh.

Tên mặc tây trang lấy được tiền thì rất lấy làm vui vẻ, anh ta liên tục nói: “Long Hậu hãy cứ yên tâm, số tiền này chắc chắn sẽ không uổng phí đâu.”
Long Hậu đã có ý lấy mạng tên đó, nếu lần này mà thất bại nữa thì

anh ta đã không còn giá trị lợi dụng.

Tên mặc tây trang cũng biết đây là tối hậu thư của Long Hậu cho mình.

Anh ta không dám chậm chạp dù chỉ một giây, anh ta đã đảm bảo với Long Hậu rồi, dù thế nào thì cũng không thể để kế hoạch lần này thất bại được.

Vào lúc chạng vạng, tên mặc tây trang kia bước vào một đạo quán.

Nơi đây là một đạo quán khá nổi tiếng ở Hán Thành, có tên là đạo quán Càn Khôn.

Các đạo sĩ ở đây đều là những cao sĩ kín tiếng và xa lánh thể đời, bình thường họ không ra tay, nhưng một khi ra tay thì chắc chắn sẽ khiến người người khiếp sợ.

Có rất nhiều bình luận trái chiều về năng lực của các đạo sĩ trong Đạo Quán Càn Khôn, không ai có thể biết được thực lực của bọn họ đến đâu.

Nhưng các đạo sĩ ở Đạo Quán Càn Khôn vẫn là điểm tranh luận nóng nhất ở thành phố Hán Thành này, đã có không ít người đi khiêu chiến với đạo sĩ ở đó, song cuối cùng đều bị các đạo sĩ của đạo quán đánh nhừ tử, từ đó không ai dám đụng đến họ nữa.

Đạo Quán Càn Khôn có một nguyên tắc, đó là sẽ không làm tay sai cho kẻ nào, nhưng có một vài vị đạo sĩ khá tham tiền, ngoài sự phụ của đạo quán ra thì hầu hết các đạo sĩ đó cũng sẽ làm theo lệnh của người khác ngay khi nhận được tiền.

Tên mặc tây trang cũng chỉ nghe phong thanh về Đạo Quán Càn Khôn mà thôi, giờ đây có thể nói là anh ta đang muốn liều mạng thử hết mọi cách, buộc phải đánh cược một lần, nếu còn thất bại thì đành chấp nhận thôi.

Nếu thành công thì không còn gì tốt bằng nữa, vậy nên tên mặc tây

trang quyết định sẽ đánh cược lần này.

Khi anh ta đang bước vào Đạo Quán Càn Khôn thì lại bị hại vị đạo sĩ đứng trước cửa chặn lại.

Tên mặc tây trang cười gượng nói: “Chào ngài, tôi có chuyện muốn nhờ đến các ngài.”
“Muốn nhờ bọn tôi ra tay à? Vậy chắc anh biết quy tắc chứ? Người của Đạo Quán Càn Khôn sẽ không tùy tiện xuống núi đầu” Hai vị đạo sĩ trông cửa thờ ơ nói..

Chương 1158

Tên mặc tây trang mỉm cười nói: “Về chuyện thù lao chúng ta có thể thương lượng.”
“Chờ chút, tôi đi nói với đại sư huynh.”
Hai vị đạo sĩ nghe vậy thì mỉm cười nói, sau đó mới đi thông báo cho đại sư huynh của mình.

Một người đàn ông mặc áo bào đạo sĩ màu xanh bước ra, ánh mắt người nọ có vẻ gì đó thoát tục nhưng cũng có vẻ gian tà.

Tên mặc tây trang nhíu mày, trông thấy người bước ra còn trẻ tuổi hơn hai vị đạo sĩ trông cửa thì anh ta khẽ cau mày, anh ta cho rằng tuổi tác là cách chính xác nhất để đánh giá năng lực của một người.

Vẻ bề ngoài của người đàn ông này thật sự không thể khiến tên mặc tây trang tin rằng người đó là một kẻ đáng gờm được.

Có vẻ như vị đạo sĩ mặc áo xanh đã nhận ra suy nghĩ của tên mặc tây trang, người nọ thản nhiên nói: “Ở Đạo Quán Càn Khôn chúng tôi thì thực lực mới là thứ quan trọng nhất, tuy tôi còn trẻ nhưng thực lực đã đủ lớn để làm đại sư huynh của Đạo Quán Càn Khôn.”
Tên mặc tây trang vẫn bán tín bán nghi, anh ta nói thẳng: “Tôi muốn anh giúp tôi thủ tiêu một người, chỉ cần có thể thành công thì anh muốn gì tôi cũng chịu.”
Đạo sĩ áo xanh cười nói: “Được thôi, nhưng cần phải có tiền”
Tên mặc tây trang nghĩ có thể tiết kiệm càng nhiều càng tốt, có khi anh ta còn nhận được chút tiền hoa hồng nữa, thế là anh ta nói: “Ba tỷ.”
Vị đạo sĩ áo xanh nghe vậy thì mặt lạnh như tiền.

Tên mặc tây trang thấy vậy thì bắt đầu hốt hoảng, anh ta không ngờ người nọ lại nóng nảy như vậy, chẳng qua chỉ muốn thử giá

một chút thôi, vậy mà người nọ đã khó chịu như vậy rồi, điều đó khiến anh ta rất đau đầu.

“Đừng nóng đừng nóng mà, tôi vẫn có thể đưa ra giá cao hơn.” Tên áo xanh vội khuyên nhủ.

Đạo sĩ áo xanh thản nhiên nói: “Tôi nói thẳng, phí thấp nhất ở đây là sáu tỷ, anh trả ba tỷ thì sẽ không bao giờ có người đồng ý.”
“Vậy tôi trả sáu tỷ?” Tên mặc tây trang vội nói, anh ta không ngờ rằng tên đạo sĩ này lại tham lam như vậy, sáu tỷ đã đủ để thuê mấy vị cao thủ nổi tiếng đứng đầu thế giới rồi.

Đạo sĩ áo xanh lắc đầu nói: “Xem ra anh không đủ thành ý.” Rõ ràng là cái giá này chỉ đạt ngưỡng tiêu chuẩn, người nọ cho rằng tên mặc tây trang không chỉ có bấy nhiêu tiền nên liền giở trò bắt bí.

Tên mặc tây trang thật sự cạn lời, trong một thoáng cũng không biết nên nói gì nữa, chuyện này thật sự khiến anh ta đau đầu, không ngờ người này lại khó xử đến vậy.

Lúc này tên mặc tây trang lại nói: “Vậy thì mười hai tỷ?” “Mười lăm tỷ” Đạo sĩ áo xanh xòe tay ra và nói.

Tên mặc tây trang thiếu chút chửi bậy, chính miệng anh ta đã nói ra cái giá đó với Long Hậu, nào ngờ tên này lại đòi mức giá y vậy với anh ta.

Đạo sĩ áo xanh cười nói: “Thế nào?” “Được thôi.” Tên mặc tây trang chỉ còn cách đồng ý, anh ta ngập ngừng nói: “Nhưng người tôi muốn giải quyết rất ghê gớm, thực lực của anh…”

Tên mặc tây trang cố ý bỏ dỡ nửa cầu, tất nhiên là đạo sĩ áo xanh đã hiểu được điều anh ta đang muốn nói, thể là vị đạo sĩ quay qua nói với hai đạo sĩ trông cửa: “Hai người hãy thể hiện cho anh ta thấy đi.”
Hai vị đạo sĩ kia một người đứng trước một tảng đá cẩm thạch phủ đầy rêu xanh, người kia thì đứng trước một cây đại thụ khổng lồ.

Hai vị đạo sĩ ra tay cùng một lúc, người đầu tiên đập nát tảng đá cẩm thạch, tảng đá vỡ tung thành vô số mảnh vụn.

Cây đại thụ khổng lồ kia cũng đổ rầm xuống đất.

Một tảng đá thoạt nhìn kiên cố không thể phá vỡ, một cây đại thụ khổng lồ có vẻ vững vàng không thể lung lay, vậy mà trước sức mạnh của hai vị đạo sĩ trông cửa chúng cũng chẳng chịu được một đòn.

Tên mặc tây trang thấy thế thì vô cùng hài lòng, trong lòng nghĩ thầm chắc lần này có thể thủ tiêu triệt để tên Lý Phàm kia rồi..

Chương 1159

Sau khi chứng kiến thực lực của hai đệ tử canh núi này, người đàn ông âu phục biết lần này mình đến đây không hề uổng công rồi, riêng hai đạo sĩ canh cửa đã lợi hại như vậy, thì sức chiến đấu của đại sư huynh đạo quán Càn Khôn trước mặt chắc chắn càng mạnh.

Người đàn ông âu phục rất hài lòng, dứt khoát lấy ra tấm thẻ cho đạo sĩ áo xanh.

Đạo sĩ áo xanh thuần thục lấy máy POS ra, sau khi thấy trong thẻ thật sự có mười lăm tỷ, ông ta mới nở nụ cười: "Tốt, tôi sẽ cùng cậu xuống núi, cũng mang theo năm sư đệ."
Thấy đối phương trịnh trọng như thế, người đàn ông âu phục thầm vui mừng, vội vàng nói: "Nếu như vậy thì quá tốt rồi."

Lúc này, một sư đệ tò mò hỏi: "Sư huynh, không phải sư phụ đã nói chúng ta không thể tùy tiện xuống núi sao, càng không thể lấy tiền của người ta."
Đạo sĩ áo xanh hừ lạnh nói: "Cậu bớt nói nhảm nhiều như vậy đi, sư phụ đâu biết được chuyện này, hơn nữa tôi đã cầm rồi, cậu có bản lĩnh thì đi tố cáo đi, dù sao sư phụ đang vân du tứ phương vẫn chưa về."
Người sư đệ đó lập tức ngậm miệng.

Các sư đệ khác cũng không nói gì nữa, sư phụ không ở đạo quán, đạo quán Càn Khôn gần như do Đại sư huynh nắm quyền, nhưng bọn họ cũng không hề cảm thấy nhàm chán, ít nhất có Đại sư huynh ở đây, thỉnh thoảng bọn họ có thể xuống núi hưởng thụ một chút vui thú, đây là chuyện đáng mừng cớ sao không làm.

Đây chính là một chuyện tốt.

Đạo sĩ áo xanh không để ý đến người sư đệ kia, ông ta nói với người sư đệ: "Nếu cậu dám nói chuyện này cho sư phụ, tôi sẽ cho

cậu biết thế nào là lễ độ.”
Người sư đệ kia lập tức im bặt.

.

Ngôn Tình Hay
Người đàn ông âu phục trước tiên tạm thời sắp xếp chỗ ở cho mấy người đạo sĩ áo xanh.

Nhìn thấy đạo sĩ áo xanh, Long Hậu cũng không hề quan tâm, bà ta cho rằng sức chiến đấu của đạo sĩ áo xanh rất bình thường, không khỏi thất vọng lắc đầu.

Long Hậu cau mày nói: “Rốt cuộc, bọn họ được hay không?”
Lúc này, người đàn ông âu phục mới kể hết những gì vừa chứng kiến cho Long Hậu, nghe xong, Long Hậu cảm thấy rất khó tin, nếu không phải người đàn ông âu phục chính miệng nói cho bà ta thì bà ta cũng không thể tin là thật.

“Ngay cả một đạo sĩ giữ cửa cũng lợi hại như vậy, nhóm sư huynh đệ này chắc chắn ai cũng mang tuyệt kỹ.” Người đàn ông âu phục cười nói.

Long Hậu trong lòng vui mừng, cũng yên tâm hơn nhiều, cho rằng lần này ổn rồi, chắc sẽ không có bất kỳ sai lầm nào.

Mà nơi khác.

Sau khi từ phòng của ông nội Tần Tuyết Hàn đi ra, Lý Phàm nhìn thấy Tần Tuyết Hàn, rõ ràng Tần Tuyết Hàn đã ở cửa đợi anh rất lâu, nhìn thấy đối phương có vẻ như có lời muốn nói, Lý Phàm lập tức nói: “Có chuyện gì không?”
Tần Tuyết Hàn thành thật nói: “Tôi phát hiện gần đây xảy ra chút việc.”
Nghe vậy, Lý Phàm cảm thấy rất kinh ngạc, anh không nghĩ tới Tần Tuyết Hàn sẽ nói như vậy.

“Vừa rồi tài vụ gọi điện thoại cho tôi, nói bên kia đã xử lý ổn thỏa,

cần chúng ta tới tiếp ứng.” Tần Tuyết Hàn đột nhiên nói.

Nghe vậy, Lý Phàm cười nói: “Đây là chuyện tốt, điều đó chứng minh quyền lực công ty sắp trở lại của cô rồi.”
“Có thật như vậy không?”.

Chương 1160

Lúc này, Tần Tuyết Hàn chợt cảm thấy không tự tin, thở dài.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Chắc chắn là không có vấn đề, cô cứ yên tâm đi, nói không chừng có người còn đang lo lắng hơn cô.”
Có những lời này của Lý Phàm, Tần Tuyết Hàn như được uống thuốc an thần, cảm thấy rất yên tâm.

Sau đó, cô bắt đầu dựa theo kế hoạch tiếp theo hành động, hiện tài vụ chuyển tất cả vốn cổ phiếu tới tài khoản của Tần Tuyết Hàn.

Tần Tuyết Hàn biết, chỉ cần Lăng Băng chịu thua, tất cả sẽ dễ dàng giải quyết.

Lý Phàm và Tần Tuyết Hàn lập tức đến văn phòng của Lăng Băng.

Lúc này mọi người trong công ty đều đang hoảng hốt, ai nấy đều dáng vẻ buồn lo vô cớ.

Nhất là công ty đã trở nên trống rỗng.

Lý Phàm biết, tất cả là do tài vụ làm, nên công ty mới có thể xuất hiện tình huống như vậy, nhân viên phía dưới có lẽ đều đã nghĩ đến tình huống công ty phá sản, nhưng thật ra không phải, đây chẳng qua là một khúc nhạc dạo mà thôi.

Lúc này, Lăng Băng trong phòng, lòng rối như tơ vò, cô ta không ngờ mình lại bị tài vụ chơi, cô ta rất tức tối, khi cô ta định tìm tài vụ thì đã không thấy bóng dáng đối phương đâu, đối phương còn kéo cô ta vào danh sách đen.

Bởi vì cô ta dùng mánh khóe lấy được công ty, nên cô ta không

dám báo cảnh sát, nếu không tội của mình sẽ thêm một bậc.

Lý Phàm và Tần Tuyết Hàn đi vào, Lăng Băng cau mày nói: “Tôi không phải đã nói rồi sao, không có lệnh của tôi, không ai được phép vào, ai cho các người đi vào, cút ra ngoài cho tôi.”
Nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng của Lăng Băng, Tần Tuyết Hàn không khỏi cảm thấy sảng khoái, chợt giễu cợt nói: “Cô rơi vào tình trạng như vậy, thật khiến người ta thổn thức, nhưng chuyện này xảy ra là đáng đời cô, do cô tự chuốc lấy.”
Lăng Băng ngẩng đầu, sững người, cô ta không nghĩ tới Tần Tuyết Hàn cùng Lý Phàm tới.

Sắc mặt cô ta lập tức lạnh như băng, cô ta cho rằng chuyện này 80% có liên quan đến Lý Phàm và Tần Tuyết Hàn, lúc này đối phương tới cửa, không phải đang cố ý chê cười mình sao?
Lăng Băng cười lạnh nói: “Hai người tới đây, không phải để xem chuyện cười của tôi sao, giờ các người đã đạt được mục đích rồi, có phải các người rất vui vẻ hay không?”
Tần Tuyết Hàn thản nhiên nói: “Lăng Băng, tôi không hiểu ý cô, hiện cô đã thua rồi, trước tiên cô hãy nghĩ đến đường lui của mình đi.”
“Các người biết sau lưng tôi là Long Môn, Long Môn chắc chắn sẽ không ngồi yên không quan tâm.”
Lúc này, Lăng Băng chợt cảm thấy tự tin, sao cô ta có thể quên, cô ta còn có Long Môn chống lưng chứ.

“Bản thân Long Môn có lẽ cũng khó bảo toàn, hiện kinh tế Long Môn không ngừng sa sút, cũng không còn là Long Môn trước kia nữa, tôi khuyên cô hãy quên việc dựa vào Long Môn bảo vệ cô đi.”

Lời của Lý Phàm trực tiếp giội cho Lăng Băng một gáo nước lạnh.

Lăng Băng ngạc nhiên ngẩng đầu, cổ quái liếc nhìn Lý Phàm: “Anh nói láo.”
Thấy cách ăn mặc của Lý Phàm, cô ta cho rằng đối phương là một người bình thường.

Lý Phàm chậm rãi nói: “Tôi đã từng là cậu chủ Long Môn, nên tôi biết khá rõ về tình hình Long Môn, bây giờ Long Môn kém xa trước đây, có lẽ Long Môn rất thiếu tài chính, bây giờ cô sắp sụp đổ rồi,

dựa vào cái gì Long Môn phải trả giá bảo vệ một công ty không có giá trị chứ.”
Lăng Băng vừa định đứng lên cãi lại, nhưng cẩn thận nghĩ lại, đối phương nói có lý, cuối cùng cô ta đặt mông ngồi xuống ghế, không biết nên nói cái gì.

Cô ta không thể phủ nhận, lời đối phương đúng là rất hợp tình hợp lý..

Chương 1161

Lăng Băng khá ngạc nhiên khi biết Lý Phàm đã từng là cậu chủ Long Môn, nhưng cũng nhanh chóng quên đi, bây giờ cô ta cảm thấy sợ hãi nhiều hơn, bởi vì cô ta phải đối mặt nguy cơ mắc nợ.

Sau khi nghĩ đến hậu quả phải gánh chịu, Lăng Băng lập tức cảm thấy hết sức đau đầu, lúc này, cô ta cần có người có thể giúp mình chia sẻ một chút áp lực, nhưng mà cô ta lại không nghĩ ai có thể giúp mình.

Lăng Băng cảm thấy rất sợ hãi, trong lòng vô cùng bối rối, càng nghĩ càng thấy không thích hợp lắm.

Lần đầu tiên cô ta cảm thấy bất lực như thế.

Lý Phàm cũng đã nhìn ra sự suy nghĩ của Lăng Băng, nhưng anh cũng không trực tiếp đưa ra ý kiến.

Tần Tuyết Hàn cười nói: “Lúc này, e là cô không có lựa chọn khác đâu, có phải cô đang cảm thấy rất hối hận hay không?”
Lăng Băng biết là Tần Tuyết Hàn làm, cô ta nghiến chặt răng, giận mà không dám nói gì, hiện cô ta đã trở nên nghèo túng rồi, không ai có thể giúp mình.

Cộng thêm, bên cạnh Tần Tuyết Hàn còn có Lý Phàm, cô ta biết ra tay cũng sẽ không được lợi gì.

Hiện Lăng Băng cảm thấy vô cùng hối hận, biết sớm như vậy thì cô ta không nên dùng thủ đoạn như vậy.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Hiện cô còn có một cách, đó chính chuyển nhượng công ty cho người khác, để người khác thay cô gánh chịu khoản nợ này.”

Nghe vậy, Lăng Băng trừng mắt, cô ta cho rằng Lý Phàm nghĩ quá ngây thơ rồi, nếu quả thật có lợi như vậy thì không thể tốt hơn, nhưng trong lòng Lăng Băng hiểu rất rõ.

Trên thế giới không có chuyện tốt như vậy.

“Anh cũng không cần đến cười nhạo tôi.” Lăng Băng tức giận liếc nhìn Lý Phàm, cô cho rằng Lý Phàm cố ý vào lúc này cười nhạo mình.

Lý Phàm khoanh tay nói: “Tôi có thể giúp cô, cô hãy chuyển nhượng công ty cho chúng tôi.”
Nghe vậy, Lăng Băng vừa định đồng ý thì sắc mặt lập tức trầm xuống, lúc này cô ta mới biết được mình bị Lý Phàm và Tần Tuyết Hàn đùa bỡn, cô ta bừng tỉnh giận dữ nghiến răng nói: “Thì ra hai người liên thủ lừa gạt tôi.”
Tới tận bây giờ, cô ta mới nhận ra mình là bị chơi xỏ, hóa ra là hai người đang hùa nhau diễn kịch lừa gạt mình.

Lý Phàm cười nói: “Bây giờ cô biết thì thế nào, chỉ có thể nói là cô tự chuốc lấy mà thôi.”
Lăng Băng bị chọc tức muốn chết, nếu như chuyển nhượng, thì cô ta cảm thấy không cam tâm, nếu không chuyển nhượng thì chắc chắn cô ta không bỏ ra được khoản tiền đó, nhất thời cô ta tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn thấy dáng vẻ Lăng Băng tức giận nhưng không thể làm gì được, Tần Tuyết Hàn cảm thấy thoải mái khó tả.

“Được, tôi chuyển nhượng cho các người.”
Lăng Băng tưởng đây là một cái bánh thơm ngon, không ngờ lại biến thành một củ khoai nóng bỏng tay, nếu đã như vậy, cô ta đành chuyển nhượng ra ngoài.

Sau khi ký xong, Tần Tuyết Hàn rất hưng phấn, công ty của cô đã quay về trong tay cô, cô há có thể không cao hứng? Hiện cô rất vui vẻ, đây chính là kết quả cô muốn.

Lúc này, Lăng Băng mới ủ rũ rời khỏi nơi này.

Sau khi công ty lại quay về trong tay Tần Tuyết Hàn, các nhân viên gió chiều nào che chiều đó vội vàng đi nịnh bợ Tần Tuyết Hàn.

Tần Tuyết Hàn khá bao dung các nhân viên này nên không hề tức giận.

Các nhân viên đều rất cảm động, bọn họ còn lo lắng mình sẽ bị Tần Tuyết Hàn nhằm vào, thấy Tần Tuyết Hàn rộng lượng như vậy, bọn họ đều cảm thấy xấu hổ..

Chương 1162

Người đầu tiên Tần Tuyết Hàn muốn cảm tạ là Lý Phàm, cô chủ động mời Lý Phàm đi ăn cơm.

Thấy Tần Tuyết Hàn muốn mời mình, Lý Phàm đầu tiên định từ chối, dù sao trong lòng anh đã có Cố Họa Y, nhưng vì Tần Tuyết Hàn cứ nhõng nhẽo đòi hỏi, nên Lý Phàm đành đồng ý.

Dù sao tạm thời Cố Họa Y sẽ không biết chuyện này, nếu như vậy thì tốt nhiều rồi.

Lúc này, Lý Phàm mới đồng ý Tần Tuyết Hàn, quyết định cùng cô đi ăn cơm.

Tần Tuyết Hàn mời Lý Phàm đi tới một nhà hàng sang trọng.

Trong nhà hàng rất nhiều người, hầu hết đều là nhà quyền thế, vừa nhìn thấy cách ăn mặc của Lý Phàm, bọn họ đều nở nụ cười khinh bỉ, bọn họ xem thường nhất chính những người nghèo hèn.

Lý Phàm không nhìn ánh mắt những người đó, anh đã từng gặp ánh mắt như vậy không ít lần, anh sớm đã thành thói quen, cho nên cũng không hề quan tâm.

Tần Tuyết Hàn cảm thấy rất bất ngờ, đôi mắt ánh lên vẻ kỳ lạ.

Lý Phàm cùng Tần Tuyết Hàn tìm một chỗ ngồi xuống, lập tức có một nhân viên phục vụ đi tới, nhân viên phục vụ chẳng thèm nhìn Lý Phàm một cái, mà ánh mắt nhìn về phía Tần Tuyết Hàn.

Nhân viên phục vụ là một chàng trai, vừa nhìn thấy dung mạo Tần Tuyết Hàn, anh ta đã không khỏi bị hấp dẫn, dù sao cũng là người đẹp, đàn ông ai cũng thưởng thức cái đẹp.

Tần Tuyết Hàn lại chẳng thèm để ý, mà rất tự tin, cô kiên nhẫn gọi món ăn, sau đó đưa menu cho Lý Phàm, nói: “Anh thích gọi gì cứ gọi nhé, hôm nay, tôi mời anh ăn cơm.”
Cô vừa dứt lời, ánh mắt nhân viên phục vụ nhìn Lý Phàm lập tức thay đổi, anh ta bất giác cho rằng Lý Phàm là một thư sinh ăn bám.

“Thì ra là một tên trai bao.” Nhân viên phục vụ cười khẩy nói.

Lý Phàm cười không nói, coi như không nghe thấy.

Nhưng mà Tần Tuyết Hàn lại có chút tức giận, Lý Phàm đã giúp cô một việc lớn, Lý Phàm không khác gì ân nhân của cô, hiện tại có người vũ nhục Lý Phàm, tất nhiên cô không vui lắm, cô trừng mắt với nhân viên phục vụ nói: “Anh hãy giữ miệng sạch sẽ một chút, đây là bạn tôi.”
Thấy Tần Tuyết Hàn nổi giận, nhân viên phục vụ mới im lặng, nhưng trong lòng vẫn luôn không khỏi xem thường Lý Phàm.

Lý Phàm tùy tiện gọi mấy món ăn, sau đó nói: “Chỉ những thứ này thôi.”
Nhân viên phục vụ lấy lại menu, sau đó mới quay người rời đi.

Tần Tuyết Hàn bỗng nhìn chằm chằm Lý Phàm, khiến Lý Phàm cảm thấy ngại, Lý Phàm không hiểu nói: “Có chuyện gì thế?”
Thấy Tần Tuyết Hàn nhìn mình chằm chằm, Lý Phàm không khỏi gãi đầu, cảm thấy khó hiểu.

Tần Tuyết Hàn cười nói: “Tôi nghe nói anh ở rể cho nhà họ Cố ở Hán Thành, có phải thật vậy không?”

“Ừm.” Lý Phàm khẽ gật đầu.

Lúc này, Tần Tuyết Hàn mới ý thức được mình có chút không tôn trọng đối phương lắm, vội giải thích nói: “Tôi không có ý đó, tôi chỉ tò mò, người có thân phận như anh sao lại đi ở rể?”
Thấy Tần Tuyết Hàn thẳng thắn như vậy, nhưng liên quan tới chuyện phía sau, Lý Phàm vẫn không muốn nói cho Tần Tuyết Hàn quá nhiều, anh không muốn nhớ lại chuyện lúc trước.

“Đây là bí mật, tôi không thể nói cho cô.” Lý Phàm mở miệng nói.

Tần Tuyết Hàn ồ một tiếng, cũng không tiếp tục hỏi nữa, nâng cằm lên nói: “Thật ra tôi rất phục anh, rõ ràng anh có thân phận như thế, lại biết điều như vậy, đột nhiên, tôi có chút hâm mộ Cố Họa Y.”
“Nếu hâm mộ như vậy thì cô cũng có thể đi theo tôi.” Lý Phàm cố ý trêu chọc.

Sắc mặt Tần Tuyết Hàn đỏ bừng lên, bắt đầu dùng đề tài này uy hiếp: “Anh không sợ tôi nói chuyện này cho bà xã anh à.”.

Chương 1163

“Tất nhiên tôi sợ, nhưng tôi tin cô sẽ không nói.” Lý Phàm nhún vai, tỏ vẻ không quan trọng.

Tần Tuyết Hàn trừng mắt, cảm thấy đối phương không thú vị lắm.

“Anh và Long Môn quan hệ như thế nào?” Tần Tuyết Hàn hỏi.

Nghe thấy Tần Tuyết Hàn nhắc đến Long Môn, Lý Phàm không hề giấu diếm chuyện liên quan, lập tức nói: “Tất nhiên chuyện tôi là cậu chủ Long Môn đã là chuyện quá khứ rồi, nói khó nghe, tôi chẳng qua là một con cờ của Long Môn mà thôi.”
Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn hơi sững sờ, cô không ngờ Lý Phàm lại hạ thấp bản thân đến mức như thế, cô nhìn về phía Lý Phàm, nhưng lập tức ngây người, ánh mắt của đối phương dường như mang theo mấy phần lửa giận cùng cố chấp, còn có rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Ánh mắt của anh cứ như đã trải qua tang thương của thế gian, ánh mắt như vậy lại là ánh mắt của một chàng trai hơn hai mươi tuổi.

Nếu không phải Tần Tuyết Hàn phát giác được, cô cũng không thể tin là thật.

“Anh vẫn luôn tìm ông nội tôi, không phải là để ông làm một cái chìa khóa ư, chiếc chìa khóa đó chắc chắn là không đơn giản, tôi có đoán sai hay không?” Tần Tuyết Hàn thản nhiên nói.

Lý Phàm biết, chuyện này chỉ có anh và Trương Đức Võ cùng ông nội Tần Tuyết Hàn biết, hơn nữa ông nội Tần Tuyết Hàn cũng giữ bí mật cho anh sẽ không nói cho bất kỳ ai.

Còn ông nội Tần Tuyết Hàn có nói cho Tần Tuyết Hàn hay không,

anh cũng không biết.

Nhưng Tần Tuyết Hàn có thể đoán ra điều này, chứng tỏ đối phương rất thông minh.

“Làm sao cô biết?” Lý Phàm cười hỏi một chút.

Tần Tuyết Hàn có chút tự hào ngẩng cái cổ tuyết trắng của mình lên, dáng vẻ đắc ý nói: “Tôi hiểu rất rõ tốc độ chế tạo chìa khoá của ông nội tôi, mấy chục phút là ông đã có thể chế tạo ra một cái chìa khóa, mà cả ngày ông ở trong phòng loay hoay, nhưng lại không làm được một cái chìa khóa, có thể thấy được chìa khoá này không đơn giản.”
Lý Phàm hơi sững sờ, không thể không bội phục suy luận của Tần Tuyết Hàn, với suy luận hiện tại của Tần Tuyết Hàn đúng là không có bất kỳ sơ hở nào, anh không khỏi tán thưởng nhìn vào mặt cô ta.

“Chiếc chìa khóa đó đúng là không đơn giản, là dùng để mở kho báu Long Môn.” Lý Phàm đáp lại.

Tần Tuyết Hàn thức thời không tiếp tục hỏi nữa, cô nhìn người chơi đàn dương cầm bên cạnh một chút, đột nhiên nói: “Tôi đã từng nghe được tiếng đàn hay nhất, là khúc nhạc của hoàng tử đàn dương cầm nổi danh Hán Thành ở Thiên Hải Chi Trình lần đó.”
“Thiên Hải Chi Trình, hoàng tử dương cầm?” Lý Phàm cảm thấy khó hiểu, chuyện gì đang xảy ra, sao lại có liên quan đến Thiên Hải Chi Trình.

Đêm hôm đó, anh đã đàn tấu một khúc dương cầm, anh thầm nghĩ, hoàng tử dương cầm mà Tần Tuyết Hàn nhắc đến chắc không phải là mình đâu.

Tần Tuyết Hàn ngạc nhiên nói: “Không phải anh không biết chuyện này chứ, hoàng tử dương cầm đó rất nổi danh.”
Lý Phàm gãi đầu nói: “Chuyện này, tôi đúng là không rõ.”
“Thật đáng tiếc, nhưng cũng may, tôi còn có video của hoàng tử dương cầm, đánh vào ngày hôn lễ của nhà quyền thế, video này là

có người quay lại đúng đêm đó.”
Tần Tuyết Hàn dường như tìm được tiếng nói chung, lấy điện thoại di động ra tìm kiếm video.

Nghe vậy, Lý Phàm biết chuyện hoàng tử dương cầm xem ra 80-90% là có liên quan đến mình.

Tần Tuyết Hàn lấy video ra mở cho Lý Phàm xem, Lý Phàm liếc mắt đã thấy được bóng lưng ngồi trên ghế dương cầm, anh dở khóc dở cười, quả nhiên đêm đó khi anh đàn tấu dương cầm thì bị người ta quay lại.

Anh chẳng qua tùy hứng đánh một khúc, nào biết lại gây ra chấn động như thế..

Chương 1164

Tần Tuyết Hàn si mê nhìn bóng lưng chàng trai trong video, nói: "Hoàng tử dương cầm này nhất định là một anh chàng đẹp trai, tôi đã quyết định, tôi phải tìm một bạn trai là người như anh ấy."
Nghe vậy, Lý Phàm thầm bật cười, nếu Tần Tuyết Hàn biết người đó là anh, đây không phải biến thành tỏ tình với anh sao?
"Cô không sợ đó là sát thủ bóng lưng sao?" Lý Phàm chợt hỏi.

Tần Tuyết Hàn trừng mắt, cười khổ nói: "Bầu không khí tốt như vậy, anh cũng không cần phá hư ảo tưởng của tôi với hoàng tử dương cầm được không, nhưng tôi có thể khẳng định hoàng tử dương cầm chắc chắn là một anh chàng đẹp trai."
Lý Phàm không còn gì để nói, cũng lười nói tiếp.

Ngay lúc này, nhân viên phục vụ lại đi tới, nói với Tần Tuyết Hàn: "Thưa cô, có một anh bảo tôi giao thứ này cho cô."
Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn theo bản năng nhận lấy, khi mở ra xem, cô phát hiện bên trong là một cái nhẫn kim cương, kiểu bất ngờ này chẳng những không khiến cô vui vẻ mà còn dọa cho cô giật mình.

Tần Tuyết Hàn cười nói: "Có phải đưa sai người rồi hay không?"
"Không, nhẫn kim cương này vốn thuộc về em." Một âm thanh rất từ tính vang lên, sau đó một thanh niên hào hoa phong nhã mặc tây trang đi ra, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Khuôn mặt còn rất đẹp trai, ánh mắt có vẻ quyến rũ.

Nghe thấy âm thanh này, Tần Tuyết Hàn lập tức cau mày, cô không quay đầu lại nói: "Trần Cường, tôi cũng đã nói rồi, anh đừng tiếp tục dây dưa tôi nữa."
Nghe vậy, Trần Cường có vẻ xấu hổ, anh ta thật vất vả dùng phương thức ngầu nhất xuất hiện, thế mà chỉ đổi được thái độ đó

của Tần Tuyết Hàn, trong lòng anh ta có chút xấu hổ, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Tuyết Hàn, tôi biết em không thích tôi, nhưng mà chúng ta có thể từ từ tìm hiểu.” Trần Cường miễn cưỡng nở nụ cười, định lần nữa xoay chuyển Tần Tuyết Hàn, để Tần Tuyết Hàn cho mình một cơ hội.

Tần Tuyết Hàn lắc đầu nói: “Trần Cường, anh đừng có u mê không tỉnh như thế nữa, tôi không hề có ý gì với anh, hơn nữa tôi đang ăn cơm, tôi không hi vọng bị quấy rầy.”
“Vậy có thể để tôi ngồi cùng không?”
Trần Cường chẳng những không rời đi, mà còn cười pha trò.

Vẻ mặt Tần Tuyết trở nên lạnh lùng, dứt khoát từ chối yêu cầu của Trần Cường.

Trần Cường không hề để ý, trực tiếp đi vào chỗ ngồi của Lý Phàm, hừ một tiếng: “Nhóc con, còn không nhường chỗ cho tôi, ở chỗ này chiếm vị trí làm gì?”
Nghe đối phương nói vậy, Lý Phàm tức giận bật cười, anh đã từng gặp người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp người không biết xấu hổ như thế, chỗ này cũng không phải vị trí của đối phương, dựa vào cái gì bảo anh nhường.

Trần Cường theo bản năng ngồi xuống, định hất Lý Phàm ra, nào ngờ, Lý Phàm lại không hề nhúc nhích.

Lý Phàm chỉ khẽ động một chút, Trần Cường thiếu chút nữa ngồi không vững, ngã thẳng xuống đất.

Sau khi thấy thế, không ít người xem náo nhiệt không khỏi bật cười lớn.

Trần Cường nghiến chặt răng, gần như muốn chửi thề, anh ta chưa từng bị đối xử như vậy, cảm thấy hết sức khó chịu.

Anh ta đứng lên lạnh lùng nhìn Lý Phàm, nhưng nghĩ tới nữ thần

của mình ở chỗ này, anh ta cố gắng nén giận.

“Này cậu, cậu là trợ lý của Tuyết Hàn phải không?”
Trần Cường biết Lý Phàm là bạn Tần Tuyết Hàn, anh ta nói như vậy là cố ý hạ thấp Lý Phàm.

Tần Tuyết Hàn cau mày nói: “Anh ấy là bạn tôi.”.

Chương 1165

Trần Cường kinh ngạc, anh ta kích động vươn tay với Lý Phàm: "Nhãi con, cậu lại có thể trở thành bạn của Tuyết Hàn, sao cậu làm được cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga."
Trần Cường lơ đãng trêu chọc, khiến tất cả mọi người không kìm được bật cười.

Ai cũng có suy nghĩ chê nghèo yêu giàu, nên sau khi nhìn thấy trang phục này của Lý Phàm bộ, bọn họ vẫn cho rằng Lý Phàm và Tần Tuyết Hàn chắc chắn không phải người một đường, đây hoàn toàn tương đương với người của hai thế giới.

Hơn nữa Lý Phàm nghèo như vậy, lại có thể có quan hệ tốt với Tần Tuyết Hàn, trong lòng đám cậu ấm đó chắc chắn đều không cân bằng lắm.

"Trần Cường, anh quá đáng rồi đấy." Tần Tuyết Hàn không nghe nổi nữa, vỗ bàn một cái, phẫn nộ trừng mắt với Trần Cường.

Cô tưởng đối phương nói chuyện sẽ khách khí chút, nào ngờ đối phương lại có thể vô lễ với Lý Phàm như thế.

Trần Cường dừng lại đúng lúc bật cười lớn: "Ha ha, tôi chỉ trêu chọc cậu nhóc này một chút thôi, chưa có gì quá đáng lắm."
Tần Tuyết Hàn tức giận liếc nhìn Trần Cường, đối phương dùng điểm yếu của người khác để làm nổi bật ưu điểm của mình, cô đã gặp khá nhiều người có thủ đoạn như vậy, và đó chính là loại người cô ghét nhất.

Trần Cường liếc nhìn Lý Phàm, nói: "Có phải không người anh em, cậu sẽ không để ý như thế chứ?"
Lý Phàm thản nhiên nói: "Tất nhiên tôi sẽ không để ý, giống như chó cắn tôi một cái, tôi còn có thể cắn lại con chó một miếng sao?"

Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn âm thầm duỗi ngón tay cái ra vì Lý Phàm.

Mới đầu Trần Cường không cảm thấy có gì, sau khi suy nghĩ cẩn thận, sắc mặt anh ta lập tức trở nên lạnh như băng, lúc này anh ta mới hiểu ra, đối phương coi anh ta là chó.

"Nhóc con, cậu nói lại cho tôi lần nữa xem." Trần Cường không kìm được lập tức nổi nóng, một người bình thường cũng nói chuyện với anh ta như thế, anh ta làm sao có thể nhịn được, anh ta bất giác túm lấy cổ áo Lý Phàm.

Trần Cường chợt phát giác phía sau lưng mình lành lạnh, lúc này anh ta mới nhìn thấy Tần Tuyết Hàn vẫn luôn lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, anh ta cảm thấy áp lực, nên đành buông Lý Phàm ra.

Trần Cường trở mặt rất nhanh, anh ta mỉm cười nói: "Này cậu, tôi rất hân hạnh được biết cạu, tôi còn chưa biết tên cậu, tôi tên Trần Cường, chủ tịch công ty nhà họ Trần, ba tôi là Trần Bạch Kiến." Để lên mặt, Trần Cường không quên giới thiệu chức vụ bản thân, thậm chí còn nói cả tên ba mình ra, giống như sợ không ai biết thân phận của anh ta.

Người đang cười nhạo Trần Cường lập tức sửng sốt, bọn họ biết địa vị công ty nhà họ Trần ở Hán Thành, nổi danh vang dội, ba đối phương lại còn là Trần Bạch Kiến, vậy thì càng không đơn giản rồi.

Trần Cường nhếch miệng, vẻ mặt tự tin nhìn Lý Phàm, anh ta xem đối phương còn so với mình như thế nào, riêng về mặt thân phận, đối phương chắc chắn đã thua mình rồi.

Lý Phàm nở nụ cười: "Tôi tên Lý Phàm."

Nghe xong, mọi người đều nhếch miệng, tên gọi đơn giản, cũng không có thân phận, bọn họ cũng chưa từng nghe nói qua.

Nhưng Tần Tuyết Hàn lại sức nặng phía sau cái tên này, người quen của đối phương thế nhưng có Sở Trung Thiên, Ngài Võ, còn

có người nhà họ Đế của Võ Thành, thậm chí là đội trưởng Chương.

Người không biết Lý Phàm, chắc chắn sẽ không quan tâm đến tên của Lý Phàm.

Nhưng người hiểu rõ Lý Phàm chắc chắn sẽ biết rốt cuộc cái tên này có sức nặng cỡ nào.

Trần Cường cười nhạo nói: “Tên là gì, tôi chưa từng nghe nói đến, khi nào Hán Thành bỗng xuất hiện một tên vô dụng như cậu thế?”.

Chương 1166

Lúc này, anh Bưu đang ở trong ăn cơm, anh ta híp mắt nhìn Trần Cường, đã nghĩ đến lát nữa làm sao trừng trị Trần Cường.

Trần Cường chợt gia tăng lực tay, anh ta nghĩ rất đơn giản, chính là muốn khiến Lý Phàm thành trò cười cho thiên hạ, đến lúc đó anh ta có thể tha hồ lên mặt.

Lý Phàm hiểu được suy nghĩ của đối phương, anh đã gặp không ít kẻ có thủ đoạn như vậy, nhưng dùng thủ đoạn đó để chơi anh thì đối phương không khỏi có chút quá ngây thơ rồi.

Lý Phàm cũng chẳng buồn để ý, anh vẻ mặt bình tĩnh, không hề dao động, mà Trần Cường không ngừng tăng sức lại trở nên buồn bực, anh ta đã bóp đến mức gân xanh trên đầu cũng nổi lên, nhưng nét mặt Lý Phàm vẫn không hề thay đổi.

Trần Cường mệt thở hồng hộc, có thể nói không ai có thể địch lại anh ta, vượt qua anh ta về phương diện lực bóp tay.

Anh ta cũng hoài nghi có phải Lý Phàm đang giả vờ hay không, hay là đối phương không có thần kinh cảm giác đau?
Lý Phàm quỷ dị cười một tiếng, nụ cười này khiến Trần Cường có dự cảm không tốt, Trần Cường vốn còn muốn muốn nói gì, thì Lý Phàm chợt tăng sức, Trần Cường suýt nữa đã chửi thề, anh ta không dám tưởng tượng sức của Lý Phàm lại lớn như vậy.

Nếu không phải tự mình chứng kiến, anh ta cũng không thể tin vào điều này, anh ta cảm thấy rất đau đầu, chuyện gì đang xảy ra thế, lực này quá lớn đi.

“Cậu mau buông tay ra cho tôi.” Trần Cường tức tối gầm nhẹ.

Sắc mặt của anh ta đỏ lên vì đau đớn, ngay cả âm thanh, cũng trở nên sắc nhọn.

Thấy bộ dạng xấu mặt của Trần Cường, người xung quanh đều cảm thán và xem thường, thật là mất mặt, muốn chỉnh người, thế mà lại bị người chỉnh thành bộ dáng này.

Thấy Lý Phàn không có chuyện gì, Tần Tuyết Hàn cảm thấy rất yên tâm, lại nhìn dáng vẻ đau đến chết đi sống lại của Trần Cường, cô cũng không hề cảm thấy thông cảm mà thấy anh ta như vậy là đáng đời, tự chuốc lấy khổ.

Trần Cường nhìn Lý Phàm như nhìn thấy quỷ, anh ta vội rút tay ra, nhìn thấy bàn tay sắp sưng thành móng heo, sắc mặt anh ta trở nên khó coi vừa cảm thấy uất ức, đối phương lại khiến mình mất mặt trước mặt người phụ nữ mình thích, điều này khiến anh ta hết sức giận dữ.

.

ngôn tình hoàn
Lý Phàm không quản được nhiều như vậy, cũng không để ý đến cảm nhận của Trần Cường.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Hay là đổi cái tay khác?”
Trần Cường sầm mặt lại, tên này đang cố ý, đổi tay khác, để anh ta đổi tay khác bị ngược sao?

“Hừ, sức tay lớn như vậy, chắc là từ nông thôn tới nhỉ, một tên nhà quê, có sức lực thì thế nào, hiện tại xã hội này, chủ yếu dựa vào là tiền, cậu hiểu không? Xem cái sức lực này của cậu không đi bốc gạch thì thật đáng tiếc.” Trần Cường cười lạnh nói.

Lý Phàm lại không ngờ tên này vẫn có thể nói nhiều như thế, anh cười không nói, nhìn anh ta như nhìn một tên hề.

Trần Cường không nhìn Lý Phàm, anh ta cười tủm tỉm nhìn Tần Tuyết Hàn, nói: “Tuyết Hàn, nhẫn kim cương này là tôi mua được từ cửa hàng chuyên kinh doanh vàng và ngọc bích, em thích

không?”
Chiêu này của Trần Cường có lẽ sẽ có tác dụng với cô gái khác, nhưng chẳng hề có tác dụng gì với Tần Tuyết Hàn.

Tần Tuyết Hàn không phải người tham giàu, tiền tài thế công như vậy sẽ chỉ khiến Tần Tuyết Hàn càng chán ghét Trần Cường hơn mà thôi.

“Thật xin lỗi, tôi không thích, anh hãy thu lại đi.” Tần Tuyết Hàn lắc đầu, chẳng thèm nhìn lấy một cái, trả lại món đồ cho Trần Cường..

Chương 1167

Lúc này, vẻ mặt Trần Cường vô cùng xấu hổ, anh ta cũng không ngốc, rõ ràng đối phương đang cự tuyệt
mình, điều này khiến anh ta cảm thấy hết sức khó chịu, nhưng anh ta lại không dễ biểu lộ cái gì.

Sau khi bị Tần Tuyết Hàn cự tuyệt, Trần Cường nghiến răng, anh ta theo bản năng nhìn về phía Lý Phàm, lập tức chuyển cơn tức sang Lý Phàm, theo anh ta, Tần Tuyết Hàn chắc chắn thích Lý Phàm.

Anh ta nghĩ mãi mà không rõ cuối cùng Lý Phàm tốt ở chỗ nào, tại sao lại khiến Tần Tuyết Hàn thích như thế, điều này khiến anh ta không thể hiểu được.

Anh ta tự nhận mình mạnh hơn Lý Phàm nhiều, anh ta không hiểu tại sao Tần Tuyết Hàn lại thích một tên nhóc ngoèo hèn như Lý Phàm, anh ta cảm thấy rất không cam lòng, anh ta thề nhất định phải so cao thấp với Lý Phàm.

Ít nhất Lý Phàm cũng đã nhìn ra Trần Cường không hài lòng với mình, anh cảm thấy rất phiền muộn, anh ta cũng không biết đắc tội Trần Cường chỗ nào, tên này có cần thiết như vậy hay không?
Trần Cường chỉ vào Lý Phàm, nói: “Tuyết Hàn, em đừng nói với tôi em thích tên này nhé?”
Trong lòng Tần Tuyết Hàn đúng là rất thích Lý Phàm, nhưng cô vẫn luôn che giấu, thế mà Trần Cường lại nói ra vào lúc này, đây không phải cố ý khiến cô khó xử sao?.

ngôn tình ngược
Nhưng cô nghĩ lại, nếu như nói ra có thể khiến Trần Cường hết hi vọng, cũng là một lựa chọn tốt.

Lần này, Tần Tuyết Hàn cũng không hề phủ nhận, khẽ gật đầu rất tự nhiên.

Không chỉ là Trần Cường, ngay cả trái tim người chung quanh cũng tan nát, trong ấn tượng của bọn họ, Tần Tuyết Hàn như nữ thần không thể chạm đến, nhưng bọn họ không ngờ là, lần nào tên Lý Phàm này cũng được lợi.

Bọn họ đều cảm thấy buồn bực, bọn họ tự cho là mình mạnh hơn Lý Phàm nhiều, tại sao Tần Tuyết Hàn xem thường bọn họ, điều này khiến bọn họ rất phiền muộn, bọn họ tức giận nhìn Lý Phàm, trong lòng đều cảm thấy không phục.

Khóe miệng Lý Phàm khẽ run rẩy, thật ra anh đã nhìn ra, Tần Tuyết Hàn cố ý muốn để Trần Cường biết đáp án sau đó rời khỏi nơi này, nhưng anh đã biến thành cái đích cho mọi người đả kích rồi.

Nghe vậy, Trần Cường cảm thấy như sét đánh ngang tai, suýt nữa thì đứng không vững, anh ta thở dốc nhìn Lý Phàm, trong lòng hết sức tức giận, đúng là như anh ta nghĩ, Tần Tuyết Hàn thật thích tên này.

Trần Cường nhìn Lý Phàm như muốn ăn tươi nuốt sống, Lý Phàm thầm cười khổ, có lẽ lần này sẽ gặp nhiều phiền phức không tránh khỏi.

Trần Cường vẫn không quên nói với Tần Tuyết Hàn: “Tuyết Hàn, anh biết em cố ý đùa anh, em làm sao có thể thích tên này chứ, cậu ta căn bản không xứng với em.”
Nghe vậy, Tần Tuyết Hàn lạnh nhạt nói: “Cái này không đến lượt anh nói, chuyện này không liên quan gì đến anh, anh hiểu không?”

Nghe vậy, Trần Cường không còn gì để nói, anh ta thật không ngờ Tần Tuyết Hàn lại quyết đoán như thế, không cho anh ta cơ hội nào.

Lúc này, món ăn đã được mang lên, dường như nghĩ tới điều gì, Trần Cường nhếch miệng, nói: “Tuyết Hàn, anh nên mời người đẹp

như em ăn cơm mới đúng, hơn nữa là đàn ông, nếu để phụ nữ bỏ tiền thì không tốt.”
Dứt lời, anh ta cố ý liếc nhìn Lý Phàm, ám chỉ đã rất rõ ràng.

Lý Phàm cũng hiểu ý của Trần Cường, nhưng anh vẫn vẻ mặt bình tĩnh, Trần Cường nói như vậy, đơn giản chính là muốn tìm cảm giác ưu việt từ trên người mình mà thôi.

Tần Tuyết Hàn thản nhiên nói: “Bữa cơm này là tôi mời anh ấy, anh ấy đã giúp tôi một việc lớn.”
Trần Cường cảm thấy không tin, ở Hán Thành, công ty của Tần Tuyết Hàn cũng nằm trong top 100, mà Lý Phàm chỉ là một tên nhãi nghèo túng, làm sao có thể giúp đỡ Tần Tuyết Hàn chứ, anh ta cho là Tần Tuyết Hàn chỉ đang gỡ gạc thể diện cho Lý Phàm mà thôi..

Chương 1168

Trần Cường nói tiếp: “Em đừng nói nữa, tôi biết em đang gạt tôi, tên này có thể giúp em cái gì, cậu ta không mang thêm phiền phức cho em đã là may lắm rồi, anh thấy cậu ta chắc không có tiền mời em ăn cơm, muốn ăn cơm chùa.”
Nghe vậy, mọi người cũng khá đồng ý với lời của Trần Cường, với cách ăn mặc của Lý Phàm, bọn họ biết Lý Phàm là một người bình thường.

Nghĩ tới đây, bọn họ càng coi thường Lý Phàm, thế mà muốn ăn cơm chùa, còn muốn người đẹp mời khách, lần đầu tiên bọn họ gặp phải tên trai bao không biết xấu hổ như thế.

Nhưng nói đến trai bao, dù nhìn thế nào, bọn họ cũng chẳng thấy Lý Phàm đẹp trai lắm, chỉ có thể nói dễ nhìn chứ không thể nói kinh động như gặp thần tiên.

Bọn họ không thể hiểu nổi, tại sao lúc này Tần Tuyết Hàn còn muốn che chở Lý Phàm.

Sắc mặt Tần Tuyết Hàn trầm xuống, cô vốn định mời Lý Phàm ăn cơm để báo đáp ân tình của đối phương, nhưng mà lại bị Trần Cường quấy nhiễu như vậy, khiến cô cảm thấy rối bời.

Trong lòng cô không khỏi áy náy với Lý Phàm, cô vốn định mời Lý Phàm ăn cơm, làm cho đối phương vui vẻ, nào ngờ vì chuyện của mình mà khiến Lý Phàm bị liên luỵ.

Cô cảm thấy rất băn khoăn, Lý Phàm biết Tần Tuyết Hàn muốn xin lỗi mình, anh lắc đầu, tỏ vẻ không hề quan tâm.

Trần Cường cười nhạo: “Nhóc con, Tuyết Hàn nói cậu không phải ăn bám, có bản lĩnh thì cậu hãy bỏ tiền đi.”

Trần Cường biết chi phí nơi này cao cỡ nào, một bữa cơm có thể lên đến một năm tiền lương của gia đình bình thường, anh ta làm như vậy, chính là muốn xem Lý Phàm xấu mặt, chờ Lý Phàm không trả nổi tiền, anh ta có thể giễu cợt một phen.

Lý Phàm hiểu rõ ý của đối phương, nếu đối phương muốn xem chuyện cười của mình, anh cũng không ngại chứng minh với Trần Cường một chút.

Lý Phàm gật đầu một cái nói: "Được, vậy tôi sẽ chứng minh một chút."
Thấy dáng vẻ tự tin đó của Lý Phàm, Trần Cường chợt có một dự cảm xấu, tên này cũng quá tự tin rồi, anh ta cảm thấy hồi hộp, đối phương sẽ không thật sự có thể trả được số tiền đó chứ?
Nghĩ vậy, Trần Cường vội lắc đầu, anh ta cho rằng chuyện đó chắc chắn không thể xảy ra, bữa cơm này ít nhất phải mấy trăm triệu, anh ta nghĩ chắc chắn Lý Phàm không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy.

Trần Cường giễu cợt nói: "Vậy cậu hãy chứng minh đi, đừng đến lúc đó không bỏ ra nổi tiền lại chạy đến nhà vệ sinh đi cửa sau chuồn đi, tôi đã gặp nhiều chuyện như vậy rồi."
Nghe xong, mọi người đều cười vang.

Tần Tuyết Hàn tức giận nhìn Trần Cường, cô cho rằng lời của Trần Cường rất quá đáng, quá tổn thương tự tôn người ta, cô không chịu nổi nữa, nói với Trần Cường: "Anh có thôi đi hay không."

"Tuyết Hàn, anh đang suy nghĩ vì hạnh phúc của em, nhỡ cậu ta không có tiền thì làm sao có thể mang cho em hạnh phúc." Lúc này, Trần Cường tỏ vẻ hiền lành nói.

Tần Tuyết Hàn rất phản cảm bộ dáng và giọng điệu này của Trần Cường, nhân viên phục vụ cũng xem thường Lý Phàm, anh ta thản nhiên nói: "Tôi bỏ số lẻ đi cho anh, tất cả hết ba trăm ba mươi triệu."
"Thật nhiều." Lý Phàm mỉm cười.

Nhân viên phục vụ tưởng Lý Phàm kinh hãi sau khi nghe thấy giá

tiền, anh ta không khỏi cười khẩy nói: “Người ăn cơm chùa, thế nhưng không thể rời khỏi nơi này.”
Lý Phàm lấy ra một thẻ ngân hàng nói: “Tôi không nói mình ăn cơm chùa, anh kích động làm cái gì chứ?”
Khi nhận lấy thẻ ngân hàng, nhân viên phục vụ sững người, tên này thế mà thật trả tiền?.

Chương 1169

“Được, tính tiền đi.” Lý Phàm cười nói.

Nhân viên phục vụ ngơ ngác, anh ta lấy làm lạ liếc nhìn Lý Phàm, cho rằng có phải đầu óc Lý Phàm bị rút gân hay không, đây chính là ba trăm ba mươi triệu, anh ta cũng không tin Lý Phàm có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy.

Anh ta cho là Lý Phàm chắc đang khoác lác, cố ý nói như vậy mà thôi.

Nhân viên phục vụ dí dỏm nói: “Anh có nhiều tiền như vậy sao?”
Lý Phàm mỉm cười im lặng, cũng không trả lời.

Trần Cường thúc giục: “Đừng phí lời với tên này nữa, chờ lát nữa quét thẻ không thành công, xem anh ta làm thế nào.”
Lúc này, nhân viên phục vụ mới bắt đầu quét thẻ.

Trần Cường cố ý nói: “Bây giờ cậu hãy dập đầu với tôi ba cái, tôi sẽ cho cậu ba trăm ba mươi triệu, thế nào, như vậy cậu cũng không cần bị đánh cho gãy xương.”
Nghe vậy, mọi người đều bật cười lớn, còn có người hô lên: “Như vậy có phải quá thua lỗ hay không?”
“Tất nhiên không lỗ, có người dập đầu với tôi ba cái, tôi cho ba trăm ba mươi triệu cũng không quá đáng nhỉ, hơn nữa chút tiền nhỏ đó tính là gì.” Trần Cường tiếp tục nói, anh ta đang cố ý làm mất mặt Lý Phàm trước mặt Tần Tuyết Hàn.

Lát nữa, Lý Phàm thật không có tiền phải dập đầu với anh ta ba cái, anh ta tin tưởng bất kỳ cô gái nào cũng sẽ không thích một người đàn ông kém cỏi như thế, đến lúc đó, nói không chừng Tần Tuyết Hàn sẽ rời khỏi Lý Phàm.

Cứ như vậy, ít nhất chẳng những có thể khiến Tần Tuyết Hàn chán ghét Lý Phàm, cũng có thể nhục nhã Lý Phàm một phen, đúng là chuyện tốt vẹn cả đôi đường.

Sau đó thái độ nhân viên phục vụ chợt trở nên phức tạp, anh ta liếc nhìn Lý Phàm mấy lần, sau đó vội kính cẩn trả lại thẻ ngân hàng cho Lý Phàm, trong lòng rất hoang mang.

Trần Cường lại không nhìn ra có vấn đề gì bất thường, anh ta nói với nhân viên phục vụ: "Có chuyện gì thế, có phải thằng nhóc này đang nói láo hay không?"
Nhân viên phục vụ chợt cười khổ, anh ta nhìn Trần Cường như nhìn một kẻ ngốc, nói: "Đây là khách quý, tôi không cho phép anh nói với khách quý như thế."
"Khách quý?" Lần này Trần Cường cảm thấy mờ mịt, còn chưa đến nửa phút mà sao nhân viên phục vụ đã đổi giọng xưng hô Lý Phàm là khách quý, hơn nữa còn vì Lý Phàm mà mạnh miệng với mình.

Có lẽ tiền trong thẻ của Lý Phàm nhiều hơn anh ta, nghĩ vậy, Trần Cường không khỏi thầm bác bỏ trong lòng, đánh chết anh ta cũng không tin đây là sự thực.

Lý Phàm thu thẻ ngân hàng lại, sau đó nhìn về phía Trần Cường nói: "Thật xin lỗi, tôi có tiền, cũng không cần dập đầu với anh để vay tiền."
Nghe Lý Phàm giễu cợt lại như vậy, anh ta cảm thấy rất không thoải mái, anh ta vốn muốn làm ra vẻ với Lý Phàm, để Lý Phàm biết sự lợi hại của mình, nào ngờ Lý Phàm lại nói như vậy.

Anh ta cảm thấy hết sức bất ngờ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta cũng không dám tin là thật.

Dù kế hoạch của Trần Cường đã thất bại, nhưng anh ta vẫn không nuốt trôi cục tức này.

"Hừ, không nhìn ra trên người cậu còn có ba trăm ba mươi triệu, chỉ sợ cậu đã phải gom góp khắp nơi để tiết kiệm đi." Trần Cường vẫn không quên giễu cợt.

Tần Tuyết Hàn không nhìn được nữa, thản nhiên nói: “Trần Cường, anh có thể rời đi được rồi chứ, anh đang quấy rầy chúng tôi ăn cơm.”
Nhân viên phục vụ theo bản năng ngăn cản Trần Cường, nói với Trần Cường: “Mời anh trở lại chỗ ngồi đi, đừng quấy rầy những người khác dùng cơm nữa.”.

Chương 1170

Trần Cường sầm mặt lại, tát một tát vào người nhân viên phục vụ, lạnh giọng nói: “Cậu là ai mà dám chặn tôi, cậu biết tôi là ai sao, cậu chán sống rồi đúng không?”
Nhân viên phục vụ giận mà không dám nói gì, so với thân phận của Trần Cường thì anh ta quá mức hèn mọn, anh ta không dám mạnh miệng với Trần Cường, đành ngoan ngoãn lui xuống.

Trần Cường đi thẳng về phía Lý Phàm, nói: “Cậu nói đi, cậu muốn thế nào mới có thể rời khỏi Tần Tuyết Hàn.”
Anh ta quá muốn đoạt được Tần Tuyết Hàn, nên thái độ của anh ta hắn mới có thể trở nên cứng rắn.

Lý Phàm hỏi ngược lại: “Người anh nên hỏi không phải tôi mà là Tần Tuyết Hàn, nếu cô ấy không đồng ý, tôi cũng hết cách.”
“Đừng tỏ vẻ như vậy với tôi, cậu chỉ cần rời khỏi cô ấy, muốn tôi cho bao nhiêu tiền cũng được.”
Trần Cường tin bất cứ người đàn ông nào cũng yêu tiền, anh ta tin đối phương cũng không hề ngoại lệ.

Tần Tuyết Hàn nổi giận, Trần Cường quá phách lối rồi, dù cô và Lý Phàm còn chưa phát triển đến mức đó, nhưng cô cũng không hi vọng có người can thiệp tình yêu của mình.

Hơn nữa, Trần Cường uy hiếp trần trụi như thế, khiến ấn tượng của Tần Tuyết Hàn với Trần Cường càng ngày càng xấu.

.

Kiếm Hiệp Hay
Lý Phàm thuận miệng nói: “Chừng ba mươi nghìn tỷ.”
“Cậu nói thế là có ý gì?”

Trần Cường tức giận, đây đâu phải đàm phán thương lượng, anh ta túm lấy Lý Phàm cổ áo, cười nham hiểm, nói: “Người chống đối tôi thường không có kết cục tốt, tôi khuyên cậu hãy tự giải quyết cho tốt.”
Tính tình Lý Phàm dù tốt nữa, cũng bị Trần Cường làm cho mất kiên nhẫn, anh hất tay Trần Cường ra.

Trần Cường cố ý ngã xuống đất, sau đó hét lên: “Cậu dám đẩy tôi.”
Thật ra anh ta muốn tìm một lý do ra tay với Lý Phàm.

Anh ta vừa thốt ra câu này, mọi người đều chẳng còn gì để nói, bọn họ đều đã nhìn rõ, rõ ràng là tự đối phương ngã xuống đất, có liên quan gì đến người khác chứ?
Nhưng mà, bọn họ cũng không nói giúp Lý Phàm, bởi vì bọn họ đều biết thân phận của Trần Cường, bọn họ thương hại liếc nhìn Lý Phàm một cái, cho rằng Lý Phàm gặp xui xẻo rồi, chọc phải Trần Cường chắc chắn không có gì tốt đẹp.

Sau khi đứng dậy, Trần Cường lập tức đấm Lý Phàm một đấm, nhưng khi nắm đấm này sắp áp vào mặt Lý Phàm thì anh lại nhẹ nhàng tránh được, đồng thời nắm lấy cổ tay đối phương vặn một cái.

Sắc mặt Trần Cường đại biến, anh ta lui về phía sau mấy bước, mới đấu thời gian ngắn mà tay anh ta đã trật khớp, anh ta cho rằng đây chỉ là trùng hợp, nên lần nữa ra tay.

Lý Phàm giơ một tay tóm qua, tất cả các khớp xương trên người Trần Cường đều phát ra âm thanh răng rắc, cả người anh ta gần như mềm nhũn, hơn nữa cảm giác trật khớp đó khiến anh ta cảm thấy rất khó chịu.

“Mau thả tôi ra.” Trần Cường tức giận quát.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Gọi ông nội, tôi sẽ lập tức thả anh ra.”
Đối phương bảo anh dập đầu ba cái, hiện tại anh bảo Trần Cường gọi mình ông nội, cũng không có gì nhỉ?
Như thế nào Trần Cường cũng không chịu gọi, nữ thần của anh ta còn ở nơi này, hơn nữa chung quanh còn có nhiều người như vậy,

nếu anh ta gọi rồi, thì anh ta biết vất thể diện ở chỗ nào, sau này anh ta cũng không còn mặt mũi ra cửa, anh ta càng không biết trong lòng Tần Tuyết Hàn sẽ nghĩ như thế nào.

Lý Phàm dùng thêm sức, Trần Cường đau vội nói: “Ông nội!”
Lúc này, Lý Phàm mới buông đối phương ra, khi đứng dậy, Trần Cường lập tức nhìn thấy ánh mắt cười nhạo của người xung quanh, anh ta hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, thông qua lần giao đấu này, anh ta mới phát hiện Lý Phàm là chuyên nghiệp..

Chương 1171

Trần Cường quét mắt một vòng, muốn cầm thứ gì đó, chợt anh ta nhìn thấy anh Bưu, hai mắt anh ta sáng lên, anh ta biết anh Bưu là người của Ngài Thiên, nếu anh ta tiêu ít tiền mời anh Bưu ra tay, anh Bưu nhất định sẽ giúp mình.

Tất nhiên anh Bưu cũng đã cảm nhận được ánh mắt của Trần Cường, nhưng sau khi cảm nhận được, anh ta lập tức sửng sốt và cảm thấy rất bối rối.

Anh ta vội né tránh, đỡ lát nữa đối phương lại đến gọi anh ta giúp đỡ.

Trần Cường lại hớn hở chạy tới trước mặt anh Bưu, bật cười lớn nói: “Anh Bưu, là tôi đây, tôi là Trần Cường.”
Anh Bưu cảm thấy hết sức buồn bực, sao tên này lại tới tìm anh tư chứ? Đây không phải cố ý gây thêm phiền phức cho anh ta sao?
“Tôi không biết cậu.”Anh Bưu lạnh nhạt nói.

Trần Cường cười khan nói: “Anh Bưu, nếu anh ra tay giúp tôi, tôi cho anh ba tỷ.”
Nghe vậy, mọi người đều hít sâu một hơi, một lần ra mặt là ba tỷ, tiền này cũng quá dễ kiếm đi, bọn họ cẩn thận nghĩ lại, đối phương là anh Bưu, cánh tay đắc lực bên cạnh ngài Thiên, đừng nói ba tỷ, mười lăm tỷ cũng đáng.

Anh Bưu chợt đứng lên, Trần Cường thầm vui mừng, xem ra anh Bưu sắp ra tay rồi.

Anh Bưu đi thẳng tới trước mặt Lý Phàm, cười khan nói với Lý Phàm: “Cậu Lý, chúng ta lại gặp mặt rồi.”
Lý Phàm cười nói: “Ha ha, thật đúng là trùng hợp.”

Lý Phàm và anh Bưu nói chuyện giống như bạn bè, người ngoài nhìn vào, quan hệ của hai người đặc biệt tốt.

Lần này Trần Cường cảm thấy khó hiểu, chuyện gì đang xảy ra thế, anh ta bảo anh Bưu giáo huấn Lý Phàm một trận cơ mà, anh ta ngây thơ tưởng anh Bưu hiểu sai ý mình.

Trần Cường vội nói: “Anh Bưu, anh hiểu lầm ý tôi rồi, tôi muốn anh giáo huấn cậu ta một trận.”
Anh Bưu không còn gì để nói, anh ta nhìn Trần Cường như nhìn kẻ ngốc, vừa rồi anh ta đã biểu thị rõ ràng như vậy, đây là người không thể trêu vào mà đối phương cứ nhất định nói đến chuyện không nên nói.

“Cậu câm miệng cho tôi.” Anh Bưu lạnh giọng nói: “Cậu ấy là bạn của Ngài Thiên, cũng là bạn của tôi, cậu bảo tôi ra tay với bạn mình, có phải cậu đang cố ý châm ngòi ly gián hay không?”
Trần Cường lập tức trợn tròn mắt, nếu không phải chính tai nghe được, anh ta cũng không dám tin là thật, lần này anh ta thật mờ mịt, anh ta không ngờ anh Bưu sẽ nói như vậy?
“Hả, cậu ta là bạn của Ngài Thiên ư?”
Trần Cường lập tức cảm thấy mơ hồ.

Anh ta tưởng Lý Phàm là một người bình thường, nào ngờ lại có liên quan tới Ngài Thiên.

Anh Bưu thản nhiên nói: “Tôi đã chứng kiến hết chuyện vừa nãy, là cậu cứ cố tình gây sự với cậu Lý, nếu không phải cậu Lý không so đo với cậu thì cái mạng nhỏ của cậu đã sớm xong đời rồi.”
Nghe anh Bưu nói vậy, Trần Cường nuốt xuống một ngụm nước bọt, cũng không phủ nhận, anh Bưu nói đúng là không hề sai, ngay cả anh Bưu cũng nói như vậy, anh ta tự nhiên tin tưởng.

Lúc này Anh Bưu nghiêng đầu sang chỗ khác, xin chỉ thị của Lý Phàm: “Cậu Lý, người này nên xử lý như thế nào?”
Khóe miệng Trần Cường co lại, anh ta có thể nghe ra trong giọng nói anh Bưu mang theo mấy phần sát khí, nhất là nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh Bưu, anh ta biết anh Bưu không hề hù dọa mình..

Chương 1172

Lý Phàm cười nói: “Đuổi anh ta đi đi, bây giờ tôi còn chưa ăn được miếng cơm nào, tôi đói bụng rồi.”
Anh Bưu lập tức làm theo lời Lý Phàm, đấm thẳng một đấm vào bụng Trần Cường, Trần Cường đau đến không thốt nên lời, anh Bưu lập tức mang Trần Cường ra ngoài.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Lý Phàm đều không có xem thường, mà là e ngại cùng sùng bái, đối phương lại có thể quen anh Bưu, có thể thấy thân phận đối phương không đơn giản.

Bọn họ đã biết mình mình coi thường Lý Phàm rồi, bọn họ đều cảm thấy khó tin về điều này.

Sau khi cơm nước xong, Lý Phàm mới đưa Tần Tuyết Hàn trở về.

Trên đường trở về, Lý Phàm đã cảm giác được một sát khí mạnh mẽ, hơn nữa sát khí đó đang chạy về phía bên này.

Lúc này, có mấy người đan ông mặc trang phục đạo sĩ vây Lý Phàm và Tần Tuyết Hàn lại.

Lý Phàm cau mày nói: “Các người là người của Long Môn?”
“Không, chúng tôi là người của đạo quán Càn Khôn.” Đại sư huynh Đạo quán Càn Khôn mở miệng nói.

Lần này, Lý Phàm thật buồn bực: “Vậy tại sao các người lại chặn đường tôi?”
“Bởi vì chúng tôi muốn mạng cậu.”
Đại sư huynh đạo quán Càn Khôn cười lạnh.

Lý Phàm sầm mặt lại, đối phương có vẻ đạo mạo, nào ngờ lại nói ra những lời hung ác như vậy.

Đại sư huynh đạo quán Càn Khôn khinh thường ra tay với Lý Phàm, ông ta để cho các sư huynh đệ của mình thăm dò thực lực Lý Phàm trước một chút.

Lý Phàm lập tức bị mấy đạo sĩ đạo quán Càn Khôn bao vây lại.

Khi Lý Phàm giao đấu với một đạo sĩ đạo quán Càn Khôn, sắc mặt anh lại trở nên nghiêm túc, sức đạo sĩ đó quá lớn đi.

Quả nhiên đạo sĩ có mấy phần công phu thật, câu nói này đúng là không giả.

Lý Phàm cảm giác được sức mình như gió thổi vào nhà trống.

Mà sức của các đạo sĩ đạo quán Càn Khôn đều lớn lạ thường, dù về nội công hay là ngoại công, thực lực đều rất mạnh mẽ.

Lý Phàm nhíu mày, xem ra những đạo sĩ này đều có mấy phần công phu thật, anh muốn ứng phó, vẫn có chút quá khó khăn.

Lý Phàm thản nhiên nói: “Đạo quán Càn Khôn, tôi cũng đã được nghe nói, trong đạo quán đều là hành y cứu đời, xuống núi cứu người, cách làm của các người lại trái với quy tắc của đạo quán Càn Khôn.”
“Hừ, không ngờ cậu khá hiểu đạo quán Càn Khôn chúng tôi, nói cho cậu biết, ở chỗ tôi, tôi chính là quy củ.” Đại sư huynh đạo quán Càn Khôn cười ngạo nghễ.

Lý Phàm và các đạo sĩ đạo quán Càn Khôn đánh tới đánh lui, nhưng hai bên đều không làm gì được nhau.

Chợt một cái đạo sĩ nhảy lên cách mặt đất ba thước, sau đó phóng người đá một đá về phía Lý Phàm.

Lý Phàm vô thức nâng cánh tay lên chống cự, lần này, cánh tay anh cũng suýt chút nữa thì trật khớp, anh hít sâu một hơi.

Đạo sĩ đó rất kinh ngạc, ông ta không ngờ Lý Phàm trúng một chiêu phóng lên đá này của ông ta mà còn có thể không hề hấn gì.

Lý Phàm trở nên nghiêm túc, các đạo sĩ này thực lực quá mạnh, rất khó đối phó.

Nhất thời các đạo sĩ không làm gì được Lý Phàm, sau khi nhìn thấy chỗ sơ hở của bọn họ, Lý Phàm mới đánh tới, bọn họ lập tức bị thương nhẹ, lui về phía sau mấy bước..

Chương 1173

Thấy vậy Đại sư huynh đạo quán Càn Khôn híp mắt lại, cảm thấy kích động, ông ta thích cảm giác hành hạ đến chết cao thủ, khi Đại sư huynh đạo quán Càn Khôn đi tới, các đạo sĩ khác của đạo quán Càn Khôn đều rối rít nhường đường.

Khi đạo sĩ áo xanh đi tới, lá rụng trên đất đều bị lay động.

Do đó, Lý Phàm có thể kết luận, đây là một cao thủ.

Đạo sĩ áo xanh cười nói: “Tôi chỉ xuất một chiêu.”
Lý Phàm cười nói: “Vậy tôi cũng ra một chiêu.”
Đạo sĩ áo xanh khinh miệt liếc nhìn, dường như trong mắt ông ta, Lý Phàm chẳng khác nào người chết, ông ta bỗng đấm ra một đấm, một đám nàu nhìn qua không hề có khí thế, rất cẩu thả vô thường, nhưng mang theo xung lực và kình lực ngầm cường đại.

Lý Phàm vội vàng hóa giải, cuối cùng hóa giải đến dưới đất, mặt đất dưới chân anh nứt ra vết nứt khổng lồ.

Lý Phàm sầm mặt lại, võ công của đối phương đúng là không tệ, nhất thời anh thế mà không ứng phó được.

Đại để tử đạo quán Càn Khôn cười gằn: “Ha ha, thì ra cậu chẳng qua cũng chỉ như thế, hôm nay để cậu mở mang kiến thức một chút về sự lợi hại của tôi.”
Nghe vậy, Lý Phàm vẫn bình tĩnh, bắt đầu dứt khoát ra tay.

Người đàn ông áo xanh không ngờ Lý Phàm lại có thể cùng mình bất phân thắng bại.

Ông ta bắt đầu có ý định giết người, ông ta lạnh lùng nhìn Lý Phàm, quyết định phải xuất ra chiêu kia.

“Dừng tay.”
Lúc này, đạo sĩ già áo trắng chợt xuất hiện, chặn người đàn ông áo xanh lại.

Sau khi đạo sĩ già áo trắng xuất hiện, sắc mặt đám người đàn ông áo xanh lập tức đại biến.

“Sư phụ!”
Bọn họ đều rất quen thuộc đạo sĩ già áo trắng đó, đều kinh hãi hô một tiếng, bọn họ cảm thấy rất bất ngờ, không phải sư phụ đang vân du tứ hải sao.

Mọi người đều không thể tin được vào điều này, bọn họ bất giác híp mắt, lạnh lùng nhìn Lý Phàm.

Người đàn ông áo xanh chợt như đứa trẻ phạm lỗi, cúi đầu xuống, nhất thời không biết nên nói cái gì mới phải.

Ông ta không ngờ sư phụ lại xuất hiện vào lúc này.

Nhìn thấy đạo sĩ già áo trắng, Lý Phàm hơi nhíu mày, đạo sĩ già sư phụ của những người này có vẻ che chở đồ đệ của mình, lần này càng không dễ giải quyết rồi.

Nào ngờ, đạo sĩ già áo trắng chợt quay đầu, cười hiền từ: “Thật ngại quá, tôi lơ là trong việc dạy dỗ đồ đệ, khiến bọn chúng tự tiện xuống núi, gây phiền phức cho cậu.”
Thấy đạo sĩ già áo trắng dễ nói chuyện như vậy, Lý Phàm cũng không tiện chỉ trích gì, vội vàng xua tay nói: “Không có gì đáng ngại, đây đều là chuyện rất bình thường.”
Lúc này, đạo sĩ già áo trắng lạnh lùng nhìn xem người đàn ông áo xanh, nói: “Còn không mau xin lỗi vị tiên sinh này.”
Người đàn ông áo xanh biết tính tình của sư phụ, nếu sư phụ không ở đây, ông ta có thể là hầu tử đại vương, nhưng sư phụ đã trở về, ông ta cũng không dám lỗ mãng.

“Thật xin lỗi.”

Đạo sĩ ao xanh thở dài, đành phải nghiến răng xin lỗi Lý Phàm..

Chương 1174

Dù đối phương xin lỗi rất qua loa, nhưng Lý Phàm cũng không yêu cầu quá nhiều, khẽ gật đầu.

Đạo sĩ áo trắng thản nhiên nói: “Tất cả quay về đạo quán Càn Khôn cho ta, ta đã nói, không cho phép xuống núi, ai bảo các con xuống núi.”
Đạo sĩ áo xanh cũng không nói được gì, đối mặt tình huống như vậy, bọn họ đều không thể làm gì.

Lý Phàm thấy may mắn đạo sĩ già áo trắng không hề thiên vị đồ đệ, bằng không, e là anh cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Sau khi Lý Phàm và Tần Tuyết Hàn trở về, ông nội Tần Tuyết Hàn từ trong phòng đi ra, cười nói: “Không hổ kỳ vọng của cậu, chìa khoá đã chế tạo thành công.”
Nghe xong, Lý Phàm trong lòng kích động nhận lấy chìa khóa Long Môn.

Bây giờ quan trọng nhất là, phải tìm được kho báu Long Môn, chỉ cần tìm được kho báu Long Môn thì mọi việc đều sẽ được giải quyết.

Lý Phàm biết chắc chắn Long Môn không tha cho mình, nhất là Long Hậu, chắc chắn sẽ không để cho anh tới gần kho báu Long Môn.

Trương Đức Võ chợt mở miệng nói: “Cậu Lý, trước đó lão Long Vương từng có mệnh lệnh, nói chỉ cần ai tìm được chìa khóa Long Môn, đồng thời mở ra kho báu Long Môn thì người đó chính là người thừa kế tương lai.”
Nghe vậy, Lý Phàm lập tức cảm thấy vui mừng, đây chính là một cơ hội tốt, chứng minh chuyện này có thể xoay chuyển, Lý Phàm

trong lòng vui mừng, không biết có bao nhiêu mong đợi.

Trương Đức Võ lấy làm lạ liếc nhìn Lý Phàm, lúc lâu sau vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ông ta không ngờ đến lúc này mà Lý Phàm lại có thể bình tĩnh như thế.

Nếu đổi lại là ông ta, chắc chắn sẽ không bình tĩnh như đối phương.

Trương Đức Võ không kìm được nói: “Cậu Lý, nhưng muốn gặp được lão Long Vương thì lại không đơn giản.”
“Tôi tự có cách.”
Lý Phàm đã nghĩ kỹ làm như thế nào liên hệ với lão Long Vương.

Trước kia anh từng có số điện thoại của lão Long Vương, anh bấm dãy số mười mấy số, số này rất đặc biệt.

Sau khi nhận điện thoại, lão Long Vương rất kinh hãi về kết quả này.

Ông ta lập tức cho người đi nghênh đón Lý Phàm.

Lúc này bên ngoài biệt thự Lý Phàm, đậu đủ loại xe sang trọng.

Sau khi cửa xe Lincoln mở ra, một ông lão đi xuống.

“Khiến cháu chịu uất ức rồi.”
Sau khi nhìn thấy Lý Phàm, lão Long Vương lập tức cảm khái rất nhiều: “Chẳng lẽ chuyện cho tới bây giờ, cháu còn không chịu gọi ông một tiếng ông nội à.”
“Thật xin lỗi, khi tôi gặp khó khăn, ông cũng không hề ủng hộ tôi, ông chẳng qua vì chìa khoá Long Môn mà tới.”
Sắc mặt Lý Phàm lạnh nhạt, không muốn để ý tới đối phương.

Lão Long Vương thở dài: “Nhiều năm như vậy, cháu vẫn cứ ghi hận ông, như vậy đi, cháu đưa chìa khoá Long Môn cho ông, ông trao lại quyền lực Long Môn cho cháu.”.

Chương 1175

Lý Phàm đưa chìa khóa Long Môn ra.

Sau khi nhận lấy chìa khoá, ông lão mới nở nụ cười vui mừng.

Lý Phàm đi theo ông lão tới một tầng hầm bí mật.

Phía dưới tầng hầm có một cửa sắt khổng lồ, nhìn qua có vẻ không gì phá được.

Ông lão nói: “Kho báu Long Môn phải dùng chìa khóa Long Môn mở ra, kho báu Long Môn này là tiền bạc châu báu Long Môn tích lũy trong suốt mấy trăm năm.”
Lý Phàm không hề dao động, cũng không bị cái gọi là tiền bạc châu báu hấp dẫn.

Ông lão mở kho báu Long Môn ra, bên trong tất cả đều là núi vàng núi bạc, vàng bạc châu báu đếm không hết.

Ông lão trở nên hưng phấn, mà Đại Long Vương và Long Hậu vẫn luôn rục rịch ngóc đầu liếc nhìn nhau, cùng xông vào định di chuyện toàn bộ tiền tài châu báu, thì Long Môn lập tức phát sinh nội loạn.

Ông lão hạ lệnh để Lý Phàm trở thành người thừa kế Long Môn.

Lý Phàm lắc đầu, khi nhìn thấy vẻ mặt ghê tởm của những người này, anh cũng không hề dao động trước núi vàng núi bạc này, nên anh lạnh lùng đi ra.

Tầng hầm bỗng phát sinh chấn động, kho báu Long Môn đang sụp đổ.

Lý Phàm nhanh chóng thoát khỏi tầng hầm, mà người cùng thoát ra với anh đều là tay chân trung thành trước kia của ông lão.

“Long chủ.”
Đám người Long Môn đó lập tức rối rít quỳ lạy Lý Phàm, tiếng kêu như tiếng sấm.

Lý Phàm trở thành Long chủ của Long Môn, sau đó, anh và vợ Cố Họa Y đi hưởng tuần trăng mật, còn đi khắp thế giới du sơn ngoạn thủy.

Dưới sự chống lưng của Long Môn, cuối cùng tập đoàn Họa Vân Y đã trở thành tập đoàn lớn nhất Hán Thành.

Trương Đức Võ trở thành cánh tay đắc lực của Lý Phàm.

Sau này, Lý Phàm đi đạo quán Càn Khôn học nghệ, cũng mời các đệ tử đạo quán Càn Khôn gia nhập Long Môn của mình, trở thành những người xuất sắc nhất của Long Môn.

Dưới sự quản lý của Lý Phàm, thế lực Long Môn càng lúc càng lớn, kinh tế phát triển rực rỡ, lung lạc nhà họ Đế.

Mà Lý Phàm, vẫn hết sức khiêm tốn lau nhà, làm công việc nội trợ.

Mẹ vợ Vương Cẩn Mai nói: “Con rể ngoan, con cũng đừng lau nhà nữa, làm sao có thể để con đường đường là Long chủ Long Môn lau nhà chứ, để mẹ lau đi.”
Bạn bè Cố Họa Y chọc ngoáy: “Ông xã cậu là đồ vô dụng.”
“Ai dám vô lễ với Long chủ?”
Lập tức xuất hiện trên trăm tinh anh Long Môn cùng hô to..

Nội dung từ **Chương 1: CHÚ ƠI CHÁU ĐAU QUÁ.** đến **Chương 1175**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh